

Sư Huynh Của Tôi
Quá Mạnh

KHẢ NINH

Table of Contents

1. [Chương 1 - Nhị sư huynh đặc biệt](#)
2. [Chương 2 - Đại sư huynh trở về](#)
3. [Chương 3 - Quân sư đầu chó](#)
4. [Chương 4 - Kiếm ý kinh khủng](#)
5. [Chương 5 - Kiếm ý hóa hình](#)
6. [Chương 6 - Kiếm động nổ tung](#)
7. [Chương 7 - Để ta đánh Đại sư huynh một trận](#)
8. [Chương 8 - Tụ Tiên Lâu](#)
9. [Chương 9 - Hắn là nỗi nhục của Lăng Tiêu Phái](#)
10. [Chương 10 - Không phải đệ tử Lăng Tiêu Phái cũng dám tới quấy rầy ta](#)
11. [Chương 11 - Tiểu thư Phương gia ở Tề Châu](#)
12. [Chương 12 - Ăn xong còn đóng gói](#)
13. [Chương 13 - Người bịt mắt](#)
14. [Chương 14 - Lữ Thiếu Khanh đáng sợ](#)
15. [Chương 15 - Nhị sư huynh vô sỉ](#)
16. [Chương 16 - Không phải là muội cảm thấy khó khăn chứ?](#)
17. [Chương 17 - Sư phụ cầu xin ta làm đồ đệ của ông ấy](#)
18. [Chương 18 - Ta không đủ tiền, để sư muội làm công.gán nợ vậy.](#)
19. [Chương 19 - Nhớ đưa tiền công của sư muội ta cho ta](#)
20. [Chương 20 - Nhị sư huynh nói người cầu xin được nhận hẳn làm đồ đệ](#)
21. [Chương 21 - Sư phụ, đồ tình nhân cũ đưa người không còn nữa rồi](#)
22. [Chương 22 - Hai vị sư huynh khủng bố](#)
23. [Chương 23 - Kế Ngôn thành Nguyên Anh](#)
24. [Chương 24 - Lão bản, chắc không phải cô muốn trừ tiền công của sư muội ta đây chứ](#)
25. [Chương 25 - Sư huynh, muội viết hết tên người khi dễ mình vào quyển sổ nhỏ rồi](#)
26. [Chương 26 - Ngụy hiềm trong nhà Nhị sư huynh? Làm sao có thể](#)
27. [Chương 27 - Thiên Ngự Phong có một thiên tài là được rồi](#)

28. [Chương 28 - Đường tử của Tiêu Y](#)
29. [Chương 29 - Nhị sư huynh cúi đầu trước hiện thực](#)
30. [Chương 30 - Có cần nhân cơ hội giết nàng ta không?](#)
31. [Chương 31 - Muốn giết thì giết đi!](#)
32. [Chương 32 - Ta đáng tin cậy hơn Đại sư huynh nhiều](#)
33. [Chương 33 - Các người bị ai làm gì sao?](#)
34. [Chương 34 - Sư phụ bao che đồ đệ](#)
35. [Chương 35 - Xem lĩnh ngộ kiếm ý giống như uống nước sao?](#)
36. [Chương 36 - Vật phẩm kỳ quái](#)
37. [Chương 37 - Tiểu phú bà](#)
38. [Chương 38 - Sư phụ đừng đánh vào mông có được không?](#)
39. [Chương 39 - Gian thương](#)
40. [Chương 40 - Chỗ tốt](#)
41. [Chương 41 - Nhị sư huynh hèn hạ](#)
42. [Chương 42 - Trúng kế](#)
43. [Chương 43 - Ta hy vọng khi bị sét đánh, ông trời sẽ dịu dàng hơn một chút](#)
44. [Chương 44 - Phương Hiểu có chút suy sụp](#)
45. [Chương 45 - Có một ứng cử viên khó mà liên hệ](#)
46. [Chương 46 - Tiêu Y tạo phản](#)
47. [Chương 47 - Nhị sư huynh như thế này rất khó làm cho người ta xúc động](#)
48. [Chương 48 - Sư phụ thích ai](#)
49. [Chương 49 - Tay nghề của sư phụ đúng là thiên hạ vô song](#)
50. [Chương 50 - Nhị sư huynh, huynh làm người ta lớn bụng à?](#)
51. [Chương 51 - Mời Lữ công tử giúp ta](#)
52. [Chương 52 - Ta xem đệ nhất mỹ nhân cũng như phiền phức vậy](#)
53. [Chương 53 - Đây là đồ đệ Thiệu Thừa chứ không phải sư phụ của Thiệu Thừa thật chứ?](#)
54. [Chương 54 - Tử có là đạo lữ của ta ta cũng không đồng ý](#)
55. [Chương 55 - Tử ăn hết bàn đồ ăn này thì ta đồng ý với tử](#)
56. [Chương 56 - Thức ăn này rất ngon](#)
57. [Chương 57 - Ta mang theo một kẻ vương vếu, tử không đuổi ta đi chứ?](#)
58. [Chương 58 - Thiệu năng sẽ truyền nhiệm](#)

59. [Chương 59 - Linh khí của bí cảnh tiêu tán nhanh như vậy, tỷ cho rằng là vì sao](#)
60. [Chương 60 - Thiên Ngự Phong coi trọng nhất là kính già yêu trẻ](#)
61. [Chương 61 - Tiến vào bí cảnh](#)
62. [Chương 62 - Ta có thích một nữ hài](#)
63. [Chương 63 - Hỏa Thiềm Thừ](#)
64. [Chương 64 - Gà cay, đi chết đi](#)
65. [Chương 65 - Người khác tặng đây](#)
66. [Chương 66 - Muội để yêu thú chạy trốn, chẳng khác nào thiếu tiên ta](#)
67. [Chương 67 - Không được học hành động đó của Đại sư huynh](#)
68. [Chương 68 - Ta không cho phép có người can rở tồn tại](#)
69. [Chương 69 - Muội muội ta tên Trương Tiểu Lục](#)
70. [Chương 70 - Lên đi, Trương Tiểu Lục](#)
71. [Chương 71 - Kiếm, kiếm ý?](#)
72. [Chương 72 - Lĩnh chủ thuộc tính Hỏa](#)
73. [Chương 73 - Xích Viêm Lân Báo](#)
74. [Chương 74 - Linh phù của ta mà ngươi cũng dám dùng?](#)
75. [Chương 75 - Dám đốt tóc của ta, ngươi nhất định phải chết](#)
76. [Chương 76 - Trúc Cơ kỳ cũng chỉ có chút năng lực như vậy thôi sao](#)
77. [Chương 77 - Bị thương như khói](#)
78. [Chương 78 - Trung tâm của bí cảnh](#)
79. [Chương 79 - Quỷ nghèo, thế mà cũng dám phách lối trước mặt ta](#)
80. [Chương 80 - Hạ Ngữ là tẩu tử của ta](#)
81. [Chương 81 - Kế Ngôn rất đáng gờm sao](#)
82. [Chương 82 - Phi Long cười qua mặt](#)
83. [Chương 83 - Lữ sư đệ, đến lúc đó nhờ vào đệ](#)
84. [Chương 84 - Ngươi vẫn còn kém hẳn ta nhiều lắm](#)
85. [Chương 85 - Chiến đấu](#)
86. [Chương 86 - Chết tiệt!](#)
87. [Chương 87 - Cao thủ thứ ba của Điểm Tinh Phái?](#)
88. [Chương 88 - Trận pháp](#)
89. [Chương 89 - Trận pháp](#)
90. [Chương 90 - Tuyên Vân Tâm có chút hoảng](#)
91. [Chương 91 - Linh phù cấp 4](#)

92. [Chương 92 - Người lộ hàng](#)
93. [Chương 93 - Người lộ hàng](#)
94. [Chương 94 - Cướp tiền không cướp sắc?](#)
95. [Chương 95 - Rốt cuộc người là ai](#)
96. [Chương 96 - Năm nay là năm tuổi của người sao?](#)
97. [Chương 97 - Lần này nàng ta đã thua thiệt đến nhà bà ngoại luôn rồi.](#)
98. [Chương 98 - Chẳng lẽ hắn đã làm gì Tuyên sư tử rồi](#)
99. [Chương 99 - Bị cái kia thật hả?](#)
100. [Chương 100 - Làm người không thể qua sông đoạn cầu](#)
101. [Chương 101 - Làm người không thể qua sông đoạn cầu](#)
102. [Chương 102 - Bên ngoài bí cảnh](#)
103. [Chương 103 - Có người muốn bắt nạt sư đệ của người](#)
104. [Chương 104 - Có người muốn bắt nạt sư đệ của người](#)
105. [Chương 105 - Không coi ai ra gì](#)
106. [Chương 106 - Ta không bắt nạt hậu bối](#)
107. [Chương 107 - Người mạnh như thế còn lừa người ta](#)
108. [Chương 108 - Thần niệm Nguyên Anh](#)
109. [Chương 109 - Thần niệm Nguyên Anh](#)
110. [Chương 110 - Linh thức này là giả](#)
111. [Chương 111 - Linh thức này là giả](#)
112. [Chương 112 - Một kiếm nghiêng trời](#)
113. [Chương 113 - Có đệ tử như thế, môn phái lo gì không thể bay lên?](#)
114. [Chương 114 - Hắn sẽ khỏe nhanh thôi](#)
115. [Chương 115 - Quá ngẫu](#)
116. [Chương 116 - Phi chu của Trương Tông Long](#)
117. [Chương 117 - Trương Tông Long](#)
118. [Chương 118 - Đừng khinh người quá đáng](#)
119. [Chương 119 - Hắn ta thích mạnh](#)
120. [Chương 120 - Cùng cảnh giới, luận kiếm ý, không ai là đối thủ của hắn](#)
121. [Chương 121 - Lão già, người có thấy mắt mắt không?](#)
122. [Chương 122 - Lão già, người có thấy mắt mắt không?](#)
123. [Chương 123 - Kiếm Tâm Thông Thần](#)
124. [Chương 124 - Sát khí](#)
125. [Chương 125 - Sự phụ tức giận](#)
126. [Chương 126 - Mười năm chưa từng làm một nhiệm vụ nào](#)
127. [Chương 127 - Nhất định là người dạy hư](#)

128. [Chương 128 - Chết nữ học xấu](#)
129. [Chương 129 - Thiên tài Tiêu gia](#)
130. [Chương 130 - Tiểu tử người đang dọa dẫm ai đây?](#)
131. [Chương 131 - Phải khen ngợi Thiếu Khanh một chút](#)
132. [Chương 132 - Chương môn, có hứng thú diệt một môn phái không?](#)
133. [Chương 133 - Quá mạnh, mình có còn cơ hội không?](#)
134. [Chương 134 - Sự đệ sư muội của Kế Ngôn không có gì đáng lo](#)
135. [Chương 135 - Thiên Cơ giả](#)
136. [Chương 136 - Muốn Kế Ngôn hay không](#)
137. [Chương 137 - Ảnh nóng của Đại sư huynh](#)
138. [Chương 138 - Gặp đệ tử Quy Nguyên Các](#)
139. [Chương 139 - Cháu của Thương Chính Sơ](#)
140. [Chương 140 - Đại sư trận pháp?](#)
141. [Chương 141 - Cướp sạch](#)
142. [Chương 142 - Huynh bán Đại sư huynh?](#)
143. [Chương 143 - Nhị sư huynh lòng dạ hẹp hòi](#)
144. [Chương 144 - Công phí lữ du](#)
145. [Chương 145 - Sư phụ cũng từng viết tâm đắc](#)
146. [Chương 146 - Học cách tiếp nhận mình là người bình thường](#)
147. [Chương 147 - Chuẩn bị đột phá](#)
148. [Chương 148 - Đột phá](#)
149. [Chương 149 - Thành công lên Trúc Cơ](#)
150. [Chương 150 - Để ta xuống bếp](#)
151. [Chương 151 - Không phải ta](#)
152. [Chương 152 - Ta đi vào chuồng chó sao?](#)
153. [Chương 153 - Tể chúng](#)
154. [Chương 154 - Nhị sư huynh đã sớm nghĩ tới bước này rồi sao?](#)
155. [Chương 155 - Các người là tình tỷ muội plastic](#)
156. [Chương 156 - Thích uống canh như thế, để ta nấu cho người uống](#)
157. [Chương 157 - Trương Tông Long tới](#)
158. [Chương 158 - Nếu không dám ra tay thì chính là cháu trai của ta](#)
159. [Chương 159 - Người là cháu trai của ta](#)
160. [Chương 160 - Ta đã nói cho các người đi chưa?](#)
161. [Chương 161 - Lão bản, cần thận bọn hắc ăn cơm chùa](#)

162. [Chương 162 - Thì ra là đào hồ cho mình](#)
163. [Chương 163 - Thì ra là đào hồ cho mình](#)
164. [Chương 164 - Nhị sư huynh tâm nhãn nhỏ](#)
165. [Chương 165 - Tiên Hỏa Cầu Thuật](#)
166. [Chương 166 - Tiên Hỏa Cầu Thuật](#)
167. [Chương 167 - Người có linh thạch không?](#)
168. [Chương 168 - Hắn đi cướp à?](#)
169. [Chương 169 - Biện pháp đánh bại Tiêu Y](#)
170. [Chương 170 - Chiến thắng dễ dàng](#)
171. [Chương 171 - Thì ra là đào hồ cho Trương Tông Long](#)
172. [Chương 172 - Bắt đầu tu luyện một lần nữa](#)
173. [Chương 173 - Ăn nhiều thế à?](#)
174. [Chương 174 - Phi kiểm truyền thư của Chương môn](#)
175. [Chương 175 - Thế lực làm ác cú đầu](#)
176. [Chương 176 - Thế lực làm ác cú đầu](#)
177. [Chương 177 - Mục đích của Chương môn](#)
178. [Chương 178 - Suy nghĩ của Lữ Thiếu Khanh](#)
179. [Chương 179 - Dự định của Lữ Thiếu Khanh](#)
180. [Chương 180 - Dự định của Lữ Thiếu Khanh](#)
181. [Chương 181 - Quạt xếp của Hạ Ngữ](#)
182. [Chương 182 - Ngọc giản](#)
183. [Chương 183 - Người chính là Ngô Thiên Tung?](#)
184. [Chương 184 - Tu luyện tâm đắc? Chỗ này của ta còn nhiều](#)
185. [Chương 185 - Đội chấp pháp thành Lăng Tiêu](#)
186. [Chương 186 - Đội chấp pháp thành Lăng Tiêu](#)
187. [Chương 187 - Dùng ân tình của Hạ Ngữ](#)
188. [Chương 188 - Cái này không giống phong cách của hắn](#)
189. [Chương 189 - Hạ Ngữ ra tay](#)
190. [Chương 190 - Hạ Ngữ ra tay](#)
191. [Chương 191 - Đây mới là phong cách làm việc của hắn](#)
192. [Chương 192 - Phiên phúc tới](#)
193. [Chương 193 - Muội viết một bài tâm đắc đi](#)
194. [Chương 194 - Cháu gái ta sẽ không học cái xấu](#)
195. [Chương 195 - Cháu gái ta sẽ không học cái xấu](#)
196. [Chương 196 - Chương môn, người đang sợ cái gì?](#)
197. [Chương 197 - Tuyên Vân Tâm](#)
198. [Chương 198 - Tuyên Vân Tâm](#)
199. [Chương 199 - Ta từng nhìn thấy y phục thiếp thân của nàng ấy](#)

200. [Chương 200 - Ta vừa gặp đã yêu nàng](#)
201. [Chương 201 - Nếu có thể cướp được thì tốt biết bao](#)
202. [Chương 202 - Nếu có thể cướp được thì tốt biết bao](#)
203. [Chương 203 - Để lễ vật lại, người quay về đi?](#)
204. [Chương 204 - Tuyên Vân Tâm không tới sao?](#)
205. [Chương 205 - Người đang sửa gì thế](#)
206. [Chương 206 - Người đang sửa gì thế](#)
207. [Chương 207 - Ở Lăng Tiêu Phái, không được phép đắc tội với hai người](#)
208. [Chương 208 - Tiêu gia cũng khó khăn lắm](#)
209. [Chương 209 - Dùng xuân được hả?](#)
210. [Chương 210 - Một ngày nào đó ta sẽ đoạt lại những thứ thuộc về ta](#)
211. [Chương 211 - Lần này là lần Thiên Ngự Phong có số người tham gia nhiều nhất](#)
212. [Chương 212 - Chạy trốn vô vọng](#)
213. [Chương 213 - Lời này, bảo bọn họ làm sao nói tiếp đây.](#)
214. [Chương 214 - Dám đề cho ta lên trên, ta liền đầu hàng](#)
215. [Chương 215 - Dự định của Quy Nguyên Các](#)
216. [Chương 216 - Chó cũng không lên](#)
217. [Chương 217 - Nhanh chóng tăng thực lực](#)
218. [Chương 218 - Nhanh chóng tăng thực lực](#)
219. [Chương 219 - Người tỏ tình với Đại sư huynh](#)
220. [Chương 220 - Đồ nhi ngoan, nên làm như thế](#)
221. [Chương 221 - Khiêu chiến Tiêu Y](#)
222. [Chương 222 - Chỉ thế thôi à?](#)
223. [Chương 223 - Đồ chó yếu kém](#)
224. [Chương 224 - Quy Nguyên Các lên sân khấu](#)
225. [Chương 225 - Quy Nguyên Các lên sân khấu](#)
226. [Chương 226 - Ý lớn hiệp nhỏ](#)
227. [Chương 227 - Đâm vào thận](#)
228. [Chương 228 - Khiêu chiến Lữ Thiếu Khanh](#)
229. [Chương 229 - Khiêu chiến Lữ Thiếu Khanh](#)
230. [Chương 230 - Cầm pháp khí nhị phẩm đến dọa người sao](#)
231. [Chương 231 - Pháp khí tự bạo](#)
232. [Chương 232 - Pháp khí tự bạo](#)
233. [Chương 233 - Hắn là cảnh giới Kết Đan kỳ.](#)
234. [Chương 234 - Đã bao nhiêu tuổi rồi còn đánh nhau? Không xấu hổ à?](#)
235. [Chương 235 - Quả nhiên là ẩn giấu thực lực](#)

- 236. [Chương 236 - Người lại tấn công ta thử xem?](#)
- 237. [Chương 237 - Sự đệ anh tuấn của huynh sắp bị đánh chết rồi](#)
- 238. [Chương 238 - Kế Ngôn ra tay](#)
- 239. [Chương 239 - Tinh thần thân thể đều chịu đả kích](#)
- 240. [Chương 240 - Có phải chương môn đang cáo trạng với sự phụ không?](#)
- 241. [Chương 241 - Đi thổ lộ đi](#)
- 242. [Chương 242 - Nhị sư huynh chạy](#)
- 243. [Chương 243 - Xin hãy chỉ giáo](#)
- 244. [Chương 244 - Ôm chặt đùi của Đại sư huynh](#)
- 245. [Chương 245 - Ôm chặt đùi của Đại sư huynh](#)
- 246. [Chương 246 - Đánh một trận](#)
- 247. [Chương 247 - Đại sư huynh trúng chiêu rồi hả?](#)
- 248. [Chương 248 - Khỏe lắm, khỏe vô cùng, không đau chút nào](#)
- 249. [Chương 249 - Đùi vô dụng](#)
- 250. [Chương 250 - Ta là con rết Điem Tinh Phái](#)
- 251. [Chương 251 - Diễn kịch phải diễn trọn bộ? Lòng người đáng sợ](#)
- 252. [Chương 252 - Người ở Trung Châu đến](#)
- 253. [Chương 253 - Người ở Trung Châu đến](#)
- 254. [Chương 255 - Ăn cướp nha](#)
- 255. [Chương 257 - Quả nhiên vẫn là ăn cướp tốt hơn](#)
- 256. [Chương 258 - Đại sư huynh và Nhị sư huynh đồng thời ra ngoài?](#)
- 257. [Chương 259 - Người đang diễn trò](#)
- 258. [Chương 260 - Muốn đi, đã muốn rồi](#)
- 259. [Chương 261 - Long Trì Chân Nhân](#)
- 260. [Chương 262 - Đánh chết các người sớm một chút](#)
- 261. [Chương 263 - Chiến đấu với ba người](#)
- 262. [Chương 264 - Nện chết các người](#)
- 263. [Chương 265 - Người đoán xem](#)
- 264. [Chương 266 - Hiểu lắm?](#)
- 265. [Chương 267 - Nàng không nôn nghén sao?](#)
- 266. [Chương 268 - Bóng đèn già](#)
- 267. [Chương 269 - Đừng có dùng linh phù của ta](#)
- 268. [Chương 270 - Thực lực thật sự](#)
- 269. [Chương 271 - Tính sai](#)
- 270. [Chương 272 - Còn có chiêu dự phòng](#)

- 271. [Chương 273 - Chuẩn bị phía sau ư? Ta cũng có](#)
- 272. [Chương 274 - Chuẩn bị phía sau ư? Ta cũng có](#)
- 273. [Chương 275 - Thân ái](#)
- 274. [Chương 276 - Nhân trữ vật có hàng tốt không?](#)
- 275. [Chương 277 - Một kiếm rơi xuống biển mất](#)
- 276. [Chương 278 - Lữ Thiếu Khanh làm thịt tất cả bọn họ](#)
- 277. [Chương 279 - Nàng ta là con gái riêng của ngài à?](#)
- 278. [Chương 280 - Người giết nàng ta thì sau này người phải làm sao?](#)
- 279. [Chương 281 - Mang nàng ta về làm ấm giường cho Nhị sư huynh được không?](#)
- 280. [Chương 282 - Đường về](#)
- 281. [Chương 283 - Đánh với chưởng môn một trận](#)
- 282. [Chương 284 - Đây là tiền trợ cấp cho dân nghèo của hãn
đầy.](#)
- 283. [Chương 285 - Nói bậy, đó là tiền công vất vả của ta.](#)
- 284. [Chương 286 - Đại sư huynh của Tuyên Vân Tâm](#)
- 285. [Chương 287 - Xử trí Tuyên Vân Tâm như thế nào](#)
- 286. [Chương 288 - Biến hóa của giới chỉ](#)
- 287. [Chương 289 - Tử Quỷ bị căng bụng chết thật sao?](#)
- 288. [Chương 290 - Năm năm](#)
- 289. [Chương 291 - Nhiệm vụ thăng liên ba cấp trong vòng nửa
năm](#)
- 290. [Chương 292 - Tiền chuộc một trăm vạn](#)
- 291. [Chương 293 - Gọi người tới cứu người đi](#)
- 292. [Chương 294 - Đáng ghét, ta làm việc, Nhị sư huynh lấy
tiền](#)
- 293. [Chương 295 - Động thiên hung địa](#)
- 294. [Chương 296 - Người cứ thoái vị luôn đi](#)
- 295. [Chương 297 - Quái vật màu đen](#)
- 296. [Chương 298 - Quái vật cấp bậc Nguyên Anh](#)
- 297. [Chương 299 - Quái vật cấp bậc Nguyên Anh](#)
- 298. [Chương 300 - Như chiến thần](#)
- 299. [Chương 301 - Không phải là người bị Diêm Tinh Phái
vứt bỏ chứ?](#)
- 300. [Chương 302 - Đại sư huynh yêu quý kêu gọi](#)
- 301. [Chương 303 - Nhị sư huynh, huynh đừng chết mà](#)
- 302. [Chương 304 - Tổ tông](#)
- 303. [Chương 305 - Tổ tông](#)

304. [Chương 306 - Hôm nay nhất định phải cho người một bài học](#)
305. [Chương 307 - Mục đích](#)
306. [Chương 308 - Sư tổ, người thật nhỏ mọn](#)
307. [Chương 309 - Sư tổ, người thật nhỏ mọn](#)
308. [Chương 310 - Kiếm Vô Khuu](#)
309. [Chương 311 - Người có một bụng ý nghĩ xấu, nghĩ cách thử xem](#)
310. [Chương 312 - Không có ai tin hẳn hơn ta](#)
311. [Chương 313 - Dự định](#)
312. [Chương 314 - Dự định](#)
313. [Chương 315 - Khởi động lại đại trận](#)
314. [Chương 316 - Chúc chuông môn nhường lại được](#)
315. [Chương 317 - Người không sợ trong hội dạy dứt cả một đời sao](#)
316. [Chương 318 - Vậy mà ta lại là hi vọng của toàn môn phái](#)
317. [Chương 319 - Vậy mà ta lại là hi vọng của toàn môn phái](#)
318. [Chương 320 - Cách xa ta một chút](#)
319. [Chương 321 - Được thêm tiền](#)
320. [Chương 322 - Quái vật bị thương nặng](#)
321. [Chương 323 - Đáng đời, ai bảo huynh xông lên làm anh hùng hả?](#)
322. [Chương 324 - Phiền phức lớn tới rồi](#)
323. [Chương 325 - Quái vật Hóa Thần](#)
324. [Chương 326 - Quả trách](#)
325. [Chương 327 - Hẳn không nỡ dùng linh thạch](#)
326. [Chương 328 - Hẳn không nỡ dùng linh thạch](#)
327. [Chương 329 - Lôi kiếp xuất hiện](#)
328. [Chương 330 - Thiên kiếp bị ô nhiễm?](#)
329. [Chương 331 - Xảy ra vấn đề](#)
330. [Chương 332 - Khiêu khích quái vật](#)
331. [Chương 333 - Bên trong hắc lôi cầu](#)
332. [Chương 334 - Bên trong hắc lôi cầu](#)
333. [Chương 335 - Không hồ là người](#)
334. [Chương 336 - Khe hở khép lại](#)
335. [Chương 337 - Dám vu không ta? Có phải muốn chết hay không?](#)
336. [Chương 338 - Kết thúc?](#)
337. [Chương 339 - Vì sao bây giờ mới phái người đến?](#)
338. [Chương 340 - Đại sư huynh Điểm Tinh Phái](#)

- 339. [Chương 341 - Ta sẽ gọi người](#)
- 340. [Chương 342 - Suy nghĩ trong lòng bị phát hiện](#)
- 341. [Chương 343 - Bà già, nhìn cái gì?](#)
- 342. [Chương 344 - Tiểu Hồng ra tay.](#)
- 343. [Chương 345 - Dê béo](#)
- 344. [Chương 346 - Ta là gia gia của ngươi](#)
- 345. [Chương 347 - Ngươi là Nguyên Anh?](#)
- 346. [Chương 348 - Muội giết gà như giết gà](#)
- 347. [Chương 349 - Tiểu mộc kiếm của Kế Ngôn](#)
- 348. [Chương 350 - Tiểu mộc kiếm của Kế Ngôn](#)
- 349. [Chương 351 - Như một con chó](#)
- 350. [Chương 352 - Phát tài](#)
- 351. [Chương 353 - Ta sẽ đi Trung Châu](#)
- 352. [Chương 354 - Ta sẽ đi Trung Châu](#)
- 353. [Chương 355 - Buồn nôn! Thô tục!](#)
- 354. [Chương 356 - Thanh kiếm này hơi tệ.](#)
- 355. [Chương 357 - Cái tên này rất phù hợp với thiết lập bản thân của ta](#)
- 356. [Chương 358 - Nếu ngươi đồng ý, thứ này chính là thù lao của ngươi.](#)
- 357. [Chương 359 - Nhị sư huynh đào đan](#)
- 358. [Chương 360 - Chiếc nhẫn lại biến hóa](#)
- 359. [Chương 361 - Không đủ chữ để ca ngợi ta](#)
- 360. [Chương 362 - Điểm Tinh Phái muốn mượn cơ hội này để vứt bỏ yêu nữ trong mắt mọi người?](#)
- 361. [Chương 363 - Điểm Tinh Phái có Hóa Thần](#)
- 362. [Chương 364 - Tinh Quang Đoán Thê?](#)
- 363. [Chương 365 - Đường vòng](#)
- 364. [Chương 366 - Bọn hần, không có cái gì đặc biệt](#)
- 365. [Chương 367 - Nhị sư huynh không thích hợp](#)
- 366. [Chương 368 - Nhị sư huynh không thích hợp](#)
- 367. [Chương 369 - Nhị tử Nguyên Anh](#)
- 368. [Chương 370 - Dám phách lối trước mặt ta](#)
- 369. [Chương 371 - Muốn giết hai người bọn họ sao?](#)
- 370. [Chương 372 - Chiến Nguyên Anh Phàn Hà](#)
- 371. [Chương 373 - Cay mắt](#)
- 372. [Chương 374 - Cay mắt](#)
- 373. [Chương 375 - Tiểu nhân hèn hạ](#)
- 374. [Chương 376 - Nguyên Anh đoạt xá](#)
- 375. [Chương 377 - Nỗi ám ức của Phàn Hà](#)

- 376. [Chương 378 - Nỗi ám ức của Phàn Hà](#)
- 377. [Chương 379 - Bảo phụ thân người đến giao tiền chuộc đi](#)
- 378. [Chương 380 - Bảo phụ thân người đến giao tiền chuộc đi](#)
- 379. [Chương 381 - Quý Nguyên Các muốn làm gì?](#)
- 380. [Chương 382 - Tức khắc miêu sát](#)
- 381. [Chương 383 - Tiền bối rất dễ tính](#)
- 382. [Chương 384 - Thiếu Canxi, phải bỏ](#)
- 383. [Chương 385 - Đến Tiêu gia](#)
- 384. [Chương 386 - Đến Tiêu gia](#)
- 385. [Chương 387 - Nhị sư huynh, huynh đang trút giận cho ta à?](#)
- 386. [Chương 388 - Vừa nãy có con ruồi](#)
- 387. [Chương 389 - Ta và Tiêu gia có quan hệ tốt nhất](#)
- 388. [Chương 390 - Da mặt còn dày hơn so với tường thành](#)
- 389. [Chương 391 - Da mặt còn dày hơn so với tường thành](#)
- 390. [Chương 392 - Già cũng đừng học người trẻ giả vờ ngây](#)
- 391. [Chương 393 - Cho người xem bảo bối này.](#)
- 392. [Chương 394 - Đây là vì ta sao](#)
- 393. [Chương 395 - Đây là vì ta sao](#)
- 394. [Chương 396 - Đừng chậm trễ Tiểu Y](#)
- 395. [Chương 397 - Bị đánh](#)
- 396. [Chương 398 - Đắc tội với Nhị sư huynh là rất thảm](#)
- 397. [Chương 399 - Đắc tội Nhị sư huynh, chính là thảm như vậy đấy.](#)
- 398. [Chương 400 - Chết được nhắm mắt](#)
- 399. [Chương 401 - Chết được nhắm mắt](#)
- 400. [Chương 402 - Đối thủ cạnh tranh chính của Phương Hiểu](#)
- 401. [Chương 403 - Có tin ta đánh chết muội trước không](#)
- 402. [Chương 404 - Phương Thái Hà khiếp sợ](#)
- 403. [Chương 405 - Phương Thái Hà khiếp sợ](#)
- 404. [Chương 406 - Hoàng đế cũng không nhiều chuyện bằng người](#)
- 405. [Chương 407 - Phương thúc thúc không được thông minh cho lắm](#)
- 406. [Chương 408 - Nhị sư huynh như kẻ phế nhân vậy.](#)
- 407. [Chương 409 - Nhị sư huynh thả pháo hoa](#)
- 408. [Chương 410 - Nhị sư huynh thả pháo hoa](#)
- 409. [Chương 411 - Người đổi tên thành Phương muội đi](#)
- 410. [Chương 412 - Tự tìm đường chết](#)
- 411. [Chương 413 - Cầu vật Quý Nguyên Các](#)

- 412. [Chương 414 - Ai dám nói không phải?](#)
- 413. [Chương 415 - Ai dám nói không phải?](#)
- 414. [Chương 416 - Sát ý](#)
- 415. [Chương 417 - Quy Nguyên Các gặp phải kích thích gì?](#)
- 416. [Chương 418 - Ta sợ sẽ hù chết bọn hân](#)
- 417. [Chương 419 - Tiền bối](#)
- 418. [Chương 420 - Tiền bối](#)
- 419. [Chương 421 - Thế giới này có bình thường không](#)
- 420. [Chương 422 - Ta trừ đẹp trai hơn hân ta ra, cái gì cũng không bằng hân ta](#)
- 421. [Chương 423 - Thất sách](#)
- 422. [Chương 424 - Rời khỏi](#)
- 423. [Chương 425 - Ta có thể lấy giải thưởng không?](#)
- 424. [Chương 426 - Ta có thể lấy giải thưởng không?](#)
- 425. [Chương 427 - Ly Hỏa Kiếm Quyết thức thứ ba](#)
- 426. [Chương 428 - Minh tranh thủ thời gian đào hố](#)
- 427. [Chương 429 - Thương Chính Sơ, hiện](#)
- 428. [Chương 430 - Thương Chính Sơ, hiện](#)
- 429. [Chương 431 - Bởi vì các ngươi là hai thiên tài](#)
- 430. [Chương 432 - Hóa, Hóa Thân?](#)
- 431. [Chương 433 - Ngoan ngoãn đừng nhúc nhích, để cho ta làm thịt](#)
- 432. [Chương 434 - Ngoan ngoãn đừng nhúc nhích, để cho ta làm thịt](#)
- 433. [Chương 435 - Con át chủ bài thật sự](#)
- 434. [Chương 436 - Hai đánh một, thắng chắc](#)
- 435. [Chương 437 - Gặp lại thành Thiên Phi](#)
- 436. [Chương 438 - Tiền bối hạ giá](#)
- 437. [Chương 439 - Tiền bối hạ giá](#)
- 438. [Chương 440 - Doạ dẫm, hay là cướp bóc?](#)
- 439. [Chương 441 - Đây là đang cướp bóc sao?](#)
- 440. [Chương 442 - Đây là đang cướp bóc sao?](#)
- 441. [Chương 443 - Lại bán Đại sư huynh](#)
- 442. [Chương 444 - Thuyền này từ đâu ra?](#)
- 443. [Chương 445 - Trời sập rồi hả?](#)
- 444. [Chương 446 - Hai thanh kiếm](#)
- 445. [Chương 447 - Hai thanh kiếm](#)
- 446. [Chương 448 - Ngay cả kiếm cũng có đôi](#)
- 447. [Chương 449 - Tiểu sư muội có giác ngộ](#)
- 448. [Chương 450 - Tiểu sư muội có giác ngộ](#)

- 449. [Chương 451 - Lần sau gặp bọn họ, đừng có giành với ta](#)
- 450. [Chương 452 - Coi như thế giới này vẫn bình thường](#)
- 451. [Chương 453 - Hóa Thân của Quy Nguyên Các](#)
- 452. [Chương 454 - Trước sợ hãi, sau kính nể](#)
- 453. [Chương 455 - Trước sợ hãi, sau kính nể](#)
- 454. [Chương 456 - Đệ nhất tiên đạo thiên tài Tề Châu](#)
- 455. [Chương 457 - Sư huynh tranh chấp, sư muội bị thương](#)
- 456. [Chương 458 - Luyện thể đại thành](#)
- 457. [Chương 459 - Có để cho người ta ngủ hay không vậy?](#)
- 458. [Chương 460 - Có để cho người ta ngủ hay không vậy?](#)
- 459. [Chương 461 - Sư phụ muốn giết người diệt khẩu](#)
- 460. [Chương 462 - Người thứ ba Tề Châu sau này.](#)
- 461. [Chương 463 - Giả sợ cũng không mất mặt](#)
- 462. [Chương 464 - Giả sợ cũng không mất mặt](#)
- 463. [Chương 465 - Cách của ta không tệ mà](#)
- 464. [Chương 466 - Thiếu nữ Nhan gia](#)
- 465. [Chương 467 - Đừng ra tay.](#)
- 466. [Chương 468 - Ta là người chính nghĩa mà](#)
- 467. [Chương 469 - Ta là người chính nghĩa mà](#)
- 468. [Chương 470 - Hơi yếu](#)
- 469. [Chương 471 - Một kiếm thành cận bã](#)
- 470. [Chương 472 - Ta là tu sĩ chính nghĩa](#)
- 471. [Chương 473 - Cần lên kế hoạch sao?](#)
- 472. [Chương 474 - Cần lên kế hoạch sao?](#)
- 473. [Chương 475 - Trời này còn có thể sụp đổ xuống hay sao?](#)
- 474. [Chương 476 - Người không lo lắng sao?](#)
- 475. [Chương 477 - Người không lo lắng sao?](#)
- 476. [Chương 478 - Người như thế này, quá yếu](#)
- 477. [Chương 479 - Chỉ thế thôi à](#)
- 478. [Chương 480 - Phim kinh dị](#)
- 479. [Chương 481 - Chỉ vì thứ này mà diệt Phong Lôi Giáo của ta?](#)
- 480. [Chương 482 - Chỉ vì thứ này mà diệt Phong Lôi Giáo của ta?](#)
- 481. [Chương 483 - Thật hèn hạ mà](#)
- 482. [Chương 484 - Muốn dùng mỹ nam kế?](#)
- 483. [Chương 485 - Ngủ ngoài đường cũng không muốn bị người làm thịt](#)
- 484. [Chương 486 - Ngủ ngoài đường cũng không muốn bị người làm thịt](#)

- 485. [Chương 487 - Giả gia có Hóa Thần không?](#)
- 486. [Chương 488 - Vì tìm một chỗ ở mà bắt cóc người khác](#)
- 487. [Chương 489 - Không cần giết chết](#)
- 488. [Chương 490 - Vẫn quá yếu](#)
- 489. [Chương 491 - Vẫn quá yếu](#)
- 490. [Chương 492 - Ăn linh đậu mà ta còn phải tự lột](#)
- 491. [Chương 493 - Rượu mời không uống uống rượu phạt, tiện nhân](#)
- 492. [Chương 494 - Hắc là Hóa Thần sao?](#)
- 493. [Chương 495 - Hắc là Hóa Thần sao?](#)
- 494. [Chương 496 - Người như vậy không được đâu](#)
- 495. [Chương 497 - Bảo gã xin lỗi ta đi](#)
- 496. [Chương 498 - Mạnh cô nương muốn làm Minh chủ?](#)
- 497. [Chương 499 - Mạnh cô nương âm hiểm?](#)
- 498. [Chương 500 - Mạnh cô nương âm hiểm?](#)
- 499. [Chương 501 - Thì ra là ngốc](#)
- 500. [Chương 502 - Ý đồ thực sự](#)
- 501. [Chương 503 - Lời tuấn nam nói mà không ai tin?](#)
- 502. [Chương 504 - Thực lực như vậy cũng dám làm Nhị sư huynh?](#)
- 503. [Chương 505 - Thực lực như vậy cũng dám làm Nhị sư huynh?](#)
- 504. [Chương 506 - Một kiếm diệt chi](#)
- 505. [Chương 507 - Lão tổ ngươi là Hóa Thần sao?](#)
- 506. [Chương 508 - Ta đến từ Trung Châu](#)
- 507. [Chương 509 - Đột phá trong chiến đấu](#)
- 508. [Chương 510 - Đột phá trong chiến đấu](#)
- 509. [Chương 511 - Nhìn thấy soái ca cũng không biết ra tay, nhẹ một chút à?](#)
- 510. [Chương 512 - Kéo dài thời gian](#)
- 511. [Chương 513 - Kiếm mạnh nhất](#)
- 512. [Chương 514 - Kiếm mạnh nhất](#)
- 513. [Chương 515 - Màu đen?](#)
- 514. [Chương 516 - Lần nào cũng gặp người cản đường](#)
- 515. [Chương 517 - Lần nào cũng gặp người cản đường](#)
- 516. [Chương 518 - Dám ỷ hiếp ta? Giết trước đã](#)
- 517. [Chương 519 - Tự hội chỉ là một lớp nguy trang](#)
- 518. [Chương 520 - Một tên mập](#)
- 519. [Chương 521 - Mời vạn linh thạch, tha cho người một mạng](#)

- 520. [Chương 522 - Mười vạn linh thạch, tha cho người một mạng](#)
- 521. [Chương 523 - Thiên Cơ Cầu Tử](#)
- 522. [Chương 524 - Lấy tiền làm việc](#)
- 523. [Chương 525 - Có đại hung](#)
- 524. [Chương 526 - Pho tượng thần bí](#)
- 525. [Chương 527 - Pho tượng thần bí](#)
- 526. [Chương 528 - Động đất, định hướng truyền tông trận](#)
- 527. [Chương 529 - Miệng được khai quang](#)
- 528. [Chương 530 - Miệng được khai quang](#)
- 529. [Chương 531 - Thánh tộc? Ma tộc](#)
- 530. [Chương 532 - Chỉ là Kết Đan kỳ](#)
- 531. [Chương 533 - Chúng ta chỉ là đi ngang qua, không nhìn thấy gì hết](#)
- 532. [Chương 534 - Diệt bốn con Tiểu Cường](#)
- 533. [Chương 535 - Ta là người yêu hòa bình](#)
- 534. [Chương 536 - Ta là người yêu hòa bình](#)
- 535. [Chương 537 - Một kiếm kinh khủng](#)
- 536. [Chương 538 - Một kiếm kinh khủng](#)
- 537. [Chương 539 - Pho tượng nứt rồi?](#)
- 538. [Chương 540 - Biện pháp phá trận](#)
- 539. [Chương 541 - Nguyên Anh kỳ ma tộc](#)
- 540. [Chương 542 - Thực lực chỉ có như vậy thôi sao?](#)
- 541. [Chương 543 - Thực lực chỉ có như vậy thôi sao?](#)
- 542. [Chương 544 - Tên khốn này mà cũng có ngày xin tha à?](#)
- 543. [Chương 545 - Một quyền đánh nát](#)
- 544. [Chương 546 - Một quyền đánh nát](#)
- 545. [Chương 547 - Cơ hội tới](#)
- 546. [Chương 548 - Hai nhân loại này thật sự rất mạnh](#)
- 547. [Chương 549 - Đầu óc Đại sư huynh bị hỏng rồi](#)
- 548. [Chương 550 - Đầu óc Đại sư huynh bị hỏng rồi](#)
- 549. [Chương 551 - Nghiền xương thành tro](#)
- 550. [Chương 552 - Doạ dẫm tên mập](#)
- 551. [Chương 553 - Ai thảo được mũ giáp của ta, ta phải gả cho hắn](#)
- 552. [Chương 554 - Tra khảo cô nàng Ma tộc](#)
- 553. [Chương 555 - Tra khảo cô nàng Ma tộc](#)
- 554. [Chương 556 - Người muốn làm kẻ phản bội sao](#)
- 555. [Chương 557 - Người chính là Ân Danh?](#)
- 556. [Chương 558 - Đến Triều Thành](#)

- 557. [Chương 559 - Sự phụ không thể yên lòng](#)
- 558. [Chương 560 - Bóng tối và ánh sáng](#)
- 559. [Chương 561 - Đột phá](#)
- 560. [Chương 562 - Đột phá](#)
- 561. [Chương 563 - Phản đồ của Thánh tộc](#)
- 562. [Chương 564 - Nghiền xương thành tro là truyền thống nào đó hay sao?](#)
- 563. [Chương 565 - Nghiền xương thành tro là truyền thống nào đó hay sao?](#)
- 564. [Chương 566 - Sự huynh của ta còn mạnh hơn sự phụ của ta nữa](#)
- 565. [Chương 567 - Chương môn Ngọc Đình Phái](#)
- 566. [Chương 568 - Kết bạn mà đi](#)
- 567. [Chương 569 - Hai vị sư huynh của ta thiên hạ vô địch](#)
- 568. [Chương 570 - Hai vị sư huynh của ta thiên hạ vô địch](#)
- 569. [Chương 571 - Đề tiện vô sỉ là nhãn hiệu của sư huynh ta đó](#)
- 570. [Chương 572 - Không nghe lời thiếu nữ, chịu thiệt ngay trước mắt](#)
- 571. [Chương 573 - Hóa Thần của Ngọc Đình Phái đâu? Để ông ta đến diệt Thiên Cung Môn đi](#)
- 572. [Chương 574 - Hóa Thần của Ngọc Đình Phái đâu? Để ông ta đến diệt Thiên Cung Môn đi](#)
- 573. [Chương 575 - Tên Ẩn Danh là phạm pháp sao?](#)
- 574. [Chương 576 - Nếu không có Hóa Thần, Vân Tâm tỷ tỷ đã sinh khi con cho sư huynh ta rồi](#)
- 575. [Chương 577 - Nhị sư huynh ta thuộc giống chó](#)
- 576. [Chương 578 - Người thích Nhị sư huynh ta sao?](#)
- 577. [Chương 579 - Người thích Nhị sư huynh ta sao?](#)
- 578. [Chương 580 - Đối phó với Thiên Cung Môn như thế nào?](#)
- 579. [Chương 581 - Đi tìm sư phụ](#)
- 580. [Chương 582 - Đồ đệ của ta ngoan ngoãn nghe lời, không quay lại đâu](#)
- 581. [Chương 583 - Đối phó với Ma tộc là trách nhiệm của mọi người](#)
- 582. [Chương 584 - Đối phó với Ma tộc là trách nhiệm của mọi người](#)
- 583. [Chương 585 - Đồ đệ có vấn đề](#)
- 584. [Chương 586 - Rác rưởi thì không có tư cách biết tên của ta](#)

585. [Chương 587 - Rác rưởi thì không có tư cách biết tên của ta](#)
586. [Chương 588 - Rác rưởi thì không có tư cách biết tên của ta](#)
587. [Chương 589 - Giết Nguyên Anh ma tộc như giết gà](#)
588. [Chương 590 - Về sau không cho phép mặc quần áo trắng](#)
589. [Chương 591 - Ma tộc đáng sợ](#)
590. [Chương 592 - Ma tộc đáng sợ](#)
591. [Chương 593 - Chỉ là ma tộc, cũng dám đến khiêu khích Thiên Cung môn chúng ta?](#)
592. [Chương 594 - Không cần thận đánh chết một ma tộc](#)
593. [Chương 595 - “Cô nàng, sư phụ người khi dễ ta”](#)
594. [Chương 596 - “Cô nàng, sư phụ người khi dễ ta”](#)
595. [Chương 597 - Ta biết là ai khi dễ các người](#)
596. [Chương 598 - Tiền bối, giúp một chút được không?](#)
597. [Chương 599 - Câu dẫn đồ nhi ngoan của ta, đáng chém](#)
598. [Chương 600 - Người còn gọi người nữa, sao người chơi hoang quá vậy?](#)
599. [Chương 601 - Người còn gọi người nữa, sao người chơi hoang quá vậy?](#)
600. [Chương 602 - Ai cũng muốn làm chim sẻ rình sau](#)
601. [Chương 603 - Có phải người hư rồi hay không?](#)
602. [Chương 604 - Vì hòa bình, đưa người đi hòa thân](#)
603. [Chương 605 - Chúng ta đi quyết tử chiến với Ma tộc đi](#)
604. [Chương 606 - Chúng ta đi quyết tử chiến với Ma tộc đi](#)
605. [Chương 607 - Có ta ở đây, bọn họ không lật trời được đâu](#)
606. [Chương 608 - Người sợ cái gì? Cùng lắm thì đồng quy vu tận](#)
607. [Chương 609 - Đi đến đâu cũng có Nguyên Anh tàng chín làm hộ vệ?](#)
608. [Chương 610 - Thì ra là tên hồn đản nhà người giờ trò](#)
609. [Chương 611 - Thì ra là tên hồn đản nhà người giờ trò](#)
610. [Chương 612 - Thiên Cung môn chọc vào người, mười tám đời không ngóc đầu lên được](#)
611. [Chương 613 - Chiến đấu kết thúc](#)
612. [Chương 614 - Môn phái bên kia không có vấn đề gì](#)
613. [Chương 615 - Cả người cả của đều mất](#)
614. [Chương 616 - Cả người cả của đều mất](#)
615. [Chương 617 - Mập ca ca có Huyền gia gia](#)
616. [Chương 618 - Chưa xuất giá mà đã không tôn trọng ta](#)

- 617. [Chương 619 - Chỗ dựa mới của mập ca](#)
- 618. [Chương 620 - Cô nương, nhẹ một chút](#)
- 619. [Chương 621 - Cô nương, nhẹ một chút](#)
- 620. [Chương 622 - Nếu đã không đi thì làm Triệu Hoán Thú cho ta](#)
- 621. [Chương 623 - Đích đến Tù Hồn sơn mạch](#)
- 622. [Chương 624 - Tiến vào Tù Hồn sơn mạch](#)
- 623. [Chương 625 - Chăm về cho sư phụ cô bồi bổ, sư phụ cô hơi yếu rồi](#)
- 624. [Chương 626 - Chăm về cho sư phụ cô bồi bổ, sư phụ cô hơi yếu rồi](#)
- 625. [Chương 627 - Tiểu Hồng khác thường](#)
- 626. [Chương 628 - Yêu thú](#)
- 627. [Chương 629 - Yêu thú kinh khủng](#)
- 628. [Chương 630 - Yêu thú rút lui](#)
- 629. [Chương 631 - Yêu thú rút lui](#)
- 630. [Chương 632 - Tiếp tục đi tới](#)
- 631. [Chương 633 - Cây ngô đồng](#)
- 632. [Chương 634 - Một con chim kỳ lạ](#)
- 633. [Chương 635 - Người tốt nhất nên lấy ra toàn bộ thực lực của người](#)
- 634. [Chương 636 - Người tốt nhất nên lấy ra toàn bộ thực lực của người](#)
- 635. [Chương 637 - Đây là thứ người có thể lĩnh ngộ sao](#)
- 636. [Chương 638 - Đòi nhiều chuyện lạ](#)
- 637. [Chương 639 - Thích Tiểu Hồng nhà ta mà dám lên mặt với ta à?](#)
- 638. [Chương 640 - Thích Tiểu Hồng nhà ta mà dám lên mặt với ta à?](#)
- 639. [Chương 641 - Cho ta một trăm triệu linh thạch](#)
- 640. [Chương 642 - Làm như ta bán con trai không bằng](#)
- 641. [Chương 643 - Dụ dỗ cây ngô đồng](#)
- 642. [Chương 644 - Dụ dỗ cây ngô đồng](#)
- 643. [Chương 645 - Trò đùa tu tiên gì vậy, cây ngô đồng công nhận hẳn?](#)
- 644. [Chương 646 - Thủ Tiên Sơn](#)
- 645. [Chương 647 - Cái đuôi](#)
- 646. [Chương 648 - Lâm trận mài gươm, không sắc được thì cũng sáng](#)

- 647. [Chương 649 - Lâm trận mài gươm, không sắc được thì cũng sáng](#)
- 648. [Chương 650 - Trận pháp không tròn vẹn](#)
- 649. [Chương 651 - Muốn mưu sát thân phụ sao?](#)
- 650. [Chương 652 - Một lần nữa như giẫm trên đất bằng](#)
- 651. [Chương 653 - Nó tên tiểu Bạch](#)
- 652. [Chương 654 - Đây là một tên đại ác ma](#)
- 653. [Chương 655 - Đây là một tên đại ác ma](#)
- 654. [Chương 656 - Ốc đảo kì lạ](#)
- 655. [Chương 657 - Không bắt nạng vào xò xét, chẳng lẽ bắt muối đi hay sao?](#)
- 656. [Chương 658 - Cái hồ này có vấn đề, phải tìm người thử mới được](#)
- 657. [Chương 659 - Có hứng thú tắm rửa không?](#)
- 658. [Chương 660 - Có hứng thú tắm rửa không?](#)
- 659. [Chương 661 - Cung điện thần bí to lớn](#)
- 660. [Chương 662 - Phù điêu sống lại](#)
- 661. [Chương 663 - Thực sự phải làm Mạc Kim giáo úy sao?](#)
- 662. [Chương 664 - Thực sự phải làm Mạc Kim giáo úy sao?](#)
- 663. [Chương 665 - Có cách để mạnh lên không?](#)
- 664. [Chương 666 - Ý thức tà ác lại xuất hiện, quả cầu năng lượng kỳ lạ](#)
- 665. [Chương 667 - Ý thức tà ác lại xuất hiện, quả cầu năng lượng kỳ lạ](#)
- 666. [Chương 668 - Rời khỏi, ốc đảo biến mất](#)
- 667. [Chương 669 - Sự phụ muốn đi Yêu giới bồi dưỡng](#)
- 668. [Chương 670 - Lớn rồi mà không có ai làm cho người ta bớt lo](#)
- 669. [Chương 671 - Hóa Thần của Quy Nguyên Các và Thiên Cung Môn đều tới](#)
- 670. [Chương 672 - Hóa Thần của Quy Nguyên Các và Thiên Cung Môn đều tới](#)
- 671. [Chương 673 - Các ngươi là người mù sao?](#)
- 672. [Chương 674 - Bắt tay giết chết hắn, cướp đoạt cây ngô đồng đi](#)
- 673. [Chương 675 - Chim già, ông định làm gì?](#)
- 674. [Chương 676 - Sao sợ vậy, về bú sữa mẹ đi](#)
- 675. [Chương 677 - Sao sợ vậy, về bú sữa mẹ đi](#)
- 676. [Chương 678 - Chim già, có phải ông thận hư không?](#)

- 677. [Chương 679 - Tiền bối, ta thừa nhận ban nãy ta nói hơi lớn tiếng](#)
- 678. [Chương 680 - Ma tộc cũng tới tham gia náo nhiệt](#)
- 679. [Chương 681 - Đối phó hẳn ta một mình ta là được rồi](#)
- 680. [Chương 682 - Đối phó hẳn ta một mình ta là được rồi](#)
- 681. [Chương 683 - Nhục thân và sức lực còn cường hãn hơn cả ma tộc](#)
- 682. [Chương 684 - Tiếp tục như vậy, sợ rằng sẽ xảy ra vấn đề](#)
- 683. [Chương 685 - Xem ra thắng bại đã định](#)
- 684. [Chương 686 - Xem ra thắng bại đã định](#)
- 685. [Chương 687 - Ma tộc các người đều ngực to nhưng không nào à?](#)
- 686. [Chương 688 -](#)
- 687. [Chương 689 -](#)
- 688. [Chương 690 -](#)
- 689. [Chương 691 -](#)
- 690. [Chương 692 -](#)
- 691. [Chương 693 -](#)
- 692. [Chương 694 -](#)
- 693. [Chương 695 -](#)
- 694. [Chương 696 -](#)
- 695. [Chương 697 -](#)
- 696. [Chương 698 -](#)
- 697. [Chương 699 -](#)
- 698. [Chương 700 -](#)
- 699. [Chương 701 -](#)
- 700. [Chương 702 -](#)
- 701. [Chương 703 -](#)
- 702. [Chương 704 -](#)
- 703. [Chương 705 -](#)
- 704. [Chương 706 -](#)
- 705. [Chương 707 -](#)
- 706. [Chương 708 -](#)
- 707. [Chương 709 -](#)
- 708. [Chương 710 -](#)
- 709. [Chương 711 -](#)
- 710. [Chương 712 -](#)
- 711. [Chương 713 -](#)
- 712. [Chương 714 -](#)
- 713. [Chương 715 -](#)

- 714. [Chương 716 -](#)
- 715. [Chương 717 -](#)
- 716. [Chương 718 - Lui một bước lui, lui ngàn bước](#)
- 717. [Chương 719 - Đánh lên? Thật là ngây thơ](#)
- 718. [Chương 720 - Mục tiêu, Nam Hoang](#)
- 719. [Chương 721 - Khóc?](#)
- 720. [Chương 722 - Người như bây giờ, ta giết người rất đơn giản](#)
- 721. [Chương 723 - Tên khốn nạn này bình tĩnh như vậy từ lúc nào](#)
- 722. [Chương 724 - Chẳng khác nào tới đây nghỉ phép](#)
- 723. [Chương 725 - Đúng là tên khốn kiếp.](#)
- 724. [Chương 726 - Là loại đá có thể tấn công được thần thức?](#)
- 725. [Chương 727 - Vụ nổ bất ngờ](#)
- 726. [Chương 728 - Người chết đi](#)
- 727. [Chương 729 - Điều này, sao có thể?](#)
- 728. [Chương 730 - Tồn ma thạch năm màu](#)
- 729. [Chương 731 - Nay này, không thể nào](#)
- 730. [Chương 732 - Rời đi? Rời đi làm gì?](#)
- 731. [Chương 733 - Người nhìn xem, đây là cái gì?](#)
- 732. [Chương 734 - Người nằm mơ](#)
- 733. [Chương 735 - Ta không phải là người Thánh tộc](#)
- 734. [Chương 736 - Người là ai?](#)
- 735. [Chương 737 - Đi theo lão đại có tiền ai mà không vui vẻ chứ?](#)
- 736. [Chương 738 - Không cần làm bom người rồi](#)
- 737. [Chương 739 - Đến lúc đó sẽ bị bao vây đánh chết](#)
- 738. [Chương 740 - Ngay cả nói cũng không được thì sống còn ý nghĩa gì?](#)
- 739. [Chương 741 - Thiếu thành chủ](#)
- 740. [Chương 742 - Không phải là đang định gạt ta đấy chứ](#)
- 741. [Chương 743 - Căng thẳng vậy, hẳn ta là cha người à?](#)
- 742. [Chương 744 - Nam Hoang này là phạm vi hoạt động chủ yếu của phản nghịch](#)
- 743. [Chương 745 - Là hòn đá hay là pháp khí?](#)
- 744. [Chương 746 - Tên nhà quê này thật đáng chết](#)
- 745. [Chương 747 - Người cũng không muốn Thái gia bị người khác chê cười đúng không](#)
- 746. [Chương 748 - Muốn tiên hạ thủ vi cường không?](#)

747. [Chương 749 - Rốt cuộc trong đầu tên khốn này đang nghĩ gì vậy?](#)
748. [Chương 750 - Đây là dấu hiệu đột phá](#)
749. [Chương 751 - Chết rồi](#)
750. [Chương 752 - Tiểu Úc?!](#)
751. [Chương 753 - Phát tiết đủ rồi, ta sẽ giết ngươi](#)
752. [Chương 754 - Ngươi đoán xem?](#)
753. [Chương 755 - Ngươi muốn làm gì?](#)
754. [Chương 756 - Trước mắt, cũng coi như là một cơ hội](#)
755. [Chương 757 - Dám xuống tay với Thái gia ta, muốn chết!](#)
756. [Chương 758 -](#)
757. [Chương 759 - Khoan đã, ta cho các ngươi xem bảo bối này.](#)
758. [Chương 760 - Hắn không đơn giản đâu](#)
759. [Chương 761 - Nếu đã như vậy, ta sẽ giết ngươi](#)
760. [Chương 762 - Người này rốt cuộc có lai lịch gì?](#)
761. [Chương 763 - Đại ca, huynh đánh bại hắn rồi sao?](#)
762. [Chương 764 - Trong ngoài cùng tiến công](#)
763. [Chương 765 - Sư huynh hồn胆 hăn là sẽ không nhanh hơn ta chứ](#)
764. [Chương 766 - Kẻ thắng sống kẻ bại chết!](#)
765. [Chương 767 - Hăn thì sao?](#)
766. [Chương 768 - Nếu đúng là như vậy, hăn có chút muốn khóc](#)
767. [Chương 769 - Trong lòng nàng ta vô cùng ngượng ngùng](#)
768. [Chương 770 - Ai nấy đều ý thể hiếp người, còn có thiên lý nữa không?](#)
769. [Chương 771 - Với Khố Lê mà nói, thứ lão ta thiếu là thời gian](#)
770. [Chương 772 - Hoàng Tuyền Quỷ Trảo!](#)
771. [Chương 773 - Đừng ép ta ra tuyệt chiêu](#)
772. [Chương 774 - Đánh giết Khố Lê](#)
773. [Chương 775 - Yên tâm, hăn không phát hiện được chúng ta](#)
774. [Chương 776 - Rốt cuộc người này là ai?](#)
775. [Chương 777 - Kế công tử xuất thủ, hăn chết chắc](#)
776. [Chương 778 - Có để người ta ngủ nữa không?](#)
777. [Chương 779 - Có để yên cho người ta ngủ không vậy?](#)
778. [Chương 780 - Ngươi thức thời, còn có thể giữ được một mạng cho đồng bạn](#)

779. [Chương 781 - Kế công tử là đồng môn của ta](#)
780. [Chương 782 - Nguyên Anh kỳ đột phá](#)
781. [Chương 783 - Hắn ta chết chắc](#)
782. [Chương 784 - Mặt mũi này mất sạch rồi](#)
783. [Chương 785 - Một tên tấn công từ xa, một tên đuổi giết ở gần](#)
784. [Chương 786 - Tuyệt chiêu như vậy](#)
785. [Chương 787 - Ra tay nhanh lên](#)
786. [Chương 788 - Hắn là sư đệ ta](#)
787. [Chương 789 - Tới đây, xem người có chết hay không](#)
788. [Chương 790 - Đèn linh đậu cho ta](#)
789. [Chương 791 - Huynh có thể học một chút tính thiện lượng của ta hay không?](#)
790. [Chương 792 - Huynh có thể học một chút tính thiện lượng của ta hay không?](#)
791. [Chương 793 - Đưa đầu của các người cho ta đổi tiền thưởng](#)
792. [Chương 794 - Người đang mời chào chúng ta?](#)
793. [Chương 795 - Đừng sợ, ta không phải kẻ xấu](#)
794. [Chương 796 - Chẳng lẽ các người...](#)
795. [Chương 797 - Chẳng lẽ các người...](#)
796. [Chương 798 - Đến Đông Tế](#)
797. [Chương 799 - Đáng sợ quá](#)
798. [Chương 800 - Lần sau không cho phép làm vậy nữa](#)
799. [Chương 801 - Thực lực ba nhà](#)
800. [Chương 802 - Thực lực ba nhà](#)
801. [Chương 803 - Đến Miêu gia làm khách](#)
802. [Chương 804 - Con mời bọn họ về](#)
803. [Chương 805 - Chém hắn](#)
804. [Chương 806 - Chỉ cần hơi lớn giọng một chút, ta đều sợ hãi](#)
805. [Chương 807 - Đến đây, ai còn muốn hù dọa ta?](#)
806. [Chương 808 - Chưa từng nghe qua](#)
807. [Chương 809 - Chưa từng nghe qua](#)
808. [Chương 810 - Tuổi còn trẻ mà mắt đã mù rồi](#)
809. [Chương 811 - Tuổi còn trẻ mà mắt đã mù rồi](#)
810. [Chương 812 - Đây chính là thực lực của người?](#)
811. [Chương 813 - Người cũng xứng?](#)
812. [Chương 814 - Người mạnh hơn bọn hắn](#)
813. [Chương 815 - Động thủ với sư đệ của hắn ta](#)

- 814. [Chương 816 - Động thủ với sư đệ của hần ta](#)
- 815. [Chương 817 - Phê vật, đánh không đã](#)
- 816. [Chương 818 - Còn gọi bấy nữa, ta không nuông chiều người nữa đâu](#)
- 817. [Chương 819 - Hôm qua còn gọi người ta Tiểu Diêm Diêm](#)
- 818. [Chương 820 - Ai đi ta giết kẻ đó](#)
- 819. [Chương 821 - Ai đi ta giết kẻ đó](#)
- 820. [Chương 822 - Đánh nhau chỉ vì danh tiếng](#)
- 821. [Chương 823 - Đại trưởng lão Miêu gia](#)
- 822. [Chương 824 - Nề mặt ta, không đánh nữa được không?](#)
- 823. [Chương 825 - Sống vô dụng rồi, không được cái nước gì](#)
- 824. [Chương 826 - Người lại đi cướp à?](#)
- 825. [Chương 827 - Người lại đi cướp à?](#)
- 826. [Chương 828 - Ta yêu thích hòa bình, không thể nhìn các người đánh nhau](#)
- 827. [Chương 829 - Ta không thích náo nhiệt](#)
- 828. [Chương 830 - Không thể trêu vào, còn không trốn thoát sao?](#)
- 829. [Chương 831 - Tiểu Á, người có biết người đang nói gì không?](#)
- 830. [Chương 832 - Ta sẽ cho người một lời khen năm sao](#)
- 831. [Chương 833 - Sứ giả Thánh Địa](#)
- 832. [Chương 834 - Muốn đi dạo phố với ta không?](#)
- 833. [Chương 835 - Cho ta một trăm triệu, ta có thể ra tay](#)
- 834. [Chương 836 - Cho ta một trăm triệu, ta có thể ra tay](#)
- 835. [Chương 837 - Người coi ta là túi tiền sao?](#)
- 836. [Chương 838 - Người một nhà](#)
- 837. [Chương 839 - Con chó con mèo cũng học người ta mặc quần áo trắng sao](#)
- 838. [Chương 840 - Đùi bị đánh gãy xương](#)
- 839. [Chương 841 - Đùi bị đánh gãy xương](#)
- 840. [Chương 842 - Ta ghét nhất người mặc quần áo màu trắng](#)
- 841. [Chương 843 - Ứng cử viên Thánh Nữ](#)
- 842. [Chương 844 - Tin tức của sư muội](#)
- 843. [Chương 845 - Khẩu hiệu của chúng ta là không.gây.chuyện](#)
- 844. [Chương 846 - Khẩu hiệu của chúng ta là không.gây.chuyện](#)

- 845. [Chương 847 - Thiên Vương lão tử có thom như linh thạch không?](#)
- 846. [Chương 848 - Đồ đệ của Nhị trưởng lão Thánh địa](#)
- 847. [Chương 849 - Kiếm gia? Với hắn ta chỉ là cặn bã](#)
- 848. [Chương 850 - Thanh kiếm lương thiện, chưa bao giờ chém người](#)
- 849. [Chương 851 - Sư huynh của ta không có não](#)
- 850. [Chương 852 - Sư huynh của ta không có não](#)
- 851. [Chương 853 - Đến Thánh địa](#)
- 852. [Chương 854 - Tự tìm chỗ ở tồn linh thạch](#)
- 853. [Chương 855 - Nhất định Kiếm gia có rất nhiều linh thạch](#)
- 854. [Chương 856 - Bảo tiêu hèn nhất](#)
- 855. [Chương 857 - Rốt cuộc là ai sợ ai](#)
- 856. [Chương 858 - Người không có đầu óc](#)
- 857. [Chương 859 - Người không có đầu óc](#)
- 858. [Chương 860 - Người muốn làm ông ngoại](#)
- 859. [Chương 861 - Sinh một bé gái mập mạp cho ta nhé](#)
- 860. [Chương 862 - Nỗ Thánh Sơn](#)
- 861. [Chương 863 - Bản sao lại lệch rồi](#)
- 862. [Chương 864 - Bản sao lại lệch rồi](#)
- 863. [Chương 865 - Tên không có chí khí](#)
- 864. [Chương 866 - Tỷ đệ Thời gia](#)
- 865. [Chương 867 - Tỷ đệ Thời gia](#)
- 866. [Chương 868 - Không phải ta làm, là kiếm làm](#)
- 867. [Chương 869 - Phản chiến](#)
- 868. [Chương 870 - Đại nhân, có thể luận bàn với ta một trận không?](#)
- 869. [Chương 871 - Thịnh cầu của Thời Liêu](#)
- 870. [Chương 872 - Thịnh cầu của Thời Liêu](#)
- 871. [Chương 873 - Thương đạo như vậy xứng đáng trở thành đồ đệ trưởng lão Thánh địa](#)
- 872. [Chương 874 - Bị lừa gạt](#)
- 873. [Chương 875 - Lột chút linh đậu thôi mà, có gì phải ngạc nhiên chứ?](#)
- 874. [Chương 876 - Ta vừa nhìn chính là người cực kỳ tốt](#)
- 875. [Chương 877 - Hắn ta muốn tẩu hỏa nhập ma](#)
- 876. [Chương 878 - Sâu không lường được](#)
- 877. [Chương 879 - Sâu không lường được](#)
- 878. [Chương 880 - Quá đẹp trai cũng phiền phức](#)
- 879. [Chương 881 - Lữ Thiếu Khanh không bình thường](#)

880. [Chương 882 - Xem trong sự huynh ta sao?](#)
881. [Chương 883 - Xem trong sự huynh ta sao?](#)
882. [Chương 884 - Lão đại giấu linh thạch của ta](#)
883. [Chương 885 - Hai chữ rùa đen ta có thể tiếp tục viết bất cứ lúc nào](#)
884. [Chương 886 - Có hứng thú đạo phở không?](#)
885. [Chương 887 - Người giúp ta chen hàng, ta mời người ăn cơm](#)
886. [Chương 888 - Người giúp ta chen hàng, ta mời người ăn cơm](#)
887. [Chương 889 - Mọi người cùng nhau ăn bữa cơm đi](#)
888. [Chương 890 - Đề Đàm Linh kính chén rượu, nhận cái sai](#)
889. [Chương 891. Hắn ta dám ăn cơm chùa sao?](#)
890. [Chương 892. Hắn ta dám ăn cơm chùa sao?](#)
891. [Chương 893. Tạo nghiệt mới gặp phải tên đáng ghét như vậy.](#)
892. [Chương 894. Đừng đánh, đầu hàng rồi](#)
893. [Chương 895. Có người mời khách, ăn chùa thì ngu sao mà không ăn](#)
894. [Chương 896. Có người mời khách, ăn chùa thì ngu sao mà không ăn](#)
895. [Chương 897. Chẳng phải chỉ là một bữa cơm sao?](#)
896. [Chương 898. Kiếm Nhất nhỏ nhoi, cũng xứng để ta xuất thủ sao?](#)
897. [Chương 899. Trái tim tan nát rồi](#)
898. [Chương 900. Trái tim tan nát rồi](#)
899. [Chương 901. Đánh không thắng, người xong đời luôn](#)
900. [Chương 902. Dẫn Thời Cơ đi xem kim ngư](#)
901. [Chương 903. Ta muốn đặt cược, kiếm ít tiền lẻ](#)
902. [Chương 904. A, trông người rất quen mắt](#)
903. [Chương 905. A, trông người rất quen mắt](#)
904. [Chương 906. Tam Thánh tử](#)
905. [Chương 907. Giống như đã từng quen biết?](#)
906. [Chương 908. Đánh cược một phen](#)
907. [Chương 909. Đánh cược một phen](#)
908. [Chương 910. Hắn ta muốn đi trốn sao?](#)
909. [Chương 911. Cao thủ thần bí Mộc Vĩnh](#)
910. [Chương 912. Mộc Vĩnh cổ quái](#)
911. [Chương 913. Đánh bại người cũng chẳng tính là cao thủ gì nhỉ?](#)

912. [Chương 914. Đánh bại người cũng chẳng tính là cao thủ gì nhỉ?](#)
913. [Chương 915. Đến cũng đến rồi, muốn cứ đi như vậy sao?](#)
914. [Chương 916. Người Kiếm gia đều giống người, không có nào à?](#)
915. [Chương 917. Đã đến rồi thì đừng đi nữa](#)
916. [Chương 918. Đã đến rồi thì đừng đi nữa](#)
917. [Chương 919. Thiên tài Loan gia](#)
918. [Chương 920. Một kiếm thất bại](#)
919. [Chương 921. Dốc hết toàn bộ thực lực của người](#)
920. [Chương 922. Dốc hết toàn bộ thực lực của người](#)
921. [Chương 923. Kiếm Nhất không bằng Kế Ngôn](#)
922. [Chương 924. Trong không khí tràn ngập một mùi vị ngu xuẩn](#)
923. [Chương 925. Kiếm Nhất mê mang](#)
924. [Chương 926. Kiếm Nhất mê mang](#)
925. [Chương 927. Quá nổi ắt chết](#)
926. [Chương 928. Gà yếu mà cũng dám?](#)
927. [Chương 929. Lên Thánh Sơn, ta sợ bị người hạ độc thủ](#)
928. [Chương 930. Lên Thánh Sơn, ta sợ bị người hạ độc thủ](#)
929. [Chương 931. Liên thủ](#)
930. [Chương 932. Thay đổi của Kiếm Nhất](#)
931. [Chương 933. Sư huynh của ta không có đầu óc](#)
932. [Chương 934. Ta cùng sư huynh kề vai chiến đấu](#)
933. [Chương 935. Ta cùng sư huynh kề vai chiến đấu](#)
934. [Chương 936. Kế Ngôn kiêu ngạo tự đại?](#)
935. [Chương 937. Không muốn chết, rút](#)
936. [Chương 938. Kế Ngôn đáng sợ](#)
937. [Chương 939. Kế Ngôn đáng sợ](#)
938. [Chương 940. Ngu xuẩn](#)
939. [Chương 941. Tỷ thí kết thúc](#)
940. [Chương 942. Chắc chắn là Kiếm gia xuất thủ](#)
941. [Chương 943. Chắc chắn là Kiếm gia xuất thủ](#)
942. [Chương 944. Không nhận ta làm chủ, đánh người khóc luôn](#)
943. [Chương 945. Người là nam hay là nữ](#)
944. [Chương 946. Lão đại thần bí cũng muốn thò một chân vào](#)
945. [Chương 947. Thành nhà giàu mới nổi](#)
946. [Chương 948. Thành nhà giàu mới nổi](#)

947. [Chương 949. Số lượng không đổi](#)
948. [Chương 950. Để hấn nhìn các người](#)
949. [Chương 951. Người biến thái!](#)
950. [Chương 952. Người biến thái!](#)
951. [Chương 953. Một Vĩnh kỳ lạ](#)
952. [Chương 954. Trục giác của người rất chuẩn](#)
953. [Chương 955. Gặp Nhị trưởng lão](#)
954. [Chương 956. Đừng có nhỏ mọn như sư đệ của người](#)
955. [Chương 957. Nói láo ư?](#)
956. [Chương 958. Nói láo ư?](#)
957. [Chương 959. Lần nguy hiểm nhất](#)
958. [Chương 960. Phái một camera đi theo](#)
959. [Chương 961. Bảo hộ ta](#)
960. [Chương 962. Bảo hộ ta](#)
961. [Chương 963. Không phải ta làm](#)
962. [Chương 964. Trưởng lão Thôi gia, quý họp hỏi?](#)
963. [Chương 965. Bồi thường tiền thuốc men đi](#)
964. [Chương 966. Biết tầm lệnh bài này sao?](#)
965. [Chương 967. Hàng lỏm?](#)
966. [Chương 968. Hàng lỏm?](#)
967. [Chương 969. Quả nhiên là hàng lỏm](#)
968. [Chương 970. Ta là gia gia của lão](#)
969. [Chương 971. Ta là gia gia của lão](#)
970. [Chương 972. Có phải người yêu ta hay không?](#)
971. [Chương 973. Phân phía trên Thánh Sơn](#)
972. [Chương 974. Huỳnh là kẻ cực thông minh](#)
973. [Chương 975. Thông suốt?](#)
974. [Chương 976. Đột nhiên ra tay](#)
975. [Chương 977. Đột nhiên ra tay](#)
976. [Chương 978. Bắt nàng ta đi làm ẩm giường](#)
977. [Chương 979. Sớm biết như thế, sao lúc trước còn như vậy](#)
978. [Chương 980. Sớm biết như thế, sao lúc trước còn như vậy](#)
979. [Chương 981. Tiến vào Tuyệt Phách Liệt Uyên](#)
980. [Chương 982. Một lời không họp liền ra tay](#)
981. [Chương 983. Người không phải là Thánh Chủ chứ?](#)
982. [Chương 984. Bại lộ thân phận...](#)
983. [Chương 985. Không được rút linh lực vào...](#)
984. [Chương 986. Không được rút linh lực vào...](#)
985. [Chương 987. Thật ra hấn tên là Lữ Thiếu Khanh](#)

986. [Chương 988. Trương Chính muốn hành thích Nhị trưởng lão](#)
987. [Chương 989. Lần này không ai cứu được bọn hắc](#)
988. [Chương 990. Người đầu tiên ra tay không ai ngờ tới](#)
989. [Chương 991. Người đầu tiên ra tay không ai ngờ tới](#)
990. [Chương 992. Sư đệ của Kế Ngôn? Không đáng nhắc tới](#)
991. [Chương 993. Sư đệ hung tàn của Kế Ngôn](#)
992. [Chương 994. Đừng ép ta đánh người trong thời điểm vui vẻ nhất](#)
993. [Chương 995. Có thể đầu hàng sao không nói sớm?](#)
994. [Chương 996. Có thể đầu hàng sao không nói sớm?](#)
995. [Chương 997. Tất cả mọi người muốn làm ngư ông](#)
996. [Chương 998. Truy Giáp Thánh vệ](#)
997. [Chương 999. Truy Giáp Thánh vệ cường đại](#)
998. [Chương 1000. Truy Giáp Thánh vệ cường đại](#)
999. [Chương 1001. Bọn hắc chính là hai con chuột](#)
1000. [Chương 1002. Có chuyện gì từ từ nói](#)
1001. [Chương 1003. Ta có một điều kiện](#)
1002. [Chương 1004. Ta có một điều kiện](#)
1003. [Chương 1005. Một hiệp miêu sát](#)
1004. [Chương 1006. Trời cao không cửa?](#)
1005. [Chương 1007. Đi i cùng nhau](#)
1006. [Chương 1008. Đi i cùng nhau](#)
1007. [Chương 1009. Một tay trấn áp Đại sư huynh, chân đá Nhị sư huynh](#)
1008. [Chương 1010. Đắc tội hai vị sư huynh, trời sập rồi](#)
1009. [Chương 1011. Một người tốt](#)
1010. [Chương 1012. Chiêu thức như vậy vô dụng với ta](#)
1011. [Chương 1013. Chiêu thức như vậy vô dụng với ta](#)
1012. [Chương 1014. Người tốt, tạ ơn](#)
1013. [Chương 1015. Thôi Chương Minh vẫn lạc](#)
1014. [Chương 1016. Kiếm Nhất phế vật, đệ nhất phế vật Kiếm gia](#)
1015. [Chương 1017. Kiếm Nhất phế vật, đệ nhất phế vật Kiếm gia](#)
1016. [Chương 1018. Người đi đôi phó Thánh tử thứ tư](#)
1017. [Chương 1019. Từng tu luyện miêng](#)
1018. [Chương 1020. Người nói bản thân người yếu đuối sao](#)
1019. [Chương 1021. Để cho ta chặt người một trăm kiếm, chặt không chết người ta sẽ tha thứ cho người](#)

- 1020. [Chương 1022. Chết không chết người ta sẽ tha thứ cho người](#)
- 1021. [Chương 1023. Thánh Chủ là con của người? Hay là triệu hoán thú?](#)
- 1022. [Chương 1024. Loại gà yếu như hãn ta không xứng mặc quần áo trắng](#)
- 1023. [Chương 1025. Người tuyệt tình với sự muội của mình vậy sao?](#)
- 1024. [Chương 1026. Nhục nhã](#)
- 1025. [Chương 1027. Không phải tuyệt tình, mà là tràn đầy lòng tin](#)
- 1026. [Chương 1028. Nhị sư huynh, muốn mắng nàng ta sao?](#)
- 1027. [Chương 1029. Thiếu linh thạch của sư huynh ta còn nhảy nhót tung bừng được, người là người đầu tiên](#)
- 1028. [Chương 1030. Kiếm Nhất về, người chết là cái chắc](#)
- 1029. [Chương 1031. Kiếm Nhất về, người chết là cái chắc](#)
- 1030. [Chương 1032. Nếu bị dọa, ta sẽ đánh người để tăng thêm lòng dũng cảm](#)
- 1031. [Chương 1033. Hào phóng một tí, sẽ có cách giải quyết thôi](#)
- 1032. [Chương 1034. Thánh chủ xuất hiện, cò kè mặc cả](#)
- 1033. [Chương 1035. Thánh chủ xuất hiện, cò kè mặc cả](#)
- 1034. [Chương 1036. Ta kính già yếu trẻ, không bắt nạt người khác](#)
- 1035. [Chương 1037. Như Chiến Thần](#)
- 1036. [Chương 1038. Làm hỏng](#)
- 1037. [Chương 1039. Thánh Chủ, người có quản hay không?](#)
- 1038. [Chương 1040. Thánh Chủ, người có quản hay không?](#)
- 1039. [Chương 1041. Mọi người diễn kịch cho Thánh Chủ nhìn không tốt sao?](#)
- 1040. [Chương 1042. Hai vị đại nhân, chết chắc](#)
- 1041. [Chương 1043. Nhân tộc yêu nghiệt thực sự](#)
- 1042. [Chương 1044. Nhân tộc yêu nghiệt thực sự](#)
- 1043. [Chương 1045. Một kiếm kia rất kinh khủng](#)
- 1044. [Chương 1046. Đây là loại đồng đội gì](#)
- 1045. [Chương 1047. Bê đá đập chân mình](#)
- 1046. [Chương 1048. Đánh bại Kiếm Ngũ](#)
- 1047. [Chương 1049. Đánh bại Kiếm Ngũ](#)
- 1048. [Chương 1050. Thánh Chủ xuất thủ, tử cục!](#)
- 1049. [Chương 1051. Mục tiêu thật sự của Thánh Chủ](#)

- 1050. [Chương 1052. Người có thể đừng hẹp hòi như vậy được không?](#)
- 1051. [Chương 1053. Người có thể đừng hẹp hòi như vậy được không?](#)
- 1052. [Chương 1054. Cõi ta là bánh dày sao?](#)
- 1053. [Chương 1055. Ta nói tiếng xin lỗi, được chưa?](#)
- 1054. [Chương 1056. Tịch Diệt Tru Tinh kiếm!](#)
- 1055. [Chương 1057. Tịch Diệt Tru Tinh kiếm!](#)
- 1056. [Chương 1058. Bị Thánh Chủ lừa rồi](#)
- 1057. [Chương 1059. Kẻ địch ngàn năm trước](#)
- 1058. [Chương 1060. Sự phụ người rước ra phiền phức còn muốn ta giúp người chùi dĩa?](#)

SƯ HUYNH CỦA TA QUÁ MẠNH

Tác giả: Khả Ninh

Thể loại: Tiên hiệp, Huyền Ảo, Vô Địch Lưu, Hải Hước, Main Bá

Nguồn: truyenyy.pro

DTV-EBOOK.COM.VN

Đại sư huynh chăm chỉ không ngừng, Nhị sư huynh lười biếng nhàn nhã.

Đại sư huynh được gọi là thiên tài còn Nhị sư huynh bị xem là sỉ nhục của môn phái.

Mãi đến một ngày, tiểu sư muội phát hiện Nhị sư huynh cũng rất mạnh

(Giới thiệu vẫn tắt không khái quát được hết, mời nhảy hố đọc truyện)

- + Chống chỉ định khi ăn cơm uống nước.
- + Không thích cũng xin tôn trọng công sức của dịch giả, không yêu cũng đừng nói lời cay đắng.

Chương 1 - Nhị sư huynh đặc biệt

Tại Thiên Ngự Phong của Lăng Tiêu Phái, một nam nhân trung niên dẫn theo một thiếu nữ chừng mười lăm, mười sáu tuổi xuất hiện ở đây.

Thiếu nữ có gương mặt trắng như tuyết, ngũ quan tuyệt mỹ, dưới hàng lông mi dài là một đôi mắt to tròn xinh đẹp, linh động có thần.

Nàng hiếu kỳ hỏi người nam nhân trung niên uy nghiêm bên cạnh: “Thúc thúc, ta không thể bái người làm sư phụ sao?”

Nam nhân trung niên quay đầu lại nói: “Dưới trướng của ta đã có ba đệ tử thân truyền, năm đệ tử nội môn, chỉ sợ quá bận rộn không có thời gian dạy bảo con.”

“Vừa lúc Thiệu sư đệ của Thiên Ngự Phong mới có hai đồ đệ, con bái sư có thể làm đệ tử thân truyền của đệ ấy.”

“Hiện giờ nhân lúc Thiệu sư đệ cùng đại đồ đệ của đệ ấy không có ở đây, ta mang con đến tìm Nhị đồ đệ của đệ ấy trước.”

Thiếu nữ chớp mắt, vô cùng nghi hoặc: “Bái sư vì sao phải tìm Nhị đồ đệ của ngài ấy trước.”

Trên mặt nam nhân trung niên lộ ra biểu tình lúng túng, cuối cùng mới đáp lời: “Trước tiên cứ tạo mối quan hệ với Nhị đồ đệ của đệ ấy trước, như vậy việc con bái sư mới càng thêm thuận lợi.”

Thiếu nữ nhìn nam nhân trung niên: “Thúc thúc, người nghĩ một đằng nói một nẻo rồi.”

“Có phải người có chuyện gạt ta không?”

Nam nhân trung niên vừa định nói gì đó, liền thấy đỉnh núi ở cách đó không xa: “Chúng ta đến rồi.”

Thiếu nữ thuận theo hướng nam nhân trung niên chỉ nhìn lại.

Chỉ thấy cách đó không xa có một khối đất trống, trên khối đất trống có một cây đại thụ.

Phía trên nhánh cây có một con chim nhỏ chừng nắm tay đang đứng, toàn thân nó là bộ lông vũ đỏ rực, trông rất đáng yêu.

Dưới cây có một chiếc võng đang đung đưa, trên đó là một người trẻ tuổi đang nằm.

Theo khoảng cách càng lúc càng gần, thiếu nữ phát hiện thiếu niên này khoảng chừng mười tám mười chín tuổi, mày kiếm mắt sáng, rất suất khí.

Hắn đang cầm Thiên Cơ Bài nhìn say xua.

Người nam nhân trung niên, cũng là thúc phụ của nàng đến gần, liền cười chào hỏi: “Thiếu Khanh!”

Ngữ khí này khiến thiếu nữ cảm thấy có hơi nịnh nọt, như đang lấy lòng thiếu niên ở trước mắt.

Ánh mắt của thiếu niên dời khỏi Thiên Cơ Bài, nhìn nam nhân trung niên cùng thiếu nữ một chút, mới đáp: “Hóa ra là Tiêu sư bá, ngài đến tìm sư phụ sao?”

“Sư phụ không có ở nhà, đúng rồi, Đại sư huynh cũng không có ở đây.”

Sau khi nói xong, hắn gật gật đầu, tiếp tục đưa võng.

Thiếu nữ cảm thấy rất kinh ngạc, kinh ngạc với thái độ của thiếu niên này với thúc phụ của nàng.

Thúc phụ của nàng - Tiêu Sấm, là Phong chủ của Xích Nguyệt Phong, thực lực đã là Nguyên Anh kỳ, không chỉ là cao thủ

của Lăng Tiêu Phái mà còn rất nổi danh ở Tề Châu.

Hiện giờ, ngài ấy lại mang theo thái độ lấy lòng với người trẻ tuổi trước mắt này? Mà hắn lại còn nằm, không có ý định đứng lên nữa chứ. Rốt cuộc ai à Phong chủ, ai là đệ tử vậy?

Tiếp đó, nàng nghe thúc phụ nói với mình: “Tiêu Y, đây là Nhị đệ tử của Thiên Ngự Phong, Lữ Thiếu Khanh, con cứ gọi là Nhị sư huynh là được.”

Thiếu nữ Tiêu Y mặc dù không rõ thiếu niên ở trước mắt có gì hơn người nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe lời, ngọt ngào gọi một tiếng: “Xin chào Nhị sư huynh!”

Thanh âm dễ nghe như hoàng oanh, Lữ Thiếu Khanh cũng không nhìn được mà nhìn nàng nhiều thêm một chút.

Mái tóc đen tú lệ dài đến thắt lưng, bề ngoài ngọt ngào thanh thuần, mũi ngọc nhỏ nhỏ xinh xắn, mà làm người ta chú ý nhất chính là đôi mắt to linh động kia.

Quả thực là một mỹ nhân bại hoại.

Tiêu Sấm cười nói với Lữ Thiếu Khanh: “Thiếu Khanh, con thấy nha đầu này thế nào?”

Lữ Thiếu Khanh vội vàng nói: “Tiêu sư bá, ngài có chuyện thì tìm sư phụ hoặc là Đại sư huynh đi, ngày mai ngài lại đến, mai bọn họ mới về.”

“Ta bận rộn nhiều việc, không rảnh.”

Sau khi nói xong, hắn nhảy xuống khỏi võng, chuẩn bị chạy.

Khỉ thật, sư bá mang theo một mỹ nữ như thế tới đây là muốn làm gì?

Vô sự không lên tam bảo điện, đây chắc chắn là có vấn đề, chạy trước rồi tính.

Tiêu Sấm nhanh tay lẹ mắt kéo Lữ Thiếu Khanh lại: “Con đừng chạy.”

“Sư bá ta có việc nhờ con.”

Lữ Thiếu Khanh vội vàng nói: “Tiêu sư bá, ta và ngài không oán không thù, ngài đừng hại ta nha.”

“Đến cả mỹ nhân kế cũng dùng, ta không hiểu gì hết, ta không giúp được ngài.”

Đây chắc chắn là chuyện lớn, chắc chắn là một phiền toái lớn.

Tiêu Y ở bên cạnh cảm thấy cạn lời.

Tiêu Sấm lên tiếng: “Ta chỉ muốn để nha đầu Tiêu Y này bái nhập vào môn hạ của Thiên Ngự Phong mà thôi, muốn nhờ con giúp một tay.”

Lữ Thiếu Khanh nghe xong, liền bình tĩnh lại, đẩy tay Tiêu Sấm ra.

“Hầy, sao ngài không nói sớm, dọa ta sợ vỡ mật.”

Tiêu Sấm dở khóc dở cười, bất đắc dĩ nói: “Tiêu tử nhà con, sao lại lười như thế, con có thể học theo Đại sư huynh của mình một chút được không?”

Lữ Thiếu Khanh đáp: “Có một Đại sư huynh đã đủ khiến sư phụ nhức đầu rồi, thêm một người như con nữa, không phải muốn đẩy sư phụ đi treo cổ sao.”

“Ta chỉ muốn tốt cho sư phụ mà thôi.”

Tiêu Sấm bó tay, bèn quay lại chính đề: “Sư bá cảm thấy Thiên Ngự Phong dương cương quá nặng, muốn trung hòa một chút.”

“Con nhìn xem nha đầu này thế nào, có thể làm sư muội con được không?”

Lữ Thiếu Khanh nghe xong, trên mặt lộ ra vẻ kỳ lạ, nhìn Tiêu Y một lượt.

Một hồi lâu mới hỏi Tiêu Y: “Nha đầu, ngươi là gì của Tiêu sư bá?”

Tiêu Y đáp: “Ngài ấy là thúc thúc của ta.”

Lữ Thiếu Khanh hỏi tiếp: “Thúc thúc ruột?”

Tiêu Sấm giận dữ: “Lời này của ngươi là có ý gì? Không phải ruột thịt thì là gì hả?”

Lữ Thiếu Khanh nói với Tiêu Sấm: “Nếu là ruột thịt sao ngài lại phải đưa đến Thiên Ngự Phong, ngài có ý gì?”

“Là phụ thân của nha đầu này và ngài có thù oán? Hay là thiếu tiền ngài không trả?”

Tiêu Sấm tức đến nghiến răng, tiểu tử này vẫn cứ thích chọc ông ta tức chết, ông ta giờ tay lên, phần nộ quát: “Ngươi có tin ta đập chết ngươi không hả?”

Tiêu Y cũng hơi hoảng, sao nghe Lữ sư huynh nói lại cảm thấy bất ổn vậy chứ: “Thúc thúc à, nơi này thật sự đáng sợ như huynh ấy nói sao?”

Tiêu Sấm nghe thế lại càng tức, tiểu tử này mới mở miệng đã khiến cháu gái ông phải lo lắng, quả thực là đau đầu mà. Ông kiên nhẫn an ủi: “Con đừng tin nó, việc báii nhập Thiên Ngự Phong đối với con mà nói là chuyện vô cùng tốt.”

Tiêu Y nhìn qua Lữ Thiếu Khanh, mắt to chớp chớp.

Lữ Thiếu Khanh lộ ra biểu tình thành khẩn, nói với Tiêu Y: “Nha đầu, ngươi về hỏi cha mình thử xem có phải đã làm gì đắc tội với thúc thúc của ngươi không?”

Tay Tiêu Sấm lóe bạch quang, vận sức chờ phát động, đe dọa

Lữ Thiếu Khanh: “Còn nói hươu nói vượn nữa có tin ta đập chết người không?”

“Mau nói đi, làm sao để nha đầu này báỉ nhập được vào Thiên Ngự Phong.”

Lữ Thiếu Khanh ngáp một cái, bày ra dáng vẻ không liên quan gì đến mình: “Muốn báỉ sư thì đi tìm sư phụ ta ấy, ngài tìm ta làm gì?”

Tiêu Sấm nói: “Đây còn không phải vì muốn qua được cửa ải của Đại sư huynh kia của người sao?”

“Người mau nghĩ biện pháp cho ta.”

Nếu không phải vì muốn qua cửa ải kia của Đại sư huynh người, ta đến đây tìm người làm gì. Đến lần nào tức chết lần đó, mấy lần thế nữa thọ nguyên chắc chắn giảm bớt không ít.

Lữ Thiếu Khanh nhún nhún vai bày ra dáng vẻ muốn giúp nhưng không đủ sức: “Ái của Đại sư huynh ngài không qua được, ta cũng không có cách nào.”

Quả nhiên lại là thế này, Tiêu Sấm không nói nhảm nữa, dựng thẳng hai ngón tay lên: “Hai trăm viên linh thạch hạ phẩm.”

Mắt Lữ Thiếu Khanh sáng lên, sau đó lộ ra biểu tình vô cùng khó xử: “Đây chính là Đại sư huynh của ta đấy, muốn qua được cửa ải kia, khó lắm.”

Tiêu Sấm lại dựng thêm một ngón tay nữa: “Ba trăm viên.”

Lữ Thiếu Khanh nói thẳng: “Năm trăm, giao tiền, ta lập tức nói cho ngài biết.”

Tiêu Sấm đưa trước cho hắn một trăm viên, nói: “Đưa tiền đặt cọc trước, còn lại chờ người nói biện pháp xong sẽ đưa.”

“Tiêu sư bá, ngài phóng khoáng một chút không được sao?”

Tiêu Sấm hừ khế: “Tiểu tử ngươi là người thế nào, ta còn không biết sao? Còn dùng chiêu này, tưởng rằng cái chức Phong chủ của ta là bù nhìn đấy à?”

Lữ Thiếu Khanh không còn cách nào khác, đành nói thầm: “Tiêu sư bá, các người hiểu lầm ta quá sâu rồi.”

“Được rồi, cửa ải kia của Đại sư huynh, các người chỉ cần...”

Chương 2 - Đại sư huynh trở về

Tiêu Sấm mang theo Tiêu Y hài lòng rời khỏi Thiên Ngự Phong.

Tiêu Y cảm thấy vô cùng khó hiểu đối với hành vi của Tiêu Sấm.

“Thúc thúc, vì sao nhất định phải báỉ nhập Thiên Ngự Phong?”

Tiêu Sấm nói: “Không phải thúc thúc đã nói với con rồi sao? Phong chủ Thiệu Thừa của Thiên Ngự Phong thiếu một đệ tử thân truyền, con đi theo thúc thúc, chỉ có thể làm đệ tử nội môn, kém đệ tử thân truyền quá xa.”

Tiêu Y có chút lo lắng nói: “Nhưng con nghe Lữ sư huynh nói, hình như báỉ nhập Thiên Ngự Phong cũng không phải là một chuyện tốt.”

Tiêu Sấm tức giận mắg: “Tên tiểu tử hỗn đản kia đang nói bậy bạ, con đừng tin hắ. Con báỉ nhập Thiên Ngự Phong, đối với con mà nói là một chuyện tốt có thể gặp chứ không thể cầu.”

“Tại sao?”

Tiêu Y nói: “Thúc thúc, người không nói rõ ràng, con cũng không muốn báỉ nhập Thiên Ngự Phong đâu.”

Tiêu Sấm thở dài nói: “Được rồi, chính là như ta vừa mới con, con ngoại trừ việc có thể báỉ nhập Thiên Ngự Phong làm đệ tử thân truyền ra, thì còn có thể đi theo một Đại sư huynh ưu tú. Con có biết đệ tử mạnh nhất trong Lăng Tiêu Phái là ai không?”

Tiêu Y rất thông minh, hỏi: “Thúc thúc, có phải người người

muốn nói là Đại sư huynh của Thiên Ngự Phong không?”

Tiêu Sấm gật đầu nói: “Không sai, đệ tử mạnh nhất của Lăng Tiêu Phái chính là Đại sư huynh của Thiên Ngự Phong, Kế Ngôn. Thực lực của hắn là Kết Đan hậu kỳ, có thể trăm Nguyên Anh.”

Tiêu Y tròn tròn mắt đẹp, miệng há to, vẻ mặt khó có thể tin được.

“Thúc thúc, người, người không nói đùa chứ? Kết Đan kỳ mà lại trăm được Nguyên Anh kỳ?”

Đùa cái gì vậy, Nguyên Anh sao có thể vô dụng như thế được.

Tiêu Sấm nói: “Thúc thúc lừa con làm gì? Kế Ngôn thật sự là thiên tài mạnh nhất Lăng Tiêu Phái chúng ta, thiên phú kiếm đạo là mạnh nhất kể từ khi Lăng Tiêu Phái lập phái tới nay, ngay cả tổ sư cũng kém một chút. Thiệu sư đệ mười năm trước là Kết Đan hậu kỳ, sau khi chiêu thu Kế Ngôn, dưới sự đốc thúc của Kế Ngôn, không đến một năm hắn đã đột phá tiến vào Nguyên Anh kỳ.”

Tiêu Y càng thêm khó có thể tin: “Đồ đệ đốc thúc sư phụ?”

Tiêu Sấm nói: “Đúng vậy, ở bên cạnh Kế Ngôn, có thể có lý do gì để lười biếng đây? Kế Ngôn không ngừng tiến lên, ở bên cạnh hắn cũng chỉ có thể theo sát bước chân của hắn, vĩnh viễn không ngừng nghỉ, đây mới là nguyên nhân thực sự mà thúc thúc bảo con đi Thiên Ngự Phong. Con có một đại sư huynh như vậy, thực lực của con cũng sẽ tăng mạnh.”

Theo miêu tả của Tiêu Sấm, trong đầu Tiêu Y dần dần xuất hiện một hình tượng kiên nghị, không ngừng tiến về phía trước. Nhưng ngay sau đó, không biết vì sao, trong đầu nàng bỗng nhiên hiện lên bóng dáng Lữ Thiếu Khanh.

Tiêu Y theo bản năng hỏi một câu: “Lữ sư huynh thì sao? Hắn cũng lợi hại như vậy sao?”

Tiêu Y vừa dứt lời, nàng liền phát hiện trên mặt thúc thúc của mình lộ ra biểu cảm táo bón.

Tiêu Sấm tức giận nói: “Hắn sao? Sau này con đến Thiên Ngự Phong, nhớ cách xa hắn một chút, đừng bị hắn lây nhiễm.”

Tiêu Y tò mò: “Thúc thúc, Lữ sư huynh là người như thế nào? Sao người lại nói vậy?”

Tiêu Sấm nói: “Lười biếng, rất lười biếng, cực kỳ lười biếng. Tham tài, rất tham tài, cực kỳ tham tài.”

Tiêu Y ngạc nhiên, không ngờ thúc thúc mình lại đánh giá Lữ Thiếu Khanh như vậy.

Nhưng mà ngẫm lại biểu hiện vừa rồi của Lữ Thiếu Khanh, nàng cảm thấy lời thúc thúc mình nói hình như cũng có đạo lý.

“Thực lực thì sao? Người nói người đi theo bên cạnh Đại sư huynh Kế Ngôn, sẽ phải thúc giục bản thân, cố gắng tiến lên, thực lực của Lữ sư huynh hẳn là rất lợi hại đi.”

Tiêu Sấm càng thêm buồn bực, hắn nói: “Ngoại trừ hắn, hắn là một ngoại lệ. Dù sao con cũng nên nghe lời thúc thúc, sau khi bái nhập Thiên Ngự Phong, nhớ tránh xa hắn một chút là được.”

Tiêu Y lại nói: “Thúc thúc, người cứ chắc chắn là con có thể bái nhập Thiên Ngự Phong như vậy sao? Không phải Lữ sư huynh nói rất khó vượt qua cửa ải Kế Ngôn sư huynh sao?”

Tiêu Sấm nói: “Tiểu tử kia tuy rằng vừa lười vừa tham tài, nhưng vẫn có chút nguyên tắc, thu tiền là sẽ làm việc. Mà hắn lại là người hiểu rõ Kế Ngôn nhất. Cách của hắn vẫn là có ích. Chờ Thiệu sư đệ trở về, thúc thúc dẫn con đi bái sư, dựa theo cách của hắn, khẳng định là được...”

...

Thiên Ngự Phong!

Buổi tối, Lữ Thiệu Khanh hài lòng nhìn năm trăm viên linh thạch kiếm được hôm nay, cười khẽ một tiếng, sau đó cả người liền biến mất.

Sau đó hắn xuất hiện ở một đại sảnh toàn màu trắng. Ở giữa đại sảnh là một cái bàn được chế tạo từ ngọc thạch, trên bàn bày một tấm linh bài trống rỗng, phía trước linh bài có một lư hương.

Linh bài và lư hương cũng được chế tác bằng ngọc thạch giống như bàn. Trừ những thứ này ra, không còn gì khác.

Lữ Thiệu Khanh đi tới trước bàn, ném một vụn linh thạch vào lư hương.

Lư hương chợt lóe ánh sáng trắng, linh lực bên trong linh thạch trong nháy mắt bị hấp thu, biến thành bột phấn.

Tiếp theo linh bài cũng lóe lên ánh sáng trắng, mơ hồ có thể nhìn thấy phía trên có chữ hiện lên.

Cuối cùng là trên bàn ngọc hiện ra hai chữ “một năm”.

Lữ Thiệu Khanh nhìn thấy xong, thở dài, nói: “Một vụn viên linh thạch hạ phẩm đổi lấy thời gian một năm, quá đắt. Kiếm tiền khó khăn. Rất lâu mới tích góp đủ một vụn linh thạch, thoáng cái lại trở lại trước khi giải phóng.”

Sau đó lại lắc đầu: “Haiz, không có cách nào khác, ai bảo Đại sư huynh là cái đồ biến thái, không dùng linh thạch đổi thời gian, căn bản không đuổi kịp hắn. May mắn sau khi xuyên qua lại nhặt được một cái nhẫn như vậy, nếu không căn bản sẽ không lăn lộn nổi ở thế giới này.”

Nói xong, liền ngồi xuống tiến hành tu luyện.

Lữ Thiệu Khanh xuyên qua thế giới này vào mười tám năm trước, cơ duyên xảo hợp bái nhập môn hạ Thiên Ngự Phong. Sau đó lại nhặt được một cái nhẫn có được phòng thời gian

giống như thế giới tinh thần bên trong Long Châu. Nhờ chiếc nhẫn này nên hắn mới không bị Đại sư huynh biến thái Kế Ngôn kia bỏ lại.

Lữ Thiệu Khanh và Kế Ngôn bái nhập Thiên Ngự Phong cùng một lúc, được sư phụ Thiệu Thừa nhận làm đồ đệ.

Kế Ngôn là thiên tài chân chính, có thiên phú vô song, đặc biệt là thiên phú kiếm đạo. Hắn ta còn được ca ngợi là hơn một bậc so với tổ sư của Lăng Tiêu Phái. Hơn nữa Kế Ngôn còn là người vô cùng cố gắng, siêng năng hiếu học.

Lúc nhập môn vẫn là một phạm nhân nhưng chỉ trong mười năm đã tiến thẳng một mạch đến Kết Đan hậu kỳ. Thiên tư xuất chúng, trên dưới Lăng Tiêu Phái không ai có thể so sánh.

Trong nhẫn không gian.

Thời gian một năm, trong lúc tu luyện, gần như là trong nháy mắt đã trôi qua.

Lữ Thiệu Khanh tỉnh lại, cảm thụ kết quả tu luyện một chút, than thở: “Haiz, một năm khổ tu, chắc là tương đương với nửa năm tu luyện của sư huynh nhỉ? Một năm tu luyện, mới đột phá một tiểu cảnh giới, thật sự là hâm mộ thiên tài mà...”

Lữ Thiệu Khanh lắc đầu, thân hình chợt lóe, người đã xuất hiện ở trên giường.

Thời gian bên ngoài trên thực tế còn không đến một khắc.

“Đáng tiếc, chức năng này của nhẫn lại phải tạm thời cooldown một tháng. Nhưng mà cũng tốt, nghỉ ngơi một khoảng thời gian, khổ nhàn kết hợp...”

Lữ Thiệu Khanh ngã xuống, giống như phạm nhân ngủ thiếp đi.

Đến ngày hôm sau, Lữ Thiệu Khanh tỉnh lại, đã là giữa trưa.

Lữ Thiếu Khanh rời giường, phát hiện sư phụ và Đại sư huynh còn chưa trở về.

Duỗi thất lung: “Trước tiên gọi chút đồ ăn ngoài.”

Lấy ra một con hạc giấy, rót linh lực vào, ánh mắt hạc giấy hơi sáng lên, sống lại.

Lữ Thiếu Khanh nói với hạc giấy: “Vẫn như cũ!”

Hạc giấy xì xì bay lên bầu trời, giúp hắn gọi đồ ăn ngoài.

Đến cảnh giới này của hắn, ăn hay không ăn cơm đã không còn quan trọng nữa. Nhưng mà Lữ Thiếu Khanh cảm thấy nếu không ăn gì, sẽ mất đi một phần lạc thú rất lớn.

Đi đến vũng bên ngoài, tiếp tục nằm xuống, lấy Thiên Cơ Bài ra xem tin tức bên trên.

Thiên Cơ Bài, giống như điện thoại di động của Trái Đất, có kích thước bằng bàn tay.

Là tác phẩm đặc ý của Thiên Cơ Các.

Thiên Cơ Các giống như nhà xuất bản tin tức của Trái Đất, có vô số tin tức được đăng trên đó. Bởi vậy nên Thiên Cơ Các có rất nhiều môn nhân đệ tử, trải rộng khắp thế giới này. Họ được gọi là Thiên Cơ giả, biệt danh là Thiên Cơ Cầu Tử, tương tự như phóng viên trên Trái Đất.

Sau khi Lữ Thiếu Khanh đi vào thế giới này, nhận được nhần vô danh, thì sau một khoảng thời gian dài tu luyện, hắn đều sẽ cho bản thân mình nghỉ ngơi, nếu không sẽ chịu không nổi cái loại cô đơn này. Đương nhiên, cũng có một phần nguyên nhân là bởi vì kiếm tiền gian nan, không cách nào tu luyện được một năm như tối hôm qua.

Thời gian tu luyện một năm như tối hôm qua, là lần đầu tiên của hắn.

Tin tức trên Thiên Cơ Bài là lựa chọn tốt nhất để Lữ Thiếu Khanh giết thời gian ở thế giới này.

Võng nhẹ nhàng lắc lư, những con chim màu đỏ trên cây nhẹ nhàng kêu lên.

Có chút gió nhẹ nhàng thổi tới, Lữ Thiếu Khanh vô cùng thích ý.

Nửa canh giờ trôi qua, bên ngoài có một người tới.

“Lữ sư huynh, đồ huynh gọi tới rồi.”

Một thanh niên trên dưới hai mươi lăm tuổi mang theo một hộp thức ăn nóng hổi đi đến.

Lữ Thiếu Khanh nằm trên võng, nhìn thoáng qua người trẻ tuổi, nói: “Vương sư đệ, sao hôm nay lại đến muộn như vậy.”

Thanh niên tên là Vương Nghiêu, là đệ tử ngoại môn của Lăng Tiêu Phái, thiên phú bình thường, thực lực hiện tại vẫn là Luyện Khí kỳ.

Wang Nghiêu nói: “Vừa mới đưa xong hai đơn. Còn không phải là bởi vì Lữ sư huynh người, làm cho trên dưới Lăng Tiêu Phái đều học huynh gọi đồ ăn ngoài về. Lão bản kia của ta cũng không phải là huynh không biết, xấu xa muốn chết, cũng không chịu tuyển thêm một người nữa, đây không phải là làm khổ mấy người làm tiểu nhị như chúng ta sao?”

Lữ Thiếu Khanh nói: “Nhưng mà đệ kiếm được cũng được nhiều mà.”

Trong giọng nói lộ ra hâm mộ, nếu không phải môn quy không cho phép đệ tử nội môn trở lên đi làm thuê, hẳn đã sớm đi giao đồ ăn kiếm tiền rồi.

Wang Nghiêu lắc đầu nói: “Nào có, một gần chết, một tháng cũng chỉ có một chút linh thạch như vậy. Ày, huynh gọi linh đậu luộc, canh bích ngọc, linh cấp (bồ câu) nướng...”

Lữ Thiếu Khanh tách ra một viên ném vào miệng, nhai nhai hai cái, nói: “Hương vị này có chút không giống, đôi đầu bếp sao?”

Vương Nghiêu nói: “Còn không phải sao, làm ăn tốt, công việc nhiều, lão bản lòng dạ hiểm độc, không chịu tăng tiền, trong cơn giận dữ Hồ đại thúc nói không làm nữa.”

Lữ Thiếu Khanh nói: “Hắn đi nhà nào? Nói cho ta biết đi.”

Vương Nghiêu trợn to hai mắt: “Lữ sư huynh, huynh cũng tính toán đôi tửu lâu sao?”

Tìm được một linh trù có tay nghề không tệ, phù hợp với khẩu vị của mình cũng không phải là dễ dàng, thế nên Lữ Thiếu Khanh đáp: “Nói nhảm, người bình thường có thể so sánh được với tay nghề của lão Hồ sao?”

Vương Nghiêu liền hỏi: “Nói như vậy, sau này Thiên Ngự Phong giao hàng cũng phải đổi tửu lâu khác?”

Lữ Thiếu Khanh nói: “Ta nào biết sư phụ và Đại sư huynh nghĩ thế nào...”

Vương Nghiêu cáo từ rời đi, lúc rời khỏi Thiên Ngự Phong, trong lòng tự nhủ: “Xem ra ta cũng phải đình công mới được. Cái miệng Lữ sư huynh này kén ăn như vậy, ngài không nắm được dạ dày của hắn, lão bản lòng dạ hiểm độc, ngài chờ đóng cửa đi. Lữ sư huynh nói không biết Thiên Phong chủ và Kế Ngôn Đại sư huynh có muốn đổi hay không, nhưng đồ ăn của bọn họ đều là Lữ sư huynh gọi.”

“Đến lúc đó Lăng Tiêu Phái biết Kế Ngôn Đại sư huynh gọi đồ ăn của nhà này, nhất định sẽ đổi hướng gió. Hắc hắc, lão bản lòng dạ hiểm độc, ngài chờ khóc đi...”

Vương Nghiêu đắc ý cười.

Bỗng nhiên trên bầu trời có một ánh sáng lấp lánh bay qua.

Vương Nghiêu ngẩng đầu: “Ôi, đó không phải là Phong chủ Xích Nguyệt Phong sao? Hắn đến Thiên Ngự Phong làm gì? Haiz, quên đi, đây là chuyện của đám đại nhân vật bọn họ, loại tiểu nhân vật như ta vẫn là không nên xen vào việc của người khác. Cố gắng kiếm tiền, sớm ngày đột phá tiến vào Trúc Cơ kỳ, trở thành đệ tử nội môn rồi nói sau...”

Ánh sáng hạ xuống, Tiêu Sấm mang theo Tiêu Y xuất hiện ở Thiên Ngự Phong.

Lữ Thiếu Khanh thấy bọn họ đến, chào hỏi: “Tiêu sư bá, Tiêu sư muội.”

Sau đó tiếp tục vừa tách linh đậu, vừa nghe tin tức bên ngoài trên Thiên Cơ Bài. Hơn nữa còn thỉnh thoảng ném hai hạt linh đậu lên, con chim nhỏ màu đỏ phía trên ngậm lấy, nuốt một ngụm.

Thiên Cơ Bài có thể xem tin tức hoặc nghe tin tức như một đài phát thanh.

[Đại hội tỷ thí đệ tử trẻ tuổi của tam đại môn phái Tề Châu và hội nghị thương lượng linh mạch Đô Xương đã kết thúc hoàn mỹ.]

[Kế Ngôn, đại biểu thanh niên Lăng Tiêu Phái phát biểu bế mạc...]

Tiêu Y nghe được hai chữ Kế Ngôn, nhin không được nói: “Kế Ngôn Đại sư huynh!”

Ngày hôm qua sau khi biết Kế Ngôn là nhân vật bậc nào từ trong miệng Tiêu Sấm, trong lòng Tiêu Y đã gieo xuống một hạt giống sùng bái.

Tiêu Sấm ha hả cười nói: “Kế Ngôn sư đệ lại giúp cho Lăng Tiêu Phái ta nở mày nở mặt rồi.”

Lữ Thiếu Khanh nói: “Phái Đại sư huynh đi, đây không phải là

bắt nạt mấy người ở Song Nguyệt Cốc và Quy Nguyên Các sao? Chương môn cũng không mắc cỡ à?”

Tiêu Sấm nói: “Chuyện này liên quan đến quyền phân phối linh mạch mới mà Đồ Xương phát hiện trong mười năm tới, đương nhiên phải dốc toàn lực ứng phó. Nào có giống như người, cả ngày nằm ở nơi này phơi nắng, một chút công hiến cũng không có.”

Lữ Thiếu Khanh nói: “Ngài có tin là chờ Đại sư huynh trở về, ta sẽ bảo hắn đi tìm đồ đệ của ngài để luyện một chút hay không?”

Tiêu Sấm đầu tiên nhảy dựng lên, sau đó vội vàng cười nói: “Thiếu Khanh, con nói cái gì vậy? Đồ đệ của ta chỉ là Trúc Cơ kỳ, bị Kế Ngôn sư diệt dùng để thao luyện, chẳng may hỏng mất đạo tâm thì phải làm sao bây giờ? Sư bá vừa rồi chỉ là nói đùa với con thôi, đừng nổi giận, đừng nổi giận. Linh cấp nương này thơm thật, đến cho sư bá nếm thử một chút.”

Lữ Thiếu Khanh đẩy tay ông ra, nói: “Đi sang một bên.”

Tiêu Sấm buồn bực lui sang một bên.

Tiêu Y cảm giác rất thú vị: “Thúc thúc, người đường đường là một trong năm Đại Phong chủ, vậy mà lại sợ Lữ sư huynh?”

Tiêu Sấm khó chịu nói: “Nha đầu con biết cái gì, ta đây không phải là sợ hắn. Ta đây là nể mặt Đại sư huynh của hắn.”

Tiêu Y cười càng thêm vui vẻ. Thấy Lữ Thiếu Khanh dễ dàng nắm được thúc thúc của mình, Tiêu Y cảm thấy vô cùng thú vị.

“Lữ sư huynh cũng rất thú vị.”

Tiêu Sấm cảnh giác, nhìn chằm chằm diệt nữ của mình nói: “Nha đầu, thúc thúc đã cảnh cáo con rồi, về sau tránh xa hắn một chút.”

Tiêu Y nói: “Thúc thúc, con còn chưa bái nhập môn hạ Thiên Ngự Phong đâu.”

Tiêu Sấm nói: “Yên tâm đi, việc bái sư sẽ không có vấn đề gì.”

Tiêu Y lại nói: “Nếu con thật sự trở thành đồ đệ của Thiệu sư phụ, Lữ sư huynh sẽ là Nhị sư huynh của con, đều sinh hoạt cùng một chỗ, làm sao cách xa một chút đây?”

Biểu cảm của Tiêu Sấm ngưng trọng, cuối cùng ý vị sâu xa tiếp tục dặn dò: “Thúc thúc mặc kệ, con nhớ tránh xa hấn một chút là được. Con ngàn vạn lần đừng biến thành bộ dáng của hấn...”

Sau ước chừng một canh giờ, biểu cảm của Lữ thiếu khanh nằm trên võng khẽ động. Ánh mắt nhìn thoáng qua hướng Tây Bắc, sau đó lại thần sắc như thường, tiếp tục nhìn vào Thiên Cơ Bài của hấn.

Mà Tiêu Sấm thì vui vẻ: “Đã trở lại.”

Rất nhanh, từ xa có một ánh sáng xẹt qua, rơi vào trước mặt mọi người. Một nam nhân trung niên và một thanh niên xuất hiện.

Nam nhân trung niên có khuôn mặt đôn hậu, mặt mang theo tươi cười, vừa liếc mắt nhìn đã làm cho người ta có hảo cảm.

Thanh niên đeo một thanh trường kiếm cổ xưa, trên khuôn mặt lạnh lùng, biểu tình tràn ngập kiên nghị, ánh mắt sắc bén.

Lúc Tiêu Y nhìn thấy hấn, chỉ cảm giác giống như nhìn thấy một thanh kiếm sắc ra khỏi vỏ, phong mang bức người.

Tiêu Sấm nghênh đón: “Thiệu sư đệ, Kế Ngôn sư điệt, chúc mừng các ngươi đắc thắng trở về. Lần này ở đại hội tỷ thí, Kế Ngôn sư điệt đã khiến cho Lăng Tiêu Phái chúng ta nở mày nở mặt. Vất vả rồi.”

Kế Ngôn thân nhiên nói: “Chỉ là một vài đối thủ không mạnh,

không vất vả.”

Giọng nói không có bất kỳ khinh thị và kiêu ngạo nào, làm cho người ta vừa nghe liền biết hẩn thật lòng.

Thiền Thừa khách khí chấp tay đáp lễ: “Tiêu sư huynh quá khen, đây đều là vì môn phái, nào có vất vả.”

Lữ Thiếu Khanh nằm trên võng lên tiếng hỏi: “Sư phụ, có mang lễ vật về cho con không?”

Thiền Thừa tức giận nói: “Không có, đi sang một bên...”

Chương 3 - Quân sư đầu chó

Kế Ngôn tiện tay ném một thứ cho Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh bắt lấy, vừa nhìn, là một miếng ngọc bội.

Kế Ngôn thản nhiên lên tiếng: “Đây là do đánh cuộc thắng mà có.”

Lữ Thiếu Khanh nói với sư phụ Thiều Thừa: “Sư phụ, người nhìn xem, Đại sư huynh còn biết làm người hơn cả người.”

Thiều Thừa hừ lạnh: “Đại sư huynh nguoi mà chương mắt thứ gì đó thì chắc chắn không phải là thứ đáng giá.”

Kế Ngôn tiếp lời: “Có thể ngăn được một kích của Nguyên Anh kỳ.”

Nghe vậy, Lữ Thiếu Khanh rất vui vẻ, mắt cũng nheo lại, vật này cũng rất đáng tiền nha.

Hắn lên tiếng: “Sư phụ không hiểu rồi, con mang đi bán, nói là đồ của Đại sư huynh thì rao giá một ngàn mấy trăm viên linh thạch cũng bán được.”

Thiều Thừa phì cười, ông quên mất còn có việc thế này. Đại đồ đệ nhà ông là người rất được hoan nghênh, không chỉ ở trong môn phái mà phóng mắt nhìn khắp Tề Châu cũng là như vậy.

Nghĩ đến đây, ông bèn nói sang chuyện khác, trừng mắt nhìn Lữ Thiếu Khanh.

“Lúc ta đi ra ngoài, nguoi nằm ở nơi này, lúc ta trở về, nguoi vẫn nằm ở nơi này.”

Thiều Thừa chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Nguoi có thể học Đại sư huynh của nguoi hay không vậy?”

Tên nhóc này nếu cố gắng chăm chỉ hơn một chút chắc chắn không thua kém gì đại sư huynh của mình.

Ánh mắt Lữ Thiệu Khanh dời khỏi Thiên Cơ Bài, nhìn Thiệu Thừa một cái: “Người xác định muốn con học Đại sư huynh sao?”

Đại sư huynh ta tính tình thế nào ngài còn không biết sao?

Thiệu Thừa ghen lời, ông quả thực không muốn cả hai đứa đồ đệ đều là loại tu luyện cuồng, chỉ có thể quay mặt đi, lúc này mới thấy Tiêu Sấm đang đứng bên cạnh, bèn lên tiếng hỏi: “Tiêu sư huynh, huynh tới tìm ta có chuyện gì không?”

Tiêu Sấm quả thực muốn chửi thề, cuối cùng mới nhớ tới ta rồi?

Ông lên tiếng: “Thiệu sư đệ, không phải là đệ còn thiếu một đệ tử thân truyền sao?”

Nói xong, ông kéo Tiêu Y tiến lên, kiêu ngạo giới thiệu: “Đây là đệ tử nữ của ta, đệ thấy thế nào?”

Thiệu Thừa nhìn Tiêu Y nhu thuận ngọt ngào, có chút chần chờ: “Cái này, là muốn bá ta làm sư phụ sao?”

Lữ Thiệu Khanh ở bên cạnh cũng không ngẩng đầu lên, chỉ nói: “Tiêu sư bá là tới vì Đại sư huynh, sư phụ người đừng tự mình đa tình.”

Thiệu Thừa tức giận nói: “Người câm miệng cho ta.”

Có loại đồ đệ nào phá đám như người không?

Nhưng ánh mắt Thiệu Thừa lại nhìn về phía đại đệ tử của mình. Chuyện của Thiên Ngự Phong phần lớn cần Kế Ngôn gặt đầu mới được. Thậm chí bao gồm cả việc thu đồ đệ. Nếu Kế Ngôn chướng mắt, Thiệu Thừa ông cũng sẽ không nhận đồ đệ này.

Ánh mắt Kế Ngôn rơi vào trên người Tiêu Y.

Mặt Tiêu Y lập tức đỏ lên, hai tay khăn trương đến mức không biết đặt ở đâu.

Nàng lo lắng, thấp thỏm không yên, sợ mình không lọt mắt.

Kế Ngôn đánh giá Tiêu Y một phen, sau đó nói với Tiêu Sấm: “Tiêu sư bá, thiên phú sư phụ không tốt, cần nhiều thời gian tu luyện, chỉ sợ khó có thể tiếp tục truyền thụ đồ đệ.”

Tiêu Sấm nói: “Không phải là còn có con sao? Không sao đâu.”

Đúng là đến vì Kế Ngôn, về phần Thiệu Thừa thì không mấy quan trọng.

Thiệu Thừa cùng lắm chỉ là sư phụ trên danh nghĩa.

Kế Ngôn nghe vậy liền lắc đầu, không định đồng ý.

Đối với Kế Ngôn mà nói, dù là hắn ta hay sư phụ thì cũng cần thời gian để tu luyện, không rảnh để dạy cho đồ đệ mới.

Quả nhiên là khó làm, may mà ta đã có chuẩn bị. Tiêu Sấm nghĩ đến đây liền dùng cách mà Lữ Thiệu Khanh chỉ mình: “Chẳng lẽ Kế Ngôn sư diệt con không có lòng tin về việc hỗ trợ dạy dỗ nha đầu này sao?”

Kế Ngôn nghe vậy, không phục, nói: “Ai nói vậy? Cho dù là để cho một con heo đến, Kế Ngôn con cũng có thể làm cho nó đắc đạo thành tiên.”

Tiêu Sấm nói: “Không phải như vậy là được rồi sao? Sư bá ta đã thông báo cho chưong môn, chưong môn cũng hy vọng Lăng Tiêu Phái lại xuất hiện thêm một thiên tài như Kế Ngôn sư diệt con.”

Lữ Thiệu Khanh lại chọc gậy phá đám: “Năm mơ đi, ra thêm

một thiên tài như ta còn nghe được.”

Thiều Thừa gầm lên: “Người câm miệng, người không nói lời nào không ai bảo người câm.”

Ông gầm xong liền ôm ngực, nếu Thiên Ngự Phong lại xuất hiện thêm một môn đồ như Lữ Thiếu Khanh, Phong chủ như ông cũng không còn mặt mũi nào làm tiếp.

Tiêu Sâm không thèm để ý đến Lữ Thiếu Khanh, lại nói: “Kế Ngôn sư diệt, con cũng biết, ta mang nha đầu này đến Thiên Ngự Phong, rất nhiều người nhìn thấy. Nếu sư phụ con nói không nhận nha đầu này, đến lúc đó truyền ra ngoài, sẽ nói người làm Đại sư huynh như con sợ có thêm một sư muội có danh tiếng vượt qua con.”

Kế Ngôn tức giận: “Ai dám?”

Thiều Thừa liếc mắt nhìn Lữ Thiếu Khanh một cái, Lữ Thiếu Khanh bình tĩnh nhìn Thiên Cơ Bài, không buồn chú tâm đến bên này.

Tiểu tử này!

Nếu nói người không làm quân sư đầu chó ở phía sau, vì sư ta là người đầu tiên không tin.

Thiều Thừa nói với Kế Ngôn: “Nếu đã như vậy, nhận nàng đi, ngày sau ta sẽ cố gắng dạy nàng.”

Thiều Thừa biết tính cách đệ tử của mình, Lữ Thiếu Khanh đã ra mặt làm quân sư đầu chó, nảy ra chủ ý thì chuyện này đã được định rồi. Ông chủ động lên tiếng là muốn cho Đại đệ tử một bậc thang.

Lữ Thiếu Khanh đâm dao nói: “Sư phụ, chính ngài tự dạy mình cũng đủ quá sức rồi, đừng dạy hư đệ tử.”

Huyết áp Thiều Thừa lại tăng vọt: “Câm miệng, còn nói nữa, có tin ta quát người hay không?”

Kế Ngôn trầm mặc một lúc, mới nói với Tiêu Y: “Bái sư đi.”

Tiêu Sâm mừng rỡ, vội vàng bảo Tiêu Y bái sư.

“Đệ tử Tiêu Y, ra mắt sư phụ! Ra mắt Đại sư huynh, ra mắt Nhị sư huynh.”

“Bái sư rồi, lễ vật bái sư đâu? Còn lễ vật cho hai vị sư huynh chúng ta thì sao?” Lữ Thiếu Khanh lại chen vào.

Thiền Thừa gào: “Người đi sang một bên cho ta, câm miệng. Đồ nhi đừng để ý đến mấy lời nói hươu nói vượn của hắn, giản lược mọi thứ là được.”

Thiền Thừa cũng rất hài lòng đối với việc nhận Tiêu Y. Thiên Ngự Phong quá ít người.

So sánh với bốn phong khác, người của Thiên Ngự Phong thật sự là ít đến đáng thương. Đáng thương đến mức khiến Thiền Thừa cảm thấy thẹn với liệt tổ liệt tông, cho nên đã sớm chuẩn bị tốt mấy lý do thoái thác, chờ ngày sau khi xuống gặp tiền bối Thiên Ngự Phong có thể giải biện một chút.

Nhưng mà không có cách nào, Đại đệ tử không gật đầu, ông cũng không tiện thu đồ đệ. Từ khi ông kế thừa Thiên Ngự Phong tới nay, Thiên Ngự Phong ngày càng suy tàn.

Nếu như không phải thu được đồ đệ Kế Ngôn này, Thiên Ngự Phong cũng đã sớm xuống dốc bị xóa tên. Nhìn thấy Tiêu Y cuối cùng cũng thành công bái nhập môn hạ Thiên Ngự Phong, Tiêu Sâm rất cao hứng.

“Thiền sư đệ, Kế Ngôn sư diệt, sau này nha đầu Tiêu Y này sẽ cần nhờ vả hai người nhiều hơn.”

“Tiêu sư huynh yên tâm đi, nàng là đồ đệ của ta, ta tự nhiên sẽ tận lực dạy nàng...”

Sau khi Tiêu Sâm cáo từ rời đi, Thiền Thừa nói với Tiêu Y:

“Đồ nhi, ngày sau con chính là đệ tử thứ ba của Thiên Ngự Phong, cố gắng tu luyện, chớ có làm mất đi thanh danh của Thiên Ngự Phong.”

Tiêu Y vô cùng ngoan ngoãn gật đầu: “Vâng, sư phụ, đồ nhi đã biết.”

Nói xong Thiều Thừa giới thiệu Kế Ngôn và Lữ Thiểu Khanh với Tiêu Y.

“Đây là Đại sư huynh của con, Kế Ngôn, có cái gì không hiểu con có thể hỏi hắn. Còn đây là Nhị sư huynh của con, Lữ Thiểu Khanh. Con ít ở cùng một chỗ với hắn lại, đừng học hắn.”

Lữ Thiểu Khanh bất mãn kháng nghị: “Sư phụ, người đang làm xấu đi hình tượng của con.”

“Ta nói có gì sai?”

Thiều Thừa quát lớn: “Cả ngày lười biếng, không có chút đứng đắn. Đừng làm sư muội người hỏng, nàng cũng không phải là người. Nếu như bị người làm hỏng, ngày sau ta phải giải thích như thế nào với Tiêu sư huynh?”

Lữ Thiểu Khanh nói: “Ngài ấy dám có ý kiến, để Đại sư huynh đi tìm ngài ấy.”

“A đúng rồi, sư phụ, mới thu đồ đệ, đêm nay có muốn chúc mừng chút không? Con vừa nghe tiểu tử Vương Nghiêu kia nói, Hồ lão đầu đã đến một tửu lâu mới mở, gọi là Tụ Tiên Lâu. Gần đây đang mở cửa đón khách, có giảm giá.”

Thiều Thừa nhìn về phía Kế Ngôn: “Đi thử xem?”

Chương 4 - Kiểm ý kinh khủng

Kế Ngôn cau mày, không chút khách khí nói: “Ăn, ăn, chỉ biết có ăn. Người và đệ ấy có thể giống nhau sao? Lần này đi ra ngoài, gặp đồng hành của người, không có một chút cảm giác khủng hoảng nào sao? Cảnh giới thực lực bây giờ của người là bao nhiêu? Cảnh giới thực lực của người ta là bao nhiêu?”

Phê bình của Kế Ngôn là dành cho Thiều Thừa.

Thiều Thừa ngượng ngùng sờ sờ đầu, vô cùng xấu hổ.

Mà Lữ Thiếu Khanh cũng không cảm thấy kinh ngạc đối với chuyện này, vẫn nằm trên võng, cà lơ phất phốt.

Tiêu Y lần đầu tiên nhìn thấy cục diện như vậy, trợn mắt há hốc mồm. Rốt cuộc ai là sư phụ? Ai là đồ đệ vậy?

Hiện tại Tiêu Y mới hiểu được vì sao thúc thúc của nàng nói Kế Ngôn không giống, Thiên Ngự Phong rất khác biệt. Chỉ riêng việc đồ đệ giáo huấn sư phụ này cũng đã đủ chứng tỏ Thiên Ngự Phong không giống nơi khác.

Lữ Thiếu Khanh nói với Tiêu Y: “Không cần cảm thấy kỳ quái, ngày sau muội sẽ thành thói quen thôi.”

Kế Ngôn quát lớn Thiều Thừa xong, hỏi Tiêu Y: “Thực lực của muội như thế nào?”

Tiêu Y lập tức khản trương vô cùng. Ngay từ đầu Kế Ngôn ở trong mắt của nàng chính là hình tượng cố gắng chăm chỉ, thẳng tiến không lùi. Hiện tại Kế Ngôn cho nàng cảm giác rất nghiêm khắc.

Tiêu Y cẩn thận trả lời: “Đại sư huynh, ta, thực lực của ta mới vừa đạt tới Luyện Khí kỳ tầng bảy.”

“Thấp như vậy sao?”

Kế Ngôn nhú mày.

Tiêu Y có chút buồn bực. Ở tuổi này của nàng, mười sáu tuổi đạt tới Luyện Khí kỳ, không dám nói là thiên tài yêu nghiệt, nhưng cũng có thể nói là thiên tư trác tuyệt.

Phụ thân nàng cũng là bởi vì thiên tư của nàng, vì để cho nàng có thể phát triển tốt hơn, mới đưa nàng đưa tới Lăng Tiêu Phái. Nhưng sao từ trong miệng Kế Ngôn lại nghe ra có chút ghét bỏ vậy?

“Kiếm ý thì sao?”

Kế Ngôn lại hỏi: “Lĩnh ngộ chưa?”

Tiêu Y muốn khóc. Nếu ta có thể lĩnh ngộ được kiếm ý ở tuổi này, cha ta đã sớm đưa ta đến Trung Châu bá nhập môn phái lợi hại hơn rồi. Kiếm ý, huynh nói có thể lĩnh ngộ liền lĩnh ngộ được sao?

Thiều Thừa nói: “Kế Ngôn, tiểu sư muội vừa tới, đừng có yêu cầu cao như vậy đối với nàng. Từ từ, không vội.”

“Từ từ?” Kế Ngôn nói: “Loại chuyện này có thể từ từ sẽ đến sao? Tu hành giống như đi thuyền ngược dòng không tiến thì lui, mỗi thời mỗi khắc đều phải nắm chặt mới được.”

Thật nghiêm khắc.

Trong lòng Tiêu Y bồn chồn. Nàng nhìn thoáng qua Lữ Thiểu Khanh đang nằm trên võng. Trong lòng nói thầm, vì sao Nhị sư huynh lại có thể nằm như vậy? Vì sao Đại sư huynh không yêu cầu Nhị sư huynh như vậy?

Kế Ngôn nói với Tiêu Y: “Hôm nay chuẩn bị một chút, ngày mai ta dẫn muội đi kiếm động.”

“Kiếm động?”

Tiêu Y thấy kỳ lạ, thúc thúc của nàng là một trong ngũ đại Phong chủ, nàng cũng biết không ít về môn phái. Nhưng chưa bao giờ nghe nói về kiếm động.

Thiều Thừa lo lắng nhắc nhở: “Kiếm động còn chưa hoàn thiện, chỉ sợ sẽ có vấn đề.”

Kế Ngôn tự tin lên tiếng: “Yên tâm đi, ta đã kiểm tra rất nhiều lần rồi. Có thể sử dụng.”

Đây là do hấn thiết kế ra nên hấn rất có lòng tin.

Tiêu Y càng thêm tò mò, nghe qua hình như là thứ gì đó rất lợi hại. Nàng không nhịn được hiếu kỳ, lên tiếng hỏi: “Đại sư huynh, kiếm động là cái gì?”

Thiều Thừa nói: “Là nơi có thể làm cho người ta lĩnh ngộ kiếm ý.”

Tiêu Y trừng to mắt, kinh ngạc, có chỗ thần kỳ như vậy sao? Có thể làm cho người ta lĩnh ngộ kiếm ý, nếu truyền ra ngoài, nhất định sẽ làm cho người ta đuổi theo như vịt, thậm chí còn có thể gây nên rung chuyển không nhỏ, thế nhưng vì sao chưa bao giờ nghe nói Lăng Tiêu Phái có cái này?

Nhìn thấy dáng vẻ ngạc nhiên của tiêu đồ đệ, Thiều Thừa cười giải đáp: “Đây là do Đại sư huynh con thiết kế ra.”

Tiêu Y lộ ra vẻ mặt sùng bái.

“Đại sư huynh, huynh cũng quá lợi hại đi?” Ngay cả thứ giúp người ta lĩnh ngộ kiếm ý cũng nghĩ ra được.

Kế Ngôn nhìn thoáng qua Lữ Thiều Khanh, chẳng mấy để tâm đến sự sùng bái của sư muội, nói: “Chuyện nhỏ.”

“Yên tâm đi, sẽ không có vấn đề gì đâu.”

Lữ Thiều Khanh nói: “Chương trình tốt đến đâu cũng sẽ có lỗi,

cho nên...” Hắc thành khẩn quay sang dặn Tiêu Y: “Trước khi muội đi vào đó tốt nhất là nên chuẩn bị sẵn di thư gì đó đi. Nếu có tài sản gì muốn xử lý, có thể giao cho ta.”

Kế Ngôn mắng: “Đi sang một bên.”

“Nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, khấu trừ nửa năm phúc lợi môn phái của đệ.”

Lữ Thiếu Khanh kháng nghị: “Có ai làm Đại sư huynh như vậy không?”

Kế Ngôn không để ý tới Lữ Thiếu Khanh, nói với Tiêu Y: “Muội tự mình chọn một chỗ nghỉ ngơi đi.”

Thiên Ngự Phong rất lớn, phòng còn rất nhiều, phần lớn nơi ở đều hoang phế.

Thiền Thừa nói với Tiêu Y: “Ta dẫn con đi tìm chỗ ở.”

Haiz, sư phụ chỉ có thể làm những chuyện này còn những chuyện khác thì không xen tay vào được.

Tiêu Y ngoan ngoãn chào Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh: “Hai vị sư huynh, sư muội cáo từ trước.”

Chờ hai người rời đi, Lữ Thiếu Khanh mỉm cười: “Sư muội lễ phép biết bao.” Sau đó lại nhìn phía Kế Ngôn, nhắc nhở: “Huynh cũng đừng giày vò hồng người ta.”

Hắc hiểu rất rõ tính cách của vị sư huynh này. Chẳng mấy ai chịu được như huynh ấy.

Mái tóc dài của Kế Ngôn tung bay, cả người như một thanh kiếm sắc vừa ra khỏi vỏ, phong mang bức người: “Đệ thì hiểu cái gì, nếu không nghiêm khắc với muội ấy, sao có thể giúp muội ấy tiến bộ được?”

Vừa dứt lời, trường kiếm sau lưng keng một tiếng ra khỏi vỏ, hàn quang bắn ra bốn phía, trực chỉ Lữ Thiếu Khanh.

Lữ Thiếu Khanh biến sắc, biến hẳn muốn làm gì, hoảng hốt mắng to: “Huynh có bệnh sao, huynh là Kết Đan tầng 9, tùy thời có thể đột phá, ta mới tầng 7, đánh cái rắm.”

Kê Ngôn lộ ra biểu tình không ngoài dự đoán: “Quả nhiên là đột phá, xem kiếm...”

Nhất thời, kiếm quang bắn ra bốn phía, kiếm ý kích động.

Tiêu Y theo sau Thiều Thừa rời đi được một quãng liền phát giác được động tĩnh phía sau. Nàng quay đầu lại nhìn, cảm nhận được một cỗ kiếm ý sắc bén.

Nó giống như một luồng khí lạnh thấu xương ập đến trong mùa đông, lạnh đến mức cả người Tiêu Y đều run rẩy không thôi.

“Sư, sư phụ...”

Thiều Thừa vung tay áo lên, Tiêu Y cảm giác được thân thể nhẹ nhàng, áp lực như núi cao trong nháy mắt biến mất.

Trái tim nàng còn đang kịch liệt nhảy lên, sắc mặt trắng bệch, nhìn về phía sau.

“Sư phụ, đó, đó là cái gì vậy?”

Thiều Thừa nhin không được mắng: “Hai tên hỗn đản.”

Hai tên khốn kiếp kia cũng không biết thu liễm một chút, nơi này còn có một tiểu sư muội, trước kia không chút kiêng kỵ tí thì cũng thôi, đến giờ mà vẫn còn không biết chừng mực.

Đoạn lại an ủi Tiêu Y: “Là hai sư huynh của con đang luận bàn.”

Tiêu Y ngây dại.

“Đại sư huynh và Nhị sư huynh?”

Thiều Thừa gật đầu nói: “Ngoại trừ bọn họ thì còn có ai?”

Tiêu Y càng thêm kinh ngạc: “Nhưng mà, thúc thúc nói, Nhị sư huynh rất lười, thực lực rất tệ.”

Nhị sư huynh như vậy có thể đánh thắng được Đại sư huynh sao? Cổ kiếm ý kia không cần đoán cũng biết là của Đại sư huynh.

Kiểm ý sắc bén vô địch như thế, chẳng trách có thể chém giết Nguyên Anh kỳ. Nhị sư huynh có thể đánh nổi sao?

Thiều Thừa lập tức bật cười.

“Ngày sau con sẽ hiểu rõ.”

Thiều Thừa cũng không định nói nhiều, mà muốn để Tiêu Y từ từ tìm hiểu.

Trong mắt Tiêu Y càng thêm kinh ngạc. Như vậy xem ra, là thúc thúc của nàng sai rồi.

Thì ra Nhị sư huynh của nàng cũng thâm tàng bất lộ, hơn nữa đến thúc thúc của nàng cũng nhìn không thấu.

Nghĩ đến cổ kiếm ý kinh khủng vừa rồi, Tiêu Y vẫn còn sợ hãi không thôi.

Quá mạnh.

Nhị sư huynh vậy mà có thể luận bàn với Đại sư huynh có kiếm ý như vậy, quá lợi hại.

Nhưng mà, Tiêu Y rất nhanh cảm nhận được áp lực nặng trĩu. Hai vị sư huynh đều mạnh như vậy, nếu nàng làm sư muội mà không cố gắng, chỉ sợ ngày sau không còn mặt mũi ra cửa.

Chương 5 - Kiếm ý hóa hình

Ngày hôm sau, Tiêu Y vừa mới thức dậy Kế Ngôn liền tìm tới cửa.

Kế Ngôn trực tiếp nói rõ ý đồ đến, không hề có ý muốn trấn an hay trò chuyện: “Thu thập một chút, ta sẽ dẫn muội đi kiếm động.”

Tiêu Y đi theo Kế Ngôn đến một nơi ở góc Đông Nam của Thiên Ngự Phong. Đây là một sơn động tự nhiên, chỉ đứng ở cửa động cũng có thể nhìn thấy rõ ràng bên trong.

Động cao hai ba mươi thước, sâu hơn trăm thước, bên trong còn có một quảng trường to lớn.

Tiêu Y tò mò đánh giá sơn động, nhưng không phát hiện có gì đặc biệt. Nàng nhin không được tò mò hỏi: “Đại sư huynh, bên trong có cái gì vậy?”

“Kiếm ý!”

Câu trả lời ngắn gọn nhưng hàm súc này khiến Tiêu Y lập tức nghĩ đến kiếm ý khiến linh hồn nàng phải run rẩy tới hôm qua, da gà lập tức nổi khắp người.

“Ta, ta phải đi vào sao?”

Giọng nói Tiêu Y đang phát run. Bây giờ mà bảo nàng đi đối mặt kiếm ý kia, nàng sẽ chết mất. Cổ kiếm ý kia quả thực quá mạnh, nàng tuyệt đối không phải là đối thủ.

Kế Ngôn không vội bảo nàng đi vào mà chỉ thản nhiên nói: “Không vội, chờ một chút.”

Tiêu Y không có tâm tư đi hỏi là phải chờ cái gì, nàng có chút muốn khóc.

Cứ như vậy, cả hai người đều đứng đợi, một chút này liền đến tận giữa trưa. May mà bọn họ là tu sĩ, bằng không sớm đã không còn kiên nhẫn.

Nhưng mà, Kế Ngôn dường như cũng không có nhiều kiên nhẫn. Tuy không thấy hắn có động tác gì, nhưng trường kiếm sau lưng đã lập tức xuất vỏ, phá không mà đi.

Tiêu Y nhìn thấy vậy thì trong mắt tràn đầy hâm mộ.

Thật là soái nha.

Không bao lâu sau, trường kiếm bay trở về, đi thẳng vào trong vỏ kiếm. Keng một tiếng, hàn quang bức người biến mất.

Ước chừng qua nửa canh giờ, Lữ Thiếu Khanh xuất hiện. Hắn hùng hùng hổ hổ nói: “Có bệnh sao, có ai làm Đại sư huynh như huynh không? Ngủ nướng mà cũng vi phạm pháp luật sao?”

Khí thế trên người Kế Ngôn tăng vọt, hừ lạnh nói: “Ta bảo đệ hôm nay phải làm gì, đệ đã quên rồi sao?”

Lữ Thiếu Khanh nhìn sang Tiêu Y, đột nhiên phản ứng kịp, cười ha ha nói: “Không phải chỉ là quên mất thôi sao? Nhưng cũng đâu thể trách ta được, tối qua không phải là vì huynh sao? Nếu không phải do huynh thì ta có thể mệt mỏi như vậy sao?”

Lữ Thiếu Khanh mười phần không cam lòng, nếu không phải tối qua huynh cứ bắt ép ta phải đánh một trận sao ta có thể mệt mỏi đến như vậy chứ?

Ánh mắt Tiêu Y trừng to, hai vị sư huynh có gian tình gì sao? Mặc dù biết là không có khả năng, nhưng lời nói của Lữ Thiếu Khanh thật sự rất khó không khiến nàng liên tưởng như vậy.

Kế Ngôn lười tranh luận với sư đệ mình, ra lệnh: “Nói nhảm ít thôi, đứng ở chỗ này trông đi.”

Lữ Thiếu Khanh lắc đầu, thở dài, bất đắc dĩ nói: “Nếu huynh đã không có lòng tin thì cũng không cần hại người ta như vậy. Cứ để cho nàng chậm rãi lĩnh ngộ không được sao?”

Kế Ngôn có phán đoán của mình: “Lĩnh ngộ sớm một chút mới có nhiều chỗ tốt.”

Biết khó có thể lay chuyển được ý định của Đại sư huynh nên Lữ Thiếu Khanh chỉ có thể nói với Tiêu Y: “Sư muội, muội có di ngôn gì không? À, di ngôn không quan trọng, cái quan trọng là di sản, có lời nhắn nhủ nào không?”

Tiêu Y bị dọa đến tái mặt.

Thật sự khủng bố như vậy sao?

Nàng nhìn Kế Ngôn: “Đại sư huynh, bên trong sẽ có nguy hiểm gì sao?”

Kế Ngôn nói: “Muội đừng nghe hấn, lời hấn nói ra, muội chỉ cần tin ba phần là được, những lời khác muội cứ coi như đánh rắm đi.”

Lữ Thiếu Khanh không vui, có người nói sư đệ mình như vậy sao: “Nếu huynh đã có lòng tin với kiếm động mà huynh thiết kế ra, huynh còn gọi ta tới áp trận làm gì? Cái thứ nhà huynh, chính là chết vì sĩ diện.”

Kế Ngôn lười để ý tới Lữ Thiếu Khanh, hấn nói với Tiêu Y: “Đi vào đi.”

Tiêu Y nhìn kiếm động, nàng cảm giác kiếm động này giống như là một mảnh thú có cái miệng to như chậu máu, đang chờ con mồi mềm mại ngon miệng như nàng tự động đưa tới cửa.

Tiêu Y đáng thương nhìn hai vị sư huynh của mình.

“Đại sư huynh, Nhị sư huynh, ta...”

Kế Ngôn tựa hồ nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Tiêu Y, liền ngắt lời nàng, thái độ vô cùng kiên quyết: “Không có lý do lý trầu gì hết, hôm nay muội nhất định phải đi vào. Lĩnh ngộ được kiếm ý mới có thể đi ra.”

Lữ Thiếu Khanh tiếp tục phá đám: “Yên tâm đi, sau khi muội đi vào, nếu chết ở bên trong, ta sẽ giúp muội nhật xác. Đúng rồi, nếu muội thật sự không có di sản gì...”

“Keng!”

Trường kiếm sau lưng Kế Ngôn đã lộ ra một nửa.

Lữ Thiếu Khanh lập tức đổi giọng: “Đi vào đi, sẽ không có nguy hiểm gì đâu. Nếu như thực sự có nguy hiểm, cũng chỉ là thoáng cái liền biến mất, sẽ không có đau đớn gì...”

Lúc này Tiêu Y đã sắp khóc. Ba ba, thúc thúc, Thiên Ngự Phong quá nguy hiểm, con muốn về nhà.

Nhưng mà nàng không có bất kỳ biện pháp nào, nàng chỉ có thể kiên trì tiến vào kiếm động.

Lữ Thiếu Khanh ở phía sau nàng như muốn truyền thụ cho nàng biện pháp, nói: “Dụng tâm để cảm thụ, muội nhẹ nó liền nhẹ, đừng quá cứng rắn.”

Trong lòng Tiêu Y nổi lên một tia cảm động, Nhị sư huynh cũng rất đáng tin cậy.

Tiêu Y vừa định nói gì đó thì lời của Lữ Thiếu Khanh đã tiếp tục truyền đến: “Nếu muội cứng rắn quá mà bị chết, ta lại phải giúp muội nhật xác, nếu không có di sản, ta chính là làm việc không công.”

Ta thực sự rất cảm ơn huynh.

Đây chẳng phải là truyền thụ biện pháp gì mà là đang đả kích lòng tin của người khác mà.

Tiêu Y quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn Lữ Thiếu Khanh một cái, sau đó trực tiếp tiến vào kiếm động. Sau khi tiến vào kiếm động, cửa động phía sau lưng liền biến mất không thấy.

Tiêu Y đánh giá một chút, chỗ nàng đang đứng là một gian nhà gỗ nhỏ, trong nhà gỗ không có gì cả, ngay cả cánh cửa cũng không có.

Nàng đứng ở cửa ra vào, ở phía trước cửa là một quảng trường rộng lớn, giữa quảng trường có một cột đá cao, trên cột đá dường như có một cái gì đó.

Tiêu Y đi ra cửa, nàng đã thấy rõ ràng trên cột đá là cái gì. Là một con rồng.

Trên cột đá, có một con Tiểu Bạch Long màu trắng đang lơ lửng, dáng vẻ trông vô cùng dữ tợn, tràn ngập uy áp vô tận.

Sau khi để ý thấy tới có người tới, Tiểu Bạch Long soạt một cái mở to mắt, long nhãn không có bất kỳ biểu tình nào gắt gao nhìn chăm chăm Tiêu Y.

Da đầu Tiêu Y tê dại, áp lực cực lớn làm cho thân thể nàng nhịn không được run rẩy.

Khí tức trên người Tiểu Bạch Long tản mát ra, là một cảm giác quen thuộc. Đây chính là kiếm ý khủng bố mà nàng cảm nhận được vào đêm hôm qua.

Tiểu Bạch Long là do kiếm ý biến thành. Mỗi một chỗ trên thân nó đều là do kiếm ý biến thành, quả thực là vô cùng hung ác.

Kiếm ý hóa hình! Lại còn là kiếm ý hóa hình ở tầng cảnh giới thứ hai.

Rốt cuộc là Đại sư huynh biến thái đến mức nào vậy?

Tiêu Y muốn khóc, quả là nghiệp chương mà, ngay sau ngày nhập môn mà nàng đã phải chịu loại tội này.

Tiêu Y lấy hết dũng khí, bắt đầu khởi động linh lực trong cơ thể. Động tác này của nàng tựa như tín hiệu khiến Tiểu Bạch Long rời khỏi cột đá bay lên trời và xông thẳng về phía Tiêu Y.

Tiểu Bạch Long còn chưa tới mà khí thế không lồ của nó đã lao tới, nó giống như một cái búa, nặng nề đập vào ngực Tiêu Y.

“Phụt!”

Tiêu Y phun ra một ngụm máu tươi. Trong mắt nàng dần lộ ra vẻ kinh hoàng: “Quá quá mạnh, ta không phải là đối thủ.”

Tiểu Bạch Long mặc kệ nàng tiếp tục xông xuống.

“Grào!”

Sau một tiếng rống to, Tiêu Y có cảm giác như vô số phi kiếm đâm trúng thân thể nàng, nàng tiếp tục phun ra một ngụm máu tươi nữa.

Nàng biết dựa vào thực lực hiện tại của mình tuyệt đối không phải là đối thủ của Tiểu Bạch Long, nhưng ít nhất nàng vẫn miễn cưỡng chịu được hai đợt tấn công, nếu còn tiếp tục như vậy nàng sẽ chết mất.

Nàng nhìn xung quanh, trống rỗng không có gì. Mắt thấy công kích của Tiểu Bạch Long sắp sửa lao tới, Tiêu Y vừa bò vừa lăn chạy về căn nhà gỗ vừa rồi.

Mà Tiểu Bạch Long cũng đình chỉ tấn công, chỉ vây quanh nhà gỗ nhỏ giống như hổ rình mồi.

Sau khi khôi phục lại, Tiêu Y nhìn thấy bộ dáng tặc tâm bất tử của Tiểu Bạch Long, nàng tức giận đến mức làm một thủ thế với Tiểu Bạch Long.

“Đồ con rệp!”

Nhưng mà lời này dường như đã chọc giận Tiểu Bạch Long.

Grào!

Ngôi nhà gỗ nhỏ vỡ vụn...

Chương 6 - Kiểm động nổ tung

Phía bên ngoài kiểm động, Lữ Thiếu Khanh tìm một chỗ nằm xuống lấy Thiên Cơ Bài ra nhàn nhã đọc.

Kê Ngôn nói với hắn: “Đệ trông ở chỗ này.”

Lữ Thiếu Khanh chửi bới: “Đại trận do chính huynh thiết kế, không phải huynh rất có lòng tin sao? Cần gì ta để phải nhìn chăm chăm chứ?”

Kê Ngôn nói: “Trình độ trận pháp của đệ cao hơn ta, có đệ trông coi, ta cũng yên tâm hơn. Hơn nữa, kiểm động này là do đệ đề nghị mà.”

Lữ Thiếu Khanh lập tức phản bác: “Cái gì gọi là ta đề nghị? Ta cũng chỉ thuận miệng nói một câu, cái thứ như kiểm ý này, bị bỏ lên mười vạn tám ngàn lần thì đến heo cũng có thể lĩnh ngộ. Ta cũng chỉ nói đùa thôi, vậy mà huynh lại coi là thật?”

Kê Ngôn nói: “Ta tin chứ. Nếu không đệ cũng sẽ không thể lĩnh ngộ được kiểm ý chỉ trong vòng một ngày ngắn ngủi. Mọi người đều nói thiên phú kiểm đạo của ta còn mạnh hơn so với tổ sư, nhưng trên thực tế, đệ cũng đâu kém.”

Lữ Thiếu Khanh sờ sờ mũi, nói: “Loại chuyện này có gì giống nhau chứ?”

Chết tiệt, ta đã tìm hiểu trong phòng thời gian hơn một vài tháng, mà huynh lại nghĩ như vậy. Đi theo loại thiên tài như huynh, thật đúng là vạn chết người.

Kê Ngôn nói: “Kiểm động là ta thiết kế, ta cũng tin tưởng là nó sẽ không có vấn đề gì. Nhưng mà để đệ trông coi vẫn tốt hơn một chút. Ta đi tu luyện đây.”

Lữ Thiếu Khanh khoát tay áo: “Được rồi, đi đi, đi đi.”

Sau đó Kế Ngôn liền rời khỏi nơi này.

Lữ Thiếu Khanh nhìn thoáng qua bóng lưng Kế Ngôn, nói thầm: “Thật sự là kẻ điên, nghỉ ngơi một lát không tốt sao? Tu luyện, tu luyện, ngày nào cũng tu luyện, không tu thì huynh chết à? Nếu không phải vì một trăm viên linh thạch, ta mới lười ở lại chỗ này. Hy vọng không có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra.”

Cuối cùng Lữ Thiếu Khanh lẩm bẩm một tiếng, buông lỏng thân thể chuẩn bị nằm một tư thế thoải mái hơn. Bỗng nhiên, sắc mặt hắn biến đổi, trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Hắn trực tiếp vọt vào kiếm động, không đến thời gian hai hơi thở, đã ôm được Tiêu Y ra.

Ngay sau đó, kiếm động đột nhiên phát nổ. Một con Tiêu Bạch Long lập tức bay ra từ trong kiếm động, tiềm long xuất thế, khinh thường tứ phương.

“Grào!”

Kiểm ý bằng bạc phun ra, quét sạch tứ phương.

“Đại sư huynh, cái tên hỗn đản này.”

Lữ Thiếu Khanh mắng to, tay phải cầm Thiên Cơ Bài trực tiếp ném ra ngoài.

Một đợt kiếm ý xuất hiện từ trên Thiên Cơ Bài. Kiếm ý này nóng rực, cuồng bạo, giống như nhiệt độ mặt trời.

Sau đó, không khí dường như bốc cháy, đỏ thẫm. Ngọn lửa nóng rực quét qua, sóng nhiệt vô cùng nóng bỏng lan ra, cắn nuốt Tiêu Bạch Long.

Tiêu Bạch Long không cam lòng gầm lên một tiếng, cuối cùng biến mất trong ngọn lửa. Đồng thời, Thiên Cơ Bài cũng bị nghiền nát ở giữa không trung.

Chết tiệt!

Lữ Thiếu Khanh lau mồ hôi lạnh trên trán. Hắn kêu rên: “Thiệt thòi lớn, thiệt thòi lớn, vì một trăm viên linh thạch hạ phẩm mà phải gộp cả Thiên Cơ Bài vào. Tên đáng ghét...”

Nhìn Tiêu Y trong ngực. Thử thăm dò một chút, phát hiện nàng cũng không bị thương nghiêm trọng, chỉ là bị dọa ngất đi, trên người có vài vết thương nhỏ mà thôi.

Lữ Thiếu Khanh vừa kêu thiệt thòi muốn chết, vừa móc ra một viên đan dược nhét vào trong miệng Tiêu Y, rồi đặt nàng trên mặt đất.

Lúc này, xa xa có hai kiếm quang sáng lên. Thiều Thừa và Kế Ngôn gần như đồng thời xuất hiện.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Thiều Thừa hỏi.

Lữ Thiếu Khanh nhún nhún vai nói: “Còn có thể xảy ra chuyện gì nữa? Nổ tung, thứ công trình bã đậu.”

Sắc mặt Kế Ngôn rất khó coi, hắn lắc mình tiến vào kiếm động, thật lâu sau mới xuất hiện, trong miệng lầm bầm tự nói: “Kỳ quái, hắn là không có vấn đề gì mới đúng, vì sao lại như vậy?”

Sau khi nói xong, dứt khoát ngồi xếp bằng ở cửa động, nhíu mày, lâm vào trong suy tư.

Đối với dáng vẻ này của Kế Ngôn, Lữ Thiếu Khanh và Thiều Thừa cũng không cảm thấy kinh ngạc.

Thiều Thừa dò xét một phen, sau khi phát hiện Tiêu Y không có gì đáng ngại, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Hắn nói: “May mắn không nghiêm trọng, nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ta cũng khó ăn nói với Tiêu sư huynh.”

Đồ đệ vừa thu, còn chưa nóng, ngày hôm sau liền xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Nếu việc này truyền ra ngoài, thể diện của Thiên Ngự Phong nên đặt ở đâu?

Lữ Thiếu Khanh nói với Thiều Thừa: “Sư phụ, khẩu trừ phúc lợi tháng này của Đại sư huynh đi. Lấy ra bồi thường tổn thất tinh thần của con và sư muội.”

Thiều Thừa trừng mắt nhìn hắn một cái: “Bớt kéo những chuyện này vào cho ta, chuyện ngoài ý muốn lần này cũng có phần của ngươi đấy.”

Lữ Thiếu Khanh há hốc mồm: “Sư phụ, con không phải đồ đệ của người, Đại sư huynh mới là đồ đệ của người đúng không? Kiếm động thì liên quan đếch gì đến con, con cùng lắm chỉ là nói một câu mà thôi. Là đại sư huynh tự bày ra mà.”

Thiều Thừa nói: “Tạo nghệ trận pháp của ngươi tốt hơn hắn, nhưng ngươi lại lười giống như đồng phân, ra tay làm giúp một việc thì sẽ chết sao?”

Lữ Thiếu Khanh lườm ông một cái: “Người cảm thấy nếu con ra tay, Đại sư huynh sẽ đồng ý sao? Vậy mà còn dám xưng là sư phụ.”

Thiều Thừa ghen lời, phải lập tức nói sang chuyện khác: “Đưa sư muội ngươi trở về đi, để nàng nghỉ ngơi vài ngày rồi nói tiếp.”

Lữ Thiếu Khanh vỗ vỗ hông rời đi: “Người là sư phụ, người tự sắp xếp đi.”

Thiều Thừa tức giận: “Đồ lười biếng này...”

Lữ Thiếu Khanh một lần nữa trở lại vũng dưới tàng cây vừa định lấy Thiên Cơ Bài ra, lại phát hiện nó đã bị hư hại.

Lữ Thiếu Khanh rầu rĩ vỗ đầu: “Thua thiệt chết mất, lại phải mua một cái nữa. Hơn một ngàn linh thạch phải cướp đâu ra đây? Nghèo kiệt xác rồi.”

Lữ Thiếu Khanh buồn bực.

Vừa mới dùng hết tiền tiết kiệm trong tay rồi, hiện tại nghèo rớt mồng tơi.

“Ríu rít...”

Con chim nhỏ đỏ rực trên đỉnh đầu đang vui vẻ kêu lên, giống như là đang chê cười Lữ Thiếu Khanh.

Lữ Thiếu Khanh trừng mắt nhìn nó một cái: “Còn cười? Có tin ta vặt trụi lông của ngươi rồi nướng lên ăn không hả?”

Chim nhỏ dường như hiểu được lời nói của Lữ Thiếu Khanh chẳng những không sợ mà còn vỗn cái mông lên.

Một thanh trường kiếm lóe lên, lập tức xuất hiện trong tay Lữ Thiếu Khanh.

Sắc mặt Lữ Thiếu Khanh không tốt, nhìn chăm chăm con chim đỏ: “Nếu ngươi còn dám trêu ta, hôm nay ta liền đâm nát cục hoa của ngươi.”

Con chim đỏ vội vàng che mông, bay lên cành cây cao hơn.

Lữ Thiếu Khanh một lần nữa nằm xuống, nhàn nhã lắc võng. Hắn dùng hai tay gối đầu, tự hỏi trong đầu.

Quá nghèo rồi, phải tìm cách kiếm chút tiền mới được.

“Đệ tử thân truyền một tháng cũng chỉ có thể nhận được một trăm viên linh thạch hạ phẩm từ môn phái. Cái thứ môn phái keo kiệt.”

“Một trăm viên linh thạch hạ phẩm chỉ có thể dùng trong ba ngày, nếu sống một tháng thì cần một nghìn viên. Quả thực là thú nuốt vàng. Hay là mình đi làm một tên trộm vặt mặt cướp bóc trong môn phái nhỉ?”

Lữ Thiếu Khanh suy nghĩ một chút rồi lắc đầu bác bỏ ý tưởng này.

“Quá nguy hiểm, chương môn sớm đã không vừa mắt với ta, nếu làm thật chắc sẽ tát chết ta cho hả giận mất...”

Chương 7 - Để ta đánh Đại sư huynh một trận

Tiêu Y rất nhanh đã tỉnh lại. Nàng mơ thấy một con ác mộng nên vội vàng bừng tỉnh từ trên giường.

Trong giấc mơ, nàng mơ thấy mình bị Tiểu Bạch Long nuốt chửng. Làm nàng sợ tới mức cả người đổ mồ hôi lạnh.

Tiêu Y tỉnh lại, đi ra cửa liền nhìn thấy Thiều Thừa.

“Sư phụ!”

“Tỉnh rồi à?” Thiều Thừa hỏi: “Không có chuyện gì chứ?”

Tiêu Y nói: “Không có việc gì, đa tạ sư phụ quan tâm.”

Thiều Thừa gật đầu: “Không có việc gì thì tốt rồi, con cũng không cần tức giận, Đại sư huynh con chính là người như vậy. Sư phụ con nếu tu luyện chậm một chút cũng sẽ bị Đại sư huynh con mắng.”

Tiêu Y tuy rằng bị Tiểu Bạch Long dọa sợ, nhưng trong lòng cũng không có bất kỳ oán khí nào đối với Kế Ngôn.

Nàng biết Kế Ngôn cũng là vì tốt cho nàng.

“Đại sư huynh đâu rồi ạ?”

Thiều Thừa nói: “Hắn đang ở kiếm động, nhưng mà con đừng quấy rầy hắn, hắn đang nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề kiếm động.”

Tiêu Y lại nhớ tới Tiểu Bạch Long, kiếm ý tinh thuần, trong lòng nàng lại nhin không được run lên. Kinh khủng y như Đại sư huynh.

Hiện tại Tiêu Y cũng không dám đi tìm Kế Ngôn.

Thiều Thừa nói: “Con cứ nghỉ ngơi vài ngày trước đi. Đợi Đại sư huynh con tu sửa xong kiếm động, có lẽ cũng phải mất một chút thời gian.”

“Vâng, đồ nhi đã biết.”

Tiếp theo, Tiêu Y tò mò hỏi: “Vậy Nhị sư huynh đâu ạ?”

Thiều Thừa tức giận nói: “Tiểu tử hỗn đản kia đang nằm dưới tàng cây. Dựa theo lời của hắn mà nói, đó chính là thắng thi (1).”

(1) Là một từ ngữ mạng của giới trẻ Trung Quốc, có nghĩa là lười sống nằm trên giường và ngủ cả ngày.

“Sư phụ con thật sự là tạo nghiệt mà, thu hai đồ đệ, một người chăm chỉ nghiêm túc, thẳng tiến không lùi. Một người lười biếng thành tính, không muốn phát triển. Nếu hai người có thể trung hòa một chút thì tốt rồi.”

Nhìn thấy sư phụ của mình chửi bới hai sư huynh như thế, Tiêu Y liền cảm thấy thú vị.

Nhìn thấy trên mặt Tiêu Y lộ ra tươi cười, Thiều Thừa dặn dò nàng: “Con cứ học Đại sư huynh của con là được rồi, tuyệt đối đừng học Nhị sư huynh con. Nếu con học Nhị sư huynh con, trái tim này của sư phụ sẽ chịu không nổi.”

Thiên Ngự Phong xuất hiện một mình Lữ Thiếu Khanh, đã khiến hắn cảm thấy không có mặt mũi đi gặp tổ tiên của Thiên Ngự Phong rồi.

Đó cũng chính là chuyện khiến hắn bị chương môn phê bình trong mỗi cuộc họp bình thường.

Nếu có thêm một người nữa, hắn sẽ cắt cổ tự tử.

Tiêu Y cảm thấy càng thêm thú vị, nàng thè lưỡi, nói: “Sư phụ,

con đi xem Nhị sư huynh đang làm gì. Để con đốc thúc huynh ấy tu luyện.”

Thiền Thừa nói: “Đốc thúc nó? Con nghĩ nhiều rồi.”

“Con không bị nó làm hỏng, sư phụ ta đã cảm tạ trời đất rồi. Đi đi, đi đi...”

Tiêu Y đi tới dưới tàng cây lớn, nhìn thấy võng đang chậm rãi lắc lư.

Giòn tan kêu lên một tiếng: “Nhị sư huynh.”

Thanh âm Lữ Thiếu Khanh truyền đến: “Không sao chứ?”

Tiêu Y đi tới trước mặt Lữ Thiếu Khanh, cười nói thản nhiên: “Không có việc gì.”

Lữ Thiếu Khanh cảnh giác nhìn chằm chằm Tiêu Y: “Muội cười đến thâm đằng như vậy, là muốn làm gì sao? Nói cho muội biết, Nhị sư huynh của muội thuần khiết không tỳ vết, đừng đánh chủ ý với ta.”

Tiêu Y tức chết đi được.

Tiêu Y trợn trắng mắt một cái: “Nhị sư huynh, bộ dáng của huynh, rất dễ bị người đánh đấy.”

Ánh mắt Lữ Thiếu Khanh sáng lên: “Ai muốn đánh ta?”

Tiêu Y ngạc nhiên, huynh thích bị ngược sao?

Hay là trong lòng huynh chiến ý mười phần, là một phần tử hiếu chiến?

“Nhị sư huynh, huynh muốn luận luận với ai sao?”

“Luận bàn?” Lữ Thiếu Khanh vừa nghe, bĩu môi: “Nào tàn sao, ai muốn luận bàn chứ? Luận bàn có thể coi như ăn cơm không?”

Tiêu Y thuận thế hỏi về chuyện tối hôm đó.

“Nhị sư huynh, đêm qua, huynh và Đại sư huynh luận bàn sao?”

Lữ Thiểu Khanh nói: “Luận bàn cái rắm, là Đại sư huynh của muội lên cơn thần kinh, ta cũng không quen hẳn.”

Tiêu Y không đạt được đáp án cần, trong lòng có chút thất vọng. Dù sao nàng cũng nghe ra Nhị sư huynh của nàng không phải là một kẻ yếu từ trong lời nói của sư phụ. Bằng không làm sao có thể luận bàn với Đại sư huynh?

Kiểm ý của Đại sư huynh vô cùng kinh khủng, mà Lữ Thiểu Khanh lại có thể luận bàn với hắn.

Cho dù không địch lại Đại sư huynh, nhưng cũng không kém bao xa.

Tiêu Y lắc vông của Lữ Thiểu Khanh: “Nhị sư huynh, huynh cứ nói thật đi. Mọi người đã là sư huynh sư muội, là người một nhà, huynh không cần gạt ta đâu. Nói một chút đi, đêm qua, có phải huynh và Đại sư huynh đang luận bàn hay không?”

Lữ Thiểu Khanh nói: “Không phải luận bàn, là ta đánh Đại sư huynh một trận.”

Tiêu Y bĩu môi: “Ta mới không tin.”

Đại sư huynh lợi hại như vậy, cho dù huynh có lợi hại hơn nữa cũng không có khả năng là đối thủ của Đại sư huynh.

“Nếu muội không có việc gì thì tự mình đi chơi đi, ta nghỉ ngơi một lát.”

Tưởng ta là tiểu hài tử sao?

Miệng Tiêu Y càng trở nên lợi hại hơn: “Nhị sư huynh, huynh

bắt nạt ta.”

Tiêu Y bộ dạng lã chã muốn khóc, Lữ Thiếu Khanh ngạc nhiên.

“Nha đầu này, ai nói ta bắt nạt muội? Muội đừng nói lung tung nha, cẩn thận ta đánh muội thật đấy.”

“Nhị sư huynh, huynh chính là bắt nạt ta.”

Tiêu Y nói: “Ta phải nói cho sư phụ.”

Lữ Thiếu Khanh dứt khoát thay đổi tư thế thoải mái: “Muội đi đi, ta mới không sợ sư phụ đâu. Hơn nữa, có nhân chứng không?”

Con chim nhỏ màu đỏ trên đầu kêu riu ra riu rít.

Lữ Thiếu Khanh vừa nghe, nổi giận: “Con chim ngọc, ngươi thì làm nhân chứng kiểu gì? Nếu còn kêu nữa, ta sẽ vặt hết lông của ngươi đấy.”

Tiêu Y vui vẻ nở nụ cười: “Nhị sư huynh, huynh xem, Tiểu Hồng có thể xem như nhân chứng, nó có thể làm chứng cho ta.”

“Tiểu Hồng?”

Lữ Thiếu Khanh sửng sốt, sau đó cười ha ha: “Không sai, đích thật là tên Tiểu Hồng.”

Con chim nhỏ màu đỏ trên cây cứng đờ, thẳng tắp rơi xuống từ trên cao.

“Bịch!”

Con chim nhỏ màu đỏ rơi xuống đất, cơ thể vô cùng cứng nhắc.

Tiêu Y nhìn thấy dáng vẻ của con chim đỏ, đau lòng: “Tiểu

Hồng, nó, nó không sao chứ?’

“Chít chít....”

Con chim nhỏ màu đỏ bị gọi là Tiểu Hồng bật dậy, vèo một cái bay lên. Khi bay đến trên võng, nó giơ cánh phải chỉ vào Tiêu Y, mở miệng kêu riu ra riu rít.

Dường như đang phản đối hành vi vô trách nhiệm này của Tiêu Y.

Có thể đặt tên cho người khác một cách vô trách nhiệm như vậy sao? Thân thể đỏ liền gọi là Tiểu Hồng sao? Nếu lông của nó là màu đen, có phải là sẽ gọi nó là Tiểu Hắc hay không? Không thể nghĩ ra một cái tên dễ nghe hơn để đặt cho nó sao?

Không nghĩ tới Tiểu Hồng lại có linh tính như vậy, đôi mắt to của Tiêu Y chợt lóe lên.

“Nhị sư huynh, Tiểu Hồng là sủng vật huynh nuôi sao? Nó đang nói cái gì vậy?”

Lữ Thiếu Khanh nói: “Nó nói nó rất thích cái tên này, cảm ơn muội đã đặt tên.”

Tiêu Y híp mắt lại thành một đường: “Không cần khách khí.”

Sau khi nói xong lại đưa tay muốn sờ sờ Tiểu Hồng.

Lại không ngờ bị Tiểu Hồng đánh một cái.

“Ôi.”

Lữ Thiếu Khanh tát nó một cái: “Đây là sư muội ta, khách khí với nàng một chút. Nếu không nghe lời, ngày sau không cho ngươi ăn nữa.”

Nhìn thấy bộ dáng đáng thương của Tiểu Hồng, tình yêu của Tiêu Y càng thêm tràn ngập, nàng nói: “Không có việc gì, không có việc gì.”

“Nhị sư huynh, Tiểu Hồng thích ăn linh đậu không? Ta có thể dẫn nó đi ăn.”

Vừa nghe có đồ ăn, Tiểu Hồng lập tức bay tới bả vai Tiêu Y.

Chương 8 - Tụ Tiên Lâu

Lữ Thiếu Khanh mỉm to: “Đồ tham ăn.”

Tiêu Y nâng Tiểu Hồng trong tay, lấy tay vuốt ve lông vũ của Tiểu Hồng.

“Thật mượt mà, còn mềm mại hơn so với tóc ta, thật hâm mộ mà.”

Tiểu Hồng ngẩng đầu, đôi mắt nhỏ đảo một cái. Mặc dù chỉ là một con chim, nhưng lại có thể làm cho người ta cảm giác được biểu hiện ngạo nghễ của nó.

“Nhị sư huynh, ta mang nó đi ăn linh đậu được không?”

Lữ Thiếu Khanh nói: “Nó chỉ ăn luộc thôi.”

“Có đúng không?”

Tiêu Y nói: “Vậy ta đi mua chút về nấu cho nó ăn.”

Lữ Thiếu Khanh nói: “Quá phiền toái rồi, gọi đồ ăn ngoài là được.”

Tiêu Y rất biết cách làm người: “Đi thôi, Nhị sư huynh, ta mời huynh ăn một bữa cơm được không?”

Ánh mắt Lữ Thiếu Khanh sáng ngời, sau đó cảnh giác hỏi: “Muội có linh thạch không? Đừng đến lúc đó lại bảo ta trả tiền, ta nói cho muội biết, ta cũng không có linh thạch. Nếu mà không có linh thạch thanh toán, muội tự ở lại rửa chén trả nợ nhé.”

Tiêu Y tức chết: “Nhị sư huynh, huynh cũng không khỏi quá coi thường ta đi. Ta ít nhiều vẫn là có chút linh thạch, tuy rằng không nhiều lắm, thế nhưng mời huynh ăn một bữa cơm thì

vẫn trả được.”

Lữ Thiếu Khanh nói: “Ta ăn rất tốt đấy, muối chắc chưa?”

Tiêu Y hào khí nói: “Yên tâm đi, huynh cứ việc yên tâm ăn.”

Lữ Thiếu Khanh nói: “Được rồi, vậy ta sẽ không khách khí với muối nữa, đi thôi.”

Có ăn, Lữ Thiếu Khanh không ngại xuống núi một chuyến.

“Có cần gọi cả sư phụ và Đại sư huynh không?”

“Không cần.” Lữ Thiếu Khanh nói: “Sư phụ muốn tu luyện, Đại sư huynh không tu luyện đến mười ngày nửa tháng sẽ không để ý tới chuyện khác. Chuyện kiếm động đủ để hấp dẫn một thời gian rồi...”

Lữ Thiếu Khanh dẫn Tiêu Y đi xuống chân núi.

Lăng Tiêu Phái được xây dựng trên núi, dưới chân núi là thành trì nơi phạm nhân, tu sĩ ở lẫn lộn. Thành trì này gọi là thành Lăng Tiêu, được Lăng Tiêu Phái che chở.

Lăng Tiêu Phái là một trong ba môn phái lớn ở Tề Châu. Đương nhiên sẽ là lựa chọn hàng đầu của rất nhiều người bá sư cầu nghệ.

Đồng thời đệ tử ngoại môn trong môn phái rất thích đến nơi này làm việc kiếm chút tiền. Mặc dù là tu sĩ, ham muốn ăn uống vẫn phải có.

Do đó, có rất nhiều tiệm cơm, quán rượu được mở ở dưới chân núi.

“Nhị sư huynh, chúng ta ăn ở đâu?”

Sau khi Tiêu Y đi tới nơi này, phát hiện nơi này có quá nhiều nơi để ăn uống.

Lữ Thiếu Khanh nói: “Đi theo ta.”

Lữ Thiếu Khanh đi tới một tú lều, xem ra là mới mở. Những bông hoa hồng ở cửa vẫn chưa được gỡ bỏ.

Lữ Thiếu Khanh nói: “Chính là ở đây.”

Vừa vào cửa, Lữ Thiếu Khanh đã gặp một người. Là người quen.

“Nha, Vương sư đệ, ngươi làm ở chỗ này sao?”

Vương Nghiêu quay đầu nhìn, kinh hỉ nói: “Lữ sư huynh, sao huynh lại tới đây?”

Lữ Thiếu Khanh nói: “Không phải đệ nói Hồ lão đầu nhảy việc tới nơi này sao?”

“Đúng lúc, ta mang theo sư muội tới nơi này ăn thử.”

“Sư muội?”

Ánh mắt Vương Nghiêu dừng lại trên người Tiêu Y bên cạnh Lữ Thiếu Khanh.

“Vương sư huynh, xin chào.”

Tiêu Y khách khí hành lễ.

Lữ Thiếu Khanh nói: “Nàng là đệ tử thân truyền mà sư phụ ta mới nhận, Tiêu Y.”

Vương Nghiêu kinh ngạc.

Theo thân phận, đệ tử Lăng Tiêu Phái được chia làm bốn cấp bậc là đệ tử ngoại môn, đệ tử nội môn, đệ tử hạch tâm và đệ tử thân truyền. Chỉ cần cống hiến đủ, cảnh giới thực lực đạt tới mốc nhất định đều có thể trở thành đệ tử nội môn, đệ tử hạch tâm.

Nhưng đệ tử thân truyền cũng không phải chỉ cần cống hiến đủ hay có thực lực là được. Mà là đệ tử được chương môn, phó chương môn, trưởng lão, ngũ đại Phong chủ tự mình thu nhận mới có thể gọi là đệ tử thân truyền.

Đồng thời còn có môn quy quy định, mỗi một người không thể có quá ba đệ tử thân truyền.

Vương Nghiêu không nghĩ tới Tiêu Y lại là đệ tử thân truyền thứ ba của Thiên Ngự Phong. Hắn nhớ tới hôm trước mình nhìn thấy Phong chủ của Xích Nguyệt Phong, trong lòng liền hiểu rõ.

Đây là hoạt động nội bộ. Nội tình đen tối.

Vương Nghiêu vội vàng đáp lễ: “Gặp qua Tiêu sư tỷ.”

Thân phận của đệ tử thân truyền là cao nhất, theo bối phận, mặc dù Vương Nghiêu lớn hơn Tiêu Y mấy trăm tuổi, nhưng cũng phải gọi Tiêu Y là sư tỷ.

“Tìm cho ta một phòng riêng đi.”

Vương Nghiêu cười nói: “Yên tâm đi, sư đệ biết nên làm như thế nào mà.”

Vương Nghiêu và Lữ Thiếu Khanh quen biết nhau từ rất sớm. Đương nhiên biết sở thích của Lữ Thiếu Khanh.

Hắn tự mình đưa Lữ Thiếu Khanh đến một gian phòng: “Lữ sư huynh, Tiêu sư tỷ, nơi này là phòng tốt nhất trong tửu lâu chúng ta, trông có được không?”

Lữ Thiếu Khanh không quá để ý đến việc trang trí phòng, mục đích hắn chọn phòng riêng là vì không muốn bị người khác quấy rầy.

“Được rồi, tửu lâu các người có món ăn gì thì lấy ra đi. Ngoại trừ Hồ lão nhân, hắn là còn có đầu bếp khác chứ? Nếu không thì cũng quá xin lỗi với trang trí của tửu lâu này rồi.”

Vương Nghiêu nói: “Có, đương nhiên có...”

Nửa canh giờ sau, Vương Nghiêu đi ra từ phòng riêng, đúng lúc đó lại gặp được quản sự.

Quản sự không phải là người của Lăng Tiêu Phái, nghe nói là người của gia tộc lão bản quán rượu.

“Quản sự!”

Vương Nghiêu hành lễ.

Quản sự tên là Chương Cẩm, thân thể và mặt đều mập mạp, trên mặt cười túm túm.

Bộ dạng vô cùng chất phác.

Khi Vương Nghiêu vừa tới đây, Hồ lão nhân đã nói cho hắn biết, quản sự là người khẩu phật tâm xà, thực lực cũng không kém, không có việc gì thì không nên đắc tội ông ta.

“Người mà người mời đến phòng số một là ai vậy?” Chương Cẩm cười túm túm hỏi Vương Nghiêu.

Vương Nghiêu nói: “Bẩm quản sự, là Lữ sư huynh và Tiêu sư tỷ, bọn họ là đệ tử thân truyền của Thiên Ngự Phong.”

“Ồ? Đệ tử thân truyền?”

Trong mắt Chương Cẩm hiện lên một tia kinh ngạc, hắn ta tới nơi này lâu như vậy, đừng nói đệ tử thân truyền của Lăng Tiêu Phái, ngay cả đệ tử hạch tâm cũng chưa từng thấy qua.

Hắn ta nói: “Như vậy đi, ta phải đi vào tự mình hầu hạ mới được.”

Vương Nghiêu ngăn cản: “Quản sự, chuyện này không tốt lắm, Lữ sư huynh không thích người khác quấy rầy.”

Vương Nghiêu và Lữ Thiếu Khanh quen biết nhau nhiều năm, biết tính cách của Lữ Thiếu Khanh. Hắn không thích người khác làm phiền mình.

Chương Cẩm nói: “Người thì biết cái gì? Nếu như lời người nói là đúng thì bọn họ là khách quý, không thể chậm trễ được.”

Hắn ta nói xong thì không đề ý tới Vương Nghiêu nữa, lời nói của một đệ tử ngoại môn Lăng Tiêu Phái cũng không đáng để hắn ta coi trọng.

Nhưng mà Chương Cẩm đi vào không bao lâu, liền đi ra ngoài với sắc mặt khó coi. Hắn ta đi vào còn chưa tự giới thiệu xong, đã bị đuổi ra ngoài.

Vương Nghiêu ở bên cạnh âm thầm cười lạnh trong lòng, nói rồi người không nghe, nhất định phải tự đi nếm mùi đau khổ cơ.

Đáng đời.

Chương Cẩm vô cùng bất mãn trừng mắt nhìn Vương Nghiêu một cái, hừ lạnh một tiếng rồi phát tay áo rời đi.

Chương Cẩm rất khó chịu, hắn ta làm chủ quản của tử lâu, chuyện lớn nhỏ tử lâu đều do hắn ta làm chủ. Hơn nữa hắn ta là người của Phương gia, ai mà không cho hắn ta vài phần mặt mũi?

Không nghĩ tới thanh niên hỗn đản trong phòng kia lại không cho hắn ta một chút mặt mũi nào. Thật sự cho rằng bộ dạng đẹp trai kiên không để người khác vào trong mắt sao?

Nhưng mà nghĩ đến hắn là đệ tử thân truyền của Lăng Tiêu Phái, trong lòng hắn ta liền nhịn không được nói thầm, đệ tử thân truyền của Lăng Tiêu Phái là người hắn ta không thể trêu vào.

Nếu như là đệ tử nội môn, hắn ta ngược lại không sợ.

Phải nghĩ biện pháp xác định thân phận của bọn họ mới được.

Chương Cầm âm thầm nói trong lòng.

Lúc này, hắn ta nhìn thấy bên ngoài có vài người tiến vào, ánh mắt hắn ta sáng lên, nhanh chóng nghênh đón...

Chương 9 - Hấn là nổi nhục của Lăng Tiêu Phái

“Tạ công tử, hoan nghênh, hoan nghênh.”

Tạ công tử cũng là đệ tử Lăng Tiêu Phái, là đệ tử nội môn.

Lữ Thiếu Khanh và Tiêu Y là lần đầu tiên Chương Cẩm gặp, nhưng vị trước mặt thì hấn ta vô cùng quen thuộc.

Tạ Sùng, đệ tử nội môn của Bích Vân Phong Lăng Tiêu Phái.

Thiên phú hơn người, hiện tại đã là Trúc Cơ kỳ tầng chín.

Nghe nói, sắp tới hấn ta có thể tấn thăng lên đệ tử hạch tâm.

Tạ Sùng và hai người khác mang theo ngạo khí của đệ tử đại phái đi tới.

Hấn ta cũng chỉ gật đầu đối với sự nghênh đón của bọn Chương Cẩm.

“Sắp xếp cho chúng ta một gian phòng.”

Giọng điệu Tạ Sùng lạnh nhạt: “Hôm nay bốn công tử mở tiệc chiêu đãi hai vị sư huynh Quy Nguyên Các ở đây.”

“Hóa ra là cao đồ Quy Nguyên Các, ta là quản sự ở đây, hoan nghênh, hoan nghênh...”

Chương Cẩm không nói nhiều, dẫn theo ba người đi vào một gian phòng.

Tuy nhiên sau khi đến gian phòng này, Tạ Sùng hơi không vui: “Chương quản sự, chuyện gì thế này?”

“Đây là bao gian tốt nhất của tửu lâu các ngươi sao?”

“Hay người cảm thấy ta và hai vị sư huynh không xứng ăn cơm trong bao gian tốt nhất của các người?”

Ngũ khí Tạ Sùng bất thiện, ánh mắt như lưỡi kiếm sắc bén nhìn chăm chăm Chương Cẩm.

Chương Cẩm đỏ mặt hời hợt đầy đầu.

Đây là người của Lăng Tiêu Phái và Quy Nguyên Các, một quân sự nhỏ bé như hắn ta không thể nào chọc vào nổi.

Hắn ta vội vàng giải thích: “Tạ công tử, không phải ta nghĩ vậy, mà bao gian tốt nhất đã có người rồi.”

“Ồ, ai vậy?”

Tạ Sùng coi thường.

“Bảo hắn nhường lại đi, bốn công tử có thể đền bù cho hắn một chút.”

Chương Cẩm nói: “Nghe nói là đệ tử thân truyền của Thiên Ngự Phong quý phái, Lữ công tử và Tiêu tiểu thư.”

“Lữ Thiếu Khanh?” Tạ Sùng lập tức kinh ngạc.

Hai vị thanh niên Quy Nguyên Các cũng lộ vẻ giật mình.

“Là Thiên Ngự Phong chỗ Kế Ngôn sư huynh sao?”

Không lâu trước đây Kế Ngôn đã nổi tiếng trong tụ hội của ba đại môn phái, cho nên đã để lại ấn tượng sâu sắc với đám tu sĩ bọn hắn.

Dù nói Kế Ngôn là người đứng đầu trong thế hệ trẻ của ba đại môn phái thì cũng không có ai phản đối.

“Vị Lữ sư huynh này hắn cũng rất mạnh?”

Một trong hai người của Quy Nguyên Các nghiêm túc nói.

Trên mặt hắn ta mang theo sự kính nể.

Biểu hiện của Kế Ngôn không thể nào bắt bẻ, cho dù là người của Quy Nguyên Các thì cũng không hề có suy nghĩ đối kháng.

“Nhất phong song kiêu sao?”

Một thanh tiên trẻ tuổi khác tên Ngô Thiên Tung cũng có biếm cảm không khác biệt mấy.

Tuy nhiên!

Sau khi Tạ Sùng thoáng giật mình thì mặt mũi tràn đầy khinh thường.

“Ngô sư huynh, không có chuyện nhất phong song kiêu đâu.”

“Kế Ngôn sư huynh là niềm tự hào của chúng ta, còn Lữ Thiếu Khanh sư huynh...

Là nỗi nhục của chúng ta.”

“Nói thật, khi gặp người ngoài, chúng ta đều không muốn nhắc đến hắn.”

Trương Chính hứng thú: “Sao lại nói vậy?”

Chương Cẩm cũng vênh tai lên nghe, mặc dù hắn ta tới đây đã lâu, nhưng chuyện liên quan đến Lữ Thiếu Khanh hắn ta gần như chưa từng nghe nói đến.

Quá vô danh, thậm chí hắn ta gần như cũng không biết Thiên Ngự Phong còn có một nhân vật như vậy.

Tuy nhiên cũng không còn cách nào khác, mặt trời chói mắt nhất của Thiên Ngự Phong là Kế Ngôn.

Ngay cả sư phụ Thiều Thừa cũng lộ vẻ ảm đạm nhạt nhòa trước ánh sáng này.

“Nói thế nào nhỉ, người này chỉ cần dùng hai chữ để khái quát là lười và phế.”

“Lười ấy à, bởi vì hắn gần như chẳng tu luyện gì, thực lực chẳng biết tới Trúc Cơ kỳ chưa.”

“Phế, dĩ nhiên là phế vật. Nếu hắn ở trong thế gia thì chính là loại thiếu gia ăn chơi.”

“Chương môn và các trưởng lão đã từng nhiều lần phê bình hành vi này của hắn, nhưng hắn ý có sư phụ che chở, xưa nay không để ý tới.”

“Cho nên nói, mọi người ít nghe nói về chuyện của hắn là vì đệ tử Lăng Tiêu Phái chúng ta đều cảm thấy mất mặt nên không muốn nhắc đến hắn.”

Thì ra là thế.

Sau khi Chương Cẩm nghe xong, trong lòng khinh thường.

Hóa ra là một tên ăn chơi, chẳng trách lại cuồng vọng như vậy, đuổi cả ta ra ngoài.

Ngô Thiên Tung nói: “Nếu hắn đã như vậy, sao Phong chủ Thiên Ngự Phong lại nhận hắn làm đồ đệ?”

Tạ Sùng nói: “Điểm ấy chúng ta cũng không rõ, nhưng nghe nói, Kế Ngôn sư huynh đối với hắn rất tốt. Có lẽ bởi vì nguyên nhân này nên mới được nhận vào Thiên Ngự Phong.”

“Dù sao có được Kế Ngôn sư huynh thì có tiện thể nhận thêm kẻ nào khác cũng đáng mà.”

Trương Chính và Ngô Thiên Tung gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Nếu Kế Ngôn đồng ý bá nhập Quy Nguyên Các, cho dù muốn

dẫn theo một trăm hay một ngàn phé vật, Quy Nguyên Các cũng bằng lòng nhận hết.

Chương Cầm sau khi nghe xong thì đã không còn để tâm đến Lữ Thiếu Khanh nữa, hắn ta nói với Tạ Sùng: “Tạ công tử, có cần đi bảo hắn nhường bao gian không ạ?”

Tạ Sùng ngẫm nghĩ, nói: “Được rồi, không cần đâu.”

Mặc dù hắn ta xem thường Lữ Thiếu Khanh nhưng Lữ Thiếu Khanh là đệ tử thân truyền, thân phận cao hơn nhiều so với đệ tử nội môn như hắn ta.

Hắn ta không dám tùy tiện đi đắc tội, đồng thời, hắn ta cũng sợ vì chuyện này chọc tới Kế Ngôn.

Nhân khí của Kế Ngôn ở Lăng Tiêu Phái rất cao, chọc tới Kế Ngôn là tự tuyệt đường sống của mình trong Lăng Tiêu Phái.

Trương Chính và Ngô Thiên Tung liếc nhau, hai người đồng thời hiểu ý trong mắt đối phương.

Trương Chính cười nói: “Tạ huynh, hai người chúng ta muốn đi làm quen vị Lữ sư huynh này một chút, không biết có được không?”

Tạ Sùng hơi chân chờ: “Cái này...”

Nói thật, hắn ta cũng không thân với Lữ Thiếu Khanh, số lần gặp Lữ Thiếu Khanh ít đến đáng thương.

Nói thật, trong đệ tử Lăng Tiêu Phái có không ít người chưa từng gặp Lữ Thiếu Khanh lần nào.

Lữ Thiếu Khanh không chỉ một hai lần vắng mặt trong đại hội môn phái, cho nên có vài đệ tử sau khi gia nhập thật sự chưa từng gặp Lữ Thiếu Khanh.

Tạ Sùng cũng chỉ thoáng nhìn thấy hắn từ xa một hai lần trong đại hội môn phái.

Ngô Thiên Tung nói: “Tạ huynh, không phải huynh sợ hấn đây chứ?”

Dính đến mặt mũi nam nhân, Tạ Sùng lập tức cứng cổ nói:

“Đùa à, Tạ Sùng ta sao lại sợ hấn?”

Trương Chính nói: “Vậy chúng ta đi làm quen một chút, dù sao có thể tạo mối quan hệ với đệ tử thân truyền Lăng Tiêu Phái là chuyện rất khó.”

“Huống hồ, hấn còn là sư đệ của Kế Ngôn sư huynh, nếu có thể thông qua hấn tạo mối quan hệ với Kế Ngôn sư huynh, dù với ta hay người cũng đều có lợi.”

Tạ Sùng nghe thấy vậy, lúc này gật đầu: “Được, chúng ta đi bái phỏng Lữ sư huynh một chút.”

Chương Cẩm vui mừng, là kẻ đã thành tinh sao hấn ta không nhận ra Trương Chính và Ngô Thiên Tung không hề có ý tốt chứ?

Nhưng hấn ta không vạch trần, ngược lại còn vội vàng dẫn đường.

Trên đường đi, Ngô Thiên Tung một lần nữa hỏi Tạ Sùng: “Tạ huynh, thực lực của hấn thật sự rất bình thường sao?”

Tạ Sùng khẳng định gật đầu: “Tất cả mọi người đều nói như vậy, ngay cả chương môn cũng nói hấn là một tên quỷ lười...”

Chương 10 - Không phải đệ tử Lăng Tiêu Phái cũng dám tới quấy rầy ta

Bên này Lữ Thiếu Khanh và Tiêu Y đang chờ bụng thức ăn lên.

Bỗng nhiên ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa.

Không đợi Lữ Thiếu Khanh lên tiếng, cửa đã mở ra từ bên ngoài.

Tạ Sùng tiến đến đầu tiên.

“Lữ sư huynh, ta là...”

Lữ Thiếu Khanh nhíu mày, không chút khách khí hạ lệnh đuổi khách: “Ra ngoài.”

Nụ cười đang nặn ra trên mặt Tạ Sùng cứng lại.

Sau đó trong lòng hắn ta bốc lên cơn lửa giận.

Người tưởng rằng người là Kế Ngôn sao?

Người mà là Kế Ngôn ta sẽ cạy đuôi ra ngoài không nói hai lời.

Nhưng một phế vật như người mà cũng dám như vậy?

Chẳng qua người chỉ có sư phụ và sư huynh bảo bọc thôi, người là cái thá gì chứ?

Trương Chính và Ngô Thiên Tung sau lưng tiến vào, trên mặt mang nụ cười.

Ngô Thiên Tung nói: “Xem ra Lữ sư huynh rất ngông cuồng.”

“Không hề xem Tạ sư huynh ra gì.”

Trương Chính nói: “Có lẽ là ỷ có Kế Ngôn sư huynh làm chỗ dựa nên mới ngông cuồng như vậy?”

Lông mày Lữ Thiếu Khanh càng thêm nhíu chặt.

Trong lòng hắn khó chịu.

Ăn một bữa cơm mà cũng bị người ta quấy rầy sao?

Lữ Thiếu Khanh nói: “Sao? Ta có Đại sư huynh bảo bọc, người không phục?”

“Người là đệ tử phong nào? Để ta về bảo Đại sư huynh đến chỗ các người dạo một vòng.”

Khốn nạn, thật vô sỉ.

Không hề biết xấu hổ là gì.

Thoải mái thừa nhận có Kế Ngôn làm chỗ dựa.

Lời này của Lữ Thiếu Khanh chẳng những khiến đám Tạ Sùng, Trương Chính cạn lời, ngay cả Tiêu Y cũng bó tay rồi.

Nhị sư huynh, hình như như vậy thì không biết xấu hổ quá rồi đấy.

Trương Chính nói: “Ta không phải đệ tử Lăng Tiêu Phái, ta là đệ tử Quy Nguyên Các.”

Lữ Thiếu Khanh càng không nể mặt: “Không phải đệ tử Lăng Tiêu Phái mà cũng dám tới quấy rầy ta?”

“Còn nữa, người Quy Nguyên Các tới đây để làm gì? Gây chuyện à?”

“Thật sự cho rằng Lăng Tiêu Phái chúng ta dễ khi dễ sao?”

“Người có tin một mũi Xuyên Vân tiễn của ta có thể gọi tất cả các đệ tử Lăng Tiêu Phái đến đây thu thập người không?”

Người cho rằng người là Kế Ngôn à?

Cho dù là Kế Ngôn cũng không có năng lực này nhỉ?

Chương môn Lăng Tiêu Phái các người thì còn tạm được.

Trương Chính và Ngô Thiên Tung thật sự cạn lời.

Tên này, đúng là vô sỉ.

Với người môn phái mình thì đem Kế Ngôn ra dọa, với môn phái khác thì khiêng thẳng Lăng Tiêu Phái ra.

Người có còn là nam nhân không?

Trong lòng Chương Cẩm càng cười lạnh.

Hóa ra là một tên không có bản lĩnh, chỉ biết dựa vào người khác chống lưng cho mình.

Giới tu chân coi trọng nhất là thực lực.

Thực lực bản thân không được, dù chỗ dựa có lợi hại mấy, trong lòng người khác cũng sẽ coi thường.

Ngô Thiên Tung nói: “Lữ sư huynh, lời này của huynh hơi quá rồi đấy.”

“Chúng ta tới đây là mang theo thành ý kết giao. Lữ sư huynh, huynh làm vậy không đúng đạo đãi khách đâu.”

“Chẳng lẽ Lăng Tiêu Phái đều đãi khách thế này sao?”

Ngô Thiên Tung muốn đem Lăng Tiêu Phái ra, người không cần mặt mũi nhưng dù sao Lăng Tiêu Phái vẫn cần mặt mũi, đúng không nào?

Người ở bên ngoài dù có làm gì cũng phải giúp giữ mặt mũi Lăng Tiêu Phái chứ?

Nhưng hắn ta lại không ngờ được, Lữ Thiệu Khanh lại có thể thoải mái gật đầu thừa nhận: “Không sai, Lăng Tiêu Phái đãi khách như vậy đây.”

“Không phục à? Không phục cũng vô ích.”

Vô sỉ quá.

Tất cả mọi người ở đây đều cạn lời.

Nghiêm Thanh sắp phát điên rồi.

Tên này không phải đệ tử Lăng Tiêu Phái đúng không? Chắc chắn là vậy rồi.

Lăng Tiêu Phái sao lại có đệ tử như vậy chứ?

Ở bên ngoài không giữ gìn thanh danh cho sư môn mà còn làm bại hoại thanh danh Lăng Tiêu Phái.

Sư phụ của ngươi có biết không?

Chương môn của ngươi có biết không?

Bọn họ có một chương võ chết ngươi không?

Trương Chính nhìn vẻ mặt bất cần đời của Lữ Thiệu Khanh, một gương mặt chẳng quan tâm chuyện gì.

Hắn ta lập tức hiểu loại người như Lữ Thiệu Khanh chẳng để ý thể diện gì cả.

Hắn ta cũng không vòng vo thêm, mà nói thẳng với Lữ Thiệu Khanh: “Lữ sư huynh, huynh là sư đệ của Kế Ngôn sư huynh, có lẽ thực lực không kém hơn Kế Ngôn sư huynh bao nhiêu đâu nhỉ.”

“Có dám luận bàn với chúng ta một phen không?”

Vẻ mặt Lữ Thiếu Khanh không thay đổi, ánh mắt rơi lên người hai người: “Hai người các ngươi tên là gì?”

“Trương Chính!”

“Ngô Thiên Tung!”

Lữ Thiếu Khanh hỏi Trương Chính: “Trương Tòng Long là gì của ngươi?”

Trương Tòng Long, Đại đệ tử thủ tịch Quy Nguyên Các, thực lực cường hãn, nghe nói đã là Kết Đan kỳ hậu kỳ, có thể đột phá bất cứ lúc nào.

Kế Ngôn là đại diện thanh niên Lăng Tiêu Phái.

Trương Tòng Long là đại diện thanh niên Quy Nguyên Các.

Giọng điệu Trương Chính đầy tự hào: “Là thân đại ca của ta.”

Ngô Thiên Tung nói: “Trương sư huynh là niềm tự hào của Quy Nguyên Các chúng ta.”

Lữ Thiếu Khanh à một tiếng: “Không phải vẫn là bại tướng dưới tay sư huynh nhà ta sao?”

Lời của Lữ Thiếu Khanh khiến Ngô Thiên Tung tức đến muốn thổ huyết.

Trương Tòng Long rất lợi hại, nhưng hắn ta không phải đối thủ của Kế Ngôn.

Trong đại hội luận võ gần đây nhất, hắn ta cũng thua trong tay Kế Ngôn, đứng vị trí thứ hai.

Lữ Thiếu Khanh ít nhiều cũng đoán ra được nguyên nhân Trương Chính tìm hắn luận bàn.

Là muốn tìm lại chút mặt mũi giúp ca ca hấn ta.

Trương Chính thở phì phò nói: “Bớt nhiều lời đi, ngươi có dám đấu với ta một trận không?”

“Thua, ta tùy ý ngươi xử trí.”

Lữ Thiếu Khanh quay đầu đi: “Không có hứng, dựa vào cái gì chứ?”

“Ngươi sợ?”

Trương Chính cười lạnh.

Lữ Thiếu Khanh nói: “Đúng là sợ.”

Mọi người đều ngạc nhiên, những lời như vậy mà cũng nói ra được à?

Ngươi là thái giám à?

Thật sự không phải nam nhân.

Lữ Thiếu Khanh tiếp tục nói: “Ta sợ không cẩn thận đánh chết ngươi.”

Cuồng vọng phách lối.

Trương Chính tức giận, bản lĩnh không lớn nhưng ngông cuồng có thừa.

“Đến đây, ngươi cứ thử đi.”

Lữ Thiếu Khanh nói: “Không có hứng.”

“Ngươi...”

Chương Cẩm nói: “Lữ công tử, Trương công tử, vẫn nên dĩ hòa vi quý đi. Đánh nhau sẽ làm ảnh hưởng hòa khí, người nào thua cũng đều rất khó coi.”

“Chư vị nói có phải không nào?”

Đám người sau lưng ồn ào.

“Sợ cái gì, đánh đi...”

“Đúng vậy, đừng lãng phí thời gian nữa...”

“Có đánh nữa không vậy?”

Bên ngoài đã có không ít người vây xem tò mò nhìn nơi này.

Sư đệ Kế Ngôn Thiên Ngự Phong, đệ tử Quy Nguyên Các đã đủ để rất nhiều người đến hóng chuyện.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Chương Cẩm cố ý không đóng cửa.

Nếu đóng rồi thì bên ngoài sao còn thấy được gì.

Lữ Thiếu Khanh lạnh nhạt liếc Chương Cẩm một cái.

Lão mập chết tiệt.

Lời này nghe như đang khuyên bảo nhưng trên thực tế là đang đổ thêm dầu vào lửa.

Trong nhóm người bên ngoài có một thiếu nữ tầm hai mươi tuổi lông mày không kìm được nhíu chặt lại.

Gương mặt thiếu nữ này trắng nõn, lông mày lá liễu nhàn nhạt, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm mấy người trong phòng.

Mái tóc cột đuôi ngựa đơn giản làm tăng thêm mấy phần khí khái hào hùng.

Ánh mắt thiếu nữ nhìn chằm chằm Chương Cẩm không hề vui vẻ.

Ánh mắt Lữ Thiếu Khanh trong phòng rơi lên người Tạ Sùng.

“Ngươi là đệ tử phong nào? Ngươi dẫn bọn hầy tới là muốn sỉ nhục Thiên Ngự Phong ta sao?”

Chương 11 - Tiểu thư Phương gia ở Tề Châu

Tạ Sùng vốn bị Lữ Thiếu Khanh chọc giận, nhưng khi Trương Chính và Ngô Thiên Tung đề nghị luận bàn với Lữ Thiếu Khanh, hẳn ta lại ý thức được có gì đó không đúng.

Ban đầu, Trương Chính và Ngô Thiên Tung nói là muốn kết giao với Lữ Thiếu Khanh. Nhưng hiện tại gặp mặt, mùi thuốc súng lại nồng nặc, không giống thái độ muốn kết giao.

Trong lòng hẳn còn đang nghi hoặc là vì sao thì chính lời nói này của Lữ Thiếu Khanh đã nhắc nhở hẳn.

Hẳn không phải đùa ngốc, biết nếu Lữ Thiếu Khanh thật sự đánh nhau với Trương Chính và Ngô Thiên Tung, thắng thì còn dễ nói. Chứ nếu thua, mặt mũi Thiên Ngự Phong không giữ được, mặt mũi Lăng Tiêu Phái cũng mất.

Tạ Sùng phản ứng kịp, hẳn nói với Trương Chính và Ngô Thiên Tung: “Hai vị, như vậy không tốt.”

Ngô Thiên Tung nói: “Tạ huynh, sao lại không tốt?”

“Kế Ngôn sư huynh mạnh như vậy, làm sư đệ của Kế Ngôn sư huynh, thực lực của Lữ sư huynh khẳng định không kém.”

“Nhưng hai người chúng ta nóng lòng không đợi được, muốn mời Lữ sư huynh chỉ đạo một phen.”

Lữ Thiếu Khanh lười để ý tới, hẳn nói với Tạ Sùng: “Dẫn bọn họ ra ngoài đi, ta sẽ không đi Bích Vân Phong tố cáo người nữa.”

Tạ Sùng tức giận, sao người cứ động một chút liền lấy cái này ra uy hiếp người khác vậy?

Lữ Thiếu Khanh lại nói với Chương Cầm: “Ngươi là quản sự của tửu lâu này đúng không?”

Chương Cầm cười thầm trong lòng, hắn ta vội vàng làm ra bộ dáng khiêm tốn, nói: “Đúng vậy, không biết công tử đây có gì phân phó?”

Lữ Thiếu Khanh nói: “Ta đếm đến mười, mau bảo bọn họ rời đi đi. Nếu không, ngươi có tin ta có thể khiến cho tửu lâu của ngươi không thể tiếp tục mở được ở chỗ này không?”

Chương Cầm vô cùng ngạc nhiên, mà thiếu nữ ngoài cửa thì biến sắc.

Lữ Thiếu Khanh là đệ tử thân truyền của Thiên Ngự Phong ở Lăng Tiêu Phái, dù chưa luận được thực lực là như thế nào, nhưng thân phận vẫn bày ra đó.

Sư phụ của hắn là Phong chủ Thiên Ngự Phong, sư huynh là Đại sư huynh Kế Ngôn được Lăng Tiêu Phái công nhận.

Lời nói của Lữ Thiếu Khanh ở Lăng Tiêu Phái có bao nhiêu phân lượng đã là chuyện không cần phải nói.

Thành Lăng Tiêu ở dưới chân núi Lăng Tiêu Phái, rất nhiều người trong thành đều dựa vào Lăng Tiêu Phái mà kiếm cơm. Một khi bị Lăng Tiêu Phái phong sát, sẽ không cách nào tiếp tục lẫn lộn ở thành Lăng Tiêu này nữa.

Chương Cầm không ngờ Lữ Thiếu Khanh lại tung ra uy hiếp như vậy.

Hắn ta nói: “Lữ công tử, chuyện này...”

Lữ Thiếu Khanh nói với Tiêu Y: “Sư muội, đếm đi.”

“Một, hai...”

Giọng nói thanh thúy của Tiêu Y vang lên, đếm từng số từng số một.

Tốc độ không nhanh, nhưng trán Chương Cẩm lại bắt đầu đổ mồ hôi. Hắn ta thấy mình dường như đã tự nhắc một hòn đá đập vào chân mình.

Chương Cẩm nhìn thoáng qua Trương Chính và Ngô Thiên Tung, hai người này còn đang cười lạnh, không hề có ý định rời đi.

Mà Tiêu Y đã đếm đến sáu.

“Lữ công tử...”

Chương Cẩm hoảng hốt.

Nhưng lúc này hắn ta cũng không biết nên nói cái gì cho phải. Bình thường tâm tư hắn ta linh hoạt, nhanh nhẹn, xử sự khéo léo, nhưng hiện tại lại như biến thành một người khác.

Câu nói cuối cùng của Lữ Thiếu Khanh đã uy hiếp hắn ta quá lớn. Thế cho nên hắn ta hoảng hốt, đầu óc trống rỗng.

Ngay khi Tiêu Y đếm đến chín, bên ngoài vang lên một giọng nói.

“Từ từ đã!”

Thanh âm uyển chuyển thanh thúy.

Tiếp theo, dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, một thiếu nữ buộc tóc đuôi ngựa tiến vào. Nàng đi vào đóng cửa lại, ngăn cách tầm mắt của quần chúng vây xem bên ngoài.

“Tiểu thư.”

Chương Cẩm nhìn thấy thiếu nữ tiến vào, thở phào nhẹ nhõm, hành lễ với thiếu nữ.

Thiếu nữ không để ý tới Chương Cẩm, sau khi nàng tiến vào, hành lễ với Lữ Thiếu Khanh: “Phương Hiều của Phương gia ở

Tề Châu, gặp qua Lữ công tử, Tiêu tiểu thư.”

Sau đó cũng hành lễ với Tạ Sùng, Trương Chính và Ngô Thiên Tung.

Rất lễ phép chu đáo, thái độ của nàng làm cho mọi người không thể vạch lá tìm sâu.

Phương gia là gia tộc nổi danh ở Tề Châu, thực lực không kém, xếp hạng cao ở Tề Châu.

Lăng Tiêu Phái, Quy Nguyên Các, Song Nguyệt Cốc là ba môn phái lớn xếp trong nhóm đầu, Phương gia thì là nhóm thứ hai.

Phương Hiểu là người của Phương gia, phụ thân là gia chủ Phương gia.

Dựa theo thân phận mà nói, thân phận Phương Hiểu có thể sánh vai đệ tử thân truyền của ba môn phái lớn.

Cho dù là người của ba môn phái đó cũng không dám dễ dàng đắc tội với Phương gia. Ít nhất là Tạ Sùng, Trương Chính, Ngô Thiên Tung đều có thái độ rất khách khí với Phương Hiểu.

Bọn họ là đệ tử nội môn, còn không có lá gan kêu gào với Phương gia.

Phương Hiểu nói với ba người Tạ Sùng, Trương Chính, Ngô Thiên Tung: “Ba vị công tử, chuyện hôm nay cứ quên đi. Dù sao mọi người tới nơi này để ăn cơm, hơn nữa tửu lâu này của ta cũng không có chỗ luận bàn. Có thể cho ta chút mặt mũi, cứ bỏ qua như vậy được không? Ta sẽ bao hết những đồ mà ba vị gọi lên ngày hôm nay, các vị thấy vậy có ổn không?”

Tạ Sùng đã hiểu rõ, nàng không đồng ý trận luận bàn của Trương Chính, Ngô Thiên Tung và Lữ Thiếu Khanh.

Đối với lời nói của Phương Hiểu, đương nhiên là không có bất kỳ dị nghị nào.

Trương Chính, Ngô Thiên Tung thấy Lữ Thiếu Khanh không muốn đánh nhau với bọn họ, hơn nữa có Phương Hiểu ra mặt, chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu đồng ý.

Cuối cùng, ba người Tạ Sùng, Trương Chính, Ngô Thiên Tung rời đi.

Phương Hiểu thì nói với Lữ Thiếu Khanh: “Gây thêm phiền toái cho Lữ công tử rồi, thật sự ngượng ngùng.”

Lữ Thiếu Khanh biết Phương Hiểu là lão bản của tửu lâu, thân nhiên nói: “Phương tiểu thư, đây chính là thái độ làm ăn của Phương gia các người sao? Quản sự trực tiếp dẫn người tới cửa quấy rầy khách nhân, chẳng lẽ Phương gia ngày thường kiêu ngạo ương ngạnh quen rồi? Không để những đệ tử môn phái bình thường như chúng ta vào mắt sao?”

Phương Hiểu nhin không được muốn cho Lữ Thiếu Khanh một cái liếc trắng mắt.

Ngươi mà là đệ tử của môn phái bình thường sao? Sao ngươi không nói ngươi là người bình thường đi?

Phương Hiểu hành lễ với Lữ Thiếu Khanh một lần nữa: “Mong Lữ công tử bớt giận, lần này đích thật là ta quản giáo không tốt, gây chuyện với Lữ công tử. Vì biểu đạt thành ý, lần này những món mà Lữ công tử gọi ở tửu lâu sẽ hoàn toàn miễn phí, như vậy được không?”

Lữ Thiếu Khanh thì nói: “Chút thành ý này không đủ. Chúng ta cũng không có gọi nhiều.”

Lời này của Lữ Thiếu Khanh khiến Phương Hiểu có chút chịu không nổi, đây là lời một đệ tử thân truyền có thể nói ra sao?

“Không biết ý tứ của Lữ công tử là gì?”

Lữ Thiếu Khanh nói: “Thực ra thì tửu lâu các ngươi mới mở, trang trí lại xa hoa như vậy, trở thành tửu lâu đệ nhất thành

Lăng Tiêu cũng là chuyện sớm muộn thôi. Người làm cho ta một tấm thẻ đi, tấm thẻ giảm 60% cho mỗi lần ta tiêu tiền ở đây ấy. Ngày sau ta sẽ mang Đại sư huynh đến chỗ người tiêu xài, như thế nào?”

Mặc kệ Phương gia người là người nào, ta sẽ lừa đảo (lợi dụng điểm yếu của người khác để moi tiền) người mà không cần thương lượng.

Kế Ngôn?

Ánh mắt Phương Hiểu sáng lên.

Kế Ngôn là người mạnh nhất trong thế hệ trẻ tuổi của ba môn phái lớn, sớm đã danh chấn Tề Châu. Hắn là thần tượng của không ít người, lại càng là bạch mã vương tử trong mắt rất nhiều thiếu nữ. Những giấc mộng xuân của bọn họ đa phần đều lấy Kế Ngôn làm nhân vật chính.

Nếu Kế Ngôn có thể đến tửu lâu tiêu tiền, hiệu ứng người nổi tiếng sẽ mang lại cho tửu lâu của Phương Hiểu năng vô số lợi ích. Phương Hiểu động tâm.

Nàng không nghĩ nhiều, lấy ra một tấm lệnh bài, đưa cho Lữ Thiệu Khanh: “Đây là lệnh bài Phương gia chúng ta đặc chế, cầm lệnh bài này trong tay, đều có thể được hưởng ưu đãi chiết khấu 7 phần trong tất cả tửu lâu mà Phương gia mở. Đây là ưu đãi cao nhất mà lệnh bài có thể đưa ra. Đương nhiên, ở trong tửu lâu này, Lữ công tử có thể hưởng thụ ưu đãi giảm giá 5 phần.”

Ánh mắt Lữ Thiệu Khanh sáng lên, rất hài lòng, nói: “Không tệ...”

Chương 12 - Ăn xong còn đóng gói

Sau khi Phương Hiểu đi ra ngoài, nàng thở phào nhẹ nhõm, hung tợn trừng mắt nhìn Chương Cẩm đang cúi đầu ngoan ngoãn ở bên cạnh.

“Không có mắt nhìn, người xem người làm ra chuyện tốt gì đi, thiếu chút nữa làm cho ta trở thành trò cười trong gia tộc.”

Chương Cẩm cúi đầu, nói: “Là, là thuộc hạ làm sai.”

Phương Hiểu hừ lạnh một tiếng: “Trừ phạt bổng lộc ba tháng của ngươi, đi xuống suy nghĩ lại đi.”

Chương Cẩm lắp bắp kinh hãi, ngẩng đầu nhìn Phương Hiểu.

Trừ bổng lộc ba tháng, phải mất bao nhiêu linh thạch đây. Hẳn ta đau lòng.

Phương Hiểu nhìn chăm chăm hắn: “Làm sao? Ngươi không phục?”

“Tiểu thư, ta...”

“Đi xuống, ngươi không phục thì cũng nhịn lại cho ta.”

Chương Cẩm bất đắc dĩ, chỉ có thể nghẹn khuất rời đi. Nhưng trong lòng lại hận Lữ Thiếu Khanh thấu xương.

Khi đi ngang qua phòng của đám Tạ Sùng, con người Chương Cẩm hơi đảo, nhẹ nhàng gõ cửa: “Ba vị công tử...”

Sau khi Phương Hiểu đuổi Chương Cẩm rời đi, mới vò đầu bứt tai. Nàng lầm bầm: “Cái tên không để cho người ta bớt lo này. Tửu lâu này chính là cơ sở để ta xoay người, nếu như bị người làm sụp đổ, giết người cũng không giải hận.”

Lúc này, nàng nhìn thấy Vương Nghiêu đi ra từ trong phòng bếp, vội tay gọi Vương Nghiêu tới.

“Vương Nghiêu, người là đệ tử của Lăng Tiêu Phái, người hiểu sư huynh Lữ Thiếu Khanh của người không?”

Vương Nghiêu nói: “Lão bản, ta đưa đồ ăn cho Lữ sư huynh rất nhiều lần, xem như có giao tiếp. Nhưng nếu nói hiểu rõ, thì cũng không hiểu rõ cho lắm. Lữ sư huynh làm người khiêm tốn, rất ít khi lộ diện trong môn phái, thậm chí có rất nhiều người chưa từng nghe nói đến Lữ sư huynh, hoặc là từng gặp hắn.”

Phương Hiểu kinh ngạc, nhưng mà vừa nghĩ, mình ít nhiều đều có nghe qua những đệ tử thân truyền khác của Lăng Tiêu Phái. Duy chỉ có Lữ Thiếu Khanh là chưa từng nghe nói qua. Có vẻ như hắn thực sự rất khiêm tốn.

“Nhưng mà...” Vương Nghiêu cho Phương Hiểu một tin tình báo: “Lữ sư huynh rất thích tay nghề của Hồ đại thúc.”

“Hồ đại thúc? Là linh trụ Hồ Bính mà ta đào tới sao?”

Vương Nghiêu gật đầu: “Đúng vậy, hôm nay hắn tới nơi này, cũng là vì tay nghề của Hồ đại thúc mà đến.”

Phương Hiểu nghe vậy, trên mặt lộ ra một tia tươi cười: “Xem ra ta đào đúng người rồi.”

Vương Nghiêu nói: “Còn không phải là do lão bản lòng dạ hiểm độc trước đó không chịu tăng lương cho Hồ đại thúc sao? Lữ sư huynh đã đưa ra chủ ý giao đồ ăn ngoài cho hắn, hắn kiếm được một khoản tiền lớn nhưng lại không muốn tăng lương cho Hồ đại thúc.”

Phương Hiểu kinh ngạc: “Chủ ý giao đồ ăn là do hắn nghĩ ra?”

Vương Nghiêu nói: “Đúng vậy, Lữ sư huynh nói như vậy hắn sẽ không cần phải xuống núi ăn cơm nữa. Nhưng mà không biết hôm nay vì sao lại xuống núi, hơn nữa còn gọi một bàn

lớn.”

Trong lòng Phương Hiểu nhảy dựng: “Một bàn lớn?”

“Đúng vậy, ta vừa mới so thực đơn với Hồ đại thúc xong.”

Phương Hiểu vội vàng nói: “Đưa thực đơn cho ta xem...”

Trong phòng riêng.

Tiêu Y nhìn thức ăn không ngừng đưa lên, miệng há to.

Nàng khóc không ra nước mắt nhìn Lữ Thiếu Khanh: “Nhị sư huynh, huynh gọi nhiều như vậy sao?”

Vừa rồi lúc gọi đồ ăn, Tiêu Y chỉ gọi hai món, còn lại đều là Lữ Thiếu Khanh gọi.

Lữ Thiếu Khanh nói: “Đã nói với muội rồi, sư huynh ta ăn rất nhiều.”

Tiêu Y nói: “Thế nhưng, sư huynh, linh thạch của ta không đủ đâu.”

Lữ Thiếu Khanh nói: “Muội không nghe lão bản nói sao? Bữa ăn này là miễn phí.”

Tiêu Y mới phản ứng lại, nàng nhất thời mặt mày hớn hờ: “Vẫn là Nhị sư huynh lợi hại.”

“Đúng vậy, đi theo Nhị sư huynh ta là chỉ ăn ngon uống say thôi. Mau ăn đi, ăn no trở về, cố gắng tu luyện.”

Tiêu Y nghiêm túc gật đầu: “Nhị sư huynh yên tâm, ta sẽ không lười biếng.”

“Có Đại sư huynh ở đó, muội muốn lười biếng cũng khó. Ý của ta là, muội nhanh chóng trở nên mạnh mẽ cho ta, ngày sau nếu có người tới cửa gây sự, muội sẽ ra mặt thu thập bọn họ.”

Tiêu Y ngạc nhiên, thì ra đây mới là nguyên nhân mà huynh bảo ta cố gắng tu luyện sao?

Tiêu Y vừa ăn vừa hỏi: “Nhị sư huynh, vì sao huynh không ứng chiến? Bọn họ đều đã bắt nạt tới cửa rồi.”

Lữ Thiếu Khanh nói: “Muội ngọc sao, đánh nhau với bọn họ thì có chỗ tốt gì? Giữ lại chút sức lực ăn cơm không ngon hơn sao? Chuyện đánh giết chóc cứ giao cho Đại sư huynh là được rồi.”

Tiêu Y hồ nghi nhìn chằm chằm Lữ Thiếu Khanh: “Nhị sư huynh, huynh có thể nói cho ta biết thực lực của huynh mạnh bao nhiêu không?”

Lữ Thiếu Khanh tùy tiện nói: “Đại sư huynh không làm gì được ta, ta có thể dùng một tay đánh cho muội khóc.”

Kế Ngôn không làm gì được Lữ Thiếu Khanh.

Trọng lượng của câu nói này rất nặng.

Nhưng mà câu nói sau lại khiến Tiêu Y không vui.

“Ta mới không tin! Nhị sư huynh, huynh cứ nói một chút đi...”

Tiêu Y muốn làm nũng bán manh.

Lữ Thiếu Khanh vung tay, một cái đùi gà nhét vào miệng Tiêu Y: “Ăn đi, bớt nói nhảm...”

Sau khi ăn no uống đủ, Lữ Thiếu Khanh sờ bụng, thở phào nhẹ nhõm.

Tiêu Y cũng sờ bụng hơi phồng lên của mình, nói: “Ăn không nổi.”

Tiểu Hồng cũng đã không thể bay lên được, nằm trên bàn, bụng tròn vo, trong đôi mắt nhỏ tràn ngập thỏa mãn.

Lữ Thiếu Khanh hô: “Vương Nghiêu, lấy thực đơn đến.”

Tiêu Y kinh ngạc: “Nhị sư huynh, huynh còn có thể ăn được sao?”

Lữ Thiếu Khanh nói: “Đóng gói, sư phụ và Đại sư huynh không cần ăn sao? Dù sao cũng không mất tiền...”

Phương Hiểu nhìn Lữ Thiếu Khanh dẫn Tiêu Y chậm rãi rời khỏi tử lâu. Răng nàng cũng sắp cắn nát rồi.

“Hỗn đản, cái này mà gọi là chỉ gọi chút món không nhiều lắm sao?”

Phương Hiểu muốn khóc. Nàng đã đánh giá thấp sự vô sỉ của Lữ Thiếu Khanh.

“Ngươi là heo sao, một bữa liền ăn của ta hơn năm ngàn linh thạch, đây chính là thu nhập hơn một ngày của ta đấy.”

Điều càng làm cho Phương Hiểu nghiến răng nghiến lợi chính là hắn ăn hết hơn năm ngàn linh thạch hạ phẩm thì không nói, mà còn đóng gói thêm một phần.

Chỉ trong hôm nay nàng liền tổn thất khoảng một vạn linh thạch.

Phương Hiểu ôm ngực, tim đau quá. Đều là bởi vì cái tên Chương Cẩm không có mắt nhìn kia.

Lửa giận trong lòng Phương Hiểu bốc lên.

Nếu như không phải Chương Cẩm nhiều chuyện, đắc tội Lữ Thiếu Khanh, nàng sẽ bị tổn thất như vậy sao?

“Chương Cẩm đâu? Bảo hắn tới gặp ta.”

Phương Hiểu cắn răng.

“Tiểu thư!”

Chương Cẩm đèn gặp Phương Hiểu.

Nhìn thấy Chương Cẩm, Phương Hiểu liền tức giận giận không chỗ phát tiết, ôm ngực.

“Hừ, lại trừ thêm một thánq bóng lộc của ngươi.”

Chương Cẩm ngạc nhiên: “Tiểu thư, vì sao chứ?”

Phương Hiểu tức giận nói: “Vì sao? Chính là vì những rắc rối mà ngươi đã gây ra cho ta ngày hôm nay đây.”

Lúc này, Phương Hiểu ở trên lầu hai cũng chú ý tới Trương Chính một mình rời khỏi Tụ Tiên Lâu.

Chương 13 - Người bịt mắt

Phương Hiểu giật mình, nghĩ đến vừa nãy hình như mình có nhìn thấy Chương Cẩm đi ra từ trong phòng của đám Tạ Sùng.

Sắc mặt nàng lạnh xuống, nhìn chằm chằm Chương Cẩm:
“Người nói cho ta biết, có phải người lại xúi giục bọn họ đi tìm Lữ công tử gây phiền toái không?”

Chương Cẩm có ý muốn phủ nhận, nhưng lại cúi đầu theo bản năng.

Nhìn thấy bộ dáng này của hần ta, Phương Hiểu tức giận.

“Hỗn trưởng.”

Chương Cẩm có chút không phục nói: “Tiểu thư, cho dù hần là đệ tử thân truyền của Lăng Tiêu Phái thì như thế nào? Thực lực thì bình thường, ngài không cần phải ăn nói khép nép với hần như vậy. Thân phận của tiểu thư cũng không kém hần.”

“Hơn nữa, hai vị công tử Quy Nguyên Các cũng nói, đây là ân oán cá nhân của bọn họ, sẽ không liên lụy đến tửu lâu chúng ta.”

“Đồ không có mắt.”

Phương Hiểu thật muốn đánh người: “Người đợi ở chỗ này cho ta, khi trở về ta sẽ thu thập người sau.”

Phương Hiểu cũng vội vàng rời khỏi tửu lâu, đuổi theo hướng Lữ Thiếu Khanh rời đi.

Thời gian tiếp xúc của Phương Hiểu và Lữ Thiếu Khanh không lâu, nhưng nàng ra đời rèn luyện sớm nên nhìn người rất chuẩn.

Lữ Thiếu Khanh không phải là một người dễ chọc. Nàng cho rằng Lữ Thiếu Khanh là một người vô sỉ, không biết da mặt là thứ gì, hơn nữa hắn còn rất thông minh.

Hôm nay nhìn như là Trương Chính và Ngô Thiên Tung của Quy Nguyên Các đến tìm hắn gây phiền toái.

Nhưng trên thực tế là Chương Cẩm ở sau lưng giúp đỡ.

Vậy mà Lữ Thiếu Khanh có thể nhìn ra được, chỉ dùng một câu nói liền làm cho hành động của Chương Cẩm trở thành trò cười.

Buộc lão bản đằng sau màn là nàng phải tự mình ra mặt, phải trả một cái giá rất lớn để mọi thứ có thể lắng xuống và biến nguy cơ thành cơ hội là có thể kết nối với Kế Ngôn.

Mọi chuyện vốn chấm dứt ở đây thì có thể nói là hoàn mỹ. Ngoại trừ việc Phương Hiểu nàng sẽ phải ghen lòng một khoảng thời gian.

Nhưng Chương Cẩm lại không phục, tiếp tục gây phiền toái cho nàng.

Phương Hiểu vừa đuổi theo, vừa mắng to Chương Cẩm ở trong lòng.

Nhưng mà nàng có thể làm gì chứ? Chương Cẩm là người mà cha nàng đưa cho nàng. Gây ra phiền toái cho nàng, nàng cũng chỉ có thể tự mình giải quyết.

Thực lực của Phương Hiểu không kém, Trúc Cơ kỳ tầng 7, là thực lực Trúc Cơ hậu kỳ.

Nàng một đường đuổi theo, ra khỏi Quy Nguyên Các, đi thẳng đến Lăng Tiêu Phái.

Dưới bóng đêm, Phương Hiểu như tiên tử chạy dưới ánh trăng, cảnh sắc nhanh chóng lui về phía sau.

Không lâu sau, nàng thấy xa xa có bóng người lóe lên, đang nhanh chóng chạy đi.

Chính là Trương Chính.

Trương Chính cũng đang bay nhanh, nhìn phương hướng, Phương Hiểu khẳng định Trương Chính đang đuổi theo Lữ Thiếu Khanh.

Phương Hiểu đang muốn mở miệng kêu Trương Chính dừng lại, bỗng nhiên trong rừng cây trước mặt có một bóng đen lao ra, bay thẳng về phía Trương Chính

Trương Chính ở phía trước hét lớn một tiếng: “Ai vậy?”

Sau đó hai bên đánh nhau kịch liệt.

Phương Hiểu cả kinh, chẳng lẽ Lữ Thiếu Khanh phát hiện Trương Chính, hai bên đánh nhau?

Phương Hiểu thu liễm thân ảnh, cẩn thận từng li từng tí trốn đi. Nàng phát hiện ra người đánh nhau với Trương Chính dường như là một người bịt mặt.

Phương Hiểu giật mình, cổ tay vội vàng lật lên, một ngọc phù được dán lên người. Khí tức của nàng lập tức biến mất, nàng cẩn thận trốn ở một bên nhìn.

Sau khi quan sát một lúc, nàng phát hiện người bịt mặt có thực lực rất mạnh.

Dao động mà linh lực phát ra tuyệt đối là cảnh giới của người ở Kết Đan kỳ.

Trương Chính chỉ có Trúc Cơ kỳ, khó có thể ngăn cản.

Nhìn thấy người bịt mặt công kích sắc bén, rất có tư thế không lấy được tính mạng của hắn thì sẽ không bỏ qua.

Hơn nữa pháp bảo phòng ngự trong tay mình từng món từng

món bị hủy. Trong lòng Trương Chính hoảng hốt, hấn hô to:
“Ngươi, ngươi rốt cuộc là ai? Ta và ngươi thì có thù oán gì?”

Người bịt mặt lạnh lùng không đáp lại, mà khẽ quát một tiếng:
“Đi chết đi.”

Người bịt mặt hét lớn một tiếng, hai tay kết ấn, linh lực tản ra
dao động khùng bố mãnh liệt hướng về phía Trương Chính.

Món pháp bảo phòng ngự cuối cùng của Trương Chính đã âm
âm sụp đổ dưới công kích khùng bố này.

“A!”

Miệng Trương Chính phun máu tươi nặng nề đọng vào một cái
cây, hôn mê bất tỉnh.

Người bịt mặt chậm rãi đi tới trước mặt Trương Chính. Hấn ta
cười lạnh một tiếng: “Giết ngươi rồi giả họa cho Lữ Thiếu
Khanh, gây thêm chút phiền toái cho Kế Ngôn thôi.”

Ngay khi hấn định ra tay thì một giọng nói vang lên.

“Ta ngược lại muốn xem là ai muốn giả họa cho ta?”

“Ai?”

Người bịt mặt và Phương Hiểu tròn trong bóng tối đều cả
kính.

Lữ Thiếu Khanh bước ra khỏi bóng tối.

Người bịt mặt nhin không được giạt mình: “Lữ Thiếu Khanh?”

Lữ Thiếu Khanh tò mò nhìn chăm chăm người bịt mặt:
“Ngươi biết ta? Ngươi là ai?”

Người bịt mặt cười lạnh: “Tên phế vật này tự tìm đường chết,
cũng đúng lúc. Cùng tiễn ngươi lên đường thôi.”

Sau khi nói xong, hắn ta phát động tấn công trước.

Hai tay hắn ta kết ấn một lần nữa, linh lực bàng bạc mãnh liệt mà ra.

Xung quanh giống như nổi lên một cơn bão, cây cối bị thổi đến văng lên “ào ào”.

Linh lực khổng lồ hình thành một phong nhận (lưỡi đao gió) vô cùng sắc bén, chỉ thẳng vào Lữ Thiếu Khanh.

“Đi!”

Người bịt mặt hét lớn một tiếng, vô số phong nhận cắt đứt từng tầng không khí, bắn về phía Lữ Thiếu Khanh.

Cây cối cản trở bị phong nhận lướt qua, trở thành bột phấn đầy trời.

Đôi mắt với phong nhận điên cuồng lao đến, trong tay Lữ Thiếu Khanh xuất hiện một thanh trường kiếm.

Người bịt mặt cười lạnh một tiếng: “Một tên phế vật như ngươi mà cũng dám ngăn cản ta sao?”

Trường kiếm của Lữ Thiếu Khanh khẽ nhấc về phía người bịt mặt.

Một con chim nhỏ đỏ rực đột nhiên xuất hiện trên mũi kiếm.

Nó ngạo kiều đứng trên mũi kiếm, sửa sang lại bộ lông đỏ rực một chút.

Hai tròng mắt nhìn chằm chằm người áo đen, bỗng nhiên thét chói tai một tiếng, mở cánh bay về phía người áo đen.

Một đợt kiếm ý bàng bạc phóng lên trời, đâm thủng màn đêm, cũng đánh nát phong nhận.

Con chim nhỏ bay về phía phong nhận, phong nhận vô cùng

sắc bén lần lượt vỡ vụn trước mặt nó.

“Kiếm, kiếm ý?”

Người bịt mặt khiếp sợ, lớn tiếng hét lên.

Mà Phương Hiểu núp trong bóng tối quan sát mở to hai mắt, cũng vô cùng khiếp sợ.

Người bịt mặt đã bị dọa đến mức luống cuống tay chân, hần nhanh chóng lui về phía sau.

Pháp bảo không ngừng xuất hiện, từng cái từng cái cắm chế phòng ngự xuất hiện ở trước mặt hắn.

“Làm sao, làm sao có thể...”

“Kiếm ý hóa hình của Kê Ngôn, ngươi, ngươi cũng có thể làm được? Ngươi, ngươi không phải là một phế vật sao?”

Người bịt mặt mặc dù là cảnh giới Kết Đan, nhưng mà đối mặt với kiếm ý hóa hình, hắn không có bất kỳ tâm tư ngăn cản nào.

Con chim bay đến trước mặt người bịt mắt, hét lên một tiếng.

Kiếm ý kích động, cuồng bạo cắn nuốt hết thảy.

Phòng ngự của người bịt mặt giống như giấy dán, dễ dàng bị xuyên thủng dưới sự công kích của chim nhỏ.

“Oanh!”

Con chim nhỏ biến thành thanh kiếm bao phủ người bịt mắt.

“A...”

Chương 14 - Lữ Thiếu Khanh đáng sợ

Sau khi người bịt mắt bị xoắn nát, con chim đỏ ngạo kiêu vỗ cánh mấy cái, cuối cùng cũng biến mất trong không khí.

Tất cả mọi thứ trở lại bình tĩnh.

Lữ Thiếu Khanh thu trường kiếm lại, nhìn một mảnh hỗn độn trước mặt. Hắn vô cùng bất mãn mà lầm bầm: “Trời ạ, không biết đánh như vậy sao? Sớm biết hắn yếu như gà vậy thì giữa lại chút lực là được rồi. Haiz, thật lãng phí mà.”

Nói xong, Lữ Thiếu Khanh chậm rãi đi tới trước mặt Trương Chính.

Trương Chính bị thương nghiêm trọng, đã hôn mê bất tỉnh.

Lữ Thiếu Khanh không do dự, bắt đầu cướp sạch Trương Chính.

“Còn không biết xấu hổ nói là đệ đệ của Trương Tông Long, nhưng sao lại nghèo như vậy chứ? Muốn bảo vật không có bảo vật, linh thạch cũng chỉ có một trăm viên, đồ quý nghèo.”

Lữ Thiếu Khanh đứng lên, hung hăng khinh bỉ: “Quý nghèo mà cũng dám đến trêu chọc ta?”

Sau khi nói xong, chuẩn bị rời đi.

Phương Hiểu nhìn Lữ Thiếu Khanh chuẩn bị rời đi, trong lòng nhin không được thở phào nhẹ nhõm.

Đột nhiên! Một thanh trường kiếm phá không mà đến, lướt qua đầu Phương Hiểu, làm một cây đại thụ phía sau Phương Hiểu bị đánh thành bột phấn đầy trời.

Phương Hiểu có cảm giác như một mặt trời xẹt qua đầu mình.

Kiểm ý cuồng bạo làm cho Phương Hiểu thiếu chút nữa kêu ra tiếng.

“A, là ảo giác sao?”

Lữ Thiếu Khanh quay đầu lại, nhìn thoáng qua vị trí của Phương Hiểu, cuối cùng lắc đầu rời đi.

“Cái tên Đại sư huynh hỗn đản kia, chọc ra nhiều phiền toái như vậy. Đề bảo hắn phải quyết đoán một chút, không nên làm thánh mẫu, nếu quả quyết giết chết người đáng chết thì làm sao mà có nhiều phiền toái như vậy được?”

Phương Hiểu cứng đờ, nàng tiếp tục đứng im tại chỗ không dám nhúc nhích.

Cảm giác của Lữ Thiếu Khanh nhạy bén như thế, nàng thiếu chút nữa bị phát hiện. Nàng tuyệt đối không nghĩ tới mình lại có thể để tận mắt chứng kiến thực lực chân chính của Lữ Thiếu Khanh ở chỗ này.

Thực lực Kết Đan kỳ.

Thực lực như vậy, trong thế hệ trẻ tuổi ở Tề Châu, không có mấy người có thể đạt tới.

Thủ tịch của ba môn phái lớn đều là Kết Đan kỳ, trong thế hệ trẻ tuổi của thế gia tu luyện ở Tề Châu không có ai có thực lực Kết Đan kỳ.

Đồng thời, ba môn phái lớn này cũng không có nghe nói ngoại trừ thủ tịch đệ tử đại địa ra, còn có đệ tử trẻ tuổi nào có thực lực đạt tới Kết Đan kỳ.

Nhưng hôm nay, Phương Hiểu đã gặp được.

Điểm này còn chưa làm cho Phương Hiểu rung động. Điều khiến nàng thực sự chấn động chính là Lữ Thiếu Khanh cũng lĩnh ngộ được kiểm ý.

Hơn nữa còn đạt tới kiếm ý ở tầng cảnh giới thứ hai: kiếm ý hóa hình.

Kiếm ý có ba cảnh giới lớn, kiếm ý tâm chuyên, kiếm ý hóa hình và kiếm tâm thông thần.

Trong thế hệ trẻ ở Tề Châu, người lĩnh ngộ được kiếm ý tâm chuyên không có mấy người. Chứ đừng nói là lĩnh ngộ ra tầng kiếm ý thứ hai.

Kế Ngôn cũng chính là bởi vì lĩnh ngộ kiếm ý hóa hình, mới có thể dễ dàng khiêu chiến vượt cấp. Hơn nữa, còn dựa vào điều này, vận dụng tu vi Kết Đan kỳ mà chém giết một địch nhân vừa mới vào Nguyên Anh kỳ.

Dựa vào một tay kiếm ý, lực áp tất cả người trẻ tuổi ở Tề Châu, trở thành người đứng đầu trong thế hệ trẻ tuổi ở nơi đây.

Hạ Ngũ của Song Nguyệt Cốc, Trương Tòng Long của Quy Nguyên Các đều không lĩnh ngộ được kiếm ý.

Rất nhiều người biết Kế Ngôn lợi hại, cho nên buông tha tranh đoạt danh hiệu người đứng đầu, thay vào đó sẽ đi tranh đoạt vị trí thứ hai.

Nhưng hôm nay, sau khi được chứng kiến sự lợi hại của Lữ Thiệu Khanh, Phương Hiểu cảm thấy những người khác cũng đừng tranh danh hiệu người đứng thứ hai Tề Châu nữa, đi tranh hạng ba là được.

Đến lúc này Phương Hiểu mới hiểu được lời Lữ Thiệu Khanh nói sợ lỡ tay đánh chết bọn họ ở trong tử lâu, đó không phải là chuyện cười.

Lữ Thiệu Khanh thật sự có thực lực này.

Phương Hiểu chuẩn bị giải trừ nguy trang trên người, lúc muốn rời đi, bỗng nhiên thân thể nàng cứng đờ.

Lữ Thiếu Khanh lại xuất hiện từ trong bóng tối, ánh mắt như điện, nhìn về hướng của nàng.

“Thì ra thật sự là ảo giác sao?”

Lữ Thiếu Khanh thấp giọng lầm bầm, sau đó mới chậm rãi biến mất.

Dưới bóng đêm, trong ánh trăng, một trận gió đêm thổi qua.

Da đầu Phương Hiểu tê dại, trong lòng tràn ngập sợ hãi.

Cái tên này, còn đáng sợ hơn so với tưởng tượng.

Chẳng những thủ đoạn hơn người, sát phạt quyết đoán, hơn nữa tâm tư kín đáo, cẩn thận vô cùng.

Bởi vì một chút hoài nghi, cố ý rời đi rồi quay trở lại, mục đích chính là muốn kiểm chứng có người ở bên cạnh hay không.

Phương Hiểu càng thêm không dám động, cũng không dám rời đi.

Nhìn tư thế của Lữ Thiếu Khanh, một khi phát hiện ra nàng, không chừng sẽ bị diệt khẩu.

Lữ Thiếu Khanh có thực lực mạnh như vậy, lại yên lặng vô danh, thậm chí trong Lăng Tiêu Phái cũng có rất nhiều người không biết đến sự tồn tại của hắn. Chỉ chừng đó cũng đủ để nhìn ra là Lữ Thiếu Khanh khiêm tốn và bí ẩn.

Mình đánh bậy đánh bạ nhìn thấy thực lực của Lữ Thiếu Khanh, có thể bị Lữ Thiếu Khanh coi là địch nhân và tạo thành hiểu lầm gì hay không?

Phương Hiểu không dám đánh cược.

Một khi Lữ Thiếu Khanh phát hiện ra nàng, với thực lực của nàng tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn.

Phương Hiểu cứ đứng im tại chỗ, không dám nhúc nhích như vậy.

Mãi đến khi mặt trời mọc, trong rừng vang lên tiếng chim nhỏ kêu, Phương Hiểu mới dám thở phào nhẹ nhõm.

Nàng cứ đứng cả đêm như vậy, không dám có bất kỳ động đậy nào. Đưa mắt nhìn về hướng Lăng Tiêu Phái, trong lòng nàng âm thầm mặc niệm.

Thật là đáng sợ.

Là Lăng Tiêu Phái đáng sợ hay là Lữ Thiếu Khanh đáng sợ.

Phương Hiểu cũng không biết.

Lúc này, có người từ xa đến, rất nhanh đã xuất hiện trước mắt Phương Hiểu.

Chính là ba người Chương Cẩm, Tạ Sùng và Ngô Thiên Tung chạy tới.

Bọn họ cũng đã nhìn thấy một mảng lớn dấu vết chiến đấu giống như cuồng phong thổi qua ở nơi này.

Sau đó phát hiện Phương Hiểu.

Chương Cẩm lộ ra vẻ vui mừng: “Tiểu thư, ngài không sao chứ? Thật tốt quá, một đêm ngài không về, làm thuộc hạ vội muốn chết.”

Ngô Thiên Tung thì hỏi Phương Hiểu: “Phương tiểu thư có thấy Trương sư huynh không?”

Phương Hiểu chỉ một phương hướng, Ngô Thiên Tung chạy tới phát hiện Trương Chính.

Hắn hét lên giống như mệnh môn bị người ta nắm lấy: “Sư huynh, huynh, huynh làm sao vậy? Huynh tỉnh lại, mau tỉnh

lại đi...”

Phương Hiểu cũng đi qua nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, nàng nhin không được đỏ mặt vội vàng xoay đầu sang một bên.

Trương Chính bị lột sạch quần áo chỉ để lại một cái tiết khô. Những thứ trên người hắn đã bị cướp sạch.

Nhưng mà! Vừa rồi Phương Hiểu có liếc mắt nhìn qua tiết khô của Trương Chính, chỗ đó cũng có dấu vết bị lôi kéo.

Cái tên kia!

Phương Hiểu đã không biết nên hình dung Lữ Thiếu Khanh như thế nào.

Thực lực cường hãn vô cùng lại có thể làm chuyện vô sỉ như vậy.

Rốt cuộc hắn là loại người gì vậy?

Trong lòng Phương Hiểu sinh ra tò mò.

Phương Hiểu nhìn thoáng qua Chương Cẩm nói với hắn ta: “Chương thúc, hôm nay ngươi về Phương gia đi, đừng ở lại chỗ này.”

“Chuyện tử lâu để ta phụ trách là được.”

Chương 15 - Nhị sư huynh vô sỉ

“Nhị sư huynh, Nhị sư huynh...”

Lữ Thiếu Khanh liếc mắt nhìn Tiêu Y: “Lại có chuyện gì? Muội không cần tu luyện sao? Muội có tin đến lúc đó Đại sư huynh sẽ mắng chết muội không?”

“Hắc hắc...” Tiêu Y cười hắc hắc: “Nhị sư huynh, còn không phải là có việc muốn nói với huynh sao.”

Từ tối hôm đó sau khi đi ăn một bữa với Lữ Thiếu Khanh, Tiêu Y và Lữ Thiếu Khanh cũng càng thêm thân thiết.

Trải qua mấy ngày ở chung, Tiêu Y cũng hiểu rõ hần hơn vài phần.

Nàng không sợ Lữ Thiếu Khanh nữa, ở chung với hắn làm cho nàng cảm thấy vô cùng thoải mái.

Lữ Thiếu Khanh nói: “Có việc gì thì muội đi tìm sư phụ, đừng tới tìm ta.”

Tiêu Y nói: “Sư phụ đang tu luyện mà, ta không dám đi quấy rầy người.”

“Ta cũng muốn ngủ mà, đừng quấy rầy ta.”

Tiêu Y nói: “Nhị sư huynh, bớt cho ta chút thời gian đi. Ta có chuyện liên quan đến Đại sư huynh, huynh ấy đã ngồi ở chỗ kiểm động mấy ngày rồi, có thể sẽ có chuyện hay không?”

Lữ Thiếu Khanh nói: “Yên tâm đi, không chết được. Muội làm quen dần là được rồi. Đây là tính cách của Đại sư huynh muội, làm một việc nếu không làm tốt là sẽ không bỏ qua.”

Tiêu Y thè lưỡi: “Chấp nhất như vậy sao?”

“Cho nên, nếu ta là muối, ta sẽ nhanh chóng tu luyện, đặc biệt là kiếm ý, tốt nhất là muối nên nhanh chóng lĩnh ngộ được đi. Để tránh đến lúc đó bị Đại sư huynh ép đến phát khóc.”

Sắc mặt Tiêu Y có chút trắng bệch: “Nhị sư huynh, ý của huynh là, Đại sư huynh vẫn muốn đưa ta vào kiếm động sao?”

Nghĩ đến kiếm ý khủng bố kia, trong lòng Tiêu Y liền sợ.

“Thực ra cũng có thể không cần đi vào.”

Ánh mắt Tiêu Y sáng lên: “Là biện pháp gì?”

Lữ Thiếu Khanh nói: “Ta dựa vào cái gì mà phải nói cho muối nghe?”

Tiêu Y lắc vờng nói: “Nhị sư huynh, huynh nói một chút đi, cầu xin huynh.”

“Cùng lắm thì, lần sau muối lại mời huynh ăn cơm.”

Lữ Thiếu Khanh nói: “Muối còn nợ ta một châu đấy.”

“Vậy thì nợ huynh hai châu, có được không?”

Tiêu Y đến đây đã vài ngày, hiểu rõ Lữ Thiếu Khanh hơn. Biết Nhị sư huynh này của mình hết ăn lại nằm, dùng thức ăn để cảm dỗ hẳn vẫn được.

Lữ Thiếu Khanh nói: “Đây chính là do muối nói đấy.”

Tiêu Y gật đầu: “Đương nhiên, huynh nhanh chóng nói cho ta biết cách đi.”

Lữ Thiếu Khanh nói: “Rất đơn giản, nếu muối lĩnh ngộ được kiếm ý sẽ không cần vào kiếm động đâu.”

Sắc mặt Tiêu Y ngốc trệ.

Kiểm ý nói lĩnh ngộ liền lĩnh ngộ được sao?

Làm sao có thể đơn giản như vậy?

Nếu có thể lĩnh ngộ kiểm ý, làm sao nài lại sợ tiến vào kiểm động chứ?

Tiêu Y hừ nói: “Nhị sư huynh, huynh đùa ta sao, nói lĩnh ngộ liền lĩnh ngộ được à. Không phải là huynh cũng chưa lĩnh ngộ được sao?”

Lữ Thiếu Khanh cười ha hả: “Ta và muội không giống nhau.”

Tiêu Y nói: “Nhị sư huynh, biện pháp này của huynh không tính, huynh đang lừa ta.”

Lữ Thiếu Khanh nói: “Ta mặc kệ, dù sao muội cũng đã đồng ý là muội nợ ta hai bữa cơm rồi.”

“Ta không đồng ý.”

“Muội không đồng ý cũng được, dù sao đến lúc đó ta đi tìm thúc thúc muội hoặc là phụ thân muội đòi, muội có tin hay không?”

Tiêu Y lại ngốc trệ, với sự hiểu biết của nàng đối với Lữ Thiếu Khanh, thật đúng là hẳn có thể làm được.

Nàng thở phò phò trừng mắt nhìn Lữ Thiếu Khanh nói: “Nhị sư huynh, huynh rất vô sỉ.”

Lữ Thiếu Khanh không tức giận, cũng không thềm đề ý: “Người nói ta vô sỉ nhiều lắm.”

“Ta không muốn đề ý tới huynh nữa.”

Lữ Thiếu Khanh nói: “Đúng lúc, đừng đến làm phiền ta ngủ.”

Tiêu Y càng tức giận, đối mặt với sư huynh như vậy, nàng thật sự là không có cách nào nắm bắt, ngược lại còn bị hấn nắm

chặt đến gãy gao.

“Ríu rít...”

Tiểu Hồng từ trên cây lao xuống đậu ở bả vai Tiêu Y, vui vẻ kêu lên.

Dường như là đang chê cười Tiêu Y.

Tiêu Y xoa xoa Tiểu Hồng, thở phì phò nói: “Người cũng đến chê cười ta sao?”

Tiểu Hồng lập tức bay trở lại trên cây, thoát khỏi nanh vuốt ma quỷ.

Tiêu Y thấy Lữ Thiếu Khanh thật sự đang nhắm mắt ngủ.

Nàng tiếp tục lắc vông: “Nhị sư huynh, huynh đi giúp Đại sư huynh đi, cả ngày huynh ấy cứ ngồi đó không nhúc nhích, ta sợ sẽ có vấn đề.”

“Có thể có vấn đề gì chứ? Chẳng có chút vấn đề nào đâu.”

Lữ Thiếu Khanh xoay người, đưa lưng về phía Tiêu Y: “Lực lắc nhỏ hơn một chút, như vậy là vừa vặn.”

Tiêu Y càng tức giận, thật sự là không có cách nào trao đổi với Nhị sư huynh.

Lúc Tiêu Y thở phì phò muốn rời đi thì Thiều Thừa tới.

Thiều Thừa nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh đang nằm ngủ, một kiếm vung ra, chặt đứt sợi dây treo cây.

Lữ Thiếu Khanh vững vàng đứng trên mặt đất, quay đầu lại nhìn sư phụ.

“Sư phụ, người có tình mới nên quên tình cũ sao? Con tốt xấu gì cũng là nhị đồ đệ của người mà, người không cần bởi vì có thêm một sư muội mà giết người diệt khẩu chứ?”

Thiền Thừa mắng: “Nói cái gì đó đồ hỗn trướng này, Đại sư huynh của ngươi đều ngồi ở đó năm ngày rồi, ngươi không đi giúp một chút sao?”

“Giúp đỡ? Giúp cái gì? Cái tính nhỏ nhen của Đại sư huynh cũng không phải là người không biết, ta đến cũng không muốn cho ta nhúng tay vào đâu. Hơn nữa, Đại sư huynh không rảnh quản người, không phải là người nên vui vẻ sao? Hay là nói người không có lòng tự trọng thích bị Đại sư huynh mắng?”

Tiêu Y vô lực đỡ trán.

Thiền Ngự Phong này quả nhiên là hiếm thấy.

Đại đồ đệ quản sư phụ, nhị đồ đệ cũng là không chút khách khí đối với sư phụ.

Nếu là những người khác, chỉ dựa vào những lời vừa rồi của Lữ Thiếu Khanh cũng đủ để trục xuất Lữ Thiếu Khanh ra khỏi sư môn rồi.

Nhưng ở chỗ này của Thiền Thừa lại chẳng xảy ra chút chuyện gì.

Thiền Thừa hừ nói: “Tu hành như đi ngược dòng nước, không tiến thì lui. Đại sư huynh ngươi nghiêm khắc một chút, cũng là tốt cho tất cả mọi người.”

Tiêu Y nghe xong, trong lòng nhin không được kính nể.

Không hổ là sư phụ của ta, nói rất hay.

Hắn là như vậy mới đúng, chứ không phải giống Nhị sư huynh mỗi ngày đều ngủ nướng.

Lữ Thiếu Khanh hồ nghi nhìn chằm chằm Thiền Thừa, sau đó đi vòng quanh Thiền Thừa hai vòng.

Thiền Thừa bị nhìn chằm chằm mà sợ hãi trong lòng.

“Làm, làm gì? Tiêu tử ngươi muốn làm gì?”

Lữ Thiếu Khanh nói: “Sư phụ, sao người đột nhiên lại trở nên nghiêm túc như vậy, người bị đoạt xác rồi sao?”

“Hỗn trưởng!”

Thiền Thừa mắng: “Vi sư vẫn luôn nghiêm túc như vậy, hiện tại ngươi mới phát hiện ra sao? Không nghiêm túc tu luyện, làm sao có thể hàng được tên hỗn trưởng như ngươi?”

Lữ Thiếu Khanh nhìn Tiêu Y bên cạnh, nhất thời bừng tỉnh đại ngộ.

“Ha ha, thì ra là như thế. Sư muội nhập môn, người sợ sư muội cũng ưu tú như chúng ta, người đang sợ. Người sợ đến lúc đó thực lực của sư muội cũng trở nên mạnh mẽ, người làm sư phụ lại không hạ được nàng. Cho nên, người khấn trương muốn trở nên mạnh hơn, ha ha... Vậy nên người mới muốn Đại sư huynh nhanh chóng nhân rồi rồi ra đóc thúc người.”

Tiêu Y ngây dại, là do nguyên nhân này sao?

Sắc mặt Thiền Thừa đỏ bừng: “Bớt nói hươu nói vượn đi. Ta là lo lắng cho đại sư huynh ngươi thôi.”

Lữ Thiếu Khanh gật đầu nói: “Hiểu rồi, hiểu rồi, con hiểu, con hiểu mà...”

Chương 16 - Không phải là muội cảm thấy khó khăn chứ?

“Người thì biết cái gì.”

Thiền Thừa tức giận rút kiếm ra, trừng mắt nhìn Lữ Thiếu Khanh.

“Ta thấy người ngựa da rồi đấy, có đi không?”

“Không có ích gì đâu.”

Lữ Thiếu Khanh nói thầm: “Người ngoại trừ cầm kiếm ra dọa người thì còn có thể làm cái gì nữa?”

Tiểu Hồng trên cây rít ra riu rít kêu lên.

Không phải người cũng như vậy sao?

Thiền Thừa quát: “Mau đi.”

“Được, được, ai bảo người là lão đại chứ. Con đi, được chưa.”

Sau khi Lữ Thiếu Khanh rời đi, Tiêu Y sùng bái Thiền Thừa nói: “Sư phụ, vẫn là người lợi hại, có thể làm cho Nhị sư huynh nghe lời.”

Trên mặt Thiền Thừa đã có chút sắc đỏ: “Tiểu tử hỗn trưởng này, người bình thường thật đúng là không có biện pháp với hắn.”

Đối với lời này của Thiền Thừa, trong lòng Tiêu Y đồng ý một trăm phần trăm.

Ngay cả người làm sư muội như nàng cũng không nắm được Lữ Thiếu Khanh.

Nhưng nhớ tới lời nói của Lữ Thiếu Khanh, Tiêu Y lại nhin không được nở nụ cười. Nàng nói với Thiều Thừa: “Sư phụ, người yên tâm, con sẽ không giống Nhị sư huynh đâu.”

Thiều Thừa nói: “Con ngàn vạn lần đừng học hấn, có một mình hấn, kẻ làm sư phụ như ta đã đau đầu muốn chết rồi. Nếu con dám trở thành hấn thứ hai, ta, ta...”

Tiêu Y nói: “Sư phụ, nếu con trở thành Nhị sư huynh thứ hai, người cứ đuổi con ra khỏi sư môn là được.”

Thiều Thừa lại chần chờ nói: “Dù sao con chỉ cần không học thói lười biếng của hấn là được rồi. Những cái khác con học cũng không sao.”

Tiêu Y: ???

Sư phụ, người đây là đang muốn cổ vũ con học tập Nhị sư huynh sao?

Tiêu Y càng thêm tò mò về Lữ Thiếu Khanh.

Nhị sư huynh, rốt cuộc là người như thế nào đây?

Lữ Thiếu Khanh ở bên này lại đang chậm rãi đi tới kiếm động.

Kế Ngôn đã ngồi xếp bằng ở chỗ này năm ngày, cau mày, khổ sở suy tư.

Lữ Thiếu Khanh đi tới bên cạnh Kế Ngôn, nói: “Đi, đừng làm pho tượng ở chỗ này nữa.”

Kế Ngôn nghe vậy, nhìn hấn một cái: “Đệ nói xem, vì sao kiếm động lại nổ tung?”

Lữ Thiếu Khanh bĩu môi: “Trận pháp của huynh có trình độ gì, trong lòng huynh không phải cũng hiểu rõ sao? Người khác dùng trình độ bày trận như huynh thì có thể vây khốn được huynh không?”

Kế Ngôn hiểu rõ: “Nói cho cùng vẫn là tạo nghệ trận pháp của ta không đủ.”

“Biết là tốt rồi, mau đi đi, bớt vướng bận ở chỗ này nữa.”

Sau khi hiểu được, Kế Ngôn không chần chờ, hấn xoay người rời đi.

“Đệ giầy vò như thế nào ta mặc kệ, ta muốn một kiếm động có thể làm cho sư muội lĩnh ngộ kiếm ý trong thời gian ngắn nhất là được.”

“Đi đi.” Lữ Thiểu Khanh không kiên nhẫn phát phát tay: “Ta biết nên làm như thế nào mà.”

Nhìn kiếm động, Lữ Thiểu Khanh khoanh hai tay, vuốt cằm, bỗng nhiên cười rộ lên.

“Dùng cái này kiếm tiền hình như cũng không tệ.”

Nói xong, cô tay khê đao, một đồng vật liệu xuất hiện.

Trên mặt Lữ Thiểu Khanh lộ ra vẻ đau đớn: “Nếu không kiếm được tiền, ta liền đi trộm bảo vật trấn núi của Thiên Ngự Phong đi bán.”

...

Tiêu Y ngồi xếp bằng, biểu tình giống như táo bón.

Nàng ngồi xếp bằng trong một Tự Linh Trận, đang cố gắng tu luyện.

Nơi này là nơi tốt nhất của Thiên Ngự Phong, linh khí sung túc.

Bắt đầu từ một tháng trước, nàng liền tu luyện ở chỗ này. Do Đại sư huynh Kế Ngôn tự mình giám sát, không cho phép nàng lười biếng.

Đến lúc này nàng mới biết được thì ra trận pháp của Đại sư huynh lại lợi hại như vậy. Trong lúc giờ tay nhắc chân liền bày ra một Tự Linh Trận khổng lồ cho nàng tu luyện.

Nửa tháng khổ tu, vốn chỉ mới Luyện Khí kỳ tầng 7 đã đột phá đến Luyện Khí tầng 8. Chỉ cần đạt tới Luyện Khí tầng 9, nàng liền có thể đột phá Trúc Cơ kỳ.

Chẳng qua nàng vừa mới bước vào tầng thứ tám, tầng thứ chín còn xa vô vọng.

Dù cho nàng có cố gắng tu luyện, cũng nhìn không thấy bình minh đột phá.

Ngược lại còn làm cho nàng cảm giác thể xác và tinh thần mệt mỏi, tâm linh trống rỗng, rất khó chịu.

Kế Ngôn ở bên cạnh đốc thúc, mang đến cho nàng rất nhiều áp lực. Cảm giác giống như khi còn bé phụ thân muốn đánh nàng, cứ cầm roi đuổi theo nàng.

Kế Ngôn ngồi xếp bằng ở một bên nhắm mắt tu luyện.

Hắn thỉnh thoảng mở mắt ra, nhìn thấy trên mặt Tiêu Y lúc thì hiện lên biểu tình thống khổ. Biểu tình của hắn không có biến hóa, trong mắt lại có một chút lo lắng và tiếc hận.

Xem ra trong thời gian ngắn là không cách nào đột phá lần nữa.

Kế Ngôn thở dài trong lòng, đang muốn mở miệng bảo Tiêu Y dừng lại thì một thanh âm truyền vào: “Được rồi, tu luyện như vậy không sợ tẩu hỏa nhập ma sao?”

Là giọng nói của Lữ Thiếu Khanh.

Thanh âm của Lữ Thiếu Khanh truyền vào, việc tu luyện của Tiêu Y bị cắt đứt, nàng mở mắt ra.

“Nhị sư huynh?”

Kế Ngôn nhìn Lữ Thiếu Khanh đi vào, hỏi: “Làm xong chưa?”

Lữ Thiếu Khanh nói: “Đương nhiên, nhưng mà mệt chết ta.”

Kế Ngôn nói: “Được rồi, để cho nàng đi...”

Lữ Thiếu Khanh ngắt lời hắn: “Đi cái gì, không cho người ta nghỉ ngơi một chút sao? Treo cổ thì cũng phải thở dốc chứ.”

Kế Ngôn nhìn về phía Tiêu Y, trên mặt Tiêu Y lộ ra vẻ mệt mỏi, đích thật là quá mệt mỏi. Đây không phải là mệt mỏi về thể chất, mà là mệt mỏi về tinh thần, tâm hồn.

Kế Ngôn nói: “Nếu đã như vậy, liền giao muội ấy cho đệ, để cho nàng lĩnh ngộ kiếm ý trước rồi lại đột phá Trúc Cơ sau.”

Lữ Thiếu Khanh nói: “Phi, muốn dạy thì tự huynh dạy đi, ta không có công phu kia.”

Kế Ngôn dựng thẳng ngón tay lên: “Một trăm viên linh thạch hạ phẩm.”

Lữ Thiếu Khanh vô cùng khinh thường: “Huynh coi ta là ai? Chỉ là một trăm viên linh thạch hạ phẩm mà muốn mua chuộc ta sao?”

“Năm trăm!”

Kế Ngôn không nói nhảm, tăng giá.

Lữ Thiếu Khanh nói: “Một ngàn!”

Kế Ngôn đồng ý: “Thành giao, nhưng đệ phải phụ trách giúp nàng lĩnh ngộ kiếm ý và đột phá Trúc Cơ kỳ trong thời gian hai tháng.”

Lữ Thiếu Khanh đồng ý: “Thành giao. Nhưng đưa tiền trước đã.”

Tiêu Y tỉnh lại nghe được hai vị sư huynh đang nói chuyện, nàng liền hoảng sợ. Nàng chỉ vừa mới tiến vào Luyện Khí tầng 8, tầng 9 còn rất xa, đột phá Trúc Cơ kỳ lại càng không biết là năm nào tháng nào. Hơn nữa còn muốn nàng lĩnh ngộ kiếm ý.

Đây không phải là làm khó nàng sao?

Tiêu Y buồn bã nói với Lữ Thiếu Khanh: “Nhị sư huynh, huynh và Đại sư huynh có phải có hiểu lầm gì với ta không?”

“Hiểu lầm gì?”

Lữ Thiếu Khanh, Kế Ngôn nhìn nàng.

Tiêu Y nói: “Nhị sư huynh, hai người sẽ không cho rằng ta là thiên tài chứ?”

Lữ Thiếu Khanh không nói gì: “Da mặt muối dày thật đấy, tự xưng là thiên tài, có ngượng không?”

Kế Ngôn cũng lắc đầu, không chút khách khí đả kích: “Nếu muối là thiên tài thì heo chính là thiên tài bất thể xuất hiện.”

Tiêu Y càng muốn khóc: “Hai người đều biết ta không phải thiên tài, vậy vì sao còn nói muốn ta lĩnh ngộ kiếm ý rồi lại tiến vào Trúc Cơ kỳ trong vòng hai tháng?”

“Không phải là muối cảm thấy khó chứ?”

Kế Ngôn cũng nói: “Rất khó sao?”

Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh liếc nhau, đều nhìn thấy nghi hoặc trong mắt đối phương.

Tiêu Y sụp đổ: “Hai người cảm thấy rất dễ dàng sao?”

Lữ Thiếu Khanh thần bí cười: “Đi thôi.”

“Đi, đi đâu?”

Lữ Thiếu Khanh nói: “Đi ăn cơm, muội còn nợ ta hai bữa cơm đây...”

Chương 17 - Sự phụ cầu xin ta làm đồ đệ của ông ấy

Lữ Thiếu Khanh mang theo Tiêu Y đến Tụ Tiên Lâu lần nữa.

Sau khi Lữ Thiếu Khanh bước vào, Vương Nghiêu tiến lên đón.

“Lữ sư huynh!”

Lữ Thiếu Khanh nhìn thánh thái độ của những người khác trong tửu lâu đối với Vương Nghiêu liền đánh giá Vương Nghiêu từ trên xuống dưới một lượt: “Lên chức rồi?”

Vương Nghiêu gãi gãi đầu, ngại ngùng: “Ta cũng không rõ nữa, lão bản bảo Chương quản sự trước kia về Phương gia, sau đó đề bạt ta làm quản sự của tửu lâu.”

Lữ Thiếu Khanh vỗ vai hắn ta nói: “Khá lắm.”

“Đúng rồi, quyền hạn quản sự của ngươi có thể giảm giá cho ta bao nhiêu phần trăm?”

“Tiêu phí của Lữ công tử ở Tụ Tiên Lâu dĩ nhiên là hoàn toàn miễn phí.”

Phương Hiểu tới rồi.

Phương Hiểu cung kính khách khí hành lễ với Lữ Thiếu Khanh và Tiêu Y,

“Gặp qua Lữ công tử, Tiêu tiểu thư.”

Lữ Thiếu Khanh hỏi Phương Hiểu: “Lão bản, cô vừa mới nói gì?”

Phương Hiểu cười nói: “Tiêu phí của Lữ công tử ở tửu lâu này

do ta bao hết.”

Lữ Thiếu Khanh lập tức lộ vẻ cảnh giác: “Lão bản, cô định làm gì?”

“Ta không bán thân.”

Phương Hiểu muốn thổ huyết.

Ai cần thân thể người chứ.

Tuy nhiên, lời khẳng định của người, cũng không hẳn không được.

Phương Hiểu đánh giá Lữ Thiếu Khanh từ trên xuống dưới một lượt.

Lữ Thiếu Khanh dáng dấp đẹp trai, mày kiếm mắt sáng, đôi mắt tràn đầy thâm thúy, hình dáng rõ ràng, tràn ngập ánh nắng mặt trời.

Nếu nói muốn đi chọn rể, thực sự sẽ rất được nữ giới ưu ái.

Phương Hiểu dờ khóc dờ khóc dờ cười: “Lữ công tử, người là đệ tử thân truyền Lăng Tiêu Phái, là sư đệ của Kế Ngôn công tử, sư phụ Thiệu Thừa là cao thủ Nguyên Anh kỳ.”

“Những thân phận này đủ để cho rất nhiều người nịnh bợ Lữ công tử người.”

“Ta coi như cũng muốn mượn các mối quan hệ tốt của Lữ công tử để mở rộng quan hệ.”

Trong lòng Phương Hiểu thầm nói, quan trọng hơn hết là tiềm lực của người.

Nghĩ đến chuyện đêm hôm đó, trong lòng Phương Hiểu vẫn không kìm được run lên.

Kiểm ý vô địch, còn cả tâm tư kín kẽ, thủ đoạn xử lý sự việc,

tất cả đều khiến Phương Hiểu biết Lữ Thiếu Khanh tuyệt đối không đơn giản như bề ngoài.

Nếu như đêm hôm đó nàng ta không có món đồ phụ thân đưa cho nàng ta thì nàng ta đã bị Lữ Thiếu Khanh phát hiện rồi.

Phụ thân nàng ta là Nguyên Anh kỳ, vậy mà đồ vật người luyện chế suýt chút nữa bị Lữ Thiếu Khanh Kết Đan kỳ phát hiện.

Bởi vậy có thể thấy được sự đáng sợ của Lữ Thiếu Khanh.

Tuần tài thể này dĩ nhiên phải cố gắng lôi kéo rồi.

Thêm một phần giao tình sẽ có thêm một phần lợi ích.

Lữ Thiếu Khanh nghe vậy liền nhìn Phương Hiểu một cái thật sâu.

Lần đầu tiên hần tới, Phương Hiểu đã biết thân phận của hần.

Vì sao trước đó không miễn phí chứ?

Tuy nhiên, Lữ Thiếu Khanh cũng không có ý định nhận.

Nói đùa, hần nghèo, nhưng không phải lợi ích gì hần cũng nhận.

Cẩn người miệng mềm nắm người tay ngắn.

Hần không muốn vì một bữa cơm mà rước thêm phiền phức cho mình.

Lữ Thiếu Khanh nói: “Lão bản, cô khách khí rồi, không cần đâu.”

“Dù sao cô cũng từng nói ta tới đây tiêu phí giảm năm mươi phần trăm, như vậy đủ rồi.”

Phương Hiểu ngạc nhiên, trong lòng thầm đánh giá Lữ Thiếu

Khanh cao thêm vài điểm nữa.

Tính cảnh giác cao như vậy, quả nhiên lợi hại.

Phương Hiểu nói: “Lữ công tử không cần khách khí, coi như kết giao bằng hữu.”

“Hay Lữ công tử coi thường ta là nữ tử yếu đuối?”

“Nào dám, ta không muốn chiếm tiện nghi của lão bản, dù sao một nữ tử như cô mở tửu lâu cũng không dễ dàng gì.”

Phương Hiểu một lần nữa phải nhìn kỹ Lữ Thiếu Khanh, càng cảm thấy Lữ Thiếu Khanh không đơn giản.

Lợi ích kiêu thế này tuy nói không lớn, nhưng Lữ Thiếu Khanh vô cùng cảnh giác cùng quyết đoán không muốn dính đến.

Hắn nói với Phương Hiểu: “Lão bản, cô cứ làm việc của mình đi, không cần lãng phí thời gian ở chỗ ta đâu.”

“Có Vương sư đệ là được rồi.”

“Vương sư đệ, dẫn bọn ta đến bao gian đi.”

Vương Nghiêu nhìn Phương Hiểu một cái, Phương Hiểu gật đầu.

Vương Nghiêu nói: “Lữ sư huynh, Tiêu sư tỷ, bên này.”

Phương Hiểu đứng yên tại chỗ, không biết đang suy nghĩ gì.

Lữ Thiếu Khanh lại một lần nữa chọn cả bàn đồ ăn.

Tiêu Y mệt mỏi nằm bò trên bàn, nàng chẳng muốn ăn chút nào.

Theo lý mà nói, một tháng khổ tu với tu sĩ chẳng đáng là gì.

Cho dù là một năm cũng sẽ không như vậy.

Nhưng có Kế Ngôn đích thân tọa trấn, tự mình giám sát khiến áp lực của Tiêu Y càng lớn hơn, khiến Tiêu Y chịu áp lực tinh thần to lớn, cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi.

“Nhị sư huynh, ta mệt quá.”

Tiêu Y mềm nhũn nằm bẹp trên bàn, Tiểu Hồng đang ăn từng miếng thức ăn trên cái mâm trước mặt nàng ta.

“Quen rồi sẽ đỡ thôi, quen rồi sẽ đỡ thôi.”

Dĩ nhiên Lữ Thiểu Khanh biết vì sao Tiêu Y mệt.

“Trước kia sư phụ cũng từng suýt sụp đổ, từ từ muối quen rồi sẽ ổn thôi.”

Tiêu Y nghe đến đó liền ngẩng đầu nhìn Lữ Thiểu Khanh:
“Thật không?”

Trong mắt nàng ta lộ lên tia lửa hóng chuyện.

Lữ Thiểu Khanh nói: “Đúng vậy, nếu không muối cho rằng dựa vào cái gì trong vòng mười năm sư phụ có thể từ Kết Đan kỳ đột phá Nguyên Anh kỳ?”

“Có một nửa công lao của Đại sư huynh đấy.”

“Đáng sợ thật!”

Tiêu Y tặc lưỡi.

“Vậy còn huynh? Đại sư huynh đối xử với huynh như vậy không?”

Lữ Thiểu Khanh nói: “Không, Nhị sư huynh của muối là kỳ tài nguyền trời, Đại sư huynh trước mặt ta cũng phải trở nên mờ nhạt, sao huynh ấy đủ mặt mũi đốc thúc ta chứ?”

Dĩ nhiên Tiêu Y không tin lời này:

“Ta chẳng tin.”

“Tất cả mọi người đều nói thiên phú của Đại sư huynh lợi hại nhất, Nhị sư huynh sao có thể hơn được Đại sư huynh chứ.”

“Chắc chắn là do huynh lười cực điểm nên Đại sư huynh cũng chẳng làm gì được huynh.”

Lữ Thiều Khanh mỉm cười, không nói lời nào.

Tiêu Y lại ngồi ngay ngắn, ngọn lửa nhiều chuyện trong mắt càng tăng lên.

“Nhị sư huynh có thể kể ta nghe sư phụ thu nhận huynh và Đại sư huynh làm đồ đệ như thế nào không?”

Theo lý mà nói, Kế Ngôn và Lữ Thiều Khanh là hai người tính cách gần như trái ngược nhau, đáng lẽ không thể nào trở thành sư huynh đệ đồng môn được.

Nhưng Thiều Thừa lại đồng thời có hai đồ đệ là Kế Ngôn và Lữ Thiều Khanh.

Tiêu Y rất tò mò, hai vị sư huynh của mình làm thế nào để báỉ nhập môn hạ Thiên Ngự Phong, trở thành đồ đệ của Thiều Thừa.

Lữ Thiều Khanh nói: “Lúc Đại sư huynh đến Lăng Tiêu Phái báỉ sư, hắỉ xuất khẩu cuồng ngôn nói ai thu hắỉ làm đồ đệ là phúc khí của người đó.”

“Sau này sẽ dẫn theo sư phụ cùng phi thăng thành tiên.”

Tiêu Y nghe vậy liền trừng to mắt: “Lúc ấy Đại sư huynh ngông cuồng vậy sao?”

“Đúng vậy, nên suýt bị người ta đánh chết.”

“Còn sư phụ chúng ta ấy à, mặc dù là Phong chủ, thực lực cũng rất bình thường nên không ai muốn bái ông ấy làm sư phụ.”

“Ông ấy ra tay cứu Đại sư huynh, thừa cơ nói thu hần làm đồ đệ, bởi vậy hai người bọn họ là ngu tầm ngu, mã tầm mã, cùng thông đồng hỗ trợ lẫn nhau.”

Tiêu Y mắng: “Huynh đang hình dung bằng từ ngữ gì vậy?”

“Vậy còn huynh? Huynh bái nhập môn hạ sư phụ như thế nào?”

Lữ Thiếu Khanh nói: “Sư phụ nhìn thấy ta kinh động như gặp thiên nhân, cầu xin ta làm đồ đệ ông ấy.”

“Muội cũng biết, con người ta mềm lòng, không biết từ chối người khác, sư phụ liên tục khẩn cầu như vậy ta đành miễn cưỡng đồng ý...”

Chương 18 - Ta không đủ tiền, để sư muội làm công gán nợ vậy

Sau khi Tiêu Y nghe xong một lần nữa gất lên: “Nhị sư huynh, chắc hẳn huynh đang nói hươu nói vượn.”

“Ta chẳng thêm tin đâu.”

Đúng vậy, người bình thường sao có thể tin được.

Lữ Thiếu Khanh nói: “Đây là sự thật, sao muội lại không tin nhỉ?”

“Sư huynh của muội gạt ai chứ sẽ không gạt muội.”

“Ta không tin.”

Tiêu Y làm mặt quỷ với Lữ Thiếu Khanh.

Sau khi tán gẫu một lúc, trạng thái tinh thần của Tiêu Y tốt lên rất nhiều, cũng bắt đầu ăn thấy ngon miệng.

Nàng nhìn thấy món ngon trên bàn cũng không kém lần trước là bao.

Tiêu Y tò mò hỏi: “Nhị sư huynh, một bàn này bao nhiêu tiền?”

“Chắc là khoảng ba bốn ngàn linh thạch gì đó.”

“Yên tâm đi, lão bản nói giảm cho ta năm mươi phần trăm thì còn khoảng một hai ngàn, chắc là muội trả được chứ?”

Tiêu Y khóc, lập tức lại cảm thấy ăn không ngon: “Nhị sư huynh, ta không có nhiều linh thạch như vậy.”

Huynh tưởng ta là thổ hào à?

Mặc dù ta xuất thân Tiêu gia nhưng cũng không có bao nhiêu linh thạch.

Lữ Thiếu Khanh nói: “Không sao đâu, cứ ăn trước đã.”

Tiêu Y nói: “Nhị sư huynh, lão bản người ta đã nói miễn phí cho huynh rồi, sao huynh không chịu?”

“Chuyện này không giống với tính cách của huynh.”

“Chính huynh đã nói, có lợi mà không chiếm là tên khốn kiếp.”

Lữ Thiếu Khanh khinh bỉ nói: “Ta với nàng ta không thân chẳng quen, nàng ta đột nhiên cho ta tiện nghi lớn như vậy, không phải lừa đảo cũng là đạo chích.”

“Ta cũng không muốn rước lấy phiền toái.”

Ừm, cái này cũng khá phù hợp với tính cách Nhị sư huynh.

Sợ phiền phức.

Tiêu Y vẫn lo lắng nói: “Nhị sư huynh, nhưng lát nữa không đủ linh thạch thì làm sao?”

“Cả người ta từ trên xuống dưới cũng chỉ có hơn năm trăm linh thạch thôi.”

Linh thạch nói: “Yên tâm đi, ta tự có biện pháp.”

Được rồi, nếu Nhị sư huynh đã nói vậy thì nghe hần thôi.

Dù sao hần cũng không thể nào bán mình đúng không?

Tiêu Y cũng cảm thấy yên tâm, khôi phục khẩu vị, tiếp tục thưởng thức mỹ thực.

Sau khi ăn xong, Lữ Thiếu Khanh bảo Vương Nghiêu tính

tiền.

Sau khi giảm giá xong phải trả một ngàn chín trăm ba mươi linh thạch hạ phẩm.

Lữ Thiếu Khanh kinh ngạc: “Nhiều vậy sao, các người mở hắc điểm à?”

Vương Nghiêu khóc không ra nước mắt: “Lữ sư huynh, đây là giá ưu đãi nhất rồi.”

“Lão bản cũng nói miễn phí cho huynh rồi, huynh lại không chịu.”

Huynh tự mạnh miệng mà còn nói chúng ta mở hắc điểm, có ai làm người như kiểu huynh không?

Lữ Thiếu Khanh nhìn chằm chằm hắn ta nói: “Người thấy ta giống loại người thích chiếm tiện nghi của người khác à?”

“Lão bản đâu? Bảo nàng ta tới đây.”

Phương Hiểu đến.

“Lão bản, cô mở hắc điểm à? Sao mắc vậy?”

Tiêu Y bùm mặt không dám nhìn người khác.

Ăn uống thả cửa, không đủ tiền trả thì nói người ta mở hắc điểm.

Sư huynh như vậy, mất mặt quá.

Sau khi biết Lữ Thiếu Khanh không đủ tiền, Phương Hiểu vung tay nói: “Lữ công tử, không cần trả, coi như bữa này ta mời.”

Lữ Thiếu Khanh lắc đầu nói: “Không được, tuyệt đối không được, sao có thể để lão bản tốn kém được chứ?”

“Sư muội, muội có bao nhiêu linh thạch đưa hết cho lão bản đi.”

Tiêu Y lấy ra năm trăm viên linh thạch đưa cho Vương Nghiêu.

“Nhị sư huynh, ta hết linh thạch rồi.”

Lữ Thiếu Khanh nói với Phương Hiểu: “Lão bản, cô thấy đấy, ta cũng không có linh thạch, chỉ bằng thế này đi, ta để sư muội ở lại đây làm công gán nợ cho cô, có được không?”

“Nhị sư huynh...”

Tiêu Y lại muốn khóc.

Nhị sư huynh thật sự muốn bán nàng ta.

Phương Hiểu ngạc nhiên: “Lữ công tử, chuyện này...”

Bảo đệ tử thân truyền Lăng Tiêu Phái đến làm công cho nàng ta?

Hơn nữa còn là thân sư muội của Kế Ngôn?

Lữ Thiếu Khanh nói: “Sao? Không được à?”

Phương Hiểu cười khò nói: “Lữ công tử, không cần phiền toái như vậy.”

“Đã nói là bữa này ta mời mà.”

Lữ Thiếu Khanh lời thẳng khí hùng nói: “Làm sao có thể chiếm tiện nghi của cô được?”

“Đường đường là đệ tử Thiên Ngự Phong, dám làm dám chịu, không có tiền thì đi làm công.”

“Sống đường đường chính chính thì không sợ mất mặt.”

Ba người ở đây đều trầm mặc.

Lời này, ngươi cũng dám nói?

Tiêu Y kéo áo Lữ Thiệu Khanh: “Nhị sư huynh, sao huynh không làm công gán nợ?”

“Rõ ràng là huynh ăn nhiều nhất.”

“Đồ ăn cũng do huynh chọn.”

Lữ Thiệu Khanh không hề thương hoa tiếc ngọc, rút tay áo ra khỏi tay Tiêu Y: “Ta là sư huynh của muội, ta làm công ở đây, mặt mũi Thiên Ngự Phong sẽ mất hết.”

Tiêu Y, Phương Hiểu, Vương Nghiêu ba người một lần nữa trầm mặc.

Mặt mũi này, có vẻ đã bị ngươi làm mất hết từ lâu rồi.

Trong lòng Tiêu Y kêu to, đáng lẽ phải gọi sư phụ đến xem dáng vẻ của ngươi bây giờ, chắc chắn sư phụ sẽ trục xuất ngươi khỏi sư môn.

Trong lúc nhất thời Phương Hiểu cũng biết nói cái gì cho phải, Lữ Thiệu Khanh không đồng ý để nàng ta mời khách mà cứ nhất quyết để Tiêu Y làm công chỗ nàng ta.

Tên này muốn làm gì?

Nếu không trải qua chuyện đêm đó, cùng lắm nàng ta chỉ cho rằng Lữ Thiệu Khanh sống chết vì sĩ diện, chấp nhận để sư muội chịu khổ chứ không muốn nhận hảo ý của nàng ta.

Thậm chí còn có thể hoài nghi Lữ Thiệu Khanh thêm nhỏ dãi sắc đẹp của nàng ta nên dùng cái này để hấp dẫn sự chú ý của nàng ta.

Dù sao cũng không phải chưa từng có người làm vậy.

Nhưng sau khi trải qua chuyện đêm đó, nàng ta biết Lữ Thiếu Khanh tuyệt đối không như vẻ bề ngoài.

Tiêu Y bên này liền nói: “Nhị sư huynh, huynh để ta ở đây làm công ta sẽ không cách nào tu luyện được.”

“Đến lúc đó ăn nói với bên Đại sư huynh như thế nào?”

Lữ Thiếu Khanh nói: “Đại sư huynh muội cứ giao cho ta.”

Tiêu Y kịp phản ứng lại: “Một ngàn linh thạch hạ phẩm Đại sư huynh trả huynh đâu???”

Lữ Thiếu Khanh nói: “Đây là tài sản riêng.”

Tiêu Y nhăn mũi: “Hừ, hai tháng, huynh không cho ta tu luyện, đến lúc đó sao ta lĩnh ngộ kiếm ý, đột phá Luyện Khí kỳ.”

Phương Hiểu giật mình.

Nàng hỏi Lữ Thiếu Khanh: “Lữ công tử, công tử thật sự muốn Tiêu tiểu thư làm công ở chỗ ta sao?”

Lữ Thiếu Khanh nói: “Đương nhiên, phải để nàng ấy nhớ lâu một chút, tránh lần sau bị tiểu bạch kiểm dùng một bữa cơm là dụ đi mất.”

Tiêu Y không biết phải nói gì.

Lời này mà người cũng có thể nói chính trực khí khái vậy sao?

Phương Hiểu đồng ý: “Được, không thành vấn đề, chỉ cần Tiêu tiểu thư bằng lòng thì có thể làm việc ở đây.”

Tiêu Y nói: “Ta, ta không bằng lòng.”

Dù sao nàng ta cũng đường đường là tiểu thư Tiêu gia, phải ở đây làm công gán nợ, truyền ra ngoài chẳng phải sẽ bị người ta cười chết à?

Lữ Thiếu Khanh nói: “Cái này không do muội quyết định, giờ muội phải nghe ta.”

“Ta muốn đi tìm sư phụ, tìm Đại sư huynh.”

Lữ Thiếu Khanh nói: “Tìm sư phụ vô ích, tìm Đại sư huynh, muội chắc chắn bây giờ muội chịu được phương thức tu luyện của Đại sư huynh chứ?”

Tiêu Y trầm mặc.

Thiếu Khanh nói với nàng: “Ngoan ngoãn ở đây làm công đi, coi như giải sầu, thả lỏng một chút.”

“Mặc dù làm công ở đây, nhưng ta có chút yêu cầu, muội nhất định phải làm theo yêu cầu của ta.”

“Yêu cầu gì?”

Lữ Thiếu Khanh nói: “Muội chỉ có thể dùng thân phận người bình thường để làm công ở đây.”

“Trừ phi gặp tình huống nguy hiểm đến tính mạng, bằng không không thể để lộ thân phận và thực lực của muội.”

“Ai khi dễ muội thì lấy sổ ghi chép lại, sau khi làm công xong thì đi thu thập hắc, đánh không lại, thì đi gọi Đại sư huynh tới...”

Chương 19 - Nhớ đưa tiền công của sư muội ta cho ta

Lữ Thiếu Khanh nói với Vương Nghiêu: “Vương sư đệ, đệ đừng coi nàng là sư tỷ, không nên đối xử đặc biệt với nàng, đối xử bình đẳng với nàng, chèn ép nàng cũng được. Dù sao không dùng thì phí.”

Vương Nghiêu cảm giác rất khó xử: “Lữ sư huynh, cái này...”

Vương Nghiêu hắn cùng lắm chỉ là một đệ tử ngoại môn, chênh lệch rất lớn với đệ tử thân truyền.

Nếu đắc tội với một đệ tử thân truyền, hắn sẽ không thể lẫn lộn được ở Lăng Tiêu Phái nữa.

Lữ Thiếu Khanh nói: “Không cần lo lắng, nếu đệ không nghe lời ta, đệ có tin ta làm cho đệ không thể trở thành đệ tử nội môn được nữa hay không?”

Uy hiếp này quá lớn, Vương Nghiêu đau khổ nói: “Ta, ta biết rồi.”

Lữ Thiếu Khanh vỗ vỗ bả vai hắn nói: “Yên tâm đi, nếu đệ làm tốt, đến lúc đó ta sẽ cho đệ một kinh hỉ. Lúc đệ thăng cấp đệ tử nội môn, đệ có thể đến Thiên Ngự Phong chúng ta.”

“Thật, thật sao?”

Trên mặt Vương Nghiêu lộ ra kinh hỉ.

Thiên Ngự Phong có Kế Ngôn, là nơi mà rất nhiều đệ tử ngoại môn khao khát trong lòng.

Nhưng không hiểu sao nhân khẩu ở Thiên Ngự Phong thừa thớt, lúc trước cũng chỉ có ba người, ngay cả đệ tử ngoại môn hầu hạ cũng không cần.

Rất nhiều người tấn thăng đệ tử nội môn muốn gia nhập Thiên Ngự Phong đều bị từ chối.

Vương Nghiêu kích động, nếu như có thể gia nhập Thiên Ngự Phong, phải gọi là cực kỳ tốt đối với hắn.

Lúc này hắn mới cam đoan nói: “Lữ sư huynh yên tâm, ta biết nên làm như thế nào.”

Lữ Thiếu Khanh nói với Tiêu Y: “Đi đi, hôm nay bắt đầu làm việc ở chỗ này, tranh thủ sớm ngày trả hết nợ.”

Tiêu Y bĩu môi không tình nguyện đi theo Vương Nghiêu.

Phương Hiểu cười tủm tủm nói với Lữ Thiếu Khanh: “Lữ công tử, người bảo Tiêu tiểu thư làm việc ở chỗ này, không đơn giản chỉ vì trả nợ đúng không?”

Lữ Thiếu Khanh lắc đầu: “Đương nhiên là không phải.”

Quả nhiên!

Phương Hiểu thầm nghĩ trong lòng, người cũng không phải là người hời hợt như vậy.

Phương Hiểu đảo đôi mắt đẹp, hỏi: “Vậy thì vì sao?”

Lữ Thiếu Khanh đến gần hai bước, hơi thở nam tử trong nháy mắt xông vào mũi.

Sắc mặt Phương Hiểu đỏ lên.

Lữ Thiếu Khanh hạ giọng nói: “Phương lão bản, sư muội ta làm việc ở đây, đến lúc đó sẽ có tiền công đúng chứ? Ta đã hỏi Vương Nghiêu rồi, ở chỗ này của người nhân viên bình thường một tháng được 2.500 viên linh thạch hạ phẩm. Sư muội ta còn nợ người 1.230 viên linh thạch hạ phẩm. Làm một tháng, trừ đi một phần trả nợ thì còn 1.270 viên linh thạch, có đúng không?”

Phương Hiểu gật đầu: “Lữ công tử tính không sai.”

Lữ Thiếu Khanh nói: “Được rồi, đến lúc đó nhớ đưa tiền công của nàng cho ta.”

Phương Hiểu ngạc nhiên, há to miệng, mở to hai mắt: “Vì, vì sao?”

Lữ Thiếu Khanh nói: “Nghèo chứ sao, cho nên chỉ có thể để sư muội ra ngoài làm thêm kiếm chút tiền cho sư huynh này dùng thôi.”

Trong lòng Phương Hiểu không biết nói cái gì cho phải. Lời người nói là thật sao?

Cố ý đến ăn bữa cơm lớn, cố ý hãm hại sư muội người, mục đích chính là vì để sư muội người đến làm việc kiếm tiền cho người?

Thật xấu xa, thân làm lão bản mà ta còn không xấu xa bằng người.

“Lữ, Lữ công tử, người nói đùa đúng không?”

Phương Hiểu rất khó liên hệ Lữ Thiếu Khanh trước mắt với Lữ Thiếu Khanh sát phạt quả đoán, tâm tư kín đáo đêm hôm đó.

Đêm đó, mình hẳn là không nhìn lầm người chứ? Chẳng lẽ trong cơ thể tên này còn có một người khác sao?

Lữ Thiếu Khanh nói: “Ta giống đang nói đùa với người sao?”

Phương Hiểu rất khó xử: “Cái này, chuyện này không được đâu?”

Dù sao người làm công là Tiêu Y, tiền công dù sao cũng phải đưa cho nàng ấy chứ.

Phương Hiểu nói: “Nàng chỉ cần làm nửa tháng là có thể trả hết nợ linh thạch, không cần làm đến một tháng.”

Lữ Thiếu Khanh nói: “Ta để nàng làm ở chỗ này một tháng.”

“Nhưng mà, tiền công này là của Tiêu tiểu thư mà.” Phương Hiểu nói.

Nàng bỗng nhiên cảm thấy để Tiêu Y làm việc ở chỗ này cũng không phải là một chuyện tốt.

Lữ Thiếu Khanh dường như hiểu được cái gì, hấn khiếp sợ nhìn Phương Hiểu, khẩu khí khó có thể tin nói: “Lão bản, nhìn bộ dạng từ chối này của ngươi, không phải là ngươi muốn khấu trừ phần trăm từ đó chứ? Không phải chứ, ta nói ngươi nghe này, tửu lâu của ngươi lớn như vậy, người làm lão bản như ngươi còn muốn tranh chút tiền lẻ này với ta sao, ngươi không biết xấu hổ sao?”

Phương Hiểu bỗng nhiên cảm thấy, nói chuyện với Lữ Thiếu Khanh rất mất giá. Vì vậy nàng nói: “Được rồi, được rồi, nghe lời Lữ công tử. Lữ công tử, ta còn có việc bận, cũng không quấy rầy ngươi nữa.”

Nói xong, Phương Hiểu vội vàng rời đi. Trông có chút chật vật mà chạy trốn.

Quá không dễ tiếp xúc. Đây là một đánh giá khác của Phương Hiểu đối với Lữ Thiếu Khanh.

Lữ Thiếu Khanh rời đi, để Tiêu Y ở lại làm việc cho tửu lâu.

Tiêu Y rất muốn khóc, dường dường là đại tiểu thư Tiêu gia mà lại làm nhân viên phục vụ ở chỗ này, nếu truyền về nhà, cha sẽ học máu mặt.

Nhưng đây là mệnh lệnh của Nhị sư huynh, mà Nhị sư huynh lại được Đại sư huynh trao quyền.

Nàng không phục cũng không có cách nào.

Bởi vì nàng là sư muội.

Sư phụ là không trông cậy vào được, cho nên, nàng không có cách nào thoát khỏi ma trảo của Nhị sư huynh.

Mặc dù là phải làm phục vụ ở chỗ này, nhưng trong lòng không phục, tức giận, chỉ trong một buổi sáng liền bị vài vị khách khiêu nại.

Người tới nơi này đủ loại hạng người, người nào cũng có. Nói chuyện khó nghe, lời nói trêu chọc, Tiêu Y đã tức giận muốn giết người.

Đã có khi nào nàng phải chịu đựng cơn tức như thế này?

Một ngày trôi qua, Tiêu Y cũng không biết đã lau nước mắt bao nhiêu lần.

Sau khi trở về, tức giận đến mức nhốt mình vào trong phòng, không thèm để ý tới Lữ Thiếu Khanh.

Lữ Thiếu Khanh cũng không để ý, hẩn cảm Thiên Cơ Bài lấy từ chỗ sư phụ ra thoải mái nhàn nhã đọc tin tức.

Tiêu Y ở trong phòng ủ khuất muốn chết.

Nước mắt chảy dài.

Hôm nay làm phục vụ, tức giận phải chịu còn nhiều hơn nhiều so với mười mấy năm nàng phải chịu đựng.

“Nhị sư huynh thôi tha, Nhị sư huynh đang chết, ta đánh chết người...”

Tiêu Y cầm gối hung hăng đập, dường như gối đầu trước mắt chính là Lữ Thiếu Khanh.

Nàng muốn đập rách cái gối này.

Lúc này, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

“Nha đầu, ngủ chưa?”

Là sư phụ Thiều Thừa.

“Sư phụ, con chưa ngủ.” Tiêu Y vội vàng lau khô nước mắt, mở cửa: “Sư phụ, có việc gì không?”

Thiều Thừa đứng ở ngoài cửa, nhìn nàng, vẻ mặt mỉm cười: “Khóc sao?”

Tiêu Y theo bản năng lắc đầu.

Thiều Thừa nói: “Ánh mắt con đều đỏ rồi, còn lắc đầu cái gì?”

Nhìn thấy nụ cười của Thiều Thừa giống như cha hiền, ủy khuất trong lòng Tiêu Y trong nháy mắt liền không ngừng được.

Nước mắt lại ào ào chảy ra.

“Sư phụ, Nhị sư huynh bắt nạt con.”

“Được rồi, đừng khóc.” Thiều Thừa vỗ vỗ đầu nàng: “Con đi theo ta đến một chỗ...”

Chương 20 - Nhị sư huynh nói người cầu xin được nhận hẳn làm đồ đệ

Tiêu Y nghi hoặc đi theo Thiều Thừa tới một chỗ.

Nơi này là chỗ cao nhất Thiên Ngự Phong. Từ trên cao nhìn xuống, có thể nhìn thấy tất cả các tòa nhà bên dưới.

Cho nên khi đứng ở chỗ này, có thể thu hết những địa điểm chủ yếu của Thiên Ngự Phong vào đáy mắt.

Tiêu Y nhìn thấy cái cây ở bãi đất trống trước cửa.

Cách vài dặm, Tiêu Y với tư cách tu sĩ có thể nhìn thấy rất rõ Nhị sư huynh Lữ Thiệu Khanh đang nằm trên võng. Tiểu Hồng thì nằm sấp trên đầu Lữ Thiệu Khanh, không nhúc nhích, xem ra là đang ngủ.

Nhìn thấy bộ dáng thản nhiên tự đắc của Lữ Thiệu Khanh, Tiêu Y tức giận đến cắn răng.

Nhị sư huynh hỗn đản.

Đồng thời Tiêu Y kỳ quái hỏi: “Sư phụ, người dẫn con tới nơi này làm cái gì vậy?”

Thiều Thừa chỉ vào phía dưới, cười nói: “Con nhìn xem.”

Phía dưới, là toàn bộ kiến trúc của Thiên Ngự Phong bọn họ, rất nhiều chỗ đều trống rỗng.

Tiêu Y nhìn một hồi, nhìn không ra có cái gì.

Đen như mực, không có gì đẹp mắt.

Tiêu Y vẫn không rõ ý tứ của Thiều Thừa.

Nơi này nàng cũng từng tới, cảnh tượng phía dưới nàng cũng đã xem qua.

Nhìn thấy trên mặt Tiêu Y vẫn là nghi hoặc, Thiều Thừa lần thứ hai chỉ vào một chỗ, nói: “Con xem nơi đó.”

Rốt cục, ở phương hướng tay phải, Tiêu Y đã nhìn thấy một cảnh tượng khiến nàng khó có thể quên.

Một con rồng, một con rồng màu trắng đang nhảy múa giữa không trung, như ẩn như hiện trong tầng mây. Tựa như thần long chân chính giáng thế, chấn động lòng người.

“Đại, Đại sư huynh?”

Tiêu Y khiếp sợ.

Thì ra sư phụ muốn cho nàng đi xem Đại sư huynh tu luyện sao?

Con rồng kia, Tiêu Y đã gặp qua.

Khi nàng tiến vào kiếm động lần đầu tiên, chính là bị một con Tiểu Bạch Long bắt nạt. Tiểu Bạch Long bắt nạt nàng và con rồng này có bộ dạng giống nhau như đúc, chẳng qua chỉ là một nhỏ một lớn mà thôi.

Chính là kiếm ý hóa hình.

Mắt đẹp của Tiêu Y lộ ra sự sợ hãi thán phục, quá lợi hại.

Kiếm ý của Kế Ngôn tuy rằng huyền hóa thành Bạch Long, nhưng không lộ ra chút khí tức nào. Nếu như không phải Thiều Thừa chỉ vào, Tiêu Y nhất thời còn không phát hiện ra.

Tiêu Y nhìn trong chốc lát, sợ hãi nói: “Đại sư huynh thật sự quá lợi hại. Có thể không chế kiếm ý thành dáng vẻ như vậy.”

Thiều Thừa mỉm cười, chỉ vào vị trí của Lữ Thiếu Khanh, hỏi: “Con lại nhìn Nhị sư huynh của con một lần nữa.”

Nói đến Lữ Thiếu Khanh, biểu tình của Tiêu Y lập tức thôi.

Nhị sư huynh khó ưa, Nhị sư huynh đáng ghét, vậy mà lại để cho ta đi làm công gán nợ.

Tiêu Y nhìn trong chốc lát, không phát hiện ra cái gì.

Nàng nói: “Sư phụ, chỗ Nhị sư huynh không có gì nha, huynh ấy đang lừa dối. Nếu so sánh Nhị sư huynh và Đại sư huynh, thật sự là kém nhiều lắm.”

Một người đang cố gắng tu luyện, một người đang lừa dối, hai thái cực khác nhau.

Tiêu Y dường như hiểu được: “Sư phụ, ý của người khi dẫn con tới nơi này là nhắc nhở con không cần học Nhị sư huynh sao? Có phải con không cần nghe lời Nhị sư huynh nói nữa đúng không?”

Không nghe lời Nhị sư huynh nói thì tốt rồi, ta có thể không cần làm việc ở tử lâu nữa, không cần bị những người đó chọc giận. Cùng lắm thì, ta bảo người trong nhà đưa tới một ít linh thạch, rồi mang trả cho Phương lão bản là được.

Thiền Thừa lắc đầu, hỏi Tiêu Y: “Con có biết bọn họ trở thành đồ đệ của ta như thế nào không?”

Tiêu Y nói: “Nhị sư huynh đã nói, nói là lúc ấy sư phụ không có thực lực, không ai chịu bái người làm thầy...”

Thiền Thừa vừa nghe, lập tức dựng râu.

“Nó nói như vậy thật à? Nó còn nói gì nữa? Cái Tên hỗn trướng này.”

Tiêu Y rút cổ, nói: “Nói lúc ấy Đại sư huynh còn là một phạm nhân, càn rỡ vô cùng, bị người ta đánh, sư phụ cứu hắn, sau đó mượn cơ hội này để hắn bái người làm sư.”

Thiều Thừa tức giận nói: “Quả nhiên là tên hỗn trướng.”

Tiêu Y nói: “Không phải sao?”

Thiều Thừa nói: “Đương nhiên không phải.”

Tiêu Y chớp chớp hai mắt to, nhìn Thiều Thừa.

“Lúc Đại sư huynh của con đến báỉ sư, không ai nguyện ý thu hấn. Lúc ấy hấn đã mười một tuổi, còn là một phàm nhân. Tuổi tác như vậy tu luyện sẽ chậm chạp hơn rất nhiều người, dù cố hết sức thì thành tựu trong tương lai cũng không cao. Ta thấy tính cách hấn trầm ổn, kiên định, liền muốn cho hấn một cơ hội, thu hấn làm đại đệ tử.”

Sau đó, Thiều Thừa cảm thán: “Không nghĩ tới, sau khi nhận hấn, ngược lại mang đến cho Thiên Ngự Phong một đệ tử tốt nhất từ trước đến nay. Thiên phú hơn người, siêng năng, nghiêm túc, dũng cảm tiến về phía trước, cũng không lùi bước, là một thiên tài chân chính, đây là đệ tử tốt nhất mà ta nhận được.”

Tiêu Y nghe được, trong lòng cũng có cảm khái, sau đó phần nộ bất bình.

“Thì ra Nhị sư huynh đang lừa con.”

Nàng thực sự quá ngây thơ rồi.

“Sư phụ, Nhị sư huynh thì sao? Sao người lại nhận huynh ấy làm đồ đệ?”

Thiều Thừa hỏi ngược lại: “Hấn có nói với con là báỉ ta làm thầy như thế nào không?”

Tiêu Y nói: “Nói sư phụ người quý xuống cầu xin thu hấn làm đồ đệ.”

“Tên hỗn trướng đó!”

Thiều Thừa nổi trận lôi đình, rất có xúc động muốn rút kiếm lao xuống bổ Lữ Thiếu Khanh.

Ở trước mặt sư muội người mà lại bôi nhọ ta như vậy, ta làm sư phụ không biết xấu hổ sao?

Tiêu Y cẩn thận hỏi: “Sư phụ, đây hẳn không phải là sự thật đúng chứ?”

“Đương nhiên không phải thật.” Thiều Thừa tức giận nói: “Lúc ấy Đại sư huynh con bị người ta không vừa mắt, chịu đánh, chỉ có hắn đứng ra giúp Đại sư huynh con. Về sau ta đưa ra ý muốn thu Đại sư huynh con làm đồ đệ, Đại sư huynh con lại đưa ra ý muốn thu cả Nhị sư huynh của con vào, nếu không hắn sẽ không bái ta làm sư phụ. Cho nên ta mới thu cả hắn vào. Bằng không, ai lại muốn nhận một tên hỗn trướng như hắn chứ.”

Nói xong, Thiều Thừa ôm ngực, có chút nhồi máu cơ tim nói.

“Con không biết đâu, sau khi tên hỗn trướng này tiến vào, nó đã tạo ra cho ta bao nhiêu phiền toái. Khi tổ sư con còn ở đây, mỗi khi Thiên Ngự Phong chúng ta được điểm tên ở trên đại hội tông môn, đều là nhắc đến đối tượng đáng được biểu dương. Thiên Ngự Phong khi đó là hình mẫu của Lăng Tiêu Phái.”

“Về sau, từ khi Nhị sư huynh con tiến vào, mỗi khi bị điểm tên trên đại hội tông môn, đa số đều là bị chương môn phê bình. Mặt mo của ta bị mất hết. Trên dưới Lăng Tiêu Phái đều biết Thiên Ngự Phong có một tên lười biếng. Nếu không phải có Đại sư huynh con ở chỗ này chống đỡ mặt mũi, ta sớm đã không còn mặt mũi ở lại Lăng Tiêu Phái nữa rồi.”

Tiêu Y nhìn thấy Thiều Thừa ôm ngực, vẻ mặt thống khổ.

Không biết vì sao, trong lòng nàng bỗng nhiên dễ chịu hơn rất nhiều.

So với mình, sư phụ mới là người bị hại lớn nhất của Nhị sư

huynh.

So sánh với sự phụ, họa mà nàng phải chịu từ Nhị sư huynh còn không tính là nhiều.

Tiêu Y hỏi: “Sự phụ, người mang con tới nơi này, là muốn nói cho con biết, không nên quá tức giận sao? Nhị sư huynh là người như vậy sao?”

“Khụ khụ, ngược lại cũng không phải vì nguyên nhân này....”

Chương 21 - Sư phụ, đồ tình nhân cũ đưa người không còn nữa rồi

Tiêu Y cảm thấy kỳ lạ.

Sư phụ, người dẫn con tới đây bóc phốt Nhị sư huynh, để con biết con không phải người bị hại duy nhất sao?

Đề từ đó giúp tâm trạng của con dễ chịu hơn một chút à?

“Sư phụ, người dẫn con đến đây là vì chuyện gì?”

Thiền Thừa hơi xấu hổ, nói: “Thực ra ấy à, dẫn con tới đây là muốn con nhìn thử Nhị sư huynh của con.”

Khụ, hết cách rồi.

Tiểu tử khốn kiếp này quá đáng ghét.

Làm ông không kìm được phải lên tiếng bóc phốt.

Đây là hành động mang tính thói quen.

Tiêu Y nghe vậy liền nhìn sang chỗ Lữ Thiếu Khanh.

Ngoài nhìn thấy một Lữ Thiếu Khanh lười biếng ra, nàng chẳng thấy gì cả.

“Sư phụ muốn con nhìn Nhị sư huynh làm gì?”

“Con không muốn nhìn thấy huynh ấy, huynh ấy là một tên đại khốn kiếp.”

Tiêu Y vô cùng tức giận.

Nàng vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện Lữ Thiếu Khanh ép nàng đi làm công.

Thiền Thừa nói: “Con ấy à, đã hiểu lắm Nhị sư huynh con rồi.”

“Mặc dù nhìn Nhị sư huynh con rất lười, có vẻ hơi lộn xộn, không đáng tin cậy.”

“Nhưng trước nay nó chưa từng làm chuyện gì vô nghĩa.”

“Chuyện nó bắt con đi làm công, chắc chắn có thâm ý của nó.”

Tiêu Y kinh ngạc, không ngờ Thiền Thừa lại đánh giá về Lữ Thiều Khanh như vậy.

Tiêu Y không quá tin tưởng: “Sư phụ, không phải là người đang an ủi con đấy chứ?”

“Không sao đâu, con vẫn có thể chịu đựng được.”

Con biết Nhị sư huynh là một tên khốn.

Thiền Thừa lắc đầu, sau đó nghiêm mặt nói với Tiêu Y:

“Người khác có thể hiểu lắm Nhị sư huynh con, nhưng còn là đồ đệ của ta, là sư muội của nó. Con không thể hiểu lắm Nhị sư huynh con.”

“Nhìn đi!”

Nói xong, hai ngón tay Thiền Thừa hợp lại thành kiếm, chỉ về vị trí Lữ Thiều Khanh.

Một cỗ kiếm khí tinh thuần mang theo khí tức khủng bố bay thẳng về phía Lữ Thiều Khanh.

Sức mạnh to lớn khiến sắc mặt Tiêu Y trắng bệch.

Đây chính là thực lực Nguyên Anh kỳ sao? Kèm theo một chỉ là sức mạnh hủy thiên diệt địa sao?

Sư phụ của mình lại lợi hại đến như vậy.

Tiêu Y tin, nếu nàng ta bị một đạo kiếm khí này đánh trúng, nàng ta sẽ bị đánh cho còn không mảnh vụn nào.

Có lẽ vì để cho Tiêu Y nhìn thấy rõ nên tốc độ kiếm khí cũng không nhanh lắm.

Sau vài hơi mới đi đến trước mặt Lữ Thiếu Khanh.

Lữ Thiếu Khanh như chưa hề phát giác, hắn chỉ nhẹ nhàng đưa Thiên Cơ Bài trong tay lên, tiếp tục xem.

Tiêu Y kinh ngạc, Nhị sư huynh vẫn chưa phát giác hay không thềm để kiếm ý của sư phụ vào mắt?

Lúc này, Tiêu Y nghe thấy Thiều Thừa bên cạnh đang mắng người.

“Tiều khôn kiếp!”

Sau đó Thiều Thừa phát ống tay áo một cái, đạo kiếm khí giết tới trước mặt Lữ Thiếu Khanh trong nháy mắt biến mất không còn tăm hơi, giống như chưa từng xuất hiện.

Thủ đoạn của Nguyên Anh kỳ quả thực là quỷ thần khó lường.

Lữ Thiếu Khanh không có bất kỳ động tác gì, Tiểu Hồng đang nằm bò trên đỉnh đầu của hắn cũng vẫn yên lặng ngủ.

“Sư phụ?”

Tiêu Y nhìn Thiều Thừa, không rõ Thiều Thừa đang muốn làm gì.

Thiều Thừa dừng lại một chút, sau đó mắng: “Lén trộm Thiên Cơ Bài của ta từ khi nào vậy?”

“Tức chết ta rồi!”

Tiêu Y còn chưa kịp phản ứng, vẫn ngơ ngác nhìn Thiều Thừa.

“Sư phụ, xảy ra chuyện gì vậy?”

Thiều Thừa tức giận đến mức cắn răng: “Tiểu khốn kiếp kia đã trộm Thiên Cơ Bài của ta về dùng rồi.”

“Vốn định cho hắn giãn gân giãn cốt một chút, không ngờ nó lại lấy Thiên Cơ Bài của ta làm tấm chắn.”

“Đồ nhi ngoan, sau này con tuyệt đối đừng học theo mấy hành vi vô sỉ này của Nhị sư huynh con.”

Tiêu Y kinh ngạc, mặt mũi tràn đầy khiếp sợ nhìn Thiều Thừa.

Sau đó nàng ta lại nhìn về phía Nhị sư huynh có vẻ như cử động nhiều một chút thì sẽ chết kia.

Tiêu Y khó có thể tin được.

“Sư phụ, ý người là, ban nãy Nhị sư huynh biết người sẽ động thủ với hắn nên mới giờ Thiên Cơ Bài lên để ép người không động thủ nữa?”

Thiều Thừa tức giận: “Không sai.”

Thiều Thừa che ngực, rất khó chịu.

Sao mình lại kiếm về một đồ đệ khó chơi như vậy chứ?

Khiến cho ông thực sự rất mất mặt.

Nhưng Thiên Cơ Bài của ông lại lịch đặc biệt, ông không nỡ.

Tiêu Y vô cùng khó tin.

Nhị sư huynh da mặt dày vô sỉ kia lợi hại đến thế sao?

Chỉ một hành động nhẹ nhàng đã có thể khiến sư phụ sợ ném chuột vỡ bình, không thể không thu tay lại.

Tiêu Y rất khó có thể tin được.

Nàng nói: “Sur phụ, người không phải vì muốn đồ dành con nên mới gạt con đấy chứ?”

Thiều Thừa tức giận: “Ta lừa con làm gì?”

Lúc này!

Bên phía Kế Ngôn đột nhiên có động tĩnh.

Linh khí nảy sinh chấn động kịch liệt, đang sôi trào.

Một tiếng hét dài vang lên, Kế Ngôn xông thẳng lên trời, lơ lửng giữa không trung.

Bạch long trên trời như tĩnh lại, từ trong tầng mây hiển lộ ra cơ thể to lớn.

Một đầu lâu dữ tợn nhìn xuống chúng sinh bên dưới.

Một cỗ kiếm ý chấn nhiếp tâm hồn mọi người trong nháy mắt tràn ngập giữa không trung.

Cả Thiên Ngự Phong, rất nhiều động vật nhỏ bị dọa cho run lẩy bẩy, tán loạn tứ phía.

Tiêu Y cảm nhận được kiếm ý khổng lồ, hơn nữa còn có ảo giác bị kiếm khí đâm trúng cơ thể, da thịt nhói nhói.

Còn chưa để Tiêu Y kịp phản ứng.

Kế Ngôn đã bỏ mạnh một kiếm về phía vị trí Lữ Thiếu Khanh.

Trong chốc lát, một kiếm quang xuyên thấu thiên địa sáng lên.

Trời đất như bị đạo kiếm quang này bổ ra.

Con người của Tiêu Y như mất đi tiêu điểm, trong tầm mắt

nàng ta, Kế Ngôn đã biến mất.

Trong tâm mắt của nàng ta chỉ còn đạo kiếm quang có thể khai thiên tích địa này.

Một kiếm này đã lấp đầy cả thế giới của nàng ta.

Cơ thể Tiêu Y một lần nữa run rẩy, lần này, thậm chí linh hồn cũng đều đang run rẩy.

Quá mạnh.

Trước mặt đạo kiếm quang này, Tiêu Y cảm thấy bản thân mình chỉ là con giun cái dế giữa trời đất.

Một cỗ hàn ý đáng sợ xuyên vào xương sống khiến da tóc nàng ta tê dại.

Quá mạnh, người cường đại như vậy, mình có cơ hội theo kịp sao?

Thời khắc này đạo tâm của Tiêu Y bắt đầu hoài nghi bản thân, bắt đầu sụp đổ.

Thiền Thừa phát hiện kịp thời, vội vàng vung ống tay áo lên ngăn cách Tiêu Y với uy áp đáng sợ, hét lớn một tiếng: “Tĩnh lại!”

Tâm thần Tiêu Y chấn động, ánh mắt tan rã dần dần khôi phục lại.

Nàng ta sửng sốt một lát mới kịp hiểu chuyện gì xảy ra.

Sắc mặt Tiêu Y trắng bệch, ban nãy suýt nữa đã khiến đạo tâm của nàng ta sụp đổ, đời này sẽ không thể tu luyện nữa.

Nàng ta nhìn đạo kiếm ý vô địch từ trên trời giáng xuống kia, run rẩy nói: “Đây, đây chính là thực lực của Đại sư huynh sao?”

“Đại sư huynh, định, định làm gì?”

Đại sư huynh muốn giúp sư phụ thanh lý sư môn, định làm thịt tên Nhị sư huynh bại hoại này sao?

Thiền Thừa không trả lời mà chỉ chăm chú nhìn chăm chăm Kế Ngôn.

Ánh mắt của ông mơ hồ bao hàm sự kích động, hai tay đang run lên nhè nhẹ.

Kiểm quang Kế Ngôn bỗng ra huyền hóa thành một con bạch long.

Bạch long ngửa mặt lên trời thét dài, khí thế bén nhọn, phá rách hư không, không khí trở nên chấn động.

Bạch long dữ tợn gầm thét, giương nanh múa vuốt lao thẳng tới chỗ Lữ Thiếu Khanh.

Giọng Lữ Thiếu Khanh vang lên, gầm thét: “Huynh bệnh à, ta có trêu chọc gì huynh sao?”

“Huynh phát điên gì vậy?”

Tiêu Y tập trung nhìn thì thấy Nhị sư huynh dậm chân dưới tàng cây.

Hắn quẳng Thiên Cơ Bài trong tay lên không trung.

Bạch long há mồm nuốt một cái, trong nháy mắt Thiên Cơ Bài đã bị xoắn cho vỡ nát.

Thiền Thừa đau lòng kêu lên: “Thiên Cơ Bài của ta...”

“Khốn kiếp, ta phải làm thịt ngươi.”

Lữ Thiếu Khanh hét lớn: “Sư phụ, Thiên Cơ Bài tình nhân cũ tặng người đã bị Đại sư huynh làm hỏng luôn rồi, người không ra tay thu thập huynh ấy đi?”

“Khôn kiếp, khôn khiếp.” Thiều Thừa dậm chân gầm thét:
“Người chờ đó cho ta, ta không đánh chết người không được.”

“Sư phụ, người mau ra tay đi.”

Lữ Thiếu Khanh lại kêu to.

Thiều Thừa không kèm đề ý đến hắn.

Thấy sư phụ mặc xác mình, Lữ Thiếu Khanh bất đắc dĩ, cổ tay khẽ đảo, trong tay xuất hiện một thanh trường kiếm, cắn răng nghiêng lợi nói:

“Lão tử không nổi giận thì thật sự coi lão tử là mèo bệnh à?”

Hắn phần hận bỏ ra một kiếm.

Một đạo kiếm ý cuồng bạo, nóng bỏng phóng lên tận trời.

Như thái Dương giáng lâm.

Gương mặt Tiêu Y đầy chấn động...

Chương 22 - Hai vị sư huynh khủng bố

Tiêu Y khiếp sợ không gì sánh nổi.

Nàng ta không thể nào ngờ được Nhị sư huynh của mình cũng là người lĩnh ngộ kiếm ý.

“Chuyện này, chuyện này...”

Tiêu Y cảm thấy đầu mình trống rỗng, không biết nói gì cho phải.

Kiếm ý là rau cải sao?

Hai người các huynh nói lĩnh ngộ là lĩnh ngộ, các huynh có còn là con người nữa không?

Chẳng trách còn nói muốn ta lĩnh ngộ kiếm ý trong hai tháng.

Hóa ra các huynh xem ta là người giống như các huynh à.

Trong lòng Tiêu Y muốn khóc, hai vị sư huynh, các huynh coi trọng ta quá.

Lữ Thiếu Khanh bên dưới vẻ mặt nghiêm túc, cơ thể kiên nghị thẳng tắp, dưới sự phụ trợ của kiếm ý, Tiêu Y đột nhiên cảm thấy hình tượng của Nhị sư huynh vô cùng rực rỡ cao lớn.

Nhị sư huynh như vậy khiến Tiêu Y một lần nữa nghi ngờ mình đã nhận nhầm người.

Nhị sư huynh bình thường vô sỉ khôn kiếp với Nhị sư huynh bây giờ giống như hai người khác nhau.

Chẳng trách đêm hôm đó sư phụ nói hai người bọn họ luận bàn.

Lúc mới đầu Tiêu Y bán tín bán nghi, về sau tiếp xúc nhiều với Lữ Thiếu Khanh, nàng ta nghi ngờ sư phụ đang nói dối.

Nhị sư huynh vô sỉ khôn kiếp có thể lợi hại như vậy sao?

Cho tới bây giờ nàng ta mới biết mình vẫn chưa nhìn thấu được Nhị sư huynh.

“Sư phụ...”

Thiền Thừa nói: “Xem đi, đừng nói nhiều!”

...

“Đi chết đi!”

Lữ Thiếu Khanh rống to, kiếm ý cuồng bạo xông lên trời sau đó hóa thành một con hỏa điều to lớn màu đỏ.

Hỏa Điều kêu lên, bay về phía Bạch Long.

Hai con va chạm mạnh với nhau.

“Ầm!”

Một tiếng động lớn vang lên.

Bạch long và hỏa điều đồng quy vu tận, trên không trung xảy ra vụ nổ lớn, hủy diệt.

Sóng xung kích to lớn lan ra bốn phía.

Hai cỗ kiếm ý vô địch mạnh mẽ bị tung vỡ nát, mưa bay đầy trời.

Giống như thiên nữ rải hoa, bắn tung tóe về bốn phương tám hướng.

Vô số kiến trúc bên dưới bị hủy hoại không còn gì.

Mặt đất như bị cho gặm, có vô số những mồm đá mấp mô, vô cùng lộn xộn.

Tiểu Hồng chít chít tránh trái tránh phải, cuối cùng bay đến chỗ Tiêu Y tìm kiếm sự che chở.

Tiêu Y ôm Tiểu Hồng, phát hiện cơ thể Tiểu Hồng đang run rẩy, giống như đang sợ hãi.

Tiêu Y không hề chê cười nó, vì nàng ta cũng chẳng khá hơn chút nào.

Nếu không có Thiều Thừa che chở nàng ta, đạo tâm của nàng ta đã hỏng lâu rồi.

Nàng ta không thể nào ngờ rằng, Nhị sư huynh bình thường trông không đáng tin cậy, vô sỉ cực điểm vậy mà cũng có được kiếm ý kinh người đến thế.

Thực lực của hắn còn cường hãn đến mức này.

Mình vẫn chưa thể nhìn thấu Nhị sư huynh.

Lữ Thiếu Khanh nghiêng răng nghiêng lợi, nhìn Kế Ngôn trên không trung.

Kế Ngôn hai mắt nhắm nghiền, cơ thể như cái động không đáy.

Không khí vô tận xung quanh không ngừng lao thẳng về phía Kế Ngôn.

Hắn ta giống như một người vài chục năm chưa từng uống nước, đang điên cuồng hấp thu linh khí chung quanh.

Mặc dù hai mắt nhắm chặt nhưng dường như Kế Ngôn có thể nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh.

Hắn ta lại chém một kiếm về phía Lữ Thiếu Khanh.

Lữ Thiếu Khanh một lần nữa mắng to: “Huynh thật sự muốn bắt ta làm hòn đá mài sao?”

“Huynh có bệnh không, chắc chắn huynh bị bệnh rồi.”

Hắn hét lớn một tiếng: “Vậy hôm nay ta sẽ đánh huynh một trận, đánh chết huynh luôn.”

Hắn lại bỏ kiếm một lần nữa.

Kiểm ý lại ngưng tụ, huyễn hóa thành hỏa điều phóng về phía Kế Ngôn.

Hai cổ kiếm ý va chạm lần nữa, vẫn không phân thắng bại, một lần nữa đồng quy vu tận trên không trung.

Kiểm ý hai người ngang ngửa, người này không thể làm gì được người kia.

Tiêu Y thấy mà run lấy bầy.

Hai vị sư huynh đều lĩnh ngộ kiếm ý, hơn nữa đã đạt tới cảnh giới tầng thứ hai, kiếm ý hóa hình.

Kiểm ý hai người ngang ngửa.

Sư huynh kiêu thế này lợi hại quá rồi.

Lữ Thiếu Khanh nhìn Kế Ngôn, hừ một tiếng, một lần nữa vùng kiếm ra.

Nhưng lần này, nét mặt hắn nghiêm túc hơn rất nhiều.

Vừa rồi bọn hắn chỉ đơn thuần va chạm kiếm ý.

“Ly Hỏa Kiếm Quyết!”

Linh lực trong cơ thể Lữ Thiếu Khanh điên cuồng tuôn ra, rót vào trong trường kiếm.

Trong không khí bỗng nhiên nhảy ra một sợi hỏa diễm, ngọn lửa màu đỏ sậm, giống một con tiểu tinh linh, đón gió dập chòn, trông vô cùng đáng yêu.

Nhưng nhiệt độ trong không khí không ngừng tăng lên khiến người ta biết đây không phải tinh linh đáng yêu.

Mà đây là Thần minh muốn thiêu sạch thiên địa.

Sau khi xuất hiện, nó không ngừng hấp thu linh khí chung quanh, lớn lên theo gió.

Rất nhanh trong không trung xuất hiện vô số những hỏa diễm, bày khắp cả bầu trời.

Chúng hợp thành một tấm lưới lửa phô thiên cái địa.

“Đi!”

Lữ Thiếu Khanh hét lớn một tiếng, ngọn lửa màu đỏ sậm tạo thành lưới lửa quét về phía Kế Ngôn.

Nơi nào có nhiệt độ nóng bỏng này quét qua nơi đó tách nước bốc hơi, cỏ cây khô héo.

Hỏa diễm vô tận như hung thú xông thẳng lên trời, muốn đốt sạch Kế Ngôn.

Kế Ngôn vẫn đang không ngừng hấp thu linh khí.

Đối mặt với tấm lưới lửa cuộn cuộn đang cuốn tới, trường kiếm trong tay Kế Ngôn đâm ra.

Một kiếm nhẹ nhàng, trông cực kỳ yếu đuối nhưng lại vô cùng bá đạo.

Hỏa diễm đang cuốn tới bị nhẹ nhàng phá vỡ, biến mất.

Thiền Thừa ở trên quan chiến gương mặt lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

“Tiêu Dao Kiếm quyết!”

Tiêu Y nghe xong, kinh ngạc nói:

“Sư phụ, đây là kiếm quyết truyền thừa của tổ sư Lăng Tiêu Phái đúng không?”

Thiền Thừa gật đầu: “Tiêu Dao Kiếm quyết ngoài tổ sư chỉ có Đại sư huynh con có thể tu luyện thành công.”

Tiêu Y sợ hãi thán phục, đúng là lợi hại.

Sau đó nàng ta lại hỏi: “Nhị sư huynh thì sao?”

“Huynh ấy cũng từng tu luyện Tiêu Dao Kiếm quyết sao?”

Thiền Thừa lắc đầu: “Không, kiếm quyết nó sử dụng nghe nói là Ly Hỏa Kiếm quyết, không phải của môn phái nào.”

“Không phải kiếm quyết môn phái?”

“Vậy huynh ấy lấy được từ đâu?”

Thiền Thừa nói: “Không biết, ta cũng không hỏi, đây là chuyện của nó.”

“Nhưng theo quan sát của ta, Ly Hỏa Kiếm quyết cũng không thua kém gì so với Tiêu Dao Kiếm quyết.”

Tiêu Y không kìm được sợ hãi thán phục: “Đại sư huynh, Nhị sư huynh thật lợi hại!”

Giờ khắc này, trong lòng Tiêu Y đã hoàn toàn sùng bái hai vị sư huynh.

Hai người có thiên phú kiếm ý vô địch, một người tùy tiện bước ra cũng có thể ép cho người cùng thế hệ không ngẩng đầu lên được.

Nhìn hai người bên dưới đang kịch chiến, uy thế của ba động tản ra kia không hề giống với Kết Đan kỳ bình thường.

Kế Ngôn sử dụng Tiêu Dao Kiếm quyết nhẹ nhàng hóa giải tiên công của Lữ Thiếu Khanh.

Lữ Thiếu Khanh cười lạnh: “Nửa đi!”

Lại một kiếm bổ ra.

Lần này vẫn là hỏa diễm vô tận cuốn tới.

Uy thế lớn hơn.

Vô số đóa hỏa diễm biến thành từng con hỏa điều màu đỏ sậm, che cả bầu trời, chen chúc nhau đánh về phía Kế Ngôn.

Kế Ngôn đang thôn tính linh khí, vô số hỏa điều giết tới trước mặt, linh khí xung quanh như cũng đang bốc cháy theo.

Tiêu Y ở bên dưới thấy bầu trời như đang bị thiêu đốt.

Trong lòng Tiêu Y run rẩy, quá kinh khủng.

Nhị sư huynh lợi hại như vậy, Đại sư huynh có thể cản được sao?

Kế Ngôn không hề né tránh, trường kiếm của hắn ta chỉ về phía Lữ Thiếu Khanh, đánh mạnh xuống.

Dao động linh lực cực lớn như va chạm khai thiên tích địa, hỏa diễm vô tận lập tức bị đánh thành hai nửa.

Bầu trời vì đó tối sầm lại, lửa cháy ngập trời bị dập tắt trong nháy mắt.

Bầu trời lại một lần nữa khôi phục lại bóng đêm, chỉ còn lưu lại ba động linh lực khiến người ta biết tất cả những gì vừa xảy ra không phải ảo giác.

Giọng Kế Ngôn như chuông vang: “Nửa đi!”

Dao động linh khí trên người hắn ta càng phát ra mãnh liệt, một lần nữa khởi động tiến công với Lữ Thiếu Khanh.

Uy áp đầy trời, trời như sắp sập xuống.

Linh khí mệnh môn to lớn bị nén lại thành một thanh trường kiếm khổng lồ, từ trên trời giáng xuống đâm xuống đầu Lữ Thiếu Khanh.

Cự kiếm ầm ầm xuống, đất rung núi chuyển, chung quanh không ngừng sụp đổ vỡ vụn, đầy trời bụi đất tung bay.

“Nhị sư huynh!”

Tiêu Y căng thẳng kêu lên một tiếng.

Kích này của Kế Ngôn dùng hết mười thành uy lực.

Tiêu Y cảm thấy dù Nguyên Anh kỳ bị đánh trúng cũng không có kết quả tốt lắm.

Lữ Thiếu Khanh chẳng qua chỉ mới Kết Đan kỳ, sao có thể ngăn cản được?

Thiền Thừa nói: “Không cần lo lắng!”

Ông ta vừa dứt lời, giọng Lữ Thiếu Khanh đã vang lên.

“Khốn kiếp, huynh làm thật à?”

“Đi chết đi!”

Thân hình Lữ Thiếu Khanh xuất hiện ở một hướng khác, cách Kế Ngôn rất gần.

Lữ Thiếu Khanh hét lớn một tiếng: “Vẫn Thạch Đại Triệu Hoán Thuật!”

Linh khí trên trời khuấy động, một hỏa cầu lớn như xuyên qua thời không, xuất hiện trên bầu trời.

Hỏa cầu cháy hừng hực, chiếu sáng bầu trời tựa như ban ngày.

Hỏa cầu lớn xẹt qua bầu trời đêm, rơi xuống chỗ Kế Ngôn.

“Huynh nện ta, ta cũng nện huynh, chịu chết đi!”

Trong giọng Lữ Thiếu Khanh có mang chút đắc ý.

Tiêu Y nhìn hỏa cầu không lồ như vậy, miệng nhở mở to, tràn đầy khó tin.

“Sư phụ, đây, đây là pháp thuật gì?”

“Vẫn Thạch Đại Triệu Hoán Thuật? Sao con chưa từng nghe nói đến?”

Thiều Thừa cười nói: “Đó là nó nói hươu nói vượn thôi, trên thực tế là Hỏa Cầu thuật.”

Dừng lại một chút, ông ta nói tiếp: “Đừng hỏi ta, ta cũng không biết vì sao Hỏa Cầu thuật của nó lại lớn như vậy.”

Tiêu Y nghe thế chỉ có thể nuốt ngược câu hỏi lại.

Đến lúc đó sẽ hỏi thử Nhị sư huynh.

Hỏa Cầu thuật của Lữ Thiếu Khanh nhìn thanh thế to lớn hơn so với cự kiếm của Kế Ngôn lúc này.

Vẻ mặt của Kế Ngôn cũng trở nên ngưng trọng nghiêm túc.

Tuy nhiên hắn ta không né tránh, lúc hỏa cầu sắp rơi xuống, hắn ta bỏ ra một kiếm.

Cường độ của kiếm này trầm ổn to lớn, linh khí khuấy động.

Hỏa cầu to lớn bị đánh thành hai nửa, hắn ta tiếp tục vung ra

vài kiếm liên tục, hỏa cầu bị đánh thành vô số mảnh vụn, cuối cùng chôn vùi trên không trung.

Lữ Thiếu Khanh hét lên: “Dùng cảnh giới phá chiêu thức của ta thì có gì anh hùng?”

“Tiếp đây!”

Tuy nhiên Kế Ngôn không cho hắn cơ hội.

Từng kiếm rồi từng kiếm bổ ra.

Uy lực lần sau lớn hơn lần trước.

Lữ Thiếu Khanh bị ép chuyển sang phòng thủ.

Khí thế của Kế Ngôn đang không ngừng tăng lên, không khí chung quanh dường như trở nên ngưng kết.

Cảm giác áp bức của Kế Ngôn càng ngày càng mãnh liệt, mây đen trên bầu trời trên đỉnh đầu bắt đầu hội tụ.

Trong tầng mây, vô số lôi đình đang lóe lên, xuyên thẳng qua.

Giống như có vô số Lôi Long đang bay lượn gào thét giữa tầng mây.

Không khí trở nên ngột ngạt, làm người ta hoảng hốt.

Từng đợt công kích của Kế Ngôn khiến Lữ Thiếu Khanh mệt mỏi ứng phó, đã không thể nào tranh thủ thời gian trả đòn.

Cuối cùng Kế Ngôn bổ ra một kiếm, Lữ Thiếu Khanh kiệt lực ngăn cản.

“Móa, huynh...”

Lữ Thiếu Khanh bị đánh bay, bay ngược ra ngoài mấy chục dặm, nện mạnh vào một ngọn núi.

“Nhị sư huynh!”

Tiêu Y kinh hãi kêu lên.

Tiêu Y thấy nửa ngày trời mà Lữ Thiệu Khanh không quay lại thì mặt mũi tràn đầy lo lắng nhìn Thiệu Thừa: “Sư phụ, Nhị sư huynh không sao chứ?”

Thiệu Thừa mỉm cười, trấn an nói: “Yên tâm, không sao đâu.”

“Tiểu tử kia giao hoạt lắm, hắc nhân cơ hội này không muốn đánh nữa nên năm đó giả chết đấy.”

Sau khi Thiệu Thừa cảm nhận thấy khí tức Lữ Thiệu Khanh không có quá nhiều vấn đề, ánh mắt liền rơi trên người Kế Ngôn.

Giọng điệu ông ta hơi mất mát nói: “Đại sư huynh của con sắp đột phá rồi.”

“Có đồ đệ mạnh như vậy, làm sư phụ áp lực lớn lắm.”

Tiêu Y không biết nói gì về vấn đề này.

Nàng ta ngoại trừ bội phục chỉ có bội phục.

Theo như nàng ta biết, mười năm trước, Đại sư huynh của mình vẫn là một phạm nhân.

Mười năm, từ một kẻ phạm nhân có thể tiến vào Nguyên Anh kỳ, đây thiên phú nghịch thiên cỡ nào.

“Quá mạnh!”

Tiêu Y chỉ có thể cảm thán như vậy.

“Đại sư huynh lợi hại như vậy, con có thể đuổi theo kịp sao?”

Thiệu Thừa quay đầu lại nhìn nàng ta một cái, cười nói: “Đừng ỷ rỗi, cố gắng tu luyện còn có thể theo kịp bước chân sư

huynh của con.”

“Hôm nay đưa con tới đây vốn định cho con xem thử thực lực Nhị sư huynh của con, để con biết Nhị sư huynh con tuyệt đối không đơn giản như bề ngoài.”

Đây mới là mục đích Thiều Thừa dẫn Tiêu Y đến đây.

Để Tiêu Y biết gương mặt thật của Lữ Thiếu Khanh, không đến mức trong lòng hiểu lầm Lữ Thiếu Khanh nên có lời oán giận Lữ Thiếu Khanh.

Ôi chao, làm sư phụ thật không dễ dàng gì.

Để sư huynh muội đoàn kết mà tốn hết bao tâm trí.

Thiều Thừa cảm thán, lại nói: “Không ngờ bây giờ còn có thể cho con nhìn thấy Đại sư huynh của con đột phá.”

“Nhìn thật kỹ đi, sau này nó sẽ có lợi ích không đếm xuể đối với con đấy!”

Sau khi nói xong, Thiều Thừa lẳng không bay đi: “Con ở đây xem, ta đi hộ pháp cho Đại sư huynh con...”

Chương 23 - Kế Ngôn thành Nguyên Anh

Lữ Thiếu Khanh đứng trên núi, sau lưng là một cái hồ to.

Hắn nhìn Kế Ngôn bị sét đánh ở phía xa, vẻ mặt hơi buồn bực.

Khi Kế Ngôn nhẹ nhõm vượt qua một đạo lôi kiếp cuối cùng, khí tức không ngừng tăng lên, cuối cùng chậm rãi ổn định lại.

Một cỗ linh áp khổng lồ lấy Kế Ngôn làm trung tâm tràn ngập ra, mệnh môn ngàn dặm, động vật trong phương viên ấy nằm rạp trên mặt đất run lẩy bẩy.

Kế Ngôn đột phá, bước vào Nguyên Anh kỳ, trở thành một cao thủ Nguyên Anh kỳ.

“Đây chính là thiên tài.”

Lữ Thiếu Khanh thở dài một tiếng, giọng điệu cũng rất phiền muộn.

“Ở cùng với thiên tài, áp lực lớn thật.”

“Hiện tại ta mới Kết Đan tầng bảy, ít nhất phải tốn thêm hai năm mới có thể đột phá.”

“Dù có dùng đến phòng thời gian thì cũng phải mất hai tháng.”

“Hai vạn viên linh thạch hạ phẩm.”

“Thiếu tiền.”

Lữ Thiếu Khanh vỗ đầu mình.

Một vạn viên linh thạch hạ phẩm mới có thể giúp hắn được tu luyện một năm tại phòng thời gian trong giới chỉ.

Giờ hẵn rất thiếu tiền, cực kỳ thiếu.

“Xem ra cần phải nghĩ biện pháp kiếm tiền thôi.”

“Kiếm động cũng không biết có hiệu quả không, có hiệu quả thì có thể lời ít tiền.....”

Lữ Thiếu Khanh ung dung quay về Thiên Ngự Phong.

Tiêu Y đang ở đây chờ hẵn.

“Nhị sư huynh.”

Tiêu Y chạy tới, vẫy đuôi, hấp tấp giống như một chú cún.

“Sao thế? Không giận nữa à?”

Lữ Thiếu Khanh lườm nàng ta một cái.

Oán giận của Tiêu Y đối với hẵn, hẵn có thể cảm nhận được.

Hóa ra Nhị sư huynh biết hết rồi.

Tiêu Y cười khì khì phủ nhận nói: “Nhị sư huynh, huynh nói gì vậy, ta không có giận mà.”

Sau khi được chứng kiến sự lợi hại của Lữ Thiếu Khanh, Tiêu Y đã trở thành tiểu mê muội, sùng bái Lữ Thiếu Khanh đến ghê gớm.

Tiêu Y nghiêm túc nói, nói: “Ta biết Nhị sư huynh để cho ta đi làm công nhất định có lý do của huynh.”

Chắc hẳn sư phụ không sai, Nhị sư huynh làm như vậy là để nàng ta tôi luyện, có dụng ý riêng của Nhị sư huynh.

“Biết vậy là tốt, nếu không phải vì một ngàn viên linh thạch hạ phẩm kia, ta đã mặc kệ muội rồi.”

“Nhị sư huynh, huynh có thể nói cho ta biết vì sao lại bảo ta đi

làm công không? Làm sao có thể giúp ta lĩnh ngộ kiếm ý trong vòng hai tháng, sau đó đột phá Trúc Cơ kỳ?”

Trong lòng Tiêu Y ngửa ngáy, rất muốn biết Lữ Thiếu Khanh sẽ làm thế nào.

Sau khi được chứng kiến sự lợi hại của Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh, Tiêu Y cũng hận không thể biến mình trở nên lợi hại như hai người.

Nếu không mạnh lên một chút thì thật sự rất ngại khi nói là sư muội của hai người bọn họ.

Lữ Thiếu Khanh hai tay chấp sau lưng, không hề thỏa mãn lòng hiếu kỳ của Tiêu Y, chỉ thản nhiên nói: “Muội cứ làm theo ý ta, đến lúc đó tự nhiên sẽ biết.”

Được, Tiêu Y không hỏi tới nữa.

Nàng ta nhớ lại trận chiến lúc nãy, một lần nữa sùng bái nói: “Nhị sư huynh, huynh thật sự lợi hại, có thể đánh với Đại sư huynh như thế.”

Lữ Thiếu Khanh đầu ngẩng lên, ngạo nghễ nói: “Đương nhiên, nếu không phải vì thấy huynh ấy đang sắp đột phá, chắc chắn ta sẽ đè huynh ấy xuống đất đánh một trận.”

Đối với lời này, Tiêu Y không tin.

Nàng ta biết miệng của Nhị sư huynh mình là bộ phận cứng nhất trên người hắn.

Hôm nay Tiêu Y có một bụng câu hỏi, nàng ta lại hỏi một câu hỏi mới: “Nhị sư huynh, chiêu Vãn Thạch Đại Triệt Hoán thuật kia của huynh lợi hại quá.”

“Thật sự là Hỏa Cầu Thuật sao?”

Lữ Thiếu Khanh xoay người, xích lại gần một chút, vô cùng thần bí thấp giọng nói: “Dĩ nhiên không phải, đây là Tiên Hỏa

Cầu Thuật, lợi hại chứ?”

“Tiên Hỏa Cầu Thuật?” Tiêu Y bị hù dọa.

Nàng ta không tin, nhưng Hỏa Cầu Thuật đúng là không có được uy lực khủng bố như vậy.

Không phải do nàng ta không tin.

“Thế nhưng mà, sư phụ nói đây chỉ là Hỏa Cầu Thuật bình thường thôi.”

Lữ Thiếu Khanh cười nhạo một tiếng, xem thường nói: “Sư phụ thì biết cái gì?”

“Kiểu phạm nhân như sư phụ sẽ không thể lý giải loại thiên tài như ta đâu.”

Tiêu Y mắng: “Phì, muội chẳng thềm tin.”

“Nhị sư huynh, kiểu như huynh nếu ở nơi khác thì sẽ bị trục xuất khỏi sư môn rồi đấy.”

“Vậy muội có muốn học không?”

Tiêu Y lập tức thay đổi thái độ, cái đầu nhỏ như gà con mổ thóc: “Muốn!”

“Hi, đợi tâm trạng của Nhị sư huynh đây tốt lên rồi hẵng tính.”

Tiêu Y lập tức đổi sang sắc mặt lấy lòng: “Nhị sư huynh, huynh có mệt không, có cần muội đấm bóp không?”

Vẫn Thạch Đại Triệu Hoán thuật thực sự rất ngẫu, cũng rất kinh người.

Tiêu Y rất muốn học.

Lữ Thiếu Khanh phát phát tay nói: “Tránh sang một bên!”

“Mấy người sư phụ đâu rồi?”

“Đám người chương môn tới, sư phụ bảo ta ở đây chờ huynh, đừng để huynh, huynh...”

Tiêu Y chân chờ không nói hết câu cuối.

Lữ Thiếu Khanh biết Tiêu Y muốn nói gì, cười ha ha: “Đừng để ta tới đó đúng không, nói đùa, có mời ta ta cũng chẳng thèm tới.”

Nhị sư huynh quả nhiên thông minh, Tiêu Y gật đầu nói: “Sư phụ để bảo ta nói với huynh, chương môn cũng ở đó.”

Chương môn cũng ở đó, ta khờ mới đi.

Đi gặp chương môn, bị chương môn mắng, đây không phải tự đi rước nhục sao?

Lữ Thiếu Khanh vỗ đầu Tiêu Y một cái: “Được rồi, đi ngủ đi, nghỉ ngơi cho thật tốt.....”

Mặt Tiêu Y lộ vẻ khó khăn, nhìn về phía xa: “Thế nhưng, ta, ta muốn đi xem.”

“Xem cái quái gì.” Lữ Thiếu Khanh lại vỗ một cái, hung tợn nói: “Một đám lão đại Nguyên Anh kỳ đang tán gẫu, một Luyện Khí kỳ nhỏ bé như muội chạy tới hóng chuyện làm gì?”

“Đi về nghỉ ngơi cho ta, ngày mai tiếp tục đi làm công.”

Kế Ngôn đột phá trở thành Nguyên Anh kỳ.

Lăng Tiêu Phái không hề che giấu, mà còn nhân cơ hội này muốn cử hành đại điển ăn mừng.

Đại năng Nguyên Anh kỳ đã là chúa tể một phương.

Mỗi lần tăng thêm một vị Nguyên Anh kỳ, cũng có thể làm cho thực lực môn phái tăng thêm nhiều.

Lăng Tiêu Phái dĩ nhiên muốn mời thế lực khắp nơi ở Tề Châu đến đây tham gia khánh điển.

Gia tăng một vị cao thủ Nguyên Anh kỳ, đây là một chuyện lớn, đáng để chúc mừng.

Cũng có thể nhân cơ hội này khoe khoang với các thế lực thực lực của mình.

Tin tức Kế Ngôn trở thành đại năng Nguyên Anh kỳ đã nhanh chóng truyền khắp toàn bộ Tề Châu.

Thậm chí tin này còn lan truyền ra ngoài, các châu xung quanh cũng biết.

Tin tức này khiến rất nhiều người vô cùng rung động.

“Gạt người, đúng là gạt người mà, một thanh niên hai mươi mốt, hai mươi hai tuổi có thể trở thành đại năng Nguyên Anh kỳ, cũng bốc phét quá rồi đó.”

“Đây là sự thật, đây là đệ nhất thiên tài của Tề Châu chúng ta.”

“Thật sự là lợi hại, rốt cuộc làm thế nào mà làm được như vậy nhỉ?”

“Lăng Tiêu Phái khó lường quá, lại có được đệ tử như vậy, môn phái càng ngày càng hưng thịnh.”

“Kế Ngôn sư huynh quả nhiên là thần tượng của ta, quá nghịch thiên...”

“Đời ta không phải Kế Ngôn sư huynh sẽ không gả, ta muốn sinh con cho huynh ấy...”

“Người cũng không tự đi soi gương đi, Kế Ngôn sư huynh sẽ coi trọng loại như ngươi sao?”

“Muốn cưới, cũng là cưới ta!”

.....

“Kế Ngôn, tốt lắm, quả nhiên người không hổ là đối thủ của ta, người chờ đây, sớm muộn gì ta cũng sẽ đánh bại người.”

“Để thế nhân biết Trương Tông Long ta mới là đệ nhất Tề Châu.”

Quy Nguyên Các!

Đại đệ tử Thủ tịch Trương Tông Long sau khi biết Kế Ngôn bước vào Nguyên Anh kỳ, trong mắt lóe lên đầu chí nòng đậm, lập tức đi bế quan.

“Sư huynh, huynh không đi tham gia đại điển chúc mừng của Lăng Tiêu Phái sao?”

Giọng Trương Tông Long vang lên: “Vẫn còn ba tháng, vẫn đủ.....”

Song Nguyệt Cốc!

Một thiếu nữ da trắng hơn tuyết, trán mày ngài, nhan sắc tuyệt mỹ sau khi nghe được tin tức này, trầm mặc một lát.

Nàng ta chậm rãi mở miệng, giọng như tiếng nước suối róc rách, thấm vào lòng người.

“Kế Ngôn sư huynh đúng là thiên tài, ta còn lâu mới theo kịp.”

Một thiếu nữ bên cạnh lập tức nói: “Đại sư tỷ, tỷ cũng đừng khiêm tốn vậy.”

“Tỷ cũng không kém Kế Ngôn sư huynh bao nhiêu, bây giờ tỷ cũng là Kết Đan tầng tám.”

“Cũng sắp đạt tới Kết Đan kỳ tầng chín rồi, sau đó sẽ đột phá, tiến vào Nguyên Anh.”

Thiếu nữ được xưng là Đại sư tử là Đại đệ tử Thủ tịch của Song Nguyệt Cốc, Hạ Ngũ.

Sư muội bên cạnh nàng ta là Biện Nhu Nhu, cùng nàng ta tình như tỷ muội.

Hạ Ngũ nghe sư muội nói, lắc đầu nói: “Khó lắm.”

“Chưa nói đến Kế Ngôn sư huynh, ngay cả Trương Tông Long sư huynh của Quy Nguyên Các cũng mạnh hơn ta.”

“Hắn ta cũng đã bước một chân vào ngưỡng cửa, bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá Nguyên Anh kỳ.”

Biện Nhu Nhu khinh thường nói: “Hắn còn kém xa.”

“Hắn cũng không phải Kế Ngôn sư huynh, càng không phải là sư tử, không chừng cả đời này của hắn sẽ kẹt ở bước này.”

Hạ Ngũ mỉm cười, thủ đoạn xử sự bình thường của Quy Nguyên Các dĩ nhiên bị một vài người không thích.

Hạ Ngũ một lần nữa cảm thán: “Vẫn là Kế Ngôn sư huynh lợi hại, ở Luyện Khí kỳ đã lĩnh ngộ được kiếm ý.”

“Thiên phú này cả Tề Châu, thậm chí là cả Đại Lục đều đứng đầu.”

“Cho dù là ở Trung Châu cũng có rất ít người được như Kế Ngôn sư huynh.”

Biện Nhu Nhu nói: “Sư tử, người cũng rất lợi hại, thật đấy.”

Biện Nhu Nhu vô cùng tin tưởng Hạ Ngũ, quơ nắm đấm: “Ta tin tử nhất định sẽ vượt qua Trương Tông Long.”

Hạ Ngũ không háo thắng như vậy, nàng ta vô cùng lạnh nhạt nói: “Tranh giành những chuyện này có được gì?”

“Ta không có tâm tư này, cứ thuận theo tự nhiên thôi.”

“Đại diện chúc mừng của Lăng Tiêu Phái lần này muội có muốn đi không?”

“Muốn ạ!”

Mắt Biện Nhu Nhu sáng lên.

Hạ Ngữ nhìn về phía xa, ánh mắt bình tĩnh, giọng vẫn lạnh lùng: “Vậy đi chuẩn bị đi, ngày mai chúng ta xuất phát.”

“Nhanh như vậy sao? Không phải nói là ba tháng sau sao?”

Lần này giọng Hạ Ngữ có thêm vài phần mong chờ, nàng ta nói: “Ta đi tìm vài người cùng đi thăm dò một bí cảnh...”

Chương 24 - Lão bản, chắc không phải cô muốn trừ tiền công của sư muội ta đây chứ

Lữ Thiếu Khanh một lần nữa bước vào Tụ Tiên Lâu.

Vương Nghiêu nghênh đón: “Lữ sư huynh!”

“Huynh tới thăm Tiêu sư tỷ sao?”

Lữ Thiếu Khanh khoát tay nói: “Không phải, tìm cho ta một chỗ đi, không cần bao gian, ở bên ngoài là được rồi.”

“Ôi chao, mấy ngày nay không cách nào ở Thiên Ngự Phong được nữa, ngày nào cũng có người đến, phiền chết đi được.”

“Chẳng phải chỉ là một đột phá nho nhỏ, trở thành Nguyên Anh kỳ thôi sao? Có gì đáng ngạc nhiên vậy chứ?”

Sắc mặt Vương Nghiêu đỏ bừng, kìm nén đến khó chịu.

Hắn ta rất muốn chửi thề Lữ Thiếu Khanh.

Thế nào gọi là đột phá nho nhỏ chứ?

Thế nào gọi là ngạc nhiên?

Có người cả đời đều kẹt ở cảnh giới này, cả đời đều không thể trở thành Nguyên Anh được.

Mẹ nó ta hiện tại vẫn còn là Luyện Khí kỳ đây này.

Vương Nghiêu vội tranh thủ chạy đi, hắn ta sợ nếu tiếp tục đứng đây sẽ không kìm được chửi Lữ Thiếu Khanh một trận.

Lữ Thiếu Khanh ngồi ở đại sảnh này thì nhanh chóng nhìn thấy sư muội Tiêu Y.

Tiêu Y làm công ở đây đã sắp được một tháng.

So với lúc vừa bắt đầu, giờ Tiêu Y đã thay đổi rất nhiều.

Trên mặt nàng ta nở nụ cười, nhiệt tình chào hỏi khách nhân.

Đối mặt với lời trêu chọc của vài khách nhân, Tiêu Y ứng đối tự nhiên, nhẹ nhàng hóa giải.

Không tệ lắm.

Trong lòng Lữ Thiếu Khanh thầm nghĩ.

Lúc Tiêu Y vừa tới Thiên Ngự Phong, trên mặt vẫn còn chút non nớt.

Mặc dù không có tính cách đại tiểu thư ngang tàng hồng hách, nhưng vẫn là đại tiểu thư được nuông chiều.

Ở đây làm công, nàng ta được tiếp xúc với không khí chợ búa khiến tâm tính của nàng ta cũng thay đổi.

Sự thay đổi này mới là thứ Lữ Thiếu Khanh cần.

Tiêu Y vừa ra đời đã là đại tiểu thư Tiêu gia, có được sự sủng ái.

Là kẻ ngậm chìa khóa vàng để lớn lên.

Nàng ta chưa từng trải qua sự tôi luyện mài giũa của xã hội, tâm trí vẫn chưa đủ trưởng thành.

Theo Lữ Thiếu Khanh, muốn tu luyện thì trước tiên phải tu tâm.

Chỉ cần tâm thái ngay ngắn, tâm tính ổn định thì tu luyện mới làm ít đạt được nhiều.

Tiêu Y không phải thiên tài nhưng cũng không phải tầm

thường, thiên tư vẫn chấp nhận được.

Để nàng ta rèn luyện trước một chút rồi mới để nàng ta tu luyện chỉ có lợi chứ không có hại gì với nàng ta.

Lúc Lữ Thiệu Khanh tu luyện trong phòng thời gian của giới chỉ, một hai ngày đầu tiên hắn cũng không chịu được.

Về sau dần dần mười ngày, một tháng, vài tháng rồi đến một năm.

Mỗi lần tu luyện xong hắn đều có cảm giác trống vắng, tang thương.

Cho nên, hắn tu luyện xong nhất định phải nằm như xác chết, để bản thân được thả lỏng một chút.

Nếu không chắc chắn hắn sẽ phát điên.

“Không còn cách nào khác, ai bảo sư huynh của chúng ta là một kẻ biến thái cơ chứ?”

“Muốn là sư đệ, sư muội của huynh ấy, nhất định phải ổn định tâm tính, nếu không sẽ rất dễ sụp đổ.”

Lữ Thiệu Khanh thấp giọng nói.

Kẻ Ngôn quá lợi hại, thiên phú hơn người, chăm chỉ cố gắng.

Có người đồng môn như vậy, áp lực rất lớn.

Lại còn thường xuyên bị đả kích.

Nếu không có một đạo tâm kiên cố, vững chắc, sớm muộn gì cũng hỏng mất.

Tiêu Y vừa tới, tháng đầu tiên suýt chút nữa đã không kiên trì được.

Vì Lữ Thiệu Khanh phát hiện ra điểm này nên mới trước hết

bảo Tiêu Y tạm thời dừng tu luyện, bảo nàng ta ở lại đây làm công.

Tôi luyện lại tâm tính một chút rồi hẵng nói.

Giờ đã một tháng trôi qua, tâm tính của Tiêu Y đã khôi phục khá tốt rồi.

Cho nên, sau khi Lữ Thiếu Khanh ăn xong bữa cơm liền đi tìm Phương Hiểu.

Sau khi Phương Hiểu nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh liền cười nói: “Lữ công tử, công tử nói sẽ dẫn Kế Ngôn công tử đến chỗ ta ăn bữa cơm.”

“Đến bây giờ, ta vẫn chưa thấy Kế Ngôn công tử tới.”

“Chắc Lữ công tử quý nhân hay quên, đã quên mất chuyện này rồi?”

Hiện tại Kế Ngôn đang là đề tài nóng hổi hàng đầu ở Tề Châu.

Tất cả mọi người đều đang thán phục thiên tài trẻ tuổi này.

Một thanh niên chưa tới ba mươi tuổi đã trở thành Nguyên Anh kỳ.

Tiền đồ vô lượng.

Người như Kế Ngôn đến Tụ Tiên Lâu của nàng ta ăn bữa cơm, chắc chắn Tụ Tiên Lâu sẽ trở thành đệ nhất tửu lâu ở Lăng Tiêu thành.

Lữ Thiếu Khanh nói: “Không vội, không vội, giờ Đại sư huynh không rảnh.”

“Đợi rảnh tính sau.”

“Được, hy vọng Lữ công tử không gạt ta.”

Phương Hiểu cũng biết hiện Kế Ngôn không rảnh thật, nàng ta nói vậy chủ yếu là muốn rút ngắn mối quan hệ với Lữ Thiếu Khanh.

Là sư đệ của Kế Ngôn, có thể tạo mối quan hệ với Lữ Thiếu Khanh thậm chí còn có thể bắc cầu có mối quan hệ với Kế Ngôn, đối với nàng ta mà nói chỉ có lợi chứ không hại.

Hơn nữa...

Trong mắt Phương Hiểu che giấu đi sự hiểu kì.

Người trước mắt, cũng là một kẻ có thực lực kinh người.

Cũng không biết vì sao, hắn lại khiêm tốn như vậy.

So với Kế Ngôn vô cùng nổi tiếng, Lữ Thiếu Khanh lại khiêm tốn đến đáng sợ.

Cho dù là sư đệ của Kế Ngôn nhưng hắn vẫn im hơi lặng tiếng.

Theo lý mà nói, người nổi tiếng như Kế Ngôn, tất cả những người bên cạnh hắn ta đều sẽ được đào ra hết.

Nhưng Lữ Thiếu Khanh lại không bị như vậy.

Hắn như người vô hình, ở bên cạnh Kế Ngôn nhưng cũng không cách nào bị người khác biết được.

Nếu không phải vì cơ duyên xảo hợp nên Phương Hiểu đúng lúc thấy được thủ đoạn của Lữ Thiếu Khanh, thì nàng cũng sẽ bị Lữ Thiếu Khanh qua mặt.

Tuy nhiên, cho dù biết nàng ta cũng không dám vạch trần, nàng ta còn muốn sống vài năm nữa.

Tiếp đó, Phương Hiểu liền lên tiếng dò hỏi: “Lữ công tử, công tử tìm ta có chuyện gì sao?”

Lữ Thiếu Khanh nói: “Ta phải dẫn sư muội về, phiên lão bản giúp ta kết tiền công của sư muội ta đi.”

“Nhanh vậy sao? Còn chưa tới một tháng mà.”

Lữ Thiếu Khanh nói: “Còn thiếu một hai ngày, mặc kệ đi.”

“Nhưng đã nói làm một tháng thì làm một tháng đi.”

“Thiếu mấy ngày, ta khó tính tiền công lắm.”

Chủ yếu là, để Tiêu Y làm công chỗ nàng ta, nàng ta có thể kéo gần mối quan hệ với Lữ Thiếu Khanh, Tiêu Y hơn.

Có Tiêu Y ở đây, thỉnh thoảng Lữ Thiếu Khanh sẽ chạy đến chỗ nàng ta.

Tới lui như vậy, quan hệ giữa mọi người chẳng phải sẽ thân quen hơn sao?

Có giao tình với cao thủ như Lữ Thiếu Khanh tóm lại cũng không phải chuyện xấu.

Cho nên, Phương Hiểu không muốn để Tiêu Y rời đi.

Tuy nhiên, Lữ Thiếu Khanh nghe thấy thời này liền cảnh giác nhìn chăm chăm Phương Hiểu.

“Lão bản, không phải cô định trừ tiền công của sư muội ta đấy chứ?”

“Cô làm vậy không thấy xấu hổ sao? Khuê nữ nhà người ta làm công ở đây, đổ mồ hôi nước mắt, cực khổ kiếm chút tiền, vậy mà cô còn định cắt xén tiền công.”

“Lão bản, làm người không thể lòng dạ đen tối như vậy đâu.”

Phương Hiểu: ...

Chương 25 - Sư huynh, muội viết hết tên người khi để mình vào quyển sổ nhỏ rồi

Phương Hiểu khiếp sợ nhìn Lữ Thiếu Khanh, hận không thể xé nát cái miệng tiện của tên này.

Ta cần gì phải làm thế hả?

Ta tồi tệ đến mức như vậy sao?

Trong lòng ngươi ta là người như vậy đấy à?

Còn cắt xén tiền công, Phương Hiểu ta có cần phải làm thế không?

Để xây dựng mối quan hệ với những người như thế này, trái tim phải có năng lực chịu đựng mạnh mới được.

Phương Hiểu bại trận, nàng ta chỉ có thể tìm đến Tiêu Y.

Sau khi Tiêu Y biết mình không cần làm công ở đây nữa, nàng ta chẳng những không vui mà còn lộ vẻ thất vọng.

“Nhanh như vậy sao?”

Lữ Thiếu Khanh ngạc nhiên: “Nha đầu này, muội làm công đến ngốc luôn rồi à?”

“Lúc đầu là ai nói không muốn làm công?”

“Giờ thì nghiện luôn rồi à?”

Tiêu Y cười hì hì nói: “Nhị sư huynh, ta phát hiện làm công ở đây thật sự rất thoải mái, đây là việc trước đây ta chưa từng làm bao giờ.”

Lữ Thiếu Khanh nói: “Được rồi, còn có một tháng nữa, nên

quay về tu luyện rồi.”

Tiêu Y lại hỏi lần nữa: “Nhị sư huynh, huynh thật sự có cách giúp ta lĩnh ngộ kiếm ý trong vòng một tháng, bước vào Trúc Cơ kỳ à?”

Phương Hiểu cũng mang theo tia mong chờ nhìn Lữ Thiểu Khanh, muốn xem thử Lữ Thiểu Khanh trả lời nàng ta như thế nào.

Những ngày qua, dưới sự cố gắng lung lạc của nàng ấy, Tiêu Y và nàng ấy đã trở thành bằng hữu rồi.

Tiêu Y cũng kể cho nàng ấy không ít chuyện.

Trong đó bao gồm chuyện Lữ Thiểu Khanh hứa với Kế Ngôn trong hai tháng sẽ giúp Tiêu Y lĩnh ngộ kiếm ý và tiến vào Trúc Cơ kỳ.

Nhưng, làm sao có thể làm được như vậy?

Hoặc có thể nói, đây là chuyện con người có thể làm được sao?

Có nhiều người bỏ ra cả năm trời cũng không thể đột phá được một cảnh giới nhỏ.

Giờ Tiêu Y chẳng qua chỉ là một Luyện Khí kỳ tầng tám, hơn nữa chỉ vừa mới đột phá không bao lâu.

Giờ Tiêu Y còn làm công ở tửu lâu nàng ấy một tháng, nói cách khác, Lữ Thiểu Khanh chỉ còn một tháng nữa để giúp Tiêu Y đột phá.

Hơn nữa còn đột phá liên tục hai tầng.

Đồng thời, còn phải lĩnh ngộ kiếm ý.

Đây là chuyện con người có thể làm được sao?

Phương Hiểu rất muốn chửi thề.

Khoác lác thì cũng đừng khoác lác bằng cách này chứ.

Kiểm ý cứ nói lĩnh ngộ là lĩnh ngộ được sao?

Nếu kiểm ý thực sự dễ dàng lĩnh ngộ như vậy thì đường cái ngoài kia bị đập nát lâu rồi.

Ngay cả Đại đệ tử Thủ tịch của Quy Nguyên Các và Song Nguyệt Cốc còn chưa lĩnh ngộ được kiểm ý đâu đấy.

Thiên Ngự Phong các người có hai người lĩnh ngộ kiểm ý là một tổ Thiên Ngự Phong độ lắm rồi.

Bây giờ ngươi còn muốn giúp tiểu sư muội cùng lĩnh ngộ kiểm ý?

Ngươi định lên trời luôn à?

Lữ Thiếu Khanh nhìn thấy tai Phương Hiểu vênh lên.

Hắn bĩu môi nói với Tiêu Y: “Ta có lòng tin với muội, còn muội có tự tin không?”

Tiêu Y muốn khóc:

“Nhị sư huynh, ta không tự tin.”

Đại sư huynh là yêu nghiệt, huynh cũng là thiên tài, duy chỉ có ta chẳng là gì cả.

Vì sao các huynh lại có lòng tin lớn đối với ta như vậy?

Lữ Thiếu Khanh nói: “Đúng vậy đấy, bản thân muội cũng biết mình không có lòng tin.”

“Thế nhưng...” Tiêu Y chần chờ: “Chính miệng huynh đã đồng ý với Đại sư huynh.”

Lữ Thiếu Khanh nói: “Đồng ý với huynh ấy thì sao? Đó là Quyền Nghi Chi Kế để lừa huynh ấy của ta đây!”

“Nếu không làm sao ta có thể cứu được muội từ trong ma trảo của huynh ấy, làm sao lừa được huynh ấy một ngàn viên linh thạch?”

“Là như vậy sao?”

Không biết vì sao, trong lòng Tiêu Y hơi thất vọng.

Nàng ta còn tưởng Lữ Thiếu Khanh có cách giúp nàng ta lĩnh ngộ kiếm ý trong một tháng ngắn ngủi, bước vào Trúc Cơ kỳ.

“Nếu không thì sao?”

“Muội thật sự nghĩ ta là tiên nhân à?”

Sau khi Phương Hiểu nghe xong thì cũng hơi thất vọng, nhưng phần lớn là thở phào một hơi.

Nếu là thật, nói không chừng nàng ấy sẽ phát điên mất.

Vẫn may, vẫn may, tất cả mọi người đều là người bình thường

Biến thái một chút thì còn được, quá biến thái, sẽ khiến người ta không cách nào sống nổi.

Lữ Thiếu Khanh nói với Tiêu Y: “Muội ra ngoài một chút, ta có chút chuyện cần thương lượng với lão bản.”

Phương Hiểu lại cố ý nói: “Tiểu Y muội muội, muội đợi chút, đây là tiền công tháng này của muội.”

“Tổng cộng một ngàn hai trăm bảy mươi linh thạch hạ phẩm, cất kỹ nhé.”

Tiêu Y lại nói: “Hiểu Hiểu tỷ tỷ, không cần, ta không cần.”

Lữ Thiếu Khanh không chút khách khí giành lại, trừng mắt với

Phương Hiểu một cái.

Sau đó hắn nói với Tiêu Y: “Sao lại không cần, không thể để mấy nhà tư bản này kiếm lợi được.”

“Muội không cần, Nhị sư huynh nhận giúp muội...”

“Cái này...”

Phương Hiểu vẫn đánh giá thấp sự vô sỉ của Lữ Thiếu Khanh rồi.

Tiêu Y có ý kiến: “Nhị sư huynh, đây là linh thạch của Hiểu Hiểu tỷ tỷ, sao muội có thể không biết ngại mà nhận được chứ?”

Lữ Thiếu Khanh nói: “Cái gì mà linh thạch của nàng ta? Đây là do muội cần cù lao động kiếm được.”

“Nên không thể để nhà tư bản hưởng lợi được.”

Phương Hiểu tò mò: “Nhà tư bản cái gì?”

“Vì tiền bất nhân, bóc lột đến tận xương tuỷ, trốn thuế nợ thuế, đầu cơ trục lợi, cưỡng đoạt cướp bóc, đây chính là nhà tư bản.”

Phương Hiểu tức giận đến mức trợn trắng mắt, trực tiếp vạch trần: “Tiêu Y muội muội, Nhị sư huynh của muội bảo ta đưa tiền công của muội cho hắn, không đưa cho muội.”

Tiêu Y nhìn về phía Lữ Thiếu Khanh, trên mặt không hề lộ vẻ bất ngờ.

Đây là chuyện Nhị sư huynh có thể làm được.

Lữ Thiếu Khanh không nhìn ánh mắt u oán của Tiêu Y: “Muội còn nhỏ, ta sợ muội bị người ta lừa.”

“Linh thạch này ta thay muội bảo quản trước, đợi muội trưởng

thành ta trả lại muội sau.”

Tiêu Y đã không còn muốn nói nữa.

Ta đã mười sáu tuổi rồi, còn nhỏ nữa sao?

Hơn nữa linh thạch vào tay huynh rồi, còn có thể trở về tay ta sao?

Tiêu Y không hề ôm chút hi vọng nào với linh thạch của mình.

Phương Hiểu cạn lời.

Người này thật là vô sỉ.

Nói dối trắng trợn mà mặt không đỏ chút nào.

Phương Hiểu nói với Tiêu Y: “Tiêu Y muội muội, muội thật sự không cần tiền công của muội à?”

Tiêu Y nói: “Được rồi, đưa cho Nhị sư huynh đi!”

Tiêu Y xuất thân gia tộc lớn nên chương mắt chút linh thạch này.

Hơn nữa, đây là Nhị sư huynh của nàng ta, thích cầm thì cầm đi.

Phương Hiểu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Nha đầu này, sao có thể như vậy chứ?”

“Thứ thuộc về muội thì đương nhiên phải lấy về chứ.”

Lữ Thiếu Khanh nói với Phương Hiểu: “Lão bản, tư bản cô đừng có đứng đây châm ngòi mối quan hệ của sư huynh muội chúng ta nhé.”

“Đi nào sư muội, đừng học thói xấu của nhà tư bản.”

Câu này chọc Phương Hiểu tức đến mức giậm chân.

Tiêu Y vẫy tay từ biệt Phương Hiểu, cười hì hì theo sau.

Sau đó nàng ta móc ra từ trong ngực một quyển sổ nhỏ: “Nhị sư huynh, huynh nói nếu ai khi dễ muội thì phải nhớ kỹ, muội ghi lại hết vào đây rồi...”

Chương 26 - Nguy hiểm trong nhà Nhị sư huynh? Làm sao có thể

Phương Hiểu ở phía sau nghe được, cảm thấy ngạc nhiên và không thể tin được.

Nha đầu người thật sự có một quyền số nhỏ sao?

Hai người không đi xa, nên Phương Hiểu còn có thể nghe được cuộc nói chuyện của bọn họ.

Lữ Thiếu Khanh cũng rất kinh ngạc: “Không phải chứ, muội nhỏ mọn như vậy sao?”

Tiêu Y nói: “Những người này đều là người đáng ghét, ta muốn đập chết bọn họ.”

Lữ Thiếu Khanh lắc đầu: “Chắc chắn, cái này thì muội sai rồi. Người ta bỏ tiền tới nơi này ăn cơm, khách hàng chính là thượng đế, mở miệng nói vài câu với muội thì sao chứ?”

“Thượng đế là gì?”

“A, muội có thể hiểu là Tiên Đế.”

Tiêu Y khinh thường nói: “Tiên Đế mới không hạ lưu như vậy đâu. Dựa vào cái gì mà họ đến ăn cơm còn có thể đùa giỡn ta? Nhị sư huynh, hay là huynh giúp ta giáo huấn bọn họ một trận được không? Trên này ta còn ghi rõ bọn họ ở đâu hay là dùng chân ở đâu trong thành Lăng Tiêu đấy.”

Thanh âm chắc chắn của Lữ Thiếu Khanh tiếp tục vang lên: “Chắc chắn, độc nhất là lòng dạ đàn bà.”

“Nhị sư huynh, đây là thứ mà huynh bảo ta ghi nhớ mà.”

Giọng Tiêu Y vừa tức vừa gấp.

Lữ Thiếu Khanh nói: “Quên đi, quên đi, không nên quá để ý loại chuyện này. Hơn nữa, nếu ta đi trả thù bọn họ, nơi này của Phương lão bản phải làm sao bây giờ? Chẳng may ảnh hưởng đến việc làm ăn của Phương lão bản thì không tốt. Muội còn gọi người ta là Hiếu Hiếu tử tử đấy, làm người có chút lương tâm được hay không? Rộng lượng một chút, tầm nhìn lớn hơn một chút...”

Phương Hiếu nghe xong, có chút ngạc nhiên.

Gia hỏa này lại tốt bụng như vậy sao.

Xem ra làm người cũng không tệ, rất biết suy nghĩ vì người khác.

Phía bên ngoài, Lữ Thiếu Khanh cất quyển sổ nhỏ của Tiêu Y đi: “Cái này tạm thời để ở chỗ ta. Từ giờ trở đi, nhiệm vụ của muội là lĩnh ngộ kiếm ý, đột phá tiến vào Trúc Cơ kỳ trong vòng một tháng.”

Tiêu Y ngây dại.

“Nhị sư huynh, vừa rồi huynh đâu có nói như vậy đâu.”

Lữ Thiếu Khanh nói: “Vừa rồi không phải có người ngoài sao? Lời cũng không cần nói quá vẹn toàn, chẳng may làm không được thì rất dễ mất mặt.”

Không biết vì sao, trong lòng Tiêu Y vui vẻ, tràn ngập chờ mong.

“Nhị sư huynh, ta nên làm như thế nào?”

Chứng kiến sự lợi hại của hai vị sư huynh, Tiêu Y cũng khẩn trương hy vọng mình có thể trở thành người lợi hại như hai vị sư huynh.

Lữ Thiếu Khanh nói: “Trở về nghỉ ngơi một đêm, ngày mai đi đến kiếm động rồi.”

“Kiểm, kiểm động?”

Sắc mặt Tiêu Y trắng bệch.

Kiểm động đã để lại cho nàng ấn tượng quá sâu sắc.

“Nhị sư huynh, cái này, cái này, có, có thể quá nguy hiểm hay không? Có thể không đi được không?”

Lữ Thiếu Khanh nhìn nàng, đầu Tiêu Y dần dần cúi xuống.

Lữ Thiếu Khanh nói: “Yên tâm đi, ta không phải loại gia hỏa không đáng tin cậy như Đại sư huynh, đi vào kiểm động qua tay ta sẽ không có vấn đề gì.”

Lời này sao nghe cứ là lạ.

Nếu so sánh huynh với Đại sư huynh, huynh mới càng giống gia hỏa không đáng tin cậy mới đúng chứ?

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Y liền tới tìm Lữ Thiếu Khanh.

Nhưng Lữ Thiếu Khanh vẫn chưa rời giường.

Tiêu Y đã có quan hệ hết sức tốt đẹp với Lữ Thiếu Khanh, nên nàng cũng không ngốc nghếch chờ đợi, trực tiếp gõ cửa.

“Nhị sư huynh, Nhị sư huynh rời giường.”

Lữ Thiếu Khanh không có động tĩnh gì, ngược lại là Tiểu Hồng bay ra.

“Tiểu Hồng, Nhị sư huynh đâu?”

Tiểu Hồng dùng đầu cọ cọ hai má Tiêu Y, kêu hai tiếng.

“Nhị sư huynh còn chưa rời giường sao?”

Tiêu Y dậm chân: “Rõ ràng huynh ấy bảo ta dậy sớm một chút

rồi đi tìm huynh ấy, vậy mà huynh ấy lại ngủ nướng, đáng giận mà.”

Tiêu Y tức giận một chưởng đẩy cửa phòng ra muốn trực tiếp xông vào, nhưng lại bị Tiểu Hồng gọi lại.

Tiểu Hồng bay tới trước mặt nàng, kêu chi chi tra tra.

“Tiểu Hồng, ngươi nói là có cạm bẫy?”

Tiểu Hồng bay đến trên tay Tiêu Y, gật gật cái đầu nhỏ, sau đó mở cánh và kêu hai tiếng.

“Hơn nữa còn là loại rất nguy hiểm?”

Tiêu Y giật mình, sau đó nhìn thoáng qua bên trong.

Bên trong vô cùng bình tĩnh, một chút cũng nhìn không ra có cái gì nguy hiểm.

Chính là một đại sảnh bình thường, qua đại sảnh, đi vào bên trong chính là phòng của Nhị sư huynh.

Cách bố trí kiến trúc của căn nhà không khác gì nơi Tiêu Y nàng ở.

Tiêu Y không quá tin tưởng: “Thoạt nhìn rất bình tĩnh, không có gì nguy hiểm mà.”

Tiểu Hồng lại kêu hai tiếng, bảo nàng không được xông loạn.

Tiêu Y vỗ đầu Tiểu Hồng đang lo lắng, nói: “Không có việc gì, ta không xông loạn, ta chỉ đi vào đánh thức Nhị sư huynh thôi.”

Tiêu Y rất khó tin trong gian phòng này có cạm bẫy gì.

Nàng không nghe Tiểu Hồng khuyên can, đẩy cửa đi vào.

Nhưng mà, khi nàng vừa bước một bước vào đại sảnh, cảnh

sắc trước mắt nhanh chóng biến hóa.

Đợi đến khi Tiêu Y phản ứng lại, nàng đã bị vây ở trên một vách núi.

Vùng đất dưới chân bị cháy đen, tro trụi.

Phía sau là một vùng đất màu đen liếc mắt nhìn không thấy tận cùng, làm cho người ta sợ hãi. Bên dưới vách đá là một miệng núi lửa khổng lồ, bốc cháy dữ dội.

Một lượng lớn nham thạch nóng chảy đang cuộn cuộn, thỉnh thoảng còn phun ra từng đợt hỏa diễm.

Ngọn lửa màu đỏ bốc lên trời với nhiệt độ khủng khiếp, làn sóng nhiệt vô tận dâng lên hết đợt này đến đợt khác.

Khuôn mặt Tiêu Y bị nướng đến đỏ bừng, nàng cảm giác cả người đều sắp bị nướng chín.

Đây là, đây là giả thôi nhi.

Tiêu Y hoảng hốt.

Nàng rõ ràng là bước vào trong phòng Nhị sư huynh mà, vì sao lại đột nhiên xuất hiện ở chỗ này?

Là truyền tống trận hay là huyền trận? Dù là cái nào thì nàng đều không dám lộn xộn.

Cho dù chỉ là huyền trận, cũng có thể đặt người vào chỗ chết.

Tiêu Y khóc.

Vì sao trong đại sảnh của Nhị sư huynh lại có thứ như vậy? Huynh ấy muốn làm gì?

Tiêu Y không dám loạn động.

Nàng chỉ có thể lớn tiếng hô to: “Nhị sư huynh, Nhị sư huynh,

là ta đây, sư muội đây, Nhị sư huynh...”

Thanh âm truyền đến thật xa, nhưng không có tiếng Lữ Thiếu Khanh đáp lại.

Miệng núi lửa phía dưới dường như có động tĩnh.

Nham thạch nóng chảy vốn chậm rãi cuộn cuộn bỗng nhiên kịch liệt sôi trào. Núi lửa sắp phun trào.

Phía dưới dường như có vô số Hỏa Long đang ngủ say, hiện tại chúng nó đều đang bắt đầu tỉnh lại.

Nham thạch nóng chảy quay cuồng giống như Hỏa Long xoay người.

Nhiệt độ xung quanh càng ngày càng cao, Tiêu Y cảm nhận được độ ẩm trong cơ thể mình không ngừng mất đi.

Nàng càng hoảng sợ hơn, quay lại muốn bỏ chạy, nhưng không chạy được mấy bước, mặt đất đã rung động kịch liệt.

Núi lửa phun trào.

Nham thạch nóng chảy đỏ thẫm trong khói đen cuộn cuộn phun thẳng hướng bầu trời.

Giống như từng con Hỏa Long tỉnh lại, bay lên trời, gầm gừ bắt đầu trắng trợn phá phách.

Vô số nham thạch nóng chảy rơi xuống đầu Tiêu Y...

Chương 27 - Thiên Ngự Phong có một thiên tài là được rồi

Nàng sẽ chết sao?

Khi Tiêu Y thấy mình sắp bị dung nham bao vây, khung cảnh trước mặt đột nhiên thay đổi.

Nàng lại xuất hiện trong đại sảnh của Lữ Thiếu Khanh.

Nhìn mọi thứ trước mắt, Tiêu Y cảm thấy giống như đã trải qua mấy đời, cảm giác như một giấc mơ.

“Nhị, Nhị sư huynh!”

Tiêu Y nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh trước mặt.

Lữ Thiếu Khanh ngáp một cái hỏi: “Sao muội lại ở đây?”

“Kít tra...”

Tiểu Hồng lại bắt đầu kêu lên ngay phía trên đầu hắn.

Sau đó bay lên vai Tiêu Y.

Lữ Thiếu Khanh lắc đầu thở dài: “Người trẻ tuổi, sao muội lại gấp gáp như vậy làm gì? Không thể đợi thêm một chút nữa sao? Cứ nhất định phải xông vào gọi ta dậy sao?”

Tiêu Y còn chưa tỉnh hồn: “Nhị sư huynh, vừa rồi, vừa rồi là làm sao vậy?”

Lữ Thiếu Khanh không giải thích, nói: “Sau này đừng tùy tiện vào nhà người khác, đây không phải chuyện đùa đâu. May mà muội tới chỗ ta đây, nếu như muội đột nhập vào phòng Đại sư huynh, có lẽ muội đã bị loạn kiếm đâm chết rồi.”

Nếu như là trước đó, Tiêu Y nhất định sẽ xem thường.

Nhưng kinh nghiệm vừa rồi làm nàng không dám nghi ngờ lời nói của Lữ Thiếu Khanh.

Tiêu Y ngoan ngoãn gật đầu, trải qua lần này, nàng biết mình sai rồi.

Nếu vừa rồi Lữ Thiếu Khanh không xuất hiện kịp thời, nàng nhất định sẽ lãnh ít dữ nhiều.

Đây hẳn là trận pháp hoặc cấm chế do Nhị sư huynh bố trí để ngăn chặn có người đột nhập.

Nhìn thấy dáng vẻ chưa tỉnh hồn của Tiêu Y, Lữ Thiếu Khanh vỗ vỗ đầu nàng nói: “Được rồi, không sao. Đừng sợ.”

Sau đó mắng Tiểu Hồng: “Con chim ngọc ngà, đi tìm kẹo đi.”

Tiêu Y lập tức bĩu môi phản đối: “Nhị sư huynh, ta cũng không phải trẻ con.”

“Ta thấy muội đều sắp khóc rồi, vừa rồi muội không tè ra quần chứ?”

Mặt Tiêu Y đỏ lên: “Nhị sư huynh, huynh lưu manh.”

Lữ Thiếu Khanh khinh thường: “Lưu manh? Cho dù là lưu manh, khi đối mặt với một Thái Bình công chúa như muội, cũng sẽ không để ý tới muội đâu, ngoại trừ biến thái.”

“Hừ!”

Mặt Tiêu Y càng đỏ hơn.

Biết mình vừa nói Lữ Thiếu Khanh hơi quá, nàng vội vàng đổi chủ đề: “Nhị sư huynh, hôm nay huynh nói sẽ đưa ta vào kiếm động mà.”

Lữ Thiếu Khanh nói: “Tự muội đi vào đi, muội còn nhỏ sao?”

Tiêu Y ngưng ngừng nói: “Ta, ta sợ.”

Trải nghiệm vào kiếm động ngày hôm đó để lại ấn tượng quá sâu sắc, làm nàng đến giờ nhớ lại mà lòng còn sợ hãi.

Lữ Thiếu Khanh khinh thường: “Còn nói là không phải trẻ con, chỉ vậy mà đã bị dọa sợ rồi sao?”

“Nhị sư huynh, huynh dẫn ta đi đi, bây giờ huynh phải có trách nhiệm với ta.”

Lữ Thiếu Khanh khịt mũi: “Hừ, đừng nói những lời gây hiểu lầm như vậy. Nhị sư huynh của muội còn chưa có đạo lý, nếu ta bị lời nói của muội hại, ta sẽ phải đánh chết muội đấy.”

Tiêu Y hừ nói: “Không phải huynh cũng có quan hệ rất tốt với Đại sư huynh sao? Hai người cứ thẳng thắn sống cùng nhau là được rồi.”

Lục Thiếu Thanh nói với vẻ mặt nghiêm túc: “Bớt nói hươu nói vượn đi. Sư huynh ta và ta bất hòa với nhau, không đội trời chung, cái gì mà quan hệ tốt chứ? Nếu còn nói nhảm nữa, ta sẽ lập tức đánh muội đấy.”

Đối với loại lời này, Tiêu Y hoàn toàn không tin.

Nàng cũng không phải kẻ ngốc, nàng đã ở Thiên Ngự Phong hơn hai tháng, vậy mà còn chưa rõ sao?

Thiều Thừa, Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh.

Thái độ giữa ba người bọn họ bình thường không tốt lắm, mắng mắng chửi chửi, thậm chí còn rút kiếm về phía nhau.

Đặc biệt là Lữ Thiếu Khanh, không có tôn ti, mắng Đại sư huynh Kế Ngôn có bệnh, cũng không nể mặt mũi với sư phụ.

Nhưng nàng biết rất rõ rằng đây là biểu hiện cho mối quan hệ

sâu sắc giữa ba người. Nàng cũng yêu thích bầu không khí này.

Ở nơi này không có quy tắc nào, có thể làm bất cứ điều gì nàng muốn, vô cùng tự do.

Tiêu Y thấy Lữ Thiệu Khanh không chịu thừa nhận, liền cảm thấy thú vị.

“Nhị sư huynh, nhanh lên, mau đưa ta đến kiếm động.”

Nàng muốn trở nên mạnh mẽ hơn, nhất định phải có tư cách ở lại Thiên Ngự Phong, không làm sư phụ sư huynh mất mặt. Để thực sự trở thành một phần của Thiên Ngự Phong.

“Đi thôi, đi thôi...”

“Nôn nóng là không thể được, từ từ sẽ đến.” Lữ Thiệu Khanh tiếp tục giáo dục nàng trên đường đi: “Đừng học Đại sư huynh. Đại sư huynh của muội là một tên biến thái, Thiên Ngự Phong chúng ta có một tên biến thái là được rồi. Chỉ cần thành thật làm từng bước, giữ một tâm trí bình thường là được.”

Tiêu Y hỏi: “Nhị sư huynh, huynh thì sao? Huynh nhỏ hơn Đại sư huynh, nhưng thực lực của huynh cũng không thua kém gì Đại sư huynh.”

Lữ Thiệu Khanh ngẩng đầu lên, hần tự hào nói: “Đừng so với ta. Người với người là không thể so sánh.”

Nhìn thấy dáng vẻ của Lữ Thiệu Khanh, Tiêu Y nhăn mũi: “Huynh có thể làm được, nhưng vì sao ta lại không làm được?”

Lữ Thiệu Khanh nói: “Ta là thiên tài.”

Đối với Lữ Thiệu Khanh, đây chỉ là một lời tinh tướng.

Nhưng đối với Tiêu Y, đây là sự thật.

Nàng thừa nhận, Lữ Thiếu Khanh quả nhiên là một thiên tài.

Không phải thiên tài mới có thể đánh Kế Ngôn thành như vậy sao?

Theo cái nhìn của Tiêu Y, Kế Ngôn có thể đánh bay Lữ Thiếu Khanh là vì cảnh giới của huynh ấy cao hơn Lữ Thiếu Khanh.

Nếu như cùng một cảnh giới, hai người đánh nhau, ai thua, ai thắng cũng chưa chắc chắn.

Tiêu Y ngâm nga: “Hai huynh đều là thiên tài, ta không phải thiên tài, cho nên ta lại càng phải cố gắng hơn.”

Lữ Thiếu Khanh nói: “Đương nhiên cần nỗ lực, nhưng chúng ta cũng không được vội vàng. Dù sao cho dù muội có cố gắng đến đâu thì không không đuổi kịp, chỉ bằng cứ để nó từ từ đến.”

Tiêu Y không nói nên lời: “Nhị sư huynh, huynh đang cố vũ hay là đả kích ta vậy?”

“Ta ăn ngay nói thật thôi mà...”

...

“Đây là Thiên Ngự Phong sao?”

Phong chủ Xích Nguyệt Phong nói với vài người phía sau: “Đúng vậy, đây chính Thiên Ngự Phong, mọi người đừng đột nhập hay gây phiền phức gì.”

“Vâng.”

“Tiêu Sâm thúc thúc không biết Tiêu Y muội muội ở đâu sao?”

Một thiếu nữ trẻ trạc tuổi Tiêu Y lớn tiếng hỏi.

Tiêu Sâm lạnh lùng liếc mắt nhìn nàng ta, nói: “Tiêu Quần,

đừng tưởng rằng ngươi là tôn nữ của Đại trưởng lão thì có thể không cần kiêng nể gì cả. Tiêu Y bây giờ không chỉ đơn giản là tiểu thư của Tiêu gia nữa, nàng còn là đệ tử thân truyền của Thiên Ngự Phong, còn là người của Lăng Tiêu Phái. Ta biết ngươi có mâu thuẫn với nàng, nhưng ta cảnh cáo ngươi, đừng gây sự ở chỗ này. Nếu xảy ra chuyện gì, ta sẽ không bảo vệ ngươi đâu.”

Thiếu nữ tên Tiêu Quân bị Tiêu Sấm cảnh cáo, vội vàng cúi đầu xuống: “Tiêu Sấm thúc thúc dạy phải.”

Tiêu Sấm hừ một tiếng, không nói tiếp.

Hắn nói: “Lần này ngươi tới đây là để thay mặt Tiêu gia chúc mừng Kế Ngôn sư diệt, không được đánh mất lễ tiết.”

Sau đó, ông nói với một người trẻ tuổi khác: “Bác Viễn, ngươi đi theo ta.”

“Những người khác đợi ở đây, đừng đi loạn xung quanh.”

Nói xong, ông rời đi cùng sứ giả của gia chủ là Tiêu Bác Viễn.

Về mặt Tiêu Quân đầy bất mãn: “Hừ, ta cũng muốn gặp Kế Ngôn công tử. Chết tiệt, sao không mang ta đi cùng chứ?”

Ngay lập tức có một người bên cạnh nàng ta nói: “Ta e là Phó gia chủ cố ý làm như vậy. Dù sao ông ta cũng là thân thúc thúc của Tiêu Y...”

Chương 28 - Đường tử của Tiêu Y

Trong lòng Tiêu Quần vô cùng bất mãn.

Trong mắt thậm chí còn mang theo sự phẫn hận.

“Hừ, cũng bởi vì Tiêu Y là cháu gái ruột của ông ta, cho nên ông ta đi cửa sau, giúp Tiêu Y bá nhập vào Thiên Ngự Phong, trở thành thân sư muội của Kế Ngôn công tử. Lúc đầu danh ngạch này vốn là của ta. Hôm nay tới nơi này cũng không cho ta đi gặp Kế Ngôn sư huynh, đáng giận.”

Tiêu Quần nhìn Tiêu Sấm bất công rời đi, rất là bất mãn.

Nhưng nàng ta không có cách nào.

Tiêu Sấm là đại năng Nguyên Anh kỳ, lại là Phong chủ Xích Nguyệt Phong của Lăng Tiêu Phái, ông ta cũng có địa vị rất tôn sùng ở Tiêu gia.

Mặc dù gia gia của nàng ta là đại trưởng lão, nhưng cũng không có biện pháp gì với ông ta.

“Ôi, Tiêu Quần tử tử, đó không phải là Tiêu Y sao?”

Người bên cạnh nàng ta bỗng nhiên chỉ vào cách đó không xa nói.

Tiêu Quần nhìn về hướng người đó chỉ, chỉ thấy Tiêu Y đang vui vẻ đi cùng một người trẻ tuổi.

Nhìn thấy nụ cười trên mặt Tiêu Y, trong lòng Tiêu Quần càng thêm khó chịu.

Nàng ta cảm thấy vị trí đệ tử thân truyền của Thiên Ngự Phong, thân sư muội của Kế Ngôn hẳn là của nàng ta, chứ không phải Tiêu Y.

Tiêu Y cướp đồ thuộc về nàng ta.

Nghĩ tới đây, Tiêu Quân lạnh lùng kêu lên: “Tiêu Y!”

Tiêu Y theo tiếng kêu nhìn lại, sắc mặt tràn đầy tươi cười lập tức suy sụp.

“Xúi quẩy!”

Tiêu Y thấp giọng nói một câu.

Lữ Thiếu Khanh nghe được, nhìn Tiêu Quân cười lạnh đi tới gần.

“Bọn họ là ai?”

Tiêu Y nói: “Đường tử của ta, từ nhỏ đã không hợp với ta rồi. Đồ quỷ sứ đáng ghét.”

Sau khi Tiêu Quân đến gần, đánh giá Lữ Thiếu Khanh từ trên xuống dưới một phen. “Nha, đây là ai vậy? Muội vừa mới tới nơi này, thế mà đã tìm được nam nhân nhanh như vậy sao? Không phải là chỗ dựa của muội chứ?”

Tiêu Y tức giận nói: “Tiêu Quân, ngươi bớt nói hươu nói vượn ở chỗ này đi. Đây là Nhị sư huynh của ta.”

“Nhị sư huynh?” Tiêu Quân nhìn Lữ Thiếu Khanh một cái, tràn đầy khinh thường.

Nàng ta chưa từng nghe qua.

Nàng ta chỉ biết Kế Ngôn của Thiên Ngự Phong, những người khác chưa từng nghe nói qua và cũng không để vào mắt.

Nàng ta chính là cháu gái của đại trưởng lão Phương gia, thân phận không kém gì cái gọi là đệ tử thân truyền.

“Nhị sư huynh gì chứ? Có người này sao?”

Cũng khó trách Tiêu Quân khinh thường, Lăng Tiêu Phái cũng có không ít người không biết sự tồn tại của Lữ Thiếu Khanh.

Càng đừng nói đến việc kể với người ngoài về hắn.

Lữ Thiếu Khanh nghi hoặc hỏi Tiêu Y: “Nàng ta đốp phen mà lớn lên sao? Miệng bốc mùi quá.”

Tiêu Y phụt cười ra tiếng.

Quả nhiên là Nhị sư huynh, nói chuyện chính là độc nhất vô nhị, có thể làm người tức chết.

Quả nhiên, trong lòng Tiêu Quân lập tức tràn ngập lửa giận. Nàng ta nghiêng răng nghiêng lợi, giận dữ nhìn Lữ Thiếu Khanh: “Người muốn chết sao? Dám bất kính với bản tiểu thư.”

“Ta rất tò mò nha, dù sao thì miệng của ngươi quá thối, nếu không phải là đốp phen mà lớn lên, thì rất khó có mùi như vậy.”

“Không ngờ...” Lữ Thiếu Khanh lộ ra biểu tình rất kinh ngạc: “Người lớn lên trông thì giống con người, nhưng không ngờ lại là một con chó. Chẳng lẽ ngươi là chó yêu tu luyện hóa hình người sao?”

“Ha ha...”

Tiêu Y không chút khách khí, cất tiếng cười to.

Tiêu Quân tức giận đến cả người run rẩy, ánh mắt phun lửa, hận không thể đốt Lữ Thiếu Khanh thành tro tàn.

Ngay cả mấy người bên cạnh Tiêu Quân cũng ghen đến mặt đỏ bừng, vô cùng khó chịu.

Đây cũng là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy người cay độc như vậy.

Quá xấu xa rồi.

“Người rút cuộc là ai?” Tiêu Quân phản nộ thét lên, thanh âm chói tai: “Người dám nhục nhã bốn tiểu thư, bốn tiểu thư không để yên cho người đâu.”

Lữ Thiếu Khanh kinh ngạc nói: “Ta nói thật mà, ai nhục nhã người? Không cần chụp mũ lung tung, tiểu cô nương không biết nói đạo lý như vậy sao. Ta chính là người coi trọng lễ phép nhất, chưa bao giờ ác ngôn đả thương người, không tin người hỏi Tiêu Y đi.”

Tiêu Y vô cùng vui vẻ gật đầu: “Không sai, Nhị sư huynh là người tốt.”

Lữ Thiếu Khanh nhắc nhở: “Đừng phát thề người tốt bừa bãi.”

Tiêu Quân sắp nổ tung.

Miệng của cái tên này thực sự là quá tiện mà.

Mấu chốt là lúc hắn ta nói chuyện, biểu tình còn vô cùng thành khẩn, làm cho nàng ta thậm chí còn cho rằng hắn ta nói đúng.

Tiêu Quân nổi trận lôi đình, nếu như không phải còn có một chút lý trí, nàng ta đã sớm rút kiếm chém người rồi.

Loại người giống như tên gia hỏa đáng ghét này, loạn kiếm chém chết cũng không quá đáng.

Nhưng miệng pháo của nàng ta không thắng được Lữ Thiếu Khanh, nàng ta dứt khoát phát tiết lửa giận lên người Tiêu Y.

Nàng ta tức giận nhìn Tiêu Y: “Được, người vậy mà lại bắt tay với người ngoài đối phó với ta, người muốn phản bội Tiêu gia sao?”

Tiêu Y hừ nói: “Hắn là Nhị sư huynh của ta, không phải người ngoài.”

“Nhị sư huynh chớ má gì chứ, ta chỉ biết Thiên Ngự Phong có một Đại sư huynh thôi.”

Lữ Thiếu Khanh nói: “Ngươi là ai vậy? Khẩu khí điên cuồng như vậy sao?”

Tiêu Quần lạnh lùng nói: “Hừ, ta là tôn nữ của đại trưởng lão Tiêu gia.”

Tiêu Y nhắc nhở một câu: “Nhị sư huynh, đại trưởng lão là cao thủ Nguyên Anh trung kỳ.”

Lữ Thiếu Khanh vừa nghe, vội vàng nói: “Thì ra là tôn nữ của Tiêu trưởng lão, phải nói sớm chứ. Thất kính thất kính, vừa rồi đã đắc tội nhiều, mong Tiêu tiểu thư đại nhân không chấp tiểu nhân. Hiểu lầm, đều là hiểu lầm thôi.”

Hả?

Thái độ này, giọng điệu này, sao lại có chút không đúng?

Tiêu Y kỳ quái.

Tiêu Quần cũng kỳ quái.

Thái độ thay đổi rồi sao?

Tiêu Quần đắc ý, vẫn là danh hào gia gia của mình dễ dùng.

Ngẫm lại cũng đúng, ai lại dám đắc tội với một cao thủ Nguyên Anh trung kỳ chứ?

Cho dù là Lăng Tiêu Phái cũng không dám.

Tiêu Quần cười lạnh: “Như thế nào? Sợ à?”

Lữ Thiếu Khanh nhướng cổ nói: “Đây không phải là sợ, chỉ là cảm thấy tất cả mọi người đều là người một nhà, không nên nháo ra mâu thuẫn như vậy.”

Tiêu Quần càng thêm khinh thường: “Ai là người một nhà với người? Không biết soi gương sao? Người xứng sao?”

“Ta là sư huynh của sư muội, người là đường tử của sư muội ta, đây không phải là người một nhà thì là cái gì?”

Lữ Thiếu Khanh chấp tay, vô cùng khách khí nói: “Mong Tiêu tiểu thư chớ tức giận.”

Tiêu Quần càng thêm khinh thường, giễu cợt nhìn Tiêu Y: “Ha ha, đây là Nhị sư huynh của người sao? Đồ xương mềm.”

Tiêu Y tức giận, kéo quần áo Lữ Thiếu Khanh nói: “Nhị sư huynh, huynh không cần sợ nàng ta.”

Lữ Thiếu Khanh không chút khách khí vỗ quần áo Tiêu Y: “Đừng hồ nháo, đây chính là tôn nữ của đại trưởng lão Tiêu gia các muội, không thể đắc tội. Nguyên Anh trung kỳ, đây là cao thủ lợi hại cỡ nào chứ.”

Tiêu Y ngạc nhiên, Nhị sư huynh là một người mềm nắn rắn buông sao?

Không phải chứ.

Tiêu Quần cười ha ha: “Ha ha, coi như người thức thời. So với Kế Ngôn sư huynh, người ngay cả mặt bàn cũng không lên được, chẳng trách bốn tiểu thư chưa từng nghe nói đến người.”

Quả nhiên là sợ gia gia.

Hừ, Nhị sư huynh của Thiên Ngự Phong, chẳng qua cũng chỉ như thế thôi.

Ánh mắt Lữ Thiếu Khanh sáng lên, nói: “Tiêu tiểu thư, người thích Đại sư huynh sao?”

Sắc mặt Tiêu Quần đỏ lên một chút, nhưng không phủ nhận.

“Thế nào? Không, không được sao? Kế Ngôn công tử lợi hại

như vậy, ta ngưỡng mộ thì như thế nào?”

“Người có muốn gặp Đại sư huynh không? Ta có thể dẫn người đi.”

Những lời này của Lữ Thiếu Khanh khiến cơn thịnh nộ trong lòng Tiêu Quân lập tức tiêu tán.

“Thật, thật sao?”

Không ai có thể từ chối được lời đề nghị này.

Kế Ngôn là tình nhân trong mộng của rất nhiều thiếu nữ, Tiêu Quân cũng không ngoại lệ. Nàng ta cũng từng mơ mộng xuân lấy Kế Ngôn làm nhân vật chính.

Nhưng nàng ta còn chưa gặp qua Kế Ngôn ở cự ly gần. Trước đây nàng ta cũng đã nhìn thấy Kế Ngôn từ xa.

Hiện tại nghe nói có thể tiếp xúc gần gũi với Kế Ngôn, Tiêu Quân lập tức kích động.

“Người có thể cho ta gặp được Kế Ngôn công tử?”

Lữ Thiếu Khanh gật đầu: “Đương nhiên!”

Nhưng mà Tiêu Quân cũng không phải đồ ngốc.

Nàng ta hồ nghi nhìn chằm chằm Lữ Thiếu Khanh: “Người đang có chủ ý xấu gì vậy?”

Tiêu Quân vẫn có hoài nghi, cảnh giác nhìn chằm chằm Lữ Thiếu Khanh.

“Người muốn làm gì? Nói cho người biết, đừng nghĩ muốn lừa gạt ta, ta không dễ bị lừa đâu.”

Lữ Thiếu Khanh nói: “Lừa người làm gì? Đến đây đi, ta dẫn người đến chỗ ở của Đại sư huynh, Đại sư huynh đang ở đó...”

Chương 29 - Nhị sư huynh cúi đầu trước hiện thực

Tiêu Y giật giật quần áo của Lữ Thiếu Khanh: “Nhị sư huynh, không được đâu. Đừng làm phiền Đại sư huynh. Huynh ấy sẽ không vui đâu.”

Tiêu Y thực lòng không muốn để Tiêu Quân nhìn thấy Kế Ngôn.

Tiêu Quân không vui: “Tiêu Y, ngươi có ý gì vậy? Thế nào? Ta không thể đi báỉ kiến Kế Ngôn công tử được sao? Ngươi là người gì của huynh ấy? Ngươi có quyền gì ngăn cản ta?”

Tiêu Y hừ nói: “Chỉ bằng ta là sư muội của Đại sư huynh. Rất thân thiết, cùng một sư môn.”

Tiêu Y ưỡn ngực nhìn Tiêu Quân, tự hào vì điều này.

Không nói đến chuyện này còn tốt, vừa nói ra một cái, Tiêu Quân lại nổi giận.

“Còn không phải là do ngươi đoạt đi danh ngạch thuộc về ta sao? Nếu không phải vì sự thiên vị của thân thúc thúc đối với ngươi, liệu ngươi có thể báỉ nhập Thiên Ngự Phong không? Tất cả thứ này vốn đều là của ta.”

Nói xong, nàng ta nói với Lữ Thiếu Khanh: “Mau đưa ta đi gặp Kế Ngôn công tử đi. Ngươi đưa ta đi, ta sẽ không đối xử tệ với ngươi. Gia gia ta là cao thủ Nguyên Anh kỳ, ngươi giúp ta, coi như là ta thiếu ngươi một ân tình.”

Ánh mắt Lữ Thiếu Khanh sáng lên, trên mặt tràn đầy ý cười, hắn xoa xoa tay, dáng vẻ vô cùng nịnh nọt.

“Tiêu tiểu thư thật sự quá khách khí. Nói ân tình liền có vẻ quá xa lạ rồi, mọi người đều là người một nhà mà, người nhà giúp

nhau cũng là chuyện nên làm.”

Tiêu Y tức giận dậm chân, Nhị sư huynh lúc này trông giống như một kẻ tiểu nhân vậy.

“Nhị sư huynh, sao huynh lại làm như vậy?”

Tiêu Y vừa tức giận vừa thất vọng.

Chẳng lẽ Nhị sư huynh sợ đại trưởng lão sao? Cũng chỉ là Nguyên Anh trung kỳ thôi mà.

Tiêu Y nói: “Nhị sư huynh, đừng sợ, cho dù đại trưởng lão là Nguyên Anh trung kỳ thì có làm sao chứ?”

Lữ Thiếu Khanh không vui: “Cái gì mà Nguyên Anh trung kỳ thì có làm sao, tiểu nha đầu muội thì hiểu cái gì? Muội có biết Nguyên Anh trung kỳ lợi hại như thế nào không? Sư phụ so ra còn kém đây. Đi sang một bên đi, người lớn nói chuyện, trẻ con đừng xen vào.”

Tiêu Y càng thêm thất vọng, cắn hận dậm chân.

Mặt đất cũng sắp bị nàng dẫm thành khối một cái hố.

“Đi thôi, Tiêu tiểu thư, chúng ta không cần để ý đến muội ấy đâu, trẻ con không hiểu chuyện.”

Tiêu Quần đắc thắng nhìn Tiêu Y, vẻ mặt đầy thách thức.

Làm sao? Không phải đến Nhị sư huynh của ngươi còn phải cúi đầu trước thực tế sao?

“Ha ha...”

Tiêu Quần cười đắc ý.

Tiêu Y đỏ ngầu cả mặt. Tức giận, oan ức, đều có hết.

Không ngờ, sau khi Nhị sư huynh nghe được Tiêu Quần là tôn

nữ của đại trưởng lão, hẳn lại có thái độ quay ngoặt 180 độ như vậy.

Còn khúm núm đi cùng Tiêu Quân.

Nguyên Anh kỳ thì sao chứ? Ghê gớm lắm sao?

“Nhị sư huynh, không cho phép huynh đi.”

Tiêu Y tức giận nghiến răng nghiến lợi.

Lữ Thiếu Khanh nói: “Nếu không muốn đi thì đừng đi theo, chờ ở đây đi.”

Sau đó hắn mỉm cười nói với Tiêu Quân: “Tiêu cô nương, chúng ta đi thôi, ta sẽ dẫn ngươi đi.”

Tiêu Quân đắc ý liếc nhìn Tiêu Y, cao ngạo ngẩng đầu nói: “Đi thôi.”

Nhìn thấy dáng vẻ tự mãn của Tiêu Quân, Tiêu Y tức giận đến mức dậm chân lằn nữa, nghiến răng đi theo.

Dọc theo đường đi, vài người trẻ tuổi Tiêu gia đi theo Tiêu Quân đều cười nhạo Lữ Thiếu Khanh.

“Trông dáng dấp có vẻ không tệ, nhưng không ngờ lại là một tên hèn nhát.”

“Đúng vậy, thật đáng thất vọng.”

“Miệng cợt gan thỏ, súng bạc đầu sấp.”

“Ta còn tưởng rằng người của Thiên Ngự Phong đều là nam tử hảo hán, nhưng không ngờ chỉ có Kế Ngôn công tử có thể dùng được.”

“Kẻ hèn nhát, thật là buồn nôn.”

“Hắc hắc, Tiểu Y làm đồng môn với hắn ta, mặt mũi đều mất

hết.”

“Cũng may đại tỷ không bái sư vào đây, nếu không một chi này của chúng ta cũng sẽ bị mất mặt.”

“Đúng vậy, gia chủ tính sai, không ngờ Tiêu Y lại có một Nhị sư huynh như vậy.”

“Haha...”

Nghe mọi người bàn tán về Nhị sư huynh Lữ Thiếu Khanh, Tiêu Y càng thêm tức giận.

Nàng tức giận trừng mắt nhìn những người này: “Các người đang nói nhảm cái gì vậy? Khốn kiếp!”

Phản công của Tiêu Y khiến người khác bật cười.

“Nóng nảy sao? Nhưng mà ngươi tự nhìn xem, biểu hiện của Nhị sư huynh ngươi như thế nào. Hắn đều đã làm đến vậy rồi, ngươi còn có thể ngụy biện cái gì?”

“Hắn không phải kẻ hèn nhát thì là cái gì?”

“Haha...”

Tiêu Y vốn có ý định giúp Lữ Thiếu Khanh, nhưng đôi mắt với sự thật, lời nói của nàng lại yếu ớt bất lực.

Trong lòng Tiêu Y cảm thấy vô cùng bất lực.

Rốt cuộc Nhị sư huynh là người như thế nào? Tại sao phải làm như vậy chứ?

Chẳng lẽ hắn thật sự sợ đại trưởng lão Nguyên Anh trung kỳ sao?

Tiêu Y nhìn bóng lưng Lữ Thiếu Khanh, trong lòng rất thất vọng.

Tiêu Quần nghe thấy lời nói của Tiêu Y, mỉm cười nói với Lữ Thiệu Khanh: “Muội muội ta đối xử với người cũng không tệ nhỉ. Đến lúc này rồi mà vẫn nói cho người.”

Lữ Thiệu Khanh nói: “Haiz, muội ấy còn nhỏ, biết cái gì chứ? Người cũng không cần chấp nhặt với nàng.”

Tiêu Quần đắc ý nói: “Ta là tỷ tỷ của nàng, làm sao có thể chấp nhặt với nàng đây.”

“Đúng vậy, loại trẻ con không hiểu chuyện này thật là so đo từng tí một, thực mệt mỏi.”

Tiêu Y nghe Lữ Thiệu Khanh đánh giá bản thân như vậy, nước mắt đảo quanh trong mắt.

Nhị sư huynh đáng ghét, đáng ghét muốn chết.

Lữ Thiệu Khanh đưa Tiêu Quần đến trước một căn nhà gỗ.

Hắn chỉ vào ngôi nhà gỗ ở phía xa và nói: “Tiêu tiểu thư, đó chính là nơi Đại sư huynh ở. Đại sư huynh sống ở đó.”

Tiêu Quần lại nghi ngờ: “Kế Ngôn công tử thực sự sống ở đó sao?”

Nơi họ đứng cách ngôi nhà gỗ tầm một trăm thước.

Trong bán kính một trăm thước xung quanh ngôi nhà gỗ, tất cả đều trơ trụi, không có một ngọn cỏ, mặt đất nứt nẻ. Phía trên đầy ổ gà, giống như có thiên thạch rơi xuống từ trên trời, đập nát mặt đất tạo thành vô số cái hố.

Nơi này không giống như nơi mà một đệ tử đứng đầu như Kế Ngôn sống.

Quá đơn sơ.

Tiêu Quần nghi ngờ nhìn chằm chằm Lữ Thiệu Khanh: “Không phải là người có chú ý gì xấu xa đấy chứ?”

Lữ Thiếu Khanh kêu oan: “Tiêu tiểu thư, lời này của ngươi thật khiến cho người ta thương tâm đấy. Nếu ngươi không tin ta, hãy đi hỏi muội muội người đi, hỏi xem đây có phải là nơi Đại sư huynh sống không?”

Tiêu Quân nhìn về phía Tiêu Y, Tiêu Y quay mặt đi, lạnh lùng nói: “Không phải, ngươi mau đi đi.”

“Ha ha...” Lúc này Tiêu Quân mới yên tâm: “Xem ra đây quả thực là nơi ở của Kế Ngôn công tử.”

“Không hổ là Kế Ngôn công tử, sống ở một nơi đơn giản như vậy, có ý cảnh mà người phàm không thể hiểu được.”

Tiêu Quân cảm thấy nếu đây là nơi Kế Ngôn ở, trong nó liền đầy đại đạo thần vận, có một ý cảnh mà người bình thường không thể hiểu được.

Lữ Thiếu Khanh nói với Tiêu Quân: “Tiêu tiểu thư, ngươi có thể đi qua, ta sẽ không đi cùng ngươi, ta sợ bị Đại sư huynh mắng.”

Nói xong, hắn làm động tác mời Tiêu Quân.

Tiêu Quân gật đầu, đang chuẩn bị bước về phía trước thì người đi cùng nàng ta nói: “Đại tỷ, cẩn thận có bẫy.”

Tiêu Quân khinh thường liếc nhìn Lữ Thiếu Khanh rồi nói: “Có thể có bẫy gì chứ? Ta không tin là hắn dám gạt ta.”

Sau khi nói xong, nàng ta bước một bước vào bãi đất trống...

Chương 30 - Có cần nhân cơ hội giết nàng ta không?

Tiêu Quần đắc ý bước vào vùng đất trống trơn, đến căn nhà gỗ của Kế Ngôn.

Nhưng, sau khi đi được vài bước, sắc mặt nàng ta liền thay đổi.

Nàng ta cảm thấy dưới lòng bàn chân như kim đâm, bên dưới như có vô số thứ muốn thuận theo lòng bàn chân nàng ta tiến vào thân thể nàng ta.

Sắc mặt nàng ta trắng bệch.

Nàng ta là tu sĩ nên biết rất rõ đây là thứ gì.

Kiểm ý!

Trong mặt đất dưới chân, ẩn chứa kiếm ý vô tận.

Chúng như kim đông, đang không ngừng đâm vào chân Tiêu Quần.

Tiêu Quần biết nàng ta bị lừa rồi.

Nịnh nọt gì đó, ăn nói khép nép gì đó, sợ cao thủ Nguyên Anh gì đó, đều là giả.

Tất cả đều do Lữ Thiếu Khanh giả vờ.

Lữ Thiếu Khanh gạt nàng ta tới đây là muốn để nàng ta chịu khổ, để nhìn nàng ta xấu mặt.

Kiểm ý dưới chân như hung thú mai phục trên mặt đất, nhìn chằm chằm nàng ta, đang tìm cơ hội để cho nàng ta một kích trí mạng bất cứ lúc nào.

Bọn chúng lại như con rắn độc đang bò qua bò lại, quan sát con mồi là Tiêu Quân, thè lưỡi rắn ra.

Sắt cơ dày đặc khiến Tiêu Quân không dám động đây, tiến lên không được, lùi lại cũng không được.

Nàng ta đứng yên tại chỗ, run lấy bầy.

Nàng ta không dám động đây, Tiêu Quân có cảm giác chỉ cần nàng ta khẽ cử động chắc chắn sẽ thịt nát xương tan.

Kiểm ý của Kế Ngôn sao lại kinh khủng như vậy?

Cho dù là người cùng cảnh giới cũng không thể chịu nổi chứ đừng nói đến tiểu tu sĩ cảnh giới Trúc Cơ kỳ nhỏ bé như nàng ta.

Tiêu Quân muốn đi tiểu rồi.

“Đại tỷ, sao vậy?”

“Tỷ tỷ, người không sao chứ?”

Mấy người bên ngoài cũng phát hiện ra sự bất thường của Tiêu Quân.

Các nàng nhao nhao lên tiếng hỏi thăm.

Lữ Thiếu Khanh nói: “Không phải vì quá kích động đấy chứ?”

“Này này, mấy người các cô còn không mau vào đỡ nàng ta đi?”

“Nếu lỡ như nàng ta kích động ngã sấp xuống, bị bêu xấu trước mặt Đại sư huynh thì chắc chắn sẽ oán hận các cô lắm.”

“Mau đi đỡ một tay đi.”

Lữ Thiếu Khanh mặt mày hiền lành, tốt bụng khuyên nhủ.

Mấy đồng bạn của Tiêu Quân ngấm thấy cũng đúng.

Dù sao đại tỷ nhà mình tính tình cũng không được tốt.

Lúc này mấy người liền chạy sang.

Tiêu Quân thấy các nàng chạy đến vội vã hét lớn: “Đừng, đừng...”

Nhưng đã muộn rồi.

Các nàng ấy đã xông tới, cũng cảm nhận được trên mặt đất như có kim đâm.

Các nàng đã bị kiếm ý dày đặc khóa chặt.

Cảm thấy nguy hiểm.

Càng nàng vận chuyển linh lực chống cự theo bản năng.

Lập tức các nàng như chọc phải tổ ong vò vẽ.

Vô số kiếm ý chen nhau tủa ra, như bị chọc giận, phát động tấn công với các nàng.

Kiếm ý hung ác sắc bén giống như muốn xé các nàng thành những mảnh vụn.

“A...”

Đám Tiêu Quân hét to, lần này các nàng không thể không liều mạng ngăn cản.

Vô số pháp bảo, phù văn tung ra như không cần đến tiền.

Nhìn pháp bảo kiên cố, phù văn lợi hại mà chỉ có thể khiến kiếm ý kết thành quần đội trước mặt trì trệ một chút sau đó thì vỡ nát, Lữ Thiếu Khanh đứng bên ngoài lòng đau đớn không thôi.

“Móa, đừng có dùng pháp bảo, đó là của ta, đừng có dùng lung tung chứ...”

“Quả nhiên bị làm hỏng rồi, đừng có dùng thêm nữa, đồ của ta, đừng có làm hỏng của ta...”

“Đám phá của các ngươi, đừng dùng đồ của ta nữa...”

Tiêu Y đứng bên cạnh nhìn mà trợn mắt há hốc mồm.

Nàng ta nhìn Lữ Thiếu Khanh mặt đầy đau đớn dường như đã hiểu ra gì đó.

Trong lòng Tiêu Y vui mừng, Nhị sư huynh không phải như mình đã nghĩ.

Tốt quá rồi.

“Nhị sư huynh, huynh, huynh có ý dụ các nàng ấy đến đây à?”

Đây coi như là mượn đao giết người sao?

Lữ Thiếu Khanh hỏi ngược lại: “Nếu không thì sao chứ?”

“Không phải muội tưởng ta sợ nàng ta thật đấy chứ?”

Sắc mặt Tiêu Y không kìm được hơi đỏ lên, thực sự nàng ta đã nghi như vậy.

Lữ Thiếu Khanh không kìm được gõ nàng ta một cái.

“Dám nghi ngờ Nhị sư huynh muội như vậy, đáng đánh!”

Tiêu Y ôm đầu, vui vẻ lè lưỡi: “Nhị sư huynh, muội sai rồi.”

“Lần sau nếu còn như vậy, xem ta thu thập muội như thế nào.”

Tiêu Y vội vàng xu nịnh nói: “Không có đâu, sau này ta sẽ không nghi ngờ Nhị sư huynh nữa.”

“Nhị sư huynh, sao huynh lại nghĩ đến chuyện để các nàng ấy tới đây chịu khổ vậy, đúng là quá lợi hại.”

Lữ Thiếu Khanh nói: “Các nàng ấy quá quắt quá, nhất định phải cho các nàng ấy ném chút đau khổ.”

“Có cần nhân cơ hội làm thịt các nàng luôn không?”

Lữ Thiếu Khanh hỏi Tiêu Y.

Trong giọng nói mang theo sát ý thâm sâu: “Nếu muốn, bây giờ muối có thể ra tay.”

Tiêu Quân các nàng bây giờ bị kiểm ý vây công, ốc còn không mang nổi mình ốc, chỉ cần nhẹ nhàng động thủ là có thể dồn các nàng vào chỗ chết.

Tiêu Y giật nảy mình, vội vàng khoát tay lắc đầu.

Nàng ta rất ghét Tiêu Quân nhưng mâu thuẫn giữa cả hai chưa đến mức khiến nàng ta phải ra tay giết đường tử của mình.

Tiêu Y nói: “Nhị sư huynh, không cần.”

Lữ Thiếu Khanh khinh bỉ nói: “Nàng ta có mâu thuẫn với muối, cách tốt nhất là xử lý nàng ta, xong hết mọi chuyện.”

“Xử lý nàng ta xong kiểm đại cái cơ gì đó lấp liếm cho qua, sợ cái gì chứ?”

Tiêu Y không ngờ Nhị sư huynh lại hung ác như vậy, nàng ta nói: “Nhị sư huynh, không cần như vậy đâu, giữa ta, ta và nàng ta chỉ có chút mâu thuẫn nhỏ.”

“Vẫn chưa đến mức phải giết người đâu.”

“Mâu thuẫn nhỏ, nhưng trải qua chuyện hôm nay, nàng ta sẽ hận muối thấu xương, giết đi rồi vẫn tốt hơn.”

Tiêu Y bắt đặc dĩ nhìn Lữ Thiếu Khanh: “Nhị sư huynh, kể ra, chuyện này vẫn do huynh gây ra, huynh dụ nàng ta tới đây mà.”

Lữ Thiếu Khanh không vui: “Sao vậy? nghe giọng điệu muội có vẻ muội muốn trách ta?”

“Đau lòng quá, thật là đau lòng quá!”

Lữ Thiếu Khanh ôm ngực nói: “Muội làm cho ta quá thất vọng đau lòng, rõ ràng ta đang giúp muội, vậy mà muội còn trách ta.”

“Nói đi, muội có phải là Thánh Mẫu không?”

“Là Thánh Mẫu, ta sẽ giết chết muội đầu tiên.”

Mặc dù không biết Thánh Mẫu là gì nhưng vừa nghe đã biết chẳng phải từ gì tốt.

Tiêu Y khẽ nói: “Có huynh mới là Thánh Mẫu ấy.”

“Dù sao nàng ta cũng là đường tử của ta, bảo ta ra tay giết nàng ta, ta không làm được.”

Lữ Thiếu Khanh lắc đầu: “Lòng dạ đàn bà, sau này nàng ta có cơ hội chắc chắn sẽ muốn giết muội.”

“Một khi gia tộc của các muội gặp phải nguy cơ lớn gì, chắc chắn nàng ta sẽ là người quay mũi giáo đầu tiên.”

Tiêu Y không tin: “Làm gì khoa trương đến mức ấy, mâu thuẫn của chúng ta chỉ là mâu thuẫn giữa tiểu bối thôi.”

“Nhị sư huynh, thả nàng ta đi đi.”

Lữ Thiếu Khanh nhún vai: “Không thả được.”

“Đây là kiếm ý của Đại sư huynh muội, không liên quan gì đến ta.”

“Hơn nữa, dựa vào đâu mà ta phải cứu bọn họ?”

Tiêu Y đóng đưa tay Lữ Thiệu Khanh, nói: “Nhị sư huynh, huynh thả các nàng đi đi mà. Ta biết huynh có thể làm được mà.”

“Năn nỉ huynh đấy.”

Tâm lòng Tiêu Y lương thiện, không muốn đường tử, tộc nhân của mình xảy ra chuyện ngoài ý muốn ở đây.

Nàng cũng không muốn vì chuyện này rước phiền phức cho sư môn của mình.

“Hơn nữa, lỡ các nàng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì cũng sẽ gây phiền phức đến cho sư phụ, và cả sư huynh nữa mà.”

Lữ Thiệu Khanh bất đắc dĩ nói: “Được rồi.”

Sau khi nói xong, hai ngón tay hẩn khép hóa kiếm hình, một đạo kiếm khí bắn ra.

Nhưng, sau khi Lữ Thiệu Khanh bắn ra đạo kiếm khí chẳng những không khiến kiếm ý của Kế Ngôn bình tĩnh trở lại mà sôi trào như bị một giọt nước, trong nháy mắt bắn tung tóe.

Kiểm ý của Kế Ngôn trong nháy mắt bắt đầu trở nên cuồng bạo, công kích với nhóm Tiêu Quân càng thêm mãnh liệt.

Trong vài hơi thở ngắn ngủi nhóm Tiêu Quân đã xuất hiện vết thương, tình huống khẩn cấp.

Lữ Thiệu Khanh cố ý ôi chao một tiếng: “Hồng bát rồi, không cần thận đánh nhầm rồi.”

Mắt Tiêu Y nhìn chăm chăm Lữ Thiệu Khanh: “Nhị sư huynh, không phải huynh không cẩn thận mà là huynh cố ý.”

Lữ Thiệu Khanh thành khẩn nói: “Thật mà, ta thật sự không

cẩn thận đánh nhầm mà.”

“Vậy bây giờ phải làm sao?”

Tiêu Y thấy nhóm Tiêu Quân đã sắp không chịu nổi, trong lòng cũng không kìm được lo lắng.

Lữ Thiếu Khanh nhún vai nói: “Không còn cách nào khác, để các nàng chờ chết đi.”

“Nhị sư huynh, không phải huynh muốn giết chết các nàng ấy ở đây đây chứ?”

Tiêu Y hoài nghi nhìn chằm chằm Lữ Thiếu Khanh.

Lữ Thiếu Khanh lắc đầu nói: “Không thể nào, sao ta có thể làm những chuyện như vậy được.”

“Giờ đã không còn cách nào khác, ta cũng bất lực mà.”

Lữ Thiếu Khanh vừa nói xong, cửa nhà gỗ mở ra, Kế Ngôn từ bên trong bước ra...

Chương 31 - Muốn giết thì giết đi!

Kế Ngôn mặt mày lạnh lùng từ trong căn nhà gỗ bước ra, nhìn thấy tình hình bên ngoài thì nhíu mày một cái.

Sau đó hắn ta lắc mình, xuất hiện bên cạnh Lữ Thiếu Khanh và Tiêu Y.

Tiêu Y sau khi nhìn thấy Kế Ngôn vô cùng vui mừng: “Đại sư huynh, mau cứu các đường tử của muội với.”

Kế Ngôn nhìn về phía Lữ Thiếu Khanh.

Lữ Thiếu Khanh nói: “Fan hâm mộ của huynh đây, cứ đòi được gặp huynh.”

“Ta đã nói huynh không rảnh, đừng quấy rầy huynh mà các nàng không nghe.”

“Cứ nhất quyết muốn xông vào, tự rước lấy khổ.”

Kế Ngôn mặt không biểu cảm: “Đệ lại muốn làm gì nữa vậy?”

Sau khi nói xong, hắn vung tay áo lên, kiếm ý đầy trời đang bao vây nhóm Tiêu Quần như nhận được mệnh lệnh, trong nháy mắt chui về dưới mặt đất, biến mất không thấy đâu.

Nhóm Tiêu Quần sắc mặt tái nhợt, chưa tỉnh hồn.

Cả nhóm dìu dặt nhau.

Tiêu Quần chỉ vào Lữ Thiếu Khanh hét lên: “Ngươi, ngươi chờ đó cho ta, việc này chưa xong đâu.”

Tiêu Quần có ngốc cũng biết mình đã bị Lữ Thiếu Khanh lừa.

Lữ Thiếu Khanh lừa nàng ta, đưa nàng ta đến đây xoay vòng

vòng.

“Người chờ đây cho bốn tiểu thư, bốn tiểu như nhất định sẽ bảo gia gia giết chết người.”

Những người khác cũng chỉ về phía Lữ Thiếu Khanh mắng to.

Bọn họ không nhắc gì đến Kế Ngôn, hoặc có thể nói, Kế Ngôn là ngoại lệ.

Kế Ngôn nhú mào, ông tay áo một lần nữa vung lên, mấy người Tiêu Quân hôn mê trong nháy mắt.

Lữ Thiếu Khanh mặt vẫn không đổi sắc nhìn Kế Ngôn: “Haha, phải học chiêu phát tay áo của sư huynh thôi, nhìn uy phong quá!”

“Có dám một bàn tay đánh chết các nàng ấy không?”

“Đại năng Nguyên Anh cái gì chứ, người ta vẫn dám tìm đến địa bàn của huynh gây chuyện, không giết chết các nàng ấy, truyền ra ngoài huynh còn mặt mũi gì không?”

Kế Ngôn thản nhiên nói: “Đã bao nhiêu tuổi rồi, ấu trĩ.”

Lữ Thiếu Khanh nói: “Đây là kẻ thù của sư muội, sau này chắc chắn sẽ còn gây thêm phiền phức cho sư muội, chẳng bằng giết các nàng ấy chấm dứt hậu hoạn.”

Kế Ngôn nhìn về phía Tiêu Y.

Tiêu Y vội vàng nói: “Đại sư huynh, ta với nàng ấy có chút mâu thuẫn nhưng vẫn chưa đến mức muốn giết chết nàng ấy đâu.”

“Nàng ấy là đường tử của ta, gia gia là Đại trưởng lão của chúng ta, giết chết nàng ấy sẽ mang lại phiền phức cho các huynh đây.”

Kế Ngôn nói: “Phiền phức thì chẳng sợ, muội muốn giết cứ

giết đi.”

Giọng Kế Ngôn bình tĩnh, không để ý đến sống chết của nhóm Tiêu Quân.

“Thiên Ngự Phong chưa từng sợ bất kỳ kẻ nào, cũng không cho phép có người tới tận cửa khi dễ.”

Sau khi Tiêu Y nghe xong, trông lòng cảm giác vô cùng ngọt ngào, vô cùng an toàn, hai vị sư huynh thật sự khiến người ta quá có cảm giác an toàn.

Tuy nhiên Tiêu Y không muốn vì mình mà gây ra phiền phức cho sư môn.

Hơn nữa mấy người Tiêu Quân cũng là tộc nhân của nàng, Tiêu Y vẫn chưa nhẫn tâm đến mức có thể ra tay với tộc nhân của mình.

Nàng ta nói: “Dạy dỗ các nàng ấy như vậy là được rồi.”

Kế Ngôn nhìn về phía Lữ Thiếu Khanh.

Lữ Thiếu Khanh cũng nhìn về phía Kế Ngôn: “Nhìn ta làm gì?”

“Ta đã nói với huynh bao nhiêu lần rồi, đừng có làm Thánh Mẫu, nên giết thì giết đi.”

“Bớt đứng đây lè mà lè mè.”

Kế Ngôn hỏi ngược lại: “Vì sao đệ không giết?”

Lữ Thiếu Khanh nói: “Giết các nàng ấy thì chả được lợi gì, sư muội nghèo đến mức mời ta ăn một bữa cơm cũng không mời nổi.”

“Phí ra tay của ta đắt lắm.”

“Đúng rồi, nói đến đây, ta quên mất một chuyện.”

Hắn dừng lại một chút, mắ'ng Kế Ngôn: “Sau này huynh ra ngoài gây chuyện có thể thu dọn dấu vết sạch sẽ một chút không?”

“Lần trước ta giúp huynh thu dọn dấu vết, việc này nên tính sao đây?”

Nói xong, hắn đưa tay ra: “Phí vất vả.”

“Keng!”

Trường kiếm sau lưng Kế Ngôn lộ ra một nửa, hàn quang trên thân kiếm lấp lóe.

Kế Ngôn thản nhiên nói: “Muốn luận bàn sao?”

“Cho đệ mở mang kiến thức xem thử thực lực Nguyên Anh.”

Không biết vì sao, mặc dù giọng điệu Kế Ngôn bình thản không hề có chút gợn sóng, nhưng Tiêu Y vẫn có thể nghe ra bên trong có hàm chứa ý khoe khoang.

Giống như đang muốn khoe khoang với Lữ Thiếu Khanh, khoe thực lực của hắn ta.

“Huynh cút đi!”

“Đem cảnh giới ra dọa ta mà không thấy ngại à?”

Lữ Thiếu Khanh tức giận.

Tiêu Y thì che miệng cười trộm.

Thời khắc Nhị sư huynh chịu thiệt thật sự không nhiều.

Ngay cả sư phụ cũng không làm gì được Nhị sư huynh, chỉ trước mặt Đại sư huynh mới có thể chịu thiệt một chút.

Quả nhiên.

Đại sư huynh không hô là Đại sư huynh, cũng chỉ có Đại sư huynh mới có thể trị được Nhị sư huynh.

Nhìn hai vị sư huynh đấu nhau, Tiêu Y thật sự rất muốn chuyển một cái ghế đầu đến ngồi một bên xem kịch.

Kế Ngôn nhìn thấy Tiêu Y cười trộm.

Sau đó hắn ta nói với Lữ Thiếu Khanh: “Còn một tháng nữa, đệ đừng quên đấy.”

Lữ Thiếu Khanh nói: “Thế thì sao?”

“Sư muội mà không làm được, chẳng lẽ huynh định giết muội ấy à?”

Sắc mặt Tiêu Y trắng nhợt, sao chủ đề lại quay về mình rồi?

Áp lực lớn quá.

Kế Ngôn nói: “Không làm được, phúc lợi của môn phái trong một năm đệ đừng mong nhận được nữa.”

Lữ Thiếu Khanh tức giận: “Quả nhiên huynh bị bệnh, bệnh nặng lắm rồi.”

“Huynh chờ đó cho ta, chờ ngày nào đó thực lực của ta vượt qua huynh, ta không đánh huynh một trận thật đau không được!”

Trên gương mặt lạnh lùng của Kế Ngôn nở nụ cười, nụ cười có sức hấp dẫn khó hiểu.

Tiêu Y lập tức nhìn đến ngây người.

“Ta đợi, đợi đệ có cơ hội đó hẵng nói sau.”

Đợi sau khi Kế Ngôn trở về nhà gỗ, một tay Lữ Thiếu Khanh vỗ lên đầu Tiêu Y.

“Nhìn cái gì mà chảy cả nước bọt vậy.”

Tiêu Y đưa tay lau theo bản năng thì phát hiện mình bị lừa.

Tiêu Y đỏ mặt: “Nhị sư huynh lừa người ta.”

Lữ Thiếu Khanh dặn dò: “Đi lấy đồ của các nàng ấy tới đây cho ta.”

“Đồ gì?”

Trong lúc nhất thời Tiêu Y chưa kịp phản ứng.

“Trữ Vật giới chỉ của các nàng ấy còn thứ gì khác đáng giá, lấy ra hết cho ta.”

Tiêu Y hiểu ra: “Nhị sư huynh định cướp bóc sao?”

“Đúng vậy, có vấn đề gì không?”

Lữ Thiếu Khanh hỏi lại một cách vô cùng chính trực.

Nhìn thấy thái độ đương nhiên của Lữ Thiếu Khanh, Tiêu Y bất lực đến mức muốn chửi thề.

“Chuyện này mà truyền ra ngoài mất mặt lắm.”

Lữ Thiếu Khanh khịt mũi coi thường: “Có gì mà mất mặt?”

“Không lấy mới là mất mặt, muội mà còn không đi ta ném các nàng ấy vào trong lại đây.”

Sau khi uy hiếp xong, hấn lại dụ dỗ: “Các nàng ấy đều là kẻ thù của muội, muội suy nghĩ cho kẻ thù làm gì?”

“Muội thử nghĩ xem lát nữa lấy đồ của các nàng đi rồi, sau khi các nàng ấy tỉnh lại có tức chết không?”

Mặc dù Tiêu Y cảm thấy hành động như vậy rất vô sỉ nheng

lời của Lữ Thiếu Khanh lại khiến nàng ta cảm thấy rất có lý.

Nàng ta chần chừ nói: “Thật sự cần làm vậy sao?”

“Đi nhanh đi, hôm nay còn phải về Kiếm động đấy.”

“Sao Nhị sư huynh không tự đi?”

“Các nàng ấy là nữ, nếu là nam ta còn cần muội đi à?”

“Mau đi lục soát cẩn thận đi, đừng để sót đấy...”

Chương 32 - Ta đáng tin cậy hơn Đại sư huynh nhiều

Nhóm Tiêu Quần tỉnh lại, phát hiện ra tình trạng của mình liên hết âm lên.

“A...”

Các nàng quần áo không chỉnh tề, vết thương chồng chất.

Sau khi các nàng kinh hoàng kiểm tra một lượt liên nhẹ nhàng thở phào.

Không phải bị người ta chiếm tiện nghi.

Vẫn may, nếu không còn thua thiệt lớn hơn.

Tiêu Quần nhớ lại chuyện lúc trước, nàng ta cắn răng đến mức vang lên tiếng ken két.

“Tên đáng chết, đồ chết tiệt, đợi đó cho ta, ta nhất định sẽ không tha cho ngươi.”

Với Tiêu Quần hôm nay có thể nói là vô cùng nhục nhã.

Nàng ta bị Lữ Thiếu Khanh lừa tới đây, chịu nhiều đau khổ.

Suýt chút nữa cái mạng nhỏ cũng bị mất luôn.

“Đại tỷ, ta muốn giết hắn.”

Có người giọng căm hận nói.

Nhưng mà lúc này có người hoảng hốt la lên: “Trữ vật giới chỉ của ta đâu?”

“Của ta cũng không thấy đâu nữa.”

Là trực hệ của gia tộc lớn, một Trữ vật giới chỉ không gian không lớn thì vẫn phải có.

Tiêu Quân đưa tay ra lần mò, cúi đầu xem xét thì thấy Trữ vật giới chỉ mình đeo trên tay cũng không thấy đâu.

Tiêu Quân suýt chút nữa ngất đi.

Tất cả tài sản của nàng ta đều ở trong đó.

“Giới chỉ của ta đâu?”

“Ở đâu?”

Tiêu Quân hét ầm lên, tìm kiếm khắp nơi nhưng chỉ tìm được một sự tịch mịch.

“Đáng ghét, nhất định là hắc, nhất định là bị Tiêu Y và tên kia cướp đi rồi.”

“Đại tỷ, làm sao bây giờ?”

Những người khác cũng vô cùng lo lắng.

Toàn bộ tài sản đều mất hết, có thể không lo được sao?

Tiêu Quân còn lo hơn cả những người khác.

Thân là tôn nữ Đại trưởng lão Tiêu gia, đồ vật trong Trữ vật giới chỉ của nàng ta đáng tiền hơn tất cả những người khác cộng lại.

Nàng ta tức giận nói: “Đáng ghét, chúng ta đi tìm Phong chủ Thiên Ngự Phong, để ông ấy cho chúng ta một công đạo.”

“Đồ đạc của chúng ta nhất định phải đòi trở về...”

...

“Muội thật sự không muốn sao?”

Lữ Thiếu Khanh hỏi Tiêu Y.

Tiêu Y rất cặn lời, huynh hỏi thì hỏi, nhưng huynh cứ bịt chặt miệng túi, dáng vẻ cảnh giác như vậy là có ý gì.

Không muốn cho cứ việc nói thẳng.

Hơn nữa ta cũng đâu có ý định lấy.

Tiêu Y liếc mắt, tức giận: “Nhị sư huynh, huynh yên tâm, ta không định lấy đâu.”

Lữ Thiếu Khanh sắc mặt vui mừng: “Thật chứ?”

“Đây là tự muội nói đấy nhé, sau này đừng có mà hối hận.”

“Không có đâu, không có đâu.”

Tiêu Y kéo áo Lữ Thiếu Khanh: “Nhị sư huynh, chúng ta đi nhanh lên, mau trở về Kiếm động đi.”

Mấy chuyện cướp bóc chia chác thế này mất mặt quá.

Nàng ta không muốn nhắc đến, cũng không muốn tham dự, quá mất mặt.

Lữ Thiếu Khanh mặt mày hớn hở.

Cảm giác ăn trọn một mình tốt thật.

Rất nhanh, hai người đã đi tới chỗ Kiếm động.

Tiêu Y nhìn Kiếm động, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi.

Vết tích cú nỗ lần trước vẫn còn ở đó.

Kết quả lần trước đã tạo bóng ma tâm lý cho nàng ta.

Suýt chút nữa nàng ta đã hưởng thọ mười sáu tuổi.

Nói không sợ là nói dối.

“Nhị sư huynh, phải đi vào thật sao?”

Tiêu Y kéo áo Lữ Thiếu Khanh hỏi.

Lữ Thiếu Khanh ghét bỏ nói: “Muội bao nhiêu tuổi rồi mà còn kéo áo?”

“Sợ cái gì? Có gì mà phải sợ?”

“Đi vào đi.”

Tiêu Y vẫn rất lo lắng: “Thật sự không có chuyện gì sao?”

Lữ Thiếu Khanh nói: “Yên tâm đi, ta đã cải tiến rồi, không giống với trình độ gà mờ của sư huynh nên sẽ không tạo ra công trình bã đậu đâu.”

Trong lòng Tiêu Y thầm chửi thề, huynh còn chẳng đáng tin cậy bằng Đại sư huynh.

Tiêu Y hỏi Lữ Thiếu Khanh: “Nhị sư huynh, huynh còn lời gì muốn nhắn nhủ không?”

“Bên trong thật sự không nguy hiểm chứ?”

“Không.”

Tiêu Y đến gần một bước, nhìn thẳng Lữ Thiếu Khanh: “Huynh nhìn ta đi, Nhị sư huynh, nhìn ta và nói.”

“Thật sự không nguy hiểm chứ?”

Trên mặt Lữ Thiếu Khanh lộ vẻ chán chừ: “Có lẽ, có lẽ không đâu.”

“Dù có sao thì muội cũng không chết được, cùng lắm nằm trên

giường mười ngày nửa tháng thôi.”

Tiêu Y muốn khóc: “Có lẽ?”

“Mười ngày nửa tháng?”

Lữ Thiếu Khanh cười ha ha một tiếng nói: “Đùa muội cho vui đây.”

“Không sao đâu, thật sự không sao đâu.”

“Yên tâm đi vào đi.”

Nhưng Lữ Thiếu Khanh càng nói như vậy, trong lòng Tiêu Y càng không dám tin.

Bởi vì nàng ta không biết vị Nhị sư huynh này của mình câu nào là thật câu nào là giả.

Điều này khiến nội tâm nàng ta vô cùng hoảng loạn.

Tiêu Y thật sự muốn khóc cho Lữ Thiếu Khanh xem.

“Nhị sư huynh, huynh có thể nói thật một câu được không?”

Lữ Thiếu Khanh thu lại nụ cười, nghiêm túc nói: “Nói thật là không có nguy hiểm gì cả, muội vào được rồi đây.”

“Thật chứ?”

Lữ Thiếu Khanh nói: “Muội không nhìn thấy sự chân thành trong mắt ta sao?”

“Muội dùng ánh mắt hoài nghi như vậy nhìn ta là có ý gì?”

“Muội làm vậy khiến ta cảm thấy tổn thương lắm đây.”

Tiêu Y đã bắt lực chữ thề rồi, nhân phẩm của huynh khiến ta rất khó tin tưởng được.

“Mau vào trong đi, nhanh chóng lĩnh ngộ kiếm ý bước ra.”

“Ta đoán, sau khi muội lĩnh ngộ kiếm ý có lẽ có thể đột phá được Luyện Khí tầng chín, hoặc tiến vào Trúc Cơ kỳ cũng không phải không thể.”

Kiếm ý thật sự dễ lĩnh ngộ như vậy sao?

Không còn cách nào khác.

Đã đến nước này rồi.

Tiêu Y chỉ đành cứng đầu bước vào thôi.

“Nhị sư huynh, thật sự vào trong đó sẽ không sao chứ?”

Tiêu Y hỏi lần nữa.

Lữ Thiếu Khanh nói:

“Nhớ cố gắng dụng tâm cảm nhận.”

“Ta dịu dàng hơn Đại sư huynh nhiều, không nguy hiểm đâu...”

Tiêu Y cắn răng thấy chết không sờn tiến vào Kiếm động.

Lữ Thiếu Khanh thì khẽ cười một tiếng sau đó tìm một nơi trống trải ngồi xuống.

Cổ tay xoay một cái, trước mặt xuất hiện vài cái Trữ vật giới chỉ.

Đây là Trữ Vật giới chỉ của nhóm Tiêu Quần.

“Khì khì, xem thử có thu hoạch gì nào.”

Giới chỉ đều có ấn ký cấm chế chủ nhân để lại.

Tuy nhiên nhóm các nàng ngoài Tiêu Quần là Trúc Cơ kỳ ra

còn lại đều là Luyện Khí kỳ.

Trước Lữ Thiếu Khanh thực lực Kết Đan hậu kỳ, những ấn ký cấm chế này lập tức bị xóa bỏ dễ dàng.

Sau khi Lữ Thiếu Khanh lục xem một hồi mặt mũi tràn đầy ghét bỏ.

“Móa, sao nghèo vậy chứ?”

“Còn nói là trực hệ Tiêu gia vậy mà chỉ có chút linh thạch thế này?”

“Ngay cả bảo vật cũng chẳng được mấy thứ?”

“Quả nhiên là nữ nhân, đã tu luyện rồi mà vẫn còn son phấn gì nữa chứ?”

“Tiêu sư muội nghèo như vậy mấy con nhóc này cũng nghèo thế, xem ra gia tộc nghèo đệ nhất Tề Châu chính là Tiêu gia rồi.”

Lữ Thiếu Khanh vợ vét bốn cái Trữ Vật giới chỉ mà chỉ sưu tập được chưa đến ba trăm viên Lạc Trần.

Còn mấy thứ linh tinh vớ vẫn khác cộng lại đều chẳng đáng bao nhiêu tiền.

Cuối cùng Lữ Thiếu Khanh mở Trữ Vật giới chỉ của Tiêu Quân ra.

Nhìn thấy đồ vật bên trong, mắt Lữ Thiếu Khanh sáng lên.

“A, có vài thứ đồ rồi.”

“Haha, không tệ, có hơn một ngàn viên linh thạch hạ phẩm, không tệ.”

“Còn có cả hai viên Tụ Linh đan nhị phẩm giá trị khoảng năm trăm linh thạch, không tệ.”

“A, đây là cái gì?”

Trong tay Lữ Thiệu Khanh xuất hiện một miếng da thú mang cổ xưa.

“Thứ vẽ trên này không phải là bản đồ kho báu đấy chứ?”

“Kệ đi, cứ thu lại đã, mình không dùng cũng có thể bán một cái giá tốt.”

Lữ Thiệu Khanh kiểm kê xong Trữ Vật giới chỉ của Tiêu Quân thì mặt mày hớn hở.

“Không hổ là tôn nữ Đại trưởng lão, có không ít đồ tốt...”

Chương 33 - Các người bị ai làm gì sao?

Tính ra, lần này Lữ Thiếu Khanh gần như đã thu hoạch được khoảng hai ngàn viên linh thạch hạ phẩm.

“Quả nhiên vẫn là cướp bóc nhanh hơn. Có nên xuống núi làm một đợt không nhỉ?”

Lữ Thiếu Khanh lấy quyển sổ nhỏ của Tiêu Y ra.

Phía trên Tiêu Y đã ghi lại chi tiết tin tức của những người từng đùa giỡn nàng ở Tụ Tiên Lâu.

Lữ Thiếu Khanh lật vài trang, chặc chặc lắc đầu: “Nha đầu này đúng là nhỏ mọn. Không phải chỉ là mở miệng nói một câu này thôi sao? Vậy mà cũng ghi nhớ.”

Lữ Thiếu Khanh đếm, phía trên có ghi hơn hai mươi người.

“A, sư huynh đồng môn cũng có vài người, những tên này, xem ra phải tìm cơ hội thu thập bọn họ một trận. Có năm người đang sống ở thành Lăng Tiêu, ngược lại có thể xuống tay. Hắc hắc...”

Lữ Thiếu Khanh nghĩ đến đây, liền bắt đầu hành động.

Hắn nắm lấy Tiểu Hồng trên đầu, nói với nó: “Chim ngọc, người ở chỗ này nhìn đi. Có chuyện gì đi gọi sư phụ hoặc là Đại sư huynh, ta đi làm việc tí.”

Lữ Thiếu Khanh rất lười biếng, không muốn nhúc nhích.

Nhưng bây giờ hắn rất cần tiền.

Kẻ Ngôn đột phá trở thành cao thủ Nguyên Anh kỳ, nói hắn không quan tâm đó là giả.

Hắn không muốn mình bị tụt lại phía sau Kế Ngôn quá nhiều.

Chiếc nhẫn đã tốt, nhưng mà linh thạch của hắn vẫn còn thiếu chút nữa. Nên hắn chỉ đành xuống núi làm tiền thôi.

“Giới tu luyện cá lớn nuốt cá bé, nếu không làm cho mình trở nên mạnh mẽ, ngày sau ngay cả lười biếng cũng không có tư cách.”

Lữ Thiếu Khanh thân nhiên xuống núi....

Tiêu Quân bên này đã nổi giận đùng đùng tìm đến Tiêu Sấm.

Tiêu Sấm còn đang mang theo đại biểu mà đệ đệ mình phải tới đi gặp Thiều Thừa.

Tiêu Sấm là người của Lăng Tiêu Phái, nhưng cũng là người của Tiêu gia. Lần này ông làm người trung gian, mang người của gia tộc đến chúc mừng Kế Ngôn. Không ngờ đám người Tiêu Quân lại quần áo không chỉnh tề xông vào.

Tiêu Sấm mộng bức, Thiều Thừa cũng mộng bức.

Các người bị ai làm gì vậy?

Hay là nói các người làm cái việc đấy với ai vậy.

Thấy mấy người Tiêu Quân không hiểu lễ nghĩa, Tiêu Sấm vô cùng bất mãn.

“Muốn làm gì?” Ông quát: “Nơi này là Thiên Ngự Phong, không phải nhà các người, đi ra ngoài cho ta.”

Còn chưa nói nơi này là Thiên Ngự Phong, Thiều Thừa là chủ nhân nơi này.

Chỉ riêng việc hai đại năng Nguyên Anh kỳ là bọn họ còn đang nói chuyện ở chỗ này. Tiêu Quân lại trực tiếp xông vào, đây không phải là không để hai Nguyên Anh kỳ này vào mắt sao?

Tiêu Quần ngây ngẩn cả người, sao lại hô to gọi nhỏ với mình vậy? Ông ta là người bên nào vậy?

“Tiêu Sấm thúc thúc, con...”

Tiêu Quần bấu môi, chuẩn bị nói ra sự oan ức của nàng ta.

Thấy Tiêu Quần vậy mà lại không biết tiến lùi, Tiêu Sấm giận dữ vung tay về phía đám người Tiêu Quần, quát lớn: “Cút ra ngoài.”

Đám người Tiêu Quần như bị chịu đòn lớn, nhao nhao bay ra ngoài, ngã ở bên ngoài.

Sắc mặt Tiêu Sấm khó coi nói với Thiều Thừa: “Suờ đệ, không biết cách quản giáo người trong tộc, làm cho đệ chê cười rồi.”

Thiều Thừa lại không để ý, ông nói: “Không sao, nhìn bộ dáng các nàng hẳn là có chuyện gì đặc biệt. Không cần hà khắc với tiểu bối như vậy đâu.”

Tiêu Sấm nhin không được chửi bới: “Đệ cũng quá dung túng đồ đệ của mình rồi.”

Nói đến đồ đệ của mình, mặt mũi Thiều Thừa tràn đầy kiêu ngạo.

“Ha ha, huynh cảm thấy bọn chúng không tốt sao?”

Tiêu Sấm ghen lời.

Kế Ngôn đều trở thành cao thủ Nguyên Anh kỳ, có cảnh giới không khác biệt lắm so với ông.

Có thể nói là không tốt được sao? Chuyện này chửi bới cũng không được.

Cháu gái ruột của mình lại là đệ tử thân truyền của Thiều Thừa. Không tốt để chửi bới.

Ừm, chỉ có tên tiểu hồn đản Lữ Thiếu Khanh kia mới có thể chửi bới.

Tiêu Sấm lập tức nhắm mục tiêu vào Lữ Thiếu Khanh: “Đệ nhìn nhị đồ đệ của đệ xem, đều bị đệ dạy thành bộ dáng gì rồi?”

Nói đến nhị đồ đệ của mình, Thiều Thừa cũng cảm thấy rất ghen lòng.

Thực lực của nhị đồ đệ cũng không có thấp kém như vậy, nhưng biểu hiện bình thường thật sự là làm cho người ta nhìn không vừa mắt.

Nhìn thấy biểu tình táo bón của Thiều Thừa, Tiêu Sấm lại nói: “Loại người lười biếng như hắc, hắc là phải mạnh mẽ giáo huấn hắc một trận. Không thể bắt hắc siêng năng như Kế Ngôn sư diệt, nhưng cũng không thể quá lười biếng. Sư đệ, ta phải cảnh cáo đệ một tiếng, đệ cũng đừng để nha đầu Tiêu Y kia học theo hắc. Ta để cho nàng đến bá đệ làm sư phụ, chủ yếu là đi theo các đệ tu hành, không phải đi theo tiểu hồn đản Lữ Thiếu Khanh kia học xấu.”

Thiều Thừa không muốn nói đến hai đồ đệ của mình, ông thuận thực chuyển đề tài nói: “Huynh cứ hỏi tiểu bối của huynh đi, xem các nàng có chuyện gì quan trọng hay không.”

Tiêu Sấm nói với Tiêu Bác Viễn bên cạnh: “Bác Viễn, đi hỏi các nàng xem có chuyện gì đi. Nếu không có việc gì liền trở về, đừng tự làm mình mất mặt ở đây.”

Gia chủ Tiêu gia và Đại trưởng lão không hợp nhau làm, ông là đệ đệ ruột của gia chủ Tiêu gia, tự nhiên cũng không hợp với Đại trưởng lão.

Lần này, Đại trưởng lão ra lệnh cho Tiêu Quân đi theo, trong lòng Tiêu Sấm cũng không vui.

Rất nhanh, Tiêu Bác Viễn quay lại nói: “Phó gia chủ, tiểu thư

Tiêu Quần nói bọn họ bị cướp.”

“Bị cướp?”

Tiêu Sấm sững sờ, sau đó tức giận nói: “Cần quấy, nơi này là nơi nào chứ? Làm gì có ai cướp bóc nàng? Vớ vẩn.”

Nhưng hắn thấy sắc mặt Thiều Thừa thay đổi, liền phản ứng lại.

Đúng vậy, nơi này là Thiên Ngự Phong của Lăng Tiêu Phái, sẽ không có ai cướp, ngoại trừ một người.

“Xảy ra chuyện gì, ai cướp của ngươi?”

Tiêu Sấm gọi mấy người Tiêu Quần tới, khó chịu hỏi.

“Ra đây, đã bảo các ngươi đừng làm loạn gây chuyện rồi, nhưng mà không ai nghe.”

Tiêu Quần nói: “Tiêu Sấm thúc thúc, không phải chúng ta gây chuyện, là, là người kia cố ý.”

“Là ai?”

Tiêu Quần đột nhiên ghen lời, nàng ta không biết tên của Lữ Thiếu Khanh.

Nàng nói: “Hắn nói hắn là Nhị sư huynh của Thiên Ngự Phong, Tiêu Y còn đi cùng hắn.”

“Cái gì? Tiêu Y đi cùng hắn?”

Tiêu Sấm rõ ràng trở nên lo lắng.

Tiêu Sấm nhìn Thiều Thừa: “Sur đệ, đây là chuyện gì vậy?”

Ta, ta để cháu ruột của ta tới đây, cũng không phải là muốn để nàng đi theo Lữ Thiếu Khanh.

Ta mang nàng tới đây để nàng đi theo Kế Ngôn, học tập Kế Ngôn.

Dầu gì thì đệ cũng phải mang nó theo bên mình chứ?

Để cháu gái ta đi theo Lữ Thiếu Khanh, sẽ trở thành phế vật đấy.

Thiều Thừa ho khan, tên hồn trưởng này lại gây rắc rối gì cho ta vậy?

Ông nói với Tiêu Quân: “Diệt nữ hiền lành, đừng tức giận, từ từ nói, nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì.”

Tiêu Quân kể hết mọi chuyện, đương nhiên, lời từ trong miệng nàng ta, chính là Lữ Thiếu Khanh và Tiêu Y cố ý gây sự, cố ý trêu chọc bọn họ.

Cuối cùng, còn cướp sạch đồ đạc của bọn họ.

Sau khi nói xong, Tiêu Quân nói với Thiều Thừa: “Phong chủ Thiều Thừa, ngài phải cho chúng ta một lời giải thích. Nếu không, ta nhất định sẽ báo cho gia gia của ta, để gia gia chủ trì công đạo cho ta...”

Chương 34 - Sự phụ bao che đồ đệ

Tiêu Sấm tức đến méo mũi.

Đây là uy hiếp sao?

Đây chính là uy hiếp.

Ai cho người dũng khí đến uy hiếp một đại năng Nguyên Anh kỳ vậy?

Gia gia của người sao?

Cho dù gia gia của người đang là Nguyên Anh trung kỳ thì sao chứ?

Cho dù Thiều Thừa sư đệ là Nguyên Anh sơ kỳ thì cũng có sao chứ?

Thật sự cho rằng người ta sẽ sợ gia gia người sao?

Ngu ngốc, ngu ngốc!

Tiêu Sấm mắng to Tiêu Quần là đồ ngu ở trong lòng.

Đồng thời còn tiện thể lôi cả gia gia của nàng ta ra mắng.

Chỉ có những kẻ ngu mới sinh ra một đời sau ngu xuẩn.

Thiều Thừa có tính tình không tệ, là một người nổi tiếng hiền lành ở Lăng Tiêu Phái. Nếu như không có tính khí tốt, làm sao có thể chịu được đồ đệ của mình như vậy.

Nhưng tính tình tốt cũng không có nghĩa là không biết tức giận.

Tiêu Quần chỉ là một tu giả Trúc Cơ kỳ nho nhỏ, một tu giả ở

cấp bậc giống như nàng ta, Thiều Thừa chỉ cần dùng một ngón tay liền có thể nghiền chết.

Với thái độ hiện tại của Tiêu Quân, dù Thiều Thừa nghiền chết nàng ta cũng không có bất kỳ kẻ nào dám đứng ra chỉ trích.

Cho dù gia gia của nàng ta đến, cũng không thể nói gì.

Một tu sĩ cấp thấp lại dám mạo phạm một tu sĩ cấp cao, bị đánh chết cũng cái chết không vô ích.

Thiều Thừa khịt mũi lạnh lùng nói: “Người đang uy hiếp ta sao?”

Một tiếng khịt mũi lạnh lẽo khiến Tiêu Quân cảm thấy như một đòn nặng nề.

Sắc mặt nàng ta tái nhợt, kêu lên một tiếng đau đớn, liên tiếp lui về phía sau, đặt mông ngồi bệt xuống đất.

Nàng ta kinh hãi nhìn Thiều Thừa, lúc này nàng ta mới phản ứng lại.

Trước mặt nàng ta là một đại năng Nguyên Anh kỳ, không phải những con chó con mèo trong nhà nàng ta.

Tiêu Sâm mắng to: “Ngu xuẩn, mở to con mắt của ngươi ra mà xem, đây là trưởng lão của Lăng Tiêu Phái, Phong chủ Thiên Ngự Phong đấy. Thực lực cũng không thua kém gia gia ngươi là mấy đâu. Chỉ dựa vào ngươi mà cũng dám bất kính với hắn? Giết ngươi cũng không quá đáng. Còn không mau đi xin lỗi Thiều Phong chủ đi?”

Tiêu Quân bị mắng đến mức đầu chó chảy đủ máu, đồng thời cũng tỉnh táo lại.

“Thiều Phong chủ, ta, ta sai rồi...”

Tiêu Quân vội vàng quỳ xuống xin lỗi.

Thiều Thừa lạnh lùng nói: “Trở về ngẫm nghĩ cho tốt, ta cũng lười chấp nhặt với ngươi. Cút khỏi Thiên Ngự Phong đi.”

Sắc mặt Tiêu Quân còn trắng hơn: “Phong chủ, ta, đồ của ta...”

“Đồ gì của ngươi? Ngươi xúc phạm ta, giờ còn muốn vu khống cho đệ tử của ta? Cút ra ngoài, ta nể mặt Tiêu sư huynh nên sẽ chấp nhặt với ngươi. Nếu còn không cút, đừng trách ta không khách khí với ngươi.”

Vẻ mặt Thiều Thừa trở nên lạnh lùng, ánh mắt lạnh lùng nhìn Tiêu Quân.

Sự tức giận của Nguyên Anh kỳ đáng sợ như thế nào?

Ít nhất bây giờ Tiêu Quân cảm thấy mình hô hấp khó khăn, mọi tế bào trong cơ thể đều đang run rẩy, như thể sau một khắc nó sẽ lập tức nổ tung.

Áp lực vô tận khiến Tiêu Quân cảm thấy mình như đang bị một ngọn núi mười vạn dặm đè ép, không thể động đậy.

Ánh mắt Thiều Thừa rơi vào trên người nàng ta, giống như vô số kiếm quang sắc bén cắm vào trong cơ thể nàng ta, phá vỡ máu thịt nàng ta, nuốt chửng linh hồn nàng ta.

Trong lòng Tiêu Quân vô cùng sợ hãi, nàng ta cảm thấy giây phút sau mình sẽ chết.

Bây giờ Tiêu Quân chỉ muốn chạy trốn khỏi đây, nàng ta không dám ở lại đây. Ở đây, nàng ta cảm thấy mình giống như một con gà đang chờ bị giết thịt, cổ có thể sẽ bị Thiều Thừa vụn gãy bất cứ lúc nào.

Tiêu Quân run rẩy rời đi, nhìn dáng vẻ kinh hãi của nàng ta, mấy nữa hẳn là không thể hồi phục được.

Sau khi Tiêu Quân rời đi, vẻ mặt của Thiều Thừa dịu đi, trở lại dáng vẻ chất phác đàng hoàng thường ngày.

Ông nói với Tiêu Sấm: “Ta dọa tiểu bối của Tiêu sư huynh, Tiêu sư huynh sẽ không trách ta chứ?”

Tiêu Sấm thờ ơ xua tay nói: “Không sao, ai bảo nàng ta không hiểu chuyện, va chạm với sự đệ. Để nàng ta chịu chút giáo huấn cũng tốt.”

Tiêu Sấm không có hảo cảm với Tiêu Quân.

Ỗ có Đại trưởng lão làm chỗ dựa, dưỡng thành tính cách điều ngoa tùy hứng.

Để nàng ta chịu chút đau khổ ở chỗ này còn hơn là phải chịu đau khổ ở bên ngoài.

Nhưng mà!

Tiêu Sấm nói: “Ta quen biết đệ lâu như vậy, đây là lần đầu tiên ta thấy đệ như thế này.”

Thiền Thừa có tính khí tốt, tính cách đôn hậu và là một người hiền lành.

Đây cũng là lần đầu tiên Tiêu Sấm nhìn thấy Thiền Thừa đối xử với tiểu bối như vậy.

Thông thường, cho dù đám tiểu bối có làm như thế nào, Thiền Thừa cũng sẽ không tức giận.

Chẳng hạn như tiểu hồn đản Lữ Thiếu Khanh kia.

À đúng rồi?

Tiêu Sấm phản ứng lại.

“Thiền sư đệ, không phải là đệ cố ý làm vậy chứ?”

Mặt Thiền Thừa hơi đỏ lên: “Cố ý cái gì? Sư huynh, huynh đang nói gì vậy?”

Tiêu Sấm nói: “Thiền sư đệ, đệ bớt giả vờ cho ta. Nha đầu kia nói nàng bị đánh cướp ở đây, điều này chắc chắn là sự thật. Là ai làm, đệ và ta đều có thể đoán được. Đệ cố ý tức giận để đuổi nha đầu đó ra khỏi Thiên Ngự Phong, để nàng ta không thể nào truy cứu chuyện này, đệ đang che chở cho tiểu tử hỗn đản đó đúng không?”

Thiền Thừa ho khan: “Tiêu sư huynh, huynh đừng đoán nữa, không có chuyện đó đâu.”

Thật mất mặt. Loại chuyện này làm sao có thể thừa nhận được.

Tiêu Sấm nói: “Đệ yên tâm, ta không trách đệ. Nhưng chuyện mà tiểu tử hỗn đản đó làm cũng hơi quá phận đi. Đệ cứ muốn che chở cho nó thế này hoài sao?”

Thiền Thừa nói: “Tiêu sư huynh, huynh cũng biết đôi khi Thiếu Khanh làm việc có hơi không hợp thói thường một chút, nhưng nó sẽ không vô duyên vô cớ làm như vậy. Hắn làm vậy chắc chắn là có lý do.”

“Lý do gì?”

Thiền Thừa nói: “Vừa rồi cháu gái của huynh cũng đã nói, nàng ta đã đụng phải hai người là Thiếu Khanh và Tiêu Y.”

Thiền Thừa hỏi một câu: “Tiêu Y và nha đầu vừa rồi có mâu thuẫn gì không?”

Tiêu Sấm cũng là một người thông minh, ông hiểu ngay lập tức.

Thiền Thừa không chỉ đơn thuần là bao che cho Lữ Thiếu Khanh, mà còn là bao che cho Tiêu Y.

Tiêu Sấm nhin không được cảm thán một câu: “Người làm sư phụ như đệ, ngược lại cũng có lòng.”

Thiền Thừa cố ý làm như vậy là vì thiên vị đệ tử của mình.

Ngoài ra, một trong những đồ đệ đó lại chính là cháu gái ruột của ông.

Tiêu Sấm cũng không có quá nhiều xoắn xuýt về chuyện này.

Bây giờ ông còn một chuyện muốn hỏi rõ ràng.

“Thiền sư đệ, sao Tiêu Y lại ở cùng tiểu tử hỗn đản kia? Đệ không sợ cháu gái ta sẽ bị dạy hư sao?”

Ông đã dặn đi dặn lại cháu gái của mình là khi đi vào Thiên Ngự Phong thì phải cách Lữ Thiếu Khanh xa một chút.

Hiện giờ lại còn đi theo chân Lữ Thiếu Khanh nữa chứ, thực là nghiệp chương mà.

Nếu Tiêu Y trở nên giống như Lữ Thiếu Khanh, ông phải giải thích thế nào với đại ca đây?

Thiền Thừa mỉm cười nói: “Chuyện này là do Kế Ngôn sắp xếp, thân làm sư phụ nhưng ta không thể xen vào được.”

Ngay khi nghe tin đó là sự sắp xếp của Kế Ngôn, oán hận của Tiêu Sấm cũng tiêu đi.

Kế Ngôn làm việc, những trưởng lão như bọn họ hết sức yên tâm.

Ông tò mò hỏi: “Sao lại sắp xếp như vậy?”

Thiền Thừa nói: “Kế Ngôn đang nghĩ đến việc để Tiêu Y lĩnh ngộ kiếm ý trước rồi bước vào Trúc Cơ kỳ sau.”

“Khụ khụ...”

Lời nói của Thiền Thừa khiến Tiêu Sấm bị sặc.

Chương 35 - Xem lĩnh ngộ kiếm ý giống như uống nước sao?

Tiêu Sấm là đại năng Nguyên Anh kỳ nhưng cũng bị ghen đến sắc mặt đỏ bừng.

Khụ khụ...

Ông ta ho một lúc lâu mới dừng lại.

“Kế Ngôn sư diệt nghiêm túc đấy à?”

Tiêu Sấm khó tin nhìn Thiều Thừa.

“Thiều sư đệ, ngươi có nghe lầm không? Không phải người đang nói đùa với ta đấy chứ?”

Thiều Thừa nghiêm túc đáp: “Nhìn ta giống như đang nói đùa với huynh sao?”

Gương mặt của Tiêu Sấm lộ ra biểu tình khiếp sợ: “Cái này... cái này... Kế Ngôn sư diệt...”

Tiêu Sấm không biết nên nói gì cho phải.

Trong lòng cũng không biết nên vui hay buồn.

Tiêu Sấm biết thiên tư cháu gái của mình chỉ ở mức chấp nhận được, không tính là thiên tài chân chính.

Ông vốn muốn nàng bái nhập Thiên Ngự Phong, đi theo bên cạnh Kế Ngôn, chăm chỉ học tập.

Về phần thực lực cảnh giới các loại, cũng không yêu cầu cao lắm.

Không ngờ hiện tại Kế Ngôn lại có kỳ vọng lớn với Tiêu Y

như vậy.

Lĩnh ngộ kiếm ý, tiến vào Trúc Cơ kỳ.

Yêu cầu này không phải cao bình thường.

Đột phá Trúc Cơ kỳ thì dễ rồi, uống chút đan dược là được.

Nhưng lĩnh ngộ kiếm ý không phải chỉ dựa vào đồng đan dược là xong.

Chuyện này phải xem cơ duyên và thiên phú.

Có đôi khi lĩnh ngộ được thì chính là lĩnh ngộ được, dù có là cảnh giới gì.

Nhưng khi lĩnh ngộ không được thì chính là lĩnh ngộ không được, không phải cứ dựa vào khắc khổ cần cù là xong.

Thiền Thừa nói: “Huynh đừng lo lắng. Kế Ngôn tự có suy nghĩ của nó.”

Tiêu Sấm vừa gật đầu xong thì đột nhiên phản ứng lại.

“Không đúng. Nếu là như vậy, vậy vì sao lại để Tiểu Y đi theo tiểu tử kia? Đây cũng là do Kế Ngôn sắp xếp sao?”

Tiêu Sấm sợ cháu gái của mình bị Lữ Thiếu Khanh làm hư.

Thiền Thừa gật đầu nói: “Không sai, là Kế Ngôn sắp xếp.”

“Nó bảo với Thiếu Khanh, trong hai tháng phải giúp Tiểu Y lĩnh ngộ được kiếm ý, tiến vào Trúc Cơ kỳ.”

Tiêu Sấm lại không biết nói gì cho phải.

Đây là sự khác biệt giữa thiên tài và người bình thường sao?

Trong mắt thiên tài, lĩnh ngộ kiếm ý cũng đơn giản như ăn cơm uống nước sao?

Tiêu Sấm nói: “Có phải Kế Ngôn sư diệt có hiểu làm gì đó đối với việc lĩnh ngộ kiếm ý không?”

Giao cháu gái của ông cho Lữ Thiều Khanh để hấn dày vò là có thể lĩnh ngộ được kiếm ý?

Thiều Thừa cười nói: “Hai người bọn họ nói được là được.”

Trong giọng nói của ông tràn đầy lòng tin đối với hai đồ đệ của mình.

Tiêu Sấm nhìn Thiều Thừa: “Thiều sư đệ, ngươi mất bao lâu mới lĩnh ngộ được kiếm ý?”

Thiều Thừa nói: “Không mất bao lâu.”

Tiêu Sấm nói: “Đó là vì cảnh giới của chúng ta đã tiến vào Nguyên Anh kỳ, có sự lĩnh ngộ vượt bậc về đại đạo nên mới có thể như thế.”

“Nếu không tiến vào Nguyên Anh kỳ, ngươi cảm thấy chúng ta có thể lĩnh ngộ được kiếm ý ở Kết Đan kỳ không?”

Thiều Thừa tăng hắng một cái: “Tiêu sư huynh, cũng không nên tự coi nhẹ mình như thế.”

Tiêu Sấm nói: “Không phải là tự coi thường mình, mà là tự mình biết mình.”

“Ta dám khẳng định, cho dù là chương môn, nếu như không tiến vào Nguyên Anh kỳ thì những người như chúng ta không thể lĩnh ngộ được kiếm ý.”

“Kế Ngôn sư diệt là thiên tài vạn năm mới có một. Không phải ai cũng giống như hấn ta.”

Thiều Thừa gật đầu: “Tiêu sư huynh, huynh nói rất có lý, nhưng ba người bọn họ muốn giày vò thì cứ giày vò thôi.”

Giọng điệu của Thiều Thừa có chút cô đơn: “So sánh với bọn họ, ta với tư cách là sư phụ nhưng không làm tốt hơn bọn họ bao nhiêu.”

Đây là hình thức nuôi thả của Thiều Thừa.

Ông không muốn như vậy nhưng cũng không còn cách nào.

Ban đầu, lúc mới nhận hai đồ đệ Kế Ngôn và Lữ Thiều Khanh, Thiều Thừa cũng mang hùng tâm bừng bừng, tràn đầy nhiệt tình dự định lên kế hoạch dạy bảo hai đồ đệ của mình, để bọn họ trở thành hạc giữa bầy gà, siêu quần xuất chúng.

Nhưng về sau ông phát hiện, bất luận đại đồ đệ hay tiểu đồ đệ đều không cần ông dạy dỗ.

Bọn họ tự mình luyện tập, thực lực tiến bộ từng ngày.

Càng chết người hơn là bọn họ còn lần lượt lĩnh ngộ được kiếm ý.

Khiến cho sư phụ như ông cảm thấy rất xấu hổ.

Đối mặt với đồ đệ như vậy, điều ông có thể làm là tự mình khổ tu, giúp cho thực lực của mình tiến thêm một bước, không để cho đồ đệ đuổi theo kịp. Nếu không, một chút mặt mũi của sư phụ cũng không còn.

Ban đầu ông còn không cam tâm, không phục, vẫn muốn kiếm lại chút mặt mũi trước mặt đồ đệ. Nhưng càng về sau ông càng chết lặng, rồi bỏ mặc.

Thiều Thừa đã chấp nhận sự thật rằng, trước mặt hai đồ đệ, ông chẳng còn chút thể diện nào nữa, có cố cũng không挽回 được.

Bây giờ, đồ đệ muốn làm gì thì làm, chỉ cần không khi sư diệt tổ là được.

Tiêu Sấm cũng không biết nói cái gì cho phải.

Thiên Ngự Phong được coi là một nơi kỳ lạ ở Lăng Tiêu Phái.

Sư phụ không giống sư phụ, đồ đệ không giống đồ đệ nhưng thực lực thì vẫn tương xứng với một trong ngũ đại chủ phong.

Tiêu Sấm hỏi: “Thiền sư đệ, hai người bọn họ dự định để Tiểu Y lĩnh ngộ kiếm ý như thế nào?”

Thiền Thừa đáp: “Dựa theo suy nghĩ của bọn họ, hẳn sẽ để Tiểu Y đến kiếm động, lĩnh ngộ kiếm ý trong kiếm động.”

“Kiếm động? Là thứ gì?”

Đây là lần đầu tiên Tiêu Sấm nghe nói đến kiếm động.

Nghe Thiền Thừa nói xong, Tiêu Sấm hơi run nhìn ông.

“Thiền sư đệ, người cảm thấy điều này có thể sao?”

“Bị kiếm đâm hơn vạn lần là có thể lĩnh ngộ kiếm ý?”

“Nếu dễ dàng như vậy thì số người lĩnh hội được kiếm ý sẽ không ít như thế.”

“Thiên phú của đám đại đệ tử Song Nguyệt Cốc, Quy Nguyên Các lợi hại đến mức nào? Nhưng đến bây giờ bọn họ còn chưa lĩnh ngộ được kiếm ý.”

“Lời của tiểu tử kia nói không đáng tin chút nào, vậy mà người lại tin?”

Thiền Thừa nói: “Ta không tin, nhưng Kế Ngôn tin.”

“Thử một chút cũng không sao mà.”

Tiêu Sấm nói: “Được, vậy thì ta chờ hai tháng, xem có như Kế Ngôn sư điệt nói hay không?”

Thiền Thừa cải chính: “Bây giờ chỉ còn một tháng.”

“Một tháng?”

Tiêu Sấm mở to mắt: “Một tháng là tiểu nha đầu kia có thể lĩnh ngộ được kiếm ý? Nói đùa cái gì vậy?”

“Tuyệt đối không thể nào.”

Giọng điệu của Tiêu Sấm vô cùng khẳng định: “Dù chính bản thân Kế Ngôn sư diệt dạy bảo, cũng không có khả năng giúp cho Tiểu Y lĩnh ngộ được kiếm ý được trong một tháng, chứ đừng đề cập đến tiểu tử kia.”

Tiêu Sấm cũng không tin Lữ Thiểu Khanh lợi hại đến như vậy. Nhưng Thiều Thừa lại rất có lòng tin đối với đệ tử của mình. Ông nói: “Không chừng đến lúc đó sẽ cho huynh một chuyện kinh hỉ đấy.”

Tiêu Sấm nói: “Ta không tin có kinh hỉ gì. Thiều sư đệ, người nhớ trông chừng giúp ta đấy, đừng để ta phải chịu kinh hỉ là được.”

“Nếu Tiểu Y xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ta không cách nào ăn nói với huynh trưởng đâu.”

“Huynh trưởng của ta chỉ có một đứa con gái, đừng để xảy ra chuyện gì.”

Chương 36 - Vật phẩm kỳ quái

“Một tháng sau ta sẽ lại đến, ta muốn xem xem Tiêu Y có lĩnh ngộ được kiếm ý hay không...”

Tiêu Sâm đề lại một câu như vậy trước khi rời đi.

Ông không tin có chuyện lợi hại như thế.

Thiền Thừa khế lắc đầu. Thật ra, ông cũng không tin.

Nhưng hai đồ đệ của ông muốn làm như vậy, là sư phụ, ông chỉ có thể ủng hộ.

“Thiếu Khanh, ngươi đừng có làm bừa nha.”

Thiền Thừa lẩm bẩm một câu rồi trở về kiếm động.

Ông không tìm được Lữ Thiếu Khanh, chỉ nhìn thấy Tiểu Hồng đang ngủ trên một thân cây.

“Thiếu Khanh đi đâu rồi?” Thiền Thừa hỏi Tiểu Hồng.

Tiểu Hồng kêu một tiếng biểu thị không biết.

“Đúng là hồ nháo.”

Thiền Thừa mắng: “Sư muội đang ở đây, người thì chạy mất. Không sợ xảy ra vấn đề hay sao?”

Cũng không còn cách nào, Thiền Thừa chỉ có thể ngồi xếp bằng ở đây hộ pháp cho Tiêu Y.

Dù sao kiếm động đã từng nổ một lần, ông không dám khinh thường.

Còn Lữ Thiếu Khanh thì sao? Hắn đã đến thành Lăng Tiêu.

“Để xem, ta nên tìm ai trước?”

Lữ Thiếu Khanh lật quyển sách nhỏ.

“Nhánh con cháu Đường gia, Đường Nguyên Vĩ. Hắn ta quấy rối ta năm lần.”

“Lần đầu tiên mở miệng trêu chọc. Lần thứ hai, lần thứ ba kể những câu chuyện tục tĩu. Lần thứ tư muốn ra tay. Lần thứ năm mắng ta.”

“Là chủ sự thương hội Đường gia. Địa chỉ: Số 17, đường số 1 Đông Nam, thành Lăng Tiêu.”

“Bình thường thích đi dạo thanh lâu.”

Lữ Thiếu Khanh gật đầu: “Khá lắm, liền ngươi vậy.”

“Năm lần, còn muốn ra tay, chặt tay ngươi cũng không đủ.”

Lữ Thiếu Khanh ung dung bước vào thương hội Đường gia.

Đường gia cũng rất có danh tiếng ở Tề Châu, cũng là một gia tộc tu luyện.

Rất nhiều gia tộc đều có thương hội, thương đội của mình. Bọn họ thông qua buôn bán thu thập tài nguyên cung cấp nuôi dưỡng gia tộc.

Lữ Thiếu Khanh đến nơi liền nhìn thấy người đến người đi, nói rõ buôn bán của thương hội Đường gia không tệ lắm.

“Ái chà, làm sao mà ra tay đây?” Lữ Thiếu Khanh thấy hơi khó xử.

Nơi này là trong thành, ra tay không tiện.

Lữ Thiếu Khanh suy nghĩ một chút, sau đó dứt khoát tiến vào thương hội dạo chơi.

Lầu một chủ yếu bán đan dược, thảo dược, pháp bảo... cái gì cũng bán, cũng thu.

Tu sĩ, thậm chí phàm nhân cũng có.

Lữ Thiếu Khanh dạo qua một vòng, cuối cùng leo lên lầu hai.

Lầu hai yên tĩnh hơn rất nhiều.

Khách trên lầu hai chủ yếu là tu sĩ, không có phàm nhân.

Nơi này trưng bày những quầy hàng trong suốt. Bên trong là các loại vật phẩm.

Lữ Thiếu Khanh nhìn thoáng qua, nơi này chủ yếu lấy đan dược nhị phẩm, pháp bảo nhị phẩm làm chủ.

Dạo qua một vòng, trong lòng Lữ Thiếu Khanh đã có tính toán.

Nếu cướp sạch nơi này không còn, đoán chừng cũng có hơn mười vạn linh thạch.

Đáng tiếc, suy nghĩ này chỉ là nghĩ mà thôi.

Lăng Tiêu thành thuộc phạm vi quản hạt của Lăng Tiêu Phái. Hàng năm, Lăng Tiêu Phái nhận được không ít linh thạch từ thành Lăng Tiêu.

Thuế má thành Lăng Tiêu giao nộp cũng là thu nhập lớn của Lăng Tiêu Phái.

Ai dám làm loạn ở thành Lăng Tiêu chính là không nể mặt Lăng Tiêu Phái.

Lữ Thiếu Khanh là đệ tử của Lăng Tiêu Phái. Nếu hắn dám làm mấy chuyện này, chương môn không đánh chết hắn là không được.

“Khách quan, người cần mua gì?”

Một gã sai vặt bước đến, khách sáo nói.

Lữ Thiệu Khanh khoát tay. Những thứ này đều là hàng thông thường, hấn không nhìn trúng.

Nhưng khi Lữ Thiệu Khanh chuyển đến một góc, hấn nhìn thấy một vật phẩm hình chữ nhật cổ xưa.

Trong lòng hấn nhảy dựng một cái. Bởi vì chiếc nhẫn trên tay hấn bỗng nhiên nóng lên.

Đây là chuyện chưa bao giờ xảy ra.

Lữ Thiệu Khanh nói với gã sai vặt: “Người có thể đưa ta xem một chút được không?”

Ánh mắt gã sai vặt lóe lên sự khác lạ nhưng hấn ta vẫn lấy ra.

Lữ Thiệu Khanh nhận lấy. Đồ vật này dài chừng một thước, cầm trong tay có cảm giác sắt cũng không phải sắt, vàng cũng không phải vàng, mà ngọc cũng không phải ngọc.

Đồng thời, nhiệt độ của chiếc nhẫn trên tay cũng tăng lên, khiến Lữ Thiệu Khanh biết lai lịch của thứ này chắc chắn không đơn giản, hấn lại càng quyết tâm muốn có nó.

Lữ Thiệu Khanh hỏi: “Bao nhiêu linh thạch?”

Gã sai vặt kinh ngạc: “Khách quan, người muốn mua nó?”

Món đồ này đã được giữ ở đây nhiều năm. Bởi vì không cách nào giám định được đây là thứ gì, cho nên đến giờ nó vẫn chưa bán được.

Lữ Thiệu Khanh hỏi: “Có vấn đề gì sao?”

Gã sai vặt lắc đầu: “Không có, món đồ này có giá ba ngàn linh thạch hạ phẩm.”

“Cái gì?”

Lữ Thiếu Khanh kêu lên: “Cái thứ này lại đến ba ngàn linh thạch hạ phẩm. Ăn cướp à?”

“Các ngươi mở hắc điểm sao?”

Mặc dù hắn biết thứ đồ này quý giá, lai lịch phi phàm, nhất định là đồ tốt.

Nhưng muốn Lữ Thiếu Khanh bỏ ra ba ngàn linh thạch hạ phẩm để mua, hắn không nỡ.

Bộ tướng linh thạch dễ kiếm lắm sao?

Hai tháng qua, hắn để dành được hơn năm ngàn linh thạch hạ phẩm, còn cách một vạn cả một đoạn.

Bây giờ, bảo hắn bỏ ra ba ngàn linh thạch hạ phẩm, hắn đòi nào chịu chứ.

“Mắc quá, bớt chút đi.”

Gã sai vặt hỏi: “Khách quan, ngươi muốn bớt bao nhiêu?”

Lữ Thiếu Khanh dựng thẳng một ngón tay.

“Một ngàn linh thạch hạ phẩm?”

Lữ Thiếu Khanh lắc đầu: “Một trăm.”

Gương mặt của hắn còn lộ ra vẻ đắn đo, giống như một trăm linh thạch hạ phẩm đã là giá cao rồi.

Gã sai vặt bó tay nói thẳng: “Mời khách quan về đi.”

Nói đùa, ép giá sao?

Từ ba ngàn xuống còn một trăm, còn nói ăn cướp? Ngươi mới

là ăn cướp thì có.

Người cho rằng chúng ta mở thiện đường à?

Mặc dù không biết thứ đồ đó là gì nhưng cũng không bán với giá một trăm linh thạch.

Lữ Thiểu Khanh nói: “Vậy người nói giá tiền thấp nhất là bao nhiêu?”

Gã sai vặt nói: “Giá tiền thấp nhất là ba ngàn linh thạch. Chắc giá.”

Lúc này Lữ Thiểu Khanh lên mặt dạy dỗ gã sai vặt: “Người có biết làm ăn hay không? Mở cửa làm ăn mà không cho mặc cả thì nói làm ăn cái gì?”

“Thứ này cũng chỉ có ta muốn mua, người không chịu bán, chẳng lẽ người là gian tế cửa hàng bên cạnh phải đến sao?”

“Người muốn phá đồ nơi này đúng không?”

Gã sai vặt nổi giận nói: “Người đang nói bậy bạ gì thế? Ta thấy người muốn đến đây quấy rối thì có.”

Lữ Thiểu Khanh nói: “Làm sao? Ăn ngay nói thật cũng không được sao? Bị ta đâm trúng chỗ ngứa à?”

Gã sai vặt nói: “Không bán cho người nữa, mau trả đồ cho ta.”

“Người ra ngoài đi, nơi này không chào đón người.”

Gã sai vặt tức giận nói. Kể như vậy không bán cũng không sao.

Lúc này, bỗng nhiên có một giọng nói vang lên: “Người có thể cho ta xem vật trong tay của người được không?”

Chương 37 - Tiểu phú bà

Lữ Thiếu Khanh quay đầu nhìn lại, một thiếu nữ đang nhìn món đồ trong tay hắn.

“Ngươi là ai?”

Lữ Thiếu Khanh không vui hỏi lại.

Không thấy ta đang ép giá sao?

Thiếu nữ đáp: “Ta là Biện Nhu Nhu của Song Nguyệt Cốc. Ngươi có thể cho ta xem thứ này một chút được không? Nếu phù hợp, ta có thể mua lại.”

Gã sai vật nghe là đệ tử Song Nguyệt Cốc, không khỏi vui mừng.

Đệ tử Song Nguyệt Cốc người nào cũng giàu đến chảy mỡ, chắc chắn còn giàu hơn con gà trống sắt trước mặt này.

Hắn ta đổi sang giọng êm ái: “Khách quan mời xem.”

Sau đó, hắn ta xụ mặt nói với Lữ Thiếu Khanh: “Khách quan, làm phiền ngươi đưa lại đây.”

Loại người như Lữ Thiếu Khanh tuyệt đối không phải loại khách hàng mà ông chủ sẽ thích.

Gã sai vật lấy lại vật trong tay của Lữ Thiếu Khanh nhưng phát hiện nó đã bị Lữ Thiếu Khanh giữ chặt.

Hắn ta cảnh giác nhìn Lữ Thiếu Khanh, nói: “Khách quan, nơi này là thương hội của Đường gia. Ngươi không mua thì đừng cản trở người khác.”

Ngụ ý hắn ta cảnh cáo Lữ Thiếu Khanh đừng gây chuyện ở

đây.

Bàn tay Lữ Thiếu Khanh khẽ động. Món đồ kia lập tức biến mất không thấy đâu. Nó đã bị hắc cất vào trong nhẫn chứa đồ.

Gã sai vật không thấy đồ vật đâu, không khỏi sợ hãi.

Ban ngày ban mặt lại dám cướp bóc?

“Ăn cướp.”

Gã sai vật kêu to.

“Cướp em gái ngươi.” Lữ Thiếu Khanh bỏ ra linh thạch: “Ta mua.”

“Ồ...”

Gã sai vật nhìn linh thạch trên bàn, ngẩn cả người.

“Ngươi, ngươi mua thật sao?” Gã sai vật vẫn cảm thấy khó tin.

Vừa rồi là con gà trống sắt chuyển thế, tại sao bây giờ lại trả tiền rồi?

Biện Nhu Nhu cũng ngẩn người nhìn Lữ Thiếu Khanh.

Lữ Thiếu Khanh hung hăng trừng mắt nhìn Biện Nhu Nhu một cái.

Nữ nhân này đúng là nhiều chuyện.

Hắc vốn đang muốn ép giá, tiết kiệm linh thạch một chút.

Nhưng Biện Nhu Nhu xuất hiện khiến cho hắc không thể không bỏ ra ba ngàn linh thạch để mua.

Lai lịch của món đồ này phi phạm. Nếu không, chiếc nhẫn sẽ không có phản ứng như vậy. Thế nên hắc không cho phép nó rơi vào tay của người khác.

Lữ Thiếu Khanh khó chịu trừng mắt nhìn Biện Nhu Nhu lần nữa rồi rời đi.

Đây đúng là một nơi thương tâm mà.

Chỉ chớp mắt ba ngàn linh thạch đã không còn.

Nữ nhân này quả thực đáng hận.

Nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh như vậy, Biện Nhu Nhu tức giận giậm chân đuổi theo.

Nam nhân này quả thực đáng ghét.

“Dừng lại, ngươi có ý gì?”

Lữ Thiếu Khanh hỏi lại: “Ngươi mới là có ý gì đây?”

“Ngươi có mắt hay không?”

Biện Nhu Nhu tức giận nói: “Ngươi nói ai không có mắt?”

Lữ Thiếu Khanh tức giận nói: “Ta nói ngươi đó. Ta đang ép giá, ngươi đến xem nào nhiệt làm gì?”

Biện Nhu Nhu cũng không phải người tốt tính, lớn tiếng quát lại: “Lúc đó ngươi mua chưa? Ngươi mua chưa hả?”

“Ngươi chưa mua ta đến xem thì sao chứ? Không cho à.”

“Bây giờ ngươi lấy ra cho ta xem một chút, bốn tiểu thư muốn mua.”

Biện Nhu Nhu cảm thấy món đồ kia rất đặc biệt. Nàng không ngại mua lại.

“Ngươi cứ nằm mơ đi.”

Đã là đồ của mình, sao có thể lấy ra? Nếu chẳng may người ta

nhìn ra lai lịch thì làm sao bây giờ? Nói không chừng còn rước lấy phiền phức cho mình nữa.

“Ngươi.”

Biện Nhu Nhu càng thêm tức giận. Người này thật đáng ghét.

Nàng nói: “Ta là Biện Nhu Nhu của Song Nguyệt Cốc, hy vọng công tử có thể từ bỏ thứ yêu thích. Ta vô cùng cảm kích.”

Lữ Thiếu Khanh mỉm cười: “Làm sao? Ngươi tính lôi Song Nguyệt Cốc ra dọa ta à?”

“Ngươi cho rằng Quy Nguyên Các của ta dễ khi dễ sao?”

Biện Nhu Nhu giật mình, vội vàng nói: “Thì ra là sư huynh của Quy Nguyên Các, mong rằng sư huynh chịu từ bỏ thứ yêu thích. Ta đồng ý trả giá gấp đôi.”

Ánh mắt Lữ Thiếu Khanh nhìn Biện Nhu Nhu thay đổi.

Một tiểu phú bà?

Hắn đưa mắt nhìn Biện Nhu Nhu một lượt từ trên xuống dưới.

Biện Nhu Nhu cảm giác ánh mắt của Lữ Thiếu Khanh tràn đầy lửa nóng.

Bị nhìn từ trên xuống dưới khiến cho nàng cảm thấy trên người có vô số con kiến đang bò, vô cùng khó chịu.

Biện Nhu Nhu bị ánh mắt xâm lược của Lữ Thiếu Khanh nhìn đến không chịu được.

Tên gia hỏa này là đồ háo sắc sao?

Cảm giác của Biện Nhu Nhu đối với Lữ Thiếu Khanh càng thêm không tốt.

Lữ Thiếu Khanh thầm nghĩ trong lòng, có nên ăn cướp của nàng ta hay không?

Tiểu phú bà, hẳn có rất nhiều tiền.

Hắn nghe nói Song Nguyệt Cốc được xây dựng trên một khoáng mạch rất lớn, giàu đến chảy mỡ.

Tuy nhiên, sau khi cân nhắc một hồi, Lữ Thiếu Khanh bỏ đi suy nghĩ này.

Rất khó ra tay, rất dễ bại lộ.

Lữ Thiếu Khanh chật vật từ chối: “Dung mạo của ngươi không đẹp nhưng suy nghĩ thì lại hay.”

Nói xong, hắn nhanh chóng rời đi.

Trước mắt là một tiểu phú bà, hẳn sợ Biện Nhu Nhu sẽ ra một cái giá mà hắn không cách nào từ chối.

“Khốn kiếp, khốn kiếp...”

Biện Nhu Nhu tức đến mức dậm chân, hận không thể một chương vỡ chết Lữ Thiếu Khanh.

“Ngươi chờ đó cho ta, đừng để ta gặp lại ngươi.”

Sau khi Lữ Thiếu Khanh rời đi, hắn cảm thấy phiền muộn ghê gớm.

Bị Biện Nhu Nhu ngáng chân, hắn không thể không bỏ ra ba ngàn linh thạch hạ phẩm. Chỉ chớp mắt đã mất đi hơn phân nửa tài sản tích lũy.

“Hy vọng rằng thứ này hữu dụng. Bằng không, ta sẽ lỗ lớn.”

Lữ Thiếu Khanh rất muốn biết đây rốt cuộc là thứ gì.

Nhưng bây giờ không tiện, chỉ có thể tạm thời đè xuống suy

nghĩ này.

“Bây giờ ta đi thu thập tên Đường Nguyên Vĩ cái đã.”

Lữ Thiếu Khanh đã thăm dò được Đường Nguyên Vĩ đi đâu ở thương hội Đường gia.

“Đi dạo thanh lâu thì nói đi dạo thanh lâu, còn nói đi nghe nhạc, giả vờ sang chảnh gì chứ?”

Lữ Thiếu Khanh cực kỳ khinh bỉ chuyện này.

“Nhưng cũng tốt. Máy thứ háo sắc dễ lừa gạt hơn nhiều.”

“Lấy sư muội làm mối nhử, cam đoan hẳn ta hấp tấp chạy đến ngay.”

Lúc này, Lữ Thiếu Khanh đã bắt đầu hành động.

Kết quả, Đường Nguyên Vĩ đang uống rượu ở thanh lâu nhận được một phong thư.

Sau khi xem hết phong thư, Đường Nguyên Vĩ chấn động, đắc ý cười: “Hắc hắc, thì ra là đang ở đây.”

“Giỏi cho xú nha đầu kia. Bây giờ ta xem ngươi làm thế nào chạy khỏi lòng bàn tay của bốn công tử.”

Nhớ đến dáng vẻ ngọt ngào khái ái của Tiêu Y, tâm của Đường Nguyên Vĩ lập tức nóng lên như lửa.

Nửa người dưới rục rịch ngóc đầu dậy.

Đường Nguyên Vĩ vội vàng rời khỏi thanh lâu, đi thẳng đến địa chỉ trong thư.

Rất nhanh, hẳn ta đã đến thành Tây.

Thành Lăng Tiêu cũng có khu ổ chuột, cũng có hỗn loạn.

Phần lớn cư dân ở thành Tây đều là người dân bình thường. Họ sống trong cảnh nghèo khó và bận rộn hàng ngày chỉ để tồn tại.

Mặc dù tu sĩ bách tính trong thành Lăng Tiêu đều có nhưng bọn họ là người có cấp độ khác nhau. Mặc dù sống trong một tòa thành, nhưng bọn họ lại phân biệt rõ ràng.

Tiêu Y dùng thân phận người bình thường gặp người, cho nên Đường Nguyên Vĩ vẫn cho rằng Tiêu Y là người bình thường.

Sau khi hắn ta biết địa chỉ của Tiêu Y, hắn ta lập tức đến cửa.

Phàm nhân mà thôi, có gì phải lo lắng?

Sau khi Đường Nguyên Vĩ đến nơi, hắn ta phát hiện nơi này không có một ai. Hắn ta gọi: “Người đâu? Người ra đây cho bọn công tử.”

Một luồng uy áp cường đại đột nhiên xuất hiện. Đường Nguyên Vĩ còn chưa kịp phản ứng, hắn ta đã bị luồng uy áp này làm cho choáng váng.

Lữ Thiếu Khanh xuất hiện: “Ha ha, còn đơn giản hơn so với ta đã nghĩ.”

Chương 38 - Sư phụ đừng đánh vào mông có được không?

Thực lực của Đường Nguyên Vĩ chẳng qua mới chỉ là Luyện Khí kỳ trung kỳ.

Chính bởi vì thiên phú và thực lực đều không tốt, cho nên mới bị phái ra ngoài làm ăn, sưu tập tài nguyên cho gia tộc.

Hắn ta gặp phải Lữ Thiếu Khanh chỉ có thể trách hắn ta không may.

So với Lữ Thiếu Khanh, hắn ta chênh lệch quá xa.

Lữ Thiếu Khanh xử lý rất nhẹ nhõm.

“Để ta xem thử ngươi có đồ tốt gì nào.”

Lữ Thiếu Khanh vui vẻ vơ vét.

Đứng mũi chịu sào dĩ nhiên chính là Trữ Vật giới chỉ.

Lúc Lữ Thiếu Khanh xóa đi ấn ký trên đó, đưa linh thức vào trong giới chỉ thì toàn thân chấn động, vô cùng vui mừng.

“Phát tài rồi!”

Trong giới chỉ chứa một đồng linh thạch, linh thức của hắn quét qua.

“Một vạn bảy ngàn sáu trăm lẻ một viên linh thạch hạ phẩm.”

“Phát tài rồi, phát tài rồi!”

Trong đôi mắt đen tối của Lữ Thiếu Khanh lóe lên tia lấp lánh.

Trong Trữ Vật giới chỉ không có thứ gì khác, chỉ có một đồng

linh thạch này.

Mặc dù cảm thấy kỳ quái, nhưng Lữ Thiếu Khanh không suy nghĩ nhiều.

Những linh thạch này là của hắn rồi.

Sau khi quét một lượt thấy chỉ có một đồng linh thạch, không có thứ gì đáng giá khác, Lữ Thiếu Khanh tiêu sái rời đi.

Để lại Đường Nguyên Vĩ chỉ còn chiếc khố nằm trên mặt đất.

“Chuyến đi này đáng quá giá, vừa giúp sư muội trút giận lại có thể kiếm được nhiều như vậy.”

“Đáng giá, đáng giá.”

Lữ Thiếu Khanh rất hài lòng.

Về việc cướp của Đường Nguyên Vĩ, hắn không hề cảm thấy áy náy.

Chưa nhắc đến chuyện Đường Nguyên Vĩ tẩy máy tay chân với Tiêu Y, trêu chọc Tiêu Y.

Chẳng qua hắn chỉ cử người báo địa chỉ cho Đường Nguyên Vĩ, biết Tiêu Y là một người bình thường, Đường Nguyên Vĩ vẫn vội vàng chạy tới.

Điều này đủ để chứng minh Đường Nguyên Vĩ không phải người tốt lành gì.

Đối phó với loại người này, Lữ Thiếu Khanh rất yên tâm thoải mái.

Hơn một vạn linh thạch, xem như đền bù tổn thất ba ngàn viên linh thạch kia.

Lữ Thiếu Khanh mặt mày hơn hờ lật quyển sổ nhỏ ra: “Nào, tiếp tục tìm mục tiêu kế tiếp.”

Đến ngày thứ hai, Lữ Thiếu Khanh mới vừa lòng thỏa ý trở lại Thiên Ngự Phong.

“Đêm nay kiểm bộn rồi, khi khi...”

“Tiểu tử khôn, người chạy đi đâu đấy?”

Vừa về tới nơi hắn liền bị Thiều Thừa chụp lại hỏi.

“Đưa tiểu sư muội người vào Kiểm động rồi mà người không đi canh một chút à?”

“Lỡ như xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì sao?”

Lữ Thiếu Khanh nói: “Sư phụ lo lắng cái gì?”

“Người nghĩ con là Đại sư huynh sao? Thứ bả đậu huynh ấy làm ra có thể giống của con sao?”

Thiều Thừa tức giận nói: “Mặc kệ người tự tin thế nào thì cũng phải cẩn thận một chút.”

“Ta đã nói bao nhiêu lần rồi, làm việc nhất định phải chú ý cẩn thận, tuyệt đối không được tự cao tự đại.”

Lữ Thiếu Khanh nói: “Lời này người đi nói với Đại sư huynh ấy, con thấy gần đây huynh ấy sắp vênh đuôi lên trời rồi.”

Thiều Thừa nói: “Đại sư huynh của người ta mới chẳng cần phải lo đấy.”

Nó lo cho ta thì còn tạm được.

“Được rồi, được rồi.” Tâm trạng Lữ Thiếu Khanh đang tốt, không muốn so đo với Thiều Thừa: “Đại sư huynh đã sắp đuổi kịp người rồi, người còn tâm trạng đứng đây thuyết giáo à?”

Thiều Thừa nhìn thấy dáng vẻ này của Lữ Thiếu Khanh liền nghi ngờ.

“Không đúng, tiểu tử ngươi có gì đó không đúng.”

Thiền Thừa nghi ngờ nhìn Lữ Thiếu Khanh: “Tối hôm qua ngươi đi làm cái gì rồi?”

“Đi làm chuyện xấu?”

Lữ Thiếu Khanh vô cùng tổn thương, nói: “Sư phụ, sao người có thể nghĩ về đồ đệ thân yêu của người như vậy?”

“Người không thể nghĩ theo chiều hướng tốt được sao?”

Thiền Thừa nói: “Không thể nào, tiểu tử ngươi là người như thế nào, ta biết rõ nhất.”

“Bình thường ngươi lười như đồng phân, sét đánh còn không muốn động đây.”

“Hôm qua lại chạy xuống núi, nhất định người đã làm gì đó.”

Thiền Thừa hiểu rõ đồ đệ của mình nhất.

Như bộ dạng này của Lữ Thiếu Khanh, bình thường mỗi lần ông ta bắt đầu giáo huấn vài câu đều sẽ bị Lữ Thiếu Khanh oán trách lảng sang chuyện khác.

Nhưng hôm nay, Lữ Thiếu Khanh không hề oán trách ông.

Điều này đã đủ để ông nghi ngờ Lữ Thiếu Khanh xuống núi làm gì đó.

Lữ Thiếu Khanh cười hì hì nói: “Dù sao không phải con làm gì thì sư phụ cũng mặc kệ sao?”

“Người quan tâm như vậy làm gì?”

Thiền Thừa tức giận: “Ta cũng lười quản chuyện sống chết của ngươi, ngươi đừng có mà tự rước lấy phiền phức.”

Lữ Thiếu Khanh cười ha ha một tiếng nói: “Su phụ, vậy mà người còn nói hiểu con, con là người như thế nào người còn không biết sao?”

“Không có phiền phức gì đâu, người yên tâm.”

Thieu Thừa nghĩ cũng phải, đồ đệ này của mình sợ nhất là phiền phức.

Hắn mà làm chuyện gì thì chắc chắn sẽ cố gắng xóa sạch dấu vết, không tự rước phiền phức cho mình.

Thieu Thừa nói: “Tốt nhất là vậy.”

Còn chuyện đồ đệ làm gì, ông cũng không hỏi nhiều.

Đây là đồ đệ của mình, cho dù là giết người phóng hỏa ông đều không quản.

Đồ đệ này làm chuyện gì trước nay đều có dụng ý riêng của hắn chứ không làm vô duyên vô cớ.

“Ta đi tu luyện đây, người ở đây trông chừng, đừng để tiểu sư muội của người gặp nguy hiểm.”

Lữ Thiếu Khanh nói: “Được, được, không thành vấn đề.”

Lữ Thiếu Khanh thấy Thieu Thừa quay người đi thì hỏi theo bản năng: “Đúng rồi, su phụ, Thiên Cơ Bài có còn nữa không?”

Thiên Cơ Bài của hắn bị hủy rồi, cái thuận tay lấy chỗ Thieu Thừa cũng bị hủy rồi.

Hắn vẫn chưa kịp mua.

Không nhắc tới chuyện này còn đỡ, vừa nhắc tới chuyện này, Thieu Thừa liền nhớ ra, cơn giận lập tức từ từ dâng lên.

“Ta phải làm thật tên tiểu khốn kiếp nhà ngươi...”

Thiều Thừa vung tay lên, Lữ Thiếu Khanh lập tức phát hiện mình không thể động đậy.

Hắn nhìn thấy vẻ giận dữ của Thiều Thừa liền biết mình sai lầm rồi.

Đây là Thiên Cơ Bài người tình cũ trong mộng sư phụ tặng ông.

Mình tiện thể dùng thì thôi, cuối cùng còn dám làm hỏng.

“Sư phụ, người định làm gì?”

“Sư phụ, có thể bình tĩnh nói chuyện được không, không phải chỉ là một tấm Thiên Cơ Bài thôi sao?”

“Có gì bình tĩnh nói chuyện...”

Thiều Thừa cười lạnh: “Đã bao lâu ta chưa thu thập người rồi nhỉ?”

“Vi sư cũng quên mất rồi, để tên tiểu khốn kiếp nhà ngươi ngày càng can rở, hôm nay phải thu thập người một trận thật tốt mới dừng lại được.”

“Sư phụ, người đừng làm vậy.”

Lữ Thiếu Khanh hét lên: “Sư phụ, Thiên Cơ Bài của người không phải con làm hỏng, là Đại sư huynh mà.”

“Chính người cũng tận mắt nhìn thấy, là huynh ấy làm.”

Thiều Thừa khẽ nói: “Ta chỉ thấy người ném nó ra ngoài làm bìa đỡ đạn.”

Lữ Thiếu Khanh nói: “Chính người trơ mắt nhìn mà không ra tay, không thể oán ta được?”

“Đúng không?”

Thiền Thừa đưa tay chop một cái, Lữ Thiếu Khanh như tượng gỗ bị Thiền Thừa kéo đến trước mặt.

Lữ Thiếu Khanh nhìn thấy trong tay Thiền Thừa xuất hiện một cây gậy liền hét to: “Đừng đánh vào hông có được không vậy?”

“Con là người lớn rồi, người còn đánh hông mà không thấy ngại sao?”

“Sư phụ, con sai rồi, con bồi thường cho người có được không?”

“Hôm nay ta không đánh ngươi một trận, cơn giận trong lòng ra không trút được...”

Chương 39 - Gian thương

“Sám hối thật tốt cho ta...”

Sau khi Thiều Thừa giáo huấn Lữ Thiều Khanh xong, quảng lại một câu rồi lướt nhẹ đi.

Lúc rời đi trong lòng Thiều Thừa vô cùng sáng khoái.

Cảm giác toàn thân từ trên xuống dưới rất thông thấu, cực kỳ thoải mái.

Cảm giác của ông như người táo bón mấy ngày đột nhiên có thể xả được, chính là cái loại dễ chịu ấy.

Trong lòng Thiều Thừa đắc ý nghĩ.

Giờ không nhân cơ hội thu thập tên tiểu khôn kiếp người một phen, đợi thực lực người đuổi kịp rồi, muốn thu thập cũng khó.

Lữ Thiều Khanh lấy tay che mắt, vô cùng giận dữ.

Nếu bị người khác nhìn thấy bộ dạng này có khi còn tưởng Thiều Thừa làm gì hấn.

“Mất mặt quá.” Cuối cùng Lữ Thiều Khanh ngửa mặt lên trời thở dài.

“Lớn thế này rồi mà còn bị đánh vào mắt.”

“Mất mặt quá mất mặt!”

Thực lực của Thiều Thừa mạnh hơn hẳn nhiều lắm, đối mặt với Nguyên Anh kỳ, hẳn không có sức phản kháng.

“May là không có người thứ hai nhìn thấy, nếu không mặt mũi

đâu mà gặp người ngoài nữa.”

Lúc này.

Trên thân cây bên cạnh truyền đến tiếng chim hót.

“Chíp chíp”

Lữ Thiếu Khanh quay đầu lại nhìn.

Cánh bên trái của Tiểu Hồng ôm bụng, cánh bên phải chỉ vào Lữ Thiếu Khanh cười to.

Sắc mặt Lữ Thiếu Khanh bất bất thiện, nhìn chăm chăm Tiểu Hồng: “Người cũng thấy được?”

Tiểu Hồng càng cười dữ hơn.

Nó còn cố ý xoay mông về phía Lữ Thiếu Khanh uôn éo hai lần.

Lữ Thiếu Khanh giận dữ: “Hôm nay ta chỉ có thể giết người, phì, giết chim diệt khẩu.”

Tiểu Hồng nghe xong, lúc này liền vỗ cánh phạch phạch bay đi.

Chuồn rồi!

Nhưng giờ mông Lữ Thiếu Khanh đang đau, nộ khí đang thịnh.

Tiểu Hồng muốn chạy trốn, nhưng trốn chỗ nào cũng đều rơi vào ma trảo của Lữ Thiếu Khanh.

Sau khi nó bị Lữ Thiếu Khanh chụp trong hay, hung hăng trừng trị một trận liền bị ném sang một bên.

Sau khi thu thập con chim ngọc xong, trong lòng Lữ Thiếu Khanh sáng khoái hơn rất nhiều.

“Ở đây trông chừng cho ta, nếu dám nói ra chuyện ngày hôm nay, ta lột lông ngươi.”

Lữ Thiệu Khanh dữ tợn cảnh cáo Tiểu Hồng sau đó mới trở lại phòng mình.

Đầu tiên Lữ Thiệu Khanh cẩn thận kiểm tra cấm chế và pháp trận bên ngoài một chút.

Ở Thiên Ngự Phong, Thiệu Thừa và Kế Ngôn sẽ không trực tiếp xông vào.

Nhưng có thêm một sự muội mới, phải đề phòng thêm một chút.

Hôm qua Tiêu Y lỗ mắng xông vào, suýt nữa gây ra phiền phức lớn.

Hơn nữa mấy ngày nay, Thiên Ngự Phong có quá nhiều người lui tới, không chừng sẽ có người xông đến đây.

Dù sao an toàn nhất vẫn nên kiểm tra một lượt, sau khi thấy không có vấn đề gì Lữ Thiệu Khanh mới tiến vào trong Thời Quang Ốc (1) trong giới chỉ.

Thời Quang Ốc là cái tên do Lữ Thiệu Khanh đặt.

Căn phòng không lớn, còn có một linh vị, Lữ Thiệu Khanh cảm thấy vô cùng yên tâm.

Đây là bí mật của hắn, cũng là con át chủ bài để hắn có thể theo sát Kế Ngôn, không bị rút lại.

Tư chất của hắn cũng được, nhưng không thể so với Kế Ngôn.

Chỉ dùng linh thạch đổi lấy thời gian mới có thể giúp hắn không rút khỏi đội.

Lữ Thiệu Khanh móc vật phẩm hình chữ nhật đặt được trong

thương hội Đường gia ra.

Lữ Thiệu Khanh đánh giá một lần nữa nhưng không có thu hoạch gì.

Hắn đặt nó trên bàn ngọc, rất nhanh nó đã có động tĩnh.

Phía trên vật phẩm hình vuông bắt đầu bốc khói.

Âm thanh xì xì giống như đang dung hóa.

Lữ Thiệu Khanh kinh hãi, hắn đã tốn tận ba ngàn viên linh thạch đấy, thứ này đừng chỉ có đứng ở đây xì xì cho hắn nghe nhé.

Nếu không hắn sẽ tức đến thổ huyết mất.

Lữ Thiệu Khanh đến gần một bước, sau khi quan sát liền phát hiện lớp vỏ bọc bên ngoài đã bị dung hóa, hắn nhẹ nhàng thở phào.

Vẫn may.

Một khắc đồng hồ trôi qua, lớp vỏ bọc bên ngoài bốc hơi toàn toàn, để lộ diện mạo thật sự bên trong.

Lữ Thiệu Khanh xích lại gần xem xét, hơi kinh ngạc: “Đây là lệnh bài sao?”

Trên bàn là một khối ngọc thạch giống như lệnh bài dài một thước, trên tròn dưới rộng.

Chất thiệu ngọc thạch không cần sờ Lữ Thiệu Khanh cũng biết là cùng một loại với ngọc trác.

Lữ Thiệu Khanh cầm miếng ngọc thạch trên bàn lên, phát hiện hai bên chính diện khắc một con kim long và một con thần Hoàng.

Ở giữa khắc hai chữ.

Hai chữ này Lữ Thiếu Khanh lại không biết.

Mặt sau khắc đồ án sơn hà, nhật nguyệt, tinh không.

Trông có vẻ khá cao cấp.

Lữ Thiếu Khanh nhìn hồi lâu, nào gõ, nào đốt, nào ngâm nước nửa ngày, thậm chí còn dùng cả nhỏ máu nhận chủ nhưng miếng ngọc thạch trong tay không hề có bất kỳ phản ứng gì.

Lữ Thiếu Khanh nhìn linh bài trên ngọc trác, hỏi: “Cái này để làm gì? Đây là cái gì?”

Không hề có tiếng trả lời.

Trên ngọc trác cũng không hề có bất kỳ dòng văn tự tin tức nào xuất hiện.

Lữ Thiếu Khanh không có cách nào khác.

Hắn biết miếng ngọc thạch trong tay chắc chắn là hàng tốt nhưng giờ hắn lại không cách nào biết được tác dụng của nó.

Ngẫm nghĩ, Lữ Thiếu Khanh đặt nó lên trên ngọc trác.

“Cứ để đây trước, sau này tùy duyên vậy.”

Lữ Thiếu Khanh làm bầm một tiếng.

Hắn không mò ra được công dụng của thứ này nhưng nhìn chất liệu thì có lẽ giống với ngọc trác, linh bài.

Cứ tạm thời giữ lại ở đây xem thử sau này có biến hóa gì không.

Sau đó hắn vung tay một cái, một vụn viên linh thạch hạ phẩm xuất hiện, rơi vào trong lư Hương.

“Tu luyện thêm một năm nữa xem thử có thể đột phá Kết Đan

kỳ tăng tám không.”

Nhưng trên mặt ngọc trác lại hiện lên ba chữ sáu tháng.

“Sáu tháng?”

Lữ Thiếu Khanh ngẩn người, sau đó giận dữ.

Hắn chỉ vào lệnh bài phần nô mắng to:

“Mọi nó, ngươi muốn gây sự với ta đúng không?”

“Ngươi cho rằng kiếm được linh thạch dễ lắm sau? Một năm một vạn linh thạch đã là đắt lắm rồi.”

“Vậy mà giờ thời gian còn giảm đi phân nửa?”

“Ngươi bước ra đây cho ta, trả lại linh thạch đây, ta không tu luyện nữa, mau trả lại tiền đây.”

“Không trả lại tiền, ngươi có tin ta đập nát Linh bài của ngươi không?”

Lữ Thiếu Khanh tức giận rồi.

Kiểm chút linh thạch này dễ lắm à?

Cứ tưởng linh thạch cứ tùy tiện đi ra đường là nhặt được sao?

Một vạn viên linh thạch hạ phẩm đổi lấy một năm hắn đã cảm thấy lỗ lắm rồi.

Giờ lại còn biến thành sáu tháng.

Ai mà chịu nổi?

Ít nhất Lữ Thiếu Khanh không chịu được.

Một tay Lữ Thiếu Khanh đập lên ngọc trác, mắng Linh bài:
“Trả lại tiền đây, không trả lại tiền ngươi không xong với ta

đâu.”

“Người muốn tăng giá cũng được, nhưng người phải nói với ta một tiếng, mọi người cùng thương lượng.”

“Người không nói với ta, tự tiện đơn phương tăng giá, người coi ta là kẻ ngốc à?”

“Ta ở bên ngoài cực khổ kiếm chút linh thạch dễ lắm sao? Người ở đây làm gian thương lừa ta à?”

“Không trả lại tiền, hôm nay ta đập nát người luôn, chẳng cần biết người là ai, dù người là Tiên Đế trên trời ta cũng đập.”

Sau khi Lữ Thiểu Khanh đằng đằng sát khí nói xong liền giơ tay định lấy Linh bài.

Trên mặt ngọc trác vội vàng lóe lên một đạo bạch quang, Lữ Thiểu Khanh cúi đầu nhìn.

Bên trên xuất hiện một thiên công pháp.

“Kinh Thần quyết!”

Chương 40 - Chỗ tốt

“Kinh Thần quyết?”

Sau khi Lữ Thiệu Khanh nhìn thấy, sắc mặt vẫn bất thiện nhìn chăm chăm Linh bài.

“Đem thứ này ra muốn đuổi ta à?”

“Chí ít phải cho ta thêm một thiên công pháp, ta sẽ không so đo với ngươi nữa.”

Quang mang trên Ngọc trác không ngừng lấp lóe mấy lần, không ngừng sáng tối.

Nó đang kinh ngạc vì sự vô sỉ của Lữ Thiệu Khanh.

Nhưng Lữ Thiệu Khanh vẫn mặc kệ nó.

Không nhân cơ hội này kiếm thêm nhiều chỗ tốt sao mà được chứ?

Trước đó hắn đã từng lấy được từ nó một thiên công pháp.

Chính là Vãn Thạch Đại Triệu Hoán Thuật mà trước đây hắn từng dùng.

Tên thật là Tiên Hỏa Cầu Thuật.

Hắn không hề lừa gạt Tiêu Y.

Đồ Linh bài đưa đều là đồ tốt.

Kinh Thần quyết không chán nghĩ cũng biết là đồ tốt.

Nhưng để lừa được đồ tốt hơn, Lữ Thiệu Khanh vẫn bày ra dáng vẻ khinh thường.

Hắn vỗ lên Ngọc trác, quát với Linh bài: “Cho thêm một thiên công pháp, ta không so đo với ngươi nữa.”

Cuối cùng, phía trên Ngọc trác một lần nữa sáng lên, lại có một thiên công pháp xuất hiện.

“Thái Diễn Luyện Thể Quyết!”

Lữ Thiếu Khanh nhìn, trong lòng vui vẻ, quả nhiên vẫn còn.

Tuy nhiên ngoài mặt hắn vẫn tỏ vẻ khinh thường: “Chỉ thể này thôi?”

“Chỉ thể mà muốn đuổi được ta sao?”

Bạch quang của Ngọc trác một lần nữa sáng tối không ngừng. Nó đang bị sự vô sỉ của Lữ Thiếu Khanh chọc tức.

Tiếp theo trên Ngọc trác xuất hiện bốn chữ:

“Không cần thì rút!”

Sau đó lập tức tối lại.

Lữ Thiếu Khanh thấy thế, ra vẻ miễn cưỡng nói: “Được rồi, nể mặt ngươi, chấp nhận thể vậy!”

“Ta đành miễn cưỡng nhận thôi.”

Lữ Thiếu Khanh dùng ngọc giản in hai công pháp lại, sau đó ngồi xếp bằng xuống lĩnh hội.

“Kinh Thần quyết!”

“Thái Diễn Luyện Thể Quyết!”

Sau khi xem xong, Lữ Thiếu Khanh đã biết đại khái nó có hiệu quả gì.

Kinh Thần quyết, sau khi tu luyện chẳng những có thể giúp tinh thần lực của mình lớn mạnh, hơn nữa còn có thể công kích linh thức của kẻ địch.

Đây là một loại thủ đoạn công kích tinh thần.

Thái Diễn Luyện Thể Quyết từ cái tên là đã có thể biết được, đây là công pháp luyện thể.

Sau khi Lữ Thiệu Khanh xem xong rất hài lòng: “Không tệ, đúng lúc ta đang thiếu một môn công pháp luyện thể.”

Lúc đầu Lữ Thiệu Khanh định đợi sau khi tới Nguyên Anh kỳ mới đi tìm một môn công pháp luyện thể.

Vốn Kết Đan kỳ cũng có thể nhận được công pháp luyện thể từ môn phái.

Nhưng việc này cần có độ cống hiến.

Lữ Thiệu Khanh rất lười, hắn chẳng muốn đi làm nhiệm vụ môn phái gì đó.

Thế là hắn dứt khoát không vội, đợi sau khi tới Nguyên Anh kỳ sẽ đến Tàng Thư Các của môn phái.

Vì môn phái có quy định, sau khi trở thành đại năng Nguyên Anh kỳ thì sẽ tự động tấn thăng thành trưởng lão của môn phái.

Ngoài vài công pháp, đan dược đặc biệt, những cái khác có thể lấy thoải mái, không cần độ cống hiến.

Lữ Thiệu Khanh không chần chờ, lập tức thay đổi chủ ý, tu luyện hai môn công pháp này trước.

“Một môn công pháp ba tháng, hắn là có thể nhập môn nhỉ?”

Lữ Thiệu Khanh tự nói.

Sau đó hắn nhắm hai mắt, tay cầm ngọc giản bắt đầu lĩnh hội tu luyện.

Thời gian nhaoáng một cái đã ba tháng trôi qua, Lữ Thiếu Khanh dừng tu luyện.

Hắn từ từ mở mắt, trong mắt tinh quang chợt lóe lên.

Hắn cúi đầu nhìn ngọc giản trong tay, trên mặt nở nụ cười hài lòng:

“Cũng được, Kinh Thần quyết, quả nhiên như kỳ danh.”

“Kinh thần, kinh thần, kinh hải là thần, hay là tinh thần?”

“Ai mà biết được chứ?”

Lữ Thiếu Khanh đã không phải là đứa trẻ nữa. Hắn sống trong môn phái lớn như Lăng Tiêu Phái, mưa dầm thấm đất, kiến thức xa hơn so với môn phái bình thường, rộng hơn xo với gia tộc người ta.

Sau khi tu luyện Kinh Thần quyết xong, hắn liền biết đây là một công pháp ít nhất cấp Thiên trở lên, cấp Địa, cấp Huyền tuyệt đối không thể so sánh được.

“Lực sát thương to lớn, không phải người bình thường có thể ngăn cản được.”

“Cho dù là tu sĩ chuyên tu tinh thần linh thức, nếu cùng cảnh giới, có Kinh Thần quyết ta vẫn có thể thoải mái thu thập hắn.”

“Khì khì, Đại sư huynh, huynh chờ đó cho ta. Ta đã nhập môn rồi.”

“Huynh là Nguyên Anh kỳ thì sao chứ? Đến lúc đó ta sẽ cho huynh một bất ngờ.”

Trong lòng Lữ Thiếu Khanh đắc ý.

Dù Kế Ngôn có trở thành Nguyên Anh kỳ, Lữ Thiếu Khanh tin Kinh Thần quyết vẫn có thể gây ra phiền phức cho Kế Ngôn.

“Đồ tốt, đồ tốt!”

Lữ Thiếu Khanh tán thưởng không thôi.

Sau khi hẩn nghỉ ngơi sơ một lúc liền tiếp tục tiến hành tu luyện.

Lần tu luyện này là luyện Thái Diễn Luyện Thể Quyết.

So với tu luyện Kinh Thần quyết, Thái Diễn Luyện Thể Quyết khó khăn hơn rất nhiều.

Lữ Thiếu Khanh chau mày, trên mặt lộ ra vẻ đau khổ.

Trong ba tháng, linh lực trong cơ thể Lữ Thiếu Khanh đang không ngừng du tẩu, rèn luyện.

Mỗi một tế bào trong cơ thể như đang bị đánh nát, sau đó tổ hợp lại một lần nữa, sau đó lại đánh nát.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy, Lữ Thiếu Khanh không đơn thuần chỉ đau đớn trên nhục thể, ngay cả linh hồn cũng gặp phải đau đớn to lớn như vậy.

Cuối cùng, thân thể xương cốt, huyết nhục cũng thế.

Toàn thân từ trên cao xuống thấp như bị một cái búa lớn đập vỡ nát, sau đó lại có một bàn tay luồn vào nhào nặn, cuối cùng khôi phục lại nguyên dạng.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy, sự đau đớn của quá trình này không cần nghĩ cũng biết.

Một tháng cuối cùng, Lữ Thiếu Khanh cảm thấy hẩn thật sự sắp chết rồi.

Cơ thể như không có bất kỳ quan hệ gì với hấn, muốn cử động cũng không cử động được, chỉ có thể yên lặng cảm thụ đau đớn vô cùng to lớn kia.

Cũng không biết trôi qua bao lâu, cảm giác đau đớn trên người biến mất, Lữ Thiếu Khanh cảm thấy mối liên hệ với cơ thể đã được khôi phục.

Hắn thở phào một hơi, dừng tu luyện.

Lữ Thiếu Khanh cúi đầu nhìn thân thể của mình, thân thể trở nên trắng hơn so với bình thường rất nhiều.

“Móa nó, không phải biến thành một tiểu bạch kiểm rồi đấy chứ?”

Lữ Thiếu Khanh vốn vì rất ít hoạt động, không trốn trong nhà thì nằm dưới tàng cây, một năm phơi dưới nắng còn ít hơn một người bình thường phơi nắng một tháng.

Bởi vì hấn ít phơi dưới ánh nắng nên làn da vốn đã rất trắng, trắng gần bằng da Tiêu Y rồi.

Còn bây giờ, da hấn còn trắng hơn so với trước vài phần.

“Trắng quá rồi, sẽ bị người ta hiểu nhầm là gái giả trai mất.”

Lữ Thiếu Khanh đứng lên, sau khi đánh giá cơ thể mình từ trên xuống dưới, cuối cùng nhẹ nhàng thở ra.

“Vẫn may, trông vẫn giống nam nhân hơn.”

Mặc dù làn da trắng, nhưng cơ bắp trên cơ thể cân xứng cân đối, lộ ra khí khái nam tử hơn, trông rất đàn ông.

Lữ Thiếu Khanh lấy ra một tấm gương soi một lúc, hài lòng nói: “Lại đẹp trai hơn rồi!”

“Không tệ, không tệ!”

Tu luyện Luyện Thể quyết ba tháng chỉ mới giúp hấn nhập môn, muốn đạt tới đại thành vẫn còn kém xa lắm.

Tuy nhiên Lữ Thiệu Khanh đã cảm nhận được bây giờ mình khác trước đó rất lớn.

Lữ Thiệu Khanh nhìn cánh tay thon dài của mình, giật mình.

Một thanh trường kiếm xuất hiện trong tay.

Hấn chụp mạnh một cái, trường kiếm phẩm chất đạt tới pháp bảo nhất phẩm không hề làm gì được hấn, mũi kiếm sắc bén không thể cắt xuyên qua da hấn.

Mặt Lữ Thiệu Khanh càng thêm hài lòng, trên mặt nở nụ cười xấu xa: “Không tệ. Chờ luyện đến đại thành, kiếm của Đại sư huynh cũng không phá nổi phòng ngự của ta đúng không? Đến lúc đó ta lại cho huynh ấy một bất ngờ.”

Trước khi rời đi, Lữ Thiệu Khanh mặt mũi tràn đầy ghét bỏ nhìn về phía linh bài: “Có đồ tốt thế này mà không lấy ra sớm một chút, giấu giấu diếm diếm, ta khinh bỉ ngươi.”

“Nói không chừng kiếp trước vì ngươi nhỏ mọn như vậy nên mới bị người ta đánh chết đấy.”

Lệnh bài không trả lời, giống như không nghe thấy lời của Lữ Thiệu Khanh vậy.

Đợi sau khi Lữ Thiệu Khanh rời đi, Linh bài trên Ngọc trác không ngừng run rẩy, trên mặt không ngừng lấp lóe bạch quang...

Chương 41 - Nhị sư huynh hèn hạ

Tiêu Y thận trọng bước vào trong rừng cây.

Biểu hiện của nàng vô cùng cảnh giác. Linh thức lan rộng như radar. Nếu có gió thổi cỏ lay gì, nàng sẽ nhanh chóng phát hiện ra.

Nhưng linh thức bình thường bao phủ trong phạm vi gần trăm trượng, bây giờ lại chỉ còn chưa đến mười trượng. Điều này khiến Tiêu Y cảm thấy vô cùng không thoải mái, bó tay bó chân, rất khó chịu.

Gương mặt của nàng hiện lên sự tức giận.

“Nhị sư huynh thật đáng ghét, vậy mà lại sử dụng trận pháp áp chế linh thức, còn bố trí vô số cạm bẫy, mê hồn trận mê hoặc người khác. Có còn cho người ta con đường sống hay không vậy?”

“Không phải nói muốn ta lĩnh ngộ kiếm ý sao? Bây giờ khiến ta lâm vào bước đường chẳng khác gì dân chạy nạn, làm sao có thời gian để lĩnh hội chứ?”

“Thật đáng ghét.”

Lúc Tiêu Y lên án Lữ Thiếu Khanh, thỉnh thoảng còn quay đầu lại, giống như đằng sau có thứ gì đó kinh khủng đang đuổi theo nàng.

Bỗng nhiên.

Một tiếng chim hót vang lên.

Tiêu Y hoảng hốt kêu lên: “Tiểu Hồng thôi, ngươi lại đến?”

Một con chim nhỏ xuất hiện. Trong mắt Tiêu Y, đây là con

chim xấu xa mà nhị sư huynh hay gọi là Tiểu Hồng.

Có điều, nàng biết, nó chính là kiếm ý của Nhị sư huynh hóa hình.

Con chim nhỏ này có hình dáng giống Tiểu Hồng, hình thể cũng tương tự. Nhưng nó lại rất hung dữ.

Khi đang bay nhảy trên không trung, đột nhiên phát hiện ra Tiêu Y, nó liền hét lớn một tiếng rồi lao thẳng xuống, tư thế kia giống như muốn liều mạng với Tiêu Y vậy.

Nó bay đến khoảng không trên đầu Tiêu Y, há miệng hét âm lên với nàng.

Vô số kiếm ý từ trong miệng của nó bắn ra, chẳng khác nào mưa to rơi xuống.

“Tiểu Hồng, đồ quỷ đáng ghét nhà ngươi.”

Tiêu Y kêu to, cuống quýt trốn tránh.

Nàng thử phản kháng, vẫn may là còn có thể chống chọi được.

Nhưng chỉ vì một lần ngăn cản kiếm ý hóa hình Tiểu Hồng công kích này, nàng đã phải vận dụng hai pháp bảo duy nhất có trên người. Cuối cùng, phải khi tiêu hao gần hết mới may mắn chặn lại được lần tấn công này.

Từ lúc đó trở đi, nàng đã biết, cho dù nhị sư huynh đã hạ thấp thực lực thì kiếm ý hóa hình cũng không phải là thứ mà thực lực của nàng bây giờ có thể ngăn cản được.

Cũng bắt đầu từ đó, nàng bị đuổi chạy loạn bốn phía.

Tính tới giờ đã qua mấy ngày rồi.

Trong khoảng thời gian này, nàng bị đuổi giống như con chó. Mỗi lần, vừa nghỉ ngơi không được bao lâu, Tiểu Hồng do kiếm ý hóa hình liền đúng giờ xuất hiện.

Tiêu Y vội vàng trốn đi, tránh được phần lớn kiếm mang.

Còn sót lại mấy luồng kiếm mang không làm gì được nàng, bị nàng dễ dàng ngăn lại.

“Tiểu Hồng, chúng ta nghỉ ngơi một chút có được không?”

Tiêu Y nói với Tiểu Hồng: “Ra ngoài rồi, ta mời người ăn linh đậu có được không?”

Nhưng kiếm ý hóa hình không phải Tiểu Hồng. Cho dù Tiêu Y có nói cả ngày, nó cũng không thèm để ý đến.

Nó hét lớn một tiếng, một lần nữa khởi xướng tấn công.

Hai cánh mở ra nhào xuống Tiêu Y.

Chỉ trong chớp mắt, kiếm mang đầy trời đã rơi xuống. Lần này còn mạnh hơn so với lần trước.

Tiêu Y thấy vậy, liền quay đầu, trực tiếp bỏ chạy.

Ầm ầm!

Sau lưng vang lên tiếng nổ liên tiếp.

Tiêu Y quay đầu nhìn lướt qua rồi lại tăng tốc chạy nhanh hơn.

Sau lưng nàng giống như có vô số Bạo Tạc Phù rơi xuống, ầm ầm nổ tung.

Mặt đất bị nổ đến cháy đen, cây cối bị nổ thành mảnh vỡ, bùn đất bay múa đầy trời.

“Tiểu Hồng, người đúng là ác độc. Người cứ chờ đó cho ta.”

Tiêu Y một lần nữa chạy trốn. Nàng không dám quay đầu đối kháng với kiếm ý hóa hình nên chỉ có thể không ngừng chạy về phía trước. Kiếm ý hóa hình một đường truy sát, điên cuồng

công kích đằng sau.

Vô số kiếm mang theo mang kiếm ý cuồng bạo rơi xuống.

Mặc dù nàng đã tránh được đa số nhưng vẫn còn một ít rơi xuống người, không thể không ngăn cản.

Tuy số lượng kiếm ý rơi xuống người ít nhưng như vậy cũng đủ khiến cho nàng chịu nhiều đau khổ, chột vật không chịu nổi.

Truy sát hơn ba canh giờ, kiếm ý hóa hình mới tạm thời ngừng truy kích.

Tiêu Y thở phào.

Nàng biết nhị sư huynh đang cho nàng thời gian nghỉ ngơi.

Nhưng thời gian này không dài lắm, chỉ khoảng một canh giờ.

Tiêu Y đặt mông ngồi xuống, rồi mặc kệ hình tượng mà nằm dài ra đất.

Nàng mệt muốn chết: “Nhị sư huynh đáng ghét, quá đáng ghét.”

Lữ Thiếu Khanh bố trí kiếm động còn phức tạp hơn kiếm động do Kế Ngôn bố trí.

Kiểm động mà Kế Ngôn bố trí giống như con người của hắn ta, đi thẳng về thẳng, không chơi gian.

Lữ Thiếu Khanh thì khác. Trận gì cũng đều dùng, khiến cho địa hình vô cùng phức tạp.

Dày vò người ta đến sắp tắt thở.

Tiêu Y vô cùng bất đắc dĩ: “Ta phải nên đoán được từ sớm mới đúng, kiếm động do nhị sư huynh bố trí chắc chắn không đơn giản.”

“Nơi này cũng vô sỉ và đáng ghét giống như nhị sư huynh vậy.”

Vừa nghĩ đến nhị sư huynh đáng khinh vô sỉ kia, Tiêu Y lại có cảm giác nhân sinh vô vọng.

Bị nhị sư huynh giày vò như vậy, nàng thật sự có thể lĩnh ngộ kiếm ý sao?

Không biết vì sao nàng đột nhiên cảm thấy chán nản.

“Được rồi, thiên phú của ta khó mà lĩnh ngộ được kiếm ý.”

“Cứ cố gắng ở đây một tháng đã. Sau một tháng, nhị sư huynh hẳn là sẽ thả ta ra?”

Sự chán nản đó rất nhanh đã bị Tiêu Y đánh tan

Nàng ngồi xuống, ánh mắt trở nên kiên nghị.

“Không được, ta không thể chán chường như vậy.”

“Đại sư huynh lợi hại như thế, nhị sư huynh cũng rất mạnh, là sư muội, làm sao ta có thể thua kém được chứ?”

“Ta nhất định phải cố gắng.”

Nhưng chỉ chớp mắt sau, Tiêu Y lại nằm vật xuống, uể oải nói.

“Kiếm động do Đại sư huynh bố trí tốt xấu gì cũng có một gian nhà gỗ đặt chân, tạm thời tránh mũi nhọn. Mặc dù không đủ an toàn nhưng có còn hơn không.”

“Nhị sư huynh đáng ghét, ngay cả một chỗ đặt chân an toàn cũng không có.”

Vừa nói xong, Tiêu Y liền nhìn thấy trên cây có thứ gì đó.

“Ồ?”

Nàng leo lên, sau khi nhìn thấy được đồ vật, nàng im lặng thật lâu.

Trong lòng nàng thậm chí còn sinh ra suy nghĩ muốn xử Lữ Thiếu Khanh.

Trên tàng cây có một gian nhà gỗ nhỏ.

Trên gian nhà gỗ khắc ba chữ, nhà an toàn.

Nhà gỗ gọi là nhà an toàn dựng trên cây đại thụ cao mấy chục trượng, bị cành lá rậm rạp che khuất.

Nếu không phải nàng nằm trên mặt đất, may mắn từ khe hở của cành lá nhìn thấy được chút xú, nàng thật sự không nghĩ bên trên cành cây lại có nhà an toàn.

“Đúng là hèn hạ.”

Tiêu Y im lặng thật lâu, cuối cùng mới nhả ra mấy chữ.

Chuyện hèn hạ như vậy cũng chỉ có nhị sư huynh mới có thể làm ra được.

“Ta nên nghĩ ra chỗ này từ sớm mới đúng. Với tính cách của nhị sư huynh, làm sao có chuyện làm chỗ đặt chân an toàn trên mặt đất cho ta chứ?”

“Thật hèn hạ.”

Tiêu Y một lần nữa mắng thầm một câu.

Lúc này, tiếng kêu của kiếm ý hóa hình Tiểu Hồng vang lên.

Tiếp theo, một bóng dáng màu đỏ rực xuất hiện.

Tiêu Y không chút suy nghĩ, mỉm cười đắc ý tiến vào nhà an toàn.

“Tiêu Hồng, người ở bên ngoài đợi đi, ta nghỉ ngơi một chút.”

Nhưng vừa mới tiến vào nhà an toàn, sắc mặt của Tiêu Y đã trắng bệch, nụ cười đông cứng lại.

Chương 42 - Trúng kế

Nhà gỗ không lớn, chỉ có thể chứa được một người, ngay cả nằm cũng miễn cưỡng.

Khi Tiêu Y xông vào gian nhà gỗ không lớn này, một luồng kiếm mang lơ lửng trong phòng.

Nó cách trán nàng chưa đến nửa thước.

Kiểm ý cuồng bạo khiến cho Tiêu Y có một loại ảo giác đầu của nàng dường như đã bị xuyên thủng.

Trong lòng nàng thâm kêu không ổn.

Trúng kế rồi.

Nhị sư huynh thật sự quá hèn hạ.

Nhà an toàn? Cái này mà gọi là nhà an toàn?

Đây gọi là tự chui đầu vào lưới mới đúng.

Dựng nhà gỗ trên tàng cây, giấu thật kín để không ai nghi ngờ gian nhà gỗ có vấn đề. Cho nên, Tiêu Y không chút do dự tiến vào.

Nàng ở bên ngoài, cho dù bị kiếm ý hóa hình truy sát thì cũng không gặp nguy hiểm.

Hiện tại, nàng có muốn rút lui cũng không được vì đã bị kiếm ý khóa chặt.

Nàng tin chắc nếu mình dám cử động, ngay giây tiếp theo đầu mình sẽ lập tức thủng lỗ.

Tiêu Y chỉ có thể cứng ngắc đứng đối mặt với kiếm mang.

Kiểm mang cũng do kiếm ý cuồng bạo tạo thành, dọa cho Tiêu Y sợ đến mức không cách nào động đậy.

Đúng lúc này, nàng lại cảm thấy sau lưng truyền đến áp lực cực lớn.

Kiểm ý hóa hình đã đến bên ngoài.

Nó giống như một con chim nhỏ chân chính đậu trên nhánh cây, hướng về phía nhà gỗ mà gào thét.

Tiêu Y bị dọa đến lông tơ dựng đứng, cả người lạnh lẽo.

Nhưng nàng không dám quay đầu, chỉ có thể nhìn chằm chằm vào kiếm mang trước mắt, không dám khinh thường.

Nhưng chỉ thoáng chốc sau Tiêu Y đã hoảng sợ phát hiện khoảng cách giữa kiếm mang và nàng càng lúc càng gần.

Nàng rất muốn cho rằng đó chỉ là ảo giác nhưng sau nửa canh giờ, kiếm ý hóa hình lại một lần nữa kêu lên.

Kiểm mang lại rút ngắn khoảng cách với Tiêu Y.

Lúc này, nàng có thể khẳng định, mỗi khi kiếm ý hóa hình kêu lên một tiếng, kiếm mang sẽ di chuyển một chút, rút ngắn khoảng cách giữa hai bên.

Tiêu Y tính toán một chút. Nếu dựa theo tốc độ nửa canh giờ di chuyển một lần, thời gian để lại cho nàng chỉ khoảng bảy tám canh giờ mà thôi.

Trong khoảng thời gian này, nàng nhất định phải nghĩ cách phá giải kiếm mang trước mắt. Nếu không, đầu của nàng sẽ bị xuyên thủng.

Tiêu Y lại một lần nữa ân cần hỏi thăm Lữ Thiếu Khanh trong lòng.

Nhị sư huynh thật hèn hạ.

Nhưng hiện tại, dù có thế nào thì nàng cũng phải nghĩ cách giải quyết kiếm mang trước mắt.

Tiêu Y trái lo phải nghĩ, cuối cùng phát hiện nàng dường như không có cách nào.

Pháp bảo? Không có. Hai món còn sót lại đã bị phá hư.

Về phần dùng thực lực của mình đối cứng với kiếm mang, nàng chỉ có chết nhanh hơn mà thôi.

Kiếm mang trước mắt là do nhị sư huynh Lữ Thiếu Khanh lưu lại.

Thực lực của nhị sư huynh Lữ Thiếu Khanh là Kết Đan hậu kỳ, mạnh hơn Luyện Khí kỳ là nàng rất nhiều.

Lấy thực lực cảnh giới đối cứng, dù là giờ có ở trong mơ nàng cũng không dám làm.

“Bây giờ phải làm sao mới được đây?”

Tiêu Y không ngừng nghĩ cách.

Với trí thông minh của nàng, nàng biết nhị sư huynh sẽ không vô duyên vô cớ lưu một luồng kiếm mang ở đây.

Nếu đã lưu ở đây, khẳng định là vì có dụng ý gì đó.

Sau khi vắt óc suy nghĩ, Tiêu Y chỉ có thể tập trung lực chú ý vào kiếm mang trên người.

Đã qua ba canh giờ, kiếm ý hóa hình bên ngoài đã kêu sáu tiếng.

Kiếm mang cách trán nàng chỉ còn hơn ba tấc, đã rất gần rồi.

Tiêu Y dứt khoát nhắm mắt lại, dùng linh thức dò xét kiếm

mang.

Sau khi linh thức tiếp xúc với kiếm mang, Tiêu Y không nhận được kinh hô một tiếng.

Nàng có cảm giác như linh thức của mình bị rơi vào dung nham nóng chảy nghìn độ, nhanh chóng bị hòa tan, hơn nữa cơ thể cũng có cảm giác tương tự.

Nàng vội vàng thu hồi lại linh thức, mồ hôi đầm đìa, liền phát hiện linh thức của mình đã bị hao tổn, đầu cũng đau như muốn nứt ra.

“Quá biến thái rồi.”

Tiêu Y kêu thảm.

Nhưng chỉ chốc lát sau, nàng lại phát hiện một tình huống ngạc nhiên khác.

Kiếm mang dường như đã suy yếu hơn một chút. Mặc dù rất nhỏ nhưng Tiêu Y vẫn có thể cảm nhận được.

“Làm như vậy là có thể loại trừ được nó sao?”

Tiêu Y vô cùng vui mừng.

Mặc dù hành động này rất thống khổ nhưng ít ra không nguy hiểm đến tính mạng.

“Đến đi.”

Nhìn kiếm mang gần trong gang tấc, Tiêu Y lại phóng ra linh thức.

Thời gian không còn nhiều, nàng không thể lãng phí.

Lần này, nàng dứt khoát triển khai toàn bộ linh thức thần của mình, bao vây kiếm mang lại.

Nàng muốn xử lý nó xong trong một lần.

Lúc này đây, kiếm mang dường như cảm nhận được nguy hiểm, nó ông ông run rẩy, một cảm giác cực nóng truyền đến.

Cuồng bạo, nóng bỏng, giống như mặt trời.

Một mặt trời cuồng bạo.

Nhiệt độ cao vô tận khiến Tiêu Y rất muốn thu hồi linh thức.

Nhưng nàng biết, đây chỉ là ảo giác. Nàng không thể thu hồi.

“Ta không tin không mài chết được ngươi.”

Tiêu Y quyết tâm.

Nàng cố nén sự khó chịu, dùng linh thức bao phủ kiếm mang, không ngừng tiêu hao nó.

Kiếm mang từ từ yếu bớt dưới sự bào mòn của linh thức.

Đồng thời còn có một cảm giác thần bí ập đến trong lòng Tiêu Y.

Cuối cùng, lại mấy canh giờ trôi qua.

Đến khi một tia kiếm mang cuối cùng biến mất, Tiêu Y liền ngồi bịch xuống sàn gỗ, toàn thân mồ hôi đầm đìa, sắc mặt tái nhợt.

Nàng thở hồng hộc, linh lực trong cơ thể đã bị tiêu hao gần hết, linh thức cũng bị hao tổn nặng nề khiến đầu nàng đau như muốn nứt ra.

Tiêu Y rơi nước mắt.

Lúc này đây, nàng vừa mệt vừa đau. Từ nhỏ đến giờ nàng chưa từng khổ sở đến như vậy. Cả thân thể lẫn tinh thần đều bị đả kích. Nàng chợt nhớ đến cảm giác được mẫu thân ôm trong

lòng.

Mặc dù hai mắt Tiêu Y đầy nước mắt nhưng ánh mắt của nàng lại hiện lên sự mừng rỡ.

Trong quá trình ma diệt kiếm mang vừa rồi, nàng đã tiến thêm một bước trong việc lĩnh ngộ kiếm ý.

Mặc dù cảm giác này nói không nên lời nhưng Tiêu Y có thể cảm nhận được bản thân mình đã hiểu thêm mấy phần về kiếm ý.

Tiêu Y tin rằng chỉ cần thêm vài lần nữa, có lẽ nàng sẽ lĩnh ngộ được kiếm ý.

Sau khi nghỉ ngơi nửa ngày, nàng run rẩy lấy từ trong túi trữ vật ra mấy viên đan dược dùng để khôi phục linh lực.

Sau đó, nàng lại lấy ra quyển sổ nhỏ, lật đến chỗ có viết tên Lữ Thiệu Khanh.

Tay nàng run rẩy ghi lại ngày hôm nay.

Bên trên đã viết mấy ngày.

Tiêu Y tức giận nói: “Ta sẽ ghi nhớ. Nhị sư huynh, chờ ngày sau ta sẽ báo đáp huynh.”

Sau khi nghỉ ngơi xong, Tiêu Y bước ra khỏi phòng an toàn.

Nàng làm thủ thế khiêu khích với kiếm ý hóa hình bên ngoài: “Tiểu Hồng, đến đi, xem ta thu thập ngươi như thế nào.”

Kiếm ý hóa hình nhìn Tiêu Y lớn lối như vậy, nó lập tức hét âm lên, kiếm ý trên người tăng vọt.

Tiêu Y lại lần nữa phải chật vật chạy trốn.

Chương 43 - Ta hy vọng khi bị sét đánh, ông trời sẽ dịu dàng hơn một chút

Lữ Thiếu Khanh nằm trên võng, thoải mái nhìn Thiên Cơ Bài.

Từ lúc Tiêu Y tiến vào kiếm động đến nay đã gần một tháng.

Hắn cũng đã đến xem mấy lần, biết trạng thái của Tiêu Y không tệ lắm nên sau đó cũng lười quan sát tiếp.

Hắn lại khôi phục sinh hoạt bình thường trước kia của mình.

Tiếp tục nằm ngửa.

Sau lần tu luyện Kinh Thần Quyết và Thái Diễn Luyện Thể Quyết trong Thời Quang Ốc lần trước, đêm qua hắn lại vào trong tu luyện lần nữa.

Vẫn là một vạn linh thạch hạ phẩm, thời gian sáu tháng.

Kinh Thần Quyết và Thái Diễn Luyện Thể Quyết không dễ luyện thành.

Hắn bỏ ra thời gian một năm luyện hai loại công pháp này nhưng cũng chỉ đạt đến tiểu thành, còn cách thuần thục cùng đại thành rất xa.

Lữ Thiếu Khanh cũng không vội.

Nhiều năm tu tâm dưỡng tánh khiến tính cách của hắn càng lúc càng thành thục, trầm ổn, vậy nên với những chuyện thế này hắn cũng không mấy sốt ruột.

Bởi vì có gấp cũng vô dụng.

Lữ Thiếu Khanh duỗi cái lưng mệt mỏi, thở dài một tiếng.

“Hiện giờ linh thạch chỉ còn hơn một vạn, cũng chỉ đủ sáu tháng cho lần sau.”

“Không biết trong thời gian sáu tháng này có thể tăng lên được một cảnh giới hay không.”

“Haiz, đại sư huynh khôn kiếp.”

“Thôi vậy, chờ thêm một thời gian nữa rồi nghĩ cách tìm thêm chút linh thạch.”

Trong lúc Lữ Thiệu Khanh đang tính toán làm thế nào để kiếm linh thạch, Phương Hiểu mang thức ăn đến.

Nàng ta xách hộp cơm theo khiến Lữ Thiệu Khanh cảm thấy không mấy hài hòa.

“Phương lão bản, sao ngươi lại đến đây?”

Phương Hiểu cười tủm tỉm: “Ta mang thức ăn cho Lữ công tử.”

Lữ Thiệu Khanh lắc đầu: “Một đại mỹ nữ xách hộp cơm tới đây cứ như là đang hẹn hò với tình lang vậy.”

“Vương sư đệ đâu? Từ lâu các ngươi không có người khác sao? “Còn bắt lão bản là người ra ngoài chạy bàn, trừ lương bọn hắn hết cũng không đủ.”

Sắc mặt Phương Hiểu không nhịn được đỏ lên.

Hắn đang đùa giỡn nàng sao? Phương Hiểu mắng thầm trong lòng.

Có điều, nụ cười trên mặt nàng vẫn không thay đổi, vẫn ngọt ngào như cũ: “Còn không phải là vì đã lâu rồi Lữ công tử không đến từ lâu sao?”

“Ta lo lắng không biết đồ ăn của từ lâu có hợp với khẩu vị của công tử không. Là bà chủ, ta nhất định phải đích thân đi

một chuyện. Ta phải tận tai lắng nghe ý kiến của Lữ công tử mới được.”

Lời này của Phương Hiểu nửa thật nửa giả.

Nguyên nhân chủ yếu nàng đến đây là vì muốn tiếp tục rút ngắn quan hệ với Lữ Thiếu Khanh.

Như nàng vừa nói, đã hơn một tháng rồi Lữ Thiếu Khanh không xuất hiện ở tửu lâu.

Nàng đã từng tận mắt nhìn thấy thực lực của hắn, đã muốn kết giao với hắn từ lâu. Hôm nay, tình cờ biết được Lữ Thiếu Khanh đặt mua thức ăn ở tửu lâu mình nên nàng liền đích thân mang đến đây.

Trước lạ sau quen, cứ gặp mặt nhau nhiều thêm mấy lần, kiểu gì quan hệ cũng sẽ thân thiết hơn so với không gặp.

Lữ Thiếu Khanh nói: “Rất ngon, tay nghề của lão Hồ không tệ.”

Nghe được lời này của Lữ Thiếu Khanh, trong lòng Phương Hiểu âm thầm quyết định, lúc trở về nhất định sẽ tặng tiền công cho Hồ Bính.

Tiếp theo, hai người lại rơi vào im lặng.

Lữ Thiếu Khanh xem Phương Hiểu như không tồn tại, thoải mái vừa ăn vừa xem Thiên Cơ Bài khiến nàng ta cảm thấy rất lúng túng.

Tại sao ngươi lại có thể như vậy chứ?

Ta tốt xấu gì cũng là mỹ nữ, thế mà ngươi lại ngó lơ ta?

Phương Hiểu không biết phải hình dung Lữ Thiếu Khanh như thế nào.

Nàng biết mình không phải là tuyệt thế mỹ nữ, nhưng dung

nhân cũng không hề kém, có không ít công tử gia vây quanh, dùng đủ cách để tạo sự chú ý của nàng.

Còn Lữ Thiếu Khanh thì không giống đám công tử mà nàng đã gặp.

Trước mặt Lữ Thiếu Khanh, lần đầu tiên Phương Hiểu cảm thấy hoài nghi trước mỹ mạo của mình.

Người bình thường vốn không phải như vậy nha.

Cho dù chỉ là chiếu lệ thì người cũng không nên bỏ mặc ta như thế này chứ?

Ta không tin người sẽ không nhìn ta.

Bị Lữ Thiếu Khanh lạnh nhạt, trong lòng Phương Hiểu ít nhiều có chút không phục.

Nàng khề cần môi.

Hừ, ta không tin.

Phương Hiểu quyết định ở đây đợi, xem Lữ Thiếu Khanh rốt cuộc xử lý như thế nào với nàng.

Nhưng nửa canh giờ đã trôi qua. Lữ Thiếu Khanh vẫn như cũ, coi Phương Hiểu như không khí.

Phương Hiểu bại, bất đắc dĩ, cũng phiền muộn.

Lữ Thiếu Khanh thật sự không để ý đến nàng.

Tên gia hỏa này rốt cuộc có phải nam nhân hay không?

Phương Hiểu cắn răng, sau đó hỏi: “Lữ công tử, không biết Tiểu Y muội muội ở đâu rồi?”

“A?”

Lữ Thiếu Khanh làm ra vẻ kinh ngạc: “Lão bản, ngươi còn chưa đi sao?”

Sau đó hắn nhắc nhở: “Ta đã trả linh thạch rồi mà, đừng nói ngươi quên nhé.”

Phương Hiểu thật sự muốn đánh người.

Ta là loại người đó sao?

Ngươi đang suy nghĩ chuyện gì vậy?

Phương Hiểu cắn răng nói: “Ta nhớ, ta không có quên.”

Lữ Thiếu Khanh lại nói: “Ta không có tiền boa, ngươi nghĩ cũng đừng nghĩ. Vương sư đệ chưa bao giờ xin tiền boa.”

Phương Hiểu muốn thổ huyết. Ai cần tiền boa của ngươi chứ?

Ta giống như thiếu tiền lắm sao?

Có thiếu tiền cũng không cần chút tiền boa đó của ngươi.

Phương Hiểu tiếp tục nghiền răng nghiền lợi: “Ta chỉ muốn hỏi Tiểu Y muội muội đi đâu rồi? Đã lâu rồi ta không có gặp nàng.”

Ánh mắt của Lữ Thiếu Khanh một lần nữa quay lại Thiên Cơ Bài: “A, đi tu luyện rồi.”

“Thân là tu sĩ, đương nhiên phải lấy tu luyện làm chủ, làm sao có thời gian mà đi chơi mỗi ngày.”

Phương Hiểu nhìn Lữ Thiếu Khanh, trong lòng mắng to.

Ta nghe nói ngươi cũng đâu có tu luyện mỗi ngày. Ngươi nói như vậy không cảm thấy ngại sao?

Tiếp theo lại yên tĩnh.

Phương Hiểu chỉ có thể tiếp tục tìm chủ đề.

Nàng nói: “Ta tìm Tiểu Y muội muội là muốn nói cho nàng biết người ức hiếp nàng ở quán rượu đã bị người ta thu thập cách đây không lâu.”

“Không biết Lữ công tử có nghe chuyện này hay không?”

Ánh mắt Phương Hiểu đầy thâm ý nhìn Lữ Thiếu Khanh.

Lữ Thiếu Khanh một lần nữa nhìn Phương Hiểu: “Ồ, có chuyện đó sao? Ta không có nghe nói.”

Phương Hiểu nói: “Tất cả đã được Thiên Cơ Giả tuyên bố trên Thiên Cơ Bài, chẳng lẽ Lữ công tử không thấy?”

“Đám người khi dễ Tiểu Y muội muội đã bị cướp sạch tài vật trên người, còn bị lột hết quần áo trong vòng một đêm.”

Phương Hiểu cười híp mắt nói.

“Thảm nhất là Đường lão bản của thương hội Đường gia. Lợi nhuận một tháng đã bị cướp.”

“Nghe nói còn bị Đường gia gọi về chịu gia pháp.”

Khi nàng biết được đám người kia bị lột sạch quần áo, cướp hết tài vật, nàng nghĩ đến Trương Chính đêm hôm đó.

Nàng từ miệng đám người Vương Nghiêu biết được những người này đã đến quán rượu của nàng dùng cơm, nhiều ít cũng đã trêu chọc Tiêu Y.

Cho nên, nàng hoài nghi do Lữ Thiếu Khanh làm.

Thật trùng hợp.

Biểu hiện của Lữ Thiếu Khanh không hề có bất kỳ thay đổi nào: “Xem ra ác nhân có ác báo, ông trời quả nhiên công bằng.”

Phương Hiểu nói: “Tu luyện giả đều nghịch thiên mà đi. Lữ công tử là tu luyện giả, cũng tin vào ông trời sao?”

Lữ Thiếu Khanh nghiêm túc nói: “Ta đương nhiên hy vọng ngày sau khi bị sét đánh, ông trời sẽ dịu dàng một chút...”

Chương 44 - Phương Hiểu có chút suy sụp

Đối mặt với lời nói của Lữ Thiếu Khanh, Phương Hiểu không biết nên trả lời như thế nào nữa.

Nhưng nàng cũng không có ý muốn tiếp tục với chủ đề này.

Nàng nói ra, chẳng qua cũng chỉ là muốn thăm dò một phen.

Lữ Thiếu Khanh cũng đã trả lời như vậy rồi, nếu nàng còn tiếp tục đề tài này, sợ sẽ khơi dậy sự nghi ngờ của hắn

Nàng biết Lữ Thiếu Khanh tâm tư kín đáo, nói qua nhiều rất dễ khơi dậy nghi ngờ.

Đó cũng không phải là một chuyện tốt với nàng.

Phương Hiểu thấy không sai biệt lắm, liền nói: “Nếu đã như vậy, ta sẽ không quấy rầy Lữ công tử nữa. Ta đi về trước.”

Lữ Thiếu Khanh tùy ý khoát tay một cái nói: “Đi thông thả không tiền.”

Sau khi Phương Hiểu cáo từ, liền xoay người rời đi.

Chẳng qua chỉ vừa mới bước ra ngoài, sau lưng liền xuất hiện một đợt chấn động kịch liệt truyền đến từ phía xa.

“Ha ha, Nhị sư huynh, huynh chờ đi, ta ra...”

Đồng tử của Phương Hiểu đột nhiên rụt lại.

“Kia là, kiếm ý?”

Phương Hiểu đứng chết lặng tại chỗ, nhìn về hướng dao động xuất hiện.

Mặc dù sự dao động đó nhanh chóng biến mất.

Nhưng Phương Hiểu biết chắc cảm giác của mình không sai, cái kia thực sự là kiếm ý.

Phương Hiểu đứng lặng nhìn về hướng đó một lúc rồi thì thầm với chính mình: “Giọng nói kia hình như là của Tiêu Y muội muội. Chẳng lẽ nàng thật sự lĩnh ngộ được kiếm ý? Nhưng mà, cái này, làm sao có thể? Chỉ trong vòng một tháng ngắn ngủi, nàng đã lĩnh ngộ được kiếm ý rồi sao?”

Phương Hiểu có chút sục sạo.

Nàng cảm thấy như thế giới quan của mình đảo lộn.

Một tháng trước, Tiêu Y còn đang làm công trong tửu lâu của nàng.

Lúc đó nàng và Tiêu Y mới dần dần quen thuộc, gọi nhau là tỷ muội.

Nàng cũng biết được thực lực của Tiêu Y. Luyện Khí hậu kỳ, mới đặt đến cảnh giới Luyện Khí tầng 8. Hơn nữa còn là vừa đột phá không lâu, còn chưa lĩnh ngộ được kiếm ý.

Những thứ này Phương Hiểu đều đã biết.

Đồng thời, nàng cũng biết được là hai vị sư huynh của Tiêu Y dự định sẽ giúp Tiêu Y lĩnh ngộ kiếm ý, sau đó đột phá bước vào Trúc Cơ kỳ trong vòng hai tháng.

Lúc đó, Phương Hiểu bị dọa sợ.

Điên rồ như vậy sao?

Phương Hiểu từng cho rằng đây là một trò đùa.

Sau đó, lúc Lữ Thiếu Khanh mang Tiêu Y đi cũng đã từng nói đó chỉ là nói đùa.

Phương Hiểu mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Cũng may là nói đùa.

Nhưng mà bây giờ xem ra, nó không chỉ là một trò đùa.

Phương Hiểu không biết nên diễn tả sự suy sụp trong lòng mình như thế nào.

Chuyện này vậy mà thực sự xảy ra, hơn nữa còn chưa tới hai tháng, chỉ trong một tháng ngắn ngủi họ đã giúp cho Tiêu Y lĩnh ngộ được kiếm ý.

Phương Hiểu không biết là thế giới này quá điên cuồng, hay là nàng không theo kịp xu thế.

Là do nàng không theo kịp xu thế bây giờ sao?

Kiếm ý đã là một con đường nát, tùy tiện cũng có thể lĩnh ngộ được.

Nhìn cánh cửa của Thiên Ngự Phong phía sau, Phương Hiểu rất muốn xông vào xem cho rõ, hỏi cho tỏ tường.

Chẳng lẽ Thiên Ngự Phong bọn họ có bí mật gì đó, có thể khiến người ta dễ dàng lĩnh ngộ được kiếm ý.

Phương Hiểu cũng không biết mình đã trở về tửu lâu như thế nào.

Đến bây giờ, nàng vẫn chưa thể lấy lại được tinh thần.

Thật sự là quá chấn động lòng người.

Kiếm ý nói lĩnh ngộ liền lĩnh hội, chẳng lẽ Tiêu Y cũng là một thiên tài tuyệt đỉnh?

Nói vậy thì, ba đệ tử của Thiên Ngự Phong đều đã lĩnh ngộ được kiếm ý. Tư chất này là nghịch thiên đến mức nào chứ?

Đúng lúc này, ở ngoài vang lên một giọng nói: “Tiểu thư, có người tìm ngài.”

“Ai?”

Phương Hiểu hỏi, sau đó xua tay: “Cứ nói hôm nay ta không có tâm trạng, bảo hắn về đi.”

Sự kiện hôm nay làm nàng rất khó tiêu hóa, cho nên hiện tại nàng không muốn gặp ai cả.

Nhưng một giọng nói từ bên ngoài truyền vào.

“Chẳng lẽ đến cả muội muội cũng không muốn gặp sao?”

Sau đó, một bóng dáng cao gầy mỹ lệ xuất hiện ở cửa.

Nghe thấy giọng nói này, lúc ngẩng đầu nhìn lên, trên mặt Phương Hiểu lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Ngũ muội muội? Sao muội lại tới đây?”

Người đến là Hạ Ngũ, đại đệ tử của Song Nguyệt Cốc.

“Mau vào đi.”

Phương Hiểu dẫn Hạ Ngũ và Biện Nhu Nhu đi vào, sau đó đóng cửa lại.

“Ngũ muội muội, sao muội lại đến đây?”

Mẫu thân Hạ Ngũ là một bàng chi (nhánh bên) của Phương gia.

Sau khi Hạ Ngũ trở thành đại đệ tử của Song Nguyệt Cốc, Phương gia đương nhiên rất muốn muốn leo lên mối quan hệ này.

Hạ Ngũ và Phương Hiểu trạc tuổi nhau, hai người tình cờ trở

nên quen thuộc và mối quan hệ dần trở nên thân thiết hơn.

Chính vì mối quan hệ này với Hạ Ngũ mà Phương Hiểu mới có thể đến thành Lăng Tiêu mở một gian tử lâu.

Cũng giúp cho nàng có khả năng lật bàn ở gia tộc trong tương lai.

“Bọn muội đã tới đây vài ngày rồi. Nhưng vì bận một số việc cho nên chưa đến gặp Hiểu tỷ tỷ.”

Giọng nói của Hạ Ngũ lạnh nhạt, mềm mại dễ nghe, khiến người ta cảm thấy như một làn gió xuân.

Nói chuyện với nàng, cho dù là nam hay nữ đều có thể cảm thấy bình thản.

Điều này cũng có liên quan đến công pháp mà nàng tu luyện.

Phương Hiểu nói: “Nếu đến đây có gì cần hỗ trợ, cứ mở miệng nói với ta. Nếu muội không mở miệng, chính là coi ta là người ngoài đây.”

Hạ Ngũ nói: “Nào có, hiện tại muội tìm đến chính là vì muốn nhờ tỷ giúp đỡ một chút.”

Phương Hiểu đột nhiên tò mò.

Nàng ngồi đối diện Hạ Ngũ hỏi: “Có chuyện gì mà có thể làm khó được đại đệ tử thủ tịch Song Nguyệt Cốc nhà ta vậy.”

Hạ Ngũ cũng giống như Kế Ngôn và Trương Tông Long, là đại diện của thế hệ trẻ trong Song Nguyệt Cốc.

Phía sau nàng là Song Nguyệt Cốc, một trong ba môn phái lớn ở Tề Châu.

Song Nguyệt Cốc nổi tiếng nhất về tài lực, ngoài ra các đệ tử của môn phái đều là nữ đệ tử. Các đệ tử của Song Nguyệt Cốc đều là những tiểu phú bà danh xưng với thực. Không biết có

bao nhiêu tu luyện giả muốn lấy một nữ đệ tử của Song Nguyệt Cốc làm đạo lữ.

Bởi vì lấy được một nữ đệ tử của Song Nguyệt Cốc tương đương với việc cưới về một ngân khố nhỏ.

Nếu đến cả Hạ Ngũ cũng phải nhờ nàng giúp đỡ, điều này chứng tỏ là Hạ Ngũ đã gặp phải một chuyện cực kỳ khó giải quyết.

Hạ Vũ nói: “Là như vậy, gần đây muội có biết một bí cảnh. Muội vốn muốn đi thăm dò cùng sư muội đây. Nhưng mà bên trong có quá nhiều nguy hiểm, nếu mà chỉ dựa vào hai người bọn muội, e rằng thăm dò sẽ rất khó khăn. Gọi các sư muội sư tỷ từ môn phái chạy đến cũng không kịp. Cho nên muội chỉ có thể đến thành Lăng Tiêu này để tìm kiếm sự giúp đỡ.”

Bí cảnh không giống với động thiên, hoặc là một thế giới nhỏ có thể tồn tại trong một thời gian dài.

Nếu bí cảnh chưa mở ra thì nó sẽ tồn tại trong một thời gian dài.

Nhưng mà một khi mở ra, linh khí bên trong sẽ dần dần tiêu hao, một khi linh khí ở đó cạn kiệt, bí cảnh cũng sẽ bị chôn vùi và biến mất.

Nó giống như đạo lý một linh trứng sẽ biến thành một quả trứng thối sau một thời gian ngắn bị đập vỡ.

Biện Nhu Nhu cũng lên tiếng: “Bí cảnh đã được mở ra, theo ước tính của sư tỷ, vẫn còn khoảng một tháng nữa thì linh khí của bí cảnh sẽ hoàn toàn biến mất. Bên trong đó có một thứ rất quan trọng đối với sư tỷ, bọn muội chỉ có thể tìm người khác giúp đỡ.”

Hạ Ngũ hỏi Phương Hiểu: “Hiểu tỷ tỷ, tỷ có đề cử nào tốt không? Tỷ hẳn là có quen biết khá rộng ở thành Lăng Tiêu này nhỉ?”

Phương Hiểu hỏi: “Ngũ muội muội có yêu cầu gì đối với ứng viên không?”

Biện Nhu Nhu nói: “Số lượng khoảng ba hoặc bốn là được rồi. Thực lực thì...”

Hạ Ngũ nói: “Thực lực phải từ Trúc Cơ kỳ trở lên, quá yếu cũng không được.”

Thực lực của Hạ Ngũ chính là Kết Đan kỳ tầng 8, nàng cũng không yêu cầu xa vời là có thể tìm được một cao thủ cảnh giới Kết Đan.

Chỉ cần tìm được một hoặc hai người trợ giúp đạt cảnh giới Trúc Cơ là được rồi.

Bí cảnh tồn tại vô số nguy hiểm, những người có thực lực quá yếu đi vào cũng chỉ uổng mạng mà thôi.

Phương Hiểu nghe vậy, mặt lộ ra vẻ vui mừng: “Nói như vậy thì ta cũng có thể nhỉ.”

Thực lực của Phương Hiểu không yếu, nàng cũng đang là Trúc Cơ kỳ tầng 7.

Hạ Ngũ nở nụ cười xinh đẹp khẳng định nói: “Muội đến đây vốn chính là tìm kiếm sự giúp đỡ của Hiểu tỷ tỷ mà. Đương nhiên sẽ không chỉ dừng lại ở Hiểu tỷ tỷ. Hiểu tỷ tỷ giới thiệu thêm một hai người nữa là gần đủ rồi.”

Phương Hiểu gật đầu, sau đó dường như nhớ một người nào đó đáp ứng đủ điều kiện của Hạ Ngũ.

Không biết tại sao trong tiềm thức của nàng lại nhớ tới bóng dáng của Lữ Thiếu Khanh.

Nàng do dự nói: “Có một ứng cử viên, không biết có phù hợp hay không...”

Chương 45 - Có một ứng cử viên khó mà liên hệ

Theo Phương Hiểu, Lữ Thiếu Khanh chắc chắn là sự lựa chọn tốt nhất.

Chỉ là cái tên đó...

Nàng nhớ lại vài lần giao tiếp với Lữ Thiếu Khanh, liền cảm thấy vô cùng nhức đầu.

Một gã không biết xấu hổ, không biết da mặt là thứ gì, nghĩ lại đúng là nhức đầu.

Máu chóit chính là, thực lực của cái tên này còn rất mạnh. Cho dù muốn đánh hắn một trận cũng không làm được.

Phương Hiểu nhìn biểu muội trước mặt.

Hạ Vũ là đại đệ tử của Song Nguyệt Cốc, trong giới tu luyện ở Tề Châu, không ai dám bất kính với nàng. Hơn nữa ngoại hình của nàng cũng rất nổi bật, được xưng tụng là đệ nhất mỹ nhân của Tề Châu. Dù đi đến nơi nào cũng đều là sự tồn tại được mọi người vờn quanh.

Kế Ngôn là người tình trong mộng của các thiếu nữ hoài xuân ở Tề Châu.

Như vậy Hạ Ngữ chính là tình nhân trong mộng của tất cả nam nhân ở Tề Châu.

Ngay cả trong các châu khác cũng có khá nhiều người hâm mộ.

Nhưng mà!

Phương Hiểu không nghĩ là Hạ Ngữ có thể chiếm được chút

tiện nghi nào khi ở trước mặt Lữ Thiếu Khanh cả.

Hơn nữa, cái tên kia chưa chắc sẽ quan tâm đến thân phận địa vị của Hạ Ngũ.

Về phần mỹ mạo, có lẽ là cũng không nhìn.

Phương Hiểu nàng tốt xấu cũng là một mỹ nhân, nhưng nàng cũng bị Lữ Thiếu Khanh lơ đi.

Nhìn thấy vẻ mặt đắn đo của Phương Hiểu, Hạ Ngũ tò mò: “Hiểu tỷ tỷ, có vấn đề gì sao?”

Phương Hiểu nói: “Thực lực của người này thì có, nhưng không biết hấn có muốn làm hay không.”

“Không muốn sao?”

Biện Nhu Nhu không tin: “Su tỷ là ai chứ? Có ai mà không nể mặt mũi chứ?”

Đó là sự thật. Nàng là đại đệ tử của Song Nguyệt Cốc, cũng là đệ nhất mỹ nhân ở Tề Châu. Ai cũng phải cho mấy phần mặt mũi.

Phương Hiểu cười khỏ nói: “Ta cũng không thể nói ra được, nhưng người này...”

Phương Hiểu không biết nên miêu tả như thế nào.

Vô sỉ?

Da mặt dày, không cần mặt mũi?

Mặc dù nàng cảm thấy như vậy, nhưng nàng cũng không thể bàn luận về người khác ở sau lưng họ được.

Cuối cùng, nàng chỉ có thể nói: “Nói tóm lại, hấn rất khó đối phó.”

Càng nghĩ lại càng cảm thấy chỉ có thể dùng từ khó mà liên hệ để hình dung.

“Là nam nhân sao?” Biện Nhu Nhu hỏi.

Phương Hiểu gật đầu.

Biện Nhu Nhu lập tức khinh thường: “Đừng lo lắng nữa, có sự tử ở đây, sẽ không có nam nhân nào không chịu cho thể diện đâu.”

Phương Hiểu cười khỏ một tiếng.

Nàng không nghĩ rằng Lữ Thiệu Khanh sẽ cho Hạ Ngữ mặt mũi.

Lữ Thiệu Khanh là người đặc biệt nhất mà nàng từng gặp. Hắn khiến nàng nghĩ rằng mặt mũi của Hạ Ngữ cũng không lớn lắm.

Hạ Ngữ nói: “Hiểu tử tử, người này rất mạnh sao?”

Phương Hiểu gật đầu: “Rất mạnh, trong mắt của ta, hắn không hề yếu hơn Ngữ muối muối.”

Đó là một đánh giá khá cao.

Về mặt Hạ Ngữ cũng trở nên có chút ngưng trọng.

Hạ Ngữ không phải là một bình hoa di động, nàng là đại diện của thế hệ trẻ ở Song Nguyệt Cốc.

Nàng, Kế Ngôn và Trương Tòng Long là ba người được người ta xưng là mạnh nhất Tề Châu.

Kế Ngôn xếp số một không thể nghi ngờ.

Nhưng hạng hai lại mãi không có kết quả, Hạ Ngữ chính là một đối thủ cạnh tranh mạnh mẽ cho vị trí thứ hai.

Lúc này Phương Hiểu lại nói thực lực không yếu hơn Hạ Ngữ, làm sao mà không khiến Hạ Ngữ và Biện Nhu Nhu kinh ngạc chứ.

Biện Nhu Nhu không tin: “Không phải chứ? Người tử nói là Trương Tông Long sao?”

Phương Hiểu nói: “Đương nhiên không phải hấn ta.”

Biện Nhu Nhu lại nói: “Chẳng lẽ là Kế Ngôn công tử? Nhưng mà Nguyên Anh kỳ không thể tiến vào bí cảnh đâu.”

Người ở cảnh giới Nguyên Anh kỳ tiến vào bí cảnh sẽ khiến không gian của bí cảnh không chịu nổi mà sụp đổ.

Nếu Kế Ngôn không bước vào Nguyên Anh kỳ, Hạ Ngữ sẽ đi lên Thiên Ngự Phong nhờ hấn ta giúp đỡ.

Hạ Ngữ khẳng định: “Không phải Kế Ngôn công tử! Nếu là Kế Ngôn công tử, Hiểu tử tử sẽ không nói rằng sức mạnh của hấn không yếu hơn ta.”

Khi Kế Ngôn chưa bước vào cảnh giới Nguyên Anh, sức mạnh của hấn ta đã mạnh hơn Hạ Ngữ rồi.

Phương Hiểu nói: “Không phải Kế Ngôn công tử, nhưng có mối quan hệ rất tốt với Kế Ngôn công tử. Hấn là sư đệ của Kế Ngôn công tử, đồng thời là đệ tử thân truyền của Thiên Ngự Phong của Lăng Tiêu Phái – Lữ Thiệu Khanh công tử.”

“Lữ Thiệu Khanh?”

Hạ Ngữ và Biện Nhu Nhu nhìn nhau.

Biện Nhu Nhu nói: “Kế Ngôn công tử còn có thân sư đệ sao?”

Lữ Thiệu Khanh quá khiêm tốn, khiêm tốn đến mức không ai bên ngoài biết về hấn.

Nhưng mà cũng có thể nói là danh tiếng của Kế Ngôn quá lớn,

che mắt đi người bên cạnh.

Phương Hiểu gật đầu nói: “Đúng vậy, sau khi ta đến đây, vô tình biết được Kế Ngôn công tử còn có một sư đệ và một sư muội.”

Biện Nhu Nhu càng ngạc nhiên hơn: “Còn có sư muội sao?”

Phương Hiểu nói: “Sư muội tên là Tiêu Y, có quan hệ khá ổn với ta. Đó là đệ tử mới được nhận vào của sư phụ Kế Ngôn công tử.”

Biện Nhu Nhu lại nói: “Tại sao ta chưa bao giờ nghe qua? Chẳng lẽ thực lực của sư đệ hấn ta không tốt, cho nên không có tiếng tăm gì?”

Phương Hiểu lắc đầu: “Thực lực Lữ công tử rất mạnh, thật sự rất mạnh.”

Nhớ lại kiếm ý kinh khủng của đêm đó, còn có thanh kiếm dài sượt qua đầu mình.

Trong lòng Phương Hiểu không khỏi rung mình.

Nàng nói: “Hấn cũng lĩnh ngộ được kiếm ý.”

“Cái gì?”

Hạ Ngũ và Biện Nhu Nhu kinh ngạc một lần nữa.

Trong thế hệ trẻ, người duy nhất có thể lĩnh ngộ kiếm ý chính là Kế Ngôn.

Trừ hấn ta ra, chưa từng có ai nghe nói về bất kỳ những người trẻ tuổi khác nào lĩnh ngộ được kiếm ý.

Ngay cả Hạ Ngũ nàng cũng chưa lĩnh ngộ được kiếm ý.

Ánh mắt Hạ Ngũ lộ vẻ hứng thú: “Hiểu tỷ tỷ, những gì tỷ nói là sự thật sao?”

Biện Nhu Nhu nói: “Không phải là Hiểu tử tử đang nói dối chứ? Còn có người có thiên phú như vậy sao?”

Phương Hiểu nói: “Ta nói dối người thì có ích lợi gì?”

Nàng đang chuẩn bị kể chuyện đêm đó ra. Lúc đầu nàng định để chuyện này thành bí mật của riêng mình.

Nhưng mà khi đối mặt với biểu muội Hạ Ngũ, Phương Hiểu cảm thấy nói cũng đã nói rồi. Cứ một mực giữ trong lòng mà không tìm người chia sẻ thì sẽ rất khó chịu.

Phương Hiểu sợ cứ giữ nó sẽ khiến mình phát bệnh.

Nghे xong lời nói của Phương Hiểu, Hạ Ngũ và Biệп Nhu Nhu đều sùng sốt.

Một kiếm chém chết một cao thủ cảnh giới Kết Đan trong một giây, thật là kinh khủng.

Hạ Ngũ im lặng một lúc rồi mới nói: “Không ngờ Lăng Tiêu Phái còn có thiên tài như vậy. Thật không hổ là sư đệ của Kế Ngôn công tử, không thua kém gì Kế Ngôn công tử. Nếu hấn thật sự đúng như những gì Hiểu tử tử nói, vậy chỉ cần mời được hấn ra tay là đủ rồi.”

Lĩnh ngộ kiếm ý trước Nguyên Anh kỳ không giống như lĩnh ngộ kiếm ý sau Nguyên Anh kỳ.

Trước Nguyên Anh kỳ mà lĩnh ngộ được kiếm ý thì thiên phú chắc chắn là kinh tài tuyệt diễm.

Sau khi bước vào Nguyên Anh kỳ, hiểu biết về đại đạo càng sâu hơn, việc lĩnh ngộ kiếm ý sẽ đơn giản giống như là uống một cốc nước, thực sự không có gì đáng để khoe khoang.

Sau đó trên mặt Hạ Ngũ lộ ra biểu tình như đang nhớ lại gì đó. Nàng nói: “Lúc trước khi ta tỉ thí với Kế Ngôn công tử, ta đã bại trong tay hấn, lúc đó ta nói cho hấn ta biết, hấn ta là người

đứng đầu thế hệ trẻ ở Tề Châu. Nhưng Kế Ngôn công tử lại lắc đầu và nói một câu, nếu tính cả tên kia thì không phải.”

“Tên kia?”

Biện Nhu Nhu và Phương Hiểu ngạc nhiên, còn có việc này sao?

Hạ Ngữ nói: “Xem ra Kế Ngôn công tử đang nói đến sự đệ của hắn ta.”

Biện Nhu Nhu nói: “Nếu hắn lợi hại như vậy, tại sao hắn lại muốn che giấu?”

Phương Hiểu lắc đầu, nàng cũng muốn biết nguyên nhân.

Hạ Ngữ lại nói: “Có người một lòng không màng danh lợi thì có gì kỳ lạ chứ?”

Lông mày Hạ Ngữ khẽ nhíu lại, đầu hơi nghiêng, giống như đang suy nghĩ điều gì đó.

Một lúc sau, Hạ Ngữ nói với Phương Hiểu: “Xem ra chúng ta phải đến cửa thăm hỏi một chút rồi.”

Hạ Ngữ cảm thấy rất có hứng thú với Lữ Thiệu Khanh trong miệng Phương Hiểu, nàng muốn đi lên Thiên Ngự Phong để gặp gỡ Lữ Thiệu Khanh, để xem rốt cuộc hắn lợi hại như thế nào.

Chương 46 - Tiêu Y tạo phản

Tiêu Y vô cùng đáng thương đứng trước mặt Lữ Thiếu Khanh nắm lấy lỗi tai.

Tiểu Hồng nằm trên đầu Lữ Thiếu Khanh, chỉ vào Tiêu Y phình bụng cười to.

“Tra tra...”

Không biết tự lượng sức mình, cho rằng mình đi ra được khỏi kiếm động liền có thể tạo phản sao?

Ngay cả ta cũng không dám trêu chọc đại ma đầu này, người thật to gan mà.

Tiêu Y nghe thấy câu châm biếm của Tiểu Hồng liền hung ác trừng mắt nhìn Tiểu Hồng.

Tiểu Hồng, người cũng chờ đó cho ta.

Nàng ở trong kiếm động, sau khi bị đuổi giết gần một tháng, cuối cùng cũng lĩnh ngộ được kiếm ý.

Sự đau khổ trong kiếm động mà nàng phải chịu còn nhiều hơn nhiều so với mười sáu năm trước cộng lại. Sau khi chịu đựng quá nhiều, cuối cùng nàng cũng xuất quan.

Ở bên trong đó, nàng đã bị tầng tầng lớp lớp thủ đoạn khiến cho người ta thổ huyết của Nhị sư huynh giày vò lâu như vậy.

Tiêu Y lĩnh ngộ được kiếm ý, cũng thành công đột phá một cảnh giới nhỏ, đạt tới Luyện Khí kỳ tầng 8.

Việc thực lực tăng lên rất nhiều khiến nàng tràn đầy tự tin, vừa đi ra liền muốn tìm Nhị sư huynh báo thù. Nàng dự định sẽ dạy cho Nhị sư huynh một bài học nhớ đời để phát tiết mối

hận trong lòng mình.

Kết quả thì có thể dễ dàng đoán được.

Sự tạo phản của nàng lại bị Lữ Thiếu Khanh trấn áp một cách dễ dàng.

Tiêu Y nắm lỗ tai của mình, đáng thương nói: “Nhị sư huynh, ta biết sai rồi, huynh tha cho ta đi.”

Lữ Thiếu Khanh còn không buồn liếc nàng một cái, hắn nói: “Mới có chút thực lực như vậy mà đã muốn bành trướng rồi sao? Muội thật sự cho rằng ta là tượng đất sao? Ngay cả Đại sư huynh cũng không làm gì được ta, một tiểu nha đầu như muội làm sao có thể chứ?”

Tiêu Y nước mắt rung rung.

Còn không phải vì huynh quá đáng ghét sao?

Huynh có biết ta đã vượt qua những ngày tháng ở trong đó như thế nào không?

Quầng thâm mắt của ta cũng đang lộ ra rồi này.

“Ai nói ta không làm gì được đệ?”

Giọng nói của Kế Ngôn vang lên, Kế Ngôn xuất hiện.

“Đại sư huynh, Nhị sư huynh bắt nạt ta.”

Tiêu Y lập tức cáo trạng với Tiêu Y.

Lữ Thiếu Khanh nói: “Ai cho phép muội bỏ tay xuống? Mau nắm lại đi.”

Kế Ngôn đánh giá Tiêu Y từ trên xuống dưới.

Sắc mặt Tiêu Y mệt mỏi, quần áo rách rưới, trông có chút chật vật không chịu nổi.

Nhìn qua cũng có thể biết là nàng đã phải chịu bao nhiêu đau khổ trong kiếp động.

Nghĩ đến cách làm người của Lữ Thiếu Khanh, trong mắt Kế Ngôn lộ ra vẻ thương hại.

Trải qua một tháng này mà Tiêu Y vẫn chưa bị điên, thật là đáng ngưỡng mộ.

Kế Ngôn nói với Lữ Thiếu Khanh: “Vừa mới ra mà đã bắt nạt muội ấy rồi?”

Lữ Thiếu Khanh nói: “Huynh hỏi muội ấy xem, là ai bắt nạt ai? Vừa mới ra ngoài liền muốn tìm ta để tính sổ, cũng không cần nhắc xem năng lực của mình như thế nào. Loại tính cách hấp ta hấp tấp này, nhất định phải làm cho muội ấy nhớ lâu, nếu không sau này sẽ dễ chịu thua thiệt.”

Kế Ngôn trầm ngâm gật đầu, đồng ý với cách làm này: “Đúng vậy, đúng là phải chịu chút giáo huấn, nhớ lâu một chút mới tốt. Thực lực yếu ớt lại không biết khiêm tốn, dám khiêu khích người mạnh, loại tính cách này không thể kéo dài.”

Tiêu Y lại rung rung nước mắt.

Quả nhiên, hai vị sư huynh mặc cùng một chiếc quần.

Tiêu Y phiền muộn.

Vốn cho rằng khi Đại sư huynh tới, mình sẽ được cứu, không ngờ rằng Đại sư huynh cũng đồng ý với cách làm của Nhị sư huynh. Hảo hán không chịu thiệt trước mặt, Tiêu Y tiếp tục cúi đầu nhận sai.

“Đại sư huynh, Nhị sư huynh, ta biết sai rồi. Ta hứa sau này sẽ không làm như vậy nữa.”

Lữ Thiếu Khanh nói với Kế Ngôn: “Phạt muội ấy đứng một canh giờ như vậy có đủ không?”

Kế Ngôn nói: “Không đủ, để muối ấy nhớ lâu một chút, hai canh giờ vẫn là tốt hơn.”

“Được rồi, huynh là Đại sư huynh, ta nghe lời huynh.”

Tiêu Y khóc.

Quả nhiên, hai vị sư huynh có gian tình. Ta chỉ là một người ngoài cuộc, nhưng lại bị bọn họ bắt nạt.

Sư phụ, mau tới cứu con.

“Các người đang làm gì vậy? Sao lại đối xử với sư muội như thế?”

Thiền Thừa tới.

Nhìn thấy Thiền Thừa, ánh mắt Tiêu Y lộ ra hy vọng.

“Sư phụ, cứu mạng.”

Nhìn Tiêu Y nắm lỗ tai đứng trước mặt Kế Ngôn và Lữ Thiểu Khanh, ông thở phò phò nói.

“Là sư huynh mà lại bắt nạt sư muội, nếu chuyện này truyền ra ngoài, Thiên Ngự Phong của ta còn có mặt mũi sao?”

Mặt Kế Ngôn không chút thay đổi nói: “Sư muội không biết tự lượng sức mình đi tìm Nhị sư đệ gây phiền phức. Đánh không lại, tự nhiên phải chịu trừng phạt.”

Lữ Thiểu Khanh nói: “Không biết tự lượng sức mình, không nhìn rõ tình hình, mù quáng bốc đồng. Sau này khi ra ngoài mà như vậy, đến chết cũng không biết mình chết như thế nào. Để cho muối ấy ghi nhớ thật lâu, sau này gặp chuyện cũng phải suy nghĩ kỹ càng rồi mới làm.”

“Khụ...”

Thieu Thừa bị hai đồ đệ nói đến sững sờ, không còn lời nào để nói.

Giọng điệu của ông chậm lại: “Nhưng cũng không thể bắt nạt nàng như vậy. Nàng vừa mới ra khỏi kiếm động, đã gần một tháng rồi đúng không? Những cái khác ta không biết, nhưng kiếm động do Thiếu Khanh xây dựng chắc chắn không phải là một nơi tốt đẹp gì.”

“Tiêu Y nha đầu hẳn là đã phải chịu đựng rất nhiều đau khổ rồi. Ra ngoài nhìn thấy tên gia hỏa như ngươi, khẳng định sẽ tức giận muốn trừng trị ngươi một chút.”

Trong lòng Tiêu Y vô cùng kích động, sư phụ chính là sư phụ.

Không cần hỏi cũng biết con đã phải chịu đựng rất nhiều đau khổ trong đó. Cũng có thể biết tại sao con lại có động thái ra tay với Nhị sư huynh.

Còn không phải là do Nhị sư huynh quá đáng ghét sao?

Trong đó thực sự không phải là một người con người có thể ở. Quyền sở nhỏ của ta cũng sắp đầy rồi.

A, lát nữa phải ghi cả Đại sư huynh vào nữa. Thật đáng ghét, vậy mà lại bắt tay với Nhị sư huynh đến bắt nạt ta.

Lữ Thiếu Khanh nói: “Con cũng có muốn đâu, con vốn cũng muốn trừng phạt muội ấy nhẹ nhàng chút. Chính là Đại sư huynh nói phải trừng phạt muội ấy hai canh giờ, chuyện này thì liên quan gì đến con.”

Tiêu Y trợn mắt há hốc mồm, huynh lại rũ sạch trách nhiệm của mình như vậy sao?

Tiêu Y lập tức nói với Kế Ngôn: “Đại sư huynh, như vậy rồi mà huynh vẫn còn chịu được sao?”

Kế Ngôn nhìn Lữ Thiếu Khanh một cái rồi nói: “Biết nắm bắt cơ hội.”

“Chả lẽ ta lại sợ huynh?”

Lữ Thiểu Khanh mạnh miệng: “Đừng tưởng rằng bước vào Nguyên Anh kỳ liền chảnh nha, nếu nói là muốn trừng trị người thì ta cũng có thể đánh đến mức huynh ngao ngao kêu to đây.”

Thanh trường kiếm phía sau Kế Ngôn đã chui ra khỏi vỏ, lộ ra một nửa thân kiếm sáng loáng sắc bén.

“Thử một chút không? Ta đang là Nguyên Anh kỳ đây.”

Tiêu Y thẳm hét lên trong lòng, giọng điệu khoe khoang quen thuộc kia lại truyền đến rồi.

Lữ Thiểu Khanh bĩu môi: “Nguyên Anh kỳ thì ghê gớm lắm sao? Sư phụ, nếu người còn không nhân cơ hội dạy đại đồ đệ của người một bài học thì qua mấy ngày nữa người sẽ không có cơ hội nữa đâu.”

Thiền Thừa hét lớn: “Được rồi, đừng gây chuyện nữa. Hôm nay cứ bỏ qua cho nha đầu này đi. Lúc con ra khỏi kiếm động đã lĩnh ngộ được kiếm ý rồi đúng không? Biểu hiện cho chúng ta xem một chút.”

Một đợt kiếm ý nhẹ nhàng dao động...

Chương 47 - Nhị sư huynh như thế này rất khó làm cho người ta xúc động

Tiêu Y phô bày kiếm ý mà mình đã lĩnh ngộ được cho mọi người xem.

Thiền Thừa, Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh đều nhìn Tiêu Y.

Thiền Thừa hài lòng gật đầu: “Không tệ, Luyện Khí kỳ đã lĩnh ngộ được kiếm ý, tương lai có hy vọng.”

Đồng thời, trong lòng ông lại cảm thấy áp lực không nhẹ.

Tiểu đồ đệ cũng xuất sắc như vậy sao?

Ông chỉ tùy tiện thu một đồ đệ, vậy mà thiên phú cũng lợi hại như vậy.

Phần mộ của nhóm tổ sư vẫn tốt chứ?

Ba đồ đệ đều biến thái như vậy, không biết phần mộ tổ sư của Thiên Ngự Phong có bị bốc cháy hay không.

Cái này không chỉ đơn thuần là bốc khói xanh nữa rồi.

Kế Ngôn nói: “Kiếm ý thuộc tính Thủy, cũng tạm ổn.”

Sau đó hắn ta khích lệ Tiêu Y: “Cố gắng tu luyện thật tốt, sau này muội sẽ có thể đánh bại Nhị sư huynh của muội.”

Kiếm ý của Lữ Thiếu Khanh chính là kiếm ý thuộc tính Hỏa.

Lữ Thiếu Khanh bĩu môi khinh thường: “Muốn đánh thắng ta? Nằm mơ đi. Đến huynh còn không làm gì được ta, một tiểu nha đầu như nàng thì có thể làm được gì chứ? Tương lai đúng là vẫn đầy hứa hẹn, nhưng mà cũng không nhìn thử xem là ai giúp nàng lĩnh ngộ kiếm ý?”

Thiền Thừa lại nói: “Không thể giữ lại kiếm động được.”

Vẻ mặt Thiền Thừa rất nghiêm túc, ông nói với Lữ Thiếu Khanh: “Đột lát nữa nhớ phá kiếm động đi.”

Lữ Thiếu Khanh không vui, nói: “Để làm gì? Con còn đang muốn dựa vào kiếm động để kiếm linh thạch mà.”

Thiền Thừa chửi ầm lên: “Con mắt của ngươi chui vào trong linh thạch luôn đi. Sao ngươi không sống hết đời cùng với linh thạch đi?”

Lữ Thiếu Khanh lại coi đó như là điều hiển nhiên, hắn nói: “Đúng vậy nhỉ, con cũng có ý định này, con không tin sự phụ người có thể tách khỏi linh thạch đấy.”

“Hỗn trướng.”

Thiền Thừa mắng: “Ngươi có tin ta đánh ngươi lần nữa không? Ngươi có thể dùng cách khác để kiếm linh thạch mà, kiếm động này không thể dùng được. Nó phải bị phá hủy.”

Thiền Thừa nói xong câu cuối cùng, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Tiêu Y kỳ quái: “Tại sao chứ?”

Mặc dù đã phải chịu đựng rất nhiều đau khổ trong đó, nhưng mà nó rất hữu ích.

Ít nhất với tư chất của nàng, vậy mà đi vào cũng có thể lĩnh ngộ được kiếm ý.

Kế Ngôn thân nhiên nói: “Muội cho rằng lĩnh ngộ kiếm ý chỉ đơn thuần là dựa vào thiên phú của muội sao?”

Tiêu Y lắc đầu, nhìn về phía Lữ Thiếu Khanh với ánh mắt đầy cảm kích.

“Ta biết Nhị sư huynh cũng đã góp rất nhiều sức lực vào trong

đó.”

Trong đó bố trí vô số cạm bẫy, trận pháp và cả kiếm ý. Tất cả đều là công lao của Lữ Thiếu Khanh, hắn đã tiêu hao rất nhiều công sức và tinh lực.

Những thứ này Tiêu Y đều ghi nhớ ở trong đầu.

Kế Ngôn nói: “Sở dĩ mọi người có thể lĩnh hội được kiếm ý là bởi vì tên gia hỏa này chịu để kiếm ý của hắn đi đổi luyện với mọi người, để mọi người tìm tòi và dần dần lĩnh hội.”

Thiền Thừa liền nói thêm: “Thiếu Khanh đã hoàn toàn cho con thấy rõ nguồn gốc bên trong kiếm ý của nó, cho nên con mới có thể lĩnh ngộ được kiếm ý có thuộc tính Thủy. Nếu không, con sẽ không thể lĩnh ngộ được kiếm ý trong một khoảng thời gian ngắn như vậy.”

“Con cũng biết, nếu hoàn toàn thể hiện nguồn gốc kiếm ý của mình cho người khác tham khảo tương đương với việc phơi bày điểm yếu của mình cho người khác. Nếu như gặp được người có tâm, Thiếu Khanh sẽ gặp nguy hiểm.”

Tiêu Y đã hiểu.

Bước vào kiếm động tương đương với việc có thể hiểu được kiếm ý của Lữ Thiếu Khanh. Nếu là kẻ địch, sẽ tương đương với việc kiếm ý của Lữ Thiếu Khanh bị phế sạch.

Tiêu Y cảm động vô cùng, nàng không ngờ Lữ Thiếu Khanh lại đối xử tốt với nàng như vậy.

“Nhị sư huynh, huynh, huynh đối xử với ta quá tốt rồi.” Tiêu Y cảm động đến rơi nước mắt.

Nàng hạ quyết định, sau này nàng sẽ đối xử với Nhị sư huynh tốt một chút, tên của hắn cũng có thể được gạch bỏ khỏi cuốn sổ nhỏ của nàng.

Thiền Thừa lắc đầu, nói với Lữ Thiếu Khanh: “Con cũng

không cần phải làm như vậy.”

Lữ Thiểu Khanh không quan tâm, chẳng hề để ý nói: “Chỉ là nguồn gốc kiếm ý mà thôi.”

Tiêu Y càng thêm cảm động.

“Nhị sư huynh...”

Lữ Thiểu Khanh nói: “Con chỉ là vì nhìn vào một ngàn linh thạch thôi, nếu không con cũng sẽ không dốc hết sức lực như vậy.”

Sự cảm động của Tiêu Y lập tức bị chặn lại.

Những lời này thực sự khiến nàng không thể cảm động nổi.

Thiều Thừa tức giận, nổi trận lôi đình nói: “Chỉ vì? Ngươi có tin là bây giờ ta sẽ trừng phạt ngươi ngay lập tức không?”

Lữ Thiểu Khanh cảnh giác, đề phòng nhìn Thiều Thừa: “Sư phụ, người đừng làm loạn, nếu không đến lúc đó con sẽ mang hết bảo vật trấn núi của Thiên Ngự Phong đi bán đấy.”

“Ngươi dám?”

Thiều Thừa càng tức giận hơn: “Ngươi lập tức đi phá kiếm động đi cho ta.”

Lữ Thiểu Khanh không nỡ: “Nhưng con đã tốn rất nhiều công sức, vẫn chưa thu hồi đủ vốn đâu.”

Lữ Thiểu Khanh thật sự muốn dùng nó để kiếm một ít linh thạch.

“Thu hồi cái rắm.”

Mà phía bên này, thanh trường kiếm phía sau lưng Kế Ngôn đã chui ra khỏi vỏ, một tiếng ngân khê xông lên tận trời.

Không lâu sau, chỗ kiếm động truyền đến một tiếng nổ dữ dội.

Sau đó, thanh trường kiếm của Kế Ngôn lại gào thét mà tới, chui vào trong vỏ kiếm.

Kế Ngôn lộ ra vẻ mặt lạnh lùng, nói: “Xong.”

Mặt Lữ Thiếu Khanh không thay đổi nhìn chăm chăm vào Kế Ngôn: “Mấy vạn viên linh thạch của ta đều đã bị huynh làm cho mất hết rồi, huynh phải bồi thường cho ta.”

“Không có tiền, cùng lắm thì sau này khi tử thí, ta sẽ nhường đệ mấy chiêu.”

Lữ Thiếu Khanh tức giận nói: “Ra ngoài, mỗi lần đánh nhau, cuối cùng không phải huynh đều dùng cảnh giới đến dọa ta sao? Tóm lại, nếu hôm nay huynh không trả linh thạch cho ta, ta và huynh sẽ kết thúc tại đây.”

Kế Ngôn hỏi lại: “Đệ muốn kết thúc với ta như nào? Muốn đánh một trận sao? Ta là Nguyên Anh kỳ đấy.”

Lữ Thiếu Khanh mạnh miệng: “Thời tiết hôm nay không thích hợp để đánh nhau, ta không muốn làm huynh mất mặt.”

Kế Ngôn nói: “Không sao, tới đi.”

Tiêu Y vội vàng nói: “Nhị sư huynh, ta bồi thường cho huynh được không?”

Khi Lữ Thiếu Khanh nghe thấy lời này, mặt lộ ra vẻ khinh thường, vô cùng xem thường nàng: “Muội trả tiền? Muội có linh thạch sao? Cho dù muội là gia chủ Tiêu gia thì cũng vô dụng, Tiêu gia của muội là gia tộc quý nghèo số một ở Tề Châu, bồi thường linh thạch kiểu gì chứ?”

Tiêu Y sững sờ.

Tiêu gia của nàng trở thành gia tộc quý nghèo số một ở Tề Châu từ khi nào vậy? Sao ta lại không biết vậy?

Chẳng lẽ Tiêu gia phá sản rồi sao?

Thiều Thừa lên tiếng: “Được rồi, hôm nay là ngày sư muội của các người xuất quan. Bớt làm mấy cái trò này lại đi. Để chúc mừng sư muội các người lĩnh ngộ được kiếm ý, bốn thầy trò chúng ta đi chúc mừng một phen đi.”

Lữ Thiếu Khanh lập tức cảnh giác nói: “Sư phụ, người muốn chúc như thế nào? Đi ăn một bữa dưới núi sao?”

Kế Ngôn nói: “Có thể.”

Thiều Thừa nói: “Xuống núi thì ăn được cái gì chứ? Đại sư huynh của người sẽ chỉ bị người ta vây quanh thôi. Hôm nay vì sư sẽ bộc lộ tài năng cho các người xem.”

Lữ Thiếu Khanh và Kế Ngôn đồng thanh nói: “Không cần.”

Kế Ngôn nói: “Con có thể dịch dung đi ăn cơm. “

Lữ Thiếu Khanh thẳng thắn hơn nhiều, hoàn toàn không cho Thiều Thừa mặt mũi nào, hắn nói: “Sư phụ, tài nấu nướng của người như thế nào, trong lòng người không tự so sánh được sao? Người dẹp ý niệm này đi, kiếp này người vô duyên với phòng bếp rồi.”

Kế Ngôn nói: “An sư bá thích mỹ thực, tài nấu nướng của người sẽ càng làm cho An sư bá xa lánh người hơn thôi.”

Lỗ tai Tiêu Y dựng thẳng lên, có bất quái sao?

“Sư huynh, An sư bá là ai?”

Lữ Thiếu Khanh nói: “Đó là người tình trong mộng của sư phụ, người thèm khát người ta đã lâu rồi.”

Thiều Thừa tức giận: “Hỗn trưởng, người nói sư phụ người như vậy mà được sao? Hôm nay vì sư muốn đích thân xuống

bếp, để cho hai tên hỗn trưởng các người nhìn xem kỹ năng nấu nướng của vị sư đã tiến bộ rất nhiều rồi.”

Chương 48 - Sư phụ thích ai

Chương 48: Sư phụ thích ai

Thái độ của Thiều Thừa rất kiên quyết, ông nhất định phải bộc lộ tài năng cho ba đồ đệ thấy.

Lữ Thiều Khanh và Kế Ngôn có ngăn cản cũng vô ích.

Lữ Thiều Khanh nói: “Sư phụ, con chợt nhớ là có người mời con ăn một bữa.”

Kế Ngôn cũng nói: “Con cũng có hẹn rồi. “

Thiều Thừa nhìn hai đồ đệ muốn kiếm cớ chuồn đi, cười lạnh không thôi nói: “Giả vờ. Hai người các ngươi có hẹn sao? Coi ta là kẻ ngu sao?”

“Nói cho các người biết.” Thiều Thừa hung ác trừng mắt nhìn Lữ Thiều Khanh và Kế Ngôn: “Hôm nay ai dám rời đi, ta sẽ đánh mông người đó đấy.”

Lữ Thiều Khanh nhìn về phía Kế Ngôn: “Huynh là Đại sư huynh, huynh mau thuyết phục sư phụ đi. Không phải huynh thường mắng sư phụ rất gay gắt sao?”

Kế Ngôn lại nhìn về phía Lữ Thiều Khanh: “Đệ là Nhị sư đệ, đệ quý kẻ đa đoan, mau nghĩ cách ngăn cản đi. Năng lực khiến sư phụ tức giận đến mức không thể nói ra lời của đệ ngày thường đâu rồi?”

Thiều Thừa hừ nói: “Cho dù hai người có nói cái gì đi chăng nữa thì cũng sẽ không thay đổi được ý định của ta đâu. Đều đi hỗ trợ cho ta đi.”

Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh liếc nhìn nhau, lập tức lao đi, một người một hướng.

Nhưng mà hai người vừa có hành động, Thiều Thừa đã vung tay lên, hai người bị nhốt lại, không thể động đậy.

Thiều Thừa là Nguyên Anh sơ kỳ, cảnh giới Nguyên Anh tầng 3.

Lấy hữu tâm đối phó với vô tâm khiến cho người vừa tiến vào Nguyên Anh kỳ là Kế Ngôn cũng không có cách nào thoát khỏi.

Thiều Thừa cười lạnh, vẻ mặt kiêu đúng là không ngoài dự liệu của ta.

“Chỉ cần hai người vênh cái mông lên, ta liền biết là các người muốn thả rắm hay xả nước rồi. Muốn chạy trốn sao? Không có cửa đâu!”

Sau đó Thiều Thừa nhìn chăm chăm hai người với ánh mắt không tốt: “Các người có muốn ta đánh mông các người trước mặt sư muội không?”

Lữ Thiếu Khanh nói: “Được rồi, được rồi, hôm nay không thèm đêm xỉa đến gì nữa. Đại sư huynh mà ăn thì con sẽ ăn, được chưa?”

Biểu cảm của Kế Ngôn cực thối, cũng nói y như vậy: “Đệ ấy ăn, con liền ăn.”

Lữ Thiếu Khanh khinh bỉ: “Thế mà cũng dám nhận là Đại sư huynh, có trách nhiệm chút đi được không hả? Huynh nên nói là thân là Đại sư huynh, con sẽ ăn thay sư đệ con mới đúng chứ.”

Kế Ngôn nói: “Đệ thân là sư đệ, đệ ăn thay người sư huynh này có được không?”

Lữ Thiếu Khanh nói: “Người sư đệ này của huynh chỉ biết tôn

trọng trưởng lão chứ không biết yêu trẻ con là như thế nào.”

Nhìn thấy hai sư huynh đầu võ môm, giống như là bữa cơm do sư phụ làm ra sẽ có độc, không có thuốc chữa vậy, Tiêu Y tỏ vẻ khó hiểu: “Sư phụ có thể tự mình xuống bếp nấu ăn, chính là vinh hạnh của người làm đồ đệ như chúng ta mà. Sao hai huynh không muốn ăn? Hẳn là phải vui vẻ mới đúng chứ.”

Sau khi Thiều Thừa nghe xong, trong lòng vui mừng, đúng là là tiểu đồ đệ tốt. Ông cười ha ha một tiếng rồi nói: “Đúng vậy, đây là đáng vẻ mà một đệ tử nên có. Hai sư huynh các người còn không sánh bằng sư muội này, có thấy mắt mặt hay không?”

Tiêu Y được khen ngợi, mặt mày hớn hở, mỉm cười, vô cùng vui vẻ.

Về phương diện này, nàng đã làm tốt hơn hai sư huynh rồi.

Tiêu Y cười hì hì nói: “Sư phụ, người cứ việc đi làm, làm nhiều hơn một chút, con và hai sư huynh nhất định sẽ ăn hết.”

“Ngậm miệng!”

Kế Ngôn và Lữ Thiều Khanh đồng thanh quát một tiếng.

Tiêu Y rút cổ một cái.

Nàng có chút không rõ, tại sao hai sư huynh lại kháng cự như vậy?

Thiều Thừa đưa ba người bọn họ đến phòng bếp, còn ông thì đi vào bếp bắt đầu bận rộn.

Ba đệ tử ở bên ngoài giúp đỡ, rửa rau rửa đồ... Nói là cùng nhau rửa rau rửa đồ, nhưng trên thực tế, chỉ có mình Tiêu Y là giúp đỡ.

Còn Kế Ngôn và Lữ Thiều Khanh thì ở một bên sàu mi khổ kiểm, than ngắn thở dài.

Đặc biệt là Lữ Thiếu Khanh, thỉnh thoảng còn ngửa mặt lên trời thở dài.

“Haiz...”

Vẻ mặt của hai người giống như phạm nhân sắp lên pháp trường.

Tiêu Y cảm thấy rất kì quái, trong bụng có một đồng vấn đề.

“Đại sư huynh, Nhị sư huynh, An sư bá là ai?”

Tiêu Y vừa rửa rau, vừa hiểu kì hỏi.

Trong mắt Tiêu Y lóe lên ánh sáng bát quái hùng hực.

Lữ Thiếu Khanh không biết tìm được một cái ghế dài ở đâu, nằm thẳng lên đó phơi thây.

Kế Ngôn trả lời vấn đề này của nàng: “An sư bá là trưởng lão của Song Nguyệt Cốc, An Thiên Nhạn.”

Tiêu Y lập tức biết đó là ai, kinh ngạc nói: “Là Tam trưởng lão của Song Nguyệt Cốc sao? Ta nghe nói bà thích mỹ thực nhất, trù nghệ cũng rất lợi hại. Nhưng mà có rất ít người được thưởng thức thủ nghệ của bà.”

Kế Ngôn nói: “Đúng vậy, đó là lý do tại sao sư phụ say mê trù nghệ. Nói là muốn nghiên cứu ra mỹ thực cho An sư bá nếm thử.”

Sau khi Tiêu Y nghe xong, trong mắt hiện lên những ngôi sao.

“Cũng rất lãng mạn.”

“Lãng mạn?” Kế Ngôn lắc đầu: “Thực sự không hiểu đám nữ nhân các ngươi. Chuyện này có gì lãng mạn chứ? Trong mắt của ta những thứ này đều chỉ lãng phí thời gian thôi. Thời gian đó còn không bằng dùng để tu luyện.”

Tiêu Y nói: “Đại sư huynh, huynh thật không hiểu phong tình.”

Nàng lại vội vàng hỏi: “Vậy sư phụ và An sư bá có thành không?”

Lữ Thiếu Khanh nói chuyện: “Thành cái rắm, An sư bá hoàn toàn không có ý kia, chính là sư phụ tự mình đa tình thôi.”

“Không có ý sao?”

Tiêu Y có chút thất vọng, nhưng lại lập tức phản ứng lại: “Nhị sư huynh, không phải huynh từng nhắc đến người tình cũ của sư phụ sao, người huynh nói đến chính là An sư bá à? Tắm Thiên Cơ Bài kia là do An sư bá đưa cho sư phụ sao?”

Lữ Thiếu Khanh nói: “Đúng vậy, sư phụ coi nó như bảo vật vậy. Cuối cùng lại bị Đại sư huynh của muội làm hỏng.”

Kê Ngôn không muốn công cái nôi này, liền phản bác: “Là đệ trộm nó từ chỗ sư phụ, nó bị phá hủy cũng là bởi vì đệ mà.”

Lữ Thiếu Khanh nói: “Nếu đêm đó không phải cơn thần kinh của huynh phát tác, thì sao nó có thể bị hỏng được? Vả lại, ta cũng đã cho sư phụ có cơ hội giải cứu, nhưng sư phụ lại không dốc sức một chút nào. Việc này sư phụ cũng có trách nhiệm.”

Chương 49 - Tay nghề của sư phụ đúng là thiên hạ vô song

Chương 49: Tay nghề của sư phụ đúng là thiên hạ vô song

Lữ Thiếu Khanh ném sạch nôi, không chịu gánh cái nào.

Kế Ngôn nói: “Nguyên nhân của mọi chuyện đều nằm trên người đệ.”

“Ai bảo huynh muốn tìm ta đánh nhau? Huynh không đột phá nổi liền tìm ta để làm đá mài dao sao? Huynh có xấu hổ không?”

Thấy hai người dường như lại sắp cãi nhau, Tiêu Y vội vàng ngắt lời.

“Hai sư huynh, trù nghệ của sư phụ hẳn là rất tốt đúng không? Sao hai người lại như vậy? Rất khó ăn sao?”

Kế Ngôn: “Khó ăn!”

Lữ Thiếu Khanh: “Còn khó ăn hơn cả độc dược.”

“Không thể nào.” Tiêu Y nhăn mũi hoài nghi: “Làm sao có thể khó ăn hơn cả độc dược được? Nhị sư huynh, huynh đang lừa ta sao? Ta không tin.”

Trong suy nghĩ của Tiêu Y, cho dù trù nghệ kém cỏi thì cũng không thể tạo ra thứ gì đó độc hại, có đúng không?

Dù sao cũng không phải là đồ độc dược vào đồ ăn.

“Muội không tin?”

Tiêu Y nói: “Đương nhiên là ta không tin, chuyện này sao có thể chứ?”

Lữ Thiếu Khanh và Kế Ngôn liếc nhìn nhau, đồng thanh nói: “Lát nữa nhớ ăn nhiều một chút...”

Thiều Thừa bận rộn hơn hai canh giờ, cuối cùng cũng mang mỹ thực đã làm xong lên. Khoảng bảy đến tám món, bày đầy trên cái bàn không được tính là lớn kia.

“Đến, nếm thử đi.”

Vẻ mặt Thiều Thừa đầy tự tin: “Đây là món ăn mà ta đã nghiên cứu rất lâu.”

Tiêu Y nhìn thấy một bàn một bàn, mùi thơm xông vào mũi. Nàng thốt lên: “Sự phụ, không ngờ người lại có tay nghề như vậy.”

Lữ Thiếu Khanh và Kế Ngôn nhìn những món ăn này với vẻ mặt cảnh giác. Trong mắt hai người đều có sự kiêng kỵ sâu sắc.

Lữ Thiếu Khanh chỉ vào một món ăn hỏi: “Đây là món gì?”

Thiều Thừa nói: “Món này gọi là Tiên Cô Truy Nguyệt, dùng Mao Đầu linh nấm làm nguyên liệu chính và thêm một vài món phụ trợ khác.”

“A, món ăn mới sao?”

Lữ Thiếu Khanh càng thêm cảnh giác, tiện thể khinh bỉ.

Thiều Thừa tự đắc nói: “Đương nhiên, ta đã mất rất nhiều thời gian để nghiên cứu.”

Vẻ mặt của Kế Ngôn không tốt: “Thực lực vẫn luôn đậm chân tại chỗ, thì ra đều dành thời gian để nghiên cứu những thứ vô nghĩa này.”

Thiều Thừa gượng cười hai tiếng: “Đây chỉ là nghiên cứu lúc

rảnh rồi thôi. Ta cũng không trì hoãn tu luyện.”

Tiêu Y nói: “Đại sư huynh, huynh đừng quá nghiêm khắc. Sư phụ có thứ yêu thích cũng là một chuyện tốt.”

Thiền Thừa vội vàng nói: “Đừng nói gì nữa, mau đến ném thử đi, ta chắc chắn các người sẽ rất ngạc nhiên.”

Có thể thấy được Thiền Thừa rất tự tin vào tay nghề của mình.

Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh không hề bị lay động. Sự cảnh giác trên khuôn mặt của hai người không hề biến mất.

Lữ Thiếu Khanh nhìn qua Kế Ngôn: “Đại sư huynh, xin mời.”

Kế Ngôn khiêm tốn, “Đệ là sư đệ, đệ ăn trước.”

Hai người không ai chịu ai cứ đưa đẩy, đều muốn người kia ăn trước.

Tiêu Y thấy hai sư huynh như vậy, liền nói: “Hai sư huynh, hai người sợ cái gì chứ? Mỹ vị mà sư phụ vất vả vả vả làm ra, chúng ta thân là đồ đệ không thể lãng phí tâm huyết của sư phụ được. Người rất thơm mà, có vấn đề gì sao?”

Lữ Thiếu Khanh và Kế Ngôn nhìn nàng, nói: “Muội ăn trước đi.”

Thiền Thừa tức giận nói: “Tiểu Y, đừng để ý đến hai tên hỗn trướng đó, con mau ném thử đi.”

Tiêu Y cũng không khách khí: “Vậy con không khách khí nữa.”

Tiêu Y đắc ý bắt đầu ăn. Nàng duỗi đũa về phía mỹ vị trước mắt: “Con sẽ thử món ăn mới mà sư phụ nói trước, Tiên Cô Truy Nguyệt, hi hi... Thơm quá!”

Tiêu Y cảm thán một tiếng, sau đó gấp một miếng linh nấm cho vào trong miệng.

Linh nắm vừa vào trong miệng, sắc mặt Tiêu Y liền thay đổi.

Đầu tiên, vị giác nhạy cảm trên đầu lưỡi cảm nhận được vị đắng. Làm cho Tiêu Y cảm thấy như trong miệng mình bị nhét vào một trăm thứ đắng chất, đắng đến mức nàng không thể diễn tả được.

Linh nắm trông ngon miệng ban đầu giờ lại giống như gỗ đã tiếp xúc với ánh nắng mặt trời trong một vạn năm ngoài tự nhiên, không có bất kỳ vị tươi ngon nào, khô khốc và cứng rắn.

Lông mày Tiêu Y nhíu lại, đây là thứ gì vậy?

Có thể ăn được sao?

Chẳng lẽ sư phụ dùng linh nắm vạn năm sắp thành củi để nấu sao?

Tiêu Y vô thức muốn nhổ ra.

Thấy vậy, Thiệu Thừa vội vàng hét lên: “Đừng, nhai đi, sẽ có điều bất ngờ mà con không thể tưởng tượng được đâu.”

Tiêu Y vô thức nhắm nháp một lần nữa.

Lần này, nàng phát hiện trong linh nắm khô căn ban đầu lại có chất lỏng chảy ra.

Sư phụ muốn khổ tận cam lai sao?

Trong lòng Tiêu Y tràn đầy chờ mong.

Nhưng mà sau một khắc, một hương vị buồn nôn xuất hiện, xông thẳng vào não của Tiêu Y. Con buồn nôn này không chỉ đơn giản là kích thích cơ thể mà còn cả tâm hồn của nàng.

Làm cho Tiêu Y cảm thấy như trong miệng mình đã ăn phải một con chuột chết.

Thân thể Tiêu Y bắt đầu run rẩy, hai mắt trở nên trắng bệch, cuối cùng cũng không chịu nổi cơn buồn nôn này.

Nàng chạy sang một bên và nôn ra: “Oe...”

Tiêu Y ở trong kiếm động gần một tháng, trong thời gian đó nàng gần như chỉ dựa vào Tích Cốc Đan để lấp đầy dạ dày.

Không có nhiều thứ để nôn ra, nhưng cái loại cảm giác ghê tởm đó khiến Tiêu Y gần như nôn ra cái mật xanh mật vàng.

Sau khi nôn một lúc lâu, sắc mặt Tiêu Y tái nhợt, hai chân run rẩy. Nàng ngã quỵ.

Hơn nữa, cảm giác buồn nôn cũng không tan biến sau khi nàng nôn mửa.

Như thể nó bám vào trên linh hồn, muốn hòa làm một thể với nàng, làm nàng không thể thoát khỏi cảm giác buồn nôn này, điều này kích thích nàng thật sâu.

Tiểu Y khóc, vừa nôn vừa khóc.

Quá thảm rồi.

Sao mình lại ngốc như vậy chứ?

Tay nghề của sư phụ thực sự là thiên hạ vô song, không ai bằng.

Lữ Thiếu Khanh và Kế Ngôn nhìn Tiêu Y bằng ánh mắt thương hại.

Lữ Thiếu Khanh nói: “Sau này có lẽ sẽ nhớ rất lâu nhỉ?”

Kế Ngôn nói: “Vậy mà còn không nhớ nữa thì chính là đồ đàn.”

Chương 50 - Nhị sư huynh, huynh làm người ta lớn bụng à?

Chương 50: Nhị sư huynh, huynh làm người ta lớn bụng à?

Lữ Thiếu Khanh nói: “Huynh không ăn sao?”

Kế Ngôn nói: “Đệ muốn ăn sao?”

Hai người liếc nhìn nhau, không hện mà cùng mỉm cười: “Không cần ăn.”

Có một tiêu sư muối làm tiên phong cũng đủ để chứng minh rằng món ăn này không ăn được.

Sư phụ không có lý do gì để ép họ ăn nữa.

Thiền Thừa thì trợn mắt há hốc mồm, nhìn tiêu đồ đệ với vẻ khó có thể tin.

Thủ nghệ của mình thật sự kém như vậy sao?

Thiền Thừa run rẩy, cầm đĩa đĩa lên ném thử một miếng.

Ông không nôn mửa, nhưng là do ông tự bế lại. Ông đang bị mắc kẹt trong sự nghi ngờ bản thân sâu sắc.

Lữ Thiếu Khanh đứng bên cạnh Tiêu Y hỏi: “Muội có muốn thử món khác không?”

Tiêu Y oa oa khóc: “Hu hu, ọe, ọe, Nhị sư huynh, huynh đừng cười ta...”

Nàng hồi hận rồi.

Tại sao lại không nghe lời hai sư huynh chứ?

Phản ứng của hai sư huynh rõ ràng đã thể hiện rất nhiều vấn đề, nhưng nàng chính là một kẻ ngốc.

“Ta không cười muội...” Lữ Thiếu Khanh nghiêm túc nói:
“Hay là muội lại ném thử món khác đi, mùi rất thơm mà, làm sao có thể có vấn đề chứ?”

“Huhu...”

Tiêu Y càng khóc thương tâm hơn, nước mắt chảy ròng.

“Nhị sư huynh, huynh, huynh đang, ọe, đang cười nhạo ta...”

Lữ Thiếu Khanh cười híp mắt nói: “Hậu quả của việc không tin sư huynh đó, biết chưa?”

Tiêu Y liên tục gật đầu: “Biết, biết, ọe...”

“Nếu biết rồi thì ăn hết món trên bàn đi.”

“Huhu...”

Tiêu Y khóc càng lợi hại.

Nước mắt chảy dài ba ngàn thước.

Kê Ngôn tát Lữ Thiếu Khanh sang một bên và nói với Tiêu Y:
“Được rồi, đừng khóc, không phải bây giờ muội đã không muốn nôn nữa rồi đúng không?”

Tiêu Y sững sờ một lát, a, mặc dù cảm giác buồn nôn vẫn còn đó, nhưng cảm giác muốn nôn đã biến mất.

Tiêu Y liếc nhìn Lữ Thiếu Khanh, Lữ Thiếu Khanh vẫn cười tủm tỉm như cũ: “Không khóc nữa sao?”

Chẳng lẽ Lữ Thiếu Khanh cố ý làm cho nàng khóc như vậy để khiến nàng cảm thấy tốt hơn sao?

Tâm trạng của Tiêu Y rất phức tạp, Nhị sư huynh này thật sự khiến người ta vừa yêu vừa ghét.

Kế Ngôn nói: “Di chứng từ các món mà sư phụ làm sẽ kéo dài một hoặc hai ngày, cho nên muội cứ từ từ chịu đựng đi.”

Tiêu Y nghe xong, lại muốn khóc.

Cảm giác buồn nôn này sẽ kéo dài thêm một hai ngày nữa sao?

Tại sao mình lại phạm tiện (1) như vậy chứ?

Tiêu Y khóc không ra nước mắt, rất muốn quay ngược thời gian cho bản thân mình của vừa nãy một cái bạt tai thật mạnh.

Đúng lúc này, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một giọng nói.

“Hạ Ngũ của Song Nguyệt Cốc cầu kiến!”

“Hạ Ngũ của Song Nguyệt Cốc?”

Cả bốn người ở đây đều ngạc nhiên.

Tiêu Y cũng tạm thời quên đi cảm giác buồn nôn, hét lớn: “Là Đại sư tỷ của Song Nguyệt Cốc.”

Nói xong, ánh mắt lại rơi vào trên người Kế Ngôn.

Đại sư huynh của mình chính là Đại sư huynh của Lăng Tiêu Phái. Hạ Ngũ đến đây, ngoại trừ đi tìm Kế Ngôn, hẳn là cũng không tìm đến ai đâu nhỉ?

Lữ Thiếu Khanh nhìn Kế Ngôn, vẻ mặt bất quái tiến lại gần: “Huynh làm cho người ta lớn bụng sao? Đúng là nhìn không ra đây, nhân mô cầu dạng, mùa xuân đến rồi sao? Hai người cầu kết với nhau từ khi nào vậy? Hay là huynh không muốn chịu trách nhiệm, cho nên người ta mới tìm tới cửa? Không ngờ mà, huynh thật sự là cận bã đấy...”

Kế Ngôn nhìn chăm chăm Lữ Thiếu Khanh với ánh mắt không mấy tốt đẹp: “Nếu như đệ còn nói thêm một câu nào nữa, đệ có tin là hôm nay ta sẽ trừng trị đệ hay không?”

Lữ Thiếu Khanh lập tức đổi giọng: “Đúng rồi, Hạ Ngũ sư tỷ đến đây, hẳn là có chuyện gì quan trọng đúng không? Sao huynh không đi ra ngoài xem thử xem? Khách quý đến cửa, thân là Đại sư huynh sao còn không mau ra ngoài nghênh đón đi?”

Kế Ngôn liếc mắt nhìn hắn: “Ta không có hứng thú. Ta muốn đi tu luyện.”

Lữ Thiếu Khanh tiến lại gần hai bước, hai mắt nhìn chăm chăm vào Kế Ngôn.

Kế Ngôn mặt không thay đổi nhìn hắn.

Một lúc sau, Kế Ngôn lạnh lùng nói: “Đệ muốn làm gì?”

“Huynh đang chột dạ.” Lữ Thiếu Khanh nói: “Ta nhìn thấy được sự chột dạ trong mắt huynh. Huynh có chắc là huynh thật sự không bắt nạt người ta không?”

“Keng!”

Trường kiếm ra khỏi vỏ.

Tiêu Y vội vàng nói: “Đại sư huynh, hay là huynh cứ ra ngoài xem thử đi. Huynh cũng đâu thể để sư phụ ra ngoài được?”

Hạ Ngũ là đại đệ tử của Song Nguyệt Cốc, thân phận của nàng còn kém Thiều Thừa nhiều. Không thể để Thiều Thừa đi ra ngoài đi nghênh đón tiểu bối được.

Người thích hợp duy nhất là Kế Ngôn, đại đệ tử của Lăng Tiêu Phái.

Kế Ngôn nói với Lữ Thiếu Khanh: “Đệ đi đi.”

Lữ Thiếu Khanh trực tiếp vút cho Kế Ngôn một cái gáy, nằm lại trên băng ghế.

“Trông ta giống như bị bệnh sao? Bảo ta ra ngoài nghênh đón, cũng đâu phải là ta làm lớn...”

“Keng!”

Trường kiểm lại lộ ra một đoạn thân kiếm.

Tiêu Y nói: “Đại sư huynh, huynh cũng đâu thể bảo ta đi được đúng không?”

Kế Ngôn liếc qua mấy người ở đây, sư phụ vẫn còn đang nghi ngờ bản thân sâu sắc, nhất thời không thể phục hồi ngay được. Về phần Lữ Thiếu Khanh, không thể trông cậy vào tên này được.

Trong khi người ta đang nói chuyện thì hắn đã nằm trên băng ghế như con cá muối.

Nếu nói muốn đi, cũng chỉ có mình là thích hợp.

Kế Ngôn không có cách nào, chỉ có thể đi ra ngoài.

Tiêu Y giống như một bảo bảo tò mò đi ra cùng hắn ta.

Chưa đầy một lúc sau, Tiêu Y đã nhảy chân sáo đi vào: “Nhị sư huynh, Hạ Ngữ sư tỷ đến đây tìm huynh.”

“Tìm ta?”

Lữ Thiếu Khanh ngạc nhiên.

“Tìm ta làm gì? Ta không biết nàng.”

Lữ Thiếu Khanh chỉ từng được nghe nói Hạ Ngữ là mỹ nhân đệ nhất ở Tề Châu.

Nhưng hắn còn chưa từng gặp nàng.

Hắn tự nhận mình không có bất kỳ giao tình gì với Hạ Ngũ, tại sao Hạ Ngũ lại tìm đến hắn?

Tâm hồn bất quá của Tiêu Y bùng cháy: “Nhị sư huynh, chẳng lẽ giữa huynh và Hạ Ngũ sư tỷ có chuyện gì đó sao? Có phải huynh muốn trở mặt không quen biết không?”

Chương 51 - Mời Lữ công tử giúp ta

Chương 51: Mời Lữ công tử giúp ta

Lữ Thiều Khanh không chút khách khí gõ một cái lên đầu Tiêu Y: “Muốn ăn đòn phải không? Nhị sư huynh muội là loại người như vậy sao?” Tiêu Y ôm đầu thầm mắng trong lòng, huynh mà không phải loại người như vậy thì là ai chứ? Trong lúc hai người đang nói chuyện, Kế Ngôn đã đưa mấy người Hạ Ngữ đến đây. Ba người Hạ Ngữ, Biện Nhu Nhu và Phương Hiểu cùng nhau đi vào. Sau khi Biện Nhu Nhu nhìn thấy Lữ Thiều Khanh, nàng ta sững sốt: “Là người sao?” Lữ Thiều Khanh tò mò hỏi: “Người là ai?” Biện Nhu Nhu tức giận đến mức thổ huyết, nhớ lại lần tiếp xúc với Lữ Thiều Khanh kia, cơn giận của nàng ta lại dâng lên. Phương Hiểu kỳ quái: “Người biết Lữ công tử sao?” “Sư tỷ, hẳn chính là cái tên ghê tởm mà ta đã nói với tỷ. Thật ghê tởm, vậy mà lại giả mạo làm đệ tử của Quy Nguyên Các.” Nàng ta chỉ vào Lữ Thiều Khanh, lập tức bắt đầu phun ra. Nếu không phun chết người, người thật sự cho rằng Biện Nhu Nhu ta tốt tính sao? Hạ Ngữ lại quát to một tiếng: “Câm miệng. Còn không bái kiến Thiều sư thúc sao?” Ba người Hạ Ngữ hành lễ với Thiều Thừa. Lúc này Thiều Thừa cũng đã tạm thoát khỏi sự nghi ngờ về bản thân. Ông bắt đầu nhìn bàn đồ ăn lớn, mỉm cười hỏi Hạ Ngữ: “Hạ Ngữ sư đệ, người đến đây tìm Kế Ngôn sao?” Hạ Ngữ lắc đầu: “Bẩm Thiều sư thúc, ta đến đây tìm Lữ công tử.” Tiêu Y hưng phấn kéo Lữ Thiều Khanh. “Xem đi, Nhị sư huynh, Hạ Ngữ sư tỷ tới tìm huynh kia.” Lữ Thiều Khanh không chút khách khí đẩy tay của nàng ra. Lữ Thiều Khanh buồn bực, hỏi: “Hạ Ngữ sư tỷ, người thực sự đến tìm ta sao?” Rồi hắn chỉ vào Kế Ngôn nói: “Chứ không phải là tìm cái tên này? Yên tâm, nếu hắn ta làm điều gì có lỗi với người thì cứ nói ra, ta sẽ bảo sư phụ làm chủ cho người.” Nhìn Hạ Ngữ, Lữ Thiều Khanh cũng không thể không cảm thán, quả thật xứng đáng với danh hiệu đệ nhất mỹ nhân Tề Châu. Cả người áo trắng, bông bênh như Hằng Nga giữa trăng, sự thuần khiết làm cho người ta mong muốn mà không thể có được, không thể sinh ra ý muốn khinh nhờn. Hạ Ngữ cũng đang quan sát Lữ Thiều Khanh. Lữ Thiều Khanh và Kế

Ngôn không giống nhau, ánh mắt Kế Ngôn lạnh lùng, khí chất giống như một thanh trường kiếm ra khỏi vỏ, không tự giác mang lại cho người ta cảm giác áp bức. Lữ Thiếu Khanh thì khác, ngoại hình không tẻ, mày kiếm mắt sáng, mái tóc dài mượt mà được buộc bằng một dây lụa màu xanh đơn giản, tạo cho người ta cảm giác phóng túng. Hắn ngồi trên băng ghế, một chân giơ lên, tư thái chẳng hề đoan chính chút nào. Ngay cả khi ở trước mặt đệ nhất mỹ nhân Tề Châu, hành động của hắn cũng rất tiêu sái tự nhiên, không có một chút câu nệ nào. Chẳng có ý định muốn thể hiện tốt bản thân trước mặt mỹ nhân. Hạ Ngữ cũng chỉ thỉnh thoảng bắt gặp tia sáng xảo quyệt trong mắt Lữ Thiếu Khanh mới biết người này không giống như vẻ bề ngoài của hắn. Hạ Ngữ khẽ mỉm cười, khiến nơi này giống như có gió xuân thổi qua. Nàng nói: “Như vậy ta cũng xin được vô lễ, kêu một tiếng sư đệ. Ta có nghe Kế Ngôn sư huynh nói qua rằng thực lực của Lữ sư đệ không thua kém gì hắn, lần này ta đến đây là muốn nhờ Lữ sư đệ giúp đỡ một chút.” Phương Hiểu ở bên cạnh căng thẳng, lặng lẽ tóm lấy y phục của mình. Đây là do nàng yêu cầu, nàng đã nói với Hạ Ngữ chuyện đêm đó, nhưng nàng không muốn Lữ Thiếu Khanh biết. Nàng cũng hi vọng Lữ Thiếu Khanh không có bất kỳ hiểu lầm nào với nàng. Lữ Thiếu Khanh khó chịu nhìn về phía Kế Ngôn: “Huynh vì tán gái mà bán ta đi? Huynh bị bệnh sao?” Sở dĩ hắn vẫn luôn làm cá ướp muối chẳng phải là vì muốn khiêm tốn, không gây ra quá nhiều rắc rối sao. Ngay cả trong Lăng Tiêu Phái cũng không có mấy người biết được thực lực của hắn. Hạ Ngữ ngạc nhiên, dám nói chuyện với sư huynh như vậy sao? Kế Ngôn nói: “Cho đệ thêm chút thể diện thôi.” Lữ Thiếu Khanh tức giận: “Ai muốn cái thứ này? Còn không hữu ích bằng một viên linh thạch.” Thiệu Thừa hét lên: “Đừng có làm mất thể diện trước mặt người ngoài.” Sau khi hét xong hai đồ đệ, ông liền hỏi Hạ Ngữ: “Hạ Ngữ sư đệ, nếu người cần giúp đỡ chuyện gì, có thể tìm Kế Ngôn.” Đồ đệ nhà mình thì mình tự biết, Hạ Ngữ đến gặp Lữ Thiếu Khanh giúp đỡ chỉ sợ sẽ về tay không thôi. Hạ Ngữ nói: “Có một bí cảnh, nhưng mà không có đủ người, nên ta muốn nhờ Lữ sư đệ giúp đỡ.” Nghe nói là một bí cảnh, mọi người đều hiểu. Đại năng cảnh giới Nguyên Anh kỳ sẽ không thể tiến vào bí cảnh. Lữ Thiếu Khanh nhìn Kế Ngôn: “Đáng đời, ai bảo huynh đột phá nhanh như vậy làm gì, hiện giờ không có cách nào tán gái

được rồi kìa?”Lữ Thiếu Khanh từ chối lời thỉnh cầu của Hạ Ngũ không chút do dự.Hắn nói với Hạ Ngũ: “Hạ Ngũ sư tỷ, tỷ coi trọng ta quá rồi.”“Thực lực của ta yếu ớt, đi chỉ làm cho tỷ thêm phiền phức, mời cao minh khác đi.”Hạ ngũ ngạc nhiên, không ngờ Lữ Thiếu Khanh lại thẳng thắn cự tuyệt mình như vậy.Rất lâu rồi nàng ấy chưa từng ném trái mùi vị bị cự tuyệt.Với thân phận và bề ngoài của mình, những người từng tiếp xúc với nàng ấy, cho dù là nam hay nữ đều rất ít người trực tiếp từ chối lời thỉnh cầu của nàng ấy như vậy.Lữ Thiếu Khanh là người đầu tiên.Chẳng trách Hiều tỷ tỷ lại nói rất khó liên hệ.Biện Nhu Nhu vốn không có cảm tình với Lữ Thiếu Khanh, nghe thấy Lữ Thiếu Khanh cự tuyệt sư tỷ mình như vậy, Biện Nhu Nhu cười lạnh một tiếng:“Không phải ngươi sợ rồi đấy chứ?”Lữ Thiếu Khanh không hề phủ nhận, gật đầu nói: “Đúng vậy, sợ chứ,”“Bí cảnh ấy à, nó là chuyện nguy hiểm cỡ nào, ta không dám đi đâu.”

Chương 52 - Ta xem đệ nhất mỹ nhân cũng như phiền phức vậy

Chương 52: Ta xem đệ nhất mỹ nhân cũng như phiền phức vậy. Biện Nhu Nhu ngạc nhiên, câu tiếp theo trong lúc nhất thời không thể thốt ra được. Hành động Lữ Thiệu Khanh trực tiếp thừa nhận mình sợ nằm ngoài dự liệu của nàng ta. Nam nhân, cho dù là nam nhân trong giới phàm nhân thì cũng rất quan tâm đến thể diện của mình. Cho dù có chết bọn họ cũng sẽ không thừa nhận mình sợ hãi, không chịu vứt bỏ thể diện. Biện Nhu Nhu nhìn thấy dáng vẻ không thêm quan tâm của Lữ Thiệu Khanh thì tức đến mức cắn răng. “Người có còn là nam nhân nữa không?” Lữ Thiệu Khanh nói: “Ta là nam nhân nha, cô muốn thử một chút không?” “Khôn, khôn kiếp!” Một câu thô lỗ khiến Biện Nhu Nhu tức đến mức giậm chân, muốn rút kiếm giết người. Câu nói này cũng làm mấy cô gái ở đây đỏ mặt. Tiêu Y cúi đầu, rời xa Lữ Thiệu Khanh mấy bước. Có Nhị sư huynh như thế này, rất khó ngăn đầu làm người. Thiệu Thừa mắng Lữ Thiệu Khanh: “Bớt nói mấy lời khôn kiếp đó ở đây đi, Hạ Ngữ sư tỷ đến nhờ người giúp một tay, người giúp đỡ một chút thì có làm sao chứ?” Lữ Thiệu Khanh nói: “Sư phụ, người muốn giúp thì cứ đi đi.” “Dù sao thì con cũng sẽ không đi đâu, phiền phức.” Hạ Ngữ là đệ nhất mỹ nhân Tề Châu, nhưng trong mắt Lữ Thiệu Khanh, đệ nhất mỹ nhân tương đương với phiền phức. Là loại phiền toái nhất. Chưa nói đến chuyện giúp Hạ Ngữ đi thăm dò bí cảnh sẽ gặp nguy hiểm, chỉ riêng đi theo bên cạnh Hạ Ngữ là đã rước đến vô số phiền phức rồi. Thế nào hẳn cũng sẽ gặp phải sự đả kích và ghen tỵ của nam nhân khác. Hạ Ngữ nói: “Thiệu sư thúc là cao thủ cảnh giới Nguyên Anh kỳ, bí cảnh không chịu nổi uy áp của Nguyên Anh kỳ.” “Cho nên, chỉ có Lữ sư đệ có thể giúp đỡ ta thôi.” Lữ Thiệu Khanh nói: “Hạ Ngữ sư tỷ, tỷ đừng đề cao ta như vậy, tỷ muốn tìm người giúp, tỷ vung tay hô lên, trăm hô ngàn ứng, vô số người bằng lòng xông pha khói lửa vì tỷ mà.” “Tỷ đừng gây phiền phức cho ta mà. Con người ta sợ nhất là phiền phức.” Trong lòng Lữ Thiệu Khanh thầm nói, nếu không nể thân phận mỹ nữ của tỷ, ta còn chẳng muốn nói

nhảm với tỷ nhiều như vậy. Sau đó Lữ Thiệu Khanh trừng mắt với Kế Ngôn một cái, ánh mắt cảnh cáo: “Huynh rước lấy phiền phức thì huynh tự giải quyết tỷ ấy cho ta đi.” Kế Ngôn liếc ngược lại hắn một cái, lạnh lùng nói: “Nàng ấy tới tìm đệ, chuyện này không liên quan đến ta.” Lữ Thiệu Khanh nổi giận: “Đừng ở đây giả vờ vô tội với ta, huynh không giải quyết tỷ ấy, đừng trách ta không khách sáo với huynh. Kế Ngôn cười lạnh, trong mắt mang theo vui vẻ: “Muốn đánh nhau sao? Ta, Nguyên Anh kỳ.” Câu này chọc cho Lữ Thiệu Khanh tức đến nghiến răng. “Huynh có gan thì ép đến cùng cảnh giới với ta đi, xem ta thu thập huynh như thế nào.” Quả nhiên! Ba người Hạ Ngũ, Phương Hiểu, Biện Nhu Nhu nghe thấy Lữ Thiệu Khanh nói vậy, trong lòng càng đánh giá cao thực lực Lữ Thiệu Khanh thêm mấy phần. Cùng một cảnh giới hắn không sợ Kế Ngôn đã đủ để chứng minh sự đáng sợ này. Trong lòng Hạ Ngũ càng thêm tin tưởng lời Phương Hiểu, cũng càng thêm hi vọng Lữ Thiệu Khanh có thể hỗ trợ. Nàng ta nói: “Lữ sư đệ, đệ giúp ta một chút đi.” “Tìm những người khác, ta không yên tâm.” Lữ Thiệu Khanh kinh ngạc, nhìn về phía Kế Ngôn: “Rốt cuộc huynh đã nói bao nhiêu lời tốt về ta trước mặt Hạ Ngũ sư tỷ vậy?” “Sao có thể khiến Hạ Ngũ sư tỷ tin tưởng ta đến thế?” “Chẳng lẽ huynh không nói cho Hạ Ngũ sư tỷ biết ta hèn hạ, hạ lưu, vô sỉ, tham sống sợ chết, tham lam thành tính sao?” Mọi người đều cạn lời. Họ chỉ từng gặp người tự khen mình vô địch, nghĩa bạc vân thiên gì đó. Chứ họ chưa từng gặp ai tự nói mình là người hèn hạ, hạ lưu, vô sỉ, tham sống sợ chết, tham lam thành tính. Tiêu Y lấy tay che kín mặt mình. Nhị sư huynh, mặc dù huynh có là người như vậy, nhưng mấy lời thẳng thắn này nói ra từ miệng huynh vẫn có cảm giác kỳ quái là thế nào? Hạ Ngũ im lặng thật lâu, một lúc sau nàng ấy mới nói: “Xem ra Lữ sư đệ không bằng lòng giúp ta rồi?” Lữ Thiệu Khanh không phủ nhận, thành thật nói: “Đúng vậy, không bằng lòng.” Phương Hiểu nói: “Lữ công tử, công tử chịu ra tay tương trợ, đến lúc đó Ngũ muội muội sẽ không để công tử thiệt thòi đâu.” “Linh thạch?” Trên mặt Lữ Thiệu Khanh lộ tia dao động. Hạ Ngũ nói: “Linh thạch là chuyện đơn giản, muốn bao nhiêu cũng được. Huống chi trong bí cảnh còn có thiên tài địa bảo.” “Sau khi Lữ sư đệ tìm được đều sẽ thuộc về đệ, ta sẽ không giành với đệ.” Là Đại đệ tử của Song Nguyệt Cốc, nàng ấy trước nay không thiếu linh thạch. Lữ Thiệu Khanh do

dự. Không còn cách nào khác, nghèo quá. Trước mặt linh thạch, hẳn cảm thấy chuyện gì cũng có thể cân nhắc. Tuy nhiên! Lữ Thiếu Khanh nhìn thấy dung nhan tuyệt sắc của Hạ Ngữ thì vẫn nhin đau từ chối. Đệ nhất mỹ nhân Hạ Ngữ này chính là ngọn nguồn của phiền phức lớn. Mình vẫn nên làm một kẻ vô hình ngoan ngoãn thì hơn, linh thạch gì đó có thể từ từ kiếm. Cuối cùng Lữ Thiếu Khanh lắc đầu nói: “Được rồi, có nhiều linh thạch hơn nữa cũng không được.” Phương Hiểu ngạc nhiên, không ngờ Lữ Thiếu Khanh vẫn từ chối. Nàng ta nhìn sâu Lữ Thiếu Khanh một lần nữa. Tên này, quả nhiên không đơn giản. Có chính kiến rõ ràng, đứng trước sức hấp dẫn cực lớn vẫn có thể không chế được bản thân. Hạ Ngữ cũng không ngờ đến lúc này rồi mà Lữ Thiếu Khanh vẫn không muốn đồng ý. Lữ Thiếu Khanh ba lần bốn lượt cự tuyệt, cũng làm cho Hạ Ngữ luôn lạnh nhạt hờ hững cảm thấy không phục. Nàng ấy không tin hôm nay không thể thuyết phục được hẳn. Ánh mắt Hạ Ngữ nhìn sang Kế Ngôn. “Kế Ngôn sư huynh, huynh là sư huynh, huynh có thể thuyết phục giúp Lữ sư đệ được không?” Kế Ngôn nói: “Muội muốn hẳn hỗ trợ, đơn giản thôi.” Đơn giản? Trong lòng Hạ Ngữ nói, ta đã thuyết phục hơn nửa ngày rồi mà chưa cách nào thuyết phục được hẳn đây. Thật không hổ là Đại sư huynh, đã có cách từ sớm rồi sao? Đôi mắt đẹp của Hạ Ngữ nhìn về phía Kế Ngôn muốn nghe thử Kế Ngôn có cách gì. Kế Ngôn nói: “Dùng thực lực của muội đánh hẳn một trận, đảm bảo hẳn sẽ ngoan ngoãn nghe lời.” Nhóm Hạ Ngữ ngạc nhiên. Lữ Thiếu Khanh mắng to: “Rốt cuộc huynh ở phe nào vậy?” “Có ai đối xử với sư đệ như huynh không?” “Huynh bị bệnh à? Chắc hẳn huynh bị bệnh rồi...”

Chương 53 - Đây là đồ đệ Thiều Thừa chứ không phải sư phụ của Thiều Thừa thật chứ?

Chương 53: Đây là đồ đệ Thiều Thừa chứ không phải sư phụ của Thiều Thừa thật chứ? Hạ Ngữ dở khóc dở cười, không ngờ Kế Ngôn lại đưa ra biện pháp này. Cách thức chung sống của người ở Thiên Ngự Phong là thế này à? Tuy nhiên, mình thực sự chưa từng thấy thực lực của Lữ Thiều Khanh. Không biết thực lực thật sự của hắn là như thế nào. Lữ Thiều Khanh nhìn thấy ánh mắt Hạ Ngữ đang quan sát mình thì lập tức khó chịu nói: “Thế nào? Tỷ có muốn thử không?” Hạ Ngữ cười một tiếng, khẽ lắc đầu: “Lữ sư đệ nói đùa rồi. “Nàng ấy muốn xem thử thực lực của Lữ Thiều Khanh. Nhưng nếu nàng ấy nghe lời Kế Ngôn động thủ thì sẽ chỉ chọc giận Lữ Thiều Khanh, không được lợi ích gì. Còn Biện Nhu Nhu thì lại ước sư tỷ mình mau mau ra tay giáo huấn Lữ Thiều Khanh một trận. Nàng ta nói: “Sư tỷ, đừng ngại Kế Ngôn sư huynh, so tay với hắn một chút đi.” “Nếu không có thực lực, chúng ta không cần hắn đi nữa.” Hạ Ngữ nói: “Nói lung tung.” Lữ Thiều Khanh hừ lạnh: “Đến đây, thực sự nghĩ rằng ta sợ các người à?” Hạ Ngữ trấn an Lữ Thiều Khanh nói: “Lữ sư đệ không cần tức giận, ta thật lòng hi vọng đệ có thể giúp ta một tay.” Bí cảnh kia là một bí cảnh rất khó có được, đối với nàng ấy mà nói cũng rất quan trọng, nếu không vì thời gian cấp bách, nàng ấy cũng không đến đây thỉnh cầu giúp đỡ. So với tìm mấy người xa lạ, nhìn thế nào thì Lữ Thiều Khanh vẫn là lựa chọn thích hợp nhất. Lĩnh ngộ kiếm ý, Kết Đan kỳ, thực lực đầy đủ. Còn nữa, hắn là đệ tử phái lớn, đồ đệ của Thiều Thừa, sư đệ của Kế Ngôn. Còn cả mối quan hệ giữa Thiều Thừa và trưởng lão Song Nguyệt Cốc. Lữ Thiều Khanh đủ để có được sự tín nhiệm của nàng ấy. Tuy nhiên, tên đầu sỏ Lữ Thiều Khanh trước mặt rất khó thuyết phục. Cách của Kế Ngôn chắc chắn không được, Hạ Ngữ đưa mắt nhìn sang Thiều Thừa như đang xuất thần. “Thiều sư thúc, sau khi đại hội tỷ thí lần trước kết thúc, An sư thúc vẫn luôn chờ Thiều sư thúc đến làm khách tại Song Nguyệt Cốc.” Thiều Thừa nghe xong tình thần lập tức tỉnh táo,

ánh mắt tan rã một lần nữa tập trung trở lại. “Thiên Nhan sư tử nói vậy thật sao?” Thiều Thừa lộ vẻ kích động. Lữ Thiều Khanh tàn nhẫn đả kích: “Chắc chắn không phải, chuyện này mà sư phụ cũng tin?” Thiều Thừa găm lên: “Người cầm miệng cho ta, đi sang một bên.” Trong lòng Hạ Ngữ cười thầm: “Đương nhiên là vậy rồi, trước khi con tới đây An sư thúc có dặn, có cơ hội nhất định phải tới bái kiến Thiều sư thúc, vãn an thay người.” Trong lòng Thiều Thừa vui mừng, đắc ý, trên mặt không nén được nụ cười. “Thiên Nhan sư tử có lòng rồi.” Lữ Thiều Khanh lại nói: “Sư phụ, người đừng tin, nàng ta đang dỗ ngọt người đấy.” “Dáng vẻ người như thế nào bản thân người còn không rõ sao? Sao An sư bá có thể nhớ người được.” Nụ cười của Thiều Thừa lập tức biến mất, trừng mắt mắng Lữ Thiều Khanh: “Người tưởng rằng ai cũng giống người sao?” “Bớt ở đây gây thêm phiền phức cho ta đi.” Sau đó ông quay sang tiếp tục nở nụ cười với Hạ Ngữ: “Hạ Ngữ sư diệt, tiểu tử này không hiểu chuyện, con đừng chấp nhặt với hắn.” Hạ Ngữ lắc đầu: “Lữ sư đệ tính cách thẳng thắn, sao con có thể tức giận được ạ?” “Cũng chính vì tính cách này của Lữ Thiều Khanh nên con càng hi vọng đệ ấy có thể giúp đỡ con một chút.” “Thiều sư thúc, người có thể giúp con khuyên đệ ấy được không?” Hạ Ngữ vẻ mặt điềm tĩnh, giọng nói mang theo thỉnh cầu khiến người ta rất khó từ chối. Đương nhiên Thiều Thừa sẽ không từ chối. Ông quát Lữ Thiều Khanh: “Có nghe thấy không, tranh thủ đi giúp sư tử người một chút đi.” Lữ Thiều Khanh thực sự cạ lời với sư phụ mình. Chỉ vài câu là có thể khiến người quay giáo đầu hàng địch rồi? Lữ Thiều Khanh thở dài: “Sắc, dễ làm loạn tâm trí người ta nhất.” “Sư phụ, người tu tâm thất bại rồi.” “Vừa nhắc đến An sư bá người như bị chuốc thuốc mê vậy, còn nói là đại năng Nguyên Anh, có mắt mặt không cơ chứ?” Thiều Thừa cả giận nói: “Bớt ở đây thuyết giáo ta đi, mau đi giúp sư tử người đi.” Lữ Thiều Khanh bĩu môi: “Người bảo giúp thì con giúp ngay à?” “Con cứ không đấy, con đâu phải người, con không bị nữ sắc mê hoặc đâu.” Đôi môi đỏ mê người của Hạ Ngữ khẽ nhếch lên, trên mặt đầy vẻ ngạc nhiên. Thái độ với sư phụ cũng như vậy sao? Lữ sư đệ này rốt cuộc là người như thế nào? Chửi sư huynh ầm lên, với sư phụ thì không hề có chút tôn kính. Đây là đồ đệ Thiều Thừa chứ không phải sư phụ của Thiều Thừa thật chứ? Đối với phương thức chung sống của nhóm người Thiên Ngự

Phong, lần đầu tiên Hạ Ngữ nhìn thấy, cũng lần đầu kinh ngạc đến vậy. Còn Phương Hiểu và Biện Nhu Nhu thì không biết phải nói sao. Đặc biệt là Biện Nhu Nhu. Trước đó nàng ta đã từng gặp Lữ Thiệu Khanh, cũng bị Lữ Thiệu Khanh chọc tức đến mức giơ chân. Giờ xem ra Lữ Thiệu Khanh không chỉ đối xử với nàng ta như thế mà với sư phụ mình cũng vậy. Biện Nhu Nhu cắn môi, trong lòng càng thêm khinh bỉ Lữ Thiệu Khanh, quả là tên đáng ghê tởm. Thiệu Thừa thấy đồ đệ không nghe lời thì mặt đỏ lên. Ông xuất ra đòn sát thủ: “Người có tin ta lập tức thu thập người không?” Lữ Thiệu Khanh không chút sợ hãi, vô cùng hung hăng, còn uy hiếp ngược lại: “Người có tin đến lúc đó con sẽ tìm An sư bá cáo trạng? Sẽ nói xấu về người không?” Mọi người lập tức cảm thấy khí thế của Thiệu Thừa giảm đi ba phần. “Khốn kiếp, sư tỷ người ngàn dặm xa xôi đã tới đây xin người giúp một tay, người giúp đỡ thì có sao chứ?” Thiệu Thừa không nhắc đến chuyện thu thập Lữ Thiệu Khanh nữa. Ông biết tên đồ đệ khốn kiếp này của mình nói được sẽ làm được. Trong lòng Thiệu Thừa tức muốn hộc máu. Sao mình lại không chinh được tên đồ đệ khốn kiếp này chứ? Lữ Thiệu Khanh cười híp mắt nói: “Ngàn dặm xa xôi đến thì đã sao? Con không giúp.” Hạ Ngữ lại một lần nữa hiểu sâu sắc chuyện khó tạo mối quan hệ mà Phương Hiểu nói. Đúng là khó tạo mối quan hệ. Mềm cứng đều không chịu. Dụ ngọt vô ích, dùng cách uy hiếp cũng không được.

Chương 54 - Tỷ có là đạo lữ của ta ta cũng không đồng ý

Chương 54: Tỷ có là đạo lữ của ta ta cũng không đồng ý
Tiêu Y cũng không tìm được thuyết phục giúp: “Nhị sư huynh, huynh giúp Hạ Ngữ sư tỷ một chút đi, với huynh mà nói chẳng qua chỉ là tiện tay thôi mà.” Lữ Thiếu Khanh không chút khách khí gõ trán nàng ta: “Muốn đi thì muội đi đi. Ta không đi.” “Thời gian đó để dành ngủ nướng không tốt hơn sao?” Tiêu Y nhìn Hạ Ngữ với ánh mắt xin lỗi vì không thể giúp đỡ. Lữ Thiếu Khanh nói với Hạ Ngữ: “Hạ Ngữ sư tỷ, tỷ đi tìm người khác giúp đỡ đi.” “Ta lực bất tòng tâm.” “Đúng rồi, Lăng Tiêu Phái chúng ta còn không ít cao thủ, tỷ tìm họ giúp đi.” Sau đó hắn chỉ vào Kế Ngôn nói: “Không quen biết thì bảo tên này ra mặt nói giúp tỷ, sẽ nhanh chóng gom đủ người thôi.” Hạ Ngữ trầm mặc một hồi nói: “Lữ sư đệ, đệ thật sự không bằng lòng giúp một chút sao?” Lữ Thiếu Khanh nói: “Không đồng ý, có nói gì cũng không đồng ý.” “Phiền phức nhiều thế này thì dù tỷ có là đạo lữ của ta ta cũng không đồng ý.” Biện Nhu Nhu mắng: “Không biết xấu hổ.” Sắc mặt Hạ Ngữ không tìm được chỗ lên, nàng ấy đột nhiên nở nụ cười, nói: “Nếu Lữ sư đệ không đồng ý giúp thì ta chỉ có thể ở lại đây cho đến khi Lữ sư đệ đồng ý vậy.” Hạ Ngữ nhếch miệng lên, mỉm cười nhìn Lữ Thiếu Khanh, hai đôi mắt như dòng thanh thủy, thanh thuần ngọt ngào nhưng lại rất trí mạng. “Cái gì? Lữ Thiếu Khanh ngăn cả người. Trong mắt Hạ Ngữ lóe lên tia đắc ý, nói với Lữ Thiếu Khanh: “Ta ở đây, Thiên Cơ Giả sẽ nhanh chóng biết thôi.” “Đến lúc đó tin tức truyền ra ngoài, sự yên tĩnh của Thiên Ngự Phong e là sẽ bị phá vỡ.” Lữ Thiếu Khanh xem thường, không hề để sự uy hiếp này vào mắt: “Tỷ muốn ở đây thì ở, muốn được phỏng vấn thì được phỏng vấn.” “Ta không trêu vào được chẳng lẽ cũng không trốn thoát sao?” Sau đó hắn nói với Tiêu Y: “Đợi lát nữa giúp Hạ Ngữ dọn dẹp phòng nhé.” Hạ Ngữ lắc đầu, nói: “Thật sao? Nhưng đến lúc đó có người hỏi ta vì sao lại ở đây, ta sẽ nói cho bọn hắn biết, ta đến đây vì Lữ sư đệ.” Ý cười trong mắt Hạ Ngữ tăng lên, chẳng phải nguoi sợ nhất phiền sao? Nguoi không giúp ta thì ta chủ

động rước phiên toái đến cho người. Xem người có sợ không. Mọi người ở đây đều hiểu ý của Hạ Ngữ. Còn Lữ Thiếu Khanh thì tê cả da đầu. Móa! Cô nương này hiểm thật. Hạ Ngữ là đệ nhất mỹ nhân Tề Châu, người ngưỡng mộ, người theo đuổi nhiều vô số kể. Theo như những gì Hạ Ngữ nói, không cần nhiều lời, chỉ cần có câu đến đây vì Lữ Thiếu Khanh hấn, chắc chắn Lữ Thiếu Khanh hấn sẽ trở thành kẻ địch chung của toàn bộ nam nhân Tề Châu. Đời này hấn đừng mong được yên bình. Vì sao Lữ Thiếu Khanh lại không muốn giúp Hạ Ngữ, không phải là vì đi theo bên cạnh Hạ Ngữ bị người ta phát hiện sẽ rước đến phiền phức cho hấn sao? Lữ Thiếu Khanh nhìn vẻ mặt tươi như hoa, nhả nhận như thơ ca, ngọt ngào như đóa hoa. Nhưng Lữ Thiếu Khanh không rảnh để thưởng thức loại ngọt ngào này. Lữ Thiếu Khanh cũng bất chấp Hạ Ngữ có thân phận gì, chửi ầm lên: “Nữ nhân như tử quá ác độc.” “Tử không biết ngại à? Dùng thủ đoạn để uy hiếp thì có gì anh hùng chứ?” Hạ Ngữ cười nói: “Ta là nữ nhân mà, có phải anh hùng hảo hán đâu.” “Sao, Lữ sư đệ, có thể giúp ta một chút không?” Lữ Thiếu Khanh nói với Thiệu Thừa: “Sư phụ, con muốn xuống núi, cả đời này không quay trở về nữa.” Hạ Ngữ nói theo: “Lữ sư đệ đi đâu ta sẽ đi theo đó.” Lữ Thiếu Khanh không khách khí, mắng thêm lần nữa: “Tử có bệnh không vậy?” “Xem như ta nhận ra rồi, Đại đệ tử mấy môn phái các người đều có bệnh, hơn nữa còn bệnh không nhẹ.” Kế Ngôn cười rất vui vẻ: “Không có bệnh thì sao mà trị được đệ?” Kế Ngôn thấy Lữ Thiếu Khanh chịu thiệt, trong lòng vui vẻ. Hấn ta nói: “Đệ cũng đừng mong phản kháng, nàng ấy khắc đệ.” Lữ Thiếu Khanh mắng to: “Huynh tưởng là khắc chồng à, khắc cái cọng lông ấy.” “Thực sự cho rằng không chế được ta sao?” Sau khi nói xong, Lữ Thiếu Khanh nhìn về phía Hạ Ngữ, hấn móc Thiên Cơ Bài ra, cắn răng nói: “Hạ Ngữ sư tử, tử đã liên hệ với Thiên Cơ Giả chưa?” “Có cần ta giúp tử liên hệ một vị không?” “Thiên Cơ Giả Đan Duyệt đang trú đóng ở thành Lăng Tiêu không tệ, là một Thiên Cơ Giả vương bài. Tiêu Y tò mò, giật giật áo Lữ Thiếu Khanh: “Nhị sư huynh, không phải huynh sợ phiền phức sao?” Lữ Thiếu Khanh khẽ nói: “Ta sợ cái cọng lông? Ai dám tới tìm ta gây phiền phức ta giết hấn.” “Đánh không lại thì sao?” Ánh mắt Tiêu Y lập tức lấp lóe, Nhị sư huynh khí phách quá. “Đánh không lại thì ta tới chỗ chưởng môn, ta xem thử ai dám tới gây phiền phức cho

chưởng môn.”Mặt Tiêu Y lập tức tràn đầy tia ghét bỏ, người này đúng là khí phách chưa được ba giây.Hạ Ngữ ngạc nhiên, biện pháp cuối cùng của nàng ấy cũng không có tác dụng sao? Hạ Ngữ không kìm được xem trọng Lữ Thiều Khanh thêm vài phần.Quả nhiên là một kẻ khó chơi. Nhưng bí cảnh lần này rất quan trọng đối với Hạ Ngữ, nàng ấy không thể để bí cảnh này tiêu hao uổng phí được.Cuối cùng, nàng ấy đưa mắt nhìn về phía Kế Ngôn, thỉnh cầu Kế Ngôn giúp đỡ.Kế Ngôn chú ý đến ánh mắt Hạ Ngữ, bờ môi mấp máy mấy lần rất khẽ, trong bóng tối thầm chỉ chiêu cho Hạ Ngữ.Sau khi có được chiêu của Kế Ngôn, Hạ Ngữ một lần nữa khôi phục lòng tự tin.Về mặt nàng ấy đầy nghiêm túc, chấp tay hành đại lễ với Lữ Thiều Khanh.“Lữ sư đệ, bí cảnh này với ta mà nói vô cùng quan trọng, mong rằng Lữ sư đệ có thể giúp ta một tay.”“Lữ sư đệ có yêu cầu gì cứ việc nói, chỉ cần ta có thể thỏa mãn ta đều sẽ thỏa mãn.”“Chỉ khẩn cầu Lữ sư đệ giúp ta một chút.”

Chương 55 - Tỷ ăn hết bàn đồ ăn này thì ta đồng ý với tỷ

Chương 55: Tỷ ăn hết bàn đồ ăn này thì ta đồng ý với tỷ“Sư tỷ, tỷ...”Biện Nhu Nhu lần đầu tiên nhìn thấy Hạ Ngữ có tư thái như thế này, sau khi nàng ta kinh ngạc thì lại càng bất mãn đối với Lữ Thiếu Khanh.Nàng ta phần nộ nhìn chằm chằm Lữ Thiếu Khanh, tên ghê tởm này, thật sự là quá ghê tởm.Lữ Thiếu Khanh trầm mặc.Hạ Ngữ nghiêm túc như vậy, đường đường chính chính như vậy, hắn lại cảm thấy khó chống đỡ.Hắn không sợ bị uy hiếp, cũng không sợ gì cả, duy chỉ sợ kiểu thỉnh cầu nghiêm túc này.Lữ Thiếu Khanh quay đầu nhìn Kế Ngôn đứng cạnh, khó chịu nói: “Là huynh giở trò à?”Một khắc trước Hạ Ngữ còn định uy hiếp hắn, một khắc sau lại thành khẩn thỉnh cầu giúp đỡ như vậy.Nếu nói không có ai đứng sau lưng chỉ chiêu, Lữ Thiếu Khanh là người đầu tiên không tin.Ở Thiên Ngự Phong người thân thiết với hắn nhất là Kế Ngôn, ngay cả sư phụ cũng kém một chút.Kế Ngôn khoanh hai tay, lạnh lùng nói: “Đệ có chứng cứ không?”Lữ Thiếu Khanh đằng đằng sát khí nói: “Không có chứng cứ ta cũng muốn đánh với huynh một trận.”“Ta, Nguyên Anh kỳ.”Lữ Thiếu Khanh tức giận nói: “Móa, huynh nói tới nói lui câu Nguyên Anh kỳ này không thấy tầm thường à?”“Huynh chờ đây, sớm muộn gì ta cũng đè huynh xuống đất xử lý một trận.”Hạ Ngữ nói: “Lữ sư đệ, việc này không liên quan gì đến Kế Ngôn sư huynh.”“Ta thật sự rất mong có được sự giúp đỡ của Lữ sư đệ.”“Mong đệ sẽ giúp đỡ ta.”Lữ Thiếu Khanh nhúc nhích đầu.Kiểu thái độ thành khẩn này hắn không chống đỡ được, cũng không tiện từ chối.Thiếu Khanh cũng thành khẩn nói: “Hạ Ngữ sư tỷ tha cho ta đi được không, ta thật sự không phù hợp đâu.”Hạ Ngữ lắc đầu: “Ta tin vào mắt nhìn người của ta. Đệ là người thích hợp nhất.”Không còn cách nào khác.Nhưng khi ánh mắt của Lữ Thiếu Khanh rơi lên cái bàn bên cạnh, có cách rồi.Hắn chỉ vào bàn đồ ăn sư phụ làm nói với Hạ Ngữ: “Muốn ta giúp không phải không được.”“Tỷ có thể ăn hết bàn đồ ăn này thì ta đồng ý với tỷ, thế nào?”Lữ Thiếu Khanh vừa nói ra lời này, Thiệu Thừa liền lo lắng mắng to:“Tiểu tử nguoi

đừng có làm loạn.”Sau đó ông vội nói với Hạ Ngữ: “Hạ Ngữ sư diệt không cần phải để ý đến lời này của nó đâu.”Hạ Ngữ nhìn ba người bên này với ánh mắt kỳ quái.Yêu cầu này quá đơn giản.Mấy món ăn trên bàn thơm nức mũi, lúc các nàng tiến vào đã ngửi được mùi thơm.Chỉ riêng mùi thơm này là đã biết đồ ăn rất ngon rồi.Nhưng vì sao Thiều Thừa lại phản ứng như vậy?Hạ Ngữ tò mò: “Lữ sư đệ, chỉ đơn giản như vậy sao?”Lữ Thiếu Khanh gật đầu: “Không sai, chỉ cần tử ăn hết những đồ ăn này, ta sẽ đồng ý với tử.”Sắc mặt Tiêu Y tái đi.Cảm giác buồn nôn đã quên đi một lần nữa xuất hiện.Nàng ta đưa tay che miệng, rất khó chịu.Tay nghề của sư phụ thực sự khiến người ta rất khó quên.Hạ Ngữ sư tử có thể chịu được sao?Nhị sư huynh quá độc ác, quá xảo hoạt.Như vậy là có thể dễ dàng hóa giải thỉnh cầu của Hạ Ngữ sư tử.Trong lòng Hạ Ngữ nghi ngờ.Nàng ấy tiếp xúc với Lữ Thiếu Khanh thời gian không dài, chỉ mới chừng nửa canh giờ.Nhưng nàng ấy ít nhiều cũng hiểu một chút về Lữ Thiếu Khanh.Trong chuyện này chắc chắn không hề đơn giản như vậy.Nàng ấy hỏi lần nữa: “Lữ sư đệ, thật chứ?”Lữ Thiếu Khanh nói: “Thật, ta có thể thề.”Như vậy càng khiến Hạ Ngữ thêm nghi ngờ.Còn Biện Nhu Nhu thì cười lạnh.“Sư tử, không phải có độc đấy chứ?”Biện Nhu Nhu không có cảm tình với Lữ Thiếu Khanh, từ trước đến nay đều dùng suy nghĩ ác ý nhất để phỏng đoán về Lữ Thiếu Khanh.Hành vi này của Lữ Thiếu Khanh tuyệt đối không bình thường, nói không chừng là định hạ độc, muốn hạ độc chết Hạ Ngữ.Hạ Ngữ liếc một cái: “Làm sao có thể?”Biện Nhu Nhu lại nói: “Sư tử, xem ra hẳn biết không cách nào cự tuyệt được tử nên tùy tiện tìm một bậc thang để bước xuống rồi.”Mặc dù có khả năng này, nhưng từ đầu đến cuối Hạ Ngữ đều cảm thấy là lạ.Thiều Thừa bên này lại nói: “Hạ Ngữ sư diệt, con không cần để ý đến nó, thức ăn này, không cần ăn.”Thiều Thừa trăm ngàn lần hi vọng Hạ Ngữ đừng ném đồ ăn ông làm ra.Phản ứng vừa rồi của Tiêu Y đã nói rõ hết thảy.Hạ Ngữ mà ăn, trở về nói cho An Thiên Nhận biết, ông sẽ không còn mặt mũi nào gặp người ta nữa.Hạ Ngữ cười nói: “Không sao đâu, Thiều sư thúc, con ném thử cũng không sao đâu.”“Dù sao thì ngửi mùi cũng rất thơm.”“Không phải là tay nghề của Lữ sư đệ đấy chứ?”Lữ Thiếu Khanh cười ha ha một tiếng: “Đây là tay nghề của sư phụ ta, nào, ném thử đi.”Thiều Thừa đỏ mặt muốn ngăn cản: “Thôi đừng mà.”Lữ

Thiếu Khanh kéo Thiều Thừa: “Sư phụ, đừng nhiều chuyện.” Hạ Ngữ cười khê: “Không sao, để con ném thử.” Biện Nhu Nhu lôi Phương Hiểu, nói với Lữ Thiếu Khanh: “Không ngại để chúng ta cùng thử chứ?” Lữ Thiếu Khanh nói: “Nếu các cô không sợ chết, cô có thể ném thử.” Tiêu Y muốn lên tiếng khuyên can nhưng lại bị Lữ Thiếu Khanh trừng mắt nên không dám lên tiếng. Kế Ngôn không lên tiếng, đứng bên cạnh nhìn ba người Hạ Ngữ. Đường như hẳn ta cũng rất mong chờ. Ngửi mùi cũng thơm mà, Biện Nhu Nhu cảm thấy kỳ lạ. “Ngửi mùi rất thơm mà, vì sao Thiều sư thúc không muốn chúng ta ăn chứ?” Phương Hiểu thì kinh ngạc nói: “Không ngờ tay nghề Thiều Phong chủ lại tốt như vậy.” “Ta ăn trước.” Tính tình Biện Nhu Nhu nôn nóng, giành ăn trước một bước. Phương Hiểu là lão bản tửu lâu nên cũng muốn ném thử tay nghề của Thiều Thừa để so sánh với đầu bếp của mình xem thế nào. Hai người gần như đồng thời gấp thức ăn đưa vào trong miệng. Biểu cảm của hai người đồng thời thay đổi??? Tiếp theo, rất nhanh, giống như Tiêu Y, sắc mặt trắng bệch, vô cùng buồn nôn. Cuối cùng hai người không nhìn được, vội vàng chạy sang một bên nôn ra.

Chương 56 - Thức ăn này rất ngon

Chương 56: Thức ăn này rất ngon
Tiêu Y nhìn thấy Biện Nhu Nhu và Phương Hiểu nôn thì cũng không nhìn được. Cảm giác ấy lại một lần nữa được khơi gợi lại, nàng ta cũng chạy sang cạnh ngồi xổm xuống nôn ra một trận. Trong nháy mắt, bốn nữ nhân ở đây đã có ba người nôn. Sắc mặt Thiều Thừa đỏ như tía, hận không thể tìm được cái lỗ để chui vào. Đồi này không còn mặt mũi để gặp ai nữa. Chỉ hi vọng An sư tỷ sẽ không để ý. Ta phải tiếp tục cố gắng nâng cao tay nghề của mình mới được. Ánh mắt của Thiều Thừa rơi lên ba người Phương Hiểu, ngăn cả người. Hạ Ngữ không buồn nôn đến mức nôn ra như nhóm Biện Nhu Nhu. Nàng ấy chẳng những không nôn mà còn ăn không ngừng, ăn đến say sưa ngon lành. Giống như đang ăn món ngon mỹ vị thật sự vậy. Lữ Thiều Khanh sững sốt, Kế Ngôn cũng sững sốt. Ba sư đồ Thiều Thừa đều nhìn Hạ Ngữ với ánh mắt kinh ngạc. Thiều Thừa nhìn thấy dáng vẻ của Hạ Ngữ thì đã khôi phục được lòng tự tin. Ông thử thăm dò: “Hạ Ngữ sư đệ, con, con không sao chứ?” Hạ Ngữ gật đầu: “Không sao, Thiều sư thúc, thật sự là do người làm sao?” Thiều Thừa gật đầu, trên mặt lộ ra vẻ lúng túng: “Tay nghề vẫn còn hơi kém, để sư đệ chê cười rồi.” Hạ Ngữ lại nghiêm túc nói: “Rất thơm, ăn rất ngon.” “Tay nghề Thiều sư thúc tốt quá, không kém tay nghề An sư thúc bao nhiêu.” Thiều Thừa vui mừng, mắt sáng lên: “Thật sao?” “Dĩ nhiên là thật, con vẫn chưa đến mức phải gạt Thiều sư thúc.” Lữ Thiều Khanh và Kế Ngôn liếc nhìn nhau. “Đáng sợ!” Kế Ngôn nói thẳng. Có thể ăn được đồ ăn sư phụ hấn ta làm, ngoài đáng sợ, Kế Ngôn thật sự không nghĩ ra từ khác để hình dung. Ánh mắt Kế Ngôn lộ vẻ kính nể, hấn ta bội phục cường giả. Lữ Thiều Khanh sợ hãi thán phục, nữ nhân này thật sự đáng sợ. Hấn nói với Hạ Ngữ: “Hạ Ngữ sư tỷ, tỷ không cần nhìn đâu, nếu không được thì cứ như các nàng ấy đi.” “Đệ nhất mỹ nữ nôn cũng không phải chuyện gì quá khó coi đâu.” “Đồ ăn của sư phụ có thể so với độc dược đại đạo, không chịu được cũng không ai chê cười tỷ đâu.” Hạ Ngữ chớp mắt vài cái, không hiểu lời của Lữ Thiều Khanh: “Lữ sư đệ, ta không hiểu lắm ý của

đệ.” “Thức ăn này thực sự rất ngon, giống như tay nghề An sư thúc của ta vậy.” Lữ Thiếu Khanh kinh ngạc: “Các nàng đều nôn hết rồi mà tử vẫn có thể kìm được sao?” Nếu có thể chịu đựng được thì sự chịu đựng này có thể dùng từ kinh khủng để hình dung. Đồ ăn sư phụ làm ra, cho dù là Đại sư huynh Kế Ngôn của hắn cũng không thể chịu nổi. Nữ nhân này có thể chịu được, không phải kinh khủng thì là gì? Hạ Ngữ lắc đầu nói: “Phản ứng của Nhu Nhu bọn họ khoa trương quá. Lúc muội ấy ăn đồ ăn của An sư thúc cũng vậy.” Biện Nhu Nhu ở bên cạnh khóc nói: “Sư tử, nó thật sự khó ăn. Ọe...” “Giống của An sư thúc vậy...” “Sao tử lại không bị ảnh hưởng gì? ọe...” Biện Nhu Nhu khóc không ra nước mắt, không ngờ Thiều Thừa cũng giống với An Thiên Nhận sư thúc của nàng ta. Đồ ăn làm ra có thể khiến người ta cả đời cũng không thể quên. Thiều Thừa ngạc nhiên hỏi: “Con cũng cảm thấy đồ ăn An sư tử làm rất ngon à?” Hạ Ngữ gật đầu: “Cũng không tệ lắm, ngon hơn so với linh trù bình thường rất nhiều.” Phương Hiểu nước mắt rung rung, nhìn Lữ Thiếu Khanh. Cuối cùng nàng ta cũng hiểu vì sao Lữ Thiếu Khanh thích ra ngoài ăn. Nàng ta cũng hiểu vì sao Lữ Thiếu Khanh có yêu cầu cao với đồ ăn rồi. Có sư phụ như thế này, muốn không như vậy cũng không được. Lữ Thiếu Khanh bó tay rồi, nhìn Hạ Ngữ ném hết một lượt các món trên bàn, ăn say sưa ngon lành. Rất nhanh, Hạ Ngữ nhìn về phía Lữ Thiếu Khanh: “Lữ sư đệ, còn cần ta ăn tiếp không?” “Ta đã ăn no rồi, còn ăn tiếp nữa e là hơi khó một chút.” Nhìn Hạ Ngữ như vậy, Lữ Thiếu Khanh còn có thể nói gì? Hắn phục, có thể ăn đồ ăn sư phụ hắn nấu mà mặt không đổi sắc, hắn không phục không được. “Được rồi, khi nào xuất phát?” “Sư tử, hắn có thể tin được sao?” Sau khi rời khỏi Thiên Ngự Phong, Biện Nhu Nhu hỏi Hạ Ngữ. Ban này Lữ Thiếu Khanh đã đồng ý cùng Hạ Ngữ đi thăm dò bí cảnh. Nhưng Biện Nhu Nhu không có chút cảm tình nào với Lữ Thiếu Khanh, vẫn vô cùng hoài nghi hắn. “Kiểu như tên đó, nếu có nuốt lời gì đấy thì cũng không khiến người ta bất ngờ đâu.” “Không chừng hắn cố ý lừa sư tử, sau đó tìm cơ hội trốn đi đấy.” Tâm trạng Hạ Ngữ không tệ, trên mặt mang nụ cười nhạt: “Ta tin hắn sẽ không gạt ta.” “Hắn không giống loại người nói không giữ lời.” “Cho dù Hạ Ngữ là người tính tình lạnh nhạt nhưng có thể thuyết phục được Lữ Thiếu Khanh khiến nàng ấy vẫn có một loại cảm giác thành tựu. Biện Nhu

Nhu Bữu Mối, vẫn nghi nói: “Cái này vẫn chưa chắc đâu. Hẳn hèn hạ như vậy, làm ra chuyện gì cũng không khiến người ta bất ngờ.” “Quá ghê tởm, gạt chúng ta ăn những thứ kia.” Nhắc đến đồ ăn Thiều Thừa làm, Biện Nhu Nhu lại cảm thấy buồn nôn. Biểu cảm của Phương Hiểu bên cạnh cũng không được đẹp mắt, chau mày, buồn nôn vì những đồ ăn vừa rồi. Phương Hiểu nói một câu: “Xem như ta đã hiểu được vì sao Lữ công tử lại thích tay nghề linh trù trong tửu lâu của ta rồi.” Trong đôi mắt đẹp của Hạ Ngữ lộ ra ánh mắt khó hiểu: “Sao mọi người đều cảm thấy rất khó ăn vậy?” “Ta cảm thấy mùi vị ngon lắm, ngon hơn linh trù bình thường rất nhiều.” Phương Hiểu kinh ngạc: “Ngữ muội muội, muội nghiêm túc à?” Biện Nhu Nhu khoát tay một cái nói: “Hiệu tử tử, sư tử ở Song Nguyệt Cốc thích nhất là đồ ăn An sư thúc làm.” “Tay nghề Thiều sư thúc không khác tay nghề An sư thúc mấy, nên sư tử thật sự cảm thấy rất ngon đấy.” Phương Hiểu hỏi tưởng lại đồ ăn có thể so với độc dược đại đạo kia, ánh mắt nàng ta nhìn Hạ Ngữ mang đầy sự kính nể. Không hổ là Đại đệ tử của Song Nguyệt Cốc, thật sự không giống người bình thường.

Chương 57 - Ta mang theo một kẻ vương vúi, tỷ không đuổi ta đi chứ?

Chương 57: Ta mang theo một kẻ vương vúi, tỷ không đuổi ta đi chứ? Hạ Ngữ mỉm cười, không bàn tiếp về vấn đề này nữa. Nàng ấy không biết vì sao mình không giống với những người khác, không phản cảm với tay nghề của An Thiên Nhạn và Thiều Thừa. Nàng ấy cười nói: “Lần này có hiểu tỷ tỷ và Lữ sư đệ, thăm dò bí cảnh ta tự tin nắm chắc rồi.” Biện Nhu Nhu nói: “Sư tỷ, không cần tìm thêm người khác sao?” “Ai biết tên kia có đáng tin cậy không? Lỡ không đáng tin cậy thì biết làm sao?” Phương Hiểu rất có lòng tin vào Lữ Thiếu Khanh, nàng ta nói: “Nhu Nhu muội muội không cần lo lắng, Lữ công tử thực lực rất mạnh, điểm này ta có thể cam đoan với muội.” Biện Nhu Nhu vẫn không có bất kỳ lòng tin nào đối với Lữ Thiếu Khanh, nàng ta không tin nói: “Nói là nói như vậy, lỡ hắn là một bao cỏ thì sao?” “Như vậy sẽ làm lỡ đại sự của sư tỷ.” Hạ Ngữ nói: “Ta tin tưởng thực lực của Lữ sư đệ.” “Mặc dù ta chưa từng nhìn thấy thực lực của Lữ sư đệ nhưng từ thái độ của Kế Ngôn công tử với hắn thì cũng đủ để nhận ra được thực lực của hắn phần nào.” Kế Ngôn là người đứng đầu trong thế hệ trẻ của Tê Châu. Người bình thường không thể lọt vào pháp nhãn của hắn ta. Từ thái độ của hắn ta với Lữ Thiếu Khanh có thể đoán được thực lực của Lữ Thiếu Khanh. Biện Nhu Nhu bĩu môi, nể tình Hạ Ngữ là sư tỷ mình nên không phản bác nữa. Tuy nhiên trong lòng nàng ta vẫn không phục. Hừ, chờ đến bí cảnh, nhất định sẽ để tỷ đẹp mặt. Hai ngày trôi qua, thời gian ước định đã đến. Lữ Thiếu Khanh đến Tụ Tiên Lâu đúng giờ. Hạ Ngữ nhìn thấy Tiêu Y đứng cạnh Lữ Thiếu Khanh liền hỏi: “Lữ công tử, Tiêu sư muội nàng...” “Tiêu Y cười hì hì nói: “Hạ Ngữ sư tỷ, ta đi cùng được không?” Lữ Thiếu Khanh nói với Hạ Ngữ: “Muội ấy cứ nhất quyết đòi đi theo, ta không còn cách nào khác.” “Tỷ có thể từ chối, để chúng ta quay về.” Tiêu Y khế nói: “Không phải huynh nói muốn ta đi theo cùng sao? Sao giờ lại thành ta nhất định đòi đi theo rồi?” Lữ Thiếu Khanh nói: “Muội thì biết cái gì, lỡ như Hạ Ngữ sư tỷ không đồng ý thì vừa hay chúng ta cùng bị đuổi về.” Trước mặt ta mà đệ nói

thẳng vậy, không thấy ngại à?Hạ Ngữ cạ lời.Nàng lên tiếng: “Lữ sư đệ muốn dẫn Tiêu sư muội đi cùng dĩ nhiên không thành vấn đề.”Lữ Thiếu Khanh ngạc nhiên: “Với thực lực của muội ấy, ngay cả Trúc Cơ kỳ còn chưa đạt được mà tỷ cũng đồng ý à?”“Tỷ không cảm thấy vướng víu à? Tỷ phải đuổi kẻ vướng víu đi để không bị nhờ chính sự của mình chứ.”Hạ Ngữ nhìn Lữ Thiếu Khanh: “Ta mà đuổi Tiêu sư muội, không phải đệ cũng có thể lấy cơ rời đi à?”Lữ Thiếu Khanh nói: “Sao có thể như vậy được? Ta không phải loại người ấy.”Dù nói vậy nhưng Hạ Ngữ vẫn nghe ra được ý tứ này của Lữ Thiếu Khanh.Hạ Ngữ cười một tiếng: “Hiểu tỷ tỷ từng nói rồi, Tiêu sư đệ là người rất khó tạo mối quan hệ.”“Ta đã một lần nữa được cảm nhận rồi, tuy nhiên nếu đệ đã muốn dẫn Tiêu sư muội đi cùng, ta tin đệ có dụng ý riêng, sao ta có thể từ chối được chứ?”Biện Nhu Nhu hừ một tiếng, vô cùng bất mãn nói với Lữ Thiếu Khanh: “Ta thấy người muốn dẫn muội ấy đi làm tám chắn thì có.”Lữ Thiếu Khanh cố ý tỏ vẻ sợ hãi: “Tỷ, tỷ đừng nói bậy...”Lữ Thiếu Khanh giả vờ ra vẻ chột dạ khiến mấy người nhìn thấy một lần nữa phải cạ lời.Dáng vẻ này của người rất dễ khiến người ta tưởng lầm là thật.Ngay cả Tiêu Y cũng không kìm được nhìn Nhị sư huynh mình thêm hai cái, không phải là thật đấy chứ?Tuy nhiên nhớ lại những gì Lữ Thiếu Khanh đối xử với mình, Tiêu Y nhanh chóng bóp chết suy nghĩ này.Nhị sư huynh sao có thể là người như vậy được.Lúc này có người tiến đến khẽ nói với Phương Hiểu một câu.Phương Hiểu nói với Hạ Ngữ: “Ngữ muội muội, phi chu đã chuẩn bị xong.”Hạ Ngữ gật đầu, nói với Lữ Thiếu Khanh: “Lữ sư đệ, có thể xuất phát rồi chứ?”“Từ đây đến bí cảnh còn cách một đoạn.”Lữ Thiếu Khanh không để tâm: “Xuất phát thôi.”Phi chu hơi giống thuyền nhỏ đánh cá của phàm nhân.Chính giữa thuyền có mũi thuyền, sau khi lên Lữ Thiếu Khanh không nói nhiều liền chui vào trong nằm ườn ra.Biện Nhu Nhu tức giận: “Nhường một chút, ngươi là một đại nam nhân, không ra ngoài, nằm đây không biết ngại à?”Lữ Thiếu Khanh nói: “Sao? Nam nhân thì không thể nằm đây sao?”Biện Nhu Nhu tức giận: “Chẳng lẽ ngươi muốn chúng ta ngồi bên ngoài?”Lữ Thiếu Khanh nói: “Nếu cô muốn thì đi đi, dù sao ta cứ ở đây đây, có ý kiến thì ta quay về.”“Đúng không, Hạ Ngữ sư tỷ.”Hạ Ngữ trấn an Biện Nhu Nhu: “Nơi này không gian đủ lớn, ngồi đi.”Sau khi nói xong, nàng ấy ngồi xếp bằng

xuống. Biện Nhu Nhu tức giận đến mức mặt đỏ rần, lấm bầm: “Chưa từng thấy ai vô sỉ như vậy.” Nàng ta quyết định ngồi đối diện với Lữ Thiếu Khanh, đôi mắt to, nhìn chòng chọc vào Lữ Thiếu Khanh. Phi chu bay lên không, không tiến vào bầu trời mà chạy thẳng về phía tây nam của Lăng Tiêu Thành. Biện Nhu Nhu muốn dùng ánh mắt giết chết Lữ Thiếu Khanh. Nàng phần nộ nhìn hấn chăm chăm. Nhưng qua cả nửa ngày, Lữ Thiếu Khanh vẫn không có động tĩnh. Ngược lại là Biện Nhu Nhu phải bỏ cuộc trước. Hai mắt nàng ta khô khốc, quan trọng hơn là còn cảm thấy cực kỳ khó chịu. Hạ Ngữ nhìn thấy cảnh tượng này, không khỏi âm thầm kinh ngạc. Bình thường mà nói, cho dù là tu sĩ, bị người ta nhìn chăm chăm như vậy, ít nhiều sẽ cảm thấy mất tự nhiên. Nhưng Lữ Thiếu Khanh lại không thêm phản ứng, coi mỹ nữ Biện Nhu Nhu như không khí, một chút mất tự nhiên cũng không có. Phương Hiểu cười thầm. Nàng đã từng lĩnh giáo thái độ đó của Lữ Thiếu Khanh. Da mặt người này không phải dày một cách bình thường, tố chất tâm lý cũng không phải mạnh một cách bình thường. Biện Nhu Nhu so với hấn còn kém lắm.

Chương 58 - Thiếu năng sẽ truyền nhiễm

Chương 58: Thiếu năng sẽ truyền nhiễm

Biện Nhu Nhu thấy mình không làm gì được Lữ Thiếu Khanh, liền quay sang nhìn Tiêu Y. “Tiêu Y muội muội.” Biện Nhu Nhu tiến đến bên cạnh Tiêu Y, nắm lấy tay của nàng, nói: “Muội có nhị sư huynh như vậy, muội nhất định phải cẩn thận.” Tiêu Y tò mò hỏi: “Nhu Nhu tỷ tỷ, vì sao tỷ lại nói như vậy? Nhị sư huynh rất tốt với ta.” Tiêu Y nói là thật. Lữ Thiếu Khanh thật sự rất tốt với nàng. Mặc dù bình thường hắn luôn khiến nàng tức đến mức nghiến răng nhưng việc hắn tốt với nàng là điều không thể phủ nhận. Hắn vì giúp nàng lĩnh hội kiếm ý mà sử dụng kiếm ý bản nguyên của mình đã vượt ra khỏi sự tưởng tượng của rất nhiều người. Ngay cả cha của nàng cũng không làm được. Nhìn gương mặt thuần khiết Tiêu Y, Biện Nhu Nhu chỉ cảm thấy Tiêu Y giống như một con thỏ trắng bị một lão sói xám lừa gạt. Nàng ta cảm thấy đau lòng không thôi. Một tiểu cô nương tốt biết bao nhiêu, kinh nghiệm sống chưa nhiều, nhưng lại gặp phải một con sói xám vô sỉ. Đúng là đáng thương. Nàng ta nhất định phải cứu Tiêu Y ra khỏi tay con sói xám ghê tởm kia. Biện Nhu Nhu thành tâm nói: “Tiêu Y muội muội, muội đừng để hắn lừa. Loại người như hắn là loại vô sỉ nhất. Muội nhất định phải cẩn thận, đừng để bị hắn bán.” Tiêu Y nhìn Lữ Thiếu Khanh, cười nói: “Nhị sư huynh, huynh sẽ bán ta sao?” Lữ Thiếu Khanh không chút suy nghĩ, đáp lại: “Có người mua thì bán, chẳng sao cả.” “Hạ Ngữ sư tỷ, tỷ có cần nha đầu làm âm giường không? Trả cho ta chín trăm chín mươi tám linh thạch, tỷ có thể mang muội ấy về.” “Ban ngày có thể làm việc, ban đêm có thể làm âm giường, quá tuyệt vời.” “Không cần một ngàn đâu, chỉ cần chín trăm chín mươi tám là được.” Tiêu Y tức giận: “Nhị sư huynh, huynh thật đáng ghét. Ta chỉ đáng giá chút linh thạch đó thôi sao? Ta rẻ như vậy à?” Biện Nhu Nhu thừa cơ chen vào: “Muội thấy chưa, loại gia hỏa chỉ biết có linh thạch, nhất định phải cẩn thận. Muội ngây thơ quá là bị hắn bán đi đấy.” Tiêu Y lắc đầu nói: “Không đâu. Nhị sư huynh không phải loại người như vậy.” Tiêu Y đến Thiên Ngự Phong đã mấy tháng, nàng đã xem Thiên Ngự

Phong như ngôi nhà thứ hai của mình. Lữ Thiếu Khanh đối với nàng mà nói giống như một ca ca. Nàng không tin Lữ Thiếu Khanh sẽ bán nàng. Biện Nhu Nhu thấy Tiêu Y tin tưởng Lữ Thiếu Khanh như vậy, nàng ta tức đến mức nghiến răng. Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Tại sao muội lại ngây thơ như vậy chứ?” “Muội nhất định phải đề phòng hắn, đừng tin hắn.” “Tên gia hỏa này vừa nhìn là biết không phải tốt lành gì.” Tiêu Y không vui nói; “Nhu Nhu tử tử, tử không thể nói nhị sư huynh như vậy. Nhị sư huynh là người tốt.” “Nếu tử còn nói nhị sư huynh như vậy, ta sẽ giận đấy.” “Muội...” Biện Nhu Nhu tức đến muốn bẻ phổi. Con thỏ trắng bé nhỏ này, tại sao người lại đơn thuần như vậy chứ? Lữ Thiếu Khanh cười nhạo: “Ngây thơ, người cho rằng quan hệ sư huynh muội của chúng ta chỉ bằng mấy câu của người là có thể phá hủy?” Tiểu Hồng đậu trên đầu hắn cũng kêu lên một tiếng, dường như muốn nói Biện Nhu Nhu không biết tự lượng sức mình. “Hừ.” Biện Nhu Nhu khó chịu nói: “Ta chỉ nói thật. Tên gia hỏa người vừa nhìn là biết không phải loại người tốt lành gì.” “Ta chỉ muốn nhắc nhở Tiểu Y muội muội đừng bị loại người như người gây họa.” Lữ Thiếu Khanh tò mò hỏi: “Hạ Ngữ sư tử, sư muội của tử là người bình thường sao?” Biện Nhu Nhu giận dữ: “Người nói vậy là có ý gì?” Hạ Ngữ hiếu kỳ hỏi: “Vì sao người lại nói như vậy?” Lữ Thiếu Khanh đáp: “Đầu óc của nàng ta hẳn không có vấn đề gì chứ?” Tay của Lữ Thiếu Khanh vòng hai vòng trên đầu: “Hắn không phải loại thiếu năng chứ?” “Khốn kiếp.” Lúc này, Biện Nhu Nhu chỉ muốn rút kiếm giết người. “Người mới là thiếu năng, cả nhà người mới là thiếu năng.” “Không phải thiếu năng, vì sao lại ăn nói giống như thiếu năng vậy?” Về mặt Lữ Thiếu Khanh thật sự không hiểu: “Ta thấy người nhìn thế nào cũng chẳng phải người tốt, nhưng người lại nói ta là người xấu. Đây không phải thiếu năng thì là gì?” “Phàm là người có chút nhãn lực đều nhìn ra được ta là người tốt nhất trên đời này. Đúng rồi, ta quên mất, mắt người bị mù thì làm gì có nhãn lực. Có nhãn lực sẽ không gạt ta ba ngàn linh thạch.” Biện Nhu Nhu tức đến mức tóc tai muốn dựng thẳng lên. Nàng kêu to: “Ta muốn giết người.” Phương Hiểu ở bên cạnh nhin cười rất vất vả. Nàng ta đã hiểu vì sao Lữ Thiếu Khanh lại căm khứa Biện Nhu Nhu. Thì ra là vì ba ngàn linh thạch. Phương Hiểu nhìn Biện Nhu Nhu với ánh mắt thương hại. Người bị Lữ công tử hại rồi. Ngày sau, người hãy

cổ mà chịu đựng. Hạ Ngữ quát bảo Biện Nhu Nhu: “Nhu Nhu, không được làm ầu.” Phi chu không lớn. Thực lực Trúc Cơ kỳ của Biện Nhu Nhu đủ để xé phi chu thành năm bảy miếng. Biện Nhu Nhu rất muốn thọc cho Lữ Thiều Khanh một kiếm. Tiêu Y kéo tay nàng ta lại, vội vàng khuyên: “Nhu Nhu tỷ tỷ, tỷ không phải đối thủ của nhị sư huynh đâu. Tỷ đừng tự tìm khổ cho mình.” Ngay cả sư phụ còn không bắt được nhị sư huynh, tỷ lại càng không phải đối thủ của hắn. Chỉ có đại sư huynh mới đấu được với nhị sư huynh thôi. Lữ Thiều Khanh nói với Tiêu Y: “Nha đầu, cách xa nàng ta một chút. Thiều năng có thể lây đấy. Ta không muốn có một sư muội thiếu năng.” “Nếu muội bị lây thiếu năng, ta sẽ bảo sư phụ trục xuất muội khỏi sư môn.” “Ta không giống Hạ Ngữ sư tỷ có một sư muội bị thiếu năng nhưng không sợ bị người ta cười. Da mặt ta mỏng, ta sợ bị người ta cười lắm.” Biện Nhu Nhu giận điên lên, nộ khí lao thẳng lên trán. Linh lực trên người nàng trong nháy mắt bộc phát: “Ta muốn giết ngươi.” Nhưng khi linh lực của nàng bộc phát, Hạ Ngữ đã đưa tay nhấn một cái giữ Biện Nhu Nhu lại: “Nhu Nhu?”

Chương 59 - Linh khí của bí cảnh tiêu tán nhanh như vậy, tử cho rằng là vì sao

Chương 59: Linh khí của bí cảnh tiêu tán nhanh như vậy, tử cho rằng là vì sao

Bị Hạ Ngữ ngăn cản, Biện Nhu Nhu lập tức lấy lại tinh thần. Ánh mắt của nàng ta chuyển sang màu đỏ, trong lòng cảm thấy ủy khuất. “Sư tử, hãn khi dễ ta?” Hạ Ngữ nói: “Không phải muội gây sự trước sao? Nếu không, tại sao Lữ sư đệ lại đối xử với muội như vậy?” Biện Nhu Nhu chu miệng, vừa tức giận lại vừa ủy khuất. Đích thật là nàng khởi đầu trước, về sau Lữ Thiếu Khanh mới phản kích. Tên đáng ghét kia, ngươi cứ chờ đó cho ta. Biện Nhu Nhu nghiêng rằng, hung hăng trừng mắt với Lữ Thiếu Khanh, trong lòng lại càng hận hãn hơn. Để cho hai người không tiếp tục làm âm lên, Hạ Ngữ nói với Lữ Thiếu Khanh: “Lữ sư đệ, tranh thủ thời gian, ta muốn nói với đệ một chút tình huống liên quan đến bí cảnh.” Lữ Thiếu Khanh nói: “Không sao, không cần nói cũng được. Dù sao nó cũng chẳng quan trọng đối với ta.” Cho dù tính cách của Hạ Ngữ phóng khoáng, nghe xong cũng cảm thấy hơi tức giận. Đối với người không quan trọng, người sẽ không xuất lực đúng không? Không được, không thể để cho hãn có suy nghĩ như vậy được. Hạ Ngữ thầm nghĩ trong lòng. Bí cảnh này đối với Hạ Ngữ rất quan trọng. Nếu không, nàng cũng không mời người đến giúp. Hạ Ngữ vừa suy nghĩ vừa ngồi vào chỗ của Biện Nhu Nhu lúc nãy. Đối diện là Lữ Thiếu Khanh. Nàng học theo cách Biện Nhu Nhu nhìn chăm chăm Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh có thể không quan tâm đến ánh mắt của Biện Nhu Nhu, nửa ngày cũng có thể không động đậy. Nhưng đối với Hạ Ngữ, hãn lại làm không được. Đệ nhất mỹ nhân Tề Châu nhìn hãn chăm chăm. Cảm nhận được ánh mắt của Hạ Ngữ, Lữ Thiếu Khanh cuối cùng không giữ được bình tĩnh. “Hạ Ngữ sư tử, ta biết ta rất đẹp trai, nhưng tử đừng có yêu ta, tử không phải gu của ta.” “Này, đừng có ảo tưởng.” Biện Nhu Nhu không nhịn được khinh bỉ nói một câu: “Ngươi là cái thá gì chứ?” Gương mặt Hạ Ngữ đột nhiên ửng đỏ. Từ lúc nàng xuất đạo đến giờ, chưa từng có ai đùa giỡn với nàng giống như Lữ Thiếu Khanh. Hạ Ngữ mím

cười: “Lữ sư đệ, ngươi xác định ngươi không cần nghe tình huống bí cảnh sao?” Lữ Thiếu Khanh nói: “Được, tỷ nói đi, ta nghe là được.” Hạ Ngữ mỉm cười càng thêm vui vẻ. Lần giao phong này, nàng thắng. Sau đó, Hạ Ngữ bắt đầu giới thiệu tình huống bí cảnh. Theo như Hạ Ngữ nói, đây là một Ngũ Hành bí cảnh, chia làm năm khu vực Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ. Mọi người cần tìm đến hạch tâm Ngũ Hành trong mỗi khu vực, đánh bại nó mới có thể bình định được khu vực. Chỉ có bình định năm khu vực mới có thể thăm dò xong bí cảnh, tìm được đến bí cảnh chi tâm. Hạ Ngữ nói: “Ta và sư muội đã bỏ ra nửa tháng mới bình định được khu vực thuộc tính Mộc.” “Nhưng ta phát hiện linh khí bên trong bí cảnh tiêu tán rất nhanh, nhiều nhất cũng chỉ một hai tháng nữa. Ta lo lắng thời gian không kịp, cho nên chỉ có thể tìm Lữ sư đệ và Hiều tỷ tỷ trợ giúp.” “Bảo vật tìm được trong bí cảnh, Lữ sư đệ và Hiều tỷ tỷ tự phân chia nhau, ta chỉ cần bí cảnh chi tâm là được.” Nghe đến đó, Lữ Thiếu Khanh không nhịn được nhìn Hạ Ngữ một chút. Bà cô này muốn lợi dụng bí cảnh chi tâm để gia tăng thực lực, đột phá Kết Đan kỳ sao? Bí cảnh chi tâm bên trong Ngũ Hành bí cảnh là bảo vật vô giá. Cho dù có bỏ ra nhiều linh thạch cũng không mua được. Nếu là người khác, Lữ Thiếu Khanh khẳng định phải cò kè mặc cả một phen. Lữ Thiếu Khanh hỏi một câu: “Hạ Ngữ sư tỷ, tỷ xác định bí cảnh chỉ có một mình tỷ biết?” Hạ Ngữ gật đầu: “Ta phải bỏ ra cái giá rất lớn mới có được.” Lữ Thiếu Khanh nói: “Tỷ bỏ ra cái giá lớn, không chừng còn có người bỏ ra cái giá lớn hơn.” Giọng điệu của Hạ Ngữ trở nên ngưng trọng: “Lữ sư đệ, ý của đệ là...” “Linh khí của bí cảnh tiêu tán nhanh như vậy, tỷ cho rằng là vì sao?” Biểu hiện ung dung của Hạ Ngữ không còn ung dung nữa. Linh khí bí cảnh bị tiêu tán là vì có người mở ra bí cảnh. Nếu mở nhiều cửa, linh khí sẽ càng tiêu tán nhanh hơn. Hiện tại, linh khí bí cảnh tiêu tán nhanh như thế, theo như lời Lữ Thiếu Khanh nói, e rằng còn có người khác tiến vào bí cảnh. Mà người này là mở cửa vào từ nơi khác. Nghĩ đến đây, Hạ Ngữ vốn tâm cảnh lạnh nhạt cũng có chút căng thẳng, thậm chí là lo lắng. Bí cảnh chi tâm rất quan trọng đối với nàng. Hạ Ngữ vội nói ra bên ngoài: “Nhà đồ, ngươi có thể nhanh hơn được không?” Lữ Thiếu Khanh lại nói: “Gấp cái gì? Có vội cũng không vội vào lúc này.” “Cho dù bí cảnh bị người ta phá cũng chẳng sao, cùng lắm thì ra tay đoạt lấy.” Giọng điệu của

Lữ Thiếu Khanh bình tĩnh, hoàn toàn không coi chuyện này ra gì. Khi nói chuyện, hắn thậm chí còn uể oải ngáp một cái. Không biết vì sao, nhìn Lữ Thiếu Khanh như vậy, trong lòng Hạ Ngữ một lần nữa khôi phục sự lạnh nhạt. Ánh mắt của Hạ Ngữ ý vị thâm trường nhìn Lữ Thiếu Khanh, cười nói: “Lữ sư đệ nói không sai, không vội.” Hạ Ngữ hiểu, Lữ Thiếu Khanh có lẽ còn lợi hại hơn so với nàng đã nghĩ. Chỉ xét về tâm cảnh thôi, Hạ Ngữ nàng đã kém hơn rồi. Buồn cười là Hạ Ngữ nàng tự nhận mình am hiểu tu tâm, không vui không buồn. Không ngờ hôm nay tâm cảnh của nàng lại dao động. Trong lòng Hạ Ngữ không nhịn được cảm thán một câu. Thật không hổ sư đệ của Kế Ngôn, tuyệt đối không phải hạng người bình thường. Nhất môn song kiều. Càng đáng sợ hơn là Lữ Thiếu Khanh và Kế Ngôn đều bá nhập môn hạ Thiệu Thừa. Kế Ngôn hiển lộ phong mang, chiến lực cao siêu, từng bước từng bước trở thành đệ nhất nhân trong thế hệ trẻ tuổi Tề Châu. Đối mặt với Kế Ngôn đáng sợ, thế hệ trẻ Tề Châu không ít người phải kêu rên rằng bọn họ không phải là đối thủ của hắn ta, vội vàng nhượng bộ. Mọi người chỉ biết Kế Ngôn thuộc Thiên Ngự Phong của Lăng Tiêu Phái nhưng lại không biết Kế Ngôn có một sư đệ. Hơn nữa, người sư đệ này còn có thể ẩn giấu lâu như vậy, khiến người ngoài không hề hay biết gì, khiêm tốn đến đáng sợ.

Chương 60 - Thiên Ngự Phong coi trọng nhất là kính già yêu trẻ

Chương 60: Thiên Ngự Phong coi trọng nhất là kính già yêu trẻ. Nghĩ đi nghĩ lại, trong lòng Hạ Ngữ sinh ra hiểu kỳ đối với Lữ Thiệu Khanh. Nàng hỏi: “Lữ sư đệ, thực lực của ngươi so với Kế Ngôn sư huynh thì thế nào?” Lữ Thiệu Khanh đáp: “Ta có thể đề hấn ta xuống đất để ma sát, nhưng vì nể mặt đại sư huynh, bình thường ta sẽ nhường hấn ta.” Lữ Thiệu Khanh nói rất tự nhiên, khi nói mặt không hề đỏ. Hạ Ngữ nghe xong, không khỏi kinh ngạc. Lợi hại như vậy sao? Tiêu Y vội vạch trần: “Nhị sư huynh, huynh đừng có khoác lác. Huynh đánh nhau với đại sư huynh, có lần nào huynh đánh thắng đâu?” Lữ Thiệu Khanh nói: “Ta đã nói là nhường cho hấn ta, muội không tin?” “Ngự Thiên Phong chúng ta coi trọng nhất là kính già yêu trẻ.” “Khụ khụ...” Khi Lữ Thiệu Khanh vừa nói xong, Hạ Ngữ và Phương Hiểu không nhìn được sắc mặt của Biện Nhu Nhu. Biện Nhu Nhu khinh thường hỏi lại: “Kính già yêu trẻ?” “Ta thấy không phải. Ta thấy ngươi bắt kính với sư phụ ngươi, không tuân theo đại sư huynh của ngươi.” Lữ Thiệu Khanh chẳng muốn đề ý đến tiểu nương môn này. Tiêu Y lên tiếng nói chuyện cho sư huynh của mình: “Nhu Nhu tỷ tỷ, tỷ không hiểu đâu.” Ban đầu Tiêu Y cũng không hiểu nhưng về sau nàng đã hiểu. Bất luận sư phụ hay sư huynh, tất cả đều là người thẳng tính, không chấp nhất những phép xã giao hời hợt, thích làm gì thì làm. Bình thường, mặc dù kêu đánh kêu giết, nhưng Tiêu Y tin rằng, trong thời khắc mấu chốt, sư phụ và sư huynh của nàng tuyệt đối không như xe bị tuột xích. Ai vậy cũng sẽ vì đôi phương mà bỏ ra tính mạng của mình. “Đây mới là sư môn của chúng ta.” Biện Nhu Nhu tức đến mắt trợn trắng. Bé thỏ trắng này quá đơn thuần rồi. Được thôi, vấn đề thứ nhất, Hạ Ngữ không có được đáp án mong muốn. Nàng hỏi vấn đề thứ hai: “Lữ sư đệ, ngươi đã lợi hại như vậy, vì sao ngươi lại không có tiếng tăm gì?” Biện Nhu Nhu bĩu môi. Hấn lợi hại sao? Ta không cảm thấy chút nào. Tiêu Y cười hì hì nói với Hạ Ngữ: “Hạ Ngữ sư tỷ, cái này ta biết.” “Bởi vì nhị sư huynh lười...” Đáp án này nằm ngoài ý định nhưng lại không có gì

bất ngờ. Biểu hiện của Hạ Ngữ và Phương Hiểu không có gì thay đổi, giống như đã lường trước được. Biện Nhu Nhu tiếp tục thừa cơ khinh bỉ: “Quả nhiên là sâu lười.” Lữ Thiếu Khanh chỉnh lại: “Sai, là rỗng.” “Phì, đúng là không biết xấu hổ. Người không soi gương xem mình là loại nào sao?” “Soái ca chứ sao. Ta không soi gương nhiều, sợ mình sẽ kiêu ngạo.” Biện Nhu Nhu thổ huyết. Nàng ta đã gặp qua vô sỉ, nhưng chưa gặp qua nam nhân nào vô sỉ như vậy. Hạ Ngữ hỏi: “Lữ sư đệ, người lười thật sao?” Lữ Thiếu Khanh đáp: “Tỷ đừng nghe muội ấy nói hươu nói vượn. Ta thế này không gọi là lười, mà phải gọi là hưởng thụ cuộc sống.” “Giống như đại sư huynh đây, tu luyện xong thì ra ngoài đánh nhau. Không tu luyện thì đi đánh nhau với người ta trên đường. Cuộc sống như vậy thú vị lắm sao?” “Có nhiều thời gian rảnh rỗi, chẳng bằng hưởng thụ cuộc sống một chút. Cần gì cứ phải chém chém giết giết?” Lữ Thiếu Khanh nói năng hùng hồn khiến mọi người im lặng. Tiêu Y mỉm cười nói với đám người Hạ Ngữ: “Hạ Ngữ sư tỷ, Hiểu sư tỷ, Nhu Nhu tỷ tỷ, mọi người đừng tin nhị sư huynh.” “Sư phụ nói, nhị sư huynh cũng là thiên tài, cho nên huynh ấy mới có thể làm như vậy.” Lữ Thiếu Khanh nói: “Muội đừng khen, khen nữa ta sẽ thấy xấu hổ đấy.” Tiêu Y không muốn để ý đến nhị sư huynh da mặt dày của mình nữa. Nàng nói với Hạ Ngữ: “Hạ Ngữ sư tỷ, chúng ta đừng quan tâm huynh ấy nữa.” Hạ Ngữ gật đầu, sau đó, bốn nữ nhân bắt đầu buổi họp chợ của mình. Cái gì là nước hoa son phấn, trang phục, đồ trang sức, còn có tin đồn đều trở thành chủ đề bàn tán của họ. Lữ Thiếu Khanh không ngờ, đại sư tỷ Song Nguyệt Cốc Hạ Ngữ, bình thường nhìn là người rất kiệm lời, nhưng khi tham gia vào chủ đề này cũng có thể thao thao bất tuyệt. Hắn không nhịn được lắc đầu. Nữ nhân quả nhiên giống nhau. Tốc độ phi chu rất nhanh nhưng cũng phải mất ba ngày mới đến được mục tiêu. Một nhóm năm người đứng trước cổng bí cảnh. Hạ Ngữ nói lên tiếng trước: “Lữ sư đệ, sau khi bước vào, người phụ trách một khu vực nhé?” Sau khi biết được bí cảnh còn có những người khác tiến vào, Hạ Ngữ có chút lo lắng. Nàng hy vọng mau chóng thăm dò xong bí cảnh, tìm đến bí cảnh chi tâm. Lữ Thiếu Khanh gật đầu: “Được, ta và sư muội thăm dò khu vực thuộc tính Hỏa.” Hạ Ngữ nói với Phương Hiểu và Biện Nhu Nhu: “Hiểu tỷ tỷ, Nhu Nhu, ba người chúng ta liên thủ cùng nhau thăm dò.” Sắp xếp xong

xuôi, Hạ Ngữ hít sâu một hơi: “Vào thôi.” Ánh sáng trắng lóa lên, không gian có chút vẩn vơ, Lữ Thiếu Khanh tiến vào trong bí cảnh. Sau khi tiến vào, hắn liền cảm nhận linh khí và không khí bên trong. So với bên ngoài, linh khí nơi này nồng đậm hơn. Nhưng cẩn thận cảm nhận, sẽ phát hiện nồng độ linh khí đang không ngừng giảm xuống. Điều này đại diện cho linh khí bên trong bí cảnh đang không ngừng tiêu tán. Hạ Ngữ nhắm mắt lại, cẩn thận cảm nhận một phen: “Thời gian không còn nhiều lắm, chỉ còn khoảng một tháng.” “Mấy vị, chúng ta tăng thêm tốc độ đi.” Sau đó, nàng nói với Lữ Thiếu Khanh: “Lữ sư đệ, mọi chuyện nhờ ngươi.” Tiếp theo, nàng bước về một hướng khác. “Nhị sư huynh, chúng ta đi đâu?” Tiểu Y ôm Tiểu Hồng, hỏi. Lữ Thiếu Khanh chỉ vào một hướng: “Ở đó.” Hướng đó có thuộc tính Hỏa nồng đậm. Dù cách rất xa, Lữ Thiếu Khanh vẫn có thể cảm nhận được nhiệt lượng. “Đi.” Tiểu Y hô to một tiếng, phóng về phía trước. Lữ Thiếu Khanh lắc đầu, dạo bước đuổi theo. Lần đầu tiên thăm dò bí cảnh, Tiểu Y vô cùng hưng phấn. Nàng cười toe toét, trên đường còn đùa giỡn với Tiểu Hồng. Lữ Thiếu Khanh đi đằng sau nhắc nhở: “Cẩn thận một chút. Nơi này không phải bên ngoài. Khắp nơi đều có nguy hiểm.” Tiểu Y không tin: “Nơi này nhìn rất đẹp, còn có nguy hiểm gì chứ?”

Chương 61 - Tiến vào bí cảnh

Chương 61: Tiến vào bí cảnh
Bí cảnh là do không gian loạn lưu gặp trở ngại hoặc đột biến sinh ra. Giống như một dòng sông gặp trở ngại sẽ hình thành dòng xoáy. Bí cảnh là dòng xoáy không gian loạn lưu, lấy hình thức không gian tồn tại trong thế giới hiện thực. Bên trong bí cảnh ẩn chứa linh khí nồng đậm hơn so với bên ngoài, sinh ra các loại thiên tài địa bảo, nhưng cũng sẽ có các loại nguy hiểm. Nếu có thể ổn định lại cơ cấu của bí cảnh thì có thể hình thành một tiểu thiên địa, hoặc trải qua đại năng xử lý sẽ biến thành động thiên phúc địa. Nhưng so với việc xử lý một bí cảnh trở thành phúc địa thông thiên, các đại năng thích tự mình tạo ra một cái. Động thiên phúc địa do mình sáng tạo sẽ an toàn hơn. Tu sĩ Nguyên Anh kỳ trở lên không cách nào tiến vào bí cảnh, bởi vì bí cảnh quá yếu, không chịu nổi uy áp. Nhưng tồn tại bên trong bí cảnh có khả năng mạnh hơn Nguyên Anh kỳ. Loại thổ trắng giống như Tiêu Y một mình vào bí cảnh, đoán chừng ngay cả cận bã cũng không còn. Bí cảnh mới hình thành, linh khí rất nồng đậm. Mọi thứ ở nơi này được trời ưu ái hơn so với thế giới bên ngoài, phong cảnh cũng không ngoại lệ. Tiêu Y đắm chìm trong cảnh đẹp, vừa đi vừa tán thưởng. Lữ Thiếu Khanh nói với Tiêu Y: “Su muội, đằng trước có đóa hoa rất đẹp, muội lấy xuống đi.” Đằng trước cách Tiêu Y hơn mười trượng có một đóa hoa màu tím rất đẹp đang đón gió tấp nập. Sau khi Tiêu Y nhìn thấy, ánh mắt sáng lên. “Đẹp quá.” Tiêu Y chạy thẳng đến đóa hoa màu tím. Tiểu Hồng chủ động bay trở về bên cạnh Lữ Thiếu Khanh. Nó rơi xuống vai Lữ Thiếu Khanh, kêu lên một tiếng. Lữ Thiếu Khanh cười xấu xa: “Đề muội ấy có thêm bài học. Bằng không, muội ấy cứ cho rằng nơi này là thế ngoại đào viên.” Tiêu Y bay thẳng đến đóa hoa màu tím, đưa tay hái nó. Khi tay của nàng sắp chạm phải đóa hoa, đóa hoa bỗng nhiên thay đổi. Những cánh hoa màu tím thon dài vốn dĩ rất thanh tú và quyến rũ, nhưng lúc này chúng lại biến thành một khuôn mặt to lớn đáng sợ. A! Tiêu Y như con chim cút hoảng sợ hét âm lên. Một con quái thú mãnh hổ màu tím vọt ra. “Tử thú An Khang.” Lữ Thiếu Khanh cười nói: “Một loại yêu thú

am hiểu nguy trạng chỉ xuất hiện ở bí cảnh, thực lực rất lớn, có thể đấu lại Luyện Khí hậu kỳ.”“Nhị sư huynh cứu mạng.”Tiêu Y quay đầu xông về phía Lữ Thiếu Khanh.Nhưng tốc độ của tử thú An Khang còn nhanh hơn so với Tiêu Y đã nghĩ, nó chỉ vọt một cái đã ngăn trước mặt nàng, rồi mở cái miệng to như chậu máu cắn về phía nàng một cái.“A...”Tiêu Y vội vàng vừa trốn vừa gọi: “Nhị sư huynh cứu ta.”Lữ Thiếu Khanh đáp: “Không ai cứu muội đâu. Nếu muội muốn đi theo ta thì phải tự xử lý nó.”Tiêu Y gấp đến phát khóc, còn tử thú An Khang thấy Tiêu Y cứ trốn tránh nó, nó không khỏi tức giận gầm lên một tiếng. Sóng linh lực không ngừng khuếch tán ra bên ngoài.Bởi vì tức giận, tốc độ của nó lại càng nhanh hơn so với trước kia.Nó như tia chớp bổ nhào vào mặt của Tiêu Y.Tiêu Y hoảng sợ quơ trường kiếm trong tay, kiếm ý khuấy động...Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, tử thú An Khang ngửa cổ máu tươi văng ra.Dưới kiếm ý của Tiêu Y, con tử thú chia năm xẻ bảy, chết vô cùng thê thảm.Tiêu Y còn đang nhắm mắt kêu to, trường kiếm trong tay không ngừng vung vẩy.Khi nàng vung vẩy, vô số kiếm mang vẩy ra, hoa cỏ cây cối chung quanh đều gãy tai vạ.Dưới cơn mưa kiếm mang, con thú bị cắt thành mảnh nhỏ.“Tốt.”Giọng nói của Lữ Thiếu Khanh vang lên: “Muội còn sợ đến khi nào?”Nghe được tiếng của Lữ Thiếu Khanh, Tiêu Y mới dám mở to mắt.Nhìn tử thú An Khang biến thành một đồng thịt nát trước mặt mình, sắc mặt Tiêu Y vẫn trắng bệch như cũ.Nàng khó tin hỏi: “Muội, muội giết nó sao?”Lữ Thiếu Khanh vỗ đầu của nàng, nói: “Sao, muội tin chưa? Nơi này là bí cảnh, không phải bên ngoài, có biết nguy hiểm không?”Tiêu Y lập tức hiểu ra, nước mắt rung rung.“Nhị sư huynh, huynh như vậy là không được rồi. Tại sao huynh không nói cho ta biết? Thiếu chút nữa làm ta sợ muốn chết.”Lữ Thiếu Khanh khịt mũi coi thường: “Nhìn muội như vậy, ta nói chỉ tốn thêm nước bọt chứ chẳng có tác dụng gì.”“Lại còn phong cảnh mỹ lệ? Bây giờ đã biết mỹ lệ đến mức nào chưa?”Đối với Lữ Thiếu Khanh mà nói, nói nhiều cũng không bằng tự mình trải qua một lần cho biết.Tiêu Y phì cười vô cùng.Lữ Thiếu Khanh vỗ đầu của nàng: “Đi thôi.”Nhìn Lữ Thiếu Khanh thanh thoi đi đường, trong đầu Tiêu Y chợt nhớ đến lời sư phụ đã từng nói với nàng.Nhị sư huynh chưa bao giờ làm chuyện vô nghĩa.Trải qua chuyện vừa rồi, nàng lại khắc sâu câu nói này hơn.Mặc dù nhìn hán không

đáng tin cậy nhưng trên thực tế lại khiến người ta cảm thấy yên tâm. Tiêu Y cười hì hì một tiếng: “Nhị sư huynh, chờ ta một chút.” Nhìn Tiêu Y đi theo mình, nở nụ cười ngây ngô, Lữ Thiếu Khanh không hiểu: “Đầu óc của muội không bị dọa sợ à?” “Không có.” “Không có, vậy muội trưng ra bộ dạng ngây ngô thế kia làm gì? Thu lại đi, để người ta nhìn thấy còn tưởng rằng sư phụ thu một đệ tử nào tàn, mất mặt lắm.” Tiêu Y tức giận, vung vẩy bàn tay trắng như phấn: “Nhị sư huynh, miệng của huynh đáng ghét quá. Ai si ngốc, ai nào tàn?” “Thật là, nhị sư huynh, huynh cứ như vậy, không có nữ hài nào thích huynh đâu.” Gương mặt Lữ Thiếu Khanh tràn đầy sự khinh thường: “Ai cần nữ hài thích? Phiền phức lắm.” Tiêu Y mở to mắt. Tâm hồn nhiều chuyện lại bắt đầu dấy lên ngọn lửa. “Nhị sư huynh, huynh không thích nữ hài? Huynh thích nam nhân?” Trách không được hấn và đại sư huynh lại yêu nhau. Lữ Thiếu Khanh không nói câu nào, chỉ đánh cho Tiêu Y một cái: “Bớt suy nghĩ linh tinh đi.”

Chương 62 - Ta có thích một nữ hài

Chương 62: Ta có thích một nữ hài
Tiêu Y ôm đầu, vẫn nhiều chuyện: “Nhị sư huynh, vậy huynh có thích nữ hài không? Ví dụ như Hạ Ngũ sư tỷ?” “Ta cảm thấy tỷ ấy rất xứng đôi với huynh, nhưng cũng rất xứng đôi với đại sư huynh.” Lữ Thiếu Khanh lại đánh cho nàng một cái: “Bớt đọc mấy quyển sách uyên ương gì đó đi. Nếu truyền ra ngoài, rước lấy phiền phức cho ta, ta sẽ diệt muội trước.” “Huynh không thích sao? Vậy Doãn Kỳ sư tỷ của Lăng Tiêu Phái chúng ta thì sao?” Lữ Thiếu Khanh tức giận: “Nàng ta thích đại sư huynh, muội cần thận cái miệng đấy, nếu để mấy lời này đến tai nàng ta, muội không xong đâu.” “Hơn nữa, nàng ta là một con khủng long bạo chúa, ai thích nàng ta thì người đó không may rồi.” Tiêu Y nghe vậy, cảm thấy rất thất vọng: “Nhị sư huynh, huynh thật sự không thích nữ hài sao? Huynh có cần ta giới thiệu cho huynh một người không?” Lữ Thiếu Khanh nghe xong, gật đầu nói: “Muốn nói thích, đúng là có một người.” “Thật sao?” Tiêu Y phấn chấn tinh thần, cơ thể không nhịn được run lên. Đây chính là chuyện bát quái lớn đấy nha. Nhị sư huynh chỉ biết ở lý trong nhà cũng có người mình thích? “Là, là ai vậy?” Tiêu Y vô cùng tò mò. Rốt cuộc nữ hài như thế nào mới lọt vào pháp nhãn của nhị sư huynh? Nghĩ đến đây, nàng vội vàng lên tiếng: “Có thể được nhị sư huynh để ý, nữ hài đó nhất định không tầm thường.” Lữ Thiếu Khanh xoa cằm, mỉm cười nói: “Nàng đúng là rất đặc biệt, hơn nữa muội còn quen với nàng ấy.” “Ai, là ai?” Tiêu Y càng thêm tò mò. Rốt cuộc nữ hài nào may mắn như vậy, có thể được nhị sư huynh thích đến mức nghĩ đến cũng vui vẻ hạnh phúc thế này chứ. Nhưng Tiêu Y vắt óc cũng không nghĩ ra người đó là ai. Có thể được nhị sư huynh công nhận, được nhị sư huynh thích thì chắc chắn không phải người bình thường. Nàng vội nắm lấy áo Lữ Thiếu Khanh, thúc giục: “Nhị sư huynh, huynh đừng thừa nước đục thả câu nữa. Huynh mau nói cho ta biết đi.” Tiêu Y cảm thấy như lòng mình đang bị mèo cào, ngứa ngáy khó chịu. Nếu không biết đáp án, nàng sẽ thở không nổi. Lữ Thiếu Khanh nói: “Được thôi, nói cho muội biết, là đường tử của muội, Tiêu Quân.” “Tiêu, Tiêu

Quần?” Tiêu Y ngẩn cả người, nửa ngày sau vẫn chưa tỉnh hồn. “Vì sao?” Tiêu Y không thể tin được. Đường tử Tiêu Quần của nàng là người như thế nào, nàng biết rất rõ. Ý vào gia gia là đại trưởng lão Tiêu gia, ngang tàng hống hách, cổ tình gây sự. Nếu không phải gia gia nàng ta là Nguyên Anh trung kỳ, nàng ta đã sớm bị đánh chết không biết bao nhiêu lần. Đường tử như vậy, Tiêu Y không vừa mắt chút nào. Nhưng nàng ta lại được nhị sư huynh để ý? Đường tử của nàng có tài đức gì? Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Ánh mắt của nhị sư huynh dung tục như thế sao? Tiêu Y nhìn Lữ Thiệu Khanh: “Nhị sư huynh, huynh nói thật chứ?” Lữ Thiệu Khanh gật đầu: “Thật, ta rất thích nhẫn trữ vật của nàng ta.” Phốc. Tiêu Y cảm thấy như mình bị nội thương. “Nhị sư huynh, huynh nói thích là thích cái này?” Lữ Thiệu Khanh đáp: “Đúng vậy, nếu không thì là cái gì?” “Nàng ta tốt biết bao nhiêu, không ngại đường xa ngàn dặm đưa nhẫn trữ vật đến cho ta.” “Nữ hài như vậy, ta ước gì được gặp thêm vài người.” Muốn thổ huyết, thật sự muốn thổ huyết. Tiêu Y ôm lấy lồng ngực của mình, cảm giác khó thở vô cùng. Nói một hồi, hóa ra là thích tài vật trên người Tiêu Quần. Tiêu Y im lặng nhìn Lữ Thiệu Khanh: “Nhị sư huynh, không phải huynh muốn lấy tử ấy chứ?” Lữ Thiệu Khanh gật đầu: “Đúng vậy, nàng ta là cháu gái của đại năng Nguyên Anh, hẳn là ông ta có thể bỏ sung tổn thất cho nàng ta.” “Đến lúc đó, muội giúp ta nói vào vài câu nhé.” Tiêu Y cảm thấy càng lúc càng khó chịu: “Ta không thèm giúp huynh.” Lữ Thiệu Khanh kinh ngạc: “Muội keo kiệt quá đấy? Cùng lắm thì lần sau ta cho muội nhiều hơn một chút.” “Muội suy nghĩ đi, gia gia của nàng ta là đại năng Nguyên Anh, nhất định có rất nhiều đồ tốt. Đến lúc đó chúng ta chỉ cần một hai món thôi thì cũng phát tài rồi.” Tiêu Y hoảng hốt. Huynh thật sự có suy nghĩ này đấy à? “Nhị sư huynh, tử ấy còn chưa tìm huynh tính sổ đấy.” “Sợ cái gì? Đến thì càng tốt, vừa lúc vớt luôn đồ tốt trên người nàng ta.” Hai người vừa nói chuyện vừa đi về phía trước. Cảnh sắc trên đường cũng dần dần thay đổi. Ban đầu là xuân ý dạt dào, cây cối tươi tốt, hoa cỏ phong phú. Nhưng càng đi sâu, nhiệt độ dần dần lên cao, lá cây trở nên khô héo, cháy đen. Sương trắng chung quanh dần dần nhiều hơn, hơn nữa, nó còn có thể ngăn cách linh thức, khó mà thăm dò. Trong không khí tràn ngập mùi lưu huỳnh. Tiêu Y nhìn chung quanh, nhin không được hỏi: “Nhị sư huynh, chúng ta đến nơi rồi sao?” Lữ

Thiếu Khanh nhìn về phía xa, bầu trời phía xa đỏ rực, khói bốc lên dày đặc. Nhiệt độ chung quanh tăng cao, không khí khô nóng. Trong tầm mắt là một màu đỏ tươi. Trên mặt đất là tàn tích của những cây cỏ bốc cháy bị bỏ lại, cảnh tượng tang thương. Ở phía xa hơn nữa là một vùng rộng lớn mênh mông mờ ảo, không thể thấy rõ. Lữ Thiếu Khanh gật đầu: “Đúng vậy, nơi này là khu vực thuộc tính Hỏa bên trong Ngũ Hành bí cảnh.” Tiêu Y hỏi: “Bây giờ chúng ta làm gì? Nhị sư huynh, trước kia huynh có thăm dò qua chưa?” Lữ Thiếu Khanh lắc đầu. Trước kia, hắn thường chỉ ở trong nhà, cũng có thăm dò bí cảnh mấy lần, nhưng Ngũ Hành bí cảnh vẫn là lần đầu tiên. Lữ Thiếu Khanh nói: “Không phải Hạ Ngũ sư tỷ đã nói rồi sao? Tìm Hỏa linh chủ ở nơi này, xử lý nó là được. Chúng ta cứ chậm rãi tìm đi.” Khu vực thuộc tính Ngũ Hành có năm linh chủ. Bọn chúng cùng loại với trận nhãn pháp trận. Xử lý bọn chúng, khu vực này coi như công phá. Tiêu Y nói: “Linh chủ là như thế nào? Dáng dấp ra sao, Hạ Ngũ sư tỷ không có nói.” Lữ Thiếu Khanh nói: “Linh chủ không có hình thái cố định, có thể là một khối đá, một cây cối, cũng có thể là một con hung thú.” “Đây đều là những kiến thức bình thường, muội không đọc sách sao?”

Chương 63 - Hỏa Thiềm Thừ

Chương 63: Hỏa Thiềm Thừ
Tiêu Y lắc đầu: “Không có. So với sách, ta thích đạo phổ hơn.” Thấy Lữ Thiều Khanh nhìn mình bằng ánh mắt khinh bỉ, Tiêu Y le lưỡi: “Nhưng không phải có nhị sư huynh ở đây sao? Có huynh ở đây, ta không cần quan tâm nhiều như vậy.” Lữ Thiều Khanh cười ha hả một tiếng: “Đã là như vậy, lần này cho muội xung phong.” “Không đọc sách, vậy thì tiếp thu kinh nghiệm từ trong thực tiễn đi.” Tiêu Y lập tức sầu khổ nói: “Nhị sư huynh, ta sợ.” “Sợ cọng lông. Dù sao bây giờ muội cũng là Luyện Khí tầng chín. Thực lực quái vật bình thường nơi này sẽ không vượt qua Trúc Cơ kỳ.” “Lĩnh chủ tối đa cũng chỉ là Kết Đan kỳ. Có ta ở đây, muội sợ cái gì?” “Chiến đấu nhiều một chút, tranh thủ đột phá trong chiến đấu.” “Lần này thăm dò bí cảnh, muội hãy tranh thủ đột phá Trúc Cơ kỳ.” Tiêu Y kịp phản ứng, mở to mắt: “Nhị sư huynh, đây là nguyên nhân huynh dẫn ta đến đây sao?” Lữ Thiều Khanh cười ha hả, không nói lời nào. Ánh mắt Tiêu Y nhìn Lữ Thiều Khanh tràn đầy kính nể. “Ta còn tưởng rằng...” “Tưởng cái gì?” Lữ Thiều Khanh nói: “Thế muội cho rằng ta dẫn muội đến đây không không à?” Tiêu Y gật đầu. Không sai, nàng đích thật đã nghĩ như vậy. Nàng từ trong kiếm động đi ra, mặc dù đã lĩnh ngộ được kiếm ý, cũng thuận lợi đột phá Luyện Khí tầng chín, nhưng muốn bước vào Trúc Cơ kỳ vẫn còn thiếu một chút.” Dù sao khoảng cách đến đại viên mãn vẫn còn cần một chút thời gian tu luyện. Cho dù có dùng một lượng lớn đan dược thì cũng phải cần một hai tháng. Không ngờ Lữ Thiều Khanh vẫn không từ bỏ, vẫn nhớ đến ước định với Kế Ngôn, trong hai tháng lĩnh ngộ kiếm ý, tiến vào Trúc Cơ kỳ. “Chỉ là Trúc Cơ kỳ thôi mà. Chỉ cần lĩnh ngộ đầy đủ, có thể đột phá bất cứ lúc nào.” Tiêu Y cảm động nói: “Nhị sư huynh, huynh tốt với ta quá.” Lữ Thiều Khanh khẽ nói: “Đại sư huynh cho ta linh thạch, ta không trả lại cho huynh ấy đâu.” Cảm động của Tiêu Y lập tức tan thành mây khói. Nàng tức giận quay đầu sang chỗ khác. Nhị sư huynh như vậy thật sự không làm cho người ta cảm động nổi. Lữ Thiều Khanh nói: “Lên đường thôi, giữ vững tinh thần, cẩn thận một

chút.”“Nơi này có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào.”Trong lòng Tiêu Y vẫn còn khó chịu, quơ trường kiếm: “Hừ, dám đến, ta sẽ đánh chết bọn chúng.”Sau khi nói xong, nàng nhìn thấy trên mặt đất có tảng đá, lập tức đá một cước thật mạnh. Tảng đá cháy đen bị đá bay, sau đó một tiếng cóc kêu vang lên. Ồp! Một con cóc với lớp da cháy sém trên lưng, bụng đỏ, má phồng xuất hiện. Tiêu Y kinh hô một tiếng: “Đây là thứ gì vậy?”Lữ Thiếu Khanh thản nhiên giới thiệu: “Đây là Hỏa Thiềm Thừ, thực lực có thể chống đỡ Luyện Khí kỳ trung kỳ, có độc.”Tiêu Y nghe xong, thấy thực lực còn yếu hơn mình, lập tức khinh thường. Nàng khẽ nói: “Chỉ là Hỏa Thiềm Thừ, hừ, đồ gà cay.”Sau khi nói xong, nàng dựng ngón tay với Hỏa Thiềm Thừ, khinh bỉ một phen. Hai má Hỏa Thiềm Thừ phình lên, ánh mắt nhìn chằm chằm Tiêu Y. Nó thấy Tiêu Y dám khiêu khích nó. Ồp. Nó kêu to một tiếng, há miệng với Tiêu Y. Một luồng nọc độc phun thẳng vào mặt nàng. Tiêu Y dễ dàng tránh thoát. Nọc độc rơi trên mặt đất, phát ra âm thanh xèo xèo, toát lên làn khói trắng. “Độc thật.”Tiêu Y giật mình, nhìn cái hố sâu hoắm, tức đến mức nghiến răng. “Người cũng muốn khi dễ ta? Đùa đấy à.”Tiêu Y tức giận xông đến, một cước đá vào bụng của Hỏa Thiềm Thừ. Hỏa Thiềm Thừ như quả bóng da bị đá đến thật xa, chỉ để lại vài tiếng ộp ộp. Tiêu Y đắc ý vỗ tay: “Chỉ là một con Hỏa Thiềm Thừ cũng dám phách lối trước mặt ta?”Nàng quay đầu nhìn lại, phát hiện Lữ Thiếu Khanh đã biến mất. “Nhị sư huynh, huynh đâu rồi?”Giọng nói của Lữ Thiếu Khanh truyền đến: “Quên nói cho mọi người biết một việc, Hỏa Thiềm Thừ là quần cư. Hơn nữa, nó còn thù dai lắm.”Lữ Thiếu Khanh vừa dứt lời, tiếng ếch kêu phẫn nộ vang lên. Những tảng đá cháy xung quanh lần lượt sống dậy. Nơi này toàn là Hỏa Thiềm Thừ. Nhìn thoáng qua, chúng dày đặc và vô số. Tiêu Y tê cả da đầu. Khi nàng muốn chạy, nàng phát hiện mình đã bị bao vây. “Nhị sư huynh, cứu mạng.”Tiêu Y lớn tiếng kêu. Lữ Thiếu Khanh nói: “Mọi người giải quyết bọn chúng đi. Không phải mọi người nói chúng chỉ là Hỏa Thiềm Thừ, là gà cay thôi sao? Đám gà cay này không làm gì được mọi người đâu. Cố lên.”Tiêu Y nhìn Lữ Thiếu Khanh, phát hiện hắn đã tìm một nơi nhàn nhã ngồi xuống. Hắn móc một đĩa linh đậu nấu từ trong nhẫn chứa đồ, đắc ý ăn cùng với Tiểu Hồng. Tiêu Y tức đến muốn thổ huyết. Các người đang định xem kịch đấy à? Tiêu Y kêu to: “Nhị sư huynh, đừng đùa ta.”Lữ Thiếu Khanh nói:

“Ta không có đùa. Tự muội xử lý đi, đừng hòng bảo ta cứu muội.” “Này, con chim xấu xí kia, người muốn ăn, ta lột...” Không còn chỗ dựa vào, Tiêu Y khóc không ra nước mắt. Lúc này, một tiếng ếch kêu truyền đến. Hỏa Thiềm Thừ chung quanh bắt đầu khởi xướng tấn công. Bọn chúng phồng má lên, phun nọc độc về phía Tiêu Y. Mùi tanh xông vào mũi, tất cả đều rơi về phía Tiêu Y giống như là mưa. Sắc mặt nàng trắng bệch vì sợ hãi. Nàng đã từng được chứng kiến sự lợi hại của nọc độc Hỏa Thiềm Thừ này rồi. Nếu như bị dính thì đến cả cặn bã cũng chẳng còn. Tiêu Y vội vàng né tránh, dựa vào tốc độ, né trái né phải ở giữa khe hở, miễn cưỡng né tránh. “Ghe tởm!” Tiêu Y tức giận tới mức cắn răng, không thể dựa vào Nhị sư huynh kia được, vẫn là phải dựa vào chính mình thôi. Tiêu Y vung trường kiếm hét lớn: “Xem chiêu của ta đây! Thanh Bình Kiếm Quyết!” Lữ Thiếu Khanh chăm chú nhìn lại. Thanh trường kiếm trong tay Tiêu Y sáng lên ánh sáng xanh nhạt. Kèm theo chiêu thức huyền diệu, nàng liên tục bốc lấy những con Hỏa Thiềm Thừ trên mặt đất. Dưới sự tấn công của Tiêu Y, mấy con Hỏa Thiềm Thừ chỉ có cảnh giới Luyện Khí trung kỳ ộp một tiếng rồi im lặng.

Chương 64 - Gà cay, đi chết đi

Chương 64: Gà cay, đi chết đi Thanh Hồng Kiếm Pháp thuộc về kiếm pháp thuộc tính Thủy, đó là kiếm pháp Địa cấp mà Thiệu Thừa đi đến Tầng Thứ Các của Lăng Tiêu Phái tìm cho Tiêu Y sau khi nàng lĩnh ngộ được kiếm ý. Mặc dù chỉ mới học được vài ngày, nhưng đã múa ra hình ra dạng, đám Hỏa Thiềm Thừ đông đúc lúc đầu, giờ đây đã bị nàng ném đi một mảng lớn. Tiêu Y bởi vậy mà đắc ý: “Ha ha, thật sự là gà cay, chỉ có chút năng lực như vậy thôi sao? Đi chết đi!” Tiêu Y hưng phấn hét lên. Vừa rồi bị Lữ Thiệu Khanh làm cho tức sôi ruột, hiện giờ vừa lúc có thể phát tiết một chút khó chịu trong lòng trên thân Hỏa Thiềm Thừ. Lữ Thiệu Khanh nhắc nhở: “Chớ có đắc ý, có rất nhiều Hỏa Thiềm Thừ đấy. Hơn nữa...” Tiêu Y đắc ý cắt ngang lời nói của Lữ Thiệu Khanh: “Nhị sư huynh, huynh không cần lo lắng, những con Hỏa Thiềm Thừ gà cay này không phải là đối thủ của ta.” Sau đó, tiếp tục hô to: “Đến đi, mấy con gà cay không đáng để lo này. Biết gà cay là gì không? Dựa theo lời của Nhị sư huynh nói thì chính là thứ rác rưởi, bị người ghét bỏ.” Thấy Tiêu Y hưng phấn, Lữ Thiệu Khanh nhún nhún vai, ném một hạt linh đậu vào trong miệng. Hắn nói với Tiêu Hồng: “Người nói xem ta có nên nói cho nàng là có nhiều Hỏa Thiềm Thừ như vậy, chắc chắn sẽ có một con là thủ lĩnh hay không?” Tiêu Hồng: “Chít chít tra!” Lữ Thiệu Khanh suy nghĩ một lúc rồi nói: “Quên đi, để nàng chịu khổ một chút vậy.” Lữ Thiệu Khanh vừa mới nói xong, một tiếng ếch kêu thật lớn hơn truyền đến từ phía xa. Tiếng kêu trầm thấp, một đợt áp lực vô hình dao động. Sau đó, một con Hỏa Thiềm Thừ có thân hình to gấp đôi Hỏa Thiềm Thừ bình thường xuất hiện. Nhìn con Hỏa Thiềm Thừ có kích cỡ tương đương một bé heo dùng đôi mắt nhìn chăm chăm vào mình xuất hiện. Tiêu Y bỗng cảm thấy áp lực rất lớn, nàng kinh ngạc: “Đây là thứ gì vậy?” Lời nói của Lữ Thiệu Khanh truyền đến: “Đây là thủ lĩnh của đám Hỏa Thiềm Thừ, muội cũng có thể gọi nó là Hỏa Thiềm Thừ Vương, đây chính là kết cục của việc không đọc sách đấy. Đến cả điều này cũng không biết, đồ mù chữ.” Tiêu Y kêu to: “Nhị sư huynh, vì sao huynh không nói cho ta

biết?“Lữ Thiếu Khanh thông dong tự tại từ tốn nói: “Vừa rồi ta cũng định nói cho mọi người biết, nhưng mọi người nói là không cần lo lắng. Đúng không, chim ngốc.”“Chít chít tra!“Tiểu Hồng gật đầu, biểu thị có thể làm chứng.Tiêu Y muốn khóc, bị Hỏa Thiềm Thừ Vương nhìn chăm chăm như vậy, áp lực rất lớn. Nhìn bộ dạng của nó liền biết nó rất khó đối phó.Tiêu Y lo lắng cầm trường kiếm trong tay, nàng muốn chạy. Nhưng với sự xuất hiện của Hỏa Thiềm Thừ Vương, những Hỏa Thiềm Thừ còn lại cũng vây quanh nàng.Lít nha lít nhít, từ trong ra ngoài, tầng tầng lớp lớp, hoàn toàn bao quanh nàng.Tiêu Y vô cùng lo lắng: “Nhị sư huynh, làm sao bây giờ?“Lữ Thiếu Khanh vẫn là bộ dạng không nhanh không chậm kia: “Có thể làm gì sao? Làm gỏi thôi.“Mà đúng lúc này, Hỏa Thiềm Thừ Vương hét lên một tiếng.Những con Hỏa Thiềm Thừ xung quanh cũng lần lượt hét lên, rồi lại há miệng phun nọc độc vào Tiêu Y.Lần này, có Hỏa Thiềm Thừ Vương chỉ huy nên đợt tấn công của đám Hỏa Thiềm Thừ rất có trật tự và có cảm giác phân cấp.Không chỉ phong kín trái phải Tiêu Y, mà ngay cả đường rút lui bên trên cũng bị bịt kín.Tiêu Y không thể rút lui, nàng chỉ có thể cố gắng né tránh càng nhiều càng tốt.Trong vô số luồng tấn công nọc độc, Tiêu Y né trái, né phải như khiêu vũ. Nhưng vẫn có một số cái không thể né tránh và chỉ có thể dùng trường kiếm để đỡ.Thanh trường kiếm trong tay Tiêu Y là pháp bảo cấp 2, tạm thời vẫn có thể chịu được sự ăn mòn của nọc độc thông thường.Mắt thấy nọc độc của đám Hỏa Thiềm Thừ không ngừng giảm bớt, áp lực của nàng cũng giảm đi rất nhiều.Trong lòng Tiêu Y thả lỏng, sau đó nhanh chóng phát động phản kích.Xung quanh có quá nhiều Hỏa Thiềm Thừ, dưới sự chỉ huy của Hỏa Thiềm Thừ Vương, sau khi không còn nọc độc, chúng liền bắt đầu nhảy lên và dùng cơ thể tấn công Tiêu Y.Tiêu Y không dám cứng đối cứng với chúng, trên cơ thể của những con Hỏa Thiềm Thừ này có những chất lỏng không biết tên đang tiết ra, lập loè tỏa sáng.Không cần hỏi cũng biết là nọc độc. Chạm vào chắc chắn sẽ không có kết cục tốt.Thực lực của Tiêu Y mạnh hơn Hỏa Thiềm Thừ, có thể nói là một kiếm chém chết một người bạn nhỏ. Nhưng số lượng của đám bạn nhỏ này quá nhiều, hơn nữa còn hung hãn không sợ chết, hết con này đến con khác nhào lên.Tiêu Y cảm thấy linh lực trong cơ thể mình giống như một là hồng thủy vỡ đê, nhanh chóng trào ra ngoài. Ánh sáng màu xanh trên thanh

trường kiếm bắt đầu ảm đạm, đó là biểu hiện của linh lực không đủ. Nếu cứ tiếp tục như vậy, linh lực trong cơ thể nàng sớm muộn gì cũng sẽ cạn kiệt, đến lúc đó nàng sẽ không còn chút sức mạnh nào để tự bảo vệ mình nữa. “Nhị sư huynh, phải làm sao bây giờ?” “Tiêu Y hét lên với Lữ Thiệu Khanh đang xem trò vui ở phía xa: “Cứu mạng. “Lữ Thiệu Khanh nói: “Dáng vẻ phách lối vừa nãy đi đâu rồi? Tiếp tục đi. “Tiêu Y khóc: “Nhị sư huynh, ta sai rồi, mau cứu ta đi. “Lữ Thiệu Khanh đáp lại: “Muội cũng đã gọi chúng nó là gà cay rồi, mau mau xử lý mấy con gà cay này đi. “ “Nhị sư huynh, ta sắp không thể đánh được nữa rồi. Đánh không lại, đánh không lại liền xong đời đây. “ “Đúng vậy, muội có di ngôn gì không? Nể tình chúng ta là đồng môn, ta sẽ giúp muội mang di ngôn về nhà miễn phí. “Tiêu Y sắp ngã quỵ: “Nhị sư huynh, huynh đừng đùa ta nữa. Đám Hỏa Thiềm Thừ này nhiều quá, một mình ta dọn dẹp không hết được. “Lữ Thiệu Khanh quay sang nhìn Tiêu Hồng nói: “Sao sư muội của ta lại ngu ngốc như vậy nhỉ? Bình thường người ở cùng nàng có phát hiện nàng không có não không?” “Tiêu Hồng nghiêng đầu, sau đó lắc đầu chim, dùng cánh che mắt, biểu thị nó không có nhìn thấy. Lữ Thiệu Khanh lắc đầu thở dài nói: “Haiz, người không đọc sách chính là đồ đàn. Đến cả câu bắt giặc phải bắt vua trước cũng chưa từng nghe qua. “Lần này Tiêu Y đã hiểu. Ánh mắt của nàng rơi vào trên người Hỏa Thiềm Thừ Vương đang nhìn chằm chằm vào nàng ở cách đó không xa. Nhị sư huynh cái gì cũng tốt, nhưng lại chính là không tốt như vậy. Có chuyện gì sao không nói thẳng, cứ nhất định phải làm cho người ta dục tiên dục tử rồi mới nói tiếp. Thực là tức giận mà. Con giận trong lòng Tiêu Y dâng lên, lao về phía Hỏa Thiềm Thừ Vương: “Gà cay, đi chết đi! “ “Ộp...”

Chương 65 - Người khác tặng đây

Chương 65: Người khác tặng đây”Ôp!“Một tiếng kêu thảm thiết tuyệt vọng vang lên.Hỏa Thiềm Thừ Vương bị Tiêu Y chia làm hai, máu tươi, nọc độc văng đầy đất.Hỏa Thiềm Thừ Vương bị giết, Hỏa Thiềm Thừ xung quanh nhao nhao chạy bốn phía.Tiêu Y thấy nguy cơ được giải quyết, đặt mông ngồi dưới đất thở hổn hển. Linh lực trong cơ thể nàng gần như cạn kiệt.Chiến đấu với Hỏa Thiềm Thừ Vương vô cùng nguy hiểm. Thực lực của nó đã sắp bước vào Trúc Cơ kỳ, mạnh hơn Tiêu Y một chút.Lực phòng ngự của Hỏa Thiềm Thừ Vương không yếu, nọc độc cũng đủ, lại còn đám tiểu đệ bên cạnh vây công, khiến Tiêu Y cực kỳ nguy hiểm.Cuối cùng vẫn là nàng liều mạng già, mới có thể chém Hỏa Thiềm Thừ Vương thành hai nửa.Nhưng mà!Tiêu Y nhìn thoáng qua trường kiếm trong tay mình, hiện giờ, nó đã trở nên lồi lõm.Đối mặt với kịch độc của Hỏa Thiềm Thừ Vương, cho dù là trường kiếm cấp 2 cũng không chịu nổi.“Làm sao bây giờ?”Tiêu Y quay đầu nhìn Tiểu Hồng đang bay đến trước mặt mình.“Ta chỉ có một thanh trường kiếm này, còn là sư phụ cho.”Kết quả Tiểu Hồng không để ý tới nàng, bay đến trên thi thể của Hỏa Thiềm Thừ Vương, bới ra một hạt châu rồi ngậm trong miệng, đầu ngẩng lên, há miệng ra. Hạt châu màu đỏ rực liền rơi vào trong bụng nó.Tiêu Y ngây ngẩn cả người, đây là nội đan lấy ra từ trong cơ thể Hỏa Thiềm Thừ Vương đã chết.Mà Lữ Thiếu Khanh thì lại dùng tốc độ ánh sáng lao tới, bóp cổ Tiểu Hồng, hung ác mắng: “Con chim ngốc, nhổ ra cho ta. Ngươi có biết thứ ngươi ăn đáng giá bao nhiêu linh thạch không?”Chỉ có yêu thú tu luyện mới có nội đan, trên thị trường rất hiếm thấy nội đan của yêu thú. Yêu thú tu luyện tự thành một giới, cách xa thế giới của đám tu sĩ như Lữ Thiếu Khanh, muốn đến đó cũng không phải là việc dễ.Vậy nên, việc lấy được nội đan yêu thú là rất hiếm, trên thị trường cũng rất ít thấy, giá cả rất cao.Hỏa Thiềm Thừ Vương mặc dù là yêu thú Luyện Khí kỳ, nhưng nội đan của nó ít nhất cũng có giá hơn một ngàn viên linh thạch hạ phẩm.Tiểu Hồng tròn trĩnh mắt, vẫn nuốt nội đan vào trong bụng. Sau đó nó liếc Lữ Thiếu Khanh một cái, bay lên trên đầu

Tiêu Y. “Móa nó, đồ phá gia chi tử, ngươi có biết nội đan mà ngươi nuốt vào có thể cho ngươi ăn linh đậu cả đời không?” Tiểu Hồng dứt khoát nằm úp sấp trên đầu Tiêu Y ngủ, mặc kệ. Tiêu Y bảo vệ Tiểu Hồng: “Nhị sư huynh, Tiểu Hồng ăn rồi thì thôi đi. Không phải chỉ là một chút linh thạch thôi sao?” Lữ Thiếu Khanh tức giận nói: “Người của gia tộc quý nghèo số một không được nói chuyện” Tiêu Y buồn bực, Tiêu gia ta sao lại trở thành gia tộc quý nghèo số một rồi. Tiêu gia tuy không phải đại gia tộc giàu có nhất Tề Châu, nhưng tốt xấu cũng xem như có chút danh tiếng, làm sao có thể là gia tộc quý nghèo số một được? Tiêu Y biết về vấn đề linh thạch, nàng không làm gì được Lữ Thiếu Khanh. Nàng học theo sư phụ, vội vàng nói sang chuyện khác. Nàng cầm trường kiếm rách nát nói với Lữ Thiếu Khanh: “Nhị sư huynh, trường kiếm của ta hỏng rồi, làm sao bây giờ? Đợi lát nữa ta cũng không có vũ khí để dùng đâu.” Lữ Thiếu Khanh vung tay lên, năm sáu thanh trường kiếm cấp 2 xuất hiện. Lữ Thiếu Khanh không quan tâm nói: “Cầm lấy mà dùng, nhưng lát nữa lấy được nội đan, phải cẩn thận, không thể để cho con chim ngốc kia ăn.” Tiêu Y ngây ngẩn cả người: “Nhị sư huynh, huynh lấy ở đâu ra nhiều vậy?” Lữ Thiếu Khanh nói: “Người khác tặng đấy.” Tiêu Y tùy tiện cầm lên một thanh, phát hiện trên chuôi kiếm có khắc một cái tên. Tiêu Y lập tức hiểu ra. “Nhị sư huynh, đây là đồ huynh ăn cướp được sao?” Lữ Thiếu Khanh không khách khí gõ đầu nàng một cái: “Ăn cướp cái gì, nói thật khó nghe. Đây là bọn họ tặng ta, ta không muốn bán đi, mà cũng không dùng được, cho nên tiện nghi cho muội đấy.” Trong lòng Tiêu Y sáng như gương. Cái gì mà ngại bán đi, đây rõ ràng là tang vật không thủ tiêu được. Dù sao đều có khắc tên, loại tang vật này nếu xử lý không tốt, rất dễ dàng bị kẻ thù tìm tới cửa. Tiêu Y lại nhìn thấy một thanh trường kiếm có khắc một cái tên quen thuộc. Đây là người lúc trước đã bắt nạt nàng ở tửu lâu. Tiêu Y hiểu ra. “Nhị sư huynh, đây là đồ huynh lấy trên người mấy người đã từng bắt nạt ta sao?” Lữ Thiếu Khanh không phủ nhận: “Đúng vậy, ta đi tìm bọn họ, nói cho bọn họ biết hành vi bắt nạt muội là sai. Bọn họ nghe ta nói thì hoàn toàn tỉnh ngộ, khóc lóc và nhận ra sai lầm nên đã giao những thứ này cho ta để thể hiện quyết tâm sửa sai của họ.” Mặc dù biết lời này của Lữ Thiếu Khanh chắc chắn là nói hươu nói vượn, nhưng trong lòng Tiêu Y lại rất cao hứng. Nàng không có ca ca, ở bên cạnh

Lữ Thiếu Khanh, nàng cảm nhận được tình yêu thương của ca ca. Tiêu Y cao hứng ôm tay Lữ Thiếu Khanh, kéo y phục của hắn: “Nhị sư huynh, huynh thật sự quá tốt với ta.” Lữ Thiếu Khanh hất nàng ra, vẻ mặt ghét bỏ: “Bớt tự đa tình đi. Sư phụ thu đồ đệ là muối, ta xem như là kẻ xui xẻo nhất. Cái tên hỗn đản Đại sư huynh kia lại bắt ta phải mang theo muối, giống như coi ta là bảo mẫu vậy. Muối mau tranh thủ đột phá ở chỗ này đi, sau khi trở về, muối đi theo Đại sư huynh đừng tới làm phiền ta nữa.” Nhìn như ghét bỏ, nhưng trong lòng Tiêu Y lại càng thêm vui vẻ. Loại ở chung này, thật sự làm cho người ta rất thoải mái. Quả nhiên, Thiên Ngự Phong mới là tốt nhất. Tiêu Y hì hì bỏ mấy thanh trường kiếm vào nhẫn trữ vật, nói với Lữ Thiếu Khanh: “Nhị sư huynh yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không làm huynh mất mặt.” Lữ Thiếu Khanh nhìn nàng một cái: “Muối cũng có năng lực nhỉ? Mau tranh thủ thời gian hồi phục đi, còn phải tiếp tục lên đường nữa.” “Vâng!” Tiêu Y nuốt mấy viên đan dược, ngồi xếp bằng khôi phục linh lực trong cơ thể. Sau khi khôi phục, hai người tiếp tục lên đường. Hiện tại bọn họ chỉ đang ở bên ngoài khu vực thuộc tính Hỏa, khoảng cách đến hạch tâm còn có một đoạn rất dài. Mà sau khi không ngừng xâm nhập, nguy hiểm gặp phải dọc đường đi cũng càng ngày càng nhiều. Phần lớn là hung thú, yêu thú thì thỉnh thoảng mới gặp. Chỉ là yêu thú rất thông minh, sau khi phát hiện không địch lại, chúng đều nhanh chóng chạy trốn.

Chương 66 - Muội để yêu thú chạy trốn, chẳng khác nào thiếu tiền ta

Chương 66: Muội để yêu thú chạy trốn, chẳng khác nào thiếu tiền ta. Dùng thực lực của Tiêu Y cũng chỉ có thể trợ mắt nhìn chúng chạy trốn. Lữ Thiếu Khanh cũng không ra tay, mặc cho yêu thú chạy mất. Tiêu Y lấy làm lạ: “Nhị sư huynh, không phải những yêu thú này có nội đan sao? Sao huynh không ra tay?” Trên mặt Lữ Thiếu Khanh tràn đầy vẻ đau đớn, không chút khách khí mắng. “Ai bảo muội không dốc sức như vậy, để chúng nó chạy mất. Đó là đối thủ của muội, không phải con mồi của ta.” Tiêu Y hiểu ra. “Nhị sư huynh, huynh là muốn ta đối phó chúng nó, để chúng nó tôi luyện ta sao?” Lữ Thiếu Khanh tức giận nói: “Ai ngờ muội lại vô dụng như vậy. Ta vừa tính thử, muội đã nợ ta mấy vạn viên linh thạch rồi.” Tiêu Y ngây người: “Vì sao chứ?” “Muội để cho những yêu thú kia chạy, tương đương để cho nội đan vốn thuộc về ta chạy mất, đây không phải là muội nợ ta, vậy thì là ai nợ?” “Đây là kiểu ngụy biện gì vậy? Nếu huynh ra tay, bọn chúng có thể trốn thoát được sao?” Tiêu Y đang muốn biện luận một phen với Lữ Thiếu Khanh, bỗng nhiên trong rừng cây phía trước có hai người chui ra. Đôi bên nhìn nhau, đều ngây ngẩn cả người. Xuất hiện trước mặt Lữ Thiếu Khanh và Tiêu Y là hai người trẻ tuổi. Sau khi hai người nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh và Tiêu Y thì cũng sửng sốt. “Các người là ai?” Hai người trẻ tuổi đầy cảnh giác quát lên. Lữ Thiếu Khanh hỏi ngược lại: “Các người là ai?” “Chúng ta là đệ tử Diễm Tinh Phái, các người là ai? Vì sao lại xuất hiện ở đây?” Lữ Thiếu Khanh nói: “Diễm Tinh Phái, người Yên Châu sao?” “Yên Châu và Tề Châu liên nhau, Diễm Tinh Phái giống như Lăng Tiêu Phái, là đại phái nổi danh của Yên Châu.” “Các người là ai? Báo thân phận của các người đi, vì sao lại xuất hiện ở đây?” “Trong tay hai đệ tử của Diễm Tinh Phái đã cảm linh phù, mang theo địch ý nhìn hai người Lữ Thiếu Khanh. Tiêu Y khó chịu, người từ bên ngoài mà cũng dám đến Tề Châu kiêu ngạo?” Tiêu Y hừ nói: “Chúng ta là...” “Nàng đang định báo ra thân phận của mình thì Lữ Thiếu Khanh đã ngắt lời nàng.” “Chúng ta là đệ tử Quy

Nguyên Các, người của Điểm Tinh Phái các người tới đây, quá giới hạn rồi phải không? “Trên mặt Tiêu Y lộ ra vẻ giật mình. Trời ạ, Nhị sư huynh muốn làm gì thế? “Quy Nguyên Các? Trương Tông Long? “Hai đệ tử Điểm Tinh Phái giật nảy cả mình, không nghĩ tới mình lại đụng phải Quy Nguyên Các, một trong tam đại môn phái của Tề Châu ở chỗ này. Tề Châu và Yến Châu liền nhau, mọi người hoặc nhiều hoặc ít đều biết một ít tin tức của đôi phương. Trương Tông Long là Đại sư huynh Quy Nguyên Các, thực lực cường hãn, cũng có không ít danh tiếng ở Yến Châu. Lữ Thiếu Khanh ngạo nghễ nói: “Đúng vậy, ca ca ruột của ta chính là Trương Tông Long, có sợ không? “Người có tên cây có bóng. Biết được người trước mắt là đệ đệ ruột của Trương Tông Long, hai tên đệ tử Điểm Tinh Phái lộ ra chút kiêng kỵ. Bọn họ nhìn nhau, một người trong đó chớp tay nói với Lữ Thiếu Khanh: “Thì ra là Trương công tử, xin hỏi đại danh Trương công tử. “Lữ Thiếu Khanh vẫn giả bộ ngạo nghễ: “Đi không đổi tên ngồi không đổi họ, Trương Chính. “Thì ra là Trương công tử, thất kính, thất kính. “Hai tên đệ tử Điểm Tinh Phái lần nữa chớp tay hành lễ. “Tại hạ Ba Hào! “Tại hạ Cung Định! “Lần này gặp nhau, là duyên phận của chúng ta. Hai người chúng ta cũng không tiện quấy rầy Trương công tử thêm. “Cáo từ! “Sau đó, hai người cảnh giác rút đi, nhanh chóng biến mất trong tầm mắt Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh nhìn hai người lui đi, trên mặt lộ ra vẻ buồn bực. Sau khi Tiêu Y chú ý thấy, hỏi: “Nhị sư huynh, có vấn đề gì sao? “Lữ Thiếu Khanh nói: “Phiền phức, chẳng mấy chốc chúng ta sẽ gặp phiền phức rồi. “Tiêu Y khó hiểu: “Tại sao? “Lữ Thiếu Khanh đưa cho Tiêu Y một ánh mắt đồ ngốc: “Muội không nhận ra sát ý của hai người này sao? “Vừa rồi hai tên đệ tử của Điểm Tinh Phái này đã lấy ra linh phù, sát ý của bọn họ ẩn giấu rất sâu, nhưng Lữ Thiếu Khanh có thể cảm thụ được. Hắn cũng từng muốn tiên hạ thủ vi cường, giải quyết trước một bước, hắn sợ phiền toái. Nhưng mà hai tên Điểm Tinh Phái này vô cùng cẩn thận. Cho dù là lúc rút đi, cũng một mực phòng bị, khiến Lữ Thiếu Khanh không tìm được cơ hội thích hợp để ra tay. Lữ Thiếu Khanh có thể mạnh mẽ ra tay, nhưng hắn không biết đôi phương có bao nhiêu người, cho nên hắn không dám tùy tiện hành động. Việc người của Điểm Tinh Phái xuất hiện ở đây đã xác minh suy đoán của Lữ Thiếu Khanh lúc trước. Linh khí của bí cảnh bị rò

rỉ nhanh như vậy, khẳng định có người khác đi vào từ cửa khác. Mọi người không phải cùng một nhóm người, chỗ tốt trong bí cảnh tự nhiên không nỡ nhường cho những người khác. Điều này có nghĩa là, đến lúc đó nơi này sẽ có một trận gió tanh mưa máu. Đối với Lữ Thiếu Khanh mà nói, loại chuyện này chính là chuyện phiền phức. Không chỉ phiền phức, mà còn nguy hiểm. Nghe thấy hai đệ tử Điểm Tinh Phái có sát ý với mình, Tiêu Y vô cùng kinh ngạc. “Vì sao chứ? Chúng ta cũng đâu có đắc tội với bọn họ.” Lữ Thiếu Khanh hết chỗ nói: “Nha đầu muội sống đến bây giờ thật sự là kỳ tích đấy. Đại tiểu thư quả nhiên là đại tiểu thư, cái này mà muội cũng nghĩ không ra sao? Trở về đọc sách nhiều vào cho ta, đầu óc ngu xuẩn.” Tiêu Y bị mắng không góc đầu lên được. Nhưng cái này cũng không thể trách nàng nha, nàng là con gái một của lão cha nàng, từ nhỏ đã được cưng chiều. Kinh nghiệm xã hội gần như bằng không, làm sao nàng có thể nghĩ ra chuyện phức tạp như vậy. Lữ Thiếu Khanh nói: “Muội nhớ kỹ, ở bên ngoài, cho dù là người trong nhà cũng phải đề phòng.” Tiêu Y bắt được lỗ hổng trong lời nói của Lữ Thiếu Khanh: “Nhị sư huynh, ý huynh là đến cả huynh ta cũng phải đề phòng?”

Chương 67 - Không được học hành động đó của Đại sư huynh

Chương 67: Không được học hành động đó của Đại sư huynh

Lữ Thiếu Khanh đương nhiên gật đầu: “Phòng chứ, vì sao không phòng? Đến lúc đó nếu gặp nguy hiểm, ta sẽ là người đầu tiên đẩy mọi người ra ngoài, mọi người có tin hay không?” Tiêu Y nghe xong liền làm mặt quỷ với Lữ Thiếu Khanh. “Ta mới không tin đâu.” Mặc dù Tiêu Y gia nhập Thiên Ngự Phong không lâu, thời gian ở chung với Lữ Thiếu Khanh cũng chỉ có hai ba tháng. Nhưng đối với nàng mà nói, Lữ Thiếu Khanh cũng đáng tin cậy như phụ thân. Nàng sẽ phòng bị đường tử Tiêu Quân, cùng những người khác trong gia tộc. Duy chỉ không đề phòng Lữ Thiếu Khanh, cũng không tin Lữ Thiếu Khanh sẽ gây bất lợi cho nàng. Đồng thời Tiêu Y cũng hiểu tại sao Lữ Thiếu Khanh lại muốn giả mạo thành đệ đệ Trương Tông Long. “Nhị sư huynh, huynh nói chúng ta là đệ tử Quy Nguyên Các là vì muốn hù dọa bọn họ sao?” Lữ Thiếu Khanh gật đầu nói: “Ừ. Cũng là vì tránh phiền phức.” “Tránh phiền phức?” “Điểm này Tiêu Y nghĩ mãi mà không rõ. “Đúng vậy, nếu có giết bọn họ cũng không sợ bị người trả thù. Có thể tránh phiền phức ở mức tối đa.” Tiêu Y hiểu, cũng cảm thấy vô cùng cạn lời. Thì ra tránh phiền toái mới là điều huynh muốn. Lữ Thiếu Khanh nhân tiện khinh bỉ Kế Ngôn một chút: “Hành động ngu ngốc giống như Đại sư huynh thì không cần học đâu. Mẹ nó, mỗi lần ra ngoài đánh nhau, đều phải hô một tiếng Kế Ngôn của Lăng Tiêu Phái, sợ người khác không biết thân phận của hắn ta sao? Hắn ta làm như vậy, thực ra rất bất lợi đối với chúng ta.” “Vì sao?” Tiêu Y không rõ: “Đại sư huynh đường đường chính chính như vậy, đẹp trai biết bao.” Lữ Thiếu Khanh mắng to: “Đẹp trai cái lông, đẹp trai có thể ăn được sao? Đẹp trai có thể làm ra linh thạch cho mọi người sao? Kẻ thù chịu thiệt thòi ở trên tay hắn ta, muốn báo thù, nhưng lại đánh không lại hắn ta, mọi người cảm thấy kẻ thù sẽ làm như thế nào?” “Đương nhiên là ra tay với người bên cạnh hắn ta rồi. Cuối cùng thì vẫn là người bên cạnh hắn ta chịu thiệt thòi.” Tiêu Y hiểu rõ: “Cho nên, Nhị sư huynh,

huynh vẫn luôn khiêm tốn như vậy, cũng là bởi vì chuyện này sao? “Lữ Thiếu Khanh đau lòng nhúc ọc nói: “Nói nhảm, muội suy nghĩ một chút đi, trước kia hần ta đều đi chém Nguyên Anh. Nguyên Anh lợi hại thế nào, muội cũng biết đấy. May mà lần đó chém chết tên Nguyên Anh kia, nếu như để hần ta chạy trốn sau đó trở về trả thù, muội nói thân thể nhỏ bé của ta có thể chịu được không? Ta mà không khiêm tốn, thì có thể sống tới hôm nay sao? “Trong lúc nhất thời, Tiêu Y cũng không biết nói cái gì cho phải. Nàng dường như phát hiện ra thuộc tính mới của Nhị sư huynh. Tham sống sợ chết. Nhưng mà! Tiêu Y nhớ lại chuyện lúc trước ở Tụ Tiên Lâu, nàng không hiểu: “Nhưng lần đó ở tửu lâu, tại sao huynh lại càn rỡ như vậy? Còn lấy Đại sư huynh ra để hù dọa bọn Trương Chính. “Lữ Thiếu Khanh khinh bỉ chỉ số thông minh của Tiêu Y nói: “Đầu óc của muội đâu? Trí thông minh đâu? Thành Lăng Tiêu là địa bàn của chúng ta, Tạ Sùng cũng biết ta, ta phủ nhận thì có ích lợi gì chứ? “Được rồi, hiểu rồi. Tiêu Y nói: “Từ giờ trở đi, ta cũng là muội muội của Trương Tông Long. “Lữ Thiếu Khanh rất hài lòng, trẻ con dễ dạy. “Đúng vậy, ta gọi Trương Chính, còn muội ấy à... “Ánh mắt rơi vào trên người Tiểu Hồng. “Trương Tiểu Lục đi... “ “Phốc! “Tiêu Y muốn phun máu. Nàng kêu to kháng nghị: “Nhị sư huynh, huynh lấy tên kiêu gì vậy? Có ai đặt tên như huynh không? Trình độ đặt tên của huynh cũng quá kém đi. “Tiểu Hồng đang nằm trên đầu lập tức chỉ vào Tiêu Y kêu lên. Người còn không biết xấu hổ nói người khác hả, người cũng không nhìn xem người đặt cho ta một cái tên như thế nào đi. Lữ Thiếu Khanh nói: “Không dễ nghe sao? “Tiêu Y trợn trắng mắt, rất muốn xông lên cào Lữ Thiếu Khanh một trận. “Nhị sư huynh, huynh tự nghĩ xem, cái tên này dễ nghe không? “Ít nhất là không hợp với nàng chút nào. Lữ Thiếu Khanh nói: “Nghe hay mà, Trương Tiểu Lục. Đúng lúc, muội và Tiểu Hồng làm một đôi tỷ muội khác loài. Đúng không, chim ngốc, người cảm thấy cái tên này dễ nghe không? “ “Chít chít tra! “Tiểu Hồng mãnh liệt gật đầu, tỏ vẻ vô cùng dễ nghe, nó đồng ý với cái tên này một trăm phần trăm. Tiêu Y vô cùng không vui: “Ta không cần, ta muốn một cái tên khác. “Lữ Thiếu Khanh nói: “Kháng nghị không có hiệu lực, tên bây giờ của muội chính là Trương Tiểu Lục. “ “Ta không cần. “Tiêu Y tức giận, hận đến nghiến răng nghiến lợi. Lữ Thiếu Khanh bất vi sở động: “Không thể do

muội tự quyết định được, đi thôi, Trương Tiểu Lục sư muội. Dọc theo đường đi nhớ lên mười hai phần tinh thần cho ta... “Sau khi đệ tử Điểm Tinh Phái là Ba Hào, Cung Định rời đi, hai người liếc nhau: “Quả nhiên đúng như Tuyên sư tỷ nói, bí cảnh nơi này thật sự xuất hiện những người khác.” “Làm sao bây giờ? Tân Chí sư huynh nói, nếu như phát hiện những người khác thì cứ giết trước không cần hỏi.” “Người này là đệ đệ ruột của Trương Tông Long, không biết Trương Tông Long có tiến vào bí cảnh hay không. Không thể tùy tiện ra tay được, một khi trêu chọc đến Trương Tông Long, hậu quả không ai chịu nổi. Đi về bẩm báo cho Tuyên sư tỷ trước rồi nói sau.” “Nhưng mà Tuyên sư tỷ và Tân Chí sư huynh đều không ở trong khu vực này.” “Đi tìm Tân An sư huynh đi...” “Rất nhanh, Ba Hào và Cung Định nhanh chóng chạy về. Tân An, đệ tử hạch tâm của Điểm Tinh Phái, là đệ đệ ruột của tam đệ tử của Điểm Tinh Phái – Tân Chí. Tân An đang mang theo vài người vây giết một con Hỏa Mãng. Hung thủ Hỏa Mãng có hình thể to lớn, hung diễm ngập trời, chỉ là khi ở trước mặt đệ tử Điểm Tinh Phái, nó chỉ có thể phí công giãy dụa. Tân An vung ra một linh phù, trời giáng sấm sét, bổ trúng đầu Hỏa Mãng. Đầu Hỏa Mãng có thực lực Trúc Cơ trung kỳ này nổ nát bét, thân hình khổng lồ nặng nề đập xuống đất. Tân An phúi phúi quần áo, nhìn thoáng qua Hỏa Mãng đã chết. Hắn ta khinh miệt nói: “Không biết tự lượng sức mình.” Sau đó hạ lệnh: “Lột da nó, đây chính là vật liệu tốt để rèn linh giáp. Đừng quên mật rắn, còn có nhìn xem trong cơ thể nó có nội đan hay không...”

Chương 68 - Ta không cho phép có người càn rỡ tồn tại

Chương 68: Ta không cho phép có người càn rỡ tồn tại Thái độ Tân An cao ngạo, khẩu khí ưu việt, đối xử với đệ tử đồng môn như nô bộc trong nhà. Đứng ở trên cao nhìn xuống, kiêu ngạo ra lệnh. Đồng môn đi theo bên cạnh hắn ta tuy rằng trong lòng khó chịu, nhưng mọi người đều ngoan ngoãn làm theo lời của Tân An. Không có cách nào khác, ai bảo Tân An có một người ca ca lợi hại và một gia gia lợi hại như vậy chứ. Ba Hào, Cung Định quay lại: “Tân An sư huynh.” “Làm sao? Có phát hiện gì sao? Tìm được Lĩnh Chủ chưa?” Ba Hào, Cung Định cúi đầu: “Chưa thấy.” “Chưa thấy?” Tân An không hài lòng, không khách khí nói: “Chưa thấy thì trở về làm gì? Bảo các người đi làm chút chuyện như vậy mà cũng làm không tốt? Phế vật.” Tân An quát lớn khiến Ba Hào, Cung Định vô cùng tức giận, nhưng cũng không dám lên tiếng phản bác. Cung Định vội vàng nói: “Tân An sư huynh, chúng ta phát hiện một nhóm người khác.” “Một nhóm người khác?” “Đúng vậy, Tuyên sư tỷ đoán không sai, đúng thực là có nhóm người thứ hai tiến vào bí cảnh này. Chúng ta đã phát hiện ra hành tung của bọn họ.” Tân An nói: “Là ai? Giết chưa?” Giọng nói lãnh khốc, không có chút tình cảm nào. Ba Hào, Cung Định không hèn mà cùng lắc đầu, Cung Định tương đối thông minh, vì phòng ngừa bị Tân An tiếp tục quát lớn, hắn ta vội vàng nói: “Tân An sư huynh, chúng ta phát hiện hai người, bọn họ không chỉ là đệ tử Quy Nguyên Các, hơn nữa còn là đệ đệ và muội muội ruột của Trương Tông Long của Quy Nguyên Các.” “Quy Nguyên Các? Trương Tông Long?” Biểu cảm của Tân An nghiêm nghị, trong mắt mang theo vài phần kiêng kỵ. Quy Nguyên Các là một trong ba môn phái đứng đầu Tề Châu, có vô số môn hạ đệ tử, thực lực cường đại. Trương Tông Long lại là người nổi bật trong thế hệ trẻ, được người ta gọi là người đứng thứ hai Tề Châu, uy danh lan xa. Ở Yến Châu bên kia cũng có thể nghe thấy danh tiếng của hắn. Sau khi biết là đệ đệ của Trương Tông Long, Tân An cũng không thể không cẩn thận. Hắn ta hỏi: “Các người gặp Trương Tông Long chưa? A, không đúng, nếu

gặp Trương Tông Long, hai người các người chưa chắc có thể sống sót trở về. “Tính cách Trương Tông Long duy ngã độc tôn, không phải là một người dễ nói chuyện. Ở trong loại bí cảnh này, gặp phải người không thuộc phe mình, không phải bạn thì chính là địch, với tính cách của Trương Tông Long, sẽ không dễ dàng buông tha cho hai người bọn họ. Ba Hào nói: “Không gặp, chỉ gặp hai người tự xưng là đệ đệ và muội muội của Trương Tông Long. “Tân An vừa nghe không gặp được Trương Tông Long, trên mặt lập tức khôi phục vẻ khinh thường. Trong mắt hắn ta, cũng chỉ có Trương Tông Long mới có thể khiến hắn ta chú ý một chút. Về phần đệ đệ muội muội của Trương Tông Long, còn không đáng để hắn ta coi trọng. Tân An suy nghĩ một chút, sau đó nói: “Hỏi ý của đại ca và Tuyên sư tử đi. “Sau đó, lấy ra hai tấm linh phù. Sau khi rút linh lực vào, linh phù chợt lóe lên, lập tức biến mất. Nửa canh giờ sau, hai tấm linh phù lấp lóe lao đến, xuất hiện trước mặt Tân An. Tân An nhận lấy, sau khi nhận được tin nhắn trên đó, hắn ta cười lạnh một tiếng: “Thì ra là thế. “Tân An sư huynh, thế nào rồi? “Tân An nói: “Tuyên sư tử nói, Trương Tông Long còn đang bế quan ở Quy Nguyên Các. Hắn ta không thể nào xuất hiện ở chỗ này được. Tuyên sư tử bảo chúng ta đuổi bọn họ ra ngoài. “Đuổi ra ngoài? “Ba Hào, Cung Định có chút khó xử. “Tân An sư huynh, tên kia cũng không phải là loại lương thiện gì, thái độ vô cùng càn rỡ. “Trong lòng hai người thầm chửi bới, hắn ta cuồng vọng y như người vậy. Tân An cười lạnh một tiếng, ngữ khí mang theo sát ý nồng đậm: “Đại ca ta nói, giết bọn họ. “Giết, giết bọn họ? “Ba Hào, Cung Định kinh ngạc: “Cái này, không sợ đắc tội Trương Tông Long sao? “Trương Tông Long tính là cái gì? Đại ca của ta mạnh hơn hắn ta nhiều. Dẫn đường, hiện tại ta muốn đi giết bọn họ. “Tân An định tự mình ra tay: “Ta không cho phép có người đến phá hỏng chuyện tốt của đại ca ta, làm hỏng chuyện lớn của Tuyên sư tử. Nơi này không cho phép có người càn rỡ tồn tại. “Nhưng mà, đúng lúc này lại có người hô to: “Tân An sư huynh, phát hiện tung tích của Hỏa Linh Chủ. “Tân An mừng rỡ, sau đó giao nhiệm vụ cho Ba Hào, Cung Định: “Đi, các người đi giết đệ đệ của Trương Tông Long, không thể để cho hắn ta tới quấy rầy ta. “Tân An phát hiện trên mặt hai tên sư đệ lộ ra vẻ khó xử. Hắn ta mắt húng nói: “Sao? Không muốn đi sao? “Ba Hào nói: “Tân An sư huynh, đệ đệ Trương Tông

Long cho chúng ta cảm giác nguy hiểm, không dễ đối phó. “Tân An hừ một tiếng: “Cảm giác? Các người trở nên nhát gan như thế từ khi nào vậy? Tuyên sư tử nói, thực lực đệ đệ Trương Tông Long cũng chỉ là Trúc Cơ sơ kỳ, hai người các người cũng là Trúc Cơ sơ kỳ, sợ cái gì? Hai người các người hợp tác, còn sợ đánh không lại hần sao?” “Hay là nói các người sợ Trương Tông Long, nên không dám ra tay với đệ đệ của hần ta? Các người sợ Trương Tông Long, chứ không sợ đại ca ta sao?” Tân An nói xong lời cuối cùng, sắc mặt vô cùng bất mãn, giọng điệu càng thêm bất mãn. Ba Hào, Cung Định liếc nhau, Ba Hào hỏi: “Tân An sư huynh, thực lực của hần thật sự là Trúc Cơ sơ kỳ sao?” Tân An hừ lạnh một tiếng, ném một tấm linh phù vào tay hần ta: “Tự người xem đi. Đây là lời Tuyên sư tử nói, người không tin ta, cũng không tin Tuyên sư tử sao?” Sau khi Ba Hào xem tin tức trên đó, sắc mặt dễ nhìn hơn rất nhiều. “Tân An sư huynh không nên hiểu lầm, chúng ta chỉ muốn xác nhận một phen.” “Ồ trong lòng bọn họ Tuyên sư tử có địa vị rất cao, thông minh tuyệt đỉnh, thần cơ diệu toán. Chuyện nàng phán đoán chưa hề xảy ra sai lầm. Nhìn thấy lời Tuyên sư tử nói trên linh phù, Ba Hào, Cung Định yên lòng. Bọn hần đồng ý nhận nhiệm vụ này.” “Được, chúng ta đi giải quyết hần.” Tân An gật đầu: “Tốt lắm, không cần lo lắng về Trương Tông Long. Không phải Tuyên sư tử đã nói rồi sao? Chúng ta thăm dò bí cảnh xong liền đi, Trương Tông Long sẽ không biết chuyện xảy ra ở đây, cũng không làm gì được chúng ta đâu. Đi đi, chỉ là Trúc Cơ sơ kỳ mà cũng dám kiêu ngạo ở chỗ này, muốn chết!”

Chương 69 - Muội muội ta tên Trương Tiểu Lục

Chương 69: Muội muội ta tên Trương Tiểu Lục

Bên Lữ Thiếu Khanh, Tiêu Y tiếp tục đi theo Lữ Thiếu Khanh. Dọc theo đường đi, cũng coi như là gió êm sóng lặng, không gặp phải nguy hiểm gì. Tiêu Y hiềm khi thả lỏng, thu thập được không ít dược liệu. “Nhị sư huynh, huynh xem, gốc Hỏa Dương Thảo này, cũng sắp hơn một trăm năm rồi... Còn có cái này, Xích Hỏa Quả, thảo dược chính để luyện chế Xích Hỏa Đan cấp 3 đây nha...” “Lữ Thiếu Khanh nói: “Cẩn thận thu thập, không được đung đụng chạm chạm, làm hỏng thì không đáng tiền đâu.” Trong lúc Tiêu Y đang thu thập dược liệu, Ba Hào, Cung Định đã quay lại. Mục đích hai người tới đây lần này rất rõ ràng. “Người thật sự là đệ đệ của Trương Tông Long sao?” “Lữ Thiếu Khanh ngao nghể nói: “Không sai, không thể giả được. Ta là đệ đệ hần ta, Trương Chính, đây là muội muội của hần ta, Trương Tiểu Lục.” Tiêu Y ở bên cạnh cúi đầu, khuôn mặt đỏ bừng, cái tên này thật sự không tiện đối mặt với người khác. Nàng chỉ hận không thể cắm đầu mình vào trong bùn đất. Cái tên này, nàng đã kháng nghị vô số lần, nhưng đều kháng nghị vô hiệu rồi kết thúc. Ba Hào, Cung Định cũng sùng sốt một chút. Sau đó hoài nghi nhìn chằm chằm Tiêu Y. Cái tên này, nghe không giống cái tên mà muội muội Trương Tông Long sẽ đặt. Người nói người bình thường có cái tên này còn tạm chấp nhận được. Lữ Thiếu Khanh không vui, tức giận nói: “Làm sao? Ánh mắt của hai người các ngươi là sao vậy? Là đang chê cười tên muội muội ta quê mùa sao? Hai tên mắt chó coi thường người khác này, nếu còn nhìn nữa, ta sẽ móc mắt chó của hai người các ngươi đấy. Ngay lúc này, mau chóng xin lỗi muội muội ta đi. Rồi mỗi người bồi thường thêm mười vạn linh thạch, ta sẽ tha cho các ngươi.” Quả nhiên cuồng vọng phách lối. Sát ý trong lòng Ba Hào, Cung Định từ từ tăng lên. Hai người vốn có chút mâu thuẫn với mệnh lệnh Tân An muốn bọn họ giết Lữ Thiếu Khanh. Hiện tại trong lòng bọn họ không có một chút mâu thuẫn nào nữa. Hai người đều có sát tâm kiên quyết. Tân An hô to gọi nhỏ đối với chúng ta, đó là

bởi vì hắn ta có chỗ dựa vững chắc. Một đệ đệ của Trương Tông Long như người mà cũng dám dùng thái độ như vậy đối xử với chúng ta? “Muốn chết!” “Cung Định nóng nảy hết lớn một tiếng: “Hôm nay ta sẽ thay ca ca ngươi giáo huấn cái tên không biết giữ mồm giữ miệng là ngươi.” Nói xong, trong tay xuất hiện hai tấm linh phù, rút linh lực vào. Linh phù lập tức tỏa ra ánh sáng. “Đi!” Hai tấm linh phù như tia chớp bay ra, một trái một phải, lao thẳng tới Lữ Thiếu Khanh. Điểm Tinh Phái am hiểu mượn linh phù công kích. Linh phù chính là vũ khí công kích của bọn họ. Linh phù bên trái toàn thân đỏ thẫm, mang theo nhiệt độ nóng rực, không khí cũng vì vậy mà bốc cháy. Mà linh phù bên phải đúng lúc tương phản, toàn thân hàn bạch, mang theo hàn khí lạnh thấu xương, chỗ nó đi qua đều trải lên một tầng sương trắng. Hàn khí lạnh thấu xương dường như có thể làm linh hồn con người đông cứng lại. Tiêu Y đứng bên cạnh Lữ Thiếu Khanh cảm nhận được uy hiếp trí mạng. Cảnh giới đối thủ là Trúc Cơ sơ kỳ, một khi phát động công kích, sẽ không phải là thứ mà tu sĩ Luyện Khí kỳ như nàng có thể chịu đựng được. “Nhị, Nhị sư huynh!” Tiêu Y nhất thời cảm nhận được thân thể lúc thì nóng đến hòa tan, lúc thì lại như gió lạnh thấu xương, nói chuyện cũng khó khăn. Tên đệ tử Điểm Tinh Phái phát động tiến công thấy hai người Lữ Thiếu Khanh đứng tại chỗ bất động, trên mặt nhin không được lộ ra nụ cười lạnh. “Đây chính là tuyệt chiêu đặc ý của ta, Băng Hỏa Lưỡng Trọng Thiên, để xem ngươi ngăn cản như thế nào.” Đồng môn Ba Hào bên cạnh cười ha hả, nói: “Xem ra không cần ta ra tay, sư huynh đủ để giết chết hắn rồi.” Hai người thoải mái nhẹ nhõm, cảm thấy nhiệm vụ lần này có thể dễ dàng hoàn thành. Cung Định có chút tiếc hận nói: “Chỉ tiếc nữ nhân bên cạnh hắn, đáng đáp còn khá xinh đẹp.” Ba Hào đồng ý nói: “Nhưng mà cái tên thì quá quê mùa.” “Cũng đúng, vẫn là nhanh chóng giết chết.” Sau khi nói xong, cổ tay xoay chuyển, linh lực trong cơ thể vận chuyển, chuẩn bị thêm chút sức, nhanh chóng giết chết hai người Lữ Thiếu Khanh. Nhưng mà, đúng lúc này, Lữ Thiếu Khanh ra tay. Không biết từ lúc nào, trong tay Lữ Thiếu Khanh xuất hiện một thanh trường kiếm. Về mặt Lữ Thiếu Khanh lạnh lùng, so với bộ dạng cà lơ phất phơ, bất cần đời lúc này thì như là hai người khác biệt. Trường kiếm vung ra, một tia hàn quang lóe ra, làm con mắt của Ba Hào, Cung Định đau nhói. Chuông báo động trong

lòng hai người vang lên, hai người không hẹn mà cùng quát to một tiếng. “Không tốt!” “Không đợi hai người làm thêm cái gì, linh phù đã lao tới trước mặt Lữ Thiếu Khanh lập tức nổ tung. Linh khí không lồ tiết ra, rơi xuống xung quanh.” “Ầm ầm...” “Xung quanh xảy ra vô số vụ nổ, bụi mù cuồn cuộn, trong nháy mắt bao phủ nơi này. Là do linh phù nổ tung, xảy ra phản phệ. Cung Định cảm giác được sự đau đớn trong cơ thể, “Oa” một tiếng, phum một ngụm máu tươi ra ngoài. Tiếp theo, một vòng hàn quang lao ra từ trong khói đặc, rơi vào trên người sư đệ Ba Hào bên cạnh hắn ta. Ba Hào như bị sét đánh, hai mắt trợn tròn, không có bất kỳ động tĩnh gì... Sương mù của vụ nổ dày đặc bắt đầu tràn ra. Sau khi Cung Định nôn ra hai ngụm máu liền phát hiện sư đệ Ba Hào không bình thường. Ba Hào đã không còn bất kỳ hơi thở gì. Hắn ta hét to một tiếng: “Sư đệ, đệ, đệ không sao chứ?” Không có bất kỳ lời đáp lại nào. Cung Định không tìm được đưa tay chạm vào Ba Hào. Ba Hào bề ngoài không có bất kỳ vấn đề gì khác thường thẳng tắp ngã xuống. Máu tươi từ khắp nơi trên cơ thể của hắn ta chảy ra. Miệng, lỗ mũi, ngay cả mắt cũng vậy, máu tươi chảy ròng ròng. Dáng vẻ vô cùng kinh khủng. Chỉ trong chớp mắt, sư đệ hắn ta đã bị giết chết, cơ quan trong cơ thể bị phá nát, ngay cả hồn phách cũng bị diệt sạch.

Chương 70 - Lên đi, Trương Tiểu Lục

Chương 70: Lên đi, Trương Tiểu Lục
Con người Cung Định đột nhiên co rút, hoảng hốt kêu lên: “Sư đệ!” “Kêu la cái gì, sư đệ người chết rồi, điều này mà người cũng không biết sao?” Trong làn khói dày đặc, giọng Lữ Thiếu Khanh truyền đến, mang theo sự tự đắc nồng đậm: “Không ai có thể sống dưới công kích của Trương Chính ta.” Khói đặc dần dần tán đi, Lữ Thiếu Khanh mang theo Tiêu Y xuất hiện trước mặt Cung Định. Cung Định bị phần kêu to: “Người, người đã làm gì sư đệ ta?” Lữ Thiếu Khanh ngạc nhiên nói: “Chết rồi, người không thấy sao?” “Thật sự cho rằng Trương Chính ta dễ khi dễ sao? Ca ca ta là Trương Tông Long, người cho rằng là đệ đệ của huynh ấy mà không có chút bản lĩnh nào sao?” “Người, người...” Cung Định vừa sợ vừa giận. Nhưng phần lớn là sợ hãi. Hắn ta nhìn sư đệ ngã xuống bên cạnh. Đến bây giờ hắn ta còn chưa biết sư đệ Ba Hào đã chết như thế nào. Đây mới là nguyên nhân khiến hắn ta sợ hãi. Thực lực của đối thủ trước mặt vượt xa sự tưởng tượng của hắn ta. Chắc chắn không phải là Trúc Cơ sơ kỳ. Nếu như là Trúc Cơ sơ kỳ, không thể tùy tiện phá giải tấn công của hắn ta, giết chết sư đệ của hắn ta được. Lữ Thiếu Khanh nói với Tiêu Y: “Đi, giết hắn.” Tiêu Y đứng xem trò vui bên cạnh sừng sờ, sau đó tê cả da đầu. “Sư huynh, huynh, không phải huynh đang nói đùa đấy chứ?” Mặc dù đối phương bị trọng thương nhưng dù sao thực lực cũng là Trúc Cơ sơ kỳ, cường đại hơn nhiều so với một Luyện Khí kỳ như nàng ta. Bảo nàng ta đối phó với Cung Định, vậy không phải muốn nàng ta đi chịu chết sao? Lữ Thiếu Khanh khinh thường nói: “Sợ cái gì?” “Hắn bị trọng thương, thực lực phát huy còn không được một phần mười, như vậy mà muội còn không giải quyết được hắn, vậy thì còn là muội muội của Trương Tông Long cái gì?” “Thân là muội muội của Trương Tông Long thì phải không sợ nguy hiểm, không nhìn thấy khó khăn, phải dũng cảm tiến tới.” “Tuyệt đối không thể lâm trận lùi bước, làm mất mặt huynh trưởng mình.” “Lên đi, Trương Tiểu Lục.” Lữ Thiếu Khanh nói mấy lời hiên ngang lắm liết làm Tiêu Y phát khóc. Muội đâu phải muội muội của tên

kia.Cung Định nghe thấy lời của Lữ Thiều Khanh, trong lòng càng thêm hoảng sợ: “Người định làm gì?”Lữ Thiều Khanh nói với Cung Định: “Rất đơn giản, người với muội muội ta đánh một trận, đánh thắng muội ấy, ta sẽ thả người.”“Đánh không thắng, ta sẽ giết người.”Tiêu Y càng luống cuống, thế này là làm thật à.Cung Định vốn đã tuyệt vọng, nghe thấy lời của Lữ Thiều Khanh thì trong mắt lại dấy lên hi vọng.“Thật, thật sao?”Ánh mắt hắn ta nhìn về phía Tiêu Y.Trong nháy mắt đôi mắt hắn ta đã tràn ngập sát ý.Ngay từ đầu trong mắt hắn ta Tiêu Y là một thiếu nữ đáng đẹp xinh đẹp nhưng có cái tên rất quê mùa.Thậm chí ban nãy lúc tấn công, hắn ta còn cảm thấy hơi tiếc.Giờ, Tiêu Y lại chính là cọng cỏ cứu mạng của hắn ta.Hắn ta nhìn sang Lữ Thiều Khanh: “Lỡ ta không cẩn thận giết chết nàng ấy thì sao?”Lữ Thiều Khanh nói: “Giết muội ấy càng tốt, ta cũng hơi ghét kẻ vương vãi này.”“Giết chết muội ấy chỉ trách muội ấy tài nghệ không bằng người, phế vật thì không xứng làm muội muội của Trương Tòng Long.”Tiêu Y thật sự rất muốn khóc.Hắn đang ngại mình chết không đủ nhanh hay sao còn muốn đào hố chôn mình?Tiêu Y nhìn Nhị sư huynh của mình, hi vọng Nhị sư huynh đang đùa với mình.Dù sao trong mười câu nói của Nhị sư huynh thì cũng chẳng mấy câu là Nhị sư huynh thật sự có thể làm ra loại chuyện thế này.Tuy nhiên nàng ta nhìn thấy biểu cảm của Nhị sư huynh rất nghiêm túc.Lữ Thiều Khanh dùng ngữ khí không thể nghi ngờ nói với nàng ta: “Đi đi, dùng sở học cả đời của muội để xử lý hắn.”“Nhị sư huynh, huynh nói thật sao?”Tiêu Y khiếp đảm e sợ hỏi.Lữ Thiều Khanh xụ mặt: “Muội thấy ta giống đùa giỡn hay sao?”Sau khi nói xong, Lữ Thiều Khanh nhẹ nhàng lui ra, nhường lại chỗ cho hai người.Lữ Thiều Khanh nhảy lên trên một cây khô, ở trên cao nhìn xuống.“Bắt đầu đi!”Cung Định lộ vẻ dữ tợn: “Nếu vậy đừng trách ta không khách khí.”Mặc dù hắn ta bị Linh phù phản phệ, bị trọng thương, linh lực trong cơ thể vận chuyển đứt quãng, không thông suốt, thực lực còn chưa được một nửa bình thường.Nhưng hắn ta thấy, đối phó với tu sĩ Luyện Khí cảnh như Tiêu Y thì vẫn thừa sức.Tục ngữ nói, lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa béo.Sát ý trong lòng Cung Định tăng vọt, hắn ta phải dùng hành động để nói cho kẻ địch trước mặt biết. Cho dù hắn ta bị thương cũng không phải người mà loại Luyện Khí cảnh như Tiêu Y có thể đối phó được.“Giết!”Cung Định hét lớn một

tiếng. Trong tay hắn ta xuất hiện một tờ linh phù. Sau khi hắn ta miễn cưỡng rót linh lực vào, Linh phù bùng nổ ánh sáng. Tiêu Y cực kỳ cảnh giác. Nhưng nàng ta phát hiện Linh phù trong tay Cung Định không khởi xướng tấn công nàng ta mà tạo ra một tấm chắn trước người hắn ta. Giọng Lữ Thiếu Khanh truyền tới. “Muội ngốc à, còn không nhân cơ hội công kích?” “Đục mặt ra xem kịch à?” Tiêu Y hơi đỏ mặt, vội vàng tiến lên tấn công. Trường kiếm trong tay hội tụ linh lực đâm thẳng về phía Cung Định. Mọi việc đều thuận lợi, trường kiếm mang theo phong mang vô cùng đâm vào tấm chắn trước mặt Cung Định, phát ra một âm thanh thanh thúy. Nhưng nó như đâm vào thiết giáp, không thể nào tiến lên nửa phần. Cung Định cười lạnh: “Ngây thơ, người cho rằng như vậy là có thể làm ta bị thương sao?” Sau đó hắn ta lại vung ra một tờ Linh phù. Một quả hỏa cầu cực lớn đánh về phía Tiêu Y. Hỏa cầu cuộn cuộn, sóng nhiệt mãnh liệt nhào tới trước mặt. Màu xanh xung quanh vất vả lắm mới xuất hiện dưới cỗ sóng nhiệt này đã trong nháy mắt khô héo. Tiêu Y vội vàng lui ra sau. Đồng thời nàng ta giơ trường kiếm lên, chém mạnh về phía hỏa cầu đang hung hăng lao tới.

Chương 71 - Kiếm, kiếm ý?

Chương 71: Kiếm, kiếm ý? Cường độ vô chạm to lớn khiến sắc mặt Tiêu Y trắng bệch, máu tươi xông lên cổ họng. Mặc dù Cung Định bị thương nhưng cuối cùng thì vẫn cao hơn Tiêu Y một cảnh giới. Tiêu Y không thể dễ dàng ứng phó trước công kích của Cung Định. Hỏa cầu bị đỡ sang bên cạnh, đập mạnh xuống đất, phát ra tiếng nổ kịch liệt khiến mặt đất nổ ra một cái hố lớn. Nhiệt độ kinh khủng khiến tảng đá xung quanh hóa bùn đất, trở thành dung nham. Tiêu Y thở hổn hển không ngừng. Vừa rồi để ngăn cản tấn công của Cung Định, linh lực trong cơ thể nàng ta đã tiêu hao hơn phân nửa. Nếu bị tấn công thêm lần nữa, chưa chắc nàng ta đã có thể ngăn cản được. Tuy nhiên đúng lúc này, Tiêu Y nghe thấy một mùi khét. Nàng ta đưa tay sờ vào sau tóc của mình. Tiêu Y hét lên một tiếng. “A!” “Tóc của ta!” “Người đi chết đi.” Mắt Tiêu Y đỏ lên, nổi trận lôi đình, trường kiếm tỏa ra ánh sáng. Thanh Bình Kiếm quyết. Sau đó là từng trận ba động khiến người ta sợ hãi. Mặc dù nhu hòa nhưng lại khiến người ta có cảm giác hít thở không thông. Nụ cười trên gương mặt Cung Định ngưng kết. Hắn ta cũng thét lên chói tai. “Kiếm, kiếm ý?” “Dưới kiếm ý kinh khủng, tâm chấn mà Cung Định vẫn hãnh diện yếu ớt như đậu hũ.” “Phụt!” Cung Định phun ra một ngụm máu tươi, không nói hai lời, xoay người bỏ chạy... Cung Định hoảng hốt bỏ chạy, biểu hiện của Tiêu Y đã thật sự dọa唬hắn ta. Một nha đầu cảnh giới Luyện Khí kỳ mà lĩnh ngộ được kiếm ý. Đây là thiên phú cỡ nào? Kinh khủng cỡ nào? Hắn ta đúng là thực lực Trúc Cơ kỳ, nếu Tiêu Y không có kiếm ý, ngay cả tâm chấn hắn ta bày ra cũng sẽ không phá nổi. Hắn ta sẽ đứng ở thế bất bại. Nhưng Tiêu Y có được kiếm ý lại có thể uy hiếp được hắn ta. Nhìn thấy Tiêu Y có được kiếm ý có thể phá vỡ tâm chấn bảo hộ của hắn ta một cách dễ dàng, Cung Định đã đánh mất đầu chí. Hắn ta đã không còn tự tin có thể đánh thắng được Tiêu Y. Đó là chưa nhắc đến bên cạnh nàng ta còn có thêm Lữ Thiếu Khanh, hắn ta không thể nhìn thấu. Giờ hắn ta mà còn không trốn, hắn ta sẽ phải theo gót sư đệ mất. Lữ Thiếu Khanh không hề ngăn cản, hắn đứng trên cây, nhìn Cung Định dấn

Linh phù chật vật chạy trốn, thoáng nhìn qua Tiểu Hồng. “Đi theo hần!” Tiểu Hồng gật đầu, quạt cánh bay theo. Lữ Thiếu Khanh đi vào bên cạnh Tiêu Y. Tiêu Y sờ mái tóc của mình, đau lòng không thôi. Nàng ta cầm gương nhìn xung quanh, nước mắt lưng tròng. “Ghê tởm, ghê tởm!” Tiêu Y cắn răng mắng to: “Thật sự là một tên ghê tởm, dám đốt tóc ta thành ra thế này.” Trên thực tế, sóng nhiệt chỉ đụng vào một chòm tóc, tóc bị tổn hại cũng không nhiều, chỉ cần sửa sang một chút thì cũng không thể nhận ra. Ngược lại, mấy chấm đỏ đỏ trên tay nàng ban nãy mới là bị thương. Cộng thêm trong cơ thể dù ít dù nhiều cũng chịu chút ảnh hưởng, bị chút nội thương. Nhưng Tiêu Y không hề để ý đến chút thương thế ấy của mình. Với một nữ nhân mà nói, tóc cũng là một trong những thứ quan trọng nhất. Lữ Thiếu Khanh đi đến bên cạnh nàng ta, không quan tâm đến sự đau lòng của Tiêu Y, nói: “Bây giờ mới đốt chút tóc trên đầu muội, lần sau mà không cẩn thận, còn chủ quan như vậy thì đầu muội sẽ bị đốt trọc cho coi.” Tiêu Y bĩu môi, vô cùng bất mãn: “Nhị sư huynh, rõ ràng huynh có thể giết hần tại sao còn muốn ta xuất thủ?” Lữ Thiếu Khanh dạy dỗ: “Đây là mài giũa, muội tưởng ta rảnh rỗi quá hả?” “Trận chiến ban nãy, muội phạm bao nhiêu sai lầm hả?” “Một kẻ địch bị thương mà muội còn chẳng giải quyết được, nếu gặp kẻ địch không bị thương thì sao?” Tiêu Y bị mắng trong lòng rất ảm ức: “Hần ta là Trúc Cơ kỳ, ta mới Luyện Khí kỳ, sao mà đánh được?” Lữ Thiếu Khanh khẽ nói: “Thực lực mạnh hơn muội thì muội sẽ không đánh sao?” “Đợi lúc gặp kẻ địch, muội đi mà nói với hần, ôi, thực lực của người mạnh hơn ta nên ta không đánh nữa xem có được không?” “Câu này muội về mà nói với Đại sư huynh của muội.” Tiêu Y bĩu môi, lầm bầm nói: “Chẳng phải tại vì muội chưa kịp chuẩn bị kỹ càng sao?” Lữ Thiếu Khanh mắng: “Không phục đúng không?” “Muội chờ đi, sau khi quay về muội đi theo Đại sư huynh, xem thử Đại sư huynh thu thập muội như thế nào.” Sắc mặt Tiêu Y tái nhợt. Nàng ta vội vàng kéo áo Lữ Thiếu Khanh, cười nói: “Nhị sư huynh, huynh đừng như vậy mà, đừng giận mà.” “Ban nãy không phải muội chỉ đùa với huynh thôi sao?” “Muội thấy đi theo Nhị sư huynh vẫn hơn, Nhị sư huynh biết thương xót người khác nhất.” Đại sư huynh sẽ không nuông chiều nàng ta, chỉ biết nghiêm khắc với nàng ta. Đi theo Đại sư huynh, nói không chừng đến thời gian ngủ cũng chẳng có. Đi theo Nhị sư

huynh vẫn tốt hơn, tuy đôi lúc Nhị sư huynh hơi đê tiện nhưng chí ít vẫn còn thời gian để thở. Lữ Thiếu Khanh cười ha ha, nhìn thấu những tính toán nhỏ nhặt của Tiêu Y: “Muội tưởng nịnh bợ vậy là được à? Ta không nói đùa với muội, mang theo thứ vướng víu như muội, ta còn không thể nhớ được lần trước ngủ nướng là lúc nào nữa rồi.” Tiêu Y ảm ức, nước mắt rung rung: “Nhị sư huynh, huynh không cần muội nữa sao?” Lữ Thiếu Khanh nói: “Đúng vậy, giờ ta muốn đá muội bay trở về Thiên Ngự Phong luôn, thích đi với ai thì đi.” Tiêu Y tiếp tục ra vẻ dễ thương, kéo áo Lữ Thiếu Khanh, chớp chớp đôi mắt to, nũng nịu: “Nhị sư huynh, muội sai rồi, muội sai thật rồi.” “Không phải chỉ là tên kia sao? Muội cam đoan với huynh nhất định sẽ giết hắn.” Tiêu Y đằng đằng sát khí. Dám đốt tóc của nàng ta, giờ còn làm nhị sư huynh ghét bỏ nàng ta nữa. Nhất định phải giết hắn ta. Lữ Thiếu Khanh nói: “Đây là muội nói đấy nhé!” Tiêu Y nghiêm túc gật đầu: “Đương nhiên, muội sẽ tự tay giết chết hắn.” Lữ Thiếu Khanh hỏi: “Muội có biết hắn đi đâu rồi không?” Tiêu Y nghẹn lời, nàng ta thoáng nhìn sang hướng Cung Định biến mất, nhất thời buồn rầu. Trong một thời gian ngắn ngủi, không biết Cung Định đã sớm trốn đi nơi nào rồi. Muốn tìm được hắn ta, nói nghe dễ dàng quá?

Chương 72 - Lĩnh chủ thuộc tính Hỏa

Chương 72: Lĩnh chủ thuộc tính Hỏa
Ngay vào thời khắc Tiêu Y đang khó xử, Lữ Thiếu Khanh nói: “Đi thôi.” Tiêu Y vội vàng đuổi theo: “Nhị sư huynh, huynh biết hắn đi đâu à?” Lữ Thiếu Khanh nói: “Phí lời, nếu ngay cả điểm này còn không làm được thì sao làm Nhị sư huynh của muội?” Tiêu Y không phải đồ ngốc, ngược lại nàng ta cũng rất thông minh. Nàng ta thấy Lữ Thiếu Khanh đuổi thẳng một đường không hề dừng lại thì liền liên tưởng đến tiểu Hồng không thấy bóng dáng đâu. Tiêu Y hiểu ra, nói: “Nhị sư huynh, hóa ra huynh bảo tiểu Hồng đuổi theo rồi?” Lữ Thiếu Khanh ghét bỏ: “Giờ mới phát hiện ra à? Ta còn tưởng muội sẽ nhanh chóng phát hiện ra chứ, khả năng quan sát của muội đúng là bỏ đi.” Tiêu Y vừa đi theo vừa lo lắng hỏi: “Nhị sư huynh, Điểm Tinh Phái không phải chỉ có hai người bọn hắn vào đây.” “Đuổi theo hắn, nói không chừng sẽ đụng phải nhóm của bọn hắn đấy?” Lữ Thiếu Khanh nói: “Không phải là không chừng, mà là chắc chắn sẽ.” “Ồ?” Tiêu Y lo lắng: “Hai người chúng ta đi theo, có thể bị nguy hiểm không?” “Có chứ. Muội sợ rồi?” Tiêu Y lắc đầu: “Có Nhị sư huynh ở đây, muội không sợ.” Lữ Thiếu Khanh mỉm cười, không nói thêm gì. Tốc độ hai người không nhanh lắm, tốc độ của Cung Định bị thương cũng không tính là nhanh. Hai người nhanh chóng đuổi theo được Cung Định. Tiêu Y muốn lao ra làm thịt Cung Định thì bị Lữ Thiếu Khanh cản lại. Tiêu Y khó hiểu. “Nhị sư huynh, để hắn tìm được người của hắn sẽ bất lợi cho chúng ta.” Lữ Thiếu Khanh khoát tay, nói: “Cứ đi theo, xem thử một lát tính sau.” Tiêu Y càng thêm khó hiểu. Dựa theo hiểu biết của nàng ta về Lữ Thiếu Khanh, hẳn Lữ Thiếu Khanh vội chạy đến để làm thịt Cung Định. Theo cách nói của hắn là để giảm bớt phiền phức. Để Cung Định tìm được nhóm của mình thì sẽ chỉ rước lấy phiền toái lớn hơn. Nhưng Lữ Thiếu Khanh không làm như vậy nên Tiêu Y càng thêm khó hiểu, không rõ Lữ Thiếu Khanh định làm trò gì. Nàng ta cũng chỉ có thể đi theo Lữ Thiếu Khanh đi phía sau theo dõi từ xa. Trên đường chạy trốn Cung Định vẫn luôn dùng Linh phù gia tốc, sợ Lữ Thiếu Khanh sau lưng sẽ đuổi kịp. Khoảng chừng hai

ngày sau, cuối cùng Cung Định cũng tìm được nhóm Tân An.Lữ Thiếu Khanh và Tiêu Y cũng đi theo đến đó.Hai người núp ở phía xa, nhìn đám người Điem Tinh Phái cách đó vài dặm đang vây công một con yêu thú.Yêu thú là một con báo.Toàn thân nó có màu đỏ rực, bên ngoài phủ đầy lân giáp giống như phủ thiết giáp lên người, đao thương bất nhập.Hình thể của nó lớn như một con trâu, cao lớn uy vũ, hàm răng sắc bén lấp lóe hàn quang.Tứ chi mạnh mẽ hữu lực, tốc độ như gió, móng vuốt sắc bén có thể cào nứt đá xuyên vàng.“Nhị sư huynh, đó là cái gì?”Về mặt Lữ Thiếu Khanh cổ quái, nói: “Nếu như đoán không nhầm thì có lẽ nó là linh chủ thuộc tính Hỏa của khu vực này,...”Tiêu Y nhìn con yêu thú yêu khí ngập trời, dù cách thật xa vẫn cảm nhận được cảm giác áp bức mạnh mẽ từ kia.Trong lòng nàng thầm run sợ hỏi Lữ Thiếu Khanh: “Nhị sư huynh, đây là yêu thú gì?”Lữ Thiếu Khanh nói: “Đây là Xích Viêm Lân Báo, nhìn thấy lớp lân giáp trên người nó chưa?”“Lực phòng ngự kinh người, đao thương bất nhập.”“Cũng chính là nguyên liệu tốt để làm Linh giáp, đáng giá không ít tiền đâu.”Tiêu Y gật gật đầu, nàng ta cũng đã nhìn thấy.Đệ tử Điem Tinh Phái vây quanh Xích Viêm Lân Báo không ngừng phát động tấn công.Linh phù trong tay vung ra hết tờ này đến tờ khác, vô số hỏa cầu, phong nhận, băng thứ phô thiên cái địa rơi lên người nó. Nhưng chúng chẳng những không làm gì được Xích Viêm Lân Báo mà còn khơi dậy hung tính của nó.Nó phần nộ gào thét, xuyên tới xuyên lui giữa đám người.Đệ tử Điem Tinh Phái không cản được, chật vật rút lui ra sau.Trên mặt đất đã có ba cỗ thi thể.Lực phòng ngự của Xích Viêm Lân Báo quá mạnh, vây công của nhóm người Điem Tinh Phái không làm gì được nó.Việc sử dụng linh phù quá độ khiến công kích của đệ tử Điem Tinh Phái càng ngày càng yếu.Còn công kích của Xích Viêm Lân Báo càng ngày càng mạnh.Ngay lúc Lữ Thiếu Khanh và Tiêu Y chạy tới không lâu, lại một đệ tử Điem Tinh Phái bị móng vuốt của Xích Viêm Lân Báo chụp trúng.Một tiếng kêu thảm vang lên, máu tươi bắn ra, mất mạng ngay tại chỗ.“Lợi... lợi hại quá.”Tiêu Y nhìn thấy đệ tử của Điem Tinh Phái không thể chống được Xích Viêm Lân Báo dù chỉ một chút liên tặc lưới, trên mặt lộ vẻ kinh hãi.Lữ Thiếu Khanh bĩu môi: “Một đám ngốc, thực lực của Xích Viêm Lân Báo đã là Kết Đan trung kỳ, chỉ đột phá một cảnh giới nữa sẽ là Kết Đan hậu kỳ.”“Sức

chiến đấu yêu thú phát huy có thể so được với thực lực của tu sĩ Kết Đan hậu kỳ nhân loại.”“Đám ngốc này thực lực chỉ mới Trúc Cơ kỳ mà cũng dám trêu vào nó.”“Đúng là lão thọ tinh ăn thạch tín.”Tiêu Y hỏi: “Nhị sư huynh nói vậy là có ý gì?”“Sợ sống lâu quá, muội mù chữ à, ngay cả mấy câu này cũng không biết sao?”Tiêu Y kháng nghị: “Ta không phải mù chữ, ta chỉ không thích đọc sách thôi.”“Đây chính là biểu hiện của mù chữ...”Trong lúc Lữ Thiếu Khanh và Tiêu Y đấu võ mồm, ở phía xa lại có một đệ tử Điểm Tinh Phái bị cho vào miệng Xích Viêm Lân Báo.Xích Viêm Lân Báo cắn một cái lên lưng đệ tử Điểm Tinh Phái, tên đệ tử Điểm Tinh Phái kia hét lên thảm thiết.“Tân sư huynh, cứu, cứu ta...”Xích Viêm Lân Báo không hề cho người khác cơ hội cứu viện, trên miệng phát lực.Soạt soạt!Một âm thanh thanh thúy vang lên, đệ tử Điểm Tinh Phái này bị cắn một mảng lớn.Xương cốt, huyết nhục hỗn tạp với nhau, Xích Viêm Lân Báo nuốt ực xuống.“A... Cứu, cứu...”Đệ tử Điểm Tinh Phái kêu lên hai tiếng thảm thiết rồi tắt thở.Màn này dọa những người còn lại sợ hãi.Bọn hắn lần lượt ngưng tấn công, lui ra sau, nói rộng khoảng cách với Xích Viêm Lân Báo.

Chương 73 - Xích Viêm Lân Báo

Chương 73: Xích Viêm Lân Báo
Cung Định vừa chạy tới đây, sau khi nhìn thấy cảnh này, hắn ta lặng lẽ rút lui ra sau. Hiện tại hắn ta đang trọng thương, thực lực không còn đến một phần mười, lỡ như bị đề mắt đến có muốn trốn cũng không trốn thoát. Trên mặt đất đã có năm cỗ thi thể nằm đầy, đệ tử Diễm Tinh Phái cũng chỉ còn lại bảy người. Tân An nhìn Xích Viêm Lân Báo gầm gừ, giận tới mức cắn răng. “Súc sinh chết tiệt.” “Hắn ta vừa phát hiện ra lĩnh chủ khu vực thuộc tính Hỏa thì liền tràn ngập tự tin mang người đến vây quét. Hắn ta chưa từng nghĩ thực lực của Xích Viêm Lân Báo mạnh như vậy, lợi hại hơn so với tưởng tượng của hắn ta rất nhiều. Mặc dù nó là Kết Đan trung kỳ, nhưng thực lực có thể so với tu sĩ Kết Đan hậu kỳ của nhân loại. Bọn hắn hơn mười người vây công, chẳng những không làm gì được Xích Viêm Lân Báo mà ngược lại còn khiến nó Báo không ngừng đả thương người của bọn hắn. Tồn thất hơn phân nửa. Xích Viêm Lân Báo là yêu thú, đã có linh trí. Sau khi nó phát hiện thực lực của kẻ địch trước mặt chỉ như rau cải thì không ngừng khởi xướng tấn công. Nó lè lưỡi, liếm liếm vết máu trên khóe miệng, hồi tưởng lại mùi vị ban nãy. Huyết nhục nhân loại, đây là lần đầu tiên nó được nếm. Thật là ngon. Xích Viêm Lân Báo nhìn đám đệ tử Diễm Tinh Phái trước mặt, đôi mắt đỏ rực. “Đáng chết, súc sinh này coi chúng ta là con mồi rồi.” “Giết nó!” “Tân An giận dữ, một lần nữa hạ lệnh: “Tung hết Linh phù mạnh nhất của các người ra, liều mạng với nó.” “Nếu như không giết được nó, nhất định chúng ta sẽ phải chết.” Nghe thấy lời của Tân An, các đệ tử Diễm Tinh Phái khác chỉ có thể một lần nữa khởi xướng tấn công. Từng tấm Linh phù sáng lên, một một lần nữa khởi xướng tấn công Xích Viêm Lân Báo. “Để ta cầm chân nó!” Một đệ tử Diễm Tinh Phái hét lớn, Linh phù màu vàng trong tay vung ra, lăn lộn trên mặt đất, biến thành hai bàn tay to chụp lấy Xích Viêm Lân Báo. “Công kích con mắt của nó!” “Đó là nhược điểm của nó... .” “Có người hét lớn, Linh phù trong tay bay ra tạo thành phong nhận lao thẳng vào mắt Xích Viêm Lân Báo. Những người khác ai nấy đều tung ra công kích thế mạnh

của mình. Xích Viêm Lân Báo một lần nữa rơi vào vây công của đám người này. Lân này dường như Xích Viêm Lân Báo hơi không cản được, dưới công kích đông đảo, nó không ngừng lui ra sau. Về mặt Tân An đã tốt hơn nhiều. Hắn ta cười lạnh: “Súc sinh, ngươi lợi hại hơn nữa thì cũng không đánh lại chúng ta.” Sau đó, Tân An chú ý đến Cung Định. “Sao đệ trở về đây? Còn bị thương nữa.” “Ba Hào đâu?” Trên mặt Cung Định lộ vẻ thê lương, kêu thảm, nói: “Tân An sư huynh, đệ đệ của Trương Tông Long không phải Trúc Cơ sơ kỳ hẳn có thể là Kết Đan kỳ.” “Thực lực của hắn ta và Ba Hào không chênh lệch nhiều, Ba Hào bị Lữ Thiếu Khanh miểu sát bằng một chiêu, còn đánh hắn trọng thương để cho người ta bồi luyện. Từ đó có thể thấy thực lực của Lữ Thiếu Khanh rất đáng sợ, hơn nữa Lữ Thiếu Khanh vẫn luôn che giấu thực lực. Lúc ra tay, ba động linh lực vô cùng mịt mờ, Cung Định không cách nào xác định được rốt cuộc Lữ Thiếu Khanh mạnh bao nhiêu, thực lực thật sự như thế nào. Bởi vậy, hắn ta có thể khoa trương bao nhiêu liền khoa trương bấy nhiêu. Một chiêu có thể khiến hai người bọn hắn một chết một bị thương, không phải thực lực Kết Đan kỳ sẽ không thể làm được.” “Kết Đan kỳ?” Tân An sững ra, sau đó mặt mũi tràn đầy nghi ngờ kêu lên: “Không thể nào, sao có thể như thế chứ?” “Tuyên sư tỷ cũng đã nói, nếu quả là thật thì thực lực đệ đệ Trương Tông Long tối đa chỉ là Trúc Cơ kỳ sơ kỳ, sao có thể là Kết Đan kỳ được?” “Nếu đệ đệ Trương Tông Long cũng là Kết Đan kỳ, Quy Nguyên Các đã trắng trợn tuyên dương lâu rồi.” Trương Tông Long được vinh danh là người đứng thứ hai trong thế hệ trẻ Tề Châu, uy danh lan xa, người đứng bên cạnh hắn ta sớm đã bị thăm dò rõ ràng. Tình báo về người nhà, đồng môn, bằng hữu của hắn ta đều bị người ta tìm hiểu rõ, không có gì là bí mật cả. Cung Định cười lên một tiếng bi thương, lộ ra vẻ sợ hãi nói: “Tân An sư huynh, sao ta dám lừa gạt huynh.” “Hắn thật sự là Kết Đan kỳ.” “Ta vừa ra tay đã trọng thương, Ba Hào sư đệ chưa kịp ra tay đã bị giết.” “Nếu không phải ta may mắn trốn thoát thì đã không trở về được nữa rồi.” “Hơn nữa...” Hắn ta nhớ đến tiêu nha đầu Tiêu Y còn lĩnh ngộ được kiếm ý thì càng thêm sợ hãi. Rõ ràng chỉ là một nha đầu Luyện Khí kỳ mà lĩnh ngộ được kiếm ý rất nhiều người cả một đời đều không lĩnh ngộ được. Đây là thiên phú kinh khủng bậc nào. “Hơn nữa cái gì?” Tân An rất ghét bỏ: “Nhìn bộ dạng đệ thể này còn chút dáng vẻ của đệ tử Điểm

Tinh Phái sao?”“Từ lúc nào đệ tử Điểm Tinh Phái lại nhát gan như vậy?”Cung Định nuốt nước miếng một cái, nói: “Tân An sư huynh, đi theo đệ đệ Trương Tông Long còn có một tiểu nha đầu, Luyện Khí kỳ...”Tân An càng thêm khinh thường: “Luyện Khí kỳ đệ cũng sợ?”“Không phải, nàng, nàng lĩnh ngộ kiếm ý.”“Cái gì?”Tân An ngây dại, trên mặt lộ vẻ chấn động.Rất nhanh, hắn ta nghi ngờ nhìn chằm chằm Cung Định: “Đệ nói thật chứ?”“Một tiểu nha đầu Luyện Khí kỳ lĩnh ngộ được kiếm ý?”“Không phải đệ lâm trận bỏ trốn nên cố ý nói vậy đấy chứ?”Cung Định giơ tay lên: “Tân An sư huynh, ta thề bằng đạo tâm của ta, ta tuyệt đối không nói sai, đây là sự thực.”“Ta bày ra phòng hộ tráo nhị phẩm nhưng mà bị nàng ta một kiếm phá vỡ.”Về mặt Tân An âm tình bất định, ánh mắt dần dần hung hăng.“Bọn hắn đâu?”Cung Định nói: “Có lẽ ở phía sau, không đuổi theo kịp.”“Tân An sư huynh, huynh, huynh định ra tay sao?”Tân An gật đầu: “Đắc tội Điểm Tinh Phái chúng ta, phải chết.”

Chương 74 - Linh phù của ta mà ngươi cũng dám dùng?

Chương 74: Linh phù của ta mà ngươi cũng dám dùng? Trong lòng Tân An đã sinh ra một sự đổ kỵ, sát ý càng trở nên kiên định. Luyện Khí kỳ lĩnh ngộ kiếm ý, thiên phú kinh khủng như vậy nhất định phải bóp chết hạt giống từ trong trứng nước. “Nhưng, đệ đệ Trương Tông Long có thực lực Kim Đan kỳ.” Cung Định nhớ đến thực lực khủng bố của Lữ Thiếu Khanh vô cùng sợ hãi. Tân An cười lạnh: “Kim Đan kỳ thì đã sao? Ta cũng có thể giết chết được.” Cung Định yên tâm, hẳn ta biết sau lưng Tân An là ai. “Quá tốt rồi, Tân An sư huynh ra tay, bọn hắn chết chắc.” Tân An không nhận, ánh mắt của hắn ta chuyển sang trận chiến giữa sân còn đang chiến đấu. “Giờ, thu thập con súc sinh này trước rồi tính sau.” Cung Định biết Tân An muốn ra tay thì trong lòng yên tâm, dần dần tỉnh táo lại. Hắn ta cười nói: “Có nhiều người vây công thế này, nó chết chắc rồi.” Nhưng mà Cung Định vừa mới nói xong, giữa sân đột biến. Xích Viêm Lân Báo bị vây công đột nhiên gào lên một tiếng. Cơ thể chấn động, nó dễ dàng thoát ra khỏi trời buộc. Nó thậm chí còn không trốn tránh phong nhận, bằng thứ đang công kích nó. Nó chỉ cần nhắm mắt lại, những công kích này rơi lên người nó chỉ đủ gây ngứa cho nó, không tạo ra bất kỳ thương tổn gì cho nó. “Đáng chết, mới vừa rồi nó chỉ tiêu hao thực lực của chúng ta, mau lui lại... .” “Rừ!” Xích Viêm Lân Báo một lần nữa khởi xướng tấn công, thân thể như thiểm điện xuyên thẳng qua, trong công kích trùng điệp giết tới trước mặt một đệ tử Điểm Tinh Phái. Đôi mắt đỏ lộ tia tàn nhẫn, giờ lợi trào lên vô mạnh xuống. Trảo này như đại lực thần chưởng, trong ánh mắt của tên đệ tử Điểm Tinh Phái này đầy sự hoảng sợ, phòng ngự hắn ta bố trí choang một tiếng, vỡ vụn thành nhiều mảnh như pha lê. “A!” Lại một đệ tử Điểm Tinh Phái ngã xuống. “Àm âm!” “Nghiệt súc!” Tân An hét lớn một tiếng, vung vài tờ Linh phù ra. Mấy đạo lôi điện rơi lên đầu Xích Viêm Lân Báo, tuy không hề làm nó có chút Thương tổn gì nhưng đã khiến nó bị đau. Tiếp theo, ánh mắt Xích Viêm Lân Báo rơi lên người Tân An. Lôi điện vừa rồi khiến nó cảm nhận được Tân

An là người có thực lực mạnh nhất trong đám người, cũng là uy hiếp lớn nhất đối với nó. Nó có linh trí dĩ nhiên sẽ coi Tân An là mục tiêu hàng đầu. Tân An nhìn thấy Xích Viêm Lân Báo để mắt tới mình liền sợ đến mức hồn phi phách tán. Trong thời điểm này, hắn ta cũng không dám che giấu nữa. Bạch quang lóe lên, trong tay hắn ta xuất hiện một tờ Linh phù. Đây là một Linh phù màu tím. Bên trên tràn ngập khói màu tử sắc trôi lơ lửng, nếu nhìn kỹ còn có thể thấy bên trên nhấp nháy thiểm điện màu tím. Đạo Linh phù này vừa xuất hiện, trong không khí lập tức tràn ra một cỗ uy áp cường đại. Lữ Thiếu Khanh và Tiêu Y ở cách xa vài dặm cũng cảm nhận được một cỗ áp lực nặng trĩu. Loại áp lực này giống như trên trời muốn ép xuống. Tiêu Y cảm nhận được sự khó chịu, buồn bực trong lòng, nàng ta nói: “Nhị, Nhị sư huynh, đây, đây là cái gì?” Lữ Thiếu Khanh cắn răng nói: “Linh phù, ít nhất là Linh phù tứ phẩm, Linh phù do đại năng Nguyên Anh tự tay chế tác.” “Uy lực tương đương với một kích của Nguyên Anh kỳ.” Lữ Thiếu Khanh nhìn thấy suýt nữa thì chảy nước bọt. Linh phù tứ phẩm, cầm đi bán, chỉ ít cũng được mấy vạn linh thạch. “Mọi nó, ngươi lấy ra, có phải định dùng không vậy?” “Đừng mà, cái tên này, đừng làm càn.” “Ngươi chỉ là con gà công nghiệp Trúc Cơ kỳ, dùng cũng không thể phát huy toàn bộ uy lực được. Đừng lãng phí.” “Ngươi chết thì đi chết đi, nhưng ngươi đừng dùng đồ của ta.” Tiêu Y đứng bên cạnh cạ lời. Nàng ta biết Nhị sư huynh muốn làm gì rồi. Hắn muốn cướp bóc đám người Điểm Tinh Phái. Rõ ràng Tân An không nghe thấy lời Lữ Thiếu Khanh nói. Xích Viêm Lân Báo đã để mắt tới hắn ta, nổi giận gầm lên một tiếng, đánh về phía hắn ta. Cái mạng nhỏ đang bị uy hiếp. Tân An không còn tâm trạng để tiếc Linh phù của mình nữa. Tân An gầm thét: “Muốn chết à!” “Đi chết đi cho ta.” “Hắn ta rót linh lực vào Linh phù trên tay. Trên Linh phù lóe lên tử quang, sau đó giống như đã có sinh mệnh, bay lên giữa không trung. Thiên địa biến sắc, không trung nhanh chóng hội tụ mây mù tử sắc, sấm rền cuộn cuộn. Một cỗ uy thế kinh khủng tràn ngập. Xích Viêm Lân Báo cảm nhận được uy hiếp mãnh liệt, nó dùng công kích, ngẩng đầu nhìn Linh phù trên trời. Linh phù đã biến mất trong mây mù. Trong mây mù, quang mang mờ hồ lóe lên khiến Xích Viêm Lân Báo cảm nhận được uy hiếp nghiêm trọng hơn. Nó không chần chờ, hé miệng hướng về phía tử vân trên trời. Một quả hỏa cầu từ trong miệng

phun ra, khí thể kinh người. Hỏa cầu bay thẳng lên tử vân trên trời. Xích Viêm Lân Báo phun xong hỏa cầu thì tinh thần uể oải, giống như tiêu hao rất nhiều năng lượng của nó. Vào lúc này, trên bầu trời bỗng nhiên vang lên một tiếng vang thật lớn. “Ầm ầm!” Trong tử vân đánh xuống một đạo thiểm điện, phóng ra quang mang chói mắt, chiếu sáng cả bầu trời. Thiểm điện như thần long gào thét, mag theo sức mạnh lôi đình vô tận, rơi về phía Xích Viêm Lân Báo. Xích Viêm Lân Báo tiêu hao năng lực cực lớn phun ra hỏa cầu nhưng trước mặt lôi long lại không hề có chút tác dụng nào, nó lập tức tiêu tán không chút tiếng động trong lôi điện. Thiểm điện to lớn rơi xuống, khi rơi, một cỗ uy áp cường đại hơn khuếch tán ra. Tất cả các sinh vật sống trong khu vực này đều run lẩy bẩy. Giống như thiên thần giáng lâm. Vạn vật thể gian quỳ lạy. Mấy đệ tử Điểm Tinh Phái đều nằm rạp trên mặt đất, trên mặt đều lộ ra vẻ cuồng nhiệt. “Tử Điện trường lão!” Đây là trưởng lão Điểm Tinh Phái. Tân An hưng phấn: “Haha...” Trên mặt hắn ta lộ vẻ kích động, cơ thể kích động đến mức run rẩy, cả người cực kỳ hưng phấn. Tân An nhìn Xích Viêm Lân Báo đã bị đè nằm yên không động đậy trên mặt đất, ánh mắt lóe lên tia sắc bén. “Súc sinh, ngươi nhất định phải chết.”

Chương 75 - Dám đốt tóc của ta, người nhất định phải chết

Chương 75: Dám đốt tóc của ta, người nhất định phải chết

Mắt thấy mình sắp bị lôi điện bổ trúng, Xích Viêm Lân Báo liều mạng giãy dụa. Nó mở miệng mình ra, một hạt châu tròn căng, lớn cỡ nắm tay màu đỏ thẫm xuất hiện. Hạt châu xẹt thành một đường vòng cung trên không trung, trực tiếp lao tới, đụng vào thiểm điện đang rơi xuống. “Ầm ầm!” Một tiếng vang thật lớn, vụ nổ kịch liệt sản sinh ra sóng xung kích làm đám đệ tử Điểm Tinh Phái, trong đó có cả Tân An bay đi, miệng phun máu tươi. Tiếp theo, Xích Viêm Lân Báo phát ra tiếng kêu rên thảm thiết, rất nhanh đã không còn âm thanh gì nữa. Lúc này, trên trời mới khôi phục bình tĩnh, đám mây tím tán đi. Tiêu Y cảm thấy áp lực trên người nhẹ đi, một lần nữa ngẩng đầu lên, nhìn cây cối bị bẻ gãy, đá tảng lăn lóc xung quanh, giống như có cơn gió lốc cấp mười thổi qua. Trong lòng Tiêu Y càng thêm e ngại. Đây chính là uy lực của Nguyên Anh kỳ? Nơi mà nàng ta đang trốn cách xa vài dặm nhưng vẫn bị ảnh hưởng. Tuy nhiên Tiêu Y thoáng nhìn sang Lữ Thiều Khanh bên cạnh, phát hiện Lữ Thiều Khanh đã biến mất không thấy đâu. “Nhị, Nhị sư huynh...” Tiêu Y luống cuống, Nhị sư huynh không phải bị dọa bỏ chạy rồi đấy chứ? Ở phía xa, Tân An đứng lên nhìn Xích Viêm Lân Báo đang thoi thóp, hắn ta cười đắc ý. “Ha ha, súc sinh, không ngờ đúng không?” “Không ngờ gia gia ta sẽ cho ta một đạo Linh phù như thế này.” “Súc sinh chính là súc sinh, cũng muốn giết ta à? Phì, nằm mơ...” “Đến đây, ta đứng ở đây này, người tới giết ta đi.” Xích Viêm Lân Báo đã rơi vào trạng thái hít thở không thông rồi. Vào thời khắc cuối cùng, nó đã tê ra nội đan của mình. Nội đan yêu thú cũng cũng là sinh mạng thứ hai của nó giống như tu sĩ Kết Đan, Nguyên Anh của nhân loại vậy. Một khi đã bị phế, cái mạng nhỏ cũng chẳng còn sống được bao lâu. Tân An chẳng qua chỉ dính chút sóng xung kích nên chỉ bị thương nhẹ một chút. Hắn ta thấy Xích Viêm Lân Báo đã mất sức chiến đấu nên càng đắc ý. “Súc sinh, chịu chết đi.” Tân An lại rút ra một tờ Linh phù, một tia lôi điện rơi lên người Xích Viêm Lân Báo. “Rống!” Cuối cùng

Xích Viêm Lân Báo kêu lên một tiếng thảm thiết, mất mạng trong tay Tân An. “Haha...” Tân An cười đắc ý, đi đến trước mặt Xích Viêm Lân Báo, trong tay xuất hiện một thanh trường kiếm. Hắn ta tàn nhẫn chặt đầu Xích Viêm Lân Báo, cuối cùng lại xé bụng nó ra, tìm được nội đan Xích Viêm Lân Báo trong bụng nó. Nội đan vốn lớn chừng nắm đấm giờ chỉ tương đương cỡ một ngón tay, lờ mờ không ánh sáng. Tân An vô cùng khinh thường: “Chết thì chết đi, lại còn lãng phí nội đan.” “Đây là nội đan của ta, ngươi cũng dám dùng à?” “Súc sinh!” “Nội đan lớn chừng nắm tay giá trị liên thành, nhưng bây giờ chỉ có kích cỡ tương đương ngón tay, tác dụng giảm đi rất nhiều. Hắn ta vừa dứt lời, bên tai cũng vang lên một giọng nói. “Ngươi cũng vậy, dùng Linh phù của ta!” Giọng nói này như đang nghiêng răng nghiêng lợi, ngữ khí mang theo sự phẫn nộ sâu đậm. Còi báo động trong lòng Tân An vang lên, hắn ta còn chưa kịp phản ứng thì đã cảm thấy cổ mát lạnh. Sao mình giống như biết bay vậy? Đây là suy nghĩ cuối cùng trong đầu Tân An. Một cổ kiếm ý tàn bạo tràn đến, xoắn nát linh hồn hắn ta, Tân An lập tức rơi vào trong bóng tối hoàn toàn. “Nhận lấy cái chết cho ta!” Tiêu Y hét lên. Nàng vừa nhìn thấy Cung Định, liền nhớ đến cảnh ngộ của mái tóc mình, sát ý từ từ dâng lên. “Dám đốt tóc của ta, ngươi nhất định phải chết.” Cung Định không ngờ nơi này còn có người ngăn cản. Hắn ta vừa sốt ruột vừa tức: “Cút ngay cho ta!” Hắn ta kéo lấy thân thể tàn phế, vung ra một tờ Linh phù. Nhiệt độ không khí chợt hạ xuống, hơi nước trong không khí ngưng kết thành vô số băng tinh. Hàn khí đột kích, mặt đất kết băng, nhiệt độ chợt hạ xuống khiến chân Tiêu Y đông cứng, tốc độ của bị chậm lại. Nàng ta như rơi vào trong vũng bùn, chậm chạp tiến lên. Cung Định dùng một Linh phù hàn băng trị hoãn Tiêu Y ở phía sau, mau chóng vòng qua nàng ta, tiếp tục chạy trốn. Thực lực Lữ Thiếu Khanh thể hiện ra quá mạnh, Tân An mạnh hơn hắn ta còn bị Lữ Thiếu Khanh một kiếm miểu sát. Những sư huynh đệ khác thậm chí còn không kịp rên lên một tiếng đã hồn phi phách tán. Giờ hắn ta đang bị thương, trạng thái vô cùng không tốt. Không trốn thì chỉ còn con đường chết. Hắn ta chỉ có thể trốn về hướng của Tiêu Y, còn các con đường khác đều đã bị Lữ Thiếu Khanh phong kín. Đối với Tiêu Y, hắn ta cũng không có ý định dây dưa. Hắn ta từng giao thủ với nàng rồi, mặc dù Tiêu Y lĩnh ngộ kiếm ý, nhưng thực lực cảnh giới không bằng hắn ta. Không có Lữ

Thiếu Khanh bên cạnh, cho dù hiện tại hắn ta chỉ còn chút hơi tàn, hắn ta cũng tự tin có thể thắng được Tiêu Y. Dù sao, khác biệt giữa Luyện Khí kỳ và Trúc Cơ kỳ là rất lớn. Nhưng có Lữ Thiếu Khanh bên cạnh, có cho hắn ta mượn một trăm lá gan, hắn ta cũng không dám dừng lại. Cho nên, ngay từ lúc bắt đầu, hắn ta đã quyết tâm không đánh nhau với Tiêu Y. Sau khi tung ra một tấm Hàn Băng phù tạm thời vây khốn Tiêu Y thì nhanh chóng chạy vòng đi trốn. Tiêu Y nhìn thấy bản thân như con ốc sên còn Cung Định thì đang muốn đi vòng từ bên cạnh mình, nàng ta tức giận đến mức cắn răng. “Dừng lại cho ta!” Trường kiếm vung lên, linh khí trên trường kiếm bùng lên, một cỗ khí tức nhu hòa lập tức tràn ra. Hàn băng trên mặt đất lần lượt nổ tung. Trường kiếm của Tiêu Y thuận thế vung một đạo kiếm mang về phía Cung Định. Kiếm mang khí thể như hồng, lãng lệ vô cùng. Nó thẳng tiến về phía trước chào hỏi cơ thể Cung Định. Trong lòng Cung Định kinh hãi, hắn ta sợ nhất là điểm này. Kiếm pháp có kiếm ý và không có kiếm ý là hai chuyện khác nhau. Kiếm ý tương đương với buff thêm một tầng, uy lực tăng cao gấp mười. Cung Định không dám coi thường, nếu như hắn ta không ngăn cản đòn tấn công bằng kiếm mang này, hôm nay hắn ta sẽ nằm ngay tại đây.

Chương 76 - Trúc Cơ kỳ cũng chỉ có chút năng lực như vậy thôi sao

Chương 76: Trúc Cơ kỳ cũng chỉ có chút năng lực như vậy thôi sao

Bất đắc dĩ, Cung Định lại phải vung ra một tờ Linh phù. “Phật!” Tờ Linh phù vừa bay đi, hắn ta cũng không còn không chế được thương thế trong người nữa, mở miệng phun ra một ngụm máu lớn, nhuộm đỏ cả quần áo mình. Linh phù và kiếm mang va vào nhau giữa không trung, sản sinh ra một vụ nổ kịch liệt. Linh khí cuồng bạo phát tiết ra bốn phía, xung quanh vang lên từng tiếng nổ. Tiêu Y nhìn thấy kiếm mang của mình lợi hại như vậy, cuối cùng sự hoang mang trong lòng cũng biến mất, thay vào đó là sự tự tin vô cùng. “Trúc Cơ kỳ mà cũng chỉ có chút năng lực ấy thôi sao?” “Đi chết đi cho ta.” Tiêu Y hét lớn. Cung Định giận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi. Từ bao giờ, một tu sĩ Luyện Khí kỳ nhỏ nhoi mà cũng dám nói với tu sĩ Trúc Cơ kỳ những lời này vậy? Cung Định nổi giận gằn lên: “Hỗ xuống đồng bằng bị chó khinh, người thật sự cho rằng người lợi hại lắm sao?” Sau đó cổ tay hắn ta khẽ đảo, một cái mâm tròn xuất hiện trong tay. “Hôm nay để người thưởng thức thử sự lợi hại của Trúc Cơ kỳ.” Sau đó hắn ta cắn rách đầu lưỡi, phun ra một ngụm máu tươi. “Đi!” Mâm tròn quay tròn chuyển động, bay về phía Tiêu Y. Trong lòng Tiêu Y giật mình, xuất Thanh Bình Kiếm quyết ra. Mấy đạo kiếm mang đánh về phía mâm tròn. “Keng keng!” Nhưng mà không may là, kiếm mang vô cùng sắc bén nhưng lại không hề có tác dụng. Kiếm mang bị mâm tròn bắn ngược ra, không thể làm gì được nó. Tiêu Y giật mình, không phải chứ? Cung Định nhìn thấy vẻ kinh ngạc trên mặt Tiêu Y liền cười khì khì: “Đây là pháp khí tam phẩm, Càn Khôn Phù Bàn, một Luyện Khí kỳ nhỏ nhoi như ngươi mà cũng muốn phá vỡ phòng ngự của nó, nằm mơ đi!” “Lúc đầu đã không muốn dùng nó, là ngươi bức ta, ngươi chịu chết đi.” Sau đó hắn ta điều khiển Càn Khôn Phù Bàn, Càn Khôn Phù Bàn càng chuyển động nhanh hơn. Đồng thời, một cảm giác nguy hiểm xộc lên trong lòng Tiêu Y. Tiêu Y căng thẳng, liều mạng tấn công nhưng không thể làm được gì. Ngay cả người của Cung

Định cũng được một vết ánh sáng từ Càn Khôn Phù Bàn chiếu xuống bảo vệ, công kích của nàng không thể phá vỡ được. “Haha...” Cảm giác nguy hiểm càng ngày càng mãnh liệt nhưng lại không thể làm được gì khiến nàng ta càng thêm sốt ruột. Cung Định nhìn thấy đối thủ không thể làm gì được mình thì càng thêm đắc ý. “Hahaha, đi chết đi!” Hắn ta vừa dứt lời, một đạo quang mang từ Càn Khôn Phù Bàn bắn ra. Quang mang như lệ quỷ đòi mạng đập xuống bao phủ lấy Tiêu Y. Cảm giác nguy hiểm trong lòng Tiêu Y đạt đến đỉnh điểm. Nàng muốn tránh cũng không thể tránh được, không còn cách nào khác, chỉ có thể liều mạng giơ trường kiếm lên, vận chuyển tâm pháp, bất chấp mọi thứ thúc giục toàn bộ linh lực để lấy cứng đối cứng với chiêu này. “Rầm!” Một cỗ linh lực bạo ngược cường độ cực lớn đánh tới tràn vào cơ thể Tiêu Y. Nó giống như một hung thú Man Hoang đang chạy điên cuồng trong cơ thể nàng ta, phá hủy hết tất cả những gì nó gặp. Tiêu Y liều mạng điều động linh lực trong cơ thể đối kháng nhưng vẫn không nhin được, phun ra một ngụm máu tươi. “Phụt...” Lần này nàng ta bị thương không hề nhẹ. Vất vả lắm nàng ta mới có thể áp chế, hóa giải được cỗ linh khí ngang ngược vừa tiến vào cơ thể kia. Một khắc sau, lại có một tia quang mang cuồng bạo rơi xuống. Cung Định cười cuồng vọng: “Haha, lần này xem ngươi ngăn cản thế nào...” Tuy nhiên hắn ta vừa nói xong, một đạo kiếm mang xuất hiện, Càn Khôn Phù Bàn đang xoay tròn trên không trung phịch một tiếng, chia năm xẻ bảy. “A...” Cung Định một lần nữa bị phản phệ lại phun ra một ngụm máu tươi. Cơ thể quá mức suy yếu khiến hắn ta không chống đỡ được nữa, hắn ta quỳ một chân trên đất, nhìn máu tươi mình của mình và những mảnh vỡ của Càn Khôn Phù Bàn rải đầy trên đất, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin. Đây là Càn Khôn Phù Bàn pháp khí tam phẩm, sao có thể dễ dàng bị đập nát như vậy? Tiêu Y cũng sợ ngây người, nàng ta nhìn về phía Nhị sư huynh mình. Lữ Thiếu Khanh chấp tay sau lưng, mắng to: “Đánh nhau thì đánh nhau, sao lại dùng pháp khí tam phẩm của ta, muốn chết à?” Sau đó hắn hung dữ với Tiêu Y: “Giết chết hắn cho ta, bằng không ta giết muội.” “Phụt!” Cung Định lại lần nữa phun máu, lần này là vì bị Lữ Thiếu Khanh chọc tức. Tình huống đã thế này rồi mà còn không cho người ta dùng pháp khí? Có ai bắt nạt người khác như vậy không? Cung Định hận không thể nuốt sống Lữ Thiếu

Khanh. Nhưng lần này hắn ta bị phản phê, thương thế càng thêm nghiêm trọng, bây giờ muốn chạy cũng không thể chạy thoát được rồi. Tiêu Y đánh tới một kiếm, Cung Định không kìm được nữa, phun một ngụm máu lớn giữa không trung, ngã trên mặt đất. “Có thể, có thể tha... tha cho ta hay không...” Trước uy hiếp của cái chết, Cung Định hoảng sợ, bắt đầu cầu xin tha thứ. Tiêu Y chần chờ, quay qua nhìn qua Lữ Thiếu Khanh. “Nhị sư huynh, chuyện này...” Dáng vẻ Cung Định chật vật, nhìn rất đáng thương. Tiêu Y bất giác không đành lòng. Lữ Thiếu Khanh mặt không đổi sắc nói: “Động thủ.” Thái độ của hắn kiên quyết, ngữ khí không cho phép người khác nghi ngờ. Trên mặt Cung Định lộ tia đắng chát, trong lòng hắn ta vô cùng hối hận. Sớm biết trước như vậy hắn ta đã không đi trêu chọc sát tinh trước mặt rồi. Hắn ta nằm mơ cũng không ngờ người tự xưng Trương Chính này lại khủng bố như vậy. Tân An có thực lực Trúc Cơ hậu kỳ và các sư huynh đệ của hắn ta đều bị Lữ Thiếu Khanh giết như giết gà, không còn một ai. Cho dù chiếm lợi thế nhờ đánh lén, nhưng từ đó vẫn có thể chứng minh rõ sự kinh khủng của kẻ này. Đồng thời trong lòng Cung Định cũng vô cùng căm hận Tân An. Nếu không vì Tân An, hắn ta tuyệt đối sẽ không trêu chọc đến Lữ Thiếu Khanh. Đối mặt với sự cưỡng ép cùng thái độ kiên quyết của Lữ Thiếu Khanh, Tiêu Y chỉ có thể giơ trường kiếm lên. Nhưng vẫn có thể nhận ra sự không đành lòng trong nội tâm nàng ta, trường kiếm trong tay run rẩy.

Chương 77 - Bi thương như khói

Chương 77: Bi thương như khói
Lúc đầu Tiêu Y hận không thể làm thịt Cung Định. Giờ Cung Định không còn sức chiến đấu, đáng vẻ chạt vật đáng thương. Nàng ta lại không thể nhẫn tâm xuống tay được. Lữ Thiếu Khanh không hề thúc giục. Hắn chỉ hỏi Cung Định: “Nếu hai chúng ta rơi vào tay ngươi, ngươi sẽ đối phó với chúng ta như thế nào?” Cung Định trầm mặc, nhưng trong mắt hắn ta lại hiện lên một tia hận ý. Có thể tưởng tượng được nếu đám người Lữ Thiếu Khanh rơi vào tay Cung Định, tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt. Lữ Thiếu Khanh cũng chú ý đến hận ý trong mắt Cung Định, hắn thân nhiên nói: “Ta cũng không ngại tự đoán một chút đâu.” “Nha đầu này đáng đập không tệ, thiên phú cũng tạm được, có lẽ sẽ bị người biến thành đỉnh lô của mình.” “Bị ngươi tu, hấp thụ âm nguyên, nâng cao thực lực, cuối cùng bị hút khô đến chết.” Tiêu Y nghe đến đó, nghĩ đến loại khả năng kia thì không kìm được run rẩy. Nàng ta nhìn chằm chằm Cung Định, ánh mắt đã có thêm vài phần sát ý, thiếu đi vài phần thương hại. Cung Định vẫn trầm mặc. Lữ Thiếu Khanh lại tiếp tục nói: “Còn về phần ta, trong lòng ngươi đang hận ta thấu xương.” “Ngươi sẽ rút gân lột da, sẽ ngược sát ta đúng không?” Cung Định nghe đến đây thì vẻ mặt trở nên dữ tợn. Ánh mắt hắn ta lộ ra hung quang, nhìn chằm chằm Lữ Thiếu Khanh: “Ta sẽ rút hết hồn phách ngươi làm ngọn đèn, thiêu đốt vạn năm, để ngươi kêu rên vạn năm.” Cung Định biết Lữ Thiếu Khanh sẽ không bỏ qua cho mình nên đến lúc này hắn ta cũng không cầu xin nữa. Hắn ta hung hăng phát tiết hận ý trong lòng: “Nếu ngươi rơi vào tay ta, ta sẽ khiến ngươi vĩnh viễn không thể siêu sinh, vĩnh viễn chìm trong đau khổ...” “Đi chết đi!” Tiêu Y hét lớn một tiếng cắt ngang lời Cung Định. Tâm tư độc ác như vậy, còn muốn đối xử với Nhị sư huynh như vậy... Muốn tìm chết mà. Sát ý trong lòng Tiêu Y tăng vọt. Trường kiếm trong tay nàng ta vung lên, chém Cung Định thành hai khúc. Vẻ mặt Cung Định đông cứng lại, cuối cùng chậm rãi ngã xuống. Lữ Thiếu Khanh xuất thủ, chụp một cái về phía thi thể Cung Định, một đạo hồn phách màu trắng bị bắt lại. Từ hồn phách màu trắng này có thể

mơ hồ nhìn thấy ra dáng vẻ Cung Định, trên mặt hắn ta lộ vẻ kinh ngạc, há hốc mồm, cầu xin Lữ Thiếu Khanh tha thứ. Vẻ mặt Lữ Thiếu Khanh lạnh lùng, đối diện với sự cầu xin tha thứ vẫn không có bất kỳ biểu cảm gì. Tay hắn dùng sức, hôn phách Cung Định dường như phát ra một tiếng tiếng kêu đau đớn thảm thiết sau đó tiêu tan trong không khí. Tiêu Y nhìn qua Lữ Thiếu Khanh, trên mặt nàng ta mang theo biểu cảm khó có thể hình dung được. Lần đầu tiên nàng ta nhìn thấy dáng vẻ này của Nhị sư huynh. Lạnh lùng, tàn nhẫn. Ngay cả hôn phách của kẻ đã chết rồi cũng không buông tha. Điều này hoàn toàn không giống với Nhị sư huynh trước đây nàng ta biết. Nhị sư huynh như thế này là lần đầu tiên nàng ta nhìn thấy. Điều này khiến Tiêu Y cảm thấy vô cùng kính sợ Lữ Thiếu Khanh. “Nhị, Nhị sư huynh!” Tiêu Y khiếp sợ kêu lên một tiếng. Lữ Thiếu Khanh nghe tiếng, vẻ lạnh lùng trên mặt tan biến, sau đó lười biếng nói: “Sao?” Nghe thấy được ngữ khí quen thuộc này, trong lòng Tiêu Y thở phào một hơi: Vẫn là Nhị sư huynh như thế này đáng yêu hơn. “Nhị sư huynh, ban nãy huynh làm ta sợ muốn chết.” Lữ Thiếu Khanh xem thường: “Con gà, muội đúng là một con gà.” “Lần đầu tiên giết người à?” Tiêu Y gật đầu. Trước kia nàng ta là tiểu thư Tiêu gia, đừng nói giết người, ngay cả giết gà cũng chưa từng giết. Lữ Thiếu Khanh chỉ vào thi thể Cung Định: “Nhìn đi, đây là muội giết đấy, buồn nôn không?” Cung Định bị chém thành hai nửa, máu thịt be bét. Tiêu Y bị thức tỉnh, lập tức cảm thấy trong dạ dày như cuộn trào, từng cơn buồn nôn ập tới. “Oe!” Nàng không nhìn được nôn ra. Lữ Thiếu Khanh không nói gì thêm, chỉ đứng bên cạnh lẳng lẳng nhìn nàng. Giống như lúc trước hắn ép Tiêu Y đi làm công, giờ thì ép nàng ta giết Cung Định vậy. Ra ngoài lẩn lộn, đừng nghĩ có thể làm con thỏ trắng ngây thơ. Thế giới tu sĩ là nơi mạnh ăn thịt yếu. Không nhẫn tâm thì không sống được trong thế giới này. Lữ Thiếu Khanh là trạch nam ở trong nhà không có nghĩa hắn là con thỏ trắng vô hại. Tiêu Y nôn hơn nửa ngày, cuối cùng cũng dễ chịu hơn một chút. Đây là lần đầu tiên nàng ta giết người, sau khi nôn xong, cuối cùng nàng ta cũng thấy dễ chịu hơn rất nhiều. “Nôn ra rồi?” Lữ Thiếu Khanh bình tĩnh hỏi. Tiêu Y lau miệng, gật đầu. Lữ Thiếu Khanh không giải thích gì. Tiêu Y cũng không hỏi. Nàng ta biết Lữ Thiếu Khanh muốn tốt cho nàng ta. “Nghỉ ngơi một chút, xử lý qua thương tích đi.” Lữ Thiếu Khanh nói xong câu này liền bắt

đầu xử lý hiện trường. Hắn đi theo Cung Định đến đây chính là muốn giết người diệt khẩu. Hắn không muốn để lại manh mối, gây phiền toái cho mình. Thi thể đệ tử Điểm Tinh Phái đã chết và Xích Viêm Lân Báo đều được Lữ Thiếu Khanh xử lý. Sau đó hắn tìm thấy viên nội đan kia của Xích Viêm Lân Báo. Hắn nhìn viên nội đan kích cỡ tương đương ngón tay mà đau lòng phát khóc. “Tên đáng chết, dùng Linh phù của ta, rồi còn làm nội đan của ta thành ra thế này.” “Thật đáng chết!” “Ta đau lòng quá đi...” Lữ Thiếu Khanh cầm nội đan, đầu ngẩng lên nhìn bầu trời góc chín mươi độ. Bi thương của ta như khói, bao phủ cả bầu trời. Nhưng mà! Cũng may, vẫn còn chút nội đan, là tinh hoa cuối cùng của Xích Viêm Lân Báo, vẫn còn đáng chút tiền. Bỗng nhiên Lữ Thiếu Khanh cảm thấy trên tay nhẹ đi. Hắn cúi đầu xem xét, nội đan Xích Viêm Lân Báo cầm trong tay đã biến mất không thấy đâu nữa. Hắn quay đầu lại nhìn, miệng Tiểu Hồng đang ngậm lại. Nó cảm nhận được ánh mắt Lữ Thiếu Khanh nhìn sang, ngọn lửa dần bốc cháy trong đôi mắt ấy khiến tiểu Hồng cảm thấy lông vũ toàn thân đều co lại. Nhưng muốn nó giao nội đan ra, có đánh chết nó cũng không giao. Nó khoảng hốt hoảng đầu lên, vội vàng nuốt viên nội đan kia. Sau đó nó đập cánh phạch phạch bay đến trên đầu Tiêu Y, vùi đầu mình vào trong tóc Tiêu Y. “Con, chim, ngốc!” Lữ Thiếu Khanh gầm lên. “Trả nội đan lại cho ta!” Phần nộ của ta như lửa, thiêu đốt cả bầu trời...

Chương 78 - Trung tâm của bí cảnh

Chương 78: Trung tâm của bí cảnh
Tiêu Hồng ỉu xiu, đầu rũ xuống được Tiêu Y nâng trong tay. Lông vũ trên đuôi chỉ còn lại vài cọng, gần như trụi lủi. Cướp nội đan từ tay Lữ Thiếu Khanh, hậu quả rất nghiêm trọng. Tiêu Y ôm lấy Tiêu Hồng, duy trì một khoảng cách phù hợp với hắn. Lĩnh chủ khu vực thuộc tính Hỏa Xích Viêm Lân Báo đã bị giết, sương trắng xung quanh tiêu tán. Tầm nhìn của bọn họ nhờ thế cũng xa hơn, không cần lo sẽ bị lạc đường ở đây. Lữ Thiếu Khanh vừa đi, vừa kiểm kê nhẫn trữ vật có được từ đám người Tân An, đệ tử Điểm Tinh Phái. Trong nhẫn trữ vật của mấy đệ tử bình thường chẳng có gì đáng tiền, trong lúc chiến đấu, Linh phù của bọn hắn gần như đã dùng sạch không còn gì rồi. Kiểm một lượt cũng chỉ được hai mươi tám Linh phù nhất phẩm, nhị phẩm. Những Linh phù này đem đi bán, ít nhiều gì cũng kiếm được chút tiền. Tuy nhiên Lữ Thiếu Khanh vẫn lầm bầm: “Phiền phức quá, mấy thứ kiểu tang vật này phải đem đi chợ đen xử lý mới được.” “Giá của chợ đen sẽ không được cao, haizz...” Lữ Thiếu Khanh không giỏi sử dụng Linh phù cho nên những Linh phù này chỉ có thể bán đi. Sau đó mở nhẫn trữ vật của Tân An cũng khiến Lữ Thiếu Khanh thất vọng. Bên trong còn khoảng hai ba chục tấm Linh phù nhưng không phải nhị phẩm thì cũng là nhất phẩm, giá trị không lớn. Còn tám Linh phù loại màu tím kia thì không còn nữa. Về phần pháp bảo thì cũng có được vài món, nhưng nhất phẩm chiếm đa số, nhị phẩm chỉ có một kiện. “Rác rưởi, sao lại nghèo đến thế cơ chứ?” “Có lẽ Điểm Tinh Phái là môn phái nghèo nhất trong các môn phái của Yến Châu nhỉ?” Lữ Thiếu Khanh vô cùng ghét bỏ. Mấy đệ tử Điểm Tinh Phái này cộng lại chỉ được bốn năm chục tấm Linh phù, bốn năm kiện pháp bảo. Nhưng chúng đều là nhất phẩm, nhị phẩm, ngay cả tam phẩm cũng không có. Lữ Thiếu Khanh vô cùng ghét bỏ cất chúng lại. Để an toàn, những Linh phù và pháp bảo này hắn chỉ có thể bán chứ không thể tự dùng. Mình dùng dễ gây ra nghi ngờ, mang đến phiền phức cho bản thân. “Ôi, nhẫn trữ vật cũng không thể dùng nữa, nếu không ít nhiều cũng đổi được chút linh thạch.” Ấn ký của Nhẫn

trữ vật bị người ta cưỡng ép phá hư có thể sẽ bị hư hao, không thể nào sử dụng được. Cho dù có thể tiếp tục sử dụng, hiệu quả cũng bị giảm bớt. Giống như một cánh cửa bị khóa, khóa cửa bị dùng sức bẻ rồi thì sau này có dùng lại cũng không thể giống như trước đây. Hơn nữa nhân trữ vật của Điểm Tinh Phái không gian không lớn, Lữ Thiếu Khanh giữ lại cũng không dùng được, bán đi cũng không đáng tiền, không ai dám trắng trợn dùng. Lữ Thiếu Khanh thở dài, linh lực tuôn ra ép cho mấy nhân trữ vật trống rỗng trong tay thành bụi phấn. Trong lòng hắn thầm kiểm kê lại, thu hoạch lần này chỉ khoảng một vạn linh thạch. Về mặt hắn trông cũng đẹp mắt hơn một chút. Hắn tự an ủi mình: “Được rồi, đây toàn là mấy tên Trúc Cơ kỳ, đồ tốt không thể nhiều được, có được con số này đã là khá lắm rồi.” Tiêu Y thấy tâm trạng của Lữ Thiếu Khanh dường như có chuyển biến tốt liền vỗ vỗ đầu Tiểu Hồng, cả gan hỏi: “Nhị sư huynh, giờ chúng ta đi đâu?” Lữ Thiếu Khanh chỉ vào một cột sáng ở phía xa, nói: “Đi về phía đó.” Ở phía xa, trên bầu trời sáng lên năm cột sáng, màu vàng kim, màu xanh lá, màu xanh lam, màu đỏ và màu vàng. Năm cột sáng như biển báo giao thông bắt mắt trong bóng tối, dẫn đường cho bọn hắn. Tiêu Y hiếu kỳ hỏi: “Đó có phải đại diện cho năm khu vực đều bị công phá không?” Lữ Thiếu Khanh gật đầu: “Không sai, chỗ cột sáng chính là trung tâm của bí cảnh.” Tiêu Y nói: “Hạ Ngũ sư tỷ thật sự lợi hại, chúng ta mới công phá một khu vực, các tỷ ấy đã công phá được ba khu vực rồi à?” Sau khi nói xong nàng ta phát hiện Lữ Thiếu Khanh đang nhìn mình với ánh mắt như nhìn một kẻ ngốc. Tiêu Y le lưỡi, ngượng ngùng nói: “Ta, ta nói sao sao?” Lữ Thiếu Khanh hỏi lại: “Muội tự nhớ lại đi, ban nãy muội đụng phải ai, muội quên rồi à?” Tiêu Y kịp phản ứng lại. Người của Điểm Tinh Phái đã tiến vào, hơn nữa số người tiến vào của bọn hắn đông hơn nhiều, cho nên... Nói không chừng những khu vực còn lại đều do bọn hắn công phá thành công. “Cũng không biết nhóm Hạ Ngũ sư tỷ có bị nguy hiểm gì không?” Lữ Thiếu Khanh nói: “Muội lo cho bọn họ làm gì? Chi bằng muội tự lo cho bản thân nhiều một chút đi.” Dù sao Hạ Ngũ cũng là Kết Đan kỳ, hơn nữa còn là thực lực Kết Đan kỳ tầng tám. Là phú bà, Đại đệ tử Song Nguyệt Cốc. Trong tình huống Nguyên Anh kỳ không thể tiến vào bí cảnh, thực lực như nàng ấy gần như là tồn tại vô địch, ai có thể làm gì được nàng ấy? Điểm Tinh Phái nhiều người tiến vào

như vậy, Lữ Thiếu Khanh khẳng định còn có những người khác.Cho nên hắn nói với Tiêu Y: “Chuyện ban nãy nhớ phải giữ bí mật.”Tiêu Y nghiêm túc gật đầu: “Ta biết rồi, ta sẽ không nói với ai.”Lữ Thiếu Khanh quả quyết xuất thủ, sát phạt quả đoán, mục đích đúng là tiêu trừ hậu hoạn, phòng ngừa phiền phức.Làm sư muội, Tiêu Y đương nhiên sẽ không phá hỏng chuyện.Tiêu Y hỏi: “Chúng ta vẫn phải giả trang đệ tử Quy Nguyên Các sao?”Lữ Thiếu Khanh nói: “Phí lời, không phải đệ tử Quy Nguyên Các thì là cái gì?”Sắc mặt Tiêu Y lại sụp đổ.Nàng ta vẫn phải dùng cái tên Trương Tiểu Lục này sao?Mặc dù trung tâm bí cảnh xuất hiện năm cột sáng nên mục tiêu rất dễ xác định.Tuy nhiên có câu nhìn nói làm ngựa chết, đừng thấy năm cột sáng rất dễ nhìn thấy, trông có vẻ rất gần, nhưng trên thực tế khoảng cách xa hơn nhiều so với tưởng tượng.Lữ Thiếu Khanh và Tiêu Y phải đi bảy tám ngày mới tới nơi.Tuy nhiên, sau khi tới đây, lúc cách cột sáng chỉ còn một đoạn, bọn họ lại bị người ta cản lại.Hai đệ tử mặc y phục Điểm Tinh Phái ngăn hai người bọn họ lại.Ánh mắt bất thiện nhìn chăm chăm hai người: “Dừng lại, các ngươi là ai?”

Chương 79 - Quỷ nghèo, thế mà cũng dám phách lối trước mặt ta

Chương 79: Quỷ nghèo, thế mà cũng dám phách lối trước mặt ta. Lữ Thiếu Khanh nhíu mày: “Các ngươi là kẻ nào?” “Điểm Tinh Phái làm việc, người không phận sự cấm tới gần!” Trong đó một kẻ ngạo nghễ hơn nói: “Dù không biết làm sao các ngươi tiến vào được bí cảnh này nhưng bây giờ, bí cảnh này không liên quan gì đến các ngươi.” “Thức thời thì hãy mau mau rời đi, không nên ở chỗ này tự tìm phiền phức.” Tiêu Y nhìn Lữ Thiếu Khanh, Lữ Thiếu Khanh chấp tay với hai người: “Xin hỏi hai vị Điểm Tinh Phái, các vị có ai tới?” Hai đệ tử Điểm Tinh Phái liếc nhau, ngạo nghễ nói: “Nhị sư tỷ của chúng ta, Tuyên sư tỷ tới.” “Tam sư huynh của chúng ta, Tân sư huynh tới.” Lữ Thiếu Khanh hít sâu một hơi lạnh: “Là Tuyên Vân Tâm và Tân Chí đại danh鼎鼎鼎鼎 đều tới sao?” Hai tên đệ tử Điểm Tinh Phái nhìn thấy dáng vẻ vô cùng chấn động của Lữ Thiếu Khanh, trong lòng vô cùng tự hào. Ngự khí cũng càng trở nên cao cao tại thượng, lớn lối. “Không sai, Tuyên sư tỷ và Tân sư huynh đều đang ở đây, các ngươi ai tới cũng vô ích.” “Nơi này không có chuyện của các ngươi, rút đi nhanh lên.” “Nếu không có mệnh lệnh của Tuyên sư tỷ, người cho rằng người còn có thể đứng yên ổn ở đây nói chuyện với chúng ta sao?” “Nhị sư huynh, làm sao bây giờ?” “Tiêu Y không kìm được giật giật tay áo Lữ Thiếu Khanh. Hai đệ tử Điểm Tinh Phái phát hiện ra Tiêu Y mắt liền sáng lên. “Chao ôi, thằng nhóc này, bên cạnh còn có một mỹ nữ đi theo à?” “Phí của trời quá, mỹ nữ, đi theo chúng ta đi, Điểm Tinh Phái chúng ta là đại phái đệ nhất Yến Châu, đi theo chúng ta có thể ăn sung mặc sướng.” “Đúng, đi theo chúng ta, muốn cái gì sẽ có cái đó.” “Muốn cái gì sẽ có cái đó?” Mắt Lữ Thiếu Khanh sáng lên, nói: “Nói vậy, trong tay các ngươi có không ít đồ tốt nhỉ?” Sau đó, Lữ Thiếu Khanh hung hăng: “Vậy thì lấy ra hết cho ta đi...” Hai tên đệ tử Điểm Tinh Phái trông coi ở đây chẳng qua chỉ có thực lực Trúc Cơ sơ kỳ. Lữ Thiếu Khanh là Kết Đan hậu kỳ, không cần tự mình ra tay, chỉ dùng linh thức cường đại ép sang, hai tên đệ tử Điểm Tinh

Phái còn không kịp thốt lên một tiếng, đầu đã như bị một chiếc chùy lớn cấp mười nện mạnh xuống, lập tức hôn mê. “Tiểu lâu la mà cũng dám huênh hoang trước mặt ta!” “Không biết sống chết!” Lữ Thiếu Khanh hùng hùng hổ hổ, rất thành thực rút Nhẫn trữ vật trên tay bọn hắn xuống, cuối cùng còn đá mỗi người một cái khiến bọn họ bay vào trong rừng cây phía xa xa. Tiếp đó, hắn xóa bỏ ấn ký của Nhẫn trữ vật, nhìn lướt vào bên trong. Hắn lập tức khinh bỉ. “Quý nghèo, thế mà cũng dám phách lối trước mặt ta!” “Còn ăn sung mặc sướng!” “Móa nó, quả nhiên Điểm Tinh Phái là môn phái nghèo nhất Yên Châu.” Mắt Tiêu Y giật giật, dường như hiểu ra danh xưng Tiêu gia là gia tộc quý nghèo số một Tề Châu trong miệng Lữ Thiếu Khanh là từ đâu mà đến rồi. “Nhị sư huynh, có cần giết chết bọn hắn không?” Tiêu Y đằng đằng sát khí. Nàng ta không hề vì Điểm Tinh Phái và Tiêu gia có chút đồng bệnh tương lân, bị Lữ Thiếu Khanh treo cho danh hiệu quý nghèo đứng đầu mà nảy sinh đồng cảm. Trên đường đi đến đây, nàng ta đã nhìn thấy huyết tinh, đã từng giết người. Trận chiến trên đường đi đã khiến nàng ta thoát ra khỏi sự non nớt, thoát ra khỏi sự đơn thuần. Giờ trên người Tiêu Y đã mang sát ý nhàn nhạt. Ánh mắt đơn thuần đã trở thành phong mang sắc bén. Vận chuyển linh lực trong cơ thể trở nên thông suốt hùng hậu hơn. Có thể nói, ở đây, nàng ta đã trưởng thành lên không ít. Nàng ta cùng Lữ Thiếu Khanh giết người của Điểm Tinh Phái, nảy sinh thù hận sinh tử với Điểm Tinh Phái. Cộng thêm hai tên đệ tử Điểm Tinh Phái ban nãy đùa giỡn nàng, ngay cả quyền sở hữu nàng ta cũng lười ghi lại. Loại thù này, phải báo ngay tại chỗ. Lữ Thiếu Khanh lắc đầu nói: “Không cần, tránh ô uế tay muội.” “Cho dù bọn hắn còn sống thì cũng bị ngu ngốc rồi.” Đùa à, đùa bốn sư muội hắn trước mặt hắn, chán sống à? Linh thức của Lữ Thiếu Khanh đã phá hủy thức hải của bọn hắn, đời này dù còn sống thì cũng chỉ có thể sống như một người bình thường. Muốn tu luyện, kiếp sau đi. Hơn nữa, Lữ Thiếu Khanh cũng không định để bọn hắn dễ dàng làm một người bình thường. Ngay từ đầu đã quyết định vận mệnh của bọn hắn rồi. “Đi thôi, đi xem thử.” Năm cột sáng kia là ở sâu trong khu rừng rậm. Lữ Thiếu Khanh dẫn Tiêu Y tiến vào trong. Rừng rậm nơi này toàn là cây cao che trời, cao vút trong mây. Càng đến gần càng có thể cảm nhận được uy áp bên trong. Đợi đến khi Lữ Thiếu Khanh đi vào giữa rừng rậm thì

phát hiện nhóm người Hạ Ngữ đã ở đây rồi.Đứng đối diện với ba người Hạ Ngữ, Phương Hiểu, Biện Nhu Nhu là một nhóm người.Trên người họ mặc phục sức thống nhất, trên y phục còn có những ngôi sao, đây là chế phục môn phái của đệ tử Điểm Tinh Phái.Nhân số khoảng mười mấy người, cầm đầu là một nam một nữ, đứng ở phía trước.Nam, Lữ Thiếu Khanh trực tiếp coi thường.Ánh mắt hắn rơi trên người nữ nhân kia.Nữ nhân đó dáng người cao gầy, trên người mặc trang phục màu đỏ, lộ ra sự nóng bỏng yêu kiều.Ánh mắt nàng ta mị hoặc, để lộ phong tình vạn chủng, một đôi mắt đủ để mê đảo vô số nam nhân.Môi đỏ như lửa khiến vô số nam nhân hận không thể được hôn lên đó.Đây là một nữ nhân có thể khiến vô số nam nhân điên cuồng, Nhị đệ tử Điểm Tinh Phái, Tuyên Vân Tâm.Lữ Thiếu Khanh từng nghe nói về nàng ta, đánh giá của các tu sĩ về nàng ta chia thành hai phái.Có người cho rằng nàng ta là một yêu nữ, dâm đảng không bị trời buộc, trai lơ vô số.Nhưng cũng có người cho rằng nàng ta là một mỹ nhân thiên tiên băng thanh ngọc khiết, gần bùn không nhiễm mùi bùn.Đương nhiên, ghét nàng ta phần lớn là nữ nhân, người thích nàng ta dĩ nhiên chiếm đa số là nam nhân.Nhưng, cho dù là người chán ghét hay thích nàng ta đều không thể phủ nhận một điểm.Đó là sự thông minh cơ trí của Tuyên Vân Tâm.

Chương 80 - Hạ Ngữ là tẩu tử của ta

Chương 80: Hạ Ngữ là tẩu tử của ta
Nghe đồn Tuyên Vân Tâm phán đoán sự việc chưa từng sai lầm, là một nữ nhân thông minh tuyệt đỉnh. Còn về phần người đứng chung với nàng ta dĩ nhiên chính là Tân Chí, huynh trưởng của Tân An. Hai nhóm người Hạ Ngữ, Tuyên Vân Tâm đang giằng co, Lữ Thiếu Khanh cùng Tiêu Y xông tới, lập tức trở thành tâm điểm toàn trường. Ánh mắt mọi người đều rơi trên người họ. Tiêu Y lập tức cảm nhận được một cỗ áp lực vô hình, trong lòng nhất thời căng thẳng. Tuy nhiên khi nàng ta nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh bên cạnh mình, trái tim đang căng thẳng liền thả lỏng. Có Nhị sư huynh bên cạnh, trong lòng nàng ta vô cùng an tâm. Lữ Thiếu Khanh lên sân khấu, phát tay nói: “Ngại quá, đi ngang qua thôi, mọi người tiếp tục đi.” Chỉ một câu nói đã khiến không khí căng thẳng chung quanh tiêu tan vô hình. Tiêu Y không kìm được bật cười một tiếng. Quả nhiên vẫn là Nhị sư huynh. Về mặt Tân Chí âm trầm, đôi mắt lạnh lẽo, bên dưới ánh mắt lạnh như băng ẩn giấu sát ý dày đặc. “Người là ai?” Với hắn ta mà nói, xuất hiện trong bí cảnh, chỉ cần không phải người của mình đều đáng chết. Lữ Thiếu Khanh nói: “Đã nói rồi mà, đi ngang qua thôi, các người tiếp tục đi, cứ coi như ta không tồn tại là được.” Sát ý trong lòng Tân Chí tăng lên: “Người đang trên đũa của ta đây à?” “Muốn chết!” Sau khi nói xong, một tờ linh phù đã xuất hiện trong tay, hắn ta muốn ra tay với Lữ Thiếu Khanh. Hạ Ngữ thản nhiên nói: “Tân công tử không tránh khỏi quá mức bá đạo rồi đây!” “Một câu không hợp liền muốn giết người sao?” Tuyên Vân Tâm cũng hiếu kỳ đánh giá Lữ Thiếu Khanh một lượt, sau đó cười yêu kiều, đôi mắt to mị hoặc tán mát ra mị ý vô tận khiến đệ tử Điểm Tinh Phái chung quanh nhìn đến ngây người. Nàng ta nói: “Hạ Ngữ muội muội căng thẳng như vậy, chẳng lẽ hắn là tiểu tình lang của muội sao?” Lữ Thiếu Khanh vội vàng kêu lên: “Dừng lại, dừng lại, mấy lời này không nên nói lung tung.” “Ta và Hạ Ngữ sư tỷ không có bất kỳ quan hệ gì, nữ nhân người đừng nói mấy lời bậy bạ.” Tuyên Vân Tâm càng cười vui vẻ hơn, như đóa hoa nở rộ rực rỡ, đẹp đến mức rung động lòng

người. “Căng thẳng như vậy, quan hệ của các người chắc hẳn rất thân mật?” “Không ngờ đây, đệ nhất mỹ nhân Tề Châu sớm đã động tình rồi.” Về mặt Hạ Ngữ không hề có gì thay đổi, thậm chí trong lòng cũng chẳng có chút ba động. Những lời nói này không có bất kỳ tác dụng nào với nàng ấy. Hạ Ngữ thân nhiên nói: “Tuyên cô nương, người suy nghĩ nhiều rồi.” “Ta và...” Lữ Thiếu Khanh cắt ngang lời Hạ Ngữ, vô cùng bất mãn, gào lên với Tuyên Vân Tâm: “Nữ nhân người định làm gì?” “Người dám bắt kính với tẩu tử ta sao?” “Tẩu, tẩu tử?” Tất cả mọi người ngơ ngẩn cả người. Toàn trường dùng ánh mắt khó tin nhìn về phía Hạ Ngữ. Đệ nhất mỹ nữ Tề Châu đã lập gia đình? Cho dù là Hạ Ngữ cũng bị câu tẩu tử của Lữ Thiếu Khanh làm cho đứng hình. Tâm cảnh nảy sinh ba động, sắc mặt đỏ lên. Tuyên Vân Tâm sừng sốt một chút, cười càng thêm vui vẻ. “Haha, hóa ra là vậy sao?” “Hóa ra Hạ Ngữ muội muội đã lập gia đình? Nếu truyền ra ngoài chẳng phải sẽ khiến rất nhiều người tan nát cõi lòng sao?” Trong mắt Tân Chí một lần nữa hiện lên tia sát ý, nhìn chằm chằm Lữ Thiếu Khanh: “Người là ai?” “Ta à?” Lữ Thiếu Khanh vô cùng kiêu ngạo, ngông cuồng nói: “Ta tên Trương Chính, danh tính ca ta chắc hẳn các người từng nghe thấy, Trương Tông Long.” “Ca ta thích tẩu tử cả thiên hạ đều biết, sớm muộn gì tẩu ấy cũng là tẩu tử của ta, ta cảnh cáo đám người môn phái quý nghèo các người, khách khí với tẩu tử ta một chút, nếu không ta không khách khí với các người đâu...” “Người là Trương Chính?” Tân Chí nhìn chằm chằm Lữ Thiếu Khanh, ngữ khí bất thiện. “Không sai.” Lữ Thiếu Khanh nói: “Chính là ta, đây là muội muội của ta, Trương Tiểu Lục.” Phụt! Biện Nhu Nhu và Phương Hiểu bên cạnh không nhịn được phụt cười. Ai đặt tên vậy? Trương Tông Long có muội muội tên như vậy sao? Tiêu Y lại một lần nữa đỏ mặt, cúi đầu. Ngay cả Hạ Ngữ cũng không kìm được, khóe miệng hơi giật giật. Cái tên này, ai đặt thế? Tân Chí không quan tâm điều này, hắn ta lạnh lùng hỏi: “Đệ đệ ta đâu?” “Ai?” Trong lòng Lữ Thiếu Khanh giật thót nhưng ngoài mặt không đổi sắc. “Đệ đệ người ở đâu người về nhà hỏi nương người đi, ta không phải cha người nên không biết.” “Muốn chết!” Tân Chí giận dữ, một cỗ uy áp khổng lồ đè về phía Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh vô cùng thuận thực lướt đến bên cạnh Hạ Ngữ: “Tẩu tử, cứu ta!” Ống tay áo của Hạ Ngữ nhẹ nhàng vung lên, uy áp của Tân Chí lập tức tiêu

tán. Trên mặt Hạ Ngũ lộ vẻ bất đắc dĩ, nói với Lữ Thiếu Khanh: “Trương công tử, mong người tự trọng.” Lữ Thiếu Khanh đã lặng lẽ truyền âm, nói chuyện hẩn và Tiêu Y đang giả mạo thân phận cho ba người Hạ Ngũ để bọn họ phối hợp. Lữ Thiếu Khanh cười ha ha nói: “Ngoại trừ tên Kê Ngôn kia, Tề Châu ngoài đại ca ta thì còn ai xứng với tâu chứ?” Biện Nhu Nhu tức giận tới mức cắn răng, hẩn dám chiếm tiện nghi của sư tỷ, đúng là muốn giết hẩn mà. Tuyên Vân Tâm hứng thú hỏi Lữ Thiếu Khanh: “Người thật sự là Trương Chính?” “Đệ đệ Trương Tòng Long?” Lữ Thiếu Khanh ưỡn ngực, mặt mũi đầy tự hào, nói: “Không sai.” “Nhìn dung mạo của người cũng miễn cưỡng chấp nhận được, hay là, người cùng ta trở về làm tâu tử của ta đi.” Tuyên Vân Tâm không để tâm mà hỏi: “Trương Tòng Long đâu?” “Không phải cũng tới bí cảnh đây chứ?” Lữ Thiếu Khanh nói: “Đương nhiên, nếu người thức thời mau chóng rút lui đi, nếu không chỉ cần đại ca ta tới, các người chết chắc.” “Haha...” Tuyên Vân Tâm bật cười, cười như nhánh hoa run rẩy, kiều diễm ướm át. Ánh mắt của đám đệ tử Diễm Tinh Phái bị hấp dẫn, nhìn chăm chăm. Ngay cả Lữ Thiếu Khanh cũng không kìm được nhìn thêm hai lần. Nữ nhân này, là vưu vật.

Chương 81 - Kế Ngôn rất đáng gờm sao

Chương 81: Kế Ngôn rất đáng gờm sao

Sau khi cười một hồi, Tuyên Vân Tâm thu lại nụ cười, thản nhiên nói: “Trương Tông Long đang bế quan, người tưởng rằng ta không biết à?” “Từ lời ban nãy của người ta có thể khẳng định, chắc chắn người không phải đệ đệ Trương Tông Long, nàng ấy cũng không phải muội muội của Trương Tông Long.” “Đúng không, tiểu muội muội.” Tuyên Vân Tâm nhìn về phía Tiêu Y. Ngỡ khi Tuyên Vân Tâm khẳng định, đáng vẻ như đã sớm nhìn thấu mọi chuyện. Giờ khắc này, trong mắt của nàng ta tràn đầy cơ trí, dường như nhìn thấu hết tất thảy. Tiếng còi báo động trong lòng Lữ Thiếu Khanh vang lên, nữ nhân này, còn đáng sợ hơn trong truyền thuyết. Trong lòng Tiêu Y căng thẳng, nàng ta cảm thấy ánh mắt Tuyên Vân Tâm như lợi kiếm, xuyên thấu nội tâm của mình, phá vỡ lớp phòng bị nội tâm của nàng ta, nhìn thấu tất cả suy nghĩ trong lòng nàng ta. Ánh mắt Tiêu Y không kìm được nhìn về phía Lữ Thiếu Khanh. Mặc dù Lữ Thiếu Khanh kinh ngạc trước tâm tư can trọng của Tuyên Vân Tâm nhưng cũng không hoảng loạn. Lữ Thiếu Khanh tùy tiện nói: “Bị nhìn thấu rồi sao? Ôi chao, vậy thì không giả vờ nữa.” “Nói cho người biết thân phận thật sự của ta vậy. Ta tên Ngô Thiên Tung, là sư đệ Kế Ngôn.” Phương Hiểu che lấy miệng của mình. Nàng ta sợ mình sẽ phun ra. Nàng ta cảm thấy mình lại phát hiện ra một tính cách khác của Lữ Thiếu Khanh. Ghi thù. Trước đó Trương Chính, Ngô Thiên Tung đã từng đắc tội với Lữ Thiếu Khanh ở tửu lâu của nàng ta. Lần đó, vốn tưởng sau khi Lữ Thiếu Khanh cướp đồ của Trương Chính một lượt thì sẽ không so đo nữa. Không ngờ, Lữ Thiếu Khanh còn ghi thù đến tận bây giờ. Chỉ cần rảnh sẽ chơi bọn hắn một vỏ. Trong lòng của Tiêu Y cũng có suy nghĩ tương tự, âm thầm thở dài. Nàng ta vẫn kém Nhị sư huynh một chút. Ai từng khi dễ nàng ta, nàng ta liền dùng một quyển sổ nhỏ để ghi nhớ, đợi báo thù. Lữ Thiếu Khanh ấy à, không có quyển sổ nhỏ nhưng tất cả đều ghi nhớ trong lòng, không từ bỏ bất kỳ cơ hội nào để chơi lại người ta. Hắn đã có thể làm tới trình độ trong tay không có sổ con nhưng trong lòng toàn là những quyển sổ

con. Mình phải học hỏi thêm nhiều. “Sư đệ Kế Ngôn?” Về mặt đấm đệ tử Điểm Tinh Phái và Tuyên Vân Tâm lập tức trở nên nghiêm túc, lần lượt cảnh giác nhìn chăm chăm Lữ Thiếu Khanh. Kế Ngôn, kẻ đứng đầu Tề Châu. Thực lực cao thâm mạt trắc, Kết Đan kỳ có thể giết được Nguyên Anh kỳ, vô cùng kinh khủng. Đây là hành động vĩ đại mấy trăm năm, thậm chí là mấy ngàn năm nay đều không ai có thể làm được. Đại danh của Kế Ngôn cũng uy danh hiển hách, vang chấn Yến Châu gần sát Tề Châu. Thậm chí trong lòng không ít người cho rằng, người kia của Điểm Tinh Phái bọn hắn cũng không bằng Kế Ngôn. “Thật chứ?” Trong lòng Tuyên Vân Tâm nghi ngờ nhìn Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh vô danh, trong sổ đệ tử Lăng Tiêu Phái cũng có không ít người không biết đến sự tồn tại của hắn. Người ngoài thì càng không cần phải nói. Tân Chí không tin, cười lạnh nói: “Người thật sự là sư đệ Kế Ngôn?” “Nói đùa à, bộ dạng của ngươi mà cũng xứng làm sư đệ của Kế Ngôn?” Lời của Tân Chí khiến rất nhiều người gật đầu, trong lòng bày tỏ sự đồng ý. Dù là nhóm Hạ Ngữ cũng bày tỏ tán thành với lời của Tân Chí. So Lữ Thiếu Khanh với Kế Ngôn giống như một cặp từ trái nghĩa vậy. Người như vậy, sao có thể là sư đệ của Kế Ngôn? Nhưng, sự thật chính là như vậy. Lữ Thiếu Khanh nói: “Sao? Kế Ngôn rất đáng gờm sao?” “Trong mắt ta, huynh ấy chỉ là một tên đầu óc có bệnh.” “Ta là sư đệ của huynh ấy đúng là đen tám kiếp.” Quả nhiên! Nụ cười lạnh của Tân Chí càng lợi hại hơn: “Còn định gạt chúng ta sao?” “Nói đi, ngươi rốt cuộc là ai?” Tuyên Vân Tâm cũng cạ lời. “Người không thể nào là sư đệ của Kế Ngôn.” Nếu quả thật là sư đệ của Kế Ngôn thì phải đôi đôi tôn kính với sư huynh mới đúng. Sao có thể nói sư huynh đầu óc có bệnh còn mặt mũi thì tràn đầy sự ghét bỏ? Chỉ riêng điểm này, tất cả mọi người bên Điểm Tinh Phái cũng không nghĩ Lữ Thiếu Khanh là sư đệ của Kế Ngôn. Trong lòng nhóm Hạ Ngữ thì hò hét, hắn thật sự là sư đệ của Kế Ngôn. Ngay từ đầu Tiêu Y không rõ, vì sao Nhị sư huynh lại chủ động để lộ thân phận. Nhưng bây giờ, nàng ta hiểu ra. Lữ Thiếu Khanh cố ý nói ra thân phận thật sự của mình, Tuyên Vân Tâm cũng sẽ không dám tin. Cố ý khiến Tuyên Vân Tâm hiểu lầm. Tuyên Vân Tâm có làm thế nào cũng không thể ngờ, lời của Lữ Thiếu Khanh là thật. Nếu dựa theo lối tư duy bình thường để nhìn nhận, đáng về Lữ Thiếu Khanh rất khó để người ta tin hắn là sư đệ Kế

Ngôn. Tuyên Vân Tâm nhìn Lữ Thiếu Khanh, càng coi thường Lữ Thiếu Khanh thêm vài phần. Ban đầu thì giả mạo sư đệ Trương Tòng Long, tiếp đến lại giả mạo sư đệ Kế Ngôn. Tên nhãi đi khắp nơi giả danh người ta, chỉ có thể nói đây là một tiểu nhân. Cộng thêm khí tức bình thường của Lữ Thiếu Khanh nên Tuyên Vân Tâm thấy, loại tiểu nhân như Lữ Thiếu Khanh này không đáng để lo lắng. Ánh mắt của nàng ta một lần nữa rơi lên người Hạ Ngữ. So với Lữ Thiếu Khanh, Hạ Ngữ mới là đối thủ chủ yếu nhất của nàng ta lần này. Hai người đều có thực lực Kết Đan kỳ tầng tám, đến lúc đó hai người đánh nhau, ai thắng, bí cảnh chi tâm sẽ là của người đó. Tuyên Vân Tâm nói với Hạ Ngữ: “Hạ Ngữ muội muội, muội thật sự không có ý định rút lui à?” “Đến lúc đánh nhau, muội thì còn đỡ, nhưng các đồng bạn bên cạnh có thể sẽ gặp nguy hiểm đấy.” Nhân số bên Điểm Tinh Phái chiếm ưu thế, hơn nữa đều là Trúc Cơ kỳ, liên thủ lại, đám người Phương Hiểu, Biện Nhu Nhu tuyệt đối không phải đối thủ. Hạ Ngữ cười nhạt một tiếng, ánh mắt không đổi sắc lướt qua người Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh lúc này đã chạy ra phía xa, đang đi tản bộ, nhàn rỗi chẳng có việc gì, giống như nhàn rỗi đến hết hoảng vậy. “Lời này để ta nói với tỷ mới đúng.”

Chương 82 - Phi Long cười qua mặt

Chương 82: Phi Long cười qua mặt“Thật sao?”Tuyên Vân Tâm nhìn thoáng qua người bên cạnh Hạ Ngũ.Ngoài một mình Lữ Thiếu Khanh là nam nhân, ba người khác đều là nữ hài tử.Hơn nữa còn là nữ hài tử tuổi tác không lớn.Mặc dù tạm thời không cách nào biết thực lực của những người khác nhưng Tuyên Vân Tâm không nghĩ rằng thực lực ba người Biện Nhu Nhu, Phương Hiểu, Tiêu Y sẽ là Kết Đan kỳ.Còn về phần Lữ Thiếu Khanh, nàng ta không nghĩ rằng loại người giống tiểu nhân như thế này lại có thể mạnh đến mức đáng gờm được.Bên phía nàng ta ngoài thực lực của nàng ta tương đương với thực lực Hạ Ngũ, còn có một Tân Chí thực lực Kết Đan trung kỳ tầng bốn.Cộng thêm hơn mười vị sư đệ đồng môn, Tuyên Vân Tâm thực sự không nghĩ ra làm sao bên nàng ta có thể thua được.Thực sự là dùng phi long cười lướt qua mặt mà.Lúc này, Tân Chí lên tiếng: “Sư tỷ, chi bằng tiên hạ thủ vi cường.”Tân Chí làm thế tay chém xuống dưới, đề nghị động thủ trước.Tuyên Vân Tâm lại lắc đầu nói: “Không vội.”“Nơi này là Tề Châu, không phải Yến Châu chúng ta.”“Hạ Ngũ là Đại đệ tử Song Nguyệt Cốc, người bên cạnh nàng ta có lẽ cũng là đệ tử Song Nguyệt Cốc.”“Giết các nàng ấy không có bất kỳ lợi ích gì cho chúng ta, nếu nóng vội quá, chúng ta cũng sẽ thương vong thảm trọng.”“Đợi khi bí cảnh chi tâm xuất hiện, sau khi có được bí cảnh chi tâm chúng ta sẽ lập tức rút lui.”Tuyên Vân Tâm không muốn đại khai sát giới.Nơi này là địa bàn của người ta, nếu giết đệ tử Song Nguyệt Cốc, một trong ba đại môn phái thì với số lượng như hiện tại bọn họ sẽ không thể chống chọi được với sự trả thù của môn phái này.Trong lòng Tân Chí hơi không cam lòng, hắn ta nhìn chằm chằm Lữ Thiếu Khanh đang tản bộ ở phía xa, trong mắt mang theo sát ý nồng đậm.Không biết vì sao, hắn ta rất ghét Lữ Thiếu Khanh, có một loại kích động muốn diệt trừ hậu hoạn.Cộng thêm việc đến giờ đệ đệ hắn ta vẫn chưa có bất kỳ hồi âm gì, kết hợp với những chuyện trước đó, Tân Chí nói liền nói tiếp:“Sư tỷ, ta nghi ngờ nhóm người đệ đệ ta đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”Tuyên Vân Tâm Ngũ khí

khẳng định nói: “Không cần hoài nghi, bọn hắc chặc chặc đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn.” Sắc mặt Tân Chí đột nhiên thay đổi: “Chuyện, chuyện này, sao có thể như vậy?” Nhưng Tân Chí biết vị sư tử này của mình lợi hại nhường nào, chuyện nàng ta nói gần như đã đúng tám chín phần mười. Việc liên quan đến đệ đệ của mình, Tân Chí rất khó tiếp nhận kết quả như vậy. Hắn ta nói: “Tân An mang theo mười hai sư huynh đệ, mặc dù tất cả đều là Trúc Cơ kỳ nhưng thực lực cũng không phải hạng thường, sao có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn được?” “Lẽ nào, liên quan đến hắc sao?” “Là hắc giờ trò?” Ánh mắt Tân Chí nhìn chăm chăm vào Lữ Thiếu Khanh. Hắn ta vừa nhìn Lữ Thiếu Khanh đã thấy khó chịu. Vừa xuất hiện mà đã chiếm được nhiều danh tiếng như vậy, hơn nữa còn có thể đi theo mỹ nữ như Hạ Ngữ, mà Hạ Ngữ còn ra tay bảo vệ cho hắn. Nhìn thế nào cũng khiến người ta không vừa mắt. Quan trọng hơn là, ban này kẻ này còn bất kính với nữ thần Tuyên Vân Tâm của hắn ta. Đủ loại tội ác cộng lại, Tân Chí hận không thể lập tức ra tay giết chết Lữ Thiếu Khanh. Tuyên Vân Tâm nói: “Nếu như ta đoán không lầm, có lẽ là hắc đánh lén. Nhân lúc Tân An sư đệ chiến đấu với Hỏa lĩnh chủ đã ra tay đánh lén quá nhiều. Kim lĩnh chủ và Thổ lĩnh chủ chúng ta gặp đã có thực lực Kết Đan kỳ. Có lẽ Hỏa lĩnh chủ cũng không chênh lệch là mấy, hơn nữa thuộc tính Hỏa còn cuồng bạo hơn, có lẽ thực lực sẽ càng mạnh hơn một chút. Thực lực của Tân An sư đệ mạnh nhất trong bọn họ chẳng qua cũng chỉ là Trúc Cơ hậu kỳ, chỉ cần gặp chút quá nhiều, thua trong tay Hỏa lĩnh chủ cũng là chuyện bình thường.” Ngữ khí Tuyên Vân Tâm rất bình tĩnh, với những đệ tử Điểm Tinh Phái gặp chuyện ngoài ý muốn, trong lòng nàng ta cũng không hề có bất kỳ gợn sóng gì. Sau khi Tân Chí nghe xong, hai mắt đỏ hồng, sát ý mãnh liệt xộc thẳng lên đầu. Hắn ta nhìn chăm chăm Lữ Thiếu Khanh: “Ta nhất định phải giết hắn.” Tuyên Vân Tâm nhìn Lữ Thiếu Khanh tản bộ ở phía xa, trông giống như một tên quê mùa tỉnh lẻ, không có việc gì nên đang đi dạo bên đó, ánh mắt nàng ta càng trở nên coi thường. Hạng người thừa cơ đánh lén, một tên tiểu nhân, không đáng coi ra gì. Cũng không thể trách nàng ta nghĩ như vậy, thoát nhìn Lữ Thiếu Khanh không hề có một tia khí chất cao thủ nào. Nàng ta nói: “Giờ tạm thời nhịn một chút đã, đợi rời khỏi nơi này, hắn ta và Hạ Ngữ mỗi người đi một ngã hẵng ra tay cũng chưa muộn.

Chúng ta không nên trêu chọc Hạ Ngữ, nhưng với hắn thì chẳng có gì phải lo lắng cả. Đợi lát nữa đánh nhau, cử một người nhìn chăm chăm hắn là được rồi.” Mặc dù cảm thấy Lữ Thiếu Khanh không phải cao thủ, nhưng phái người theo dõi sát sao hắn bởi vì Tuyên Vân Tâm không muốn để chuyện gì bất ngờ xảy ra. Tân Chí cắn răng gật đầu: “Hết thấy nghe theo sắp xếp của sư tỷ.” “Hừ.” Tân Chí nhìn chăm chăm Lữ Thiếu Khanh, trong lòng nảy sinh ác độc nói: “Tạm thời cho người được sống thêm một chút thời gian nữa.” Tuyên Vân Tâm nói với Tân Chí: “Sau khi bí cảnh chi tâm xuất hiện, ta đối phó Hạ Ngữ, để đối phó với những người khác.” “Không cần giết mấy người bọn họ, chỉ cần gây nguy hiểm cho bọn họ để Hạ Ngữ phân tâm là đủ.” Tân Chí gật đầu, sau đó có chút xem thường nói: “Cho dù Hạ Ngữ không phân tâm thì sư tỷ cũng có thể toàn thắng nàng ta.” Tuyên Vân Tâm nói: “Có bất kỳ cơ hội nào cũng không thể bỏ lỡ, cảnh giới nàng ta tương đương ta, không thể khinh thường.”

Chương 83 - Lữ sư đệ, đến lúc đó nhờ vào đệ

Chương 83: Lữ sư đệ, đến lúc đó nhờ vào đệ Tân Chí ninh hót mặt không đổi sắc: “Bị sư tỷ tính toán như vậy, đến cả một cơ hội nhỏ nhoi thì Hạ Ngũ cũng không có đâu...” Bên Tuyên Vân Tâm không muốn khởi xướng xung đột với Hạ Ngũ. Bên Hạ Ngũ kiêng kỵ đối phương nhiều người, có thể không đánh dĩ nhiên là tốt nhất. Hai bên đứng cách nhau vài dặm giảng co. Sau khi bình định xong năm khu vực Ngũ Hành, trung tâm bí cảnh sẽ lộ ra. Bí cảnh chi tâm cũng sẽ xuất thế, nhưng cần chút thời gian. Cho nên, trong khoảng thời gian này, hai bên không đánh nhau, tất cả mọi người đều đang chờ. Đối với tình cảnh trước mắt, Biện Nhu Nhu lộ ra vẻ vô cùng căng thẳng. Đối phương người đông thế mạnh, nếu đánh nhau, phía bên bọn họ sẽ phải chịu thiệt thòi. Hơn nữa, bên này chỉ có mình Hạ Ngũ là cao thủ, còn về phần Lữ Thiếu Khanh, Biện Nhu Nhu chưa bao giờ tính hấn vào trong đội. Trong mắt nàng ta, Lữ Thiếu Khanh còn không đáng tin cậy bằng Tiêu Y. Dù là Phương Hiểu cam đoan, Hạ Ngũ tin tưởng Lữ Thiếu Khanh có thực lực nhưng Biện Nhu Nhu không tin. Biện Nhu Nhu thấy đối phương có hơn mười người, chỉ riêng về nhân số đã khiến nàng ta có một áp lực khổng lồ. Nàng ta căng thẳng, lo lắng hỏi Hạ Ngũ: “Sư tỷ, bây giờ chúng ta cứ chờ như vậy sao?” Hạ Ngũ nói: “Không vội, bí cảnh chi tâm chưa xuất thế, sốt ruột cũng vô ích.” Biện Nhu Nhu nói: “Sư tỷ, không phải ta lo lắng điều này. Không phải ta lo lắng về bí cảnh chi tâm, mà là người của Điểm Tinh Phái. Bọn hấn nhiều người như vậy, đánh nhau sẽ bất lợi cho chúng ta.” Hạ Ngũ nhìn Lữ Thiếu Khanh một chút, Lữ Thiếu Khanh bắt đầu từ ban nãy đã dạo bước tản bộ trên bãi đất trống lớn bên kia, dáng vẻ vô cùng nhàn nhã. Hạ Ngũ nói với Lữ Thiếu Khanh: “Lữ sư đệ, đến lúc đó nhờ vào đệ.” Lữ Thiếu Khanh khoát khoát tay, cũng không ngẩng đầu lên, nói: “Hạ Ngũ sư tỷ, tỷ đừng như vậy, ta áp lực lắm.” “Nữ nhân kia của đối phương là Kết Đan kỳ tầng tám, nơi này ngoại trừ tỷ, còn ai là đối thủ của nàng ta.” Hạ Ngũ nói: “Ta đối phó nàng ta, những người khác đều nhờ vào Lữ sư

đệ rồi.”Hạ Ngữ ký thác hi vọng lên người Lữ Thiếu Khanh.Lữ Thiếu Khanh ngẩng đầu, chỉ vào Biện Nhu Nhu, nói: “Hạ Ngữ sư tử, không bằng tử ký thác hi vọng trên người nàng ta đi.”Biện Nhu Nhu nói: ““Hừ, sớm biết ngươi không đáng tin cậy.”“Sư tử, tử yên tâm, ta sẽ dốc hết sức, không cần dựa vào hân cũng được.”Biện Nhu Nhu vô cùng bất mãn về Lữ Thiếu Khanh.Giờ là lúc nào rồi, căng thẳng đến thế, vậy mà ngươi còn có tâm trạng đi tản bộ, ngươi cho rằng ngươi là ai?Thời gian dần dần trôi qua, bỗng nhiên, năm cột sáng chấn động, một đạo sóng xung kích cường đại khuếch tán ra bốn phía.Nó như cuồng phong, thổi cong cây cối.Tiếp đó, năm cột sáng bắt đầu chuyển động...Ánh mắt mọi người đều rơi vào trên năm cột sáng.Năm cột sáng xoay tròn, đồng thời dần dần thu nhỏ lại, ở giữa giống như vòng xoáy, nuốt chửng linh khí khổng lồ.Mặt đất bắt đầu rung chuyển. Đầu tiên là rất nhỏ, sau đó dần dần trở nên có khoảng cách, tựa như động đất.Năm cột sáng thu nhỏ lại đến tận cùng, rồi biến mất vào trong không khí.Tiếp đó mặt đất lại chấn động, lại xuất hiện năm vệt sáng. Màu vàng đậm, màu xanh, màu lam, màu đỏ, màu vàng nhạt hỗn hợp cùng một chỗ, hình thành một vệt sáng ngũ sắc, xông thẳng về phía chân trời.Ngay sau đó, trong bùn đất xuất hiện một vật ngũ sắc. Đó là một hạt châu to bằng nắm tay, phía trên phát ra năm loại ánh sáng. Ngũ hành linh khí, gắt gao quấn quanh nó mà xoay tròn.“Bí cảnh chi tâm!”Ánh mắt mọi người đều rơi vào trên thân nó, trong mắt rất nhiều người hiện lên vẻ tham lam.Ngay cả Tân Chí cũng có xung động muốn cướp lấy.Ngũ Hành bí cảnh hình thành bí cảnh chi tâm. Giá trị liên thành, đối với Nguyên Anh kỳ thì không có bao nhiêu tác dụng, nhưng đối với tu sĩ Kết Đan kỳ trở xuống thì lại cực kỳ tốt.Cho dù là Hạ Ngữ tâm tình lạnh nhạt, nhưng khi thấy được bí cảnh chi tâm xuất hiện, trong mắt cũng hiện lên một tia khát vọng.Nàng muốn có được bí cảnh chi tâm này, mượn nó, nàng có lòng tin mình có thể đuổi theo hai người Kế Ngôn, Trương Tông Long, tiếp tục duy trì vị trí ba hạng đầu ở Tề Châu.Mặc dù ở trước mặt sư muội nàng nói không thêm đề ý, thuận theo tự nhiên. Nhưng thân là đại đệ tử của Song Nguyệt Cốc, trách nhiệm của vị trí đó làm cho nàng không cách nào thuận theo tự nhiên.Thân bất do kỷ, nàng không thể để cho mình rớt lại phía sau người khác quá nhiều.Tuyên Vân Tâm nhìn chằm chằm bí cảnh chi tâm, cũng lộ ra ánh mắt khát vọng.Nàng ta cũng cần

bí cảnh chi tâm, nàng ta nhất định không thể rút lại phía sau người kia. Một khi người kia tiến vào Nguyên Anh, vận mệnh của nàng ta sẽ không còn do chính nàng ta nắm giữ nữa. Biện pháp duy nhất là nàng ta cũng bước vào Nguyên Anh, như vậy nàng ta mới có thể có một chút hi vọng sống. Gần như cùng lúc! Hạ Ngũ, Tuyên Vân Tâm đồng thời ra tay. Hai người đồng thời xuất hiện trước bí cảnh chi tâm, đồng thời chớp lấy nó. Thấy đối phương xuất hiện, hai người đều tự đánh ra một chưởng với đối phương. Hai cỗ linh lực khổng lồ chạm nhau. Oanh! Hai người đều là Kết Đan hậu kỳ, cảnh giới tầng 8. Một chưởng đủ để đánh nát một ngọn núi. Hai bàn tay mềm mại chạm vào nhau, hai cỗ linh lực chạm vào nhau. Tựa như một trận nổ lớn, sóng xung kích khiến sắc mặt mọi người xung quanh trắng bệch, huyết khí cuộn cuộn. Tiêu Y là con gà yếu nhất trong toàn trường, mới chỉ có Luyện Khí kỳ, vậy nên nàng cảm giác được yết hầu hơi ngọt, một ngụm máu vọt lên. Tiêu Y nhanh chóng cắn chặt răng, nuốt ngụm máu này lại. Dọc theo đường đi, nàng đã nôn quá nhiều máu, nếu còn nôn nữa, trở về giết thêm mấy con linh kê hàm canh cũng không bù lại được.

Chương 84 - Người vẫn còn kém hẳn ta nhiều lắm

Chương 84: Người vẫn còn kém hẳn ta nhiều lắm

Sau khi đổi chưởng, cả hai người Hạ Ngữ và Tuyên Vân Tâm đều lui về phía sau, tạm thời buông tha bí cảnh chi tâm. Hai người gắt gao nhìn chằm chằm đối phương, trong lòng hiểu rõ, nếu không đánh bại đối phương sẽ không cách nào lấy được bí cảnh chi tâm. Tuyên Vân Tâm liếm liếm môi đỏ, cười rộ lên: “Hạ Ngữ muội muội, người hào phóng một chút, tặng bí cảnh chi tâm cho tỷ tỷ ta, có được không? Tỷ tỷ sẽ ghi nhớ trong lòng, nhớ kỹ người, ngày sau sẽ cố gắng báo đáp người. Ví dụ như, tìm cho người một lang quân như ý?” “Về mặt Hạ Ngữ lạnh nhạt, bình tĩnh nói: “Tuyên cô nương, không bằng người hào phóng một chút, tặng bí cảnh chi tâm cho ta, người cần cái gì cứ nói ra. Ta sẽ cố gắng thỏa mãn người.” Tuyên Vân Tâm nói: “Đáng tiếc, thứ ta muốn chính là bí cảnh chi tâm. Tại sao người lại tranh nó với ta chứ?” Hạ Ngữ nói: “Thế tại sao người lại muốn tranh nó với ta?” “Haiz, xem ra, không đánh là không được rồi.” Tuyên Vân Tâm lắc đầu, vô cùng tiếc hận. Nhưng, bên này vừa thở dài, bên kia liền lập tức ra tay. Một tấm linh phù xuất hiện trong tay, trong nháy mắt liền xuất hiện trước mặt Hạ Ngữ. Ầm ầm! Cuộc chiến giữa hai người bắt đầu. Thấy Hạ Ngữ và Tuyên Vân Tâm đánh nhau. Biện Nhu Nhu nói: “Chúng ta cũng đi hỗ trợ chứ.” “Nhị sư huynh đâu?” Tiêu Y giật mình. Lữ Thiếu Khanh đã không thấy bóng dáng. “Không cần quản hắn.” Biện Nhu Nhu nói: “Chúng ta lên!” “Nhưng mà ba người vừa định hành động, Tân Chí đã mang theo người xuất hiện. Tân Chí nhìn Tiêu Y, Biện Nhu Nhu, Phương Hiểu, ánh mắt hiện lên vẻ khác lạ. Tư sắc ba người này tuy rằng không bằng Hạ Ngữ và Tuyên Vân Tâm, nhưng cũng chỉ kém hơn một chút mà thôi. Đặt ở đâu cũng là mỹ nhân nhất đẳng. Sau đó hắn ta lộ ra một nụ cười tự cho là thân sĩ: “Ba vị, vội vã đi đâu vậy?” Biện Nhu Nhu không khách khí quát: “Người tránh ra.” Tân Chí nói: “Ngại quá, hai người Tuyên sư tỷ đang chiến đấu, các người không thể nhúng tay vào. Không bằng chúng ta nâng cốc tâm sự một phen ở chỗ này, như thế nào?” “Tâm sự

cái đầu người.” Biện Nhu Nhu quả thực ghét chết đám nam nhân thối tha này. “Người là cái thá gì?” “Tiêu Y gật đầu, đứng vậy, so với hai sư huynh của ta còn kém xa. Sắc mặt Tân Chí âm trầm: “Xem ra các người là rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt, tốt, như các người mong muốn... Lên cho ta...” “Linh phù nổ tung, vụ nổ lớn làm cho nơi Hạ Ngũ đứng xuất hiện một cái hố sâu hơn mười thước. Tuyên Vân Tâm ném ra một tấm linh phù, lập tức biến mất tại chỗ. Một gai băng xuất hiện ở vị trí nàng ta vừa đứng, hàn khí tràn ngập, mặt đất trong nháy mắt bị đóng băng thành một tầng thật dày. Thấy pháp thuật của mình không cách nào tạo thành uy hiếp cho Tuyên Vân Tâm. Trong tay Hạ Ngũ xuất hiện một thanh trường kiếm, linh lực vận chuyển, thân hình như gió bay về phía Tuyên Vân Tâm. Trường kiếm trong tay vung vẩy, kiếm pháp huyền diệu xuất hiện. Trường kiếm run rẩy, trong không khí bỗng nhiên xuất hiện một vòng xoáy. Vòng xoáy như ẩn như hiện trong không khí, mang theo sát khí lạnh lạnh bao phủ lấy Tuyên Vân Tâm. Sắc mặt Tuyên Vân Tâm ngưng trọng. Những vòng xoáy này nhìn như không có quy tắc, kì thực vị trí vô cùng vi diệu, chúng nó liên tiếp, giống như một cái lồng giam, phong kín tất cả đường lui của nàng ta. Hơn nữa, vòng xoáy còn không ngừng tới gần nàng ta. Vòng xoáy xoắn ốc, giống như từng cái bánh răng chuyển động, giống như một cái răng hung thú đang chọn người mà cắn, ẩn chứa sát khí vô tận. Tuyên Vân Tâm không dám khinh thường, trong tay xuất hiện hai tấm linh phù. “Đi!” “Nàng ta hét lớn một tiếng. Hai tấm linh phù màu đỏ vung ra, rơi vào vòng vây của vòng xoáy. Dường như nghe được thanh âm ơng ơng, vòng xoáy muốn thôn phệ hai tấm linh phù. Ầm ầm! Hai tấm linh phù nổ tung, linh khí cường đại cuồn cuộn bạo bắn ra. Ầm ầm.. Vòng xoáy cũng lần lượt nổ tung ở dưới sự trùng kích của linh khí cường đại. Cuối cùng, nó quét sạch tất cả, chỉ để lại một luồng linh khí lao về phía Hạ Ngũ. Chẳng qua đối với Hạ Ngũ mà nói nó cũng chỉ là nổ mạnh hết đà, Hạ Ngũ lấy kiếm chống đỡ, dễ dàng hóa giải luồng linh khí cuồn cuộn này. Tuyên Vân Tâm cười ha ha một tiếng: “Hạ Ngũ muội muội, kiếm pháp thật tốt! Đáng tiếc, người không lĩnh ngộ được kiếm ý.” “Hạ Ngũ thản nhiên nói: “Nếu ta lĩnh ngộ được kiếm ý, người sẽ không phải là địch thủ của ta.” Tuyên Vân Tâm im lặng một chút, đúng thực là đạo lý này. Lĩnh ngộ kiếm

ý, có thể nói là vô địch trong cùng cảnh giới. Nếu Hạ Ngữ lĩnh ngộ kiếm ý, Tuyên Vân Tâm sẽ không nói hai lời mà lập tức xoay người bỏ chạy. Nhưng mà! Tuyên Vân Tâm cười nói: “Đáng tiếc, ngươi không phải Kế Ngôn, không có thiên phú giống Kế Ngôn. Ở Tề Châu các ngươi, trong thế hệ trẻ người lĩnh ngộ được kiếm ý cũng chỉ có Kế Ngôn mà thôi. Ngươi vẫn còn kém hẳn ta nhiều lắm.” Lời này của Tuyên Vân Tâm vốn là muốn đả kích Hạ Ngữ một chút. Đúng như lời nàng ta nói, vì chiến thắng, không thể bỏ qua bất cứ cơ hội nào có thể đả kích đối thủ. Nhưng mà lời này đối với Hạ Ngữ mà nói rõ ràng không có bất kỳ ảnh hưởng nào. Hạ Ngữ nghe được Tuyên Vân Tâm nói chỉ có một mình Kế Ngôn lĩnh ngộ kiếm ý, nàng nhìn không được nhìn về phía Lữ Thiếu Khanh. Ở chỗ này, còn có một người lĩnh ngộ được kiếm ý. Chẳng qua khi nàng nhìn về phía Lữ Thiếu Khanh, nàng đã ngây ngẩn cả người. Hạ Ngữ hoài nghi mình nhìn lầm, nhưng khi nàng nhìn kỹ lại, quả thật không thấy bóng dáng Lữ Thiếu Khanh đâu. Lữ Thiếu Khanh không biết đã biến mất ở nơi nào. Chỉ để lại Phương Hiểu, Biện Nhu Nhu và Tiêu Y gian nan ngăn cản sự tấn công của đám đệ tử Điểm Tinh Phái. Tân Chí là một cao thủ Kết Đan kỳ thì ở bên cạnh nhìn chăm chăm, lúc nào cũng có thể ra tay. Hạ Ngữ khó hiểu, Lữ Thiếu Khanh đâu? Chạy đi đâu rồi? Đã nói là để hắn hỗ trợ, nhưng lúc này, lại không thấy người. Sẽ không phải lâm trận chạy trốn chứ?

Chương 85 - Chiến đấu

Chương 85: Chiến đấu Trong lòng Hạ Ngữ nhin không được có chút hoảng hốt. Tuyên Vân Tâm nhìn thấy tầm mắt Hạ Ngữ rơi trên người đồng bọn, cười càng thêm vui vẻ. “Hạ Ngữ muội muội, hình như đồng bạn của ngươi có chút vất vả.” “Có muốn đi giúp một tay không?” Trong lòng Hạ Ngữ mặc dù có lo lắng này. Hai người Phương Hiểu, Biện Nhu Nhu cùng lắm chỉ là cảnh giới Trúc Cơ kỳ, cho dù là Trúc Cơ hậu kỳ thì cũng vậy. Tiêu Y càng yếu hơn, chỉ là Luyện Khí kỳ. Ba người liên thủ cũng không ngăn cản được hơn mười người của Diễm Tinh Phái vây công. Nhưng mà người của Diễm Tinh Phái cũng chỉ dự định ngăn cản các nàng, chứ không hạ sát thủ với các nàng. Chỉ là như vậy, cũng đủ để cho các nàng có vẻ vô cùng cố hết sức. Hạ Ngữ nhìn trong chốc lát, sau khi thấy rõ thế cục, biết các nàng còn có thể ngăn cản được một lúc. Nàng lạnh lùng nhìn Tuyên Vân Tâm, chỉ có đánh bại Tuyên Vân Tâm trước mắt, nàng mới có cơ hội. Vậy nên. “Tiếp chiêu đi!” Hạ Ngữ thản nhiên nói một câu, trường kiếm vung ra, trong phút chốc, trường kiếm như biến mất không thấy. Trong tầm mắt của Tuyên Vân Tâm, không khí dường như có rung động nhẹ nhẹ. Làm cho nàng ta có một loại ảo giác, phảng phất như đặt mình trong một hồ nước. Xung quanh đều là nước hồ khiến người ta hít thở không thông, hồ nước giống như bức tường cao sụp đổ, không ngừng đè xuống nàng ta, làm cho nàng ta khó có thể hô hấp. Thật đáng sợ! Tuyên Vân Tâm nhìn Hạ Ngữ, trong ánh mắt mang theo kiêng kỵ sâu sắc. Mặc dù Hạ Ngữ chưa có kiếm ý, nhưng nhìn nàng hiện tại, cũng không kém bao nhiêu, nếu phải diễn tả thì trạng thái bây giờ của nàng chỉ như cách một tầng giấy, một khi đâm thủng, thì việc lĩnh ngộ kiếm ý sẽ thuận lợi tự nhiên như nước chảy thành sông. Quả là nữ nhân đáng sợ, chẳng trách lại được người ta xưng tụng là người đứng thứ ba trong Tề Châu. Tuyên Vân Tâm không chần chờ nữa, nhanh chóng ném ra một tấm linh phù màu vàng. Bang! Tiếng xé gió vang lên, phát ra tiếng tiếng sắt thép va chạm ở trong không khí. Một đợt dao động vô hình khuếch tán ra. Làn da của Hạ Ngữ đối diện cảm nhận được một đợt hàn ý, nổi hết da

gà. Trong mắt Hạ Ngũ hiện lên vẻ kinh ngạc. Không nghĩ tới linh phù trong tay Tuyên Vân Tâm lại sắc bén như thế. Tấm linh phù mà Tuyên Vân Tâm sử dụng này làm cho nàng cảm thấy như đang đối mặt với một thanh thần binh chém sắt như bùn. Linh lực trong cơ thể Hạ Ngũ vận chuyển, trường kiếm sáng bóng trong tay chột lóe. Gợn sóng trong không khí nhất thời trở nên tấp nập, tựa như mặt hồ vừa có một trận gió thổi qua, rung động không ngừng. “Đi!” “Sắc mặt Tuyên Vân Tâm hiện lên một tia ửng hồng, hét lớn một tiếng, linh phù biến mất, mang theo tiếng xé gió, đi thẳng về phía Hạ Ngũ. “Phá!” “Phá!” Hai người không hẹn mà cùng hét lớn. Công kích hai người phát ra hung hăng va chạm vào nhau. Bùm bùm! Trong không khí vang lên tiếng nổ mạnh. Bởi vì những tiếng nổ mạnh này, linh khí xung quanh cũng trở nên cuồng bạo. Giống như từng trận gió lốc nổi lên, cát bay đá chạy, đôi bên đều không dễ chịu. Cả hai liên tục lui về phía sau, mới hóa giải được thế công của đối phương. Biểu tình của hai người càng thêm ngưng trọng. Vừa rồi chỉ giao thủ hai hiệp, nhưng đều biết đối phương khó chơi. Hai người không nói nhảm, tiếp tục phát động công kích. Kiếm thế của Hạ Ngũ biến đổi, linh phù của Tuyên Vân Tâm vung lên. Một bộ bạch y, mê đảo chúng sinh. Một bộ hồng y, phong tình vạn chủng. Hai người người tới ta đi, người truy ta đuổi, chiến đấu xung quanh bí cảnh chi tâm. Tuyên Vân Tâm sử dụng linh phù có uy lực cực lớn, mỗi một lần nổ tung đều làm đất rung núi chuyển, trên mặt đất bị nổ ra vô số hố sâu, làm cho Hạ Ngũ không thể không cẩn thận đối ứng. Hạ Ngũ cầm trường kiếm trong tay, kiếm pháp huyền diệu, dựa vào pháp thuật, khiến Tuyên Vân Tâm ăn không ít đau khổ. Hai người tiến đánh thảo phạt, người tới ta đi, chẳng mấy chốc đã giao thủ mấy chục hiệp. Nhưng thực lực hai bên gần như tương đương, ai cũng không làm gì được ai. Tuyên Vân Tâm nhìn Hạ Ngũ từ đầu đến cuối đều có biểu tình lạnh nhạt. Nàng ta nở nụ cười: “Hạ Ngũ muội muội, ngươi không lo lắng cho đồng bạn của ngươi sao?” Sau đó, Tuyên Vân Tâm mập máy môi truyền âm cho Tân Chí phía dưới, đôi môi đỏ mọng, vô cùng mê người. Nhưng Hạ Ngũ không có lòng dạ nào thương thức loại hấp dẫn này. Bởi vì dưới sự phân phó của Tân Chí, đệ tử Điểm Tinh Phái phía dưới đã tăng cường tấn công ba người Tiêu Y, Biện Nhu Nhu và Phương Hiểu. Ba người Tiêu Y vốn đã có chút cố hết sức,

chỉ có thể bị động phòng thủ, không làm được gì. Hiện giờ đệ tử Diêm Tinh Phái lại gia tăng cường độ tấn công. Linh phù cứ một tấm lại một tấm ném đến, hỏa cầu, gai băng, đao gió không ngừng công kích về phía các nàng. Ba người đau khổ chống đỡ, lại không thể không liên tiếp bại lui. Cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì ba người cũng sẽ xảy ra vấn đề lớn. Sau khi Hạ Ngữ nhìn thấy, sắc mặt không hề lạnh nhạt, mà mang theo vẻ giận dữ. “Hèn hạ.” Tuyên Vân Tâm không tức giận, ngược lại đắc ý cười: “Đây chẳng qua là một loại thủ đoạn để giành được thắng lợi mà thôi. Muốn trách thì trách người mang đến quá ít người đi.” Sau đó Tuyên Vân Tâm lại phát động tấn công, lúc này đây, Hạ Ngữ bởi vì phân tâm bởi tình huống ba người phía dưới, nàng bắt đầu rơi vào thế hạ phong. Mà ở phía dưới, ba người Biện Nhu Nhu chịu áp lực rất lớn. Diêm Tinh Phái không ngừng tấn công, làm cho ba người đều bị thương. Huyết khí trong cơ thể cuồn cuộn, linh lực vận chuyển trì trệ. Bên ngoài cơ thể, trên người hoặc nhiều hoặc ít đều có vết thương, máu tươi đầm đìa.

Chương 86 - Chết tiệt!

Chương 86: Chết tiệt!Biện Nhu Nhu cắn răng cắn hận nói: “Chết tiệt.”Cái tên chết tiệt này chẳng những bao gồm kẻ địch trước mắt, mà cũng bao gồm cả Lữ Thiếu Khanh đã sớm biến mất không thấy đâu.Đối với Lữ Thiếu Khanh, nàng ta có oán khí rất lớn.“Su ty mất bị mù, vậy mà lại ký thác hy vọng ở trên người hắn. Hắn chính là một tên nhát gan, vừa lâm trận lại chạy trốn.”Trên mặt Phương Hiểu cũng lộ ra vẻ mê mang, Lữ Thiếu Khanh mạnh như vậy, nếu hắn ra tay, người trước mắt sẽ không phải là đối thủ của hắn.Cho dù là Tân Chí, cũng không thể là đối thủ của Lữ Thiếu Khanh.Nhưng mà, vì sao hắn lại biến mất không thấy? Chẳng lẽ mình nhìn lầm hắn? Tiêu Y thì lựa chọn tin tưởng Nhị sư huynh của mình.Nàng nói: “Nhu Nhu ty ty, ty yên tâm, Nhị sư huynh sẽ không bỏ rơi chúng ta đâu.”Biện Nhu Nhu nói: “Tiểu Y muội muội, đã đến lúc này rồi, muội còn tin hắn sao? Hắn nhất định đã chạy trốn rồi.”Trong lúc nói chuyện, một đạo gió đánh úp tới, lao thẳng tới Tiêu Y.Tiêu Y né tránh không kịp, mắt thấy sắp bị đạo gió đánh trúng.Phương Hiểu quát to một tiếng: “Tiểu Y muội muội, cẩn thận!”Sau đó đẩy Tiêu Y ra, mà nàng thì né tránh không kịp, đạo gió để lại một vết thương sâu có thể thấy xương trên vai nàng.“Hiểu ty ty...”Hai người vội vàng che chở Phương Hiểu, lần lượt lui về phía sau.Đệ tử Điểm Tinh Phái tiếp tục từng bước ép sát.Ba người rơi vào cảnh giới càng nguy hiểm hơn.Đột nhiên, một thanh âm truyền vào tai Tiêu Y.Tiêu Y nghe xong, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, chỉ vào bên trái nói: “Chúng ta tới đó.”“Muốn đi sao?”Tân Chí ở bên cạnh giám trận, thấy ba người muốn lui, lập tức ra tay chặn lại.Tân Chí là cao thủ Kết Đan kỳ, ra tay nhanh hơn các sư đệ đồng môn.Một tấm linh phù vung ra, trời quang vang lên một tiếng sét đánh, một tia chớp từ trên trời giáng xuống, lao thẳng vào ba người.“Cẩn thận!”Biện Nhu Nhu hét lớn một tiếng, trong tay xuất hiện một pháp khí hình mâm tròn ném lên không trung.Một màn ánh sáng bao lấy ba người ở trong đó.Thể tới của tia chớp hung mãnh, mang theo thanh thế dọa người rơi vào màn sáng.Uỳnh!Màn sáng lấp lóe hai lần, cuối cùng ầm

âm vỡ nát. Pháp khí hình mâm tròn của Biện Nhu Nhu cũng rơi xuống theo. Thế đi của tia chớp không giảm, tiếp tục rơi xuống phía ba người. Biện Nhu Nhu phun ra một ngụm máu tươi, lại hét lớn một tiếng. “Đi!” Lại một pháp khí phòng ngự được tể xuất, lần nữa va chạm với tia chớp. Uỳnh! Pháp khí của Biện Nhu Nhu lại vỡ vụn. Công kích của Kết Đan kỳ không phải là thứ Trúc Cơ kỳ có thể dễ dàng chống đỡ được. Có điều qua hai lần ngăn cản, thế rơi của tia chớp đã suy yếu, đã là nỗ lực hết đà, nhưng nguy hiểm vẫn còn đó. Phương Hiểu cố gắng chống đỡ vết thương, hội tụ linh lực cuối cùng trong cơ thể, phát ra một kích cuối cùng vào không trung. “Nỗ Phong Kích!” Dưới sự khống chế của Phương Hiểu, pháp thuật do linh lực hội tụ nghênh đón tia chớp đang rơi xuống. Uỳnh! Cuối cùng cũng hóa giải được công kích của Tân Chí. Nhưng thương thế của Phương Hiểu càng nặng thêm, hoàn toàn mất đi sức chiến đấu. Đây chính là thực lực Kết Đan kỳ, chỉ một lần công kích đơn giản đã dễ dàng phế bỏ hai tu sĩ Trúc Cơ kỳ. Tân Chí thấy thế, lạnh lùng lộ ra nụ cười mèo vờn chuột. Hắn ta bảo các sư đệ đồng môn đình chỉ tấn công. Đối phó ba người trước mắt, nếu như còn phải để các sư đệ ra tay, vậy cũng quá thấp kém rồi. Hắn ta ngạo nghễ nhìn Tiêu Y, Biện Nhu Nhu, Phương Hiểu: “Thật ra chỉ cần các ngươi đầu hàng là được. Hô to một tiếng nhận thua, ta sẽ bỏ qua cho các ngươi.” Biện Nhu Nhu cười lạnh: “Năm mơ, loại nam nhân thói tha như ngươi. Nếu cùng cảnh giới, một mình ta cũng đánh được mười người.” Biện Nhu Nhu rất kiên cường, không nam nhân nào có thể khiến nàng chịu thua. Tân Chí nghe vậy cười ha hả, giọng nói vô cùng đắc ý, nói: “Ha ha, cho dù ta hạ thấp cảnh giới, ngươi cũng sẽ không là đối thủ của ta.” “Ngươi thử xem?” “Toàn thân Biện Nhu Nhu cũng mềm nhũn, nhưng miệng vẫn cứng nhất. Tân Chí lắc đầu, đang định nói chuyện thì Tiêu Y đứng ra. Nàng cầm trường kiếm trong tay, vẻ mặt bí tráng nói với Tân Chí: “Ngươi có dám đề thấp cảnh giới rồi đánh với ta một trận hay không?” “Ngươi?” Tân Chí sững sờ một chút, sau đó cười ha ha. “Một Luyện Khí kỳ nho nhỏ như ngươi mà cũng dám nói lời như vậy? Chán sống rồi sao?” Tân Chí là cảnh giới Kết Đan kỳ, cho dù là đề thấp thực lực cảnh giới của mình, nhưng lý giải đối với pháp tắc đại đạo đã vượt xa Tiêu Y ở Luyện Khí kỳ. Nếu thật sự đánh nhau, Tân Chí cảm thấy tiện tay vung lên là có thể đánh chết Tiêu Y. Biện

Nhu Nhu và Phương Hiểu bị hành động của Tiêu Y làm cho kinh ngạc, vội vàng ngăn cản. “Tiêu Y muối muối, không được.” “Người không phải đối thủ của hắn, không nên xúc động.” Tiêu Y quay đầu nhìn Biện Nhu Nhu và Phương Hiểu, hai nàng phát hiện Tiêu Y có vẻ như sắp khóc. “Hai vị tỷ tỷ, không sao đâu.” Tiêu Y nước mắt lưng tròng. Biện Nhu Nhu và Phương Hiểu không hiểu ra sao. Đây là sao vậy? Sợ sao? Nhưng sợ thì không nên đứng ra khiêu chiến Tân Chí mới đúng. Tiêu Y quay đầu cắn răng khẽ nói: “Người sợ sao? Không dám à?” “Sợ?” Tân Chí đầu tiên là cười to vài tiếng, sau đó lạnh lùng cười rộ lên: “Tân Chí ta cả đời không biết chữ sợ viết như thế nào.” “Nếu đã như vậy thì đừng nói nhảm nữa, đánh với ta một trận đi. Là nam nhân thì đừng dồng dài. Đừng để cho ta xem thường người.” Biện Nhu Nhu và Phương Hiểu lại nhìn nhau, chần chừ nói: “Giọng điệu này có hơi quen.” Biện Nhu Nhu gật đầu cắn răng nói: “Bị tên hỗn đản đó làm hư rồi.” Tân Chí lạnh lùng nhìn Tiêu Y, mặc dù dáng vẻ của Tiêu Y khá thanh thuần đáng yêu, nhưng hắn ta cũng sẽ không vì vậy mà thương hại. “Nếu người đã muốn chết thì như người mong muốn vậy.” Tiêu Y nói: Ta là Luyện Khí hậu kỳ, nếu người dám đề cảnh giới xuống, ta có thể đánh nỗ người bất cứ lúc nào. “Ha ha.” Tân Chí lại cười ha hả, sau đó cười lạnh. “Thật tốt, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy có người cuồng vọng như vậy, tiếp chiêu đi.”

Chương 87 - Cao thủ thứ ba của Điểm Tinh Phái?

Chương 87: Cao thủ thứ ba của Điểm Tinh Phái? Đối mặt với khiêu chiến của Tiêu Y, Tân Chí lạnh lùng cười, ra tay. Hắn ta không hề sử dụng linh phù mà Điểm Tinh Phái am hiểu mà chỉ vươn bàn tay ra, kết một pháp ấn, sau đó đẩy về phía Tiêu Y. Chỉ trong chớp mắt, Tiêu Y đã cảm thấy có một luồng năng lượng cường đại đánh úp về phía mình. Không khí phía trước ngưng kết thành một bức tường, nghiền ép về phía nàng. Uy áp cường đại, khiến cho nàng hô hấp khó khăn. Thanh âm Tân Chí truyền tới: “Đối phó với ngươi, chỉ cần tùy tiện ra tay cũng có thể khiến ngươi lãnh đủ.” Mặc dù hạ thấp cảnh giới, nhưng công kích của Tân Chí đối với Tiêu Y cũng cực kỳ cường đại. Tiêu Y cảm nhận được áp lực trước nay chưa từng có, nàng cắn răng, vùng trường kiếm trên tay. Trường kiếm vùng ra. Linh khí xung quanh giống như bị một bàn tay vô hình khuấy động. Giống như mặt nước yên tĩnh nhưng phía dưới lại ẩn dấu vô số mạch nước ngầm, sóng ngầm cuộn cuộn. Công kích nghiền ép mà đến của Tân Chí gặp phải dòng nước ngầm, dần dần bị chia ra xé xác, thôn phệ. “Có chút bản lĩnh.” Tân Chí nhận thấy công kích của mình bị Tiêu Y hóa giải, khinh miệt cười: “Nhưng đây chỉ là bắt đầu, ngươi có thể chống đỡ đến cuối cùng sao?” Tiêu Y quát: “Bớt nói nhảm đi, xem chiêu đây!” Sau đó cổ tay vặn vẹo, kiếm thế biến đổi. Một chút hàn tinh xuất hiện, rồi dần dần lớn lên ở trong mắt Tân Chí. Giống như một hạt giống rơi vào trong nước, linh khí xung quanh chính là chất dinh dưỡng để nó hấp thu, nhanh chóng mọc rễ nảy mầm, cuối cùng trở thành một đóa lục bình che khuất mặt nước, cũng bao phủ cả Tân Chí. Biện Nhu Nhu và Phương Hiểu bên cạnh đỡ nhau quan chiến, cũng đang chú ý tới kiếm pháp của Tiêu Y. Biện Nhu Nhu nhin không được nói: “Kiếm pháp không tồi.” Là đệ tử phái lớn, ánh mắt Biện Nhu Nhu cao minh hơn Phương Hiểu một chút. “Xem uy thế, hẳn là một môn kiếm pháp Địa cấp. Thực lực phát huy ra từ tay Tiểu Y muội muội mạnh hơn kiếm pháp Địa cấp bình thường.” Phương Hiểu cũng lên tiếng: “Bên cạnh Tiểu Y muội

muội đều là cao thủ kiếm pháp, được hun đúc, tự nhiên tốt hơn người bình thường. “Sư phụ Thiệu Thừa là đại năng cấp bậc Nguyên Anh thì không nói. Phương Hiểu biết Đại sư huynh Kế Ngôn, Nhị sư huynh Lữ Thiệu Khanh của Tiêu Y cũng đều là thiên tài. Hai người này đều sớm lĩnh ngộ kiếm ý, lý giải đối với kiếm pháp lợi hại hơn người bình thường. Đi theo hai vị sư huynh như vậy, kiếm pháp không lợi hại mới là không bình thường. Đồng thời, Phương Hiểu còn có một câu chưa nói, đó chính là Tiêu Y cũng lĩnh ngộ kiếm ý. Nhìn Tiêu Y, trong mắt Phương Hiểu lộ ra một tia hâm mộ. Đồng nhân không đồng mệnh. Tiêu Y có thể bái nhập Thiên Ngự Phong, gặp được sư huynh trâu bò, vận khí bùng nổ. Mà Phương Hiểu nàng thì sao, nghĩ đến vận mệnh của mình, ánh mắt Phương Hiểu có chút ảm đạm. Biện Nhu Nhu lại nói: “Nhưng dù kiếm pháp không tệ, muốn thắng căn bản là không thể.” Phương Hiểu ngẩng đầu nhìn lại, hoàn toàn chính xác, mặc dù Tiêu Y đã dốc hết toàn lực, nhưng sự tấn công của nàng vẫn bị Tân Chí hóa giải. Nhưng nhìn thấy biểu tình ngưng trọng của Tân Chí, cũng có thể biết Tiêu Y gây ra áp lực không nhỏ cho hắn ta. Nhìn thấy công kích của mình tuy rằng không có hiệu quả, nhưng biểu tình Tân Chí cũng không dễ nhìn lắm. Trong lòng Tiêu Y càng thêm tự tin: “Lại xem chiêu!” “Lại là một kiếm đâm ra. Lúc này đây, tốc độ cực nhanh, nháy mắt đâm tới trước mặt Tân Chí. Tiêu Y không ngốc, biết mình và Tân Chí có chênh lệch rất lớn. So linh lực, so cảnh giới là không thể sánh bằng. Tốt hơn vẫn là thực tế chút, cho hắn ta một chút sát thương vật lý. Trường kiếm cấp 2, phong mang tất lộ, hàn quang lấp lánh, lao thẳng đến chỗ hiểm của Tân Chí. Tân Chí không ngờ Tiêu Y lại ra tay như vậy. Trong lúc nhất thời, lại bị buộc liên tục lui về phía sau. Hắn ta là tu sĩ cảnh giới Kết Đan, nhưng không có nghĩa là hắn ta có thể dùng thân thể cứng rắn kháng lại trường kiếm cấp 2. Hắn ta là người, không phải sắt. “Ha ha...” “Thấy Tân Chí bị mình ép liên tục lui về phía sau, rất chật vật, Tiêu Y đắc ý, nhin không được cười ha hả. “Đây chính là thực lực của ngươi sao? Không phải cũng không ra sao sao? Một tu sĩ Luyện Khí kỳ như ta mà cũng đánh không lại? Còn khoác lác là cao thủ thứ ba của Diêm Tinh Phái, không ngại sao?” Lời này, giống như sao Hỏa rơi vào trong đồng củi lửa thắm đầy dầu hỏa. Tân Chí, nổ rồi! “Đáng chết, đáng chết!” Tân Chí nổi giận như sấm, tóc dựng thẳng lên,

khuôn mặt tuần lãg vặ vặ. “Ngươi đang tìm cái chết!” “Tân Chí là đệ tử thứ ba của Điểm Tinh Phái, mặc dù xếp thứ ba, nhưng địa vị của hắn ta không kém thứ nhất và thứ hai bao nhiêu. Bởi vì hắn ta có gia gia. Ở Điểm Tinh Phái, cho dù là các trưởng lão nhìn thấy hắn ta cũng phải khách khí. Đệ tử phía dưới, nhìn thấy hắn ta, ai dám không cung kính gọi một tiếng Tân sư huynh? Không biết có bao nhiêu sư muội nửa đêm muốn trèo lên giường của hắn ta. Từ khi sinh ra đến bây giờ, còn chưa có ai dám chặ chặ hắn ta, coi thường hắn ta như vậy. “Ngươi dám coi thường ta? Muốn chết!” “Trong tay Tân Chí đang nổi gặ xuất hiện một tấm linh phù. Phương Hiểu bên cạnh thấy thế, vội vàng quát: “Đã nói là giao thủ cùng cảnh giới, ngươi cũng đừng tự vả vào mặt mình.” Tân Chí nổi gặ nhìn thoáng qua Phương Hiểu, sau đó cắn răng, đổi một tấm linh phù khác. Quang mang chặ lặ, giống như một cái lồng trong suốt bao phủ Tân Chí. Sau đó khi đổi mặt với trường kiếm của Tiêu Y, Tân Chí không né tránh nữa. Keng! Trường kiếm của Tiêu Y phát ra tiếng tiếng sắt thép va chặ, bị vòng phòng hộ trên người Tân Chí chặ lại.

Chương 88 - Trận pháp

Chương 88: Trận pháp Tiêu Y chưa từ bỏ ý định, cổ tay phát lực, liên tục đâm mấy kiếm. Kết quả đều giống nhau, không thể phá vỡ vòng phòng hộ dưới sự bố trí của Tân Chí. Thấy Tiêu Y chưa từ bỏ ý định, cơn giận trong lòng Tân Chí tiêu tan rất nhiều. Biểu tình dữ tợn khôi phục bình thường, liên tục cười lạnh: “Đừng nằm mơ, chỉ bằng chút năng lực này của ngươi mà cũng muốn phá vỡ phòng ngự của ta sao? Nằm mơ đi!” Sau đó, trong tay hắn ta xuất hiện một tấm linh phù khác. Chuẩn bị ra tay tàn nhẫn với Tiêu Y. Nhưng mà, đúng lúc này, một luồng khí tức nguy hiểm quanh quẩn trong lòng hắn ta. Nó giống như một con rắn độc trong đêm tối, lặng lẽ đi tới phía sau hắn ta, đã há to miệng, lộ ra răng nanh. Hắn ta tập trung nhìn lại, trường kiếm trong tay Tiêu Y sáng lên ánh sáng màu lam nhạt, nhu hòa, hai cảm giác mũi nhọn tương phản quanh quanh cùng một chỗ. Làm cho hắn ta một loại cảm giác lông tơ dựng thẳng. Tân Chí còn chưa kịp phản ứng thì trường kiếm của Tiêu Y lại đâm trúng vòng phòng hộ của hắn ta. Ba! Vòng phòng hộ vỡ vụn, trường kiếm không hề cản trở đâm tới trước mặt Tân Chí, cắm thẳng vào đầu hắn ta. Khí tức trên trường kiếm làm cho linh hồn Tân Chí run rẩy. “Kiếm, kiếm ý?” Biểu tình của Tân Chí giống như nhìn thấy ma, thét chói tai. Ở trước mặt nguy hiểm, Tân Chí không dám đứng lại, cũng không dám áp chế cảnh giới nữa. Hắn ta quát to một tiếng, linh lực trong cơ thể điên cuồng vận chuyển. Một đợt khí tức cường đại bộc phát ra từ trên người hắn ta, tựa như bom nổ mạnh, linh lực bắn ra xung quanh. “A...” Tiêu Y bị đợt bùng nổ đột nhiên xuất hiện chấn động đến phun ra máu tươi, trường kiếm trong tay liên tục đứt đoạn. Cuối cùng nàng nắm chuôi kiếm bay ngược ra ngoài... “Tiêu Y muội muội...” Biện Nhu Nhu và Phương Hiểu không để ý đến vết thương của mình, vội vàng tiến lên đỡ Tiêu Y. “Khụ khụ...” Sắc mặt Tiêu Y tái nhợt, trên mặt lộ ra vẻ thống khổ, chẳng qua trong mắt lại vô cùng hưng phấn. Ánh mắt sáng quắc. Giao thủ với đối thủ như vậy, giúp nàng lĩnh ngộ được không ít thứ. Tiêu Y không nói gì, chỉ về một hướng, vội vàng nói: “Đi, đi tới đó.” Biện Nhu Nhu không hiểu: “Đến

đó làm gì?“Phương Hiểu cười khỏ nói: “Chúng ta đi đâu cũng có gì khác nhau đâu.“Ba người đã đánh mất sức chiến đấu, chạy đến đâu cũng giống nhau, không có khả năng chạy thoát.“Đi mau! Tranh thủ lúc hần ta còn chưa kịp phản ứng.“Tiêu Y vô cùng lo lắng: “Tin tưởng ta.“Tuy rằng cảm thấy không có tác dụng gì, nhưng Biện Nhu Nhu và Phương Hiểu cũng không có lựa chọn.Bọn họ cũng không muốn ngồi đây chờ chết.Hai người đỡ Tiêu Y, ba người gian nan chạy tới chỗ Tiêu Y vừa nói.Biện Nhu Nhu lấy ra một pháp khí bao phủ bọn họ lại, tốc độ của ba người đột nhiên tăng tốc.“Đừng chạy!“Đám đệ tử Diễm Tinh Phái phía sau nhao nhao đuổi theo.Tốc độ của ba người Tiêu Y không nhanh, may mà Tân Chí không lập tức đuổi theo, cho ba người cơ hội thở dốc.Chẳng mấy chốc, bọn họ đã đi tới chỗ Tiêu Y nói.Đây là nơi trước đó không lâu Lữ Thiếu Khanh đã tản bộ khi không có việc gì.Tiêu Y đặt mông ngồi dưới đất, khoảng cách không tính là xa, nhưng cũng làm cho thể lực của nàng tiêu hao đến không còn lại bao nhiêu.Biện Nhu Nhu và Phương Hiểu cũng không kém là mấy.Biện Nhu Nhu nhìn xung quanh, không phát hiện có gì đặc biệt.“Tiêu Y muội muội, chúng ta tới đây thì có thể làm gì?“Biện Nhu Nhu nhìn Hạ Ngũ và Tuyên Vân Tâm đang chiến đấu kịch liệt, trong mắt lộ ra một tia tự trách; “Không thể giúp được sư tỷ...“Nhìn đệ tử Tân Chí và Diễm Tinh Phái đuổi theo.Thanh âm Tiêu Y suy yếu nói: “Ta, ta đã cố hết sức.““Không sao, ngươi đã làm rất khá.“Biện Nhu Nhu vỗ tay nàng, an ủi: “Đáng tin cậy hơn Nhị sư huynh của ngươi nhiều.“Nhớ lại trận chiến vừa rồi, sự khiếp sợ trong mắt Biện Nhu Nhu vẫn chưa rút đi.Nàng tuyệt đối không nghĩ tới Tiêu Y lại lĩnh ngộ được kiếm ý.Mặc dù Phương Hiểu đã đề điểm trước với nàng, nhưng khi tận mắt nhìn thấy, vẫn khiến nàng vô cùng chấn động.Kiếm ý, thật sự là quá mạnh mẽ. Chỉ bằng vào thực lực của Tiêu Y mà cũng có thể phá vỡ bình phong phòng hộ của Tân Chí.Mặc dù hạ thấp cảnh giới và thực lực nhưng vẫn khiến cho người ta vô cùng chấn động.Tiêu Y lắc đầu, muốn nói gì đó hộ cho Lữ Thiếu Khanh. Nhưng hiện tại linh lực trong cơ thể nàng hỗn loạn, chúng như đàn bò bị kinh hãi, chạy tán loạn trong cơ thể, khiến nàng rất khó chịu.Quá mệt mỏi, thôi quên đi, không nói tốt giúp Nhị sư huynh nữa. Dù sao Nhị sư huynh cũng không quan tâm.Phương Hiểu hỏi Tiêu Y: “Tiêu Y muội muội, Nhị sư huynh của muội đâu?“Đã

đến lúc này rồi, Lữ công tử còn không ra tay sao? Hắn còn muốn chờ tới khi nào?Biện Nhu Nhu nghiêng răng nghiêng lợi: “Đừng nhắc tới tên nhát gan kia, nhất định là lâm trận chạy thoát rồi.”Tiêu Y có chút mê mang: “Ta cũng không biết, Nhị sư huynh chỉ bảo chúng ta đến đây đợi thôi.”“Đợi đã, hắn cho rằng hắn là ai? Chúng ta tới nơi này liên an toàn sao?”Biện Nhu Nhu đầy một bụng oán khí, chỉ hận Lữ Thiếu Khanh không ở trước mắt, bằng không nàng nhất định phải dùng nước miếng phun chết Lữ Thiếu Khanh.Đồ nhát gan, tên khốn lâm trận chạy trốn, không phải là nam nhân.“Đúng vậy, các ngươi chạy trốn tới đây, liên cho rằng mình an toàn sao?”Tân Chí mang theo đệ tử Diêm Tinh Phái vây quanh, ánh mắt Tân Chí mang theo sát ý, gắt gao nhìn chăm chăm Tiêu Y.Ở má trái của hắn ta, xuất hiện một vết máu, máu tươi chảy ròng.Tuy Tân Chí kịp thời đẩy Tiêu Y ra, nhưng Tiêu Y cũng không phải không công mà lui.Kiểm quang ẩn chứa kiếm ý để lại một vết thương trên mặt hắn ta.Nhận thấy trên mặt truyền đến đau đớn, trong lòng Tân Chí hận ý ngập trời, sát ý giết người rõ ràng.

Chương 89 - Trận pháp

Chương 89: Trận pháp (tt)“Có thể làm ta bị thương, người chính là người đầu tiên. Để báo đáp lại, ta sẽ cố gắng đền đáp cho người.”Giọng điệu bình tĩnh, lại làm cho người ta không rét mà run.Trong lòng Tân Chí tràn ngập sát ý, Tiêu Y làm hắn ta bị thương, tương đương với hung hăng làm nhục hắn ta.Kết Đan kỳ vậy mà lại bị Luyện Khí kỳ rác rưởi làm bị thương, nếu truyền ra, hắn ta còn có thể lẩn lộn được sao?Chỉ có giết Tiêu Y mới có thể phát tiết mối hận trong lòng hắn ta, cố gắng cứu vãn một chút mặt mũi.Câu nói không nên giết người của Tuyên Vân Tâm lúc trước hắn ta đã sớm vứt ra sau đầu. Nếu không giết người, hắn ta sẽ phát điên mất.“Nếu không chạy trốn, thì chịu chết đi!”Trong tay Tân Chí xuất hiện một tấm linh phù, linh phù lóe ra quang mang khủng bố, ngay khi Tân Chí chuẩn bị phát động tiến công, dị biến đột nhiên xảy ra.Trong không trung bỗng dưng nổi lên một trận gió, vù vù thổi, giống như cuốn theo vô số linh khí tới.Tiếp theo có một bàn tay to vô hình đang quấy, làm linh khí xung quanh chuyển động theo một phương.Linh khí khổng lồ giống như đàn cá đang bơi vòng quanh xung quanh, nó làm cho mọi người một loại cảm giác nặng trĩu, khiến cho trong lòng bọn họ hết hoảng.Mọi người cảm giác được xung quanh giống như có thứ gì đó mọc ra từ trong đất, lại giống như có một cái lồng từ trên trời giáng xuống, bao phủ mọi người ở trong đó.Không biết từ khi nào, bên người mọi người xuất hiện sương trắng.Sương trắng bao phủ với tốc độ rất nhanh, trong nháy mắt, bao phủ tất cả mọi người vào trong.“Không xong, linh thức của ta không dò xét được bất cứ thứ gì nữa.”““Sư đệ, người ở đâu?”““Sư huynh, ta ở phía trước người, linh thức, linh thức không có tác dụng.”““Tân Chí sư huynh, huynh đang ở đâu?”“Đám đệ tử Điểm Tinh Phái xung quanh nhao nhao kêu lên.Biểu cảm của Tân Chí đại biến, ngay từ đầu, hắn ta còn có thể nghe được tiếng kêu của các sư đệ, nhưng khi sương trắng tràn ngập, hắn ta chẳng những không nghe được giọng mà ngay cả bóng dáng của bọn họ cũng không thấy.Xung quanh chỉ còn một mình hắn ta đứng im tại chỗ.“Đáng, đáng chết,

Mê, Mê Tung Trận?“Sau khi Tân Chí kịp phản ứng, sắc mặt hắn ta vô cùng khó coi.Nghĩ tới vừa rồi Lữ Thiểu Khanh đi dạo ở chỗ này. Hắn ta cảm giác khó có thể tin, trên mặt vô cùng khiếp sợ: “Là tên kia sao? Lặng yên không một tiếng động bày ra trận pháp? Chẳng qua...”Tân Chí lập tức cười lạnh: “Mê Tung Trận cũng chỉ là trận pháp cấp 2, thật sự cho rằng có thể vây được ta sao?“Thông thường, phá trận có hai cách.Một là quen thuộc trận pháp, tìm được mắt trận, phá hỏng nó là có thể phá trận.Hai là phá trận bạo lực, chỉ cần thực lực cường đại, chống chọi được sự phản phê của trận pháp, là có thể phá trận.Mê Tung trận là trận pháp cấp 2, phẩm giai không cao.Trong mắt Tân Chí, phá vỡ rất dễ dàng.Hắn ta cảm thấy thực lực Lữ Thiểu Khanh không mạnh, trận pháp bày ra không đáng lo.Một tấm linh phù lập tức xuất hiện trong tay hắn ta.“Đi!“Tân Chí hét lớn một tiếng.Nhưng mà linh phù vốn đang bay đi thuận lợi thì sau khi rơi vào sương trắng, lại như đá chìm biển rộng, không có chút động tĩnh.“Đáng giận, ta không tin.“Tân Chí lại hét lớn một tiếng, ném ra hai tấm linh phù.Lần này có chút động tĩnh.Sương trắng trôi nổi lúc đầu lại chậm rãi tràn ngập, rồi bỗng nhiên dừng lại một chút.Mặc dù hơi dừng lại, nhưng Tân Chí vẫn cảm nhận được.Hắn ta cười lạnh: “Chẳng có gì hơn thế này, hôm nay ta sẽ phá vỡ trận pháp này của ngươi!“Tân Chí bước ra một bước, cảnh vật xung quanh đại biến.Hắn ta không hoảng loạn, trong tay xuất hiện mấy tấm linh phù, phát động tấn công vào đại trận...”“Cái này, cái này...”“Sương trắng dâng lên, xung quanh dần bị bao phủ.Tân Chí và người của Điểm Tinh Phái biến mất không thấy.Biến hóa đột nhiên khiến ba người Tiêu Y ngây ngẩn cả người. Vẫn là đệ tử của phái lớn là Biện Nhu Nhu kịp phản ứng trước.“Trận, trận pháp? Là Mê Tung Trận!““Trận pháp?“Tiêu Y và Phương Hiểu ngây ngẩn cả người.Sau đó Tiêu Y cũng kịp phản ứng, hưng phấn kêu lên: “Là Nhị sư huynh.“Giờ khắc này, Tiêu Y lại bội phục Nhị sư huynh nhà mình tới cực điểm.Quả thực là quá lợi hại mà.Lúc trước khi hắn đi dạo ở chỗ này, nàng còn tự hỏi Nhị sư huynh đang làm gì. Không nghĩ tới, vậy mà lại lặng yên không một tiếng động bày ra một đại trận ở đây.Tiêu Y đã thấy sự lợi hại của trận pháp do Nhị sư huynh bày.Về phương diện này Đại sư huynh cũng không bằng Nhị sư huynh.Tiêu Y vui vẻ nói: “Không sao, không sao rồi. Đây là trận pháp Nhị sư huynh bày ra,

chúng ta an toàn rồi. “Trên mặt Phương Hiểu tràn đầy chấn động: “Cái này, Lữ công tử, thật lợi hại. “Không nghĩ tới, quả thực tất cả mọi người đều không nghĩ tới thủ đoạn của Lữ Thiếu Khanh lại lợi hại như vậy. Trong lòng Biện Nhu Nhu tuy rung động, nhưng nàng không phục. Tên hồn đản đó lợi hại như vậy sao? Biện Nhu Nhu vô cùng khinh thường nói: “Tiêu Y muội muội, đại trận này nhất định là do hắn bày ra sao? Không chừng là những người khác thì sao? “Tiêu Y hỏi ngược lại: “Nhu Nhu tỷ tỷ, tỷ nói xem còn ai có thể làm như vậy? Tạo nghệ trận pháp của Nhị sư huynh, ngay cả Đại sư huynh cũng thừa nhận là không bằng đây. “Phương Hiểu càng thêm tán phục: “Chẳng lẽ Lữ công tử là tông sư trận pháp? Bằng không cũng không thể lạng lẹ bố trí trận pháp như vậy. “Lúc Lữ Thiếu Khanh đi bộ, mặc dù nói không ai chú ý tới hắn, nhưng cũng không có bất kỳ kẻ nào nhận thấy được dị thường, loại thủ đoạn này, đại sư trận pháp cũng không chắc là có thể làm được, chỉ có tông sư trận pháp mới làm được. Biện Nhu Nhu càng khó tin, tên đáng giận kia lại là tông sư trận pháp? Nàng nói: “Hắn mới bao nhiêu tuổi? Cái gì mà tông sư trận pháp, là đại sư cũng coi như hắn không tầm thường rồi. Hơn nữa, nếu hắn là một tông sư trận pháp, với tính cách của hắn, đuôi đã sớm vênh lên trời rồi. “Biện Nhu Nhu vẫn khó có thể tin được trận pháp này là Lữ Thiếu Khanh bố trí. Tiêu Y nói: “Nhu Nhu tỷ tỷ, ngươi cho rằng vì sao ta lại nói phải đi đến đây? Đó là do Nhị sư huynh âm thầm bảo chúng ta lui tới nơi này. Trừ hắn ra, ngươi nói xem còn có thể là ai?”

Chương 90 - Tuyên Vân Tâm có chút hoảng

Chương 90: Tuyên Vân Tâm có chút hoảng
Giọng nói của Tiêu Y mang theo sự tự hào nồng đậm: “Nhị sư huynh của ta thực sự là một người rất lợi hại và cũng rất khiêm tốn.” Biện Nhu Nhu trầm mặc, khó có thể tin, rồi lại không thể không tin. Loại cảm giác này khiến trong lòng nàng rất khó chịu. Phương Hiểu nói: “Được rồi, chúng ta tranh thủ thời gian nghỉ ngơi đi. Không chừng kế tiếp còn có ác chiến.” Tiêu Y cười rất vui vẻ, không hề lo lắng. Nàng nói: “Hiểu tỷ tỷ, yên tâm đi, Nhị sư huynh đã ra tay, lần này sẽ không có gì ngoài ý muốn đâu.” Tiêu Y vô cùng tin tưởng Lữ Thiếu Khanh. Một khi Lữ Thiếu Khanh ra tay, tuyệt đối sẽ không cho đối thủ bất cứ cơ hội nào. Biện Nhu Nhu cảm thấy như bị gai đâm, trong lòng thật sự chịu không nổi. Nàng nói: “Vẫn là nhanh chóng khôi phục một chút đi. Trận pháp mặc dù đã bày ra, nhưng là một đại trận được bày ra với vàng, người cho rằng có thể chống đỡ bao lâu? Tân Chí kia là cao thủ Kết Đan kỳ, còn có rất nhiều đệ tử Điểm Tinh Phái, linh phù của bọn họ uy lực mười phần. Đại trận, không cầm cự được bao lâu.” Tiêu Y nói: “Yên nào, yên nào, Nhị sư huynh đã ra tay thì sẽ không có vấn đề gì đâu.” Phương Hiểu lại nói: “Tiêu Y muội muội, muội cảm thụ tình huống đại trận một chút đi?” Tiêu Y nghe vậy, cẩn thận cảm nhận, khi nàng đến linh khí xung quanh dừng lại, dường như vận hành không thoải mái. Nàng lập tức lo lắng: “Cái này, không phải thật sự có vấn đề chứ?” Biện Nhu Nhu cười lạnh một tiếng: “Đã nói Nhị sư huynh của ngươi không đáng tin cậy, vẫn phải dựa vào chính chúng ta thôi. Cũng không biết sư tỷ thế nào...” “Cảnh Tiêu Y nắm chuôi kiếm, miệng phun máu tươi, bay vèo ra ngoài Hạ Ngũ đã nhìn thấy. Nàng cũng nhìn thấy Biện Nhu Nhu uể oải suy sụp, Phương Hiểu bị thương vô lực, còn Tân Chí thì chậm rãi tới gần các nàng, khiến cho ba người phải chật vật chạy trốn. Tâm tình vốn bình tĩnh, cuối cùng cũng trở nên lo lắng. Phía dưới có biểu tỷ của nàng, sư muội của nàng. Họ đến đây để giúp đỡ nàng. Nếu như các nàng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, trong lòng nàng sẽ áy náy

cả đời. Tuyên Vân Tâm nhìn thấy trên mặt Hạ Ngữ lộ ra vẻ khản trương. Nàng ta cười rộ lên: “Hạ Ngữ muội muội, người còn muốn tiếp tục không? Dừng tay đi. Tặng bí cảnh chỉ tâm cho ta, các người sẽ không có chuyện gì cả.” Hạ Ngữ lạnh lùng nói: “Đánh bại người thì cũng như vậy.” Sau đó lại phát động tấn công một lần nữa. Nhưng lúc này đây, Tuyên Vân Tâm nhận ra kiếm thế của Hạ Ngữ không giống với lúc trước. Nhạy cảm phát hiện được điểm này, Tuyên Vân Tâm lựa chọn né tránh. Hiện tại Hạ Ngữ đã bắt đầu rối loạn. Không bằng tiếp tục né tránh, để cho tâm tình của nàng tiếp tục rối loạn, đến lúc đó thắng sẽ dễ dàng hơn. Đây chính là Tuyên Vân Tâm, hiện thực, giao hoạt, tận dụng mọi cơ hội có thể đạt được thắng lợi. “Làm sao? Không dám đánh với ta sao?” Tuyên Vân Tâm thấy thế càng thêm vui vẻ: “Hạ Ngữ muội muội, người nhận thua đi.” Tuyên Vân Tâm tiếp tục đả kích Hạ Ngữ. “Chỉ cần người nhận thua, đồng bạn của người sẽ không gặp nguy hiểm gì. Nhưng nếu người cứ tiếp tục như vậy, đồng bạn của người nhất định sẽ gặp nguy hiểm.” Hạ Ngữ hừ nói: “Người không nên đắc ý quá sớm, người muốn thắng, còn sớm lắm. Các nàng cũng sẽ không để cho ta thất vọng đâu.” “Vậy sao?” Tuyên Vân Tâm nói: “Thế cục đã như vậy rồi, chẳng lẽ người còn có chuẩn bị gì phía sau? Đồng bạn của người đã bị thương, chẳng lẽ người kỳ vọng ở trên người nam nhân kia? Đáng tiếc, người khác không thấy...” “Nhưng mà, lời còn chưa nói xong, đã nghe đám đệ tử Điểm Tinh Phái nhao nhao kêu lên. “Xảy ra chuyện gì vậy?” “Ta, ta nhìn không thấy.” “Đây là ở đâu?” “Cứu, cứu mạng...” Tuyên Vân Tâm biến sắc, vội vàng theo tiếng nhìn lại. Thứ nàng ta nhìn thấy chính là một mảnh sương trắng bao phủ hết đôi bên vừa rồi còn chiến đấu với nhau lại. Ngay cả Tân Chí cũng vậy, biến mất trong sương trắng, không thấy bóng người. “Cái này...” Tuyên Vân Tâm thông minh rất nhanh liền phản ứng lại. “Trận pháp?! Nhưng cái này...” Trên mặt Tuyên Vân Tâm lộ ra vẻ khiếp sợ. “Là, là hấn?” Nàng ta nhớ ra rồi. Vị trí của trận pháp, chính là nơi lúc trước Lữ Thiếu Khanh tản bộ. Hấn, bày trận từ khi đó sao? Lúc ấy vốn tưởng rằng Lữ Thiếu Khanh đi bộ ở đó, giống như một tiểu dân chợ búa, không đáng nhắc tới. Nhưng hiện tại xem ra, là nàng ta sai rồi. Nàng ta hoàn toàn nhìn lầm Lữ Thiếu Khanh. Lặng yên không một tiếng động bố trí trận pháp, trong nháy mắt san bằng ưu thế nhân số của nàng ta. Tính toán của

nàng ta nhằm vào Hạ Ngũ đã thất bại. Vốn định lợi dụng ba người Tiêu Y để tạo thành áp lực cho Hạ Ngũ, kiềm chế Hạ Ngũ, giúp cho nàng ta có thể đánh bại Hạ Ngũ, đạt được thắng lợi. Hiện tại, tính toán của nàng ta thất bại. “Hắn rốt cuộc là ai?” “Tuyên Vân Tâm nhìn thẳng Hạ Ngũ. Trong lòng nàng ta nhìn không được mà luống cuống. Nàng ta đã quá khinh thường Lữ Thiếu Khanh. Trên mặt Hạ Ngũ lộ ra nụ cười, nội tâm một lần nữa khôi phục bình tĩnh. Nàng giả hoạt cười, nói: “Hắn tự báo thân phận rồi mà, người quen sao?” “Đệ đệ Trương Tông Long? Hay là sư đệ của Kế Ngôn?” “Tuyên Vân Tâm là một người thông minh, nhưng mà càng là người thông minh, suy nghĩ lại càng phức tạp. Lữ Thiếu Khanh tự xưng là đệ đệ của Trương Tông Long, sau lại còn nói là sư đệ Kế Ngôn. Nhưng mà, thông qua quan sát Tuyên Vân Tâm cho rằng Lữ Thiếu Khanh không phải đệ đệ của Trương Tông Long, cũng không phải sư đệ Kế Ngôn. Nàng ta cho rằng Lữ Thiếu Khanh đang kéo da hổ dọa người. Vậy nên nàng ta cảm thấy hắn ta là một nhân vật nhỏ không học vấn không nghề nghiệp, không đáng coi trọng. Nhưng sự xuất hiện của Mê Tung Trận này khiến Tuyên Vân Tâm biết nàng ta đã nhìn lầm người, coi thường Lữ Thiếu Khanh. Nói cách khác, cái nhìn của nàng ta đối với Lữ Thiếu Khanh lúc trước đều là sai lầm. Điều này nói rõ, thân phận mà Lữ Thiếu Khanh tự báo có thể là thật. Là đệ đệ của Trương Tông Long hay là sư đệ của Kế Ngôn đây?

Chương 91 - Linh phù cấp 4

Chương 91: Linh phù cấp 4

Chân mày Tuyên Vân Tâm nhíu chặt lại. Bỗng nhiên, một vòng hàn quang giết tới. Hạ Ngữ bình tĩnh nói: “Hình như ngươi không có để ta vào mắt?” Tuyên Vân Tâm vội vàng né tránh, nhìn khuôn mặt mang theo sát khí của Hạ Ngữ. Nàng ta nói: “Xem ra, hôm nay chỉ có thể hoàn toàn đánh bại ngươi mới được.” Hạ Ngữ nói: “Hiện tại không có ai đến quấy nhiễu chúng ta, xuất ra bản lĩnh thật đi, cho ta xem năng lực của ngươi.” Tuyên Vân Tâm lấy ra một tấm linh phù. Trên linh phù màu xanh quanh quẩn từng đạo khí lưu mà mắt thường gần như không nhìn thấy. Hạ Ngữ nhất thời cảm nhận được một cỗ áp lực lớn lao. Tuyên Vân Tâm nói với Hạ Ngữ: “Đây là linh phù cấp 4, một khi sử dụng, uy lực cực lớn, có thể so với một kích của Nguyên Anh. Cho dù là Kết Đan hậu kỳ, cũng không chắc có thể chịu đựng được.” “Đến lúc đó, phạm vi mười dặm đều sẽ gặp phải đả kích mang tính hủy diệt. Ngươi xác định muốn tiếp tục đánh với ta sao? Đồng bạn của ngươi được trận pháp bảo vệ, nhưng ta không tin trận pháp kia có thể ngăn cản được linh phù cấp 4 của ta.” Về mặt Tuyên Vân Tâm ngưng trọng, nàng ta không nói dối. Nàng ta lựa chọn nói thật với Hạ Ngữ, trên thực tế là luyện tiếc tấm linh phù này. Loại linh phù cấp bậc này, cho dù là trong tay nàng ta cũng chỉ có một tấm. Nàng ta muốn dùng cái này bức lui Hạ Ngữ. Đương nhiên, đột nhiên sinh ra biến cố, làm cho trong lòng nàng ta không thể bình tĩnh. Biến số Lữ Thiếu Khanh này vốn bị nàng ta xem nhẹ, hiện tại Lữ Thiếu Khanh không thấy bóng dáng, trong lòng nàng ta rất bất an. Cho nên nàng ta không dám tùy tiện ra tay, chỉ hy vọng có thể thuyết phục Hạ Ngữ nhượng bộ. Về mặt Hạ Ngữ cũng ngưng trọng, nhưng nàng cũng không phải quả hồng mềm. Mặc dù là linh phù cấp 4, lực sát thương khủng bố, nhưng không có nghĩa là nàng không ngăn được, nàng cũng có át chủ bài. Hạ Ngữ sẽ không bị mấy câu nói của Tuyên Vân Tâm hù dọa. Nàng lạnh nhạt nói: “Ngươi có thể thử xem, xem có thể đánh bại ta hay không.” Thấy Hạ Ngữ không lùi bước, Tuyên Vân Tâm lạnh lùng nói: “Xem ra, ngươi thật sự không sợ đồng bạn của ngươi

chết nhỉ? Cho dù người thắng thì sao? Người của chúng ta vẫn chiếm ưu thế, mặc dù người nọ bày ra trận pháp thì như thế nào? Thực lực của sư đệ ta là Kết Đan kỳ, chờ hẳn tham dự vào, kết quả cuối cùng của người vẫn như vậy thôi. “Hạ Ngữ vẫn là câu nói kia: “Người có thể thử xem.” “Được!” “Tuyên Vân Tâm thấy không thể dùng ngôn ngữ thuyết phục Hạ Ngữ, trong mắt nàng ta hiện lên một tia kiên quyết, chỉ có thể ra tay. Ngay khi nàng ta rót linh lực vào linh phù, bỗng nhiên có một đợt linh thức cường đại đánh úp lại... Sắc mặt Tuyên Vân Tâm hoàn toàn thay đổi. Đợt linh thức này cường đại, mang tính công kích cực mạnh, còn là lần đầu tiên nàng ta gặp phải. Linh thức đánh úp lại giống như một cây búa lớn, mang theo khí tức cổ xưa nặng nề, hung hăng nện xuống nàng ta. Thế tới hung ác, làm cho Tuyên Vân Tâm cảm giác hít thở không thông. Linh thức cường đại đột kích, vừa mới tiếp xúc, đã khiến linh thức của Tuyên Vân Tâm bị thương nặng. Linh thức của nàng ta giống như một tiểu hài tử ham chơi, mới vừa ra cửa muốn dạo chơi, liền bị người đi ngang qua tát một cái, khóc suốt muốt chạy về nhà. Nàng ta rên rỉ một tiếng, vội vàng thu hồi linh thức, muốn bảo vệ thức hải. Linh thức đột kích quá mạnh, nàng ta gánh không nổi. Nhưng mà linh thức đột kích lại không có ý định dừng lại. Ngược lại nó còn hướng thẳng về phía thức hải của nàng ta. Tựa như người đi đường tát tiểu hài tử một cái nhưng chưa đã nghiện, muốn xông vào trong nhà tiếp tục dạy dỗ tiểu hài tử ham chơi kia. Sắc mặt Tuyên Vân Tâm lại thay đổi. Linh thức đột kích đang thay đổi ở trong cảm giác của nàng ta, từ búa lớn biến thành một thanh trường kiếm, hiển lộ phong mang, đâm thẳng vào thức hải của nàng ta. Tuyên Vân Tâm liều mạng ngăn cản, nhưng không được. Giống như tiểu hài tử muốn đóng cửa nhà lại, nhưng không làm gì được trước sức lực to lớn của đối phương. Linh thức của nàng ta căn bản không ngăn cản được, cuối cùng bị linh thức đột kích dễ dàng phá vỡ. “Làm sao có thể!” “Tuyên Vân Tâm thất thanh kêu lên. Linh thức đột kích giống như đại quân ngáng đầu thẳng tiến, tiến quân thần tốc, đến chỗ nào chỗ đó tan thành mây khói. Tiếp theo, Tuyên Vân Tâm cảm giác được thức hải của mình dường như bị ném đến hàng vạn quả cầu lửa vào. Những quả cầu lửa này cuối cùng ầm ầm nổ tung trong thức hải của nàng ta. Ầm ầm! Sóng xung kích nổ tung tàn sát bừa bãi, nhấc lên sóng gió vô tận, chà đạp qua lại thức hải

của nàng ta, nổ tan thành từng mảnh nhỏ. “Phụt!” Lần này, Tuyên Vân Tâm bị thương nặng, thức hải bị thương, tương đương với việc nàng ta đánh mất một nửa sức chiến đấu. Tuyên Vân Tâm choáng váng hoa mắt, cả người lung lay sắp đổ, linh phù trong tay nhẹ nhàng rơi xuống. Nếu như không phải dựa vào ý chí lực cường đại, Tuyên Vân Tâm đã ngất xỉu rồi. Nhận thấy được mình không thích hợp, Tuyên Vân Tâm cắn nát đầu lưỡi, đau đớn kịch liệt và máu tanh khiến cho nàng ta miễn cưỡng khôi phục thanh tỉnh. Vừa tỉnh táo lại, nàng ta liền nhìn thấy một bóng dáng giết tới. Vô cùng quý mị, không biết xuất hiện từ đâu. Tuyên Vân Tâm kinh hãi, theo bản năng vung ra mấy tấm linh phù. Âm âm... Xung quanh Tuyên Vân Tâm bị từng trận nổ mạnh bao phủ, trong phút chốc khói đặc nổi lên bốn phía, đất rung núi chuyển. Vô số linh lực đang phát tiết, làm xung quanh hóa thành tuyệt địa. “Mẹ nó, có bệnh sao!” Một thanh âm bi phẫn vang lên trong làn khói dày đặc: “Có cần phải vậy không? Ta cũng không có ý định làm gì ngươi mà. Hạ Ngũ sư tỷ, ngươi còn không ra đi? Ta sắp chết rồi.”

Chương 92 - Người lộ hàng

Chương 92: Người lộ hàng
Tuyên Vân Tâm ngây ngẩn cả người, đây, là giọng của tên kia? Trong nháy mắt khi nàng ta ngây người, Hạ Ngữ xuất hiện từ trong khói đặc cuộn cuộn. Như tiên nữ hạ phàm, một thân áo trắng, tiên khí bông bông, bông bông giết tới. Tuyên Vân Tâm nhìn thấy Hạ Ngữ, sắc mặt thay đổi, vội vàng muốn phản kích. Nhưng đã muộn rồi, công kích của Hạ Ngữ đã âm âm kéo tới. Tuyên Vân Tâm chưa kịp ngăn cản lại lần nữa điên cuồng phun máu tươi, vết thương chồng chất bay ngược ra ngoài mây dậm, nặng nề đập vào trong rừng cây. Trong dư quang Tuyên Vân Tâm đang bay ngược cũng nhìn thấy thân ảnh Lữ Thiếu Khanh xuất hiện trong khói đặc, trong tay hắn cầm thần phù cấp 4 của nàng ta. Mục tiêu của hắn là thần phù cấp 4 sao? Trong đầu Tuyên Vân Tâm bỗng nhiên hiện lên một ý niệm như vậy. Nhìn Tuyên Vân Tâm nặng nề ngã vào rừng rậm xa xa, Hạ Ngữ thở phào nhẹ nhõm. Sau đó, vẻ mặt phức tạp nhìn Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh đang cầm thần phù cấp 4 của Tuyên Vân Tâm, mặt mày hớn hớn, hiển nhiên giống như một tiểu địa chủ phát tài. Hạ Ngữ nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh như vậy, thật sự rất khó tin tưởng cổ linh thức phô thiên cái địa, không lộ đến dọa người, cực kỳ có lực công kích vừa rồi lại là của hắn. Nhưng sự thật chính là như thế. Nếu như không phải Lữ Thiếu Khanh đột nhiên ra tay, nàng và Tuyên Vân Tâm chiến đấu ai thắng ai thua còn chưa chắc được. Thực lực hai người tương đương, thủ đoạn của mỗi người cũng tương đương. Lữ Thiếu Khanh đột nhiên ra tay, làm cho Tuyên Vân Tâm mất đi hơn phân nửa sức chiến đấu, làm cho nàng thoải mái đạt được thắng lợi. “Lữ sư đệ, quả nhiên lợi hại.” Cuối cùng Hạ Ngữ cũng chỉ có thể nói một câu như vậy. Nàng và Tuyên Vân Tâm chiến đấu, Lữ Thiếu Khanh ra tay tương trợ, có chút thắng mà không oai. Nhưng nếu Lữ Thiếu Khanh không ra tay, nàng cũng không có lòng tin thắng được Tuyên Vân Tâm. Cho nên, trong lòng nàng phức tạp. Lữ Thiếu Khanh nói: “Tiện tay mà thôi, tiện tay mà thôi. Nếu để cho các người đánh tiếp, linh phù của ta sẽ không còn.” Linh phù của người. Hạ Ngữ đầu tiên là sửng

sốt, sau đó nhìn thấy linh phù trong tay Lữ Thiếu Khanh. Nàng lại bỏ tay rồi. Người đừng có nói là bởi vì cái này cho nên người mới ra tay đấy. Bộ dạng này của người, sẽ khiến người ta cảm thấy người rất xuống giá đấy. Hạ Ngữ nói: “Thực ra, ta cũng có lòng tin đánh bại được nàng ta.” “Về mặt Hạ Ngữ có chút mất tự nhiên. Nàng và Tuyên Vân Tâm một chọi một, Lữ Thiếu Khanh nhúng tay, hai chọi một, là đang bắt nạt Tuyên Vân Tâm. Lữ Thiếu Khanh ngạc nhiên nói: “Hạ Ngữ sư tỷ, không phải chứ? Hai người nói một chọi một khi nào vậy? Có ước định một chọi một không? Lúc người đánh nhau với nàng ta, người của Điểm Tinh Phái đang làm gì?” “Người của Điểm Tinh Phái mới là hai đánh một ấy. Đám Điểm Tinh Phái có thể dùng phương thức như vậy đến quấy nhiễu Hạ Ngữ sư tỷ người, dựa vào cái gì ta không thể hỗ trợ cùng trừng trị nàng ta?” “Sau khi Hạ Ngữ nghe xong, vẻ mặt dễ nhìn hơn rất nhiều. Đúng vậy, Tuyên Vân Tâm bảo đệ tử của Điểm Tinh Phái vây công Tiêu Y, Biện Nhu Nhu và Phương Hiểu, tạo áp lực cho nàng, khiến nàng phân tâm. Ngay từ đầu đã là không công bằng rồi. Một chọi một gì đó cũng không còn là vấn đề nữa. Nhưng mà Lữ Thiếu Khanh tiếp tục nói: “Hơn nữa, nàng ta lại còn muốn dùng tám linh phù này của ta, ta không trừng trị nàng ta thì trừng trị ai? Đồ của ta mà cũng dám dùng linh tinh? Đánh nhau thì đánh nhau, dùng đồ của người khác làm gì, còn gọi gì là hảo hán chứ?” Thái độ đúng lý hợp tình khiến Hạ Ngữ im lặng một lần nữa. Lữ Thiếu Khanh nhìn thoáng qua phía Tiêu Y. Bọn Tân Chí còn đang bị vây trong đại trận không ra được. Hắn liền nói với Hạ Ngữ: “Hạ Ngữ sư tỷ, người cứ đi lấy bí cảnh chi tâm đi, ta đi xem Tuyên cô nương như thế nào. Đây chính là đệ tử Điểm Tinh Phái, đều là đệ tử phái lớn, nàng ta gặp nguy hiểm không thể ngồi yên mặc kệ được, phải có lòng hỗ trợ, ta đi cứu nàng ta.” Lữ Thiếu Khanh nghiêm túc nói lời này, làm cho thân thể Hạ Ngữ không nhịn được lắc lư một chút. Nàng hơi kinh ngạc nhìn Lữ Thiếu Khanh. Cái miệng nhỏ nhắn của nàng khẽ nhếch, trên khuôn mặt tuyệt mỹ tràn đầy ngạc nhiên, rất có xúc động muốn hỏi Lữ Thiếu Khanh. Loại lời vô sỉ này, vì sao người có thể nói trôi chảy tự nhiên đến thế? Một chút cảm giác xấu hổ cũng không có sao? Tuyên Vân Tâm biến thành như vậy, nguyên nhân chủ yếu là do gì, trong lòng người không biết sao? Nhìn Lữ Thiếu Khanh rời đi, một lúc lâu sau Hạ Ngữ mới ổn định được tâm tình. Nàng bắt đầu đi

về phía bí cảnh chi tâm, chuẩn bị thu nó.Lữ Thiếu Khanh cẩn thận từng li từng tí đi tới nơi mà Tuyên Vân Tâm rơi xuống.Nhìn thấy Tuyên Vân Tâm nằm trên mặt đất, không nhúc nhích, dường như là hôn mê bất tỉnh.Quần áo Tuyên Vân Tâm bị tổn hại trong chiến đấu, sau khi rơi vào trong rừng, lại bị cành cây cạo rách, lộ ra da thịt trắng như tuyết.Kết hợp với tư thế ngã xuống đất, đầy cảm dỗ chết người, tạo ra một sự thôi thúc nguyên thủy.Nếu như là người bình thường, chắc chắn sẽ vội vàng xông lên.Nhưng Lữ Thiếu Khanh thì không, hắn nhìn Tuyên Vân Tâm nằm trên mặt đất, biểu tình dần dần lạnh lùng.Trường kiếm xuất hiện trong tay, phía trên dần dần hội tụ linh lực.Đột nhiên!Lữ Thiếu Khanh giật mình, biểu cảm lạnh lẽo rút đi, trường kiếm biến mất.Lữ Thiếu Khanh một lần nữa trở về vẻ lén lén lút lút, nhìn chằm chằm Tuyên Vân Tâm xa xa.Linh lực của hắn vận chuyển, mấy quả cầu lửa xuất hiện, rơi về phía Tuyên Vân Tâm.Tích tích...Quả cầu lửa rơi vào bên cạnh Tuyên Vân Tâm, cho dù là rơi vào trước mặt nàng ta, Tuyên Vân Tâm cũng không có động tĩnh.

Chương 93 - Người lộ hàng

Chương 93: Người lộ hàng (tt) Lữ Thiếu Khanh phát phát tay, mấy kiếm quang bay thẳng về phía Tuyên Vân Tâm. Lúc này đây, là trực tiếp bắn về phía Tuyên Vân Tâm, nếu như không né tránh, nhất định sẽ bị thương. Phụt! Kiếm quang rơi xuống, trên người Tuyên Vân Tâm xuất hiện vài vết thương, máu tươi chảy ròng. Mặc dù như vậy, Tuyên Vân Tâm vẫn không nhúc nhích. “Hắn là ngất xỉu rồi. Không được, vẫn phải kiểm tra một chút.” Lữ Thiếu Khanh tự nói, sau đó vận chuyển tâm pháp. Kinh Thần Quyết! Linh thức như thủy triều tuôn ra, cuối cùng chậm rãi hội tụ thành một thanh trường kiếm sắc bén, đâm về phía Tuyên Vân Tâm. Lữ Thiếu Khanh dự định đi vào thức hải của Tuyên Vân Tâm một chút. Tuyên Vân Tâm rất mạnh, cũng rất nguy hiểm. Lữ Thiếu Khanh không dám khinh thường. Tuyên Vân Tâm rốt cục nhìn không được, mở mắt, mắng to: “Người, hỗn đản...” “Tuyên Vân Tâm giận muốn chết. Lúc nàng ta ngã xuống nơi này, tuy rằng nàng ta bị thương, nhưng vẫn có thể bảo trì sự tỉnh táo. Vẫn còn có một ít lực phản kích. Nàng ta nghĩ tới biện pháp giả vờ hôn mê, cuối cùng đánh đối phương trở tay không kịp. Nhưng không ngờ Lữ Thiếu Khanh lại xuất hiện, hơn nữa còn không mắc mưu, cách rất xa thăm dò nàng ta. Thử hai lần không được, lại còn định hung ác thử nàng ta thêm một lần nữa. Tuyên Vân Tâm tức giận đến cả người phát run. Lần đầu tiên nàng ta gặp phải một man nhân đáng ghét như vậy. Đây là cũng lần đầu tiên nàng ta phát hiện, còn có một nam nhân có thể xử sự như vậy. Không bị hấp dẫn, không có chút thương hương tiếc ngọc, cẩn thận từng li từng tí, vô cùng thận trọng, lại còn hèn hạ vô sỉ. Lữ Thiếu Khanh cười hắc hắc: “Quả nhiên là lừa ta!” “Sau đó hung hăng dùng sức, thức hải của Tuyên Vân Tâm lại một lần nữa bị công kích.” “A...” “Tuyên Vân Tâm không ngăn cản được, ôm đầu kêu lên. Thức hải của nàng ta vốn đã bị công kích, hiện tại lại bị thương nặng, họa vô đơn chí. Tuyên Vân Tâm cảm giác được đầu mình giống như muốn nổ tung. Linh lực trong cơ thể không bị khống chế, chạy tán loạn trong cơ thể.” “Phụt!” “Tuyên Vân Tâm phun ra một ngụm máu tươi, lúc này đây, nàng ta

thật sự không thể nhúc nhích. Thức hải bị thương nặng, nếu như không có linh đan diệu dược, chậm rãi khôi phục, ít nhất phải vài năm mới khỏi. Thậm chí còn có thể để lại di chứng. Lần này Lữ Thiếu Khanh mới yên tâm rơi xuống từ trên cây. Nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh, hai mắt Tuyên Vân Tâm phun lửa, hận ý ngút trời. “Ta, ta muốn liều mạng với ngươi!” “Lại một lần nữa cắn nát đầu lưỡi, một ngụm máu tươi phun ra. Lữ Thiếu Khanh thấy sắc mặt Tuyên Vân Tâm trở nên tái nhợt, không có một tia huyết sắc, khí tức suy yếu. Sau đó hắn cảm nhận được linh lực trong cơ thể Tuyên Vân Tâm trở nên cuồng bạo, một cỗ cảm giác nguy hiểm xông lên đầu. Mẹ ơi, không phải là học yêu thú té ra nội đan, muốn đồng quy vu tận với hắn chứ? Làm người không tốt sao, sao phải học yêu thú làm gì? Trong cơ thể tu sĩ Kết Đan cũng sẽ có một viên nội đan, một khi nội đan bị hủy, nhẹ thì cảnh giới rơi xuống, nặng thì đan hủy người vong. Nội đan có uy lực cực lớn, một khi bộc phát ra, còn mạnh hơn một kích toàn lực của tu sĩ Kết Đan kỳ. Lữ Thiếu Khanh vội vàng nói: “Lộ hàng rồi, quần lót của ngươi lộ ra rồi.” “Lữ Thiếu Khanh vừa nói ra lời này, Tuyên Vân Tâm cả kinh, hơi thở trì trệ, vội vàng cúi đầu. Nhưng lại thấy mình vẫn tốt, căn bản không có lộ hết. Lữ Thiếu Khanh nhân cơ hội hạ mấy đạo cấm chế. Sau khi nuốt chửng linh lực, nội đan vốn bắt đầu cuồng bạo giống như bị xối một gáo nước lạnh, lập tức bình tĩnh lại. Tuyên Vân Tâm cảm giác được nội đan của mình đang tách rời quan hệ với mình, nàng ta không cảm ứng được nội đan của mình nữa, đồng thời linh lực trong cơ thể cũng giống như bị đông cứng, không thể vận chuyển. Trong nháy mắt, nàng ta đã chẳng còn khác gì một người bình thường. “Ngươi...” “Lúc này Tuyên Vân Tâm mới kịp phản ứng, nàng ta bị lừa. Nàng ta tức giận đến mức sắc mặt đỏ bừng, lửa giận ngập trời, hận không thể đồng quy vu tận cùng Lữ Thiếu Khanh. Nhưng hiện tại ngay cả tư cách đồng quy vu tận nàng ta cũng không có. Bình thường mấy cấm chế như vậy căn bản không khống chế được nàng ta. Nhưng hiện tại thực lực của nàng ta tổn thất lớn, mười không còn một, bị dễ dàng vây khốn, trở thành tù binh của Lữ Thiếu Khanh. Tuyên Vân Tâm không cam lòng, nàng ta giãy dụa. Lữ Thiếu Khanh vội vàng nói: “Đừng nhúc nhích, đừng nhúc nhích, ngươi bị thương. Loạn động như vậy không tốt đối với thân thể ngươi.” “Tuyên Vân Tâm kinh ngạc một chút, người

này còn hiểu được thương hương tiếc ngọc sao?Chỉ sau một khắc, Tuyên Vân Tâm liền biết nàng ta suy nghĩ nhiều.Lữ Thiếu Khanh móc ra một sợi dây thừng, trói chặt nàng ta lại. Hơn nữa còn là thắt nút chết.Đồng thời còn tách hai tay của nàng ta ra, không cho nàng ta bất kỳ cơ hội nào.Tuyên Vân Tâm tức giận chửi ầm lên: “Người có phải là nam nhân hay không?“Nàng đã thành như vậy rồi, bị trọng thương đến mức cả một phàm nhân nàng ta cũng không bằng, mà vẫn còn muốn lấy dây thừng đến trói lại, phải sợ chết bao nhiêu mới có thể làm như vậy?Lữ Thiếu Khanh nghiêm túc nói: “Ta là nam nhân, nhưng ta không muốn cho người thử đâu.“Sau đó vẻ mặt thành khẩn nói với nàng ta: “Sau này đừng tùy tiện nói mấy loại lời này, có vài nam nhân không chịu nổi khiêu khích như vậy đâu. Rất nguy hiểm cho người đấy.“Tuyên Vân Tâm phần hận không thôi, người cũng có mặt mũi nói lời này?“Hỗn đản, thả, thả ta ra.“Sau đó thấy Lữ Thiếu Khanh đang đánh giá mình, trong lòng nàng ta cả kinh.Tuyên Vân Tâm vẫn rất có lòng tin đối với mị lực của mình, nàng ta tin tưởng trên đời này không có mấy nam nhân có thể ngăn được sự hấp dẫn của nàng ta.Cho dù là thiên kiều chi tử của Điểm Tinh Phái cũng vậy.Hiện tại nàng ta bị hạ cầm chế, lại bị trói chặt, giống như thịt cá trên thớt gỗ, mặc cho người ta xâu xé.Tuyên Vân Tâm hít sâu một hơi, cố gắng đè lửa giận trong lòng xuống, để cho mình tỉnh táo lại.Sau đó, nàng ta lộ ra một nụ cười, giống như một đóa hoa hồng tươi đẹp nở rộ, tràn ngập hấp dẫn.

Chương 94 - Cướp tiền không cướp sắc?

Chương 94: Cướp tiền không cướp sắc? Tuyên Vân Tâm nhẹ nhàng vắn vẹo thân thể của mình một chút, phối hợp với quần áo rách nát, da thịt trắng như tuyết mê người, một đợt lực trùng kích cường đại xông thẳng vào tầm mắt Lữ Thiếu Khanh. Nó đi thẳng vào nội tâm hắn, kích thích một loại kích động khó hiểu dâng lên. Nhưng mà rất nhanh đã bị Lữ Thiếu Khanh đè xuống. Hắn không thể không thừa nhận, đúng như trong lời đồn, Tuyên Vân Tâm có thể làm cho rất nhiều nam nhân vì nàng ta mà điên cuồng. Chỉ là nụ cười và tư thái vừa rồi, không cần nói chuyện, cũng đã mười phần hấp dẫn, nếu là nam nhân khác, đã sớm không chế không được, nhào tới. Nhưng Lữ Thiếu Khanh cũng biết, Tuyên Vân Tâm không phải là một nữ nhân đơn giản. Đằng sau những cám dỗ này là đầy rẫy những nguy hiểm chết người. Tuyên Vân Tâm liếm liếm môi, ngọn lửa mê người, nói: “Này, vị công tử này, người, người rốt cuộc muốn làm gì? Nếu như muốn có được ta, người làm như vậy, chỉ sợ có chút nóng nảy đi?” Thanh âm mềm mại, như nước chảy khẽ ngâm khẽ hát. Trong nháy mắt, Tuyên Vân Tâm liền trở thành một nữ nhân diễm đam đáng yêu, mị hoặc mười phần. Trong trạng thái này, lực hấp dẫn của Tuyên Vân Tâm quả thực khủng bố. Không lúc nào là không tản ra dụ hoặc. Tuyên Vân Tâm cũng tràn ngập lòng tin đối với mình. Nàng ta tin tưởng, chỉ cần là nam nhân, không có mấy người có thể ngăn cản được trạng thái như vậy của nàng ta. Người ở Điểm Tinh Phái kia ngay từ đầu cũng đã chịu không được. Nàng không tin Lữ Thiếu Khanh trước mắt còn đáng sợ hơn người kia. Chỉ cần người không chịu nổi, ta sẽ có cơ hội. Tuyên Vân Tâm ngoài mặt cười hì hì, mị hoặc mười phần, nhưng trong lòng lại tràn đầy sát ý. “Hay là, chúng ta, đổi một chỗ khác?” Giọng điệu như tơ, ánh mắt mập mờ nhìn Lữ Thiếu Khanh. Hoàn toàn bày một mặt hấp dẫn nhất của nàng ta ra trước mặt Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh nhìn chằm chằm Tuyên Vân Tâm, cả người không nhúc nhích, giống như đã hoàn toàn rơi vào sự hấp dẫn này. Thấy Lữ Thiếu Khanh không nhúc nhích, ánh mắt như đại ra, Tuyên Vân Tâm

càng thêm đặc ý, không sợ người là một nam nhân, chỉ sợ người là một nam nhân không hảo nữ sắc. Chỉ cần người thích nữ sắc, mọi thứ đều tốt. Thân thể Tuyên Vân Tâm lại nhẹ nhàng khê động, giống như bàn tay mềm mại trắng nõn của thiếu nữ nhẹ nhàng lướt qua mặt hồ, làm cho trong lòng người ta sinh ra gợn sóng vô tận, nhộn nhạo không ngừng. Biểu tình đại ra của Lữ Thiếu Khanh bỗng nhiên khôi phục lại, vô mông Tuyên Vân Tâm một cái. Giọng điệu hần vũng vũng, bình tĩnh, không có bất gì gấp gáp hay khác thường nào. “Đừng nháo!” Tuyên Vân Tâm nhất thời giống như bị điện giật, cả người cứng đờ. Một loại cảm giác khác thường xông lên trong lòng. Hơn hai mươi năm, lần đầu tiên bị người ta vô mông như vậy. Cái loại cảm giác tê dại này, làm cho tâm Tuyên Vân Tâm loạn như ma. Nàng ta không biết là phần nộ hay thẹn thùng, gắt gao nhìn chằm chằm Lữ Thiếu Khanh. Nhưng lại chỉ nhìn thấy một ánh mắt bình tĩnh thông dong, ẩn giấu thâm thúy. Tuyên Vân Tâm liền ngậy đại. Nàng ta khó có thể tin nhìn Lữ Thiếu Khanh, người này vậy mà không bị gì. Tuyên Vân Tâm biết tính toán nhỏ nhặt của mình đã đánh nhầm. Kế hoạch muốn tính kế Lữ Thiếu Khanh của nàng ta đã thất bại. Đồng thời, nàng ta cũng hiểu được nam nhân trước mắt này đáng sợ như thế nào. Cái gì mà tiểu dân chợ búa, cái gì mà đồ vô sỉ, tất cả đều là giả. Tất cả đều là giả vờ. Một đôi mắt, đủ để nói cho nàng ta biết rất nhiều chuyện. Đây là một nam nhân lòng dạ cực sâu. Lữ Thiếu Khanh cười híp mắt nói: “Người ngoan ngoãn phối hợp với ta, ta bảo đảm người sẽ không có chút chuyện nào cả. Nếu còn nháo, ta lại đánh mông người đấy, có tin không hả?” Im lặng một lát, Tuyên Vân Tâm cắn răng, hỏi: “Người, người muốn làm gì?” “Đối mặt với nam nhân, Tuyên Vân Tâm giống như nhận mệnh, nàng ta biết cho dù mình tính kế có tốt, thì cũng không tính kế được nam nhân trước mắt. Đồng thời trong lòng nàng ta nhin không được lo lắng. Người này, sẽ không phải thật sự muốn cướp sắc chứ? Lữ Thiếu Khanh tựa hồ nhìn thấu tâm tư của nàng, nói: “Không cần lo lắng, ta không cướp sắc. Tuy rằng bộ dạng người không tệ, nhưng không phải đồ ăn của ta.” Lữ Thiếu Khanh vừa nói, vừa thuận thực tháo nhẫn trữ vật ra khỏi tay nàng ta. Thấy nhẫn trữ vật của mình bị Lữ Thiếu Khanh lấy đi, Tuyên Vân Tâm cả kinh: “Người muốn làm gì?” Lữ Thiếu Khanh nhìn Tuyên Vân Tâm, nói: “Người có thể mở ra cho ta không?” Tuyên Vân Tâm

hiểu được: “Người muốn thứ bên trong nhẫn trữ vật của ta?” Lữ Thiếu Khanh nói: “Đúng vậy, linh thạch sáng lấp lánh, đáng yêu hơn nhiều so với người.” “Người, người mơ tưởng!” Tuyên Vân Tâm tức giận từ chối. Lại không cướp sắc mà là muốn cướp tiên? Hồn đản. Hơn nữa, toàn bộ gia sản của nàng ta đều ở bên trong, làm sao có thể dễ dàng giao ra ngoài. Lữ Thiếu Khanh nói: “Người cần phải biết, dùng bạo lực mở ra, nhẫn trữ vật của người xem như bị hỏng, đồ vật bên trong sẽ hư hao, người chắc chứ?” Thực lực của Tuyên Vân Tâm mạnh hơn Lữ Thiếu Khanh, vậy nên tuy hẳn có thể xóa đi ấn ký của nàng ta, thế nhưng nếu làm như vậy, sẽ dễ dàng phá hư nhẫn trữ vật, đồ vật bên trong cũng bị tổn thất rất lớn. Nhẫn trữ vật của đệ tử cấp thấp, thực lực bọn họ không bằng Lữ Thiếu Khanh, Lữ Thiếu Khanh có thể cứng rắn mở ra, cho dù có tổn thất thì cũng không lớn. Nhưng một đệ tử hạch tâm của Điểm Tinh Phái như Tuyên Vân Tâm, thứ tốt của nàng ta hẳn là rất nhiều. Nếu tổn thất, Lữ Thiếu Khanh sẽ rất đau lòng. Tuyên Vân Tâm vẫn là câu nói kia: “Mơ tưởng!” Lữ Thiếu Khanh nói: “Được rồi!” Sau đó, bạo lực mở ra... Tuyên Vân Tâm ngây dại. Sau khi nhận thấy được nhẫn trữ vật và mình đã mất đi liên hệ, nàng ta sợ hãi kêu lên. “Người, người...”

Chương 95 - Rốt cuộc người là ai

Chương 95: Rốt cuộc người là ai
Tuyên Vân Tâm không nghĩ Lữ Thiệu Khanh lại quyết đoán và kiên quyết như thế. Không chút do dự, nói động thủ liền động thủ. Nàng ta phần hận nhìn chằm chằm Lữ Thiệu Khanh, người khuyên bảo thêm một lúc nữa không được sao? Ta chẳng qua là từ chối hai lần, người liền dùng sức mạnh, người rốt cuộc là hạng người gì chứ? Tuyên Vân Tâm có chút sụp đổ. Nam nhân trước mắt này trước mắt này thật đáng hận. Nàng ta hoàn toàn không có cách nào với hắn. Cuối cùng, thiên ngôn vạn ngữ hội tụ thành một câu như vậy. “Đồ hỗn đản.” Lữ Thiệu Khanh không để ý tới nàng ta, bạo lực xóa đi ấn ký của Tuyên Vân Tâm. Mặt ngoài nhẵn trăn vật âm đạm, điều này có ý nghĩa, không gian bên trong cũng bị thôn phệ, bị phá hư không ít. Về mặt Lữ Thiệu Khanh đau lòng, bắt đầu thăm dò đồ đạc bên trong. “Ô, linh thạch, trời ơi, không phải chứ, chỉ có từng này? Có hơn ba ngàn viên linh thạch hạ phẩm? Sao lại nghèo như vậy?” Lữ Thiệu Khanh khinh bỉ: “Quả nhiên là môn phái quỷ nghèo số một Yên Châu, còn nói là đệ tử thứ hai, vậy mà cũng chỉ có chút linh thạch này.” Lữ Thiệu Khanh một bên khinh bỉ, một bên lộ ra biểu tình ghét bỏ nhưng tay thì không ngừng lại, thu hết linh thạch của Tuyên Vân Tâm vào. Cuối cùng còn lắc đầu, tiếp tục khinh bỉ. “Môn phái quỷ nghèo, nhất định là không có tiền đồ.” Bộ dáng kia khiến Tuyên Vân Tâm nghiến răng, được tiện nghi còn khoe mẽ. Cả đời này nàng ta chưa từng gặp nam nhân nào đề tiện như vậy. Người có biết là ta đã mang tất cả linh thạch mình có dùng để chuẩn bị cho lần thăm dò này không? Lữ Thiệu Khanh tiếp tục lấy đồ từ trong nhẫn trữ vật ra. “Linh phù, cũng không tệ, cầm đi bán đi. Đây...” Lữ Thiệu Khanh nhìn Tuyên Vân Tâm, đau lòng hỏi: “Người chỉ có một tấm thần phù cấp 4 thôi sao? Hay là vừa rồi bị hủy hoại rồi?” Mặt Tuyên Vân Tâm không chút thay đổi xoay đầu sang một bên, nàng ta không muốn nói chuyện. “Không nói thì thôi, thật keo kiệt.” Sau đó tiếp tục tìm kiếm. “A, trường kiếm cấp 3, có thể đưa cho sư muội.” “Quên đi, đồ sư muội không làm cho người ta yên lòng này, quá cùi bắp, còn chưa xứng dùng trường kiếm

cấp 3...“Ồ, còn có một linh giáp, không ngờ cũng cấp 3.”“Nhưng mà, màu đỏ... Quên đi, cầm về xem rồi nói sau.”“Nếu mà sư muội muốn, thì miễn cưỡng thu của nàng chút linh thạch vậy...”“Nhìn trường kiếm, áo giáp của mình đều rơi vào trong tay Lữ Thiếu Khanh, Tuyên Vân Tâm tức đến nghiến răng.”“Trả lại cho ta.”Lữ Thiếu Khanh không nhìn, thản nhiên thu vào trong nhẫn trữ vật của mình, nhân tiện khinh bỉ Tuyên Vân Tâm một chút.”“Thanh cao ha, giả bộ làm sói đuôi to làm gì. Rõ ràng có linh giáp lại không dùng, cất trong nhẫn trữ vật, đáng đời người bại dưới tay Hạ Ngũ sư tỷ.”Tuyên Vân Tâm thổ huyết.Hận đến nghiến răng: “Nếu không phải người hèn hạ đánh lén, nàng ta làm sao có thể đánh thắng ta?”Trong lòng Tuyên Vân Tâm là hận ý ngập trời.Bình thường giao thủ với Hạ Ngũ, nếu không có người khác nhúng tay, một khi thần phú cấp 4 của nàng ta được tể ra, Hạ Ngũ không chết cũng tàn phế.Nhưng mà Lữ Thiếu Khanh lại đột nhiên lao ra, nhân lúc nàng ta chưa chuẩn bị, tàn nhẫn cho nàng ta một kiếm.Dẫn đến nàng ta rơi vào tình trạng này.Nếu ngay từ đầu nàng ta biết sẽ xảy ra chuyện như vậy, nàng ta sẽ dốc hết toàn lực giết chết Lữ Thiếu Khanh.Tên này quá đáng ghét.Tuyên Vân Tâm oán hận nói: “Tiểu nhân hèn hạ vô sỉ.”Lữ Thiếu Khanh không tức giận, hắn ngược lại rất thích xưng hô như vậy: “Cảm ơn khích lệ.”Thấy Lữ Thiếu Khanh không sao cả, Tuyên Vân Tâm cắn răng hỏi: “Người rút cuộc là ai?”Lữ Thiếu Khanh nói: “Ta nói rồi, sư đệ của Kế Ngôn. Lãng Tiêu Phái đại danh鼎鼎鼎鼎, từng nghe qua chưa? Ta và chương môn rất thân thiết, nếu người muốn gia nhập Lãng Tiêu Phái, ta có thể giới thiệu cho người nha. Chương môn Lãng Tiêu Phái cũng phải cho ta vài phần mặt mũi.”Tuyên Vân Tâm không dám xác định thân phận thật sự của Lữ Thiếu Khanh.Ngay từ đầu đã khẳng định thân phận Lữ Thiếu Khanh là giả, làm sao có thể là đệ đệ của Trương Tông Long hoặc là sư đệ của Kế Ngôn được chứ?Nhưng người bên mình lại lặng yên không tiếng động rơi vào trận pháp Lữ Thiếu Khanh bày ra, hắn lại còn nhân cơ hội đánh lén nàng ta.Điều này khiến trong lòng nàng ta dao động, cảm thấy thân phận Lữ Thiếu Khanh có thể là thật. Bằng không sẽ không mạnh như vậy được.Nhưng bây giờ, nàng ta lại bắt đầu dao động.Tuyên Vân Tâm không có cách nào phán đoán nam nhân trước mắt rốt cuộc có lai lịch gì.Là sư đệ của Kế Ngôn, đệ tử của Lãng Tiêu

Phái? Hay là đệ đệ của Trương Tông Long, đệ tử của Quy Nguyên Các. Lăng Tiêu Phái, Quy Nguyên Các tốt xấu gì cũng là một trong ba môn phái lớn ở Tề Châu, mạnh ngang như Điem Tinh Phái. Làm sao có thể có đệ tử như vậy? Hèn hạ xấu xa, vô sỉ hạ lưu. Trừ phi mất chương môn hai phái bị mù thì mới dám thu đồ đệ như vậy. Thu đệ tử như vậy, có còn cần đến danh dự môn phái nữa hay không vậy? Tuyên Vân Tâm rất thông minh, trong Điem Tinh Phái nàng ta có biệt danh là Trí Đa Tinh (người đa mưu túc trí). Chuyện nàng phán đoán rất ít phạm sai lầm, đối với phán đoán của nàng ta, bất kể là chương môn Điem Tinh Phái, trưởng lão hay là đệ tử phía dưới đều mười phần tin phục đối với nàng ta. Nhưng mà, bây giờ, Tâm Tuyên Vân rối loạn, nỗi đau nơi thức hải mang đến khiến nàng ta không thể bình tĩnh suy nghĩ. Nàng ta không dám khẳng định thân phận Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh cũng mặc kệ chuyện này, hắn tiếp tục kiểm kê chiến lợi phẩm của mình. Bàn tay to vung lên, một đồng bình bình lơ lửng xuất hiện. Lữ Thiếu Khanh nhất thời nhíu mày. Nơi này có bình ngọc cũng có bình gỗ bình thường. Mở bình ngọc ra, bên trong là một ít đan dược. Nhưng trong cái bình bình thường, vừa mở ra lại có một mùi thơm xông vào mũi, mặt mũi Lữ Thiếu Khanh lúc này tràn đầy ghét bỏ.

Chương 96 - Năm nay là năm tuổi của người sao?

Chương 96: Năm nay là năm tuổi của người sao? “Sao nữ nhân các người lại thích mấy thứ nước hoa son phấn này nhỉ? Những thứ này có thể ăn sao? Thật là. Thân là tu sĩ nên lấy mục tiêu là tu hành để cố gắng tiến về phía trước, không nên trầm mê quá nhiều thứ khác. Đạo lý đơn giản như vậy cũng không hiểu sao?” Lữ Thiếu Khanh ghét bỏ mấy thứ nước hoa son phấn này sang một bên, vừa nói với Tuyên Vân Tâm: “Ta cũng không chiếm tiện nghi của người, chờ lát nữa ta sẽ trả lại cho người mấy thứ này.” Lời này đúng lý hợp tình nghe vào trong tai Tuyên Vân Tâm giống như Lữ Thiếu Khanh hắt rất rộng lượng. Nhưng lại làm Tuyên Vân Tâm tức đến khí huyết cuộn cuộn, lồng ngực buồn bực muốn học máu. Cái tên đáng chết này. Tuyên Vân Tâm nghiêng răng. Hiện tại không thể nhúc nhích nhưng nàng ta rất muốn xông lên dùng miệng cắn chết tên vô sỉ này. Những thứ này rõ ràng là đồ của nàng ta, vậy mà lại nói sẽ trả lại cho nàng ta, làm như là ban đại ân cho nàng ta vậy. “Đồ vô sỉ!” Tuyên Vân Tâm mắng to: “Người có gan thì thả ta ra rồi đánh một trận với ta đi.” Lữ Thiếu Khanh tìm ra một viên kẹo ở trong ngực. Tri kỷ lột ra nhét vào trong miệng Tuyên Vân Tâm, trấn an nói: “Ngoan đừng nháo, rất nhanh sẽ tốt thôi.” “Phi!” Tuyên Vân Tâm trực tiếp phun ra, hai mắt phun lửa. Coi nàng ta là thứ gì vậy? Còn không mắng được mấy câu, nàng ta đã nhìn thấy tay Lữ Thiếu Khanh lục lọi một hồi trong nhẫn trữ vật, lúc lôi ra lại là một bọc lụa màu hồng phấn. Nhìn thấy cái bọc này, Tuyên Vân Tâm hoảng hốt... “Không, không thể mở ra.” Tuyên Vân Tâm lo lắng kêu lên, giống như một con chim hoàng oanh hoảng hốt mở miệng. Trên mặt không có bất kỳ vẻ hấp dẫn nào, chỉ có vẻ hoảng hốt. “Mau mau, trả về đi, không được động vào.” Lữ Thiếu Khanh là ai chứ, người nói không động là không động sao? Tuyên Vân Tâm phản ứng như vậy, ngược lại khiến Lữ Thiếu Khanh mừng rỡ. “Chẳng lẽ, đây là bảo bối gì sao? Ai nha, người thật là không tử tế mà, có thứ tốt còn muốn giấu đi? Nhỏ mọn như vậy làm gì?” Sau khi nói xong, Lữ Thiếu Khanh

liền cầm lên trên tay. Đây là một gói hàng đã được bọc bó kỹ, bên ngoài bọc bằng lụa màu hồng phấn, không khác gì gói hàng mà người bình thường dùng. Gói hàng không lớn, bằng phẳng, cầm trong tay ước lượng một chút, rất nhẹ. Lữ Thiếu Khanh bắt đầu cởi nút thắt phía trên. Tuyên Vân Tâm càng nóng nảy, thậm chí ngọ nguậy muốn tới ngăn cản Lữ Thiếu Khanh. “Không thể mở, không được mở.” “Đừng nháo, hết đường rồi.” Lữ Thiếu Khanh đứng lý hợp tình nói: “Hôm nay cho dù là Thiên Vương lão tử tới, ta cũng phải lấy. Đây đã là đồ của ta, ta cởi ra xem thì có sao chứ?” “Chẳng mấy chốc, nút thắt được buộc bằng hai góc của tấm lụa được mở ra, để lộ ra những gì bên trong gói.” “Cái này...” “Lữ Thiếu Khanh ngây dại. Sắc mặt Tuyên Vân Tâm giống như một đóa hoa hồng tươi đẹp, kiều diễm ướn ắt. Tuyên Vân Tâm cúi đầu, hận không thể chôn đầu vào đất, cắn răng, các loại cảm xúc then thùng, phần nộ trong lòng lẫn lộn cùng nhau. Lữ Thiếu Khanh nhìn cái yếm đỏ rực và quần lót trước mắt, trên mặt không nhìn được lộ ra một tia xấu hổ. Trong không khí vô cùng yên tĩnh, bầu không khí có chút vi diệu. Một hồi lâu, Tuyên Vân Tâm ngẩng đầu lên. Thấy trên mặt Lữ Thiếu Khanh lộ ra một tia xấu hổ, lập tức chửi ầm lên. “Hỗn đản, sắc lang, đấng đồ tử, vô sỉ, hạ lưu...” “Thân là nữ hài tử, nhất định phải chuẩn bị sẵn quần áo trong. Dù cho thân là tu sĩ, bụi bặm không dính, không nhiễm phàm trần. Nhưng nếu không thường xuyên thay đổi quần áo trong thì ít nhiều sẽ cảm thấy có chút không thoải mái. Quần áo trong của Tuyên Vân Tâm bình thường chỉ dùng một cái bao đựng, thuận tiện lấy ra là có thể thay. Không nghĩ tới lại bị Lữ Thiếu Khanh coi như bảo bối lôi ra ở chỗ này.” “Ta muốn giết ngươi.” Tuyên Vân Tâm phẫn nộ hô. Vừa rồi đánh vào mông nàng ta, chiếm tiện nghi của nàng ta. Hiện tại ngay cả quần áo trong của nàng ta cũng đều lấy ra, giống như nhìn hết thân thể nàng ta một lượt vậy. Lữ Thiếu Khanh đợi Tuyên Vân Tâm mắng xong, không tức giận, tò mò hỏi: “Ngươi bao nhiêu tuổi? Năm nay là năm tuổi của ngươi sao?” “Nhìn vẻ mặt tò mò muốn biết của Lữ Thiếu Khanh. Giống như biểu tình xấu hổ vừa rồi chỉ là ảo giác của Tuyên Vân Tâm.” “Phụt!” Tuyên Vân Tâm rớt cục nhẹn không được, bị Lữ Thiếu Khanh chọc tức đến nội thương, học máu. “Ngươi, hỗn đản, đại hỗn đản!” “Lữ Thiếu Khanh bất bình, tức giận nói: “Không nói thì không nói, còn mắng chửi người?” “Chuyện này chẳng qua chỉ là một khúc

nhạc đệm nhỏ, Lữ Thiếu Khanh không thèm để ý. Tuyên Vân Tâm thì để ý, nhưng lại không có cách nào. Sau đó Lữ Thiếu Khanh đặt quần áo trong của Tuyên Vân Tâm và son phấn nước hoa của nàng ta vào chung một chỗ. Trong quá trình này, Tuyên Vân Tâm phát hiện lúc Lữ Thiếu Khanh cầm lấy quần áo trong của nàng, hắn chỉ cầm vải lụa màu hồng phấn bên ngoài, không đụng tới nửa điểm quần áo trong của nàng. Đồ hỗn đản này! Kế tiếp, vẻ mặt Lữ Thiếu Khanh như thường, tiếp tục lục soát đồ đạc bên trong nhẫn trữ vật của nàng ta. Đan dược, công pháp, dược liệu, khoáng thạch, thư tịch... Chỉ cần cảm thấy hữu dụng, Lữ Thiếu Khanh đều cầm, không để lại cho nàng ta một chút nào. Về phần thứ không đáng giá tiền, Lữ Thiếu Khanh không lấy, đều trả lại cho nàng ta. Cuối cùng, Lữ Thiếu Khanh cực kỳ hài lòng, cười rất vui vẻ. Hắn đặt nhẫn trữ vật lên tay Tuyên Vân Tâm, nghiêm túc nói với nàng ta: “Cầm lấy, sau này đừng để người khác lấy mất. Haiz, nhớ phải cẩn thận một chút, may mà ngươi đụng phải ta. Cũng chỉ có ta là lòng dạ thiện lương, nếu đổi lại là người khác, có lẽ đến cả quần ngươi cũng không còn đâu.”

Chương 97 - Lần này nàng ta đã thua thiệt đến nhà bà ngoại luôn rồi.

Chương 97: Lần này nàng ta đã thua thiệt đến nhà bà ngoại luôn rồi. Nhìn Lữ Thiếu Khanh được tiện nghi còn khoe mẽ, Tuyên Vân Tâm lại một lần nữa bị tức đến đau tim. Lần này nàng ta đã thua thiệt đến nhà bà ngoại luôn rồi. “Người có gan thì giết ta đi.” Tuyên Vân Tâm cắn răng, oán hận nhìn chằm chằm Lữ Thiếu Khanh: “Bằng không, ngày sau ta nhất định sẽ tìm người báo thù.” Trong cả đời Tuyên Vân Tâm, đây lần đầu tiên nàng ta bị người đối đãi như vậy, cũng khó chịu y như lúc bị một nam nhân không thích đoạt thân xử nữ. Đừng nhìn nàng ta bình thường phóng đảng, giống như là một nữ nhân không đứng đắn, không tự trọng. Nhưng mà... Bề ngoài nàng ta phóng đảng, nhưng nội tâm lại băng thanh ngọc khiết, chưa bao giờ để cái gọi là nam nhân vào mắt. Chưa bao giờ có khách quý, trai lơ gì đó. Nàng ta thậm chí còn chưa từng chạm vào bàn tay của một nam nhân nào. Hôm nay lại bị Lữ Thiếu Khanh đánh mông, nhìn quần áo trong của nàng ta. Trong mắt Tuyên Vân Tâm, không khác gì là nàng ta đã bị Lữ Thiếu Khanh làm cái kia. Nàng hận không thể đồng quy vu tận cùng Lữ Thiếu Khanh. Vốn định tự nổ nội đan, nhưng hiện tại nàng ta không thể làm được. Cho nên chỉ có thể chọc giận Lữ Thiếu Khanh, bởi vì nàng ta vẫn còn có một cách khác. Mọi người cùng nhau đồng quy vu tận đi. Lữ Thiếu Khanh đột nhiên nhìn chằm chằm Tuyên Vân Tâm. Nụ cười trên mặt biến mất, trở nên bình tĩnh, ánh mắt hờ hững. Trong nháy mắt, Lữ Thiếu Khanh trong lòng Tuyên Vân Tâm như biến thành người khác. Nếu như nói, Lữ Thiếu Khanh vừa rồi là một tiểu nhân tham tiền, đồ vô sỉ. Như vậy ở giờ khắc này, Lữ Thiếu Khanh như biến thành một tu sĩ coi thiên hạ thương sinh như cỏ rác, hờ hững hết thảy. Ánh mắt hờ hững khiến trong lòng Tuyên Vân Tâm nhin không được mà sinh ra một trận sợ hãi. Loại hờ hững này, cũng không phải là giả vờ. Loại ánh mắt này, Tuyên Vân Tâm chỉ từng được cảm nhận trên người những lão yêu quái sống trên trăm năm hoặc mấy trăm năm kia. Tuyên Vân Tâm không rõ, Lữ Thiếu Khanh trước mắt so ra còn nhỏ hơn

nàng ta, làm sao có thể có được loại ánh mắt này? Đây thực sự là một nam nhân đáng sợ. Hắn thật sự sẽ ra tay. Trong lòng Tuyên Vân Tâm sinh ra ý niệm như vậy. Đối mặt với Lữ Thiểu Khanh như vậy, rất nhiều lời Tuyên Vân Tâm muốn nói đều bị chặn ở trong cổ họng, nói không nên lời. Nàng ta không muốn thừa nhận, nhưng nỗi sợ hãi trong lòng không lừa được chính nàng ta. Giờ khắc này, nàng ta sợ hãi. Lữ Thiểu Khanh cứ nhìn chằm chằm Tuyên Vân Tâm như vậy, bầu không khí cũng dần dần khẩn trương. Rừng cây xung quanh, vốn nên có tiếng chim kêu côn trùng kêu. Hiện tại tất cả đều biến mất, tĩnh mịch, đáng sợ tới cực điểm. Nửa ngày sau. Tuyên Vân Tâm cắn răng, ánh mắt kiên quyết: “Đến đây, ra tay đi. Người không ra tay thì không phải là nam nhân.” Lữ Thiểu Khanh bỗng nhiên cười, lập tức khôi phục bộ dáng bình thường. Bầu không khí tràn ngập khẩn trương cũng theo nụ cười của Lữ Thiểu Khanh mà tiêu tán. Tuyên Vân Tâm cũng thở phào nhẹ nhõm theo. Nàng ta bỗng nhiên cảm thấy Lữ Thiểu Khanh như vậy, đáng yêu hơn nhiều so với Lữ Thiểu Khanh vừa rồi. “Người...” Lữ Thiểu Khanh khoát tay nói: “Chém chém giết giết làm gì? Ta là người yêu thích hòa bình.” Lữ Thiểu Khanh không phải không muốn giết Tuyên Vân Tâm. Dựa theo tính cách của hắn, lúc này hắn là phải diệt cỏ diệt tận gốc, chấm dứt hậu hoạn. Thế nhưng, Tuyên Vân Tâm cũng không phải chỉ có một mình, bên ngoài vẫn còn những người khác của Điểm Tinh Phái. Lữ Thiểu Khanh không có lòng tin mình sẽ giết chết toàn bộ bọn họ mà không để lộ tin tức. Còn nữa, ba người Hạ Ngũ, Biện Nhu Nhu, Phương Hiểu chỉ có thể xem như đồng bạn, cũng không phải là người một nhà. Cho dù hắn giết toàn bộ người của Điểm Tinh Phái, cũng khó có thể bảo đảm tin tức sẽ không bị lộ ra. Đặc biệt là nha đầu Biện Nhu Nhu kia, nói không chừng vừa đi ra ngoài sẽ mật báo, bán hắn trước. Tuyên Vân Tâm là đệ tử hạch tâm của Điểm Tinh Phái, giết nàng ta, sẽ chọc Điểm Tinh Phái hung hăng đến trả thù. Kết quả như vậy không phải chủ ý của Lữ Thiểu Khanh. Giết Tuyên Vân Tâm chẳng những không giải quyết được phiền toái, ngược lại sẽ trêu chọc phiền toái lớn hơn nữa. Nếu đã như vậy, tại sao phải giết chứ. Hơn nữa! Lữ Thiểu Khanh thân nhiên nói: “Người còn có hậu chiêu đúng chứ?” Từ lúc mới tới đây, hắn đã nổi lên sát tâm với Tuyên Vân Tâm. Nhưng vừa rồi khi nổi lên sát tâm, hắn liền cảm nhận

được một đợt uy hiếp yếu ớt. Lữ Thiếu Khanh tin tưởng cảm giác của mình. Nếu hắn dám hạ sát thủ, hắn sẽ gặp nguy hiểm, cho nên hắn mới đổi ý. Sắc mặt Tuyên Vân Tâm hoàn toàn thay đổi. Trong lòng nổi lên sóng to gió lớn, nàng ta không ngờ Lữ Thiếu Khanh lại nhạy cảm như vậy. Lữ Thiếu Khanh nhẹ nhàng cười: “Xem ra Tân Chí cũng là như vậy.” Sau đó, xoay người rời đi. Tuyên Vân Tâm ở phía sau hô to: “Hỗn đản, ngươi, ngươi thả ta ra.” Tiếng Lữ Thiếu Khanh truyền tới: “Không vội, cấm chế rất nhanh sẽ mất đi hiệu lực, đến lúc đó ngươi liền có thể khôi phục hành động, bái bai...” “Hạ Ngữ đã thu bí cảnh chi tâm lại, đứng ở bên ngoài đại trận. Linh thức của nàng kéo dài ra ngoài, nhưng không thể dò xét rõ ràng bên trong, nó phản hồi lại là bên trong trống rỗng. Biết sư muội các nàng còn ở bên trong, Hạ Ngữ cũng không dám tùy tiện tiến vào. Nàng không giỏi về trận pháp. Đại trận này mặc dù là vội vàng bày ra, nhưng mà lại không có ai biết là Lữ Thiếu Khanh bày ra lúc nào và như thế nào. Tùy tiện đi vào, sẽ chỉ khiến cho mình bị nhốt ở bên trong. Hạ Ngữ nhìn đại trận, nhin không được cảm thán một tiếng ở trong lòng. Thiên Ngự Phong, nhân tài xuất hiện lớp lớp. Kế Ngôn, đệ nhất Tề Châu, chưa tới ba mươi đã lấy tư chất ngút trời bước vào Nguyên Anh kỳ. Tiêu Y, tiểu sư muội Kế Ngôn, Luyện Khí kỳ lại lĩnh ngộ kiếm ý, phần thiên phú này không kém Kế Ngôn bao nhiêu. Hôm nay nàng dám đứng ra, dùng thực lực Luyện Khí kỳ ngăn cản đối thủ Kết Đan kỳ. Chỉ riêng can đảm đã bỏ rơi người cùng thế hệ một con phố.

Chương 98 - Chẳng lẽ hắn đã làm gì Tuyên sư tử rồi

Chương 98: Chẳng lẽ hắn đã làm gì Tuyên sư tử rồi? Mà Lữ Thiệu Khanh, một người khiêm tốn đến đáng sợ. Thực lực chân chính không có biểu diễn ra, khí tức trên người quá mờ mịt, ngay cả Hạ Ngữ cũng không dám phán đoán rốt cuộc mạnh bao nhiêu. Thế nhưng vừa ra tay, liền làm cho Tuyên Vân Tâm chịu thiệt thòi lớn. Còn có thể lặng yên không tiếng động bố trí trận pháp, bảo vệ ba người Tiêu Y. Hóa giải nỗi lo về sau của Hạ Ngữ. Chưa khai chiến cũng đã chuẩn bị đường lui, giống như dự đoán được sẽ có loại tình huống này xảy ra. Tâm tư kín đáo, mưu tính sâu xa. Bỏ qua thực lực không nói, chỉ riêng là tâm tư, Hạ Ngữ đã cảm thấy Lữ Thiệu Khanh đáng sợ. Đại trận mà người như vậy bày ra, Hạ Ngữ không dám tùy tiện tiến vào. Nhưng mà, Hạ Ngữ cảm nhận được đại trận vận chuyển dần trì trệ, xem ra Tân Chí và đệ tử Điểm Tinh Phái ở bên trong cũng đang dùng thủ đoạn bạo lực để đối phó đại trận. Đại trận này hẳn là chống đỡ không được bao nhiêu thời gian nữa. Lữ Thiệu Khanh bây giờ còn chưa trở về. Hạ Ngữ nhảy lên một thân cây, ngồi xếp bằng xuống, vừa khôi phục vừa chờ đợi đại trận bị phá hoặc Lữ Thiệu Khanh trở về. Về phần đi tìm Lữ Thiệu Khanh, Hạ Ngữ không có ý định đó. Chẳng may đụng phải chuyện xấu hổ, sẽ không tốt. Tân Chí trong đại trận và các đệ tử Điểm Tinh Phái không ngừng tiến công. Đại trận Lữ Thiệu Khanh bày ra cuối cùng chống đỡ không nổi. Khi một đợt linh khí khổng lồ khuếch tán ra bốn phía, sương trắng phiêu tán, đại trận cuối cùng cũng bị phá. “Ha ha!” Tiếng cười đắc ý của Tân Chí vang lên: “Chỉ là một trận pháp mà cũng muốn ngăn được ta? Ba nha đầu thôi các ngươi, chịu chết đi.” Tân Chí lại xuất hiện tại chỗ, nhìn chằm chằm ba người Tiêu Y. Đệ tử Điểm Tinh Phái cũng chậm rãi vây lại, mắt lộ ra hung quang. Trận pháp phản phệ, không phải dễ dàng hóa giải như vậy, bởi vậy bọn họ đã phải ăn không ít đau khổ ở trong đại trận, trong lòng ghen một bụng tức giận. Trong lòng ghen ghét thì cần phát tiết một phen. Không ít đệ tử Điểm Tinh Phái cầm linh phù, chuẩn bị ra

tay với ba người Tiêu Y. Ba người Tiêu Y như lâm đại địch. Tân Chí cười lạnh không thôi: “Nha đầu thôi, đúng là biết trốn đấy. Lần này xem các ngươi còn trốn thế nào?” Tiêu Y nói: “Bại tướng dưới tay mà cũng dám chít chít meo meo?” Tiêu Y khiêu khích, Tân Chí lại bùng nổ. “Đáng chết, nha đầu thôi này, ngươi chết chắc rồi. Nói cho ngươi biết, hôm nay ai tới cũng không cứu được ngươi. Hôm nay ta sẽ chém ngươi thành muôn mảnh.” “Vậy sao?” Thanh âm Hạ Ngữ truyền đến từ phía sau Tân Chí. “Tân công tử, khẩu khí thật lớn.” Thân thể Tân Chí cứng đờ, gian nan quay đầu lại, thấy Hạ Ngữ từ trên một thân cây bay xuống. Áo trắng bông bênh, giống như tiên tử trong rừng. Đối mặt với Hạ Ngữ bông bênh tới. Tân Chí giống như một con chuột gặp thiên địch, lông tơ cả người đều khẩn trương mà dựng thẳng. Giữa hắn ta và Hạ Ngữ chênh lệch vài cảnh giới. Đánh nhau, một tay của Hạ Ngữ đã có thể trấn áp hắn ta. Ánh mắt hắn ta lướt qua khuôn mặt tuyệt mỹ của Hạ Ngữ, rơi xuống nơi Hạ Ngữ và Tuyên Vân Tâm đã chiến đấu. Sư tử của hắn ta, Tuyên Vân Tâm đã không biết tung tích, không biết sống chết. Tân Chí càng thêm khẩn trương. Ngay cả Tuyên Vân Tâm Kết Đan tầng 8 cũng không phải là đối thủ của Hạ Ngữ, hắn ta lại càng không cần phải nói. Mà Biện Nhu Nhu nhìn thấy Hạ Ngữ, lại hưng phấn hẳn lên. “Sư tử, tỷ thắng?” Hạ Ngữ mỉm cười gật đầu. “Thật tốt quá!” Ba người Biện Nhu Nhu vui vẻ ôm nhau. Giây tiếp theo. “Nhị sư huynh đâu?” “Tuyên sư tử đâu?” Thanh âm của Tiêu Y và Tân Chí đồng thời vang lên. Trong sân, duy chỉ không thấy Lữ Thiểu Khanh và Tuyên Vân Tâm. Hạ Ngữ không nói lời nào, ánh mắt dừng ở một phương hướng. Ánh mắt mọi người cũng di chuyển theo nàng. Sau đó mọi người liền thấy Lữ Thiểu Khanh thanh thoi đi ra từ trong rừng rậm. Vẻ mặt Lữ Thiểu Khanh thỏa mãn, bước đi hình chữ bát (ㄨ), bộ dáng kia hiển nhiên giống một hoàn khổ công tử, ăn uống no đủ, thích ý đi khỏi thanh lâu. Nếu trong miệng ngậm thêm một cây tăm, thì càng giống. “Ồ, tất cả mọi người đều ở đây à.” Sau khi Lữ Thiểu Khanh đi ra, cười híp mắt giờ tay với mọi người. “Nhị sư huynh!” Tiêu Y thấy Lữ Thiểu Khanh, trái tim đang treo lại trở lại trong bụng. Muốn chạy lên phía trước, nhưng bởi vì bị thương nên chỉ có thể từ bỏ. Sau khi Lữ Thiểu Khanh để ý tới thì nhú mày, ánh mắt dừng lại trên người Tân Chí. Ánh mắt Tân Chí vẫn nhìn chăm chăm Lữ Thiểu Khanh. Ánh mắt hai

người chạm nhau trên không trung dường như muốn tóe ra vô số tia lửa. “Tuyên sư tử đâu?” Lữ Thiếu Khanh lười biếng nói: “Người hỏi cha mẹ nàng đi, ta cũng không phải cha nàng.” Câu trả lời này và câu trả lời cho tung tích của Tân An giống nhau như đúc. Trên mặt Tân Chí hiện đầy sát ý lạnh lạnh. “Người đang muốn chết.” Lữ Thiếu Khanh đi tới bên cạnh Hạ Ngữ, về mặt khiêu khích đi nói: “Người muốn giết ta? Người đã hỏi qua Hạ Ngữ sư tử chưa?” Kéo Hạ Ngữ đến làm lá chắn nhưng một chút ngưng ngừng cũng không có. “Không biết xấu hổ.” Biện Nhu Nhu phía bên này lại là người không nhịn được trước, nàng khinh bỉ nói một câu. Tân Chí tức chết, khí thế cả người tăng vọt, đằng đằng sát khí: “Người có dám ra đây đánh một trận với ta không? Cuộc chiến sinh tử!” “Ồ, người không lo lắng cho Tuyên sư tử sao?” Hơi thở Tân Chí trĩ trệ như một quả bóng bị đâm thủng, nhanh chóng nhụt chí. “Tuyên sư tử rốt cuộc ở nơi nào? Nói cho ta biết?” “Bên kia kia.” Lữ Thiếu Khanh chỉ về phía Tuyên Vân Tâm nói: “Nhưng người không cần lo lắng đâu, nàng ta không sao. Ta đã giúp nàng giảm bớt một ít gánh nặng, không cần cảm ơn.” “Chết tiệt!” Cho dù là Tân Chí hay là đệ tử Điểm Tinh Phái đều không nhịn được hô to trong lòng. Bộ dạng của người nhìn thế nào cũng không giống như là trợ giúp Tuyên sư tử. Tân Chí thấy Lữ Thiếu Khanh như vậy, trong lòng càng lo lắng. Mẹ nó, chẳng lẽ tên hỗn đản này làm gì Tuyên sư tử rồi? Tân Chí không nói hai lời, nhanh chóng chạy về phía Tuyên Vân Tâm.

Chương 99 - Bị cái kia thật hả?

Chương 99: Bị cái kia thật hả? “Nhị sư huynh, huynh không sao chứ?” Tiêu Y mặt mày tái mét, đi tới trước mặt Lữ Thiểu Khanh. Lữ Thiểu Khanh nhìn nàng một cái: “Bị thương rồi sao?” Tiêu Y gật đầu: “Nhưng không sao, tĩnh dưỡng mấy ngày là được rồi.” Lữ Thiểu Khanh gật gật đầu, không nói gì thêm. Biện Nhu Nhu không vừa mắt. “Tiểu Y muội muội bị thương, người không tỏ tí thái độ nào à?” Lữ Thiểu Khanh hỏi lại: “Người muốn ta có thái độ gì?” “Là khóc, hay là cười? Không phải còn chưa chết sao?” Hắc khinh bỉ nhìn Biện Nhu Nhu, nói: “Còn là tu sĩ nữa, chút thương thế ấy cũng không chịu nổi sao? Từ khi nào Song Nguyệt Cốc của các người lại yếu ớt thế? Về đề nghị Chương môn của các người tuyển thêm mấy đệ tử nam, tăng thêm dương khí đi.” “Người... hỗn đản!” Biện Nhu Nhu tức giận dậm chân. Cái tên hỗn đản này. Quả nhiên không phải thứ gì tốt. Hạ Ngữ tỏ ý cảm ơn Lữ Thiểu Khanh: “Lữ sư đệ, hôm nay may mà có người, nếu không ta khó mà lấy được bí cảnh chi tâm.” Lữ Thiểu Khanh khoát tay nói: “Không có việc gì, tiện tay thôi, không cần khách khí.” Hạ Ngữ vẫn nghiêm túc nói: “Lần này xem như ta thiếu người một nhân tình, ngày sau có gì cần cứ việc lên tiếng.” Với thực lực của Hạ Ngữ, bí cảnh này không tính là gì, nếu không phải vì bí cảnh chi tâm, nàng cũng chẳng muốn đến đây. Có được bí cảnh chi tâm, nàng có tự tin để đuổi theo hơn, không để mình bị tụt lại đằng sau. Lần này quả thực là được Lữ Thiểu Khanh trợ giúp rất nhiều, nếu không căn bản sẽ không có được bí cảnh chi tâm. Đương nhiên, nếu không có người của Điểm Tinh Phái tới, một mình nàng cũng có thể thăm dò hết bí cảnh, không cần nhờ người khác. Biện Nhu Nhu không phục: “Không biết hắn chạy trốn đi đâu rồi, ra sức gì chứ?” Hạ Ngữ nhíu mày bất mãn nhắc nhở: “Sư muội!” Giọng nói nghiêm khắc khiến cho trái tim Biện Nhu Nhu nhảy thót một cái, không dám nói lung tung. Hạ Ngữ thở dài. Biện Nhu Nhu vốn có thành kiến với Lữ Thiểu Khanh, bị thành kiến che mắt, căn bản nàng ta không biết lần này Lữ Thiểu Khanh có vai trò thế nào. Lữ Thiểu Khanh không thêm đề ý đến Biện Nhu Nhu,

nói với Hạ Ngữ: “Ân tình gì đó thì không cần, cho ta mười vạn tám vạn linh thạch đi.” Hạ Ngữ tự động lờ câu này đi, mặc dù nàng cũng là tiểu phú bá, nhưng cũng không có mười vạn tám vạn. Đương nhiên nợ hân một ân tình vẫn tốt hơn. Hạ Ngữ nhìn thoáng xung quanh, các đệ tử khác Điểm Tinh Phái tới nhìn các nàng như lâm đại địch, không ai dám nói chuyện. Hạ Ngữ cũng lười nói chuyện với các đệ tử mà Điểm Tinh Phái tới này, nói: “Chúng ta đi thôi.”... Tân Chí vô cùng lo lắng xông vào trong rừng cây tìm kiếm Hoa Tuyên Vân Tâm. “Tuyên sư tỷ, tỷ ở đâu?” “Tuyên sư tỷ...” Chẳng mấy chốc, Tân Chí đã phát hiện ra khí tức của Tuyên Vân Tâm. “Tuyên sư tỷ!” “Đừng tới đây!” Tuyên Vân Tâm hô lên, khí tức của nàng dần yếu đi. Tân Chí lo lắng, không để ý tới, vọt thẳng tới. Sau đó, hân ta thấy được một màn khiến khí huyết sôi trào. Tuyên Vân Tâm vừa vặn tránh thoát được dây thừng, y phục toàn thân rách nát lộ ra da thịt trắng như tuyết, có vẻ chật vật mà trong mắt Tân Chí lại hấp dẫn vô cùng. “Tuyên... Tuyên sư tỷ...” Tân Chí nhìn đắm đắm, gian nan nuốt nước miếng một cái. “Đừng tới đây!” Tuyên Vân Tâm hét lớn, mặt mũi đỏ bừng, vừa phần nộ vừa xấu hổ. Nhưng Tân Chí lại không thể khống chế được mà từng bước từng bước đi về phía Tuyên Vân Tâm. “Tuyên sư tỷ, người, người bị thương, ta, ta tới giúp người...” Nhìn ánh mắt Tân Chí, Tuyên Vân Tâm biết gia hỏa này đã bị bộ dáng của mình mê hoặc. Mê hoặc Tân Chí, Tuyên Vân Tâm không cảm thấy tí thành tựu nào. Nếu có thể mê hoặc tên hỗn đản kia thì tốt rồi. Mê hoặc được tên hỗn đản kia, nàng ta mới có cảm giác thành công. “Không cần người hỗ trợ.” Tuyên Vân Tâm từ chối, nhưng Tân Chí không cho nàng cơ hội. Hân ta nắm lấy cánh tay nàng ta, vừa đỡ vừa đẩy nàng ta lên một thân cây. Tân Chí ngẩng nhìn dung nhan gần trong gang tấc, lý trí không ngừng bị thôn phệ. Ánh mắt của hân ta dần mê mang. “Sư tỷ, tỷ.... Tỷ thật đẹp...” Cảm giác được bàn tay Tân Chí nắm bắt đầu chuyển động thăm dò trên dưới. Tuyên Vân Tâm lập tức cảm thấy cổ họng nhộn nhạo muốn nôn. Lúc này, nàng ta phát hiện ra, so với Lữ Thiếu Khanh, sư đệ Tân Chí của mình, càng thêm buồn nôn, đủ để khiến cho người ta ói hết ruột gan. Lữ Thiếu Khanh khiến nàng hận đến nghiến răng, nhưng không làm loạn với nàng. Đương nhiên, ngoại trừ cái vô mê kia. Tuyên Vân Tâm không ngừng kêu lên, nhưng tiếng kêu của nàng chẳng những không thể khiến Tân Chí tỉnh lại. Ngược

lại còn khiến cho ngọn lửa trong lòng Tân Chí cháy lớn hơn. “Tuyên sư tử...” Tân Chí lẩm bẩm, ánh mắt mê man. Thấy Tân Chí sắp mất lý trí rồi, Tuyên Vân Tâm vội vàng nói: “Tân sư đệ, người quên đại sư huynh rồi sao?” Ba chữ đại sư huynh như có một cổ ma lực. Tân Chí lập tức tỉnh táo. Ánh mắt hắn ta không còn mê man nữa mà trở nên trong suốt sáng ngời, hắn ta nhìn Tuyên Vân Tâm rồi lại nhìn mình. Hắn ta thấy Tuyên Vân Tâm hờ hang, còn nghe mùi hương cơ thể thấm vào ruột gan khiến người ta điên cuồng, bây giờ dừng tay quả thật không cam lòng nhưng cuối cùng vẫn chậm rãi buông tay ra. Hắn ta hơi ngại ngùng bối rối: “Tuyên, Tuyên sư tử, ta, ta...” Trong lòng Tuyên Vân Tâm không gọn lấy một gọn sóng nhưng ngoài mặt lại như sắp khóc lã chã rồi, hỏi: “Tân sư đệ, có thể không nói chuyện hôm nay cho người khác biết được không?” “Tên, tên hỗn đản, hắn, hắn...” Tân Chí kinh hãi: “Tuyên sư tử, hắn, hắn làm gì tử?” “Hắn... hắn...” “Tóm lại, ta không có mặt mũi gặp ai nữa. Nếu chuyện này bị truyền ra, cả đời ta sẽ bị phá hủy.” Tuyên Vân Tâm khiến cho Tân Chí rất khó mà không nghĩ theo hướng kia. Lại liên tưởng tới dáng vẻ vừa rồi của Tuyên Vân Tâm, sát ý trong lòng Tân Chí bốc lên tận trời. “Ta muốn giết hắn!” Không rõ vì ghen tỵ hay vì ghen ghét. Nữ thần trong lòng hắn, lại bị người khác hái mất? Hắn ta làm con chó chạy theo suốt hơn mười năm, đi theo làm tùy tùng, chịu mệt chịu khổ, còn chưa được chạm vào bàn tay nhỏ. Thù này không báo, còn tu tiên cái gì nữa?

Chương 100 - Làm người không thể qua sông đoạn cầu

Chương 100: Làm người không thể qua sông đoạn cầu
Hai mắt Tân Chí đỏ hồng, muốn đi liều mạng với Lữ Thiểu Khanh. Tuyên Vân Tâm vội vươn tay ra ngăn cản: “Tân sư đệ, không được. Người, người không phải đối thủ của hắn.” Câu nói này khác nào bảo hắn không được, không bằng hắn. Tân Chí xông lên tận trời, nổi hận cao ngút trùng thiên: “Tuyên sư tỷ, tỷ chờ đó, ta đi giết hắn.” Tân Chí hoàn toàn không chú ý, phía sau mình ánh mắt Tuyên Vân Tâm lóe lên một tia vui mừng và tàn nhẫn. Tân Chí đuổi kịp Lữ Thiểu Khanh đã rời đi, hét lớn: “Cầu vật, nạp mạng đi!” Hắn ta lao xuống, kèm theo một chưởng. Đường như Lữ Thiểu Khanh không kịp chuẩn bị, vội vàng chặn lại. “Ai da...” Phụt! Lữ Thiểu Khanh phụt máu tươi, bay rớt ra ngoài. “Cầu vật, ta muốn giết ngươi, làm thịt ngươi.” Tân Chí như phát điên, Linh phù trong tay liên tiếp lao về phía Lữ Thiểu Khanh. Lôi điện, cuồng phong, hỏa diễm, các loại nguyên tố đan xen nổ bùng liên tiếp. Sóng xung kích khuếch tán tứ phía. Nhất thời, đất rung núi chuyển, thiên hôn địa ám. Đám người Hạ Ngữ bên này còn chưa kịp phản ứng, Tân Chí đã liên tục tấn công, nổ vị trí Lữ Thiểu Khanh vừa đứng thành một cái hố to tướng. “Nhị sư huynh!” Tiêu Y hét âm lên. Khói lửa tan đi, chỉ còn lại một cái hố sâu thật to. Ngoài ra, không còn sót lại gì nữa. “Ha ha...” Tân Chí cười như điên. Tên ghê tởm kia, đến cận bã cũng không còn sót lại. Dám ra tay với nữ thần của ta, thật không biết sống chết. Mấy người Hạ Ngữ cũng ngơ ngác ngây ngẩn, chỉ trong chớp mắt, Lữ Thiểu Khanh đã bị đánh cho không còn sót lại chút gì sao? Tiêu Y đỏ ngầu cả mắt. Nàng rút trường kiếm muốn xông lên báo thù. Phương Hiểu kéo nàng lại, chỉ phía xa xa nói: “Không nên vọng động.” Tiêu Y nhìn theo, thấy Lữ Thiểu Khanh chạy từ trong rừng ra từ phía khác. Nhanh như chớp đã đến bên cạnh Hạ Ngữ. Vỗ vỗ quần áo, gầm lên với Tân Chí: “Ngươi có bệnh à!” Sau đó hắn lại oán trách: “Hạ Ngữ sư tỷ, sao tỷ không nhìn ta? Hắn ta giết tới như thế, tỷ xem, ta bị thương rồi.” Lữ Thiểu Khanh lau vết máu trên khóe miệng, mọi người cũng nhận ra

được khí tức của hắn đã yếu đi. Sau đó, hắn nghi ngờ nhìn chằm chằm Hạ Ngữ: “Hạ Ngữ sư tử, không phải tử định qua sông đoạn cầu chứ? Tử dùng ta xong rồi định ném ta đi sao? Làm người phải nói đến lương tâm chứ.” Hạ Ngữ dờ khóc dờ cười. Nàng phát hiện mình đang đối diện với Lữ Thiểu Khanh thì bình tĩnh lại, không sót ruột rung động nữa, nếu không sẽ rất dễ bị hắn chọc cho tâm cảnh bất ổn. Biện Nhu Nhu hét lớn: “Người đang nói bậy bạ cái gì đấy? Chính người trốn vạy dẫm phía sau, còn không biết xấu hổ mà oán trách sư tử nữa à? Chính người trốn phía sau làm chuyện xấu, gặp báo ứng phải không?” Lữ Thiểu Khanh còn chẳng thèm đỏ mặt, nói: “Ta ở phía sau đoạn hậu, người xem đi, hỗn đản này giết tới, nếu là người, đến cận bã cũng chẳng còn ấy chứ?” Cường từ đoạt lý. Biện Nhu Nhu thở phì phì: “Sư tử, không cần để ý đến hắn. Gia hỏa này là một tên hỗn đản.” Lữ Thiểu Khanh lại nói với Hạ Ngữ: “Hạ Ngữ sư tử, dù ra ngoài chúng ta sẽ tách ra ai về nhà nấy, người cũng không thể bỏ rơi ta như thế?” Hạ Ngữ không phản bác, thừa nhận mình sai lầm, nói: “Lữ sư đệ nói không sai, là ta chủ quan.” Tân Chí sát khí đằng đằng đuổi theo sau, Hạ Ngữ đã sớm cảm ứng được. Nàng cũng âm thầm chuẩn bị. Chủ yếu nàng chú ý tới Tiêu Y, Biện Nhu Nhu, cùng Phương Hiểu, một khi Tân Chí ra tay với các nàng, nàng sẽ lập tức ngăn cản. Nhưng nàng không ngờ được mục tiêu của Tân Chí lại là Lữ Thiểu Khanh. Nàng cũng tin tưởng vào thực lực của Lữ Thiểu Khanh, không để ý tới hắn. Không ngờ Tân Chí lại nhanh như thế, mà cũng không ngờ Lữ Thiểu Khanh lại không ngăn được Tân Chí, bị đánh bay ra ngoài. Sắc mặt Lữ Thiểu Khanh tái mét khóe miệng còn vương vết máu, xem ra bị thương không nhẹ. Hạ Ngữ nhìn Tân Chí, nói: “Tân công tử, người qua đây.” Tân Chí vịn phần cảnh giác, vẫn phần nộ nhìn chằm chằm Lữ Thiểu Khanh. “Hắn đáng chết.” “Nếu người khẳng khẳng muốn ra tay với hắn, vậy đừng trách ta không khách khí với người.” Hạ Ngữ lạnh nhạt đe dọa, uy hiếp mười phần: “Người còn dám ra tay nữa, ta sẽ giết người.” Hạ Ngữ không thích giết chóc, không có nghĩa là nàng sẽ không giết người. Tân Chí chần chừ, nắm vuốt linh phù, không biết có nên tiếp tục hay không. Lúc này, Lữ Thiểu Khanh lại nói: “Hạ Ngữ sư tử, được rồi, không cần để ý tới hắn ta nữa.” “Là hắn ta nhất thời nghĩ quẩn thôi, chúng ta đại nhân đại lượng không tính toán với hắn ta.” Lữ Thiểu Khanh vừa dứt lời, mọi người đều

thất kinh nhìn hấn chăm chăm. Gia hỏa này bị đoạt xá rồi sao? Hay vừa rồi trong vụ nổ đầu bị thương? Lời này, lại xuất phát từ miệng hấn? Đặc biệt là Tiêu Y, càng trợn mắt há mồm. Đây là nhị sư huynh mà mình biết sao? Nhị sư huynh thù nhỏ cũng phải báo, bụng dạ hẹp hòi, trong lòng chỉ có một bát nước của mình đâu rồi? Theo Tiêu Y thấy, nếu nhị sư huynh của mình ăn thiệt lớn thế, Tân Chí chết chắc. Cho dù mười tám đời của hấn ta có đến cũng chết chắc. Thậm chí trong đầu Tiêu Y còn mô phỏng ra một trăm kiểu chết của Tân Chí rồi. Duy chỉ không ngờ nổi không ngờ Lữ Thiếu Khanh lại nói thả Tân Chí. Tiêu Y không nhịn được mà hỏi: “Nhị, nhị sư huynh, người, người không sao chứ?” Lữ Thiếu Khanh hỏi: “Cái gì gọi là không sao chứ?” “Muội không thấy ta bị thương rồi sao? Mau mau tới đỡ ta đi.” Biện Nhu Nhu nói: “Tiêu Y muội muội bị thương còn nặng hơn người nhiều, người có phải nam nhân không?” Tiêu Y rất không hiểu, hỏi lại: “Nhị sư huynh, huynh nói thả hấn ta? Vì sao vậy?” Lữ Thiếu Khanh tranh thủ giáo huấn Tiêu Y: “Lấy ơn báo oán. Lấy ơn báo oán đấy, ta đã nói với muội bao nhiêu lần rồi?”

Chương 101 - Làm người không thể qua sông đoạn cầu

Chương 101: Làm người không thể qua sông đoạn cầu (tt) Lữ Thiếu Khanh vò đầu nhăn trán, có vẻ như cực kỳ thất vọng với Tiêu Y. “Mặc dù hấn ta đánh lén ta, nhưng nghĩ lại nhất định hấn ta đã chịu kích thích gì đó. Hạ Ngữ sư tỷ cũng đã lấy được bí cảnh chi tâm, không cần phải đánh nhau không cần thiết.” “Làm người làm sao có thể nhỏ nhen như thế? Chém chém giết giết nhiều đâu có tốt?” “Mỗi người lùi lại một bước, thiên hạ thái bình, không tốt sao?” “Trở về, chép phạt bốn chữ ‘lấy ơn báo oán’ một trăm lần cho ta, thiếu một nét, ta sẽ hỏi muội.” Lúc này Lữ Thiếu Khanh như Thánh Phật phụ thể, toàn thân tỏa ra đạo sức kim quang rực rỡ. Máy người Hạ Ngữ chớp chớp mắt, lại càng nghi ngờ gia hỏa này bị đoạt xá rồi. Tân Chí cũng sững sốt. Gia hỏa này sợ rồi sao? Nhưng, sợ cũng không thể không chết. Lúc này Tuyên Vân Tâm cũng đuổi tới. Nàng đã đổi một bộ y phục mới, vẫn là toàn thân đỏ rực. Dù bị thương, nàng vẫn mỉa hoặc mười phần. “Tân Chí sư đệ, không nên vọng động.” Sắc mặt Tuyên Vân Tâm tái nhợt, đầy lo lắng khẩn trương. “Không cần sinh thêm chuyện.” Hạ Ngữ tỏ vẻ đồng ý: “Tuyên cô nương, hiện tại không cần đánh nữa, chẳng có ý nghĩa gì.” Lữ Thiếu Khanh đề ý Tuyên Vân Tâm đang nhìn mình, cười tủm tỉm phát tay áo nói: “Y phục mới không tệ.” Lúc này Tuyên Vân Tâm thực sự có xúc động muốn tự bạo kim đan. Mà Tân Chí nghe thế, sắc mặt càng thêm âm trầm, sát ý càng tăng cao. Hạ Ngữ nói với Tuyên Vân Tâm: “Tuyên cô nương, cáo từ, sau này còn gặp lại.” Hiện tại bầu không khí không ổn lắm, Hạ Ngữ cũng không muốn ở lại thêm, đánh nhau cũng vô nghĩa, mà còn chưa chắc đã có thể thắng, đôi phương rất đông. Trước khi rời đi, Lữ Thiếu Khanh nói với Tân Chí: “Nghe lời, về đi, đừng có tự tìm đến cái chết.” “Tề Châu là địa bàn của ta, ta gọi một tiếng thôi sẽ có một đám người đến chơi chết người.” Sau đó, hấn lại nói với Tuyên Vân Tâm: “Tuyên cô nương, chuyện trong rừng ta sẽ nhớ kỹ, ngươi là người tốt, chúng ta không thích hợp.” “Đáng chết! Hồn đản đáng chết!” Trong lòng Tuyên Vân Tâm tức giận đến mức

muốn nổ tung. Nàng ta chỉ hận mình đang bị thương, nếu không chắc chắn sẽ ra tay. Tân Chí không nói gì, nắm chặt linh phù trong tay, gân xanh trên trán giật giật, đã đứng bên bờ vực bạo tẩu. Tuyên Vân Tâm thở dài, bị thương điềm đạm đáng thương nói: “Hiện tại ta không cách nào báo thù.” “Mỗi nhục này sẽ đi theo ta cả đời.” “Tân Chí sư đệ, chúng ta trở về đi.” “Trở về bẩm báo với đại sư huynh, để huynh ấy báo thù cho ta.” “A, đúng. Tân An sư đệ cũng chết trong tay hắc, để đại sư huynh đến báo thù cho chúng ta.” ... Tân Chí lạnh lùng ngắt lời Tuyên Vân Tâm. “Tuyên sư tỷ, tỷ không cần khuyên ta.” “Mỗi thủ của đệ đệ, mỗi thù của tỷ, để ta báo.” “Ta sẽ chém hắc thành muôn mảnh, sẽ rút hồn phách của hắc ra, để cho hắc vĩnh viễn không được siêu sinh.” Tuyên Vân Tâm lại lo lắng nói: “Nhưng ta không hy vọng người đi mạo hiểm. Thực lực của người không bằng hắc.” Tân Chí không đồng ý, phản bác: “Tuyên sư tỷ yên tâm, vừa rồi ta đã giao thủ với hắc, thực lực của hắc chỉ đến thể mà thôi, chỉ có tốc độ khá nhanh.” “Hắc không phải đối thủ của ta, chưa kể hắc còn bị thương, lại càng không thể là đối thủ của ta.” “Nhưng Hạ Ngữ cũng ở đó...” Tuyên Vân Tâm chần chờ, sau đó chợt thốt lên như nhớ ra chuyện gì đó: “A, các nàng không phải một môn phái, ra ngoài nhất định sẽ tách ra.” Tân Chí nói: “Không sai, ta cũng có nghe hắc nhắc tới. Cho nên hắc chết chắc rồi.” Tân Chí tự tin, ánh mắt âm tàn: “Lại nói, dù là Hạ Ngữ ta cũng không sợ, có linh phù gia gia cho, dù là Kết Đan chín tầng ta cũng không sợ, dù không thể đánh bại vẫn có thể toàn thân trở ra.” Tuyên Vân Tâm vẫn nghiêm túc khuyên nhủ: “Tân sư đệ, nghe ta, ta van cầu người...” Tân Chí tâm ý đã quyết, đặc biệt là khi nhìn thấy Tuyên Vân Tâm như vậy, hắc ta lại càng thêm kiên định muốn giết Lữ Thiếu Khanh. “Tuyên sư tỷ, tỷ cùng các sư đệ khác chờ ta ở cửa ra, chờ ta đem đầu hắc tới...” Rồi khỏi bí cảnh, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm. Bình thường thì, có cao thủ Kết Đan kỳ áp trận, muốn thăm dò một bí cảnh sẽ rất nhẹ nhàng. Có rất nhiều uy hiếp bên trong không là gì với cao thủ Kết Đan kỳ. Nhưng lần này lại gặp phải Điềm Tinh Phái. So với nguy hiểm trong bí cảnh thì con người còn nguy hiểm hơn nhiều. Hạ Ngữ không nhìn được mà nhìn sang Lữ Thiếu Khanh, lại phát hiện Lữ Thiếu Khanh vung tay lên không trung. Một thanh phi kiếm biến mất giữa không trung, tạo nên từng vệt sóng lẫn tẩn trong không khí, như một con cá to nhảy

xuống mặt nước. Rất nhẹ, rất dịu dàng, lặng yên không một tiếng động. Mềm như tơ lụa, không ai có thể phát hiện ra. Với thực lực của Hạ Ngũ, nếu không phải vừa rồi vừa vặn nàng nhìn thấy hành động của Lữ Thiệu Khanh thì cũng không chú ý tới Lữ Thiệu Khanh đang làm gì. Sau khi ném ra một thanh phi kiếm, Lữ Thiệu Khanh chuẩn bị chấp hai tay sau lưng giả bộ điềm nhiên như không có chuyện gì. Phát hiện ánh mắt của Hạ Ngũ, Lữ Thiệu Khanh cũng đón lấy, nhếch miệng cười. Hắn nháy một mắt với Hạ Ngũ, không ngờ Hạ Ngũ lại hoảng hốt dời ánh mắt. Mặc dù không biết Lữ Thiệu Khanh muốn làm gì, nhưng Hạ Ngũ không phải người thích xen vào việc của người khác. Hạ Ngũ nói với mọi người: “Đi thôi, trở về, trở lại thành Lăng Tiêu, chúng ta sẽ ...” Lữ Thiệu Khanh lại ngắt lời Hạ Ngũ: “Hạ Ngũ sư tỷ, ba người các người về trước đi, ta cùng sư muội còn chút việc cần xử lý.” Tiêu Y chớp chớp mắt, ngơ ngác hỏi: “Nhị sư huynh, còn chuyện gì nữa sao?” Sao ta không biết? Bây giờ ta đang bị thương, về sớm chút làm thịt mấy con linh kê bồi bổ mới được. Lữ Thiệu Khanh không trả lời vấn đề này. Còn Hạ Ngũ lại nhớ tới hành động vừa rồi của hắn, dường như nàng đã đoán ra chuyện gì đó, bèn cười nhạt hỏi: “Có cần giúp một tay không?”

Chương 102 - Bên ngoài bí cảnh

Chương 102: Bên ngoài bí cảnh
Lữ Thiếu Khanh lắc đầu nói: “Một chuyện nhỏ thôi, không làm phiền tới Hạ Ngữ sư tỷ.” Lữ Thiếu Khanh thầm nghĩ, nếu có thể thì đã ra tay trong bí cảnh cho nhanh rồi, cần gì phải phiền toái nhiều thế. Hạ Ngữ nhìn Lữ Thiếu Khanh thật sâu một chút, nói: “Nếu vậy, ta sẽ không làm chậm trễ thời gian của Lữ sư đệ ngươi.” “Gặp lại ở thành Lăng Tiêu.” “Tạm biệt” Lữ Thiếu Khanh lại nói: “Hạ Ngữ sư tỷ, tỷ cũng đừng có bỗng dưng rảnh rồi lại tới tìm ta.” “Trái tim nhỏ bé của ta không chịu được đâu.” Đệ nhất mỹ nhân thật phiền phức mà. Người khác chỉ ước gì được tiếp xúc nhiều hơn với Hạ Ngữ, Lữ Thiếu Khanh lại sợ như sợ cọp, ước gì kéo dài được khoảng cách với Hạ Ngữ. Ở Tề Châu, thật sự rất nhiều người theo đuổi, sùng bái Hạ Ngữ. Lữ Thiếu Khanh cũng không dám đi lại quá gần với nàng, sợ bị hiểu lầm. Những người hâm mộ kia mới không quan tâm hẳn có phải đệ tử Lăng Tiêu Phái hay không. Hạ Ngữ hơi sùng sốt một chút, nhẹ nhàng cười một cái, vẫn dặn dò câu kia: “Hẹn gặp lại tại thành Lăng Tiêu!” “Không gặp, không gặp...” Hạ Ngữ cười cười, không nói gì, cùng ba người Biện Nhu Nhu, Phương Hiểu leo lên phi chu trở về thành Lăng Tiêu. Trên phi chu, Phương Hiểu bỗng nói: “Việc Lữ công tử muốn làm không phải chuyện nhỏ.” Biện Nhu Nhu bĩu môi, nhắc đến Lữ Thiếu Khanh, nàng không nhìn được mà muốn chê bôi vài câu. “Tên kia đây một bụng suy nghĩ xấu xa, khẳng định không làm chuyện gì tốt.” “Lần này xem như sư tỷ may mắn, bằng không bí cảnh chi tâm đã bị người ta cướp rồi.” Hạ Ngữ nói: “Nhu Nhu, lần này ta có thể có được bí cảnh chi tâm, công thần lớn nhất chính là Lữ sư đệ.” “Nếu không có đại trận của hắn bảo vệ các ngươi, ta đã sớm phân tâm mà bị đánh bại rồi.” Muốn nói tới may mắn thì là khi nàng có thể được Lữ Thiếu Khanh giúp đỡ. Sự thật này không thể phản bác được, Biện Nhu Nhu cắn răng, trong lòng không phục, như Đồng Giang Tinh chê bôi Lữ Thiếu Khanh theo một khía cạnh khác. “Hắn không tử tế thật còn gì, rõ ràng đã bày ra trận pháp vì sao không nói cho chúng ta biết sớm một chút? Nhất định phải chờ đến khi chúng ta bị thương

mới để cho chúng ta thôi lui vào trong trận pháp. Tiêu Y muội muội còn bị thương nữa, có dạng sư huynh như hắc sao?”Phương Hiểu nói: “Ta cảm thấy hắc là hắc có dụng ý.”“Hắc có dụng ý gì? Để cho Tiêu Y bị thương, chúng ta cũng bị thương, cái này tính là dụng ý gì?”“Trả thù ta sao?”Hạ Ngữ lắc đầu. Thành kiến của sư muội mình với Lữ Thiểu Khanh quá nghiêm trọng.Hạ Ngữ nói: “Bất kể thế nào, Lữ sư đệ đã giúp ta đánh bại Tuyên Vân Tâm, chuyển đi tới bí cảnh lần này xem như hữu kinh vô hiểm.”Biện Nhu Nhu tiếp tục cứng đầu: “Sư tử, người không cần khiêm tốn, rõ ràng là công của tử, tử không cần đẩy cho hắc. Bất quá hắc cũng chỉ sắp đặt một trận pháp mà thôi, đánh bại Tuyên Vân Tâm chủ yếu vẫn là dựa vào sư tử.”Khi Lữ Thiểu Khanh đánh lên Tuyên Vân Tâm, mấy người Biện Nhu Nhu đều đã ở trong đại trận, không nhìn thấy tình huống bên ngoài, cũng không biết Tuyên Vân Tâm bị đánh bại thế nào.Hạ Ngữ nhìn không được mà thở dài, bỗng nhiên nàng nói với nhà dò đang chèo thuyền: “Thuyền gia, phiền người dừng lại.”Phi chu chậm rãi dừng lại.Biện Nhu Nhu cùng Phương Hiểu ngạc nhiên nhìn Hạ Ngữ.“Sư tử, sao vậy?”Hạ Ngữ nghiêm túc nói với Biện Nhu Nhu: “Nhu Nhu, người cho rằng Lữ sư đệ bất học vô thuật, thực lực không mạnh.”“Lần này ta sẽ dẫn người đi mở mang kiến thức xem thực lực của Lữ sư đệ.”Biện Nhu Nhu ngây ngẩn cả người.Phương Hiểu hơi hiểu ra, liền lên tiếng: “Hạ Ngữ muội muội, muội muốn nói là Lữ công tử không đi theo chúng ta về là vì muốn ở lại ra tay với ai sao?”Phương Hiểu không nhìn được mà nhớ tới buổi tối kia.Hạ Ngữ gật đầu, nhìn sang Biện Nhu Nhu, nói: “Nếu ta đoán không sai, hắc là hắc đang chờ người của Điểm Tinh Phái.”“Điểm Tinh Phái?”Biện Nhu Nhu giật mình.Phương Hiểu không quá bất ngờ.Trong ấn tượng của nàng, Lữ Thiểu Khanh cũng không phải người dễ nói chuyện.Xem khi ở trong bí cảnh lúc thì hắc gọi Trương Chính, lúc lại gọi Ngô Thiên Tung, hàng biết hắc không phải người dễ bỏ qua cho kẻ đắc tội với mình.Biện Nhu Nhu nói: “Người của Điểm Tinh Phái còn dám đến sao? Bọn họ không sợ sư tử sao?”Hạ Ngữ lắc đầu, không trả lời vấn đề này: “Đi thôi...”... Tiêu Y tò mò hỏi: “Nhị sư huynh, Điểm Tinh Phái phái người đến thật sao? Bọn họ biết chúng ta và Hạ Ngữ sư tử sẽ tách ra sao?”Lữ Thiểu Khanh nằm trên một cành cây, Tiêu Y ngồi đối diện, chân nhỏ lắc lư, tò mò nhìn chằm chằm Lữ Thiểu

Khanh.Đương nhiên khi nàng biết Lữ Thiểu Khanh ở đây là để chờ người của Điem Tinh Phái đến thì rất kinh ngạc.Lữ Thiểu Khanh nói: “Tới chứ, sao có thể không tới?”“Ta đã bị thương, lại nghe nói ta và Hạ Ngữ sư tử mỗi người một ngã, sao lại không lên chứ?”Tiêu Y tròn hai mắt, giật mình hỏi: “Nhị sư huynh, huynh cố ý giả vờ bị thương à? Huynh không hề hấn gì hết?”Lữ Thiểu Khanh quay sang nhìn nàng: “Muội cũng cho rằng ta bị thương à?”Tiêu Y gật đầu: “Đúng vậy, Tân Chí kia tấn công lợi hại như thế, ngay cả núi cũng suýt đã tan tành. Nhị sư huynh bị hấn ta đánh lén, bị thương cũng là chuyện bình thường.”“Phi, hấn ta cũng xứng à? Người đánh lén được ta còn chưa sinh ra đâu.”Tiêu Y hiểu ra, nhìn không được mà bĩu môi: “Nhị sư huynh, huynh thật hèn hạ...”Tiêu Y hiểu rồi.Lữ Thiểu Khanh cố ý lớn tiếng nói ra khỏi bí cảnh sẽ chia tay với Hạ Ngữ mỗi người mỗi ngã, lại cố ý giả vờ bị thương.Mục đích là muốn hấp dẫn người của Điem Tinh Phái, đặc biệt là Tân Chí tới.“Nhị sư huynh, huynh muốn giết người của Điem Tinh Phái sao?”Lữ Thiểu Khanh gật đầu: “Đúng vậy, đặc biệt là Tân Chí kia, nhất định phải chơi chết hấn ta!”“Là... là vì sao?” Tiêu Y hơi kích động: “Huynh để cho ta đánh với hấn ta, ta đã cố gắng, hấn ta không biết nói đạo nghĩa.”Nhị sư huynh đang muốn báo thù cho mình sao?Tiêu Y thâm đắc ý.

Chương 103 - Có người muốn bắt nạt sư đệ của người

Chương 103: Có người muốn bắt nạt sư đệ của người
Lữ Thiếu Khanh lại dúi cho nàng một chậu nước lạnh. “Trong tay đệ đệ của hần ta có một tấm linh phù cấp bốn, hần ta làm ca ca, thế nào cũng sẽ có.” Tiêu Y sụp đổ, méo miệng, cao hứng hụt. Thì ra là coi trọng đồ của người ta. Tiêu Y khó chịu hừ hừ nói: “Nói không chừng hần ta sợ không dám tới đâu.” Lữ Thiếu Khanh lại tự tin vô cùng: “Yên tâm, nhất định sẽ tới.” “Vì sao?” Tiêu Y không hiểu. “Vì nghe huynh nói chúng ta cùng Hạ Ngữ sư tỷ sẽ tách ra sao? Hần ta không ngốc, sẽ không nghi ngờ đây là kế sách nghi binh của huynh sao?” Lữ Thiếu Khanh cười: “A, không phải muội mù chữ sao? Không ngờ cũng biết kế sách nghi binh?” Tiêu Y kháng nghị: “Ta không mù chữ, chỉ là ta không thích đọc sách thôi.” “Nói vậy thì văn hóa của muội cao lắm nhỉ?” Tiêu Y đắc chí nghênh đầu, chân nhỏ đắc ý lắc lư. Lữ Thiếu Khanh nói: “Vừa xinh, về nhà nhớ viết cho ta một ngàn tám trăm, à không, tám ngàn chữ tâm đắc.” Tiêu Y ngạc nhiên, chân nhỏ khựng cứng, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, khó mà tin nổi, sắc mặt dần dần hoảng sợ. “Nhị sư huynh, huynh... Huynh nói cái gì?” Lữ Thiếu Khanh nói: “Tâm đắc đó, muội xem, những gì muội học được, chiến đấu thế nào, phạm phải sai lầm gì, ngày sau phải cải tiến ra sao, viết ra hết cho ta.” “Ít nhất tám ngàn chữ, thiếu một chữ ta cạo tóc muội, cho muội đi làm ni cô tu Phật.” Hai mắt Tiêu Y tối sầm, toàn thân lão đảo ngã quỵ. Nàng vội vàng nắm lấy nhánh cây, kêu lên như con khỉ bị dọa sợ, ôm chặt cành cây: “Nhị sư huynh, huynh nói đùa với ta sao?” “Nhị sư huynh, trò đùa này không vui tí nào đâu.” Lữ Thiếu Khanh nói: “Ai đùa với muội?” “Đây là nhiệm vụ.” Tiêu Y bò lại trên cây, nhảy sang nhánh cây mà Lữ Thiếu Khanh đang ngồi, nịnh nọt cười cười: “Nhị sư huynh, huynh tha cho ta đi.” “Huynh bảo ta viết tám ngàn chữ, còn không bằng giết ta luôn đi.” Nói đùa. Tiêu Y cảm thấy từ nhỏ đến lớn gộp lại nàng còn chưa viết được tám ngàn chữ đâu. Hiện giờ muốn nàng viết cái gì mà tám ngàn chữ tâm đắc, thật sự là muốn mệnh của nàng mà. Tiêu Y chớp chớp mắt mấy cái tỏ vẻ

đáng yêu. Nhưng Lữ Thiếu Khanh vẫn kiên định, tức giận đẩy Tiêu Y trên người mình xuống. Thấy mình không thể khiến Lữ Thiếu Khanh đổi ý, Tiêu Y thở phì phì nhảy lại cành cây đối diện. Nàng thở phì phì nói với Lữ Thiếu Khanh: “Chờ đó, Muội đi tìm sư phụ, tìm đại sư huynh, nhờ họ giúp.” Lữ Thiếu Khanh chẳng quan tâm: “Đi đi, nếu họ đồng ý, muội cũng không cần viết nữa.” Tiêu Y hơi nhụt chí, nghĩ lại sư phụ và đại sư huynh, nàng cảm thấy hy vọng cũng không lớn. Lúc này, nàng cảm thấy cuộc đời không còn gì để luyện tiếu nữa. Tám ngàn chữ đầy, còn khó hơn cả tu luyện tấn cấp nữa. Nhưng Tiêu Y cũng không từ bỏ, trong lòng âm thầm thề. Nhất định phải tìm cơ hội để nhị sư huynh tha cho. Tiêu Y tiếp tục hỏi: “Nhị sư huynh, dù Tân Chí có tới, nhưng còn những người khác thì sao?” “Nếu những người khác cũng tới, huynh không sợ sao?” Lữ Thiếu Khanh hỏi: “Ta chờ bọn họ đến cả là dễ dễ dàng hốt gọn một mẻ đấy.” Được rồi, đúng là có ý định giết người diệt khẩu đấy. Nhưng Tiêu Y vẫn không hiểu, hỏi lại: “Nhị sư huynh, vì sao không ra tay trong bí cảnh ạ?” “Có Hạ Ngũ sư tỷ hỗ trợ, có thể nhẹ nhàng giết hết bọn họ.” Lữ Thiếu Khanh nói: “Muội tưởng ta không muốn à? Nhưng Hạ Ngũ sư tỷ không phải người thích lạm sát, nàng có được đồ mình muốn sẽ không ra tay với người Diễm Tinh Phái đâu.” Lữ Thiếu Khanh đã nhìn thấy rất rõ điểm này. Công pháp Hạ Ngũ tu luyện quan trọng là tâm cảnh bình thản, không thể dễ dàng trở thành kẻ địch với người khác, càng sẽ không chủ động giết chóc. Với tính cách của Hạ Ngũ, muốn nàng hỗ trợ giết người là không thể. Khi Hạ Ngũ đánh bại Tuyên Vân Tâm, Lữ Thiếu Khanh đã nhận ra. Rõ ràng có thể một đòn giết gọn, nàng lại chùn tay lại. Lại nói, Song Nguyệt Cốc là phú bà, khẳng định trong tay Hạ Ngũ có không ít bảo bối. Nếu muốn giết Tuyên Vân Tâm, ném bảo bối ra một cái, không tin Tuyên Vân Tâm có thể ngăn được. Nhưng mà Hạ Ngũ không có. Hơn nữa, có thêm nha đầu Biện Nhu Nhu kia, Lữ Thiếu Khanh không có ý định làm phiền đến mấy nàng Hạ Ngũ. “Bọn họ đông như thế, Nhị sư huynh tự tin chứ?” Lữ Thiếu Khanh nói: “Chờ chút sẽ biết.” Tiêu Y còn muốn hỏi thêm, nhưng Lữ Thiếu Khanh không kiên nhẫn được nữa chặn miệng: “Có thời gian ở đây nói nhảm, không bằng ngồi đả tọa một lúc hồi sức đi.” Tiêu Y méo miệng, nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe lời hắt, nuốt mấy viên thuốc, yên lặng tu luyện. Lữ Thiếu Khanh nằm lại. Trên

nhánh cây, nhắm mắt lại, hô hấp bình thản, tựa như đang ngủ thiếp đi. Tiêu Hồng ghé vào bên cạnh Tiêu Y, nhắm mắt lại, cũng y như đang ngủ. Gió mát phe phẩy, cực kỳ an tĩnh. Hơn nửa ngày trôi qua, Lữ Thiếu Khanh mở mắt, ngồi dậy, nhìn phía xa xa, hướng đó là cửa tiến vào bí cảnh. Tiêu Y phát giác được động tĩnh của Lữ Thiếu Khanh. Nàng mở to mắt, hỏi: “Nhị sư huynh, đến rồi sao?” Lữ Thiếu Khanh gật đầu: “Tới rồi.” Sau đó, hắn lại nổi giận: “Sao lại chỉ có một người? Phách lối vậy sao? Không ngờ lại không thèm coi trọng ta, lẽ nào lại như vậy? Tên ghê tởm, nhất định phải phiền toái thế sao?” Tiêu Y không hiểu: “Nhị sư huynh, huynh nói gì vậy?” Lữ Thiếu Khanh hừ hừ: “Chỉ có tên Tân Chí kia tới, không thấy tám hơi những người khác đâu.” Tiêu Y lại hỏi: “Nhị sư huynh, làm sao bây giờ?” Lữ Thiếu Khanh hơi đau đầu, nói: “Ta cũng không biết, ta cho là bọn họ sẽ đến hết. Tính sai rồi.” “Nữ nhân kia, không đơn giản.” Trước khi Lữ Thiếu Khanh rời đi còn cố ý khiêu khích Tuyên Vân Tâm. Theo lý mà nói, đáng lẽ Tuyên Vân Tâm cũng sẽ tới. Cho dù không động thủ, nhìn mình bị giết chắc hẳn cũng giúp nàng ta phát tiết cơn giận chứ? Không ngờ lại không đến? Chẳng mấy chốc, Tân Chí xuất hiện ở phía xa xa, hắn ta cũng đã nhận ra Lữ Thiếu Khanh. Tốc độ của hắn ta chậm lại, chậm rãi đi tới.

Chương 104 - Có người muốn bắt nạt sư đệ của ngươi

Chương 104: Có người muốn bắt nạt sư đệ của ngươi (tt)Hắn ta nện từng bước một, bước đi kiên định, cách nhau thật xa, Tiêu Y cũng có thể cảm nhận được sát ý của Tân Chí. Sát ý nồng đậm như đông thành thực chất, xung kích từ phía xa xộc tới biểu thị quyết tâm của hắn ta. Chắc chắn sẽ phải giết hai người Lữ Thiếu Khanh. Nhìn thấy Tân Chí khí thế ép người như thế, sát ý nồng đậm. Tiêu Y không nhịn được mà nhìn về phía Lữ Thiếu Khanh, hỏi: “Nhị sư huynh, không phải huynh còn muốn ta lên nữa chứ?” Lữ Thiếu Khanh chẳng để ý đến: “Muội muốn lên sao?” “Có thể, cho muội luyện tập.” Tiêu Y vội vàng lắc đầu như trống bỏi, tỏ rõ tâm tư của mình. “Không muốn, xem hắn ta thế kia, muội vừa lên khẳng định sẽ chết ngay.” Nếu là cùng cảnh giới, Tiêu Y sẽ không nói hai lời trực tiếp vác kiếm xông lên. Trước đó, nàng lợi dụng sự chủ quan của Tân Chí, lại thêm kiếm ý của nàng mới có thể khiến hắn ta thua thiệt một chút. Hiện tại, Tân Chí sẽ không cho nàng cơ hội đó một lần nữa. Tiêu Y vừa lắc đầu vừa không quên lùi lại một bước đứng sau lưng Lữ Thiếu Khanh, tỏ vẻ mình tuyệt đối không lên. “Nhị sư huynh, huynh lên đi, đánh chết hắn ta.” Lữ Thiếu Khanh chấp hai tay sau lưng chờ. Tân Chí bước từng bước một đi tới trước mặt Lữ Thiếu Khanh. Cừ nhân gặp nhau đỏ mắt, hai mắt Tân Chí đỏ bừng, mỗi một té bào đều tràn ngập sát ý với Lữ Thiếu Khanh. “Giỏi cho ngươi, không ngờ lại không đào tẩu, quá giỏi!” Mỗi một tiếng Tân Chí nói ra đều mang theo hận ý trùng thiên. Hắn ta bước thêm mỗi một bước, sự thù hận lại càng cao thêm một phần. Hiện tại đã đạt đến đỉnh điểm. Tiêu Y đứng sau lưng Lữ Thiếu Khanh rụt cổ. Gia hỏa này, lúc này nhìn rất đáng sợ. Sát ý nồng đậm kinh người khiến cho nàng sợ dựng tóc gáy. Nhị sư huynh có thể đánh thắng được hắn ta sao? Tiêu Y nhìn Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh vẫn tỏ thái độ lười biếng, khó chịu hỏi: “Tuyên sư tỷ của ngươi đâu? Sao mà sợ chết đến mức không dám đến thế?” “Ngươi còn có mặt mũi nhắc đến Tuyên sư tỷ nữa?” Linh phù trong tay Tân Chí tăng vọt linh lực: “Hôm nay ta nhất

định phải giết ngươi!”Lữ Thiếu Khanh cười khẩy, nhìn sau lưng Tân Chí hô lớn: “Còn không ra người ta sẽ bắt nạt sư đệ của ngươi.”Tiêu Y và Tân Chí đều ngậy ngấn cả người.Sau đó, một thanh niên áo trắng đeo trường kiếm lạnh lùng xuất hiện.Hắn ta vừa xuất hiện, vài dặm xung quanh đều có thể cảm nhận được cơn gió mang theo kiếm khiến người ta kinh hãi!“Đại sư huynh!”“Đại sư huynh!”Tiêu Y kinh hãi hô lên.“Kế Ngôn?”Tân Chí cũng sợ hãi kêu lên.Không phải hắn ta kinh hãi, mà là kinh hãi.Thân là người đứng đầu thế hệ trẻ tuổi của Tề Châu.Ở Yên Châu, tên tuổi của Kế Ngôn cũng như sấm bên tai, uy danh hiển hách.Kế Ngôn không khiêm tốn như Lữ Thiếu Khanh.Huống hồ, với thiên phú thực lực của hắn ta, muốn khiêm tốn cũng khiêm tốn không nổi.Kế Ngôn là khách quen của Thiên Cơ Bài, thường xuyên được lên đầu đề.Bởi vậy, ai cũng biết hắn ta trông thế nào.Tân Chí vừa thấy Kế Ngôn xuất hiện, đã không nhìn được mà bắt đầu sợ hãi.Hắn ta nhìn Lữ Thiếu Khanh. Tên hỗn đản này thật sự là sư đệ của Kế Ngôn sao?Kế Ngôn vừa xuất hiện, Tân Chí đã tê cả da đầu.Hắn ta âm thầm kêu khổ, vô cùng hối hận, biết thế lúc này nên nghe lời Tuyên sư tỷ không nên chạy tới báo thù.Trên Thiên Cơ Bài, Kế Ngôn chỉ là một hình ảnh lạnh như băng có hình chứ không có thần.Cho dù là tu sĩ Luyện Khí kỳ cũng dám nói bậy nói bạ với hình ảnh, dám nói mình có thể một tay trấn áp Kế Ngôn.Tân Chí cũng không ngoại lệ, hắn ta cũng từng ăn nói bừa bãi với hình ảnh của Kế Ngôn. Nhưng khi thực sự đối mặt với Kế Ngôn, hắn ta không thốt nổi nên những lời hùng hồn khinh thường ngày xưa.Kế Ngôn chỉ nhìn hắn ta một cái, khiến cho huyết vị toàn thân hắn ta như bị một thanh trường kiếm phong bế.Kế Ngôn nhìn sư đệ sư muội của mình, sắc mặt vẫn không đổi. Nhưng ánh mắt sắc bén đã nhu hòa hơn rất nhiều.Lữ Thiếu Khanh đầy khinh bỉ: “Từ Thiên Ngự Phong đến đây có bao xa? Giờ huynh mới đến, còn dám tự xưng là Nguyên Anh kỳ nữa, tốc độ còn chậm hơn cả ốc sên.”Kế Ngôn nói: “Tới từ lâu rồi, ta muốn xem thử là ai, có cần để ta ra tay không.”Lữ Thiếu Khanh tiếp tục khinh bỉ: “Ha ha, làm ra vẻ cơ, trốn một bên cơ.”Đồng dạng, Kế Ngôn cũng hết sức khinh bỉ, khinh bỉ Lữ Thiếu Khanh không ngờ lại gửi phi kiếm truyền thư để mình chạy đến.“Đệ không thể giải quyết mặt hàng này à?”Tiêu Y ở bên cạnh, Tiểu Hồng trên đỉnh đầu như em bé tò mò mở to hai mắt hết nhìn Đại sư

huynh bên trái, lại nhìn sang Nhị sư huynh bên phải. Nàng nhin không được mà hỏi: “Nhị sư huynh, huynh gọi Đại sư huynh đến khi nào vậy?” Lữ Thiếu Khanh hừ hừ: “Muội tự nhớ lại đi, bảo muội cẩn thận một tí sao lại không chú ý thế?” Kế Ngôn dạy bảo Tiêu Y: “Dù lúc nào cũng phải luôn luôn giữ cảnh giác.” “Đúng, phải cẩn thận Đại sư huynh của muội, vạn nhất nào bị teo, vèo một cái đã không thấy đâu, chỉ để lại mình muội ở đó, xung quanh là kẻ địch đầy trời, xem muội khóc thế nào.” Tiêu Y có thể cảm nhận được Lữ Thiếu Khanh tràn đầy oán khí. Nàng trợn to hai mắt, hình như giữa hai vị sư huynh còn có ân oán tình cừu gì đó mà mình không biết sao? Con mèo tò mò trong bụng Tiêu Y muốn nổ tung rồi, nàng vội hỏi: “Đại sư huynh, Nhị sư huynh, hai người đang nói gì vậy?” Kế Ngôn thân nhiên nói: “Lúc trước khi thăm dò một bí cảnh, hắc bảo ta đi mở đường, rồi rơi vào bẫy.” Ngữ khí bình thản, không có bất kỳ cảm xúc rung động nào. Tựa như đang kể về người thứ ba nào ấy chứ không phải kể chuyện của mình. Tiêu Y giật mình, Đại sư huynh cũng có lúc bị thiệt thòi sao?

Chương 105 - Không coi ai ra gì

Chương 105: Không coi ai ra gì
Lữ Thiếu Khanh tức giận: “Đừng có nói nữa, huynh là Đại sư huynh, huynh không mở đường, ai mở đường?” “Huynh lòng dạ hẹp hòi, khi ta bị hung thú vây công huynh lại bỏ chạy!” “Sao huynh không đề cập tới điều này?” Kế Ngôn nói: “Ta đi tìm đầu lĩnh hung thú.” “Cuối cùng còn không phải dựa vào ta mới có thể chơi chết con hung thú kia?” Tiêu Y nghe vậy, tâm hoa dập dờn, vui vẻ vô cùng. Hai vị sư huynh đã từng liên thủ thăm dò bí cảnh sao. Nghĩ thôi cũng thấy kích thích. “Hai vị sư huynh, chuyện này xảy ra khi nào vậy?” Lữ Thiếu Khanh tức giận: “Khi mới vào sư môn, còn thời gian cụ thể ta không nhớ. Hỏi nhiều thế làm gì? Ta không muốn nhắc tới chuyện này!” Kế Ngôn khẳng định: “Vào năm đầu khi mới vào sư môn, ta Luyện Khí tầng năm, đệ Luyện khí tầng bốn. Trước khi sư phụ bước vào Nguyên Anh kỳ, lần đầu tiên cũng là lần duy nhất đưa chúng ta đi thăm dò tiểu bí cảnh.” Tiêu Y nghe xong, quả thực muốn quỳ xuống mà cúng bái. Nàng vẫn nhớ sư phụ từng nói, khi nhập môn cả hai vị sư huynh đều là phạm nhân. Mới một năm, đã là Luyện Khí trung kỳ. Khi đó bọn họ mới mười một mười hai tuổi, ngẫm lại giờ mình đã mười sáu tuổi mới là Luyện Khí tầng chín, trong lòng rất xấu hổ. Tiêu Y rất tò mò: “Vì sao sư phụ chưa từng kể chuyện này?” Lữ Thiếu Khanh trừng mắt với nàng, hung ác mắng: “Chuyện này muội không thể nhắc tới trước mặt sư phụ, nếu không ta sẽ đánh muội.” “Vì sao?” Tiêu Y càng thêm tò mò. “Đây là lần đầu tiên, là lần đầu tiên của sư phụ và các huynh, hẳn là có rất nhiều ý nghĩa kỷ niệm. Sư phụ phải nên ghi tạc nó vào trong lòng, xem nó như hồi ức vô cùng tốt đẹp mới phải.” Theo như Tiêu Y thấy, lần đầu tiên sư phụ dẫn đồ đệ đi khai hoang, cũng là lần duy nhất, là một chuyện rất đáng để kỷ niệm, cũng rất lãng mạn và tốt đẹp mới đúng. Vì sao không thể nhắc đến? Tiêu Y nhìn sang Kế Ngôn. Kế Ngôn đáp: “Khi ấy hẳn cũng hổ sư phụ.” Dừng một chút, hẳn ta lại dựng hai ngón tay lên, nhấn mạnh: “Hai lần.” “Ra ngoài, hẳn bị sư phụ đánh mông.” “Về sau, mỗi lần nhớ lại sư phụ sẽ đánh hẳn một lần.” “Sư phụ quả thực đã ghi nhớ rất

sâu.”“Phụt!” Tiêu Y phun ra. Nàng vạn vạn lần không ngờ nỗi nguyên nhân lại là thế này. Lữ Thiếu Khanh nhìn chăm chăm Kế Ngôn: “Huynh muốn chết sao? Còn dám nhắc tới chuyện này?” Kế Ngôn hơi vênh khẻ môi lên: “Đây không phải đề nhắc tới trước sao? Sư muội muốn biết, vì sao không thể nói?” Tiêu Y đáng yêu gật đầu, đúng rồi, không nên giấu diếm tiểu sư muội đáng yêu. Lữ Thiếu Khanh lướt qua, Tiêu Y vội cúi đầu. Hắn lại nhấn mạnh uy hiếp, còn cảnh cáo Tiêu Y như ác bá: “Chuyện này ta không cho phép muội nhắc tới trước mặt sư phụ, bằng không ta sẽ xử lý muội.” Tiêu Y giật mình, thừa cơ ra điều kiện: “Nhị sư huynh, muội có thể đảm bảo không nhắc đến trước mặt sư phụ. Nhưng muội không muốn viết tám ngàn chữ tâm đắc này.” “Ha ha...” Tiếng cười của Lữ Thiếu Khanh khiến trong lòng Tiêu Y phát lạnh. “Biết áp chế ta rồi, có tiền đồ đấy nhỉ.” Tiêu Y nói: “Nhị sư huynh, là ta không muốn viết tám ngàn chữ tâm đắc. Ta cam đoan sẽ giữ kín miệng.” Lữ Thiếu Khanh không nhìn nàng nữa mà quay sang nói với Kế Ngôn: “Để cho nàng viết một vạn chữ, không, hai vạn chữ tâm đắc bí cảnh.” Kế Ngôn bình thản gật đầu: “Được.” “Huynh giám sát. Dù sao về đến nhà cũng là giao cho huynh chỉ dạy. Viết xong ta đoán chừng không bao lâu nữa có thể đột phá.” “Được!” “???” Tiêu Y chớp chớp mắt, một cổ bi thương xông lên, nàng không nhịn nổi mà ứa nước mắt. Thế này gọi là tự vác đá nện chân mình sao? Sao miệng mình lại tiện thế chứ? “Rốt cuộc mình đang làm gì? Tiêu Y khóc không ra nước mắt. Tiểu Hồng ghé vào vai Tiêu Y, hai cánh che mắt. Đi thông thả, không tiến.... Người không biết không thể uy hiếp Đại Ma Vương này sao?” “Đủ rồi!” Một tiếng hét lớn bỗng nhiên chen vào giữa ba huynh muội. Nghe tiếng kêu, ba người nhìn lại. Chỉ thấy Tân Chí bị phời một bên đang run rẩy. Ngay từ đầu, Tân Chí đã hoảng sợ vô cùng, không ngờ Lữ Thiếu Khanh lại là sư đệ của Kế Ngôn. Hắn ta tràn ngập sát ý mà đến, nhưng Kế Ngôn vừa xuất hiện, hắn ta đã sợ. Hắn ta đang nghĩ cách để làm sao có thể chạy khỏi nơi này mà vẫn giữ được thể diện. Nhưng sau khi Kế Ngôn xuất hiện, ba sư huynh muội không chút kiêng kỵ nói chuyện xưa, phời hắn ta một bên, coi hắn ta như không khí. Hắn ta chịu không nổi. Tân Chí nghiêng muốn nát răng. Đã từng thấy người làm nhục kẻ khác nhưng chưa từng thấy ai làm nhục kẻ khác như thế bao giờ. Bị đối xử như thế, toàn thân Tân Chí run lên. Từ khi sinh ra

tới giờ, hắn ta chưa từng bị sỉ nhục đến vậy. Quá phần nộ, hắn ta quên đi sự kinh khủng của Kế Ngôn mà rống lớn: “Các người làm nhục ta như vậy là muốn chết sao?” Lữ Thiếu Khanh chỉ vào Tân Chí, ra lệnh cho Kế Ngôn: “Chơi chết hắn ta đi. Nhất định phải giết đây.” Kế Ngôn từ chối: “Ta không bắt nạt kẻ khác.” Hắn ta là Nguyên Anh kỳ, Tân Chí mới chỉ là Kết Đan trung kỳ. Kế Ngôn cũng không hiểu: “Với thực lực của đệ có thể nhẹ nhàng thu thập hắn ta, vì sao không ra tay? Lại còn ngần dậm ra xôi gọi ta tới, đệ cho rằng ta nhàn rồi lắm à?” Lữ Thiếu Khanh nói: “Trong tay hắn ta có một tấm thần phù cấp bốn.” Kế Ngôn khinh bỉ: “Chẳng phải chỉ là một tấm thần phù cấp bốn thôi sao? Đệ có thể ngăn được.” Lữ Thiếu Khanh tức giận: “Chỉ là? Huynh đừng có giả vờ không hiểu với ta. Mau chơi chết hắn ta đi, còn đuổi theo giúp ta nữa.” Tiêu Y hiểu ra: “Nhị sư huynh, huynh gọi Đại sư huynh tới là muốn nhờ vả tận gốc sao?” Lữ Thiếu Khanh không phủ nhận, hắn nói với Kế Ngôn: “Ta gặp một bà nương, rất xinh đẹp, cho huynh làm lão bà, huynh có muốn không?” Kế Ngôn bình thản nhìn hắn: “Người làm gì người ta rồi? Mà sợ thành ra thế này?”

Chương 106 - Ta không bắt nạt hậu bối

Chương 106: Ta không bắt nạt hậu bối
Lữ Thiếu Khanh cũng không biến sắc, nhìn hắn ta: “Huynh không muốn sao? Huynh sống cả đời với thanh kiếm này đi. Huynh không muốn thì giúp ta giết nàng ta đi.” Kế Ngôn vẫn không nhịn được mà lườm tên sư đệ vô sỉ của mình một cái: “Có cần thiết không? Đệ chiếm được tiện nghi của người ta còn muốn đuổi tận giết tuyệt nữa à?” Lữ Thiếu Khanh nói: “Huynh cho rằng ta là huynh à? Làm việc không xử lý tốt dấu vết, sau này sẽ phiền phức hơn.” Kế Ngôn lạnh lùng nói: “Phiền phức gì? Dám đến, một kiếm chém chết.” Tiêu Y nhanh chóng phản ứng kịp, sau khi đại trận bị phá, nàng mới thấy Nhị sư huynh đi từ trong rừng rậm ra. Nghe nói, Tuyên Vân Tâm của Điểm Tinh Phái cũng đi vào hướng đó. Lúc này hai mắt Tiêu Y cháy lên ngọn lửa bất quái hùng hực. “Nhị sư huynh, huynh...” “Trẻ con tránh sang một bên.” Lữ Thiếu Khanh mắng cô bé tò mò, rồi nói với Kế Ngôn: “Bớt đóng vai lạnh lùng ở đây đi, mau mau ra tay.” Kế Ngôn từ chối: “Không. Ta không bắt nạt hậu bối.” “Hậu bối? Người ta còn lớn tuổi hơn huynh đây. Huynh mới mấy tuổi? Lòng còn chưa mọc đủ.” Lữ Thiếu Khanh hỏi Tân Chí: “Đúng không, lão già?” “Phụt!” Một ngụm máu tươi xộc lên đầu, Tân Chí phần nộ gầm hét lên: “Đáng chết. Đáng chết. Cái tên hỗn đản nhà người đáng chết!” Tân Chí không ngờ Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh không chỉ xem nhẹ mình mà bây giờ còn cố ý trêu chọc mình. Con mẹ nó ta mới hai mươi tuổi, còn chưa tới ba mươi tuổi nữa, già chỗ nào? Hoàn toàn không thể nhịn nổi nữa, một tấm linh phù xuất hiện trong tay Tân Chí. Khí tức kinh khủng xuất hiện, không khác mấy khí tức của Tân An. “Ai đến nhận lấy cái chết?” Hai mắt Tân Chí đỏ hồng, nhìn chòng chọc vào Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh. “Hay các người cùng tiến lên?” Lần thứ hai Tiêu Y nhìn thấy thần phù thể này, lông tóc run lên. Thần phủ trong tay Tân An không phát huy được toàn bộ thực lực, nhưng vẫn khiến cho lòng nàng run rẩy. Nàng không nhịn được mà nhìn hai vị sư huynh của mình. Kế Ngôn nhíu mày: “Tấm này hả?” Tiêu Y nghe được sự ghét bỏ tràn đầy trong giọng nói của hắn ta. Kế

Ngôn nhìn Lữ Thiếu Khanh: “Mặc dù có ít đồ, cũng không đến mức làm khó được đệ.” Tiêu Y ghen tị. Câu nói này tràn đầy cảm giác tín nhiệm. Lữ Thiếu Khanh nói: “Bớt ở đây ra về đi, ta muốn tắm linh phù kia, đó là đồ của ta. Mà có khi trong người hắc ta còn có thứ gì đó nữa.” Hiểu ra. Tiêu Y giật mình. Vẫn là huynh muốn lấy đồ của người ta. Lữ Thiếu Khanh cùng Tân Chí đều là Kết Đan kỳ, mặc dù cao hơn mấy tiểu cảnh giới nhưng Lữ Thiếu Khanh cũng không dám tự tin có thể làm thịt Tân Chí mà không để cho hắc ta kịp sử dụng linh phù. Hắc ta nói với Kế Ngôn: “Giết hắc ta. Đệ muốn tắm linh phù kia.” Kế Ngôn vẫn từ chối: “Không!” Lữ Thiếu Khanh nói: “Hắc ta bắt nạt sư muội của huynh!” Kế Ngôn nhìn thoáng qua Tiêu Y sau đó giơ tay chỉ vào hắc ta. Tân Chí phun máu tươi, khí thể kinh người bị đâm thủng, bay ngược ra ngoài mấy dặm. Âm thanh của Kế Ngôn nhàn nhạt vang lên, truyền vào trong tay Tân Chí: “Người có thể đánh thắng sư đệ ta, ta sẽ tha cho người.” Lữ Thiếu Khanh nghe vậy, mừng toáng lên: “Huynh muốn làm gì? Ta bảo huynh giết hắc ta, chứ không phải ta đánh hắc ta. Đừng có tìm việc cho ta.” Kế Ngôn nói với Lữ Thiếu Khanh: “Bây giờ đệ có thể đi giết hắc ta.” Phía xa xa, Tân Chí hoàn toàn... nổi điên. Kế Ngôn cho hắc ta một cơ hội. Hắc ta không chút chần chừ, ngay từ đầu đã dùng tới linh phù cường đại nhất của mình. Linh phù màu tím trong tay nhận được linh lực rót vào, lập tức mây tím hội tụ trên trời, sấm chớp lập lòe, một cỗ linh áp không lồ giáng lâm. Lữ Thiếu Khanh giận dữ: “Hỗn đản, người đền linh phù cho ta!” Kế Ngôn phiêu nhiên lùi lại, cười cười nói: “Đây là chuyện của đệ.” “Hỗn đản! Hỗn đản!” Lữ Thiếu Khanh giận dữ, nhưng hắc ta cũng không thể không đi đối mặt với Tân Chí. Sấm sét trên trời đã khóa mục tiêu là hắc ta, hắc ta không ra tay cũng phải ra tay. Lữ Thiếu Khanh đưa kiếm, phần nộ gầm lên: “Tên đáng chết, dám dùng linh phù của ta, xem ta làm thịt ngươi.” Lữ Thiếu Khanh hét lớn: “Thiên Thạch Đại Triệu Hoán Thuật..” Tiêu Y theo Kế Ngôn lùi lại, lo lắng nhìn Lữ Thiếu Khanh. “Đại sư huynh, Nhị sư huynh có thể chứ?” Tân Chí khác với Tân An. Vì thực lực, nên dù Tân An dùng đến linh phù cấp bốn cũng không cách nào phát huy hết hoàn toàn uy lực của linh phù. Tân Chí thì khác. Hắc ta là Kết Đan kỳ, có thể phát huy toàn bộ uy lực của linh phù. Nhất thời, ngàn vạn sấm sét giáng xuống, như muốn hủy thiên diệt địa. Tiêu Y cảm thấy, dù mình là Trúc Cơ kỳ

cũng sẽ tan thành mây khói. Trong lòng Tiêu Y run rẩy, một Luyện Khí kỳ nho nhỏ như nòng dăm xông lên, chỉ đến rìa thôi cũng sẽ bị đánh thành căn bã. Nhìn Lữ Thiếu Khanh chính diện chống lại sấm sét, Tiêu Y cực kỳ lo lắng. Kế Ngôn thân nhiên nói: “Yên tâm đi, hắc không yếu như muội tưởng tượng đâu.” Minh vẫn đánh giá thực lực của Nhị sư huynh quá thấp sao? Tiêu Y thấy Lữ Thiếu Khanh có thể dùng nhục thân cứng rắn đối kháng với sấm sét, không sút mẻ gì. Lôi đình có thể đánh chết tu sĩ Trúc Cơ kỳ đánh lên Lữ Thiếu Khanh chỉ ảnh hưởng tới hắc một tí thôi, không tạo thành bất cứ thương tổn gì. Tiêu Y kinh ngạc: “Thì ra nhục thân của Nhị sư huynh lợi hại như vậy sao?” Kế Ngôn cũng kỳ quái: “Hắc vụng trộm tu luyện nhục thân từ khi nào thế nhỉ? Gia hỏa này!” Tiêu Y càng kinh ngạc: “Đại sư huynh, cả huynh cũng không biết sao?” Kế Ngôn lắc đầu: “Lần đầu tiên nhìn thấy.” “Trước kia ta chưa từng thấy.” Sua đó đầu chí trong mắt hắc ta cháy lên hừng hực: “Vẫn giảo hoạt như thế.” “Đệ muốn đuổi kịp ta, ta cũng sẽ không cho đệ cơ hội.” Tiêu Y nhìn một lát, phát hiện dăm mây màu tím đem đến áp lực rất lớn cho Lữ Thiếu Khanh. Tiêu Y không hiểu. “Đại sư huynh, một đòn vừa rồi của huynh có thể hoàn toàn tiêu diệt hắc ta.” “Vì sao còn muốn cho Nhị sư huynh lên nữa?” Kế Ngôn nhìn Lữ Thiếu Khanh phía xa xa, ánh mắt thâm thúy trầm mặc một hồi.

Chương 107 - Người mạnh như thể còn lừa người ta

Chương 107: Người mạnh như thể còn lừa người ta
Tiêu Y còn tưởng trong đó còn có nội tình gì, trong lòng không ngừng suy đoán. Không ngờ Kế Ngôn bỗng nhiên nói “Nhớ lại lần trước bị hấn lừa trong bí cảnh, trong lòng ta vẫn không thoải mái. Hiện giờ vừa lúc.” Giọng nói loáng thoáng đặc ý. Tiêu Y trợn mắt há mồm ngây ngốc, khó tin nhìn Đại sư huynh của mình. Đây mới là nguyên nhân thật sự sao? “Nhưng mà!” Tiêu Y lại nói: “Đại sư huynh, Nhị sư huynh đã nói, nếu người Kết Đan kỳ sử dụng linh phù cấp bốn, có thể phát huy ra uy lực lớn nhất của linh phù.” “Uy lực tương đương với một đòn của tu sĩ Nguyên Anh kỳ. Nhị sư huynh có thể chịu được sao?” Kế Ngôn nói: “Muội cho rằng ta đánh tên kia một đòn là vì sao? Bằng không, với tính tình của Nhị sư huynh muội, hấn sẽ lên sao?” Tiêu Y ngây người, hai vị sư huynh ăn ý vậy sao? Tiêu Y tấm tắc, mình còn tưởng Đại sư huynh người làm vậy là để hả giận cho mình chứ? Mà khi Tiêu Y đang tấm tắc, quả cầu lửa khổng lồ trên trời kia cũng rơi xuống mảnh mây tím. Quả cầu lửa thật lớn, như thiên thạch vũ trụ nện ầm ầm lên đám mây màu tím. “Oanh!” Ngay lập tức, cả bầu trời gợn sóng khí khuếch tán bốn phía. Mây vụn dậm mây trắng rên rĩ bị quét sạch sành sanh. Dưới đất, sóng xung kích cường đại lan ra tứ phía, như gió lốc cấp mười điên cuồng xoáy, đàn áp hết thảy. Ánh lửa, sấm sét xen lẫn, bốc lên mãnh liệt như một biển lửa, lại cuồn cuộn gào thét như một mảnh biển sấm. Sóng xung kích đánh thẳng về phía Tiêu Y và Kế Ngôn. Sóng xung kích còn chưa tới, Tiêu Y đã cảm thấy hít thở khó khăn, có xúc động muốn chạy khỏi nơi này. Nàng vội vàng nhích lại gần Kế Ngôn bên cạnh. Cũng lập tức hít thở dễ dàng hơn. “Ầm ầm...” Mặt đất tung bụi mù mịt, cây cối gãy đổ, sóng xung kích đánh tới. Không đến ba thước phía trước Kế Ngôn như bị một thanh trường kiếm bổ ra từ giữa, xung quanh nghiêng trời lệch đất, duy chỉ có vị trí của Kế Ngôn là bình yên vô sự. Tiêu Y le lưỡi, từ đầu đến cuối nàng vẫn không thấy Kế Ngôn có bất kỳ động tác gì. Đại sư huynh quá lợi hại. Nhưng Nhị sư

huynh cũng không tầm thường. Tiêu Y lại xem Lữ Thiểu Khanh đang đại chiến. Quả cầu lửa mà Lữ Thiểu Khanh triệu hoán ra nện lên đám mây màu tím. Sau vụ nổ, mặc dù đám mây tím vẫn tồn tại nhưng nếu quan sát cẩn thận sẽ thấy nó đã nhạt đi rất nhiều, khí tức kinh khủng cũng đã giảm bớt rất nhiều. Sấm sét nó giáng xuống cũng không còn liên tiếp không ngừng nữa mà rất thưa thớt, không tạo được bất kỳ uy hiếp gì với Lữ Thiểu Khanh. Khóe miệng Tân Chí còn vương máu, ánh mắt cực kỳ chấn kinh. Lữ Thiểu Khanh đã triển lộ ra thực lực nhưng hẳn ta thực sự không ngờ Lữ Thiểu Khanh còn mạnh hơn mình tưởng tượng nhiều. Cũng mạnh hơn mình. Một đòn kia suýt nữa đã khiến mình sụp đổ. Đến bây giờ Tân Chí mới biết mình sai chừng nào. Cái tên hồn đản trước mặt đây vẫn đang giả heo ăn thịt hổ. Thực lực còn mạnh hơn hẳn ta tưởng tượng. Nhưng mà! Tân Chí vô cùng phẫn nộ: “Người mạnh như thế mà còn gọi thêm người!” Đã từng thấy người vô sỉ, nhưng chưa từng thấy ai vô sỉ như thế. Người mạnh thì thôi đi, sao còn gọi cả Kế Ngôn tới, có ai khi dễ người khác như người sao? Cái đồ vô sỉ hồn đản này quả nhiên đáng chết. Lữ Thiểu Khanh hùng hồn nói: “Đó là sư huynh của ta, vì sao không thể gọi ra? Sư huynh đệ cùng ra trận, người từng nghe nói chưa?” Tân Chí nghiêng sắp nát răng rồi. Tên khốn đáng chết này. Hẳn ta biết giờ là lúc để liều mạng rồi đây, nếu không liều, hôm nay chắc chắn sẽ bỏ xác nơi này. Hắt ta hét lớn: “Vẫn chưa xong đâu!” Mấy viên thuốc xuất hiện trong tay hẳn ta, chớp mắt đã bị nhét vào trong miệng. Hẳn ta phun ra một ngụm máu tươi, linh lực khổng lồ chảy khắp toàn thân, đám mây tím lại lần nữa khôi phục khí thế, thậm chí còn nồng đậm hơn. “Đi chết đi!” Tân Chí hét lớn, đám mây tím xoay tròn dựng dựng ra một tia chớp cực lớn. Giống như Tiêu Y từng nhìn thấy. Lôi điện như lôi long hàng thế mang theo khí tức hủy diệt vạn vật giáng xuống Lữ Thiểu Khanh. Ánh mắt Tân Chí có vẻ đắc ý, hẳn ta cười lớn: “Đây là lôi điện, là lôi điện hủy diệt hết thảy. Đòn tấn công này có thể sánh với Nguyên Anh kỳ, cho dù người là Kết Đan thì sao?” “Nguyên Anh kỳ?” Lữ Thiểu Khanh cười lạnh: “Chưa chắc đâu.” “Người cho rằng người chịu chút đau đớn của Đại sư huynh của ta là uống phí sao?” Tân Chí giật mình, còn chưa kịp phản ứng, Lữ Thiểu Khanh hét lớn một tiếng. “Đi chết đi cho ta!” Trường kiếm đâm ra, một cổ kiếm ý cuồng bạo tràn ra. Như mặt trời giáng lâm,

phần thiên diệt địa. Vô số linh khí trên không trung cháy lên như dầu hỏa gặp lửa, dấy lên vô số tinh hỏa. Mỗi một đóa tinh hỏa có thể thiêu rụi gần hết cả thế giới này. Vô số tinh hỏa hội tụ thành một con chim lửa khổng lồ. Chim lửa xông lên trời, đùng mạnh vào lõi long trên trời giáng xuống. “Kiếm ý. Kiếm ý hóa hình!” Tân Chí hoảng sợ, hét toáng lên như một con vịt bị tóm cổ. “Người... người... không thể nào.” Tân Chí sắp phát điên rồi. Nhà các người bán kiếm ý à? Kế Ngôn lĩnh ngộ kiếm ý, tiểu nha đầu Tiêu Y cũng lĩnh ngộ kiếm ý. Bây giờ, tên ghê tởm này cũng lĩnh ngộ kiếm ý, hơn nữa còn là kiếm ý hóa hình! Thế giới quan của Tân Chí sụp đổ, hắn ta sắp hỏng mất rồi. Chắc chắn các người có giao dịch bí mật chết tiệt nào đó với Thiên Đạo. Bằng không làm sao ba sư huynh muội đều có thể lĩnh ngộ kiếm ý? Mà con mẹ nó chứ, còn là lĩnh ngộ khi còn chưa đến Nguyên Anh kỳ! Có người biến thái thế sao? Lúc này trên bầu trời vang lên tiếng oanh minh. Tân Chí ngẩng đầu. Ánh mắt hắn ta dần dần khôi phục sự tự tin. Ta còn chưa bại. Gia gia có cho ta linh phù, có linh phù gia gia cho, chắc chắn ta sẽ không bại. Nhưng mà! Một khắc sau, sắc mặt Tân Chí cứng lại, ánh mắt lại hoảng loạn sợ hãi.

Chương 108 - Thần niệm Nguyên Anh

Chương 108: Thần niệm Nguyên Anh Trong ánh mắt hoảng sợ của hắn ta, lôi long vốn dĩ nên bất bại của mình đã bị con chim lửa do kiểm ý của Lữ Thiếu Khanh hóa thành thôn phệ. Không sai. Là thôn phệ. Hỏa diễm tăng vọt, bao trùm lấy lôi long, nuốt chửng lôi long từng ngum từng ngum một. Một lát sau, có tiếng chim hót vang, lôi long hoàn toàn bị nuốt chửng, chim lửa giương cánh đón gió bay lên như điều gặp gió, hoàn toàn đánh tan đám mây tím. Chim lửa quanh quẩn một vòng trên không trung, ngay sau đó từ trên trời giáng xuống bay thẳng về phía Tân Chí. Tân Chí không nói hai lời, xoay người bỏ chạy. Linh phù trong tay không ngừng vung ra như không cần đến tiền. Nhưng trước mặt chim lửa, số linh phù kia chẳng có tác dụng nào, chim lửa giáng lâm, đốt cháy hết thấy, nuốt chửng luôn cả Tân Chí... “Su ty, ty nói hắn sẽ bị người của Điểm Tinh Phái truy sát, liệu có thể không?” Ba người Hạ Ngữ, Biện Nhu Nhu, Phương Hiểu cùng quay lại. Biện Nhu Nhu vẫn rất nghi ngờ với thực lực của Lữ Thiếu Khanh mà Hạ Ngữ muốn dẫn mình tới xem. Trong mắt Biện Nhu Nhu, Lữ Thiếu Khanh chỉ là một tên hỗn đản, chỉ biết lén lút gian xảo dùng mách lới, không phải người tốt lành gì. Dù là Phương Hiểu thề thốt cam đoan hay Lữ Thiếu Khanh lẳng lặng bày ra được đại trận cũng không thay đổi được cách nhìn của Biện Nhu Nhu với Lữ Thiếu Khanh. Không có cách nào, ấn tượng đầu tiên mà Lữ Thiếu Khanh để lại cho nàng quá kém. Hạ Ngữ thản nhiên nói: “Nếu ta không đoán lầm, hắn là Lữ sư đệ đã cố ý ở lại phía sau, chờ người của Điểm Tinh Phái đuổi theo.” Nhớ lại những gì Lữ Thiếu Khanh đã làm trong bí cảnh, đặc biệt là khiêu khích Tân Chí, Hạ Ngữ cũng dần nhận ra. Lữ Thiếu Khanh là cố ý. Dù không biết vì sao Lữ Thiếu Khanh lại muốn tìm Tân Chí gây sự. Nhưng Hạ Ngữ có thể khẳng định, Tân Chí và đệ tử Điểm Tinh Phái nhất định sẽ đuổi theo. Biện Nhu Nhu nói: “Chỉ sợ hắn đánh không lại, bị người ta giết luôn.” Phương Hiểu nói: “Yên tâm đi, thực lực của Lữ công tử rất mạnh, Nhu Nhu, tin ta đi.” Biện Nhu Nhu nói: “Hiệu ty ty, ty không chấp nhận mình đã nhìn lầm sao?” Hạ Ngữ nói:

“Thiên Ngự Phong có một môn công pháp có thể che giấu khí tức bản thân rất tốt.” “Kế Ngôn sư huynh là thế, Lữ sư đệ cũng thế, trừ phi ép hẳn phải bộc lộ thực lực, nếu không, rất khó để biết được thực lực thật sự của hẳn thế nào.” Biện Nhu Nhu vẫn không tin: “Hắn giống cao thủ chỗ nào?” Nàng vừa dứt lời, một cỗ uy áp khổng lồ giáng xuống. Ba người biến sắc, Hạ Ngữ nhìn phía trước, phía xa xa, cách đó mấy chục dặm có một đám mây tím chói lóa mắt. “Đó là cái gì?” Hạ Ngữ nghiêm túc nói: “Đi, chúng ta qua đó xem thử.” Ba người nhanh chóng lao đi, chạy được một nửa đường thì một quả cầu lớn xuất hiện trên trời, rơi xuống. Sóng xung kích cường đại khiến cả ba đều đánh lại. “Rốt cuộc là ai đang chiến đấu?” Biện Nhu Nhu hô lên. Nhưng chẳng mấy chốc, một cỗ kiếm ý lăng lệ truyền đến. Như mặt trời giáng lâm, thiêu trụi thế gian. Cỗ kiếm ý này khiến cho ba người Hạ Ngữ cảnh giác. Cảm giác ngạt thở như đối mặt với mặt trời. Phương Hiểu ghen ngào kêu lên: “Lữ công tử, là kiếm ý của Lữ công tử.” “Cái gì?” Biện Nhu Nhu chấn kinh, muốn rơi cảm xuống đất: “Là hẳn?” “Làm sao có thể?” Cỗ kiếm ý này khiến cho Biện Nhu Nhu cảm thấy da đầu tê rần, tâm thần chấn kinh, linh hồn run rẩy. Tên hồn đản kia mạnh vậy sao? Không có khả năng! Thực không phù hợp lẽ thường, hồn đản kia làm gì có tí bộ dáng nào của cao thủ? Hạ Ngữ nhìn về phía xa xa, cảnh giới của nàng có thể nhìn được mơ hồ trận chiến phía xa xa. Hạ Ngữ nhin không được mà thán phục: “Quả nhiên Lữ sư đệ không hề kém Kế Ngôn sư huynh.” Hạ Ngữ thầm cảm khái, nếu Lữ Thiếu Khanh không khiêm tốn mà cũng giống như Kế Ngôn thì không biết nàng có thể đứng thứ ba ở Tê Châu không nữa. Biện Nhu Nhu bĩu môi. Lúc này, một cỗ khí tức hủy thiên diệt địa khiến cho vô số sinh linh run rẩy truyền đến. Cho dù là Hạ Ngữ cũng không nhin được mà ghen ngào thốt lên: “Nguyên Nguyên Anh?” Chim lửa nuốt chửng Tân Chí, Lữ Thiếu Khanh thu kiếm, tiêu sái quay người. Nam nhân chân chính sẽ không quay đầu nhìn bạo tặc. Nhưng mà! Một cỗ khí tức kinh khủng đột nhiên giáng lâm sau lưng Lữ Thiếu Khanh. Khí tức kinh khủng, dường như khiến cả thiên địa đều đang vận vẹo. Lữ Thiếu Khanh ngay lập tức cảm nhận được cỗ khí tức này, một dòng điện từ đuôi xương cụt bay thẳng lên đỉnh đầu, lông tóc toàn thân hẳn dựng đứng. Hẳn tê cả da đầu. Hẳn biết cỗ khí tức này là gì, hẳn không xa lạ gì cỗ khí tức này. Nguyên Anh. Chỉ

có Nguyên Anh mới có khí tức kinh khủng này. Lữ Thiếu Khanh quay đầu, thấy Tân Chí vốn nên bị kiếm ý của mình giết vẫn đang còn sống. Nhưng khí tức của hắn ta đã thay đổi. Ánh mắt hắn ta tang thương, như một lão yêu quái sống vượt thời không, xuyên qua mà tới. Sau lưng hắn ta, một hư ảnh khổng lồ vài trăm trượng chập chờn. Như Thần Ma trong bóng tối. “Là ai?” Âm thanh quanh quẩn trong thiên địa, lạnh lùng vô tận. “Là ai dám hạ sát thủ với hậu bối của ta?” Giọng nói bắt đầu từ lạnh lùng, càng về sau càng phần nộ gần từng tiếng, nói thêm một tiếng, phần nộ thêm một phần. Đến cuối cùng, linh khí bùng nổ, phát ra những tiếng ầm ầm. Đại địa xung quanh luân hãm, đỉnh núi sụp đổ, khí tức hủy diệt càn quét mà ra. Tân Chí nhìn Lữ Thiếu Khanh, hư ảnh sau lưng hắn ta dường như cũng mở mắt. Nó nhìn chòng chọc vào Lữ Thiếu Khanh, ánh mắt hư động tựa như có thể đông cứng linh hồn của hắn. “Là người?” Nơi xa, vẻ mặt Kế Ngôn trở nên nghiêm trọng, kiếm ý hiển hiện, không khí lại sóng sánh như biển. Toàn thân như biến thành một thanh trường kiếm vận sức chờ phát động. Trường kiếm sau lưng lộ ra một nửa phong mang, sẵn sàng bay lên tấn công. Nó lượn lờ quanh hắn ta như một con rồng trắng, như ẩn như hiện. Hai chân Tiêu Y run lẩy bẩy, nhìn hư ảnh khổng lồ kia mà yết hầu phát khô. Đây chính là uy lực của Nguyên Anh sao? Không phải Tiêu Y chưa từng gặp Nguyên Anh. Đại trưởng lão Tiêu gia, thúc thúc Tiêu Sâm của nàng, sư phụ Thiệu Thừa của nàng, ngay cả Đại sư huynh Kế Ngôn của nàng cũng là Nguyên Anh. Bình thường tiếp xúc với những Nguyên Anh này họ đều thu liễm khí tức bản thân nên Tiêu Y không hề cảm giác được chút uy áp của Nguyên Anh chút nào. Hiện tại, đối phương là kẻ địch, khí tức Nguyên Anh kinh khủng hiển hiện ra hết không chừa lại chút nào. “Đây chính là khí thể của đại năng Nguyên Anh sao?”

Chương 109 - Thần niệm Nguyên Anh

Chương 109: Thần niệm Nguyên Anh (tt)Sắc mặt Tiêu Y trắng bệch, nhìn hư ảnh to lớn, thậm chí nàng có thể cảm nhận được linh lực trong cơ thể mình đình trệ lại. “Thật... thật là khủng bố.” Tiêu Y nhìn sang Lữ Thiếu Khanh, nhin không được mà lo lắng vô cùng. “Đại, Đại sư huynh, huynh muốn ra tay không? Tranh thủ ra tay đi, Nhị sư huynh huynh ấy, huynh ấy không chịu được.” Tiêu Y mong ngóng trông Đại sư huynh ra tay, Kết Đan kỳ đã có thể làm thịt Nguyên Anh, bây giờ Kế Ngôn đã là Nguyên Anh, đối phó với kẻ địch trước mắt chắc hẳn dễ như trở bàn tay. Nhưng mà! Kế Ngôn thả lỏng, khôi phục như thường, mây trôi nước chảy, kiếm sau lưng tra keng vào vỏ. “Không sao đâu, nhìn xem đi.” Kế Ngôn nhàn nhạt cười. Tiêu Y không rõ, đến lúc này mà huynh còn cười được nữa sao? Hay là, huynh không thương Nhị sư huynh? Hay là, huynh vẫn canh cánh trong lòng chuyện ở bí cảnh kia? Không nên đâu, người bụng dạ hẹp hòi là Nhị sư huynh chứ đâu phải huynh. Lúc này, giọng nói của Lữ Thiếu Khanh truyền tới. “Lão già, ngươi hù dọa ai?” Giọng nói không hề có sợ hãi, chỉ có bi phẫn nồng đậm. “Quả nhiên là chuyện gì cũng có thể xảy ra, người trẻ tuổi chiến đấu với nhau, ông lại nhúng tay vào, ông không biết xấu hổ như thế mẹ ông có biết không? Lão bất tử, ông rảnh quá thì đi kiếm việc gì mà làm đi, chuyện hay không làm, lại đi làm cái việc không cần mặt mũi này.” Lữ Thiếu Khanh chỉ vào Tân Chí, mắng to: “Đánh không lại thì gọi người, người giỏi lắm à? Cứ đảng hoàng mà đi chết không được hay sao? Điềm Tinh Phái các ngươi chẳng những là môn phái quỷ nghèo mà còn là môn phái không cần mặt mũi nhất. Không biết xấu hổ, dùng linh phù của ta, còn đi gọi người? Có cần mặt mũi nữa không? Người đứng yên đó đừng nhúc nhích, bây giờ ta sẽ đến chém chết ngươi ngay lập tức.” Càng nói Lữ Thiếu Khanh càng phần nộ cuối cùng nổi giận lôi đình, dứt khoát rút kiếm tiến tới. Kiếm ý kinh khủng lại tràn ra, bao phủ lấy Tân Chí. Tiêu Y cúi đầu, trong lòng cảm thấy xấu hổ sâu sắc. Nàng đang kiểm điểm chênh lệch về độ dày da mặt của mình với Nhị sư huynh. Nhị sư huynh gọi người trước đây, ấy

vậy mà giờ không đỏ mặt sang sảng chỉ trích đối phương không cần mặt mũi. Nhưng mà! Tiêu Y rất khó hiểu, lúc này Nhị sư huynh còn không chạy về tìm Đại sư huynh, nhờ Đại sư huynh ra tay sao? Vì sao đột nhiên anh dừng thế? “Nhị sư huynh, hắn không sợ sao?” Tiêu Y không nhịn được mà hỏi. Kế Ngôn nói: “Sợ. Bây giờ hắn đang sợ muốn chết.” Kế Ngôn cười thật tươi, nhìn thế nào cũng thấy như đang cười trên nỗi đau của người khác. Tiêu Y vẫn không hiểu, mắt to chớp chớp cực kỳ không hiểu. Tiểu Hồng dựa vào đầu Tiêu Y cũng vậy. Đại Ma Vương kia cũng có lúc sợ sao? Nhưng Kế Ngôn cười tức là chuyện này không nghiêm trọng. Tiêu Y cảm thấy vẫn nên thỏa mãn sự tò mò của mình trước đã. “Đại sư huynh, chuyện gì xảy ra vậy?” Kế Ngôn lại hỏi Tiêu Y: “Bình thường Nhị sư huynh của người làm việc thế nào?” Tiêu Y nghiêng đầu suy nghĩ một lát rồi trả lời: “Sư phụ từng nói Nhị sư huynh không bao giờ làm việc vô nghĩa.” Nàng cũng công nhận. Nàng tiếp xúc với Lữ Thiếu Khanh lâu như thế nhưng chưa từng thấy hắn làm chuyện gì mà không có mục đích. Đương nhiên, hai vạn chữ tâm đắc kia chắc chắn là chuyện vô nghĩa rồi. Kế Ngôn lắc đầu nói: “Ta không hỏi cái này. Ta hỏi hắn đối với kẻ địch thế nào?” Câu này thì dễ trả lời, Tiêu Y đáp: “Quả quyết dứt khoát, tuyệt đối không mềm lòng, còn nữa, nhỏ cỏ phải nhổ tận gốc.” Kế Ngôn gật đầu: “Không sai. Hắn không thích phiền phức, nên để tránh phiền phức, gặp phải địch nhân nhất định hắn sẽ nhổ cỏ tận gốc.” Tiêu Y như hiểu ra một chút, nàng quay lại nhìn Tân Chí đang chiến đấu với Lữ Thiếu Khanh, hỏi lại: “Nhị sư huynh cũng đang nhổ cỏ tận gốc sao?” Kế Ngôn đáp: “Người tên Tân Chí kia được tu sĩ Nguyên Anh kỳ để lại một đạo thần niệm trong cơ thể. Nếu sinh mệnh gặp nguy hiểm, thần niệm sẽ kích phát ra, bảo vệ cơ thể an toàn. Thần niệm lưu lại trong cơ thể không có liên quan tới bản thể nhưng nếu thời gian trôi qua lâu sẽ bị bản thể cảm ứng được, cũng từ đó biết được những chuyện xảy ra ở nơi này.” Tiêu Y hiểu ra, quay sang nhìn Lữ Thiếu Khanh đang chửi bới. “Nhị sư huynh muốn tiêu diệt đạo thần niệm này sao?” “Không sai. Nếu không, hắn sẽ bị một Nguyên Anh đe dọa tới. Người nói xem hắn có sợ không?” Tiêu Y im lặng. “Nhưng với tính cách của Nhị sư huynh, huynh ấy nên quay về bên cạnh Đại sư huynh mới đúng.” Kế Ngôn cười ha hả: “Hắn biết ta sẽ ra tay, nên sẽ không tìm ta.” Khuôn mặt

lạnh lùng có vẻ đặc ý. Tiêu Y thấy vậy, chỉ có thể thở dài. Hai vị sư huynh tương ái tương sát, như con giun trong bụng đối phương vậy, hiểu rõ người kia từng tí một. Nhưng Tiêu Y lại tò mò hỏi “Vì sao Đại sư huynh không ra tay?” “Hắn có thể giải quyết đối thủ, vì sao ta phải ra tay?” Tiêu Y hít một ngụm khí lạnh. Đây là thần niệm của đại năng Nguyên Anh kỳ lưu lại đó. Mặc dù thần niệm không thể phát huy toàn bộ thực lực của bản tôn. Nhưng cũng là thứ mà một Kết Đan kỳ nho nhỏ không thể đối phó được. Nhị sư huynh mạnh vậy sao? Quả nhiên mình vẫn coi thường Nhị sư huynh. Trong lòng Lữ Thiếu Khanh vô cùng bi phẫn. Đang đánh nhỏ, tự nhiên lại biến thành già. Có ai bắt nạt người khác thế không? Người mình gọi tới thì thờ ơ, người đối phương gọi ra thì ra sức như thế. Sao mình lại thảm thế chứ? “Lão bất tử, đi chết đi!” Lữ Thiếu Khanh nghiến răng nghiến lợi bi phẫn không hiểu. Trường kiếm bỏ ra, kiếm ý khuấy động, toàn bộ thiên địa đều tràn ngập kiếm ý cuồng bạo. Kiếm ý ngang ngược phá hủy tất cả xung quanh, đại địa bị cày đi mất một tầng đất, bạo ngược lao đến muốn bao phủ Tân Chí.

Chương 110 - Linh thức này là giả

Chương 110: Linh thức này là giả Bị kích hoạt lên thần niệm, dường như Tân Chí đã mất đi ý chí bản nguyên, thân thể bị thần niệm của đại năng Nguyên Anh điều khiển. Chỉ thấy Tân Chí ném ra một tấm linh phù màu xanh. Ngay lập tức, gió lớn nổi lên. Dường như có âm phong nổi lên giữa hư không, gió thổi vu vu, mỗi một sợi âm phong thổi từ nhẹ đến mạnh dần hơn sẽ trở thành một lưỡi đao gió vô cùng sắc nhọn. Không khí bị vô số lưỡi đao gió cắt chém thành từng mảnh nhỏ. Kiếm ý cuồng bạo của Lữ Thiệu Khanh gặp phải lưỡi đao gió như hai đội tinh binh được huấn luyện nghiêm chỉnh gặp nhau. Chém giết thảm liệt. Bành bành... Vô số vụ nổ nhỏ diễn ra ở giữa Tân Chí và Lữ Thiệu Khanh. Mặc dù là linh phù nhất phẩm nhưng hiện tại trong tay Tân Chí uy lực phát ra không hề kém hơn linh phù tam phẩm. Hắn ta dựa vào một linh phù có thuộc tính Phong, dựa vào lưỡi đao gió đầy trời cản lại kiếm ý của Lữ Thiệu Khanh. Đây chính là uy lực của Nguyên Anh. Lữ Thiệu Khanh không hề biến sắc, ánh mắt trở nên lạnh lùng. Hắn bước lên một bước, khí thế tăng vọt, trường kiếm trong tay sáng lên hào quang màu hồng đỏ. Ly Hỏa Kiếm Quyết! Tinh hỏa lại xuất hiện đầy trời, tạo thành một cái lưới khổng lồ ụp xuống Tân Chí. Tinh Hỏa chấp chờn, tỏa ra nhiệt độ vô cùng cao. Dưới nhiệt độ cao thiêu đốt, cây cối xung quanh đều cháy bùng lên. Không chỉ thế, mỗi một đóa tinh hỏa đều ẩn chứa một đạo kiếm ý. Chúng bị ngọn lửa vây quanh, phát ra những tiếng ong ong chóng mặt, mang theo sát cơ lạnh lẽo. Hư ảnh sau lưng Tân Chí chấp chờn, vỡ xuống một chường, hư ảnh bàn tay cao mấy trăm trượng đè xuống như một ngọn núi. “Phụt!” Tinh hỏa đầy trời cuốn lấy bàn tay hư ảnh, hỏa diễm thiêu đốt như giòi trong xương, kiếm ý ngang ngược như bày cá vây quanh con mồi không ngừng cắn xé, thôn phệ. Cùng lúc này khí tức của hư ảnh cũng tăng vọt, không ngừng phản diệt. Dù sao cũng là thần niệm của đại năng, vậy nên Lữ Thiệu Khanh nhanh chóng phát hiện đòn tấn công của mình đã dần suy yếu mà không làm gì được đối phương. Nhìn đối phương lại vung ra hai tấm linh phù, Lữ Thiệu Khanh cắn răng, lại lần

nửa vung kiếm ra. Lại một tấm lưới lửa phủ xuống. Đồng thời, trong thức hải nhấc lên sóng biển kinh thiên. Một cỗ linh thức khổng lồ tràn ra, hóa thành vô số phi kiếm hung hăng đâm vào thức hải của Tân Chí. “Tiểu kỹ sâu kiến!” Âm thanh tang thương vang lên, ánh mắt Tân Chí lóe lên một tia khinh thường, thậm chí là giễu cợt. Tiến vào Nguyên Anh kỳ, thần niệm do linh thức chuyển hóa thành càng cường đại hơn, cũng càng tấn công mạnh hơn. Hiện giờ Lữ Thiểu Khanh lại dám dùng linh thức tấn công lão, không phải muốn chết sao? Thần niệm giấu trong thể nội thậm chí còn chủ động không chế Tân Chí mở ra thức hải, để cho linh thức của Lữ Thiểu Khanh tiến vào. Lão dự định đóng cửa đánh chó. Lữ Thiểu Khanh cảm thấy không ổn. Mục tiêu của hắn là thức hải của Tân Chí. Nhưng thức hải của tu sĩ bình thường được bảo vệ rất tốt, là phần quan trọng nhất. Linh thức của hắn hóa thành kiếm là định dùng bạo lực để phá cửa. Nhưng bây giờ đối phương lại chủ động mở cửa, hoan nghênh hắn đi vào. Lữ Thiểu Khanh lập tức mừng rỡ. Hắn còn đang rầu rĩ không biết cửa vào ở đâu. Lúc này, linh thức lần nữa hội tụ lại, như một con trâu điên xộc thẳng vào. Thần niệm trong cơ thể Tân Chí mừng rỡ, cũng lao vào theo. Trong thức hải, ý thức của Tân Chí trốn ở đây, có thể cảm nhận được trận chiến bên ngoài. Hắn ta bị kinh hãi không nói nên lời. Hắn ta không ngờ thần niệm mà gia gia để lại trong cơ thể mình đánh nhau với Lữ Thiểu Khanh lại không chiếm được thượng phong. Ta.... Ta nên nghe lời của sư tỷ. Sao ta lại đàn thế chứ? Tân Chí vô cùng hối hận. Hắn ta còn tưởng rằng Lữ Thiểu Khanh là một quả hồng mềm có thể tùy tiện bóp. Không ngờ lại đá phải một tấm sắt, què cả chân. Bỗng nhiên! Một lão nhân râu tóc bạc trắng, lo lắng hiện ra trong thức hải của hắn ta. Tân Chí giật mình, sau đó kinh ngạc hô lên. “Gia gia!” Trong lòng Tân Chí hoảng sợ. Chẳng lẽ gia gia của mình cũng không thể đánh lại Lữ Thiểu Khanh sao? “Gia gia, thế nào ạ?” Tân Chí vội vàng hỏi. Lão nhân kia là gia gia của Tân Chí, trưởng lão Điểm Tinh Phái, đạo hiệu là Tử Điện Thượng Nhân, Tân Nguyên Khôi. “Không sao.” Tân Nguyên Khôi nói: “Chờ hắn ta vào, ta sẽ cho người xem hắn tan thành mây khói thế nào.” Cùng ở trong thức hải, song phương chỉ giao lưu bằng ánh mắt, Tân Chí đã biết chuyện gì xảy ra. Hắn ta yên tâm, cười lạnh nói: “Hắn thật sự không biết sống chết.” Dám dùng linh thức đối phó với gia gia. Nguyên Anh có

thần niệm, còn mạnh hơn cả linh thức. Dám chơi đùa linh thức trước mặt đại năng Nguyên Anh không phải tự đi tìm họa sao? Tân Nguyên Khôi cười lạnh nói: “Lần này sẽ giáo huấn hẳn thật tốt.” Tân Chí nói: “Nhất định phải giết hẳn!” Trong lòng Tân Chí hận Lữ Thiếu Khanh thấu xương, giá trị cừu hận đạt tới mức max. Tân Nguyên Khôi định nói gì đó, đột nhiên Lữ Thiếu Khanh từ bên ngoài xông vào. “A, sao hai ông cháu các người lại trốn ở đây như chuột vậy?” “Hỗn đản, hỗn đản!” Tân Chí giận quá hóa cười: “Giỏi, giỏi, người đã chủ động đưa tới cửa, vậy người chờ chết đi.” Có gia gia bên cạnh, Tân Chí cực kỳ tự tin. Tân Nguyên Khôi cũng cười lạnh không ngừng: “Muôn chết!” Lữ Thiếu Khanh hừ hừ: “Phải không?” “Tới đi!” Kinh Thần Quyết vận chuyển. Ngay lập tức, sắc mặt Tân Chí và Tân Nguyên Khôi hoàn toàn thay đổi. Hai người bọn họ cảm thấy Lữ Thiếu Khanh vừa xông vào đã biến thành một con yêu thú từ thời tiền sử, khí thế vô cùng kinh người. Tân Nguyên Khôi kêu lên sợ hãi: “Người... người... không thể nào, Kết Đan kỳ làm sao có thể có được linh thức thế này?”

Chương 111 - Linh thức này là giả

Chương 111: Linh thức này là giả (tt)“Đây... đây là giả.” Tân Chí muốn tề ra quần.Gia hỏa này còn mạnh thế sao?Nhìn Lữ Thiếu Khanh tản ra khí tức khủng bố.Hai người thâm hô không ổn, đang định làm gì đó.Thì không còn kịp nữa rồi.Linh thức của Lữ Thiếu Khanh bộc phát, Tân Chí đứng mũi chịu sào, bị nghiền nát nát như một con côn trùng, không kịp kêu lên lấy một tiếng đã bị linh thức của Lữ Thiếu Khanh xóa bỏ.“Lão bất tử, đến ông!”Tân Nguyên Khôi gầm lên: “Ta rất liều mạng...”Kế Ngôn phía xa phát giác được linh thức khổng lồ của Lữ Thiếu Khanh.Sắc mặt lại kinh ngạc.Sư đệ này lại đem đến cho hắn ta một kinh hỉ.Từ khi nào linh thức của hắn lại có tính công kích như vậy rồi?Không kém thần thức Nguyên Anh là bao.“Khá lắm!”Kế Ngôn thấp giọng nói: “Định chờ tới khi đó khiến ta kinh hỉ sao?”“Ta tiến vào Nguyên Anh kỳ, người cũng không bị tụt lại nha.”“Cỗ linh thức này khiến cho hắn ta thân là Nguyên Anh kỳ cũng cảm thấy tim đập nhanh hơn.Nhìn Lữ Thiếu Khanh, Kế Ngôn lại một lần nữa cảm nhận được áp lực. Cho tới nay, người sư đệ này của hắn vẫn luôn đi theo mang đến cho hắn luồng áp lực này.Mười năm nay vẫn luôn là như vậy.Mỗi lần hắn ta trưởng thành hơn một chút, sư đệ của hắn ta cũng sẽ trưởng thành theo, chưa từng bị tụt lại.Người khác chỉ nhìn thấy Kế Ngôn hắn ta dũng cảm tiến tới, vĩnh viễn không lùi bước nhưng lại không biết nguyên nhân vì sao hắn ta lại như thế.Nhìn Lữ Thiếu Khanh, chiến ý của Kế Ngôn sục sôi, đồng thời cũng có chút kiêu ngạo, đây mới là sư đệ của Kế Ngôn ta.Tiếp đó, ánh mắt Kế Ngôn trên người Tiêu Y.Ừm, người sư muội này cũng phải thúc giục mới được, để muội ấy nhanh chóng trưởng thành.Bên này, Tiêu Y đang ngơ ngác nhìn Lữ Thiếu Khanh chiến đấu với Tân Chí.Thần niệm Nguyên Anh kỳ thế mà lại không làm gì được Lữ Thiếu Khanh, hơn nữa, nhìn dáng vẻ của hắn hình như còn đang chiếm thượng phong.Tiêu Y cảm thấy mình có nói gì cũng là dư thừa, sư huynh thế này, quá mạnh.Bỗng nhiên, nàng cảm thấy cả người phát lạnh. Vừa quay đầu nhìn lại liền phát hiện Đại sư huynh đang nhìn chăm

chằm vào mình. Ánh mắt đó khiến trái tim Tiêu Y giật thót, đập chậm nửa nhịp. “Đại, đại sư huynh, sao vậy?” “Kế Ngôn thần nhiên nói: “Muội thấy Nhị sư huynh của muội thế nào?” “Tiêu Y đáp: “Rất lợi hại nha, ngay cả thần niệm của đại năng Nguyên Anh cũng không làm gì được huynh ấy.” “Kế Ngôn lại nói: “Muội làm sư muội, thực lực hơi yếu, truyền đi rất dễ khiến người ta chê cười.” “Tiêu Y lặn nử im lặng. Trong lòng bi thương mắg, huynh tưởng rằng ta muốn sao, hai người các huynh đều là biến thái, ta sao có thể so sánh được? Ta mới mười sáu tuổi đã là Luyện Khí tầng chín, đã xem như là thiên tài rồi. Rất nhiều người hai mươi tuổi còn chưa Trúc Cơ đây. Hai người các huynh, kẻ này còn biến thái hơn kẻ kia, ta không muốn so với các huynh đâu. Cuối cùng, Tiêu Y thốt ra lời bảo đảm với Kế Ngôn: “Đại sư huynh, ta sẽ chăm chỉ tu luyện.” “Kế Ngôn gật đầu: “Quả thực là phải cố gắng, đến lúc đó ta sẽ đốc thúc muội.” “Sắc mặt Tiêu Y lập tức suy sụp. Xem như nàng đã hiểu ánh mắt vừa rồi của Đại sư huynh là có ý gì. Làm sao bây giờ? Trong lòng Tiêu Y luống cuống. Đi theo Đại sư huynh, không thể nào vui vẻ giống như khi theo Nhị sư huynh được. Dù rằng bình thường Nhị sư huynh hay chọc nàng tức đến mức phun máu nhưng Tiêu Y vẫn cảm thấy đi theo Lữ Thiếu Khanh sẽ dễ chịu hơn so với Kế Ngôn. Tiêu Y nhìn qua Kế Ngôn muốn nói gì đó. Bỗng nhiên, Kế Ngôn quay đầu nhìn về phía Lữ Thiếu Khanh. Trong lòng Tiêu Y giật mình, vội vàng quay đầu nhìn lại. “A...” “Một tiếng hét thảm truyền đến, vang vọng đất trời, khiến cả thiên địa run rẩy. Trong ánh mắt của Tiêu Y, Lữ Thiếu Khanh phun máu. Mà Tân Chí thì thảm hại hơn hẳn nhiều, ôm đầu, quỳ trên mặt đất hét thảm, hư ảnh khổng lồ phía sau không ngừng chập chờn. So với vừa rồi nó trở nên ảm đạm hơn nhiều, như một ngọn nến tàn trong gió, bất cứ lúc nào cũng có thể tiêu tán. Mặc dù Lữ Thiếu Khanh đang phun máu nhưng lại phá lên cười: “Ha ha, lão già, ngươi đi chết đi.” “Kiếm ý lại khuấy động. Hư ảnh mấy trăm trượng bị chém thành hai khúc dưới kiếm quang của Lữ Thiếu Khanh, thần niệm Nguyên Anh kêu thảm, kiếm ý cuồng bạo cũng triệt để xé tan Tân Chí... Tiêu Y tròn tròn hai mắt ngây ngốc, miệng nhỏ biến thành hình chữ O. Quá mạnh đi! Mặc dù chỉ là một đạo thần niệm Nguyên Anh, thực lực không bằng bản tôn. Nhưng đó cũng là Nguyên Anh đấy. Hiện giờ Lữ Thiếu Khanh diệt sát đạo thần niệm này cũng có thể

mang được cái danh xưng sát thủ Nguyên Anh. Kế Ngôn đã có thành tựu này, hiện giờ Lữ Thiếu Khanh cũng có. Lữ Thiếu Khanh cầm trường kiếm trong tay, nhìn kiếm ý xoắn nát, diệt tuyệt thân niệm Nguyên Anh và Tân Chí. Tiêu Y nhìn Lữ Thiếu Khanh, cảm thấy Nhị sư huynh của mình quá đẹp trai. Kế Ngôn mỉm cười thần nhiên. Sự đệ của mình không khiến mình thất vọng. “Nhị sư huynh!” Tiêu Y hưng phấn chạy lên, hưng phấn đến mức nàng quên luôn cả vết thương trên cơ thể mình. “Nhị sư huynh, huynh thật sự quá lợi hại.” Hai mắt Tiêu Y sáng lấp lánh như hai ngôi sao nhỏ nhìn chằm chằm Lữ Thiếu Khanh. Tiêu Y vui vẻ lại phát hiện ra sắc mặt Lữ Thiếu Khanh rất phức tạp. “Nhị sư huynh, huynh bị thương sao?” Vừa rồi phun ra nhiều máu tươi như thế, đối thủ lại là thân niệm của đại năng Nguyên Anh, bị thương cũng là rất bình thường. Lữ Thiếu Khanh đau buồn ngửa mặt lên trời than: “Đồ của ta...” Tiêu Y hiểu Lữ Thiếu Khanh khá rõ lập tức hiểu ra. Hẳn không bị thương. “Nhị sư huynh, huynh đang tiếc nhẫn trữ vật của Tân Chí sao?” Lữ Thiếu Khanh nghiêng răng nghiêng lợi: “Lão già hỗn đản, không biết xấu hổ, làm hại ta không thể không ra tay độc ác.”

Chương 112 - Một kiếm nghiêng trời

Chương 112: Một kiếm nghiêng trời Ra tay độc ác, cũng tương đương với việc từ bỏ hết đồ trên người Tân Chí. Lữ Thiếu Khanh rất đau lòng. Có một gia gia là Nguyên Anh kỳ, lại là đệ tử phái lớn, khẳng định Tân Chí mang theo rất nhiều đồ tốt. Chắc chắn tốt hơn tên quý nghèo Tiêu Quân kia nhiều. Kế Ngôn nhẹ nhàng đi tới bên cạnh Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh nhìn chằm chằm Kế Ngôn, ánh mắt bất thiện, hỏi: “Huynh cố ý? Huynh mà ra tay thì đồ của ta có thể mất sao.” Kế Ngôn nhàn nhạt nói: “Ta không muốn bắt nạt người khác.” “Hắn ta có cả thần niệm Nguyên Anh đấy, bắt nạt cái gì?” “Không phải ngươi có thể tự xử lý được sao?” Lữ Thiếu Khanh muốn đánh người: “Nếu ta muốn xử lý vậy ta còn gọi huynh đến làm gì? Huynh phải đền bù cho tổn thất của ta!” Kế Ngôn khoanh hai tay trước ngực, nói: “Không có linh thạch, trường kiếm có một thanh, có muốn không?” Cứ như để phối hợp với hắn ta, trường kiếm sau lưng Kế Ngôn keng một cái nhảy một nửa ra khỏi vỏ. “Gần đây ngươi tiên bộ không ít, khi nào luận bàn một chút.” Lữ Thiếu Khanh hậm hực: “Huynh đi đi! Đi được xa bao nhiêu thì đi xa bấy nhiêu.” Sau đó, Lữ Thiếu Khanh nghiêm túc nói “Đi giết nữ nhân kia cho ta. Nếu ta đoán không sai, chắc chắn trong cơ thể nàng ta cũng có thần niệm Nguyên Anh lưu lại, nói không chừng sẽ càng mạnh hơn.” Lữ Thiếu Khanh nổi sát tâm với Tân Chí, lại không cảm giác được cổ uy hiếp yếu ớt kia. Mà khi nổi lên sát tâm với Tuyên Vân Tâm, hắn lại cảm ứng được uy hiếp. Đủ để chứng minh người để lại thần niệm trong cơ thể Tuyên Vân Tâm mạnh hơn nhiều. Hiện giờ Lữ Thiếu Khanh không tự tin có thể đánh thắng. Kế Ngôn hỏi: “Có lợi gì không?” Lữ Thiếu Khanh muốn nổ tung, dậm chân: “Huynh thân là Đại sư huynh, lại dám đòi lợi ích?” Kế Ngôn cười ha hả: “Không phải ngươi cũng dọa dẫm ta sao?” Tiêu Y ở bên cạnh cảm thán, quả nhiên huynh hữu đệ cung, tương ái tương sát. Tiêu Y nhìn hai vị sư huynh như một đôi oan gia bức bối thì cảm thấy rất thú vị. Nhị sư huynh sẽ làm thế nào đây? Nhưng mà, đúng vào lúc này, một cỗ khí tức kinh người từ vị trí của Tân Chí xuất hiện. Cỗ

khí tức này còn khủng bố, cường đại hơn cả khí tức mà thần niệm Nguyên Anh vừa rồi phát ra. Cổ khí tức này vừa xuất hiện, thiên địa lập tức biến sắc, toàn bộ không gian như ngưng kết lại. “Là ai?” Hai chữ thôi mà rung như hồng chung, bầu trời băng liệt, mặt đất xung quanh đột nhiên sụt lún. Chỉ có Tiêu Y Luyện Kỳ kỳ như bị sét đánh phun ra một ngụm máu tươi. “Là ai giết hậu bối của ta, diệt thần niệm của ta?” Âm thanh như vượt thời không từ xa vọng lại. Tựa như có người xé rách hư không từ xa xôi giáng lâm. Khí tức kinh khủng hủy thiên diệt địa. Tiêu Y không khống chế nổi bản năng mà run lấy bầy. Khi nàng cảm thấy mình sắp bị cổ khí tức này hủy diệt, bỗng nhiên cảm thấy toàn thân nhẹ bẫng. Là Kế Ngôn. Kế Ngôn đứng trước nàng, ngăn nàng khỏi khí tức kinh khủng kia. Lữ Thiệu Khanh nghiêm túc chửi ầm lên: “Hỗn đản. Rõ ràng ta đã diệt toàn bộ, vì sao vẫn để lão già kia phát hiện?” Kế Ngôn vẫn bình tĩnh suy đoán: “Hẳn là do huyết mạch.” Nguyên Anh sau lưng Tân Chí là gia gia của hắn ta, có huyết mạch trực hệ. Có lẽ phản ứng càng nhanh hơn. Lữ Thiệu Khanh nghe vậy mắng ầm lên: “Không biết xấu hổ, nhúng tay vào chuyện của tiểu bối. Chó thật!” Sau đó lại oán trách Kế Ngôn: “Đã bảo huynh ra tay từ sớm rồi, bây giờ thì phiền muộn chết.” “Bây giờ huynh tranh thủ xử lý lão ta ngay lập tức, ngay lập tức cho ta!” Mặc dù hiện tại cũng là thần niệm đến nhưng Lữ Thiệu Khanh không đánh được nữa rồi. Kế Ngôn nói: “Không vội.” Lữ Thiệu Khanh nổi giận, thúc giục: “Huynh đừng có nường ta trên lửa nữa, mau giết lão ta đi!” Kế Ngôn hỏi lại: “Người tưởng giết lão ta rồi thì sẽ không có ai biết đến sự tồn tại của ngươi sao?” “Lão ta có thể để thần niệm giáng lâm ở đây, tức là đã thành lập liên hệ với nơi này, hoặc nhiều hoặc ít cũng đã biết chuyện nơi đây. Người cho rằng còn có thể tránh thoát được sao?” Lữ Thiệu Khanh trầm mặc, cuối cùng bi phẫn than. “Rốt cuộc ta đã tạo cái nghiệt gì mà có được một sư huynh đầu toàn hồ thế này? Ta chỉ muốn yên lặng làm một trạch nam cũng không được sao?” Kế Ngôn chỉ cười lạnh hai tiếng. Lúc này, ở vị trí của Tân Chí, một thân ảnh hư ảo dần dần trở nên chân thực. Khí tràng cường đại khiến không gian xung quanh trở nên vặn vẹo. Lữ Thiệu Khanh thúc giục Kế Ngôn: “Tranh thủ thời gian ra tay đi, có lẽ lão ta còn chưa kịp đến.” Kế Ngôn không nói lời nào, khí chất toàn thân đột nhiên thay đổi. Kiếm khí kinh người xông thẳng lên tới chân trời, cuốn lấy vạn dặm mây tan, chỉ

còn trời trong xanh ngắt. Trường kiếm cổ xưa phía sau rơi vào trong tay hắn ta. Lúc này, giữa thiên địa tràn ngập kiếm ý vô tận. Tùy ý lưu động che lấp cả phiến thiên địa. Kế Ngôn cầm trường kiếm đột nhiên quay sang nói với Lữ Thiểu Khanh. “Có một chuyện ngươi không để ý.” “Cái gì?” Lữ Thiểu Khanh ngạc nhiên. Kế Ngôn bỏ ra một kiếm, thiên địa chỉ còn lại một đạo kiếm quang chói mắt. Một kiếm lệch trời. Gặp thần giết thần gặp ma tru ma. “Vô luận là ai dám giết hậu bối của ta, diệt thần niệm của ta. Chắc chắn ta sẽ khiến ngươi thần hồn câu diệt, vĩnh viễn không siêu sinh.” Hư ảnh vừa mới ngưng tụ chậm rãi mở to mắt, vừa lạnh lẽo vừa tàn khốc. Sau đó, là kiếm quang như khai thiên tích địa. “A...” Một tiếng kêu thảm vang lên. “Kế Ngôn, ngươi là Kế Ngôn!” “Ta nhớ kỹ các ngươi...” Sau đó, hư ảnh vừa ngưng tụ bị kiếm ý của Kế Ngôn đánh tan. Kế Ngôn tiện tay ném trường kiếm vào bao sau lưng, cả thiên địa lại khôi phục hòa bình. Kế Ngôn quay sang nhìn Lữ Thiểu Khanh. Sắc mặt Lữ Thiểu Khanh cực kỳ khó coi. Hắn thật sự quên mất một vấn đề. Đại sư huynh của hắn còn chói mắt hơn cả mặt trời. Tìm hắn ta đến đây chẳng khác nào nói cho đôi phương biết thân phận của mình.

Chương 113 - Có đệ tử như thế, môn phái lo gì không thể bay lên?

Chương 113: Có đệ tử như thế, môn phái lo gì không thể bay lên? “Còn muốn ta giúp người đi truy sát người ta không?” Lữ Thiếu Khanh thở dài: “Còn giết cái cọng lông ý.” Giọng nói đầy bi thương. Yên Châu! Nơi nào đó! Một lão nhân từ từ mở mắt, sắc mặt kinh hãi, khóe miệng còn vương vết máu. “Kế Ngôn!” “Các người chờ đó cho ta, ta nhất định sẽ giết các người.” Vừa dứt lời, bỗng nhiên sắc mặt lão ta hoàn toàn thay đổi. Lão ta vội vàng tránh một cổ kiếm ý lăng lệ bỗng nhiên xuất hiện. Kiếm ý vô tận bộc phát xoắn nát nơi lão ta vừa ngồi. Phụt! Máu tươi vẩy ra. “Đáng chết!” Tân Nguyên Khôi gầm lên: “Kế Ngôn, ta và người thề không đội trời chung...” Nhìn hư ảnh cao lớn tiêu tan như mây gặp gió trước kiếm mang. Khí tức khiến người khác sợ hãi cũng theo đó mà biến mất. Ba người Hạ Ngũ, Biện Nhu Nhu, Phương Hiểu kinh ngạc không khép miệng lại được. Phương Hiểu tràn ngơ ngác lên tiếng: “Hắn... hắn xử lý cả Nguyên Anh rồi sao?” Ba người cách thật xa, chỉ có thể thấy đại khái. Nhưng cổ khí tức chỉ đại năng Nguyên Anh mới có kia đã nhanh chóng bị tiêu diệt. Là bị Lữ Thiếu Khanh tiêu diệt. Kết quả này khiến cả ba người Hạ Ngũ rung động. Hạ Ngũ cười khổ: “Hiểu tỷ tỷ, tỷ xác định đây là kiếm ý của Lữ sư đệ sao?” Phương Hiểu gật đầu khẳng định, kiếm ý này đã khắc sâu trong ấn tượng của nàng, nàng không thể nhận lầm được. Hạ Ngũ cùng Biện Nhu Nhu không biết nói gì cho phải. Lữ Thiếu Khanh khủng bố vậy sao? Đây chính là Nguyên Anh đó. Trầm mặc thật lâu, ba người miễn cưỡng tiêu hóa rung động trong lòng. Hạ Ngũ cảm thán: “Xem ra Lữ sư đệ còn lợi hại hơn chúng ta tưởng tượng.” Biện Nhu Nhu rất khó chịu. Tên hỗn đản kia lại mạnh vậy sao? Biện Nhu Nhu rất muốn bấu môi. Nhưng sự thật bày ra trước mắt, nàng không phục cũng phải phục. Ngay khi Biện Nhu Nhu đang khó chịu, bỗng nhiên một cổ khí tức càng thêm kinh khủng cuốn tới. Mặc dù cổ khí tức này cùng xuất ra từ cổ khí tức vừa nãy, nhưng so với nhau thì không khác gì đom đóm so với hạo nguyệt. Hạ Ngũ lại rung động. “Cái này.... Hắn là vừa rồi chỉ là một hóa

thân sao?”Biện Nhu Nhu vừa thấy cơ hội liền mở lời, giọng nói mang theo một phần cười trên nỗi đau của người khác: “Hiện tại hắn ta làm gì được đây?”“Ta không tin hắn ta còn có thể đánh thắng được.”Hạ Ngữ cùng Phương Hiểu đều trầm mặc.Hai người không thể không thừa nhận Biện Nhu Nhu nói rất đúng.Lữ Thiếu Khanh lợi hại hơn nữa cũng chỉ là tu sĩ Kết Đan kỳ.Cỗ khí tức vừa xuất hiện này thực sự là Nguyên Anh kỳ, còn khủng bố hơn cả cỗ khí tức vừa rồi.Dù Lữ Thiếu Khanh có nghịch thiên đi nữa cũng không thể đánh lại được.“Lữ sư đệ gặp nguy hiểm.”Hạ Ngữ nghiêm túc, ánh mắt bỗng nhiên kiên định.Tựa như đã đưa ra một quyết định quan trọng.Nàng nói với Biện Nhu Nhu và Phương Hiểu đối diện: “Hai tỷ muội chờ ta ở đây.”“Ta đi một lát sẽ trở lại.”Biện Nhu Nhu kinh hãi, biết Hạ Ngữ muốn làm gì.“Sư tỷ đừng, tỷ có đi cũng không làm nên chuyện gì.”Mặc dù Hạ Ngữ là Kết Đan hậu kỳ, nhưng cũng không thể là đối thủ của Nguyên Anh.Phương Hiểu cũng khuyên: “Ngữ muội muội, không nên vọng động, muội không phải Kế Ngôn công tử.”Biện Nhu Nhu nói: “Không sai, hắn trêu chọc đến Nguyên Anh, bị thế là đáng đời, chẳng thể trách người khác.”Hạ Ngữ lắc đầu: “Lữ sư đệ là vì ta mới bị cuốn vào, ta không thể mặc kệ.”Biện Nhu Nhu lại càng ghét cay ghét đắng Lữ Thiếu Khanh.“Không biết mình có bao nhiêu cân lượng sao? Chọc vào cường địch bực này, còn liên lụy tới chúng ta.”Biện Nhu Nhu vừa dứt lời.Một cỗ kiếm ý lăng lệ xộc thẳng rleen trời, càn quét vạn dặm.Ba người Hạ Ngữ thất kinh, vội ngẩng đầu nhìn lại.Trong mắt nàng chỉ có một đạo kiếm quang như khai thiên tích địa.Khi kiếm quang biến mất, bầu trời xanh thẳm, không có lấy một gợn mây, thiên địa lại khôi phục bình tĩnh.Khí tức Nguyên Anh kinh khủng biến mất không còn tăm tích, như thể nó chưa bao giờ xuất hiện vậy.Hai chân Biện Nhu Nhu run lên.“Đây... đây là...”Hạ Ngữ nhìn nơi vừa chiến đấu, sắc mặt đầy chấn động.“Kiếm ý của Kế Ngôn sư huynh!”Sắc mặt Phương Hiểu trắng bệch, đạo kiếm quang vừa rồi gần như đã khiến cho đạo tâm của nàng thất thủ.Hạ Ngữ thấp giọng nói: “Kế Ngôn sư huynh bước vào Nguyên Anh kỳ lại càng thêm đáng sợ.”Giọng nói không giấu được sự chấn kinh, một kiếm này lại khiến cho tâm cảnh của nàng nổi sóng.Nàng không ngờ thực lực của Kế Ngôn bước vào Nguyên Anh kỳ lại cường đại đến nước này.Thật sự khủng bố.Xem ra ta cần phải cố gắng thêm rất nhiều.Tâm cảnh Hạ

Ngũ vốn thân nhiên, mà vì một kiếm kinh diễm này cũng sinh ra lòng háo thắng. Ta không thể bị bỏ lại quá xa. Biện Nhu Nhu không hiểu. “Nhưng... nhưng... sao Kế Ngôn sư huynh lại xuất hiện ở đây?” Lúc này Kế Ngôn nên ở Lăng Tiêu Phái mới đúng. Có Kế Ngôn ở đây, dù có thêm hai Nguyên Anh nữa cũng không thể làm gì được Lữ Thiếu Khanh. Biện Nhu Nhu khiến Hạ Ngũ giật mình. Kịp phản ứng. Bừng tỉnh đại ngộ. Hết thấy đều nằm trong tính toán của Lữ Thiếu Khanh. Trách không được phải phi kiếm truyền thư, thì ra là gọi Kế Ngôn tới. Trong lòng Hạ Ngũ không thể không bội phục. Nàng càng hiểu rõ hơn vì sao lúc trước biểu tỳ Phương Hiểu nói Lữ Thiếu Khanh có tâm tư kín đáo. Cuối cùng Hạ Ngũ nói: “Nhất môn song kiều.” “Sớm muộn gì Lăng Tiêu Phái cũng sẽ đứng đầu Tề Châu.” Ba đại môn phái nổi danh tại Tề Châu có vẻ như không phân cao thấp. Đại đệ tử của ba đại môn phái cũng là ngang hàng. Nhưng Kế Ngôn đã bỏ đại đệ tử của Quy Nguyên các và Song Nguyệt Cốc lại đằng sau. Hiện tại, còn có thêm một Lữ Thiếu Khanh nữa. Từ biểu hiện của Lữ Thiếu Khanh, trong lòng Hạ Ngũ cảm thấy Lữ Thiếu Khanh còn khó chơi hơn cả Kế Ngôn. Có đệ tử như thế, môn phái lo gì không thể bay lên? Biện Nhu Nhu nghe được Hạ Ngũ nói vậy thì bĩu môi, rất muốn phản bác, cuối cùng vẫn cứng rắn nhịn xuống. Nàng ta đã chứng kiến thực lực của Lữ Thiếu Khanh. Dù trong lòng có không thoải mái cỡ nào cũng chỉ có thể kìm nén. Phương Hiểu bỗng nhiên nói với Biện Nhu Nhu: “Nhu Nhu muội muội, muội nói cho ta nghe một chút đi, lần đầu tiên muội gặp Lữ công tử, Lữ công tử đã mua thứ gì vậy...”...

Chương 114 - Hắc sẽ khỏe nhanh thôi

Chương 114: Hắc sẽ khỏe nhanh thôi
Tiêu Y hơi bận tâm nhìn Nhị sư huynh ngậy ngốc ngồi trong khoang thuyền. Ngay từ đầu Nhị sư huynh đã không nói gì, cứ như ngớ ngẩn vậy. Nàng tiến vào thì bị đuổi đi. “Đại sư huynh, Nhị sư huynh không sao chứ?” Kế Ngôn ngồi ở mũi thuyền nhìn phía trước. Gió lớn gào thét không động nổi tới một sợi tóc của hắc ta. Kế Ngôn cũng không quay đầu lại, bình tĩnh không chút dao động, nói: “Hắc có thể có chuyện gì chứ?” “Nhưng...” Tiêu Y vẫn rất lo lắng. “Đây là lần đầu tiên muội thấy Nhị sư huynh như thế.” Từ khi nàng bái nhập Thiên Ngự Phong, hầu hết thời gian là đi theo bên cạnh Lữ Thiệu Khanh. Đây là lần đầu tiên nàng thấy Lữ Thiệu Khanh như thế. Vô cùng khác thường. Kế Ngôn nói: “Không cần lo lắng. Lát nữa là ổn ngay.” “Lát nữa?” Tiêu Y không hiểu: “Một lát này có dài không?” Tiêu Y lại hỏi: “Đại sư huynh, vì sao Nhị sư huynh lại như vậy chứ?” Kế Ngôn nói: “Muội không thấy sao? Hắc cảm thấy mình bị một Nguyên Anh để ý tới.” “Sợ sao?” “Ta sợ cái cọng lông!” Bỗng nhiên giọng nói của Lữ Thiệu Khanh truyền tới từ sau lưng hai người. Tiêu Y quay đầu lại, thấy Lữ Thiệu Khanh đã khôi phục bình thường. Bỏ tay rồi. Thì ra một lát mà Đại sư huynh nói ngắn như thế. Thật sự rất nhanh. Tiêu Y mừng rỡ: “Nhị sư huynh, huynh không sao chứ?” Lữ Thiệu Khanh không thêm đề ý tới cô bé tò mò này, mà hỏi Kế Ngôn: “Gần đây Chương môn có rảnh không?” Kế Ngôn quay đầu lại, đánh giá Lữ Thiệu Khanh từ trên xuống dưới. “Ngươi hỏi điều này làm gì? Cứ đi hỏi thẳng Chương môn không phải là biết sao?” Lữ Thiệu Khanh nghiêm mặt nói: “Ta cảm thấy Lăng Tiêu Phái đã lâu vẫn trì trệ không phát triển, đã đến bình cảnh, cần phải thay đổi một chút mới được.” Nghe những lời này, chẳng những Kế Ngôn thấy không ổn, ngay cả Tiêu Y cũng thấy không ổn. Lữ Thiệu Khanh quan tâm đến đại sự của môn phái từ khi nào? Sự phát triển của môn phái có liên quan gì tới Lữ Thiệu Khanh sao? Tiêu Y chen vào: “Nhị sư huynh, huynh muốn làm gì?” Kế Ngôn bình tĩnh nhìn chằm chằm Lữ Thiệu Khanh: “Đệ lại có ý xấu gì?” Lữ Thiệu Khanh kêu oan:

“Huynh đó, có ai đánh giá sư đệ như thế không?” “Ta đây là cân nhắc vì môn phái.” “Vậy đệ nói một chút xem đệ cân nhắc đến chuyện gì của môn phái?” Lữ Thiếu Khanh nói: “Ta cảm thấy nếu môn phái muốn phát triển thêm một bước nhất định phải mở rộng. Ta cảm thấy lấy Điểm Tinh Phái làm mục tiêu cũng không tệ.” “Diệt bọn họ...” Lữ Thiếu Khanh hung dữ đằng đằng sát khí nói: “Bắt đệ tử của bọn chúng làm quặng nô, diệt đạo thống của bọn chúng, chiếm của cải của bọn chúng, lại đào sâu ba thước cắt hết gốc rễ của bọn chúng.” Bịch! Bịch! Hai tiếng bịch bịch là Tiêu Y cùng Tiểu Hồng vẫn nằm trên đầu nạng tự ngã lên boong thuyền. Tiêu Y vội vàng đứng dậy, đặt lại Tiểu Hồng lên đầu mình. Chú ý tới ánh mắt hai vị sư huynh, khuôn mặt nhỏ của Tiêu Y đỏ lên, vội vàng giải thích. “Ta... ta quá căng thẳng.” Lữ Thiếu Khanh ghét bỏ: “Lớn bằng vậy rồi còn căng thẳng?” Kế Ngôn gật đầu: “Không nên đâu.” “Cũng không phải trời sập xuống vì sao phải căng thẳng?” Tiêu Y hơi muốn khóc rồi. Đây không phải vì vấn đề trời sập, mà chỉ là ta bị Nhị sư huynh dọa. Vạn vạn lần Tiêu Y cũng không nghĩ tới Nhị sư huynh của mình lại đưa ra đề nghị điên cuồng như vậy. Có cần thiết không? Diệt trừ hậu hoạn không phải là như thế. Lại còn muốn diệt luôn môn phái của người ta. Có thể dễ dàng như vậy sao? Huynh cho rằng Điểm Tinh Phái là môn phái nhỏ nói diệt liền diệt à? Người ta là đại môn phái ở Yến Châu, có Nguyên Anh tọa trấn đấy, nào có dễ diệt như thế? Thậm chí thực lực còn mạnh hơn Lăng Tiêu Phái chúng ta một chút nữa đó. Tiêu Y thầm oán trách, nhin không được mà hỏi: “Nhị sư huynh, huynh nghiêm túc sao?” Lữ Thiếu Khanh không để ý tới Tiêu Y, mà hỏi Kế Ngôn: “Sao rồi? Có tính toán gì không?” Kế Ngôn nói: “Đệ đi tìm Chương môn nói thử đi, xem Chương môn có võ đệ một cái chết tươi không?” “Không được sao?” Lữ Thiếu Khanh thất vọng. Hắn khinh bỉ thật sâu: “Không có hùng tâm tráng trí còn làm Chương môn cái lông gì chứ. Chương môn không muốn đi giết người không phải một Chương môn tốt.” Sau đó lại phản chân nói: “Chúng ta tự đi làm đi!” “Không phải huynh thích cường địch sao? Vừa vặn.” “Bọn họ có không ít Nguyên Anh, đủ cho huynh đánh.” Kế Ngôn không thêm phản ứng gì, vẫn không dao động mà hỏi: “Sợ cái gì? Không phải chỉ là một Nguyên Anh thôi sao? Dám đến, giết là được.” Tiêu Y nghe xong, lập tức muốn quỳ xuống mà bái. Quả nhiên bá khí. Dù

cùng là tu sĩ Nguyên Anh cũng không dám tùy tiện nói câu này. Cũng chỉ có Đại sư huynh mới có tự tin và bá khí này thôi. Lữ Thiệu Khanh nhìn chăm chăm Kế Ngôn: “Bớt ngồi đây châm chọc đi. Huynh là Nguyên Anh, huynh không tầm thường, huynh thanh cao. Gọi huynh tới là để huynh thu thập tàn cuộc cho ta, huynh thì tốt rồi, dần thêm bao nhiêu phiền toái đến cho ta. Có ai làm Đại sư huynh như huynh không?” Kế Ngôn nhìn về phía trước, phi chu vạch phá không khí phát ra những tiếng ù ù. Với Kế Ngôn, âm thanh này cực kỳ dễ nghe. “Sau này, gặp mấy tiểu nhân vật như thế đừng có gọi ta. Ta rất bận.” Lữ Thiệu Khanh giận quá mà mắng: “Huynh đi đi, đi đi cho ta!” Sau đó, Lữ Thiệu Khanh tranh thủ giáo dục Tiêu Y: “Nhìn thấy chưa? Đây chính là Đại sư huynh của chúng ta đó. Lạnh lùng, vô tình, đầu óc có hố, muối không nên chọc vào huynh ấy.” Tiêu Y cười hì hì: “Nhưng Nhị sư huynh, Đại sư huynh thế này trông rất ngầu đó.” “Ngầu?” Lữ Thiệu Khanh chỉ ngón tay vào đầu Tiêu Y: “Có phải mắt muối bị bệnh không? Không đúng, có phải đầu muối có bệnh không?” Tiểu Hồng dùng cả cánh và móng vuốt ôm chặt đầu Tiêu Y. Thậm chí cả hô hấp cũng cẩn thận. Nó biết, lúc này nếu bị Đại Ma Vương kia chú ý tới, nhất định sẽ không thể giữ được lông vũ xinh đẹp của mình.

Chương 115 - Quá ngẫu

Chương 115: Quá ngẫu Tiêu Y ôm đầu vô cùng đáng thương, nhưng sơ tâm không đổi: “Nhưng trông ngẫu thật mà.” Không phải sao? Không ra tay thì thôi, vừa ra tay một đòn giết gọn. Quá ngẫu! Lữ Thiếu Khanh giận quá, ngón tay càng ấn mạnh hơn: “Ngẫu, ngẫu lắm đó! Hôm nay không thể không xử lý muội đến nơi đến chốn mà.” Kế Ngôn nói: “Tiểu Y, tới cạnh ta.” Tiêu Y như được đại xá, vội chạy đến bên cạnh Kế Ngôn nhanh như chớp. Tiêu Y biết bây giờ mình đang khiến Nhị sư huynh rất khó chịu, ngàn vạn lần không thể đắc tội hần. Kế Ngôn vẫn ngồi trên mũi thuyền, không quay đầu lại. Lữ Thiếu Khanh đi tới trước mặt Kế Ngôn, ngồi phịch xuống đối diện với hần ta. Kế Ngôn không nói lời nào, Lữ Thiếu Khanh cũng không nói gì. Tiêu Y trốn đến bên cạnh Kế Ngôn, cẩn thận từng li từng tí, nhìn hai người một cách cực kỳ đáng thương. Bầu không khí giữa hai vị sư huynh lúc này có hơi khó nói. Tiểu Hồng trên đầu Tiêu Y lùi lại hai bước. Lữ Thiếu Khanh nhìn chằm chằm Kế Ngôn bằng ánh mắt như móc câu. Cứ như thể Kế Ngôn là một đại mỹ nữ tuyệt thế vậy. Đối diện với vô số ánh mắt của Lữ Thiếu Khanh, Kế Ngôn nhắm mắt lại, kéo dài hơi thở, đã ngồi đả tọa rồi. Tiêu Y thấy cảnh này, bỗng nhiên cảm giác được như đã từng quen biết. Nàng nghĩ một chút, ký ức lập tức rõ ràng. Một màn này không phải giống y hệt ánh mắt Biện Nhu Nhu nhìn như muốn giết chết Lữ Thiếu Khanh khi nhóm Hạ Ngữ cười phi chu xuất phát từ thành Lăng Tiêu lúc trước sao. Khi ấy Lữ Thiếu Khanh không để ý tới ánh mắt của Biện Nhu Nhu, mặc kệ Biện Nhu Nhu trợn trừng hai mắt đến mức sưng đau cũng không làm nên chuyện gì, cuối cùng lại bại trận. Tiêu Y tò mò. Không phải Nhị sư huynh cũng muốn dùng chiêu này với Đại sư huynh chứ? Nhưng mà! Trong lòng Tiêu Y không nhìn được mà bĩu môi. Nhị sư huynh, định lực và tố chất tâm lý của huynh đủ để khiến cho Nhu Nhu tử tử không làm gì được huynh. Đại sư huynh không thể kém huynh đâu nhỉ? Huynh làm vậy có ích không? Tiêu Y rất muốn nói thế, nhưng nghĩ lại hậu quả có thể gặp phải, thế là đành cứng rắn nuốt vào trong bụng. Kế Ngôn

và Lữ Thiếu Khanh cứ như vậy ngồi đối diện nhau. Hai người không nói lời nào, Kế Ngôn nhắm mắt, Lữ Thiếu Khanh trợn trừng nhìn chăm chăm Kế Ngôn. Tư thế muốn dùng ánh mắt để giết người. Thời gian dần trôi từng giây từng phút. Chẳng mấy chốc đã hơn ba canh giờ trôi qua, trời đã tối. Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh vẫn không có bất kỳ động tĩnh nào, hết như hai pho tượng. Tiêu Y ở bên cạnh nhìn hai người cũng cảm thấy mệt mỏi. Trong lòng Tiêu Y vô cùng bội phục Đại sư huynh. Ánh mắt Lữ Thiếu Khanh không phải không có lực sát thương đâu. Ngược lại, lực sát thương còn rất lớn. Tiêu Y cảm thấy, nếu để mình hoặc người khác ngồi tại vị trí của Kế Ngôn, bị Lữ Thiếu Khanh nhìn chăm chăm như thế, đừng nói ba canh giờ, chỉ cần chịu nổi một khắc cũng tính là lợi hại. Mà Đại sư huynh của nàng lại chịu đựng được tận hơn ba canh giờ, không chút áp lực nào, quả thật lợi hại. Bỗng nhiên Tiêu Y phát hiện hơi thở của Đại sư huynh hơi khựng lại một chút. Như một mảnh lá rụng rơi xuống mặt hồ bình tĩnh. Tiêu Y ngây ngẩn cả người, lại lần nữa cảm nhận thật cẩn thận. Lại không có bất kỳ phát hiện nào, dường như vừa rồi chỉ là ảo giác của nàng. Lúc này Tiêu Y chú ý tới khóe miệng của Nhị sư huynh hơi vênh lên một chút. Không thể nào. Tiêu Y thầm nói, không phải Đại sư huynh không nhin nổi chứ? Nhưng có thể sao? Ngay khi Tiêu Y lần nữa tập trung chú ý chuẩn bị quan sát kỹ hai vị sư huynh. Chợt phát hiện sắc mặt của hai vị sư huynh hơi động đậy một tí. Kế Ngôn mở mắt, sau đó hai vị sư huynh đồng thời nhìn về phía xa xăm. Tiêu Y đã sớm chú ý hai vị sư huynh, phát hiện sắc mặt Nhị sư huynh có vẻ bất bình tức giận. Mà không ngờ Đại sư huynh lại có vẻ như thở dài một hơi. “Đại sư huynh, Nhị sư huynh thế nào?” Lữ Thiếu Khanh nhìn chăm chăm Kế Ngôn: “Lần này coi như số người gặp may. Sư phụ giúp người.” Sư phụ? Liên quan gì tới sư phụ? Tiêu Y lại càng không hiểu... Bảo bảo tò mò hỏi: “Sư phụ? Ở đâu?” Tiêu Y cũng nhìn theo hướng hai vị sư huynh nói vừa rồi, nhưng không nhìn thấy gì. Sắc trời đã dần dần tối xuống, đập vào mắt đều là bóng đêm mờ mịt. Không ai trả lời câu hỏi của Tiêu Y. Kế Ngôn nói với Lữ Thiếu Khanh: “Đệ muốn làm gì, nói đi.” “Giúp ta diệt Diêm Tinh Phái.” Tiêu Y trợn trắng mắt. Nhị sư huynh bụng dạ nhỏ nhen này. Trong mắt Tiêu Y, cho dù bị Nguyên Anh ghi hận thì sao? Lãng Tiêu Phái có sáu vị Nguyên Anh, không, cộng thêm Đại sư huynh đã là

bảy vị. Bảy vị Nguyên Anh tọa trấn, ai còn dám tới Lăng Tiêu Phái tìm Lữ Thiếu Khanh gây phiền toái chứ? Kế Ngôn không nói gì, mà nói đến hôm nay: “Hôm nay ta đến, thù lao đâu?” Lữ Thiếu Khanh khinh bỉ: “Huynh còn không biết xấu hổ hỏi? Không có.” “Không có sao?” Kế Ngôn tiếp tục nhắm mắt lại, nói: “Vây quên đi.” Lữ Thiếu Khanh tức giận nói: “Thật sự muốn? Không biết xấu hổ sao?” “Có gì mà phải ngượng ngùng?” Lữ Thiếu Khanh nói: “Có một bộ linh giáp, chỉ không sợ huynh không dám mặc.” Kế Ngôn mở mắt, giọng điệu ngạo nghễ: “Còn chưa có chuyện gì mà Kế Ngôn không dám làm.” Đạo tâm Kế Ngôn kiên cố, đối mặt với đối thủ cường đại hơn nữa hắn ta cũng dám rút kiếm mà lên. Đối với hắn ta mà nói, thật đúng là không có chuyện gì hắn ta không dám làm. “Vây sao?” Lữ Thiếu Khanh lộ ra nụ cười giảo hoạt: “Vây được, huynh mặc đi.” Tiếp theo, linh giáp màu đỏ lấy được từ tay Tuyên Vân Tâm xuất hiện trong tay Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh ném cho Kế Ngôn: “Mặc cho ta xem thử đi.” Tiêu Y bên cạnh đã đỡ trán không biết nói gì. Nhị sư huynh thật xấu xa. Linh giáp màu đỏ, ngoại trừ nữ tu sĩ, làm gì có nam tu sĩ nào mặc chứ? Kế Ngôn nhìn Lữ Thiếu Khanh, trên mặt Lữ Thiếu Khanh dương dương đắc ý. “Mặc đi, chính huynh đã nói, không có chuyện gì huynh không dám làm mà. Sư muội còn ở chỗ này, đừng để sư muội coi thường huynh.”

Chương 116 - Phi chu của Trương Tòng Long

Chương 116: Phi chu của Trương Tòng Long
Tiêu Y muốn nói gì đó, muốn giải vây cho Đại sư huynh. Tuy nhiên, sau một khắc, Kế Ngôn lại mặc linh giáp màu đỏ lên người. Mà khí chất của hắn ta cũng theo thời điểm mặc linh giáp màu đỏ lên người mà phát sinh biến hóa. Lúc Kế Ngôn mặc áo trắng, có khí chất trịch thiên xuất trần, bồng bênh. Khi hắn ta mặc vào linh giáp màu đỏ này, không có làm cho người ta có cảm giác khác thường, ngược lại có một loại khí chất tà mị. Khí chất đều mê người như nhau. Ít nhất trong mắt Tiêu Y, Đại sư huynh mặc linh giáp màu đỏ lại có lực hấp dẫn rất đặc biệt. Lữ Thiếu Khanh cũng ngây ngẩn cả người, sau đó vuốt cằm cười rộ lên: “Không tệ, không tệ. Huynh hợp mặc quần áo màu đỏ a, huynh mặc quần áo màu đỏ trông rất thông sát (giết hết). Ta, ta tuyên bố, từ hôm nay trở đi, huynh nhất định phải mặc trang phục màu đỏ. Ngay cả quần lót cũng phải màu đỏ...” “Lữ Thiếu Khanh lấy ra một khối đá lưu niệm, sao chép hình ảnh Kế Ngôn vào trong đó: “Đến đây, lưu lại kỷ niệm.” “Ấu trĩ!” Kế Ngôn khinh bỉ, sau đó cởi linh giáp màu đỏ ra, ném cho Tiêu Y. “Tiêu Y, thực lực muội không đủ, cầm lấy.” “Lữ Thiếu Khanh khinh bỉ: “Cầm thứ ta cho huynh tặng người khác, làm người tốt sao?” Kế Ngôn hỏi: “Tiêu Y báii nhập sư môn lâu như vậy, làm Nhị sư huynh, đệ đã cho nàng cái gì?” “Lữ Thiếu Khanh hỏi ngược lại: “Quan tâm như huynh trưởng còn chưa đủ sao? Còn muốn gì nữa?” “Sau đó ánh mắt Lữ Thiếu Khanh dừng lại trên người Tiêu Y: “Muội sẽ không bắt mãi với ta chứ?” “Đầu Tiêu Y lắc lư như trống bỏi. Khi Đại sư huynh và Nhị sư huynh tương ái tương sát, mình tham dự vào sẽ rất thảm. Nhìn vẻ mặt Lữ Thiếu Khanh không tốt, Tiêu Y vội vàng học sư phụ nói sang chuyện khác. “Nhị sư huynh, huynh cầm đá lưu niệm để sao chép dáng vẻ của sư huynh, là muốn làm gì sao?” “Kế Ngôn nghe vậy, bất động thanh sắc liếc Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh hắc hắc nói: “Muội có muốn hay không? Ta bán cho muội, mười vạn viên linh thạch hạ phẩm.” “Tiêu Y vội vàng lắc đầu. Nói đùa, nàng mua làm gì? Nếu muốn nhìn Đại sư huynh,

lúc nào cũng có thể nhìn mà. Hơn nữa, có bán nòng đi cũng không có nhiều linh thạch như vậy. Ngay khi phi chu còn khoảng một canh giờ nữa đã đến thành Lăng Tiêu, sắc mặt Lữ Thiếu Khanh và Kế Ngôn lại khẽ động. Lữ Thiếu Khanh không nói hai lời, chạy vào trong khoang thuyền. Mà Kế Ngôn thì một lần nữa ngồi xếp bằng ở đầu thuyền, nhìn xa xa. Tiêu Y không hiểu ra sao: “Đại sư huynh, sao lại...” “Còn chưa nói xong, nòng đã cảm giác được đỉnh đầu bỗng nhiên tối sầm. Quay đầu nhìn lại, nhất thời kinh sợ. Một chiếc phi chu khổng lồ xuất hiện bên cạnh. Chiếc phi chu này vô cùng to lớn, Tiêu Y nhìn thoáng qua, chiếc phi chu dưới chân sư huynh sư muội bọn họ còn không lớn bằng một phần mười. Che trời che trăng, vênh váo hung hăng, lăng không mà đến. Đây là lần đầu tiên Tiêu Y nhìn thấy phi chu lớn như vậy. Tiếp theo, phía trên phi chu đối diện có người đang chửi bậy: “Tự dung lại xuất hiện thứ không có mắt, dám ở chỗ này chặn đường? Muốn chết sao?” “Tiêu Y tức giận, đây là người từ đâu chui ra, kiêu ngạo như vậy? Không biết ở đây là địa bàn của Lăng Tiêu Phái sao? Đúng như Nhị sư huynh nói, ở trên địa bàn của mình, sợ cái lông! Tiêu Y không chút khách khí mắng lại: “Tôm tép nhãi nhép ở đâu ra, không biết nơi này là địa bàn của ai sao? Ra ngoài không mang theo mắt chó sao? Còn cuồng như vậy, có tin đánh đến óc chó của người cũng phải bắn ra hay không?” “Kế Ngôn có chút kinh ngạc nhìn tiểu sư muội của mình. Tiểu sư muội thoát nhìn điềm đậm nho nhã ngọt ngào, mắng người cũng rất mãnh liệt. Học thói xấu của sư đệ sao? Chú ý tới ánh mắt của Đại sư huynh, Tiêu Y rút cổ lại. “Đại sư huynh, ta, ta đã làm sai cái gì sao?” “Kế Ngôn nhẹ nhàng cười, khen ngợi nói: “Không có, mắng không tệ.” “Được Đại sư huynh khen ngợi, Tiêu Y nhất thời đắc ý, cái đầu nhỏ ngẩng lên: “Hắc hắc, nhìn hắc ta muội liền khó chịu, thuyền lớn thì sao chứ?” “Kế Ngôn hỏi: “Biết đây là thuyền của ai không?” ““Ai cơ?” ““Trương Tông Long.” ““Cái gì?” “Tiêu Y ngây dại, đây là phi chu của Trương Tông Long? Nói cách khác, vừa rồi nòng đang mắng Trương Tông Long, khiêu khích Trương Tông Long? Trương Tông Long, đây chính là người xếp thứ hai ở Tê Châu, là người xếp sau Đại sư huynh. Thực lực cũng là Kết Đan tầng chín, bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá bước vào Nguyên Anh kỳ. Nhớ tới đánh giá của thể nhân đối với Trương Tông Long, duy ngã độc tôn, bá đạo. Tiêu Y muốn khóc. Sao

mình lại khiêu khích hấn ta vậy, chán sống rồi sao? “Đại sư huynh, ta, có phải ta gặp rắc rối rồi không?” Kế Ngôn không cho là đúng, không để ý, nói: “Rắc rối gì chứ? Không phải ta nói là mắng không tệ sao?” Giọng điệu bình tĩnh của Kế Ngôn khiến Tiêu Y yên tâm. Đúng nha, Đại sư huynh của mình ở chỗ này, Nhị sư huynh cũng ở chỗ này, sợ cái gì? Trương Tông Long mà thôi, lợi hại hơn nữa cũng là bại tướng dưới tay Đại sư huynh. Thậm chí! Tiêu Y quay đầu nhìn thoáng qua khoang thuyền, Nhị sư huynh quá khiêm tốn, nếu Nhị sư huynh không khiêm tốn như vậy, vị trí người thứ hai Tề Châu này đến phiên Trương Tông Long ngồi sao? “Khốn kiếp, ngươi là ai?” Người trên phi chu đối diện bị lời nói của Tiêu Y chọc giận, cách xa cũng có thể nhìn thấy hấn ta đang nổi trận lôi đình. “Ngươi biết đây là phi chu của ai không?” Trong lòng bình tĩnh lại, Tiêu Y không hề sợ hãi nói: “Chẳng cần biết ngươi là ai, nơi này là địa bàn của Lăng Tiêu Phái, không phải nơi mà Quy Nguyên Các các ngươi giả vờ ngầu. “Đi theo Lữ Thiếu Khanh, học được không ít từ mới. “Khá lắm, báo tên ngươi. “Người đối diện rống giận liên tục: “Đừng tưởng rằng nơi này là Lăng Tiêu Phái mà ta không dám giáo huấn ngươi. “ “Ngươi lại đây đi.” Tiêu Y đội Tiểu Hồng, chống nạnh, đứng ở bên thuyền hô to với đối phương: “Ngươi không lại đây thì cũng đừng đứng đó sửa làm gì. “ “Đáng chết... “ Khí tức người đối diện tăng vọt, dường như muốn xông tới. Đột nhiên, Tiểu Hồng trên đầu Tiêu Y âm âm bay vào trong khoang thuyền. Trong lúc Tiêu Y đang nghi hoặc, đối diện truyền đến một đợt khí tức cường đại...

Chương 117 - Trương Tòng Long

Chương 117: Trương Tòng Long Một người xuất hiện trên boong thuyền, từ trên cao nhìn xuống, lạnh lùng quan sát Tiêu Y. Cùng với sự xuất hiện của hắn, một đợt khí tức cường đại giống như bóng đêm tràn ngập, bao phủ về phía Tiêu Y. Với sự xuất hiện của hắn, dường như cả thiên địa đều đang lấy hắn ta làm trung tâm. Tuy rằng sắc trời lơ mờ, nhưng Tiêu Y có thể cảm nhận được ánh mắt lạnh như băng của hắn ta, giống như lưỡi kiếm sắc bén tạo cho Tiêu Y áp lực lớn lao. “Thật to gan.” Trong bóng đêm, thanh âm nhàn nhạt, giống như tiếng sấm. “Dựa vào người cũng dám ngăn cản Trương Tòng Long ta?” Trong giọng nói tràn ngập bá đạo. Trương Tòng Long chấp hai tay sau lưng, lúc đang nói chuyện, một đợt khí tức càng mạnh mẽ hơn đánh về phía Tiêu Y. Hắn ta đang chờ, chờ giây phút Tiêu Y chật vật. Nhưng mà, sau khi khí tức của hắn ta đụng phải phi chu của đối phương, lại như đá chìm biển rộng, không có chút động tĩnh nào. Tiêu Y vẫn đứng ở đầu thuyền, chờ hắn. “A!” Trong lòng Trương Tòng Long không nhịn được kinh ngạc. Hắn ta bây giờ là Kết Đan hậu kỳ, thực lực tăng chín. Với thực lực hiện tại của hắn, không cần ra tay, chỉ cần khí tức cũng đủ để chấn chiếc phi chu phía dưới đèn nát bấy. Nhưng mà, hiện tại phi chu lại không xảy ra chuyện gì, nha đầu đứng ở trên thuyền kia cũng không có bất kỳ chuyện gì. Xảy ra chuyện gì vậy? Ánh mắt Trương Tòng Long trở nên sắc bén, hét lớn một tiếng: “Ai ở sau lưng giở trò quỷ, ra đây!” Thanh âm vang dội, sóng âm như sóng cuộn tạo nên tầng tầng gợn sóng trên bầu trời, khuếch tán ra bốn phía. Bầu trời vang lên tiếng sấm cuồn cuộn. Trương Tòng Long biết có người đang âm thầm trợ giúp Tiêu Y, bảo vệ phi chu của đối phương. Sau đó, hắn ta lại phát lực, khí tức càng cường đại áp tới Tiêu Y. Khí tức cường đại, thậm chí phát ra tiếng gào thét ở trên không trung. Không có nói nhảm, cũng mặc kệ nơi này là địa bàn Lăng Tiêu Phái, trực tiếp ra tay, có thể thấy được sự bá đạo của Trương Tòng Long. Nếu là một mình, Tiêu Y không nói hai lời, sẽ rất quyết đoán xin lỗi nhận sai. Nhưng mà bây giờ. Tiêu Y bình tĩnh, trên mặt mang theo nụ cười khoái trá.

Hai vị sư huynh của ta đều ở đây, một Trương Tông Long nhỏ như người cũng dám kiêu ngạo trước mặt ta sao? Trương Tông Long cảm giác được khi khí tức của hắn ta tới gần phi chu, vẫn bị một cỗ lực lượng đánh tan đi. Trong lòng Trương Tông Long nghiêm nghị, lực lượng này mạnh hơn hắn. Nhưng hắn ta hồn nhiên không sợ, hét lớn: “Bọn chuột nhắt, đi ra, lên lên lút lút sau lưng, tính là anh hùng hảo hán gì?” Tiêu Y vừa định mở miệng chửi Trương Tông Long, cơ hội như vậy rất nhiều. Nhưng mà sau lưng nàng bỗng nhiên sinh ra một đợt kiếm ý. Đại sư huynh Kế Ngôn! Kế Ngôn lộ ra khí tức của hắn. Thân ảnh của hắn ta chậm rãi lộ ra trong mắt Trương Tông Long. Cảm nhận được kiếm ý quen thuộc, sắc mặt Trương Tông Long ngưng trọng. “Kế Ngôn!” Giọng điệu phức tạp. Có ghen tị, oán hận, phẫn nộ, các loại cảm xúc hỗn tạp trộn chung một chỗ. Bên Quy Nguyên Các, đã có rất nhiều người kinh hô lên. “Kế Ngôn!” “Là Kế Ngôn!” “Lại là Kế Ngôn!” Giọng điệu khác nhau. Có kinh ngạc, có khiếp sợ, có chán ghét, nhưng, cũng có sùng bái. Mặc dù Kế Ngôn là đối thủ cạnh tranh của Đại sư huynh nhà mình, Đại sư huynh nhà mình cũng chưa bao giờ lấy lòng Kế Ngôn, nhưng không ngăn cản được mọi người sùng bái. Bản chất của con người là sùng bái kẻ mạnh. Cho dù Kế Ngôn đè ép Đại sư huynh của bọn họ, vẫn có người sùng bái. Kể từ khi Kế Ngôn xuất đạo đến bây giờ, đánh đâu thắng đó, gặp phải vô số cường địch, nhưng chưa từng thất bại, ép cho vô số thiên kiêu Tề Châu im lặng nghẹn ngào. Ở Kết Đan kỳ mà chém giết tu sĩ Nguyên Anh, lại càng làm cho hắn ta như Mặt Trời trên đỉnh, hoàn toàn trở thành kẻ đứng đầu thế hệ trẻ ở Tề Châu. Hiện tại hắn ta đột phá Kết Đan, trở thành đại năng Nguyên Anh, càng làm cho vô số người trẻ tuổi kêu rên, từ bỏ đuổi theo. Khi Trương Tông Long nhìn thấy đồng môn của mình biểu hiện không chịu nổi khi đối mặt với Kế Ngôn như thế. Hắn ta nộ khí bay thẳng, hét lớn: “Câm miệng hết cho ta. Đám phế vật các ngươi. Chưa từng thấy Kế Ngôn sao? Kế Ngôn rất đáng gờm sao? Đối thủ lớn nhất của Kế Ngôn ở chỗ này, sao không thấy các ngươi kinh ngạc như vậy?” Trương Tông Long phẫn nộ quát đám đồng môn chưa từng trải đời này, ánh mắt của hắn ta một lần nữa rơi vào trên người Kế Ngôn. Về phần tiểu nha đầu Tiêu Y, đã bị hắn ta xem nhẹ, trong mắt hắn ta chỉ có Kế Ngôn. Nhìn Kế Ngôn vĩnh viễn đều có vẻ mặt bình tĩnh lạnh nhạt, trong lòng Trương Tông

Long vô cùng kiêu kỳ. Kế Ngôn bước vào Nguyên Anh, hắn ta cho rằng mình cũng rất nhanh sẽ vào. Nhưng mà, hắn ta bế quan hai tháng, nhưng lại chỉ đặt chân vào ngưỡng cửa, từ đầu đến cuối đều không bước vào được. Vừa rồi hắn ta hai lần không công mà lui, không cần phải nói cũng biết Kế Ngôn giờ trò ở sau lưng. Nghĩ đến đây, hắn ta càng thêm kiêu kỳ. Kế Ngôn mạnh mẽ hơn. Trương Tông Long nhìn chằm chằm Kế Ngôn: “Kế Ngôn, ngươi ở đây làm gì? Chẳng lẽ là ngươi đang đợi ta?” Tiêu Y không nhịn được hứ một tiếng: “Tự tin ở đâu ra vậy?” Trương Tông Long ngươi là cái thá gì, đáng để Đại sư huynh ta đến chờ ngươi? Không biết xấu hổ. Những lời sau đó nàng không nói ra. Nàng cảm thấy vẫn nên cho Trương Tông Long chút mặt mũi đi. Dù sao cũng là bại tướng dưới tay của Đại sư huynh, cũng đáng thương hại. Đương nhiên, Tiêu Y sẽ không thừa nhận nàng sợ Trương Tông Long tức giận. Nhưng mà một câu nói này của nàng cũng đã chọc giận Trương Tông Long một lần nữa. “Ngươi đang muốn chết sao?” Trương Tông Long hét lớn một tiếng, nhưng hắn ta lại không có bất kỳ động tác nào. Tiêu Y đứng bên cạnh Kế Ngôn, hắn ta không dám xằng bậy. Người sáng suốt đều nhìn ra được quan hệ của hai người này không tầm thường.

Chương 118 - Đừng khinh người quá đáng

Chương 118: Đừng khinh người quá đáng
Trương Tông Long tuy rằng bá đạo, nhưng đầu óc không ngốc. Nếu hắn ta dám ra tay với Tiêu Y, không chừng Kế Ngôn sẽ ra tay với hắn. Kế Ngôn thời kỳ Kết Đan hắn ta còn không có lòng tin đánh thắng được, hiện tại Kế Ngôn bước vào Nguyên Anh, hắn ta lại càng không có lòng tin. Kế Ngôn nói: “Su muội ta nói không sai.” Ngữ khí lạnh nhạt, lại tràn đầy khí phách bảo vệ su muội của mình. Trương Tông Long tức giận đến nghiến răng, rất muốn xông lên đánh vào mặt Kế Ngôn một hai cái. Bỗng nhiên, một đợt kiếm ý xông thẳng về phía hắn. Trương Tông Long biến sắc, trong tay xuất hiện một thanh trường kiếm, lẳng không đâm ra. Tiếng sắt thép va chạm vang lên, sắc mặt Trương Tông Long lại biến đổi. Đồng thời cả người hắn ta không khống chế được, từ từ lui về phía sau. Xoẹt xoẹt, xoẹt xoẹt... Trên boong tàu xuất hiện dấu chân rõ ràng. Khí tức của Trương Tông Long tăng vọt, lấy hắn ta làm trung tâm, khuếch tán ra bốn phía. Những đệ tử Quy Nguyên Các khác trên boong thuyền quá sợ hãi, chật vật né tránh. Sau khi lui liên tục mười bước, Trương Tông Long dừng thân thể lại. Nhìn thấy trên boong tàu hỗn loạn, đồng môn hoảng hốt, một cơn lửa giận hoàn toàn bộc phát ở trong lòng hắn. “Kế Ngôn! Người đừng khinh người quá đáng!” Thanh âm nhàn nhạt của Kế Ngôn truyền đến: “Có qua có lại.” Trương Tông Long càng tức giận, đây là đáp lễ cho hành vi ra tay với Tiêu Y vừa rồi của hắn. “Chết tiệt!” Trong lòng Tiêu Y đã xác định, Trương Tông Long chỉ có vậy, không gì hơn. Ở trước mặt Đại sư huynh ta cũng chỉ như vậy thôi. Lúc này, Tiêu Y liên tục cười lạnh: “Thực lực không ra gì, nhưng ngược lại rất kiêu ngạo.” “Người nói cái gì, người muốn chết sao?” Trương Tông Long hận không thể giết Tiêu Y, rống giận: “Người đừng ép ta ra tay.” “Quả nhiên là cùng một sư môn, đều làm cho người ta chán ghét như thế.” “Ra tay đi!” Lời nói của Kế Ngôn giống như một chậu nước lạnh dội xuống. Khí thế Trương Tông Long lập tức cứng đờ. Tiến lùi đều không được. Đánh, hắn ta đánh không

lại. Không đánh, mặt mũi này không dễ chịu. Ngay lúc Trương Tông Long khó xử, trên phi chu có một giọng nói vang lên: “Kế Ngôn sư diệt, uy phong thật lớn!” Một cỗ khí tức khủng bố theo đó tràn ngập, không gian dường như cũng bởi vậy mà vặn vẹo. Tiêu Y nhìn không được kêu thất thanh: “Nguyên Anh?” “Khí tức như vậy Tiêu Y đã cảm nhận được. Chắc chắn là Nguyên Anh. Tiêu Y không ngờ bên cạnh Trương Tông Long lại có một Nguyên Anh. Khí tức khủng bố áp tới, Tiêu Y lập tức cảm giác giống như trời sập, ép tới mức nằng khó có thể hô hấp. Phi chu dưới chân lay động, giống như con thuyền con lay động trong cuồng phong sóng lớn. Keng! Trường kiếm sau lưng Kế Ngôn ra khỏi vỏ, áp lực của Tiêu Y giảm đi. Tiêu Y ngẩng đầu, nhìn phi kiếm lơ lửng bên cạnh Đại sư huynh, trong lòng càng thêm trấn định. Đại sư huynh nhà ta cũng là Nguyên Anh mà. Lúc này Tiêu Y muốn mở miệng hỏi thăm Nguyên Anh không biết sống chết này một chút. Cũng dám can rở trước mặt Đại sư huynh nhà ta sao? Không biết Đại sư huynh nhà ta chém Nguyên Anh như thái thịt sao? Nhưng đúng lúc này đông đảo đệ tử môn phái Quy Nguyên Các trên phi chu lại đồng thanh hành lễ. “Tham kiến Thương trưởng lão.” “Tiêu Y vội vàng nuốt lời vào trong bụng. Trưởng lão Quy Nguyên Các, Thương Chính Sơ. Là người sinh ra và lớn lên ở Tề Châu, nàng cũng đã nghe nói đến Thương Chính Sơ. Nguyên Anh trung kỳ, thực lực cảnh giới tăng năm. Thời trẻ cũng là hạng người tiếng tăm lừng lẫy ở Tề Châu. Nguyên Anh cảnh giới tăng năm, so với Kế Ngôn mới nhập Nguyên Anh, ước chừng cao hơn bốn cảnh giới nhỏ. Một cảnh giới như một bầu trời, mặc dù Kế Ngôn có kinh diễm đến đâu, thì cũng không phải là đối thủ của ông ta. Tiêu Y nhìn thoáng qua Kế Ngôn, không trách Kế Ngôn rút kiếm sớm. Thì ra lại lịch đối thủ cường hãn như thế. Cũng không trách Nhị sư huynh sớm lên vào trong khoang thuyền. Hắn đã sớm biết rồi sao? Đột nhiên, lời nói của Lữ Thiếu Khanh truyền vào tai Tiêu Y. “Còn không vào đi, đợi ở bên ngoài làm gì? Muốn đánh nhau với Nguyên Anh sao?” “Tiêu Y không nói hai lời, cất bước chân nhỏ, chạy vào trong khoang thuyền. Sau khi chạy vào khoang thuyền, Tiểu Hồng đứng trên vai Lữ Thiếu Khanh bay lên đầu Tiêu Y. Tiêu Y cầm Tiểu Hồng trong tay, nghiêm khắc khiển trách hành vi không coi nghĩa khí ra gì của nó. “Tiểu Hồng, ngươi quá đáng giận, vì sao không nói cho ta biết, bảo ta vào

trốn cùng. “Thiếu chút nữa đã phun nước bọt với một gã Nguyên Anh trung kỳ, thật là đáng sợ. Nàng ngẫm lại liền cảm thấy sợ hãi. Tiểu Hồng đảo đảo mắt chim, chính ngươi không thông minh, trách ai được. Tiêu Y hung hăng phê bình Tiểu Hồng một phen, đặt Tiểu Hồng lên đầu, nhìn Lữ Thiếu Khanh đang nằm. Nàng lo lắng hỏi: “Nhị sư huynh, không có vấn đề gì chứ?” Lữ Thiếu Khanh hỏi ngược lại: “Muội muốn có vấn đề sao?” “Cái kia, là Nguyên Anh trung kỳ đấy, Đại sư huynh chịu đựng được không?” Lữ Thiếu Khanh không có chút lo lắng: “Sợ cái gì? Không phải chỉ là một Nguyên Anh trung kỳ thôi sao?” Tiêu Y không muốn châm chọc, nhưng nhìn thật lâu, cuối cùng vẫn không nhìn được mà châm chọc. “Nhị sư huynh, huynh nói thì nhẹ nhõm, chỉ là Nguyên Anh trung kỳ. Nhưng mà đây chính là tồn tại còn mạnh hơn sư phụ chúng ta đấy.” Thiều Thừa cũng chỉ mới có thực lực Nguyên Anh sơ kỳ, cảnh giới tầng ba. So với Thương Chính Sơ thì kém hai cảnh giới. Thiều Thừa tới cũng không chắc là đánh thắng được Thương Chính Sơ. Kế Ngôn có thể làm được sao? Lữ Thiếu Khanh nói: “Đã nói không cần lo lắng rồi.” Tiêu Y giật mình, chẳng lẽ Đại sư huynh lợi hại hơn mình tưởng tượng sao? Tiêu Y chờ mong hỏi: “Đại sư huynh đánh thắng được ông ta sao?” Lữ Thiếu Khanh cho nàng một ánh mắt xem thường, nói: “Muội cho rằng những Nguyên Anh khác đều là hàng rơm, duy chỉ có Đại sư huynh của muội là thật sao? Chênh lệch nhiều cảnh giới như vậy, muội thật cho rằng huynh ấy trâu bò đến vô pháp vô thiên sao? Đến cả một Nguyên Anh cũng có thể chém sao? Cũng không phải vật lộn sống mái, nào có thể dễ dàng đánh bại lão già Thương Chính Sơ như vậy.”

Chương 119 - Hắn ta thích mạnh

Chương 119: Hắn ta thích mạnh. Vậy sao? Tiêu Y có chút thất vọng. Nàng còn tưởng rằng Đại sư huynh của nàng có thể đánh thắng được đại năng Nguyên Anh trung kỳ. Lữ Thiếu Khanh lại nói: “Nếu lão già Thương Chính Sơ này chỉ cao hơn một hai cảnh giới, trường kiếm của Đại sư huynh muội đã chém lên rồi. Hắn ta thích mạnh.” “Bây giờ có phải không còn cách nào khác không?” Tiêu Y lo lắng đi tới bên cạnh Lữ Thiếu Khanh, kéo y phục của hắn. “Người Quy Nguyên Các cũng không phải dễ nói chuyện như vậy. Nhị sư huynh, huynh mau nghĩ biện pháp đi.” “Bởi vì Trương Tông Long, thái độ của Quy Nguyên Các đối với Kế Ngôn khẳng định sẽ không khá hơn chỗ nào. Hiện tại đụng phải, lại có trưởng lão Thương Chính Sơ có thể áp chế Kế Ngôn. Không cần đoán cũng có thể biết người Quy Nguyên Các sẽ không bỏ qua cơ hội này. Có thể không giết chết Kế Ngôn, nhưng áp chế mặt mũi Kế Ngôn vẫn là có thể. Tiêu Y không hy vọng Đại sư huynh của mình bị người ta bắt nạt. Lữ Thiếu Khanh bắt đầu đỡ, gõ đầu Tiêu Y một cái, ngồi dậy nói: “Đã nói với muội rồi, không cần lo lắng, có phải là muội không nghe thấy không hả?” Tiêu Y chớp chớp mắt, không hiểu Lữ Thiếu Khanh nói gì. Lữ Thiếu Khanh hỏi Tiêu Y: “Nơi này là nơi nào? Tiêu Y vẫn không hiểu, nghi hoặc nói: “Khuê Sơn nha, sắp tới môn phái rồi.” “Khuê Sơn, cách thành Lăng Tiêu gần vạn dặm. Đối với tốc độ phi chu thì không cần quá nhiều thời gian.” “Chẳng phải vậy sao? Nơi này là địa bàn của chúng ta, còn sợ người Quy Nguyên Các gây sự?” Tiêu Y hiểu. Nơi này là địa bàn của Lăng Tiêu Phái, hơi có chút động tĩnh, sẽ kinh động môn phái. Môn phái đông đảo cao thủ, đặc biệt là cường môn, đã là Nguyên Anh hậu kỳ. Một khi Thương Chính Sơ dám gây bất lợi với Kế Ngôn, cường môn sẽ lập tức đánh tới, trực tiếp đánh chết ông ta. Nghe đến đó, Tiêu Y thở phào nhẹ nhõm. Nàng chỉ sợ Đại sư huynh của mình xảy ra vấn đề gì. “Vậy thì tốt rồi.” Tiêu Y vỗ vỗ ngực, nhìn thoáng qua bên ngoài. Phi chu dưới chân nàng và phi chu Quy Nguyên Các cùng tiến lên, chạy song song. Tốc độ cũng không vì hai bên giằng co mà chậm lại. Phỏng chừng không

mất bao lâu nữa là bọn họ đã có thể trở lại môn phái.Nghĩ vậy, trên mặt nàng lộ ra nụ cười, nói: “Chúng ta rất nhanh có thể trở lại môn phái.”Nhưng mà đúng lúc này, Tiêu Y nhận thấy tốc độ phi chu dường như chậm lại.Lữ Thiếu Khanh nhảy bén hơn nàng, hấn nhảy dựng lên.Như một mèo nhỏ bị hoảng sợ.Lữ Thiếu Khanh mắng to với bên ngoài: “Huynh có bệnh không vậy? Điều đã như vậy rồi mà còn muốn ra tay, huynh thật sự có bệnh đấy. Khoan đã, huynh từ từ để ta nhảy thuyền đã...”Tiêu Y vẫn chưa hiểu.Bên ngoài bỗng nhiên có kiếm ý tăng vọt, Kế Ngôn ra tay.Trong nháy mắt, kiếm ý mãnh liệt như thủy triều, phủ kín cả bầu trời.Trưởng lão Quy nguyên Thương Chính Sơ cười to.“Ha ha, can đảm lắm! Ta cũng không bắt nạt ngươi, ta cũng sẽ dùng kiếm ý của ta chăm sóc cho ngươi.”Tiếp theo, Tiêu Y liền cảm nhận được một đợt kiếm ý càng thêm khổng lồ.Đợt kiếm ý này tuy rằng không sắc bén như Kế Ngôn, nhưng làm cho người ta có một loại cảm giác nặng nề, thậm chí là hít thở không thông.Tiêu Y có loại ảo giác, nàng giống như bị nhốt trong nước, mặc cho nàng liều mạng giãy dụa cũng không thể hô hấp.Nàng vận chuyển công pháp, linh lực trong cơ thể cũng từ từ vận chuyển, mới miễn cưỡng giảm bớt loại cảm giác khó chịu này.Nàng nhìn Lữ Thiếu Khanh bên cạnh, lại phát hiện Lữ Thiếu Khanh đã khôi phục bình thường, một lần nữa nằm xuống.“Nhị sư huynh, làm sao bây giờ?”Lữ Thiếu Khanh đau khổ nói: “Trời sắp mưa, nương cũng phải xuất giá rồi (1), còn có thể làm gì bây giờ? Thật sự là làm càn, đều quên nơi này còn có một sư đệ anh tuấn và một sư muội phiền phức sao?”(1) Có nghĩa là sự phát triển của sự vật không phụ thuộc vào ý chí con người mà có quy luật khách quan riêng của nó.Tiêu Y kháng nghị: “Ta không có phiền phức.”Sau đó hỏi: “Đánh nhau như vậy, Đại sư huynh thật sự không có chuyện gì chứ?”“Không sao đâu, lão già Thương Chính Sơ dùng thủ đoạn khác thì còn có thể bắt nạt Đại sư huynh của muội. Chứ còn kiếm ý thì, ha ha...”Tiêu Y nghe vậy, trong lòng ngứa ngáy.Nàng nhìn Kế Ngôn đứng ở đầu thuyền, trong lòng tràn ngập chờ mong.Nàng muốn nhìn thấy Đại sư huynh của mình tàn nhẫn với Thương Chính Sơ của Quy Nguyên Các.Không mong có thể đánh bại Thương Chính Sơ, Tiêu Y biết điều này không thực tế. Chỉ cần có thể đánh vào mặt Thương Chính Sơ một chút, nàng đã rất thỏa mãn rồi.Không có cách nào, dù chỉ mới gặp người của Quy

Nguyên Các một lúc, nhưng bọn họ đã để lại cho Tiêu Y ấn tượng rất kém cỏi. Trương Chính, Ngô Thiên Tung lần đầu tiên gặp mặt đã muốn làm Lữ Thiếu Khanh khó xử. Hôm nay hai chiếc phi chu gặp nhau, người Quy Nguyên Các vênh váo hung hăng, vừa mở miệng liền mắng chửi người. Tiêu Y đương nhiên hy vọng Đại sư huynh của mình mạnh mẽ dạy dỗ đám cháu trai Quy Nguyên Các này. Nàng lặng lẽ thò đầu ra, nhìn thấy Kế Ngôn đứng ở đầu thuyền, không nhúc nhích. Bội kiếm của hắn ta ở trên không trung, đang giằng co với một thanh trường kiếm màu xanh thẫm. Tiêu Y cảm thấy kỳ quái, nói thầm: “Đại sư huynh đang làm gì vậy?” “Không có kịch liệt va chạm như trong tưởng tượng, không có linh khí kinh thiên động địa bắn ra, cũng không có kiếm ý phong mang tất lộ tàn sát bừa bãi. Trông giống như hai bên chưa đánh nhau vậy.” “Chẳng lẽ còn chưa ra tay sao?” Tiêu Y tiếp tục nói thầm. “Ngốc sao? Không thấy hai thanh kiếm đang đánh nhau sao?” “Có sao?” Tiêu Y mở to hai mắt, cũng chỉ nhìn thấy hai thanh trường kiếm giằng co trên không, không có động tĩnh đánh nhau.

Chương 120 - Cùng cảnh giới, luận kiếm ý, không ai là đối thủ của hắn

Chương 120: Cùng cảnh giới, luận kiếm ý, không ai là đối thủ của hắn. Lữ Thiếu Khanh nói: “Tự muội cảm nhận một chút đi. Đừng cái gì cũng dựa vào mắt.” Tiêu Y liền thả linh thức của mình ra cảm nhận một chút. Kết quả, linh thức của nàng vừa tới gần, liền nhin không được a một tiếng, nhanh chóng thu hồi lại. Trên mặt Tiêu Y lộ ra vẻ thống khổ, vừa rồi khi linh thức của nàng tới gần hai thanh trường kiếm, dù chỉ mới ở bên ngoài nhưng nàng đã cảm thấy linh thức của mình bị vô số trường kiếm đâm mạnh. Đâm xong còn chưa tính, còn muốn thuận theo linh thức của nàng mà tiến vào cho nàng ăn chút tàn nhẫn. May mắn tốc độ của nàng đủ nhanh, nhanh chóng thu hồi lại, bằng không sẽ không chỉ là đau khổ, còn có thể bị thương. Cái loại cảm giác này tựa như một người đột nhiên xông vào một chiến trường thiên quân vạn mã, tiếp theo đã bị mưa tên đầy trời bắn thành con nhím. Tiêu Y ôm đầu, thống khổ nằm trên boong thuyền, thật lâu sau mới khôi phục lại. Tiêu Y đau khổ, nước mắt lưng tròng nhìn Lữ Thiếu Khanh vui sướng khi người gặp họa. Nàng hiểu rồi, ủy khuất vô cùng nói: “Nhị sư huynh, huynh cố ý.” Lữ Thiếu Khanh gật đầu: “Đúng vậy, nói nhiều hơn nữa cũng còn lâu mới bằng tự mình trải qua. Thế nào? Ấn tượng không?” Tiêu Y nước mắt lưng tròng gật đầu, đúng là ấn tượng sâu sắc. Bây giờ Tiêu Y đã biết hai bên đang làm gì. Kế Ngôn và Thương Chính Sơ không có giao phong kịch liệt bên ngoài, mà là dùng kiếm ý để đo sức. Chính như Thương Chính Sơ đã nói, ông ta dùng kiếm ý của ông ta để gặp gỡ Kế Ngôn. Nhìn thì bình tĩnh, nhưng trên thực tế lại hung hiểm vô cùng. Kiếm ý âm thầm đối đầu, hơi không cẩn thận sẽ bị trọng thương. Tiêu Y ôm đầu, nhìn Kế Ngôn không nhúc nhích. Nàng hỏi Lữ Thiếu Khanh: “Đại sư huynh sẽ thắng sao?” Lữ Thiếu Khanh dựa vào khoang thuyền, lạnh nhạt nói: “Cùng cảnh giới, luận kiếm ý, không ai là đối thủ của hắn ta.” Không biết vì sao, Tiêu Y nghe ra được sự kiêu ngạo trong đó. Trong giọng nói tràn ngập niềm tin và tự hào về Kế Ngôn. Nhưng mà ngẫm lại cũng đúng, đây là Đại sư

huynh của mình mà. Lợi hại như vậy, trong lòng đương nhiên sẽ kiêu ngạo. “Nhị sư huynh, huynh thì sao? Nếu huynh và Đại sư huynh so đấu kiếm ý cùng cảnh giới, ai lợi hại ai?” Lữ Thiếu Khanh khinh bỉ: “Loại vấn đề ngu ngốc này về sau đừng hỏi nữa. Ngoại trừ ta còn có thể là ai? Ta có thể đề Đại sư huynh của muội xuống mà đánh.” Đối với lời này, Tiêu Y đương nhiên không tin. Chính như Đại sư huynh và sư phụ đã nói, lời của Nhị sư huynh chỉ cần tin ba phần là được. Lữ Thiếu Khanh nói làm cho lòng Tiêu Y vững vàng hơn, tràn ngập chờ mong, nàng trừng to mắt, muốn xem Đại sư huynh của mình đánh vào mặt trưởng lão Quy Nguyên Các như thế nào. Hai thanh trường kiếm giăng co trên không trung, âm thầm giao chiến kịch liệt. Nếu như thị lực khá tốt, có thể nhìn thấy không khí xung quanh hai thanh trường kiếm có một chút vặn vẹo. Lữ Thiếu Khanh nhìn Kế Ngôn, trong lòng nhin không được thờ dài. Gia hỏa này, thật sự là... Gặp mạnh thì lại càng mạnh, ý chí chiến đấu vĩnh viễn không ngừng nghỉ. Thật sự là đau đầu mà. Kể từ khi báỉ nhập sư môn, hắnta vẫn luôn ngắntầu thẳng tiến, vĩnh viễn không ngừng nghỉ, khiến cho hắnvà sư phụ cũng chỉ có thể đi theo không ngừng cố gắng. Hiện tại đã tiến vào Nguyên Anh, vẫn không có ý định dừng bước. Đối mặt với đối thủ cường đại, lại không hề lùi bước, phong mang xuất kiếm. Ta có nhắnthời gian, có thể miễn cưỡng đi theo bước chân của người này. Cũng không biết nha đầu này thế nào. Lữ Thiếu Khanh vuốt cằm, ánh mắt dừng lại trên người Tiêu Y. Phiền phức. Sao mình lại phải vắntầu để suy nghĩ cho một sư muội chỉ tìm cho mình được một chút linh thạch thôi chứ? Nếu theo không kịp, tâm cảnh không ổn, ngày sau chỉ sợ sẽ sụp đổ mất. Vẫn phải cố gắng cố đạo tâm là chính. Trên mặt Lữ Thiếu Khanh lộ ra vẻ khó xử. Trong Thiên Ngự Phong, luận tu tâm, cũng chỉ có hắnlà khá am hiểu. Sư phụ Thiệu Thừa không cần phải nói, thế hệ trước, đã bị đắnkích thành thói quen, đạo tâm kiên cố, không dễ dàng sụp đổ. Về phần Kế Ngôn, trái tim dũng cảm tiến tới kia, kiên cố vô cùng, cho dù là Tiên Vương đến cũng khó có thể lưu lại chút vết rách nào phía trên. Duy chỉ có hắnvì không để cho mình tụt lại phía sau, chỉ có thể rèn luyện tâm tình của mình. Hiện tại, dường như hắncó thêm một đồng bạn. Nếu muốn Tiêu Y cũng cố đạo tâm, cũng chỉ có đi theo hắnlà tốt nhất. Nhưng như vậy, thời gian của hắnsẽ ít đi. À, quên đi, cứ thuận theo tự nhiên thôi. Bình thường để Đại

sư huynh giày vò nàng, có việc cần thì mình lại ra tay thôi. Haiz, nghiệp chướng mà. Tiêu Y đột nhiên cảm thấy trong lòng phát lạnh, thân thể rét run. Nàng quay đầu nhìn lại, thấy Lữ Thiếu Khanh vuốt cằm, nhìn mình chăm chăm. “Nhị, Nhị sư huynh.” Tiêu Y khẩn trương: “Sao vậy?” Lữ Thiếu Khanh cười hắc hắc, nói: “Không sao.” “Lời này của ngươi, quỷ cũng không tin. Tiêu Y cố lấy dũng khí nói: “Nhị sư huynh, huynh có việc gì, huynh cứ việc nói đi, ta, ta chịu đựng được.” Trong lòng Tiêu Y tràn ngập bi quan, không còn hy vọng gì vào tương lai nữa. Lữ Thiếu Khanh khoát khoát tay nói: “Đã nói không có việc gì rồi. Nhìn cho kỹ đi.” Lữ Thiếu Khanh vừa dứt lời, biểu tình của hắn nhất thời ngưng trọng. Mà trên không trung, cũng truyền đến tiếng sắt thép giao minh. “Bùm!” Một tiếng nổ lớn. Hai đợt kiếm ý sắc bén xuất hiện, giống như sương lạnh dưới ánh trăng, phủ kín cả vùng. Một con rồng trắng đuổi theo một con chim màu xanh. Bạch Long và Phi Điều va chạm qua lại trên không trung, mỗi một lần va chạm đều bộc phát ra kiếm ý vô tận. Làm mọi người xem cuộc chiến có loại ảo giác vạn kiếm xuyên tâm.

Chương 121 - Lão già, người có thấy mắt mắt không?

Chương 121: Lão già, người có thấy mắt mắt không? Sau khi Bạch Long Phi Điều giao thủ mấy hiệp, còn không đợi mọi người kịp phản ứng, Bạch Long đã ngóc đầu thét dài, tốc độ tăng nhanh, một ngụm nuốt trọn Phi Điều vào. “A!” Bên Quy Nguyên Các truyền đến một tiếng kêu thống khổ. Tiếp theo, khí tức Thương Chính Sơ đột nhiên tăng lên. Con chim bị Bạch Long nuốt vào cứng rắn bay ra từ trong bụng Bạch Long. Giống như Thương Chính Sơ, khí tức của Phi Điều cũng tăng vọt, tiếp theo liền bắt đầu tấn công Bạch Long. “Phụt!” Kế Ngôn mở to mắt, một ngụm máu tươi phun ở trên boong thuyền... “Đại sư huynh!” Tiêu Y kinh hô. Lần đầu tiên nàng nhìn thấy Kế Ngôn hộc máu, bị thương nặng. Tiêu Y đột nhiên cảm giác được một trận sát ý nồng đậm. Sát khí trên mặt Lữ Thiếu Khanh lan ra bốn phía, tay phải cầm trường kiếm, tay trái cầm thần phù Tứ phẩm lấy được từ chỗ Tuyên Vân Tâm. Tiêu Y hoảng sợ, Nhị sư huynh muốn làm gì vậy. Nhưng sau khi ánh mắt Kế Ngôn đảo qua, Tiêu Y cảm giác được thân thể nhẹ bẫng. Sát ý của Nhị sư huynh bên cạnh rút đi, trường kiếm linh phù biến mất, một lần nữa biến trở về bộ dáng lười biếng. “Nhị, Nhị sư huynh.” Tiêu Y vội vàng hỏi: “Đại sư huynh không sao chứ?” “Không sao, hắn ta có mà có chuyện gì thì cũng là do hắn ta tự tìm.” Lữ Thiếu Khanh tức giận nói. “Hiện tại không cần làm chút gì sao?” Tiêu Y khẩn trương hỏi. Lữ Thiếu Khanh hỏi ngược lại: “Làm cái gì? Đối phương là Nguyên Anh, muội muốn tiến lên sao? Nếu muội muốn lên thì tự đi lên đi, đừng kéo theo ta.” “Vừa rồi suýt chút nữa là huynh lao ra ngoài, huynh nhất định là lo lắng cho Đại sư huynh đi.” “Cái rắm!” Lữ Thiếu Khanh mắng: “Con mắt nào của muội nhìn thấy vậy? Ta đây là lo lắng lão già Thương Chính Sơ sẽ xuống tay với phi chu của chúng ta.” “Hắn ta bị đánh chết ta cũng sẽ không quản.” Sau đó chọc vào đầu nàng, hung ác nói: “Nếu muội còn dám nói như vậy, xem ta có đâm chết muội hay không.” Tâm khẩu bất nhất. Tiêu Y ôm đầu, trong lòng châm chọc. Tiêu Y tin tưởng cảm giác của

nàng. Phàm là ánh mắt của Đại sư huynh chậm một chút, Nhị sư huynh của nàng sẽ xông tới trước tiên. Bên ngoài, khí tức Thương Chính Sơ càng ngày càng mạnh, kiếm ý của ông ta cũng càng ngày càng lợi hại. Phi Điều màu lam đè Bạch Long xuống mà đánh, làm cho vết thương trên người Bạch Long chồng chất, càng ngày càng khó khăn. Khóe miệng Kế Ngôn lại chảy ra không ít máu tươi, sắc mặt càng tái nhợt. Tiêu Y nhìn mà đau lòng không thôi, lo lắng hỏi Lữ Thiểu Khanh. “Nhị sư huynh, chúng ta thật sự không làm chút gì sao? Cứ tiếp tục như thế này...” “Cứ tiếp tục như vậy, hắn ta cũng không chết được.” Lữ Thiểu Khanh ngắt lời Tiêu Y: “Chính hắn ta đã nói, hắn ta muốn tự mình đối phó với lão già Thương Chính Sơ mà.” Sau khi nói xong, lại nhin không được mắng một câu: “Chết vì sĩ diện.” Tiêu Y tò mò: “Nói lúc nào vậy?” “Vừa rồi, không thấy ánh mắt của hắn ta sao?” Tiêu Y thầm chửi bới trong lòng, ta nhìn không ra. “Như vậy, Đại sư huynh có thể thắng sao?” Lữ Thiểu Khanh lắc đầu, khẳng định nói: “Không thắng được.” Thấy Tiêu Y muốn há miệng, Lữ Thiểu Khanh chặn miệng bảo bảo tò mò này lại. “Đừng hỏi ta vì sao hắn ta còn muốn đánh, ta cũng không biết. Nhưng mà cái này cũng phù hợp với tính cách của hắn ta, thích bị người ngược đãi, bị coi thường.” Được rồi, Tiêu Y chỉ có thể tiếp tục khản trương nhìn. Nhìn thấy Kế Ngôn mặc dù bị áp chế, nhưng không có lui về phía sau nửa bước. Khóe miệng hắn ta chảy ra máu tươi, sắc mặt lại không có nửa điểm biến hóa. Ánh mắt vô cùng kiên định, thậm chí càng sáng chói hơn. “Đáng tiếc.” Tiêu Y không nhin được thở dài. “Đáng tiếc cái gì?” Lữ Thiểu Khanh lại mắng: “Có phải muội đang đáng tiếc vì lão già Thương Chính Sơ kia không có đánh nát phi chu của chúng ta, không có đánh chết cái đồ cặn bã là muội đúng không?” Tiêu Y hừ nói: “Ta nói là đáng tiếc không thể nhìn thấy Đại sư huynh và Nhị sư huynh liên thủ đón địch.” Trong lòng ta thật thấy đáng tiếc nha. Loại tình cảnh kia nhất định là vô cùng kích động lòng người. Lữ Thiểu Khanh cười ha hả, khinh bỉ Tiêu Y: “Ta liên thủ với hắn ta? Nằm mơ đi. Hắn ta đánh không lại, ta liên thủ là có thể đánh được sao? Gặp phải kẻ địch như vậy, việc nên làm nhất chính là nhanh chân bỏ chạy.” “Đã nói rồi, không nên học hành vi nào tàn của Đại sư huynh muội, đánh không lại thì nhận là sợ, chạy trốn cũng không mất mặt. Giữ được núi xanh không lo không có củi đốt, kẻ thức thời mới là

trang tuần kiệt, quân tử báo thù mười năm không muộn, những danh ngôn này nhất định phải nhớ kỹ trong lòng. Trở về xem nhiều mấy loại sách kiểu này cho ta. “Tiêu Y im lặng, đây mới thật sự là Nhị sư huynh. Nàng nhìn không được hỏi một câu. “Nhị sư huynh, nếu thực lực tương đương thì sao?” Lữ Thiếu Khanh lập tức trở nên đặng đặng sát khí: “Dùng hết tất cả thủ đoạn, chơi đùa với hần ta, giết chết hần ta, đừng để hần ta gây phiền toái cho mình. “Đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng cười của Thương Chính Sơ. “Ha ha... Kế Ngôn sư diệt, người vẫn là kém một chút. Kiếm ý của ta, dường như vẫn tốt hơn một bậc. “Trên bầu trời, Bạch Long đã héo hon đến chỉ còn một trường kiếm nhỏ, uể oải suy sụp, mà Phi Điều màu xanh thì đã che khuất bầu trời, khí thế lẫm liệt. Trường kiếm của Kế Ngôn đang không ngừng run rẩy, tùy thời có thể rơi xuống. Thế cục vô cùng không ổn. Tiêu Y nhìn về phía Lữ Thiếu Khanh. Vừa rồi Lữ Thiếu Khanh đã nói, nếu chỉ đơn thuần là so đấu kiếm ý, không ai là đối thủ của Kế Ngôn, nhưng hiện tại Kế Ngôn bị ép rất thảm rồi. Lữ Thiếu Khanh chú ý tới ánh mắt Tiêu Y. Hần nói: “Không nhìn ra sao? Lão già Thương Chính Sơ đang dùng cảnh giới đè người. Nếu chỉ đơn thuần so kiếm ý, vừa rồi không phải là ông ta thua sao? Lão già đó, không thua nổi. “Sắc mặt Lữ Thiếu Khanh tức giận, hần hiểu rất rõ cái cảm giác ngột ngạt này. Thương Chính Sơ tiếp tục nói: “Haiz, Kế Ngôn sư diệt, có đôi khi làm người không thể quá càn rỡ. Người trẻ tuổi vẫn nên giữ chút khiêm tốn là tốt nhất. “Trong giọng nói không nhìn được đắc ý. Cái này là không thể nhìn nha. Tiêu Y nghe vậy giận dữ trong lòng. Nàng lao ra mở miệng phun nước bọt về phía Quy Nguyên Các. “Lão gia hỏa, người dùng cảnh giới đến áp Đại sư huynh nhà ta mà còn cảm thấy có mặt mũi sao?”

Chương 122 - Lão già, người có thấy mất mặt không?

Chương 122: Lão già, người có thấy mất mặt không? (tt) Tất cả mọi người đều im lặng. Lữ Thiếu Khanh vuốt cằm đau đầu. “Mẹ nó, tính cách nha đầu này là thích tìm phiền toái sao? Muội phun cái gì? Nếu có thể thì tìm cơ hội trừng trị ông ta ở sau lưng không được sao?” Mặc dù nói như vậy nhưng trong mắt Lữ Thiếu Khanh lại mang theo ánh mắt hài lòng. Nếu thực sự có chuyện gì xảy ra, cũng không uổng công mình yêu thương sư muội này. Đồng thời trong tay Lữ Thiếu Khanh lại lạng lẽ cầm thần phù nắm trường kiếm. Môn nhân đệ tử Quy Nguyên Các hai mặt nhìn nhau. Bọn họ sống lâu như vậy, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy có người dám đứng ra phun trưởng lão Quy Nguyên Anh nhà mình như vậy. Thương Chính Sơ cũng im lặng trong chốc lát. “Tiểu nha đầu người nói cái gì?” Trong giọng nói mang theo lửa giận khó có thể che giấu. Tiêu Y lớn tiếng nói: “Ta nói người là lão già thôi không biết xấu hổ. Dựa vào cảnh giới để bắt nạt Đại sư huynh nhà ta, người thì tính là anh hùng hảo hán gì? Người có dám dè thấp cảnh giới của người, quang minh chính đại đến so đấu kiếm ý với Đại sư huynh nhà ta không? Đánh không lại liền dùng cảnh giới để dè người, có thấy mất mặt hay không vậy? Nếu cùng cảnh giới, Đại sư huynh nhà ta giết người còn đơn giản hơn giết một con linh kê.” Mắng một câu là mắng, hai câu cũng là mắng. Tiêu Y dứt khoát mắng liên tiếp, trong lòng vô cùng thoải mái. “Hỗn, hỗn trưởng!” Thương Chính Sơ bị mắng đến cả người phát run. Từ khi xuất đạo đến bây giờ, đã thật lâu thật lâu không có ai dám mắng ông ta như vậy. Trong trí nhớ của ông ta, chính ông ta cũng không nhớ nổi mình bị mắng như vậy là khi nào. Chẳng qua, có một điều ông ta dám xác định là người dám mắng ông ta như vậy đều đã chết. “Người đang tìm cái chết!” Giọng Thương Chính Sơ tràn ngập sát ý vô tận. Phi Điều màu xanh thét chói tai một tiếng, một đạo kiếm quang từ trên trời giáng xuống, mang theo kiếm ý khủng bố đánh thẳng vào Tiêu Y. Mặc kệ người có phải đệ tử Lăng Tiêu Phái hay không, dám mắng ta liền giết. “Mẹ nó, phiền phức!” Lữ Thiếu

Khanh mắng một câu vừa định ra tay. Loại tình huống này hấn mà không ra tay chỉ sợ rất khó. Nhưng mà ngay khi hấn chuẩn bị ra tay, Kế Ngôn bỗng nhiên thét dài một tiếng, khí tức đã suy yếu đột nhiên tăng vọt... Khí tức của Kế Ngôn đột nhiên tăng vọt, mọi người kinh hãi. Bạch Long từ kiếm ý biến thành ngựa đầu hét lớn, bay lên trời. Phi Điều của Thương Chính Sơ cũng thét chói tai một tiếng, vỗ cánh mà đến, như thương thiên hùng ung từ trên trời giáng xuống, dùng hai móng vuốt vồ thẳng lấy con mồi. Song phương chiến đấu đã làm cho kiếm ý của Kế Ngôn trở nên suy yếu, Bạch Long cực kỳ nguy hiểm. Trong đoạn sau trận chiến, Bạch Long không ngừng né tránh, lù bước. Mà lần này, một khi kiếm ý biến thành Bạch Long bị bắt lấy, Kế Ngôn liền bại. Thấy kiếm ý của mình đã phong kín toàn bộ đường lui của kiếm ý Kế Ngôn. Thương Chính Sơ vẫn không thò đầu ra nhìn không được cười ha hả. “Kế Ngôn sư diệt, ngươi bại rồi!” Giọng nói mang theo đắc ý, không hề xấu hổ vì mình dùng cảnh giới cao để áp chế Kế Ngôn. Tuy nhiên, ngay tại thời điểm kiếm ý của Thương Chính Sơ biến thành Phi Điều sắp bắt được Bạch Long. Bạch Long bỗng nhiên biến mất, tạo nên một tầng lại một tầng gợn sóng trong không gian. Giống như giao long vào biển, bơi sâu vào trong biển lớn, cất giấu tung tích. “A?” Thương Chính Sơ không nhìn được kinh ngạc kêu một tiếng. Ông ta ha hả cười nói: “Ngươi còn không chịu từ bỏ sao?” Một khắc sau, Bạch Long xuất hiện ở một phương hướng khác, một tiếng long ngâm lượn vòng mà lên, thanh âm vang dội, một đợt khí tức huyền diệu phóng lên cao. Cổ kiếm quang đánh về phía Tiêu Y ngưng đọng lại. Sau đó lại từng chút từng chút bị chôn vùi trên không trung rồi hoàn toàn biến mất. Một đợt khí tức huyền diệu tản mát ra từ trên người Bạch Long. “Không, không có khả năng!” Thương Chính Sơ thất thanh kêu to. Tuy rằng ông ta ở trong khoang thuyền, nhưng tất cả mọi người đều có thể ảo tưởng ra vẻ khiếp sợ trên mặt Thương Chính Sơ ở trong đầu. Kế Ngôn một lần nữa nhắm mắt lại, không biết khi nào, hấn ta đã ngồi xếp bằng ở đầu thuyền. Trường kiếm trên đầu ong ong run rẩy, mỗi một lần run rẩy đều có một đợt đại đạo vận luật (nhịp điệu). Trong mắt Lữ Thiếu Khanh và Tiêu Y, trường kiếm của Kế Ngôn giống như đang khiêu vũ. Cùng với trường kiếm run rẩy, khí tức của Bạch Long trong không trung cũng tăng vọt. So với lúc trước thì đã tăng vọt gấp mười lần,

gấp trăm lần. Khí tức của nó càng tăng vọt, kiếm ý lại càng yếu đi, cuối cùng thậm chí còn biến mất không thấy gì nữa. Mà Phi Điều màu xanh trên bầu trời dường như cảm thấy bị đe dọa. Nó hét âm lên, giương cánh đánh úp lại lần nữa. Mỏ chim mở ra, vô số kiếm quang bắn ra, kiếm ý phủ kín toàn bộ bầu trời, triệt để bao phủ Bạch Long ở trong đó. Nội tâm Thương Chính Sơ cảm nhận được một đợt nguy hiểm, nhưng ông ta che giấu nó đi. Vô số kiếm quang bắn ra, mỗi một đạo kiếm quang đều có thể đánh nát một ngọn núi. Kiếm ý mang theo có thể tuyệt diệt hết thảy. Sắc mặt mọi người xem cuộc chiến trắng bệch, cảm giác được linh hồn của mình đều bị kiếm ý tiêu diệt. Trường kiếm trên đầu Kế Ngôn run rẩy càng lúc càng lợi hại, cuối cùng như dừng lại trong tầm mắt Lữ Thiểu Khanh và Tiêu Y, khôi phục bình tĩnh. Trên mặt Tiêu Y mang theo nghi hoặc. Duy chỉ có Lữ Thiểu Khanh thấy rõ, trường kiếm rung động đã vượt qua tần suất mà mắt thường có thể nhìn thấy, nhanh đến mức vô cùng, nhìn qua giống như ngừng lại. Trong linh thức, không gian xung quanh trường kiếm của Kế Ngôn đã sụp đổ, xuất hiện hư không vô tận. Không gian không ngừng khôi phục, trường kiếm cũng không ngừng rung động sụp đổ. Lữ Thiểu Khanh nhíu mày, không hiểu, hẳn có chút không hiểu. Gia hỏa này đang muốn làm gì? Nghện đại chiêu sao? Cái chiêu này cũng hơi dài nha. Cho dù là Lữ Thiểu Khanh, cũng không hiểu được Kế Ngôn lúc này.

Chương 123 - Kiếm Tâm Thông Thần

Chương 123: Kiếm Tâm Thông Thần
Ngay lúc Lữ Thiểu Khanh đang nghi hoặc. Bỗng nhiên trường kiếm của Kế Ngôn biến mất trong tầm mắt và linh thức của hắn. Vô cùng đột nhiên, Lữ Thiểu Khanh không bắt được bất kỳ tung tích gì. Trên bầu trời, Phi Điều màu xanh hét lên. Mọi người ngẩng đầu, kiếm ý biến thành Bạch Long của Kế Ngôn đã biến mất ở bên trong kiếm quang vô tận. Đợi đến khi kiếm quang biến mất, Bạch Long biến mất, duy chỉ có Phi Điều lơ lửng trên trời, như Cửu Thiên Thần Điều giáng lâm. “Thắng, thắng sao?” Trong Quy Nguyên Các có người thấp giọng hỏi. Về mặt Tiêu Y khẩn trương: “Nhị sư huynh, Đại sư huynh...” “Chẳng lẽ Đại sư huynh thật sự thua sao? Tuy rằng thực lực Thương Chính Sơ mạnh hơn Kế Ngôn, Kế Ngôn bại cũng là hợp tình hợp lý. Nhưng trong lòng Tiêu Y lại vô cùng khó chịu. Nàng báai nhập Thiên Ngự Phong tới nay, điều nàng nghe được nhiều nhất chính là sự tích về Đại sư huynh của mình. Đại sư huynh của nàng, là vô địch trong thế hệ trẻ. Một thanh kiếm thắng tiền không lùi, gặp thần giết thần, gặp phật giết phật, không một lần thất bại. Trong cảm nhận của Tiêu Y, Đại sư huynh của nàng là vô địch. Bất kể là tiểu nãi cầu, lão gia hỏa, hoặc là yêu ma quỷ quái gì, bất kể đối thủ lợi hại như thế nào. Gặp phải Đại sư huynh của nàng, vĩnh viễn chỉ có thể bị một kiếm của Đại sư huynh bổ. Ở trước mặt trường kiếm của Đại sư huynh, không có bất kỳ ngoại lệ nào, chỉ có một kiếm không thiên vị. Hiện tại, Đại sư huynh vô địch của nàng đã bại, Tiêu Y đột nhiên muốn khóc. Nàng quay đầu nhìn Nhị sư huynh bên cạnh, lại phát hiện vẻ mặt Nhị sư huynh rất khó coi. Trong lòng Tiêu Y càng thêm lo lắng. So với mình, Nhị sư huynh mới là người đau lòng nhất. Tình cảm của hai người tốt như vậy mà. Hắn cũng không muốn nhìn thấy Đại sư huynh thất bại đúng không? Tiêu Y cảm thấy mình nên an ủi Nhị sư huynh một chút. Lúc này, nên xuất ra một chút tác dụng của sư muội, làm một bảo bảo ấm lòng. “Nhị sư huynh, huynh, huynh không nên đau lòng...” “Đau lòng?” Nhưng Ninh Tiêu Y còn chưa nói xong, đã bị Lữ Thiểu Khanh nổi giận dưng dưng cắt đứt:

“Hiện tại ta đang rất tức giận.”Ồ, cũng phải.Đại sư huynh thất bại, trong lòng Nhị sư huynh nhất định là hận chết lão gia hỏa kia.Tiêu Y khuyên nhủ: “Nhị sư huynh, huynh không nên xúc động, chúng ta...”“Lời vẫn chưa nói hết.Tiêu Y đã nghe Lữ Thiệu Khanh nghiêng răng nghiêng lợi.”Thật sự là đáng giận, còn để cho người ta sống hay không vậy?”“Hả?”“Dường như có chút không thích hợp.Tiêu Y cuối cùng cũng nhận ra vấn đề không đúng.Mục tiêu tức giận của Nhị sư huynh nàng không phải lão gia hỏa Thương Chính Sơ kia, mà là Đại sư huynh của mình? Vì sao ta?Bảo bảo ấm lòng logout, bảo bảo tò mò login.”Nhị sư huynh, Đại sư huynh còn chưa bại sao?”Lữ Thiệu Khanh tức giận nói: “Tự muội không biết nhìn sao?”Tiêu Y chỉ có thể tự mình nhìn thử.Bên ngoài, khí tức của Kế Ngôn không hề yếu bớt.Tuy rằng trên trời Phi Điều do kiểm ý của Thương Chính Sơ biến thành không ngừng xoay quanh, vô số kiếm quang rơi xuống, không ngừng tạo áp lực cho Kế Ngôn.Phi chu lắc lư không ngừng dưới áp lực này, như thuyền trong sóng gió, nhưng Kế Ngôn lại không hề nhúc nhích.Tiêu Y nhìn không ra có gì không thích hợp, nàng nhìn thấy Kế Ngôn bị áp chế, hoàn toàn áp chế.Tiếp tục như vậy, cũng sẽ thua mà thôi.”Nhị sư huynh, cái này...”Tiêu Y vừa mở miệng.Đôi mắt vẫn luôn nhắm chặt của Kế Ngôn mở to.Trên trời cũng truyền đến tiếng gầm rú.Trường kiếm biến mất không thấy đã xuất hiện.Cùng với trường kiếm xuất hiện, mọi người cảm giác được trường kiếm bên hông và trong nhãn mình dường như hơi run rẩy một chút.Dự cảm không tốt trong lòng Thương Chính Sơ càng tăng: “Lừa thần trên quỷ!”Ông ta hét lớn một tiếng, Phi Điều lao thẳng về phía trường kiếm của Kế Ngôn.Ong!Trường kiếm phát sinh một tiếng vang thanh thúy ở trên không trung.Như thanh âm Tiên Vực, Thần Giới, vang vọng khắp vạn giới.Một đợt khí tức bùng xuống, Phi Điều đang giương cánh bay cao ngưng trệ ở không trung. Nó giống như gặp phải Cửu Thiên Hàn Băng, ngay lập tức bị đông cứng.Nhưng cũng giống như thời gian bị dừng lại, không thể nhúc nhích. Tiếp theo nó đứt gãy thành từng khúc, bị chôn vùi.Không phải đánh tan, mà là chôn vùi, hoàn toàn biến mất.”Kiếm Tâm Thông Thần?!”Thanh âm của trưởng lão Quy Nguyên Các Thương Chính Sơ giống như thấy quỷ, thét ầm lên...Lời nói của Thương Chính Sơ như sấm sét, khiến mọi người cả kinh trợn mắt há hốc mồm.Cảnh giới kiếm ý tầng thứ

3 – Kiếm Tâm Thông Thần! Kiếm ý có ba tầng cảnh giới, Kiếm Ý Tâm Chuyên, Kiếm Ý Hóa Hình và Kiếm Tâm Thông Thần. Kiếm ý, mặc dù trước Nguyên Anh kỳ không lĩnh ngộ được. Nhưng khi bước vào cảnh giới Nguyên Anh, bằng sự lý giải đối với đại đạo thì vẫn có thể lĩnh ngộ được kiếm ý, hơn nữa còn có thể thuận lợi lĩnh ngộ cảnh giới tầng thứ 2: Kiếm Ý Hóa Hình. Thế nhưng, Kiếm Tâm Thông Thần, không phải chỉ dựa vào lý giải của Nguyên Anh đối với đại đạo là có thể đạt được. Cảnh giới này, hoàn toàn cần dựa vào thiên phú và cơ duyên. Tài năng là quan trọng nhất bởi vì nó đã liên quan đến cấp độ của đạo. Đại đạo mà Nguyên Anh lĩnh ngộ được còn chưa tới cảnh giới này. Cho nên, cho dù là Nguyên Anh trung kỳ thì Thương Chính Sơ cũng giống như gặp phải quỷ. Ông ta sợ hãi. Biết Kế Ngôn có thiên phú kiếm đạo vô song nhưng lại không ngờ vô song đến nước này. Ở cảnh giới này mà đã có thể chạm đến đạo. Nếu như nói đạo Nguyên Anh lĩnh ngộ chỉ là phép cộng, như vậy đạo mà Kế Ngôn chạm tới chính là phép nhân. Ít nhất cũng phải là Hóa Thần, thậm chí tầng cao hơn mới có thể lĩnh ngộ. Vậy mà Kế Ngôn của hiện tại đã chạm tới rồi. Làm sao có thể không dọa chết người chứ? Miệng Tiêu Y lại một lần nữa biến thành hình chữ O. Đại sư huynh của ta lợi hại như vậy sao? Trong mắt lóe lên ngôi sao nhỏ, trong lòng cũng vô cùng sùng bái. Không hổ là Đại sư huynh, quả nhiên thiên hạ vô song. Chẳng qua, nàng lại để ý thấy Nhị sư huynh Lữ Thiếu Khanh đã lấy trường kiếm ra, tay nắm linh phù, một bộ chuẩn bị chiến đấu.

Chương 124 - Sát khí

Chương 124: Sát khí”Nhị sư huynh, huynh như này...” “Đang lúc Tiêu Y kinh nghi, giọng Thương Chính Sơ lại vang lên. “Tốt, Kế Ngôn sư diệt, nếu người đã thực sự muốn đánh một trận với ta, ta cũng chỉ có thể liều mạng phụng bồi. Đừng trách ta ý lớn hiếp nhỏ.” Lời nói tuy rằng rất khiêm tốn, nhưng ra tay lại không chút khách khí. Bóng dáng Thương Chính Sơ xuất hiện trong bầu trời đêm, từ trên cao nhìn xuống, chính là một chưởng đập vào phi chu của Kế Ngôn. Linh khí tụ tập ở lòng bàn tay, một chưởng tựa như thiên địa sụp đổ, hết thảy xung quanh đều ở trong không chế. Phi chu và Kế Ngôn giống như con mồi trong lòng giam, không có chỗ trốn. Trong giây lát, đồng tử Tiêu Y to lên, nàng cảm nhận được khí tức tử vong. Một chưởng này của Thương Chính Sơ mang theo sát ý nồng đậm, hung hăng đè xuống. Tiêu Y biết vì sao Nhị sư huynh chuẩn bị chiến đấu. Thương Chính Sơ đã nổi lên sát tâm với Kế Ngôn. Dự định sẽ bóp chết một thiên tài là Kế Ngôn ở chỗ này. Trên bầu trời, trường kiếm của Kế Ngôn gào thét mà đến, trông nó có vẻ giản dị tự nhiên, không còn kiếm ý phong mang ngày xưa. Nhưng nó lại mang đến uy hiếp làm cho Thương Chính Sơ vô cùng kiêng kỵ. Kế Ngôn dù mới bước đầu bước vào cảnh giới Kiếm Tâm Thông Thần, nhưng đã có đủ vốn liếng để làm tổn thương ông ta. Đây cũng là nguyên nhân vì sao ông ta phải hạ sát thủ với Kế Ngôn. Có Kế Ngôn, trong vòng trăm năm nữa Lăng Tiêu Phái hoàn toàn xứng với danh đệ nhất, sự tồn tại của hắn ta sẽ ép người cùng thế hệ đến mấy trăm năm. Nếu như có thể tiếp tục đi tiếp, thời gian áp chế chỉ có dài hơn. Có thể tưởng tượng, trong mấy trăm năm tới, Lăng Tiêu Phái sẽ độc lĩnh phong tao. Kế Ngôn, sẽ trở thành ác mộng của người cùng thế hệ. Trương Tông Long là đệ tử xuất sắc nhất Quy Nguyên Các, nhưng mà đệ tử xuất sắc này khi đối mặt với Kế Ngôn, biểu hiện căn bản không xuất sắc. Giao thủ vô số lần, không một lần chiến thắng, ngay cả ngang tay cũng làm không được, tất cả đều là thất bại. Cả ngày được gọi là người thứ hai ở Tề Châu. Hơn nữa cái thứ hai này còn không chắc đã ngồi vững. Hạ Ngũ của Song Nguyệt Cốc cũng đang

uy hiếp hấn ta. Kế Ngôn bước vào Nguyên Anh, đã bỏ lại Trương Tông Long mấy con phố. Bởi vì Trương Tông Long đến bây giờ còn chưa lĩnh ngộ được kiếm ý, chỉ có thể ký thác một khi tiến vào Nguyên Anh sẽ lĩnh ngộ kiếm ý. Thượng tầng của Quy Nguyên Các cảm thấy, một khi tiến vào Nguyên Anh, lĩnh ngộ được kiếm ý, có lẽ Trương Tông Long sẽ không kém Kế Ngôn là bao. Nhưng mà, hiện tại kẻ này đã chạm đến cảnh giới Kiếm Tâm Thông Thần, chạm đến đạo, tiếp tục bỏ xa Trương Tông Long hơn một vạn con phố một lần nữa. Thương Chính Sơ là Nguyên Anh trung kỳ lâu đời dựa vào kiếm ý cũng không áp chế được kiếm ý của Kế Ngôn. Cho dù kiếm ý của ông ta có cộng thêm cảnh giới, cũng không áp chế được. Thiên tài khổng lồ như vậy, nếu để hấn ta trưởng thành, sau này Tề Châu còn có Quy Nguyên Các sao? Có thể trở thành Nguyên Anh, lại sống lâu như vậy, không ai không phải là hạng người tâm cơ thâm trầm, giao hoạt. Trong nháy mắt ngăn ngừa, Thương Chính Sơ đã nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện. Ông ta quyết đoán hạ tử thủ với Kế Ngôn. Chỉ cần đánh chết Kế Ngôn, mọi chuyện phía sau đều dễ làm. Người của Lăng Tiêu Phái cũng không thể phát động đại chiến diệt phái với Quy Nguyên Các ta được đúng không? Thương Chính Sơ đối diện lao vùn vụt tới trường kiếm. Tuy rằng bước đầu bước vào cảnh giới Kiếm Tâm Thông Thần, kiếm ý vô địch. Nhưng mà thứ Thương Chính Sơ dùng không đơn thuần chỉ là kiếm ý, còn có thiên địa pháp tắc mà Nguyên Anh kỳ mới có thể lĩnh ngộ được. Một chương này mà ông ta hạ xuống làm không gian xung quanh dường như đều bị nén lại, uy lực cực lớn, hung hăng đánh vào trường kiếm của Kế Ngôn. Bị cảnh giới cường đại áp chế, trường kiếm gào thét một tiếng, bay ngược biến mất trong bóng đêm. “Phụt!” Bội kiếm bị hao tổn, Kế Ngôn lại phun ra một ngụm máu tươi. Thương Chính Sơ thấy thế, trong mắt hiện lên một tia tàn nhẫn, sát ý càng thịnh. Vậy mà lại có thể ngăn cản được một chương của ông ta. Biểu hiện của Kế Ngôn càng làm cho sát ý của Thương Chính Sơ kiên định. Lại đánh xuống một chương, lúc này đây, ông ta không giữ lại thứ gì, dốc hết toàn lực, muốn một kích giết chết Kế Ngôn. Khí thế đột nhiên bộc phát ra, không khí xung quanh gào thét nổ vang, phát ra một trận tiếng ô ô bén nhọn chói tai. Tựa như gió cuốn mây tan, linh khí vô tận quét xuống, không gian dường như sụp đổ vào thời điểm này. Khí

thể khủng bố, làm cho da đầu Tiêu Y tê dại, cuồng phong gào thét, thổi đến tóc của nàng bay toán loạn xung quanh, rồi tung.Kế Ngôn dùng hết toàn lực ngăn cản, hiện tại hẳn ta trên thực tế đã là nỗ lực hết sức.“Lão gia hỏa đáng ghét.“Lữ Thiều Khanh gầm nhẹ, linh phù trong tay tỏa ra ánh sáng.Tiêu Y nắm chặt mép khoang thuyền, nàng chờ mong, chờ mong Nhị sư huynh của mình có thể sáng tạo kỳ tích.Thương Chính Sơ nhìn thấy Kế Ngôn đã không thể ngăn cản công kích của mình, trong mắt ông ta lộ ra tia sáng đặc ý.Chỉ cần đánh chết Kế Ngôn, tương lai chính là của Quy Nguyên Các.Có Trương Tông Long ở đây, Tề Châu sớm muộn gì cũng là của Quy Nguyên Các.Ngay khi Lữ Thiều Khanh muốn quăng linh phù ra, một thanh âm vang lên.“Qua!“Thanh âm như hồng lôi, cuộn cuộn mà đến, chấn động nổ vang.Tựa như một cơn lốc điên cuồng tuôn ra, quét yêu trừ tà, quét sạch công kích của Thương Chính Sơ.Phi chu vốn đang không ngừng lắc lư giống như ở trong cuồng phong gào thét lại đột nhiên khôi phục bình tĩnh.Tiêu Y đội mái tóc rối bù, vẻ mặt đầy nghi hoặc.Nàng chú ý tới Nhị sư huynh bên cạnh đã thu hết linh phù trường kiếm lại, trên mặt khôi phục vẻ bình tĩnh.Về phần Kế Ngôn, trực tiếp ngồi xếp bằng ở mũi thuyền, không nhìn Thương Chính Sơ, chỉ nhắm mắt tu luyện.Vì đã chạm tới Kiếm Tâm Thông Thần nên hẳn ta phải nhanh chóng tu luyện lĩnh ngộ.

Chương 125 - Sự phụ tức giận

Chương 125: Sự phụ tức giận. Tiêu Y chớp chớp mắt, Tiểu Hồng nằm lên đầu cũng thò đầu ra. Một người một chim, còn có chút không rõ ràng lắm tình huống. “Nhị sư huynh...” Tiêu Y vừa định hỏi gì đó, bỗng nhiên có người rơi xuống phi chu. Tiêu Y nhìn thấy người tới, kinh hãi nói: “Sự phụ.” Người tới chính là Thiệu Thừa. Trên mặt Thiệu Thừa mang theo vẻ khẩn trương, thần thức đảo qua, quét qua ba vị đồ đệ mấy lần, mới thở phào nhẹ nhõm. Cũng may, ba cây con độc đinh của Thiên Ngự Phong không sao. Nếu một chưởng của Thương Chính Sơ đánh chết ba người bọn họ, Thiên Ngự Phong của ông sẽ tuyệt hậu. Sau khi biết đồ đệ của mình không sao, Thiệu Thừa thở phào nhẹ nhõm, rồi lập tức nổi giận. Ông từ trước đến nay luôn có tính tình tốt, thiện chí giúp người, nhưng giờ phút này cũng hoàn toàn nổi giận. Thiên Ngự Phong chỉ có ba cây con duy nhất này, vậy mà người lại muốn tiêu diệt bọn họ. Nếu thực sự để cho người diệt, về sau ta còn có mặt mũi gì đi gặp liệt tổ liệt tông của Thiên Ngự Phong nữa. Người tốt không nổi giận, vậy mà lại coi ta là mèo bệnh đúng không? “Thương Chính Sơ, người chết cho ta!” Thiệu Thừa nổi giận phóng lên trời, khí tức cường đại bộc phát, một kiếm bổ về phía phi chu của Quy Nguyên Các... Thiệu Thừa nổi giận cũng hạ sát thủ xuống phi chu Quy Nguyên Các. Linh lực tràn vào trong đó, ánh sáng của trường kiếm tăng vọt, một kiếm bổ ra, thiên địa thất sắc, nhật nguyệt không ánh sáng. Kiếm quang chói mắt, trong mắt đám người của Quy Nguyên Các, đây là ánh sáng của tử thần. Một kiếm này, cường hãn vô cùng, như đẽo gỗ mục. Đám người Quy Nguyên Các hoảng sợ không thôi. Trương Tông Long rống to: “Phòng ngự!” Trên phi chu nhao nhao tỏa ra ánh sáng, trận pháp và cấm chế dày đặc hiện lên. Bọn họ đang phòng ngự phi chu, nhưng mà tất cả đều sụp đổ dưới kiếm quang của Thiệu Thừa. Chúng có thể ngăn cản được công kích dưới Kết Đan kỳ, nhưng không ngăn cản được công kích của Nguyên Anh. Ở trước mặt kiếm quang của Thiệu Thừa, tất cả đều vỡ nát như trứng gà. Từng cái từng cái trận pháp nổ tung, từng cái từng cái cấm chế bị hủy diệt. Trận pháp

cầm chế nổ tung dẫn tới linh khí phản phệ, chấn cho đám đệ tử Quy Nguyên Các trên phi chu thất điên bát đảo. Không ít người bị lan đến, máu tươi phun thẳng, bị thương nghiêm trọng. Sắc mặt Trương Tông Long cũng trắng bệch, khiếp sợ không thôi. Đây chính là uy lực của Nguyên Anh. Phi chu Quy Nguyên Các là pháp khí Ngũ phẩm, nhưng cũng không ngăn cản được công kích của Nguyên Anh. Thương Chính Sơ vừa sợ vừa giận. Không nghĩ tới người Lăng Tiêu Phái lại tới nhanh như vậy. Tiếng hét lớn vừa rồi khiến cho linh khí của ông ta cuộn cuộn, huyết khí chấn động. Thật vất vả mới khôi phục lại, liền nhìn thấy một kiếm hủy diệt của Thiệu Thừa. Thương Chính Sơ rống giận: “Ngươi dám?” “Trên phi chu, đều là đệ tử tinh anh của Quy Nguyên Các. Đặc biệt là Trương Tông Long, càng là rường cột, hy vọng tương lai của Quy Nguyên Các. Một khi bị giết ở chỗ này, Quy Nguyên Các sẽ không có tương lai. Linh khí của Thương Chính Sơ tăng vọt, vội vàng ra tay ngăn cản. “Ầm!” “Hai lực lượng quyết đấu, linh lực khổng lồ nổ tung. Phi chu Quy Nguyên Các đã xảy ra chấn động kịch liệt dưới luồng nổ mạnh này, nó lung lay lung lay, đại trận còn sót lại trên thuyền cố gắng ngăn cản sóng xung kích. Rắc rắc, rắc rắc..... Trên phi chu không ngừng phát ra âm thanh chói tai. Cuối cùng vẫn không chống đỡ được, pháp trận cung cấp động lực quá tải, nổ tung, nhiều chỗ bị bốc cháy, tản mát ra khói đặc cuộn cuộn. Phi chu xiêu xiêu vẹo vẹo, gào thét, rồi rơi xuống đất. Ầm ầm! Mặt đất chấn động dữ dội, phi chu khổng lồ nện xuống mặt đất, làm trầm trọng thêm mức độ hư hại của nó, các mảnh vỡ chia năm xẻ bảy. Phi chu Ngũ phẩm, cho dù là ở Quy Nguyên Các cũng không có mấy chiếc. Thiệt hại lần này đủ để Quy Nguyên Các đau lòng đến rơi lệ. Thần thức của Thương Chính Sơ đảo qua, phát hiện các đệ tử bị thương khá nhiều, nhưng không có mấy người bị nguy hiểm đến tính mạng. Đặc biệt là Trương Tông Long, không có bất cứ chuyện gì, trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Nếu những đệ tử này xảy ra chuyện, dù cho ông ta là trưởng lão, cũng không cách nào bàn giao với môn phái. Sau khi thở phào nhẹ nhõm, vừa định nói gì đó lại bỗng nhiên cảm giác được hàn quang trước mắt chột lóe. Thiệu Thừa đã đánh tới. “Thương Chính Sơ, cái lão bất tử này, dám bắt nạt đệ tử ta, hôm nay ta không để yên cho ngươi đâu.” Thiệu Thừa rống to, trên mặt dữ tợn, tràn ngập sát ý. Thương Chính Sơ vội vàng né tránh lui về phía sau, dù

sao cũng là mình làm sai trước. Ông ta chợt dạ, nói: “Thiều sư đệ, ngươi nghe ta giải thích.” “Giải thích cái rắm, ăn một kiếm của ta đi!” Thiều Thừa không cho Thương Chính Sư cơ hội giải thích, bắt lấy ông ta chém. Ông thật sự nổi giận. Tiêu Y đứng trên phi chu, vừa sửa sang lại tóc, vừa ngẩng đầu nhìn sư phụ mình chiến đấu. Nhìn thấy sư phụ của mình đuổi theo Thương Chính Sư chém. Nàng nhin không được sợ hãi than nói: “Sư phụ thật lợi hại.” Thiều Thừa chẳng qua mới chỉ là Nguyên Anh sơ kỳ, cảnh giới tầng 3. Thương Chính Sư là Nguyên Anh trung kỳ, cảnh giới tầng 5. Cao hơn Thiều Thừa hai cảnh giới nhỏ, nhưng lại bị Thiều Thừa đuổi theo chém. Lữ Thiều Khanh nói: “Nếu có thể chém chết lão già Thương Chính Sư này thì tốt rồi.” Tiêu Y kỳ quái: “Chém không chết sao?” Lữ Thiều Khanh liếc mắt: “Nếu có thể dễ dàng chém chết như vậy thì còn là Nguyên Anh được sao?” Đại năng Nguyên Anh, không phải nói giết là giết. Bằng không còn làm Nguyên Anh làm cái gì. “Sư phụ còn thấp hơn ông ta hai cảnh giới, không dễ giết. Đương nhiên...” Lữ Thiều Khanh dừng một chút, ánh mắt nhìn lên trời. “Nếu chưởng môn muốn ra tay thì cũng có thể giết chết ông ta.” “Chưởng môn?” Tiêu Y kinh ngạc, từ khi nàng bái nhập Lăng Tiêu phái, còn chưa gặp được chưởng môn. “Chưởng môn cũng tới sao? Ở đâu vậy?” Lữ Thiều Khanh chỉ lên trời, nói: “Ở phía trên kia kìa.” Tiêu Y mở to mắt, nhưng không nhìn thấy bất cứ vật gì trên trời. Nhưng mà nếu chưởng môn đã đến, điều này đại biểu cho bọn họ an toàn.

Chương 126 - Mười năm chưa từng làm một nhiệm vụ nào

Chương 126: Mười năm chưa từng làm một nhiệm vụ nào
Tiêu Y thở phào nhẹ nhõm, nói: “Thật tốt quá, chương môn đã xuất hiện đúng lúc. Chúng ta được cứu rồi.” Lữ Thiếu Khanh hùng hùng hổ hổ: “Đúng lúc cái rắm. Nếu đúng lúc thì vào lúc lão già Thương Chính Sơ xuất hiện họ đã phải xuất hiện rồi, chứ không phải đợi đến bây giờ. Để cục diện biến thành như vậy.” Tiêu Y cười híp mắt, trong lòng rất vui vẻ, nàng biết tại sao Lữ Thiếu Khanh lại mắng như vậy. “Nhị sư huynh, huynh đang trách chương môn bọn họ tới chậm, để cho Đại sư huynh bị thương nghiêm trọng đúng không?” Lữ Thiếu Khanh mắng: “Cái rắm, nếu bọn họ đến muộn một chút, ta sẽ bại lộ.” Tiêu Y thu lại nụ cười, bĩu môi: “Ta mới không tin chuyện này.” Không có một câu nói thật. Lữ Thiếu Khanh lúc trước đã nói với nàng vô số lần, gặp phải nguy hiểm sẽ lập tức chạy trốn. Hôm nay nguy hiểm đến, Lữ Thiếu Khanh lại không có chạy, ngược lại còn xuất ra vũ khí chuẩn bị liều chết đánh cược một lần. Điều này cũng làm cho Tiêu Y phát hiện ra một thuộc tính khác của Nhị sư huynh. Khẩu thị tâm phi. Tiêu Y ngẩng đầu nhìn về phía sư phụ đang chiến đấu. Xa xa, linh khí bùng nổ, đất rung núi chuyển. Tiêu Y lo lắng hỏi: “Nếu cứ tiếp tục như vậy, sư phụ thật sự không sao chứ?” Lữ Thiếu Khanh nói: “Không sao đâu, sư phụ cũng không phải gà yếu.” Sau đó thuận thế nằm xuống: “Ngày qua ngày, thật không làm cho người ta bớt lo.” Tiêu Y không có trái tim lớn như Lữ Thiếu Khanh, nàng lo lắng nói: “Sư phụ đang chiến đấu, chúng ta có thể làm gì không?” Lữ Thiếu Khanh khinh bỉ: “Cảnh giới của muội là gì, trong lòng không tự biết sao? Muội còn muốn nhúng tay vào loại chiến đấu ở cảnh giới này sao? A, không đúng, thực ra thì cũng có thể nhúng tay.” Tiêu Y lập tức lấy lại tinh thần: “Thế nào? Nhị sư huynh, huynh nói xem, ta có thể giúp gì cho sư phụ?” Lữ Thiếu Khanh nói: “Muội mắng lão già Thương Chính Sơ một trận cũng được, xem như là chiến đấu cùng sư phụ.” Tiêu Y vừa nghe, tinh thần càng thêm phấn chấn, sức mạnh đến rồi. Nàng không nói hai lời, đứng ở đầu

thuyền, vận chuyển linh lực, cái miệng nhỏ nhắn há ra. “Thương Chính Sơ, lão già không biết xấu hổ này. Khi dễ tiểu bối chúng ta thì lợi hại như vậy, gặp phải sư phụ ta lại sợ sao? Loại người như ngươi, dùng cảnh giới cũng đánh không lại Đại sư huynh nhà ta. Nếu ngươi ép cảnh giới xuống giống như ta, ta cũng có thể đánh nỗ ngươi. Đánh lão gia hỏa ngươi thành đầu heo...” “Trên bầu trời. Một nam nhân thân hình khôi ngô cao lớn, trên khuôn mặt vuông là hai mắt lấp lánh hữu thần, ông đứng trên một phi kiếm. Đây chính là chương môn Lăng Tiêu Phái – Ngu Sưởng. Đứng bên cạnh là Phong chủ Xích Nguyệt Phong, thúc thúc ruột của Tiêu Y, Tiêu Sấm. Hai người thu liễm khí tức, nếu không đứng trên không trung thì không có gì khác phạm nhân bình thường. Trên mặt hai người đều mang theo vẻ vui mừng. Kế Ngôn chạm tới cảnh giới Kiếm Tâm Thông Thần, thực lực lại tiến thêm một bước. Đối với Lăng Tiêu Phái mà nói, đây tuyệt đối là một đại sự. “Không hổ là Kế Ngôn, vậy là không ai có thể lay động được địa vị trăm năm tới của Lăng Tiêu Phái ta rồi.” Giọng nói chương môn Ngu Sưởng mang theo hưng phấn. Thân làm chương môn, còn có chuyện gì có thể vui vẻ hơn là nhìn thấy môn nhân đệ tử của mình tiến bộ đây. Tiêu Sấm gật đầu, giọng nói mang theo hâm mộ nhìn Thiều Thừa đang chiến đấu. “Thiều sư đệ, vận khí thật tốt.” Ba đệ tử hạch tâm của Xích Nguyệt Phong, cao nhất cũng chỉ là Trúc Cơ tầng 9, Kết Đan kỳ còn chưa có ai tiến vào. Lăng Tiêu phái cũng chỉ có hai đệ tử Thiên Ngự Phong là tiến vào Kết Đan kỳ. Hơn nữa còn là bỏ xa người cùng thế hệ. Đệ tử như thế, làm sao không làm cho người ta hâm mộ đây? Ngu Sưởng ha ha cười: “Đây là phúc khí của Lăng Tiêu Phái chúng ta.” Chẳng qua, Tiêu Sấm nhìn không được nói một câu: “Nếu tên Lữ Thiểu Khanh kia có thể giống như Kế Ngôn thì tốt rồi.” Nụ cười của Ngu Sưởng nhất thời cứng lại... Nói đến Lữ Thiểu Khanh, chương môn Ngu Sưởng nhất thời không còn tươi cười nữa. Thậm chí còn lộ ra biểu tình đau đầu, tâm tình thật sự không tốt. “Cái kia, tiểu tử hỗn đản đó.” Giọng Ngu Sưởng mang theo sự phẫn nộ. “Thiên phú không kém Kế Ngôn, nhưng lại lười hơn Kế Ngôn một vạn lần, gấp một vạn lần.” Nhớ tới hành vi bình thường của Lữ Thiểu Khanh. Giọng Ngu Sưởng không giấu được phẫn nộ. “Mười năm, hử mười năm! Bái nhập Lăng Tiêu Phái mười năm, nhưng chưa từng làm một nhiệm vụ nào của môn phái,

điểm cống hiến vẫn luôn là số âm. May mắn người bên ngoài không biết nhiều về hắn, bằng không chưởng môn là ta không còn mặt mũi ra ngoài gặp người. “Chưởng môn nghiêng răng nghiêng lợi, Tiêu Sấm cảm thấy cần phải an ủi vài câu. “Quên đi, ra một Kế Ngôn, đối với môn phái mà nói đã là thiên đại phúc phận, những thứ khác không cần quá mức cưỡng cầu. “Ngu Sưởng im lặng một lát, thở dài: “Đúng vậy. Không thể cưỡng cầu. “Chỉ hy vọng tên này không làm hư những người khác trong môn phái là được rồi. Tiêu Sấm cười ha ha: “Chưởng môn yên tâm, với tính cách Thiếu Khanh, người khác tìm hắn, hắn còn ngại phiền phức. “Ngu Sưởng cảm giác được đầu mình lại đau vài phần. Ông nhin không được nói: “Chất nữ người có thể bá nhập Thiên Ngự Phong, đi theo bên cạnh Kế Ngôn, nhớ bảo nàng cố gắng tu luyện, chớ để bị hắn làm hư. “Bị ai làm hư, trong lòng hai người biết rõ ràng. Ngu Sưởng cảm thấy, nếu Lăng Tiêu Phái lại xuất hiện thêm một đệ tử giống Lữ Thiếu Khanh, chắc ông sẽ phát điên mất. Tiêu Sấm nói: “Yên tâm, ta đã dặn dò Thiệu sư đệ nhiều lần, bảo hắn trông chừng. “Nhưng với tính cách Thiếu Khanh, cũng sẽ chỉ ghét bỏ nha đầu Tiểu Y phiền phức thôi. “Tiểu Y ngoan ngoãn hiểu chuyện, sẽ không theo hắn học cái xấu.”

Chương 127 - Nhất định là người dạy hư

Chương 127: Nhất định là người dạy hư
Tiêu Sấm tràn ngập tự tin. Lữ Thiệu Khanh nổi tiếng lười biếng, ngại phiền phức trong giới cao tầng Lăng Tiêu Phái. Ông cũng tin tưởng với tính cách chất nữ mình, người bình thường đều cảm thấy phiền, chớ đừng nói chi là Lữ Thiệu Khanh có loại tính cách này, chỉ sợ sẽ tránh không kịp. Chẳng qua Tiêu Sấm vừa dứt lời. Trên phi chu phía dưới, giọng của Tiêu Y đã truyền ra. “Thương Chính Sơ, lão già không biết xấu hổ này...” “Tiêu Y trung khí mười phần, thân thiết ân cần thăm hỏi Thương Chính Sơ một phen. Xa xa, khí tức Thương Chính Sơ tăng vọt, có xu thế đánh ngược lại. Sắc mặt Tiêu Sấm đại ra, bị lời nói của chất nữ làm cho kinh sợ. Sắc mặt Ngu Sưởng càng khó nhìn tới cực điểm. “Giọng điệu này, rất quen thuộc. “Sau khi Tiêu Sấm kịp phản ứng, thân là đại năng Nguyên Anh, ông bùng nổ. “Hắn, Lữ Thiệu Khanh, cái tên hỗn đản này, ta muốn làm thịt hắn!” Tiêu Sấm nổi trận lôi đình, hận không thể lao xuống chém Lữ Thiệu Khanh phía dưới. Nơi xa, khí tức Thương Chính Sơ bởi vậy mà tăng vọt, chiến đấu càng thêm kịch liệt với Thiệu Thừa. Ngu Sưởng nói: “Cứ ghi nợ trước đi, hiện tại đi bảo bọn họ đình chỉ chiến đấu rồi hãy nói tiếp. “Thương Chính Sơ dù sao cũng là trưởng lão Quy Nguyên Các, làm việc tuy rằng không chân chính, nhưng hiện tại cũng không tiện đối xử với ông ta như thế. Đoàn người của Thương Chính Sơ là tới tham gia đại điển Lăng Tiêu Phái cử hành, chính là khách. Đánh tới nước này, xem như là được rồi. Nếu còn đánh tiếp, một khi Thương Chính Sơ xảy ra vấn đề gì, mặt mũi Lăng Tiêu Phái sẽ không còn. Hơn nữa Thương Chính Sơ dường như vì Tiêu Y mà nổi giận, đang đánh trả lại. Thiệu Thừa bắt đầu rơi vào thế hạ phong. Tiêu Sấm oán hận trừng mắt nhìn phi chu phía dưới, sau đó cùng Ngu Sưởng bay đến ngăn cản Thiệu Thừa và Thương Chính Sơ chiến đấu. Rất nhanh trận chiến ở xa đã dừng lại. Tiêu Y trừng to mắt: “Kết thúc rồi? Ai thắng ai thua?” Lữ Thiệu Khanh nói, “Ngang tay. Có chừng môn ở đây, không thể để họ đánh tiếp được.” “Tại sao?” Tiêu Y bất mãn: “Lão già kia không phải thứ tốt, còn

muốn giết chúng ta mà. Chưởng môn chém hẳn thành tám đoạn mười đoạn cũng không quá đáng.“Lúc nói chuyện còn làm ra động tác chém người.Động tác này bị Tiêu Sấm vừa tới trên không phi chu nhìn thấy. Ông hơi dừng thở một lúc, cảm thấy vô cùng đau đớn.Mới mấy tháng thôi mà?Tại sao chất nữ ngoan ngoãn trước kia lại trở nên thô lỗ như vậy?“Bởi vì bọn họ là khách.“Giọng Thiều Thừa vang lên, tiếp theo, ông và Tiêu Sấm đáp xuống phi chu.“Sư phụ, thúc thúc!“Tiêu Y vô cùng kinh hãi.“Không sao chứ?“Tuy rằng đã sớm dò xét qua, ba người trên phi chu đều không có việc gì.Nhưng mà Tiêu Sấm vẫn nhìn không được hỏi một câu.Tiêu Y lắc đầu, lần này nàng không bị thương, ngoại trừ tóc hơi rối.Thiều Thừa cẩn thận kiểm tra Kế Ngôn một phen, bày ra mấy cấm chế ở bên cạnh, rồi mới đi tới khoang thuyền.Lữ Thiếu Khanh cảnh giác, hỏi: “Sư phụ, chưởng môn đâu?“Nhìn thấy bộ dạng của nhị đồ đệ, Thiều Thừa liền biết Lữ Thiếu Khanh cũng không có chuyện gì.Trong lòng thả lỏng, đồng thời tức giận nói: “Đang giám sát Thương Chính Sơ.“Lữ Thiếu Khanh thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ ngực nói: “Vậy thì tốt.“Sau đó oán giận Thiều Thừa nói: “Sư phụ, nếu người đến chậm một bước, thì người chính là người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh đấy. Rõ ràng là đi theo chúng ta, vì sao lại đột nhiên bỏ chạy?“Sắc mặt Thiều Thừa không nhìn được đỏ lên, ông nói: “Không phải là do cảm thấy không có gì nguy hiểm sao? Nghĩ muốn về sớm một chút, không ngờ các ngươi lại gặp được đám người Thương Chính Sơ.“Tiêu Y tò mò: “Sư phụ, người đi theo chúng ta từ khi nào vậy?“Lữ Thiếu Khanh nói: “Đại sư huynh đi ra, sư phụ lo lắng cho đồ đệ bảo bối nên lén lút đi theo.“Sau khi nói xong, nhìn không được thở dài nói: “Trái tim thật là băng giá, đại đồ đệ là bảo bối, nhị đồ đệ và tiểu đồ đệ chính là rế cỏ.“Thiều Thừa cả giận nói: “Bớt nói hươu nói vượn ở chỗ này đi, người đi theo Hạ Ngữ sư diệt thăm dò bí cảnh thì có thể có nguy hiểm gì chứ?“Tiêu Y hiểu ra, nói: “Sư phụ, người thấy Đại sư huynh đột nhiên rời khỏi môn phái, lo lắng hẳn ta gặp phải cường địch gì, cho nên lén lút đi theo sao?“Trong lòng Thiều Thừa vui mừng, vẫn là tiểu đồ đệ tri kỷ, hiểu được đôi vị trí suy nghĩ, thông cảm cho sư phụ không dễ dàng này.Nào giống tên hỗn trướng nhị đồ đệ này, động một chút là phá đám, một chút mặt mũi cũng không cho.Thiều Thừa nhìn thoáng qua Kế Ngôn, nói: “Không ngờ Thương Chính Sơ lại không biết xấu

hổ như vậy, ra tay với đám tiểu bối các ngươi. Thù này, ta nhớ kỹ.“Lữ Thiếu Khanh nói: “Quên đi sư phụ, ngày sau Đại sư huynh tự nhiên sẽ trả lại mối thù, không cần làm phiền lão nhân gia người đâu.“Sắc mặt Thiệu Thừa lại đỏ lên, với thực lực hiện tại của ông, thật đúng là không có biện pháp lấy lại danh dự từ trên tay Thương Chính Sơ.Tiêu Sấm ở bên cạnh nhìn chăm chăm Lữ Thiếu Khanh với ánh mắt bất thiện.Lữ Thiếu Khanh chú ý tới ánh mắt của Tiêu Sấm, hỏi: “Tiêu sư bá, ánh mắt của người làm sao vậy? Đau mắt sao?""Ta đau cái đầu người.” Tiêu Sấm nổi giận dùng dùng chất vấn: “Những lời Tiểu Y vừa nói là ai dạy?""Những lời gì?""Bớt giả bộ cho ta.” Tiêu Sấm càng giận: “Những lời mắng chửi người vừa rồi ấy.“Lữ Thiếu Khanh nói: “À, những thứ đó sao, ta cũng không biết, người hỏi nàng đi. Nhưng mà không thể không nói, ở phương diện này, nàng rất có thiên phú.""Nhất định là người dạy hư.” Tiêu Sấm làm sao có thể tin tưởng.Trong ấn tượng của ông, chất nữ của mình ngoan ngoãn hiểu chuyện đáng yêu, từ nhỏ đến lớn chưa từng thấy nàng mắng chửi người như vậy.Không ai dạy, làm sao có thể trở nên thô bỉ như vậy?Tiêu Sấm đằng đằng sát khí nói: “Ta muốn trừng trị ngươi.“Tiêu Y khiếp đảm nói: “Thúc thúc, là con tự nghĩ ra, Nhị sư huynh không dạy con.""Cái gì?”

Chương 128 - Chết nữ học xấu

Chương 128: Chết nữ học xấu
Tiêu Sấm khó có thể tin nhìn chết nữ của mình, vẻ mặt kiêu con đang đùa ta sao. “Tiểu Y, con nói thật sao?” “Tiểu Y gật đầu, nói: “Đúng vậy, Thương Chính Sơ già mà không đáng kính, bắt nạt ba sư huynh muội chúng con, mắng ông ta vài câu cũng không quá đáng. “Trong lòng Lữ Thiếu Khanh cũng đồng cảm, mặt mũi tràn đầy vui mừng, khen ngợi: “Đúng vậy, mắng rất khá. Sau này tiếp tục cố gắng. “Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Y cười ngọt ngào, Đại sư huynh khen ta, Nhị sư huynh cũng khen ta. Quả nhiên ta có tiền đồ. Tiêu Sấm hoảng hốt. Chết nữ ruột biến thành như vậy, khi trở về làm sao ăn nói với đại ca đây? Đánh và mắng nhất định là không được, ông cũng không nỡ. Kết quả là Tiêu Sấm nói với Tiêu Y: “Tiểu Y, con không thể làm như vậy được. Con là tiểu thư Tiêu gia, đại diện cho mặt mũi của Tiêu gia, không thể làm loại chuyện mất mặt này được. “Tiểu Y hỏi ngược lại: “Cái gì mà là chuyện mất mặt? Mắng người sao? Không có đâu, con cảm thấy rất tốt, mắng rất thoải mái. Con đánh không lại, còn không thể mắng vài câu sao? Bằng không trong lòng không thoải mái. Trước kia ở nhà, con đánh không lại Tiêu Quân, ngay cả cãi nhau cũng không dám lớn tiếng, cuộc sống như vậy ngấm lại thật nghẹn khuất. Đánh không lại thì phải khúm núm sao? Đánh không lại cũng phải mắng chứ. “Lữ Thiếu Khanh tiếp tục khen ngợi: “Đúng vậy, nên như vậy. Cái gì cũng có thể thua, nhưng khí thế không thể thua được. “Trời ơi, đất ơi. Tiêu Sấm ngẩng đầu, ánh trăng trên trời rất sáng, nhưng ông khóc không ra nước mắt. Nha đầu đang yên đang lành, sao lại biến thành như vậy chứ? Mắng chửi người, không cho là xấu hổ, ngược lại còn cho là vinh dự. Mấy ngày nay rốt cuộc nàng đã trải qua những gì? Ta làm sao ăn nói với đại ca đây. Tiêu Sấm bị thương, một lát sau ông nói với Tiêu Y: “Tiểu Y à, sau này có thể đừng làm như vậy nữa được không? Con làm việc cũng không nghĩ đến hậu quả gì cả. Đối phương là đại năng Nguyên Anh, thế mà con cũng dám mắng, con muốn làm gì? Con không biết đại năng Nguyên Anh chỉ cần dùng một ngón tay là có thể diệt con sao?” Tiêu Y ngoan ngoãn gật

đầu, nói: “Con biết.” Trong lòng Tiêu Sấm dễ chịu hơn một chút, có thêm vài phần vui mừng. Xem ra chất nữ còn có thể cứu, không đến mức hết thuốc chữa. Nhưng ngay sau đó, Tiêu Y lại nói: “Không phải có thúc thúc và chương môn ở đây sao? Có hai người ở đây thì con còn phải sợ cái gì nữa? Nên mắng thì cứ mắng, không thể cho ông ta mặt mũi được.” Tiêu Sấm bỗng nhiên cảm giác được huyết khí của mình không đủ, linh khí vận chuyển trì trệ. Đường đường là một tu sĩ Nguyên Anh kỳ, lại suy tụt chút nữa nghẹn đến nội thương. Tiêu Sấm cảm thấy càng thêm ưu thương. Treo đầu dê bán thịt chó mà cũng học được rồi. Quả nhiên, mình vẫn không thể nào ăn nói với đại ca. Sau này, vẫn nên ít về Tiêu gia một chút vậy. Thiều Thừa cũng hết chỗ nói, ông trừng mắt liếc Lữ Thiểu Khanh trên mặt treo cao chữ chuyện không liên quan đến mình bên cạnh. Ông thấp giọng hỏi: “Tiểu tử ngươi, dạy hư sư muội rồi.” “Phi, sư phụ, đồ ăn có thể ăn bậy, lời nói không thể nói bậy đâu.” Lữ Thiểu Khanh kêu oan: “Sư phụ, đây là muội ấy tự học thành tài, con chưa từng dạy muội ấy cái gì cả. Muội ấy rất có thiên phú ở phương diện này, so với Đại sư huynh thì lợi hại hơn nhiều.” Tiêu Sấm đặt sự chú ý trở lại trên người Lữ Thiểu Khanh, nghiêng răng nghiêng lợi: “Ta thấy chính là do tiểu tử ngu ngốc này nhà ngươi dạy hư con bé. Ta phải trừng trị ngươi.” “Chất nữ của ta lúc trước ngoan ngoãn đáng yêu, hoạt bát hiểu chuyện. Chỉ từ khi đi tới Thiên Ngự Phong, mới biến thành như vậy. Nói chuyện, làm việc trông không khác gì tiểu tử hỗn đản ngươi cả. Ngoại trừ tiểu tử hỗn đản ngươi, không ai có thể dạy hư nàng.” Lữ Thiểu Khanh hừ hừ nói: “Ngài dám? Nếu ngài dám ra tay với ta, cũng đừng hối hận đấy.” “Nếu như là bình thường, một câu này của Lữ Thiểu Khanh có uy hiếp mười phần, Tiêu Sấm cho dù là đại năng Nguyên Anh, cũng phải suy nghĩ một chút. Lữ Thiểu Khanh mặc dù lười biếng, cũng không nổi danh trong Lăng Tiêu Phái. Nhưng ở trong đám cao tăng của Lăng Tiêu Phái, hắn nổi tiếng là khó chơi. Sau lưng âm thầm khởi nhân (1) đến mức nghiêm túc. (1) Tránh tầm nhìn của kẻ thù (chẳng hạn như ẩn nấp trong bãi cỏ) và tấn công bất ngờ. Hiện tại Tiêu Sấm khó có thể tiếp nhận chất nữ ngoan ngoãn đáng yêu hiểu chuyện của mình đã thay đổi. Tiêu Sấm không có đạo lý, ông cũng coi nữ nhi của ca ca ruột Tiêu Y như nữ nhi của mình. Tiêu Y hiện tại như vậy, làm cho ông có cảm giác giống như mình là một lão phụ thân

ngậm đắng nuốt cay vất vả nuôi lớn nữ nhi thành một đóa hoa kiều diễm, xinh đẹp, đáng yêu động lòng người. Sau đó lại có một tên tiểu tử hỗn đản đi đến, bùng hết cả chậu lẩn đóa hoa mà ông dùng nhiều năm tâm huyết tỉ mỉ bồi dưỡng này đi. Không chỉ như vậy, sau khi cầm về nuôi, còn biến bông hoa vốn là hoa hồng thành hoa dại nhỏ ven đường. Loại cảm giác này, ai mà chịu được chứ? Hôm nay nếu không trừng trị Lữ Thiếu Khanh một trận, cơn tức này sẽ không có chỗ phát tiết. Lữ Thiếu Khanh thấy uy hiếp của mình không có kết quả, lập tức muốn thoát khỏi nơi này. Nhưng mà Tiêu Sấm đã sớm đề phòng chiêu này của hắn. Một đợt linh lực tuôn ra, trói buộc Lữ Thiếu Khanh rất chặt, không thể động đậy. Lữ Thiếu Khanh trừng to mắt: “Tiêu sư bá, ngài làm thật sao?” “Tiêu Sấm cười lạnh: “Người cho rằng ta sẽ nói đùa với người sao?” “Lữ Thiếu Khanh kêu to: “Sư phụ, cứu mạng.” “Thiền Thừa khoát tay, đứng trước mặt Lữ Thiếu Khanh, nói: “Tiêu sư huynh, đừng chấp nhặt với hắn.” “Thiền Thừa nhìn ra được trong lòng Tiêu Sấm có chút tức giận. Trong quá trình muốn giết Kế Ngôn, Thương Chính Sơ cũng định tiêu diệt cả Lữ Thiếu Khanh và Tiêu Y trên phi chu. Tiêu Y không chỉ là đệ tử Lăng Tiêu Phái mà còn là chất nữ ruột của Tiêu Sấm, được Tiêu Sấm coi như nữ nhi ruột mà đối đãi. Vậy mà suýt chút nữa bị Thương Chính Sơ tiêu diệt. Thiền Thừa phẫn nộ, Tiêu Sấm cũng phẫn nộ.

Chương 129 - Thiên tài Tiêu gia

Chương 129: Thiên tài Tiêu gia Vừa rồi Thiệu Thừa đại chiến Thương Chính Sơ là có thể phát tiết lửa giận trong lòng. Tiêu Sấm lại không có cách nào tìm Thương Chính Sơ tính sổ, lửa giận trong lòng không có chỗ phát tiết. Hiện tại Lữ Thiệu Khanh đứng lúc đụng vào họng súng, trong đó ít nhiều đều mang theo ân oán cá nhân. Tuy rằng bình thường Thiệu Thừa cũng sẽ bị Lữ Thiệu Khanh chọc giận đến hộc máu. Khi đó ông cũng sẽ ra tay trừng trị Lữ Thiệu Khanh, nhưng mà đó cũng là chuyện của ông. Đồ đệ của ông, ông muốn làm như thế nào thì làm như thế đó. Là hôn là mắng là đánh, ông muốn làm gì cũng được. Nhưng người ngoài thì không được. Tiêu Sấm khó chịu nói: “Thiệu sư đệ, nếu không trừng trị tên tiểu tử vô liêm sỉ này một trận thì không được đâu. Đệ cũng không thể nuông chiều hắn được.” Ta giao chất nữ của ta cho người, người không quản lý giúp ta, hiện tại đều thành một cô nàng quá nhanh mồm nhanh miệng rồi. Thiệu Thừa lại kiên trì nói: “Oan có đầu nợ có chủ. Ta biết trong lòng huynh rất tức giận chuyện lần này, nhưng đó cũng là người Quy Nguyên Các gây sự trước.” Lữ Thiệu Khanh hiểu được: “Không thể nào, Tiêu sư bá ngài không dám tìm Quy Nguyên Các gây phiền toái, chỉ có thể trút giận lên người ta sao? Từ khi nào mà ngài lại trở nên nhất gan như vậy? Là nam nhân thì nên đi chém lão già Thương Chính Sơ kia, đừng bắt nạt ta.” Thiệu Thừa cả giận nói: “Người bớt nói vài câu đi.” Cái tên tiểu tử hỗn đản này, không phải là thấy lửa cháy nên muốn đổ thêm dầu chứ? Tiêu Sấm càng nổi giận: “Không được, hôm nay ta nhất định phải trừng trị người.” “Cái này thì không thể được.” Thiệu Thừa không đồng ý nói: “Tiêu sư huynh muốn làm gì ta cũng có thể đồng ý, duy chỉ không được bắt nạt đồ đệ ta.” Thái độ của Thiệu Thừa kiên quyết. Đây là điểm mấu chốt của ông, ai cũng đừng nghĩ sẽ bắt nạt đồ đệ ta, cho dù là người cùng môn phái. Tiêu Y cũng ngăn Tiêu Sấm lại: “Thúc thúc đừng tức giận. Nhị sư huynh đối xử rất tốt với con.” “Tốt cái rắm, con đi theo hắn đều học chuyện xấu rồi.” Tiêu Sấm vô cùng đau đớn, trong lòng thương tâm không thôi. Nha đầu này đều giúp người

ngoài nói chuyện rồi. “Là thật mà, Nhị sư huynh đối xử với con rất tốt...” “Tiêu Sấm khề nói: “Hắn đã làm gì con rồi?” “Tính cách tiểu tử này ta biết, con đi theo hắn ngoài học cái xấu thì sẽ chẳng học được thứ gì khác đâu.” Tiêu Y lắc đầu: “Thúc thúc, thúc không biết cũng là rất bình thường, dù sao thì Nhị sư huynh đối xử với con cũng rất tốt.” Lữ Thiếu Khanh đối xử tốt với nàng ta, nàng ta hiểu rất rõ. Không có Lữ Thiếu Khanh, nàng ta tuyệt đối sẽ không tiến bộ nhanh như vậy. Trong suy nghĩ của Tiêu Y, Lữ Thiếu Khanh không chỉ là Nhị sư huynh của nàng ta mà còn là huynh trưởng của nàng ta. Giống như Kế Ngôn, cũng là huynh trưởng của nàng ta, vô cùng quan tâm đến nàng ta. Thiên Ngự Phong là ngôi nhà thứ hai của nàng ta, ba người Thiều Thừa là người nhà mới của nàng ta. Trong lòng Tiêu Sấm càng thêm khó chịu. Còn nói giúp cho người ngoài nữa, làm thúc thúc đau lòng quá. Tiêu Sấm hừ giọng nói: “Không biết tiểu tử khốn kiếp này chuốc thuốc mê gì cho con mà con lại bảo vệ hắn như vậy.” “Ta không tin hắn có thể dạy được gì cho con.” Sau khi nói xong, ánh mắt Tiêu Sấm rơi lên người Kế Ngôn. Mục đích ông ta cho Tiêu Y bái nhập Thiên Ngự Phong trên thực tế là để Tiêu Y đi theo bên cạnh Kế Ngôn, học tập Kế Ngôn. Nhưng không ngờ mọi chuyện lại xảy ra sai lầm, có vẻ thời gian Tiêu Y đi với Lữ Thiếu Khanh còn nhiều hơn. Lữ Thiếu Khanh không vui: “Tiêu sư bá, người nói vậy là có ý gì?” “Có thể đi theo con, đây là phúc khí của sư muội.” “Phúc khí?” Tiêu Sấm muốn đánh người: “Tính cách bản thân người như thế nào người tự hiểu rõ, đi theo người sẽ khiến Tiêu Y học phải thói xấu thôi.” “Khụ khụ...” “Thiều Thừa chen vào nói: “Tiêu sư huynh, huynh hiểu lầm.” “Đúng là Tiêu Y đi theo Lữ Thiếu Khanh đã học được không ít thứ.” “Huynh không phát hiện thực lực của con bé đã tiến bộ hơn rất nhiều sao?” Thời điểm Tiêu Y bái nhập sư môn chẳng qua chỉ mới Luyện Khí kỳ tầng bảy. Giờ Tiêu Y đã là Luyện Khí kỳ tầng chín, hơn nữa khí tức mượt mà sung mãn, đây là dấu hiệu có thể đột phá bất cứ lúc nào. Trong khoảng ba tháng, Tiêu Y đã thăng liên hai cấp, nói ra đã đủ để dọa nhiều người sợ hãi. Tốc độ lên cấp này có thể gọi là kinh khủng. Tiêu Sấm tỉnh táo lại, cũng chú ý tới điểm này. Ông ta hừ một tiếng: “Cái này may mà có Kế Ngôn.” “Tiêu Sấm cho rằng đây là công lao của Kế Ngôn. Có Kế Ngôn thúc giục, Tiêu Y nhất định cố gắng tu luyện, mới có thành tựu của ngày hôm nay. Thiều Thừa nói:

“Tiêu sư huynh, huynh sai rồi, Kế Ngôn có công lao, nhưng phần lớn là công lao của Thiếu Khanh.”Người khác không biết, làm sư phụ Thiều Thừa hiểu rất rõ tác dụng của Lữ Thiếu Khanh trong chuyện này.Lúc đầu khi Tiêu Y vừa tới đây là một tiểu thư đại gia, kinh nghiệm sống chưa nhiều.Đi theo Kế Ngôn tu luyện một tháng suýt chút nữa là sụp đổ luôn.Cuối cùng đi theo Lữ Thiếu Khanh, nhảy nhót tung bồng, mất thường cũng có thể nhìn thấy được sự tiến bộ.Đó là chưa nói đến chuyện còn lĩnh ngộ được kiếm ý.Tiêu Sấm không tin.Ông ta nói: “Thiều sư đệ, ta biết đệ đối xử tốt với tiểu tử này nhưng cũng không cần phải chuyện gì cũng bảo vệ cho hắn như vậy chứ?”Thiều Thừa nói với Tiêu Y: “Tiểu Y, con cho thúc thúc xem kiếm ý của con đi.”“Kiếm, kiếm ý?”Tiêu Sấm nghe vậy, kinh ngạc.Khi trước, ông ta cũng có nghe Thiều Thừa đề cập về chuyện này.Lúc ấy ông ta còn nói một tháng sau sẽ quay lại xem thử có phải thật không.Nhưng ông ta vẫn duy trì thái độ hoài nghi.Sao có thể lĩnh ngộ kiếm ý nhẹ nhàng như vậy được chứ.Ba đệ tử dưới trướng của ông ta đều chưa lĩnh ngộ kiếm ý, thật sự coi lĩnh ngộ kiếm ý như uống nước sao.Tiêu Y không chần chờ, cổ tay khê đảo, một thanh chuôi kiếm là trường kiếm màu đỏ xuất hiện.Đây là trường kiếm tam phẩm nàng ta lấy được chỗ Tuyên Vân Tâm, ban này Lữ Thiếu Khanh cho nàng ta phối cùng linh giáp kia.Một cổ kiếm ý thuộc tính Thủy nhu hòa như thanh thủy khê lưu xuất hiện.

Chương 130 - Tiểu tử ngươi đang dọa dẫm ai đấy?

Chương 130: Tiểu tử ngươi đang dọa dẫm ai đấy?Tiêu Sấm trừng to mắt, mặt mũi tràn đầy chấn động.Lữ Thiếu Khanh bên cạnh thấy Tiêu Sấm trừng to mắt, trong lòng không kìm được lẩm bầm một chút.Đúng là thân thúc thúc, động tác trừng mắt mà cũng giống đến như vậy.“Cái này, cái này...”Tiêu Sấm bên này trừng to mắt, khó có thể tin được màn này.Ông nhìn quang mang màu lam nhàn nhạt trên trường kiếm, đây là màu sắc kiếm mang thuộc tính Thủy tỏa ra.Trong nhu hòa che giấu sự cuồng bạo và sắc bén.Một lúc lâu sau, Tiêu Sấm mới thật sự thở phào nhẹ nhõm.Ông ta vui mừng nói: “Tiểu Y, làm tốt lắm, quá tốt rồi.”“Cuối cùng Tiêu gia chúng ta cũng có một thiên tài.”Đại ca của ông ta chẳng qua chỉ là Kết Đan kỳ, Đại trưởng lão thực lực Nguyên Anh trung kỳ tầng bốn.Bản thân ông ta cũng có thực lực Nguyên Anh sơ kỳ tầng hai.Nhưng bọn họ không được coi là thiên tài.Giờ Tiêu Y lĩnh ngộ được kiếm ý ở Luyện Khí kỳ, trong mắt Tiêu Sấm, cháu gái mình cũng là thiên chi kiêu tử.“Tốt tốt, Kế Ngôn lĩnh ngộ được kiếm ý ở Luyện Khí kỳ, con cũng lĩnh ngộ được kiếm ý ở Luyện Khí kỳ.”Tuy ông ta không nói rõ nhưng mọi người đều nghe được ý tứ trong câu này.Tiêu Sấm cảm thấy thiên phú của Tiêu Y không chênh lệch với Kế Ngôn quá nhiều.Lữ Thiếu Khanh không kìm được bĩu môi, đả kích Tiêu Sấm không chút lưu tình: “Tiêu sư bá, người không tránh khỏi coi trọng nha đầu này quá mức rồi đấy?”“Nàng ta sao có thể so với Đại sư huynh chứ?”“Ngươi biết cái gì?”Tiêu Sấm tức giận: “Coi như không bằng Kế Ngôn, nhưng cũng không kém là bao nhiêu.”Tiêu Sấm thấy Tiêu Y có tiền đồ như vậy nên ông cảm thấy mình nên rộng lượng một chút, không so đo với Lữ Thiếu Khanh.“Hừ, hôm nay tâm trạng ta tốt, ta không so đo với ngươi.”“Đến đi, con không sợ.”Lữ Thiếu Khanh khẽ nói: “Người giáo huấn con, đến lúc đó con giáo huấn sư muội con.”Tiêu Y nghe vậy rụt cổ, nói với Tiêu Sấm: “Thúc thúc, đừng.”“Tiểu tử khôn kiếp!”Tiêu Sấm tức giận tới mức cắn răng, nói với Tiêu Y: “Nhìn thấy chưa, Nhị sư huynh của con

hèn hạ vô sỉ.”“Con phải cố gắng tu luyện vượt qua hấn, sau đó
trừng trị hấn thật mạnh.”Tiêu Y lại lắc đầu nói: “Thúc thúc,
con không vượt được Nhị sư huynh đâu.”Tiêu Y đi theo bên
cạnh Lữ Thiệu Khanh càng lâu càng biết rõ Lữ Thiệu Khanh
lợi hại như thế nào.Tiêu Y cảm thấy mình có thể đuổi theo
bước chân của Lữ Thiệu Khanh đã coi là không tệ rồi, còn
chuyện vượt qua gì đấy, đừng nghĩ vẩn hơn.Hai vị sư huynh
đều biến thái, nàng ta không phải biến thái.Muốn so biến thái
với biến thái, vậy chẳng phải tự chuốc lấy phiền phức sao?
Tiêu Sấm thấy Tiêu Y lĩnh ngộ kiếm ý thì trong lòng càng tin
vào Tiêu Y, nói: “Con đừng tự coi nhẹ mình, con phải có lòng
tin.”“Con chắc chắn sẽ mạnh hơn Nhị sư huynh con.”Tiêu Y
trong lòng hốt hoảng, thúc thúc, lời này của người, con không
cách nào nhận được.Nếu con mạnh hơn Nhị sư huynh, con đã
đi đường ngang lâu rồi.Lữ Thiệu Khanh nói: “Sư muội đương
nhiên là thiên tài.”Tiêu Sấm khẽ nói: “Người cũng thừa
nhận?”Lữ Thiệu Khanh nói: “Đương nhiên, phương diện
mắng chửi người, muội ấy tuyệt đối là thiên tài, Đại sư huynh
cũng không theo kịp muội ấy.”Tiêu Sấm trừng to mắt, muốn
đánh người.Thiền Thừa nói: “Tiêu sư huynh, huynh có biết
Tiểu Y đã lĩnh ngộ kiếm ý như thế nào không?”“Lĩnh ngộ thế
nào?”Thiền Thừa nhìn Lữ Thiệu Khanh một chút: “Thiệu
Khanh cho Tiểu Y tham ngộ bản nguyên kiếm ý của nó.”“Nếu
không huynh cho rằng vì sao tiểu Y lại lĩnh ngộ kiếm ý thuộc
tính Thủy chứ không phải là thuộc tính khác?”“Cái gì?”Tiêu
Sấm chấn kinh, khó có thể tin nhìn Lữ Thiệu Khanh.Đưa bản
nguyên kiếm ý của mình lộ ra cho người khác lĩnh hội.Dù là
đạo lữ cũng không thể làm được đến mức này.Tiểu tử Lữ
Thiệu Khanh này lại có thể làm được điểm này?Nói đùa cái gì
vậy?“Thiền sư đệ không cần bảo vệ hấn như vậy, chuyện này,
sao có thể chứ.”Tiêu Y nói: “Thúc thúc, đây là sự thực.”“Lần
này, Tiêu Sấm không biết nói cái gì cho phải.Còn về chuyện
thiên phú của Tiêu Y không thua kém Kế Ngôn, lời này ông ta
ngại nhắc lại.Kế Ngôn tự lĩnh ngộ kiếm ý, hơn nữa thời điểm
vừa bắt đầu tu hành đã lĩnh ngộ.Tiêu Y chẳng khác nào được
người ta đưa bản nguyên kiếm ý nói rõ ràng rành mạch cho
nàng ta, trải sẵn đường cho nàng ta, chỉ cần thuận theo đường
đó đi đến điểm cuối là được.Cả hai bên không thể so sánh với
nhau được.Cuối cùng Tiêu Sấm đã biết Lữ Thiệu Khanh đối
tốt với Tiêu Y chừng nào.Ông ta lúng túng gãi đầu nói: “Thiệu

Khanh à, là, là ta trách nhảm con.”Có thể đem bản nguyên kiếm ý cho Tiêu Y lĩnh hội, điểm này ông ta cũng không làm được.Lữ Thiếu Khanh rộng lượng khoát tay một cái nói: “Không có việc gì, cho con mười vạn tám vạn linh thạch coi như phí cảm tạ đi.”“Hay là, chia một nửa gia sản Tiêu gia của người cho con cũng được.”“Tiểu tử ngươi lại đang dọa dẫm ai đây?”Bỗng nhiên quát to một tiếng, từ bên ngoài truyền vào.Tiếp đến một bóng dáng cao lớn xuất hiện trên phi chu.Tiêu Y phát hiện, Nhị sư huynh nhà mình sau khi nghe thấy giọng nói này đã căng thẳng rõ ràng.Hắn nhìn xung quanh như muốn tìm nơi nào để chạy trốn.Nhưng đây là trên phi chu, Lữ Thiếu Khanh không cách nào chạy được.Không thể nào bỏ chạy trước mặt đại năng Nguyên Anh kỳ được.Cuối cùng Tiêu Y chú ý thấy không biết Lữ Thiếu Khanh móc ra thứ gì, nhét vào trong lỗ tai.Bóng dáng bên ngoài tiến vào.“Chưởng môn!”Lời của Thiệu Thừa và Tiêu Sấm nói cho Tiêu Y biết nam nhân cao lớn trước mặt này chính là chưởng môn Lăng Tiêu Phái.Nói ra cũng hồ thẹn, Tiêu Y bái nhập Lăng Tiêu Phái mấy tháng nhưng vẫn chưa biết dáng vẻ chưởng môn như thế nào.

Chương 131 - Phải khen ngợi Thiều Khanh một chút

Chương 131: Phải khen ngợi Thiều Khanh một chút
Tiêu Y cung kính hành lễ: “Đệ tử Thiên Ngự Phong, Tiêu Y, tham kiến chương môn!” Ngu Sưởng cười ha ha một tiếng, cười vui cởi mở, nói: “Không cần đa lễ.” Không có dáng vẻ kệch cỡm, cũng không vênh váo hung hăng, ra vẻ này nọ. Chương môn như vậy khiến trong lòng Tiêu Y tăng thêm thiện cảm. Nàng ta cũng đã từng nghe các sự tích liên quan đến chương môn. Tính cách thẳng thắn, làm việc hào sảng không câu nệ tiểu tiết. Đây là lần đầu Tiêu Y tiếp xúc với Ngu Sưởng trong lòng vẫn không kìm được căng thẳng. Ngu Sưởng nói: “Ban nãy ta cảm nhận được một cỗ kiếm ý, là của ai vậy?” Nhìn như hỏi mọi người nhưng trên thực tế ánh mắt ông rơi trên người Tiêu Y. Kiếm ý của tất cả những người ở đây ông đều biết rất rõ. Cỗ kiếm ý ban nãy rõ ràng là kiếm ý mới, mà người mới ở đây cũng chỉ có mình Tiêu Y. Tiêu Sảm rầu rĩ không vui nói: “Là của Tiểu Y.” Tiêu Sảm cũng không vui vẻ lắm. Vốn ông ta cho rằng Tiêu gia cũng sẽ có một thiên tài tuyệt thế như Kế Ngôn. Cuối cùng ông ta phát hiện, thiên tài đúng là thiên tài, nhưng trình độ không cao lắm, chỉ có thể coi là khá bình thường. Thực tế này cách với kỳ vọng trong lòng quá xa. Mắt Ngu Sưởng sáng lên: “Như vậy, Lăng Tiêu Phái ta lại sắp có một thiên tài kiếm đạo à?” Ngu Sưởng có thể cảm nhận rất rõ thực lực cảnh giới hiện tại của Tiêu Y. Cảnh giới này có thể lĩnh ngộ kiếm ý, vậy khẳng định cũng là thiên tài. Tuy nhiên sau khi ông ta biết được Tiêu Y lĩnh ngộ kiếm ý như thế nào, trong lòng ít nhiều có chút mất mát. Dù sao, nếu có thêm một thiên tài như Kế Ngôn, sau này tiền đồ của Lăng Tiêu Phái sẽ không thể đoán trước được, thậm chí sẽ không còn cực hạn ở một châu. Đáng tiếc. Trong lòng Ngu Sưởng thầm thở dài. Lĩnh ngộ kiếm ý như kiểu Tiêu Y không thể nói là thiên phú kém, nhưng cũng không thể nói có thể so sánh được với Kế Ngôn. Chủ động và bị động có sự khác biệt. Hơn nữa hình thức này còn không thể phục chế được. Ánh mắt Ngu Sưởng rơi trên người Lữ Thiều Khanh. Đây là một thiên tài giống Kế Ngôn,

nhưng...Đáng tiếc là quá lười.Tuy nhiên, hẳn có thể giúp sư muội như thế này coi như không tệ rồi.Ngu Sưởng cảm thấy mình nên khen ngợi Lữ Thiếu Khanh một chút, không thể như ngày thường, cứ phê bình hần mãi.Kết quả là, ông nở nụ cười mỉm, hòa ái dễ gần nói với Lữ Thiếu Khanh: “Thiếu Khanh, làm tốt lắm.”Ngữ khí ôn hòa, thái độ hiền lành.Thiền Thừa cùng Tiêu Sấm kinh ngạc.Chương môn nhà mình làm sao vậy? Bình thường nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh không phải dựng râu thì cũng trừng mắt, húc đầu là mắng, thò đầu ra là chửi.Ông làm cho Lữ Thiếu Khanh đôi khi phải đi đường vòng khi gặp ông.Có thể tránh được hẳn sẽ tránh, nếu không cần thiết chắc chắn Lữ Thiếu Khanh sẽ không xuất hiện trước mặt Ngu Sưởng.Nhưng, hôm nay chương môn uống nhầm thuốc à?Bình thường luôn mắng chửi tới tấp không kịp nuốt mặt, sao hôm nay lại khen ngợi một cách khác thường vậy.Thiền Thừa và Tiêu Sấm liếc nhìn nhau, trong mắt hai người đều lộ ra tia nghi hoặc.Rốt cuộc chương môn bị làm sao vậy?Còn Lữ Thiếu Khanh à, cũng mặt mỉm cười gật đầu với Ngu Sưởng.Cuộc gặp mặt của hai người rất hài hòa, bầu không khí vô cùng hữu hảo.Ngu Sưởng thấy Lữ Thiếu Khanh mỉm cười gật đầu với mình trong lòng cũng hài lòng.Kiểu cục diện phụ tử tử hiếu này đây là lần đầu tiên xuất hiện.Ồ, hôm nay nên tiếp tục khen ngợi hẳn một chút.Ngu Sưởng tiếp tục nói: “Mặc dù bình thường hơi lười nhưng chuyện quan tâm yêu thương sư muội lại làm rất tốt.”“Môn phái rất cần môi trường yêu thương hòa hợp này.”“Làm tốt lắm.”Thiền Thừa và Tiêu Sấm càng thêm kinh ngạc.Đây, thật sự là chương môn kia của bọn họ sao?Sao lại hòa ái dễ gần vậy chứ, lão phụ thân còn không hiền lành được như vậy đấy?Thiền Thừa nhin không được: “Chương môn, người không sao chứ?”Ngu Sưởng hỏi ngược lại: “Ta có thể có chuyện gì?”“Sao vậy? Bình thường cảm thấy ta quá nghiêm khắc với Thiếu Khanh, gặp mặt là mắng nên giờ thấy không quen à?”Thiền Thừa không phủ nhận: “Đúng vậy.”Thiền Thừa không kìm được lo lắng.Quá khác thường.Không thể không lo lắng thay đồ đệ mình.Ngu Sưởng nói: “Bình thường mắng nó là vì nhìn không quen cái tính cách lười biếng của nó.”“Nếu nó chăm chỉ bằng một nửa, không, một phần của Kế Ngôn thôi thành tựu của nó chắc chắn sẽ tiến thêm một bước.”Thiền Thừa nhắc nhở: “Chương môn, giờ nó cũng đâu hề kém ai.”“Trong thế hệ trẻ tuổi, ngoài Kế

Ngôn còn mấy ai có thể là đối thủ của nó?”Nhắc đến đồ đệ của mình, giọng Thiều Thừa tràn đầy kiêu ngạo.Mặc dù Lữ Thiểu Khanh thường xuyên chọc ông tức giận đến thổ huyết nhưng hắn vẫn là niềm tự hào của ông.Ngu Sưởng im lặng, Tiêu Sâm cũng im lặng.Cái này...Lời này bọn họ cũng không thể nào khản bác.Là cao tăng của Lăng Tiêu Phái, người khác không biết nhưng bọn họ thì biết rất rõ.Lữ Thiểu Khanh cũng là thiên tài như Kế Ngôn.Vào lúc những người mười mấy tuổi khác đang khổ não để đột phá Trúc Cơ kỳ, hai người bọn họ đã lần lượt đột phá trở thành Kết Đan kỳ, thay đổi lịch sử Lăng Tiêu Phái từ trước đến nay.Trong lúc những đệ tử thân truyền môn phái khác đột phá vào Kết Đan kỳ, Kế Ngôn đã trở thành Nguyên Anh.Dựa theo quy luật trước đó, Lữ Thiểu Khanh cũng sẽ chẳng thua kém bao nhiêu.Dạng thiên tài như vậy trong thiên hạ thật sự đúng là không được mấy người.Chuyện Ngu Sưởng gặp Lữ Thiểu Khanh lần nào mất lần đó trên thực tế cũng vì tiếc rèn sắt không thành thép.Rõ ràng hắn có thiên phú không hề kém Kế Ngôn nhưng lại lười hơn Kế Ngôn gấp vạn lần.Ngu Sưởng nói: “Chỉ vì ta không thể nhìn được điểm này. Rõ ràng là có thiên phú nhưng lại lười như vậy nên lần nào gặp nó mà không mất một trận thì không phát tiết được cơn giận trong lòng.”

Chương 132 - Chưởng môn, có hứng thú diệt một môn phái không?

Chương 131: Chưởng môn, có hứng thú diệt một môn phái không? Thiều Thừa không nói lời nào, điểm này trong lòng ông cũng thông cảm và vô cùng tán đồng. Lữ Thiều Khanh như vậy, ông thân là sư phụ lần nào gặp trong lòng cũng bốc lên lửa giận, hận không thể hung hăng thu thập tên tiểu tử khốn kiếp này. “Nhưng...” Trên mặt Ngu Sưởng nở nụ cười vui mừng, nhìn Tiêu Y nói: “Lần này thu nhận được một tiểu sư muội thì hình như đã chăm chỉ hơn nhiều.” “Không tệ.” Ngu Sưởng thấy Lữ Thiều Khanh có dấu hiệu thay đổi trong lòng có cảm giác vui mừng như con trai nhà mình đã trưởng thành. Ngu Sưởng nói với Lữ Thiều Khanh: “Thiếu Khanh à, sau này, những chuyện như vậy nên duy trì, đừng có ngày nào cũng ngủ nướng.” Lữ Thiều Khanh vẫn không nói lời nào, vẫn mỉm cười gật đầu. Tiêu Y không kìm được ồ lên một tiếng. Trạng thái của Nhị sư huynh hình như hơi không bình thường. Chẳng những Tiêu Y phát hiện, ba Nguyên Anh kỳ ở đây đều phát hiện. Tiêu Sấm nói thầm: “Tiểu tử này, đang làm cái gì vậy?” Thiều Thừa nói: “Thiếu Khanh, ngươi đang làm gì đấy?” Lữ Thiều Khanh nhìn sang ông ta, vẫn mỉm cười gật đầu. Nụ cười trên mặt Ngu Sưởng dần dần biến mất, ông nói lần nữa: “Thiếu Khanh, ngươi có nghe thấy lời ta nói không?” Mỉm cười, gật đầu. “Có phải ngươi không nghe thấy không?” Mỉm cười, gật đầu. “Tiểu tử khốn kiếp!” Chưởng môn nóng tính xuất hiện rồi... Lữ Thiều Khanh lấy hai viên gỗ nhét tai từ trong tai ra, hỏi một câu: “Mắng xong nhanh vậy sao?” Tất cả mọi người đều cạn lời. Tên này, đúng là không sợ chết. Ngu Sưởng muốn đánh người. Có đến mức vậy không? “Tiểu tử khốn kiếp, ngươi đang làm gì vậy? Ngươi có thành tâm không? Có ai làm đệ tử như ngươi không?” Ngu Sưởng phun nước miếng vào mặt Lữ Thiều Khanh. Vốn ông còn tưởng tiểu tử này có tiến bộ, hiện tại xem ra, tiến bộ cộng lông. Dáng vẻ giống y như trước đây. Vẻ mặt Lữ Thiều Khanh đau khổ, móc tai, lầm bầm: “Vẫn chưa mắng xong à?” Tiêu Y cạn lời rồi. Chẳng trách chưởng môn vừa tóm được Nhị sư

huynh là mắng.Nhị sư huynh như vậy, rất khó mà không mắng.Còn Thiều Thừa và Tiêu Sấm thì đã nhìn mãi thành quen rồi.Ngược lại, Ngu Sưởng hiện tại bọn họ mới cảm thấy rất bình thường.Mắng Lữ Thiều Khanh, hình ảnh bây giờ mới là hình ảnh bình thường.Hình ảnh khen ngợi Lữ Thiều Khanh ban nãy, bọn họ vẫn chưa quen.Tiêu Y nhìn Ngu Sưởng mắng Lữ Thiều Khanh, nước bọt văng tung tóe thì cảm thấy thú vị.Chương môn như thế này không hề giống chương môn.Uy áp, quyền uy chương môn gì đó trước mặt Lữ Thiều Khanh không hề có chút tác dụng gì.Ngu Sưởng mắng, mặt Lữ Thiều Khanh vẫn rất bình tĩnh.Có điều ánh mắt lại lóe lên tia bất đắc dĩ.Sau gần nửa canh giờ, cuối cùng Ngu Sưởng đã dừng lại.Cho dù là đại năng Nguyên Anh kỳ nhưng mắng lâu như vậy cũng hơi mệt.Lữ Thiều Khanh quan tâm hỏi một câu: “Chương môn, mắng xong rồi sao?”“Có cần uống ngụm nước rồi hăng tiếp tục không?”Dáng vẻ vô lại của hắn khiến Ngu Sưởng hận không thể động thủ đánh hắn.Tuy nhiên nhìn sang Thiều Thừa bên cạnh ông biết suy nghĩ muốn đánh Lữ Thiều Khanh ông chỉ có thể nghĩ trong đầu mà thôi.“Tiểu tử khôn kiếp!”Cuối cùng Ngu Sưởng giận dữ mắng một câu.Nhưng cũng chỉ có thể kết thúc bằng câu mắng này.Độ dày da mặt của Lữ Thiều Khanh, cho dù là da mặt tất cả mọi người trong Lăng Tiêu Phái từ trên xuống dưới cộng lại cũng không bằng.Ông có mắng tiếp cũng chẳng được tích sự gì.Mắng một trận, xả giận trước, sau này tóm được thì lại mắng nữa.Lữ Thiều Khanh vội vàng đứng dậy đỡ Ngu Sưởng, nói: “Chương môn, tức giận với loại người như con làm gì.”“Tức giận hồng thân thể, vậy có đáng không.”“Nào, ngồi, ngồi...”Ngu Sưởng cảnh giác vô cùng: “Người định làm gì? Vô sự mà ân cần, không phải gian trá thì cũng là đạo tặc.”Lữ Thiều Khanh kêu oan: “Chương môn, người có ý gì vậy?”“Con là hạng người như vậy sao?”“Đệ tử quan tâm chương môn, làm vậy có gì sai chứ?”“Được rồi, được rồi.” Ngu Sưởng khoát tay, vô cùng ghét bỏ: “Tiểu tử ngươi là ai, ta còn không biết?”“Nếu không phải đang ở trên phi chu, ta đảm bảo ngươi còn chạy nhanh hơn thỏ.”Lữ Thiều Khanh nói: “Người nói vậy là oan cho con rồi, ngày nào con chẳng muốn được gặp chương môn người.”“Đáng tiếc chương môn người một ngày trăm công ngàn việc, thế ngoại cao nhân, thần long thấy đầu không thấy đuôi, con muốn tìm người cũng không tìm được.”Ngu Sưởng

cười lạnh liên tục: “Thêu dệt đi, tiếp tục thêu dệt đi, ngươi đoán xem ta có tin không.” Ngay cả Thiều Thừa cũng cảm thấy mấy lời của Lữ Thiểu Khanh quá giả dối. Mấy lời này của Lữ Thiểu Khanh lừa gạt Tiêu Y mới nhập môn thì có lẽ vẫn được. Hắn muốn lừa gạt chương môn, quá giả dối. Thiều Thừa nói: “Thiểu Khanh, có phải con lại gặp phiền phức gì không? Nói đi, nếu chương môn có thể làm được, ngài ấy nhất định sẽ giúp con giải quyết.” Ngu Sưởng nghe vậy, vẻ mặt tỏ ra nghiêm túc hơn nhiều, ông nhìn chăm chăm Lữ Thiểu Khanh, sau khi đánh giá một lượt thì nói: “Tiểu tử ngươi không phải đã rước phải phiền toái lớn gì đây chứ? Chuyện này hiếm gặp đây. Nói đi, chuyện gì? Cho dù trời có sập, ta cũng chống giúp ngươi.” Vô cùng bá đạo. Đừng thấy Ngu Sưởng hận không thể không mắng chết Lữ Thiểu Khanh, nguyên nhân chủ yếu là ông hi vọng Lữ Thiểu Khanh có thể cố gắng hơn một chút, tiến bộ hơn một chút. Nhưng không có nghĩa ông không thích đệ tử này. Lữ Thiểu Khanh lắc đầu nói: “Sao con có thể có phiền phức gì chứ.” “Con chỉ muốn hỏi thử chương môn, môn phái gần đây có hành động gì lớn không?” “Có hứng thú mở rộng địa bàn, diệt một môn phái không?” Tiêu Y hiểu ra. Nhị sư huynh vẫn nhớ mãi không quên suy nghĩ kia của hắn. Diệt Diêm Tinh Phái. Ngu Sưởng một lần nữa lộ ra tia cảnh giác: “Rốt cuộc tiểu tử ngươi muốn nói gì?” “Có chuyện gì nói thẳng, bớt giấu giấu diêm diêm như đàn bà đi.”

Chương 133 - Quá mạnh, mình có còn cơ hội không?

Chương 133: Quá mạnh, mình có còn cơ hội không? Lữ Thiểu Khanh lộ tia thất vọng: “Không có sao?” Thiều Thừa không kìm được, mắng: “Khốn kiếp, ngươi định làm gì? Diệt phái, lời này mà ngươi cũng dám nói ra. Thật sự cho rằng Lăng Tiêu Phái chúng ta vô địch thiên hạ sao?” Ngu Sưởng gật đầu, bày tỏ sự đồng ý: “Thế giới có mười ba châu, mặc dù tông môn san sát, thực lực các phái không giống nhau nhưng cũng rất hiếm khi xảy ra chiến tranh diệt phái. Lăng Tiêu Phái chúng ta và Quy Nguyên Các, Song Nguyệt Cốc là ba phái thế chân vạc ở Tề Châu, có cạnh tranh qua lại với nhau cũng có liên hợp. Không ai có năng lực đi diệt một môn phái nào trong này, những lời này của ngươi đừng nói trước mặt người ngoài. Bằng không người khác sẽ nghĩ Lăng Tiêu Phái chúng ta đã tâm bành trướng muốn độc chiếm Tề Châu, như vậy sẽ có ảnh hưởng bất lợi cho chúng ta. Hơn nữa, còn có... được rồi, những chuyện này các ngươi tạm thời chưa biết vẫn hơn, đợi tới Nguyên Anh kỳ rồi hãy nói đi.” Lữ Thiểu Khanh bĩu môi: “Vậy chẳng phải đang dùng tiền công để đi du lịch sao? Thế có gì hay?” Tuy ngoài miệng nói vậy nhưng trên mặt Lữ Thiểu Khanh lộ tia thất vọng, xem ra con đường môn phái này đi không thông rồi, có lẽ chỉ có thể dựa vào bản thân thôi. Thiều Thừa thấy trên mặt Lữ Thiểu Khanh lộ tia thất vọng liền nói: “Xảy ra chuyện gì? Chắc chắn tiểu tử ngươi đã gặp phải phiền phức rồi, nói ra đi.” Lữ Thiểu Khanh thu lại cảm xúc, cười khi khi nói: “Không có ạ.” “Chẳng qua con chỉ cảm thấy giờ Đại sư huynh lĩnh ngộ được Kiếm Tâm Thông Thần, đã tiến thêm một bước. Cho dù là Song Nguyệt Cốc hay Quy Nguyên Các đều đã bị bỏ lại xa phía sau. Như vậy, ắt hẳn hai đại môn phái này sẽ không cam tâm bị tụt lại, rất có thể sẽ cùng liên kết nhắm vào Lăng Tiêu Phái chúng ta.” Lời của Lữ Thiểu Khanh khiến mắt Tiêu Y sáng lên. Nhị sư huynh còn có cả bản lĩnh này? Hẳn cũng có cái nhìn riêng của mình đối với sự phát triển môn phái? Ngu Sưởng không kìm được nhìn Lữ Thiểu Khanh nhiều thêm một chút. “Tiểu tử ngươi hiếm khi có cái nhìn như

vậy nhỉ.”Sau đó ông thở dài một tiếng: “Đáng tiếc.”Tiếp theo ông trừng mắt: “Vì sao ngươi vẫn lười như vậy chứ?”Lữ Thiếu Khanh cười khì khì xem thường.“Thời gian tu luyện con còn không có làm sao có thời gian quan tâm đến những chuyện này.”Tất cả mọi người ở đây đều cạn lời.Thời gian của ngươi không dùng để ngủ nướng thì cũng dùng để đến Thiên Cơ Bài sống cuộc sống phóng túng.Có thời gian để tu luyện sao?Thật sự tưởng chúng ta mù rồi sao?Thieu Thừa nói với Lữ Thiếu Khanh: “Chuyện môn phái không cần ngươi phải lo lắng, chương môn tự có chừng mực.”Lữ Thiếu Khanh mỉm cười không nói thêm gì nữa.Sau đó hắn nằm dựa vào buồng nhỏ trên tàu tự hỏi.Khi phi chu đến bầu trời trên thành Lăng Tiêu, Lữ Thiếu Khanh đột nhiên nói: “Sư phụ, chương môn, sư bá, con tạm thời chưa về môn phái, con vào thành đi dạo cho khuây khỏa đây.”Tiêu Y đứng dậy phẩn khởi kêu lên: “Nhị sư huynh, ta đi cùng huynh.”Ánh mắt Tiêu Sấm trở nên sắc bén.Lữ Thiếu Khanh thấy thế khoát khoát tay: “Đi cái gì, về viết lại những điểm tâm đắc của muội đi.”Vừa nhắc tới những điểm tâm đắc trước mắt Tiêu Y tối sầm lại, lập tức cảm thấy nhân sinh vô vọng, bĩu môi ngồi xuống.Lữ Thiếu Khanh xuất hiện trong đường phố phồn hoa, cười hắc hắc, hòa mình vào dòng người.....Trương Tông Long nhìn phi chu ngã trên mặt đất, đau lòng không thôi.Phi chu Ngũ phẩm, đây là công cụ xuất hành mà môn phái cho gã ta.Bây giờ bị hư ở đây, nếu muốn sửa chữa, không tốn mấy vạn, mấy chục vạn linh thạch là không được.Nhưng so với đau lòng, Trương Tông Long nhìn phi chu của Kế Ngôn dần đi xa, trong lòng càng thêm chần chừ, không cam lòng, còn có ghen tị.Gã ta không thể nào ngờ Kế Ngôn lại lợi hại đến nước này.Mới bước vào Nguyên Anh, đã dám chiến đấu với đại năng Nguyên Anh thành danh đã lâu.Gan dạ sáng suốt hơn người!Trưởng lão Quy Nguyên Các Thương Chính Sơ, có thực lực Nguyên Anh trung kỳ, thế mà không thể dựa vào kiếm ý áp chế Kế Ngôn, cuối cùng còn phải chơi xấu dùng tới cảnh giới, khó khăn lắm mới áp chế được hắn ta.Kiểm ý vô song!Cuối cùng, dưới sự chèn ép của Thương Chính Sơ, bất ngờ ngộ đạo: lĩnh ngộ cảnh giới kiếm ý tầng ba.Kiểm Tâm Thông Thần.Thiên phú vô địch!Biểu cảm của Trương Tông Long vô cùng khó coi.Trước giờ gã ta không phục Kế Ngôn, cho rằng Kế Ngôn chỉ có thiên phú tốt hơn gã ta một chút, cũng may mắn hơn một chút mà

thôi. Gã ta luôn xem Kế Ngôn là đối thủ lớn nhất của mình, hy vọng mình có thể đánh bại Kế Ngôn, trở thành người đứng đầu trong thế hệ trẻ Tề Châu. Sự việc hôm nay, khiến Trương Tông Long không khỏi cảm thấy vô lực. Kế Ngôn đã bỏ xa gã ta. Gã ta muốn đuổi kịp Kế Ngôn, không phải chỉ cần trả giá sự cố gắng gấp mười lần, gấp trăm lần là được. Đối mặt với đối thủ như vậy, cho dù là Trương Tông Long, trong lòng cũng khó nén uể oải. Quá mạnh, mình có còn cơ hội không? Trương Tông Long thầm hỏi mình. Có điều! Dù sao Trương Tông Long cũng là Trương Tông Long, ánh mắt của gã ta từ từ trở nên kiên định. Kế Ngôn, ta sẽ không thua ngươi. Bây giờ ngươi cứ việc đắc ý đi, ta nhất định sẽ đuổi theo, sau đó đánh bại ngươi. Khiến ngươi mãi mãi không thể trở mình. Ý chí chiến đấu trong lòng Trương Tông Long dâng cao. “Ngươi, là đối thủ của ta.” Trương Tông Long bất chợt cảm thấy bên cạnh mình có một bóng đen chớp lóe. Gã ta quay đầu xem thử, hành lễ: “Trưởng lão!” “Người tới chính là Thương Chính Sơ. Thương Chính Sơ đưa lưng về phía Trương Tông Long, hỏi: “Các đệ tử thế nào rồi?” Trương Tông Long nói: “Bẩm trưởng lão, trừ một vài đệ tử thụ thương, những người khác không sao cả.” “Một kiếm kia của Thiệu Thừa tràn ngập sát khí, hận không thể dùng một kiếm chém hết đệ tử Quy Nguyên Các. May mà Thương Chính Sơ cứu viện đúng lúc, trừ một vài đệ tử bị thương, không có ai thiệt mạng.

Chương 134 - Sư đệ sư muội của Kế Ngôn không có gì đáng lo

Chương 134: Sư đệ sư muội của Kế Ngôn không có gì đáng lo. Thương Chính Sơ thở phào nhẹ nhõm. Nếu những đệ tử này xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ông ta rất khó ăn nói với môn phái. Nhưng vừa nghĩ đến chuyện hôm nay, trong lòng ông ta lập tức bức bối. Ông ta ra tay với Kế Ngôn đã là lấy lớn hiếp nhỏ. Đấu kiếm ý không lại, phải dùng cảnh giới chèn ép, đã mất mặt lắm rồi. Cuối cùng, thế mà vẫn để cho Kế Ngôn tiến vào cảnh giới Kiếm Tâm Thông Thần, đụng chạm đến đạo. Kế Ngôn có thể đột phá, có một nửa công lao là của ông ta. Nghĩ thôi cũng khó chịu. Muốn giết Kế Ngôn, chẳng những không hoàn thành, còn bị sư phụ của Kế Ngôn là Thiều Thừa đuổi theo chém loạn xạ một hồi. Trong lúc bị chém, còn bị một con tiểu nha đầu mắng chửi nữa chứ. Nếu không tìm người trút cơn giận này ra, thì không tốt cho sức khỏe. Thương Chính Sơ ngẫm lại, bây giờ không thể động vào Kế Ngôn được, người nào động vào tức là tuyên chiến với Lăng Tiêu Phái. Thiều Thừa cũng không muốn tự tìm phiền toái, hơn nữa còn có cơn phần nộ xem lần trong đó, một khi đánh nhau rất dễ biến thành ẩu đả sinh tử. Nghĩ đi nghĩ lại, nghĩ ra rồi. Kết quả là, Thương Chính Sơ lạnh nhạt hỏi: “Con nha đầu khẩu xuất cuồng ngôn vừa nãy là ai?” “Chắc là sư muội của Kế Ngôn?” Trương Tông Long nói: “Nàng ta nói như thế, Kế Ngôn cũng nhận, chắc là không sai.” “Hình như ta có nghe đệ đệ ta nhắc tới việc này.” Thương Chính Sơ quát một tiếng: “Trương Chính, đệ qua đây nói xem.” Trương Chính đứng gần đó vội vã chạy tới, kể lại chuyện xảy ra trong Tụ Tiên Lâu. “Hừ, đệ tử mới được nhận, cũng dám nói năng ngông cuồng, làm nhục Quy Nguyên Các ta.” Trong mắt Thương Chính Sơ tràn đầy hận ý. Ông ta là trưởng lão Quy Nguyên Các, nhục mạ ông ta chính là nhục mạ Quy Nguyên Các. Logic cực hợp lý. “Nếu như là sư đệ và sư muội Kế Ngôn, thực lực thế nào?” Trương Chiêu khinh thường: “Ta từng hỏi thăm, sư đệ Kế Ngôn Lữ Thiếu Khanh, không học vấn không nghề nghiệp, ý được Thiều Thừa sủng ái, hết ăn lại nằm, thực lực tối đa cũng chỉ có Trúc Cơ kỳ.” “Có

lẽ ngay cả Trúc Cơ kỳ cũng chưa đến.”“Còn nha đầu kia, Luyện Khí kỳ mà thôi, không đáng đề lo.”Thương Chính Sơ và Trương Tông Long nghe thấy thực lực của sư đệ sư muội Kế Ngôn thấp kém như vậy, trên mặt lộ ra cùng một loại biểu cảm.Khinh thường.Kế Ngôn xuất sắc hơn người, cả một thế hệ trẻ tuổi không ai có thể sánh bằng.Chỉ dùng một thanh trường kiếm, là có thể ép cho người trẻ tuổi Tề Châu không ngẩng đầu lên được.Thế mà hắn ta lại có sư đệ sư muội như vậy, khó trách hắn ta rất ít nhắc đến, chắc là sợ mất mặt.Ông ta lạnh lùng ra lệnh: “Môn phái không thể chịu nhục, đến lúc các ngươi tới Lăng Tiêu Phái, biết phải làm sao chưa?”Nếu không thể trút giận lên những người khác, chỉ có thể để cho tiểu bối đi tìm tiểu bối xả giận cho mình.Thực lực của Trương Chính không mấy xuất sắc, thiên phú kém xa huynh trưởng của mình.Nhưng mà hắn ta lĩnh ngộ mấy chuyện này rất nhanh.Hắn ta nói: “Trưởng lão, ta biết phải làm sao rồi.”Thương Chính Sơ gật đầu: “Làm cho tốt vào. Đừng có làm Quy Nguyên Các mất mặt.”Trương Chính vỗ ngực nói: “Trưởng lão yên tâm, ta sẽ không làm trưởng lão thất vọng.”Thương Chính Sơ nhìn thoáng qua phi chu nằm lăn lóc trên đất, hư hổng nghiêm trọng, đã không thể phi hành nữa.Ông ta vung tay áo lên, cất phi chu vào rồi nói: “Lên đường suốt đêm, đến thành Lăng Tiêu rồi nghỉ ngơi một thể.”Sau khi nói xong, tức khắc biến mất không thấy.Trương Tông Long nhìn Thương Chính Sơ đã biến mất, trong lòng rất là khó hiểu.Vì sao trưởng lão không nhìn mặt gã ta nói chuyện, mà lại quay lưng về phía gã ta nhỉ?Bên này, Trương Chính được cho phép, rất là hưng phấn.Thế này tức là có thánh chỉ, có thể phụng chỉ hành sự.Trương Tông Long không phản đối chuyện này, gã ta cũng là người từng bị Tiêu Y mắng.Đệ đệ của mình ra mặt hỗ trợ cho Tiêu Y một bài học, không cần gã ta ra tay, đúng là không còn gì tốt hơn.Trương Tông Long chỉ lạnh nhạt nói một câu: “Không được sơ suất.”Trương Chính rất có lòng tin, tự tin nói: “Đại ca, huynh yên tâm đi.”“Hai người bọn chúng chỉ là một đám nhãi nhép thôi, ta có thể xử lý nhanh gọn.”Trương Tông Long không quan tâm quá nhiều, theo ý gã ta, những người khác của Lăng Tiêu Phái chỉ thường thôi, chỉ có Kế Ngôn đáng cho gã ta coi trọng.“Kế Ngôn, người chờ cho ta...”...Lữ Thiếu Khanh bước chậm trong thành Lăng Tiêu, cảm nhận khói lửa chốn nhân

gian. Thành trì có tu sĩ, dân chúng hỗn cư, vĩnh viễn là một tòa thành không ngủ. Có tu sĩ vừa xong công việc, đến nơi đây thả lỏng. Có phàm nhân đi sớm về trễ, bốn tẩu luôn cúi vì cuộc sống, hoặc vì tìm kiếm một đường tiên duyên. Lữ Thiếu Khanh đi tới trước một tòa lầu năm tầng dùng Thanh Lưu Thạch Nhị phẩm xây dựng mà thành. Nơi này là Thiên Cơ trạm của Thiên Cơ Các tại thành Lăng Tiêu. Lăng Tiêu Phái là một trong tam đại môn phái của Tề Châu, tin tức của Lăng Tiêu Phái rất quan trọng. Thiên Cơ giả Thiên Cơ Các đóng quân ở đây, chủ yếu phụ trách tin tức, sự kiện ở khu vực quanh Lăng Tiêu Phái. “Thiên Cơ giả, chính là phóng viên.” Lữ Thiếu Khanh sờ cằm: “Chẳng lẽ tổ sư Thiên Cơ Các là người Trái Đất hay sao?” “Thiên Cơ trạm của Thiên Cơ Các có mặt ở cả mười ba châu trong thiên hạ, tất cả những chuyện lớn chuyện nhỏ xảy ra trong mười ba châu đều không thể thoát khỏi cái mũi nhạy bén của Thiên Cơ giả. Môn nhân đệ tử có mặt khắp nơi nên đương nhiên Thiên Cơ Các cũng là tổ chức buôn lậu tình báo lớn nhất của mười ba châu. Trong tay bọn họ nắm giữ nhiều tình báo nhất, cũng là kẻ buôn lậu chuyên nghiệp nhất. Dùng cái có phỏng vấn đưa tin, lấy tin một cách dễ dàng. Lữ Thiếu Khanh không do dự gì, cất bước tiến vào bên trong. Sau khi vào bên trong, phát hiện bên trong hết sức tráng lệ, sắc sảo loá mắt. “Có thể thấy tài liệu nhất phẩm nhị phẩm khắp nơi trong này.” “Đúng là giàu như chó.” Lữ Thiếu Khanh hăm mộ hết sức.

Chương 135 - Thiên Cơ giả

Chương 135: Thiên Cơ giả Tuy Lăng Tiêu Phái là đại môn phái nhưng trên thực tế, nếu so với Song Nguyệt Cốc và Quy Nguyên Các thì bọn họ lại là môn phái nghèo nhất trong tam đại môn phái. Môn phái phải tiêu dùng quá nhiều tài nguyên. Cho nên tài nguyên để lại cho đệ tử cũng không nhiều. Cho nên, đệ tử của Lăng Tiêu Phái không thể so sánh với đệ tử của hai phái khác. Ít nhất là thua kém về mặt tài lực, Lăng Tiêu Phái có không ít đệ tử trừ bình thường làm nhiệm vụ môn phái để kiếm điểm cống hiến ra, còn phải tự ra ngoài làm công, kiếm thêm linh thạch. Không như Song Nguyệt Cốc, nằm ngay trên linh mạch. Cũng không như Quy Nguyên Các, địa bàn rộng lớn, chiếm cứ rất nhiều đất đai. Cho nên lúc phát hiện linh mạch ở vùng Đô Xương, Lăng Tiêu Phái mới quyết đoán phái Kế Ngôn đi giành vị trí đệ nhất. Thứ họ thật sự tranh giành là linh thạch. Bây giờ nhìn thấy một phân trạm của Thiên Cơ Các mà đã giàu có như vậy, Lữ Thiếu Khanh cảm thấy mình bị kích thích. Chỉ ước được cướp bóc nơi này. Làm công kiếm tiền gì gì đó, không hợp với hắn. Có điều, cuối cùng Lữ Thiếu Khanh vẫn phải kiềm chế suy nghĩ này. “Thôi, làm chuyện chính quan trọng hơn...” Lữ Thiếu Khanh đi tới trước quầy lễ tân. Hắn hỏi tiểu cô nương đứng ngay quầy lễ tân: “Đan Duyệt có ở đây hay không?” Tiểu cô nương trước quầy lễ tân quan sát Lữ Thiếu Khanh, nói: “Người tìm Đan sư tỷ có chuyện gì sao?” Lữ Thiếu Khanh nói: “Ta cung cấp tin tức mới cho nàng.” Tiểu cô nương trước quầy lễ tân là một tu sĩ Luyện Khí kỳ, không có thái độ cả vú lấp miệng em, nghe thấy có tin nóng, lập tức báo cho Đan Duyệt. Đan Duyệt nhanh chóng xuất hiện! “Ai tìm ta?” Lữ Thiếu Khanh nhìn theo nơi tiếng nói vang lên. Một thiếu nữ hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi đi xuống từ trên lầu. Nàng không phải mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, mà là kiểu càng nhìn càng thấy dễ coi. Mái tóc dài đen tuyền được buộc gọn sau lưng, phối với một bộ váy dài màu lam nhạt, có vẻ dày dặn kinh nghiệm, làn da trắng nõn cộng thêm không ít điểm cho nàng. Lữ Thiếu Khanh không quen biết Đan Duyệt, trước kia chưa từng gặp mặt. Hắn biết Đan

Duyệt, là vì hắn thường thấy những bài viết của nàng trên Thiên Cơ Bài. Hắn biết nàng là một vị vương bài Thiên Cơ giả. Lữ Thiếu Khanh đến tìm nàng, vì một lý do khác quan trọng hơn. Đan Duyệt là fan của Đại sư huynh Kế Ngôn. Hắn vừa nhìn thấy Đan Duyệt liền thầm nói trong lòng. Tỷ đệ luyện, cũng được. Đan Duyệt lớn hơn Kế Ngôn mấy tuổi. Lữ Thiếu Khanh nhìn chăm chăm vào Đan Duyệt, trong lòng thầm nghĩ, haizz, người làm sư đệ như ta, cũng coi như hoàn thành trách nhiệm rồi. Vì giúp Đại sư huynh mau mau thoát ế, ta cũng đã đốt chết không ít tế bào não. Đáng người bộ dạng đều ổn, nhưng không biết tính tình thế nào. Đan Duyệt nghe nói có người tìm mình, vừa bước xuống từ trên lầu, đã bị một đôi mắt nhìn chăm chăm. Ánh mắt của người đó rơi vào trên người nàng, quan sát không kiêng nể gì. Chỉ mới gặp mặt, Lữ Thiếu Khanh đã để lại ấn tượng xấu cho Đan Duyệt, trong lòng nàng thầm khó chịu, phụng phịu hỏi: “Là người tìm ta?” “Lữ Thiếu Khanh nói: “Không sai.” “Là sao? Người có tin gì?” “Bởi vì ánh mắt vừa rồi của Lữ Thiếu Khanh, giọng điệu của Đan Duyệt không được tốt lắm. Lữ Thiếu Khanh tức khắc chấm điểm trong lòng. Hừm, tính tình khá tệ. Chê. Lữ Thiếu Khanh nói: “Tin tức về Kế Ngôn, người có muốn hay không?” “Cái gì?” “Kế Ngôn công tử?” “Đan Duyệt kinh ngạc, trên mặt lộ ra vẻ kinh hỉ, nhưng sau đó, tức khắc nghi ngờ: “Người nói thật?” “Trong mắt Đan Duyệt, khí tức Lữ Thiếu Khanh hết sức bình thường, nếu không cảm nhận tỉ mỉ, thì chẳng khác gì phạm nhân. Tuy vẻ bề ngoài khá đẹp trai. Nhưng, không phải kiểu nàng thích. Nàng thích kiểu như Kế Ngôn. Nàng thích kiểu người để lộ mũi nhọn, đẹp trai, khinh người.” “Người có tin tức liên quan đến Kế Ngôn công tử à?” “Lữ Thiếu Khanh lắc đầu làm ra vẻ, thờ dãi, nói: “Haizzz, ta đến nơi đây, ngay cả cái ghế cũng không có, khát khô cả cổ.” “Công tử, mời sang bên này!” “Đan Duyệt đành phải dẫn Lữ Thiếu Khanh đến phòng tiếp khách, sau đó nói, “Công tử, người nói một chút đi.” “Nước đâu? Có chỗ ngồi nhưng ngay cả ngụm nước cũng không có?” “Lữ Thiếu Khanh khinh bỉ: “Thiên Cơ Các các người trang hoàng bên ngoài xa hoa như vậy, hóa ra là do tiết kiệm bên trong à? Dầu gì cũng là khách, ngay cả ngụm nước cũng không có, đồn ra ngoài, không sợ làm Thiên Cơ Các mất mặt sao? Như vậy không được, ra ngoài lẩn lộn, ai cũng coi trọng mặt mũi, kệt sĩ như vậy sao

được? Chưởng môn nhà ngươi biết ngươi làm như vậy, liệu có chém ngươi hay không?“Đan Duyệt phục.“Rồi, rồi, đây là linh trà thượng đẳng, ngươi từ từ uống.““Lá trà ở đây, ngươi uống không đủ, tự thêm...“Đan Duyệt không ngờ tên này còn lải nhải hơn cả nữ nhân, nàng chịu không nổi.Nàng chưa từng thấy ai như vậy.Còn bày ra vẻ đúng lý hợp tình nữa chứ, rốt cuộc đây là địa bàn của ai? Ai mới là chủ nhân của nơi này?“Vậy mới đúng chứ.“Lữ Thiếu Khanh sung sướng uống một ngụm trà, hai mắt sáng bừng: “Trà ngon!“Sau đó lại uống liên tục mấy ly.Ánh mắt Đan Duyệt càng ngày càng sắc bén, nàng nghi ngờ kẻ trước mặt mình đến đây để lừa đảo.Nàng lạnh lùng nói: “Lá trà này, năm trăm linh thạch hạ phẩm một lượng.“Nàng đang nhắc Lữ Thiếu Khanh thức thời một chút.Đừng có ngồi ở đây ăn mà không làm.Không ngờ mắt Lữ Thiếu Khanh sáng hơn nữa, uống nhanh hơn nữa: “Ôi chao, không tệ, hãm cho ta thêm một bình đi.“Hỗn đản!Tên này thật là vô sỉ.Đan Duyệt đã thầm dán nhãn cho Lữ Thiếu Khanh.Nàng cắn răng nói: “Tin nóng ngươi nói đâu?“Lữ Thiếu Khanh nói: “Hãm thêm một bình trà nữa đi...”

Chương 136 - Muốn Kế Ngôn hay không

Chương 136: Muốn Kế Ngôn hay không”Bốp!“Ấm trà làm bằng tinh ngọc bị Đan Duyệt đặt thật mạnh lên bàn, phát ra một tiếng vang thanh thúy.“Giờ nói được chưa?“Lữ Thiều Khanh không nói lời nào, chậm rãi cầm ấm trà, rót thêm một ly trà.“Chắc chắc...““Trà ngon!“Hắn nhìn thấy ánh mắt như muốn giết người của Đan Duyệt, mỉm cười, đặt chén trà xuống, nói: “Thôi, cũng nên nói chính sự rồi. Dù sao thời gian của mọi người rất là quý giá.“Đan Duyệt chỉ muốn đánh hắn.Thời gian quý giá?Thời gian quý giá thì này giờ người đang làm gì?Người đã uống hết hai bình linh trà của ta rồi.“Như thế nào, tin tức người nói về Kế Ngôn công tử là gì?“Lữ Thiều Khanh hỏi: “Nghe nói người là fan của Kế Ngôn?Hắn là thần tượng của người?“Đan Duyệt không phủ nhận, thoải mái thừa nhận: “Không sai, Kế Ngôn công tử là người mà ta sùng bái. Ai không muốn lợi hại như hắn chứ?“Lữ Thiều Khanh gật gật đầu, trầm ngâm một chút, kể lại chuyện tỷ thí giữa Kế Ngôn và Thương Chính Sơ.Sau khi nghe xong.Trên mặt Đan Duyệt mang theo vẻ chấn kinh.“Người nói, Kế Ngôn công tử giao thủ với trưởng lão Thương Chính Sơ của Quy Nguyên Các, còn không rơi vào hạ phong?Lúc đấu kiếm ý, có thể áp chế Thương Chính Sơ?Thật ư?“Lữ Thiều Khanh nói: “Ta lừa người làm gì?Chuyện này, người điều tra một chút là biết ngay.“Đan Duyệt nghĩ cũng phải, bao nhiêu người tận mắt nhìn thấy, không thể nào kín không kể hở.Đan Duyệt cắn răng nói: “Lão già thúi Thương Chính Sơ, thật không biết xấu hổ, thế mà dám dùng cảnh giới bắt nạt Kế Ngôn công tử. Thật là quá đáng.“Lữ Thiều Khanh nhìn thấy dáng vẻ phẫn nộ của Đan Duyệt, âm thầm gật đầu.Quả nhiên là fan girl của Đại sư huynh.Lữ Thiều Khanh nói: “Đan cô nương, cho nên, người đã biết phải viết tin tức ngày mai thế nào chưa?“Lúc này Đan Duyệt đã nghĩ xong cả tiêu đề luôn rồi.“Trưởng lão Quy Nguyên Các già mà không có đạo đức, ức hiếp tuần tài trẻ tuổi của Lăng Tiêu Phái. Ông ta dám bắt nạt Kế Ngôn công tử, ta nhất định phải khiển trách hành vi vô sỉ của ông ta.“Đan Duyệt vô cùng phẫn nộ.Đan Duyệt nằng nặng

tại thành Lăng Tiêu, chủ yếu phụ trách tin tức của Lăng Tiêu Phái. Nàng lại sùng bái Kế Ngôn, là fan của Kế Ngôn. Vì thế, nàng ôm nhiều thiện cảm với Lăng Tiêu Phái, văn chương nàng viết cũng thiên về Lăng Tiêu Phái. Tin tức lần này, do nàng đích thân chấp bút, đương nhiên phải hung hăng phê phán hành vi vô sỉ của Quy Nguyên Các. Lữ Thiếu Khanh rất hài lòng với thái độ của Đan Duyệt. Hắn nói với Đan Duyệt: “Đan cô nương, tin tức này thế nào?” Sự bất mãn của Đan Duyệt đối với Lữ Thiếu Khanh đã biến mất, có thể kịp thời cung cấp tin tức này, với nàng, tin tức này chỉ có giá trị trong một thời gian nhất định. Xem ra người này không tệ. Nàng nói: “Tin tức của công tử cực kỳ đúng lúc, ta hết lòng cảm kích.” Lữ Thiếu Khanh khó hiểu: “Chỉ có một câu vô cùng cảm kích sao? Cung cấp tin tức, không nên có khen thưởng linh thạch sao?” “Tin tức như vậy, khen thưởng bao nhiêu?” Lữ Thiếu Khanh trắng trợn như vậy, trong lúc nhất thời Đan Duyệt không tiếp thu được. Lữ Thiếu Khanh kinh ngạc nói: “Không thể nào, không có khen thưởng sao? Nhỏ mọn như vậy à?” “Không có khen thưởng, sau này ai chịu cung cấp tin tức cho các ngươi?” “Không có tầm nhìn?” “Trong lòng Đan Duyệt lại bắt đầu bất mãn với Lữ Thiếu Khanh. Người này đúng là rất ghê tởm. “Được, được, có khen thưởng.” “Ba trăm viên linh thạch hạ phẩm.” Lữ Thiếu Khanh không vừa lòng: “Cái gì? Mới ba trăm?” “Haizzz, thôi đi, miễn cưỡng nhận vậy.” “Những thứ khác coi như ủng hộ cho các ngươi trang hoàng bề mặt.” Đan Duyệt chỉ muốn xách đao ra chém người. Tên khốn này thật là đáng ghét. Ai thêm tham ô chút linh thạch ấy của hắn. “Cũng chỉ có ba trăm, không có nhiều hơn đâu, đây là tiêu chuẩn của chúng ta.” “Tiêu chuẩn của các ngươi thấp quá, phải đề cao, nếu không còn ai muốn cung cấp tin tức cho các ngươi?” Đan Duyệt trong lòng thầm nghĩ, có rất nhiều người muốn cung cấp cho chúng ta, ngươi biết không? Ta nói cho ngươi làm gì? Nàng thở phì phì nói: “Nếu ngươi không có việc gì nữa thì có thể đi rồi. Ta bề bộn nhiều việc.” “Gấp cái gì.” Lữ Thiếu Khanh nói: “Keo kiệt thì cũng thôi, ngay cả lễ phép cũng không có sao? Ta còn có việc chưa nói.” Đan Duyệt phụng phịu, nói: “Ngươi còn có chuyện gì?” Lữ Thiếu Khanh làm Đan Duyệt bất mãn cực kì. Nàng ra ngoài đã lâu, lần đầu tiên thấy kẻ đáng ghét như vậy. Nếu có thể, nàng không muốn giao tiếp với tên gia hỏa này chút

nào.Lữ Thiếu Khanh nói: “Ta muốn mua tình báo từ chỗ người.”““Tình báo?”Đan Duyệt lập tức dùng giọng điệu giải quyết việc chung nói: “Phải xem người muốn tình báo gì, giá cả không giống nhau.”““Có điều, xét thấy người mới vừa cung cấp tin tức cho ta, ta có thể giảm giá ba mươi phần trăm.”Lữ Thiếu Khanh lắc đầu nói: “Ta không định trả linh thạch.”Nói đùa cái gì vậy, cho tới bây giờ chỉ có ta lấy linh thạch từ túi người khác, ai cũng đừng hòng lấy linh thạch từ trong túi ta.Đan Duyệt lắc đầu nói: “Công tử người nói đùa rồi.”Nói đùa, vì sao Thiên Cơ Các giàu có như vậy?Dựa vào bán tình báo.Tình báo không quan trọng thì đáng như tin mới, tình báo quan trọng thì giữ lại làm thương phẩm.Lữ Thiếu Khanh nghiêm túc nói: “Ta không có nói đùa.”Đan Duyệt tiếp tục lắc đầu, vừa định tiễn khách.Tên này thì có bao nhiêu linh thạch để mua tình báo từ chỗ nàng cơ chứ.Lữ Thiếu Khanh lại nói: “Nếu người đồng ý, người muốn bao nhiêu tin tức về Kế Ngôn, ta có bấy nhiêu.”“Vì kế hoạch của mình, cũng chỉ có thể bán Đại sư huynh.”Thật sao?Đan Duyệt kích động, nhưng sau đó lại hoài nghi.“Người nghĩ người là ai?”To giọng nhỉ, muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu.Người là phụ thân hắn hay là nương hắn?Đan Duyệt nhìn chằm chằm vào Lữ Thiếu Khanh, hết sức nghi ngờ, biểu cảm cực kì khó coi.“Công tử, ta không rảnh giỡn chơi với người.”Lữ Thiếu Khanh hỏi lại: “Sao hả? Người không tin?”

Chương 137 - Ảnh nóng của Đại sư huynh

Chương 137: Ảnh nóng của Đại sư huynh Đan Duyệt im lặng không nói, hai mắt nhìn chăm chăm vào Lữ Thiếu Khanh. Trong mắt Đan Duyệt, người như Lữ Thiếu Khanh chỉ là một tu sĩ tăng chót mà thôi. Có thể ngẫu nhiên thấy cảnh Kế Ngôn chiến đấu với Quy Nguyên Các, chạy đến đây báo tin đầu tiên để lĩnh khen thưởng đã là may mắn lắm rồi. Còn những tin tức khác liên quan tới Kế Ngôn, sao hắn có thể có. Lữ Thiếu Khanh cũng cười tít mắt đối diện với Đan Duyệt. Đối mặt ánh mắt với Lữ Thiếu Khanh, Đan Duyệt thề mà không chịu nổi, dời mắt đi. Biểu cảm của nàng hơi mất tự nhiên, nói: “Công tử đừng nói đùa. Ta bề bộn nhiều việc.” “Nói đùa?” Lữ Thiếu Khanh ngạc nhiên nói: “Người thấy ta giống đùa giỡn hay sao? Ta thành khẩn như vậy, thế mà người nói ta nói đùa?” “Nói đùa, nếu người cần, ngay cả ảnh nóng của Kế Ngôn ta cũng có thể lấy tới cho người.” Đan Duyệt càng không tin, cơn giận từ từ dâng lên: “Công tử, kiên nhẫn của ta là có hạn.” “Ảnh nóng của Kế Ngôn? Người là cái thá gì? Dám nói thần tượng của ta như vậy?” “Không tin?” Lữ Thiếu Khanh lấy lưu ảnh thạch ra: “Đây là gì?” Đan Duyệt thấy Kế Ngôn trên lưu ảnh thạch, Linh Giáp màu đỏ phụ trợ cho Kế Ngôn có thêm một cỗ khí chất tà mị hấp dẫn, Đan Duyệt nhìn đến sắp lộn tròn mắt ra ngoài. Khoảng cách gần như vậy, rõ ràng như vậy, không thể nào là chụp trộm từ xa. “Cái này, cái này...” Lữ Thiếu Khanh cất vào, trong mắt Đan Duyệt hiện lên vẻ tiếc nuối, còn chưa xem đã mà. “Người, tới cùng là ai?” “Tại sao lại có cái này?” Lữ Thiếu Khanh nói: “Ta là sư đệ hắn, vật như vậy, ta muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu.” “Thậm chí, quần lót của hắn muốn hay không? Chưa giết.” Đan Duyệt nổi giận: “Công tử, người đừng nói giỡn.” “Chết tiệt, sao mình lại động lòng?” Lữ Thiếu Khanh nói: “Ta nói thật.” Đan Duyệt không tin, “Người là sư đệ hắn?” “Ta còn là sư muội hắn nữa.” “Không có cách nào, biểu hiện của Lữ Thiếu Khanh, rất khó làm cho người ta tin tưởng hắn là sư đệ của Kế Ngôn. Tính cách Lữ Thiếu Khanh như vậy, đánh chết Đan Duyệt cũng không thể

tin được đây là sư đệ Kế Ngôn. Nếu Kế Ngôn có sư đệ như vậy, còn không đích thân ra tay tiêu diệt, trừ hại cho sư môn sao? “Không tin cũng được.” Lữ Thiếu Khanh cười xấu xa, nói: “Muốn giao dịch với ta không?” “Nếu như ngươi đồng ý, ta có thể tặng tám lưu ảnh thạch này cho ngươi, ngày mai ngươi gửi bài, không cần một tấm hình sao?” “Tám này vừa đúng lúc.” Giọng nói của Lữ Thiếu Khanh hết như mị ma, tràn ngập sức hấp dẫn. Đan Duyệt im lặng một hồi mới mở miệng. “Ngươi muốn biết gì?” Lữ Thiếu Khanh cười rộ lên, hỏi như vậy, tức là Đan Duyệt đã đồng ý rồi. Hắn nói mục đích của mình ra: “Tình báo của Điểm Tinh Phái, tất cả tình báo, càng tường tận càng tốt.” “Ngay cả con chó canh cửa của bọn họ trông thế nào ta cũng muốn biết...” Lữ Thiếu Khanh hài lòng rời khỏi chỗ Đan Duyệt. Thiên Cơ Các là nơi buôn lậu tình báo lớn nhất. Tình báo cực kì đắt tiền. Nếu muốn mua tình báo của Điểm Tinh Phái từ Thiên Cơ Các, chắc chắn sẽ phải trả một con số khổng lồ. Bản thân Lữ Thiếu Khanh cũng không đủ linh thạch mà dùng, làm sao có linh thạch đi mua tình báo. “Haizzz, thế cũng coi như dùng hết tác dụng của sư huynh rồi.” Lữ Thiếu Khanh ngoài miệng thì thở dài, trên mặt lại cười tít mắt. Hắn nói muốn tiêu diệt Điểm Tinh Phái, không phải là nói suông. Hắn thật sự có ý nghĩ này. Chuẩn bị một thời gian rồi nói sau. Lỡ sau này dùng đến thì sao. Lữ Thiếu Khanh cười ha hả không ngừng, sau đó tiếp tục đi về phía mục tiêu kế tiếp của mình. Trong bí cảnh lần này, hắn cướp được không ít đồ trên người đệ tử Điểm Tinh Phái. Máy thứ này hắn không dùng được, chỉ có thể bán lấy linh thạch. Trong tay đệ tử Điểm Tinh Phái nhiều nhất cũng chỉ có thần phù nhất phẩm, nhị phẩm. Nhưng ở Tề Châu lại không mấy người dùng, giá cả cũng không cao. Xử lý xong mấy thứ đồ mình cướp được, bao gồm cả Tuyên Vân Tâm gì đó, cũng chỉ được chừng hai vạn linh thạch. Lữ Thiếu Khanh kiểm kê một phen, mặt mày hớn hờ. Xong chuyện này, trong nhần trữ vật đã có hơn hai vạn linh thạch. Cũng coi như có lời. “Haiz, trường kiếm tam phẩm và Linh Giáp đều đã tặng người ta, bằng không lại có thêm mấy ngàn linh thạch. Còn nữa, sư muội nói những thứ tốt tìm được trong bí cảnh đều nằm trong tay nàng, lúc nào đó bảo nàng bán đi, chia linh thạch mới được.” Tâm trạng Lữ Thiếu Khanh rất tốt, cảm thấy mình vừa phát tài thì phải tự khao mình một mẻ mới được. Cũng chừng một tháng chưa ăn thứ gì

ngon rồi.Hắn đi tới Tụ Tiên Lâu của Phương Hiểu.“Lữ sư huynh!”Quản sự Vương Nghiêu nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh, vui mừng bước ra chào.“Lâu lắm không thấy huynh ghé qua.”Lữ Thiếu Khanh nói: “Ra ngoài làm việc, lão bản của ngươi về chưa?”Vương Nghiêu nói: “Vẫn chưa, có điều ta có nhận được phi hạc, nàng nói hai ngày nữa là đến.”Lữ Thiếu Khanh gật đầu.Hắn ngồi phi chu không biết Kế Ngôn lấy được ở chỗ nào, tốc độ nhanh hơn phi chu của Phương Hiểu gấp bội.Hắn mất một ngày đi đường, bọn Phương Hiểu phải tốn ba ngày.Lữ Thiếu Khanh nói: “Tìm gian phòng cho ta đi.”Vương Nghiêu nói: “Phòng tốt nhất đã không còn, chỉ có phòng bình thường.”“Bình thường cũng được, ta đâu có khát khe mấy chuyện này...”Lữ Thiếu Khanh gọi vài món, Vương Nghiêu nhìn không được hỏi: “Lữ sư huynh, có vậy thôi à?”Lần này khác với mấy lần trước Lữ Thiếu Khanh tới, trước kia Lữ Thiếu Khanh tới nơi này ăn cơm sẽ gọi đầy cả một bàn.Lữ Thiếu Khanh thở dài, nói: “Haizzz, không ai mời ta ăn cơm, bây giờ dùng linh thạch của mình, đương nhiên phải tiết kiệm rồi.”“Vương sư đệ, ngươi có muốn mời ta ăn cơm không?”Vương Nghiêu chạy mất dép.Vương Nghiêu biết Lữ Thiếu Khanh ngày thường ăn bao nhiêu.Một lần có thể ăn hết mấy ngàn viên linh thạch.Chút tiền lương đó của hắn ta còn chưa đủ Lữ Thiếu Khanh ăn một bữa.

Chương 138 - Gặp đệ tử Quy Nguyên Các

Chương 138: Gặp đệ tử Quy Nguyên Các”Nhớ làm cho đủ cân đủ lượng đây, bằng không ta sẽ tìm lão bản ngươi trách cứ ngươi.”“Mấy món Lữ Thiếu Khanh gọi được đưa lên rất nhanh. Hắn thanh thoi nhấm nháp.Lúc còn ở trong bí cảnh, hắn không ăn được bữa nào ra hồn.Lữ Thiếu Khanh vừa ăn vừa nói thầm: “Nếu đoán được thì đã dắt sư muội theo rồi, nàng còn thiếu ta một bữa cơm. Nếu không đủ linh thạch, để cho nàng ở lại làm công trả nợ. Haizzz, tính sai mà...”“Lữ Thiếu Khanh cảm thấy như mình vừa mới tổn thất một trăm vạn, vô cùng đau khổ.”“Mình vẫn chưa suy xét chu toàn, nhất định phải kiểm điểm mới được.”“Lúc Lữ Thiếu Khanh vừa ăn, vừa kiểm điểm suy nghĩ chưa chu toàn, làm mình tổn thất linh thạch, bên ngoài bỗng nhiên có tiếng nhốn nháo.”“Quản sự đâu?”“Quản sự Tụ Tiên Lâu ra đây cho ta.”“Sau đó, giọng của Vương Nghiêu vang lên.”“Vài vị khách quan, các vị cần gì?”“Người bên ngoài nói: “Chúng ta là đệ tử của Quy Nguyên Các, mau bung rượu và thức ăn tốt nhất ở nơi này lên cho chúng ta.”“Nếu như thất lễ với chúng ta, đừng trách chúng ta không khách sáo.”“Giọng điệu vô cùng cuồng vọng, không để ai vào mắt.Chỉ nghe giọng nói cũng đủ biết người bên ngoài hung hăng, ương ngạnh đến mức nào.Có điều như vậy cũng hợp với tính cách của đệ tử Quy Nguyên Các.Hung hăng, ương ngạnh, hoành hành ngang ngược.Nếu không phải thực lực Quy Nguyên Các cường đại, những đệ tử này đã bị người ta đánh chết từ lâu.Quy Nguyên Các?Lữ Thiếu Khanh nhíu mày, sau đó nhẹ nhàng thả lỏng.Đang lo không có cơ hội tìm các ngươi tính sổ, các ngươi lại dâng lên tận cửa.Lữ Thiếu Khanh từ từ dùng cơm, đồng tai nghe đệ tử Quy Nguyên Các bên ngoài nói chuyện.”“Hừ, lúc ấy nếu như là ta ra tay, mặc kệ hắn ta là ai, một kiếm giết luôn.”“Đúng vậy, vì giữ mặt mũi cho Lăng Tiêu Phái, ta đành phải nhịn.”“Lần này xem như hắn ta gặp may mắn, lần sau gặp ta, ta không khách sáo nữa đâu.”“Đứng đầu cái thá gì, đến lúc đó ta sẽ cho hắn ta biết cái gì là éch ngồi đáy giếng.”“Thôi, ăn một bữa thật ngon, nghỉ ngơi và hồi phục một phen, đến lúc đó

lại đi tìm bọn chúng tính sổ. ““Làm cho bọn họ biết Quy Nguyên Các chúng ta không dễ bắt nạt... “Lữ Thiếu Khanh ở bên trong nghe bọn người kia nói vậy, cười lạnh liên tục. Bọn người kia, cũng chỉ dám nói mà thôi. Lữ Thiếu Khanh từ từ ăn, trong lòng cũng có cách đối phó với bọn họ. Hắn gọi Vương Nghiêu tới tính tiền, Vương Nghiêu tiện đường hỏi một câu. “Lữ sư huynh, bọn họ nói tới ai ở bên ngoài vậy? “Quy Nguyên Các đệ tử ở trong đại sảnh, lớn tiếng la hét, cách mười dặm cũng nghe thấy. Lữ Thiếu Khanh nói: “Đại sư huynh chứ ai. “ “Kế Ngôn sư huynh? “Vương Nghiêu trợn mắt. “Đúng vậy, bọn họ nói dùng một quyền là có thể đánh thắng Đại sư huynh. “Vương Nghiêu càng thêm khinh thường: “Đám rác rưởi của Quy Nguyên Các mà cũng dám nói nói như vậy? “ “Gặp phải Kế Ngôn sư huynh, bọn chúng chạy được bao xa thì chạy. “ “Lữ sư huynh người có định cho bọn chúng một bài học không? “Vương Nghiêu mong đợi hỏi. Lữ Thiếu Khanh là sư huynh đệ với Kế Ngôn, thân như huynh đệ ruột thịt. Có người nói xấu Kế Ngôn trước mặt Lữ Thiếu Khanh, người làm sư đệ ra tay đòi lại công bằng cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Lữ Thiếu Khanh khoát tay nói: “Dạy dỗ gì chứ. Bọn chúng thích nói thì để cho bọn chúng nói đi, đánh nhau ở đây, lão bản người chịu thiệt chứ ai vào đây. “Hắn liếc nhìn Vương Nghiêu: “Người không phải gian tế do cách vách phái tới, muốn làm hỏng việc làm ăn của nơi này chứ? “Vương Nghiêu thổ huyết, nói cái gì vậy. Có điều, Vương Nghiêu thấy Quy Nguyên Các có bảy tám người, cũng biết Lữ Thiếu Khanh không dám ra tay cũng là chuyện bình thường. Bất quá. Vương Nghiêu thở dài trong lòng. Lữ sư huynh như vậy, thật đúng là nhu nhược. Vương Nghiêu cảm thấy, nếu có người dám nhục nhã sư huynh của mình trước mặt hắn, hắn không ra tay thì không có mặt mũi nào mà đi về. “Đúng rồi, người đưa cái này cho bọn chúng giúp ta. “Lữ Thiếu Khanh đưa cho Vương Nghiêu một tờ giấy đã gấp lại. “Đây là cái gì? “ “Người giao cho bọn chúng giúp ta, bọn chúng sẽ tự động rời khỏi đây... “Sau khi Lữ Thiếu Khanh đi khỏi, các đệ tử của Quy Nguyên Các vẫn ngồi trong Tụ Tiên Lâu ăn cơm, tám nhăm. Số linh tửu vào bụng càng nhiều, giọng nói của bọn họ lại càng lớn, cũng càng ngày càng không biết kiêng kị. Nói chuyện càng ngày càng khó nghe. Có điều, bọn họ vẫn còn giữ lại một chút lý trí. Bọn họ biết nơi này là thành Lăng Tiêu, là địa bàn của

Lăng Tiêu Phái.Ở đây có rất nhiều đệ tử của Lăng Tiêu Phái ra ngoài.Lúc bọn họ khinh bỉ, khinh thường, hạ nhục Kế Ngôn, luôn dùng “hắn ta” để thay thế.Uy vọng của Kế Ngôn cực thịnh trong hàng đệ tử trẻ tuổi của Lăng Tiêu Phái, là thần tượng của bọn họ.Nếu đệ tử Quy Nguyên Các dám nói xấu Kế Ngôn ở đây, chắc chắn sẽ bị rất nhiều người tấn công.Cho nên, bọn họ phải giữ vững lý trí, không dám nói tên của Kế Ngôn ra.Nhưng sau khi Vương Nghiêu biết những đệ tử Quy Nguyên Các này đang nói về ai từ miệng Lữ Thiếu Khanh.Hắn nghe thấy các đệ tử Quy Nguyên càng ngày càng can rở, nói càng ngày càng dơ bẩn.Vương Nghiêu nhin không được, đi tới trước mặt những đệ tử Quy Nguyên Các này, giao tờ giấy của Lữ Thiếu Khanh cho bọn họ.Vương Nghiêu không biết Lữ Thiếu Khanh nói thật hay là nói đùa, nhưng hắn chỉ mong Lữ Thiếu Khanh nói thật.Hắn cực kì khó chịu với đám người này.Nếu không phải thực lực của hắn không đủ, hắn đã sớm ra tay cho bọn người này một bài học rồi.Hi vọng bọn chúng rút đi mau một chút.Vương Nghiêu khó chịu nói thầm trong lòng.Mà các đệ tử Quy Nguyên Các nhìn thấy nội dung viết trong trang giấy, thi nhau phẫn nộ.“Chết tiệt, đang khiêu khích chúng ta hay sao?”“Vô liêm sỉ, người này là ai?”“Bảo hắn ta ra đây nhận lấy cái chết!”

Chương 139 - Cháu của Thương Chính Sơ

Chương 139: Cháu của Thương Chính Sơ
Vương Nghiêu hết sức kinh ngạc, hắn rất muốn biết rốt cục trên tờ giấy đỏ viết gì, mà lại làm những đệ tử Quy Nguyên Các này phần nộ như vậy. Hắn đứng ở gần đó, rướn cổ lên, đại khái nhìn thấy nội dung bên trên. [Quy Nguyên Các ngu ngốc, người của Quy Nguyên Các đều là đồ ngu.] [Một đám nhát gan, trừ miệng ra, chỗ nào cũng mềm. Đặc biệt là đệ đệ, mềm tới không đứng dậy nổi.] [Một đám không trứng.] [Chỉ bằng các người mà cũng dám chê cười Kế Ngôn? Bất cứ đệ tử nào của Lăng Tiêu Phái cũng có thể đánh chết các người.] [Có dám tới hay không...] Vương Nghiêu không nói gì. Bị người ta mắng như vậy, ai mà chịu nổi. Càng đừng nói tới đệ tử của Quy Nguyên Các thường ngày quen thói kiêu căng. “Người đó đâu?” “Có đệ tử Quy Nguyên Các nhìn chăm chăm Vương Nghiêu bằng khuôn mặt hết sức khó coi, mặt đầy sát khí. Gã ta như định đánh Vương Nghiêu một trận vậy. Vương Nghiêu nói: “Đây là một vị khách nhân ủy thác ta giao cho các vị, người đó đã đi rồi.” “Hắn ta là ai? Người có phải đồng bọn của hắn ta không?” “Vương Nghiêu phủ nhận: “Ta không quen người nọ.” “Trong thành không được phép ra tay, nhưng Vương Nghiêu sợ đám người này uống rượu quá nhiều, đầu óc nóng lên, cái gì cũng không quan tâm mà đánh nhau luôn. Nếu như vậy thật Tụ Tiên Lâu sẽ bị dỡ xuống mất.” “Khốn nạn, chết tiệt...” “Trên đó bảo chúng ta ra ngoài thành, có đi hay không?” “Đi, vì sao không đi?” “Gần như không cần thương lượng, vài tên đệ tử Quy Nguyên Các lập tức la hét đòi đi.” “Tìm ra hắn ta, cho hắn ta một bài học.” “Hắn ta cho rằng mình là ai? Dám mắng chúng ta như vậy.” “Hắn ta muốn chết...” “Tối nay đám người Quy Nguyên Các đã chịu thiệt một lần, trong lòng đang kiềm nén cơn tức giận. Còn chưa xả ra nữa, bây giờ lại có người dám mắng chửi, làm nhục bọn họ như vậy. Không bắt lấy tên hỗn đản này lại dạy dỗ một trận, khó mà làm dịu mối hận trong lòng. Không làm gì được Kế Ngôn, chẳng lẽ còn không làm gì được một kẻ chỉ biết núp ở

sau lưng mắng chửi người ta hay sao? Bảy tám gã Quy Nguyên Các đệ tử la hét bước ra khỏi tử lâu, muốn đi tìm Lữ Thiếu Khanh tính sổ. Mới vừa bước ra khỏi cửa, đã chạm mặt mấy vị đồng môn. “Thương Lăng sư huynh, Trương Chính sư huynh, Ngô Thiên Tung sư huynh.” “Thương Lăng, cháu trai của Thương Chính Sư. Làm tu sĩ, thông thường hai ba trăm tuổi mới có cháu là chuyện rất bình thường. Thương Lăng đã hơn bốn mươi tuổi, thực lực Trúc Cơ trung kỳ tăng tám. Thiên phú bình thường, may mà có gia gia là Nguyên Anh. Có gia gia là Nguyên Anh, đương nhiên mọi người sẽ nịnh nọt gã ta, nghe lời gã ta.” “Sao lại thế này?” “Thương Lăng nhìn thấy mọi người phần nộ ra khỏi cửa: “Không phải nói tới nơi này ăn một bữa cho ngon sao?” “Gặp phải chuyện gì?” “Mọi người nhao nhao kể lại, ba người Thương Lăng cũng biết chuyện vừa xảy ra. Trương Chính giận dữ: “Hạng nhãi nhép ấy mà cũng dám trêu chọc chúng ta?” “Nhất định phải dạy dỗ hấn ta.” “Ngô Thiên Tung lo lắng: “Có khi nào là một cái bẫy hay không?” “Thương Lăng cười khinh miệt, không cho là đúng: “Không cần phải lo. Nếu hấn ta thật sự lợi hại, thì không cần phải để lại một tờ giấy để chọc giận chúng ta. Cho dù có cạm bẫy, có ba người chúng ta ở đây, còn có gì đáng lo?” “Thực lực của ba người Thương Lăng, Trương Chính, Ngô Thiên Tung đều là Trúc Cơ kỳ. Chỉ cần không gặp phải Kết Đan kỳ, ba người bọn họ liên thủ là đủ để ứng phó mọi chuyện. Cho dù đối thủ có mạnh hơn bọn họ một chút. Trương Chính gật đầu: “Chúng ta và các sư đệ nữa, mọi người liên thủ, ai đánh thắng được chúng ta?” “Có đệ tử hét lớn: “Nhất định phải dạy dỗ hấn ta, bằng không chúng ta phải để mặt mũi ở đâu?” “Trước mặt Kế Ngôn, bọn họ không làm gì được. Nhưng bọn họ không tin mình không làm gì được một con chuột nhắt chưa biết mặt.” “Đúng vậy, cho dù không giết hấn ta, cũng phải làm hấn ta biết mình đã trêu chọc ai.” “Thương Lăng thấy các sư đệ vô cùng phần nộ, cũng gật đầu: “Kẻ có gan khiêu khích chúng ta, nhất định phải nghiêm trị, bằng không người ngoài sẽ nghĩ là Quy Nguyên Các chúng ta yếu đuối, dễ khi dễ.” “Trong mắt Thương Lăng lóe lên sát ý nồng đậm. Nếu nói hận, gã ta hận hơn bất kỳ ai, giận hơn bất kỳ ai. Gia gia của gã ta ra tay, chẳng những không làm gì được Kế Ngôn, ngược lại còn giúp Kế Ngôn nổi tiếng. Lại còn lĩnh ngộ Kiếm Tâm Thông Thân. Gia gia của gã ta chẳng khác nào trở thành phong nền cho người khác. Sau này, một khi nhắc tới

chuyện lần này, gia gia của gã ta sẽ trở thành phong nền, hơn nữa còn là phong nền bị người ta chê cười. Nếu đây là Quy Nguyên Các, gã ta chắc chắn sẽ giết người cho hả giận. Nhưng nơi này là Lăng Tiêu Phái. Ngay cả gia gia của gã ta cũng bị Nguyên Anh của Lăng Tiêu Phái đuổi đánh. Cho dù gã ta có phần nộ đến mức nào, cũng phải nhẫn nhịn. Đêm nay, gã ta vốn định ra ngoài giải sầu. Lại không ngờ có người dám làm như vậy. Vậy thì hãy để mình trút cơn giận lên người kẻ đó đi. “Đi, chúng ta đi xem xem, rốt cục là ai chán sống.” Một đám đệ tử Quy Nguyên Các, chừng hơn mười người chậm rãi đi ra ngoài thành. Lữ Thiếu Khanh bên này thì đang bận rộn. “Không thể giết những đệ tử Quy Nguyên Các này, đành phải thu một chút hoa lợi vậy.” “Bảy tám người...” Lữ Thiếu Khanh vừa bận rộn vừa nói thầm. Hôm nay người của Quy Nguyên Các khinh người quá đáng rồi. Sao Lữ Thiếu Khanh có thể ngậm cục bỏ hòn này mà làm ngọt? “Một Mê Tung Trận che đầy tầm mắt, một Mê Hồn Trận áp chế linh thức, lại thêm một cái Huyền Trận, chắc là đủ rồi đó.” “Ừm, để cho an toàn, thiết lập thêm hai cái Hãm Trận nữa đi, cho bọn họ chịu chút khổ cực.” Đột nhiên! Thần sắc Lữ Thiếu Khanh vừa động: “Tới nhanh như vậy? Ta còn chưa bày Hãm Trận xong.” “Hơn nữa số người còn nhiều lên?” “Nhưng vậy cũng được, tới càng nhiều càng tốt.” “Ha ha...” “Ba người Thương Lăng, Trương Chính, Ngô Thiên Tung dẫn một đám đệ tử Quy Nguyên Các đến đây. Lại phát hiện nơi này trống không, cái gì cũng không có. Chỉ có một chỗ khác lạ!” “Thương sư huynh, huynh xem kia, chỗ đó có một tấm bảng.” “Trên đó viết gì vậy?” “Qua xem!” “Mọi người cẩn thận một chút!” “Đi tới trước tấm bảng, họ nhìn thấy trên bảng có mấy chữ thật to. “Quy Nguyên Các, đàn độn!” Mọi người của Quy Nguyên Các giận dữ: “Khốn thật!” “Tên đáng chết!” “Chúng ta bị lừa, đi một chuyến tay không!” “Có đệ tử Quy Nguyên Các phần nộ tới mức chém tấm bảng đó ra làm hai. Nhưng mà gã ta vừa chém xong, sương mù bỗng nhiên dâng lên xung quanh.

Chương 140 - Đại sư trận pháp?

Chương 140: Đại sư trận pháp? Các đệ tử Quy Nguyên Các còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, đã bị sương trắng bao phủ. Hăm sâu trong đó. “Thôi rồi, không ổn rồi!” “Trúng kế rồi!” “Chúng ta trúng mai phục rồi!” “Ta, ta nhìn không thấy, sư huynh, huynh ở nơi nào?” “Thương sư huynh, cứu mạng...” “Đi mau!” “Mau rời khỏi nơi này!” Giọng nói các đệ tử Quy Nguyên Các liên tục vang lên, bọn chúng kinh hoảng không thôi, chạy lung tung ra bốn phương tám hướng. Thương Lăng là người lớn tuổi nhất trong số mọi người, kinh nghiệm tương đối phong phú. Gã ta nhanh chóng phản ứng kịp lại. “Không xong, là trận pháp!” “Mê Tung Trận!” Thương Lăng hét lớn: “Các người không được hoảng, cũng đừng có đi lung tung!” “Là Mê Tung Trận, nhưng không cần lo lắng, chỉ cần chúng ta hợp lực phá trận, nó không giữ chân chúng ta được đâu.” Gã ta còn chưa dứt lời, sương mù đã hoàn toàn bao lấy gã ta. Ngay cả Trương Chính, Ngô Thiên Tung bên cạnh cũng biến mất không thấy. Thương Lăng nhíu mày, sau đó cười lạnh. “Chỉ là trận pháp nhị phẩm, cũng dám khoe khoang trước mặt ta?” “Trận pháp nhị phẩm, phẩm giai không cao. Cho dù tìm không thấy mắt trận, cũng có thể dùng bạo lực để phá trận. Gã ta nhanh chóng đuổi linh thức ra. Nhưng mà cảm giác linh thức truyền về làm gã ta cảm thấy như đang hăm sâu trong vũng bùn, khó lòng cử động. Phạm vi thăm dò vốn có giảm bớt đến mấy trượng. Cảm giác này rất là khó chịu. Sắc mặt Thương Lăng trở nên vô cùng khó coi. “Hỗn đản, cư, cư nhiên còn có Mê Hồn Trận?” “Mê Hồn Trận không có lực sát thương, lại có thể áp chế linh thức. Bất kể là linh thức hay là thần thức, đều là con mắt thứ hai của tu sĩ. Linh thức bị áp chế, giống như bị người ta che mắt, nửa bước khó đi. Thương Lăng lớn tuổi, từng trải qua nhiều sóng gió, kinh nghiệm phong phú. Lúc này, trong lòng gã ta bắt đầu có dự cảm xấu. Mê Hồn Trận, Mê Tung Trận đều là trận pháp nhị phẩm, chỉ cần cố gắng học vẫn có thể học được. Nhưng mà! Kết hợp hai loại trận pháp lại, hòa hợp chúng vào nhau thì không phải cứ cố gắng là làm được. Chuyện này cần thiên phú rất cao, không phải cứ muốn là được. Chẳng lẽ là

đại sư trận pháp?Thần kinh Thương Lăng căng lên.Có điều!Thương Lăng cắn răng: “Hừ, mặc kệ ngươi có phải đại sư hay không, cứ xông lên là xong việc.”Gã ta nói xong, một thanh trường xuất hiện trong tay, một luồng kiếm quang chém thẳng vào trong trận.Nhưng mà không có bất cứ hiệu quả nào.“Ta không tin!”Gã bước về trước một bước, linh lực hội tụ vào trường kiếm trong tay.Ngay lúc gã ta ra tay, cảnh tượng trước mắt bỗng nhiên thay đổi.Một lão nhân gầy gò xuất hiện trước mắt gã ta.Lão nhân để một chòm râu dê, con mắt nâu sẫm khảm sâu trong hốc mắt, khiến người ta không khỏi thấy lạnh sống lưng.“Gia, gia gia!”Thương Lăng chấn động, vội vàng cất trường kiếm vào.Người xuất hiện trước mắt rõ ràng là gia gia của gã ta, Thương Chính Sơ.“Gia gia, sao người lại ở đây?”Trong lòng vui vẻ Thương Lăng, chẳng lẽ gia gia đúng lúc xuất hiện, phá trận pháp của đối phương?Chỉ cần gia gia ở đây, thì không cần sợ bất cứ yêu ma quỷ quái nào.Thương Chính Sơ không nói gì, bỗng nhiên tung chưởng về phía gã ta.Thương Lăng kinh hãi, gã ta vội vàng giơ kiếm ngăn cản.“Không đúng, đây, đây là Huyền Trận!”Thương Chính Sơ không làm gã ta bị thương, cũng giúp gã ta phản ứng lại.Khi lạnh dăng lên trong lòng gã ta.Thế mà kết hợp ba đại trận lại với nhau, thủ đoạn bậc này chắc chắn là bản lĩnh của đại sư trận pháp.“Là vị tiên bối nào đại giá quang lâm?”Thực lực của đại sư trận pháp không phải tu sĩ Trúc Cơ kỳ nhỏ nhỏ như gã ta có thể ngăn cản.Đặc biệt là trong trận pháp mật, thực lực của đại sư trận pháp lại càng được phát huy vượt xa người thường, tăng trưởng theo cấp số nhân.Đánh nhau trong trận pháp do đại sư trận pháp bày ra, sẽ chỉ làm mình chết nhanh hơn.“Gia gia của ta là trưởng lão Thương Chính Sơ của Quy Nguyên Các, mong tiên bối hãy bước ra gặp mặt.”“Có lẽ giữa chúng ta có sự hiểu lầm gì đó.”Thương Lăng lớn tiếng báo thân phận của mình.Gã ta sợ mình đã chọc vào một lão yêu quái nào đấy.Đành phải báo tên chỗ dựa của mình ra.Thương Chính Sơ là cao thủ nổi danh Tề Châu, Nguyên Anh trung kỳ.Người bình thường không dám chọc vào.Thương Lăng nói xong, chung quanh mãi không có động tĩnh gì.Trống ngực Thương Lăng bắt đầu đập thình thịch.Người kia sợ hay là sao?Thương Lăng nghĩ đến bản lĩnh của gia gia mình, trong lòng càng bình tĩnh hơn.“Tiên bối, cho dù giữa chúng ta có hiểu lầm gì, cũng có thể thương lượng từ từ.”“Gia gia của ta...”Bất

ngờ! Gã ta còn chưa nói xong, bên tai có một giọng nói vang lên. “Cháu trai của lão già Thương Chính Sơ à?” “Chắc có không ít hàng ngon nhỉ?” “Lấy ra cho ta!” “Thương Lăng còn chưa kịp phản ứng, đã cảm nhận được một luồng linh thức không lồ đánh úp lại. “Thình thịch!” “Linh thức đột ngột ập tới kia bá đạo vô song, dã man như cuồng đạo. Đầu đá lung tung, không kiêng nể gì. Thương Lăng chỉ cảm thấy đầu mình kêu “ong” một tiếng, ngay sau đó thức hải đau như bị người ta lấy búa đập vào. Hai mắt gã ta trợn ngược, mất đi ý thức, hôn mê bất tỉnh. Bóng dáng Lữ Thiếu Khanh chậm rãi xuất hiện. Hắn nhìn thấy Thương Lăng đã hôn mê, lại cho đánh gã ta thêm một cái. Lại tung thêm một chiêu Kinh Thần Quyết với gã ta. Cơ thể đã hôn mê nằm trên mặt đất của Thương Lăng co giật vài cái, khoe miệng chảy máu tươi. Điều mọi người không thấy là, lúc này Thương Lăng đã bị thương nghiêm trọng, thức hải cũng tổn thương nặng nề. “Hừ hừ, lão già Thương Chính Sơ khi dễ chúng ta.” Lữ Thiếu Khanh hùng hổ: “Ta đòi một chút tiền lãi từ trên người tên cháu trai là ngươi trước.” Tiếp theo đó là thuần thực cướp sạch mọi thứ. Hắn lột nhẵn trũ vật của Thương Chính Sơ xuống. Mở ra xem thử. Lữ Thiếu Khanh mừng rỡ không thôi: “Ái chà, không hổ là cháu trai của lão già kia, có không ít đồ ngon.” “Có điều, sao mà ít linh thạch quá vậy?” “Mấy thứ pháp bảo, đan dược, tài liệu này còn phải mang đi bán, phiền phức.”

Chương 141 - Cướp sạch

Chương 141: Cướp sạch
Hắn vừa cướp vừa coi thường: “Để nhiều nhiều linh thạch dự phòng không được sao? Cứ đòi mấy thứ đồ đặc này.” Ngay cả quần áo của Thương Chính Sơ cũng nhanh chóng bị lột sạch. Ngay cả mấy món nhỏ có tác dụng phòng ngự trên người cũng bị lấy đi, không chừa lại thứ gì. Lữ Thiếu Khanh nhìn Thương Lăng chỉ còn lại có một cái quần lót. Lữ Thiếu Khanh trầm mặc, trong lòng suy tư. Cuối cùng vẫn nói: “Thôi, tha cho gã ta một mạng.” “Lão già Thương Chính Sơ còn ở đây, giết của hậu nhân của ông ta, chỉ sợ sẽ bị đề mắt.” Sự kiện Tân Chí nói cho hắn biết, giết hậu nhân của Nguyên Anh, sẽ gây ra rất nhiều phiền phức kèm theo. Bây giờ hắn vẫn còn một cục phiền toái chưa giải quyết đây. Không cần tiếp tục chọc vào Thương Chính Sơ. Để cho Đại sư huynh xử lý lão già Thương Chính Sơ đi. Lữ Thiếu Khanh xoay người rời khỏi, bóng dáng chậm rãi biến mất trong đại trận. “Hi vọng những người khác của Quy Nguyên Các đừng làm cho ta thất vọng.” Mấy canh giờ trôi qua, đại trận tan mất, bóng dáng Lữ Thiếu Khanh cũng xuất hiện. Đệ tử Quy Nguyên Các tằm la liệt trên đất, tất cả đã hôn mê. Hơn nữa, bọn họ gặp cùng một cảnh ngộ, tất cả mọi người chỉ còn lại có một cái quần lót, tất cả mọi thứ trên người bị cướp sạch không còn. Khóe miệng các đệ tử có máu tươi, ai cũng bị thương nặng nhẹ khác nhau. Lữ Thiếu Khanh nhìn bọn họ, hừ lạnh: “Để các ngươi lại cho sư muội.” Tiếp đó, hắn vừa xóa sạch dấu vết trận pháp, vừa mắng: “Không ai thích linh thạch hay sao?” “Tất cả mọi người cộng lại còn chưa được một vạn viên linh thạch, một đám quý nghèo.” “Một đồng tài liệu, pháp bảo, bán đi phiền biết bao nhiêu...” Lữ Thiếu Khanh bận rộn cả ngày trở lại môn phái. Hắn cướp sạch mười mấy đệ tử của Quy Nguyên Các, việc bán tang vật đã tiêu tốn không ít thời gian của hắn. “Cũng hay, nhờ vậy, trên tay ta đã có bốn vạn, sắp được năm vạn linh thạch rồi.” “Tốt lắm, còn có vài ngày nữa là có thể sử dụng nhàn thời gian, nghỉ ngơi thêm rồi tính vậy.” Sau khi Lữ Thiếu Khanh mỹ mãn trở về, cảm thấy mình nên ngủ bù. Tuy tu sĩ không cần nghỉ ngơi, chỉ cần tĩnh tọa một lát là có thể phục

hồi tinh thần. Nhưng Lữ Thiếu Khanh thì không như vậy, tu luyện gì gì đó chỉ cần tu luyện trong nhần thời gian là đủ rồi. Bình thường, hắn có thể không tu luyện thì sẽ không tu luyện. Sống cuộc sống y hệt phàm nhân. Hắn bước đến dưới tàng cây, nằm lên võng, chìm vào giấc ngủ ngọt ngào. Tiêu Y đang nằm úp sấp trên bàn học ở trong phòng, khuôn mặt u sầu. Tóc rối bời, chẳng có lòng dạ nào mà chải chuốt, Tiểu Hồng nằm nghỉ ngơi trên đầu nàng. Trên trang giấy Tiêu Y đặt trên bàn chỉ có vền vẹn hai chữ. “Tâm đắc!” “Sau đó thì trống không. Tiêu Y kêu thảm: “Làm sao bây giờ?” “Tiểu Hồng, ta không biết viết.” “Hai vạn chữ, hai vạn chữ nhiều đến cỡ nào? Ta nghĩ suốt một buổi tối, đầu sắp nổ tung rồi cũng chưa biết chữ thứ ba phải viết gì.” “Làm sao bây giờ? Tiểu Hồng, ta sắp chết rồi.” Tiêu Y khóc không ra nước mắt. Sao lúc trước mình lại ngu ngốc như vậy, chọc vào Nhị sư huynh làm chi? Tâm đắc, cái gì là tâm đắc? Ta thì biết gì về tâm đắc chứ. Ta chỉ biết thương tâm. Bây giờ ta cũng rất thương tâm. Lúc tối, sau khi Tiêu Y về cùng với chương môn, sư phụ, những người khác hộ tống Kế Ngôn đi một chỗ kín đáo hơn bể quan, cũng ở lại làm hộ pháp. Nàng một mình trở về, sau khi trở về, nghĩ đến hai vạn chữ tâm đắc, không có lòng dạ nào mà đi ngủ, vô cùng hốt hoảng. Bắt đầu thử viết. Nhưng mà thời gian một đêm đã trôi qua, nàng chỉ mới viết hai chữ. Tâm đắc! Tiêu Y nằm úp sấp trên bàn, càng nhìn hai chữ này càng cảm thấy chúng nó giống hai chữ khác. Bi thảm! “Ta thảm quá đi thôi!” Tiêu Y tiếp tục kêu gào, nàng đã không biết đây là lần thứ mấy mình kêu rên rồi. Nàng đã kêu rên suốt một buổi tối, cũng chỉ có thể kêu rên hai chữ này. Tiểu Hồng bất thành linh vỗ cánh, nhanh chóng bay khỏi đầu nàng. “Tiểu Hồng, ngươi muốn đi đâu?” Tiêu Y vội vàng đi theo. Nàng phát hiện Tiểu Hồng bay ra bên ngoài, trong lòng vui vẻ: “Chẳng lẽ là Nhị sư huynh đã về?” Sư phụ không có ở đây, Đại sư huynh cũng không có ở đây. Tối hôm qua, cả Thiên Ngự Phong to như vậy chỉ có một mình nàng và một con chim. Cực kỳ cô đơn. Tiêu Y ra ngoài theo Tiểu Hồng, thấy Lữ Thiếu Khanh nằm trên võng. Trong lòng không biết vì sao, tâm trạng vốn đang buồn bực lại chợt sáng bừng lên như thời tiết lúc này. “Nhị sư huynh!” Tiêu Y cất bước chạy tới. Nàng lắc lắc võng: “Nhị sư huynh, huynh về lúc nào vậy?” “Xéo đi xéo đi.” Lữ Thiếu Khanh không quay đầu lại: “Đừng có làm phiền ta.” “Viết tâm đắc xong rồi hả?” Vừa nói

tới tâm đắc, tâm trạng của Tiêu Y lập tức thay đổi. Vừa rồi vẫn còn trời quang mây tạnh, giờ đã chuyển sang mây đen dày đặc. Vô cùng thương tâm. Tiêu Y nước mắt lưng tròng nói với Lữ Thiếu Khanh: “Nhị sư huynh, có thể không viết hay không? Ta đâu có biết viết.” Lữ Thiếu Khanh vẫn nghiêng thân, nói: “Không có cách nào, chuyện này đã thuộc quyền quản lý của Đại sư huynh, ta không giúp được đâu. Thừa dịp Đại sư huynh bế quan tu hành, muội mau viết cho xong mới là lẽ phải.” Tiêu Y tiếp tục lắc võng: “Chỉ cần huynh gặt đầu, chắc chắn Đại sư huynh sẽ tha cho ta.” Lữ Thiếu Khanh nói: “Ta không đồng ý, ai bảo muội dám trêu chọc ta? Không cho muội một bài học, làm sao muội nhớ được?” Tiêu Y bán manh, làm nũng, nhưng mà chiêu này không có tác dụng gì với Lữ Thiếu Khanh, Lữ Thiếu Khanh thậm chí chẳng thèm mở mắt. Tiêu Y tức giận: “Nhị sư huynh, huynh xấu lắm.” “Đúng rồi đó, nam nhân không xấu thì nữ nhân không thương. Đi đi, muội giận thì đi chỗ khác đi, đừng có phiền ta nữa.” Lần này, Tiêu Y không giận nổi nữa. Nhị sư huynh như vậy, quả thật làm cho người ta giận đến nghiến răng, mà lại không làm gì được.

Chương 142 - Huynh bán Đại sư huynh?

Chương 142: Huynh bán Đại sư huynh? Tiêu Y xoay tròn con mắt: “Nhị sư huynh, tối hôm qua huynh đi làm gì thế? Có thể nói cho ta biết không?” Giọng nói ngọt như mía lùi, lại làm Lữ Thiếu Khanh rung mình. Lữ Thiếu Khanh ngồi dậy, trừng Tiêu Y. Hắn nhìn tóc trên đầu Tiêu Y, nói: “Muội nuốt kẹp tóc vào rồi à?” “Còn dám dùng cái giọng đó nói chuyện với ta, xem ta có cho muội một trận hay không.” Tiêu Y méo miệng, thật là không có cách nào. “Nhị sư huynh, huynh thật là đáng ghét.” Tiêu Y dậm chân, không muốn quan tâm tới Lữ Thiếu Khanh nữa. Lữ Thiếu Khanh mặc kệ nàng, tiếp tục nằm nghỉ. Hắn không tiếp tục ngủ, mà lấy Thiên Cơ Bài ra xem tin. Vừa mở lên, thứ đầu tiên đập vào mắt là một tiêu đề thật to. “Trưởng lão Quy Nguyên Các nhằm vào Kế Ngôn, nguyên nhân vì sao?” Đây đúng là bài viết của Đan Duyệt. Nội dung trên đó là chuyện tối hôm qua Lữ Thiếu Khanh nói cho nàng biết. Chỉ một buổi tối ngắn ngủi, Đan Duyệt đã tìm hiểu cặn kẽ mọi chuyện, còn viết bài đăng lên báo. Không thể không nói, tốc độ này thật là quá nhanh. Lữ Thiếu Khanh nhin không được khen một câu: “Hiệu suất cao thật đấy.” Tuy nội dung trong đó chủ yếu dùng phương thức tự thuật kể lại vụ tỷ thí giữa Kế Ngôn và Thương Chính Sơ. Nhưng trong tối ngoài sáng đều ám chỉ Thương Chính Sơ không màng thân phận, ra tay với hậu bối như Kế Ngôn. Thế mà còn không chiếm thượng phong. Cuối cùng còn kèm theo giải thích bình luận của bản thân Đan Duyệt. Nàng nhất tâm kiến huyết, nói Thương Chính Sơ ghen tị tài năng của Kế Ngôn, muốn nhân cơ hội khi dễ Kế Ngôn. Nội dung cơ bản của bài viết này là hạ thấp Thương Chính Sơ, khen ngợi Kế Ngôn. Lữ Thiếu Khanh vô cùng hài lòng. Lúc hắn nhìn thấy hình của Kế Ngôn xuất hiện ở đoạn cuối cùng của bài viết, còn hài lòng hơn nữa. “Làm tốt lắm.” Không hổ là fan của Đại sư huynh, suốt cả bài viết chỉ thiếu nước mắng chửi Thương Chính Sơ ra mặt thôi. Tiêu Y bên này đang giận dữ. Nàng nghe Lữ Thiếu Khanh nói như vậy, dựng lỗ tai lên, ánh mắt lén lút nhìn sang phía bên này. Nàng rất tò mò rốt cục tối hôm qua Lữ Thiếu Khanh đi

làm gì. Nàng nhìn Lữ Thiếu Khanh, Lữ Thiếu Khanh không thèm nhìn lại nàng cái này, vẫn chăm chú nhìn Thiên Cơ Bài. Cuối cùng, Tiêu Y không chịu nổi sự tò mò trong lòng, không tức giận nữa. Nàng lại đi qua: “Nhị sư huynh, huynh đang nói gì vậy?” “Lữ Thiếu Khanh vậy tay: “Đi sang một bên đi, không tức giận nữa à?” “Tiêu Y cười hì hì: “Nào dám giận Nhị sư huynh chứ.” “Giận dỗi làm sao quan trọng bằng thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình chứ. Nàng chuyển mắt nhìn về phía Thiên Cơ Bài của Lữ Thiếu Khanh. Sau đó, nàng thấy hình của Kế Ngôn trên Thiên Cơ Bài. Hắn ta mặc linh giáp màu đỏ, tuần tú, tà mị. Tiêu Y ngây ngẩn cả người, sau đó phản ứng lại. “Nhị sư huynh, tối hôm qua huynh đi bán Đại sư huynh?” “Tiêu Y chấn động. Nàng nhìn Kế Ngôn trên đó, đây không phải là bức ảnh Lữ Thiếu Khanh cố ý bảo Kế Ngôn mặc linh giáp màu đỏ, sau đó dùng lưu ảnh thạch chụp lại hay sao. Khi đó nàng còn tưởng rằng Lữ Thiếu Khanh chỉ chụp chơi, sau này lấy ra trêu chọc Kế Ngôn. Không ngờ Lữ Thiếu Khanh lại bán cho Thiên Cơ Các. Còn lên báo nữa chứ. Tiêu Y nhìn Lữ Thiếu Khanh đang cười rạng rỡ: “Nhị sư huynh, huynh đang trả thù Đại sư huynh à?” “Lữ Thiếu Khanh kiên quyết phủ nhận: “Nói xằng gì thế, ta độ lượng vô cùng.” “Muội có biết câu “bụng thừa tướng có thể chèo thuyền” không? Câu đó đang hình dung người như ta đây.” “Sao ta có thể trả thù Đại sư huynh chứ.” “Đừng có mà vu cáo ta.” Trong lòng Tiêu Y không tin một vụn lần. Nàng nhìn biểu cảm vui vẻ của Lữ Thiếu Khanh, thì biết mình đoán không sai. Chắc chắn là đang trả thù. Nhị sư huynh đúng là lòng dạ hẹp hòi. Tiêu Y châm chọc. Cùng lúc đó, trong lòng nàng hoảng loạn cực độ. Có khi nào mình cũng từng đắc tội với Nhị sư huynh không? Ngay cả Đại sư huynh đắc tội với Nhị sư huynh mà cũng bị bán ảnh nóng. Nếu nàng đắc tội với Nhị sư huynh, sẽ chỉ chết thảm hơn. Tiêu Y vội vàng kiểm điểm trong lòng, suy tư, hồi ức. Sau một lúc lâu, xác định mình chưa từng đắc tội với Nhị sư huynh, trong lòng thâm thở phào nhẹ nhõm. Lữ Thiếu Khanh thấy Tiêu Y không nói lời nào, cố ý đặt Thiên Cơ Bài trước mặt Tiêu Y. “Muội nhìn nè, Đại sư huynh đẹp trai biết là bao nhiêu.” “Đăng lên một cái, giấy vệ sinh Tề Châu cũng phải tăng giá.” “Tiêu Y không thể không thừa nhận, tuy linh giáp màu đỏ thường thích hợp với nữ tu sĩ hơn. Nhưng Kế Ngôn mặc trên người, cũng rất tuần tú. Thậm chí còn hấp dẫn hơn cả lúc thường, có một sức quyến rũ kì lạ. Nhưng mà

Tiêu Y không hiểu. “Giấy vệ sinh gì? Chuyện này đâu có dính dáng gì với giấy vệ sinh?” Lữ Thiều Khanh cười gian: “Muội không cần biết.” Tiêu Y nói: “Nhị sư huynh, huynh làm như vậy, có khi nào...” “Gì?” Lữ Thiều Khanh không cho là đúng: “Muội muốn hỏi Đại sư huynh có tức giận không, đúng chứ?” Tiêu Y gật đầu. Lữ Thiều Khanh hừ nói: “Giận thì thế nào? Không giận thì thế nào?” “Huynh ấy dám có ý kiến, ta dùng một bàn tay là có thể trấn áp huynh ấy.” Tiêu Y bĩu môi, huynh nói thế chả ai tin. Đại sư huynh đã lĩnh ngộ cảnh giới kiếm ý tầng thứ ba rồi. Một khi xuất quan, thực lực sẽ tăng vọt, Nhị sư huynh cũng chỉ có thể khoác lác thôi. “Hơn nữa, tấm ảnh đẹp như vậy được đăng lên, có thể kéo về cho huynh ấy không ít fan nữ, huynh ấy còn phải cảm ơn ta nữa kìa.” Tiêu Y càng không tin: “Đại sư huynh không thích những thứ này đâu. Đợi Đại sư huynh về, chắc chắn sẽ tính sổ với huynh.” Lữ Thiều Khanh cười hắc hắc: “Tính cái gì, đến lúc đó lễ mừng cũng đã bắt đầu rồi. Huynh ấy đâu có rảnh mà tới tìm ta. Mấy ngày trôi qua, huynh ấy sẽ quên mất chuyện này.” Lữ Thiều Khanh cười rất là đắc ý. Hắn quá hiểu Kế Ngôn, cho nên hắn không sợ gì cả.

Chương 143 - Nhị sư huynh lòng dạ hẹp hòi

Chương 143: Nhị sư huynh lòng dạ hẹp hòi
Tiêu Y không biết phải nói gì. Nhị sư huynh của mình thật là gian trá. Lúc bước đầu tiên thời điểm, đã tính sẵn bước thứ hai, thậm chí bước thứ ba rồi. “Ta phải nói cho Đại sư huynh biết chuyện này.” Cuối cùng, Tiêu Y tức giận uy hiếp. “Ha ha...” Lữ Thiếu Khanh nhìn chăm chăm vào nàng, cười rộ lên. Tiếng cười này làm Tiêu Y sợ mất mật. Lúc này, nàng mới nhớ lại lần trước mình uy hiếp Nhị sư huynh, làm tâm đắc của nàng tăng đến hai vạn chữ. Nhị sư huynh thà chết chứ không chịu khuất phục, sẽ không để cho người ta uy hiếp mình. Nàng vội cười làm lành: “Nhị sư huynh, ta đang nói đùa, huynh đừng coi là thật.” “Không có việc gì, muội cứ việc nói cho Đại sư huynh.” Lữ Thiếu Khanh nói: “Vừa nãy muội không nghe ta nói sao? Ta rất là độ lượng, chưa bao giờ so đo với người khác.” Ta tin huynh mới là lạ. Tiêu Y cười ha hả: “Nói đùa thôi mà, Nhị sư huynh đừng coi là thật.” Tiêu Y thấy Lữ Thiếu Khanh vẫn dùng ánh mắt khó chịu nhìn mình, vội vàng bày ra bản lĩnh mình học được từ sư phụ. Nói sang chuyện khác. Tiêu Y chỉ vào Thiên Cơ Bài, nói: “Nhị sư huynh, nói nội dung đó ra ngoài có sao không?” Lữ Thiếu Khanh hỏi lại: “Có thể có chuyện gì?” “Đến lúc đó, chẳng phải là người trong thiên hạ ai cũng biết Đại sư huynh lĩnh ngộ kiếm ý tầng thứ ba?” Lữ Thiếu Khanh khinh bỉ câu hỏi thiếu thông minh của Tiêu Y: “Muội bị ngốc à? Tối hôm đó có nhiều người như vậy, muội cho là có thể gạt được ai? Hơn nữa, dựa theo tính cách của Đại sư huynh, muội cho là có thể giấu được người khác? Muội nghĩ huynh ấy khiêm tốn như ta sao?” Được rồi, mình đã hỏi một vấn đề ngu xuẩn. Có người của Quy Nguyên Các ở đó, cho dù muốn giấu, cũng không giấu được. Nói không chừng bọn họ còn tuyên truyền ra ngoài, hi vọng có người đến phá hoại lần bế quan này của Kế Ngôn. “Nhị sư huynh, vậy...” “Bỗng nhiên, một tia sáng xẹt qua bầu trời, Thiều Thừa đã về. Ông dừng trước mặt hai người.” “Sư phụ!” “Đại sư huynh đâu?” Thiều Thừa nói: “Hắn còn đang tham ngộ, có chừng môn trông

chừng. “Đây là bảo bối của Lăng Tiêu Phái, không thể sơ suất. Thiều Thừa nhìn thoáng qua Lữ Thiểu Khanh: “Thiểu Khanh, con đi theo ta một chuyến. “Lữ Thiểu Khanh không nhúc nhích, mà nói: “Muốn hỏi cái gì thì hỏi ở đây luôn đi. Tuy sư muội có phần ngu xuẩn, nhưng cũng không cần gạt nàng. “Tiêu Y kháng nghị: “Ta không ngu. “Thiều Thừa không kiên trì, trầm ngâm một lát, hỏi: “Lần đi bí cảnh này, gặp những chuyện gì? “Ánh mắt ông nhìn thẳng vào Lữ Thiểu Khanh, lộ vẻ quan tâm. Lữ Thiểu Khanh lắc đầu: “Không có việc gì, yên tâm đi, con có thể giải quyết. “ “Giải quyết? “ Ai hiểu con bằng cha. Tuy Thiều Thừa không phải phụ thân của Lữ Thiểu Khanh, nhưng ông làm sư phụ nhiều năm, là một trong hai người thân thiết với Lữ Thiểu Khanh nhất. Lữ Thiểu Khanh vừa nhích mông, ông lập tức biết Lữ Thiểu Khanh muốn làm gì. Ông nói: “Lúc ở trên phi chu, mấy câu con hỏi chường môn, chỉ hỏi chơi vậy thôi? “ Lữ Thiểu Khanh gật đầu: “Vâng, con hỏi chơi thôi mà. Quan tâm sự phát triển của môn phái, chẳng lẽ không được a? Thân là đệ tử thân truyền của Lăng Tiêu Phái, quan tâm sự phát triển của môn phái, không phải rất bình thường hay sao? “ “Hừ!” Thiều Thừa mắng: “Con nghĩ rằng ta không biết con là hạng người nào? “ “Đã đến mức diệt phái rồi, còn hỏi chơi nữa à? “ Mắng xong, giọng ông điềm đạm lại, nói: “Nói đi, con gặp chuyện gì, nói cho vi sư biết. Con giải quyết không được, ta không tin ta giải quyết không được. “ Lữ Thiểu Khanh kinh ngạc: “Sư phụ, ai cho người tự tin mà người dám nói lời này? Thực lực của người thế nào, trong lòng của người còn không rõ sao? Ngay cả lão già Thương Chính Sơ kia người cũng đánh không lại. “ Thiều Thừa lại mắng: “Vô liêm sỉ, có ai lại nói sư phụ mình như vậy? “ Thiều Thừa giận đến đau gan, tiểu tử này, đúng là không thể bình tĩnh mà nói chuyện với hắn được. Không mắng mấy câu, trong lòng không được thoải mái. Tiêu Y làm phản đồ, giờ tay nói: “Sư phụ, ta biết, Nhị sư huynh trêu chọc một tên Nguyên Anh, sợ bị người ta tìm tới cửa. “ Lữ Thiểu Khanh chọc vào đầu Tiêu Y: “Muội im lặng không nói chuyện, không ai nói muội câm. “ “Nguyên Anh? Ai? “ “Một lão già tên là Tử Điện Thượng Nhân. “ “Tử Điện Thượng Nhân Tân Nguyên Khôi? “ Thiều Thừa kinh ngạc: “Sao con lại chọc vào lão ta? “ “Sư phụ quen lão à? “ Thiều Thừa nói: “Trước kia từng gặp, lão ta bước vào Nguyên Anh trước ta rất nhiều. “ “Sư phụ, người có thể giết lão

ta không?”“Lữ Thiếu Khanh mong đợi hỏi...Thiều Thừa mắng: “Nào có dễ dàng như vậy. Người thật sự cho rằng Nguyên Anh dễ giết như vậy sao?”“Tiêu Y gật đầu lia lịa: “Nhị sư huynh, chính huynh đã nói Nguyên Anh không dễ giết mà.”“Lữ Thiếu Khanh khinh bỉ: “Nguyên Anh không dễ giết, đó là bởi vì không có thực lực. Haiz!”“Sau đó lắc lắc đầu, vẻ mặt thất vọng.Thiều Thừa muốn đánh người: “Tiểu tử người đang chê cười thực lực của ta không đủ sao? Người có tin ta lập tức đánh người một trận ở trước mặt sư muội người hay không?”“Không có cách nào, ở trước mặt hai đồ đệ, Thiều Thừa đúng là có chút không tự tin.Thực lực của hai đồ đệ đều rất mạnh, không nói đến đôi thủ cùng cảnh giới, cho dù là đôi thủ càng cường đại bọn họ cũng không sợ.Nghe được Thiều Thừa muốn đánh Lữ Thiếu Khanh, hô hấp của Tiêu Y trở nên dồn dập, không hiểu sao lại có chút chờ mong.Nhị sư huynh quá kiêu ngạo, không có mấy người có thể trị được hắn, nếu có thể nhìn thấy sư phụ đánh hắn, nhất định là rất đã nghiền.Lữ Thiếu Khanh chú ý tới hô hấp của Tiêu Y, sắc mặt nhất thời âm trầm, ánh mắt bất thiện nhìn chằm chằm Tiêu Y: “Có phải muội rất muốn nhìn đúng không?”“Tuy rằng trong lòng nghĩ, nhưng bề ngoài nào dám nói.Tiêu Y vội vàng lắc đầu: “Không có, Nhị sư huynh, huynh đừng hiểu lầm.”“Lữ Thiếu Khanh hừ một tiếng, mới hỏi Thiều Thừa: “Sư phụ, người có bao nhiêu hiểu biết về Tử Điện Thượng Nhân này?”

Chương 144 - Công phí lưỡng du

Chương 144: Công phí lưỡng du (du lịch được tài trợ) Thiều Thừa lắc đầu: “Hiểu biết cũng không nhiều, chỉ biết ông ta là một Nguyên Anh lâu đời, trước kia đã là Nguyên Anh cảnh giới tầng 3, qua lâu như vậy, cũng không biết có tiến vào cảnh giới tiếp theo hay không.” Lữ Thiều Khanh nghe vậy thở dài: “Haiz, phiền toái nha.” Nguyên Anh lâu đời, trước kia chính là Nguyên Anh sơ kỳ, cảnh giới tầng 3. Hiện tại đã qua lâu như vậy, không chừng đã sớm tiến vào Nguyên Anh trung kỳ rồi. Sơ kỳ cũng khó làm, chớ đừng nói chỉ là trung kỳ. Nếu như là tiến vào Nguyên Anh trung kỳ, sẽ càng thêm phiền phức. Nghĩ vậy, Lữ Thiều Khanh không nhịn được ngửa mặt lên trời thở dài: “Đệ nhất mỹ nhân, quả nhiên là phiền phức. Lúc trước sao ta lại ngốc như vậy, thế mà lại đưa ra điều kiện như vậy.” Sau đó lại không nhịn được oán giận Thiều Thừa: “Su phụ, có phải thức ăn khi đó của người còn chưa đủ khó ăn không? Đến nỗi Hạ Ngữ sư tỷ không xảy ra chuyện gì cả.” Lữ Thiều Khanh ngàn tính vạn tính, lại không tính đến Hạ Ngữ có thể ăn được đồ ăn do su phụ hắn làm. “Hỗn trưởng.” Thiều Thừa mắng to: “Đừng chửi bới tài nấu nướng của ta.” “Người thử hỏi tiểu đồ đệ của người đi, trù nghệ của người còn cần chửi bới sao?” Tiêu Y không dám nói gì, nhưng vẻ mặt lại tán thành. Thiều Thừa đau lòng, cũng rất thương tâm. Tài nấu nướng của mình vậy mà không chinh phục được ba đệ tử. Thương tâm, vẫn là thương tâm. Vẫn là người như Hạ Ngữ sư diệt tốt hơn, chỉ có Hạ Ngữ sư diệt mới là tri âm. Đúng rồi, còn có An sư tỷ. Thiều Thừa nói sang chuyện khác, không dây dưa về tài nấu nướng của mình. Nói đến trù nghệ, chỉ có bị đồ đệ của mình khinh bỉ thôi. Thiều Thừa hỏi: “Người còn tính toán gì không?” Mặt mũi Lữ Thiều Khanh tràn đầy sát khí, nói: “Còn có thể có tính toán gì, chờ Đại sư huynh xuất quan, người và Đại sư huynh liên thủ, dụ Tử Điện Thượng Nhân này ra, rồi xử lý ông ta. Sau đó tìm cơ hội tiêu diệt Điểm Tinh Phái.” Thiều Thừa lắc đầu nói: “Không được, qua vài ngày nữa, ta và Đại sư huynh con phải đi làm chút chuyện.” “Vậy quên đi, không sao đâu. Để con tự nghĩ cách.” Sau đó, hắn hỏi:

“Chút chuyện mà người nói, sẽ không phải là chuyện kia chứ.” Thiều Thừa gật đầu: “Hắn đã là Nguyên Anh rồi, có thể.” Tiêu Y tò mò: “Sư phụ, hai người đi làm gì vậy?” Lữ Thiều Khanh hết sức khó chịu, mắng: “Công phí lữ du, thật là, không biết rốt cuộc muốn làm gì, thế mà lại muốn xuất động ba Nguyên Anh. Môn phái còn bởi vì vậy mà hao phí rất nhiều linh thạch vật tư, khiến cho môn phái nghèo muốn chết.” Tiêu Y càng thêm khó hiểu. Mới nhập môn nên nàng vẫn chỉ là một con gà con, rất nhiều chuyện cũng không biết. Lữ Thiều Khanh thân là lão nhân nhưng cũng chỉ biết môn phái có một việc, vẫn luôn làm, chưa từng gián đoạn. Trước kia môn phái có sáu vị Nguyên Anh, mỗi lần đều phái ra ba vị Nguyên Anh đi trước, sáu tháng hoặc là một năm sẽ thay phiên một lần. Ngoại trừ sáu Nguyên Anh thì không ai biết bọn họ đi nơi nào, hay là làm cái gì. Chỉ biết mỗi lần đi về đều mang theo một lượng lớn vật tư. Linh thạch, khoáng thạch, đan dược... Phần lớn vật tư lại đều được dùng vào chuyện này. Vậy nên phúc lợi của Lăng Tiêu Phái cũng không nhiều. Cho dù là đệ tử thân truyền như Lữ Thiều Khanh, mỗi tháng cũng chỉ có thể lĩnh một trăm viên linh thạch hạ phẩm. May mà vị trí Lăng Tiêu Phái nằm ở chỗ có linh khí dồi dào nhất Tề Châu, cho nên mới không làm cho đệ tử môn phái lạc hậu quá nhiều. Nếu không Lăng Tiêu Phái căn bản không có sức để được xưng là tam đại môn phái cùng Song Nguyệt Cốc và Quy Nguyên Các. Đương nhiên, môn phái còn có nhiệm vụ môn phái, cũng sẽ có linh thạch khen thưởng. Nhưng Lữ Thiều Khanh cũng không muốn làm nhiệm vụ môn phái làm gì. Đối với việc rốt cuộc là đi để làm gì, Lữ Thiều Khanh cũng từng hỏi Thiều Thừa, Thiều Thừa đối xử với đồ đệ rất tốt, chuyện gì cũng sẽ nói, duy chỉ có chuyện này là giữ kín như bưng. Đối với hai đồ đệ cũng là không tiết lộ một chữ nào. Cho nên việc này được Lữ Thiều Khanh gọi là công phí lữ du, một hành vi tham nhũng. Lữ Thiều Khanh cảm thấy ghét cay ghét đắng đối với loại hành vi tham nhũng này: “Đại sư huynh cũng đi theo đám tham nhũng các người. Các người không biết xấu hổ sao? Tại sao không để cho ta đi tham nhũng cùng chứ?” Thiều Thừa hừ nói: “Chỉ có Nguyên Anh mới có tư cách, ngươi có sao?” “Phi.” Lữ Thiều Khanh hùng hùng hổ hổ: “Nguyên Anh thì sao chứ? Đại sư huynh là Nguyên Anh thì sao? Ta cũng có thể thu thập hắn ta mà.” Tiêu Y cười hắc hắc không ngừng: “Nhị sư huynh, miệng của

huynh cũng thật cứng rắn. ““Cứng rắn? Đầu của muội cũng rất cứng đấy.” Lữ Thiều Khanh hừ nói: “Có phải là muội muốn tăng thêm số lượng chữ tâm đắc đúng không?” “Đừng, Nhị sư huynh đừng...” “Tiêu Y cả kinh nhảy dựng lên, thiếu chút nữa khóc cho Lữ Thiều Khanh xem. Hai vụn chữ tâm đắc mà nàng dùng cả một buổi tối mới viết được hai chữ. Nếu thêm vài chữ nữa, nàng liền đi treo cổ cho xong. Thiều Thừa nhìn Tiêu Y một cái, lại nhìn thoáng qua Lữ Thiều Khanh đã nằm xuống. Thiều Thừa hỏi: “Người xác định không có việc gì chứ?” “Lữ Thiều Khanh khoát tay nói: “Không sao. Người và Đại sư huynh cứ đi chuyến công phí lữ du tham những đó đi. Để lại Nhị đồ đệ đáng thương là ta ở chỗ này phòng không gối chiếu là được.” “Tiểu hồn dân!” Thiều Thừa mắng một câu nhưng cũng không nói gì thêm, ông quay sang nói với Tiêu Y: “Tiêu Y đi theo ta một chuyến.” “Tiêu Y nhìn thấy Tiểu Hồng bay lên cây thì kêu một tiếng “Tiểu Hồng”. Tiểu Hồng đứng ở trên cành cây kêu một tiếng với nàng nhưng cũng không bay xuống. Giọng Lữ Thiều Khanh truyền tới: “Để nó ở lại đây một lát đi.” “Tiêu Y không rõ, nhưng cuối cùng vẫn ngoan ngoãn đi theo Thiều Thừa. “Sư phụ tìm con có chuyện gì sao?” Thiều Thừa hỏi: “Con cũng phải viết tâm đắc sao?” “Tiêu Y gật gật đầu, sau đó kịp phản ứng: “Sư phụ nói cũng sao? Chẳng lẽ người...”

Chương 145 - Sư phụ cũng từng viết tâm đắc

Chương 145: Sư phụ cũng từng viết tâm đắc
Trên mặt Thiều Thừa lộ ra một tia ngượng ngùng. Ông ho khan. “Khụ, có từng viết.” Tiêu Y mở to hai mắt, trên mặt tràn ngập hai chữ hiểu kỳ. “Sư phụ, xảy ra chuyện gì vậy? Người là sư phụ mà, vì sao người cũng phải viết?” “Thiều Thừa là sư phụ, bình thường cho dù Đại sư huynh và Nhị sư huynh đối xử với không biết lớn nhỏ, sư phụ cũng hầu như không có địa vị gì đáng nói trước mặt hai người bọn họ, nhưng mà cũng không nên bị bắt viết tâm đắc mới phải.” “Là ai bảo sư phụ viết? Đại sư huynh, hay là Nhị sư huynh?” “Thiều Thừa vẫn không biết xấu hổ, sắc mặt ửng đỏ.” “Đề nghị của Nhị sư huynh, Đại sư huynh giám sát.” “Nương ơi! Tiêu Y càng thêm khiếp sợ. Hai vị sư huynh lại liên thủ. Không phải liên thủ đối địch, mà là liên thủ đối phó sư phụ? Quá xấu xa rồi. Tiêu Y rất khó hiểu.” “Sư phụ, tại sao người cũng phải viết tâm đắc? Đây không phải là làm bậy sao?” “Thiều Thừa không trả lời vấn đề này, mà như tự nói chuyện một mình: “Lúc đầu khi ta chiêu thu hai sư huynh của con vào môn phái. Đại sư huynh của con lúc ấy đã mười một tuổi, nhưng vẫn là phạm nhân, chưa từng tiếp xúc tu luyện. Có thể nói là tuổi của hắn ta khá lớn, người bình thường sẽ không nhận hắn ta làm đồ đệ. Nhị sư huynh của con lúc ấy chín tuổi, cũng giống như vậy, là một phạm nhân.” “Sau khi hai người bọn họ tiếp xúc tu luyện, liền triển lộ thiên phú kinh người. Đại sư huynh của con tiến bộ thần tốc, Nhị sư huynh của con lúc đầu hơi chậm tiến, nhưng sau đó cũng dần đuổi theo. Thiên phú của hai đứa rất kinh người, nhìn chung trong toàn bộ Lăng Tiêu Phái, đệ tử cùng thế hệ không ai có thể so sánh với hai người bọn họ. Ngay từ đầu, ta cũng rất cao hứng, dù sao có hai đệ tử như vậy, ai mà không cao hứng chứ, đúng không?” “Tiêu Y đứng bên cạnh gật đầu lia lịa, trong lòng vô cùng kiêu ngạo. Khi nghe được sư phụ nhắc tới hai vị sư huynh, trong giọng nói của người có sự kiêu ngạo nhàn nhạt, trong lòng nàng cũng có loại kiêu ngạo này. Tiêu Y cảm thấy nếu nàng làm sư phụ, có hai đồ đệ thiên phú xuất chúng, trong lòng

cũng vô cùng kiêu ngạo. Giống như hài tử nhà mình vậy, những hài tử xuất sắc luôn khiến phụ mẫu cảm thấy tự hào. Sau khi ra khỏi cửa, đầu cũng muốn nâng lên vài độ. “Sau đó thì sao?” Tiêu Y truy vấn. “Sau đó thế nào hả...” “Thiền Thừa thở dài, Tiêu Y nghe ra trong giọng nói Thiền Thừa đã không còn kiêu ngạo nữa, mà là có một loại ưu thương nhàn nhạt. “Hai sư huynh của con có thiên phú quá tốt, hai người hình như đang so tài, người đuổi ta theo. Đại sư huynh của con đột phá một cảnh giới, Nhị sư huynh của con lập tức đuổi theo. Hai người tiến bộ rất nhanh, Luyện Khí kỳ đột phá tới Trúc Cơ kỳ, tổn thời gian không tới hai năm, Trúc Cơ kỳ đột phá Kết Đan kỳ tổn thời gian không tới ba năm. Hiện tại Đại sư huynh của con đã tiến vào Nguyên Anh kỳ, ta đoán Nhị sư huynh của con cũng không kém nhiều lắm. “Miệng Tiêu Y há to, biết hai vị sư huynh rất lợi hại, nhưng không ngờ lợi hại như vậy. Có vài người tổn hết mười năm, hai mươi năm cũng không thể từ Luyện Khí kỳ đột phá đến Trúc Cơ kỳ. Tiêu Y nàng chính là như vậy, từ nhỏ đã tu luyện, mười sáu tuổi, vẫn chỉ là Luyện Khí tầng 9. Sau khi tới Thiên Ngự Phong mới liên tục đột phá hai cảnh giới nhỏ. Mà hai vị sư huynh của nàng, lại mãnh liệt đến mức này. Tiêu Y chấn động, hồi lâu mới lấy lại tinh thần: “Quá, quá lợi hại. “Trong mắt mang theo rung động thật sâu. Càng hiểu rõ hai vị sư huynh của mình, nàng lại càng sùng bái. Mỗi một lần hiểu rõ, đều làm cho nàng cảm giác rung động. Thiền Thừa lại thở dài: “Đúng vậy, quá nhanh. “Nhưng thấy sư phụ như vậy, Tiêu Y tri kỷ nói: “Sư phụ, người cũng rất lợi hại. Con nghe thúc thúc nói qua, sau khi người thu Đại sư huynh và Nhị sư huynh, trong vòng một năm đã đột phá tiến vào Nguyên Anh. So với hai vị sư huynh thì người cũng không kém bao nhiêu. “Nhưng mà, lời này chẳng những không làm Thiền Thừa dễ chịu, ngược lại sắc mặt ông càng thêm buồn bực. “Con có biết ta kẹt ở Kết Đan hậu kỳ bao lâu không?” “Mười năm. “Tiêu Y nói: “Con nghe thúc thúc nói rồi. “Thiền Thừa gật đầu: “Đúng vậy, mười năm. Vậy con có biết ta đi từ Kết Đan tầng 1 đến tầng 9 mất bao lâu không?” “Bao lâu ạ?” Tiêu Y tò mò. Tuổi thọ của tu sĩ đều rất dài. Tiến vào Trúc Cơ kỳ sẽ có hai trăm năm thọ mệnh, Kết Đan kỳ là hơn ba trăm năm, về phần Nguyên Anh, thì đã vượt qua một ngàn năm. Đồng thời tu sĩ kết hôn rất muộn, cũng rất khó mang thai hài tử. Hiện tại Tiêu Y mười sáu tuổi, nhưng

phụ thân nàng đã hơn một trăm năm mươi tuổi. Tiêu Y còn không biết tuổi của sư phụ mình. Thiều Thừa thở dài, nói: “Ta bây giờ là một trăm hai mươi một tuổi. Hơn sáu mươi năm trước ta bước vào Kết Đan kỳ.” Tiêu Y chớp chớp mắt, nắm chặt ngón tay, trong đầu tính toán một phen. Một lát sau, Thiều Thừa thấy tiểu tiểu đồ đệ còn chưa tính toán ra. Ông liền nói: “Không cần tính toán, ta đã mất hơn năm mươi năm ở Kết Đan kỳ.” Tốc độ của Thiều Thừa mới là bình thường. So với yêu nghiệt Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh, thì họ mới có vẻ không bình thường. Tiêu Y suy nghĩ một chút: “Sư phụ, người cũng rất lợi hại. Sau này người chỉ cần bỏ ra mười năm liền có thể liên tục thăng ba cảnh giới nhỏ đã là rất lợi hại rồi.” Một cảnh giới ở Nguyên Anh kỳ như một bầu trời, mười năm có thể liên tục đột phá ba cái cảnh giới, nói ra cũng có thể hù chết một đồng người rồi. Đây là cảnh giới Nguyên Anh, không phải cảnh giới Luyện Khí Trúc Cơ. Thiều Thừa thở dài hỏi: “Con không nghĩ xem vì sao ta ở Luyện Khí, Trúc Cơ, Kết Đan lâu như vậy mà tiến vào Nguyên Anh lại nhanh như vậy sao?”

Chương 146 - Học cách tiếp nhận mình là người bình thường

Chương 146: Học cách tiếp nhận mình là người bình thường
Tiêu Y cũng kịp phản ứng. Nàng suy đoán: “Đúng vậy, tại sao nhanh như vậy? Sư phụ chẳng lẽ là hậu tích bạc phát (tích lũy lâu dài sử dụng một lần)? Phía trước chậm như vậy là đang đặt nền móng để phía sau bay lên trời.” Thiều Thừa lắc đầu nói: “Nào có chuyện này.” “Vậy tại sao?” Thiều Thừa lại né tránh vấn đề này. Ông nói: “Ta tu luyện hơn một trăm năm mới có cảnh giới như hôm nay. Khi thấy hai sư huynh của con đột phá đơn giản như uống nước, con nói lúc đó ta sẽ có tâm tình như thế nào?” Tiêu Y cười nói: “Nhất định là rất kiêu ngạo.” Thiều Thừa lắc đầu: “Kiêu ngạo cũng có, nhưng nhiều hơn là áp lực. Lúc trước thấy hai sư huynh của con có tốc độ như vậy, vì sư bị đả kích gấp bội, sau đó thậm chí còn đánh mất tự tin. Lúc ấy vừa mới vào Nguyên Anh, đạo tâm bất ổn thiếu chút nữa sụp đổ.” “Hả?” Tiêu Y giật mình không ngờ còn có chuyện này. “Vậy sau đó thì sao?” Thiều Thừa cười khổ nói: “Về sau may mắn ổn định nhưng cũng bị hai sư huynh của con giáo huấn. Chẳng qua về sau Nhị sư huynh của con nhằm vào đạo tâm bất ổn của ta mà đưa ra một biện pháp.” “Biện pháp gì?” Tiêu Y dường như đã có chút hiểu ra. “Sư phụ, không phải là người đang nói đến biện pháp viết tâm đắc chứ?” Thiều Thừa gật đầu: “Không sai.” Tiêu Y khó hiểu: “Tại sao chứ? Viết những thứ này thì có liên hệ gì đến đạo tâm?” Tiêu Y ngẫm lại cũng cảm thấy muốn sụp đổ. Tiêu Y cho rằng việc viết tâm đắc không có khả năng làm cho đạo tâm vững chắc, ngược lại còn làm tan vỡ đạo tâm. Thiều Thừa nói: “Kỳ thật viết tâm đắc chỉ là một quá trình. Nhị sư huynh của con đã nói, chủ yếu là ở chỗ này.” Thiều Thừa chỉ vào đầu mình, vòng một vòng. Tiêu Y càng thêm khó hiểu, chuyện này thì liên quan gì đến đầu óc? “Nhị sư huynh con đã nói, trong quá trình viết tâm đắc, hiểu được suy nghĩ, tổng kết, học tập. Nghĩ thông suốt rồi, học được rồi, trái tim của con cũng sẽ ổn định. Hắn nói phải học cách chấp nhận sự bình thường của mình là được.” Tiêu Y trừng to mắt, cảm giác không thể tưởng tượng

nổi. Còn có cách nói như vậy sao? Tiêu Y hoài nghi nói: “Sư phụ, người xác định Nhị sư huynh không lừa người chứ?” “Tâm tư của Nhị sư huynh con đừng đoán, không chừng đến khi nó bán con đi, con còn phải giúp nó đếm tiền đây.” Thiều Thừa nghiêm túc nói: “Còn nhớ ta đã nói gì với con không? Nhị sư huynh của con thoát nhìn không biết điều, nhưng chuyện hắn làm chưa bao giờ là chuyện vô nghĩa. Con chỉ cần nhớ kỹ câu nói này là được.” Tiêu Y thấy Thiều Thừa trở nên nghiêm túc, nàng cũng nghiêm túc gật đầu, tỏ vẻ mình đã nhớ kỹ. “Sư phụ, con biết rồi.” Thấy Tiêu Y nghiêm túc, Thiều Thừa vui mừng: “Con mới nhập môn, không hiểu hai vị sư huynh thì cũng có thể hiểu được. Nhưng con chỉ cần nhớ rằng, có thể nhận được sự chấp thuận của họ là con đã vượt qua tất cả rồi.” Tâm tình Tiêu Y mênh mông, cảm giác được một loại vinh dự lớn lao. Đúng vậy, có thể được hai vị sư huynh thiên tài này tán thành, đây chính là vinh dự lớn lao. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Y đỏ bừng, mang theo vẻ kích động, hỏi Thiều Thừa: “Sư phụ, như vậy con cũng xem như được hai vị sư huynh tán thành nhỉ?” Thiều Thừa hỏi ngược lại: “Nếu không tán thành, con cảm thấy với tính cách của Nhị sư huynh con, hắn sẽ để ý đến con sao?” Tiêu Y nghĩ cũng đúng, với tính cách của Nhị sư huynh. Động nhiều một chút cũng giống như bị mất mười vạn viên linh thạch. Nhưng từ sau khi nàng bái nhập môn, hắn vẫn luôn mang theo nàng ra vào vào, giúp nàng tu luyện, giúp nàng trưởng thành. Tiêu Y gật đầu, hiểu được: “Cho nên, Nhị sư huynh bảo con viết tâm đắc cũng là vì muốn tốt cho con, đúng không, sư phụ?” Thiều Thừa vui mừng nói: “Nhớ kỹ, Nhị sư huynh con chưa bao giờ làm chuyện vô nghĩa. Đi đi, Nhị sư huynh bảo con làm gì, con cứ ngoan ngoãn nghe lời, làm tốt là được.” Haiz, vì sự đoàn kết của các đệ tử, thân làm sư phụ ta cũng tan nát cõi lòng. Nói cho cùng, vẫn là do tên tiểu hỗn đản Thiều Khanh kia, làm việc nói rõ thì mất gì chứ? Nhất định phải tỏ vẻ thần bí bí, để cho người ta tự mình lĩnh ngộ. Không thể nào có người lười đến mức như vậy được. Thiều Thừa âm thầm châm chọc Nhị đồ đệ của mình ở trong lòng. Bên này, sau khi hiểu được dụng tâm lương khổ của Lữ Thiều Khanh từ miệng Thiều Thừa, nhưng mà khi nghĩ đến hai vạn chữ, Tiêu Y vẫn cảm thấy choáng váng, tim tắc nghẽn. “Nhưng mà, sư phụ, hai vạn chữ tâm đắc, nên viết như thế nào đây?” “Hai, hai vạn chữ?” Thiều Thừa

kinh ngạc: “Sao lại nhiều như vậy?” “Tiêu Y nước mắt lưng tròng: “Đúng không, sư phụ, người cũng cảm thấy rất nhiều đúng không? Sư phụ, trước kia người viết bao nhiêu chữ tâm đắc?” “Mấy trăm chữ, bình thường sẽ không vượt qua một ngàn chữ.” Sau khi Thiều Thừa trả lời, đã kịp phản ứng. “Có phải con đã đắc tội với Nhị sư huynh của con không?” Vừa hỏi như vậy, nước mắt Tiêu Y lại càng nhiều. Mỗi lần nhớ tới, nàng đều nghẹn ngào không thôi. Thiều Thừa thấy Tiêu Y như vậy, ông cười vỗ vỗ đầu Tiêu Y: “Hết cách rồi, con viết đi.” Tiêu Y nghẹn ngào không biết nói gì: “Sư phụ, hai vạn chữ, viết như thế nào đây? Con mất cả buổi tối, đầu óc muốn nổ tung, mới viết được hai chữ. Hai vạn chữ, con mà viết xong, thế giới này có phải sẽ đến tận thế rồi không? Sư phụ, người giúp con đi cầu xin được không?” “Tiêu Y tội nghiệp cầu xin Thiều Thừa. Nàng cảm thấy nếu sư phụ ra mặt, Nhị sư huynh dù thế nào cũng sẽ cho chút mặt mũi đi. Nhưng Thiều Thừa lại nghiêm túc nói: “Không phải ta đã nói với con rồi sao? Nhị sư huynh con chưa bao giờ làm chuyện vô nghĩa.” Mặt ngoài nói như vậy, trong lòng lại âm thầm chửi bới, mẹ nó, con đã đắc tội với hắn nhiều thế nào chứ, hai vạn chữ liền. Ta nào dám dính vào. Không có cách nào đâu, đồ nhi ngoan, ủy khuất cho con rồi.

Chương 147 - Chuẩn bị đột phá

Chương 147: Chuẩn bị đột phá
Thiền Thừa suy nghĩ một chút, nói: “Như vậy đi, ta ở bên cạnh dạy con viết như thế nào được không.” Dù sao viết vài năm, cũng coi như kinh nghiệm dày dặn. Tiêu Y bình thường tu luyện không cần hấn quan tâm, thân làm sư phụ, cũng không thể không làm gì được. Hết cách rồi. Tiêu Y chỉ có thể rung rung gật đầu, tiếp nhận sự thật. Hai vạn chữ tâm đắc, xem như sự khiêu chiến lớn nhất mà đời này nàng gặp phải. Thiền Thừa và Tiêu Y đi tới một viện, Thiền Thừa nói với Tiêu Y: “Con bắt đầu viết đi, có gì không hiểu thì có thể hỏi ta.” Tiêu Y trở về phòng lấy giấy bút, nhìn hai chữ tâm đắc trên giấy trắng. Nàng không thể nào hạ bút, cuối cùng đáng thương nhìn Thiền Thừa. Thiền Thừa cười nói: “Nhị sư huynh con bảo con viết tâm đắc, trên thực tế chính là bắt con lần lượt viết hết những chuyện mà con đã gặp phải trên đường trong bí cảnh, sau đó lại thêm một chút ý kiến của chính con vào.” “Ý kiến gì?” “Ví dụ như sau khi con chiến đấu với địch nhân ở trong bí cảnh, con cảm thấy con còn có chuyện nào làm không đủ, lần sau gặp lại nên làm như thế nào...” “Thiền Thừa có kinh nghiệm viết tâm đắc phong phú đã truyền thụ kinh nghiệm của mình cho Tiêu Y. Tiêu Y nghe xong, hai mắt sáng ngời, đầu óc cũng trở nên rõ ràng. Cuối cùng không phải một đầu sương mù, cái gì cũng không biết, không thể nào hạ bút nữa. Nàng nói: “Sư phụ, vẫn là người lợi hại, hiện tại con biết nên viết như thế nào rồi.” Cuối cùng Tiêu Y cũng không còn nước mắt lưng tròng nữa. Thiền Thừa mỉm cười, sau đó thấp giọng. “Ta sẽ truyền thụ cho con một ít kinh nghiệm. Có đôi khi con cũng có thể viết thủy tự số (1).” (1) Viết một số câu vô nghĩa. Tiêu Y lấy làm lạ: “Thủy tự số là gì? Chẳng lẽ đây là lời Nhị sư huynh nói?” “Tiêu Y đi theo Lữ Thiểu Khanh, có đôi khi cũng nghe Lữ Thiểu Khanh nói những từ chưa từng nghe qua. Thiền Thừa gật đầu: “Không sai, chính là Nhị sư huynh con nói, ý tứ chính là viết một ít lời nói nhảm, ví dụ như...” “Tiêu Y nghe xong, liên tục gật đầu, ánh mắt càng sáng ngời. Sau khi nghe xong Thiền Thừa nói, Tiêu Y tin tưởng mười phần: “Sư phụ, con có lòng tin có thể viết xong hai vạn

chữ tâm đắc này. “Thấy đồ đệ tin tưởng mười phần, Thiều Thừa cũng hài lòng gật gật đầu, đồng thời ông tò mò hỏi một câu, nói: “Rốt cuộc con đã làm cái gì mà khiến Nhị sư huynh con đôi xử với con như vậy?” Nhắc tới chuyện thương tâm, Tiêu Y liền không nhịn được đau lòng. Lúc trước tạo nghiệt, hiện tại gặp báo ứng. “Sư phụ, là như vậy...” Tiêu Y vô cùng tức giận, dứt khoát nói ra mọi chuyện. Nhắc tới lần duy nhất mang theo đồ đệ vào bí cảnh, về mặt Thiều Thừa nhất thời khó coi. Đường như nhớ lại chuyện không tốt đẹp gì, về mặt Thiều Thừa rất khó coi. Ông thản nhiên hỏi: “Nhị sư huynh nói như thế nào?” Tiêu Y nói: “Nhị sư huynh bảo con không được nói ra.” “Ha ha...” Thiều Thừa cười lạnh, giọng như trời đông giá rét, dọa Tiêu Y nổi da gà. Tiêu Y thăm dò hỏi: “Sư phụ, Đại sư huynh nói Nhị sư huynh hồ người hai lần, là thật sao?” Thiều Thừa lắc đầu nói: “Nào có chuyện này. Nhị sư huynh con là ai, vì sư còn không biết sao? Hừ, chút tâm tư này của hã, ở trước mặt vi sư căn bản là không giấu được. Hã vênh mông lên, vì sư liền biết hã đi đại tiện hay tiểu tiện, chỉ bằng hã mà cũng muốn hỏ vi sư?” Tiêu Y nghe vậy, sùng bái nói: “Sư phụ thật lợi hại, nếu con lợi hại như sư phụ thì tốt rồi.” Thiều Thừa lộ vẻ đắc ý: “Nhị sư huynh của con giáo hoạt vô cùng, có nhiều ý đồ xấu, người bình thường thật đúng là không làm gì được.” Nói xong, đồng thời đứng lên, đi ra ngoài. “Sư phụ, người đi đâu?” Thiều Thừa khoát tay nói: “Con ở đây viết cho tốt đi, ta ra ngoài đi dạo.” Tiêu Y chỉ có thể nằm sấp trên bàn, bắt đầu nhiệm vụ của mình. Chưa viết được mấy chữ, Tiêu Y đột nhiên cảm giác được cách đó không xa truyền đến dao động linh lực, nhưng mà rất nhanh liền biến mất. “Là khí tức của sư phụ, sư phụ đang làm gì vậy?” Tiêu Y nói thầm, lắc đầu, tiếp tục làm việc của nàng: “Haiz, hai vạn chữ, cũng không biết viết đến khi nào.” Mặc dù là đang kêu khổ, nhưng vẫn ngoan ngoãn nâng bút viết. Trải qua một đợt khuyên bảo của Thiều Thừa, Tiêu Y cũng chỉ có thể tạm thời lựa chọn tin tưởng sư phụ. Hy vọng Nhị sư huynh Lữ Thiếu Khanh không cố ý bắt nàng làm chuyện vô nghĩa. Lúc mới bắt đầu Tiêu Y còn viết khá lạnh nhạt. Nhưng thời gian dần trôi qua, mỗi khi viết thêm một chữ, tâm thần của nàng cũng bắt đầu đắm chìm trong hồi ức bí cảnh. Đi theo Lữ Thiếu Khanh tiến vào bí cảnh, ngay từ đầu là thờ ơ, đến nỗi thiếu chút nữa chịu thiệt. Càng về sau lại càng nghiêm túc, chiến đấu với hung thú, yêu thú trong

bí cảnh. Rồi lại đi theo Lữ Thiếu Khanh gặp người của Điem Tinh Phái. Chiến đấu với Cung Định của Điem Tinh Phái, tận mắt thấy Nhị sư huynh lần đầu tiên ra tay tàn nhẫn quyết đoán với địch nhân. Rồi lại chiến đấu với đệ tử Điem Tinh Phái, nàng bị ép xuất chiến, chiến đấu với Tân Chí đang ở Kết Đan kỳ. Mỗi một con mãnh thú, yêu thú, mỗi một kẻ địch, mỗi một trận chiến, đều lần lượt hiện lên rõ ràng ở trong đầu Tiêu Y. Viết đi viết lại, Tiêu Y dần dần quên mất hiện thực. Bất tri bất giác Tiêu Y đã đắm chìm. Trong lúc đó, nàng giống như không phải ở Thiên Ngự Phong, mà là một lần nữa trở lại khi còn thăm dò bí cảnh cùng Nhị sư huynh, chiến đấu với địch nhân. Kinh hoàng khi gặp phải hung thú, yêu thú, vui sướng khi chiến thắng địch nhân... Tu luyện công pháp vận chuyển, linh lực du tẩu toàn thân... Vật đổi sao dời, thời gian một ngày một đêm trôi qua rất nhanh. Tiêu Y vẫn còn nằm trên bàn múa bút thành văn. Tốc độ hạ bút của nàng càng lúc càng nhanh, khí tức trên thân cũng càng lúc càng mãnh liệt.

Chương 148 - Đột phá

Chương 148: Đột phá Thiều Thừa và Lữ Thiều Khanh xuất hiện trên nóc nhà, nhìn Tiêu Y trong sân. Trong cơ thể Tiêu Y đã mơ hồ truyền đến tiếng nổ vang. Thiều Thừa thở dài: “Sắp đột phá rồi.” Trong giọng nói của Thiều Thừa có chút tịch mịch. Quả nhiên là sóng sau xô sóng trước, sóng trước chết trên bãi cát. Tiểu đồ đệ mới nhập môn được bao lâu chứ? Còn không tới năm tháng, vậy mà đã đột phá hai cảnh giới, đạt tới Luyện Khí đỉnh phong. Hiện tại đã đột phá đến biên giới, lúc nào cũng có thể tiến vào Trúc Cơ kỳ. Ông nhìn thoáng qua nhị đồ đệ bên cạnh. Hiếm khi khen ngợi hẳn một câu: “Thiếu Khanh, làm không tệ.” Lữ Thiều Khanh xoa hông, vẻ mặt không cam lòng: “Cho nên người liền đánh hông con? Đây là đạo lý gì chứ? Con trêu chọc người chỗ nào?” Thiều Thừa nghe vậy, cười lạnh: “Chuyện ngươi đã làm, tự ngươi biết.” Lữ Thiều Khanh la hét: “Con đã làm quá nhiều chuyện, người giết người cũng phải làm cho người ta chết được rõ ràng chứ?” Trong lòng Lữ Thiều Khanh ghen khuất, ngày hôm qua Thiều Thừa vừa rời đi không bao lâu, liền đặng đặng sát khí lao tới. Hắn còn chưa rõ xảy ra chuyện gì, đã bị Thiều Thừa không chế, hung hăng đánh một trận. Đến bây giờ hắn vẫn chưa hiểu rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Oan uổng muốn chết. “Sư phụ, con tự nhận gần đây không có làm chuyện gì có lỗi với người. Người lại vô duyên vô cớ, không phân tốt xấu đánh người, có người nào làm sư phụ như người không?” Thiều Thừa cười lạnh nói: “Hừ, thế nào? Nhìn ngươi có vẻ không phục?” Thấy ánh mắt Thiều Thừa dừng lại trên hông mình, Lữ Thiều Khanh ôm hông: “Sư phụ, người chờ đó cho con.” Trong lòng Thiều Thừa bỗng nhiên phát lạnh. “Khụ.” Thiều Thừa ho khan một tiếng, nói: “Đây còn không phải là do nhớ tới lần đầu tiên chúng ta vào bí cảnh sao? Cái tên tiểu tử hỗn đản như ngươi, nếu ta không giáo huấn ngươi một trận, thì còn làm sư phụ làm cái gì?” Không có cách nào, vì tránh cho rước họa vào thân, chỉ có thể bán tiểu đồ đệ. Đồ nhi à, đừng trách ta. Nhìn Tiêu Y, Thiều Thừa thâm nhủ trong lòng. Tử đạo hữu bất tử bản đạo (1). (1) Y nói là chỉ

cần mình sống là được, đạo hữu (cách gọi bạn bè của người tu đạo) sống chết không quan trọng. Lữ Thiếu Khanh nhất thời giật mình. “Thì ra là thế. Tốt, tốt lắm.” Lữ Thiếu Khanh nhìn Tiêu Y đang múa bút thành văn trong sân. Vẻ mặt tươi cười tràn đầy khen ngợi nói: “Rất tốt, quả nhiên là sư muội tốt của ta.” Tiêu Y đang nghiêm túc viết đột nhiên cảm thấy thân thể phát lạnh. Tư tưởng vốn như suối phun nước chảy mây trôi, nhưng nàng lại không tự chủ được dừng lại. Vừa dừng lại một lúc, Tiêu Y liền phát giác thân thể mình có gì đó không ổn. Linh lực khổng lồ tụ tập ở trong đan điền, linh lực sung mãn còn đang không ngừng hội tụ. Giống như người ăn no còn bị người ta không ngừng nhét thức ăn vào miệng. Làm cho Tiêu Y có cảm giác cứ tiếp tục như vậy, linh lực sớm muộn gì cũng bộc phát, đan điền của nàng sẽ bị hủy. Cả người trực tiếp nổ cũng không chừng. Trong lòng nàng có chút hoảng hốt, đây là xảy ra chuyện gì vậy? Nhưng Tiêu Y nhanh chóng trấn định lại. Hiện tại hoảng cũng không phải biện pháp. Thấy Thiệu Thừa và Lữ Thiếu Khanh rơi xuống, Tiêu Y như nhìn thấy cứu tinh. Nàng vội vàng hô: “Sư phụ, Nhị sư huynh, con, con có chuyện gì vậy? Con sắp nổ tung rồi.” “Ta chỉ là đang viết tâm đắc của mình, làm sao trong cơ thể lại xảy ra biến hóa lớn như vậy? Lữ Thiếu Khanh bắt đắc dĩ nhìn Thiệu Thừa: “Sư phụ, con sai rồi, lúc trước không nên chỉ chiêu cho Tiêu sư bá để người nhận sư muội ngu xuẩn này.” Thiệu Thừa mắng: “Nói bậy bạ gì đó.” “Sau đó lại an ủi Tiêu Y: “Tiêu Y không cần lo lắng, con sắp đột phá thôi.” “Đột phá?” “Tiêu Y ngây ngẩn cả người, nàng biết mình sẽ nhanh chóng đột phá, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy. Ánh mắt Tiêu Y không nhìn được dừng lại trên người Lữ Thiếu Khanh. Tất cả đều không thể thoát khỏi quan hệ với Nhị sư huynh. Lữ Thiếu Khanh mỉm cười hòa ái dễ gần nói: “Không cần khẩn trương, vận chuyển công pháp đi. Đây là Trúc Cơ Đan, ăn đi. Ta và sư phụ ở chỗ này hộ pháp cho muội, không cần lo lắng, Trúc Cơ mà thôi, rất đơn giản...” “Tiêu Y cảm động. Ở thời khắc mấu chốt, Nhị sư huynh thoát nhìn cũng tri kỷ như thế. “Nhị sư huynh, huynh...” “Trong lòng Tiêu Y vô cùng cảm động. Tính toán thời gian, Lữ Thiếu Khanh đồng ý với Kế Ngôn sẽ giúp Tiêu Y lĩnh ngộ kiếm ý, rồi bước vào Trúc Cơ kỳ trong vòng hai tháng. Hiện tại thời gian cũng không kém nhiều lắm, thậm chí cũng chỉ hơi vượt qua một ít. Nhưng cũng không ảnh hưởng đến toàn cục. Tất cả

điều này đều là công lao của Nhị sư huynh. Tiêu Y nhìn Lữ Thiều Khanh càng thêm cảm động. Đi được tới đây, Nhị sư huynh là người nỗ lực nhiều nhất cho mình. Trái tim nàng cảm thấy vô cùng ấm áp. Lữ Thiều Khanh tiếp tục cười híp mắt nói: “Bắt đầu đột phá đi.” Tiêu Y gật đầu, ăn Trúc Cơ Đan, bắt đầu đột phá Trúc Cơ. Linh khí oanh kích bình chướng, đan điền thành khí hải, thì sẽ coi như vào Trúc Cơ thành công. Trúc Cơ cũng không phải là trăm phần trăm thành công, cũng có tỷ lệ thất bại. Sau khi thất bại, tuy rằng lại tu luyện từ đầu, nhưng vẫn có thể tiếp tục đột phá Trúc Cơ, nhưng mà như vậy, thực lực sẽ kém một chút. Một lần thành công, nhìn chung cũng sẽ khác với mấy lần mới thành công. Thành công đột phá Trúc Cơ trong một lần, đặt nền móng tốt, con đường tu luyện tương lai sẽ dễ đi hơn rất nhiều. Thất bại, lòng tự tin cũng sẽ bị đá kích, con đường sau này sẽ càng thêm khó đi. Thiều Thừa làm sư phụ cũng khẩn trương, hai mắt chăm chú nhìn đồ đệ. Lữ Thiều Khanh chú ý tới Thiều Thừa khẩn trương, kỳ quái, nói: “Không phải chỉ là một Trúc Cơ nho nhỏ thôi sao? Có gì phải lo lắng.” Thiều Thừa lại lo lắng nói: “Nàng không phải các ngươi.” “Nếu Tiêu Y giống như Kế Ngôn và Lữ Thiều Khanh, ông sẽ không hề lo lắng. Nhưng Tiêu Y chỉ là một người bình thường, không phải thiên tài yêu nghiệt như Kế Ngôn, Lữ Thiều Khanh. Chẳng may vào Trúc Cơ thất bại, sẽ ảnh hưởng rất lớn đối với Tiêu Y.

Chương 149 - Thành công lên Trúc Cơ

Chương 149: Thành công lên Trúc Cơ
Lữ Thiếu Khanh nói:
“Cũng không nhìn xem nàng là do ai dạy dỗ? Không phải do người dạy dỗ, thì người cứ yên tâm đi.” Thiều Thừa giận dữ, không nói người sẽ chết sao? Thiều Thừa tự biết mình, mấy việc dạy dỗ gì gì đó, ông cũng không am hiểu. Hai người Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh ông cũng chỉ là mang vào môn, những thứ khác thì hoàn toàn dựa vào hai người bọn họ. Về phần Tiêu Y, ông dứt khoát buông tay mặc kệ. Ông chỉ phụ trách chuyện đoàn kết hữu ái này, những thứ khác thì để cho hai đồ đệ tự lăn qua lăn lại. Bây giờ xem ra, hiệu quả cũng rất tốt. Nhưng mà, loại lời nói thật này cũng làm cho người ta khá đau lòng. “Chính là do người dạy nên ta mới lo lắng. Nàng không phải là hai người các người, đừng dựa theo tiêu chuẩn của các người mà yêu cầu nàng.” Giọng Lữ Thiếu Khanh bình tĩnh, nhìn Tiêu Y, hỏi: “Lo lắng của người có ích gì không?” Người có thể giúp được nàng sao? “Tu sĩ đột phá đều là dựa vào chính mình, không cách nào dựa vào người khác. Cho dù Thiều Thừa lo lắng, cũng không thể ra tay tương trợ.” Người lo lắng như vậy, dễ tổn thương thân thể, còn không bằng tâm bình khí hòa để thuận theo tự nhiên đi, còn dám nói là sư phụ, vậy mà còn không bằng tên đệ tử là ta.” Thiều Thừa nổi giận: “Nàng không phải sư muội người sao? Nói những lời này, người còn có nhân tính hay không? Đừng nói nhằm làm phiền ta nữa, nếu người không muốn xem thì tránh sang một bên cho ta. Nếu còn tiếp tục chít chít meo meo ở chỗ này nữa, có tin ta lại đánh người hay không?” Thiều Thừa phiền muộn chết, Thiên Ngự Phong nhân khẩu thừa thốt, tính toán đầu ra đây cũng chỉ có bốn người. Xem ra ngày sau cũng sẽ rất khó để tiếp tục tuyển thêm đồ đệ. Ba đồ đệ này đều là bảo bối của mình. Người nào xuất hiện chút vấn đề ông đều đau lòng muốn chết. Hiện tại đệ tử nhỏ nhất lên Trúc Cơ, đây là nền tảng tốt cho tương lai, sao có thể không khẩn trương chứ? Mà nhị đồ đệ của mình lại cứ ở bên cạnh chít chít meo meo. Tuy rằng nói đều là lời thật, nhưng ông nghe liền phiền, nghe liền muốn đánh hấn. Thiều Thừa bây giờ nhìn hấn thế nào cũng chướng

mắt.Lữ Thiểu Khanh nói: “Con ăn ngay nói thật. Sao người lại tức giận chứ?”Thiền Thừa giờ tay lên: “Người cút sang một bên cho ta.”Lữ Thiểu Khanh xoa hông, nghĩ nghĩ, quyền uy của sư phụ là không thể khiêu chiến, vẫn nên nghe lời rời đi. Nên hắn để lại Thiền Thừa ở chỗ này nhìn.Tuy Thiền Thừa rất lo lắng, lo lắng Tiêu Y lên Trúc Cơ thất bại.Nhưng ông cũng biết đó chỉ là buồn lo vô cớ.Tiêu Y đi theo Lữ Thiểu Khanh, Lữ Thiểu Khanh không dạy nàng tu luyện. Hắn chủ yếu rèn luyện tâm cảnh của Tiêu Y.Đạo tâm chỉ cần vững chắc, rất nhiều chuyện cũng liền trở nên dễ dàng. Đạo tâm của Tiêu Y hiện tại đương nhiên không thể so sánh với lão yêu quái, cũng không thể làm được việc thấy thái sơn sụp đổ ở phía trước mà sắc mặt không thay đổi.Nhưng trong cùng thể hệ, đạo tâm của Tiêu Y cũng đã bỏ lại mọi người ở phía sau.Đây cũng là một trong những nguyên nhân Lữ Thiểu Khanh không thêm để ý.Một khi có được một đạo tâm kiên cố thì gặp phải chuyện gì cũng có thể ung dung ứng đối.Tu luyện, phần nhiều chính là tu tâm.Sau khi Lữ Thiểu Khanh rời đi, nói thầm: “Nếu như vậy mà cũng không thành công, thì chính là phế vật đệ nhất thiên hạ.”Một ngày trôi qua.Lữ Thiểu Khanh nằm trên võng nhận ra linh khí dao động ở xa xa. Tiếp theo là một đợt khí tức quen thuộc âm âm khuếch tán ra.Lữ Thiểu Khanh mỉm cười.Đợt khí tức này chính là của Tiêu Y, so với khí tức Luyện Khí kỳ thì nó cường đại gấp mấy lần.Đây chính là Trúc Cơ kỳ.Bước vào Trúc Cơ kỳ, đan điền trở thành khí hải, linh lực dự trữ cũng nhiều hơn mạnh hơn, thực lực cũng sẽ tăng gấp bội.Không đợi lâu lắm, liền thấy Tiêu Y hưng phấn từ xa vọt tới.“Nhị sư huynh, nhị sư huynh, ta thành công lên Trúc Cơ rồi!”Sắc mặt Tiêu Y tái nhợt nhưng không che giấu được sự hưng phấn của nàng. Việc lên Trúc Cơ thành công làm nàng hưng phấn không thôi.Lữ Thiểu Khanh nhìn lướt qua nàng từ trên xuống dưới, vẻ mặt khinh bỉ: “Vậy mà lại bị thương, mất mặt.”Tiêu Y lè lưỡi nói: “Đây còn không phải là do lần đầu tiên nên không có kinh nghiệm, xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn sao?”“Lần đầu tiên? Muội còn muốn mấy lần nữa?”Tiêu Y nói: “Ta đã nghĩ nếu thất bại thì chỉ có thể tiếp tục tu luyện lần thứ hai.”“Lần thứ hai?”Lữ Thiểu Khanh nói: “Nếu lần này đột phá Trúc Cơ thất bại, ta sẽ bảo sư phụ trục xuất muội ra khỏi sư môn để tránh mất mặt xấu hổ.”“A, Nhị sư huynh, huynh đang nói giỡn sao?”Tiêu Y không tin.Lữ Thiểu Khanh nghiêm túc nói: “Ai

nói giỡn với muội? Ta và Đại sư huynh đều lợi hại như vậy, nếu sư muội quá cặn bã, mang ra ngoài sẽ rất mất mặt.”“Nếu không thể đột phá Trúc Cơ thành công trong một lần, ta cũng không cần muội làm sư muội ta làm gì, ta chịu không nổi sự mất mặt kia.”Tiêu Y lại thè lưỡi ra, có vẻ rất đáng yêu.Đối với lời nói của Lữ Thiểu Khanh, nàng đã học được cách chất lọc.Thất bại mà bị trục xuất sư môn thì chắc chắn sẽ không có, nhưng bị ghét bỏ thì nhất định sẽ có.May mắn chỉ cần một lần là qua.Tiêu Y thầm nghĩ trong lòng.“Được rồi, nếu không có việc gì thì muội tự đi chơi đi, đừng tới làm phiền ta.”Tiêu Y đến tìm Lữ Thiểu Khanh, ngoài việc chia sẻ niềm vui khi lên Trúc Cơ thành công ra thì chính là muốn cảm ơn Lữ Thiểu Khanh.“Nhị sư huynh, huynh thật lợi hại.” Giọng Tiêu Y tràn đầy sùng bái.Đi theo Lữ Thiểu Khanh, cũng không cần tu luyện mà nàng đã lên Trúc Cơ thành công.Điểm này làm nàng bội phục vạn phần.Nói chỉ cần hai tháng sẽ giúp nàng lĩnh ngộ kiếm ý và lên được Trúc Cơ, vậy mà lại thành công, mà thật sự cũng không kém bao nhiêu.

Chương 150 - Để ta xuống bếp

Chương 150: Để ta xuống bếp”Lời cảm ơn thì không cần phải nói, có tâm tư kia thì không bằng mời ta ăn bữa cơm còn hơn. Ta muốn đi Tụ Tiên Lâu ăn cơm.“Lữ Thiếu Khanh thần nhiên nói.Mắt Tiêu Y sáng lên nói: “Được, hiếm khi Nhị sư huynh mở miệng, để ta mời huynh đi ăn cơm.“Bình thường Lữ Thiếu Khanh lười muốn chết, muốn ăn gì cũng gọi đồ ăn bên ngoài.Dược liệu, khoáng thạch mà Tiêu Y kiếm được trong bí cảnh đều nằm trong tay nàng.Tiêu Y hiện tại cũng coi như là người có chút linh thạch nên nói đến mời khách thì trung khí mười phần.“Gọi cả sư phụ không?”Lữ Thiếu Khanh nói một câu: “Sư phụ đâu?”“Không biết, lúc ta tỉnh lại sư phụ không biết đã đi nơi nào rồi.“Lữ Thiếu Khanh nói: “Chắc là trốn trong góc ít người khóc rồi.“Tiêu Y không hiểu: “Tại sao phải khóc?”“Đồ đệ ngu xuẩn nhất lại lên Trúc Cơ thành công, người có thể không vui đến phát khóc sao? Không cần lo lắng đi ra ngoài bị người chê cười nữa.“Tiêu Y vung nắm đấm nhỏ lên, tức giận nói: “Ta mới không ngu.“Lữ Thiếu Khanh hướng về phía xa hô to: “Sư phụ, người khóc xong chưa? Sư muội nói muốn mời chúng ta đi ăn cơm.”“Người nói ai khóc?”Thiền Thừa đằng đằng sát khí xông tới...Lữ Thiếu Khanh đánh giá Thiền Thừa từ trên xuống dưới: “Thật sự không khóc? Khóc thì cứ khóc đi, cũng không phải chuyện mất mặt gì.“Thiền Thừa trừng mắt nhìn hắn nói: “Vì sao ta phải khóc? Bớt nói hươu nói vượn đi.“Lữ Thiếu Khanh cười hắc hắc nói: “Sư phụ, tất cả mọi người đều đã quen rồi, còn giả bộ làm gì? Ngay từ đầu là ai khấn trương đến mức sắc mặt đều trắng bệch? Nếu sư muội xảy ra chút chuyện gì ngoài ý muốn trong quá trình đột phá, khẳng định hù chết người nhĩ. Đợi đến khi sư muội thuận lợi đột phá, chẳng lẽ người không vui mừng đến phát khóc?”Thiền Thừa giận dữ: “Ta muốn đánh ngươi để chúc mừng, có được không?”“Khụ...”Lữ Thiếu Khanh nói sang chuyện khác: “Quên đi, cho người chút mặt mũi đi. Đi thôi, sư muội nói muốn mời chúng ta ăn cơm chúc mừng.“Tiêu Y ở bên cạnh nghe, biết Thiền Thừa quan tâm tới mình, trong lòng rất cao hứng.Thiền Thừa bình thường ở chung với nàng

rất ít, nhưng sự quan tâm đối với nàng tuyệt không ít. Đặc biệt là có đôi khi nàng không vui, hay lúc nghỉ ngơi, Thiều Thừa còn có thể tự mình khuyên bảo. Ông cũng vì tình cảm của ba sư huynh muội mà hao hết tâm tư, cố gắng giúp cho Thiên Ngự Phong vẫn duy trì đoàn kết hữu ái. Khuôn mặt Tiêu Y tràn đầy tươi cười, vui vẻ nói: “Sư phụ, chúng ta đi Tự Tiên Lâu ăn cơm đi. Thức ăn ở đó rất ngon. Đáng tiếc Đại sư huynh không rảnh, nếu không bốn người chúng ta cùng nhau ăn là hoàn mỹ rồi.” Lữ Thiếu Khanh bĩu môi: “Đại sư huynh sẽ chỉ mời muội ăn măng xào thịt thôi.” Thiều Thừa lại nói: “Ra ngoài ăn, lãng phí linh thạch, không bằng ta tự mình xuống bếp, làm vài món ăn chúc mừng đi.” Sắc mặt Tiêu Y trắng bệch, những kỷ niệm tồi tệ ập đến. Lữ Thiếu Khanh không chút khách khí, không chút nề tình, nói: “Sư phụ, chẳng lẽ chính người không tự biết trù nghệ của mình ra sao sao?” Thiều Thừa mắng: “Làm gì khó ăn đâu? Không phải Hạ Ngữ sư đệ ăn rất ngon sao?” “Quả nhiên, vẫn là Hạ Ngữ sư đệ làm đồ đệ tốt, không cần vì thế mà tức giận.” Lữ Thiếu Khanh nói: “Nàng ta là quái thai, người nói nàng ta ăn không sao, nhưng sao người không nói đồ đệ của người ăn không sao? Người muốn làm cũng được, xong thì cứ để sư muội ăn, dù sao cũng là vì chúc mừng nàng mà.” Sắc mặt Tiêu Y trắng bệch, da đầu tê dại. Thứ độc dược có thể so với đại đạo ấy, nàng nhớ tới đều cảm thấy đáng sợ. Tiêu Y ôm ngực, cầu khẩn: “Sư phụ, chúng ta xuống núi ăn đi.” Thiều Thừa có chút không cam lòng: “Thật sự không cần sư phụ xuống bếp sao?” Tiêu Y vội vàng lắc đầu: “Không cần, con không muốn làm sư phụ mệt mỏi.” Lữ Thiếu Khanh vô tình vạch trần: “Thật giả tạo, không dám ăn thì nói không dám ăn, còn giả bộ hiếu tâm làm gì.” Thiều Thừa bỗng nhiên cảm thấy tim thật mệt mỏi. Sao đồ đệ của mình lại không thương thức được tay nghề của mình chứ? “Đi thôi, đi thôi, xuống núi ăn đi...” ... Trong Thành Lãng Tiêu, ba người Hạ Ngữ, Biện Nhu Nhu và Phương Hiểu cùng quay về thành Lãng Tiêu. “Cuối cùng cũng về rồi.” Biện Nhu Nhu đuổi lưng một cái. Dọc theo đường đi, gió êm sóng lặng, nhưng mà chuyện họ nhìn thấy trước khi trở về, làm cho ba người chấn động vô cùng. Các nàng đã thấy được sự lợi hại của Lữ Thiếu Khanh. Biểu hiện của Lữ Thiếu Khanh khiến trong lòng ba người vô cùng chấn động, cho tới bây giờ vẫn chưa hoàn hồn, khó mà tiêu hóa nổi. Hạ Ngữ nhìn thành Lãng Tiêu náo nhiệt

phồn vinh, nói: “Chúng ta nghỉ ngơi ở chỗ này vài ngày, chờ đợi khánh điển của Lăng Tiêu bắt đầu đi.” Kê Ngôn tiến vào Nguyên Anh, Lăng Tiêu Phái tổ chức khánh điển chúc mừng, đến lúc đó khách khứa bát phương đến, sẽ rất náo nhiệt. Phương Hiểu nói: “Ta cũng phải nhanh chóng dưỡng thương cho tốt mới được.” Trong bí cảnh, ngoại trừ Hạ Ngữ và Lữ Thiếu Khanh, ba người Tiêu Y, Biện Nhu Nhu, Phương Hiểu hoặc nhiều hoặc ít đều bị thương. May mắn là có đan dược trị liệu, chỉ cần vài ngày là có thể khôi phục. Nhưng vai Phương Hiểu bị thương, đề thực sự khỏi hẳn không có vấn đề gì thì vẫn cần nhiều thời gian hơn. Trên mặt Hạ Ngữ lộ ra vẻ xin lỗi: “Hiểu tỷ tỷ, đều là vì ta mới khiến người bị thương.” Phương Hiểu lắc đầu: “Ngữ muội muội, giữa chúng ta còn cần khách khí như vậy sao? Vết thương nhỏ này, rất nhanh sẽ khỏi hẳn thôi.” Biện Nhu Nhu hừ một tiếng: “Nếu tên kia lộ ra thực lực, sao có nhiều phiền toái như vậy? Hiểu tỷ tỷ cũng không cần bị thương.” Biện Nhu Nhu rất không cam lòng, Lữ Thiếu Khanh rõ ràng có thực lực, nhưng lại cố ý che giấu. Hạ Ngữ quát: “Nhu Nhu, ta đã nói với muội bao nhiêu lần rồi? Lữ sư đệ làm như vậy, tự nhiên là có nguyên nhân của hắn, muội không thể để lộ chuyện của hắn trước mặt người ngoài. Nếu không một khi muội chọc giận Lữ sư đệ, muội sẽ không có kết quả tốt đâu.” Phương Hiểu cũng khuyên nhủ: “Nhu Nhu muội muội, người vẫn nên nghe lời của muội muội đi. Lữ công tử không muốn bại lộ thực lực trước mặt người ngoài, tự có dụng ý của hắn.”

Chương 151 - Không phải ta

Chương 151: Không phải ta
Biện Nhu Nhu tuy khó chịu Lữ Thiếu Khanh, nhưng lời Hạ Ngữ nàng ta không thể không nghe. Biện Nhu Nhu gật đầu: “Ta biết rồi.” “Đi thôi, chúng ta về chỗ Hiều tử tử trước.” Nhưng mà các nàng còn chưa đi được bao xa, họ lại bị một người ngăn lại. “Hạ Ngữ!” Trương Tông Long xuất hiện trước mặt Hạ Ngữ. Mặc dù Hạ Ngữ đã cải trang một phen, nhưng Trương Tông Long vẫn có thể nhận ra nàng. “Đã lâu không gặp.” Thấy mình bị vạch trần, Hạ Ngữ cũng không phủ nhận. “Trương sư huynh.” Hạ Ngữ khó hiểu: “Vì sao ngươi có thể tìm được ta?” Ánh mắt Trương Tông Long rơi vào trên người Biện Nhu Nhu. Hạ Ngữ hiểu ra. Nàng là đệ nhất mỹ nhân, ra ngoài phải cải trang một phen, nếu không sẽ bị người biết, lúc đó xung quanh nàng sẽ chỉ có một đám người. Mà sư muội Biện Nhu Nhu của nàng thì không cần. Trương Tông Long chỉ vào Biện Nhu Nhu nói: “Trong các sư đệ của ta có người nhìn thấy nàng, cho nên không khó đoán ngươi cũng đã tới thành Lăng Tiêu.” “Không biết Trương sư huynh tìm ta có chuyện gì?” Hạ Ngữ thản nhiên hỏi. Mặc dù Hạ Ngữ là đệ nhất mỹ nhân, nhưng Trương Tông Long không phải là loại háo sắc. Hắn ta cũng chưa bao giờ biểu đạt cái gì với Hạ Ngữ, mà chỉ đối đãi với Hạ Ngữ giống như tu sĩ bình thường. Đối với thái độ này của Trương Tông Long, Hạ Ngữ có vài phần hảo cảm, cũng bởi vậy mà đánh giá cao hắn ta vài phần. Trương Tông Long nói ra mục đích hắn ta tới tìm Hạ Ngữ: “Ta muốn biết, có phải là ngươi ra tay với các sư đệ của ta hay không?” Thương Lăng là Trúc Cơ tầng 8 còn không ngăn cản được, bị người ta đánh trọng thương, thức hải hao tổn, không tính dưỡng nửa năm thì khó có thể khôi phục. Trong đó còn phải uống thêm các loại đan dược trân quý mới được. Mà ở thành Lăng Tiêu, người có năng lực cũng không có mấy người. “Các sư đệ của ngươi?” Hạ Ngữ ngạc nhiên, từ chữ này đã biết không phải chuyện một hai người. Có ai to gan như vậy sao? Hạ Ngữ lắc đầu: “Trương sư huynh, ba người chúng ta vừa mới trở lại thành Lăng Tiêu, về phần chuyện người nói, ta cũng không biết.” “Thật sao?” Hạ Ngữ mỉm cười:

“Ta chưa bao giờ gạt người, Trương sư huynh người cũng biết mà.” Trương Tông Long gật đầu: “Được, ta tin người.” “Sư tỷ, cái này...” “Thấy Trương Tông Long đến chỉ hỏi một câu, sau đó liền rời đi. Biện Nhu Nhu hết sức khó hiểu hỏi: “Hắn ta tới đây làm gì?” “Cái tên bá đạo này đi tới nơi này, chỉ để hỏi một câu như vậy thôi sao? Giọng Hạ Ngữ lạnh nhạt: “Hắn ta chỉ muốn biết một đáp án.” “Hạ Ngữ và Trương Tông Long đã từng giao thủ, Trương Tông Long làm việc bá đạo, nếu như nhận định một chuyện là cái gì, thì chính là cái đó. Lần này tới đây hỏi, là nể mặt nàng, nếu nàng nói không phải, Trương Tông Long chỉ có thể lựa chọn tin tưởng. Nếu như là người có thực lực yếu một chút, Trương Tông Long đã sớm ra tay rồi. Phương Hiểu nói: “Về trước đã, sau đó tìm hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.” “Biện Nhu Nhu thì lấy Thiên Cơ Bài ra, lật lên xem trên đó có tin tức gì không. Vừa lướt qua liền thấy không nhìn nổi.” “Cái gì mà Kế Ngôn sư huynh và trưởng lão Quy Nguyên Các Thương Chính Sơ đánh nhau một trận? Cuối cùng Kế Ngôn sư huynh lĩnh ngộ được Kiếm Tâm Thông Thần?” “Tin tức này khiến ba người Hạ Ngữ giật mình. Mạnh như vậy sao? Ba người đứng im tại chỗ, thật lâu không nói gì.” “Đây là thật sao?” “Biện Nhu Nhu lấy lại tinh thần, khó tin kêu lên.” “Kiếm Tâm Thông Thần? Đây là kiếm ý cảnh giới tầng thứ ba, hắn ta, hắn ta lại lĩnh ngộ được?” “Lúc nàng nói chuyện đồng thời còn nhìn sư tỷ của mình. Hạ Ngữ đến bây giờ còn chưa lĩnh ngộ được kiếm ý, từ khi lâm môn, từ đầu đến cuối đều kém một chút. Mà Kế Ngôn đã lĩnh ngộ được cảnh giới tầng thứ ba. Thiên phú này, hâm mộ muốn chết. Trên mặt Hạ Ngữ không nhịn được lộ ra một nụ cười khổ: “Kế Ngôn sư huynh, quả nhiên thiên phú vô song.” “Tin tức này khiến tâm tình Hạ Ngữ lại không nhịn được sinh ra một tia gợn sóng. Tâm vốn bình tĩnh, lại không thể bình tĩnh được nữa. Nàng và Kế Ngôn có tuổi tác xấp xỉ nhau, thiên phú của hai người chênh lệch thật sự là quá lớn. Nàng bên này vẫn là Kết Đan tầng 8, còn đang nghĩ biện pháp đột phá tiến vào tầng 9. Mà Kế Ngôn thì sao, tiến vào Nguyên Anh không nói, còn lĩnh ngộ kiếm ý cảnh giới tầng thứ ba. Cảnh giới này, nhìn chung trong lịch sử cũng không có mấy người. Ít nhất trong ghi chép của Tề Châu thì không ai có thể đạt tới cảnh giới này. Biện Nhu Nhu xem xong nội dung: “Tuy Kế Ngôn sư huynh lĩnh ngộ Kiếm Tâm Thông Thần, nhưng hắn ta vẫn đánh không lại trưởng lão

Thương Chính Sơ. “Sau đó nàng ta suy đoán: “Chẳng lẽ Kế Ngôn sư huynh đi tìm những người khác của Quy Nguyên Các trả thù?” Hạ Ngữ lắc đầu: “Chắc không phải đâu. Kế Ngôn sư huynh không phải loại người này, hơn nữa hẳn ta muốn trả thù cũng sẽ chỉ tìm Thương trưởng lão.” Giọng Hạ Ngữ rất chắc chắn. Nàng và Kế Ngôn quen biết đã lâu, hiểu rõ tính cách của Kế Ngôn. Hẳn ta không phải loại người thích bắt nạt người yếu đuối. Hẳn ta chỉ thích tìm đối thủ mạnh hơn hẳn ta, mà không phải tìm người yếu hơn hẳn ta để xuống tay. Loại tính cách này, cho dù là người một nhà hay là đối thủ đều vô cùng kính nể. Phương Hiểu cũng đồng ý: “Ta cũng từng nghe nói, Kế Ngôn công tử không phải loại người này. Nếu như là Kế Ngôn công tử làm, Trương Tông Long công tử sẽ không tới tìm Ngữ muội muội.” Biện Nhu Nhu nói: “Không chừng là tên kia làm.” Hạ Ngữ và Phương Hiểu biết người trong miệng Biện Nhu Nhu là ai. Hạ Ngữ lắc đầu nói: “Cũng không thể là Lữ sư đệ làm. Lữ sư đệ có thực lực mạnh như vậy, hẳn muốn trả thù, hoàn toàn có thể tìm Trương sư huynh để xuống tay. Chứ không phải đi bắt nạt các đệ tử khác của Quy Nguyên Các như vậy.” Cảm giác của Hạ Ngữ đối với Lữ Thiếu Khanh vẫn rất tốt. Tuy rằng miệng lưỡi dẻo quẹo, nhưng hành động lại làm cho người ta an tâm. Nếu không có Lữ Thiếu Khanh trợ giúp, Hạ Ngữ nàng không chắc có thể đạt được bí cảnh chi tâm. Thực lực mạnh như vậy mà lại che giấu thực lực, khẳng định không phải vì bắt nạt kẻ yếu. Hơn nữa, Hạ Ngữ cho rằng với thực lực của Lữ Thiếu Khanh, đánh với Trương Tông Long, ai thua ai thắng cũng không chắc.

Chương 152 - Ta đi vào chuồng chó sao?

Chương 152: Ta đi vào chuồng chó sao? “Khụ...” “Phương Hiểu kìm nén rất vất vả. Nàng rất muốn nói cho Hạ Ngữ, muội nhìn lầm người rồi. Chẳng qua việc nói xấu người khác ở sau lưng không phải là tính cách của Phương Hiểu. Đồng thời nàng cũng không dám xác định có phải là Lữ Thiếu Khanh làm hay không, cho nên vẫn luôn im lặng. Nàng cũng lấy ra Thiên Cơ bài xem qua. Nhưng khi nàng nhìn thấy một bài khác trên Thiên Cơ Bài. Bài văn này nói là đệ tử Quy Nguyên Các bị người đó cướp bóc đến không còn gì, trên người chỉ còn lại một cái quần lót. Đến ngày hôm sau, sau khi bị người phát hiện, nhanh chóng trở thành trò cười của thành Lăng Tiêu. Sắc mặt Phương Hiểu lập tức co rút. Không nghĩ tới thật đúng là Lữ Thiếu Khanh làm. Đổi lại là người khác, tuyệt đối sẽ không dám khẳng định là ai làm. Nhưng tất cả đồ đạc trên người đệ tử Quy Nguyên Các bị cướp sạch không còn gì, chỉ để lại một cái quần lót. Phương Hiểu liền dám khẳng định 100% là do hắn làm. Loại hành vi này, ngoại trừ Lữ Thiếu Khanh thì không ai khác làm được. Hạ Ngữ chú ý tới biểu tình của Phương Hiểu, hỏi: “Hiểu tỷ tỷ, ngươi muốn nói gì sao?” “Phương Hiểu rất gian nan chịu đựng, nói: “Không có, quên đi, chúng ta về trước đi.” “Ba người trở lại Tự Tiên Lâu. “Lão bản, cuối cùng ngài cũng về rồi.” “Quản sự Vương Nghiêu đi ra đón với vẻ mặt như đưa đám. “Làm sao?” “Phương Hiểu nhận thấy biểu hiện trên mặt Vương Nghiêu không đúng. Bộ dáng Vương Nghiêu vô cùng kích động, có xúc động muốn khóc lên, nhìn thấy nàng, giống như nhìn thấy thân nương vậy. Vương Nghiêu lập tức tỏ khổ: “Lão bản, nếu ngài không trở lại, ta sợ tửu lâu sẽ bị người phá hủy mất.” “Vừa nhắc đến, Vương Nghiêu lại vô cùng đau đầu. Hai ngày trước, hắn ta dựa theo Lữ Thiếu Khanh phân phó mà đưa một tờ giấy đưa cho đệ tử Quy Nguyên Các. Kết quả đệ tử Quy Nguyên Các lại bị người trùng trị một trận ở ngoài thành, họ bị móc đến chỉ còn lại có một cái quần lót, trở thành trò cười gần đây của thành Lăng Tiêu. Đám đệ tử Quy Nguyên Các bá đạo đã bao giờ nếm qua thiệt thòi như vậy. Họ không tìm thấy người đứng sau màn, liền tới đây tìm Vương

Nghiêu. Trong mắt bọn họ, Vương Nghiêu và người cướp bóc bọn họ là một nhóm. Bọn họ liên tục tới hai ngày, đi tới Tụ Tiên Lâu làm loạn. Bọn họ vừa ngồi xuống, mở tròng hai mắt, khách nhân liền chạy. Việc làm ăn của Tụ Tiên Lâu xuống dốc không phanh. Nếu như không phải Lăng Tiêu Phái có lệnh cấm, không cho phép đánh nhau ở trong thành thì với tính cách của đệ tử Quy Nguyên Các, bọn họ đã sớm ra tay phá hủy Tụ Tiên Lâu rồi. Đối mặt với đệ tử Quy Nguyên Các, Vương Nghiêu cũng sắp không kiên trì nổi nữa, hẳn ta rất muốn bán Lữ Thiếu Khanh. May mắn, lúc này, Phương Hiểu đã trở lại. Thấy lão bản trở về, Vương Nghiêu chỉ muốn khóc lớn một trận. Lữ Thiếu Khanh hại hẳn ta quá thảm rồi. Phương Hiểu nhìn thoáng qua bên trong Tụ Tiên Lâu, đúng như lời Vương Nghiêu nói. Bên trong trống rỗng, một người khách cũng không có. Sắc mặt Phương Hiểu không vui, người của Quy Nguyên Các khinh người quá đáng rồi, nàng hỏi: “Người Quy Nguyên Các đâu?” Vương Nghiêu nói: “Bọn họ còn chưa tới. Nhưng mà cũng sắp rồi, bọn họ mỗi ngày đều đúng giờ xuất hiện ở nơi này gây sự.” Biện Nhu Nhu nghe xong, vô cùng tức giận: “Tên đáng ghét, đúng là ăn ở ngang ngược. Người Quy Nguyên Các làm việc thật bá đạo.” Mặt Phương Hiểu âm trầm, tức giận nói: “Đợi lát nữa bọn họ tới, nhớ nói cho ta biết. Ta ngược lại muốn xem tại sao họ lại muốn gây sự ở chỗ này của ta.” Vương Nghiêu há miệng, muốn nói cho Phương Hiểu nguyên nhân. Lữ Thiếu Khanh là đệ tử thân truyền, việc hẳn muốn làm, Vương Nghiêu thân làm đệ tử ngoại môn không dám tùy tiện tiết lộ ra ngoài. Trở lại phía sau, Hạ Ngũ khuyên nhủ: “Hiệu tử tử, không cần tức giận, bọn họ tới rồi, ta giúp ngươi đuổi bọn họ đi là được.” Hạ Ngũ cũng biết Tụ Tiên Lâu đối với Phương Hiểu mà nói là vô cùng trọng yếu. Thân là biểu muội, nàng sẽ không ngồi yên mặc kệ. Người Quy Nguyên Các tuy bá đạo, nhưng người Song Nguyệt Cốc cũng không sợ phiền phức. Phương Hiểu gật đầu, vừa định nói gì đó thì bên ngoài vang lên tiếng ồn ào, thanh âm to lớn, vang tận đến nơi này. Người của Quy Nguyên Các đến rồi. “Nói cho ngươi biết, họ Vương, nếu ngươi không giao người ra đây, lão tử sẽ đập nát tử lâu này của ngươi.” “Đúng, đừng trách chúng ta không khách khí.” Phương Hiểu nổi giận, mấy tên khôn kiếp này. Nàng vừa muốn đi ra ngoài, bỗng nhiên bên ngoài truyền đến một giọng nói. “Ta nói này, ta đi vào chuồng chó sao? Sao

lại có nhiều chó của Quy Nguyên Các ở chỗ này vậy?“Nghe được âm thanh này, Phương Hiểu ngậy ngấn cả người, cũng dừng bước.Giọng nói này nàng rất quen thuộc.Đúng là giọng của Lữ Thiếu Khanh.Nghe được giọng nói này, thậm chí còn có giọng điệu kiêu ngạo kia, Hạ Ngữ lại cảm thấy vui vẻ, cười nói: “Lữ sư đệ tới.“Lữ Thiếu Khanh cho nàng cảm giác rất tốt.Biện Nhu Nhu nhú mày, tên đáng ghét kia tới rồi sao? Nàng nhin không được hoài nghi, nói: “Tên kia chạy tới làm gì? Sẽ không phải là cố ý tới quấy rối chứ?“Phương Hiểu giải thích: “Tửu lâu của ta có một linh trù, hẳn ta làm đồ ăn rất hợp khẩu vị Lữ công tử.“Giọng điệu ít nhiều có chút kiêu ngạo.Lúc nàng chuẩn bị mở tửu lâu, đi khắp nơi đào người, không nghĩ tới lại đào được một đầu bếp có thể bắt được dạ dày của Lữ Thiếu Khanh. Có thể đào được linh trù được Lữ Thiếu Khanh tán thành, chứng tỏ ánh mắt Phương Hiểu nàng không tệ, con mắt tinh tường.Biết Lữ Thiếu Khanh đến, Phương Hiểu ngược lại không vội đi ra ngoài.Nàng muốn xem Lữ Thiếu Khanh sẽ làm như thế nào.

Chương 153 - Tể chủng

Chương 153: Tể chủng (1), tới chém ta đi(1) Là một phương ngữ mới, hàm ý chửi bới. Nó có nghĩa tương tự như con lai, ám chỉ một con cháu không có dòng máu thuần chủng. Có Lữ công tử ở đây, đám người bên ngoài sẽ không chiếm được lợi ích gì. Trong lòng Phương Hiểu âm thầm nghĩ như vậy. Bên ngoài, lời của Lữ Thiếu Khanh vừa rơi xuống, không thể nghĩ ngờ chính là ném thêm một que diêm vào trong đồng thuốc súng, khiến cho đám đệ tử Quy Nguyên Các đi tới nơi này lập tức nổ tung. “Hỗn đản, ngươi đang tìm cái chết!” “Ta muốn làm thịt ngươi.” “Hỗn đản, chịu chết đi.” Có đến bảy, tám đệ tử Quy Nguyên Các đi tới đây, bọn họ đều phần nộ rít gào. Linh lực trên người không ít người tăng vọt, chuẩn bị ra tay. Vương Nghiêu bên cạnh sợ muốn chết. Nhiều người đánh nhau như vậy, sợ cả tửu lâu đều bị phá hủy. Ngay lúc các đệ tử Quy Nguyên Các chuẩn bị ra tay, Lữ Thiếu Khanh nhàn nhạt nói ra một câu, làm các đệ tử Quy Nguyên Các không dám hành động thiếu suy nghĩ. “Làm sao? Nơi này là địa phận của Lăng Tiêu Phái, các ngươi muốn gây sự ở chỗ này sao? Đến đây, ra tay đi, ta cứ đứng ở chỗ này, các ngươi muốn đánh thì đánh đi. Nếu ta trốn một chút, ta chính là tôn tử của các ngươi. Nếu ai trong các ngươi không dám ra tay thì chính là tôn tử của ta.” Mắt Lữ Thiếu Khanh lóe tinh quang, trong lòng âm thầm nói, mau, mau ra tay với ta đi. Ra tay với ta xong, các ngươi cứ chờ hồi hận đi. Biện Nhu Nhu ở phía sau nghe lời này im lặng đờ trán. Nàng ta nhìn không được hỏi Phương Hiểu: “Hắn vẫn luôn ngông cuồng như vậy sao? Hắn nhất định là bởi vì thực lực cho nên mới có thể sống được đến bây giờ.” Lần đầu tiên nàng ta nhìn thấy nam nhân can rở như vậy, có thể sống đến tuổi này, cũng coi như hắn lợi hại. Hạ Ngữ im lặng không nói, đối với câu sư muội nói, trong lòng nàng cũng không nhìn được mà đồng ý. Nàng ở phía sau, nghe Lữ Thiếu Khanh nói chuyện, trong đầu không tự chủ được hiện ra bộ dáng ngang ngược kiêu ngạo, vênh váo hung hăng của Lữ Thiếu Khanh. Còn ngông cuồng hơn so với đệ tử Quy Nguyên Các. Thật là, rốt cuộc ai mới là đệ tử Quy Nguyên Các vậy?

Đúng như Biện Nhu Nhu nói, Lữ Thiếu Khanh ngông cuồng như vậy, nếu không phải do thực lực bản thân hấn mạnh thì đã sớm bị người ta đánh chết rồi. Phương Hiểu lại một lần nữa giải thích cho hai người: “Lăng Tiêu Phái có lệnh cấm nghiêm khắc, ai dám đánh nhau ẩu đả trong thành Lăng Tiêu, nhẹ thì hủy bỏ tu vi trực xuất, nặng thì giết ngay tại chỗ. Cho nên không ai dám gây sự trong thành, một khi gây sự, hậu quả không thể tưởng tượng nổi. “Dưới trướng Lăng Tiêu Phái không có nhiều thành trì địa bàn giống Quy Nguyên Các. Lăng Tiêu Phái chỉ quản lý mỗi thành Lăng Tiêu. Tòa thành này vô cùng phồn vinh, hàng năm có thể cung cấp lợi nhuận rất lớn cho Lăng Tiêu Phái. Ai dám gây sự trong thành, chẳng khác nào chặt đứt tài lộ của Lăng Tiêu Phái, cắt đứt tài lộ như giết phụ mẫu. Các đệ tử Quy Nguyên Các tuy rằng bá đạo, nhưng không phải kẻ ngốc. Lệnh cấm của Lăng Tiêu Phái làm bọn họ không dám lấy thân mạo hiểm. Cho nên, mặc dù Lữ Thiếu Khanh có can rờ, bọn họ cũng chỉ có thể cắn răng, không dám ra tay. Bọn họ vô cùng phần nộ nhìn chằm chằm Lữ Thiếu Khanh. Bảy tám đôi mắt, chỉ hận không thể dùng ánh mắt mà chém Lữ Thiếu Khanh thành muôn mảnh. “Hỗn đản, người rút cuộc là ai?” Lữ Thiếu Khanh vẫn ung dung không vội: “Không dám ra tay sao? Quả nhiên là một đám tôn tử của ta. “Sư phụ ta ở phía sau, người cho rằng ta sẽ sợ các người sao?” “Mẹ nó! Ta không chịu nổi, ta muốn giết hấn. “Trong đám đệ tử Quy Nguyên Các có mấy người tóc dựng thẳng lên, đầu bốc khói trắng. Ánh mắt bọn họ đỏ bừng, đã quyết định đồng quy vu tận với Lữ Thiếu Khanh. Chẳng qua may mắn người bên cạnh vẫn còn có chút lý trí, vội vàng ngăn cản bọn họ. Lữ Thiếu Khanh nhíu mày, không chút khách khí quát lớn: “Có chuyện gì vậy? Đường đường là đệ tử Quy Nguyên Các, một trong ba môn phái lớn của Tề Châu, đệ tử Quy Nguyên Các cứ không có gan như vậy sao? Thân là đệ tử phái lớn, cho dù chết cũng phải giữ gìn tôn nghiêm của môn phái chứ. “ “Các người như vậy, mặt mũi Quy Nguyên Các đều mất hết rồi. Đến, đến, ta lại cho các người một cơ hội làm gia gia nữa. Tề chúng, tới chém ta đi. “ “Phụt! “ Lữ Thiếu Khanh vô sỉ, làm đám đệ tử Quy Nguyên Các tức giận đến mức đã có người hộc máu. Thật sự bị tức đến hộc máu. Tiêu Y ở phía sau âm thầm líu lưỡi, nàng nhìn sư phụ bên cạnh. Thiều Thừa đứng ở bên cạnh Tiêu Y, những người khác cũng không nhìn thấy ông. “Sư phụ, Nhị sư huynh thật lợi

hại. Nhị sư huynh bảo chúng ta ở bên ngoài, hấn đi vào trước chính là vì mắg bọn họ sao?“Tiêu Y vô cùng sùng bái.So với Nhị sư huynh, mình vẫn kém hơn rất nhiều.Nhị sư huynh chỉ dựa vào một cái miệng đã có thể làm đám Quy Nguyên Các tức đến học máu.Nàng tự nhận mình còn chưa đạt tới trình độ này. Phải nghiêm túc học tập mới được.Ánh mắt Tiêu Y kiên định.Ánh mắt Thiều Thừa lộ ra vui mừng, trên mặt mang theo mỉm cười. Ông nói: “Nhị sư huynh của con đang trút giận cho Đại sư huynh.“Lữ Thiều Khanh và Kế Ngôn bình thường thoạt nhìn đều giống như muốn trừng trị đối phương.Nhưng đối với người ngoài, thái độ của hai người bọn họ rất nhất trí.Sư huynh (sư đệ) của mình chỉ có thể do mình bắt nạt, nếu người ngoài dám đến bắt nạt, vậy thì giết chết người ngoài.Tiêu Y suy đoán: “Là vì Đại sư huynh bị Thương Chính Sơ bắt nạt sao?“Quả nhiên, Nhị sư huynh yêu Đại sư huynh.Thiều Thừa gật đầu, nói: “Nhị sư huynh con muốn phế mấy người bọn họ.“Tiêu Y hoảng sợ, độc ác như vậy sao?“Phải tự mình ra tay sao?“““Nào có.” Đối với đồ đệ của mình, Thiều Thừa vô cùng hiểu rõ.Tiểu tử này sao có thể nguyện ý tự mình ra tay chứ?“Không thấy Nhị sư huynh của con vẫn luôn khiêu khích bọn họ sao? Là muốn bọn họ ra tay, như vậy sẽ bị đội chấp pháp thu thập. Con xem, đội chấp pháp đã ở đó rồi.”

Chương 154 - Nhị sư huynh đã sớm nghĩ tới bước này rồi sao?

Chương 154: Nhị sư huynh đã sớm nghĩ tới bước này rồi sao? Thiều Thừa chỉ về một hướng, Tiêu Y nhìn theo, xa xa đã có vài đệ tử mặc phục sức Lăng Tiêu Phái. Bọn họ lưng đeo trường kiếm, cảnh giác chú ý đến nơi này. “Bọn họ đến từ lúc nào vậy?” Tiêu Y kỳ quái. Thiều Thừa nói: “Sau khi Nhị sư huynh con phát hiện đệ tử Quy Nguyên Các ở đây, liền lặng lẽ dùng phi kiếm thông báo cho bọn họ.” Tiêu Y kinh ngạc: “Nhị sư huynh đã sớm nghĩ tới bước này rồi sao?” Nhìn Nhị sư huynh đứng ở cửa không ngừng khiêu khích Quy Nguyên Các, Tiêu Y bỗng nhiên cảm giác Nhị sư huynh mình cao thâm khó lường như vậy. “Thực lực của Nhị sư huynh con có lẽ kém hơn Đại sư huynh một chút.” Thiều Thừa cười, dùng ngón tay chỉ đầu, giọng điệu mang theo kiêu ngạo nhàn nhạt, nói: “Nhưng ở đây, không ai sánh bằng hắn.” Lữ Thiếu Khanh đuổi dài cổ, đợi nửa ngày, cũng không thấy đệ tử Quy Nguyên Các có hành động. Hắn thất vọng mắng to: “Các người mà cũng được gọi là đệ tử Quy Nguyên Các sao? Có ai làm đệ tử Quy Nguyên Các như các người không? Mất mặt, thật sự là mất mặt chết người, nếu ta là chương môn Quy Nguyên Các, ta sẽ đập chết từng người các người lên tường. Đồ làm mất mặt xấu hổ.” “Phụt!” Lại có hai tên đệ tử Quy Nguyên Các hộc máu. Còn chưa ra tay, mà đã có ba người bị tức đến hộc máu. “Tốt, tốt, người chờ đó cho ta.” “Người có dám để lại danh tính của mình hay không?” Trước mắt như vậy, tiếp tục cũng không xong, chỉ có thể rút lui trước. Lữ Thiếu Khanh nói: “Có gì mà không dám? Đồng tai chó lên mà nghe, ta họ Biện. Đại danh của muội muội ta các người nhất định là như sâm bên tai, muội muội ta là Biện Nhu Nhu của Song Nguyệt Cốc...” “Nhớ kỹ, muốn báo thù thì đi tìm muội muội ta, xem muội muội ta có đánh chết các người không?” “Phụt!” Phương Hiểu phun. Ngay cả Hạ Ngữ đang uống nước cũng không nhịn được mà bị sặc. Họ không thể ngờ Lữ Thiếu Khanh lại lấy Biện Nhu Nhu làm lá chắn. Cái kẻ phạm tội thường xuyên này. Ở trong bí cảnh, lúc thì là Trương Chính, lúc thì là Ngô

Thiên Tung, lúc thì là sư đệ Kế Ngôn, làm cho người ta căn bản không biết câu nào là thật. Biện Nhu Nhu nổi trận lôi đình, lửa giận bốc lên: “Hỗn, hỗn đản, ta muốn đi giết hần.” “Hỗn đản, lại dám lấy danh tiếng của nàng ta để làm loại chuyện này. Ai muốn làm huynh muội với người chứ? Có ca ca hỗn đản như ngươi, còn không bằng ta chết đi cho xong. Biện Nhu Nhu không nói hai lời lao thẳng ra ngoài. Loại chuyện này không có cách nào nhịn được. Đúng lúc nhìn thấy người Quy Nguyên Các muốn rời đi. Không thể để mấy người bọn họ rời đi như vậy được, Biện Nhu Nhu hét lớn: “Đứng lại cho ta.” Biện Nhu Nhu muốn nói với người của Quy Nguyên Các, nàng ta và Lữ Thiệu Khanh không có bất kỳ liên hệ nào. Cũng không phải nàng ta sợ người Quy Nguyên Các, mà là nàng ta không gán nổi người này. Có ca ca như vậy, mặt mũi của mình phải để ở đâu đây? Chuyện này từ đầu tới cuối không liên quan gì đến Biện Nhu Nhu nàng. Nàng ta cũng không muốn giúp Lữ Thiệu Khanh chịu tiếng xấu. Lữ Thiệu Khanh thấy Biện Nhu Nhu đi ra, ôi, sao nha đầu này lại ở đây? Trên mặt Lữ Thiệu Khanh cố ý lộ ra vẻ vui mừng, cao hứng nói: “A, muội muội, muội cũng ở đây à. Các người nhìn cái gì? Còn không mau cút đi? Muội muội ta tính tình nóng nảy, là con cọp cái nổi danh Song Nguyệt Cốc, giết người không chớp mắt, các người còn dám ở lại, muốn chết sao?” “Hỗn, hỗn đản!” Biện Nhu Nhu tức giận đến phát run cả người. Đã đến lúc này rồi mà còn muốn nói xấu nàng ta, thật sự là nam nhân thói vô sỉ tới cực điểm. Ta có chỗ nào giống cọp cái chứ? Người đã bao giờ nhìn thấy một con cọp cái xinh đẹp như vậy chưa? Biện Nhu Nhu nghiêng răng: “Muốn chết...” Lữ Thiệu Khanh thấy vậy, vội vàng vung vung tay với Biện Nhu Nhu, ra vẻ khuyên nhủ Biện Nhu Nhu. Trước mặt người Quy Nguyên Các, hần lớn tiếng khuyên nhủ: “Muội muội, không nên tức giận, tội của bọn họ không đáng chết.” Sau đó lại quát người Quy Nguyên Các: “Các người còn không đi đi? Muội muội ta đã muốn giết người rồi đấy, đi mau đi.” Nhân vật thay đổi rất nhanh, trôi chảy tự nhiên. Rõ ràng vừa rồi hần còn khiêu khích người của Quy Nguyên Các, chọc cho đám Quy Nguyên Các giận đến gần chết. Sau khi Biện Nhu Nhu đi ra, chỉ dùng mấy câu nói đã khiến người ta cảm thấy Biện Nhu Nhu mới là khiêu khích Quy Nguyên Các, mà Lữ Thiệu Khanh hần lại là một người tốt, đang cầu xin giúp người Quy Nguyên

Các.Người Quy Nguyên Các vô cùng phẫn hận, nhìn chăm chăm Lữ Thiếu Khanh và Biện Nhu Nhu nói: “Các ngươi chờ đó cho ta.”Sau đó xám xịt rời khỏi nơi này.Ở chỗ này bọn họ không dám ra tay, miệng lại đấu không lại Lữ Thiếu Khanh.Ba người còn bị tức đến hộc máu, nếu tiếp tục ở lại, không chừng tất cả mọi người đều bị tức đến hộc máu mà chết.Đội chấp pháp của Lăng Tiêu Phái cũng tới, bọn họ cũng chỉ có thể lựa chọn rời đi. Về lặc người trước, sau đó sẽ thu thập hai tên đáng giận này sau.Hỗn đản, hỗn đản!Biện Nhu Nhu tức giận đến không nói nên lời, tức giận tới mức giậm chân.Nàng ta phẫn nộ nhìn chăm chăm Lữ Thiếu Khanh, hận không thể lao xuống, một cước đạp chết Lữ Thiếu Khanh.Lữ Thiếu Khanh lúc này còn đang hô với đám đệ tử Quy Nguyên Các đã đi xa: “Mau trở về tìm mẹ đi, mẹ ta không phải là người các ngươi có thể chọc giận đâu. Nhớ kỹ, Song Nguyệt Cốc, Biện Nhu Nhu.”“Hỗn đản!”Biện Nhu Nhu hoàn toàn không nhin được nữa.Hét lớn một tiếng: “Ngươi chết đi cho ta!”Hôm nay nhất định phải đánh cho tên gia hỏa đáng giận là ngươi chết ở chỗ này. Không đánh chết ngươi, cục tức này làm sao ra được?Tức giận đến mức nàng ta muốn ra tay.Nhưng lại bị Hạ Ngũ ngăn lại.

Chương 155 - Các người là tình tử muối plastic

Chương 155: Các người là tình tử muối plastic (1)(1) Nó xuất phát từ câu nói đùa “Mối quan hệ giữa những người chị em tốt giống như một bông hoa nhựa, rất giả tạo nhưng không bao giờ tàn.” Mặc dù các nàng là đệ tử Song Nguyệt Cốc, nhưng cũng không dám ra tay trong thành Lăng Tiêu. Không thấy đội chấp pháp đang nhìn chằm chằm bên ngoài sao? Lúc trước đệ tử của Quy Nguyên Các tới nơi này, cũng không dám ra tay, chỉ là dọa khách nhân tự đi. “Sử tử, tử ngăn cản ta làm gì, ta muốn giết hẳn.” Biện Nhu Nhu vô cùng phẫn nộ, phổi muốn nổ tung. Lữ Thiếu Khanh nhìn thấy Hạ Ngũ và Phương Hiểu đi ra. Lữ Thiếu Khanh lập tức oán giận: “Phương lão bản, người thật không tử tế gì. Rõ ràng là người đang ở đây, vậy mà lại để mặc đám chó con Quy Nguyên Các kia gây sự? Ta giúp người ra mặt đuổi bọn họ đi, còn vì vậy mà đắc tội với bọn họ, suýt chút nữa đã bị đánh.” Phương Hiểu hết chỗ nói rồi, bộ dáng này của người, người ta không muốn đánh mới là lạ. “Lữ công tử...” “Trong lúc nhất thời, Phương Hiểu cũng không biết nên nói cái gì cho phải.” Lần này ăn cơm, người phải miễn phí cho ta mới được. “Biện Nhu Nhu rống giận, một chút phong thái thực nữ cũng không có: “Người còn mặt mũi để nói sao? Người lấy danh tiếng của ta, người thì tính là nam nhân gì?” Lữ Thiếu Khanh ưỡn ngực, không có nửa điểm ngưng ngừng, nói: “Ta là nam nhân mà, nhưng ta không muốn thử với người.” Sau đó hỏi lại Biện Nhu Nhu một câu, nói: “Làm sao? Người ghét danh hiệu Song Nguyệt Cốc của người không tốt sao? Ta mượn một chút thì sao? Ta đây không phải là vì nghĩ cho Phương lão bản sao? Ta giúp Phương lão bản, người hẳn là cao hứng mới đúng, chứ không phải phẫn nộ như bây giờ. Còn nói gì mà tử muối tình thâm, ta thấy các người chính là tử muối plastic mới đúng.” Phương Hiểu nhìn thấy Biện Nhu Nhu bị tức giận đến cả người phát run, trong lòng thầm thở dài. Nhu Nhu muối muối à, người đây là bị Lữ công tử trả thù đấy. Ai bảo người đắc tội với hắn chứ? Lần đầu tiên gặp mặt của Biện Nhu Nhu và Lữ Thiếu Khanh không vui vẻ gì. Về sau

Biện Nhu Nhu còn không ngừng khinh bỉ, chê cười Lữ Thiểu Khanh. Với tính cách của Lữ Thiểu Khanh, sao có thể bỏ qua Biện Nhu Nhu chứ. Nể tình Hạ Ngữ, tuy không giết chết Biện Nhu Nhu, nhưng cũng phải chinh nòng ta một chút. Tiêu Y và Thiều Thừa từ bên ngoài đi vào. Tiêu Y đỏ mặt chạy lên tầng, ôm Biện Nhu Nhu, nói: “Nhu Nhu tử tử, người đừng tức giận. Hay là, người xin lỗi Nhị sư huynh một câu đi?” “Cái gì?” “Biện Nhu Nhu tức giận muốn nổ tung, hung hăng giẫm một phát, sàn gỗ bị nòng ta giẫm xuyên qua.” “Còn muốn ta xin lỗi hử? Nằm mơ, hử xin lỗi ta còn tạm được.” “Răng Biện Nhu Nhu sắp nghiền nát rồi. Nhưng nòng ta lại không biết, Tiêu Y đề nghị như vậy là vì muốn tốt cho nòng ta. Vì biết tính cách của Nhị sư huynh, Tiêu Y biết trong lòng Lữ Thiểu Khanh khó chịu với Biện Nhu Nhu. Về phần nguyên nhân hử khó chịu với Biện Nhu Nhu, mọi người đều biết. Đây không phải là do lúc trước nòng ta không ngừng châm chọc khiêu khích Lữ Thiểu Khanh sao. Nòng biết Nhị sư huynh mình thù rất dai. Cho nên nòng hy vọng Biện Nhu Nhu nói lời xin lỗi, đến lúc đó nòng lại khuyên nhủ một chút, chuyện này sẽ cứ vậy mà bỏ qua. Nhưng bây giờ, Biện Nhu Nhu tức giận vô cùng, làm sao có thể xin lỗi chứ. Nha đầu này tính tình thật lớn, mới như vậy đã chịu không nổi? Vậy mà còn dám tới trêu chọc ta? Lữ Thiểu Khanh chỉ vào Biện Nhu Nhu, nói: “Phương lão bản, người xem nòng cố ý làm hư tửu lâu của người kìa, bảo nòng bồi thường gấp mười lần đi.” Hạ Ngữ thì thầm thở dài trong lòng. Lữ Thiểu Khanh làm như vậy, nòng cũng không tìm ra khuyết điểm gì. Ai bảo sư muội mình có lỗi trước chứ. Hạ Ngữ nói với Lữ Thiểu Khanh: “Lữ sư đệ, sư muội không hiểu chuyện, người có thể nể mặt ta, không so đo với nòng nữa không?” “Lữ Thiểu Khanh ngạc nhiên, hỏi: “Hạ Ngữ sư tỷ, người nói gì vậy? Sao ta lại so đo với nòng? Không phải là ta chỉ dùng danh tiếng của nòng ta ra hù dọa đám người Quy Nguyên Các thôi sao? Ta cũng đâu có làm cái gì, ta là người rộng lượng nhất, tiểu cô nương này nói cái gì, ta cũng không hề để ở trong lòng. Ha ha...” “Nhưng mà lời này của Lữ Thiểu Khanh chẳng có ai tin. Nếu thật sự rộng lượng như vậy thì đã không cố ý chọc giận Biện Nhu Nhu rồi. Phương Hiểu cũng biết với tính cách Lữ Thiểu Khanh và Biện Nhu Nhu, muốn hai người chung sống hòa bình là khó như lên trời. Nòng lên tiếng: “Lữ công tử hôm nay muốn ăn gì cứ việc tính hết chi

phí cho ta. “Thiều Thừa ở một bên vẫn không nói lời nào mở miệng: “Phương cô nương có lòng rồi, không cần khách khí như thế đâu. “Thiều Thừa là trưởng bối, ông cũng ngại chiếm tiện nghi của hậu bối. Lữ Thiếu Khanh oán giận nói: “Sư phụ giả bộ thanh cao làm gì, người có linh thạch trả sao? Con giúp Phương lão bản đuổi đám cháu trai Quy Nguyên Các đi, nàng mời chúng ta ăn bữa cơm không tốt sao? “Phương Hiểu nói: “Thiều tiên bối, ngài không cần khách khí với ta, bữa hôm nay coi như ta mời. “Có thể tạo mối quan hệ với mọi người ở Thiên Ngự Phong, mời thêm vài bữa nữa cũng không sao. Thiều Thừa không hề kiên trì, nếu vì một bữa hai bữa cơm mà ở chỗ này so đo thì cũng quá mất thân phận Nguyên Anh của ông. Hạ Ngữ bỗng nhiên cười nói: “Rất đúng lúc, bữa cơm này chúng ta cùng ăn với nhau đi. . . “Hạ Ngữ đề nghị cùng ăn cơm. Lữ Thiếu Khanh lập tức cảnh giác, đệ nhất mỹ nhân muốn làm gì? “Hạ Ngữ sư tỷ, người muốn ăn cái gì thì tự đi ăn đi. Ba thầy trò chúng ta tụ họp riêng, không tiện lắm. “Lữ Thiếu Khanh cũng không quan tâm nàng có phải là đệ nhất mỹ nữ Tề Châu hay không. Hắn lập tức từ chối không thương lượng. Trong mắt Lữ Thiếu Khanh, đệ nhất mỹ nữ Hạ Ngữ này, chính là một cái máy chế tạo phiền phức biết đi lại. Dính vào chắc chắn không có chuyện tốt. Nhưng Hạ Ngữ lại không để ý tới Lữ Thiếu Khanh. Nàng chỉ nhìn Thiều Thừa.

Chương 156 - Thích uống canh như thế, để ta nấu cho người uống

Chương 156: Thích uống canh như thế, để ta nấu cho người uống. Thiều Thừa rất có cảm tình với Hạ Ngũ, dù sao thì nàng cũng có thể ăn được đồ ăn ông làm. Thiều Thừa nói với Hạ Ngũ: “Hạ Ngũ sư điệt, không cần để ý, cùng ăn đi. Nhiều người náo nhiệt.” Tiêu Y cũng vô cùng hoan nghênh: “Hạ Ngũ sư tỷ, đi thôi, chúng ta đi tìm chỗ ngồi.” Đối với loại hành vi hướng về người ngoài này, Lữ Thiều Khanh quán triệt sâu sắc. Hắn hung hăng phê phán sư phụ và sư muội: “Hai người có thể có chút lập trường được hay không? Đã nói là ba người chúng ta ra ngoài ăn cơm, người ta mới chỉ nói một câu liền đã đồng ý rồi? Có thể có chút cốt khí hay không?” Các người cố tình tìm phiền toái sao? Thiều Thừa mắng: “Chuyện này thì có liên quan gì đến cốt khí? Người có ăn hay không? Không ăn thì rút về núi đi.” “Ăn.” Thái độ Lữ Thiều Khanh lập tức thay đổi, đây chính là đồ miễn phí, ăn chùa thì ngu sao mà không ăn: “Sao lại không ăn? Bữa ăn miễn phí này là dựa vào ta mà có được, ta không động đũa, các người ai dám động?” Biện Nhu Nhu tức giận bất bình, căm tức nhìn Lữ Thiều Khanh. Tên hỗn đản này, thật sự là vô sỉ đến cực điểm, thật muốn dùng một cái tát đánh chết hắn. Thấy Biện Nhu Nhu nhìn mình chằm chằm, Lữ Thiều Khanh trừng ngược lại, mắt con bé này có vấn đề sao? “Chưa từng thấy soái ca sao? Bữa cơm này người sẽ không ăn nhiều để trả thù ta chứ?” “Hỗn đản, ai giống người chứ?” Biện Nhu Nhu không nhìn được nữa: “Hỗn đản, cái đồ hỗn đản nhà người, ta muốn giết người.” “Haiz, không biết lòng tốt của người khác.” Lữ Thiều Khanh lắc đầu, sau đó thoải mái nhàn nhã chấp hai tay sau lưng đi vào phòng. Tiêu Y ở bên ngoài an ủi Biện Nhu Nhu. “Nhu Nhu tỷ tỷ, người đừng để ý tới Nhị sư huynh nữa, người càng để ý tới hắn, người sẽ càng tức giận thôi.” Hạ Ngũ vỗ vỗ tay Biện Nhu Nhu, đã bảo người đừng đối nghịch với hắn rồi mà, cũng khuyên nhủ: “Nhu Nhu, đừng tức giận. Nghe sư tỷ, đừng đầu khí với Lữ sư đệ nữa.” Biện Nhu Nhu vô cùng ủy khuất: “Sư tỷ, tỷ cũng nhìn thấy, hắn đáng ghét như vậy mà.” Hạ Ngũ hỏi ngược lại cô một

câu: “Nhưng muội cũng không phải không làm gì? Biết vì sao ta muốn ăn cơm cùng họ không?” “Trong lòng Biện Nhu Nhu ủy khuất, nàng ta cũng không hiểu nổi. Rõ ràng nàng ta bị Lữ Thiếu Khanh chọc giận đến hộc máu. Hiện tại chỉ cần nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh liền hận đến nghiến răng. Nhưng Hạ Ngũ lại chủ động đề nghị cùng ăn cơm với Lữ Thiếu Khanh. Nếu không phải nàng là sư tỷ của mình, Biện Nhu Nhu có thể đã nổi đóa ngay tại chỗ rồi. Còn có thể ăn được cái gì với tên kia chứ, nàng ta đã sớm không có khẩu vị rồi. Hạ Ngũ thở dài: “Ta đã nói với muội rồi, muội vẫn luôn có thành kiến với Lữ sư đệ. Thời gian thăm dò bí cảnh với Lữ sư đệ, muội vẫn không thấy rõ Lữ sư đệ rốt cuộc là ai. Muội vẫn mang theo thành kiến, khinh thường hắn. Ta muốn để muội đi theo nhìn và thay đổi định kiến của muội. Lữ sư đệ, hắn không phải kẻ thù của chúng ta, ngược lại, nếu có thể có được tình hữu nghị của hắn, đều có lợi đối với ta và muội.” Trong lòng Biện Nhu Nhu khó chịu, thành kiến của nàng ta đối với Lữ Thiếu Khanh bắt đầu từ lần đầu tiên gặp mặt. Bị Lữ Thiếu Khanh châm chọc, khiến trong lòng nàng ta vô cùng chán ghét Lữ Thiếu Khanh. Song Nguyệt Cốc không có nam nhân, bình thường Biện Nhu Nhu đi theo Hạ Ngũ, mỗi khi gặp được nam tu sĩ, bởi vì có Hạ Ngũ, nên bọn họ vô cùng khách khí cung kính với nàng ta. Vì được người khác lấy lòng đã quen, lần đầu tiên gặp phải người như Lữ Thiếu Khanh, chán ghét cũng là hợp tình hợp lý. “Sư tỷ, ta...” ““Vẫn chưa hiểu ý ta sao?” Hạ Ngũ có chút tức giận nói: “Nếu như muội không muốn, muội có thể không cần đi vào.” Biện Nhu Nhu cắn răng, không muốn trở về: “Ta đi.” Nếu không đi ăn cơm cùng, Biện Nhu Nhu còn không biết lúc đó Lữ Thiếu Khanh sẽ cười nàng ta như thế nào. Nói gì thì cũng không thể làm cho hắn xem thường. Tiêu Y ôm tay Biện Nhu Nhu, nói: “Nhu Nhu tỷ tỷ, người không cần giận Nhị sư huynh. Nhị sư huynh rất tốt, hắn làm chuyện gì cũng có dụng ý của hắn. Ta đi theo Nhị sư huynh, Nhị sư huynh đối xử với ta rất tốt. Người cũng đừng giận Nhị sư huynh nữa.” Biện Nhu Nhu đi theo vào, lúc này Lữ Thiếu Khanh đã mặc kệ nàng ta. Hắn đang ghé vào trên bàn, nhàm chán lướt Thiên Cơ Bài, nhìn tin tức của những châu khác. Thiệu Thừa nhắm mắt dưỡng thần, ba người Hạ Ngũ, Tiêu Y, Biện Nhu Nhu thì tụ lại một chỗ, bắt đầu mở phiên chợ của ba người phụ nữ. Phương Hiểu thì chỉ huy tiểu nhị trong tiệm mang thức ăn lên. “Tiểu Y

muội muối, đây là canh linh kê muối gọi. “Tiêu Y cười hì hì uống. Thiều Thừa mở mắt, thấy Tiêu Y đã uống hai chén. Ông hỏi: “Tiêu Y, con thích cái này sao? Trở về, ta có thể làm cho con món này.” Tiêu Y nhất thời cứng đờ, canh linh kê trong tay cũng không thơm nữa. Tài nấu nướng của sư phụ nàng đã được linh giáo qua. Nàng bày ra vẻ mặt cầu xin, nhất thời không biết trả lời như thế nào. Tiêu Y dùng ánh mắt xin giúp đỡ nhìn về phía Lữ Thiếu Khanh. Nàng nháy mắt ra dấu với Lữ Thiếu Khanh, cứu ta, Nhị sư huynh mau cứu ta. Lữ Thiếu Khanh hiểu ý cười một tiếng, việc nhỏ, hắn nói với Thiều Thừa: “Sư phụ, nàng nói lúc ở bí cảnh, bị thương nôn ra máu. Nên muốn uống chút canh linh kê để bồi bổ một chút. Trở về ngươi nhớ hâm cho nàng nhiều một chút, để cho nàng uống bổ sung, tránh lưu lại di chứng gì.” Nhị sư huynh, cái tên hỗn đản này. Trong lòng Tiêu Y hét lớn mình nhờ vả sai người rồi. Ta nhờ người cứu ta, không phải bảo người hại ta. Nàng vội vàng nói: “Sư phụ, không cần.”

Chương 157 - Trương Tòng Long tới

Chương 157: Trương Tòng Long tới
Nói đùa, uống canh của sư phụ, mạng nhỏ còn khó giữ được, chứ nói gì đến bổ máu? Lữ Thiếu Khanh nghiêm túc nói: “Sư muội, muội có ý gì vậy? Hảo ý của sư phụ mà muội lại dám cự tuyệt, đồ đệ như muội thật đáng thất vọng mà.” Tiêu Y nhíu mày, Nhị sư huynh thật sự là quá xấu xa: “Nhị sư huynh, nếu đã như vậy, huynh bảo sư phụ làm thêm chút đồ ăn ngon cho huynh ăn đi. Nếu huynh không ăn, thì huynh chính là một Nhị sư huynh thất bại.” “Còn học thói mạnh miệng, cái vị trí sư muội này muội cũng rất đáng thất vọng.” Lữ Thiếu Khanh nhìn Thiệu Thừa, lộ ra biểu tình đau lòng: “Sư phụ, đồ đệ của người như vậy, người không dạy bảo nàng một trận sao? Nhớ dạy bảo nàng đi, nếu không dạy bảo nàng, ngày sau càng khó quản giáo.” Thiệu Thừa trừng mắt nhìn Lữ Thiếu Khanh, người còn không biết xấu hổ mà nói loại lời này? “Người còn không biết xấu hổ mà nói người khác? Nhìn người xem, nếu nói đến dạy bảo, ta cũng phải dạy bảo người trước đây. Thay đổi, thay đổi...” “Sư muội đến...” Lữ Thiếu Khanh bị thương chảy đầy mặt: “Người trên có Đại sư huynh, dưới có tiểu sư muội, duy chỉ có nhị đồ đệ ta là không ai thương, không ai yêu.” “Bớt nói hươu nói vượn đi, mặt mặt xấu hổ, có tin ta lập tức đánh người hay không...” “Thiệu Thừa uy hiếp, ở trước mặt người ngoài đều nói hươu nói vượn, thật sự là ngựa mông.” “Khụ khụ...” Lữ Thiếu Khanh lập tức thay đổi sắc mặt, thuận thực nói sang chuyện khác: “Đến đây, dùng bữa đi, ta động đũa rồi, các người cũng không cần khách khí. Dùng ăn cho ta, không ăn chính là không cho ta mặt mũi.” Hạ Ngữ ở bên cạnh vẫn quan sát Lữ Thiếu Khanh. Đối với phương thức ở chung của các thầy trò Lữ Thiếu Khanh, nàng lộ ra ánh mắt hứng thú. Phương thức chung sống như vậy, rất đặc biệt. Đồ tử không giống đồ tử, sư phụ cũng không giống sư phụ. Ngược lại giống như bằng hữu rất thân. Mặc dù là đang đấu võ mồm, nhưng ai cũng nhìn ra được tình cảm sâu đậm giữa bọn họ. Chẳng lẽ đây mới là nguyên nhân thực sự khiến Kế Ngôn sư huynh và Lữ sư đệ trở nên mạnh mẽ sao? Thẳng thắn mà sống. Trong lòng Hạ Ngữ

dường như có chút hiểu ra. Đúng lúc này, bên ngoài bỗng nhiên vang lên một tiếng hét lớn: “Ai bắt nạt đệ tử Quy Nguyên Các ta?” Hạ Ngũ ngạc nhiên nói: “Là giọng của Trương Tông Long sư huynh.” Lữ Thiếu Khanh nổi giận, mắng to. “Hắn ta muốn làm gì? Có để cho người ta ăn bữa cơm ngon không vậy?” “Đám người Hạ Ngũ hết chỗ nói. Tại sao Trương Tông Long lại đến đây, người không tự biết sao? Trương Tông Long bên ngoài vốn không có ý định tới. Đối thủ trong mắt hắn ta chỉ có Kế Ngôn, những người khác sẽ không được hắn ta để vào mắt. Đệ tử Quy Nguyên Các và những người khác náo loạn, tử thương thế nào hắn ta cũng sẽ không để ý, lại càng không cố ý đi báo thù cho bọn họ. Chẳng qua lần này không giống. Cháu trai của Thương Chính Sơ là Thương Lăng bị người mai phục, bị thương nghiêm trọng. Đây là đánh mạnh vào mặt Quy Nguyên Các. Là đại đệ tử thủ tịch của Quy Nguyên Các, hắn ta không thể thờ ơ. Nếu không đệ tử phía dưới sao còn phục hắn ta được? Đây là trách nhiệm và nghĩa vụ của đại đệ tử thủ tịch. Quy Nguyên Các không chiếm được tốt ở trong tay Kế Ngôn, đã xem như rất mất mặt rồi. Đêm hôm đó, Thương Lăng, cả đệ đệ của hắn ta Trương Chính và hơn mười đệ tử Quy Nguyên Các bị móc hết chỉ còn lại có một cái quần lót, đúng là sự mất mặt lớn nhất từ trước tới nay. Hôm nay lại bị chọc giận đến hộc máu ở đây. Thể diện này hắn ta nhất định phải tìm lại. Cho nên, hắn ta mới tới đây.” “Người bên trong rút ra đây cho ta.” Trương Tông Long lại rống giận. Thanh âm quanh quẩn trong Tụ Tiên Lâu, đình tại nhức óc. Phương Hiểu đi ra, cái tên này, ta còn không chưa tìm đến người để tính sổ, người ngược lại còn tìm tới cửa trước. Sắc mặt Phương Hiểu khó chịu, cố nén lửa giận: “Trương công tử, tại hạ là Phương Hiểu của Phương gia, chẳng lẽ người đang muốn gây sự ở chỗ ta sao?” “Phương gia? Về mặt Trương Tông Long cũng không thay đổi chút nào. Phương gia xem như có thực lực, nhưng Trương Tông Long cũng không để vào mắt. Có lẽ những người khác sẽ kiêng kị, nhưng hắn ta là Trương Tông Long, hắn ta mới không quan tâm chuyện này. Hắn ta không nề mặt Phương Hiểu chút nào, lạnh lùng nói: “Giao người làm nhục Quy Nguyên Các ta ra đây. Nếu không...” “Phương Hiểu cũng không phải là người sợ phiền phức, tiến lên một bước, nhìn thẳng Trương Tông Long: “Người muốn phá hủy tửu lâu của ta sao? Người dám ra tay ở

thành Lăng Tiêu sao?“Chỉ là Phương gia mà thôi, Trương Tông Long cũng không để ý đến Phương Hiểu: “Ra tay thì sao? Làm nhục Quy Nguyên Các ta, chính là kẻ địch với Quy Nguyên Các. Người, Phương gia chịu đựng nỗi kết quả này sao?“Sắc mặt Phương Hiểu khẽ biến. Trương Tông Long có loại khí phách này, cũng có đủ sức mạnh nói lời ấy. Đằng sau hắn ta không phải chỉ có mối Thương Chính Sơ đã là Nguyên Anh, mà còn có toàn bộ Quy Nguyên Các, một trong ba môn phái lớn ở Tề Châu. Thân là đại đệ tử thủ tịch và đồ đệ của chủ môn Quy Nguyên Các, lời hắn ta nói, chính là ý tứ của Quy Nguyên Các. Thực lực Phương gia sau lưng Phương Hiểu không thể so sánh với Quy Nguyên Các. Phương gia đắc tội không nổi với Quy Nguyên Các. Nhưng Lữ Thiệu Khanh cũng là khách của cửa hàng mình, Phương Hiểu không thể cứ như vậy mà giao ra ngoài. Nếu không tình nghĩa thật vất vả xây dựng lên sẽ bởi vậy mà biến mất. Phương Hiểu cắn răng: “Trương công tử, là người của Quy Nguyên Các các người gây sự trước...“ Trương Tông Long lạnh lùng ngắt lời Phương Hiểu, không chút khách khí nói: “Giao người ra đây.“ Lúc này Hạ Ngữ cũng đi ra, Biện Nhu Nhu đi theo. Trương Tông Long biết Biện Nhu Nhu, ánh mắt hắn ta lướt qua Hạ Ngữ, dừng trên người Biện Nhu Nhu. “Người làm nhục Quy Nguyên Các ta là ai của người?”

Chương 158 - Nếu không dám ra tay thì chính là cháu trai của ta

Chương 158: Nếu không dám ra tay thì chính là cháu trai của ta. Biện Nhu Nhu tức giận đến nghiến răng, hận không thể quay đầu chém Lữ Thiếu Khanh trong phòng thành muôn mảnh. Người không có não à? Biện Nhu thở phì phò: “Ta và hắn không có bất cứ quan hệ gì.” “Dám làm không dám nhận sao?” Trương Tông Long cười lạnh: “Nhưng mà không sao, giao hắn ra đây, ta nể mặt Hạ Ngữ, sẽ không chấp nhặt với người.” “Biện Nhu Nhu tức chết đi được, cái tên đầu heo này: “Đã nói rồi, ta và hắn không có bất cứ quan hệ gì cả.” “Lữ Thiếu Khanh đi ra, Tiêu Y cũng đi theo xem náo nhiệt. Hắn ta nói: “Sao lại không có quan hệ gì chứ? Nhu Nhu muội muội, muội làm cho ta thương tâm quá. Không phải chỉ là Trương Tông Long thôi sao? Có cần phải sợ thành như vậy không? Quan hệ của chúng ta rõ ràng rành rành ra, người muốn phủi sạch cũng vô dụng.” “Biện Nhu Nhu muốn đập chết Lữ Thiếu Khanh.” “Ta và người có quan hệ gì? Người đừng có nói hươu nói vượn.” “Lữ Thiếu Khanh nhìn về phía Hạ Ngữ: “Hạ Ngữ sư tỷ, người nói xem ta và nàng có quan hệ hay không?” “Đối mặt với vấn đề này, Hạ Ngữ cũng không biết trả lời như thế nào. Hạ Ngữ không nhìn được cười khổ, Lữ sư đệ vẫn đang mang thù sao. Trương Tông Long nhìn chằm chằm Lữ Thiếu Khanh, ánh mắt tràn ngập sát ý lạnh như băng. “Người chính là người làm nhục Quy Nguyên Các ta?” Trương Chính bên cạnh lớn tiếng hô: “Ca, hắn là sư đệ của Kế Ngôn, Lữ Thiếu Khanh.” “Sư đệ của Kế Ngôn?” Ánh mắt Trương Tông Long càng thêm sắc bén, nhưng mà sau đó lại cười lạnh. “Thì ra sư đệ Kế Ngôn cũng sợ Quy Nguyên Các ta, không dám dùng tên thật. So với Kế Ngôn thì còn kém quá xa.” “Trương Tông Long chỉ coi trọng một mình Kế Ngôn, những người khác hắn ta đều không để trong mắt. Sau khi phát hiện khí tức của Lữ Thiếu Khanh cũng không cường đại thì hắn ta lại càng thêm khinh thường. Người như vậy cũng xứng làm sư đệ của Kế Ngôn? Lữ Thiếu Khanh phủ nhận: “Người cũng đừng nói lung tung, ta nào có nhục nhã Quy Nguyên Các các người? Đám cháu trai các người

không tiếp nhận được sự thật ta nói mà thôi. ““Hỗn đản ngươi đang nói ai?” ““Hỗn đản ta muốn giết ngươi.” “Những đệ tử Quy Nguyên Các khác đều rống giận, khí tức tăng vọt, sát ý ngút trời. Bọn họ bộc phát linh lực, nhấc lên từng trận gió lớn trong tửu lâu. Hạ Ngữ hừ lạnh một tiếng như gió lạnh thổi qua áp chế khí tức đệ tử Quy Nguyên Các. Nàng lạnh lùng nói: “Đây là tửu lâu của biểu tỷ ta, các ngươi muốn gây sự ở đây thì phải hỏi ý kiến của ta.” Trương Tông Long tiến lên một bước, khí tức của hắn ta càng cường đại hơn, thay các đệ tử Quy Nguyên Các ngăn cản uy áp của Hạ Ngữ. Trương Tông Long nói với Hạ Ngữ: “Chuyện của Quy Nguyên Các ta, ngươi đừng nhúng tay. Ngươi dám nhúng tay ta cũng không khách khí với ngươi đâu.” Hạ Ngữ nhìn Lữ Thiếu Khanh nói: “Chuyện giữa ngươi và Lữ công tử ta không nhúng tay. Nhưng các ngươi muốn bắt nạt biểu tỷ ta, thì ta tuyệt đối không đồng ý.” Đối với Lữ Thiếu Khanh, Hạ Ngữ không có chút lo lắng nào. So với Kế Ngôn, Hạ Ngữ cảm thấy Lữ Thiếu Khanh mới là khó chơi nhất. Mặc dù Trương Tông Long lợi hại thế nào, nàng cũng không cho rằng Trương Tông Long có thể chiếm được ưu thế trước mặt Lữ Thiếu Khanh. Trương Tông Long không để ý đến Hạ Ngữ nữa, hắn ta nhìn chằm chằm Lữ Thiếu Khanh. Hoàn toàn không che giấu được sát ý: “Người làm nhục Quy Nguyên Các ta đều là người chết.” Lữ Thiếu Khanh kêu to: “Làm sao? Nói thật cũng không cho sao? Quy Nguyên Các các ngươi bá đạo như vậy sao?” Trương Chính cả giận nói: “Nói thật cái chó má.” Lữ Thiếu Khanh nói: “Ha ha, ta nói thật mà. Quy Nguyên Các các ngươi là một đám quỷ nhát gan, bình thường thì kêu to nhất, nhưng thực thế lại chính là rùa đen co đầu rụt cổ sợ muốn chết.” Trương Tông Long cũng tức giận, coi như ta không tồn tại sao, còn dám kiêu ngạo ở trước mặt ta, sát ý của hắn ta càng thịnh “Người nói ai nhát gan?” Lữ Thiếu Khanh nói: “Không phải sao? Ta nói ta sẽ đứng ở chỗ này mặc cho các ngươi tới chém ta, các ngươi có dám không?” Trương Tông Long nghe vậy, sát ý không hề che dấu lao thẳng về phía Lữ Thiếu Khanh: “Người nói cái gì? Người nói lại lần nữa ta nghe?” Lữ Thiếu Khanh nói: “Ta nói ta đứng ở chỗ này, ngươi dám giết ta không?” ““Đây là yêu cầu của chính ngươi, đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt.” ““Nếu không dám ra tay thì chính là cháu trai của ta.” ““Muốn chết...” “Ánh mắt Trương Tông Long sắc bén, linh lực trong cơ thể vận chuyển. Mặc dù thành Lăng

Tiêu có lệnh cấm, ra tay ở chỗ này sẽ có hậu quả rất nghiêm trọng. Nhưng hắn ta không sợ, hắn ta có sức mạnh của mình. Thực lực bản thân cường hãn, sau lưng còn có Quy Nguyên Các làm chỗ dựa. Huống chi, hắn ta làm việc, đã bao giờ sợ hãi? Lữ Thiệu Khanh trước mắt đã nhục nhã Quy Nguyên Các, hắn ta mà không làm chút gì, mặt mũi của hắn ta phải để ở đâu? Người dám khiêu khích hắn ta, nhất định phải chết. Đối mặt với Lữ Thiệu Khanh, hắn ta ngang nhiên ra tay, mặc kệ hắn nói nhảm cái gì. Đối mặt với sự tấn công của Trương Tông Long, Lữ Thiệu Khanh không hề sợ hãi, thậm chí còn không định ngăn cản. Hắn chỉ hét lớn một tiếng: “Sư phụ, người còn ăn được sao? Đồ đệ đáng yêu của người sắp bị người ta đánh chết rồi này.” Trương Tông Long biến sắc, Trương Chính và đệ tử Quy Nguyên Các đều cứng đờ. Sư phụ của Lữ Thiệu Khanh, không phải cũng là sư phụ của Kế Ngôn sao? Phong chủ của Thiên Ngự Phong Lăng Tiêu Phái, trưởng lão của Lăng Tiêu Phái, Thiệu Thừa ở cảnh Nguyên Anh sơ kỳ tầng 3 sao? Thiệu Thừa không đi ra, chỉ phát ra một tiếng hừ lạnh từ trong phòng. Có vài đệ tử Quy Nguyên Các như bị sét đánh, sắc mặt trắng bệch, lão đảo rút lui. “Tông Long sư diệt, khẩu khí thật lớn.” Giọng Thiệu Thừa truyền ra.

Chương 159 - Người là cháu trai của ta

Chương 159: Người là cháu trai của ta
Tấn công của Trương Tông Long như tuyết xuân gặp ánh sáng mạnh, trong nháy mắt hòa tan. Sắc mặt hắn ta lại thay đổi, hắn ta cảm nhận được một cỗ uy áp đánh úp về phía mình. Không khí rung động từng tầng, giống như gợn sóng trong nước, dưới mặt nước giống như có hung thú đang ẩn núp. Hung dữ tấn công Trương Tông Long. Trương Tông Long vội vàng vận chuyển linh lực, giờ hai tay lên giao nhau ở trước ngực, hai tay sáng lên ánh sáng chói mắt. Một vòng lại một vòng linh khí xuất hiện trước người, giống như tấm chắn lưu động dốc toàn lực ngăn cản uy áp đột kích. “Bùm!” Một tiếng vang nhỏ vang lên. Sắc mặt Trương Tông Long trắng bệch, tấm chắn linh khí hắn ta bày ra ầm ầm tiêu tán. Uy áp giống như một cái búa lớn đập vào người hắn ta, đánh cho hắn ta liên tục lui về phía sau, giẫm ra dấu chân thật sâu trên mặt đất. Vẫn y như trước, đối mặt với Kế Ngôn đã vào Nguyên Anh Kỳ, hắn ta cũng giống như vậy, bị ép liên tục lui về phía sau. Trương Tông Long nhìn thấy dấu chân trên mặt đất, lại nghĩ đến đêm đó, lửa giận trong lồng ngực trong nháy mắt bị đốt lên. “Đáng, đáng chết!” Lửa giận xông thẳng vào trán, ánh mắt trong nháy mắt biến đỏ. Giọng nói lười biếng của Lữ Thiếu Khanh truyền vào tai hắn ta. “Như thế nào? Còn muốn ra tay sao? Người đang khiêu chiến với sư phụ ta sao? Chỉ là Kết Đan kỳ mà cũng dám mạo phạm đại năng Nguyên Anh?” Lời nói của Lữ Thiếu Khanh giống như một gáo nước lạnh, đổ xuống từ trên đầu Trương Tông Long. Đập tắt một ít lửa giận của Trương Tông Long, cũng làm cho hắn ta hơi khôi phục một ít lý trí. Thiệu Thừa là Nguyên Anh, Trương Tông Long hắn ta là Kết Đan kỳ, cho dù là cảnh giới Kết Đan hậu kỳ tầng 9, cho dù hắn ta có thể đột phá tiến vào Nguyên Anh kỳ bất cứ lúc nào. Cho dù trong tay hắn ta có nhiều át chủ bài hơn nữa, nhiều pháp bảo hơn nữa. Thì hắn ta vẫn không phải là đối thủ của Nguyên Anh Kỳ. Hắn ta không phải Kế Ngôn, Thiệu Thừa cũng không phải là mới vào Nguyên Anh. Tiêu Y ở bên cạnh kích động kéo tay Biện Nhu Nhu, thấp giọng nói: “Nhu Nhu tỷ tỷ, người xem, đây là sự lợi hại của Nhị sư

huynh. Tất cả đều nằm trong tính toán của hấn. Cho dù là Trương Tông Long thì cũng không chiếm được lợi ích gì khi ở trước mặt Nhị sư huynh đâu. “Tiêu Y lại muốn quỳ bái Lữ Thiều Khanh. Cho dù là Trương Tông Long, ở trước mặt Nhị sư huynh cũng phải ăn quả đắng. Lợi hại hơn nữa thì như thế nào? Người đứng thứ hai Tề Châu thì như thế nào? Ở trước mặt Nhị sư huynh ta không phải cũng chẳng là gì sao? Biện Nhu Nhu bữu môi, đây không phải là lại dùng lá chắn sao? Người xem xem, nếu không có sư phụ người ở đây, hấn có thể sẽ phải chịu đau khổ hay không? Trương Tông Long ngẩng đầu lên, hai mắt đỏ ngầu, nhìn Lữ Thiều Khanh. Sát ý vô tận tràn ngập trong tửu lâu, nhưng lý trí còn sót lại khiến hấn ta không dám ra tay. Trương Tông Long bá đạo, nhưng không ngốc. Thương Chính Sơ đã chọc giận Thiều Thừa về chuyện hạ tử thủ với Kế Ngôn. Đêm hôm đó nếu không phải có Thương Chính Sơ ra tay chặn lại thì một thuyền toàn đệ tử của Quy Nguyên Các sẽ bị Thiều Thừa diệt. Nếu như hiện tại hấn ta lại ra tay, không thể nghi ngờ chính là cho Thiều Thừa một cơ hội, một cơ hội để tiêu diệt hấn ta. Trương Tông Long nhìn Lữ Thiều Khanh, cắn hận nói: “Đồ vô sỉ. Có dám đánh một trận với ta không?” Lữ Thiều Khanh bữu môi, trông ta ngốc lắm sao: “Tại sao ta phải đánh với người? Đến cả Đại sư huynh của ta người cũng đánh không lại, vậy mà còn muốn đánh với ta? Người không biết ta chỉ dùng một tay cũng có thể trấn áp Đại sư huynh của ta sao?” Cho dù là Hạ Ngữ cũng muốn châm chọc một câu. Lời vô sỉ như vậy, cũng chỉ có người mới có thể nói ra. Kế Ngôn đó, làm gì có ai dám nói dùng một tay là có thể trấn áp hấn ta? Cho dù là Nguyên Anh hậu kỳ cũng không dám nói như vậy. Trương Tông Long cười lạnh: “Xem ra người không dám rồi.” Chỉ cần Thiều Thừa không nhúng tay, Lữ Thiều Khanh đơn độc đánh hấn ta, hấn ta có lòng tin sẽ trừng trị được Lữ Thiều Khanh. Cho dù không giết Lữ Thiều Khanh, hấn ta cũng có tự tin sẽ làm Lữ Thiều Khanh chịu đau khổ. “Cái đồ chỉ biết dựa vào sư phụ.” Trương Tông Long tiếp tục khích tướng. Phép khích tướng sao? Sử dụng trước mặt ta, đùa giỡn một kẻ có lòng dạ hẹp hòi này, sẽ có tác dụng sao? Lữ Thiều Khanh cười ha hả: “Người cũng có thể gọi sư phụ người tới mà. Sư phụ ta đánh không lại sư phụ người, nếu ông ta đến, sư phụ ta khẳng định sẽ chạy trốn chết.” Sư phụ của Trương Tông Long là trưởng môn Quy Nguyên Các, thực lực cũng là

Nguyên Anh hậu kỳ, không kém chương môn Ngu Sưởng của Lăng Tiêu Phái. Thiều Thừa ở trong phòng cảm giác được ngực buồn bực, tên khốn kiếp, có ai dám nói sự phụ của mình như vậy sao? Ở trước mặt người ngoài mà lại không nể mặt mình như thế. Thật đáng ghét. Thiều Thừa rất có xúc động muốn đi ra ngoài dùng một chương đập chết đồ đệ vô liêm sỉ này. “Ta sẽ không dùng sự phụ để ức hiếp người.” Người nhất định muốn đưa mặt lại gần để cho ta đánh, ta không đánh không phải sẽ phụ lòng người sao. Lữ Thiều Khanh la hét: “Đến, đến, có gì mà không dám chứ, ta sẽ đánh với người, trước nhường người ba chiêu. Đến đây, cổ của ta ở chỗ này này, cho người chém trước, người dám không?” Sau khi nói xong, hắn duỗi dài cổ, còn vỗ nhẹ hai cái, ý bảo Trương Tông Long hướng về phía này. Sắc mặt Trương Tông Long đỏ bừng, tức giận. Hắn ta chưa từng thấy người nào vô sỉ như vậy. Người này còn đáng ghét hơn so với Kế Ngôn. Nếu có thể ra tay, hắn ta đã sớm ra tay rồi, làm gì cần đứng đây dùng phép khích tướng. Hiện tại hắn ta mới phát hiện mình đã xem nhẹ sự vô sỉ của Lữ Thiều Khanh. Lữ Thiều Khanh không ăn phép khích tướng của hắn ta, ngược lại còn đánh lại hắn ta một phát. Có Thiều Thừa ở đây, hắn ta đúng là không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Chương 160 - Ta đã nói cho các người đi chưa?

Chương 160: Ta đã nói cho các người đi chưa? Lữ Thiệu Khanh tiếp tục nói với hắn ta: “Vừa rồi người nói như thế nào? Không dám ra tay, thì người chính là cháu trai của ta. Nào, gọi ông ời nghe một chút. Tự dưng lại có một đứa cháu trai lớn thế này, hôm nay đúng là một ngày tốt.” Trương Tông Long tức giận đến cả người phát run, lửa giận lại một lần nữa ăn mòn lý trí của hắn ta. Nhưng Thiệu Thừa đứng lúc hừ lạnh một tiếng, khiến Trương Tông Long một lần nữa khôi phục lý trí. Hắn ta phần hện nhìn chăm chăm Lữ Thiệu Khanh, lại nhìn thoáng qua bên trong phòng. Hắn ta cắn răng nói: “Đường đường là Nguyên Anh, mà lại bắt nạt hậu bối ở chỗ này sao? Truyền ra ngoài, không sợ thiên hạ chê cười sao?” Lữ Thiệu Khanh hô to: “Sư phụ, hắn ta đang mạo phạm người. Giết chết hắn ta đi, con không cần tên cháu trai bất tài này nữa...” Biện Nhu Nhu thấp giọng nói với Hạ Ngữ: “Sư tỷ, Trương Tông Long bị chọc cho tức điên rồi.” Hạ Ngữ nhìn Trương Tông Long với ánh mắt đồng tình. Người đi trêu chọc Kế Ngôn, cho dù không phải là đối thủ của Kế Ngôn, cùng lắm thì bị Kế Ngôn đánh một trận, thân thể bị thương, qua vài ngày nữa là có thể tốt rồi. Nhưng người tới trêu chọc Lữ Thiệu Khanh, thân thể có lẽ sẽ không bị thương, nhưng tinh thần chắc chắn phải chịu đả kích lớn, nó còn khó chịu hơn vết thương thể xác. Hạ Ngữ lắc đầu, có chút tiếc hận nói: “Người trong thiên hạ biết Lữ sư đệ đã ít lại càng ít, hắn căn bản không biết sự lợi hại của Lữ sư đệ.” Trong lời nói của Hạ Ngữ là có hàm ý. Đừng thấy miệng Lữ Thiệu Khanh lợi hại, có thể khiến người ta tức đến hộc máu, thứ càng kinh khủng hơn chính là thực lực của Lữ Thiệu Khanh. Cho dù Trương Tông Long và Lữ Thiệu Khanh đánh nhau, Hạ Ngữ cũng không coi trọng Trương Tông Long. Hắn có được kiếm ý, linh thức khủng bố, trình độ trận pháp hơn người, còn có đầu óc kinh khủng kia. Lữ Thiệu Khanh như vậy, khó chơi hơn nhiều so với Kế Ngôn. Hơn nữa, nhớ tới ba ngày trước, Lữ Thiệu Khanh còn có thể diệt một thần niệm của Nguyên Anh. Điểm này, đủ để quảng Trương Tông Long thật

xa.Đối với đánh giá của Hạ Ngữ về Lữ Thiếu Khanh, Biện Nhu Nhu bĩu môi: “Hắn quá đáng ghét.”Hạ Ngữ nhìn thoáng qua sư muội, bất mãn sư muội đầu sắt, thản nhiên nói: “Người đắc tội với hắn sẽ bị hắn nhằm vào như vậy, muội cũng muốn trở thành người Lữ sư đệ nhằm vào sao? Giống như Trương sư huynh trước mắt, muội có muốn không?”Sắc mặt Biện Nhu Nhu trắng bệch.Thấy Trương Tông Long như vậy, Biện Nhu Nhu thử thay mình vào vị trí của Trương Tông Long. Sau một phen so sánh, nàng ta cảm thấy nàng ta hẳn là sẽ học máu mà chết.Bởi vì Lữ Thiếu Khanh rất kinh người.Nhìn thấy Trương Tông Long không thể làm gì Lữ Thiếu Khanh, trong lòng nàng ta bắt đầu có chút sợ hãi.Tiêu Y ở bên cạnh cũng nhân cơ hội khuyên nhủ Biện Nhu Nhu.“Nhu Nhu tử tử, quên đi, không nên so đo với Nhị sư huynh. Nhị sư huynh là người có tâm nhãn nhỏ nhất, ngay cả ta cũng không dám đắc tội hắn.”Biện Nhu Nhu hừ một tiếng, không nói gì, coi như ngầm thừa nhận.Tên hỗn đản này đích xác có tâm nhãn nhỏ.Lữ Thiếu Khanh kêu to bảo Thiều Thừa ra tay giết chết Trương Tông Long.Trương Tông Long lúc này bị tức giận đến máu tươi dâng lên cổ họng. Hắn ta lại cắn răng nói: “Được, được, thì ra đây là Lăng Tiêu Phái. Lấy lớn hiếp nhỏ, lấy nhiều hiếp ít, ta xem như đã được mở mang.”Thiều Thừa im lặng, có chút ngượng ngùng, nhưng Lữ Thiếu Khanh thì không.Lữ Thiếu Khanh hừ hừ, một chút cũng không xấu hổ, ngược lại cho là vinh, nói: “Thế nào? Chỉ cho lão già Thương Chính Sơ của Quy Nguyên Các các người lấy già hiếp trẻ, chứ không cho phép chúng ta làm như vậy sao? Càng tức giận chính là, ông ta còn bắt nạt không lại Đại sư huynh nhà ta, người nói có tức hay không? Sư phụ ta lại có thể bắt nạt được người, như thế nào?”Chết tiệt.Cái tên này, thật sự rất đáng ghét.Đệ tử Quy Nguyên Các phía sau Trương Tông Long hò hét trong lòng.Đại sư huynh Trương Tông Long của bọn họ không chiếm được tiện nghi trước mặt Lữ Thiếu Khanh.Đánh, có Thiều Thừa ở đây, không dám ra tay.Miệng chửi, cũng chửi không lại Lữ Thiếu Khanh.Bị Lữ Thiếu Khanh áp chế toàn diện, loại cảm giác này khiến các đệ tử Quy Nguyên Các vô cùng ghen ghét.Quy Nguyên Các làm việc bá đạo, đã bao giờ gặp phải chuyện ghen ghét như vậy?Thanh âm Thiều Thừa truyền ra từ trong phòng.“Hôm nay không so đo với các người nữa, đi đi.”Không biết vì sao, cho dù là Trương Tông

Long, nghe nói như thế, hắn ta cũng nhịn không được mà thở phào nhẹ nhõm. Ở chỗ này quá nghen khuất, cả người có sức lại mở không ra. Lữ Thiếu Khanh bắt mắt với cách làm của sư phụ, lớn tiếng nói: “Ta đã cho các người đi chưa?” “Đám người Hạ Ngũ thấy nhưng không thể trách, nhưng đám đệ tử Quy Nguyên Các và Trương Tông Long lại kinh ngạc. Người nha, không nghe thấy sư phụ người đều đã mở miệng rồi sao? Người còn muốn đối nghịch với sư phụ người sao? Sau đó Trương Tông Long nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh bắt mắt hô một câu: “Sư phụ, người đừng nói nữa, ở bên trong đợi đi.” “Thật sự là, không ra tay giết chết bọn họ thì thôi, vậy mà lại còn bận tâm mặt mũi, muốn bọn họ đi? Hỏi ta chưa? Trương Chính cười lạnh, người là cái thá gì: “Người nói không cho chúng ta đi thì chúng ta sẽ không đi sao?” “Lữ Thiếu Khanh không chút lưu tình quát: “Lỗa thể nam, người cầm miệng cho ta, nơi này không có phần nói chuyện của người.” “Trương Chính học máu, hắn ta vuron cổ, giống như một con rùa phần nộ, phần nộ gào thét với Lữ Thiếu Khanh: “Người nói ai?” “Thành Lăng Tiêu đã cho Trương Chính hai lần hồi ức không tốt. Lần đầu tiên, muốn đi tìm Lữ Thiếu Khanh gây phiền toái, bị người nửa đường phục kích, đồ vật trên người bị cướp sạch không còn, chỉ còn lại có một cái quần lót. Lần thứ hai, cách đây không lâu, cũng giống như vậy, bị người ta cướp sạch không còn gì, còn cùng các sư đệ đồng môn lên Thiên Cơ Bài, lên nhiệt sưu (hot search). Lần đầu tiên thì không có nhiều người biết lắm, lần thứ hai coi như nổi danh. Khiến cho hắn ta hiện tại ra ngoài đều phải cúi đầu. Bây giờ lại bị một câu lỗa thể nam của Lữ Thiếu Khanh phá vỡ phòng ngự, mẹ nhà người, ta vẫn còn có một cái quần lót để mặc đấy, có được hay không. Ai là lỗa thể nam? Người mới lỗa thể, cả nhà người mới lỗa thể.

Chương 161 - Lão bản, cẩn thận bọn hắc ăn cơm chùa

Chương 161: Lão bản, cẩn thận bọn hắc ăn cơm chùa”Nói chính là người a.“Lữ Thiếu Khanh tàn nhẫn vạch trần vết sẹo của đệ tử Quy Nguyên Các và Trương Chính, hung hăng rắc muối lên vết sẹo của bọn họ: “Bị người lột quần áo, tập thể trần truồng. Là ghét bỏ thời tiết thành Lăng Tiêu chúng ta nóng bức sao? Quy Nguyên Các, thật uy phong a.”“Đáng chết, cái tên gia hỏa này, dám nhục Quy Nguyên Các ta?”“Người muốn chết!”“Ta muốn giết người.”“Những đệ tử Quy Nguyên Các khác cũng bị chọc giận.Những vết sẹo của họ đem đó một lần nữa bị tiết lộ.Ngẫm lại cũng mất mặt.Bọn họ cả đời này cũng chưa từng nếm qua thiệt thòi lớn như vậy.Tệ hơn nữa, họ thậm chí còn không biết ai đã làm điều đó, ngay cả mục tiêu để phát tiết cũng không có.”“Đều câm miệng!”“Lữ Thiếu Khanh hét lớn một tiếng: “Ta đứng ở chỗ này, các người dám ra tay sao? Các người cứ nhất định muốn làm cháu trai của ta sao? Sao lại dễ tiện như vậy, ta lớn như vậy cũng chưa từng thấy người nào hèn nhát như vậy.”“Phụt!”“Cuối cùng, vài đệ tử Quy Nguyên Các có năng lực chịu đựng hơi yếu ớt đã bị tức đến hộc máu.Trương Tông Long nhìn thấy sư đệ của mình bị tức đến hộc máu, sắc mặt hắc ta khó coi, trong lòng lại có chút may mắn.Đây xem như giúp hắn ta hấp dẫn một phần hỏa lực của Lữ Thiếu Khanh.Nếu Lữ Thiếu Khanh tiếp tục nhắm vào hắn ta, hắn ta có lẽ cũng không kém bao nhiêu.Trương Tông Long biết nếu tiếp tục ở lại chỗ này, mình sẽ không chiếm được tiện nghi gì.Hắn ta sinh lòng thoái ý, lạnh lùng nói: “Được, được, chuyện hôm nay, Trương Tông Long ta đã ghi nhớ. Chúng ta đi.”“Đi?” Lữ Thiếu Khanh vẫn nói câu nói kia: “Ai cho các người đi? Đã hỏi ta chưa?”“Trương Tông Long cười lạnh: “Thế nào? Người còn muốn ra tay chặn chúng ta sao? Thiệu Thừa tiên bối đã nói để chúng ta rời đi rồi. Chẳng lẽ Thiệu Thừa tiên bối muốn lật lọng?”“Lữ Thiếu Khanh hừ nói: “Sư phụ ta đồng ý, nhưng ta không đồng ý.”“Trương Tông Long cười lạnh, dứt khoát không để ý tới Lữ Thiếu Khanh, nói với những người khác: “Chúng ta đi.”“Chúng ta cứ đi như vậy,

ngươi có thể làm gì được ta? Trương Chính giận dữ nhìn Lữ Thiệu Khanh, buông lời tàn nhẫn: “Nếu ngươi có thể làm cho chúng ta ở lại, ta sẽ gọi ngươi một tiếng gia gia.” Lữ Thiệu Khanh chậm rãi nói với Tiêu Y: “Sur muội, đi tìm Thiên Cơ giả, nói cho bọn họ biết chuyện xảy ra hôm nay. Nói các cháu trai của Quy Nguyên Các khí thế bừng bừng, cuối cùng xám xịt chạy đi như chuột.” Trương Tông Long và tất cả đệ tử Quy Nguyên Các đều dừng bước. Trương Tông Long hiện tại tiến thoái lưỡng nan. Rời đi, thì đúng như Lữ Thiệu Khanh nói, đến lúc đó truyền ra ngoài, Quy Nguyên Các còn có mặt mũi gì? Đặc biệt là Trương Tông Long hấn ta, mang theo người khí thế hùng hực mà đến, cái gì cũng không làm được, ngược lại bị đối phương hung hăng nhục nhã một trận. Hấn ta cũng sẽ bởi vậy mà trở thành trò cười. Nếu hiện tại mang theo người đi, hấn ta thậm chí cũng có thể tưởng tượng Thiên Cơ giả của thành Lăng Tiêu này sẽ chê cười bọn họ như thế nào. Thiên Cơ giả của thành Lăng Tiêu đến cả Thương trưởng lão cũng dám phê phán. Trương Tông Long hấn sẽ chỉ bị phê phán thảm hại hơn thôi. Nếu không rời đi. Ở chỗ này, đối mặt với Lữ Thiệu Khanh có Nguyên Anh ở sau lưng, có thể sẽ phun chết bọn họ. Bọn họ lại không thể ra tay. Cuộc đời Trương Tông Long lần đầu tiên có cảm giác nghẹn khuất như thế. Lữ Thiệu Khanh ở trước mắt nhưng lại không có cách nào đối phó. Hấn ta sống lâu như vậy, đối mặt qua đối thủ cường đại, nhưng cũng không có cảm giác nghẹn khuất giống như bây giờ. Chẳng qua, khi ánh mắt của hấn ta rơi vào trên người Phương Hiểu, trong lòng Trương Tông Long có chủ ý. Hấn ta nói với Phương Hiểu: “Chỗ này của ngươi có món gì ngon? Bưng lên tất cho ta. Hôm nay sư huynh đệ chúng ta ăn ở chỗ này.” Ăn cơm dù sao cũng phải ở lại đúng không? Một chiêu lấy lùi làm tiến, tránh nặng tìm nhẹ, hóa giải xấu hổ của bọn họ. Trương Chính ngạc nhiên nhìn ca ca mình, ở lại, người mất mặt nhất chính là hấn ta. Trương Tông Long không để ý đến ánh mắt của đệ đệ. Đây là một sự lựa chọn, tạm thời ở lại, người mất mặt nhất chỉ có một mình Trương Chính. Nhưng nếu không ở lại, hấn ta và đệ tử Quy Nguyên Các đều mất hết mặt mũi. Thấy Phương Hiểu chần chừ, Trương Tông Long tức giận, ngay cả ngươi cũng dám không để ta vào mặt sao? Hấn ta lạnh lùng nói: “Thế nào? Chẳng lẽ ngươi không muốn tiếp đãi Quy Nguyên Các chúng ta sao? Phương gia có tính tình đó

từ khi nào vậy?“Quy Nguyên Các đối với đối Phương gia mà nói, là một quái vật khổng lồ.Phương gia đắc tội không nổi Quy Nguyên Các.Phương Hiểu cũng rất khó xử, nàng không muốn thành tội nhân của Phương gia.Nàng nhìn Lữ Thiếu Khanh một cái.Nơi này mặc dù là Tụ Tiên Lâu của nàng, nhưng hiện tại cũng không tới phiên nàng nói chuyện làm chủ.Nếu Lữ Thiếu Khanh không đồng ý, nàng dường như cũng không có cách nào.Chú ý đến ánh mắt của Phương Hiểu.Lữ Thiếu Khanh mỉm cười, cũng không khiến Phương Hiểu khó xử.Hắn nhắc nhở Phương Hiểu: “Phương lão bản, người phải cẩn thận, người Quy Nguyên Các không biết xấu hổ nhất. Cẩn thận bọn họ ăn cơm chùa đây.“Trương Chính giận dữ: “Khốn kiếp, người đang nói gì vậy?“Lữ Thiếu Khanh mắng to: “Cháu trai, người còn chưa gọi gia gia đâu. Ý ta nói chính là cái loại cháu trai bất tài nhà người đây, Quy Nguyên Các các người đều đã bị người lột quần áo, cái gì cũng mất, còn có linh thạch ăn cơm sao?“Trương Tông Long hừ nói: “Linh thạch mà thôi, ta có.“Trương Tông Long hắn ta không có bị người cướp sạch, làm đại đệ tử, linh thạch gì đó cũng sẽ không thiếu.Ánh mắt Lữ Thiếu Khanh sáng lên: “Người có?“Sau đó dùng ánh mắt sáng quắc đánh giá Trương Tông Long.Đúng vậy, đại đệ tử thủ tịch của Quy Nguyên Các, thân gia không ít, thật muốn ăn cướp mà.Bị Lữ Thiếu Khanh nhìn chằm chằm, cho dù là Trương Tông Long cũng không chống đỡ được.Ánh mắt như vậy là có ý gì? Muốn cướp linh thạch của ta sao?Trương Tông Long dứt khoát chuyển mũi nhọn lên người Phương Hiểu lần nữa: “Có phải là không để Quy Nguyên Các chúng ta vào mắt không?“Lữ Thiếu Khanh thu hồi xúc động muốn ăn cướp Trương Tông Long, cười cười, nói với Phương Hiểu: “Phương lão bản, nhớ hung hăng làm thịt bọn họ. Tồn thất mấy ngày nay đều là bởi vì bọn họ mà ra đây.”

Chương 162 - Thì ra là đào hồ cho mình

Chương 162: Thì ra là đào hồ cho mình
Lữ Thiếu Khanh nói xong liền xoay người trở về phòng. Tiêu Y rất tò mò, cái này không giống phong cách của Nhị sư huynh nha, nàng đuổi theo: “Nhị sư huynh, cứ buông tha cho bọn họ như vậy sao?” Lữ Thiếu Khanh trừng mắt nhìn nàng: “Bằng không thì sao? Có phải muội muốn giết chết đám cháu trai của ta hay không? Tâm của muội xấu như vậy sao?” Hạ Ngữ đi theo vào, ánh mắt nhìn Lữ Thiếu Khanh mang theo cảm thán. Nàng nói: “Lữ sư đệ có thể suy nghĩ cho Hiểu tỷ tỷ, ta thay nàng cảm ơn Lữ sư đệ trước.” “Tự Tiên Lâu là của Phương Hiểu, vừa rồi nếu Lữ Thiếu Khanh tiếp tục náo loạn, Phương Hiểu sẽ không có bất kỳ chỗ tốt nào. Từ trong lời nói của Trương Tông Long liền có thể nghe ra được, nếu Lữ Thiếu Khanh tiếp tục náo loạn, cuối cùng Trương Tông Long sẽ giận chó đánh mèo lên người Phương Hiểu và Phương gia. Lữ Thiếu Khanh đã chiếm thượng phong, có thể tiếp tục náo loạn, tiếp tục gây khó chịu cho người Quy Nguyên Các. Nhưng hấn lại dừng lại, buông tha cho người Quy Nguyên Các, giúp đỡ Phương Hiểu. Bởi vậy có thể thấy được thái độ làm người của Lữ Thiếu Khanh. Nha đầu này thông minh, Lữ Thiếu Khanh lắc đầu tỏ vẻ Hạ Ngữ nhìn lầm, hấn nói: “Hạ Ngữ sư tỷ, ngươi đừng hiểu lầm. Ta sợ sư phụ ở trong này ăn hết những đồ ăn ngon.” “Thiền Thừa nằm không cũng trúng đạn tức giận mắng: “Hỗn trướng, ngươi dám nói bậy nữa thử xem?” Hạ Ngữ nhìn Lữ Thiếu Khanh, ánh mắt càng thêm kính nể. Lữ Thiếu Khanh nhìn như không biết điều, nhưng làm việc lại đáng tin cậy hơn rất nhiều người. Bất kể như thế nào, hành động này của Lữ sư đệ, không thể nghi ngờ chính là giúp Hiểu tỷ tỷ. Đồng thời Hạ Ngữ nhìn thoáng qua sư muội của mình, hi vọng sư muội có thể lĩnh ngộ mục đích mình nói những lời này. Lữ Thiếu Khanh ngay cả Trương Tông Long cũng không sợ, hơn nữa còn có thể làm cho Trương Tông Long phải xám xịt rồi đi. Biện Nhu Nhu nếu bị Lữ Thiếu Khanh ghi hận, đến lúc đó sẽ chỉ chịu thiệt thòi nhiều hơn. Lữ Thiếu Khanh khoát tay, nói: “Hạ Ngữ sư tỷ, ngươi nói những lời khen này cũng vô dụng. Nếu ngươi ăn nhiều, ta cũng sẽ

mắng người như vậy. “Hạ Ngữ ngạc nhiên, sau đó dờ khóc dờ cười. Tiêu Y không nói gì nâng trán, Thiều Thừa cũng tức đến tim đập thành thịch: “Hồn trưởng, có ai nói sư tử như vậy không? Còn nói hươu nói vượn nữa, ta thật sự sẽ trừng trị người đấy.” Lữ Thiều Khanh nói thầm: “Vừa rồi có cơ hội giúp Đại sư huynh xả giận tốt như vậy, bây giờ lại mắng con. Sư phụ, sẽ không phải là vì có tiểu sư muội mà không cần con và Đại sư huynh nữa chứ? Không ngờ hai chúng ta không phải đồ đệ của người.” Thiều Thừa trừng mắt nhìn Lữ Thiều Khanh, ta cũng muốn ra tay, nhưng da mặt ta còn không dày như người: “Người khác có thể kéo mặt xuống khi dễ hậu bối, nhưng ta không kéo được.” Tiêu Y ở bên cạnh nghe xem như hiểu được. Vừa rồi phun Trương Tông Long như vậy, mục đích là muốn giúp Đại sư huynh xả giận. Tiêu Y cười hì hì nói: “Nhị sư huynh quả nhiên rất tốt với Đại sư huynh.” Lữ Thiều Khanh kiên quyết phủ nhận: “Nói vậy, quan hệ giữa ta và hắn là kém nhất. Hắn bình thường kiêu ngạo như vậy, bị người bắt nạt không phải đáng đời sao?” Tiêu Y vẫn cười hì hì, Lữ Thiều Khanh vừa nghe liền giả vờ. Kế Ngôn bị Thương Chính Sơ của Quy Nguyên Các bắt nạt, với thực lực hiện tại của Lữ Thiều Khanh đúng là không làm gì được Thương Chính Sơ. Hắn chỉ có thể đến bắt nạt các đệ tử Quy Nguyên Các để trút giận cho Kế Ngôn. Hạ Ngữ ở bên cạnh nghe được, trong lòng không nhịn được cảm thán. Nhắm vào Quy Nguyên Các như thế, chủ yếu là vì giúp Kế Ngôn xả giận. Tiêu Y lại hỏi: “Nhị sư huynh, huynh cứ để bọn họ an tâm ăn uống như vậy sao?” “Chẳng lẽ nhị sư huynh còn có hậu chiêu gì sao?” “Làm sao? Người ta tới nơi này ăn bữa cơm mà cũng không cho sao?” Lữ Thiều Khanh khiếp sợ nhìn sư muội của mình, cô ý khoa trương nói: “Muội ác độc như vậy sao, ngay cả ăn bữa cơm cũng không cho? Biết bắt nạt người khác như vậy sao?” Tiêu Y muốn phun hết mọi thứ trong miệng lên mặt Nhị sư huynh. Rõ ràng là người đang bắt nạt người ta mà. Nhưng Tiêu Y không tin Lữ Thiều Khanh dừng tay như vậy. Nàng hỏi: “Nhị sư huynh, cứ tính bỏ qua như vậy sao?” Lữ Thiều Khanh nói: “Nếu không thì sao? Sư phụ cũng không muốn bắt nạt bọn họ, nếu ta còn tiếp tục bắt nạt bọn họ, truyền ra ngoài sẽ khiến người ta chê cười. Cho nên...” “Cho nên cái gì?” Tiêu Y tò mò hỏi. Lữ Thiều Khanh nhìn chằm chằm Tiêu Y, cười hắc hắc không ngừng. “Hắc hắc!” Trái tim Tiêu Y lại lần nữa run rẩy. Lần trước Lữ Thiều

Khanh cũng nhìn mình chăm chăm như thế, tám trăm chữ tâm đặc biến thành hai vạn chữ. Khiến cho nàng suýt nữa khóc lên. Trong lòng Tiêu Y rất hoảng, đối mặt với mỹ thực trước mắt, nàng lập tức thấy mồm miệng nhạt thêch, mỹ thực trước mặt không hấp dẫn tí nào, vội vàng hỏi Lữ Thiểu Khanh: “Nhị sư huynh, huynh muốn làm gì?” Lữ Thiểu Khanh thu lại nụ cười, lắc đầu nói: “Không có, muội đừng nghĩ nhiều.” “Ăn cái gì đi, ăn nhiều chút.” Trong lòng Tiêu Y luống cuống. Đây là bữa cuối cùng sao? “Nhị sư huynh, huynh nói thẳng đi, ta sợ!” “Sợ cái gì! Ta đâu có ăn thịt muội.” Lữ Thiểu Khanh dứt khoát không để ý tới Tiêu Y, mà cúi đầu bắt đầu ăn. Trong sân bao nhiêu người như thế, cũng chỉ có Lữ Thiểu Khanh là ăn đến là say sưa ngon lành. Ba người Thiều Thừa, Hạ Ngũ, Biện Nhu Nhu ăn không nhiều. Còn Tiêu Y, hoàn toàn không muốn ăn chút nào. Tiếng cười của Lữ Thiểu Khanh khiến nàng hoảng hốt không thôi, vẫn không ngừng suy đoán Lữ Thiểu Khanh đang muốn làm gì. Thập thỏ đợi mãi mới đến khi Lữ Thiểu Khanh ăn xong. Tiêu Y tiếp tục hỏi: “Nhị sư huynh, rốt cuộc huynh muốn làm gì?” “Huynh nói cho ta đi, huynh đừng làm ta sợ.” Lữ Thiểu Khanh cười thâm, bóng ma tâm lý của mình lớn thế cơ à? Nhưng ngoài mặt hắn tỏ vẻ kỳ quái hỏi: “Muội nói thế là có ý gì?” “Ai dọa muội? Đừng tưởng có Hạ Ngũ sư tỷ ở đây là ta không dám đánh muội nhé.” Hạ Ngũ cười thâm, nàng cũng tò mò không biết tiếp theo Lữ Thiểu Khanh sẽ đối đãi thế nào với bọn Trương Tông Long. Hạ Ngũ không cho rằng Lữ Thiểu Khanh sẽ dễ dàng bỏ qua cho bọn họ. “Lữ sư đệ, ngươi có thể nói cho ta biết tiếp theo ngươi định làm gì không?” Lữ Thiểu Khanh lắc đầu, tỏ vẻ bất đắc dĩ, ngay cả sư tỷ cũng hiểu lầm ta như vậy. “Hạ Ngũ sư tỷ, ta cho rằng chúng ta đã cùng nhau kinh lịch trong bí cảnh, tỷ sẽ hiểu cách làm người của ta.” “Không ngờ tỷ lại hiểu lầm ta lớn như thế.” “Ta rất thương tâm, sau này tỷ và ta đừng gặp lại nhau nữa.” Lữ Thiểu Khanh buồn bã lắc đầu. Chậm rãi rời khỏi phòng.

Chương 163 - Thì ra là đào hồ cho mình

Chương 163: Thì ra là đào hồ cho mình (tt)Hạ Ngũ bó tay rồi.Giọng nói của Lữ Thiếu Khanh vang lên bên ngoài cửa.“Các cháu, ăn no chưa?”“Hỗn... hỗn đản!”“Người muốn chết?”Bên ngoài, các đệ tử Quy Nguyên Các đều phẫn nộ gầm lên.Các đệ tử Quy Nguyên Các vừa mới miễn cưỡng bình tĩnh lại được một chút trước mỹ thực lại lần nữa nổi điên nghiêng răng nghiêng lợi.Tâm tình biến đổi đến mức hồng bét rồi.Trương Tông Long đứng dậy, lạnh lùng nhìn Lữ Thiếu Khanh.Gia hỏa này thật đáng chết.Lữ Thiếu Khanh không đề ý tới Trương Tông Long, mà quay sang nói với Trương Chính: “Tới, gọi một tiếng gia gia nghe xem nào.”“Người đừng có khinh người quá đáng”Trương Tông Long nhìn chằm chằm Lữ Thiếu Khanh, giọng nói mang theo sát ý không thể đè nén được.“Khinh người quá đáng?”“Người muốn ra tay sao? Tới đây, đừng để ta xem thường người.”Hạ Ngũ đi tới, nhìn Lữ Thiếu Khanh cố ý khiêu khích Trương Tông Long.Nàng không hiểu lắm, vì sao lại muốn khiêu khích bọn họ không làm gì bọn họ?Có Thiệu Thừa ở đây, Trương Tông Long không dám ra tay.Mà Lữ Thiếu Khanh cũng không thể chủ động ra tay.Khiêu khích Trương Tông Long cùng các đệ tử Quy Nguyên Các thế này chỉ là tranh lợi miệng lưỡi thôi sao? Chửi nhiều nhện mồm sao?Biện Nhu Nhu cũng không hiểu, nhịn không được mà hỏi Tiêu Y.“Tiểu Y muội muội, không phải muội nói hắn không làm việc gì vô nghĩa sao?”“Hắn làm vậy là có ý gì?”Chọc giận Trương Tông Long như thế, nếu sau này gặp lại, chắc hẳn Trương Tông Long sẽ hạ tử thủ với Lữ Thiếu Khanh, không có tí tác dụng nào.Tiêu Y cũng không hiểu, hôm nay Nhị sư huynh rất khác thường, trong lòng rất hoảng hốt.Nàng nói: “Muội cũng không hiểu rõ rốt cuộc Nhị sư huynh muốn làm gì?”“Nhưng muội tin tưởng, huynh ấy làm vậy nhất định là có dụng ý của mình.”Tiêu Y vẫn rất hoảng hốt.Lời vừa rồi của Lữ Thiếu Khanh khiến cho nàng không nhịn được mà lo lắng.Nhị sư huynh làm vậy không phải đào hồ cho mình sao?Lữ Thiếu Khanh không sợ hãi, nhìn thẳng Trương Tông Long.“Như vậy đi, cho các người một cơ hội,

tránh cho các ngươi nói ta bắt nạt các ngươi.”“Ba ngày sau, các ngươi phải một người tới đánh với sư muội ta.”“Thắng, ta sẽ không gây phiền phức cho các ngươi, không bắt các ngươi gọi ta là gia gia.”“Nhưng nếu thua, các ngươi phải ngoan ngoãn gọi ta một tiếng gia gia.”“Thế nào, dám đồng ý không?”Nghe nói vậy, hai mắt Tiêu Y tối sầm lại.Quả nhiên. Nhị sư huynh lại đào hố cho mình.Trương Tông Long lạnh lùng hỏi: ‘Thật chứ?’Muốn so tài luận bàn, đánh nhau ầu ẩu, người của Quy Nguyên Các chưa hề sợ ai.“Ngươi có thể đi hỏi thăm một chút, Lữ Thiếu Khanh ta là người thế nào?”“Đỉnh thiên lập địa, nhất ngôn cửu đỉnh chính là ta.”Trương Chính nhin không được mà trào phúng, quá ghê tởm, không cãi lại không chịu được: “Ta chỉ biết ngươi là sỉ nhục của môn phái.”Lữ Thiếu Khanh giả hát: “Cháu trai, cháu còn chưa gọi gia gia đâu.”“Gia hỏa lật lọng, ngươi còn dám nói chuyện!”Trương Chính nghiêng sắp nát hai hàm răng rồi.Tên đáng chết.Trương Tông Long không đổi sắc, hỏi: “Bất cứ người nào trong chúng ta sao?”Lữ Thiếu Khanh đáp: “Ta hy vọng là ngươi ra tay. Dù sao thì bây giờ sư muội ta cũng đã Trúc Cơ thành công.”“Muội ấy rất mạnh. Nếu người khác lên, ta sợ sẽ bị sư muội ta đánh chết, vẫn là ngươi ra tay đi cho thỏa đáng.”Lữ Thiếu Khanh đầy thành khẩn khuyên nhủ, một bộ ta chỉ muốn tốt cho các ngươi.Khiến cho tất cả bó tay.Trương Tông Long là ai.Được xưng là người đứng thứ hai tại Tề Châu, trong thế hệ trẻ tuổi, chỉ có Kế Ngôn ép được gần ta.Ngay cả Hạ Ngữ cũng không chắc có thể là đối thủ của Trương Tông Long.Dễ Trương Tông Long ra tay đối phó với Tiêu Y vừa mới bước vào Trúc Cơ, không phải dùng dao mổ trâu để giết gà sao?Mà Tiêu Y thì sắp ngất đi rồi.Nhị sư huynh ghét bỏ mình quá ngốc nên muốn mượn tay Trương Tông Long chơi chết mình sao?Nàng vừa mới Trúc Cơ thành công, Trương Tông Long là Kết Đan tầng chín.Làm sao mà đánh?Một trăm nàng cũng đánh không lại được Trương Tông Long.Vừa nghĩ đến việc mình sẽ đánh với Trương Tông Long, hai chân Tiêu Y như nhũn ra.Biện Nhu Như chú ý tới phản ứng của Tiêu Y, bèn hỏi: “Tiêu Y muội muội, đây chính là dụng ý của Nhị sư huynh muội sao?”Cố ý khiêu khích các đệ tử Quy Nguyên Các nổi giận, cuối cùng để cho Tiêu Y đi đối phó với bọn họ.Đến khi ấy, Tiêu Y sẽ phải đối mặt với áp lực lớn bằng trời.Tiêu Y khóc không ra nước mắt.Trương Tông

Long cười lạnh. Người cho rằng ta ngớ ngẩn sao? “Tính toán hay lắm, ta ra tay, cho dù thắng hay thua các người cũng có thể thừa cơ nhục nhã Quy Nguyên Các của ta.” Trương Tông Long không ngốc. Cả thiên hạ đều biết thực lực của gã ta, Kết Đan hậu kỳ mà đi đối phó với Trúc Cơ kỳ. Thắng thì là thắng mà không võ, nếu không cẩn thận còn lỗ vốn, làm trò cười. Huống chi, Trương Tông Long lạnh lùng nói: “Chỉ có Kế Ngôn mới đáng để ta ra tay.” “Các người còn chưa xứng.” Chỉ có Kế Ngôn mới xứng đáng cho gã ta xuất thủ. Lữ Thiếu Khanh lắc đầu, cực kỳ khinh thường nói: “Không dám thì nói là không dám, ra về cái gì.” Tiêu Y lại càng muốn khoác. Nàng rất muốn nói một câu cầu xin bỏ qua. Còn về kẻ cứ muốn bức Trương Tông Long giao thủ với nàng thì sao? Nàng có thể đánh được Trương Tông Long sao? Trương Chính nhin không được mà nổi giận quát lên một tiếng: “Cần phải đại ca ta ra tay sao?” “Ta tới. Ba ngày nữa. Bảo xú nha đầu kia rửa cổ cho sạch chờ ta tới!” Bị lừa rồi. Lữ Thiếu Khanh cười thầm cố ý đánh giá gã ta một phen từ trên xuống dưới. “Sau đó, hấn tò mò hỏi Trương Tông Long: “Gã ta thật sự là đệ đệ ruột của ngươi à? So với ngươi chênh lệch nhiều quá nhỉ.” Đệ đệ mình muốn xuất chiến, Trương Tông Long không từ chối, thân nhiên nói: “Rửa sạch cổ chờ xem đi.” “Chúng ta đi!” Cơm cũng không ăn, cứ thế mang người rời đi. Lữ Thiếu Khanh hảo tâm nhắc nhở: “Nhớ tính tiền, đừng có xù!”

Chương 164 - Nhị sư huynh tâm nhãn nhỏ

Chương 164: Nhị sư huynh tâm nhãn nhỏ
Mấy người Trương Tông Long rời đi, Tiêu Y rung rung nước mắt nhìn Lữ Thiểu Khanh. “Nhị sư huynh, nhất định huynh đang đùa với ta, đúng không?” Nói đùa à? Nàng vừa mới Trúc Cơ thành công. Làm sao đánh với người ta được? Cho dù là Trương Chính cũng là Trúc Cơ tầng hai, cao hơn nàng đến hai cảnh giới đó. Lữ Thiểu Khanh lấy làm lạ, nhìn thẳng vào Tiêu Y hỏi: “Nhìn ta xem, muội thấy ta giống nói đùa chỗ nào?” Thấy ánh mắt chân thành của Lữ Thiểu Khanh, Tiêu Y cảm giác được trời đất quay cuồng. Đây là thật. Nhị sư huynh thật sự muốn nàng đánh với Trương Chính của Quy Nguyên Các vào ba ngày sau sao? Tiêu Y không thể tin nổi mà cầu xin: “Nhị sư huynh, ta, ta sợ đánh không lại.” “Muội sợ cái cọng lông. Gã ta thì tính là gì?” Trong lòng Lữ Thiểu Khanh âm thầm lắc đầu. Nha đầu này vẫn thiếu một chút lòng tự tin, sau này phải tiếp tục rèn luyện thêm mới được. “Người Kết Đan kỳ muội cũng đã đánh rồi, muội còn sợ nữa sao?” Mặc dù Tân Chí đã áp chế cảnh giới hạ thực lực để đánh với Tiêu Y. Nhưng Tiêu Y có thể khiến cho hắn ta bị thương, đủ để chứng minh thực lực của Tiêu Y. Có được kiểm ý, trên thực tế thực lực của Tiêu Y đã vượt qua nàng tướng tượng. “Thế nhưng mà, gã ta, gã ta cao hơn ta đến hai cảnh giới đó. Nếu gã ta cùng cảnh giới với ta, ta sẽ đánh gã ta mười cái.” Lữ Thiểu Khanh cười ha ha hai tiếng, muội nghĩ hay lắm. Hắn nhắc nhở Tiêu Y: “Muội cho rằng vì sao ta lại cố ý chọc giận bọn họ?” “Muội cứ chuẩn bị cẩn thận đi, bọn họ sẽ không nương tay đâu.” Sắc mặt Tiêu Y trắng nhợt. Hạ Ngữ cùng Biện Nhu Nhu nghe thấy vậy cũng hiểu vì sao Lữ Thiểu Khanh lại muốn chọc giận mấy người của Quy Nguyên Các. Hạ Ngữ nhìn Lữ Thiểu Khanh, không nhìn được mà thầm cảm thán. Thì ra tất cả đều vì làm nền cho chuyện này sao? Biện Nhu Nhu thì đau lòng vì Tiêu Y, hằm hằm nhìn Lữ Thiểu Khanh. Gia hỏa này vẫn xấu xa như thế. “Người làm vậy không phải càng làm khó Tiểu Y muội muội hơn sao?” Lữ Thiểu Khanh nghiêm túc chứng chàng đang hoàng giải thích: “Tu hành nên dừng cảm

khiêu chiến, đối diện trực tiếp với khó khăn.”“Mới có chút khó khăn này đã sợ sao? Lúc trước khi Đại sư huynh vừa mới Trúc Cơ đã chủ động đi tìm những người khác khiêu chiến, mục đích là để mình tiến bộ nhanh hơn.Lữ Thiếu Khanh nghiêm túc như vậy khiến cho mọi người xung quanh cảm thấy không quen.Tiêu Y còn đau khổ hơn, yếu ớt nhắc nhở: “Nhị sư huynh, ta không phải Đại sư huynh, ta cũng không lợi hại được như Đại sư huynh.”Lữ Thiếu Khanh cũng nhắc nhở: “Nhưng muội là sư muội của hắn ta.”Làm sư muội của Kế Ngôn, nhất định phải có lòng tự tin đó.Lúc này, Thiều Thừa mới xuất hiện.Tiêu Y như thấy được cứu tinh, nhanh chóng bỏ nhào vào Thiều Thừa: “Sư phụ, sư phụ khuyên nhủ Nhị sư huynh đi.”Nhị sư huynh điên rồi.Thiều Thừa nhìn Lữ Thiếu Khanh, cũng không hiểu rõ lắm vì sao đồ đệ mình lại đem chiêu này ra.Mặc dù biết tên đồ đệ này không bao giờ làm chuyện gì vô nghĩa, nhưng ông vẫn muốn hỏi thêm một câu: “Tiểu tử nhà ngươi muốn làm gì?”“Đừng có lấy an toàn của sư muội ra để đùa.”Người của Quy Nguyên Các làm việc vốn bá đạo, xưa nay chịu thiệt không bao giờ bỏ qua.Lữ Thiếu Khanh đưa ra ý kiến muốn để người bên dưới so tài, vừa vặn cho bọn họ cơ hội để trả thù.Lữ Thiếu Khanh tỏ vẻ nhẹ nhõm, nhìn Thiều Thừa nhấn nhủ yên tâm: “Yên tâm, không giày vò chết đồ đệ của ngài đâu.”Thiều Thừa thấy vậy, không có ý định quản nhiều, chỉ nói: “Vậy thì tốt, đừng có đem phiền phức đến cho ta, bằng không ta đánh ngươi.”Sau đó ông vỗ vỗ đầu đồ đệ như vỗ đầu chó con: “Nghe lời Nhị sư huynh con đi.”Tiêu Y trợn mắt há mồm ngốc nghếch.Sư phụ, con cũng là đồ đệ của ngài mà.Vì sao ngài không giúp con?Hạ Ngữ cùng Biện Nhu Nhu bó tay rồi.Có sư phụ như thế sao?Hoàn toàn là chương quỹ vung tay vô trách nhiệm!Đến chỗ dựa cuối cùng cũng đổ, Tiêu Y tuyệt vọng.Không thể trốn thoát được ma trảo của Nhị sư huynh.Thiều Thừa nói: “Được rồi, về trước đi.”Lữ Thiếu Khanh duỗi lưng một cái, nói: “Vừa vặn, tiết kiệm được không ít công phu, không cần đi tìm đám cháu trai Quy Nguyên Các kia.”Dường như Tiêu Y hiểu ra chuyện gì đó.Nàng nói suy đoán trong lòng mình ra.“Nhị sư huynh, người nguyện ý xuống núi dùng cơm là muốn tiện thể tìm người của Quy Nguyên Các, để cho bọn họ tới so tài với ta sao?”Lữ Thiếu Khanh lắc đầu: “Không phải.”Không phải sao?Mình đoán sai rồi sao?Đây là suy nghĩ đầu tiên hiện ra trong đầu Nhị sư

huynh. Không phải mưu đồ đã lâu sao? Ngay khi Tiêu Y suy đoán, Lữ Thiếu Khanh tiếp tục nói. “Ăn cơm là thứ yếu, chủ yếu là tìm chút chuyện cho muối làm.” Hai mắt Tiêu Y tối đen, thì ra mình đoán không sai. Quả nhiên Nhị sư huynh đến là vì mình. Bằng không, làm sao lại chủ động đòi mình mời ăn chứ? Tiêu Y nghĩ thông suốt xong, trong lòng lạnh ngắt. “Nhị sư huynh, ta đắc tội huynh chỗ nào sao?” Tiêu Y nước mắt rung rung, bụng Tiểu Hồng trong tay. Nàng biết chỉ có mình đắc tội với Nhị sư huynh mới có thể bị Nhị sư huynh cố ý chiếu cố như thế. Bằng không, làm gì có chuyện Nhị sư huynh mặc kệ sống chết của mình? Lữ Thiếu Khanh quay đầu nhìn nàng, đầy nghi hoặc hỏi một cách kỳ quái: “Người nói vậy là có ý gì?” “Nói cứ như thể ta keo kiệt lắm ấy.” “Cảnh cáo muối, nếu muối còn nói xấu ta như thế trước mặt người ngoài như thế, sau này ta không tìm được đạo lữ sẽ chỉ tìm muối hỏi tội thôi đấy.” Trong lòng Tiêu Y gào lên không tin một trăm lần. Nhị sư huynh này của mình cái gì cũng tốt, duy chỉ có tâm nhãn rất nhỏ. Không thấy cả Đại sư huynh cũng bị bán sao? Nhưng Tiêu Y không rõ, gần đây mình đâu có đắc tội với Nhị sư huynh? Lần gần đây nhất mình đắc tội với Nhị sư huynh là muốn áp chế Nhị sư huynh. Bỗng nhiên! Chấn kinh! Kinh hoàng! Tiêu Y nhìn sư phụ. Nàng đã đoán ra.

Chương 165 - Tiên Hỏa Cầu Thuật

Chương 165: Tiên Hỏa Cầu Thuật
Thiều Thừa quay đầu mình đi, không nhìn vào ánh mắt của đồ đệ. Tiêu Y hiểu ra. Nàng biết tại sao mình lại đắc tội với Nhị sư huynh rồi. Tiêu Y thật sự muốn khóc. Đồng thời nàng cũng không ngờ sư phụ lại mang thù đến tận giờ. Vừa nhắc đến chuyện đó, sư phụ liền đi thu thập Nhị sư huynh. Giờ thì tốt rồi. Nhân quả tuần hoàn. Báo ứng tới rồi. Tiêu Y ngoan ngoãn nhận sai với Lữ Thiểu Khanh. “Nhị sư huynh, muội sai rồi!” Lữ Thiểu Khanh cố ý tỏ vẻ nghi hoặc, cực kỳ khó hiểu, nói: “Nha đầu muội đó, muội có lỗi gì đâu?” “Ta cũng không biết muội đang nói gì. Chớ nói lung tung, Hạ Ngữ sư tỷ đang ở đây đây, làm thế chẳng khác gì bảo ta bắt nạt muội.” Lữ Thiểu Khanh càng như thế, Tiêu Y càng hoảng hốt. “Nhị sư huynh, huynh... hay huynh đừng trừng trị ta nữa.” Tiêu Y mặc kệ. Chờ Nhị sư huynh chậm rãi tính sổ sách thà giải thoát nhanh một chút, để cho Nhị sư huynh đừng thu thập mình xả giận đi. Cứ thế, còn có thể an tâm mà sống. Lữ Thiểu Khanh kiên quyết không thừa nhận: “Ta không biết nha đầu này đang nói gì.” “Đi thôi, trở về chuẩn bị cẩn thận một chút, thắng rồi thì nói gì cũng dễ, nếu người thua, hừ hừ...” Được. Tiêu Y nghe được hiểu ý Lữ Thiểu Khanh. Trận so tài ba ngày sau nàng chỉ có thể thắng không thể thua, bằng không sẽ thật thảm. Hạ Ngữ bỗng nhiên cười híp mắt nói: “Lữ sư đệ ba ngày sau chúng ta có thể tới động viên Tiêu Y muội một chút được không?” Lữ Thiểu Khanh quả quyết kiên quyết từ chối: “Không cần. Hạ Ngữ sư tỷ, tỷ tranh thủ lĩnh ngộ bí cảnh chi tâm đi.” “Vạn nhất nha đầu này mà thua sau này sẽ không có mặt mũi gặp tỷ.” Lữ Thiểu Khanh chỉ hận không thể cách xa Hạ Ngữ 10km. Làm gì có chuyện để nàng tới Thiên Ngự Phong. Gần nàng quá sớm muộn gì cũng sẽ có phiền phức. Hạ Ngữ dứt khoát hỏi Thiều Thừa: “Thiều sư thúc, chúng ta có thể đi sao?” “Tới, hoan nghênh vô cùng.” Trên đường về, Lữ Thiểu Khanh nhìn không được mà oán trách Thiều Thừa. “Sư phụ, ngài muốn làm gì?” “Người ngoài và chó không được đi vào Thiên Ngự Phong, sao ngài còn để cho Hạ Ngữ sư tỷ vào?” Làm thế không phải kiếm thêm phiền phức

cho ta sao? Có ai làm sư phụ như thế không? Thiều Thừa nghe vậy, không nhịn được mà luống cuống. Ông vội vàng nhìn quanh bốn phía vài lần, sau đó nổi giận mắng: ‘Hỗn trướng, ngươi nói gì vậy?’ Người ngoài và chó? Nếu người ngoài nghe được câu này, không phải Thiên Ngự Phong sẽ bị Chưởng môn mắng chết sao? Từ khi nào Thiên Ngự Phong dám làm thế? Có gia hỏa nhà người ở đây, còn ai dám nghịch? Dù là đỉnh Nguyên Vực xếp hạng đầu, đỉnh Đan Đỉnh am hiểu luyện đan cũng không dám chảnh thế. Ai là người ngoài, ai là chó? Lữ Thiều Khanh chỉ Tiêu Y bên cạnh nói: “Người xem, gia hỏa này sắp tự kỷ rồi.” “Nhờ may thua, bị các tử Hạ Ngự nhìn thấy, sau này không còn mặt mũi nào đối diện với các nàng nữa.” “Ngài làm sư phụ, sao không suy tính cho đồ đệ một chút?” Tiêu Y oán nhìn Lữ Thiều Khanh. Nhị sư huynh, huynh đừng có nói như thế cân nhắc vì ta như thế được không? Tiêu Y hỏi lần nữa: “Nhị sư huynh, nhờ ta thua thì sao?” Lữ Thiều Khanh tỏ vẻ không quan trọng, quan tâm nói: “Thua thì thua thôi, có gì đâu, thắng bại là chuyện bình thường của binh gia.” Thiều Thừa cũng an ủi, hình tượng từ phụ cao vời vợi: “Tiêu Y không cần quá căng thẳng, lại nói, đối phương mới chỉ là Trúc Cơ tầng hai, không lợi hại hơn con là mấy đâu.” Thiều Thừa rất tự tin vào đồ đệ của mình. Nói đúng ra, là ông tin vào Lữ Thiều Khanh. Lữ Thiều Khanh sẽ không lòi chuyện này ra để đùa. Tiêu Y càng hoảng hơn. Chỉ là Trúc Cơ tầng hai á? Sư phụ người là Nguyên Anh đấy, người nói thế không. Thực lực của ta thế nào chứ? Trúc Cơ tầng hai, với con mà nói, là một đối thủ rất cường đại đó. Khoảng cách giữa Luyện Khí, Trúc Cơ, Kết Đan chỉ một chút thôi, không tính là gì. Không như Nguyên Anh, một cảnh giới như một lạch trời. Nhưng vẫn cao hơn ta hai cảnh giới. Tiêu Y vẫn không thể nào bình tĩnh được, nói: “Nhưng... đối phương đã tức đến nổ phổi rồi, ta sợ lắm.” Trường hợp này, đối phương sẽ dốc hết toàn lực, thậm chí vì Nhị sư huynh mà còn có thể phát huy vượt xa bình thường. Thiều Thừa không lo lắng tí nào, nói: “Yên tâm đi, cho dù thua cũng sẽ không sao.” Đến khi đó, đánh nhau trên Thiên Ngự Phong, dù người của Quy Nguyên Các có hận Lữ Thiều Khanh thấu xương cũng không dám ra tay với Tiêu Y. Cho dù có đánh thắng Tiêu Y cũng chỉ có thể khiến nàng đau đớn một chút, chứ cũng không dám làm gì quá phận. Nơi này là địa bàn của Lăng Tiêu Phái, trừ phi bọn họ

không muốn sống mới dám hạ tử thủ với Tiêu Y. Nghe Thiều Thừa nói vậy, sắc mặt Tiêu Y khá hơn rất nhiều. “Vâng thưa sư phụ, con cố hết sức là được.” Lữ Thiều Khanh bổ sung bằng một giọng nói hết sức khó hiểu: “Đúng vậy, cố hết sức là được rồi.” “Thua cũng không sao, cho dù có trách phạt cũng không chết được.” “Giống như hôm qua sư phụ mới tìm ta xử lý đó, ta vẫn không sao, đúng không?” Trái tim Tiêu Y lại bắt đầu luống cuống. Từ giọng nói của Lữ Thiều Khanh, nàng nghe ra được ý tứ uy hiếp của hắn. Lần này không đánh bại được đối phương, nàng còn phải nếm mùi đau khổ. Tiêu Y hối hận rồi, sao khi ấy tự nhiên mình lại nhanh mồm nhanh miệng, miệng tiện nhắc tới hồi ức không vui vẻ tí nào của sư phụ vậy? Nàng vội vàng cam đoan với Lữ Thiều Khanh: “Nhị sư huynh, huynh yên tâm, ta nhất định sẽ đánh bại Trương Chính.’ Ban đêm. Tiêu Y đang ở trong sân cố gắng tu luyện. Không còn nhiều thời gian, nàng phải quen thuộc với cảnh giới hiện tại. Trận so tài ba ngày sau, có thể dự đoán đối thủ sẽ không hạ thủ lưu tình. Bỗng nhiên nàng cảm giác có người đến. Tiêu Y mở to mắt. Nàng kinh ngạc hô lên: “Nhị sư huynh!” Chính là Lữ Thiều Khanh. Lữ Thiều Khanh mỉm cười hỏi: “Thế nào rồi? Có tự tin không?”

Chương 166 - Tiên Hỏa Cầu Thuật

Chương 166: Tiên Hỏa Cầu Thuật (tt) Tiêu Y vội vàng lắc đầu, hoàn toàn không thừa nhận mình có tự tin: “Không có, Nhị sư huynh, huynh thật sự muốn ta lên sao?” Đến lúc này còn không tự tin nữa? Lữ Thiếu Khanh đổi giọng nghiêm nghị nói: “Đã nói rồi, muội không nên nói với ta đến giờ muội vẫn chưa quyết định chứ?” Lữ Thiếu Khanh thu lại nụ cười, ánh mắt dần nghiêm nghị lại. “Nếu muội không tự tin, vậy muội nói với ta đi, ta có thể đồng ý với muội không để muội lên.” Không hiểu sao. Trái tim Tiêu Y bỗng nhiên nhảy lên thùm thụp. Nàng nghe ra được lời này Lữ Thiếu Khanh không nói đùa. Nếu nàng gật đầu, chắc chắn Lữ Thiếu Khanh sẽ không để nàng lên. Mặc dù thế, trong lòng Tiêu Y có một âm thanh nhắc nhở rằng nàng tuyệt đối không nên gật đầu. Tiêu Y có một dự cảm, nếu nàng gật đầu, sẽ khiến cho Lữ Thiếu Khanh thất vọng về mình. Theo bản năng, Tiêu Y lắc đầu, nàng không muốn để Lữ Thiếu Khanh thất vọng vì mình, nói: “Nhị sư huynh, ta biết rồi, ta sẽ nghiêm túc đánh bại Trương Chính.” Lần này, Tiêu Y đã hoàn toàn quyết định. Tới giờ Lữ Thiếu Khanh mới cười. “Đây chính là muội nói đó, ta không có ép muội đâu đấy.” Trong lòng Tiêu Y muốn khóc. Huynh ép hay không mà huynh không biết sao? Lữ Thiếu Khanh thấy Tiêu Y phản ứng như thế, vào thẳng chủ đề, chuẩn bị giúp nàng một chút: “Được rồi, không phải lúc trước muội nói muốn học chiêu Thiên thạch đại triệu hoán thuật của ta sao?” Tiêu Y nghe vậy, phiền muộn trong lòng lập tức biến mất, lộ ra ánh mắt hưng phấn. “Nhị sư huynh, huynh... huynh muốn dạy ta sao?” Mặc dù Thiệu Thừa nói chiêu kia của Lữ Thiếu Khanh là Hỏa cầu thuật. Nhưng Lữ Thiếu Khanh đánh ra mạnh hơn Hỏa cầu thuật bình thường nhiều. Mà giống như một viên thiên thạch vũ trụ, soái cực kỳ. Lữ Thiếu Khanh nói: “Không dạy muội, ta tới đây làm gì?” Tiêu Y cực kỳ mừng rỡ: “Nhị sư huynh quá tốt với ta rồi.” “Tới đi, ta chỉ dạy một lần, học không được đừng có hỏi ta.” “Ba ngày sau, nếu bị thua, xem ta thu thập muội thế nào.” Thiên thạch đại triệu hoán thật thật sự tên là Tiên Hỏa Cầu Thuật. Là có được từ trong giới chỉ. Có một chữ tiên, uy

lực rất cường đại. Để tránh phiền toái nên đổi tên một tí. Truyền thụ khẩu quyết chiêu này cho Tiêu Y, để nàng thử vận hành khẩu quyết vài lần, phát hiện ra không có vấn đề gì, Lữ Thiếu Khanh liền rời khỏi nơi này, để cho Ty tự mình tu luyện. Tiêu Y có được chiêu thức mới nhất, hưng phấn luyện tập. Tiêu Y lĩnh ngộ kiếm ý, tu luyện Thanh bình kiếm quyết, lại có được chiêu Thạch đại triệu hoán nhật mà Lữ Thiếu Khanh dạy cho. Tuyệt chiêu nhìn thì có vẻ không nhiều, nhưng theo Lữ Thiếu Khanh thấy thì cũng đủ. Còn về phép thuật công pháp khác thì nàng cần phải tự kiếm điểm công hiến tới Tàng Thư Các của môn phái mà học. Thời gian trôi qua rất nhanh. Chớp mắt đã qua ba ngày. Theo như ước định, mới sáng sớm Trương Tông Long đã mang theo Trương Chính và mấy đệ tử Quy Nguyên Các tới Thiên Ngự Phong. Tiêu Y cũng đã chờ ở đây từ sớm. Hạ Ngữ, Biện Nhu Nhu và Phương Hiểu làm khán giả cũng đã tới. Trương Tông Long nhìn một vòng, không thấy Lữ Thiếu Khanh đâu. Lạnh lùng hỏi Tiêu Y: “Hắn đâu?” “Chỉ một mình người đến thôi sao?” Tiêu Y phì cười, hắn là Nhị sư huynh còn chưa rời giường. Trương Tông Long hỏi thế, nàng hừ một tiếng: “Làm sao? Ta đến một mình không được sao?” “Để cho người của người bước ra đây, xem ta thu thập gã ta thế nào.” Trương Chính cười lạnh, trào phúng: “Khẩu khí lớn quá nhỉ, người của Thiên Ngự Phong thực lực chẳng ra làm sao nhưng miệng lưỡi rất lợi hại đấy.” Loại trào phúng này với Tiêu Y quá đơn giản. Cả ngày đi theo Nhị sư huynh, cái khác không dám nói, nhưng chí ít công phu miệng lưỡi của nàng đã có bước tiến dài. Tiêu Y bĩu môi, nhẹ nhõm phản kích: “Đại sư huynh của ta thực lực chả ra sao cũng có thể ép cho đại ca người không ngóc đầu dậy được.” Trương Tông Long nổi điên, sao lại kéo đến đầu mình rồi? Gã ta nghiến răng cắn hận nói: “Miệng lưỡi bén nhọn. Muốn chết!” “Lên đi, trừng trị nó, cho nó biết sự lợi hại của Quy Nguyên Các.” Trương Chính đứng ra, mà giọng nói của Lữ Thiếu Khanh lại vang lên: “Gấp cái gì.” Đám người nhìn lại, thì thấy Lữ Thiếu Khanh đang chậm rãi đi ra. Còn ngáp một cái. Đúng là vừa tỉnh ngủ. Lữ Thiếu Khanh vỗ miệng, từ tốn nói: “Ngại quá, suýt nữa ngủ quên rồi.” “Tại đồng hồ báo thức của ta vô dụng.” Ngoài miệng thì nói là ngại quá, nhưng giọng nói không có tí ngại nào. Hắn mắng đồng hồ báo thức Tiểu Hồng trên vai: “Chim ngốc này, bảo người gọi ta rời giường, người lại làm cái gì thế?” Tiểu

Hồng liếc Lữ Thiếu Khanh một cái, không thèm để ý tới hắn, tự đi rửa lông vũ cho mình. Gần đây nó mới thuê biển, trước đó lông vũ đã rụng gần hết, lông mới mọc còn sáng hơn cả lúc trước. Bên này Trương Tông Long hận đến nghiến răng. Tu sĩ còn cần ngủ cái cọng lông. Bọn Trương Tông Long đều cho rằng Ttk đang cố ý muốn hạ nhục mình. Ngay cả Hạ Ngữ cũng cho rằng Lữ Thiếu Khanh đang cố ý. Duy chỉ có Tiêu Y biết, Lữ Thiếu Khanh nói thật. Nhị sư huynh của mình suýt ngủ quên là thật. Bình thường Nhị sư huynh ngủ nướng, trường kiếm của Đại sư huynh sẽ gọi huynh ấy rời giường. Lữ Thiếu Khanh vừa đến, đánh giá Trương Tông Long một hồi mới nói: “Ta còn tưởng ngươi không dám tới.” Ánh mắt Trương Tông Long lạnh băng, không thèm trả lời mấy câu hỏi nhảm nhí này. Trương Tông Long già mà biết sợ sao? Dù nơi này có là núi đao biển lửa già ta cũng sẽ không lùi bước. “Bớt nhiều lời đi, để cho người của ngươi tới chịu chết đi!” Trương Tông Long không chờ thêm nổi một khắc nào nữa. Già ta muốn đệ đệ của mình trừng trị Tiêu Y một cách ác độc, xả ra ngum ác khí trong lòng. Nếu có thể, chính già ta cũng muốn tự mình ra tay.

Chương 167 - Người có linh thạch không?

Chương 167: Người có linh thạch không? Lữ Thiếu Khanh lại không vội, ưỡn ngực làm ra bộ trưởng bối, nói giọng giáo huấn: “Này thanh niên trẻ tuổi, có thể trầm ổn một chút được không?” “Còn là người đứng thứ hai ở Tề Châu nữa chứ, ta thấy ngươi là người sốt ruột nhất Tề Châu thì có.” Chọc cho Trương Tông Long nổi giận đến mức chỉ muốn xông lên đánh người xong, Lữ Thiếu Khanh lập tức đổi giọng hỏi gã ta: “Người có linh thạch không?” Trương Tông Long nhú mày. Ta có linh thạch không liên quan quái gì tới ngươi? Chuyện này cần ngươi quan tâm sao? Gã ta từ chối trả lời vấn đề ngớ ngẩn này. Trương Tông Long trầm mặc, Lữ Thiếu Khanh cười tủm tỉm an ủi: “Không cần thẹn thùng, nghèo thì nghèo thôi, không ai cười người đâu.” “À, ngại quá, Quy Nguyên Các của các ngươi bị người ta cướp, ta không nên nhắc lại chuyện này.” “Ôi, còn định cho các ngươi một cơ hội cá cược với ta, để cho các ngươi thắng ta một trận xả giận nữa cơ. Giờ thì xem ra không ổn rồi.” Trương Chính và các đệ tử Quy Nguyên Các tức giận không nhẹ. Bọn họ đã bị cướp sạch một trận, trên người không có đồng nào, nghèo đến muốn mạng rồi. Trường kiếm trong tay Trương Chính là đại ca Trương Tông Long của gã cho. Ngoài ra, trên thân Trương Chính không có một thứ gì đáng tiền. Về phần pháp bảo gì đó. Hai chữ, không có. Trương Tông Long nhìn Lữ Thiếu Khanh, bỗng nhiên cười khẩy, cười đến là vui vẻ. “Ngươi? Muốn đánh cược với ta sao?” Đường như Trương Tông Long đã tìm được cơ hội châm biếm Lữ Thiếu Khanh. “Lăng Tiêu Phái các ngươi có thể có được bao nhiêu linh thạch?” “Dù ngươi có là đệ tử thân truyền, mỗi tháng cũng có thể nhận được bao nhiêu linh thạch?” “Nhận được đủ linh thạch sao?” “Ngươi có tư cách gì đòi đánh cược với ta?” Với hai phái khác, Lăng Tiêu Phái nghèo cũng không phải bí mật gì. Một tháng đệ tử thân truyền cũng chỉ có thể nhận được một trăm viên linh thạch hạ phẩm, không dám so với phú bà Song Nguyệt Cốc, đến Quy Nguyên Các cũng không bằng. Cho nên, theo như Trương Tông Long thấy, Lữ

Thiếu Khanh chỉ là một con quỷ nghèo. Linh thạch nhận được còn phải đề tu luyện, tiêu xài cũng bí bách, còn có cái gì mà đánh cược? Lữ Thiếu Khanh lại bắt đầu vui vẻ: “Nếu ta không có chút linh thạch, làm sao dám nói lời như thế?” “Người có linh thạch?” Trương Tông Long cười càng lạnh hơn: “Có bao nhiêu? Mấy trăm viên, hay một ngàn viên?” “Ít hơn một vạn linh thạch, đừng đến đánh cược với ta.” Trương Tông Long ngạo nghễ, trong lời nói tràn đầy khinh thường Lữ Thiếu Khanh. Nói gần nói xa đều châm biếm Lữ Thiếu Khanh là một con quỷ nghèo toàn thân không có nổi mấy viên linh thạch. Các đệ tử khác của Quy Nguyên Các cũng nhao nhao lên tiếng ủng hộ Đại sư huynh của mình. Mặc dù chúng ta không có linh thạch, nhưng chúng ta có Đại sư huynh. Gia hỏa Lăng Tiêu Phái các người có bao nhiêu linh thạch? “Đúng thế, Lăng Tiêu Phái các người chỉ là một con quỷ nghèo, dám cược linh thạch với Đại sư huynh à?” “Số lượng quá ít cũng đừng có lấy ra, tránh bị người ta chê cười.” “Đúng là buồn cười chết người, linh thạch của tất cả người trên Thiên Ngự Phong các người cộng lại cũng không bằng được Đại sư huynh chúng ta.” Lữ Thiếu Khanh không hề tức giận, mà cực kỳ vui mừng, nghe như vẻ có rất nhiều linh thạch. Thích nhất là loại người này, nhìn thế nào cũng thấy đáng yêu. Toàn thân Lữ Thiếu Khanh từ trên xuống dưới từ trong ra ngoài đều cười đầy vui vẻ hỏi Trương Tông Long: “Nói vậy, thì trên người người hoàn toàn chính xác có không ít linh thạch phải không?” Trương Tông Long hếch đầu, tràn đầy ngạo nghễ nói: “Có thể khẳng định là nhiều hơn người.” “Vậy thì tốt!” Lữ Thiếu Khanh lại càng vui hơn. Ta thích nhất là thử hào. Hắn vung tay lên, một đồng linh thạch sáng lập lánh xuất hiện, sáng mù mắt của mọi người. “Bốn vạn bảy ngàn viên linh thạch hạ phẩm, người cũng lấy số này ra đi, chúng ta đánh cược một ván.” “Nếu sư muội ta thắng, linh thạch của người thuộc về ta. Nếu sư muội ta thua, lịch thạch của ta thuộc về người. Thế nào?” Bốn vạn bảy ngàn viên linh thạch hạ phẩm, cứ như thế mà xuất hiện trước mặt mọi người. Phản xạ ánh nắng óng ánh khắp nơi, khiến người ta hoa mắt. Ở đây cảnh giới thực lực cao nhất là Trương Tông Long, Kết Đan tầng chín, đại bộ phận những người khác chỉ là Trúc Cơ. Linh thạch dùng để tu luyện, mua tài nguyên, vân vân, ngàn công vạn dụng, là tiền tệ của tu sĩ. Từ khi tu hành đến giờ khẳng định

không chỉ tiêu hết bốn vạn viên.Nhưng với cảnh giới hiện tại của bọn họ, có thể còn được mấy vạn linh thạch chỉ e không có mấy người.Có lẽ người của Song Nguyệt Cốc còn có.Nhưng sắc mặt mấy người Biện Nhu Nhu cũng đầy khiếp sợ tựa như nàng cũng không có nhiều như vậy.Quy Nguyên Các tài lực còn kém cả Song Nguyệt Cốc lại càng không thể.Trong số rất nhiều người ở đây, chỉ có sắc mặt của Hạ Ngữ là không đổi.Nàng vốn lạnh nhạt, cũng không coi trọng vật ngoài thân.Nhưng Lữ Thiệu Khanh là đệ tử Lăng Tiêu Phái mà có nhiều linh thạch như thế cũng khiến cho nàng thầm giật mình.Nhiều linh thạch như thế, cần phải bớt ăn bớt mặc trong bao lâu đây?Hạ Ngữ nhìn Lữ Thiệu Khanh, trong lòng thầm kính nể.Lữ Thiệu Khanh chịu khổ nhọc, nhịn ăn nhịn mặc.Nhìn linh thạch sáng lấp lánh trước mặt, nét mặt Trương Tông Long rất khó coi, cứ như táo bón vậy.Dù gã ta là Đại đệ tử củ Quy Nguyên Các, cũng không thể mang theo nhiều linh thạch bên người như thế.Với cảnh giới của gã ta, linh thạch cũng là tài nguyên, đảm bảo bình thường đủ dùng là được, có thừa thì đem đi đổi lấy các tài nguyên khác để tăng thực lực càng có lời hơn.Tiêu Y tròn tròn hai mắt, không ngờ Nhị sư huynh bình thường vô cùng keo kiệt lại giàu có như thế.Rõ ràng nhiều linh thạch như thế, còn muốn nhỏ lông dê của nàng.Thực sự quá ghê tởm!

Chương 168 - Hắc đi cướp à?

Chương 168: Hắc đi cướp à? Nhìn linh thạch trước mặt, Lữ Thiếu Khanh cũng cảm thấy tự hào. Đây đều là thành quả lao động của mình. Hắc nói với Trương Tông Long: “Tới nào, lấy ra đi.” “Để ta xem người xếp thứ hai Tề Châu, người gấp nhất Tề Châu nhà ngươi có thể có bao nhiêu linh thạch.” Sắc mặt Trương Tông Long càng thêm khó coi. Sao tên hỗn đản này lại có thể có nhiều linh thạch như thế? Hắc đi cướp à? Sao gặp tên hỗn đản này ta luôn luôn kinh ngạc vậy? Trương Tông Long rất khó chịu, rất ghê tởm, biết thế ban đầu không lấy chuyện này ra chê cười hắc. Trương Tông Long vụn vụn lần không ngờ Lữ Thiếu Khanh lại có nhiều linh thạch như thế. Nhưng đã nói rồi, giờ không thể không kiên trì. Trương Tông Long vung tay lên, lấy tất cả linh thạch trong nhẫn chứa đồ của mình ra. Cũng là một đống linh thạch, nhưng so với Lữ Thiếu Khanh thì ít hơn không chỉ có một nửa. Tất cả mọi người chỉ khẽ quét qua thần thức một cái liền biết rõ có bao nhiêu viên. Lữ Thiếu Khanh hơi khó chịu, còn tưởng chừng phải một con dê béo, không ngờ lại là một con quỷ nghèo. Hắc hùng hùng hổ hổ hết sức khinh bỉ: “Mới có hơn hai vạn sáu ngàn viên linh thạch thôi à?” “Chút linh thạch này mà cũng dám chê cười ta? Ai cho ngươi dũng khí này? Lão già Thương Chính Sơ kia à?” Trương Tông Long cảm thấy da mặt mình đau rát, lại lấy mấy bình ngọc từ trong giới chỉ trữ vật ra. “Đan dược tam phẩm Uẩn Linh Đan, mười viên, đủ chưa?” Mẹ nó chứ, đan dược tam phẩm Uẩn Linh Đan? Tính toán giá cả chừng hai vạn linh thạch. Giá cả cũng không kém bao nhiêu. Nhưng mà! Lữ Thiếu Khanh tràn đầy ghét bỏ, linh đan ma quỷ kia hắc không ăn, chỉ ăn linh thạch. “Không có linh thạch? Nghèo quá!” Trương Tông Long thầm chửi mắng trong bụng. Mẹ nó chứ, toàn bộ gia sản của ta cộng lại hơn trăm vạn đấy, ngươi biết cái đéch gì? “Có đánh cược không?” “Xem ra ngươi không dám.” Giọng nói của Trương Tông Long uất ức lắm rồi. Gã ta bị tát rất rất. Vụn vụn lần gã ta không ngờ nổi Lữ Thiếu Khanh lại có nhiều linh thạch như thế. Rốt cuộc tên chết tiệt này kiếm đâu ra? Mẹ nó, tên hỗn đản này thật đáng ghét. Trương Tông Long nhìn chằm

chằm Lữ Thiểu Khanh, nghiêng răng nghiêng lợi. Bình thường trong mắt người khác gã ta bá đạo vô song, duy ngã độc tôn, nói một không hai. Trước mặt Lữ Thiểu Khanh lại nhiều lần phải kinh ngạc. Ta không tin lần này không thắng được người. Linh thạch của ta không nhiều bằng người, nhưng đệ đệ ta mạnh hơn sư muội của người, người chờ thua đi. “Bắt đầu đi!” Trương Tông Long khoanh hai tay, tràn ngập lòng tin vào đệ đệ của mình. “Trường kiếm trong tay Trương Chính là một thanh bội kiếm tam phẩm mà ta thu được, ta không tin xú nha đầu kia có thể có một thanh trường kiếm tam phẩm.” Trương Chính bị người ta cướp sạch sành sanh, tất cả vũ khí pháp bảo đều không còn nữa. Trương Tông Long đưa thanh trường kiếm lúc trước mình kiếm được cho đệ đệ. Vũ khí cấp tam phẩm phong mang vô cùng, uy lực mười phần. Linh giáp nhị phẩm trở xuống không thể ngăn cản nổi. Trương Chính còn là cảnh giới Trúc Cơ tầng hai, cao hơn Tiêu Y hai cảnh giới nhỏ. Cảnh giới như thế, lại cầm lợi khí trong tay. Trương Tông Long không nghĩ rằng đệ đệ mình có thể thua. Đệ tử Quy Nguyên Các bên cạnh cũng nhao nhao gào lên: “Đúng vậy, Trương Chính sư huynh ra tay, nhất định xú nha đầu kia sẽ thua.” “Đợi chút nữa xem Lữ Thiểu Khanh kia sẽ khóc thê nào.” Nói đến ba chữ Lữ Thiểu Khanh, các đệ tử của Quy Nguyên Các đều nghiêng răng nghiêng lợi. Chỉ hận không thể chém hấn thành muôn mảnh. Lần đầu tiên có người dám khiêu chiến đệ tử Quy Nguyên Các như thế, hơn nữa còn có thể dọa cho bọn họ không dám tùy tiện ra tay. Cảnh ngộ như thế khiến cho họ hận đến phát điên. Trương Tông Long nhìn Lữ Thiểu Khanh đang cười tủm tỉm nhìn đồng linh thạch với hai mắt phát sáng. Trong lòng gã ta cũng hận thấu xương. Người cứ đắc ý một chút đi, chờ lát nữa sẽ cho người hối hận. Trương Tông Long hét lớn với đệ đệ: “Trương Chính, lấy hết thực lực của người ra, giáo huấn nàng ta thật mạnh vào!” Ôi, tự tin quá cơ! Lữ Thiểu Khanh cười thầm. Người cho rằng mấy hôm nay ta toàn làm việc vô nghĩa sao? Đệ đệ người bị ta đánh một cái, dù trong mấy ngày này có kịp hồi phục cũng chỉ là một thân thể mới khỏi bệnh. Khẳng định không thể phát huy được mười phần thực lực. Chưa kể. Lữ Thiểu Khanh nhắc nhở: “Đừng quên lễ vật mà ta và sư huynh tặng cho muội.” Tiêu Y sững sờ, sau đó mới kịp phản ứng. Cổ tay nàng khẽ đảo một cái, một thanh trường kiếm màu đỏ xuất hiện, sau đó là một kiện linh giáp

màu đỏ mặc lên người. Trong chốc lát, Tiêu Y từ một tiểu muội nhà bên đáng yêu lí lắc liền biến thành một nữ tu sĩ tư thế hiên ngang, khí phái anh hùng hùng hực. Thân mang linh giáp tam phẩm, cầm trong tay trường kiếm tam phẩm, Tiêu Y tự tin tràn đầy. Khi giáp vũ khí tam phẩm là trang bị bình thường của tu sĩ Kết Đan kỳ. Bình thường tu sĩ Trúc Cơ kỳ được trang bị vũ khí nhị phẩm. Hiện tại Trương Chính chỉ là một thanh trường kiếm tam phẩm. Về phần cái khác. Linh giáp, không có. Pháp khí, không có. Thân là đệ tử phái lớn, Trương Chính liếc một cái là thấy được linh giáp mà Tiêu Y mặc là linh giáp tam phẩm. Nhất thời gã ta cũng không biết nên tấn công hay phòng ngự mới tốt. Có linh giáp tam phẩm, Tiêu Y đã đặt chân vào thế bất bại. Nhìn linh giáp trên thân Tiêu Y không kém trường kiếm tam phẩm trong tay mình đâu. Trong lòng Trương Chính bị phần không thôi, rất muốn khóc. Gã ta bị người trong thành Lăng Tiêu bào lông dê hai lần, bị người ta lột tọc rồi. Trường kiếm tam phẩm trong tay là ca ca cho mình đấy. Bây giờ đối phương không chỉ có trường kiếm tam phẩm mà còn có cả linh giáp tam phẩm nữa. Còn đánh cái lông ý!

Chương 169 - Biện pháp đánh bại Tiêu Y

Chương 169: Biện pháp đánh bại Tiêu Y
Dù gã ta có cao hơn Tiêu Y hai cảnh giới, cũng không dám tự tin lắm. Trương Tông Long thấy đệ đệ mình lại bị đối phương dọa sợ như thế. Thì tức giận đến mức lông tóc dựng đứng. Thế mà cũng xứng làm đệ đệ của Trương Tông Long ta sao? “Trương Chính, ngươi đang làm gì? Lên mau!” Trương Chính cũng chẳng thể làm gì khác, chỉ có thể kiên trì lên. Thực lực gã ta không mạnh, thiên phú kém xa đại ca Trương Tông Long. Gã ta chỉ có thể tính là đệ tử bình thường. Gã ta vùng trường kiếm, một đạo kiếm mang lao thẳng tới Tiêu Y. Kinh nghiệm chiến đấu của Tiêu Y không phong phú lắm, đối mặt với kiếm mang đột kích, nàng bèn nghiêm túc đối đãi. Trường kiếm tam phẩm trong tay trung quy trung củ đón lấy kiếm mang của Trương Chính. “Oành!” Nhe nhàng chống đỡ được, lòng tự tin của Tiêu Y tăng vọt. “Đây là thực lực của ngươi sao?” Trúc Cơ tầng hai, thực lực cũng chỉ bình thường. Trong lòng Tiêu Y vừa nghi ngờ vừa mừng rỡ, có vẻ không khó đối phó lắm. Ngay sau đó, nàng đánh ra Thanh liên kiếm quyết. Vô số ám lưu xuất hiện, như hung thú ẩn nấp dưới mặt nước, sóng ngầm cuộn cuộn nhắm người mà nuốt. Ám lưu thôn phệ linh khí xung quanh, tạo thành một cái lưới lớn vây quanh Trương Chính. Trương Chính rất nghiêm túc. Kiếm pháp chiêu này của Tiêu Ý tăng thêm áp lực cho gã ta. Nhưng gã ta cũng không chịu yếu thế, lùi lại một bước, cũng đánh ra kiếm pháp của mình. Lần lượt hóa giải thế công của Tiêu Y. Sau đó, hai tay bấm pháp quyết chỉ vào Tiêu Y. Không khí xung quanh trở nên nóng bỏng cuồng bạo, nguyên tố hỏa trong không khí hội tụ. Một quả cầu lửa bỗng nhiên xuất hiện, hình thành với tốc độ rất nhanh, gần như chỉ trong chớp mắt đã thành hình và gào thét xông tới Tiêu Y. Đây là hỏa cầu thuật phổ thông, nhưng không thể khinh thường uy lực của nó. Một khi bị đánh trúng, không chết cũng phải trọng thương. Tốc độ quả cầu lửa cực nhanh, thoáng một cái đã tới trước mặt Tiêu Y. Nhiệt độ cao khiến khuôn mặt nàng biến đổi, nàng vội vàng lùi lại kéo dài khoảng cách. Vào một khoảnh khắc bị quả cầu lửa nện vào mặt, trường kiếm hiềm lại càng

hiểm chém quả cầu làm hai khúc. “Hô hô” Tiêu Y tái mét. Thấy chỉ một hỏa cầu thuật bình thường của mình đã có thể bức lui Tiêu Y. Trong lòng Trương Chính tự tin hơn nhiều. Tìm biện pháp đánh bại nha đầu này. Trương Chính đắc ý cười lạnh một tiếng, trào phúng một câu: “Còn tưởng ngươi lợi hại chừng nào chứ, thì ra cũng chỉ có mạnh miệng như sư huynh của ngươi.” “Xem chiêu!” Đắc thể không nhường người, Trương Chính lần nữa vận chuyển pháp quyết. Lập tức, mấy quả cầu lửa xuất hiện lao đến tấn công Tiêu Y theo hướng bao vây. Trương Tông Long đang quan chiến nở nụ cười hài lòng. Gã ta rất hài lòng với biểu hiện của đệ đệ. Các đệ tử khác của Quy Nguyên Các thấp giọng xì xào. “Đôi phương có trường kiếm tam phẩm và linh giáp tam phẩm, cận chiến không có tí ưu thế nào.” “Nếu thế còn không bằng kéo dài khoảng cách, sử dụng pháp thuật đối phó với nàng còn hơn.” “Không sai, tiểu nha đầu vừa mới Trúc Cơ, đương nhiên phương thức vận dụng linh lực không thể bằng Trương Chính sư huynh rồi.” “Dù nàng ta có dùng pháp quyết cũng không thể là đối thủ của Trương Chính sư huynh.” “Chúng ta thắng chắc rồi.” Trương Tông Long âm thầm công nhận, không sai, chỉ cần cứ tiếp tục kéo dài như vậy, Tiêu Y hoàn toàn không phải đối thủ của Trương Chính. Trương Tông Long nhìn sang Lữ Thiếu Khanh. Hừ, xem bây giờ ngươi có thể làm sao? Nhưng thấy Lữ Thiếu Khanh không hề bối rối, ngược lại vẫn chăm chú nhìn chằm chằm đồng linh thạch. Tài nô! Trương Tông Long thầm xem thường. Đúng lúc này, Tiêu Y hét lớn một tiếng: “Đừng có khinh người quá đáng. Xem ta đây.” “Thiên thạch đại triệu hoán thuật.” Một quả cầu lửa thật lớn xuất hiện trên trời, mang theo khói đặc cuồn cuộn, từ trên trời giáng xuống nhắm thẳng Trương Chính mà nện. Xem thanh thế, tựa như thiên thạch từ trên trời rơi xuống. Hạ Ngữ bên cạnh thấy vậy vẫn không đổi sắc, chỉ nhàn nhạt nhìn Lữ Thiếu Khanh một chút. Ánh mắt của nàng ý vị thâm trường. Thấy quả cầu thiên thạch vũ trụ này, nàng nhớ lại quả cầu lửa thật lớn hôm đó đã nhìn thấy. Chỉ một đòn, suýt nữa đã đánh tan một đòn của linh phù tứ phẩm có thể sánh với Nguyên Anh kỳ. Uy lực to lớn. Bây giờ đã được truyền cho Tiêu Y muội muội sao? Hạ Ngữ nhìn Lữ Thiếu Khanh, thầm nghĩ. Bảo sao hắn tự tin thế, không hề lo lắng Tiêu Y muội muội sẽ thua. Thì ra hắn đã chuẩn bị kỹ càng. Sau đó, Hạ Ngữ nhìn Trương Tông Long. So

với Lữ Thiếu Khanh, trong ba ngày này, dường như người của Quy Nguyên Các không chuẩn bị gì. Trương Chính không bổ sung thêm gì hết, chỉ có một thanh trường kiếm tam phẩm, tùy tiện xuất hiện, có thể không thua sao? Trương Tòng Long cũng ngạc nhiên nhìn quả cầu lửa trên trời cuộn cuộn rơi xuống. Cái thứ này là pháp quyết gì? Chưa từng nghe thấy. Mà Trương Chính thiếu chút nữa thì sợ tè ra quần. Đây cũng là hỏa cầu thuật sao? Sao lại lớn như thế? Vì sao mang lại cảm giác áp bách lớn đến thế? Chiêu này của Tiêu Y là cố tình dành cho gã ta, quả cầu lửa trên trời giáng xuống đã khóa chặt gã lại. Dù gã có trốn cũng không chắc đã trốn được. Biết mình trốn cũng vô dụng, Trương Chính nổi giận gầm lên một tiếng, dốc ra tất cả vốn liếng. Linh lực trong cơ thể vận chuyển, chớp mắt đã xuất hiện thêm vài quả cầu lửa nữa. Những quả cầu lửa này xuất hiện, suýt nữa đã ép khô linh khí trong cơ thể gã ta. “Cút đi cho ta!” Trương Chính hét lớn một tiếng, ký thác toàn bộ hy vọng vào số quả cầu lửa này. Mấy quả cầu lửa chen chúc phần đầu quên mình bay thẳng lên trời nhắm tới quả cầu lửa to nhất kia. Âm ầm ầm! Cả hai va chạm, nổ tung hết lần này đến lần khác. Khói đặc nổi lên bốn phía, hỏa diễm văng khắp nơi. Khói đặc tỏa ra che khuất cả bầu trời, không ai còn thấy nổi mặt trời nữa. “Ai nha!” Tiêu Y nhin không được mà hô lên, quả cầu lửa khí thể hùng hực biến mất trong vụ nổ.

Chương 170 - Chiến thắng dễ dàng

Chương 170: Chiến thắng dễ dàng
Lữ Thiếu Khanh thấy cảnh này, âm thầm lắc đầu. Còn phải luyện nhiều. Nhưng trong thời gian ngắn thế mà nha đầu này đã luyện được đến nước này, cũng xem như không tệ. Năm xưa ta phải luyện liên tục lập đi lập lại chừng nửa năm trong phòng tập mới có thể thuần thục vận dụng. Đừng thấy Lữ Thiếu Khanh thường ngày luôn hùng hùng hổ hổ, mắng Tiêu Y ngu xuẩn mà lầm. Trên thực tế, thiên phú của Tiêu Y cao hơn người thường rất nhiều. Nàng có thể được gọi là một thiên tài. Đương nhiên, chỉ là thiên tài bình thường, vẫn còn kém thiên tài yêu nghiệt. Xem Tiên Hỏa Cầu Thuật mà Tiêu Y đánh ra có thanh thế to lớn, thực ra uy lực cũng không cao. Thậm chí, nếu Trương Chính dùng nhục thân cận chiến cũng sẽ chẳng có vấn đề gì quá lớn. Tiêu Y mới luyện tập ba ngày đã có được thanh thế dọa sợ Trương Chính rồi, cũng xem như không tệ. Rõ ràng nàng có thiên phú. Về phần uy lực, cần từ từ mài dũa dần. Trương Chính thấy cầu lửa của mình không mất bao nhiêu sức đã đánh tan được quả cầu lửa lớn của Tiêu Y. Gã ta rất ngạc nhiên. Yếu thế thôi à? Sau đó, gã ta giận dữ, không ngờ mình lại bị dọa. Mắc cỡ chết người. “Người đi chết đi!” Trương Chính vung trường kiếm, thân ảnh như thiểm điện lao thẳng đến Tiêu Y. “Sao Trương Chính sư huynh lại đổi cách tấn công rồi?” Các đệ tử Quy Nguyên Các vây xem đều không hiểu. Phá được đòn tấn công của Tiêu Y, hẳn là phải thừa thắng xông lên tiếp tục dùng phương pháp vừa rồi để tấn công mới có thể dễ dàng chiến thắng hơn chứ. Trương Tông Long lạnh lùng hừ một tiếng, không giải thích gì. Nhưng ánh mắt nhìn đệ đệ tràn đầy tán thưởng. Trong cơ thể Trương Chính không còn bao nhiêu linh lực, muốn dùng hỏa cầu thuật đối phó với Tiêu Y như vừa rồi là không thực tế. Chỉ có lợi dụng trường kiếm tam phẩm trong tay để cho Tiêu Y nếm thử đau khổ. Hừ, kiếm quyết của đệ đệ mình không thể kém nha đầu kia được. Một chiêu vừa rồi, chắc hẳn đã hao hết linh lực của nha đầu kia. Chắc chắn nàng ta không thể là đối thủ của đệ đệ mình. Trương Tông Long tràn đầy tự tin. “Ghe tởm!” Tiêu Y rất tức giận. Lần đầu tiên mình

đánh ra thiên thạch triệu hoán thuật mà Nhị sư huynh dạy cho, vốn nghĩ rằng sẽ cho Trương Chính một kinh hỉ, cũng muốn để cho mọi người nhìn thấy sự lợi hại của mình. Nhưng không ngờ Trương Chính lại có thể nhẹ nhõm phá hết. Khiến cho tính toán của nàng thất bại. Nếu đã vậy, ta sẽ cho ngươi giết mình một chút. “Đi chết đi cho ta!” Tiêu Y hét lớn một tiếng. Nàng vung trường kiếm tam phẩm trong tay ra, trường kiếm lóe sáng. Một cỗ khí tức vừa nhu hòa vừa sắc bén hiển lộ. Con ngươi của Trương Chính đột nhiên co rút lại, sắc mặt dần dần có vẻ hoảng sợ. “Àm!” “A!” Trương Chính kêu thảm một tiếng, máu tươi vẩy ra, bay ra ngoài như điều đứt dây. Trương Tông Long ghen ngào hô lên. “Kiếm... kiếm ý?” Trương Tông Long khó mà tin nổi, gã ta nhìn quang mang trên trường kiếm của Tiêu Y, cảm nhận được cỗ khí tức sắc bén kia. Gã ta muốn mắng người. Trời ơi, rốt cuộc Thiên Ngự Phong là nơi nào? Vì sao Kế Ngôn đã lĩnh ngộ được kiếm ý, xú nha đầu này cũng lĩnh ngộ được kiếm ý? Kiếm ý đó! Đây là thứ mà Trương Tông Long nằm mơ cũng mong lĩnh ngộ được. Ngày này qua ngày khác, cho dù gã ta có cố gắng cỡ nào cũng không lĩnh ngộ nổi. Cuối cùng gã đành ký thác hy vọng sau khi đột phá Nguyên Anh, lĩnh ngộ pháp tắc thiên địa rồi sẽ lĩnh ngộ được kiếm ý. Nhìn Tiêu Y lĩnh ngộ được kiếm ý, dù chỉ là kiếm ý tâm chuyển đệ nhất trọng nhưng cũng là kiếm ý hàng thật giá thật. Trương Tông Long đỏ ngầu cả mắt. Đồ kị muốn chết. Ghen ghét chết rồi. Đêm hôm đó, chính mắt thấy Kế Ngôn đạt đến cảnh giới kiếm ý đệ tam trọng, Kiếm Tâm Thông Thần. Gã ta càng bức thiết hi vọng có thể lĩnh ngộ kiếm ý. Hiện giờ thấy nha đầu Tiêu Y này cũng lĩnh ngộ được kiếm ý. Trương Tông Long rất xúc động muốn bắt lấy Tiêu Y nghiêm hình khảo vấn, rốt cuộc làm thế nào mới lĩnh ngộ được kiếm ý. Các đệ tử khác của Quy Nguyên Các cũng ngỡ ngàng sửng sò. Vạn vạn lần không ngờ nổi Thiên Ngự Phong lại có người lĩnh ngộ được kiếm ý. Hẳn là Thiên Ngự Phong có được khiêu môn đặc biệt gì đó sao? Ba người Hạ Ngự quan chiến vẫn thản nhiên như thường, không giết mình tí nào. Tiêu Y lĩnh ngộ được kiếm ý, ba người các nàng đã biết từ lâu. Phương Hiểu nhìn Trương Chính bay rút ra ngoài, thật lâu cũng không dậy nổi, tuyên bố: “Trương Chính thua.” Sau đó, nàng nhìn sang Lữ Thiếu Khanh. Vẫn cứ đáng sợ như thế. Hạ Ngự nhìn Trương Tông Long, âm thầm lắc đầu. Lúc này nàng đã hiểu ra

rất nhiều chuyện. Nàng nói: “Ngay từ đầu Trương sư huynh đã rơi vào tính toán của Lữ sư đệ.” Biện Nhu Nhu không tin lắm: “Làm sao có thể?” “Hắn tính được cả chuyện hôm nay sao?” Hạ Ngữ lắc đầu. Nàng cũng không chắc lắm. Nhưng có một âm thanh trong nội tâm nói với nàng sự thật chính là như vậy. “Thế là thắng hả?” Tiêu Y khó mà tin được, hơi nghi ngờ. Từ khi nàng báỉ nhập Thiên Ngự Phong, lần đầu theo Lữ Thiếu Khanh đi bí cảnh. Trong bí cảnh, vô luận đối thủ là Cung Định, Tân Chí, hay hung thú yêu thú, nàng đều phải đánh rất vất vả. Hiện giờ đối đầu với Trương Chính lại thắng dễ dàng thế. Mặc dù linh lực trong cơ thể gần như đã hao hết, nhưng nàng cảm thấy thắng rất dễ dàng. “Ha ha!” Lữ Thiếu Khanh thấy sư muội của mình thắng thì hài lòng cười lên. “Đệ đệ của ngươi không ra sức rồi.” Lữ Thiếu Khanh nhìn vào đồng linh thạch trước mặt Trương Tông Long. Vừa muốn ra tay lấy thứ thuộc về mình. Trương Tông Long chợt cản lại: “Chậm đã.”

Chương 171 - Thì ra là đào hồ cho Trương Tòng Long

Chương 171: Thì ra là đào hồ cho Trương Tòng Long“Làm sao?” Lữ Thiếu Khanh khó chịu nhìn Trương Tòng Long.Chẳng lẽ tiểu tử này muốn đòi ý? Nếu người dám đòi ý, ta sẽ đánh nổ cả cái đầu chó của người.Ánh mắt Lữ Thiếu Khanh bất thiện, cực kỳ nghi ngờ Trương Tòng Long muốn đòi ý: “Người sẽ không muốn đòi ý chứ?”Trương Tòng Long nhìn xem Lữ Thiếu Khanh, ánh mắt chớp động, hoàn toàn đúng là có xúc động muốn đòi ý, nhưng ngấm lại thân phận của mình, gã ta chỉ có thể đè xúc động xuống mà hỏi: “Người trả lời một vấn đề của ta.”Nếu gã ta đòi ý ở đây sẽ chỉ làm trò cười.Trương Tòng Long chỉ vào Tiêu Y, chờ mong hỏi: “Vì sao nàng có thể ngộ được kiếm ý?”Truy cầu kiếm ý nhiều năm, mong mà không được.Thấy tiểu nha đầu Tiêu Y này lại lĩnh ngộ được kiếm ý.Trong lòng gã ta ghen tị ghen ghét biết bao nhiêu.Gã ta quá cấp thiết muốn lĩnh ngộ kiếm ý, cũng không đoái hoài gì tới mâu thuẫn của mình với Lữ Thiếu Khanh mà trực tiếp hỏi ra.Gia hỏa này thua đến mức hỏng não rồi sao? Lữ Thiếu Khanh chỉ muốn lườm gã ta một cái.Lữ Thiếu Khanh vung tay lên, thu lại hết linh thạch và đan dược trước mặt Trương Tòng Long, quan tâm hỏi: “Đầu óc người không có vấn đề gì chứ?”“Cần đại phu không? Ta có thể giới thiệu một người, phí cũng rẻ.”Đầu tiên là sững sờ, sau đó Trương Tòng Long mới phản ứng lại được.Đây không phải tự rước lấy nhục sao?Gia hỏa này thật đáng chết, đừng để ta tìm được cơ hội. Trương Tòng Long tràn đầy hận ý nhìn chằm chằm Lữ Thiếu Khanh: “Người...”“Người cái gì mà người?”Lữ Thiếu Khanh không hề sợ Trương Tòng Long tí nào. Tiểu tử, còn dám trêu người Thiên Ngự Phong chúng ta nữa, ta sẽ lột nốt cả quần cộc của người. “Trong lòng không tự đánh giá được sao?”Lữ Thiếu Khanh không hề khách khí với Trương Tòng Long tí nào, hắn cũng không có ý định làm bằng hữu với Trương Tòng Long hoặc là người của Quy Nguyên Các.Trước kia có quen biết với người của Quy Nguyên Các, biết người của Quy Nguyên Các bá đạo vô cùng, trong lòng Lữ Thiếu

Khanh đã không thích bọn họ. Lần này không ngờ Thương Chính Sơ lại dám nổi sát tâm, hạ tử thủ với Kế Ngôn. Lại càng khiến Lữ Thiếu Khanh không có hảo cảm già với Quy Nguyên Các. Về phần lĩnh ngộ kiếm ý này, đến Hạ Ngữ cũng không dám hỏi. Cái này là bí mật tu luyện, làm sao có thể nói với người ngoài. Trương Tông Long dám hỏi, Lữ Thiếu Khanh không ngại dẫm mạnh vào lòng hắc tâm. “Lĩnh ngộ kiếm ý không phải đơn giản như uống nước thôi sao?” “Người lĩnh ngộ không được, đừng nói cái khác, người chỉ có thể nói do mình dốt.” “Ta chỉ khó hiểu, sao gia hỏa như ngươi lại dám xưng là đối thủ của Đại sư huynh ta?” Hiện tại xem ra, hẳn là người tự phong rồi, không biết xấu hổ, người chính là người mặt dày nhất Tề Châu. Hạ Ngữ quan chiến bên cạnh nghe thấy vậy, sắc mặt cũng hơi phiền muộn. Không còn lạnh nhạt nữa. Mặc dù Lữ Thiếu Khanh đang khinh bỉ Trương Tông Long. Nhưng Hạ Ngữ cảm thấy mình cũng bị khinh bỉ. Bởi vì nàng cũng là người không lĩnh ngộ được kiếm ý. Theo như ý Lữ Thiếu Khanh thì nàng cũng dốt. Hạ Ngữ chú ý tới bàn tay Trương Tông Long đang run rẩy, nhìn không được mà thở dài. Trương Tông Long thế này cũng thật đáng thương. Hạ Ngữ thấp giọng nói: “Trương sư huynh không đánh lại được Kế Ngôn sư huynh, gặp Lữ sư đệ cũng không chiếm được tí lợi nào.” Có thể nói, Trương Tông Long không thể làm gì được đối sư huynh đệ Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh này. Mà. Ánh mắt Hạ Ngữ thâm sâu, trong lòng thầm nghĩ, Trương sư huynh, thực lực của ngươi còn không biết người trước mặt ngươi mạnh đến cỡ nào. Lữ Thiếu Khanh chẳng những giỏi ăn nói, mà thực lực bản thân cũng không kém bất kỳ kẻ nào ở đây. Chỉ ít, Hạ Ngữ không tự tin có thể đánh thắng được Lữ Thiếu Khanh. Thân thể Trương Tông Long đang run rẩy. Lữ Thiếu Khanh như dao đâm mạnh vào lòng gã ta, còn xát muối lên vết thương của gã ta. “Ngươi, đáng chết!” Trong lòng Trương Tông Long tràn đầy sát ý vô tận, lúc này sát ý với Lữ Thiếu Khanh đã cao đến đỉnh điểm. Gã ta chưa từng xúc động muốn giết một người đến thế. Lữ Thiếu Khanh là người đầu tiên. Trương Tông Long không hề che giấu sát ý tràn ngập với Lữ Thiếu Khanh. Tiểu tử, dám ra tay không? Lữ Thiếu Khanh nhàn nhạt hỏi một câu: “Sư phụ ta ở đây, ngươi dám không?” Câu hỏi này mười phần uy hiếp. Sắc mặt Trương Tông Long cứng đờ. Mặc dù gã ta bá đạo, cũng hận không thể lập

tức làm thịt Lữ Thiếu Khanh ngay tại đây.Nhưng gã ta vẫn không dám.Nếu gã ta dám, thì đã ra tay khi ở Tụ Tiên Lâu rồi.Vì chuyện Thương Chính Sơ đã làm với Kế Ngôn nên Trương Tông Long không dám làm loạn.Gã ta không dám cho Thiều Thừa cơ hội để đưa mình đi sớm khi còn tráng niên.Thật là một kẻ đáng chết! Hừ, một phế vật chỉ biết dựa vào sự phụ. Trương Tông Long nhìn chăm chăm Lữ Thiếu Khanh, bỗng nhiên cười lên một tiếng: “Người cũng chỉ có thể dựa vào sự phụ của mình thôi.”“Chúng ta đi!”Hảo hán không ăn thiệt trước mắt, tiếp tục ở đây sẽ chỉ bị người ta cười chê.“Chớ đi vội, người còn chưa gọi ta là gia gia đâu.” Lữ Thiếu Khanh hảo tâm nhắc nhở Trương Tông Long: “Người cứ thế mà đi sẽ bị người ta chê cười đấy.”Con mẹ nó, ta gọi người là gia gia mới bị người ta chê cười.Trương Tông Long quyết ý muốn nuốt lời, dù thế nào cũng không bao giờ có chuyện gọi Lữ Thiếu Khanh là gia gia.Gã ta làm như không nghe thấy mang người quay lưng bỏ đi.Lữ Thiếu Khanh cũng không nhất định muốn ép gã ta phải gọi mình là gia gia.Ôi, nể mặt linh thạch, không so đo nhiều với bọn họ.Lữ Thiếu Khanh vui vẻ quơ tay: “Không tiễn. Tông Long cháu ơi, lần sau có linh thạch lại tìm tới ta, bảo đảm sẽ khiến cháu hài lòng.”Đông đảo đệ tử Quy Nguyên Các ôm ngực, bọn họ sợ mình sẽ nổi giận đến mức nổ tung.Trương Tông Long không có bất kỳ phản ứng nào, không đáp lời, chỉ nhìn thẳng phía trước, kiên định nện bước rời đi.Nhưng chỉ cần chú ý một chút phát hiện nắm đấm của Trương Tông Long chưa bao giờ buông lỏng.Vẫn luôn siết thật chặt, tràn ngập sát ý.

Chương 172 - Bắt đầu tu luyện một lần nữa

Chương 172: Bắt đầu tu luyện một lần nữa

Trương Tông Long nghĩ thế nào cũng không ngờ nổi mình bình thường cao cao tại thượng, từ khi đi vào Lăng Tiêu Phái, gặp Lữ Thiểu Khanh thì liên tiếp bị kinh ngạc. Đáng hận hơn là, gã ta không cách nào phản kích. Lữ Thiểu Khanh dựa được vào ngọn núi lớn là Thiều Thừa, ăn gã ta đến không còn cả xương. Lữ Thiểu Khanh khiến gã ta cảm thấy cực kỳ khó chơi, dù là đối mặt với Kế Ngôn gã ta cũng cảm thấy không đến mức khó đến thế. Kế Ngôn trực lai trực vãng, dù có thua trong tay Kế Ngôn cũng không đánh chó mù đường như Lữ Thiểu Khanh. Chỉ có thể coi như không nhìn thấy hắn. Khi ấy gã ta còn cảm thấy Kế Ngôn cũng không đến nỗi đáng hận quá như thế. Hôm nay mới phát hiện, so với Kế Ngôn, cách làm của Lữ Thiểu Khanh lại càng đáng hận hơn. Chờ đấy. Người cứ chờ đấy cho ta, một ngày nào đó người sẽ không còn ở Lăng Tiêu Phái nữa, đến khi đó ta sẽ cho người biết thế nào là hồi hận. Nhìn đám đệ tử Quy Nguyên Các hoành hành bá đạo cứ như vậy mà yên lặng rời đi. Trước mặt Lữ Thiểu Khanh, bọn họ không chiếm nổi tí lợi ích nào, chỉ có thể xám xịt bỏ chạy, trong lòng Biện Nhu Nhu rất phức tạp. Ngay cả Trương Tông Long cũng không chiếm được lợi lộc gì trước mặt Lữ Thiểu Khanh, nàng lại càng không cần phải nói. Trong đầu nàng nhớ tới Hạ Ngữ sư tỷ. Xem ra tạm thời không nên trêu chọc vào hắn, chờ sau này có cơ hội mới giáo huấn hắn cho thật kỹ. Biện Nhu Nhu thầm nói với mình như vậy. Chờ cơ hội đi. Cái này gọi là tạm thời nhịn. Chủ yếu là vì hiện tại thực lực của Lữ Thiểu Khanh cường hãn, hắn lại vô sỉ, Biện Nhu Nhu cảm thấy mình không thể làm gì được Lữ Thiểu Khanh. Tiếp tục đối đầu với Lữ Thiểu Khanh sẽ không có lợi gì cho mình. Trên thực tế, Biện Nhu Nhu còn chưa phát hiện ra mình đã sợ Lữ Thiểu Khanh rồi. Sợ từ khi nào thì nàng cũng không biết. Hạ Ngữ thấy bọn Trương Tông Long xám xịt rời đi, chỉ để lại bóng lưng thất lạc cô tịch. Nàng quay sang nhìn sư muội của mình, nàng không hy vọng đến khi đó sư muội cũng như vậy. Để ý thấy ánh mắt

Hạ Ngữ, Biện Nhu Nhu cười khổ: “Sư tử, muội biết phải làm sao mà, muội sẽ không tìm hấn gây sự đâu.” “Có thể nghĩ như vậy là tốt nhất.” Hạ Ngữ rất vui, sư muội của mình nghĩ thông rồi. Trên thực tế đối địch với một kẻ như Lữ Thiếu Khanh không có một tí lợi ích nào. Tiêu Y nhảy nhót chạy đến bên cạnh Lữ Thiếu Khanh, bèn đưa tay đòi hấn linh thạch, lại bị Lữ Thiếu Khanh tát cho một cái. “Ta rất nghèo, đừng có nghĩ tới linh thạch của ta.” “Nhị sư huynh.” Tiêu Y xoa xoa bàn tay nhỏ của mình, phản ứng lại: “Người đang tính kế Trương Tông Long sao?” Xem ra không phải sư huynh đào hố cho mình mà là đào hố cho Trương Tông Long. Hôm nay chẳng những Trương Tông Long thua linh thạch, mà mặt mũi cũng bị ném xuống đất giẫm thật mạnh. Lữ Thiếu Khanh không trả lời vấn đề này, sư muội ngốc có thể nghĩ tới đây cũng coi như không tệ. Lữ Thiếu Khanh dặn nàng: “Đưa mấy người Hạ Ngữ sư tử về đi.” Hạ Ngữ không muốn rời khỏi đây, bỗng nhiên hỏi Lữ Thiếu Khanh: “Lữ sư đệ, không biết ta có thể ở lại Thiên Ngự Phong một thời gian không?” Đêm xuống, Lữ Thiếu Khanh chuẩn bị về phòng mình. Hôm nay giới chỉ gửi đồ đến. “Chín vạn linh thạch, một vạn linh thạch sáu tháng, vậy là được khoảng bốn năm rưỡi.” Hôm nay, đánh cược với Trương Tông Long kiếm được hơn hai vạn sáu ngàn viên linh thạch hạ phẩm. Cộng thêm bốn vạn sáu ngàn viên linh thạch hạ phẩm ban đầu. Còn về hai vạn thêm vào. Lữ Thiếu Khanh nhìn sang Tiêu Y. Nhịn không được mà thở dài: “Thật là phiền phức, không muốn ở lại đây nữa.” Sau khi Hạ Ngữ về, thì khoảng mười ngày nữa sẽ đến khánh điển của Lăng Tiêu Phái. Nàng đề xuất bỏ linh thạch ra để thuê nơi này ở lại vài ngày. Đương nhiên Lữ Thiếu Khanh không muốn, hấn thấy Hạ Ngữ chính là một cái máy chế tạo phiền phức. Cho dù nhiều linh thạch hơn hấn cũng không muốn. Nhưng hấn từ chối cũng vô dụng, có sư phụ ở đây, hấn không cách nào từ chối. Cuối cùng, hấn dứt khoát mở miệng sư tử, mỗi người một vạn linh thạch. Hạ Ngữ cũng rất thẳng thắn, trực tiếp đưa ra hai vạn viên linh thạch hạ phẩm để cho mình và Biện Nhu Nhu có thể ở lại Thiên Ngự Phong này một thời gian ngắn. “Thật là phiền phức.” Lữ Thiếu Khanh lắc đầu “Đẹp trai quá cũng không được.” “Được rồi, để ứng đối với phiền phức, vẫn nên tăng cường thực lực của mình mới phải.” Về đến phòng, Lữ Thiếu Khanh kiểm tra trận pháp và cấm chế được bố trí trong phòng xong thì biến mất. Xuất

hiện trong gian phòng trắng, Lữ Thiếu Khanh bỗng nhiên ồ lên một tiếng. Hắn đi tới trước bàn ngọc, linh bài bày bên trên có hơi thay đổi. Lần trước khi tiến vào, trên mặt linh bài vẫn bóng loáng như gương, không có một cái gì. Hiện tại, trên đó hình như có một vài chữ viết. Rất nhạt, nhưng trong mắt tu sĩ, loại biến hóa này rất rõ ràng. Lữ Thiếu Khanh nhìn một lát rồi đoán: “Không phải là biến hóa sau lần nuốt linh thạch trước chứ?” Hắn gõ gõ bàn ngọc, nói với linh bài: “Này, ma quỷ, người biến hóa thể này là tốt hay không?” “Không có thứ gì tốt để cảm kích ta sao?” Hoàn toàn yên tĩnh, không có bất kỳ câu trả lời nào. Lữ Thiếu Khanh bĩu môi: “Chết lâu vậy rồi vẫn còn giả bộ chết nữa.” Mặc dù không biết linh bài là của ai, nhưng hắn khẳng định địa vị người này chắc chắn lớn hơn mình tưởng. Nói không chừng là tu sĩ đại lão. Đại lão thể này nhiều đồ tốt lắm, đồ vật rỉ ra từ kẽ tay cũng đủ cho hắn hưởng dụng không hết. Lữ Thiếu Khanh lấy hết chín vạn viên linh thạch hạ phẩm hôm nay kiếm được ra. Đổ toàn bộ vào trong lư hương trước linh bài.

Chương 173 - Ăn nhiều thế à?

Chương 173: Ăn nhiều thế à? Lư hương không lớn, nhưng có thể đổ hết cả chín vạn viên linh thạch vào trong đó. Ánh sáng trắng lóe lên, tất cả linh thạch hóa thành bột mịn, linh khí ẩn chứa trong đó bị lư hương hấp thu hết chỉ trong chớp mắt. Bàn ngọc lóe sáng, lóa mắt hơn bất kỳ lần nào trước kia. Lữ Thiếu Khanh lùi lại một bước, con mắt thoáng nheo lại nhìn linh bài và bàn ngọc. Chốc lát sau, trên bàn ngọc xuất hiện vài chữ. Lữ Thiếu Khanh tiến lên một bước. Xem hết thông tin, hấn nhăn mặt lại, không vui tí nào, mà còn dần dần tức giận. “Ba năm rồi?” “Còn một năm nữa đâu?” “Ăn nhiều thế à?” Lữ Thiếu Khanh vỗ lên mặt bàn, hằm hằm nhìn linh bài: “Ma quỷ, gian thương cũng không có ai ác như ngươi, ăn một miếng hết cả năm của ta, đây là hai vạn linh thạch đấy.” Kiểm chút tiền ấy dễ sao? Mẹ nó chứ, ta tần tần khổ khổ vào sinh ra tử kiếm chút linh thạch này, ngươi há mồm ăn một cái đã muốn ăn hai vạn linh thạch của ta. “Ta mặc kệ trước kia ngươi là đại lão gì, bây giờ ngươi chỉ là một người chết, một ma quỷ mà cũng dám giành ăn từ trong miệng ta?” “Ngươi có tin ta đập linh bài của ngươi không?” Lữ Thiếu Khanh phẫn nộ gào thét, đằng đằng sát khí. Không thể tha thứ cho kẻ cướp linh thạch của ta. Nghe Lữ Thiếu Khanh gào thét, trên bàn ngọc lại lóe sáng. Lữ Thiếu Khanh cúi đầu xem xét, lập tức phẫn nộ. “Cẩu vật này, trận pháp lục phẩm, lại còn là một trận pháp phòng ngự. Ngươi đang đùa ta à!” Trận pháp tứ phẩm có thể tạo thành uy hiếp nhất định với Nguyên Anh. Trận pháp ngũ phẩm có thể uy hiếp được Nguyên Anh, thao tác thỏa đáng, không phải không giết được Nguyên Anh. Còn về trận pháp lục phẩm, ngay cả tu sĩ Hóa Thân kỳ cũng phải đi vòng qua. Nhưng không phải ai cũng có khả năng bày trận pháp. Trận pháp càng cao cấp, vật liệu bày trận pháp càng nhiều, phẩm chất cũng càng cao cấp hơn. Hiện tại Lữ Thiếu Khanh có dốc cả nhà ra cũng chưa chắc đã có thể bố trí một trận pháp tứ phẩm. Trận pháp ngũ phẩm, hiện tại Lữ Thiếu Khanh cũng không đủ vật liệu để sắp đặt. Còn về lục phẩm, dù hấn có đủ vật liệu, bố trí ra được, cũng không nhất định có thể phát huy được toàn bộ thực

lực. Mà hiện tại trận pháp phòng ngự không có tác dụng quá lớn với hắn. Mặc dù Lữ Thiểu Khanh tỏ vẻ không hài lòng nhưng động tác không chậm tí nào, vừa găm thét vừa lấy ngọc giản ra ấn xuống. Ấn xong, Lữ Thiểu Khanh lại rống lên với linh bài: “Cho ta một thứ có thể vây giết Nguyên Anh, Kết Đan kỳ có thể sử dụng!” “Nếu không, ta và ngươi không xong.” Bàn ngọc tối đi, tựa như cũng cảm nín vì độ vô sỉ của Lữ Thiểu Khanh. Sau mấy hơi thở, bàn ngọc lại sáng lên. Lữ Thiểu Khanh cúi đầu xem xét, lập tức hài lòng. Một trận pháp công kích ngũ phẩm, Lữ Thiểu Khanh là tông sư trận pháp vừa nhìn đã biết trận pháp này có thể uy hiếp được Nguyên Anh kỳ. Lữ Thiểu Khanh lấy ngọc giản ra, vừa thác ấn vừa nói với linh bài: “Thế mới đúng chứ, không nên tiện thể, nhất định phải chịu mắng một trận mới chịu lấy đồ tốt ra.” “Chúng ta sống nương tựa lẫn nhau nhiều năm như vậy, ta mắng ngươi, thân ngươi nghe, tim ta đau, sau này không được thế nữa.” Lữ Thiểu Khanh nói đến là chân thành, cứ như thể linh bài đã làm sai ấy, còn hắn bất đắc dĩ lắm mới phải mắng thế. Đối mặt với Lữ Thiểu Khanh vô sỉ như thế, linh bài nhịn không được mà hơi nhúc nhích. Bàn ngọc lóe sáng mấy lần, xuất hiện một chữ to. “Cút!” “Ôi, cái tên ma quỷ nhà ngươi, xấu tính quá, không nghe được lời nói thật.” Lữ Thiểu Khanh lắc đầu, thở dài nói: “Được rồi, ta làm người rộng lượng, không so đo với ngươi.” “Được rồi, ngươi ăn linh khí đi, đừng làm phiền đến ta.” Linh bài lại rung động. Lữ Thiểu Khanh ngồi xếp bằng xuống, tay cầm ngọc giản vừa sao chép xong. Trận pháp ngũ phẩm, Du Long Tru Yêu Đồ. Hai mắt Lữ Thiểu Khanh lấp lóe, rơi vào trầm tư. “Bây giờ ta đã có được Ly Hỏa Kiếm Quyết, Tiên Hỏa Cầu Thuật, Kinh Thần Quyết, Thái Diễn Luyện Thể Quyết, còn có cả Liễm Tức Thuật mà sư phụ truyền thụ.” “Cảnh giới là Kết Đan hậu kỳ, tầng bảy.” “Ly Hỏa Kiếm Quyết, Tiên Hỏa Cầu Thuật đã đại thành, còn Tinh Thần Quyết và Thái Diễn Luyện Thể Quyết thì mới chỉ nhập môn.” “Nhưng mới nhập môn thôi mà hiệu quả đã cực kỳ cường hãn, nếu không có chúng, ta thực sự không đánh lại nổi một đạo thần niệm của Tân Nguyên Khôi.” “Hiện giờ còn ba năm rưỡi thời gian, ai chà, cứ tu luyện tăng cảnh giới đã, đột phá lên tầng tám rồi nói.” “Sau đó xem còn bao nhiêu thời gian rồi tu luyện Tinh Thần Quyết Và Thái Diễn Luyện Thể Quyết, trong đó chủ yếu là tu Tinh Thần Quyết đi.” Đến khi Lữ Thiểu

Khanh xuất hiện lại trong phòng, ánh mắt hần vẫn đầy thất lạc. Hần lắc đầu, không nói gì thêm, ngã nhào xuống giường chìm vào hôn mê. Trước đó, thời gian dài nhất Lữ Thiếu Khanh tu hành trong giới chỉ chỉ là một năm. Bây giờ bên trong đã sắp trôi qua ba năm rưỡi rồi. Ba năm rưỡi thời gian, hần vẫn luôn tu luyện, lĩnh hội. Tu luyện một mình, khiến cho Lữ Thiếu Khanh như đã trải qua mấy đời. Ngủ một giấc dài tận ba ngày, đến ngày thứ ba Lữ Thiếu Khanh mới yếu ớt tỉnh lại. Vừa mở mắt thì thấy Tiểu Hồng đứng trên xà nhà nhắm mắt dưỡng thần. Từ khi trở về từ bí cảnh, mấy ngày nay lông cũ trên người nó đã rụng sạch, mọc ra lông mới, lại càng thêm đỏ tươi bóng loáng. Lữ Thiếu Khanh mỉm cười, tiểu gia hỏa này chỉ là một con chim nhỏ bình thường, nhưng đi theo hần lâu như thế, bình thường cũng bắt đầu đi lên con đường phi thường rồi. Người khác thì không rõ, nhưng Lữ Thiếu Khanh hiểu rất rõ tiểu sử của sủng vật mình nuôi. Lần này trong bí cảnh nó cũng có được không ít lợi ích. Tiểu Hồng cũng phát hiện ra Lữ Thiếu Khanh đã tỉnh lại. Nó mở mắt, kêu lên một tiếng rồi bay xuống đáp xuống đầu Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh vung tay một cái vỗ đuôi Tiểu Hồng bay ra ngoài. Sư muội chiều gia hỏa này quá rồi, Lữ Thiếu Khanh mắng: “Đừng có nằm trên đầu ta, không biết đầu có thể đứt, kiểu tóc không thể loạn sao?”

Chương 174 - Phi kiếm truyền thư của Chưởng môn

Chương 174: Phi kiếm truyền thư của Chưởng môn
Tiểu Hồng kêu lên líp chíp líp chíp như đang chỉ trích hành vi này của Lữ Thiếu Khanh. Sư muội người coi trọng đầu tóc như thế còn cho ta nằm trên đầu, người không thể học nàng một chút được sao? Đúng là bị sủng đến mức kiêu ngạo rồi. Lữ Thiếu Khanh trừng mắt với nó: “Ta không phải sư muội ngu xuẩn. Đừng có so ta với nàng!” Tiểu Hồng kêu lên hai tiếng như đang kháng nghị hành vi này của Lữ Thiếu Khanh, nhưng vẫn ngoan ngoãn bay lên vai hắn. Lữ Thiếu Khanh xem thử thời gian một chút, thấy đã qua ba ngày, vẫn còn bảy ngày nữa mới tới đại điển chúc mừng. Không biết Đại sư huynh có về kịp không nữa. Lữ Thiếu Khanh thăm lăm lăm, sau đó cười xấu xa. “Sân khấu đã dựng xong rồi, đến lúc đó không có nhân vật chính ở đây, xem Chưởng môn làm thế nào.” Nói đoạn hắn mang theo Tiểu Hồng ra ngoài, đi đến chỗ cái võng thuộc về mình, rồi gọi chút thức ăn giống như trước kia. Sau đó, hắn nằm trên võng lầy Thiên Cơ Bài ra xem tin tức. Trong ba ngày này, không có tin tức gì quan trọng. Đều là một số tin tức bình thường. Đại điển tới gần, các thế lực lớn nhỏ tại Tề Châu, thậm chí các Châu sát vách cũng đều có người tới thành Lăng Tiêu. Nhiều người, xung đột cũng nhiều. Đứng mũi chịu sào nhận nhiều tấn công nhất đương nhiên là đệ tử Lăng Tiêu Phái. Trên Thiên Cơ Bài chủ yếu chỉ nhắc tới những xung đột lớn nhỏ này. Lữ Thiếu Khanh xem một lát, lắc đầu, đánh giá một câu “Ngây thơ!” Hắn biết, vì Đại sư huynh Kế Ngôn của mình đã đột phá trở thành Nguyên Anh nên khiến cho rất nhiều người ghen tị. Chuyện này có ảnh hưởng rất lớn tới Tề Châu. Song Nguyệt Cốc có năm vị Nguyên Anh, Quy Nguyên Các có sáu vị Nguyên Anh. Kế Ngôn đột phá đã phá vỡ thế cân bằng, khiến cho Lăng Tiêu Phái nhảy lên trở thành môn phái có nhiều Nguyên Anh nhất Tề Châu. Đương nhiên xung đột với Quy Nguyên Các cũng là lớn nhất. Thương Chính Sơ hạ sát thủ với Kế Ngôn cũng được tính là một trong số đó. Trừ đi Kế Ngôn, có thể chặt đứt khả năng Lăng Tiêu Phái trở thành môn phái đứng đầu Tề

Châu.Lăng Tiêu Phái cử hành đại điển, chủ yếu là vì khoe khoang với các thế lực khác của Tề Châu một phen.Mọi người cũng hiểu rõ.Cho nên, khi dễ một số đệ tử Lăng Tiêu Phái phần nộn, thực lực không mạnh, vả vào mặt mũi Lăng Tiêu Phái cũng tốt.Nói cách khác thì, không bắt nạt được Kế Ngôn, ta đi bắt nạt những người khác của Lăng Tiêu Phái.Đối với loại chuyện này, chỉ cần không bắt nạt đến mình, Lữ Thiếu Khanh sẽ không thêm để ý.Nửa canh giờ sau, Phương Hiểu đã mang thức ăn đến cho hắn.Thấy Phương Hiểu phải tự mình đưa thức ăn ra ngoài, Lữ Thiếu Khanh thắc mắc: “Phương lão bản, ngươi không đủ nhân thủ, không mời thêm vài người nữa sao? Ngươi đường đường là một lão bản tửu lâu, tự mình đưa thức ăn ra ngoài như thế rất mất giá đấy. Không cần phải tiếc chút tiền lẻ này.”Phương Hiểu mỉm cười, người khác muốn ta bùng ta còn không bùng đâu đấy.“Không phải Ngũ muội muội đang ở Thiên Ngự Phong sao? Ta tiện đường tới thăm muội ấy.”Đương nhiên, đây chỉ là lấy cớ, chỉ có Phương Hiểu hiểu rõ nguyên nhân thật sự.Ôi nữ nhân. Lữ Thiếu Khanh nghe vậy thì lắc đầu nói: “Mới có mấy ngày chứ? Cứ như mấy năm không gặp vậy.”Nói xong, hắn mặc kệ Phương Hiểu, ba năm rồi không được ăn lấy một miếng thịt nào, hắn có cảm giác như mình sắp đói chết rồi.Khi hắn đang ăn, một tia sáng đột nhiên xẹt qua bầu trời.Một thanh phi kiếm nhỏ rơi xuống.Trên phi kiếm có in dấu hiệu của Lăng Tiêu Phái, là phi kiếm truyền thư mà Chương môn sử dụng.Lữ Thiếu Khanh đưa tay bắt được, không thèm xem, trực tiếp ném lên trời đuổi nó về đường cũ.Hắn nhìn lên trời, cực kỳ bất mãn: “Thật là, ăn bữa cơm cũng không cho sao?”Nhìn theo hướng phi kiếm biến mất, Lữ Thiếu Khanh nghĩ một lát, vì lý do an toàn, hắn lầm bầm: “Vẫn nên tránh đi một chút nhĩ.”“Chương môn gửi phi kiếm truyền thư, chắc chắn không có chuyện gì tốt.”Lữ Thiếu Khanh cầm theo thức ăn chuẩn bị chạy về trụ sở của mình.Nhưng nghĩ lại, vạn nhất Chương môn tìm tới cửa mà bị ngăn lại thì không biết chạy đi đâu.“Được rồi, vẫn là đến ổ chó của Đại sư huynh đi.”Kế Ngôn không ở nhà, vừa xinh có thể dễ dàng tránh ở đó.Hạ Ngũ, Tiêu Y, Biện Nhu Nhu, ba cô nàng đang trò chuyện trong sân.Bỗng nhiên Hạ Ngũ chú ý thấy một tia sáng bay lên không trung rồi biến mất.Đây là phi kiếm truyền thư của Chương môn mà Lữ Thiếu Khanh ném về, vì không che giấu hành tung nên bị nàng phát hiện.Hạ Ngũ nhìn

theo ánh sáng biến mất, kịp phản ứng lại: “Lữ sư đệ xuất quan rồi sao?” Trong ba ngày Lữ Thiếu Khanh ngủ, người ta ngộ nhận hắn đang bế quan tu luyện. Tiêu Y cùng Biện Nhu Nhu cũng chú ý tới ánh sáng biến mất kia. Tiêu Y kinh hãi, Nhị sư huynh tu luyện xong rồi sao? Biện Nhu Nhu nhíu mày, mới ba ngày cũng gọi là bế quan sao? “Đó là chỗ võng của Nhị sư huynh.” Lữ Thiếu Khanh không ra ngoài ba ngày liên tiếp, đây cũng là lần đầu tiên Tiêu Y nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh ở trong nhà lâu như thế. Hạ Ngữ ở lại Thiên Ngự Phong vốn là muốn quan sát Lữ Thiếu Khanh. Hiện tại Lữ Thiếu Khanh đã xuất quan, đương nhiên phải mau chóng đến xem. Ba người vừa ra cửa liền đụng phải Phương Hiểu. Nói chuyện với Phương Hiểu, biết được Lữ Thiếu Khanh đã xuất quan là thật, bốn người liền cùng nhau đi tới chỗ võng. Nhưng không thấy bóng dáng Lữ Thiếu Khanh đâu. “Kỳ quái!” Phương Hiểu nói: “Vừa rồi Lữ công tử còn ở đây, sao đảo mắt đã không thấy tăm hơi rồi?” Hạ Ngữ nghĩ tới ánh sáng kia, phi kiếm truyền thư, bèn suy đoán: “Không biết đi đâu chứ?” Mọi người đều nhìn chằm chằm Tiêu Y, trên mặt Tiêu Y cũng có một dấu chấm hỏi thật lớn, nàng cũng không biết. Khi bốn người còn đang không hiểu, trên trời lại xuất hiện một tia sáng. Một thân ảnh cao to ngự kiếm bay đến, nhanh chóng xuất hiện rơi xuống trước mặt mọi người. Nhìn người tới, Tiêu Y kinh ngạc hô lên: “Chương môn?”

Chương 175 - Thế lực làm ác cúi đầu

Chương 175: Thế lực làm ác cúi đầu
Người tới chính là Chương môn Lăng Tiêu Phái, Ngu Sưởng. Tiêu Y rất khó hiểu, đại diện môn phái sắp tới, hiện giờ hẳn là thời điểm môn phái bận rộn nhất, đến cả sư phụ cũng không biết đi đâu suốt mấy ngày nay. Sao Chương môn còn có thời gian tới đây? Mà có vẻ như ông ấy đang rất tức giận. Ngu Sưởng vừa xuất hiện nổi giận đùng đùng hét đầu hỏi: “Tiểu tử hỗn đản kia đâu?” Nghiến răng nghiến lợi, lửa giận ngập trời. Bốn nàng Tiêu Y, Hạ ngữ có thể cảm giác được rất rõ ràng nộ khí của Ngu Sưởng. Có vẻ như lửa giận lúc nào cũng có thể bộc phát. Tiêu Y lắc đầu, nàng cũng không thấy Lữ Thiếu Khanh: “Vừa rồi đúng là Nhị sư huynh có ở đây, giờ không biết huynh ấy đi đâu rồi.” Sau đó, nàng hơi bận tâm hỏi: “Chương môn, Nhị sư huynh làm gì vậy?” Nhị sư huynh không đi cướp sạch của Chương môn chứ? Bằng không vì sao Chương môn lại tức giận như vậy? Ngu Sưởng không trả lời, thần thức tỏa ra tràn ngập, thần thức khổng lồ của Nguyên Anh hậu kỳ đảo qua Thiên Ngự Phong rộng lớn. Với thần thức cường đại của mình, Ngu Sưởng nhìn khắp Thiên Ngự Phong không sót một tí gì. Nhóm Tiêu Y, Hạ ngữ cảm nhận được cỗ thần thức khổng lồ này liền biến sắc. Trước mặt cỗ thần thức này, các nàng cảm giác được mình như con kiến đau khổ giãy dụa trôi nổi giữa hải dương mênh mông. Ngu Sưởng quét một lần, chau mày, không tìm thấy người thì càng tức: “Hỗn đản, chạy đi đâu rồi?” Nói xong, ông mặc kệ mấy người Tiêu Y mà đi thẳng đến chỗ ở của Lữ Thiếu Khanh. Xem ra rất quen thuộc, hẳn là ông đã tới đây không ít lần. Mấy nàng Tiêu Y liếc nhìn nhau, lòng hiếu kỳ thúc đẩy để các nàng đi theo sau Ngu Sưởng. Ngu Sưởng đi tới phòng của Lữ Thiếu Khanh, đẩy cửa bước vào. Tiêu Y nhớ tới tao ngộ lúc trước, vội vàng lên tiếng nhắc nhở: “Chương môn, không thể.” Bên trong có trận pháp và cấm chế, rất dễ bị nhốt. Nhưng Ngu Sưởng đã bước vào, ông biến mất sau cánh cửa, nhưng ông chỉ hừ một tiếng. Trận pháp và cấm chế Lữ Thiếu Khanh bố trí ra lập tức tan thành mây khói, bị vị đại năng Nguyên Anh hậu kỳ ông nhẹ nhàng hóa giải. Ngu Sưởng lại xuất hiện

trước mắt mấy người Tiêu Y. Sắc mặt ông lại càng nổi giận: “Hỗn đản. Chơi trốn tìm với ta sao?” “Tốt nhất người đừng để ta tìm tới.” Sau đó, lại dùng thần thức quét toàn bộ Thiên Ngự Phong. Lần này ông lại càng cẩn thận hơn, mà sự cẩn thận này cũng được đền đáp. Ông thu thần thức lại, cười lạnh, đắc ý nói: “Tiểu tử, có thể trốn trong lòng bàn tay của ta sao?” Sau đó ông bay lên, bay thẳng tới một hướng. Mấy nàng Tiêu Y Hạ Ngữ đưa mắt nhìn nhau sau đó cũng đuổi theo sau. Trên đường, Hạ Ngữ không nhịn được mà hỏi: “Tiểu Y muội muội, Lữ sư đệ làm gì vậy? Có vẻ như đã chọc giận Ngu Chương môn không nhẹ đâu.” Biện Nhu Nhu và Phương Hiểu cũng vênh tai, rất tò mò với đáp án. Từ khi Ngu Sưởng xuất hiện tới giờ, các nàng có thể thấy rõ ông đang nổi giận khó mà kìm được. Với vấn đề này, Tiêu Y cũng chịu. Nàng cũng không biết chuyện gì đã xảy ra. Chẳng lẽ ba ngày vừa rồi Nhị sư huynh không có ở Thiên Ngự Phong là đi cướp của Chương môn thật à? Bằng không, Chương môn làm sao giận thế được? Tiêu Y lắc đầu, nàng cũng rất tò mò với vấn đề này, nói: “Ta cũng không biết. Trước mắt cứ đi theo Chương môn tìm được Nhị sư huynh là biết.” Biện Nhu Nhu tò mò hỏi: “Chúng ta đang đi đâu đây?” Tiêu Y nhìn một chút liền đáp: “Hướng này là tới nơi ở của Đại sư huynh.” Chẳng mấy chốc, mấy người Tiêu Y đã tới trước nhà gỗ của Kế Ngôn. Vừa tới, Hạ Ngữ nhìn mặt tiền trụ lủi trước nhà gỗ, nghiêm túc nhận xét: “Kiếm ý thật cường hãn!” Tiêu Y gật gật đầu, tự hào kiêu ngạo giới thiệu: “Đây là nơi Đại sư huynh vẫn tu luyện.” Đường tử Tả Tiêu của nàng đã chịu nhiều đau khổ ở đây. Ngu Sưởng đến trước nhà gỗ hét lớn: “Đi ra cho ta!” Giọng nói mang theo lửa giận không thể đè nén, dường như có thể nổ tung bất kỳ lúc nào. Nhưng trong nhà gỗ không có tiếng đáp lại, một tí động tĩnh cũng không có. Tiêu Y cũng không cảm giác được có Lữ Thiếu Khanh trong nhà gỗ, thắc mắc: “Nhị sư huynh ở bên trong à?” Hạ Ngữ có thực lực mạnh nhất trong bốn người, cẩn thận cảm nhận một chút thì dờ khóc dờ cười. Khí tức của Lữ Thiếu Khanh bên trong rất yếu, nếu không phải nàng vừa cẩn thận cảm nhận thì căn bản không phát hiện ra được. Khí tức này có thể giấu diếm được người khác, nhưng trước mặt đại năng Nguyên Anh, thì rõ ràng như đèn trong đêm vậy. Ngu Sưởng thấy Lữ Thiếu Khanh không trả lời thì tức giận đến méo mũi. Tên tiểu tử hỗn đản này giao hoạt vô cùng. “Người không ra à? Đừng có trách ta phá hủy căn

nhà gỗ này!” Một lát sau, có âm thanh sợ hãi của Lữ Thiều Khanh từ bên trong vọng ra: “Ngài hủy đi. Đây là chỗ của Đại sư huynh, ngài cứ việc hủy đi.” Ngu Sưởng nhíu chặt mày, tiểu hồn đản này quá ghê tởm! “Người mau ra đây ta có việc giao cho người!” Ta có khờ mới đi ra ngoài. Lữ Thiều Khanh kiên quyết từ chối: “Không ra. Ngài đã dùng đến phi kiếm chuyên dụng của Chưởng môn, đại sự thế này con không tham dự được!” “Chưởng môn, ngài tha cho con đi, con nhỏ bé không chịu nổi giày vò này đâu, ngài yêu ai thì tìm người đó đi.” Lời này của Lữ Thiều Khanh không khác gì mũi lửa lập tức thiêu cháy Ngu Sưởng. Ngu Sưởng nổi giận lôi đình, mặt đất chấn động, bị đập ra một cái hố sâu. “Hồn đản, ngươi còn dám nói! Đến phi kiếm truyền thư của ta ngươi cũng dám không nhận, còn có chuyện gì ngươi không dám làm?” “Ngươi tưởng trả phi kiếm lại ta không tìm ra ngươi ư?” Cuối cùng mấy người vây xem đã hiểu vì sao Ngu Sưởng tức giận như thế. Thì ra là vì việc này. Ngu Sưởng là Chưởng môn Lăng Tiêu Phái, là lãnh đạo tối cao của mấy vạn đệ tử Lăng Tiêu Phái. Đệ tử bên dưới chỉ biết chấp hành mệnh lệnh của ông. Lữ Thiều Khanh làm đệ tử lại dám từ chối không nhận, còn ném phi kiếm về. Đây là muốn tạo phản sao?

Chương 176 - Thế lực làm ác cúi đầu

Chương 176: Thế lực làm ác cúi đầu (tt)“Người ra đây!” Ngu Sưởng lại hô lên.“Không ra!” Lữ Thiệu Khanh tỏ thái độ kiên quyết đánh chết cũng không ra.“Được, người không ra đúng không? Ta đi vào!” Ngu Sưởng phẫn nộ xông vào. Ngu Sưởng đẩy cửa gỗ, kiếm ý xung quanh như rắn độc bị chọc giận, nhao nhao xông ra chuẩn bị tấn công. Trong mắt mấy người Hạ Ngữ dường như cả thiên địa này đều là kiếm ý vô tận. Mấy người mặt mày tái mét, kiếm ý vô tận này dù là Nguyên Anh cũng không dễ chịu. Nhưng là đại năng Nguyên Anh hậu kỳ, Ngu Sưởng thu khí tức lại, như một người trong suốt, kiếm ý táo bạo không tìm thấy mục tiêu đều khôi phục lại bình tĩnh. Giọng nói nịnh nọt của Lữ Thiệu Khanh vọng ra từ trong nhà gỗ: “Chưởng môn, ngài đã tới rồi, mời ngồi mời ngồi, đừng nóng giận, tức giận hại sức khỏe, ai sẽ lãnh đạo Lăng Tiêu Phái tiến lên?” “Lăng Tiêu Phái không thể không có ngài, giống như con không thể không có linh thạch ấy.” “Sư phụ con đâu?” Cái này cần phải hỏi. Đây là chỗ dựa sau cùng của mình. “Ha ha” Ngu Sưởng cười lạnh, biết tông Lữ Thiệu Khanh nghĩ gì: “Hắn không có thời gian để ý tới người, hắn còn đang bận đi xem Đại sư huynh của người.” “Hôm nay ta phải thu thập người triệt để.” Lữ Thiệu Khanh kinh hãi. Mẹ nó chứ, xong rồi. Bên ngoài vẫn còn có người, bị thu thập ở đây biết giấu mặt vào đâu. Lữ Thiệu Khanh vội vàng nói: “Chưởng môn, ngài dám làm vậy, con thà chết chứ không chịu khuất phục.” Sau đó, hắn hỏi với giọng nói tràn đầy bi phẫn như lên pháp trường: “Ngài nói đi, muốn con làm gì?” Thực lực của Chưởng môn còn mạnh hơn cả sư phụ, không thể trêu vào, không thể trêu vào. Ngu Sưởng nhìn Lữ Thiệu Khanh, tên giáo hoạt này đồng ý nhanh thế, chắc chắn có âm mưu. Ông nghi ngờ hỏi lại: “Người đồng ý thật?” Ông biết rõ Lữ Thiệu Khanh giáo hoạt thế nào, dễ dàng đồng ý thế không giống phong cách của hắn. Trong lòng Lữ Thiệu Khanh bi phẫn vạn phần. Ngài đã giết tới tận đây rồi, con còn có thể từ chối được không? Sư phụ con lại không ở đây, ngoại trừ đồng ý, con còn có thể làm gì nữa? “Chưởng môn, không ngờ ngài lại nghi ngờ một mảnh

lòng trung của con dành cho môn phái? Con cũng muốn ra sức đóng góp cho môn phái.”“Ha ha” Ra sức cho môn phái, lời này người nói ra đến một dấu chấm cũng không thể tin được. Ngu Sưởng cười lạnh hai tiếng, sau đó mới nói ra mục đích thật sự lần này mình đến. “Đại diện môn phái sắp bắt đầu, người các phương tới càng ngày càng nhiều, thành Lăng Tiêu đã kín người hết chỗ rồi.” “Đám gia hỏa này ghen ghét với Lăng Tiêu Phái chúng ta, không ngừng tìm các đệ tử Lăng Tiêu Phái để gây phiền phức.” “Các sư huynh đệ của người đã chịu không ít thua thiệt rồi, tiếp tục như vậy, chẳng những đã kích sĩ khí của các đệ tử còn khiến cho mặt mũi Lăng Tiêu Phái không biết cất vào đâu.” “Cho nên.” Lữ Thiếu Khanh nghe rõ, biết được ý của Ngu Sưởng thì trực tiếp chặn lời: “Chưởng môn, không phải ngài muốn con ra mặt đánh lại cả đám kia chứ?” “Nếu vậy, Chưởng môn, ngài mời cao minh khác đi thôi.” “Con không làm được.” Nói đùa. Hắn không phải đại năng Nguyên Anh, dù hắn có chút thực lực cũng không thể đơn đấu quần hùng được. Lần này người tới Lăng Tiêu Phái tham gia đại diện ngoại trừ hai phái Quy Nguyên Các, Song Nguyệt Cốc, còn có các thế lực lớn nhỏ khác của Tề Châu, thậm chí còn cả người của các Châu phụ cận nữa. Người tới không có một vạn cũng được mấy ngàn. Dù Lữ Thiếu Khanh hắn là thần đi nữa cũng không gánh được nhiều người như vậy. Quả nhiên là một đồ lười. Ngu Sưởng không hề bất ngờ trước lời từ chối của Lữ Thiếu Khanh, trước khi tới đây ông đã đoán được rồi. Ngu Sưởng tỏ vẻ nghiêm túc, tràn đầy lòng tin với Lữ Thiếu Khanh, nói: “Với cục diện hiện tại, ta nghĩ chỉ có người mới giải quyết được.” Kỳ vọng quá to lớn. Lữ Thiếu Khanh bó tay rồi. Con đã lười đến mức này người còn ôm kỳ vọng vào con sao? Rốt cuộc con đã làm tốt việc gì? Con đổi! Nghe Chưởng môn tán dương và kỳ vọng, Lữ Thiếu Khanh thành khẩn tỏ vẻ: “Chưởng môn, ngài quá coi trọng con rồi, chút thực lực đó của con không đáng gì hết.” “Nếu thật sự muốn giải quyết, người làm Nguyên Anh, chụp một cái chết luôn mấy tên dám ngoi đầu lên, còn lo không thể chấn nhiếp những người khác sao?” “Vừa khéo lấy lệnh cấm của Lăng Tiêu Phái ra làm cớ. Ngu Sưởng lại lắc đầu: “Đơn giản được như thế đã tốt, nhiều người đến như thế, lệnh cấm chỉ là thùng rỗng kêu to thôi.” Mà nhiều người như thế, có cả người mạnh hơn đội chấp pháp nữa, có thể đánh lại được đội chấp pháp,

làm sao ngăn lại được? Đây cũng là nguyên nhân mà Ngu Sưởng tìm đến Lữ Thiệu Khanh, thân phận của ông không thể tự mình ra tay, chỉ có thể để cho các đệ tử hậu bối ra mặt xử lý tình huống này. Ngu Sưởng buồn rầu lắc đầu. Chương môn không dễ làm mà. “Người ta đến cửa lấy có chúc mừng, tham dự đại điển, là khách nhân, chúng ta là chủ nhà.” “Chủ nhà ra tay đánh chết khách nhân là thứ gì chứ? Lăng Tiêu Phái có còn cần mặt mũi nữa không?” “Tóm lại, ta mặc kệ, ta giao chuyện này cho ngươi. Ta mặc kệ ngươi dùng biện pháp gì cũng phải giải quyết cho ta!” Thân là Chương môn Lăng Tiêu Phái, ngoại trừ Thiệu Thừa và Kế Ngôn, ông là người thứ ba hiểu rõ Lữ Thiệu Khanh. Một thiên tài khiêm tốn lười biếng. Càng quan trọng hơn, là hắn có nhiều ý tưởng xấu. Đối mặt với thế cục hiện tại, ông cũng chỉ có thể ký thác hy vọng vào Lữ Thiệu Khanh. Nếu cứ tiếp tục như thế, sĩ khí của các đệ tử Lăng Tiêu Phái sẽ rớt xuống ngàn trượng, đến khi đó, dù có khai trương đại điển cũng chỉ là trò cười. Lữ Thiệu Khanh chẳng biết làm sao, sao ngài lại tin tưởng vào con như thế chứ? Đến con còn chẳng tin vào mình như thế.

Chương 177 - Mục đích của Chưởng môn

Chương 177: Mục đích của Chưởng môn

Lữ Thiếu Khanh kiên quyết khinh bỉ quan điểm này của Chưởng môn, đồng thời thuyết phục: “Chưởng môn, đừng vì chút mặt mũi mà tự làm khó mình, nên ra tay thì cứ ra tay thôi.” “Ngài là Nguyên Anh hậu kỳ, tìm mấy cái cớ giết gà dọa khỉ ai làm gì được ngài chứ?” “Tu sĩ mà không thể làm việc thẳng thắn, tùy tâm tùy tính, cái gì cũng không dám thì còn tu tiên cái cọng lông, lâu như vậy ngài không có đột phá cũng là vì nguyên nhân này.”

Gia hỏa hỗn đản này. Ngu Sưởng cũng hơi hốt hoảng, đồng thời trong lòng kiên định quyết định, sau này tuyệt đối không thể để cho tên hỗn đản này ngồi lên cái ghế Chưởng môn Lăng Tiêu Phái.

Ngu Sưởng mắng to: “Hỗn đản. Người nói giết là giết à? Ta giết người trước được không?” Sau đó ông giơ tay lên: “Người có làm không?” Trời ơi, ngài đến mức này rồi, con còn có thể nói một chữ không sao?

Lữ Thiếu Khanh bị tráng đáp: “Làm. Con làm là được chứ gì?” Thấy Lữ Thiếu Khanh đồng ý, Ngu Sưởng lập tức đổi thái độ, cười tươi khen ngợi: “Ta tin với năng lực của con sẽ làm rất tốt.”

Được Chưởng môn để mặt thể, trong lòng Lữ Thiếu Khanh chẳng những không vui mà còn cực kỳ phiền muộn.

Hắn lẩm bẩm: “Chưởng môn, ngài dám để con tới, đến khi ấy con sẽ chơi chết tất cả bọn họ.” Không phải ngài sợ mất mặt sao? Con cho ngài không còn mặt luôn.

Không ngờ Ngu Sưởng lại tỏ vẻ chẳng quan tâm, không hề nổi giận: “Không sao, người chơi chết được thì chơi chết đi, dù sao nếu sau này người ta tìm tới cửa hỏi tội, ta chẳng có cách nào cũng chỉ có thể giết người cho người ta hả giận.”

Tiểu tử, người tưởng chỉ có người biết chơi xấu thôi sao?

Lữ Thiếu Khanh trừng mắt, có người Chưởng môn nào vô sỉ như ngài không?

Con làm xong việc rồi, có phải ngài sẽ nấu chó săn không?

Thấy Lữ Thiếu Khanh trợn trừng hai mắt, Ngu Sưởng rất đắc ý, cười hắc hắc mãi không thôi.

Muốn đấu cùng ta à, người còn non lắm.

Sau đó, Ngu Sưởng nghiêm túc nói với Lữ Thiếu Khanh: “Tiểu tử, lần đại điển này được tổ chức là vì Đại sư huynh của người.” “Người không định khiến cho đại điển của Đại sư

huynh ngươi không thể tổ chức, rồi ném hết mặt mũi Đại sư huynh của ngươi chứ?” Lữ Thiếu Khanh phì cười. Rắc này giờ, giờ mềm sao? Ôi, vì tên kia, chỉ có thể xông lên thôi. Lữ Thiếu Khanh đưa ra điều kiện: “Chương môn, ngài phải cam đoan, người từ Nguyên Anh trở lên sẽ không ra tay.” Quả nhiên, lời Kế Ngôn ra nói dễ hơn nhiều. Vẫn là chủ ý của Thiệu sư đệ lợi hại. Ngu Sưởng thăm bệ phục sư đệ Thiệu Thừa của mình, không hổ là sư phụ, hiểu rõ đệ tử mình nhất. Ngu Sưởng ra hiệu cho Lữ Thiếu Khanh không cần lo lắng: “Yên tâm đi, bọn họ không dám ra tay đâu có ta ở đây nhìn chăm chăm rồi.” “Người chỉ cần đối phó với đám hậu bối kia là được rồi.” “Ta cũng có nói với Hạng sư huynh của ngươi rồi, đến khi đó sẽ phối hợp hành động với ngươi.” Ngu Sưởng dặn dò một hồi rồi rời đi. Để lại Lữ Thiếu Khanh vẫn đang phì cười. Lữ Thiếu Khanh ngồi xếp bằng trong nhà gỗ của Kế Ngôn cảm nhận kiếm ý xung quanh, rơi vào trầm tư. Nửa ngày sau, hắn mới mắng một câu: ‘Phì cười thôi!’ Cuối cùng, thản nhiên rời đi. Bên ngoài là bốn nàng Hạ Ngũ đang chờ. Thấy Lữ Thiếu Khanh phì cười đi ra, Tiêu Y tri kỉ tiến lại hỏi thăm. “Nhị sư huynh, Chương môn tìm huynh có việc gì không?” Lữ Thiếu Khanh thở dài, cực kỳ bất đắc dĩ. “Ta trốn đến đây rồi còn có thể tìm tới cửa.” “Mấy người Hạ Ngũ ở bên cạnh im phăng phắc. Một đệ tử dám từ chối nhận phi kiếm truyền thư của Chương môn, còn dám ném lại, rồi chạy trốn không chịu gặp Chương môn cũng chỉ có mình ngươi thôi! Tính cách này của ngươi không bị trục xuất khỏi Lăng Tiêu Phái đúng là một kỳ tích. Tiêu Y còn đang tò mò không biết Chương môn tìm Lữ Thiếu Khanh có chuyện gì.” “Nhị sư huynh, huynh nói xem Chương môn tìm huynh có chuyện tốt gì?” “Chuyện tốt gì?” Cái này có thể gọi là chuyện tốt à? Lữ Thiếu Khanh chỉ vào đầu Tiêu Y: “Muội ngớ ngẩn à, tìm đến tận cửa rồi còn có chuyện tốt gì nữa?” Là chuyện tốt mà ta sẽ trốn đi sao? Tiêu Y bị chỉ mà chạy trời chết trốn xa thật xa. Nhìn Hạ Ngũ đang ngại ngùng nhin cười, Lữ Thiếu Khanh nói: “Hạ Ngũ sư tỷ đã nói nợ ta một món nợ ân tình.” “Hiện tại ta có việc cần tỷ hỗ trợ, tỷ coi như trả ân ta đi.” Tiêu Y đang chạy trời chết chạy về, trợn tròn hai mắt, rốt cuộc là chuyện gì? Tò mò chết người. Hạ Ngũ cũng rất tò mò, rốt cuộc Ngu Sưởng tìm Lữ Thiếu Khanh là có chuyện gì mà cần mình giúp đỡ? “Được mà, Lữ sư đệ, ngươi nói đi, muốn ta làm gì?” “Không vội, chúng ta xuống núi

ăn bữa cơm đi.” Tiêu Y méo miệng, sắc mặt rất khó coi. Đối mặt với một bàn mỹ thực nàng không có bất kỳ khẩu vị gì. Lữ Thiếu Khanh vẫn chưa hề nói Chương môn tìm đến hấn là có việc gì. Vấn đề này như một con mèo nhỏ không ngừng gãi trong lòng Tiêu Y, khiến nàng vô cùng khó chịu. Mỹ thực trước mặt mà nàng không muốn ăn tí nào. Bị Lữ Thiếu Khanh trêu chọc đến mức không có tí khẩu vị nào. Nhìn Lữ Thiếu Khanh không ăn nữa, bắt đầu xỉa răng. Tiêu Y lại lần nữa nhắc lại vấn đề trong lòng, thúc giục: “Nhị sư huynh, huynh đừng có thừa nước đục thả câu nữa, mau nói với ta rốt cuộc Chương môn muốn huynh làm gì?” Trong lòng Tiêu Y rất khó chịu, từ đầu đến cuối vấn đề này luôn treo trong lòng nàng. Nếu có thể đánh thắng được Lữ Thiếu Khanh chắc nàng cũng ra tay rồi đây, dùng vũ lực ép buộc Nhị sư huynh nói ra câu trả lời cho nàng. Lữ Thiếu Khanh xỉa răng chậm rãi nói: “Gấp cái gì, đến lúc nên biết sớm muộn gì muội cũng sẽ biết.” Tiêu Y giận đến đau cả gan, Nhị sư huynh quá ghê tởm. Không biết khiến người ta ăn mất ngon sẽ ảnh hưởng đến dạ dày người ta sao?

Chương 178 - Suy nghĩ của Lữ Thiếu Khanh

Chương 178: Suy nghĩ của Lữ Thiếu Khanh
Tiêu Y không muốn nghĩ đến Nhị sư huynh khiến người ghê tởm này nữa, nhưng con mèo tò mò không để cho nàng làm thế. “Nhị sư huynh, huynh mau nói cho ta đi, van cầu huynh đó, đừng có khiến người ta ăn mất ngon.” “Đi tính tiền đi, tính tiền xong ta sẽ nói cho muội biết.” Tiêu Y nhìn Nhị sư huynh, khó mà tin nổi, mới mấy hôm trước huynh còn thắng bao nhiêu linh thạch thế mà còn muốn ta mời khách sao? Có ai làm sư huynh như huynh sao? Thấy Tiêu Y thờ ơ, Lữ Thiếu Khanh hỏi ngược lại: “Muội có muốn biết nguyên nhân Chương môn tìm ta không?” “Muốn biết thì đi tính tiền đi, đừng có ở đây trưng mắt.” Đồ quỷ keo kiệt, vắt cổ chày ra nước. Rõ ràng có nhiều linh thạch thế mà còn muốn cạo lông dê của mình. Tiêu Y thở phò, nếu không phải vì lòng tò mò, còn lâu ta mới nghe lời huynh. Đánh cược thắng không chia cho ta lấy một tí nào, giờ còn muốn ta mời cơm, rõ ràng ta không ăn lấy một miếng nào. May mà mình có được chút thu hoạch trong bí cảnh, bằng không đúng là không có linh thạch mà tiêu. Bỗng nhiên. Tiêu Y kịp phản ứng. Chẳng lẽ Nhị sư huynh một mực không chịu nói là vì muốn ép mình đi tính tiền cho huynh ấy sao? Cảm thấy mình đoán trúng âm mưu của Lữ Thiếu Khanh. Tiêu Y ngửa mặt lên trời thở dài, khóc không ra nước mắt. Nhị sư huynh thật sự quá giáo hoạt, mình bị huynh ấy nắm đến sát sao. Lúc này, Phương Hiểu làm lão bản tiến đến. Nàng biết Tiêu Y đang chuẩn bị đi trả tiền. Phương Hiểu tỏ ý bảo không cần. Dù sao lần này Lữ Thiếu Khanh cũng không ăn quá nhiều, thuận tay bán một nhân tình cũng không đáng là bao, bèn nói: “Không cần, coi như ta mời đi.” Sau khi ra khỏi bí cảnh, lần nữa thấy được thực lực của Lữ Thiếu Khanh, Phương Hiểu càng kiên định muốn kết giao với Lữ Thiếu Khanh cho thật tốt. Mời ăn mấy bữa cơm thôi, nàng còn gánh vác được. Nhưng đúng như Lữ Thiếu Khanh nói lúc trước, không muốn chiếm quá nhiều lợi ích, tránh đến lúc dây dưa không rõ. Hắn vẫn kiên trì muốn Tiêu Y tính tiền. Sau khi tính tiền Tiêu Y gần như muốn bay

nhào đến trước mặt Lữ Thiệu Khanh. “Nhị sư huynh, bây giờ huynh có thể nói cho ta biết được chưa?” Thấy ánh mắt vội vàng của Tiêu Y, Lữ Thiệu Khanh không tiếp tục chọc nằng nữa. Nếu mình không nói, sợ nha đầu này sẽ nổ tung mất. Lữ Thiệu Khanh nói chuyện Chưởng môn giao cho mình ra. Tiêu Y nghe xong, theo thói quen lại tròn tròn hai mắt. Chưởng môn tin tưởng Nhị sư huynh thế sao? Ông không sợ Nhị sư huynh lười biếng sao? Chưởng môn chưa từng bị Nhị sư huynh hớ sao? Tiêu Y nghĩ mãi mà không rõ được. Nàng tin tưởng hẳn là Chưởng môn hiểu Nhị sư huynh, vậy vì sao còn giao nhiệm vụ này cho Nhị sư huynh? Mà càng kỳ quái hơn là không ngờ Nhị sư huynh lại đồng ý. Tiêu Y gãi đầu, cảm giác rất hoang mang. Ba người Hạ Ngũ, Biện Nhu Nhu, Phương Hiểu nghe xong cũng hơi giật mình. Với ba người, đây không phải một nhiệm vụ nhẹ nhàng. Các thế lực lớn nhỏ tới đây là vì tham gia đại điển của Lăng Tiêu Phái. Nhưng người thực tình đến chúc mừng lại chẳng có mấy ai, phần lớn là mang theo ghen ghét mà đến. Bọn họ cấp tốc hy vọng đại điển lần này của Lăng Tiêu Phái sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bị mất mặt. Như hiện tại họ nhằm vào đệ tử Lăng Tiêu Phái cũng là vì như thế. Tóm lại, là không muốn thấy Lăng Tiêu Phái tốt. Nói theo cách khác, hiện tại Lăng Tiêu Phái là mục tiêu tấn công chung, có thể khiến cho Lăng Tiêu Phái mất mặt, các thế lực này đều vui lòng đi làm. Mà liên thủ lại bắt nạt đệ tử Lăng Tiêu Phái chính là biện pháp an toàn lại hữu hiệu. Lữ Thiệu Khanh nhận lấy chuyện này, nói cách khác, là hẳn muốn dẫn đệ tử Lăng Tiêu Phái đi đối phó với các thế lực lớn nhỏ. Mà chuyện này cũng không dễ làm. Dù thực lực của Lữ Thiệu Khanh có mạnh hơn nữa cũng không thể là đối thủ của nhiều người như thế một lúc. Cuối cùng Hạ Ngũ đã biết vì sao Lữ Thiệu Khanh lại muốn dùng đến nhân tình của nàng. Hạ Ngũ nhìn Lữ Thiệu Khanh, trong lòng suy đoán: “Lữ sư đệ muốn ta hỗ trợ sao?” Quả nhiên là một nữ nhân thông minh, Lữ Thiệu Khanh gật gật đầu: “Không sai.” Biện Nhu Nhu không vui: “Sư tỷ ta ra tay cũng không thể giúp người ngăn cản tất cả được.” Không sai, dù Hạ Ngũ là đại đệ tử Song Nguyệt Cốc, được xưng là người đứng thứ ba trong thế hệ trẻ tuổi tại Tề Châu. Cảnh giới của nàng là Kết Đan tầng tám, dù thực lực có cao cỡ nào đi nữa cũng chỉ là Kết Đan kỳ. Dù nàng có làm bằng sắt nàng có thể đối phó được mười người, trăm người, nhưng tuyệt đối

không thể đối phó được với một ngàn đối thủ. Mà người của các thế lực lớn nhỏ tại thành Lăng Tiêu chắc chắn không chỉ có một ngàn người. Dù là cao thủ Kết Đan kỳ, đối mặt với xa luân chiến cũng phải mệt sắp người. “Người để sư tỷ ta ra tay chính là hại nàng.” Mặc dù Biện Nhu Nhu nói tạm thời không dám trêu chọc vào Lữ Thiếu Khanh nhưng không có nghĩa là sẽ không lên tiếng vì sư tỷ của mình. Thậm chí nàng còn muốn đề nghị sư tỷ mình đừng tham gia vào chuyện này. Đây là chuyện của Lăng Tiêu Phái, không liên quan đến Song Nguyệt Cốc các nàng. Đến khi đó, nói không chừng Hạ Ngữ sẽ bị những người khác ghi hận, thậm chí còn liên lụy đến môn phái. Hạ Ngữ liếc nhìn Lữ Thiếu Khanh, chắc hẳn Lữ sư đệ đã nghĩ tới vấn đề này. Nàng không định từ chối. “Lữ sư đệ, nếu người cần ta ra tay, ta sẽ cố gắng hết sức.” “Nhưng ta không dám hứa chắc chuyện gì.” Thiên hạ lớn như thế, ngọa hổ tàng long, nàng cũng không dám nói mình là vô địch nơi Tề Châu này. Chỉ ít là trước mắt cái tên ngọa hổ tàng long Lữ Thiếu Khanh kia. Trong lòng Lữ Thiếu Khanh đã có sẵn kế hoạch, nói: “Hạ Ngữ sư tỷ, yên tâm đi, sẽ không để tỷ phải đối phó với quá nhiều người đâu. Hạ Ngữ ngăn cản cả người, mấy người Tiêu Y cũng ngơ ngác.

Chương 179 - Dự định của Lữ Thiếu Khanh

Chương 179: Dự định của Lữ Thiếu Khanh
Tiêu Y tò mò là người đầu tiên lên tiếng hỏi: “Nhị sư huynh, vì sao lại nói vậy?” Hạ Ngữ cũng tò mò nhìn Lữ Thiếu Khanh, không biết hắn đang có ý đồ gì đây. Lần này, Lữ Thiếu Khanh vẫn thừa nước đục thả câu, không giải thích gì thêm, chỉ đáp: “Đến khi ấy các ngươi sẽ biết.” Ái chà, lại là như thế, Nhị sư huynh thật biết hành hạ chết người mà. Tiêu Y muốn mắng người, sao cứ thích thừa nước đục thả câu như thế. Tiêu Y túm quần áo Lữ Thiếu Khanh, tỏ vẻ đáng yêu: “Nhị sư huynh, huynh đừng thả câu mọii nữa mà, huynh nói cho mọii đi, van huynh đó.” Lữ Thiếu Khanh vỗ tay quát bay bàn tay nhỏ không an phận của Tiêu Y: “Tránh sang một bên.” Lúc này, bên ngoài Vương Nghiêu tiến đến: “Lữ sư huynh, Hạng Ngọc Thần sư huynh tìm huynh.” Hạng Ngọc Thần là đệ tử thân truyền của Chương môn Lăng Tiêu Phái Ngu Sưởng. Thực lực, Kết Đan trung kỳ, cảnh giới tầng sáu. Theo lý mà nói, chắc hẳn hắn ta nên là Đại đệ tử Lăng Tiêu Phái mới đúng. Nhưng vì tuổi tác hơi lớn hơn bốn mươi tuổi, có thể nói đám đệ tử trẻ tuổi Kế Ngôn, Lữ Thiếu Khanh kém hẳn một thế hệ. Thuộc về lứa trung niên, không phải thế hệ trẻ tuổi. Lại thêm thực lực của hắn ta chỉ có thể coi là bình thường, so với Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh cũng hơi chênh lệch. Cho nên, Đại đệ tử Lăng Tiêu Phái đẩy ra là Kế Ngôn. Hạ Ngữ của Song Nguyệt Cốc, Trương Tòng Long của Quy Nguyên Các, hai đại đệ tử thủ tịch này đều có sư phụ là Chương môn. Duy chỉ có Lăng Tiêu Phái là khác biệt. Bình thường, nếu như thế này, vị đệ tử bị thay thế kia sẽ hết sức bất mãn. Nhưng Hạng Ngọc Thần thì khác, Chương môn không để ý tới chuyện này, hắn ta cũng không thèm để ý. Hắn ta đôn hậu trung thực, không có bất mãn gì với việc này. Trong môn phái, hắn ta làm việc cẩn trọng, không tranh không đoạt, làm tốt từng công việc trong phạm vi của mình. Dù là Chương môn, hay các trưởng lão như Thiệu Thừa, cũng vô cùng tán thưởng tính cách này của Hạng Ngọc Thần. Lữ Thiếu Khanh cũng tương đối bội phục Hạng Ngọc Thần. Đổi lại là người khác, sợ

là đã nghĩ ra đủ ám chiêu muốn đoạt lại vị trí Đại đệ tử thủ tịch rồi. Hạng Ngọc Thần lại chưa từng có, cũng tương đối chiếu cố Kế Ngôn như một huynh trưởng. Là một người thành thật nổi danh trong môn phái. Lữ Thiếu Khanh tự mình ra đón, cúi đầu kính: “Hạng sư huynh.” “Lữ sư đệ.” Hạng Ngọc Thần nở nụ cười khiến người ta cảm thấy dễ chịu, vỗ tay nói: “Sư phụ bảo ta tới nghe theo đệ làm việc.” Trong môn phái, Lữ Thiếu Khanh bị một số đệ tử gọi là sĩ nhục của môn phái. Nhưng thân là đệ tử thân truyền của Chương môn, hẳn ta lại hiểu rõ Lữ Thiếu Khanh khác các đệ tử khác rất nhiều. Mặc dù bình thường sư phụ nhắc đến hẳn vẫn luôn hận đến nghiến răng, thậm chí còn phê bình trước mặt mọi người. Nhưng hẳn ta hiểu rõ sư phụ coi trọng Lữ Thiếu Khanh đến mức nào. Lữ Thiếu Khanh khoát khoát tay, giao thiệp với người này cứ luôn cảm thấy không quen. “Hạng sư huynh, huynh nói đùa rồi, Chương môn đã nói đệ học tập huynh.” Tiêu Y đứng sau lưng trợn tròn hai mắt, đây là Nhị sư huynh mà mình quen thuộc sao? Có phải thực lực của vị Hạng sư huynh này rất mạnh đúng không? Hay là địa vị rất lớn? Mà khiến cho Nhị sư huynh khiêm tốn như thế? Lữ Thiếu Khanh cùng Hạng Ngọc Thần không phải người xa lạ, sau vài câu khách khí, Hạng Ngọc Thần lập tức vào việc chính. “Lữ sư đệ, đệ nói đi, đệ định làm thế nào?” “Ta có thể giúp đỡ được gì?” Lữ Thiếu Khanh trầm ngâm một chút, cuối cùng quyết định nói ra suy nghĩ của mình. Sau khi nghe xong, dù là Hạng Ngọc Thần hay Tiêu Y, hay mấy nàng Hạ Ngũ, cũng đều giật mình. Tiêu Y lại càng cuống lên hỏi: “Nhị sư huynh, huynh thật sự muốn lập lời đài à?” “Huynh làm vậy là muốn đơn đấu với tất cả mọi người sao?” Lữ Thiếu Khanh bĩu môi. Ta khờ đâu mà đơn độc đấu với tất cả mọi người chứ. Hắn trừng mắt với Tiêu Y: “Muội ngốc hay ta khờ? Ý định này có thực tế không?” Dù sau một thời gian ngắn tu luyện trong giới chỉ Lữ Thiếu Khanh đã đột phá một cảnh giới nhỏ, đã là Kết Đan tầng tám. Nhưng hẳn cũng không thể đơn độc đấu với tất cả mọi người. Huống chi, hẳn cũng không định bại lộ thực lực của mình. Có thể giấu thì cứ giấu đi thôi. “Nhị sư huynh, vậy huynh dựng lời đài làm gì?” Tiêu Y không hiểu, dựng lời đài không phải là để đánh nhau sao? Chẳng lẽ còn muốn mời mọi người uống trà? Hạng Ngọc Thần cũng không hiểu, mấy ngày nay các đệ tử Lăng Tiêu Phái đều bị người khác nhằm vào, hẳn ta cũng vừa bôn

tẩu lo việc đó về. Mâu thuẫn càng giải càng nhiều, những người kia đã chủ định tới để làm khó dễ Lăng Tiêu Phái. Bây giờ dựng lời dài càng cho bọn họ cơ hội để tìm tới. Lên lời dài khiêu chiến, có thể áp chế đệ tử Lăng Tiêu Phái trước mặt mọi người, bọn họ cầu còn không được nữa là. Hạng Ngọc Thần cảm thấy đây không phải biện pháp tốt. Hắn ta nói: “Lữ sư đệ, dựng lời dài không hóa giải được thế cục bây giờ đâu.” Lữ Thiếu Khanh nhìn Hạ Ngũ một chút, nở nụ cười tự tin, nói: “Hạng sư huynh, ta không bảo dựng một lời dài, mà là mười cái.” “Mười cái?” Mọi người lại lần nữa giật mình. Rốt cuộc hắn đang muốn làm gì? “Hạng sư huynh, huynh đi đi, cứ theo lời ta nói mà dựng lời dài.” Lữ Thiếu Khanh không nhắc tới tác dụng của lời dài. Mặc dù Hạng Ngọc Thần không đoán được Lữ Thiếu Khanh muốn làm gì nhưng sư phụ đã nói lần này cứ làm theo Lữ Thiếu Khanh dẫn dò là được. Hắn ta đến, chỉ cần hỗ trợ Lữ Thiếu Khanh làm việc. Hạng Ngọc Thần rời đi rồi, Lữ Thiếu Khanh cười xấu xa như thể đang có ngàn vạn chủ ý xấu trong lòng. Thấy mọi người đều rụt rè, đặc biệt là Tiêu Y, theo phản xạ có điều kiện đang cuống cuống lên. Không phải Nhị sư huynh lại định đẩy mình lên lời dài chứ? Nhưng may quá, nàng chỉ buồn lo vô cớ, sợ bóng sợ gió một hồi thôi.

Chương 180 - Dự định của Lữ Thiểu Khanh

Chương 180: Dự định của Lữ Thiểu Khanh (tt) Lữ Thiểu Khanh mặc kệ Tiêu Y, quay sang hỏi Hạ Ngữ: “Hạ Ngữ sư tỷ, ta có thể xin một thứ của tỷ không?” Chẳng mấy chốc Hạng Ngọc Thần đã dựng được mười cái lôi đài bên ngoài thành Lăng Tiêu. Tin tức Lăng Tiêu Phái dựng lôi đài được lan truyền khắp thành Lăng Tiêu với tốc độ cực nhanh. Có người nghi hoặc, có người không hiểu, còn có cả người xem thường. “Ôi, Lăng Tiêu Phái cũng đầu thế cơ à? Đây là muốn khiêu chiến quần hùng thiên hạ sao?” “Ha ha, bọn họ đã không muốn bị khi dễ âm thầm nữa mà muốn được khi dễ công khai rồi.” “Hừ, dựng lôi đài à, lão tử sẽ là người đầu tiên đi lên khiêu chiến người của Lăng Tiêu Phái.” “Không sai, ta muốn khiến cho Lăng Tiêu Phái mất hết mặt mũi trước mặt mọi người!” “Nhưng mà dựng đến mười cái lôi đài làm gì?” “Hắn là muốn dựng đài hát hí khúc!” Tất cả mọi người trong thành Lăng Tiêu đều rất tò mò khi Lăng Tiêu Phái dựng lôi đài. Nhao nhao tới quanh lôi đài vây xem. Hạng Ngọc Thần nhìn không dưới mấy vạn người xung quanh, cũng không nhìn được mà rất lúng túng căng thẳng. Khi Hạng Ngọc Thần đang căng thẳng, Lữ Thiểu Khanh tới. Thấy Lữ Thiểu Khanh tới, Hạng Ngọc Thần nhẹ nhàng thở ra. Cứu tinh tới rồi. “Lữ sư đệ, rốt cuộc đệ muốn làm gì?” Hiện tại có rất nhiều người vây quanh đây, phía bên mình chậm chạp không nói rõ số lôi đài này được dựng lên để làm gì, sớm muộn gì cũng sẽ chọc người bất mãn. Hiện giờ tất cả mọi người đều nhất trí muốn nhắm vào Lăng Tiêu Phái. Hạng Ngọc Thần chỉ sợ những kẻ có lòng khác lại lấy cớ này mà gây rối. Lữ Thiểu Khanh mỉm cười khẽ nói với hắn ta: “Hạng sư huynh, huynh làm thế này thế này.” Nghe xong, hai mắt Hạng Ngọc Thần sáng lên, nhưng vẫn hơi băn khoăn: “Lữ sư đệ, làm vậy có được không?” “Yên tâm đi, chuẩn mà.” Hạng Ngọc Thần cúi đầu suy nghĩ một chút. Hiện giờ cũng chẳng còn đường lui nào nữa rồi, hắn ta đành cắn răng nói: “Được, vậy cứ làm như người nói đi.” Sau đó Hạng Ngọc Thần nhảy lên lôi đài, trước mặt bao người hít sâu một

hơi. “Chư vị, xét thấy lần này khách tới đông đảo, mà vẫn còn vài ngày nữa mới tới đại điển môn phái.” “Để tránh cho mọi người rảnh rồi buồn chán, phụng mệnh Chương môn, ta cố ý tổ chức một đại hội luận võ nhỏ ở đây.” “Đồng thời, để cam đoan đại hội luận võ được diễn ra thuận lợi, từ hôm nay trở đi, trong thành Lăng Tiêu không cho phép đánh nhau tự phát.” “Ai vi phạm, nhẹ thì phạt tiền, nặng thì trục xuất ra khỏi thành Lăng Tiêu.” “Luyện Khí kỳ và Trúc Cơ kỳ làm một tổ, Kết Đan kỳ làm một tổ khác.” “Ai muốn tham gia luận võ sẽ bắt đầu báo danh từ hôm nay và ngày mai, ngày mốt bắt đầu so tài.” Đại bộ phận người ở đây đều là tu sĩ. Tuổi tác có già có trẻ, có cả người trên trăm, đại bộ phận đều là cáo già. Dù sao thì, sống nhiều năm như vậy, chuyện gì còn chưa trải qua chứ? Hạng Ngọc Thần nói muốn tổ chức đại hội luận võ, trong thời gian này không cho phép có đánh nhau tự phát trong thành Lăng Tiêu. Không ít người lập tức nghe ra được ý đồ thật sự. Đại hội luận võ là nguy trang, ý đồ thật sự là không cho phép có đánh nhau trong thành. Mục đích thực sự là bảo vệ các đệ tử Lăng Tiêu Phái bị bắt nạt. Quá nhiều người nhằm vào đệ tử Lăng Tiêu Phái. Mấy ngày nay các đệ tử Lăng Tiêu Phái vẫn bị người của thế lực các phe nhằm vào. Đủ loại khiêu khích, khiêu chiến, khiến cho họ ăn thiệt rất nhiều. Còn bảy ngày nữa mới tới đại điển Lăng Tiêu Phái, nếu còn tiếp tục như vậy tới khi đại điển bắt đầu, đoán chừng các đệ tử đã bị đánh mấy lượt rồi. Biết được tính toán của Hạng Ngọc Thần, bên dưới lập tức có người quấy rối. “Ha ha!” “Nói dễ nghe nhỉ, đại hội luận võ à? Đây là tấm màn che của Lăng Tiêu Phái các ngươi đúng không?” “Sợ bị chúng ta khiêu chiến, nên làm ra một đại hội luận võ như thế để chúng ta tự giết lẫn nhau đúng không?” “Cười chết người. Từ khi nào Lăng Tiêu Phái nhát gan thế?” “Không sai, đúng là buồn cười. Họ sợ chúng ta. Ha ha.” “Làm thế, Lăng Tiêu Phái có thể xưng là một trong ba phái của Tề Châu sao?” “Quy Nguyên Các chúng ta hồ thẹn sánh cùng.” Vô số đệ tử Quy Nguyên Các bên dưới kêu gào lợi hại nhất. Trước đó vài hôm, đệ tử Quy Nguyên Các vừa bị Lữ Thiếu Khanh chơi cho lỗ vốn, bị hấn làm nhục dữ dội, nên hận Lăng Tiêu Phái thấu xương. Trong số những kẻ nhằm vào đệ tử Lăng Tiêu Phái mấy ngày này, đệ tử Quy Nguyên Các cũng bỏ không ít công sức. Người của các thế lực khác muốn đối phó với đệ tử Lăng Tiêu Phái phần lớn chỉ chạm đến là thôi. Mà đệ

tử Quy Nguyên Các thì rất nặng tay, so tài xong, đệ tử Lăng Tiêu Phái hoặc ít hoặc nhiều đều bị thương. “Đại hội luận võ của các ngươi, ai thích tham gia thì tham gia, Quy Nguyên Các chúng ta sẽ không tham gia.” Có Quy Nguyên Các dẫn đầu, người của các tông phái khác càng thêm không sợ Lăng Tiêu Phái. “Không sai. Chúng ta cũng không tham gia.” “Đúng vậy, một cái đại hội luận võ vứt đi, có gì đặc biệt?” “Đi thôi đi thôi, để cho bọn họ ở đây luận một mình đi.” Các đệ tử Quy Nguyên Các ồn ào muốn phá hư. Thấy người bên dưới có dấu hiệu muốn giải tán Hạng Ngọc Thần nhin không được mà nhìn sang Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh chẳng còn cách nào khác, chỉ đành tự mình ra mặt. Nhìn các đệ tử Quy Nguyên Các đang gây sự bên dưới. Hắn bất ngờ phát hiện. Ngô Thiên Tung. Lữ Thiếu Khanh hơi nhếch khóe miệng, nói với Ngô Thiên Tung: “Ngô sư đệ, lời của người đại diện cho tất cả đệ tử Quy Nguyên Các sao?” Trước đó vài ngày Ngô Thiên Tung không đi cùng Trương Tông Long, không được tận mắt nhìn thấy miệng lưỡi lợi hại của Lữ Thiếu Khanh. Ấn tượng của gã ta với Lữ Thiếu Khanh chỉ dừng lại ở câu nói sỉ nhục của môn phái của Tạ Sùng. Thấy sỉ nhục Lữ Thiếu Khanh này đứng ra, trong lòng gã ta càng thêm bình tĩnh. Đến cả sỉ nhục của môn phái Lữ Thiếu Khanh cũng phải ra rồi, xem ra gần đây Lăng Tiêu Phái không còn ai dùng được nữa rồi.

Chương 181 - Quạt xếp của Hạ Ngũ

Chương 181: Quạt xếp của Hạ Ngũ
Ngô Thiên Tung đắc ý ngạo nghễ nói: “Không sai, ta nói, Quy Nguyên Các chúng ta không tham gia cái gọi là đại hội luận võ của các người.” “Cười chết người, đại hội luận võ mà dám đề tử các người tổ chức ra có gì đặc biệt?” “Còn không phải mất mặt xấu hổ sao?” Sau đó Ngô Thiên Tung lại la hét với mọi người xung quanh: “Đi đi, không cần tốn thời gian ở đây, chúng ta cần làm gì thì làm đó đi.” “Đừng để nỗi sỉ nhục của Lăng Tiêu Phái nằm mũi dùi đi.” Nói xong, Ngô Thiên Tung mang người rời đi. Trước khi rời đi, gã ta còn quay đầu lại đắc ý nhìn Lữ Thiếu Khanh. Tiểu tử, người có cách nào sao? Nhưng Ngô Thiên Tung rất kinh ngạc khi thấy sắc mặt Lữ Thiếu Khanh không có gì là bối rối mà vẫn giữ vẻ tươi cười. Hắn choáng váng rồi sao? Đến lúc này rồi hắn còn có thủ đoạn gì nữa? Nhìn đám người chuẩn bị giải tán bên dưới, Lữ Thiếu Khanh nhàn nhạt hỏi một câu: “Các người không muốn biết phần thưởng của đại hội luận võ lần này là gì sao?” “Có phần thưởng gì?” Có người tò mò hỏi. Vịt chết còn mạnh miệng, không chịu từ bỏ sao? Ngô Thiên Tung thầm cười lạnh, cũng lớn tiếng hô lên: “Người nói đi, cho chúng ta xem các người có phần thưởng mê người gì?” Ngô Thiên Tung cố ý nhấn rất mạnh hai tiếng “mê người”. Khiến cho đám người lại cười hống lên. Tất cả mọi người đều cảm thấy đề tử Lăng Tiêu Phái như Lữ Thiếu Khanh không thể bỏ ra được phần thưởng quý giá gì. Nhao nhao cười lớn, không chút kiêng kỵ. Lữ Thiếu Khanh không tức giận, mà không chút hoang mang lấy ra một cái quạt xếp. Giơ lên cao trước mặt mọi người: “Đây là một món pháp khí nhất phẩm, công hiệu ngoại trừ cứng một chút thì không còn gì khác.” “Ha ha.” Hắn vừa dứt lời, Ngô Thiên Tung là người đầu tiên cười lên ha hả. “Pháp khí nhất phẩm? Người lấy ra mà không ngại à?” Người bên dưới đều lắc đầu. Pháp khí nhất phẩm, phẩm giai thấp nhất, mà lại không có tác dụng gì khác, tặng người ta cũng không cần. Thế mà còn không biết xấu hổ lấy ra làm phần thưởng. Lăng Tiêu Phái là phái nghèo nhất trong ba phái lớn của Tề Châu quả nhiên là thật. “Cười hết

chưa” Lữ Thiếu Khanh chờ đám người cười xong mới thân nhiên nói: “Ta còn chưa nói hết, các ngươi cười cái cọng lông.” “Quạt xếp này Hạ Ngũ cô nương đã từng dùng, trên đó còn có chữ ký của chính Hạ Ngũ sư tỷ.” Hắc dứt lời, bèn mở quạt ra, trên đó có hai chữ Hạ Ngũ, thân vận siêu dật tuyệt mỹ như chính nàng vậy. Tiêu Y, Biện Nhu Nhu, Phương Hiểu đều nhìn sang Hạ Ngũ. Hạ Ngũ đỏ mặt, thẹn thùng giải thích: “Không phải quạt của ta.” “Ta chỉ viết tên trên đó mà thôi.” Những người khác đâu có biết lai lịch của cây quạt, điều này không hề trở ngại bọn họ thất kinh. Quạt xếp mà đệ nhất mỹ nhân Tề Châu đặt bút viết lên sao? Một đám công tử văn nhũ lập tức đỏ mặt, như ác lang thấy được con cừ non. Có người xúc động xông lên muốn cướp lấy quạt xếp trong tay Lữ Thiếu Khanh, chiếm làm của mình. Lữ Thiếu Khanh cho mọi người nhìn một lát sau đó thu lại. Hắc nhàn nhạt hỏi: “Thế này đã đủ chưa?” “Đủ rồi đủ rồi, tuyệt đối đủ.” “Quạt xếp chính tay Hạ Ngũ cô nương viết tên, dù có cầm pháp khí Ngũ phẩm ra ta cũng không đổi.” “Phi, ngươi không ngại nhận mình là người theo đuổi Hạ Ngũ cô nương à? Trong lòng ngươi quạt của nàng chỉ đáng giá pháp khí Ngũ phẩm thôi sao?” “Đúng đấy, ít nhất cũng phải là pháp khí bát phẩm.” “Mẹ nó chứ, với ta đây là pháp khí thập phẩm. Lần này không ai có thể tranh với ta. Nó là của ta!” “Năm mơ đi, cút sang một bên, quạt xếp của Hạ Ngũ cô nương là của ta!” Phía dưới là một đám heo nam có dấu hiệu bạo động. Lữ Thiếu Khanh không thể không cảm thán sức hấp dẫn của Hạ Ngũ. May mắn họ vẫn không biết quan hệ giữa ta và Hạ Ngũ, phi, ta và nàng không có bất kỳ quan hệ gì. Loại ý niệm này cũng không thể có, lui đi, lui đi. Nếu là quần áo trong của Hạ Ngũ sư tỷ, đoán chừng sẽ càng thêm nóng bỏng. Nhưng mà đáng tiếc, ta không dám mở miệng. Người phía dưới gầm rú hỏi: “Đi đâu báo danh?” “Nhanh lên, đừng thừa nước đục thả câu.” Bọn họ chỉ hận không thể lập tức báo danh, lập tức bắt đầu đánh. Lữ Thiếu Khanh rất hài lòng với thái độ này, hắc nói: “Không vội, ta còn chưa nói hết.” Ngô Thiên Tung không đợi Lữ Thiếu Khanh nói xong, hắc ta đã khó chịu cắt đứt lời Lữ Thiếu Khanh: “Ngươi nói là quạt xếp Hạ Ngũ dùng qua, có đúng không? Ta đang nghĩ không biết là ngươi đã tìm đồ giả đó ở đâu.” Trên mặt Ngô Thiên Tung không che giấu được sự đắc ý trong lòng, ánh mắt tràn ngập khiêu khích, đắc ý nhìn Lữ Thiếu Khanh. Dù sao hắc ta chính

là tới nơi này quấy rối, Lăng Tiêu Phái muốn làm việc, Quy Nguyên Các liền muốn phá hư. Nghe Ngô Thiên Tung nói như vậy, đám trư ca phía dưới cũng hơi tỉnh táo lại. “Đúng vậy, cái này không có cách nào chứng minh.” “Quạt xếp của Hạ Ngữ cô nương, không nên rơi vào trong tay hắn mới đúng?” “Giả, khẳng định là giả.” “Đậu má, đám cháu Quy Nguyên Các các người, ta không nổi giận, thật sự tưởng ta dễ bắt nạt sao? Lữ Thiếu Khanh giận dữ, chuẩn bị mở miệng phun chết tên Ngô Thiên Tung này. Đúng lúc này, hắn bỗng nhiên cảm giác được bên người một thân ảnh chợt lóe. Quay đầu nhìn lại, hắn cả kinh, Hạ Ngữ vậy mà lại nhảy lên. Mẹ nó, Lữ Thiếu Khanh khẩn trương, cô nãy nãy, người muốn làm gì? Hôm nay không cần người lên sân khấu an bài, người tới xem náo nhiệt làm cái gì? Lữ Thiếu Khanh cũng không muốn Hạ Ngữ xuất hiện ở đây, đây không phải là bày tỏ cho người khác biết mình và Hạ Ngữ có quan hệ sao? Lúc Lữ Thiếu Khanh đang muốn đuổi Hạ Ngữ xuống, Hạ Ngữ đã chủ động tháo xuống ngựa trang, lộ ra bộ mặt thật. Mọi người phía dưới nhìn thấy Hạ Ngữ, đầu tiên là sửng sốt, sau đó sôi trào. “Hạ Ngữ, là Hạ Ngữ!” “Là đệ nhất mỹ nhân Hạ Ngữ!” “Quả nhiên là Hạ Ngữ cô nương.” “Thật tốt quá, không nghĩ tới ở chỗ này lại gặp được Hạ Ngữ cô nương.” “Hạ Ngữ cô nương, ta yêu nàng.” “Mẹ nó, nơi này có con cóc ghẻ, mọi người đánh chết hắn đi!” “Hạ Ngữ cô nương, là ta, chúng ta đã từng nói chuyện.” “Mẹ nó, nơi này cũng có một tên, giết chết hắn!”

Chương 182 - Ngọc giản

Chương 182: Ngọc giản (1) Kế Ngôn tâm đắc(1) Tương tự như usb bây giờ. Thấy mọi người phía dưới sôi trào, Lữ Thiểu Khanh hết chỗ nói. Hắn u oán nhìn Hạ Ngữ. Hạ Ngữ không nhìn ánh mắt u oán của Lữ Thiểu Khanh, trong lòng nàng khẽ cười, nhưng biểu tình trên mặt lại không thay đổi, hết sức lạnh nhạt nói với mọi người phía dưới: “Ta có thể cam đoan với mọi người, quạt xếp là thật.” Sắc mặt Ngô Thiên Tung lập tức đen lại. Chính chủ đã đi ra chứng thực, hắn ta nói cái gì cũng vô dụng. Thật sự là đáng giận. Trên mặt Ngô Thiên Tung nóng bỏng, giống như bị người ta đánh, rất đau. Lữ Thiểu Khanh thấp giọng thúc giục Hạ Ngữ: “Hạ Ngữ sư tỷ, đi, đi, người mau đi xuống đi. Đừng đi lên nữa.” Gần như là bị Lữ Thiểu Khanh đuổi xuống, Hạ Ngữ dờ khóc dờ cười. Lữ Thiểu Khanh tránh nàng như rắn rết. Nàng không biết rằng, sau khi Lữ Thiểu Khanh nhìn thấy Hạ Ngữ xuất hiện làm người phía dưới gần như nổ tung, hắn lại càng thêm kiên định muốn kéo dài khoảng cách với nàng. Lữ Thiểu Khanh đợi mọi người bình tĩnh lại, Lữ Thiểu Khanh cười híp mắt hỏi Ngô Thiên Tung. “Như thế nào? Tin chưa?” Sắc mặt Ngô Thiên Tung càng thêm khó coi, chuyện cho tới bây giờ, hắn ta càng không thể cúi đầu. Hắn ta cắn răng: “Cho dù có quạt xếp của Hạ Ngữ sư tỷ, có người báo danh, nhưng Quy Nguyên Các chúng ta vẫn sẽ không báo danh. Không phải ai cũng muốn báo danh.” Nói bóng gió, người muốn tổ chức đại hội luận võ này, cũng không thành công. Cùng lắm chỉ là hấp dẫn một bộ phận người mà thôi. Lời nói của Ngô Thiên Tung khiến không ít người âm thầm gật đầu trong lòng. Không phải tất cả mọi người đều sẽ vì cái quạt xếp này mà ra tay. Có công phu này còn không bằng bắt nạt đệ tử Lăng Tiêu Phái một chút. Đối với loại tình huống này, Lữ Thiểu Khanh vững như chóp gạch, hắn còn có đòn sát thủ. Cổ tay khẽ đảo, một chiếc ngọc giản xuất hiện trong tay Lữ Thiểu Khanh. Lữ Thiểu Khanh giơ lên, giới thiệu lai lịch của ngọc giản với mọi người phía dưới. “Đây là chút kiếm đạo tâm đắc mà ngày xưa Kế Ngôn sư huynh tu luyện, lần này làm phần thưởng then chốt, đủ cấp bậc chưa?” Lữ Thiểu Khanh vừa

nói ra lời này, người phía dưới sôi trào lần nữa, hơn nữa còn sôi trào lợi hại hơn so với vừa rồi. “Cái gì?” “Là kiếm đạo tâm đắc mà Kế Ngôn tu luyện?” “Cái này, cái này, ta cần phải lấy được.” “Ai cướp với ta, ta giết chết!” “Sợ người sao, đây là bảo vật vô giá, ta nhất định phải có.” Mọi người kinh hãi. Kế Ngôn hiện tại là Nguyên Anh mới tấn ở Tề Châu, chạm tay có thể bỏng. Không đến hai mươi lăm tuổi đã có thể đạt được thành tựu như vậy, đồ đặc của hắn ta tự nhiên là vô cùng quý giá. Trong mắt một số người, nó còn có giá trị hơn nhiều so với cái gọi là quạt xếp của Hạ Ngũ vừa rồi. Tu luyện kiếm đạo tâm đắc đủ để khiến cho các tu sĩ điên cuồng. Bọn họ không dám hy vọng xa vời sẽ giống như Kế Ngôn, nhưng chỉ cần lĩnh ngộ được một chút xiu từ trên ngọc giản, tuyệt đối có thể làm cho bọn họ được lợi không nhỏ, thực lực tăng nhiều. Tu luyện tâm đắc của cường giả, tuyệt đối là bảo vật vô giá. Hơn nữa, trong đó, có không ít nữ tu sĩ cũng trở nên hưng phấn. Đối với miếng ngọc giản này, các nàng cũng là tình thế bất buộc. Các nàng chưa chắc phải lấy để tìm hiểu tu luyện mà còn có dự định là lấy để cất giữ. Hạ Ngũ là nữ thần trong mộng của nam tu sĩ Tề Châu, như vậy Kế Ngôn chính là tình nhân trong mộng của nữ tu sĩ Tề Châu, nhân vật chính trong các giấc mộng xuân. Kế Ngôn là nam thần của các nàng, đồ của nam thần là không thể bỏ qua. Về mặt Ngô Thiên Tung thay đổi. Thứ như vậy cũng đủ để cho hắn ta động tâm. Trong lòng hắn ta bỗng nhiên hối hận, sớm biết vừa rồi đã không nên nói đến như vậy. Ngay lúc hắn ta hối hận, ánh mắt Lữ Thiếu Khanh dừng ở trên người hắn ta, trong mắt lộ ra vẻ trêu tức: “Như thế nào, Quy Nguyên Các các ngươi muốn báo danh sao?” “Đối mặt với thái độ như vậy của Lữ Thiếu Khanh, Ngô Thiên Tung giận dữ, rất muốn kiên cường nói không báo danh. Nhưng hắn ta chần chờ, khi nhìn thấy đồng môn bên cạnh, ánh mắt bọn họ nóng rực nhìn chằm chằm ngọc giản trong tay Lữ Thiếu Khanh, lộ ra biểu tình động tâm. Ngọc giản này đối với bọn họ mà nói có giá trị rất lớn. “Hừ, không phải người nói tất cả mọi người có thể báo danh sao?” Ngô Thiên Tung cũng không dám thay mọi người đưa ra quyết định, chỉ có thể lạnh lùng hừ một câu. “Quy Nguyên Các chúng ta muốn báo danh liền báo danh, không muốn báo danh liền không báo danh, người có thể làm khó dễ ta sao?” Lữ Thiếu Khanh càng thêm hài lòng, tiểu tử, thật sự cho rằng ta không có biện pháp với người sao? Lữ Thiếu

Khanh đứng lên, nói với mọi người: “Chư vị, ta vốn định cho mọi người báo danh tham gia luận võ miễn phí. Nhưng vừa rồi có vài người cố ý quấy rối, ta sợ đại hội luận võ lần này sẽ xảy ra vấn đề. Cho nên, phí báo danh lần này là một người là một trăm viên linh thạch hạ phẩm.” Lời này của Lữ Thiếu Khanh khiến mọi người phía dưới kinh hãi. “Cái gì? Người đang cướp bóc sao?” “Mà sắc mặt Ngô Thiên Tung trở nên vô cùng khó coi. Không ít ánh mắt rơi vào trên người. Ngô Thiên Tung cảm giác ánh mắt xung quanh giống như kiếm sắc, hung hăng cắm vào người hắn ta. Ánh mắt vô hình, nhưng lại làm cho hắn ta có cảm giác được giống như vạn kiếm xuyên tâm. Tên đáng chết này. Trong lòng Ngô Thiên Tung cực hận. Lữ Thiếu Khanh chỉ nói một câu, liền để cho hắn ta trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, kéo căng cừu hận của mọi người. Một trăm viên linh thạch hạ phẩm, nhìn như không nhiều lắm, nhưng đối với một ít tán tu mà nói cũng vô cùng trân quý. Lữ Thiếu Khanh không điểm tên, nhưng mọi người đều biết Lữ Thiếu Khanh nói ai.

Chương 183 - Người chính là Ngô Thiên Tung?

Chương 183: Người chính là Ngô Thiên Tung? Không ít người trong lòng cũng đã có suy nghĩ dùng đao đâm tên đệ tử Quy Nguyên Các là Ngô Thiên Tung. Một trăm viên linh thạch hạ phẩm cũng là linh thạch mà Ngô Thiên Tung bị ánh mắt mọi người nhìn chăm chăm, trong lòng chịu không nổi. Hắn ta cảm tức Lữ Thiếu Khanh, hung tợn nói: “Người là đang cố ý nhằm vào Quy Nguyên Các chúng ta sao?” Lữ Thiếu Khanh thềm khinh thường, đệ tử phái lớn chính là có cái tính tình này. Gặp phải chuyện khó xử lý, sẽ mang tông môn sau lưng mình ra để hù dọa người khác. Đáng tiếc, tên Quy Nguyên Các được mang ra, có lẽ sẽ dọa được người khác, nhưng không dọa được Lữ Thiếu Khanh. Trương Tông Long hắn ta còn không sợ, chứ đừng nói là Ngô Thiên Tung người. Huống chi, Lữ Thiếu Khanh nhìn chăm chăm Ngô Thiên Tung, chuyện lần đầu gặp mặt ta còn chưa tính sổ với người đâu. Kết quả là, Lữ Thiếu Khanh rất thành thật gật đầu, thừa nhận: “Đúng vậy, chính là nhằm vào Quy Nguyên Các các người, người làm gì được ta?” Một câu làm gì được ta, lực đánh mặt trong nháy mắt kéo căng. Vừa rồi Ngô Thiên Tung cũng dùng những lời này để hỏi Lữ Thiếu Khanh, hiện tại bị Lữ Thiếu Khanh trả lại. Ngô Thiên Tung cảm thấy ngực rất khó chịu, có xúc động muốn hộc máu. Gia hỏa này thật đáng chết. “Tốt.” Ngô Thiên Tung cắn răng, cố ý lớn tiếng nói: “Hiện tại còn chưa bắt đầu, người liền muốn nhằm vào Quy Nguyên Các chúng ta, có phải bởi vì mấy ngày nay đệ tử Quy Nguyên Các chúng ta có xung đột với đệ tử Lăng Tiêu Phái các người không? Mục đích người tổ chức đại hội luận võ mọi người đều biết, người có thể lại nhằm vào những người khác hay không?” Ngô Thiên Tung lại cố gắng khơi dậy cảm xúc của mọi người, dẫn dắt mọi người đứng về phía hắn ta. Lời nói của Ngô Thiên Tung có vài phần hiệu quả, trên mặt không ít người lộ ra vẻ lo lắng. Đúng vậy, mọi người đều biết Lữ Thiếu Khanh nói là tổ chức đại hội luận võ, trên thực tế là vì giúp đệ tử Lăng Tiêu Phái bọn họ giảm bớt áp lực. Có loại mục đích này, rất khó làm cho người ta

không lo lắng lời nói của Ngô Thiên Tung. Lữ Thiếu Khanh không có chút nào để ý, hắn nói: “Nói cho người biết, nếu Quy Nguyên Các người muốn tham gia đại hội luận võ lần này, nhất định phải mỗi người nộp năm trăm viên linh thạch hạ phẩm mới có thể tham gia, nếu không đừng nghĩ tham gia.” Ngô Thiên Tung trừng to mắt, người đang trần trụi cướp bóc sao? Thấy Ngô Thiên Tung muốn nói chuyện, Lữ Thiếu Khanh quát: “Người dám nói thêm một chữ, ta sẽ không cho phép người Quy Nguyên Các các người tham gia, đồng thời phí báo danh của những người khác tăng lên tới năm trăm viên linh thạch hạ phẩm, người thử xem.” Tiểu tử, Trương Tông Long đều đâu không lại ta, người cho rằng người có thể sao? Ngô Thiên Tung lập tức nuốt vào trong bụng. Hắn ta không dám mạo hiểm, chọc nhiều người tức giận, Quy Nguyên Các cũng không giữ được hắn ta. Đồng thời xung quanh có người nhin không được: “Người đừng nói nữa.” “Đúng vậy, người câm miệng đi, đừng hại chúng ta.” “Quy Nguyên Các làm việc bá đạo, người Lăng Tiêu Phái liền nhìn người không vừa mắt, sao lại ích kỷ vậy?” “Câm miệng đi, gia hỏa Quy Nguyên Các!” Nhìn thấy người xung quanh bắt đầu bất mãn với mình, Ngô Thiên Tung nghiêng răng. Nhưng dù hắn ta phần nộ thế nào, đối mặt với cục diện này, hắn ta cũng không có bất kỳ biện pháp nào. “Sur huynh, chúng ta làm sao bây giờ?” Có người thấp giọng hỏi Ngô Thiên Tung. Ngô Thiên Tung nhìn thoáng qua xung quanh, ánh mắt đa số mọi người đều mang theo bất mãn đối với mình, thậm chí, hắn ta cũng thấy được loại ánh mắt này ở bên trong các đệ tử Quy Nguyên Các. Hắn ta tiếp tục ở chỗ này cũng vô dụng, chỉ có thể ra hiệu rời đi nơi này. Hắn ta thậm chí cũng không dám nói chuyện, chỉ có thể thấp giọng truyền âm. Thấy đám người Ngô Thiên Tung sắp rời đi, Lữ Thiếu Khanh vỗ tay, tiếp tục nói: “Chư vị, không có cách nào, thật xin lỗi. Đám cháu trai Quy Nguyên Các khinh người quá đáng, chỉ có thể thu một chút phí báo danh.” Ngô Thiên Tung tức giận muốn xông đến, đánh chết tên gia hỏa Lữ Thiếu Khanh này. Vừa rồi không điếm danh, bây giờ còn chỉ mặt gọi tên. Ngô Thiên Tung chờ mọi người rời đi một đoạn mới đánh một quyền vào vách tường bên cạnh. Bức tường xuất hiện một lỗ thủng, hắn ta căm hận nói: “Chết tiệt, ta với hắn không chưa xong đâu.” “Ngô sư huynh, hiện tại nên làm cái gì bây giờ?” “Còn có thể làm sao? Trở về bẩm báo Đại sư huynh,

xem Đại sư huynh quyết định như thế nào. “Mặc dù là nói như vậy, nhưng Ngô Thiên Tung cũng biết Quy Nguyên Các bọn họ nhất định phải phái người tham gia. Không nói đến ngọc giản chữ tu luyện tâm đắc của Kế Ngôn kia, chỉ riêng mặt mũi là đã nhất định phải tham gia rồi. Nếu không sẽ bị người ta nói sợ không dám tham gia. “Thật sự là gia hỏa đáng chết. “Trong lòng Ngô Thiên Tung hận Lữ Thiếu Khanh thấu xương, hổ thẹn vì sỉ nhục môn phái. Ngay khi Ngô Thiên Tung oán hận trong lòng, bỗng nhiên một cổ uy áp đánh úp lại. Các sư đệ đồng môn đi theo Ngô Thiên Tung kêu lên một tiếng, tất cả đều ngất đi. Tiếp theo một bóng đỏ xuất hiện trong tầm mắt Ngô Thiên Tung, không trung bắt đầu tràn ngập mùi thơm mê người. Ngô Thiên Tung kinh hãi, trong lòng cảnh giác kéo đầy, hét lớn một tiếng: “Ai? “Không cần khẩn trương.” Người tới là một thiếu nữ tuổi thanh xuân, một thân hồng y, dáng người uyển chuyển, hấp dẫn đến cực điểm. Chỉ nhìn dáng người, đủ để cho rất nhiều người vì đó mà điên cuồng. Chẳng qua khi ánh mắt Ngô Thiên Tung rơi vào trên mặt nàng, trong lòng nhin không được nói một câu đáng tiếc. Bộ dạng bình thường, không đáng chú ý chút nào, hoàn toàn không hợp với dáng người hấp dẫn của nàng. Nhìn thấy khuôn mặt này, sự điên cuồng bởi vì dáng người mà sinh ra sẽ biến mất hơn phân nửa. “Người là người phương nào?” Ngô Thiên Tung bởi vì vẻ ngoài của người này mà trong lòng bất giác sinh ra ý khinh thị. Chẳng qua thời điểm khí tức thiếu nữ áo đỏ tản mát ra, sự khinh thị trong lòng hắn ta biến mất, thay vào đó là sợ hãi. Loại thực lực này, có thể dùng một chữ tiêu diệt hắn ta. Hắn ta vội vàng theo thói quen lùi chỗ dựa của mình ra. “Tiền bối, văn bối là đệ tử Quy Nguyên Các! “Thiếu nữ áo đỏ cười khẽ một tiếng, tiếng cười tràn ngập hấp dẫn, rơi vào trong tai Ngô Thiên Tung, trong lòng hắn ta nhin không được sinh ra một đợt tà hỏa. “Ta biết ngươi là đệ tử Quy Nguyên Các, ta tới tìm ngươi là muốn hỏi vài câu. “Ngô Thiên Tung biết thực lực thiếu nữ trước mắt cường đại hơn mình nhiều lắm, ít nhất là cao thủ Kết Đan kỳ, thực lực mới chỉ Trúc Cơ kỳ như hắn ta không dám khinh thường, cũng không dám mạo phạm. Cho dù trong lòng có tà hỏa, hắn ta cũng phải đè xuống, thái độ cung kính: “Tiền bối có gì muốn hỏi, cứ việc mở miệng. “Thiếu nữ áo đỏ rất hài lòng với thái độ của Ngô Thiên Tung. “Ngươi tên

là gì?""Vãn bối Ngô Thiên Tung.""Người chính là Ngô Thiên Tung?"

Chương 184 - Tu luyện tâm đắc? Chỗ này của ta còn nhiều

Chương 184: Tu luyện tâm đắc? Chỗ này của ta còn nhiều
Trong lòng Ngô Thiên Tung thấy kỳ quái, vì sao tiền bối trước mắt dường như đang nghiêng răng nghiêng lợi? Là thật, tên của ta rất khó nghe sao? Tại sao phải nghiêng răng? Trong lúc Ngô Thiên Tung đang nghi hoặc, bỗng nhiên một cường độ mạnh mẽ đánh úp lại. Ngô Thiên Tung bất ngờ không kịp đề phòng, kêu thảm một tiếng, bay ngược ra ngoài. “Tiền bối, tiền bối.” Ngô Thiên Tung sợ hãi trong lòng. Lần này, để cho hắn ta biết mình và thiếu nữ áo đỏ trước mắt chênh lệch quá nhiều, hắn ta cố nén máu tươi muốn phun ra, thái độ cung kính vô cùng: “Vãn bối không biết đã mạo phạm tiền bối chuyện gì, mong rằng tiền bối thứ tội.” “Thiếu nữ áo đỏ hừ lạnh một tiếng, giọng nói lạnh như băng: “Người vừa rồi trên lôi đài là ai?” “Ngô Thiên Tung không hiểu, sao lại dính dáng đến Lữ Thiếu Khanh? Hắn ta ngoan ngoãn trả lời: “Hồi tiền bối, hắn gọi Lữ thiếu khanh, là đệ tử Lăng Tiêu Phái.” ““Sur đệ Kế Ngôn?” ““Không, không sai.” Tiếp theo, đôi bên lại im lặng. Ngô Thiên Tung len lén nhìn thoáng qua thiếu nữ áo đỏ, cách một khoảng. Nhưng Ngô Thiên Tung có thể cảm nhận được thiếu nữ áo đỏ đích thật là đang nghiêng răng nghiêng lợi, trong cơ thể tựa hồ ẩn chứa tức giận thật lớn. Bầu không khí im ắng khiến trong lòng Ngô Thiên Tung phải chịu áp lực cực lớn. Thiếu nữ áo đỏ trước mắt có thực lực cường đại, tới tìm hắn ta với mục đích không rõ, để cho trong lòng hắn ta rất là sợ hãi. E sợ không cẩn thận trêu chọc người này, sẽ bị nàng tiêu diệt ngay lập tức. Lúc này, Ngô Thiên Tung rất hoài niệm đội chấp pháp Lăng Tiêu Phái ở thành Lăng Tiêu. Nhưng mà đáng tiếc chính là, bởi vì những ngày này người tràn vào thành Lăng Tiêu quá nhiều. Hơn nữa lại có người cố ý nhằm vào đệ tử Lăng Tiêu Phái ở thành Lăng Tiêu, khiến cho đội chấp pháp đã tê liệt. Hiện tại cho dù là có người đánh nhau ở trong thành, đội chấp pháp của Lăng Tiêu Phái cũng không nhất định sẽ xuất hiện. Đây coi như là tự bê đá đập chân mình sao? Ngô Thiên Tung khóc không ra nước mắt. Một ngày nay, đám đệ tử Quy

Nguyên Các bọn họ nhằm vào đệ tử Lăng Tiêu Phái nhiều nhất. Thấy thiếu nữ áo đỏ còn không nói lời nào, trong lòng Ngô Thiên Tung không chịu nổi, hắn ta thử hỏi. “Tiền bối!” “Thiếu nữ áo đỏ thân nhiên nói: “Nói cho ta biết tin tức về hắn.” “Ngữ khí bình thản, nghe không ra bất kỳ cảm xúc dao động nào. Ngô Thiên Tung không dám chần chờ, hắn ta chỉ có thể kể hết tin tức hắn ta biết về Lữ Thiếu Khanh. Nhưng mà tin tức Ngô Thiên Tung biết cũng không nhiều. Chủ yếu là Lữ Thiếu Khanh quá khiêm tốn. Ngô Thiên Tung chỉ biết là hắn là đệ tử Thiên Ngự Phong của Lăng Tiêu Phái, sư đệ Kế Ngôn, thực lực thấp, là sự sỉ nhục của môn phái. Nghe được hai đánh giá phía sau, thiếu nữ áo đỏ nhin không được cười lạnh liên tục. “Thực lực thấp, sự sỉ nhục của môn phái? Ha ha!” Một cường độ lớn đánh úp lại, Ngô Thiên Tung còn chưa kịp phản ứng, lại bay ngược ra ngoài. Chờ hắn ta đứng lên, thiếu nữ áo đỏ biến mất tại chỗ. Sau khi xác nhận thiếu nữ áo đỏ đã hoàn toàn biến mất, Ngô Thiên Tung lau mồ hôi lạnh trên trán, vội vàng đánh thức các sư đệ, rời đi nơi này. Mà ở phía bên kia. Lữ Thiếu Khanh giao chuyện còn lại cho Hạng Ngọc Thần, hắn phải tay đi làm chương quỹ, chuyện luận võ, hắn không có ý định tham dự nữa. Chỉ còn có vài ngày nữa, chờ luận võ kết thúc, thời gian cũng không kém nhiều lắm. Sau khi Lữ Thiếu Khanh đi xuống, Tiêu Y về mặt sùng bái xông tới. “Nhị sư huynh, huynh thật sự là quá lợi hại.” “Về mặt mấy người Hạ Ngữ cũng như thế. Đề xuất tổ chức một đại hội luận võ, dời hết lực chú ý của mọi người đi. Xuất ra phần thưởng cực kỳ hấp dẫn, hấp dẫn sự chú ý của mọi người. Từ đó lực chú ý của mọi người cũng không hề đặt ở trên người đệ tử Lăng Tiêu Phái nữa. Lại lấy danh nghĩa của đại hội luận võ, khôi phục lệnh cấm ở thành Lăng Tiêu, đối chấp pháp một lần nữa khôi phục cương vị, như vậy hỗn loạn trước đó cũng sẽ được sửa trị. Chương môn Ngu Sưởng giao nhiệm vụ cho Lữ Thiếu Khanh mà hắn chỉ thoải mái đơn giản đã hoàn thành. Kế tiếp cũng không sợ sẽ xuất hiện sơ suất gì. Dù sao nơi này là địa bàn Lăng Tiêu Phái, nếu chút chuyện này còn làm không tốt, cũng khó vọng xưng là ba môn phái lớn ở Tề Châu. Hạ Ngữ nhìn Lữ Thiếu Khanh, ánh mắt không giấu được tán thưởng. Nếu đổi lại là người khác, việc này có lẽ phải nghĩ đến ba ngày hai đêm cũng không nghĩ ra có bất kỳ biện pháp nào tốt. Mà Lữ Thiếu Khanh thì sao, từ lúc Ngu Sưởng giao nhiệm

vụ cho tới bây giờ, còn chưa hết một ngày đã làm rất thỏa đáng. Có lẽ là từ lúc ra khỏi cửa hắc đã nghĩ ra biện pháp đi? Trong lòng Hạ Ngữ không thể không bội phục. Thực lực của Kế Ngôn cường đại, gặp phải chuyện gì, cứ một kiếm bổ đôi. Lữ Thiếu Khanh thì sao, thực lực cường đại không nói, đầu óc càng thêm lợi hại. Có thể nói là trí kế vô song, không có mấy người có thể chiếm được chỗ tốt ở trên tay hắc. Cho dù là Trương Tông Long, ở trước mặt Lữ Thiếu Khanh cũng bị Lữ Thiếu Khanh ăn đến gât gao, không hề có cơ hội xoay người. Sau khi Tiêu Y sùng bái một phen, bắt đầu đưa ra nghi hoặc trong lòng. “Nhị sư huynh, đó thật sự là tu luyện kiếm đạo tâm đắc của Đại sư huynh sao?” “Ba người Hạ Ngữ cũng đã có tinh thần, nếu như tu luyện kiếm đạo tâm đắc của Kế Ngôn, giá trị không thể đo lường. Thiên phú kiếm đạo của Kế Ngôn là thiên hạ vô song, điểm này cho dù là địch nhân đối thủ, cũng không thể không thừa nhận. Kiếm đạo tâm đắc của hắc at, cho dù là đối với Nguyên Anh cũng có ý nghĩa. Có thể nói, miếng ngọc giản kia có giá trị thật lớn. Lữ Thiếu Khanh thành thật gât đầu: “Đúng vậy, đương nhiên là của hắc, ta làm sao có thể lấy ra hàng giả ra lừa gạt người chứ?” Hạ Ngữ đột nhiên cười nói: “Nếu biết trong tay Lữ sư đệ có thứ này, dù thế nào ta cũng phải lấy cho được.” Trong giọng nói cất giấu sự mát mát không thể phát hiện. Hạ Ngữ cũng là chậm chạp không có linh ngộ được kiếm ý, nếu như nàng có thể lĩnh ngộ được kiếm ý trước khi bước vào Nguyên Anh, tuyệt đối có thể làm cho thực lực của nàng tiến thêm một bước. Lữ Thiếu Khanh nhìn Hạ Ngữ một cái, cổ tay khẽ đảo, một chiếc ngọc giản xuất hiện trong tay. Hắc tiện tay ném cho Hạ Ngữ: “Cầm lấy.” Hạ Ngữ bắt lấy, trên mặt lộ ra biểu tình kinh ngạc: “Lữ sư đệ, cái này...” Lữ Thiếu Khanh không sao cả nói: “Tu luyện tâm đắc của Đại sư huynh nha. Chỗ này của ta có rất nhiều.”

Chương 185 - Đội chấp pháp thành Lăng Tiêu

Chương 185: Đội chấp pháp thành Lăng Tiêu
Sau đó cổ tay vừa lật, vài miếng ngọc giản xuất hiện ở trong tay. Đám người Tiêu Y trợn tròn mắt. Tiêu Y hỏi thẳng: “Nhị sư huynh, sao huynh lại có nhiều như vậy?” “Sao chép nha...” Lữ Thiều Khanh hết sức khinh bỉ đối với sự ngạc nhiên của mọi người: “Lớn cả rồi, chuyện này có gì kỳ quái đâu? Lúc trước ta nghèo, nên có bảo Đại sư huynh tùy tiện ghi chép một chút tâm đắc cho ta, ta muốn cầm đi bán.” Nói đến chuyện cũ, trên mặt Lữ Thiều Khanh bỗng nhiên lộ ra bi phẫn, vô cùng bi thương: “Ta mới vừa bày sạp ở cửa lớn môn phái, còn chưa kịp khai trương, chương môn đã xuất hiện. Sau khi biết đồ ta bán, trực tiếp nói một câu phá hư hình tượng môn phái rồi tịch thu ngọc giản của ta, đập cửa hàng của ta, còn hạ mệnh lệnh chết, không cho phép ta làm như vậy.” Lữ Thiều Khanh càng nói càng bi phẫn, trong lòng ủy khuất vô cùng, nói với mấy người Hạ Ngũ: “Các người phân xử xem, có chương môn nào như vậy không? Mỗi tháng linh thạch phát ra thì càng ngày càng ít, nhưng lại không cho phép ta làm chút nghề phụ, như vậy có hợp lý không?” Mấy người Hạ Ngũ im lặng, bọn họ cũng không biết nên đánh giá như thế nào. Tiêu Y thở dài một tiếng, cuối cùng cũng biết vì sao trong tay Nhị sư huynh lại có nhiều ngọc giản như vậy, hóa ra là hàng tồn. Nhưng Tiêu Y lại cảm thấy chương môn làm như vậy là anh minh thần võ. Với tính cách của Nhị sư huynh, nếu như để hắn nếm được ngon ngọt, đoán chừng Đại sư huynh sẽ bị hắn nhử sạch. Đến lúc đó đừng nói cái gì mà tu luyện tâm đắc, có lẽ ngay cả quần lót của Đại sư huynh đều có thể bị cầm đi bán. Hạ Ngũ dở khóc dở cười, không ngờ Lữ Thiều Khanh lại coi trọng linh thạch như vậy. Xem ra lúc trước nói ta cho hắn mười vạn tám vạn linh thạch cũng không phải đang nói đùa. Hạ Ngũ cầm ngọc giản, cười hỏi Lữ Thiều Khanh: “Lữ sư đệ, ngọc giản này có cần ta trả cho người linh thạch không?” Lữ Thiều Khanh lắc đầu, hắn không chấp nhất điểm này, hàng không bán được, cũng không thể không biết xấu hổ mà đòi tiền, hắn nói: “Quên đi, tặng cho

ngươi đây, xem như cảm ơn ngươi giúp ta việc này. Dù sao ân tình của ngươi cũng không thể chỉ đáng giá một cái quạt xếp được. “Hạ Ngữ không có từ chối, thu ngọc giản lại, hiện tại nàng đúng là cần cái ngọc giản này. Sau khi cất ngọc giản xong, Hạ Ngữ lại tỏ vẻ cảm tạ Lữ Thiếu Khanh: “Ta cũng không khách khí nữa. Sau này có chuyện gì cần ta hỗ trợ, Lữ sư đệ cứ việc mở miệng. “Lữ Thiếu Khanh khoát tay nói: “Khách khí cái gì, nhưng ta có một thỉnh cầu. Đương nhiên...”

Lữ Thiếu Khanh nhấn mạnh lần nữa: “Cái này không thể tính là ân tình của ngươi. “Trong lòng Hạ Ngữ hết chỗ nói rồi, là ta khách khí một phen rồi. Còn ngươi thật đúng là không có khách khí với ta, đánh rắn đập đầu. “Lữ sư đệ ngươi nói đi. ““Hạ Ngữ sư tỷ, không bằng ngươi rời khỏi Thiên Ngự Phong, đến thành Lăng Tiêu này ở lại đi. “Thỉnh cầu này của Lữ Thiếu Khanh khiến đám người Hạ Ngữ ngây ngẩn cả người. Đây coi như là muốn đuổi các nàng xuống núi sao. Tiêu Y không vui, có Hạ Ngữ ở bên cạnh, cuộc sống trôi qua rất thoải mái. Nàng la lên, bất bình thay Hạ Ngữ: “Nhị sư huynh, huynh đã nhận tiền thuê của Hạ Ngữ sư tỷ, sao còn đuổi người đi? “Lữ Thiếu Khanh thật muốn tát sư muội của mình hai cái, thời khắc mấu chốt lại phá đám. Hạ Ngữ cũng kỳ quái, tại sao đang yên đang lành muốn đuổi nàng rời khỏi Thiên Ngự Phong? Nàng ngay cả điểm dừng chân của sư môn mình ở Lăng Tiêu Phái cũng không đến ở, cố ý ở lại Thiên Ngự Phong, mục đích chính là quan sát cuộc sống hàng ngày của Lữ Thiếu Khanh, để xem có thể học được gì từ đó không. Mà Biện Nhu Nhu bên cạnh lại rất tức giận, nếu không phải hiện tại có kiêng kị đối với Lữ Thiếu Khanh, nàng ta đã sớm mở miệng phun lời với Lữ Thiếu Khanh rồi. Gia hỏa hỗn đản, thu linh thạch của chúng ta, liền muốn trở mặt không nhận người sao? Hạ Ngữ không tức giận, mà là suy nghĩ một phen, cuối cùng hỏi: “Lữ sư đệ, có thể nói một chút là vì sao không? “Lữ Thiếu Khanh thở dài, ta đây không phải sợ phiền toái sao, giữ ngươi ở Thiên Ngự Phong, ta chỉ sợ cuộc sống của ta không dễ chịu. Đối với việc này, hẳn không có giấu diếm, mà là thành thật nói ra nguyên nhân. Đối với loại người thông minh như Hạ Ngữ, giờ trò xảo quyết là vô dụng, thành thật nói cho nàng biết, dùng tình cảm lay động, dùng lý lẽ thấu hiểu. Nói xong nguyên nhân, Lữ Thiếu Khanh còn lặng lẽ vô mông ngơ: “Hạ Ngữ sư tỷ, ngươi làm người tốt như vậy, nhất định sẽ không

muốn ta gặp phiền toái đâu đúng không?“Nghe xong nguyên nhân, Hạ Ngữ cuối cùng cũng hiểu vì sao Lữ Thiếu Khanh vẫn giữ khoảng cách với nàng. Thì ra là sợ phiền toái.Đối với nguyên nhân này, Hạ Ngữ có chút dở khóc dở cười.Mặc dù nàng không quan tâm danh hiệu đệ nhất mỹ nhân Tề Châu của mình, nhưng nàng biết mình đúng thực rất được người hoan nghênh. Đối với những nam tu sĩ kia mà nói, có thể kết bạn với nàng là chuyện bọn họ cầu còn không được.Nhưng ở chỗ Lữ Thiếu Khanh, lại tránh không kịp.Chính là sợ phiền toái, thì ra lúc trước nói sợ phiền toái, là thật sự sợ phiền toái.Nhưng mà, Tiêu Y bên này vẫn còn đang tranh giành thức ăn cho tiểu trư tử, nói chuyện giúp Hạ Ngữ.“Nhị sư huynh, nào có đáng sợ như huynh nói. Không phải lúc trước Hạ Ngữ sư tỷ ở Thiên Ngự Phong vẫn rất tốt sao? Cũng không thấy có phiền toái gì tới cửa mà.“Lữ Thiếu Khanh tức giận, tên phản đồ này, hắn chọc vào đầu Tiêu Y: “Đến lúc đó phiền toái tới cửa, ta sẽ ném muội ra ngoài.“Nhìn ánh mắt Lữ Thiếu Khanh rơi trên người mình, Hạ Ngữ trả lời.“Lữ sư đệ, ngươi yên tâm, ta sẽ không mang phiền toái tới cửa cho ngươi đâu. Nếu thật sự xảy ra chuyện như lời ngươi nói, ta sẽ ra mặt giúp ngươi giải quyết, ngươi không cần lo lắng.”

Chương 186 - Đội chấp pháp thành Lãng Tiêu

Chương 186: Đội chấp pháp thành Lãng Tiêu (tt)Đều đã nói như vậy rồi, ý tứ tiềm tàng chính là không muốn.Lữ Thiếu Khanh cũng không thể làm gì, hắn cũng không thể đuổi người ra khỏi Thiên Ngự Phong.“Quên đi.” Lữ Thiếu Khanh bất đắc dĩ thở dài: “Vừa rồi lúc người ngự trang lại cũng không bị người khác nhìn thấy chứ?”“Chuyện cho tới bây giờ, cũng chỉ có thể như vậy, hy vọng trong thời gian bảy ngày này, không xảy ra chuyện gì.Lữ Thiếu Khanh thầm nói trong lòng. Sau đó lắc đầu, chuẩn bị rời đi.“Nhị sư huynh, huynh muốn đi đâu vậy?”“Tiêu Y tri kỷ hỏi.”“Đi tiếp tục làm việc a, muội cho rằng không cần làm sao, muội trở nên lười như vậy từ khi nào thế?”“Tiêu Y muốn học máu. Nhị sư huynh, huynh cũng có tư cách nói người khác lười sao? Ai cũng có tư cách, duy chỉ có huynh là không có tư cách. Huynh còn không biết xấu hổ nói ta lười sao?Tiêu Y mặc dù đang châm chọc trong lòng, nhưng vẫn muốn đuổi theo.Hạ Ngữ và Biện Nhu Nhu đương nhiên cũng đi theo.Chủ yếu là Hạ Ngữ muốn xem Lữ Thiếu Khanh muốn làm gì tiếp theo.Lữ Thiếu Khanh thản nhiên đi tới phủ Thành Chủ thành Lãng Tiêu.“Nhị sư huynh, chúng ta tới nơi này làm gì?”“Thành chủ thành Lãng Tiêu, là người Lãng Tiêu Phái chỉ định tới làm, phụ trách xử lý sự vụ lớn nhỏ của thành Lãng Tiêu.Đồng thời, đội chấp pháp của thành Lãng Tiêu cũng đóng quân ở chỗ này.Quan viên của thành Lãng Tiêu có thể là phạm nhân, nhưng đội chấp pháp thì tất cả đều là tu sĩ, hơn nữa còn là đệ tử nội môn, hạch tâm và thân truyền của Lãng Tiêu Phái tạo thành.Nhân số không cố định, nhân viên không cố định, tùy theo tình hình mà tăng giảm.Tham gia đội chấp pháp, thuộc về nhiệm vụ môn phái, sau khi hoàn thành, sẽ có công hiến và linh thạch tương ứng.Hơn nữa bởi vì tính chất của nó, khen thưởng khá phong phú.Đệ tử Lãng Tiêu Phái gần như đều từng tham gia đội chấp pháp.Trong lịch sử Lãng Tiêu Phái, chỉ có hai người không có tham gia. Một người là Kế Ngôn, người kia là Lữ Thiếu Khanh.Kế Ngôn là bởi vì chuyên tâm tu luyện, lấy thiên phú của hắn đi hoàn thành nhiệm vụ

môn phái thì đúng là lãng phí. Về phần Lữ Thiếu Khanh, đơn giản là lười biếng. Thà rằng tính toán bản mình cũng không muốn đi làm loại công việc này. Lữ Thiếu Khanh chưa từng tham gia đội chấp pháp, nhưng không có nghĩa là hẳn không rõ. Đệ tử thân truyền nha, ngoại trừ một ít bí mật đặc biệt của môn phái, những chuyện khác đối với hắn mà nói đều không phải bí mật. Lữ Thiếu Khanh trực tiếp đáp xuống một cái sân. Dưới đường vắng, đã có người kêu lên tiếng. “Lữ sư đệ?” “Lữ Thiếu Khanh theo tiếng nhìn lại, một tu sĩ chừng ba mươi tuổi đang lộ vẻ kinh ngạc nhìn hắn. “An sư huynh!” “An Hoài, một trong ba đệ tử thân truyền của Tiêu Sấm, Phong chủ Xích Nguyệt Phong, thực lực Kết Đan tầng một. Hơn ba mươi tuổi, giống như Hạng Ngọc Thần, thuộc về đời trung niên ở trong miệng mọi người, không thuộc về thế hệ trẻ. Tiếp theo, đám người Tiêu Y và Hạ Ngữ cũng đi vào theo. “An sư huynh!” “Trước khi chưa bái sư, Tiêu Y đã theo Tiêu Sấm đến Xích Nguyệt Phong chơi đùa, nên cũng không xa lạ gì đối với đám đệ tử An Hoài. “Tiêu Y sư muội. “An Hoài lộ ra nụ cười, đây là chất nữ ruột của sư phụ hắn ta, hiện tại lại là đồng môn, quan hệ càng thêm mật thiết. Về phần Hạ Ngữ và Biện Nhu Nhu đi theo, An Hoài chỉ chấp tay, cũng không hỏi tình hình của hai người. Bởi vì hiện tại hắn ta đang rất tò mò, tại sao Lữ Thiếu Khanh lại xuất hiện ở chỗ này. Lữ Thiếu Khanh có lẽ không quá nổi tiếng trong đám đệ tử nội ngoại môn. Nhưng giữa các đệ tử thân truyền bọn họ, mọi người cũng hiểu khá rõ. Đặc biệt là Lữ Thiếu Khanh, sự tồn tại độc đáo của Lăng Tiêu Phái. Giữa đệ tử thân truyền hoặc nhiều hoặc ít bình thường sẽ có chút cơ hội tụ hội, hoặc là liên thủ làm chút nhiệm vụ gì đó. Duy chỉ có Lữ Thiếu Khanh là không tham gia tụ hội của bọn họ, cũng chưa từng làm nhiệm vụ. Sự hiểu biết của bọn họ đối với Lữ Thiếu Khanh, phần nhiều là từ trong miệng sư phụ mà biết. Hết ăn lại nằm, mặt dày mày dạn, về phần thực lực, các sư phụ lại đồng lòng ăn ý, không có cố ý nhắc tới. Quan hệ tình cảm giữa các đệ tử thân truyền khác của Lăng Tiêu Phái còn tạm được, duy chỉ có quan hệ với Lữ Thiếu Khanh là rất bình thường. Hôm nay Lữ Thiếu Khanh đột nhiên xuất hiện ở đây lần đầu tiên, làm sao không khiến An Hoài kinh ngạc tò mò. Đại Phật này chịu đến nơi này, đoán chừng không phải đại sự khẳng định sẽ không đến. Cho nên An Hoài rất tò mò, hỏi Lữ Thiếu Khanh mục đích tới nơi này: “Lữ

sư đệ, hôm nay ngươi tới nơi này, là có chuyện gì sao? “Lữ Thiếu Khanh nhìn thoáng qua xung quanh, lần đầu tiên hắn tới nơi này, sau khi nhìn lướt qua, Lữ Thiếu Khanh không nói nhảm, đi thẳng vào chủ đề. “Hiện tại đội chấp pháp còn làm việc không? “Một câu nói khiến An Hoài cười khổ không thôi. Hắn lắc đầu, giọng nói có chút tức giận và không cam lòng: “Đội chấp pháp, hiện tại đã tê liệt. “Khi đại điển tới gần, càng ngày càng nhiều người đi tới thành Lăng Tiêu. Thành Lăng Tiêu kín người hết chỗ, nhiều người, mọi chuyện tự nhiên cũng nhiều lên. Đặc biệt là khi một phần rất lớn trong đó còn là tu sĩ. Hơn nữa dưới sự xúi giục của người có tâm, mọi người bắt đầu nhắm vào đệ tử Lăng Tiêu Phái, luận bàn tranh đấu ở ngay trong thành. Ngay từ đầu đội chấp pháp còn có thể không chế được cục diện, nhưng mà càng ngày càng nhiều người tham dự vào, có tu sĩ thực lực cường đại có thể chống lại đội chấp pháp. Thậm chí có người cố ý ra tay với đội chấp pháp. Quyền uy của đội chấp pháp bị khiêu chiến, càng ngày càng nhiều người không để đội chấp pháp vào mắt. Hiện tại đội chấp pháp đã hoàn toàn tê liệt, không có cách nào bảo vệ thành Lăng Tiêu ổn định.

Chương 187 - Dừng ân tình của Hạ Ngữ

Chương 187: Dừng ân tình của Hạ Ngữ
An Hoài giới thiệu:

“Lúc trước đội chấp pháp có hơn ba mươi đồng môn, đã đủ rồi. Về sau tăng lên đến hơn năm mươi người, nhưng có người âm thầm giở trò xấu, không ít sư đệ sư muội bị thương, hiện tại số người có thể hành động chỉ có hơn hai mươi người.” Hơn ba mươi đồng môn bị thương, Lữ Thiếu Khanh nhú mày, xem ra ăn không ít đau khổ. Đội chấp pháp không làm việc, sự hỗn loạn ở thành Lăng Tiêu tự nhiên là càng thêm lợi hại. Lữ Thiếu Khanh hiểu rõ, hắn nói với An Hoài: “An sư huynh, người triệu tập những người khác đến đây đi. Hôm nay sẽ làm việc lại.” An Hoài kinh ngạc, xảy ra chuyện gì vậy? Đối với sự kinh ngạc của An Hoài, Lữ Thiếu Khanh không giải thích nhiều, chỉ nói: “Chương môn bảo ta xử lý chuyện thành Lăng Tiêu.” “Mệnh lệnh của chương môn?” An Hoài càng thêm kinh ngạc, ánh mắt trừng thật to. Tiêu Y lập tức làm chứng cho sư huynh: “An sư huynh, ta có thể chứng minh, đúng là chương môn ra lệnh.” An Hoài cười khổ một tiếng, vội vàng giải thích: “Ta không phải hoài nghi Lữ sư đệ.” An Hoài cũng không phải hoài nghi mệnh lệnh của chương môn là thật hay giả, hắn ta khiếp sợ vì Lữ Thiếu Khanh lại tiếp nhận công việc này. Lữ Thiếu Khanh là người như thế nào, đệ tử thân truyền của Lăng Tiêu phái đều biết. Sư phụ bọn họ cũng không chỉ một lần nói qua Lữ Thiếu Khanh lười biếng, chương môn lại nhiều lần công khai phê bình hành vi lười biếng của Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh cũng dừng hành động cho thấy chương môn không phê bình sai. Nhưng hôm nay lại nguyện ý tới nơi này làm việc, quá ngoài dự liệu của An Hoài. Đối với loại biểu tình này của An Hoài, Lữ Thiếu Khanh thấy nhưng không thể trách, haiz, thế nhân hiểu lầm ta quá sâu. “An sư huynh, huynh triệu tập mọi người đến đây đi.” An Hoài dè dặt hoài nghi trong lòng xuống, triệu tập mọi người lại. Nhưng mà nhân số cũng không nhiều lắm, chỉ có bảy tám người. An Hoài nói với Lữ Thiếu Khanh: “Bởi vì đều không có việc gì làm, dựa theo mệnh lệnh của môn phái, phần lớn đệ tử đều trở lại trên núi, tránh phát sinh xung đột với những người khác.” Nói thì nói

thế, nhưng trên thực tế chính là để cho các đệ tử trốn lên núi, tránh cho những người khác có cơ hội khiêu khích, phát sinh đấu tranh, từ đó chịu thiệt thòi. Nhưng mà đường đường là một phái lớn, kết quả lại làm như vậy, không thể không nói là rất ghen khuất. Cho nên Ngũ Sư ông tự mình tới cửa bắt Lữ Thiểu Khanh ra để hắn giải quyết chuyện này. Lữ Thiểu Khanh phát phát tay: “Không sao, ít người như vậy cũng đủ rồi.” Sau đó, Lữ Thiểu Khanh nói với Hạ Ngữ: “Hạ Ngữ sư tỷ, ân tình kia ta phải dùng tới rồi.” Hạ Ngữ ở một bên nhìn, lúc này đại khái đã hiểu Lữ Thiểu Khanh muốn làm gì. Nàng cười nói thản nhiên: “Lữ sư đệ là muốn ta gia nhập đội chấp pháp của Lăng Tiêu Phái các người sao?” Lữ Thiểu Khanh cảm thán Hạ Ngữ thông minh, sư muội của mình lúc này còn ở bên cạnh gã đầu, về mặt nghi hoặc, tùy thời muốn hỏi Nhị sư huynh vì sao. Mà Hạ Ngữ đã đoán được ý định của hắn. Lữ Thiểu Khanh không có giấu diếm, trên thực tế giấu diếm cũng không có tác dụng gì: “Không sai, Hạ Ngữ sư tỷ, ta hy vọng người có thể tạm thời đi theo đội chấp pháp, giúp đỡ một chút. Tôm tép thì không cần người ra tay, gặp cao thủ mới phiền người ra tay ngăn cản một chút là được.” Hạ Ngữ là cảnh giới Kết Đan kỳ tầng 8, trong tình huống Nguyên Anh không ra, không có mấy người có thể làm gì được Hạ Ngữ. Có cao thủ như Hạ Ngữ trấn giữ, đội chấp pháp cũng không cần lo lắng bị người nhắm vào. Có Hạ Ngữ ở chỗ này, hắn không có ý định ra tay, có thể tùy tiện liên tùy tiện. Huống chi hắn không có ý định ở lại quản lý đội chấp pháp. Hơn nữa dùng ân tình của Hạ Ngữ, có thể thuận tiện phủ sạch quan hệ với Hạ Ngữ. Đến lúc đó cuộc sống của hắn liền có thể khôi phục lại bình tĩnh lúc trước. Hoàn hảo. Lữ Thiểu Khanh rất hài lòng với kế hoạch của mình. Nhưng mà, Lữ Thiểu Khanh cố ý nói: “Đương nhiên, Hạ Ngữ sư tỷ, nếu người không muốn, ta cũng không miễn cưỡng.” Hạ Ngữ nhìn Lữ Thiểu Khanh, lòng nàng sáng như gương, nếu nàng từ chối, Lữ Thiểu Khanh sẽ nhân cơ hội hoàn toàn kéo dài khoảng cách với nàng. Đừng tưởng Lữ Thiểu Khanh sẽ không làm như vậy. Cho nên Hạ Ngữ không từ chối, không nhìn ánh mắt Biện Nhu Nhu, đồng ý: “Được, ta rất vui lòng giúp đỡ.” Mà đám đệ tử An Hoài đứng một bên lại ngây dại. Nữ nhân tướng mạo xấu xí này, lại chính là đệ nhất mỹ nhân Tề Châu, Hạ Ngữ sư tỷ? Vừa rồi Lữ Thiểu Khanh xuất hiện đã làm cho những đệ tử này kinh ngạc, hiện tại lại Hạ Ngữ cũng xuất hiện ở chỗ này,

càng làm cho bọn họ khiếp sợ.“Là, là Hạ Ngữ sư muội sao?”Cho dù là người hơn ba mươi tuổi, lúc An Hoài hỏi ra lời này, giọng nói có chút run rẩy.Đây là kích động và hưng phấn.Mấy tên đệ tử Lăng Tiêu Phái khác cũng là như vậy.Ngay cả tu sĩ nữ cũng kích động và hưng phấn.Hạ Ngữ, đại đệ tử thủ tịch Song Nguyệt Cốc, đệ nhất mỹ nhân Tề Châu, người đứng thứ ba trong thế hệ trẻ, có sức cạnh tranh với người xếp thứ hai.Có thể đoán mặt ở cự ly gần lần đầu tiên, nói không hưng phấn kích động là giả.Đối với ánh mắt của mọi người, Hạ Ngữ đã hết sức quen thuộc, trên mặt không có bất kỳ biến hóa nào.Nàng chỉ gật gật đầu, nói với mọi người: “Ta là Hạ Ngữ.”Giọng điệu lạnh nhạt, giống như lời đồn đãi bên ngoài dành cho nàng.An Hoài lại nghe ra Hạ Ngữ nói chuyện với bọn họ không giống với Lữ Thiếu Khanh.Trong lòng An Hoài không thể không kính nể Lữ Thiếu Khanh. Thật sự là lợi hại, không biết dùng thủ đoạn gì, lại có thể làm cho Hạ Ngữ có thái độ khác người thường với hắn. Hơn nữa còn muốn Hạ Ngữ đến làm công cho hắn.

Chương 188 - Cái này không giống phong cách của hắn

Chương 188: Cái này không giống phong cách của hắn
An Hoài kích động, có Hạ Ngữ ra tay tương trợ, bọn họ cũng không sợ người trong thành Lăng Tiêu. “Thật tốt quá, Hạ Ngữ sư muội nguyện ý ra tay tương trợ, những người khác dù thế nào cũng không dám đối nghịch với Hạ Ngữ sư muội. “Người hâm mộ của Hạ Ngữ rất nhiều, ai dám chọc tới Hạ Ngữ, chỉ riêng người hâm mộ của Hạ Ngữ cũng đã đủ để bọn họ uống một bình rồi. Nhưng Lữ Thiếu Khanh lại lắc đầu, nhắc nhở: “Không được, Hạ Ngữ sư tỷ không thể bại lộ thân phận. “Nói giống, đây là chuyện của Lăng Tiêu Phái, để người của Song Nguyệt Cốc đến hỗ trợ, đến lúc đó những hắc tử kia sẽ phun đến mức như nào chứ. Lữ Thiếu Khanh chỉ gọi Hạ Ngữ tới làm người giúp đỡ, là loại giúp đỡ thực sự. Không định lợi dụng thân phận của Hạ Ngữ, chỉ định lợi dụng thực lực của nàng. Lữ Thiếu Khanh biết đội chấp pháp gặp phải phiền toái, chính là vì không có cao thủ chân chính. Trong đội chấp pháp có đệ tử thân truyền, đệ tử hạch tâm. Cho dù là đệ tử đời trung niên, hay thanh niên thì người có thực lực cao nhất trong bọn họ cũng chính là Hạng Ngọc Thần, thực lực Kết Đan tầng 6. Mà nay người tới nơi này, không chừng còn có người Kết Đan tầng 7, thậm chí tầng 8. Có Hạ Ngữ gia nhập, đội chấp pháp cũng sẽ không sợ những cao thủ này. Cho nên Lữ Thiếu Khanh dặn dò Hạ Ngữ: “Hạ Ngữ sư tỷ, ngươi phải che giấu thân phận, giúp đỡ vài ngày thôi. Nhưng mà theo ta phán đoán, có lẽ khoảng hai ngày là được rồi. “Vạn sự khởi đầu nan, chỉ cần khởi đầu thuận lợi vượt qua, phía sau liền dễ làm hơn nhiều. Hạ Ngữ cũng hiểu được điểm này, trong ánh mắt bình thản mang theo kính nể. Lữ sư đệ này đích xác túc trí đa mưu. Cho nên, chút quan hệ với hắn càng không thể để cho hắn có cơ hội phải sạch. “Ta biết rồi, tất cả nghe Lữ sư đệ an bài. “An Hoài và đệ tử Lăng Tiêu Phái càng thêm bội phục đối với chuyện này. Ngay cả đệ nhất mỹ nhân cũng có thể sử dụng được, thật sự là quá lợi hại. Vài tên đệ tử Lăng Tiêu Phái không hiểu rõ về Lữ Thiếu Khanh cũng không thể không nghiêm túc

xem kỹ tên đệ tử thân truyền bị các đệ tử ngoại môn, nội môn xưng là sự sỉ nhục của môn phái. Thấy mọi người không có dị nghị gì, Lữ Thiếu Khanh nói với An Hoài: “Bắt đầu đi, cứ làm như bình thường.” Thành Lăng Tiêu rất lớn, nhưng mà đối với các tu sĩ mà nói, loại lớn này chỉ là đối với phàm nhân mà thôi. Hơn nữa có trận pháp kiểm tra, nơi nào trong thành Lăng Tiêu phát sinh tranh đấu, đội chấp pháp sẽ là nơi nhận được tin tức đầu tiên. Tiêu Sấm ngồi xếp bằng ở trên núi, ở chỗ này có thể nhìn xuống toàn bộ thành Lăng Tiêu phía dưới. Ở chỗ này, ông có thể thoải mái biết tất cả động tĩnh bên trong thành Lăng Tiêu. Bỗng nhiên, có một thân ảnh xuất hiện bên cạnh ông. Tiêu Sấm không quay đầu lại, ông biết người tới là ai. Ngu Sưởng đi tới bên cạnh ông, nhìn thành Lăng Tiêu phía dưới, hỏi một câu: “Tiểu tử kia không gây ra chuyện gì chứ?” Tiêu Sấm biết Ngu Sưởng nói ai, chậm rãi lắc đầu: “Cho tới bây giờ, coi như tất cả đều bình thường.” Sau đó giới thiệu đơn giản một chút, thần niệm Ngu Sưởng lướt qua thành Lăng Tiêu. Sau khi biết chuyện Lữ Thiếu Khanh làm, trên mặt lộ ra vẻ hài lòng. Chậm rãi gật đầu, khen một câu. “Tiểu tử này, coi như có chút thông minh.” Tiêu Sấm tỏ vẻ đồng ý: “Hiếm khi làm được chính sự. Bằng không những tiểu bối trong môn phái sẽ bị bắt nạt thảm rồi.” Tiêu Sấm tọa trấn thành Lăng Tiêu, mấy ngày nay thấy đệ tử Lăng Tiêu Phái bị người ta nhắm vào, trong lòng ghen một bụng lửa. Nhưng mà ông không thể ra tay, ông tọa trấn ở chỗ này, phòng ngừa thế hệ trước ra tay, thế hệ trẻ ông không không chế được. Ông cũng không dám ra tay ngăn cản không chế, nếu ông ra tay, những người thế hệ trước cũng sẽ có lý do ra tay. Thế lực đi tới thành Lăng Tiêu lần này nhiều không đếm xuể, chỉ riêng đại năng giả Nguyên Anh cũng đã có vài vị. Về phần ẩn núp trong bóng tối, sẽ chỉ càng nhiều. Đám đó đều là lão hồ ly, tất cả đều nhằm vào đệ tử Lăng Tiêu Phái, không chừng chuyện này đều là do những người này bày ra. Mọi người từ Nguyên Anh kỳ trở lên ăn ý không ra tay, để cho người trẻ tuổi tự mình đi giải quyết mâu thuẫn. May mà Lữ Thiếu Khanh đã tới. Nhìn thấy cách làm của Lữ Thiếu Khanh, nói thật không thể không làm cho hai mắt Tiêu Sấm tỏa sáng. Tổ chức một đại hội luận võ, hấp dẫn lực chú ý của mọi người qua đó, giảm bớt áp lực cho đệ tử Lăng Tiêu Phái. Nhưng mà Ngu Sưởng cũng chú ý tới tai hại trong đó. Nếu không có cách nào ngăn cản hỗn loạn trong thành, vẫn

đề vẫn không có cách nào giải quyết.Đại hội luận võ cũng không có khả năng khiến cho tất cả mọi người tham gia, đến lúc đó nếu không có việc gì làm bọn họ vẫn sẽ gây sự ở trong thành Lăng Tiêu như trước.Tiêu Sấm nói một câu: “Vừa rồi hấn đi đến phủ Thành Chủ, tìm An Hoài.“Ngu Sưởng có chút hồ đồ: “Tiểu tử này nguyên ý gia nhập đội chấp pháp làm việc sao?“Nếu Lữ Thiếu Khanh nguyên ý ra tay, với thực lực của hấn, trong thế hệ trẻ không ai là đối thủ của hấn.Nhưng mà, Ngu Sưởng và Tiêu Sấm nhìn không được liếc nhau, ánh mắt hai người đều giống nhau.Đây không giống phong cách của Lữ Thiếu Khanh.“Bọn họ động rồi, xem trước đi.” Tiêu Sấm đột nhiên nói.Trong thành Lăng Tiêu, An Hoài mang theo đội chấp pháp xuất phát.Thân ảnh Lữ Thiếu Khanh rõ ràng ở trong đó.Ngu Sưởng chú ý tới Hạ Ngữ trong đội ngũ, ồ một tiếng, trên mặt tràn đầy nghi hoặc.“Là nha đầu Song Nguyệt Cốc sao? Sao cũng đi theo?“Dù ông có là chương môn thì nghi vấn này cũng không cách nào biết được.Rất nhanh, dưới cái nhìn chăm chú của Ngu Sưởng và Tiêu Sấm, đám người Lữ Thiếu Khanh đi tới nơi có ầu đả trong thành Lăng Tiêu.Hai gã đệ tử của hai phái khác nhau bởi vì mâu thuẫn mà đánh nhau. Hai tên chỉ mới Trúc Cơ kỳ cho nên nhanh chóng bị không chế.Mặc dù cách thật xa, lời nói của Lữ Thiếu Khanh cũng có thể truyền vào trong tai hai đại năng Nguyên Anh.“Xảy ra chuyện gì? Hôm nay không phải đã nói rồi sao? Trong thành Lăng Tiêu không cho phép đánh nhau nữa. Hai người các ngươi là không nghe lọt lời ta nói sao? Hay là nói các ngươi không để Lăng Tiêu Phái chúng ta ở trong mắt?““Nể tình hai người các ngươi vi phạm lần đầu, mỗi người nộp phạt một trăm viên linh thạch hạ phẩm là xong. Nếu tái phạm, phạt tiền gấp đôi.”

Chương 189 - Hạ Ngũ ra tay

Chương 189: Hạ Ngũ ra tay “Phạt tiền rồi thả người sao?” “Khốn kiếp, cường độ xử phạt này không đau không ngứa.” Ngu Sưởng rất không hài lòng về chuyện này: “Tên nhãi cố ý gây chuyện kia phải dạy dỗ một trận nhớ đời.” “Hơn nữa còn tự cầm linh thạch, thật đáng ghét.” Thái độ của Tiêu Sấm cũng vậy: “Cường độ trừng phạt không lớn không chán nhiếp được những người khác.” Lữ Thiếu Khanh bên dưới dĩ nhiên không nghe được cuộc nói chuyện của hai người, tiếp tục hành động cùng đội Chấp Pháp. Lãng Tiêu Thành rất lớn, mặc dù hôm nay một lần nữa tuyên bố không được phép tranh đấu trong thành nhưng vẫn rất nhiều người không chấp hành theo. Trong thời gian ngắn ngủi nhóm Lữ Thiếu Khanh đã bắt được mấy người. Hơn nữa với bọn hắn, Lữ Thiếu Khanh chỉ phạt một ít linh thạch rồi thả bọn hắn đi. Đối với hành vi này, những người khác trong đội Chấp pháp đều nhận ra một vấn đề. Kiểu trừng phạt không đau không ngứa này không được hiệu quả lắm. An Hoài không tìm được, hắn ta nói ra vấn đề này: “Lữ sư đệ, làm thế này có vẻ không được hiệu quả lắm.” Trước đó đối với những người vi phạm lệnh cấm, đội chấp pháp nhẹ thì đuổi đi, nặng thì tru sát, như vậy có thể chán nhiếp đạo chích cực lớn. Giờ chẳng qua chỉ phạt ít linh thạch, không đau không ngứa, chỉ càng khiến người ta coi thường. Cứ tiếp tục như vậy, uy tín đội chấp pháp vẫn không lập được mà ngược lại còn làm bọn họ mệt chết. Đường như Lữ Thiếu Khanh không hề chú ý đến vấn đề này, hắn nói: “Không sao đâu, chờ một lát.” “Chờ một lát.” An Hoài càng thêm kinh ngạc, vài đệ tử Lãng Tiêu Phái khác cũng thế. Còn có gì để đợi nữa? An Hoài còn đỡ, dù sao cũng là đệ tử thân truyền, ít nhiều cũng được nể mặt một chút. Nhưng, những đệ tử khác thì không giống như vậy. Bọn họ số người từng gặp mặt Lữ Thiếu Khanh ít càng thêm ít nên không quen Lữ Thiếu Khanh. Ấn tượng của bọn họ về Lữ Thiếu Khanh phần lớn là nổi nhục của môn phái. Bọn họ không tìm được thấp giọng nói thì thầm. “Lữ sư huynh đang làm gì vậy?” “Không phải là tưởng rằng phạt chút linh thạch như vậy sẽ dọa được người ta đấy chứ?” “Lấy

linh thạch để trừng phạt, vậy khác gì cho người ta một viên thuốc an thần chứ?” “Đúng vậy, như thế sẽ chỉ càng khiến những người kia được một tắc lại muốn tiến thêm một thước, căn bản không sợ chúng ta.” “Ôi, chừng môn tính toán sai rồi.” Ngay vào lúc đội chấp pháp lại bắt được một nhóm ẩu đã, trên mặt Lữ Thiếu Khanh nở nụ cười. “Đến rồi!” Hạ Ngữ cũng cảm nhận được cao thủ tới rồi. Một âm thanh đột nhiên vang lên. “Hóa ra cái gọi là đội chấp pháp chỉ là một nhóm tiểu tử như các ngươi sao?” An Hoài nhíu mày, trên mặt đầy cảnh giác: “Là tiểu nhân phương nào, lén lén lút lút, có dám ra đây không?” Đám người vây xem xung quanh chấn động tinh thần. “Đến rồi!” Tình hình như vậy bọn họ đã từng gặp khá nhiều. “Khi khi, người Lăng Tiêu Phái ứng đối thế nào đây?” “Không có cao thủ, vẫn vô dụng rồi.” “Chỉ có thể tự ném đầu khổ thôi.” “Haha, có kịch hay để xem rồi...” Những người xung quanh nhao nhao cười trên nỗi đau của người khác, chuẩn bị xem người của Lăng Tiêu Phái gặp xui xẻo. Sắc mặt An Hoài khó coi, hắn ta cảnh giác nhìn chung quanh, định tìm người trốn trong bóng tối kia. Tình huống thế này An Hoài đã từng gặp rồi. Chính là cao thủ không rõ thế lực đang ẩn trong bóng tối nhắm vào đội chấp pháp. Từ đó đã thương người của đội chấp pháp, làm hạ uy tín của đội chấp pháp. Hiện tại dưới sự duy trì của Lữ Thiếu Khanh, đội chấp pháp chỉ mới bắt đầu đi làm việc, những người này lại bắt đầu rồi. An Hoài không kìm được nhìn về Lữ Thiếu Khanh, ký thác hi vọng lên người hắn. Nói đúng ra là lên người Hạ Ngữ. Lữ Thiếu Khanh đã cảm nhận được, thực lực người tới Kết Đan kỳ trở lên, còn về phần mạnh cỡ nào thì tạm thời không rõ lắm. Lữ Thiếu Khanh truyền âm nói với Hạ Ngữ: “Trông chờ vào tỷ rồi, Hạ Ngữ sư tỷ.” Hạ Ngữ gật đầu, không nói thêm gì, nàng sải bước đi ra. Một cỗ ba động linh lực khổng lồ khuếch tán ra bốn phía. Tu sĩ đang ẩn nấp trong bóng tối cười haha một tiếng: “Xem ra có cao thủ, dám phản kháng...” Nhưng hắn ta còn chưa nói xong, ngữ khí của hắn ta đã trở nên hoảng sợ. “Không, không thể nào!” Giờ khắc này, tu sĩ đang nấp trong bóng tối cảm nhận được sự cường đại của Hạ Ngữ. Hắn ta luống cuống, khí tức của Hạ Ngữ khiến hắn ta cảm nhận được sự nặng nề của núi cao. Linh lực đè ép về phía hắn ta khiến hắn ta như ngã xuống biển sâu. Xung quanh đều là nước đang ép về phía hắn ta, hắn ta như một người đang ngâm trong nước, đang không ngừng

giấy dựa để lấy hơi thở. “Phụt!” Cuối cùng, tu sĩ trốn trong bóng tối cũng không chịu được nữa. Hắn ta phun ra một ngụm máu tươi. Những người vây xem chung quanh kinh hãi, lao nhao tứ tán, gương mặt thật của tu sĩ lộ ra. Là một lão già tóc hoa râm. Mọi người nhìn thấy người này thì không kìm được kinh ngạc kêu lên: “Là Long Trì chân nhân, Hạ Chính Nhiên.” “Nghe nói thực lực đã đạt tới Kết Đan trung kỳ, cảnh giới tầng năm.” “Hóa ra là ông ấy, chẳng trách lại ra tay hung ác với người của Lăng Tiêu Phái như vậy.” “Không sai, Đồ Xương linh mạch là địa bàn tu luyện của ông ta nhưng cuối cùng lại bị người của Lăng Tiêu Phái phát hiện, đồng thời bị ba phái chia cắt. Một viên linh thạch ông ta cũng không kiếm được nên trong lòng chắc chắn oán giận.” “Ông ta đã hơn hai trăm tuổi, là cao thủ Kết Đan kỳ lâu năm, ai lợi hại như vậy, một chiêu mà đã đánh bại được ông ta?” Ánh mắt mọi người hoảng hốt, nhìn lên Hạ Ngũ. Họ nhao nhao nghị luận, suy đoán thân phận Hạ Ngũ. Mặc dù không đoán được thân phận Hạ Ngũ nhưng Hạ Ngũ một chiêu đã đánh bại cao thủ Kết Đan kỳ lâu năm Hạ Chính Nhiên. Thực lực này đủ để trong lòng mọi người kiêng kị. Lữ Thiếu Khanh nhìn ánh mắt kiêng kị của mọi người, trong lòng hài lòng. Hắn đi đến trước mặt Hạ Chính Nhiên.

Chương 190 - Hạ Ngũ ra tay

Chương 190: Hạ Ngũ ra tay (tt)Hạ Chính Nhiên bị Hạ Ngũ đánh bị thương nhưng ông ta không phải đã hoàn toàn mất đi sức chiến đấu.Ông ta thấy Lữ Thiếu Khanh đến gần, trong mắt lóe lên tia tàn nhẫn, đang định động thủ.Lữ Thiếu Khanh không chút sợ hãi, bình tĩnh mở miệng: “Bây giờ ngươi dám động thủ với ta, ta dám đảm bảo Lăng Tiêu Phái sẽ diệt toàn gia tộc của ngươi, ngay cả quả trứng trong nhà các ngươi cũng tan nát hết.”Lời nói bình tĩnh khiến trong lòng Hạ Chính Nhiên không kìm được sợ hãi, linh lực đang vận chuyển mất đi động lực, từ từ bình ổn lại.Ông ta là tán tu nhưng không có nghĩa ông ta chỉ cô độc một mình.Phía dưới ông ta có đồ đệ, sau lưng có gia tộc.Lời của Lữ Thiếu Khanh như con dao cắm vào điểm yếu của ông ta, lực uy hiếp to lớn khiến ông ta không dám tùy tiện làm bậy.“Ngươi, ngươi muốn làm gì?”Điểm yếu của mình đã bị người ta khống chế, sắc mặt Long Trì chân nhân Hạ Chính Nhiên khó coi, trong lòng vô cùng kiêng kị Lữ Thiếu Khanh cùng với người một chiêu đã có thể đánh bại mình kia.Lữ Thiếu Khanh đưa tay ra, nói với Hạ Chính Nhiên: “Ta biết ngươi cũng không cố ý, chắc chắn có người xui khiến. Ta cũng không cần yêu cầu ngươi khai ra là ai, nộp tiền phạt đi.”“Một ngàn viên linh thạch hạ phẩm.”“Giao nộp ra, lần này coi như xong, nhưng nếu còn có lần sau thì không phải chỉ nộp phạt đơn giản như vậy đâu.”“Một ngàn viên linh thạch hạ phẩm?” Sắc mặt Hạ Chính Nhiên hơi khó coi.Ông ta là tán tu, linh thạch trong tay cũng khá khó khăn, một ngàn viên linh thạch hạ phẩm cũng đủ để ông ta đau lòng rất lâu.Lữ Thiếu Khanh tiếp tục mở miệng, giọng hần rất lớn, cố ý nói cho những người khác nghe.“Các ngươi tới là để tham dự khánh điển của Đại sư huynh nhà ta, người tới là khách, Lăng Tiêu Phái chúng ta không muốn làm việc quá tuyệt tình.”“Nhưng, nếu thật sự có người muốn khi dễ tận cửa, chúng ta cũng không phải người sợ phiền phức.”“Các ngươi thật sự cho rằng mấy ngày nay Lăng Tiêu Phái chúng ta nhượng bộ các ngươi là vì sợ các ngươi sao?”Những lời này khiến đám người như có điều suy nghĩ.Lời của Lữ Thiếu

Khanh thực sự rất có lý. “Hơn nữa,” Lữ Thiếu Khanh vẫn còn lời chưa nói xong, hần tiếp tục mở miệng, hơn nữa âm thanh lần này gia tăng thêm không ít: “Chưởng môn chúng ta là người hẹp hòi, lần này nói không chừng đang cầm quyền sở con đứng trên cao ghi chép lại, đợi mọi chuyện qua đi sẽ tìm các người tính sổ đấy.” “Thử hỏi, các người ai có thể chịu được trả thù của một đại năng Nguyên Anh hậu kỳ?” Chưởng môn nhà ta là người hẹp hòi. Tất cả mọi người chung quanh đều cạn lời. Tiêu Y đỡ trán, Hạ Ngữ im lặng, An Hoài và đám đệ tử Lăng Tiêu Phái đơ ra như gà gồ. Nghe thử xem, đây là lời đệ tử môn phái nên nói sao? Không ít người không kìm được ngẩng đầu lên nhìn bầu trời xem thử chưởng môn Lữ Thiếu Khanh có thể nào lảng không bay tới, một chưởng vỗ chết Lữ Thiếu Khanh không? Ở trên núi, Ngu Sưởng đập mạnh một cước. Ngọn núi cao vài trăm thước bị ông đập nứt một khe lớn. “Ta, ta phải đi làm thịt tên khốn này.” Ngu Sưởng nổi trận lôi đình, nổi giận đùng đùng, muốn lao xuống một chưởng vỗ chết Lữ Thiếu Khanh đang nói hươu nói vượn. Tiêu Sấm vội vàng kéo Ngu Sưởng lại cố gắng khuyên can: “Chưởng môn, không nên tức giận, không nên kích động.” “Cái tên tiểu tử khốn kiếp kia đang nói hươu nói vượn, người đừng chấp nhặt với nó.” Ngu Sưởng bị cản lại vẫn nổi giận đùng đùng, giận không kềm được. “Tiểu tử khốn kiếp, ta hẹp hòi chỗ nào?” “Dám bại hoại thanh danh của ta trước mặt mọi người, ta sẽ không tha cho nó đâu.” Trong lòng Tiêu Sấm âm thầm nói, câu này người đã nói một trăm lần rồi. Tiêu Sấm an ủi Ngu Sưởng: “Chưởng môn, nó làm như vậy, hiệu quả về sau có lẽ sẽ không tệ.” Nghe nói vậy, Ngu Sưởng cũng hơi tỉnh táo lại. Hai người đều là đại năng Nguyên Anh kỳ, tuổi tác hơn trăm, sống lâu như vậy rồi. Nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh xử lý như vậy dĩ nhiên biết sẽ có tác dụng gì. Thứ nhất, có cao thủ như Hạ Ngữ tọa trấn, một chiêu đánh bại cao thủ Kết Đan trung kỳ uy tín lâu năm đủ để khiến các tu sĩ Lữ Thiếu Khanh khác sinh lòng kiêng kị. Thứ hai, Lữ Thiếu Khanh cũng chưa từng làm gì quá đáng với Hạ Chính Nhiên, giờ cao gây nhưng lại đánh khẽ, khiến người ta biết Lăng Tiêu Phái không ý thế hiếp người. Nhưng câu uy hiếp phía sau lại có sức uy hiếp rất lớn. Nó nhắc nhở những người muốn gây chuyện rằng, thật sự chọc giận Lăng Tiêu Phái, sự trả thù của Lăng Tiêu Phái mấy người bọn hắn không thể nào chịu được. Có thể nói là trước võ

sau văn, cương nhu cùng tồn tại, hai bút cùng vẽ. Bởi như vậy có người còn muốn gây sự thì cũng phải cân nhắc kỹ một chút. Chỉ cần trong hai ngày tiếp theo còn gây chuyện, còn có người tiếp tục gây rối, đội chấp pháp có thể không chế cục diện, vậy thì quyền uy của đội chấp pháp sẽ thật sự được khôi phục. Lăng Tiêu Thành sẽ khôi phục lại dáng vẻ trước đây. Hai người không thể không cảm thán, Lữ Thiếu Khanh thật sự là có chút tài năng. Chỉ trong vòng một ngày ngắn ngủi hắn đã tạo ra được nền tảng vững chắc. Sau này chỉ cần không để xảy ra sơ suất thì tất cả đều có thể khôi phục bình thường. Ngu Sưởng nhìn Lữ Thiếu Khanh lấy được linh thạch trong tay Hạ Chính Nhiên, mặt mày hớn hở thuận thế bỏ vào Nhẫn trữ vật, ánh mắt loén lên tia tán thưởng, sau đó bờ môi hé mở: “Chương môn, người nói gì?” Đội sau khi Ngu Sưởng nói xong, Tiêu Sấm hiếu kỳ hỏi một câu. Trên mặt Ngu Sưởng lộ nụ cười đắc ý: “Cho hắn một bài học nhỏ.” Thần niệm Tiêu Sấm quét qua, An Hoài đồ đệ của ông ta đi tới bên cạnh Lữ Thiếu Khanh. Về mặt hắn ta mất tự nhiên nói với Lữ Thiếu Khanh: “Lữ sư đệ, một ngàn linh thạch hạ phẩm này đệ giao lại cho ta đi.” Lữ Thiếu Khanh sững sờ, đây không phải tính cách An sư huynh. Sao lại tới tranh giành linh thạch với ta chứ?

Chương 191 - Đây mới là phong cách làm việc của hấn

Chương 191: Đây mới là phong cách làm việc của hấn
Lữ Thiếu Khanh bắt mắt: “An sư huynh, huynh làm như vậy không được đâu, có tin ta đi tìm Tiêu sư bá tổ cáo huynh không? Sư muội ta là cháu gái ruột của ông ấy, lúc đó ta bảo nàng ấy đi nói vào câu, có thể Tiêu sư bá sẽ trục xuất huynh khỏi sư môn đấy. Về mặt huynh như vậy là không tin sao? Nếu vẫn không được, ta bắt sư muội đến làm con tin uy hiếp ông ấy thì nhất định sẽ thành công đấy.” Lần này đến lượt Tiêu Sấm nổi giận rồi. “Khốn kiếp, nó muốn làm gì? Bắt Tiểu Y làm con tin, mấy lời thế này mà cũng nói ra được?” Ngu Sưởng cũng vội vàng can ông ta lại: “Đừng kích động, đừng kích động. Đợi chút nữa nó nhất định phải giao một ngàn viên linh thạch ra là đủ làm nó đau lòng rồi.” Tiêu Sấm nghe vậy, tỉnh táo rất nhiều, đồng thời cũng hiểu ra ban nãy Ngu Sưởng đã nói gì với ai đó: “Chương môn, ban nãy người bảo An Hoài đi lấy một ngàn viên linh thạch sao?” Trên mặt Ngu Sưởng lộ vẻ đắc ý, trong mắt tràn đầy ý cười. “Không sai, không phải nó rất thích linh thạch sao? Vậy để nó giao ra một ngàn viên linh thạch nó vừa kiếm được là đủ để nó đau lòng một lúc rồi.” Tiêu Sấm nghe vậy, trước tiên truyền âm cho An Hoài, bảo hấn ta kiên quyết chấp hành mệnh lệnh của chương môn. An Hoài sau khi nhận được truyền âm của sư phụ thì cũng chỉ có thể tiếp tục giữ thái độ kiên quyết: “Lữ sư đệ, đệ đừng làm khó ta.” “Đây là tài sản môn phái, đệ không thể tự tiện chiếm hữu được.” Lữ Thiếu Khanh sau khi nghe xong càng thêm không vui: “An sư huynh, sao huynh có thể cứng nhắc như vậy chứ?” An Hoài cũng cảm thấy phiền muộn, hấn ta cảm thấy chút linh thạch này có lấy hay không cũng chẳng sao, nhưng đây là mệnh lệnh của sư phụ và chương môn, hấn ta không thể không nghe. Lữ Thiếu Khanh tức giận, lấy linh thạch ra đưa mạnh cho An Hoài: “Này, cầm đi, chuyện tiếp theo các người tự làm đi, ta không làm nữa.” Nói xong hấn liền định rời đi. Tiêu Y vội vàng hỏi: “Nhị sư huynh, huynh định đi đâu?” “Về Thiên Ngự Phong, lòng ta đã nguôi rồi.” Lữ Thiếu

Khanh lắc đầu, giống như một đệ tử trung tâm lại bị người ta oan uổng vu khống, vô cùng bất lực. Tiêu Y tức giận, rất bất mãn với cách làm của An Hoài: “An sư huynh, sao huynh có thể như vậy? Nhị sư huynh lấy chút linh thạch thì đã sao? Có cần phải như thế không?” Nhị sư huynh bỏ ra nhiều sức vậy, chút linh thạch này còn chưa đủ bù đắp cho hấn đâu. An Hoài cũng rất oan ức, đây là lệnh của chương môn và sư phụ hấn ta, hấn ta cũng không còn cách nào khác. Hấn ta định giải thích: “Sư muội, chuyện này...” Lữ Thiếu Khanh lại bắt ngờ chủ động nói thay cho An Hoài, hấn nói với Tiêu Y: “Muội không cần trách An sư huynh, huynh ấy nói đúng, đây là tài sản môn phái, ta không nên tự tiện chiếm hữu.” Tiêu Y không rõ nguyên do bên trong, tức giận nói: “Nhị sư huynh, muội đi với huynh.” Lữ Thiếu Khanh không đồng ý, hấn vô cùng chân thành khuyên nhủ Tiêu Y: “Sư muội, muội không thể làm như vậy, đây là chuyện của môn phái, muội nhất định phải ở đây hỗ trợ.” “Sư huynh ta lặng lẽ đi rồi sẽ nhanh chóng quay lại. Sư huynh ta không ở đây, muội phải thay ta cố gắng, vài ngày nữa ta quay lại.” Sau khi nói xong, Lữ Thiếu Khanh liền mau chóng rời khỏi nơi này. Tiêu Y nhìn thấy hành động của Lữ Thiếu Khanh, trong lòng hơi kinh ngạc. Vì sao tốc độ của Nhị sư huynh lại nhanh như vậy, giống như phía sau có ai đuổi hấn vậy? Lữ Thiếu Khanh chạy xa trên mặt cũng lộ tia đắc ý. “Khi khi, mình đang rầu vì không kiếm cơ rời đi được đây, đúng lúc An sư huynh lại làm như vậy.” Ngu Sưởng và Tiêu Sấm đang nhìn chằm chằm nơi này hai mặt nhìn nhau. Vẻ mặt hai người đều không hề đẹp mắt. Ngu Sưởng cắn răng, tức giận đến mức lỗ mũi sắp bốc khói: “Tiêu tử khôn kiếp lại kiếm cơ hội lười biếng, thật sự muốn một chương vỡ chết hấn cho rồi.” Ngu Sưởng cảm giác lòng dạ khó chịu, vô cùng tức giận. Vốn tưởng bắt Lữ Thiếu Khanh nộp một ngàn viên linh thạch ra sẽ khiến Lữ Thiếu Khanh đau lòng một hồi. Ông chưa từng nghĩ, Lữ Thiếu Khanh đã sớm tìm cách để lười biếng trốn đi. Giờ đã cho hấn cơ hội rồi. Tính toán không thành, ngược lại đã bị tính kế. Nhưng, đây mới là phong cách làm việc của Lữ Thiếu Khanh. Có điều cảm giác không làm gì được Lữ Thiếu Khanh khiến Ngu Sưởng rất khó chịu. Tiêu Sấm cũng có tâm trạng tương tự: “Thế mà còn bảo Hạ Ngũ sư diệt đến làm việc giúp hấn, còn hấn thì hay rồi, cứ thế lười biếng.” Quan trọng hơn nữa là cháu gái của mình cũng bị hấn ném ở lại làm việc. Ông

ta càng nói càng tức giận, thở phò phò nói: “Ta phải đi bắt nó về dạy bảo một trận.”Loại khốn kiếp này không đánh được trong lòng không thoải mái.Ngu Sưởng động lòng nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu: “Được rồi, đến lúc đó lại không tránh được bị Thiều sư đệ trách cứ. Cứ để nó đi vậy, dù sao đã làm đến bước này rồi thì cũng không thể xảy ra sai sót gì được nữa.”Quan trọng nhất là, trong lòng Ngu Sưởng nói thầm, để hắn làm tiếp, danh dự chương môn ta sẽ mất sạch trong tay hắn mất.Lữ Thiếu Khanh nằm trên võng của mình, nhàn nhã thoải mái dễ chịu cực kì.Vẫn là lười biếng dễ chịu.Hắn không kìm được rên lên một tiếng.Tiểu Hồng đậu trên cây, nhắm chặt đôi mắt chim, lông tóc trên người đang tản ra ánh sáng nhẹ nhẹ. Nếu có người ở đây chắc chắn sẽ kinh ngạc phát hiện trên người tiểu Hồng có một cỗ khí tức đặt biệt tồn tại.Lữ Thiếu Khanh lật Thiên Cơ Bài xem tin tức bên trên, thỉnh thoảng lại lật một viên linh đậu ném vào trong miệng.Hắn nhìn thấy bài giới thiệu Đại hội luận võ do Lăng Tiêu Phái tổ chức, giờ đã qua năm ngày, luận võ rất kịch liệt.Bởi vì có đại hội luận võ cộng thêm việc đội chấp pháp một lần nữa bắt đầu cương vị nên môi trường trị an của Thành Lăng Tiêu một lần nữa khôi phục lại đáng vẻ trước đây.Đan Duyệt phụ trách bài viết tán thưởng lần này Lăng Tiêu Phái tổ chức đại hội luận võ là một chủ ý hay. Đối với người đưa ra biện pháp này thì càng khen không dứt miệng khiến Lữ Thiếu Khanh đọc được cảm thấy rất hài lòng.

Chương 192 - Phiên phúc tới

Chương 192: Phiên phúc tới
Tuy nhiên khi hần lật tới trang tiếp theo, sau khi đọc vài lần thì đột nhiên ngồi bật dậy. “Lữ Thiếu Khanh đệ tử thân truyền Thiên Ngự Phong Lăng Tiêu Phái và Đại đệ tử Hạ Ngữ Song Nguyệt Cốc rơi vào tình yêu cuồng nhiệt.” “Hiện tại Hạ Ngữ đã tới Thiên Ngự Phong, nghe nói hai người đang ở cùng nhau.” “Vì Lữ Thiếu Khanh, Hạ Ngữ cố ý dịch dung ở lại đội chấp pháp hỗ trợ, có thể nhìn thấy rõ tình yêu sâu đậm.” “Theo suy đoán, lúc trước khi hai bên cùng thăm dò bí cảnh đã nảy sinh tình cảm...” “Trời ơi, xảy ra chuyện lớn rồi.” Lữ Thiếu Khanh nhìn nội dung trên đó mà đau đầu. Nội dung bên trên tổng kết lại một câu hần và Hạ Ngữ có tình cảm, đang ở cùng nhau. Lữ Thiếu Khanh thoáng nhìn tên tác giả bài viết, móa nó, ả danh. Quan trọng hơn là. “Không thể nào chụp ta đẹp trai một chút sao?” “Còn tình yêu sâu đậm, Thiên Cơ cầu đáng ghét, đừng để ta biết là ai, bằng không ta sẽ giết chết ngươi.” Lần này phiền toái rồi. Lữ Thiếu Khanh biết, phiên phúc hần sợ cuối cùng vẫn tới, hơn nữa còn phiền phức hơn trong tưởng tượng. Trước đây phiên phúc hần sợ nhất là người ta hiểu lầm hần muốn theo đuổi Hạ Ngữ. Giờ thì hay rồi, bài viết này vừa xuất hiện, tất cả mọi người cho rằng không phải hần muốn theo đuổi Hạ Ngữ, mà là đã có được Hạ Ngữ rồi. Những kẻ đang theo đuổi Hạ Ngữ kia chắc chắn sẽ phát điên. Lữ Thiếu Khanh cầm Thiên Cơ Bài, bắt đầu cân nhắc xem nên ứng đối với phiên phúc sắp ập tới như thế nào. Sau một hồi suy nghĩ cuối cùng hần đưa ra quyết định. Nên tránh được thì phải tránh đi. Không thể trêu vào, không thể trêu vào. Trong lòng Lữ Thiếu Khanh cảm thán. Nhưng bên này khi hần vẫn chưa cân nhắc xong nên đi đâu để tránh sóng gió thì phi kiếm truyền thư của chương môn đã tới. Lữ Thiếu Khanh theo thói quen định trả ngược trở về. Phi kiếm không cho hần cơ hội này, vừa bay đến trước mặt hần, giọng nói tức giận của chương môn lập tức vang lên. “Tiểu tử khôn kiếp, chuyện ngươi gây ra, giờ ngươi lập tức đi xử lý cho ta.” Sau khi xem hết tin tức chương môn truyền đến, mặt mũi Lữ Thiếu Khanh trắng bệch. Cổng lớn Lăng Tiêu

Phái đã bị chặn.Đám người theo đuổi Hạ Ngữ đã chặn kín cổng lớn Lăng Tiêu Phái, yêu cầu Lăng Tiêu Phái đưa ra câu trả lời chính xác.Chương môn lệnh cho Lữ Thiệu Khanh đi xử lý cho xong chuyện này.“Người không xử lý xong ta lột da ngươi!”Chương môn để lại một câu ngoan độc, thần niệm biến mất.“Chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm!”Lữ Thiệu Khanh ngửa mặt lên trời thở dài, vô cùng bất đắc dĩ: “Ta còn oan hơn Đậu Nga mà.”“Ta đã trốn ở đây rồi, sao phiền phức vẫn tìm đến tận cửa vậy?”Lúc này, Tiêu Y cũng gấp vội vàng chạy tới.Người chưa tới giọng đã tới trước: “Nhị sư huynh, chuyện lớn, chuyện lớn không hay rồi.”Tiêu Y chạy rất vội vàng, mái tóc bình thường chằm chút rất kỹ giờ đã rối bời.Tiêu Y chạy đến trước mặt Lữ Thiệu Khanh, chưa kịp lấy hơi đã kéo áo Lữ Thiệu Khanh: “Nhị sư huynh, xảy ra chuyện lớn rồi, gian tình của huynh và Hạ Ngữ sư tỷ bại lộ rồi.”Lữ Thiệu Khanh không nói hai lời, thương vào đầu nàng ta vài viên hạt dẻ rang đường.“Còn nói hươu nói vượn nữa, cẩn thận ta gõ chết muội.”Tiêu Y ôm đầu, nước mắt rung rung.Tiểu Hồng trên tàng cây chỉ vào Tiêu Y cười to không thôi.Lâu vậy rồi mà sao vẫn chưa chịu nhớ chứ?Không biết giờ Đại Ma Vương đang tức giận sao?Sao ngươi còn dám chọc hấn.Tiêu Y ôm đầu thận trọng hỏi Lữ Thiệu Khanh: “Nhị sư huynh, huynh, huynh cũng biết rồi?”“Bên ngoài giờ đang ồn ào lắm.”Chuyện dù sao cũng xảy ra rồi, Lữ Thiệu Khanh cũng chẳng căng thẳng lắm.“Không phải chỉ chặn cửa sao? Bọn hấn dám giết vào à?”Tiêu Y không kìm được vô cùng bội phục, thái sơn trước mặt sắp sập rồi mà hấn vẫn không đổi sắc, nàng ta thử thăm dò: “Nhị sư huynh, huynh không định ra mặt à?”Tiêu Y cảm thấy, với tính cách của Nhị sư huynh nàng ta thì làm rùa đen rút đầu cũng sẽ chẳng chút thẹn thùng.Hấn trốn ở Thiên Ngự Phong này, đợi chuyện kết thúc mới mò đầu ra cũng không phải không có khả năng.Lữ Thiệu Khanh thở dài một tiếng, nếu như không có phi kiếm truyền thư kia của chương môn, làm một rùa đen rút đầu thì đã sao?Đáng tiếc, chương môn đã phá hỏng đường lui của hấn.“Phiền phức, phiền phức, thật sự là phiền phức ngập trời.” Lữ Thiệu Khanh một lần nữa ngửa mặt lên trời thở dài: “Nghịch chương, rốt cuộc ta đã làm sai điều gì?”Tiêu Y an ủi Lữ Thiệu Khanh, cục cưng tri kỷ vào vai: “Sư huynh, chuyện này không liên quan đến huynh, chắc chắn là mấy con chó săn Thiên Cơ đáng ghét

kia thấy gì đó nên mới viết linh tinh như vậy.”“Cha ta cũng vậy, ở ngoài tìm mẹ nhỏ cho ta, cuối cùng bị chó săn Thiên Cơ tiết lộ làm nung ta nện cho một trận.” Ánh mắt Lữ Thiểu Khanh rơi lên người cục cưng tri kỷ, ánh mắt khó nắm bắt khiến Tiêu Y không kìm được rút cổ một cái. “Nhị sư huynh, huynh, huynh định làm gì?” “Muội, muội còn nhỏ...” “Ta thêm vào!” Lữ Thiểu Khanh một lần nữa nổi giận gườm tay lên định thưởng cho nàng ta vài cái đánh nhưng nghĩ lại, cóc đầu vẫn tương đối dễ chịu hơn. Lữ Thiểu Khanh vừa cóc đầu Tiêu Y vừa nổi giận mắng: “Cái đầu heo của muội đang nghĩ gì vậy?” “Khốn kiếp, có phải do muội mặt cáo không? Nếu phải hôm nay ta quân pháp bắt vị thân, thanh lý sư môn bại hoại.” Trong lòng Tiêu Y thấy oan uổng, mấy chuyện thế này sao nàng ta có thể làm được, dù nàng ta cảm thấy như vậy cũng khá ổn: “Nhị sư huynh, oan uổng quá, ta không biết gì hết.” Cú vài cái, Lữ Thiểu Khanh cũng cảm thấy mệt. Tiêu Y nhìn thấy Lữ Thiểu Khanh ngừng lại, ôm đầu hỏi lần nữa: “Nhị sư huynh, bây giờ huynh định làm như thế nào?” Lữ Thiểu Khanh chú ý thấy nàng ta một mình quay về liền hỏi một câu: “Hạ Ngũ sư tỷ đâu?” Thấy Lữ Thiểu Khanh hỏi Hạ Ngũ, nàng ta thông minh đoán ra tâm tư Lữ Thiểu Khanh, nói: “Hạ Ngũ sư tỷ đã bị người của Song Nguyệt Cốc gọi về rồi.” “Nhị sư huynh, huynh muốn Hạ Ngũ sư tỷ ra mặt nói thay à?” Lữ Thiểu Khanh không phủ nhận, để Hạ Ngũ người trong cuộc đứng ra nói rõ chuyện này là tốt nhất, hưởng hồ. “Hạ Ngũ sư tỷ từng nói, nếu xảy ra phiền phức tỷ ấy sẽ giúp ta giải quyết.”

Chương 193 - Muội viết một bài tâm đắc đi

Chương 193: Muội viết một bài tâm đắc đi
Tiêu Y như muội muội nhà bên, tiếp tục là tri kỷ kể cho Lữ Thiếu Khanh nghe tin xấu: “Nhị sư huynh, huynh không cần nghĩ tới chuyện này đâu, Nhu Nhu tỷ tỷ nói, chắc thời gian này Hạ Ngũ sư tỷ không thể ra ngoài được.” “Chuyện xảy ra như vậy, chắc chắn tỷ ấy sẽ bị giám sát rất chặt.” Lữ Thiếu Khanh nghe vậy, trên mặt không hề có bất cứ biểu cảm gì bất ngờ. Hắn cũng đoán ra được điểm này. Hạ Ngũ là Đại đệ tử Song Nguyệt Cốc, vậy mà yêu đương, ở cùng với người khác. Dù là giả, Song Nguyệt Cốc cũng không dám sơ suất. Lỡ như là thật thì sao? Đóa hoa tươi của Song Nguyệt Cốc bị người ta hái rồi, đến lúc đó Song Nguyệt Cốc phải làm sao? Bị coi là đồ cười à? Ôi, thật phiền phức. Lữ Thiếu Khanh lắc đầu đi ra ngoài. “Nhị sư huynh, huynh định đi đâu?” “Còn có nơi nào để đi nữa?” Trong giọng Lữ Thiếu Khanh lộ ra sự bất đắc dĩ, cũng rất khó chịu: “Đương nhiên là đi gặp đám mê gái kia rồi.” Nếu không có mệnh lệnh của chương môn thì ta trốn đi lâu rồi. Để tâm chuyện ai chặn cửa, để tâm hồng thủy ngập trời cái gì? Tiêu Y giết mình, Nhị sư huynh mình lại muốn đối diện trực diện với phiền phức à? Lần đầu tiên đây, hôm nay Nhị sư huynh sao vậy? Tiêu Y nện bước chân nhỏ ngắn chạy nhanh như chớp theo sau lưng Lữ Thiếu Khanh, theo sát. Tiểu Hồng cũng bay từ trên cây xuống, nằm bò trên đầu Tiêu Y. Tiêu Y theo Lữ Thiếu Khanh đi về phía cổng môn phái, đồng thời rất hiếu kì, cũng có chút lo lắng. “Nhị sư huynh, huynh không sao chứ?” Với tính cách Nhị sư huynh đáng lẽ bây giờ chạy được bao xa sẽ chạy bấy xa, tìm một chỗ trốn mới đúng. Sao lại muốn trực tiếp đối mặt với những người chặn cửa chứ? Đây không phải chuyện nhỏ, chỉ cần hành động không ổn một chút sẽ bị người ta ghi hận. Đến lúc đó hắn sẽ trở thành kẻ bị ngàn người chỉ trỏ, vạn người thóa mạ, thân bại danh liệt, trở thành chuột chạy qua đường cũng không phải không thể. Đối mặt với sự quan tâm của Tiêu Y, Lữ Thiếu Khanh hùng hùng hổ hổ, không hề cảm kích: “Thế nào gọi là không sao?” “Không sao

thì ta ra ngoài làm gì?”“Móa nó, phiền phức chết đi được, đã nói trước là không thể có liên hệ với Hạ Ngữ sư tử rồi.”“Đúng là sai một ly đi một dặm mà.”Tiêu Y trừng to mắt, lộ vẻ giật mình.“Nhị sư huynh, ngay cả ngày này huynh cũng đoán được rồi à?”Như vậy thì thông minh cỡ nào, đầu óc Nhị sư huynh lợi hại như vậy sao?Trước đó nàng ta còn tưởng Lữ Thiếu Khanh ghét phiền phức là cái cốt, chủ yếu là lười không muốn động đây.Nhưng giờ xem ra không phải là như thế.Đúng là rất phiền phức.Sự khiếp sợ trong mắt Tiêu Y dần dần biến thành sùng bái.Nhị sư huynh ta đúng là lợi hại.“Nhị sư huynh, huynh thật sự lợi hại.”Đối với sự sùng bái của sư muội, trong lòng Lữ Thiếu Khanh không hề có bất kỳ cảm giác thành tựu gì.Hắn còn vô cùng phần nộ.Hắn cốc mạnh vào đầu nàng ta, mắng: “Cho nên, xin nhờ muội động cái não heo của muội nhiều một chút.”“Muội tưởng rằng ta đang đùa sao?”“Cánh tay cả ngày toàn ngoặt ra ngoài, giờ có còn nói thay cho Hạ Ngữ sư tử chứ không giúp ta nữa không?”Tiêu Y ôm đầu, chật vật chạy trốn: “Nhị sư huynh, ta sai rồi.”Ngoài miệng nàng ta nói nhận sai nhưng trong lòng lại không thấy mình có lỗi gì.“Nhị sư huynh, Hạ Ngữ sư tử ở lại Thiên Ngự Phong cũng tốt mà, ta có thể học được rất nhiều điều.”Ồi chao, còn chưa biết sai nữa.Lữ Thiếu Khanh giận dữ: “Muội chết đi cho ta.”Đợi tới khi Lữ Thiếu Khanh và Tiêu Y đi tới cổng lớn của môn phái nơi này đã thành biển người núi người rồi.Bên ngoài, mấy ngàn tu sĩ đang chặn trước cổng núi, từng tiếng gầm nổi đuôi nhau.“Lữ Thiếu Khanh đâu? Lăn ra đây.”“Lữ Thiếu Khanh, ngươi dám khinh nhờn nữ thần của ta, ta phải giết ngươi.”“Lữ Thiếu Khanh, ra đây, ta muốn quyết đấu với ngươi, ngươi không xứng với Hạ Ngữ cô nương...”“Đồ hèn nhát Lữ Thiếu Khanh, cút ra đây, ta muốn xem thử ngươi là ai, ngươi mà cũng xứng với Hạ Ngữ cô nương à?”“Giết tên ác đồ Lữ Thiếu Khanh này trả lại danh dự cho Hạ Ngữ cô nương...”Hàng ngàn tu sĩ bên ngoài, hơn nữa còn có người đang liên tục chạy tới.Trong khoảng thời gian ngắn mà đã có nhiều tu sĩ tụ tập như vậy, đủ để nhìn thấy mị lực của đệ nhất mỹ nhân Hạ Ngữ này khủng bố đến mức nào.Những người này phát ra thanh âm trong không khí hình thành ra gợn sóng mắt trần có thể thấy được, từng đợt nổi nhau đánh thẳng vào Lữ Thiếu Khanh.Bên Lữ Thiếu Khanh nghiêm túc nghênh đón.Trưởng lão, đệ tử cũng có hơn trăm người tới đây, nghiêm phòng tử thủ đề phòng

người bên dưới tấn công sơn môn. Không ít đệ tử lần đầu gặp phải tình huống như vậy, sắc mặt trắng bệch, trong lòng rụt rè. Vài người tay cầm trường kiếm còn khẽ run lên. Người bên ngoài đều là tu sĩ, dù thực lực cá nhân chẳng ra sao nhưng nếu những người này liên hợp lại, động thủ, chỉ dựa vào những đệ tử này của Lăng Tiêu Phái thì chưa chắc có thể ngăn cản được. “Lữ, Lữ sư huynh đâu?” “Hắn đâu rồi?” “Vì sao còn chưa tới?” “Không phải hắn chạy rồi chứ? Đây, đúng là nổi sĩ nhục của môn phái.” “Hắn rước về cho môn phái phiền phức lớn như vậy mà hắn còn không bước ra sao?” Các đệ tử dần bắt mắt với Lữ Thiếu Khanh. Gây ra phiền toái lớn như vậy mà người còn chưa tới? Thậm chí bọn hắn hi vọng môn phái chủ động giao Lữ Thiếu Khanh ra, như vậy sẽ không liên lụy đến bọn hắn. Giờ đám người bên dưới đang vô cùng kích động, một khi xông vào chắc chắn sẽ gây ra thương vong rất lớn. “Nhị sư huynh, làm sao bây giờ?” Tiêu Y vừa tới liền phát hiện nhân số còn nhiều hơn so với tưởng tượng của mình. Trên mặt nàng ta càng lộ ra tia lo lắng. Điều này với Nhị sư huynh mà nói tuyệt đối không phải tin tức tốt. Trước đó Nhị sư huynh từng nói phải luôn khiêm tốn, giờ hắn có muốn khiêm tốn cũng không khiêm tốn được nữa rồi. Giờ hắn đã trở thành kẻ địch chung của nam tu sĩ Tề Châu. Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi đã nhiều người tụ tập như vậy, nhiều thời gian thêm chút nữa, có phải hơn phân nửa người Tề Châu sẽ tới đây không? Thật sự nhiều người tới như vậy thì cho dù là Lăng Tiêu Phái cũng không thể tránh né được mũi nhọn.

Chương 194 - Cháu gái ta sẽ không học cái xấu

Chương 194: Cháu gái ta sẽ không học cái xấu

Tiêu Y nhìn thấy vẻ mặt thoải mái của Lữ Thiệu Khanh ngày xưa đã không thấy đâu mà thay vào đó là vẻ mặt nghiêm túc đang nhíu mày trầm tư. Tiêu Y đau lòng, nàng ta vẫn thích đáng vẻ lười biếng bình thường của Nhị sư huynh hơn, không thích đáng vẻ nghiêm túc của Nhị sư huynh bây giờ chút nào. Nhị sư huynh có lẽ cũng không cách nào ứng đối cục diện trước mặt. Tiêu Y nhìn thấy Lữ Thiệu Khanh rơi vào cục diện như vậy trong lòng thương tâm, nàng ta không kìm được nói: “Nhị sư huynh, nếu thực sự không được, chúng ta đi trốn đi.” “Chúng ta đến nơi khác trốn, nếu không được nữa huynh theo ta về nhà ta trốn cũng được.” Lữ Thiệu Khanh kỳ quái, sao giọng nói còn nghẹn ngào vậy chứ. “Muội khóc cái gì?” Đôi mắt Tiêu Y đỏ ngầu, không phủ nhận: “Nhị sư huynh, không còn cách nào nữa thì chúng ta đi thôi, trốn đi.” Lữ Thiệu Khanh càng thêm kỳ quái, bấu môi với đề nghị này của nàng ta: “Thế nào gọi là không còn cách nào? Chẳng phải chỉ có vài người này thôi sao? Cần phải trốn sao?” Chủ yếu nhất là, không thể nào trốn được, chắc chắn chương môn đang nhìn chăm chăm nơi này, nếu ta dám trốn không phải sẽ bị chương môn một chương đánh thành tro à. “Thế nhưng, Nhị sư huynh, sao ban nãy huynh sàu mi khổ kiểm như vậy? không phải huynh đang lo vì những người trước mặt sao?” Nhưng, Tiêu Y nàng ta đoán sai rồi. “Ai nói ta không có cách.” Ngữ khí Lữ Thiệu Khanh xem thường, đây là cảm giác Tiêu Y quen thuộc: “Ta chỉ đang nghĩ về chuyện khác thôi.” Tiêu Y hiểu kỳ, không đau lòng nữa, vội vàng nói: “Nhị sư huynh, huynh đang suy nghĩ gì?” Còn có chuyện gì quan trọng hơn chuyện trước mặt, hơn nữa còn khiến Nhị sư huynh có vẻ mặt nghiêm túc như vậy, chắc chắn đây là chuyện lớn không tầm thường. Lữ Thiệu Khanh nhìn nàng ta, cười lạnh một tiếng: “Mấy ngày nay muội ở đội chấp pháp làm được gì rồi?” Mặc dù kỳ quái, tuy nhiên Tiêu Y thành thật trả lời: “Vẫn ổn, An sư huynh dạy ta rất nhiều thứ. Đám khốn kiếp trong thành kia cũng không dám tùy tiện gây chuyện nữa,

Hạ Ngũ sư tử nói rồi, tất cả đều nhờ công lao của Nhị sư huynh. Vẫn là Nhị sư huynh lợi hại.” Sau khi Lữ Thiểu Khanh nghe xong càng lộ tia vui vẻ: “Đúng không, vậy muội viết một bài tâm đắc đi. À, đúng rồi, nội dung ca ngợi ta, không thể ít hơn ba ngàn chữ.” Hai mắt Tiêu Y biến thành màu đen... Tiêu Y không thể ngờ được vào lúc này lại có tai vạ từ trên trời bất ngờ rơi xuống. Rõ ràng ta có làm gì đâu. Mấy ngày nay ta đều ở dưới chân núi, đâu có đắc tội đến Nhị sư huynh. Vì sao, vì sao vẫn phải viết bài tâm đắc. Lần này Tiêu Y thật sự đau lòng. Trong lòng buồn như suối tuôn, nước mắt cũng sắp rơi xuống. Rốt cuộc ta đã làm sai điều gì, ta trở về quan tâm đến Nhị sư huynh mà sao còn phải làm mấy chuyện viết bài tâm đắc này? Tiêu Y hai mắt đỏ ngầu, nước mắt lã chã, vô cùng bi phẫn nhìn Lữ Thiểu Khanh: “Vì sao, Nhị sư huynh, vì sao lại như vậy?” Sao huynh nhẫn tâm đối xử với tiểu sư muội đáng yêu của huynh như vậy? Tiểu tử này, muội còn không biết vì sao à? Trong lòng Lữ Thiểu Khanh cười thầm, ngoài mặt lạnh nhạt, giọng đầy nghiêm túc: “Đây là muốn tốt cho muội.” Sao Tiêu Y có thể tin được chứ, viết bài tâm đắc là hành vi tàn nhẫn vô nhân đạo: “Nhị sư huynh, tốt cho ta thì cũng không nên bắt ta viết bài tâm đắc chứ.” Trước đó may mắn lắm, vất vả lắm mới qua được cửa ải hai vạn chữ, lần này tăng thêm một chữ là sao chứ? Hơn nữa còn phải là nội dung ca ngợi huynh, ta không mắng huynh là may rồi, còn muốn phải ca ngợi huynh sao? Lần này không thể dễ dàng viết xong như lần trước rồi. Tiêu Y biết ở đây đối cứng với Lữ Thiểu Khanh sẽ không được, chỉ có thể đầu mềm, giả vờ nhõng nhẽo đáng yêu. “Nhị sư huynh, huynh tha cho ta đi, ta không muốn viết tâm đắc.” “Ta sẽ không viết tâm đắc, một chữ cũng sẽ không viết.” Lữ Thiểu Khanh không tin, nhắc nhở nàng ta: “Trước đó muội từng nói, một buổi tối có thể viết được hai chữ tâm đắc.” Không nhắc đến chuyện này còn đỡ, nhắc đến, Tiêu Y càng thêm đau lòng. Huynh cũng biết ta một buổi tối mới viết được hai chữ sao? Vậy mà huynh còn bắt ta tiếp tục? Tiêu Y kéo áo Lữ Thiểu Khanh, cực kỳ giống tiểu muội muội phạm lỗi: “Nhị sư huynh, huynh nói đi, rốt cuộc ta đã đắc tội huynh chỗ nào.” “Huynh nói đi, ta sửa.” “Ta giống người vì muội phạm lỗi nên mới trừng phạt muội sao?” Lữ Thiểu Khanh rất bất mãn với cách nói này, rõ ràng ta là sư huynh hòa ái thân mật như vậy mà muội dám nghi ngờ ta. “Mặc dù muội giúp Hạ

Ngũ sư tử, không cho nàng ấy xuống núi khiến ta rước phải những phiền phức này nhưng ta cũng sẽ không trách muối.”“Thật đấy, tấm lòng tốt của ta lại bị muối oan uổng như vậy, ta thật sự muốn tăng thêm cho muối một vạn chữ nữa.”Khôn nạn!Cuối cùng Tiêu Y đã hiểu ra rồi.Tiêu Y vội vàng nhận sai, vô cùng đáng thương, ảm ức tội nghiệp, nước mắt rung rung: “Nhị sư huynh, ta sai rồi, lúc ấy ta nên đứng bên phía huynh nói giúp huynh, bảo Hạ Ngũ sư tử xuống núi.”“Huynh đừng tăng thêm nữa, huynh nhìn đi, ta nhận sai rồi, số chữ có thể giảm bớt một chút được không?”Nếu buộc ta phải viết, vậy thì cố gắng giảm bớt số chữ một chút vậy.Ta thật sự quá khó khăn mà.Lữ Thiếu Khanh sờ cằm nhìn chằm chằm Tiêu Y, nhìn đến mức trong lòng Tiêu Y sợ hãi, một lúc sau mới hỏi: “Thật sự muốn giảm bớt số chữ sao?”Tiêu Y gật đầu như gà con mổ thóc: “Muốn.”“Vậy cũng được, muối giúp ta mắng những tên khốn kiếp kia một trận, đến lúc đó muối viết bài tâm đắc một ngàn chữ cho ta là được rồi. Tuy nhiên nội dung ca ngợi ta nhất định phải năm trăm chữ trở lên...”

Chương 195 - Cháu gái ta sẽ không học cái xấu

Chương 195: Cháu gái ta sẽ không học cái xấu (tt) Trên bầu trời. Năm phi kiếm treo lơ lửng, bên trên có Ngu Sưởng, Tiêu Sấm và ba người khác đang đứng. Khí tức nặng nề uyển chuyển như hòa vào trời đất. Đây là ba vị Nguyên Anh kỳ khác của Lăng Tiêu Phái. Phong chủ Nguyên Vực Phong Lục Tế, phong chủ Đan Đỉnh Phong Ti Dao và phong chủ Bích Vân Phong Cơ Bành Việt. Ngày một đại điển sẽ bắt đầu, hôm nay đột nhiên lại xảy ra chuyện như thế này nên không thể không khiến bọn họ coi trọng. Bởi vậy ngoài Thiều Thừa hộ pháp Kế Ngôn, tất cả nhóm Ngu Sưởng đều đến đây. Sống lâu như vậy, trải qua vô số sóng gió bọn họ ngửi được mùi vị âm mưu. “Các người nói là ai giờ trò quỷ sau lưng?” Ngu Sưởng nhìn đám tu sĩ ồn ào phần nộ, chen chúc bên dưới, ánh mắt lóe lên tia sát ý. Lần này chuyện lộ ra chứng tỏ có người đang nhắm vào Lăng Tiêu Phái. Loại người này nên giết. Phong chủ Bích Vân Phong Cơ Bành Việt gương mặt phần nộ, đằng đằng sát khí nói: “Bất kể là ai, một khi bắt được nhất định phải giết hắn.” Dáng người Cơ Bành Việt khôi ngô, còn cường tráng hơn Ngu Sưởng mấy phần, tính tình cũng nóng nảy nhất trong mấy người. Phong chủ Đan Đỉnh Phong Ti Dao mỉm cười, khí chất ưu nhã cao quý thể hiện rõ, bà ta nói: “Bất kể là ai thì giờ cũng xem thử Thiều Khanh xử lý như thế nào. Dù sao, người phía dưới cũng đều nhắm vào nó.” Ti Dao là nữ tu sĩ Nguyên Anh kỳ duy nhất trong sáu Nguyên Anh kỳ của Lăng Tiêu Phái, am hiểu luyện đan. Phần lớn đan dược của Lăng Tiêu Phái đều do Đan Đỉnh Phong của bà ta cung cấp. Hơn nữa bà ta còn là đạo lữ của phong chủ Nguyên Vực Phong Lục Tế, là một đôi thân tiên đạo lữ nổi danh của Tề Châu. Ánh mắt mọi người cũng không kìm được rơi lên người Lữ Thiều Khanh. Cơ Bành Việt nhìn thấy Lữ Thiều Khanh, gương mặt nóng giận của ông hiếm khi nhu hòa đi vài phần, nở nụ cười. “Tiểu tử này nhiều ý đồ xấu xa, xem thử hắn xử lý như thế nào.” Lục Tế chú ý đến Tiêu Y, ông ta kinh ngạc nhìn sang Tiêu Sấm: “Cô bé bên cạnh Thiều Khanh là cháu gái ngươi à? Nàng ta có thể lọt vào mắt

Kế Ngôn và Thiệu Khanh à?” Trên mặt Tiêu Sấm đầy đắc ý: “Haha, Tiểu Y nhà ta thông minh, thiên tư hơn người.” Tuy nhiên câu kế tiếp của Lục Tế liền khiến vẻ đắc ý trên mặt Tiêu Sấm tan đi. “Bây giờ con bé ở cạnh Thiệu Khanh người không sợ sau này con bé cũng giống Thiệu Khanh sao?” Tiêu Sấm phìền muộn, ông ta cũng không muốn như vậy. Ông ta dẫn Tiêu Y đi cửa sau, để Tiêu Y có thể thuận lợi bái nhập Thiên Ngự Phong vốn là muốn để Tiêu Y ở bên Kế Ngôn, học tập Kế Ngôn. Nhưng giờ ngược lại nàng ta đi theo Lữ Thiệu Khanh khá nhiều. Trước đó Tiêu Sấm còn chứng kiến bản lĩnh mắng người của Tiêu Y, trong lòng ông ta cũng cực kỳ lo lắng. Tiểu Y của ông ta thật sự có thiên phú về phương diện đó sao? Sau khi trở về ông đã dặn dò nghiêm túc một lượt mới hơi yên tâm một chút. Đương nhiên, sự lo lắng này chắc chắn ông ta không thể để lộ ra ngoài. Ông ta cười haha một tiếng, bày tỏ mình không lo lắng, ông ta nói: “Yên tâm đi, Tiểu Y nhà ta rất thông minh. Đi theo tiểu tử khốn kiếp Thiệu Khanh này cho dù có học cũng sẽ học điều tốt, sẽ không học những thói hư tật xấu kia của nó đâu.” Ông ta vừa nói xong, Cơ Bành Việt đã kêu lên: “A, tiểu nha đầu bước ra rồi, nó định làm gì vậy?” Mọi người vội vàng nhìn lại, trong mắt bọn họ, Tiêu Y từ phía sau bước ra, còn Lữ Thiệu Khanh thì sao, nhàn nhã tựa vào một thân cây. “Tiểu Y định làm gì vậy?” Tiêu Sấm vô cùng tò mò đồng thời không kìm được lo lắng. Đây là cháu gái mình, là cháu gái được mình đối đãi như nữ nhi ruột. Lúc này, nó mà đối mặt với đông đảo tu sĩ đang kích động phần nộ nói không chừng sẽ xảy ra nguy hiểm. Tiêu Sấm vận chuyển linh lực, chuẩn bị sẵn để ra tay bất cứ lúc nào. Tiêu Y đi tới cổng lớn, nhìn đông đảo tu sĩ bên dưới. Trong lòng nàng ta không hề có chút căng thẳng gì như nàng ta đã nghĩ. Nàng ta hít sâu một hơi, linh lực vận chuyển, hét lớn một tiếng. “Tất cả im miệng cho ta!” Miệng nhỏ như anh đào lại phát ra âm thanh đinh tai nhức óc, giống như tiểu lão hổ hung mãnh khiến các tu sĩ đang âm ỉ bên dưới chấn động đến mức sững sờ. Vì bản thân, Tiêu Y bắt đầu mắng người. Nàng ta chỉ vào các tu sĩ bên dưới hét lớn: “Các ngươi là cái thá gì chứ? Chuyện giữa Nhị sư huynh ta và Hạ Ngũ sư tỷ đến phiên đám người các ngươi chỉ trở bàn luận à? Cho dù Nhị sư huynh ta và Hạ Ngũ sư tỷ có thật sự thành một đôi thì đến lượt các ngươi phản đối sao? Sao các ngươi không quay về soi thử nước tiểu xem trông giống cái thứ

gì?”“Hạ Ngũ sư tử có thể để ý đến loại người quái dị như các người sao?”“Cút hết đi cho ta, đừng quấy rầy Nhị sư huynh ta...”Tiêu Y đột nhiên lên tiếng mắng to khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc.Đám tu sĩ bị mắng bên dưới sùng sốt một chút.Bọn hắn không ngờ Tiêu Y tướng mạo ngọt ngào, đáng yêu giống như tiểu muội nhà bên lại có thể mắng chửi mạnh mẽ như vậy.Câu tiếp theo như con dao găm sắc bén xé rách bộ ngực bọn họ, hung hang cắm vào trong tim bọn họ.Còn về phần mấy vị Nguyên Anh kỳ của Lăng Tiêu Phái trên trời thì mặt mũi vô cùng sùng sờ.Ngu Sư tử thì còn đỡ, ông đã từng nhìn thấy Tiêu Y nổi giận mắng Thương Chính Sơ rồi nên vẫn còn có thể tiếp nhận được chuyện này. Nhưng đối với Lục Tế, Ti Dao và Cơ Bành Việt thì đây là lần đầu tiên bọn họ gặp mặt Tiêu Y.Lần đầu tiên đã được nhìn thấy mặt mạnh mẽ hung hãn như thế của Tiêu Y.Vẻ ngoài ngọt ngào đáng yêu và những lời mắng ra từ trong miệng nàng ta quả thực là hai thái cực, đem đến cho bọn họ một cảm giác chấn động mạnh mẽ.Sau khi Cơ Bành Việt sùng sốt một hồi liền cười haha nói: “Nha đầu này, rất hợp khẩu vị của ta.”Ti Dao cười khỏ, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói gì cho phải.Tuy nhiên trong ánh mắt bà ta lại lộ ra tia tán thưởng.Còn về Lục Tế, trên mặt không kìm được giật giật hai cái, sau đó hỏi Tiêu Sấm: “Đây là học điều tốt sao?”

Chương 196 - Chưởng môn, người đang sợ cái gì?

Chương 196: Chưởng môn, người đang sợ cái gì? Tiêu Sấm không tìm được, nhìn Lữ Thiếu Khanh bên dưới, gầm thét: “Ta muốn giết nó!” Lúc này Lữ Thiếu Khanh đang dựa vào một thân cây nhìn Tiêu Y mắng chửi đám tu sĩ bên dưới, trên mặt lộ vẻ hài lòng. Cái đám này sáng sớm đã chạy tới đây chặn cửa, ngày này qua ngày khác, không thể dùng sức, không thể dùng vũ lực để đuổi bọn hắn được, nếu còn không mắng bọn hắn vài câu, trong lòng Lữ Thiếu Khanh không thoải mái. Tốt lắm, đợi sư muội mắng xong, ta lại ra mắng. Trong lòng Lữ Thiếu Khanh thầm gõ bàn tính, bỗng nhiên trước mắt lóe lên một bóng người. Tiêu Sấm mặt mũi tràn đầy sát khí xuất hiện. “A, Tiêu sư bá, người đến rồi.” Lữ Thiếu Khanh ra vẻ kinh ngạc, sau đó lộ ra nét vui mừng: “Vậy thì tốt, đám cháu trai kia đến chặn cửa, chuyện này giao cho người giải quyết nhé, ở nhà đang nấu canh nên con phải quay về canh lửa đây.” Nói xong hắn định chạy đi. Giọng Ngu Sưởng cũng vang lên: “Khốn kiếp, người định chạy à?” Tiếp theo mấy người Ngu Sưởng xuất hiện. Lữ Thiếu Khanh càng thêm vui mừng: “Lục sư bá, Ti Dao sư bá, Cơ sư bá, mọi người đi du lịch về rồi sao?” Trước đó ba vị Nguyên Anh kỳ này theo cách Lữ Thiếu Khanh nói là dùng tiền công để đi du lịch, kỳ hạn nửa năm. “Oa, Ti Dao sư bá, sao người lại đẹp lên rồi?” Nữ nhân, cho dù là tu sĩ cường đại, được người ta khen xinh đẹp vẫn tương đối vui mừng. Ti Dao không tìm được cười: “Tiểu tử ngươi, miệng càng ngày càng trơn đấy.” Đối mặt với mấy vị lão đại các người, miệng ta có thể không trơn được sao? “Ti Dao sư bá, người nói gì vậy, con người con trước nay chỉ biết nói thật, chưa biết nói dối bao giờ.” Về mặt nghiêm túc, giọng điệu thành khẩn, hắn nói khiến cho Ti Dao lòng càng thêm vui vẻ. Tiêu Sấm không tìm được nữa, khốn kiếp, người không nhìn thấy ta mặt đầy sát khí sao? Sao người còn đứng ở bên nhìn hót vậy? “Tên tiểu tử khốn kiếp ngươi, ta phải thu thập ngươi.” Tiêu Sấm đằng đằng sát khí, cháu gái mình vẫn còn đứng kia mắng chửi người ta kìa. Tất thấy là do thằng nhóc này

dạy bảo. Lữ Thiếu Khanh lặng lẽ đứng nép bên cạnh Ti Dao: “Ti Dao sư bá, cứu mạng.” Ti Dao càng cười vui vẻ, cuối cùng cũng biết vì sao tiểu tử này lại muốn nịnh bợ bà ta. “Được rồi, đừng làm rộn nữa.” Ti Dao lên tiếng, hỏi Lữ Thiếu Khanh: “Thiếu Khanh, cục diện hiện tại ngươi định xử lý như thế nào?” Lữ Thiếu Khanh thấy kì quái: “Mọi người đều đã tới rồi thì có lý nào một tiểu bối như con lại ra tay. Con ra tay như vậy chẳng phải chứng tỏ mọi người rất vô năng sao? Không được, loại chuyện này con kiên quyết không thể làm.” Đại lão đều tới cả rồi, tiểu nhân đứng bên dựa dẫm chứ. Mọi người ra mặt là được rồi, ta đứng bên cạnh xem thôi. Nhóm Ngu Sưởng hơi tức giận, còn muốn giở trò à. Ngu Sưởng hung hăng trừng mắt nhìn tên giáo huấn: “Thế cục bây giờ rất phiền phức, ngươi tranh thủ thời gian xử lý ổn thỏa cho ta, nếu xảy ra vấn đề gì, ta lột da ngươi.” Đúng là tức chết người mà, có một đệ tử như thế, thọ nguyên chắc chắn có thể bị giảm bớt đi một nửa. Vất vả cho Thiếu Thừa sư đệ rồi. Lữ Thiếu Khanh ngạc nhiên nhìn Ngu Sưởng, rất khó hiểu: “Không phải đây chứ, chương môn, người đang sợ à?” Sau đó hắn dùng giọng điệu giáo huấn nói với Ngu Sưởng: “Người là chương môn Lăng Tiêu Phái, là cao thủ Nguyên Anh hậu kỳ, người sợ cái đám lâu la nhỏ bé kia sao? Truyền ra ngoài, Lăng Tiêu Phái chúng ta còn mặt mũi nữa sao?” “Thả lỏng một chút, đừng sợ, trời vẫn chưa sập mà, cho dù trời có sập thì người cũng phải chống, người có sợ cũng vô ích.” Ngu Sưởng bị giáo huấn đến mức sừng sốt ra một chút, một lát sau mới kịp phản ứng. Nổi giận rồi. “Ngươi đang giáo huấn ta sao?” “Ai sợ?” Ta mà sợ sao? Có sóng to gió lớn gì chưa từng thấy không? Từ khi nào đến phiên ngươi giáo huấn ta ở đây? Lữ Thiếu Khanh vội vàng phủ nhận: “Đâu có, người là chương môn con tôn kính nhất, chỉ có chương môn người giáo huấn con, làm sao có chuyện con giáo huấn chương môn chứ.” Ngu Sưởng thật sự không kìm được, đưa tay ra chụp một cái. Linh khí chung quanh Lữ Thiếu Khanh như sống dậy, như bạch tuộc quấn chặt lấy Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh không phản kháng, đối mặt với loại cao thủ này, phản kháng cũng vô ích. “Ti Dao sư bá, cứu con.” Ngu Sưởng quá giận: “Ngươi có gọi Thiên Vương lão tử tới cứu ngươi cũng vô ích.” Ông lặng không tung ra một trào, bắt được chân Lữ Thiếu Khanh. Ông hét âm lên với Lữ Thiếu Khanh: “Tiểu tử, ngươi đừng có mà giở trò trước mặt ta, mau nghĩ cách giải quyết

chuyện trước mắt.”Đám tu sĩ trước mặt không thể đánh, một khi tạo ra mâu thuẫn kích thích, bọn hắc sẽ tấn công công lớn Lăng Tiêu Phái.Đến lúc đó nó sẽ trở thành một trò cười lớn, danh dự của Lăng Tiêu Phái coi như xong.Mắt, mũi, miệng của Lữ Thiếu Khanh hận không thể nào dòn lại thành một đũa giảm bớt diện tích tiếp xúc nước bọt.Lữ Thiếu Khanh vội kêu lên: “Chưởng môn, chú ý bề ngoài, đừng phun nhiều nước bọt như vậy.”“Con có cách rồi.”Nghe vậy, Ngu Sưởng hơi thả lỏng Lữ Thiếu Khanh ra nhưng vẫn hung tợn nhìn chằm chằm hắc.“Nói đi!”Lăng Tiêu Phái thở phào một hơi: “Chưởng môn, người và các sư bá mạnh như vậy, chỉ một người tùy tiện bước lên võ một chưởng xuống thì chuyện gì mà chẳng giải quyết được.”“Các vị đều là Nguyên Anh kỳ, sợ cái gì, giết chết bọn hắc là xong.”Sau khi Ngu Sưởng nghe xong liền nổi giận.Ông cười lạnh hai tiếng, nói: “Thực ra, ta cũng có một cách.”“Ôi chao, người có cách thì nói sớm đi.” Lữ Thiếu Khanh bất mãn, có cách mà còn đùa ta: “Người có thể giải quyết thì còn gọi con đến đây làm gì? Con mệt lắm, mấy ngày nay chẳng được nghỉ ngơi yên ổn.”Ngu Sưởng càng tức giận, giơ tay lên, cả giận nói: “Cách chính là, giờ ta một chưởng vỗ chết người, ném thi thể của người ra ngoài, bọn hắc tự nhiên sẽ tản đi, người có tin không?”Sắc mặt Lữ Thiếu Khanh cứng đờ, vội vàng nói: “Không phải chỉ là cách thôi sao, con có, để con đi giải quyết là được.”Lần này lại phải cúi đầu trước thế lực ác rồi.

Chương 197 - Tuyên Vân Tâm

Chương 197: Tuyên Vân Tâm “Mau đi đi!” Ngu Sưởng buông Lữ Thiệu Khanh ra, găm thét. Lữ Thiệu Khanh phủi phủi quần áo, lẩm bẩm: “Toàn thân toàn là nước miếng.” Lữ Thiệu Khanh ngẩng đầu lên nhìn thấy đôi mắt tràn ngập lửa giận của Ngu Sưởng liền vội vàng chạy. Giọng nói tiếp tục truyền tới:

“Chưởng môn, đã bao nhiêu năm rồi người chưa đánh răng vậy?” “Khốn kiếp...” Ti Dao cười như cánh hoa run rẩy, gập cả người. Lục Tế lắc đầu, nhìn bộ dạng cằn rang nghiền lợi của chưởng môn, trong lòng thấy may mắn, nói: “May không phải là đồ đệ của ta, nếu không chắc chắn ta bị tức chết rồi.” Cơ Bành Việt cũng lắc đầu, cũng cảm thấy may mắn: “Nếu ta có đệ tử như vậy e là ta đã đánh chết hắn rồi.” Mặt mũi Ngu Sưởng đầy phiền muộn, ông bị chọc tức đến mức không muốn nói chuyện nữa rồi. Ông một lần nữa dựng kiếm xông thẳng lên trời, đến giữa bầu trời. Ngu Sưởng nhìn Lữ Thiệu Khanh chậm rãi ung dung đi qua có kích động muốn vỗ một kiếm xuống dưới. Chọc người quá đáng. Thật sự biết bình thường Thiệu sư đệ làm sao mà vượt qua được. Có một đồ đệ như vậy, thọ nguyên có nhiều mấy cũng không đủ bù cơn giận. Còn ngay trước cổng lớn, mặc dù đông đảo tu sĩ bị Tiêu Y mắng đến mức sùng sờ nhưng sau đó bọn hắn đã kịp phản ứng lại. Bọn hắn cũng không cam chịu yếu thế, găm thét liên tục. “Xú nha đầu, ngươi đang tìm cái chết sao?” “Ngươi dám mắng lão tử? Lão tử giết chết ngươi.” “Ngươi xuống đây, xem lão tử có làm thịt ngươi không.” “Khốn kiếp, Lữ Thiệu Khanh đâu? Không dám đến à, sao lại để xú nha đầu miệng còn hôi sữa như ngươi ra mặt, như thế có là nam nhân không?” “Ra đây, Lữ Thiệu Khanh, cắt ra đây, đừng núp sau lưng nữ nhân nữa.” Tiêu Y còn muốn tiếp tục mắng nhưng có người cản lại. Tiêu Y nhìn người nọ, trên mặt lập tức lộ ra vẻ xấu hổ, cúi đầu. “Tiêu Y sư muội đúng không?” Người đến là một nữ tu sĩ Lăng Tiêu Phái, nàng ta tự giới thiệu: “Ta tên Doãn Kỳ, đệ tử thân truyền Bích Vân Phong.” “Tỷ chính là Doãn Kỳ sư tỷ?” Tiêu Y lập tức ngẩng đầu lên, tầm mắt nhìn đôi núi chập chùng của Doãn Kỳ trước mặt, nàng ta lại một lần nữa mặc cảm cúi đầu nhìn vùng

đất bằng phẳng của mình.Đáng của Doãn Kỳ lớn gấp đôi Tiêu Y vóc dáng thon thả.Nếu không có vùng đồi núi lớn ấy thì rất dễ bị người ta ngộ nhận là một tráng hán.Tuy nhiên gương mặt của nàng ấy lại như một đứa trẻ, vô cùng đáng yêu.Tiêu Y chưa từng gặp Doãn Kỳ nhưng nàng ta có từng nghe nói về Doãn Kỳ.Đây là fan hâm mộ hàng đầu của Kế Ngôn trong Lăng Tiêu Phái.Là người theo đuổi Kế Ngôn.Doãn Kỳ đưa tay ra vỗ vỗ vai Tiêu Y.Tay nàng ta cũng lớn hơn tay Tiêu Y, Tiêu Y cảm thấy như có một chiếc quạt bồ hương lớn đang vỗ lên vai mình.Doãn Kỳ thoải mái nói: “Muội mà còn mắng nữa người bên dưới sẽ bùng nổ đấy, muội có tin không?”“Các trưởng lão từng nói rồi, không thể chọc giận bọn hán, muội thì hay rồi, còn dám bước ra mắng.”Tiêu Y thề lười, nàng ta rất có cảm tình với Doãn Kỳ. Vị sư tỷ này không khoa trương đến mức như Nhị sư huynh nói, chỉ một lời không hợp sẽ lập tức động thủ.Đối mặt với vị sư tỷ như tỷ tỷ này, nàng ta bán đứng Nhị sư huynh của mình không chút do dự.“Là Nhị sư huynh bảo ta ra mắng vài câu.”Haizz, không còn cách nào khác, vì viết bài tâm đắc, không thể không làm như vậy.Doãn Kỳ nghe vậy, ha ha cười lạnh một tiếng: “Ta biết là hán mà.”“Hán đâu? Không phải là trốn bên trong không dám ra đấy chứ?”Tiêu Y chỉ ra sau, nói: “Ở đằng kia.”Doãn Kỳ quay đầu lại, nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh thân nhiên bước ra.Lúc này Doãn Kỳ không nói hai lời, vung tay lên, một cỗ linh lực cường đại bay thẳng về phía Lữ Thiếu Khanh.Tiêu Y giật nảy mình.Bây giờ nàng ta mới nghĩ lại, hóa ra lời Nhị sư huynh nói có vẻ không sai.Tuy nhiên đòn này không có bất kỳ ảnh hưởng gì đối với Lữ Thiếu Khanh.Lữ Thiếu Khanh vẫn giữ tư thái chậm rãi ung dung kia, thậm chí còn không dừng lại một chút đã thoải mái hóa giải công kích của Doãn Kỳ.Doãn Kỳ không phát hiện ra điều gì, nàng ta chỉ cho rằng nàng ta không phát huy toàn bộ thực lực, thực lực Lữ Thiếu Khanh lại mạnh hơn nàng ta nên nhẹ nhàng hóa giải là chuyện rất bình thường.Nhưng màn này rơi vào mắt các vị Nguyên Anh kỳ trên trời thì có vẻ hơi khác.Cho dù là Ngu Sưởng hay là những người khác đều không kìm được kinh ngạc.Trên mặt Ti Dao lộ tia chấn động: “Thiếu Khanh có vẻ mạnh hơn so với nửa năm trước rất nhiều.”“Mới cách bao lâu chứ?”Lục Tế đồng ý với thê tử, giọng điệu ông rất khẳng định: “Đã mạnh lên, ít nhất Kết Đan kỳ tăng bảy trở lên.”Trong mắt Ngu Sưởng lộ ra tia kinh ngạc, không kìm

được mắng: “Tiểu tử khốn kiếp, nếu có thể chăm chỉ hơn một chút thì không chừng chúng ta lại có thể có thêm một Nguyên Anh kỳ rồi.” Tiêu Sấm tức giận: “Nó tiến vào Nguyên Anh kỳ thì có lẽ chỉ có chương môn huynh mới có thể trị được nó.” Ban nãy không nhân cơ hội thu thập Lữ Thiếu Khanh một trận, trong lòng ông ta rất khó chịu. Lữ Thiếu Khanh đi đến trước mặt Doãn Kỳ, đánh giá từ trên xuống dưới một lượt, chắc lưỡi: “Doãn sư muội, lâu ngày không gặp lại mặt ra rồi.” Doãn Kỳ nhìn chăm chăm Lữ Thiếu Khanh: “Không biết nói thì ngậm miệng lại, mọe nó, thật sự muốn đánh ngươi một trận.” Giọng điệu nàng ta hùng hùng hổ hổ, ngữ khí vô cùng bất thiện giống như không hề chào đón Lữ Thiếu Khanh. “Mau xử lý ổn thỏa chuyện trước mắt, nếu đánh nhau, hậu quả rất nghiêm trọng.” “Đến lúc đó cho dù ngươi là đệ tử thân truyền thì cũng không có lợi gì đâu.” Mặc dù ngữ khí, thái độ đều rất khó chịu, nhưng Tiêu Y có thể nhận ra bên trong hàm chứa sự lo lắng. Lữ Thiếu Khanh nhìn bên dưới một chút, nói: “Được rồi, nơi này giao cho ta.” Hắn nói xong, không đứng ở đây mà bước từng bước đi về phía dưới.

Chương 198 - Tuyên Vân Tâm

Chương 198: Tuyên Vân Tâm (tt)Lữ Thiếu Khanh vừa xuất hiện, mọi người liền phát hiện ra hắn. Có người nhận ra hắn, hô to: “Hắn chính là Lữ Thiếu Khanh.” “Móa nó, là tên tiểu bạch kiểm, làm thịt hắn.” “Còn đẹp trai hơn cả ta, không thể nhịn được, giết chết hắn.” “Đồ chó hoang Lữ Thiếu Khanh, ngươi dám làm vậy bản nữ thần của ta, ta liều mạng với ngươi.” Cùng với sự xuất hiện của Lữ Thiếu Khanh, các tu sĩ càng thêm kích động. Các đệ tử Lữ Thiếu Khanh có nhiệm vụ cản bọn hắn cuối cùng không ngăn cản được, tuyển phong tỏa bị xông phá. Vô số tu sĩ thừa cơ xông tới. “Hồng bát! Nhìn thấy màn này, cho dù là nhóm tu sĩ Nguyên Anh kỳ Ngu Sưởng hay Doãn Kỳ và những đệ tử Lăng Tiêu Phái cũng đều biến sắc. Phía dưới hơn ngàn tu sĩ, một khi bạo động mang lại hậu quả không thể nào tưởng tượng được. Ngay vào lúc Ngu Sưởng chuẩn bị ra tay thì Lữ Thiếu Khanh có hành động. Hắn hét lớn một tiếng: “Dừng tay hết cho lão tử!” Tiếp theo, một cỗ khí tức khổng lồ giáng lâm, trong tay hắn xuất hiện một tấm linh phù màu xanh, trên linh phù linh khí mờ mịt. Một cảm giác nguy hiểm như một con rắn độc lặng lẽ bò vào trong lòng tất cả tu sĩ khiến các tu sĩ không thể không dừng lại. Bọn hắn cảnh giác nhìn linh phù trong tay Lữ Thiếu Khanh. “Đây là linh phù tứ phẩm, có thể so với một đòn của Nguyên Anh kỳ, các ngươi dám làm loạn, lão tử sẽ đồng quy vu tận với các ngươi.” Còn ở phía xa có người nhìn thấy linh phù trong tay Lữ Thiếu Khanh thì hận đến mức cắn răng. “Tên, tên đáng chết.” Một thiếu nữ áo đỏ đứng trên cây hận đến mức muốn phát điên. Nàng ta chính là Tuyên Vân Tâm trước đó đã bị Lữ Thiếu Khanh cướp đồ. Sau khi Tuyên Vân Tâm rời khỏi bí cảnh đã ngựa không dừng vó chạy về Đỉnh Tinh Phái để được cứu chữa. Đương nhiên, thức hải đã bị hao tổn nghiêm trọng, nàng ta muốn hoàn toàn khôi phục thì không thể nào chỉ trong vòng nửa năm đã khôi phục. Nhưng nhớ tới nỗi nhục nhã phải chịu trong bí cảnh, trái tim nàng ta không một khắc nào yên ổn, không thể giữ bình tĩnh được. Đúng lúc Đỉnh Tinh Phái muốn phái người tới tham gia đại điển của Lăng Tiêu Phái. Vì thế, Tuyên Vân Tâm liền đi

theo xem thử có thể tìm được tin tức liên quan đến người cướp đồ của nàng ta không. Nàng ta tới đây mấy ngày nhưng chưa từng nghĩ rằng nàng ta có thể thật sự phát hiện được tung tích của Lữ Thiếu Khanh. Sau khi điều tra tìm hiểu một lượt, suýt nữa nàng ta đã tức đến nổ tung. Nàng ta biết được tên thật của Lữ Thiếu Khanh từ miệng Ngô Thiên Tung, nhưng tin tức liên quan đến Lữ Thiếu Khanh có thể thăm dò được thì ít càng thêm ít. Cho dù là từ đệ tử của Lăng Tiêu Phái cũng chẳng thăm dò được bao nhiêu tin tức. Tuy nhiên những điều này không làm khó được hành động báo thù của Tuyên Vân Tâm. Nàng ta được người Điểm Tinh Phái xưng là người nhiều mưu trí nên đã nhanh chóng nghĩ được cách trả thù Lữ Thiếu Khanh. Nàng ta đã để lộ mối quan hệ giữa Lữ Thiếu Khanh và Hạ Ngũ, hiệu quả hiện tại có vẻ không hề tệ. Mị lực của Hạ Ngũ còn lớn hơn cả Tuyên Vân Tâm nàng ta, hơn ngàn tu sĩ bạo động, căn bản không cần nàng ta đứng trong bóng tối cổ động, những tu sĩ này đã đến chặn cửa rồi. Tuyên Vân Tâm đứng tại trên cây, trên gương mặt tuyệt mỹ không thể che giấu được sự tái nhợt, nếu có người cẩn thận cảm thụ có thể cảm thụ được khí tức suy yếu của nàng ta. Khí tức như mỹ nhân bị bệnh khiến người ta sinh lòng thương xót. Nàng ta lạnh lùng nhìn về phía Lữ Thiếu Khanh đứng trước cổng chính Lữ Thiếu Khanh ở xa xa. Lữ Thiếu Khanh một mình đứng chính giữa cầu thang, từ trên cao nhìn xuống, bên dưới là hơn ngàn tu sĩ bất cứ lúc nào cũng có thể bạo động. Nhưng những tu sĩ này lại bị khí thế của Lữ Thiếu Khanh chấn nhiếp, không dám hành động thiếu suy nghĩ. Tuyên Vân Tâm nhìn thấy cảnh này trong đầu bỗng nhiên hiện lên một từ ngữ hiện lên. Một người đủ giữ một ải. Tuy nhiên! Khi Tuyên Vân Tâm nhìn thấy linh phù trong tay Lữ Thiếu Khanh trong lòng càng hận hơn. Răng sắp bị nàng ta nghiền nát. Đó là linh phù của nàng ta, còn rơi vào tay Lữ Thiếu Khanh. “Tên đáng chết, ta nhất định phải giết ngươi.” Trong đầu Tuyên Vân Tâm mang theo hận ý và sát ý vô tận, hận không thể lập tức hiện thân oanh sát Lữ Thiếu Khanh. Tuy nhiên, rất nhanh, Tuyên Vân Tâm cười lạnh. “Loại cục diện này, không phải một tờ linh phù là có thể hóa giải được, xem ngươi chết như thế nào...” Đúng như Tuyên Vân Tâm nói. Mặc dù Lữ Thiếu Khanh dùng linh phù trấn trụ mọi người nhưng đây chỉ là tạm thời. Nếu hắn không thể khiến người bên dưới tin rằng giữa hắn và Hạ Ngũ không có quan hệ

gì thì thế cục vẫn sẽ chuyển biến xấu. Lữ Thiếu Khanh cũng biết đạo lý này. Hắn nhìn đám người bên dưới, đột nhiên thở dài: “Tạm thời các người đừng kích động, nghe ta nói hai câu đi.” “Đầu tiên, ta có thể tuyên bố, ta và Hạ Ngữ sư tử tuyệt đối không có bất kỳ tình cảm gì.” “Trong lòng ta, tử ấy giống như thân tử tử của ta vậy. Ta chỉ tôn kính tử ấy chứ không ái mộ.” “Ta đã có người mình thích, trong lòng ta, nàng ấy mới là nữ tử hoàn mỹ nhất trên thế giới.” Đầu Lữ Thiếu Khanh hơi ngóc lên, dáng vẻ rất thâm tình. Nhưng, những lời này không đủ để các tu sĩ bên dưới tin tưởng. Có người kêu lên: “Người lừa ai đấy, Hạ Ngữ cô nương là đệ nhất mỹ nhân Tề Châu, trên thế giới này không có ai có thể hoàn mỹ hơn nàng được.” “Đúng vậy, chắc chắn tên khốn người đang khoát lác.” “Không sai, nói hươu nói vượn, làm sao có thể có cô nương nào hoàn mỹ hơn Hạ Ngữ cô nương chứ.” Các tu sĩ bên dưới lại bắt đầu ầm ĩ. Lữ Thiếu Khanh hét lớn một tiếng, thâm tình không kìm được, mắng to lên: “Tất cả im miệng cho ta.” “Các người thì biết gì về tình yêu? Trong mắt hai người yêu nhau, đối phương mới là người hoàn mỹ nhất trong thiên hạ.” “Các người cứ nói Hạ Ngữ sư tử gì đấy là tốt nhất, hoàn mỹ nhất, đấy không phải là tình yêu, đó chỉ là gia súc động dục.” “Các người là một đám gia súc.”

Chương 199 - Ta từng nhìn thấy y phục thiếp thân của nàng ấy

Chương 199: Ta từng nhìn thấy y phục thiếp thân của nàng ấy. Tiêu Y đứng sau không kịp đưa tay đỡ trán. Đồng thời nàng ta kinh ngạc phát hiện động tác của Doãn Kỳ sư tử bên cạnh cũng không khác mấy. Cạn lời, đỡ trán. “Doãn Kỳ sư tử?” Ngữ khí Doãn Kỳ lộ ra sự bất đắc dĩ: “Cái tên khốn này không thể nói năng dễ nghe hơn sao?” “Sao cứ phải mắng chửi người khác vậy?” Tiêu Y cũng gật đầu, trong lòng vô cùng tán thành. Đúng vậy, thế cục đã vậy rồi, đã sắp bùng nổ rồi mà còn chửi người. Người phía dưới bị mắng hai mặt nhìn nhau, không ít người sau khi hết sững sốt thì dần dần phần nộ. Hôm nay chúng ta tới nơi này là tìm người tính sổ chứ không phải để bị người mắng là gia súc. Vậy bản Hạ Ngữ sư tử rồi còn dám phách lối như vậy. Muốn chết. Tuy nhiên tốc độ của Lữ Thiếu Khanh rất nhanh, đã cướp lời tất cả mọi người. “Nói thật cho các người biết cũng không sao, người ta thích là Tuyên Vân Tâm của Điểm Tinh Phái.” “Ta và nàng ấy đã lên định chung thân.” “Có nhìn thấy linh phù trong tay ta không, đây là tín vật đính ước nàng tặng ta.” “Bịch!” Tuyên Vân Tâm đứng trên cành cây nơi xa không kịp đề phòng đã rớt từ trên cây xuống. Nàng ta có làm thế nào cũng không thể nghĩ ra mình đang xem kịch đột nhiên đã trở thành nhân vật chính. Nàng ta như bị sét đánh giữa trời quang, trong lúc chưa kịp chuẩn bị, đã té từ trên cây xuống. Nàng ta ngã đến thất điên bát đảo, nước mắt suýt chảy ra. “Tên, tên đáng ghét này.” Nàng ta hận không thể xông lên xé rách miệng Lữ Thiếu Khanh kia. Ai thèm thích người chứ? Người thích ta? Người cướp tiền không cướp sắc, còn dám nói thích ta? Tuyên Vân Tâm không thể nào ngờ được Lữ Thiếu Khanh lại đem nàng ta ra ngoài làm bia đỡ đạn. Bên phía Lữ Thiếu Khanh, ba chữ Tuyên Vân Tâm vừa thốt ra tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người. Yên Châu giáp với Tề Châu, danh tiếng Tuyên Vân Tâm dĩ nhiên bọn họ cũng có nghe nói. Thủy tính dương hoa, yêu nữ, băng thanh ngọc khiết, thiên tiên. Những lời đánh giá khen chê của mọi người đối với nàng ta không đồng nhất. Tóm lại trong ấn tượng rất nhiều tu sĩ,

Tuyên Vân Tâm là một người rất phức tạp. Bọn hắn cũng không biết rốt cuộc đánh giá nào mới là thật. Rốt cuộc là yêu nữ hay tiên nữ? Giờ Lữ Thiếu Khanh lại nói thích người này làm chân động tất cả mọi người. Đương nhiên, về mặt Tiêu Y có chút cổ quái. Bởi vì nàng ta nhớ tới đường tử của mình. Nhị sư huynh cũng đã nói như vậy. Đúng là quá xấu xa. Nhìn thấy người phía dưới trầm mặc, Lữ Thiếu Khanh rất bất mãn, hừ lạnh một tiếng: “Tin chưa? Tuyên Vân Tâm không thua kém Hạ Ngữ sư tử đúng không.” “Ta cùng nàng lưỡng tình tương duyệt, không tới phiên đám gia súc các ngươi đến chỉ chỉ trỏ trỏ.” Lời vừa nói ra, bên dưới lập tức có người không phục. Là đệ tử Điểm Tinh Phái. “Chúng ta là đệ tử Điểm Tinh Phái, ta chưa từng nghe nói đến việc này.” “Đúng vậy, Tuyên sư tử là người xinh đẹp thông minh như vậy sao có thể để ý người?” “Người từng gặp Tuyên sư tử sao? Bớt ở đây làm bại hoại thanh danh sư tử ta đi.” Lần này Điểm Tinh Phái cũng phái người tới tham gia đại điển của Lăng Tiêu Phái. Mấy tên đệ tử Điểm Tinh Phái tới tham gia náo nhiệt, làm quần chúng ăn dưa bỏ. Nhưng bọn hắn chưa từng nghĩ sẽ được ăn dưa của sư tử mình. Tuyên Vân Tâm mặc dù không được bầu là đệ nhất mỹ nhân Yến Châu như Hạ Ngữ vì đánh giá của mọi người đối với nàng ta chia thành hai cực khác biệt. Nhưng nếu bàn về mỹ mạo, Tuyên Vân Tâm không hề thua kém Hạ Ngữ. Rất xứng làm đệ nhất mỹ nhân Yến Châu. Đệ tử Điểm Tinh Phái càng điên cuồng si mê nàng ta. Đó là nữ thần trong lòng bọn hắn. Giờ Lữ Thiếu Khanh lại khinh nhờn nữ thần trong lòng bọn hắn, điều này khiến bọn hắn không thể nhịn được. Người là cái thá gì mà dám nói lưỡng tình tương duyệt, tự định chung thân với sư tử ta? “Người dám bại hoại thanh danh sư tử ta, ta phải liều mạng với người.” Lữ Thiếu Khanh khinh thường cười lạnh hai tiếng, nhìn chằm chằm tên đệ tử Điểm Tinh Phái kia: “Người nói ta làm bại hoại thanh danh của nàng, người biết chuyện của ta và nàng sao?” “Chuyện của nàng, đám đệ tử cấp thấp như các ngươi cũng xứng biết được sao?” Lời của Lữ Thiếu Khanh khiến mấy tên đệ tử Điểm Tinh Phái á khẩu không trả lời được. Trong lúc nhất thời bọn hắn không cách nào phản bác được. Các tu sĩ khác cũng hai mặt nhìn nhau, xem ra, hình như những lời này là thật. Hắn không có quan hệ với Hạ Ngữ. Nhưng cũng có người không tin và chưa từ bỏ ý định. “Người nói thì là thật sao? Tuyên Vân Tâm không ở đây,

ngươi muốn nói thế nào chẳng được.”Đệ tử Điểm Tinh Phái kịp phản ứng lại, lớn tiếng nói: “Không sai, chính là như vậy.”“Nói không chừng là ngươi cướp.”Trong lòng Lữ Thiếu Khanh cười thầm, ngoài mặt lại cố ý nổi giận: “Các ngươi còn muốn ta phải thế nào nữa?”“Ta đã nói ra sự thật rồi mà các ngươi còn không tin ta sao?”“Có ai bắt nạt người quá đáng như vậy không?”Lữ Thiếu Khanh đứng lên, quơ linh phù trong tay, tức giận nói: “Có phải muốn ta nói ra nàng đã cho ta xem y phục thiếp thân của nàng rồi các ngươi mới tin không?”“Phụt!”Tuyên Vân Tâm đang dựa vào một thân cây nghe tới đây hai mắt biến thành màu đen, không kịp được phun ra một ngụm máu tươi.Khinh người quá đáng.Tuyên Vân Tâm bị tức đến thổ huyết, linh lực trong cơ thể hỗn loạn.Đáng chết, ta muốn lên liều mạng với hã. Tuyên Vân Tâm biết chắc chắn không thể để tên khốn kiếp Lữ Thiếu Khanh này tiếp tục nói hươu nói vượn.Nếu hã còn nói thêm, nàng ta sẽ không còn mặt mũi quay về Điểm Tinh Phái nữa mất.Nhân, lúc này, giọng Lữ Thiếu Khanh tiếp tục truyền tới, hã hét lên.“Các ngươi không tin, có thể bảo nàng đến đối chất với ta, ta dùng đạo tâm của ta để thề, ta tuyệt đối đã từng nhìn thấy rồi.”Tuyên Vân Tâm dừng bước, hận đến mức muốn phát điên...

Chương 200 - Ta vừa gặp đã yêu nàng

Chương 200: Ta vừa gặp đã yêu nàng
Tuyên Vân Tâm phần hận vô cùng nhưng cũng không dám tiến lên đòi chất. Thời gian nàng ta tiếp xúc với Lữ Thiếu Khanh còn chưa tới một canh giờ. Nhưng nàng ta tin vào cách nghĩ của mình về Lữ Thiếu Khanh. Hèn hạ vô sỉ, má trái dán trên má phải, vừa không cần thể diện, vừa da mặt dày. Loại người như Lữ Thiếu Khanh nếu nàng ta ra mặt đòi chất, ngược lại sẽ rơi vào bị động, bị hấn lợi dụng. Còn có một điểm quan trọng hơn là. Lữ Thiếu Khanh đem cả đạo tâm ra thề rồi. Tuyên Vân Tâm nhìn Lữ Thiếu Khanh ở phía xa, trong lòng một bụng lửa giận nhưng lại không có chỗ để phát tiết. Lữ Thiếu Khanh đúng là đã từng nhìn thấy y phục thiếp thân của nàng ta. Mặc dù đó là đồ nàng ta chưa từng mặc, nhưng đây là trò chơi chữ. Cho dù nàng ta có một trăm cái miệng, nàng ta cũng không thể biện luận rõ ràng. “Đáng hận, đáng chết.” Tuyên Vân Tâm đứng đằng xa xa, trong lòng chưa bao giờ có hi vọng ánh mắt của mình có thể giết chết được người như lúc này. Nếu như có thể, nàng ta nhất định sẽ chém Lữ Thiếu Khanh thành muôn mảnh. Ngay vào lúc Tuyên Vân Tâm hận đến mức cắn răng, giọng Lữ Thiếu Khanh lại truyền tới. “Ta một lần nữa lấy đạo tâm ra thề, ta thật sự rất thích nàng.” Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều tin. Không ai có dám lấy đạo tâm ra thề để làm trò đùa. Nếu nói dối, đạo tâm sẽ bị phản phệ. Sau khi Tuyên Vân Tâm nghe được liền ngây ngẩn cả người. Tên này đang nói thật sao? Sao, sao lại dám thề như vậy? Ánh mắt Tuyên Vân Tâm nhìn Lữ Thiếu Khanh lập tức trở nên phức tạp. Trong lòng không biết nên hận hay nên làm như thế nào. Nghe thấy lời này của Lữ Thiếu Khanh, trái tim nàng ta lại lần đầu tiên loạn nhịp. Chẳng lẽ, tên khốn kiếp kia, thật sự thích ta sao? Nhưng mà, chuyện này, không có lý do để như vậy. Tuyên Vân Tâm tin vào ánh mắt của mình. Người khác có lẽ sẽ vừa gặp đã yêu nàng ta. Nhưng Lữ Thiếu Khanh tuyệt đối sẽ không như vậy. Nàng ta dám khẳng định Lữ Thiếu Khanh là một người cực kỳ khó chơi. Loại người này, tâm tư kín đáo, bụng dạ cực sâu, chuyện vừa gặp đã yêu tuyệt đối sẽ không thể xảy ra trên

người hấn.Nhưng mà, Lữ Thiếu Khanh cũng lấy đạo tâm ra thề trước mặt mọi người.Như vậy là nói thật, không thể nào là lời nói dối được.Nhưng mà, nếu thích, vì sao chỉ cướp tiền không cướp sắc?Tuyên Vân Tâm bình thường tự xưng là tính táo trầm ổn, gặp chuyện, nàng ta có thể tỉnh táo, duy trì lý trí, mặt không đổi sắc hóa giải vấn đề.Nhưng là vào thời khắc này, nàng ta lại không cách nào trầm ổn tỉnh táo, trái tim nàng ta đang rối loạn.Tuy nhiên, cuối cùng.Tuyên Vân Tâm cắn răng: “Người thích ta nhiều lắm, thêm một người như ngươi không nhiều, bớt đi người cũng không ít.”“Ta nhất định phải giết ngươi.”“Những người khác cũng khiếp sợ không thôi vì lời nói của Lữ Thiếu Khanh.Nhóm Ngu Sưởng kinh ngạc: “Tên tiểu tử khốn kiếp này, thật sự vừa gặp đã yêu?”“Đối với chuyện tình cảm của tiểu bối, các trưởng bối cũng không tiện hỏi. Nhưng chuyện Lữ Thiếu Khanh vừa gặp đã yêu một nữ hài tử vẫn khiến bọn họ cảm thấy khó có thể tin.Làm người phụ nữ duy nhất, trong mắt Ti Dao lộ ra tia khen ngợi: “Dám yêu dám hận, tốt lắm.”“Lữ Thiếu Khanh bên dưới rất tức giận, Linh phù trong tay chiếu lấp lánh.Một đạo linh lực cuối cùng lúc nào cũng có thể sẽ bị chuyển vào để kích hoạt hoàn toàn.Không khí phát ra tiếng gió vù vù khiến cho mọi người có một loại cảm giác trĩu nặng.Một khi Linh phù bị kích hoạt, chung quanh sẽ hình thành một khu vực phong nhận vô tận.Đến lúc đó tất cả mọi người sẽ không cách nào thoát được.”“Nổi sĩ nhục hôm nay ta sẽ nhớ kỹ.”“Các ngươi rút hết cho ta, còn không rút, ta sẽ đồng quy vu tận với các ngươi.”“Sự tình phát triển đến nước này, đông đảo các tu sĩ cũng đã tin tưởng Lữ Thiếu Khanh.Đã lấy đạo tâm ra thề rồi mà còn không tin nữa thì cũng khinh người quá đáng thật.Đồng thời, Ngu Sưởng ở trên trời cũng hiển lộ thân ảnh đúng lúc.Khí tức đại năng Nguyên Anh khiến trong lòng mọi người run rẩy.”“Chư vị, còn hai ngày nữa đại điển mới bắt đầu, không cần phải vội.”“Hai ngày sau, Lăng Tiêu phái sẽ mở rộng sơn môn, hoan nghênh chư vị đến.”“Mau giải tán đi!”Giọng Ngu Sưởng rất nhẹ nhàng nhưng lại mang theo uy nghiêm vô tận, rơi vào trong tai mọi người. vô cùng rõ ràngLần này, đông đảo tu sĩ không muốn lui cũng phải lui.Không ai có đủ lá gan để đi trêu chọc một vị đại năng Nguyên Anh.Lữ Thiếu Khanh nhìn đám người tản đi liền thu hồi Linh phù, trong lòng khó chịu, mắng: “Phiền phức chết đi được.”Tiêu Y cùng Doãn Kỳ xuống tới, trên mặt Doãn Kỳ

mang nụ cười vui vẻ. “Quá tốt rồi, ngươi hết giành đại sư huynh với ta rồi.” “Ngươi rút đi, ai thèm giành với ngươi? Ngươi yêu ai thì yêu đi.” Lữ Thiếu Khanh không cao hứng, hỗn đản, ta là nam nhân, làm sao có thể thích nam nhân. Hai mắt Tiêu Y phát sáng, nhìn Lữ Thiếu Khanh từ trên xuống dưới. “Nhị sư huynh, không nhìn ra huynh lại là người như vậy đấy.” “Lúc ấy trong rừng cây rớt cuộc hai người đã làm gì rồi?” Lữ Thiếu Khanh thật sự không muốn để ý đến vị sư muội trong đầu toàn những suy nghĩ bẩn thỉu này. “Rút đi, đừng làm phiền ta.” Hôm nay bị người ta chặn cửa, hắn không thể không ra mặt giải quyết chuyện này. Trong lòng hắn rất khó chịu, nếu như bị người ta ngẫu nhiên gặp phải, hiểu lầm giữa hắn và Hạ Ngũ có gian tình thì hắn cũng không tức giận lắm. Nhưng chuyện này từ đầu đến cuối đều toát ra mùi âm mưu. Nếu nói không có ai đứng đằng sau xúi giục thúc đẩy, Lữ Thiếu Khanh là người đầu tiên không tin. Thế nhưng, đến giờ hắn vẫn chưa thể nào tìm được chủ mưu đứng sau. Trong lòng hắn cảm thấy ảm ức vô cùng.

Chương 201 - Nếu có thể cướp được thì tốt biết bao

Chương 201: Nếu có thể cướp được thì tốt biết bao

Lữ Thiếu Khanh rời khỏi nơi này, trở về Thiên Ngự Phong. Tiêu Y như tiểu tùy tùng, lẽo đẽo theo sát phía sau. Đợi sau khi chung quanh không còn ai, Tiêu Y mới hỏi ra câu hỏi vẫn luôn kìm nén trong lòng: “Nhị sư huynh, huynh đem đạo tâm ra thề thật sự không có vấn đề gì sao?” “Ngốc, nếu có vấn đề muội nghĩ ta sẽ làm sao?” Tiêu Y nghĩ cũng phải, Nhị sư huynh nhà nàng ta vô cùng giao hoạt, trước nay chỉ có hấn chiếm tiện nghi của người ta chứ chưa thấy hấn chịu thua thiệt bao giờ. Tuy nhiên, Tiêu Y lại tiếp tục quay lại câu hỏi ban đầu. “Nhị sư huynh, huynh thật sự có cái gì với Tuyên Vân Tâm kia sao?” “Có phải nàng ta có thể sẽ là đạo lữ của huynh không?” “Nếu vậy có phải muội có thêm một vị sư tẩu không?” Nha đầu này thật sự biết nghĩ ghê, trong đầu toàn những thứ bản thủ. Lữ Thiếu Khanh nhẹ nhàng nhắc một câu: “Có phải muốn viết thêm vài bài tâm đắc không?” Lời này vừa thốt ra, Tiêu Y sợ đến mức vội vàng khoát tay lắc đầu: “Đừng, đừng.” “Không muốn thì im lặng ngay cho ta.” Lữ Thiếu Khanh trở lại Thiên Ngự Phong, vừa nằm xuống không bao lâu. Một con hạc giấy bay tới, Lữ Thiếu Khanh mở ra xem, không kìm được mắng một câu: “Chó săn Thiên Cơ.” Hiện tại Lữ Thiếu Khanh không có bất kỳ cảm tình gì đối với Thiên Cơ giả. Sau đó Tiêu Y dẫn một người tới. Người tới chính là Thiên Cơ giả Đan Duyệt của Thành Lăng Tiêu. Hai mắt Đan Duyệt tỏa sáng, vô cùng kích động, nàng ta vừa đến đã nói với Lữ Thiếu Khanh: “Lữ công tử, có thể nói cho ta một chút về chuyện ngày hôm nay không?” Đây là tin tức lớn. Chắc chắn giật gân. “Không thể.” Lữ Thiếu Khanh từ chối không chút do dự, hấn không hề muốn lên báo chút nào. “Đồ của ta đâu?” Đan Duyệt đưa ra một viên ngọc giản, nói với Lữ Thiếu Khanh: “Tình báo ta tra được đều ở bên trong.” Lữ Thiếu Khanh nhận lấy, nhìn lướt qua, hài lòng gật đầu: “Tốt lắm, sau này bên Đại sư huynh có tin tức gì ta sẽ nói cho người biết.” Tiêu Y đứng đợi ở bên gương mặt chân động, quả nhiên là đã bán đứng Đại sư huynh, Rốt cuộc là

thứ gì đáng giá đến mức phải bán cả Đại sư huynh vậy. Nếu là bình thường, chắc chắn Đan Duyệt sẽ vui vẻ nhưng giờ nàng ta đang để ý đến chuyện chặn cổng hôm nay. Người trong cuộc ở ngay chỗ này, có thể phỏng vấn một chút chắc chắn là một tin tức lớn. Lữ Thiệu Khanh cũng không muốn bị phỏng vấn, rất không khách sáo đuổi Đan Duyệt đi. Sau đó không để Tiêu Y kịp hỏi gì đã biến mất ngay tại chỗ, chỉ để lại một câu: “Đừng đến làm phiền ta nữa.” Thời gian hai ngày nhanh chóng trôi qua. Đã đến ngày Lăng Tiêu Phái chính thức tổ chức đại điển. Ba tiếng chuông vang lên, một âm thanh hùng hồn vang lên. “Mở cửa, đón khách!” Cánh cổng lớn của Lăng Tiêu Phái chính thức mở ra, trập pháp, cấm chế bên trên ngừng vận hành. Các tu sĩ bên ngoài có thể thoải mái vào Lăng Tiêu Phái không bị cản trở. Đương nhiên, không ai dám nghênh ngang tiến vào. Bọn họ phải đưa thiệp mời ra, sau khi kiểm tra không có sai sót thì mới được đến nơi chỉ định dưới sự chỉ dẫn của đệ tử Lăng Tiêu Phái. Tiêu Y đứng ở cửa phòng Lăng Tiêu Phái lo lắng chờ đợi. Đại điển môn phái sắp bắt đầu rồi nhưng Nhị sư huynh của nàng ta vẫn chưa ra. Không phải Nhị sư huynh vẫn chưa ngủ dậy đấy chứ? Đợi hơn nửa ngày, nơi xa đều truyền đến các loại âm thanh của nhạc khí rồi. Đại điển không phải là sắp bắt đầu rồi chứ. Tiêu Y càng thêm sốt ruột, thậm chí hoảng hốt. Nhân khẩu Thiên Ngự Phong thưa thớt, đếm đi đếm lại chỉ có bốn người. Kế Ngôn bế quan, Thiệu Thừa hộ pháp, không biết lúc nào mới có thể xuất quan. Nói không chừng còn có thể sẽ vắng mặt trong đại điển lần này. Thiên Ngự Phong chỉ còn lại hai người Lữ Thiệu Khanh và Tiêu Y. Nếu hai người bọn họ đều không trình diện, chắc chắn chương môn sẽ bị tức chết. Đến lúc đó không chừng còn có cả tin đồn người của Thiên Ngự Phong đều chết sạch rồi. Tiêu Y rất lo lắng, Tiêu Y không kìm được, hét lớn: “Nhị sư huynh, huynh dậy chưa?” “Đại điển sắp bắt đầu rồi, chúng ta trễ rồi.” Không lâu sau, Lữ Thiệu Khanh ngáp một cái bước ra: “Ồn ào quá.” Quả nhiên là đang ngủ à? Sau khi Lữ Thiệu Khanh ra ngoài liền chú ý đến âm thanh phía xa xa, nói: “Sắp bắt đầu rồi sao?” Sau đó hần oán trách Tiêu Y: “Sao không gọi ta sớm một chút? Có ý muốn ta đến trễ à?” “Hay là không muốn cho ta tham gia?” Tiêu Y hộc máu, tự huynh ngủ mà còn không biết xấu hổ trách ta? “Nhị sư huynh, rõ ràng là huynh đang ngủ mà?” “Ta ngủ thì sao? Đi ngủ là phạm pháp à? Muội không thể vào

trong gọi ta một tiếng sao?” Tiêu Y thoáng nhìn phòng Lữ Thiều Khanh một cái, trong mắt mang theo vẻ sợ hãi, lầm bầm: “Phòng của huynh nguy hiểm như vậy sao ta dám vào.” Bài học lần trước nàng ta còn chưa quên đâu. Lữ Thiều Khanh quay đầu nhìn thoáng căn phòng của mình, oán khí tràn đầy, nhân cơ hội dạy dỗ sư muội ngốc này của mình: “Tự muội không biết đường nhìn à?” “Giờ trong đó có gì mà nguy hiểm? Trận pháp và cấm chế mà ta bày đã bị chương môn làm hỏng lâu rồi.” Tiêu Y nháy mắt mấy cái, nhớ lại, vài ngày trước, chương môn nổi giận xông thẳng tới, hừ lạnh một tiếng rồi phá hỏng trận pháp và cấm chế của Lữ Thiều Khanh rồi. Tiêu Y le lưỡi: “Ta quên mất chuyện này.” “Không còn cách nào khác, ám ảnh trong lòng quá lớn, cho nên trong lúc nhất thời nàng ta không để ý đến chuyện này.” “Ngốc chết đi được.” Lữ Thiều Khanh mắng một câu, sau đó nói: “Đi thôi, còn không đi chắc lát nữa đích thân chương môn đánh tới mất.” Lữ Thiều Khanh mang theo Tiêu Y đến đại điện của môn phái.

Chương 202 - Nếu có thể cướp được thì tốt biết bao

Chương 202: Nếu có thể cướp được thì tốt biết bao (tt)Kiến trúc chính và Đại điện Lăng Tiêu Phái được năm tòa chủ phong Nguyên Vực Phong, Đan Đỉnh Phong, Bích Vân Phong, Xích Nguyệt Phong, Thiên Ngự Phong bảo vệ.Đại điện nghị sự của môn phái, Tàng Thư các, phòng luyện công, quảng trường các loại đều ở đây.Mỗi một tòa kiến trúc đều hùng vĩ, phân tán trong rừng núi xanh um, dung hợp với rừng cây, ngọn núi.Trên núi, dưới núi sương trắng tràn ngập bao phủ, khiến người ta cảm thấy như lạc vào tiên cảnh.Trong sương mù trắng xóa thảnh thơi có linh thú ẩn hiện, tăng thêm mấy phần sinh khí.Sương trắng nhàn nhạt tràn ngập trên thực tế chính là biểu hiện của linh khí nồng đậm.Linh khí gần như hóa thành thực chất khiến người lần đầu tới đây đều lộ ra tia kinh ngạc.Đây chính là nền tảng của Lăng Tiêu Phái.Tài lực của Lăng Tiêu Phái không bằng Song Nguyệt Cốc, Quy Nguyên Các.Nhưng họ lại chiếm cứ nơi có linh khí dày đặc nhất Tề Châu.Đây chính là nguyên nhân khiến bình thường đệ tử Lăng Tiêu Phái sống rất nghèo khó nhưng tu luyện lại không hề kém so với đệ tử Song Nguyệt Cốc, Quy Nguyên Các.Người đi vào đây hít sâu một hơi liền không tìm được thần phục.“Nếu ta có thể ở đây tu luyện một năm chắc chắn có thể đột phá.”“Đúng vậy, nếu cho ta ở đây tu luyện, một năm là có thể đột phá rồi.”“Người đột phá cái gì? Tiểu cảnh giới sao?”“Ông đây là người chỉ thiếu một chút xiu nữa là có thể đột phá đại cảnh giới, người mà cũng dám so với ta sao?”“Muốn đánh nhau sao?”“Cãi cọ cái gì mà cãi cọ, mau tranh thủ tìm chỗ ngồi của mình ngồi xuống đi.”“Muốn đánh nhau thì rời khỏi sư môn rồi hẵng đánh, đừng ở đây làm liên lụy sư môn.”Không phải lần đầu tiên Tiêu Y đến đây.Nhưng đây là lần đầu tiên nàng ta dùng thân phận đệ tử Lăng Tiêu Phái đến đây.Nàng ta đi theo Lữ Thiếu Khanh đứng trên nóc nhà một kiến trúc, đứng từ trên cao nhìn xuống, nhìn quảng trường rộng lớn bên dưới.Trong mắt nàng ta không tìm được lộ ra tia kiêu ngạo.Đây chính là Lăng Tiêu Phái.Một trong ba phái lớn của Tề Châu, thực lực

cường đại. Quan trọng hơn là, lần đại điển này còn tổ chức vì Đại sư huynh của mình. Ánh mắt Tiêu Y không kìm được rơi lên người vị Nhị sư huynh trước mắt mình. Lữ Thiếu Khanh đón gió đứng lặng, ánh mắt lạnh nhạt nhìn bên dưới. Tiêu Hồng đậu trên vai hắn, một người một chim lại tạo cho Tiêu Y một loại cảm giác hài hòa, như sắp dung nhập vào mảnh trời đất này. Trong lòng Nhị sư huynh chắc chắn cũng rất kiêu ngạo. Có lẽ cũng có cả hâm mộ, dù sao đây cũng là đại điển tổ chức cho Đại sư huynh. Nhị sư huynh, cố lên, huynh cũng rất được. Trong lòng Tiêu Y thầm nghĩ. Bên dưới mà quảng trường chính của môn phái. Bình thường các cuộc tụ họp nghị sự của đệ tử đều cử hành ở đây. Chung quanh quảng trường đã bố trí vô số bàn cùng nệm ghế, trên bàn mặt bày đầy các loại linh quả, mỹ thực, rượu... Vô số đệ tử đi qua đi lại bên dưới, bận rộn như kiến. Lần này Lăng Tiêu phái cử hành đại điển, mời rất nhiều người tới, chỉ có quảng trường này mới có thể chứa được. Lữ Thiếu Khanh cứ thế đứng từ trên nhìn xuống, một lúc sau, Lữ Thiếu Khanh mới thở dài. Tiêu Y chú ý đến tiếng thở dài của Lữ Thiếu Khanh, vội vàng hỏi: “Nhị sư huynh, sao vậy?” Lữ Thiếu Khanh lắc đầu, ngữ khí tràn đầy tiếc nuối: “Nếu có thể mở đại trận tông môn, kích hoạt cấm chế của tông môn cướp sạch đồ của những người này, muội nói sẽ tốt biết mấy chứ.” Trong mắt Lữ Thiếu Khanh tất cả những người bên dưới đều là linh thạch biết đi. Đầu Tiêu Y hơi choáng váng, lúc này nàng ta mới bắt đầu suy nghĩ ban nãy của mình buồn cười chừng nào. Kiêu ngạo cộng lòng, hâm mộ cái rắm, hóa ra đang nghĩ làm thế nào để ăn cướp. “Nhị sư huynh, huynh đừng làm vậy, chương môn và các trưởng lão đều đang ở đây.” Tiêu Y hơi hoảng, nàng ta biết Nhị sư huynh mình là người như thế nào. Không sợ trời không sợ đất, nói không chừng bây giờ hắn đang lên kế hoạch xem nên động thủ như thế nào. Lữ Thiếu Khanh nhìn dáng vẻ căng thẳng của Tiêu Y, ngạc nhiên: “Muội đang căng thẳng cái gì vậy?” “Lần đầu tiên gặp không khí này à? Để ta nói muội biết một bí quyết không căng thẳng nữa.” “Bí quyết gì?” “Coi bọn hắn như linh thạch là được.” Tiêu Y càng thêm căng thẳng. “Nhị sư huynh, không không định cướp của bọn hắn thật đấy chứ?” “Nói hươu nói vượn, đi thôi.” “Đi, đi đâu? Đi ăn cướp sao?” “Nghĩ cái gì thế, đi vào đại điện, chương môn bọn họ tới rồi.” Tiêu Y theo Lữ Thiếu Khanh đến đại điện nghị sự. Nơi này dù là đệ tử hạch tâm,

không được cho phép tuyệt đối không thể tiến vào. Ngay cả đệ tử thân truyền cũng phải được sự cho phép của sư phụ. Cửa lớn nơi này bình thường đóng chặt, rất ít khi mở ra. Chương môn và các trưởng lão nghị sự cũng chỉ tùy tiện tìm một chỗ nào đó ngồi xuống nói vài câu, thảo luận một chút là xong việc. Đại điện nghị sự phải gặp chuyện đại sự mới có thể dùng đến. Đại điện hôm nay cũng được xem là một chuyện lớn, cho nên nơi này mới mở rộng cổng lớn. Lữ Thiếu Khanh đứng ở cổng, nhìn đại điện nghị sự một cái. Bên trên là bảng hiệu của đại điện nghị sự, không nhuốm bụi trần, bốn chữ lớn lộ ra uy áp nhẹ nhẹ. Không cần nghi ngờ gì nữa, tấm bảng hiệu này cũng được coi là một loại pháp khí, hơn nữa cấp bậc còn không thấp. Tiêu Y chỉ cần nhìn một chút liền cảm nhận thấy mắt bị đâm đau nhói, nàng ta không kìm được kêu lên một tiếng, vội vàng tránh ánh mắt đi, không dám nhìn thẳng. Lữ Thiếu Khanh nhắc nhở một chút, nói: “Duy trì tâm cảnh tình tĩnh thì sẽ không sao.” Tiêu Y nghe vậy, không chế tốt tâm trạng của mình, ổn định tâm trạng xong lại ngẩng đầu lên. Nàng ta kinh ngạc: “Thật sự không sao rồi, Nhị sư huynh, đây là chuyện gì.” “Đây là bút tích siêu ngẫu của vị sư tổ Lăng Tiêu Phái nào đó để lại, không muốn người khác khoa trương hơn ông ấy, muội càng khoa trương ông ấy sẽ càng phải thu thập muội.” Lữ Thiếu Khanh vừa mới nói xong, giọng Ngu Sưởng từ bên trong truyền tới: “Tiểu tử khôn kiếp, có ai nói về tổ sư như người không?” “Cút vào đây cho ta.”

Chương 203 - Để lễ vật lại, người quay về đi?

Chương 203: Để lễ vật lại, người quay về đi? Lữ Thiếu Khanh và Tiêu Y vội vàng tiến vào đại điện. Sau khi tiến vào đại điện, Lữ Thiếu Khanh nhìn lướt qua, Lục Tế, Ti Dao, Cơ Bành Việt, Tiêu Sâm phong chủ bốn phong đều có mặt. Đứng sau lưng họ là đệ tử thân truyền của mỗi người bọn họ. Lữ Thiếu Khanh phát tay, chào hỏi mọi người: “Mọi người, chào buổi sáng.” “À, chương môn, cũng chào buổi sáng ạ.” Ngu Sưởng ngồi ở trên, mặt không đổi sắc nói: “Hôm nay là ngày tốt lành, đừng ép ta thu thập người.” Lữ Thiếu Khanh vội hỏi một câu: “Su phụ con đâu?” Chỗ dựa của ta vẫn chưa tới à? Ánh mắt Ngu Sưởng lóe lên một tia bất đắc dĩ, Kế Ngôn vẫn đang trong quá trình bế quan, đến giờ vẫn chưa có dấu hiệu kết thúc. Nhưng lại không thể nào đánh thức hắn ta được. Loại bế quan lĩnh ngộ này có thể ngộ nhưng không thể cầu. Dù là đại điển không thể cử hành cũng phải để Kế Ngôn tiếp tục tham ngộ. Nhân vật chính không có mặt, tổ chức đại điển đã định sẵn là sẽ mất đi rất nhiều sự đặc sắc. Lữ Thiếu Khanh nghe thấy chỗ dựa của mình không tới thái độ vội nghiêm túc trở lại, lôi Tiêu Y đứng vào vị trí thuộc về ntp. Cúi đầu ngoan ngoãn, không nói một lời. Nhưng, Ngu Sưởng vẫn nhìn chăm chăm hắn. Ông hỏi: “Cũng không biết khi nào Kế Ngôn mới kết thúc lĩnh hội, người cảm thấy tiếp theo nên làm gì?” Khiêm tốn một chút, su phụ không ở đây, nói ít ít sai. Sau khi Lữ Thiếu Khanh tự dặn dò bản thân thì biểu hiện vô cùng khiêm tốn: “Chương môn, người và các trưởng lão quyết định là được rồi.” “Thân là đệ tử, con kiên quyết ủng hộ bất kỳ quyết định nào của chương môn và các vị trưởng lão.” Ngu Sưởng tức giận: “Người bớt nói mấy câu vô nghĩa này với ta đi, mau nghĩ cách cho ta.” Lữ Thiếu Khanh tiếp tục duy trì sự khiêm tốn, lắc đầu nói: “Chương môn, người đề cao con quá rồi, con là một đệ tử nhỏ bé thì sao có thể nghĩ ra biện pháp gì chứ? Có chương môn anh minh thần võ cùng chư vị trưởng lão ở đây sao tới phiên con lên tiếng.” Nhưng Lữ Thiếu Khanh càng như vậy Ngu Sưởng và những người khác lại càng cảm

thấy Lữ Thiếu Khanh có cách. Ti Dao cười nói: “Thiếu Khanh à, con có suy nghĩ gì thì cứ việc nói ra đi. Không cần câu nệ.” Con không phải đang câu nệ, mà là con sợ. “Ti Dao sư bá, người nói đùa rồi, con thật sự không có cách.” Tiêu Sấm khề nói: “Tiểu tử ngươi một bụng toàn suy nghĩ xấu xa, ngươi mà không có cách sao?” Tiêu Sấm nhìn thấy cháu gái của mình cả ngày đi theo Lữ Thiếu Khanh, trong lòng vô cùng khó chịu. Cảm giác này giống như một vị phụ thân nhìn thấy nữ nhi của mình cả ngày đi theo một tiên tiêu lưu manh vậy. Ông ta tức giận đến mức mấy lần muốn hung hăng thu thập Lữ Thiếu Khanh một trận. “Tiêu sư bá, oan uổng quá, sao lại nói con một bụng suy nghĩ xấu xa, con là người cực kì chính trực.” “Bình thường mọi người hiểu lầm con nhiều quá, nhưng chuyện này cũng không thể trách mọi người, dù sao con cũng khiêm tốn quá.” Thái độ của Lữ Thiếu Khanh vô cùng khiêm tốn khiến người khác không kìm được liếc nhìn. Thế này không giống phong cách của Lữ Thiếu Khanh ngày thường. Đặc biệt là Tiêu Y đầy đầu dầu chấm hỏi, rất không hiểu nổi hôm nay Nhị sư huynh uống nhầm thuốc gì? Hôm nay sao ngoan vậy? Còn các đệ tử Lăng Tiêu Phái khác thì nhìn Lữ Thiếu Khanh trò chuyện vui vẻ với chưong môn và các vị trưởng lão, trong mắt lóe lên tia hâm mộ. Loại can đảm và dũng khí này không phải ai cũng có. Còn Ngu Sưởng thì cứ nhất định bắt hắn phải nói ra một cách: “Bớt nhiều lời đi, hôm nay ngươi nhất định phải nói ra một cách.” Trên mặt Lữ Thiếu Khanh lộ tia khó xử, ta đã khiêm tốn như vậy rồi sao cứ bắt ta phải nói vậy? Ôi, là vàng, ở đây đâu cũng phát sáng cả. Không còn cách nào khác, khiêm tốn cũng không cách nào che giấu được tài hoa của ta. Kết quả là Lữ Thiếu Khanh chỉ có thể mở miệng. “Chưong môn, bằng không, để bọn hắn lưu lại lễ vật rồi quay về là được? Tất cả mọi người là tu sĩ, phải tu luyện, thời gian rất quý giá, không nên lãng phí thời gian của bọn hắn.” Thế này mà người cũng dám gọi là cách à? Tất cả mọi người vô cùng cạn lời. Tới đây ngồi chưa nóng mông đã đuổi người ta đi. Hơn nữa còn muốn người ta để lễ vật lại? Lăng Tiêu Phái hơi nghèo một chút nhưng cũng không nghèo đến nước này. Nếu thật sự làm vậy rồi, Lăng Tiêu Phái còn mặt mũi để lẩn lộn nữa không? Có còn thể diện nữa không? Ngu Sưởng không kìm được, ngươi là gian tế của phái khác đúng không, nếu không sao có thể đưa ra chủ ý như vậy. Ông tức giận: “Có phải ngươi chưa tỉnh ngủ

không? Lãng phí thời gian? Người nói lãng phí thời gian mà không thấy ngượng mồm à? Trong số bao nhiêu người ở đây, người là không có tư cách nói lãng phí thời gian nhất.” Vẫn là mắng dễ chịu hơn. Với tiểu tử khốn kiếp này không mắng không thoải mái. Lữ Thiếu Khanh vội vàng nở nụ cười, sư phụ không ở đây, chương môn nói gì chính là cái đó. “Chương môn nói đúng, con sai rồi, con sẽ kiểm điểm lại.” Ngu Sưởng còn định chửi tên này chút nữa nhưng tiếc là thái độ của Lữ Thiếu Khanh quá nghiêm túc. Ông định mắng thêm vài câu nhưng thấy dáng vẻ Lữ Thiếu Khanh như vậy ông lại mắng không nên lời. Lúc này, đệ tử của ông Hạng Ngọc Thần tiến đến bẩm báo. “Sư phụ, người Song Nguyệt Cốc và Quy Nguyên Các tới.” Ánh mắt Ngu Sưởng rời khỏi người Lữ Thiếu Khanh khiến Lữ Thiếu Khanh thầm thở phào. Không có sư phụ ở đây thật phiền toái. Bất cứ lúc nào cũng phải đề phòng bị chương môn kiểm soát thu thập mình. Khoảng thời gian tiếp theo vẫn nên tiếp tục khiêm tốn. Không có sư phụ cản giúp mình, mong mình có thể nở hoa bất cứ lúc nào. Nguyên Anh hậu kỳ không hề tầm thường. Nhưng, ngay vào lúc Lữ Thiếu Khanh vừa thở phào thì Ngu Sưởng lại mở miệng giao nhiệm vụ cho hắn. “Thiếu Khanh, người theo Tì Dao sư bá đi chào hỏi người của Song Nguyệt Cốc.” “Những người khác theo ta đi chiêu cố nhóm người Quy Nguyên Các.”

Chương 204 - Tuyên Vân Tâm không tới sao?

Chương 204: Tuyên Vân Tâm không tới sao? Bình thường Quy Nguyên Các làm việc bá đạo, quan hệ với Lăng Tiêu Phái và Song Nguyệt Cốc không được tốt lắm. Lần này tới tham gia đại điển, chắc chắn sẽ không tới đây làm một đứa trẻ ngoan. Ngu Sưởng dẫn theo các Nguyên Anh kỳ khác đi nghênh đón, bề ngoài là cho thể diện nhưng trên thực tế chủ yếu là muốn cảnh cáo Quy Nguyên Các. Để bọn hắn đừng gây chuyện. Quan hệ của Lăng Tiêu Phái và Song Nguyệt Cốc thân thiết. Cộng thêm đều là nữ tu sĩ, để nữ Nguyên Anh kỳ như Tì Dao đi nghênh đón càng phù hợp hơn. Những điều trên Lữ Thiếu Khanh đều hiểu được. Nhưng hắn lại không thể hiểu. “Sao lại bắt con đi?” Lữ Thiếu Khanh không vui. Song Nguyệt Cốc, không phải là sư môn của Hạ Ngữ sao? Hai ngày trước mới xảy ra phiền phức lớn kia. Giờ sao hắn còn dám lộ mặt ra. Lữ Thiếu Khanh nói ra lý do chính đáng của mình: “Chưởng môn, Song Nguyệt Cốc đều là nữ, con là một đại nam nhân không nên đi làm bẩn mắt các nàng.” “Để sư muội con đi thôi, nàng thông minh lanh lợi, nhu thuận hiểu chuyện, nàng tuyệt đối có thể hoàn thành nhiệm vụ chưởng môn giao phó.” Tiêu Y lệ nóng doanh tròng, Nhị sư huynh, cuối cùng huynh cũng phát hiện ra sự thông minh của ta sao? Thật không dễ dàng gì, có thể nghe thấy được lời khen thông minh từ miệng Nhị sư huynh. Cha ơi, con có tiền đồ rồi. Tiêu Sấm nhìn thấy vẻ mặt kích động của cháu gái mình liền phiền muộn. Tiền đồ gì chứ? Hắn đang đỡ chưởng môn, người kích động cái gì? Ngu Sưởng không từ chối, Lữ Thiếu Khanh nói cũng có lý: “Được, người dẫn theo Ngọc Thần đi tiếp đãi các khách nhân khác đi.” Để phòng Lữ Thiếu Khanh lười biếng, ông dặn dò Hạng Ngọc Thần: “Trông chừng nó, nếu nó dám lười biếng báo ngay với ta.” “Vâng, sư phụ!” Lữ Thiếu Khanh đi theo Hạng Ngọc Thần đến cổng lớn. Đương nhiên, các thể lực nhỏ, môn phái nhỏ bình thường không cần bọn hắn đích thân ra mặt nghênh đón. Tuy nhiên, bên dưới lập tức truyền đến một âm thanh. “Trưởng lão ngoại môn Đỉnh Tinh Phái Cổ Liệt đến!” Đỉnh Tinh Phái? Ánh mắt

Hạng Ngọc Thần không kìm được rơi lên người Lữ Thiếu Khanh. Hai ngày nay, chuyện tình của Lữ Thiếu Khanh và Tuyên Vân Tâm đã trở thành chủ đề hấp dẫn ở Thành Lăng Tiêu. Một người là nổi si nhục của Lăng Tiêu Phái, là gỗ mục không điêu khắc được. Một người là đệ tử đứng thứ hai Điểm Tinh Phái, tiền đồ vô lượng. Nhưng giữa hai người lại có mối quan hệ, hơn nữa còn đem đạo tâm ra thề. Chuyện này có vẻ đã đúng tám chín phần mười. Đối với chuyện này, mọi người vẫn đang nghị luận âm ỉ, có những đánh giá không đồng nhất. Có người cho rằng dám yêu dám hận, đây là tình yêu. Có người cho rằng loại phé vật như Lữ Thiếu Khanh mới xứng với loại yêu nữ như Tuyên Vân Tâm. Cũng có người cho rằng chẳng qua Lữ Thiếu Khanh chỉ tương tự đơn phương, Tuyên Vân Tâm không thể nào để ý đến Lữ Thiếu Khanh. Hiện tại, người của Điểm Tinh Phái đến. Cho dù là Hạng Ngọc Thần cũng không kìm được nhìn Lữ Thiếu Khanh thêm một chút, muốn xem Lữ Thiếu Khanh có phản ứng gì. Sau khi Lữ Thiếu Khanh nghe thấy sắc mặt vẫn không thay đổi, vẫn nằm trên tảng cây, không muốn động đậy. Hạng Ngọc Thần không kìm được nhắc một câu: “Lữ sư đệ, chúng ta nên đi nghênh đón.” Điểm Tinh Phái là phái lớn của Yên Châu, trưởng lão ngoại môn đủ tư cách để những đệ tử thân truyền như bọn họ nghênh đón. Lữ Thiếu Khanh nằm trên tảng cây, khoát khoát tay, nói: “Hạng sư huynh, huynh muốn làm gì thì làm đó đi, ta mệt rồi, nằm thôi.” Hạng Ngọc Thần dở khóc dở cười, người có gì mà mệt chứ. Mấy ngày nay người đều trốn ở Thiên Ngự Phong, ta đều biết hết đấy. Không gọi được Lữ Thiếu Khanh, Hạng Ngọc Thần cũng không cưỡng cầu. Đối với tính tình vị sư đệ này, hẳn ta hiểu rõ, có gọi cũng chẳng thể gọi được. Hạng Ngọc Thần tự đi nghênh đón người của Điểm Tinh Phái. Tuy nhiên. Lúc Hạng Ngọc Thần dẫn đoàn người Điểm Tinh Phái đi ngang qua. Một đệ tử phát hiện Lữ Thiếu Khanh nằm trên cành cây. Hắn ta lập tức tức giận kêu lên. “Lữ Thiếu Khanh!” Lời vừa nói ra, ánh mắt tất cả những người của Điểm Tinh Phái, bao gồm trưởng lão Cổ Liệt đều rơi lên người Lữ Thiếu Khanh. Cổ Liệt là trưởng lão ngoại môn, thực lực dù không đạt tới Nguyên Anh kỳ nhưng cũng là cao thủ Kế Đan kỳ tầng tám, là cao thủ Kế Đan kỳ uy tín lâu năm. Có thể đại diện dẫn đoàn Điểm Tinh Phái đến đây đủ để chứng minh thực lực và địa vị của lão. Chuyện hai ngày trước, lão cũng có nghe

nói.Đối với chuyện này, trong lòng lão vô cùng khó chịu.Tuyên Vân Tâm xếp hạng thứ hai trong đông đảo đệ tử Điểm Tinh Phái. Địa vị rất được tôn sùng, là một trong những nhân vật đại diện cho thế hệ trẻ của Điểm Tinh Phái.Nhưng ở đây, lại bị Lữ Thiểu Khanh sỉ nhục như vậy.Không sai, trong mắt Cổ Liệt đây là hành vi sỉ nhục.Một người bị coi là nổi sỉ nhục môn phái lại làm vậy bản đệ tử minh tinh của Điểm Tinh Phái bọn họ.Ánh mắt Cổ Liệt nhìn Lữ Thiểu Khanh vô cùng không thoải mái.Trên thực tế, không phải chỉ mình lão.Ngay cả những đệ tử Điểm Tinh Phái cũng có ánh mắt như vậy.Phẫn nộ, oán hận...Hận không thể dùng ánh mắt giết chết Lữ Thiểu Khanh.Lữ Thiểu Khanh từ trên cây ngồi đây, nhìn đệ tử Điểm Tinh Phái cách đó không xa.Đối với đám người hận không thể dùng ánh mắt chém hấn thành muôn mảnh, vẻ mặt Lữ Thiểu Khanh vẫn như thường, cười tủm tỉm chào hỏi.“Chào các vị, hoan nghênh.”Nói là hoan nghênh, nhưng ai cũng nghe ra được giọng điệu này không hề có thành ý.Sau khi Lữ Thiểu Khanh chào hỏi mọi người xong liền nhìn Cổ Liệt đi đầu tiên: “Lần này Vân Tâm không tới ă?”Ánh mắt hấn lướt qua đám đệ tử Điểm Tinh Phái vài lần như muốn tìm Tuyên Vân Tâm.Khốn kiếp!Các đệ tử Điểm Tinh Phái khác hoàn toàn không kìm chế được nữa.Bùng nổ rồi.Vân Tâm?Đây là cái tên người có thể gọi sao?“Khốn kiếp, ta, ta muốn liều mạng với người.”“Người có dám xuống đánh với ta một trận không?”“Khốn kiếp! người dám bắt kính với Tuyên sư tử?”“Người xuống đây, ta muốn giết người.”

Chương 205 - Người đang sửa gì thế

Chương 205: Người đang sửa gì thế
Đối với đệ tử Diễm Tinh Phái mà nói, cho dù người ngoài đánh giá về Tuyên Vân Tâm như thế nào, trong lòng bọn hắn, Tuyên Vân Tâm chính là nữ thần của bọn hắn. Là người tình trong mộng của bọn hắn. Một tiếng Vân Tâm nhẹ nhàng của Lữ Thiếu Khanh tương đương với cảm chùy nện thẳng vào trái tim bọn hắn khiến trái tim bị vỡ nát rồi. Nói cứ như là Tuyên Vân Tâm chính là đạo lữ của Lữ Thiếu Khanh vậy. Nói thế sao bọn hắn không phần nộ được chứ? Đối mặt với sự phần nộ của đệ tử Diễm Tinh Phái, Lữ Thiếu Khanh cũng rất tức giận, hết sức bất mãn. “Sao nào? Ta hỏi thăm bạn gái ta một chút cũng không được sao?” “Các người kích động cái gì?” Hắn còn dám nói vậy nữa? Đệ tử Diễm Tinh Phái liên tục chửi ầm lên. “Người có gan thì xuống đây đánh với ta một trận.” Ánh mắt Cổ Liệt càng trở nên lạnh thấu xương. Nó như con dao bay thẳng đến Lữ Thiếu Khanh. Đồng thời lão còn âm thầm vận chuyển công pháp, muốn cho Lữ Thiếu Khanh một bài học. Lữ Thiếu Khanh đối mặt với ánh mắt của Cổ Liệt bỗng nhiên kêu lên một tiếng đau đớn. Trên mặt hắn lộ ra vẻ đau đớn, nhưng rất nhanh chóng biến mất. Tiếp theo Lữ Thiếu Khanh lộ vẻ phần nộ, nhìn chòng chọc vào Cổ Liệt, cuối cùng hắn nói với Hạng Ngọc Thần: “Hạng sư huynh, ta có chút chuyện, đi trước.” Sau khi nói xong hắn nhanh chóng rời khỏi nơi này. Còn Cổ Liệt nhìn thấy bóng lưng Lữ Thiếu Khanh rời đi trong lòng liên tục cười lạnh. Hóa ra mới có chút thực lực ấy mà cũng dám có ý đồ xấu với đệ tử Diễm Tinh Phái ta. Lữ Thiếu Khanh rời đi trong mắt Cổ Liệt là ngậm chịu thiệt, không dám ở lại đây đối đầu với lão. Điều này khiến tâm trạng lão rất tốt. Coi như trút được cơn giận thay Diễm Tinh Phái. Lão nhìn thoáng nhìn sang Hạng Ngọc Thần, Hạng Ngọc Thần vẻ mặt bình tĩnh như chưa hề phát giác ra điều gì. Điều này khiến trong lòng lão càng thêm đắc ý. Lão chủ động nói: “Hạng công tử, chúng ta đi thôi.” Hạng Ngọc Thần gật đầu, sâu trong đôi mắt che giấu ý cười: “Mời!” Đợi đến lúc Hạng Ngọc Thần sắp xếp cho đệ tử Diễm Tinh Phái xong, hắn ta mới quay lại lần nữa. Lữ Thiếu Khanh lại xuất hiện ở đây,

chẳng thiếu sợi tóc nào, tự tại ngồi trên cành cây lúc đầu. Hạng Ngọc Thần lắc đầu, mây trò mờ ám của Cổ Liệt không thể gạt được hấn ta. Cổ Liệt không biết là, Lữ Thiếu Khanh không thể nào bị thương vì mây trò mờ ám này được. Tất cả mọi chuyện chỉ là diễn kịch cho Cổ Liệt xem mà thôi. Mà Lữ Thiếu Khanh làm như vậy, chắc là đang có ý đồ xấu gì đây. Hạng Ngọc Thần nhin không được hỏi Lữ Thiếu Khanh: “Thiếu Khanh, người có thù với Điềm Tinh Phái à?” Lữ Thiếu Khanh phủ nhận, nghiêm túc nói: “Hạng sư huynh, người đừng có nói lung tung, quan hệ giữa ta và Điềm Tinh Phái tốt lắm.” “Không thấy bạn gái của ta cũng ở Điềm Tinh Phái hay sao?” “Đừng có nói mấy câu bắt lợi với tình đoàn kết thế này.” Hạng Ngọc Thần cười khở một tiếng, khẽ lắc đầu, hấn ta không phải hạng người thích chõ mõm vào chuyện của người khác. Lữ Thiếu Khanh làm như vậy, nhất định có lý lẽ của mình, hấn ta không hỏi thêm nữa, chỉ dặn một câu: “Cẩn thận một chút.” Lữ Thiếu Khanh há miệng cười, răng nanh sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời: “Hạng sư huynh nói gì thế, sao có thể có nguy hiểm chứ.” “Ta lại không định làm chuyện xấu.” Sau đó, hấn tiếp tục nằm trên cây, suy tư về cuộc đời. Không bao lâu sau, bất thành linh Y đội Tiểu Hồng trên đầu, nhảy nhót đến chỗ này hết như con thỏ. “Nhị sư huynh, Nhị sư huynh...” “Tiêu Y còn chưa tới nơi, giọng nói đã vang lên trước rồi.” “Nhị sư huynh, huynh đang ở đâu vậy?” “Tiêu Y không nghe thấy tiếng trả lời, bèn đi hỏi Hạng Ngọc Thần: “Hạng sư huynh, Nhị sư huynh của ta đâu rồi? Chạy đi đâu trốn việc rồi?” Hạng Ngọc Thần chỉ chỉ, Tiêu Y ngửa đầu lên tức thì nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh ngồi trên tàng cây, ánh mắt bất thiện. Tiêu Y thề lười, nói xấu Nhị sư huynh mà bị hấn nghe thấy rồi. Tiêu Y cấp vội cười làm lành: “Nhị sư huynh, hóa ra huynh ở đây ạ.” “Đúng vậy, ta đang trốn ở chỗ này để lười biếng, muội không thấy sao?” Tiêu Y cười nịnh, không thể trêu Nhị sư huynh lòng dạ hẹp hòi được. Tiêu Y chạy đến dưới tàng cây, tung người bay lên, đi tới bên cạnh Lữ Thiếu Khanh. Nàng ngọt ngào kêu một tiếng: “Nhị sư huynh!” Lữ Thiếu Khanh chịu không nổi, mắng to: “Muội lại nuột kẹp tóc vào bụng nữa rồi sao?” “Muội không đi theo Tư Dao sư bá, chạy tới nơi này làm gì? Lười biếng rồi à?” “Ta nói cho muội biết, giờ Thiên Ngự Phong chỉ có hai người là muội và ta, ta không có lười biếng, mà muội dám lười biếng? Muội có tin ta đánh muội không.” “Huynh có lười hay

không, chẳng lẽ bản thân huynh không biết sao? Tiêu Y nói thầm trong lòng, sau đó đổi giọng về tông bình thường, nói nguyên nhân mình chạy đến nơi này. “Phụ thân ta truyền tin cho ta, ông ấy sẽ đến đây nhanh thôi. Cho nên ta tới đây đợi ông ấy.” “Không muốn phụ thân làm phiền Nhị sư huynh và Hạng sư huynh.” Hai mắt Tiêu Y chớp lóe, linh động vô cùng, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, có vẻ rất là hưng phấn. Lữ Thiếu Khanh chỉ liếc nhìn đã biết trong lòng Tiêu Y nghĩ gì. Hắn cười lạnh không thôi, không lưu tình vạch trần suy nghĩ trong lòng nàng. “Muội cảm thấy mình học được không ít thứ hay ho từ Lăng Tiêu Phái, muốn khoe khoang trước mặt phụ thân muội chứ gì?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Y đỏ bừng, suy nghĩ trong lòng nàng bị nói toạc ra, không khỏi hơi mất tự nhiên. Nhưng chút mất tự nhiên ấy biến mất rất nhanh. Nàng vỗ mông ngựa của Lữ Thiếu Khanh, lấy lòng Lữ Thiếu Khanh: “Không phải toàn là nhờ công lao dạy bảo của Nhị sư huynh hay sao?” “Nếu không có Nhị sư huynh, làm sao ta tiến bộ nhanh như vậy được.”

Chương 206 - Người đang sửa gì thế

Chương 206: Người đang sửa gì thế (tt) Tiêu Y đang nói sự thật, cũng là những lời nàng nghĩ trong lòng từ bấy lâu nay. Sau khi nàng đến Thiên Ngự Phong, đa số thời gian luôn đi theo cạnh Lữ Thiệu Khanh. Tuy Lữ Thiệu Khanh là sư huynh, lại làm chuyện của sư phụ. Hắn dốc hết sức lực dạy dỗ nàng, mặc dù có lúc cũng chọc nàng giận muốn thổ huyết. Nhưng chính vì như vậy, nàng tiến bộ rất nhanh. Ngay cả kiếm ý cũng đã lĩnh ngộ rồi. Tuy ngày thường, Lữ Thiệu Khanh thường mất dưng râu nàng, nhưng nàng biết, người khác còn chưa có tư cách được Nhị sư huynh đối đãi như vậy. Xem ra nha đầu này cũng có lương tâm, biết ta đã làm gì. Trong lòng Lữ Thiệu Khanh vui mừng, ngoài mặt lại hung dữ: “Ta sắp bị con trùng theo đuôi là muội làm phiền chết rồi.” “Muội biết ta vất vả, mà suốt ngày chỉ biết làm trái lại ta, muội chờ mà xem, sớm muộn gì cũng có ngày ta đá muội ra khỏi Thiên Ngự Phong.” “Miễn cho muội cứ đi theo làm phiền ta.” Tiêu Y đã học được cách lọc những câu nói của Lữ Thiệu Khanh rồi. Tiêu Y vẫn cười hì hì như cũ, ngồi bên người Lữ Thiệu Khanh, đội Tiểu Hồng trên đầu, nhẹ nhàng đứng đưa cảng chân, chờ phụ thân của nàng. Nhưng người của Tiêu gia còn chưa tới, người của Phương gia đã đến trước một bước. Trong đó còn có người quen cũ của bọn Lữ Thiệu Khanh. Phương Hiểu. Đoàn người Phương gia đã đến, người đi đầu là một tên béo. Phương Hiểu và mấy người tuổi trẻ đi theo gã. Tiêu Y thấy Phương Hiểu, nhảy xuống từ trên cây, chạy lên nghênh đón. “Hiểu tỷ.” “Tiểu Y muội muội, muội cũng ở đây à?” Phương Hiểu sắc mặt vốn đang khó coi nhìn thấy Tiêu Y, trên mặt nhịn không được cũng nở nụ cười. “Hiểu nhi, vị này là?” Tên béo cầm đầu thấy Tiêu Y, trên mặt hiện lên một tia dị sắc. Phương gia am hiểu việc buôn bán, cửa hàng nhà họ trải rộng cả Tê Châu. Chuyện này cũng làm người của Phương gia có một đôi mắt nhạy bén. Lần đầu nhìn đến Tiêu Y, có lẽ người khác chỉ nhìn thấy diện mạo Tiêu Y xinh đẹp, ngọt ngào, trẻ trung, đáng yêu. Nhưng trong mắt của tên béo, bất kể khí chất của chính Tiêu Y hay là khí tức nàng để lộ ra ngoài, đều thể hiện

những điều không giống người thường của Tiêu Y. Trong mắt tên béo, Tiêu Y chính là một tảng mỹ ngọc, một khi tạo hình thành công, chắc chắn sẽ làm thế gian chấn động. Phương Hiểu giới thiệu: “Phụ thân, đây là người con từng nói với người đó, đệ tử thân truyền của Thiên Ngự Phong, Tiêu Y.” “Tiêu Y muội muội, đây là phụ thân ta, gia chủ Phương gia, Phương Thái Hà.” “Hóa ra là Phương thúc thúc, xin chào Phương thúc thúc.” Tiêu Y khách khí cúi người thi lễ. Sau khi Phương Thái Hà nghe xong, hai mắt càng sáng hơn. Đệ tử thân truyền của Lăng Tiêu Phái, sư muội của Kế Ngôn. Chỉ hai cái tên này thôi là đủ để làm người ta kính nể rồi. Huống chi Phương Thái Hà từng gặp vô số người. Ông ta nhận ra sự đặc biệt của Tiêu Y. Thành tựu của nàng sau này chắc chắn sẽ lớn hơn cao thủ Nguyên Anh kỳ là ông ta. Phương Thái Hà khách khí đáp lễ lại, nói: “Hiểu Nhi là nữ nhi của ta, dựa theo bối phận, ta cũng mặt dày gọi một tiếng chất nữ vậy.” “Bình thường Hiểu Nhi ở Thành Lăng Tiêu, may mà có Lăng Tiêu Phái các người giúp đỡ.” Tiêu Y vui vẻ: “Đây là chuyện nên làm, ta rất là thân thiết với Hiểu tử tỷ, Phương thúc thúc không cần khách sáo.” “Thiên Ngự Phong?” Một người trẻ tuổi đi theo cạnh Phương Thái Hà, có một người tuổi còn trẻ, cười lạnh một tiếng: “Nghe nói Lữ Thiếu Khanh của Thiên Ngự Phong thích một yêu nữ?” “Sa đọa!” Phương Hiểu nhíu mày, trên mặt hiện lên một tia tức giận: “Tam ca! “Người làm vậy là tìm chết, người không biết sự lợi hại của Lữ công tử đầu. Tiêu Y thấy có người nói xấu Nhị sư huynh của mình, rất là bất mãn. Nàng tức khắc chuyển từ muội muội nhà bên thành một cây ớt nhỏ nhà hàng xóm: “Người đang sửa gì đó?” “Ăn c*t trước khi ra ngoài sao? Miệng thối như vậy.” “Chuyện của Nhị sư huynh nhà ta, hạng như người cũng dám nói ra nói vào à?” “Người nói xấu ta thì được, nhưng không được nói xấu Nhị sư huynh ta. Nhị sư huynh của ta anh minh thần võ, hạng người như người có thúc ngựa cũng đuổi không kịp. Sắc mặt tam ca của Phương Hiểu, Phương Tín nhất thời trở nên tím bầm như màu gan heo. “Con nha đầu thú vị kia, nói gì đó?” Tiêu Y chẳng úy kị gì, nhìn thẳng vào Phương Tín: “Đang nói loại người có đầu mà không có não như người đó.” “Sao hả? Tưởng mắt to là hay à? Người có tin ta có thể tìm người tới cho người một bài học ngay và luôn không?” Nơi này là địa bàn của Lăng Tiêu Phái, cứ làm theo như lời Nhị sư huynh, hung hăng một chút cũng không

sao. Phương Tín tức giận đến mức sắp nổ tung rồi. Gã ta tức giận đến mức khí tức trên người tăng vọt, chỉ ước được ra tay dạy cho Tiêu Y một bài học ngay lập tức. Gã ta không ngờ mình chỉ nói có hai câu, lại bị Tiêu Y đánh trả mạnh mẽ như vậy. Một con nha đầu xinh đẹp ngọt ngào, lại mạnh mẽ thành thế này, đệ tử Lăng Tiêu Phái ngày thường không học về lễ phép hay sao? Phương Thái Hà không lên tiếng ngăn cản, ông ta còn muốn xem xét biểu hiện của Tiêu Y. Bỗng nhiên, ông ta cảm thấy sống lưng phát lạnh. Ông ta quay đầu nhìn lại, thì thấy ở phía xa, có một thanh niên ngồi trên tàng cây, nhìn nơi này bằng ánh mắt bình tĩnh. Nhưng mà chính ánh mắt bình tĩnh này, làm trái tim Phương Thái Hà phát lạnh... Phương Thái Hà thấy lạ, ông ta đã là Nguyên Anh rồi. Vì sao khi đối diện với người thanh niên này, trong lòng lại còn chột thấy lạnh lẽo. Nhưng Phương Thái Hà tin tưởng trực giác của mình. Người thanh niên này không dễ chọc. Ông ta vội vã cản con trai của mình lại, lạnh lùng nói: “Câm miệng đi, mau mau xin lỗi người ta.” Phương Tín ngây dại, phụ thân, ta mới là con trai của người ta. Ta bị người ta mắng, lại còn bị người ta mắng là chó, có khác gì mắng người đâu. Người thế mà bắt ta xin lỗi à? Người là phụ thân ta hay là phụ thân nàng?

Chương 207 - Ở Lãng Tiêu Phái, không được phép đắc tội với hai người

Chương 207: Ở Lãng Tiêu Phái, không được phép đắc tội với hai người. Đứa con hỗn đản này, sớm biết vậy đã không dẫn theo rồi. Phương Thái Hà nhíu mày, giọng nói khó chịu: “Sao hả? Không muốn à?” Những người khác bên cạnh Phương Tín ngăm cười lạnh không thôi, chuẩn bị nhìn Phương Tín xấu mặt. Phương Thái Hà chú ý tới cảnh này, trong lòng thở dài. Nghiệp chướng, đám con trai con này của ta đúng là nghiệp chướng. Ông ta nở nụ cười hối lỗi, nói với Tiêu Y: “Tiêu Y chất nữ, ngươi đừng chấp nhặt với hắn.” “Ta thay mặt hắn nói lời tạ lỗi với ngươi.” Phương Hiểu ngay cạnh đó cũng nói: “Tiêu Y muội muội, muội đừng nóng giận.” Lúc này Tiêu Y mới chịu bỏ qua, trừng Phương Tín: “Hừ.” Hạng Ngọc Thần mở miệng nói với Phương Thái Hà: “Phương tiên bối, các ngươi vào đi thôi, ta còn phải ở đây chờ người khác, không tiện đi cùng.” Phương Thái Hà cười khở trong lòng. Ông ta là một vị Nguyên Anh, theo như bình thường, Lãng Tiêu Phái nên phái người đi theo tiếp khách, để bày tỏ sự tôn trọng đối với Nguyên Anh. Nhưng bây giờ, Hạng Ngọc Thần lại nói thẳng còn bận việc khác nên không tiếp đón được. Điều này cũng chứng minh, Hạng Ngọc Thần rất là bất mãn với mấy câu nói lúc nãy của Phương Tín. Thật là một đứa con hỗn đản. Phương Thái Hà nhin không được thăm mắng Phương Tín không hiểu chuyện ở trong lòng. Phương Thái Hà cũng không có cách nào, đành phải tự dắt mấy đứa con của mình vào trong. Trên đường đi, Phương Thái Hà quát con trai: “Thứ không có mắt, ngươi cho rằng đây là nhà mình sao? Nói mà không biết suy nghĩ.” “Sau khi về nhà, hãy kiểm điểm lại cho ta.” Phương Tín rất không hài lòng, bị huynh đệ nhìn bằng ánh mắt chế nhạo, khó chịu cãi lại: “Phụ thân, tất cả mọi người bên ngoài đều nói như vậy, ta chỉ nói thẳng mà thôi, có sao đâu?” “Rõ ràng là nàng ta...” “Câm miệng, ngươi còn dám mạnh miệng à?” Phương Thái Hà lạnh lùng quát: “Chờ đến lúc ngươi rước họa vào thân, ngươi mới biết mình đã sai rồi.” Phương Hiểu thở dài, khuyên nhủ: “Tam ca, ngươi của

Lăng Tiêu Phái không dễ chọc. “Trong lòng bổ sung thêm một câu, chủ yếu là người kia của Thiên Ngự Phong không dễ chọc. Phương Tín sợ phụ thân, nhưng không sợ muội muội cùng cha khác mẹ, gã ta hừ một tiếng: “Tất cả mọi người là người, sao mà không dễ chọc?” Phương Hiểu lạnh nhạt nói một câu: “Nếu đánh nhau, người không phải đối thủ của Tiêu Y muội muội đâu.” Phương Tín không tin, gã ta rất tự tin về thực lực của mình: “Ta đã Trúc Cơ tầng ba, thực lực của nàng ta được bao nhiêu?” “Mới vừa vào Trúc Cơ.” Phương Tín cười dữ hơn, nếu không phải sợ phụ thân mắng, gã ta đã cười thành tiếng hô hô rồi. “Vừa mới Trúc Cơ? Ha ha...” Phương Hiểu chẳng muốn nhiều lời, dù sao mình đã nói thật rồi, tin hay không thì tùy gã ta vậy. Tiêu Y đợi đến lúc Phương Thái Hà đã đi mất, mới thở phào quay trở lại bên cạnh Lữ Thiếu Khanh. Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng phình ra, cực kỳ khó chịu, nói: “Tức chết ta rồi, tên đó là cọng hành nào?” “Dám nói xấu Nhị sư huynh và Tuyên tỷ tỷ.” Lữ Thiếu Khanh vừa lòng đẹp ý với hành vi vừa rồi của Tiêu Y, nhưng lại bất mãn với câu nàng vừa mới nói. Hắn cốc vào đầu nàng, uy hiếp: “Tuyên tỷ tỷ quái quỷ gì, quan hệ giữa ta và nàng ta là thế nào, trong lòng của muội còn chưa rõ hay sao?” “Sau này đừng có cố ý làm ta buồn nôn như vậy nữa, bằng không ta sẽ cho muội biết vì sao hoa hồng lại có màu đỏ.” Lữ Thiếu Khanh liên tục cốc mấy cái, Hạng Ngọc Thần đằng xa cắt ngang câu chuyện cả nhà thương nhau này. “Tiêu sư muội, phụ thân muội đến rồi này, muội có muốn ra nghênh đón không?” Tiêu Y quay đầu lại nhìn Lữ Thiếu Khanh, trong mắt lộ vẻ khát vọng: “Nhị sư huynh.” Lữ Thiếu Khanh nhìn thấy sự cầu xin trong mắt Tiêu Y, trong lòng mỉm cười, nói: “Được rồi, ta sẽ đi cùng muội.” Tiêu Y vui mừng, nhảy xuống cành cây: “Tốt quá đi mất, quả nhiên người đối xử với ta tốt nhất là Nhị sư huynh.” Lữ Thiếu Khanh nhảy xuống, đi theo sau, nói thầm: “Gia tộc nghèo nhất Tề Châu.” Tiêu Y nghe vậy, quay đầu lại phát tay kháng nghị: “Nhị sư huynh, Tiêu gia chúng ta không phải gia tộc nghèo nhất Tề Châu đâu mà.” “Thiệt tình, đường tỷ đáng ghét, làm ấn tượng của Nhị sư huynh về Tiêu gia kém như vậy. Tuy Tiêu gia là gia tộc mới nổi lên gần đây, nhưng dầu gì cũng là một trong mấy đại gia tộc, sao mà nghèo nhất được cơ chứ.” Lữ Thiếu Khanh nhanh chóng nhìn thấy một nam nhân trung niên tướng mạo có vài phần tương tự Tiêu Y, dẫn

một đám người của Tiêu gia bước tới. “Phụ thân!” Tiêu Y nhìn thấy người nọ, hưng phấn kêu một tiếng, sau đó chạy nhào vào trong lòng ông. Người trung niên khuôn mặt nghiêm nghị kia, sau khi nhìn thấy Tiêu Y, nở nụ cười đầy vẻ cưng chiều. Ông vỗ đầu nàng, nói: “Nữ nhi ngoan, phụ thân nhớ con muốn chết rồi.” “Sao rồi con, có quen sống ở đây chưa?” “Có ai bắt nạt con không?” “Có nhớ phụ thân và mẫu thân hay không?” Ông hỏi cả một chuỗi dài, có thể thấy ông yêu thương Tiêu Y đến mức nào. Ông đúng là phụ thân của Tiêu Y, ca ca của Tiêu Sấm, gia chủ Tiêu gia, Tiêu Dũng. Thiên phú của Tiêu Dũng có thể nói là bình thường, thực lực hiện tại chỉ có Kết Đan sơ kì. Không giống đệ đệ của ông, Tiêu Sấm, đã là Nguyên Anh rồi. Lữ Thiếu Khanh nhìn hai cha con Tiêu Y, bỗng nhiên cảm thấy có người đang nhìn chăm chăm vào mình. Hắn nhìn theo ánh mắt đó, thấy một người quen. Đó là Tiêu Quân, Tiêu Quân đi ở phía cuối, nhìn chăm chăm vào hắn. Lữ Thiếu Khanh lườm nàng ta một cái, nhếch miệng cười với nàng ta, chọc cho Tiêu Quân tức giận mức trợn trắng mắt. Tiêu Y và Tiêu Dũng nói chuyện với nhau một lát, rồi lôi kéo phụ thân của mình đi tới trước mặt Lữ Thiếu Khanh. “Phụ thân, đây là Nhị sư huynh của con, Lữ Thiếu Khanh.” Nụ cười trên mặt Tiêu Dũng niềm nở hơn nữa, khách khí hành lễ với Lữ Thiếu Khanh. “Con bé Tiểu Y này chắc đã làm phiền Lữ công tử người rất nhiều nhỉ? Thật là vất vả cho Lữ công tử rồi.”

Chương 208 - Tiêu gia cũng khó khăn lắm

Chương 208: Tiêu gia cũng khó khăn lắm
Tiêu Y chớp mắt, cảm thấy khó hiểu. Sao mà phụ thân lại khách khí với Nhị sư huynh một cách kì lạ như vậy nhỉ, thậm chí còn có vẻ như đang lấy lòng. Nguyên nhân vì sao nhỉ? Phụ thân và Nhị sư huynh từng gặp nhau à? Tiêu Y tò mò hỏi: “Phụ thân, trước kia người từng gặp Nhị sư huynh hả?” “Nàng cũng dùng con mắt tò mò nhìn Lữ Thiếu Khanh. Chưa từng gặp, nhưng mà có nghe nói. Thúc thúc của con đã nhắc tới quá Nhị sư huynh của người rồi. Trong lòng Tiêu Dũng thầm nghĩ, thúc thúc của con cũng có nói, có hai người Lăng Tiêu Phái tuyệt đối không được đắc tội. Một người là chương môn, một người khác đang đứng ngay trước mắt ông. Lữ Thiếu Khanh lắc đầu, hẳn cũng không hiểu vì sao Tiêu Dũng lại khách khí với hắn như vậy. Hừm, chắc là ông biết ta đã chăm sóc con nha đầu Tiểu Y nhiều, nên mới cảm kích ta. Người tốt, có thể giao thiệp. Thái độ của người ta tốt như vậy, Lữ Thiếu Khanh cũng không thể không nể mặt. Lữ Thiếu Khanh khách khí cười, cũng nói mấy câu dễ nghe với Tiêu Dũng: “Tiêu gia chủ kinh doanh Tiêu gia từ nhỏ đến lớn, từ một tiểu gia tộc yếu kém trở thành một trong mấy đại gia tộc hiện tại.” “Cửu ngưỡng đại danh, nay được gặp mặt, quả là trăm nghe không bằng một thấy.” “Quái thay, hơi khác với cách nói của lão đệ, tính cách rất là khiêm tốn mà. Tiêu Dũng nghe Lữ Thiếu Khanh nói đến sự tích quang vinh của mình, trong lòng rất là tự hào. “Đâu có đâu có, Lữ công tử quá khen.” “Ta cũng nghe lão đệ của ta nói về Lữ công tử nhiều rồi, hôm nay được gặp, quả nhiên là rồng phượng trong loài người.” “Đúng rồi, nếu là sư huynh của Tiểu Y, lần này ta cố ý mang theo một ít quà mọn tới, mong rằng Lữ công tử không từ chối...” “Lữ Thiếu Khanh nghe vậy, cười rạng rỡ hơn nữa. Quả nhiên là người có thể giao thiệp được. Ngoài miệng thì hắn khách sáo vô cùng: “Làm vậy coi sao được, dù sao Tiêu gia cũng không giàu có gì.” “Quà cáp gì chứ, khách sáo như vậy làm gì.” Trong lòng Tiêu Dũng thầm thấy lạ, lời này có ý gì? Còn nữa, người này cũng không tham lam ham tiền như lão đệ

mình nói. Hừm, Tiêu Y đi theo hắn, có vị sư huynh này làm tấm gương, tốt lắm. Chỉ có mình Tiêu Y bên cạnh là khó chịu. Phụ thân, người ta đang ngại Tiêu gia chúng ta là nhà nghèo nhất Tề Châu đó. Tiêu Dũng nhìn thấy Lữ Thiệu Khanh khách sáo như vậy, thiện cảm với Lữ Thiệu Khanh càng dày. Ông lấy một món pháp khí ra, là một cái viên bàn ra, nói với Lữ Thiệu Khanh: “Đây là một món pháp khí phòng ngự nhị phẩm, coi như là quà gặp mặt, mong rằng Lữ công tử nhận cho.” Lữ Thiệu Khanh đón lấy, nhìn thoáng qua, đây là một món pháp khí vô cùng bình thường. Có thể ngăn cản đòn tấn công của Trúc Cơ kỳ trung kỳ, còn nếu bị Trúc Cơ kỳ hậu kỳ công kích thì đành chịu. Haizz, đúng là rất nghèo. Nếu như là linh thạch thì tốt nhất, nhưng vậy cũng xem như có tâm rồi. Lữ Thiệu Khanh không nhận, mà hỏi một câu: “Có thể đổi thành tiền không?” “Chỉ là một món pháp khí nhị phẩm mà thôi, mình không dùng được, lấy đi bán, cũng được ba bốn trăm viên linh thạch hạ phẩm, phí trung gian còn đắt cắt cổ.” “Cái gì, cái gì?” “Tiêu Dũng ngây ngẩn cả người, đổi thành tiền sao? Trong lúc nhất thời, ông phản ứng không kịp, nói theo bản năng: “Không, không thể.” “Thôi, Tiêu gia cũng khó khăn, chắc là không có bao nhiêu linh thạch. Lữ Thiệu Khanh mỉm cười, đón lấy, có vẻ rất là hiền hoà: “Tiêu thúc thúc khách sáo quá, ta đây không khách sáo với người vậy.” Tiêu Dũng thấy Lữ Thiệu Khanh nhận quà của mình thì vui vẻ vô cùng, vừa định nói thêm mấy câu. Lữ Thiệu Khanh lại nói: “Không biết sư phụ và Đại sư huynh của ta có hay không?” Tiêu Dũng bất ngờ không phòng ngự, bị sặc: “Khụ khụ...” “Những lời này của Lữ Thiệu Khanh không theo lẽ thường, trong lúc nhất thời ông không biết phải trả lời thế nào. Bị ghen hòng vô cùng khó chịu. Làm vậy mà coi được à? Có chuẩn bị lễ vật hay không, hình như là chuyện của ta thì phải? Người hỏi chuyện này để làm gì? Tiêu Y thấy bộ dáng khó chịu của phụ thân mình, trong lòng không khỏi cảm thấy đồng tình. Dáng vẻ này của Tiêu Dũng, nàng gặp phải thường xuyên. Đối mặt với Nhị sư huynh, nếu không có tố chất tâm lý mạnh mẽ, thì khó lòng chịu nổi. “Sao vậy?” Mặt Lữ Thiệu Khanh lộ vẻ thất vọng, vô cùng đau đớn: “Không chuẩn bị cho sư phụ và Đại sư huynh à?” “Bọn họ cũng quan tâm, chăm sóc cho sư muội rất nhiều, ngài không thể nặng bên này nhẹ bên kia được.” “Tiêu thúc thúc, ngài làm như vậy, làm ta nhìn mặt hai người họ thế nào? Nếu như vô ý,

rất dễ làm đồng môn không hòa thuận, phiền phức vô cùng. “Tiêu Dũng thiếu chút nữa té ngã, đến mức này sao? Ta còn chưa nói gì, người đã nói cả một sọt đạo lý rồi. Ngay cả đồng môn không hòa thuận cũng lấy ra nói luôn rồi. Tiêu Dũng vội vàng nói: “Có, có, đương nhiên là có. “Mắt Lữ Thiếu Khanh sáng lên, cười vui vẻ hơn nữa: “Tiêu gia chủ quả nhiên bất phàm, chuẩn bị đầy đủ như vậy. “ “Bây giờ sư phụ và Đại sư huynh của ta còn chưa xuất quan, ngài giao lễ vật cho ta đi, đến lúc đó ta chuyển giao cho bọn họ. “ Đây là hành vi gì thế? Tiêu Dũng ngây ngẩn cả người. Lễ vật, nếu không tự mình giao cho bọn họ, vậy thì hành vi tặng quà này còn có ý nghĩa gì? Tiêu Dũng nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh chẳng cảm thấy có gì xấu hổ trước mặt, cứng họng. Đứa nữ nhi ngoan ngoan là Tiêu Y nhắc nhở: “Phụ thân, người cứ giao cho Nhị sư huynh đi, cũng giống nhau à. “ Những thứ bị Nhị sư huynh để mắt đến, không chạy thoát được đâu. Vẫn nên nghe theo huynh ấy thì tốt hơn. Được rồi, nữ nhi cũng đã nói như vậy, Tiêu Dũng bèn đưa lễ vật vốn dành cho Thiệu Thừa và Kế Ngôn ra. Cũng là pháp khí nhị phẩm, lễ vật không đáng bao nhiêu tiền, thậm chí có thể nói là không có bao nhiêu tác dụng với chiến đấu từ Kết Đan kỳ trở lên, chủ yếu là biểu đạt tấm lòng. Mà sau khi Lữ Thiếu Khanh nhìn thấy, lại nhin không được cảm thán một phen. Sinh lòng thương hại. Quả nhiên, đúng là rất nghèo.

Chương 209 - Dừng xuân được hả?

Chương 209: Dừng xuân được hả? Sau chuyện này, trong lòng Tiêu Dững cảm thấy hình như chuyện lão đệ nói với mình trước kia là thật. Tiêu Dững cũng không dám ở lại lâu, nhanh chóng vào trong dưới sự dẫn dắt của Tiêu Y. Lữ Thiếu Khanh nhằm tính giá trị của ba món pháp khí nhị phẩm Tiêu Dững đưa tặng, cũng được hơn một ngàn linh thạch. Xem như có lời. Thiệt là nghiệp chương, trong lòng Lữ Thiếu Khanh rất là ưu thương. Từng nhìn thấy quá nhiều tiền, bây giờ hơn một ngàn linh thạch cũng chỉ có thể nói là một khoản nhỏ mà thôi. Kiếm tiền không dễ dàng. Tiếp theo đây ta phải kiếm tiền thế nào? Cái đồ quý quái kia, ăn nhiều như vậy, biết nuôi kiểu gì. Sau đó, Lữ Thiếu Khanh nhìn về phía Hạng Ngọc Thần: “Hạng sư huynh, pháp khí nhị phẩm, người muốn mua không? Giá đồng môn, chỉ cần năm trăm viên linh thạch hạ phẩm một món...” “Trên đường, Tiêu Dững nhìn không được hỏi nữ nhi của mình. “Con ngoan, lễ vật vi phụ đưa tặng chắc là cũng không tệ lắm phải không?” “Vì sao Lữ công tử có vẻ không thích thú mấy vậy?” Tiêu Y suy nghĩ, cảm thấy không cần phải gạt phụ thân mình: “Phụ thân, người tặng quà cho Nhị sư huynh, chẳng bằng cứ đưa thẳng cho hắn một đồng linh thạch.” Tiêu Y đã thấu hiểu rất rõ đặc điểm tham tiền của Lữ Thiếu Khanh. Dừng hòng moi được dù chỉ một linh thạch từ túi Nhị sư huynh. Hơn nữa, Nhị sư huynh của nàng thích linh thạch vô cùng, bất cứ pháp khí đan dược gì cũng không thể làm hắn vui bằng linh thạch. Tiêu Dững không đồng ý với lời của nữ nhi. “Tặng linh thạch tục lắm, ta chưa từng thấy ai tặng quà mà đưa hắn linh thạch cho người ta.” “Nếu đã tặng linh thạch, không mở đầu bằng chữ vạn, vậy thì làm sao dám tặng cho người ta. Tuy Tiêu gia là đại gia tộc, nhưng cũng phải nuôi dưỡng rất nhiều tộc nhân. Bởi vậy bình thường khá là túng quẫn. Không tặng nổi pháp khí tam phẩm, đành phải tặng nhị phẩm vậy.” “Pháp khí nhị phẩm, cũng coi như không tệ rồi.” Tiêu Dững vẫn rất có lòng tin với món quà mình đã chọn: “Lăng Tiêu Phái các con cũng không giàu có gì.” “Trong tay họ cũng đâu có bao nhiêu pháp khí.” “Lời này chỉ có thể áp

dụng với các đệ tử khác của Lăng Tiêu Phái trên thoi, nhưng nếu dùng trên người đệ tử của Thiên Ngự Phong thì không được. Bất kể là Kế Ngôn hay là Lữ Thiếu Khanh, Tiêu Y chưa từng thấy họ sử dụng pháp khí. Hình như Kế Ngôn chỉ có một thanh kiếm, gặp ai cũng dùng thanh kiếm đó bổ vào người ta. Lữ Thiếu Khanh hử, cũng là chỉ có một thanh kiếm, nếu không chém được thì gào tên Kế Ngôn, chém tiếp. Còn pháp khí, Tiêu Y chưa thấy bọn họ sử dụng bao giờ. Bởi vậy, Tiêu Y nói: “Phụ thân, pháp khí nhị phẩm mà thôi, dựa theo cách nói của Nhị sư huynh, chớ cũng không dùng.” Tiêu Dũng không tin, đứng, pháp khí nhị phẩm đúng là không cao cấp, nhưng đệ tử Lăng Tiêu Phái các người có mấy người có? Tiêu Dũng nhắc tới pháp khí trên người nữ nhi, nói: “Lúc con tới bái sư, ta cho con hai món pháp khí nhị phẩm, sau khi con đến Thiên Ngự Phong, có lĩnh pháp khí không?” Tiêu Y nói chi tiết: “Có, sư phụ cho con một thanh trường kiếm nhị phẩm.” “Có mỗi một món.” Trong lòng Tiêu Dũng càng khinh thường hơn, đã nói rồi, Lăng Tiêu Phái nghèo, ngay cả trẻ con của Tề Châu cũng biết. “Có điều...” Tiêu Y đổi nhịp, cổ tay khẽ lật, trường kiếm và linh giáp tam phẩm xuất hiện trong tay. “Người xem, đây là pháp khí Đại sư huynh và Nhị sư huynh tặng cho con.” Tiêu Dũng mở to mắt, giống lúc Tiêu Y mở to mắt bình thường như đúc, ông nhìn trường kiếm và linh giáp tam phẩm trong tay nữ nhi bằng ánh mắt khó tin. Pháp khí tam phẩm, ngay cả ông cũng chỉ có một món. Nữ nhi lại có hai món. “Thực lực của con tới đâu rồi?” “Con có dùng tới chúng không?” Tiêu Y cười hì hì, nàng rất thích nhìn thấy bộ dạng này của phụ thân. Sau đó nàng triển lộ khí tức của mình. Tiêu Dũng ngạc nhiên đến mức tròng mắt sắp rơi ra ngoài rồi... So với hai món pháp khí tam phẩm, thực lực của Tiêu Y mới là thứ khiến cho Tiêu Dũng chấn kinh. Nữ nhi của mình mới gia nhập Lăng Tiêu Phái bao lâu? Đã được nửa năm chưa? Đếm ngón tay, chắc là còn chưa được nửa năm. Tiêu Dũng càng dờ dẩn hơn, ông nhìn nữ nhi của mình, không biết nói gì cho phải. Ông còn nhớ rõ. Trước lúc nữ nhi tới bái sư, thực lực chỉ có Luyện Khí tầng bảy. Đã dừng lại ở đó rất lâu. Tiêu Dũng thấy thiên phú của nữ nhi không tầm thường, mới nhờ đệ đệ mình, để cho Tiêu Y bái nhập Lăng Tiêu Phái. Hiện tại mới có bao lâu đâu, mà đã bước vào Trúc Cơ kỳ rồi. Tuy các cảnh giới giai đoạn trước có vẻ dễ đột phá, nhưng tốc độ như vậy thật sự quá nhanh. Tiêu Dũng

thậm chí cảm thấy hoảng sợ. Ông có chút cà lăm hỏi, “Con, con gái ngoan, sao con...” “Con, con dùng đan dược à?” “Chẳng lẽ là dùng xuân dược? Mạnh như vậy. Tiêu Y nhìn thấy phụ thân hoảng hốt, trong lòng càng đặc ý hơn. Trước mặt Nhị sư huynh mình thường xuyên kinh ngạc tới trợn mắt há mồm, hiện tại rốt cục cũng có thể hãnh diện trước mặt phụ thân. Tiêu Y chống nạnh, ngẩng đầu, dương dương tự đắc: “Không có, không có dùng đan dược tăng cường thực lực.” “Ha ha, phụ thân, con lợi hại không nào?” “Lợi hại, lợi hại.” Tiêu Dũng không ngừng gật đầu, thế này mà chưa lợi hại, thì làm sao mới là lợi hại? “Con gái ngoan của ta thật sự là thiên tài.” “Hô hô, thế này thì, còn ai lợi hại hơn con gái ngoan của ta nữa chứ.” Nhưng mà Tiêu Y lại không dám nhận cách nói như vậy, nếu nói đến thiên tài, thiên tài thật sự là Đại sư huynh và Nhị sư huynh của mình. Trước mặt hai người bọn họ, thiên tài gì cũng thành lừa đảo hết. Ai dám đứng trước mặt hai người bọn họ tự xưng là thiên tài chứ? Tiêu Y quay đầu lại nhìn thoáng qua, may mà Nhị sư huynh không đi cùng, nếu không thì thế nào mình cũng bị trêu chọc. Nàng vội vàng chuyển khỏi đề tài này, nói: “Phụ thân, con dẫn người đến chỗ ngồi nhé.” Tiêu Dũng gật gật đầu, quay đầu lại dặn dò tộc nhân của mình một tiếng: “Mọi người chú ý một chút, đừng có làm loạn ở đây, nếu như xảy ra vấn đề gì, ta cũng không bảo vệ được các người đâu.”

Chương 210 - Một ngày nào đó ta sẽ đoạt lại những thứ thuộc về ta

Chương 210: Một ngày nào đó ta sẽ đoạt lại những thứ thuộc về ta. Thực lực của Lăng Tiêu Phái mạnh mẽ hơn Tiêu gia không biết bao nhiêu lần, lần này lại là đại diện của bọn họ. Nếu như xảy ra chuyện gì lôi thôi, người của Lăng Tiêu Phái nhất định sẽ không bỏ qua dễ dàng. Mặc dù Tiêu gia có một tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, nhưng trước mặt Lăng Tiêu Phái thì thực lực này không chịu nổi một kích. Huống chi tuy Tiêu Sấm là người của Tiêu gia, nhưng ông cũng là trưởng lão, phong chủ của Lăng Tiêu Phái. Đệ đệ và nữ nhi của mình đều ở trong Lăng Tiêu Phái, đương nhiên phải giữ thể diện cho người trong nhà. Tiêu Quân dùng ánh mắt oán hận nhìn Tiêu Y. Nàng ta chưa từng nghĩ tới chưa tới nửa năm mà Tiêu Y đã liên tục đột phá, tiến vào Trúc Cơ kỳ. Nàng ta lớn hơn Tiêu Y không ít, được gia gia đích thân dưỡng dục, tiêu phí vô số đan dược mới bước vào Trúc Cơ kỳ, bây giờ cũng chỉ mới Trúc Cơ tầng một mà thôi. Dựa theo tốc độ này của Tiêu Y, chẳng phải sẽ nhanh chóng vượt qua nàng ta sao? Ngày sau, cho dù nàng ta có muốn bắt nạt Tiêu Y, chắc là cũng không có cách nào làm được nữa? Nói không chừng một khi thực lực của Tiêu Y vượt qua nàng ta, sẽ quay lại bắt nạt nàng ta. Tiêu Quân nghĩ khả năng này, cảm thấy rất là khó chịu. Huống chi Tiêu Y có tới hai món pháp khí tam phẩm, chuyện này càng làm cho nàng ta ghen tị đến sắp phát điên. Những thứ này rõ ràng là của ta, bởi vì người cướp lấy cơ hội của ta, mới có được chúng. Người hãy đợi đấy, một ngày nào đó ta sẽ đoạt lại những thứ thuộc về ta. Tiêu Quân nhìn Tiêu Y, trong lòng sinh ra những suy nghĩ ác độc. Tiêu Y cũng không biết mình đã bị người ta hận rồi. Nàng không gặp phụ thân mấy tháng, lúc này gặp Tiêu Dũng, có chuyện nói không hết. Nàng đi bên cạnh Tiêu Dũng, hỏi những chuyện trong nhà, nói những chuyện xảy ra sau khi mình gia nhập môn phái. Hai cha con vui vẻ hòa thuận, vui vẻ vô cùng. Họ tới quảng trường, các thể lực hoặc là tán tu cá nhân, đều đã vào vị trí. Tiêu gia làm đại gia tộc có tiếng của Tề Châu, đương nhiên cũng ngồi cùng các đại gia tộc như Phương

gia, Lý gia, Đường gia. Hai bên gặp mặt, không thể thiếu một phen khách sáo. Ngoài mặt cười tít mắt, trong lòng thầm chửi nhau. Cạnh tranh giữa các đại gia tộc vô cùng kịch liệt, có người ăn thêm một miếng thịt, thì có người sẽ ăn ít đi một miếng. Tuy Tề Châu rất lớn, nhưng bánh ngọt thì có hạn. Sau khi tam đại phái phân đi đại bộ phận tài nguyên, những đại gia tộc còn lại cướp đoạt một lượt, cuối cùng mới đến các thế lực nhỏ khác. Ai nắm giữ càng nhiều tài nguyên, thì thực lực của người đó sẽ càng mạnh. Đây là đạo lý vĩnh viễn không thay đổi. “Ai da, Tiêu gia chủ, Tiêu gia càng ngày càng phát triển nhỉ.” “Tiêu gia có hai vị Nguyên Anh, Tiêu gia sớm muộn gì cũng sẽ trở thành đệ nhất đại gia tộc của Tề Châu thôi.” Trong lòng Tiêu Dũng mắng to, mặt ngoài thì vô cùng khiêm tốn: “Đường gia chủ nói đùa, thế hệ trẻ tuổi Đường gia các người không ngừng xuất hiện thiên tài, dù sao tương lai cũng là của người trẻ tuổi mà.” “Đặc biệt là Đường Sách, hình như sắp Kết Đan rồi hả? Tương lai xán lạn ha.” “Đường gia mới là đệ nhất đại gia tộc của Tề Châu.” “Nói đùa, nói đùa.” Trên mặt Đường gia chủ Đường Nguyên Tư hiện ra vẻ đắc ý: “So với mấy đứa tiểu bối vô dụng nhà ta, Phương gia mới là lợi hại nhất.” “Phương gia gia chủ Phương Thái Hà cười tít mắt, “Quá khen, quá khen...” “Phương Hiểu ở bên cạnh bắt đầu dĩ thử dài trong lòng. Tình huống của Phương gia chỉ có người của Phương gia biết. Phương Thái Hà đã bước vào Nguyên Anh sắp sửa từ nhiệm vị trí gia chủ, không biết có bao nhiêu người của Phương gia đang nhìn chằm chằm vào vị trí này. Hơn nữa, trước kia phụ thân của nàng vì đề nhanh chóng lớn mạnh, không tiếc lấy bản thân mình ra làm lợi thế, không ngừng liên hôn. Ông ta có rất nhiều con cái, liên lụy rất nhiều thế lực. Tiêu Dũng nhìn Phương Thái Hà, trong giọng nói mang theo hăm dọa: “Vẫn là Phương gia chủ lợi hại, có tới mười mấy đạo lũy.” “Rất có phúc đó, bội phục, bội phục...” “Tất cả mọi người ai cũng nhận ra sự hăm dọa trong giọng nói của Tiêu Dũng. Tiêu Y ở bên cạnh bĩu môi, vô cùng khó chịu với hành vi này của phụ thân mình, uy hiếp: “Phụ thân, người có tin ta nói cho mẫu thân biết chuyện này hay không?” “Khụ khụ...” Tiêu Dũng vội vàng nói sang chuyện khác, hỏi nữ nhi: “Nghe Nhị sư huynh của con nói, Đại sư huynh của con còn chưa xuất quan à?” “Sao lại thế này?” “Ánh mắt mọi người rơi trên người Tiêu Y, lộ vẻ tò mò. Bọn họ cũng biết, tiểu nha đầu trước mắt

này là sư muội của Kế Ngôn. Có Kế Ngôn che chở, có Lăng Tiêu Phái làm chỗ dựa vững chắc, thành tựu tương lai không thể lường trước. Cho nên, họ rất là lễ độ với Tiêu Y. “Đúng vậy, Tiêu tiểu thư, có thể nói ra không?” Chuyện Kế Ngôn bề quan không phải bí mật gì, không có gì cần phải giấu diếm, Tiêu Y bèn nói nguyên nhân. Phương Thái Hà nhin không được cảm thán: “Kế Ngôn công tử quả thực là đệ nhất nhân Tề Châu, cảnh giới kiếm ý tầng ba cũng đã đã lĩnh ngộ rồi. So với hắn, đời này của ta xem như sống uống.” Ông ta sắp hai trăm tuổi mới dựa vào tài nguyên đột phá vào Nguyên Anh. Mà Kế Ngôn thì sao, mới bao nhiêu tuổi đâu, tiến vào Nguyên Anh không nói, lại còn lĩnh ngộ kiếm cảnh giới ý tầng ba. Quả nhiên là hàng so với hàng thì quăng, người so với người thì phải chết. Những người xung quanh nhin không được liên tục gật đầu trước câu nói của Phương Thái Hà. Kế Ngôn thật sự quá xuất sắc, xuất sắc đến mức bọn họ chỉ có thể sùng bái, mà không dám nảy sinh suy nghĩ muốn đuổi theo. Tiêu Y nghe thấy người khác khen Đại sư huynh như vậy, vui lắm. Phụ thân nàng Tiêu Dũng cũng rất tự hào, vỗ đầu Tiêu Y, nói: “Con à, con đi theo Đại sư huynh, đừng có lười biếng biết chưa.” Ông nhin như đang dặn dò Tiêu Y cố gắng, trên thực tế thì đang khoe khoang Tiêu Y là sư muội của Kế Ngôn. Một câu là đủ rồi. Một câu là đủ để các vị gia chủ Phương Thái Hà, Đường Nguyên Tư mắng to Tiêu Dũng vô sỉ trong lòng. Bất thành lình, một tiếng chuông tiếng vang lên, tiếp theo đó, mọi người cảm nhận được có mấy luồng khí tức mạnh mẽ hàng lâm...

Chương 211 - Lần này là lần Thiên Ngự Phong có số người tham gia nhiều nhất

Chương 211: Lần này là lần Thiên Ngự Phong có số người tham gia nhiều nhất. Khi chuông môn Ngự Sưởng của Lăng Tiêu Phái cầm đầu đám cao tăng của môn phái xuất hiện ở quảng trường trước đài cao. Năm Nguyên Anh tản mát ra khí tức cường đại, làm cho sắc mặt mọi người đi tới nơi này ngưng trọng, thậm chí trắng bệch, có loại xúc động muốn thoát khỏi nơi này. Hai chân tu sĩ Luyện Khí, Trúc Cơ, Kết Đan run lên, lúc nào cũng có thể quỵ xuống. Khí tức của năm Nguyên Anh cường đại như núi cao trầm trọng, đè lên người mọi người. Sâu không lường được như vực sâu, dường như có thể nuốt chửng người, rơi vào bóng tối vô tận. Mọi người cảm thấy khó thở. Dưới áp lực này, hô hấp giống như một hy vọng xa vời. Năm Nguyên Anh đồng thời phát ra khí tức của mình, không có bất kỳ che dấu nào, khiến cho thiên địa một phương gió nổi mây phun, vô số linh khí gào thét. Không ít người nhìn năm Nguyên Anh của Lăng Tiêu Phái như thần linh, trong lòng vô cùng sợ hãi. Vô số người trong lòng đang run rẩy, người của Lăng Tiêu Phái muốn làm gì? Thậm chí có người đang hoài nghi, có phải người Lăng Tiêu Phái muốn nhân cơ hội một mẻ hốt gọn tất cả bọn họ hay không. Từ đó độc chiếm Tề Châu. Nhưng mà, rất nhanh năm Nguyên Anh liền thu liễm khí tức của mình. Thiên địa khôi phục sự bình tĩnh, mọi người cảm giác được áp lực nhẹ nhàng, nhao nhao thở phào nhẹ nhõm. Nếu không thu liễm, phỏng chừng sẽ có người bị hù chết. Ánh mắt nhìn đám người Ngự Sưởng càng thêm kính sợ. Hạng người có tâm tư linh hoạt đoán được dụng ý hành động này của Lăng Tiêu Phái. “Đây là đang cảnh cáo chúng ta không nên gây chuyện.” “Ha ha, tính toán thật tốt.” “Nhưng theo tin tức ta tìm hiểu được, hắc hắc, Kế Ngôn còn chưa xuất quan.” “Nói cách khác, đại điển lần này không có nhân vật chính sao?” “A, cũng khó trách, không có nhân vật chính, đại điển lần này nhất định sẽ phai màu không ít.” “Đâu chỉ phai màu, đã không có sự tồn tại của đại đệ tử thủ tịch Kế Ngôn này, người nói những người khác có thể áp chế được trận

tuyển không?""Dù sao thì mọi người tới nơi này cũng không phải chỉ nhìn, bọn tiểu bối không được luyện tập, so tay một chút sao?"Người phía dưới nhao nhao nghị luận.Mọi người đều đến đây để giao lưu, rất dễ dàng đoán được Lăng Tiêu Phái sẽ gặp phải chuyện gì tiếp theo."Chuẩn bị xem kịch đi.""Hắc hắc, ta định để tiểu bối nhà ta đi lên lộ mặt.""Ngoại trừ Kế Ngôn, những đệ tử khác của Lăng Tiêu Phái cũng không tệ lắm, trong thế hệ trẻ của đệ tử đời một không có Kết Đan kỳ, nhưng lớn tuổi một chút thì không giống.""Kết Đan kỳ cũng không phải dễ chọc, cẩn thận lật thuyền trong mương.""Hoảng cái gì, ta không tin Quy Nguyên Các sẽ ngồi xem.""Nhìn đi!"Ngu Sưởng đứng ra, thanh âm của ông vang lên, rõ ràng chuẩn xác truyền vào trong mỗi một tu sĩ."Cảm tạ chư vị đồng đạo trong lúc bận rộn đã bớt chút thời gian đến tham gia đại điển của Lăng Tiêu Phái chúng ta. Lần này chuẩn bị chút rượu, lễ nghĩa không tới, mong chư vị đồng đạo thông cảm!"Lữ Thiểu Khanh và Tiêu Y ngồi cùng một chỗ, Tiêu Y nhìn sang bên phải, là đồ đệ An Hoài và đệ tử Xích Nguyệt Phong của thúc thúc Tiêu Sâm, tiếp theo là Doãn Kỳ và đệ tử Bích Vân Phong, đi tiếp là Đan Đình Phong và Nguyên Vực Phong.Mỗi phong đều có ít nhất hơn mười đệ tử thân truyền, hạch tâm, nhiều nhất là Bích Vân Phong có mấy chục người. Duy chỉ có Thiên Ngự Phong, chỉ có nàng và Lữ Thiểu Khanh.Nhân khẩu thưa thớt, có thể đếm trên đầu ngón tay.Vào giờ khắc này, Tiêu Y thực sự hiểu được vì sao sư phụ mình rất hy vọng thu thêm mấy đồ đệ, hoặc là tuyển nhận một ít đệ tử hạch tâm, đệ tử ngoại môn tiến vào Thiên Ngự Phong.Quá ít người rồi.Không nói ra ngoài đánh nhau, trợ uy ủng hộ cũng không có mấy người.Giống mấy cuộc họp như bây giờ, ít người thoát nhìn đều cảm thấy đáng thương.Lữ Thiểu Khanh chú ý tới đầu Tiêu Y hết nhìn đông tới nhìn tây, thỉnh thoảng còn thờ dài.Hắn nhẹ nhàng gõ cái bàn, nhắc nhở một câu: "Chú ý một chút, nghiêm túc nghe chương môn nói nhảm, bớt hết nhìn đông tới nhìn tây ở chỗ này đi. Đây là trường hợp lớn, nghiêm túc một chút, đừng làm Thiên Ngự Phong mất mặt."Tiêu Y nhìn Nhị sư huynh gần như muốn nằm trên mặt đất, cảm giác bất lực sâu sắc, Nhị sư huynh, làm sao mà huynh có thể nói ra được những câu này mà không đỏ mặt vậy.Tiêu Y ngẩng đầu nhìn đệ tử của các phong khác, mỗi người đều ngồi nghiêm chỉnh, nghiêm túc.Duy chỉ có hai cây con độc nhất của

Thiên Ngự Phong, một cây giống như không được tưới nước bón phân, ỉu xiu, một cây giống cỏ nhỏ, tung bay theo gió. Nhìn những phong khác có nhiều người, bên mình lại ít đến đáng thương. Trong lòng Tiêu Y đều cảm giác được có chút ngưng ngừng, đặc biệt là những người ở phía dưới quảng trường kia, Tiêu Y luôn cảm giác được ánh mắt của bọn họ đang dừng ở phía bên mình. Tiêu Y nhin không được hỏi: “Nhị sư huynh, huynh không thấy xấu hổ sao?” “Lữ Thiếu Khanh kỳ quái, nha đầu này hôm nay uống nhầm thuốc sao?” “Chương môn nói nhầm, muội xấu hổ cái gì? Chương môn cũng không xấu hổ, muội lại xấu hổ thay người sao?” “Chuyện của chương môn, đến phiên nha đầu như ngươi quan tâm sao?” Tiêu Y lắc đầu, chương môn nói gì nàng cũng không có lòng dạ nào nghe, có gì mà xấu hổ. “Nhị sư huynh, ta muốn nói người của Thiên Ngự Phong chúng ta quá ít, bị người nhìn như vậy, sẽ không xấu hổ sao?” “Đây là nhiều người rồi.” Giọng Lữ Thiếu Khanh mang theo lười biếng, giống như muốn ngủ: “Lần này xem như là lần Thiên Ngự Phong tham dự nhiều nhất. Lúc trước, chỉ cần mở đại hội, một khi Đại sư huynh ngươi không rảnh, nơi này sẽ trống không.” “Tiêu Y sững sốt một chút, muốn hỏi tại sao, nhưng rất nhanh đã kịp phản ứng. Sư phụ Thiệu Thừa khẳng định không cần ngồi ở chỗ này, người có vị trí của mình. Đại sư huynh Kế Ngôn, một khi bế quan tu luyện, chắc chắn sẽ không tới tham gia. Về phần Nhị sư huynh của mình, Tiêu Y cũng đoán được hẳn sẽ làm như thế nào.

Chương 212 - Chạy trốn vô vọng

Chương 212: Chạy trốn vô vọng
Sau khi Tiêu Y hiểu ra, dờ khóc dờ cười. Đúng vậy, hôm nay thật sự là một lần đại hội môn phái mà Thiên Ngự Phong có số người tham gia nhiều nhất. Hai người nha, thêm một con chim nữa. “Đừng ngây ngốc nữa, bóc cho ta chút linh đậu.” Lữ Thiếu Khanh sai bảo Tiêu Y làm việc: “Chương môn nói nhằm không hết một canh giờ là không dừng lại đâu. “Bây giờ vẫn là chương môn đang phát biểu, tất cả mọi người đều nghiêm túc nghe, không thấy ai ăn gì cả. Hơn nữa, tu sĩ mười ngày nửa tháng không ăn cái gì cũng sẽ chẳng có chuyện gì cả. Tiêu Y tìm lý do từ chối: “Nhị sư huynh, ta muốn nghe chương môn nói chuyện.” ““Người dùng tai nghe hay dùng tay nghe?” Lữ Thiếu Khanh nói khiến Tiêu Y không thể phản bác. Sư phụ không có ở đây, Đại sư huynh không có ở đây, Nhị sư huynh lớn nhất. Thân làm tiểu sư muội nàng vô lực phản kháng, chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời, chịu đựng sự bóc lột. Kết quả là, Tiêu Y bắt đầu bóc linh đậu. Lữ Thiếu Khanh ăn, Tiểu Hồng cũng ăn, một người một chim ăn rất vui vẻ. Tiêu Y vừa bóc, vừa nghe, nhưng nghe hoài, nghe mãi, nàng cũng cảm thấy chương môn nói nhằm. Nghe hay không đều giống nhau. Kết quả là, vừa bóc linh đậu, vừa đi hỏi Lữ Thiếu Khanh. “Nhị sư huynh, Đại sư huynh không đến dự được, phải làm sao bây giờ?” Lữ Thiếu Khanh lúc này đã hoàn toàn nằm trên mặt đất, không thèm để ý ánh mắt của những người khác. “Chịu thôi, còn có thể làm sao bây giờ?” ““Nhị sư huynh...” Tiêu Y đột nhiên đưa ra một vấn đề: “Đại sư huynh không đến, chương môn có thể sẽ cho huynh đi lên không?” Lữ Thiếu Khanh bỗng nhiên mở mắt, lập tức ngồi thẳng dậy. “Nhị sư huynh, làm sao vậy?” Tiêu Y cầm một viên linh đậu trong tay, giật mình nhìn Lữ Thiếu Khanh đột nhiên ngồi dậy. Lữ Thiếu Khanh cầm lấy viên linh đậu trong tay Tiêu Y ném vào miệng, nhai hai cái, khen ngợi. “Không tệ.” Tiêu Y mặt mày hớn hở, cao hứng nói: “Đúng không, tay nghề bóc linh đậu của ta cũng không tệ lắm.” Được Nhị sư huynh khen ngợi một câu thật không dễ dàng mà. Lữ Thiếu Khanh khinh bỉ: “Ai nói muội bóc linh đậu không tệ, muội bóc linh đậu có

một nửa là kẹt trong vỏ, lãng phí hết rồi.“Thì ra không phải cái này, Tiêu Y thất vọng, bĩu môi.Tiểu Hồng ngậm một viên linh đậu nhét vào trong tay nàng, bảo nàng nhanh chóng bóc.Tiêu Y khó chịu bóc xong, nhìn kỹ một chút, cũng không khoa trương như Nhị sư huynh nói, chỉ là có chút không cẩn thận mà làm nát tí thôi.Không nhìn Tiểu Hồng đang mở miệng, chờ đợi cho ăn, Tiêu Y thử phì phò ném một viên linh đậu vào trong miệng, hung hăng nhai.“Nhị sư huynh, vậy huynh nói, cái gì không tệ?“Không phải huynh khen ngợi ta sao? Chẳng lẽ huynh đang khen ngợi Tiểu Hồng tham ăn này sao.Lữ Thiếu Khanh nhìn xung quanh, thuận miệng trả lời: “Ta nói hôm nay đầu óc muội lại thông minh một lần.“Phải không?Tiêu Y lập tức vui vẻ trở lại.Tuy nhiên, sau khi suy nghĩ một chút, nàng lại cảm thấy không ổn.Nàng không vui kháng nghị: “Nhị sư huynh, huynh có ý gì vậy?“Ta lúc nào cũng thông minh hơn người, không phải chỉ hôm nay mới thông minh một lần.Lữ Thiếu Khanh không nhìn Tiêu Y kháng nghị, hắn đang chuẩn bị chạy trốn.Lời nói của Tiêu Y đã nhắc nhở hắn.Kẻ mạnh nhất Thiên Ngự Phong không ở chỗ này, chẳng may đánh nhau, nhất định sẽ đến phiên người đẹp trai nhất lên.Lữ Thiếu Khanh mới không muốn bại lộ thực lực của mình trong trường hợp này.Sự sỉ nhục của môn phái, lười biếng thành tính, yếu đuối mới là thiết lập con người của hắn.Để bảo vệ thiết lập của mình khỏi sụp đổ, phải thoát khỏi nơi này.Lữ Thiếu Khanh nhìn thoáng qua chương môn còn đang thao thao bất tuyệt, miệng lưỡi lưu loát, lại nhìn mấy vị sư bá ngồi nghiêm chỉnh, nhắm mắt dưỡng thần kia.Lữ Thiếu Khanh biết nếu hiện tại không chạy, sẽ không có cơ hội.Hắn đối mặt với Tiêu Y, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Sư muội, có chuyện này, sư huynh ta muốn nhờ muội.“Lữ Thiếu Khanh đột nhiên nghiêm túc làm Tiêu Y không quen.Sao Nhị sư huynh lại nghiêm túc như vậy? Sẽ không có đại sự gì chứ?Tiêu Y bồn chồn, kiên trì hỏi: “Nhị sư huynh, có chuyện gì vậy?“Lữ Thiếu Khanh vỗ vỗ đầu nàng, thái độ cực kỳ hòa ái thân thiện: “Ta nhớ ra còn có chút việc phải đi làm, muội cứ ngồi ở chỗ này đi. Từ giờ trở đi, muội chính là đại biểu của Thiên Ngự Phong, chuyện liên quan đến Thiên Ngự Phong muội tự mình quyết định. Biết không?“Không có cách nào, vì sư huynh, muội liền hy sinh một chút đi.Tiêu Y chớp chớp mắt, đúng như Lữ Thiếu Khanh nói, hôm nay Tiêu Y vô cùng bắt mắt.“Nhị sư huynh, huynh

lại làm biếng sao?“Không dễ lừa lắm, chẳng lẽ gặp được lão cha, huyết mạch thức tỉnh, thông nên minh lên?Lữ Thiếu Khanh nói thầm trong lòng, vẻ mặt vẫn nghiêm túc: “Đã nói rồi, ta có chuyện quan trọng phải làm, muộn cứ ở đây đi. Cứ như vậy đi.“Sau khi nói xong, mặc kệ Tiêu Y, xoay người rời đi.Nhưng mà đi chưa được mấy bước, đã bị người ngăn chặn.Lữ Thiếu Khanh thở dài, ngoài mặt lại ra vẻ kinh ngạc: “Hạng sư huynh, ngươi không ngồi ở vị trí của mình mà đợi đi, sao lại chạy tới đây làm gì? Cần thận bị chương môn nhìn thấy, nếu không nhất định sẽ thu thập ngươi đấy.“Hạng Ngọc Thần cười khỏ không thôi, đây xem như là ác nhân cáo trạng trước sao?Hắn ta chỉ nói một câu: “Sư phụ bảo ta ở chỗ này nhìn ngươi.“Sắc mặt Lữ Thiếu Khanh lập tức suy sụp, khiến Tiêu Y biết bình thường sắc mặt nàng suy sụp sẽ như thế nào.Hạng Ngọc Thần thấy sắc mặt táo bón của Lữ Thiếu Khanh, hắn ta an ủi: “Lữ sư đệ, sư phụ nói, ngươi không thể đi đâu cả, nhất định phải ngồi ở chỗ này.“Bị nhắm vào gáy gao.Lữ Thiếu Khanh bị phần, bộ dạng đẹp trai cũng chỉ có thể có đãi ngộ như vậy thôi sao?Hắn vô cùng khó chịu, tức giận bất bình: “Chương môn muốn làm gì? Ta có phải là đệ tử Lăng Tiêu Phái hay không vậy? Coi ta là phạm nhân của Lăng Tiêu Phái mà đối đãi sao? Hạng sư huynh, ngươi tránh ra, ta muốn đi tìm sư phụ chủ trì công đạo cho ta.”

Chương 213 - Lời này, bảo bọn họ làm sao nói tiếp đây

Chương 213: Lời này, bảo bọn họ làm sao nói tiếp đây. Nhưng loại tiểu xảo này của Lữ Thiệu Khanh ở trước mặt Hạng Ngọc Thần không có tác dụng. Hạng Ngọc Thần mặc dù làm người thành thật đôn hậu, nhưng không ngu cũng không ngốc. Hắn ta cẩn thận thi hành mệnh lệnh của sư phụ. Ngu Sưởng bảo hắn ta tới nơi này nhìn chăm chăm Lữ Thiệu Khanh, không được đi đâu, hắn ta vẫn luôn ở chỗ này nhìn chăm chăm. Ai đến cầu xin, cũng đều vô dụng. Lữ Thiệu Khanh biết tính cách Hạng Ngọc Thần cũng từ bỏ ý định thuyết phục Hạng Ngọc Thần. Hắn bắt đầu dĩ thử dài, cảm thán chương môn giáo hoạt, cuối cùng xám xịt trở lại chỗ ngồi của mình. Thấy Lữ Thiệu Khanh không có cách nào trốn đi, Tiêu Y rất vui vẻ, ân cần đưa linh đậu đã bóc sẵn cho Lữ Thiệu Khanh. “Nhị sư huynh, đừng thất vọng nha, ở chỗ này cũng rất tốt mà.” “Ôi, nha đầu người, bộ dáng có vẻ rất cao hứng. Sắc mặt Lữ Thiệu Khanh không tốt: “Có phải muội đang rất vui vì ta ở lại đây không?” “Đương nhiên rồi, huynh ở lại chỗ này, đến lúc đó trời sập, do huynh gánh vác, ta cũng không cần quan tâm. Tiêu Y lắc đầu, nhưng nàng không dám thừa nhận điều này. “Nào có, ta là cảm thấy có Nhị sư huynh ở chỗ này, ta, ta không cần sợ hãi nữa.” Vừa rồi Lữ Thiệu Khanh nói để Tiêu Y làm đại diện Thiên Ngự Phong ở lại đây, khiến nàng sợ hãi. Hiện tại Lữ Thiệu Khanh không có cách nào chạy trốn, mới làm cho trái tim đập loạn của nàng bình tĩnh lại. Hạng sư huynh là ân nhân cứu mạng của ta. Tiêu Y vội vàng lấy một trái cây, đưa cho Hạng Ngọc Thần ngồi bên cạnh. “Hạng sư huynh, ăn trái cây đi.” “Lữ Thiệu Khanh không vui: “Ăn cái gì mà ăn, hắn ta là đồ đệ chương môn, sẽ hiềm lạ trái cây của muội sao? Lấy lại đây cho ta.” “Lữ Thiệu Khanh gặm trái cây, nhìn chăm chăm Hạng Ngọc Thần. “Hạng sư huynh, người nói thật cho ta biết, chương môn có âm mưu gì?” “Chống lại ta, không phải chính là âm mưu sao? Hạng Ngọc Thần cười khổ không thôi, đây có thể gọi là âm mưu gì? Nếu là người khác, hắn ta nhất định sẽ giáo huấn một chút, dạy hắn nói chuyện như thế nào. Nhưng bắt đầu

dĩ, người trước mắt này là Lữ Thiếu Khanh, sư phụ hẳn ta cũng không kiềm chế được, hẳn ta làm đồ đệ vẫn là không nên không biết tự lượng sức mình. Đối mặt với Lữ Thiếu Khanh, hẳn ta cũng phải tránh mũi nhọn, hẳn ta thành thật nói: “Sư phụ chỉ nói cho ta biết, bảo ta nhìn chăm chăm người, không cho người rời đi.” Sau đó tận tình khuyên nhủ Lữ Thiếu Khanh: “Lữ sư đệ, sau khi người gia nhập môn phái, số lần tham gia đại hội môn phái rất ít. Đại điển lần này còn long trọng hơn cả đại hội môn phái, người cứ ở đây đợi đi.” Tiêu Y ở bên cạnh âm thầm tặc lưỡi, vẫn là Nhị sư huynh trâu bò. Mười năm, số lần tham gia ít ỏi không có mấy. Thật kinh khủng. Khó trách chương môn nhìn thấy Nhị sư huynh dù gì cũng phải mắng vài câu. Lữ Thiếu Khanh thì một chút xấu hổ cũng không có: “Đại hội gì thì cũng chỉ là nghe chương môn nói nhảm, không có ý nghĩa, ta không cần tu luyện sao?” Hạng Ngọc Thần và Tiêu Y đều im lặng. Lời này, bảo bọn họ làm sao nói tiếp đây. Có Hạng Ngọc Thần ở chỗ này ngăn chặn, Lữ Thiếu Khanh biết mình không có cách nào chạy trốn. Chỉ có thể thành thật ở lại chỗ này. Ngu Sưởng nói chuyện ở hơn nửa canh giờ mới kết thúc. Thấy Ngu Sưởng đi xuống, Lữ Thiếu Khanh bỗng nhiên hỏi Hạng Ngọc Thần: “Hạng sư huynh, người biết thái độ làm người của ta chứ?” Hạng Ngọc Thần gật gù, thái độ làm người của người, ta ít nhiều biết một chút. Nhưng mà, Hạng Ngọc Thần không rõ tại sao Lữ Thiếu Khanh lại đột nhiên nói đến chuyện này. Tiêu Y cũng chớp chớp mắt, tò mò nhìn Lữ Thiếu Khanh, không hiểu Nhị sư huynh của mình đang có chủ ý gì. Lữ Thiếu Khanh nhìn hai người lộ ra vẻ nghi hoặc, không nói nhảm, nói với Hạng Ngọc Thần: “Hạng sư huynh, người đi nói cho chương môn. Nếu có người gây chuyện, đừng có bắt ta lên trên.” Hạng Ngọc Thần càng thêm khó hiểu, không hiểu ý Lữ Thiếu Khanh. Có người gây sự, làm đệ tử Lăng Tiêu Phái nên nghĩa bắt dung từ ngăn cản mới đúng. “Lữ sư đệ, lời này của người ta không đồng ý, có người gây sự, làm cho môn phái khó xử, thân là đệ tử môn phái, nên nghĩa bắt dung từ ngăn cản.” Hạng Ngọc Thần nói năng chính trực, rất có khí phách. Trong ánh mắt lộ ra kiên định, nếu có người mạo phạm Lăng Tiêu Phái, cho dù là trả giá tánh mạng hẳn ta cũng phải bảo vệ danh dự môn phái. Thái độ của Hạng Ngọc Thần khiến Tiêu Y cảm động không thôi. Đây mới là sư huynh môn phái bình thường chứ. Tiêu Y nhìn thoáng qua Nhị

sư huynh của mình, không đành lòng nhìn thẳng. Nhị sư huynh, huynh vậy mà đang ngoáy mũi, đây là thái độ gì vậy? Lại nói, tu sĩ còn có cút mũi sao? Tiêu Y lại có chút kích động muốn móc thử một chút. Hạng Ngọc Thần nói những lời này, cảm động được người khác, lại không cảm động được Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh móc nửa ngày cũng không có móc ra một cục cút mũi nào, chà xát tay, sau đó bóp một viên linh đậu ném vào trong miệng. Tiêu Y ghét bỏ vụn phân, chỉ trích ngay tại chỗ: “Nhị sư huynh, huynh có thể có vệ sinh một chút được không?” “Vệ sinh?” Lữ Thiếu Khanh cười nhạo một tiếng: “Tiểu Hồng cả ngày đi ị đi đái ở trên đầu muội, sao lại không thấy muội nói đến vệ sinh?” Tiêu Y nhanh chóng sờ lên đầu mình, nơi này đã sắp thành tổ chim chuyên dụng của Tiểu Hồng, Tiểu Hồng trên bàn chỉ vào Lữ Thiếu Khanh kêu to. Chỉ trích Lữ Thiếu Khanh đang nói xấu nó. Lữ Thiếu Khanh cười xong, nghiêm túc nói với Hạng Ngọc Thần: “Hạng sư huynh không hổ là tấm gương mẫu mực của chúng ta, cho nên, có việc thì người lên đi. Đừng bắt ta lên trên. Người đi nói cho chương môn là tốt rồi, thực lực của ta thấp, đi lên cũng chỉ làm môn phái mất mặt thôi.” Lời này khiến Hạng Ngọc Thần không nhìn được, lại lộ ra nụ cười khô. “Lữ sư đệ, người nói như vậy, là đang chê cười ta sao?” “Thực lực của người mà còn nói là thấp kém, ta đây thì sao? Hạng Ngọc Thần lắc đầu, không rõ Lữ Thiếu Khanh vì sao phải làm như vậy. Nhưng mà, hẳn ta nhìn thoáng qua mọi người phía dưới quảng trường, hẳn ta nói một câu: “Lữ sư đệ, lần này chỉ sợ người tránh không thoát.”

Chương 214 - Dám để cho ta lên trên, ta liền đầu hàng

Chương 214: Dám để cho ta lên trên, ta liền đầu hàng Nhân vật chính của đại diện lần này không có ở đây, đối với Lăng Tiêu Phái mà nói không phải là chuyện tốt gì. Nhưng đối với thế lực khác mà nói lại là một chuyện tốt. Kế Ngôn không có ở đây, người mạnh nhất trong thế hệ trẻ của Lăng Tiêu Phái đã không còn. Những người khác sẽ làm gì, không cần phải nói. Điểm này, cho dù là đệ tử bình thường cũng có thể nhìn thấy. Cho nên Hạng Ngọc Thần hiểu được vì sao sư phụ mình lại muốn hấn ta giữ Lữ Thiểu Khanh ở chỗ này. Trong thế hệ trẻ của Lăng Tiêu Phái, chỉ có Lữ Thiểu Khanh mới có thể trấn áp được những người khác. Quả nhiên, trong lòng Lữ Thiểu Khanh trở nên bi phẫn. Mẹ nó, ta trêu chọc ai rồi? Đại sư huynh hỗn đản, đang yên đang lành đột phá cái gì? Giác ngộ cái gì? Võ mộng chạy đi bế quan, để lại sư đệ đẹp trai ở chỗ này thay người chịu hậu quả. Lữ Thiểu Khanh tâm tình bi phẫn dứt khoát nói với Hạng Ngọc Thần: “Hạng sư huynh, người đi nói cho chương môn, nếu dám cho ta lên sân khấu, ta liền nhận thua.” Hạng Ngọc Thần và Tiêu Y lại im lặng. Nếu là người khác nói như vậy, khẳng định là giả. Nhưng, lời này từ trong miệng Lữ Thiểu Khanh phun ra, không nên hoài nghi, hấn sẽ làm thật. Hạng Ngọc Thần nhìn thấy vẻ mặt bi phẫn của Lữ Thiểu Khanh, hấn ta đau đầu. Muốn khuyên bảo Lữ Thiểu Khanh, vậy thì tỉnh táo lại đi. Quên đi, chuyện này vẫn là giao cho sư phụ đi đau đầu đi. Hạng Ngọc Thần xoay người rời đi, nói: “Ta đi tìm sư phụ.” Hấn ta cũng không muốn ở chỗ này đối mặt Lữ Thiểu Khanh một khắc nào. Cho dù là tính tình tốt, hấn ta cũng có xúc động muốn đánh người. Hấn ta xem như hiểu được, vì sao tính tình của sư phụ từ mười năm trước đã bắt đầu trở nên nóng nảy. Tiêu Y đợi Hạng Ngọc Thần rời đi, tiến đến trước mặt Lữ Thiểu Khanh. “Nhị sư huynh, huynh nói thật sao?” Lữ Thiểu Khanh thở dài: “Xem như vậy đi. Hy vọng như vậy có thể dọa được chương môn.” Được rồi, Tiêu Y hiểu ra, bưng tỉnh đại ngộ: “Thì ra là huynh nói vậy để chương môn không cho huynh ra sân?” Nhưng sau đó, nàng rất tò mò hỏi:

“Nếu thật sự có người gây sự, chưởng môn làm thế nào cũng phải bắt huynh lên sân khấu thì sao đây?” “Nhận thua, đầu hàng.” Lữ Thiểu Khanh trả lời vô cùng thuận lợi, nửa điểm do dự cũng không mang theo. Thấy Tiêu Y muốn nói lại thôi, Lữ Thiểu Khanh nói: “Nhưng yên tâm đi, chưởng môn cũng không dám mạo hiểm như vậy. Cho nên, tỷ lệ rất lớn là ta sẽ không lên sân khấu. “Trong lòng bổ sung một câu, đương nhiên, đến cuối cùng, nếu như không được, cũng chỉ có thể lên. Tiêu Y thở phào nhẹ nhõm, nếu là như vậy thì không sao. Nàng thật sự sợ Nhị sư huynh của mình lên sân khấu, câu nói đầu tiên chính là nhận thua. Mặt mũi của Lăng Tiêu Phái sẽ bị mất hết. Đến lúc đó Nhị sư huynh sẽ bị chưởng môn chém thành muôn mảnh. Haiz, tuy rằng Nhị sư huynh này bình thường rất đáng giận, nhưng giữ lại vẫn là rất tốt. Nhưng Tiêu Y vừa thở phào nhẹ nhõm, Lữ Thiểu Khanh nói tiếp. “Chẳng qua, lần này nhất định sẽ có người đi ra khiêu chiến, thân là đệ tử Thiên Ngự Phong sẽ tránh không thoát. Cho nên...” “Tinh thần Tiêu Y chấn động, chẳng lẽ Nhị sư huynh sẽ vì bảo vệ danh dự Thiên Ngự Phong mà chiến sao? Nàng hưng phấn ngắt lời Lữ Thiểu Khanh: “Cho nên, Nhị sư huynh, đến lúc đó huynh vẫn phải ra tay sao?” “Ngây thơ, Lữ Thiểu Khanh nhìn sư muội giống như nhìn kẻ ngu ngốc, dường như buff thông minh đã mất đi hiệu lực. “Cho nên, đến lúc đó muội lên sân khấu đi. Thân là đệ tử Thiên Ngự Phong, ai dám tới khiêu chiến Thiên Ngự Phong, đều phải động thân nghênh chiến, giết chết hắn ta. “Tiêu Y đau lòng, lúc này nàng mới kịp phản ứng. Nhất thời hưng phấn, ngược lại xem nhẹ chính mình. Nhị sư huynh đã nói sẽ không lên sân khấu, ai lên sân khấu, không phải rất rõ ràng sao? Quả nhiên, cuối cùng người bị thương vẫn là tiểu sư muội đáng yêu như ta. Tiêu Y bày ra vẻ mặt cầu xin, cũng lười lột linh đậu. Linh đậu ta cũng sắp lột xong cho ngươi, ngươi cũng ăn rồi, vậy mà lại đối xử với ta như vậy. “Nhị sư huynh, chẳng may đối thủ rất mạnh thì sao?” “Tiêu Y hoảng hốt, lần này người tới nơi này rất nhiều, đủ loại kiểu dáng, các loại đẳng cấp cao thủ đều có. Nàng chỉ là một Trúc Cơ sơ kỳ nhỏ, cảnh giới còn chưa hoàn toàn vững chắc, làm sao đánh thắng được những tên cáo già kia. “Ta thua, cũng sẽ rất mất mặt. “ “Bớt kiêu có đi, người khác khiêu chiến, không lên mới là mất mặt. “ Lữ Thiểu Khanh không hề để ý đến sự lo lắng của Tiêu Y. Bản thân Tiêu Y cũng không biết được thực lực chân

chính của mình. Lữ Thiếu Khanh nhìn Tiêu Y trưởng thành, hiểu Tiêu Y còn hơn cả bản thân nàng. Nha đầu này, thật sự cho rằng chuyến đi bí cảnh kia chỉ là du lịch thôi sao? Lữ Thiếu Khanh thâm nghĩ trong lòng, thực lực của Tiêu Y đã đủ rồi. Trải qua thực chiến, thậm chí có kinh nghiệm chiến đấu với tu sĩ Kết Đan kỳ, cộng thêm hai món pháp khí Tam phẩm của bản thân, đối phó với đối thủ cảnh giới cao hơn nàng một chút cũng không có vấn đề gì. Chủ yếu vẫn là vấn đề lòng tin. Trước kia làm hoa trong nhà kính ở Tiêu gia quá lâu, mới ra ngoài còn không quen. Nhưng mà, từ từ cũng sẽ trưởng thành thôi. Tiêu Y đau khổ, trong lòng hoang mang rối loạn. Lữ Thiếu Khanh thấy thế mắng: “Sợ cái gì? Trong trường hợp lớn như vậy, cho dù thua cũng không chết được.” Lữ Thiếu Khanh vừa nói như vậy, Tiêu Y càng hoảng hốt, ngồi một bên bắt đầu tự bết. Không chết được, nhưng sẽ rất đau. Lữ Thiếu Khanh không để ý, mà nhìn xuống phía dưới. Lúc này, đã có người đang hỏi. “Ngu chương môn, không biết Kế Ngôn công tử ở đâu?” “Đúng vậy, đã lâu như vậy rồi, để Kế Ngôn công tử ra ngoài gặp mặt đi.”

Chương 215 - Dự định của Quy Nguyên Các

Chương 215: Dự định của Quy Nguyên Các
Người tới nơi này, có người là hy vọng gặp được thiếu niên truyền kỳ Kế Ngôn, có người còn chưa được tận mắt thấy qua. Đương nhiên, cũng có người muốn chê cười. Ngu Sưởng đứng ra giải thích: “Chư vị, thật ngại quá, Kế Ngôn còn đang bế quan, lần này e rằng không kịp gặp chư vị.” Đồng thời ánh mắt Ngu Sưởng rơi vào Quy Nguyên Các cách đó không xa. Trưởng lão Thương Chính Sơ của Quy Nguyên Các đang có biểu cảm khó coi. Mẹ nó, ông ta trở thành trợ lực giúp Kế Ngôn đột phá, trở thành phong nền, tức chết người. Về sau mỗi khi nhắc tới việc Kế Ngôn lĩnh ngộ kiếm ý tầng ba, nhất định sẽ nhắc tới Thương Chính Sơ ông ta. “Thương sư huynh, không cần tức giận.” Bên cạnh Thương Chính Sơ có một lão nhân, vuốt ve một bộ râu dê, khẽ mỉm cười. Chính là trưởng lão Quy Nguyên Các, Tang Thiệu. “Haiz, Tang sư đệ, tính sai rồi, không ngờ thiên phú của Kế Ngôn lại khủng bố như vậy. Lại có thể làm ta bị thương.” Nói đến chuyện tối hôm đó, sắc mặt Thương Chính Sơ càng thêm khó coi, thậm chí trên mặt hiện lên một tia sợ hãi. Thiên phú của Kế Ngôn làm cho ông ta sinh lòng sợ hãi. Ánh mắt của ông ta nhìn không được rơi vào trên người Trương Tông Long. Trong lòng thầm thở dài một hơi. Trải nghiệm đêm đó khiến ông ta không thể không thừa nhận, Trương Tông Long và Kế Ngôn thật sự có chênh lệch. Đêm đó Tang Thiệu không đi theo, không nhìn thấy biểu hiện của Kế Ngôn, nhưng ông ta cũng thấy được vết thương trên mặt Thương Chính Sơ lúc ấy. Ông ta có chút kỳ quái, hỏi: “Thương sư huynh, lúc ấy không phải Kế Ngôn chỉ dùng kiếm sao? Sao trên mặt huynh lại có vết thương?” “Theo đạo lý mà nói, Kế Ngôn là không tới gần Thương Chính Sơ được, chớ đừng nói chỉ là dùng nắm đấm làm Thương Chính Sơ bị thương. Trên mặt Thương Chính Sơ hiện lên một tia xấu hổ, oán hận nhìn thoáng qua Ngu Sưởng, chuyển đề tài này. “Lần này Kế Ngôn không ra, xem Lăng Tiêu Phái kêu ngạo như thế nào.” Mất đi nhân vật chính, sân khấu dựng lên nhất định sẽ ảm đạm thất

sắc. “Tiếp theo phải xem biểu hiện của các tiểu bối.” Nhìn Ngũ Sưởng đứng ra giải thích, Tang Thiệu vui sướng khi người gặp họa nói: “Lần này không có Kế Ngôn, có ai có thể trấn áp được tình cảnh chứ.” Thương Chính Sơ đồng ý, nói với Trương Tông Long: “Tông Long, đến lúc đó con cũng đi lên đi.” Trương Tông Long được mọi người khen là người thứ hai Tề Châu, thực lực chỉ ở dưới Kế Ngôn, hẳn ta đi lên khiêu chiến, không ai trong Lăng Tiêu Phái có thể ngăn cản được. Trương Tông Long im lặng một lúc rồi từ chối. “Đối thủ của con là Kế Ngôn, những người khác không xứng để con ra tay.” Khí phách, tự tin. Đối với thái độ như vậy của Trương Tông Long, cho dù là Thương Chính Sơ hay là Tang Thiệu đều không so đo. Đại đệ tử thủ tịch mà, có chút kiêu ngạo là bình thường. Đây cũng là tính cách của Trương Tông Long. Lúc này, bên cạnh Tang Thiệu có một người trẻ tuổi cười nói. “Sư phụ, không cần Đại sư huynh ra tay, để đồ nhi ta ra tay là được.” Trương Tông Long nhàn nhạt nhìn thoáng qua thanh niên này, im lặng không nói gì. Đám đệ tử Thương Chính và Ngô Thiên Tung thì hưng phấn hẳn lên. “Đồ Tĩnh sư huynh muốn ra tay sao?” “Đồ Tĩnh, thân truyền của Tang Thiệu. Hẳn ta 27 tuổi, lớn hơn Trương Tông Long không ít. Tang Thiệu lại cau mày, cũng không xem trọng đồ đệ của mình nói: “Người ở tuổi này rồi, cũng không tính là người trẻ tuổi, chẳng may trêu chọc đến một ít đệ tử lớn tuổi của Lăng Tiêu Phái, cũng không phải chuyện tốt gì.” “27 tuổi, không cao không thấp, trên với không tới trung niên, dưới đã không phải là thế hệ trẻ tuổi. Hơn nữa thực lực của Đồ Tĩnh cũng chỉ là Trúc Cơ tầng 8, kẹt ở cảnh giới này nhiều năm, so với thiên phú của Trương Tông Long thì chênh lệch quá lớn. Nhưng so với Thương Lăng lớn hơn hẳn ta bốn mươi tuổi thì tốt hơn không ít. Đồ Tĩnh lại tự tin cười nói: “Sư phụ, không phải là con muốn đi khiêu chiến đối thủ mạnh hơn con. Đồ nhi lần này định đi tìm Thiên Ngự Phong gây phiền phức.” Nói đến Thiên Ngự Phong. Trên mặt Trương Tông Long lập tức bao phủ một tầng lo lắng. Hiển nhiên đã nhớ lại chuyện không tốt đẹp gì. Hẳn ta nhớ tới cái tên nhiều lần làm cho mình kinh ngạc, rồi lại làm cho mình không thể làm gì. Trương Tông Long bắt tri bắt giác siết chặt nắm đấm. Cái tên đáng chết đó. Nếu không phải sự kiêu ngạo trong lòng không cho phép, Trương Tông Long tuyệt đối sẽ đi khiêu chiến Lữ Thiếu Khanh. Ác độc trừng trị hắn, không giết chết

cũng phải làm hấn tàn phế. Mà sắc mặt Trương Chính lại càng khó nhìn tới cực điểm. Bại ở trên tay nha đầu Tiêu Y kia, làm cho hấn ta vô cùng xấu hổ, không thể ngẩng đầu ở trước mặt ca ca. “Thiên Ngự Phong?” “Tang Thiệu sừng sốt một chút, trong đầu suy tư một chút, mới nói: “Nghe nói, Thiên Ngự Phong hiện tại cũng chỉ có hai tiểu quỷ thôi?” “Đỗ Tĩnh gật đầu, hấn ta cũng tìm hiểu qua, nói ra tình báo của hai người ở Thiên Ngự Phong: “Một nhị đồ đệ, tên Lữ Thiệu Khanh, hồ thẹn của môn phái, sự kiện Hạ Ngự ồn ào huyền náo hai ngày trước cũng có quan quan đến hấn. Còn có một người tên là Tiêu Y, cũng chính là Đại tiểu thư của Tiêu gia. Về thực lực của hai người, Lữ Thiệu Khanh không rõ lắm, nhưng có lẽ cũng không lợi hại gì, Tiêu Y thì chỉ mới Trúc Cơ mà thôi.” “Nhắc tới tên Tiêu Y, sắc mặt Trương Chính Sơ lại khó coi một lần nữa, đêm hôm đó, chẳng những thân thể ông ta ta bị thương tổn, mà ngay cả tinh thần cũng bị tàn phá. Bị người ta chỉ vào mặt mắng to một trận, thiếu chút nữa tức đến chảy máu. Mà đầu sỏ gây nên chính là Tiêu Y. Trương Chính Sơ ngược lại đồng ý với dự định của Đỗ Tĩnh: “Đến lúc đó nhớ dạy dỗ hai người bọn họ một chút, cho bọn họ biết cái gì gọi là lễ phép.” “Đỗ Tĩnh lĩnh mệnh, cao hứng nói: “Thương sư bá yên tâm, con nhất định sẽ giáo huấn bọn họ một trận.” “Trương Chính nhắc nhở Đỗ Tĩnh: “Đỗ sư huynh, cẩn thận, nha đầu kia cũng lĩnh ngộ kiếm ý.” “Nói đến kiếm ý, sắc mặt mọi người ở Quy Nguyên Các đều trở nên ngưng trọng. Kế Ngôn chính là nhờ lĩnh ngộ kiếm ý, nhất kỹ tuyệt trần, quăng bạn cùng lứa ra xa. Đỗ Tĩnh cười lạnh, tràn đầy tự tin: “Nàng lĩnh ngộ kiếm ý thì thế nào? Cảnh giới của ta cao hơn nàng, nàng cũng không nhắc nổi sóng gió gì, thậm chí còn có thể áp chế đạo tâm của nàng.”

Chương 216 - Chó cũng không lên

Chương 216: Chó cũng không lên Tình huống giống như Quy Nguyên Các cũng xuất hiện trong đông đảo các thế lực khác. Đi tới nơi này nói là xem lễ, nhưng không có bao nhiêu người nguyện ý nhìn thấy Lăng Tiêu Phái tốt. Hiện tại Kế Ngôn không xuất hiện, như vậy có phải có thể tìm chút chuyện cho Lăng Tiêu Phái làm, làm cho Lăng Tiêu Phái mất mặt hay không? Đây là tâm tư của rất nhiều thế lực. Tóm lại, tật xấu của con người chính là như thế, ước gì người khác xui xẻo. “Ngu chương môn, hiện tại Kế Ngôn công tử không có ở đây, như vậy đại diện lần này chẳng phải là không có ý nghĩa sao?” “Đúng vậy, chúng ta tới nơi này là muốn nhìn Kế Ngôn công tử, hiện tại lại không có cách nào nhìn thấy, đại diện này cũng chỉ là một trò cười.” “Còn có tiết mục nào khác không? Bảo mọi người tới đây, cũng không thể ngồi không được nhỉ?” “Đúng vậy, đúng vậy!” “Người phía dưới bắt đầu nhao nhao lên tiếng, các tu sĩ cáo già bắt đầu dần dần dẫn đề tài về một phương hướng. “Nếu Kế Ngôn công tử đã bế quan, không bằng chúng ta để cho đám tiểu bối khoa tay múa chân đi, khó có khi mọi người tụ tập cùng một chỗ.” “Cái này ta đồng ý, đề nghị này rất tốt.” “Dù sao cũng thật khó để có nhiều người tập hợp lại một chỗ như vậy, một khánh điển mười năm không có.” “Ngu Sưởng đứng ở phía trên nghe được người phía dưới nói như vậy, trong lòng nhin không được thở dài. Cuối cùng vẫn đến. Những người này không có ý tốt, mục đích chính là muốn Lăng Tiêu Phái xấu mặt. Cái này cùng việc nhằm vào đệ tử của Lăng Tiêu Phái trong thành Lăng Tiêu trước đó là giống nhau, khẳng định không thể thiếu những người này ở sau lưng trợ giúp. Mặc dù trong lòng không muốn, ông cũng không có cách cự tuyệt. Giọng Cơ Bành Việt rất khó chịu, đè nén lửa giận: “Mấy tên khốn kiếp này, quả thực là xem náo nhiệt không chê lớn chuyện. Thật muốn đánh bọn hăn thành tro.” “Tư Dao cũng thở dài, bất đắc dĩ nói: “Đây cũng là không có cách nào, để cho các đệ tử chuẩn bị sẵn sàng đi. Hôm nay, cũng là một thách thức đối với chúng ta.” “Kế Ngôn không ra, những đệ tử Lăng Tiêu Phái khác sẽ trở thành công cụ để nhục nhã Lăng

Tiêu Phái của những người phía dưới này. Tiêu Sấm nhìn vị trí của Lữ Thiểu Khanh, giọng điệu bình tĩnh: “Nếu thật sự không được, đến lúc đó để Thiểu Khanh ra tay đi.” Cấp cao của Lăng Tiêu Phái không hoàn toàn rõ ràng thực lực chân chính của Lữ Thiểu Khanh, nhưng bọn họ biết hẳn có thể đánh nhau có qua có lại với Kế Ngôn, là cao thủ thứ hai trong thế hệ tuổi trẻ của Lăng Tiêu Phái. Còn mạnh hơn so với Hạng Ngọc Thần. Ngu Sưởng nhìn về vị trí của Lữ Thiểu Khanh, Lữ Thiểu Khanh lúc này nằm úp sấp trên bàn, có vẻ hữu khí vô lực. Hiển nhiên một bộ bần nhảo không trát được tường, khiến Ngu Sưởng có xúc động muốn đi đánh người. Nhưng mà, tuy rằng bình thường Lữ Thiểu Khanh hay chọc đám cao tăng bọn họ quá mức, nhưng vào lúc này, bọn họ cũng chỉ có thể ký thác hi vọng ở trên người Lữ Thiểu Khanh. Đây là át chủ bài cuối cùng của họ. Ngu Sưởng thở phà nói: “Thật muốn đi qua đánh hẳn một trận.” Ký thác hi vọng vào Lữ Thiểu Khanh, Tiêu Sấm lúc này ngược lại thấy Lữ Thiểu Khanh thuận mắt. Ông cười nói: “Hắn chính là tính tình này, không có cách nào.” Nhưng mà, khi ông thấy Lữ Thiểu Khanh sai Tiêu Y đi bàn bên cạnh bưng tới một đĩa linh đậu, còn để Tiêu Y bóc cho mình ăn. Nụ cười của Tiêu Sấm biến mất, xúc động muốn đánh Lữ Thiểu Khanh còn mãnh liệt hơn Ngu Sưởng. “Tiểu tử hỗn đản!” “Lục Tế nhắc nhở: “Vừa rồi Ngọc Thần nói, tiểu tử kia nói lên sân khấu sẽ đầu hàng.” Ngu Sưởng lại tỏ vẻ không cần lo lắng: “Yên tâm đi, đại điển lần này, hẳn là kẻ không hy vọng xảy ra vấn đề hơn bất kỳ kẻ nào. Bởi vì, đây là đại điển tổ chức vì Kế Ngôn mà.” Mọi người hiểu được. Quan hệ giữa Lữ Thiểu Khanh và Kế Ngôn không cần nhiều lời. Ngu Sưởng cũng chính là dẫn đo điểm này, lúc trước mới để Lữ Thiểu Khanh ra tay giải quyết hỗn loạn trong thành Lăng Tiêu. Hiện tại, nếu quả thật gặp phải đối thủ khó chơi, Lữ Thiểu Khanh chắc chắn sẽ không ngồi yên mặc kệ. Trên mặt Cơ Bành Việt tràn đầy biểu tình không kiên nhẫn, rất khó chịu nói: “Nếu đã như vậy, để cho bọn tiểu bối đi lên đi, giáo huấn những tên kia một chút.” Phía dưới đã có người kêu. “Ngu chương môn, ngài cảm thấy thế nào?” “Có được hay không, nói chuyện đi.” “Đừng để mọi người ở chỗ này lãng phí thời gian.” Lữ Thiểu Khanh nghe xong, rất đồng ý với những lời này. Hắn nói thêm: “Đúng vậy, không cần lãng phí thời gian, ai về nhà nấy, ai tìm mẹ nấy đi. Ta đã sớm nói với chương môn, nhận lễ vật thôi không cần giữ

người ăn cơm, nhưng người cứ nhất định phải làm cho mọi chuyện phiền toái như vậy cơ. “Tiêu Y bị bóc lột, tiếp tục bóc lột linh đậu. Nàng vừa bóc vừa ném đi ánh mắt xin lỗi với đám người An Hoài sư huynh bên cạnh. Đĩa linh đậu trước mặt nàng là được bung về từ chỗ An Hoài. “Đi đi, các người chỉ cần có người dẫn đầu đi là được. Các người mau đi đi, ta cam đoan chương môn sẽ không ngăn cản các người. “Tiêu Y nhét một viên linh đậu cho Tiểu Hồng, nhắc nhở: “Nhị sư huynh, nếu bọn họ đi như vậy, lần này mặt mũi của chúng ta cũng khó coi. “Nghỉ thức đại điển vừa qua đã muốn rời đi, truyền ra ngoài, chẳng phải là một chuyện cười sao? Lữ Thiếu Khanh nhìn thoáng qua, sau đó chỉ vào Tiểu Hồng, mắng: “Đồ tham ăn, vẫn còn ăn sao? Người xem bụng của người đi, mang thai ba sao? “Tiêu Y cúi đầu nhìn, đúng như Lữ Thiếu Khanh nói, bụng Tiểu Hồng đã phồng lên, rất lớn. “Chít chít tra! “Tiểu Hồng đã ghé vào trên bàn đứng cũng đứng không vững nhưng vẫn kêu muốn ăn. Tiêu Y vội vàng thả linh đậu ra xa, đau lòng nói: “Tiểu Hồng, người đừng ăn nữa, ăn nữa bụng người sẽ nổ đấy.”

Chương 217 - Nhanh chóng tăng thực lực

Chương 217: Nhanh chóng tăng thực lực

Lữ Thiệu Khanh mắng: “Tham ăn, sớm muộn gì một ngày ngươi cũng sẽ chết vì nó.” “Chít chít tra!” Tiểu Hồng không phục kêu hai tiếng, ý là ngươi cũng kém không nhiều lắm. Lữ Thiệu Khanh ha hả đắc ý cười rộ lên, vỗ bụng mình: “Ta còn có thể ăn.” Sau khi nói xong, tự mình bóc một viên linh đậu, đặt ở trước mặt Tiểu Hồng lắc a lắc, cuối cùng mới ném vào trong miệng. Nhai rột rột, cảm thán nói: “Ngon thật.” Làm Tiểu Hồng tức giận đến mức mắt chim trắng bệch, vội vàng quay đầu sang một bên, không muốn nhìn sắc mặt Lữ Thiệu Khanh nữa. Lúc này Tiêu Y gọi một tiếng: “Nhị sư huynh, bọn họ có người đi ra.” Có một người trẻ tuổi, đi tới phía dưới quảng trường, đứng ở chính giữa, nói với mấy người Ngu Sùng: “Trần gia ở Chương Thành Tề Châu, Trần Trường Lễ, Trúc Cơ tầng hai, thỉnh đồng đạo Lăng Tiêu Phái chỉ giáo.” “Hắc hắc, là tiểu bối Trần gia ta, thế nào?” Gia chủ Trần gia, tu sĩ Trúc Cơ hơn chín mươi tuổi, dương dương đắc ý khoe khoang với mọi người xung quanh. Cái gọi là Trần gia Chương Thành, rất nhiều người cũng chưa từng nghe nói qua, nhìn thấy gia chủ hơn chín mươi tuổi, vẫn là Trúc Cơ kỳ, liền biết cái gọi là đại gia tộc Trần gia có trình độ lớn bao nhiêu. Trần Trường Lễ là người đầu tiên lên sân khấu, phần lớn là muốn đoạt danh tiếng, cũng coi như là cho Trần gia bọn họ chút mặt mũi. Kỳ thật có không ít gia tộc nhỏ nhìn thấy Trần gia đi trước một bước, thậm chí Trần gia không biết xấu hổ, vậy mà lại nhanh như vậy. Tiêu Y lập tức khẩn trương lên, đây là Trúc Cơ tầng 2, Nhị sư huynh sẽ không cho nàng lên chứ? Nhận thấy Tiêu Y khẩn trương, Lữ Thiệu Khanh lắc đầu, thở dài nói: “Ngươi khẩn trương cái gì? Trúc Cơ tầng 2 thôi mà, chó cũng không thèm lên.” Lữ Thiệu Khanh vừa dứt lời, một thanh âm vang lên. “Đệ tử Bích Vân Phong, Tạ Sùng, tới gặp gỡ ngươi.” Tạ Sùng là đệ tử nội môn của Bích Vân Phong, Trúc Cơ tầng 3. Đối với Trần Trường Lễ thực lực chỉ có Trúc Cơ tầng 2 là thoải mái nghiền ép. Sau mấy hiệp, liền dễ dàng đánh bại Trần Trường Lễ. “Đã nhường!” Tạ Sùng là người đầu tiên xuất chiến, lại thắng nhẹ

nhàng như vậy, trên mặt mang theo vẻ đắc ý. Trần Trường Lễ thua nhưng trên mặt không có bất kỳ vẻ uể oải, ngược lại cũng lộ ra vẻ đắc ý. Điều này làm cho Tạ Sùng buồn bực. Rốt cuộc là ai thắng ai thua? Làm như thể người thắng ta vậy. Người thua đó, có được không? Lúc Trần Trường Lễ đi xuống, còn dương dương đắc ý vẫy tay về phía xung quanh, khiến cho hắn ta giống như mới là người thắng. Giả chủ Trần gia đắc ý khoe khoang với mọi người xung quanh: “Nếu không phải đối phương quá mạnh, tiểu bối nhà ta đã sớm thắng rồi.” “Suyt.” Không ít người sau khi nghe xong, nhin không được suyt ông ta. Trần gia các người là thực lực gì, trong lòng không có chút nhận thức sao? Trần gia không then thùng, ngược lại làm cho Tạ Sùng buồn bực, niềm vui chiến thắng trận đầu cũng giảm đi rất nhiều. Sau khi nhìn Trần Trường Lễ đi xuống, hắn ta buồn bực một hồi, mới thu thập tâm tình rồi nhìn mọi người phía dưới, mặt có vẻ đắc ý: “Không chịu nổi một kích, còn ai dám đi ra sao?” “Là đệ tử nội môn, cạnh tranh trong môn phái cũng không ít. Cơ Bành Việt ở trên thấy đệ tử phong của mình như vậy, nhin không được mắng: “Ngu xuẩn.” Lữ Thiếu Khanh cũng mắng một câu: “Ngu xuẩn!” Tiêu Y không hiểu, đúng là không chịu nổi một kích mà, nói có sai đâu, nàng hỏi: “Tại sao chứ?” “Dưới cái nhìn của nàng, Tạ Sùng làm như vậy không có vấn đề gì. Thay vì để cho người khác đến khiêu chiến, chẳng bằng tự mình chiến đấu trước, ít nhất khí thế sẽ không thua những người khác. Lữ Thiếu Khanh hừ một tiếng, giọng điệu khó chịu: “Hắn ta là Trúc Cơ tầng 3, đối phó với người Trúc Cơ tầng 2 đã xem như mất mặt rồi. Bây giờ lại còn dám nói không chịu nổi một kích, đây không phải là để người bắt được nhược điểm chê cười chúng ta sao?” “Quả nhiên, lời hắn vừa dứt, phía dưới đã có người cười ha ha.” “Thì ra Lăng Tiêu Phái là dựa vào cảnh giới cao để bắt nạt người sao.” “Mở mang kiến thức.” Lời này dẫn tới không ít người ồn ào cười to. Tạ Sùng bị người ta cười như vậy mới kịp phản ứng, nhận ra điều không ổn. Nhưng mà lời đã nói ra khỏi miệng, muốn thu hồi đã không có khả năng. Hắn ta giận dữ quát: “Là ai? Dám lên đánh một trận với ta sao?” “Ta tới chiêu cố người.” Một người trẻ tuổi nhảy lên, trên mặt mang theo kiêu căng, khinh thường nhìn Tạ Sùng. “Đường gia ở Võ Thành, Đường Sách, người không phải đối thủ của ta, thức thời đi xuống đi.” “Đường Sách?” Nghe được tên Đường Sách,

không ít người kinh hô lên. Trong thế hệ trẻ cũng coi như tiếng tăm lừng lẫy. “Là Tam thiếu gia Đường gia sao? Tuổi chừng hai mươi, Trúc Cơ tầng 9, là người có thiên phú tốt nhất Đường gia. Được Đường gia bồi dưỡng trọng điểm, còn có thể được Đường gia lão tổ tự mình chỉ điểm. Kết Đan ở trong tâm tay.” Tiêu Y nghe xong, cũng âm thầm tắc lưỡi. “Oa, hình như rất lợi hại.” “Cận bã!” Lữ Thiếu Khanh bên cạnh vô cùng khinh thường, khiến Tiêu Y lè lưỡi, cảm thấy mình phản ứng quá lớn. Hoàn toàn chính xác, Đường Sách chừng hai mươi tuổi, đã là Trúc Cơ hậu kỳ, tùy thời có thể bước vào Kết Đan. Thiên phú như vậy không kém đệ tử phái lớn. Nhưng ở trước mặt Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh, đích xác xứng với chữ cận bã. Nhưng Tiêu Y vẫn cảm thấy rất lợi hại. Bỏ qua những yêu nghiệt như Lữ Thiếu Khanh và Kế Ngôn, thiên phú của Đường Sách đích xác không tầm thường. Nàng nhìn Đường Sách, trong mắt hiện lên một tia hâm mộ, nói: “Cũng không biết khi ta bằng tuổi hắc ta, có thể đạt tới Trúc Cơ hậu kỳ hay không.” Tiêu Y hâm mộ Đường Sách, Lữ Thiếu Khanh lại vô cùng khinh thường. “Nếu muội muốn, trước hai mươi tuổi cũng có thể.”

Chương 218 - Nhanh chóng tăng thực lực

Chương 218: Nhanh chóng tăng thực lực (tt) Tiêu Y kinh ngạc nhìn Lữ Thiếu Khanh, bán tín bán nghi hỏi: “Nhị, nhị sư huynh, thật không?” Lữ Thiếu Khanh đưa tay tới trước mặt Tiêu Y. Tiêu Y rất thức thời bóc một viên linh đậu cho hắn, Lữ Thiếu Khanh rất hài lòng với cách làm của nàng. Hắn tiện tay ném Linh Đậu vào miệng, nói: “Ăn đan dược, dùng đan dược chồng chất, muội cũng có thể đạt tới Trúc Cơ hậu kỳ trong thời gian rất ngắn thôi. Nhưng mà, đến lúc đó muội liền bị phế đi.” Tiêu Y vừa nghe biện pháp này, nhất thời không còn hứng thú. Tuy rằng tuổi của nàng không lớn nhưng vài kiến thức cơ bản thì tóm lại vẫn có. Dùng đan dược chồng chất, dựa vào ăn đan dược để tăng lên thực lực. Trong thời gian ngắn đúng là có thể đột nhiên tăng mạnh, nhưng mà càng đến phía sau, tiềm lực lại càng nhỏ. Tiêu Y nhìn Đường Sách, nói: “Nhị sư huynh, ý huynh là Đường Sách đạt tới Trúc Cơ hậu kỳ là nhờ làm như vậy sao?” Nói xong, nhanh chóng lột linh đậu đưa đến tay Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh lại nhìn thoáng qua Đường Sách, khí tức của Đường Sách tuy rằng cường đại, nhưng chỉ cần là cao thủ chân chính sẽ có thể phát hiện khí tức của hắn ta rất bất ổn. Không có cái loại cảm giác hồn viên thiên thành, nặng nề giả dối này. Không cần hỏi cũng biết là làm như thế nào để thăng cấp. Đây chắc chắn là một cái ám sắc thuốc. Huống chi Đường gia ở Tề Châu cũng là một đại gia tộc, Đường gia bồi dưỡng tộc nhân như thế nào cũng không phải là bí mật gì. Lữ Thiếu Khanh thản nhiên nói: “Đường gia mà, sinh ý trải rộng Tề Châu, tộc nhân bình thường ở bên ngoài làm ăn, thu thập tài nguyên đưa về gia tộc, tập trung bồi dưỡng tinh anh trong nhà. Lão tổ Đường gia trăm năm trước đã bước vào Nguyên Anh kỳ, hiện tại cũng chỉ là Nguyên Anh tầng 2, được người ta gọi là Nguyên Anh yếu nhất Tề Châu. Một Nguyên Anh hàng rơm, Đại sư huynh của muội bây giờ chỉ cần xuất thủ cũng có thể dễ dàng chém hắn ta.” Sau khi nói xong, Lữ Thiếu Khanh quay đầu nhìn sư muội của mình, hỏi: “Muội muốn học hắn ta sao?” Tiêu Y quả quyết lắc đầu. Nói giỡn, dùng loại phương thức này để tăng thực lực, tiềm lực

không cao, hậu kinh (lực lượng dự trữ) không tốt, nàng không hề muốn một chút nào. Lữ Thiệu Khanh hướng dẫn dần dần, dường như đang khuyên sư muội của mình: “Không có việc gì, thực ra phương thức này thích hợp với đại gia tộc. “Mặc dù là Nguyên Anh hàng rơm, nhưng dù sao cũng là Nguyên Anh, vẫn dùng được. Một gia tộc tập trung toàn bộ tài nguyên bồi dưỡng ra một Nguyên Anh, có thể bảo vệ một gia tộc mấy trăm năm trường thịnh bất suy. “Tiêu gia muội tuy là nghèo thứ nhất Tề Châu, nhưng tập trung tài nguyên bồi dưỡng muội cũng được. “Tiêu Y lại lắc đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn kiên quyết: “Ta không cần. “Đồng thời lại giải thích cho Tiêu gia của mình: “Tiêu gia không phải nghèo thứ nhất đâu, tuy rằng có chút trẻ tuổi hơn so với các gia tộc khác nên nội tình không đủ. “Đường tử đáng giận, khiến cho Nhị sư huynh đến giờ vẫn luôn cho rằng Tiêu gia ta rất nghèo. Lữ Thiệu Khanh trong lòng hài lòng, nhưng ngoài mặt lại thất vọng nói: “Thật sao? Biện pháp tốt như vậy, muội lại không muốn dùng? “Tiêu Y thử hỏi: “Nhị sư huynh, nếu ta muốn dùng biện pháp này thì sao? “Lữ Thiệu Khanh biến sắc, hung tợn nói: “Nếu muội dùng nó, ta sẽ lập tức bảo sư phụ đuổi muội ra khỏi sư môn. Có phải muội có ý này không? Mau nói ra, bây giờ ta sẽ đá muội ra khỏi Lăng Tiêu Phái. “Tiêu Y le lưỡi, may mắn. Thấy Lữ Thiệu Khanh nhìn mình không tốt, Tiêu Y vội vàng dùng chiêu thức học được từ chỗ sư phụ – nói sang chuyện khác. “Nhị sư huynh, nếu Đường Sách dựa vào đan dược chồng chất mà lên, vậy Tạ sư đệ có thể đánh thắng hắn ta không? “Mặc dù là hàng rơm, nhưng cũng không đến mức thật sự rơm như vậy. “Đúng như lời Lữ Thiệu Khanh, tuy Đường Sách dùng đan dược để tăng thực lực. Nhưng dù sao cảnh giới của gã cũng cao hơn Tạ Sùng rất nhiều. Tạ Sùng không phải là đối thủ của gã. Tạ Sùng kiệt lực ngăn cản, cuối cùng vẫn bị thua, hơn nữa Đường Sách cũng không áp dụng quy tắc vừa thắng thì thôi. Gã đánh Tạ Sùng trọng thương. “Ngươi hãy xéo đi! “Trong tiếng cười cuồng vọng, Đường Sách đá Tạ Sùng bay ra ngoài. Đệ tử Bích Vân Phong nhanh chóng chạy lên đón. “Tạ sư huynh, huynh không sao chứ? “Đáng chết, có cần phải ra tay độc ác như vậy không? “Đệ tử Bích Vân Phong giận dữ. Thái độ của Đường Sách vẫn cuồng vọng như cũ. “Không phải hắn ta thích bắt nạt người khác sao? Bây giờ ta sẽ cho thấy thấy hậu quả khi bắt nạt người khác. “ “Không chịu nổi một đòn. “Tạ

Sùng bị những lời này chọc giận đến ngất đi. Mất mặt quá đi mất. Hắn ta vốn định làm người đầu tiên lên đài, thể hiện bản lĩnh trước mặt mọi người Lăng Tiêu phái một phen. Hắn ta chưa từng nghĩ tới việc mình lại bị người ta làm nhục đến như thế. Làm tính toán của hắn ta thất bại thì không nói, còn làm Lăng Tiêu phái mất mặt. Đường Sách làm y hết Tà Sùng lúc này, nhìn về phía mọi người Lăng Tiêu phái hô to: “Có ai muốn lên giao lưu với ta không?” “Hô hô...” Tiêu Y nhìn thấy Đường Sách cuồng vọng như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhúm lại, rất là chán ghét người như thế. “Tên gia hỏa này đáng ghét quá đi mất.” Lữ Thiếu Khanh cười nhạo một tiếng, vô cùng khinh thường Đường Sách: “Tâm tính bất ổn, chỉ có như vậy thôi. Nếu muốn tiến vào Kết Đan, khó hơn lên trời.” Ánh mắt Lữ Thiếu Khanh trầm ổn, giống như một người dày dặn kinh nghiệm. Hắn chỉ nhìn lướt qua đã biết tính cách của tên Đường Sách này. Tuổi trẻ khinh cuồng, tâm tính không đủ trầm ổn. Thực lực gã đạt được không tương xứng với tâm tính của gã. Tuổi còn trẻ đã có được thực lực như vậy, khiến cho gã ta trở nên kiêu căng. Tà Sùng là người phe mình, lại bại bởi người như Đường Sách, làm cho Tiêu Y vô cùng khó chịu. Tiêu Y quơ quả đấm, hung hăng: “Muội muốn cho gã một bài học.” “Không cần lo lắng, sẽ có người đi.” “Ai vậy?” Tiêu Y đang cảm thấy kì lạ thì một bóng người chợt xuất hiện trước mặt Đường Sách.

Chương 219 - Người tỏ tình với Đại sư huynh

Chương 219: Người tỏ tình với Đại sư huynh Tiêu Y nhìn bộ ngực cao ngất của người đó, giọng nói chất đầy vẻ hâm mộ: “Là Doãn Kỳ sư tỷ.” Nhưng sau đó nàng nhớ tới thực lực của Doãn Kỳ, lo lắng: “Doãn Kỳ sư tỷ có thể đánh thắng gã không?” Lúc này Lữ Thiệu Khanh ghé vào trên bàn, có vẻ buồn ngủ cực kì, nói: “Yên tâm đi, nàng ta đầu gối cũng là Trúc Cơ tầng tám, lợi hại hơn tên chỉ biết cắn đực kia không ít.” Doãn Kỳ khác với Đường Sách. Doãn Kỳ thông qua quá trình khổ tu, đi tới từng bước một. Cơ sở vững vàng, thực lực hùng hậu, không phải loại người thích cắn thuốc như Đường Sách có thể so sánh. Sau khi Đường Sách nhìn thấy Doãn Kỳ bước lên, ánh mắt cũng không thể tránh khỏi dừng trên ngực nàng ta trước tiên. Đồng nhan cự nhũ, mặt mũi ngoan ngoãn, có thể kích thích ý dâm tà của người khác. Đường Sách cười vui vẻ hơn nữa: “Một nữ hài tử như ngươi đánh đám cái gì, không bằng...” “Không bằng ngươi đi chết đi!” Doãn Kỳ nổi giận, hét lớn một tiếng: “Xem chiêu!” Nàng ta cầm một thanh cự kiếm trong tay, vận linh lực bỏ về phía Đường Sách. Trên mặt Đường Sách vẫn giữ nụ cười nhạt, vô cùng tự tin. “Ta đã Trúc Cơ tầng chín, ngươi lấy gì đánh với ta?” Đường Sách vô cùng tự tin về cảnh giới của mình. Doãn Kỳ không nói gì. Cự kiếm ở trong tay nàng ta, chẳng khác nào một thanh đại khảm đao. Hung hăng chém về phía Đường Sách. Đường Sách vừa cười lạnh, vừa lấy ra vũ khí để ngăn cản. “Keng!” Một tiếng vang thật lớn vang lên, Đường Sách không ngờ sức của Doãn Kỳ lại mạnh đến thế, gào thảm một tiếng, bay ra ngoài, đập thật mạnh vào phòng hộ tráo vừa dâng lên ở cạnh biên. Một ngụm máu tươi phun ra. Gã nhìn Doãn Kỳ bằng ánh mắt hoảng sợ. Doãn Kỳ làm gã cảm thấy mình đang đối mặt với một con bạo long hình người. Sức lực của nàng ta quá lớn, hoàn toàn không giống với một tu sĩ Trúc Cơ. Tiêu Y nhìn thấy Doãn Kỳ chỉ dùng một chiêu đã đánh bay Đường Sách, vui vẻ vô cùng: “Wow, Doãn Kỳ sư tỷ lợi hại quá đi thôi.” Lữ Thiệu Khanh nhìn mà nhe răng, nói thầm: “Đúng là một con mẩu bạo

long. ““Vẫn cuồng bạo như vậy. “Tiêu Y nghe vậy, nghiêng đầu qua, tò mò hỏi: “Nhị sư huynh, Doãn Kỳ sư tỷ trước giờ vẫn vậy sao? “Lúc Doãn Kỳ ra tay hoàn toàn không giống với vẻ bề ngoài của nàng ta. Nàng ta quăng thẳng cự kiếm ra rồi chém tới, không khách khí chút nào. Lữ Thiều Khanh nhìn cảnh Doãn Kỳ giơ cự kiếm đuổi theo Đường Sách, tiếp tục nhe răng. Hắn kể những sự tích quang vinh của Doãn Kỳ cho sư muội nghe. “Năm đó, sau khi nha đầu kia gia nhập Bích Vân Phong, nghe nói nhất kiến chung tình với Đại sư huynh ở đại hội tông môn... ““Nghe nói?” Tiêu Y thấy lạ. Lữ Thiều Khanh nhìn không được trợn mắt: “Ta cũng đâu có đi tham gia, làm sao ta biết giữa bọn họ có tia lửa tình yêu gì hay không? ““À... À..... “Tiêu Y hiểu ra, Nhị sư huynh không tận mắt nhìn thấy, đương nhiên là nghe nói rồi. “Sau đó thì thế nào? “Ngọn lửa nhiều chuyện hừng hực thiêu đốt trong lòng Tiêu Y, hai con mắt to tròn nhìn chăm chăm vào Lữ Thiều Khanh, chờ đoạn tiếp theo, ngay cả tỷ thí giữa Doãn Kỳ và Đường Sách cũng chẳng quan tâm nữa. “Sau đó hả, nàng ta tìm đến Thiên Ngự Phong, tỏ tình với Đại sư huynh chứ sao. ““Cái gì!” Tiêu Y hít một ngụm khí lạnh, chân động đến nói không nên lời. Đại sư huynh Kế Ngôn của nàng bình thường chẳng nói chẳng rằng, mặt vĩnh viễn giữ biểu cảm lạnh lùng. Nếu không phải người quen của hắn ta, chỉ nhìn thấy bóng dáng của hắn, trong lòng đã khiếp đảm, không dám đến gần hắn ta mà nói chuyện. Càng đừng nói là tỏ tình với hắn ta. Bởi vậy, Tiêu Y không ngờ Doãn Kỳ lại to gan và thẳng thắn như vậy. “Sau đó thì sao, sau đó thì sao.” Tiêu Y hưng phấn hơn nữa. Lữ Thiều Khanh nhìn thấy dáng vẻ hưng phấn của Tiêu Y, hết chỗ nói rồi, vì sao nữ nhân lại thích tọc mạch chuyện của người khác như vậy. “Vô nghĩa, đương nhiên là huynh ấy không đồng ý rồi. “Tiêu Y rõ ràng lộ ra khuôn mặt thất vọng. Tuy nàng biết đó là chuyện không thể nào, nhưng lúc nghe thấy Lữ Thiều Khanh nói ra đáp án như vậy, trong lòng Tiêu Y vẫn không thể tránh khỏi có phần thất vọng. Lữ Thiều Khanh thấy thế giận dữ, chọc vào đầu của nàng: “Cái đầu heo của muội đang nghĩ gì thế? ““Có phải muốn Đại sư huynh của muội cưới vợ rồi sinh một đứa nhóc để nó chơi với muội hay không? ““Ha ha... ““Nhị sư huynh, huynh cũng được mà. ““Muội xéo ngay! “Ngón tay Lữ Thiều Khanh tung bay lên xuống, chọc nhanh hơn nữa. Tiêu Y ôm đầu ghé vào trên bàn, vừa chịu đựng, vừa hỏi: “Sau đó thì thế

nào?""“Sau đó hả?” Lữ Thiếu Khanh không nhịn được nở một nụ cười: “Sau đó thì nàng ta ra tay luôn, nói muốn đánh Đại sư huynh ngất xỉu rồi khiêng lên trên giường.”“Lần này Tiêu Y trợn tròn mắt thật.Nàng ngẩng đầu lên, nhìn Doãn Kỳ trên lôi đài đã cho Đường Sách không còn sức đánh trả.Bây giờ nhìn lại, cảm thấy Doãn Kỳ còn mạnh mẽ hơn nữa.Cuối cùng, nàng chỉ có thể học ra hai chữ: “Hảo hán!”““Đúng là một trang hảo hán.” Lữ Thiếu Khanh cũng vô cùng bội phục: “Tuy cuối cùng nàng ta không thể đánh thắng được Đại sư huynh của muội, nhưng Đại sư huynh cũng sinh lòng kiêng kị, luôn cố ý trốn tránh nàng ta.”“Lữ Thiếu Khanh dừng lại, nở nụ cười rạng rỡ: “Đổi một cách nói khác thì nàng ta làm được chuyện rất nhiều người không thể làm được.”“Tiêu Y không thể không im lặng, đúng vậy, Nhị sư huynh nói quá đúng.Người có thể làm Đại sư huynh sinh lòng kiêng kị, không có bao nhiêu, Doãn Kỳ có thể có thể làm được đến, chỉ là điểm này là đủ để vượt qua rất nhiều người rồi.Nghĩ đến đây, ánh mắt nàng nhìn Đường Sách nhìn không được mang chút thương hại.Tiêu Y nhìn Đường Sách từ lúc vừa mới bắt đầu bắt đầu đã ở trong thế hạ phong, bị Doãn Kỳ đuổi theo mà chém.Ánh mắt nàng mang theo thương hại.Lâm bầm nói: “Haizz, gã ta còn chưa biết tính cách nóng nảy của Doãn Kỳ sư tỷ nữa, chắc là sẽ thảm lắm.”

Chương 220 - Đồ nhi ngoan, nên làm như thế

Chương 220: Đồ nhi ngoan, nên làm như thế
Lữ Thiều Khanh không phản đối, mà bày ra vẻ mặt đương nhiên. “Gã quá kiêu ngạo, chẳng những đánh Tạ Sùng của Bích Vân Phong trọng thương, lại còn định quấy rối Doãn Kỳ.” “Dựa vào tính cách của nha đầu Doãn Kỳ này, không chém chết gã, cũng sẽ đánh tới gần chết.” Sự thật cũng đúng như lời Lữ Thiều Khanh nói. Loại tu sĩ dùng đan dược để đề thăng cảnh giới như Đường Sách hoàn toàn không phải đối thủ của Doãn Kỳ. Dưới tình huống như vậy cho dù hai người có cách nhau một cảnh giới nhỏ, cũng không vấn đề gì. Đường Sách vẫn bị đánh không ngẩng đầu lên nổi, bất kể là cận chiến, hay là pháp thuật viễn trình gã ta không làm gì được Doãn Kỳ. Doãn Kỳ giống hệt một con bạo long đã đói bụng mười ngày nửa tháng, hai mắt đỏ ngầu, đuổi theo con mồi ra sức cắn xé. Không cắn chết con mồi, thề không bỏ qua. “Người, người...” Đường Sách là trọng điểm bồi dưỡng của gia tộc, lại còn được lão tổ chỉ điểm, thực lực tiến bộ như bay. Tuổi còn trẻ, mà chỉ thiếu chút nữa là bước vào Kết Đan kỳ. Thực lực tăng lên như bay khiến cho gã đánh mất chính mình, cho rằng thiên phú của mình không kém hơn bất kỳ ai. Từ nhỏ được gia tộc bồi dưỡng, chưa từng gặp trắc trở, bởi vậy đạo tâm không theo kịp tu vi. Hiện tại, bị Doãn Kỳ thấp mình một cảnh giới nhỏ áp chế, gã dùng hết biện pháp, dùng hết thủ đoạn, thậm chí dùng cả pháp khí của mình mà vẫn không thể văn hồi thế cục. Doãn Kỳ càng đánh lại càng cuồng, càng đánh lại càng hưng phấn, mà gã thì càng đánh càng kinh ngạc, càng đánh càng sợ hãi. “Người, người rút ngay cho ta!” Đường Sách nổi giận gầm lên một tiếng, ném một món pháp khí ra, một tấm màn sáng xuất hiện. Tấm màn đó tản ra ánh sáng màu trắng nhẹ nhàng, giống như một tấm thuẫn, bảo vệ gã ta bên trong. Đồng thời, bên trên pháp khí có một luồng sáng gọn trong suốt xuất hiện, không ngừng khuếch tán ra ngoài. Một luồng lực lượng khổng lồ đánh úp lại, va vào người Doãn Kỳ, muốn ép Doãn Kỳ lùi lại. Nhưng mà vô dụng. Trên khuôn mặt hồng hào của Doãn Kỳ không có chút biểu cảm

nào, mím môi, giờ cự kiếm lên cao. Cự kiếm tỏa ra ánh sáng nhạt, chém từ trên cao xuống. Sức của Doãn Kỳ còn mạnh hơn, hai luồng sức mạnh đọ sức với nhau. Mọi người thậm chí có thể nhìn thấy luồng sức mạnh trong suốt kia bắt đầu vặn vẹo. Lẫy lực phá lực, một bước không lùi, cứng rắn chặn lại phản kích của đối phương. Sự mạnh mẽ của Doãn Kỳ làm sắc mặt không ít tu sĩ đứng xem đại biến. Bọn họ tự hỏi mình, nếu gặp phải đối thủ như Doãn Kỳ, bọn họ có bao nhiêu phần thắng? Sắc mặt Đường Sách càng khó coi hơn. Gã không ngờ làm vậy mà cũng không thể ép Doãn Kỳ lùi lại. Nếu không thể ép Doãn Kỳ lui lại, thì gã đành phải lui vậy. Gã đã không có dũng khí đánh chính diện với Doãn Kỳ. Gã muốn lùi, nhưng Doãn Kỳ không cho gã cơ hội này. Doãn Kỳ giờ cự kiếm lên nhằm về phía Đường Sách. Bóng dáng nàng ta chớp động, trong chớp mắt đã xuất hiện trước mặt Đường Sách. Cự kiếm hung hăng bổ về phía Đường Sách. Nhát kiếm vô cùng sắc bén. Chém thật mạnh vào màn sáng. Hình như có một tiếng gì thanh thúy vang lên, giống như tiếng trứng chim bị đánh vỡ, pháp khí của Đường Sách nứt vụn, tầng màn sáng kia cũng biến mất. Đường Sách như trúng phải một đòn nghiêm trọng, lại bay ra ngoài, gã ta điên cuồng học máu lúc bay ngược giữa không trung. Lần này, gã bị trọng thương, linh lực cạn kiệt, trên người chồng chất vết thương. Nhưng mà so với vết thương trên người, đạo tâm của gã còn chịu đả kích nghiêm trọng hơn. Gã nằm trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt, hai mắt vô thần nhìn lên bầu trời xanh thẳm. Gã không ngờ gã lại bại trên tay một con nha đầu còn nhỏ hơn mình. Từ lúc gã xuất đạo đến bây giờ, vẫn luôn xuôi gió xuôi nước, chưa từng gặp trắc trở, đả kích nào. Hiện giờ, gặp phải đả kích như vậy trước mắt bao người, làm lòng gã như tro tàn, mất hết ý chí chiến đấu. Doãn Kỳ còn muốn xông lên, dùng cự kiếm trong tay mình hung hăng đập vào người Đường Sách. Giọng của Ngu Sưởng vang lên đúng lúc: “Được rồi, đến điểm thì dừng.” Nếu lên tiếng muộn, dựa theo tính cách của Doãn Kỳ nói không chừng sẽ đánh chết Đường Sách thật. Doãn Kỳ nghe chương môn nói như vậy, dừng lại, nhìn Đường Sách đang nằm trên mặt đất chẳng xác thì một thi thể. Nàng ta lạnh lùng nói một câu: “Không chịu nổi một đòn.” Cơ thể Đường Sách hơi co giật, lại bị đả kích một lần nữa. Biểu cảm trên mặt Đường gia gia chủ lúc này chẳng khác nào liên tục nuốt trứng một trăm con ruồi. Buồn nôn đến

mức sắp nôn ra tại chỗ rồi. Đường Sách lên đài, vốn định biểu diễn một phen, giành vinh quang về cho Đường gia. Bây giờ thì lại ném thể diện của Đường gia đến tận Trung Châu rồi. Tộc nhân đỡ Đường Sách xuống, nhìn thấy thần tình Đường Sách đờ đẫn. Trong lòng Đường gia gia chủ Đường Nguyên Tư sinh ra dự cảm không ổn. Chắc là tương lai của Đường gia không bị đánh tới mức hồng luôn rồi đúng không? Doãn Kỳ khiêng cự kiếm trên vai, nhìn về phía những người khác: “Có ai muốn đến đánh với ta một trận không?” “Không ai lên tiếng. Bọn họ thấy rõ trận chiến giữa Doãn Kỳ và Đường Sách. Khác với Đường Sách dùng nhiều loại thủ đoạn khác nhau. Từ đầu tới cuối Doãn Kỳ chỉ dùng có một thanh cự kiếm, không dùng những pháp khí khác, chỉ dùng cự kiếm, dùng kiếm quyết. Chỉ vậy mà đã đánh bại Đường Sách Trúc Cơ tầng chín. Hơn nữa Đường Sách còn thất bại thê thảm, nhìn dáng vẻ của gã, phỏng chừng không có mấy tháng là không thể bình phục được. Cơ Bành cười như một đóa hoa, Doãn Kỳ Đại đệ tử của ông, tuy thiên phú thực lực không bằng thiên tài như Kế Ngôn, nhưng nếu so với những người khác thì nàng ta cũng đã có thể xem như thiên tư trác tuyệt. “Đồ nhi ngoan, nên làm như thế.”

Chương 221 - Khiêu chiến Tiêu Y

Chương 221: Khiêu chiến Tiêu Y
Màn biểu diễn của Doãn Kỳ, lấy lại thể diện của Bích Vân Phong sau khi Tạ Sùng bị đánh bại. Lúc này, có người bước ra. Tiêu Y nhìn thấy, vỗ bàn, tức giận nói: “Nhị sư huynh, con chó khôn nạn kia của Phương gia lên đài kia, gã ta định khiêu chiến Doãn Kỳ sư tỷ sao?” Lữ Thiếu Khanh ngẩng đầu nhìn thử, người bước ra không phải ai khác, đúng là Phương Tín từng bị Tiêu Y mắng cho một trận lúc trước. Đường ca của Phương Hiểu. Phương Tín nói xấu Lữ Thiếu Khanh, cho nên Tiêu Y rất khó chịu với gã ta. Nàng nhìn chăm chăm vào Phương Tín, mắng Phương Tín không biết tự lượng sức mình: “Gã ta đang tự tìm đường chết sao?” “Thế mà dám chọc vào Doãn Kỳ sư tỷ.” Doãn Kỳ trên đài cũng nhìn chăm chăm vào Phương Tín, khó chịu: “Người mà cũng dám tới đánh với ta à?” Trong lòng Phương Tín rất là căng thẳng, nhưng trên mặt lại vẫn giữ nụ cười, gã ta nói: “Thực lực của ta chỉ có Trúc Cơ tầng ba thôi, sao có thể là đối thủ của ngươi chứ.” Doãn Kỳ vừa nghe gã ta chỉ có chút thực lực ấy, trên khuôn mặt non nớt lộ vẻ thất vọng. Nàng ta không muốn bắt nạt người yếu hơn mình. “Cút xuống dưới đi, ngươi không phải là đối thủ của ta.” “Yếu như vậy mà cũng dám lên đây?” Doãn Kỳ khó chịu vô cùng, cự kiếm trong tay chuẩn bị bỏ về phía Phương Tín bất cứ lúc nào. Phương Tín vẫn cười như cũ, không lộ ra vẻ sợ hãi, gã ta nói: “Ta nghĩ muốn khiêu chiến một người của Lăng Tiêu phái.” “Cho nên, ta cảm thấy ngươi nên đi xuống là người mới đúng.” Phương Thái Hà ở phía dưới mắng: “Tên hỗn đản này muốn làm gì?” Phương Tín tự đi lên, không được Phương Thái Hà cho phép. Phương Hiểu lạnh lùng nhìn huynh đệ cùng cha khác mẹ của mình, nàng ta mơ hồ đoán được Tam ca của mình muốn làm gì. Phương Hiểu không đành lòng thấy Tam ca của mình mất mặt, nàng ta nói với Phương Thái Hà: “Phụ thân, người mau gọi Tam ca về đi.” “Người mà huynh ấy khiêu chiến không phải người huynh ấy có thể đánh thắng đâu.” Tuy Phương Thái Hà không hài lòng khi thấy nhi tử tự tiện đi lên, nhưng lúc này cũng không thể bắt gã ta đi xuống được. Bằng không Phương gia sẽ rất mất

mặt.Đi lên rồi lại đi xuống, Phương Thái Hà không thể chịu được việc mất mặt như vậy.Phương Hiểu không muốn buông tay, tiếp tục khuyên: “Phụ thân, bảo Tam ca quay về còn có thể giữ lại một chút mặt mũi, bằng không...” “Phương Thái Hà khoát tay, không đồng ý đề nghị của nữ nhi.” “Thôi, để cho gã ta thử xem đi.” Giọng nói của Phương Tín vang lên: “Người mà ta nghĩ khiêu chiến là đệ tử thân truyền của Thiên Ngự Phong, Tiêu Y...” “Phương Tín vừa nói lời này ra, tất cả mọi người kinh ngạc.Phương Hiểu thầm than trong lòng một tiếng, quả nhiên là vậy.Tam ca à, người cho là người cao hơn người ta hai cảnh giới nhỏ là có thể thắng sao?Người vốn không biết Tiêu Y muội muội lợi hại đến mức nào.Phương Hiểu nhìn bóng dáng của Phương Tín, trong mắt lộ ra vẻ bất đắc dĩ.Mấy người huynh đệ tỷ muội của mình tranh đấu gay gắt vì vị trí gia chủ Phương gia, không bỏ qua bất cứ cơ hội nào để thể hiện bản thân.Phương Hiểu lắc đầu, không khuyên bảo phụ thân nữa.Đã đến nước này, có nói bao nhiêu cũng vô dụng.Mặc kệ gã ta đi.Tiêu Dũng bên này đã bắt đầu chửi đồng rồi.” “Ranh con Phương gia muốn làm gì? Muốn khi dễ nữ nhi ngoan của ta sao?” “Hỗn đản...” “Song Nguyệt Cốc.Biện Nhu Nhu nhìn Phương Tín đang đứng thẳng ngạo nghễ, ánh mắt của nàng ta tràn ngập châm biếm.” “Gã ta còn chưa biết Tiêu Y muội muội lợi hại đến mức nào đúng không?” “Lúc này Hạ Ngữ ngồi bên cạnh Biện Nhu Nhu đã quay về với dáng vẻ vốn có của mình.Nàng mang lụa trắng để che đi dung mạo tuyệt thế.Nhưng mà, nàng mang khăn che lụa trắng, gió nhẹ khẽ phất qua, đường cong khuôn mặt như ẩn như hiện, giống như tiên nữ đứng trong mây mù, càng hấp dẫn người ta hơn.Ánh mắt của không ít nam tu sĩ như trúng bùa mê, dính trên người nàng không thể dời đi được.Hạ Ngữ không nói gì, ánh mắt nhìn về phía vị trí của Lữ Thiếu Khanh và Tiêu Y.Hạ Ngữ vừa nhìn qua, trong mắt đã nhin không được nở rộ ý cười.Lữ Thiếu Khanh lười biếng ghé vào trên bàn, giống như xương cốt trên người đã mềm rục ra.Còn Tiêu Y thì đang căng thẳng cầm quần áo của Lữ Thiếu Khanh, bị Lữ Thiếu Khanh đẩy ra.Lần này, Kế Ngôn Sư huynh không có ở đây, đệ định làm thế nào? Hạ Ngữ nhìn Lữ Thiếu Khanh, trong lòng âm thầm suy tư.Tiêu Y bên này căng thẳng đến sắp tiêu rồi.Trong lòng nàng mắng to Phương Tín hỗn đản, đang yên đang lành khiêu chiến nàng làm gì? “Đồ khốn, ăn no rừng mỡ à?” “Tiêu Y hận không thể

đánh nát đầu chó của Phương Tín.Khi dễ ta đúng không?“Nhị sư huynh, làm sao bây giờ?”Tiêu Y lại níu lấy quần áo của Lữ Thiếu Khanh.Lữ Thiếu Khanh lại đánh bay tay nàng, bất đắc dĩ ngồi thẳng lên: “Còn có thể làm sao? Đi lên, cho gã ta biết thế nào là lễ độ đi chứ.”“Đừng làm mất danh dự của Thiên Ngự Phong đó, sư muội ngoan, lần này đến lượt muội bảo vệ danh dự của Thiên Ngự Phong rồi.”Nàng vẫn còn thiếu một chút tự tin, phải tiếp tục rèn luyện mới được.Nhị sư huynh đội cho mình một cái mũ thật cao, Tiêu Y căng thẳng hơn nữa.Nàng vừa tiến vào Trúc Cơ, mới vừa ổn định cảnh giới, đối phương cao hơn nàng tới hai cảnh giới nhỏ lận.“Lỡ thua thì sao?”Lữ Thiếu Khanh nhìn nàng một cái, không thêm an ủi, mà nói một cách hung dữ: “Thua, thì đuổi muội ra khỏi sư môn, ta không cần sư muội gà như vậy.”“Vừa nãy không phải muội nói muốn dạy cho gã ta một bài học sao? Đến lúc rồi đó.”Ta chỉ nói nói vậy thôi, ai ngờ mình sẽ phải lên đài thật? Tiêu Y bày ra khuôn mặt bảo bảo khổ lắm.Lữ Thiếu Khanh thấy thế, vỗ vỗ đầu của nàng.Tiêu Y ngẩng đầu, nhìn Lữ Thiếu Khanh, phát hiện ánh mắt của Nhị sư huynh hết sức dịu dàng.“Nhị sư huynh...”

Chương 222 - Chỉ thế thôi à?

Chương 222: Chỉ thế thôi à? Lữ Thiếu Khanh nhẹ nhàng nói: “Đi thôi, chỉ có Trúc Cơ tăng ba, gã ta không phải là đối thủ của muội.” Giọng nói của Lữ Thiếu Khanh hết sức nhẹ nhàng, lần đầu tiên Tiêu Y biết hóa ra Nhị sư huynh của mình cũng có thể dịu dàng như vậy. Quả thực chẳng khác nào ca ca ruột thịt của mình. Trong lòng Tiêu Y hạnh phúc ngọt ngào, híp mắt, rất hưởng thụ giờ khắc này. “Ta biết rồi.” Tiêu Y đứng lên. Giọng nói của Lữ Thiếu Khanh lại vang lên, lần này chuyển sang kênh ác bá: “Nếu như thua, ta sẽ đá muội ra khỏi sư môn thật đó.” Hình tượng đại ca ca dịu dàng trong lòng tức khắc tan nát, Tiêu Y đau lòng vô hạn. Nàng quay đầu lại làm mặt quỷ với Lữ Thiếu Khanh. Nhị sư huynh hừ đồn. Lữ Thiếu Khanh nhìn Tiêu Y bước lên đài, trên mặt mang theo nụ cười nhẹ nhàng. Nhưng ánh mắt Phương Tín chẳng khác nào đang nhìn một thi thể. Quả thực cảnh giới của Phương Tín cao hơn Tiêu Y. Nhưng mà dù sao Phương Tín cũng chỉ là con cháu thế gia mà thôi, có sự chênh lệch rất lớn với đệ tử môn phái như Tiêu Y. Hơn nữa, Lữ Thiếu Khanh cố ý vô tình để cho Tiêu Y chiến đấu không ngừng nghỉ. Ngay cả cao thủ Kết Đan nàng cũng từng lĩnh giáo. Bản thân Tiêu Y không biết nàng mạnh như thế nào. Nhưng Lữ Thiếu Khanh thì biết rõ. Tiêu Y chính là đồ đệ hấn địch thân dạy dỗ, không mạnh mới không hợp lẽ thường đó. “Mẹ kiếp, chịu thiệt rồi.” “Đại sư huynh làm ông chủ rảnh rang, sư phụ cũng vậy, làm ta mệt sắp chết rồi.” “Sau này không bao giờ làm mấy chuyện ngu xuẩn này nữa...” “Phương Tín trên đài lại hô lên một lần nữa, muốn khiêu chiến với Tiêu Y. Trong lòng Doãn Kỳ giận dữ, xem nàng ta là không khí hay sao. Doãn Kỳ chìm trong cơn giận hét lớn một tiếng: “Đi xuống cho ta!” “Nàng ta nâng cự kiếm lên, định cho Phương Tín một nhát, tính bỏ tên nam nhân thối này ra.” “Doãn Kỳ sư tỷ, để cho, để cho ta.” Tiêu Y lên sân khấu, giọng nói hơi run rẩy. Thứ nhất, đối thủ cao hơn mình hai cảnh giới nhỏ. Thứ hai, nhiều người như vậy đang nhìn chăm chăm vào lôi đài, trong lòng nàng rất là căng thẳng. Doãn Kỳ quay đầu nhìn Tiêu Y, hung hăng cầm cự kiếm lên trên mặt đất, tia lửa bắn ra khắp

nơi. Doãn Kỳ chú ý tới vẻ căng thẳng trên mặt Tiêu Y: “Nhị sư huynh của muội đúng là một tên khốn.” Sau đó quan tâm hỏi han: “Có tự tin không?” “Không sao cả, muội muốn thử xem.” Tiêu Y nhìn Phương Tín, ánh mắt từ từ kiên định. Doãn Kỳ nhìn thấy ánh mắt Tiêu Y, bèn thu cự kiếm của mình, rời khỏi lôi đài. Nàng ta không quay lại vị trí của mình, mà đi thẳng tới chỗ của Lữ Thiếu Khanh. Tiêu Y thấy Doãn Kỳ dẫn theo cự kiếm đằng đằng sát khí đi về phía Nhị sư huynh của mình. Trong lúc nhất thời, Tiêu Y mặc kệ Phương Tín, chỉ mong Doãn Kỳ sẽ làm gì với Lữ Thiếu Khanh. Có điều, Doãn Kỳ mang cự kiếm vọt tới trước mặt Lữ Thiếu Khanh, Lữ Thiếu Khanh chỉ nói có một câu. Doãn Kỳ đã thu cự kiếm vào, đặt mông ngồi xuống, trò chuyện vui vẻ với Lữ Thiếu Khanh. Haizz, thất vọng. Tiêu Y bất đắc dĩ lắc đầu. Phương Tín nhìn thấy Tiêu Y đến đây, không nói một lời, cuối cùng còn lắc đầu. Nàng đang xem thường mình sao? Trong lòng Phương Tín giận dữ, trước kia bị Tiêu Y mắng là con chó, bây giờ nàng lại còn coi thường mình. Thù mới hận cũ chồng chất, Phương Tín hét lớn một tiếng: “Con nha đầu thú vị kia, đừng có xem thường người khác.” Sau đó lập tức tấn công. Linh lực trong cơ thể vận chuyển, ánh sáng màu lam nhạt sáng lên trong tay, không khí bắt đầu trở nên ẩm ướt. Một mũi tên màu lam nhanh chóng thành hình, mũi tên rõ ràng rành mạch, chẳng khác nào phi tiễn thật sự, mũi nhọn phát quang, vô cùng sắc bén. “Đi!” Gã ta hét lớn một tiếng, mũi tên màu lam tản ra từng tầng vàng sáng, bắn về phía Tiêu Y. Trên mặt Phương Tín nở rộ một nụ cười tự tin. Đây là pháp thuật gã ta am hiểu nhất, Thủy Tiễn Thuật. Sắc bén vô cùng, chưa từng thất bại. Tiêu Y nhìn thấy Thủy Tiễn Thuật lao về phía mình, khí thế kinh người. Nàng không dám khinh thường, cầm trường kiếm tam phẩm trong tay, vận chuyển Thanh Bình Kiếm quyết. Một tầng lại một tầng Liên Y vô hình xuất hiện. “Thình thịch!” Một tiếng vang thật lớn, thủy tiễn đang lao nhanh kia bị chấn nát. Tiêu Y phát hiện mình giải quyết đòn tấn công của Phương Tín dễ như bỡn. Tiêu Y khó hiểu, hình như gã ta cũng không mạnh cho lắm. “Chỉ thế thôi à?” Phương Tín nhìn thấy đòn tấn công của mình bị Tiêu Y giải quyết dễ dàng như vậy, trong lòng cả kinh. Gã ta lại nghe thấy câu nói của Tiêu Y, tức giận đến mức gương mặt vặn vẹo. “Đừng tưởng rằng may mắn chặn được một đòn của ta là có thể kiêu căng được.” Phương Tín gầm

thét, lại hội tụ linh lực một lần nữa, vẫn dùng Thủy Tiên Thuật. Thế tiến lao tới nhìn như hung ác, nhưng trong mắt Tiêu Y, áp lực Phương Tín mang tới cho nàng còn không bằng Trương Chính. Ít nhất Hỏa Cầu Thuật của Trương Chính từng khiến nàng cảm thấy nguy hiểm. Mà hiện tại, đòn tấn công của Phương Tín hoàn toàn không có chút uy hiếp nào với nàng. Còn có thể giải quyết hết sức dễ dàng. Haizz, hóa ra chỉ có một chút năng lực như vậy thôi, làm nàng còn tưởng rằng Trúc Cơ tầng ba lợi hại đến mức nào chứ. Còn làm ta lo sẽ bị Nhị sư huynh mắng. Sau khi Tiêu Y biết thực lực của Phương Tín gà như vậy, trong lòng bình tĩnh lại. Tiêu Y đối mặt với mũi tên màu lam đánh úp tới lần thứ hai, không chút hoang mang. Nàng vẫn dùng Thanh Liên kiếm quyết, nâng tay lên, dễ dàng giải quyết đòn tấn công kia. Lòng tự tin của Tiêu Y trào dâng, bắt đầu tấn công kẻ địch bằng ngôn ngữ. “Thực lực Trúc Cơ tầng ba mà chỉ có vậy thôi à? Ngay cả Tiểu Hồng nhà ta cũng lợi hại hơn ngươi.” Tiếp theo đó, trường kiếm tam phẩm đâm thẳng về phía Phương Tín. Nàng sử dụng Thanh Liên kiếm quyết, tạo nên vô số Liên Y trong không khí, đè mặt nước xuống, từng tầng áp lực đè lên người Phương Tín. Từ Dao thấy cảnh tượng như vậy, hai mắt sáng lên. “Nha đầu này, kiếm pháp giỏi quá.”

Chương 223 - Đồ chó yếu kém

Chương 223: Đồ chó yếu kém
Tiêu Sấm nhìn thấy Tiêu Y thể hiện được như thế, trong lòng vạn phần vui mừng, mặt đầy vẻ tự hào. Đây là cháu gái ruột của mình. Ông híp mắt, cố gắng kiềm chế sự kích động sắp cười thành tiếng của mình. “Thiên phú của nha đầu Tiêu Y không tệ, bằng không ta cũng không dám năn nỉ Thiệu sư đệ nhận nàng.” Tiêu Sấm cố gắng khiêm tốn mấy câu, trong lòng đắc ý vô cùng. Ngu Sưởng nhìn Tiêu Y chỉ dùng một tay bấm kiếm quyết, cũng đã thuận thực lắm rồi, cũng liên tục gật đầu. “Đi theo tiểu tử Thiệu Khanh kia, may mà cũng không bỏ phí thiên phú tu luyện của mình.” Cảm giác kiêu hãnh trong lòng Tiêu Sấm bay biến đi hơn phân nửa, bắt đầu buồn bực. Ông vừa nhớ tới việc chất nữ đi theo bên người Lữ Thiệu Khanh chẳng khác nào một cái đuôi nhỏ, lập tức cảm thấy đáng lòng. Nhưng ông không thể không thừa nhận, để Tiêu Y đi theo Lữ Thiệu Khanh, đích xác tiến bộ rất nhanh. Về chuyện này, mặc dù đại năng Nguyên Anh như ông, cũng không hiểu nổi rốt cục là vì sao. Rõ ràng Lữ Thiệu Khanh lười như vậy, vì sao bản thân hắn đã lợi hại, còn có bản lĩnh dẫn dắt sư muội lợi hại theo? Chiến đấu bên dưới tiếp tục diễn ra. Tiêu Y thể tới rào rạt, làm Phương Tín cảm nhận được áp lực cực lớn. Gã ta vội vàng bấm mấy pháp quyết dùng để ngăn cản Tiêu Y. Từng tầng bình chướng xuất hiện, làm Phương Tín cảm thấy an toàn. Nhưng trong tay Tiêu Y đang cầm trường kiếm tam phẩm, vô cùng sắc bén, lại phối hợp với Thanh Liên kiếm quyết thể hiện uy lực không ngờ. Cho nên những tầng bình chướng mang cảm giác an toàn đến cho Phương Tín bắt đầu tan nát trước trường kiếm của Tiêu Y. Chúng giống như bọt bong bóng lóe lên ánh sáng năm màu, bị người ta chọc cho nổ tung. Cứ một tầng bình chướng biến mất, sắc mặt Phương Tín lại trắng hơn một phân, trong lòng cũng bắt đầu hoảng loạn. Đến cuối cùng, ngay cả bình chướng Phương Tín thi triển để bảo vệ cho gã ta cũng bị đánh nát. Phương Tín cũng vì vậy mà vạn phần hoảng sợ, hốt hoảng lui về phía sau. “Chạy đi đâu!” Tiêu Y được thể thì quyết không bỏ qua cho gã ta, trường kiếm vung lên. Một luồng kiếm khí sắc bén cắt ngang không

khí, bay thẳng về phía Phương Tín. Kiếm sắc bén, cắt qua không khí, phát ra tiếng xé gió. Phương Tín da đầu run lên, chuông báo nguy hiểm reo mạnh. Trong lúc hoảng hồn, Phương Tín vội vã lấy một món pháp khí ra. Một món pháp khí màu đen, có hình dạng như một chiếc thuẫn, to chừng bàn tay. Sau khi rót linh lực vào, tấm thuẫn đón gió mà lên, hóa thành một tấm thuẫn cực lớn, chắn trước mặt Phương Tín. “Leng keng!” Tấm thuẫn đỡ lấy kiếm khí của Tiêu Y. Cảm giác nguy hiểm trong lòng Phương Tín biến mất, làm gã ta không khỏi thảm thờ phào nhẹ nhõm. “Con nha đầu này!” Trong lòng Phương Tín hận cực, cắn răng cả giận nói: “Hôm nay ta nhất định sẽ làm cho ngươi hối hận.” Lần này gã ta lên đài khiêu chiến Tiêu Y, không chỉ vì Tiêu Y mắng gã ta, chủ yếu là gã ta muốn đánh bại trước mặt rất nhiều thế lực Tề Châu. Đánh bại đệ tử thân truyền của một trong ngũ đại phong Lăng Tiêu phái, sẽ giúp gã ta lấy được vinh dự khôn cùng. Nếu thắng, gã ta sẽ nổi danh, trở thành nhân tài kiệt xuất trong rất nhiều người trẻ tuổi Tề Châu. Đến lúc đó, vị trí gia chủ Phương gia đương nhiên sẽ rơi vào trong tay gã ta. Nhưng gã ta vừa mới dứt lời, chuông báo động trong lòng gã ta lại chấn động mạnh mẽ. Cảm giác nguy hiểm lần này còn mãnh liệt, dữ dội hơn cả lần trước. Cảm giác này như lũ lụt, như thú dữ, nhanh chóng xâm chiếm nội tâm của gã ta. Phương Tín còn chưa kịp phản ứng lại. “Phốc!” Một tiếng thanh thúy vang lên, giống như tiếng trang giấy bị chọc thủng. Tấm thuẫn pháp khí của hắn đỡ được kiếm khí, nhưng lại không đỡ được trường kiếm của Tiêu Y. Mũi kiếm của Tiêu Y xuất hiện trước mắt Phương Tín. Mũi kiếm hàn quang lóng lánh, phong mang trên đó làm cho Phương Tín cảm thấy hàn khí ứa ra, giống như ngay cả linh hồn của gã ta cũng đã bị đông cứng rồi. Phương Tín sợ đến mất hồn, sau khi phản ứng kịp, nhanh tay vứt tấm thuẫn kia đi, nhanh chóng lùi về phía sau. Tiêu Y không đuổi theo, mà chỉ hươu trường kiếm chém tấm thuẫn của Phương Tín ra thành từng mảnh. Tấm thuẫn rơi trên mặt đất mất hết hào quang, đã bị phá hoại hoàn toàn. “Chỉ có chút thực lực ấy à?” Tiêu Y tự tin hơn nữa, thậm chí có phần đắc ý. Trường kiếm chuyển động trong tay này, mặt đầy vẻ coi khinh: “Còn tưởng rằng ngươi lợi hại đến mức nào, hóa ra chỉ là một kẻ không chịu nổi một đòn mà thôi.” Cuối cùng, nàng thậm chí mắng to: “Con chó vô dụng kia! Mi mà cũng dám khiêu chiến ta à?” “Hừ, dám nói xấu

Nhị sư huynh của ta, còn dám khiêu chiến ta, không mắng chết người thì ta cũng xem như tốt tính rồi. “Phốc!” “Phương Tín thổ huyết, tức đến nổi hộc ra một búng máu. Lữ Thiệu Khanh ở bên trên thấy cảnh tượng này, cười đến mức con mắt híp lại như sợi chỉ. Hắn cảm thán: “Đúng là trò giỏi hơn thầy, trò giỏi hơn thầy, người trẻ tuổi bây giờ đáng sợ quá đi mất.” “Đúng là hậu sinh khả ư.” “Nét cảm thán hiện lên mặt, nếu ai không biết, còn tưởng rằng hắn đã là lão yêu quái mấy trăm tuổi rồi. Doãn Kỳ dùng ánh mắt bất thiện nhìn chằm chằm vào Lữ Thiệu Khanh. “Người còn dạy nàng mấy lời xấu xa, dơ bẩn này nữa à.” “Người mà cũng xứng làm sư huynh của người ta ư?” “Trước kia cũng vậy, thế mà lại bảo nàng ra mặt mắng người ta, không biết sẽ hại chết người à?” Lữ Thiệu Khanh lắc đầu phủ nhận: “Ta đâu có dạy nàng chuyện này.” “Mấy câu nói này toàn là nàng tự học, người không biết thiên phú chân chính của nhà đầu kia là gì đâu. Bên phía kia, sắc mặt Tiêu Sấm đã đen như đáy nồi, ông nhìn về phía Tiêu gia bằng ánh mắt lo lắng. Ông đã tưởng tượng được biểu cảm của đại ca rồi. Đại ca ơi, ta có lỗi với huynh. Là ta không chăm sóc tốt cho Tiểu Y.

Chương 224 - Quy Nguyên Các lên sân khấu

Chương 224: Quy Nguyên Các lên sân khấu
Tur Dao che miệng mà cười: “Con bé này tính khí không tốt lắm nhỉ. “Ngu Sưởng ngửa mặt lên trời thở dài, không biết nên nói gì cho phải. Phương Tín bị câu “con chó vô dụng” của nàng làm mất thăng bằng tâm lý. Gã ta phun thêm một ngụm máu tươi nữa, rồi phẫn nộ gào thét: “Người chỉ biết dựa vào thần binh lợi khí khi dễ người ta thôi, có phải anh hùng hảo hán gì đâu?” “Có dám đánh với ta mà không dùng kiếm hay không?” Tiêu Y nghe vậy, thu trường kiếm về: “Cho dù không dùng vũ khí, ta cũng có thể thắng người.” Trong lòng Phương Tín cười lạnh không thôi, rốt cục tuổi vẫn còn trẻ, chỉ vậy mà đã mắc mưu. “Tốt lắm, người cứ chờ chết đi.” Phương Tín nổi giận gầm lên một tiếng, sau đó bắt đầu vận chuyển công pháp, điều động lượng linh lực còn sót lại trong cơ thể. Nhìn như sắp tung đại chiêu. Tiêu Y cũng không để gã ta như ý, hét lớn một tiếng: “Vấn Thạch Đại Triệu Hoán Thuật...” “Một quả cầu lửa khổng lồ giáng từ trên trời xuống. Quả cầu lửa khổng lồ như vậy, chỉ có một số ít người ở đây từng nhìn thấy. Những người khác lần đầu tiên thấy cảnh như vậy. Họ cảm thấy hoảng sợ. “Này, này...” “Đây là Hỏa Cầu Thuật sao?” “Nói đùa à, chẳng lẽ Hỏa Cầu Thuật ta dùng là giả?” “Đúng như lời nàng nói ư? Vấn Thạch?” “Có Vấn Thạch đáng sợ như vậy sao?” “Thật là đáng sợ...” “Không ít tu sĩ hoảng sợ cảm thán. Họ vô cùng kinh ngạc. Thanh thể của quả cầu quá lớn, khí tức tản mát ra làm không ít người sinh lòng sợ hãi. Sắc mặt Trương Chính hết sức khó coi. Trước kia hắn ta từng bị chiêu này của Tiêu Y lừa. Kết quả, hắn ta tiêu hao hết sạch linh lực trong cơ thể, do đó bại bởi Tiêu Y. Nhưng chuyện này cũng không thể trách hắn ta được. Người bình thường nhìn thấy chiêu này lần đầu, làm sao không kinh sợ cho được. Như Phương Tín trong trận lúc này. Phương Tín nhìn thấy một quả cầu lửa khổng lồ giáng xuống từ trên trời, lại còn nhắm ngay gã ta nữa. Thiếu chút nữa thì sợ đến tiểu ra quần. Khí thế của quả cầu lửa quá đáng sợ, Phương Tín cảm thấy nếu gã ta không cản nó lại, chỉ sợ sẽ bị

quả cầu lửa này đốt thành tro tàn.Trong lúc hoảng sợ, Phương Tín dùng hết cả tia linh lực cuối cùng.Một con cự long dài chừng mấy trượng xuất hiện, nó mang theo hơi nước vô tận xông thẳng lên trời, lao về phía quả cầu lửa.Trương Chính thấy cảnh tượng như vậy, cười lạnh không thôi: “Đồ ngu, bị lừa rồi.”Hắn ta thấy có người khác cũng bị lừa, trong lòng rất là sung sướng.Nhưng mà, thực tế lại khác với tưởng tượng của Trương Chính.Một tiếng nổ thật lớn vang lên, nếu không phải xung quanh có trận pháp bảo vệ, người xung quanh nhất định sẽ bị ảnh hưởng.Quả cầu lửa và con rồng nước đụng vào nhau, làm xảy ra một vụ nổ lớn, sóng xung kích của vụ nổ tàn sát bừa bãi trong đại trận.Phương Tín há mồm phun một búng máu, cơ thể bị luồng sóng xung kích này ảnh hưởng, bị thương vô cùng nghiêm trọng.Trương Chính lấy làm kinh hãi, hình như uy lực của quả cầu lửa này mạnh mẽ hơn trước không ít.Hơn nữa, dầu gì Phương Tín cũng có thực lực Trúc Cơ tầng ba, vì sao còn không bằng hắn ta?Trương Chính tốt xấu gì cũng có thể giải quyết Hỏa Cầu Thuật này.Mà Phương Tín lại chịu trọng thương vì nó?Trương Tông Long nhìn thấy sự khó hiểu trên khuôn mặt của đồ đệ mình.Gã ta hừ lạnh một tiếng: “Con cháu thế gia, không đáng để lo.”Trương Chính sững sốt, sau đó lập tức hiểu ra.Nói cho cùng, con cháu thế gia vẫn có sự chênh lệch nhất định với đệ tử đại phái.Con cháu thế gia, bất kể so về công pháp tu luyện hay kiến thức lịch duyệt cũng không thể nào bằng đệ tử đại phái.Tuy Phương Tín là nhi tử của Phương gia gia chủ, nhưng gã ta lại không phải kiểu người được gia tộc tập trung tài nguyên bồi dưỡng như Đường Sách của Đường gia.Thực lực còn không bằng muội muội Phương Hiểu của gã ta.Thiên phú của gã ta hết sức bình thường, có thể có thực lực Trúc Cơ tầng ba, phỏng chừng dùng không ít đan dược, thực lực yếu kém, cho dù đối mặt với Tiêu Y chỉ có Trúc Cơ tầng một, cũng khó mà đánh thắng được.Sau khi suy nghĩ kỹ càng, Trương Chính lắc đầu.Trong lòng càng thư thái hơn.Mặc dù thực lực của Phương Tín có phần giả tạo, nhưng dầu gì cũng là Trúc Cơ tầng ba.Hiện tại gã ta bị đánh bại, thì Trúc Cơ tầng hai như hắn ta bại bởi Tiêu Y cũng sẽ không bị người ta chê cười nữa.Trương Chính chỉ muốn vỗ tay cho Tiêu Y.Làm tốt lắm.“Ô hô, giỏi quá.”Tiêu Dũng cha Tiêu Y nhìn thấy nữ nhi của mình giỏi như vậy, hưng phấn gào to.Giọng nói của ông khiến mọi người ghé mắt.“Nữ nhi của ta, nữ nhi

của ta!“Tiêu Dũng đặc ý chỉ vào Tiêu Y, lớn tiếng nói.Khuôn mặt kiêu căng của ông làm cho người ta rất muốn đánh ông một trận.Phương Tín đứng lên một cách khó khăn, nửa quỳ trên mặt đất.Trên mặt gã ta lộ ra biểu cảm không thể tin nổi, gã ta không thể tin là mình lại bị đánh bại như vậy.Nhưng là sự thật đã ở ngay trước mắt.Linh lực của gã ta khô kiệt, cơ thể bị thương nghiêm trọng, cảm giác nóng rát làm gã ta cảm thấy mình có thể ngã xuống bất cứ lúc nào.“Đồ chó vô dụng, còn muốn nói gì nữa không?“Tiêu Y đứng trước mặt Phương Tín.Nàng nhìn từ trên cao xuống, nói với tư cách của người thắng: “Chỉ bằng chút công phu mèo quào đó mà ngươi cũng dám tới khiêu chiến ta?““Không biết tự lượng sức mình, không chịu nổi một đòn.“Phương Tín cắn răng, chỉ ước được đánh tiếp với Tiêu Y, nhưng mà bây giờ gã ta chỉ cử động thôi cũng khó khăn.Chỉ có thể dùng ánh mắt nhìn chăm chăm vào Tiêu Y.Gã ta hận mình chẳng thể giết Tiêu Y bằng ánh mắt.“Nhìn cái gì? Không phục à?“Tiêu Y nói không nể nang gì: “Không phục thì đứng lên, cứ đứng trợn mắt ở kia y hệt một nữ nhân thì có tác dụng gì?““Mau lên, ta đang đợi ngươi đây này.“Tiêu Y đợi một hồi, khinh thường hơn nữa: “Hóa ra là không được à, không được thì cút xuống dưới đi, cứ đứng ở đây, cảm thấy mình chưa mất mặt đủ à?““Ngươi...“Rốt cục Phương Tín không nhịn được nữa, lại hộc ra một búng máu, ngất xỉu bất tỉnh nhân sự.

Chương 225 - Quy Nguyên Các lên sân khấu

Chương 225: Quy Nguyên Các lên sân khấu (tt)“Hừ, hóa ra gà như vậy.“Làm hại ta vừa nãy còn hết sức cẩn thận, lo lắng vô cùng.Sắc mặt Phương Thái Hà khó coi tới cực điểm.Không nghĩ tới nhi tử của mình lại thể hiện sự vô dụng đáng xấu hổ ra ngoài như vậy.Đúng là xấu hổ chết đi được.Ông ta quát lên với mấy đứa con trai còn đang vui sướng khi người gặp họa bên cạnh: “Còn ngơ ra đó làm gì? Đi lên nâng người xuống đi.““Thật là mất mặt.“Phương Thái Hà chỉ bực mình vì đây không phải ở nhà, bằng không ông ta nhất định sẽ dạy bảo mấy đứa con trai không nên thân này một trận ra trò.Phương Hiểu ngồi bên cạnh, im lặng không nói bất cứ lời nào.Những lời nên nói nàng ta đã nói hết rồi, phụ thân nàng ta không nghe, là chuyện của phụ thân.Phương Thái Hà nhìn thoáng qua nữ nhi ngồi bên cạnh mình, trong lòng buồn bực.Bỗng nhiên, có người kinh hô một tiếng.“Người của Quy Nguyên Các lên đài rồi kìa.“Phương Thái Hà ngẩng đầu lên, chỉ thấy một thanh niên xuất hiện trên lôi đài.Có người nhận ra thân phận của người này, kêu lên.“Là Đỗ Tĩnh, đệ tử của Nguyên Anh Tang Thiệu Quy Nguyên Các.““Trúc Cơ tầng tám, hắn ta định khiêu chiến ai?““Chẳng lẽ muốn khiêu chiến nữ nhân bạo lực kia?““Khó mà nói, Lăng Tiêu phái còn có những đệ tử khác, cứ chờ mà xem.“Bên này, Tiêu Y đánh bại Phương Tín, còn làm Phương Tín tức giận đến mức hộc máu, hôn mê bất tỉnh.Trong lòng nàng hết sức đắc ý, lè lưỡi với Lữ Thiếu Khanh.Nàng vừa định rời khỏi võ đài, bỗng nhiên cảm thấy có người xuất hiện.Trong lòng Tiêu Y cả kinh, lập tức đề phòng.Nàng nhìn thấy một thanh niên áo nâu xuất hiện tại chỗ cách mình không xa, đang nhìn chăm chăm mình bằng khuôn mặt mang một nụ cười.Tiếng la xung quanh đã đủ giúp Tiêu Y biết người trước mắt là ai rồi.“Người của Quy Nguyên Các?“Tiêu Y không có chút thiện cảm nào với Quy Nguyên Các, khuôn mặt lạnh xuống, khinh miệt nhìn hắn ta một cái, thậm chí chẳng muốn nói câu nào.Nàng xoay người định đi xuống.Tên gia hỏa này cười dâm đãng như vậy, vừa nhìn đã

biết không phải người tốt gì.Đỗ Tĩnh lại cản Tiêu Y, kêu lên: “Chậm đã, Tiêu Y sư muội thực lực hơn người, không bằng đánh hai chiêu với ta thế nào?”Sau khi Doãn Kỳ ở bên trên nghe thấy câu nói này, đã định cầm cự kiếm lao xuống. “Đồ không biết xấu hổ, xem ta đi xuống bỏ đôi hấn ta ra.”Thực lực của Đỗ Tĩnh là Trúc Cơ tầng tám, cao hơn Tiêu Y bảy cảnh giới nhỏ, hoàn toàn không phải loại con cháu thế gia thực lực giả dối như Phương Tín có thể so sánh.Lữ Thiếu Khanh nhú mày, Quy Nguyên Các khốn nạn như vậy, chẳng lẽ cho rằng chúng ta dễ bắt nạt lắm sao?Lữ Thiếu Khanh không lên tiếng, định xem Tiêu Y chuẩn bị làm thế nào.Tiêu Y biết thực lực của Đỗ Tĩnh, trong lòng có kiêng kị, không thể nào đồng ý với yêu cầu vớ vẩn như thế này.Nàng có mạnh đến mức nào, cũng thể đánh thắng Đỗ Tĩnh.Nàng đâu có bị điên.Tiêu Y bỏ lại một câu: “Thứ điên khùng.”Sau đó xoay người rời khỏi.Nhưng mà nàng vừa mới xoay người, cảm giác nguy hiểm tức khắc truyền đến từ sau lưng...Tiêu Y quay đầu lại, một con hỏa xà cả người đỏ rực, toàn thân được ngọn lửa hùng hực vây lấy, tỏa ra nhiệt độ cực nóng đáng sợ, đang há to mồm, nhe răng nọc, cắn tới Tiêu Y.“A!”Tiêu Y hoảng sợ hét một tiếng, lấy trường kiếm ra, vội vàng ngăn cản.Giờ khắc này, nàng không bảo lưu chút thực lực nào, trường kiếm sáng lên, hung hăng bổ về phía hỏa xà.Ánh kiếm sáng ngời mang theo một luồng kiếm ý sắc bén vô hạn, thể không thể đỡ, chặt đầu hỏa xà.Ánh kiếm thuận thế chém xuống, chém hỏa xà thành hai khúc, nó rơi xuống trên đất, ánh lửa lóe lên mấy lần, cuối cùng biến mất.Nét hoảng sợ chưa tan khỏi mặt Tiêu Y, nàng hung tợn trừng Đỗ Tĩnh.“Người đánh lén ta?”“Đồ không biết xấu hổ, Quy Nguyên Các các người ai cũng không biết xấu hổ như vậy sao?”Tuy trên mặt Đỗ Tĩnh vẫn giữ vẻ cười tí tít như trước, nhưng trong mắt lại xuất hiện một tia ghen tị.Kiếm ý à.Đến bây giờ Đại sư huynh của Quy Nguyên Các cũng chưa lĩnh ngộ kiếm ý, thế mà nha đầu miệng còn hôi sữa này lại lĩnh ngộ kiếm ý.Đúng là làm người ta phải đổ kỵ.Kiếm ý của Tiêu Y cũng kinh sợ rất nhiều người.Tiêu Dũng thấy nữ nhi của mình lại có thể sử dụng kiếm ý, ngây dại.Nữ nhi của mình lợi hại như vậy sao?Trong thế hệ trẻ, chỉ có mình Kế Ngôn lĩnh ngộ kiếm ý, bây giờ lại đến phiên nữ nhi của ông à?Ui chớ, chẳng lẽ Tiêu gia của ta sắp sửa quật khởi, sắp trở thành đại gia tộc đệ nhất Tề Châu hay sao?Phương gia.Sau khi Phương

Tín được nâng xuống, gã ta tỉnh lại rất nhanh. Phương Tín đối mặt với phụ thân của mình, cúi đầu, cắn răng nói: “Phụ thân, nếu ta cẩn thận hơn một chút, chắc chắn sẽ không thua.” “Thực lực của nàng ta không cao...” “Nhưng mà gã ta còn chưa nói hết cau, một luồng dao động truyền đến. Mọi người ồ lên. “Kiếm ý!” Phương Tín ngẩng đầu, nhìn thấy Tiêu Y đang sử dụng kiếm ý. Sắc mặt của gã ta lại tái nhợt một lần nữa, mặt không còn giọt máu nào. Lúc Tiêu Y đánh với gã ta, thế mà còn chưa dùng kiếm ý đã đánh bại gã ta rồi. Nếu như dùng kiếm ý thì? Có phải gã ta sẽ bị đánh bại nhanh hơn hay không? Ánh mắt Phương Thái Hà nhìn đứa con trai này càng không hài lòng: “Về nhà hãy kiểm điểm lại cho ta, trong vòng nửa năm không được rời đi khỏi nhà nửa bước.” “Chết tiệt...” Ánh mắt Phương Tín nhìn Tiêu Y chất chứa nhiều oán hận hơn nữa. Rất nhiều người chấn kinh khi thấy Tiêu Y lĩnh ngộ kiếm ý. Không ít người nhìn về phía đệ tử Lăng Tiêu phái, trong mắt tràn ngập ghen tị. Vận may gì thế này? Lại có thêm một đệ tử thiên phú không thua Kế Ngôn ư? Đặc biệt là Quy Nguyên Các, sắc mặt khó coi tới cực điểm. Chỉ một mình Kế Ngôn xuất thế đã làm cho tương lai Quy Nguyên Các ảm đạm không ánh sáng. Bây giờ lại có thêm Tiêu Y, sau này Quy Nguyên Các còn có ngày nổi danh không?

Chương 226 - Ý lớn hiệp nhỏ

Chương 226: Ý lớn hiệp nhỏ
Ngu Sưởng nhìn những ánh mắt bất mãn, ghen ghét bên dưới, cười khỏ không thôi. Phương pháp lĩnh ngộ kiếm ý của Tiêu Y rất đơn giản, nhưng cho dù là phụ tử cũng không dùng loại phương pháp này. Nói cách khác, không thể phục chế hình thức lĩnh ngộ của Tiêu Y. Nhưng những người khác không biết, bọn họ chỉ biết là Lăng Tiêu phái có một thiên tài kiếm đạo không thua Kế Ngôn. Oan quá đi mất. Mà Tiêu Sấm thì tức giận mắng to: “Tiểu bối vô sỉ, sao lại đánh lén?” “Cư Bành Việt cũng xem thường loại hành vi này: “Mấy đứa khôn nạn Quy Nguyên Các cứ kiêu vấy đây, làm việc bá đạo, đê tiện.” “Tur Dao nhìn Tiêu Y, mắt lộ vẻ lo lắng, nói khẽ: “Có cần đi can thiệp bọn họ hay không?” “Thực lực Tiêu Y chỉ có Trúc Cơ tầng một, cách Đỗ Tĩnh Trúc Cơ tầng tám rất xa. Cho dù có kêu ngừng lại cũng không có gì mất mát. Ngu Sưởng gật đầu, vừa định nói chuyện. Lại nhìn thấy Doãn Kỳ đứng dậy. Doãn Kỳ tức giận mắng Đỗ Tĩnh: “Đồ khôn, ngươi muốn làm gì?” “Muốn ý lớn hiệp nhỏ sao?” “Đến đây, đến đây, ta đánh với ngươi.” “Cư Bành Việt ngạc nhiên nhìn đồ đệ mình chỉ vào Đỗ Tĩnh mắng to, sau đó cười khỏ: “Xem ra không thể kêu dừng được rồi.” “Tiêu Sấm cũng rất buồn bực, ông nói: “Ta phải ngăn cản bọn họ mới được.” “Người của Quy Nguyên Các bị mắng, không thể nào chịu lui lại. Nhưng chuyện ngoài ý muốn là, Ngu Sưởng lại ngăn ông lại. Ngu Sưởng lắc đầu, bình tĩnh nói: “Nhìn kỹ hẵng nói.” “Tiêu Sấm nhìn chường môn, nếu không phải đó là chường môn, thì ông đã mắng rồi.” “Chường môn, làm sao Tiểu Y đánh thắng được tên kia.” “Ngu Sưởng nhìn Doãn Kỳ, lại nhìn Lữ Thiếu Khanh, không giải thích, chỉ nói: “Yên tâm đi, có chúng ta ở đây, Tiểu Y không sao đâu.” “Ngu Sưởng biết, nếu nha đầu Doãn Kỳ biết ý của mình thì đã lao lên đòi luôn rồi, chứ không chỉ dừng ở ngồi đó mắng chửi. Không ít người cảm thấy khó hiểu khi thấy Doãn Kỳ mắng Đỗ Tĩnh. Tất cả mọi người biết người của Quy Nguyên Các làm việc luôn hống hách, chưa bao giờ quan tâm tới mặt mũi gì. Những chuyện như ý lớn hiệp nhỏ thường xuyên xảy ra. Việc cử một tu sĩ Nguyên Anh diệt một môn phái mà người

có thực lực mạnh nhất chỉ có Trúc Cơ cũng không phải chưa từng làm. Người của Quy Nguyên Các không phải bị mắng mấy câu là sẽ lùi bước, ngược lại sẽ làm cho bọn họ hung hăng hơn. Tất cả mọi người có thể khẳng định, Đỗ Tĩnh sắp sửa ra tay đối phó với Tiêu Y rồi. Đỗ Tĩnh cười lạnh một tiếng, không thèm để ý tới Doãn Kỳ, mà nói với Tiêu Y: “Đến đây đi, để cho ta xem bản lĩnh của ngươi.” “Hắn ta không sợ đám người Ngu Sưởng ngăn cản, nếu bọn Ngu Sưởng lên tiếng ngăn cản, sự phụ của mình cũng sẽ cản lại, tạo cơ hội cho hắn ta. Đỗ Tĩnh nói xong, linh lực đã vận chuyển trong cơ thể từ sớm tức khắc hội tụ thành một con hỏa xà khác. Hỏa xà uốn người, lượn vòng tiến lên, lao thẳng vào mặt Tiêu Y. Mặc dù Tiêu Y là tu sĩ, nhưng lúc nhìn thấy hỏa xà sống động như thật, da đầu nàng không khỏi run lên. Nàng biết thực lực của mình không bằng Đỗ Tĩnh, cho nên không để lại một chút thực lực nào. Dốc hết toàn lực. Nàng sử dụng Thanh Bình Kiếm quyết, múa may trường kiếm, kiếm ý ập về phía Đỗ Tĩnh. Nhưng lần này nàng chịu thiệt trước mặt hỏa xà. Khí tức nóng bỏng của hỏa xà như đang nung linh hồn của nàng. Cơ thể được tạo thành từ linh khí vô cùng kiên cố. Cho dù là trường kiếm tam phẩm cũng không thể chém đứt được. Trường kiếm rơi trên thân hỏa xà, làm bắn ra vô số tia lửa. Tiêu Y vội vàng lùi về phía sau, trường kiếm của nàng phối hợp với kiếm quyết, lại cộng thêm kiếm ý, thế mà không thể giải quyết một con hỏa xà nho nhỏ. Mặt Đỗ Tĩnh mang nét châm biếm, điều khiển hỏa xà nhào vào Tiêu Y. “Không biết tự lượng sức mình, vừa nãy chỉ là một đòn dọa thám ngươi mà thôi.” “Mặc dù ngươi có kiếm ý, nhưng ngươi nghĩ rằng ta là ai?” “Cảnh giới của ta cao hơn ngươi, thực lực mạnh hơn ngươi, nếu như thế mà ta còn không làm gì được ngươi, thì ta còn làm tu sĩ gì nữa?” Trong lòng Tiêu Y sinh ra cảm giác bất lực, hỏa xà lượn vòng lao đến, tốc độ cực nhanh, làm nàng ứng phó một mỏi. Đúng như lời Đỗ Tĩnh nói, thực lực của nàng thua Đỗ Tĩnh quá xa. Nàng không phải đối thủ của Đỗ Tĩnh. Không bao lâu sau, nàng bắt đầu gặp khó khăn, chỉ biết dốc sức ngăn cản. “Tiểu nha đầu, đầu hàng đi.” Đỗ Tĩnh vừa cưỡng ép Tiêu Y không ngừng lui về phía sau, vừa bảo Tiêu Y đầu hàng. Hắn ta hết sức gian trá, chỉ cần Tiêu Y đầu hàng trước mặt bao người, chẳng những sẽ làm đạo tâm của nàng bị hao tổn, còn sẽ làm Lăng Tiêu phải mất hết thể diện. “Thực lực của ngươi không bằng ta, bỏ vũ khí xuống

không chống cự nữa là điều rất bình thường, không ai cười người đâu.” “Hà tất chịu đựng nỗi khổ này...” “Đỗ Tĩnh hết sức gian trá, cực có tâm kế. Hẳn ta muốn dùng mấy câu nói này dụ dỗ Tiêu Y đầu hàng. Chỉ cần Tiêu Y chịu thua, hành vi Đỗ Tĩnh có thể đạt tới hiệu quả nhất tiền song điều. Tiêu Sâm đứng bên trên mắng to. “Tên khốn khó ưa kia, dám khốn kiếp Quy Nguyên Các này.” “Cơ Bành Việt thậm chí đề nghị: “Nếu không chúng ta tìm cơ hội tìm bọn Thương Chính Sơ giao lưu thử xem?” “Vừa lúc có thể xả giận cho Kế Ngôn.” “Lục Tế lại không đồng ý nói: “Chúng ta làm như vậy, có khác gì Quy Nguyên Các đâu?” “Quy Nguyên Các có thể làm việc bá đạo, không biết xấu hổ, Lăng Tiêu phái bọn họ lại không làm được. Tư Dao cắt ngang bọn họ: “Đừng có nói nhảm nữa, chú ý chút đi, đừng để xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.” “Tuy mấy người tu sĩ Nguyên Anh bọn họ đều có mặt ở đây, người của Quy Nguyên Các chưa chắc dám ra tay giết người. Nhưng không có nghĩa là Đỗ Tĩnh không thể hủy hoại Tiêu Y.

Chương 227 - Đâm vào thận

Chương 227: Đâm vào thận
Thiên phú của Tiêu Y rất tốt, nếu như bị Quy Nguyên Các hủy hoại, sẽ là một tổn thất lớn của Lăng Tiêu phái. Ngu Sưởng không nói gì, tâm thần của ông đã sớm đặt trên người Tiêu Y trên quảng trường. Một khi có gì không thích hợp, ông sẽ ra tay ngay. Tiêu Y nhanh chóng thờ hồn hên, lúc nàng đánh với Tân Chí cũng không vất vả như vậy. Lúc ấy, Tân Chí áp chế cảnh giới xuống thấp, nên nàng mới là người được lợi. Đỗ Tĩnh lúc này, không chỉ gian trá hơn Tân Chí, mà cũng không áp chế cảnh giới, hẳn ta không ngừng chèn ép nàng. Khiến linh lực của nàng tiêu hao rất nhanh, bắt đầu khô kiệt, không còn lại bao nhiêu. Cùng lúc đó, Đỗ Tĩnh còn không ngừng dụ dỗ nàng đầu hàng. Hẳn ta chẳng khác nào một con ruồi, không ngừng bay vo ve bên tai nàng, làm cho nàng cảm thấy phiền phức, hoảng loạn. Đầu hàng, tuyệt đối không thể đầu hàng. Cho dù Tiêu Y có ngây thơ đến mức nào, cũng biết nàng tuyệt đối không thể đầu hàng vào lúc này. Đầu hàng, nói không chừng sẽ bị chương môn đánh chết. “Thật ra bị chương môn đánh chết cũng không sao cả, chỉ sợ bị Nhị sư huynh đá ra khỏi sư môn.” Tiêu Y nói thầm thật nhỏ: “Ta không muốn rời khỏi sư môn đâu.” Tuy Nhị sư huynh rất khôn nạn, có đôi khi cũng rất đáng ghét. Nhưng nàng thích cuộc sống bây giờ, thích Thiên Ngự Phong, thích lấy thân phận đệ tử Thiên Ngự Phong đi theo Nhị sư huynh. Cuộc sống này còn thoải mái, vui vẻ hơn lúc nàng còn làm đại tiểu thư ở Tiêu gia. Đại sư huynh rất mạnh, Nhị sư huynh cũng rất mạnh. Làm sư muội, cho dù không mạnh, cũng không thể làm bọn họ mất mặt. Tuy lúc này Tiêu Y vô cùng thâm tâm, nhưng ánh mắt nàng lại kiên định vô ngần. Nàng nhìn chăm chăm vào Đỗ Tĩnh, cố gắng tìm kiếm cơ hội. Đỗ Tĩnh thấy đến lúc này mà Tiêu Y vẫn không chịu buông tha, vẫn có ý chí chiến đấu sục sôi như cũ. Trong lòng Đỗ Tĩnh ngấm bực. Đều đã lúc này, ngươi còn giả bộ cái gì? Thật là đáng ghét. Nếu như vậy, ta đây sẽ làm ngươi hoàn toàn hết hy vọng. Đỗ Tĩnh cười lạnh một tiếng: “Không phải ngươi còn một tuyệt chiêu nào đây chưa sử dụng sao?” “Đến đây đi, để cho ta xem rốt cục tuyệt chiêu của

ngươi lợi hại đến mức nào.“Sau khi nói xong, hắn ta tản linh lực đi, con hỏa xà đang lượn quanh Tiêu Y cũng tan mất, cho Tiêu Y thời gian.Tiêu Y thấy thế, không do dự, không nói hai lời, điều động chút linh lực cuối cùng trong cơ thể.Một quả cầu lửa khổng lồ xuất hiện từ trên trời, nó y hệt mặt trời, lao xuống từ trên cao, hung hăng đập về phía Đỗ Tĩnh.Tiêu Y cắn răng, chỉ bực vì mình không thể đập chết Đỗ Tĩnh.Lúc này Đỗ Tĩnh bắt đầu làm bộ làm tịch.Hắn ta chấp tay sau lưng, ngẩng đầu nhìn quả cầu lửa trên trời, cười lạnh không thôi, chậm rãi lắc đầu.Có vẻ rất là tiếc nuối.“Miệng cộp gan thỏ mà thôi.”“Không đáng để lo.”Quả cầu lửa kia chẳng khác nào thiên thạch đến từ ngoài không gian, mang theo ánh lửa hùng hực, gào rít lao xuống, như sắp hủy diệt thế giới.Lúc quả cầu lửa sắp ập xuống đầu mình, Đỗ Tĩnh mới hành động.Hắn ta vung tay lên, một luồng linh lực hội tụ giữa không trung, nhắm về phía quả cầu lửa.“Ầm ầm!”Tiếng nổ khổng lồ vang lên, khói đặc cuồn cuộn bao phủ phía dưới.Đỗ Tĩnh cảm nhận được quả cầu lửa trên đầu mình bị đánh tan, cười khinh miệt.Ta lại đả kích ngươi một lần nữa rồi, ta xem ngươi còn kiên trì như thế nào.“Ngươi còn không...”“Nhưng mà, hắn ta còn chưa kịp dứt câu.Sắc mặt của hắn ta đại biến.Cảm giác nguy hiểm chợt dâng trào.Một luồng sáng trắng chợt hiện lên trong luồng khói đặc, ánh hào quang chói mắt, làm đau ánh mắt Đỗ Tĩnh.Đỗ Tĩnh nhắm mắt lại theo bản năng.Một luồng kiếm quang xuất hiện trong làn khói đặc cuồn, chỉ thẳng về phía Đỗ Tĩnh.Kiếm quang lao đến đâu, khói đặc bị cuốn theo đến đấy.Một luồng kiếm ý lạnh thấu xương phóng đến, làm Đỗ Tĩnh thấy linh hồn mình đang run rẩy.Hắn ta biết mình đã sơ suất rồi.Có điều, chiêu này còn chưa thể uy hiếp được hắn ta, linh lực hội tụ, vẫn là một con hỏa xà như trước.Hỏa xà lao thẳng về phía kiếm quang, hung hăng đập vào kiếm quang.Tuy đó chỉ là pháp thuật sử dụng dưới tình thế cấp bách, uy lực không đủ, nhưng cũng đủ để đối phó với luồng kiếm quang mạnh mẽ của Tiêu Y.Luồng kiếm quang rực rỡ kia đụng vào hỏa xà, tiếng nổ ầm ầm vang lên, biến mất cùng với hỏa xà.Khói đặc trước mắt bị thổi tan, Đỗ Tĩnh ngẩng đầu lên, kinh ngạc phát hiện Tiêu Y trước mặt mình đã biến mất.“Trốn rồi à?”Đỗ Tĩnh cười lạnh một tiếng, mở linh thức của mình.Chính vào thời khắc này, mới vừa mở linh thức, hắn ta lập tức biết vị trí của Tiêu Y.Không biết Tiêu Y vòng ra sau

lưng hắn ta từ lúc nào. “Tên khốn đáng ghét kia, xem kiếm!” Giọng nói của Tiêu Y vang lên. Trường kiếm tam phẩm trong tay nàng không chút do dự đâm về phía thận của Đỗ Tĩnh. Sắc mặt Đỗ Tĩnh lại thay đổi một lần nữa. Lúc bấy giờ, Đỗ Tĩnh giậm quát một tiếng, linh lực trên người bùng nổ, một luồng sóng xung kích vô hình trùng kích ra không gian xung quanh. Nhưng đã không còn kịp rồi. Trường kiếm của Tiêu Y đã đâm trúng hắn ta. Bộ áo xám trên người hắn ta chỉ là một bộ y phục bình thường, không có tác dụng phòng ngự. Tiêu Y đâm vào eo hắn ta. Nhưng lúc này, sóng xung kích đã tới nơi. Chúng đập mạnh vào người Tiêu Y. “Ai da!” Tiêu Y không chịu được còn tấn công này, miệng phun máu tươi, bị đánh bay ra ngoài, ngã trên mặt đất, còn lăn thêm mấy vòng. “Chết, chết tiệt!” Sắc mặt Đỗ Tĩnh vặn vẹo. Nhát kiếm này của Tiêu Y đã đủ để đánh hỏng thận của hắn ta. May mà, hắn ta phản ứng đúng lúc, tốc độ cực nhanh, chỉ bị một vết thương nhỏ thôi. Hắn ta hóa giải kiếm ý quán quanh vết thương, linh lực thấm vào, khôi phục bình thường chỉ trong chớp mắt. Nhưng con nha đầu Tiêu Y chỉ có thực lực Trúc Cơ tầng một lại có thể làm cao thủ Trúc Cơ tầng tám là hắn ta bị thương.

Chương 228 - Khiêu chiến Lữ Thiếu Khanh

Chương 228: Khiêu chiến Lữ Thiếu Khanh Đứng là vô cùng nhục nhã, làm hấn ta mất hết mặt mũi. Tuy miệng vết thương trên người hấn ta đã khỏi, nhưng vết thương về mặt tinh thần thì không có cách nào được chữa lành. Trước mặt nhiều người như vậy, ngựa mất móng trước, chịu thiệt. Không biết giấu khuôn mặt này vào đâu nữa. Tiêu Y run rẩy đứng lên, khoe miệng vương máu, tóc rối bời, thê thảm vô cùng. Nhưng hai mắt nàng sáng ngời, chẳng khác nào sao giữa trời đêm. Tiêu Y vỗ vào linh giáp của mình, may mà có linh giáp bảo vệ, không đến mức bị thương nặng. Nàng nhìn Đỗ Tĩnh, cười đắc ý: “Đây là thực lực của Trúc Cơ tầng tám sao?” “Không phải cũng đã ăn một kiếm của ta rồi?” Giọng nói của nàng đầy ngạo vẻ tiếu nuôi, ánh mắt rơi bên hông Đỗ Tĩnh. Nếu có thể chọc vào luôn thì tốt quá. Nhị sư huynh nói thật rất bỏ suốt ngày. “A, a...” Đỗ Tĩnh tức đến điên cuồng, linh lực của hấn ta bạo động, gầm thét: “Ta phải giết ngươi.” Một luồng linh khí cường đại bao lấy Tiêu Y, lúc này hấn ta không quan tâm được gì nữa. Sát ý chồng chất trong mỗi một tế bào. Không giết Tiêu Y, không thể tiêu được mối hận trong lòng. Tiêu Y đối diện với đòn tấn công toàn lực của kẻ địch, không chống cự, đứng yên tại chỗ không nhúc nhích. Trên mặt nàng không có gì gọi là kinh hoàng, chỉ bình tĩnh đứng. Lúc này, một giọng nói vang lên. “Đủ rồi!” Đòn tấn công của Đỗ Tĩnh tức khắc biến mất. Giọng nói của Ngu Sưởng vang lên. “Thắng bại đã phân, không cần quyết sinh tử.” “Xuống đi.” Đánh đến nước này, đúng là Tiêu Y có chiếm một chút lợi thế, lấy được mặt mũi cho Lăng Tiêu Phái. Ngu Sưởng không cho phép hai người này đánh tiếp. Thương Chính Sơ và Tang Thiệu tức giận đến mức mắng Ngu Sưởng đê tiện. Tiêu Y kiêu căng cười với Đỗ Tĩnh một cái, xoay người rời khỏi. Nàng đi rất chậm, bị thương không nhẹ. Tiêu Dũng đau lòng hết sức. Ông chỉ muốn chạy lên ôm nữ nhi của mình xuống. Nhưng mà ông không thể làm như vậy. Thân phận của Tiêu Y bây giờ là đệ tử Lăng Tiêu Phái. Phía Lăng Tiêu Phái cũng không ai bước ra đỡ nàng, người làm phụ thân như ông

cũng không thể làm vậy. Có điều, Doãn Kỳ đã xuống đến nơi. Nàng ta đỡ Tiêu Y về. Doãn Kỳ dắt Tiêu Y về, tức giận không thôi, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ phẫn nộ: “Tên khốn đó, thật muốn dùng kiếm bổ hấn ta ra.” Tiêu Y không giận, nàng chỉ nhìn Lữ Thiểu Khanh: “Nhị sư huynh, ta làm có được không?” Tiêu Y hơi thấp thỏm, chờ đợi Lữ Thiểu Khanh đánh giá. Lữ Thiểu Khanh gật gật đầu, ánh mắt nhìn Tiêu Y tràn ngập vẻ hài lòng. Đây mới là sư muội của mình. Có điều, hấn sẽ không khen ngợi nàng. “Đánh không lại thì thôi, đầu hàng cũng đâu có chết được.” “Thật là sĩ diện.” Nói thật, Lữ Thiểu Khanh cũng không ngờ Tiêu Y lại có thể giành được một chút ích lợi từ trên người Đỗ Tĩnh. Nàng có thể làm được như vậy, đã là giỏi lắm rồi. Lữ Thiểu Khanh không thể bới lông tìm vết với chuyện này. Những lời này nhìn như đang mắng chửi, nhưng Tiêu Y nhận ra sự khen ngợi trong đó, tâm trạng vui vẻ như vừa mới uống một lọ mật. Hai mắt nàng nheo lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ tự hào. Không đầu hàng không chịu thua, chìm trong tình cảnh khó khăn còn tìm cơ hội phản kích. Mục đích cuối cùng của nàng không phải là muốn được Nhị sư huynh khẳng định sao? Nhưng mà. Tiêu Y thở dài: “Tiếc quá! Không thể đâm vào thận của Đỗ Tĩnh. Mà bên kia, Lữ Thiểu Khanh cũng thở dài: “Đáng tiếc.” Không thể dùng một kiếm chém chết hấn ta. Sau khi nói xong, hai người liếc nhau. Lữ Thiểu Khanh lườm nàng một cái: “Sao hả? Có phải muội cảm thấy mình thiên hạ vô địch rồi hay không, đang tiếc mình không thể đâm chết hấn ta à?” “Ta thấy muội càng ngày càng tự cao tự đại, xong chuyện lần này, muội đi viết một bài tâm đắc, tổng kết lại hết rồi nộp cho ta.” Hai mắt Tiêu Y tối sầm, ngã vào trong lòng Doãn Kỳ. “Người làm gì thế?” Doãn Kỳ rất là bất mãn với Lữ Thiểu Khanh: “Tiêu Y sư muội bị thương rồi, ngươi còn hù dọa nàng như vậy.” Lữ Thiểu Khanh liếc mắt một cái đã rõ trò của Tiêu Y: “Giả bộ đó.” Tiêu Y không còn đáng nào khác, đành phải mở to mắt, rất là âm ỉ. “Nhị sư huynh, ta bị thương mà, không có viết chữ được.” Lữ Thiểu Khanh vừa định nhân cơ hội lần này giáo dục một phen, giọng nói của Đỗ Tĩnh đã vang vọng. “Lữ Thiểu Khanh Thiên Ngự Phong, ngươi có dám tới đánh với ta một trận hay không?” Đỗ Tĩnh đứng ở trên quảng trường, ngạo nghễ ngẩng đầu nhìn về phía Lữ Thiểu Khanh. Mọi người kinh ngạc. “Hấn ta còn muốn đánh tiếp hả?” “Hấn ta chịu thiệt trong

tay tiểu nha đầu, còn muốn khiêu chiến sư huynh của người ta à?” “Vậy là ngươi không biết rồi, nghe nói Lữ Thiếu Khanh này là sĩ nhục của Lăng Tiêu Phái, thực lực không được tốt lắm.” “Thì ra là thế, khó trách hắn ta lại lên tiếng khiêu chiến.” “Đúng đó, nếu Lữ Thiếu Khanh ngênh chiến, thua thì sẽ mất mặt. Không dám ngênh chiến, còn mất mặt hơn nữa.” “Quy Nguyên Các tính hay đấy, kiêu gì cũng có thể làm mất mặt Lăng Tiêu Phái.” “Không biết Lữ Thiếu Khanh có chịu ứng chiến hay không?” Bên phía Lăng Tiêu Phái, ánh mắt mọi người cũng rơi trên người Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh nhìn Doãn Kỳ: “Doãn Kỳ sư muội, không phải ngươi vừa mới nói muốn bỏ hắn ta sao?” “Đi thôi, đây là cơ hội tốt, bỏ hắn ta ra đi. Ta sẽ cố vũ cho ngươi.” Mặt Doãn Kỳ không chút thay đổi, chỉ muốn bỏ Lữ Thiếu Khanh ra làm đôi: “Hắn ta gọi ngươi, ngươi không đi à?” “Lữ Thiếu Khanh thờ dài, có vẻ rất là thành thật: “Ta sợ ta sẽ đánh chết hắn ta, làm hai phái nổ ra tranh chấp.” “Hắn ta bắt nạt sư muội, ta không nhìn được.” Tiêu Y mím môi, khoác lác. Nhị sư huynh chỉ lười, không muốn ra tay thôi. Doãn Kỳ không tin, nàng ta đặt mông ngồi bên cạnh Tiêu Y: “Ngươi thích đi thì đi, không đi cũng không liên quan tới ta.”

Chương 229 - Khiêu chiến Lữ Thiếu Khanh

Chương 229: Khiêu chiến Lữ Thiếu Khanh (tt) Tuy Doãn Kỳ rất muốn ra tay đối phó với Đỗ Tĩnh, nhưng bây giờ Đỗ Tĩnh đang khiêu chiến Lữ Thiếu Khanh, nàng ta không muốn ra tay giúp Lữ Thiếu Khanh. “Người có muốn ta giúp người lên vào nhà gỗ của Đại sư huynh không?” “Người ra tay đi.” “Bằng không ta không giúp người nữa đâu.” Lữ Thiếu Khanh đã bắt đầu uy hiếp rồi. Doãn Kỳ không giận, mà chỉ cười lạnh một tiếng, phản uy hiếp: “Người dám đổi ý, ta bảo sư phụ của ta đánh người đó.” “Doãn Kỳ là Đại đồ đệ của Cơ Bành Việt, rất được Cơ Bành Việt yêu thương. Uy hiếp của Doãn Kỳ hiệu quả hơn uy hiếp của Lữ Thiếu Khanh nhiều. Lữ Thiếu Khanh buồn bực, chẳng lẽ mình phải tự lên đài sao?” “Sao hả? Lữ Thiếu Khanh, người không dám ra đây ứng chiến sao?” “Đỗ Tĩnh lại quát lên. “Chẳng lẽ ngay cả giao lưu với ta mà người cũng không dám sao?” “Phiền quá đi. Còn để cho người ta yên không hả? Ta còn chưa định tính sổ với người, người thế mà gào lên với ta trước? Lữ Thiếu Khanh đứng lên, chửi Đỗ Tĩnh phía dưới: “Cháu trai, người sửa gì mà loạn lên thế?” “Cho rằng thắng sư muội ta là giỏi lắm à?” “Gào gào gào ở đằng kia, sư phụ người không dạy người cách làm người hay sao?” “Trừ kêu gào ra, còn biết làm gì nữa hay không?” “Ngẩng đầu đứng ở đằng kia, người cho là người tuấn tú lắm hả?” “Heo thấy người cũng phải gọi người một tiếng đại ca nữa kìa, đẹp trai cái gì.” Lữ Thiếu Khanh mắng một thôi một hồi, làm Đỗ Tĩnh ngớ ra. Ta mới kêu có hai tiếng, sao qua miệng người lại biến thành gào thét không ngừng nghỉ? Sau khi ngớ ra, hắn ta giận không kiềm được. Chết tiệt, dám mắng ta à? “Người, người đáng chết!” “Đỗ Tĩnh giận đến mức phổi sắp nổ tung rồi.” “Thế nào? Ta nói thật thôi mà, chọc vào chỗ đau của người rồi à?” “Người đừng tưởng rằng người xấu, là ta không chửi nữa.” “Không muốn tự rước lấy nhục thì ngoan ngoãn cúi xéo xuống đi, ta có thể không so đo với người.” Lữ Thiếu Khanh tiếp tục chỉ vào Đỗ Tĩnh mắng to. Không ít người dùng ánh mắt thương hại nhìn Đỗ Tĩnh. Thật là đáng thương. Bị mắng

trước mặt nhiều người như vậy, hơn nữa còn cãi lại không được, đã thành một trò cười rồi. Trừ phi! Đỗ Tĩnh đợi đến lúc Lữ Thiếu Khanh tạm dừng lấy hơi, giận dữ hét lên: “Ngươi có dám xuống đây đánh một trận với ta hay không?” “Vì không bị cắt ngang, hấn ta vận linh lực, tiếng thét đỉnh tai nhức óc, vang vọng khắp các đỉnh núi xung quanh. Đỗ Tĩnh phẫn nộ, nhưng không mất lý trí, hấn ta biết nếu hôm nay hấn ta không thể đánh bại Lữ Thiếu Khanh, hấn ta sẽ thành một trò cười. Chỉ có đánh bại Lữ Thiếu Khanh, hấn ta mới có thể lấy lại những gì đã mất. Nếu hấn ta đánh bại Lữ Thiếu Khanh, thì những gì Lữ Thiếu Khanh mất hấn ta chỉ là chó nhà có tang, sữa lung tung thôi. Lữ Thiếu Khanh đứng ở trên cao, khinh miệt nhìn Đỗ Tĩnh. Ta mất thôi cũng có thể mất chết ngươi, ta xuống làm.” “Vì sao ta phải...” “Đi xuống!” “Bỗng nhiên, một giọng nói vang lên bên tai hấn. Là giọng của Ngu Sưởng. Lữ Thiếu Khanh ngẩng đầu lên, chương môn Ngu Sưởng đang nhìn hấn. Lữ Thiếu Khanh bị phẫn không hiểu, ta có thể mất chết hấn ta, ta xuống làm gì? Mất hấn ta là đầu vắn, ta giỏi nhất là đầu vắn.” “Đi xuống đánh với hấn ta.” Giọng nói của Ngu Sưởng lại vang lên, lần này mang theo uy hiếp: “Bằng không ngươi cứ đợi đó.” “Không có chỗ dựa, thì thảm như vậy đây. Sư phụ ời, chừng nào người mới tới? Đồ đệ đẹp trai đáng yêu của người bị người ta bắt nạt rồi nè. Lữ Thiếu Khanh bắt đắc dĩ, cánh tay không thể mạnh hơn đùi, đành phải chuyển cơn giận lên trên người Đỗ Tĩnh. Hấn chỉ vào Đỗ Tĩnh cả giận nói: “Ngươi chờ đó, ta lập tức xuống đánh chết ngươi...” “Gương mặt Lữ Thiếu Khanh vô cùng khó chịu bước lên sàn. Nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh bước lên sàn, Tư Dao phát hiện Ngu Sưởng căng thẳng trông thấy. Thậm chí, ngay cả trượng phu của bà Lục Tế cũng không khác gì mấy. Ông ta căng thẳng nhìn chăm chăm Lữ Thiếu Khanh. Bà ta hơi suy tư một chút liền biết hai người căng thẳng vì điều gì. Bà ta cười khổ một tiếng: “Chương môn, Thiếu Khanh đã đồng ý ra trận rồi, chắc là sẽ không vấn đề gì đâu.” Ngu Sưởng không nói gì, nhìn chăm chăm Lữ Thiếu Khanh, trong lòng ít nhiều có chút thấp thỏm. Lữ Thiếu Khanh từng nói rồi, để hấn ra trận liền nhận thua. Lỡ như giờ hấn vừa ra trận đã lập tức nhận thua Đỗ Tĩnh, vậy thì Lăng Tiêu Phái có thể giải tán luôn rồi. Vì không còn mặt mũi gì nữa. Nói thật thì nếu có thể, ông cũng không muốn Lữ Thiếu Khanh xuất trận. Bởi dù là ông thì cũng không dám

nói hoàn toàn có thể nắm chắc về Lữ Thiếu Khanh. Có đôi khi, trong lòng Lữ Thiếu Khanh suy nghĩ gì ông cũng không thể đoán được. Nhưng bây giờ ông không thể không để Lữ Thiếu Khanh bước lên. Không còn cách nào khác, chung quy cũng vì vấn đề thể diện. Đỗ Tĩnh đã lên tiếng khiêu chiến rồi, Lữ Thiếu Khanh không ứng chiến, sẽ chỉ làm người ta chê cười. Cơ Bành Việt nhìn Lữ Thiếu Khanh bước lên sàn đấu, ông ta lại nhìn Đỗ Tĩnh với ánh mắt thương hại. “Thế này không bị coi là bắt nạt người khác chứ?” Đỗ Tĩnh chẳng qua chỉ là Trúc Cơ kỳ, Lữ Thiếu Khanh đã là Kết Đan kỳ. Máy trưởng lão bọn họ cũng không hoàn toàn biết được thực lực thật sự của Lữ Thiếu Khanh, chỉ có thể suy đoán đại khái hắn là cảnh giới Kết Đan hậu kỳ tầng bảy trở lên. Tiêu Sâm không hề có chút cảm tình nào với Đỗ Tĩnh. Đỗ Tĩnh thực lực mạnh hơn Tiêu Y nhưng vẫn không biết xấu hổ mà khi dễ Tiêu Y. Nếu không phải không được phép, ông ta còn định ra tay với Đỗ Tĩnh. Giờ Lữ Thiếu Khanh ra trận đối phó Đỗ Tĩnh, ông ta cảm thấy không hề có bất kỳ vấn đề gì. “Chỉ tên khốn Quy Nguyên Các được bắt nạt người khác chứ không cho phép người khác bắt nạt bọn hắn sao?” “Hơn nữa, đây là hắn tự rước lấy, sao trách người khác được.” Ngu Sưông cũng đồng ý với suy nghĩ này. Ý lớn hiếp nhỏ, thật sự cho rằng ai cũng sợ người Quy Nguyên Các các ngươi sao? Hôm nay ta cho các ngươi nếm thử sự lợi hại của một đệ tử khác trong Lăng Tiêu Phái ta.

Chương 230 - Cầm pháp khí nhị phẩm đến dọa người sao

Chương 230: Cầm pháp khí nhị phẩm đến dọa người sao
Đỗ Tĩnh nhìn thấy Lữ Thiệu Khanh đi lên, đắc ý cười lên. Ánh mắt tràn đầy oán hận, trong lòng tràn đầy sát ý. “Giỏi, giỏi, cuối cùng ngươi cũng dám bước ra rồi.” “Ta còn tưởng ngươi sẽ lén lút lút không dám bước ra đây chứ.” Trong lòng Lữ Thiệu Khanh bên này một bụng lửa giận. Bị ép giao lưu, cái cảm giác này ai có thể trải nghiệm được chứ? “Còn sửa tiếng chó à?” Trong tay Lữ Thiệu Khanh trong nháy mắt xuất hiện ba kiện pháp khí, hung tợn nhìn chằm chằm Đỗ Tĩnh: “Cho ngươi một cơ hội, cút ngay xuống dưới, ta không giết chết ngươi.” Tiêu Dũng sững sờ, đây không phải thứ ông đưa cho Lữ Thiệu Khanh sao? Bao gồm cả hai món pháp khí của Thiệu Thừa và Kế Ngôn. Món đưa cho Lữ Thiệu Khanh là mâm tròn phòng ngự, đưa cho Kế Ngôn là quạt xếp, đưa cho Thiệu Thừa là một cái ngọc tỉ. Ngoài mâm tròn thì quạt xếp và ngọc tỉ chỉ có thể coi là pháp khí mang tính phụ trợ. Chúng sẽ không phát huy bao nhiêu tác dụng trong cuộc chiến hiện tại. Có lẽ hẳn định lấy ra để hù dọa Đỗ Tĩnh? Tiêu Dũng đoán vậy. Những người xung quanh thấy Lữ Thiệu Khanh lấy ra ba món pháp khí thì không ít người cười âm thầm. “Lăng Tiêu Phái đúng là nghèo rớt mồng tơi, đệ tử thân truyền mà chỉ có chút pháp khí ấy thôi sao?” “Còn chẳng bằng nha đầu tên Tiêu Y vừa rồi.” “Trên tay nàng tốt xấu cũng có hai kiện pháp khí tam phẩm, tốt hơn so với Lữ Thiệu Khanh này nhiều.” “Ôi, các ngươi không biết à, Lữ Thiệu Khanh là người được xưng là nổi sĩ nhục của môn phái, chắc chừng môn muốn đi chết hẳn cho nên không cho đồ gì tốt chứ gì?” “Cũng đúng, có thể ở lại môn phái coi như hãn may mắn rồi...” “Nhưng mà, pháp khí nhị phẩm với đệ tử thân truyền đại phái mà nói vẫn rất keo kiệt...” “Hơn nữa toàn là pháp khí phòng ngự hoặc pháp khí mang tính phụ trợ, keo kiệt chết đi được.” Pháp khí nhị phẩm đối với đệ tử hạch tâm, đệ tử thân truyền của đại phái mà nói đúng là rất keo kiệt. Tiêu Dũng nghe thấy tiếng nghị luận xung quanh, cúi đầu không dám đáp lời người khác. Đây là pháp khí

ông ta tặng, giờ xem ra thật sự là đã hơi keo kiệt một chút. Lễ vật ông ta tặng đều là pháp khí nhị phẩm, uy lực không lớn. Chẳng còn cách nào khác, Tiêu gia là gia tộc mới nổi, nội tình không bằng các gia tộc khác. Đồ có thể tặng cũng chỉ có những thứ này. Khụ khụ, lễ nhẹ nhưng tình nặng, hi vọng đến lúc đó Thiệu Thừa tiền bối và Kế Ngôn công tử đừng so đo. Đồ Tĩnh thân là đệ tử đại phái, nhìn thấy Lữ Thiệu Khanh là đệ tử thân truyền mà chỉ lấy ra pháp khí nhị phẩm trong lòng không tìm được nảy sinh sự đồng tình. Cuộc sống của nổi sĩ nhục môn phái này có vẻ rất thê thảm. Chỉ có thể lấy ra được pháp khí nhị phẩm thôi sao? Bên Quy Nguyên Các. Tang Thiệu nhìn thấy Lữ Thiệu Khanh chỉ lấy ra được pháp khí nhị phẩm dọa đồ đệ mình liền cười nhạo: “Haha, hóa ra đây là chỗ dựa để hấn càn rỡ đấy sao?” “Không phải hấn nghĩ pháp khí nhị phẩm là lợi hại nhất rồi chứ?” Thương Chính Sơ cũng lắc đầu, cạ lời với hành động này. Pháp khí nhị phẩm dọa người của mấy tiểu môn phái, tiểu gia tộc thì còn được. Sao có thể dọa được Đồ Tĩnh xuất thân đại phái? Mặc dù Đồ Tĩnh là Trúc Cơ kỳ nhưng trong tay hấn ta cũng có pháp khí tâm phẩm, hơn nữa không chỉ có một kiện. Lữ Thiệu Khanh lấy pháp khí nhị phẩm ra, trong mắt đám người Quy Nguyên Các là đang múa rìu qua mắt thợ, không biết tự lượng sức mình. Tuy nhiên trong tiếng cười, mấy đệ tử Quy Nguyên Các như Trương Tông Long, Trương Chính thì không hề cười. Thậm chí Trương Tông Long nói: “Có gì quái lạ.” Người khác không biết, nhưng Trương Tông Long hấn ta biết. Trong tay Lữ Thiệu Khanh có mấy vạn linh thạch, đừng nói pháp khí nhị phẩm, cho dù pháp khí tam phẩm, thậm chí pháp khí tứ phẩm hấn cũng có thể mua được. Nhưng vì sao hấn chỉ lấy ra pháp khí nhị phẩm chứ? Hấn muốn làm gì? Nếu như muốn dùng pháp khí nhị phẩm vì sao không có pháp khí tính công kích? Hấn ta nhớ đến sự giao hoạt của Lữ Thiệu Khanh. Trương Tông Long nhắc nhở Tang Thiệu một câu: “Tang sư thúc, bảo Đồ sư đệ cẩn thận một chút.” “Đối thủ của hấn không phải dễ trêu.” Tang Thiệu cảm thấy kỳ lạ: “Sao lại nói như vậy?” Có vẻ như Trương Tông Long rất chú ý đến tiểu tử kia. Trương Tông Long không giải thích quá nhiều, chỉ nói một câu: “Bảo hấn cẩn thận một chút, nếu không hấn sẽ ném mùi đau khổ.” Tang Thiệu không để lời của Trương Tông Long trong lòng. Ông ta cười haha nói: “Tông Long, mặc dù Đồ Tĩnh không thể bì với con nhưng nó cũng là đồ đệ ta

dạy bảo ra, không có vấn đề gì quá lớn đâu.”Trong lời nói của ông ta tràn ngập lòng tin vào đồ đệ Đồ Tĩnh, cũng tràn ngập lòng tin với bản thân.Đồ đệ ông ta dạy bảo ra có thể kém chừng nào chứ?Trương Tông Long trầm mặc, không tiếp tục thuyết phục.Dù sao hẳn ta cũng đã nhắc nhở, nghe hay không là chuyện của Tang Thiệu.Tương tự như vậy, bên Song Nguyệt Cốc.Một người phụ nữ trung niên thân mặc váy dài tử sắc, trên mép váy thêu những cánh hoa nhỏ, gương mặt xinh đẹp nhìn Lữ Thiếu Khanh, trong mắt có thêm vài phần yêu thương.“Không có Thiệu sư đệ và Kế Ngôn nên cuối cùng nó cũng phải bước lên sân rồi sao?”An Thiên Nhạn, Tam trưởng lão Song Nguyệt Cốc, thực lực Nguyên Anh trung kỳ, cảnh giới tầng bốn.Lần này người Song Nguyệt Cốc không tới nhiều, trưởng lão chỉ có một bình bà.Hạ Ngữ nghe sư thúc mình nói vậy liền nhìn sang An Thiên Nhạn: “An sư thúc, người cũng biết Lữ sư đệ?”An Thiên Nhạn gật đầu, nụ cười hiền hòa, ưu nhã cao quý: “Thiệu sư đệ từng nói với ta, mặc dù chỉ là thuận miệng nhắc tới nhưng ta có thể nhận ra được sự tự hào trong giọng nói của Thiệu sư đệ.”

Chương 231 - Pháp khí tự bạo

Chương 231: Pháp khí tự bạo
Hạ Ngữ quay đầu nhìn Lữ Thiếu Khanh. Trong đôi mắt đẹp của nàng ấy mang theo sự hiểu kì. Với thực lực của Lữ Thiếu Khanh hoàn toàn có thể thoải mái nghiền ép Đỗ Tĩnh. Thậm chí chỉ cần triển lộ một chút khí tức bản thân hẳn là có thể khiến Đỗ Tĩnh biết khó mà lui. Nhưng Lữ Thiếu Khanh lại lấy pháp khí nhị phẩm ra dọa Đỗ Tĩnh. Hạ Ngữ tin Lữ Thiếu Khanh không phải không biết chúng không thể dọa được Đỗ Tĩnh. Hạ Ngữ nhìn chằm chằm Lữ Thiếu Khanh, nàng ấy muốn xem thử Lữ Thiếu Khanh định làm gì... Đỗ Tĩnh nhìn ba món pháp khí nhị phẩm trong tay Lữ Thiếu Khanh. Đầu tiên hẳn ta hơi sửng sốt một chút, sau đó không kìm được bật cười ha hả. “Ngươi, ngươi cho rằng thứ trong tay ngươi là gì?” “Tứ phẩm, Ngũ phẩm, hay là thập phẩm?” “Còn nói là đệ tử thân truyền, hóa ra chỉ có chút năng lực ấy. Tưởng là lấy pháp khí nhị phẩm ra có thể dọa ta sợ sao? Ngây thơ. Ánh mắt Đỗ Tĩnh nhìn Lữ Thiếu Khanh càng lộ ra tia khinh thường. Lữ Thiếu Khanh thở dài, bất đắc dĩ nói: “Vì sao cho ngươi cơ hội mà ngươi lại không bắt lấy chứ?” “Cơ hội?” Đỗ Tĩnh càng cười vui vẻ. “Có phải ngươi vẫn chưa tỉnh ngủ không?” “Ngươi có thể làm gì ta?” Lữ Thiếu Khanh không nói lời nào, mà thôi động pháp khí trong tay. Ngọc tử huyền không, kêu lên ông ông, nhắm thẳng về phía Đỗ Tĩnh. “Ngươi có tin ta dùng ngọc tử đập chết ngươi không?” Đỗ Tĩnh thoải mái đứng đó, vẫy tay với Lữ Thiếu Khanh: “Đến đây, cho ta xem thử rốt cuộc pháp khí nhị phẩm của ngươi lợi hại nhường nào.” Haizz, Lữ Thiếu Khanh khẽ lắc đầu, hôm nay ít nhiều vẫn phải lộ ra chút thực lực rồi. Sau đó, vẻ mặt Lữ Thiếu Khanh đột nhiên biến đổi. Chính vào lúc này tất cả mọi người đều cảm thấy Lữ Thiếu Khanh lúc đầu khí tức mịt mờ, mặt ủ mày chau, như là phạm nhân đột nhiên liền biến thành người khác. Như một con dã thú đang ngủ say thức tỉnh. Khí tức trên thân đột nhiên tăng vọt. “Trúc Cơ kỳ?” “Ồ, là khí tức Trúc Cơ hậu kỳ” “Khá lắm, có thể ẩn tàng sâu như vậy.” Người chung quanh kinh hãi. Tuy nhiên có vài người cảm thấy chẳng có gì đáng để ngạc nhiên. Tốt xấu gì cũng là đệ tử thân truyền, có

thực lực Trúc Cơ kỳ cũng không có gì lạ. Về mặt Tang Thiệu thoải mái, trong nụ cười nhạt mang theo sự mỉa mai: “Có chút thực lực ấy mà cũng cần phải ẩn tàng sao?” “Đồ nhi của ta cũng là Trúc Cơ hậu kỳ, dù Lữ Thiệu Khanh có là Trúc Cơ kỳ tầng chín thì cũng chẳng phải sợ.” Trong mắt Tang Thiệu, thực lực Trúc Cơ kỳ chẳng có gì đáng để giấu diếm cả. Chênh lệch một hai cảnh giới nhỏ cũng chẳng sao, chủ yếu phải xem phát huy của hai bên. Đối với đồ đệ của mình, Tang Thiệu tràn ngập lòng tin. “Cho dù ẩn giấu thực lực thì có thể dọa sợ đồ nhi ta sao? Ngây thơ...” “Trong lời nói của Tang Thiệu ẩn chứa khinh thường, Lữ Thiệu Khanh đã thôi động ngọc tử khởi phát tấn công. Hắn coi ngọc tử như hòn đá đập về phía Đồ Tĩnh, ngọc tử xoay tròn trên không trung, điên cuồng hấp thu linh khí, phát ra tiếng xé gió sắc bén. Biết Lữ Thiệu Khanh thực lực không khác mình là mấy, Đồ Tĩnh cũng trở nên nghiêm túc. Nếu Lữ Thiệu Khanh dùng tới pháp khí, vậy hắn ta cũng sẽ không đàn độn tay không tác sát. Ban này với Tiêu Y là chèn ép về thực lực, giờ mọi người thấy chênh lệch thực lực không nhiều thì tay không tác sát mới là ngu xuẩn. Cổ tay Đồ Tĩnh khẽ đảo, một thanh trường kiếm màu xanh thẫm xuất hiện trong tay. Hắn ta thôi động linh lực, linh lực không ngừng rót vào trong trường kiếm. Trường kiếm phát ra hào quang màu xanh lam, sáng chói vô cùng, hắn ta giơ kiếm lên, chắn ngang kiếm đỡ định cho Lữ Thiệu Khanh biết mặt. Trường kiếm tam phẩm chỉ cần dùng phong mang và cường độ của bản thân nó đủ để nhẹ nhàng phá hỏng pháp khí nhị phẩm. “Keng!” Ngọc tử của Lữ Thiệu Khanh bị Đồ Tĩnh chặn lại. “Xoạt xoạt!” Âm thanh thanh thúy vang lên, trên ngọc tử trắng nõn như ngọc xuất hiện vết nứt. Ngọc tử vẫn còn vang lên tiếng ù ù, liều mạng muốn tấn công nhưng lại không thể tiến lên trước nửa phần. Trên mặt Đồ Tĩnh lộ ra tia đắc ý: “Đây là trường kiếm bốn mệnh của ta, trường kiếm tam phẩm, tốt hơn của ngươi không biết bao nhiêu lần.” Một kẻ chỉ biết dùng pháp khí nhị phẩm thì được dùng pháp khí tam phẩm trở lên sao? Sau khi nói xong, hắn ta lắc cổ tay. “Tách!” Ngọc tử âm một tiếng vỡ nát. Nhưng ngọc tử vỡ nát lại như mở ra hộp ma, thả ra yêu ma bị phong ấn. Một cỗ sức mạnh cuồng bạo dâng lên từ trong ngọc tử. Ba động kinh người khủng bố lập tức tràn ra. Như một yêu ma thức tỉnh, mở cái miệng như bồn máu lớn về phía hắn ta. Nụ cười trên gương mặt Đồ Tĩnh biến mất, con ngươi đột nhiên co rút, hắn ta biết

Lữ Thiếu Khanh muốn làm gì. Hắn ta cũng biết vì sao ngọc tử của đối phương lại dễ dàng vỡ nát như vậy. Đỗ Tĩnh muốn chửi má nó. Móa nó, đây là pháp khí tự bạo. Có ai chơi như kiểu người không? Trong lúc vội vàng một kiện pháp khí tính phòng ngự xuất hiện trong tay Đỗ Tĩnh, hắn ta điên cuồng rót linh lực vào. Quang mang đại thịnh. Một khắc sau. “Ầm!” Quang mang mãnh liệt bao phủ toàn bộ quảng trường, cũng chiếm cứ tầm mắt của mọi người. Ba động linh lực cường đại khuếch tán ra bốn phía, đại trận được bố trí lần lượt tỏa ra ánh sáng chặn cổ ba động năng lượng khủng bố này lại. Sắc mặt không ít người điên cuồng biến đổi. Pháp khí nhị phẩm mặc dù không phải pháp khí cấp cao gì. Nhưng dù sao nó cũng là một kiện pháp khí. Uy lực phát nổ vượt xa uy lực bản thân nó có thể phát huy được. Cho dù là tu sĩ Kết Đan kỳ bị một món pháp khí nhị phẩm tự bạo chính diện hậu quả cũng rất nghiêm trọng. Không ai đoán được Lữ Thiếu Khanh lại tự bạo pháp khí.

Chương 232 - Pháp khí tự bạo

Chương 232: Pháp khí tự bạo (tt) Mặc dù phẩm cấp không cao, nhưng dầu gì cũng là pháp khí, không phải vạn bất đắc dĩ, không ai lại tùy tiện lựa chọn tự bạo pháp khí của mình. Cho nên, chiêu này của Lữ Thiếu Khanh nằm ngoài dự liệu của mọi người. Trên quảng trường một lần nữa cuộn cuộn khói đặc che khuất tầm mắt của mọi người, tuy nhiên tất cả mọi người đều có kinh nghiệm rồi. Linh thức tràn ra theo bản năng. Sau đó bọn hắn phát hiện có một bóng người phóng về phía Lữ Thiếu Khanh. “Là Đỗ Tĩnh.” Có người kinh ngạc kêu lên: “Trong cú nổ vừa rồi hắn không hề bị thương.” “Lợi hại quá, như thế mà cũng có thể phòng ngự được, không hổ là đệ tử đại phái.” “Lần này Lữ Thiếu Khanh thảm rồi, hắn sẽ không ngờ được Đỗ Tĩnh không hề hấn gì...” “Đúng vậy, trong lúc gấp rút, hắn lấy gì để ngăn cản?” Trong sương mù, sắc mặt Đỗ Tĩnh tái nhợt, mấy vết thương trên người máu me đầm đìa, linh khí trong cơ thể vô cùng hỗn loạn. Ban nãy trong lúc vội vàng hắn ta dùng một kiện pháp khí phòng ngự đỡ được cú nổ lần này nhưng vẫn bị thương không nhẹ. Tuy nhiên hắn ta vẫn còn có thể tiếp tục hành động. “Người đi chết đi!” Đỗ Tĩnh gầm thét, nuốt ngược máu tươi đang ọc ra, cưỡng chế thương thế bên trong cơ thể lập tức khởi xướng đánh trả. Hắn ta thế phải giết chết Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh quá thâm hiểm, không ai ngờ hắn có thể tự bạo pháp khí. Uy lực tự bạo cực lớn, người thường sẽ không thể chống đỡ được. Cho nên Đỗ Tĩnh đang đánh cược, cược Lữ Thiếu Khanh buông lỏng cảnh giác, sẽ không đoán được Đỗ Tĩnh sẽ đánh trả vào lúc này. Trong tầm mắt Đỗ Tĩnh, bóng dáng Lữ Thiếu Khanh như ẩn như hiện trong khói mù. Gương mặt ánh tuấn của hắn ta bắt đầu vặn vẹo, sát ý trùng thiên: “Đi chết đi.” Trường kiếm trong tay một lần nữa sáng lên quang mang lam sắc đâm thẳng về phía Lữ Thiếu Khanh. Ánh mắt hắn ta mang theo tia tàn nhẫn, hắn ta không để ý hiện giờ là trường hợp nào. Hắn ta chỉ muốn một kiếm đâm chết Lữ Thiếu Khanh. “Keng!” Cơ thể Đỗ Tĩnh chấn động, trường kiếm đâm trúng thứ gì đó, gặp trở ngại. Hắn ta nhìn chăm chú, bóng người trong khói mù đã biến mất không thấy

đâu nữa. Còn trường kiếm trong tay hắn ta thì đâm trúng một cái mâm tròn. Mâm tròn lơ lửng giữa không trung, chặn trường kiếm của hắn ta. “Xoạt xoạt!” Một âm thanh thanh thúy lại vang lên, trên mâm tròn xuất hiện vết nứt. Con người Đỗ Tĩnh đột nhiên rút lại. “Mẹ nó...” “Ầm!” Lại một tiếng động lớn vang lên, một cú nổ nữa xuất hiện... Tất cả mọi người trầm mặc. Mọi người đều nhìn Đỗ Tĩnh bị nổ bay với ánh mắt thương hại. Khí tức Đỗ Tĩnh suy yếu, quần áo rách rưới, máu me khắp người, vết thương chồng chất. Lần này hắn ta không chống đỡ được nữa rồi. Sắc mặt vô cùng tái nhợt, khí tức suy yếu, trên người đầy vết thương, máu me đầm đìa. Thật sự thê thảm. Rất nhiều người trong lòng vừa cảm thán vừa không kìm được nảy sinh lòng kiêng kỵ đối với Lữ Thiếu Khanh. Không ai có thể ngờ, Lữ Thiếu Khanh có thể đoán được Đỗ Tĩnh sẽ khởi xướng phản kích hắn. Còn tương kế tựu kế, lợi dụng khói mù bày ra cạm bẫy. Lần thứ hai tự bạo pháp khí. Thật dễ tiện. Không ít người trong lòng không kìm được thầm chửi thề. Lần đầu tự bạo pháp khí đã nằm ngoài suy nghĩ của tất cả mọi người. Lại một lần nữa tự bạo, đây là điều tất cả mọi người đều không nghĩ đến. Pháp khí tự bạo lần thứ hai, Đỗ Tĩnh không hề có bất kỳ ngăn cản gì, phải nghiêng răng nghiêng lợi chống đỡ toàn bộ. “Bịch!” Đỗ Tĩnh ngã âm trên mặt đất, không nhúc nhích. Trong cảm nhận của mọi người, hắn ta đã gần chết, bị trọng thương. Nếu hắn ta không được cứu chữa, e là sẽ không chịu nổi. Khói mù dần tản đi, Lữ Thiếu Khanh tay phải cầm trường kiếm của Đỗ Tĩnh, tay trái cầm quạt xếp xuất hiện. Hắn đi đến trước mặt Đỗ Tĩnh. Ánh mắt Lữ Thiếu Khanh lạnh lẽo, trên mặt không có bất kỳ cảm xúc gì. Rất nhiều người tim không kìm được thất lại, hắn còn định hạ sát thủ sao? Bỗng nhiên, một bóng người xuất hiện. Ông ta đứng trước mặt Lữ Thiếu Khanh, trực diện với Lữ Thiếu Khanh. Là Tang Thiệu. Tang Thiệu trông rất bình tĩnh nhưng đôi mắt ông ta đã tràn đầy lửa giận vô tận. Khí tức trong người như ẩn núp hung thú, lúc nào cũng có thể sẽ bộc phát. Ông ta nhìn chòng chọc Lữ Thiếu Khanh. Hận không thể một tay tát chết Lữ Thiếu Khanh. Đã nói tỷ thí luận bàn, tên khốn kiếp người lại hạ tử thủ. Lữ Thiếu Khanh nhìn Tang Thiệu, vẻ mặt tự nhiên, mở miệng hỏi: “Người của Quy Nguyên Các?” “Đánh nhỏ rồi, già cũng muốn ra trận sao?” Giọng điệu Tang Thiệu lạnh băng, không che giấu được sát ý: “Tuổi còn trẻ, ra tay ác độc như

vậy, giữ lại người, cũng là một tai họa cho thiên hạ thương sinh.”Lữ Thiệu Khanh không nói hai lời, lập tức hô to: “Chưởng môn, có người muốn hại đệ tử của người, sao còn chưa tới đánh chết hắn?”Trầm mặc.Tất cả mọi người lại một lần nữa rơi vào trầm mặc.Người kêu gào thuần thực thề, không hề có chút do dự nào à?Tang Thiệu cũng bị tiếng gào kia của Lữ Thiệu Khanh làm cho không biết phải làm như thế nào.Mặc dù ông ta hận không thể một tay tát chết Lữ Thiệu Khanh nhưng ông ta vẫn không ngóc đến mức đó.Đám Ngu Sưởng cao tầng Lăng Tiêu Phái đang ở bên trên, khí cơ của tất cả mọi người đã khóa chặt ông ta.Trong nháy mắt ông ta dám ra tay sẽ rơi vào công kích toàn lực của nhóm Ngu Sưởng.Chẳng qua ông ta chỉ muốn hù dọa Lữ Thiệu Khanh một phen thôi.Đồ đệ của mình bị đánh thành như vậy mà không cho phép miệng sư phụ được xả giận chút sao?Nhưng Lữ Thiệu Khanh không nói nhảm với ông ta mà thẳng thắn cầu cứu Ngu Sưởng.Hắn tung chiêu không theo lẽ thường khiến Tang Thiệu tức đến mức ngực khó chịu.Giọng Ngu Sưởng truyền đến: “Tang Thiệu trưởng lão, nếu đã tỷ thí, bị thương là chuyện không thể tránh khỏi.”“Quý đồ thụ thương nghiêm trọng, vẫn nên đưa hắn xuống cứu chữa trước đi.”“Đây là Thủy Vận đan tam phẩm, có hiệu quả tốt trong việc trị liệu ngoại thương, hi vọng quý đồ sớm ngày khôi phục.”Một cái bình ngọc lẳng không bay tới, rơi vào trong tay Tang Thiệu.

Chương 233 - Hấn là cảnh giới Kết Đan kỳ

Chương 233: Hấn là cảnh giới Kết Đan kỳ
Tang Thiệu trầm mặc, người ta đã làm đến nước này rồi, ông ta còn không biết cư xử sẽ bị người khác chê cười. Mặc dù Quy Nguyên Các không sợ bị người ta chê cười nhưng loại trò cười này vẫn không nên làm. Ông tay xoay người vung tay lên, một cỗ linh lực nâng Đỗ Tĩnh đã hôn mê lên, chuẩn bị rời khỏi nơi này. “Chậm đã!” Lữ Thiếu Khanh gọi Tang Thiệu lại. Tang Thiệu quay đầu lại, ánh mắt bất thiện: “Chẳng lẽ ngươi muốn ra tay với ta?” Nếu vậy, ông ta không ngại giáo huấn Lữ Thiếu Khanh một chút. “Nghĩ gì thế.” Lữ Thiếu Khanh tiện tay ném trường kiếm trong tay mình cho Tang Thiệu: “Cầm lấy, đây là của hấn.” “Đúng là đáng ghét, sao lại dùng nó để cản chứ? Lãng phí.” Tang Thiệu nhận lấy, mới phát hiện, đây là bội kiếm bản mệnh của đồ đệ ông ta. Nó đã bị hao tổn nghiêm trọng trong vụ nổ, bên trên đầy những vết nứt, bất cứ lúc nào cũng có thể sẽ gãy đi, gần như đã bị phế rồi. Chẳng trách Đỗ Tĩnh lại bị thương nghiêm trọng như vậy, bội kiếm bị hao tổn, bị phản phệ, tương đương bị đả kích hai tầng. Tang Thiệu trầm mặc, quay người rời đi. Haizz! Lữ Thiếu Khanh có chút tiếc nuối nhìn Nhẫn trữ vật trên tay Đỗ Tĩnh. Đồ lão già này nhanh một bước rồi, đáng tiếc. Nhưng mà, ngươi nói đến là đến, đi là đi, sao có thể nhẹ nhàng như vậy. “Thật là, đã bao nhiêu tuổi rồi? Một chút lễ phép cũng không có, ngay cả câu tạ ơn cũng không biết nói sao?” “Chương môn cho đan dược tam phẩm cũng không nói tạ ơn.” “Tổ chất Quy Nguyên Các không được.” Giọng Lữ Thiếu Khanh không lớn nhưng ở đây là những người nào? Lời của Lữ Thiếu Khanh bọn họ nghe không sót một chữ. Trong nháy mắt, ánh mắt mọi người đều rơi lên người Tang Thiệu. Tang Thiệu cảm thấy linh lực trong cơ thể mình hỗn loạn, ngực khó chịu, một ngụm máu tươi xông lên cổ họng. Ông ta cố nén, kìm nén đến mức đỏ bừng cả khuôn mặt. Đường đường là Nguyên Anh kỳ mà bị một câu nói chọc tức đến mức suýt thổ huyết. Quá, quá mất mặt. Tang Thiệu không quay đầu lại, hai chữ tạ ơn ông ta không nói nên lời. Giờ

ông ta càng không thể nói, ông ta chỉ có thể coi như không nghe thấy. Sắc mặt ông ta âm trầm mang theo Đỗ Tĩnh quay trở về vị trí của Quy Nguyên Các. Lúc trở về toàn thân Tang Thiệu từ trên xuống dưới tản ra khí tức lạnh lẽo khiến các đệ tử Quy Nguyên Các chung quanh cảm như hén, không dám thở mạnh. Bọn hắn sợ không cẩn thận sẽ chọc phải lửa giận của Tang Thiệu. Lần này Tang Thiệu lên coi như đã bị Lữ Thiệu Khanh làm nhục một phen. Thế nhưng, ông ta vẫn chưa thể lấy lại thể diện. Thương Chính Sơ nhìn Tang Thiệu, trầm mặc một lúc mới mở miệng khuyên: “Không cần tức giận, tiểu bối ấy mà.” “Chẳng qua do Đỗ Tĩnh quá chủ quan thôi, nếu đánh bình thường chắc chắn hắn không phải đối thủ của Đỗ Tĩnh.” Nói bóng gió, Đỗ Tĩnh thua tất cả đều do Lữ Thiệu Khanh xuất chiêu không theo lẽ thường. Sắc mặt Tang Thiệu dễ coi hơn một chút. Không sai, nếu như không phải Lữ Thiệu Khanh không nói võ đức, tuyệt đối sẽ không như vậy. Tang Thiệu ông ta sẽ không cần đi lên vớt đồ đệ mình về. Nhưng đúng vào lúc này Trương Tông Long đột nhiên nói: “Thực lực của hắn không phải Trúc Cơ kỳ, mà là Kết Đan kỳ.” “Cái gì?” Đám người kinh hãi. Bọn hắn khó có thể tin nhìn Lữ Thiệu Khanh bên dưới, Lữ Thiệu Khanh mạnh đến thế sao? Hắn mới bao nhiêu tuổi? Thương Chính Sơ và Tang Thiệu hai mặt nhìn nhau, cũng không dám tin tưởng. Thương Chính Sơ nghi hoặc nhìn Lữ Thiệu Khanh bên dưới, sau đó ngửa mặt khẳng định: “Khí tức của hắn không thể gạt được chúng ta, hắn tuyệt đối là Trúc Cơ kỳ.” Ông ta là Nguyên Anh kỳ, cảm giác không thể sai được. Tang Thiệu cũng nghĩ vậy: “Mặc dù hắn có che giấu, nhưng không thể gạt được chúng ta.” Hai người bọn hắn là Nguyên Anh kỳ, tự nhận cảm giác của mình sẽ không sai. Trương Tông Long không đồng ý bọn hắn, hắn ta nhìn chằm chằm Lữ Thiệu Khanh, ánh mắt sáng rực, ngửa mặt khẳng định: “Chắc chắn cảnh giới Kết Đan kỳ.” Mặc dù hắn ta không thể hoàn toàn cảm thụ được cảnh giới thực sự của Lữ Thiệu Khanh nhưng hắn ta tin vào phán đoán của mình. “Kế Ngôn có một môn công pháp, có thể ẩn tàng thực lực và cảnh giới của bản thân.” Cho nên, Trương Tông Long khẳng định thực lực của Lữ Thiệu Khanh tuyệt đối không chỉ như những gì hắn thể hiện ra. Lữ Thiệu Khanh đợi sau khi Tang Thiệu mang Đỗ Tĩnh rời đi, hắn cảm quạt xếp trong tay. Quạt xếp soạt một tiếng mở ra, quạt hai cái, vô cùng tiêu sái. Tiếp theo hắn nghiêm nghị đi

dọa những người khác: “Còn ai muốn lên nữa không?” “Ai đến ta nổ người đó.” Trầm mặc. Người chung quanh trầm mặc. Cái này không dễ chơi. Uy lực pháp khí tự bạo to lớn. Cho dù có pháp khí phòng ngự nhị phẩm, đối mặt với pháp khí nhị phẩm tự bạo cũng chưa chắc có thể ngăn cản được. Cho dù có ngăn cản được cũng sẽ bị tổn hại. Nhưng mà... Phía dưới nhanh chóng có người hô to: “Người chỉ có một kiện pháp khí nhị phẩm, sợ cái gì?” “Chỉ có một kiện?” Lữ Thiếu Khanh đối mặt chất vấn không hề tức giận mà chỉ vung tay lên, trong tay xuất hiện vài món pháp khí nhị phẩm. Đây là những pháp khí trước đây sau khi ăn cướp Lữ Thiếu Khanh cảm thấy cũng không tệ lắm nên giữ lại. Chuẩn bị để sau này sử dụng. Dao thương kiếm kích đều có, đương nhiên, những thứ cướp được của đệ tử Quy Nguyên Các thì hẳn không lấy ra. Đồng thời để đề phòng vạn nhất sau khi lấy ra thì hẳn liền thu hồi lại. Thấy Lữ Thiếu Khanh bày ra dáng vẻ ai đến sẽ đồng quy vu tận, tiếp tục hét lớn: “Đến đây, ai muốn thử một chút không?” Tiêu Dũng nhìn thấy trong tay Lữ Thiếu Khanh nhiều pháp khí nhị phẩm như vậy thì tròng mắt cũng sắp rơi trên mặt đất. Chẳng trách Lữ Thiếu Khanh lại không hề hào hứng gì khi ông ta tặng pháp khí nhị phẩm. Hóa ra người ta thật sự không để những thứ này trong lòng. Chẳng trách nữ nhi từng nói, chó cũng chẳng dùng đến pháp khí nhị phẩm. Lần này càng nhiều người trầm mặc hơn. Suy nghĩ muốn tiến lên đánh một trận lập tức tiêu tan.

Chương 234 - Đã bao nhiêu tuổi rồi còn đánh nhau? Không xấu hổ à?

Chương 234: Đã bao nhiêu tuổi rồi còn đánh nhau? Không xấu hổ à? Nếu Lữ Thiệu Khanh chỉ còn lại một pháp khí nhị phẩm thì vẫn có người còn dám lên. Nhưng pháp khí nhị phẩm trong tay hắn nhiều như vậy, ai mà dám lên chứ? Đối mặt với một tên thích dùng pháp khí nhị phẩm để tự bạo thì không ai tự tin có thể đánh thắng được. Đi lên cũng chỉ tự chuốc lấy cực khổ. Đồ Tĩnh chính là một ví dụ. Lữ Thiệu Khanh rất hài lòng với sự trầm mặc của đám người này. Vậy mới đúng chứ. Hắn quạt cây quạt, lời nói thâm thía, thừa cơ nói với mọi người: “Mọi người coi như tới đây tụ tập, vui chơi giải trí thôi không được sao?” “Hay là đồ ở Lăng Tiêu Phái chúng ta không hợp với khẩu vị của mọi người?” “Không hợp khẩu vị thì nói ra, nhất định phải đánh nhau sao?” “Thật là, đã bao nhiêu tuổi rồi còn đánh nhau? Không xấu hổ à?” “Đánh nhau nguy hiểm lắm, thắng thì có lợi gì chứ? Thua thì cơ thể bị thương, chịu nhiều đau khổ, sợ hãi sao?” Những lời khuyên bảo hay ho như vậy không phải phong cách Lữ Thiệu Khanh, hắn càng nói càng kích động, quạt xếp được gấp lại, hắn chỉ vào người bên dưới măng to: “Đều ra ngoài lăn lộn rồi, đều bao nhiêu tuổi rồi mà còn tranh với giành?” “Tranh giành thể diện thì được gì? Hôm nay ở đây làm Lăng Tiêu Phái chúng ta khó xử, chương môn chúng ta hẹp hòi nhất chắc chắn đã ghi chép kỹ các người vào sổ con.” “Sau này sẽ từ từ tính sổ với các người, cho các người biết tay.” Ánh mắt không ít người không kìm được nhìn về phía Ngu Sưởng, xem thử có phải ông đang cầm quyền sổ con ghi chép không. Ngu Sưởng tức giận tới mức giơ chân, có kích động muốn lao xuống bóp chết Lữ Thiệu Khanh. “Khôn kiếp, đây là mượn việc công báo thù riêng.” Con giận của Lữ Thiệu Khanh càng lúc càng lớn, giọng cũng càng lúc càng lớn, giận dữ nói với đám người: “Hôm nay tới đây là để gặp Đại sư huynh của ta, Đại sư huynh không rảnh để đến, các người coi như ăn bữa cơm là được rồi.” “Nếu không muốn ăn cơm thì để lẽ vật lại, quay về thích làm gì thì làm nấy đi.” “Thấy Đại sư huynh ta không ở đây thì muốn gây phiền phức cho Lăng Tiêu

Phải chúng ta, thực sự cho rằng chúng ta dễ khi dễ à?”“Nhất định phải đầu rơi máu chảy trong tay chúng ta mới cam tâm à?”“Hôm nay, ta đứng ở đây, các người ai muốn tới thì cứ tới, xem ta có nỡ chết các người không.”Song Nguyệt Cốc.An Thiên Nhạn nhìn Lữ Thiểu Khanh có vẻ tức tới sùi bọt mép, oán khí ngập trời, chỉ vào đám người mắng to.Ánh mắt bà ta lóe lên tia thương thức, cười một tiếng: “Thật là một thằng nhóc thông minh.”Biện Nhu Nhu thấy kỳ lạ, thế này mà coi là thông minh à?Thế này không phải gọi là chỉ vào mặt con mà chửi mẹ, chộc cho người ta nổi trận lôi đình sao?Đội lạt nữa người ta cùng nhau tiến lên xem người làm sao để ngăn cản.Biện Nhu Nhu bĩu môi, trở lại bên cạnh đồng môn lá gan nàng ta cũng lớn hơn nhiều.“Hắn cứ mắng thế này sẽ càng khiến mọi người giận đến nổi trận lôi đình, sự tình sẽ càng không thể nào ngăn cản được.”“Hắn càng không muốn người ta tiến lên nói không chừng người ta sẽ càng tiến lên.”Hạ Ngữ lắc đầu, không hài lòng với dáng vẻ này của sư muội.Nàng ấy hỏi Biện Nhu Nhu: “Nếu là muội, muội có muốn lên tỷ thí với hắn không?”Biện Nhu Nhu nhìn Lữ Thiểu Khanh còn đang hùng hùng hổ hổ, trên mặt hiện lên một tia sợ hãi.Thật sự bước lên sẽ không bị Lữ Thiểu Khanh ăn sạch đấy chứ.Nàng ta tự thừa nhận chút thực lực đó của mình vẫn chưa làm gì được Lữ Thiểu Khanh.Có đệ tử bên cạnh nói: “Lên, ai không sợ hắn tự bạo pháp khí chứ.”Pháp khí nhị phẩm mà tự bạo cứ như không cần mua bằng tiền vậy, có chống đỡ được hay không đều phải chịu tổn thất nặng nề, loại chuyện này ai mà chịu làm chứ?An Thiên Nhạn thấy trên mặt vài đệ tử lộ vẻ khó hiểu, không hiểu thông minh trong lời bà ta là gì.Bà ta liền nói: “Hắn mắng người như vậy khiến mọi người đều tin, ai dám lên giao đấu với hắn hắn đều sẽ một lần nữa tự bạo pháp khí, khiến người khác sợ ném chuột vỡ bình.”“Sư thúc, ý của người là, sự phản nộ của hắn là cố ý giả vờ?”Biện Nhu Nhu cảm thấy hơi khó tin, tính tình tên này vốn không tốt.Đối với muội muội tiểu Y cũng hờ một chút là mắng, động một chút là cốc đầu.Nhìn chẳng giống đang giả vờ chút nào.An Thiên Nhạn cũng không dám chắc chắn, bà ta chỉ có thể nói: “Ta đoán có lẽ là vậy.”Hạ Ngữ ngữ khí khẳng định nói: “Chắc chắn là giả vờ.”Tuy thời gian tiếp xúc với Lữ Thiểu Khanh không dài cũng không ngắn nhưng Hạ Ngữ vẫn luôn quan sát Lữ Thiểu Khanh nên ít nhiều cũng khá hiểu Lữ Thiểu Khanh.Bình thường hành vi của hắn

có vẻ hoang đường nhưng trên thực tế lại có dụng ý riêng của hần. Khiêm tốn đến đáng sợ, tâm tư kín đáo, kiêu người như vậy không thể tùy tiện nổi giận. Có đệ tử vẫn không hiểu: “Mắng chửi người ta thì mắng chửi, nhưng ngay cả chương môn mà cũng mắng luôn là thế nào.” Không ít đệ tử rất tán thành, trước mặt mọi người nói chương môn hẹp hòi, tuyệt đối là tồn tại độc nhất vô nhị trong tất cả tu sĩ. Ở môn phái khác nếu không bị đánh chết thì cũng sẽ bị giam cầm. An Thiên Nhạn nghe xong cũng nở nụ cười khổ, chẳng trách khi Thiệu sư đệ nhắc đến đôi lúc còn nghiêng răng. Hôm nay bà ta xem như hiểu ra rồi. Bà ta tiếp tục giải thích với các đệ tử, nói: “Nhắc đến điểm đó thì dụng ý càng sâu xa hơn.” “Hần đang nhắc nhở mọi người chỗ dựa sau lưng hần là ai, đây là đâu.” “Làm vậy khiến đám người kia càng kiêng kị hơn, dùng điều này để đề phòng bọn hần ra sân.” Nghe đến đó, phần lớn đệ tử Song Nguyệt Cốc xem như đã hiểu dụng ý của Lữ Thiệu Khanh. Biện Nhu Nhu tổng kết câu cuối cùng: “Vậy chẳng phải là không muốn đánh sao.” An Thiên Nhạn nhìn về Lữ Thiệu Khanh, cuối cùng bà ta cũng đã hiểu vì sao khi Thiệu Thừa nhắc đến Lữ Thiệu Khanh đôi lúc thì giận đến nghiêng răng, đôi khi lại tràn đầy kiêu ngạo. Đệ tử thông minh như vậy rất khó khiến người ta không yêu. “Đúng là một đứa trẻ thông minh.” An Thiên Nhạn nhìn Lữ Thiệu Khanh như nhìn hậu bối nhà mình, vô cùng thương thức. “Lần này cũng tương tự như vậy.” An Thiên Nhạn nói. Tuy nhiên, bà ta vẫn bỏ sót một điểm. Bà ta vừa dứt lời, trên sàn đấu xuất hiện một bóng người. Trên người hần ta tản ra khí tức lạnh lùng nhàn nhàn, bóng dáng vô cùng bá khí xuất hiện trên sàn đấu. “Trương Tông Long?!”

Chương 235 - Quả nhiên là ẩn giấu thực lực

Chương 235: Quả nhiên là ẩn giấu thực lực Trương Tông Long đứng trước mặt Lữ Thiếu Khanh, vào giờ khắc này, ánh mắt hắn ta bình tĩnh, ung dung không vội. Lữ Thiếu Khanh nhìn thấy Trương Tông Long đi lên, đầu tiên là sửng sốt, sau đó giận dữ. Là hắn ta sao. Ta còn không có ý định tìm người tính sổ, người thì tốt rồi, không mang ơn, ngược lại tới phá ta? Ta ở chỗ này mắng hơn nửa ngày, mắng đến nước miếng đều khô, tên hỗn đản người lại đột nhiên đi lên. Đây không phải là làm cho ta thất bại trong gang tấc, mắng chửi vô ích sao? Ánh mắt Lữ Thiếu Khanh không tốt, rất có xúc động muốn thu thập Trương Tông Long. “Người muốn làm gì?” Trương Tông Long lạnh nhạt nhìn Lữ Thiếu Khanh, chậm rãi mở miệng: “Để ta tỷ thí với người.” “Không biết xấu hổ sao?” Lữ Thiếu Khanh dường như càng tức giận, chỉ vào mũi Trương Tông Long mắng to: “Người là ai? Người thứ hai Tề Châu, thật uy phong nha, Kết Đan tầng 9 đến bắt nạt một người yếu đuối như ta, người không biết xấu hổ sao? Quy Nguyên Các chỉ toàn mấy tên ỷ lớn hiếp nhỏ các người sao?” Mọi người hết chỗ nói với Lữ Thiếu Khanh rồi. Yếu đuối, lời này người cũng dám nói? Người yếu đuối, Đỗ Tĩnh thì sao? Trương Tông Long không tức giận, mà nói một câu: “Thực lực của người là Kết Đan kỳ.” Trong lòng Lữ Thiếu Khanh nghiêm túc, Trương Tông Long ngược lại có vài phần bản lĩnh. Vậy mà lại đoán được thực lực của hắn. “Người nói vậy thì phải là vậy sao?” Lữ Thiếu Khanh đương nhiên không muốn bại lộ thực lực của mình. Nếu không cuộc sống cá muối sau này sẽ như thế nào? Nhưng mà Trương Tông Long đã không có ý định nhiều lời với hắn. Một thanh trường kiếm xuất hiện trong tay, ngang nhiên ra tay. Trường kiếm bổ xuống, một đợt kiếm khí đánh về phía Lữ Thiếu Khanh. Kiếm khí rực rỡ chói mắt, sắc bén vô cùng, giống như có thể cắt không gian. Thực lực của Trương Tông Long là Kết Đan tầng 9, hắn ta vừa ra tay chính là sát chiêu sắc bén. Hắn ta tin tưởng phán đoán của mình, Lữ Thiếu Khanh tuyệt đối đang che giấu thực lực. Về phần mạnh bao

nhiều hấn ta cũng không rõ ràng lắm, nhưng cũng không trở ngại hấn ta ra tay. Lúc trước vốn cảm thấy thực lực Lữ Thiếu Khanh không được tốt lắm, nhiều nhất cũng chỉ là Trúc Cơ kỳ. Kiêu ngạo và tự tôn trong lòng hấn ta không cho phép hấn ta bắt nạt loại người nhỏ yếu này, cho dù loại nhỏ yếu này đã làm hấn ta tức giận quá mức. Mà hôm nay qua chuyện Đồ Tĩnh gặp phải, làm cho hấn ta biết thực lực của Lữ Thiếu Khanh tuyệt không phải như trong tưởng tượng. Biểu hiện ra ngoài là thực lực Trúc Cơ hậu kỳ, nhưng lại dễ dàng đánh bại Đồ Tĩnh. Người khác nhìn thấy còn cho rằng Lữ Thiếu Khanh dựa vào pháp khí tự nổ, nhân lúc Đồ Tĩnh chưa chuẩn bị mà đánh bại Đồ Tĩnh. Nhưng với kinh nghiệm giao thủ phong phú, hấn ta nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh đang che giấu thực lực. Nếu thực lực ở Kết Đan kỳ, hấn ta có thể ra tay rồi. Đi lên cũng không nói nhảm, quyết đoán ra tay. Nếu miệng pháo với Lữ Thiếu Khanh, không ai miệng pháo hơn hấn, lẽ mà sẽ chỉ tự rước lấy nhục. Đây là bài học hấn ta rút ra trước đó. Lữ Thiếu Khanh thấy Trương Tông Long đi lên còn chưa nói được mấy câu đã ra tay. Hấn vội vàng lui về phía sau, một bên vung quạt xếp trong tay ra, một bên mắng to: “Hỗn đản, ngươi dám đánh lén?” “Quạt xếp đã sớm bị Lữ Thiếu Khanh rút linh lực vào, va chạm vào kiếm khí. Một tiếng vang thật lớn, tự nổ. Tiêu Dũng ngây dại, ba món pháp khí Nhị phẩm hấn ta đưa đều bị Lữ Thiếu Khanh tự nổ. Máu chót là, trong này còn có hai món là tặng cho Kế Ngôn và Thiệu Thừa, cũng đều bị lấy ra cho nổ. Tiêu Dũng rất muốn xông lên bắt Lữ Thiếu Khanh hỏi. Sao ngươi lại không biết xấu hổ như vậy? Sao không lấy cái trên người ngươi ra? Có phải ngươi muốn ta tặng quà nữa hay không? Trong sân lại khói đặc cuồn cuộn. Ánh mắt Trương Tông Long càng lạnh hơn, tiến thêm một bước khẳng định: “Quả nhiên là đang che giấu thực lực. “Người bình thường sẽ không có phản ứng nhanh như Lữ Thiếu Khanh, cũng sẽ không thể làm cho pháp khí Nhị phẩm tự nổ nhanh như vậy. Pháp khí Nhị phẩm tự nổ, Trương Tông Long có phòng bị ung dung ứng đối, dễ dàng hóa giải. Trương Tông Long bước về phía trước một bước, linh lực tăng vọt, xung quanh nhất thời giống như nổi lên cơn lốc cấp mười, cuồng phong gào thét thổi tan khói mù xung quanh. Hấn ta lại bước ra một bước, cuồng phong vù vù lắc mình một cái, trong nháy mắt biến thành vô số lưỡi dao gió. Dao gió vù vù, phát ra tiếng gào thét

ở trong không khí, cắt đứt không gian xung quanh, lít nha lít nhít bay về phía Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh giận dữ, thật sự muốn ép ta sử dụng toàn bộ thực lực sao? Lữ Thiếu Khanh hét lớn một tiếng, vận chuyển pháp quyết. Một quả cầu lửa khổng lồ xuất hiện trên bầu trời. Tiên Hỏa Cầu Thuật. Giống như sao băng xẹt qua bầu trời, vũng vàng khóa chặt Trương Tông Long, rơi xuống phía hắn ta. Trương Tông Long hừ lạnh một tiếng, dao gió lít nha lít nhít đổi hướng, xông thẳng lên quả cầu lửa trên trời. Quả cầu lửa khiến hắn ta cảm nhận được uy hiếp, nhất định phải giải quyết trước. Dao gió và quả cầu lửa chạm nhau trong không khí, tạo ra một vụ nổ dữ dội. Trên bầu trời, giống như pháo hoa tràn ra trên bầu trời, khói thuốc súng tràn ngập, ánh lửa tản ra bốn phía, thật là xinh đẹp. Một đợt dao động đáng sợ, mang theo lực lượng cuồng bạo, hướng về xung quanh mà khuếch tán ra, dễ như trở bàn tay. Sắc mặt Trương Tông Long càng thêm ngưng trọng. Lần giao thủ này để cho hắn ta lần nữa cảm nhận được thực lực của Lữ Thiếu Khanh còn cường đại hơn so với trong tưởng tượng của hắn ta. Khá lắm, ít nhất là thực lực Kết Đan trung kỳ. Chiến ý của Trương Tông Long càng thêm mãnh liệt. Lúc trước còn coi thường người. Lữ Thiếu Khanh bên này càng thêm phần nộ: “Gia hỏa đáng giận, xem chiêu!” Dám phá hỏng chuyện tốt của ta, đừng để ta tìm được cơ hội giết chết ngươi. Lữ Thiếu Khanh rút trường kiếm ra, ăn miếng trả miếng, trường kiếm vung ra, một luồng kiếm khí xuất hiện.

Chương 236 - Người lại tấn công ta thử xem?

Chương 236: Người lại tấn công ta thử xem? Kiếm khí mang theo khí tức cuồng bạo lao thẳng về phía Trương Tông Long. Lữ Thiếu Khanh không sử dụng kiếm ý của mình. Không đến một khắc cuối cùng, hắn không muốn lấy con át chủ bài cuối cùng của mình ra dùng. Ánh mắt Trương Tông Long càng sáng lên, nóng lòng không đợi được mà hưng phấn nói: “Tới tốt lắm.” “Hắn ta cũng trở tay chém một kiếm, một kiếm khí tương tự lao ra.” “Oành!” Hai đạo kiếm khí đụng nhau, không phân cao thấp. Trương Tông Long vừa định làm gì đó, nhưng ngay sau đó, vẻ mặt của hắn ta thay đổi. Một luồng kiếm khí cuồng bạo giết tới trước mặt hắn ta. “Cái này, làm sao có thể?” “Trương Tông Long kinh hãi vô cùng, vội vàng né tránh, kiếm khí lướt qua sát má hắn ta, thiếu chút nữa xệt rách mặt hắn ta. Trương Tông Long nhất thời không rõ đã xảy ra chuyện gì. Hắn ta rõ ràng đã chặn kiếm khí của Lữ Thiếu Khanh mới đúng. Trừ phi. Ánh mắt Trương Tông Long trở nên kinh hãi. Trừ phi trình độ kiếm đạo của đối phương còn mạnh hơn hắn ta. Nhưng mà Trương Tông Long vẫn không thể tin được, hắn ta tự nhận kiếm đạo của mình cũng chỉ yếu một chút so với Kế Ngôn, chỉ là không lĩnh ngộ được kiếm ý mà thôi. Vì sao còn có người mạnh hơn hắn ta? Ánh mắt Trương Tông Long gắt gao nhìn chằm chằm Lữ Thiếu Khanh. “Người!” “Trong lòng Lữ Thiếu Khanh nhảy dựng, mẹ nó, dường như quá mức rồi. Lữ Thiếu Khanh tâm tư chuyển nhanh, chửi ầm lên: “Người cái gì mà người, tài nghệ không bằng người còn mất mặt xấu hổ ở chỗ này? Nếu ta lĩnh ngộ được kiếm ý, kiếm đầu tiên vừa rồi đã chém chết người rồi.” “Trương Tông Long không nói lời nào, trong lòng hắn ta vẫn có hoài nghi. Kế Ngôn lĩnh ngộ kiếm ý, Tiêu Y cũng lĩnh ngộ kiếm ý. Có phải là tên gia hỏa trước mắt này cũng lĩnh ngộ được kiếm ý hay không? Trương Tông Long không nói lời nào lại phát động tấn công Lữ Thiếu Khanh. Lần này, hắn ta không giữ lại nữa. Khí tức xung quanh Trương Tông Long điên cuồng tăng vọt, tản mát ra khí tức khủng bố, giống như đã

thú. Khí thế khủng bố này làm cho da đầu tu sĩ dưới cảnh giới Kết Đan đang vậy xem tê dại. Không ít người hô hấp khó khăn, trong lòng vô cùng sợ hãi. Chỉ riêng khí tức này đã đủ để miêu sát rất nhiều tu sĩ. “Ta không tin không thể ép ngươi ra đúng thực lực.” Giọng Trương Tông Long lạnh như băng, sát ý lăm liệt: “Nếu ngươi còn dám giữ lại thực lực ở trước mặt ta, ta sẽ giết ngươi.” “Dọa ai vậy?” Lữ Thiếu Khanh hét lớn, trong tay xuất hiện một tấm linh phù. Chỉ vào Trương Tông Long: “Ngươi lại tấn công ta thử xem?” Linh phù màu xanh trong tay Lữ Thiếu Khanh tản ra hào quang nhàn nhạt, giống như bùa đòi mạng. Hắn rít gào: “Đây là linh phù mà Vân Tâm cho ta, có phải ngươi không muốn thấy ta có nữ nhân thích, muốn ép ta dùng tấm linh phù này đúng không?” Đệ tử Điểm Tinh Phái ở phía dưới máng to Lữ Thiếu Khanh không biết xấu hổ. Trong mắt Cổ Liệt lộ ra sát ý, gắt gao nhìn chằm chằm Lữ Thiếu Khanh. Đối mặt với Lữ Thiếu Khanh như vậy, hơi thở Trương Tông Long trì trệ, sắc mặt hắn ta co quắp, có xúc động muốn máng chửi người. Đánh rất tốt, còn chưa tận hứng, ngươi lại đột nhiên muốn phóng đại chiêu. Linh phù Tứ phẩm, uy lực có thể so với một kích của Nguyên Anh. Cho dù là Trương Tông Long cũng kiêng kỵ không thôi. Hắn ta tự nhận tấm linh phù này không thể lấy mạng của hắn ta, nhưng cũng sẽ không để cho hắn ta sống tốt. Trương Tông Long rất muốn máng Lữ Thiếu Khanh không biết xấu hổ. Nhưng nghĩ lại, đây là đồ của Lữ Thiếu Khanh, nếu là tỷ thí, lấy ra dùng cũng không quá đáng. Trương Tông Long dù sao cũng là Trương Tông Long, hắn ta chỉ hơi do dự một chút, cuối cùng vẫn quyết định ra tay. Dù là linh phù Tứ phẩm mang đến cho hắn ta uy hiếp rất lớn, hắn ta vẫn muốn tiếp tục ra tay. Đây chính là hắn ta, ngươi muốn dùng thì dùng. Trương Tông Long vung trường kiếm ra, một đợt kiếm khí bàng bạc vung ra. Kiếm khí tăng vọt, gào thét lao tới, trong nháy mắt bao phủ Lữ Thiếu Khanh. Tang Thiệu ở trên nhìn liên tục trầm trồ khen ngợi. “Tốt, tốt, Tông Long không có ý định lưu thủ, xem tiểu tử kia ngăn cản như thế nào.” Tang Thiệu hận Lữ Thiếu Khanh thấu xương. Rõ ràng có thực lực Kết Đan kỳ, lại giả heo ăn thịt hổ. Hiện tại Trương Tông Long toàn lực xuất thủ, không cho hắn cơ hội. Trương Chính cao hứng kêu lên: “Hừ, tên đáng ghét, xem ngươi chết như thế nào.” Tất cả mọi người trên dưới Quy Nguyên Các đều tràn đầy lòng tin đối với Trương Tông Long. Thiên phú hơn

người, thực lực hơn người, được khen là người thứ hai trong thế hệ trẻ Tề Châu, cũng không phải hư danh. Nếu như không có Kế Ngôn, Trương Tông Long sẽ là người mạnh nhất trong thế hệ trẻ Tề Châu. Không ai coi trọng Lữ Thiệu Khanh, bọn họ không cho rằng ở cùng trong một thế hệ còn có người sẽ là đối thủ của Trương Tông Long. Trên thực tế, có vẻ đúng là như vậy. Sau khi Trương Tông Long ra tay, kiếm khí bắn ra liên tiếp. Kiếm khí sắc bén, phong mang vô cùng, cho dù là mặt đất kiên cố cũng bị cạo ra từng vết kiếm. Công kích của Trương Tông Long như mưa to gió lớn, không ngừng tấn công Lữ Thiệu Khanh. Tay phải Lữ Thiệu Khanh cầm trường kiếm, tay trái cầm linh phù, nhảy lên nhảy xuống, thoát nhìn vô cùng chật vật. Người xung quanh thấy một màn như vậy, không thể không thán phục sự lợi hại của Trương Tông Long. “Thật không hổ là mạnh nhất thế hệ trẻ phía dưới Kế Ngôn, thực lực không hề tầm thường.” “Đúng vậy, nếu ta đi lên, không được mấy chiêu sẽ chết.” “Nhưng Lữ Thiệu Khanh này cũng có vài phần bản lĩnh, lại có thể chống đỡ được lâu như vậy.” “Ta thấy hắn cầm cự không được bao lâu nữa rồi, không ai có thể chống đỡ được loại công kích này.” “Không ai coi trọng Lữ Thiệu Khanh, cho rằng Lữ Thiệu Khanh thua là chuyện sớm muộn. Nhưng mà Lữ Thiệu Khanh có thể ngăn cản lâu như vậy, cũng coi như là thực lực hơn người. Ngoại trừ một số người. Hạ Ngữ và Biện Nhu Nhu đã thấy thực lực của Lữ Thiệu Khanh. Biện Nhu Nhu cảm thấy vô cùng khó hiểu đối với hành động hiện tại của Lữ Thiệu Khanh.

Chương 237 - Sự đệ anh tuấn của huynh sắp bị đánh chết rồi

Chương 237: Sự đệ anh tuấn của huynh sắp bị đánh chết rồi” Thực lực của hắn không yếu, vì sao không biểu diễn toàn bộ ra? “Chẳng lẽ hắn thích bị ngược đãi, thích như vậy sao? Hạ Ngữ đoán được suy nghĩ của Lữ Thiếu Khanh. Đến lúc này, người còn muốn giữ gìn thực lực của mình sao? Thực lực của người rõ ràng có thể chấn kinh thiên hạ, vì sao phải khiêm tốn như thế? An Thiên Nhạn vẫn luôn chú ý Lữ Thiếu Khanh, bỗng nhiên bà nói: “Hơi thở của Thiếu Khanh trở nên hỗn loạn. Xem ra hắn không địch lại. “Lời này vừa nói ra, Hạ Ngữ và Biện Nhu Nhu đều ngây ngẩn cả người. Không thể nào. Lữ Thiếu Khanh không có yếu như vậy. Ngay cả một thần niệm của Nguyên Anh cũng có thể đánh bại, làm sao có thể bại nhanh như vậy? Nhưng đây là lời An Thiên Nhạn thân là Nguyên Anh kỳ nói ra, cảm giác của bà không thể sai được. Hạ Ngữ và Biện Nhu Nhu cũng cẩn thận cảm nhận hơi thở của Lữ Thiếu Khanh. Đích xác phát hiện khí tức của Lữ Thiếu Khanh trở nên hỗn loạn, tốc độ cũng chậm lại. Hạ Ngữ và Biện Nhu Nhu rất kỳ quái. Ngay cả đám người Ngu Sưởng cũng cảm thấy hết sức kỳ quái. Có chuyện gì vậy? Lữ Thiếu Khanh không nên yếu như vậy mới đúng. Cho dù hắn không địch lại Trương Tông Long, nhưng cũng sẽ không để lộ ra dấu hiệu thất bại nhanh như vậy. Ngu Sưởng không rõ: “Nó muốn làm gì? Nó lại đang suy nghĩ bậy bạ gì rồi? “Mặc dù thân là Nguyên Anh, mấy người ở đây cũng không thể đoán được tâm tư Lữ thiếu khanh. Trên mặt Tiêu Sấm mang theo nghi hoặc, suy đoán: “Chẳng lẽ nó muốn tính kế Trương Tông Long sao? “Tur Dao không đồng ý với suy đoán này, bà nói: “Đừng xem thường Trương Tông Long, Thiếu Khanh không tính kế được hắn ta đâu. “Trương Tông Long hiện tại có thể nói là dốc hết hỏa lực, không có giữ lại nửa điểm thực lực của mình. Hắn ta tấn công mạnh vào Lữ Thiếu Khanh. Đại trận bố trí không ngừng tản ra quang mang, phòng ngừa công kích của Trương Tông Long sẽ lan đến những người khác. Lữ Thiếu Khanh tránh trái tránh phải, trong ánh mắt mọi người, hắn chạy trời chết, không có

cách nào có thể ngăn cản được. Mà trong cảm giác của mọi người, khí tức của Lữ Thiếu Khanh hỗn loạn, thua là chuyện sớm muộn. “Ai nha! Phụt!” Quả nhiên, cũng không lâu lắm, Lữ Thiếu Khanh ai nha một tiếng, bị mấy đạo kiếm khí của Trương Tông Long đánh trúng mục tiêu, phun ra một ngụm máu. Sắc mặt Lữ Thiếu Khanh tái nhợt, hơi thở hỗn loạn, thở hổn hển từng ngụm từng ngụm. “Có thể kiên trì đến bây giờ đã không tệ rồi.” Đúng vậy, dù sao cũng là Trương Tông Long, đánh thành như vậy, thực lực của hắn đã rất mạnh rồi. “Thực lực như hắn, không nên bị gọi là sự sỉ nhục của môn phái mới đúng, nhưng là vì cái gì đây?” Trương Tông Long dừng tay lại, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Lữ Thiếu Khanh. Tuy Lữ Thiếu Khanh học máu bị thương, nhưng hắn ta cảm giác được có chỗ nào đó không thích hợp. Ánh mắt hắn ta gắt gao nhìn chăm chăm Lữ Thiếu Khanh, muốn nhìn ra chút gì đó từ trên mặt hắn. Lữ Thiếu Khanh quay đầu lại, giơ cao linh phù trong tay, trường kiếm chỉ vào Trương Tông Long. “Người thật sự muốn đuổi tận giết tuyệt sao?” “Người đó, Kết Đan tầng 9 mà đến bắt nạt ta, Quy Nguyên Các người chính là không biết xấu hổ như vậy sao?” Thật sự là sắc mặt đáng ghét, biểu tình Trương Tông Long càng lạnh như băng, lưỡi nói nhảm, giơ trường kiếm lên, chỉ vào Lữ Thiếu Khanh. Còn có thể trung khí mười phần mắng chửi người như thế, xem ra còn bị đánh chưa đủ. Trong lòng Lữ Thiếu Khanh mắng to Trương Tông Long hỗn đản, còn muốn ra tay nữa sao? Thật sự muốn ép ta giết người sao? Lữ Thiếu Khanh lại giơ linh phù trong tay lên. Trường kiếm của Trương Tông Long tỏa sáng. Lữ Thiếu Khanh bị phản vạn phần, rất dứt khoát hô to: “Nhận thua, nhận thua! Không đánh nữa, ta đánh không lại người.” Lời này vừa nói ra, không ít người muốn học máu. Được rồi, đã hiểu tại sao lại bị gọi là sự sỉ nhục của môn phái rồi. Chương môn Lăng Tiêu Phái là Ngu Sưởng trực tiếp nhảy dựng lên, muốn giết người. “Tên hỗn đản này, thật sự dám hô đầu hàng? Nó muốn chết sao?” “Mấy Nguyên Anh như Lục Tế, Tư Dao cũng đồng loạt cười khở. Lúc trước Lữ Thiếu Khanh bảo Hạng Ngọc Thần nhận lời trở về, lúc ấy còn tưởng rằng hắn đang hù dọa Ngu Sưởng, mục đích chỉ là không muốn lên sân khấu. Chưa từng nghĩ, khi hắn lên sân khấu, cuối cùng vẫn thật sự hô nhận thua ở trước mặt mọi người. “Tiểu tử này, hắn thật sự là, một chút mặt mũi cũng không cần.” Ngu Sưởng thở phì phò nói: “Ta

nhất định phải trừng trị hắn một trận, cho dù Thiều sư đệ ngăn cản cũng không được.“Tiêu Sấm tán thành hành động này: “Chưởng môn yên tâm, ta sẽ giúp ngài ngăn cản Thiều sư đệ.“Trương Tông Long vung trường kiếm lên, mấy đạo kiếm khí lại xuất hiện.Ngu Sưởng mắng chửi nói: “Lão tử mới không đi cứu hắn, lần này để cho hắn bị ép ra toàn bộ thực lực.“Nhưng mà!Lữ Thiều Khanh không nhìn kiếm khí, hô to lên trời: “Còn không rút ra đây, sư đệ anh tuấn của huynh sắp bị người ta đánh chết rồi kìa.“Lữ Thiều Khanh vừa nói xong, một thanh niên áo trắng xuất hiện trên bầu trời.Biểu cảm của thanh niên áo trắng lạnh lùng, trường kiếm cổ xưa đeo phía sau lưng, hiển lộ thân ảnh ở trên bầu trời, phiêu dật tuấn lãng, như tiên nhân hạ phàm, bề ngẩng thiên hạ.Hắn vừa xuất hiện, một đợt khí tức sắc bén đâm người liền thổi quét toàn bộ quảng trường.Tất cả mọi người đều có loại cảm giác đang đối diện với một thanh trường kiếm sắc sảo. Chỉ cần hơi động đậy, liền sẽ bị xuyên thủng, vạn kiếm xuyên tâm.“Kế Ngôn!““Là Kế Ngôn!“Người phía dưới nhao nhao kêu lên.“Kế Ngôn xuất quan rồi.““Hắn, hắn tới rồi!““Kế Ngôn công tử, oa oa, thật đẹp trai, a a!“Trên mặt đám người Ngu Sưởng lộ ra vẻ vui mừng, nhân vật chính của đại điển lần này cuối cùng cũng tới.Nếu không đến, một người khác sẽ trở thành nhân vật chính, đến lúc đó mặt mũi Lăng Tiêu Phái sẽ bị mất hết.Những đệ tử Lăng Tiêu Phái khác cũng là bình tĩnh lại.

Chương 238 - Kế Ngôn ra tay

Chương 238: Kế Ngôn ra tay
Đại sư huynh của bọn họ tới, phía dưới dù có ai tới khiêu chiến cũng không sợ. Không giống như ai đó. Kế Ngôn rơi xuống quảng trường. Thấy Kế Ngôn đến, Trương Tông Long định chỉ công kích, hắn ta vịn phần cảnh giác nhìn chăm chăm Kế Ngôn, kiêng kỵ vô cùng. Kế Ngôn rơi xuống, nhìn thoáng qua quảng trường đã bị đánh đến mấp mô, nhẹ nhàng nhún mảy một chút. Nhìn về phía Lữ Thiếu Khanh: “Đệ lại muốn làm gì?” “Đối với sư đệ của mình, Kế Ngôn rõ ràng hơn ai hết. Đừng thấy Trương Tông Long rất lợi hại, trên thực tế, Trương Tông Long không phải là đối thủ của Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng tới. Lúc Kế Ngôn xuất hiện, hắn đã cảm nhận được, bằng không cũng sẽ không dễ dàng nói nhận thua không đánh như vậy. Tiếp tục đánh nữa, thực lực của hắn cũng không có cách nào che giấu. Ở đây có không ít lão hồ ly, hắn giấu không được bao lâu. Lữ Thiếu Khanh mắng chửi đỉnh đạc, không cho Kế Ngôn sắc mặt tốt: “Bé quan cái cọng lông, khiến cho ta và sư muội phải chịu tội cho huynh. Nơi này giao cho huynh đây.” “Lữ Thiếu Khanh không nói nhảm, xoay người rời đi.” “Người đừng đi, chúng ta còn chưa phân thắng bại.” Trương Tông Long mở miệng: “Không có sự cho phép của ta, người không thể rời đi.” “Bá đạo mười phần. Từ đầu đến cuối trong lòng hắn ta luôn có loại dự cảm, Lữ Thiếu Khanh còn đang che giấu thực lực. Hắn ta hy vọng tiếp tục đánh tiếp, ép Lữ Thiếu Khanh phải để lộ thực lực chân chính. Nhìn xem tên đáng ghét này rốt cuộc mạnh cỡ nào. Nhưng mà, Lữ Thiếu Khanh nhìn hắn ta giống như nhìn một tên ngốc. Cuối cùng, nhẹ nhàng vỗ vỗ mõng, khiêu khích nói: “Tới a, đánh ta đi.” “Nghĩ đến sự ghê tởm vừa rồi của Trương Tông Long, hắn chỉ vào Trương Tông Long mắng to: “Ngu xuẩn! Nếu bây giờ người có thể đựng tới một cọng tóc gáy của ta, Đại sư huynh ta đời này sẽ không có đạo lý.” “Lữ Thiếu Khanh vừa nói ra lời này, phía dưới lập tức có người không hài lòng. Hắn trong nháy mắt trở thành kẻ thù chung của đông đảo nữ tu sĩ.” “Người dựa vào cái gì mà lấy hạnh phúc của Kế Ngôn công tử ra đùa

giống?""Cái tên hỗn đản này.""Quả nhiên là nổi nhục của môn phái!""A a, hỗn đản a, không được lấy hạnh phúc của Kế Ngôn công tử ta ra đùa giống."Rất nhiều nữ tu sĩ đang kháng nghị, chỉ trích hành vi vô sỉ của Lữ Thiếu Khanh.Cả đời Kế Ngôn không có đạo lữ, đây không phải đang nói những nữ tu sĩ các nàng không có cơ hội sao?"Trương Tông Long công tử, giúp một tay, một kiếm chém chết tên hỗn đản kia đi.""Người ngốc à, Trương Tông Long, đừng nhúng tay, đừng làm loạn.""Đúng, đúng, đừng làm loạn!"Lữ Thiếu Khanh cười xấu xa nhìn Kế Ngôn, giều cợt nói: "Ha, thật được hoan nghênh."Đổi mặt với sự nhiệt tình của nữ tu sĩ phía dưới, Kế Ngôn mặt không chút thay đổi, phun ra một chữ với Lữ Thiếu Khanh: "Cút!"Lữ Thiếu Khanh còn đang cười hắc hắc: "Coi trọng người nào, ta giúp huynh đi cầu hôn.""Keng!"Trường kiếm cổ xưa ra khỏi vỏ.Lữ Thiếu Khanh quyết đoán xoay người rời đi, hấn vừa đi vừa vỗ hông mình.Hai mắt Trương Tông Long phun lửa, Lữ Thiếu Khanh đây là cố ý khiêu khích hấn ta."Muốn chết!"Trương Tông Long giận dữ, cho dù Kế Ngôn ở trước mắt, hấn ta cũng muốn ra tay."Đi chết đi!"Hấn phần nộ bỏ ra một kiếm khí sắc bén, phát ra tiếng nổ tung ở trong không khí, xông thẳng Lữ Thiếu Khanh mà đi.Lữ Thiếu Khanh cũng không quay đầu lại, chậm rãi rời khỏi quảng trường, không có để kiếm khí phía sau ở trong mắt.Ngay khi kiếm khí muốn đụng tới Lữ Thiếu Khanh, trường kiếm sau lưng Kế Ngôn vào vỏ, phát ra thanh âm thanh thúy.Kiếm khí sắc bén giống như gặp phải thiên địch tập kích, một kích mất mạng, trong nháy mắt tiêu tán vô hình.Trương Tông Long kinh hãi, hấn ta gắt gao nhìn chằm chằm Kế Ngôn, trong mắt lộ ra không cam lòng.Chỉ dựa vào thanh âm trường kiếm vào vỏ đã hóa giải một kích mạnh nhất của hấn ta.Nhìn Kế Ngôn vân đạm phong khinh, tuấn lãng phiêu dật trước mắt, trong lòng Trương Tông Long sinh ra một ý niệm.Kế Ngôn mạnh hơn.Đúng vậy, có thể không mạnh sao? Đã lĩnh ngộ được cảnh giới kiếm ý tầng ba, so với Trương Tông Long hấn ta thì mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.Chớ nói chi là, cảnh giới hiện tại của Kế Ngôn đã là Nguyên Anh kỳ, chỉ với thực lực cảnh giới cũng đã nghiền ép được hấn ta.Kế Ngôn nhìn Trương Tông Long một cái, thản nhiên nói: "Đi xuống đi, ngươi không phải đối thủ của ta."Trong lòng Trương Tông Long chua xót, hấn ta đương nhiên biết mình không phải là đối thủ của Kế

Ngôn. Trong lòng hắn ta không cam lòng. Lúc trước hắn ta vẫn còn có thể tranh chấp với Kế Ngôn, bây giờ lại bị Kế Ngôn bỏ lại phía sau rất xa. “Ta, không phục.” Trương Tông Long nhìn chằm chằm Kế Ngôn: “Ta muốn khiêu chiến với ngươi. Ta muốn cho ngươi biết Trương Tông Long ta không yếu hơn ngươi.” Kế Ngôn vẫn bình tĩnh như nước, không nói gì, chỉ nhìn về phía những người khác. Nhìn thấy Kế Ngôn lại coi thường mình giống như trước kia, Trương Tông Long càng thêm phần nộ. Trường kiếm của hắn ta chỉ vào Kế Ngôn, tức giận quát: “Ngươi ít bày ra bộ dáng cao cao tại thượng đi, sự đệ của ngươi cũng bại ở trong tay ta, lập tức sẽ đến phiên ngươi thôi.” Ánh mắt Kế Ngôn dừng trên người Trương Tông Long, nhíu mày chỉ về phía Trương Tông Long. Một đợt linh lực cường đại đánh úp lại, sắc mặt Trương Tông Long đột biến, hét lớn một tiếng. Sắc mặt hắn ta đỏ bừng, linh lực trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, liều mạng ngăn cản. Máu tươi chảy ra từ khóe miệng, linh lực trong cơ thể gần như tiêu hao hơn phân nửa, mới hóa giải được công kích của Kế Ngôn. “Lại đến!” Trương Tông Long dứt khoát chủ động xuất kiếm với Kế Ngôn. Cho dù hắn ta biết mình không phải là đối thủ của Kế Ngôn, nhưng hắn ta cũng phải để cho Kế Ngôn biết. Trương Tông Long hắn ta sẽ không dễ dàng nhận thua, sẽ không cúi đầu trước Kế Ngôn.

Chương 239 - Tinh thần thân thể đều chịu đả kích

Chương 239: Tinh thần thân thể đều chịu đả kích
Trường kiếm phong mang, kiếm khí ngưng tụ sáng chói như mặt trời, ẩn chứa lực lượng vô cùng khủng bố bao phủ về phía Kế Ngôn. Kế Ngôn đứng đấy không nhúc nhích, chẳng qua đối với một kiếm này của Trương Tông Long, hắn ta cũng xuất kiếm. “Keng!” Trường kiếm ra khỏi vỏ, hàn quang bắn ra bốn phía, kiếm ý bức người. Trường kiếm cổ xưa ông một tiếng ở trên không trung, giống như tiêm long thẳng thiên, một tiếng long ngâm, thiên địa lâm vào run rẩy. Một kiếm ý vô địch rơi xuống, giống như muốn bổ đôi hư không, chặt đứt thế gian, thiên địa sụp đổ. Trương Tông Long chưa kịp phản ứng, liền điên cuồng phun máu tươi, bay ngược trở về. Trước kiếm ý bất khả chiến bại này, thanh kiếm dài trong tay Trương Tông Long ong ong, giống như chủ nhân của nó, chịu áp lực cực lớn. “Răng rắc” một tiếng. Cuối cùng trường kiếm chịu không nổi áp lực, lên tiếng vỡ vụn, liên tiếp gãy lìa. Bội kiếm bản mạng bị hủy, Trương Tông Long cũng bị trọng kích. Nhưng mà, đợi đến khi kiếm ý làm người ta sợ hãi tản đi, không ít tu sĩ kinh hô. “Trương Tông Long, hắn ta, hắn ta ta vậy mà còn có thể đứng.” “Cái này...” “Không hổ là người thứ hai Tề Châu.” Trương Tông Long vết thương chồng chất, toàn thân đầy máu tươi, tay cầm chuôi kiếm gãy, thân hình vẫn kiên định như cũ, đứng ở trước mặt Kế Ngôn. Trương Tông Long nhìn thẳng Kế Ngôn, trong ngoài bị thương nghiêm trọng làm hắn ta hận không thể lập tức ngã xuống, nhưng có một sự tín niệm mạnh mẽ đang chống đỡ hắn ta, hắn ta không muốn ngã xuống trước mặt Kế Ngôn. “Cái gọi là kiếm ý cảnh giới tầng 3, cũng chỉ như vậy thôi sao.” Giọng điệu của Trương Tông Long khinh thường, tuy rằng rất lợi hại, nhưng không phải ta còn chưa ngã xuống sao? Thực lực của Kế Ngôn người, cũng chỉ như vậy. Kế Ngôn không có ra tay, Trương Tông Long có trạng thái gì, hắn ta đã vô cùng rõ ràng. Có thể chịu một kích của hắn ta mà vẫn có thể đứng, cũng coi như không tệ. “Trương Tông Long ta, Kết Đan tầng 9, có thể đỡ được một kích của đại năng

Nguyên Anh. Chứng tỏ người và sư đệ người giống nhau, cũng chỉ dựa vào một cái miệng. “Sư đệ ta? Sắc mặt Kế Ngôn trở nên cổ quái, nhẹ giọng hỏi một câu: “Người cho rằng vừa rồi hẳn thật sự bại bởi người sao?” Trương Tông Long ngây ngẩn cả người, ánh mắt dừng trên người Lữ Thiểu Khanh. Nhận thấy ánh mắt của Trương Tông Long, Lữ Thiểu Khanh quay đầu lại, giận dữ trừng mắt nhìn hắn ta: “Nhìn cái gì vậy? Không thấy ta bị thương sao?” Sau khi nói xong còn xoa xoa vết thương trên người mình. Sau khi Trương Tông Long nhìn thấy, sự tin tưởng còn sót lại bị đánh tan, cuối cùng cũng không khống chế được thương thế trong cơ thể. Hắn ta lại phun một ngụm máu tươi, ngã xuống, lần này là hoàn toàn ngã, ngất đi. Bởi vì Trương Tông Long phát hiện kiếm khí của hắn ta không để lại chút vết thương nào trên người Lữ Thiểu Khanh. Cái gọi là máu tươi, đều là Lữ Thiểu Khanh tự mình làm ra. Đó cũng là lý do tại sao hắn ta luôn cảm thấy kỳ quái. Hiện tại hắn ta mới hiểu được, từ đầu tới cuối, Lữ Thiểu Khanh vẫn ẩn giấu thực lực, luôn trêu đùa hắn ta. Cái gì mà đánh thắng nhị sư đệ của Kế Ngôn, chỉ là chuyện cười hắn ta tự cho là đúng. Lữ Thiểu Khanh còn vô sỉ và đáng sợ hơn so với trong tưởng tượng của hắn ta. Kế Ngôn tạo cho hắn ta tổn thương về thể xác, còn Lữ Thiểu Khanh là đả kích về tinh thần. Hắn ta dốc hết toàn lực, Lữ Thiểu Khanh lại vẫn trêu đùa hắn ta như một tên hề. Thân thể và tinh thần đều bị tổn thương nghiêm trọng, mặc dù hắn ta là Trương Tông Long, hắn ta cũng gánh không nổi. “Ai, ai...” Lữ Thiểu Khanh chỉ vào Trương Tông Long, hô to: “Cháu trai Quy Nguyên Các, còn không mau lên mang hắn ta xuống?” Lữ Thiểu Khanh vừa dứt lời, một bóng dáng xuất hiện trên quảng trường, giống như là đang phối hợp với Lữ Thiểu Khanh. Nhìn thấy người này, tất cả mọi người im lặng. Tang Thiệu nhin không được che mặt, không đành lòng nhìn thẳng. Người tới chính là trưởng lão Quy Nguyên Các, Thương Chính Sơ. Về mặt Thương Chính Sơ khó nhìn tới cực điểm. Trương Tông Long vô cùng quan trọng đối với Quy Nguyên Các, không thể xuất hiện nửa điểm sai lầm. Lần này Thương Chính Sơ tới Lăng Tiêu Phái, nhiệm vụ chủ yếu là bảo vệ tốt Trương Tông Long, để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Trương Tông Long bại trước Kế Ngôn, còn ngất đi. Cái này còn được sao? Chẳng may Kế Ngôn hạ thủ với Trương Tông Long thì sao? Để phòng ngừa vạn nhất,

Thương Chính Sơ vội vàng xông lên.Nhưng mà ông ta vừa mới xuất hiện, Lữ Thiếu Khanh cũng đứng lúc nói xong, trùng hợp đến không thể trùng hợp hơn.Nếu có thể, Thương Chính Sơ muốn xé miệng Lữ Thiếu Khanh, lại tát hẳn một trăm bạt tai.Ai là cháu trai người?Nhưng lúc này, cách làm tốt nhất của ông ta chính là giả bộ mình không nghe được cái gì.Mặt ông ta âm trầm, mang Trương Tông Long xuống.Giờ khắc này, sân khấu lớn như vậy, lại chỉ có một nhân vật chính là Kế Ngôn.Kế Ngôn đứng ở trên quảng trường, dáng người cao ngất, thân hình thon dài, cho dù chỉ đứng ở nơi đó, không làm cái gì, cũng đã trở thành tiêu điểm của mọi người.Tất cả mọi người đều đang nhìn Kế Ngôn.Có ghen tị, có oán hận, cũng có sợ hãi thán phục, có sùng bái, các loại ánh mắt không đồng nhất rơi vào trên người Kế Ngôn.Hắn ta có đủ loại danh hiệu như người đứng đầu trong thế hệ trẻ Tề Châu, thiên tài kiếm đạo, đại năng Nguyên Anh, Đại sư huynh Lăng Tiêu Phái.Ánh mắt Kế Ngôn bình tĩnh mà thâm thúy, cuối cùng, qua một lúc lâu, Kế Ngôn chậm rãi mở miệng, chấp tay với mọi người.“Chư vị đến tham gia đại điển của Lăng Tiêu Phái, Kế Ngôn ở đây biểu thị cảm tạ.”Không ít tu sĩ nhao nhao đứng lên, đứng từ xa đáp lễ.Kẻ ngốc cũng có thể biết, tương lai Kế Ngôn này sẽ tiền đồ vô lượng, ai dám đắc tội hẳn ta chứ? Tạo mối quan hệ tốt với hắn ta, chính là chỗ tốt cực lớn với bản thân.Thậm chí, lời Lữ Thiếu Khanh vừa rồi đã nhắc nhở bọn họ.Kế Ngôn bây giờ còn là một cậu độc thân, nếu có thể làm cho nữ nhi của mình hay tử tử muội muội gì đó trở thành đạo lữ của Kế Ngôn, chỗ tốt lớn đến không thể tưởng tượng.

Chương 240 - Có phải chương môn đang cáo trạng với sư phụ không?

Chương 240: Có phải chương môn đang cáo trạng với sư phụ không? Kế Ngôn bên này khách khí xong, thì cũng không nói nhảm nữa. Về mặt hấn ta trở nên nghiêm túc, khí tức trên người đột nhiên biến đổi, giống như một thanh kiếm sắc bén ra khỏi vỏ, hấn ta nói với mọi người: “Đương nhiên, nếu có chỉ giáo, đều có thể đi lên. Ta sẽ lĩnh giáo một chút.” Lời này vừa nói ra, không ai nói gì. Kế Ngôn mới đi lên. Kế Ngôn có thực lực gì chứ? Cho dù là cùng cảnh giới với người cũng không chắc có thể đánh thắng người. Tu sĩ Kết Đan kỳ và Trúc Cơ kỳ đi lên, cho dù có nhiều người hơn nữa thì cũng chỉ là tặng đầu người và đưa kinh nghiệm, tự rước lấy nhục mà thôi. Cho dù là thế lực có địch ý đối với Lăng Tiêu Phái, hay là không có địch ý đều im lặng. Cho dù là Quy Nguyên Các, cũng không dám lên tiếng. Đầu óc mọi người đều không bị bệnh, ai cũng không dám đi lên. Lúc trước là bởi vì Kế Ngôn không ở chỗ này, cho nên bọn họ mới dám để cho tiểu bối đi ra, muốn làm Lăng Tiêu Phái mất mặt. Hiện tại Kế Ngôn đã ra, Kế Ngôn cũng là thuộc về tiểu bối, nhưng trong cùng thế hệ có ai đánh thắng được hấn ta chứ? Chẳng may ngày sau Kế Ngôn lại dùng chiêu bài luận bàn đề tới cửa, ai chịu nổi chứ? Sau khi Lữ Thiếu Khanh trở về, mới vừa ngồi xuống, liền thấy người phía dưới im lặng, không dám ứng chiến. Nhịn không được mắng: “Một đám nhát gan, lên đi, sợ cái gì? Cháu trai Quy Nguyên Các đâu? Tiếp tục lên đi. Mẹ nó.” Lữ Thiếu Khanh rất tức giận. Lúc trước hấn dùng pháp khí tự nổ đánh bại Đồ Tĩnh, một nửa uy hiếp một nửa khuyên bảo, muốn cho người phía dưới không cần phải người đi lên đánh với hấn nữa. Nhưng lại bị Trương Tông Long quấy rầy. Làm cho hấn không thể không đối chiến với Trương Tông Long, bị ép lộ ra hơn phân nửa thực lực. Nếu không phải Kế Ngôn kịp thời chạy tới, hấn nhất định phải bại lộ toàn bộ thực lực. Một khi hấn bại lộ toàn bộ thực lực, ngày sau thời gian hấn có thể làm cá muối sẽ một đi không trở lại. Hiện tại đám người phía dưới kia, Kế Ngôn chỉ nói có một câu nói, liền không ai dám lên tiếng. “Thứ lần yếu

sợ mạnh. “Lữ Thiếu Khanh tức giận mắg. Tiêu Y không biết sống chết lại gằn, cười hì hì nói: “Nhị sư huynh, theo ý của huynh, huynh là mềm, Đại sư huynh là cứng sao?” “Kế Ngôn xuất quan, Đại sư huynh đã trở lại. Ta không cần bị Nhị sư huynh bắt nạt nữa. Trong lòng Tiêu Y đẹp vô cùng. “Muội chán sống rồi phải không?” “Lữ Thiếu Khanh chọc đầu Tiêu Y, hung tợn nói: “Đừng tưởng bây giờ muội bị thương, ta sẽ không trừng trị muội. Hồn đản, nếu muội mạnh hơn một chút, bóp được thận Đỗ Tĩnh, thì làm gì cần ta lên sân khấu? Sao ta lại có sư muội phé vật như muội chứ.” Tiêu Y ôm đầu vội vàng nói sang chuyện khác: “Nhị sư huynh, huynh xem, có phải chương môn đang cáo trạng với sư phụ không?” “Lữ Thiếu Khanh ngẩng đầu nhìn lại. Sư phụ Thiệu Thừa cũng tới, lúc này chương môn đang nói gì đó với Thiệu Thừa. Thỉnh thoảng còn nhìn về phía hắn, nghiêng răng nghiêng lợi, oán khí ngút trời. Không cần đoán cũng biết chương môn đang cáo trạng Lữ Thiếu Khanh hắn. Lữ Thiếu Khanh giật mình, vung tay, bắt mẫn nói: “Chương môn muốn làm gì? Ta vì môn phái đồ mồ hôi, chảy máu, là đại công thần. Người đây là muốn làm gì? Qua sông đoạn cầu sao?” “Doãn Kỳ chịu không nổi, lên tiếng oán hận: “Người còn không biết xấu hổ nói mình là đại công thần? Mặt mũi Lăng Tiêu Phái bị người làm mất hết, chỉ có một mình người hô nhận thua trước mặt mọi người, người không xấu hổ sao?” “Trên mặt Lữ Thiếu Khanh không có nửa điểm xấu hổ: “Mặt mũi? Giá trị bao nhiêu linh thạch?” “Nếu ta bại lộ toàn bộ thực lực, cuộc sống cá muối ngày sau của ta làm sao sống? Huống chi, ta bại lộ toàn bộ thực lực, kế hoạch của ta phải làm sao bây giờ? Nói đùa sao. Doãn Kỳ càng thêm khinh bỉ, rất muốn lấy cự kiếm bổ tên gia hỏa không có bất kỳ xấu hổ này.” “Tiêu Y sư muội còn làm tốt hơn người.” Tiêu Y đắc ý ngẩng đầu lên, Lữ Thiếu Khanh trừng mắt nhìn nàng, nàng lại ngoan ngoãn cúi đầu xuống. Lữ Thiếu Khanh thuận thế chọc vào đầu Tiêu Y: “Muội ấy là đồ ngốc, đánh không lại, nhận thua là chuyện bình thường. Sợ mất mặt cái gì chứ.” Tiêu Y ngạc nhiên, ngẩng đầu lên nhìn Lữ Thiếu Khanh: “Lúc trước huynh cũng đâu nói như vậy, huynh nói ta thua liền trực xuất sư môn.” “Dọa muội không được sao, không nói như vậy, muội sẽ dóc hết toàn lực sao?” Tiêu Y lệ rơi đầy mặt, Nhị sư huynh thật xấu xa. Lữ Thiếu Khanh thấy không chỉ Ngu Sưởng cáo trạng Thiệu Thừa, ngay cả Tiêu Sấm cũng gia nhập. Chỉ

vào hắc, lưỡi nhai không ngót. Sắc mặt sư phụ Thiều Thừa khó coi. Hắc sinh lòng không ổn, nói với Tiêu Y: “Ta phải đi. “Nếu không đi, ở chỗ này chờ chết sao. “Đi?” Tiêu Y sừng sốt: “Nhị sư huynh muốn đi đâu?” Lữ Thiều Khanh một bên cảnh giác nhìn nhóm Ngũ Sưởng, một bên chậm rãi dịch thân thể về phía sau, nói: “Trở về a, ta bị thương, ta phải trở về dưỡng thương. “Tiêu Y muốn phun hai ngụm máu cho Lữ Thiều Khanh xem rốt cuộc ai mới là người bị thương nặng nhất. Ta bị thương nghiêm trọng như vậy, ta cũng không hề muốn đi dưỡng thương, huynh có kiếm cơ cũng phải tìm lý do tốt một chút chứ. “Nhị sư huynh, huynh không xem cảnh tiếp theo sao?” Tiêu Y nhìn xuống quảng trường phía dưới, dáng người cao ngất, đứng ở trên quảng trường, một người giữ quan ải, không ai dám ứng. Đẹp trai đến mức muốn so sánh. Lữ Thiều Khanh không thềm nhìn: “Còn nhìn cái lông gì, không ai dám đánh với Đại sư huynh của muội đâu. Kế tiếp, các người xem đi, ta không có hứng thú, ta muốn đi dưỡng thương, ta muốn đi tu luyện. “Tiêu Y ghen đến khó chịu. Cảm giác được vết thương của mình lại gia tăng. Bị Nhị sư huynh vô sỉ làm bị thương. Nếu không sợ bị Nhị sư huynh thu thập, dù thế nào Tiêu Y cũng đều muốn chửi bới hai câu.

Chương 241 - Đi thổ lộ đi

Chương 241: Đi thổ lộ đi Doãn Kỳ cũng không sợ Lữ Thiểu Khanh, không khách khí khinh bỉ: “Người đi dưỡng thương cái rắm, tu luyện cái rắm.” Không chấp nhặt với nha đầu người, Lữ Thiểu Khanh nói: “Người thì biết cái gì? Đừng nói nhảm, giúp ta đỡ một chút, đừng để bọn họ nhìn thấy.” Doãn Kỳ hừ một tiếng, quay đầu chuyển hướng về phía chương môn, nàng định vạch trần hành động vô sỉ này của Lữ Thiểu Khanh. Lữ Thiểu Khanh thấy thế, vội vàng nói một câu ngăn Doãn Kỳ lại: “Nếu người dám kêu, ước định của chúng ta sẽ hết hiệu lực.” Doãn Kỳ lập tức ngậm miệng lại, sắc mặt đỏ bừng, ghen đến rất khó chịu. Tiêu Y chớp chớp mắt, lòng hiếu kỳ dâng lên. Nhị sư huynh và Doãn Kỳ sư tỷ có ước định gì? Hay là có gian tình? Lữ Thiểu Khanh bên này nhìn nhóm người Ngu Sưởng không chú ý tới mình, nhanh chóng xoay người chạy đi, trong nháy mắt, liền biến mất ở chỗ này. Đợi Lữ Thiểu Khanh biến mất, Tiêu Y tò mò hỏi Doãn Kỳ: “Doãn Kỳ sư tỷ, người và Nhị sư huynh có ước định gì vậy?” “Cái này không có gì phải giấu diếm, Doãn Kỳ thoải mái nói: “À, kết cục lúc ấy không phải ta muốn bỏ hắn sao? Hắn sợ, liền nói muốn dẫn ta vào nhà gỗ của Đại sư huynh.” “Mẹ ời! Tiêu Y chấn kinh. Nhị sư huynh lại bán Đại sư huynh như vậy. Đại sư huynh thật sự là thảm a, bị Nhị sư huynh bán đủ các loại.” “Sư, sư, sư tỷ,” Tiêu Y lắp bắp hỏi: “Người, người muốn đến nhà gỗ của Đại sư huynh làm gì?” “Nhà gỗ của Kế Ngôn người bình thường không vào được. Bị vô số kiếm ý vây quanh, không được Kế Ngôn cho phép, tự tiện xông vào sẽ bị kiếm ý giao sát thành cặn bã.” “Hay là, người còn muốn khiêng Đại sư huynh lên giường?” Doãn Kỳ nhú mày, khuôn mặt nhỏ nhắn không vui: “Lời này nói thật khó nghe, đừng nói lung tung. Nếu không phải thấy người bị thương, chỉ bằng lời này của người, ta nhất định phải đánh người một trận.” “Tính tình Doãn Kỳ chính là như thế, chọc giận nàng, chẳng cần quản người là ai, đánh người một trận không thương lượng. Tiêu Y vội vàng phải sạch, học theo, bán Nhị sư huynh: “Đây là Nhị sư huynh nói.” “Cái gì?” Doãn Kỳ nổi giận, một chương đập bàn đến chia

năm xẻ bảy, hấp dẫn ánh mắt không ít người. Doãn Kỳ mặc kệ ánh mắt của những người khác, nắm lấy Tiêu Y, không ngừng lay động, phần nộ rống lên: “Hắn thật sự nói như vậy?” Tiêu Y bị lay đến muốn hộc máu, vội vàng hô: “Chóng mặt, chóng mặt! Lúc này Doãn Kỳ mới buông tay ra, Tiêu Y thuận thế ngã vào lòng Doãn Kỳ. Bộ ngực rộng lớn khiến nàng cảm thấy như được ôm trong ngực của mẹ. Không đúng, trong lòng mẹ cũng không thoải mái như vậy. “Mau nói rõ ràng cho ta.” Doãn Kỳ vỗ đầu Tiêu Y một cái. Tiêu Y ôm Doãn Kỳ, cọ cọ đầu, nói ra những gì Lữ Thiếu Khanh đã nói với nàng. “Nhị sư huynh nói, lúc ấy ngươi thổ lộ với Đại sư huynh, Đại sư huynh từ chối, ngươi liền muốn ra tay, nói muốn đánh ngất Đại sư huynh, khiêng Đại sư huynh lên giường. ““Hắn đánh rắm.” Doãn Kỳ mắng to một tiếng, thanh âm rất lớn, lại hấp dẫn ánh mắt mọi người. Ngay cả ánh mắt của sư phụ Cơ Bành Việt cũng nhìn qua. Tiêu Y mở mắt, ngồi thẳng người ngạc nhiên nhìn Doãn Kỳ: “Không phải sao?” Doãn Kỳ không thể không đè thấp giọng nói: “Đương nhiên không phải.” Doãn Kỳ cắn răng, từng chữ từng chữ nói ra sự thật: “Ta đúng là có biểu đạt ái mộ với Đại sư huynh và bị Đại sư huynh từ chối. Lúc ấy ta cố lấy dũng khí, sau khi bị từ chối, tâm muốn tự sát cũng có, cảm thấy không còn mặt mũi gặp người khác. Đại sư huynh thấy thế, liền nói muốn chỉ đạo ta một phen, trên thực tế là vì hóa giải xấu hổ của ta.” Tiêu Y thán phục, không ngờ Đại sư huynh lại có một mặt dịu dàng với những người khác như vậy. Doãn Kỳ càng nói càng tức giận, bất cứ lúc nào cũng có thể bùng nổ: “Tên khốn này, lại bịa đặt phỉ báng, nói hươu nói vượn, ta muốn bỏ hắn.” “Thổ lộ thì có, nhưng tuyệt đối không có nói muốn đánh ngất Kế Ngôn khiêng lên giường. Tiêu Y che mặt không nói gì. Nàng đơn thuần lại bị Nhị sư huynh lừa một lần nữa. Tiêu Y im lặng một lúc, hỏi Doãn Kỳ: “Ngươi muốn đến nhà gỗ của Đại sư huynh làm gì?” “Đương nhiên là thổ lộ lần nữa rồi, ta đã chuẩn bị sẵn sàng rồi.” Tiêu Y lại im lặng: “Ngươi không sợ bị từ chối sao?” “Tên khốn kia nói, chỉ cần tiếp tục kiên trì không ngừng, Đại sư huynh sớm muộn gì cũng bị ta lay động. Chẳng qua tên hỗn đản kia quá đáng giận, uống ta còn giúp hắn tính kế người.” Tiêu Y chớp chớp mắt mấy cái. Trong lòng Tiêu Y cả kinh, Nhị sư huynh cũng bán đứng mình? Khi nào chứ? Tiêu Y hoảng hốt, rốt cuộc Nhị sư huynh đã làm gì nàng? “Doãn Kỳ sư tỷ, tại sao lại nói như vậy?” “Doãn

Kỳ biết mình bị Lữ Thiều Khanh bịa đặt như thế ở phía sau, nàng cũng không giúp Lữ Thiều Khanh giấu diếm cái gì. Một năm một mười nói cho Tiêu Y: “Là hần bảo ta mắng Đỗ Tĩnh, với tính cách Quy Nguyên Các, sau khi bị ta mắng như vậy, hần nhất định sẽ ra tay với ngươi.” “Đầu Tiêu Y có cảm giác choáng váng. Thì ra tên khốn Đỗ Tĩnh kia ngang nhiên ra tay với mình là vì có một phần công lao của Nhị sư huynh. Ta đã nói sao tự dung tên khốn kiếp kia lại ra tay tàn nhẫn với ta như vậy mà. Thật sự là sư huynh tốt nha. Tiêu Y lệ nóng doanh tròn, cảm động đến rơi nước mắt. Sau đó hướng về phía đám người Thiều Thừa hô: “Chưởng môn, sư phụ, Nhị sư huynh chạy rồi.” “Ngu Sưởng bên này đang kể khổ với Thiều Thừa. Mấy ngày nay bọn họ bị Lữ Thiều Khanh giày vò hỏng rồi. Về phần Thiều Thừa, nghe được Ngu Sưởng giống như oán phụ tố khổ với mình. Nội tâm ông không hề dao động, thậm chí còn có chút muốn cười. Các ngươi biết nhị đồ đệ ta khó chơi chưa? Cũng biết cuộc sống bình thường của ta là như thế nào chưa?”

Chương 242 - Nhị sư huynh chạy

Chương 242: Nhị sư huynh chạy
Ngu Sưởng phần nộ vung tay, tựa hồ đang biểu thị thái độ của ông: “Nhất định phải trừng trị hắn thật mạnh. Thiều sư đệ, lần này đệ không thể che chở cho hắn nữa.” Tiêu Sấm ủng hộ một trăm phần trăm, kiên quyết ủng hộ quyết sách của chương môn: “Đúng vậy, quá cung chiều hắn chẳng khác nào hại hắn. Nhất định phải trừng trị hắn một trận.” Thiều Thừa không tức giận, mà hỏi một câu: “Tiều sư huynh, huynh định trừng trị hắn như thế nào? Đánh hắn hay là thế nào?” Thiều Thừa vừa nói ra, Ngu Sưởng, Tiêu Sấm đều im lặng. Đánh? Nếu cái này hữu dụng, Lữ Thiều Khanh cũng sẽ không như vậy. Cho dù đánh hắn lợi hại hơn nữa, hắn cũng vẫn sẽ làm theo ý mình, không biết hối cải. Thiều Thừa ho khan một tiếng, nói: “Bình thường lấy cái này ra uy hiếp hắn, có thể làm cho hắn tạm thời nghe lời. Nhưng nếu đánh thật, đoán chừng về sau đến cả chương môn ngài cũng không gọi được hắn nữa.” “Đánh mông gì gì đó, chỉ có sư phụ ta mới có thể đánh. Ngu Sưởng và Tiêu Sấm liếc nhau, lúc này hai người mới phát hiện, bọn họ giống như không có cách nào làm gì được Lữ Thiều Khanh. Khấu trừ điểm công hiến môn phái? Lữ Thiều Khanh chưa từng làm nhiệm vụ môn phái nào, điểm công hiến vẫn là giá trị âm. Khấu trừ phúc lợi môn phái? Môn phái mỗi tháng cũng chỉ có một trăm viên linh thạch hạ phẩm, muốn cò thêm linh thạch cần làm nhiệm vụ môn phái mới có thể đạt được. Một trăm viên linh thạch hạ phẩm dường như cũng không uy hiếp được Lữ Thiều Khanh. Không thấy hắn đều cầm pháp khí Nhị phẩm để chơi tự nở sao? Dường như cũng không phải quá thiếu linh thạch. Về phần trục xuất môn phái? Ý niệm này vừa xuất hiện đã bị Ngu Sưởng bóp chết. Muốn trục xuất khỏi môn phái thì trước kia đã ra tay rồi, cần gì phải đợi đến bây giờ, tự tìm tức giận cho mình? Huống chi, Ngu Sưởng cũng luyện tiếu. Đây chính là một đệ tử không thua kém Kế Ngôn, trục xuất sư môn, chẳng phải là tiện nghi cho người khác sao? Ông mới không làm như vậy đâu. Ngu Sưởng ghen đến rất khó chịu, ông phát hiện mình hết cách với Lữ Thiều Khanh. Cuối cùng, Ngu Sưởng cắn răng thở phà

phò đưa ra xử phạt, nói: “Khẩu phúc lợi môn phái ba năm của hần.” Ba năm, hơn ba ngàn linh thạch, ít nhiều làm cho hần đau lòng đi. Nghĩ tới nghĩ lui, trừng phạt Lữ Thiệu Khanh cũng chỉ có thể như vậy. Thiệu Thừa nhìn thấy trên mặt Ngu Sưởng vẫn có vẻ buồn bực. Ông ha hả cười, quyết định cho chưởng môn một chút mặt mũi, nói: “Chưởng môn không cần tức giận, ta bảo hần lại đây, cho ngài mắng chửi, xả giận đi.” Ngu Sưởng gật gật đầu, mắng một cái, xả giận cũng tốt. Nhưng mà lúc này, thanh âm của Tiêu Y truyền tới. “Nhị sư huynh chạy rồi.” Mọi người quay đầu nhìn lại, quả nhiên, chỗ đó chỉ có Tiêu Y và Doãn Kỳ, Lữ Thiệu Khanh đã không thấy bóng dáng. Thiệu Thừa tức đến méo mũi. Thật là, trường hợp trang trọng như vậy, người vẫn lười biếng bỏ chạy, hỗn trưởng. Nhưng bây giờ cũng không phải lúc đi tìm Lữ Thiệu Khanh tính sổ, Kế Ngôn vẫn còn ở đây. Đại diện của Lăng Tiêu Phái còn chưa kết thúc. Ngu Sưởng cũng chỉ có thể áp chế xúc động muốn tìm Lữ Thiệu Khanh tính sổ, một lần nữa chú ý tới chuyện trước mắt. Kế Ngôn đứng trên quảng trường, dùng sức một người khiêu chiến tất cả mọi người. Không ai lên tiếng, cũng không ai dám lên sân. Trong những người thế hệ trước, cũng chỉ có Nguyên Anh mới có thể áp chế được Kế Ngôn. Thế nhưng thế hệ trước đến bắt nạt thế hệ trẻ tuổi, thắng, không vẻ vang, thua lại càng không có mặt mũi gặp người. Về phần thế hệ trẻ tuổi, thậm chí trung niên, càng thêm không ai dám lên, thực lực giữa bọn họ và Kế Ngôn chênh lệch quá lớn. Trương Tông Long được khen là người thứ hai Tề Châu, cũng không tiếp được một kiếm của Kế Ngôn. Thế hệ trước không ra tay, ai có thể áp chế được Kế Ngôn chứ? Không ai lên tiếng, một số thế lực muốn nhân cơ hội làm Lăng Tiêu Phái xấu mặt đã thất bại. Thậm chí có vài người cúi đầu, không dám nhìn Kế Ngôn, e sợ bị Kế Ngôn phát hiện, từ đó tìm mình tính sổ. Cho dù là lúc trước thành Lăng Tiêu hỗn loạn, hay là ồn ào trong đại điển lần này, đều có những người này tham dự trong đó. Thấy phía dưới không ai lên tiếng, trong lòng Ngu Sưởng thoải mái vô cùng. Quả nhiên vẫn phải đến tay Kế Ngôn. Nào giống tên tiểu tử ngu ngốc kia, chọc người khác tức gần chết, đồng thời cũng làm cho nhân khí (độ hot) của mình quá mức. Ngu Sưởng lên tiếng, cười ha ha: “Nếu không có ai lên sân khấu, cứ tính như này đi. Lần này mời chư vị đồng đạo đến đây, chủ yếu là báo cho chư vị, Kế Ngôn chính là Nguyên Anh thứ bảy của

Lăng Tiêu Phái chúng ta. “Người đang nói nhảm sao? Gần như tất cả mọi người ở đây đều thâm chử bói trong lòng như thế. Kế Ngôn trở thành Nguyên Anh, còn cần người đứng đó nói cho chúng ta biết sao? Người mở đại điện không phải là muốn khoe khoang một chút sao? Giả bộ sao? Được rồi, hiện tại người giả bộ thành công rồi đó. Không ít người nhìn Kế Ngôn, ánh mắt tràn ngập ghen tị. Nguyên Anh trẻ tuổi như vậy, thế gian có thể có mấy người? Có lẽ chỉ có đệ tử thân truyền của thế lực lớn đứng đầu Trung Châu mới có thể áp chế được Kế Ngôn. “Trần gia Chương Thành, chúc mừng Kế Ngôn công tử bước vào cảnh giới Nguyên Anh! “Một tiếng hét lớn, gia chủ Trần gia hơn chín mươi tuổi đứng lên, lớn tiếng chúc mừng Kế Ngôn. “Đậu má, lại để cho lão hồ ly Trần gia giành trước. “ “Thật đáng giận, chúng ta cũng nhanh chúc mừng! “Người đầu tiên lên tiếng chúc mừng, dù thế nào cũng sẽ để lại một chút ấn tượng cho Kế Ngôn. Đây chính là cái gọi là thiện duyên. Nếu như ngày sau gặp được, tùy ý giúp một chút, cũng đủ để cho một gia tộc thăng chức rất nhanh. Những thế lực khác cũng tranh nhau chúc mừng Kế Ngôn. “Song Nguyệt Cốc, An Thiên Nhạn phụng mệnh chương môn, đại biểu toàn thể Song Nguyệt Cốc chúc mừng tiểu hữu! “ “Quy Nguyên Các, Thương Chính Sơ phụng mệnh chương môn, chúc mừng tiểu hữu! “Thương Chính Sơ chúc mừng xong, nhàn nhạt nói một câu: “Hy vọng tiểu hữu có thể tuân thủ nghiêm ngặt bản tâm, chớ ý thế hiếp người. “Thiền Thừa nghe vậy giận dữ, có xúc động muốn bỏ Thương Chính Sơ: “Lão già này nói vậy là có ý gì? Muốn châm ngòi ly gián sao? “ “Keng! “Trường kiếm sau lưng Kế Ngôn ra khỏi vỏ, một đợt kiếm ý bàng bạc phóng lên cao, thiên địa biến sắc, hư không vạn vạo.

Chương 243 - Xin hãy chỉ giáo

Chương 243: Xin hãy chỉ giáo Mọi người tức khắc biến sắc. Luồng kiếm ý này quá kinh khủng. Giờ khắc này, trong mắt tất cả mọi người thì thanh trường kiếm huyền phù giữa không trung kia đã biến thành một con thần long đang bay lượn giữa tầng chín trời, ngao du cùng thiên địa, bề ngỗ chúng sinh. Những người dưới Nguyên Anh kỳ không thể không run rẩy trước luồng kiếm ý này. Bọn họ có nảy sinh một ảo giác, trước mặt luồng kiếm ý này, bọn họ chẳng khác nào một con kiến, liều mạng vùng vẫy tìm đường sống. Mặc dù là tu sĩ Nguyên Anh, lúc đối mặt với luồng kiếm ý khủng khiếp này, sắc mặt của bọn họ cũng trở nên nghiêm túc. Bọn họ thân là Nguyên Anh, có thể cảm nhận được sự đáng sợ của cỗ kiếm ý này rõ ràng hơn nữa những tu sĩ bình thường. Sắc bén, lợi hại, thế không thể đỡ. “Quả thật đáng sợ!” “Có một tu sĩ Nguyên Anh liên tục thán phục. Mà sắc mặt của Thương Chính Sơ bị kiếm ý chỉ thẳng vào, đã khó coi tới tận cùng. Ông ta không ngờ Kế Ngôn lại không nể mặt như vậy. Không phải là chỉ tốt bụng nói một câu thôi sao, có cần phải làm đến mức này không?” “Kế Ngôn tiểu hữu, ngươi có ý gì?” Giọng Thương Chính Sơ không khỏi chậm lại, luồng kiếm ý này rất đáng sợ. Có vẻ như đã tiến thêm một bước so với tối hôm đó. Thương Chính Sơ dám khẳng định, bây giờ ông ta không thể nào tự tin mình có thể chèn ép Kế Ngôn về mặt kiếm ý nữa rồi. Dù cho cảnh giới của ông ta có cao hơn Kế Ngôn đi nữa. Giọng nói của Tiêu Y bỗng nhiên vang lên bên tai. Tiêu Y đứng lên lớn tiếng hô: “Đại sư huynh của ta chưa bao giờ bắt nạt kẻ yếu, cho dù có tìm người giao đấu, cũng chỉ tìm người lợi hại hơn mình thôi.” “Không ngờ lại có người ỷ lớn hiếp nhỏ.” “Lại là con nha đầu thú vị này. Thương Chính Sơ chỉ muốn dùng một kiếm bổ Tiêu Y ra làm đôi. Ngươi ngậm miệng được không? Lầy lỏn lẩn nhỏ, đang nói Quy Nguyên Các chúng ta sao? Ngươi nói thế là phỉ báng, là đang vu vạ Quy Nguyên Các chúng ta. Trên khuôn mặt lạnh lùng của Kế Ngôn hiện lên chút nhu hòa, sau đó nghiêm nghị lại, nói với Thương Chính Sơ: “Thương trưởng lão, xin chỉ giáo!” “Khôn kiếp. Thương Chính

Sơ chỉ muốn chửi má nó. Có cần hẹp hòi đến vậy không? Tối hôm đó ta đã bị sư phụ và chưong môn của người đánh cho một trận rồi, người còn muốn thế nào? Thương Chính Sơ cười ha hả: “Hậu sinh khả ử, Kế Ngôn tiểu hữu, người muốn đánh thật sao?” Trong lòng Thương Chính Sơ chỉ muốn gào lên là không đánh. Bằng cảnh giới của ông ta bây giờ, đánh thắng Kế Ngôn là bình thường, thắng cũng không vẻ vang gì, ý lớn hiệp nhỏ. Lỡ như ngựa mất móng trước, chịu thiệt, nhất định sẽ trở thành trò cười của cả Tề Châu. Kế Ngôn không nói gì, trường kiếm chém mạnh về phía Thương Chính Sơ. Bên tai mọi người như có một tiếng rỗng ngậm vang lên, thần long vẩy đuôi, trời đất cũng phải lay động. Sắc mặt Thương Chính Sơ đại biến, thân hình biến mất tại chỗ, xuất hiện trên trời. Ông ta mà không rời khỏi chỗ đó, đệ tử Quy Nguyên Các sau lưng ông ta chắc chắn sẽ bị nhát kiếm này ảnh hưởng. Dù cho trong các đệ tử có Kết Đan kỳ, cũng không thể chịu nổi nhát kiếm này của Kế Ngôn. Kế Ngôn ngẩng đầu, trường kiếm ngang trời, hắn ta cũng bay lên. Áo trắng tung bay hết tiên nhân, kiếm ý sắc bén, khí thế như hồng. Đẹp trai vô cùng! Mặc dù là nam tu sĩ, cũng không thể không thừa nhận lúc này Kế Ngôn đẹp trai đến không có bạn bè. “A a a.” Không ít nữ tu sĩ điên cuồng gào thét. Hơn thế nữa, có người còn hưng phấn đến mức hôn mê bất tỉnh. Kế Ngôn đi sau mà đến trước, người còn chưa tới, kiếm đã tới trước, kiếm ý bàng bạc mang theo khí thế đáng sợ, lại bỏ về phía Thương Chính Sơ. Một kiếm quét qua, không trung như mặt hồ bình tĩnh chợt gọi lên vô vàn sóng nước. Kiếm khí cuồng bạo, kiếm ý kích động. Bầu trời bình tĩnh bất chợt sôi trào, trời đất mù mịt. Vô số linh lực nhằm về phía Thương Chính Sơ theo nhát kiếm này. Sắc mặt Thương Chính Sơ động lại, ông ta không dám khinh thường. Đầu tiên, ông ta lấy bội kiếm bản mệnh của mình ra, một luồng kiếm ý thuộc tính thủy lan tỏa giữa không trung. Một con phi điều khổng lồ màu lam xuất hiện. Kiếm Ý Hóa Hình. Nhưng mà phi điều màu lam mới xuất hiện, vừa định vỗ cánh, đã bị cố định tại chỗ rồi. Chẳng khác bị trúng Định Thân Pháp. Lại giống thời gian dừng lại, không thể nhúc nhích. Ngay sau đó, nó tan thành mây khói. “Chết, chết tiệt!” Sắc mặt Thương Chính Sơ khó coi tới cực điểm, ông ta biết nguyên nhân vì sao. Kế Ngôn đã lĩnh ngộ cảnh giới kiếm ý tầng ba, sử dụng kiếm ý trước mặt hắn, chẳng khác nào múa đao trước mặt Quan Công, múa rìu qua

mắt thợ.Trừ phi cảnh giới cách xa Kế Ngôn, hoặc là lĩnh ngộ kiếm ý sâu hơn, nếu không kiếm ý sẽ vô dụng với Kế Ngôn.Không thể ngăn cản hắn ta.Kinh nghiệm của Thương Chính Sơ hết sức phong phú, biết mình so đầu kiếm ý với Kế Ngôn chẳng khác nào tự rước lấy nhục.Vì thế ông ta không dùng kiếm ý nữa.Trường kiếm lại huy động.Ông ta dùng pháp tắc mà mình tự lĩnh ngộ, chỉ dùng cảnh giới để đối phó với Kế Ngôn.Thương Chính Sơ có tu vi Nguyên Anh trung kỳ, cảnh giới tầng bốn.Thực lực thâm hậu.Tuy Thương Chính Sơ không sử dụng kiếm ý, nhưng nhát kiếm này của ông ta lại có vẻ còn kinh khủng hơn lúc này.Một nguồn sức mạnh đáng sợ phun trào, Pháp Tắc Chi Lực quần quanh, gió mây xoay vần.Những tu sĩ bên dưới ngửi được mùi vị của sự chết chóc.Nếu kiếm này rơi xuống dưới, tất cả những tu sĩ phía dưới sẽ bị tiêu diệt sạch sẽ.Đối mặt công kích của với Thương Chính Sơ, nét mặt Kế Ngôn không chút thay đổi.Thậm chí không thềm lui nửa bước.Chiến ý trào dâng trong mắt hắn ta.Đối mặt với đối thủ cường đại, hắn ta chỉ muốn nói một chữ.Chiến!

Chương 244 - Ôm chặt đùi của Đại sư huynh

Chương 244: Ôm chặt đùi của Đại sư huynh Không biết hán nắm trường kiếm trong tay từ khi nào. Trường kiếm trong tay, Kế Ngôn lại chém một nhát nhằm vào Thương Chính Sơ. Trong nhát kiếm này, kiếm ý điên cuồng phóng ra. Cả trời đất như bị Kế Ngôn chiếm lĩnh. Một vài tu sĩ đạo tâm bất ổn, đã không chịu nổi nữa. Thật là đáng sợ, trong cảm giác của bọn họ, thế giới này chỉ còn lại có kiếm ý của Kế Ngôn. Giờ khắc này, Kế Ngôn chính là một thanh kiếm. Một thanh thần kiếm có khả năng tru thần diệt ma. “Ầm!” “Hai thanh trường kiếm cách không đụng nhau. Hai luồng lực lượng cuồng bạo va chạm, một vụ nổ mãnh liệt bùng lên. Vụ nổ chấn động cả đất trời, vụ nổ đáng sợ cuốn bay cả tầng chín mây. Như có một cơn lốc linh khí cấp mười chọt xuất hiện trong trời đất. Vô số linh lực thổi quét bốn phía, mặt đất chấn động, những đỉnh núi xung quang Lăng Tiêu Phái không ngừng sụp đổ, vô số loại động vật điên cuồng chạy trốn. Ngày tận thế đã đến, đất trời đã bị xâm lược. Sắc mặt các tu sĩ ngay dưới Lăng Tiêu Phái trắng bệch. Trận chiến giữa Kế Ngôn và Thương Chính Sơ ảnh hưởng đến bọn họ đầu tiên. Lực lượng cuồng bạo giáng từ trên trời xuống, bao mọi người ở trong đó. Giờ phút này, lực lượng của Nguyên Anh quét khắp tứ phía, sắc mặt mọi người thay đổi, không thể sinh lòng chống cự trước luồng sức mạnh này. “Ta sắp chết rồi ư?” “Không ít người sinh ra cảm giác tuyệt vọng trong lòng. Trước mặt lực lượng cuồng bạo đến mức này, bọn họ không có cách nào trốn thoát, cũng không có cách nào cản được. Có điều, lúc mọi người đang chìm trong tuyệt vọng. Một bóng người xuất hiện. Là Ngu Sưởng. Đối mặt với lực lượng cuồng bạo này. Ngu Sưởng vung bàn tay lên, nhẹ nhàng giải quyết dư ba của vụ nổ. Không ít người thấy cảnh tượng như vậy, nhìn không được sinh lòng kính sợ. Đây là đại năng Nguyên Anh hậu kỳ. Thực lực sâu không lường được, lực lượng khủng bố. Ngu Sưởng nhìn Kế Ngôn còn đang muốn chiến đấu với Thương Chính Sơ trên trời. Mở miệng ngăn cản: “Kế Ngôn, quay về đi.” Kế Ngôn nghe vậy nhìn Thương Chính

Sơ một cái. Thương Chính Sơ thì khác, ông ta nhanh chóng thu vũ khí vào, cười ha ha nói: “Đến điểm thì dừng đi.” “Hậu sinh khả ỷ.” Kế Ngôn cũng thu trường kiếm về, mặt không chút thay đổi nói một câu: “Cảm tạ chỉ giáo.” Kế Ngôn không phải Lữ Thiếu Khanh, phải nể mặt mũi của chương môn. Trên mặt Thương Chính Sơ cười hề hề, trong lòng thì chửi má nó. Tuy lần này Kế Ngôn không gây ra vết thương lớn nào cho ông ta. Nhưng lại gây cho ông ta một vết thương lòng cực lớn. So với hơn mười ngày trước, Kế Ngôn đã mạnh hơn không ít. Trong mấy ngày bế quan nay, hắn ta đã lĩnh ngộ sâu hơn về kiếm ý tầng ba, lợi hại hơn trước nhiều. Hôm nay Kế Ngôn đã có thể đánh ngang tay với ông ta. Thương Chính Sơ còn có thể chén ép Kế Ngôn, chỉ đơn giản là vì cảnh giới của ông ta cao hơn. Ông ta đã tính rồi, Kế Ngôn không cần đến Nguyên Anh tầng bốn, chỉ cần tầng hai hoặc là tầng ba, là có thể đánh thắng ông ta rồi. Làm sao bây giờ? Trong lòng Thương Chính Sơ cực kỳ ưu thương. Tiểu bối mới xuất hiện, thật sự quá mạnh. Hơn nữa, tiểu bối nhà mình còn không nên thân. Thương Chính Sơ nhìn thoáng qua Trương Tông Long còn đang nhắm mắt dưỡng thương, trong lòng thở dài. Cứ như vậy, khi nào Quy Nguyên Các mới có ngày ngẩng đầu lên? Chẳng lẽ phải bị Lăng Tiêu Phái đạp dưới chân cả đời sao? Thương Chính Sơ hung hăng trừng Ngu Sưởng một cái. Lão già kia cũng không phải hạng tốt lành gì. Nếu ông ta và Kế Ngôn tiếp tục đánh, kiểu gì ông ta cũng có thể làm Kế Ngôn chịu thiệt. Nhưng Ngu Sưởng nhận ra điều này, lên tiếng ngăn cản vào thời khắc mấu chốt. Nếu thực lực của ta đủ mạnh, ngay cả người ta cũng dám đánh. Trong lòng Thương Chính Sơ phần hận, lại trừng Ngu Sưởng một cái, cuối cùng quay lại bên Quy Nguyên Các. Sắc mặt Tang Thiệu rất là khó coi. Lần này Quy Nguyên Các xem như mất hết mặt mũi rồi. Đỗ Tĩnh lên, bị Lữ Thiếu Khanh đánh lén, bây giờ còn hôn mê bất tỉnh. Trương Tông Long lên, bị Kế Ngôn đánh bại, cũng bị thương nghiêm trọng. Trong lúc giãy chết, Thương Chính Sơ bị Kế Ngôn ép ra tay, mới đánh có một hai hiệp, trong mắt người ngoài giống như cũng không làm gì được Kế Ngôn. Một Nguyên Anh có tiếng từ lâu không thể ép chết Nguyên Anh mới nổi là Kế Ngôn, nếu đồn ra ngoài, nhất định sẽ bị người ta cười cho thối mũi. Tang Thiệu nói với Thương Chính Sơ: “Đi thôi.” Tang Thiệu chẳng vui vẻ gì, trong lòng vô cùng buồn bực. Không muốn ở lại đây thêm một giây

một phút nào nữa. Ánh mắt của các tu sĩ xung quanh cực kì chói mắt, rất nhiều người đang cười nhạo bọn họ. Thương Chính Sơ không phản đối, tiếp tục ở lại nơi này, cũng không có ý nghĩa gì. Kết quả là, Quy Nguyên Các cáo từ đầu tiên. Những thế lực thân thiết với Quy Nguyên Các cũng nhao nhao rời khỏi. Lăng Tiêu Phái không có ngăn cản chuyện này. Quy Nguyên Các bị đánh sưng mặt, còn không cho bọn họ đi, bọn họ sẽ trở mặt với Lăng Tiêu Phái. Dù sao mục đích chủ yếu của đại điển lần này cũng là khoe khoang với mọi người về Nguyên Anh tân tấn - Kế Ngôn. Hôm nay lấy Thương Chính Sơ ra luyện tập, để cho mọi người biết Nguyên Anh tân tấn là Kế Ngôn mạnh như thế nào. Có thể nói là hoàn mỹ. Phần cao trào đã qua, những việc sau đó cũng không quan trọng mấy. Nếu không muốn ăn cơm, thì không giữ bọn họ lại ăn cơm làm gì. Sau khi những thế lực của Quy Nguyên Các rời, sau khi những thế lực trung lập xếp hàng thăm hỏi Ngu Sưởng, Kế Ngôn xong, cũng thì nhau cáo từ. Màn biểu diễn của Kế Ngôn làm cho bọn họ chấn động. Trong lòng không ít người trẻ tuổi dấy lên ý chí chiến đấu mãnh liệt, muốn đi về bệ quan tu luyện, muốn thành người như Kế Ngôn. Những thế lực còn lại, đương nhiên là những thế lực giao hảo với Lăng Tiêu Phái. Như Song Nguyệt Cốc, Tiêu gia vân vân. Sau đó, đương nhiên là đồng đạo trao đổi hữu hảo, giao lưu thân thiện. Còn có yến hội buổi tối này nọ. Kế Ngôn làm vai chính, đương nhiên phải đi theo chương môn thăm hỏi các thế lực này.

Chương 245 - Ôm chặt đùi của Đại sư huynh

Chương 245: Ôm chặt đùi của Đại sư huynh (tt)Người bệnh như Tiêu Y, đội Tiểu Hồng trên đầu, nhắm mắt theo đuôi đi theo bên cạnh Kế Ngôn.Kế Ngôn chú ý tới biểu cảm căng thẳng của sư muội.Trên mặt lộ ra nụ cười khế.“Muội bị thương thì đi nghỉ ngơi đi.”Tiêu Y lắc đầu, vẫn căng thẳng như trước.“Đại sư huynh, ta sợ về sẽ bị Nhị sư huynh đánh một trận.”Hôm nay nàng mới mách lẻo xong.Vốn tưởng rằng Lữ Thiếu Khanh đã chạy xa, cho nên trong lúc tức giận nàng mới nói với chương môn và sư phụ là Nhị sư huynh chạy rồi.Nhưng Tiêu Y không ngờ Lữ Thiếu Khanh không chạy xa, mà chỉ nấp vào thôi.Lúc Đại sư huynh Kế Ngôn khiêu chiến với Thương Chính Sơ, chính là lúc Lữ Thiếu Khanh bảo nàng đứng ra mắng.Lúc ấy nàng rất là kinh ngạc.Hiện tại mà bảo nàng về Thiên Ngự Phong, đánh chết nàng cũng không dám.Bây giờ chỉ có đi theo bên cạnh Đại sư huynh nàng mới cảm thấy an toàn.Cho dù có đi cùng sư phụ cũng không thể có cảm giác an toàn như vậy.Trên dưới Lăng Tiêu Phái, người có thể làm Nhị sư huynh nghe lời, chỉ có mình Đại sư huynh.Kế Ngôn nghe vậy cũng cạn lời, chỉ lắc đầu.Lữ Thiếu Khanh từng bảo hắn ta cẩn thận, đừng có hành hạ Tiêu Y quá mức.Bây giờ, Lữ Thiếu Khanh mới là người hành hạ Tiêu Y, nàng sắp bị ám ảnh tâm lý rồi.Kế Ngôn suy tư, những chuyện kế tiếp, hắn ta cũng không muốn tham dự nữa.Hắn ta nói cho chương môn, sư phụ một tiếng, rồi nói với Tiêu Y: “Đi, chúng ta về Thiên Ngự Phong.”“Vâng.”Tiêu Y cười tí mắt, hai con mắt hóa thành một sợi chỉ.Hừ, Nhị sư huynh, ta xem huynh làm gì được ta.Đại sư huynh về, xem huynh còn bắt nạt ta như thế nào.Kế Ngôn gác phi kiếm lên, dẫn Tiêu Y rời khỏi.Kế Ngôn vừa đi, làm không ít người cũng muốn đi.Hạ Ngữ suy nghĩ, sau đó nói với trưởng lão An Thiên Nhận: “Sư thúc, ta không ở lại đây nữa, ta đi Thiên Ngự Phong xem thử.”An Thiên Nhận không phản đối, còn cười: “Đi đi.”Đối với An Thiên Nhận mà nói, bất kể là Kế Ngôn, hay là Lữ Thiếu Khanh, đều có chỗ đáng cho Hạ Ngữ học tập.Đến gần hai người bọn họ,

chỉ có lợi chứ không có hại gì cho Hạ Ngũ. Còn việc liệu Hạ Ngũ có khả năng thích Kế Ngôn hoặc là Lữ Thiếu Khanh hay không, An Thiên Nhạn hoàn toàn không để ý. Cho dù thích lại thế nào, dù sao Song Nguyệt Cốc cũng không thể thành của hội môn được đúng không? Hơn nữa. Mặt An Thiên Nhạn mang mỉm cười, quay đầu nhìn sang một người bên cạnh. “Thiếu sư đệ, Thiếu Khanh đã có người trong lòng, người định làm thế nào “Bên này, Kế Ngôn dẫn Tiêu Y Ngự Kiếm Phi Hành. Tiêu Y lần đầu tiên Ngự Kiếm Phi Hành, nhìn cảnh tượng dưới chân không ngừng lui về phía sau. Trong mắt nàng tràn đầy vẻ hâm mộ: “Không biết khi nào ta mới có thể Ngự Kiếm Phi Hành trong thời gian dài. “Kế Ngôn không quay đầu lại, giọng nói lại truyền vào Tiêu Y trong tai một cách rõ ràng: “Nguyên Anh là được. “Hiện tại Tiêu Y chỉ có Trúc Cơ, có thể miễn cưỡng Ngự Kiếm Phi Hành, nhưng linh lực trong cơ thể không đủ để nàng đi một khoảng đường dài. Kết Đan kỳ mới có thể phi hành trong thời gian dài, có điều sẽ rất mệt, chủ yếu là tiêu hao quá nhiều linh lực. Chỉ có đến Nguyên Anh, linh lực trong cơ thể liên tục không thôi là có thể ngự không phi hành hoặc là Ngự Kiếm Phi Hành thời gian dài. Tiêu Y le lưỡi, Nguyên Anh à, giờ nàng mới có Trúc Cơ sơ kỳ thôi, còn chưa Kết Đan nữa. Đợi đến lúc bước vào Nguyên Anh, không biết đã là năm nào tháng nào rồi. Hình như Kế Ngôn nhận thấy suy nghĩ trong lòng Tiêu Y, giọng nói tiếp tục truyền vào trong tai Tiêu Y: “Cố gắng tu luyện. “ “Vâng, Đại sư huynh. “Tốc độ Ngự Kiếm Phi Hành rất nhanh, không bao lâu đã về tới Thiên Ngự Phong. Có điều lúc này Lữ Thiếu Khanh không có ở Thiên Ngự Phong. Tiêu Y thấy lạ. “Nhị sư huynh không ở đây, chẳng lẽ sợ quá, chạy xuống núi suốt đêm? “Tiêu Y cảm thấy dựa theo tính cách của Nhị sư huynh, bị chương môn ghi vào sổ đen, thì chạy trốn suốt đêm là chuyện vô cùng bình thường. Có điều, tới khi trời tối, Lữ Thiếu Khanh đã về. Hắn xoa răng, chậm rãi bước vào. Kế Ngôn nhìn chằm chằm vào Lữ Thiếu Khanh, Lữ Thiếu Khanh cũng nhìn chằm chằm vào Kế Ngôn. Tiêu Y ở chính giữa, đợi Tiểu Hồng trên đầu, cẩn thận lui ra sau hai bước. Tiêu Y chớp mắt, Tiểu Hồng cũng chớp chớp mắt. Một người một chim nhìn Đại sư huynh và Nhị sư huynh của Thiên Ngự Phong. Lữ Thiếu Khanh cắn hai cái, cầm cây tăm xỉa vào răng nanh mấy lần, cuối cùng phun qua một bên. Vứt rác lung tung. Nếu vậy còn không nói, nhưng Lữ

Thiếu Khanh lại móc cắt mũi, rồi chà chà tay. Khiến cho Tiêu Y đứng bên cạnh trợn trắng mắt, Nhị sư huynh đáng ghét. Không chú ý vệ sinh chút nào. Mặt Kế Ngôn không thay đổi, vẫn nhìn chăm chăm vào Lữ Thiếu Khanh như cũ. Lữ Thiếu Khanh thì sao, tuy làm rất nhiều trò, nhưng cũng không nói lời nào. Hai sư huynh đệ ăn ý với nhau, không ai mở miệng trước. Tiêu Y nhìn xem Kế Ngôn bên trái, lại nhìn sang Lữ Thiếu Khanh bên phải, không hiểu nổi vì sao Đại sư huynh và Nhị sư huynh của mình không nói câu nào. Quái thay, hai vị sư huynh định làm gì? Tiêu Y tiếp tục nhìn. Mà lúc này, nàng phát hiện Nhị sư huynh Lữ Thiếu Khanh đã bắt đầu ngoáy lỗ tai rồi. Tiêu Y cạn lời. Có phải người còn tính chùi vào nách không? Quả đúng như suy nghĩ của Tiêu Y, Lữ Thiếu Khanh moi lỗ tai xong, giơ tay lên, chuẩn bị gãi nách. Không thể để cho Nhị sư huynh làm chuyện ghê tởm như vậy. “Nhị sư huynh, huynh đang làm gì vậy?” “Sau khi Tiêu Y lên tiếng, nàng bỗng nhiên cảm thấy hình như không khí xung quanh nhẹ nhàng hơn không ít. Ngay cả Tiểu Hồng trên đầu nàng cũng chuyển tư thế từ đứng thành nằm úp sấp, ghé vào trên đầu nàng tiếp tục xem trò vui.

Chương 246 - Đánh một trận

Chương 246: Đánh một trận
Lữ Thiệu Khanh nhìn thoáng qua Tiêu Y, không để ý tới nàng. Sau đó cười dâm nói chuyện với Kế Ngôn: “Hôm nay huynh lại nổi danh rồi hả? Vừa nãy có ai đưa thư tình cho huynh không?” “Ồi chao, mỹ nam tử Tề Châu, ứng cử viên sáng giá cho mộng xuân của nữ hài tử, không phải huynh thì còn ai.” Kế Ngôn luôn luôn đáp lại mấy câu chuyện vô nghĩa của sư đệ bằng hai chữ: “Ngây thơ!” “Ngây thơ?” Lữ Thiệu Khanh không phục, danh hiệu mỹ nam tử trưởng thành của ta là nói không à? “Huynh có biết cái gì là ngây thơ không? Mau tìm một vị tẩu tử về cho ta, còn quản huynh nữa.” “Không ai quản huynh, gần đây cái đuôi của huynh đã bắt đầu vênh lên trời rồi.” “Mẹ kiếp.” Lữ Thiệu Khanh nói xong, lại bắt đầu hùng hổ: “Chương môn cho tổ chức đại hội trang bức cho huynh, huynh thì hay rồi, đi bế quan, bế cái cọng lông.” “Để cho ta và sư muội bị người ta bắt nạt, chẳng lẽ trong lòng huynh không áy náy chút nào hay sao?” “Oán khí ngút trời, mặc dù là Tiêu Y đứng cách đó mấy bước cũng có thể cảm nhận được. Khó trách Nhị sư huynh cứ khi dễ ta mãi, hóa ra là do trong lòng có oán khí. Trong lòng Tiêu Y ảm ức vô cùng. Đại sư huynh bế quan mà thôi, huynh khi dễ ta làm gì? Kế Ngôn bình tĩnh: “Mặc dù ta không xuất hiện, cũng không ai có thể đánh thắng được đệ.” “Nguyên Anh không ra tay, không ai là đối thủ của đệ.” Đây là sự tin tưởng Kế Ngôn dành cho Lữ Thiệu Khanh. Trương Tông Long, cũng đánh không lại Lữ Thiệu Khanh. Tiêu Y nghe vậy, trong lòng cực kỳ hâm mộ. Đây là sự tin tưởng Đại sư huynh dành cho Nhị sư huynh sao? Niềm tin này, làm cho người ta hâm mộ quá đi. Lữ Thiệu Khanh mắng to: “Đừng có nói bừa, ta ra tay thì có chỗ tốt gì?” “Chương môn đúng là một tên khốn, huynh không có ở đó, thế mà muốn ép ta ra tay, chịu hành hạ thay huynh.” Kế Ngôn không chỉ không giận mà còn nở nụ cười. Lữ Thiệu Khanh thấy thế, giận quá, dậm chân, chỉ vào Kế Ngôn tức giận mắng: “Huynh còn cười được nữa?” “Huynh có còn chút lương tâm nào hay không? Chúng ta bị người khác khi dễ, huynh còn cười nữa?” “Sao ông trời không đánh chết cái đồ

vô lương tâm như huynh đi?“Không biết có phải là nàng làm hay không.Tiêu Y bỗng nhiên cảm thấy khí tức trên người Đại sư huynh trước mắt mình rõ ràng hơn xưa rất nhiều.Cứ như trường kiếm sau lưng hắn ta đã ra khỏi vỏ, chỉ thẳng lên trời.“Thiên dám đánh với ta, ta sẽ thí thiên.“Giọng nói Kế Ngôn rất bình thản, lại ẩn chứa sự bá đạo vô cùng.Hình như cho dù ông trời có muốn bỏ vào hắn ta, hắn ta cũng dám rút kiếm đánh một trận.Không hổ là Đại sư huynh của ta.Hai mắt Tiêu Y chứa đầy sao.Câu nói này, không phải ai cũng dũng cảm nói ra.Tiêu Y nhìn thoáng qua Nhị sư huynh của mình, cảm thấy bất đắc dĩ vô cùng.Nhị sư huynh lại móc cút mũi nữa rồi.“Khí phách nhỉ.” Lữ Thiệu Khanh phỉ phỉ ngón tay, lại dùng cái tay móc cút mũi kia, dựng thẳng ngón út lên trở vào Kế Ngôn nói: “Huynh là phản đồ của Quy Nguyên Các à?”““Mọi người ai cũng nói người của Quy Nguyên Các khí phách, ta thấy huynh khí phách hơn nhiều.”““Đồng chí Kế Ngôn, tổ chức quyết định giao cho huynh một nhiệm vụ, đi xử lý người của Quy Nguyên Các đi.”Trường kiếm sau lưng Kế Ngôn đột nhiên ra khỏi vỏ.Lữ Thiệu Khanh đầu tiên sững sốt, sau đó mừng rỡ: “Tên đầu gối như huynh rốt cục cũng nghĩ thông rồi à?”““Ông trời có mắt, đi đi, mau đi đi, xử lý Quy Nguyên Các, sau đó lấy nhẫn trữ vật của bọn họ về cho ta.”“So với xử lý người của Quy Nguyên Các, ta chỉ muốn đánh đệ một trận thôi.Khóe miệng Kế Ngôn nhếch lên tới, chỉ mũi kiếm vào Lữ Thiệu Khanh: “Tới.”Lữ Thiệu Khanh ngơ ra.Sau khi sững sốt mấy giây, hắn chửi ầm lên: “Huynh có bị điên không?”““Không đúng, huynh điên từ trước tới giờ rồi.”““Mẹ kiếp, Nguyên Anh kỳ mà chạy đi bắt nạt Kết Đan kỳ như ta, huynh thấy hay lắm à?”Lữ Thiệu Khanh hắn đâu có thích bị đánh, hắn cũng không có lòng tranh đấu hiếu thắng như Kế Ngôn.Hắn chưa bao giờ chủ động tìm người đánh nhau.Kế Ngôn bày ra lý do mình muốn dạy dỗ Lữ Thiệu Khanh.“Tuy ta bề quan, nhưng có thể nghe thấy người bên ngoài nói chuyện.”Sắc mặt Lữ Thiệu Khanh khó chịu, đằng đằng sát khí: “Có người ở giữa phá hoại tình cảm giữa sư huynh đệ chúng ta?”““Là ai? Ta phải giết chết hắn.”Kế Ngôn nhìn thấy hình như Lữ Thiệu Khanh chưa phản ứng kịp, lại nhắc nhở: “Thiên Cơ Bài, lưu ảnh thạch.”“Mẹ ơi.Lần này ngay cả Tiêu Y cũng hiểu ra rồi.Lần trước, Lữ Thiệu Khanh bán tấm lưu ảnh thạch Kế Ngôn mặc linh giáp màu đỏ cho Thiên Cơ giả Đan Duyệt, sau

đó lên Thiên Cơ Bài. Tiêu Y nhìn không được khinh bỉ Nhị sư huynh. Huynh xem, giấu không được rồi kìa. Lữ Thiếu Khanh cười hô hô, sau đó lấy Thiên Cơ Bài ra, tìm tấm hình đó. Đưa cho Kế Ngôn xem. “Nhìn đi, đẹp trai không?” Tiêu Y lo lắng nhìn Đại sư huynh, Đại sư huynh có tức giận không nhỉ? Dù sao bộ linh giáp màu đỏ này vốn nên để cho nữ nhân mặc, Kế Ngôn bị Lữ Thiếu Khanh lừa gạt, lại còn bị người trong thiên hạ thấy nữa. Tiêu Y lo Kế Ngôn sẽ tức giận. Tính tình Kế Ngôn lạnh nhạt, chỉ lặng lẽ quan sát một lát. “Nhìn thế này, cũng không tệ lắm.” Kế Ngôn không thừa nhận cũng không được, hắn ta mặc linh giáp màu đỏ, có lực hấp dẫn hơn bình thường. “Sao hả? Huynh tính cảm ơn ta thế nào, ta giúp huynh có thêm rất nhiều người hâm mộ. Ta cũng không cần cái gì khác, huynh đập đầu với ta một cái là được.” Lữ Thiếu Khanh tùy tiện nói. Khí thế của Kế Ngôn tăng lên, trường kiếm huyền phù trên đỉnh đầu, chỉ vào Lữ Thiếu Khanh: “Hãy bớt sàm ngôn, ra tay đi.” “Ta là Nguyên Anh, cho đệ ra tay trước.” “Huynh xéo đi!” Lữ Thiếu Khanh đánh chết cũng không muốn ra tay, mắng to: “Huynh lợi hại như vậy, có dám đánh một trận với chương môn hay không?”

Chương 247 - Đại sư huynh trúng chiêu rồi hả?

Chương 247: Đại sư huynh trúng chiêu rồi hả? “Chương môn quá mạnh, đánh với ông ấy không có ích lợi gì.” Kế Ngôn ăn ngay nói thật, trong giọng nói mang chút kiêu hãnh: “Ta trùng hợp có thể bắt nạt đệ, xem chiêu!” Kế Ngôn nói xong, lập tức cho Lữ Thiệu Khanh một kiếm. “Khốn nạn, huynh là đồ khốn!” Kế Ngôn đã ra tay, Lữ Thiệu Khanh không thể không chặn lại. Nếu hắn dám không cản, Kế Ngôn sẽ đánh hắn bị thương thật. Lữ Thiệu Khanh không có cách nào khác, đành phải lấy trường kiếm ra, đánh với Kế Ngôn. Tiêu Y nhìn theo bóng hai vị sư huynh bay thẳng lên trời, ngó người... Hạ Ngữ đi tới Thiên Ngự Phong, chỉ nhìn thấy Tiêu Y ngơ ngác ngẩng đầu, nhìn lên trời. Hạ Ngữ thấy lạ: “Tiêu Y muối muối, muối đang xem gì thế?” Cùng lúc đó, nàng chú ý tới Kế Ngôn và Lữ Thiệu Khanh không có ở đây. “Kế Ngôn sư huynh và Lữ sư đệ đâu?” Tiêu Y chỉ lên trên trời, sau đó lại chỉ sang hướng khác. “Bọn họ đi đánh nhau rồi.” “Đánh, đánh nhau?” Hạ Ngữ sững sốt, sau đó phản ứng lại: “Bọn họ đi giao lưu rồi hả?” Tiêu Y gật gật đầu, cổ kéo ra thật dài, trông mòn con mắt: “Đúng vậy, hai người họ càng đánh lại càng xa, không biết đi đâu rồi.” Vừa nãy, hai người còn đánh nhau trên trời, sau đó càng đánh lại càng xa, bây giờ cũng không biết đã chạy đi đâu rồi. Hạ Ngữ đưa mắt nhìn khắp nơi, cũng không nhìn thấy tung tích của hai người bọn họ. Trên khuôn mặt tuyệt mỹ lộ vẻ tiếc nuối. “Ta tới chậm một bước rồi.” Nàng chưa từng thấy Kế Ngôn giao thủ với Lữ Thiệu Khanh. Có lẽ quan sát cảnh hai người họ giao thủ sẽ giúp nàng học được không ít. Tiêu Y ôm tay Hạ Ngữ, an ủi: “Hạ Ngữ tỷ tỷ không cần phải thất vọng, sau này tới đây nhiều nhiều, nhất định có thể thấy cảnh hai vị sư huynh đánh nhau.” Tiêu Y nhập môn chưa tới nửa năm, Kế Ngôn và Lữ Thiệu Khanh đã đánh nhau ba lần. Tần suất đánh nhau rất cao. Hạ Ngữ luôn giữ thái độ lạnh nhạt bình hòa trước mặt những người khác, cho người ta cảm giác cách xa nàng ngàn dặm. Ở nơi này, tuy nàng vẫn lạnh nhạt bình hòa, lại có thêm mấy phần thân mật. Hạ Ngữ vỗ vỗ vào tay Tiêu Y, nói

như một vị đại tỷ tỷ: “Qua mấy ngày nữa là ta phải đi về tu luyện rồi. “Người nhìn thấy biểu hiện của Kế Ngôn, cho dù tâm cảnh có lạnh nhạt đến mức nào, cũng nhin không được sinh ra ý chí chiến đấu. Nàng không muốn mình bị người khác bỏ lại quá xa. Thực lực của Kế Ngôn tiến bộ rất nhanh. Lần này, Trương Tông Long thua trong tay Kế Ngôn, có điều Trương Tông Long cũng quen với chuyện này rồi. Dựa theo tính cách của Trương Tông Long, gã ta sẽ không nản lòng vì chuyện này, ngược lại sẽ cố gắng hơn nữa. Đột phá Nguyên Anh cũng chỉ là chuyện sớm muộn thôi. Nàng không muốn mình tụt lại quá xa. “Vậy sao?” Mặt Tiêu Y không khỏi lộ ra vẻ thất vọng. Nàng rất muốn làm hàng xóm với Hạ Ngữ. Lúc bị Nhị sư huynh bắt nạt, còn có người nói chuyện với mình. Tiêu Y ôm lấy tay Hạ Ngữ nói: “Hạ Ngữ sư tỷ, ta không nỡ xa tỷ. “Hạ Ngữ vỗ vỗ đầu của nàng, thật sự không hiểu nổi vì sao Lữ sư đệ lại thích khi dễ Tiểu Y muội muội như vậy? Rõ ràng nàng đáng yêu biết nhường nào. Hạ Ngữ mỉm cười nói: “Khi nào muội có rảnh có thể đến Song Nguyệt Cốc tìm ta. “ “Thật sao?” Tiêu Y rõ ràng vui vẻ trở lại. Nếu như đắc tội với Nhị sư huynh, ta có thể đi Song Nguyệt Cốc trốn. Nhưng một giọng nói vang lên. “Muốn tự mình ra ngoài, ít nhất cũng phải Kết Đan. “Là Kế Ngôn, Kế Ngôn giáng xuống từ trên trời chẳng khác nào tiên nhân, dừng trước mặt hai người. Sắc mặt Tiêu Y đây vẻ ủ rũ. Kết Đan? Hiện tại nàng vừa mới Trúc Cơ thôi, muốn bước vào Kết Đan, không biết là lúc nào. Nói không chừng lúc đó nàng đã già rồi. Nếu như người nói là Lữ Thiếu Khanh, nàng nói gì cũng phải làm nũng, bán manh gì gì đó. Nhưng đối mặt với Đại sư huynh, Tiêu Y thiết tình không dám làm như vậy. Nàng vừa thấy biểu cảm của Đại sư huynh, thì suy nghĩ muốn cò kè mặc cả trong lòng tức khắc biến mất không thấy tăm hơi. Nhưng mà. Lúc này, Tiêu Y mới phát hiện mặt Đại sư huynh sừng sừng lên. Bên trái sừng lên một cục u nhỏ, chỗ sừng không lớn, nhưng lại rất bắt mắt. Vì cục u đó đỏ bừng, như là bị người ta đánh cho một quyền. Khuôn mặt anh tuấn bị khối u này hủy hoại, trông rất là buồn cười. Hạ Ngữ cũng chú ý tới vết sừng trên mặt Kế Ngôn. Nàng bất ngờ: “Kế Ngôn sư huynh, người bị thương rồi à? “Chuyện này quả là khiến người ta kinh ngạc. Nếu để cho người khác nhìn đến, nhất định sẽ kinh ngạc đến rơi cả cằm xuống đất. Kế Ngôn im lặng một hồi, kiên quyết phủ nhận: “Người nhìn lầm rồi. “Tiêu

Y cũng không biết nên nói gì cho phải. Giời ơi, Đại sư huynh, mọi người không phải là phạm nhân, cũng không bị mù, thấy rất rõ ràng mà. Mặt của huynh sưng lên thật rồi, chắc chắn là bị người ta đánh. Tiêu Y bỗng nhiên phản ứng lại, kinh ngạc la lên: “Đại sư huynh, chẳng lẽ huynh bị Nhị sư huynh đánh sao?” Kế Ngôn lại im lặng thêm một hồi, tiếp tục kiên quyết phủ nhận: “Không thể nào.” Nhưng đối với Tiêu Y mà nói, phát hiện này chẳng khác nào tìm thấy một châu lục mới. Đại sư huynh ấy à, trong lòng của nàng trên trời dưới đất không ai có thể đánh bại Đại sư huynh, thế mà lại bị Nhị sư huynh đánh bị thương. Thật là hiếm thấy, không ngờ Đại sư huynh cũng có hôm nay. Tiếc quá, không thể nhìn thấy tận mắt. Nhưng Tiêu Y hưng phấn lên rất nhanh: “Đại sư huynh, Nhị sư huynh đâu?” “Huynh, huynh ấy thế nào?” “Nhị sư huynh đánh Đại sư huynh, chắc chắn là đang vô cùng thâm trọng. Ta rất muốn nhìn dáng điệu thâm trọng của Nhị sư huynh. Kế Ngôn nhìn thoáng qua nơi xa, thản nhiên nói: “Không chết được, sẽ về ngay thôi.” Hạ Ngũ đứng bên cạnh cảm thấy chấn động. Nàng biết Lữ Thiếu Khanh rất mạnh. Cho dù là hai bên giao thủ, nhưng Lữ Thiếu Khanh có thể để lại một vết thương trên người Kế Ngôn, đủ để chứng minh Lữ Thiếu Khanh đáng sợ đến mức nào. Hơn nữa, Lữ Thiếu Khanh chỉ có tu vi Kết Đan kỳ.

Chương 248 - Khỏe lắm, khỏe vô cùng, không đau chút nào.

Chương 248: Khỏe lắm, khỏe vô cùng, không đau chút nào. Hạ Ngũ lại nhin không được hỏi: “Kế Ngôn sư huynh, chẳng lẽ vết thương này đúng là do Lữ sư đệ để lại?” Trên mặt Kế Ngôn hiện lên một chút bức mình, thái độ vẫn như cũ, chết cũng không chịu thừa nhận: “Không phải, hấn mà muốn làm ta bị thương à, còn kém xa lắm.” Tiêu Y lắm mồm: “Đại sư huynh, huynh đừng có giả vờ nữa.” “Tất cả chúng ta ai chả biết Nhị sư huynh gian trá cỡ nào, huynh bắt cần bị huynh ấy chơi xấu cũng bình thường thôi.” Nhị sư huynh là ai chứ, bị huynh ấy chơi xấu, chuyện thường ở huyện. Không bị Nhị sư huynh chơi xấu, mới không bình thường. Có điều thật không ngờ, Đại sư huynh vậy mà cũng bị Nhị sư huynh chơi xấu. Đúng là một tin tức động trời. Đáng tiếc, ta không thể nhìn tận mắt, tiếc quá, tiếc quá. Kế Ngôn im lặng, cuối cùng nhìn thoáng qua Tiêu Y. Hình như Tiêu Y đang hưng phấn hết sức, hai mắt phát sáng. Tâm tính như này không được, phải rèn luyện thêm nhiều nữa mới được. Kế Ngôn lại phủ nhận: “Đừng đoán nữa, đệ ấy không giỏi trò được với ta.” Lúc này, đằng xa vang vọng giọng nói của Lữ Thiếu Khanh: “Mẹ kiếp, đau chết mất.” “A a...” “Cái thứ kiếm ý chó chết, đau chết mất...” Tiếp theo, họ nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh hấp tấp, nằm úp sấp trên phi kiếm bay về. Đây là lần đầu tiên Tiêu Y nhìn thấy cảnh Nhị sư huynh Ngự Kiếm Phi Hành, hấn nằm úp sấp trên phi kiếm, xem phi kiếm như giường. Người còn chưa tới, tiếng gầm thét đã tới trước: “Đồ khốn, sớm muộn gì ta cũng bán quần lót của huynh...” “Sắc mặt Lữ Thiếu Khanh hung dữ, gương mặt vặn vẹo. Gào thét đau đớn không ngừng. Kế Ngôn thấy Lữ Thiếu Khanh xông tới, khóe miệng nhin không được nhếch lên. Có điều hấn ta vừa nhếch miệng lên như vậy, trong mắt lập tức hiện lên một tia thống khổ. Lữ Thiếu Khanh vọt tới trước mặt Kế Ngôn, hung tợn nhìn chằm chằm vào Kế Ngôn, giống như một con yêu thú đang nổi trận lôi đình. Hấn chỉ ước được há miệng nuốt trọn Kế Ngôn. Tiêu Y thấy Lữ Thiếu Khanh đáng sợ như vậy, vội vàng nói: “Đại sư huynh, Nhị sư huynh, có

chuyện thì phải nói đằng hoàng chứ. “Câm miệng!” Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh đồng thời quát. Tiêu Y run rẩy. Hình như hai vị sư huynh có hơi nóng nhip. Rốt cục hai người họ bị gì vậy? Lữ Thiếu Khanh nhe nanh trợn mắt, đầu đón tột cùng. Có điều, hắn cũng cắn răng hỏi Kế Ngôn, miễn cưỡng nở một nụ cười còn còn khó coi hơn khóc: “Mặt đau không?” Kế Ngôn nở một nụ cười hiểm thấy: “Khỏe re, đệ có khỏe không?” Lữ Thiếu Khanh cắn răng, phun khí, mặt sung huyết đỏ bừng, sỉ diện: “Khỏe lắm, khỏe vô cùng, không đau chút nào.” Kế Ngôn gật đầu: “Ta cũng vậy, không sao cả...” Hai người Lữ Thiếu Khanh và Kế Ngôn nhìn chăm chăm vào đối phương, nhìn kiểu gì hai người cũng không bình thường. Mặt mũi Lữ Thiếu Khanh vằn vẹo, có vẻ rất thông khổ. Mặt Kế Ngôn sưng lên, nhưng vết sưng đang tan từ từ, chỉ thi thoảng xuất hiện một chút đau đớn. Lữ Thiếu Khanh cắn răng, cố nén cơn đau: “Nếu huynh chịu không nổi thì cứ kêu thành tiếng, không ai chê cười huynh.” “Đau?” Kế Ngôn cười: “Hoàn toàn không đau, đệ thì sao?” Kế Ngôn nhìn khuôn mặt Lữ Thiếu Khanh đầu vể đau đớn, trong lòng không hiểu sao hết sức sảng khoái, hỏi một câu: “Có thể chịu đựng bao lâu?” Lữ Thiếu Khanh cảm nhận được kiếm ý trong cơ thể như vô số con kiến đang cắn nuốt huyết nhục của chính mình, cả người không chỗ nào không đau, nỗi đau thấm vào trong cốt tủy. Lữ Thiếu Khanh sắp khóc rồi. Không phải mình chỉ giở trò một chút thôi sao? Tốt lắm, không phí cú đấm này. Huynh cho rằng thành Nguyên Anh thì ta không làm gì được huynh hay sao? “Ta có thể nhịn đến khi tận thế luôn.” Lữ Thiếu Khanh không muốn cúi đầu chịu thua. Kế Ngôn thản nhiên nói: “Chỉ chốc lát nữa thì ta không sao rồi, đệ cứ chịu đựng từ từ đi.” Lữ Thiếu Khanh đánh lên mặt hắn ta một quyền, linh khí nhập thể, đúng là rất đau. Nhưng mà, đối với hắn mà nói, vết thương nhỏ này chỉ cần tốn một chút thời gian là có thể loại bỏ, khôi phục như cũ. Còn kiếm ý hắn ta để lại trong cơ thể Lữ Thiếu Khanh, hắn ta tin rằng có thể làm cho Lữ Thiếu Khanh đau khổ một thời gian dài. Chỉ là, ánh mắt Kế Ngôn nhìn Lữ Thiếu Khanh mang theo chút bội phục. Hắn ta không ngờ Lữ Thiếu Khanh lại tiến bộ nhanh như vậy. Kết Đan tầng tám, linh thức đáng sợ. Hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của hắn ta. Quả nhiên, sóng sau không bao giờ ngừng nghỉ. Đồng thời, hắn ta rất tò mò về linh thức khổng lồ của Lữ Thiếu Khanh: “Đó là công pháp gì? Có hữu

dụng với thần thức hay không?“Lữ Thiếu Khanh đắc ý, ngẩng cao đầu: “Muốn học a2?“Kế Ngôn không phủ nhận, nói thẳng: “Điều kiện gì?“Kế Ngôn không bao giờ sẽ diện trong chuyện tăng cường thực lực của mình, “Qua mấy ngày nữa, giúp ta một chuyện. Ta sẽ dạy huynh.“Kế Ngôn không hỏi chuyện gì, tức khắc đồng ý: “Được.“Sau mấy câu, hai người tiện đã đạt thành ý kiến nhất trí.Tiêu Y đứng bên cạnh nghe, lúc này nàng đã hiểu được mọi chuyện rồi.Thực lực của Đại sư huynh hết sức mạnh mẽ, lại bị Nhị sư huynh chơi xấu, nên mới để lại vết thương trên mặt, bị đánh sưng phù lên.Đại sư huynh ăn miếng trả miếng, để một luồng kiếm ý lại trong cơ thể Nhị sư huynh.Thực lực Đại sư huynh mạnh, kiếm ý cũng mạnh, Nhị sư huynh khó lòng giải quyết chúng trong thời gian ngắn.Một luồng kiếm ý không thuộc về mình chạy tán loạn trong người, Tiêu Y nghĩ thôi cũng cảm thấy rùng mình.Tiêu Y thấy Nhị sư huynh có vẻ rất thống khổ, trong lòng không đành.Tuy nàng rất muốn nhìn thấy Nhị sư huynh bị Đại sư huynh đánh cho một trận, trong lòng cũng rất sướng khoái.Nhưng sướng khoái xong, lại không đành lòng nhìn thấy Nhị sư huynh đau đớn như vậy.Nàng nói với Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh: “Đại sư huynh, Nhị sư huynh, mọi người chỉ giao thủ học tập bình thường thôi mà, đừng làm thành như vậy.“Lữ Thiếu Khanh nhân cơ hội khinh bỉ Kế Ngôn: “Nhìn đi, đến sư muội cũng biết đối nhân xử thế hơn cả huynh, huynh thấy mình có giống Đại sư huynh không?“Cũng không tệ lắm, biết thương sư huynh.Trong lòng Kế Ngôn cực kì hài lòng vì hành động của Tiêu Y.Có điều ngoài mặt hắn ta vẫn nói: “Sư muội nói đệ bắt nạt nàng, đệ cũng đâu có phải một sư huynh tốt.”

Chương 249 - Đuôi vô dụng

Chương 249: Đuôi vô dụng
Ánh mắt bất thiện của Lữ Thiều Khanh chuyển sang nhìn chăm chăm vào Tiêu Y. Trái tim Tiêu Y nhảy dựng lên, lặng lẽ dịch đến gần hai bước Kế Ngôn. Tiêu Y rất muốn khóc, hiện tại Nhị sư huynh rất tức giận, không làm gì được Đại sư huynh, chắc chắn sẽ xả giận lên đầu mình. Vẫn nên mau chóng đi đến bên cạnh Đại sư huynh, ôm chặt đuôi của huynh ấy. Ôm đuôi thì không phải sợ bị khi dễ nữa. Lữ Thiều Khanh khó chịu hỏi Kế Ngôn: “Người ra tay với ta, là vì muốn trút giận cho con nha đầu không có lương tâm này?” “Chủ yếu là muốn xem thực lực của đệ thế nào rồi. Đương nhiên, có thì vẫn phải có. Kế Ngôn cười mà không nói, im lặng tức là đồng ý. Tiêu Y sắp sửa khóc ngay tại chỗ rồi. Đại sư huynh bán đứng nàng. “Cũng trùng hợp, huynh mau nhận cái đuôi nhỏ này về đi, ta không quản nàng nữa đâu.” Lữ Thiều Khanh mắng: “Suốt ngày bên vực người ngoài, huynh mang về mà dạy, không muốn dạy thì bảo sư phụ trực xuất ra khỏi sư môn, trả sự yên tĩnh lại cho ta.” Kế Ngôn lắc đầu: “Sư phụ nói rồi, mấy ngày nữa, chúng ta sẽ xuất phát. “Sư muội vẫn nên đi theo đệ thì tốt hơn, mấy ngày nay tiến bộ rất nhanh. “Đồ không lương tâm.” Lữ Thiều Khanh nhảy dựng lên, chỉ vào Kế Ngôn: “Dùng công khoản đi du lịch, nhẫn tâm bỏ lại ta?” “Cú nhảy này làm kiếm ý trong cơ thể hấn kích động. Hấn đau đến mức không ngừng gặm thét. “Đáng giận!” “Thật ra Kế Ngôn cũng không muốn đi, nhưng đây là nhiệm vụ của sư môn, là trách nhiệm, không thể trốn tránh. Quyền lợi đi đôi với nghĩa vụ. Hấn ta hưởng thụ tài nguyên của sư môn, đương nhiên phải cống hiến cho sư môn. “Đệ đi xin sư phụ dẫn đệ đi theo là được.” Lữ Thiều Khanh lập tức nói sang chuyện khác: “Ta mặc kệ, dù sao huynh hãy xử lý cái đuôi này đi, đừng để nàng làm phiền ta nữa. “Nói đùa cái gì vậy, đừng nhìn hấn suốt ngày la hét đó là dùng công khoản để đi du lịch, trên thực tế Lữ Thiều Khanh rất rõ ràng việc bọn họ làm nguy hiểm đến mức nào. Hấn tránh chuyện này còn không kịp, sao lại tự đâm đầu vào. Kế Ngôn nhìn sư muội càng ngày càng nhích lại gần mình, trên mặt hiện

lên vẻ nhu hòa. Người khác không chú ý tới, từ khi Tiêu Y đến đây, sự độ lười biếng của hắn ta đã siêng năng hơn rất nhiều. Ngay cả chạy xuống núi cũng nhiều hơn xưa nữa. Kế Ngôn lắc đầu: “Sự muội vẫn nên đi theo đệ cho thỏa đáng. “Mấy ngày nay, chứng minh Tiêu Y đi theo Lữ Thiệu Khanh vẫn rất thỏa đáng, tiến bộ cực nhanh. Kế Ngôn chỉ biết tu luyện, về việc này, hắn ta không nhất định làm tốt hơn Lữ Thiệu Khanh. Huống chi, hắn ta cũng không có bao nhiêu thời gian. Lần này ra đi, nhanh nhất cũng phải nửa năm mới về được. Lữ Thiệu Khanh hừ một tiếng: “Ta mới không cần một kẻ phản bội. “Tiêu Y vô cùng buồn bực, hình như oán khí của Nhị sư huynh đang rất lớn. Không thể nũng nịu, nhõng nhẽo với Nhị sư huynh được. Nàng áp dụng kế vu hồi, năn nỉ Kế Ngôn. “Đại sư huynh, huynh loại bỏ kiếm ý trong cơ thể Nhị sư huynh đi, Nhị sư huynh nhất định rất đau. “Kế Ngôn nhìn Lữ Thiệu Khanh. Lữ Thiệu Khanh cười ha hả, sau đó mắng: “Nhanh lên. “Tay phải Kế Ngôn nhẹ nhàng huy động, một luồng gió mang theo kiếm ý bay khỏi người Lữ Thiệu Khanh. Trên mặt Lữ Thiệu Khanh lộ ra vẻ thoải mái, suýt nữa thì kêu thành tiếng. Tiêu Y nhìn không được vui vẻ nói: “Tốt quá. “Lữ Thiệu Khanh không cảm kích chút nào, hắn trừng Tiêu Y một cái, hắn biết rõ suy nghĩ trong lòng Tiêu Y. “Đừng tưởng rằng muội làm như vậy, thì ta không bắt muội viết tâm đắc nữa. “ “Hai bài, viết nhanh lên. “Trong lòng Tiêu Y rất là buồn phiền. Nàng nhìn về phía Kế Ngôn, hi vọng Kế Ngôn nói giúp mình mấy câu. “Đại sư huynh... “Kế Ngôn nhìn Lữ Thiệu Khanh: “Tâm đắc? “Lữ Thiệu Khanh tức giận nói: “Vô nghĩa, không viết mà được à? Huynh nghĩ nàng làm còn tốt hơn cả sư phụ à? “Kế Ngôn gật đầu, vậy thì phải viết: “Viết đi, dù sao cũng không có gì. “Tiêu Y đau cả đầu, Đại sư huynh, Nhị sư huynh đang bắt nạt ta đó, sao huynh lại trợ Trư vi ngược vậy hả? Đại sư huynh, ta đi về với huynh, là không muốn bị Nhị sư huynh bắt nạt. Huynh dẫn ta không phải là định chống lưng cho ta sao? Sao giờ lại lật lọng? Còn chưa đợi Tiêu Y nói chuyện, Kế Ngôn lại hỏi: “Bao nhiêu chữ? “ “Một ngàn chữ. “Kế Ngôn lắc đầu: “Quá ít, không có hiệu quả. “ “Ít nhất cũng phải một vạn chữ. “ “Ha ha...” Lữ Thiệu Khanh cười ha hả: “Huynh giám sát đi. “ “Được! “Một quả bom đánh trúng Tiêu Y, nàng không chịu nổi. Hai mắt nàng tối sầm, ngã quỵ vào trong lòng Hạ Ngữ vẫn đứng yên không nói gì bên

cạnh...“Thật là, Hạ Ngữ sư tử còn chạy tới đây làm gì?”Lữ Thiếu Khanh chạy trốn trong đêm.Hạ Ngữ lại tới Thiên Ngự Phong, hắn nghĩ vẫn nên xuống núi tránh đầu sóng ngọn gió thì hơn.Mặc dù hắn đã thanh minh trước mặt mọi người, nhưng hắn còn lo có kẻ đứng sau đổ dầu vào lửa.Tới lúc đó, phiền phức tiếp tục kéo đến, hắn có khóc cũng không khóc nổi.“Thôi, xuống núi đi.”Tiểu Hồng trên vai dùng cánh cọ lên mặt Lữ Thiếu Khanh, kêu hai tiếng.Bày tỏ hay là đi ăn đi.“Ham ăn!”Lữ Thiếu Khanh khinh bỉ, hắn nhìn bụng Tiểu Hồng: “Ngươi sinh ba hay gì?”Tiểu Hồng ưỡn ngực, lộ ra cái bụng của nó, thể hiện rằng những thứ hôm nay ăn đã tiêu hóa hết rồi.“Tham ăn!”Lữ Thiếu Khanh tiếp tục khinh bỉ.Tiểu Hồng chớp chớp kêu hai tiếng, ý nói ngươi cũng vậy.Lữ Thiếu Khanh mắng: “Đi theo sư muội còn học được cách trả treo hả? Có tin ta đánh ngươi không?”Tiểu Hồng bay lên, theo bản năng muốn bay lên đầu Lữ Thiếu Khanh nhưng bị Lữ Thiếu Khanh hất văng ra chỗ khác.“Đừng có đụng vào tóc ta.”Tiểu Hồng phành phạch bay về, đậu lại trên vai Lữ Thiếu Khanh.Nó kêu chiêm chiêm, chỉ trích hành vi bạo lực của Lữ Thiếu Khanh.

Chương 250 - Ta là con rể Điềm Tinh Phái

Chương 250: Ta là con rể Điềm Tinh Phái

Lữ Thiếu Khanh cười nhạt, nghiêng đầu nhìn nó: “Hay là bây giờ người quay về?” Tiểu Hồng lập tức im miệng. Bây giờ quay về thì không có gì để ăn. Lữ Thiếu Khanh không đi ăn cơm, mà lại đi tới trước một tòa kiến trúc ở phía thành Bắc. Nhìn căn nhà trước mặt, Lữ Thiếu Khanh mỉm cười tiến lên gõ cửa. “Ai vậy?” “Bên trong có người mở cửa, sau khi thấy Lữ Thiếu Khanh thì sắc mặt lập tức thay đổi. “Người, người, là người?” “Phải.” Lữ Thiếu Khanh cười híp mắt: “Ta tới thăm các người.” “Các đồng đạo của Điềm Tinh Phái.” “Hóa ra nơi này là điểm nghỉ chân của Điềm Tinh Phái. Linh thức của Lữ Thiếu Khanh quét một vòng, đám Cổ Liệt vẫn chưa quay lại. Sắc mặt của những đệ tử Điềm Tinh Phái đang canh giữ nơi đây rất khó coi, họ nhìn Lữ Thiếu Khanh với ánh mắt tràn đầy lửa giận. Những lời mà Lữ Thiếu Khanh nói trước mặt hơn nghìn tu sĩ trước đây. Tạo thành đả kích rất lớn đối với đệ tử Điềm Tinh Phái. Cái gì mà phải lòng, cái gì mà yêu nhau suốt đời, những thứ này đều là giả. Là đang vu oan cho Tuyên Vân Tâm, gây tổn hại đến danh dự của sư tỷ. Đệ tử Điềm Tinh Phái chỉ hận không thể giết quách Lữ Thiếu Khanh. “Ai là đồng đạo với người?” Vị đệ tử Điềm Tinh Phái này nhìn hắn bằng ánh mắt lạnh như băng, giọng điệu không mấy thân thiện. Nếu như có thể, y đã ra tay với Lữ Thiếu Khanh từ lâu rồi. Nổi nhục của một môn phái mà cũng dám có suy nghĩ không an phận với nữ thần Điềm Tinh Phái bọn họ, đáng chết. Lữ Thiếu Khanh không quan tâm đến thái độ của đệ tử Điện Tinh Phái đối với hắn, vẫn cười híp mắt như cũ: “Sao lại nói thế.” “Chúng ta không chỉ là đồng đạo, mà có thể gọi là thân thích.” “Vân Tâm là sư tỷ của người đúng chứ? Về sau chúng ta thành thân, người phải gọi ta một tiếng tỷ phu đấy.” “Tỷ phu? Mẹ nó người dám nói thật đấy.” “Người muốn chết hả.” “Không chịu nổi nữa. Sát khí của vị đệ tử Điềm Tinh Phái này chớp mắt tăng vọt.” “Người muốn chết.” Lữ Thiếu Khanh vội vã lui về sau hai bước, lấy ra linh phù tứ phẩm chỉ về phía đệ tử Điềm Tinh Phái: “Làm gì đấy, người định làm

gì?""Nhìn cho rõ, đây là tín vật đính ước mà sư tử của người tặng ta." Sự kinh khủng của linh phù tứ phẩm lập tức khiến vị đệ tử Điểm Tinh Phái phần nào khôi phục lại chút lý trí. Y không dám lộn xộn, nhưng hai mắt vẫn đỏ au, nhìn chăm chăm vào Lữ Thiếu Khanh. Trong lòng tràn ngập hận ý đến tột độ. "Có chuyện gì vậy?" Một giọng nói lạnh lùng vang lên. Lữ Thiếu Khanh cười thầm, cuối cùng cũng về rồi. Hắn quay đầu lại, nhìn đoàn người Cổ Liệt, lộ ra vẻ mặt mừng rỡ. "Tốt quá, Cổ Liệt trưởng lão, cuối cùng người cũng trở về." Cổ Liệt nhìn thấy tấm linh phù trong tay Lữ Thiếu Khanh, trong mắt thoáng qua một tia sát ý. Giọng nói của Cổ Liệt không chút lay động, nhưng ánh mắt nhìn Lữ Thiếu Khanh lại rất lạnh lùng. "Người muốn làm gì?" Lữ Thiếu Khanh cố tình phe phẩy linh phù trong tay, sau đấy cúi đầu nhìn nó. Hắn thở dài rồi nói: "Cũng đã hơn một tháng trôi qua kể từ sau khi chia tay với Vân Tâm ở trong bí cảnh rồi.""Thấy vật nhớ người, ta rất nhớ Vân Tâm.""Cho nên đặc biệt tới đây thăm các người, hi vọng sau khi các người trở về có thể nói với Vân Tâm rằng ta rất nhớ nàng ấy." Lời này của Lữ Thiếu Khanh đã chọc giận đám đệ tử Điểm Tinh Phái sau lưng Cổ Liệt. "Khôn kiếp, người vẫn còn ăn nói xằng bậy hả?" "Người muốn chết chứ gì? Lại dám bôi nhọ Tuyên sư tử.""Tên đáng ghét, có dám đánh một trận với ta không? Ta nhất định phải giết người." "Mấy đệ tử Điểm Tinh Phái rất muốn xông lên, chém tên đáng ghét trước mắt thành mảnh vụn. Sắc mặt Cổ Liệt sầm xuống. Trong mắt gã cũng lộ ra sát ý, nhìn chăm chăm vào Lữ Thiếu Khanh. Gã ta cũng có xúc động muốn giết Lữ Thiếu Khanh. Tuyên Vân Tâm là nhị đệ tử của Điểm Tinh Phái, đại diện cho hình ảnh của Điểm Tinh Phái. Hành động này của Lữ Thiếu Khanh chính là đang làm nhục Điểm Tinh Phái. Lữ Thiếu Khanh đối diện với những lời kêu gào của đệ tử Điểm Tinh Phái, dường như hắn giận rồi. "Làm sao? Đám các người mà cũng muốn khiêu chiến ta?" "Không nhìn thấy cảnh đại phát thần uy của ta hôm nay hả? Đến cả Trương Tông Long cũng không làm gì được ta." Nhắc đến chuyện ngày hôm nay, Cổ Liệt liên tục cười lạnh. "Chúng ta chỉ nhìn thấy người bị đánh tới mức phải đầu hàng thôi.""Ha ha." Những đệ tử khác của Điểm Tinh Phái nhao nhao phá lên cười, trong lòng thoải mái hơn hẳn. Hành động đầu hàng nhận thua của Lữ Thiếu Khanh hôm nay khiến rất nhiều người coi thường. Đánh không lại thì đánh không lại,

nhưng mở miệng đầu hàng nhận thua sẽ bị người ta chê cười. Cũng sẽ bị người khác khinh thường. Hình như Lữ Thiếu Khanh rất tức giận: “Đám khốn kiếp các người, cười gì mà cười?” “Vân Tâm có sư đệ như các người, đúng là mất mặt. “Nhưng sau đây hẳn lại lắc đầu, nhỏ giọng lầm bầm: “Thôi bỏ đi, đều là đồng môn của Vân Tâm, không so đo với bọn họ. “Ba câu của Lữ Thiếu Khanh đều phải nhắc đến Vân Tâm, nói cứ như Tuyên Vân Tâm là người của hắn vậy. Khiến đám người Cổ Liệt tức phồng cả mũi. Con giận trong lòng Cổ Liệt bốc lên không ngừng, có xúc động muốn một phát đập chết Lữ Thiếu Khanh. Thấy cũng đạt mục đích tương đối rồi, Lữ Thiếu Khanh nói với Cổ Liệt: “Cổ trưởng lão, khi nào thì các người rời đi vậy?” “Ta nghĩ, đến lúc người đi, ta phải đến tiễn các người. “Có đệ tử Điểm Tinh Phái quát lên: “Chúng ta rời đi lúc nào thì liên quan gì đến người. “Cổ Liệt âm thầm gật đầu, đúng thế, chúng ta đi thì liên quan gì đến người. Nhưng mà, trong lòng Cổ Liệt bỗng nảy lên. Gã ta hừ một tiếng: “Hai ngày sau chúng ta sẽ đi, người muốn tiễn bọn ta ư?” “Lữ Thiếu Khanh gật đầu như lẽ đương nhiên: “Dĩ nhiên rồi, dù sao các người cũng là đồng môn của Vân Tâm, thân là con rể của Điểm Tinh Phái, sao ta có thể không tiễn các người được chứ?” “Mẹ nó, lại còn con rể? Đúng là tên đáng chết. Cổ Liệt khoát tay, tỏ ý đệ tử Điểm Tinh Phái không cần tức giận. Gã mỉm cười, nói với Lữ Thiếu Khanh: “Như vậy càng tốt, đến lúc đó ta đợi người.”

Chương 251 - Diễn kịch phải diễn trọn bộ? Lòng người đáng sợ

Chương 251: Diễn kịch phải diễn trọn bộ? Lòng người đáng sợ
Lữ Thiếu Khanh hài lòng rời đi. Trong đầu nhớ lại tình báo liên quan tới Đĩnh Tinh Phái mà Đan Duyệt cung cấp cho hắn. Cổ Liệt, 217 tuổi, trưởng lão ngoại môn của Đĩnh Tinh Phái, Kết Đan hậu kỳ, cảnh giới tầng tám. Sở trường chiến đấu linh phù hệ mộc. Một lòng trung thành với Đĩnh Tinh Phái. “Hừ, cơ hội đưa đến tay ngươi rồi, xem tới lúc ấy ngươi có xuất hiện hay không. “Lữ Thiếu Khanh nhỏ giọng lầm bầm. Sau khi Lữ Thiếu Khanh rời đi, phần lớn đệ tử Đĩnh Tinh Phái tỏ vẻ bất mãn. Bọn họ vây quanh Cổ Liệt, bày tỏ thái độ không hài lòng của mình. “Trưởng lão, hắn đáng ghét như thế, tại sao lại thả hắn đi như vậy? “ “Phải đó, cho dù không giết hắn cũng phải cho hắn ném chút bài học. “ “Hắn tưởng nơi đây là địa bàn của Lăng Tiêu Phái thì chúng ta không làm gì được hắn chắc? “ Hành động của Lữ Thiếu Khanh hôm nay không khác nào đang khiêu khích bọn họ. Đĩnh Tinh Phái ở Yên Châu cũng là môn phái lớn tiếng tăm lừng lẫy, chẳng hề thua kém Lăng Tiêu Phái. Đã bao giờ bị người khác bắt nạt như vậy đâu? Nếu đây là ở Yên Châu, đệ tử Đĩnh Tinh Phái không giết Lữ Thiếu Khanh thì bọn họ không xứng làm đệ tử Đĩnh Tinh Phái. “Trưởng lão, không thể tha cho hắn như vậy được. “ Đệ tử Đĩnh Tinh Phái đỏ mắt, đằng đằng sát khí: “Đây là nỗi sỉ nhục, nếu không giết hắn, chúng ta quay về biết ăn nói thế nào với Tuyên sư tỷ? “ Lữ Thiếu Khanh mở miệng ngậm miệng đều là Vân Tâm, Vân Tâm. Dám khinh nhờn nữ thần trong lòng bọn họ một cách lộ liễu như vậy. Không giết Lữ Thiếu Khanh, sao có thể trút được lửa giận và hận ý trong lòng họ chứ? Cổ Liệt không tức giận như các đệ tử Đĩnh Tinh Phái, trông gã ta vô cùng bình tĩnh, thờ ơ dằn dờ những đệ tử khác: “Vào trong, không được ra ngoài gây chuyện. “ “Ngày mai chúng ta rời khỏi đây. “ Còn về chuyện của Lữ Thiếu Khanh, gã không nhắc đến một lời. Sau khi quay về, gã ta đi thẳng đến một căn phòng. Mà trong căn phòng ấy đã có một người đang chờ gã. Tuyên Vân Tâm mặc váy màu đỏ, ngồi xếp bằng trên miếng bồ đoàn. “Cổ

trưởng lão!“Tuyên Vân Tâm mở mắt, trên gương mặt tái nhợt lộ ra nét cười khiến người ta chỉ muốn ôm nàng vào lòng mà yêu thương.“Thế nào, đã gặp hần chưa?“Cổ Liệt gật đầu: “Hần vừa rời đi.““Vừa đi?“Tuyên Vân Tâm ngẩn ra.Khi biết Lữ Thiếu Khanh vừa đến chỗ này, trên mặt nàng thoáng qua chút kinh ngạc, sau đó không nhận được mà suy đoán.Chẳng lẽ hần biết mình ở đây?Nhưng rất nhanh Tuyên Vân Tâm đã lắc đầu, nàng tự nhận thấy hành tung của mình không hề bị bại lộ.Mặc dù nàng đi cùng đám người Cổ Liệt tới đây.Nhưng nàng chưa từng để lộ thân phận trước mặt các đệ tử khác.Chỉ có một mình Cổ Liệt biết thân phận của nàng.Phần lớn đệ tử không có bất kỳ nghi ngờ nào về thân phận của nàng.Còn về việc mặc váy màu đỏ, nguyên nhân là ở nàng, Điểm Tinh Phái cũng có không ít nữ đệ tử thích mặc trang phục màu đỏ.Sau khi nàng tới đây, cho dù ra ngoài cũng là đi một mình, ra hay vào đều che giấu dung mạo bản thân, thu lại khí tức của mình, không thể nào bị người khác nhận ra.Nếu đã như vậy, thế tại sao tên đáng ghét kia còn tìm được tới tận đây?“Hần có nói gì không?“Sau khi Tuyên Vân Tâm nghe hết những lời Lữ Thiếu Khanh đã nói, nàng rất muốn xông ra ngoài tìm Lữ Thiếu Khanh đánh một trận, xé rách miệng rồi băm thây hần thành nghìn đoạn.“Tên đáng chết.” Tuyên Vân Tâm không ngừng nghiến răng, tràn đầy sát ý: “Ta nhất định không tha cho ngươi.“Trên mặt Cổ Liệt cũng lộ ra vẻ tức giận, gã trung thành với Điểm Tinh Phái.Hành vi này của Lữ Thiếu Khanh chắc chắn là đang bôi nhọ Điểm Tinh Phái.Đối với gã mà nói thì hành động như này có chết một trăm lần cũng không hết hận.Cổ Liệt nghĩ lại những gì Lữ Thiếu Khanh đã nói, cực kỳ giận dữ: “Hần lại coi bản thân ra gì quá.“Trong lòng Tuyên Vân Tâm khẽ nảy lên, dường như đã hiểu được dụng ý của Lữ Thiếu Khanh.Chân mày nàng giãn ra, nàng bật cười, âm thanh tràn đầy mê hoặc.Cho dù là Cổ Liệt cũng không kìm được nhịp tim đập rộn.Cổ Liệt vội vàng đuổi suy nghĩ ấy ra khỏi đầu, lên tiếng hỏi: “Vân Tâm sư chất, có phải ngươi đoán được gì không?“Tuyên Vân Tâm gật đầu, nhẹ giọng đáp: “Coi là vậy đi.““Hần đang diễn kịch, chẳng phải hần nói trước mặt mọi người rằng thích ta sao? Nếu người của Điểm Tinh Phái chúng ta còn ở đây, hần phải diễn cho hết vở này.““Không cho người khác cơ hội.““Không hổ là ngươi, suy nghĩ thấu đáo, đáng sợ.“Tuyên Vân Tâm nói xong, ánh mắt đã trở nên lạnh

bằng.Đồng thời trong lòng lại đề cao cảnh giác với Lữ Thiếu Khanh.Tên này còn đáng sợ hơn so với tưởng tượng.Chẳng qua nàng chỉ định lợi dụng Hạ Ngữ để gây chút rắc rối cho Lữ Thiếu Khanh.Đến bây giờ Lữ Thiếu Khanh vẫn còn đang diễn kịch.Diễn trọn bộ vở kịch này, đề phòng nàng hoặc người khác lại lợi dụng chuyện của Hạ Ngữ để gây rắc rối cho hần.Cổ Liệt cũng hiểu ra, gã cũng không kìm được tiếng cảm thán.Cảm thán xong, gã ta hừ lạnh, rất coi thường loại đầu óc như này: “Thực lực không đủ, xảo quyết mấy cũng vô ích.”“Tuyên Vân Tâm lắc đầu, nhắc nhở Cổ Liệt: “Cổ trưởng lão cẩn thận đấy, hần chắc chắn đang ẩn giấu thực lực.”““Theo như ta suy đoán, hần nhất định đã ở Kết Đan kỳ.”Nhớ lại linh thức đáng sợ kia của Lữ Thiếu Khanh, trong lòng Tuyên Vân Tâm không nhịn được mà run rẩy.Không ngờ Cổ Liệt lại bật cười: “Quả thực hần đã ở Kết Đan kỳ, hần là Kết Đan sơ kỳ, cho dù là Kết Đan trung kỳ cũng chỉ là Kết Đan tầng năm trở xuống.”Trong mắt Tuyên Vân Tâm lộ ra nghi ngờ, nàng nhìn Cổ Liệt, không hiểu được lời Cổ Liệt nói.Cổ Liệt kể đại khái chuyện đã xảy ra ngày hôm nay.Tuyên Vân Tâm nghe được Lữ Thiếu Khanh lại ở ngay trước mặt mọi người hô to nhận thua, nàng thấy cạn lời.Một lần nữa đổi mới sự hiểu biết của nàng về trình độ vô liêm sỉ của Lữ Thiếu Khanh.Ở đại điển tông môn, kỹ năng không bằng người khác đã đành, lại còn dám ở trước mặt mọi người hô to nhận thua, loại người này trăm năm hiếm gặp.Nàng không nhịn được mà cảm thán: “Tính nhẫn nại của chương môn Lăng Tiêu Phái tốt thật đấy.”““Thế này cũng nhịn được, nếu là người khác đã tát chết hần từ lâu rồi.”Đồng thời trong lòng âm thầm suy đoán, chẳng lẽ Lữ Thiếu Khanh là con riêng của chương môn Lăng Tiêu Phái sao?Cổ Liệt bật cười: “Xem ra chuyện này ta phải thay chương môn Lăng Tiêu Phái làm rồi.”“Tuy đang mỉm cười nhưng lại là nụ cười tàn nhẫn, không hề che giấu sát ý trong lòng.

Chương 252 - Người ở Trung Châu đến

Chương 252: Người ở Trung Châu đến
Tuyên Vân Tâm không bắt ngờ về việc này, nàng nhìn Cổ Liệt bằng ánh mắt sâu xa: “Cổ trưởng lão định ngày kia trước khi rời đi sẽ ra tay với hắc sao?” Cổ Liệt không giấu giếm: “Ta không thể tha thứ cho kẻ phá hỏng danh dự Điểm Tinh Phái.” “Hành động khiêu khích, bôi nhọ Điểm Tinh Phái của Lữ Thiệu Khanh đã khiến gã ta nổi sát ý với hắc. Kẻ dám sỉ nhục Điểm Tinh Phái tuyệt đối phải chết. Tuyên Vân Tâm không định khuyên nhủ, mà lại hỏi một câu: “Người có tự tin không?” Giọng điệu của Cổ Liệt tràn đầy tự tin vào bản thân, ngạo nghễ đáp: “Mặc dù hắc có chút thực lực, nhưng ta đã ở Kết Đan cảnh giới thứ tám.” “Tuyên Vân Tâm bắt đầu bày mưu tính kế cho Cổ Liệt: “Tốt nhất nên chờ đến lúc rời khỏi phạm vi của Lăng Tiêu Phái, đến gần Yên Châu rồi mới ra tay, sau khi giết hắc thì lập tức dồn hết tốc lực trở về Yên Châu.” “Sau khi Cổ Liệt rời đi, Tuyên Vân Tâm nhìn theo bóng lưng gã với ánh mắt sâu xa, thấp giọng tự nhủ: “Họ Lữ kia, ta còn chuẩn bị bất ngờ cho người nữa, hy vọng người không quá kinh ngạc.” Thời gian một đêm rất nhanh trôi qua, Lữ Thiệu Khanh cũng rời khỏi Tụ Liên Lô sau khi ăn uống no nê. Thức suốt một đêm đối với tu sĩ mà nói thì chẳng là vấn đề gì cả. Một người một chim ăn uống no say, chậm rãi đi trên phố. “Ồ, có khi lúc này Hạ Ngữ sư tỷ vẫn còn ở trên núi, thôi bỏ đi, ở lại đây thêm một hôm vậy, ngày mai đi tìm người của Điểm Tinh Phái tính sổ.” Thế là Lữ Thiệu Khanh dứt khoát đến chỗ đội chấp pháp. Lúc này đội chấp pháp đã ra ngoài hết, chẳng còn ai ở lại. Lữ Thiệu Khanh cũng chỉ tìm bừa một căn phòng để nằm. Hắc tính nằm ở đây một ngày một đêm, ngày mai đi tiễn người của Điểm Tinh Phái lên đường. Có điều nằm xuống chưa được bao lâu đã nghe thấy động tĩnh bên ngoài. Hình như có người vừa xông thẳng vào. Lữ Thiệu Khanh tưởng là người của mình, thế là không đề ý đến. Nhưng sau khi người ở bên ngoài bước vào liền hô to: “Người của Lăng Tiêu Phái có ở đây không?” “Người ở Trung Châu đến, nhanh ra đây đón tiếp.” “Trung Châu? Lữ Thiệu Khanh nghe tới đây, lòng hiếu kỳ nổi lên. Cái tên ở Trung Châu đến chỗ này làm gì?

Thiên hạ mười ba châu, rộng lớn vô tận, tông môn mọc lên như nấm, thế lực lớn nhỏ vô số. Trung Châu là châu lớn nhất trong tất cả các châu. Mệnh môn bát ngát, nghe nói mười hai châu kia cộng lại cũng không to bằng Trung Châu. Trung Châu là trung tâm của thiên hạ, địa linh nhân kiệt, thiên tài đồng đảo. Tề Châu so với Trung Châu chẳng khác nào thành phố thủ đô so với thành phố tầm thường. Ở Tề Châu, có lẽ Nguyên Anh là sự tồn tại cao nhất. Nhưng ở Trung Châu, Nguyên Anh nhiều như chó, Hóa Thần gặp khắp nơi, luyện Hư, Hợp Đạo có khi thỉnh thoảng lại xuất hiện một hai người. Có điều giữa Trung Châu và Tề Châu còn cách một Đông Châu, khoảng cách rất xa. Kế Ngôn từng có suy nghĩ đến Trung Châu. Lữ Thiếu Khanh thì không. Hắn cảm thấy ở Tề Châu cũng rất thoải mái. Tề Châu rất hiếm xuất hiện người của Trung Châu, bởi vì quá xa. Lần này đột nhiên người của Trung Châu đến tận nơi, hơn nữa còn chỉ mặt gọi tên muốn tìm Lăng Tiêu Phái. Khiến Lữ Thiếu Khanh rất tò mò. Hiện giờ ở đây không còn ai khác, Lữ Thiếu Khanh ngẫm nghĩ rồi ra ngoài xem xảy ra chuyện gì. Nhìn thấy trong sân có một nam một nữ đang đứng, trai tài gái sắc. Có điều trên gương mặt họ đều mang vẻ kiêu ngạo, khinh miệt nhìn mọi thứ xung quanh. Trông chẳng khác nào đại thiếu gia nhà giàu về chốn nông thôn, bất kể là vẻ mặt hay ánh mắt đều tràn đầy sự khinh thường và ghét bỏ. Khí tức của hai người nồng đậm, mạnh mẽ. Thực lực đều ở cảnh giới Kết Đan. Sau khi trông thấy Lữ Thiếu Khanh xuất hiện, tầm mắt bọn họ đặt lên người Lữ Thiếu Khanh. Ánh mắt như nhìn từ trên cao xuống, đánh giá Lữ Thiếu Khanh không chút kiêng dè. Chú ý đến khí tức của Lữ Thiếu Khanh, hai người lập tức không hèn mà cùng lộ ra vẻ mặt khinh thường. Dẫn đầu là một vị nam tu sĩ chừng ba mươi tuổi, gã hỏi Lữ Thiếu Khanh: “Ngươi là đệ tử Lăng Tiêu Phái?” “Giọng điệu khinh miệt, thái độ xem thường. Thái độ và giọng điệu lúc nói chuyện không khác nào đang hỏi nô bộc của thuộc hạ. Lữ Thiếu Khanh nhận ra được thái độ kiêu ngạo của hai người. Trong lòng chửi thầm một tiếng. Không lẽ môn phái đã đắc tội với thế lực lớn nào ở Trung Châu rồi? Thấy Lữ Thiếu Khanh không lập tức trả lời, trên gương mặt nam tu sĩ thoáng qua vẻ không vui. Gã quát: “Ngươi điếc hả? Hay là không nghe hiểu tiếng người?” “Quê nghèo hẻo lánh nên phản ứng như vậy à?” “Nữ tu sĩ trong số hai người không kìm được bật cười thành tiếng: “Có khi bị dọa rồi

ấy. ““Người nhìn hẩn đi, khí tức Trúc Cơ kỳ, đục ngầu thô ráp, vừa nhìn là biết loại người thiên tư thấp hèn, phản ứng chậm chạp chẳng phải là điều hiển nhiên sao?”“Lữ Thiếu Khanh một lần nữa dùng ánh mắt sâu xa nhìn hai người họ. Hẩn giả vờ luống cuống tay chân: “Các, các người là người Trung, Trung Châu sao?”“Nhìn dáng vẻ lúng túng của Lữ Thiếu Khanh, trong lòng bọn họ càng thêm khinh thường. Quả nhiên là tên quê mùa. “Đúng vậy, chúng ta đến từ Trung Châu.” Nam nhân cảm đầu ngạo nghễ, cực kỳ tự hào với việc mình đến từ Trung Châu. “Thì ra là tiền bối ở Trung Châu.” Lữ Thiếu Khanh tiếp tục giả vờ, vội vã hành lễ với hai người: “Vãn bối bái kiến hai vị tiền bối. ““Không biết hai vị tiền bối xưng hô thế nào?”“Hai người nhìn nhau, đều trông thấy vẻ xem thường trong ánh mắt đối phương. Lữ Thiếu Khanh trước mắt họ giả bộ quá hèn mọn. Khiến cho hai người đến từ Trung Châu hết sức khinh thường. “Người nghe cho rõ đây.” Nam tu sĩ nhướn mày, khoé miệng nhếch lên, nói với vẻ kiêu ngạo: “Ta tên Ngao Lương, đến từ Ngao gia ở Trung Châu. “Gã chỉ nữ tu sĩ rồi nói: “Nàng tên là Giản Tiểu Du, đến từ Giản gia ở Trung Châu. “Nữ tu sĩ cũng ngẩng mặt, giống như con gà mái vừa đẻ trứng, chỉ thiếu mỗi kêu thêm hai tiếng giành công. Từ biểu cảm và thần thái của hai người có thể nhìn ra bọn họ rất tự hào với xuất thân của mình.

Chương 253 - Người ở Trung Châu đến

Chương 253: Người ở Trung Châu đến (tt) Lữ Thiếu Khanh thường xem Thiên Cơ Bài, cũng từng đọc được tin tức ở Trung Châu. Biết được Trung Châu ngũ gia tam phái, chính là thế lực đứng đầu tại Trung Châu. Trong ấn tượng, Ngao gia và Giản gia cũng nằm trong số đó. Thực lực đứng đầu Trung Châu, so ra còn mạnh mẽ hơn cả tam đại phái ở Tề Châu, cũng chẳng trách thái độ của bọn họ lại phách lối không coi ai ra gì như vậy. Nhưng mà! Lữ Thiếu Khanh hỏi ra một câu: “Các người là trực hệ?” “Lời này như một con dao sắc, chớp mắt đâm thủng nội tâm kiêu ngạo của hai người họ. Về mặt hai người lập tức trở nên khó coi. “Một tên nhà quê như ngươi thì hiểu cái gì?” Giản Tiểu Du hét lên, chỉ vào Lữ Thiếu Khanh. Ánh mắt nàng ta tràn đầy vẻ khó chịu, nói với giọng căm giận: “Đây là chuyện mà ngươi nên hỏi chắc?” “Sắc mặt Ngao Lương sầm xuống, trong lòng cũng thấy bất mãn. Gã hừ lạnh, một luồng linh lực đột ngột xuất hiện. Nó như một bàn tay vô hình, hung hãn đập về phía Lữ Thiếu Khanh. Hay lắm, một lời không hợp liền ra tay. Đúng là ngông cuồng. Trong lòng Lữ Thiếu Khanh cười lạnh, ánh mắt nhìn hai người đã thay đổi. Lữ Thiếu Khanh lại đẩy tay, chút chiêu của Ngao Lương được giải quyết một cách dễ dàng trong lúc vô tình. Không đợi Ngao Lương phản ứng, Lữ Thiếu Khanh hỏi: “Cảnh giới thực lực của hai vị tiền bối chắc mạnh lắm nhỉ?” “Ngao Lương còn đang thấy kỳ lạ, sao Lữ Thiếu Khanh không hề hấn gì, thì nghe được Lữ Thiếu Khanh hỏi cảnh giới thực lực của hai người. Điều này lại khiến gã tìm được cảm giác ưu việt, thoáng cái đã quên mất chút hành vi ban nãy. Gã dương dương tự đắc: “Hừ, hai người chúng ta đều là Kết Đan tầng ba.” “Hai người khoảng chừng ba mươi tuổi, Kết Đan ở độ tuổi này, thiên phú không hẳn là tốt, nhưng đã vượt qua phần lớn người khác. Giản Tiểu Du không chút khách khí đả kích và khinh bỉ: “Cái loại như ngươi, cả đời cũng không kết nổi đan.” “Nữ nhân này đúng là hẹp hòi. Lữ Thiếu Khanh lắc đầu, hần bật cười, hỏi hai người bằng giọng tràn đầy mong đợi: “Nói như vậy, hai người đến từ Trung Châu, đến từ gia tộc lớn, chắc chắn có rất nhiều linh thạch

đúng không?“Giản Tiểu Du lộ ra vẻ ghét bỏ: “Quả nhiên là tên nhà quê, hơi tí là nói linh thạch, không có tiền đồ.“Ngao Lương cười lớn, trong lời nói càng thể hiện sự khinh bỉ với Lữ Thiếu Khanh: “Nghe nói chỗ này nghèo lắm.““Ta có rất nhiều linh thạch, hay là, ta thưởng cho ngươi mấy viên?“Bỗng nhiên, một luồng uy áp khổng lồ bao phủ lấy hai người.Ngao Lương và Giản Tiểu Du hoảng sợ.Trong cảm giác của hai người bọn họ, Lữ Thiếu Khanh từ một con thỏ trắng vô hại biến thành một con yêu thú có thể nuốt chửng thiên địa, bất cứ lúc nào cũng có thể há miệng nuốt hai người bọn họ vào trong bụng.Càng kinh khủng chính là, một đợt linh thức khổng lồ đang bao vây hai người bọn họ.Linh thức tràn ngập tính công kích, bao phủ hai người, giống như vô số đao kiếm, chui vào trong cơ thể bọn họ, hướng thẳng thức hải của bọn họ mà đi.Ở trước mặt đợt linh thức này, hai người cảm thấy mình giống như con kiến hôi trong thiên địa, khi đối mặt với thiên uy, run rẩy bầy, vô lực phản kháng.“A!“Giản Tiểu Du đã không biết làm thế nào cho phải, hét lên.“Đáng, đáng chết!” Ngao Lương vẫn còn tốt hơn một chút so với Giản Tiểu Du.Ngao Lương nhận ra nguy hiểm, theo bản năng muốn phản kháng. Hắn ta vận chuyển linh lực muốn ép linh thức đang chui vào trong cơ thể ra ngoài, nhưng mà tất cả đều vô ích.Hai người bọn họ ngay từ đầu đã khinh thường Lữ Thiếu Khanh, thậm chí không thèm liếc mắt nhìn Lữ Thiếu Khanh một cái, không để Lữ Thiếu Khanh vào mắt.Chưa bao giờ nghĩ tới Lữ Thiếu Khanh sẽ ra tay với bọn họ.Nên khi Lữ Thiếu Khanh đột nhiên ra tay với bọn họ, bọn họ không có bất kỳ phòng bị nào.Còn nữa, Lữ Thiếu Khanh hiện tại đã tới cảnh giới Kết Đan tầng 8, mạnh hơn họ.Kẻ có tâm đối phó với kẻ vô tâm.Cho dù Ngao Lương và Giản Tiểu Du đến từ Trung Châu thì cũng phải trúng chiêu.Linh thức của Lữ Thiếu Khanh đang không ngừng tấn công thức hải của bọn họ, thân thể hai người run rẩy, vẻ mặt lộ ra thống khổ.Linh thức khổng lồ, như nước trên trời, cuộn cuộn không ngừng rơi xuống, không ngừng tấn công thức hải của bọn họ.Hai người đã sắp lâm vào hôn mê, chỉ là dựa vào bản năng gắt gao ngăn cản.Ngay khi hai người sắp hôn mê, Lữ Thiếu Khanh thu hồi linh thức, tản đi uy áp.Áp lực mà Ngao Lương và Giản Tiểu Du phải chịu nhẹ đi, cả hai quỳ rạp xuống đất, thở hổn hển từng ngụm từng ngụm.Sắc mặt tái nhợt, đầu đầu muốn nứt ra, toàn thân đều bị mồ hôi làm ướt, giống như

vọt lên từ trong nước, chật vật vô cùng. Trong một khoảnh khắc, cả hai suýt nữa nghĩ rằng mình sắp chết. Cho dù là hiện tại, đầu của hai người cũng đau muốn chết, cảm giác bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung. Lữ Thiếu Khanh đứng ở trước mặt hai người, cười híp mắt nói: “Không cần khách khí như vậy, hành đại lễ như vậy làm gì?” Ngao Lương và Giản Tiểu Du hận đến phát cuồng, rồi lại không dám làm gì. Vừa rồi Lữ Thiếu Khanh đã cho bọn họ biết người trước mắt mình có bao nhiêu khủng bố. Trước mặt Lữ Thiếu Khanh, hai người bọn họ giống như cừ non đợi làm thịt, không hề có sức chống cự. “Tiền, tiền bồi!” Ngao Lương nhanh chóng đứng lên, cung kính hành lễ với Lữ Thiếu Khanh: “Vãn bối có mắt không biết Thái Sơn, mạo phạm tiền bối, mong tiền bối thứ tội.” Ngao Lương rất rõ ràng, nơi này không phải Trung Châu, Ngao gia không vươn tay tới nơi này. Người ta không quan tâm Ngao gia, Ngao gia cũng không làm gì được người ta. Người dưới mái hiên, cúi đầu mới là cách làm chính xác. Nhưng mà Giản Tiểu Du lại không tiếp nhận được sự thật này.

Chương 255 - Ăn cướp nha

Chương 255: Ăn cướp nha
Lữ Thiếu Khanh ngược lại khinh bỉ Ngao Lương: “Chuyện này lớn cỡ nào chứ, nhìn người như vậy, chưa thấy qua việc đời sao?” Ngao Lương dở khóc dở cười, nhất thời không biết nói gì cho phải. Lúc hắn ta và Giản Tiểu Du mới đến, rất xem thường Lữ Thiếu Khanh, hiện tại lại bị người khinh bỉ chưa thấy qua việc đời, trong lúc nhất thời buồn bực không thôi. Hắn ta đến từ Trung Châu, tự nhận cao cao tại thượng, không có gì ở Tề Châu này có thể đáng giá làm bọn họ kinh ngạc. Nhưng cuối cùng vẫn bị tin tức này làm cho khiếp sợ. Hắn tin Lữ Thiếu Khanh không cần phải lừa bọn họ, loại chuyện này chỉ cần tìm hiểu một chút là có thể biết rõ ràng. “Được rồi, trở lại chuyện chính.” Lữ Thiếu Khanh chờ hắn ta tiêu hóa trong chốc lát, mới mở miệng nói: “Nguyên Anh còn có thể đi làm học sinh sao?” Các người cũng không biết được sự kinh khủng của tên kia đâu. Hắn ta làm học sinh, liệu có ai trong các người có thể dạy được hắn ta không? Ngao Lương gật đầu: “Có thể làm học sinh, dù sao phần lớn lão sư đều là Hóa Thần.” Về mặt Lữ Thiếu Khanh nhất thời trở nên nghiêm túc. Tu sĩ Hóa Thần! Đây là tồn tại còn khủng bố hơn cả tu sĩ Nguyên Anh kỳ. Không hồ là Trung Châu, quả nhiên Hóa Thần nhiều như chó, lại còn có thể để Hóa Thần đi làm lão sư. Nếu có Hóa Thần làm lão sư, Lữ Thiếu Khanh có thể tưởng tượng được cái gọi là Học viện Trung Châu đến lúc mở sẽ có bao nhiêu bốc lửa. Nhưng mà, Lữ Thiếu Khanh vẫn cảm thấy có chút kỳ quái, hắn hỏi: “Nếu Học viện Trung Châu trâu bò như vậy, có Hóa Thần làm lão sư, vì sao không có nghe được có bất kỳ tin tức gì?” Thiên Cơ Cầu Tử trải rộng mười ba châu, cho dù là mỗi châu đều có tin tức riêng của mình, nhưng chuyện trọng yếu như vậy, báo Thiên Cơ hẳn là phải có đưa tin mới đúng. Lữ Thiếu Khanh tự nhận mình cả ngày lướt Thiên Cơ Bài, dù thế nào cũng có thể nhìn thấy, nhưng đến nay hắn vẫn chưa nhìn thấy nửa chữ liên quan đến học viện Trung Châu. Đây chính là một tư liệu sống tuyệt vời. Ngao Lương thậm chí khinh bỉ. Ở cái nơi xa xôi này của người, có thể nhận được tin tức mới là lạ. Trong lòng khinh bỉ, mặt ngoài lại cung

kính trả lời: “Bẩm tiền bối, Học viện Trung Châu còn đang chuẩn bị, chưa chính thức thành lập.”Thì ra là thế.Lữ Thiếu Khanh gật gù đầu.Hắn vốn còn muốn có tranh thủ đi xem một chút, hiện tại đã từ bỏ chủ ý rồi. Lão sư là tu sĩ Hóa Thần kỳ, như vậy có phải còn có người cường đại hơn tọa trấn hay không?Nguy hiểm, quá nguy hiểm, vẫn là không nên đi tham gia loại náo nhiệt này.Lữ Thiếu Khanh suy nghĩ một chút, vươn tay về phía Ngao Lương, nói: “Đưa chúng từ nhập học cho ta xem.”Ngao Lương hiện tại tất cung tất kính đối với Lữ Thiếu Khanh, không dám làm trái.Nghe vậy, không nói hai lời lấy ra hai lệnh bài to bằng bàn tay đưa cho Lữ Thiếu Khanh.Lữ Thiếu Khanh nhận lấy, kỳ quái: “Hai cái sao?”Cầm trong tay, phía trên lệnh bài phiếm ánh sáng nhàn nhạt, có một loại khí tức ôn nhuận đang chảy xuôi cực kỳ thoải mái, làm cho người ta cảm thấy tâm thần an bình.Còn là một pháp khí tam phẩm, đeo trên người lâu ngày, có không ít lợi ích đối với tu luyện.Lữ Thiếu Khanh không thể không cảm thán Học viện Trung Châu vô cùng bạo tay.Nga Lương mang theo nụ cười nịnh nọt, lấy lòng nói: “Dựa vào lệnh bài là có thể miễn thi nhập học. Tiền bối thực lực hơn người, đương nhiên cũng có tư cách. Đệ tử chúng ta chính là đi tìm kiếm tu sĩ có tư cách có điều kiện gia nhập học viện Trung Châu.”Lữ Thiếu Khanh rất hài lòng, tiểu tử này còn biết làm người.Khen ngợi nói: “Không tệ, coi như ngươi thức thời.”Ngao Lương tươi cười trên mặt, nhưng sâu trong ánh mắt lại ẩn chứa hận ý.Hừ, chờ ngươi đến Trung Châu, ta sẽ cho ngươi biết cái gì gọi là hối hận.Đừng nói Lữ Thiếu Khanh hiện tại phù hợp tư cách, cho dù không phù hợp tư cách, hắn ta cũng sẽ lấy ra một tấm lệnh bài miễn thi nhập học cho hắn.Chịu thiệt thòi ở chỗ này, hắn ta không làm gì được Lữ Thiếu Khanh. Chỉ có dụ dỗ Lữ Thiếu Khanh đến Trung Châu, như vậy hắn ta mới có thể báo thù.Nga Lương tính toán như vậy, thái độ càng thêm cung kính.“Tiền bối vừa nhìn chính là kỳ tài ngút trời, tiền đồ tương lai không thể hạn lượng.”Lữ Thiếu Khanh vội vàng ngắt lời hắn ta: “Ngươi đừng nói lung tung, ta thực lực bình thường, cũng chỉ bình thường thôi, không phải thiên tài gì. Đừng chụp lung tung mũ thiên tài cho ta, cẩn thận ta đánh ngươi đấy.”Ngao Lương nhất thời nghẹn lời, lại không biết nên nói cái gì cho phải.Ta là đang khen ngươi, ca ngợi ngươi, vậy mà ngươi lại không nhận? Ngươi muốn ta nói gì? Chẳng lẽ mắng

ngươi ngu xuẩn, khờ dại sao? Lữ Thiếu Khanh suy nghĩ một chút, lần nữa vươn tay với Ngao Lương, nói: “Trên tay ngươi còn có bao nhiêu loại lệnh bài này?” Ngao Lương nhất thời không rõ Lữ Thiếu Khanh nói lời này là có ý gì, chần chờ nói: “Đệ tử chúng ta đi ra, trên người mỗi người chỉ có ba miếng, gặp được người thích hợp liền đưa cho hắn.” “Đưa miếng trên người ngươi ra đây.” Ngao Lương ngắc ngứ cả người, nhìn Lữ Thiếu Khanh, có chút không kịp phản ứng. Giọng điệu này, nghe như muốn ăn cướp vậy? Lữ Thiếu Khanh nhìn Ngao Lương sững sờ, bất mãn, quát: “Còn đứng ngây ra đó làm gì? Nhanh lên, đừng ép ta ra tay.” Ngao Lương giật mình, lệnh bài này cũng không phải là thứ có thể tùy tiện đưa cho người khác. Chẳng may tìm được học sinh không thích hợp đi vào, hắn ta cũng sẽ bị trách phạt. Hắn ta cố lấy dũng khí, chần chờ nói: “Tiền bối, hai miếng lệnh bài trong tay ngươi, có, có một tấm là phải đưa cho Kế Ngôn.” Sau khi nói xong, còn chỉ chỉ hai miếng lệnh bài trong tay Lữ Thiếu Khanh. Ý tứ chính là, có một miếng cho Lữ Thiếu Khanh, một miếng cho Kế Ngôn.

Chương 257 - Quả nhiên vẫn là ăn cướp tốt hơn

Chương 257: Quả nhiên vẫn là ăn cướp tốt hơn
Lữ Thiếu Khanh nheo mắt lại, hắn cầm đi bán, chắc chắn sẽ không coi như pháp khí tam phẩm để bán. Nếu như Học viện Trung Châu thật sự giống như Ngao Lương nói, đến lúc đó giá trị của những lệnh bài làm chứng từ miễn thi này sẽ không thể đo lường. Đó đều là linh thạch trắng bóng, sáng lấp lánh đầy. Lữ Thiếu Khanh tiếp tục vờ vớt. “Pháp khí cũng có không ít, pháp khí tam phẩm lại có ba món, đậu xanh, còn có một món pháp khí tứ phẩm, không hổ là gia hỏa đến từ Trung Châu. “Mặc dù nói Giảm Tiểu Du không phải dòng chính của gia tộc, nhưng đồ trong tay cũng không ít. Trong đó pháp khí tứ phẩm chính là một chiếc cầm, là vũ khí có tính công kích, giá trị ít nhất hơn mười vạn linh thạch. Lữ Thiếu Khanh nhìn mà hai mắt phát sáng. Lữ Thiếu Khanh xoa xoa tay, hưng phấn nói: “Phát tài, phát tài. “Hắn hưng phấn cướp đoạt Giảm Tiểu Du xong, ánh mắt lại dừng lại trên người Ngao Lương. Giảm Tiểu Du đã có thể để cho hắn vớt nhiều như vậy, cướp đoạt Ngao Lương một phen, chẳng phải là thu hoạch gấp đôi sao? Hạnh phúc gấp đôi? Bị Lữ Thiếu Khanh nhìn chăm chăm, lòng Ngao Lương lập tức thất lại. Hắn ta cảm thấy ánh mắt Lữ Thiếu Khanh như muốn ăn người, muốn ăn hắn ta. Da đầu Ngao Lương tê dại, có chút muốn khóc. Ở Trung Châu, từ nhỏ đến lớn, hắn ta còn chưa từng gặp qua người như vậy. Thực lực cường đại, vô liêm sỉ, tham lam thành tính, làm sao có thể có gia hỏa như vậy chứ? Ngao Lương khó khăn nuốt một ngụm nước miếng: “Tiền, tiền bồi, người, người muốn làm gì?” Lữ Thiếu Khanh nhìn hắn chăm chăm, ánh mắt dừng ở trên nhẫn trữ vật trên tay hắn, hai mắt tỏa sáng, giống như thấy được trân bảo tuyệt thế. “Người nói người có rất nhiều linh thạch đúng không?” Giọng Lữ Thiếu Khanh sâu kín vang lên, thậm chí không thèm liếc hắn ta một cái, chỉ nhìn chăm chăm nhẫn trữ vật của hắn ta. Giống như giây tiếp theo sẽ động thủ cướp đoạt. Ngao Lương chỉ muốn xuyên việt trở về cho mình một cái tát, ai bảo người nói lung tung. “Tiền, tiền bồi! Ta, ta

chỉ nói, nói hươu nói vượn thôi. “Nói hươu nói vượn? Nói hươu nói vượn trước mặt ta sao? Ai cho ngươi lá gan đó? Lữ Thiếu Khanh nhú mày, ngẩng đầu nhìn Ngao Lương, không vui nói: “Ta không cảm thấy ngươi nói hươu nói vượn, ngươi cũng nói, muốn thưởng ta một chút linh thạch. “Nước mắt của Ngao Lương cũng sắp bị dọa ra. Mẹ nó, nếu biết ngươi lợi hại như vậy, đánh chết ta cũng không dám nói như vậy. “Đến đây đi...” Lữ Thiếu Khanh lại vươn tay về phía hắn: “Thưởng cho ta đi, thưởng linh thạch cho ta. “Bộ dáng vô sỉ của Lữ Thiếu Khanh khiến Ngao Lương dâng ngum máu tươi lên cổ họng. Ngươi là ai vậy? Thực lực ngươi mạnh như vậy, ngươi không quan tâm một chút thân phận của mình sao? Vì sao lúc ngươi nói để ta thưởng linh thạch cho ngươi, giọng điệu lại thông thuận như vậy? Thấy Ngao Lương chậm chạp không làm, Lữ Thiếu Khanh càng thêm bất mãn. Hắn đánh giá Ngao Lương, trong lòng cân nhắc có nên ra tay hay không. Nhưng mà trực tiếp ra tay cướp đoạt, dường như không quá phúc hậu. Dù sao người ta tới nơi này cũng là vì Đại sư huynh hỗn đản kia. Haiz, con người của ta vẫn là trạch tâm nhân hậu. Quên đi, cho hắn một chút gợi ý. “Giao ra toàn bộ linh thạch trên người ngươi, ta sẽ thả các ngươi đi. “Ngao Lương còn muốn nói gì đó. Nhưng Lữ Thiếu Khanh bổ sung một câu: “Còn beep beep nữa, đến cả ngươi ta cũng thu thập đấy. “Ngao Lương không nói hai lời, sẵn khoái giao toàn bộ hơn năm vạn linh thạch bên trong nhẫn ra. Hắn ta tận mắt chứng kiến Lữ Thiếu Khanh cướp đoạt Giản Tiểu Du như thế nào, giao ra linh thạch, hắn ta có thể giữ được những thứ khác. Không giao ra, tất cả đều không có. Bên nào nặng bên nào nhẹ, Ngao Lương vẫn tính toán rất rõ ràng. “Được rồi.” Lữ Thiếu Khanh thu linh thạch Ngao Lương đưa, vung tay lên, hào phóng nói: “Cút đi, ta không so đo với ngươi nữa. “Ngao Lương đến cái rắm cũng không dám thả thêm, vội vàng mang theo Giản Tiểu Du nhanh chóng rời khỏi nơi này. Lúc tới, chỉ khí giương cao, lúc rời đi, chật vật không chịu nổi. Nhìn Ngao Lương chật vật rời khỏi nơi này, Lữ Thiếu Khanh nhin không được thở dài. Ngao Lương và Giản Tiểu Du đến từ Trung Châu, giết hai người, không dễ chơi. Chẳng bằng cho hai người một chút đau khổ, phiền toái có thể mang đến cho Kế Ngôn cũng sẽ không lớn, Kế Ngôn có thể xử được. Hơn nữa nơi này là địa bàn Lăng Tiêu Phái, bằng không hai người đã sớm mất mạng rồi. “Haiz,

con người ta vẫn là quá mềm lòng. Thôi, thôi, nể tình Đại sư huynh, cũng không so đo với bọn họ.“Sau đó mặt mày Lữ Thiếu Khanh hớn hỏ: “Quả nhiên vẫn là ăn cướp tốt hơn.“Trên Thiên Ngự Phong, Tiêu Y nằm sấp trên bàn, tinh thần uể oải suy sụp.Một đêm buông xuống, trên mặt bàn trải hai tờ giấy trắng, mặt trên viết hai chữ tâm đắc, kế tiếp chính là một mảnh trống không.Một đêm trôi qua, nàng chỉ viết được bốn chữ.“Không thể nào hạ bút được. Một vạn chữ, cái này nên viết như thế nào đây? Còn bao gồm cả năm trăm chữ ca ngợi Nhị sư huynh nữa, nếu ca ngợi Nhị sư huynh, Đại sư huynh cũng không thể bỏ qua được. Ta thật thảm mà!“Đầu đau muốn nứt ra, Tiêu Y thật sự không có tâm tư viết tiếp.Nhìn sắc trời, cùng đã hừng đông.“Quên đi, ra ngoài dạo một chút, xem Nhị sư huynh đã trở về chưa.Đây đã là thói quen rồi.Mấy ngày này Kế Ngôn không ở nhà, Tiêu Y vừa rảnh rỗi liền chạy đi tìm Lữ Thiếu Khanh.Nhưng mà, lần này nàng đã vò vức, Lữ Thiếu Khanh vẫn chưa trở về.Hai ngày trôi qua, vẫn không thấy bóng dáng.“Kỳ quái.” Tiêu Y cảm giác rất kỳ quái: “Đều đã qua một ngày một đêm, sao Nhị sư huynh vẫn chưa trở lại? Đi đâu rồi?“Nếu nói Lữ Thiếu Khanh trốn tránh Hạ Ngũ, nhưng hôm qua Hạ Ngũ đã trở về rồi mà.Theo đạo lý mà nói, Lữ Thiếu Khanh hẳn là phải trở về mới đúng. Nhị sư huynh sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Chương 258 - Đại sư huynh và Nhị sư huynh đồng thời ra ngoài?

Chương 258: Đại sư huynh và Nhị sư huynh đồng thời ra ngoài? Tiêu Y không nhịn được lo lắng. Bình thường Lữ Thiểu Khanh vừa rảnh rồi liền ước gì được trở về phơi thây, động cũng không muốn động, hiếm khi ra ngoài không về. Cho nên, Tiêu Y rất tò mò, cũng rất lo lắng. Lần này Lữ Thiểu Khanh đã đắc tội không ít người trong đại điển, đặc biệt là người Quy Nguyên Các. Chẳng may ở bên ngoài đụng phải mấy người Thương Chính Sơ, Tang Thiệu, nhất định sẽ bị giết chết. Ở trên đại điển lần này, Nhị sư huynh đã hung hăng đắc tội với hai người bọn họ. Tuy rằng Nhị sư huynh rất đáng ghét, nhưng nếu bởi vậy mà chết, nàng cũng sẽ rất thương tâm. Tiêu Y suy nghĩ một chút, vội vàng chạy đi tìm Kế Ngôn. “Đại sư huynh.” Tiêu Y tìm đến bên ngoài nhà gỗ Kế Ngôn, lo lắng hô: “Nhị sư huynh còn chưa trở về, không sao chứ?” Một lát sau, thanh âm của Kế Ngôn truyền ra từ trong nhà gỗ: “Hắn có cái gì phải lo lắng?” Lấy tính cách của Lữ Thiểu Khanh, hắn không tìm người khác để gây phiền toái thì thôi, làm gì có ai có thể làm cho hắn chịu thiệt? Nghe được giọng điệu bình tĩnh của Kế Ngôn, Tiêu Y yên lòng. Cũng đúng, Nhị sư huynh không có gì phải lo lắng cả. Tiếng Kế Ngôn lại truyền ra: “Muội bận tâm làm cái gì? Viết xong tâm đắc chưa?” Vừa nói đến nỗi đau, đầu Tiêu Y mơ hồ đau nhức. Một đêm viết được hắn bốn chữ. So với trước thì cũng có tiến bộ, dù sao trước đó một đêm cũng chỉ viết được hai chữ. Đối mặt với câu hỏi của Đại sư huynh, Tiêu Y ngoan ngoãn trả lời: “Bắt đầu viết, còn chưa viết xong.” “Ừ.” Kế Ngôn ở trong nhà gỗ, giọng lại vô cùng rõ ràng: “Hai ngày nữa đưa cho ta xem, nếu còn chưa viết xong, cứ chờ bị trừng phạt đi.” Giọng điệu bình thản, lại có hương vị của đại ca nghiêm khắc. Tiêu Y thiếu chút nữa đã tè ra quần. So với Nhị sư huynh Lữ Thiểu Khanh, Tiêu Y càng sợ Đại sư huynh Kế Ngôn hơn. Đại sư huynh và Nhị sư huynh khác nhau, Đại sư huynh chưa từng nói đùa. Nói thế nào thì làm thế đó, nói trừng phạt là có trừng phạt. Lúc này Tiêu Y cũng không dám ở chỗ này làm chậm trễ thời gian. Nàng lập tức, nhanh

chóng xoay người: “Đại sư huynh, ta, ta trở về viết tâm đắc.” Tiêu Y muốn khóc quay trở về. Vốn tưởng rằng đi theo Đại sư huynh có thể sẽ không bị Nhị sư huynh trả thù. Không nghĩ tới là Đại sư huynh lâm trận phản chiến, cấu kết làm việc xấu với Nhị sư huynh, cùng nhau bắt nạt nàng. Hu hu, ta thật sự rất thảm. Sư phụ, hiện tại con chỉ có thể dựa vào người. Tiêu Y đi được nửa đường, xoay người đi tìm sư phụ. Bị Đại sư huynh và Nhị sư huynh bắt tay bắt nạt, cũng chỉ có sư phụ mới có thể cho nàng một chút ấm áp. Tiêu Y đi tới chỗ sư phụ, phát hiện nơi này im ắng, sư phụ còn chưa trở về. Tiêu Y càng muốn khóc. Sư phụ, người ở đâu vậy, mau trở lại dạy con viết tâm đắc đi. Ngay lúc Tiêu Y đang phiền muộn, giọng của Kế Ngôn lại truyền tới. “Ta đi ra ngoài một chuyến!” Kế Ngôn không chế phi kiếm hóa thành một tia sáng rời đi. Tiêu Y cũng không muốn khóc, trừng to mắt, nhìn phương hướng Kế Ngôn biến mất, rất muốn theo sau. Đại sư huynh đi đâu vậy? Muốn đi làm gì? Cứ như vậy, cả Thiên Ngự Phong chỉ còn lại một mình Tiêu Y, ngay cả Tiểu Hồng cũng không có ở đây. Tiêu Y cảm nhận được sự yên tĩnh của Thiên Ngự Phong, nàng đột nhiên có thể hiểu được tâm tình của sư phụ. Vì sao sư phụ vẫn muốn thu nhiều người vào Thiên Ngự Phong, Thiên Ngự Phong thực sự là rất quanh quẽ. Yên tĩnh đến mức làm cho người ta có một loại cảm giác cô độc. Lần đầu tiên một mình ở Thiên Ngự Phong, Tiêu Y cảm thấy không quen và cô độc. Nhưng mà loại cô độc này cũng kéo dài không bao lâu, Thiều Thừa đã trở lại. “Hai người họ đâu?” Thiều Thừa kỳ quái, thần niệm đảo qua, đại đồ đệ chăm chỉ và nhị đồ đệ lười biếng đều không thấy bóng dáng. Duy chỉ còn lại tiểu đồ đệ lẻ loi một mình. Ông còn muốn mắng Lữ Thiều Khanh một trận, hấn làm việc khiến chương môn tức giận muốn chết. “Nhị sư huynh đã hai ngày không về, Đại sư huynh thì vừa mới nói muốn đi ra ngoài một chuyến. May mà sư phụ đã trở lại, bằng không Thiên Ngự Phong chỉ còn lại một mình con.” Một mình ở chỗ này, trong lòng luôn có chút mất mát và cô đơn. Thiều Thừa nghe xong, lập tức đoán được hai sư huynh đệ Kế Ngôn và Lữ Thiều Khanh khẳng định có chuyện muốn làm. Ông kỳ quái, có chuyện gì đáng để hai người bọn họ đồng thời ra tay? “Kỳ quái, hai tên gia hỏa này muốn làm gì?” Kế Ngôn không có việc gì, chỉ biết tu luyện trong nhà gỗ nhỏ của hấn. Lữ Thiều Khanh cũng không kém bao nhiêu, không có việc gì làm chỉ

biết nằm trên võng phơi thây. Số lần hai sư huynh đệ đồng thời ra ngoài là rất ít, ngoại trừ có chuyện đặc biệt, giống như chuyện lần trước. Tiêu Y vừa nghe, chuyện muốn Thiều Thừa dạy nàng viết tâm đắc đã bị vớt ra sau đầu. Ánh mắt nàng sáng quắc nhìn Thiều Thừa, kéo y phục Thiều Thừa, hỏi: “Sư phụ, ý người là, Đại sư huynh và Nhị sư huynh cùng đi làm chuyện gì sao?” “Hắn là vậy.” Thiều Thừa nhìn xa xa, trong ánh mắt mang theo một chút lo lắng. Thân làm sư phụ, ông coi hai đồ đệ này như con đẻ, trên danh nghĩa là thầy trò, trên thực tế là phụ tử. Nhớ tới lần trước hai tên gia hỏa kia trêu chọc đến tu sĩ Nguyên Anh, Thiều Thừa lại càng lo lắng. Quên đi, vẫn nên đi theo xem một chút đi. Thiều Thừa quyết định trong lòng. Nếu không có nguy hiểm cũng tốt, mình nhìn cũng an tâm. Ông vỗ vỗ đầu Tiêu Y, nói: “Con ở nhà dưỡng thương cho tốt đi, ta ra ngoài một chuyến.” Tiêu Y lập tức bấu môi, quơ tay kháng nghị: “Con không cần, con cũng muốn đi theo.” Các người hết người này đến người khác đi ra ngoài, liền để lại một mình ta trông nhà, ta không cần, ta cũng không phải chó con, trông nhà không phải công việc của ta. “Sư phụ, mang theo con đi, con cũng muốn đi xem Đại sư huynh và Nhị sư huynh làm gì.” Đại sư huynh và Nhị sư huynh đáng ghét, có chuyện vui lại không mang theo ta. Thật đáng ghét. Thiều Thừa chần chờ một chút, thực lực của nha đầu này quá yếu. Nếu lại bị thương, chẳng may thật sự gặp phải cái gì, chỉ sợ cặn bã cũng không có. Thiều Thừa thầm nghĩ muốn từ chối. Nhưng không chịu nổi Tiêu Y làm nũng đáng yêu, cuối cùng đành đáp ứng. “Được, được, đi thôi!”

Chương 259 - Người đang diễn trò

Chương 259: Người đang diễn trò”Cổ trưởng lão, ta đứng đây chúc các người thuận buồm xuôi gió nha.”Lữ Thiếu Khanh cười híp mắt vẫy vẫy tay với Cổ Liệt trên phi chu, chân thành chúc phúc: “Đọc đường nhớ cẩn thận một chút. Sau khi trở về, đừng quên nói cho Vân Tâm, ta rất nhớ nàng, chờ khi nào rảnh ta sẽ đi tìm nàng.”Đệ tử Diễm Tinh Phái trên thuyền chỉ hận không thể lao xuống xé nát khuôn mặt tươi cười của Lữ Thiếu Khanh.Ngay cả Tuyên Vân Tâm trong khoang thuyền cũng có xúc động muốn lao ra đánh chết Lữ Thiếu Khanh.Thật đáng hận.Vân Tâm, Vân Tâm, đây là tên mà người có thể gọi sao? Đúng là một tên đáng chết.Sắc mặt Cổ Liệt cũng khó chịu.Nhưng mà ánh mắt Cổ Liệt lạnh thấu xương nhìn Lữ Thiếu Khanh, bỗng nhiên cười, hỏi: “Lữ công tử, người thật sự thích Vân Tâm sư muội sao?”Lữ Thiếu Khanh trịnh trọng gật đầu, nghiêm túc nói: “Đương nhiên, ta cũng đã lấy đạo tâm thề rồi. Đời này, ta liền nhận định nàng. Sự tốt đẹp của nàng, cả đời này ta cũng không quên được.”Những nam đệ tử Diễm Tinh Phái đều tan nát cõi lòng rồi. Nghe lời này, chẳng lẽ Vân Tâm sư tỷ cho hắn sao?Có vài đệ tử Diễm Tinh Phái nhin không được, nữ thân trong mộng của mình không thể bị người như vậy khinh nhờn.“Hỗn đản, ta muốn giết ngươi.”Hắn ta phần nộ không để ý tới cái gì nữa, ném một tấm linh phù về phía Lữ Thiếu Khanh, muốn đẩy Lữ Thiếu Khanh vào chỗ chết.Cổ Liệt nhanh tay lẹ mắt, ra tay trước, thu hồi linh phù về.Tức giận quát một tiếng: “Hỗn trướng, ai cho ngươi ra tay? Đi xuống, đi xuống cho ta!”Sau khi nhìn thấy đệ tử Diễm Tinh Phái bị đuổi vào trong thuyền, Lữ Thiếu Khanh lại ra vẻ tốt bụng nói: “Haiz, Cổ trưởng lão, người không cần trách hắn. Hắn hẳn là nhất thời không tiếp nhận được ta và Vân Tâm ở chung một chỗ, không có việc gì, ta sẽ không để ý.”Bộ dạng đáng ghét của Lữ Thiếu Khanh khiến Cổ Liệt rất muốn giết chết hắn.Còn đứng đó giả vờ? Cổ Liệt lạnh lùng cười.Gã ta vạch trần mục đích Lữ Thiếu Khanh tới nơi này, gã ta dựa theo lý do thoái thác Tuyên Vân Tâm dạy mình: “Người không cần diễn trò ở chỗ này, cái gì mà thích Vân Tâm sư muội, người đều

giả vờ thôi. Ở trước mặt đông đảo tu sĩ, người nói dối phải sạch quan hệ giữa người và Hạ Ngữ, cố ý kéo đến trên người Diễm Tinh Phái chúng ta. Hiện tại người lại tiếp tục diễn kịch ở chỗ này cho những người khác xem. “Lữ Thiếu Khanh ngạc nhiên, sau đó cố ý lộ ra một tia kinh hoảng, vội vàng nói: “Nói, nói vậy, ta thật lòng thích Vân Tâm. Không thấy ta đều lấy đạo tâm ra thề sao?” “Cổ Liệt chú ý vừa rồi Lữ Thiếu Khanh lộ ra vẻ kinh hoảng, trong lòng âm thầm bội phục Tuyên Vân Tâm: “Lấy đạo tâm thề cũng không phải không có kẽ hở. Tóm lại, người chính là đang diễn trò.” “Lữ Thiếu Khanh ra vẻ phần nộ: “Lão gia hỏa, người đừng nói lung tung, nếu truyền ra ngoài, ta sẽ giết chết người.” “Lữ Thiếu Khanh như vậy, trong mắt Cổ Liệt chính là Lữ Thiếu Khanh bị vạch trần tâm tư, do đó tức hờn hển. Trong lòng gã ta ngược lại thoải mái hẳn lên, tên khốn kiếp, lúc trước làm ta tức muốn chết. Trong lòng Cổ Liệt thoải mái lộ ra nụ cười trào phúng: “Loại trò vật này mà cũng muốn giấu được ta?” “Hừ, ta chính là thích Vân Tâm.”

Lữ Thiếu Khanh lớn tiếng hô, dường như là muốn cho những người xung quanh đều nghe được. Cổ Liệt chú ý thấy có không ít người nhìn về phía này, gã ta thấp giọng nói: “Nếu người muốn tiếp tục diễn, liền lên thuyền.” “Lên thuyền? Làm gì?” “Lữ Thiếu Khanh lộ ra vẻ cảnh giác, hoài nghi nhìn chằm chằm vào Cổ Liệt: “Người có ý đồ gì với ta?” “Trong lòng Cổ Liệt nhảy dựng, tên hỗn đản này nhảy bén như vậy sao? Cổ Liệt tiếp tục dựa theo lý do thoải thác Tuyên Vân Tâm đưa cho hắn: “Nếu người muốn diễn kịch, thì diễn đến cùng đi, không tự mình lên thuyền tiễn chúng ta một đoạn đường, làm sao có thể làm cho vở kịch này kết thúc hoàn mỹ?” “Lữ Thiếu Khanh gật gật đầu: “Nói cũng có đạo lý, ai nha, ta quên mất điểm này.” “Hắn nhìn xung quanh, không ít người đang nhìn nơi này. Lữ Thiếu Khanh cười thầm trong lòng, cố ý lộ ra một tia bất đắc dĩ: “Thôi, ta sẽ lên thuyền.” “Lữ Thiếu Khanh vừa lên thuyền, Cổ Liệt liền hạ lệnh xuất phát, e sợ Lữ Thiếu Khanh sẽ đổi ý. Nhìn phi chu đâm vào tận trời, bỏ lại thành Lăng Tiêu ở phía xa xa, trong lòng Lữ Thiếu Khanh nghi ngờ không thôi: “Nhanh như vậy, chẳng lẽ là người muốn lừa ta đến làm con rể của Diễm Tinh Phái chứ? Ai, loại lời này cứ nói rõ là được rồi, ta cũng sẽ không từ chối.” “Mặt Cổ Liệt không chút thay đổi, gã ta đang cố gắng không chế sát ý trong lòng. Tên hỗn đản này, không giết hắn quả thực là có lỗi với lòng mình. Sau khi nói

xong, Lữ Thiếu Khanh ngồi xếp bằng xuống, vỗ vỗ boong tàu nói với Cổ Liệt: “Nào, Cổ trưởng lão, ngươi ngồi xuống đi, ta sẽ nói chuyện của ta và Vân Tâm cho ngươi biết, để ngươi ta không phải đang diễn trò. Khi trở về ngươi nhất định phải kể chuyện tình yêu của chúng ta cho chưong môn. Chuyện mà thành, ngươi chính là bà mối của ta.” “Còn làm bà mối? Hiện tại Cổ Liệt rất muốn ra tay với Lữ Thiếu Khanh. Nhưng giờ vẫn chưa phải lúc. Hiện tại vừa mới rời đi, cách Lăng Tiêu Phái còn rất gần. Cổ Liệt cố nén xúc động muốn đập chết Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh thì cười híp mắt, không để ý thái độ của Cổ Liệt, nói tây nói đông với Cổ Liệt, nói từ trời Nam đến trời Bắc. Cổ Liệt thì sao, cũng đúng lúc, gã ta cần thời gian, nên rất phối hợp với Lữ Thiếu Khanh. Nói xong, Lữ Thiếu Khanh lại nói đến chuyện của hắn và Tuyên Vân Tâm. Ở trong miệng của hắn, hắn và Tuyên Vân Tâm đã nhất kiến chung tình ở trong bí cảnh. Tân Chí và Tân An phản đối, thậm chí muốn xuống tay với Lữ Thiếu Khanh. Tuyên Vân Tâm vì bảo vệ hắn, không tiếc ra tay với hai huynh đệ Tân Chí Tân An. Cuối cùng hai người còn tự định chung thân ở trong rừng cây, trao đổi tín vật đính ước với nhau.

Chương 260 - Muốn đi, đã muộn rồi

Chương 260: Muốn đi, đã muộn rồi
Loại lời này nói ra Cổ Liệt không tin, những đệ tử Điểm Tinh Phái khác cũng không tin. Bọn họ tức giận đến mức muốn xông lên tát Lữ Thiếu Khanh mấy cái, rồi lại xé miệng Lữ Thiếu Khanh ra. Tuyên Vân Tâm ở bên trong khoang thuyền càng tức giận đến cả người phát run. Đôi trắng thay đen, bịa đặt thị phi. Cổ Liệt không tin lời Lữ Thiếu Khanh. Nhưng mà gã ta lại tương đối quan tâm đến tung tích của hai huynh đệ Tân Chí Tân An. Không có cách nào, sau khi hai người Tân Chí Tân An đi theo Tuyên Vân Tâm ra ngoài, vẫn không thấy bóng dáng. Mệnh giả của bọn họ đã vỡ vụn, đại diện cho việc bọn họ đã ngã xuống. Tuyên Vân Tâm và đệ tử Điểm Tinh Phái còn sót lại đều mơ hồ không rõ, tất cả đều nói là sau khi rời khỏi bí cảnh, bị người mai phục tử thương thảm trọng. Tổ phụ của Tân Chí và Tân An chưa xuất quan, cho nên chuyện này tạm thời không có điều tra tiếp, nhưng mà cao tầng của Điểm Tinh Phái lại rất coi trọng chuyện này. Tuyên Vân Tâm bởi vì có thân phận đặc thù, cho nên không làm gì năng, nhưng những đệ tử Điểm Tinh Phái còn sót lại đều đã bị giam giữ, chờ sau khi Tử Điện Thượng Nhân xuất quan sẽ giao cho lão ta tự mình điều tra. “Tân Chí và Tân An hiện tại đang ở đâu?” “Cổ Liệt không thanh sắc nhìn thoáng qua khoang thuyền, hỏi. Nhưng mà hành động này không gạt được Lữ Thiếu Khanh, Lữ Thiếu Khanh cũng liếc mắt nhìn khoang thuyền một cái, tránh được vấn đề của Cổ Liệt. Hắn hỏi: “Trong khoang thuyền là ai? Chẳng lẽ lần này Vân Tâm cũng đi theo sao?” “Lữ Thiếu Khanh vừa dứt lời, bên trong liền có hai nữ tu sĩ mặc y phục màu đỏ đi ra. Lữ Thiếu Khanh rõ ràng lộ ra biểu cảm thất vọng: “Vân Tâm không tới sao?” “Nhìn đồng hồ, đã qua hơn nửa ngày, khoảng cách đến Lăng Tiêu Phái đã không biết là bao nhiêu vạn dặm. Lữ Thiếu Khanh đứng lên, nói: “Được rồi, thời gian cũng không còn nhiều lắm, ta sẽ không tiễn các ngươi. Ta nên trở về ăn cơm.” “Cổ Liệt cũng đứng lên, cười lạnh một tiếng: “Muốn đi, đã muộn rồi.” Thái độ của Cổ Liệt thay đổi khiến Lữ Thiếu Khanh kinh ngạc. “Cổ trưởng lão, người, lời này của người là

có ý gì?“Cổ Liệt hừ lạnh một tiếng: “Có ý gì sao?“Khi vừa định nói ta muốn giết chết ngươi, bên tai bỗng nhiên truyền đến lời của Tuyên Vân Tâm.Trên mặt gã ta hiện lên một tia kinh ngạc, sau đó thần sắc như thường nói: “Chúng ta có phiền toái.“Phiền toái?Lữ Thiểu Khanh thật sự kinh ngạc.Nếu như nói, Cổ Liệt nói muốn làm thịt hắn, hắn một chút cũng không kinh ngạc, bởi vì hắn cũng có chủ ý này.Bằng không lá mặt lá trái với Cổ Liệt ở chỗ này làm gì?Nhưng Cổ Liệt lại nói có phiền toái, đây là điều Lữ Thiểu Khanh không ngờ tới.“Phiền toái gì?“Cổ Liệt không nói lời nào, nói thật, gã ta cũng không rõ ràng lắm.Nhưng mà, rất nhanh, phi chu của bọn họ liền ngừng lại, có đệ tử đến bẩm báo.“Trưởng lão, có người chặn đường.“Bên ngoài vang lên một thanh âm già nua.“Long Trì Chân Nhân ở đây xin đợi đã lâu.“Long Trì Chân Nhân là ai, Cổ Liệt không biết, nhưng sắc mặt Lữ Thiểu Khanh lại trở nên cổ quái.Không phải là người đó sao? Lão ta muốn làm gì?Lữ Thiểu Khanh theo Cổ Liệt đi tới bên mạn thuyền, từ trên cao nhìn xuống, thấy được Long Trì Chân Nhân Hạ Chính Nhiên, bên cạnh lão ta còn có hai lão đồng bọn.“Các đạo hữu của Điểm Tinh Phái, có nhiều đắc tội, lần này ta tới nơi này là muốn tìm một người.““Ai?“Cổ Liệt đầu tiên là kinh ngạc, sau đó ánh mắt dừng ở Lữ Thiểu Khanh bên cạnh.Lữ Thiểu Khanh đứng bên cạnh, cười híp mắt vẫy tay với Long Trì Chân Nhân.“Long Trì Chân Nhân, không ngờ chúng ta lại gặp nhau ở đây, chúng ta thật có duyên.“Ngu xuẩn!Trong lòng Cổ Liệt cười lạnh một tiếng, sau đó kéo dài khoảng cách với Lữ Thiểu Khanh.Gã đã ít nhiều hiểu được Tuyên Vân Tâm đang có chủ ý gì. Có ý định lợi dụng tay người khác để tiêu diệt tên hỗn đản này sao?Mặc dù có chút tiếc nuối, nhưng Cổ Liệt không kháng cự cách làm này, mượn người khác giết Lữ Thiểu Khanh, có thể giảm bớt phiền toái cho gã ta.Long Trì Chân Nhân nhìn Lữ Thiểu Khanh, vẻ mặt âm trầm, trong lòng kích động sát ý nồng đậm.Trên địa bàn tu luyện của lão ta phát hiện linh mạch, nhưng lại bị ba môn phái lớn chiếm lấy, đến cả một chút bản ra lão ta cũng không nhận được.Trong lòng hận chết ba môn phái lớn.Mà đối với Lăng Tiêu Phái dần dần phát hiện linh mạch lại càng hận thấu xương, lần gây sự này ở thành Lăng Tiêu, lão ta là người ra sức nhất.Nhưng chưa từng nghĩ lại bị Lữ Thiểu Khanh bắt được, nếu như nói Lữ Thiểu Khanh làm chút gì khác với lão ta, lão ta còn không có tức giận như

vậy. Hết lần này tới lần khác, Lữ Thiều Khanh không đánh, không mắng lão ta chỉ phạt linh thạch của lão ta. Một ngàn viên linh thạch hạ phẩm, lão ta cho nổi, nhưng nội tâm lão ta chịu không nổi loại nhục nhã này. Người làm gì không tốt, sao cứ nhất định phải phạt linh thạch của ta? Lăng Tiêu Phái các người còn không có ăn uống no đủ từ trên linh mạch sao? Ngay cả một chút linh thạch này của ta mà cũng muốn cướp lấy? Còn có vương pháp sao? Còn có thiên lý sao? Kết quả là, có người tìm đến lão ta, cho lão ta một kế hoạch đối phó với Lữ Thiều Khanh. Lão ta không chút do dự, đồng ý. “Người xuống đây cho ta.” Ánh mắt Hạ Chính Nhiên lạnh như băng, sát ý nồng đậm xông thẳng lên trời: “Ta muốn cùng người tính toán một món nợ.” “Làm gì? Làm gì?” Lữ Thiều Khanh giả bộ có chút kinh hoảng, kêu to lên: “Chẳng lẽ người muốn chặn đường cướp bóc sao? Ban ngày ban mặt, thế giới tươi sáng, còn có vương pháp sao?” “Người còn không biết xấu hổ nói đến vương pháp sao? Lúc Lăng Tiêu Phái các người cướp linh mạch của ta, có vương pháp sao? Hạ Chính Nhiên tức giận, sát ý càng nồng: “Xuống đây cho ta, đừng ép ta ra tay.” Lữ Thiều Khanh ưỡn ngực, nhìn thoáng qua đệ tử Điểm Tinh Phái xung quanh, la hét: “Ta là con rể Điểm Tinh Phái, người lên đi, xem bọn họ có trừng trị người không?”

Chương 261 - Long Trì Chân Nhân

Chương 261: Long Trì Chân Nhân
Mẹ nó.Đệ tử Diễm Tinh Phái giận dữ, cũng bị sự vô sỉ này của Lữ Thiếu Khanh làm cho khiếp sợ. Đã có ai đặc biệt thừa nhận người là con rể của Diễm Tinh Phái không, người không biết xấu hổ sao? Người có cần mặt mũi không vậy? Cổ Liệt cũng ghen đến vô cùng khó chịu, rất muốn ra tay với Lữ Thiếu Khanh. Gã cố nén xúc động muốn đánh: “Người đi xuống.” “Lữ Thiếu Khanh khiếp sợ vô cùng: “Cổ, Cổ trưởng lão, người, người muốn làm gì? Bọn họ lai giả bất thiện, người hẳn là phải ra tay với bọn họ, giúp ta mới đúng chứ.” “Cổ Liệt hừ lạnh một tiếng, không muốn cho Lữ thiếu khanh sắc mặt tốt. Thật sự nghĩ người là ai vậy? Nếu không là có người phân phó, ta đã sớm ra tay giết chết người rồi.” “Đi xuống!” “Cổ Liệt sai người hạ phi chu xuống, đuổi Lữ Thiếu Khanh xuống.” “Người, người không thể như vậy được.” “Lữ Thiếu Khanh dường như rất kinh hoàng: “Ta, ta là con rể của Diễm Tinh Phái, người không thể đối xử với ta như vậy. Vân Tâm nhất định sẽ không bỏ qua cho người.” “Đi xuống!” “Cổ Liệt hét lớn, gã sợ nếu còn tiếp tục như vậy, gã sẽ không nhìn được mà ra tay. Tên này thật đáng ghét. Diễn kịch còn tưởng là thật sao? Nếu không phải Tuyên Vân Tâm ở chỗ này, Cổ Liệt cũng sẽ bị Lữ Thiếu Khanh lừa. Sau khi đuổi Lữ Thiếu Khanh xuống thuyền, phi chu của Diễm Tinh Phái nhanh chóng cất cánh, nhanh chóng biến mất ở chân trời. Lữ Thiếu Khanh còn đang kêu to: “Không cần, không cần bỏ ta lại.” “Ba người Long Trì Chân Nhân Hạ Chính Nhiên cười lạnh liên tục. Một lão giả râu tóc bạc phơ lắc đầu cười lạnh: “Mất hết mặt mũi đệ tử phái lớn.” “Lão giả râu tóc bạc trắng, ánh mắt sắc bén, khí tức trên người mạnh hơn một đoạn so với Hạ Chính Nhiên và một người khác, là người làm cho người ta cảm giác áp bách lớn nhất trong ba người. Lữ Thiếu Khanh thờ phỉ phò nói: “Người nói cái gì? Người là ai? Có dám báo tên của người ra hay không?” “Lão giả vuốt râu, ngạo nghễ nói: “Lão phu Tiêu Nghĩa Khánh, ngoại hiệu Tinh Tân Thượng Nhân.” “Một người khác có vẻ ngoài thoát nhìn là trung niên trẻ tuổi nhất trong ba người, cũng nói ra thân phận của hắn.” “Ta

tên là Tư Mã Quân, Thành Dương thượng nhân. “Lữ Thiều Khanh sợ hãi than một tiếng: “Oa, nghe có vẻ rất lợi hại, ba người các người tới nơi này là muốn làm gì?” “Hạ Chính Nhiên cười lạnh một tiếng: “Chết đến nơi còn dám đứng ở chỗ này đồng dặc.” “Các người muốn ra tay với ta sao?” Lữ Thiều Khanh ra vẻ giật mình: “Không biết ta là đệ tử Lăng Tiêu Phái sao?” “Nghe được ba chữ Lăng Tiêu Phái, sát ý trên người Hạ Chính Nhiên không ngừng được. “Muốn chết!” “Lão ta hét lớn một tiếng, vung một chưởng về phía Lữ Thiều Khanh, trong phút chốc, xung quanh nhấc lên một trận cuồng phong, linh lực như bão táp, mang theo uy áp khủng bố, đánh về phía Lữ Thiều Khanh. Hắn không thể một chưởng đập chết Lữ Thiều Khanh ngay tại chỗ. Thực lực của Hạ Chính Nhiên cùng lắm là Kết Đan tầng 4, công kích bậc này không làm gì được Lữ Thiều Khanh hẳn. Lữ Thiều Khanh ngăn cản, sau khi ngăn cản một kích này của Hạ Chính Nhiên, Lữ Thiều Khanh càn rỡ kêu gào: “Sao? Chỉ có chút năng lực này thôi sao? Kêu những người khác cùng lên đi!” “Câu nói này của Lữ Thiều Khanh làm cho ba người Hạ Chính Nhiên sững sốt một phen. Còn có người à? Ba người liếc nhau, cùng nhìn thấy sự khó hiểu trong mắt đối phương. Hạ Chính Nhiên phản ứng kịp, cười lạnh không thôi: “Đối phó với người, còn phải kêu những người khác tới đây ư?” “Một mình ta là có thể xử lý người rồi.” Lữ Thiều Khanh chỉ vào Tiêu Nghĩa Khánh và Tư Mã Quân: “Người gọi bọn họ tới, bọn họ không phải là người sao?” “Một câu đắc tội cả ba người. Hạ Chính Nhiên nổi giận gầm lên một tiếng: “Chết cho ta!” “Hai tay lão ta mạnh mẽ tung chưởng về phía Lữ Thiều Khanh. Vô số linh lực tiết ra từ trong cơ thể. Hai tay hơi gấp khúc, linh lực tiết ra chẳng khác nào sao trời, tản ra ánh sáng lấp lánh, đẹp đẽ mà trí mạng. Linh lực bàng bạc chia làm hai trong không trung, như hai con độc xà đang nhe răng thè lưỡi, một trái một phải hô ứng với nhau, muốn treo cổ Lữ Thiều Khanh. Nơi đi qua, mặt đất sụp lún, cát đá tung bay. Khí tức sắc bén khổng lồ phong tỏa đường lui của Lữ Thiều Khanh. Đôi mắt giống như độc xà của lão ta nhìn chòng chọc Lữ Thiều Khanh, chỉ cần hắn có một chút dị động nào là sẽ gặp phải công kích như sấm vang chớp giạt. Tư Mã Quân quan chiến ở bên cạnh cười lạnh không thôi. “Chiêu Song Long Xuất Hải này của Hạ huynh, cho dù là ta, cũng phải đau đầu.” Tiêu Nghĩa Khánh chậm rãi gật đầu: “Có thể thấy sự thù

hận của Hạ huynh đối với kẻ này, chỉ muốn giết chết hắn ngay tại chỗ. “Nhớ tới thái độ vừa rồi của Lữ Thiếu Khanh, Tư Mã Quân tỏ vẻ mình có thể hiểu được. “Không nói Lãng Tiêu phải đoạt linh mạch của Hạ huynh, chỉ bằng thái độ vừa rồi của tiểu tử này, có bầm thây vạn đoạn hắn ra cũng không đủ. “Tiêu Nghĩa Khánh lại gật đầu, nhìn chằm chằm Lữ Thiếu Khanh, mặt đầy vẻ chán ghét. “Đại đệ tử của đại phái, ỷ vào thân phận của mình, kiêu căng hống hách, nên chết từ lâu rồi. “ “Nghe nói thực lực của hắn không được tốt lắm, Hạ huynh còn gọi chúng ta tới áp trận, không khỏi có phần cẩn thận quá mức. “Tiêu Nghĩa Khánh vừa mới nói xong, đòn tấn công của Hạ Chính Nhiên đã đến trước mặt Lữ Thiếu Khanh rồi. Hai dòng linh lực một trái một phải, gào rít lao tới, cuối cùng hung hăng đụng vào người Lữ Thiếu Khanh. Trên mặt Hạ Chính Nhiên lộ nét vui mừng. “Thành công! “Lão ta rất tự tin về đòn đánh của mình, cho dù là Kết Đan trung kỳ, cũng không dám chịu đòn này chính diện. “Ha ha, gia hỏa tự đại kia, đi chết đi. “Nhưng mà, một giọng nói lại vang lên. “Ai tự đại? Người đang nói chính ngươi sao? “Giọng nói của Lữ Thiếu Khanh truyền ra từ trong làn khói đặc. Khói đặc tan đi, Hạ Chính Nhiên nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh không rơi một sợi tóc đứng nguyên tại chỗ, thậm chí chẳng thềm di chuyển nửa bước.

Chương 262 - Đánh chết các người sớm một chút

Chương 262: Đánh chết các người sớm một chút
Lão ta hét rầm lên, giọng nói giống như một lão thái giám, rất là chói tai: “Không, không thể nào.” Đây gần như là đòn đánh độc hết sức mạnh của lão ta, thế mà Lữ Thiếu Khanh có thể dùng thân thể chịu đựng nó ư? Đùa cái gì vậy. Lữ Thiếu Khanh xoa xoa vào ngực mình, nhếch miệng cười với Hạ Chính Nhiên: “Sức cũng khá mạnh rồi đó, có tiềm chất làm thợ xoa bóp đấy.” “Có điều người già quá rồi, cũng không phải nữ, không ai dám gọi người.” Mặt Hạ Chính Nhiên đầy vẻ kinh hãi, không thể tin được. Đây là chiêu thức lợi hại nhất mà lão ta biết, lại không làm gì được Lữ Thiếu Khanh, thậm chí còn không thể làm rách y phục của hắn. Chẳng lẽ, hắn mặc linh giáp sao? “Người, người...” Hạ Chính Nhiên chỉ vào Lữ Thiếu Khanh, trong lòng vạn phần kinh hãi, trong lúc nhất thời không biết phải nói gì. Tiêu Nghĩa Khánh và Tư Mã Quân cũng bất ngờ. Hạ Chính Nhiên là tu sĩ Kết Đan lâu năm, kinh nghiệm chiến đấu phong phú. Chuyện thất thủ không thể nào xảy ra trên người lão ta. Mà Lữ Thiếu Khanh không mất một sợi tóc, chỉ có thể chứng minh cho một việc. Lữ Thiếu Khanh đang che dấu thực lực của mình. Hạ Chính Nhiên cũng nghĩ tới khả năng này. Lão ta cắn răng, vũ khí đã nằm trong tay, đó là một chiếc phát trần, nhìn chằm chằm vào Lữ Thiếu Khanh, vô cùng cảnh giác. “Cảnh giới của người rốt cục là gì?” “Cảnh giới có thể đánh chết người.” Lữ Thiếu Khanh cười khinh miệt, vẫy tay với ba người Hạ Chính Nhiên: “Nếu không còn ai nữa, ba người các người lên cùng nhau đi, để cho ta đánh chết các người sớm một chút, ta đang vội.” Nếu biết chỉ có ba tên này, Lữ Thiếu Khanh không định tha cho ba người bọn họ. Sau khi nói xong, khí tức của Lữ Thiếu Khanh tức khắc thay đổi. Một luồng khí tức khủng khiếp, cường đại phát ra từ trên người Lữ Thiếu Khanh. Trên mặt ba người Hạ Chính Nhiên, Tiêu Nghĩa Khánh, Tư Mã Quân tràn ngập kinh hãi, chẳng khác nào thấy quỷ giữa ban ngày. Bọn họ cùng la hoảng lên: “Kết, Kết Đan hậu kỳ?” “Tuy không biết chính xác là Kết Đan tầng mấy,

nhưng thực lực của một mình Lữ Thiểu Khanh đã mạnh hơn bất cứ ai trong ba người họ. Trong ba người Hạ Chính Nhiên, Tiêu Nghĩa Khánh, Tư Mã Quân, thực lực mạnh nhất là Tiêu Nghĩa Khánh, Kết Đan trung kỳ, tầng sáu. Cảnh giới của Hạ Chính Nhiên và Tư Mã Quân như nhau, đều là Kết Đan trung kỳ, tầng bốn. Đa đầu ba người Hạ Chính Nhiên run lên, trong lòng nhắc lên sóng to gió lớn. Không ngờ kẻ bị gọi là sĩ nhục của môn phái này lại có thực lực mạnh mẽ như vậy. Bây giờ, ba người họ đâm lao phải theo lao, vốn tưởng rằng là quả hồng mềm, hiện tại mới biết là một tấm ván sắt. “Sao vậy? Sợ rồi à?” Trường kiếm xuất hiện trong tay Lữ Thiểu Khanh, hần cười lạnh không thôi, nâng trường kiếm lên. Các người đã không dám động thủ, vậy thì tới lượt ta. Một luồng kiếm khí sắc bén gào rít lao ra, phát ra dao động đáng sợ, sát khí nồng nặc, lao về phía ba người. Sắc mặt ba người Hạ Chính Nhiên đại biến, nhao nhao né tránh. Đây là kiếm khí của một vị tu sĩ Kết Đan hậu kỳ phát ra, bọn họ không dám ngăn cản chính diện. Hạ Chính Nhiên né nhanh, hét lớn một tiếng: “Hai vị, hôm nay nếu chúng ta không lấy bản lãnh thật sự của mình ra, sợ là sẽ chết ở chỗ này.” Phát trần trong tay lão ta hung hăng vung về phía Lữ Thiểu Khanh, trở thành người tấn công đầu tiên. Chuyện đến nước này, không thể không chiến. Nhiều tia sáng bắn nhanh ra khỏi phát trần, nổi lên vòng xoáy vô hình cuộn lên trong không khí, điên cuồng hấp thu linh khí xung quanh, hút cạn linh khí xung quanh. Trong chớp mắt, nó biến thành quả cầu sáng to bằng nắm tay, ẩn chứa dao động khủng khiếp, hung hăng ném về phía Lữ Thiểu Khanh. Tiêu Nghĩa Khánh và Tư Mã Quân cũng thi nhau sử dụng tuyệt chiêu của mình. Hai ngón tay Tiêu Nghĩa Khánh khép lại, vận chuyển pháp quyết, một tia Thiên Lô màu trắng giáng xuống từ trên trời, chẳng khác nào một con ngân xà, bay lượn giữa trời không, nhẹ nhàng lướt xuống. Một chiếc Trường Cung màu đen xuất hiện trong tay Tư Mã Quân, Tư Mã Quân nhanh chóng kéo căng dây cung, một luồng sáng nhạt phát ra từ Trường Cung, một mũi tên được linh lực ngưng tụ mà thành xuất hiện. Tư Mã Quân hét lớn một tiếng, buông dây cung trong tay ra, mũi tên tức khắc hóa thành một tia sáng, nhào thẳng vào mặt Lữ Thiểu Khanh với tốc độ sao băng. Ba vị tu sĩ Kết Đan kỳ liên thủ, tiến công cùng lúc, linh lực quay cuồng, thanh thế cực lớn, nhắc lên một cơn lốc linh lực vô tận. Không

gian xung quanh không ngừng chấn động, giống như một bình nước đang sôi, từng tầng sóng gợn dập dờn, kèm theo đó là dao động khủng khiếp tràn ra bốn phương tám hướng. Mặc dù là Lữ Thiếu Khanh, lúc đối mặt với thế công của ba người cũng không khỏi cảm thấy áp lực. Tuy cảnh giới của ba người họ thấp hơn hẳn, nhưng dầu gì ba người bọn họ cũng có tu vi Kết Đan. Dù cho Lữ Thiếu Khanh có tự tin hơn nữa, hẳn cũng phải cẩn thận đối phó. Đối mặt với đòn tấn công của ba người, mặt Lữ Thiếu Khanh nghiêm lại, trường kiếm nhẹ nhàng đâm ra. Ly Hỏa Kiếm Quyết! Chung quanh tức khắc trở nên khô nóng... Không khí bỗng nhiên trở nên khô ráo, một luồng nhiệt khí xuất hiện, điên cuồng ăn mòn mọi thứ xung quanh. Linh khí trong không khí như dầu hỏa gặp lửa, một tiếng bùng vang lên, linh khí bốc cháy. Ánh sáng đỏ rực làm đau đớn ánh mắt của ba người Hạ Chính Nhiên. Trong mắt ba người hiện lên vẻ khó tin, hình như ngay cả không khí cũng đã bốc cháy, chung quanh tràn ngập ánh lửa vô tận. Giống như ông trời chột thả tiên hỏa xuống phạm thế, từng mồi lửa nhỏ bé bay lơ lửng trong không trung. Chúng nó đón gió mà bay, sau đó cháy lên. Trường kiếm của Lữ Thiếu Khanh lại nhẹ nhàng xoay chuyển, vẽ một đường cong ra giữa không. Ngọn lửa đang phiêu diêu trong gió tức khắc trở nên cuồng loạn. Chúng nó giống như bầy cá tìm được con mồi, thi nhau ủa lên, ánh lửa phóng lên trời, hình thành một tấm lưới lớn kín không kẽ hở, bao phủ đòn tấn công của ba người Hạ Chính Nhiên trong đó. Đòn tấn công của ba người rơi vào trong tấm lưới lửa, giống như cá rời khỏi dòng nước, rơi vào trong lưới đánh cá. Chúng liêu mạng vùng vẫy, cuối cùng cũng không làm được gì.

Chương 263 - Chiến đấu với ba người

Chương 263: Chiến đấu với ba người Quả cầu sáng Hạ Chính Nhiên tung ra bị lưới lửa bao lấy, hòa tan, nhanh chóng biến nhỏ, cuối cùng biến mất trong đó. Mà tia Thiên Lôi màu trắng đang rơi xuống kia, cũng vùng vẫy trong lưới lửa như một con ngân xà, bị nóng cháy cực nóng hòa tan thành mấy đoạn, hoàn toàn biến mất. Mũi tên Tư Mã Quân dùng linh khí ngưng tụ mà thành, vừa mới tiếp xúc đã bị lưới lửa hấp thu với tốc độ cực nhanh, hóa thành nhiên liệu của vô số ngọn lửa, giúp ngọn lửa cháy mãnh liệt hơn. Ba người Hạ Chính Nhiên kinh hãi, không ngờ đòn tấn công liên thủ của ba người bọn họ không có một chút tác dụng nào trước mặt Lữ Thiếu Khanh. Bọn họ có một loại ảo giác, hình như nghe thấy tiếng gầm thét của đòn tấn công của mình. Chuyện đáng sợ hơn nữa là, uy thế của tấm lưới lửa này hoàn toàn không giảm, thế tới bất biến, bao phủ xuống ba người bọn họ. Trong lưới lửa khổng lồ truyền đến sức nóng khủng khiếp, làm ba người tâm thần kinh hãi, cảm thấy ngay cả linh hồn của mình cũng sắp bốc cháy. Nhiệt độ nóng bỏng này làm cho cây cối xung quanh héo rũ, có những chỗ còn bốc cháy lên. Khói đặc cuộn cuộn gia tăng vẻ xơ xác tiêu điều của khung cảnh. Ba người vội vàng lùi về phía sau, thi nhau lấy thủ đoạn của mình ra ứng đối. Phát trần của Hạ Chính Nhiên hơi sáng lên, hung hăng vùng về phía lưới lửa. Một luồng dao động cường đại phát ra từ trong phát trần, mang theo uy thế bàng bạc nghênh đón lưới lửa. Tiêu Nghĩa Khánh và Tư Mã Quân cũng thi nhau thi triển thủ đoạn của mình, ba người liên thủ, cuối cùng một vụ nổ lớn xảy ra, mới giải quyết được đòn tấn công của Lữ Thiếu Khanh. Sắc mặt của ba người trở nên nghiêm túc. Thực lực của Lữ Thiếu Khanh mạnh hơn tưởng tượng của bọn họ. “Không hổ là Kết Đan hậu kỳ.” Trong mắt Tiêu Nghĩa Khánh lộ ra âm mộ, thậm chí là ghen tị, lão ta có tu vi Kết Đan trung kỳ, tầng sáu, đã bị mắc kẹt ở cảnh giới này mấy chục năm rồi. Vẫn không có cách nào đột phá. Mà trước mắt, Lữ Thiếu Khanh nhỏ hơn cả ba người bọn họ, thậm chí còn chưa lớn bằng một phần năm bọn họ. Cũng đã là Kết Đan hậu kỳ, đạt tới cảnh giới mà bọn họ mơ ước một cách dễ

dàng. Thật đúng là người so với người thì chết, hàng so với hàng thì quăng. Tiêu Nghĩa Khánh thấy Lữ Thiệu Khanh ngạo nghễ nhìn bọn họ, trong mắt mang theo khinh thường, hoàn toàn không để bọn họ vào mắt. Hâm mộ, ghen tị trong lòng lão ta chuyển thành sát ý và hận ý. “Giết, nhất định phải giết hắn.” Tiêu Nghĩa Khánh nổi giận gầm lên một tiếng, dẫn đầu tấn công. Lão ta lấy vũ khí ra, đó là một cây pháp trượng cao bằng lão ta. Lão ta giơ pháp trượng lên cao, trên bầu trời, mây đen dày đặc, tia chớp giống như vô số con rắn bạc xuyên qua trong mây đen. Tiếng sấm rền vang, vang vọng bầu trời, trong không khí tràn ngập một luồng uy áp đáng sợ. Cảnh tượng như trời sắp nạy mang đến một áp lực nặng trĩu cho Lữ Thiệu Khanh. Lữ Thiệu Khanh ngẩng đầu nhìn mây đen sấm chớp như sẽ đánh xuống bất cứ lúc nào trên bầu trời, nhin không được mắng một câu: “Lão gia hỏa.” Tiêu Nghĩa Khánh là người có thực lực mạnh nhất trong ba người, chỉ thấp hơn hắn hai cảnh giới nhỏ. Không cần phải nói cũng biết đây là chiêu thức sát của lão ta, thế nên mới làm Lữ Thiệu Khanh cảm thấy bị uy hiếp. Lữ Thiệu Khanh cầm trường kiếm trong tay, lao thẳng về phía Tiêu Nghĩa Khánh, trên đường hắn liên tục chém mấy nhát kiếm khí về phía Tiêu Nghĩa Khánh. Kiếm khí rít gào, chớp lóe ánh sáng mãnh liệt, sát ý tuôn trào. Tiêu Nghĩa Khánh không né tránh, nhìn kiếm khí đánh úp về phía mình, trong mắt hiện lên sự khinh thường. Lão ta hét lớn một tiếng, pháp trượng chỉ vào kiếm khí đang ập tới. “Hàng!” “Ầm vang!” Một tia lôi điện màu trắng to bằng cánh tay cắt qua bầu trời, giáng xuống từ trên trời, khiến cảnh sắc xung quanh nhuộm màu trắng bạc. Tia lôi điện màu trắng kia mang theo ánh sáng sáng ngời chói mắt, dùng khí thế bẻ gãy nghiền nát đánh tan kiếm khí của Lữ Thiệu Khanh. “Thình thịch...” “Số lôi điện còn sót lại đánh trúng một tảng đá trên mặt đất, tảng đá chia năm xẻ bảy, vô số điện quang chớp lóe, chìm vào trong đó. Thế mà vẫn chưa xong. Trên bầu trời, mây đen quay cuồng kịch liệt, vài tia lôi điện khác lao xuống, lần này nhắm tới Lữ Thiệu Khanh. Những tia lôi điện màu trắng giáng xuống từ trên trời xuống, bò trong không trung như những con rắn bạc, tìm đúng cơ hội là sẽ tung một đòn trí mạng vào Lữ Thiệu Khanh. Mấy tia lôi điện giáng xuống cùng nhau, thanh thế khổng lồ, giống hệt ngày tận thế. Lữ Thiệu Khanh cảm nhận được khí thế của lôi điện, cau mày, muốn làm gì đó, nhưng sau

đó lại giãn mày ra. Hắn quyết định thử xem cường độ cơ thể của mình như thế nào. Trước kia, tu luyện Luyện Thể quyết đến cảnh giới tiểu thành, có thể chống đỡ đòn tấn công như của Hạ Chính Nhiên lúc này. Lần này, hắn muốn thử xem có thể ngăn cản đám lôi điện này hay không. Trong tay Lữ Thiếu Khanh âm thầm thủ sẵn mấy viên đan dược, đề ngừa vạn nhất. Sau khi hắn chuẩn bị kỹ càng, lôi điện cũng giáng từ trên trời xuống, nhấn chìm hắn. Ầm ầm! Đất rung núi chuyển, lôi điện lấy Lữ Thiếu Khanh làm trung tâm, bùng nổ trong khuôn viên mấy dặm, tiếng sấm rền không dứt bên tai, điện quang chi chít khuếch tán ra bốn phía. Cứ như một cơn lốc lôi điện vừa bị nhắc lên, mọi thứ xung quanh bị nhấn chìm trong lôi điện. “Tốt, tốt...” Hạ Chính Nhiên và Tư Mã Quân nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh bị lôi điện nhấn chìm, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, trầm trồ khen ngợi liên tục. Đây là sát chiêu của Tiêu Nghĩa Khánh, nếu bọn họ trúng chiêu thì sẽ bị đánh đến tro cũng không còn. Tư Mã Quân cười ha hả: “Tiểu tử kia sơ ý, dám không ngăn cản, chống chọi với Cuồng Nộ Thiên Lôi của Tiêu huynh, chẳng khác nào tự tìm đường chết.” Hạ Chính Nhiên cực kì chấp nhận, vui mừng: “Mặc dù hắn là Kết Đan hậu kỳ, cũng không gánh được chiêu này.” Trên mặt Tiêu Nghĩa Khánh lộ ra vẻ tự mãn, đây là chiêu thức thành danh của lão. Lão đề sự đắc ý trong lòng xuống, chậm rãi mở miệng nói: “Mọi người không được sơ suất, chuẩn bị cho cẩn thận.” Tuy lão ta cho rằng sau chiêu thức này Lữ Thiếu Khanh không chết cũng tàn, có điều ngoài mặt vẫn phải khiêm tốn một chút. Tư Mã Quân cười nói: “Tiêu huynh, huynh cẩn thận quá mức rồi, tiểu tử kia...” Lão còn chưa dứt câu, giọng nói của Lữ Thiếu Khanh đã vang lên trong lôi điện. “Đau quá, đau quá đi thôi, đau chết mất...”

Chương 264 - Nện chết các người

Chương 264: Nện chết các người Ba người Hạ Chính Nhiên, Tiêu Nghĩa Khánh, Tư Mã Quân đều kinh hãi. Ba người chăm chú nhìn, chỉ thấy tóc Lữ Thiểu Khanh bùm một cái trở thành trắng như cước. Quần áo lam lũ, toàn thân nhiều chỗ cháy đen. Nhìn chặt vật không chịu nổi. Nhưng trong lòng ba người lại cực kỳ hoảng sợ, lại lần nữa khởi xướng tấn công Lữ Thiểu Khanh. Bởi vì ba người phát hiện ra, mặc dù Lữ Thiểu Khanh kêu to nhưng khí tức không hề giảm yếu đi bao nhiêu. Lữ Thiểu Khanh đau đến nhảy lên tung tung, bị lôi điện đánh mấy lần, toàn thân tê dại. Kiếm khí của Trương Tông Long không làm gì được hắn, không ngờ pháp thuật của một Tiêu Nghĩa Khánh mới chỉ là Kết Đan tầng sáu lại khiến hắn đau đến thế. Trong cơ thể vẫn còn vô số lôi điện chạy tán loạn, thi thoảng còn quất cho hắn một cái. Mùi vị đó thật sự là quá chua luôn. Đương nhiên, ngoại trừ không thoải mái ra thì không vấn đề gì. Lữ Thiểu Khanh vừa kêu to vừa tìm cách bức lôi điện trong cơ thể ra. Mà lúc này, ba người Hạ Chính Nhiên lại lần nữa lao tới tấn công. Đầu tiên giết tới chính là mũi tên của tư Mã Quân. Vẫn là vũ tiễn từ linh khí ngưng tụ thành, vạch phá không gian, phát ra âm thanh bén nhọn, mang theo phong mang giết tới trước mặt Lữ Thiểu Khanh. “Cút!” Lữ Thiểu Khanh hét lớn, tiếng như chuông đồng, một cỗ linh lực bàng bạc cuốn vũ tiễn lên. Mũi tên như bị cuốn vào xoáy nước biển sâu, bị xé thành vô số mảnh rồi tiêu tán trong không trung. “Ầm ầm!” Một khắc sau, lại có lôi đình trên trời giáng xuống, lôi điện của Tiêu Nghĩa Khánh lại giết tới. Nhưng lôi điện lần này dù là thanh thể hay uy thể cũng kém lần trước rất nhiều. Tiêu Nghĩa Khánh đã dùng đến đại chiêu rồi, hiện tại chỉ có thể dùng chút tài mọn để đối phó Lữ Thiểu Khanh. Với đòn tấn công này, Lữ Thiểu Khanh thậm chí còn không thèm liếc mắt lấy một cái, mặc kệ cho nó đánh lên thân. Long tóc không tổn hao gì. Tiêu Nghĩa Khánh vừa thấy, trong lòng hoảng hốt. Phát trần của Hạ Chính Nhiên hóa thành vô số xúc tu, không ngừng cắt nát không khí xung quanh vù vù xoắn tới Lữ Thiểu Khanh. Mỗi một sợi phát trần giống như một con hung

thú điên cuồng, muốn thôn phệ Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh hung hăng chém xuống phát trần. Toàn thân Lữ Thiếu Khanh bộc phát ra dao động linh lực cường đại, một cổ kiếm khí kinh khủng xuất hiện. Phát trần của Hạ Chính Nhiên cũng là một vũ khí được chế tạo tỉ mỉ, nhưng trước mặt cổ kiếm khí khủng bố này đều bị chặt đứt như làm bằng giấy. Phát trần chính là vũ khí bản mệnh của Hạ Chính Nhiên, và nó đã bị hủy. “A!” Hạ Chính Nhiên kêu lên thảm thiết, như vừa trúng một đòn tấn công nghiêm trọng, phụt ra một ngụm máu tươi lớn nhuộm đỏ cả y phục trên người. Hạ Chính Nhiên tái mặt hoảng sợ nhìn Lữ Thiếu Khanh. Một kiếm này chém chiến ý của gã ta không còn gì nữa. Lão ta biết thực lực của Lữ Thiếu Khanh rất mạnh nhưng không ngờ lại mạnh đến mức này. Phát trần của lão ta là pháp khí tam phẩm, cứng rắn vô cùng, vậy mà trước mặt Lữ Thiếu Khanh lại vô cùng yếu ớt. Hạ Chính Nhiên thấy Lữ Thiếu Khanh nhìn mình thì tê cả da đầu, vội vàng lùi lại. Tiêu Nghĩa Khanh hét lớn một tiếng: “Cẩn thận, kiếm đạo của hãn rất mạnh, đừng có liều mạng với hãn.” Kiếm đạo rất mạnh sao? Lữ Thiếu Khanh cười lạnh, hét lớn một tiếng: “Xem ta nện chết ba lão gia hỏa các ngươi!” Tiêu hỏa cầu thuật. Trên bầu trời, một quả cầu lửa lớn cháy rừng rực xuất hiện, nóng bỏng lóa mắt như mặt trời. Ba người Hạ Chính Nhiên lại càng hoảng sợ. “Không, không được luống cuống.” Tư Mã Quân lớn tiếng nói: “Không phải lo lắng, chỉ có mỗi cái là sương mù hơi dày thôi.” Trên đại điện, Tiêu Y đã từng sử dụng, Lữ Thiếu Khanh cũng đã từng sử dụng. Tiêu Y kia chỉ là thanh thế dọa người, không có bất kỳ hiệu quả nào với Đồ Tĩnh. Còn về đòn tấn công của Lữ Thiếu Khanh cũng bị Trương Tông Long dễ dàng giải quyết. Một chiêu này của Lữ Thiếu Khanh và Tiêu Y đúng là tạo ra sương mù rất dày. Tiêu Nghĩa Khanh cũng gật đầu: “Không sai, chỉ cần cẩn thận đừng để hãn đánh lén là đủ.” Tiêu Y chính là dựa vào chiêu này tạo ra sương mù mà đánh lén Đồ Tĩnh thành công. Bọn Tiêu Nghĩa Khanh cũng tham gia đại điện, đương nhiên đã nhìn thấy rất rõ ràng. “Sương mù hơi dày thôi à??” Lữ Thiếu Khanh cười lạnh lại càng lợi hại. Không chế quả cầu lửa đập tới Tư Mã Quân. “Vậy ta mời ngươi hít chút khói.” Nhìn quả cầu lửa lao thẳng về phía mình. Tư Mã Quân không kinh hoàng tí nào, chỉ cười lạnh. Giương cung cài tên, như Hậu Nghệ bắn mặt trời, nhắm thẳng vào quả cầu lửa. Sau khi bắn liên tiếp mấy mũi tên,

sắc mặt Tư Mã Quân thay đổi.Sao còn không vỡ?Quả cầu lửa đã rơi tới đầu lão rồi, chờ lão muốn chạy trốn đã không còn kịp nữa.Tiêu Nghĩa Khánh và Hạ Chính Nhiên cũng phát hiện không thích hợp, cả hai vội dốc toàn lực cứu viện.Cuối cùng vẫn là không kịp nữa.“A!”Quả cầu lửa lao tới nhắm thẳng vào Tư Mã Quân, lão luống cuống tay chân muốn lấy pháp khí của mình ra ngăn cản.Nhưng chiêu này do Lữ Thiếu Khanh đánh ra, dù là uy lực hay tốc độ cũng đều lợi hại hơn trình độ gà mờ của Tiêu Y nhiều.Quả cầu lửa cứng rắn bao phủ Tư Mã Quân bên trong.Tư Mã Quân chỉ kịp kêu thảm một tiếng đã bị quả cầu lửa nuốt trọn.“Tư Mã huynh, Tư Mã huynh!”Tiêu Nghĩa Khánh và Hạ Chính Nhiên vạn phần hoảng sợ, liều mạng cứu viện.Nhưng quả cầu lửa nổ tung kịch liệt, cuối cùng hai người cũng không thể tránh được.Uy lực kinh khủng của vụ nổ như kinh đào hải lãng đánh thẳng vào mọi thứ xung quanh, nhiệt độ cao khủng khiếp hòa tan mọi thứ xung quanh.Nhiệt độ nóng bỏng khiến cho Tiêu Nghĩa Khánh và Hạ Chính Nhiên không thể lùi lại.Sắc mặt hai người rất khó coi, dưới uy lực của vụ nổ này, Tư Mã Quân đỡ nhiều lạnh ít.Nhưng vụ nổ vừa qua đi, sắc mặt hai người không nhận được mà đầy vui mừng.“Tư Mã huynh, còn sống!”“Quá, quá tốt rồi.”

Chương 265 - Người đoán xem

Chương 265: Người đoán xem Tiêu Nghĩa Khash và Hạ Chính Nhiên vui mừng quá đổi. Giữa trung tâm vụ nổ, Tư Mã Quân quỳ một chân dưới đất, ngoại trừ khí tức toàn thân suy yếu nhưng vẫn còn thở. Quanh lão vẫn còn mảnh vỡ của mấy món pháp khí, xem ra nhờ số pháp khí này mà lão vẫn còn sống sót sau vụ nổ. Hạ Chính Nhiên nhìn không được mà cười lên ha hả: “Tốt, quá tốt rồi!” Tư Mã Quân là bằng hữu của lão ta, là đồng đội vào sinh ra tử. Lần này là Hạ Chính Nhiên lão ta mời Tư Mã Quân tới đối phó với Lữ Thiểu Khanh, nếu bị Lữ Thiểu Khanh giết ở đây thì trong lòng lão ta thế nào cũng băn khoăn. Đồng thời, trong lòng lão ta lại dấy lên đầu tri. “Chiêu vừa rồi của hắn lợi hại thế mà vẫn không thể giết được Tư Mã huynh, có nghĩa thực lực của hắn đang giảm xuống, chúng ta có cơ hội thắng rồi.” Tiêu Nghĩa Khánh nhìn Tư Mã Quân trong lòng rất nghi ngờ. Theo lý mà nói, Tư Mã Quân không thể sống sót được trong đợt tấn công này. Dù là có pháp khí hỗ trợ. Nhiệt độ cao kinh khủng và uy lực to lớn, dù là lão ta cũng không có lòng tin có thể ngăn cản được. Hạ Chính Nhiên đã tiến tới tiếp ứng cho Tư Mã Quân. Theo bản năng, Tiêu Nghĩa Khánh hô lên một tiếng: “Hạ huynh, cẩn thận một chút.” “Không cần lo lắng.” Nhưng Hạ Chính Nhiên vừa dứt lời, một vòng hàn quang lại xuất hiện trước mặt lão ta. Hạ Chính Nhiên vô cùng kinh hãi, không ngờ Lữ Thiểu Khanh không đi đối phó với Tư Mã Quân đang thoi thóp mà lại nhắm vào mình. Nhưng dù sao lão ta cũng là Kết Đan lâu năm. Kinh nghiệm chiến đấu phong phú, mặc dù Lữ Thiểu Khanh rất nhanh, nhưng lão ta vẫn nương theo bản năng mà nhanh chóng phản ứng kịp. Vội vàng vung ra hai đạo pháp quyết. Hai quả cầu lửa nhanh chóng xuất hiện trước mặt Lữ Thiểu Khanh, mang theo nhiệt độ nóng bỏng đập tới Lữ Thiểu Khanh. Lữ Thiểu Khanh vung trường kiếm, hai quả cầu lửa nhẹ nhàng bị xẻ làm đôi. Nhưng Hạ Chính Nhiên đã tranh thủ chút thời gian Lữ Thiểu Khanh ngăn hai quả cầu lửa mà nhảy lên một cái thối lui lại đằng sau. Lữ Thiểu Khanh đuổi theo không tha, thấy Hạ Chính Nhiên đang sẵn sàng phản kích. Lữ Thiểu Khanh đột

nhiên hỏi: “Có người xúi giục người đối phó với ta sao?” “Nếu ta đoán không lầm, thì đó là một nữ nhân mặc trang phục màu đỏ phải không?” Lời này của Lữ Thiệu Khanh như một đòn tấn công chí mạng, khiến cho Hạ Chính Nhiên biến sắc. Đồng thời, động tác trong tay cũng trở lại một chút. Lữ Thiệu Khanh thấy thế, linh thức không hề mảnh liệt lao ra như rắn độc nhắm thẳng vào Hạ Chính Nhiên. Hạ Chính Nhiên cảm nhận được cỗ linh thức khổng lồ này của Lữ Thiệu Khanh, lại lần nữa kinh hãi. “Người, người.” Lần này Hạ Chính Nhiên thật sự sợ hãi. Hắn đoán được mình là bị người khác xúi giục đến đây, còn có được linh thức khủng bố như thế. Lão ta biết mình đã trêu chọc nhầm người. Đầu chí vừa dấy lên lại lần nữa bị dập tắt. Lần này lão ta đã hoàn toàn mất đi đầu chí, không dám giao đấu với Lữ Thiệu Khanh nữa. Không nói hai lời, lão ta xoay người bỏ chạy. “Muốn đi sao? Muộn rồi!” Đã biết được đáp án, Lữ Thiệu Khanh cũng không nhiều lời nữa. Linh thức hung hăng tấn công Hạ Chính Nhiên, thân thể lão ta rung lên một cái rồi khựng lại, có vẻ đau khổ. Thân ảnh Lữ Thiệu Khanh như quỷ mị xuất hiện trước mặt Hạ Chính Nhiên, trường kiếm trong tay tỏa sáng, đâm mạnh một cái. Đầu Hạ Chính Nhiên bay lên cao, sắc mặt vẫn còn giữ nguyên vẻ kinh ngạc và đau khổ. “Hạ, Hạ huynh!” Tiêu Nghĩa Khanh vạn phần hoảng sợ. Bên này, Lữ Thiệu Khanh không cho Hạ Chính Nhiên bất kỳ cơ hội nào, đưa kiếm khí nhập thể xoắn nát linh hồn của lão ta, giết lão ta một cách triệt để. Sau đó hắn không cần quay đầu lại, trường kiếm nhẹ nhàng vung lên, một đạo kiếm khí bắn vào trong cơ thể Tư Mã Quân đang quỳ dưới đất. Thân thể Tư Mã Quân run lên mấy lần, con người giãn ra, cuối cùng hoàn toàn mất đi ánh sáng, thành một thi thể đang quỳ. Chỉ trong chớp mắt, Hạ Chính Nhiên và Tư Mã Quân đều chết đến mức không thể chết thêm. Ánh mắt Lữ Thiệu Khanh khóa chặt Tiêu Nghĩa Khanh. Ánh mắt bình tĩnh khiến cho linh hồn của Tiêu Nghĩa Khanh cũng phát run. Thật là đáng sợ. Có lẽ là vì đối mặt với cái chết đầu óc sẽ nhanh nhạy hơn. Lão ta cũng hiểu vì sao vừa rồi lại cảm thấy không hợp lý. Lão ta run rẩy chỉ vào Lữ Thiệu Khanh, hỏi: “Người... người vẫn cố ý giữ lại thực lực?” Mặc dù Hạ Chính Nhiên đã mất đi đầu chí, nhưng cũng không thể bị Lữ Thiệu Khanh xử lý một cách nhẹ nhàng như thế được. Giải thích duy nhất là, Lữ Thiệu Khanh vẫn luôn che giấu thực lực. Nhưng mà, vì sao? Tiêu Nghĩa Khanh sợ hãi vô

cùng nhìn Lữ Thiếu Khanh. Hiện tại, trong ba người chỉ còn có mình lão ta. Sao không hoảng sợ chứ? Lão ta được Hạ Chính Nhiên mời tới, chỉ muốn tới giúp hảo hữu một tay, không ngờ lại đụng phải một gia hỏa giả heo ăn thịt hổ. Theo bọn họ thấy, mặc dù Lữ Thiếu Khanh có chút thực lực nhưng trước mặt ba cao thủ Kết Đan kỳ thì chút thực lực này không thể chịu nổi một kích. Hiện tại, xem ra cả ba người bọn họ đều sai rồi. Trước mặt Lữ Thiếu Khanh, thực lực ba người bọn họ mới là không chịu nổi một kích. Hiện tại Lữ Thiếu Khanh trông rách nát phế phẩm thế thôi. Nhưng khí tức của hắn vẫn không hề suy yếu, vẫn khiến cho người ta sợ hãi. Đối mặt với Tiêu Nghĩa Khánh, Lữ Thiếu Khanh mỉm cười hỏi: “Người đoán xem?” Ba tchữ này khiến cho khí huyết của Tiêu Nghĩa Khánh suýt chút nữa là xông ngược lên đỉnh đầu, nôn ra ba lần. Đến lúc này rồi còn vô sỉ thế nữa? Nói thật chết được sao? Nhìn Lữ Thiếu Khanh vẫn bình tĩnh, Tiêu Nghĩa Khánh đè cơn phẫn nộ trong lòng xuống, miễn cưỡng ép mình nở nụ cười. Vẻ mặt tươi cười này là cố nặn ra, rất khó coi, nhưng lúc này lão ta còn nặn ra nổi cũng là không dễ. Lão ta hỏi Lữ Thiếu Khanh: “Lẽ công tử, giữa chúng ta hẳn là có hiểu lầm.”

Chương 266 - Hiểu lầm?

Chương 266: Hiểu lầm?“ Hiểu lầm?”Lữ Thiếu Khanh nhìn Tiêu Nghĩa Khánh như nhìn thẳng ngốc, kỳ quái hỏi: “Không nên chứ?”“Không có gì là không nên.” Tiêu Nghĩa Khánh không muốn đánh nữa, lúc này lão ta chỉ muốn giữ lấy mạng mình, thái độ lại càng khiêm tốn, thậm chí còn hơi khom lưng xuống: “Chúng ta thực sự có hiểu lầm.”Ánh mắt Lữ Thiếu Khanh thậm chí còn mang thêm vài phần thương hại, lão gia hỏa này già quá ngốc rồi hay sao?“Ta nói là, ngươi không nên sống tới tuổi này, sống lâu thế rồi, tưởng một câu hiểu lầm là có thể giải quyết sao?”Nói xong, Lữ Thiếu Khanh chỉ trường kiếm vào Tiêu Nghĩa Khánh, hét lớn: “Tới đi, quyết chiến sinh tử.”Tiêu Nghĩa Khánh lại càng phần nộ. Mình đã cúi đầu thế rồi mà vẫn còn bị chế giễu như thế. Thật tưởng ta dễ bắt nạt sao?Ánh mắt lão ta lạnh lẽo âm u, nhìn chòng chọc vào Lữ Thiếu Khanh, nghiêng răng nói: “Đừng ép ta!”“Đúng là muốn ép ngươi đấy.” Lữ Thiếu Khanh không cho Tiêu Nghĩa Khánh đường lui: “Ta cho ngươi một cơ hội, ngươi lại không ra tay, ta sẽ dùng kiếm chặt ngươi.”Tới nước này, Tiêu Nghĩa Khánh biết mình không còn đường lùi nữa rồi.Lữ Thiếu Khanh trước mắt đã nói rõ là muốn đuổi tận giết tuyệt.Lão ta nghiêng răng, nổi giận quát lên: “Chiêu vừa rồi của ta, ngươi còn dám tiếp không?”Ánh mắt lão ta lóe lên, chỉ hận không thể tru diệt Lữ Thiếu Khanh cho thống khoái.“Tới tới!” Lữ Thiếu Khanh vỗ ngực cực kỳ cuồng vọng: “Chỉ là thiên lôi thôi, không làm gì được ta.”“Giỏi, giỏi!” Tiêu Nghĩa Khánh cười lên: “Hậu sinh khả úy. Nếu đã thế, vậy lại đón một chiêu của ta!”“Nếu ta không đánh lại ngươi, ta cũng nhận.”Thấy Lữ Thiếu Khanh bị lừa, trong lòng Tiêu Nghĩa Khánh lóe lên chút hy vọng. Thế đạo như thế, lão ta chỉ có thể liều mạng.“Uống!”Lão ta cảm pháp trượng thật dài, trùng điệp đâm xuống đất, một đợt sóng linh lực cùng đại từ chỗ lão ta tràn ra xung quanh.Chỉ trong chốc lát, cuồng phong gào thét giữa thiên địa, trên trời mây đen dày đặc, còn dày hơn vừa rồi mấy phần.Giống như lúc trước, vô số tia sét chạy nhì nhảnh trong mây đen.Linh lực điên cuồng tuôn ra từ trong cơ thể Tiêu Nghĩa Khánh rót vào

trong pháp trượng. Linh lực được rót vào trong pháp trượng tỏa ra hào quang màu trắng, càng ngày càng mãnh liệt. Lão ta nhìn Lữ Thiếu Khanh một chút. Lữ Thiếu Khanh cầm trường kiếm trong tay bình tĩnh nhìn lão ta, không hề thừa cơ tấn công. Gia hỏa tự đại, chờ chết đi. Tiêu Nghĩa Khánh cười lạnh. Tiêu Nghĩa Khánh hét lớn, giờ pháp trượng lên cao. “Người bị lừa rồi, chịu chết đi!” “Àm âm!” Một đạo thiên lôi màu tím từ trên trời giáng xuống. Thiên lôi vừa xuất hiện, tỏa ra một cỗ sóng điện khủng bố. Thiên lôi chiếu sáng cả bầu trời, nổ tung một cách đáng sợ, như một con lôi long màu tím xuyên qua hư không đánh xuống đầu Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh cố ý la hoảng lên: “Lão già, người lại lừa ta!” Tiêu Nghĩa Khánh cười ha hả, đầy đắc ý nói: “Người chịu chết đi, đây là tuyệt chiêu cuối cùng của ta, cho dù là Kết Đan chín tầng cũng không ngăn nổi.” “Đi chết đi.” Tiêu Nghĩa Khánh vừa dứt lời, lôi đình màu tím cũng đánh trúng thân thể Lữ Thiếu Khanh. “A” Lữ Thiếu Khanh kêu thảm, tiếng kêu vang thật xa. Tiêu Nghĩa Khánh rất hưng phấn đồng thời cũng hơi thắc mắc không hiểu hấn gào to thế để làm gì. Không phải là trước khi chết không cam tâm nên mới gào to thế chứ? Nhưng dù thế nào đi nữa, hấn cũng đáng chết. Tiêu Nghĩa Khánh tràn đầy tự tin vào chiêu này của mình. Nhưng nghĩ tới thực lực kinh khủng của Lữ Thiếu Khanh, lão ta bèn cầm pháp trượng lên chuẩn bị ra tay lần nữa. Thiên lôi màu tím cuộn cuộn, giáng xuống một cái thiên địa chấn động như muốn bị xé làm đôi. Nhìn dư ba kinh khủng vẫn sóng sánh không ngừng, trong lòng Tiêu Nghĩa Khánh lại càng tự tin. Không ai có thể sống sót dưới đòn tấn công này. Bên này lão ta vừa thở phào một khắc sau liền cảm thấy nguy hiểm. Một con chim nhỏ đỏ như lửa đột nhiên xuất hiện trước mặt lão ta. Chim nhỏ xinh xắn lanh lợi, lông vũ đỏ như lửa, cực kỳ đáng yêu. Tiêu Nghĩa Khánh còn chưa kịp thấy lạ vì sao lại có con chim xuất hiện ở đây. Chim nhỏ hót lên một tiếng, vỗ cánh, như tia chớp xông vào trong cơ thể lão ta. Sắc mặt Tiêu Nghĩa Khánh đanh lại. “Kiếm!” Lão ta còn chưa kịp nói hết một chữ cuối cùng ánh mắt đã tối đi, ý thức chìm vào bóng tối. Lữ Thiếu Khanh lại xuất hiện, vừa rồi bị tấn công quần áo rách rưới tan nát, không ra hình dạng gì, toàn thân đầy vết thương to to nhỏ nhỏ. Ánh mắt Lữ Thiếu Khanh lạnh như băng, nhìn Tiêu Nghĩa Khánh ngã xuống đất. Hấn lại nhìn ra phía xa xa, bỗng nhiên quỳ một

chân xuống, thở hồng hộc, khí tức cũng lập tức trở nên suy yếu. Không bao lâu sau, Cổ Liệt xuất hiện. Thấy Lữ Thiếu Khanh chật vật thế, sắc mặt Cổ Liệt có vẻ khinh thường. Thực lực cũng chỉ có chừng đó, căn bản không cần gian xảo thế. Cổ Liệt cũng không vội ra tay hỗ trợ mà chấp hai tay sau lưng khinh miệt nhìn Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh thấy Cổ Liệt xuất hiện, không hề có vẻ bất ngờ gì. “Cổ trưởng lão, ngài vẫn không yên lòng con rể Điềm Tinh Phái là ta đây mà cố ý trở lại sao?” Cổ Liệt hừ lạnh một tiếng, một đợt sóng linh lực đánh tới Lữ Thiếu Khanh. “Ồi!” Lữ Thiếu Khanh lão đảo lui lại mấy bước, che ngực, kinh ngạc nhìn Cổ Liệt: “Cổ, Cổ trưởng lão, người... người muốn làm gì?” Đến lúc này còn không rõ sao? Đúng là một thằng ngu. Ánh mắt Cổ Liệt nhìn Lữ Thiếu Khanh lại càng khinh thường hơn thản nhiên nói: “Tới bây giờ người còn không biết chuyện gì đã xảy ra sao?” Giọng nói nhàn nhạt, mang theo sát ý thấu xương. Tất cả mọi chuyện Lữ Thiếu Khanh đã làm, theo như Cổ Liệt thấy, đều là nhục nhã Điềm Tinh Phái. Gã ta nhìn Lữ Thiếu Khanh, chắc chắn muốn giết. “Người ba lần bốn lượt sỉ nhục Điềm Tinh Phái chúng ta. Người đáng chết!” Lữ Thiếu Khanh không vui: “Người nói nhục thì là nhục.” “Ta còn chưa để ý những người khác đánh giá Vân Tâm thế nào, thừa nhận quan hệ của ta và Vân Tâm, Chương môn suýt nữa đã đánh ta.” “Ta kiên định yêu Vân Tâm, ta mới là bên bị thiệt, người có hiểu không?”

Chương 267 - Nàng không nôn nghén sao?

Chương 267: Nàng không nôn nghén sao?Cổ Liệt không nhìn được mà quát lên: “Chuyện tới bây giờ rồi người còn dám nói!”“Người thật đáng chết!”Nói xong, gã ta ném hai tờ linh phù ra.Vừa ra tay đã là hai tấm linh phù tam phẩm.Hai tấm linh phù vỡ ra giữa không trung, chỉ trong chốc lát, trước mắt Lữ Thiếu Khanh chỉ còn nhìn thấy vô số lá cây.Lá cây từ vô số linh lực kết tinh thành vừa xuất hiện, to cỡ bàn tay, mép lá hình răng cưa, trên đó tản ra hàn quang khiến người ta sợ hãi.Lá cây như phi tiêu rít rít lao tới Lữ Thiếu Khanh.Cổ Liệt cười lạnh càng lợi hại hơn, gã ta là Kết Đan tầng tám, tuy lần này không dốc toàn lực xuất thủ nhưng tin tưởng là cũng đủ.Lữ Thiếu Khanh chắc chắn không thể ngăn cản nổi.“Đánh nhau với ấy tên Kết Đan trung kỳ thành lưỡng bại câu thương, đối mặt với ta, xem người ngăn cản thế nào?”Cổ Liệt vừa nói xong, sắc mặt đột nhiên thay đổi.Bởi vì, có một đạo kiếm quang xẹt qua, lá cây khắp trời bỗng nhiên lần lượt nổ tung.Chỉ trong chớp mắt, đòn tấn công của gã ta đã bị phá giải.Thân ảnh Lữ Thiếu Khanh cũng lại xuất hiện ngay trước mặt Cổ Liệt.Cổ Liệt kinh hãi hô: “Người... người...”“Người cái gì mà người?” Lữ Thiếu Khanh không chút khách khí ngắt lời gã ta: “Chưa thấy ai đẹp trai à?”Sau đó, hắn nhẹ nhàng vỗ vỗ y phục rách rưới của mình, nói thảm: “Biết sát ý của người với ta sâu thế ta đã không giả vờ nữa.”“Được rồi!” Lữ Thiếu Khanh không vội ra tay với Cổ Liệt mà hỏi: “Nha đầu Vân Tâm kia ở đâu?”Cổ Liệt thầm giật mình, theo bản năng muốn phủ nhận.Lữ Thiếu Khanh chặn họng gã ta: “Không cần phủ nhận, ta biết nàng ta đã tới đây.”“Bằng không ta cũng không ở lại đây để chơi với người lâu thế này.”“Thật tưởng ta nhàn rồi lắm à?”Cổ Liệt hừ một tiếng: “Ta không biết người đang nói gì.”Gã ta nhìn Lữ Thiếu Khanh một cách đầy kiêng kị, ngoại trừ gã ta, các đệ tử khác của Điểm Tinh Phái không ai biết Tuyên Vân Tâm đến đây.Lữ Thiếu Khanh dám khẳng định như vậy?Nếu là thật, thì tâm tư của hắn quá kinh khủng rồi.Lữ Thiếu Khanh mỉm cười, đã tính trước, hắn bèn dứt khoát hét

lớn: “Vân Tâm, ra đi, trốn nữa cũng không để làm gì đâu.” “Người để cho ba tên tiểu cường Long Trì Chân nhân đến đơn giản chỉ vì muốn thăm dò thực lực của ta, để cho bọn họ tiêu hao thực lực của ta, rồi để cho lão gia hỏa Cổ Liệt đến đối phó với ta đảm bảo vạn vô thất nhất.” Không có lời nào đáp lại. Cổ Liệt không nhin được mà quay đầu nhìn thoáng qua, Tuyên Vân Tâm không lộ ra bóng dáng gì. Lữ Thiệu Khanh nhíu mày, chẳng lẽ nàng ta không tới? Nhưng hắn lập tức phủ định ý nghĩ này. Hắn có thể xác định một trăm phần trăm rằng Tuyên Vân Tâm nhất định sẽ theo Cổ Liệt đi vào Lăng Tiêu Phái. Khởi cần phải nói, thấy Cổ Liệt thế này, hắn có thể khẳng định chắc chắn luôn. Nghĩ nghĩ một hồi, Lữ Thiệu Khanh hỏi Cổ Liệt: “Vân Tâm nàng ấy không sao chứ? Khi về Điểm Tinh Phái nàng có gì khác biệt không?” Khác biệt? Đương nhiên là có. Khi Tuyên Vân Tâm trở lại đã bị thương nghiêm trọng, hiện tại vẫn còn chưa ổn. Nhưng đây là chuyện của phái Điểm Tâm, của Tuyên Vân Tâm. Cổ Liệt vừa định nói một câu “Liên quan gì tới người” Lữ Thiệu Khanh lại hỏi: “Vân Tâm nàng có nôn nghén không?” Nôn? Nôn nghén? Cổ Liệt trợn trừng hai mắt ngây ngốc. Nhìn Lữ Thiệu Khanh thẹn thùng như thế... Chẳng lẽ... cái này... không lẽ là thật sao? Cũng không có cách nào, vẻ mặt của Lữ Thiệu Khanh khiến người ta khó mà không tin. Mà lúc này. Cách đó vài dặm có một thân ảnh màu đỏ bay xuống như tiên tử tử cung trắng giáng trần. Tuyên Vân Tâm xuất hiện, như một con trâu điên đang phát rồ, phần nộ xông đến gầm thét: “Hỗn đản. Người cầm miệng cho ta.” “Ta muốn giết người.” Còn không ra, Lữ Thiệu Khanh nói hươu nói vượn một lúc nữa khéo nàng ta sinh cả em bé luôn rồi. Nàng ta nhanh chóng ném mấy linh phù tới chỗ Lữ Thiệu Khanh. Chỉ hận không thể đánh hắn nát bét. Hiện tại Tuyên Vân Tâm đang bị thương nghiêm trọng, thực lực mười phần không còn một, với Lữ Thiệu Khanh, đòn tấn công của nàng ta chỉ nhẹ hều, không uy hiếp tí nào. Nhưng Lữ Thiệu Khanh lại tỏ ra chật vật vô cùng, kêu lớn: “Muru sát thân phu!” “Hỗn đản, hỗn đản!” Tuyên Vân Tâm còn muốn tiếp tục tấn công, nhưng cơn đau trong cơ thể khiến nàng ta không thể không dừng lại. Nếu tiếp tục tấn công sẽ rất dễ bị thương lần nữa. Cổ Liệt cũng ngăn cản Tuyên Vân Tâm, nói: “Vân Tâm sư điệt, để cho ta tới đi. Nỗ lực hết đà, không đáng để lo.” Gã ta nhìn Lữ Thiệu Khanh tràn đầy khinh thường cũng tràn đầy tự tin. “Hỗn đản,

ngươi chết đi.!”Tuyên Vân Tâm tràn ngập oán hận nhìn Lữ Thiếu Khanh, chỉ hận không thể ngay lập tức chém hắn thành muôn mảnh.Lữ Thiếu Khanh cười hi hi đánh giá Tuyên Vân Tâm một phen: “Chịu ra rồi hả?”Tuyên Vân Tâm hít sâu hai hơi, đè ép cổ lửa giận trong lòng, cố gắng ép mình bình tĩnh lại.Nàng ta không hiểu, lạnh lùng nhìn Lữ Thiếu Khanh, hỏi: “Người biết ta ở đây?”Dọc đường nàng ta không hề để lộ hành tung, ngoại trừ Cổ Liệt, không một ai biết.Ngay cả đồng môn cũng không biết nàng ta đến thành Lăng Tiêu, làm sao Lữ Thiếu Khanh biết được?Những vấn đề này, nàng ta không ngại hỏi rõ Lữ Thiếu Khanh trước khi hắn chết.Lữ Thiếu Khanh cười xùy một tiếng, khinh bỉ nói: “Rất đơn giản, ngươi vừa xuất hiện trong thành Lăng Tiêu ta đã ngửi thấy mùi thơm của ngươi rồi.”Nói xong, hắn còn cố ý hít hít một cái, cực kỳ vô lại.Tuyên Vân Tâm tức giận lại muốn ra tay.“Nói cho rõ ràng, ta sẽ cho ngươi chết thống khoái.” Tuyên Vân Tâm nghiêng rằng, hận ý trùng thiên.“Rất đơn giản, chỉ có mấy người biết ta và Hạ Ngũ sư tử vào bí cảnh, ngươi cũng là một trong số đó.”“Ngoại trừ ngươi, còn ai cố ý chọc ra tạo phiền phức cho ta chứ?”“Hơn nữa còn biết Hạ Ngũ sư tử đang ở Thiên Ngự Phong nữa, ngươi không đến thành Lăng Tiêu làm sao thăm dò ra được?”Tuyên Vân Tâm hiểu ra. Khi ấy nàng ta chỉ muốn gây chút phiền phức cho Lữ Thiếu Khanh, mà quên đi điểm này.Quả nhiên, tâm cơ đủ sâu. Tuyên Vân Tâm lạnh lùng nhìn chằm chằm Lữ Thiếu Khanh.

Chương 268 - Bóng đèn già

Chương 268: Bóng đèn già Nam nhân tâm cơ sâu thẳm, rốt cuộc hắn muốn làm gì? Tuyên Vân Tâm ý thức được nàng ta đã xem nhẹ một vấn đề. Tâm cơ của Lữ Thiệu Khanh khác xa nàng ta, thậm chí chỉ có hơn chứ không có kém. Nam nhân kinh khủng như vậy. Vì sao trước mặt mình và Cổ Liệt trưởng lão hắn còn có thể cười đùa tí tởn, vô cùng bình tĩnh? Nhưng khí tức của hắn rõ ràng đã suy yếu như thế. Vết tích chiến đấu dưới chân, thi thể ba người Hạ Chính Nhiên đều không phải là giả. Trận chiến vừa rồi vô cùng kịch liệt, Lữ Thiệu Khanh không thể vẫn nguyên vẹn hoàn hảo được. Trừ phi! Tuyên Vân Tâm nhìn chằm chằm Lữ Thiệu Khanh, nghiêm túc hỏi: “Phải chăng sau lưng ngươi vẫn còn có người?” Lữ Thiệu Khanh là đệ tử Lăng Tiêu Phái, sư phụ Thiệu Thừa, sư huynh Kế Ngôn đều là cao thủ Nguyên Anh kỳ. Nếu một người bất kỳ trong hai người, hoặc cả hai, theo sát sau lưng, sẽ không ai phát hiện ra được. Trong lòng Tuyên Vân Tâm rất căng thẳng. Nhưng không ngờ Lữ Thiệu Khanh lại tỏ vẻ kỳ quái hỏi: “Ngươi nói vậy là có ý gì?” Không phải sao? Tuyên Vân Tâm lại nghi ngờ. Bất kể thế nào, nàng cảm thấy không thể nói thêm về chuyện này nữa. Nàng ta lùi lại hai bước, nói với Cổ Liệt: “Cổ trưởng lão, giết hắn đi, tốc chiến tốc thắng.” Cổ Liệt cười lạnh, nhìn Lữ Thiệu Khanh vẫn không thay đổi cảnh giới, lắc đầu: “Tiểu hồn đản, nhận lấy cái chết đi!” Lữ Thiệu Khanh hét lên hỏi Tuyên Vân Tâm: “Ngươi muốn mưu sát thân phụ sao?” Tuyên Vân Tâm chỉ cảm thấy trái tim mình lạnh như băng, không nói gì nữa. Chỉ có khi nào tên ghê tởm này chết đi nàng ta mới an tâm. Cổ Liệt lấy ra một tờ linh phù, rót linh lực vào đó. Một cỗ linh lực khổng lồ thuộc hệ Mộc ào tới bao phủ lấy Lữ Thiệu Khanh. Mặc dù là vô hình, nhưng lại như sức mạnh sơn nhạc, như Thái Sơn áp đỉnh. Tuyên Vân Tâm thấy phương thức Cổ Liệt tấn công vẫn rất bảo thủ. Nàng nhìn không được mà nhắc nhở: “Cổ Liệt trưởng lão, không cần lưu thủ, nhanh chóng giết hắn đi.” Tuyên Vân Tâm càng cảnh giác với Lữ Thiệu Khanh hơn, nàng chỉ hận không thể khiến Lữ Thiệu Khanh chết ngay lập tức trước mắt mình. Với loại người như Lữ Thiệu Khanh

thì không thể chủ quan. Cổ Liệt cười ha hả, nói: “Vân Tâm sư diệt, con yên tâm đi.” “Lúc trước hấn chiến đấu kịch liệt như thế, trong cơ thể còn được bao nhiêu linh lực chứ?” “Một chiêu linh khí áp đỉnh này của ta đủ để trấn sát hấn rồi.” Nhưng chỉ một khắc sau, một đạo kiếm khí sắc bén óng ánh như mặt trời, như khai thiên tích địa bắn ra. Linh khí vô hình xoẹt một tiếng bị đạo kiếm khí này cắt làm hai. Linh khí mất đi chỗ dựa trở nên hỗn loạn, cuồng bạo, điên cuồng bắn ra tứ phía. Vô số cỏ thụ che trời bị nhổ tận gốc, để lại một mảnh hỗn độn. Thế đi của kiếm khí vẫn không giảm mà tiếp tục lao tới tấn công Cổ Liệt. Cổ Liệt kinh hãi, nhanh chóng biến mất. Gã ta vừa biến mất, nơi gã ta vừa đứng liền nổ tung mãnh liệt, kiếm khí sắc bén như muốn chém mặt đất làm hai, để lại một khe hở sâu mấy trượng. Khiến cho Cổ Liệt đã biến mất sa sầm cả mặt, kinh ngạc nhìn Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh cảm trường kiếm trong tay, uy phong lẫm liệt, khí tức như Thái Dương rực rỡ óng ánh chói mắt, khiến cho Cổ Liệt đau nhói, cũng khiến cho Tuyên Vân Tâm đau nhói. Tuyên Vân Tâm chỉ vào Lữ Thiếu Khanh, sắc mặt hoàn toàn thay đổi, kêu lớn: “Người.... Người...” “Người cái gì mà người. Chưa từng thấy ta anh dũng ngầu lòi thế sao?” Lữ Thiếu Khanh cực kỳ vô sỉ, khiến cho Tuyên Vân Tâm cảm thấy yết hầu của mình ngòn ngọt. Nhưng Tuyên Vân Tâm không thể không thừa nhận, lúc này quả thực Lữ Thiếu Khanh rất ngầu. Đôi mắt đen thâm thúy đến lóa mắt, sắc mặt lạnh lùng, dù hiện tại hấn rách rưới lam lũ nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy thật anh hùng, khí vũ bất phàm. Cộng thêm khéo miệng cười tà lại càng hấp dẫn. Gạt bỏ những thứ khác, nếu có được một đạo lữ như thế âu cũng là một chuyện may mắn. Ta nhờ vào... Lúc này rồi còn nghĩ gì thế? Tuyên Vân Tâm vội vàng lắc đầu, bóp chết suy nghĩ hồng bet này. Cổ Liệt cũng chấn kinh: “Người... người không bị thương sao?” Vừa nãy Lữ Thiếu Khanh chiến đấu với ba người Hạ Chính Nhiên, Cổ Liệt đã đứng từ xa nhìn chăm chăm. Chiến đấu kịch liệt, cho dù là gã ta cũng sẽ không thể mạnh khỏe hoàn hảo, không bị thương tí nào. Vậy mà Lữ Thiếu Khanh hiện tại, ngoại trừ quần áo có hơi rách nát nhưng cũng không tổn thất gì. Nếu không phải đã tận mắt nhìn thấy ba thi thể của mấy người Hạ Chính Nhiên, gã ta còn tưởng ba người kia đang nhường, cùng Lữ Thiếu Khanh diễn kịch đó. Tuyên Vân Tâm cũng không hiểu. Chiến đấu kịch liệt như thế, vì sao Lữ

Thiếu Khanh chẳng có vẻ xây xước gì. Vuốt tóc tạo dáng cực ngẫu. Mẹ nó chứ, bị điện giật tung hết cả tóc rồi. Lữ Thiếu Khanh lại vuốt vuốt ngực mình, nói: “Bị thương rồi, không thấy quần áo của ta nát thế này sao?” “Mẹ nó” Hấn lại chửi: “Nếu biết người kiên định muốn giết ta thế, ta sẽ không chơi với bọn họ nữa.” “Để diễn kịch cho giống thật, cuối cùng ta còn cố gánh lấy sát chiêu của lão gia hỏa kia. Đau chết mất!” “Bị điện giật hai lần, đầu tóc không khác gì sư muội ngu xuẩn kia của ta rồi.” Nói xong, hấn lại sờ sờ lên đầu mình, tỏ vẻ rất đau lòng. Xem như bị điện giật uống phí tận hai lần. Tuyên Vân Tâm và Cổ Liệt xem như đã hiểu. Tất cả đều là Lữ Thiếu Khanh cố ý. Có được thực lực tuyệt đối, nhưng lại làm ra vẻ đánh nhau ngang tay, chiến đấu kịch liệt với ba người Hạ Chính Nhiên. Cuối cùng là cố ý cứng rắn gánh một chiêu của Tiêu Nghĩa Khanh, giả vờ bị thương, cố ý dẫn dụ bọn họ ra. Tính toán thâm sâu khiến cho lòng Tuyên Vân Tâm và Cổ Liệt lạnh lẽo. Hung ác với chính bản thân mình, cũng sẽ hung ác với kẻ địch. Cổ Liệt cắn răng hỏi: “Rốt cuộc tu vi của người là gì?”

Chương 269 - Đừng có dùng linh phù của ta

Chương 269: Đừng có dùng linh phù của ta
Tuyên Vân Tâm cũng nhìn chăm chăm Lữ Thiểu Khanh, nàng ta cũng rất tò mò về vấn đề này. Đánh với ba người Hạ Chính Nhiên thành ra như thế mà còn không bị thương quá nhiều, thế này quá kinh khủng rồi. Lữ Thiểu Khanh vẫn luôn ẩn giấu thực lực của mình. Hiện tại, hắn thể hiện ra khí tức cường đại, nhưng ai biết hắn còn ẩn giấu nữa không? “Nguyên Anh đấy.” Một câu trả lời nhẹ nhàng của Lữ Thiểu Khanh đã dọa cho Cổ Liệt và Tuyên Vân Tâm biến sắc. Nhưng mà! Cổ Liệt cười lạnh liên tục: “Nếu ngươi là Nguyên Anh, chẳng lẽ ngươi còn ở đây nói nhảm với chúng ta sao?” Tuyên Vân Tâm rất tán thành với câu hỏi này. Nếu là Nguyên Anh, Lữ Thiểu Khanh đã giết hết hai người bọn họ từ lâu, chứ không phải ở đây nói nhảm. Lữ Thiểu Khanh vùng trường kiếm lên, nói với Cổ Liệt: “Được rồi, hiện tại đưa cái bóng đèn già nhà ngươi lên đường trước đi đã, ta cần gặp riêng Vân Tâm một chút.” “Chuyện trong rừng cây lúc trước, ta vẫn nhớ vô cùng.” Nhắc đến chuyện trong rừng cây, trái tim Tuyên Vân Tâm hổng luôn rồi. Nàng ta dậm chân phần nộ kêu lên: “Giết hắn đi, Cổ trưởng lão, không tiếc bất cứ giá nào, phải nhanh chóng giết hắn!” Mỗi lần nhớ lại chuyện này, nàng ta đều hận đến thấu xương. Cổ Liệt cười lạnh, mặc dù cũng giật mình với tâm cơ của Lữ Thiểu Khanh. Nhưng gã ta vẫn tự tin vào thực lực của mình. “Hừ. Ta không tin ngươi chiến đấu với ba người bọn họ mà không bị thương chút nào.” “Chết đi!” Cổ Liệt lại lần nữa ra tay. Cảnh giới thực lực của Cổ Liệt gần giống như hắn. Đều là Kết Đan tầng tám. Lữ Thiểu Khanh tắt đi nụ cười hi hi ha ha, ra tay trước. Vẫn là kiếm khí lên trước. Thấy Lữ Thiểu Khanh vẫn tấn công như vậy. Nụ cười trên mặt Lữ Thiểu Khanh càng lạnh hơn, ánh mắt càng khinh thường hơn. Một tờ linh phù vùng ra, lóe lên ánh sáng màu xanh lục, linh khí mang thuộc tính Mộc tạo thành một mũi thương gốc sắc bén. Xoay tròn trong không khí, mặc dù được tạo thành từ thuộc tính Mộc nhưng vẫn phát ra âm thanh không gian bị kim khí xé rách. Gào thét mà tới giống

như mũi thương làm từ kim loại, lừng lẹ vô cùng. Lữ Thiếu Khanh không thèm nhú mảy lấy một cái, đánh xuống một kiếm. Thương gỗ uy thế mười phần, lừng lẹ vô cùng bị chém thành hai khúc như đậu phụ. Không thể làm gì được Lữ Thiếu Khanh. Thấy đòn tấn công của mình bị hóa giải đơn giản như thế. Cổ Liệt khẽ giật mình. Lại liên tưởng tới vừa rồi, sắc mặt Cổ Liệt lại ngưng trọng thêm mấy lần. Tên hỗn đản này, quả thực là có mấy phần bản lĩnh phách lối. Lữ Thiếu Khanh không nói nửa lời, nhoáng lên một cái, chớp mắt đã xuất hiện trước mặt Cổ Liệt. Một kiếm đánh xuống. Cổ Liệt kinh hãi, không ngờ tốc độ của Lữ Thiếu Khanh lại nhanh như thế. Mặc dù gã ta cũng là tu sĩ Kết Đan, nhưng gã ta am hiểu nhất là dùng linh phù. Nói cách khác, gã ta là một pháp sư. Cận chiến là gì gã ta không hiểu. Gã ta vội vàng lùi lại tránh né, vung ra hai tờ linh phù. Tia sáng màu vàng và màu trắng đồng thời lóa lên. Một bức tường đất dày nặng đột ngột mọc lên, ngăn cản Lữ Thiếu Khanh. Nhiệt độ chợt hạ xuống, mặt đất trải một lớp băng sương cực dày, hàn khí băng sương như một đôi bàn tay vô hình quán lấy hai chân Lữ Thiếu Khanh. Mặc dù Cổ Liệt am hiểu linh phù thuộc tính Mộc, nhưng không có nghĩa là không có linh phù khác. Linh phù thuộc tính Thổ và linh phù thuộc tính Băng có thể ngăn cản Lữ Thiếu Khanh, cho gã ta thời gian. Bức tường đất và băng sương không thể ngăn cản Lữ Thiếu Khanh hoàn toàn, nhưng lại tranh thủ được một chút thời gian cho Cổ Liệt. Cổ Liệt tranh thủ thời gian, không nói hai lời lập tức lấy ra một tấm linh phù tam phẩm. “Hoang mộc trảm!” Vô số linh khí trên trời hội tụ, ngưng tụ thành một thanh khả đao khổng lồ. Mang theo khí tức mãnh liệt lao tới Lữ Thiếu Khanh mà chặt xuống. Lữ Thiếu Khanh lạnh lùng, kiếm trong tay, ta có cả thiên hạ. Đối mặt với một đao chặt từ trên trời xuống, hắn vẫn bỏ ra một kiếm. Cổ Liệt liên tục cười lạnh. Đây chính là đòn tấn công của linh phù tam phẩm, người cho rằng một kiếm của người có thể đối phó được sao? Nhưng nụ cười của Cổ Liệt không kéo dài được bao lâu. Một kiếm này của Lữ Thiếu Khanh quả thật đã phá được đòn tấn công của gã ta. Kiếm khí của Lữ Thiếu Khanh xông lên tận trời, tạo thành một tấm lưới lửa bọc lấy đao đang chém xuống. Ngọn lửa cháy hùng hực như tiên hỏa trên trời vĩnh thế bất diệt, không ngừng thôn phệ, tiêu diệt. Sắc mặt Cổ Liệt cực kỳ khó coi. Tuyên Vân Tâm quan chiến một bên cũng rất khó

coi. Thuộc tính hỏa. Thuộc tính hòa trời sinh khắc thuộc tính mộc. Đừng nói hai người cùng một cảnh giới, dù Cổ Liệt cao hơn Lữ Thiệu Khanh một cảnh giới nhỏ cũng không thể khắc chế được Lữ Thiệu Khanh. Cổ Liệt nghiêng rằng, không thể tin, lại ném ra thêm hai tờ linh phù nữa. Nhưng kết quả vẫn như vậy, bị Lữ Thiệu Khanh dễ dàng phá vỡ. “Chỉ thế thôi à?” Lữ Thiệu Khanh cầm kiếm đứng ngạo nghễ nhìn Cổ Liệt. Thái độ khinh miệt của Lữ Thiệu Khanh chọc cho Cổ Liệt nổi giận lôi đình. “Hỗn đản, đừng có càn rỡ!” Nhưng dù Cổ Liệt nổi giận thế nào đi nữa, dù gã ta có tấn công Lữ Thiệu Khanh mấy lần. Nhưng kết quả lại vô cùng tệ, dù là linh phù tam phẩm, trước mặt Lữ Thiệu Khanh cũng không có tác dụng gì. Dù là phù tấn công hay phù phòng ngự cũng vậy. Lữ Thiệu Khanh đáp lại bằng một kiếm. Một kiếm vung ra vô cùng lãng lẹ. Linh phù khó chơi vô cùng với tu sĩ Kết Đan lại bị kiếm khi của Lữ Thiệu Khanh phá hủy như gỗ mục. Cổ Liệt thành thạo sử dụng linh phù có thuộc tính mộc nhất, so với các thuộc tính kim, hỏa, phong thì thuộc tính mộc tấn công ít, mạnh về phụ trợ hơn nhiều. Chẳng mấy chốc thủ đoạn tấn công của Cổ Liệt đã như giạt gấu vá vai. Trong số các trưởng lão ngoại môn, gã ta cũng không thuộc nhóm thiện chiến đấu. Cổ Liệt phiền muộn, Tuyên Vân Tâm cũng phiền muộn. Cổ Liệt không ngờ nổi, mình tràn đầy tự tin đến đây kết quả lại như vậy. Vốn tưởng rằng dựa vào cảnh giới Kết Đan tầng tám là có thể bắt nạt được Lữ Thiệu Khanh. Chưa từng nghĩ Lữ Thiệu Khanh cũng giống mình, về thuộc tính còn là loại thiên khắc với mình. Gã ta bị áp chế.

Chương 270 - Thực lực thật sự

Chương 270: Thực lực thật sự Dù có dùng linh phù gì đi nữa, Lữ Thiều Khanh cũng chỉ dùng một kiếm. Trước mặt kiếm ý cuồng bạo sắc bén, đòn tấn công của gã ta căn bản không có hiệu quả. Mặc dù Cổ Liệt rất phiền muộn nhưng vẫn không từ bỏ. Đến nước này rồi, gã ta không chết thì Lữ Thiều Khanh phải chết, một trong hai nhất định phải đánh ngã người còn lại. Chẳng mấy chốc, Cổ Liệt đã thay đổi phương thức tấn công. Gã ta lấy ra mấy tờ linh phù, hét lớn: “Bách Thụ Phù Thiên!” Linh phù bùng lên, mặt đất xung quanh chấn động, vô số dây leo từ trong kẽ đất chui ra. Giống như có ý thức, giương nanh múa vuốt đánh tới Lữ Thiều Khanh. Sau dây leo, từng cây cỏ thụ cành lá rậm rạp cổ xưa to lớn đột ngột mọc lên từ mặt đất. Như một cái lồng giam vây lấy Lữ Thiều Khanh. Không chỉ thế, nó còn ngăn cách linh thức, không cách nào thăm dò tình huống bên ngoài. Cành lá chập chờn điên cuồng hấp thu linh khí xung quanh, cuối cùng từng mảnh từng mảnh rụng khỏi cây, mang theo khí tức nguy hiểm rơi xuống Lữ Thiều Khanh. Lữ Thiều Khanh cảm giác được linh khí bên mình nhanh chóng giảm bớt, thậm chí cả không khí cũng loãng dần. Dây leo giương nanh múa vuốt vươn tới, vô số lá cây rơi xuống liên tục phát nổ, mỗi một cái lá là một quả bom, sóng xung kích cuồng bạo điên cuồng hoành hành khắp nơi trong không gian hạn chế này. Lữ Thiều Khanh vẫn không hề kinh hoảng, đối mặt với dây leo muốn cuốn lấy mình. Hắn chỉ nhẹ nhàng điểm một kiếm. Ly Hỏa Kiếm Quyết mang theo kiếm ý cuồng bạo nhẹ nhàng đánh nát chúng. Về số lá cây phát nổ kia, nhìn thì đáng sợ thật đấy. Nhưng trên thực tế, mỗi một quả bom lá cây nổ còn không bằng được hỏa cầu thuật. Lữ Thiều Khanh không cần làm gì, chỉ nương theo thân thể của mình nhẹ nhàng chống lại những vụ nổ nhỏ này. Cây cối che trời xung quanh mới khá là đáng ghét. Chúng vây chặt lấy hắn, thậm chí còn ngăn cách linh thức khiến cho hắn không cách nào biết được tình huống bên ngoài. Lữ Thiều Khanh lắc đầu vung ra một kiếm. Ly Hỏa Kiếm Quyết. Cây cối xung quanh lập tức cháy lên rừng rực, chỉ trong mấy hơi thở đã hóa thành tro. Cổ Liệt

lại xuất hiện trước mặt Lữ Thiểu Khanh. Cổ Liệt cầm trong tay một tờ linh phù không ngừng rót linh lực vào đó để kích hoạt. Lữ Thiểu Khanh thấy vậy thì nổi giận quát lên: “Mẹ nó, đừng có dùng linh phù của ta.” Rõ ràng trong tay Cổ Liệt là một tấm linh phù tứ phẩm. Mục đích chủ yếu mà gã ta vây khố Lữ Thiểu Khanh là để dùng tấm linh phù tứ phẩm. Lữ Thiểu Khanh không nhịn nổi giận, này giờ không lên tiếng mà giờ hắt chửi ầm lên: “Hỗn đản, hỗn đản, dùng linh phù tứ phẩm của ta, ta phải làm thịt ngươi.” Lữ Thiểu Khanh nói như thể đồ của Cổ Liệt đã là đồ của mình vậy, kể cả tấm linh phù tứ phẩm kia cũng thuộc về hắn. Bây giờ Cổ Liệt dùng đến khiến cho hắn tức giận mắng ầm lên. Ánh mắt Cổ Liệt lóe lên một tia lạnh lẽo, nhìn Lữ Thiểu Khanh đang giết tới, ném linh phù trong tay ra. Hào quang xanh lục chợt lóe lên, linh phù biến mất. Trong không khí bỗng nhiên nổi lên cuồng phong, linh khí thuộc tính mộc tràn ngập xung quanh. Cây cối hoa cỏ xung quanh điên cuồng trưởng thành, lại lần nữa hình thành một lồng giam nhốt Lữ Thiểu Khanh bên trong. Sát chiêu lần này mạnh hơn cả khi này. Mỗi một cọng cỏ ngọn cây, mỗi một bông hoa trái quả cũng đều tràn đầy sát cơ. “Xem ngươi chết thế nào?” Cổ Liệt đầy hận ý, linh phù tứ phẩm đó, dù gã ta có là trưởng lão ngoại môn cũng không có nhiều. Lữ Thiểu Khanh vùng trường kiếm lên, một con chim lửa đậu trên đó. Tuyên Vân Tâm chấn kinh. Cổ Liệt chấn kinh. “Kiếm Ý Hóa Hình!” Tuyên Vân Tâm và Cổ Liệt như nhìn thấy quỷ. Vạn vạn lần hai người bọn họ không ngờ nổi Lữ Thiểu Khanh đã lĩnh ngộ được kiếm ý, mà còn là cảnh giới thứ hai. Tuyên Vân Tâm nhìn Lữ Thiểu Khanh một cách phức tạp. Sắc mặt vừa oán hận vừa chấn kinh. Tới bây giờ nàng ta mới kịp phản ứng. Mình đã bị Lữ Thiểu Khanh lừa. Nàng ta cũng không ngờ Lữ Thiểu Khanh lại có thể ẩn giấu sâu đến như thế. Tới bây giờ mới bày ra kiếm ý của mình. Tên hỗn đản này. Tuyên Vân Tâm nhìn Lữ Thiểu Khanh, trong lòng hận càng thêm hận. Nếu Cổ Liệt không lấy ra linh phù tứ phẩm, có lẽ Lữ Thiểu Khanh vẫn còn muốn ẩn giấu kiếm ý của mình. Tâm cơ thật sự khiến người ta sợ hãi. Trong bí cảnh, nếu Lữ Thiểu Khanh bày ra thực lực thế này, Tuyên Vân Tâm nàng sẽ lập tức xoay lưng bỏ chạy. Diêm Tinh Phái không tu kiếm đạo cũng biết người lĩnh ngộ được kiếm đạo khủng bố đến cỡ nào. Không nói người khác, xem Kế Ngôn là biết. Lĩnh ngộ kiếm ý, ép cho cùng lứa không ngáng

đầu lên được. Khí tức Lữ Thiếu Khanh hiển lộ ra lúc này không khác lắm của Cổ Liệt. Nhưng trong lòng Tuyên Vân Tâm cũng biết, Cổ Liệt không phải đối thủ của Lữ Thiếu Khanh. Tuyên Vân Tâm nhìn Lữ Thiếu Khanh như biến thành người khác. Sát phạt quả đoán, tàn nhẫn. Ta còn chưa thua. Tuyên Vân Tâm lắng lắng thâm trầm nhẩm, một đạo linh phù lặng lẽ chui vào lòng đất rồi biến mất. Sau đó, giống như tiên tử, đón gió mà đứng bên ngoài chiến trường của Cổ Liệt và Lữ Thiếu Khanh quan chiến. “Mẹ nó.” Tiếng chửi giận dữ của Lữ Thiếu Khanh từ trong vòng vây vọng ra: “Dám dùng linh phù của ta, xem ta làm thịt ngươi.” Lữ Thiếu Khanh phần nộ găm thét. Như thế Cổ Liệt là kẻ thù giết cha của hắn ấy. Mặc dù là linh phù tứ phẩm cũng tràn đầy sát cơ. Nhưng tờ linh phù này chủ yếu là dựa vào vây giết dựa vào sinh cơ bưng bưng không ngừng tấn công kẻ địch, tiêu hao kẻ địch, cuối cùng mới giết. So với các linh phù mang thuộc tính khác, nó không có hiệu quả nhất kích tất sát. Cổ Liệt tràn đầy lòng tin với linh phù của mình. Gã ta cười lạnh: “Ngươi có khả năng thoát được rồi hẳng nói.” Cho dù Lữ Thiếu Khanh có được kiềm ý, Cổ Liệt cũng tràn ngập tự tin vào linh phù của mình. Thứ này có thể sánh với đòn tấn công của Nguyên Anh, không tin Lữ Thiếu Khanh có thể phá được. Lui một bước mà nói. Dù có thể phá vỡ, Cổ Liệt tin tưởng Lữ Thiếu Khanh cũng sẽ bị tiêu hao nghiêm trọng, chắc chắn không phải đối thủ của gã ta.

Chương 271 - Tính sai

Chương 271: Tính sai
Tuyên Vân Tâm bó tay rồi. Nhớ lại khi ở trong bí cảnh, khi nàng ta cũng chuẩn bị dùng linh phù tứ phẩm cũng bị Lữ Thiểu Khanh đánh lén. Từ đó, nàng ta thua trong tay Hạ Ngữ, cuối cùng bị Lữ Thiểu Khanh nhục nhã dẫm dội. Nàng ta không hiểu. Rốt cuộc tên Lữ Thiểu Khanh này là hạng người gì? Linh phù tứ phẩm là cha hấn sao? Hay là mẹ của hấn? Dùng thì dùng chứ, có cần phải tức giận vậy không? Bỗng nhiên, nàng kịp phản ứng lại. Nàng hô lớn với Cổ Liệt: “Cổ trưởng lão, cẩn thận linh thức của hấn.” Nhớ tới linh thức kinh khủng kia của Lữ Thiểu Khanh, trái tim Tuyên Vân Tâm không nhìn được mà run lên. Chắc chắn đây không phải linh thức mà Kết Đan kỳ có thể có được. Quá kinh khủng. Có thể so với thần niệm của Nguyên Anh. “Linh thức?” Cổ Liệt không hiểu lời này của Tuyên Vân Tâm. Linh thức có mạnh có yếu thì làm sao? Dù có mạnh hơn cũng có thể làm gì được ta? Cổ Liệt cũng không quá để bụng chuyện này. Gã ta tập trung vào trận chiến đấu. Nhưng nụ cười trên mặt gã ta không duy trì được bao lâu đã biến mất. Vì một cổ kiếm ý phóng lên tận trời. Một con chim lửa to lớn như Chu Tước hồi sinh từ trong đồng lửa phá vòng vây thoát ra. Sau lưng nó vô số cánh lá bốc lên lửa lớn hùng hục. Vô số linh lực hỗn tạp trong đó không ngừng nổ tung. Tiếng nổ ừng ực bên tai không ngớt, mặt đất run rẩy, sụp đổ. Sắc mặt Cổ Liệt cực kỳ khó coi. Ánh mắt gã ta cực kỳ khó tin. Đây chính là linh phù tứ phẩm đó. Vì sao Lữ Thiểu Khanh có thể dễ dàng phá giải được? Dù có kiếm ý cũng không nên mạnh thế chứ? Nhất thời Cổ Liệt khó mà chấp nhận được kết quả như vậy. Linh phù tứ phẩm càng khó gánh hơn linh phù tam phẩm. Sắc mặt Tuyên Vân Tâm âm trầm, nhìn không được mà thâm thở dài. Cổ Liệt không phải đối thủ của Lữ Thiểu Khanh. Dù cảnh giới thực lực của gã ta và Lữ Thiểu Khanh chênh lệch không nhiều. Nhưng kiếm ý mới thật sự khủng bố. Đây mới là thực lực thật sự của tên hỗn đản kia. Nghĩ tới đây, nàng ta không nhìn được mà chửi mắng ba tên phế vật Hạ Chính Nhiên. Ba người liên thủ, ầy vậy mà không thể khiến Lữ Thiểu Khanh bị thương bao nhiêu. May mắn làm sao, ta không

đặt toàn bộ át chủ bài lên bọn họ. Tuyên Vân Tâm nghĩ tới con át chủ bài cuối cùng của mình, trong lòng cũng yên tâm hơn vài phần. Lữ Thiều Khanh lao ra được thì mắng Cổ Liệt âm ỹ: “Lão gia hỏa kia, ta tới làm thịt ngươi.” Cổ Liệt phần hận không thôi. Lại lấy ra một tấm linh phù tỏa ánh sáng tím nhàn nhạt nữa. Linh phù tứ phẩm! Lữ Thiều Khanh thấy thế thì cuống lên gầm rống: “Lão gia hỏa, ngươi còn dám nữa?” Hắn phần nộ vận chuyển kinh thần quyết, linh thức tuôn ra như thủy triều hoa thành hồng thủy cuộn cuộn bao lấy Cổ Liệt. Cổ Liệt cảm nhận được linh thức khổng lồ của Lữ Thiều Khanh mà sợ hãi biến sắc. Đây là linh thức sao? Đây là linh thức mà tu sĩ Kết Đan kỳ nên có sao? Mà vì sao nó có được tính công kích mạnh như thế? Cổ Liệt cảm thấy linh thức của Lữ Thiều Khanh hóa thành vô số thanh phi kiếm, không ngừng xâm lấn trong cơ thể gã ta. Phong mang sắc bén như phi kiếm thật sự, vô cùng bá đạo. Cho dù là bình chương do linh lực hóa thành hay pháp khí phòng ngự cũng không đỡ nổi. Chẳng mấy chốc gã ta đã cảm nhận được cỗ linh thức này xông được vào trong cơ thể mình, bay thẳng lên thức hải. Sắc mặt Cổ Liệt lại càng lợi hại hơn. Một khi thức hải bị phá, gã ta xong đời. Gã ta điều động toàn bộ sức mạnh tới che chở cho thức hải của mình. Trước mặt linh thức khổng lồ của Lữ Thiều Khanh, Cổ Liệt cảm thấy mình như một con thuyền nhỏ chao đảo trong mưa to gió lớn, sóng biển kinh thiên. Bất kỳ lúc nào cũng có thể bị sóng biển nuốt mất. Nhưng dù là Kế Ngôn cũng ăn thiệt trước linh thức của Lữ Thiều Khanh. Cổ Liệt bất quả cũng chỉ là tu sĩ Kết Đan tầng tám, hơn nữa còn không phải loại thiện về chiến đấu. Bị linh thức của Lữ Thiều Khanh tấn công, không thể chống đỡ được bao lâu, chẳng mấy chốc thức hải của gã ta đã bị phá. Linh thức của Lữ Thiều Khanh như cuồng đạo xông vào trong thức hải của Cổ Liệt, cướp bóc đốt giết phá hoại nghiêm trọng thức hải của Cổ Liệt. Toàn thân Cổ Liệt run rẩy, ôm đầu quỳ xuống hét thảm. Gã ta đã hoàn toàn mất đi sức chiến đấu. Thừa dịp Cổ Liệt kêu thảm, mất đi sức chiến đấu, Lữ Thiều Khanh đã xuất hiện trước mặt gã ta. Tay nâng kiếm rơi, hoàn toàn giết Cổ Liệt. Giết xong Cổ Liệt, Lữ Thiều Khanh nhìn sang Tuyên Vân Tâm. Không nói hai lời, linh thức khổng lồ của hắn lao về phía Tuyên Vân Tâm. Tuyên Vân Tâm biến sắc, không nghĩ tới Lữ Thiều Khanh lại quả quyết thế, lập tức rút ra. Đồng thời vội vàng hô lớn: “Chậm đã, ta có lời

muốn nói.”Tuyên Vân Tâm cũng không nghĩ tới Cổ Liệt sẽ bại nhanh như vậy.“Muốn nói cũng phải nằm xuống nói cho ta.”Lữ Thiệu Khanh không có thương hương tiếc ngọc.Với hắn, trong cơ thể của Tuyên Vân Tâm có thứ gì đó khiến hắn không dám giết nàng.Không có nghĩa là hắn sẽ không chơi cho Tuyên Vân Tâm tàn phế.Dám gây phiền toái cho hắn, không dạy cho nàng một trận cho sợ mà dừng, sau này ngủ cũng không ngon.Tuyên Vân Tâm bị thương trong bí cảnh vẫn chưa khỏi, hiện tại vẫn có vẻ ốm yếu.Nàng ta không phải đối thủ của Lữ Thiệu Khanh.Tuyên Vân Tâm vội vàng lùi lại nhưng dù nhanh cũng không nhanh bằng Lữ Thiệu Khanh.Cảm nhận được linh thức của Lữ Thiệu Khanh đánh tới.Tuyên Vân Tâm chỉ cảm thấy như đang có vô số rắn độc xoay quanh nàng ta, bò lên người nàng ta, khiến nàng ta vô cùng sợ hãi.Tuyên Vân Tâm la hoảng lên: “Ngươi... Ô sư thúc, cứu con!”Ô sư thúc? Lữ Thiệu Khanh kinh hãi.Lúc này, một cỗ linh lực cường đại đánh tới.Như lưu tinh xẹt qua trên trời, mang theo khí tức kinh khủng âm âm lao tới.Lữ Thiệu Khanh lập tức lách mình lùi lại.

Chương 272 - Còn có chiêu dự phòng

Chương 272: Còn có chiêu dự phòng“Ầm ầm!”Đất rung núi chuyển.Vị trí Lữ Thiếu Khanh vừa đứng nổ tung.Vô số bụi mù cuồn cuộn, vụ nổ bao phủ luôn cả Cổ Liệt.Vụ nổ kịch liệt xé nát hài cốt của Cổ Liệt làm nhiều mảnh, xóa sổ không còn.Lữ Thiếu Khanh lùi lại vài dặm đau đớn kêu lên.“Mẹ nhà ngươi, đồ của ta!”Hắn còn chưa kịp lấy nhẫn trữ vật của Cổ Liệt.Khí tức của người tới là Nguyên Anh, dưới một kích này, nhẫn trữ vật bình thường không thể may mắn sống sót.Lữ Thiếu Khanh vô cùng hối hận, biết thế mình phải lấy ngay nhẫn trữ vật rồi mới tính tiếp.Khói đặc tản đi.Đề lại một cái hố sâu to tướng trên mặt đất.Bên cạnh Tuyên Vân Tâm xuất hiện một người trung niên.Khí tức Nguyên Anh hạo đẳng tứ phương.Ánh mắt ông ta bề ngễ, không thèm để mắt tới Lữ Thiếu Khanh.Dù người tới không cần tự báo danh.Lữ Thiếu Khanh cũng biết người này là ai.Đệ nhất trưởng lão ngoại môn của Điểm Tinh Phái, Ô Mục.Nguyên Anh sơ kỳ, cảnh giới tầng hai.Làm người lạnh lùng, trong Điểm Tinh Phái nhân duyên cực kém.Điểm Tinh Phái chia làm nội môn và ngoại môn.Sau khi đột phá Nguyên Anh có thể trở thành trưởng lão nội môn.Trưởng lão ngoại môn đều là cao thủ Kết Đan kỳ.Mà Ô Mục lại không trở thành trưởng lão nội môn, mà trở thành đệ nhất trưởng lão ngoại môn.Đủ để chứng minh vị trí lừng lẫy hiện tại của ông ta trong Điểm Tinh Phái.“Kết Đan kỳ?”Ô Mục lạnh lùng nhìn thoáng qua Lữ Thiếu Khanh, khinh miệt nói với Tuyên Vân Tâm: “Chỉ bằng hắn mà cũng phải nhờ ta ngàn dặm xa xôi chạy đến tận đây đợi lâu thế à?”Trong câu hỏi hàm chứa nhiều bất mãn.Đề cho một Nguyên Anh như ông ta đối phó với một Kết Đan kỳ, nói ra chỉ bằng làm trò cười cho người khác.Tuyên Vân Tâm cung kính nói với Ô Mục: “Ô Mục trưởng lão chớ trách, người này không chỉ là Kết Đan kỳ đâu ạ, thực lực cực kỳ mạnh.”“Cổ trưởng lão cũng không phải đối thủ của hắn.”Nói đến đây, ánh mắt Tuyên Vân Tâm lóe lên một tia thương hại.Trưởng lão ngoại môn Cổ Liệt này chết thật thảm.Ô Mục đã tới đây từ trước, Cổ Liệt lâm vào nguy hiểm, Ô Mục hoàn toàn có thể ra tay cứu giúp.Nhưng Ô Mục không,

mặc kệ cho Lữ Thiếu Khanh làm thịt Cổ Liệt. Không chỉ thế, Ô Mục còn tiện thể giúp Lữ Thiếu Khanh hủy thi diệt tích, đánh tan nát thi thể Cổ Liệt. Mặc dù biết Ô Mục làm người tuyệt tình nhưng trong lòng Tuyên Vân Tâm vẫn không nhịn được mà thở dài một tiếng. Bảo sao cao tăng Diêm Tinh Phái không chào đón Ô Mục, chỉ cho ông ta một vị trí đệ nhất trưởng lão ngoại môn. Ô Mục hừ lạnh, một cỗ linh lực cường đại đánh tới Lữ Thiếu Khanh. Sau đó nhìn sang Lữ Thiếu Khanh, nói với Tuyên Vân Tâm “Chuyện đã hứa với ta, trở về tốt nhất là làm cho tốt.” “Bằng không...” Tuyên Vân Tâm vội vàng nói: “Ô sư thúc yên tâm, về môn phái ta nhất định sẽ thuyết phục các trưởng môn để cho ngài tấn thăng làm trưởng lão nội môn.” Ô Mục tỏ vẻ hài lòng: “Thế là tốt.” Sau đó nói với Tuyên Vân Tâm: “Đi nhất xác đi.” Tuyên Vân Tâm ngạc nhiên, nhất xác ư? Không phải ngài bị bệnh nặng đấy chứ? Đang nói mê sảng cái gì thế? Đối phương còn đang sống sờ sờ kia kìa. Ô Mục cũng đã nhận ra. Ông ta lại nhìn Lữ Thiếu Khanh. Ánh mắt Ô Mục lóe lên vẻ kinh ngạc, không ngờ hẳn lại có thể đối phó với một đòn của ông ta. Vừa rồi chỉ là một đòn ông ta tiện tay đánh ra thôi, nhưng một Kết Đan kỳ cũng không thể ngăn được. Lữ Thiếu Khanh vô cùng giận dữ, mắng Tuyên Vân Tâm: “Người còn gọi là con người không? Có biết xấu hổ không?” Thấy Lữ Thiếu Khanh như con mèo bị dẫm phải đuôi, Tuyên Vân Tâm hết sức vui mừng. Không ngờ phải không? Không ngờ ta còn có hậu chiêu phải không? “Ô sư thúc tới rồi, các người chết đi.” Lữ Thiếu Khanh đấm ngực, đau lòng hỏi: “Vân Tâm, chuyện giữa hai chúng ta, người gọi lão gia đến làm gì?” Để ý ánh mắt Ô Mục hằm hằm, Lữ Thiếu Khanh không hề sợ hãi mà mắng trả: “Lão gia hỏa, nhìn cái gì thế?” “Chuyện của ta với Vân Tâm đến lượt lão yêu quái nhà ngươi nhúng tay vào sao?” Vân Tâm, Vân Tâm. Sắp chết đến nơi rồi còn phách lối như vậy. Tuyên Vân Tâm hận đến mức sắp nghiền nát hàm răng ngà. “Ô sư thúc, giết hẳn.” Dừng một chút, nàng ta lại dặn: “Ô sư thúc, cẩn thận một chút, hẳn không đơn giản đâu.” Ô Mục không để ý đến ý tốt của Tuyên Vân Tâm mà chỉ lạnh lùng nói: “Ta làm việc còn cần người tới dạy sao?” Tuyên Vân Tâm chết lòng. Bảo sao người phải đợi ở ngoại môn hơn hai trăm năm, cái tính này của người ấy à, đáng đời. Ô Mục vung tay lên, không trung phát ra một tiếng vang thật lớn. Một bàn tay to tướng vỗ xuống đầu Lữ Thiếu

Khanh. Lữ Thiểu Khanh n ghiêm túc, bàn tay trên trời giáng xuống khiến hấn cảm giác như trời sập. Hấn không dám cứng rắn chống lại, nếu cứng rắn thì chỉ có một kết cục – bị đập thành bánh thịt. “Cút đi!” Trường kiếm của Lữ Thiểu Khanh sáng lên, mang theo kiếm ý cuồng bạo xông lên trời. Nhưng kiếm ý xưa nay vẫn thuận lợi, trước mặt Nguyên Anh, lại không có hiệu quả gì. Kiếm mang trong suốt như bàn tay như gặp phải khối giáp kiên cố, không cách nào đâm vào lấy nửa phân, chớ đừng nói là phá được nó. “Phụt!” Bàn tay không lồ mang theo áp lực như trời sập, Lữ Thiểu Khanh dốc toàn lực ngăn cản cuối cùng vẫn không làm nên chuyện gì. Máu tươi phun trào, phụt mạnh xuống đất. Đập mặt đất thành một cái hố sâu lớn. Cảm nhận được dường như lực phủ ngũ tạng cũng đổi vị trí luôn rồi, Lữ Thiểu Khanh bức bối vô cùng. Nếu Ô Mục là Nguyên Anh tăng một, hấn vẫn tự tin có thể ngăn được một chiêu này. Nhưng cảnh giới của Ô Mục lại là Nguyên Anh tăng hai, dù Lữ Thiểu Khanh có tự tin cũng không nghĩ ra được biện pháp nào có thể đánh thắng. Lữ Thiểu Khanh giãy dụa đứng lên. Tồn thương mà một đòn này của Ô Mục lớn hơn, nghiêm trọng hơn mấy Kết Đan như Cổ Liệt, Hạ Chính Nhiên nhiều. Chiến đấu với ba người Hạ Chính Nhiên, có thể nói Lữ Thiểu Khanh chỉ tiêu hao một chút linh lực thôi, uống mấy viên thuốc là bổ sung đủ. Đấu với Cổ Liệt, hấn cũng không tổn thất lớn, cho dù có tồn thương cũng chỉ là vết thương nhỏ. Nhưng Ô Mục chỉ đánh một chiêu thôi đã khiến hấn bị thương nặng. Đây chính là chênh lệch giữa Nguyên Anh kỳ và Kết Đan kỳ. Ánh mắt Ô Mục lại càng kinh ngạc hơn, thế này mà còn không chết à? Ông ta vừa muốn ra tay, Lữ Thiểu Khanh đã gầm lên: “Lão gia hỏa, ngươi có dám tiếp một chiêu của ta không?” Ô Mục cười lạnh. Chỉ là Kết Đan mà cũng dám sủa loạn trước mặt ta sao? “Để ta xem ngươi lợi hại chừng nào?”

Chương 273 - Chuẩn bị phía sau ư? Ta cũng có

Chương 273: Chuẩn bị phía sau ư? Ta cũng có
Tuyên Vân Tâm vội vàng nhắc nhở: “Ô sư thúc!” Nàng ta thật sự không yên lòng, Lữ Thiếu Khanh quá giáo hoạt. Không chừng sẽ cho Ô Mục ăn thiệt thòi. Nhưng Ô Mục là ai? Làm đại năng Nguyên Anh, sao lại để Lữ Thiếu Khanh vào trong mắt chứ? Nói tiếp hấn một chiêu thì tiếp hấn một chiêu. Ô Mục hừ lạnh một tiếng, ép Tuyên Vân Tâm ngậm miệng lại. Tuyên Vân Tâm chẳng biết làm sao chỉ có thể lùi lại, rời đi nơi khác. Nguyên Anh, chắc sẽ không có vấn đề gì đâu. Tuyên Vân Tâm an ủi chính mình như thế. Lạnh lùng nhìn Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh gầm thét, lấy ra Ly Hỏa Kiếm Quyết. Linh khí trong không trung cũng bắt đầu trở nên cuồng bạo. Kiếm ý hóa hình, chim lửa to lớn, mang theo hỏa diễm hùng hực lao thẳng tới Ô Mục. Nó đi tới đâu, lửa lớn dấy lên hùng hực, như lửa đốt tận trời. Ô Mục đứng tại chỗ, không có bất kỳ động tác gì, nhìn Lữ Thiếu Khanh đang giết tới. Sắc mặt cực kỳ lạnh nhạt, ông ta cười nói: “Kiếm pháp không tệ, nhưng cũng chỉ như vậy thôi.” Sau đó, ông ta giơ tay lên, cách không cào vào Lữ Thiếu Khanh. Ông ta khinh thường dùng đến tuyệt chiêu và linh phù của mình để thu thập tu sĩ Kết Đan như Lữ Thiếu Khanh. Kiếm ý biến thành đàn chim gào thét như bị một bàn tay vô hình nắm chặt. Cách ông ta không đến nửa thước, Lữ Thiếu Khanh có liều mạng cũng không thể bước vào được nửa phần. Ô Mục cười lạnh: “Đây là thực lực của ngươi sao?” “Không biết tự lượng sức mình. Ai cho ngươi dũng khí để khiêu chiến Nguyên Anh?” Ánh mắt Lữ Thiếu Khanh lóe lên một tia sát ý, không nói lời nào, chỉ vận chuyển kinh thần quyết. Linh thức không lồ lại xuất hiện. Lại lần nữa bao phủ lấy Ô Mục, như con trâu điên phi nước đại lao thẳng vào Ô Mục. Lần đầu tiên Ô Mục cảm nhận được linh thức cường đại như vậy từ một tu sĩ Kết Đan kỳ. Sắc mặt trước giờ vẫn luôn bình tĩnh đột nhiên thay đổi. Cho tới bây giờ ông ta vẫn không ngờ nổi Lữ Thiếu Khanh lại có được linh thức kinh khủng như thế, tới khi ông ta kịp phản ứng lại. Thì linh thức của Lữ Thiếu Khanh đã giết vào

trong thức hải của ông ta. “Muốn chết!” Ô Mực nổi giận gầm lên mang theo sự cuồng bạo, Lữ Thiểu Khanh phụt máu tươi bay ra ngoài mấy dặm. Trong thức hải của Ô Mực nhắc lên sóng biển tận trời, như yêu thú kinh hãi thức tỉnh muốn xông tới diệt sát kẻ vừa xâm nhập. Khi Lữ Thiểu Khanh bay rớt ra ngoài đã quả quyết dẫn nổ linh thức của mình. Cho dù là Nguyên Anh cũng không chịu nổi đòn tấn công như thế. Ô Mực cảm thấy như có một quả bom nổ trong đầu mình vậy, sự đau đớn xâm nhập vào tận trong linh hồn, khiến cho ông ta không nhìn được mà kêu lên thảm thiết. Tuyên Vân Tâm ở phía xa thấy được cảnh này. Nhìn không được mà thở dài. Không hiểu sao, trong lòng nàng ta lại hơi mừng. Ai bảo người không nghe lời ta? Biết sự lợi hại của hắn chưa? Giáo huấn của Cổ trưởng lão mòn một trước mắt, người còn không biết phòng bị điểm này. Chỉ có thể nói, đáng đời. Tuyên Vân Tâm nhìn Lữ Thiểu Khanh phía xa xa, trong lòng hơi bội phục. Mặc dù tên hồn đản này rất đáng ghét, nhưng không thể không nói hắn quả thực rất lợi hại. Cho dù là đại năng Nguyên Anh, trước mắt hắn cũng phải chịu thiệt. Nhưng mà. Bây giờ người đã hoàn toàn chọc giận ông ta, người sẽ chết rất thảm. Quả nhiên. Ô Mực bình tĩnh lại thì phần nộ gầm lên. “Tên đáng chết. Người dám, dám làm ta bị thương, ta muốn khiến người vĩnh thế không được siêu sinh. Đi chết đi!” Hai mắt Ô Mực đỏ kè như máu, sát ý trong lòng dâng lên tận trời. Ông ta vẫn tự cho mình hơn người, ngay cả đồng môn cũng không thèm nhìn vào mắt. Ấy vậy mà hôm nay con người kiêu ngạo ấy lại ăn phải một lỗ vốn trong tay một tu sĩ Kết Đan, điều này nhục nhã vô cùng, cả đời này sẽ không rửa sạch được. Ô Mực nổi giận, tản ra khí tức khủng bố, sát ý trùng thiên, hết như Ma Thần. Ông ta lấy ra một tấm linh phù tứ phẩm. Lữ Thiểu Khanh gian nan đứng dậy, lấy Ô Mực cầm linh phù tứ phẩm trong tay. Hắn lại chỉ vào Ô Mực mà mắng: “Hồn, hồn đản. Đừng có dùng linh phù của ta!” Cho dù Tuyên Vân Tâm hận Lữ Thiểu Khanh thấu xương nhưng lúc này cũng không thể nâng trán mà căm nín. Linh phù tứ phẩm là cha mẹ người sao? Có cần phải thế không? Ô Mực mặc kệ Lữ Thiểu Khanh. Dù hiện tại ông ta chỉ cần một chương là có thể chụp chết Lữ Thiểu Khanh nhưng ông ta vẫn không làm. Ông ta muốn dùng tuyệt chiêu của mình khiến cho Lữ Thiểu Khanh chết đi trong đau khổ. Ông ta kích hoạt linh phù tứ phẩm trong tay, chỉ trong chốc lát, lửa cháy

ngút trời, vị trí Lữ Thiếu Khanh vừa đứng chớp mắt đã hóa thành một biển lửa. Nếu Lữ Thiếu Khanh người đã am hiểu thuộc tính hỏa như thế, vậy ta sẽ dùng lửa thiêu rụi người. Đại hỏa thiêu đốt kịch liệt bao vây Lữ Thiếu Khanh, thiêu đốt từ trên trời xuống dưới đất, như cửu muội chân hỏa, dù là đá tảng cũng cháy. Dưới nhiệt độ cao khủng khiếp, đất cát đá đều hóa thành dung nham, phát ra âm thanh chói tai nghe mà tê cả da đầu. Tuyên Vân Tâm nhìn Lữ Thiếu Khanh bị vây trong lửa lớn. Không hiểu sao, trong nội tâm nàng hơi mất mát. Lần này Lữ Thiếu Khanh không cách nào chạy thoát. Gia hỏa này cứ thế mà chết đi cũng tốt. Tuyên Vân Tâm âm thầm nghĩ bụng. Nhưng vào đúng lúc này, bỗng nhiên một đạo kiếm mang từ trên trời giáng xuống, óng ánh như một dải lụa vắt ngang thiên hạ. Như kiếm từ trên trời giáng xuống, không gì không phá. Ngọn lửa lớn khủng khiếp cũng bị dập tắt. Lữ Thiếu Khanh vẫn hoàn hảo vô khuyết đứng tại chỗ, không động đậy, không kinh ngạc. Dường như đã sớm dự liệu được. Một thanh niên áo trắng xuất hiện trên trời, chậm rãi đáp xuống trước mặt Lữ Thiếu Khanh. Tuyên Vân Tâm kinh hãi giật mình: “Kế.. Kế Ngôn?” Sau đó, nàng ta lại muốn chửi ầm lên. Người nói ta gọi người, không phải người cũng gọi người sao? Người có mặt mũi gì mà dám mắng ta gọi người?

Chương 274 - Chuẩn bị phía sau ư? Ta cũng có

Chương 274: Chuẩn bị phía sau ư? Ta cũng có (tt) Ô Mục cảm nhận được uy hiếp mãnh liệt. Ông ta biết Kế Ngôn, đương nhiên chiến ý trong mắt lại càng mạnh hơn. Cả hai đều là Nguyên Anh kỳ, mà ông ta còn cao hơn Kế Ngôn một cảnh giới nhỏ. Nếu Kế Ngôn không thức thời, ông ta cũng không ngại dạy dỗ Kế Ngôn, thậm chí diệt luôn cả Lăng Tiêu Phái. Lữ Thiếu Khanh mắng Kế Ngôn: “Hỗn đản, ta không bị ông ta chơi chết thì huynh không xuất hiện phải không? Kế Ngôn đánh giá hấn một hồi, cười cười nói: “Không phải đệ vẫn rất ổn sao?” Không hổ là huynh. Ngay cả Nguyên Anh tầng hai cũng có thể giấu. “Mẹ nó.” Lữ Thiếu Khanh tiếp tục mắng: “Tốt cái rắm ấy. Không thấy ta bị thương nghiêm trọng thế nào à?” “Không mất mấy tháng không thể hồi phục được” Đòn tấn công của tu sĩ Nguyên Anh kỳ không phải trò đùa đâu. Nếu không có Kế Ngôn ở phía sau, chắc chắn Lữ Thiếu Khanh sẽ lập tức chạy trốn. Bây giờ Kế Ngôn đã xuất hiện, hấn an toàn rồi. Mà theo như Kế Ngôn thấy, đến giờ Lữ Thiếu Khanh vẫn có thể mắng chửi người chứng tỏ vẫn còn khỏe lắm, không cần lo lắng. Hấn ta nhìn thoáng qua Ô Mục, nói với Lữ Thiếu Khanh: “Bây giờ đệ vẫn còn long tinh hồ mãnh, trung khí mười phần, tiếp tục đánh đi.” Lữ Thiếu Khanh không nói hai lần lập tức ngồi xếp bằng xuống đất: “Ta bị thương, sắp chết rồi.” “Thế mà huynh còn muốn ta lên trận, huynh có còn lương tâm không? Huynh có phải Đại sư huynh không?” “Huynh còn thiếu lương tâm hơn cả sư muội ngu xuẩn.” Ở phía xa, Tiêu Y đi cùng Thiệu Thừa bữu môi, cáo trạng với Thiệu Thừa: “Sư phụ, người xem, Nhị sư huynh cả ngày chỉ nói xấu con.” Kế Ngôn nhìn Ô Mục, trường kiếm lơ lửng trên đầu chỉ thẳng vào ông ta. Khóa chặt Ô Mục. Cho dù cách nhau vài dặm, Ô Mục cũng có thể cảm nhận được phong mang. Như có kim đâm nhói nhói toàn thân. Ô Mục nghiêm túc, lấy ra thêm mấy tờ linh phù nữa. Kế Ngôn phóng lên trời, bá khí để lại một câu: “Lên đánh một trận!” Bị Kế Ngôn khóa chặt, không cách nào đào thoát. Ô Mục cũng không nghĩ tới

chạy trốn. Ý chí chiến đấu sục sôi, sát ý trào dâng trong lòng ông ta. Giết được thiên tài như Kế Ngôn sẽ rất thỏa mãn. Ông ta lạnh lùng nhìn Lữ Thiệu Khanh, nói với Tuyên Vân Tâm: “Hắn đến nước này rồi, ngươi có thể giết hắn!” Sau đó cũng phóng lên tận trời. Không bao lâu sau, trên bầu trời xa xăm vọng lại sóng không khí khủng bố. Kiếm ý, linh lực, hỏa diễm, vân vân, khuếch tán quanh quẩn trên thiên không như trời sập. Bên này Tuyên Vân Tâm ngẩng đầu nhìn trời một cách đầy lo lắng. Nàng ta không tự tin được như Ô Mục. Tại Tề Châu này, Kế Ngôn có một truyền thuyết kinh khủng. Mặc dù Ô Mục là một Nguyên Anh uy tín lâu năm, cũng hơn Kế Ngôn một cảnh giới nhỏ. Nhưng mà. Nói là uy tín lâu năm, trên thực tế là bị kẹt lại mấy chục năm, hơn trăm năm rồi không cách nào đột phá. Xét đến cùng, thì chính là thiên phú không đủ, tiềm lực không có. Còn Kế Ngôn, hai mươi một tuổi đã đột phá Nguyên Anh, tươi mới trẻ trung. Một đường đột phá, thăng cấp dễ dàng như uống nước. Thiên phú kinh khủng vô song, không nói tới Tề Châu, dù là Yên Châu cũng không ai địch nổi. Cho dù là vị Đại sư huynh của Điểm Tinh Phái mà Tuyên Vân Tâm sợ hãi cũng không thể sánh cùng Kế Ngôn. Ô Mục, có thể làm đối thủ của Kế Ngôn sao? “Thân ái, đang nghĩ gì thế?” Một giọng nói vang lên khiến cho Tuyên Vân Tâm vừa nghe đã muốn giết người. Tuyên Vân Tâm giật mình nhảy dựng lên, sau đó mới nhớ ra tên hỗn đản Lữ Thiệu Khanh kia vẫn còn ở đây. Nàng ta không nói hai lời, lập tức vung ra hai tờ linh phù, thân ảnh cấp tốc bùng lên biến mất. Nàng ta đã từng ném thử thực lực của Lữ Thiệu Khanh. Còn khủng bố hơn cả khi nàng ta ở trạng thái mạnh nhất. Kể cả khi mạnh nhất nàng ta cũng không thể khiến Nguyên Anh chịu thiệt được. Mà Lữ Thiệu Khanh lại có thể làm được. Hiện tại Lữ Thiệu Khanh bị thương, nàng ta cũng bị thương. Lúc này nàng ta không tự tin có thể thắng được Lữ Thiệu Khanh. Cho nên, phản ứng đầu tiên của nàng ta là chạy trốn. Nhưng một cỗ kiếm khí đánh về phía nàng ta, dường như đã sớm dự liệu được nàng ta sẽ chạy trốn mà phong kín hướng chạy. Tuyên Vân Tâm có thể cảm nhận được kiếm ý cuồng bạo nóng bỏng. Nàng chỉ có thể lựa chọn tránh né mũi nhọn. Nhưng chỉ được một lát, một cỗ linh thức lại đánh tới. Lại tới nữa? Tuyên Vân Tâm không nhịn được mà mắng: “Hỗn đản, ngươi!” Linh thức lần nữa tấn công nàng ta. Căn bản Tuyên Vân Tâm không thể phòng bị được, hét

lớn”“AAAA!”Lữ Thiếu Khanh bên cạnh cũng kêu lên.“A, đau chết mất!”Trái tim Tuyên Vân Tâm đau muốn nứt, cảm giác có vô số thanh đao cắt chém trong đầu mình, lại như một ngọn núi lửa đã tích lũy đến cực hạn, bất kỳ lúc nào cũng có thể nổ tung.Lữ Thiếu Khanh cũng không khá hơn nàng ta chút nào.Vừa rồi khi chiến đấu với Ô Mục, linh thức của Lữ Thiếu Khanh đã bị hao tổn, hiện tại hãn liệu mạng mình bị thương cũng phải đánh Tuyên Vân Tâm ác một chút.Lữ Thiếu Khanh quỳ một chân xuống, giống hệt Tuyên Vân Tâm ở cách đó không xa, sắc mặt tái mét, trán đầy mồ hôi, thở phì phò.Vì thế, thương thế của hai người lại càng nặng hơn.Tuyên Vân Tâm cảm thấy mình có thể ngất đi bất kỳ lúc nàoHiện tại, đừng nói là chạy trốn, dù là điều động linh lực trong cơ thể cũng có thể khiến nàng ta ngất đi.Nàng ta nghiêng chặt răng, cố gắng ngồi xếp bằng xuống.Nàng ta oán hận nhìn chằm chằm Lữ Thiếu Khanh cách mình không xa, hận ý trùng thiên, sát ý đầy đồng.Gia hỏa ghê tởm, đáng hận đang ở ngay trước mắt nàng ta lại không cách nào giết hãn.Lữ Thiếu Khanh cũng ngồi xếp bằng xuống. Hãn tốt hơn Tuyên Vân Tâm một chút.Dù bị thương nghiêm trọng, hãn cũng cười tủm tỉm, không chút để ý tới vết thương của mình, phát phát tay với Tuyên Vân Tâm.“Làm sao? Thấy ta không vui sao?”“Lại bày ra bộ dáng thôi như thế.”

Chương 275 - Thân ái

Chương 275: Thân ái
Tuyên Vân Tâm cắn nát răng ngà, khuôn mặt tuyệt sắc tràn đầy oán hận. “Ngươi, hỗn đản.” “Lưỡng bại câu thương, đáng không? Ngu xuẩn!” Vừa rồi Lữ Thiếu Khanh liều mạng bị thương cũng muốn tay với nàng ta. Theo như Tuyên Vân Tâm thấy, hành vi đó của Lữ Thiếu Khanh cực kỳ ngu xuẩn. “Đáng chứ!” Lữ Thiếu Khanh nghe răng trợn mắt, vội vàng ăn mấy viên thuốc mới đỡ đau hơn. “Lưỡng bại câu thương cũng tốt hơn ngươi có sức hành động.” Tuyên Vân Tâm rất thông minh, cũng rất giáo hoạt. Lữ Thiếu Khanh bị thương, nói không chừng còn không đánh lại được Tuyên Vân Tâm. Chẳng bằng thừa cơ đánh lén, liều mạng mình bị thương cũng phải khiến Tuyên Vân Tâm bị thương nặng. Để cả hai đều ở cùng một trạng thái, Lữ Thiếu Khanh mới yên tâm. Tuyên Vân Tâm nghe xong, trong lòng khá căng thẳng. Ánh mắt nhìn Lữ Thiếu Khanh lại thêm vài phần kiêng kị nữa. Hung ác với người khác, cũng hung ác với mình. Tên điên! Tên hỗn đản này là một kẻ điên! Tuyên Vân Tâm đã hối hận. Sớm biết Lữ Thiếu Khanh là người như thế, nàng ta nên trốn luôn về Điểm Tinh Phái như khi ở bí cảnh mới phải. Chứ không phải muốn tới xem kết cục của Lữ Thiếu Khanh. Tuyên Vân Tâm lập tức biết mình sai ở đâu. Nhìn Lữ Thiếu Khanh trước mắt dù bị thương vẫn cười. Nàng ta trầm mặc một hồi lâu mới cắn răng hỏi: “Ngươi biết bọn Long Trì Chân nhân là do ta mời tới sao?” Lữ Thiếu Khanh bĩu môi, nhìn nàng ta như nhìn thẳng góc: “Ba tên gia hỏa kia biết ta sẽ xuất hiện ở đây sao? Dừng mộng để nghĩ cũng biết chuyện gì xảy ra.” Tuyên Vân Tâm không phục. “Hừ, nếu bọn họ có thể tiêu hao được thực lực của ngươi, ngươi chết chắc. Đây là kinh hỉ nàng ta chuẩn bị cho Lữ Thiếu Khanh, lại trở thành kinh hãi của chính mình. Lữ Thiếu Khanh cực kỳ đồng tình: “Không sai. Đáng tiếc, ngươi không nghĩ tới thực lực của ta lại mạnh như vậy. Hà hà.” Thấy bộ dạng đắc ý của Lữ Thiếu Khanh, Tuyên Vân Tâm muốn đập lên khuôn mặt kia mấy cái. Không sai, nàng ta vẫn đánh giá thấp thực lực của Lữ Thiếu Khanh. Cũng đánh giá cao thực lực của ba tên Long Trì. Nàng ta nhin không được mà mắng khế: “Ba tên phé

vật!”Lữ Thiếu Khanh lại bênh ba người Long Trì Chân nhân: “Đừng mắng bọn họ là phé vật, kỹ thuật đâm bóp của bọn họ không tệ.”“Để các ngươi tin tưởng, ta đã ra sức đánh nhau với bọn họ, còn miễn cưỡng ăn không ít đòn của bọn họ đâu, đau muốn chết đó.”“Thế nào? Khi ấy ngươi trốn phía xa xem có phải cảm thấy chắc chắn ta đã bị thương nghiêm trọng phải không? Mừng lắm phải không?”Tuyên Vân Tâm trầm mặc không nói gì, nhìn Lữ Thiếu Khanh đang đắc ý.Trong nội tâm, nàng ta cảm thấy rất thất bại.Nàng ta muốn tính toán Lữ Thiếu Khanh, muốn lợi dụng ba người Long Trì Chân nhân để tiêu hao thực lực của Lữ Thiếu Khanh, ngược lại lại bị Lữ Thiếu Khanh tương kế tựu kế kéo cả thân mình vào.Tuyên Vân Tâm trầm mặc một hồi, cuối cùng cũng chỉ có thể cắn răng tặng cho Lữ Thiếu Khanh hai chữ:“Hèn hạ!”Lữ Thiếu Khanh lạnh nhạt khiêm tốn nhận khen: “Như nhau, như nhau, cùng hèn hạ, cùng hèn hạ.”Tuyên Vân Tâm thổ huyết. Ngươi coi đây là chia vui hả?Ta gọi là thông minh, có biết không?Luận hèn hạ, ai có thể hơn được ngươi?Tuyên Vân Tâm không thêm hai chữ hèn hạ này. Nàng giơ tay lên run rẩy chỉ Lữ Thiếu Khanh mắng lớn: “Lừa đảo. Hồn đản! Ngươi lại dám nói sau lưng mình không có ai!”Một Kế Ngôn lớn như thế, ngươi còn dám nói không có ai?“Là không có người mà.” Lữ Thiếu Khanh hùng hồn, nhất định không thừa nhận mình nói láo: “Đúng là sau lưng ta không có ai thật. Hắn ta vẫn luôn ở trên đầu ta.”Cái này gọi là, sau lưng không có ai, trên trời lại có.Tuyên Vân Tâm chỉ hận ánh mắt của mình không thể giết người.Đáng chết. Nàng nên hiểu tên hồn đản này đang chơi trò bày câu chữ chứ.Ánh mắt không thể giết người, chỉ có thể mắng chửi.“Lừa đảo. Hồn đản. Ngươi là tên đáng chết!”Tuyên Vân Tâm càng nổi giận, Lữ Thiếu Khanh càng vui vẻ.Ai bảo ngươi gây phiền toái cho ta trước.Nếu không nhờ ta thông minh hơn ngươi, phản ứng linh mẫn, hiện giờ ta đã là công địch của tất cả nam nhân thành Tề Châu rồi.Cuộc sống cá ướp muối sẽ một đi không trở lại.Nhìn Tuyên Vân Tâm, Lữ Thiếu Khanh cười híp mắt, nói: “Tới đây, nói to hơn một tí, mắng lớn thêm một chút nào.”“Ngươi càng chửi to, ta càng vui.”Thương thế của Tuyên Vân Tâm vừa mới vấp vấp lảo lảo mới ổn định lại bắt đầu có chuyển biến xấu.Nàng ta cố gắng không chế, hít sâu mấy hơi ép mình bình tĩnh lại.Trận chiến của Kế Ngôn và Ô Mục vẫn chưa xong, sóng xung kích đủ để bọn họ cảm nhận được kinh

khủng của Nguyên Anh. Nàng ta nhìn lướt qua Lữ Thiểu Khanh. Lữ Thiểu Khanh ngửa mặt cười tủm tỉm nhìn nàng ta. Chăm chú như nhìn người yêu. Thấy sắc mặt của Lữ Thiểu Khanh như thế, bộ ngực vất vả lắm mới hơi bình tĩnh lại được của Tuyên Vân Tâm lại lần nữa chập trùng. Rất đáng hận! Vừa thấy Lữ Thiểu Khanh, trong nội tâm nàng ta đã dâng lên một cảm xúc muốn đánh người, giết người. Từ khi xuất đạo tới giờ, với thiên phú vô song, nàng ta bái nhập Điểm Tinh Phái, dựa vào chính mình cố gắng mà trở thành đệ tử xuất sắc của Điểm Tinh Phái. Mỹ mạo của nàng ta, chẳng những được các đệ tử trẻ tuổi của Điểm Tinh Phái theo đuổi, mà ngay cả những nam nhân Yên Châu cũng trăm lần muốn lấy lòng. Trí tuệ của nàng ta, cũng đã được Điểm Tinh Phái công nhận. Từ khi xuất đạo tới nay, nàng ta chưa bao giờ bị thiệt lớn thế. Tao ngộ trong rừng cây là sỉ nhục cả đời này của nàng ta. Từ khi rời bí cảnh quay về, nàng ta vẫn luôn tìm cách báo thù. Lần này tới Tề Châu chỉ định tới xem một chút xem có tìm được tên hỗn đản khiến mình hận thấu xương, hận đến nghiến răng kia không. Nhờ vận khí quá tốt, nàng ta mới vào trong thành Lăng Tiêu không bao lâu đã thấy được tên hỗn đản mà nàng ta nằm mơ cũng muốn giết kia. Nàng ta cảm thấy hình như trời cao cũng đang giúp mình. Nàng ta lợi dụng thiên cơ giả, muốn thông qua chuyện Hạ Ngữ mà chinh Lữ Thiểu Khanh thật ác. Nhưng không ngờ lại tự vác đá đập chân mình. Cũng vì vậy mà khiến cho Lữ Thiểu Khanh nghi ngờ, từ đó mới đi tìm kiếm tung tích của nàng ta. Buồn cười ở chỗ, khi ấy nàng ta còn tưởng Lữ Thiểu Khanh đang diễn trò, cũng phối hợp diễn đến cùng. Hiện giờ xem ra Lữ Thiểu Khanh đã đoán được tung tích của mình từ lâu, cái gọi là diễn kịch chỉ là suy đoán và mong muốn đơn phương của nàng ta.

Chương 276 - Nhẫn trữ vật có hàng tốt không?

Chương 276: Nhẫn trữ vật có hàng tốt không? Tuyên Vân Tâm cắn răng, không phục, hỏi: “Người cố ý đi theo Cổ Liệt trưởng lão rời khỏi thành Lăng Tiêu sao?” Chuyện tới nước này, cũng không có gì phải giấu diếm nữa. Lữ Thiếu Khanh thoải mái thừa nhận: “Không sai. Khi ấy ta còn đang nghĩ nên dùng có gì để các người đưa ta đi một đoạn.” “Không ngờ lão gia hỏa Cổ Liệt tri kỷ kia lại mời ta lên thuyền. Nói lại, ta còn chưa kịp nói lời cảm ơn gã ta đâu.” Chết nhanh quá, chưa kịp cảm ơn. Tuyên Vân Tâm nhin không được mà ôm lấy lồng ngực đau đớn của mình. Cổ Liệt ép Lữ Thiếu Khanh lên thuyền chủ yếu là vì Tuyên Vân Tâm, là để cho nàng ta phán đoán sai lầm. Tuyên Vân Tâm còn một vấn đề nữa: “Người đã đoán được ta cũng ở trên thuyền, vì sao không ra tay trong thành Lăng Tiêu?” Nàng ta hỏi xong, lại thấy ánh mắt yêu mến ngớ ngẩn kia của Lữ Thiếu Khanh. Ngực nàng ta trập chùng lại càng lợi hại hơn. “Nhắm đôi mắt thối kia của người lại. Ánh mắt đó là thế nào hả?” “Ánh mắt nhìn thẳng ngốc.” Lữ Thiếu Khanh thành thật trả lời, không hề che giấu sự khinh bỉ của mình dành cho Tuyên Vân Tâm. “Còn nói người lắm mưu trí, để quên óc ở Điểm Tinh Phái à? Không mang đi sao?” “Các người tới tham gia đại điển, gây phiền phức cho các người ở thành Lăng Tiêu, ta chán sống à?” “Chương môn còn đang ôm một bụng oán khí với ta, ta nào dám chọc ông ấy?” “Lại nói, ở thành Lăng Tiêu chỉ có thể gây phiền phức chứ cũng không dễ làm thịt các người.” Câu sau không hề che giấu, bày ra sát ý trần trụi, khiến cho lòng Tuyên Vân Tâm lạnh ngắt. Cái tên hỗn đản này, quả nhiên ta không nhìn lầm. Là một tên đại hỗn đản nhẫn tâm. Ta không nên khinh thường hắn. Tuyên Vân Tâm nhắm mắt, không muốn nói chuyện. Rơi vào tình cảnh này rồi, ngẫm lại nguyên nhân chủ yếu vẫn là do phán đoán sai lầm của nàng ta. Hiện giờ nàng ta đã không cách nào động đậy, Lữ Thiếu Khanh cũng không khá hơn chút nào. Hai người chỉ có thể chờ Kế Ngôn và Ô Mục phân thắng bại. Kế Ngôn thắng, Tuyên Vân Tâm nàng chết. Kế Ngôn thua, Tuyên Vân Tâm

nàng sống. Không có con đường thứ hai. Thấy Tuyên Vân Tâm nhắm mắt, Lữ Thiếu Khanh tò mò. “Thế nào? Mệt rồi sao? Đừng nha, chúng ta cửu biệt trùng phùng, không giao lưu một phen làm sao đi được?” “Từ sau khi từ biệt rời bí cảnh, ta rất nhớ ngươi.” Miệng hắn nói, hai mắt hắn sáng rực nhìn chăm chăm vào trữu vật giới chỉ bên hông Tuyên Vân Tâm: “Nhẫn trữu vật của ngươi chắc toàn hàng tốt nhỉ.” Hắn vừa dứt lời, Tuyên Vân Tâm không thể áp chế nổi thương thế trong cơ thể và cơn giận. Nàng ta bị Lữ Thiếu Khanh chọc giận tức tới nôn ra máu. “Phụt!” Tuyên Vân Tâm liên tục nôn ra mấy ngụm máu tươi mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút. Rất đáng hận. Quá ghê tởm! Tuyên Vân Tâm thề cả đời này nàng chưa từng gặp kẻ nào đáng hận đáng ghê tởm như thế! “Ôi chao, sao ngươi lại nôn ra máu chứ?” Lữ Thiếu Khanh quan tâm hỏi: “Ngươi không sao chứ?” Tuyên Vân Tâm lại muốn nôn ra máu, thậm chí nàng ta còn hận sao mình không nôn lên mặt Lữ Thiếu Khanh. Ta thành ra thế này không phải do ngươi bức sao? Không phải tại ngươi, ta có thể như vậy sao? Nàng ta phần hận nhìn chăm chăm Lữ Thiếu Khanh, không hề che giấu sát ý: “Ngươi chờ đó, Ô sư thúc trở về nhất định ta sẽ chém ngươi thành muôn mảnh.” Lữ Thiếu Khanh nghe vậy chỉ coi thường: “Ngươi cho rằng lão gia hỏa kia có thể đánh được Đại sư huynh của ta sao?” “Năm mơ cũng không nên mơ giấc mộng phi thực tế nhường này.” Lữ Thiếu Khanh tin tưởng vào Kế Ngôn một trăm phần trăm. Chính mình còn có thể khiến cho Ô Mục phải ăn chút thiệt, Nguyên Anh này à, Lữ Thiếu Khanh gọi là Nguyên Anh rởm. Chỉ là Nguyên Anh tầng hai thôi, làm sao có thể là đối thủ của Kế Ngôn? “Lại nói, ngươi cũng rất hèn hạ, an bài ba tên tiểu cường Long Trì Chân Nhân, còn gọi cả lão đầu Ô Mục này ra nữa. Quá xấu rồi.” Tuyên Vân Tâm không muốn nói chuyện. Ngươi thì tốt hơn chỗ nào? Đúng lúc này, khí tức kinh khủng phía xa xa đột nhiên biến mất. Chiến đấu đã kết thúc. Người nào thắng? Lữ Thiếu Khanh và Tuyên Vân Tâm không nhìn được mà đều nhìn lên trời. Lữ Thiếu Khanh chỉ nhìn thoáng qua liền thu lại ánh mắt. Hắn tin tưởng Kế Ngôn hoàn toàn, xưa nay Kế Ngôn chưa bao giờ khiến hắn thất vọng. Tuyên Vân Tâm thì ngược lại. Nàng không có được sự tin tưởng như Lữ Thiếu Khanh. Ô Mục là đệ nhất trưởng lão ngoại môn của Điểm Tinh Phái, là Nguyên Anh tầng hai. Nghe qua thì thực lực cũng không tệ. Nếu đối thủ là người khác,

Tuyên Vân Tâm còn có lòng tin. Nhưng bây giờ đối thủ là Kế Ngôn. Nàng không có được lòng tin kia. Lữ Thiếu Khanh là sư đệ mà còn khó chơi như thế, thân là sư huynh, lại nổi tiếng lâu hơn, Kế Ngôn càng không cần phải nói. Hẳn là có thể thắng thôi. Dù sao Ô Mục cũng là Nguyên Anh tầng hai, mạnh hơn Kế Ngôn một chút. Tuyên Vân Tâm thầm động viên bản thân. Dù Ô sư thúc không đánh bại được Kế Ngôn, nhưng dựa vào thực lực của mình để tự vệ chắc hẳn không thành vấn đề. Việc liên quan đến mạng nhỏ của mình, Tuyên Vân Tâm cũng không thể không bắt đầu thấp thỏm không yên. Lữ Thiếu Khanh quan tâm an ủi: “Không cần lo lắng, là Ô sư thúc của ngươi bại.” Tuyên Vân Tâm phiền lòng muốn chết. Nàng ta bức thiết hy vọng Ô Mục nhanh chóng xuất hiện, giúp mình chơi chết Lữ Thiếu Khanh. “Ngươi nằm mơ đi. Kế Ngôn làm sao có thể là đối thủ của Ô sư thúc. Các ngươi chết đi!” Tuyên Vân Tâm hung tợn nhìn chằm chằm Lữ Thiếu Khanh. Nhưng nàng vừa dứt lời, một bóng hình màu trắng từ trên trời giáng xuống. Phiêu dật như tiên. Thấy Kế Ngôn trước mặt, trái tim Tuyên Vân Tâm hoàn toàn chìm xuống. Kế Ngôn xuất hiện, kết quả không nói cũng biết. Tuyên Vân Tâm quan sát, Kế Ngôn vẫn lạnh lùng, tuấn mỹ, không có lấy một vết thương. Có nghĩa là, Ô Mục không tạo thành bất kỳ uy hiếp gì với Kế Ngôn. Tuyên Vân Tâm dần tuyệt vọng.

Chương 277 - Một kiếm rơi xuống biển mất

Chương 277: Một kiếm rơi xuống biển mất
Kế Ngôn trở về, phát hiện được khí tức của Lữ Thiểu Khanh. Liếc sang Tuyên Vân Tâm một cái hắt ta lập tức hiểu chuyện gì đã xảy ra. Nhịn không được, hắt ta nhíu mày ghét bỏ chê bai: “Thế mà không đánh lại nàng ta?” “Huynh biết cái gì?” Lữ Thiểu Khanh rất khó chịu: “Bà nương này rất giáo hoạt, không hung ác một chút, ta sợ sẽ chết trước huynh đấy.” Kế Ngôn không nhịn được mà nhìn Tuyên Vân Tâm thêm vài lần. Có thể được Lữ Thiểu Khanh đánh giá như vậy, thậm chí còn chấp nhận kéo thân thể bị thương khiến cho đôi phương cũng phải lưỡng bại câu thương, trong trí nhớ của Kế Ngôn, Tuyên Vân Tâm là người đầu tiên. Kế Ngôn nhìn Tuyên Vân Tâm từ trên xuống dưới, ý đồ muốn nhìn ra được Tuyên Vân Tâm có gì đặc biệt. “Điểm Tinh Phái.” Kế Ngôn gật đầu, dâng lên vài phần hứng thú, hỏi: “Người lúc trước đệ nói đến chính là nàng ta hả?” Lữ Thiểu Khanh gật đầu nói: “Không sai. Cho huynh làm lão bà, có thích không?” Kế Ngôn không đổi sắc nhìn Lữ Thiểu Khanh: “Hiện tại đệ đang bị thương, ta đánh đệ lại càng dễ.” Tuyên Vân Tâm cực kỳ hận, tức giận nói: “Bớt ở đây sỉ nhục người khác đi. Muốn chém giết róc thịt tùy các người.” Kế Ngôn đang ở ngay trước mắt, trí kế gấp trăm lần cũng không làm nên chuyện gì. Trừ phi Chương môn Điểm Tinh Phái đích thân đến đây, nếu không sẽ không ai có thể cứu được nàng ta. Kế Ngôn nhìn Tuyên Vân Tâm, lại nhìn Lữ Thiểu Khanh. Sắc mặt không có cảm xúc gì, không biết hắt ta đang nghĩ gì. Lữ Thiểu Khanh lườm hắt ta một cái: “Nhìn cái gì vậy? Làm thịt nàng ta đi!” “Huynh không muốn nàng ta làm ám giương cho huynh thì giết nàng ta đi!” Kế Ngôn từ chối: “Ta không ra tay với kẻ yếu.” Thực lực của Tuyên Vân Tâm vốn đã không bằng Kế Ngôn, giờ còn bị thương đến mức này. Đây là nguyên tắc của Kế Ngôn. Tuyệt đối không ra tay với người như thế. Lời này khiến trái tim người khác đau đớn nhưng trong lòng Tuyên Vân Tâm lại dấy lên một tia hy vọng. Lữ Thiểu Khanh mắng thầm: “Hỗn đản. Huynh là sư huynh không đạt tiêu chuẩn

nhất trên đời, huynh có biết không hả?” “Nàng ta bắt nạt sư đệ huynh, huynh không trừng trị nàng ta trả thù cho sư đệ à?” Kế Ngôn tự động loại bỏ mấy lời nói nhảm này của Lữ Thiếu Khanh. Hắn ta nói: “Lần này ta tới giúp người giải quyết Nguyên Anh kia là đủ.” “Đây đủ cái rắm!” Lữ Thiếu Khanh kịp phản ứng lại: “Đúng rồi, nhần trữ vật của lão gia hỏa kia đâu?” “Không có.” Kế Ngôn biết tính cách sư đệ mình, nhìn không được mà cười cười. Lữ Thiếu Khanh rất ngạc nhiên, trong lòng có dự cảm không tốt. “Cái gì gọi là không có?” “Ông ta không ngăn được kiếm của ta, một kiếm chém xuống, ông ta tan nát luôn, bao gồm cả nhần trữ vật của người.” Kế Ngôn hơi hột miêu tả một chút. “Mẹ nhà nó chứ!” Lữ Thiếu Khanh kích động không ngừng run rẩy, muốn đứng dậy: “Ta liều mạng với huynh!” Ta dễ dàng sao? Kiếm chút linh thạch dễ dàng sao? Cổ Liệt bị Ô Mục phá hoại, huynh lại phá hoại đồ của Ô Mục. Chơi ta à! Tuyên Vân Tâm nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh kích động như thế thì nhìn không được mà kinh ngạc. Thậm chí nàng còn có ảo giác dường như Ô Mục mới là đồng đội của Lữ Thiếu Khanh. Kích động như thế muốn đồng quy vu tận với Kế Ngôn vì báo thù cho Ô Mục vậy. Tuyên Vân Tâm tò mò nhìn hai sư huynh đệ này. Đây là lần đầu tiên nàng ta thấy hai sư huynh đệ có quan hệ như thế đấy. Nàng ta quyết định trầm mặc không nói gì, xem trước một chút. Có lẽ trong đó ta có cơ hội chạy thoát. Đối mặt với Lữ Thiếu Khanh kích động như thế, Kế Ngôn không thềm nhếch cả mí mắt, nói: “Đệ nhất định phải liều mạng với ta chứ?” Lữ Thiếu Khanh nghiêng răng, vết thương hiện tại khiến cho hắn muốn giận cũng không phát ra được. “Huynh chờ đó cho ta. Ta không thu thập được huynh sẽ không thôi!” “Sẵn sàng phụng bồi!” Tuyên Vân Tâm ở bên cạnh nhìn, trong lòng mơ hồ suy đoán. Chắc hẳn quan hệ giữa hai người này không tốt lắm nhỉ? Nàng ta lại lên tiếng, có ý tứ thăm dò: “Các người bót ở đây giả mù sa mưa diễn trò đi, có giỏi thì cho ta một cái thống khoái!” Lữ Thiếu Khanh giục Kế Ngôn: “Nhanh lên nào. Mỹ nữ đã lên tiếng rồi, ra tay đi thôi!” Kế Ngôn không thềm nhìn vào Tuyên Vân Tâm, mà nhìn sang một bên, tỏ vẻ việc này không liên quan tới mình. “Đây là việc của người, không liên quan đến ta.” Kế Ngôn có nguyên tắc của mình. Hắn ta khinh thường ra tay với người như Tuyên Vân Tâm. “Tên hỗn đản nhà huynh, gọi huynh đến có tác dụng gì chứ?” Lữ Thiếu Khanh vẫn hùng hùng hổ hổ như hung thần

ác sát.Theo như Tuyên Vân Tâm thấy, hai người này không giống như sư huynh đệ mà giống một đôi cừu nhân oan gia hơn.Tuyên Vân Tâm nhìn thái độ của Lữ Thiếu Khanh đối với Kế Ngôn, thậm chí trong lòng nàng ta còn cảm thấy nếu không phải Lữ Thiếu Khanh bị thương chắc chắn sẽ ra tay với Kế Ngôn.Điều này khiến cho Tuyên Vân Tâm càng cảm thấy Lữ Thiếu Khanh và Kế Ngôn chỉ là huynh đệ ngoài mặt.Quan hệ giữa hai người cũng không tính là tốt.Đây là cơ hội của ta sao? Trong lòng Tuyên Vân Tâm kích động vô cùng.Không có ai muốn chết, nếu như có thể, đương nhiên nàng ta hy vọng có thể giữ được cái mạng nhỏ của mình.Hít sâu một hơi.Cầu sống từ chỗ chết đi.Mặc dù biết hy vọng không lớn, nhưng làm gì cũng phải thử một lần.“Kế Ngôn công tử.” Bỗng nhiên giọng nói của Tuyên Vân Tâm ngọt giòn hơn, mềm mại một cách bất ngờ.Tuyên Vân Tâm bị mắng là yêu nữ đương nhiên có lý do.Chỉ thấy hai má Tuyên Vân Tâm ửng hồng lên, mị nhãn như tơ, toàn thân mềm mại vũ mị tản mát ra một loại lực hấp dẫn trí mạng.Nếu là nam nhân bình thường, thấy Tuyên Vân Tâm thế này coi như đầu hàng tại chỗ.Biểu lộ Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh, thậm chí cả ánh mắt đều giống nhau, vô cùng thanh minh, bình tĩnh nhìn Tuyên Vân Tâm.Cả hai đều không bị Tuyên Vân Tâm mê hoặc.Kế Ngôn nhìn Tuyên Vân Tâm mà khiến nàng ta cảm giác như bị một thanh trường kiếm chỉ thẳng vào người, khiến cho nội tâm nàng ứa ra hàn khí.“Người muốn nói gì?”

Chương 278 - Lữ Thiếu Khanh làm thịt tất cả bọn họ

Chương 278: Lữ Thiếu Khanh làm thịt tất cả bọn họ Giọng nói của Kế Ngôn cũng như trường kiếm lộ một nửa ra khỏi vỏ sau lưng hắn ta. Tuyên Vân Tâm chỉ cảm thấy da đầu tê rần. Nàng ta cảm thấy sợ hãi vô cùng không dám nói lung tung. Nhưng vì cái mạng nhỏ của mình, Tuyên Vân Tâm không cam tâm từ bỏ như vậy. Nét mặt nàng lại biến hóa, có dụ hoặc, nhưng lại nhiều hơn mấy phần đáng yêu. “Nếu Kế Ngôn công tử không nguyện ý ra tay với ta, phải chăng có thể để cho ta tự mình giải quyết chuyện này?” Đương nhiên Kế Ngôn không có ý kiến gì, vì vậy, hắn ta còn cố ý lui lại một bước, trả lại nhiều không gian hơn cho hai người. “Các người tự giải quyết đi.” Lữ Thiếu Khanh thật sự bất đắc dĩ. Nhờ nhầm người rồi. Tên ghê tởm, chờ đó cho ta, chờ ta vượt qua huynh chắc chắn sẽ phải đánh huynh một trận thật đau. Lữ Thiếu Khanh thở phì phì, không còn muốn mắng chửi người nữa. Tuyên Vân Tâm thấy thái độ của Kế Ngôn, trong lòng vui mừng. Nói không chừng nàng ta còn có cơ hội đào thoát. Nàng ta đầy trông mong nói với Kế Ngôn: “Kế ngôn công tử, nếu ta có thể đào thoát từ trong tay hắn, có phải công tử sẽ không ra tay với ta không?” Thân là người mạnh nhất trong thế hệ trẻ tuổi tại Tề Châu, lại là đại năng Nguyên Anh. Kiêu ngạo bản thân không cho phép hắn ta bắt nạt người nhỏ yếu. Tuyên Vân Tâm đã nhìn thấy không ít người thế này ở thế hệ trước. Tự kiêu chế thân phận, khinh thường ra tay với tiểu bối. Thậm chí là, có người thuộc thế hệ trước, cho dù là đối mặt với kẻ địch nhưng chỉ cần đối phương có thể thoát khỏi tay mình cũng khinh thường đuổi theo, mặc cho rời đi. Lúc này Tuyên Vân Tâm cảm thấy chắc hẳn Kế Ngôn cũng là người như thế. Lúc này sắc mặt của Kế Ngôn rất cổ quái. Hắn ta không để ý tới Tuyên Vân Tâm. Mà nhìn sang Lữ Thiếu Khanh đầy vẻ nghi ngờ: “Đây là giao hoạt thông minh mà đệ nói hả?” Lữ Thiếu Khanh cũng rất cặn lời với câu nói này của Tuyên Vân Tâm. Nữ nhân này, người không biết quan hệ của chúng ta sao? Lữ Thiếu Khanh lắc đầu trả lời một cách đầy thương hại: “Nào nàng ta để ở Điểm Tinh Phái rồi,

lần này nàng ta quên không mang theo.”Tuyên Vân Tâm chỉ muốn đập đầu chết ở đây.Mất mặt. Quá mất mặt.Thấy Lữ Thiều Khanh nói chuyện với Kế Ngôn thế, nàng ta lập tức hiểu ra mình lại phán đoán sai lầm.“Trí thông minh hiện tại của nàng ta còn không bằng sư muội.”Lữ Thiều Khanh vừa dứt lời, giọng nói của Tiêu Y vang lên.“Nhị sư huynh, không cho huynh nói xấu sau lưng ta!”Lữ Thiều Khanh và Kế Ngôn không cần quay đầu lại cũng biết ai tới.Tiêu Thừa mang theo Tiêu Y xuất hiện.Tiêu Y nhảy xuống khỏi phi kiếm, liền chạy đến trước mặt Tuyên Vân Tâm cười hì hì nhìn nàng ta.Tiêu Thừa thì mắng Lữ Thiều Khanh âm âm.“Hỗn trướng. Người muốn làm gì?”Lại lần nữa trêu chọc đến tu sĩ Nguyên Anh. Người là ông cụ chán sống tự đi thất cổ sao?Lữ Thiều Khanh rất âm ức: “Sư phụ, ngài mắng con làm gì?”Hắn chỉ vào Tuyên Vân Tâm: “Ngài đi mắng nàng ta ấy. Là nàng ta chọc con trước, con chỉ phòng vệ chính đáng thôi.”“Ta làm như vậy bắt quả cũng chỉ muốn bóp chết uy hiếp từ trong trứng nước.”Tiêu Thừa không thêm tin vào lời nói nhảm của Lữ Thiều Khanh: “Bóp chết cái rắm! Người giết trưởng lão nhà người ta rồi, Điểm Tinh Phái sẽ bỏ qua sao?”Hai trưởng lão ngoại môn chết rồi, Điểm Tinh Phái có đến thế nào cũng sẽ không mặc kệ.Người chết việc nhỏ, mặt mũi là chuyện lớn.Ra ngoài lẩn lộn là phải nói về mặt mũi.Điểm này Lữ Thiều Khanh rất rõ ràng. Hắn nói: “Biết chứ, trước đó con còn làm thịt hai thằng cháu trai của Tân Nguyên Khôi. Thù này kết từ lâu rồi.”“A, đúng rồi, Đại sư huynh cũng có phần.”Lúc này Kế Ngôn ngồi xếp bằng trên một thân cây từ chối công nôi “Ta chỉ giúp đệ giải quyết thân niệm của ông ta, chuyện khác không liên quan tới ta.”Ánh mắt Tuyên Vân Tâm rất phức tạp: “Quả nhiên bọn Tân Chí Tân An chết trong tay người.”Lúc trước nàng ta đã phán đoán bọn Tân An chết trong tay Lữ Thiều Khanh, nhưng vẫn chưa được xác nhận.Sau này Tân Chí đuổi giết Lữ Thiều Khanh cũng không trở về nữa.Mệnh giản vỡ tan.Nàng ta còn tưởng rằng do Hạ Ngữ ra tay.Lữ Thiều Khanh có hơi bất mãn: “Lúc trước đáng lẽ người nên đi cùng Tân Chí, thế không phải bớt việc cho ta không.”Thấy Lữ Thiều Khanh bất mãn vì chuyện này, Tuyên Vân Tâm chỉ có thể dùng máu tươi của mình phun chết Lữ Thiều Khanh.Hỗn đản này, quá ghê tởm.Đồng thời nàng ta cũng kinh hãi vì cái thói ngửa mặt tát báo của Lữ Thiều Khanh.Tiêu Thừa thật sự

không nhin nổi nữa, mặc kệ Lữ Thiếu Khanh bị thương mà vồ lên đầu hắn một cái. Lữ Thiếu Khanh ôm đầu kêu toáng lên: “Sư phụ, con đang bị thương!” “Ta thấy ngươi vẫn còn trung khí mười phần, bị thương cái rắm ấy!” Thiều Thừa mắng: “Còn nói vì phòng ngừa kẻ khác trả thù.” “Hiện giờ đã đánh chết hai vị trưởng lão của Điểm Tinh Phái rồi, đến khi đó Điểm Tinh Phái trả thù, ta xem ngươi phải làm sao!” Thiều Thừa cũng không ngờ nhị đồ đệ này của mình đã không gây sự thì thôi, một khi gây sự sẽ làm ra chuyện lớn. Điểm Tinh Phái giống với Lăng Tiêu Phái, đều là môn phái lớn, thực lực hơn người. Không nghĩ ngờ gì, hành động lần này của Lữ Thiếu Khanh chính là tìm đến phiền phức ngập trời cho chính mình. Lữ Thiếu Khanh la hét: “Sợ cái gì?” “Làm thịt hết bọn họ, xong xuôi tất cả ai biết được là chúng ta làm?” Tuyên Vân Tâm nhìn Lữ Thiếu Khanh, càng phát hiện ra sự đáng sợ của hắn. Thủ đoạn quả nhiên đủ hung ác, để diệt trừ hậu hoạn không tiếc lấy thân mạo hiểm. Tuyên Vân Tâm thản nhiên nói: “Người trong môn phái đã biết ta gọi Ô sư thúc tới đây để làm gì.” Dương nhiên đây là lời nói dối. Đây là cơ hội ngàn ta tranh thủ cho chính mình.

Chương 279 - Nàng ta là con gái riêng của ngài à?

Chương 279: Nàng ta là con gái riêng của ngài à? Mà Lữ Thiếu Khanh nghe thấy vậy thì nhìn nàng ta chăm chăm, không nói gì. Con mắt thâm thúy gọi Tuyên Vân Tâm nhớ lại thời gian ở trong rừng cây kia. Cảm giác như mình bị sột sọc sẽ, bị Lữ Thiếu Khanh nhìn thấy sạch sẽ. Mới đầu còn tạm ổn, nhưng chẳng mấy chốc nàng ta đã không chịu nổi. Bị Lữ Thiếu Khanh nhìn chăm chăm khiến nàng cảm thấy toàn thân trên dưới đều nổi da gà, cực kỳ khó chịu. Nàng ta nổi giận trừng mắt: “Người nhìn cái gì?” Lữ Thiếu Khanh chặc chặc lắc đầu, tránh ra một chút, như muốn cách xa Tuyên Vân Tâm một chút: “Chặc chặc, nữ nhân ấy mà, nói láo mà không đỏ mặt tí nào.” “Nói láo?” Trái tim Tuyên Vân Tâm nhảy thót một cái, kiên quyết phủ nhận: “Hừ, tất nhiên Ô sư thúc sẽ nói cho những người khác.” “Người chờ xem, đến lúc đó Điểm Tinh Phái chúng ta sẽ phái người tìm đến người báo thù.” Lữ Thiếu Khanh lại nói: “Ô Mục, hai trăm ba mươi tuổi, am hiểu điều khiển linh phù thuộc tính hỏa, năm một trăm ba mươi tuổi đã đảm nhiệm trưởng lão ngoại môn, một trăm tám mươi tuổi tiến vào Nguyên Anh, hai trăm mười bảy tuổi đột phá Nguyên Anh tầng hai.” “Làm người cao ngạo, tự cao tự đại, quan hệ với đồng môn cực kém, cho nên hơn một trăm năm rồi vẫn là trưởng lão ngoại môn.” Lữ Thiếu Khanh thông thả nói ra hết thông tin về Ô Mục, ngay cả ông ta thích ăn gì, hay thói quen sở thích thường ngày cũng nói ra hết. Tuyên Vân Tâm ngạc nhiên, sau đó dần dần khiếp sợ. Không ngờ Lữ Thiếu Khanh hiểu rõ Ô Mục như vậy. “Người nói xem, loại người như ông ta, sẽ nói cho đồng môn biết mình tới làm gì sao?” “Lại nói, với tính cách của người, sẽ nói với ông ta tới đây để đối phó với ai sao?” Sắc mặt Tuyên Vân Tâm tái mét. Nhìn Lữ Thiếu Khanh, Tuyên Vân Tâm chỉ cảm thấy da đầu tê cả đi. Tâm tư tính toán của Lữ Thiếu Khanh lợi hại hơn nàng ta nhiều. Trước mặt Lữ Thiếu Khanh, căn bản nàng ta không gạt được hắn. Thấy Lữ Thiếu Khanh cười mỉ mỉ thế, Tuyên Vân Tâm chỉ cảm thấy hàn khí trong lòng ứa ra. Sao Lữ Thiếu Khanh

biết kỹ về Ô Mục thế? Hay là lúc trước hắn đã đoán được nàng ta sẽ mời Ô Mục ra tay, từ đó sớm thăm dò Ô Mục? Bất luận thế nào, Lữ Thiếu Khanh cũng khiến cho nàng ta cảm thấy khủng bố vô cùng. Tiêu Y nhìn Tuyên Vân Tâm bị mấy câu của Lữ Thiếu Khanh dọa cho sắc mặt chuyển từ đỏ sang trắng, dọa người vô cùng. Nàng bèn ngồi xổm xuống trước mặt Tuyên Vân Tâm, hai tay nâng cằm cười hì hì nói: “Vân Tâm tỷ, tỷ không nên chống cự nữa, ngoan ngoãn nhận thua đi.” “Người đã bị Nhị sư huynh nhà ta để mắt tới, trốn không thoát được đâu.” “Không bằng ngươi ngoan ngoãn cùng chúng ta trở về làm ám giương cho Nhị sư huynh của ta đi.” Tiêu Y không che miệng cười hì hì khiến cho Tuyên Vân Tâm chết lặng. Nhìn Tiêu Y đáng yêu ngọt ngào như thế, nàng ta không giận nổi. Tiểu nha đầu này là bị ngớ ngẩn hay đang cố ý ép buộc nàng ta vậy? Tuyên Vân Tâm cũng không dám chắc chắn. Lữ Thiếu Khanh giận dữ, chỉ hận mình không cử động được. Hắn gọi: “Tiêu Y, tới đây.” Tuyên Vân Tâm thấy vậy, cảm giác cảnh này giống như một con chó nhỏ chạy đi tìm chủ nhân. Tiêu Y chạy tới trước mặt Lữ Thiếu Khanh: “Nhị sư huynh, có chuyện gì không?” Lữ Thiếu Khanh liền cốc đầu nàng: “Đầu muội có bệnh giống Đại sư huynh phải không?” “Nếu có bệnh, muội học nàng ta ném não đi đi.” Bảo làm thế nào để đắc tội với ba người một lúc. Lữ Thiếu Khanh làm được. Tiêu Y ôm đầu chật vật chạy trốn ra sau lưng Thiệu Thừa, đồng thời cáo trạng: “Sư phụ, người nhìn xem, Nhị sư huynh lại bắt nạt con.” Lữ Thiếu Khanh vẫn còn mắng to: “Lần sau muội còn dám nói chuyện thiếu não thế này ta sẽ hút chết muội!” Ta tới đây là để chơi chết Tuyên Vân Tâm, chứ không phải tìm bà nương cho mình. Thiệu Thừa che chắn tiểu đồ đệ sau lưng, quát lớn: “Đến thế này rồi còn muốn bắt nạt sư muội!” “Được rồi, đừng có làm rộn nữa, nhanh chóng giải quyết chuyện ở đây đi.” Thiệu Thừa vẫn còn có chút uy nghiêm của sư phụ. Lữ Thiếu Khanh nể mặt sư phụ chỉ trừng mắt với Tiêu Y. Sau đó chỉ vào Tuyên Vân Tâm, nói: “Giết nàng ta đi, xử lý tốt vết tích, oan ức cứ đổ lên đầu mấy người Long Trì Chân nhân là được.” Tuyên Vân Tâm hận chồng hận chất. Cái tên hỗn đản này, vì sao sát ý với mình lại sâu đến thế? Rõ ràng là người chiếm tiện nghi của ta, thế mà ngươi còn muốn giết ta, có thiên lý sao? Nàng ta cũng tuyệt vọng. Hai Nguyên Anh xuất hiện ở đây, cho dù Chương môn có tới cũng

không nhất định cứu được nàng ta. Khi Tuyên Vân Tâm tuyệt vọng, Thiều Thừa lại nói lời kinh người. “Không thể giết nàng ta!” Tuyên Vân Tâm giật mình, ngẩng đầu nhìn Thiều Thừa cách đó không xa. Nhìn Thiều Thừa nghiêm túc, không giống như đang nói đùa. Lữ Thiều Khanh cũng ngẩn ngơ. Chuyện gì xảy ra thế này? “Sư phụ, ngài muốn làm gì? Ta là đồ đệ của ngài, hay nàng ta là đồ đệ của ngài?” “Sao ngài có thể học cái xấu của sư muội ngu xuẩn chứ? Lại đi học sư muội chia cánh tay ra ngoài.” Tiêu Y thò đầu ra từ sau lưng Thiều Thừa, Tiểu Hồng lại đập vào đầu nàng. Tiêu Y méo miệng, phát tay kháng nghị: “Nhị sư huynh, ta không chia tay ra ngoài!” “Ta đang giúp huynh đấy!” Hỏa khí của huynh vượng như thế, nếu không giúp huynh tìm đạo lý, theo như lời phụ thân thì sớm muộn gì huynh cũng sẽ âm dương không đều. Tìm đạo lý cho huynh, ta sẽ không bị huynh bắt nạt lợi hại như thế nữa. Thiều Thừa không trông mong gì vào miệng của nhị đồ đệ. Từ miệng hắn đã bao giờ nhả ra được ngà voi. Ông nhìn thoáng qua Tuyên Vân tâm, lại lần nữa cho thấy thái độ kiên quyết của mình: “Không thể giết nàng ta!” Lữ Thiều Khanh lại càng khó hiểu, tò mò thăm dò Tuyên Vân Tâm một hồi, sau đó mới chân chừ, thăm dò, thận trọng hỏi: “Sư phụ, nàng ta, không phải nàng ta là con gái riêng của ngài chứ?” “Là kiều vừa ra đời đã bị vứt bỏ ấy.”

Chương 280 - Người giết nàng ta thì sau này người phải làm sao?

Chương 280: Người giết nàng ta thì sau này người phải làm sao? Lần này Thiều Thừa không nuông chiều Lữ Thiếu Khanh nữa, dù hiện tại hắn đã bị thương khắp người. Ông thở phì phì đánh Lữ Thiếu Khanh kêu đau oai oái. Tiêu Y ở bên cạnh xem, vừa vui mừng vừa đau lòng. Nhị sư huynh thật là, đến nước này rồi còn miệng tiện, trêu chọc sư phụ, không phải tự tìm đau khổ sao? Nàng chạy đến bên cạnh Kế Ngôn, hỏi: “Đại sư huynh, có muốn khuyên nhủ sư phụ không?” Kế Ngôn ngồi xếp bằng trên cây nhắm mắt lại, không thèm liếc xuống dưới lấy một cái, đã quen với cảnh tượng này rồi. “Yên tâm đi, không chết được.” “Nếu có chuyện gì, sư phụ sẽ không ra tay với hắn.” Được rồi, nếu Đại sư huynh cũng nói vậy thì cứ ngồi yên xem kịch đi thôi. Cũng không mấy khi được nhìn thấy bộ dạng này của Nhị sư huynh đâu. Đã nghiền. Dễ chịu. Nhìn Lữ Thiếu Khanh đau khổ, Tiêu Y đang nghĩ không biết có nên chụp một tấm ảnh giữ làm kỷ niệm không. Về sau, nếu bị Nhị sư huynh bắt nạt, có thể lấy ra xem, an ủi chính mình một chút. Nhưng nghĩ một hồi, nàng cảm thấy vẫn nên từ bỏ thôi. Nếu bị Nhị sư huynh lòng dạ hẹp hòi phát hiện ra, sẽ rơi vào kết quả rất tệ hại. Thiều Thừa đánh Lữ Thiếu Khanh một trận, nằm ngoài dự kiến của Tiêu Y, sau khi bị đánh một trận, Lữ Thiếu Khanh lại có thể đứng dậy. Tiêu Y tròn tròn hai mắt, khiếp sợ không gì sánh nổi. “Cái này... đánh một trận còn có thể chữa thương sao?” Kế Ngôn mở to mắt, hai mắt lấp lánh hiểu rõ, rồi lại nhắm mắt lại, giải thích cho sư muội: “Vốn là không chết được, sư phụ cũng tiện thể trị liệu cho hắn thôi.” Chưa hết, lại bổ sung một câu “Lấy danh nghĩa là dạy dỗ.” Đã hiểu. Trong lòng Tiêu Y âm ập. Thì ra sư phụ vẫn yêu thương Nhị sư huynh. Lữ Thiếu Khanh đứng dậy, mặt nhăn như vừa cho chó ăn: “Sư phụ, ngài đánh mông con trước mặt người ngoài như thế, nàng ta lại càng không thể sống.” “Nhất định phải giết!” Lữ Thiếu Khanh đằng đằng sát khí muốn giết Tuyên Vân Tâm diệt khẩu. Chuyện bị đánh này quá mất mặt. Người nhà biết thì thôi đi, người ngoài biết thì không thể

giữ. Tuyên Vân Tâm thấy Lữ Thiểu Khanh đang xoa xoa
mông, không hiểu sao trong lòng lại cảm thấy sáng khoái. Tên
hỗn đản nhà ngươi cũng có ngày hôm nay. Nàng ta còn cố ý
nói: “Hừ, dù có giết được ta, chuyện ngươi bị đánh cũng
không thể thay đổi được.” “Hỗn đản. Ngươi còn dám nhìn,
xem ta làm thịt ngươi.” Lữ Thiểu Khanh nổi giận lôi đình, tai
nạn xấu hổ này không thể truyền ra được. Trường kiếm của Lữ
Thiểu Khanh bay lên nhắm thẳng vào Tuyên Vân
Tâm. Chát! Nhưng trường kiếm lại bị Thiều Thừa nắm chặt.
Ông lắc đầu, lần nữa nghiêm túc nhắc lại: “Không thể giết
nàng ta!” Lữ Thiểu Khanh không hiểu: “Su phụ, ngài nói
không giết nàng ta, ngài phải cho con một lý do chứ!” Tuyên
Vân Tâm cũng rất tò mò, không hiểu vì sao Thiều Thừa lại
giúp mình? Nàng ta tự nhận đây là lần đầu tiên nhìn thấy Thiều
Thừa, không có bất kỳ liên hệ gì với Thiều Thừa. Thiều Thừa
nhìn Tuyên Vân Tâm, lại nhìn sang Lữ Thiểu Khanh, chỉ tiếc
rèn sắt không thành thép, mắng: “Ngươi đã lấy đạo tâm ra thề
ngươi thích nàng ta rồi, tình cảm ngươi dành cho nàng ta sâu
đậm như thế, ngươi lại muốn giết nàng ta, sau này ngươi phải
làm sao?” Thiều Thừa vừa dứt lời, dù là Kế Ngôn cũng mở
mắt. Sắc mặt Tiêu Y có hơi cổ quái. Sắc mặt Lữ Thiểu Khanh
lại càng cổ quái hơn. Mà Tuyên Vân Tâm thì nhìn Lữ Thiểu
Khanh một cách đầy phức tạp. Tên hỗn đản này thích nàng
sao? Tuyên Vân Tâm rất tự tin vào mị lực của mình. Nhưng
nàng ta không có lòng tin với người trước mắt này. Lữ Thiểu
Khanh trước mặt đây là một tên hỗn đản. Nàng ta không tin Lữ
Thiểu Khanh vừa thấy mình đã yêu. Người này còn đáng sợ
hơn cả trong tưởng tượng, hành vi vô sỉ bên ngoài chỉ là để che
giấu bộ mặt thật đáng sợ bên trong. Loại người này không thể
vừa thấy đã yêu, thậm chí còn không thể tùy tiện dễ dàng thích
một người. Tuyên Vân Tâm nhìn Lữ Thiểu Khanh. Nàng ta
muốn xem thử xem Lữ Thiểu Khanh sẽ nói gì. Thiều Thừa ném
trường kiếm của Lữ Thiểu Khanh trả cho hắn, nói: “Bớt làm
chuyện hồ đồ này đi.” Ánh mắt Thiều Thừa đầy lo lắng. Đây
cũng là nguyên nhân vì sao ông hiện thân. Chủ yếu là vì sợ nhị
đồ đệ này sẽ làm loạn. Đã thích người ta rồi còn muốn xử lý
người ta nữa. Thiều Thừa chỉ lo sau này đạo tâm của Lữ Thiểu
Khanh sẽ có vấn đề. Bởi vậy, ông kiên quyết phản đối Lữ
Thiểu Khanh giết Tuyên Vân Tâm. Lữ Thiểu Khanh giờ khóc
giờ cười, đây là trò chơi mặt chữ của mình thôi mà. Chỉ thấy

Thiều Thừa tràn đầy lo lắng, Lữ Thiếu Khanh lắc đầu nói với sư phụ: “Sư phụ, ngài yên tâm, hoàn toàn không ảnh hưởng gì tới đạo tâm của con.” “Nói hươu nói vượn, người nói không có ảnh hưởng thì là không có ảnh hưởng à?” Mặc dù biết nhị đồ đệ của mình tâm tư kín đáo, sẽ không phạm sai lầm với những chuyện thế này. Nhưng thân làm sư phụ, ông không cho phép có chuyện gì ngoài ý muốn xuất hiện. Để Lữ Thiếu Khanh giết Tuyên Vân Tâm ở đây, sau này nhờ đạo tâm hấn xảy ra vấn đề thì hết thầy đã quá trễ rồi. Lại nói, đại khái ông hiểu được vì sao Lữ Thiếu Khanh lại muốn giết Tuyên Vân Tâm. Mục đích chủ yếu là vì chấm dứt hậu hoạn. Mà với Thiều Thừa thì mục đích này không đáng nhắc tới. Đồ đệ mình làm như vậy chính là vì ngày tháng sau này. Thiều Thừa kiên quyết: “Tóm lại, ta không cho phép người giết nàng ta.” Lữ Thiếu Khanh không có cách nào khác, chỉ có thể nói thật với Thiều Thừa. “Sư phụ, con đã nói là không sao rồi.” “Lời thề lúc trước con nói, ý là thích linh thạch của nàng ta.” Đáng chết. Tuyên Vân Tâm thâm mắng lớn. Nàng biết chuyện gì đang xảy ra. Đây là chơi câu chữ. Cái tên hỗn đản này. Nàng ta nên nghĩ ra từ trước rồi chứ. Ghê tởm. Trong lòng lại có thêm vài phần thất lạc. Đáng chết. Tuyên Vân Tâm bỗng cảm thấy rất bức bối. Không ngờ mình còn không hấp dẫn bằng linh thạch nữa. Điều này khiến cho nàng ta bị đả kích thật sâu, trong lòng cực kỳ nổi nóng. Nàng ta chỉ hận bây giờ mình không động đậy được, nếu không nhất định phải liều mạng với Lữ Thiếu Khanh.

Chương 281 - Mang nàng ta về làm ấm giường cho Nhị sư huynh được không?

Chương 281: Mang nàng ta về làm ấm giường cho Nhị sư huynh được không? Tuyên Vân Tâm nhìn chòng chọc vào Lữ Thiệu Khanh, một lúc lâu sau mới mắng: “Hỗn đản!” Sắc mặt Tiêu Y bên này là “Không ngoài dự liệu của ta.” Đại sư huynh bên cạnh cũng nhắm mắt lại. Tiêu y nhìn Đại sư huynh, lại nhìn sang sư phụ đang chờ mắng Nhị sư huynh. Nàng cười hì hì hỏi Kế Ngôn: “Đại sư huynh, hay là chúng mang Vân Tâm tỷ tỷ về, làm ấm giường cho Nhị sư huynh, được không?” Kế Ngôn nghe vậy thì mở mắt, nhàn nhạt liếc nhìn sư muội đang cười hì hì. Hắn ta lạnh nhạt bình đạm nói: “Đi theo Nhị sư huynh, đừng có không học được cái gì hay lại đi học lấy một bụng ý nghĩ xấu.” Tiêu Y đang muốn khiêm tốn vài câu. Giọng nói của Kế Ngôn nhàn nhạt vang lên: “Trở về viết một bài tâm đắc, dài một vạn chữ.” Tiêu Y ngây ra, đầu óc trống rỗng, toàn thân cứng ngắc, ngã luôn từ trên cây xuống. Tiểu Hồng bay lên bay đến trước mặt Tiêu Y, cười lớn với hành động tự đi tìm chết này của nàng. Tiêu Y ảm ức đứng dậy, cũng không dám cò kè mặc cả với Kế Ngôn. Nhìn khuôn mặt kia của Đại sư huynh, nàng thật sự không dậy lên nổi dũng khí đó. Được rồi, vẫn nên đứng đợi cạnh Đại sư huynh thôi. Đại sư huynh thật đáng sợ. Tiêu Y đặt Tiểu Hồng lên đầu, rồi chạy lịch bạch đến bên cạnh sư phụ. Sư phụ Thiệu Thừa vẫn còn đang chờ Lữ Thiệu Khanh. “Hỗn trướng. người nói không là sẽ không à?” “Tóm lại một câu, hôm nay ta không cho phép người hạ sát thủ với nàng ta.” Vì tương lai của đồ đệ, Thiệu Thừa không muốn đồ đệ mình mạo hiểm. Làm sư phụ có lẽ ông không dạy được bọn họ bao nhiêu trên phương diện tu luyện, nhưng có một số việc, thân làm sư phụ nhất định phải giữ giới hạn giúp bọn họ. Đây là lần đầu tiên Lữ Thiệu Khanh thấy sư phụ kiên quyết như thế. Chẳng biết làm sao, hắn đành đau khổ hỏi: “Sư phụ, ngài không cho con giết nàng ta, vậy ngài nói xem nên xử lý nàng ta thế nào?” Thiệu Thừa đáp: “Thả nàng ta ra.” “Thả nàng ta?” Lữ Thiệu Khanh không vui, kêu văng lên: “Không thể nào, con khổ sở lắm mới bắt được nàng ta, nào có thể nói thả là

thả?”“Trừ phi nàng ta là con gái của ngài.”Nếu không vì nàng ta, con sẽ thành ra thế này sao?Thiều Thừa cũng rất đau đầu với tên đồ đệ hỗn trưởng này: “Không phải sợ nàng ta tìm tới người gây phiền toái sao?”“Bắt nàng ta thề, sau này không được tiếp tục tìm người nữa.”Lữ Thiếu Khanh bình tĩnh một chút, nhưng Tuyên Vân Tâm lại nhắc nhở: “Nếu người không giết ta, dù ta không tìm người gây phiền phức thì người của Diêm Tinh Phái cũng sẽ làm phiền người.”Cho dù là Tân Chí Tân An hay Cổ Liệt Ô Mục, những người này đúng là đều chết trong tay Lữ Thiếu Khanh.Lữ Thiếu Khanh giật mình, lại kích động lên.“Người cho rằng ta không dám giết người thật sao?”Tuyên Vân Tâm lại không sợ. Nàng ta nhận ra Thiều Thừa không nói đùa.Vì tên đồ đệ Lữ Thiếu Khanh này, Thiều Thừa nhất định phải ngăn cản hắn giết mình.“Rơi vào tay người, ta không có ý định còn có thể sống.”Tuyên Vân Tâm không thể làm được hành vi cầu xin tha thứ mất mặt kia.Cũng không thể làm nữa.“Su phụ, ngài xem, làm thịt nàng ta đi.” Lữ Thiếu Khanh nói với Thiều Thừa: “Con không giết nàng ta, ngài ra tay thì được chứ? Bằng không, để sư muội ra tay cũng được.”Thiều Thừa lắc đầu: “Tiểu nha đầu, người thề đi, sau này không được tìm nó gây sự nữa.”Tuyên Vân Tâm trầm mặc nhìn Lữ Thiếu Khanh.Nếu Lữ Thiếu Khanh đồng ý, nàng cũng không ngại thề một câu.Trải qua lần này, nàng ta cũng hiểu rõ Lữ Thiếu Khanh hơn nhiều.Biết được Lữ Thiếu Khanh không dễ chọc.Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng trong lòng nàng ta cũng có ý định lùi bước.“Thề làm cái rắm gì” Căn bản Lữ Thiếu Khanh không tin vào chuyện này.“Nếu không phải do nàng ta, con nào có bị người ta giết đến tận cửa?”Thiều Thừa đau đầu. Lữ Thiếu Khanh rất kiên quyết, nhất định phải chơi chết Tuyên Vân Tâm.Nhưng Thiều Thừa không thể để cho nhị đồ đệ làm thế được.Vạn nhất có ảnh hưởng thật với đạo tâm thì sao?Ông ta kiên quyết sẽ không để đồ đệ mạo hiểm như vậy.Đồ đệ của mình thiên phú hơn người, tuyệt đối không thể bị chuyện này ảnh hưởng được.Thiều Thừa chỉ có thể nói với Lữ Thiếu Khanh: “Nghĩ biện pháp khác.”“Còn có thể có biện pháp nào nữa? Không giết nàng ta thì đưa nàng ta tới Thiên Ngự Phong, chờ khi nào tâm tình con tốt sẽ thả nàng ta.”Khá bất ngờ là, nghe Lữ Thiếu Khanh nói câu này.Tuyên Vân Tâm lại không từ chối, mà nói: “Ta có thể dùng thân phận khách nhân tới quý phái làm khách. Ngoài ra, ta còn có thể

giúp các người che giấu nguyên nhân cái chết của Cổ trưởng lão, Ô trưởng lão.”Thiều Thừa nhìn sang Đại đồ đệ.Kế Ngôn cũng nhảy từ trên cây xuống: “Cứ như vậy đi, chuyện có bao lớn đâu.”Tiêu Y thì cười hì hì lại gần: “Nhị sư huynh, huynh đưa tử ấy về Thiên Ngự Phong có phải để làm đạo lữ của huynh à?”“Có phải muội nên gọi tử ấy là Vân Tâm tử tử rồi không?”Lần này Tiêu Y đã chuẩn bị sẵn để bị Lữ Thiếu Khanh cốc đầu rồi.Nàng ta ôm đầu, chờ đợi sự trừng phạt của Nhị sư huynh.Ôi, vì Nhị sư huynh, ta bị thu thập một trận cũng đáng.Ai bảo ta là tiểu sư muội tri kỷ chứ?Nhưng chờ nửa ngày, nàng ta cũng không đợi được Lữ Thiếu Khanh trừng trị nàng ta.Tiêu Y kỳ quái ngẩng đầu nhìn lên, Lữ Thiếu Khanh không hề nhìn nàng ta, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm Tuyên Vân Tâm.Không biết hắn đang suy nghĩ gì.Tuyên Vân Tâm bên này cũng đang khôi phục, đã hơi có thể hành động được.Gương mặt nàng ta lạnh nhạt, không hề có bất kỳ biểu cảm gì.Đến Thiên Ngự Phong nói dễ nghe là đến làm khách, trên thực tế là bị nhốt làm tù binh.Làm tù binh, đây không phải chuyện vui vẻ và quang vinh gì.Nhưng bản thân Tuyên Vân Tâm biết, nàng ta không có lựa chọn nào khác.Thiều Thừa và Kế Ngôn đều ở đây, hai Nguyên Anh kỳ. Nàng ta có lợi hại chừng nào thì cũng không thể trốn trước mặt hai người này.Nàng ta không đi Thiên Ngự Phong, thứ chờ đợi nàng ta chỉ có một con đường chết.Đến Thiên Ngự Phong với nàng ta mà nói là sự lựa chọn tốt nhất.

Chương 282 - Đường về

Chương 282: Đường về
Tuyên Vân Tâm tỏ vẻ rất phối hợp. Kế Ngôn lấy từ trong Trữ Vật giới chỉ một chiếc phi chu, leo lên đầu tiên, ngồi xếp bằng ở đầu thuyền. Tuyên Vân Tâm không nhìn ánh mắt của Lữ Thiếu Khanh, được Tiêu Y giúp đỡ leo lên thuyền. Thương thế của nàng ta còn rất nặng, vừa lên thuyền đã học theo Kế Ngôn, ngồi xếp bằng trong khoang thuyền chữa thương. Mặc dù nhập định chữa thương, nhưng Tuyên Vân Tâm vẫn khá đề phòng xung quanh. Nàng ta không dám hoàn toàn chìm đắm tâm thần. Nàng ta ngồi xếp bằng, giọng nói hùng hùng hổ hổ của Lữ Thiếu Khanh từ xa tiến tới gần. “Khôn kiếp, tiểu phản đồ, không thấy ta cũng bị thương à?” “Sao lại đi đỡ nàng ta? Nàng ta là tỷ của muội hay nương của muội?” Miệng Tuyên Vân Tâm mấp máy. Trong lòng thầm mắng Lữ Thiếu Khanh khôn kiếp. Chỉ cần nghe thấy giọng Lữ Thiếu Khanh trong lòng nàng ta liền sinh ra một cơn lửa giận khó hiểu, huyết khí trong cơ thể liền trào ngược. Đó là đừng nói chi lời của Lữ Thiếu Khanh thường khiến người ta tức đến mức gần chết. Phi chu bay lên không, trở về Thiên Ngự Phong. Tiêu Y bị mắng như xối nước vào mặt, nàng ta biết giờ Nhị sư huynh nhà mình đang trong cơn giận dữ, nộ khí ngập trời. Nàng ta cũng chỉ có thể im lặng chịu đựng. Tiêu Y nước mắt rung rung nhìn đầu thuyền một chút, lại nhìn đuôi thuyền một chút. Đại sư huynh ngồi xếp bằng ở đầu thuyền, sư phụ ngồi xếp bằng ở đuôi thuyền. Còn chuyện trong cái buồng nhỏ này, bọn họ đều nhắm mắt làm ngơ, làm bộ nhìn không thấy, nghe không được. Thiều Thừa và Kế Ngôn rất giáo hoạt. Giờ Lữ Thiếu Khanh là một thùng thuốc nổ, ai đụng vào sẽ nổ ngay người đó. Khó có thể tìm được một Tiêu Y chịu đựng thay bọn họ, trong lòng hai người cầu còn không được. Sau khi Lữ Thiếu Khanh mắng một trận, trong lòng dễ chịu hơn rất nhiều. Hắn thấy Tuyên Vân Tâm đang ngồi liền nói với Tiêu Y: “Đi, đi cướp Trữ Vật giới chỉ của nàng ta đến cho ta.” Tuyên Vân Tâm bức bối, tên khôn này thật đáng chết. Nàng ta lặng lẽ cắt kỹ giới chỉ. Đồng thời nàng ta quyết định, trước mặt Lữ Thiếu Khanh tuyệt đối không để lộ ra Trữ Vật giới chỉ của

mình. Tiêu Y vội vàng cười làm lành, giảng hòa: “Nhị sư huynh, huynh đừng nóng giận, mọi người biến chiến tranh thành tơ lụa, mâu thuẫn hiểu lầm trước đó coi như bỏ qua đi.” “Vân Tâm tỷ tỷ là khách của chúng ta, chúng ta đối xử với tỷ ấy tốt một chút nhé.” Sư phụ và Đại sư huynh đúng là đáng ghét. Để ta phải đối mặt với Nhị sư huynh, trên mặt ta dính cả một lớp nước miếng rồi. “Chà.” Lữ Thiếu Khanh kinh ngạc nhìn Tiêu Y: “Có văn hóa quá nhỉ, tên mù chữ muối học ở đâu ra thế?” Tiêu Y kháng nghị, hết sức bất mãn với danh xưng này, chu miệng nói: “Muối không phải mù chữ, mặc dù muối không thích đọc sách nhưng muối cũng biết rất nhiều thứ.” “Thật sao?” Lữ Thiếu Khanh cười lạnh không thôi: “Hai bài tâm đắc, hai vạn chữ, muối viết xong chưa?” Giọng Kế Ngôn kịp thời truyền đến. “Ba bài, ba vạn chữ.” Tiêu Y suýt chút nữa bật khóc tại chỗ. Ở thời điểm này, còn phải nhắc đến chuyện chưa xót này, hai người làm sư huynh cũng xấu quá rồi. Lữ Thiếu Khanh nhìn về phía Kế Ngôn ở đầu thuyền, kinh ngạc: “Thêm cho muối ấy lúc nào vậy?” “Muối ấy đắc tội huynh à?” “Có cần thế không?” Tiêu Y ở bên cạnh liên tục gạt đầu, chẳng phải thế sao? Chẳng qua ta thuận miệng nói một câu thôi, bắt ta viết một bài tâm đắc một vạn chữ, còn có thiên lý nữa không? “Nhị sư huynh.” Tiêu Y tội nghiệp kéo áo Lữ Thiếu Khanh. Nàng ta hi vọng Lữ Thiếu Khanh ra mặt giúp, yêu cầu của nàng ta không cao, chỉ cần không viết một vạn chữ tâm đắc Kế Ngôn vừa thêm cho nàng ta là được. Lữ Thiếu Khanh rất bất mãn quơ nắm đấm với Kế Ngôn đầu thuyền: “Đại sư huynh như huynh làm việc chẳng đáng tin cậy chút nào, có ai làm Đại sư huynh như huynh không?” Trong lòng Tiêu Y liễu mạng gạt đầu, bày tỏ vô cùng tán đồng. Kế Ngôn trầm mặc, không thèm để ý đến Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh quay đầu nhìn qua Tiêu Y. Trong mắt Tiêu Y lộ tia mong chờ, hẳn là Nhị sư huynh muốn ra mặt giúp ta, không cần ta viết một vạn chữ tâm đắc sao? Lữ Thiếu Khanh cốc vào đầu Tiêu Y, thậm chí Tiêu Y còn chủ động xích lại gần một chút để Nhị sư huynh cốc tiện tay hơn. Trong lòng Tiêu Y thâm nghĩ, chỉ cần giúp ta miễn trừ một vạn chữ tâm đắc thì có cốc ta thêm mấy cái ta cũng bằng lòng. Lữ Thiếu Khanh vừa cốc đầu Tiêu Y vừa dặn dò: “Nhớ viết thêm vài nội dung ca ngợi ta.” “Sư phụ và Đại sư huynh, muối muốn mắng thế nào thì mắng, mắng càng hung dữ càng tốt.” “Đến lúc đó ta chống

lưng cho muối.”Tiêu Y không nói hai lời, ôm đầu vội vàng lui lại, cách xa Lữ Thiếu Khanh.Giờ huynh không làm chỗ dựa cho ta là đủ để khiến ta thất vọng rồi.Tiêu Y tức giận bất bình nhìn Lữ Thiếu Khanh.Quả nhiên, ta vẫn quá ngây thơ.“Nhị sư huynh, huynh thật đáng ghét.”Lữ Thiếu Khanh nằm dựa vào buồng nhỏ trên tàu, nhìn rất thoải mái, thậm chí còn bắt chéo hai chân.Hai tay hắn gói đầu, liếc nhìn Tuyên Vân Tâm cách đó không xa.Hắn nói với Tiêu Y: “Muốn bớt viết tâm đắc à?”Tiêu Y liềm mạng gạt đầu, như gà con mổ thóc, nàng ta nằm mơ cũng muốn.Lữ Thiếu Khanh bữu môi nhìn Tuyên Vân Tâm: “Đi, đánh nàng ta một trận, ta có thể làm chủ để muối bớt viết một bài.”Tiêu Y nhìn Tuyên Vân Tâm, trên mặt lộ ra một tia dao động.Nhưng, rất nhanh, nàng ta lắc đầu từ chối.Giờ sắc mặt Tuyên Vân Tâm tái nhợt, dáng vẻ rất chật vật, nàng ta không ra tay được.Hơn nữa, không chừng sẽ là nhị sư tẩu của ta, ta không bao giờ ra tay với người nhà.Lữ Thiếu Khanh thấy thế, mắng: “Không có tiền đồ, nàng ta là kẻ địch, đối đãi với kẻ địch mà muối mềm lòng cái gì?”“Quay về viết thêm một bài tâm đắc đi.”Tiêu Y lập tức khóc lên.Tại sao phải viết tâm đắc?“Huhu, Nhị sư huynh, huynh bắt nạt ta.”“Hừ hừ, tiểu phản đồ muối, không thu thập muối thì không thể nhớ lâu được.Tuyên Vân Tâm không nhin được nữa.Sư muối đáng yêu như vậy mà cũng nhẫn tâm bắt nạt?Nàng ta mở to mắt, nhìn hằm hằm Lữ Thiếu Khanh: “Khốn kiếp.”

Chương 283 - Đánh với chưởng môn một trận

Chương 283: Đánh với chưởng môn một trận “Sao nào?” Lữ Thiếu Khanh đắc ý nói với Tuyên Vân Tâm: “Ngươi muốn ra mặt thay muội ấy à?” “Đến đây.” Lữ Thiếu Khanh vỗ vỗ mặt mình: “Đánh vào đây này.” Tuyên Vân Tâm nhìn thấy dáng vẻ vô lại của Lữ Thiếu Khanh chỉ hận thực lực của mình không đủ. Nàng ta không thể đánh chết được tên khốn Lữ Thiếu Khanh này. Mặc dù Tiêu Y cũng rất muốn đánh Nhị sư huynh mình một trận, nhưng nàng ta biết Nhị sư huynh mình đang có ý. Mục đích của hắn dĩ nhiên là nhắm vào Tuyên Vân Tâm. Nàng ta vội kéo Tuyên Vân Tâm, khuyên nhủ: “Vân Tâm tỷ tỷ, tỷ đừng chấp nhặt với Nhị sư huynh.” Mặc dù Lữ Thiếu Khanh từng nói hắn lấy đạo tâm ra thì là thích Tuyên Vân Tâm chẳng qua chỉ là trò chơi chữ. Nhưng dù là Thiệu Thừa hay Tiêu Y đều cảm thấy giữa Lữ Thiếu Khanh và Tuyên Vân Tâm chắc chắn có chuyện gì đó. Đặc biệt là Tiêu Y, trong khu rừng ở bí cảnh, chắc chắn Nhị sư huynh đã làm gì Tuyên Vân Tâm. Hôm nay không chừng chính là muốn giết người diệt khẩu, hủy diệt chứng cứ. Cho nên, trong lòng Tiêu Y đã vô thức cảm thấy tương lai chắc chắn Tuyên Vân Tâm sẽ là tẩu tử của mình. Nếu có thể, đương nhiên nàng ta phải giúp đỡ tẩu tử tương lai. Tuyên Vân Tâm không phải là đối thủ của Lữ Thiếu Khanh. Giờ nàng ta đang ở bộ dạng như thế này mà còn đi trêu chọc Lữ Thiếu Khanh chắc chắn sẽ phải gặp nhiều thua thiệt. Tiêu Y không muốn Tuyên Vân Tâm tự rước lấy nhục, tự chuốc khổ vào người. Nàng ta kéo Tuyên Vân Tâm, cười hì hì hỏi Lữ Thiếu Khanh, nói sang chuyện khác: “Nhị sư huynh, huynh biết Vân Tâm tỷ tỷ tới Lăng Tiêu thành từ lúc nào vậy?” “Còn phải nói à, nàng ta vừa vào Lăng Tiêu thành ta đã ngửi được mùi của nàng ta, cách một vạn dặm là ta đã có thể ngửi thấy rồi.” Lữ Thiếu Khanh gác chân, tràn đầy khinh thường giọng nói: “Cứ tưởng vào Lăng Tiêu thành là có thể gây phiền toái cho ta à, ngây thơ.” Đối mặt với sự khinh bỉ của Lữ Thiếu Khanh, Tuyên Vân Tâm trầm mặc không nói. Nàng ta vốn định lợi dụng chuyện Hạ Ngữ để chơi xấu Lữ Thiếu

Khanh một phen. Tuy nhiên nàng ta chưa từng nghĩ chuyện này lại khiến mình bại lộ, bị Lữ Thiếu Khanh đoán được hành tung, từ đó nhắm vào nàng ta. Đây coi như là thất sách của nàng ta. Nàng ta không ngờ Lữ Thiếu Khanh lại linh mẫn đến như vậy, lập tức đoán ra được nàng ta đã tới Lăng Tiêu thành. Trong ánh mắt Tiêu Y lộ ra tia sợ hãi thán phục, nàng ta lại có một trải nghiệm mới đối với sự thông minh của Nhị sư huynh. Nàng ta hỏi: “Cho nên, Nhị sư huynh, trên đại diện huynh tình nguyện hét lớn đầu hàng cũng không muốn bại lộ thực lực của mình, mục đích cũng là để làm tê liệt người của Điểm Tinh phái sao?” Tiêu Y khá hưng phấn, từ lúc nào Nhị sư huynh đã bắt đầu bày bố thế cục rồi? Lữ Thiếu Khanh bĩu môi: “Suy nghĩ nhiều rồi, chỉ là vài tên Điểm Tinh phái, vẫn chưa đáng đề ta làm như vậy.” “Ta mà ra tay đánh bại Trương Tông Long rồi thì sau này còn có thể ngủ nướng sao?” “Chương môn ba lần bốn lượt tìm việc cho ta làm chính là để chèn ép ta, nhưng ta không thể để ông ấy được như ước nguyện.” Chủ yếu là để sau này còn có thể tiếp tục sống cuộc sống của cá muối. Bại lộ thực lực, chương môn sẽ yên tâm thoải mái chèn ép Lữ Thiếu Khanh hẳn. Lữ Thiếu Khanh không để chương môn được như ý đâu. Nói đến đây, Lữ Thiếu Khanh không kìm được nói với Thiệu Thừa: “Sư phụ, chương môn bắt nạt con mà người không ra mặt giúp con sao?” Thiệu Thừa trầm mặc một hồi, người có thể vô sỉ đến vậy sao? Tiếp theo, tiếng mắng của ông ta từ đuôi thuyền bay tới. “Khốn kiếp, người còn mặt mũi nhắc đến chuyện này à?” “Ta chỉ không ở nhà vài ngày người đã gây ra bao nhiêu chuyện như vậy?” “Chương môn suýt đánh nhau với ta rồi, người có biết không?” Tuyên Vân Tâm nghe thấy nội dung Thiệu Thừa mắng Lữ Thiếu Khanh thì cũng cạn lời. Nàng ta rất kinh ngạc nhìn Lữ Thiếu Khanh, tên khốn kiếp này, hóa ra không chỉ khốn kiếp với mỗi mình mình, ngay cả sư phụ, chương môn, thậm chí là với đồng môn đều khốn kiếp như vậy. Không bị đánh chết, có thể sống đến bây giờ, coi như hần mạng lớn. Lữ Thiếu Khanh đã sớm quen với mấy lời mắng mỏ của Thiệu Thừa, mấy câu nay như nước đổ đầu vịt. Để không bị ráy tai chặn lại Lữ Thiếu Khanh đành dùng tay khui lỗ tai, trước mặt Tuyên Vân Tâm còn búng búng móng tay làm Tuyên Vân Tâm buồn nôn nhắm mắt lại. Lữ Thiếu Khanh nói với Thiệu Thừa: “Sư phụ, người sợ cái gì? Cùng lắm là đánh với chương môn một trận.” “Đừng học hành

vi khốn kiếp của Đại sư huynh, chuyên tới tìm con bắt nạt, không dám đi đánh với chưởng môn một trận.”“Sư phụ, hay là người đi làm chưởng môn đi, chúng ta cùng hạ bệ chưởng môn xuống khỏi ghế.”Lữ Thiều Khanh vừa mới nói xong, Thiều Thừa liền đằng đằng sát khí từ đuôi thuyền giết đến.“Khốn kiếp, ngươi đang nói lời khốn kiếp gì vậy?”“Có phải muốn bị ta thu thập không?”Lữ Thiều Khanh thấy Thiều Thừa sắp đánh người vội vàng nói: “Sư phụ, con đang bị thương.”Tuyên Vân Tâm nhìn Thiều Thừa với ánh mắt thương hại, có đồ đệ thế này chắc chắn là rất vất vả.Thiều Thừa đúng là rất muốn đánh Lữ Thiều Khanh một trận, nhưng thấy Lữ Thiều Khanh nằm đó, sắc mặt tái nhợt, dáng vẻ ốm yếu thì lại không xuống tay được.“Khốn kiếp, chờ ngươi khỏi ta sẽ thu thập ngươi.”Lữ Thiều Khanh vẫn mặt dày mày dạn nằm đó không hề động đậy.Không chỉ Tuyên Vân Tâm thất vọng mà ngay cả Tiêu Y cũng thất vọng.Sư phụ vậy mà còn không xuống tay, quá làm cho người ta thất vọng.Quả nhiên là ngay cả sư phụ cũng khó làm gì được Nhị sư huynh.Lúc này, giọng của Kế Ngôn lượn lơ vang tới.“Chưởng môn nói, trừ của đệ ba năm phúc lợi.”

Chương 284 - Đây là tiền trợ cấp cho dân nghèo của hắc đẩu

Chương 284: Đây là tiền trợ cấp cho dân nghèo của hắc đẩu Móa, thật thâm hiểm. Ba năm phúc lợi, đan dược gì đó không nói, chỉ riêng linh thạch cũng gần bốn ngàn viên linh thạch hạ phẩm rồi. Đây là tiền trợ cấp cho dân nghèo của hắc đẩu. Cái này mà cũng trừ à? Lữ Thiếu Khanh mắng chửi môn không tử tế: “Ta giúp chửi môn vào sinh ra tử, đi theo làm tùy tùng, ông ấy lại qua cầu rút ván, ngay cả tiền trợ cấp hộ nghèo của ta cũng trừ.” Sau khi mắng xong, hắc đẩu xuống, thành khẩn nói với Thiệu Thừa: “Su phụ, chúng ta phản kháng đi, đừng để chửi môn suốt ngày chèn ép đồ đệ đẹp trai đáng yêu của người nữa.” Thiệu Thừa thật sự không nhịn được nữa, vỗ một cái lên đầu hắc đẩu: “Khôn kiếp.” Ông ta quát lớn: “Sau này không được phép nói những câu ngu xuẩn này nữa. Chửi môn Ngu Sưởng là người hào sảng, cũng rất bao dung với Lữ Thiếu Khanh. Lời này bị Ngu Sưởng nghe thấy cũng không có vấn đề gì. Nhưng, nếu như bị những người khác nghe được, sợ rằng sẽ sinh ra không ít phiền phức, bất lợi cho sự đoàn kết của môn phái. Nói vấn đề này, tri kỷ Tiêu Y liền an ủi Lữ Thiếu Khanh một chút. “Nhị sư huynh, huynh không cần tức giận, không phải bản thân huynh có rất nhiều linh thạch sao?” “Dùng hết rồi.” Lữ Thiếu Khanh tức giận. Tên ma quỷ kia ăn nhiều lắm. Người khác không biết, nhưng Tiêu Y biết rõ cuộc Nhị sư huynh mình có bao nhiêu linh thạch. Mấy vạn, thậm chí là mười mấy vạn linh thạch mà đã tiêu sạch rồi? Đánh bạc à? Hay uống rượu hoa? Đánh chết Tiêu Y cũng không tin. “Nhị sư huynh, huynh đừng gạt ta, ta đâu thèm muốn linh thạch của huynh.” Tiêu Y tức giận nói, cảm thấy Lữ Thiếu Khanh đang đề phòng nàng ta. Ta biết huynh là quỷ hẹp hòi, ta chẳng thèm muốn linh thạch của huynh đâu. Đồng thời Tiêu Y nắm chặt lấy ngón tay, nhắm tịt: “Su phụ, con nhập môn hơn năm tháng rồi, theo tính toán của con thì năm tháng phúc lợi môn phái con vẫn chưa nhận đâu.” “Khục: “ Lữ Thiếu Khanh bỗng nhiên cắt ngang lời Tiêu Y: “Nhận cái gì mà nhận, muội ăn uống ngủ nghỉ cần linh

thạch sao?” “Môn phái nghèo như vậy, muối không cần nhớ đến chút linh thạch này của môn phái đâu.” “Thân là đệ tử thân truyền nên làm tấm gương tốt, cần linh thạch thì tự đi làm nhiệm vụ môn phái, vừa cống hiến cho môn phái vừa có thể tự kiếm điểm cống hiến và linh thạch.” “Tự động tay động chân để cơm no áo ấm, tự kiếm linh thạch, như vậy không tốt hơn sao?” Mắt Tiêu Y giật giật vài cái, trong lòng nảy sinh dự cảm không hay. “Nhị sư huynh, có phải huynh đã làm gì đó không?” Trong lòng Tiêu Y cảm thấy không ổn, đôi mắt to chớp chớp nhìn Lữ Thiếu Khanh. Lúc này tim nàng ta hơi rút lại, cảm thấy bất ổn. Nàng ta luôn cảm thấy Nhị sư huynh đã làm chuyện gì có lỗi với mình. Đầu Lữ Thiếu Khanh quay sang một bên, không nhìn Tiêu Y, phủ nhận nói: “Không có, muối suy nghĩ nhiều rồi.” “Nhị sư huynh là người tốt nhất, ngay cả Đại sư huynh cũng không tốt bằng ta.” Nhìn xem, nói dối rồi kìa. Bàn tay trắng nõn của Tiêu Y giữ chặt đầu Lữ Thiếu Khanh, cố gắng vặn ngược trở lại. Nàng ta ngồi trước mặt Lữ Thiếu Khanh, nhìn thẳng vào mắt Lữ Thiếu Khanh. Lúc này Tiêu Y tràn đầy dũng khí truy vấn. “Nhị sư huynh, nói ta biết, huynh đã làm chuyện gì có lỗi với ta rồi?” Lữ Thiếu Khanh bộp một cái rút khỏi tay nàng ta, mắng: “Muội có ý gì? Ta có thể làm gì chứ?” “Cút đi, đừng quấy rầy ta nghỉ ngơi.” Lữ Thiếu Khanh càng như vậy, Tiêu Y lại càng thấy chắc chắn Lữ Thiếu Khanh có vấn đề. Lúc hắn nói cũng không dám nhìn thẳng nàng ta. Nếu như hắn không làm việc gì có lỗi với nàng ta, Tiêu Y bằng lòng viết tâm đắc cả đời. “Nhị sư huynh.” Tiêu Y hận không thể đi lột miệng Lữ Thiếu Khanh bắt hắn nói thật. Lữ Thiếu Khanh thiếu nhẫn nại đuổi Tiêu Y đi: “Đi đi đi, đừng quấy rầy ta dưỡng thương.” “Nếu muội còn không đi, ta nằm trên đùi muội đấy.” “Không đi, trừ phi huynh nói ta biết huynh đã làm gì.” Tiêu Y chống nạnh, tức giận nói. Trong lòng nàng ta cảm thấy bất ổn, lo lắng bất an, không hỏi cho rõ ràng thì không thể nào yên tâm được. Lữ Thiếu Khanh cốc đầu Tiêu Y: “Đáng ghét, chú ý ngôn từ, muội nói mấy lời này trước mặt người ngoài, muội đang cố tình đúng không?” “Đến lúc đó ta không có đạo lý ta bán muội đi để đổi đạo lý về đây.” Tiêu Y bị cốc cho đầu óc choáng váng, Tiêu Y muốn ôm đầu chạy trốn, nhưng không hỏi rõ ràng chuyện này nàng ta thực sự không cam tâm. “Nhị sư huynh, huynh nói đi, rốt cuộc huynh đã làm gì.” “Huynh không nói ta sẽ không đi.” Lúc này, vẫn là

Đại sư huynh hiểu chuyện, giọng Kế Ngôn lại một lần nữa từ bên ngoài bay vào trong. “Hắn nhận hết phúc lợi của muội rồi.” “Cái gì?” Tiêu Y ngây dại. Lữ Thiếu Khanh không nói hai lời, quay người định ra tính sổ với Kế Ngôn. “Huynh cố tình phá đúng không?” “Nhị sư huynh, huynh đừng chạy.” Tiêu Y nổi giận, nàng ta vừa kéo áo Lữ Thiếu Khanh vừa đi đến cạnh Thiệu Thừa nói: “Sư phụ, người phân xử đi.” Thiệu Thừa thở dài, an ủi Tiêu Y nói: “Đại sư huynh của con từ lúc bắt đầu vào cửa chưa từng lĩnh phúc lợi của môn phái.” Tiêu Y sững sờ, Tuyên Vân Tâm bên cạnh vốn đang đứng ngoài câu chuyện cũng ngây ngẩn cả người. Lữ Thiếu Khanh thừa cơ chạy ra đầu thuyền. Động tác của hắn vô cùng linh hoạt, làm gì có chút dáng vẻ bị thương nào. Tiêu Y nhìn Thiệu Thừa, nghi hoặc: “Sư phụ, hắn là Đại sư huynh giống như lời Nhị sư huynh nói, đức độ, không muốn gây thêm phiền phức cho môn phái sao?” Trong lòng Tuyên Vân Tâm không kìm được lộ ra tia thán phục. Không hề nhận một viên linh thạch của môn phái, hoàn toàn dựa vào bản lĩnh của mình đạt đến tình trạng hiện tại sao? Thiệu Thừa nhìn thoáng qua bên ngoài, mặc dù có vải màn che cách nhưng Thiệu Thừa vẫn có thể cảm nhận được tình hình bên ngoài. Lữ Thiếu Khanh ngồi trước mặt Kế Ngôn, hai người đang chơi trò mắt lớn trừng mắt nhỏ. Ông ta lắc đầu nói: “Đại sư huynh của con từ lúc bắt đầu vào cửa vẫn luôn cố gắng tu luyện, những chuyện khác không thèm để ý, cũng lười hỏi đến.” “Với hắn mà nói thà tu luyện còn hơn bớt thời gian đi nhận phúc lợi của môn phái.”

Chương 285 - Nói bậy, đó là tiền công vất vả của ta.

Chương 285: Nói bậy, đó là tiền công vất vả của ta. Tiêu Y nghe đến đó liền hiểu ra: “Cho nên từ trước đến nay đều do Nhị sư huynh lĩnh thay? Bị Nhị sư huynh nuốt riêng?” Giọng Lữ Thiếu Khanh từ ngoài truyền vào, kháng nghị: “Nói bậy, đó là tiền công vất vả của ta.” Ngay sau đó giọng Kế Ngôn vang lên: “Một lần một trăm linh thạch hạ phẩm, tiền công vất vả của người đất thật.” Tiêu Y nghe ra được oán niệm bên trong. Nàng ta vô cùng hiểu cảm nhận của Đại sư huynh, Nhị sư huynh quá khôn kiếp. Mười năm đấy, phúc lợi môn phái mười năm đều bị hấn lấy. Mười năm là mười hai vạn linh thạch. Tiêu Y nhìn không được, khuôn mặt nhỏ phình lên, thở phò nói: “Nhị sư huynh quá khôn kiếp.” Còn hạ thủ với cả người nhà, quá đáng ghét. Tuyên Vân Tâm đứng bên cạnh thả một trăm cái like. Không sai, quả là một tên cực phẩm khôn kiếp. Tiêu Y thấy kỳ lạ, chuyện như vậy, sư phụ người lại có thể mặc kệ ngồi nhìn? Nàng ta hỏi Thiệu Thừa: “Sư phụ, người mặc kệ sao?” Làm như vậy thì quá bất công với Đại sư huynh. Thiệu Thừa biết Tiêu Y hiểu lầm. Ông ta nói: “Chút phúc lợi ấy đối với Đại sư huynh con mà nói không đáng là gì.” “Bởi vì thiên phú của Đại sư huynh con nên dĩ nhiên trong môn phái có cung cấp các ủng hộ khác.” Kế Ngôn được chỉ định làm Đại sư huynh của môn phái, là người phát ngôn của thế hệ trẻ trong môn phái. Môn phái dù thế nào thì cũng phải toàn lực ủng hộ Kế Ngôn, tài nguyên tu luyện chắc chắn phải đầy đủ, toàn lực. “Còn về phần chút phúc lợi môn Đại sư huynh con có lấy hay không cũng như nhau.” Tiêu Y hiểu ra: “Đại sư huynh cũng ngầm đồng ý cho Nhị sư huynh à?” Thiệu Thừa gật đầu, trong lòng cảm thán một chút. Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh có sự ăn ý riêng, Kế Ngôn có được sự ủng hộ của môn phái, lo sợ mình bị tụt lại nên ngầm đồng ý cho Lữ Thiếu Khanh chút phúc lợi môn phái này của mình, để Lữ Thiếu Khanh có thể theo sát bước chân của hắn ta. Thiệu Thừa cảm thán nói: “Đừng thấy bình thường hai đứa bọn nó như vậy, trên thực tế, hai đứa thân như huynh đệ.” Thiệu Thừa vừa

mới nói xong, Lữ Thiếu Khanh nói: “Ôi trời, sư phụ còn nói ta và huynh như huynh đệ.” “Sư phụ già rồi à?” Kế Ngôn bày tỏ sự đồng ý: “Hơn một trăm tuổi rồi, già lắm rồi.” Đường như cả hai đều không đồng ý câu thân như huynh đệ này của Thiều Thừa. Thiều Thừa ôm ngực, vô cùng khó chịu. Quả nhiên đúng như chương môn nói, có tên tiểu khốn kiếp kia, thọ nguyên nhiều mấy cũng không đủ dùng. Tiêu Y thì che miệng cười trộm. Hai vị sư huynh hiếm khi có lúc lại nhất trí ý kiến như vậy. Theo Tiêu Y, hai người bọn họ chính là huynh đệ, chẳng qua bình thường ai cũng sĩ diện, không ai muốn thừa nhận mối quan hệ tốt với đối phương. Nhưng vẫn không thể phủ nhận là tình cảm của hai vị sư huynh rất tốt, tốt hơn tưởng tượng của bất kỳ ai. Tuy nhiên, cười một hồi Tiêu Y kịp phản ứng lại. Nàng ta trừng to mắt nhìn sư phụ: “Sư phụ, không phải người muốn nói con học theo Đại sư huynh đấy chứ?” Thiều Thừa lắc đầu, ta cho người biết chuyện này, là muốn cho người biết, ngay cả Đại sư huynh của người mà cũng phải chịu thiệt thòi để trong lòng người dễ chịu hơn một chút, cân bằng hơn một chút. “Không sai.” Lữ Thiếu Khanh ở ngoài nghe thấy lời của Tiêu Y, lớn tiếng nói: “Trong lòng ta, muội và Đại sư huynh đều giống nhau, thiên phú vô song, kinh điển thiên hạ, không cần dựa vào tài nguyên gì đó để tu luyện.” Tiêu Y bĩu môi, Nhị sư huynh lúc này, lời của hắn, ngay cả một dấu chấm cũng không thể tin. Tiêu Y: “Nhị sư huynh khốn kiếp, trả đồ của ta lại cho ta.” Tuyên Vân Tâm nhìn Tiêu Y lao về phía Lữ Thiếu Khanh tính sổ không thành, ngược lại còn bị trấn áp. Nàng ta vừa xoa lỗ tai vừa tội nghiệp đứng trước mặt hai vị sư huynh. Tuyên Vân Tâm nhìn không được thở dài. Nha đầu này thật đàn. Nhưng, trong lòng nàng ta lại nảy sinh một cảm giác hâm mộ. Đứng thấy Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh đối xử với Tiêu Y dịu dàng, động một chút là lấy viết tâm đắc ra uy hiếp. Thế nhưng chỉ cần không phải mù lòa đều có thể nhìn ra được tình cảm giữa ba người bọn họ rất tốt. Buồn cười, trước đây không lâu nàng ta còn tưởng quan hệ giữa Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh không tốt. Liên tưởng đến môn phái của mình, biểu cảm của Tuyên Vân Tâm không khỏi ảm đạm. Tuy nhiên, rất nhanh, Tuyên Vân Tâm một lần nữa tỉnh lại. Bây giờ mặc dù nàng ta tạm thời giữ được cái mạng nhỏ nhưng về sau không biết sẽ như thế nào. Phải chuẩn bị sẵn để đối ứng với tình huống ác liệt nhất. Tuyên Vân Tâm thở sâu một hơi để tự

khôi phục tỉnh táo, giữ cho đầu óc thanh tỉnh. Nàng ta nhìn Thiều Thừa bên cạnh nở nụ cười hiền lành, mở miệng: “Thiều phong chủ, người đưa ta về Lăng Tiêu Phái, người định đối phó với ta như thế nào?” Ánh mắt Thiều Thừa rơi trên người Tuyên Vân Tâm, Tuyên Vân Tâm ngồi xếp bằng, vì thương thế nên sắc mặt tái nhợt, nhìn điềm đăm đáng yêu. Mặc dù là ngồi xếp bằng, nhưng phía sau lưng nàng ta vẫn tựa trên buồng tàu, chứng tỏ thương thế nghiêm trọng của nàng ta. Thiều Thừa không thể không thừa nhận, Tuyên Vân Tâm so ra không hề thua kém Hạ Ngữ, đều là đệ nhất mỹ nữ, ai cũng có vẻ đẹp riêng. Chẳng trách trước mặt mọi người Lữ Thiếu Khanh nói thích Tuyên Vân Tâm những tu sĩ gây chuyện kia đều lần lượt rút đi. Đối với chuyện giữa Lữ Thiếu Khanh và Tuyên Vân Tâm, Thiều Thừa đã được nghe kể lại từ chỗ tiểu đồ đệ Tiêu Y, cũng biết đại khái mâu thuẫn giữa hai bên. Giúp Hạ Ngữ cướp bí cảnh chi tâm, cướp tài vật của Tuyên Vân Tâm đều đủ để Tuyên Vân Tâm muốn nhắm vào Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh thì sao, chưa từng chấp nhận chịu thiệt, có qua có lại, hai bên đã làm đến mức này, Thiều Thừa hiểu rất rõ. Còn về vấn đề của Tuyên Vân Tâm, Thiều Thừa ông ta cũng không rõ, nên ông ta cũng không có ý định nhúng tay: “Cái này phải xem thử Thiếu Khanh.’ Dù sao ông ta chỉ cần cố gắng hết khả năng để đảm bảo đạo tâm của Lữ Thiếu Khanh không xuất hiện vấn đề, còn về chuyện giữa hai người, ông ta là thế hệ đi trước cũng không muốn nhúng tay vào. Nói không chừng hai người thật sự cãi nhau đến tóe lửa lại thành một đôi thì sao?

Chương 286 - Đại sư huynh của Tuyên Vân Tâm

Chương 286: Đại sư huynh của Tuyên Vân Tâm
Tuyên Vân Tâm trầm mặc. Trong lòng nàng ta hơi lo lắng. Gặp phải Lữ Thiệu Khanh xem như nàng ta gặp khắc tinh của đời này. Tuyên Vân Tâm nghe thấy Lữ Thiệu Khanh đang ở ngoài giáo huấn Tiêu Y, Tiêu Y vô cùng đáng thương không dám lên tiếng. Trong lòng nàng ta càng thêm phiền não, lẽ nào đến Lăng Tiêu phái, ta cũng sẽ bị tên khốn kiếp kia bắt nạt giống tiểu nha đầu kia sao? Tuyên Vân Tâm khẽ cắn môi, nói với Thiệu Thừa: “Thiệu phong chủ, ta có chuyện phải nói với người.” “Quan hệ của ta và Đại sư huynh chúng ta không tầm thường, ta ở lại Lăng Tiêu Phái đến lúc đó sẽ mang đến phiền toái rất lớn cho Lăng Tiêu Phái.” Về chuyện của Đại sư huynh Diễm Tinh Phái, Thiệu Thừa cũng từng nghe nói đến: “Người người nói được xưng là Tiểu Hầu gia, Cận Hầu sao?” “Nghe nói hắn đang bế quan đột phá Nguyên Anh kỳ?” Tuyên Vân Tâm gật đầu, lúc nhắc đến Đại sư huynh Cận Hầu của nàng ta, trong mắt nàng ta không kìm được lóe lên một tia e ngại. Nàng ta nói: “Đại sư huynh hẳn biết, chắc chắn sẽ tìm mọi người gây phiền phức.” “Đại sư huynh không hề thua kém Kế Ngôn công tử.” Cận Hầu không kém Kế Ngôn bao nhiêu, đang bế quan đột phá Nguyên Anh kỳ. Ở lứa tuổi này, hẳn ta cũng là người nổi bật trong số người cùng thế hệ. Trong mắt Tuyên Vân Tâm, cho dù là Kế Ngôn cũng không lợi hại hơn Cận Hầu bao nhiêu. Thiệu Thừa nghe vậy không kìm được nở nụ cười nhạt. Ông ta nhìn thoáng qua ba đồ đệ, ánh mắt tràn đầy kiêu ngạo. “Chưa hề giao thủ sao biết được ai kém ai?” Tuyên Vân Tâm khẽ giật mình. Thiệu Thừa nói vậy chứng tỏ có lòng tin tuyệt đối vào Kế Ngôn. Nàng ta không cách nào phản bác. Bây giờ nhìn lại, hoàn toàn đúng là Kế Ngôn ưu tú hơn Cận Hầu. Tuy nhiên, ánh mắt nàng ta rơi trên người Đại sư huynh: “Đại sư huynh không làm gì được Kế Ngôn công tử nhưng hẳn thì sao?” Trong ánh mắt Tuyên Vân Tâm mang theo tia phức tạp, nhìn Lữ Thiệu Khanh bắt đầu cốc đầu Tiêu Y. Nàng ta thản nhiên nói: “Ta thừa nhận, thực lực của hắn rất mạnh, lại lĩnh

ngộ kiếm ý. Nhưng, hấn tuyệt đối không phải đối thủ của Đại sư huynh ta.” Nàng ta không nghĩ Lữ Thiểu Khanh có thể mạnh hơn Cận Hầu. Kế Ngôn chèn ép cho thế hệ trẻ Tề Châu không ngẩng đầu lên được. Cận Hầu cũng vậy. Cho dù thiên phú như nàng ta cũng không phải đối thủ của Cận Hầu. Lúc đối mặt với Cận Hầu nàng ta như đối mặt với thiên địch. Lữ Thiểu Khanh rất mạnh, nhưng loại mạnh này trong mắt nàng ta không bằng Cận Hầu. Thiều Thừa cười ha ha, không hề phản bác chuyện này, vẫn là câu nói đó. “Chỉ khi giao thủ thực sự mới biết được ai mạnh ai yếu.” Nha đầu nguoi, căn bản không biết rốt cuộc hai tên đồ đệ của ta lợi hại chừng nào. Trong lòng Thiều Thừa tràn đầy kiêu ngạo. Đây là đồ đệ ông ta vẫn lấy làm kiêu ngạo, ông ta thấy, hai đồ đệ của ông ta là hai đồ đệ lợi hại nhất trên thế giới này. Tuyên Vân Tâm một lần nữa khề giật mình, Thiều Thừa cũng có loại lòng tin này đối với Lữ Thiểu Khanh? Từ đâu ra? Tuyên Vân Tâm không thể hiểu, đồng thời, Thiều Thừa trả lời như vậy cũng khiến những lời nàng ta muốn nói tiếp theo bị rối loạn. Nàng ta chỉ có thể nói thẳng với Thiều Thừa: “Thiều phong chủ, nếu như ông có thể hỗ trợ, giúp ta mau chóng trở về Điểm Tinh Phái, ta có thể đồng ý với ông, Điểm Tinh Phái tuyệt đối sẽ không vì chuyện này mà gây phiền phức cho các người.” Đây mới là mục đích thực sự của Tuyên Vân Tâm. Không thể nào tìm được cơ hội rời đi từ chỗ Lữ Thiểu Khanh, vậy thì dời mục tiêu lên Thiều Thừa vậy. Là sư phụ Lữ Thiểu Khanh, nếu Thiều Thừa bằng lòng giúp đỡ nàng ta, thời gian nàng ta sống ở Lăng Tiêu Phái sẽ tốt hơn rất nhiều. Thậm chí còn có thể nhanh chóng rời đi. Thiều Thừa hiểu ý định của Tuyên Vân Tâm, đáng tiếc, nha đầu này, cho dù đến Thiên Ngự Phong, cũng không phải do ta xử lý. Ông ta nói với Tuyên Vân Tâm: “Thiểu Khanh nói thả nguoi thì sẽ thả nguoi, hấn nói không thả, ta cũng sẽ không can thiệp.” Ý nói mình không thể nào quyết định. Tuyên Vân Tâm còn có thể có cách nào nữa? Đối mặt với một sư phụ cung chiều đồ đệ mình như vậy, nàng ta cũng chẳng còn cách nào khác. Dù lưỡi nàng ta có rục rờ như hoa sen cũng vô ích. Tuyên Vân Tâm trầm mặc, ánh mắt hơi tối đi, trông càng điềm đậm đáng yêu thêm vài phần. Thiều Thừa thấy thế, liền nhắc nhở một tiếng: “Đến Thiên Ngự Phong, nguoi chỉ cần không đối nghịch với Thiểu Khanh hấn cũng sẽ không quá hà khắc với nguoi.” Chưa hết, ông ta còn cảnh báo một câu: “Đương nhiên, nguoi cũng

đừng có ý đồ xấu xa gì. Tuy ta nói không đồng ý giết người nhưng không có nghĩa là không dám giết, sẽ không giết.” Trong lòng Tuyên Vân Tâm run lên, há to miệng, cuối cùng bắt đầu trầm mặc. Cả nhóm người mau chóng trở về đến Thiên Ngự Phong. Sau khi xuống thuyền, về mặt Tuyên Vân Tâm đầy phức tạp nhìn cảnh tượng xung quanh, đây chính là nơi nàng ta sẽ phải ở sao? Thiên Ngự Phong này cũng không phải là môi trường ưu mỹ, trước đó chỉ có ba đại nam nhân ở nên càng lười quản lý không gian xung quanh. Sau khi xuống thuyền Lữ Thiếu Khanh đặc ý tuyên bố với Tuyên Vân Tâm: “Từ hôm nay trở đi, người chính là nha hoàn của Thiên Ngự Phong, phân phó người làm gì thì người phải làm cái đó.” Nàng ta nhìn Lữ Thiếu Khanh đang vô cùng đặc ý lộ ra vẻ giương giương tự đắc. Tuyên Vân Tâm lạnh lùng trả lời một câu: “Nằm mơ.” Mặc dù nàng ta là tù nhân nhưng không có nghĩa là nàng ta sẽ ngoan ngoãn nghe theo Lữ Thiếu Khanh, làm một nha hoàn. Nàng ta có sự kiêu ngạo của nàng ta, bắt nàng ta làm nha hoàn còn không bằng chết luôn cho xong. “Ôi chao, đã đến lúc này rồi mà còn ngông cuồng như vậy, sư phụ, làm thịt nàng đi, xong hết mọi chuyện.”

Chương 287 - Xử trí Tuyên Vân Tâm như thế nào

Chương 287: Xử trí Tuyên Vân Tâm như thế nào Thiều Thừa không để ý đến Lữ Thiểu Khanh, ông ta nói với Tiêu Y: “Tiêu Y, con đưa nàng đi tìm một chỗ ở lại đi.” Ông ta đã hạ một đạo cấm chế trong cơ thể Tuyên Vân Tâm nên không cần lo Tuyên Vân Tâm sẽ ra tay với những người khác. Đợi sau khi Tuyên Vân Tâm rời đi rồi, Thiều Thừa mới hỏi Lữ Thiểu Khanh: “Người dự định xử trí nàng ta như thế nào?” Lữ Thiểu Khanh kinh ngạc: “Sư phụ, lời này của người là có ý gì?” “Không phải người không cho con giết nàng ta, muốn con đưa nàng ta về, con còn tưởng nàng ta là con gái riêng của người nên con mới đồng ý đấy.” “Giờ người hỏi con con biết làm như thế nào? Sao người làm việc chẳng có trách nhiệm gì vậy?” Thiều Thừa che ngực, tên đồ đệ khốn kiếp này quá biết chọc giận người ta. “Bớt ở đây ăn không nói có với ta đi, nói chuyện đàng hoàng cho ta, nếu không ta sẽ đánh người đấy.” Kế Ngôn lạnh lùng bày tỏ sự ủng hộ: “Giờ đánh nó một trận trước đi, vài ngày nữa là người không đánh được đâu.” Lữ Thiểu Khanh nhìn Kế Ngôn khoanh tay đứng bên xem kịch, nổi giận: “Khốn kiếp, huynh bên nào?” “Sư phụ đang bắt nạt ta, huynh không giúp ta thì thôi, còn bỏ đá xuống giếng.” Kế Ngôn hỏi ngược một câu: “Ta bỏ đá xuống giếng đấy, đệ làm được gì nào?” “Muốn luận bàn à?” Lữ Thiểu Khanh cũng học Thiều Thừa đưa tay ôm ngực, chỉ vào Kế Ngôn, nói với Thiều Thừa: “Sư phụ, người nhìn đi, huynh ấy học điều xấu. Thiếu niên bất lương, nhất định phải nghiêm trị.” “Thu thập huynh ấy đi, sư phụ.” Thiều Thừa mắt lạnh nhìn Lữ Thiểu Khanh, đợi sau khi Lữ Thiểu Khanh kêu xong liền quát lớn: “Còn không nói rõ ràng cho ta giờ ta sẽ thu thập người.” “Đây là con...” Bàn tay Thiều Thừa tỏa ra ánh sáng, linh lực lấp lóe, trắng chói, sức uy hiếp cực lớn. Lữ Thiểu Khanh vội vàng đổi giọng, ngoan ngoãn nói: “Đây không phải vì sư phụ không cho phép con giết nàng ta, con nể mặt sư phụ, đưa nàng ta về bắt nàng ta giặt quần áo, nấu cơm gì đó cho sư phụ người à.” “Dù sao tài nấu nướng của sư phụ người cũng quá mất mặt.” Nghe thấy câu

này, Thiều Thừa không đánh Lữ Thiếu Khanh ông ta cảm thấy không an lòng. Thấy Lữ Thiếu Khanh bị đánh, Kế Ngôn đứng cạnh không kìm được lắc đầu. “Phạm tiện.” “Sur phụ, gần đây tính tình người càng ngày càng nóng nảy đấy.” Lữ Thiếu Khanh xoa hông, suy đoán: “Có phải người đến thời mãn kinh rồi không?” “Nhưng không đúng, Đại sư huynh cũng nói người già quéo rồi, thời kỳ mãn kinh phải qua từ lâu rồi mới đúng.” Tên tiểu tử khốn kiếp này đến giờ mà vẫn còn vờ vịt với ta. Thiều Thừa thở phì phò nói: “Người thử nói nhằm tiếp xem?” Lữ Thiếu Khanh đổi giọng: “Con đã nói rồi, nếu không cho con giết nàng thì để nàng ta ngoan ngoãn ở đây một thời gian, làm nha hoàn cho con, nếu không sao con trút được hết cơn giận này?” “Thật chứ?” Thiều Thừa vẫn có chút hoài nghi, nhưng ngẫm lại, hình như cũng không tìm ra được vấn đề gì. Ông ta không cho phép Lữ Thiếu Khanh giết Tuyên Vân Tâm, trực tiếp thả cũng không được, cũng chỉ có thể coi nàng ta như tù binh dẫn về Thiên Ngự Phong thôi. “Không còn gì khác sao?” Thiều Thừa hỏi lại. Lữ Thiếu Khanh hỏi ngược một câu: “Sur phụ, người nói, còn có thể có gì khác?” “Không phải người thực sự tưởng nàng ta sẽ sinh con để cái cho con đây chứ?” “Đã bao nhiêu tuổi rồi? Sao suy nghĩ còn xấu xa vậy?” Giọng điệu ghét bỏ của Lữ Thiếu Khanh khiến Thiều Thừa tức giận, đúng là Thiều Thừa cũng có hy vọng như vậy. “Nha đầu này nhìn cũng khá được, người có thể thử một chút.” “Người cũng nên tìm đạo lữ đi, hi vọng có đạo lữ rồi người có thể sửa được tật xấu.” Lữ Thiếu Khanh ngăn người một lát, sur phụ đang thúc cưỡi à? Có phải đã già rồi nên muốn bế đồ tôn rồi không? Sau đó hắn kêu to lên: “Sur phụ, đến giờ người vẫn còn là lão xử nam mà? Người mặt mũi đâu bảo con tìm đạo lữ vậy?” “Người lợi hại như vậy, sao người không cưới An sư bá về đi?” Nhắc đến An Thiên Nhận, trên mặt Thiều Thừa lộ ra tia then thừng. Sau đó ông ta vội vàng dùng phần nô để che giấu: “Khốn kiếp, chuyện trưởng bối cũng đến lượt người nói sao?” Lữ Thiếu Khanh cười lạnh hai tiếng: “An sư bá lần này đến, người cũng chẳng có cơ hội gặp mặt sao?” “Khụ khụ, nàng còn phải dẫn người về Song Nguyệt Cốc, chưa kịp nói mấy câu.” Trong lòng Thiều Thừa có chút tiếc nuối. Kế Ngôn phê bình không chút lưu tình: “Hai ngày trời không về mà nói không được mấy câu à?” “Lãng phí thời gian vào hết những chuyện vô nghĩa.” Lữ Thiếu Khanh vừa

mừng vừa sợ: “Trời ạ, ở cạnh nhau hai ngày sao?” Sau đó hắn nói với Kế Ngôn: “Xem ra chúng ta sắp có tiểu sư đệ hoặc tiểu sư muội rồi?” Kế Ngôn đã suy nghĩ giúp sư đệ hoặc sư muội tương lai: “Đến lúc đó đệ chăm hài tử giúp đi.” Lữ Thiệu Khanh cảm thấy không vừa ý, mắng to: “Khốn kiếp, huynh là Đại sư huynh, huynh trông đi.” Lý do Kế Ngôn đưa ra rất đơn giản: “Ta phải tu luyện, đệ thì không.” “Ai nói ta không cần, đến lúc đó để sư muội ngốc nghếch chăm đi.” Thiệu Thừa nhìn hai đồ đệ cùng tương lượng việc này, trong lòng Thiệu Thừa lo lắng, hai tên khốn kiếp các ngươi, ông ta vội vàng giải thích: “Nói vậy, hai ngày nay ta giúp chương môn xử lý công việc, các ngươi tưởng sau đại điển không có việc gì để làm sao?” “Ta và An sư tỷ cũng chỉ trò chuyện vài câu thôi, không có rảnh thời gian.” Sau khi Lữ Thiệu Khanh nghe xong liền cảm thấy rất thất vọng, ôi chào, còn tưởng thân cây già sư phụ đã có thể nở hoa rồi. “Chỉ mấy câu sao?” “Vậy hai người đã nói gì?” “Có thể kể con nghe không?” Lữ Thiệu Khanh vô cùng nhiều chuyện, lòng đầy mong chờ nhìn Thiệu Thừa. “Khốn kiếp, ta mặc kệ các ngươi.” Thiệu Thừa không chống đỡ được nữa chỉ có thể chật vật rút lui. “Sư phụ, chờ đi, kể cho chúng con nghe đi.” Lữ Thiệu Khanh nhìn theo hướng Thiệu Thừa biến mất, hít sâu một hơi, làm bầm một câu: “Phiền phức chết đi được.” Kế Ngôn thì lạnh lùng nhìn hắn: “Nói đi, rốt cuộc đệ định làm gì.” “Đưa nàng ta về đây, đệ gạt được sư phụ nhưng không lừa được ta đâu.” Ánh mắt Kế Ngôn như điện giống như tát thấy mọi thứ đều không thể gạt được đôi mắt hắn ta.

Chương 288 - Biến hóa của giới chỉ

Chương 288: Biến hóa của giới chỉ
Lữ Thiều Khanh không có ý định giấu diếm Kế Ngôn, hắn trầm tĩnh lại, đặt mông ngồi dưới đất: “Ai, mệt chết ta, giấu diếm sư phụ không dễ dàng gì.” Kế Ngôn nhìn Lữ Thiều Khanh. Kế Ngôn còn hiểu Lữ Thiều Khanh hơn cả Lữ Thiều Khanh. Vừa rồi Lữ Thiều Khanh cố ý đổi chủ đề, hắn ta biết Lữ Thiều Khanh đang kiếm cơ thoái thác, đang muốn giấu gì đó. Hắn ta không thúc giục mà chỉ chờ Lữ Thiều Khanh nói vì sao. Lữ Thiều Khanh ngồi xuống, nhích người, sau khi điều chỉnh bản thân ngồi dễ chịu hơn mới cười hỏi Kế Ngôn: “Nghe nói câu tự chui đầu vào rọ bao giờ chưa?” Kế Ngôn nghe xong liền hiểu ra: “Đệ muốn chờ người của Điểm Tinh Phái tự động dâng tới cửa.” “Không tệ lắm, thông minh hơn sư muội ngốc nghếch nhiều.” Lữ Thiều Khanh giơ ngón tay cái lên với Kế Ngôn, bày tỏ tán dương. Tuyên Vân Tâm nhắc nhở Lữ Thiều Khanh, cũng làm cho Lữ Thiều Khanh nghĩ đến biện pháp này. Để Tuyên Vân Tâm lưu tại Thiên Ngự Phong, đến lúc đó tin tức truyền về Điểm Tinh Phái. Điểm Tinh Phái chắc chắn sẽ phái người đến đây tìm hắn. Sau lưng hắn có chỗ dựa Lăng Tiêu Phái, đánh thắng được thì đánh, đánh không được thì trốn vào trong môn phái. So với hắn tự tìm tới cửa Điểm Tinh Phái gây phiền phức thì an toàn hơn nhiều. Sau khi Kế Ngôn biết suy nghĩ của Lữ Thiều Khanh liền nhắc nhở một câu: “Đến lúc đó đừng để dẫn lửa vào người.” “Sợ cái gì, cho dù Nguyên Anh kỳ tới ta cũng không sợ.” Lữ Thiều Khanh coi thường, hắn đã chuẩn bị từ sớm rồi. “Nguyên Anh kỳ tới, không có huynh ta tránh về Thiên Ngự Phong, hắn còn dám đánh tới không?” “Ta có thể tránh ở đây cả đời.” Kế Ngôn trầm mặc. Câu cuối cùng nghe rất vô sỉ, nhưng hắn ta tin, sư đệ của mình tuyệt đối có thể làm được. Nhưng, Kế Ngôn cảm thấy hơi không hiểu: “Nếu vậy, sao phải gạt sư phụ?” Đến lúc đó người Điểm Tinh Phái tới cửa chắc chắn sẽ tạo ra huyên náo lớn. Thiều Thừa không phải kẻ mù lòa cũng không phải kẻ điếc, không thể không biết gì. Nếu vậy, giấu diếm cũng vô ích. Lữ Thiều Khanh khinh bỉ: “Vừa khen huynh thông minh xong, huynh lại bị sư muội ngốc

nghech phụ thể đúng không?”“Khi nào thì mọi người sẽ dùng chi phí công để đi du lịch?”Kế Ngôn nhìn sư đệ của mình, trong lòng không kìm được cảm thán.Mặc dù hắn là người đôi khi rất đáng giận nhưng trên thực tế vẫn là người rất đáng tin cậy.Sư phụ là ai, Kế Ngôn rất rõ ràng.Thái độ ôn hòa, tính tình đôn hậu, là một người hiền lành hiếm có.Nhưng duy chỉ có chuyện quan tâm đến đồ đệ là Thiệu Thừa như biến thành người khác vậy.Nếu để Thiệu Thừa biết mục đích thực sự khiến Lữ Thiệu Khanh đưa Tuyên Vân Tâm về Thiên Ngự Phong chắc chắn ông sẽ rất lo lắng.Một thời gian ngắn nữa Thiệu Thừa phải đi chấp hành nhiệm vụ môn phái.Vì Lữ Thiệu Khanh không muốn làm ảnh hưởng đến Thiệu Thừa nên mới cố ý giở trò, giấu diếm Thiệu Thừa.Ngẫm nghĩ, Kế Ngôn móc ra một thanh kiếm gỗ dài bằng bàn tay vút cho Lữ Thiệu Khanh.Lữ Thiệu Khanh vừa nhận lấy liền cảm nhận được một cỗ phong mang kiếm ý giấu trong kiếm gỗ.Bên trong ẩn chứa một cỗ kiếm ý của Kế Ngôn.Một khi bộc phát ra, chẳng khác gì Kế Ngôn tự mình bỏ ra một kiếm.Đồ tốt, Lữ Thiệu Khanh mặt mày hớn hở, trước tiên thu lại, sau đó hỏi Kế Ngôn: “Còn gì nữa không? Cho ta thêm vài cái đi.”“Giờ ngươi cũng ung nào luôn rồi à?” Kế Ngôn nhân cơ hội khinh bỉ Lữ Thiệu Khanh một chút.Với thực lực của Kế Ngôn, hắn ta không dùng được, cũng không cần dùng.Hắn ta làm ra chẳng qua chỉ để chơi mà thôi.Lữ Thiệu Khanh lắc đầu, vô cùng tiếc nuối: “Haizz, nếu huynh cho ta một ngàn mấy trăm thanh, một mình ta cũng tự tin có thể giết cả Điem Tinh Phái.”Nghĩ thôi hắn đã thấy kích thích rồi.”Kế Ngôn không để ý đến Lữ Thiệu Khanh, quay người liền rời đi.Lữ Thiệu Khanh xếp bằng tại chỗ, sờ cằm cúi đầu tự hỏi.Một lát sau về sau, Lữ Thiệu Khanh mới thở dài một tiếng, mắng: “Phiền phức chết rồi.”Gây ra mâu thuẫn, kết cừ oán với Điem Tinh Phái, đây là chuyện không còn cách nào khác.Lữ Thiệu Khanh đứng lên, lắc đầu: “Vẫn nên dưỡng thương trước đã.”“Giới chỉ còn hai mươi ngày nữa thì phá được, phiền phức.”Nhưng cũng may Lữ Thiệu Khanh làm thịt được hai con dê béo Trung Châu nên có đủ linh thạch để hắn tu luyện.Thời gian trôi qua rất nhanh, trong nháy mắt đại điển của Lăng Tiêu Phái đã trôi qua được một tháng.“Ngày mai là ngày sư phụ và Đại sư huynh xuất phát.”“Được rồi, tối nay tu luyện, mai ngủ một giấc vậy.”“Không đi tiễn bọn họ đâu.”Lữ Thiệu Khanh nói thầm, sau đó xuất hiện trong căn

phòng trắng xóa. “Mười vạn viên Linh thạch: “Lữ Thiếu Khanh cảnh cáo linh bài: “Tử Quỷ, ngươi dám làm loạn, ta phá hủy ngươi.” Mười vạn viên linh thạch hạ phẩm bay vào trong lư hương, quang mang bạch sắc trong nháy mắt đại thịnh. Cho dù Lữ Thiếu Khanh là tu sĩ Kết Đan hậu kỳ cảnh giới tầng tám thì ánh mắt hắn cũng không nhìn thấy màu sắc khác. Ngoài màu trắng vẫn là màu trắng. Lần này bạch quang mãnh liệt hơn bất kỳ lần nào trước đó, hơn nữa còn dai dẳng hơn. Đồng thời một khí tức khiến người ta sợ hãi bắt đầu tràn qua. Trong lòng Lữ Thiếu Khanh kinh hãi, không phải xảy ra biến cố gì đây chứ? Hay Tử Quỷ ăn no quá, bụng căng hết cỡ rồi? Giờ đang là hồi quang phản chiếu sao? “Tử Quỷ, ngươi đừng ăn bẻ bụng đấy, ngươi chết rồi ta phải làm sao?” Lữ Thiếu Khanh không kìm được hét lớn. Nhưng cùng với tiếng hét của hắn, hắn đột nhiên biến mất rồi xuất hiện trong phòng hắn. Lữ Thiếu Khanh ngây ngẩn cả người, chuyện gì xảy ra? Hắn lấy lại tinh thần vội vàng muốn vào lại thì phát hiện cho dù như thế nào hắn cũng không vào được. Giới chỉ trên tay cũng từ từ trở nên u ám, mất đi ánh sáng.

Chương 289 - Tử Quỷ bị căng bụng chết thật sao?

Chương 289: Tử Quỷ bị căng bụng chết thật sao? Móa! Lữ Thiếu Khanh kinh hãi, cái này rất giống với các lần trước hắn dùng bạo lực mở Trữ Vật giới chỉ ra. Tử Quỷ bị căng bụng chết thật sao? Lữ Thiếu Khanh khóc không ra nước mắt. Tử Quỷ người, không ăn được nhiều chừng ấy thì người phải nói chứ. Dạ dày người không tốt còn miễn cưỡng ăn, người căng bụng chết rồi, còn ta thì sao? Không Thời Quang ốc trong giới chỉ, không chừng đến một trăm tuổi hắn cũng không đột phá nổi Nguyên Anh. Lữ Thiếu Khanh gằm thét với giới chỉ: “Người sống lại cho ta.” Nhưng giới chỉ không những không có bất kỳ phản ứng gì, màu sắc ảm đạm giống như đã hư hoàn toàn. Lữ Thiếu Khanh sốt ruột đến mức đi vòng vòng, nhưng vì hắn không phải tông sư rèn đúc nên ngoại trừ lo lắng ra thì hắn cũng không còn cách nào khác. Lữ Thiếu Khanh thử tất cả những cách hắn có thể nghĩ ra, cho dù là rót linh lực vào giới chỉ, đập, ngâm nước hay nhỏ máu vào đều không hiệu quả. Ngay cả nhỏ nước miếng Lữ Thiếu Khanh cũng dùng thử nhưng cũng không có chút hiệu quả nào. Sau khi giầy vò đến hơn nửa đêm thì cuối cùng Lữ Thiếu Khanh từ bỏ. Hắn ngửa mặt lên trời thở dài, từ bỏ. Xong đời rồi. Nhưng, ngay vào thời khắc Lữ Thiếu Khanh thất vọng, vào lúc hắn đang nghĩ bắt đầu từ hôm nay trở đi sẽ là một tu sĩ tốt chăm chỉ hiếu học, nghiêm túc tu luyện thì giới chỉ trong tay đột nhiên lóe lên quang mang. Giới chỉ một lần nữa trở nên sáng bóng, hơn nữa còn sáng hơn trước vài phần. Lữ Thiếu Khanh vui mừng, không nói hai lời liền tiến vào trong giới chỉ. Hắn vừa tiến vào, một cỗ khí tức cường đại đã bao phủ lấy hắn, một cỗ uy áp kinh khủng giáng lâm. Cỗ khí tức cường đại, uy áp khổng lồ này trước nay Lữ Thiếu Khanh chưa từng cảm thụ được. Cho dù là trên người Ngu Sưởng, Lữ Thiếu Khanh cũng chưa từng cảm thụ được khí tức cường đại, khủng bố như thế. Khí tức cường đại, mệnh môn như vực sâu, thâm bất khả trắc. Nó làm Lữ Thiếu Khanh có một loại cảm giác sợ hãi, tựa như một phạm nhân đối mặt với yêu thú đến từ vực sâu vậy. Uy áp kinh

khủng ép lên người hắn, như vô số tòa núi lớn đặt ở trên người hắn, lúc nào cũng có thể ép hắn thành thịt vụn. Lữ Thiếu Khanh quỳ trên mặt đất, hắn đang ngoan cố chống đỡ, cố gắng để cho mình không bị đè sập. Trên trán Lữ Thiếu Khanh bắt đầu túa mồ hôi lạnh, toàn thân từ trên xuống dưới đều đang run rẩy. Đây là sự run rẩy theo bản năng. Khí tức cường đại, uy áp kinh khủng khiến Lữ Thiếu Khanh cảm thấy linh hồn của mình đều đang sợ hãi. Mẹ nó, ta không xuyên qua đến trước mặt vị đại năng nào đấy chứ? Hoặc là xông vào phòng vị lão yêu quái kia rồi? Lữ Thiếu Khanh muốn ngẩng đầu lên, nhìn xem rốt cuộc là ai. Nhưng uy áp quá mức kinh khủng, ép cho hắn căn bản không ngẩng đầu được lên. “Tiền, tiền bối, có chuyện, có chuyện gì từ từ nói, chưa gì vừa đến đã làm thế này rồi.” Không có người đáp lại, ngược lại, dường như uy áp còn tăng thêm. Nó ép cho Lữ Thiếu Khanh ngay cả nói cũng nói không nên lời. Xương cốt toàn thân đang kêu lên rắc rắc, bất cứ lúc nào cũng có thể không chống đỡ được và vỡ nứt. Lực phủ ngũ tạng trong cơ thể cũng bị ép lại một chỗ, cảm giác đau nhức không ngừng đánh thẳng vào não Lữ Thiếu Khanh, khiến Lữ Thiếu Khanh hận bản thân sao không ngất đi. Lữ Thiếu Khanh cắn chặt hàm răng, cố gắng không để mình bị đè sập, máu tươi từ khóe miệng chảy ra. Cùng với thời gian trôi qua, ý thức của Lữ Thiếu Khanh càng ngày càng mơ hồ, dường như đã sắp hôn mê. Trong trạng thái mơ mơ màng màng này, dường như Lữ Thiếu Khanh nghe thấy một giọng nói ghé bên tai hắng thầm thì. “Từ bỏ đi, từ bỏ là xong.” “Từ bỏ rồi, tất cả đều sẽ trôi qua.” “Cực khổ chống đỡ để làm gì? Từ bỏ, từ bỏ đi, chỉ cần buông lỏng một hơi là được.” Âm thanh thì ào, tràn đầy sức hấp dẫn đang thuyết phục Lữ Thiếu Khanh từ bỏ. Lữ Thiếu Khanh mơ mơ màng màng nghe thấy âm thanh này, trong lòng sinh ra một cơn lửa giận. Khốn kiếp, ta chọc gì người à? Ta vừa vào đã làm ta thành ra như vậy, đang giả thân giả quỷ đúng không. Thật sự cho rằng ta dễ bắt nạt à? “Từ bỏ con mọt người.” Lữ Thiếu Khanh dùng hết khí lực gầm thét, chết cũng không chịu nhận thua: “Cháu trai, chút cường độ ấy vẫn chưa đủ đâu, nào, tiếp tục đi.” Giọng nói bên tai biến mất, nhưng uy áp trên người đột nhiên tăng đến mức lớn nhất. Lữ Thiếu Khanh cũng không kìm được nữa, máu tươi từ trong miệng phun ra, nhiều chỗ trên người cũng lần lượt nứt ra, máu tươi chảy ròng ròng. Đáng vẻ vô cùng chật vật. Lữ Thiếu

Khanh nằm rạp trên mặt đất, miệng vẫn đang còn mắng:
“Cháu trai, không còn sức nữa à, tiếp đi.” Cho dù Lữ Thiếu Khanh đã đau đến mức sắp hôn mê nhưng vẫn đang mắng. Đánh không lại người, mọe nó, ta mắng chết người. Một lát sau, uy áp đột nhiên biến mất, khí tức cường đại cũng biến mất theo. Dường như tất thảy đều chưa từng xảy ra. “Phù phù.” Lữ Thiếu Khanh cảm thấy cuối cùng mình đã sống lại. Hắn thở hồng hộc, lục phủ ngũ tạng trong cơ thể như bị dời vị trí, đau đến mức nóng bỏng. Tất cả các vết thương lớn nhỏ che kín bên ngoài cơ thể, xương cốt trong cơ thể nhiều nơi đã gãy, tim đau nhói. Lúc đầu ý thức Lữ Thiếu Khanh mơ hồ nhưng gắng gượng chịu đau để tỉnh táo lại. “Đau chết mất.” Lữ Thiếu Khanh chậ vật vịn Ngọc trác đứng lên. Sau khi đảo mắt một vòng hắn thấy nơi này không có gì thay đổi. Ngoại trừ! Linh bài. Trước đó Linh bài không có chữ viết, mỗi lần chỉ khi rót vào linh thạch thì mới có chữ viết chợt lóe lên. Về sau khi linh thạch càng tăng nhiều hơn thì trên mặt linh thạch bắt đầu có chữ viết nhưng vết tích rất nhạt, rất mơ hồ. Còn bây giờ, chữ viết trên mặt Linh bài đã rất rõ ràng. Chữ bên trên không phải văn tự của thế giới này.

Chương 290 - Năm năm

Chương 290: Năm năm
Lữ Thiếu Khanh đọc không hiểu tuy nhiên không gây trở ngại đến suy đoán của Lữ Thiếu Khanh. “Khốn kiếp, Tử Quỷ, bản này ngươi làm trò quỷ đúng không?” Lữ Thiếu Khanh phẫn nộ vỗ Ngọc trác, đập cho Ngọc trác run lên lạch cạch. Hắn phẫn nộ chỉ vào Linh bài mắng to: “Ăn của ta, còn dám động thủ với ta, ngươi chán sống đúng không?” “Không đúng, Tử Quỷ ngươi đã chết lâu rồi.” “Móa, bùng chén lên ăn thịt, để đưa xuống chửi mẹ. Ta xem như biết trước kia Tử Quỷ ngươi vì sao bị người ta đánh chết rồi.” “Cút ra đây, đừng có dám làm không dám chịu.” Lữ Thiếu Khanh nước bọt bắn ra, mắng Linh bài một trận. Nhưng Linh bài vẫn trầm mặc, không hề đáp lại. Lữ Thiếu Khanh sau khi mắng cả nửa canh giờ vẫn không thấy Linh bài đáp lại thì càng nổi giận hơn. Chơi ta xong là trốn đi, muốn không thừa nhận đúng không? Thật sự cho rằng ta dễ bắt nạt à? Hôm nay không cho ngươi biết ai mới là chủ nhân, ngày sau ta còn dám vào đây sao? Lữ Thiếu Khanh giận dữ cầm Linh bài trong tay, găm thét với Linh bài: “Ra đây, cho ta một công đạo.” “Đừng tưởng rằng giống con rùa đen rụt đầu vào thì ta không làm gì được ngươi.” “Ra đây.” Lữ Thiếu Khanh thậm chí dùng linh bài gõ Ngọc trác, gõ ra tiếng leng keng để gọi Tử Quỷ ra. Nhưng, cho dù nước bọt của Lữ Thiếu Khanh phun đầy mặt Linh bài cũng không thấy Linh bài có bất kỳ phản ứng gì. “Ồ, quyết tâm muốn làm rùa đen đúng không?” Lữ Thiếu Khanh thấy thế, cổ tay chuyển một cái, một cây bút xuất hiện trong tay. “Hôm nay, ta sẽ cho ngươi biết hậu quả khi trêu chọc ta.” Lữ Thiếu Khanh viết hai chữ tiêu đề lên mặt Linh bài. Sau đó hắn ném trả Linh bài về chỗ cũ, sau khi lui lại hai bước quan sát tỉ mỉ một phen, hết sức hài lòng gật đầu. “Ừm, không tệ.” Lữ Thiếu Khanh không hiểu được chữ trên mặt Linh bài, hắn cảm thấy có lẽ đây là một bài vị của ai đó. Hắn dứt khoát viết thêm hai chữ tiêu đề bên trên. Như vậy dù ngươi có địa vị lớn chừng nào, đến lúc đọc lên vẫn sẽ là bài vị của tiêu đề nào đó. Sau khi viết xong hai chữ, trong lòng Lữ Thiếu Khanh dễ chịu hơn rất nhiều. Ta không thể làm gì được ngươi nhưng ta có thể chiếm

tiện nghi của người. Trước nay chưa ai có thể chiếm được tiện nghi của ta. Dù địa vị của Tử Quỷ người có lớn mấy cũng không được. Lữ Thiếu Khanh nói với Linh bài: “Ta chịu thiệt thòi một chút, nhận con rùa đen rút đầu người làm tiểu đệ vậy. Sau này nhớ đối xử khách khí với đại ca là ta một chút đấy.” Lần này cuối cùng Linh bài đã không nhịn được nữa, lay động, bên ngoài Ngọc trác bạch quang đại thịnh. Khốn kiếp. Lữ Thiếu Khanh trong lòng rụt rè, nghiêm nghị quát: “Muốn làm gì?” “Tạo phản sao?” Lữ Thiếu Khanh biết lúc này không thể sợ, ai sợ, sau này người đó chính là tiểu đệ. Hắn vỗ mạnh Ngọc trác: “Người làm phản rồi, người còn không khách khí với ta có tin ta viết lên Linh bài của người hai chữ rùa đen không?” “Không đúng, rùa đen quá êm tai, phải viết Vương Bát.” Bạch quang tiêu tán, linh bài ngừng lại bất động. Trong lòng Lữ Thiếu Khanh thầm thở phào, chỉ sợ Tử Quỷ này làm ra trò gì khó hơn. Cũng may, là thứ hèn nhất. Lữ Thiếu Khanh khí thế dâng cao, nói với Linh bài: “Nhanh, nói cho ta, giờ ta có bao nhiêu thời gian tu luyện?” “Nói cho ta đi, giờ tâm trạng của ta không tốt, người liệu mà làm.” Khí chất ác bá hiện rõ không thể nghi ngờ. Trầm mặc rất lâu. Bạch quang trên ngọc trác lóe lên, mặt ngoài xuất hiện nội dung. “Năm năm.” Mười vạn viên linh thạch, nếu theo quy tắc trước đây, ít nhất cũng bị trừ bớt đi một hai năm. Giờ có thời gian năm năm, Lữ Thiếu Khanh rất hài lòng. Điều này nói rõ cái gì. Nói rõ tiểu đệ sợ. Sợ là tốt. Biết ai là lão đại rồi, vậy mới đúng chứ. Lữ Thiếu Khanh hài lòng vỗ lên ngọc trác, hài lòng nói với Linh bài: “Vậy mới đúng chứ, sau này đối xử với đại ca người khách sáo một chút.” Trên bề mặt Ngọc trác một lần nữa xuất hiện tin tức. Lần này là một chữ. “Cút!” Lữ Thiếu Khanh ngồi xếp bằng xuống, trước khi bắt đầu tu luyện hắn cần chữa thương cho mình trước. Những vết thương cũ còn chưa khỏi, lần này tới đây còn bị thương nghiêm trọng. Thương thế vô cùng nghiêm trọng. “May là luôn mang theo đầy đủ đan dược, bằng không thì phiền phức rồi.” Lữ Thiếu Khanh nói thầm: “Một năm đến nửa năm dưỡng thương, đợi vết thương khỏi mới tu luyện, ba bốn năm có lẽ có thể đột phá lên tầng chín nhỉ.” “Nơi này linh khí nồng đậm quá, ồ, không đúng.” Lữ Thiếu Khanh bỗng nhiên kịp phản ứng, hắn cảm thụ một chút, trên mặt lộ ra vẻ mặt kinh hãi. Linh khí nơi đây còn nồng đậm hơn so với trước, chỉ ít nồng đậm thêm một phần năm. “Bởi vậy, càng tự tin có

thể đột phá rồi.”Thời gian Thiều Thừa và Kế Ngôn xuất phát đã đến.Tiêu Y biết hôm nay Thiều Thừa và Kế Ngôn rời đi ít nhất cũng phải nửa năm.Đôi mắt nàng ta đỏ đỏ, cảm xúc sa sút.Thời gian nàng ta tới đây không lâu nhưng đã coi đây là một ngôi nhà khác rồi.Giờ sư phụ và Đại sư huynh phải rời khỏi nhà đi lâu như vậy trong lòng Tiêu Y vô cùng không nỡ.Thiều Thừa vỗ đầu Tiêu Y: “Đừng lo, nhanh nhất nửa năm là có thể quay về rồi.”Nếu như có thể, đương nhiên Thiều Thừa cũng muốn ở lại môn phái tu luyện cùng các đồ đệ của mình.Nhưng, thân là phong chủ, trưởng lão, cao thủ của môn phái, có một số việc dù sao cũng phải đích thân đi làm mới được.Đây là trách nhiệm không cách nào trốn tránh được.Thiều Thừa an ủi: “Bình thường, con nghe theo lời Nhị sư huynh con.”“Nếu nó bắt nạt con, đợi ta về, ta sẽ giúp con thu thập hắn.”Kế Ngôn vẻ mặt không hề bận tâm, lạnh lùng.Hắn ta giao nhiệm vụ cho Tiêu Y: “Nửa năm sau muội không đạt được Trúc Cơ tầng ba đừng trách ta trừng phạt muội.”Tiêu Y càng thêm thương tâm, nước mắt ào ào chảy xuống.Nhưng Tiêu Y cũng không đủ dũng khí để cò kè mặc cả với Kế Ngôn.Mấy chuyện này, vẫn để Nhị sư huynh làm thì hơn.Lúc này, Tiêu Y mới phát hiện Nhị sư huynh không ở đây.Nàng ta vội vàng nói sang chuyện khác: “Sư phụ, Nhị sư huynh vẫn chưa dậy.”“Con đi gọi huynh ấy.”

Chương 291 - Nhiệm vụ thắng liền ba cấp trong vòng nửa năm

Chương 291: Nhiệm vụ thắng liền ba cấp trong vòng nửa năm
Tiêu Y không nói hai lời, chạy đi tìm Lữ Thiếu Khanh. Đại sư huynh quá dọa người, phải gọi Nhị sư huynh tới ứng phó. Đại sư huynh mới được. Tiêu Y đi đến trước cửa phòng Lữ Thiếu Khanh, đập cửa kêu lớn: “Nhị sư huynh, cứu mạng.” Gõ nửa ngày, Lữ Thiếu Khanh mới chậm rãi ung dung bước ra, đôi mắt nhấp nhem khiến người ta vừa nhìn là biết hắn đang ngủ thật. “Ồn ào quá.” Đường như Lữ Thiếu Khanh hơi gắt ngủ, thấy Tiêu Y liền mắng: “Cố ý đúng không? Có để cho người ta ngủ không hả?” “Có tinh thần như vậy thì đi tu luyện, đi viết tâm đắc đi, đừng tới làm phiền ta.” Tiêu Y rút cổ lại, thận trọng nói: “Nhị sư huynh, sư phụ và Đại sư huynh sắp lên đường rồi, huynh không đi tiễn họ sao?” “Không đi.” Lữ Thiếu Khanh càng tức: “Chỉ vì chuyện này mà tới ồn ào ta à?” “Muội ngứa da à? Hay ngứa đầu?” Lữ Thiếu Khanh nhìn chằm chằm Tiêu Y, ánh mắt bất thiện, nhìn Tiêu Y từ trên xuống dưới như bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay trừng trị nàng ta. “Đi đi mà, Nhị sư huynh, đi tiễn sư phụ và Đại sư huynh đi.” Tiêu Y vội kéo Lữ Thiếu Khanh ra ngoài. “Phải hơn nửa năm không gặp mặt đây, huynh không nhớ họ à?” Lữ Thiếu Khanh khịt mũi coi thường, hất tay Tiêu Y ra: “Đừng kéo, ta tự đi, ai thèm nhớ bọn họ chứ?” Dù nói vậy nhưng cuối cùng Lữ Thiếu Khanh cũng bước ra. Nhìn thấy Thiệu Thừa và Kế Ngôn, Lữ Thiếu Khanh ngập một cái nói với Kế Ngôn: “Vẫn chưa đi à?” “Đợi ta mời huynh bữa cơm tiễn đưa sao?” Kế Ngôn nhìn hắn từ trên xuống dưới một lượt, bỗng nhiên nói: “Người lại đột phá?” Lời vừa nói ra tim Tiêu Y nhảy thót, nhanh vậy sao? Ngay cả Thiệu Thừa cũng không kịp được nhìn Lữ Thiếu Khanh vài lần. Tuy nhiên Lữ Thiếu Khanh hoàn toàn không thể hiện thực lực của mình ra, dù là Thiệu Thừa cũng không nhìn ra được gì. Chỉ có Kế Ngôn thân thiết với Lữ Thiếu Khanh nhất mới có thể mơ hồ có cảm giác này. Lữ Thiếu Khanh cười khì khì không thừa nhận cũng không phủ nhận. Hắn chỉ nói một câu: “Đáng tiếc còn thiếu

chút nữa, chờ đi, đến lúc đó ta sẽ hung hăng đánh với huynh một trận.”“Chờ.” Kế Ngôn quay người, dẫn đầu ngự kiếm phi không, để lại một câu nói: “Nhớ giám sát kỹ Tiêu Y tu luyện.”Sắc mặt Tiêu Y lại sụp đổ.Thiền Thừa thấy thế, mỉm cười, vỗ vỗ đầu Tiêu Y nói: “Đi theo Nhị sư huynh con tu luyện cho tốt nhé.”“Chúng ta đi một lát sẽ trở lại “Tiêu Y vẫy tay với Thiền Thừa và Kế Ngôn còn thấy Lữ Thiệu Khanh không hề có động tĩnh gì.Nàng ta nói với Lữ Thiệu Khanh: “Nhị sư huynh, nói chút gì đi.”Lữ Thiệu Khanh hữu khí vô lực phát phát tay, hô: “Đừng chết nhé, còn sống trở về.”Tiêu Y tức giận đến mức muốn cụng đầu hấn, không vui: “Nhị sư huynh, huynh có thể nói gì hay hơn không?”Sư phụ và Đại sư huynh đi giúp môn phái làm việc, không chừng rất nguy hiểm, huynh nói những lời này, không xúi quẩy sao?Lữ Thiệu Khanh xem thường: “Muội bảo ta nói gì đó thì ta nói, nói rồi lại trách ta nói khó nghe.”“Muội có bản thảo không đưa đây ta đọc cho.”“Không có bản thảo ta thích gì thì nói đó.”Tiêu Y đối mặt với lý lẽ đầy hùng hồn của Nhị sư huynh thật sự không cách nào phản bác.Tiêu Y cạn lời nhả mặt với Lữ Thiệu Khanh.Lữ Thiệu Khanh bóp mặt nàng ta một cái, hỏi: “Nhiệm vụ Đại sư huynh giao cho muội là gì?”Nhắc đến chuyện này, Tiêu Y lập tức nước mắt rung rung, muốn khóc.Nhiệm vụ Đại sư huynh giao cho nàng ta quá nặng.Nửa năm, thăng liền ba cấp, nào có dễ dàng như vậy.Tiêu Y trong lòng rất lo lắng.Đại sư huynh nói trừng phạt là sẽ trừng phạt thật.“Nhị sư huynh, huynh có cách gì không?”Tiêu Y sau khi nói ra nhiệm vụ Kế Ngôn giao cho nàng ta thì cõi lòng đầy mong chờ nhìn Lữ Thiệu Khanh.Lữ Thiệu Khanh sờ cằm, cúi đầu rơi vào trầm tư.Một lát sau, Lữ Thiệu Khanh ngẩng đầu lên.Tiêu Y căng thẳng: “Nhị sư huynh, huynh nghĩ ra cách rồi sao?”Lữ Thiệu Khanh không có trả lời vấn đề này, mà là nhìn thoáng qua chung quanh, hỏi: “Nữ nhân Tuyên Vân Tâm kia đâu?”Sau khi Tuyên Vân Tâm đến Thiên Ngự Phong thì biểu hiện rất ngoan ngoãn, rất hiểu chuyện.Ngày thường nàng ta đều ở trong phòng, rất ít khi ra ngoài.Chỉ có Tiêu Y thỉnh thoảng đến tìm nàng ta nói chuyện, còn về phần Lữ Thiệu Khanh, sớm đã đem nàng ta ném ra sau ốt, từ lúc trở về tới giờ chưa từng đi tìm Tuyên Vân Tâm.Tiêu Y không vui, dậm chân, bĩu môi: “Nhị sư huynh, huynh định đi tìm Vân Tâm tỷ tỷ ân ái, cũng phải giúp muội giải quyết vấn đề trước chứ.”“Khốn kiếp!”“Xem ta

thu thập muối như thế nào.” Tiêu Y mang theo mái tóc rối bời tới tìm Tuyên Vân Tâm. Tuyên Vân Tâm nhìn thấy dáng vẻ của Tiêu Y, nhìn không được hết sức ngạc nhiên. Mặt Tiêu Y nhăn nhó, tóc giống hệt một cái tổ chim. À, không phải là giống, mà chính là một cái tổ chim. Con chim Tiểu Hồng nằm trên đỉnh đầu nàng, nằm úp sấp trên đó ngủ rất tự nhiên. Khóe miệng Tuyên Vân Tâm nhìn không được nở một nụ cười khế. Nàng ta tới Thiên Ngự Phong gần một tháng, hình như cả Thiều Thừa, Kế Ngôn, và tên hồn đản Lữ Thiếu Khanh đều đã quên mất nàng ta rồi. Trong thời gian này, Tuyên Vân Tâm thậm chí chưa gặp mặt bọn họ lần nào. Cũng chỉ có Tiêu Y thường đến tìm nàng ta, mang đan dược chữa thương cho nàng ta, lại sợ nàng ta buồn, nói chuyện với nàng ta. Tính cách Tiêu Y rất ngây thơ, đáng yêu, thẳng thắn, nên nàng ta nhìn không được cực kì yêu mến nàng. Trong lòng nàng ta dần dần dần xem Tiêu Y là muối muối của mình. “Sao vậy?” Tuyên Vân Tâm giúp Tiêu Y chỉnh lại tóc, Tiểu Hồng vẫn nhắm mắt lại, chẳng thèm để ý tới nàng ta. Tuyên Vân Tâm nhìn không được chàm chọc một câu, quả nhiên chủ thể nào thì vật cung sẽ như vậy. Chủ nhân nó không phải hạng tốt đẹp gì, con chim này cũng vậy.

Chương 292 - Tiền chuộc một trăm vạn

Chương 292: Tiền chuộc một trăm vạn
Tiêu Y tức giận bắt Tiểu Hồng xuống, để cho Tuyên Vân Tâm chải lại tóc giúp mình, sau đó mới ấn Tiểu Hồng lên đầu lại. Nhị sư huynh thật là đáng ghét, không giúp ta thì thôi, còn làm rối tóc của ta nữa. Đáng giận. Chỉnh lại tóc xong, Tiêu Y nói với Tuyên Vân Tâm: “Nhị sư huynh muốn gặp tỷ.” Tuyên Vân Tâm giật mình, trong lòng nhin không được nói thẳm: “Tìm ta có chuyện gì?” “Mấy ngày nay, Lữ Thiếu Khanh không tới quấy rầy nàng ta, nhưng nàng ta sống ở đây còn thoải mái hơn lúc ở Điểm Tinh Phái. Ở trong Điểm Tinh Phái, bất kể là đệ tử hay là trưởng lão đều có người thêm muốn mỹ mạo của nàng ta. Họ tìm đủ mọi cách để gặp nàng ta. Nếu không phải có Cận Hài, nàng ta sẽ còn bị quấy rầy nhiều hơn nữa. Nhưng ở Thiên Ngự Phong, không ai quấy rầy nàng ta, cũng không có những chuyện lục đục với nhau như ở Điểm Tinh Phái, nên nàng ta cảm thấy rất là thoải mái. Nàng ta thậm chí muốn ở lại nơi này mãi mãi. Đương nhiên, đây là chuyện không thể nào. Bây giờ, Lữ Thiếu Khanh muốn gặp nàng ta, nghĩ sự đánh ghét và khó chịu của Lữ Thiếu Khanh, trong lòng nàng ta có phần kháng cự, không muốn gặp tên gia hỏa đáng ghét kia. Tiêu Y cũng không biết Lữ Thiếu Khanh tìm Tuyên Vân Tâm có chuyện gì. Nàng chỉ là kẻ sai vặt nghe theo lời của người ta mà thôi. “Ta cũng không biết nữa.” Tiêu Y lắc đầu: “Nói không chừng Nhị sư huynh muốn tìm tỷ ân ái?” “Con nha đầu thú vị này, nói cái gì thế.” Mặt Tuyên Vân Tâm nhin không được đỏ ửng. Tuyên Vân Tâm có thể lợi dụng mỹ mạo của mình quyến rũ người khác, có thể làm người ta cho rằng nàng ta là một yêu nữ phóng đảng. Nhưng trước mặt Tiêu Y, nàng ta cảm thấy rất thẹn thùng. Nàng ta nhin không được bẹo mặt Tiêu Y một cái: “Không được nói lung tung.” “Coi chừng ta đánh muội đó.” Tiêu Y giơ tay kháng nghị, la hét: “Vân Tâm tỷ tỷ, tỷ càng lúc càng giống Nhị sư huynh của ta rồi.” “Huynh ấy cũng cứ động một chút là bắt nạt ta.” “Hừ!” Nghe tới tên Lữ Thiếu Khanh, trong lòng Tuyên Vân Tâm lập tức khó chịu, thanh minh một trăm lần: “Ai giống hấn ta hả?” “Hấn chính là một tên

khốn, ta có thúc ngựa cũng đuổi không kịp sự vô sỉ của hắn. “Đi thôi, đi xem rốt cục hắn định làm gì.” Tuyên Vân Tâm biết mình trốn không thoát, chẳng bằng cứ đến đó đi, xem thử tên khốn đó định làm gì nàng ta. Tiêu Y dẫn Tuyên Vân Tâm đi tới chỗ Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh nằm trên võng, đang thảnh thơi xem Thiên Cơ Bài. Gió nhẹ thổi qua, lá cây xào xạc. Mặc dù Tuyên Vân Tâm không muốn thừa nhận, nhưng không thể không thừa nhận. Tình cảnh này mang cho người ta một cảm giác thư thái đến lạ kì. Bất kể là cây hay là người, hài hòa một cách ngoài ý muốn. Sau khi Tiêu Y đến đây, chạy tới, lắc lắc võng của Lữ Thiếu Khanh: “Nhị sư huynh, Vân Tâm tỷ tỷ đến rồi.” Tầm mắt Lữ Thiếu Khanh rơi trên người Tuyên Vân Tâm một lát, sau đó thu ánh mắt về, tiếp tục nhìn vào Thiên Cơ Bài. “Đến đây lâu như vậy rồi, cảm thấy thế nào?” “Đây là quan tâm thăm hỏi sao? Tuyên Vân Tâm không tin những lời này, nàng ta hừ một tiếng, không chịu tin Lữ Thiếu Khanh có ý tốt: “Có gì cứ việc nói thẳng.” “Có muốn về không?” Lữ Thiếu Khanh đột ngột hỏi một câu, câu hỏi và Tuyên Vân Tâm chấn động, sau đó ánh mắt trở nên phức tạp. Mà Tiêu Y thì rất là kinh ngạc, đang đưa võng mạnh hơn: “Nhị sư huynh, huynh định thả Vân Tâm tỷ tỷ đi à?” Lữ Thiếu Khanh chọc vào đầu của nàng: “Đi sang một bên, không được nói chuyện.” Trong lúc nhất thời Tuyên Vân Tâm im lặng không thôi. Có muốn trở về không? Nàng ta không muốn cho lắm, nếu nàng ta trở về, nhất định sẽ bị môn phái điều tra. Dù cho Đại sư huynh Cận Hạo có nỗ lực bảo vệ, cũng khó tránh bị người ta làm khó. Hơn nữa, một khi Cận Hạo xuất quan, có lẽ kết cục của nàng ta sẽ vô cùng thảm thiết. Nhưng mà, không quay về ư? Nàng ta có thể không quay về ư? Không quay về, nàng ta có thể đi đâu? Tuyên Vân Tâm vì câu nói này mà rối loạn tâm thần. Lữ Thiếu Khanh cũng nhận thấy sự im lặng của Tuyên Vân Tâm không đúng lắm. Ánh mắt của hắn lại dừng trên người Tuyên Vân Tâm, trong lòng âm thầm suy đoán, nữ nhân này, chẳng lẽ đã nghiện ở lại nơi này rồi sao? Mấy chuyện như mời thần để đưa thần khó chắc sẽ không xảy ra trên người ta đâu. Mẹ kiếp, đừng có làm rối thêm. Lữ Thiếu Khanh cất Thiên Cơ Bài, ngồi xuống nói với Tuyên Vân Tâm: “Nè, chắc là ngươi sẽ không nghĩ là ở đây luôn không về đâu chứ hả?” Lúc này Tuyên Vân Tâm cũng phản ứng kịp, cảnh giác nhìn chằm chằm vào Lữ Thiếu Khanh: “Ngươi muốn làm

gì? “Nàng ta không tin Lữ Thiếu Khanh tốt bụng đến thế. Hừ, xem ra còn không đến mức u mê, nhưng mà phản ứng cũng chậm hơn bình thường. Chẳng lẽ sống ở đây lâu quá, bị sự mệt mỏi hay bệnh hay sao? Lữ Thiếu Khanh lắc đầu, nói với Tuyên Vân Tâm: “Nếu ngươi muốn về, rất đơn giản, bảo Điểm Tinh Phái đưa cho ta một trăm vạn viên linh thạch hạ phẩm là được. “Mặc dù Tuyên Vân Tâm không coi trọng linh thạch cũng nhìn không được, lửa giận bùng cháy. Nàng ta thất thanh: “Một trăm vạn? Sao ngươi không đi ăn cướp cho rồi? “Ngươi cho rằng Điểm Tinh Phái là gì? Đại môn phái giàu có vô cùng sao? Tiêu Y đứng bên cạnh nhắc nhở, nói rất nhỏ: “Vân Tâm tỷ tỷ, Nhị sư huynh của ta đang cướp bóc đó. “Tiêu Y không nghĩ ngờ, Nhị sư huynh bắt đầu thay đổi phương thức cướp bóc. Hắn không thèm cướp bóc lên lút trên đường nữa, mà chuyển sang cướp một cách quang minh chính đại rồi. Hơn nữa mở miệng là một trăm vạn viên linh thạch, thế này không phải là muốn hù dọa người ta hay sao? Tuyên Vân Tâm cạn lời, đúng vậy, rõ ràng là hắn đang cướp bóc. Một trăm vạn viên linh thạch hạ phẩm, Tuyên Vân Tâm tu luyện đến bây giờ mới có hai mươi mấy năm, cả đời nàng ta cũng chưa từng thấy nhiều linh thạch như vậy. Hơn nữa. Tuyên Vân Tâm cắn răng nói: “Ngươi đừng có nằm mơ, môn phái của ta sẽ không đồng ý điều kiện này. “Lữ Thiếu Khanh ngạc nhiên: “Không thể nào, ngươi không đáng một trăm vạn viên linh thạch sao? “ “Nếu như ta bị bắt giữ, bọn cướp mở miệng đòi một trăm vạn linh thạch, ta còn phải nói bọn họ tăng giá lên một ngàn vạn viên linh thạch nữa kìa. “Tiêu Y chớp mắt: “Vì sao vậy? “Làm gì có ai chủ động tăng tiền chuộc chứ. Lữ Thiếu Khanh dương dương đắc ý lắc lắc đầu, cười ha ha không ngừng, dựng một ngón tay cái lên với mình: “Bởi vì ta xứng đáng với cái giá này, một trăm vạn linh thạch, không phải đang làm nhục ta sao?”

Chương 293 - Gọi người tới cứu người đi

Chương 293: Gọi người tới cứu người đi
Tiêu Y im lặng.
Tuyên Vân Tâm cũng im lặng. Tâm trạng của hai người lúc này tương tự nhau. Họ bị sự vô sỉ của Lữ Thiếu Khanh làm chấn động đến không biết nói gì. Tuyên Vân Tâm bực bội vô cùng, cho nên người nói ta đáng một trăm vạn viên linh thạch, cũng là đang làm nhục ta? Lữ Thiếu Khanh cười đắc ý, khinh bỉ Tuyên Vân Tâm: “Cho nên, giác ngộ của người ưu tú và người không ưu tú rất khác nhau.” Tiêu Y nhìn Lữ Thiếu Khanh dương dương tự đắc, không nhịn được nhắc nhở một câu: “Nhị sư huynh, môn phái chúng ta cũng không có nhiều linh thạch như vậy đâu.” Một ngàn vạn linh thạch, mặc dù là đại môn phái cũng không có nhiều tồn trữ như vậy. Cho dù Song Nguyệt Cốc nằm trên linh mạch cũng không có nhiều linh thạch như vậy. Linh thạch thôi, đủ dùng là được rồi. Có tích trữ nhiều cũng vô dụng. Tích trữ nó cũng không biết tự sinh thêm. Linh thạch chủ yếu là dùng để tu luyện, dùng để mua trao đổi vật tư tu luyện. Nụ cười của Lữ Thiếu Khanh biến mất, cũng đúng, môn phái nghèo quá. Không có nhiều linh thạch như vậy. Lữ Thiếu Khanh lườm sư muội thích chọc mình cụt hứng một cái, hung dữ: “Muội thì biết cái gì? Ta chỉ ví dụ thôi, đồ thất học như muội thì biết gì?” “Ta chỉ muốn nói cho nữ nhân này biết, rốt cục ta đáng giá tới cỡ nào.” Tiêu Y hiểu ra, hưng phấn kêu: “Đại sư huynh, ta thì sao?” “Nếu như ta bị bắt cóc, bọn cướp đòi một trăm vạn linh thạch, huynh có đưa không?” Tiêu Y rất muốn biết giá trị của mình. Lữ Thiếu Khanh mắng: “Cho cái gì mà cho, muội mà đáng một trăm vạn linh thạch à?” “Đưa một viên thôi ta cũng thấy nhiều.” Tiêu Y méo miệng, Nhị sư huynh đáng ghét. Mà cũng đúng, Nhị sư huynh keo kiệt lắm, sao chịu đưa linh thạch chứ. “Có điều...” Lữ Thiếu Khanh đổi giọng: “Ta cũng sẽ đưa cho linh thạch một ít bọn cướp.” Tiêu Y cảm động: “Nhị sư huynh, huynh vẫn rất thương ta đúng không.” “Có thể làm Nhị sư huynh keo kiệt chịu moi một ít linh thạch ra, cũng coi như không tệ rồi. Có tâm với ta rồi. Lữ Thiếu Khanh rất chân thành: “Ta cho bọn họ một chút vất vả phí, bảo bọn họ giết con tin, giết chết đứa phản đồ

chỉ biết bênh vực người ngoài như muối. ““Để tránh muối tới phiên ta suốt ngày.” Cảm động trong lòng Tiêu Y tức khắc biến thành tức giận. Nàng thở phì phò quơ quả đấm lên với Lữ Thiếu Khanh, khuôn mặt nhỏ nhắn hết sức nghiêm túc: ” Nhị sư huynh đáng ghét, chờ, sớm muộn gì cũng có ngày ta có thể dạy cho huynh một bài học, ta nhất định phải hung hăng đánh huynh một trận. “Ta nhất định phải cố gắng tu luyện, đến lúc đó đánh huynh bầm mắt. Tuyên Vân Tâm nghe xong cũng không nhìn được khinh bỉ: “Vô sỉ. “Thế mà lại bắt nạt sư muội, ngươi không biết ngại hay sao? “Nàng thích bị ta khi dễ, thế nào?” Câu nói vô sỉ của Lữ Thiếu Khanh làm Tuyên Vân Tâm không khỏi trợn trắng mắt. Nàng ta xoay người muốn đi. Lữ Thiếu Khanh gọi nàng ta lại: “Làm gì vậy? “ “Ngươi tính đi về? Chẳng lẽ ngươi thích ta rồi, muốn mặt dày mày dạn ở lại đây luôn? “ “Ta nói cho ngươi biết, đừng hòng. “Trong lòng Tuyên Vân Tâm giận không chịu được, ai mà thích ngươi, ngươi đi soi gương mà xem cái dáng điệu vô lại của mình đi. Ai mà thèm thích ngươi? Chỉ có người mù mới thích ngươi thôi. Nàng ta quay đầu lại, mặt như phủ băng, lạnh lùng nói: “Ngươi muốn lợi dụng ta để bắt chẹt môn phái của ta à, ngươi nằm mơ đi. “Môn phái không thể nào chi trả trăm vạn linh thạch hạ phẩm vì nàng ta. Điểm Tinh Phái có rất nhiều đệ tử, tiêu dùng cực nhiều. Không thể nào lấy một trăm vạn linh thạch hạ phẩm ra cho riêng nàng ta. Cho dù muốn cứu nàng ta trở về, cũng chỉ sẽ dùng những con đường khác. Linh thạch gì đó, đừng có nằm mơ giữa ban ngày. Lữ Thiếu Khanh lắc đầu, trong lòng cảm thấy rất đáng tiếc. Nếu Điểm Tinh Phái chịu lấy một trăm vạn linh thạch ra, hẳn không nói hai lời lập tức thả Tuyên Vân Tâm. Trước mặt linh thạch lấp lánh, Lữ Thiếu Khanh cảm thấy bất cứ thù hận nào cũng có thể xếp sang một bên. Trời đất bao la, linh thạch lớn nhất. “Không được à?” Lữ Thiếu Khanh tiếc nuối, sau đó nghĩ cách thứ hai: “Vậy đi, ngươi viết thư về, nói cho đồng môn của ngươi, bảo bọn họ tới nơi này cứu ngươi về. “Tuyên Vân Tâm nhìn Lữ Thiếu Khanh như nhìn một kẻ ngốc, nhân cơ hội đánh trả: “Ngươi còn có mặt mũi nói ta không có đầu óc? “ “Ta thấy ngươi là kẻ ngốc không có đầu óc thì có. “Đệ tử Điểm Tinh Phái tới nơi này có ích gì? Cứu như thế nào? Diệt Lăng Tiêu phái à? Lăng Tiêu phái có Nguyên Anh tọa trấn, ai dám mạnh bạo xông vào cứu người? Lữ Thiếu Khanh biết Tuyên Vân Tâm hiểu lầm ý của hắn. Hắn nói:

“Người nói cho đồng môn của người thế này, người dưới Kết Đan kỳ tới nơi này, đánh với chúng ta.” “Dưới Trúc Cơ tầng ba đánh với sư muội, trên Trúc Cơ tầng ba đánh với ta, chỉ cần bất cứ ai trong số họ thắng chúng ta, ta sẽ tha cho người.” Tiêu Y chớp mắt mấy cái, chuyện này, sao lại dính tới mình rồi? Ta chỉ đứng bên cạnh xem trò vui không được sao? Tiêu Y níu lấy y phục của Lữ Thiếu Khanh: “Nhị sư huynh, ta, ta sợ đánh không lại.” Lữ Thiếu Khanh tức mình. Trước cho muội đánh với Trương Chính, đánh với Phương Tín, uổng phí hết rồi hả? Sự tự tin của muội đâu? “Không có thương lượng gì hết.” Lữ Thiếu Khanh mắng: “Trừ phi muội chịu chờ tới nửa năm bị Đại sư huynh đánh.” “Nếu không, muội cứ ngoan ngoãn chuẩn bị sẵn sàng.” Lần này Tiêu Y hiểu rồi. Đây là cách Nhị sư huynh giúp ta sao? “Nhị sư huynh, huynh muốn dùng cách này giúp ta đột phá thăng cấp à?” Lữ Thiếu Khanh hỏi lại: “Bằng không thì sao? Muội nghĩ là ta ăn no rủng mỡ hay sao mà làm mấy chuyện này?” “Đến lúc đó, cứ sau mỗi trận chiến đều phải viết một bài tâm đắc.” Tiêu Y tự bế. Sau khi Tuyên Vân Tâm nghe xong, nghe qua hình như là muốn tốt cho Tiêu Y. Nàng ta nhìn Tiêu Y một cái, lạnh nhạt hỏi Lữ Thiếu Khanh: “Đơn giản như vậy?” “Đánh bại Lữ Thiếu Khanh thì không hiện thực cho lắm. Tên khốn này quá mạnh. Ngay cả Nguyên Anh cũng chịu thiệt trong tay hắn. Trừ phi là Đại sư huynh Cận Hạo của nàng ta tới, nếu không Nguyên Anh không ra tay, ai tới cũng không được.”

Chương 294 - Đáng ghét, ta làm việc, Nhị sư huynh lấy tiền

Chương 294: Đáng ghét, ta làm việc, Nhị sư huynh lấy tiền
Còn Tiêu Y, có vẻ đơn giản hơn. Nha đầu này, ngây thơ, đáng yêu. Tuy là sư muội của Kế Ngôn và Lữ Thiểu Khanh, dù cho lĩnh ngộ kiếm ý, trên thực tế cũng chỉ mới vừa bước vào Trúc Cơ. Cho dù có lợi hại đến mức nào, cũng không thể nào thắng mãi được? “Đương nhiên không phải.” Lữ Thiểu Khanh lắc đầu. Quả nhiên. Ánh mắt Tuyên Vân Tâm trở nên sắc bén, ta biết là không dễ dàng như vậy mà. Tiêu Y đang tự bế cũng ngẩng đầu lên, nhìn xem có tin tức nào có lợi với mình hay không. Lữ Thiểu Khanh nói: “Người tới đây cứu người, mỗi người nhất định phải giao một ngàn linh thạch hạ phẩm mới có tư cách khiêu chiến ta hoặc là sư muội ta.” “Chỉ như vậy thôi?” “Tuyên Vân Tâm ngăn ra, không thể tin được. Mà Tiêu Y lại bắt đầu tự bế. Nhị sư huynh còn tính lấy linh thạch nữa chứ. Đáng ghét, ta làm việc, Nhị sư huynh lấy tiền. Thiệt là khó ư. Lữ Thiểu Khanh cười tíu mắt nhìn Tuyên Vân Tâm: “Sao hả, chuyện này đối với người mà nói trăm lợi mà không một hại.” “Tuyên Vân Tâm không rõ rốt cục Lữ Thiểu Khanh có ý đồ gì, nhưng hiện tại xem ra, đề nghị này đúng là chẳng có hại gì cho nàng ta. Nàng ta trầm ngâm trong khoảng khắc, cuối cùng gật đầu: “Được...” “Kế Ngôn nhìn Truyền Tống Trận trước mắt, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc. Hắn ta không ngờ chỗ sâu nhất trong môn phái, thế mà lại giấu một Truyền Tống Trận. Nó sẽ truyền tống đi đâu? Trong lòng Kế Ngôn rất là tò mò, nhưng hắn ta không phải sư muội Tiêu Y, vẫn giữ được sự bình tĩnh. Mấy tu sĩ Nguyên Anh của môn phái ai cũng có mặt ở đây. Lần này có tổng cộng bốn người cùng xuất phát, gồm trưởng môn Ngu Sưởng, Tiêu Sấm, Thiệu Thừa và Kế Ngôn. Bên này, Ngu Sưởng dặn dò những người ở lại giữ nhà như Lục Tế một phen, rồi nói: “Lên đường đi.” Ông vung tay lên, một đồng linh thạch biến mất ở các hướng khác nhau của Truyền Tống Trận. Sau khi linh khí ẩn chứa trong linh thạch bị hấp thu, Truyền Tống Trận sáng lên, chậm rãi xoay tròn. Đợi đến lúc Truyền Tống Trận hoàn toàn ổn định lại, Ngu Sưởng

mới dẫn đầu bước vào.Sau khi Kế Ngôn bước vào Truyền Tống Trận, ánh sáng trắng lập lòe, hấn ta biến mất trong Truyền Tống Trận.Kế Ngôn đợi cơn choáng váng trôi qua mới mở to mắt.Nơi hấn ta xuất hiện là một sơn cốc, một sơn cốc hoang vắng.Chung quanh sơn cốc trụi lủi, chỉ có mấy cây lác đác lúa thừa, trụi lủi, đã chết héo thật lâu, mang đến cảm giác hoang vắng cho nơi này.Mặt đất màu đen, không phải màu đen phì nhiêu bình thường, mà như là bùn đất bị nhuộm thành màu đen vậy, nếu nhìn lâu, thậm chí có cảm giác tim đập nhanh.Trên bầu trời xám mờ, không có mặt trời, cũng không thấy ánh trăng, như là một thế giới khác.Ở đây, Kế Ngôn cảm nhận được một loại áp lực kì lạ, làm cho người ta cảm thấy trong lòng rất không thoải mái.Trong không khí tràn ngập mùi hôi thối.Linh khí loãng hơn nơi khác thì không nói, lại còn cuồng bạo hơn nữa.Kế Ngôn muốn hấp thu linh khí của bên ngoài thử xem.Hấn ta lại phát hiện khó mà hấp thu, linh khí nơi này cực kì cuồng bạo, giống như trâu rừng không nghe lời, hấp thu vào, còn phải thuận phục nó.Kế Ngôn đã hiểu vì sao chỉ có tu sĩ Nguyên Anh được tiến vào nơi này.Tu sĩ Kết Đan tiến vào, chỉ mỗi linh khí ở đây thôi là đủ làm cho bọn họ đau đầu.Nếu sự hấp thu và tiêu hao linh khí không đạt thành cân bằng, sẽ nhanh chóng làm linh lực trong cơ thể một vị tu sĩ Kết Đan không đủ, dễ dàng đánh mất sức chiến đấu.Cũng chỉ có tu sĩ Nguyên Anh mới có thể giữ được trạng thái bình thường, giữ được sức chiến đấu dồi dào.Thiền Thừa chú ý tới hành động của Kế Ngôn, nói với hấn ta: “Nếu tiêu hao quá nhiều linh lực, dùng linh thạch.”Trước khi xuất phát, ông đã mang những vật tư như linh thạch, đan dược theo từ trong môn phái.Kế Ngôn không nhin được hỏi Thiền Thừa: “Sur phụ, nơi này là một nơi như thế nào?”Kế Ngôn dám khẳng định này tuyệt đối không phải thế giới của bọn họ.Ngu Sưởng tung phi kiếm ra, bay lên trời, giọng nói của ông truyền đến: “Đi thôi, lên đường rồi nói.”Kế Ngôn cũng tung phi kiếm lên, ngự không phi hành theo Thiền Thừa.Sau khi lên trời, Kế Ngôn cúi đầu nhìn xuống dưới.Tất cả những thứ lọt vào trong tầm mắt, toàn là màu đen, làm người ta chấn động.Tất cả đất đai bên dưới đều có màu đen, không có nơi nào ngoại lệ.Mang đến cảm giác nặng trĩu cho người nhìn.Mặc dù là Kế Ngôn, cũng cảm thấy rất khó chịu.Giọng nói của Thiền Thừa vang lên bên tai Kế Ngôn, Ngự Kiếm Phi Hành, nhanh như điện chớp,

giọng nói của Thiều Thừa vẫn rõ ràng như cũ, chẳng khác nào đang nói bên tai hắn: “Đây là Động Thiên Phúc Địa do tổ sư của chúng ta sáng tạo.” “Vào ngàn năm trước, một vị tổ sư nào đó của Lăng Tiêu Phái chợt cao hứng, thành lập một Động Thiên Phúc Địa mới, định tạo ra một nơi tu luyện tốt hơn cho đệ tử trong môn phái.” “Không ngờ, biến cố xảy ra, Động Thiên Phúc Địa biến thành hung địa.” Kế Ngôn nghe xong, mặc dù là hắn ta, trong lòng cũng nhin không được thâm giật mình. Có thể mở không gian, thành lập Động Thiên Phúc Địa, cảnh giới chỉ ít cũng phải là cảnh giới Hợp Thể trở lên. Đại năng như vậy, mở ra một không gian mới, biến cố xảy ra trong đó không phải thứ người bình thường có thể ứng phó được. Kế Ngôn không nhin được hỏi thêm: “Đã xảy ra biến cố gì?” Ngu Sưởng nói tiếp, trong giọng nói của ông còn vương một chút hoảng sợ: “Khe hở hư không.” “Một khe hở hư không xuất hiện ở đây, kết nối với một vùng đất chưa biết, vô số quái vật trào ra từ bên trong.” “Các vị tổ sư trả một cái giá rất lớn mới tiêu diệt được đám quái vật chiếm cứ nơi này, nhưng nơi này cũng bị ô nhiễm thành cảnh tượng nguoi vừa thấy.” Sắc mặt Kế Ngôn không thay đổi, nhưng trong lòng lại thâm giật mình. Nếu đã mở được Động Thiên Phúc Địa, thì không gian bên trong sẽ vô cùng chắc chắn. Nói bằng cách khác, trong đó chính là một tiểu thế giới. Ổn định, chắc chắn, mặc dù là đại năng ngang cấp cũng không thể xé rách hư không tiến vào. Có thể xuất hiện khe hở hư không, nói không chừng là do tồn tại nào đó cường đại hơn ra tay.

Chương 295 - Động thiên hung địa

Chương 295: Động thiên hung địa” Chẳng lẽ là do người có cảnh giới Đại Thừa ra tay hay sao? “Kế Ngôn không nhìn nổi nữa mở miệng hỏi, trong mắt lóe lên ý chí chiến đấu nồng đậm. Cảnh giới Đại Thừa, đã là cảnh giới có thể phi thăng. Cũng là tồn tại vô địch trong thế giới này. Nghĩ đến kẻ địch của mình có thể là sự tồn tại thế này, trong lòng Kế Ngôn nhìn không được hưng phấn. Ngu Sưởng lắc đầu, nhìn ra xa: “Không phải, khe hở hư không nơi này được hình thành tự nhiên, nhưng tổ sư lại không đóng nó lại được, ông ấy tự mình vào trong khe hở thăm dò, rồi vĩnh viễn không quay về được nữa. “Trong giọng nói của ông mang theo sự nuối tiếc dày đặc, nếu vị tổ sư cảnh giới Hợp Thể này vẫn còn, Lăng Tiêu Phái chắc chắn sẽ trở thành lão đại của Tề Châu, thậm chí cho dù ở Trung Châu cũng có thể được người ta nhớ mặt gọi tên. Cũng không biết vị tổ sư không thể quay về đó còn sống hay đã chết. Chuyện này là một sự kiện đáng tiếc của Lăng Tiêu Phái. “Sau khi tổ sư vào trong khe hở, thực lực quái vật trào ra từ trong khe hở giảm xuống, bây giờ chủ yếu là lấy Kết Đan là chủ lực, thi thoảng cũng sẽ có quái vật Nguyên Anh xuất hiện. “Nhiệm vụ của chúng ta là trấn thủ ở đây, đề phòng bọn quái vật dũng mãnh xông ra ngoài, cuối cùng xâm lấn thế giới của chúng ta. “Đây là phiền phức do môn phái chúng ta gây ra, đương nhiên chúng ta phải ngăn cản, thậm chí giải quyết nó. Đây là trách nhiệm của chúng ta, thân là tu sĩ của Lăng Tiêu Phái, chúng ta không được phép trốn tránh trách nhiệm này. “Kế Ngôn gật đầu, tỏ vẻ mình hiểu rồi. Hắn ta cảm thấy hết sức tự hào về môn phái của mình. Thừa nhận sai lầm của mình, không trốn tránh trách nhiệm. Ngu Sưởng nói xong, trong giọng nói có thêm mấy phần hổ thẹn: “Môn phái không thể không tiêu hao đại lượng tài nguyên để ngăn cản đám quái vật này, cho nên tài nguyên dùng trên người đệ tử rất ít. “Đây cũng là sự thất trách của người làm chủ môn này. “Hai người Thiệu Thừa, Tiêu Sâm cũng lộ vẻ hổ thẹn. Tài nguyên cho đệ tử trong môn phái không nhiều lắm, không thể sánh với các môn phái khác. Nhưng, đây là chuyện không thể tránh

khỏi.Nếu không ngăn cản đám quái vật này, Lăng Tiêu Phái đứng mũi chịu sào.Kế Ngôn hoàn toàn không có bất mãn với vấn đề này, thản nhiên nói: “Sự duy trì của môn phái đã đủ rồi.”Ngu Sưởng quay đầu lại nhìn thoáng qua Kế Ngôn, ánh mắt hết sức hài lòng.“Cũng may có người xuất hiện, nếu không Lăng Tiêu Phái chúng ta sẽ không bằng Song Nguyệt Cốc, Quy Nguyên Các.”Tiêu Sấm cũng nhin không được cảm thán một tiếng: “Chắc là do chúng ta luôn kiên trì ngăn cản đám quái vật này nên ông trời bồi thường cho chúng ta.”Người của Lăng Tiêu Phái đã ngăn cản ở nơi này trong một ngàn năm, mỗi một chương môn, mỗi một trưởng lão không ai phàn nàn về chuyện này.Lăng Tiêu Phái sẽ gánh vác trách nhiệm thuộc về bọn họ.Kế Ngôn không kiêu ngạo, hắn ta bày tỏ: “Mặc dù không có ta, còn có Thiếu Khanh.”“Khụ khụ...”Ngu Sưởng và Tiêu Sấm tức thì ho khan, Thiệu Thừa nhận Kế Ngôn, mua một tăng một có thêm Lữ Thiếu Khanh.Cũng không biết đây là bồi thường của ông trời, hay là sự trừng phạt của ông trời nữa... Vừa nhắc tới Lữ Thiếu Khanh, Ngu Sưởng và Tiêu Sấm tức thì nhin không được đau đầu.Tên đệ tử hư hỏng này, làm cho mấy người cao tăng như bọn họ đau đầu muốn chết.Nhưng kì lạ là, bọn họ lại không nổi phật Lữ Thiếu Khanh, đành phải mở một con mắt nhắm một con mắt với những hành vi của hắn.Nhưng bất kể như thế nào, nhắc tới Lữ Thiếu Khanh, nhất định không thể nào làm cho bọn họ vui vẻ được.Ít nhất, dọc theo đường đi, tâm trạng của Ngu Sưởng trở nên nặng nề hơn.Nơi này vốn đã làm cho người ta cảm thấy áp lực, nhắc tới Lữ Thiếu Khanh, còn làm ông thấy buồn bực hơn nữa.Không gian ở nơi này rất lớn, bốn người Ngự Kiếm Phi Hành, cũng mất một lúc lâu, phi hành hơn mười vạn dặm mới tới mục đích.Trên bầu trời, một khe hở khổng lồ xuất hiện trong tầm mắt Kế Ngôn.Khe hở dài đến mấy trăm dặm, làm người nhìn chấn động.Nhìn từ xa, nó giống như một con mắt ác ma khổng lồ, kéo dài qua bầu trời, nhìn xuống những con kiến bên dưới.Lôi điện màu đen quanh quẩn xung quanh khe hở, khiến người ta sợ hãi.Ánh mắt Kế Ngôn như điện, nhìn vào chỗ sâu trong khe hở.Có điều, mặc dù Kế Ngôn có mở to mắt đến mức nào, cũng không nhìn thấy gì.Trong tầm mắt của hắn ta, chỉ có một mảnh tối đen, không nhìn thấy bất cứ thứ gì khác.Xem ra chỉ dựa vào mắt thường thì không thể nhìn thấy những thứ bên trong.Thần thức Kế Ngôn lan ra, lao vào chỗ

sâu trong khe hở.Đen, một màu đen thuần túy.Trong cảm giác thần thức của Kế Ngôn, hắn ta như đã đưa thân vào một vùng tăm tối.Giống như thế giới của người mù, không nhìn thấy bất cứ thứ gì, cũng không chạm được vào bất cứ thứ gì.Kế Ngôn không tin, thần thức tiếp tục lan tràn, tràn vào chỗ sâu hơn nữa.Trong cảm giác của Kế Ngôn trung, hắn ta đã xâm nhập trăm vạn dặm, thần thức bàng bạc chẳng khác nào thủy triều nhưng cũng không thể thăm dò được những thứ bên trong.Giống như chỗ sâu trong khe hở thâm sâu là một vùng đất tĩnh mịch, không có bất cứ thứ gì tồn tại.Ngay lúc Kế Ngôn chuẩn bị thu hồi thần thức, có động tĩnh phát ra ở chỗsâu trong bóng đêm.Giống như mặt hồ bình tĩnh bỗng nhiên nổi gợn sóng, một thứ chưa biết xuất hiện từ trong bóng đêm.“Rông!”Một tiếng gầm thét vô thanh, thông qua thần thức, như vang lên bên tai Kế Ngôn.Thần thức Kế Ngôn phản ứng như có sinh mệnh, lao thẳng về phía sinh vật không rõ kia.“Thình thịch!”Thần thức của Kế Ngôn hung hăng tông vào một sinh vật không rõ.Kế Ngôn ở bên ngoài khe hở bất chợt nhú mày lại.Hắn ta cảm thấy như thần thức của mình bị cắn nuốt mất một phần.Tuy không nhiều lắm, nhưng đúng là bị cắn nuốt, tạo thành một chút tổn thương cho Kế Ngôn.

Chương 296 - Người cứ thoái vị luôn đi

Chương 296: Người cứ thoái vị luôn đi Kế Ngôn trong lòng nghiêm nghị, cảnh giác hơn trước. Chắc là hắn ta đụng phải quái vật mà bọn Ngu Sưởng nói. Có thể cắn nuốt thần thức, chỉ vậy là đủ chứng minh bọn chúng khó đối phó đến mức nào. Thử Kinh Thần quyết của sư đệ xem sao. Kế Ngôn thầm nghĩ trong lòng. Hắn ta vận chuyển Kinh Thần quyết, thần thức có tính công kích hơn trước. Không chỉ như thế, Kế Ngôn còn thay đổi một chút. “Thình thịch!” “Ồ chỗ sâu trong khe hở, một luồng kiếm ý sắc bén bùng nổ. Có điều kiếm ý tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, chỉ chớp mắt đã biến mất không thấy bóng dáng. Nhanh đến mức làm cho người ta tưởng mình gặp ảo giác. Mặc dù là ba người Ngu Sưởng, cũng đưa mắt nhìn nhau, tưởng là mình cảm nhận sai lầm. Nhưng bọn họ đều là tu sĩ Nguyên Anh, không thể nào xuất hiện ảo giác như vậy được. Thiệu Thừa cảm nhận được sự quen thuộc trong kiếm ý, nhìn đồ đệ mình. “Kế Ngôn, thứ lúc này là con làm ra sao?” Kế Ngôn không phủ nhận: “Là ta, ta muốn xem thử trong đó có gì.” “Hình như gặp một con chuột, đánh một trận.” Giọng nói của Kế Ngôn lạnh nhạt, không xem đây là chuyện quan trọng. Ba người Ngu Sưởng, Thiệu Thừa, Tiêu Sấm thấy vậy thì không hỏi nhiều. Mới đến, cảm thấy hiếu kỳ, dò thám khe hở xem thử là chuyện rất bình thường. Lần đầu tiên ba người bọn họ đến nơi đây, cũng từng làm như vậy. “Tiếp tục đi.” Ngu Sưởng bình tĩnh nói câu. Mà ánh mắt của Kế Ngôn vẫn nhìn chằm chằm vào khe hở, có vẻ dăm chiêu. Trong cảm giác của hắn ta, con chuột đó vẫn chưa chết. Nó đã trúng một kiếm của hắn ta, thế mà lại không chết, điều này nằm ngoài dự đoán của Kế Ngôn. Sau khi Kế Ngôn hạ xuống theo mọi người, phát hiện ở trong này có một căn nhà gỗ. Kế Ngôn chỉ quan sát sơ qua rồi thu mắt về, ánh mắt của hắn ta tiếp tục dừng trong khe hở trên trời. Quái vật bên trong gọi lên hứng thú của hắn ta. Những tồn tại trúng một nhát kiếm của hắn ta mà không chết cũng không nhiều. Chẳng lẽ tất cả quái vật ở đây đều như vậy lợi hại sao? Nếu đúng là như vậy, vậy thì rất khó giải quyết. Ý chí chiến đấu trong lòng Kế Ngôn từ từ bốc

cháy. Hiếm khi có cơ hội gặp phải kẻ địch như vậy, có thể thoải mái đánh một trận. Ngay lúc trong lòng Kế Ngôn dấy lên ý chí chiến đấu, một giọng nói bỗng nhiên vang lên. “Hắn chính là tiểu bối tên Kế Ngôn đó à?” Giọng nói này không phải giọng của chương môn, sư phụ, sư bá. Là một giọng nói xa lạ, chất chứa rất nhiều trải nghiệm năm tháng. Kế Ngôn thu mắt về, nhìn theo tiếng nói, nhìn thấy một lão giả râu tóc bạc trắng đứng trước nhà gỗ. Ánh mắt của ông cụ sâu sắc mà xa xưa, đang tò mò nhìn Kế Ngôn. Kế Ngôn cảm thấy nội tâm của mình bị nhìn rõ dưới ánh mắt chăm chú của ông cụ. Lòng Kế Ngôn nghiêm lại, trực giác trong lòng nói cho hắn ta biết, lão giả trước mắt tuyệt đối là cường giả cảnh giới Hoá Thần trở lên. Ba người Ngu Sưởng hành lễ: “Sư tổ.” Kế Ngôn giật mình. Sư tổ? Thiệu Thừa thì thầm giới thiệu thân phận lão giả trước mắt với Kế Ngôn. “Kế Ngôn, ông cụ là lão tổ của Lăng Tiêu Phái, lúc sư công của con còn tại thế, cũng phải gọi ông cụ là sư tổ.” Bối phận rất cao, tất cả mọi người sau này đều là tiểu bối của ông cụ. Vì vậy thống nhất gọi là sư tổ. Trong lòng Kế Ngôn âm thầm giật mình, không ngờ Lăng Tiêu Phái còn có tồn tại bậc này. Hắn ta vội vàng hành lễ: “Tham kiến sư tổ.” Nhìn Kế Ngôn, sư tổ Kha Hồng quan sát cẩn thận một phen, trên mặt nhin không được lộ vẻ tán thưởng. “Mỗi lần mấy đứa Ngu Sưởng nhắc tới người thời điểm, luôn luôn khen không dứt miệng.” “Hôm nay gặp được người, ta mới biết bọn họ không có gạt lão già này.” Kế Ngôn nhin không được nhìn thoáng qua đám người sư phụ của mình. Bọn Thiệu Thừa đều đã qua trăm tuổi, cũng có chừng hai trăm tuổi rồi. Nhưng trong miệng sư tổ Kha Hồng, bọn họ vẫn chỉ là những thanh niên trẻ. Kha Hồng càng nhìn Kế Ngôn càng cảm thấy thích. Bất kể là bề ngoài, hay là khí chất trên người Kế Ngôn, đều khiến Kha Hồng yêu thích không thôi. Chỉ nhìn ngoại hình cũng đủ để người ta biết sự bất phàm của Kế Ngôn. Ông cụ thân là lão tổ của Lăng Tiêu Phái, nhìn thấy hậu bối ưu tú như vậy, sao mà không vui cho được? Điều này chứng minh mặc dù Lăng Tiêu Phái bị chỗ này cho liên lụy, cũng không đến mức càng ngày càng đi xuống. Có được hậu bối tuổi trẻ ưu tú như vậy, môn phái lo gì không thịnh vượng? “Lại đây, lại đây, ta nghe nói người lĩnh ngộ kiếm ý rất sớm, thiên phú kiếm đạo còn ghê gớm hơn cả lão tổ của Lăng Tiêu Phái chúng ta.” “Lại đây cho ta nhìn xem.” Lúc Kế Ngôn triển lãm kiếm ý của

mình, Kha Hồng chấn kinh. “Cảnh giới kiếm ý thứ ba?” “Ông cụ nhìn Kế Ngôn như nhìn một con quái vật. Ông cụ sống lâu như vậy, lần đầu tiên nhìn thấy thiên tài yêu nghiệt như vậy. Sau khi chấn kinh, ông cụ hết sức hưng phấn, nói với Ngu Sưởng: “Thằng nhóc Ngu Sưởng này, ngươi cứ thoái vị đi, để cho đứa bé này lên làm chủ môn...” “Kế Ngôn được thu xếp ổn thỏa ở nơi này. Tuy nói ở lại đây là để phòng ngự đám quái vật kia. Nhưng dựa theo kinh nghiệm trước kia, số lần hoạt động của quái vật không nhiều, có đôi khi nửa năm, một năm cũng chưa chắc xông ra một lần. Hoàn cảnh nơi này hết sức khắc nghiệt, cho dù là Nguyên Anh cũng không thể thường trú. Cho nên mới phải thay phiên. Chỉ có Kha Hồng đạt tới cảnh giới Hoá Thần mới có thể sống ở nơi này. Từ lúc quái vật xuất hiện thì ông cụ đã ở lại nơi này, chưa từng rời khỏi một bước nào. Trường kiếm huyền phù trong không trung, Kế Ngôn ngồi xếp bằng trên đó, lên tới giữa không trung, đối mặt trực tiếp với khe hở khổng lồ này. Trước mặt khe hở khổng lồ, Kế Ngôn nhỏ bé như một con kiến. Nhìn từ xa, khe hở giống như con mắt của ác ma, nhìn gần thì giống như miệng của ác ma. Những tia chớp màu đen lóe sáng bên cạnh, giống như nước bọt bên mép ác ma, khiến ta người vừa sợ hãi lại vừa ghê tởm. Kế Ngôn nhắm mắt lại, thần thức lại thò vào trong khe hở một lần nữa. Hắn ta cảm thấy hứng thú với quái vật bên trong.

Chương 297 - Quái vật màu đen

Chương 297: Quái vật màu đen
Loại quái vật có thể cắn nuốt thần thức, mạnh mẽ chịu đựng thần thức ẩn chứa kiếm ý của hắn ta, lại còn giữ được tánh mạng. Lần đầu tiên Kế Ngôn gặp phải quái vật như vậy, không nhìn được cảm xúc hưng phấn trong lòng. Hắn ta muốn gặp lại con quái vật đó, hắn ta muốn biết quái vật ở đây mạnh như thế nào. Nhưng mà điều làm Kế Ngôn thấy lạ là, hắn ta đã tra xét ở nơi này liên tục mấy ngày, cũng không thấy con quái vật nào trong khe hở nữa. Dù cho thần thức của hắn ta xâm nhập vào sâu trong khe hở hơn vạn dặm, cũng không thấy bên trong có quái vật tồn tại. Bên trong khe hở không có gì cả, hết sức tĩnh mịch, hoàn toàn không có khí tức của sinh mệnh. Chẳng lẽ chúng đã ẩn nấp rồi, hay là quái vật đã chạy trốn rồi? Trong lòng Kế Ngôn rất là khó hiểu. Hắn ta tra xét vài ngày mà không có bất cứ thu hoạch gì. Kế Ngôn lắc đầu, định thu thần thức về. Nếu tìm không thấy, vậy thì cố gắng tu luyện vậy. Tuy linh lực ở đây hết sức cuồng bạo, sau khi hấp thu còn cần lọc lại một lần, nhưng cũng tốt hơn những nơi không có chút linh khí nào. Nhưng mà ngay lúc Kế Ngôn chuẩn bị thu thần thức về. Trong khe hở có động tĩnh. Không khác gì lần đầu tiên, chỗ sâu trong khe hở có những dao động từng tầng, từng tầng như sóng gợn. Tiếp theo, có một con quái vật xuất hiện từ bên trong, như trôi lên từ trong đáy nước, xuất hiện trên mặt hồ. “Rống!” Tiếng gầm gừ đinh tai nhức óc vang lên. Kế Ngôn không nói hai lời, kiếm ý giấu trong thần thức trung bùng nổ. Quái vật kêu thảm một tiếng, chia năm xẻ bảy trong kiếm ý đáng sợ kia. “Hả...” Kế Ngôn rất là ngạc nhiên. Như vậy thì yếu quá. Hắn ta chỉ mới chém một nhát, sao đã giết chết con quái vật này rồi? Nó khác với con quái vật mà hắn ta gặp phải vào ngày đầu tiên đến đây. Còn không có đợi Kế Ngôn suy nghĩ kĩ đây là chuyện gì. Màn đêm tăm tối ở sâu bên trong khe hở lại có động tĩnh. Trong bóng đêm vô biên vô hạn, từng vòng sóng gợn lan tràn, từng con quái vật xuất hiện trong bóng tối. Chỉ mấy lần hít thở trôi qua, Kế Ngôn đã cảm nhận có hơn trăm vạn quái vật xuất hiện trong đó. “Rống!” Sau khi mấy con quái vật này

xuất hiện, luôn thích hét lớn một tiếng. Vô số tiếng rống giận vang vọng trong khe hở. Mặc dù Kế Ngôn là tu sĩ Nguyên Anh cũng bị chấn đến đau đầu, vội vàng thu thần thức về. “Su tở!” Kế Ngôn đã thu thần thức về lớn tiếng nhắc nhở. Hắn ta vừa mới dứt lời, lão tổ Kha Hồng đã xuất hiện trên trời. Ánh mắt Kha Hồng nghiêm túc, mắng: “Đám súc sinh chết tiệt này.” “Có phiền hay không?” Ba người Ngu Sưởng cũng xuất hiện, sắc mặt của bọn họ cũng trở nên nghiêm nghị. Sau khi lãnh giáo sự đáng sợ của đám quái vật này, bọn họ không dám coi thường. Thiều Thừa dặn dò Kế Ngôn: “Con không cần phải căng thẳng, tuy số lượng đám quái vật này rất nhiều, nhưng chúng không có linh trí, không làm gì được chúng ta.” “Thứ chúng ta phải cẩn thận là những quái vật Nguyên Anh kỳ trở lên, bọn chúng đã có linh trí sơ bộ, không được sơ suất.” “Nếu gặp phải quái vật Hóa Thần Kỳ, con phải gọi lão tổ ngay.” Kế Ngôn gật đầu, hắn ta không sợ hãi chút nào, ngược lại còn cảm thấy hết sức hưng phấn. Ánh mắt hắn ta lập lòe, nhìn chăm chăm vào khe hở nơi xa, chiến ý sáng quắc trong mắt: “Ta rất mong gặp được quái vật lợi hại chân chính.” Kế Ngôn chưa bao giờ sợ hãi kẻ địch của mình là kẻ mạnh, đối thủ càng mạnh, hắn ta lại càng hưng phấn. Ngu Sưởng hết sức hài lòng với tính cách dũng cảm tiến tới này của Kế Ngôn, khả khả cười: “Nhưng con cứ yên tâm, đã trên trăm năm không có quái vật Hóa Thần Kỳ xuất hiện rồi.” “Quái vật mạnh nhất cũng chỉ có Nguyên Anh kỳ thôi, yên tâm đi.” Đằng xa, trong khe hở trung đã xuất hiện bóng dáng của quái vật, bọn nó trốn ngay sau khe hở, từng đôi mắt màu đỏ tươi nhô đầy khe hở. Trong khe hở mấy trăm dặm cất chứa vô số đôi mắt màu đỏ tươi, vô cùng chấn động, cách thật xa cũng đủ làm cho người ta cảm thấy không thở nổi. Thần thức Kha Hồng khẽ quét qua, sau đó chấp hai tay sau lưng, nhẹ nhàng hạ xuống đất. Ông cụ nhẹ nhàng nói một câu: “Mấy đứa cẩn thận một chút!” Kha Hồng là cao thủ Hóa Thần Kỳ, tọa trấn ở đây, là con bài chưa lật của Lăng Tiêu Phái. Thân là con bài chưa lật, ông cụ sẽ không dễ dàng ra tay đối phó với đám lâu la này. Ông cụ làm con bài chưa lật, sẽ đối phó với kẻ địch ngang cấp với mình, hoặc là xử lý tình huống bất ngờ. Tu sĩ cảnh giới Hoá Thần Kha Hồng hạ xuống, giống như tung ra một tín hiệu nào đó. Ông cụ vừa đi, quái vật trong khe hở tức khắc chen chúc lao ra. Chỉ chít, che lấp cả mặt trời. Kế Ngôn cũng có thể dùng mắt thường

nhìn thấy vẻ ngoài của đám quái vật này.Đầu có hai sừng, sừng vừa bén vừa nhọn.Khuôn mặt hình tam giác, khuôn mặt hung dữ, xấu xí, đáng sợ.Mắt màu đỏ tươi, mang theo sát ý vô tận, như muốn hủy diệt thế giới.Chúng còn có răng nanh vô cùng sắc bén, khiến người ta khiếp sợ.Cơ thể chúng nó cao lớn, cả người bị phủ bởi màu đen, lân giáp mọc chỉ chít.Sau lưng chúng có hai cánh, tốc độ phi hành trong không trung nhanh như điện xẹt.Khoảng cách mấy trăm dặm, chỉ qua mấy lần hít thở mà chúng nó bay vọt tới rồi, không chậm hơn Ngự Kiếm Phi Hành chút nào.“Ra tay đi.” Ngu Sưởng hét lớn một tiếng: “Mỗi một người phải bảo vệ cho chỗ của mình, không cho phép chúng nó tiến lên.”Ngu Sưởng nói xong, thuận di ra đằng xa, một kiếm bỏ ra, kiếm quang ngút trời, vô số quái vật biến mất trong nhát kiếm này.Nhưng nhiều quái vật hơn tiếp tục xông lên.Chúng nó hung hãn không sợ chết, khàn giọng gào thét, điên cuồng lao ra từ trong khe hở.Kế Ngôn cũng ra tay.Trường kiếm sau lưng hắn ta ra khỏi vỏ, phóng lên trời, sau đó biến mất trong bọn quái vật như một mũi tên.Lân giáp của quái vật không thể ngăn cản sự sắc bén của trường kiếm.Trường kiếm xẹt qua như tia chớp, vô số quái vật chia năm xẻ bảy, máu đen vấy ra, vô cùng tanh hôi.Vô số quái vật nhao nhao rơi xuống, tạo thành một cơn mưa màu đen.Sau khi Kế Ngôn ra tay với bọn quái vật, mới hiểu vì sao Lăng Tiêu Phái tình nguyện trả một số nhân lực vật lực khổng lồ cũng phải phòng thủ ở đây, phòng ngừa quái vật vọt tới thế gian.

Chương 298 - Quái vật cấp bậc Nguyên Anh

Chương 298: Quái vật cấp bậc Nguyên Anh
Đối với người thường, thậm chí là tu sĩ bình thường, đám quái vật này chẳng khác nào thiên địch. Người bình thường, tu sĩ bình thường không có cách nào cản được chúng ta. Một khi để cho chúng nó xuất hiện trong nhân thế, chắc chắn sẽ mang đến một kiếp nạn khó lường. Ánh mắt Kế Ngôn lạnh như băng, những con quái vật này hung hãn không sợ chết, không có lý trí, như vậy thì chỉ có thể giết sạch chúng nó mà thôi. Kiếm ý sắc bén phóng lên trời... Kha Hồng ở phía dưới ngẩng đầu nhìn lên trời. Kế Ngôn phóng lên cao, kiếm ý phong mang vô cùng, vô số quái vật bị xoắn nát ở trước mặt kiếm ý, giống như sỏi cào không ngừng rơi xuống từ trên trời. Trên mặt đất rất nhanh liền phủ kín một tầng thi thể quái vật thật dày, cụt chân cụt tay, máu đen thấm vào dưới đất. Nhìn Kế Ngôn giống như một chiến thần, đại khai sát giới. Mặc dù là người có thực lực yếu nhất trong mọi người, nhưng lực sát thương của hắn ta lại là khủng bố nhất, vô số quái vật nhao nhao bị cắt nát ở trước mặt trường kiếm của hắn ta, tử thương thảm trọng. Trên mặt Kha Hồng mang theo vẻ hài lòng, nhìn không được gật đầu, trên mặt còn nhìn không được thêm vài phần vui mừng: “Động thiên phúc địa, cũng là một hung địa liên lụy môn phái, may mắn có các tổ tiên phù hộ, còn có thể có hậu bối có thiên phú xuất chúng như thế. Trời phù hộ Lăng Tiêu Phái, cũng không uổng công ta một mực ở chỗ này trông coi.” Trên bầu trời, Kế Ngôn thần sắc trầm ổn, những quái vật này ở trước mặt trường kiếm của hắn ta không hề có bất kỳ ngoại lệ nào. Đều là bị hắn ta dùng một chiêu chém mất mạng, không có bất kỳ tồn tại đặc biệt nào. Quái vật từ trong khe nứt chen chúc mà ra, thực lực mạnh nhất cũng chính là cảnh giới Kết Đan, ở trước mặt Nguyên Anh đại năng, cho dù số lượng nhiều hơn nữa thì cũng không làm nên chuyện gì. Chiến đấu rất nhanh đã trôi qua một ngày, mặc dù bóng đêm buông xuống, quái vật trong khe nứt vẫn vô cùng vô tận, không ngừng chen chúc mà ra từ trong khe nứt. Thiều Thừa từng nói với Kế Ngôn, có đôi khi bọn họ

chiến đấu một trận đều là mấy ngày, thậm chí là vài tuần đều có. Những quái vật này giống như thủy triều, vô cùng vô tận, thực lực của những quái vật này không tạo thành bất kỳ uy hiếp nào đối với tu sĩ Nguyên Anh. Lấy thực lực của Nguyên Anh, đối mặt với địch nhân như vậy, mặc dù chiến đấu một tháng, một năm cũng không có bất kỳ vấn đề gì, mà tu sĩ Kết Đan thì không được. Kế Ngôn thử tính toán, lấy thực lực của tu sĩ Kết Đan, chính là sư đệ Lữ Thiếu Khanh của hắn ta tới nơi này, dài nhất cũng chỉ có thể kiên trì khoảng một ngày. Những quái vật này vô cùng vô tận, không ngừng tấn công, vảy giáp trên người cứng rắn vô cùng, tốc độ cực nhanh, lực lượng thân thể rất mạnh. Không phải là thứ tu sĩ Kết Đan kỳ có thể ứng phó được. Nhưng mà, nhớ tới sư đệ của mình, biểu cảm của Kế Ngôn trở nên cổ quái. Nếu như hắn gặp phải những thứ này, trước tiên sẽ chạy đi. Ngay tại lúc Kế Ngôn phân tâm, bỗng nhiên một cảm giác nguy hiểm xuất hiện. Kế Ngôn có kinh nghiệm cực kỳ phong phú, không nói hai lời, thân thể trong nháy mắt biến mất, xuất hiện ở ngoài mấy dặm. Mà ở chỗ hắn ta vừa đứng, có một con quái vật lưng mọc hai đôi cánh xuất hiện. Nó không giống với những con quái vật khác, con quái vật này có thể hình nhỏ hơn một nửa, hai đôi cánh sau lưng một lớn một nhỏ. Hơn nữa cánh tay phải càng thêm tráng kiện, móng vuốt trên tay tản ra hàn quang làm người chân động cả hồn phách, so với quái vật khác thì có vẻ càng thêm sắc bén. Nó không đánh lên thành công, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Kế Ngôn ở xa xa, vậy mà nhếch miệng cười, âm trầm khủng bố. Sau đó lại biến mất tại chỗ, ngay cả Kế Ngôn cũng không nhận ra nó biến mất như thế nào. Nhưng giờ khắc này, Kế Ngôn không có trốn tránh, mà chỉ đứng tại chỗ, bỗng nhiên hướng một ngón tay về hư không phía bên trái. Một kiếm ý bắn ra. “Grào!” Một tiếng rống giận, máu đen bắn tung tóe, bóng dáng quái vật hai cánh lộ ra. Nó bị kiếm ý của Kế Ngôn chém thành hai nửa, trong đôi mắt đỏ tươi lộ ra ánh mắt khó tin, tiếp theo liền ảm đạm mất đi hào quang, từ không trung rơi xuống, trở thành một thi thể. Yếu đuối như vậy sao? Kế Ngôn ngẩn ra, hắn ta còn tưởng rằng con quái vật mới xuất hiện này sẽ rất lợi hại, không nghĩ tới lại không chịu nổi một kích như thế. Lực phòng ngự của những quái vật trước mắt còn mạnh hơn nó một chút. Chợt, giọng của Thiệu Thừa truyền tới: “Loại quái vật này có tốc độ nhanh hơn, thích đánh lén, nhưng mà lực

phòng ngự không được tốt lắm. Cẩn thận một chút là được. “Thì ra là thế. Kế Ngôn gật đầu. Mà vào lúc này, trong khe nứt đột nhiên truyền đến một tiếng rống giận. Đám quái vật lao ra khe nứt giống như nhận được mệnh lệnh, cũng rống giận theo, tốc độ cũng tăng nhanh thêm vài phần. Nhưng mà ở trước mặt bốn gã Nguyên Anh, những quái vật này vẫn không nhắc nổi sóng gió gì. Giọng của Thiều Thừa lại vang lên, truyền vào tai Kế Ngôn: “Cẩn thận một chút, có thể sẽ có cá lớn xuất hiện.” Tinh thần Kế Ngôn chấn động, sẽ có con lợi hại hơn một chút sao? Giết cả ngày cái đám tiểu lâu la này, Kế Ngôn cảm thấy mình chán đến muốn ói rồi. Giết tiểu lâu la không có ý nghĩa gì cả, cá lớn ra đi. Kế Ngôn yên lặng đọc trong lòng. Đúng như Thiều Thừa nói, cũng không lâu lắm, trong khe nứt lại có tiếng gầm rú vang lên. Hơn nữa không chỉ một tiếng. Ở trong khe nứt, tiếng gầm rú vang lên liên tiếp, thanh âm lộ ra phần nộ và sát ý. Cuối cùng, đám quái vật chen chúc mà ra dừng lại, chúng nó không hề công kích, mà là trốn trở lại trong khe nứt, giống như lúc bắt đầu, chỉ lộ ra ánh mắt đỏ tươi, gắt gao nhìn chằm chằm bên ngoài.

Chương 299 - Quái vật cấp bậc Nguyên Anh

Chương 299: Quái vật cấp bậc Nguyên Anh”Grào!“Một tiếng rống giận dữ, phần nộ truyền ra từ trong khe nứt.Âm thanh cường đại hình thành từng tầng sóng âm ở trong không khí, mắt thường có thể thấy được, mang theo thanh thế khủng bố nhằm thẳng về phía đám người Kế Ngôn.Kế Ngôn và mấy người đều không nhúc nhích, sóng xung kích cường đại không làm gì được bọn họ.Cảm nhận được uy lực của sóng xung kích, biểu cảm của Kế Ngôn dần dần hưng phấn.Từ sóng âm truyền ra vừa rồi, Kế Ngôn có thể cảm nhận được con phát ra tiếng gầm chính là quái vật cấp Nguyên Anh.Trường kiếm đã bay trở lại bên cạnh Kế Ngôn, giống như cảm nhận được hưng phấn trong lòng Kế Ngôn, xoay tròn, phát ra tiếng ong ong, vận sức chờ phát động.Nhưng sau khi quái vật xuất hiện, sắc mặt Kha Hồng trở nên ngưng trọng.Tiêu Sấm lại càng kêu to lên: “Đáng giận, sao lại nhiều như vậy?”Ở mép khe nứt, xuất hiện mười bóng đen khổng lồ.Chúng lớn gấp đôi quái vật bình thường, nhưng ngoại hình không giống nhau.Có con chỉ có một đôi cánh, có con thì lưng mọc hai đôi cánh, có con sau lưng trống rỗng.Nhưng không có ngoại lệ chính là, trên người chúng nó tản mát ra khí tức vô cùng khủng bố, đều là quái vật Nguyên Anh kỳ.Thanh âm Kha Hồng truyền đến từ phía dưới: “Mười quái vật Nguyên Anh kỳ đồng thời xuất hiện, đây là lần đầu tiên. Cẩn thận một chút, nếu thật sự không được thì lui về.”Giọng Kha Hồng tràn ngập ngưng trọng.Nhưng ông cụ vẫn không có ý định ra tay, lần này có vẻ quá khác thường, ông cụ không thể tùy tiện ra tay.Quái vật tuy nhiều, nhưng ý chí chiến đấu của Kế Ngôn không giảm mà còn tăng, hắn ta thét dài một tiếng, trường kiếm chỉ về phía quái vật, ý khiêu chiến không cần nói cũng biết.Tức giận bởi sự khiêu khích của Kế Ngôn, một trong mười con quái vật gầm lên giận dữ, cánh sau lưng vỗ lên và biến mất tại chỗ.Gần như là trong nháy mắt, nó xuất hiện ở trước mặt Kế Ngôn.Trên mặt nó mang theo nụ cười dữ tợn, tàn nhẫn, móng vuốt sắc bén hung hăng chớp lấy Kế Ngôn.Cường độ cực lớn phát ra tiếng gào thét ở trong

không khí, giống như xé rách không gian. Biểu cảm của Kế Ngôn không thay đổi, trường kiếm ông một tiếng biến mất tại chỗ. “Đương!” Một tiếng, chặn lại vuốt sắc của quái vật. Trong ánh mắt đỏ tươi của con quái vật này mang theo kinh ngạc, nó đã có linh trí nên không ngờ Kế Ngôn lại có thể ngăn cản được công kích của nó. Đến cả hư không, móng sắc của nó cũng có thể xé rách, nhưng lại không làm gì được nhân loại nho nhỏ trước mắt này? Sau khi quái vật kinh ngạc, liền trở nên vô cùng phần nộ. Nó lại rống giận một tiếng với Kế Ngôn rồi biến mất trên không trung, lại một lần nữa xuất hiện ở phía sau Kế Ngôn, sát khí ngút trời, móng vuốt sắc bén lần nữa vung ra. Hàn quang của móng sáng lấp lánh, xẹt qua không khí, phát ra tiếng gào thét bén nhọn ở trên không trung. Trường kiếm đã bay trở về trong tay, Kế Ngôn cảm trường kiếm ngăn cản một kích của quái vật. Keng! Một lực lượng cực lớn truyền đến, mặc dù là Kế Ngôn, ở trước mặt lực lượng cực lớn này, cổ tay của hắn ta tê dại, cả người không thể không bay ngược về phía sau. “Grào grào!” “Quái vật thấy mình đánh bay Kế Ngôn, trong mắt lộ ra vài phần đắc ý, rít gào. Ánh mắt Kế Ngôn lạnh như băng, quái vật lực lượng to lớn như thế, so với tu sĩ Nguyên Anh nhân loại thì cường đại hơn nhiều. “Muốn chết!” Trường kiếm trong tay Kế Ngôn sáng lên hào quang nhàn nhạt, chém xuống một kiếm về phía quái vật. Một kiếm mang sắc bén sáng chói cao vút trong mây, giống như mặt trời sáng chói trên bầu trời, trong nháy mắt bao phủ quái vật. “Grào!” “Quái vật cảm nhận được sự nguy hiểm to lớn, trong ánh mắt đỏ tươi mang theo hoảng sợ, đồng thời lại điên cuồng gầm rú lên. Vây giáp màu đen trên người nó dựng thẳng lên, giống như quái vật nhỏ bị đánh thức, sáng lên hào quang màu đen, tạo thành một tầng bình chương màu đen, bao vây nó ở bên trong. Uỳnh! Một tiếng vang thật lớn, quái vật kêu thảm thiết liên tục, trên không trung rơi xuống vô số máu đen. Đợi đến khi kiếm quang biến mất, quái vật lộ ra bộ dáng thê thảm. Cánh sau lưng gãy một cái, cánh tay phải mềm nhũn rũ xuống, máu đen nhỏ xuống. Một vết thương sâu có thể thấy được xương kéo dài từ bả vai nghiêng đến bên hông, máu thịt màu đen mơ hồ, khủng bố thấm vào người. Nếu như lực phòng ngự của nó không đủ, một kiếm này của Kế Ngôn liền có thể phanh thây nó. Trong mắt quái vật lộ ra hoảng sợ, nó không nghĩ tới một kiếm của Kế Ngôn lại khủng bố như thế. Một kiếm này làm

cho linh hồn của nó đều đang run rẩy, nhìn Kế Ngôn lần nữa giờ trường kiếm lên, nó sợ hãi, lập tức xoay người bỏ chạy, bóng dáng cực nhanh. Chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện ở ngoài mấy ngàn dặm, đây chính là thực lực của Nguyên Anh. Những quái vật này mặc dù không thể vận dụng linh lực, pháp tắc như tu sĩ nhân loại, nhưng nó có thể thuần di. Tốc độ của nó cũng không chậm, hơn nữa thậm chí chỉ có hơn chứ không kém. Ít nhất với tu sĩ nhân loại, cho dù là ngự kiếm phi hành, ngự không phi hành đều không thể nhanh được như quái vật này. “Cái này, cái này...” Ba người Ngu Sưởng đang quan chiến ở xa xa kinh hãi. Quái vật lại có thể sợ hãi chạy trốn, đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy. Từ lúc tiến vào nơi này đến bây giờ, đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy quái vật sẽ sợ hãi chạy trốn. Tiêu Sấm há to miệng, kinh ngạc vô cùng, hỏi Ngu Sưởng: “Chưởng môn, ngài gặp qua quái vật như vậy chưa?” “Biểu cảm trên mặt Ngu Sưởng cũng không kém nhiều lắm, ông lắc đầu: “Không có, lần đầu tiên gặp được.” “Đám quái vật bọn họ gặp lúc trước đều là hung hãn không sợ chết, dù là đánh không lại cũng muốn liều chết xông lên, mang theo khí thế đồng quy vu tận chiến đấu với bọn họ. Những con quái vật chạy trốn vì sợ hãi vẫn là lần đầu tiên họ nhìn thấy. Sau khi hết khiếp sợ, Thiều Thừa lại nhin không được lo lắng: “Con quái vật này không giống với lúc trước, có thể sẽ có tình huống khác thường gì hay không?” “Đồ đệ của mình lần đầu tiên tiến vào nơi này, liền gặp quái vật không giống người thường. Hơn nữa tình huống lần này cũng có điểm không thích hợp, một lần xuất hiện mười quái vật cấp bậc Nguyên Anh, quá khác thường. Thiều Thừa âm thầm lo lắng, chuẩn bị sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

Chương 300 - Như chiến thần

Chương 300: Như chiến thần
Đối mặt với kẻ địch như vậy, Kế Ngôn tự nhiên sẽ không để cho nó dễ dàng chạy trốn. Thân hình chớp động, biến mất tại chỗ, thuận di xuất hiện sau lưng quái vật, chém ra một kiếm. Lúc này đây Kế Ngôn không có ý định lưu thủ, cảnh giới của quái vật cũng gần giống như hắn ta, nếu để cho nó chạy trốn, sẽ không phải là một chuyện tốt cho phía bên mình. “Grào!” Quái vật rống giận, tự biết mình trốn không thoát, chỉ có thể quay người chiến đấu. Đối mặt với một kiếm Kế Ngôn, nó rống giận liên tục, liều chết ngăn cản. Trên người nó tản mát ra sương khói màu đen, sương khói lại hình thành một bình phong, gắt gao bảo vệ nó. Kế Ngôn lạnh lùng cười, ngâm thơ. Một kiếm kinh thiên bổ xuống, dễ như bẻ cành khô. Quái vật kêu thảm thiết liên tục, nhìn lên bình chướng màu đen kiên cố không bảo vệ được nó, ở trước mặt trường kiếm của Kế Ngôn, lại yếu ớt như thủy tinh. “Grào!” Quái vật hét thảm một tiếng, bị chém làm hai nửa, thê thảm vô cùng. Nó kêu rên vài tiếng, trong ánh mắt để lộ ra nồng đậm sự không cam lòng, cuối cùng trong con mắt đỏ tươi dần dần ảm đạm, cứ như vậy ngã xuống. Cảnh giới thực lực của con quái vật này không khác Kế Ngôn nhiều lắm, nếu như là tu sĩ nhân loại khác đến ứng đối, có lẽ không phải là đối thủ của nó. Lân giáp của quái vật cứng rắn, lực phòng ngự kinh người, tốc độ lại càng khủng bố vô cùng, lực lượng của thân thể mạnh mẽ, mặc dù không có linh lực, thần thức. Nhưng bằng vào lực lượng của thân thể và tốc độ cũng đủ để cho tu sĩ nhân loại cùng cảnh giới ăn nhiều đau khổ. Kế Ngôn thì không giống, lĩnh ngộ kiếm ý tầng thứ ba, lực sát thương cực kỳ khủng bố. Cho dù là ba Nguyên Anh Ngu Sưởng, Thiệu Thừa, Tiêu Sấm, khi ở cùng cảnh giới, lực sát thương của bọn họ cũng không bằng Kế Ngôn. Một thanh trường kiếm phong mang vô cùng, mặc dù ngoài thân quái vật phủ lân giáp thực dày, cũng không ngăn được trường kiếm của Kế Ngôn. Nhìn thấy Kế Ngôn dễ dàng đánh chết một con quái vật cấp Nguyên Anh. Kha Hồng đang xem cuộc chiến nhin không được vỗ tay trầm trồ khen ngợi. “Khá lắm, tiểu tử này, thật ngoài dự đoán

của mọi người. “Kế Ngôn giống như chiến thần, sức chiến đấu khủng bố kinh người, một kiếm đánh quái vật trọng thương, để quái vật sinh lòng sợ hãi chạy trốn. Dùng một kiếm liền triệt để đánh chết quái vật, sạch sẽ lưu loát, chém đỉnh chặt sắt. Quyết đoán, tuyệt không dây dưa dài dòng. Đường như sinh ra để chiến đấu. Nhìn Kế Ngôn lạnh lùng thu hồi trường kiếm, trên mặt không có biểu tình hưng phấn, không quan tâm hơn thua. Kha Hồng không nhìn được mà gật đầu lia lịa. Hậu bối như thế, rất khó làm cho người ta không yêu. Ông lão thấp giọng cảm thán nói: “Sư huynh, lo lắng của huynh sẽ không có đâu. Lăng Tiêu Phái có hậu bối như thế, nhất định có thể quét khỏi lần nữa!” Kế Ngôn giết chết một con quái vật, nhưng vẫn chưa cảm thấy tận hứng. Chiến ý của hắn ta càng thêm nóng bỏng, hắn ta nhìn về phía khe hở phía trước chín con quái vật một lần nữa. Trường kiếm lơ lửng trên đầu, phát ra âm thanh ong ong. Kế Ngôn hét lớn một tiếng: “Đến chiến!” Hắn ta giống như một chiến thần, đứng vững trong thiên địa, mang theo khí thế vô cùng sắc bén, ép thẳng tới những quái vật khác. Những quái vật khác cảm nhận được khí thế sắc bén này, xôn xao lên. Lần đầu tiên chúng gặp được một tu sĩ nhân loại như vậy. Chúng nó đầu tiên là sững sốt, sau đó kịp phản ứng, nhao nhao rống giận với Kế Ngôn. “Grào!” “Sóng âm rung trời, thiên địa lâm vào run rẩy. Sau đó lại có một con quái vật biến mất tại chỗ, vượt ngang mấy trăm dặm, xuất hiện ở trước mặt Kế Ngôn, mở ra cái miệng to như chậu máu.... Trên Thiên Ngự Phong, Lữ Thiếu Khanh thoải mái nằm trên võng, thanh thời lắc lư, vô cùng thoải mái. Hắn duỗi lưng một cái, thoải mái đến muốn rên rỉ. “Nhóm sư phụ đã đi hơn một tháng, nhẫn CD cũng tốt, haiz, nhưng mà không có linh thạch. “Lữ Thiếu Khanh có chút bất đắc dĩ, linh thạch lúc trước cướp được đã dùng hết sạch. Hiện tại mặc dù sắp tiến vào phòng thời gian để tu luyện lần nữa, hắn cũng không có đầy đủ linh thạch để duy trì. Một hai vạn linh thạch cũng chỉ có một năm rưỡi, đối với Lữ Thiếu Khanh mà nói đã không đủ dùng. Lần tu luyện trước hắn đã đạt tới Kết Đan tầng 9, trong thời gian còn lại, hắn tiếp tục tu luyện, vẫn không có cách nào đột phá, không chạm tới được bình chương đột phá Nguyên Anh. Điều này làm Lữ Thiếu Khanh buồn bực. Đột phá tiến vào Nguyên Anh, còn phải coi trọng cơ duyên. Cơ hội tới, không chừng thoáng cái liền đột phá, cơ hội không tới, cả đời cầu cửa mà không được

vào.Loại chuyện này không gấp được, Lữ Thiếu Khanh cũng chỉ buồn bực một chút, không quá mức cưỡng cầu.“Không vội, không vội, từ từ sẽ đến, ta cũng không phải Đại sư huynh, có thể tránh thì tránh. Nhưng mà đám người Diễm Tinh Phái cũng quá phé đi, đến bây giờ cũng không có ai đến?”Trong giọng nói của Lữ Thiếu Khanh mang theo nồng đậm bất mãn.Tuyên Vân Tâm đã gửi tin tức về Diễm Tinh Phái, hơn một tháng trôi qua, Diễm Tinh Phái thủy chung không thấy bóng dáng.Trong mắt Lữ Thiếu Khanh, dựa theo tốc độ, bọn họ có thể đã bỏ được tới đây mới đúng.Không có linh thạch, hẳn muốn tu luyện cũng không có cách nào.Tiểu đệ ma quỷ cũng không cho hắn một chút mặt mũi nào, không thấy linh thạch không bỏ ung (không thấy thỏ thì không bỏ ung).Lúc này, ánh mắt Lữ Thiếu Khanh chuyển hướng sang một bên.Ở xa xa, một bóng hình xinh đẹp màu đỏ xuất hiện, giống như một phong cảnh mỹ lệ, làm cho nơi này tăng thêm vài phần sắc thái mỹ lệ.Tuyên Vân Tâm từ xa chậm rãi đi tới, như tiên tử màu đỏ bồng bênh đi tới.Đi tới nơi này gần hai tháng, Tuyên Vân Tâm cũng dần dần quen với cuộc sống ở đây.Không giống như lúc đầu chỉ ở trong phòng của mình làm trạch mỹ nhân.Theo thời gian trôi qua, thương thế của nàng ta chuyển biến tốt đẹp, thói quen nơi này, cũng bắt đầu đi ra ngoài một chút, nhưng mà nàng ta chưa bao giờ tới gần nơi này.Bởi vì đây là nơi Lữ Thiếu Khanh thường nghỉ ngơi, hôm nay ngược lại chạy tới, ít nhiều có chút kỳ quái.Lữ Thiếu Khanh lẳng lẳng nhìn Tuyên Vân Tâm, cũng không nói lời nào, xem nàng ta muốn làm gì.Tuyên Vân Tâm tới nơi này, trên mặt lạnh như băng, trực tiếp hỏi: “Khi nào Tiểu Y muội mới xuất quan?”Thì ra là tìm Tiêu Y.

Chương 301 - Không phải là người bị Điểm Tinh Phái vút bỏ chứ?

Chương 301: Không phải là người bị Điểm Tinh Phái vút bỏ chứ? Từ khi bị Kế Ngôn giao nhiệm vụ, Tiêu Y chỉ có thể ngoan ngoãn đi tu luyện. Đã qua hơn một tháng cũng không gặp được người, Tuyên Vân Tâm nhìn không được, chạy tới tìm Lữ Thiếu Khanh đòi người. Tuyên Vân Tâm một mình ở chỗ này, cũng chỉ có Tiêu Y có thể nói chuyện. Quan hệ của hai người bất tri bất giác trở nên không tệ, Tiêu Y đơn thuần thẳng thắn, khiến Tuyên Vân Tâm coi Tiêu Y như muội muội mà đối đãi. Còn tưởng rằng có chuyện gì lớn, Lữ Thiếu Khanh bữu môi, thu hồi ánh mắt: “Ta nào biết. Người tìm nàng làm gì? Nói cho người biết, đừng quấy rầy sư muội ta tu luyện, bằng không trừng trị người đây.” Đối mặt với Lữ Thiếu Khanh, Tuyên Vân Tâm cảm giác được lửa giận trong lòng không ngừng toát ra. Rất muốn đánh Lữ Thiếu Khanh một trận. Nhưng mà, cái này chỉ có thể suy nghĩ mà thôi. Chưa nói trong cơ thể nàng ta có cấm chế Thiệu Thừa hạ, không thể ra tay với người của Thiên Ngự Phong. Chỉ riêng thương thế của nàng ta còn chưa khỏi hẳn, thực lực chưa khôi phục, nàng ta cũng không phải là đối thủ của Lữ Thiếu Khanh. “Tên đáng giận.” Tuyên Vân Tâm biết mình tới tìm Lữ Thiếu Khanh là một sai lầm. Ta không nên đến đây. Tuyên Vân Tâm xoay người muốn rời đi. Lữ Thiếu Khanh ở sau lưng nàng ta hỏi: “Đúng rồi, người có thật sự truyền tin tức về Điểm Tinh Phái không đây?” “Chuyện liên quan đến mình, Tuyên Vân Tâm quay đầu lại, nhìn Lữ Thiếu Khanh đang nằm vờng: “Người muốn nói gì?” “Đã gần một tháng rồi, sao còn chưa thấy người của Điểm Tinh Phái tới?” Tuyên Vân Tâm hừ một tiếng: “Ta nào biết được.” “Nói thật, trong lòng nàng ta cũng đang kỳ quái. Nàng ta đã sớm truyền tin tức về Điểm Tinh Phái. Hơn nữa, tin tức nàng ta ở lại Lăng Tiêu Phái đã sớm truyền về Điểm Tinh Phái. Qua một tháng sau, nàng ta lại gửi tin tức trở về. Như vậy tính ra, nàng ta đã tới nơi này gần hai tháng, nhưng Điểm Tinh Phái bên kia lại không có một chút động tĩnh nào. Đừng nói người tới, ngay cả hồi âm cũng không có. Trong lòng nàng ta

cũng cảm thấy kỳ quái, lâm vào trầm tư. Rất nhanh, nàng ta cảm giác được có ánh mắt đang nhìn chằm chằm mình. Vừa nhìn, Lữ Thiếu Khanh đang không kiêng nể gì nhìn chằm chằm nàng ta. Ánh mắt trần trụi, không có chút che dấu nào, khiến Tuyên Vân Tâm hận không thể chọc hai con mắt Lữ Thiếu Khanh. “Người nhìn cái gì?” “Tuyên Vân Tâm thật sự là nhìn không được. Ánh mắt Lữ Thiếu Khanh quá hung hăng, khiến nàng ta sợ hãi. Đồng thời trong lòng nàng ta âm thầm giật mình, tại sao lại như vậy? Trước kia nàng ta đã gặp qua vô số nam nhân như vậy, có già có trẻ, cũng đều dùng qua ánh mắt như vậy nhìn chằm chằm nàng ta. Nhưng tại sao ánh mắt Lữ Thiếu Khanh lại khiến trong lòng nàng ta sợ hãi, những người khác lại không có chứ? Hẳn là tên hỗn đản này đã làm cho người ta quá chán ghét, quá ghê tởm. Tuyên Vân Tâm cuối cùng cũng suy đoán ra đáp án ở trong lòng. Lữ Thiếu Khanh chặc chặc hai tiếng, lại lắc đầu, giống như vô cùng đáng tiếc. Dưới ánh mắt muốn giết người của Tuyên Vân Tâm, Lữ Thiếu Khanh chậm rãi mở miệng, giọng nói mang theo tiếu hận: “Sẽ không phải là, Điểm Tinh Phái muốn rũ bỏ cho người chứ?” “Ha ha!” “Tuyên Vân Tâm nhìn không được cười lạnh, đối với chuyện này, nàng ta không lo lắng một chút nào. “Người cười cái gì mà cười.” Lữ Thiếu Khanh lắc đầu: “Nếu bị Điểm Tinh Phái bỏ rơi, người sẽ phải ở lại đây đó.” “Dừng một chút, Lữ Thiếu Khanh trực tiếp nhảy dựng lên từ trên võng, động tác to lớn, dọa Tuyên Vân Tâm tim đập thình thịch. “Đậu má, đến lúc đó người thường trú ở đây, chẳng phải là sẽ phải phụ trách ăn uống của người sao? Bắt người trở về, ta còn phải tốn linh thạch? Thiệt thòi lớn, thiệt thòi lớn!” “Thấy Lữ Thiếu Khanh đám ngực dậm chân, Tuyên Vân Tâm tức giận cắn răng, hận không thể cắn chết tên hỗn đản này. Loại ghét bỏ tràn đầy này là có ý gì? Linh thạch là cha hay là mẹ người vậy? Nếu có thể dùng linh thạch để đưa ta về nhà, người xếp hàng trả tiền có thể xếp từ Tề Châu đến Yến Châu đây. Tuyên Vân Tâm thấy Lữ Thiếu Khanh dậm chân tại chỗ, nàng ta cũng tức giận giậm chân: “Khốn kiếp.” “Lữ Thiếu Khanh giậm chân mấy cái rồi đưa tay về phía Tuyên Vân Tâm. “Làm gì?” “Ánh mắt Tuyên Vân Tâm không tốt, giọng điệu khó chịu. Mỗi giờ mỗi khắc nàng ta đều muốn trừng trị Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh nghiêm túc nói: “Người bị Điểm Tinh Phái vứt bỏ, trả ta linh thạch làm tiền ăn uống

đi. “Trả tiền ăn uống? Tuyên Vân Tâm cắn răng, cắn hận nói: “Không đưa, ngươi còn có thể làm gì ta?” “Ngươi là nữ nhân, ta là nam nhân, ngươi nói ta có thể làm gì ngươi?” Lữ Thiếu Khanh cười đến hèn mọn, hai tay giơ lên, khẽ vỗ hai cái. Đối với loại này, Tuyên Vân Tâm thì có kinh nghiệm hơn, ưỡn ngực, tuy rằng không bằng Doãn Kỳ, nhưng cũng có nguyên liệu. Nàng ta ưỡn ngực, không lùi bước, ngược lại tiến lên một bước, nghênh đón Lữ Thiếu Khanh: “Đến đây đi, để ta xem ngươi có thể làm như thế nào?” “Đậu má, thất sách rồi. Ngay tại lúc Lữ Thiếu Khanh khó xử, một giọng nói vang lên: “A.” Lữ Thiếu Khanh và Tuyên Vân Tâm quay đầu nhìn. Tiêu Y không biết xuất hiện lúc nào, đang che mặt thẹn thùng không thôi. “Nhị sư huynh, Vân Tâm tỷ tỷ, các ngươi muốn làm gì? Các ngươi muốn ân ái, có thể trở về phòng hay không? Đừng quên, Thiên Ngự Phong còn có một người sống sờ sờ là ta đây.” Tiêu Y vừa la hét vừa len lén nhìn lén Lữ Thiếu Khanh và Tuyên Vân Tâm. Trong ánh mắt mang theo tò mò, cũng có vài phần chờ đợi. Quả nhiên là sư muội tri kỷ, tới đúng lúc. Lữ Thiếu Khanh cười hắc hắc, nhìn về phía Tuyên Vân Tâm. Tuyên Vân Tâm lúc này đã thẹn thùng đỏ mặt, vội vàng lui về phía sau hai bước, kéo ra khoảng cách với Lữ Thiếu Khanh. Nàng ta có thể làm giống như một nữ nhân phóng đãng ở trước mặt người khác, nhưng ở trước mặt Tiêu Y người mà mình coi là muội muội, nàng ta làm không được, rất xấu hổ. Lần này đến lượt Lữ Thiếu Khanh giả bộ. Hắn cười càng thêm bỉ ổi, tiến lên hai bước, lớn tiếng nói: “Đừng đi, chúng ta ân ái một chút cho sư muội ta xem.”

Chương 302 - Đại sư huynh yêu quý kêu gọi

Chương 302: Đại sư huynh yêu quý kêu gọi
Khe hở giữa ngón tay của Tiêu Y càng lớn hơn, đôi mắt lấp lánh, bộ dáng giống như rất kích thích. Tuyên Vân Tâm thấy thế, tức giận mắng to: “Hỗn đản, lưu manh, đi chết đi.” Lúc chỉ có hai người, hẳn thẹn thùng, chần chờ. Không nghĩ tới lúc nhiều người, hẳn ngược lại còn hưng phấn vô sỉ. Thật sự là gia hỏa ghê tởm đáng chết. Tuyên Vân Tâm nghiêng răng. “Vừa rồi không phải ngươi rất muốn sao? Hiện tại sao lại lùi bước? Sư muội ta cũng không phải người ngoài, sợ cái gì?” Lời nói vô sỉ của Lữ Thiếu Khanh khiến Tiêu Y đỏ mặt tía tai. Nàng nhịn không được, xông tới, chắn trước mặt Tuyên Vân Tâm, kêu to: “Nhị sư huynh, huynh quá hạ lưu. Ta muốn nói cho sư phụ.” Lữ Thiếu Khanh thu tay lại, dương dương đắc ý nói: “Sư phụ cũng ủng hộ, người chỉ hận không thể bắt ta sinh cho người một con khi con, muội có tin hay không?” “Hỗn đản!” Tuyên Vân Tâm mắng to. Nhưng mà nàng ta lại nhìn thấy Tiêu Y dùng ánh mắt lấp lánh nhìn mình. Trong lòng Tuyên Vân Tâm không nhịn được mà nhảy dựng, còn chưa kịp nói gì Tiêu Y đã hưng phấn ôm tay nàng ta nói: “Vân Tâm tử tử, tử và Nhị sư huynh của ta sinh khi con đi.” Đầu Tuyên Vân Tâm đầy hắc tuyến. Người, nha đầu người, lập trường tại sao lại thay đổi nhanh như vậy. Vừa rồi còn đứng ra giúp ta, hiện tại đã lập tức chuyển qua giúp hắn? Lữ Thiếu Khanh gõ đầu Tiêu Y một cái: “Chuyện người lớn, trẻ con đừng xen vào.” Tiêu Y ôm đầu, cười hắc hắc nói: “Nhị sư huynh, huynh quả nhiên coi trọng Vân Tâm tử tử.” Thấy sư muội nói chuyện càng ngày càng quá đáng, Lữ Thiếu Khanh dùng sức gõ cái nữa. Tiêu Y nước mắt lưng tròng, kháng nghị: “Nhị sư huynh, huynh bắt nạt ta.” Trong lòng Tuyên Vân Tâm lại hết sức tán thành Lữ Thiếu Khanh dạy bảo Tiêu Y. Nha đầu thích nói hươu nói vượn này, không dạy bảo không được. Tiêu Y đi ra, Tuyên Vân Tâm cũng lười ở đây nói nhảm với Lữ Thiếu Khanh. Nàng ta vội kéo Tiêu Y rời đi. “Tiêu Y muội muội, chúng ta đi, không cần để ý đến tên hỗn đản này.” Tuyên Vân Tâm và Tiêu Y rời đi chưa được bao

xa, các nàng đã nhìn thấy một luồng sáng xẹt qua bầu trời, rơi xuống chỗ Lữ Thiếu Khanh. Tiêu Y tinh mắt, nhìn thấy người tới, kinh ngạc kêu lên. “Là thúc thúc.” Lòng hiếu kỳ của Tiêu Y lập tức nổi lên, nàng lôi kéo Tuyên Vân Tâm trở về. Tiêu Y biết, thúc thúc Tiêu Sấm của nàng và sư phụ cùng đi chấp hành nhiệm vụ môn phái, ngắn thì nửa năm, dài thì phải một năm. Nhưng mà hiện tại lại xuất hiện ở chỗ này, trong chuyện này nhất định có điều kỳ lạ. Với tính cách của Tiêu Y, tự nhiên không thể bỏ qua chuyện như vậy. Tiêu Y kéo Tuyên Vân Tâm chạy về, vừa chạy về đã nghe Lữ Thiếu Khanh la hét, giọng nói mang theo một trăm phần trăm không muốn. “Không đi, đánh chết ta cũng không đi. Ta không phải Nguyên Anh, dựa vào cái gì mà bắt ta đi? Có ai bắt nạt người như vậy sao? Chẳng lẽ bởi vì ta lớn lên đẹp trai một chút, sư bá người liền nhìn không vừa mắt?” “Có chuyện gì vậy? Có chuyện gì vậy? Tiêu Y càng thêm tò mò, bấp chận chạy nhanh hơn. Tuyên Vân Tâm bị kéo vội vàng kêu lên: “Chậm một chút, chậm một chút!” “Tiêu Y chạy đến đây thì thấy thúc thúc Tiêu Sấm đang mắng to Lữ Thiếu Khanh. “Đừng giả ngu ở đây, nhanh lên, cần người.” Lữ Thiếu Khanh lắc đầu, kiên quyết không đồng ý: “Sư bá, người buông tha cho ta đi. Các người đi công phí lưỡng, ta sẽ không tham gia đâu, cấp bậc của ta thấp, thực lực cũng thấp, không xứng đi công phí lưỡng.” Tiêu Sấm đi tới nơi này trực tiếp nói muốn dẫn hắn đi gặp sư phụ và Đại sư huynh, đánh chết Lữ Thiếu Khanh cũng không muốn. Thấy Lữ Thiếu Khanh la hét các Nguyên Anh môn phái được đi công phí lưỡng. Hắn rất rõ ràng, chuyện mà mấy Nguyên Anh môn phái đi làm nhất định vô cùng nguy hiểm, chỉ cho phép người từ cấp bậc Nguyên Anh trở lên tham gia, người dưới Kết Đan kỳ ngay cả tư cách ghi danh cũng không có. Đủ để nhìn ra được chuyện môn phái muốn làm rốt cuộc có bao nhiêu nguy hiểm. Lữ Thiếu Khanh có điên mới đi. Tiêu Y còn chưa tới đã tò mò hỏi: “Thúc thúc, đã xảy ra chuyện gì vậy?” “Nghe hình như muốn Nhị sư huynh đi cùng? Chẳng lẽ Nhị sư huynh đã tới Nguyên Anh rồi sao? Tiêu Sấm nhìn thấy Tiêu Y, chú ý tới Tuyên Vân Tâm phía sau Tiêu Y. Trong lòng kỳ quái, nhưng không hỏi nhiều. Mục đích ông trở về là muốn dẫn Lữ Thiếu Khanh đi hỗ trợ. Tiêu Sấm mắng: “Tên tiểu hỗn đản này, ta bảo hắn đi hỗ trợ, vậy mà lại dám từ chối.” Tiêu Y có vẻ rất lo lắng: “Thúc thúc, tại sao lại muốn Nhị sư huynh đi hỗ trợ? Rất nguy

hiểm sao? Nếu nguy hiểm thì đừng để Nhị sư huynh đi. “Tuy rằng Nhị sư huynh của mình rất đáng ghét, nhưng nếu muốn bảo Nhị sư huynh của mình đi mạo hiểm, Tiêu Y cực lực phản đối. Lời nói của Tiêu Y khiến sắc mặt Tiêu Sâm tối sầm. Trong lòng rất chua xót, chất nữ của mình vậy mà lại giúp đỡ tiểu hồn đản này nói chuyện, quá làm cho lòng người tắc nghẽn. Lữ Thiếu Khanh cười ha ha, rất hài lòng với biểu hiện của Tiêu Y, không uổng phí tình yêu thương của mình đối với nàng. “Không tệ, đây mới là tiểu sư muội của ta. “Thấy sắc mặt Tiêu Sâm không tốt, Lữ Thiếu Khanh cũng khó chịu hỏi: “Ai bảo ta đi? “Ta trêu chọc ai vậy? Chẳng lẽ là chương môn sao? Chương môn đã không quen nhìn ta thoải mái rồi. “Là Kế Ngôn sư diệt nói, bảo ngươi đi hỗ trợ. “Lữ Thiếu Khanh nghe xong, không nói hai lời, lập tức chửi ầm lên: “Hồn đản, hấn ta muốn làm gì? Đầu óc hấn ta quả nhiên có bệnh. Chuyện mà Nguyên Anh còn không giải quyết được, lại để cho một Kết Đan kỳ là ta đi, hấn ta có phải đang ghen tị ta đẹp trai hơn hấn ta không? “Tiêu Y lập tức thay đổi lập trường: “Nhị sư huynh, nếu Đại sư huynh đã bảo huynh đi, vậy huynh đi đi. “Đại sư huynh đề nghị Nhị sư huynh đi, Nhị sư huynh khẳng định phải đi. Đại sư huynh hiểu Nhị sư huynh nhất, nếu đã phát ra tiếng gọi yêu thương, vậy thì đi đi. Tuyên Vân Tâm bên cạnh hết chỗ nói. Nha đầu ngươi có phải thuộc về nhánh cỏ mọc đầu tường hay không vậy? Đông nằm một lát, Tây nằm một lát? Lữ Thiếu Khanh hung tợn trừng mắt nhìn Tiêu Y: “Muội nói cái gì? Ta cho muội cơ hội để tổ chức lại ngôn ngữ một lần nữa đây. “Tiêu Sâm thấy thế, nói một câu: “Thiền sư đệ bị thương nhẹ!”

Chương 303 - Nhị sư huynh, huynh đừng chết mà

Chương 303: Nhị sư huynh, huynh đừng chết mà
Lời nói của Tiêu Sâm khiến Lữ Thiếu Khanh ngạc nhiên. Sư phụ bị thương? Tiêu Y lập tức khẩn trương, lo lắng hỏi: “Thúc thúc, sư phụ làm sao vậy?” Tiêu Sâm không có ý định nhiều lời, lắc đầu: “Là vết thương nhẹ, không có gì đáng ngại.” Tiêu Y nhìn Lữ Thiếu Khanh, trong ánh mắt mang theo kinh hoàng. Từ khi Tiêu Y bái nhập sư môn, sự quan tâm của sư phụ đối với nàng làm cho trong lòng nàng vô cùng tôn kính bảo vệ sư phụ của mình. Nghe được sư phụ bị thương, trong lòng nàng đơn thuần hoảng loạn. “Nhị sư huynh!” Lần này, Tiêu Y thật sự ghen ngào. Tiêu Sâm thấy thế, đau lòng muốn chết. Ông vừa định mở miệng an ủi vài câu, liền thấy Tiêu Y chạy đến trước mặt Lữ Thiếu Khanh cầu an ủi. Tim Tiêu Sâm tắc nghẽn. Ta mới là thúc thúc ruột của con mà. Con vậy mà lại mặc kệ thúc thúc ruột, chạy đi tìm tiểu hôn đản kia cầu an ủi? Tiêu Sâm hung tợn nhìn Lữ Thiếu Khanh, nghiêng răng nghiêng lợi, gần từng chữ: “Thiếu sư đệ cũng không có gì đáng ngại, đã không sao rồi.” Lữ Thiếu Khanh vỗ vỗ đầu Tiêu Y, nói với nàng: “Sau này nhớ trông nhà kỹ. Ta phải ra ngoài một thời gian.” Sư phụ đều bị thương, Lữ Thiếu Khanh không thể ngồi yên mặc kệ. Người khác bị thương xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Lữ Thiếu Khanh hẳn còn có thể đứng ngoài quan sát. Nhưng đây là sư phụ của mình, hẳn không có lý do gì tiếp tục trốn tránh. Cho dù là nơi nguy hiểm hơn nữa, hẳn cũng phải đi. Không có lý do, không có cớ để trốn tránh. Tiêu Y đỏ mắt nhìn Lữ Thiếu Khanh: “Nhị sư huynh, huynh thật sự muốn đi sao?” Tiêu Y vô cùng lo lắng, ngay cả sư phụ Nguyên Anh cũng bị thương, có thể tưởng tượng được nơi muốn đi có bao nhiêu nguy hiểm. Tiêu Y biết Nhị sư huynh của mình rất lợi hại, nhưng Nhị sư huynh là Kết Đan kỳ có ứng phó được không? Nếu Lữ Thiếu Khanh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Tiêu Y còn không đau lòng muốn chết sao? Tuy rằng bình thường rất đáng ghét, nhưng dù sao đối xử với nhau như huynh trưởng muội muội ruột, Tiêu Y không hy vọng Lữ Thiếu Khanh xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Nàng

dứt khoát nói với Tiêu Sấm: “Thúc thúc, người để An Hoài sư huynh đi không được sao? Đừng gây tai họa cho Nhị sư huynh con.” Tiêu Sấm lúc này không thể không ôm ngực, ông cảm thấy bệnh tim mình sắp tái phát. Ánh mắt ông nhìn chăm chăm Lữ Thiếu Khanh càng thêm mãnh liệt, tâm muốn giết người cũng có. Một chất nữ đang êm đẹp, hiện tại cũng sắp biến thành người ngoài rồi. Tiêu Sấm lần nữa gần từng chữ: “Không phải ta đã nói rồi sao? Đây là đề nghị của Kế Ngôn, bảo hấn đi hỗ trợ.” Tiêu Y nhìn Lữ Thiếu Khanh, vẻ mặt Lữ Thiếu Khanh bình tĩnh, ánh mắt như nước. Nàng rất ít khi thấy Nhị sư huynh của mình lộ ra thần thái như vậy, nàng biết tâm ý Nhị sư huynh đã quyết. Sư phụ bị thương, Đại sư huynh kêu gọi, Nhị sư huynh nhất định phải đi. Tiêu Y không khuyên bảo, nàng nghiêm túc nói với Lữ Thiếu Khanh: “Nhị sư huynh, huynh không được chết.” “Ta phi!” Lữ Thiếu Khanh lập tức khôi phục nguyên dạng, nắm lấy mặt Tiêu Y mắng to: “Nói cho ta câu gì tốt chút.” “Ô ô.” Tiêu Y bị nhéo mặt không nói nên lời, chỉ có thể kêu ô ô. Lúc trước khi Đại sư huynh xuất phát, không phải huynh cũng nói như vậy sao? Ta học theo huynh đó. “Hồn đản, ngươi muốn làm gì?” Tiêu Sấm nhìn không được, mắng to Lữ Thiếu Khanh: “Đừng bắt nạt Tiểu Y.” “Được, thì ra bình thường tên khốn kiếp ngươi chính là bắt nạt chất nữ ta như vậy. Tiêu Sấm định giáo huấn Lữ Thiếu Khanh một chút. Nhưng không đợi ông hành động, Tiêu Y đã giẫy khỏi ma trảo của Lữ Thiếu Khanh nói với Tiêu Sấm: “Thúc thúc, người phải bảo vệ tốt cho Nhị sư huynh, nếu Nhị sư huynh xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, con sẽ ghi hận người cả đời đây.” Tiêu Sấm nước mắt chảy dài. Con gái lớn không giữ được, đã học được cách giúp đỡ người ngoài rồi. Thúc thúc của mình lại không buồn quan tâm. Ta bảo vệ hấn sao? Ta phải tìm cơ hội ném hấn vào khe nứt rồi giết chết hấn. Lữ Thiếu Khanh bên này cũng không cảm kích một chút nào, còn đang mắng chửi đĩnh đạc: “Bảo muội nói cái gì tốt đẹp, muội nói xui xẻo như vậy là muốn làm gì? Là vội vàng trông mong ta chết sao? Lúc trước ta không nên nghĩ ra kế thu muội vào sư môn mới đúng. Đi đây.” Sau khi nói xong, Lữ Thiếu Khanh dẫn đầu bay lên trời, Tiêu Sấm thì dặn dò Tiêu Y vài câu: “Nếu có chuyện gì thì đi tìm mấy người sư bá, sư huynh.” Tiêu Y đỏ mắt, vậy tay, lo lắng dặn dò: “Nhị sư huynh, nhất định phải bình an trở về.” “Cái này còn cần người nói sao?” Giọng Lữ Thiếu Khanh từ xa truyền đến. Tiêu Sấm

bên này vô cùng tự bế rồi đi, con gái lớn không giữ được a, cánh tay đã quẹo ra ngoài rồi. Bóng dáng Lữ Thiều Khanh và Tiêu Sâm biến mất ở chân trời. Ánh mắt Tiêu Y càng đỏ hơn. Sư phụ, Đại sư huynh, Nhị sư huynh đều rời đi, chỉ còn lại sư muội nhỏ nhất là nàng ở lại nơi này giữ nhà. Giờ khắc này, trong lòng của nàng hoàn toàn trống rỗng, vô cùng khó chịu. Từ khi nàng nhập môn tới nay, tình huống như vậy là lần đầu tiên gặp phải, khó chịu đến mức nàng thật sự muốn khóc. Tuyên Vân Tâm bên cạnh nhận ra tâm tình Tiêu Y suy sụp. Thở dài. Nha đầu này chắc đang rất buồn. Nàng ta kéo tay Tiêu Y, vỗ vỗ tay nói: “Tiêu Y muội muội, không cần đau lòng, bọn họ sẽ không sao đâu. Nhị sư huynh của người giáo hoạt như vậy, với tính cách của hắn, dù có đi cũng không có nguy hiểm gì.” Tuyên Vân Tâm cảm thấy, với tính cách của Lữ Thiều Khanh, địch nhân gặp được hắn ngược lại mới càng thêm lo lắng. Không ngờ Tiêu Y lại lắc đầu, không đồng ý với cách nói của Tuyên Vân Tâm. Ánh mắt của nàng vẫn nhìn hướng Lữ Thiều Khanh biến mất, nàng nói: “Vân Tâm tử tử, người có điều không biết. Nếu là người khác bị thương, Nhị sư huynh đương nhiên sẽ không để ý. Lần này là sư phụ bị thương, Nhị sư huynh tuyệt đối sẽ không lười biếng.”

Chương 304 - Tổ tông

Chương 304: Tổ tông
Sau khi Tuyên Vân Tâm nghe xong, nhất thời không biết nói cái gì cho phải. Tên hỗn đản đó có thể là người như vậy sao? Nhưng mà ngẫm lại cũng đúng, nghe được sư phụ bị thương, lập tức thay đổi chủ ý đồng ý đi đến đó. Biểu hiện trong nháy mắt đó, đích xác rất có khí khái nam nhân. Hừ, cũng chỉ có trong nháy mắt đó mà thôi. Tiêu Y hiểu rõ Nhị sư huynh của mình. Hắn sẽ vì người nhà mà hết sức, cho dù gặp nguy hiểm, cũng sẽ không lùi bước. Cho nên Tiêu Y rất lo lắng. Ngay cả Nhị sư huynh lười biếng nhất cũng bị gọi đi, có phải nói rõ tình huống rất tồi tệ hay không? Nhị sư huynh tuy rằng rất mạnh, nhưng hắn chẳng qua cũng chỉ là Kết Đan kỳ, cho dù đánh khắp Kết Đan là vô địch thủ, xưng vương xưng bá trong cảnh giới Kết Đan, lợi hại thế nào thì hắn cũng chỉ là Kết Đan kỳ mà thôi. Ngay cả sư phụ Nguyên Anh Kỳ cũng bị thương, địch nhân nhất định rất mạnh, Nhị sư huynh làm sao chống đỡ được? Trong lòng Tiêu Y rất hoảng hốt, đồng thời cũng tức giận mình không giúp được gì. Tiêu Y thu hồi ánh mắt, trong mắt lộ ra vẻ kiên định: “Vân Tâm tỷ tỷ, ta muốn đi tu luyện!” Lữ Thiếu Khanh bước vào truyền tống trận, đi tới động thiên phúc địa, đương nhiên, hiện tại có gọi là hung địa cũng được. Đạp lên thổ địa dưới chân, cảm thụ linh khí cuồng bạo khó có thể hấp thu trong không khí. Lữ Thiếu Khanh nhin không được tràn đầy ghét bỏ. “Đây là điểm đến của lũ du sao? Cũng quá kém đi?” Ở chỗ này, Lữ Thiếu Khanh cảm thấy rất áp lực, khó chịu. “Lên đây đi.” Tiêu Sấm để Lữ Thiếu Khanh nhảy lên phi kiếm của mình, ngự kiếm bay lên không trung, nhanh chóng chạy tới khe nứt. Ở trên phi kiếm, Lữ Thiếu Khanh nhìn thấy là một mảnh đen kịt, hoang vu đại địa, rất thắc mắc nơi này rốt cuộc là loại nơi gì. “Tiêu sư bá, nơi này rốt cuộc là nơi nào? Kẻ địch là ai?” Tiêu Sấm đáp lại hắn bằng một chữ hừ. Trong lòng Tiêu Sấm rất khó chịu, biểu hiện của Tiêu Y khiến ông đau lòng. Ông không trách Tiêu Y, nên tự nhiên sẽ đổ lên đầu Lữ Thiếu Khanh. Trong mắt Tiêu Sấm, chắc chắn là do Lữ Thiếu Khanh dạy hư chất nữ của ông. Nếu không phải hoàn cảnh không thích hợp, hiện tại ông

thực sự rất muốn trừng trị Lữ Thiếu Khanh một trận. Trong lòng khó chịu nên ông cũng lười nói chuyện với Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh thấy Tiêu Sấm không trả lời, không hỏi tiếp, chỉ lẳng lặng nhìn mọi thứ xung quanh. Mà khi Lữ Thiếu Khanh nhìn thấy khe nứt khổng lồ, hấn lộ ra biểu tình giật mình. Khe nứt dài mấy trăm dặm, vô cùng to lớn, cho dù là ai, lần đầu tiên nhìn thấy, đích xác sẽ cảm thấy vô cùng chấn động. Càng làm cho người ta chấn động hơn chính là, trong khe nứt đang có vô số đồ vật màu đen lao ra. Từ xa nhìn lại, như là hồng thủy màu đen phun trào, trút xuống, liên miên không dứt. Đến khi tới gần, Lữ Thiếu Khanh mới nhìn thấy những thứ màu đen kia là từng con quái vật xấu xí dữ tợn, chúng không ngừng lao ra từ bên trong, giống như con kiến độc toàn bộ lực lượng, lít nha lít nhít, như thủy triều chen chúc mà ra. Mà ở trước khe nứt thật lớn, có một tầng bình phong màu trắng, gần như trong suốt, tản ra ánh sáng màu trắng mãnh liệt. Đó là một trận pháp khổng lồ. Giống như một cái lồng, che khe nứt ở bên trong, gài gao ngăn trở những quái vật này, để cho chúng nó không cách nào lao ra. Vô số quái vật kẻ trước ngã xuống, kẻ sau tiến lên, không sợ sinh tử, không ngừng va chạm. Trận pháp không ngừng lóe sáng, thừa nhận áp lực cực lớn. Đồng thời, Lữ Thiếu Khanh cũng hiểu vì sao môn phái phải hao phí nhân lực vật lực thật lớn tới nơi này. Những quái vật này thoát nhìn không dễ chọc, hơn nữa số lượng rất nhiều. Chúng nó ra sức đụng vào pháp trận, máu thịt màu đen bắn ra, nếu không chết, lại quay về va chạm một lần nữa, cho đến khi không thể nhúc nhích. Thậm chí đồng thời cũng làm cho người ta cảm thấy sợ hãi. Một khi để cho chúng nó đột phá pháp trận, xông pha đến nhân thế, tuyệt đối là một trận họa kiếp. Tiêu Sấm mang theo Lữ Thiếu Khanh đáp xuống trước nhà gỗ. Lữ Thiếu Khanh nhảy xuống từ trên phi kiếm, nhìn thấy Thiệu Thừa sắc mặt tái nhợt. Hấn nhin không được liếc mắt: “Sư phụ, người chưa chết sao?” Thiệu Thừa không nói hai lời, xông lên tát vào đầu Lữ Thiếu Khanh một cái. Ông mắng: “Hỗn trướng, nói cái gì vậy?” Nào có ai vừa gặp mặt liền nguyên rửa sư phụ chết? Lữ Thiếu Khanh ôm đầu kêu lên: “Đau.” Cường độ đánh người không giảm, xem ra là không có gì đáng ngại. Lữ Thiếu Khanh yên lòng. Sau đó, hấn tức giận trừng Kế Ngôn một cái: “Cả ngày vênh đuôi lên trời, sư phụ chịu thiệt, huynh liền ở một bên nhìn sao?” Biểu cảm của Kế

Ngôn khó coi, trên mặt hắn ta thậm chí mang theo sát khí, nhìn quái vật không ngừng tấn công trận pháp ở xa xa. Giọng điệu lạnh như băng, đặng đặng sát khí: “Ta sẽ giúp sư phụ báo thù.” Thiều Thừa vội vàng nói: “Không thể xúc động, quái vật hung tàn giảo hoạt, không thể sơ suất. Ta chẳng qua chỉ bị thương một chút mà thôi.” Kế Ngôn lắc đầu, ánh mắt vẫn rơi vào trên người những quái vật kia. Trong mắt ẩn giấu sát ý, trong cơ thể ẩn núp phần nộ. “Nếu như không phải ta chủ quan, sư phụ cũng sẽ không bị thương.” Lữ Thiếu Khanh nghe ra Kế Ngôn đang tự trách. Hắn vội hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy? Nghe qua, là do huynh kéo chân sau?” “Đối với lời này của Lữ Thiếu Khanh, Kế Ngôn không phản bác, mà gật đầu, thừa nhận: “Không sai, là ta cản trở.” Lữ Thiếu Khanh nhìn Thiều Thừa, Thiều Thừa lắc đầu, ý bảo không có việc gì. Sau đó Lữ Thiếu Khanh dời ánh mắt nhìn về phía Ngu Sưởng, còn chưa kịp hỏi Ngu Sưởng là xảy ra chuyện gì thì một lão giả đi ra từ trong nhà gỗ, từ trên xuống dưới đánh giá Lữ Thiếu Khanh một phen, ông cụ hỏi: “Tiểu tử Kế Ngôn, đây chính là thiên tài theo như lời người nói sao? Xem ra còn kém xa ngươi.”

Chương 305 - Tổ tông

Chương 305: Tổ tông (tt) Khí chất của Lữ Thiếu Khanh và Kế Ngôn hoàn toàn tương phản. Một người nghiêm túc, một người cà lơ phất phơ. Tất cả mọi người lần đầu tiên nhìn đều sinh ra hảo cảm đối với Kế Ngôn, mà sẽ không có quá nhiều hảo cảm đối với Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh không vui, ai kém xa hấn ta? “Ai nha, lão nhân ngươi mắt mờ rồi đúng không? Không thấy ta đẹp trai hơn hấn ta sao?” Thiều Thừa hoảng sợ, lại hung hăng cho hấn một cái tát. “Hỗn trướng, không được vô lễ, đây là tổ sư.” Trong lòng Thiều Thừa hoảng muốn chết, ông quên mất một điều. Đồ đệ hỗn trướng này của mình, ngay cả mình cũng không nể mặt, còn nghĩ sẽ nể mặt người khác sao? Ông nên nghĩ đến điểm này sớm hơn, phải sớm nói rõ ràng cho hấn mới đúng. Bây giờ thì tốt rồi, muộn rồi. Tổ sư chẳng qua là thuận miệng nói một câu, tên khốn này lập tức không phục, lập tức liền mắng chửi người. “Tổ sư?” Lữ Thiếu Khanh hoảng sợ. Lãng Tiêu Phái còn có lão bất tử già như vậy sao? Không phải nói đã sớm chết sạch rồi sao? Ánh mắt Lữ Thiếu Khanh khó chịu. Cái tát này của sư phụ mạnh hơn bất cứ lúc nào, bị đánh nhiều hơn vài cái chắc cũng không kém sư muội ngu xuẩn bao nhiêu. Đều phải trách người trước mắt này. Tổ sư thì sao, tổ sư có thể thuận miệng nói hươu nói vượn sao? Ta kém Đại sư huynh chỗ nào chứ? Lại còn nói kém xa. Kha Hồng cười hắc hắc, nhìn chằm chằm Lữ Thiếu Khanh: “Tiểu tử, lời ta vừa nói, dường như ngươi không phục?” “Đương nhiên không phục, chỉ vào Kế Ngôn, Lữ Thiếu Khanh cứng cổ nói: “Con kém xa hấn ta chỗ nào? Đừng tưởng rằng ngài là tổ sư thì có thể thuận miệng nói bậy. Tổ sư thì càng phải công bằng công chính nói chuyện, bằng không làm sao có thể làm cho hậu bối tin phục?” “Ngu Sưởng đã hết chỗ nói đỡ trán, tiểu tử hỗn đản này. Hấn còn không rõ mình đang gặp ai sao? Thiều Thừa càng thêm khẩn trương, thân phận Kha Hồng đặt ở chỗ Lãng Tiêu Phái, mặc cho ai cũng phải gọi ông cụ một tiếng tổ sư. Chỉ dựa vào bối phận đã vững vàng đè ép tất cả người của Lãng Tiêu Phái. Ngươi lại còn dám nói không phục? Thiều Thừa lại muốn tát Lữ Thiếu Khanh một cái, Lữ Thiếu Khanh

nhanh nhẹn tránh ra, đứng bên cạnh Kế Ngôn. “Hỗn trưởng, người khách khí một chút cho ta.” Thiều Thừa mắng to: “Còn dám không khách khí với tổ sư, ta sẽ không khách khí với người.” Lữ Thiều Khanh không phục, la hét: “Tổ sư cũng không thể trợn mắt nói dối nha, con...” Kế Ngôn cắt ngang Lữ Thiều Khanh, nói với hắn một câu: “Cảnh giới của tổ sư là Hóa Thần kỳ.” Về mặt Lữ Thiều Khanh cứng đờ, sau một hơi thở, lập tức lộ ra nụ cười nịnh nọt, nói với Kha Hồng: “Tổ tông.” Sau khi biết thực lực của Kha Hồng, thái độ Lữ Thiều Khanh nháy mắt thay đổi. Không còn cách nào khác. Cảnh giới Hoá Thần, thực lực mạnh mẽ. Lại là tổ sư, bối phận cao nhất. Lại là một tôn tại mình không thể trêu vào. Kha Hồng nhìn thấy Lữ Thiều Khanh tức khắc biến sắc mặt, vừa rồi vẫn không phục, mà chỉ chớp mắt đã chuyển thành khuôn mặt nịnh nọt ngay. Mặc dù là Kha Hồng đã sống hơn một ngàn năm cũng không nhìn được phải kinh ngạc. Lần đầu tiên nhìn thấy người thay đổi sắc mặt nhanh như vậy. Ông cụ cảm thấy thú vị, đã rất lâu rồi ông chưa gặp tiểu bối thú vị như vậy. Ông cụ vẫy tay, cơ thể Lữ Thiều Khanh không thể không chế, tự động bay đến trước mặt ông cụ. Ngu Sưởng, Thiều Thừa bắt đầu căng thẳng. “Tổ sư...” “Đặc biệt là Thiều Thừa, sắp sợ muốn chết rồi. Chẳng lẽ tổ sư muốn ra tay giết chết thằng nhóc vô liêm sỉ này hay sao? Đừng nha, tuy hắn rất đáng ghét, nhưng vẫn rất hữu dụng. Thiều Thừa vội vã nói: “Tổ sư, nếu hắn có mạo phạm người, mong rằng tổ sư đại lượng, đừng chấp nhặt với hắn.” Ông nhanh chóng nói với Lữ Thiều Khanh: “Mau giải thích với tổ sư đi.” Lữ Thiều Khanh lại nói: “Sư phụ yên tâm, tổ sư không phải loại người nhỏ mọn kia.” “Tổ sư vừa nhìn đã biết là kiểu người bụng tẻ tướng có thể chèo thuyền, rộng rãi, đại lượng, chưa bao giờ tính toán chi li, có thù tất báo.” “Ta làm hậu bối, tổ sư nhất định cảm thấy ta thiên phú hơn người, muốn đề điểm ta.” “Đúng không, tổ sư.” Mẹ kiếp, chắc tổ sư không phải là một kẻ bụng dạ hẹp hòi đâu nhỉ? Thật là, thân là tổ sư. Nên khắc hai chữ tổ sư lên trên trán, rồi lại khắc cảnh giới thực lực vào, ai còn dám bất kính với ông cụ? Giả bộ như mình vô hại lắm, báo người ta quá. Sau khi Lữ Thiều Khanh nói xong, cười với Kha Hồng: “Tổ sư, người muốn dẫn dò gì ta?” Kha Hồng đã thấy hết phản ứng của đám người Ngu Sưởng. Lại thêm biểu hiện của Lữ Thiều Khanh, ông cụ cảm thấy hình như tên nhóc trước mắt còn thú vị hơn cả tưởng

tượng của mình. Ông cụ cố ý nghiêm mặt lại, lạnh lùng nói với Lữ Thiếu Khanh: “Rộng lượng? Người thân là đệ tử môn phái, mà dám mạo phạm ta, có tin ta giết người hay không?” Con giận của tu sĩ Hóa Thần, đáng sợ đến mức nào? Lúc này, khuôn mặt Kha Hồng lạnh lùng, nhiệt độ xung quanh tức khắc giảm xuống. Hoàn cảnh vốn âm áp như xuân, tức khắc trở nên lạnh lẽo, giống mùa đông đã đến. Sắc mặt đám người Ngu Sưởng, Thiều Thừa cũng thay đổi. Họ cảm nhận được một nguồn uy áp khổng lồ. Mà Lữ Thiếu Khanh đứng mũi chịu sào còn cảm nhận được áp lực nặng nề hơn nữa. Hắn cảm thấy Kha Hồng trước mắt giống như một con mãnh thú đang nhìn chằm chằm vào hắn, chuẩn bị nuốt hắn vào bụng bất cứ lúc nào. Ánh mắt của Kha Hồng lạnh lùng vô tình, nhìn hắn như nhìn một con kiến. Lữ Thiếu Khanh nhin không được sinh ra phản ứng sinh lý, trên người không ngừng nổi da gà, linh khí trong cơ thể hoàn toàn ngưng đọng, không thể nhúc nhích. Linh hồn hắn không ngừng run rẩy, nếu không phải hắn đang bị khống chế, có lẽ hắn sẽ xoay người bỏ chạy ngay bây giờ. Hiện tại, hắn bị Kha Hồng khống chế, toàn thân chỉ có miệng có thể cử động. Trong lòng hắn rất hoảng loạn, nhưng không thể hiện ra ngoài mặt

Chương 306 - Hôm nay nhất định phải cho người một bài học

Chương 306: Hôm nay nhất định phải cho người một bài học
Lữ Thiếu Khanh không xem vào mắt Kha Hồng, ánh mắt đó thật là đáng sợ, chẳng khác nào lão yêu quái, hấn lớn tiếng hô: “Tất cả tổ sư của Lăng Tiêu phái đều đội trời đạp đất, quang minh lỗi lạc, lòng dạ rộng lớn, quan tâm hậu bối đầy đủ, tuyệt đối không bao giờ đối xử với hậu bối như vậy.” “Cho nên, ta hoàn toàn có lý do tin tưởng, tổ sư nhất định là đang nói đùa với ta.” Kha Hồng ngạc nhiên, không ngờ trước mặt ông cụ mà tiểu tử này có thể giữ vững sự bình tĩnh, không sợ hãi chút nào. Còn nịnh hót nữa chứ. Quả nhiên là một tiểu tử thú vị. Trong mắt Kha Hồng hiện nét cười, nhưng vẫn nghiêm mặt, giọng nói lạnh như băng: “Người nói ta đang nói đùa với người?” “Không dám giết người?” “Nếu không có những lời này, Lữ Thiếu Khanh không dám xác định. Nhưng vừa nghe ông cụ nói vậy, trong lòng hấn đã có nắm chắc bảy tám phần rồi. Muốn giết thì đã tung một chưởng chụp chết hấn từ lâu rồi, đâu có nói thêm nhiều như vậy làm gì. Trong lòng Lữ Thiếu Khanh từ từ trấn định lại, sau khi trấn định lại hấn cảm thấy áp lực Kha Hồng mang đến cho mình cũng không lớn mấy. Hấn cười hi hi nói với Kha Hồng: “Tổ sư, người muốn giết ta thì chỉ cần động ngón tay là được.” Sau đó, Lữ Thiếu Khanh nhanh chóng tung tuyệt kỹ tổ truyền của Thiên Ngự Phong, nói sang chuyện khác. Hai mắt hấn xoay vòng, nói sang chuyện khác: “Không biết lần này tổ sư gọi ta tới muốn dặn dò gì?” “Chỉ cần tổ sư mở miệng, dù cho có khó như lên trời, ta cũng nhất định sẽ nghĩ cách hoàn thành.” Kha Hồng sống lâu như vậy, sớm đã là nhân tinh. Chút mưu kế nhỏ ấy của Lữ Thiếu Khanh đương nhiên không thể gạt được ông cụ. Ông cụ lạnh lùng cười: “Đừng có nói sang chuyện khác, ta còn chưa tính sổ với người kia.” Lữ Thiếu Khanh vội vàng khen ông cụ, tươi cười rạng rỡ: “Tổ sư, người đúng là mắt sáng như đuốc, cái gì cũng không thể gạt được người.” “Bội phục bội phục, tổ sư quả đúng là tấm gương của chúng ta mà.” “Ha ha...” Kha Hồng càng ngày càng cảm thấy thú vị, đã lâu không gặp được

tiểu bối thú vị như vậy rồi. Ông cụ cười ha hả: “Người cho là người nịnh ta thì ta sẽ không so đo với người nữa hả?” Lữ Thiếu Khanh thấy hình như Kha Hồng là hạ quyết tâm muốn dạy cho hắn một bài học rồi. Lữ Thiếu Khanh ngạc nhiên: “Không thể nào, tổ sư, ta nói khô cả cổ họng, người hoàn toàn không thay đổi suy nghĩ hả?” “Sao người còn nhỏ mọn hơn cả chương môn vậy?” Ngu Sưởng nằm cũng trúng đạn bên cạnh nhin không được mắng to: “Đồ khốn, không được nói bậy.” “Ta nhỏ mọn hồi nào? Toàn là tên khốn người nói xiên nói xảng. Bây giờ, người trên giang hồ đều đã bắt đầu tung tin vịt, nói ta nhỏ nhen rồi. Cứ đợi đấy, đến lúc đó ta nhất định phải cho người một trận. Kha Hồng nghe hắn nói mình lòng dạ hẹp hòi, chẳng những không phủ nhận, còn sáng khoái thừa nhận: “Đúng vậy, ta chính là người lòng dạ hẹp hòi đó.” Sau khi nói xong, khuôn mặt ông cụ trở nên dữ tợn, phần nộ, cả bộ râu trắng bóng cũng bay lên: “Thằng nhóc khốn kiếp, người là cái người đầu tiên dám gọi ta là lão đầu.” “Cũng là hậu bối đầu tiên dám dùng ngữ khí như vậy nói chuyện với ta.” “Hôm nay ta không cho người một trận, mặt mũi của ta biết giấu đi đâu?” Lữ Thiếu Khanh không nói gì, tổ sư, đúng là một người lòng dạ hẹp hòi. Được rồi, nhận mệnh vậy. Trước mặt tổ sư, sư phụ cũng phải ngoan ngoãn nghe lời, không giúp được hắn. Lữ Thiếu Khanh nhắm mắt lại, nói với Kha Hồng: “Tổ sư, người đánh nhẹ thôi.” Kha Hồng nhìn Lữ Thiếu Khanh không định phản kháng, đã chuẩn bị chịu phạt. Kha Hồng cảm thấy không biết xuống tay thế nào. Ông cụ còn tưởng rằng Lữ Thiếu Khanh sẽ nghĩ cách mặt dày mày dạn mà phản kháng, không nghĩ tới lại nhận mệnh nhanh như vậy. Còn việc phải xử lý Lữ Thiếu Khanh thế nào, ông cụ còn chưa nghĩ ra. Thật là xấu hổ. Ông cụ ngẩng đầu lên, hỏi đám người Ngu Sưởng: “Các người cảm thấy ta nên dạy bảo hắn như thế nào?” “Dùng một cái tát đánh chết hắn, hay là dùng một đầu ngón tay nghiền chết hắn?” “Mấy người Ngu Sưởng đưa mắt nhìn nhau, trong lúc nhất thời không biết trả lời thế nào. Tổ sư dạy dỗ hậu bối mà cũng phải thỉnh giáo người khác sao? Kế Ngôn mở miệng đề nghị: “Đánh đòn, sư phụ thường xuyên làm vậy.” Lữ Thiếu Khanh giận dữ, mở to mắt, mắng to Kế Ngôn: “Đáng giận, huynh đứng về phe nào? Phản đồ...” Kha Hồng cười ha hả: “Hay lắm, cũng lâu lắm ta không đánh mông của tiểu bối rồi...” Lữ Thiếu Khanh nhe răng, sờ mông, biểu cảm u uất. Hắn

bị Thiều Thừa đánh mông không ít lần, nhưng Thiều Thừa chỉ đánh bình thường, không đau bao nhiêu. Tổ sư Kha Hồng thì khác, ông cụ chẳng những dùng sức đánh, lại còn dùng linh lực. Đánh sưng mông của Lữ Thiếu Khanh lên rồi. Giống như lần trước Lữ Thiếu Khanh chơi xấu với Kế Ngôn, đánh một quyền lên mặt Kế Ngôn, sưng cả ngày mới khỏi. Mông Lữ Thiếu Khanh sưng vù lên, đi đường cũng bất tiện. Lữ Thiếu Khanh nhìn chằm chằm Kế Ngôn một cách hung dữ: “Phản đồ.” “Khỏe miệng Kế Ngôn hơi cong lên, rất là đắc ý.” “Ngày thường kiêu căng quá thì sẽ có kết cục như vậy.” “Bình thường, cũng chỉ có Thiều Thừa có thể hoàn toàn trấn áp được Lữ Thiếu Khanh. Mặc dù là Kế Ngôn hấn ta, trừ phi sử dụng toàn lực, nếu không cũng không làm gì được Lữ Thiếu Khanh. Lúc đám người chương môn muốn dạy dỗ Lữ Thiếu Khanh, sư phụ luôn cản lại. Nhiều nhất chỉ có thể mắng chửi Lữ Thiếu Khanh mà thôi, đừng hòng ra tay được. Bây giờ một vị tổ sư xuất hiện, bối phận cao hơn hẳn sư phụ, đừng nói đánh Lữ Thiếu Khanh, cho dù muốn giết Lữ Thiếu Khanh, sư phụ cũng không có cách nào. Xem như thêm một người có thể trị được Lữ Thiếu Khanh rồi. Lữ Thiếu Khanh rất là khó chịu, mông như vậy toàn là vì Kế Ngôn. Đại sư huynh gì chứ, chuyên nghề phá đám.

Chương 307 - Mục đích

Chương 307: Mục đích”Sao ta cảm thấy huynh đang vui sướng khi người ta gặp họa thế.”“Có tin ta xử huynh hay không.”“Bây giờ Lữ Thiệu Khanh rất muốn chia sẻ sự đau đớn của mình cho Kế Ngôn.Kế Ngôn đưa mắt nhìn mông Lữ Thiệu Khanh, sung lên thật cao.Ý cười trong mắt hắn ta tăng lên: “Mông không đau nữa hả?”“Câu nói này làm Lữ Thiệu Khanh chửi má nó không ngừng.”“Đồ khốn, huynh và sư muội ngu xuẩn giống hệt nhau, toàn là phản đồ.”Giọng nói của Kha Hồng vang lên: “Sao hả? Lữ tiểu tử, có phải ngươi không phục hay không?”“Phục, đương nhiên là phục rồi.” Lữ Thiệu Khanh vội vàng hô to, không thể trêu vào ông cụ này.Kha Hồng mắng: “Nếu phục thì quay lại đây, có chuyện cho ngươi đây, chạy xa như thế làm gì?”Lữ Thiệu Khanh xoa mông, khắp khiễng đi qua.Ngu Sưởng và Tiêu Sấm nhìn thấy Lữ Thiệu Khanh như vậy, trong lòng thư thái vô cùng.Tên tiểu tử khốn kiếp nhà ngươi cũng có hôm nay à.Bình thường được Thiệu Thừa sư đệ che chở, kiêu ngạo lắm mà.Bây giờ có một vị tổ tông xuất hiện, có thể trị ngươi rồi chứ gì?Lữ Thiệu Khanh tới trước mặt Kha Hồng, kéo còi cảnh giác: “Tổ sư, người muốn dặn gì ta?”Lữ Thiệu Khanh đoán thôi cũng biết không phải chuyện gì hay, bằng không cũng sẽ không gọi đệ tử Kết Đan nho nhỏ như hắn tới nơi này.Nguyên tắc của môn phái quái quỷ này.Sau khi đánh Lữ Thiệu Khanh một trận, tâm trạng của Kha Hồng cực kì vui vẻ, ông cụ nói: “Nghe tiểu tử Thiệu Thừa và tiểu tử Kế Ngôn nói tạo nghệ trận pháp của ngươi không tệ, có phải thật không?”Tiểu tử Thiệu Thừa, tiểu tử Kế Ngôn.Nghe kiêu gì cũng thấy khó chịu.Nhưng người trước mặt là tổ sư, cấp bậc tổ tông, cho dù là Ngu Sưởng ở trước mặt ông cụ cũng chỉ là tiểu tử.Lữ Thiệu Khanh dăm chiêu nhìn thoáng qua đại trận tản ra ánh sáng trắng nhạt trên trời.Kha Hồng chú ý tới phản ứng của Lữ Thiệu Khanh, trong lòng coi trọng hơn Lữ Thiệu Khanh mấy phần.Chỉ một câu, cũng đã đoán được chuyện gì.Tiểu tử thông minh.Trong lòng Kha Hồng thầm khen ngợi hắn một câu.Sau đó ông cụ nhìn thấy Lữ Thiệu Khanh quyết đoán lắc đầu: “Tổ sư, người bị bọn họ lừa

rồi, ta không biết trận pháp gì hết.” “Thiều Thừa ở bên cạnh tức giận đến trợn trắng mắt. Kha Hồng cũng sửng sốt, không ngờ Lữ Thiếu Khanh lại trả lời như vậy. Tiểu tử khôn kiếp này. Trong lòng Kha Hồng dở khóc dở cười. Rốt cục ông cụ cũng hiểu vì sao mỗi lần bọn Ngũ Sưởng Tiêu Sảm nhắc tới Lữ Thiếu Khanh, trong giọng của họ luôn ẩn chứa chút bức dọc. Ông cụ thở râu, trừng Lữ Thiếu Khanh: “Tiểu tử ngươi, còn muốn gạt ta đúng không?” “Có phải còn muốn bị đánh hay không?” “Sự uy hiếp của câu nói này hữu dụng hơn tất cả mọi câu khác. Trước mặt Kha Hồng, chỗ dựa của hắn là sư phụ không có một chút tác dụng nào. Lữ Thiếu Khanh thức thời cúi đầu: “Được rồi, ta chỉ hiểu sơ thôi, không có tinh thông.” Kha Hồng cũng không phí lời, chỉ vào đại trận trên Thiên Sơn nơi xa, hỏi Lữ Thiếu Khanh: “Người có phát hiện vấn đề gì chưa?” “Trên trời. Đám quái vật màu đen vẫn đang không ngừng trùng kích, trước mặt đại trận, trùng kích của chúng nó có vẻ đáng thương đến thế. Vô số quái vật đụng vào đại trận, giống như đâm trúng một bức tường vô hình. Bất kể tốc độ của đám quái vật này nhanh đến mức, lực lượng mạnh mẽ đến mức nào, số lượng nhiều đến đâu, chúng nó cũng không làm được gì đại trận, đại trận đồ sộ bất động. Những đòn tấn công tự sát của chúng nó có vẻ cực kì buồn cười, không biết tự lượng sức mình. Có điều. Lữ Thiếu Khanh nhìn một lúc lâu, hình như hắn phát hiện ra vấn đề của đại trận. Hình như căn cơ của đại trận đã bị hỏng. Dựa theo cách tấn công của đám quái vật này, phỏng chừng không tới trăm năm, đại trận sẽ bị phá hỏng. Lữ Thiếu Khanh dò hỏi: “Tổ sư, người muốn ta làm gì?” “Hắn không đề cập tới việc mình đã nhận ra vấn đề của đại trận. Kha Hồng nói ra mục đích chân chính khi gọi Lữ Thiếu Khanh tới. “Sư huynh ngươi khen người không dứt miệng, cực lực tiến cử người với chúng ta, đề cử người tu bổ đại trận này.” “Ui giời. Lữ Thiếu Khanh quay đầu lại, trừng Kê Ngôn một cái. Mấy lúc có lợi sao không thấy huynh tiến cử ta? Nơi này nguy hiểm đến mức nào, huynh biết rõ nhất, vậy mà còn không biết xấu hổ bảo ta tới mạo hiểm. Vị đại sư huynh như huynh thật là thất bại. Đại trận này nhìn thôi đã biết không đơn giản, ít nhất trận pháp ngũ phẩm, thậm chí là lục phẩm trở lên, muốn tu bổ nó không phải chuyện dễ dàng gì. Lữ Thiếu Khanh cực lực từ chối, lấy lý do thực lực mình không đủ: “Tổ sư, ta chỉ là một đệ tử Kết Đan nho nhỏ, chuyện này ta không làm

được. “Thiền Thừa không chịu nổi nữa, đã lúc này rồi, còn giả bộ khiêm tốn. Bình thường sao không thấy người khiêm tốn? Còn tiếp tục nói lung tung như vậy nữa, coi chừng tổ sư lại đánh người. Thiền Thừa quát: “Vô liên sĩ, đây không chỉ là chuyện riêng của môn phái, còn liên quan đến thiên hạ thương sinh.” “Đừng có mà lười biếng, tổ sư bảo người làm gì thì người làm đấy cho ta.” Lữ Thiếu Khanh còn chưa biết nguyên nhân nơi này hình thành. Hắn không hài lòng nói thầm: “Nếu là chuyện liên quan tới thiên hạ thương sinh, vậy thì không nên để cho môn phái chúng ta tự gánh vác.” “Phải để cho người trong thiên hạ tham dự vào, đừng có để nơi này làm môn phái của chúng ta suy sụp luôn.” Lữ Thiếu Khanh rất là khó chịu. Môn phái nghèo như vậy, hóa ra là bị nơi này liên lụy. Thiền Thừa thở dài, nói những chuyện đã xảy ra ở đây cho Lữ Thiếu Khanh nghe. Sau khi Lữ Thiếu Khanh nghe xong, cũng hết chỗ nói rồi. Vị Hợp Đạo tổ sư kia có phải tốt bụng mà làm hỏng việc không? Vốn định mang một động thiên phúc địa đến cho môn phái, ai ngờ nơi này lại biến thành động thiên hung địa. Chẳng những không có tạo phúc cho môn phái, còn liên lụy tới môn phái. Nếu không phải môn phái được xây dựng trên một vị trí tốt, không chừng lúc này môn phái đã xuống dốc rồi. Sau khi biết vì sao môn phái mình phải trách nhiệm này. Trong lòng Lữ Thiếu Khanh không bất mãn nữa. Hắn nói với Kha Hồng: “Tổ sư, ta chỉ có thể nói ta sẽ cố gắng hết sức chứ ta không dám hứa hẹn gì cả.”

Chương 308 - Sư tổ, người thật nhỏ mọn

Chương 308: Sư tổ, người thật nhỏ mọn

Sau khi Lữ Thiếu Khanh biết được chuyện gì đã xảy ra ở đây, hắn không kháng cự mà đồng ý giúp đỡ. Trong lòng Kha Hồng rất hài lòng. Ít nhất tâm tính của tên nhóc khôn kiếp này cũng không đến nỗi nào. Biết được đây là trách nhiệm của môn phái, là chuyện của môn phái mình thì không chọn chống đối hay trốn tránh. Kha Hồng hỏi Lữ Thiếu Khanh: “Ta nghe sư huynh của ngươi nói, tiểu tử nhà ngươi không những thành tựu trận pháp hơn người mà còn lĩnh ngộ được kiếm ý từ lâu về trước.” “Hơn nữa giọng điệu còn rất chắc chắn, bảo trong vòng một năm ngươi sẽ đột phá trở thành nguyên anh.” “Đ- má. Về mặt Lữ Thiếu Khanh u oán, hung hăng trợn mắt nhìn Kế Ngôn. “Đồ phản bội, rốt cuộc ngươi đã nói xấu ta bao nhiêu rồi?” “Gốc gác của ta đã bị ngươi tiết lộ sạch sẽ rồi còn gì nữa. Kế Ngôn đứng cách đó không xa, nghiêm nghị khoanh tay nhìn lên vết nứt trên bầu trời, hắn ta không quay đầu, chỉ thản nhiên đáp: “Không nói thực lực thật sự của đệ, sư tổ sẽ không cho đệ bước vào.” “Hoàn cảnh nơi này khắc nghiệt, không thiện lành lắm với những tu sĩ ở Kết Đan kỳ trở xuống. Đây cũng là lý do vì sao môn phái phải chặn lại toàn bộ tin tức, không nói cho những người khác trong môn phái. Sau khi những tu sĩ nhận đơn tiến vào, chỉ riêng hoàn cảnh nơi này cũng đủ khiến bọn họ nghẹt thở. Nhưng Kế Ngôn có lòng tin với Lữ Thiếu Khanh. Trong cảm nhận của hắn ta, sư đệ của mình không phải tu sĩ bình thường, không thể đối xử với hắn như một tu sĩ bình thường được. Quái vật ở nơi này bị đại trận cản trở, không tạo ra uy hiếp với Lữ Thiếu Khanh. Đại trận xảy ra vấn đề thì không đến một trăm năm đã có thể đe dọa đến nhân gian. Tới lúc đó, Lăng Tiêu Phái đứng mũi chịu sào sẽ bị tiêu diệt ngay đầu tiên. Chỉ khi sửa xong đại trận, để đại trận tiếp tục phát huy tác dụng, mới có thể ngăn chặn được những quái vật màu đen kia. Mà trong suy nghĩ của Kế Ngôn, sư đệ của trận pháp tông sư dĩ nhiên là sự lựa chọn thích hợp nhất. Hơn nữa, trong lòng hắn ta vẫn còn một chuyện cần sư đệ của mình hỗ trợ. Kế Ngôn nhìn đám quái vật màu đen bắt đầu dần dần rút lui, trong mắt loé lên tinh quang. Ở bên này, Kha

Hồng nói với Lữ Thiếu Khanh: “Nào, thể hiện một chút cho ta xem.” Lữ Thiếu Khanh không phải Kế Ngôn, hấn từ chối: “Không.” “Từ chối rất nhanh gọn dứt khoát. Thiệu Thừa đứng bên cạnh che mặt, không muốn nói chuyện. Khốn kiếp, đây là sư tổ, nể mặt chút có được không? Kha Hồng cũng không ngờ Lữ Thiếu Khanh lại từ chối, ông cụ ngẩn ra, tức đến bật cười: “Ta là sư tổ của ngươi, ngươi là hậu bối của ta, bảo ngươi thể hiện thì thiệt cho ngươi chắc?” “Ngươi thể hiện xem, ta còn có thể chỉ bảo ngươi vài câu, ta đã ở Hóa Thần kỳ, bao nhiêu người cầu còn không được.” “Xí!” Lữ Thiếu Khanh chẳng thấy hiếm lạ. Ngươi đánh mông ta, ngươi bảo ta phải ngoan ngoãn nghe lời thì ta sẽ ngoan ngoãn nghe lời chắc? Ngươi muốn, ta càng không làm. “Ái chà nhóc con, cũng khí phách đấy.” Kha Hồng nhìn dáng vẻ của Lữ Thiếu Khanh, cũng bắt đầu lên tinh thần: “Hôm nay ta bắt buộc phải biết được thực lực của ngươi.” “Nhanh nhẹn lên, không ta đánh ngươi đấy.” Lữ Thiếu Khanh bị sự vô liêm sỉ của sư tổ làm cho sững sờ, hấn kêu to: “Ngươi là sư tổ, sao có thể không biết xấu hổ vậy chứ?” “Đáng ra ngươi phải lấy mình làm mẫu, trở thành tấm gương cho hậu bối chúng ta noi theo.” “Tấm gương cái gì, Kha Hồng chẳng quan tâm chút nào. Ông cụ thúc giục: “Mau lên, không thì ta ra tay giờ đây.” Lữ Thiếu Khanh chỉ vào mông mình: “Giúp ta chữa lành rồi tính.” “Không thì ngươi cứ tiếp tục đánh ta đi.” “Đằng nào cũng không thoát được, không bằng tới luôn. Còn dám mặc cả với mình, Kha Hồng cười càng vui vẻ. Ông cụ vừa vung tay lên, Lữ Thiếu Khanh cảm nhận sự đau đớn biến mất, thay vào đó là cảm giác cực kỳ thoải mái. Lữ Thiếu Khanh cũng không chậm trễ, thấp sáng kiếm ý của mình. “Khá lắm.” Sau khi Kha Hồng nhìn thấy, ánh mắt không kìm được lộ ra thần phục: “Kiếm ý tầng thứ hai, không được như Kế Ngôn nhưng tốt hơn so với phần lớn người khác rồi.” “Trông thấy hậu bối môn phái xuất sắc như vậy, thoáng cái xuất hiện hai hậu bối yêu nghiệt có thiên phú kinh người. Kha Hồng cười lớn: “Tốt lắm, tốt lắm, Lăng Tiêu Phái chúng ta nhất định sẽ sớm quật khởi.” “Phải đó.” Lữ Thiếu Khanh cũng phấn khởi, nhân cơ hội bảo: “Cho nên, gặp được hậu bối ưu tú thế này, thân là trưởng bối không phải nên bày tỏ chút gì sao?” “Ta cũng không cần gì nhiều, cho chút linh thạch là được.” “Thiệu Thừa lại không nhịn nổi. Mắng to: “Vô liêm sỉ, bót làm mất mặt ở đây đi.” “Trong mắt chỉ biết có linh thạch

thôi hả? Linh thạch, linh thạch, cả ngày chỉ linh thạch. Vươn tay đòi linh thạch từ trường bối, có thấy xấu hổ không? Lữ Thiều Khanh chẳng buồn quan tâm mặt mũi, không có linh thạch mới mất mặt. Hắn tự động bỏ qua lời Thiều Thừa nói, ngược lại còn chìa tay về phía Kha Hồng: “Sư tổ, người không muốn để người khác nghĩ mình nhỏ mọn chứ?” Lần đầu tiên gặp phải hậu bối thế này, hoàn toàn không để tâm đến thân phận sư tổ của ông cụ, lúc đặt điều kiện vẫn đặt điều kiện, lúc chìa tay thì chìa tay. Quả thực khác biệt hoàn toàn với Kế Ngôn. Ông cụ thậm chí còn không nhìn được mà hỏi Thiều Thừa: “Người nhận đệ tử kiểu gì vậy?” Có thể thu nhận hai đệ tử thế này, cũng coi như không dễ dàng. Thiều Thừa rất muốn tìm một kẻ hờ mà chui vào, đứng trước sư tổ mà chẳng còn mặt mũi nào. Thiều Thừa đỏ mặt đáp lại: “Đệ tử xấu hổ, dạy dỗ không đến nơi.” Lữ Thiều Khanh không vui: “Sư phụ, sao người phải xin lỗi?” “Sư tổ mới là người nên xin lỗi chứ.” “Thân là trưởng bối mà cứ đánh trống lảng, ba lần bốn lượt né tránh, không muốn đưa quà gặp mặt thì cứ nói thẳng.” “Truyền ra ngoài, Lăng Tiêu Phái biết để mặt mũi vào đâu?” Ngu Sưởng cũng không nhìn được: “Bớt ăn nói lung tung.” Hành vi này của người truyền ra ngoài, Lăng Tiêu Phái mới không có mặt mũi gặp người khác, chưởng môn như ta cũng không còn mặt mũi gặp ai. Nếu không phải sư tổ ở đây, hôm nay ta đã đánh người một trận rồi.

Chương 309 - Sư tổ, người thật nhỏ mọn

Chương 309: Sư tổ, người thật nhỏ mọn (tt) Ngu Sưởng nói với Kha Hồng: “Sư tổ bớt giận, là do chúng con dạy dỗ hậu bối không nghiêm.” Lữ Thiếu Khanh bắt đắc dĩ thu tay về, chấp tay đi tới bên cạnh Kế Ngôn. Hỏi hắn ta: “Sư tổ đã cho huynh quà gặp mặt gì chưa?” “Chưa có.” Lữ Thiếu Khanh thở dài: “Hết cách, trưởng bối nhỏ mọn, chúng ta là hậu bối chỉ có thể chịu khổ theo thôi.” Kế Ngôn đứng thẳng lưng, đón gió thổi đến, khí chất công tử anh tuấn hiển hiện. Hắn ta khinh bỉ: “Không có tiền đồ!” Lữ Thiếu Khanh giễu cợt: “Không có tiền đồ? Huynh ôm thanh trường kiếm nát kia có thể sống hết cả đời, vậy huynh có nghĩ cho người khác không?” “Ích kỷ.” Kế Ngôn không đồng ý với cách nói này: “Một kiếm trong tay, là đủ.” Pháp bảo gì cũng chẳng hữu dụng bằng thanh kiếm này. “Đủ con khi, huynh tưởng ai cũng như mình chắc? Cỡ như huynh, về sau đảm bảo cũng thành quỷ nhỏ mọn.” Kế Ngôn phản bác, nói: “Nói về chuyện nhỏ mọn, chẳng ai bằng được đệ.” “Có chứ.” Lữ Thiếu Khanh nhếch miệng, tỏ ý Kế Ngôn nhìn về phía Kha Hồng: “Chẳng phải ở đây có người còn nhỏ mọn hơn ta ư?” “Cũng đúng.” Kha Hồng không nhin nổi, hét lớn một tiếng: “Hai người các ngươi rút ra đây cho ta.” Kha Hồng không nhin nổi nữa. Lữ Thiếu Khanh nói xấu ông thì thôi. Không ngờ Kế Ngôn còn rất tán thành. Thế này sao mà nhin được. Thiếu Thừa ở bên cạnh chỉ muốn giậm chân. Hai tên vô liêm sỉ này, đứng trước mặt sư tổ nói xấu ông cụ, tưởng sư tổ đã chết hay gì? Về mặt Kha Hồng cau có, nhìn chằm chằm Lữ Thiếu Khanh với Kế Ngôn. “Các ngươi đang nói ta nhỏ mọn hả?” Lữ Thiếu Khanh lên tiếng phủ nhận: “Sư tổ, người nghe nhầm rồi, chúng ta đâu có nói người nhỏ mọn.” Kế Ngôn cũng đáp vậy: “Sư tổ nghĩ nhiều rồi, người không nên trách nhầm người vô tội.” Ánh mắt của Kha Hồng dò xét qua lại trên người bọn họ. Lúc Kế Ngôn tới thì không hề nhiều lời, khi không phải chiến đấu hắn ta cũng yên lặng tu luyện, chăm chỉ hiếu học. Nhưng sau khi Lữ Thiếu Khanh xuất hiện, rõ ràng Kế Ngôn đã nói nhiều hơn hẳn. Từ đây có thể thấy quan hệ giữa hai người. Sống lâu như vậy, Kha Hồng có thể đoán được ít

nhieu tình cảm của bọn họ. Ông cụ cười lạnh: “Được thôi, hai người các người thật sự cho rằng ta là lão hồ đồ ư?” Thiếu Thừa vội vàng nói đỡ cho bọn họ, ông cầu tình: “Sur tổ, bình thường bọn chúng cũng ăn nói bậy bạ như thế, người không cần chấp nhặt với chúng nó.” Sau đó quát lên với Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh: “Còn không mau xin lỗi sur tổ?” Kha Hồng phát tay, bật cười: “Yên tâm đi, ta không giận.” Ông cụ càng nhìn Kế Ngôn với Lữ Thiếu Khanh càng thấy hài lòng. Hai người trông thì tính cách trái ngược, nhưng tình cảm lại tốt ngoài sức tưởng tượng. Là một người từng trải, Kha Hồng có thể khẳng định chắc bọn, bất kể là ai trong hai người họ gặp phải nguy hiểm, người còn lại tuyệt đối sẽ liều mạng cứu giúp, cho dù có phải hi sinh tính mạng. Có hậu bối như vậy, Kha Hồng là sur tổ cũng thấy vui vẻ trong lòng. Ông cụ vung tay, hai chiếc tượng gỗ lần lượt rơi vào tay Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh. Tượng gỗ trông rất sống động, tướng mạo thì chính là dáng vẻ của Kha Hồng. Kha Hồng nói: “Trong này có chứa thần niệm của ta, gặp phải nguy hiểm sẽ phát huy tác dụng.” Với hậu bối có thiên phú xuất chúng thế này, cho chút bùa hộ mệnh gì đó rất hợp lý. Tuyệt đối không phải vì sợ người khác nói mình nhỏ mọn. Kế Ngôn cất tượng đi: “Cảm ơn sur tổ.” Ánh mắt Lữ Thiếu Khanh sáng lên, hắn cũng cất đi, nhưng lại tiếp tục chìa tay về phía Kha Hồng: “Sur tổ, còn nữa không?” Kha Hồng sững người, không hiểu ý của Lữ Thiếu Khanh. “Nhóc con nhà ngươi muốn làm gì?” Lữ Thiếu Khanh cười hi hi, đáp: “Ta còn có một sur muội, dù sao sớm muộn người cũng phải đưa, chi bằng đưa cho ta trước đi, ta nhận giúp muội ấy.” “Cút ngay!” Tính tình Kha Hồng có tốt đến mấy cũng phải mắng người: “Đừng tưởng ta không đánh ngươi.” Lữ Thiếu Khanh không nhiều lời, quay đầu bỏ chạy. Bây giờ không thích hợp để sửa lại trận pháp, phải đợi lúc đám quái vật màu đen trở về hang ổ, không tiếp tục tấn công nữa mới được. Lữ Thiếu Khanh không muốn lắc lư trước mặt các trưởng bối. Chỉ sợ hít thở hơi to tiếng, chọc giận các trưởng bối, bị đánh cũng là đánh oan. Lữ Thiếu Khanh đang định tìm chỗ nằm xuống, Kế Ngôn xuất hiện trước mặt hắn. “Làm gì đấy?” Lữ Thiếu Khanh bực bội đáp: “Đi đi, gương mặt này của huynh, ta nhìn cũng thấy phiền.” Trong lòng Lữ Thiếu Khanh vẫn có chút oán hận. “Tên khốn kiếp nhà huynh, ta chọc huynh gì hả? Một tên Kết Đan kỳ cón con như ta mà huynh cũng đưa

vào đây. “Ta làm chuyện gì có lỗi với huynh hay sao?” Kế Ngôn thản nhiên đáp: “Sư muội nói rồi, đệ định dẫn Doãn sư muội tới phòng của ta. “Mẹ nó, sư muội ngu ngốc, nhóc phản bội. Sắc mặt Lữ Thiếu Khanh không đổi, rất hùng hồn hỏi ngược lại: “Ta đã làm chưa?” “Ta đã làm chưa, ta bốc phét một tí không được à?” Kế Ngôn không phản bác, hắn ta qua hiểu sư đệ của mình. Bây giờ không làm, cho nên rất hùng hồn. Nhưng tuyệt đối không phải chỉ nói chơi. Đến lúc nào đó chắc chắn sẽ làm. Hơn nữa, làm rồi vẫn sẽ hùng hồn thế này. Xem ra phải cẩn thận hơn, quay về thẳng cấp kiếm ý một lượt. Trong tay Kế Ngôn xuất hiện một thứ đồ, Lữ Thiếu Khanh nhìn qua, chính là tượng gỗ mà sư tổ Kha Hồng đưa. Lữ Thiếu Khanh lập tức hưng phấn, thái độ trên mặt cũng thanh đổi. “Đại sư huynh, huynh định cho ta đây à?” “Một tiếng đại sư huynh gọi rất là thân mật. Kế Ngôn cảm thấy da gà da vịt đều đang nổi lên, hắn ta cau mày, cực kỳ ghét bỏ: “Đệ học của sư muội hả?” “Lữ Thiếu Khanh vươn tay: “Huynh quản làm gì, cái này cho ta đi, dù sao huynh cũng chỉ cần thanh kiếm nát của mình.” “Khi chiến đấu, Kế Ngôn không bao giờ sử dụng pháp khí pháp bảo khác, hắn ta chỉ dựa vào thanh trường kiếm trên lưng. Gặp thần, một kiếm. Gặp quỷ, một kiếm. Nói chung, bất kể làm gặp cái gì, đều dùng một nhát kiếm. Một nhát không đủ, vậy thì hai nhát.

Chương 310 - Kiếm Vô Khuru

Chương 310: Kiếm Vô Khuru Thanh trường kiếm sau lưng Kế Ngôn ra khỏi vỏ, hàn quang trên lưỡi kiếm bắn ra tứ phía. Lại nữa? Không hài lòng tí là đòi đánh nhau? Trông có ra đáng sợ huynh không vậy? Lữ Thiệu Khanh bực bội nhìn Kế Ngôn: “Làm gì? Định đánh nhau lúc này hả?” “Qua đây, huynh dám ra tay với ta, ta nằm đây luôn, tới lúc đó không giúp được sư tổ, xem huynh định giải thích với sư tổ thế nào.” “Keng!” Kế Ngôn tra trường kiếm vào vỏ rồi nói: “Nó đã có tên rồi.” “Vô Khuru!” Ngay sau lời gọi của Kế Ngôn, trường kiếm sau lưng cũng chấn động. “Ồ? Tứ phẩm hay là ngũ phẩm vậy?” Lữ Thiệu Khanh trêu chọc một câu, trước kia, trường kiếm của hắn và Kế Ngôn đều không có tên. Bây giờ Kế Ngôn hắn đã đột phá Nguyên Anh, bội kiếm bản mệnh cũng thăng cấp, từ đây mới đặt tên cho nó. Kế Ngôn không trả lời mà chỉ quơ quơ tượng gỗ: “Muốn hả?” Lữ Thiệu Khanh trợn mắt, hắn mắng: “Nói nhảm. Đây là thứ Hóa Thần đưa cho, có chứa thần niệm của Hóa Thần tu sĩ. Nói cách khác, khi sử dụng nó thì không khác nào gọi một vị Hóa Thần đến hỗ trợ chiến đấu. Nhưng Lữ Thiệu Khanh vừa mắng dứt lời, hắn lập tức đề cao cảnh giác. “Huynh muốn làm gì?” “Nói trước nhé, chuyện giết người phóng hỏa ta không làm, ta là tu sĩ tốt tuân thủ kỷ luật.” Lữ Thiệu Khanh lập tức bày tỏ thái độ. Hành động này của Kế Ngôn chắc chắn không phải chuyện gì tốt. Kế Ngôn không giấu diếm, vút tượng gỗ cho Lữ Thiệu Khanh: “Giúp ta giết người.” “Ai?” Lữ Thiệu Khanh thấy lạ: “Nơi này ngoài người của mình, còn có kẻ khác?” Ánh mắt của Kế Ngôn lướt về nơi chân trời xa xa, nơi đó đám quái vật màu đen đang không ngừng rút lui, ngừng lại tấn công. “Nói một cách chính xác, là một con quái vật, thực lực chắc là Nguyên Anh trung kỳ, khoảng cảnh giới tầng thứ năm.” Mẹ nó! Lữ Thiệu Khanh không nói nhiều lời, ném trả tượng gỗ cho Kế Ngôn. Bức tượng gỗ này quá bồng tay. Lữ Thiệu Khanh nhìn Kế Ngôn mà không biết phải nói gì, bất đắc dĩ thêm tức giận: “Khôn kiếp, huynh đề nghị ta đi vào đây, không chỉ vì ta hiểu trận pháp nhỉ?” “Đây mới là mục đích thật sự của huynh phải

không?“Trong lòng Lữ Thiếu Khanh hoảng hốt.Má ơi, quái vật Nguyên Anh trung kỳ.Đừng nói trung kỳ, cho dù Nguyên Anh sơ kỳ, cảnh giới tầng thứ nhất, Lữ Thiếu Khanh cũng không phải đối thủ của nó.Một trăm Lữ Thiếu Khanh cộng lại vẫn chẳng đánh nổi.Kế Ngôn thành thật gật đầu: “Không sai, có nguyên nhân này. Chỉ khi đệ giúp đỡ, ta mới có thể giết được nó.“Kế Ngôn tin tưởng sư đệ của mình có cách.Lữ Thiếu Khanh nhảy dựng lên, chỉ Kế Ngôn mà mắng: “Khốn nạn, huynh nghĩ ta ở ngoài kia nhàn nhã lắm chắc?““Ta không phải xem sư muội tu luyện tập hay gì?““Ta bận lắm có biết không.““Huynh muốn giết thì tự đi mà giết. Thực lực của mình thế nào, trong lòng huynh không rõ chắc? Huynh còn chọc vào con quái vật mạnh như vậy làm gì?““Ăn no rừng mỡ hả?“Về mặt của Kế Ngôn không đời, có điều trong mắt mang theo sát ý sâu đậm, hắn ta đáp: “Nó đánh lên ta, sư phụ vì cứu ta nên bị nó đánh thương nặng.“Lữ Thiếu Khanh yên lặng.Qua một lúc, hắn cướp lại tượng gỗ, miệng thì mắng: “Mẹ nó, đòi trước chắc chắn ta thiếu nợ huynh.“Thấy Lữ Thiếu Khanh bỏ tượng gỗ vào trong túi, điều này có nghĩa là Lữ Thiếu Khanh đã đồng ý bắt tay với hắn ta để cùng trừ diệt con quái vật đáng ghét kia.Cho dù Kế Ngôn tính tình trầm ổn bình tĩnh cũng không nén nổi tò mò mà hỏi: “Đệ tính đối phó với quái vật thế nào?“Đây còn là kẻ địch cấp Nguyên Anh nữa chứ.Bây giờ Lữ Thiếu Khanh mới ở kỳ kết đan, nếu đánh chính diện, chỉ cần một bàn tay là có thể nghiền chết hắn.Kế Ngôn nghĩ không ra Lữ Thiếu Khanh sẽ có cách gì để giúp hắn ta đánh bại được quái vật.Lữ Thiếu Khanh không đáp lời, hắn lật tìm trong nhẫn trữ vật của mình.Sau đó mới nói với Kế Ngôn: “Đưa ta Tử Huyền Cổ Mộc, Mặc Cổ Thiết, Mặc Lôi Huyền Ngân.“Lữ Thiếu Khanh nói ra một đồng nguyên liệu, đây đều là những thứ hắn không có.Kế Ngôn biết Lữ Thiếu Khanh định làm gì.“Đệ định dùng trận pháp?“Lữ Thiếu Khanh trợn mắt: “Nói thừa, chẳng lẽ huynh muốn ta cầm kiếm xông lên?““Huynh ngốc hay là ta ngốc?“Kẻ địch ở cấp bậc Nguyên Anh, đánh chính diện với nó, vậy chỉ có nước chết.Mà Lữ Thiếu Khanh thì không có nhiều thứ có thể uy hiếp được Nguyên Anh.Tượng gỗ ban nãy Kha Hồng đưa cũng được tính, nhưng dùng Hóa Thần để đối phó Nguyên Anh, Lữ Thiếu Khanh tính kiểu gì cũng thấy mình thiệt.Tượng gỗ của Kha Hồng đem đi bán, có khi còn được hơn một triệu linh

thạch.Ngoài ra, thứ Lữ Thiếu Khanh có thể dùng để uy hiếp được Nguyên Anh cũng chỉ có trận pháp.Trận pháp cấp năm, Du Long Chu Yêu Đồ.Trước kia hỏi được từ chỗ tiểu đệ ma quỷ.Lữ Thiếu Khanh đã tính rồi, bị trận pháp này giam lại, cho dù có là tu sĩ Nguyên Anh cảnh giới tăng thứ chín đi nữa, không chết thì cũng mất lớp da.Cho nên, thứ bây giờ Lữ Thiếu Khanh có thể sử dụng, tất nhiên chính là nó.Có điều, bố trí trận pháp cấp năm, nguyên liệu cần dùng không chỉ to ở mức bình thường.Linh thạch tiêu hao để vận chuyển cũng hết sức kinh người.Nhưng không còn cách nào khác.Ai bảo nó bắt nạt sư phụ với sư huynh của mình chứ?Thân là sư đệ chỉ đành dùng thủ đoạn của mình để báo thù cho sư phụ và sư huynh.Trận pháp cấp năm, nguyên liệu cần dùng rất nhiều, cấp bậc cũng rất cao.Thấp nhất cũng là tam phẩm, chỉ dựa vào một mình hắn thì không thể gom đủ.Có điều, bởi vì trước đây định sử dụng nó để đối phó với Nguyên Anh của Điểm Tinh Phái.Lữ Thiếu Khanh vẫn không ngừng thu thập các nguyên liệu liên quan, bây giờ chỉ thiếu một ít.Chỉ có thể xem ở chỗ Kế Ngôn có đủ hay không.Lữ Thiếu Khanh chìa tay với Kế Ngôn: “Đưa nguyên liệu ra đây, không có đủ nguyên liệu, huynh tự đi mà tìm chết, ta không theo đâu.”Kế Ngôn không từ chối, cổ tay khẽ chuyển, hắn ta lấy hết ra những thứ Lữ Thiếu Khanh nhắc đến mà mình có.

Chương 311 - Người có một bụng ý nghĩ xấu, nghĩ cách thử xem

Chương 311: Người có một bụng ý nghĩ xấu, nghĩ cách thử xem
Lữ Thiều Khanh kiểm lại, càu mày: “Vẫn thiếu một ít, Xiết Lôi Thạch ngũ phẩm với Lạc Nhật Đăng Kỳ tứ phẩm.” “Huynh chắc mình không có chứ?” “Ngũ phẩm, tứ phẩm, cấp bậc không hề thấp, chợ bình thường cũng không bày bán. Kế Ngôn khẽ lắc đầu: “Không có.” “Lữ Thiều Khanh nhân cơ hội chê bai khinh bỉ: “Còn đòi đánh Nguyên Anh cơ, đến mấy thứ này cũng không có? Quý nghèo.” Kế Ngôn quay người rời đi: “Ta đi hỏi sư phụ sư bá.” “Lữ Thiều Khanh ngẩn ra. Thái độ này của Kế Ngôn chứng tỏ hắn rất hận con quái vật kia. Lữ Thiều Khanh lắc đầu, nhìn vết nứt trên trời, trầm ngâm. Nếu đã thế, lần này ra sức chút vậy. Trong khoảng thời gian tiếp theo, Lữ Thiều Khanh từng bước tìm hiểu tình hình nơi này. Trận pháp bọc lại mấy trăm dặm kể hờ gọi là Tiệt Không Hỗn Thiên Trận, là một trận pháp cấp sáu. Tám trăm năm trước, nó được một vị sư tổ tinh thông trận pháp của Lăng Tiêu Phái bố trí. Đại trận này cũng tiêu hao rất nhiều tài nguyên của Lăng Tiêu Phái. Nhưng cũng vì trận pháp này nên Lăng Tiêu Phái mới được nghỉ lấy hơi. Nếu không, chỉ dựa vào số lượng của đám quái vật kia, cho dù là Hóa Thần, mấy trăm năm qua đi cũng sẽ mệt chết ở chỗ này. Đại trận giữ chặt quái vật ở một vị trí cố định, không thể xông ra ngoài. Kha Hồng nắm giữ trận pháp, có thể cho người của mình ra vào tự nhiên, tiến có thể tấn công lùi có thể phòng thủ, nắm trong tay quyền chủ động. Nhưng mà, sau khi đám Kế Ngôn bước vào, tình huống đã có sự thay đổi. Lúc mười con quái vật Nguyên Anh xuất hiện, chiến đấu với bốn Nguyên Anh nhóm Ngu Sưởng. Một con quái vật Nguyên Anh trung kỳ đã tự bạo trong tình thế cấp bách, gây tổn hại đến căn cơ đại trận. Không tiến hành sửa chữa, trong một trăm năm đại trận chắc chắn sẽ sụp đổ. Tuy Kha Hồng có thể nắm giữ đại trận trong tay, nhưng ông cụ không tinh thông trận pháp. Cuối cùng dưới đề nghị của Kế Ngôn, dẫn Lữ Thiều Khanh vào trong này, phá vỡ quy định chưa từng thay đổi mấy trăm năm nay. Lữ Thiều Khanh nhìn

đại trận, trong lòng buồn rầu. Sửa lại đại trận thì không thành vấn đề, chỉ cần có đủ nguyên liệu, hẳn có thể sửa được. Thân thuộc tông sư trận pháp, hẳn có lòng tin ấy. Nhưng quái vật ở trong đó thì không dễ xử lý. Nhất là mười con quái vật cấp bậc Nguyên Anh, nhóm Ngu Sưởng đi vào mấy lần rồi mới giết được bảy con, vẫn còn ba con. Lữ Thiếu Khanh bẻ khớp ngón tay, tính toán. Một con cảnh giới tầng thứ chín, một con cảnh giới tầng thứ sáu, một con cảnh giới tầng thứ năm. Bên Lữ Thiếu Khanh không hề chiếm bất cứ lợi thế nào. Ngu Sưởng mới cảnh giới tầng thứ tám, Tiêu Sấm trung kỳ tầng thứ bốn, Thiều Thừa sơ kỳ tầng thứ ba, Kế Ngôn sơ kỳ tầng thứ nhất. Nhân số tương đương, thực lực không chiếm được nửa phần lợi thế. Đi vào cũng chỉ bị đè ra đánh. Đây cũng là lý do vì sao sau khi Lữ Thiếu Khanh tiến vào, trông thấy tình cảnh đám quái vật không ngừng tấn công đại trận. Có lẽ đám quái vật cũng nhận ra điều gì đó, không sợ chết mà xông vào đại trận. Không xử hết mấy con quái vật cấp bậc Nguyên Anh ấy, Lữ Thiếu Khanh tuyệt đối không dám bước vào sửa lại trận pháp. Tìm chết cũng sẽ không tìm kiểu này. Kha Hồng đi đến bên cạnh Lữ Thiếu Khanh, ông cụ nở nụ cười hiền từ như một ông lão ôn hoà: “Nhóc con, đang nhìn gì thế?” Lữ Thiếu Khanh thu lại ánh mắt, bĩu môi: “Ta đang nghĩ, người là Hóa Thần, tại sao không xông vào đó đập hết đám quái vật Nguyên Anh kia đi?” “Xử hết chúng nó, với sự bảo vệ của các chương môn, ta có thể yên tâm sửa lại đại trận.” “Với sức mạnh của Kha Hồng, vào đó chỉ cần quét ngang một kiếm, bất kể là tầng một tầng hai, tầng tám tầng chín gì, chỉ cần là cảnh giới ở dưới Hóa Thần thì đều xử được hết.” Kha Hồng nghe vậy, nụ cười trên mặt biến mất, thay vào đó là vẻ buồn rầu. “Ta không thể tùy tiện ra tay, ta sợ nếu mình ra tay, sẽ có quái vật cùng cấp bậc xuất hiện.” “Điều này không phải chưa có tiền lệ.” “Đây là một bài học xương máu. Lữ Thiếu Khanh giật mình, coi như đã hiểu tại sao lại để nhóm Ngu Sưởng chậm chạp đối phó với đám quái vật cấp Nguyên Anh rồi. “Sur tổ, ta nói với người cái này.” Lữ Thiếu Khanh nói: “Không giết hết bọn chúng, đánh chết ta cũng không bước vào.” “Chết trong tay người của mình vẫn tốt hơn chết trong tay đám quái vật. Kha Hồng không hề miễn cưỡng, ông cụ nói: “Từ từ đi, không gấp, đại trận vẫn có thể chống đỡ được.” Sau đó ông cụ vỗ vai Lữ Thiếu Khanh: “Đám Ngu Sưởng nói rồi, bảo là tên nhóc nhà ngươi một bụng

ý nghĩ xấu, người cũng có thể nghĩ cách xem. “Con người Lữ Thiếu Khanh khê chuyên, hần nói với Kha Hồng: “Sur tổ, thật ra ta có ý này, không biết người có dám hay không.” “Ồ? Người có cách gì?” Kha Hồng thuận miệng nói, chính ông cụ cũng không ôm hy vọng quá lớn. Dù sao trước mặt thực lực tuyệt đối, bất kỳ âm mưu quỷ kế nào cũng không có tác dụng. Điều ông cụ không ngờ là Lữ Thiếu Khanh lại nói có cách, điều này không thể không khiến Kha Hồng kinh ngạc. Sau đó ông cụ hồ nghi đánh giá Lữ Thiếu Khanh một phen, rất là hoài nghi: “Người nói thật?” “Thực lực của Lữ Thiếu Khanh là Kết Đan kỳ, cho dù đã đạt tới tầng 9 thì hần vẫn là Kết Đan kỳ. Thực lực Kết Đan kỳ, trong chiến đấu Nguyên Anh thì có thể làm được gì chứ? Ngay cả bìa đỡ đạn cũng không tính. Lữ Thiếu Khanh trừng mắt nhìn tổ sư của mình. Cái nhìn hoài nghi này của ông là có ý gì? Nếu không phải nể tình ông là tổ sư, ta cũng mặc kệ ông rồi. Lữ Thiếu Khanh ngoáy lỗ tai, tràn đầy tự tin, ngạo nghễ nói: “Đương nhiên, người cũng không nhìn xem con là ai? Toàn bộ Lăng Tiêu Phái, chỉ số thông minh của con xếp thứ nhất đây.”

Chương 312 - Không có ai tin hẳn hơn ta

Chương 312: Không có ai tin hẳn hơn ta
Kha Hồng không muốn nghe một chút nào, ông cụ thúc giục nói: “Nếu người có biện pháp thì mau nói ra đi. Bớt tự luyện lại đi.” “Cách rất đơn giản thôi.” Lữ Thiếu Khanh nhìn khe nứt trên trời: “Người chỉ cần như thế.” Kha Hồng nghe xong, lập tức nhảy dựng lên. “Người đang đùa với lửa, không được, ta không đồng ý.” Kha Hồng trừng to mắt, nhìn chăm chăm Lữ Thiếu Khanh, ông cụ không ngờ biện pháp của Lữ Thiếu Khanh lại là như vậy. “Người có biết đây là hành vi vô cùng nguy hiểm hay không?” “So với Kha Hồng kích động, Lữ Thiếu Khanh không có nửa điểm lo lắng, quát: “Bình tĩnh một chút, khẩn trương cái gì? Còn nói tổ sư, chút chuyện nhỏ này liền hoang mang rối loạn, còn thể thống gì nữa?” Kha Hồng sừng sốt, giơ tay lên, ánh mắt không tốt: “Người đang dạy dỗ ta sao?” “Phản rồi, một hậu bối như người mà cũng dám dạy dỗ ta? Haiz, tới tới lui lui chỉ biết một chiêu này, các người làm trưởng bối còn có thể có chiêu nào khác hay không vậy? Đối mặt với uy hiếp, Lữ Thiếu Khanh cúi đầu, ngoan ngoãn: “Người là trưởng bối, còn nào dám dạy dỗ người. Nhưng mà cách của con, con cảm thấy khả thi.” Kha Hồng nghe vậy mới buông tay, hừ lạnh nói: “Khả thi cái rắm. Đến lúc đó xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ai chịu trách nhiệm nổi?” Lữ Thiếu Khanh nói: “Không phải còn có người sao? Có tổ sư người ở đây, sợ cái gì?” Lữ Thiếu Khanh dám đưa ra cách kia, chính là bởi vì có Kha Hồng làm hậu thuẫn. Một tu sĩ Hóa Thần kỳ tọa trấn, có thể hóa giải, ngăn cản rất nhiều tình huống ngoài ý muốn xảy ra. Kha Hồng mắng: “Không phải ta đã nói rồi sao? Ta không thể tùy ý ra tay. Tiểu tử người là nghe không hiểu tiếng người, hay là đang cố ý giả ngu?” Lữ Thiếu Khanh không có cách nào, chỉ có thể hướng về phía Kế Ngôn xa xa quát một tiếng: “Lại đây một chút.” Kế Ngôn phóng khoáng mà tới, như công tử văn nhã. Kha Hồng lại nhìn Lữ Thiếu Khanh, ý nghĩ muốn trừng trị Lữ Thiếu Khanh càng sâu. Tiểu tử này, không thể khá hơn một chút sao? Nhất định phải có bộ dáng vô lại này sao? So sánh với Kế Ngôn quả thực như trời với đất. Đối mặt với ánh mắt

hỏi thăm của Kế Ngôn, Lữ Thiếu Khanh hỏi: “Còn nhớ chuyện huynh muốn ta làm không?” Kế Ngôn gật đầu, trong ánh mắt hiện lên một tia sát ý. Lữ Thiếu Khanh bĩu môi với Kha Hồng nói: “Vừa hay, huynh thuyết phục tổ sư đi, chỉ có dựa theo cách của ta, mới có thể thực hiện nguyện vọng của huynh.” Kế Ngôn nghe xong cách của Lữ Thiếu Khanh, trên mặt có thêm vài phần kinh ngạc. Đây quả thật là một kế hoạch mạo hiểm. Hắn ta ngẩng đầu nhìn lên trời, đang suy nghĩ đến ưu khuyết của cách mà Lữ Thiếu Khanh nói, một lát sau, mới hỏi Lữ Thiếu Khanh: “Đệ có nắm chắc không?” Việc này lớn, hắn ta cũng không thể không hỏi nhiều một câu. Lữ Thiếu Khanh lười biếng cảm với Kế Ngôn. Không chắc ta dám nói sao? Đây là cách tốt nhất ta có thể nghĩ ra rồi. Lữ Thiếu Khanh hỏi ngược lại Kế Ngôn: “Huynh đã từng thấy ta làm chuyện gì mà không nắm chắc chưa?” Kế Ngôn gật đầu, cũng đúng. Sư đệ này nhìn không đáng tin, nhưng trên thực tế hắn lại đáng tin hơn ai hết. Kế Ngôn không do dự, nói với Kha Hồng: “Tổ sư, nghe đệ ấy đi.” Kha Hồng ở bên cạnh thiếu chút nữa bị nước miếng của mình sặc chết, hưởng thọ 1300 tuổi. Tiểu tử người, hắn nói cái gì thì là cái đó sao? Người có chủ kiến không vậy? Kha Hồng kéo râu mình một chút, ngăn chặn xúc động muốn mắng chửi người. “Kế Ngôn tiểu tử, hắn cho người uống uống mê sao? Cách của hắn, người có biết nguy hiểm cỡ nào không? Một khi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hết thấy đều xong.” Kế Ngôn gật đầu, hắn ta đương nhiên biết cách này có bao nhiêu nguy hiểm, nhưng mà hắn ta có lòng tin của mình. “Ta sẽ không để chuyện ngoài ý muốn xảy ra.” Giọng điệu của Kế Ngôn như đinh đóng cột, tràn đầy tự tin. Nhìn Kế Ngôn tràn ngập tự tin, Kha Hồng nhất thời không biết nên mắng hay là nên khen. Cuối cùng Kha Hồng vẫn lắc đầu, đang muốn nói ông cụ sẽ không đáp ứng. Kế Ngôn mở miệng trước một bước, không cho ông cụ cơ hội mở miệng. “Tổ sư, nếu như người không tin, con cam đoan với người sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, con có thể dùng đạo tâm thể.” Vì lo lắng cho hai đồ đệ, Thiệu Thừa len lén đi theo tới, sau khi nghe lén được câu Kế Ngôn nói, trước tiên vô cùng lo lắng xông tới. Hét lớn: “Hồ nháo. Đừng xằng bậy.” Thiệu Thừa sợ muốn chết. Nhị đồ đệ lúc trước vừa làm, hiện tại đại đồ đệ cũng làm theo? Ông trừng mắt nhìn Lữ Thiếu Khanh, đều là người làm. Lữ Thiếu Khanh rất oan uổng, sư phụ, người trừng con làm gì? Con còn

chưa nói một câu nào mà.Kha Hồng cũng không nghĩ tới Kế Ngôn lại kiên quyết như vậy, ông cụ nói với Thiều Thừa: “Tiểu tử Thiều Thừa, ngươi quản đồ đệ của ngươi đi.”Thật sự là, học được cách uy hiếp trưởng bối rồi sao? Như vậy còn được sao?Đạo tâm xuất hiện vấn đề, Tiên Đế đều không cứu được.Thiều Thừa hiểu rõ một phen, không nhịn được đau đầu quát Lữ Thiều Khanh: “Bớt nghĩ ra mấy chủ ý loạn thất bát tao ở chỗ này đi.”Lữ Thiều Khanh không phục: “Cái gì gọi là loạn thất bát tao, nếu dựa theo cách này của con, đến lúc đó quái vật Nguyên Anh rất dễ bị tiêu diệt, sợ cái lông gì. Hơn nữa, sư phụ, người có từng thấy ý tưởng của con không có lực khi nào không?”Giọng điệu Thiều Thừa trì trệ, cũng thực là có đạo lý này.Nhưng ông rất nhanh phản ứng lại: “Loại chuyện này không thể nói đùa.”Kế Ngôn nói với Thiều Thừa: “Sư phụ, đây không phải nói đùa, con tin đệ ấy.”Đối với Kế Ngôn mà nói, hắn ta nhất định phải tự mình đâm con quái vật kia thì sự tức giận trong lòng kia mới có thể tiêu tan.Chuyện này liên quan đến tôn nghiêm của hắn ta, ai cũng không làm thay được, cho nên hắn ta kiên định đứng về phía sư đệ Lữ Thiều Khanh.Kế Ngôn lại nói với Kha Hồng: “Tổ sư, chúng con có thể dùng tính mạng bảo đảm, tuyệt đối sẽ không để chuyện ngoài ý muốn xảy ra.”

Chương 313 - Dự định

Chương 313: Dự định
Lữ Thiếu Khanh bắt mẫn, mắng to: “Đừng tùy tiện lấy tính mạng của ta ra bảo đảm, huynh cứ dùng tính mạng của huynh bảo đảm là được rồi. Mẹ nó, sao lại có sư huynh có đầu óc hãm hại như huynh chứ?” Thiều Thừa tức giận, lập tức đi dạy bảo Lữ Thiếu Khanh: “Khốn kiếp, ở trước mặt tổ sư thì khách khí một chút.” Kha Hồng im lặng, nhìn Kế Ngôn kiên định, lại nhìn Lữ Thiếu Khanh đang bị Thiều Thừa đuổi đánh. Trong lòng ông cụ dường như hơi xúc động một chút. Ông cụ lại hỏi một câu: “Người tin hấn?” Kế Ngôn nhìn Lữ Thiếu Khanh chạy xa, ánh mắt kiên định, giọng nói âm vang có lực: “Tin! Không ai tin đệ ấy hơn con.” Lữ Thiếu Khanh nhìn lên trời, đám người Kế Ngôn đã bay lên không trung. Bốn tia sáng xé rách không khí, xông thẳng về phía chân trời, lưu lại một vết sáng sáng ngời ở trên trời. Bốn người Ngu Sưởng, Tiêu Sấm, Thiều Thừa, Kế Ngôn tiến vào trong đại trận một lần nữa. Lữ Thiếu Khanh quay đầu lại, nhìn thoáng qua phía xa, Kha Hồng đứng lặng trước cửa. Kha Hồng cuối cùng cũng đồng ý với cách của hấn, hấn đã tốn hơn hai tháng chuẩn bị. Hôm nay, cuối cùng tranh thủ lúc đám quái vật dừng lại, bắt đầu nghiệm chứng cách của hấn có hiệu quả hay không. Cảm nhận được khí tức của đám người Ngu Sưởng, trong khe nứt lại xuất hiện vô số chấm đỏ, ba con quái vật hình thể khổng lồ cũng xuất hiện trước khe nứt. Ánh mắt đỏ tươi của chúng gắt gao nhìn chằm chằm vào mấy người Ngu Sưởng. Chúng nó đã chiến đấu mấy lần cùng mấy người Ngu Sưởng, ai cũng không làm gì được ai. Nhưng Ngu Sưởng bọn họ lại giết vô số thủ hạ và đồng bạn của chúng nó, để cho chúng nó hận thấu xương đám người Ngu Sưởng. Thấy mấy người Ngu Sưởng xuất hiện, một con quái vật trong đó rống giận một tiếng với bọn họ. “Grào!” “Đinh tai nhức óc, trong không khí nhấc lên một trận bão táp linh khí bão táp thật lớn, ở phía sau nó, vô số quái vật màu đen chia năm xẻ bảy, tử thương thảm trọng dưới một tiếng rống giận này. Nhìn thấy con quái vật này, trên mặt Kế Ngôn lạnh lùng lộ ra sát ý lạnh thấu xương. Chính con quái vật này đã làm sư phụ hấn ta bị thương,

đó là mục tiêu tất sát của Kế Ngôn. Trường kiếm Vô Khuru sau lưng keng một tiếng ra khỏi vỏ, thân kiếm tản ra ánh sáng nhàn nhạt, chỉ về phía quái vật cảnh giới Nguyên Anh trung kỳ tầng 6. Kế Ngôn giống như chiến thần, thanh âm như hồng lôi, thổi quét mà ra, chấn động cả bầu trời. “Quái vật, đánh với ta một trận đi!” Cảm nhận được sát ý của Kế Ngôn, con mắt đỏ tươi của quái vật cảnh giới Nguyên Anh tầng 6 cũng lộ ra sát ý. Nó vươn đầu lưỡi thật dài liếm liếm môi, trên khuôn mặt xấu xí lộ ra nụ cười dữ tợn mà lại tàn nhẫn. “Grào!” Quái vật rống giận một tiếng, lao thẳng tới. Mặt khác hai con quái vật còn lại không nhúc nhích, mà là lạnh lùng nhìn đồng bạn của mình đánh về phía Kế Ngôn. Ngu Sưởng, Tiêu Sâm, Thiệu Thừa cũng không nhúc nhích, cảnh giác trong lòng ba người kéo đầy, khí cơ vững vàng tập trung vào hai con quái vật khác. Hình thể của con quái vật nhào về phía Kế Ngôn là khổng lồ nhất trong ba con quái vật. Nó có kích thước khổng lồ, đứng lên cao ít nhất ba trượng, di chuyển như một ngọn núi nhỏ. Phần lưng nhô lên không có cánh, mà là mọc đầy gai xương thấm người, phong mang, bén nhọn, hàn quang lấp lánh, làm người ta sợ hãi. Từ xa nhìn lại, có hơi giống con nhím. Hai tay và hai chân nó trắng kiết, cơ bắp cứng rắn, giống như từng tảng đá kiên cố, nhưng mà hình thể khổng lồ, không có nghĩa là tốc độ của nó chậm. Dù cách xa nhau mấy ngàn dặm, nó chớp mắt đã tới. Nó không có làm ra động tác công kích nào khác, chỉ lao thẳng về phía Kế Ngôn. Giống như một con bò rừng điên cuồng, đỏ mắt, giương sừng bò xông thẳng tới. Chỉ dựa vào lực lượng thân thể, con quái vật này đã giống như đụng sập bầu trời, phát ra thanh âm bén nhọn trong không khí, hình thành một sóng xung kích cuồng bạo. Ánh mắt Kế Ngôn lạnh lùng, vung ra một kiếm. Vô Khuru trong nháy mắt hóa thành một thanh cự kiếm vạn trượng, mang theo khí tức hủy thiên diệt địa, hung hăng bổ về phía quái vật. Một kiếm với thanh thế to lớn bổ trúng sóng xung kích cuồng bạo. Hai lực lượng đụng nhau, một vụ nổ lớn lập tức xảy ra gây ra một cơn bão linh khí kinh khủng. Quái vật không bị ảnh hưởng gì, tốc độ không hề giảm. Kế Ngôn không thể không nháy mắt rời khỏi chỗ cũ. Thấy Kế Ngôn tránh mình, quái vật đắc ý gầm rú một tiếng, nó nhếch miệng cười, nụ cười dữ tợn, khủng bố thấm vào người. Thân hình nó khễ động, biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện lần nữa, đã xuất hiện ở trước mặt Kế Ngôn. Móng

vuốt sắc bén thật lớn gào thét lao tới, nhưng mà nó đã bổ nhào vào không trung, Kế Ngôn đã biến mất trước một bước. Công kích vào khoảng không làm cho con quái vật này cũng nhìn không được sừng sốt. Nhưng mà tầm mắt của nó rất nhanh liền khóa chặt Kế Ngôn, nhưng thời điểm nhìn thấy Kế Ngôn, nó lại sừng sốt. Kế Ngôn đã xuất hiện ở phía dưới, xông thẳng ra ngoài đại trận. Sợ sao? Quái vật mặc dù có linh trí, nhưng vào lúc này cũng không có cách nào suy nghĩ nhiều hơn. Nhìn thấy Kế Ngôn bay về phía bên ngoài đại trận, theo quái vật suy nghĩ, con mồi của nó đang sợ, chạy trốn. Con mồi sợ hãi, chạy trốn, khiến trong lòng quái vật càng thêm hưng phấn. Con mồi như vậy hành hạ đến chết mới càng thêm đã nghiền. Nó lại rống to một tiếng, vô cùng hưng phấn, lần nữa đuổi theo Kế Ngôn. Nó muốn ngăn hãm ta lại trước khi Kế Ngôn chạy trốn ra ngoài bức bình phong đáng ghét kia, hành hạ đến chết con mồi này, cắn nuốt. “Grào grào!” “Quái vật vừa đuổi theo vừa hưng phấn rống lên. Dám khiêu chiến ta, cho người biết cái gì gọi là hối hận, đừng nghĩ rằng ta giống như những thứ rác rưởi trước đây. Kế Ngôn xông thẳng ra ngoài đại trận, mục tiêu đương nhiên là vị trí của Lữ Thiếu Khanh.

Chương 314 - Dự định

Chương 314: Dự định (tt) Mặc dù Kế Ngôn ngự kiếm phi hành, nhưng tốc độ không nhanh hơn quái vật phía sau bao nhiêu. Quái vật phía sau đã đuổi theo, hắn ta đã cảm nhận được khí tức của quái vật. Biểu cảm của Kế Ngôn không tốt lắm, hắn ta chưa bao giờ chạy trốn như bây giờ. Cho dù là giả bộ bại, hắn ta cũng khó chịu. Nhưng mà trong lòng hắn ta cũng rất bất đắc dĩ. Nếu như hắn ta có thể đánh thắng con quái vật này, hắn ta tuyệt đối sẽ không chạy trốn như vậy. Hắn ta tình nguyện liều mạng đồng quy vu tận cũng muốn tiêu diệt địch nhân. Đáng tiếc là quái vật sau lưng thật sự quá mạnh mẽ, lấy thực lực hiện tại của hắn ta không cách nào một mình đánh bại nó, cho nên hắn ta chỉ có thể mượn lực lượng của sư đệ. Sát ý trong lòng Kế Ngôn càng tăng vọt, lại một lần nữa tăng nhanh tốc độ, trong nháy mắt đã tới biên giới đại trận. Ở chỗ này, hắn ta đã có thể nhìn thấy được bình chương do đại trận tạo thành. Quái vật đuổi giết ở phía sau thấy Kế Ngôn không có thay đổi phương hướng, trong mắt lộ vẻ châm biếm. Nếu như đám người Kế Ngôn muốn tiến vào đại trận, thì phải đi vào từ vị trí đặc biệt. Mà nơi trước mắt này không phải vị trí đặc biệt, nói cách khác, nếu Kế Ngôn tiếp tục tiến lên, hắn ta sẽ giống những quái vật kia, đều bị đâm chết ở chỗ này. Đầu lưỡi quái vật lại liếm liếm môi, tựa hồ đã nhìn thấy khoảnh khắc Kế Ngôn đụng thành thịt vụn. Không sao, ta có thể liếm. Trong lòng quái vật chờ mong. Nhưng ngay sau đó, bình phong màu trắng biến mất, Kế Ngôn trong nháy mắt vọt ra ngoài. Quái vật lại sửng sốt, ánh mắt đỏ tươi lộ ra kinh ngạc, chuyện này, xảy ra chuyện gì vậy? Rất nhanh, quái vật cảm nhận được hơi thở bên ngoài, nó hưng phấn kêu lên. “Grào! Grào!” “Quái vật gầm lên giận dữ, đại trận biến mất. Những rào cản ngăn cản chúng đã biến mất. Trong khe nứt phía sau cũng truyền đến tiếng gầm rung trời, những quái vật kia cũng cảm giác được đại trận biến mất. Đều rống giận, tiếp theo, bắt đầu dốc toàn lực mà ra. Quái vật truy kích Kế Ngôn dẫn đầu một bước, vọt ra. Cảm nhận được khí tức bên ngoài, nó mừng như điên, hưng phấn ngửa mặt lên trời rống giận. “Grào. “Bị mắc kẹt hàng trăm năm, cuối

cùng chúng cũng thoát ra.Grào grào, thời đại thuộc về chúng đã đến.Thời khắc hưng phấn như thế, đương nhiên phải gặm tu sĩ nhân loại dám khiêu chiến mình để chúc mừng một phen.Nó tiếp tục đuổi theo Kế Ngôn.Lữ Thiếu Khanh thấy thế, nổi giận.Không thấy ta sao? Hay là xem thường ta?Nếu như là bình thường, Lữ Thiếu Khanh ước gì sẽ như vậy, nhưng là hiện tại hắn nhất định phải dẫn còn quái vật này vào đại trận.Kết quả là, Lữ Thiếu Khanh chửi ầm lên.“Kêu la cái gì? Động dục sao?”“Quái vật quay đầu nhìn lại, nhìn thấy một tu sĩ nhân loại gầy yếu, đứng ở xa xa chửi ầm nó.”“Nhìn cái gì? Quý xấu xí, chưa từng nhìn thấy trai đẹp sao?”“Grào!”“Quái vật bị chọc giận, nhào về phía Lữ Thiếu Khanh. Lâu rồi không ăn thịt người, hôm nay có thể ăn mặn rồi.Quái vật kích động vô cùng, bị nhốt hơn ngàn năm, cuối cùng cũng chịu đến ngày lành.Tốc độ của quái vật rất nhanh, trong nháy mắt đã tới chỗ Lữ Thiếu Khanh, giống như ngọn núi nhỏ, nó dữ tợn giơ móng vuốt lên, nhưng mà sau một khắc, xung quanh đột nhiên xảy ra dị biến.Xung quanh lóe ra ánh sáng trắng, tu sĩ nhân loại gần trong gang tấc đã biến mất.Quái vật kinh hãi, trên mặt mang theo kinh nghi nồng đậm, nhìn bốn phía.Cảnh tượng xung quanh đã thay đổi.Ngay cả mặt đất cũng không phải là đất đen, một cảm giác rất bất an dâng lên trong lòng, làm cho quái vật bức bối bất an, rống giận liên tục.Nó xông khắp trái phải, cấp bậc Nguyên Anh nên tốc độ của nó cực nhanh, chỉ là bất vọt một cái liền có thể xuất hiện ở ngoài mấy vạn thước.Nhưng mà cho dù quái vật vọt đến từ phương hướng nào, nó đều không thể rời khỏi nơi này.Điều càng làm cho quái vật sợ hãi chính là, trên bầu trời u ám, không biết đã mây đen dày đặc từ lúc nào. Mây đen tản ra uy áp cực lớn, điện quang lóe ra, để cho quái vật cảm nhận được uy hiếp cực lớn.”“Ầm ầm!”“Sấm sét cực lớn rơi xuống, giống như lôi long giáng thế, muốn hủy diệt tất cả.Tốc độ sấm sét cực nhanh, quái vật tránh né không kịp, vài cái rơi vào trên thân thể quái vật.”“Grào!”Đau đớn thật lớn làm cho quái vật rống giận lên, nơi sấm sét rơi xuống đã cháy đen một mảnh, một mùi khét tràn ngập khắp nơi.Nhưng còn chưa hết, trên bầu trời hết một đợt lại một đợt sấm sét hạ xuống.Một tia sét hình thành chỗ quái vật đứng, trong nháy mắt bao phủ quái vật.Sấm sét có uy lực khủng bố, một đợt sấm sét cũng đủ để gạt bỏ một tu sĩ Kết Đan tầng 9 trong nháy mắt.Quái vật liều mạng tránh né, ngăn cản, nhưng vẫn có sấm

sét không ngừng rơi vào trên người quái vật, quái vật rống giận liên tục, tiếng kêu thảm thiết vang vọng trong thiên địa, làm người ta nghe thấy biến sắc. Lữ Thiếu Khanh đứng ở bên ngoài đại trận, tiếng kêu thảm thiết của quái vật bên trong đại trận bị hắn xem nhẹ, ánh mắt của hắn gắt gao nhìn chăm chăm vào khe nứt. Tiệt Không Hồn Thiên Trận bị Kha Hồng mở ra, quái vật bên trong khe nứt hưng phấn như uống xuân dược. Chúng đều lớn tiếng gầm rú, giống như thủy triều trút xuống từ trong khe nứt. Mà hai quái vật cấp Nguyên Anh còn lại cũng dẫn đầu xung phong, từ trong tiếng gầm của chúng, có thể nghe được sự hưng phấn trong lòng chúng. Bị nhốt ở chỗ này nhiều năm, hôm nay thấy được ánh rạng đông, làm sao mà không hưng phấn? Ba người Ngu Sưởng, Tiêu Sấm, Thiều Thừa lập tức rút kiếm bay lên không trung. Nhiệm vụ lần này của bọn họ chính là phải ngăn cản những quái vật này, cản chúng nó lại, tranh thủ thời gian cho Kha Hồng khởi động đại trận một lần nữa. Đại trận lục phẩm, không phải nói đóng là đóng, mở là mở, cần thời gian, bên Kha Hồng sớm đã khởi động lại đại trận, nhưng phải mất một chút thời gian. Trên bầu trời xa xa, Ngu Sưởng quét ngang một đạo kiếm khí, vô số quái vật cấp thấp nhao nhao nổ tung, chết thảm tại chỗ. Nếu như không có tình huống khác, một mình Ngu Sưởng cũng có thể ngăn cản những quái vật chen chúc này, nhưng mà nơi này còn có một con quái vật đáng sợ hơn.

Chương 315 - Khởi động lại đại trận

Chương 315: Khởi động lại đại trận
Quái vật Nguyên Anh tầng 9 xuất hiện trước mặt Ngu Sưông. Ngu Sưông chỉ có thể buông tha quái vật khác, ngược lại ứng đối với địch nhân cường đại này. Tiêu Sấm và Thiệu Thừa cũng không kém nhiều lắm. Hai người bọn họ chống lại một con quái vật Nguyên Anh tầng 5 khác, hai người phải liên thủ mới có thể đối phó được con quái vật này. Bởi vậy, những quái vật khác đã không người đối phó, chúng nó nhanh chóng vỗ cánh, tranh nhau chen lẫn, muốn xông ra khỏi phạm vi đại trận. Lữ Thiệu Khanh lặng lẽ nhìn, nếu những quái vật này lao ra, thân thể nhỏ nhoi của hắn là thứ đầu tiên không gánh được, nhưng mà hắn không có bất kỳ khẩn trương nào. Nhìn đám quái vật thậm chí lộ ra biểu tình hưng phấn, Lữ Thiệu Khanh lạnh lùng nói: “Ngu xuẩn.” Một đạo kiếm quang sáng lên, quái vật tới gần đại trận đầu tiên đã bị xé thành vô số mảnh nhỏ dưới kiếm quang, kêu rên liên tục. Kế Ngôn lại xuất hiện ở trên trời. Tuy rằng Kế Ngôn đánh không lại ba con quái vật Nguyên Anh kia, nhưng đối phó quái vật bình thường thì dư dả. Hai con quái vật Nguyên Anh bị ngăn lại, Kế Ngôn chỉ cần đối phó với những quái vật giống như thủy triều kia là được. Chỉ mới mười mấy nhịp thở, quái vật chết ở dưới kiếm Kế Ngôn đã có hơn mấy vạn. Hơn nữa số lượng còn đang không ngừng tăng lên. Nhưng mà, trong khe nứt cách đó mấy trăm dặm, quái vật không ngừng chui ra thật sự quá nhiều, lít nha lít nhít, liếc mắt một cái không thấy điểm cuối. Bên trong khe nứt giống như là vô cùng vô tận, không ngừng chen chúc mà ra. Cho dù Kế Ngôn dốc toàn lực chém giết, quái vật vẫn giống như sóng biển màu đen đang nhúc nhích, không ngừng tới gần phạm vi biên giới đại trận. Một khi chúng vượt qua phạm vi đại trận, Kha Hồng không thể không ra tay, nhưng mà như vậy có lẽ sẽ có biến cố lớn hơn xảy ra. Lữ Thiệu Khanh nhìn mà lo lắng muốn chết. Hắn thúc giục Kha Hồng: “Tổ sư, người chưa ăn cơm sao? Thêm chút sức đi.” Khí tức của Kha Hồng thiếu chút nữa rối loạn. Ông cụ tức giận rống giận: “Tiểu tử, người cầm miệng cho ta.” Không biết bây giờ là thời khắc mấu chốt sao? Đừng có gọi gọi gọi ở chỗ này,

dọa lão nhân gia ta.Đại trận vây nhốt lục phẩm, nếu muốn khởi động, thời gian cần dùng không tính dài, cũng không tính ngắn.Kha Hồng bên này đã gần như đóng lại, lập tức khởi động.Dưới sự ra sức của ông cụ, ước chừng không đến một phút đồng hồ, đại trận một lần nữa khởi động lại.Ánh sáng màu trắng lóe lên, bình chướng lại xuất hiện.Quái vật đối chiến với Ngu Sưởng phát hiện đầu tiên, nó lo lắng, giận dữ rống lên một tiếng, bỏ qua Ngu Sưởng, lao thẳng đến đại trận.Ngu Sưởng đương nhiên sẽ không để nó như mong muốn.Thực lực không sánh bằng nó, nhưng quần lầy nó trong chốc lát thì vẫn có thể.Tiêu Sấm và Thiệu Thừa cũng là như thế, bọn họ cũng dốc hết toàn lực ngăn cản quái vật trước mắt.Cuối cùng, dưới sự ngăn cản liều mạng của mọi người, Tiệt Không Hồn Thiên Trận thuận lợi khởi động.Nhìn thấy đám quái vật lần nữa đụng vào bình phong, máu tươi bắn tung tóe, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.Đám người Ngu Sưởng cũng có ý rút lui. Nhưng đúng lúc này, Lữ Thiệu Khanh giận dữ quát một tiếng: “Đi giúp sư phụ xử lý thứ rác rưởi kia.” Mọi người không kịp phản ứng, Kế Ngôn là người hiểu rõ Lữ Thiệu Khanh nhất đã phản ứng trước.Vô Khuru lóe lên, tránh được đông đảo quái vật lâu la, trực tiếp lao thẳng đến con quái vật chiến đấu với Tiêu Sấm, Thiệu Thừa.“Grào!” Con quái vật có cảnh giới tầng 5 này không nghĩ tới Kế Ngôn sẽ đột nhiên ra tay đánh lén, Chờ đến khi nó kịp phản ứng, Vô Khuru đã xệt qua thân thể nó.Hàn quang hiện lên, máu đen bắn tung tóe, bị thương.Vết thương không nặng, nhưng một đợt phong mang kiếm ý lại theo vết thương tiến vào trong cơ thể quái vật, phá hoại điên cuồng trong cơ thể nó.Làm con quái vật đau đến khuôn mặt vặn vẹo, động tác nhất thời trì trệ hơn nhiều.Hai người Tiêu Sấm, Thiệu Thừa làm sao bỏ qua cơ hội tốt như vậy, họ đều sử dụng tuyệt chiêu của mình.Làm con quái vật kêu rên liên tục, mệt mỏi ứng phó.Cuối cùng, dưới sự liên thủ công kích của ba người, quái vật Nguyên Anh tầng 5 bị đánh tan trên trời, nổ thành vô số mảnh vỡ trên không trung, máu bắn trời cao, cứ như vậy ngã xuống.Lữ Thiệu Khanh lại kêu to: “Đi giúp chưởng môn, làm thịt con kia.” Quái vật chiến đấu với Ngu Sưởng, nhìn thấy đồng bạn của mình chết thảm tại chỗ dưới sự liên thủ tấn công của ba người Kế Ngôn đã sớm bị dọa sợ, lại nhìn thấy đám Kế Ngôn vọt về phía mình, rống giận một tiếng, ép Ngu Sưởng lui ra phía sau, vẩy cái

cánh hoàn toàn biến mất ở không trung, chạt vật chui trở về trong khe nứt. Mặc dù nó là cánh giới tầng 9, nhưng bị mọi người vây công cũng chỉ có kết cục là ngã xuống. Những quái vật lâu la khác cũng đành chỉ tấn công, nhao nhao lui về khe nứt. Kể từ đó, chỉ còn lại quái vật Nguyên Anh tầng 6 bị vây khốn ở bên ngoài. Đến lúc này lực chú ý của Lữ Thiểu Khanh mới rơi vào đại trận trước mắt. Kế Ngôn cầm Vô Khuru, đằng đằng sát khí đi tới nơi này. Nhìn quái vật bị vây trong đại trận, hắn ta lạnh lùng hỏi Lữ Thiểu Khanh: “Vẫn không thể ra tay sao?” “Đối với quái vật trong đại trận, Kế Ngôn nhất định phải tự mình tru sát, ai cũng không thể cướp. Lữ Thiểu Khanh không vội, chậm rãi nói: “Gấp cái gì?” “Quái vật bị vây ở trong trận pháp, đang bị sét đánh, dựa theo ý của Lữ Thiểu Khanh, cứ để con quái vật bị giết ở trong đó. Trận pháp ngũ phẩm, hoàn toàn vây khốn quái vật, bị vây khốn ở bên trong, cho dù là Nguyên Anh kỳ cũng phải quỳ. Huống chi đại trận hiện tại chỉ có thể dùng một lần, cách giống vậy không thể dùng lần thứ hai. Quái vật cũng không ngốc, không có khả năng bị lừa lần thứ hai, mà Kha Hồng cũng không thể mạo hiểm đóng đại trận lần thứ hai. Lần này có thể vây bắt được quái vật, là bởi vì hành động khi người ta không đề phòng, quái vật không nghĩ tới Lữ Thiểu Khanh sẽ bố trí đại trận chờ nó ở bên ngoài. Cái đại trận này cũng chỉ có thể dùng một lần, nếu như vậy, dứt khoát dùng hết tác dụng của nó, ép khô một chút giá trị cuối cùng của đại trận, như vậy mới xứng đáng những vật liệu tứ phẩm, ngũ phẩm kia. Dùng trận pháp giết chết quái vật, tiết kiệm thời gian tiết kiệm sức lực, thật nhẹ nhõm.

Chương 316 - Chức chương môn nhường lại được

Chương 316: Chức chương môn nhường lại được
Kế Ngôn lại không đồng ý, thái độ của hắn ta kiên quyết, nhất định phải tự mình giết con quái vật kia. “Nó là của ta, ai cũng không thể cướp.” Kế Ngôn đằng đằng sát khí, hận ý ngút trời, lần đầu tiên sinh ra sát tâm kiên quyết như thế. Con quái vật này chẳng những làm sự phụ hắn ta bị thương, làm cho hắn ta cảm nhận được vô lực, xem như đã nhục nhã hắn ta. Thù này không báo không phải quân tử. Ngu Sưởng, Thiệu Thừa đều khuyên bảo Kế Ngôn không cần như thế. Nếu trận pháp của Lữ Thiệu Khanh có thể giết chết quái vật, vậy để cho trận pháp giết chết quái vật đi, không cần tự mình ra tay. Nhưng cho dù bọn họ khuyên bảo như thế nào, Kế Ngôn đều không đồng ý. Hắn ta nói với Lữ Thiệu Khanh: “Mở trận pháp ra, để ta vào giết nó.” Vô Khuru sáng lên, ong ong vang lên hai cái, giống như đại diện cho quyết tâm của chủ nhân. Lữ Thiệu Khanh mắng một câu: “Quả nhiên có bệnh.” Nhưng hắn cũng không nói nhiều, đi đóng trận pháp. Thái độ của Kế Ngôn kiên quyết như thế, ai cũng không khuyên được. Nếu đã không lay chuyển được Đại sư huynh thì chỉ có thể tùy hắn ta. Trận pháp đóng cửa, thanh âm rỗng giân bên trong truyền ra, một bóng đen lao ra từ bên trong. Trong tầm mắt mọi người, bộ dáng quái vật vô cùng thâm hiểm. Lân giáp trên người rơi xuống từng mảng lớn, rất nhiều bộ phận đều bị đánh cháy đen, bốc khói trắng, vết thương chồng chất, máu đen không ngừng chảy ra từ vết thương trên người, nhỏ giọt trên mặt đất, phát ra âm thanh xèo xèo. Khí tức của nó suy yếu rất nhiều, đúng như lời Lữ Thiệu Khanh nói, chỉ cần đợi thêm một khoảng thời gian, đại trận này đủ để xóa sổ nó. “Haiz, đáng tiếc.” Lữ Thiệu Khanh thở dài, giọng nói mang theo tiếc nuối. Quái vật da dày thịt dày, lực phòng ngự kinh người, mới có thể kiên trì ở bên trong lâu như vậy. Nếu như là tu sĩ nhân loại, không dùng pháp khí, lúc này hắn là đã bị đánh cho không còn gì. Nhưng mà cũng không kém nhiều lắm, hiện tại thực lực của con quái vật này không bằng ba phần thời kỳ toàn thịnh, Kế Ngôn đối phó nó dư

dả.Kế Ngôn thấy được quái vật, sát khí ngút trời, Vô Khuru trong tay rung lên.Hắn ta lạnh lùng nhìn về phía quái vật vọt tới chỗ mình, không hề né tránh mà chỉ lạnh lùng nhìn quái vật, đợi đến thời cơ thích hợp.Kế Ngôn giơ trường kiếm Vô Khuru trong tay lên, bỏ ra một kiếm sáng chói với quái vật.Trong phút chốc, trong thiên địa giống như chỉ còn lại có một kiếm này.Giống như mặt trời, trở thành tiêu điểm duy nhất trong thiên địa.Phong mang kiếm ý giống như bão táp mặt trời, tàn sát bừa bãi hết thảy, bao phủ quái vật.Con quái vật này đã bị bổ đến kêu rên liên tục ở trong đại trận, sau khi lao ra, trong đầu đã bị hận ý triệt để lấp đầy.Rời khỏi đại trận, nó chỉ muốn hủy diệt toàn bộ tu sĩ nhân loại.Kế Ngôn dám đứng ở trước mặt chính là nó mục tiêu báo thù thứ nhất.Nhưng mà một kiếm này của Kế Ngôn đã làm cho nó khôi phục lý trí, nhìn một kiếm sáng chói như mặt trời, dường như muốn bỏ đời thiên địa.Quái vật sợ hãi, sợ hãi giống như cỏ dại điên cuồng, lan tràn sinh trưởng từ trong linh hồn của nó rồi nhanh chóng lấp đầy thân thể của nó.Quái vật không biết sợ hãi hoàn toàn hiểu được cái gì là sợ hãi.Nó xoay người bỏ chạy, đối mặt với một kiếm Kế Ngôn này, hiện tại nó không có bất kỳ lòng tin, cũng không có bất kỳ dũng khí ngăn cản.Ở trước mặt một kiếm này, nó cảm giác bản thân giống như con kiến hôi, căn bản không ngăn cản nổi thiên uy giáng lâm.“Grào!”Quái vật hoảng sợ gầm rú, thanh âm mang theo sợ hãi vô tận.Vào thời khắc sinh tử, nó bộc phát tiềm lực bản thân, thương thể trên người giống như đã khởi hấn, tốc độ còn nhanh hơn so với trước, trong nháy mắt đã xuất hiện ở xa xa.Nhưng tốc độ của nó có nhanh hơn nữa, cũng không tránh thoát một kiếm này của Kế Ngôn.Khi kiếm quang rơi xuống bao phủ nó, quái vật vô lực ngăn cản, chỉ có thể phí công giãy dụa, kêu rên, gầm rú.Cầu xin tha thứ, sợ hãi, phẫn nộ, không cam lòng, đủ loại cảm xúc hỗn tạp trong đó, giống như một khúc tấu, đưa quái vật lên đường.Nhìn quái vật mất đi sinh mệnh, thân thể tan thành mảnh vỡ lả tả từ trên trời rơi xuống.Sát khí trên mặt Kế Ngôn rút đi, khôi phục bình tĩnh, xem như báo thù xong.Mặc dù có sư đệ giúp đỡ, nhưng mà nếu không có sư đệ hỗ trợ, Kế Ngôn muốn tru sát con quái vật kia là hoàn toàn làm không được.Kế Ngôn nhìn thoáng qua sư đệ của mình.Lại thấy Lữ Thiều Khanh bất mãn nhìn chằm chằm vào hắn ta.“Hỗn đản, huynh có thể khiêm tốn một chút được hay không? Huynh

dùng một kiếm bổ nó thành mảnh nhỏ, chẳng may trên người nó có vật đáng giá thì sao? Vì giúp huynh làm cái chuyện ngu ngốc này, đến giờ ta vẫn còn ở trạng thái lơ vồn đấy.” Lữ Thiếu Khanh tràn ngập oán khí. Trên mặt Kế Ngôn nhin không được lộ ra vẻ tươi cười. “Đệ tự đi xem đi, có lẽ còn có chút cặn bã.” Lữ Thiếu Khanh càng tức giận, mắng to: “Ta thấy huynh chính là một tên cặn bã đấy.” Sau khi nói xong, chạy về phía quái vật ngã xuống. Dù sao cũng là quái vật Nguyên Anh trung kỳ, không chừng còn có vài thứ tốt. Thiệu Thừa nhìn thấy đồ đệ của mình tham tiền như thế, ông lại đỡ trán, mắng: “Mắt đều chui vào trong linh thạch rồi.” Quá mất mặt, ở trước mặt tổ sư, mặt mũi của sư phụ ông bị ném đến không còn một chút nào. Ánh mắt Kha Hồng tràn đầy thương thức, tấm tắc khen ngợi: “Tiểu tử tốt, có hai cái.” Đánh giá của ông cụ đối với Lữ Thiếu Khanh liên tiếp tăng lên vài cấp. Dùng trận pháp vây khốn một con quái vật cấp Nguyên Anh, đủ để kinh rớt ánh mắt của rất nhiều người. Càng đáng ngưỡng mộ hơn chính là, tiểu tử này có đầu óc thông minh, mặc dù có chút mạo hiểm, nhưng hoàn toàn đáng giá, thu hoạch rất lớn. Vây khốn một con quái vật cảnh giới tầng 6, giải phóng chiến lực của Kế Ngôn, hợp sức giết chết một con quái vật. Hiện tại quái vật cảnh giới tầng 6 cũng bị giết chết. Kết quả, mười con quái vật Nguyên Anh giờ chỉ còn lại một con quái vật cảnh giới tầng 9. Đến lúc đó mọi người hợp sức, đã đứng ở thế bất bại. Kha Hồng càng nhìn Lữ Thiếu Khanh lại càng hài lòng. Trách không được Thiệu Thừa tiểu tử lại coi trọng hắn như thế. Thiên phú có lẽ so ra kém Kế Ngôn, nhưng đầu óc rất thông minh. Không chừng danh hiệu người thông minh nhất Lăng Tiêu Phái cũng không phải nói suông. Nghĩ tới đây, Kha Hồng nói với Ngu Sưởng: “Ngu Sưởng tiểu tử, ta thấy vị trí chương môn của ngươi sắp nhường lại được rồi đấy.”

Chương 317 - Người không sợ trong hội day dứt cả một đời sao

Chương 317: Người không sợ trong hội day dứt cả một đời sao

Lữ Thiếu Khanh chạy đến nơi thì thể quái vật rơi xuống. Mặt đất màu đen, hồ trứng, bị máu quái vật bắn ra vô số hồ nhỏ, bốc khói trắng, tản ra mùi gay mũi. Bởi vậy có thể thấy được tính ăn mòn kinh khủng của máu đen quái vật. Lữ Thiếu Khanh nhú mày: “Buồn nôn muốn chết.” Hắn tìm một vòng, trên mặt đất rải rác mảnh vỡ, máu thịt, lân giáp, xương cốt của quái vật. Lữ Thiếu Khanh nhặt lên một miếng lân giáp, lớn bằng ba ngón tay, mặt trên đầy vết rách, nhẹ nhàng dùng sức, liền tan thành từng mảnh nhỏ. Lữ Thiếu Khanh lắc đầu, những lân giáp này thoát nhìn có lực phòng ngự cũng không tệ lắm, nhưng mà vì chống đỡ công kích của Kế Ngôn, đã hao hết linh tính, mất đi tác dụng. mấy cái xương còn lại của quái vật thoát nhìn coi như có chút đáng vẻ. Lữ Thiếu Khanh nhìn thấy máu đen quán quanh phía trên liền cảm thấy buồn nôn, đứng từ xa dùng linh lực thử một chút, nhưng lại giống như bị loãng xương, thanh thúy vô cùng. Lữ Thiếu Khanh thở dài, mắng: “Đáng giận, một chút đồ hữu dụng cũng không có sao?” Hắn vừa mắng xong, tầm mắt dừng ở trong góc, thấy được một cái gai nhọn. Lữ Thiếu Khanh nhớ rõ đây là gai nhọn sau lưng quái vật, hơi vẩy tay, cầm cái gai nhọn này lên. Dài ngắn khoảng nửa trượng, nắm trong tay, có loại cảm giác âm lãnh, làm cho người ta không thoải mái. Trên tay hơi dùng sức, phát hiện vô cùng kiên cố. Lữ Thiếu Khanh hứng thú, có lẽ không đến mức tay không mà về? Hắn lại dùng biện pháp khác thử cái gai nhọn này. Hỏa thiêu, kiếm chém cũng không có cách nào làm cho gai nhọn này bị hao tổn, bề mặt vẫn bóng loáng không để lại nửa điểm dấu vết. Lữ Thiếu Khanh mừng rỡ, thoát nhìn cũng không tệ lắm. Hắn là Kết Đan tầng 9, một kiếm toàn lực cũng không thể lưu lại nửa điểm dấu vết ở phía trên, đủ để nhìn ra được sự kiên cố của nó. Thử lại gai nhọn sắc bén một lần nữa, cho dù là cây cối, hay là tảng đá, ngay cả một món pháp khí nhị phẩm hắn lấy ra cũng không làm gì được gai nhọn. “Cuối cùng cũng không đến mức tay không mà

về. “Trong lòng Lữ Thiếu Khanh tràn đầy vui sướng. Tuy rằng không biết quái vật có lai lịch gì, nhưng cái gai nhọn này tuyệt đối là tinh hoa trong tinh hoa, nếu không cũng không có khả năng bảo tồn dưới Kiếm của Kế Ngôn. Lữ Thiếu Khanh lại tìm kiếm một phen, xác định không có gì khác mới trở về. Hắn quay lại nói với Kế Ngôn: “Lần sau xuống tay nhẹ một chút, mẹ nó, thứ tốt đều bị huynh bỏ hết rồi.” Thiệu Thừa quát một tiếng, nhân cơ hội dạy dỗ đồ đệ tham tiền này, nhắc nhở hắn: “Người thì biết cái gì, đối phó với những quái vật này, không dốc hết toàn lực làm sao được?” Những quái vật này có lực phòng ngự kinh người, sinh mệnh lực ngoan cường. Đối phó bọn chúng, tuyệt đối không thể lưu lại chút lực, nếu không người chịu thiệt xui xẻo sẽ chỉ là chính mình. Lữ Thiếu Khanh nghe vậy, thở dài thật sâu, ánh mắt tiếc hận nhìn khe nứt bên kia. Ở nơi đó cũng có vài con quái vật Nguyên Anh ngã xuống, nhưng mà có lẽ cũng sẽ không có thứ gì tốt lưu lại, thật đáng tiếc. Nhìn thấy vẻ mặt đáng tiếc của Lữ Thiếu Khanh, Thiệu Thừa càng tức giận, ở trước mặt tổ sư có thể thu liễm một chút hay không? Có thể thu hồi bộ dáng tham tiền kia của người hay không? Nhìn thấy sư phụ hung tợn trừng mắt nhìn mình, nhắc nhở mình chú ý chút hình tượng. Lữ Thiếu Khanh thở dài, haiz, trách không được sư môn mình nghèo như vậy. Những người lớn tuổi này đều không biết sử dụng đồ bỏ đi. Trên người những quái vật kia có những thứ có thể dùng, nhưng lại không có suy nghĩ lợi dụng mấy thứ đó. Sư tổ Kha Hồng có ánh mắt khôn khéo, nhìn Lữ Thiếu Khanh liền biết trong lòng hắn có chủ ý gì. Kha Hồng hiền lành cười: “Tiểu tử, người có cảm thấy trên người những quái vật này có bảo bối không?” Lữ Thiếu Khanh gật đầu, không phủ nhận. Đây không phải rất rõ ràng sao, quái vật dưới Kết Đan kỳ không có gì có thể lợi dụng, nhưng Nguyên Anh kỳ tốt xấu gì cũng có chút. Kha Hồng lắc đầu: “Những quái vật này lai lịch không rõ, lực lợi tàng thư môn phái cũng không tìm được ghi chép liên quan. Máu của chúng có tính ăn mòn, còn có thể làm ô nhiễm mặt đất, vô cùng xấu. Cho nên, dù biết trên người chúng có vài thứ có thể dùng, chúng ta cũng không dám, chỉ sợ đưa tới họa hoạn cho mình.” “Tiểu tử người, vừa rồi hấp tấp như vậy, có phải tìm được thứ gì tốt hay không?” Lữ Thiếu Khanh hiểu, nhưng đồng thời hắn cũng lộ ra biểu tình cảnh giác. “Tổ sư, người muốn làm gì? Đây chính là thứ con nhặt được, người

thân là trưởng bối, đừng nghĩ cướp. “Mặc kệ có điềm xấu gì, dù sao đã rơi vào túi ta, ai cũng đừng nghĩ lấy đi từ túi ta. Thiều Thừa tức giận đến đau tim. Lời của tổ sư người còn nghe không hiểu sao? Ông cả giận nói: “Lấy ra, đây không phải nói đùa, chẳng may người mang đến phiền toái cho mình, vậy phải làm sao bây giờ? Không phải người ghét phiền toái nhất sao?” Kế Ngôn ở bên cạnh nói một câu: “Tổ sư cũng không thể xác định.” Tổ sư chẳng qua chỉ là suy đoán, điều này đối với Lữ Thiều Khanh mà nói là đáng giá mạo hiểm. Kế Ngôn là nhắc nhở Thiều Thừa, chuyện chưa xác định, Lữ Thiều Khanh làm sao có thể bởi vì suy đoán mà buông tha thứ trong tay chứ. Lữ Thiều Khanh đồng ý: “Không sai, nhưng cũng không chắc.” Nếu như nói là chắc chắn, hẳn sẽ không nói hai lời, lập tức ném đi. Nhưng đây vẫn là chuyện chưa có xác định, làm sao có thể đánh mất bảo bối trong tay chứ. Kha Hồng thấy Lữ Thiều Khanh cảnh giác, không khỏi bật cười. Tiểu tử này. Ông cụ cũng không thật sự muốn Lữ Thiều Khanh giao đồ vật ra. Mang đến tai họa cũng chỉ là do các tiền bối suy đoán, tiểu bối trước mắt này đặc biệt bảo vệ thực phẩm. Chỉ dựa vào thân phận tổ sư căn bản vô dụng. Quên đi, mặc kệ hẳn đi. Kha Hồng lắc đầu, quay lại vấn đề chính, hỏi Lữ Thiều Khanh: “Tiểu tử, người định khi nào thì đi tu bổ đại trận?” Lữ Thiều Khanh nhìn thoáng qua khe nứt trên bầu trời, cách xa như vậy, vẫn có thể nhìn thấy vô số chấm đỏ, đó là ánh mắt của quái vật. Lữ Thiều Khanh liếc Kha Hồng một cái: “Tổ sư, còn có một con quái vật ngay cả chương môn cũng đánh không lại, con nào dám đi vào.”

Chương 318 - Vậy mà ta lại là hi vọng của toàn môn phái

Chương 318: Vậy mà ta lại là hi vọng của toàn môn phái Cảnh giới Nguyên Anh tầng 9, thôi một hơi là có thể diệt Lữ Thiếu Khanh hẳn. Tiến vào trong tình huống này, không phải ngại mạng dài thì là cái gì? “Tổ sư, người phải bảo chương môn bọn họ thêm chút sức, diệt cái con quái vật Nguyên Anh kia, như vậy con mới có thể tâm không tạp niệm mà tu bồ đại trận.” “Tu bồ đại trận không phải nhất thời nửa hội, một ngày hai ngày, mười ngày nửa tháng đều nói không chừng. Lữ Thiếu Khanh còn chưa xem qua tình huống đại trận bị hao tổn, hoàn toàn không biết tình huống đại trận. Về mặt Ngu Sưởng khó coi, con quái vật kia đích thật đã đè ép ông. Ông không phục nói: “Con quái vật kia tuy lợi hại, nhưng ta có thể ngăn cản nó.” “Ngăn cản nó?” Lữ Thiếu Khanh sợ hãi kêu lên: “Chương môn, chẳng may thất thủ thì sao? Chẳng may thất thủ, người có thể sẽ mất đi một môn nhân đệ tử đáng yêu đẹp trai đấy, người bỏ được sao? Người không sợ cả đời sống trong áy náy sao?” “Đối mặt Lữ Thiếu Khanh, thật sự không có biện pháp nói chuyện tốt đẹp, Ngu Sưởng mắng to: “Hỗn đản, có thể nói tốt một chút hay không?” “Không dùng một chương đập chết người, ta mới áy náy cả đời đó. Có đánh chết Lữ Thiếu Khanh cũng không đồng ý vào trong đại trận vào lúc này, quá nguy hiểm. Kha Hồng cũng biết hiện tại để Lữ Thiếu Khanh đi vào tu bồ đại trận đúng thực rất nguy hiểm. Không nói con quái vật Nguyên Anh có uy hiếp lớn nhất kia, chỉ nói những quái vật lâu la, chỉ mấy con cũng có thể lấy mạng Lữ Thiếu Khanh. Kha Hồng cũng đồng ý với Lữ Thiếu Khanh: “Không vội, chờ một chút, dù sao vẫn còn thời gian.” Lữ Thiếu Khanh ước gì được như vậy. Ở chỗ này thoáng cái đã qua hơn nửa tháng. Trong hơn nửa tháng qua, mấy con quái vật im lặng một cách bất ngờ, đôi mắt đỏ ở sâu trong khe nứt đang không ngừng giảm đi, dường như quái vật đang rút lui. Mắt thấy sai biệt không nhiều lắm, Lữ Thiếu Khanh bắt đầu chuẩn bị tiến vào bên trong đại trận, nhìn tình huống đại trận. Trước khi tiến vào đại trận, Lữ Thiếu Khanh dặn dò: “Nếu gặp nguy hiểm, nhớ bảo vệ tốt sư đệ đẹp

traí của huynh. Nhớ đi bên cạnh ta, một tắc cũng không rời, biết không?” Kế Ngôn mặc một thân áo trắng, sóng vai mà đi ở bên cạnh Lữ Thiếu Khanh. Hắn ta nhìn khe nứt trên trời, sắc mặt bình thường, ngữ khí có lực: “Có gì phải lo lắng? Bình đến tướng chắn, nước đến đất chặn.” Lữ Thiếu Khanh nghe vậy, sắc mặt không vui, quay đầu nhìn chằm chằm Kế Ngôn: “Đừng có chơi trò này với ta, đây không phải là nói đùa. Huynh cũng đừng giả bộ lạnh lùng bên ngoài nữa, chú ý một chút cho ta. Gặp phải nguy hiểm, trước tiên phải mang theo ta rời đi, ta chính là hy vọng của toàn môn phái đấy.” Kế Ngôn tự động xem nhẹ những lời này, lẳng không mà lên: “Nói nhảm nhiều như vậy, đi thôi.” Lữ Thiếu Khanh giậm chân: “Dẫn ta đi.” Kế Ngôn đã bay lên trời, không để ý tới Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh cũng có thể ngự kiếm, hắn ta mới không muốn đưa Lữ Thiếu Khanh đi. “Kiếm của đệ đang làm gì?” Lữ Thiếu Khanh chỉ lên trời kêu to: “Nơi này là nơi nào, linh lực của ta có thể tiết kiệm một chút chính là tốt một chút, huynh có thể biết cách sống một chút được không?” Linh lực nơi này tàn sát bừa bãi cuồng bạo, giống như một con ngựa hoang thoát cương, không dễ thuần hóa thế đâu. Lữ Thiếu Khanh cũng không dám vận dụng linh lực quá nhiều ở chỗ này, bổ sung không kịp, hậu quả rất nguy hiểm. Loại hành vi xa xỉ như dùng linh thạch để bổ sung linh lực, hắn ghét cay ghét đắng. Hiện tại phóng lên trời, tiến vào trong đại trận, sẽ tiêu hao linh lực, đương nhiên là phải đi nhờ xe, nào có đạo lý tự mình lái xe chứ. Lữ Thiếu Khanh lập tức chuyển ánh mắt về phía sư phụ: “Sư phụ, dẫn con đi.” “Đi theo lão tài xế sẽ an toàn hơn.” “Lên đây đi.” Thiều Thừa mỉm cười. Lúc tiểu hỗn đản này không chọc tức mình, nhìn vẫn rất thuận mắt. Lữ Thiếu Khanh đứng sau phi kiếm, theo Thiều Thừa tiến vào đại trận. Sau khi tiến vào, ngẩng đầu liếc mắt nhìn khe nứt trên trời một cái. Trên không trung hơn vạn mét là một khe nứt treo lơ lửng, tiếp xúc gần gũi, làm cho người ta có một loại cảm giác áp bách trầm trọng. Chú ý tới tầm mắt Lữ Thiếu Khanh, Ngu Sưởng ha hả cười nói: “Thiếu Khanh không cần lo lắng, cho dù con quái vật kia xuất hiện, có mấy người chúng ta liên thủ, nó cũng chỉ có thể nuốt hận quy thiên.” Ba người Ngu Sưởng, Tiêu Sâm, Thiều Thừa liên thủ, cho dù là quái vật Nguyên Anh tầng 9 cũng không chiếm được tốt. Lữ Thiếu Khanh vội vàng cắt ngang lời Ngu Sưởng nói: “Chưởng môn, lời xui xẻo

không nên nói lung tung. “Thật sự là, đi vào đương nhiên là muốn hy vọng bình an, quái vật không nên xuất hiện mới đúng. Lữ Thiệu Khanh nhìn một phen, chỉ vào một phương hướng nói với Thiệu Thừa: “Sur phụ, qua bên kia xem. “Nhưng mà, không đợi Thiệu Thừa hành động, trong khe nứt truyền ra một tiếng rống giận. “Grào! “Tiếp theo vô số quái vật lao ra từ trong khe nứt. Dẫn đầu vẫn là quái vật Nguyên Anh tầng 9. Lữ Thiệu Khanh thấy thế, vội vàng thúc giục Thiệu Thừa: “Sur phụ, mau chạy đi. “Mẹ ơi, sao vừa vào đã xuất hiện quái vật vậy? Cố ý phải không? Không muốn thấy trai đẹp đi vào sao? Ngu Sưởng tiến đến chặn đường trước, Tiêu Sấm cũng vậy. Thấy Kế Ngôn cũng xông lên theo, Lữ Thiệu Khanh tức giận mắng to Kế Ngôn không đáng tin. Không thấy sư đệ còn ở đây sao? Thấy Ngu Sưởng và Tiêu Sấm liên thủ ngăn chặn quái vật Nguyên Anh tầng 9, Thiệu Thừa không lo lắng. Ông mang theo Lữ Thiệu Khanh tiếp tục đi về phía trước. Lữ Thiệu Khanh kêu to: “Sur phụ, người muốn làm gì? “Một phần tâm thần của Thiệu Thừa đều chú ý chiến đấu đặt ở trên trời, một phần thì dùng để lên đường, cũng không quay đầu lại đáp: “Dẫn người đi xem vấn đề đại trận. “Lữ Thiệu Khanh kéo áo Thiệu Thừa, sốt ruột muốn chết: “Sur phụ, bây giờ đã là lúc nào rồi, đi ra ngoài trước đã, muộn một chút rồi đến xem.”

Chương 319 - Vậ mà ta lại là hi vọng của toàn môn phái

Chương 319: Vậ mà ta lại là hi vọng của toàn môn phái
(tt)Quái vật Nguyên Anh tầng 9 trên đầu giống như một quả bom hạt nhân, bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung, quá dọa người.Thiền Thừa biết tính cách đồ đệ này của mình, thật sự nếu cảm nhận được nguy hiểm, nhất định sẽ tự mình chuồn trước.Bây giờ còn có tâm tư kêu gọi, có vẻ tình huống cũng không tệ lắm.Thiền Thừa dẫn Lữ Thiếu Khanh đến nơi Lữ Thiếu Khanh vừa chỉ.Lữ Thiếu Khanh oán giận Thiền Thừa: “Sư phụ, người đang lấy tính mạng của đệ tử ra đùa giỡn đây.”Thiền Thừa tức giận nói: “Ta tự có chừng mực, ngươi không chết được. Mau xem tình hình đại trận đi, xem xong liền đi ra ngoài.”Lữ Thiếu Khanh lập tức nói: “Xem xong rồi.”“Đầu Thiền Thừa đầy hắc tuyến, nhìn chăm chăm Lữ Thiếu Khanh: “Đừng ép ta trừng trị ngươi.”Mắt ngươi còn không nuôn liếc một cái, vậy mà gọi là xem xong rồi sao? Coi sư phụ ta dễ lừa gạt đúng không?Lữ Thiếu Khanh lại nghiêm túc nói: “Thật sự xem xong rồi, còn chưa tới đây con đã xem xong rồi. Nơi này không có vấn đề, đi ra ngoài đi, những nơi khác đến lúc đó lại vào xem sau.”Lữ Thiếu Khanh đã sớm dùng linh thức dò xét nơi này, nơi này không có vấn đề gì, vận chuyển tốt, hẳn là ở nơi khác.Nhưng mà hiện tại cũng không thích hợp tiếp tục xem tiếp, nhanh chóng rời đi mới là đạo lý.”Thật sao?”Thiền Thừa bán tín bán nghi, nhưng mà nghĩ đến đồ đệ của mình sẽ không nói dối trong chuyện lớn này, liền mang theo Lữ Thiếu Khanh rời khỏi nơi này.Thiền Thừa vốn định để Lữ Thiếu Khanh nhìn những nơi khác, nhưng dù nói gì Lữ Thiếu Khanh cũng không muốn, kéo quần áo của ông, chết cũng không chịu chỉ phương hướng.Thiền Thừa chỉ có thể mang theo Lữ Thiếu Khanh rời khỏi đại trận, trở lại bên ngoài.Đám người Ngu Sưởng thấy thế, cũng lui ra.Con quái vật kia dừng lại tại chỗ, cách bình phong nhìn chăm chăm mọi người thật lâu mới chậm rãi lui về.Sắc mặt Kha Hồng có chút khó coi.Biểu hiện của con quái vật này quá mức khác thường.Đây là tình huống chưa từng có trước đây.Trước kia

mặc dù quái vật có linh trí, nhưng biểu hiện phổ biến không cao. Mà hiện tại, biểu hiện của con quái vật kia làm cho người ta có cảm giác không khác đồng loại lắm. Kha Hồng cảm giác được mọi chuyện giống như trở nên có chút không tầm thường, nhưng rốt cuộc là vì sao, ông cụ cũng không rõ. Lúc này Lữ Thiệu Khanh chạy tới hỏi Kha Hồng: “Tổ sư, người biết bói toán không?” Kha Hồng thấy lạ, hỏi cái này để làm gì? Lữ Thiệu Khanh bị ám ảnh vì việc vừa rồi, mình mới vừa vào quái vật đã dốc hết tất cả lực lượng. Chắc chắn là do mình không coi ngày trước khi vào. Hắn vỗ ngực nói với Kha Hồng: “Tổ sư, ta cảm thấy trước khi vào đây phải xem hoàng lịch, chọn một ngày tốt rồi mới vào được.” “Nếu không, chúng ta vừa vào, quái vật tức khắc gầm thét trào ra, sợ quá đi mất.” Kha Hồng hết chỗ nói rồi. “Người cho rằng người là phạm nhân hả, làm cái gì cũng phải chọn ngày sao?” “Có muốn ta làm phép cho người hay không?” Lữ Thiệu Khanh cầu còn không được, gật đầu như gà con mổ thóc: “Được lắm, làm phép cái đã, làm cho sự xui xẻo trên người ta tan đi.” Sau khi Kha Hồng nghe vậy, thật sự không biết phải nói gì với tên hậu bối này, trợn mắt nhìn hắn: “Người cút!” Lữ Thiệu Khanh phẫn nộ đi tới bên cạnh Kế Ngôn, nhìn Kế Ngôn ngồi xếp bằng. Hắn khinh bỉ nói: “Giả bộ chăm chỉ.” Kế Ngôn không mở mắt, cũng không đáp lời, giống như xem Lữ Thiệu Khanh là không khí. Lữ Thiệu Khanh cũng ngồi ở bên cạnh Kế Ngôn, lưng tựa vào một gốc cây, nhìn khe hở trên bầu trời. Qua một lúc lâu sau, hắn bỗng nhiên nói: “Huynh nói, có phải do đám quái vật này thấy huynh quá kiêu căng, cho nên huynh mới vừa tới, chúng nó lập tức đua nhau chạy ra muốn giết chết huynh hay không?” Kế Ngôn im lặng một lát: “Nếu nói về kiêu căng ngạo mạn, đệ đứng hạng nhất.” “Làm gì có.” Lữ Thiệu Khanh khiêm tốn: “Huynh mới là hạng nhất, cái này ta không giành với huynh.” “Hơn nữa, huynh nói thử xem, vì sao huynh vừa đi vào, quái vật tức khắc xuất hiện, chắc chắn là do chúng chướng mắt huynh.” Lời của Lữ Thiệu Khanh truyền vào trong tai Kha Hồng vừa định quay về nhà gỗ, ông cụ giật mình. Ông cụ xoay người lại, nhìn lướt qua Kế Ngôn. Kế Ngôn ngồi xếp bằng dưới đất, hai mắt nhắm nghiền, phong thái tuấn nhã. Kha Hồng từng gặp rất nhiều đệ tử hậu bối, nhưng trong ấn tượng của ông cụ, không ai có thể sánh với Kế Ngôn. Bất kể là thiên phú, hay là khí chất, không ai có thể sánh được. Có thể nói, Kế

Ngôn là đệ tử hậu bối xuất sắc nhất mà ông cụ từng gặp trong suốt hơn một ngàn năm nay. Ông cụ lại liên tưởng đến việc, đây là lần đầu tiên Kế Ngôn tiến vào nơi này, mà sau khi hắn ta tới đây, đám quái vật này lập tức trở nên khác thường. Sau khi trong lòng Kha Hồng nảy ra một phỏng đoán, ông cụ càng nghĩ càng cảm thấy đúng. Còn sự thật có giống với suy đoán của mình hay không, Kha Hồng cảm thấy mình phải thử mới được. Ông cụ nói với Kế Ngôn: “Kế Ngôn tiểu tử, một mình ngươi đi vào đại trận xem thử. “Mặt Kế Ngôn lộ vẻ ngạc nhiên, cảm thấy hơi lạ. Nhưng hắn ta không hỏi nhiều, hắn ta không phải tiểu sư muội. Thiều Thừa thấy Kế Ngôn lại chuẩn bị tiến vào đại trận, hết sức lo lắng. “Tổ sư, sao lại làm vậy?” Kha Hồng khoát tay, nhìn thoáng qua Lữ Thiều Khanh đang dựa vào gốc cây, nắm hết sức thư thái, sau đó ngẩng đầu nhìn Kế Ngôn xông thẳng lên trời, tiến vào đại trận. Hình như Kế Ngôn đã hiểu nguyên nhân Kha Hồng bảo hắn ta tiến vào đại trận. Sau tiến vào đại trận, trường kiếm Vô Khuru sau lưng Kế Ngôn ra khỏi vỏ, kiếm ý bức người, chỉ thẳng vào khe hở đằng xa. Hành động của hắn ta giống như một tín hiệu, chốc giậm quái vật bên trong khe hở, con quái vật Nguyên Anh tầng chín kia lại xuất hiện. Kế Ngôn xoay người rời khỏi.

Chương 320 - Cách xa ta một chút

Chương 320: Cách xa ta một chút
Tuy Kế Ngôn sục sôi ý chí chiến đấu, nhưng không phải kẻ đàn độn. Rõ ràng đánh không lại, không đi, còn chờ chết sao? Mà Kha Hồng bên ngoài không khỏi giật mình. Xem ra suy đoán của ông cụ đúng tám chín phần mười. Chắc là tiểu tử Kế Ngôn này. Ba người Ngu Sưởng, Tiêu Sấm, Thiệu Thừa cũng đã hiểu vấn đề. Tiêu Sấm nhìn Kế Ngôn, có vẻ đăm chiêu, nói: “Chẳng lẽ chúng nó đang nhắm vào Kế Ngôn sư chất hay sao?” “Biểu cảm của Ngu Sưởng trở nên phức tạp, hóa ra con quái vật Nguyên Anh tầng chín này đang nhắm vào Kế Ngôn. Ông còn tưởng rằng nó nhắm cao thủ tầng tám là ông. Trong mắt quái vật, mình còn không có uy hiếp bằng Kế Ngôn. Trong lòng ông không khỏi thấy hơi buồn phiền. Thiệu Thừa vô cùng lo lắng, hỏi Kha Hồng: “Tổ sư, vì sao lại như vậy?” “Trên mặt Kha Hồng cũng mang theo vẻ nghi hoặc, sau cùng lắc đầu, suy đoán: “Ta cũng không rõ lắm, có lẽ là quái vật cảm thấy tiềm lực của Kế Ngôn tiểu tử cao hơn tất cả các người.” “Kha Hồng không phải quái vật, ông cũng không rõ đám quái vật này nghĩ gì. Ông cụ đành phải suy đoán như vậy. Mà mọi người cảm thấy suy đoán này rất có lý. Thiên phú của Kế Ngôn cao hơn bất cứ người nào ở đây, ngày sau thành trưởng, có thể tiếp tục trấn áp quái vật mấy ngàn năm, thậm chí hơn vạn năm. Vì thế, hắn ta bị quái vật coi là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt cũng có vẻ bình thường. Lữ Thiếu Khanh cũng chú ý tới điểm này, sau khi Kế Ngôn trở về, hắn nói với Kế Ngôn: “Huynh cách ta xa một chút.” “Huynh làm gì rồi? Sao đám quái vật lại nhắm vào huynh.” “Kế Ngôn lắc đầu, hắn ta cũng cảm thấy chuyện này rất quái dị. Hắn ta nhìn quái vật trên trời, con quái vật Nguyên Anh tầng chín kia vẫn còn đang nhìn chăm chăm vào hắn ta. Trước kia, hắn ta cho rằng quái vật nhìn chăm chăm vào mọi người, hiện tại xem ra, nó chỉ nhìn chăm chăm vào mình mà thôi. Trong lòng Kế Ngôn thấy lạ, sờ sờ cằm, tự nói: “Chẳng lẽ là do ta làm thịt đồng nghiệp của nó?” “Trong chùng mười con quái vật Nguyên Anh, đã có bốn con chết ở trong tay Kế Ngôn, gần như là một nửa trong số chúng chết trong

tay hắn ta. Lữ Thiều Khanh khinh bỉ: “Đừng có giả bộ ở đây nữa, lăn sang một bên đi, đừng có đến gần ta.” “Ta không muốn đến gần huynh, tránh cho bị quái vật để mắt.” Kế Ngôn không ý, ngược lại nghiêm túc nói với Lữ Thiều Khanh: “Đệ cũng phải cẩn thận, để tránh đến lúc đó đệ cũng bị để mắt.” Kế Ngôn cảm thấy nếu quái vật ghim hắn ta vì thiên phú của hắn ta thì sớm muộn gì Lữ Thiều Khanh cũng sẽ bị chúng nó ghim. Thiên phú của sư đệ hoàn toàn không kém hắn ta. Lữ Thiều Khanh cười ha hả, hoàn toàn không để trong lòng: “Ta đâu có cầm kiếm chạy đi chọc chúng như huynh.” “Đến lúc cần thiết, ta lặn lẽ lặn vào tu bổ đại trận, làm xong chạy ngay.” Vung trộm vào thôn, không cần phải nỗ lực. Lữ Thiều Khanh không lo lắng cho mình, Kế Ngôn là Nguyên Anh, kiếm ý kinh người, thiên tư xuất chúng, tiềm lực không thể đoán trước. Vì thế, quái vật cảm thấy hắn ta là một mối uy hiếp là chuyện hết sức bình thường. Mà Lữ Thiều Khanh hắn làm việc hết sức khiêm tốn, không thể nào chọc vào quái vật được. Nếu đã biết rõ nguyên do, vậy thì làm gì cũng dễ. Quá hai ngày, Thiều Thừa dẫn Lữ Thiều Khanh vào đại trận. Kế Ngôn ở lại bên ngoài. Kế Ngôn ở lại bên ngoài đại trận, quái vật trong khe hở cũng im ắng hơn nhiều. Thiều Thừa dắt Lữ Thiều Khanh quan sát đại trận thật kĩ càng. Mà Lữ Thiều Khanh cũng nhận ra vấn đề của đại trận. Đúng là do căn cơ xảy ra vấn đề. Tu bổ không khó, nhưng đây là đại trận lục phẩm, cần thời gian. Đồng thời, trong quá trình tuần tra, Lữ Thiều Khanh phát hiện đại trận có một vài vấn đề nhỏ, Lữ Thiều Khanh cũng tiện tay chữa lại. “Được rồi.” Sau khi kiểm tra một lượt, Lữ Thiều Khanh biết vấn đề của đại trận, nói với Thiều Thừa: “Sư phụ chúng ta ra ngoài đi.” “Qua mấy ngày nữa tiến vào tu bổ là được...” “Nhưng mà Lữ Thiều Khanh vừa mới dứt câu, quái vật trong khe hở lại chen nhau lao ra.” “Mẹ kiếp!” Lữ Thiều Khanh kinh hãi, níu y phục của Thiều Thừa, kêu gào: “Sư phụ, chạy mau, không chừng đám quái vật này biết quan hệ giữa chúng ta và Đại sư huynh, chúng tìm không ra Đại sư huynh, bắt đầu nhắm vào chúng ta rồi...” “Bởi vì ở gần khe hở quá, nên vô số quái vật tiếp cận bọn Thiều Thừa. Bọn quái vật vỗ cánh, bao vây hai người Thiều Thừa và Lữ Thiều Khanh. Nhìn từ xa, hai người như bị một cơn thủy triều màu đen bao vây. Ngay sau đó sẽ bọn họ bị nhấn chìm, cắn nuốt. Ánh mắt đám quái vật đỏ tươi, biểu cảm khát máu, nước dãi nhỏ giọt khỏi miệng chúng

nó.“Rống!”“Bọn quái vật chen nhau, lao tới chỗ Thiều Thừa và Kế Ngôn từ bốn phương tám hướng.”“Hừ!”“Thiều Thừa hừ lạnh một tiếng, bàn tay vung lên, một nguồn lực lượng bàng bạc khuếch tán ra xung quanh như gió bão.Những con quái vật đã đến gần kêu thảm một tiếng, thi nhau nổ tung trước mặt lực lượng bàng bạc, hóa thành một cơn mưa máu.Trong đám quái vật này, mạnh nhất chỉ có Kết Đan, đa số trong đó chủ yếu có cảnh giới Luyện Khí và Trúc Cơ.Trước mặt Nguyên Anh, đám quái vật này bị nghiền áp như những đũa tre.Thiều Thừa chỉ nhẹ nhàng vung tay lên, vô số quái vật tức khắc vỡ lẹc, tạo ra một không gian trống.Nhưng mà quái vật quá nhiều, chỗ trống bị nhồi đầy chỉ trong tích tắc.Đám quái vật này không có linh trí, hung hãn không sợ chết, không ngừng lao lên tấn công.Thiều Thừa không dám trì hoãn, vết thương của ông còn chưa khỏi, tiếp tục dây dưa ở trong này, quá nguy hiểm.Hơn nữa, nhị đồ đệ còn đứng ngay sau lưng mình.Thiều Thừa hét lớn một tiếng: “Nắm chặt.”Thiều Thừa đột nhiên tăng tốc, phi kiếm dưới chân xẹt qua không trung, nhanh chóng phóng ra bên ngoài đại trận.Ông vừa chạy vừa tấn công đám quái vật.Kiểm khí, pháp thuật thay phiên ra trận, quái vật chặn trước mặt họ không ngừng nổ tung, tàn khu đoạn chi, máu tươi màu đen rải đầy bầu trời.

Chương 321 - Được thêm tiền

Chương 321: Được thêm tiền
Nhìn từ xa, cả bầu trời bị màu đen bao phủ, mỗi một lần Thiều Thừa tấn công, đều làm bầu trời màu đen lộ ra một phần sáng trong. Nhưng mà quái vật quá nhiều, tốc độ của Thiều Thừa không thể không chậm dần lại. Số quái vật chặn đường phía trước quá nhiều, ông không thể không bắt đầu cẩn thận, đồng thời còn phải bảo vệ Lữ Thiều Khanh sau lưng. Dựa vào thực lực của Lữ Thiều Khanh, một khi rơi vào vòng vây của đám quái vật này, không chống đỡ bao lâu sẽ bị xé thành từng mảnh. Lữ Thiều Khanh nhìn số quái vật chỉ chít xung quanh, da đầu run lên. Nhiều quá, những bề ngoài của đám quái vật này là đủ để làm một đồng tiểu bằng hữu hoảng sợ. Có đến mức này không? Ta chỉ vào kiểm tra tình hình mà thôi, ta đâu có trêu chọc các người. Các người cứ ngủ yên trong khe hở, không được sao? Cứ đi ngoài cho người ta giết chết. Thiều Thừa muốn lao ra ngoài, chẳng những phải bảo vệ hắn, còn phải đối phó với quái vật xung quanh, áp lực cực lớn. Trường kiếm của Lữ Thiều Khanh yên lặng xuất hiện trong tay. Nhưng hắn không dám tấn công. Tuy thực lực của hắn đã đạt tới Kết Đan tầng chín. Hắn có được kiếm ý, lực sát thương mạnh hơn những người cùng cảnh giới gấp bội. Hắn tin rằng mình có thể dùng một kiếm giết chết một con quái vật. Nhưng mà xung quanh có quá nhiều quái vật, hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ. Lỡ chọc vào quái vật có thực lực không kém hắn bao nhiêu, sẽ gây thêm rắc rối. “Rống!” Mà lúc này, trung khe hở truyền đến một tiếng gầm thét rung trời. Sắc mặt của cả Lữ Thiều Khanh lẫn sư phụ Thiều Thừa đều thay đổi. Đây là con quái vật Nguyên Anh tầng chín kia, nó xuất hiện rồi. Nó lao ra từ trong khe hở, cơ thể khổng lồ mang đến một áp lực khủng khiếp cho họ. Nó vừa xuất hiện, một bóng râm khổng lồ tức khắc bao lấy Thiều Thừa và Lữ Thiều Khanh, làm hai người ngửi thấy hương vị của cái chết. Nguyên Anh tầng chín, đừng nói Thiều Thừa còn đang bị thương, cho dù ông không bị thương cũng không thể nào là đối thủ của con quái vật này. Lữ Thiều Khanh khóc không ra nước mắt. Hắn chỉ vào đến kiểm tra mà thôi, có cần xuất động

quái vật Nguyên Anh tăng chín hay không? Các người giống trống khua chiêng như vậy, tiền cát xê có đủ không? Lữ Thiếu Khanh đứng sau nói với Thiệu Thừa: “Sư phụ chạy mau.” Thiệu Thừa An an ủi đồ đệ của mình: “Con đừng lo, chưởng môn sẽ tới nhanh thôi.” Lữ Thiếu Khanh ngẩng đầu lên, nơi xa, hai người Ngu Sưởng và Tiêu Sấm đã tiến vào đại trận. Nhưng họ vẫn cách nhau một khoảng khá xa. Mà hiện tại, chỉ mới qua hai lần hít thở, bọn họ đã có thể nhìn thấy bề ngoài của quái vật bằng mắt thường. Quái vật cách bọn họ gần hơn. Xong rồi, xong rồi. Trong lòng Lữ Thiếu Khanh bắt đầu tuyệt vọng. Nguyên Anh tăng chín, chỉ còn một bước nữa là sẽ trở thành quái vật Hóa Thần. Hắn và sư phụ Thiệu Thừa liên thủ cũng không cản được con quái vật này. Lữ Thiếu Khanh nhìn quái vật càng ngày càng gần, hắn thậm chí có thể nhìn thấy nét trào phúng trong mắt quái vật. Nó đang chê cười bọn họ không biết tự lượng sức mình. Đối mặt với cường địch như vậy, Lữ Thiếu Khanh lặng lẽ lấy mộc điều tổ sư Kha Hồng cho hắn ra cầm trong tay. Lữ Thiếu Khanh cầm sẵn mộc điều, chuẩn bị sử dụng: “Sư phụ, người có cách nào không?” Nếu không có cách nào, hắn chỉ có thể dùng mộc điều thôi. Đây là cách cuối cùng. Nếu có cách khác, hắn không muốn dùng chiêu. Tổ sư Kha Hồng đã nói, một khi Hóa Thần ra tay, có khả năng sẽ dẫn quái vật đáng sợ hơn đến đây. Thiệu Thừa không quay đầu lại, ông căn rặng nói: “Yên tâm, ta sẽ dẫn con ra ngoài.” Thiệu Thừa cũng cảm thấy hết sức áp lực. Lữ Thiếu Khanh không chỉ là đồ đệ của ông, từ trong đáy lòng, ông đã sớm xem hắn như nhi tử của mình. Cho dù phải đánh đổi tánh mạng của mình, ông cũng phải bảo vệ tốt Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh nhận ra sự bất đắc dĩ trong giọng nói của Thiệu Thừa, lắc đầu, sư phụ cũng không có cách nào. Xem ra chỉ có thể dùng mộc điều tổ sư cho mình thôi. Hi vọng dùng có tình huống khó khăn nào khác ập tới nữa. Lúc Lữ Thiếu Khanh bóp mộc điều, chuẩn bị động thủ, lại phát hiện trước mắt sáng lên. Bóng dáng con quái vật đã đến rất gần bọn họ chợt xuất hiện ở nơi xa, ngay cả đám quái vật đang bao vây bọn họ cũng nhanh chóng bỏ đi, phóng ra xa theo con quái vật kia. Ở phía xa, truyền đến một luồng kiếm ý quen thuộc. Bóng dáng của Kế Ngôn xuất hiện trong đại trận, hấp dẫn bọn quái vật lực lao về phía đó. Lữ Thiếu Khanh thở phào nhẹ nhõm, thời khắc mấu chốt, vẫn là Đại sư huynh đáng tin cậy. Lữ Thiếu Khanh với

vàng thúc giục Thiều Thừa: “Sư phụ, đi, đi, mau đi...” Thiều Thừa không chậm trễ thời gian, vội vàng không chế phi kiếm, nhanh chóng lao về phía lối ra. Mà bọn Ngu Sưởng đã bắt đầu đánh với con quái vật kia, không rảnh để ý tới Lữ Thiều Khanh và Thiều Thừa. Sau khi ra khỏi đại trận, Lữ Thiều Khanh nhìn hai bên còn đang kịch liệt giao chiến trong đại trận, lòng còn sợ hãi. Đám quái vật này gian xảo quá đi mất. Suýt nữa thì không ra được nữa rồi. Lữ Thiều Khanh u oán nhìn Kha Hồng: “Tổ sư, việc này nguy hiểm quá, phải thêm tiền.” “Suýt nữa thì bị làm thành vắn thẩn rồi, ngẫm lại thôi cũng thấy sợ. Kha Hồng buồn bực, con quái vật này cực kỳ thông minh. Tồn tại của đích xác ảnh hưởng rất nhiều chuyện. Nhưng mà thực lực của nó cũng rất mạnh, Kha Hồng không ra tay, bọn Ngu Sưởng chỉ có liên thủ mới đối phó được với nó. Khó mà giết được nó, vì lúc đánh không lại nó biết rút lui. Kha Hồng ngẩng đầu lên, nhìn con quái vật đang chiến đấu với ba người Ngu Sưởng, Tiêu Sấm, Kế Ngôn trong đại trận, ông cụ cũng cảm thấy đau đầu. Ông cụ hỏi Lữ Thiều Khanh: “Người có cách nào xử lý được nó không?” “Lữ Thiều Khanh nhin không được trợn mắt lên với vị tổ sư này. “Tổ sư, người coi trọng ta quá rồi đó. Nó có thực lực Nguyên Anh tầng chín, trước mặt thực lực tuyệt đối, có bao nhiêu phương cách cũng chỉ phí công.” “Ta nói trước, cho dù ta không giết được nó, cũng phải làm nó trọng thương, ta mới dám vào.” “Nhưng chuyện có dễ đâu? Bọn Ngu Sưởng liên thủ, một khi quái vật phát hiện không thích hợp, lập tức chạy trốn, có cản cũng chẳng được. Lữ Thiều Khanh thở dài, xem ra còn phải ở lại đây thêm một thời gian nữa. Nhưng vào lúc này, trên bầu trời lại vang lên tiếng gầm dữ tợn của quái vật...

Chương 322 - Quái vật bị thương nặng

Chương 322: Quái vật bị thương nặng
Quái vật Nguyên Anh tầng chín rống lên một tiếng trong tiếng gào đống mang theo thống khổ, phần nộ. Hấp dẫn lực chú ý của Lữ Thiệu Khanh. Lữ Thiệu Khanh ngạc nhiên ngẩng đầu, nhìn trận chiến trên trời. Trên bầu trời, trong đại trận, Kế Ngôn chẳng khác nào bạch y tiên nhân, vô cùng bắt mắt trong dòng nước lũ đen ngòm. Hắn ta hiên ngang đứng trên tầng trời, áo trắng bay phấp phới, trường kiếm Vô Khuru xẹt qua từ phía xa, trở lại bên cạnh hắn ta. Ánh sáng trên thân kiếm nhật đi rất nhiều, sau lưng nó, con quái vật kia đang phát tiết phần nộ của mình. Quái vật gầm thét, trời đất chấn động, sóng âm không ngừng trùng kích bốn phía. Đám quái vật ở gần đó không ngừng bị sóng âm lan trúng, nhao nhao nổ tung rồi rơi từ trên trời xuống. Sau lưng quái vật xuất hiện một vết kiếm thật dài, máu tươi màu đen vẩy ra. Thực lực quái vật cực mạnh, trên mặt cũng có thể thể hiện nhiều cảm xúc hơn. Trên mặt nó tràn ngập vẻ đau đớn, hai mắt tràn ngập phần nộ và oán hận, nhìn chăm chăm vào Kế Ngôn. Kế Ngôn thừa dịp nó không chú ý, để lại một vết thương sâu tới xương sau lưng nó, kiếm ý giống như độc dược, chảy vào trong cơ thể nó, trắng trợn phá hoại từ bên trong. Thực lực quái vật cực kì mạnh mẽ, tức tốc áp chế hóa giải kiếm ý của Kế Ngôn. Nhưng suốt đời nó cũng khó quên cảm giác đau đớn đó. Quái vật đang chìm trong phần nộ mặc kệ Ngu Sưởng và Tiêu Sâm, lao về phía Kế Ngôn. Vừa nãy, Kế Ngôn không ra tay ngay, mà đứng một bên tìm kiếm cơ hội là như thích khách. Cuối cùng, thừa dịp quái vật chiến đấu với Ngu Sưởng, Tiêu Sâm, lặng lẽ ra tay, chém một nhát vào lưng nó. Sắc mặt Kế Ngôn hơi trắng xanh, hắn ta không khác với trường kiếm Vô Khuru bao nhiêu, muốn làm quái vật bị thương, phải trả một cái giá không nhỏ. “Rống!” Trong lúc phần nộ, tốc độ của quái vật cực nhanh, chỉ chớp mắt đã xuất hiện trước mặt Kế Ngôn. Móng vuốt sắc bén của nó hung dữ cào tới, trong không khí vang lên tiếng nổ lốp bốp, tất cả mọi thứ xung quanh bị móng vuốt của nó bao phủ. Cơ thể Kế Ngôn biến mất, tức khắc tránh né, xuất hiện ở đằng xa. Lữ Thiệu Khanh đứng bên dưới

thấy thể thì hâm mộ vô cùng. Đây là thuật thuần di chỉ có Nguyên Anh mới có thể sử dụng, rất tiện cho việc chạy trốn. Tốc độ của quái vật rất nhanh, Kế Ngôn biến mất, nó cũng biến mất. Nó không sử dụng thuần di, mà là do tốc độ quá nhanh, nhanh đến mức mắt thường của nhân loại không bắt được hình ảnh, vì thế chẳng khác nào thuần di. Gần như cùng lúc, Kế Ngôn xuất hiện, quái vật cũng xuất hiện theo. Móng vuốt của nó giữ tư thế tấn công, cào mạnh về phía Kế Ngôn. Lợi trảo màu đen, sắc bén vô hạn, phát ra ánh sáng lạnh, xé rách không khí như đao kiếm, cũng mang theo quyết tâm xé nát Kế Ngôn. Kế Ngôn bất đắc dĩ, để kiếm Vô Khuru chắn trước mặt. “Thình thịch!” Kế Ngôn học máu, kiếm Vô Khuru cũng phát ra một tiếng kiếm ngâm thê lương, thân kiếm xuất hiện vết nứt, ánh sáng âm đạm, như sẽ biến mất bất cứ lúc nào. Máu tươi đỏ rực của nhân loại làm cho quái vật hưng phấn, nó liếm liếm môi, lại đuổi theo. Quái vật lại xuất hiện trước mặt Kế Ngôn như thuần di, hai móng vươn ra, muốn hoàn toàn chấm dứt Kế Ngôn như cách nó đã từng chấm dứt những con môi khác. Tốc độ của quái vật quá nhanh, Ngu Sưởng và Tiêu Sảm nhanh chóng đuổi theo, nhưng vẫn chậm hơn một bước. Chỉ còn một chút nữa là quái vật có thể găm hai móng vuốt của mình vào cơ thể của Kế Ngôn. Hai móng của quái vật chính là vũ khí của nó, là thần binh lợi khí, một khi quái vật thành công, Kế Ngôn chắc chắn không thể nào tránh khỏi cái chết. Ngay sau đó, một nhát kiếm khí đánh úp lại, kiếm khí ngang ngược, chỉ thẳng về phía quái vật. Nếu quái vật muốn tiếp tục tấn công Kế Ngôn, nó sẽ bị nhát kiếm khí này đánh trúng. Nhưng mà hình như quái vật liều mạng cũng muốn Kế Ngôn. Nó không quan tâm đòn tấn công của Thiệu Thừa. Nó chịu đựng kiếm quang của Thiệu Thừa. Hai mắt màu đỏ tươi của nó chen đầy sát ý, nhìn chăm chăm vào Kế Ngôn. Kế Ngôn mới là mục tiêu chân chính của chúng nó. Nhưng mà ánh mắt của Kế Ngôn lại sáng quắc hữu thần, không có chút lo lắng nào. Bỗng nhiên, một luồng thần thức không lồ tràn ra từ trên người Kế Ngôn, thần thức không lồ làm cho quái vật không khỏi hoảng sợ. Còn không đợi nó làm cái gì, luồng thần thức đã nổ tung, một luồng kiếm ý sắc bén cũng nổ tung theo. Quái vật không thể ngăn cản được thần thức của Kế Ngôn, quái vật cảm thấy đầu óc của mình như bị vô số thanh trường kiếm đâm vào, đau đớn tột bậc. Tinh thần của

quái vật bị thương nặng, nỗi đau quá lớn đó làm quái vật không khỏi ôm đầu kêu thảm thiết. Máu đen chảy ra từ mắt, mũi và miệng của quái vật, trông rất là thê thảm. Thừa dịp quái vật đau khổ gào thét, Kế Ngôn không lùi mà còn tiến tới. Trường kiếm Vô Khuru lóe ánh hào quang, một kiếm bổ trúng quái vật. Lân giáp trên ngực quái vật rơi xuống từng mảng, máu tươi đầm đìa. Nó đau đến mức gào thét liên tục, móng vuốt chụp lung tung khắp nơi, cả mảng không gian này như đã bị nó đánh nát, một sức lực cực mạnh đánh trúng vào Kế Ngôn. Kế Ngôn lại bị thương nặng. Kế Ngôn cảm thấy mình như bị một ngọn núi khổng lồ rơi từ trên trời xuống đè trúng người. Khoảnh khắc đó, hẳn ta tưởng chừng như mình đã chết rồi. Linh lực trong cơ thể Kế Ngôn bị tiêu hao hầu như không còn, huyết nhục trong cơ thể vỡ nát, khung xương toàn thân cũng bị nghiền nát. Kế Ngôn hoàn toàn đánh mất sức chiến đấu. Nếu không phải ý chí hắc ta kiên cường, đã chết ngất từ lâu. Thiều Thừa là người đầu tiên xông tới, ông nhìn thấy thảm trạng của đồ đệ, hai mắt đỏ ngầu, giận quát một tiếng. “Chết cho ta.”

Chương 323 - Đáng đời, ai bảo huynh xông lên làm anh hùng hử?

Chương 323: Đáng đời, ai bảo huynh xông lên làm anh hùng hử? Ngu Sưởng và Tiêu Sấm cũng đuổi kịp, ba người không ngừng tấn công con quái vật kia. Đặc biệt Thiều Thừa, ông như đã rơi vào trạng thái điên cuồng, tuy thực lực của ông yếu nhất trong ba người, lại bị thương, nhưng những đòn tấn công của ông lại là mãnh liệt nhất. Ông liều mạng tấn công quái vật, như muốn đồng quy vu tận với con quái vật đó. Quái vật liên tục bị thương, thực lực giảm xuống, đối mặt với những đòn tấn công của ba người, lúc đầu, quái vật còn có thể miễn cưỡng cản lại. Nhưng sau mấy lần chịu thiệt, quái vật bị thương nặng hơn. Quái vật không chịu nổi, không nói hai lời, tức khắc xoay người bỏ chạy. Nó không ngừng rống to. Vô số quái vật nhào lên trong tiếng hô của nó, liên tục tấn công ba người Ngu Sưởng, chặn đường truy kích của họ. Cuối cùng, ba người Ngu Sưởng đành phải trở mắt nhìn con quái vật kia trốn vào trong khe hở dưới sự yểm hộ của đám lâu la. Sau khi Thiều Thừa mang Kế Ngôn về, Lữ Thiếu Khanh xông lên mắng Kế Ngôn. “Đáng đời, ai bảo huynh xông lên làm anh hùng hử?” “Bây giờ đã biết đau chưa?” “Con quái vật đó không đập chết huynh là do huynh ăn may thôi đó.” “Sắc mặt Kế Ngôn tái nhợt, hắn ta đã không đứng lên được, xương cốt trên người bị nghiền nát gần hết. Có điều, trên mặt hắn ta là lộ nét tự hào, hắn ta đã thương quái vật Nguyên Anh tầng chín, như vậy là đủ để ngạo thị quần hùng.” “Cười?” “Lữ Thiếu Khanh nhìn thấy Kế Ngôn còn nở nụ cười, giận đến sắp ngất đi: “Huynh còn cười nữa? Huynh có tin ta bóp chết tên khốn nạn huynh ngay bây giờ hay không?” “Sau đó nói với Thiều Thừa: “Sư phụ, không cần cứu, đào cái hố chôn luôn đi.” “Sau đó, không biết hắn moi một cái xẻng ra từ đâu, quơ: “Ta có thể đào ngay.” “Con cút sang một bên cho ta...” “Kết quả như vậy, cũng nằm ngoài dự kiến của Kha Hồng. Kha Hồng không ngờ Kế Ngôn không màng nguy cơ vẫn lạc, liều mạng với quái vật, cuối cùng làm quái vật bị thương nặng. Ông cụ cũng không ngờ đòn tấn công của Kế Ngôn lại mạnh mẽ như vậy, Nguyên Anh sơ kỳ, tăng một, mà

có thể làm quái vật Nguyên Anh hậu kỳ tăng chín bị thương.Lực sát thương của hắn ta đã vượt qua tất cả mọi người ở đây.Cho dù là Kha Hồng, lúc cùng cảnh giới, ông cụ cũng không có lực sát thương đáng sợ như Kế Ngôn.Bất kể thế nào, làm con quái vật đó bị thương nặng, thế cục rất có lợi cho bọn họ.Bây giờ, chỉ cần đi vào tu bổ đại trận, là xem như công việc của Lữ Thiệu Khanh đã hoàn thành rồi.Vừa nãy, Kha Hồng còn định hỏi Lữ Thiệu Khanh khi nào thì vào đại trận tiếp.Ông cụ mới vừa quay đầu, đã thấy Lữ Thiệu Khanh đứng lên, nhìn chòng chọc vào khe hở trên trời.“Tiểu tử, ngươi muốn làm gì?”Lữ Thiệu Khanh quay đầu lại: “Tổ sư, ta cảm thấy bây giờ có thể vào trong đó tu bổ đại trận rồi.”Con quái vật cực mạnh kia bị trọng thương, mấy con quái vật khác cũng rút về đại trận.Đối với Lữ Thiệu Khanh mà nói, không nghi ngờ gì, đây chính là là thời cơ tốt nhất.Hắn không muốn tiếp tục chờ đợi bên ngoài nữa, để tránh đến lúc đó lại xuất hiện những vấn đề khác.Kha Hồng không từ chối, Thiệu Thừa lại dẫn Lữ Thiệu Khanh vào đại trận.Sau khi vào đại trận, Lữ Thiệu Khanh bắt đầu đại trận tu bổ.Kha Hồng thấy Lữ Thiệu Khanh nghiêm túc làm việc trong, không nhìn được tán thưởng một câu.“Tuy ngày thường gLữ tiểu tử hay chọc người ta giận tới giận lùi, nhưng lúc làm việc thì cũng coi như tận lực.”Kha Hồng lại nhìn Kế Ngôn còn đang chữa thương kể bên.Trên mặt Kha Hồng lộ nét vui mừng, nói với Ngu Sưởng: “Hai tên tiểu tử này là hi vọng của môn phái mấy trăm năm tới, phải bảo vệ bọn họ cho tốt.”Kế Ngôn kiếm đạo vô song, sức chiến đấu kinh người, chẳng khác nào Chiến thần.Lữ Thiệu Khanh cũng có được kiếm đạo không tầm thường, đầu óc thông minh, đáng quý nhất là tinh thông trận pháp, là một người có nhiều tài năng.Làm tổ sư, Kha Hồng là trưởng bối lớn nhất của Lăng Tiêu Phái.Ông cụ thấy sau một ngàn năm mà môn phái, vẫn có đệ tử xuất sắc như vậy, trong lòng vô cùng vui mừng.Ngu Sưởng nhân cơ hội kể khổ với Kha Hồng.“Tổ sư, người không biết thằng nhóc Thiệu Khanh này hay chọc giận người ta thế nào.”“Suốt mười năm nay, ta cảm thấy thọ nguyên của ta bị hắn chọc giận đến gần đi một nửa rồi.”Chắc chắn Lữ Thiệu Khanh là phần tử phiền toái nhất trong Lăng Tiêu Phái.Làm những như bọn họ giận sôi lên, thọ nguyên giảm đi.Lòng Tiêu Sảm cũng dâng trào, liên tục gặt đầu, bày tỏ mình vô cùng đồng ý.“Đúng vậy, tên tiểu tử này cứng đầu cứng cổ, da mặt

còn dày hơn tường thành, bình thường ngay cả Thiều sư đệ cũng khó mà trị được hấn. ““Tổ sư, người có rảnh thì đánh hấn nhiều một chút, bằng không đợi hấn trưởng thành, không ai trị được hấn nữa đâu.”“Tiêu Sấm rất là buồn bực, có Thiều Thừa ở đây, những người làm sư huynh như bọn họ không làm gì được Lữ Thiều Khanh. Bởi vì có Thiều Thừa ở đây, bọn họ có muốn đánh Lữ Thiều Khanh cũng không được. Bây giờ thì hay rồi, một vị tổ tông xuất hiện. Thiều Thừa cũng không cản được. Bởi vì chuyện của Tiêu Y, Tiêu Sấm chỉ ước Kha Hồng đánh Lữ Thiều Khanh nhiều một chút. Tuy không thể tự tay đánh Lữ Thiều Khanh, nhưng có thể tận mắt nhìn thấy hấn bị đánh thì cũng đã nghiền lắm rồi. Bồi phận không đủ, chỉ có thể nhìn thôi, bồi phận đủ rồi, thì có thể đích thân động thủ. Kha Hồng nhớ tới tình cảnh mình chung đụng với Lữ Thiều Khanh mấy ngày nay, ông cụ rất là tán thành lời của Ngu Sưởng và Tiêu Sấm. Ông cụ sống lâu như vậy, lần đầu tiên nhìn thấy tiểu tử như vậy. Da mặt dày, không biết thẹn là gì. Được lí thì không nhượng bộ, vô lý cũng nói thành có lý. Một khi dính vào hấn thì chắc chắn sẽ rất đau đầu. Kha Hồng rất tò mò về lai lịch của Lữ Thiều Khanh, hỏi Ngu Sưởng: “Các người thu hấn vào môn phái bằng cách nào vậy?”

Chương 324 - Phiền phức lớn tới rồi

Chương 324: Phiền phức lớn tới rồi
Bằng tính cách của Lữ Thiếu Khanh, ở bên ngoài rất dễ bị người ta đánh chết. Ngu Sưởng nói việc Lữ Thiếu Khanh bái vào Lăng Tiêu Phái như thế nào cho Kha Hồng nghe. Sau khi Kha Hồng nghe xong, xem như đã hiểu quan hệ giữa Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh rồi. Ông lại nhìn Thiều Thừa đang bảo vệ Lữ Thiếu Khanh bên người, khen ngợi một phen: “Thiều Thừa tiểu tử làm tốt lắm, tìm được hai hậu bối xuất sắc như vậy.” Sau đó trừng Ngu Sưởng một cái: “Ngu tiểu tử, ngươi thì sao? Đồ đệ của ngươi như thế nào?” Trên mặt Ngu Sưởng hiện lên một chút xấu hổ. Không có cách nào khác, ông thân là chủ môn, đệ tử thân truyền của ông lại không phải người xuất sắc nhất môn phái. Nói ra ngoài đúng là không dễ nghe cho lắm. Đồ đệ xuất sắc nhất của Song Nguyệt Cốc, Quy Nguyên Các đều là đồ đệ của chủ môn. Chỉ có Lăng Tiêu Phái là không phải. Có điều Ngu Sưởng đã quen rồi. Ông cười ha hả, nói với Kha Hồng: “Tổ sư, bọn họ có phải đồ đệ của ta hay không không sao hết, chỉ cần bọn họ là đệ tử của Lăng Tiêu Phái là được.” Chủ môn của Lăng Tiêu Phái không phải phái hệ cố định nào. Chỉ cần là đệ tử, môn nhân xuất sắc, thích hợp, thì có thể đảm nhiệm chủ môn. Kha Hồng gật gù đầu, tán thưởng: “Làm chủ môn, ngươi có thể nghĩ như vậy, rất tốt.” Môn phái sợ nhất là chủ môn tham luyện quyền lực, bài trừ dị kỷ, chèn ép nhân tài, như vậy thì môn phái sẽ suy sụp rất nhanh, cuối cùng không gượng dậy nổi. Ánh mắt Kha Hồng rơi trên người Lữ Thiếu Khanh, tán thưởng: “Tuy nhiên tiểu tử này tính tình không ra làm sao, nhưng gặp đại sự thì không qua loa cho xong.” Ngu Sưởng và Tiêu Sấm gật đầu, đây cũng là một trong những nguyên nhân bọn họ dễ dàng tha thứ cho Lữ Thiếu Khanh. Tuy bình thường không đáng tin cậy, nhưng vào lúc mấu chốt, Lữ Thiếu Khanh cũng không bao giờ gây trở ngại. Tiêu Sấm nhìn Lữ Thiếu Khanh đang ra sức làm việc, nói toạc ra nguyên nhân: “Hắn chỉ mong xử lý chuyện nơi này sớm một chút, sau đó mau chóng rời khỏi nơi này.” Kha Hồng không thêm đề ý chuyện này, ông nói: “Cảnh giới của hắn chỉ

có Kết Đan, chịu ý đến nơi đây làm việc là đã tốt lắm rồi. “Có điều, ông vừa mới nói xong, tức khắc nhìn thấy Lữ Thiểu Khanh nhảy dựng lên, dáng vẻ kích động, hình như gặp phải chuyện gì đáng sợ lắm. Hắn liên tục kêu gào, thúc giục Thiệu Thừa lấy phi kiếm ra rời khỏi nơi này. Kha Hồng sửng sốt, làm sao vậy? Chẳng lẽ tu bổ xong đại trận nhanh như vậy? Nhưng mà, Lữ Thiểu Khanh từng nói nhanh nhất cũng phải hơn nửa tháng mới có thể tu bổ xong đại trận. Ngay lúc Kha Hồng khó hiểu, Kế Ngôn vẫn luôn ngồi xếp bằng dưỡng thương bỗng nhiên mở to mắt, cũng đứng lên. “Kế Ngôn tiểu tử, làm sao vậy?” Kha Hồng tò mò hỏi. Ánh mắt Kế Ngôn như điện, gắt gao nhìn chằm chằm vào khe hở trên trời, trường kiếm Vô Khuru sau lưng nhẹ nhàng chấn động. Tuy hắn ta bị thương nghiêm trọng, nhưng giờ khắc này, Kế Ngôn vẫn chiến ý trùng thiên như cũ. Quá mấy lần hít thở, Kế Ngôn mới mở miệng: “Tổ sư, có lẽ lại có phiền phức lớn rồi.” “Phiền phức lớn?” Ánh mắt ba người Kha Hồng, Ngu Sưởng, Tiêu Sầm rơi trên khe hở, bọn họ không nhìn thấy gì cả. Không hiểu ý của Kế Ngôn. Hiện tại khe hở vô cùng bình tĩnh, tất cả quái vật từng chiếm cứ ngay bên cạnh khe hở đều đã biến mất, gió êm sóng lặng, không có bất cứ điều gì khác thường. Sắc mặt Kế Ngôn nghiêm túc: “Trong lòng ta có dự cảm không ổn, hình như có thứ gì đó rất khủng khiếp chuẩn bị chạy ra khỏi khe hở.” Ánh mắt Kế Ngôn rơi vào trên người Lữ Thiểu Khanh và sư phụ bên trong đại trận. Bên trong đại trận, Lữ Thiểu Khanh đang cố hồi thúc tài xế chuyên dụng của mình: “Sư phụ, nhanh lên, nhanh lên, gắng sức đi.” “Có phiền phức lớn đang tới kia...” “Thiệu Thừa còn không biết chuyện gì xảy ra, tốc độ không quá nhanh. Ông cho rằng khe hở xảy ra dị biến, nhưng mà thần thức khế quét qua, không phát hiện bất cứ điều gì khác thường. Vẻ khó hiểu xuất hiện trên mặt ông: “Con đang nói phiền phức lớn gì?” “Chắc không phải con muốn lừa dối biếng đâu đúng không?” Thiệu Thừa rất nghi ngờ đồ đệ này của mình. Dựa theo tính cách của Lữ Thiểu Khanh, chuyện này không phải không có khả năng. Lữ Thiểu Khanh oan uổng muốn chết. Trong lòng hắn đột nhiên sinh ra dự cảm không ổn. Một cảm giác nguy cơ vô cùng mãnh liệt. Đó là cảm giác trời sẽ sụp ngay tức khắc. Tuy không biết vì sao lại như vậy, nhưng là Lữ Thiểu Khanh tin tưởng cảm giác này. Làm tu sĩ, không thể nào tự nhiên xuất hiện điềm báo như vậy. Cho nên

không thể xem thường dự cảm của mình. Cho nên, Lữ Thiệu Khanh không nói hai lời, bảo sư phụ mau dẫn hắn rời khỏi đây. Thiệu Thừa bên trong không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Đám người Kha Hồng bên ngoài cũng không hiểu ý của Kế Ngôn. Bọn họ không phát hiện trong khe hở có điều gì khác thường. Nếu nhất định phải nói có gì khác thường, đó chính là bọn quái vật luôn canh giữ gần khe hở chợt biến mất. Trong mắt Kha Hồng, tình huống thế này rất là bình thường. “Kế Ngôn tiểu tử, có phải ngươi bị thương quá nặng, xuất hiện ảo giác hay không?” Ngu Sưởng quan tâm: “Ngươi mau ngồi xuống dưỡng thương đi.” Kế Ngôn lắc đầu, chỉ vào Lữ Thiệu Khanh: “Thiệu Khanh cũng có cảm giác này.” “Mấy người Kha Hồng nhìn lại, Lữ Thiệu Khanh đứng trong đại trận, liều mạng giục Thiệu Thừa tăng nhanh tốc độ. Tiêu Sấm lắc đầu, vẫn cảm thấy Kế Ngôn nghĩ nhiều, ông nói: “Kế Ngôn, ngươi cứ yên tâm đi, không có gì đâu.” Nhưng mà ông vừa mới nói xong, một luồng thần niệm khế quét qua. Luồng thần niệm đó đập dòn như sóng nước, mang theo hơi thở lạnh băng, đảo qua mọi người. Đám người Ngu Sưởng, Tiêu Sấm tức khắc có cảm giác như mình đã đưa thân vào trong địa ngục. Một đôi mắt tới từ địa ngục mở mắt trong bóng đêm, nhìn chăm chăm vào bọn họ. Cho dù là Ngu Sưởng có cảnh giới Nguyên Anh hậu kỳ tầng tám, cũng cảm thấy sơn gai ốc, lạnh cả sống lưng. “Tổ, tổ sư, nó...” “Sắc mặt Kha Hồng lập tức trầm xuống: “Hóa Thần!”

Chương 325 - Quái vật Hóa Thần

Chương 325: Quái vật Hóa Thần Trong giọng nói của Kha Hồng mang theo vẻ khó tin. Tình huống lại trở nên bất thường một lần nữa. Kha Hồng thậm chí không nhớ nổi lần gần đây nhất quái vật Hóa Thần xuất hiện là khi nào. Đã rất lâu không có quái vật cấp Hóa Thần xuất hiện rồi. Thậm chí có thể nói, đồng thời xuất hiện mười con quái vật cấp Nguyên Anh, cũng đã hiếm thấy lắm rồi. Lần mười con quái vật Nguyên Anh đồng thời xuất hiện gần đây nhất là bốn năm trăm năm trước. Từ sau bốn năm trăm năm trước, động tĩnh trong khe hở càng ngày càng ít. Chỉ thi thoảng sẽ có một hai con quái vật bậc Nguyên Anh xuất hiện. Sau này, quái vật càng ngày càng ít hoạt động, thậm chí có lần Kha Hồng cảm thấy qua mấy trăm năm nữa, bọn quái vật sẽ hoàn toàn biến mất, không xuất hiện nữa. Bây giờ xem ra, ông đã quá ngây thơ rồi. Hiện tại ngay cả quái vật cấp Hóa Thần cũng đã xuất hiện rồi. “Quái vật chết tiệt!” Kha Hồng giận quát một tiếng, bóng dáng biến mất tại chỗ. Mà áp lực của Thiều Thừa và Lữ Thiều Khanh ở bên trong đại trận còn lớn hơn. Lúc thần niệm của quái vật quét qua, cả Thiều Thừa lẫn Lữ Thiều Khanh đều cảm thấy linh hồn của mình như đã rơi vào hắc ám. Lữ Thiều Khanh hết sức sợ hãi, nỗi sợ hãi đáng sợ nhất từ khi hắn biết chuyện đến nay. Không phải do hắn nhát gan sợ chết, mà là áp chế về mặt địa vị. Lữ Thiều Khanh chỉ có cảnh giới Kết Đan không thể không chế cảm giác sợ hãi này. Đây là bản năng của sinh mệnh, Lữ Thiều Khanh không thể không chế được. Hắn lắp bắp: “Su, su phụ, mau, chạy mau...” “Lúc này, Thiều Thừa cũng biết không phải đồ đệ của mình muốn lừa dối. Mà có phiền phức thật rồi. Quái vật Hóa Thần, chỉ riêng luồng thần niệm kia đã làm Thiều Thừa không thể sinh ra lòng phản kháng. Thiều Thừa có cảnh giới Nguyên Anh, đỡ hơn Lữ Thiều Khanh rất nhiều, ông có thể đè nỗi sợ trong lòng xuống. Ông hét lớn một tiếng, linh lực trong cơ thể liều chết vận chuyển. Phi kiếm dưới chân nổ ra ánh sáng chói mắt, tốc độ đột nhiên tăng mạnh, tức khắc biến mất tại chỗ, lao ra ngoài đại trận như một tia chớp. Những tia chớp màu đen quấn quanh bên cạnh khe hở trên trời, thỉnh

thoảng bùng lên, phát xuất ánh sáng màu đen.Ở chỗ sâu trong khe hở, ngay cả ánh sáng cũng sẽ bị bóng tối thôn phệ, bất kể là ánh sáng sáng đến mức nào cũng không thể chiếu sáng nơi này.Một cái chân màu đen chậm rãi thò ra từ trong trong bóng tối, bước ra bên ngoài khe hở.Một con quái vật hình người cả người đen thui xuất hiện trên trời, đứng giữa trời cao.Con quái vật đó chẳng khác nào nhân loại, chỉ có điều trên trán có thêm một cặp độn giác, đôi mắt màu đỏ tươi, răng nanh sắc bén, hai tay thon dài, ngón tay bén nhọn.Lân giáp trên người nó ngay ngắn trật tự, giống như một bộ khôi giáp được khoắc lên người.Sau khi nó xuất hiện, lạnh lùng nhìn Thiều Thừa và Lữ Thiều Khanh đang lao đi như tia chớp.Thiều Thừa bùng nổ toàn bộ thực lực, tốc độ ngự kiếm nhanh như tia chớp một loại, nhưng trong mắt quái vật, tốc độ của Thiều Thừa giống như ốc sên.Trên mặt quái vật lộ ra một nụ cười hung dữ, nó giơ tay phải lên, hung hăng quét về phía Thiều Thừa.Một bàn tay khổng lồ xuất hiện trên bầu trời, giống như Tiên Đế chỉ thủ, giáng từ trên trời xuống, che lấp cả mặt trời, bao Thiều Thừa và Lữ Thiều Khanh trong đó.Thiều Thừa và Lữ Thiều Khanh chỉ cảm thấy không khí xung quanh họ cạn dần, hít thở rất khó khăn.Đáng sợ hơn nữa là, hai người liều mạng dùng sức, nhưng vẫn không thể nhúc nhích, ngay cả tiến lên nửa bước cũng không được.Xong rồi, xong rồi.Lữ Thiều Khanh nhìn bàn tay khổng lồ giáng từ trên trời xuống vĩ, trong lòng tràn ngập tuyệt vọng.Hôm nay chắc chắn là do không xem hoàng lịch trước khi ra ngoài.Sau này, có làm những chuyện thế này, nhất định phải chọn ngày hoàng đạo.Lữ Thiều Khanh nhìn bàn tay giáng từ trên trời xuống, trong lòng hấn lo lắng, nhưng không thể làm gì được.Hắn muốn lấy mộc điêu ra, nhưng không thể làm được.Dưới bàn tay này, tất cả mọi thứ đều bị khống chế, dựa vào thực lực của Lữ Thiều Khanh, có muốn cử động cũng không được.Nhưng ngay sau đó, hắn lại phát hiện thân thể của mình tự động bay lên.Cơ thể của hắn bay về phía trước giống như mũi tên rời cung.Hắn nhìn lại, khoe miệng sư phụ Thiều Thừa đang thấm máu tươi, ánh mắt kiên quyết.Thiều Thừa hét lớn một tiếng: “Đi mau.”Mặc dù phải trả giá bằng tánh mạng của bản thân, Thiều Thừa cũng phải bảo vệ Lữ Thiều Khanh.Thiều Thừa hét lên xong, khí tức toàn thân bùng nổ, lao về phía bàn tay khổng lồ trên trời.Nhưng mà đứng trước thực lực tuyệt đối, Thiều Thừa căn

bản không làm gì được đối phương, ngược lại, bản thân ông bị đánh trúng, máu tươi bắn ra. Mẹ kiếp! Mắt Lữ Thiểu Khanh đỏ ngầu. Hai chiếc mộc điêu đồng thời xuất hiện trong tay, Lữ Thiểu Khanh không nói hai lời liều mạng rót linh lực vào trong đó. “Lão tử liều mạng với ngươi!” Lữ Thiểu Khanh gầm lên, mộc điêu sáng lên, khí tức đáng sợ tức khắc tràn ngập. Nhưng mà ngay lúc này, một nguồn sức mạnh nhu hòa bao lấy Lữ Thiểu Khanh, ánh sáng trên mộc điêu cũng tan đi. “Tiểu tử, đồ ta cho ngươi không nên dùng ở đây.” “Ra ngoài đi.” Giọng nói bình tĩnh của Kha Hồng vang lên... Lữ Thiểu Khanh dẫn Thiều Thừa rời khỏi đại trận, sau khi rời khỏi, Lữ Thiểu Khanh rất là bất mãn, phàn nàn với Thiều Thừa. “Sư phụ, người định làm gì?” “Có phải người cảm thấy việc làm của mình rất là đáng cảm động hay không? Sau này trước khi làm gì người cũng suy nghĩ cho kĩ có được hay không?” “Người cho là ném ta ra ngoài, là ta sẽ an toàn hay sao?” “Người cho là Hóa Thần bất tài? Người có thể đối phó được nó à.” “Người có hơi sức đó, dắt con chạy trốn không được sao?” Sắc mặt Thiều Thừa trắng bệch, dưới đòn tấn công của Hóa Thần, mặc dù đó là một đòn đánh nhẹ nhàng, ông cũng bị thương nặng, gần như mất một nửa tính mạng. Nếu không phải Kha Hồng xuất hiện đúng lúc, hôm nay ngày giỗ của Thiều Thừa ông rời.

Chương 326 - Quả trách

Chương 326: Quả trách
Lữ Thiếu Khanh giận vô cùng. Lại chơi trò này. Hắn thà là mình xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cũng không muốn Thiều Thừa gặp bất trắc. Chẳng lẽ tình cảm mười mấy năm qua là giả hết sao? Sau khi quả trách một phen, hắn còn nói với Kế Ngôn cũng có sắc mặt trắng bệch bên cạnh: “Mau nói sư phụ mấy câu đi.” “Sắc mặt Kế Ngôn rất là khó coi, trắng xanh đến đáng sợ. Hắn ta lạnh lùng nói: “Không biết tự lượng sức mình, châu chấu đá xe, có bị đánh chết cũng là chết vô ích.” “Bình thường bảo người khắc khổ tu luyện người không chịu, bây giờ chịu thiệt rồi đúng chưa?” “Lúc này, Thiều Thừa chỉ biết cười ha hả. Kế Ngôn thấy thế, nhú mày, nói với Thiều Thừa: “Người còn cười nữa?” “Xem ra người hoàn toàn không có ý hối cải.” “Lúc đó là tuyệt cảnh sao?” “Người không có một chút tự tin nào ư? Người cho rằng đồ đệ của người là kẻ vô dụng cần người che chở ư?” “Lãng phí linh lực vô ích, làm cho mình bị thương thành thế này.” “Khí thế của Kế Ngôn hoàn toàn bùng nổ, mặc dù Ngu Sưởng và Tiêu Sấm bên cạnh muốn đến khuyên bảo, trong lúc nhất thời cũng không dám mở miệng. Thiều Thừa đối mặt với Đại đồ đệ, thật sự không dám phản bác lời của Đại đồ đệ. Ông đành phải nói sang chuyện khác, hỏi Lữ Thiếu Khanh: “Thiếu Khanh, con không sao chứ.” “Lữ Thiếu Khanh trợn mắt, chiêu thức nói sang chuyện khác này thật là lộ liễu quá. Ta nhảy nhót tung tăng đây này, người không thấy sao?” “Sư phụ.” Lữ Thiếu Khanh thở dài, thành khẩn nói với Thiều Thừa: “Người phải trưởng thành, sau này đừng làm thế nữa, biết không?” “Người chết rồi, ai trị Đại sư huynh?” “Hắn ta hung hăng như vậy, ai quản được hắn ta? Dựa vào chương môn keo kiệt sao?” “Ngu Sưởng ở bên cạnh gầm lên: “Khốn nạn, đừng có kéo ta vào.” “Ta keo kiệt hồi nào? Tất cả đều tại tên nhóc khốn kiếp người bia đặt. Kế Ngôn lạnh nhạt nhìn Lữ Thiếu Khanh, trong mắt hiện lên một chút bất đắc dĩ. Người còn đùa cợt như vậy, ta biết nói sư phụ thế nào? Hắn ta bất đắc dĩ trừng Lữ Thiếu Khanh một cái: “Ta làm vậy là do tự tin, người hung hăng là đệ thì có.” “Không, không.” Lữ Thiếu Khanh không đồng ý với cách nói này: “Huynh giả

bộ thì có. “Thiều Thừa thấy Nhị đồ đệ hấp dẫn lực chú ý của Đại đồ đệ qua bên đó, nhìn không được thở phào nhẹ nhõm. Có điều, ông mới vừa thở phào một hơi, Lữ Thiếu Khanh lại chuyển mục tiêu sang ông. Lữ Thiếu Khanh nhìn Thiều Thừa vừa thở phào nhẹ nhõm: “Nhưng mà, thực lực của sư phụ không ra gì, vậy mà dám khiêu chiến Hóa Thần, dũng khí đáng khen.” Kế Ngôn hừ một tiếng, vẫn bất mãn với hành vi của Thiều Thừa: “Không phải dũng khí đáng khen, là ngu không ai bằng mới đúng.” Thiều Thừa không thể nào không biện giải cho mình, ngượng ngùng nói: “Là do kẻ địch quá mạnh, nếu hai người các con gặp phải cũng sẽ làm như vậy thôi.” Ông tin rằng hai vị đồ đệ của mình, nếu gặp tình huống như vậy, nhất định cũng sẽ cố gắng để cho người kia rời khỏi. Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh liếc nhau. Lữ Thiếu Khanh hỏi Kế Ngôn: “Huynh có làm vậy không?” Kế Ngôn cười ha hả, ngạo nghễ: “Ta chẳng quan tâm đệ chết hay sống.” Lữ Thiếu Khanh rất là coi thường: “Còn nói Đại sư huynh, huynh phải học sư phụ, liều mạng cũng phải bảo hộ ta.” “Có biết làm Đại sư huynh hay không?” Kế Ngôn nói như thật: “Ta không biết đâu, cho nên, người đừng trông mong vào ta.” “Trùng hợp thật đấy, từ trước tới nay ta chưa bao giờ trông cậy vào huynh, trông cậy vào cái đồ không có đầu óc như người, ta đâu có điên...” Ngu Sưởng cảm thấy nói như vậy cũng được rồi, ngắt lời hai sư huynh đệ. “Được rồi, cho sư phụ các người chữa thương đi trước, tổ sư còn đang trong đại trận kia kìa.” Ánh mắt của mọi người dừng trên người Kha Hồng và quái vật đằng xa. Kha Hồng và quái vật nhìn nhau từ xa, hai bên không ra tay ngay lập tức. Có điều, hai bên đã tiến vào trạng thái giương cung bạt kiếm, uy áp khủng khiếp khuếch tán ra bốn phía. Ngay cả trong không khí cũng tràn ngập sự căng thẳng. Lữ Thiếu Khanh nhìn Kha Hồng, nhìn không được hỏi: “Chúng ta ở đây có an toàn không?” “Có cần lui xa một chút hay không?” Trên trời có hai vị cao thủ Hóa Thần, một khi ra tay chính là hủy diệt trời đất. Cảnh giới Hóa Thần vô cùng khác biệt, dù cho chỉ là tiết lộ một chút khí tức, cũng đủ cho tu sĩ Kết Đan nhỏ nhỏ là hấn bị thương nặng rồi. Theo ý Lữ Thiếu Khanh ý, bọn họ có thể chạy bao nhiêu thì hay bấy nhiêu, đừng có đứng ở chỗ này quan chiến. Chạy cho thật xa, đợi bọn họ đánh xong rồi nói. Ngu Sưởng khoát tay, ra hiệu Lữ Thiếu Khanh không cần phải lo. “Yên tâm đi, đại trận đủ để ngăn cản

trùng kích của cảnh giới Hoá Thần. “Tiêu Sấm cố ý cười Lữ Thiều Khanh: “Bản thân người am hiểu trận pháp, người không biết uy lực của trận pháp này à?” “Lữ Thiều Khanh châm chọc: “Không phải đại trận xảy ra vấn đề sao? Ta còn chưa tu bổ xong đâu.” “Đại trận có lợi hại đến mức nào, nó cũng là vật chết, đúng là đại trận lục phẩm có thể ngăn cản tấn công của Hóa Thần. Nhưng mà, lỡ như? Lỡ như đại trận chợt mất tác dụng, cơ thể bé nhỏ của ta làm sao chịu được bàn tay của Hóa Thần? Kế Ngôn: “Bắt đầu!” Mọi người ngậm miệng lại, nhìn chằm chằm vào Kha Hồng và quái vật. Kha Hồng ra tay trước, ông tung một chưởng với con quái vật đằng xa. Một chưởng này nhìn như bình thủ không có gì lạ, nhưng trong mắt đám người Lữ Thiều Khanh nó chẳng khác nào một ngọn núi cao, một cơn lốc linh khí vô tận rít gào, lao tới. Linh khí xung quanh bị cuốn vào, hình thành một ngọn gió xoáy, hình như sắp hủy diệt tất cả mọi thứ trên thế gian. Quái vật màu đen rít một tiếng, giơ tay phải lên, dùng móng vuốt cào về phía Kha Hồng. Trời đất nhất thời run rẩy, móng vuốt của quái vật tạo ra uy thế chẳng khác nào diệt thế, núi rung đất chuyển. Vòng xoáy linh khí cuồng bạo bị móng vuốt của nó xé rách, một vụ nổ khủng khiếp xảy ra.

Chương 327 - Hắc không nữ dùng linh thạch

Chương 327: Hắc không nữ dùng linh thạch

Quái vật chỉ cào một cái như thế mà đã làm sắc mặt đám người Ngu Sưởng quan chiến trắng bệch. Bọn họ có cảm giác hít thở không thông, nếu bọn họ đứng ở chỗ của Kha Hồng, đối mặt với con quái vật này. Chỉ cần nó dùng móng vuốt cào nhẹ như vậy thôi, bọn họ sẽ bị xé thành vô số mảnh nhỏ, đương trường vẫn lạc. “Đây cũng là uy lực của Hóa Thần sao?” “Đa đầu Tiêu Sấm run lên, đã rất lâu không có Hóa Thần xuất hiện ở Tề Châu rồi. Nguyên Anh là sức chiến đấu cao nhất của Tề Châu. Tiêu Sấm chưa từng thấy Hóa Thần chiến đấu, đây là lần đầu tiên ông nhìn thấy Kha Hồng ra tay. Chỉ ra tay đơn giản thăm dò đối thủ thôi đã là kinh thiên động địa, giống như diệt thế. Cơ thể Kê Ngôn căng ra, chăm chú nhìn trận chiến giữa Kha Hồng và quái vật. Cả người tràn ngập ý chí chiến đấu, chiến ý nồng nặc. Một ngày nào đó, ta sẽ mạnh hơn bọn họ. Mà Lữ Thiệu Khanh, quan sát một lát, bỗng nhiên ngồi xếp bằng xuống đất, hai mắt nhắm lại... Trên trời, sắc mặt Kha Hồng nghiêm túc. Thực lực của con quái vật không yếu hơn ông cụ. Hơn nữa, lực phòng ngự của nó hết sức đáng sợ, lân giáp trên người vô cùng chắc chắn. Chỉ tính riêng lân giáp trên người nó thôi là đủ để cho tu sĩ Nguyên Anh tuyệt vọng. Sau khi quái vật phá đòn tấn công của Kha Hồng, hai mắt màu đỏ tươi nhìn chăm chăm vào Kha Hồng. Nó cười một tiếng làm cho người ta không rét mà run, sau đó biến mất ngay tại chỗ. Chỉ trong nháy mắt, nó xuất hiện sau lưng Kha Hồng, hung hăng cào vào sau lưng Kha Hồng. Trong phút chốc, không gian chấn động, giống như không gian đã bị xé rách. Nếu Kha Hồng bị đánh trúng, cuộc chiến có thể kết thúc tại đây. Có điều, dầu gì Kha Hồng cũng là tu sĩ Hóa Thần. Đòn đánh này của quái vật tuy khủng bố, nhưng còn không đến mức làm Kha Hồng chịu thiệt. Kha Hồng xoay người, một thanh trường kiếm xuất hiện trong tay, chặn móng vuốt của quái vật. Một luồng sóng kinh khủng khuếch tán ra bốn phía, không gian xung quanh chấn động không thôi. Trường kiếm

chạm vào móng vuốt của quái vật, phát ra chấn động khủng khiếp, mỗi một lần va chạm, không gian như sắp sửa sụp đổ. Cảnh giới hai người xấp xỉ nhau, trong lúc nhất thời chiến đấu kịch liệt. Mỗi một lần giơ tay nhắc chân, đều tản ra lực lượng khủng khiếp, mỗi một đòn đều có thể hủy diệt một vị tu sĩ Nguyên Anh. Đur âm trận chiến của hai người giống như sóng biển vô tận, không ngừng trùng kích đại trận. Đại trận giống như đá ngầm lù lù bất động, tản mát ra ánh sáng mãnh liệt ngăn cản trùng kích. Sắc mặt đám người Ngu Sưởng đang quan chiến vô cùng khó coi. Đây là chiến đấu giữa Hóa Thần, bọn họ tu vi chỉ có Nguyên Anh, không giúp được bất cứ chuyện gì. Mọi người không đến gần cũng sẽ bị dư âm nghiền nát. “Thật là, chúng ta không thể nhúng tay.” Ngu Sưởng cắn răng, sắc mặt hết sức khó coi. Đôi mắt Hóa Thần, bọn họ chỉ có thể đứng bên cạnh nhìn, không thể nhúng tay. Trong lòng bọn họ hết sức đau khổ. Trên người Kế Ngôn tản ra chiến ý nồng đậm. Nhìn thấy đối thủ mạnh mẽ, hắn ta chỉ ước được chạy lên đánh với kẻ địch mấy chiêu. Nhưng hắn biết trước mặt kẻ địch thế này, thực lực của mình không có bất cứ tác dụng nào. Dù cho hắn ta tung hết tất cả con bài chưa lật của mình, cũng không làm gì được kẻ địch. Kha Hồng chiến đấu với quái vật, mỗi một lần va chạm đều phát ra tiếng vang đinh tai nhức óc. Đur âm khủng khiếp trùng kích đại trận, làm cho người ta không nhìn được lo lắng đại trận có chịu đựng được hay không. Kế Ngôn rất tò mò. Dựa theo tình huống này, Lữ Thiếu Khanh phải gào lên mới đúng. Sau đó đề nghị rời khỏi nơi này. Sao bây giờ không có chút động tĩnh nào vậy. Ánh mắt Kế Ngôn nhìn không được nhìn về phía sư đệ mình. Vừa thấy rõ tình hình, Kế Ngôn ngăn ra. Lúc này, Lữ Thiếu Khanh ngồi xếp bằng ở một chỗ không xa, nhìn chiến đấu đằng xa xuất thần. Hắn hết sức yên tĩnh, hoàn toàn khác Lữ Thiếu Khanh lúc thường. Đúng là kì lạ. Nếu là bình thường, lúc này Lữ Thiếu Khanh đã kêu to lên, la hét muốn trốn xa thật xa. Tuyệt đối sẽ không ngồi im như vậy. Hơn nữa, khí tức của hắn cũng thay đổi, trở nên rất là huyền diệu. Lúc thì cường thịnh, lúc thì suy nhược. Theo thời gian trôi qua, mấy người Ngu Sưởng cũng nhận ra Lữ Thiếu Khanh có hơi khác thường. “Thiếu Khanh tiểu tử đang...” Mọi người ở đây đều là Nguyên Anh, họ nhanh chóng hiểu chuyện gì đang xảy ra. Thiệu Thừa kích động. Sắp sửa đột phá ư? Mấy người ở đây không dám lên tiếng, cẩn thận

lùi ra sau một khoảng, phòng ngừa quấy nhiễu Lữ Thiểu Khanh. Lữ Thiểu Khanh nhìn hai người chiến đấu trên trời, trong lòng dần dần hiểu ra gì đó. Cảm giác này chỉ lướt qua rồi biến mất, giống như một đũa trẻ nghịch ngợm, lén lút trốn đi, thì thoáng xuất hiện một phen, rất là lạnh lợi, trong lúc nhất thời Lữ Thiểu Khanh khó có thể bắt được. Tầm mắt của hắn đuổi theo hai người trên trời, nhất cử nhất động của Kha Hồng và quái vật, Lữ Thiểu Khanh quan sát cách bọn họ tấn công và phòng thủ, mang đến một chút linh cảm cho Lữ Thiểu Khanh. Trong lúc vô tri vô giác, Kết Đan trong đan điền hắn điên cuồng xoay chuyển. Nó giống như một cơn lốc, không ngừng hấp thu linh khí. Trong mắt mấy người Ngu Sưởng, Thiều Thừa, một hắc động bỗng nhiên xuất hiện trong cơ thể Lữ Thiểu Khanh. Không ngừng hấp thu linh khí bên ngoài. Tất cả mọi người đều là người từng trải. Thiều Thừa thấy thế, nhất thời vô cùng căng thẳng. Nhị đồ đệ của mình cũng sắp đột phá Nguyên Anh sao? Đầu tiên, Thiều Thừa rất là vui vẻ, sau đó bắt đầu cảm thấy áp lực. Quá mạnh, Đại đồ đệ mạnh, Nhị đồ đệ cũng mạnh, có còn chừa đường sống cho sư phụ hay không? Hiện tại chỉ còn có tiểu đồ đệ không mạnh như thế. Thiều Thừa thâm buồn bã trong lòng.

Chương 328 - Hắc không nữ dùng linh thạch

Chương 328: Hắc không nữ dùng linh thạch (tt)Mà Ngu Sưởng bên cạnh lại thấp giọng nói: “Không xong, không thể trực tiếp hấp thu linh khí nơi này.” Nơi này vốn là động thiên phúc địa, sau đó bị huyết nhục của quái vật ô nhiễm, thổ địa biến thành màu đen, linh khí nồng đậm bên trong cũng thay đổi. Linh khí trở nên cuồng bạo, không thể hấp thu trực tiếp. Muốn hấp thu, nhất định phải loại bỏ trước. Chỉ thiếu một bước nữa thôi. Hiện tại Lữ Thiểu Khanh đang trong trạng thái ngộ đạo, hắc không nữ bận tâm chuyện xung quanh. Hấp thu linh khí là việc xuất phát từ bản năng, không có ý thức tự chủ. Hơn nữa, hiện tại là thời điểm mấu chốt trong lúc đột phá, nếu đợi đến lúc Lữ Thiểu Khanh tinh lọc linh khí, trời đã tối rồi. Làm vậy sẽ làm chậm thời gian đột phá của Lữ Thiểu Khanh. Thiều Thừa nói với Kế Ngôn: “Mau, lấy linh thạch ra đi.” Tiêu Sấm có hơi chần chờ: “Nhưng mà, ở trong này chúng ta phải dùng linh thạch, lỡ như dùng hết, phải làm sao bây giờ?” Ở nơi này, không phải chỉ có bọn họ cần dùng linh thạch, để đại trận có thể vận chuyển được cũng cần một lượng linh thạch khổng lồ. Mà muốn đột phá Nguyên Anh, không thể nào tính trước số linh khí cần dùng, số linh thạch cần dùng cũng không chỉ tính bằng hàng vạn. Thiều Thừa lo lắng đến nói lung tung: “Tiêu sư huynh, đến lúc đó linh thạch không đủ, cho dù là đi ăn cướp, ta cũng sẽ cướp về trả lại cho môn phái.” Liên quan đến việc đồ đệ mình đột phá, Thiều Thừa hết sức lo lắng. Lỡ như vì linh khí không đủ mà thất bại, không chừng thành tựu cả đời sẽ dừng tại đây. Kế Ngôn không nói gì cả, chỉ nhanh tay lấy tất cả linh thạch của mình ra. Bao gồm cả linh thạch môn phái mang vào cho hắc không nữ, hắc không nữ chôn chặt tất cả linh thạch bên cạnh Lữ Thiểu Khanh. Trong phút chốc, linh thạch rơi bên cạnh Lữ Thiểu Khanh tức khắc mất hết ánh sáng, linh khí trong đó bị hấp thu sạch sẽ. Ngu Sưởng làm chứng môn, ông nhìn cảnh Lữ Thiểu Khanh đột phá, nhanh chóng quyết định: “Dùng đi, đừng làm lỡ cơ hội của Thiểu Khanh.” Sau đó, ông cũng lấy linh thạch của mình ra, làm

chương môn, trên người ông mang theo rất nhiều linh thạch. Ngàn vạn viên linh thạch hóa thành một ngọn núi bao vây Lữ Thiếu Khanh, Lữ Thiếu Khanh không cần tốn bao nhiêu sức lực là có thể hấp thu linh khí thuần túy bên trong linh thạch. Hình như Lữ Thiếu Khanh cũng cảm nhận được mình đang bị linh thạch bao vây, trên mặt hắn nở một nụ cười hạnh phúc. Hắn tới thiên đường sao? Nhưng rất nhanh sau đó, biểu cảm của Lữ Thiếu Khanh bắt đầu xoắn xuýt. Qua một lúc lâu sau, Ngu Sưởng nhanh chóng phát hiện điều bất thường. “Sau hắn không tiếp tục hấp thu nữa vậy?” “Vừa nãy, sau khi hắn hấp thu mấy vạn viên linh thạch của Kế Ngôn, thì ngừng lại. Tiêu Sâm nghi ngờ: “Chẳng lẽ, đủ linh khí rồi?” Nhưng ông nhanh chóng tự lắc đầu phủ định suy đoán của mình. Đột phá Nguyên Anh, cần rất nhiều linh khí, số linh khí bị hấp thu vừa rồi còn không đến một phần vạn. Ông cẩn thận cảm thụ một phen, Lữ Thiếu Khanh thế mà còn đang hấp thu linh khí của nơi này. Thiệu Thừa nhin không được mắng chửi: “Hắn muốn làm gì?” Kế Ngôn đoán được nguyên nhân, thản nhiên nói: “Đây là linh thạch, hắn không nỡ dùng...” Kế Ngôn khiến ba người Thiệu Thừa ngây dại. Thiệu Thừa cảm giác được linh lực trong cơ thể mình đang đảo lưu, huyết khí nghịch xung. Ông đau đầu, đau ngực, muốn hộc máu, nhưng ông càng muốn mắng chửi người hơn. Hỗn trưởng, giờ đã là lúc nào rồi? Người vậy mà còn đau lòng linh thạch, không nỡ dùng? Linh thạch có tác dụng gì chứ? Không phải chính là để phát huy công dụng vào thời điểm này sao? Bình thường keo kiệt thì thôi, hiện tại đã là thời khắc mấu chốt, còn keo kiệt làm cái gì. Linh thạch là cha người hay là mẹ người? Thiệu Thừa thật sự là không có cách nào đối với nhị đồ đệ vô liêm sỉ này. Nếu như hiện tại không phải thời khắc mấu chốt, ông nhất định phải xông lên đánh hắn một trăm lần. Ngu Sưởng và Tiêu Sâm cũng dở khóc dở cười, bọn họ không ngờ Lữ Thiếu Khanh còn luyến tiếc linh thạch vào lúc này. Tham tiền cũng phải có mức độ thôi chứ? Đã đến lúc này rồi, còn luyến tiếc linh thạch làm gì? Linh thạch giữ lại vô dụng, chỉ có dùng lúc này mới phù hợp giá trị của nó. Tiêu Sâm không nói gì, ông cũng vô lực châm chọc: “Tiểu tử hỗn đản này, ánh mắt thật sự chui vào trong linh thạch rồi sao. Hắn cho rằng những linh thạch này đều là của hắn sao? Vậy mà lại không nỡ dùng.” Thiệu Thừa tức giận mắng to: “Hắn không cần, đến lúc

đó xảy ra chuyện ngoài ý muốn chính là hấn tự chuốc lấy, ta lười quản hấn. “Mặc dù là nói như vậy, nhưng ông vẫn lặng lẽ đẩy linh thạch xung quanh gần một chút. Nhưng mà mặc dù như vậy, Lữ Thiệu Khanh vẫn không hấp thụ linh khí từ trong linh thạch mà chỉ hấp thụ linh khí cuồng bạo trong không khí. Thiệu Thừa ở bên cạnh nhìn mà gấp đến độ giậm chân. Ông vốn đã bị thương, sau khi đi ra còn không có trị liệu gì, giờ lại bị tức giận đến cảm giác càng tổn thương hơn. Kế Ngôn thấy sư phụ không thể bình tĩnh, nhịn không được nói: “Đi chữa thương đi, ở chỗ này sẽ chỉ bị sư đệ chọc giận đến tổn thương hơn thôi. Hấn làm như vậy, tự nhiên có đạo lý của hấn, người gấp cũng vô dụng.” Kế Ngôn tin tưởng Lữ Thiệu Khanh, cho rằng Lữ Thiệu Khanh sẽ không làm càn. Thiệu Thừa tự nhiên không muốn rời đi, nhị đồ đệ như vậy, làm sao ông có thể yên tâm được. Mà ở bên Lữ Thiệu Khanh, khi linh khí bên ngoài bị hấp thu, linh lực trong đan điền của Lữ Thiệu Khanh cũng cuồng bạo theo. Linh khí bị hấp thu chuyển hóa thành linh lực, nhưng tính cách dường như không có chuyển biến, vẫn như ngựa hoang thoát cương, không bị khống chế ở trong đan điền. Lữ Thiệu Khanh cảm thấy cực kỳ khó chịu, hấn muốn tận lực khống chế những linh lực không nghe lời này, muốn cho chúng nó xoay tròn theo một phương hướng, cuối cùng tiến vào bên trong nội đan.

Chương 329 - Lôi kiếp xuất hiện

Chương 329: Lôi kiếp xuất hiện

Sau khi thử vài lần, Lữ Thiếu Khanh phát hiện hắn không thể khống chế được những linh lực này. Mà linh khí bên ngoài còn đang không ngừng bị hấp thu, rất nhanh đã lấp đầy đan điền. Không chỉ như thế, còn day hư cả linh lực ngoan ngoãn trong cơ thể Lữ Thiếu Khanh, cùng nhau trở thành những đũa nhỏ hư hỏng, xông khắp trái phải ở trong đan điền, muốn phá hỏng đan điền của hắn. Lữ Thiếu Khanh thấy mình không thể khống chế những linh lực này, dứt khoát mặc kệ, hắn khống chế nội đan, để nội đan hấp thu tất cả những linh lực không nghe lời này vào. Đến đều đã đến, vậy thì ở lại đi. Tuy rằng những linh lực này không thể khống chế nhưng hắn cũng không có khả năng từ bỏ rồi đi dùng linh thạch lấp lánh để tẩy rửa. Dù sao có vẫn thể hút, cũng mặc kệ cái khác. Khi nội đan vận chuyển, Lữ Thiếu Khanh hấp thu linh khí càng thêm lợi hại. Trong phạm vi ngàn dặm, vạn dặm, tất cả linh khí đều hướng về phía hắn, bị hắn hấp thu toàn bộ. Hắn giống như một cái vòng xoáy gió lốc, không ngừng hấp thu, thôn phệ linh khí xung quanh. Dù cho những linh khí này cuồng bạo, hắn cũng hút không từ. Thiệu Thừa ở một bên tức giận giậm chân, mắng to Lữ thiếu khanh không hiểu chuyện. Nhưng mà tức thì tức, sau khi tức xong, càng nhiều là lo lắng. “Tiểu tử hỗn trưởng, đây là đột phá, vậy mà lại có thể đùa giỡn như thế.” “Sắc mặt Thiệu Thừa tràn ngập lo lắng: “Nếu cứ tiếp tục như vậy, không biết có thể chịu được lôi kiếp không?” “Sau khi nói xong, ánh mắt Thiệu Thừa dừng ở trên trời, tiếp theo ông rất nhanh phản ứng lại. Ông khẩn trương hỏi Ngu Sưởng: “Chưởng môn, nơi này là động thiên phúc địa, lôi kiếp có thể tới không?” “Vấn đề này làm khó Ngu Sưởng. Ông há miệng, nhất thời không biết trả lời như thế nào. Ông cũng nhìn lên trời. Bầu trời nơi này u ám âm trầm, nơi này đã tự thành một giới, là một tiểu thế giới độc lập. Có thể có lôi kiếp đến hay không, ông thật đúng là không biết. Ông lắc đầu, cuối cùng cười khổ nói: “Ta cũng không biết.” “Tiêu Sảm đau khổ trầm tư, cuối cùng cũng nói: “Hình như cũng không có ghi chép là có người độ kiếp trong thế giới bồng lai.” “Sắc

mặt Thiều Thừa càng thêm khó coi. Nếu không có tẩy lễ của lôi kiếp, đột phá không tính là thành công, cho dù kết anh thành công, cũng chỉ có thể xem như một bán thành phẩm. Thiều Thừa càng thêm lo lắng: “Tên hồn trưởng này, thật sự không khiến người ta bớt lo.” Kế Ngôn đã chạy đến một thân cây ngồi xếp bằng, từ trên cao nhìn xuống, nói: “Su phụ, người đừng quan tâm đệ ấy, quan tâm chính người đi.” Muốn nói người bây giờ còn tin tưởng Lữ Thiều Khanh mười phần, cũng chỉ còn mỗi Kế Ngôn. Kế Ngôn tin tưởng Lữ Thiều Khanh sẽ không làm việc hồ đồ, lại càng không làm cho người ta thất vọng. Thậm chí, Kế Ngôn trực tiếp nhắm mắt lại, ở bên cạnh tu luyện. Hắn ta vậy mà cũng đang thử hấp thu linh khí nơi này. Lữ Thiều Khanh có thể, hắn ta tự nhiên cũng không muốn bị rút lại phía sau. Theo thời gian trôi qua, linh khí xung quanh không ngừng bị hút vào, tốc độ xoay tròn của nội đan dần dần chậm lại. Mà lúc này, trên trời bắt đầu có mây đen dày đặc, mây đen đen kịt làm cho đám người Thiều Thừa lui về phía sau thật xa. Mây đen làm cho người ta có cảm giác áp bách cường đại, Thiều Thừa thấy một màn như vậy, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, xem ra nơi này cũng có thể sinh ra lôi kiếp. Thiều Thừa càng nhìn lại càng cảm thấy mây đen này vô cùng đáng yêu. Chỉ cần bình yên vượt qua lôi kiếp, Lữ Thiều Khanh có thể nói là thành công thăng cấp, trở thành đại năng Nguyên Anh. Mây đen trên trời đè đỉnh, tiếng sấm nặng nề vang lên từng trận một. Ở sâu trong tầng mây, vô số sấm chớp xẹt qua, chiếu sáng bầu trời tối tăm. “Phù” Lữ Thiều Khanh mở mắt, thở dài một hơi. Hắn nhìn linh thạch trong suốt xung quanh, mặt mày hớn hờ, lớn tiếng hỏi: “Su phụ, đây là cho con sao?” “Phát, phát tài rồi, nhiều linh thạch như vậy, cũng đủ cho tiểu đệ ma quỷ ăn bẻ bụng rồi chứ? Chuyện hạnh phúc nhất trên thế giới cùng lắm cũng chỉ đến thế này thôi. Cái này không khác gì việc mèo con rơi vào nhà máy chế biến cá muối cả, thực hạnh phúc. Thiều Thừa ở xa xa mắng to: “Hồn trưởng, ít hồ nháo lại cho ta.” Sau khi mắng một câu, giọng điệu chậm lại: “Người đang đột phá, muốn dùng thì nhanh dùng, không nên keo kiệt.” Lữ Thiều Khanh mừng rỡ nheo mắt lại. Tất cả đều là của ta sao? Lữ Thiều Khanh cao hứng gọi Ngu Sưởng: “Chưởng môn, ta sai rồi, người vẫn luôn không keo kiệt.” Thanh âm nhàn nhạt của Kế Ngôn truyền đến: “Đây xem như môn phái cho đệ mượn, đến lúc đó phải trả.” “Mẹ kiếp! Sắc

mặt Lữ Thiếu Khanh lập tức đen lại. Hấn mắng to Kế Ngôn: “Huynh không nói lời nào không ai bảo huynh câm điếc đâu.” Sau khi nói xong, cực kỳ bị thương phóng lên trời: “Ông trời ơi, tại sao phải đối xử với ta như vậy chứ? Đến đi, đánh ta đi, nhớ dùng sức nhẹ một chút.” Khi Lữ Thiếu Khanh bay lên trời. Mây đen trên đỉnh đầu bắt đầu quay cuồng, sắc trời hôn tối xuống, trong tầng mây truyền đến từng đợt tiếng sấm nặng nề. Ầm ầm! Tiếng sấm nặng nề vang lên. Một tia sét màu trắng thật lớn từ trên trời giáng xuống. Lữ Thiếu Khanh không né tránh, cũng không tề ra vũ khí hay pháp khí của mình. Định dựa vào thân thể chống đỡ. Đây là tia thứ nhất, uy lực cũng là yếu nhất, trước thử một chút xem uy lực như thế nào. Thấy Lữ Thiếu Khanh khinh thường như thế, cái gì cũng không lấy ra. Thiều Thừa rất lo lắng, mắng: “Muốn làm gì?” “Dưới tình huống như vậy, còn muốn khinh thường sao?” “Lôi kiếp cũng không phải nói đùa, hơi không cẩn thận sẽ tan thành mây khói, hồn phi phách tán tại chỗ. Nhưng mà sau khi tia sét rơi vào trên người Lữ Thiếu Khanh, Lữ Thiếu Khanh cũng không có bất cứ chuyện gì. Thiều Thừa kỳ quái, thoát nhìn hình như không đủ mạnh. Về mặt Lữ Thiếu Khanh cũng kỳ quái, hình như rất yếu ớt. Đây là điển hình của tiếng sấm lớn, hạt mưa nhỏ. Lực bổ vào người còn không mạnh bằng sư phụ đánh hấn. Có chuyện gì vậy? Sẽ không phải là ở chỗ này chỉ có giả thiên kiếp tới chứ?

Chương 330 - Thiên kiếp bị ô nhiễm?

Chương 330: Thiên kiếp bị ô nhiễm? (tt)Lữ Thiếu Khanh ngẩng đầu nhìn lại, vừa nhìn, hấn ngây dại.Lôi kiếp trên trời xuất hiện biến hóa.Mây đen đã biến thành màu đen, là màu đen thuần túy.Quanh quẩn trong tầng mây, lôi điện màu trắng lóe ra cũng biến thành màu đen.Giống như từng con hắc long chìm nổi trong tầng mây.Nếu như nói tầng mây vừa rồi làm cho người ta có một loại cảm giác áp bách mãnh liệt, như vậy tầng mây hiện tại làm cho người ta có một loại cảm giác sợ hãi.Lữ Thiếu Khanh nhìn lên choáng váng, làm cái gì?Ta độ kiếp mà thôi, có cần phải làm cái đặc biệt cho ta không?Không phải ta yêu cầu người nhẹ nhàng một chút sao?Người làm cho ta một màn như vậy?Vừa nhìn đã biết không đơn giản.Mấy người Thiệu Thừa vậy xem cũng nhận ra thiên kiếp không thích hợp.Mây đen biến thành mây đen nhánh, sấm sét cũng vậy.Đây là chuyện chưa từng nghe qua.Nhìn đen nghịt, làm cho người ta có một loại mây đen âm trầm, sợ hãi.Kế Ngôn nhìn khe nứt xa xa: “Khí tức giống như sấm sét bên cạnh khe nứt.”Thiệu Thừa càng lộ ra vẻ lo lắng: “Chẳng lẽ, cho dù là thiên kiếp, đi tới nơi này, cũng sẽ bị ô nhiễm sao?”“Tuy rằng không có chứng cứ, nhưng nhìn thấy một màn này, tất cả mọi người đều cảm thấy đây là nguyên nhân chính.Cho dù là thiên kiếp, cũng bị khe nứt màu đen ô nhiễm.”“Làm sao bây giờ?”Thiệu Thừa gấp đến độ xoay quanh.Mấy người Ngu Sưởng bắt đầu im lặng.Mặc dù bọn họ là cảnh giới Nguyên Anh, đối mặt với loại tình huống này, bọn họ cũng bất lực.Ngu Sưởng cũng lộ ra ánh mắt lo lắng, nhìn Lữ Thiếu Khanh trên trời: “Chỉ có thể dựa vào chính hấn.”Ngu Sưởng vừa dứt lời, lại một tiếng sấm lại vang lên.Một tia chớp màu đen rơi về phía Lữ Thiếu Khanh.Lúc này thanh thế uy lực còn lớn hơn tia sét đầu tiên.Cuồng phong tàn sát bừa bãi, uy áp khủng bố mệnh mông bát phương.Giống như hắc long diệt thế hàng lâm, hủy thiên diệt địa.Sắc mặt đám người Ngu Sưởng đại biến, uy lực của tia sét màu đen quá kinh khủng.Ngay cả họ cũng cảm thấy da đầu tê dại.Lữ Thiếu Khanh có thể ngăn cản được sao?Lữ Thiếu Khanh cũng không biết, đứng mũi chịu sào, trực tiếp

đổi mặt với sấm sét màu đen, hấn cảm nhận được cảm giác áp bách càng thêm mãnh liệt. Lữ Thiếu Khanh lật cổ tay, trường kiếm xuất hiện, kiếm ý cuồng bạo phóng lên cao. Một con chim lửa khổng lồ giương cánh bay cao, mang theo kiên ý vô tận phóng lên trời, cắn nuốt lôi long màu đen. Nhưng mà rất nhanh, lôi long màu đen lại xuất hiện, ngược lại là kiếm ý của Lữ Thiếu Khanh đã bị đánh tan. Lôi điện rắn chắc rơi vào trên người Lữ Thiếu Khanh. “Nó...” Lữ Thiếu Khanh cắn răng, đã chuẩn bị sẵn sàng chịu đòn, nhưng một kích này, mặc dù mang đến thương tổn, nhưng phạm vi đúng là trong phạm vi Lữ Thiếu Khanh có thể thừa nhận. “Cái này...” Trên mặt Lữ Thiếu Khanh lại lộ ra nghi hoặc. Sao mà vẫn có loại cảm giác tiếng sấm lớn, hạt mưa nhỏ? Lữ Thiếu Khanh lại ngẩng đầu, vô cùng khó hiểu. Lôi kiếp này muốn chơi cái gì? Chẳng lẽ lão thiên thật sự có linh, ra tay nhẹ nhàng với ta một chút? Nếu vậy thì thật tuyệt. Trên mặt Lữ Thiếu Khanh dần dần lộ ra nụ cười, cao hứng nói: “Lão thiên gia, cái này rất tốt, ha ha.” Nhưng Lữ Thiếu Khanh còn chưa cười được mấy tiếng, hấn đã chửi tục rồi. “Đậu má đại gia ngươi!” Thì ra, ở trong thức hải của hấn bỗng nhiên xuất hiện đám mây màu đen, giống y hệt như đám mây lôi kiếp trên trời, cũng đang nổi lên sấm sét màu đen. Trong thức hải của hấn bắt đầu nổi lên cuồng phong, sóng cuộn ngập trời, tựa như tận thế tới. Cái quái gì thế này? Lữ Thiếu Khanh không hiểu. Độ cái kiếp mà thôi, làm ra nhiều thứ như vậy, chơi ta sao? Không đợi Lữ Thiếu Khanh suy nghĩ cẩn thận, tia sét thứ ba lại phủ xuống. Lữ Thiếu Khanh vẫn dốc toàn lực ngăn cản, nhưng bên ngoài bị thương tổn không lớn, vẫn là trong phạm vi có thể thừa nhận. Nhưng điều khiến Lữ Thiếu Khanh lo lắng chính là đám mây đen trong thức hải lại một lần nữa mở rộng. Giống như thiên kiếp bên ngoài là đang sạc điện cho thiên kiếp bên trong thức hải. Kế tiếp, tia thứ ba, tia thứ tư, hết đợt sấm sét màu đen này đến đợt khác hạ xuống. Lữ Thiếu Khanh cũng giống như những Nguyên Anh khác, độ kiếp bình thường, uy lực mỗi một lần lôi điện đều gia tăng, nhưng đều nằm trong phạm vi Lữ Thiếu Khanh có thể chịu đựng được. Tu luyện Luyện Thể Quyết giúp hấn dễ dàng chịu đựng được lôi điện tấn công hơn những người khác. “Hô hô.” Lữ Thiếu Khanh nhét một nắm đan dược vào miệng, khôi phục thương thể và linh lực tiêu hao của mình. Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, chỉ còn lại một tia sét cuối cùng. Thiều Thừa cũng

vô cùng khẩn trương, hai tay nắm thật chặt. Làm tu sĩ nhưng trong lòng bàn tay ông đã phủ kín mồ hôi, bởi vậy có thể thấy được ông đang rất khẩn trương. Chỉ cần vượt qua một tia cuối cùng, độ kiếp của Lữ Thiệu Khanh có thể nói đã hoàn thành. Lữ Thiệu Khanh cũng chính thức trở thành tu sĩ Nguyên Anh. Cổ lên, tiểu tử. Thiệu Thừa thềm nói trong lòng. Dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, tiếng sấm thật lớn vang lên, một tia sét cuối cùng xuất hiện. Từ trên trời giáng xuống, tia sét này có thanh thế to lớn, vượt xa tất cả tia sét lúc trước. Nó nặng nề bổ vào trên người Lữ Thiệu Khanh, Lữ Thiệu Khanh cảm giác toàn thân truyền đến đau nhức kịch liệt, đau đến ngay cả linh hồn cũng run rẩy. Lữ Thiệu Khanh đau đến kêu to lên: “Đau chết ta rồi.” Máu tươi bắn tung tóe, thân thể nhiều chỗ cháy đen, phát ra mùi thịt thơm, thân thể bị điện giật đến run rẩy, cảm giác chua xót sảng khoái làm cho nước mắt Lữ Thiệu Khanh đều chảy ra. Lữ Thiệu Khanh chỉ lên trời mắng to: “Hỗn đản, đã bảo ngươi nhẹ một chút, ngươi còn ra tay nặng như vậy làm gì?” Khi tia sét cuối cùng này rơi xuống, mây đen trên trời bắt đầu tản đi. Uy áp khủng bố theo đó biến mất. Bên trong đan điền của Lữ Thiệu Khanh, nội đan của hắn đã không còn tồn tại, thay vào đó là một đứa bé, đang lơ lửng ngồi xếp bằng ở trong đan điền của hắn. Đứa bé trắng nõn nà, bộ dạng giống Lữ Thiệu Khanh như đúc, là một Lữ Thiệu Khanh thu nhỏ. Đây chính là Nguyên Anh của Lữ Thiệu Khanh. Ý thức của Lữ Thiệu Khanh xuất hiện ở trên người Nguyên Anh, hắn mở to mắt, còn chưa kịp hoạt động thân thể một chút, sắc mặt của hắn đột nhiên biến đổi.

Chương 331 - Xảy ra vấn đề

Chương 331: Xảy ra vấn đề
Nhìn Lữ Thiểu Khanh ngồi xếp bằng, trên mặt Thiều Thừa lộ ra vui sướng, điều này có nghĩa Lữ Thiểu Khanh đã kết thúc độ kiếp. Về phần Lữ Thiểu Khanh, hẳn vẫn còn có sức lực chỉ vào bầu trời mắng to, đủ để chứng minh hẳn không có gì đáng ngại. Quá tốt rồi. Ánh mắt Thiều Thừa vui mừng, giống như lão phụ thân nhìn nhi tử lớn lên có tiền đồ. Tiểu tử hồn trưởng này cũng đã trưởng thành đến bước này. Nhưng Kế Ngôn lại đứng lên, sắc mặt hẳn ta vẫn trắng đến dọa người, nhìn chằm chằm Lữ Thiểu Khanh: “Không đúng. Mọi người cũng kịp phản ứng. Đúng là không thích hợp. Nếu như nói là sau khi đột phá cũng cố cảnh giới, hẳn là cần hấp thụ một lượng lớn linh khí. Nhưng hiện tại lại không có bất kỳ động tĩnh gì. Trên người Lữ Thiểu Khanh cũng không có loại khí tức Nguyên Anh đặc biệt này. Tim Thiều Thừa lại thất lại. Ông rất muốn đi qua xem rốt cuộc là xảy ra chuyện gì. Nhưng mà hiện tại ai cũng không dám tùy tiện đi quấy rầy Lữ Thiểu Khanh. Trong thức hải, Nguyên Anh của Lữ Thiểu Khanh xuất hiện, khuôn mặt trắng nõn của Nguyên Anh mang theo vẻ nghiêm nghị, nhìn mây đen trên thức hải. “Mẹ nó, nơi này còn có lôi kiếp sao?” Lữ Thiểu Khanh trắng nõn im lặng đến cực điểm, rốt cuộc là xảy ra vấn đề từ bước nào, người khác độ kiếp, sau khi kháng lôi kiếp phá đan thành anh, linh thức chuyển hóa thành thần thức là được. Hẳn thì sao, Nguyên Anh đã có, linh thức còn không có chuyển biến thành thần thức, hơn nữa trong thức hải còn ngưng tụ lôi kiếp. Chuyện quái gì đang xảy ra vậy? Lữ Thiểu Khanh vô lực chửi bới. Nhìn mây đen trên trời còn đang ngưng tụ, chưa bỏ xuống. Lữ Thiểu Khanh nhân cơ hội đánh giá Nguyên Anh của mình một phen. Làn da trắng nõn mềm mại, khuôn mặt béo ị, tay chân mập mạp. Lữ Thiểu Khanh cúi đầu nhìn dưới háng mình, lẩm bẩm: “Cũng tốt, cũng có.” Suy nghĩ một chút, Lữ Thiểu Khanh giật mình, dùng linh lực hóa thành một bộ quần áo che lên người. Về sau đánh nhau Nguyên Anh cũng có cơ hội đi ra đánh cùng, nếu trần truồng chạy ra trước ống kính, tiểu Thiểu Khanh bị thấy được, sẽ bị người chê cười,

khí thể chưa chiến đã suy yếu một nửa. Nguyên Anh tương đương với hóa thân thứ hai, thân thể hủy diệt, Nguyên Anh còn có thể chạy trốn, cướp xác sống lại, tương đương với có được cái mạng thứ hai. Nếu thật sự đánh không lại, thiêu đốt Nguyên Anh, tự nổ để đồng quy vu tận cùng người khác, uy lực càng lớn, ít nhất có thể kéo thêm một cái đệm lưng. Mà lúc này, lôi kiếp trên trời bắt đầu có động tĩnh. Vẫn là tiếng sấm sét qua đi, sấm sét màu đen hạ xuống, đánh thẳng vào Nguyên Anh của Lữ Thiểu Khanh như cũ. Lữ Thiểu Khanh chửi ầm lên: “Ông trời chết tiệt, ông muốn làm gì? Không muốn thấy soái ca thành Nguyên Anh à? Hôm nay ta liều mạng với ngươi.” Pháp thuật Nguyên Anh sử dụng càng thêm lưu loát, uy lực càng thêm khủng bố. Hết quả cầu lửa này đến quả cầu lửa khác giáng xuống từ trên trời, hung hăng đập về phía tầng mây thiên kiếp. Ở chỗ này sấm sét màu đen có uy lực cực lớn, đánh cho Lữ Thiểu Khanh gào khóc kêu to. Mỗi một lần sấm sét rơi xuống, đều làm cho Lữ Thiểu Khanh đau thấu linh hồn, nước mắt oa oa chảy ra. Rất nhanh, trên người Lữ Thiểu Khanh đã chồng chất vết thương, ý thức bắt đầu mơ hồ. Ầm ầm! Lại là một tiếng sấm sét, cuối cùng một tia sét rơi xuống, hung hăng bổ vào trên người Lữ Thiểu Khanh. “A!” Lữ Thiểu Khanh đau đớn kêu lên, Nguyên Anh bị đánh đến da tróc thịt bong, thê thảm vô cùng. Lần này ý thức Lữ Thiểu Khanh hoàn toàn mơ hồ, hỗn loạn, thân thể không thể nhúc nhích nửa phần. Nhưng mà vào lúc này, kiếp vân trên trời chẳng những không có tiêu tán, ngược lại hóa thành một đợt sương khói màu đen giáng xuống từ trên trời, tiến vào thân thể Nguyên Anh của Lữ Thiểu Khanh. Nguyên Anh của Lữ Thiểu Khanh run rẩy, làn da trắng nõn biến thành màu đen với tốc độ mắt thường có thể thấy được. Một ý thức tà ác, âm lãnh lạnh lẽo phủ xuống. Ý thức của Lữ Thiểu Khanh đang trong hôn mê, bỗng cảm giác được có một giọng nói vang lên bên tai hắn. “Thả lỏng, không cần chống cự, dung hợp với ta đi, chúng ta có thể làm chúa tể thiên hạ, trở thành bá chủ thế giới này.” Giọng nói đầy cám dỗ. “Đến lúc đó thế giới này sẽ phủ phục dưới chân chúng ta, chúng ta sẽ là thần của thế giới này. Đến, dung hợp với ta đi!” Lữ Thiểu Khanh hôn mê không phản kháng, trong lúc ý thức tà ác muốn cắn nuốt ý thức của hắn. Chiếc nhẫn của Lữ Thiểu Khanh đột nhiên rung lên, một cảm giác nóng rực xuất hiện, truyền khắp toàn thân hắn, làm linh hồn hắn đau nhói, đánh thức ý thức của

hắn.Cảm giác đau rát truyền đến, ý thức Lữ Thiếu Khanh tỉnh táo lại, hắn hỏi một câu: “Có linh thạch không?”“Linh, linh thạch?”Ý thức tà ác sừng sốt một chút: “Dung hợp với ta, ngươi có thể là chúa tể thiên hạ, muốn linh thạch thì có ích lợi gì? Đến lúc đó muốn cái gì thì có cái đó, không cần mượn linh thạch tu luyện!”Ý thức tà ác cho rằng Lữ Thiếu Khanh muốn linh thạch tu luyện.Nhưng mà Lữ Thiếu Khanh nghe xong liền nổi giận, không có linh thạch, nói cái rắm à.Phúc đến thì lòng cũng sáng ra, Lữ Thiếu Khanh theo bản năng vận chuyển Kinh Thần Quyết.“Tên lang thang ở đâu ra, cũng học theo tiểu đệ ma quỷ kia hù dọa ta? Thì ra tất cả đều là do ngươi giở trò quỷ sao? Thật cho rằng ta dễ bắt nạt đúng không? Xem ta có đánh chết ngươi không này.”Ý thức tà ác không nghĩ tới Lữ Thiếu Khanh sẽ đột nhiên tỉnh táo lại, cũng không nghĩ tới Lữ Thiếu Khanh vậy mà lại có công pháp biến thái như Kinh Thần Quyết.Trong cảm giác của nó, ý thức của Lữ Thiếu Khanh trở nên khủng bố, giống như cự thú tiền sử, khiến nó vô cùng sợ hãi.Nhưng đến một bước này, nó không còn đường lui, chỉ có thôn phệ được ý thức của Lữ Thiếu Khanh thì nó mới có thể có đường sống.

Chương 332 - Khiêu khích quái vật

Chương 332: Khiêu khích quái vật”Chết đi cho bọn tọa!“Ý thức tà ác đè xuống sợ hãi, thét chói tai lên, ý thức trở nên giàu tính công kích, mạnh mẽ muốn thôn phệ ý thức của Lữ Thiếu Khanh.Nhưng mà ý thức của Lữ Thiếu Khanh giống như hồng thủy ngập trời nhanh chóng bao phủ nó, nó nhanh chóng lâm vào trong sóng biển vô tận, liều mạng giãy dụa.“Không, không có khả năng!““Tên lang thang nhỏ, không có gì là không thể, xem ta giết chết người này!“Lữ Thiếu Khanh rống giận, từng đợt từng đợt công kích, giống như sóng biển không ngừng đánh sâu vào ý thức tà ác, từng ngụp từng ngụp cắn nuốt ý thức tà ác, làm nó hoảng sợ vạn phần.Ý thức của nó không ngừng bị Lữ Thiếu Khanh cắn nuốt, càng ngày càng yếu.“Tha, tha mạng!“Ý thức xấu xa bắt đầu cầu xin sự tha thứ.“Ta, ta, nguyện ý nhận người làm chủ, tha mạng!““Không cần!“Lữ Thiếu Khanh không chút do dự từ chối, ý thức tà ác cho hắn cảm giác quá nguy hiểm.Hiện tại có cơ hội, đương nhiên phải thừa thế xông lên tiêu diệt hoàn toàn mới có thể an tâm.Rất nhanh đã nuốt chửng ý thức tà ác.Sau khi cắn nuốt ý thức tà ác, một đợt lực lượng bàng bạc xuất hiện, hai mắt Lữ Thiếu Khanh tỏa sáng, khôi phục tỉnh táo, một lần nữa xuất hiện ở bên trong Nguyên Anh.Hắn nhìn thoáng qua xung quanh, không phát hiện có cái gì dị thường, nhin không được thở phào nhẹ nhõm.Lắc lắc cánh tay, thả lỏng gân cốt, Lữ Thiếu Khanh nói thầm: “Hắn là giải quyết rồi chứ?“Sau khi vượt qua lôi kiếp trong thức hải, linh thức của hắn cũng chuyển biến thành thần thức, trở nên càng mạnh hơn.Không biết có phải do đã nuốt chửng ý thức tà ác hay không, thần thức của hắn càng mạnh mẽ hơn, vượt xa thần thức của Nguyên Anh bình thường.Nhưng rất nhanh, Lữ Thiếu Khanh nhận ra có gì đó không đúng.Hắn vội vàng vươn hai tay của mình, chỉ nhìn thấy bàn tay vốn trắng nõn, mập mạp béo ị đã thay đổi, đã trở nên đen sì.Mẹ nó!Lữ Thiếu Khanh vội vàng cúi đầu đánh giá thân thể Nguyên Anh của mình.Vừa nhìn, Lữ Thiếu Khanh thiếu chút nữa khóc lên.Đen toàn bộ, kể cả tiểu Thiếu Khanh cũng vậy, cả người đen kịt, giống như mới bò ra từ thùng

nhuộm màu đen.Hơn nữa cũng cao hơn một nửa so với vừa rồi.Nếu như nói Nguyên Anh lúc trước là một đứa bé mới sinh ra, như vậy Nguyên Anh bây giờ chính là một đứa bé chừng một tuổi, nẩy nở rồi.Hơn nữa trên người còn mặc một thân linh giáp màu đen, uy phong lẫm liệt.Đây là di chứng do nuốt chứng ý thức tà ác kia sao?Hấp thu lực lượng kia, chẳng những làm cho Nguyên Anh của mình khỏi hấn, còn trưởng thành.Trong lòng Lữ Thiếu Khanh rất hoảng.Tên lang thang kia rốt cuộc có lai lịch gì, Lữ Thiếu Khanh không biết.Cho dù nuốt chứng ý thức của nó, nhưng Lữ Thiếu Khanh cũng không có được tin tức hữu dụng gì.Ngược lại còn làm cho Nguyên Anh của mình biến thành một Nguyên Anh màu đen, hơn nữa còn lớn lên dài ra.Cái này tính là gì chứ? Lữ Thiếu Khanh ngửa mặt lên trời thở dài.Nguyên Anh như vậy mà đi ra ngoài chiến đấu, là muốn địch nhân cười chết sao?Quên đi, cuối cùng Lữ Thiếu Khanh thở dài, lẩm bẩm: “Sau này ít để Nguyên Anh ra ngoài đánh nhau thì hơn.”Thực hải đã khôi phục bình thường, ý thức Lữ Thiếu Khanh rời đi, trở về bản thể.Việc đầu tiên sau khi ý thức trở về bản thể là vươn hai tay ra, xem mình có biến thành cục than đen nhỏ hay không.Nhưng mà cuối cùng Lữ Thiếu Khanh thở phào nhẹ nhõm, thân thể của hắn vẫn rất tốt, vẫn trắng trẻo sạch sẽ, bằng không sẽ không có mặt mũi gặp người.Thiên kiếp qua đi, thân thể của hắn được khôi phục, vết thương bị trong thiên kiếp cũng đã khỏi hẳn.Lữ Thiếu Khanh đứng lên, trong mắt thần thái sáng láng, lộ ra vui sướng.Hắn hiện tại đã thành một tu sĩ Nguyên Anh chân chính, ít nhất cũng có chút có thể tự bảo vệ mình.Lữ Thiếu Khanh thầm nghĩ trong lòng.Hắn hưng phấn đang muốn khoe khoang với Kế Ngôn thì một cảm giác nguy hiểm lại phủ xuống, trong lòng Lữ Thiếu Khanh nhảy dựng.Hắn ngẩng đầu nhìn lên, nhìn trên bầu trời, trong đại trận, Kha Hồng và con quái vật Hóa Thần kia không biết đã dừng tay từ lúc nào.Hai người cách không đối diện, cách xa xa.Kha Hồng nhìn chăm chăm quái vật Hóa Thần, mà quái vật Hóa Thần không để ý tới Kha Hồng, ánh mắt đỏ tươi gắt gao nhìn chăm chăm Lữ Thiếu Khanh.Mặc dù cách thật xa, Lữ Thiếu Khanh vẫn có thể cảm nhận được sát ý nồng đậm của quái vật Hóa Thần.Thậm chí, Lữ Thiếu Khanh có thể cảm nhận được khí thế của quái vật Hóa Thần đang khóa chặt hắn.Có chuyện gì vậy? Chẳng lẽ có liên quan đến ý thức tà ác

kia sao?Nhưng mà...Lữ Thiếu Khanh ưỡn thẳng ngực, không hề nao núng.Người là Hóa Thần, tổ sư ta cũng là Hóa Thần, hơn nữa còn có đại trận ngăn cản, sợ cái quái gì người.Lữ Thiếu Khanh dứt khoát giơ ngón giữa với quái vật Hóa Thần.Suy nghĩ một chút, cảm thấy quái vật Hóa Thần không biết ý nghĩa của ngón giữa, hẳn lại làm một thủ thế khiêu khích khác.Sau khi quái vật Hóa Thần nhìn thấy, ánh mắt đỏ tươi hiện lên sát ý lạnh lẽo, gắt gao nhìn chằm chằm Lữ Thiếu Khanh.Khi tức âm lãnh trong nháy mắt tràn ngập ra.Mặc dù có đại trận ngăn cách, mọi người bên ngoài vẫn cảm nhận được sát ý nồng đậm, một đợt thần niệm truyền đến.“Tìm, chết!”Lữ Thiếu Khanh cũng cảm nhận được khí tức nổi giận trong đó, nhưng mà hiện tại sợ cũng không có khả năng làm quái vật thân thiết được với hắn.Dứt khoát một không làm, hai không thôi, Lữ Thiếu Khanh lại khiêu khích quái vật, đồng thời dùng thần niệm không chút khách khí đánh trả: “Tới cắn ta đi?”Kiêu ngạo như thế, quái vật nhin không được.Nổi giận gào thét một tiếng, trong khe nứt phía sau, con quái vật Nguyên Anh bị thương cũng xuất hiện, còn có đám quái vật lâu la lít nha lít nhít.Cho rằng nhiều người có thể dọa được ta sao? Thật sự cho rằng ta vô dụng sao?Lữ Thiếu Khanh xoay người, vô môn về phía quái vật, thần niệm lại truyền lời: “Tới cắn ta đi. Không đến thì ngươi là tôn tử.”

Chương 333 - Bên trong hắc lôi cầu

Chương 333: Bên trong hắc lôi cầu Thiều Thừa thấy Lữ Thiểu Khanh dám khiêu khích con quái vật Hóa Thần kia. Ông tức giận mắng to: “Hỗn trướng, ngươi an phận một chút được không?” “Thật sự cho rằng Nguyên Anh vô địch sao? Mới vừa bước vào Nguyên Anh đã kiêu ngạo như thế, không thấy thực lực của đối phương sao? Lữ Thiểu Khanh cười hì hì phát tay: “Yên tâm đi, nó có ra được đâu?” “Kha Hồng và quái vật đại chiến trong thời gian dài như vậy, đại trận đều lù lù bất động, không có bị phá hư. Bởi vậy có thể thấy được đại trận kiên cố, tuyệt đối là công trình làm bằng lương tâm. Có Kha Hồng Hóa Thần ở phía trước ngăn cản, lại có đại trận làm bình chương, bây giờ hẳn đang rất an toàn. Quái vật cũng dám uy hiếp ta, còn không cho phép ta khiêu khích lại sao? Lữ Thiểu Khanh nói xong, tiếp tục ra đấu với quái vật. Quái vật hoàn toàn bị chọc giận, vẩy giáp trên người dựng thẳng lên, cả người tản ra khí tức khủng bố, rống giận với Lữ Thiểu Khanh lần nữa. “Grào!” Thanh âm đinh tai nhức óc, mang theo sóng âm khủng bố đánh sâu vào Lữ Thiểu Khanh, nhưng những thứ này đều bị đại trận ngăn cản. Lữ Thiểu Khanh thậm chí còn thích ý ngoáy lỗ tai một cái. Nguyên Anh của ta bị đám quỷ xấu xí các ngươi làm thành như vậy, không chọc giận các ngươi một chút, trong lòng ta không thoải mái. Cái loại cảm giác đánh không chết ta nhất định rất sướng khoái đi? Thực lực của ta còn không cho phép ta giết chết các ngươi, nhưng vẫn đủ để cho phép ta chọc giận các ngươi. Nhưng ngay sau đó, Tiêu Sấm bỗng nhiên lớn tiếng kêu lên: “Nhìn kia, chỗ khe nứt kia!” Lữ Thiểu Khanh ngẩng đầu nhìn lên, khe nứt thật lớn đã xảy ra biến hóa. Tia chớp màu đen vẫn vẩy quanh khe nứt nhao nhao động lên, giống như con cá bơi lội, tụ tập về một phương hướng. Chỉ qua vài hơi thở, tất cả tia chớp liền tụ tập lại với nhau, tạo thành một quả cầu sấm sét khổng lồ. Hắc lôi cầu, xung quanh lóe ra điện quang, di chuyển, xì xì rung động, vô cùng chấn động. Muốn làm gì? Đây là nghi hoặc của tất cả mọi người, mà ngay sau đó, quả cầu sấm sét giống như có sinh mệnh, xoay tròn vài cái, bỗng nhiên biến mất tại chỗ, giống như sao

băng xông thẳng vào Lục Thiếu Khanh ở bên ngoài đại trận. Quả cầu sấm xẹt qua tạo thành một vòng hồ quang màu đen ở không trung, giống như sao băng kéo theo cái đuôi màu đen, từ trên trời giáng xuống, hung hăng đụng vào bình phong. Đại trận lục phẩm lập tức mãnh liệt phát sáng, bình chướng vốn trong suốt biến thành một bức tường thành màu trắng, gắt gao ngăn cản quả cầu sấm. Cuộc đối đầu giữa trắng và đen. Tiếng nổ vang, tiếng sét đánh, trộn lẫn cùng một chỗ, phát ra thanh âm làm cho người ta bất an. Kha Hồng kịp phản ứng đầu tiên, ông thầm nghĩ không tốt. Tình huống như vậy là lần đầu tiên gặp, nhưng ngẫm lại cũng biết không phải chuyện tốt gì. Cho dù như thế nào, ông đều phải ngăn cản quả cầu kia, nếu không một khi đại trận xảy ra vấn đề, trăm ngàn năm cố gắng của bọn họ liền hỏng. “Grào!” Quái vật Hóa Thần xuất hiện trước mặt Kha Hồng, chặn đường Kha Hồng, nó rất mạnh, trong lúc nhất thời Kha Hồng không có cách nào với nó, chỉ có thể trơ mắt nhìn quả cầu sấm phá tan bình chướng của đại trận. Khi bình chướng đại trận bị đánh vỡ, trên quả cầu lan tràn ra tia sấm sét màu đen điên cuồng công kích đại trận, hào quang đại trận lóe ra vài cái, cuối cùng ảm đạm xuống. Đại trận vẫn luôn ngăn cản quái vật màu đen mấy trăm năm đã bị phá, hoàn toàn hủy diệt. Sắc mặt mọi người đều thay đổi. Không chỉ như thế, tốc độ hắc lôi cầu không giảm, lao tới trước mặt Lữ Thiếu Khanh với tốc độ ánh sáng. Nhìn quả cầu sấm khổng lồ này, sắc mặt Lữ Thiếu Khanh hoàn toàn thay đổi, lại không kịp phản ứng gì, cả người liền bị quả cầu này cắn nuốt. Quả cầu màu đen bao phủ Lữ Thiếu Khanh trong nháy mắt, một cơn đau đớn kịch liệt truyền đến, xâm nhập linh hồn, có lẽ là một lần đau đớn nhất đời này. Lữ Thiếu Khanh không nói hai lời, hai mắt trợn lên, đau chết đi được. Cũng không biết qua bao lâu, Lữ Thiếu Khanh yếu ớt tỉnh lại. Mở mắt ra nhìn, phát hiện bên cạnh hắn đều là tia chớp màu đen. Hắn giống như đặt mình ở giữa một quả cầu hình tròn, xung quanh là những tia chớp màu đen dày đặc vây quanh. Tia chớp màu đen to to nhỏ nhỏ không nhất trí giống như rắn độc màu đen, xoay vòng bay múa, tùy thời mà động. Lữ Thiếu Khanh cảm nhận được uy hiếp trí mạng từ trong tia chớp màu đen này. Mặc dù hắn hiện tại đã ở cảnh giới Nguyên Anh, nhưng chỉ cần bị đụng tới cũng sẽ lập tức hóa thành tro bụi. Lữ Thiếu Khanh nhìn chăm chăm trong chốc lát, hắn cảm thấy rất

kỳ quái. Vừa rồi khi hắn bị hắc lôi cầu cắn nuốt, tại sao lại không chết? Ngay lúc Lữ Thiếu Khanh nghi hoặc, một ánh sáng màu đen hiện lên, có cái gì đó xuất hiện. Lữ Thiếu Khanh chăm chú nhìn, kinh ngạc há to miệng, là tiểu than đen Nguyên Anh của mình. Nó chủ động chạy ra từ trong thân thể của mình. Để làm gì? Muốn làm gì? Muốn tạo phản sao? Lữ Thiếu Khanh cảnh giác nhìn chăm chăm Nguyên Anh lơ lửng trước mặt mình. Hắn còn chưa nghe nói Nguyên Anh của ai sẽ tự mình chạy ra. Nhớ tới ý thức tà ác kia, trong lòng Lữ Thiếu Khanh lập bộp một chút, chẳng lẽ còn chưa chết sao? Còn có ý thức ẩn núp bên trong Nguyên Anh của mình, tiếp tục gây sự sao? Ý thức của Lữ Thiếu Khanh lập tức tiến vào Nguyên Anh, sau khi cẩn thận kiểm tra một phen, không phát hiện có bất kỳ manh mối nào mới thở phào nhẹ nhõm. Đồng thời hắn cũng biết vì sao Nguyên Anh lại đột nhiên xuất hiện. Thì ra tia chớp màu đen trước mắt có chỗ tốt rất lớn đối với Nguyên Anh, cắn nuốt những tia chớp màu đen này có thể làm cho Nguyên Anh tiến thêm một bước trưởng thành. Nhìn tia chớp đen trước mắt, Lữ Thiếu Khanh im lặng một hồi lâu. Mới thấp giọng tự nói: “Thử một lần đi, Nguyên Anh lớn lên một chút cũng không có hại.” Về sau nếu thật sự phải liều Nguyên Anh, Nguyên Anh của mình là một người lớn, mà Nguyên Anh của kẻ thù lại là một tiểu hài tử, đánh nhau cũng thoải mái hơn.

Chương 334 - Bên trong hắc lôi cầu

Chương 334: Bên trong hắc lôi cầu (tt) Sau khi hạ quyết tâm, Lữ Thiểu Khanh liền không chế Nguyên Anh chậm rãi tới gần. Khi Nguyên Anh tới gần, tia chớp màu đen xung quanh dường như trở nên xao động, lóe ra càng thêm lợi hại. Điện quang lóe ra màu đen, làm cho người ta có một loại cảm giác sợ hãi. Nguyên Anh tới gần, chậm rãi vươn bàn tay nhỏ bé ra, linh giáp trên người hơi phát ra ánh sáng, những tia chớp màu đen kia lại giống như được triệu hoán, nhao nhao bơi tới, tiến vào trong thân thể Nguyên Anh. Mỗi một lần chạm vào đều làm cho Nguyên Anh cảm nhận được sự tê dại, loại cảm giác này vô cùng thoải mái. Lữ Thiểu Khanh không chế Nguyên Anh, Nguyên Anh không ngừng hấp thu tia chớp màu đen, khi tức không ngừng tăng cường, thân thể cũng dần dần tăng cường. Linh giáp màu đen trên người Nguyên Anh cũng có tia chớp màu đen quanh quẩn, giống như là đang rèn đúc, mặt ngoài linh giáp trở nên càng phát sáng rực rỡ. Hơn một khắc sau, Nguyên Anh ngừng hấp thu, đã đạt tới bão hòa. Nguyên Anh hấp thu được tia chớp màu đen đã trưởng thành không ít, lúc trước giống như trẻ con một tuổi, hiện tại thì giống như trẻ con hai tuổi. Lữ Thiểu Khanh không chế Nguyên Anh hoạt động một chút, bất mãn nói: “Sao không hút nữa? Tiếp tục hút đi, tiếp tục lớn lên đi.” Thấy không có bất kỳ động tĩnh gì, Lữ Thiểu Khanh Nguyên Anh lần nữa vươn tay, chạm vào tia chớp màu đen đang chạy. Lúc này đây tia chớp màu đen không có tiến vào trong cơ thể, nó chỉ quán quanh thân thể của hắn, giống như chó nhỏ dụ ngoan. Lữ Thiểu Khanh thử nhiều lần đều không thể hấp thu tia chớp màu đen, hắn có thể không chế những tia chớp màu đen này, nhưng không thể hấp thu chúng. Những tia chớp màu đen này có lai lịch không rõ, nhưng dù gì cũng là thứ tốt. Không thể tiếp tục hấp thu, nếu cứ buông tha cho chúng như vậy, Lữ Thiểu Khanh cũng không cam lòng. Thật vất vả mới gặp được chuyện tốt như vậy, không ăn nhiều thêm mấy miếng, về sau nhớ tới cũng sẽ đau lòng, ngủ cũng sẽ gặp ác mộng. Không được, nhất định phải làm chút gì đó mới được. Lữ Thiểu Khanh suy nghĩ một phen, cuối

cùng lấy trường kiếm của mình ra. Thanh trường kiếm này là bội kiếm bản mệnh của hắn, từ nhị phẩm đã bắt đầu đi theo hắn, chậm rãi một đường rèn luyện, hiện tại đã là tam phẩm. Thanh trường kiếm của Kế Ngôn hắn là đã là tứ phẩm. Đúng lúc, hắn đạt tới Nguyên Anh, bội kiếm của mình cũng nên thăng cấp theo. Lữ Thiếu Khanh vốn đang không biết phải thăng cấp như thế nào, hiện tại có những tia chớp màu đen này, không lợi dụng một phen quả thực quá đáng tiếc. “Đi!” Lữ Thiếu Khanh hét lớn một tiếng, trường kiếm đâm vào tia chớp đen. Tia chớp giống như bị chọc giận, nhao nhao bỏ về phía trường kiếm. Trường kiếm phát ra tiếng vang ong ong, tranh thủ lúc tia chớp màu đen bỏ ở phía trên trường kiếm mà rèn luyện trường kiếm. Đồng thời cũng đưa những vật liệu đã sớm chuẩn bị tốt vào trong đó. Thông qua sự tấn công của tia chớp màu đen, rửa sạch, loại bỏ tạp chất. Cuối cùng, Lữ Thiếu Khanh suy nghĩ một chút, lấy gai nhọn lấy được từ quái vật Nguyên Anh tầng 6 ra, bỏ vào trong đó. Sau khi gai nhọn màu đen đâm vào trong đó, tia chớp màu đen càng thêm cuồng bạo, cuối cùng hóa thành một cục màu đen, bao phủ trường kiếm và tất cả vật liệu trong đó. Lữ Thiếu Khanh điều khiển thật chặt, không dám có nửa điểm buông lỏng. Đột nhiên! Lữ Thiếu Khanh phun ra một ngụm máu tươi, khí tức cả người trở nên uể oải. Ngay cả Nguyên Anh cũng bị ảnh hưởng, từng ngụm từng ngụm máu tươi phun ra, bộ dáng vô cùng chật vật. “Mẹ nó, xảy ra chuyện gì vậy?” Lữ Thiếu Khanh kêu to, hoảng sợ: “Sẽ, sẽ không thất bại chứ?” “Đáng giận, bội kiếm bản mệnh của ta, chống đỡ cho ta!” Lữ Thiếu Khanh lại tiếp tục phun ra một ngụm máu tươi, khí tức càng suy yếu. Nguyên Anh trở nên ốm yếu, hơi thở giống như ngọn nến tàn trong gió. Lữ Thiếu Khanh không chể Nguyên Anh lao vào tia chớp đen: “Ta không tin, nhất định sẽ không xảy ra vấn đề.” Nhưng mà, Nguyên Anh vừa mới tiến vào trong tia chớp màu đen, linh giáp trên người Nguyên Anh nổi lên phản ứng, có chút ánh sáng tỏa ra, tiếp theo khí tức tà ác kia lại xuất hiện. Lần này nó đến rất dữ dội. “Khắc khắc, cuối cùng ta cũng đợi được cơ hội.” Ý thức tà ác cười đắc ý, lại phát động tấn công ý thức Lữ Thiếu Khanh trong Nguyên Anh. Nhưng Lữ Thiếu Khanh ở bên ngoài ngồi thẳng người, ngoài miệng lộ ra nụ cười nhàn nhạt, tinh quang trong mắt chợt lóe lên. “Bắt được người rồi.” “Hắn không có bị tia chớp màu đen giết chết, Nguyên Anh

còn có thể hấp thu tia chớp màu đen mà tăng cường, thấy thế nào cũng không thích hợp. Cho nên Lữ Thiếu Khanh liền đoán ý thức tà ác kia còn chưa hoàn toàn chết. Dù sao ý thức tà ác có lai lịch rất lớn, một lần không chết sạch sẽ là rất bình thường. Cho nên mượn lúc thăng cấp bội kiểm bản mệnh của mình, cố ý để cho mình học máu giả bộ bị thương, xem có thể dụ được ý thức tà ác kia đi ra hay không. Còn cố ý để cho Nguyên Anh tiến vào trong tia chớp màu đen, đây là sân nhà của nó, cơ hội tốt như vậy, hẳn là sẽ không bỏ qua. Hiện tại xem ra hắn tính toán không sai, ý thức tà ác đã bị lừa rồi. “Còn muốn chơi lén ta sao, đi chết đi!” Đại trận bị phá hư, Lữ Thiếu Khanh bị quả cầu sấm cắn nuốt, quả cầu màu đen đang xoay tròn, cũng không biết Lữ Thiếu Khanh sống hay chết. Kha Hồng vừa sợ vừa giận, tuyệt đối không nghĩ tới lần này lại xuất hiện tình huống như vậy. Ông rống giận với quái vật chặn mình: “Đi chết đi!” “Khắc khắc!” “Quái vật nhếch miệng cười rộ lên, trong mắt mang theo đắc ý và hưng phấn. Trong hàng ngàn năm, những trở ngại ngăn chặn chúng đều đã được loại bỏ vào hôm nay, chúng cuối cùng cũng có thể tự do ra vào thế giới này.

Chương 335 - Không hổ là người

Chương 335: Không hổ là người
Quái vật nhẹ nhàng tránh được một kích của Kha Hồng, tiếp tục cười đắc ý. Kha Hồng đối mặt với quái vật, trong lòng ông càng âm trầm. Đại trận bị phá, bọn họ đã vô lực ngăn cản những quái vật này, cũng không thể ngăn quái vật ở chỗ này giống như lúc trước. Hiện tại chỉ có thể mang theo đám hậu bối của mình thoát khỏi nơi này, phá hư truyền tống trận, có thể đỡ được ngày nào hay ngày đó. Nghĩ tới đây, Kha Hồng vô tâm tham chiến, sau khi chiến đấu trong chốc lát với quái vật, liền tìm cơ hội bức lui quái vật, thoát ly chiến trường. Quái vật không đuổi theo, nhìn Kha Hồng tụ hợp với đám người Ngu Sưong, ánh mắt nó tràn ngập sự nhạo báng. Trong mắt nó, đám người Kha Hồng tựa như cừ non đợi làm thịt, cho dù làm cái gì cũng phí công, kết cục đã định trước, sẽ không có bất kỳ thay đổi nào. Nó mang theo tư thái mèo vờn chuột, từ trên cao nhìn xuống đám Kha Hồng. Kha Hồng đi tới bên cạnh đám người Ngu Sưong, hét lớn: “Đi, mau rời khỏi đây.” “Bây giờ, việc đầu tiên cần làm chính là thoát khỏi nơi này, từ bỏ nơi này. Thiều Thừa lại nhìn quả cầu nuốt chứng Lữ Thiếu Khanh, quả cầu còn đang xoay tròn, tia chớp màu đen lóe ra quanh quân, vô cùng khủng bố. Thiều Thừa nói với Kha Hồng: “Tổ sư, người cứu Thiếu Khanh đi.” Kha Hồng nhìn Thiều Thừa, vẻ mặt thương tâm muốn chết của Thiều Thừa khiến ông không nhịn được thở dài, ông chậm rãi lắc đầu: “Thiều tiểu tử, người cũng biết dưới tình huống này, cho dù Tiên Đế tới cũng không cứu được hắn.” “Uy lực của quả cầu sấm khủng bố cỡ nào, bọn họ biết rõ ràng. Đại trận có thể ngăn cản được công kích của Hóa Thần đều bị quả cầu đánh tan, bởi vậy có thể thấy được uy lực của nó. Lữ Thiếu Khanh chẳng qua chỉ là một Nguyên Anh vừa mới đột phá, cho dù thiên phú có xuất sắc hơn nữa cũng không thể ngăn cản được công kích của quả cầu sấm. Lữ Thiếu Khanh hiện tại phỏng chừng đã thành bụi bặm trong thiên địa, căn bản cũng không còn.” “Đi thôi.” Sắc mặt Kha Hồng âm trầm, một hậu bối xuất sắc cứ như vậy ngã xuống, ông cũng rất đau lòng. Nhưng mà những người còn lại vẫn phải tiếp tục, không

thể ở lại nơi này chờ quái vật vây kín được. Quái vật bên trong khe nứt vô cùng vô tận, một khi bị bọn chúng vây quanh, tất cả mọi người nơi này, bao gồm cả ông đều sẽ ngã xuống ở đây. Kế Ngôn lại đứng lên, cung kính hành lễ với Thiều Thừa: “Sư phụ, cảm tạ người đã chiếu cố và bao dung mười năm qua, kiếp sau đồ nhi sẽ báo đáp ân tình của người.” Ngữ khí của Kế Ngôn tràn ngập kiên quyết. Thiều Thừa hiểu ý của Kế Ngôn, vội vàng quát: “Kế Ngôn, đừng làm vậy, con còn trẻ. Nếu muốn báo thù cho Thiếu Khanh, ngày sau còn có thời gian, chờ đến khi con trưởng thành mới có thể báo thù cho Thiếu Khanh, bây giờ con đi vào chỉ là chịu chết thôi.” Trong lòng Thiều Thừa đau khổ và sợ hãi, ông liều mạng giãy dụa đứng lên. Ông đã mất đi một đệ tử thân thiết nhất, hiện tại một đệ tử khác cũng có ý dù chết cũng phải báo thù cho Lữ Thiếu Khanh, làm sao không khiến Thiều Thừa sợ hãi trong lòng, ông không thể thừa nhận đả kích khi mất đi hai đệ tử. Trong mắt Kha Hồng lộ ra vui mừng, có tình có nghĩa, nhưng mà... Ánh mắt Kha Hồng thay đổi rất nhanh, ông nói với Kế Ngôn: “Tiểu tử Kế Ngôn, có ta ở đây, ngươi đừng nghĩ sẽ làm loại chuyện ngu ngốc này.” Sau khi nói xong, vung tay lên với Kế Ngôn, Kế Ngôn bị giam cầm. Kế Ngôn im lặng. Kha Hồng là Hóa Thần, có ông ở đây, mặc dù Kế Ngôn có xuất ra tất cả vốn liếng cũng không thể thoát khỏi sự khống chế của Kha Hồng, chớ nói chi là Kế Ngôn hiện tại vẫn ở trạng thái bị thương. “Đi thôi.” Kha Hồng thở dài. Kế Ngôn lại nhìn quả cầu sấm xa xa, ánh mắt tràn ngập kiên định. Thù này không báo, thề không làm người. Nhưng mà vào đúng lúc này, ánh mắt Kế Ngôn đột nhiên biến đổi. Trong tầm nhìn của hắn ta, quả cầu sấm đã thay đổi. Dần dần chậm rãi bay lên, mà bóng dáng Lữ Thiếu Khanh cũng dần dần xuất hiện. Hắc lôi cầu xoay tròn, giống như một đĩa trẻ ngoan ngoãn lơ lửng trên đầu Lữ Thiếu Khanh. Một màn này làm mọi người sợ ngây người. Ngay cả quái vật Hóa Thần, cùng những quái vật chuẩn bị tiến công kia cũng đều kinh sợ. Sợ hãi, chần chừ, tò mò, các loại ánh mắt đều đổ dồn lên người Lữ Thiếu Khanh. “Cái này, cái này...” “Thiều Thừa không thể nghi ngờ chính là người kinh hãi nhất, nhưng lúc này ông đã bị khiếp sợ dọa đến nói không ra lời. Uy lực của quả cầu sấm không cần nói cũng biết, nhưng Lữ Thiếu Khanh lại có thể sống sót, quá ngoài dự liệu của mọi người. Kế Ngôn mỉm cười, quả nhiên là người, chưa bao giờ khiến người ta

thất vọng. Lữ Thiếu Khanh nhìn quả cầu trên đầu, quả cầu sấm đã nhỏ hơn một vòng so với vừa rồi, hẳn cũng không thể tiếp tục thu được càng nhiều lợi ích từ trong quả cầu sấm. Nguyên Anh tăng cường, bội kiếm bản mệnh đạt tới tứ phẩm, còn thuận thể giết chết ý thức tà ác, quá đủ lợi ích rồi. Tiếp theo, ánh mắt Lữ Thiếu Khanh rơi vào trên người quái vật Hóa Thần trên trời. Mà quái vật Hóa Thần nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh lại có thể may mắn sống sót dưới công kích của quả cầu sấm, ánh mắt nó mang theo kinh nghi. Nhưng rất nhanh, kinh nghi trong ánh mắt liền biến thành kiên quyết. Tuy rằng không biết vì sao, nhưng người này không thể lưu. Quái vật Hóa Thần rống giận, thân hình biến mất, dẫn đầu tấn công Lữ Thiếu Khanh. Gần như là trong nháy mắt, quái vật đã tới trên đầu Lữ Thiếu Khanh, vung một trảo về phía Lữ Thiếu Khanh. Bàn tay khổng lồ bao phủ Lữ Thiếu Khanh, khí tức tử vong phủ xuống. Nhưng Lữ Thiếu Khanh không chút hoang mang, hét lớn một tiếng: “Muốn chết. Ta còn chưa đi tìm ngươi tính sổ, ngươi lại dám ra tay với ta trước?” “Lần nữa giết chết ý thức tà ác, Lữ Thiếu Khanh miễn cưỡng có thể điều khiển quả cầu sấm. Khi Lữ Thiếu Khanh quát to, quả cầu trên đầu bỗng nhiên bạo động. Tốc độ xoay tròn càng nhanh, tia chớp màu đen nô lớp lớp, phóng thẳng về phía quái vật Hóa Thần.

Chương 336 - Khe hở khép lại

Chương 336: Khe hở khép lại Bàn tay khổng lồ bao phủ bầu trời ở trước mặt quả cầu gần như không chịu nổi một kích, bị dễ dàng đột phá. Quái vật Hóa Thần sợ hãi, vẻ mặt kinh hãi, xoay người bỏ chạy. Tốc độ chạy trốn của nó rất nhanh, chỉ vài cái liền xuất hiện ở ngoài mấy vạn thước, chỉ kém một bước là có thể bước vào trong khe nứt. Nhưng mà chính là kém một bước như vậy, quái vật Hóa Thần đã bị quả cầu sấm đuổi kịp, giống với Lữ Thiếu Khanh khi đó, bị quả cầu bao phủ, thôn phệ. “Grào!” Quái vật Hóa Thần kêu to lên, hoảng sợ, tiếng kêu rên vang vọng khắp thế giới. Nó liều mạng giãy dụa, liều mạng ngăn cản, đều không làm nên chuyện gì, rất nhanh, giọng quái vật dừng lại, khí tức biến mất, hoàn toàn biến mất ở bên trong quả cầu sấm. Bề mặt quả cầu sấm nuốt chửng quái vật đột nhiên vỡ tan, ánh sáng màu đen bắn ra từ bên trong, cuối cùng đã xảy ra một vụ nổ kịch liệt. Uy lực vụ nổ bao hàm Hóa Thần có thể nói là hủy thiên diệt địa. Vụ nổ ẩn chứa linh lực cuồng bạo phát tiết, vô số tia chớp màu đen lẫn vào trong đó, năng lượng mang theo sấm sét khủng bố quét tới bốn phương tám hướng. Giống như gió thu lá rụng, quét ngang tất cả, tựa như diệt thế. Những quái vật lâu la cách vụ nổ gần nhất ngay cả phản ứng cũng chưa kịp có đã bị vụ nổ nuốt chửng, hóa thành tro tàn. Con quái vật Nguyên Anh tầng 9 kia liều mạng chạy trốn ra ngoài, cho dù dùng hết toàn lực, cuối cùng vẫn bị sóng xung kích khủng bố đuổi kịp, kêu rên vài tiếng, vô lực giãy dụa vài cái, hoàn toàn biến mất trong vụ nổ khủng bố. Những quái vật lâu la khác cũng bị quét ngang không còn. Mà Lữ Thiếu Khanh ở bên này, sau khi nhìn thấy vụ nổ, hần không nói hai lời, lập tức lóe ra bên cạnh Kha Hồng, hô to lên. “Tổ sư cứu mạng!” “Đối mặt với loại nổ tung này, kêu cứu mạng không mất mặt. Uy lực của vụ nổ kinh khủng có đi tới nơi này cũng không giảm, nhưng mà nơi này có một vị Hóa Thần tọa trấn. Chỉ thấy Kha Hồng vung tay lên, mang theo mọi người nhanh chóng lui về phía sau, đồng thời một đợt linh lực bàng bạc xuất hiện, hóa thành tấm chắn vô hình chắn ở trước mặt mọi người. Sóng xung kích rất nhanh liền tàn sát bừa bãi

đánh tới. Hết thủy xung quanh đều bị san thành bình địa, mặt đất bị đào thành cái hố thật sâu, ở bên trong sóng xung kích, vô số đá vụn, cây cối bị hất bay, nát bầy. Ngay cả căn nhà tranh Kha Hồng vẫn ở cũng bị sóng xung kích đánh vào, hóa thành bột phấn đầy trời. Vô số bụi mù theo sát phía sau, bụi bặm ngút trời, che khuất bầu trời. Qua một hồi lâu, dư âm vụ nổ mới tản đi, nhìn mọi thứ xung quanh, trong lòng mọi người nghĩ mà sợ không thôi. Nếu không có Kha Hồng, ở trong phạm vi này bọn họ gần như không ngăn cản được sóng xung kích có uy lực này. Lữ Thiếu Khanh lại càng sợ hãi không thôi. Hắc lô cầu đáng sợ như vậy sao? May mắn Nguyên Anh của mình chạy lệch họa phong, nếu không lúc này sư phụ muốn giúp hắn thu chút tro cốt cũng không được. “Thật đáng sợ.” Lữ Thiếu Khanh lau mồ hôi lạnh trên trán, ngẩng đầu nhìn lên trời, vừa nhìn như vậy, hắn ngây dại. Không chỉ hắn ngây dại, ngay cả Kha Hồng, Ngu Sưởng cũng ngây dại. “Cái này, cái này...” “Ồ xa xa, vết nứt dài mấy trăm dặm cũng bị vụ nổ lan đến. Ở giữa sụp một mảng lớn, từ xa nhìn lại, giống như bị người lấy tay bóp một cái từ giữa, ở giữa gần như đã muốn khép lại. Hai bên vẫn duy trì nguyên dạng, vẫn là khe hở thật lớn. Hiện tại xem ra giống như một đôi mắt, nơi vụ nổ lan đến thì trở thành lông mày. Sau khi khiếp sợ một lúc, Ngu Sưởng lắp bắp nói: “Cái này, cái này, chẳng lẽ, phải nổ tung như vậy mới có thể làm cho khe hở khép lại?” Kha Hồng lại nặng nề lắc đầu, phủ nhận suy đoán này. “Không, lúc khe nứt xuất hiện, trong tổ sư các ngươi cũng có người thử tự nổ, muốn phá hủy khe nứt, nhưng không có bất kỳ hiệu quả gì. “Nghĩ đến đồng môn của mình người trước ngã xuống, người sau tiến lên, trả giá thật lớn cũng không làm gì được khe nứt, tâm tình Kha Hồng nặng nề. Về phần hôm nay tại sao lại như vậy, Kha Hồng không rõ, chuyện lần này quá mức khác thường. Từ khi Kế Ngôn tiến vào, rồi đến Lữ Thiếu Khanh tiến vào, nơi này đều đã xảy ra một ít biến hóa đặc biệt. Cho dù là mười Nguyên Anh xuất hiện, hay là quái vật Hóa Thần xuất hiện, đều là lần đầu tiên trong mấy trăm năm qua, khắp nơi đều lộ ra dị thường. Kế Ngôn bỗng nhiên chỉ vào Lữ Thiếu Khanh nói: “Có liên quan đến tên này không?” Lữ Thiếu Khanh lúc này đang chải tóc của mình, đây là lần thứ hai nổ tung đầu, sợi tóc sắp bị điện hồng rồi. Lữ Thiếu Khanh đau lòng muốn chết. Cái này tính là gì? Đi vào nơi này chỉ đơn thuần là một sự sai lầm, không nghĩ

muốn tìm ai phiền toái. Bị sét đánh màu đen, ngay cả họa phong của Nguyên Anh cũng chạy lệch. Kế Ngôn chuyển đề tài sang Lữ Thiếu Khanh, ánh mắt mọi người cũng dừng lại trên người Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh lập tức phản ứng, kiên quyết phủ nhận: “Chuyện này không có khả năng liên quan đến con, con cũng không biết chuyện gì xảy ra. Còn có hắc lô cầu kia, con cũng không biết là chuyện gì xảy ra.” Lữ Thiếu Khanh nói thật, hắn cũng không biết là chuyện gì xảy ra. Hắn bây giờ còn đang trong mộng. Có lẽ có liên quan đến việc hắn hấp thu linh khí nơi này, mà cũng có thể là liên quan đến việc độ kiếp ở chỗ này, tóm lại, có rất nhiều khả năng. Muốn hoàn toàn rõ ràng vì sao, có lẽ chỉ có Tiên Đế tự mình đến mới biết được. Kha Hồng nhìn tiểu tử này thật sâu, ánh mắt sáng như đuốc, ông biết tiểu tử này hắn là giấu diếm một số chuyện. Hơn nữa thiên kiếp của Lữ Thiếu Khanh cũng có vấn đề, còn có hắc lô cầu kia cũng có rất nhiều nghi vấn.

Chương 337 - Dám vu khống ta? Có phải muốn chết hay không?

Chương 337: Dám vu khống ta? Có phải muốn chết hay không? Muốn nói Lữ Thiếu Khanh không biết cái gì, Kha Hồng không tin. Nhưng mà Lữ Thiếu Khanh đã nói như vậy, tiếp tục truy vấn, sẽ hoàn toàn ngược lại. Chỉ cần tiểu tử này không bị đoạt xác, không phản bội sư môn là được. Lữ Thiếu Khanh nhân cơ hội chạy tới hỏi Kế Ngôn: “Có thể cho ta xem Nguyên Anh của huynh không?” Kế Ngôn cảnh giác: “Đệ muốn làm gì?” “Đương nhiên là muốn xem Nguyên Anh của huynh và ta có giống nhau hay không thôi. Ta giết chết ý thức tà ác kia, nhưng Nguyên Anh của ta vẫn đen như vậy, không trắng lại được. Lữ Thiếu Khanh thở dài trong lòng, đáng tiếc nguyên nhân thật sự không thể nói ra. Hắn nói với Kế Ngôn: “Bảo huynh cho ta xem thì cho ta xem đi, lấy đâu ra nhiều lời vô nghĩa như vậy.” Kế Ngôn có ngu mới để ý tới Lữ Thiếu Khanh, hắn ta quả quyết từ chối thỉnh cầu vô lý này của Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh thất vọng đồng thời nhân tiện khinh bỉ Kế Ngôn: “Quý keo kiệt.” Tiêu Sấm bỗng nhiên hô to lần nữa: “Mau nhìn, khe nứt dường như đang khép lại.” “Cái gì?” Ánh mắt mọi người lại rơi vào khe nứt. Đúng như Tiêu Sấm nói, khe nứt đang chậm rãi khép lại. Hơn nữa tốc độ rất nhanh, chỉ trong chốc lát, khe nứt mấy trăm dặm đã thu nhỏ lại mấy chục dặm, mà vẫn không ngừng thu nhỏ lại. Từ xa nhìn lại, khe nứt giống như bị người dùng tẩy không ngừng tẩy xung quanh, phạm vi không ngừng thu nhỏ lại. Mọi người trợn mắt há hốc mồm, cái này lại vượt qua tưởng tượng của bọn họ. Rất nhanh, hơn một canh giờ trôi qua, khe nứt mấy trăm dặm đã hoàn toàn biến mất, bầu trời khôi phục bộ dáng ban đầu. Tuy rằng vẫn là bầu trời âm u, u ám, nhưng bầu trời như vậy trong mắt Kha Hồng lại vui vẻ thoải mái như vậy. Hơn ngàn năm qua, phiền toái quá nhiều Lăng Tiêu Phái đã biến mất, Cuối cùng Lăng Tiêu Phái cũng không cần phải tiếp tục tiêu hao nhân lực tài nguyên ở trên chuyện này nữa. Dây thừng quấn ở trên cổ Lăng Tiêu Phái cuối cùng cũng bị chặt đứt, không cần lo lắng sẽ siết chặt cổ Lăng Tiêu Phái, giết chết

Lăng Tiêu Phái vào một ngày nào đó. Nhớ tới những đệ tử môn phái, đồng môn đã hy sinh kia, còn cả sư huynh biến mất đã lâu. Cho dù ở cảnh giới Hóa Thần, đạo tâm đã sớm không thể phá vỡ, Kha Hồng kiên cố như bàn thạch cũng không nhận được đổ mắt. Hy sinh quá nhiều, hy sinh quá lớn. Đệ tử vì cứu viện đồng môn, không tiếc tự nỗ; rơi vào vòng vây, không cách nào chạy trốn, vì không liên lụy đồng môn, sư huynh đệ cam nguyện đồng quy vu tận với quái vật. Vì phá hủy khe nứt, trưởng bối nguyện ý thiêu đốt tu vi tự nỗ. Giọng nói diện mạo của bọn họ dường như đều đồng thời hiện ra trước mặt ông cụ, xẹt qua trước mắt ông cụ, tình cảnh lừng lẫy ngày xưa lại hiện lên. Kha Hồng đang đắm chìm trong hồi ức ngày xưa, bỗng nhiên một giọng nói vang lên. “Tổ sư, người đang khóc sao? Không đến mức đó chứ.” Lữ Thiệu Khanh đi tới trước mặt Kha Hồng, kinh ngạc đánh giá ông cụ: “Thân là tổ sư, lúc này khóc lên, cũng quá yếu đuối đi.” Kha Hồng vừa then vừa giận, linh lực vừa chuyển, lập tức khôi phục bình thường. Tức giận nhìn Lữ Thiệu Khanh: “Tiểu tử, ngươi đang nói cái gì? Dám vu khống ta? Có phải muốn chết hay không?” “Khóc ở trước mặt tiểu bối, đánh chết cũng không thể thừa nhận. Kha Hồng hung thần ác sát, mặt mũi đầy sát khí trừng mắt nhìn Lữ Thiệu Khanh. “Tiểu tử hỗn đản, dám phá hư thanh danh của ta?” “Lữ Thiệu Khanh nghi hoặc sờ sờ đầu: “Không có sao?” “Hắn đi hỏi Kế Ngôn: “Huynh thấy không? Tổ sư vừa rồi là đang khóc đúng không, ánh mắt đều đỏ.” “Sau đó còn quay về phía sư phụ, chưởng môn để xác nhận.” “Chưởng môn, sư phụ, sư bá, các người đều thấy đúng không, mắt tổ sư thật sự là hồng hồng, nước mắt lưng tròng, thiếu chút nữa đã khóc lên.” “Cho dù là đúng, đám người Ngu Sưởng, Thiệu Thừa nào dám nói. Đây chính là tổ sư a, bọn họ cũng không có gan chê cười Kha Hồng. Kế Ngôn không đồng ý với Lữ Thiệu Khanh. “Tình cảnh này, cảm khái một phen, không phải rất bình thường sao? Nhưng mà tổ sư đa sầu đa cảm như thế, ta cũng không ngờ tới.” “Đúng không, ta đã nói tổ sư khóc rồi mà.” Lữ Thiệu Khanh có vẻ rất cao hứng. Có thể nhìn thấy tổ sư khóc, đây chính là cảnh tượng khó có được. Sau đó hắn theo thói quen khinh bỉ Kế Ngôn: “Huynh giả bộ là người văn hóa làm gì, khóc liền khóc, còn dùng cái gì mà đa sầu đa cảm để hình dung. Khoe khoang khay mực trong bụng cho ai xem?” “Lữ Thiệu Khanh cao hứng phấn chấn, hoàn toàn không chú ý tới

sắc mặt tổ sư Kha Hồng. Hắn thậm chí còn lấy ra đá lưu niệm, hưng phấn quơ quơ: “Nào, chụp một tấm đi, lưu lại kỷ niệm.” Hắn vừa dứt lời, đá lưu ảnh trong tay oanh một tiếng, trở thành bột phấn. “A?” Lữ Thiếu Khanh ngạc nhiên, tiếp theo cảm nhận được sát khí, vừa ngẩng đầu nhìn lên, vẻ mặt Kha Hồng đáng sợ, gắt gao nhìn chăm chăm Lữ Thiếu Khanh. “Còn muốn lưu niệm, có phải rất vui vẻ hay không?” “Tổ sư...” Lữ Thiếu Khanh phản ứng kịp, chuyện hơi lớn rồi. “Người đi chết cho ta!” Kha Hồng hoàn toàn không nhịn được. Khe nứt trên trời biến mất, tảng đá lớn đè nặng Lăng Tiêu Phái ngàn năm biến mất, đây là một chuyện vui đáng chúc mừng. Vậy thì ăn mừng bằng cách đánh tiểu hồn đản này một trận đi. “Bốp bốp bốp!” Sau một trận đánh đau đớn, Lữ Thiếu Khanh ghé vào phi kiếm của hắn, sống không còn gì luyến tiếc, mông già bị sưng lên rồi. Lần này tổ sư ra tay càng ác hơn, hắn không cách nào xuống đất đi lại, chỉ có thể dùng phi kiếm thay đi bộ. Sau khi đánh Lữ Thiếu Khanh một trận, trong lòng Kha Hồng vô cùng thoải mái. Ngu Sư Ông và Tiêu Sấm bên cạnh cũng thấy trong lòng thoải mái, vui mừng không thôi. Tên tiểu tử hồn đản này, cuối cùng cũng có một người khác có thể trị được hắn. Lữ Thiếu Khanh cũng gục xuống phi kiếm, thì thảo tự nói: “Nhưng mà ta thấy tổ sư đỏ mắt mà. Đa sầu đa cảm, vào lúc này khóc một chút cũng không có gì nha, nam nhân thật sự, cảm xúc thật thì có cái gì phải xấu hổ?”

Chương 338 - Kết thúc?

Chương 338: Kết thúc? “Tiểu tử, ngươi còn dám nói hươu nói vượn sao?” Kha Hồng tức giận, thật muốn đánh chết tên tiểu tử hỗn đản này. Đều bị đánh thành như vậy, còn dám nói nữa sao? Cho dù ta có khóc, cũng không thể khóc trước mặt đám tiểu tử các ngươi. Khóc ra, ta không cần mặt mũi này sao? Thiều Thừa trừng mắt nhìn tên đồ đệ vô liêm sỉ này, một chút nhân lực cũng không có, còn dám đi trêu chọc tổ sư, đây không phải là đốt đèn trong nhà vệ sinh sao? Ông thuần thực nói sang chuyện khác: “Tổ sư, khe nứt biến mất như thế nào? Sau này còn có thể xuất hiện hay không?” Tất cả mọi người cũng nhìn Kha Hồng. Đây mới là vấn đề mọi người quan tâm. Kha Hồng nhìn lên trời, đại trận biến mất, khe nứt cũng vậy, nơi đó đã biến thành một mảnh trống không. Ông chậm rãi mở miệng, trong giọng nói tràn ngập cảm khái, suy đoán: “Muốn nói biến mất như thế nào, có lẽ là do những tia chớp màu đen kia. Lúc khe nứt này mới bắt đầu xuất hiện, cũng không tính là lớn, chỉ rộng vài dặm, về sau dần dần mới mở rộng thành cái dạng này.” “Cho dù là ai, kể cả ta cũng không biết vì sao lại mở rộng. Mà hiện tại xem ra, hẳn là tia chớp màu đen kia đang giở trò quỷ. Tia chớp màu đen vừa rồi hội tụ thành một quả cầu sấm, nổ tung rồi biến mất, lan đến khe nứt.” Mọi người hồi tưởng một phen, hình như là đạo lý này. Những tia chớp đen bắt đầu quanh quẩn ở sát mép vết nứt, chúng biến mất và các vết nứt cũng biến mất theo. Ánh mắt mọi người dừng lại trên người Lữ Thiều Khanh, hình như là vì tiểu tử này. Lữ Thiều Khanh ghé vào phi kiếm, thúc giục phi kiếm bay lên, đối diện với mọi người. “Như thế nào? Lại nghĩ đến con rồi sao?” Về mặt Ngu Sưởng có chút phức tạp nói: “Hình như đúng là có quan hệ với ngươi. Tia chớp màu đen xông đến phía ngươi, cuối cùng lại đồng quy vu tận với con quái vật kia, hoàn toàn biến mất. Vết nứt mất đi chỗ dựa, cũng biến mất theo.” Tiền bối qua nhiều thế hệ, vô số thiên tài, trả giá thật lớn đều không có có thể làm cho khe nứt biến mất, giải quyết được quái vật. Ngược lại để Lữ Thiều Khanh làm được. Mặc kệ Lữ Thiều Khanh chủ động hay bị động, hẳn đều

là đại công thần của Lăng Tiêu Phái. Ngu Sưởng ông đường đường là một cường môn, công hiến còn không lớn bằng một đệ tử như Lữ Thiểu Khanh. Quả thực làm cho trong lòng ông cảm thấy xấu hổ. Kha Hồng cũng cảm thán không thôi. Lúc ấy Kế Ngôn đề nghị Lữ Thiểu Khanh đi vào tu bổ đại trận. Ông suy nghĩ một phen mới đồng ý để Lữ Thiểu Khanh vẫn là Kết Đan kỳ tiến vào. Để Lữ Thiểu Khanh vào, chỉ hy vọng trình độ trận pháp của hắn có thể giúp đỡ một tay. Lại không nghĩ tới Lữ Thiểu Khanh mang đến cho ông kinh hỉ lớn như vậy, tiểu tử này không chừng là phúc tinh của Lăng Tiêu Phái mà. Ông liếc mắt nhìn Lữ Thiểu Khanh một cái, trong lòng mơ hồ có chút hối hận, hình như xuống tay hơi nặng. Lữ Thiểu Khanh được Ngu Sưởng khen ngợi đến mặt mày hớn hở: “Vậy sao? Như vậy con lập được đại công, môn phái phải thưởng cho con đúng chứ? Yêu cầu của con cũng không nhiều, cho con mười vạn tám vạn linh thạch là được.” Nhớ tới linh thạch, lòng Lữ Thiểu Khanh liền đau. Lúc ấy linh thạch chất đống bên cạnh hắn đâu chỉ trăm vạn, trắng bóng, một đống lớn lấp lánh, thiếu chút nữa lóa mù mắt hắn. Đáng tiếc, không phải thuộc về hắn. Cuối cùng bị mấy người Ngu Sưởng một lần nữa thu đi, bây giờ nghĩ lại, tim đều đang rỉ máu. Ngu Sưởng lập tức quay mặt đi, tiểu tử hỗn đản này, không chịu nổi khen ngợi. Lữ Thiểu Khanh cười hì hì chuyển mục tiêu lên người Kha Hồng, đưa tay về phía Kha Hồng. “Tổ sư, không thể biểu đạt một chút sao? Nếu không có linh thạch, người làm cho con một trăm cái tượng gỗ đi.” Chút hối hận trong lòng Kha Hồng trong nháy mắt biến mất, ra tay vẫn còn nhẹ. “Tổ sư, chúng ta còn cần trấn thủ ở chỗ này không?” Tiêu Sâm hỏi. Kha Hồng nhìn vị trí ban đầu của khe nứt, thần thức của ông quét qua quét lại, không buông tha bất cứ chỗ nào. Cuối cùng ông suy nghĩ một phen, đưa ra quyết định, nói, “Chờ thêm một hai tháng, đến lúc đó các ngươi rời đi trước, ta ở chỗ này chờ thêm một khoảng thời gian rồi mới rời đi.” Vết nứt biến mất, quái vật không thể xâm nhập vào thế giới thông qua khe nứt. Nhiệm vụ của Lăng Tiêu Phái ở chỗ này cũng đã kết thúc. Đến lúc đi rồi. Sâu thẳm trong bóng tối vô tận, có ý niệm quanh quẩn trong bóng tối. “Vì sao lại thất bại?” “Một ý thức của bốn tọa đã biến mất.” “Làm sao bây giờ?” “Không sao, đã biết vị trí, tương lai có thể dùng được!” Trên Thiên Ngự Phong, Tiêu Y cầm trường kiếm tam phẩm, mặc linh giáp màu đỏ, đứng trước cửa lớn Thiên Ngự

Phong, dặc ý nhìn mấy người trước mắt. “Trúc Cơ tầng 3 trở xuống, còn có ai dám tới không?” Trước mặt Tiêu Y là năm đệ tử trẻ tuổi mặc trang phục Điểm Tinh Phái, ba nam hai nữ. Trong đó có hai nam đệ tử và một nữ đệ tử sắc mặt tái nhợt, khí tức bất ổn, ba người bọn họ đã bại dưới tay Tiêu Y. Năm người vô cùng không phục, nhìn chằm chằm Tiêu Y, nghiêng răng nghiêng lợi. Một nam một nữ nhìn Tiêu Y, nam đệ tử hừ lạnh một tiếng: “Ta là Trúc Cơ tầng 6, ta đánh với ngươi một trận.” Tiêu Y từ chối, nàng ngẩng đầu nói: “Đã nói rồi, ta chỉ đánh với người từ Trúc Cơ tầng 3 trở xuống.” Khí tức của Tiêu Y cũng không tốt, dù sao chiến đấu với ba người cũng tiêu hao rất nhiều. Nhị sư huynh Lữ Thiếu Khanh đã rời đi hơn ba tháng, sắp bốn tháng rồi. Cho tới hôm nay, Điểm Tinh Phái mới tìm tới cửa. Ba nam hai nữ tới trước là đệ tử bình thường của Điểm Tinh Phái, thực lực mạnh nhất mới chỉ là Trúc Cơ tầng 6. Thực lực hiện tại của Tiêu Y vẫn là Trúc Cơ tầng 1, sáu tháng sắp tới, đừng nói tầng 3, nàng ngay cả Trúc Cơ tầng 2 cũng không có đột phá được. Nhưng mà, Tiêu Y cảm giác mình cũng sắp đột phá, nàng có loại cảm giác, chỉ cần qua một ít ngày, nàng rất nhanh có thể đột phá đến Trúc Cơ tầng 2. Đối với đối thủ dưới Trúc Cơ tầng 3, nàng có lòng tin đánh được, Trúc Cơ tầng 4 trở lên, nàng không có lòng tin.

Chương 339 - Vì sao bây giờ mới phái người đến?

Chương 339: Vì sao bây giờ mới phái người đến? Một nữ đệ tử khác cũng lên tiếng: “Ta là Trúc Cơ tầng 5, ngươi có dám đánh một trận với ta hay không?” Tiêu Y lắc đầu, vẫn nói: “Ta chỉ đánh với người Trúc Cơ tầng 3 trở xuống.” Tiêu Y không ngốc, người từ Trúc Cơ tầng ba trở xuống nàng đều có chút cố hết sức, mạnh hơn một chút, nàng đánh thắng được cũng sẽ làm cho thực lực của mình tổn hại lớn, thậm chí mất đi sức chiến đấu. Kế tiếp còn không biết có bao nhiêu người muốn tới, nàng không muốn tới lúc có người tới cửa, thân là đệ tử Thiên Ngự Phong lại vô lực nghênh chiến. Sư phụ, sư huynh đều có việc phải làm, Thiên Ngự Phong còn lại một mình nàng, nàng phải làm tốt chuyện mà nàng đủ khả năng làm. Nam đệ tử Điểm Tinh Phái kia nhú mày, không vui: “Là các ngươi bảo chúng ta đến, hiện tại lại không dám nghênh chiến với chúng ta, muốn làm gì? Là cố ý nhục nhã Điểm Tinh Phái của chúng ta sao?” Tiêu Y vẫn nói: “Ta chỉ đánh với người Trúc Cơ tầng 3 trở xuống, các ngươi có thể chờ sư huynh ta trở về.” “Vân Tâm sư tỷ đâu?” Nữ đệ tử quát: “Để cho chúng ta gặp nàng.” “Muốn gặp Vân Tâm tỷ tỷ, người của các ngươi đánh thắng ta rồi hãy nói.” Tiêu Y vung trường kiếm, la hét. Rất có tư thế một người giữ ải vạn người không thể qua. “Vì sao vũ khí và linh giáp của Vân Tâm sư tỷ lại ở trên tay ngươi?” “Đây là lễ vật hai vị sư huynh đưa cho ta.” Tiêu Y đắc ý nói: “Đây là chiến lợi phẩm.” “Những lời này nói cũng không sai, đúng là chiến lợi phẩm. Nhưng vào tai năm đệ tử Điểm Tinh Phái thì lại có chút hương vị không giống. Hẳn là Vân Tâm sư tỷ bị đối xử không như người, ngay cả vũ khí trang bị của mình cũng bị cướp đoạt? Nam nữ đệ tử cầm đầu liếc nhau, đều thấy sự phiền muộn trong mắt đối phương. Năm người bọn họ nhận được mệnh lệnh, đi trước một bước tới nơi này, nhưng lại bị nha đầu Tiêu Y ngăn cản. Ngay từ đầu bọn họ không để Tiêu Y vào mắt, không phải chỉ là một tiểu nha đầu thôi sao. Muốn đánh bại nàng không phải rất dễ dàng sao? Điều khiến năm người bọn họ không ngờ tới chính là, thực lực của Tiêu Y vượt quá

tưởng tượng của bọn họ. Ba sư đệ sư muội lần lượt thua trong tay Tiêu Y, trong đó còn có một sư đệ Trúc Cơ tầng 2. Tiêu Y chỉ là cảnh giới Trúc Cơ tầng 1, lại có thực lực cường hãn như thế, quả thực vượt qua dự liệu của bọn họ. Nam nữ đệ tử dẫn đầu liếc nhau, nam đệ tử nói: “Không cần lãng phí thời gian với nha đầu này nữa.” Nữ đệ tử gật đầu tỏ vẻ đồng ý, hai người chuẩn bị hành động. Tiêu Y thấy thế, hô to: “Sao? Các người muốn xông vào phải không? Cũng không nhìn xem nơi này chỗ của ai, nơi này là sư môn của ta, có tin ta bắt Xuyên Vân Tiễn, gọi những người khác đến thu thập các người hay không? Sư huynh của ta chính là Kết Đan Kỳ, các người không sợ sao?” Tiêu Y vừa nói vừa dọa, khiến hai đệ tử điểm tinh phải chần chờ. Đúng vậy, nơi này là Lăng Tiêu Phái, bọn họ đích xác không dám làm bậy. Nếu không bọn họ đã sớm động thủ, cần gì phải nói nhảm với Tiêu Y. Mà Tuyên Vân Tâm ở xa xa âm thầm quan sát thấy thế, thở dài. Tiểu nha đầu Tiêu Y đi theo tên hỗn đản kia học hư rồi. Nàng ta nhìn thấy bóng dáng Lữ Thiệu Khanh trên người Tiêu Y. Thật sự là nghiệp chướng mà. Hải tử đơn thuần đáng yêu như vậy lại bị dạy hỏng rồi. Tuyên Vân Tâm lại thở dài, suy nghĩ một chút, vẫn đứng ra. Thấy Tuyên Vân Tâm xuất hiện, năm tên đệ tử Điểm Tinh Phái kêu lên. “Tuyên sư tỷ!” “Sư tỷ, tỷ không sao chứ?” “Sư tỷ, chúng ta tới cứu tỷ!” Tiêu Y vội vàng thu hồi trường kiếm và linh giáp của mình, dù sao đây cũng là thứ của Tuyên Vân Tâm, khiến nàng xấu hổ. Tuyên Vân Tâm lắc đầu, nàng ta nói với sư đệ sư muội: “Các người trở về đi, các người không phải đối thủ của nàng đâu.” Tuyên Vân Tâm vừa nói như vậy, ngược lại làm cho nam nữ đệ tử cảm đầu không phục. “Sư tỷ, nàng không dám đánh với chúng ta, chút thực lực của nàng, ta có thể dễ dàng trừng trị.” Mà nữ đệ tử cảm đầu thấy Tuyên Vân Tâm không có dấu hiệu bị nhốt, lập tức nói: “Tuyên sư tỷ, đi theo ta.” Nhưng mà Tuyên Vân Tâm lại từ chối. Nàng ta nói: “Không được cho phép, ta không thể rời đi.” Nàng ta đã trải qua những ngày ở đây rất thoải mái, thoải mái hơn nhiều so với ở Điểm Tinh Phái. Hơn nữa, đừng nhìn nàng ta có thể tự do hoạt động ở chỗ này, nhưng nếu nàng ta dám tự tiện rời đi, Lăng Tiêu Phái sẽ không đồng ý. Lăng Tiêu Phái còn có ba Nguyên Anh tọa trấn. Thấy Tuyên Vân Tâm không đồng ý, năm đệ tử Điểm Tinh Phái đầu tiên là sững sờ. Sắc mặt nữ đệ tử cảm đầu âm trầm xuống, mang theo giọng điệu hoài nghi:

“Tuyên sư tử, sẽ không phải là tử không muốn trở về Đĩnh Tinh Phái chứ?” Tiêu Y nghe ra ý của nữ đệ tử cầm đầu, la hét: “Này này, lời này của ngươi là có ý gì? Ngươi là đang hoài nghi Vân Tâm tử tử sao? Vân Tâm tử tử làm sao có thể phản bội Đĩnh Tinh Phái chứ? Đừng nói hươu nói vượn.” Nha đầu này, quả nhiên đi theo tên khốn kiếp kia học hư rồi. Đây không phải là đổ thêm dầu vào lửa sao? Tuyên Vân Tâm rất muốn nhéo Tiêu Y một cái, bảo nàng đừng nói hươu nói vượn nữa. Nếu có thể rời đi, ta nhất định sẽ rời đi. Tuyên Vân Tâm nhìn thoáng qua mấy sư huynh sư muội của mình, ánh mắt bọn họ đã mang theo hoài nghi. Trong lòng Tuyên Vân Tâm không vui, nàng ta hỏi ngược lại một câu: “Tin tức của ta ở chỗ này sớm đã truyền về môn phái, vì sao lâu như vậy mới có người tới? Hơn nữa còn là mấy người các ngươi đến.” Muốn cứu nàng, sớm nên phái người đến thương lượng, hoặc là phái đệ tử thực lực mạnh một chút đến. Nam đệ tử cầm đầu nói: “Đại sư huynh xuất quan rồi!”

Chương 340 - Đại sư huynh Điểm Tinh Phái

Chương 340: Đại sư huynh Điểm Tinh Phái Nam đệ tử cầm đầu vừa nói ra lời này, sắc mặt Tuyên Vân Tâm lập tức thay đổi. Đại sư huynh Cận Hào xuất quan sao? Nàng lập tức nghĩ tới rất nhiều, đồng thời cũng mơ hồ đoán được vì sao đến giờ Điểm Tinh Phái vẫn không phái người đến. “Đại sư huynh muốn đích thân đến đây sao?” Nhìn thấy mấy đệ tử Điểm Tinh Phái trầm mặc, nàng ta liền biết mình đoán không sai. Lâu như vậy mới đến, thì ra là chủ ý của Đại sư huynh Cận Hào của nàng. Nhớ tới Đại sư huynh của mình, nàng ta cắn răng, trong lòng thấp thỏm, hỏi: “Huynh ấy đột phá sao?” Cận Hào trước đó đã bế quan, mục đích là muốn đột phá trở thành Nguyên Anh. Hiện giờ đã qua một thời gian dài như vậy, có lẽ gã cũng có thể trở thành Nguyên Anh đi? Minh cuối cùng cũng trốn không thoát lòng bàn tay của gã, đến lúc đó trở thành đạo lữ của gã, không, phải nói là lô đỉnh mới đúng chứ? Nữ đệ tử cầm đầu nói: “Còn chưa, nhưng có lẽ cũng không kém nhiều lắm.” Sắc mặt Tuyên Vân Tâm nhất thời trở nên trắng bệch. Điều này có nghĩa là, nàng ta sẽ hoàn toàn trở thành lô đỉnh, trợ giúp Đại sư huynh của nàng ta đột phá. Cuối cùng nàng ta vẫn không có cách nào trốn thoát được sao? Tất cả chuyện này... Tuyên Vân Tâm nhắm mắt lại, trong đầu hiện ra bóng dáng một người. Chuyện cho tới bây giờ, tất cả đều là do tên hỗn đản kia ban tặng. Nếu như không phải hắn, Ngũ Hành Chi Tâm của bí cảnh rất có thể sẽ rơi vào trong tay nàng ta. Dựa vào bí cảnh chi tâm, nàng chắc chắn có thể rất nhanh tiến vào cảnh giới Nguyên Anh. Nhờ nó nàng ta sẽ có lòng tin thoát khỏi Đại sư huynh lớn hơn. Mà hiện tại, nói cái gì cũng đã muộn. Chậm chạp không đến cứu viện, chứng tỏ trong lòng Đại sư huynh, địa vị của nàng ta đã định, lô đỉnh mà thôi, không cần quá mức coi trọng lo lắng. Nhìn thấy sắc mặt Tuyên Vân Tâm trắng bệch, trong mắt nữ đệ tử cầm đầu chẳng những không có bất kỳ thương hại nào, ngược lại nhiều hơn vài phần chán ghét. Nàng ta mở miệng nói một lần nữa: “Tuyên sư tỷ, tỷ ở lại chỗ này không muốn trở về, chẳng lẽ tỷ cho rằng như vậy

là có thể thoát khỏi được Đại sư huynh sao? Gả cho đại sư huynh, đây là chuyện bao nhiêu người tha thiết ước mơ. “Tuyên Vân Tâm rất muốn trả lời một câu, muốn gả thì tự người gả đi. Những đệ tử Điểm Tinh Phái này chỉ là biết Đại sư huynh nói muốn kết thành đạo侶 với nàng, chứ không biết đạo侶 ẩn chứa ý tứ gì. Tiêu Y nhìn biểu cảm vô cùng khó coi của Tuyên Vân Tâm, tò mò hỏi: “Tuyên tử tử, Đại sư huynh mà người nói rất lợi hại sao?” “Tuyên Vân Tâm nhìn Tiêu Y tò mò, nói: “Ít nhất lợi hại hơn Nhị sư huynh của người.” “Tuyên Vân Tâm không cho rằng Lữ Thiếu Khanh có thể đánh thắng Cận Hầu. Đánh không lại Kế Ngôn đã Nguyên Anh, làm gì đánh không lại tên hỗn đản Lữ Thiếu Khanh kia? Tên hỗn đản kia chỉ là Kết Đan tầng 8, lấy cái gì mà đánh với Đại sư huynh Kết Đan tầng 9 chứ? Nếu biết Cận Hầu tự mình xuất mã, Tuyên Vân Tâm biết thời gian mình ở lại nơi này cũng không nhiều lắm. Những ngày nhàn nhã tự đắc ở đây sẽ trở thành hồi ức tốt đẹp sau này của nàng ta. Tuyên Vân Tâm biết mình không thể thoát khỏi Ngũ Chỉ Sơn của Cận Hầu, nàng ta cũng không nghĩ muốn chạy trốn. Nàng ta nói với mấy đệ tử của Điểm Tinh Phái: “Các người trở về đi, ta ở chỗ này chờ Đại sư huynh đến.” “Nếu trốn không thoát, cứ chờ ở Thiên Ngự Phong đi. Cũng không biết khi nào tên hỗn đản kia mới trở về, tốt nhất có thể kịp thời chạy về, để cho Đại sư huynh thu thập hấn một trận, xả giận cho ta cũng tốt. Năm đệ tử Điểm Tinh Phái người nhìn ta, ta nhìn người, trong lúc nhất thời cũng không biết làm như thế nào. Nhìn thấy bọn họ hai mặt nhìn nhau, Tuyên Vân Tâm hừ lạnh một tiếng, nói: “Thế nào? Đại sư huynh bảo các người ở lại nơi này giám thị ta sao? Nếu đã như vậy, các người theo sau đi.” “Tiêu Y không đồng ý, lớn tiếng la hét: “Không được, Nhị sư huynh đã nói, người ngoài Thiên Ngự Phong và chó không được vào.” “Tuyên Vân Tâm tức chết. Vậy ta thì sao? Ta là người ngoài hay là chó?” “Các người cút đi.” Tiêu Y nói với mấy đệ tử Điểm Tinh Phái sắc mặt khó coi: “Vân Tâm tử tử ở đây, bảo Đại sư huynh chó má của các người đến dẫn người đi đi.” “Thật to gan.” Nam đệ tử cầm đầu gầm lên: “Dám vũ nhục Đại sư huynh chúng ta, muốn chết.” “Nói xong liền vung một tấm linh phù về phía Tiêu Y, ra tay độc ác với Tiêu Y. Linh phù có khí thế hung hãn, lấy thực lực của Tiêu Y tự nhiên không cách nào ngăn cản. Nhưng mà Tuyên Vân Tâm ra tay. Tuyên Vân Tâm không bị giam cầm tu vi ở chỗ này, nàng

ta dễ dàng ngăn cản công kích cho Tiêu Y. “Lời ta nói, các người không nghe thấy sao?” Tuyên Vân Tâm tức giận, trên khuôn mặt tuyệt mỹ phủ kín sương lạnh. Đại sư huynh xuất quan, lời ta nói một chút cũng không có tác dụng sao? Đột nhiên, một giọng nói vang lên. “Sư muội, uy phong thật lớn na.” Âm thanh từ xa đến gần, một thanh niên chậm rãi xuất hiện. Thanh niên chừng hai mươi lăm tuổi, một thân áo trắng, chấp hai tay sau lưng, vẻ mặt lạnh nhạt, từ trong ra ngoài lộ ra một loại tự tin cường đại. Nhìn thấy người tới, trong mắt năm đệ tử Điểm Tinh Phái lộ ra sùng bái ánh mắt, đồng loạt hành lễ. “Bái kiến Đại sư huynh.” Ánh mắt Tuyên Vân Tâm càng thêm phức tạp. Cận Hâu, Đại sư huynh Điểm Tinh Phái, thực lực Kết Đan tầng 9, bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá tiến vào Nguyên Anh kỳ, một trong những thiên tài chói mắt nhất Yên Châu. Gã là nhi tử của chương môn Điểm Tinh Phái, nói cách khác, gã là Thái tử gia Điểm Tinh Phái, được người gọi là Tiểu Hâu gia. Tâm Tuyên Vân bị gã đè nén, đè đến không thở nổi. Từ ngày đầu tiên nàng ta tiến vào Điểm Tinh Phái, đã bị Cận Hâu nhìn trúng. Tuyên Vân Tâm vẫn luôn cố gắng, vẫn luôn hy vọng có thể thoát khỏi lòng bàn tay gã.

Chương 341 - Ta sẽ gọi người

Chương 341: Ta sẽ gọi người Cho dù nàng ta biểu hiện ra bản thân thông minh tài trí, được người xưng là trí nang, hay là cho thấy thiên phú tu hành của mình, trở thành đệ tử thứ hai của Điem Tinh Phái. Thậm chí, còn có khi nàng ta cố ý làm điều làm bộ ở trước mặt người ngoài, biến chính mình thành một yêu nữ Dương Hoa lẳng lơ, mục đích đều là hy vọng có thể thoát khỏi Cận Hâu. Nhưng mà hết thảy đều vô dụng. Nếu Cận Hâu đột phá Nguyên Anh, mặc dù phải gả cho Cận Hâu thì nàng ta vẫn còn có thời gian và cơ hội quay về. Hiện tại Cận Hâu chưa đột phá, Cận Hâu đích thân tới, nói rõ gã đã chờ không kịp, vận mệnh của nàng ta đã định trước, nàng ta sẽ trở thành lô đỉnh, trợ giúp Cận Hâu đột phá Nguyên Anh. Cận Hâu xuất hiện, ánh mắt thần nhiên nhìn Tiêu Y, nhất thời lộ vẻ khinh thường. Chỉ là một Trúc Cơ kỳ nho nhỏ. Gã lập tức xem nhẹ Tiêu Y, mỉm cười nói với Tuyên Vân Tâm: “Sư muội.” “Đại sư huynh.” Tuyên Vân Tâm cắn răng, nhàn nhạt nói một câu, không có hành lễ. “Đi thôi, ta tới nơi này để đưa muội trở về.” Giọng điệu Cận Hâu rất nhẹ, lại mang theo khí phách không thể nghi ngờ, không cho phép người khác từ chối. Tiêu Y bĩu môi, tên thối tha này chính là Đại sư huynh của Điem Tinh Phái sao? Kém cỏi muốn chết, không thể so sánh với hai vị sư huynh của ta được. Nhưng mà nhớ tới thực lực của Cận Hâu mà Tuyên Vân Tâm nói cho nàng biết, chỗ dựa vững chắc không có, Tiêu Y đè nén xúc động mắng chửi người, nói: “Trước khi Nhị sư huynh nhà ta trở về, ai cũng không thể mang Vân Tâm tỷ tỷ đi.” Một tu sĩ Trúc Cơ nho nhỏ cũng dám nói như vậy trước mặt mình. Mặt Cận Hâu lộ vẻ khó chịu, gã liếc Tiêu Y một cái, không thấy gã có bất cứ động tác nào, nhưng một dòng linh lực bất thành linh lao về phía Tiêu Y. Tuyên Vân Tâm tiến lên, giúp Tiêu Y hóa giải chiêu thức của Cận Hâu. Tuyên Vân Tâm thần nhiên nói: “Đại sư huynh, hà tất so đo với một tiểu muội muội?” Cận Hâu ngẩn ra, nhìn Tiêu Y mấy lần, hỏi: “Nàng ta là ai?” Tiêu Y ưỡn ngực, dương dương tự đắc: “Dụng thẳng lỗ tai của ngươi lên mà nghe cho rõ đây, ta là đệ tử thân truyền của Thiên Ngự Phong, Lăng

Tiêu Phái. ““Hiện tại Thiên Ngự Phong do ta định đoạt. Ta nói để cho Vân Tâm tỷ tỷ ở chỗ này thì nàng sẽ ở lại đây, ai cũng không thể mang nàng ta đi.” Cận Hầu cười lạnh một tiếng, một đệ tử thân truyền thực lực thấp kém. “Ta cứ muốn dẫn nàng thì sao? Người có thể làm gì?” Chút thực lực ấy của người, ta chỉ dùng một ngón tay là có thể nghiền áp người, người dám hung hăng trước mặt ta à? Người có tư cách gì mà hung hãn? Tiêu Y chống nạnh, giọng nói vang dội: “Ta sẽ gọi người.” Nàng nói rất là đúng lý hợp tình, không thấy xấu hổ chút nào. Mẹ kiếp! Còn tưởng rằng người có thủ đoạn gì đặc biệt hơn người. Hóa ra là thủ đoạn vô sỉ như gọi người, đáng xấu hổ. Năm tên đệ tử Diêm Tinh Phái hừ một tiếng. Người còn không biết xấu hổ nói lớn tiếng như vậy, không thấy mặt mặt sao? Cận Hầu cũng cạn lời. Gã lần đầu tiên gặp nha đầu vô sỉ như vậy. Tuyên Vân Tâm tiếp tục thở dài ở trong lòng. Quả nhiên, học xấu với tên khốn kia rồi. Chỗ nào cũng có hình bóng của tên khốn kia cả. Nhưng mà, đợi đến lúc Cận Hầu lấy lại tinh thần, gã cũng cảm thấy khó giải quyết. Tuy câu nói này của Tiêu Y có phần vô sỉ, nhưng cũng làm Cận Hầu không biết làm sao. Nơi này là Thiên Ngự Phong, là địa bàn của Lăng Tiêu Phái. Lăng Tiêu Phái có Nguyên Anh tọa trấn, chỉ cần có tín hiệu, Nguyên Anh có thể lập tức xuất hiện. Tuy thực lực của Cận Hầu mạnh, nhưng cũng chỉ mạnh hơn những người cùng cấp thôi. Gã còn chưa lợi hại đến mức có thể đối phó với đại năng Nguyên Anh. Đúng như lời Tiêu Y nói, một khi nàng gọi người khác tới, đúng là gã không thể mang Tuyên Vân Tâm đi. Ngay lúc Cận Hầu hết sức đau đầu, phía sau gã bỗng nhiên truyền đến tiếng cười. “Hô hô.” “Cận huynh, người mà cũng bị một tiểu nha đầu làm khó hả?” Ánh mắt mọi người nhìn theo tiếng, lại có hai người đi từ dưới chân núi lên. Một nam một nữ, nam tuấn nữ tiểu, làm cho người ta nhìn không được cảm thán ngay từ cái nhìn đầu tiên, thật là một đôi kim đồng ngọc nữ. Có điều nhìn thêm mấy lần, sẽ phát hiện trong ánh mắt của hai người mang theo khinh miệt, vẻ mặt cao ngạo. Trên người tản ra khí tức cao cao tại thượng, làm người khác tự động tránh xa. Ngay cả đầu của họ cũng ngẩng lên thật cao, cao ngạo như gà mái vừa đẻ trứng. Nhưng chuyện ngoài ý muốn của mọi người là, thái độ của Cận Hầu với hai người vô cùng khách khí. “Cận huynh, Công Tôn sư muội.” Tuyên Vân Tâm thấy Cận Hầu khách khí với hai người này như vậy, trong lòng âm

thầm kinh ngạc. Cận Hầu thực lực hơn người, bình thường luôn kiêu căng ngạo mạn, người bình thường khó mà lọt vào mắt gã. Đừng nói là sư đệ đồng môn, ngay cả trước mặt trưởng lão đồng môn gã cũng không có thái độ như vậy. Mà hai người kia lại có thể làm Cận Hầu khách khí như vậy, không cần đoán cũng biết lai lịch của bọn họ không tầm thường. Cận Hầu chú ý tới sự tò mò trên mặt Tuyên Vân Tâm. Cận Hầu giới thiệu thân phận của hai người với Tuyên Vân Tâm: “Sư muội, ta giới thiệu cho ngươi biết, hai vị là này Cảnh Dương và Công Tôn Tổ đến từ Trung Châu.” “Trung Châu? Tuyên Vân Tâm, Tiêu Y nghe thấy từ này, nhin không được cả kinh. Khó trách họ lại bày ra vẻ kiêu căng, cao cao tại thượng như vậy. Hóa ra là đến từ Trung Châu. Cảnh Dương chú ý tới Tuyên Vân Tâm, trong mắt nhin không được hiện lên một tia dị sắc. Tuyên Vân Tâm còn có sức hút hơn cả Công Tôn Tổ bên cạnh. Bất kể là khí chất, hay là bề ngoài, Tuyên Vân Tâm cũng hơn xa Công Tôn Tổ. Gã ta nhìn thoáng qua Công Tôn Tổ bên cạnh, đúng là càng nhìn lại càng thấy bình thường. Khó trách Cận Hầu lại đích thân tới nơi này.

Chương 342 - Suy nghĩ trong lòng bị phát hiện

Chương 342: Trong lòng Cảnh Dương ngâm cảm thán. Trong lòng gã ta rất là hâm mộ, hâm mộ Cận Hầu thế mà có sư muội xinh đẹp như vậy. Cảnh Dương nở nụ cười tự tin nhất của mình, chấp tay hành lễ, nói với Tuyên Vân Tâm: “Tuyên sư muội, sớm nghe nói đại danh của Tuyên sư muội, bây giờ được gặp, quả là làm cho người ta thán phục.” Tuyên Vân Tâm lạnh nhạt đáp: “Chào Cảnh công tử.” Tuy người đến từ Trung Châu làm nàng ta giật mình, nhưng không có nghĩa là nàng ta sẽ cảm thấy người trước mắt có gì đặc biệt hơn người. Càng không thể bày ra vẻ lấy lòng, nịnh nọt hai người này. Còn Công Tôn Tổ, ả ta thấy Tuyên Vân Tâm xinh đẹp hơn mình rất nhiều, sinh lòng đố kỵ. ả ta đến từ một trong Ngũ gia Tam phái của Trung Châu - Công Tôn gia, ở một nơi xa xôi như thế này mà lại có người ưu tú hơn ả ta, đúng là đáng ghét. Đặc biệt, lúc ả ta chú ý bộ dáng của Cảnh Dương bên cạnh, trong lòng càng khó chịu hơn. Dọc theo đường đi, Cảnh Dương cực kì ân cần với ả ta, dùng mọi cách lấy lòng ả ta. Chỉ chưa gọi ả ta là tiểu điếm điếm thôi, bây giờ thì lại dùng hai mắt sáng như sao nhìn nữ nhân khác. Chuyện này làm Công Tôn Tổ vô cùng khó chịu. Tất cả mọi người là đệ tử phổ thông của đại gia tộc, nhưng so với những người ngoài Ngũ gia Tam phái thì bọn họ đã cực kỳ ưu tú rồi. Nếu như có thể kết thành đạo侶, là một chuyện tốt với cả hai bên. Hiện tại thì hay rồi, Cảnh Dương vừa nhìn thấy một nữ nhân ưu tú xinh đẹp hơn ả ta, tức khắc thay đổi. Thật là quá đáng. Trong lòng Công Tôn Tổ khó chịu, tức giận hừ một câu: “Thái độ như vậy à?” Tuyên Vân Tâm hỏi ngược lại một câu: “Nếu không thì sao? Phải dùng thái độ gì?” Công Tôn Tổ ghen hòng, nói không ra lời. ả ta đến từ Trung Châu, mặc dù là các trưởng lão của Điếm Tinh Phái cũng không dám thất lễ với bọn họ. Luôn đáp ứng mọi yêu cầu của bọn họ, thái độ vô cùng khách khí. Cận Hầu được người ta gọi là Tiểu Hầu gia, thái tử Điếm Tinh Phái, Đại sư huynh cũng phải cùng ngồi cùng ăn với bọn họ. Tuyên Vân Tâm lãnh đạm với bọn họ cũng không có gì đáng chỉ trích, không phải ai

cũng thích nịnh hót người khác. Thiện cảm Cảnh Dương dành cho Tuyên Vân Tâm tăng cao, cười khà khà nói: “Vân Tâm sư muội rất có cá tính.” “Gã ta thấy thái độ của Tuyên Vân Tâm như vậy, chẳng những không tức giận, ngược lại cảm thấy Tuyên Vân Tâm như vậy càng thêm làm cho người ta có dục vọng chinh phục. Cận Hâu đứng cạnh nhíu mày, trong lòng căm tức, thậm chí sinh ra sát ý. Nếu không phải còn muốn thứ trong tay các người, ta mà thêm khách sáo với các người à? Bây giờ còn muốn thể hiện trước mặt Vân Tâm, người muốn làm gì? Muốn giành nữ nhân với Cận Hâu ta sao? Trong lòng Công Tôn Tổ Tâm càng khó chịu. Nam nhân thú, còn có nữ nhân thú nữa, khó ưa như nhau. Ờ ta hết sức bất mãn với Tuyên Vân Tâm, cách thật xa cũng có thể cảm nhận được oán khí của ả ta. Ờ ta nói: “Người ở lại chỗ này, chẳng lẽ giống như những gì Thiên Cơ Báo nói, thông đồng với sỉ nhục của Lăng Tiêu Phái?” “Thân là đạo lữ tương lai của Cận sư huynh, vậy mà không biết giữ mình, đi cầu kết với người khác, không sợ bị người trong thiên hạ cười nhạo hay sao?” Tiêu Y không thích nghe lời này. Chuyện của Nhị sư huynh ta và Vân Tâm tỷ tỷ, đến lượt người nói xiên nói xàng á? Tiêu Y tức giận đến mức chẳng quan tâm ả ta đến từ đâu, nàng quát to: “Đồ nữ nhân chó chết, người nói gì đó?” “Người biết cái gì là tình yêu sao?” “À, cũng đúng, hạng dung chi tục phẩn như người chắc chưa bao giờ có được tình yêu, sau này người chỉ có thể cô đơn một mình rồi biến thành một bà lão già nua thôi.” Tiêu Y đột nhiên mắng chửi người, còn mắng liên tục không ngừng. Mọi người ngẩn ngơ. Sau khi Công Tôn Tổ phản ứng lại, tức giận đến mặt đỏ bừng, cả người run rẩy. “Người, người...” “Công Tôn Tổ đến từ một trong Ngũ Đại Gia Tộc, tuy không phải dòng chính, nhưng thân phận cũng cao hơn người bình thường rất nhiều. Mặc dù là một vài người thừa kế môn phái, đệ tử, Đại sư huynh gì đó, gặp ả ta cũng phải tất cung tất kính, khách khách khí khí. Đừng nói mắng ả ta, cho dù là nói chuyện cũng không dám lớn tiếng. Mà bây giờ, con nha đầu khôn kiếp này thế mà dám mắng ả ta. Còn dám trù ả ta sau này không có đạo lữ, biến thành một bà già cô đơn? Không thể nhìn được. Dù cho sau này ta đơn độc một mình, cũng là vì ta không cần đạo lữ, chứ không phải ta không tìm được đạo lữ. Công Tôn Tổ chỉ vào Tiêu Y, ánh mắt oán hận, chỉ ước mình có thể dùng ánh mắt giết chết Tiêu Y. Tiêu Y bên này còn

chưa xong, mắt rất sáng khoải, nàng chống nạnh, lớn tiếng mắng tiếp: “Sao hả? Bị ta nói trúng rồi chứ gì?” “Người không soi gương sao? Không ai nói cho ngươi là người xấu lắm à?” “Da của ngươi đen hơn da của Vân Tâm tỷ tỷ, bề ngoài của ngươi không bằng một phần ngàn của Vân Tâm tỷ tỷ, ngay cả ngực của ngươi...” Tiêu Y dừng một chút, hình như của mình cũng không lớn. Ài, mặc kệ, tiếp tục mắng. “Ngay cả ngực của ngươi cũng không bằng Vân Tâm tỷ tỷ, ngươi nói xem, người như ngươi vậy, ai thèm để ý?” “Mù cũng không thể nào chọn trúng ngươi, biết vì sao không? Bởi vì người mù có thể ngửi thấy mùi thúi trên người ngươi, thà là độc thân cũng không cần ngươi.” Tiêu Y mắng kịch liệt, Công Tôn Tổ sắp sửa ngắt đi rồi. Trong cơn giận dữ, rốt cuộc ả ta không nhịn nổi nữa, ngang nhiên xuất thủ với Tiêu Y: “Ngươi câm miệng cho ta.” Năng lượng bàng bạc lao về phía Tiêu Y. Thực lực của ả ta thế mà là Kết Đan kỳ. Năng lượng đáng sợ đánh úp lại, Tiêu Y cảm thấy hít thở không thông. Tuy Công Tôn Tổ không dốc hết toàn lực, nhưng Tiêu Y Trúc Cơ kỳ không thể nào cản được đòn đánh này. Có điều, hồng y chớp lóe trước mắt, Tuyên Vân Tâm ra tay giúp Tiêu Y chặn đòn tấn công của Công Tôn Tổ.

Chương 343 - Bà già, nhìn cái gì?

Chương 343: Bà già, nhìn cái gì? Công Tôn Tổ giận quát một tiếng: “Nếu người muốn tìm chết, vậy đừng trách ta không khách khí với người.” “Khí tức Công Tôn Tổ tăng vọt, định đánh luôn cả Tuyên Vân Tâm. Tuyên Vân Tâm bị thương chưa lành, đòn đánh vừa nãy của Công Tôn Tổ đã làm sắc mặt nàng ta tái nhợt, rất là khó chịu. Nhưng nàng ta không chịu tránh ra, kiên định đứng trước mặt Tiêu Y. Sau khi Cận Hầu thấy vậy, sắc mặt rất là khó coi. Người bị nhốt ở đây, nha đầu phía sau người là kẻ thù đấy, sao người lại giúp kẻ thù của mình? Người muốn làm gì? Cận Hầu quát: “Sư muội, tránh ra, đây là chuyện của các nàng.” “Cận Hầu không định khuyên can Công Tôn Tổ, gã chứng mất sự ngang ngược của Công Tôn Tổ đến từ Trung Châu, nhưng cũng không có thiện cảm gì với Lăng Tiêu Phái. Con nha đầu Tiêu Y này, dám không nể mặt gã, có bị thương cũng đáng đời. Tuyên Vân Tâm nhìn thoáng qua Cận Hầu, không nói gì, nhưng ánh mắt của nàng ta lại nói cho Cận Hầu biết, nàng ta quyết không nhượng bộ. Ánh mắt của Tuyên Vân Tâm làm Cận Hầu vô cùng tức giận, nữ nhân mà gã đã coi là vật trong túi này, sao dám ngỗ nghịch ý của gã. Mặt Cận Hầu trầm xuống, ánh mắt lạnh như băng. Tiêu Y kéo tay Tuyên Vân Tâm, sau đó đứng ra, nói với Công Tôn Tổ: “Ta còn muốn nói mấy câu.” “Người có di ngôn gì cứ việc nói đi.” “Sát ý trong lòng Công Tôn Tổ trào dâng, mặc dù nơi này là Lăng Tiêu Phái, nhưng cho dù ả ta không giết Tiêu Y, cũng phải hủy hoại Tiêu Y.” “Người chỉ ý vào cảnh giới cao bắt nạt ta mà thôi.” Tiêu Y đối mặt với Công Tôn Tổ tràn ngập sát ý, không sợ hãi chút nào: “Nếu cùng cảnh giới, mười người cũng không phải là đối thủ của ta.” “Người có dám hạ thấp cảnh giới đánh với ta một trận hay không?” “Có điều...” Cuối cùng, Tiêu Y thậm chí dùng phép khích tướng: “Người không dám cũng là chuyện bình thường.” Công Tôn Tổ cười lạnh, tức khắc thấy rõ phép khích tướng của Tiêu Y. “Người cho là dùng phép khích tướng thì có tác dụng?” “Được, ta sẽ hạ thấp cảnh giới chiến đấu với người.” Tiêu Y hết sức hài lòng, nói với những người khác: “Hay lắm, hôm nay ta đánh thắng nàng, các người đều

phải cắt cho ta. “Tuyên Vân Tâm kinh ngạc, không ngờ Tiêu Y lại thông minh như vậy. Thiên Ngự Phong chỉ có một mình Tiêu Y, bất kể là Cận Hầu hay là Cảnh Dương, Công Tôn Tổ, đều có thực lực Kết Đan Kỳ trở lên. Tiêu Y không có chút phần thắng nào. Cho nên nàng muốn dùng cách này ép bọn Cận Hầu rời khỏi đây. Nhưng mà, nàng thông minh, người khác cũng không ngốc. Cảnh Dương cười ha hả, biết suy nghĩ của Tiêu Y: “Đây là chuyện của Cận huynh, chúng ta không tiện nhúng tay. “ “Hơn nữa, cho dù có hạ cảnh giới xuống, cũng đang bắt nạt người thôi. “ Công Tôn Tổ khó chịu, nhưng mà lời của Cảnh Dương nhắc nhở ả ta. Đánh thắng không có gì phải bàn, một khi thua, càng mất mặt hơn. Cảnh Dương nói với Cận Hầu: “Cận huynh, dẫn Vân Tâm sư muội đi thôi, nha đầu kia muốn cản thì cho nàng ta một bài học là được. “ “Còn việc người lo lắng nàng ta gọi người, ha ha, hai người chúng ta ở đây, nàng ta truyền tin bằng cách nào? “ Giọng nói của Cảnh Dương vô cùng tự tin, cực kì khinh thường Tiêu Y. Sau khi Công Tôn Tổ hiểu ý của Cảnh Dương, khó chịu trong lòng cũng tan thành mây khói. ả ta cười lạnh một tiếng, bàn tay thon dài vung lên với Tiêu Y, một dòng linh lực tức khắc lao về phía Tiêu Y. Tuyên Vân Tâm còn muốn ngăn cản, Cận Hầu khẽ quát một tiếng: “Sư muội. “ Cận Hầu rất có uy thế, để lại một nỗi ám ảnh lớn trong lòng Tuyên Vân Tâm, gã vừa quát một tiếng, Tuyên Vân Tâm tức thì run lên, chần chờ. Chỉ chần chờ có một chút, Tiêu Y đã bị đòn đánh của Công Tôn Tổ đánh cho liên tiếp lui về phía sau, đặt mông ngồi dưới đất. Sắc mặt Tiêu Y trắng bệch, huyết khí trong cơ thể quay cuồng, linh lực giống như dòng nước bị cắt ngang, đứt quãng, khó chịu vô cùng. Tiêu Y cố nén không hô máu, không nói hai lời, lấy một thanh phi kiếm nhỏ ra, định gọi người tới. Nhưng lúc này, một dòng linh lực hàng lâm, Tiêu Y phát hiện mình không thể động đậy. Cảnh Dương khẽ cười một tiếng, trong giọng nói mang theo khinh thường: “Có ta ở đây, người còn muốn gọi người khác tới à? Coi thường ta quá rồi đó? “ “Cận huynh, đi thôi, mang nha đầu đó đi luôn, chờ đến lúc bọn họ phát hiện thì đã muộn. “ Cận Hầu gật đầu, nói với Tuyên Vân Tâm: “Sư muội, đi thôi, chẳng lẽ người muốn ta tự mình ra tay sao? “ Mặc dù giọng Cận Hầu rất bình tĩnh, lại làm cho Tuyên Vân Tâm giật thót. Tiêu Y chửi ầm lên: “Đám chó chết không có mắt các người, chờ sư huynh ta trở lại, nhất định sẽ cho các người một

bài học. “Tiêu Y bị thương, trong lòng âm ứ, bi phẫn, trong mắt nén nước mắt. Sư phụ không ở nhà, Đại sư huynh không ở nhà, Nhị sư huynh cũng không ở nhà. Bây giờ có người tới cửa khi dễ, nàng bất lực, ngay cả muốn gọi người khác không được. Ta như thế này chắc là rất thảm? Nhất định sẽ bị Nhị sư huynh mắng chết, làm mất mặt mọi người quá. Công Tôn Tổ đến trước mặt Tiêu Y, quan sát Tiêu Y, cười lạnh liên tục: “Sợ rồi sao, khóc luôn rồi này.” Tiêu Y ngẩng đầu nhìn Công Tôn Tổ, Công Tôn Tổ nhìn từ trên cao xuống, cao ngạo nhìn nàng. Không được, ta không được phép khóc trước mặt người như thế. Tiêu Y cố nén nước mắt, căm tức nhìn Công Tôn Tổ: ” Bà già, nhìn cái gì? “ “Muốn chết! “ Công Tôn Tổ giận dữ, nâng tay lên tát vào mặt Tiêu Y. Đột nhiên, một đạo kiếm mang sắc bén màu trắng xuất hiện, bắn thẳng tới Công Tôn Tổ. Kiếm mang bất ngờ mang theo cả kiếm ý sắc bén. Ai nấy đều thất kinh. Công Tôn Tổ càng không kịp chuẩn bị, chờ ả ta phản ứng lại được thì kiếm mang đã tới sát mặt. ả ta chỉ có thể nghiêng đầu sang một bên, kiếm mang lướt qua sát mặt.

Chương 344 - Tiểu Hồng ra tay

Chương 344: Tiểu Hồng ra tay
Kiếm mang qua đi để lại một vết máu nhàn nhạt. Cảm nhận được cổ kiếm ý cuồng bạo nóng bỏng này, Tiêu Y rất bất ngờ và mừng rỡ. “Nhị sư huynh!” Cổ kiếm ý này rất giống với kiếm ý của Nhị sư huynh Lữ Thiệu Khanh của nàng. Tiêu Y còn tưởng Nhị sư huynh của mình đã quay về. Nhưng trước mặt nàng lóe lên ánh sáng hồng, chỉ thấy một con chim nhỏ đập đập cánh bay lơ lửng ngay trước mắt. “Tiểu Hồng?” Là con chim nhỏ của Nhị sư huynh nuôi, khi nàng tới đã đặt tên cho nó. Đầu Tiểu Hồng dựng lên một sợi lông ngóc, đôi mắt chim đầy phần nộ, lông vũ toàn thân nó hơi sáng lên như có vàng sáng lưu động. Nó bay tới trước Công Tôn Tổ, há mỏ ra. Từ trong miệng nó phun ra một đạo kiếm mang, lần nữa bắn về phía Công Tôn Tổ. Kiếm mang chói mắt, kiếm ý cuồng bạo nóng bỏng, uy lực không hề kém một đòn độc toàn lực của tu sĩ Trúc Cơ kỳ bao nhiêu. Tiêu Y ngây dại. Đây là Tiểu Hồng mà nàng vẫn quen thuộc sao? Trong ấn tượng của nàng, Tiểu Hồng là một con ăn hàng. Một con con ăn hàng gan to bằng trời, dám cướp thức ăn trong tay nàng và Nhị sư huynh. Bình thường chỉ biết ăn no là đủ, lười hết như Nhị sư huynh của nàng. Nàng vẫn cho rằng Tiểu Hồng chỉ là sủng vật Nhị sư huynh nuôi, ngoại trừ thông nhân tính cũng không có gì khác biệt. Hôm nay nàng mới biết mình nhầm lẫn cỡ nào. Tiểu Hồng không phải một con sủng vật bình thường, nói cách khác thì Tiểu Hồng là một con yêu thú, một con yêu thú biết tu luyện. Mà lại! Không ngờ Tiểu Hồng lại có được kiếm ý. Rốt cuộc Nhị sư huynh còn bao nhiêu bí mật còn chưa nói cho ta? Rốt cuộc Nhị sư huynh ngưu bức cỡ nào chứ? Những người khác cũng đều ngây dại. Không ngờ một con chim cũng có được kiếm ý. Đây là chuyện chưa từng nghe thấy, chưa từng nhìn thấy. Tuyên Vân Tâm sắp hỏng rồi. Nàng ta nhìn con chim nhỏ màu đỏ như màu quần áo của mình, cảm thấy thế giới này như đã sụp đổ. Rốt cuộc Thiên Ngự Phong của Lăng Tiêu Phái là tồn tại gì thế? Đại sư huynh Kế Ngôn kiếm đạo vô song, lĩnh ngộ được kiếm ý. Nhị sư huynh Lữ Thiệu Khanh hèn hạ vô sỉ cũng lĩnh ngộ được kiếm ý. Tam sư

muội Tiêu Y đáng yêu ngốc nghếch cũng lĩnh ngộ được kiếm ý. Ngay cả, ngay cả một con chim tham ăn thích ngủ cũng lĩnh ngộ được kiếm ý. Thiên Ngự Phong bán kiếm ý sao? Hay là có giao dịch chết tiệt gì đó với Thiên Đạo mà dễ dàng lĩnh ngộ được kiếm ý một cách dễ dàng như vậy? Thật sự tưởng kiếm ý là rau cải trắng ven đường, có thể dễ dàng lĩnh ngộ sao? Khi đám người vẫn còn đang khiếp sợ, một tiếng thét chói tai vang lên. Công Tôn Tổ hét lên rầm trời. “A!” Tiếng kêu sắc bén, tràn đầy sự phẫn nộ và sát ý ngập trời. Vạn vạn lần Công Tôn Tổ cũng không ngờ nổi mình lại bị thương bởi một con chim nhỏ. Dù chiếm được tiện nghi, nhưng thực lực của con chim nhỏ này cũng là Trúc Cơ kỳ, thế mà lại khiến Kết Đan kỳ là nàng đây bị thương. Thương thế không nặng, nhưng mặt mũi xem như bị ném vào Trung Châu từ đây đi. “Súc sinh lông lá. Đi chết đi!” Tiêu Y lo lắng, nói với Tiểu Hồng: “Tiểu Hồng, đi nhanh lên.” Công Tôn tổ phẫn nộ ra tay với Tiểu Hồng giận dữ. Phía xa xa, một bàn tay vô hình đập lên thân Tiểu Hồng. Tiểu Hồng hét lên một tiếng, trực tiếp bị đánh vào trong ngực Tiêu Y. “Chíp chíp.” Tiểu Hồng rất thảm, lông vũ rơi tả, bị đánh rụng không ít. Cánh gãy xương, máu tươi chảy ròng ròng, khí tức yếu ớt. Nó mạnh nhất cũng chỉ là Trúc Cơ kỳ, không thể ngăn nổi đòn tấn công của Kết Đan kỳ. Tiểu Hồng rúc vào lòng Tiêu Y, không thể động dậy nữa. Nhưng Công Tôn Tổ không định cứ như thế mà bỏ qua cho Tiêu Y và Tiểu Hồng. Ầ ta lại ngang nhiên ra tay, giương một tay lên, nhiệt độ trong không khí chợt hạ xuống, một cổ hàn khí khổng lồ mang theo vô số băng tinh đang làm mưa làm gió đánh úp về phía Tiêu Y. Hiện tại Tiêu Y không thể động dậy, dù muốn tránh cũng không thể phản kháng được. Thấy đòn tấn công của Công Tôn Tổ lại đánh tới, trong lòng Tiêu Y không sinh ra sự kháng cự. Tiêu Y nhắm mắt lại, nhưng nàng lập tức mở ra. Ghê tởm! Ta không thể cứ nhận thua như thế. Ta là đệ tử Lăng Tiêu Phái. Ta không thể khiến sư phụ và sư huynh mất mặt. Tiểu Hồng bị ả ta đánh thành ra thế này. Ta phải báo thù cho Tiểu Hồng. Ánh mắt Tiêu Y trở nên kiên định, đối mặt với đòn tấn công đang ập tới, nàng cũng không có ý định từ bỏ nhận thua. Tiêu Y liều mạng vận chuyển linh lực của mình. “A!” Nàng liều mạng vận chuyển linh lực trong cơ thể, Thiên Thạch Đại Triệu Hoán Thuật vẫn bị giam cầm trong cơ thể nàng lại có thể hoạt động. Thiên thạch trên trời rơi xuống mang theo uy thế kinh

người, đập mạnh vào Công Tôn Tố. Đây là lần đầu tiên Công Tôn Tố thấy đòn tấn công như thế, bị uy thế này dọa cho giật nảy mình. Vội vàng rút ra một phần tinh lực đi đối phó. “Ầm!” Tiếng nổ cực lớn vang lên, tuy không làm Công Tôn Tố bị thương nhưng mang đến khói đặc cuồn cuộn, trong chớp mắt, Tiêu Y cầm trường kiếm muốn lợi dụng khói đặc để đánh lên Công Tôn Tố. Nhưng mà! Khi trường kiếm đâm về phía Công Tôn Tố, một cỗ linh lực đột nhiên xuất hiện giam cầm nàng một lần nữa. Giọng nói của Công Tôn Tố vang lên: “Tưởng làm thế này là có thể đánh lên được ta sao?” Cuồng phong thổi tới xua tan khói dày. Công Tôn Tố đứng cách Tiêu Y không xa, cười lạnh nói: “Vừa rồi nhất thời phân tâm, khiến cho ngươi thoát được không chế.” “Tưởng dùng khói đặc che mắt là có thể đánh lên được ta sao?” “Ngây thơ!” Tiêu Y thất vọng. Không hổ là đến từ Trung Châu, quả thực là khó đối phó. Trước đây nàng nhờ vào chiêu này để đối phó với Đỗ Tĩnh của Quy Nguyên các, nhưng lần này lại không thể làm gì được Công Tôn Tố. Thực lực không bằng Công Tôn Tố, không cách nào trừng trị ả ta. Nhưng miệng mình vẫn còn có thể nói chuyện.

Chương 345 - Dê béo

Chương 345: Dê béo
Tiêu Y không chút khách khí, tiếp tục chửi ầm lên: “Lão cô bà, người đắc ý cái rắm.” “Không phải chỉ biết lấy thực lực cao đến bắt nạt ta thôi sao?” “Nếu cùng cảnh giới, ta chỉ dùng một ngón tay cũng có thể nghiền chết người.” Ánh mắt Công Tôn Tổ lạnh đi, ngực đập trùng, sát ý tăng vọt. Cảnh Dương không biết làm sao, vừa nói đến chuyện của Cận Hầu hai bên đã đánh nhau. Gã ta nhắc nhở Công Tôn Tổ: “Công Tôn sư muội, nhanh nhanh dạy dỗ nàng một trận là xong.” “Cận huynh không chờ nổi nữa, muốn dẫn người đi rồi.” Công Tôn Tổ không nói gì, bước lên mấy bước tới trước mặt Tiêu Y. Tiêu Y đánh giá chiều cao của hai đối thủ, nhìn không được mà khinh bỉ: “Không ngờ còn thấp hơn ta một chút. Cả chiều cao người cũng không có, thật đáng thương.” “Đáng chết!” Công Tôn Tổ tức giận giơ chân lên, rống lên giận dữ, nâng bàn tay, đánh mạnh xuống Tiêu Y. “Ta không tin lần này còn có người có thể cứu được người.” À ta vừa dứt lời, chưa đánh được tới Tiêu Y, đã phun máu tươi bay giạt ra ngoài. Tựa như bị tát một cái cực mạnh, Công Tôn Tổ phụt ra máu tươi bắn tung tóe một mảnh đỏ tươi giữa không trung. Biến cố này khiến cho tất cả mọi người đều kinh ngạc. Không chờ mọi người kịp phản ứng, một giọng nói nhàn nhạt vang lên. “Thật to gan, ta không ở đây con chó con mèo nào cũng dám tới tận cửa bắt nạt người nhà ta sao?” Tiêu Y không cần quay đầu lại cũng biết giọng nói này là của ai. “Nhị sư huynh!” Tiêu Y không nhìn được nữa, nước mắt rơi xuống lộp bộp. Tiêu Y quay đầu lại, nhìn Lữ Thiệu Khanh từ trên trời giáng xuống, nhất thời không biết nên cười hay nên khóc. Nhưng có thể khẳng định là, Nhị sư huynh về rồi, nàng không cần lo lắng bị người ta bắt nạt nữa. Tiêu Y bé theo Tiêu Hồng đi tới trước mặt Lữ Thiệu Khanh, lần nữa hô lên: “Nhị sư huynh!” Lữ Thiệu Khanh ghét bỏ hỏi: “Muội lại khóc đấy à?” “Còn khóc nữa có tin ta trực xuất muội khỏi sư môn không?” “Ta không nên có một sư muội khóc nhè.” Cách nói quen thuộc, giọng nói quen thuộc, Tiêu Y không chỉ không ngừng rơi nước mắt mà còn vừa cười vừa khóc. Lữ Thiệu

Khanh liếc nhìn Tiểu Hồng, ánh mắt lóe lên một tia tàn khốc, nói với Tiêu Y: “Qua một bên xử lý vết thương cho chim ngọc kia.” “Còn lại cứ giao cho ta đi.” Tiêu Y hơi gật đầu, cảm thấy an toàn nồng đậm. Lữ Thiếu Khanh liếc nhìn người trước mắt, đang chuẩn bị mở miệng. Hắn rít lên một tiếng vô cùng bén nhọn. Công Tôn Tổ làm như bị người ta bắt nạt dữ lắm ấy. Ắ ta từ đằng xa giết tới. Khóe miệng, quần áo đều dính máu tươi, đầu tóc rối bời, mạn thiên phi vũ, hai mắt đỏ kè vằn vện tia máu, sắc mặt cực kỳ dữ tợn. Cách thật xa cũng có thể cảm nhận được sát ý của Công Tôn Tổ. Ắ ta không nói gì, thi triển pháp thuật, bắt đầu tấn công Lữ Thiếu Khanh. Linh lực bằng bạc tuôn ra, vô số mũi tên băng hợp thành một bầu trời tên đổ ào xuống Lữ Thiếu Khanh như mưa. Trong chốc lát, tầm mắt của tất cả mọi người đều được lấp đầy bởi màn tên băng, cả thiên địa chỉ còn lại một màu trắng. Nơi xa, Cảnh Dương lắc đầu, thở dài. Gã ta nói với Hầu Cận: “Xem ra hôm nay sẽ xảy ra vấn đề mạng người.” “Lại thêm phiền toái cho Cận huynh rồi.” Cận Hầu nhìn Công Tôn Tổ điên cuồng tấn công, vẫn bình thản như thường, ngũ khí nhàn nhạt không hề rung động chút nào. “Chết thì chết. Là hắn tự tìm thôi, đến lúc đó làm ầm lên cũng là chúng ta chiếm lý.” Cảnh Dương nhìn Công Tôn Tổ không ngừng tấn công Lữ Thiếu Khanh, lắc đầu cười lạnh ha ha: “Tiểu tử kia không biết sống chết, lại dám đánh lén Công Tôn sư muội, quả thực là đang tự tìm cái chết.” “Mặc dù Công Tôn sư muội không phải dòng chính của Công Tôn gia, nhưng thực lực không yếu chút nào, không đến ba mươi tuổi đã là Kết Đan sơ kỳ, có thể tiến vào Kết Đan trung kỳ bất cứ lúc nào, tiền đồ bất khả hạn lượng.” Giọng nói của Cảnh Dương mang theo ngạo nghễ, nói như thể Lữ Thiếu Khanh đã là một bộ tử thi rồi. Nhưng Cảnh Dương vừa dứt lời, một cỗ sóng xung kích vô hình từ trên chiến trường khuếch tán ra. Cảnh Dương cùng Cận Hầu biến sắc, làn sóng này khiến cho bọn họ cảm thấy uy hiếp lớn lao. Công Tôn Tổ đang tấn công lại như bị giam cầm, không thể nhúc nhích. Ngay cả băng tiễn đầy trời cũng vậy. Thời gian như dừng lại. Một khắc sau. “Ầm!” Một tiếng vang lạnh lạnh. Băng tiễn đầy trời chớp mắt đã tan thành vô số vụn băng, nát ra rồi rơi xuống đất. Công Tôn Tổ lại phun máu bị đẩy bay giạt ra ngoài. Lần này ắ ta càng phun ra nhiều máu tươi hơn, vậy đến lợi hại hơn. Rồi ngã đánh ầm xuống đất, không nhúc nhích, ngất đi. Con người Cảnh Dương đột nhiên

co rút lại. Công Tôn Tổ là cảnh giới Kết Đan sơ kỳ tầng ba, mới chỉ một hiệp, chưa kịp làm gì đã bị đánh bại. Gã ta mạnh hơn Công Tôn Tổ một chút, nhưng cũng chỉ là thực lực Kết Đan trung kỳ, nghĩ bụng nếu mình đôi mắt cũng sẽ không khá hơn. Lữ Thiều Khanh nhẹ nhàng phủi phủi quần áo, hỏi Tiêu Y: “À ta cũng là người Điểm Tinh Phái sao?” “Thủ đoạn không giống lắm.” Người của Điểm Tinh Phái am hiểu dùng linh phù, không đánh kiêu như Công Tôn Tổ. Tiêu Y chỉ vào Cảnh Dương, thông báo cho Lữ Thiều Khanh thân phận của bọn họ: “Nhị sư huynh, hai người bọn họ đến từ Trung Châu.” “Trung Châu?” Hai mắt Lữ Thiều Khanh sáng lên, nhìn chằm chằm Cảnh Dương bằng đôi mắt nóng bỏng. Đến từ Trung Châu chính là dê béo. Con dê mà toàn thân từ trên xuống dưới từ trong ra ngoài đều mỡ màng. Cảnh Dương tự nhiên cảm thấy lạnh cả người một cách khó hiểu. Ánh mắt của gia hỏa này có ý gì? Mình từng gặp hắn chưa nhỉ? Sao ánh mắt này lại như muốn ăn thịt người thế nhỉ?

Chương 346 - Ta là gia gia của ngươi

Chương 346: Ta là gia gia của ngươi
Cảnh Dương nhìn chọc chọc vào Lữ Thiểu Khanh bằng một ánh mắt tràn đầy kiêu kỳ. Công Tôn Tổ vốn không phải đối thủ của Lữ Thiểu Khanh, giờ gã ta đi lên cũng không ổn. Gã ta nhìn thoáng qua Công Tôn Tổ nằm dưới đất, quyết định kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt. Hít sâu một hơi, gã ta chấp tay nói với Lữ Thiểu Khanh. “Tại hạ là Cảnh Dương thuộc Cảnh gia tại Trung Châu, không biết vị công tử này xưng hô thế nào?” Đồng thời gã ta còn bày ra một nụ cười tự nhận là thật đẹp trai dễ gần. Đối mặt với đối thủ mạnh mẽ, nhượng bộ cúi đầu không tính là mất mặt. Song phương lại không có đại thù sinh tử. Bản thân Cảnh Dương tự nhận thái độ của mình rất hữu hảo, có lẽ có phép. Nhưng Lữ Thiểu Khanh lại chỉ ngoáy lỗ tai, bày ra vẻ vô lại: “Ta là cha của ngươi.” “Không đúng, ta là gia gia của ngươi.” Sắc mặt Cảnh Dương khựng lại, sau đó lửa giận bốc từ trong lòng ra ngoài. Gia hỏa thật vô lễ. Sao tên ghê tởm này còn chưa bị người ta đánh chết? Quả nhiên là gia hỏa của Châu xa xôi, dã man, thô bỉ. Gã ta kìm nén lửa giận, cắn răng nói: “Lần này chúng ta tới đây chỉ là tiện đường đi theo Cận huynh.” Cảnh Dương muốn kéo Cận Hào vào, còn chưa nói hết đã phát hiện ra có gì đó không phù hợp. Quay đầu nhìn lại, Cận Hào đã lùi lại tới hơn một trượng, kéo dài khoảng cách với gã ta. Cảnh Dương càng tức giận hơn. Ngươi là Kết Đan tầng chín, sợ cái gì? Đánh hấn đi chứ! Thấy Cận Hào lui sang một bên, không có ý định giúp mình, trong lòng Cảnh Dương lại càng hoảng. Gã ta lại lần nữa nói với thân phận của mình: “Ta đến từ Cảnh gia của Trung Châu.” “Thì sao?” Lữ Thiểu Khanh tiếp tục ngoáy lỗ tai: “Oa, uy phong thật lớn, ta rất sợ đó.” Ngao gia, Giản gia, mấy gia hỏa này ta cũng sẽ thu thập hết, còn Cảnh gia ngươi? Dù miệng nói là sợ hãi nhưng bất kỳ ai cũng có thể nghe ra được căn bản Lữ Thiểu Khanh không coi Cảnh gia vào mắt. Cận Hào lặng yên nheo mắt lại. Lữ Thiểu Khanh này có sức mạnh gì? Mà ngay cả Cảnh gia tại Trung Châu cũng dám không thèm để vào mắt? Hắn không biết Cảnh gia là một trong ngũ gia của ngũ gia tam phái tại Trung Châu sao? Thực

lực kinh người, tuyệt đối không phải đối thủ mà Lăng Tiêu Phái có thể ngăn được. Ngay cả Cận Hầu cũng phải khách khách khí khí với bọn họ. “Rốt cuộc ngươi muốn thế nào?” Sắc mặt Cảnh Dương hoàn toàn sa sầm xuống. Tên hồn đản này lại không thèm để Cảnh gia, Công Tôn gia vào mắt. Nếu tiếp tục khách khí nữa sẽ chỉ bị người ta chê cười. Lữ Thiếu Khanh rất thẳng thắn: “Thu thập ngươi, còn có thể thế nào nữa?” “Ngươi dám!” “Có cái gì không dám?” Lữ Thiếu Khanh phát phát tay, đánh ra Tiên Hỏa Cầu Thuật. Một quả cầu lửa thật lớn rơi từ trên trời xuống. Nhìn thanh thế quả cầu lớn từ trên trời giáng xuống, Cảnh Dương không nhịn được mà tỏ vẻ khinh thường. Vừa nãy gã ta có nhìn thấy Tiêu Y sử dụng, thanh thế to lớn, uy thế mười phần, kết quả cuối cùng là uy lực chỉ bình thường, tác dụng lớn nhất là tạo ra sương mù cực lớn. Tiêu Y muốn mượn dùng sương mù để đánh lén Công Tôn Tổ. Hiện giờ hắn cũng muốn dùng chiêu này để đối phó ta sao? Ta không phải Công Tôn sư muội. Cảnh Dương thầm cười lạnh không thôi. Quả cầu lửa này của ngươi so ra còn không bằng của sư muội ngươi đâu. Cảnh Dương không vội vã ra tay, mà chờ một lúc, đến khi quả cầu lửa lớn rơi tới đầu rồi mới ra tay. “Hừ, chỉ là một quả cầu lửa, chỉ có thanh thế dọa người thôi sao?” Cảnh Dương thản nhiên nói, sau đó ra tay. Nhưng vừa ra tay, gã ta lập tức biến sắc. Gã ta phát hiện quả cầu lửa lớn ầm ầm lao tới không có bất kỳ biến hóa nào, thế tới vẫn hung mãnh như thế. “Cái này, cái này...” Tới giờ gã ta mới phản ứng được quả cầu lửa này khác với quả cầu mà nha đầu kia đánh ra. Cảnh Dương kịp phản ứng lại thì đã không còn kịp nữa rồi. Gã ta chỉ có thể vội vàng ngăn cản. “A!” Cuối cùng Cảnh Dương chỉ kịp kêu thảm một tiếng rồi bị quả cầu lửa lớn đập thật mạnh, đất rung núi chuyển, kích phát vô số vụ nổ. Trong làn khói dày đặc, Cảnh Dương toàn thân đầy vết thương, như một con búp bê vải rách nát bị quăng lên cao rồi ngã ầm ầm xuống đất. Cận Hầu lạnh nhạt thờ ơ nhìn Cảnh Dương hôn mê bất tỉnh. Tuyên Vân Tâm nhìn thăm trạng của Cảnh Dương mà âm thầm lắc đầu. Đúng là tuổi trẻ mà, không biết tên hồn đản này vô sỉ cỡ nào. Tuyên Vân Tâm nhìn Lữ Thiếu Khanh. Mấy tháng không gặp, hắn vẫn cực kỳ vô sỉ như thế. Lấy ra quả cầu lửa lớn, có ý khống chế thanh thế để trông ra có vẻ không bằng cầu lửa của Tiêu Y. Lừa Cảnh Dương, cuối cùng khiến cho Cảnh Dương chủ quan. Cảnh Dương

không chết coi như mạng gã ta lớn.Lữ Thiếu Khanh thu thập Cảnh Dương xong thì nhìn sang Cận Hầu lạnh băng đứng im không nhúc nhích.Đối mặt với thảm trạng của Cảnh Dương và Công Tôn Tố, Cận Hầu vẫn luôn thờ ơ, thậm chí còn kéo dài khoảng cách.Mặc kệ bọn họ bị xử lý, chỉ lạnh lùng quan sát, không thêm ra tay, thậm chí sắc mặt còn không động lấy một cái.Lữ Thiếu Khanh hỏi: “Người không ra tay sao?”Cận Hầu nhìn Cảnh Dương đã hôn mê bằng ánh mắt tràn đầy khinh miệt: “Thực lực không đủ, chết chưa hết tội.”Biết rõ thực lực đối phương cường hãn mà còn dám khinh thường. Muốn chết.Ngoài mặt thì Cận Hầu khách khí với Cảnh Dương và Công Tôn Tố, nhưng thực lực của gã là Kết Đan tầng chín, còn cao hơn hai người Cảnh Dương.Gã khách khí là với gia tộc sau lưng Cảnh Dương và Công Tôn tố, không phải là với hai người bọn họ.Lữ Thiếu Khanh nhớ lại thông tin liên quan đến Cận Hầu.Theo như thông tin nhận được, hãn đánh giá Cận Hầu là lãnh khốc, vô tình.Hiện tại xem ra đúng là như thế.

Chương 347 - Người là Nguyên Anh?

Chương 347: Người là Nguyên Anh? Lữ Thiếu Khanh quan sát Cận Hầu. Cận Hầu cũng đang quan sát Lữ Thiếu Khanh. Cận Hầu quan tâm đến thực lực của Lữ Thiếu Khanh hơn. Lữ Thiếu Khanh chỉ vung tay một cái liền có thể thu thập được Cảnh Dương là Kết Đan trung kỳ không còn sức đánh trả. Bởi vậy có thể thấy được thực lực của hắn không hề đơn giản như bề ngoài. Càng không tệ hại như lời đồn đại. Gã nghi ngờ đánh giá Lữ Thiếu Khanh, trong lòng không ngừng suy đoán, chần chờ một lát mới hỏi: “Cảnh giới của người là Nguyên Anh kỳ sao?” Cận Hầu thật sự cũng không dám xác định. Nhưng gã thực sự không nghĩ ra còn khả năng nào khác. Dù là Cận Hầu gã, cảnh giới Kết Đan hậu kỳ tầng chín, đối mặt với một vị tu sĩ Kết Đan trung kỳ, cũng không thể nói xử lý là xử lý ngay được. Cho dù là đánh lén cũng không được. Mà Cảnh Dương còn đến từ đại gia tộc Trung Châu, không phải tu sĩ Kết Đan bình thường. Khả năng duy nhất là thực lực của Lữ Thiếu Khanh đã vượt xa Cảnh Dương, thành thể nghiền ép. Cận Hầu cũng khiến cho mấy nàng Tiêu Y và Tuyên Vân Tâm giật nảy mình. Tiêu Y bế Tiểu Hồng tròn tròn hai mắt, miệng nhỏ lại há ra thành hình chữ o. Khuôn mặt nhỏ nhắn đầy chấn kinh. Nhị sư huynh của mình đột phá Nguyên Anh từ khi nào rồi? Trước đó vẫn còn là Kết Đan kỳ, ra ngoài một chuyến đã thành Nguyên Anh kỳ rồi. Biết trước thế mình cũng nên đi cùng mới tốt. Hết khiếp sợ, Tiêu Y lại hưng phấn. Sư phụ sư huynh của mình đều là Nguyên Anh, mình có thể đi ngang được rồi không? Mà Tuyên Vân Tâm càng chấn kinh hơn cả Tiêu Y. Trước đó nàng ta cũng biết Lữ Thiếu Khanh rất lợi hại, biểu hiện lúc trước của hắn là thực lực Kết Đan kỳ. Nhanh như vậy đã là Nguyên Anh à? Hắn ra ngoài làm cái gì? Vì sao thực lực lại tăng nhanh như thế? Khuôn mặt như hoa đào của Tuyên Vân Tâm cực kỳ kinh ngạc chấn động, nhìn sang Lữ Thiếu Khanh một cách khó tin. Tên hỗn đản này thật đáng sợ. Lòng dạ thâm trầm, tâm cơ thâm sâu khó lường, còn giao hoạt hơn rất nhiều lão yêu quái. Thiên phú còn cao như thế. Thế này có còn cho người ta sống nữa hay không. Trước đó nàng ta còn nghĩ, Đại sư huynh

của mình đến sẽ cho Lữ Thiếu Khanh chịu đau khổ, hiện giờ xem ra đây là một chuyện cười. Đối mặt với sự chờ mong của mọi người, Lữ Thiếu Khanh chỉ mỉm cười trả lời Cận Hâu: “Người đoán xem!” Chỉ ba chữ, cộng thêm thái độ vô lại. Trong lòng Cận Hâu xoắn lại một chút, nộ khí không nhịn được mà bốc lên. Ở Điểm Tinh Phái, lấy thân phận của gã, cho dù là cấp trưởng lão cũng không dám dùng thái độ này với gã. Tuyên Vân Tâm nhận ra Cận Hâu nổi giận. Nghiên cứu hơn mười năm, nàng ta hiểu tính cách Cận Hâu rất rõ. Cận Hâu làm người tự ngạo, lạnh lùng, có một trái tim vô cùng lãnh khốc. Cho dù là đồng môn, đã mất giá trị lợi dụng, cũng sẽ bị gã xem như con ghê. Gã không cho phép có người đối nghịch với mình. Người đối nghịch với gã chưa bao giờ có kết cục tốt. Thậm chí, Tuyên Vân Tâm bị Lữ Thiếu Khanh bắt làm tù binh, tung tin đồn nhảm về quan hệ của hai người, chưa chắc Cận Hâu đã nổi sát tâm với Lữ Thiếu Khanh. Nhưng hành vi vừa rồi của hắn lại khơi dậy sát tâm của Cận Hâu. Nhưng mà! Tuyên Vân Tâm ý vị thâm trường nhìn Cận Hâu. Người còn chưa lĩnh giáo sự lợi hại của tên hỗn đản này đâu. Hắn không phải đám đệ tử Lăng Tiêu Phái khúm núm với người. Nhìn hai người đứng cách nhau xa xa, Tuyên Vân Tâm cảm thấy cần phải thổi thêm chút lửa. Lữ Thiếu Khanh là tên hỗn đản. Đại sư huynh Cận Hâu của nàng ta cũng không khá hơn chút nào. Với nàng ta mà nói, nếu có thể, nàng ta sẽ xử lý cả hai người. Tuyên Vân Tâm nói với Cận Hâu: “Đại sư huynh, huynh đi đi, huynh không phải đối thủ của hắn.” Nam nhân ghét nhất là bị người khác nói mình không được. Đừng nói là thiên chi kiêu tử như Cận Hâu, cho dù là tu sĩ bình thường cũng khó mà chịu được. Nói đi nói lại, có còn mặt mũi nữa không? Cận Hâu không phải Lữ Thiếu Khanh, không thể làm được chuyện mất mặt. Gã nhìn Lữ Thiếu Khanh, khẽ cười hỏi: “Thật sao? Ta lại muốn lĩnh giáo một phen.” Diễn hình là ngoài cười trong không cười, mặc dù mặt là cười nhưng lại khiến người ta cảm thấy từng cơn ớn lạnh. Dù Lữ Thiếu Khanh trước mắt có là Nguyên Anh, Cận Hâu cũng không lùi bước. Gã là Kết Đan tầng chín, đã tới ranh giới Nguyên Anh, chỉ còn thiếu một cơ hội đột phá. Đánh với Lữ Thiếu Khanh cũng không có hại gì với gã, có thể từ đây nhân họa được phúc, tìm được thời cơ đột phá. Nói xong, Cận Hâu nghiêm mặt lại, lấy ra một tấm linh phù màu hồng. Màu đỏ lưu chuyển trên mặt linh phù, tỏa

ra khí tức nóng bỏng. Lữ Thiếu Khanh nhìn thấy thì lập tức chửi ầm lên: “Hồn đản. Đừng có dùng linh phù của ta!” Tuyên Vân Tâm suýt nữa ngã chúi đầu xuống đất. Nàng ta bỗng cảm thấy bất lực thật sâu. Tên hồn đản này, rốt cuộc linh phù tứ phẩm là cha người hay mẹ người? Cận Hào không hiểu ý Lữ Thiếu Khanh, chỉ hét lớn: “Đánh với ta một trận.” “Đừng có cho thể diện mà không cần. Ta để cho sư muội ta đến chơi chết người.” Lữ Thiếu Khanh hùng hùng hỏ hỏ xong, quay sang đỡ Tiêu Y: “Tới, chơi chết gã cho ta.” Tiêu Y bên cạnh đã chuẩn bị xong tư thế xem kịch hay rồi đấy. Chuẩn bị xem Nhị sư huynh đánh bại Đại sư huynh của Điểm Tinh Phái. Không ngờ mình sẽ thành nhân vật chính lên sân. Nhân vật chính này không tốt đẹp gì. Tiêu Y trợn trắng mắt, ngất đi. Nhưng nàng còn chưa lật được lòng trắng ra, Nhị sư huynh đã nhìn sang. Không thể giả chết, chỉ có thể tỏ vẻ đáng yêu. Mặc dù tác dụng không lớn. Tiêu Y vô cùng đáng thương nòi; “Nhị sư huynh, muội không đánh lại gã.” Còn không phải sao? Tuyên Vân Tâm đã từng nói, thực lực của Cận Hào là cảnh giới Kết Đan hậu kỳ tầng chín. Hiện tại Tiêu Y nàng mới là Trúc Cơ tầng một, lấy cái gì mà đánh? Dùng đầu đụng sao? Gã đứng yên bất động ta cũng không động được vào.

Chương 348 - Muội giết gã như giết gà

Chương 348: Muội giết gã như giết gà
Lữ Thiếu Khanh không kiên nhẫn, thúc giục: “Không phải chỉ là Đại sư huynh một Điem Tinh Phái thôi sao? Muội giết gã như giết gà ấy.” “Lên đi, chơi chết gã.” Tiêu Y nhìn khí tức băng lãnh xung quanh Cận Hâu gần như thực chất hóa rồi lại càng muốn khóc hơn. Vừa về đã tìm mấy chuyện này cho ta làm, chỉ biết bắt nạt ta. Nhị sư huynh, sao huynh không lên trời luôn đi? “Đừng có khinh người quá đáng!” Cận Hâu gầm thét. Linh phù trong tay gã sáng lên như sắp bùng cháy. Lữ Thiếu Khanh nhìn gã, ánh mắt lạnh lùng như một gáo nước lạnh dội xuống khiến cho khí tức của Cận Hâu trì trệ. “Thật thà đợi đi, để sư muội ta xử lý người.” “Đừng có ép ta ra tay. Ta ra tay rất nặng đấy, ta sợ sẽ đánh chết người.” Cận Hâu lấy lại được tinh thần cảm giác được sự nhục nhã xưa nay chưa từng có, nổi giận gầm lên một tiếng. “Người đi chết đi!” Gã được gọi là Tiểu Hâu Gia, tiếng tăm lừng lẫy tại Yên Châu, chưa từng bị người ta khinh thị nhục nhã như thế. Gã phẫn nộ ra tay, lần nữa kích hoạt linh phù thuộc tính hỏa đang cầm. Trong chốc lát, cả thiên địa đều bốc cháy. Ngọn lửa rừng rực, sóng lửa mãnh liệt, khí tức hùng hục phô thiên cái địa nhào tới Lữ Thiếu Khanh. Sóng nhiệt sóng sánh xung quanh khuếch tán ra tứ phía, cây cối phía xa xa chớp mắt đã khô héo như mùa thu đang đến. Tất cả đều bị giết. Lữ Thiếu Khanh khó chịu, lại mắng to: “Hồn đản, người dám dùng linh phù của ta. Muốn chết!” Hắn lấy ra một thanh trường kiếm. Ánh mắt của Tiêu Y lập tức dính chặt vào thanh kiếm. Kiếm dài chừng ba thước, thân kiếm có màu trắng bạc, mũi nhọn lộ ra hàn quang nhàn nhạt. Kiếm tích hiện ra màu đen, như một đường cong màu đen chia thân kiếm làm hai nửa. Chuôi kiếm cũng có màu đen nối liền với kiếm tích. Màu trắng bạc và màu đen kết hợp với nhau đầy uy nghiêm, lại khiến cho người ta cảm thấy rất quý dị, hết sức phức tạp. Tiêu Y đã từng nhìn thấy trường kiếm bảo mệnh của Lữ Thiếu Khanh, nàng có thể khẳng định không phải thanh này. Rốt cuộc Nhị sư huynh đã đi đâu? Hay là, lại ăn cướp ở đâu? Tiêu Y rất tò mò. Trường kiếm trong tay Lữ Thiếu Khanh rất ngắn gọn

chém thẳng vào Cận Hầu một kiếm. Trường kiếm tỏa sáng. Ngọn lửa choán ngọn che kín tầm mắt mọi người, ánh lửa như gió thu quét lá vàng, chớp mắt đã bị quét trống không. Thay vào đó là một cổ kiếm quang chói mắt, mang theo một cổ kiếm ý cuồng bạo nóng bỏng hoành không xuất thế quét ngang hết thấy. Cận Hầu biến sắc, đây là lần đầu tiên gã thấy kiếm ý cuồng bạo như thế. Kiếm ý này tựa như thai nghén từ trong ngọn lửa của linh phù của hắn mà ra, uy lực cực sâu như muốn nuốt chửng chính gã. Đối diện với một kiếm này, linh phù tứ phẩm không có tác dụng ngăn cản. Đối mặt với một kiếm như quét ngang thiên hạ, Cận Hầu vội vàng lấy ra vài tấm linh phù phòng ngự. “Ầm ầm!” Trong tiếng nổ liên tiếp, Cận Hầu bị một kiếm của Lữ Thiệu Khanh đánh bay, biến mất không còn bóng dáng. “Ai cha, hơi nặng rồi, sẽ không chết chứ?” Lữ Thiệu Khanh thu kiếm, sờ sờ đầu ngai ngừng. Đương nhiên, hắn đã nhẹ tay rồi, không dễ giết, cũng không thể giết. Giữ lại cho sư muội cảm nhận một chút. Tuyên Vân Tâm bên cạnh trầm mặc im lặng. Tên hồn đản này lại mạnh hơn. Quả nhiên hắn đã đạt tới cảnh giới Nguyên Anh. Xem một kiếm vừa rồi, Tuyên Vân Tâm đã khẳng định được thực lực của Lữ Thiệu Khanh. Chắc chắn là cảnh giới Nguyên Anh, nếu không chắc chắn sẽ không thể dễ dàng đánh bay Cận Hầu chỉ với một kiếm. Dù sao cũng là Kết Đan tầng chín, nào có dễ ăn như thế. Tiêu Y xông lại, kinh hỉ vạn phần, đồng thời cầu nguyện: “Chết, nhất định phải chết.” Chết là tốt, Chết rồi mình không cần ra tay nữa. Mặc dù tên kia rất đáng ghét, nhưng thực lực vẫn rất mạnh. Nhị sư huynh một kiếm đánh chết gã luôn là xong hết mọi chuyện. Nhưng Tiêu Y cầu nguyện không linh, không bao lâu sau, Cận Hầu từ đằng xa quay về. Cận Hầu tái mét, khoe miệng vẫn còn dính máu tươi, rống giận: “Đáng chết. Ngươi đang tìm cái chết!” Lữ Thiệu Khanh giơ trường kiếm lên, thanh sắc câu lệ hét lớn: “Ngươi nói thử xem?” Một cổ kiếm ý kinh khủng tràn ngập, Cận Hầu phát lạnh. Ngay lập tức tỉnh táo lại. Gã phải dùng đến mấy tờ linh phù mới có thể miễn cưỡng ngăn được một kiếm của Lữ Thiệu Khanh. Gã cũng biết hiện tại mình tuyệt đối không phải đối thủ của Lữ Thiệu Khanh. Tên đáng chết. Cận Hầu âm u thâm sâu, nhất thời tiến thoái lưỡng nan. Thấy Cận Hầu không nói gì, Lữ Thiệu Khanh hừ một tiếng: “Chờ đó cho ta. Ta để sư muội ta chơi chết ngươi. Tiêu Y quay lưng muốn đi, mặc dù hiện tại Cận

Hầu đang bị thương nhưng chắc chắn lửa của gã vẫn vượng hơn lò nhà mình nhiều. Đánh cùng gã, chê mình chết không đủ nhanh sao? Lữ Thiếu Khanh đề đầu Tiêu Y lại: “Muốn chạy sao?” Tiêu Y xoay đầu lại, cười nhỉnh: “Nhị sư huynh, không muốn.” “Không có thương lượng. Xử lý gã, dù đánh chết gã cũng không sao.” Đệ tử Điểm Tinh Phái cũng không nhin nổi nữa, nam đệ tử cầm đầu hét lớn: “Tat đến thay Đại sư huynh đối phó với nha đầu thối này.” Nữ đệ tử cầm đầu cũng hét lớn: “Có dám đánh với ta một trận không?” Lữ Thiếu Khanh cười hắc hắc, hỏi Cận Hầu: “Thế nào? Muốn làm con rùa đen rút đầu để sư đệ sư muội bán mạng thay cho mình không?” Cận Hầu trầm mặc một hồi, cuối cùng bỗng nhiên cười lên, sắc mặt lại sáng sủa như nắng. “Nếu người đã muốn ta đánh với nàng một trận, vậy ta sẽ cô mà làm theo.” Tiêu Y tức giận đến méo mũi, chỉ vào Cận Hầu mà mắng lớn: “Hỗn đản, có biết xấu hổ không?” “Ta là một tiểu cô nương xinh đẹp khả ái, người bắt nạt ta mà không thấy ngại à?” “Đáng đời Vân Tâm tử tử chường mắt với người. Người còn không bằng cả một cọng lông của Nhị sư huynh nhà ta.”

Chương 349 - Tiểu mộc kiếm của Kế Ngôn

Chương 349: Tiểu mộc kiếm của Kế Ngôn
Người đánh không lại Nhị sư huynh nhà ta, người nhận thua không được sao? Lại tới bắt nạt ta. tính là hảo hán gì chứ? Nụ cười trên mặt Cận Hưu biến mất, gã lạnh lùng nói: “Đi ra đánh một trận đi!” Người đã muốn để nha đầu thối này đi tìm cái chết, ta sẽ thành toàn cho người. Gã nói với Lữ Thiếu Khanh: “Nhưng đao kiếm không có mắt, nòng mà chết người đừng có hối hận.” Lữ Thiếu Khanh cười ha ha: “Chết thì chết, tài không bằng người, chết cũng xứng đáng.” Tiêu Y tái mét. Không phải Nhị sư huynh bị người ta đoạt xá chứ? Vì sao lại đối với ta như vậy? Chẳng lẽ Nhị sư huynh không thích sư muội đáng yêu sao? “Vậy tốt rồi!” Cận Hưu lại cười, nụ cười thâm sâu lần nữa khiến cho Tiêu Y muốn quay đầu chạy trốn. “Đi thôi! Một chiêu giải quyết gã!” Lữ Thiếu Khanh vỗ vỗ bả vai Tiêu Y, nhét một thứ vào trong tay nòng. Tiêu Y nhìn thấy thứ trong tay, hai mắt sáng lên. Cận Hưu bên này như vừa nghe được chuyện cười buồn cười nhất. Gã cười thật sự: “Một chiêu? Người cho rằng một chiêu liền có thể đánh bại ta sao?” Cận Hưu ngoài thì cười, nhưng sát ý trong lòng càng tăng vọt. Một kiếm vừa rồi của người kia cũng không giết được ta, tiểu nha đầu này chỉ là Trúc Cơ kỳ lại có thể đánh bại ta sao? Bên này Tiêu Y nhận được vũ khí bí mật của Lữ Thiếu Khanh, mạnh mẽ mười phần. Lo lắng sợ hãi trong lòng biến mất sạch sành sanh, nòng đứng dậy kêu lớn: “Tới đi, cho người xem sự lợi hại của ta.” Tuyên Vân Tâm đứng xem cũng rất câm nín. Thế này quá khinh thường đối thủ rồi. Họ thật sự cho rằng Cận Hưu chỉ là người bình thường thôi sao? “Thân là Đại sư huynh Diêm Tinh Phái, không có chút chân tài thực học làm sao phục chúng được? Tuyên Vân Tâm không thấy hành động nhỏ của Lữ Thiếu Khanh, không biết hắn có cho Tiêu Y vũ khí nên rất thắc mắc. Nàng ta không dám khinh thường Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh đã nói vậy không chừng hắn còn có hậu chiêu, còn cụ thể là gì thì nàng ta không rõ. Khi Cận Hưu chuẩn bị ra tay, Lữ Thiếu Khanh đột nhiên lên tiếng ngăn lại. “Chậm

đã!”Quả nhiên.Tuyên Vân Tâm nhìn Lữ Thiếu Khanh với ánh mắt thâm thúy. Quả nhiên người vẫn còn hậu chiêu, giờ muốn cho mọi người xem sao?Lữ Thiếu Khanh nói: “Đúng rồi, giao tiền khiêu chiến chưa?”Tuyên Vân Tâm chợt cảm thấy bức bối. Tên hỗn đản này quá ghê tởm.Còn tưởng là có hậu chiêu gì chứ. Thì ra là tham tài.Hỗn đản!Trước đó Lữ Thiếu Khanh từng bảo nàng ta viết thư gửi về gọi đệ tử Điểm Tinh Phái tới cứu mình.Khi đệ tử Điểm Tinh Phái tới, dù là Tiêu Chiến với Tiêu Y hay Lữ Thiếu Khanh cũng đều phải giao ra một ngàn viên linh thạch hạ phẩm mới có thể đánh nhau.Rốt cuộc tệ hỗn đản nhà người thêm linh thạch đến mức nào chứ?Tuyên Vân Tâm rất phiền muộn, nhưng cũng hiểu ra một điều.Đối mặt với tên hỗn đản này, tuyệt đối không thể phỏng đoán theo lẽ thường.Tiêu Y nghe vậy, đưa tay ra với Cận Hạo: “Không sai, giao linh thạch cho ta.”“Ngu xuẩn, đưa linh thạch cho ta.”Lữ Thiếu Khanh ở phía sau sửa lời của Tiêu Y.Xông pha chiến đấu người làm đi, linh thạch để ta tới.Cận Hạo giận dữ: “Đi chết đi!”Quý nghèo, chưa từng thấy linh thạch sao?Cận Hạo cho rằng hành động này là sỉ nhục mình hơn.Dưới cơn phẫn nộ, gã mặc kệ Tiêu Y yếu hơn mình mà ra tay trước.Lại là một tấm linh phù tứ phẩm xuất hiện.Hỏa điểm ngập trời càn quét bùng ra, lửa cháy ngập trời lao về phía Tiêu Y.Lữ Thiếu Khanh phía xa xa nhìn thấy thì mắng to: “Hỗn đản!”Tuyên Vân Tâm thật sự không nhịn được.Linh phù tứ phẩm là cha là nương của người sao?Dùng một lần người lại mắng một lần!Người kích động cái cọng lông à.Nàng ta hằm hằm nhìn Lữ Thiếu Khanh: “Linh thù tứ phẩm còn không cho phép dùng sao?”Điểm Tinh Phái am hiểu dùng linh phù chiến đấu, không dùng linh phù thì dùng cái gì?Không cho dùng linh phù tứ phẩm, chẳng lẽ lấy linh phù tam phẩm ra đánh?Lữ Thiếu Khanh ưỡn ngực, lẽ thẳng khí hùng nói: “Không cho dùng. Nó là của ta!”“Một tấm linh phù tứ phẩm bằng mấy vạn viên linh thạch.”Lữ Thiếu Khanh nwh thế khiến cho Tuyên Vân Tâm cảm thấy mình không nổi điên chứ tục thật sự là quá có tố chất rồi.Nàng ta lạnh lùng nói “Người có lo lắng nó cũng không phải linh phù, linh thạch thuộc về người, không bằng lo cho sự muội của người đi.”Thực lực của Cận Hạo vượt xa Tiêu Y nhiều lắm.Hiện tại trong lòng Cận Hạo đang tràn ngập sát ý vô tận, gã sẽ không vì thực lực của Tiêu Y yếu hơn mình mà hạ thủ lưu tình.Lữ Thiếu Khanh nghe vậy thì mỉm cười.Không lo

lặng chút nào. Tuyên Vân Tâm thấy vậy, đang muốn mắng Lữ Thiều Khanh là đồ vô lương tâm mấy câu, chợt bên Tiêu Y có động tĩnh. Một cổ kiếm ý kinh khủng khuếch tán ra. Kiếm ý phong mang như Kiếm Thần đích thân hạ phàm, bao phủ hết thấy. Cảm nhận được như có vô số kim đâm vào da, Tuyên Vân Tâm biến sắc. Nàng ta rất quen thuộc với cổ kiếm ý này, khiếp sợ không nhìn được mà hô lên: “Kế Ngôn?” Không sai. Cổ kiếm ý này chính là của Kế Ngôn. Tuyên Vân Tâm hoảng sợ ra mặt. Hẳn là Kế Ngôn đã âm thầm ra tay. Khi nàng ta nhìn sang Tiêu Y thì ngây ra. Trong tay Tiêu Y cầm một thanh kiếm gỗ nhỏ, nhẹ nhàng bỏ một kiếm vào ngọn lửa phô thiên cái địa như vô số rồng lửa gào thét lao tới. Trong chốc lát. Nhật nguyệt vô song, thiên hôn địa ám. Dường như thế gian đã tan biến tất cả, cả đất trời chỉ còn một kiếm tồn tại vĩnh viễn. Một kiếm này khai thiên tích địa, cũng hủy thiên diệt địa. Linh phù tứ phẩm tương đương một đòn tấn công của Nguyên Anh, nhưng trước mặt một kiếm này. Không là gì cả. Lửa cháy ngập trời gặp phải kiếm ý kinh khủng đều bị dập tắt, cuốn ngược trở về, như muốn trốn tránh kiếm ý kinh khủng này. Cuối cùng, trong ánh mắt khó tin của Cận Hầu, linh phù tứ phẩm nổ vang ầm ầm, hóa thành tro tàn đầy trời. Càng khiến cho da đầu Cận Hầu tê dại đi là. Uy thế một kiếm này không giảm, tiếp tục lao tới tấn công gã.

Chương 350 - Tiểu mộc kiếm của Kế Ngôn

Chương 350: Tiểu mộc kiếm của Kế Ngôn (tt)Kiếm ý sắc bén khiến cho Cận Hào cảm giác được cho dù là Tiên Nhân đối diện với một kiếm này cũng phải vẫn lạc.Nếu gã không ngăn cản, hoặc không ngăn cản được, thì chờ đợi gã chính là cái chết.Nên. Đáng chết!Lần đầu tiên Cận Hào cảm nhận được hơi thở của tử vong gần mình đến thế.Cận Hào lại quơ linh phù. Gã không tin không thể làm gì được một kiếm này.Vẫn là linh phù thuộc tính hỏa, linh phù nổ tung, vô số hỏa diễm bùng lên hóa thành một con rồng lửa khổng lồ.Rồng lửa gào thét, mang theo nhiệt độ cao khủng khiếp đến mức có thể phân thiên chữ hải lao tới Tiêu Y.Nhưng mà.Cho dù là vậy, một kiếm bổ xuống, vô số hỏa diễm lại bị dập tắt, cuối cùng rồng lửa rên lên một tiếng, tiêu tán giữa thiên địa.Con người Cận Hào đột nhiên co rút lại, một kiếm này kinh khủng vượt xa tưởng tượng của gã.Vừa sợ vừa giận, gã vội vàng lấy ra thủ đoạn khác.Một món pháp khí giống như vòng tay hiện ra trong tay gã.Pháp khí tứ phẩm, vô ảnh hoàn.Vô ảnh hoàn bị ném ra ngoài, bay lên không trung, chớp mắt đã tăng gấp mười, tỏa ra ánh sáng, giáng xuống vòng phòng hộ hình trụ, một mực bảo vệ lấy Cận Hào.Nhưng cảm giác nguy hiểm còn chưa tiêu trừ, Cận Hào lại vung ra một tờ linh phù nữa.Linh phù bộc phát, thôi động mặt đất dâng lên từng mạch tường đất ngăn trước mặt Cận Hào.Nhìn bức tường đất không thể phá vỡ, Cận Hào nhẹ nhàng thở ra.Mặc dù gã không muốn thừa nhận, nhưng gã không thể không thừa nhận.Đối mặt với một kiếm này, gã thật sự không tin mình có thể ngăn được.Gã từng nghe nói về Kế Ngôn, nhưng theo gã thấy, Kế Ngôn có lợi hại hơn nữa cũng chỉ có mức độ.Trước kia chưa từng gặp, gã cũng không cho rằng Kế Ngôn còn có thể lợi hại hơn gã.Hiện giờ, gã tin rồi.Kế Ngôn còn kinh khủng hơn cả lời đồn đại.Không đủ lòng tin đối phó với một kiếm này, Cận Hào vội vàng tránh né mũi nhọn.Chỉ cần ngăn được một kiếm này, gã liền có thể đánh trả.Gã không tin trong tay Tiêu Y còn có thủ đoạn kinh khủng như thế.Chẳng mấy chốc, kiếm ý kinh khủng lao tới.Nhưng

một khắc sau, Cận Hài lại biến sắc. Cho dù là tường đất do linh phù tứ phẩm thuộc tính thổ dựng lên, hay là bình chướng của vô ảnh hoàn, đều không thể chống đỡ được kiếm ý kinh khủng này. Nhìn tường đất không thể phá vỡ và vô ảnh hoàn bị kiếm ý bao phủ, cuối cùng phát ra âm thanh đáng sợ rồi vỡ vụn ầm ầm. Cận Hài bị một kiếm này bao phủ. Đau. Đây là cảm giác duy nhất của Cận Hài. Một kiếm kinh khủng liên tiếp phá hai đạo phòng ngự của Cận Hài, uy lực còn lại vẫn khiến cho gã chịu nhiều đau khổ. Mặc dù người còn chưa chết nhưng cũng không kém là bao. Máu me đầm đìa, toàn thân hiện đầy vết thương không lớn không nhỏ. Nhưng lại bị vô số thanh kiếm đâm trúng. Toàn thân áo trắng biến thành áo đỏ. Trong cơ thể lại càng thâm vô cùng. Đan điền, thức hải đều bị thương nặng. Cho dù là dùng linh dược tốt nhất cũng phải mất một năm nửa năm mới có thể khôi phục được. Nếu Cận Hài chỉ biến ra một tầng phòng ngự, chắc chắn sẽ không thể loại bỏ được uy lực khủng bố này. Kiếm gỗ là Kế Ngôn giao cho Lữ Thiệu Khanh, làm con át chủ bài cho Lữ Thiệu Khanh Kết Đan kỳ. Uy lực tương đương với một kiếm của Nguyên Anh. Lực sát thương của Kế Ngôn, dù là Kha Hồng cũng phải mặc cảm. Trong cảnh giới tương đương, lực sát thương của Kế Ngôn là mạnh nhất, không ai có thể hơn được gã. Theo như cách nói kiêu trước của Lữ Thiệu Khanh, tất cả điểm thương thăng cấp của Kế Ngôn đều cộng hết vào mục tấn công cả rồi, chưa kể còn có cả tăng phúc nữa. Tuyên Vân Tâm nhìn Cận Hài thảm thương như thế với thần sắc phức tạp, nhất thời không biết nên thở dài hay nên vui mừng. Cho dù là Cận Hài tự mình đến, trước mặt Lữ Thiệu Khanh cũng không có được tí lợi nào. Cận Hài không chiếm được tiện nghi, có nghĩa nàng ta không thể quay về điểm Tinh Phái sớm được. Với nàng ta, đây cũng không phải chuyện xấu. Cận Hài thành ra thế này, đừng nói xung kích Nguyên Anh, gã có thể chữa khỏi vết thương mà không để lại di chứng đã coi như may mắn rồi. Tuyên Vân Tâm nàng ta cũng có thêm chút thời gian. Đối mặt với kết quả như vậy, nàng ta không biết mình nên vui mừng hay bị thương. Tiêu Y xử lý xong Cận Hài lại vội vàng vàng chạy đi tìm Lữ Thiệu Khanh. “Nhị sư huynh, còn gì nữa không?” “Lại cho ta mấy cái nữa đi.” Tiêu Y hưng phấn vô cùng, quơ nắm tay nhỏ. Nếu mình có được thanh kiếm gỗ này, dưới Nguyên Anh không ai có thể làm đối thủ của nàng. Đến

khi ấy ai dám chọc tới nàng, nàng sẽ bỏ cho một kiếm, đến bã cũng không còn. “Không có.” Lữ Thiếu Khanh bức bội: “Cút!” Thấy Tiêu Y hưng phấn như thế, Lữ Thiếu Khanh kịp thời dội cho nàng một chậu nước lạnh. “Sau trận chiến vừa rồi có học được thứ gì không?” “Trở về viết một bài tâm đắc một vạn chữ trở lên.” Tiêu Y tự bế tại chỗ, nước mắt rung rung, cướp Tiểu Hồng từ tay hất lại ấn lên đầu mình. “Nhị sư huynh, huynh quá ghê tởm.” Lữ Thiếu Khanh tức giận mắng: “Vì để cho muội tiên bộ, ta đã giao cả kiếm gỗ của Đại sư huynh cho muội, đồ này ta còn không nỡ dùng đâu. Muội thì hay rồi, giờ còn dám nói ta ghê tởm!” “Đền cho ta!” Nhị sư huynh tức giận, Tiêu Y lập tức cười làm lạnh. Nàng túm lấy ống tay áo của Lữ Thiếu Khanh, tỏ vẻ đáng yêu nói: “Muội biết rồi mà, Nhị sư huynh tốt với muội nhất.” “Cút! Còn lép bép nữa ta quất muội!” Nhìn Lữ Thiếu Khanh và Tiêu Y, trong lòng Tuyên Vân Tâm không nhịn được mà hơi ghen tị. Mặc dù Lữ Thiếu Khanh rất ghê tởm, bình thường luôn bắt nạt Tiêu Y. Tiêu Y cũng từng phàn nàn chê bai Lữ Thiếu Khanh ghê tởm với nàng ta, đồng thời tuyên bố sớm muộn gì cũng có ngày mình sẽ đánh Lữ Thiếu Khanh một trận. Như thế có thâm cừ đại hận vậy.

Chương 351 - Như một con chó

Chương 351: Như một con chó Nhưng nàng ta biết, tình cảm giữa hai huynh muội rất tốt, dù là thân huynh muội cũng không hơn được. Loại tình cảm này, loại quan hệ này, nàng ta không có, cũng chưa từng có. Đại sư huynh của nàng đối với nàng chỉ có vì tư lợi, sự đệ của nàng đối với nàng chỉ có ô mê tâm tư nghi ngờ xấu xí. Lữ Thiếu Khanh mỉm cười Tiêu Y vài câu, lại nói với nàng: “Đi, lấy nhẫn trữ vật của gã cho ta.” Tiêu Y rất vui vẻ hấp tấp chạy đi. Cảnh Dương và Công Tôn Tổ thì rất nhẹ nhàng. Cả hai đều đã hôn mê, gỡ nhẫn trữ vật của bọn họ xuống không có bất kỳ trở ngại nào. Nhưng khi đi tới gần Cận Hầu lại bị đệ tử Điểm Tinh Phái ngăn cản. Năm tên đệ tử Điểm Tinh Phái mặt mày tái mét, trong lòng bồn chồn, nhưng không thể không kiên trì bảo vệ Cận Hầu. “Làm gì?” Nhị sư huynh trở về, Tiêu Y nói chuyện cũng lớn tiếng hơn không ít. Nàng chỉ vào năm tên đệ tử Điểm Tinh Phái, nói: “Có phải các người cũng muốn chịu đau khổ hả?” “Nếu không muốn thì ngoan ngoãn tránh ra.” “Đừng, đừng mơ!” Năm đệ tử Điểm Tinh Phái cứng rắn cưỡng chế sự kinh hoàng trong lòng, kiên quyết lắc đầu không cho Tiêu Y vào. Bọn họ ở đây trở mắt nhìn Tiêu Y lấy nhẫn trữ vật của Cận Hầu thì cũng không cần về Điểm Tinh Phái nữa. Cận Hầu là Đại sư huynh của bọn họ, nhưng cũng không phải một vị Đại sư huynh dễ nói chuyện. “Muốn làm khó Đại sư huynh nhất định phải bước qua thi thể bọn ta.” Lời còn chưa dứt, đệ tử vừa nói chuyện đã ngất đi, khiến những người khác đều giật nảy mình. Còn không cho bọn họ kịp phản ứng, Lữ Thiếu Khanh lại phát phát tay, mấy người còn lại gặp phải đòn tấn công mãnh liệt như vậy đều kêu lên thảm thiết rồi nhao nhao ngã xuống hôn mê. “Tranh thủ thời gian, đừng có lè mà lè mè.” Tiêu Y rất vui vẻ tháo hết nhẫn trữ vật của Cận Hầu và năm tên đệ tử Điểm Tinh Phái xuống rồi chạy về giao cho Lữ Thiếu Khanh. Tuyên Vân Tâm bên cạnh không đành lòng nhìn thẳng, Tiêu Y thể này hết như một con chó con nghe lời nghe ngoe nguẩy cái đuôi lúc lắc. Tiêu Y muội muội, dù sao muội cũng xuất thân đại gia tộc, có chút cốt khí có được không? Muội tham dự vào loại chuyện ăn cướp này sẽ

hủy đi hình tượng thực nữ của muội. Lữ Thiếu Khanh rất hài lòng, khẽ quét thần niệm một cái, mở nhãn trữ vật của năm tên đệ tử Điểm Tinh Phái ra, kiểm tra đồ vật bên trong một chút. Lữ Thiếu Khanh nhìn không được mà nhíu mày, hỏi Tuyên Vân Tâm: “Vì sao đệ tử Điểm Tinh Phái của các người nghèo thế?” Năm cái nhãn trữ vật cộng lại mà còn chưa có đủ một vạn viên linh thạch, nhưng đan dược lại rất nhiều. Tuyên Vân Tâm nhìn lướt qua, đại khái đã đoán được chuyện gì xảy ra. Năm đệ tử Điểm Tinh Phái tới đây, để phòng ngừa vạn nhất, bọn họ đã mua không ít đan dược, đã tiêu hết bảy tám phần linh thạch. Còn có thể được chừng ấy cũng coi như không tệ. Nàng ta hừ lạnh một tiếng, không định nói cho Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh thu linh thạch lại, nhìn lướt qua số đồ còn lại. Một số vật liệu, đan dược, pháp khí cùng các loại đồ vật thượng vàng hạ cám khác. Đa số đều là nhất phẩm nhị phẩm, không có mấy thứ tam phẩm. Trên thực tế gộp hết lại cũng không quá hai vạn linh thạch. Mình đi xử lý lại phiền phức, gọi trung gian ăn lại chẳng được bao nhiêu, Lữ Thiếu Khanh nhìn thoáng qua Tiêu Y tràn đầy trông mong. Được rồi, chia một chút cho sư muội đi thôi, khỏi mang tiếng hẹp hòi. Lữ Thiếu Khanh dứt khoát ném số này cho Tiêu Y cả: “Cầm đi đi.” Tiêu Y thụ sủng nhược kinh, Nhị sư huynh đi du lịch một chuyến về lại trở nên hào phóng vậy sao? Nhãn trữ vật của năm tên đệ tử Điểm Tinh Phái chỉ là món khai vị thôi, tiếp theo mới là món ăn chính. Lữ Thiếu Khanh nhìn sang ba cái nhãn trữ vật kia. Nghĩ một hồi, hắn cầm nhãn trữ vật thuộc về Cảnh Dương kia. Xem thử xem dê béo Trung Châu có kinh hỉ gì không. Hắn bạo lực tháo dỡ. Tuyên Vân Tâm thấy thế thì sắc mặt rất khó coi, hiển nhiên đang nhớ tới trải nghiệm không vui nào đó. Tên gia hỏa vô sỉ ghê tởm. Tuyên Vân Tâm nhìn tên tham tiền Lữ Thiếu Khanh, ngoại trừ mắng thầm vài câu cũng không biết nói gì hơn. Lữ Thiếu Khanh có thực lực cường hãn, da mặt lại dày, vô sỉ đến cực điểm, dạng người này vô địch thiên hạ. Giới chỉ của Cảnh Dương bị mở ra, Lữ Thiếu Khanh còn chưa kịp nhìn đồ tét bên trong. Cảnh Dương tỉnh lại, phát hiện nhãn trữ vật của mình đã bị người ta phá mất thì hét rầm lên. “Người... người muốn làm gì?” Cảnh Dương run rẩy đứng dậy, run run rẩy rẩy chỉ vào Lữ Thiếu Khanh: “Người... người trả nhãn trữ vật cho ta!” Cảnh Dương vừa tức vừa sợ, ở Trung Châu gã ta chưa bao giờ gặp phải chuyện thế này. Đánh người thì thôi đi,

thể mà còn muốn đi cướp bóc nữa. Còn có vương pháp hay không? Còn có thiên lý hay không? Gã ta nhìn Lữ Thiếu Khanh không động không dậy, lại lo lắng hét âm lên như thái giám: “Trưởng bồi sư môn người đâu? Chương môn Lăng Tiêu Phái đâu?” “Đề bọn họ ra gặp ta!” Đây chính là ba mươi năm dự trữ của mình, là toàn bộ gia tài của mình. Nhìn chiếc nhẫn như bị cứng rắn mở ra, bên trong hư hại không ít, gã ta đau lòng, vô cùng đau lòng. Lữ Thiếu Khanh khó chịu, khi xem xét thành quả thắng lợi lại có người ở bên cạnh chít chít meo meo, rất ồn ào. Lữ Thiếu Khanh trừng mắt liếc nhìn gã ta, Cảnh Dương phụt ra một ngụm máu tươi, hơn nửa ngày vẫn chưa hít thở thông. “Thật thà đi, nhốn nháo cái gì mà nhốn nháo.” Sau đó, hắn lại đặc ý hỏi Tuyên Vân Tâm: “Phải không? Lúc trước người cũng giống như gã ta ấy.” Tuyên Vân Tâm nghiêng răng kèn kẹt, chỉ muốn nhào tới cắn chết tên hỗn đản ghê tởm này. Lữ Thiếu Khanh quét thần niệm qua giới chỉ một lượt, lập tức vui vẻ ra mặt. Quả nhiên là dê béo đến từ Trung Châu..

Chương 352 - Phát tài

Chương 352: Phát tài Đầu tiên là linh thạch, hơn bảy vạn gần tám vạn linh thạch. Đan dược, vật liệu cái gì cũng có, mà đa số là tam phẩm. Ba kiện pháp phí, hai kiện phòng ngự một kiện tấn công, còn có một cái linh giáp tam phẩm. “Ha ha.” Lữ Thiếu Khanh nhìn không được mà cười lên ha hả không chút khách khí lấy hết những thứ này vào trong nhẫn trữ vật của mình. Cuối cùng, một tấm lệnh bài lớn chừng bàn tay xuất hiện. Cảnh Dương run rẩy bỏ dậy một lần nữa nhìn thấy được thì vội vàng nói: “Ngươi, ngươi đừng đụng vào thứ này. Nếu ngươi dám đụng, nhất định sẽ phải chết.” “Không phải chỉ là lệnh bài nhập học miễn thi của học viện Trung Châu thôi sao? Có gì đặc biệt chứ?” Lữ Thiếu Khanh xem thường. Vật thể này ta có tới sáu cái, ta có khoe không? Bốn chữ “Học viện Trung Châu” khiến cho Cảnh Dương khiếp sợ, cũng khiến cho hai mắt Tiêu Y sáng rực lên. “Cái gì? Cái gì?” Tiêu Y cực kỳ cấp bách, túm lấy áo Lữ Thiếu Khanh vội hỏi: “Nhị sư huynh, là cái gì? Là cái gì thế ạ?” “Học viện Trung Châu, nghe có vẻ rất trâu bò đó.” Cảnh Dương khiếp sợ xong thì kịp thời phản ứng: “Ngươi... có người đi tìm ngươi rồi sao?” “Là ai?” Lữ Thiếu Khanh cười hắc hắc: “Là ai ngươi không cần biết. Đồ này ta thu.” Đến lúc đó tin tức từ học viện Trung Châu truyền ra, hẳn có thể tưởng tượng được lệnh bài nhập học miễn thi sẽ được truy phủng cỡ nào. Đến khi ấy cầm đi đấu giá, không phải linh thạch sẽ ào ào chảy vào túi sao? Thật đặc ý! “Ngươi.” Cảnh Dương bị Lữ Thiếu Khanh chọc giận, không biết nên nói gì. “Ngươi cái gì mà ngươi.” Lữ Thiếu Khanh rất vui vẻ, trừng mắt với gã ta một cái: “Ngươi đợi một bên cho ta, còn lắm mồm nữa có tin ta lại xử lý ngươi không?” Sau đó, hắn quay sang cốc đầu Tiêu Y một cái. “Đừng có kéo.” Tiêu Y ôm đầu, mặc dù rất đau nhưng cũng không ngăn được ngọn lửa tò mò trong lòng nàng. “Nhị sư huynh, huynh nói cho ta nghe một chút đi.” Lữ Thiếu Khanh kéo nàng sang một bên: “Tránh sang một bên, chờ ta rảnh rồi sẽ nói.” Ở đây ta còn hai cái giới chỉ chưa xem đâu, làm sao có thời gian ở đây nói nhảm với muội chứ. Tiêu Y thấy thế, bấu môi lui sang một bên, nhìn Nhị sư

huynh tham tiền lại mở cái giới chỉ tiếp theo ra rồi cười như heo kêu. Vừa nhìn đã biết lại có không ít đồ tốt. Nàng thử phì phì nói: “Thật sự ghê tởm!” Nàng bỗng nhiên chú ý tới Cảnh Dương, nhân châu xoay một vòng rồi chạy đi tìm gã ta. “Này này, có thể cho ta biết học viện Trung Châu là gì không? Còn cả cái lệnh bài mà Nhị sư huynh cầm kia là thứ gì?” Thấy Tiêu Y chạy tới hỏi mình, Cảnh Dương ngơ ngác. Nhìn Tiêu Y nửa ngày vẫn chưa tỉnh hồn lại. Mẹ ơi! Nha đầu này không có đầu óc hay là làm sao thế? Cảnh Dương không nhìn được mà lườm: “Người hỏi ta sao?” “Người không nghĩ thử một chút xem quan hệ lúc này của chúng ta thế nào?” Tiêu Y gật đầu, sắc mặt vẫn tràn đầy tò mò, hai mắt lấp la lấp lánh: “Biết chứ, nhưng dù sao người cũng không đánh lại được sư huynh, chẳng bằng thỏa mãn lòng hiếu kỳ cho ta còn hơn.” “Rồi ta sẽ thỉnh cầu Nhị sư huynh cho người, để Nhị sư huynh thả người đi.” “Bằng không ấy à” Tiêu Y đe dọa: “Nhị sư huynh ta thích nhổ cỏ tận gốc, sẽ đập người một phát chết tươi.” Tiêu Y khiến cho Cảnh Dương cảm thấy sợ hãi, trong tình huống hiện tại, muốn nói gã ta không sợ thì là giả. Lữ Thiệu Khanh không để ý tới thân phận của gã ta, cái gì mà đến từ đại gia tộc ở Trung Châu chứ? Trong mắt Lữ Thiệu Khanh chẳng là cái đinh gì. Lữ Thiệu Khanh không cung kính khách khí với gã ta như những người khác, nên đánh sẽ đánh, nên cướp sẽ cướp. Bây giờ nhìn lại, hẳn muốn làm thịt mình không phải không được. Trong lòng đấu tranh một phen, cuối cùng Cảnh Dương vẫn chọn cúi đầu. Hảo hán không ngại ăn thiệt trước mắt, lùi một bước trời cao biển rộng, nhẫn nhất thời sóng lặng gió êm, giữ được núi xanh lo gì không có củi đốt. Lúc này, mấy câu danh ngôn triết lý kia không ngừng chạy kéo quân trong đầu gã ta. Cảnh Dương ngoan ngoãn kể một vài chuyện về học viện Trung Châu cho Tiêu Y. Tiêu Y nghe xong, lấp lánh ước mơ, có vẻ rất hăng hái. Nàng hỏi Cảnh Dương: “Ta có thể vào không?” Cảnh Dương vừa ghét bỏ vừa khinh bỉ. Loại đồ ăn như người có thể vào sao? Nói đùa! Phản ứng bên ngoài đương nhiên là trợn mắt nói láo: “Đương nhiên rồi, thiên phú của Tiêu cô nương như vậy mà không vào được còn ai có thể đi vào?” Tiêu Y nghe nín cười rất vui: “Ha ha, coi như người tinh mắt. Tốt rồi, lát nữa ta sẽ bảo kê cho người.” “Yên tâm đi.” Chờ đó. Cảnh Dương giận dữ. Người tới Trung Châu đi, ta sẽ cho người biết thế nào là hối hận. Tuyên Vân Tâm cũng nghe, nhin không

được mà hỏi: “Khi nào có thể tới học viện Trung Châu?” Lúc này Tuyên Vân Tâm đang nghĩ rất nhiều. Có lẽ, với nàng ta đây là một cơ hội. “Không biết. Nhưng chắc là cũng sắp.” Mà bên này Lữ Thiếu Khanh cầm nhẫn trữ vật thuộc về Cận Hào kia lên. Mép nhẫn trữ vật của Cận Hào lóe lên ánh sáng màu vàng tối, trên đó sáng lên nhàn nhạt, thì thoảng có từng tia từng tia sáng lưu động. Hai mắt Lữ Thiếu Khanh sáng rực. Vừa nhìn đã biết thứ này không phải đồ bình thường. “Sắp phát tài sao?” Lữ Thiếu Khanh kích động. Ngay khi Lữ Thiếu Khanh chuẩn bị mở nhẫn trữ vật ra, giọng nói lạnh lùng của Cận Hào vang lên. “Tốt nhất ngươi trả chiếc nhẫn cho ta.” Lữ Thiếu Khanh ngẩng đầu nhìn lên theo tiếng hô. Thấy Cận Hào đã tỉnh, hắn khen: “À, không tệ lắm, không ngờ lại tỉnh nhanh thế à?” Có thể tỉnh lại nhanh như thế, chứng tỏ thực lực của Cận Hào không phải bốc phét. Nhưng dù gã đã tỉnh cũng không sáng sủa khá khẩm lắm. Thì thoảng ánh mắt lại hiện lên một tia đau đớn, rõ ràng gã không ổn tí nào. Hiện tại gã muốn động một đầu ngón tay cũng khó.

Chương 353 - Ta sẽ đi Trung Châu

Chương 353: Ta sẽ đi Trung Châu
Cận Hâu không quan tâm đến thương thế của mình mà nhìn chòng chọc vào nhẫn trữ vật trong tay Lữ Thiếu Khanh. Đó là nhẫn trữ vật của gã. Tên đáng chết! Đây là lần đầu tiên Cận Hâu gặp người vô sỉ như thế. Không nói tới võ đức, lại thừa dịp gã hôn mê mà cướp đi nhẫn trữ vật của gã. Gã cố nén lửa giận trong lòng, lại nói: “Nhẫn trữ vật của ta là đồ tứ phẩm, cứng rắn mở ra nó sẽ tự hủy, ngươi sẽ không chiếm được thứ gì.” Lữ Thiếu Khanh nhìn chiếc nhẫn. Quả thực chiếc nhẫn này không tệ, phẩm cấp rất cao. Vật phẩm cao cấp một chút có kèm công năng tự hủy gì đó cũng không có gì lạ. Lữ Thiếu Khanh nghiêng đầu, nghĩ một chút rồi đưa nhẫn ra nói với Cận Hâu: “Ngươi mở ra giúp ta đi.” Một hơi trong bụng Cận Hâu xông lên tận cổ, nghẹn cứng ở đó khiến gã trợn trắng mắt. Hồn đản. Ngươi nghe không hiểu tiếng người sao? Bảo ta mở ra giúp ngươi, đầu ta giống có bệnh sao? Cận Hâu tức giận sắp choáng váng rồi. “Ngươi, nằm mơ!” Hít thở thông, Cận Hâu nghiêng răng hung hăng từ chối.. “Không chịu sao?” Lữ Thiếu Khanh nhú mày, không nói gì, thả thần thức ra lảng lạng bao lấy chiếc nhẫn. Trong thần thức, hắn cảm giác được trong giới chỉ có một ấn ký mang theo một cỗ khí tức hủy diệt tràn ngập. Lữ Thiếu Khanh thử đụng vào xem có thể phá giải không. Nhưng đây là lần đầu tiên, không có kinh nghiệm, mới thử được mấy lần đã kích hoạt chức năng tự hủy của chiếc nhẫn. Chỉ thấy chiếc nhẫn lóe lên một cái, hơi rung một tí, rồi bề mặt của nó nhanh chóng chuyển sang màu xám trắng, không còn ánh sáng nữa. Hắn lại dùng thần thức dò xét, đồ trong nhẫn trữ vật đã biến mất, đồ vật bên trong bị hư không thôn phệ hủy diệt. “Ngươi.” Cận Hâu giận dữ. Gã không ngờ Lữ Thiếu Khanh lại quả quyết vậy, không cho mình lấy một cơ hội nhỏ nhoi nào. Gã còn có rất nhiều lời còn chưa kịp nói. Lực phản phệ đánh tới, Cận Hâu tức giận phun ra một ngụm máu tươi, lại lần nữa ngất đi. Bên này Lữ Thiếu Khanh đang đau lòng muốn chết. Thế này mất đi bao nhiêu đồ tốt rồi? Đây chính là Đại sư huynh Điểm Tinh Phái đó, là con dê siêu cấp béo, ngấm lại cũng phải đau

lòng. Lữ Thiệu Khanh mắng to: “Tên ghê tởm. Dùng chiếc nhẫn cao cấp như thế làm gì?” “Làm ra vẻ nguy hiểm à? Nhẫn trữ vật chỉ nên dùng đồ bình thường một chút thôi, nên khiêm tốn một chút..” Thật đau lòng quá. Thế này hỏng mất bao nhiêu đồ tốt rồi. Tuyên Vân Tâm không biết phải làm sao, cái tên hỗn đản này, còn ai có thể trị được hắn? Ngay cả Đại sư huynh của mình, Đại sư huynh trong Điểm Tinh Phái không ai dám trêu trước mặt Lữ Thiệu Khanh cũng phải kinh ngạc. Thấy Cận Hạo thê thảm như thế, trong lòng Tuyên Vân Tâm lại nảy sinh cảm giác đồng tình. Cho dù Cận Hạo định đem nàng ta đi làm lô đỉnh, nhưng trong gã lúc này nàng ta vẫn không nhìn được mà sinh ra vài phần đồng tình. Thật sự là bị hành cho quá thảm rồi. Vốn cho rằng Cận Hạo đến đây rồi có thể cho Lữ Thiệu Khanh ăn chút khổ, nhưng ngược lại lại bị Lữ Thiệu Khanh đút cho một mâm đau khổ lớn. Tuyên Vân Tâm ở bên cạnh nhìn chốc lát cuối cùng bèn đi tới gọi một đệ tử Điểm Tinh Phái tỉnh dậy, giao cho nàng chút đan dược, dặn dò: “Đưa Đại sư huynh về đi.” Căn bản Tuyên Vân Tâm không hề lo lắng Lữ Thiệu Khanh có ngăn cản không. Quả nhiên. Lữ Thiệu Khanh mắng to: “Ta cùng Vân Tâm ở đây song túc song phi, Điểm Tinh Phái các người đừng có tới đây quấy rầy chúng ta.” “Đưa theo Đại sư huynh của các người cút đi, không biết soi mặt vào bãi nước tiểu xem mình là cái dạng gì, cũng dám đến giành nữ nhân với ta. Muốn chết!” Năm tên đệ tử Điểm Tinh Phái tức giận không thôi, nhưng không dám nói gì. Thực lực của tên hỗn đản trước mặt đây quá mạnh, bên mình đến cả Đại sư huynh cũng bị đánh bại, bọn họ còn dám nói cái gì? Chỉ có thể mang theo Cận Hạo xám xịt bỏ chạy. Khi rời đi, Cận Hạo vừa được cho ăn không ít đan dược cũng cứng rắn tỉnh lại được. Gã nhìn Lữ Thiệu Khanh đầy oán hận. Gã rất đau lòng, rất muốn khóc. Tích trữ suốt những năm gần đây mất hết cả rồi. Đều bị tên hỗn đản kia phá hỏng rồi. Cận Hạo đau lòng đến mức khuôn mặt vặn vẹo. Hô hấp cũng khó khăn. Nhục thể của gã bị đánh một kiếm, bị thương nghiêm trọng. Hiện tại tinh thần cũng bị đả kích, đau thấu tim gan. Đâu chỉ là bị người ta bỏ cho một kiếm đâu. Thậm chí, có thể nói, gã thà chịu thêm nhiều kiếm nữa cũng không muốn chiếc nhẫn của mình bị hủy đi như thế. Tích góp hơn hai mươi mấy năm, chỉ trong một đêm, lại trở lại như trước khi giải phóng. Tuyên Vân Tâm đứng trước mặt Cận Hạo, chặn ánh mắt của gã lại, bình tĩnh nhìn

gã.Nhìn khuôn mặt vắn vẹo của Cận Hầu, Tuyên Vân Tâm có thể hiểu được cảm xúc của gã.Quả thực là đau lòng đến mức không thở nổi. Nàng ta cũng từng có.Khi ấy nàng ta còn tức giận đến mức nôn ra máu nữa.Nhưng việc đã đến nước này, nói gì cũng trễ rồi.Hiện tại Cận Hầu không phải đối thủ của Lữ Thiếu Khanh, nếu còn khiêu khích Lữ Thiếu Khanh nữa, hắn cũng sẽ không khách khí với gã.Thân phận của Cận Hầu không đơn giản, Lữ Thiếu Khanh sẽ không dễ dàng giết gã ở đây mang phiền phức đến cho Lăng Tiêu Phái.Nhưng không có nghĩa là Lữ Thiếu Khanh không dám.Chọc giận tên hỗn đản kia, hắn sẽ bất chấp tất cả.Tuyên Vân Tâm nói với Cận Hầu: “Đại sư huynh, huynh trở về đi, chuyện hôm nay dừng ở đây thôi.”Xem như ta báo đáp ân tình Điểm Tinh Phái đi.Trong lòng Tuyên Vân Tâm âm thầm thở dài.Điểm Tinh Phái đối với nàng ta không tệ, mặc dù có mục đích nhưng tốt xấu gì cũng là sư môn của nàng ta.Cận Hầu nhìn Tuyên Vân Tâm, dần dần tỉnh táo lại.Ánh mắt gã lạnh lẽ, không hề giấu đi sát ý khiến người ta không rét mà run.

Chương 354 - Ta sẽ đi Trung Châu

Chương 354: Ta sẽ đi Trung Châu (tt)Thật lâu sau, gã mới chậm rãi hỏi: “Sư muội, muội không quay về sao?”Tuyên Vân Tâm đã cân nhắc xong hướng đi tiếp theo nên không còn sợ Cận Hài nữa.Nàng ta thản nhiên nói: “Nhờ Đại sư huynh chuyển lời tới sư phụ rằng tạm thời muội sẽ không trở về Điểm Tinh Phái, muội muốn tới Trung Châu.”Trung Châu? Ánh mắt Cận Hài lại càng thêm sắc bén. Gã không nói gì thêm nữa, chỉ cười hẹn: “Được. Đến lúc đó chúng ta sẽ gặp nhau ở Trung Châu.”Cận Hài hẹn đầy mạnh mẽ, không hề tức giận khi nghe tin Tuyên Vân Tâm muốn tới Trung Châu.Nghe giọng nói của gã cứ như thể Tuyên Vân Tâm không thể trốn khỏi lòng bàn tay của gã ấy.Tuyên Vân Tâm nghe vậy không hề tức giận, cũng không kinh hoảng.Nội tâm nàng không một gợn sóng, ánh mắt vẫn bình tĩnh như trước, khiến cho nhan sắc tuyệt mỹ lại càng thêm vài phần hấp dẫn.Ánh mắt Cận Hài lóe lên một tia lửa nóng. Đây là nữ nhân mà gã đã chọn.Nhưng sự bình tĩnh của Tuyên Vân Tâm khiến cho gã cảm thấy hơn bất an.Trước đó, tại Điểm Tinh Phái, Tuyên Vân Tâm nhìn thấy gã sẽ không tự chủ được mà có vẻ sợ hãi.Dù nàng ta đã rất cố gắng che giấu nhưng Cận Hài vẫn có thể ngửi ra được.Nhưng bây giờ gã phát hiện Tuyên Vân Tâm rất bình tĩnh.Cận Hài hơi suy tư một chút liền hiểu ra.Gã cười nói: “Không phải nghĩ tới Trung Châu liền có thể thoát khỏi ta chứ? Cuối cùng muội vẫn là nữ nhân của ta.”Lữ Thiếu Khanh xông lại, mắng âm lên: “Ngươi đi tìm cái chết à? Dám đùa bỡn với nữ nhân của ta? Có tin ta chơi chết ngươi ngay ở đây không?”Trong lòng Lữ Thiếu Khanh vẫn khó chịu vì không cách nào mò được nước béo từ trong giới chỉ của Cận Hài.Thái độ của Tuyên Vân Tâm không có bất kỳ biến hóa nào, thậm chí ánh mắt nhìn Cận Hài còn có vài phần thương hại.Trước kia ta còn tưởng ngươi là người lợi hại nhất.Nhưng từ khi gặp tên hỗn đản này ta mới biết ngươi cũng không đáng sợ.So với hắn, ngươi còn kém xa.Lại nói, ngươi chọc tới hắn rồi, ngày sau gặp lại, ngươi cảm thấy mình có thể lật thế sao?Đây là một trong những nguyên nhân mà Tuyên Vân Tâm không còn e ngại Cận Hài

nữa. So với Lữ Thiếu Khanh, Cận Hâu còn kém xa. Mà Tuyên Vân Tâm tin tưởng, tới Trung Châu rồi, chỉ cần có thể tiến vào học viện Trung Châu, nàng ta nhất định có thể tốt hơn bây giờ ở Điểm Tinh Phái. Tuyên Vân Tâm bỗng nở nụ cười xinh đẹp, mỉa mai chúng sinh. Nàng ta cố ý bước mấy bước tới gần Lữ Thiếu Khanh, như một đóa hoa tươi mùa xuân kiều diễm, vô cùng hấp dẫn. Nàng ta nói với Cận Hâu: “Đại sư huynh, tới khi ấy hẳn cũng sẽ tới Trung Châu.” “Không sai.” Lữ Thiếu Khanh hết sức phối hợp, chỉ vào Cận Hâu mà nói: “Nói cho người biết, người ngoan ngoãn nằm im ở Điểm Tinh Phái mà làm Sơn Đại Vương của người đi. Dám tới Trung Châu khuấy rây cuộc sống của chúng ta, ta sẽ chơi chết người.” “Nể mặt Vân Tâm, người lập tức rút đi cho ta.” Cận Hâu nghiêng răng đầy dữ tợn. Trong lòng gã rất hận, chỉ hận không thể hủy diệt thế giới này. Tuyên Vân Tâm âm thầm lắc đầu. Người cùng hán khác nhau. Căn bản người không thể lĩnh ngộ được ý tứ trong đó. Cận Hâu đối mặt với Lữ Thiếu Khanh, trong lòng hận muốn chết. Gã chỉ vào Cảnh Dương và Công Tôn Tổ, nghiêng răng nói: “Ta muốn đưa cả hai người bọn họ đi nữa.” Cảnh Dương và Công Tôn Tổ tới tìm gã, cho gã một lệnh bài nhập học miễn thi, nhưng lệnh bài này đã bị hủy hoại cùng với nhẫn trữ vật rồi. Gã nhất định phải đòi lại từ hai người Cảnh Dương mới được. Lữ Thiếu Khanh không từ chối. Dù sao cũng không giết được, xử lý thế là được rồi. Hắn bèn hỏi Tiêu Y: “Còn muốn giáo huấn mục kia nữa không?” Tiêu Y nhìn Công Tôn Tổ. Đến bây giờ ả ta vẫn còn chưa tỉnh lại, trông cực kỳ thâm trầm. Thấy vậy, Tiêu Y cũng không còn giận nữa, lắc đầu. Nhưng Tiểu Hồng trong tay nàng kêu lên hai tiếng. Tiêu Y nghe được bèn bế Tiểu Hồng đi tới trước mặt Công Tôn Tổ. Tiểu Hồng dựa vào tay Tiêu Y gian nan nhích người thò móng ra. Trước ánh mắt của bao nhiêu người, một nhúm phân chim màu trắng hơi xám xám rơi lên mặt Công Tôn Tổ. “Ngu xuẩn, chim ngốc!” Bọn Cận Hâu rồi đi rồi, nhưng tiếng mắng chửi của Lữ Thiếu Khanh vẫn đang kéo dài không dứt, liên tục vọng ra không ngừng. “Đi ị ngay trước mặt mọi người, người cảm thấy thế nào? Về sau đừng nói là đi cùng ta nữa, ta không chịu nổi.” “Người cứ đi theo chân sư muội ngốc này đi!” “Con chim ngốc, con chim ngu nhất trên đời mà, sao vừa rồi bà tám kia không chụp chết người luôn đi?” “Bao giờ người mới sửa được cái tật lòng dạ hẹp hòi thế hả?” Cận Hâu nghe đến đó,

nhìn không được mà cười lạnh một tiếng, lạnh lùng hỏi: “Còn biết xấu hổ sao?” Sắc mặt Cảnh Dương rất khó coi: “Kẻ thô bỉ. Hắn mà cũng biết xấu hổ nữa à?” Công Tôn Tổ bị dính phân chim vào mặt. Làm đồng đội, gã ta cũng cảm thấy dường như phân chim kia dính cả trên mặt mình nữa. Buồn nôn. Một khắc sau, lại có tiếng chửi của Lữ Thiếu Khanh vọng ra: “Đi ị cũng không biết đường, sao không ị vào miệng ả ta?” “Muốn ị thì tất cả đều phải được hưởng chung, vì sao ngươi không ị vào hai tên Cận Hạo và Cảnh Dương kia?” “Bọn họ chắc chắn đang chửi ta hẹp hòi. Ta chịu không nổi!” Cận Hạo và Cảnh Dương nghe được thì liếc nhau một cái, ánh mắt cả hai đều lóe lên một chút e ngại. Nếu bị một con chim ị lên đầu, cả đời này họ sẽ không ngóc đầu lên được. Thậm chí Cận Hạo còn không nhìn được mà thúc giục: “Nhanh lên!” Tuyên Vân Tâm ôm trán, không biết nói gì cho phải. Chủ nhân lòng dạ hẹp hòi, sủng vật nuôi ra cũng hẹp hòi theo. Ngươi còn không biết xấu hổ mắng con chim nữa à? Sao không biết tự tìm nguyên nhân từ bản thân mình? Nhìn tên chủ nhân hỗn đản này vừa mắng vừa hớn ha hớn hở. Nào có tí tức giận nào như khi không mò được lợi ích từ Cận Hạo đâu?

Chương 355 - Buồn nôn! Thô tục!

Chương 355: Buồn nôn! Thô tục! Tuyên Vân Tâm biết Lữ Thiều Khanh đang cố ý muốn khiến bọn Cận Hầu vẫn chưa đi xa phải ghé tởm. Tiêu Y cũng vui vẻ vô cùng. Tuyên Vân Tâm nhìn Lữ Thiều Khanh và Tiêu Y gần như có cùng sắc mặt, có cùng một nụ cười. Nàng rất nghi ngờ Tiêu Y là muội muội đã thất lạc nhiều năm của Lữ Thiều Khanh. Chủ yếu là tên hỗn đản này làm hư Tiêu Y muội muội. Tuyên Vân Tâm nghiêng rãnh phần hện nhìn chăm chăm Lữ Thiều Khanh. Lữ Thiều Khanh để ý tới ánh mắt của nàng ta bèn cười xấu xa hỏi: “Làm sao?” “Người muốn nếm thử một miếng phân chim ngốc thay Đại sư huynh của người hả?” Buồn nôn! Thô tục! Tuyên Vân Tâm né ra mấy bước, vội vàng tránh xa Lữ Thiều Khanh. Bên này Tiêu Y đã nhin một bụng câu hỏi rồi: “Nhị sư huynh, sư phụ cùng Đại sư huynh đâu rồi?” “Bọn họ trở về chưa à?” Thiều Thừa cùng Kế Ngôn đã theo hấn trở về, tổ sư Kha Hồng vẫn còn ở trong đó thêm một thời gian nữa, xác nhận kỹ không có vấn đề gì mới về. Lữ Thiều Khanh không hề giấu diếm: “Về rồi, đi dưỡng thương rồi.” Cả Thiều Thừa và Kế Ngôn đều bị thương, không mất mấy tháng không khỏe lại ngay được. Tiêu Y cuống cả lên: “Họ, họ không sao chứ?” Sư phụ bị thương cũng không lạ, nhưng Đại sư huynh cũng bị thương, nhất định chiến đấu rất kịch liệt. Nếu Thiều Thừa biết suy nghĩ của Tiêu Y chắc định sẽ rơi lệ. Chẳng lẽ sư phụ là ta đây không bằng đồ đệ sao? “Ngớ ngẩn! Nếu bọn họ chết rồi, ta còn ở đây quản muội sống hay chết à?” Tiêu Y bị chửi không những không nổi giận mà còn rất vui vẻ. Nhị sư huynh còn có thể tí tởn như thế chứng tỏ sư phụ và Đại sư huynh không có vấn đề gì nghiêm trọng. “Nhị sư huynh, mọi người đã làm gì vậy?” “Sư phụ, Đại sư huynh đều bị thương, thế thúc thúc ta đâu? Chưởng môn đâu?” Tiêu Y lại hỏi. Nếu Tiêu Sấm ở đây, nhất định sẽ rơi lệ đầy mặt. Cuối cùng cũng quan tâm đến mình. Tuyên Vân Tâm cũng dựng lỗ tai. Rất tò mò rốt cuộc bọn họ đã đi đâu? Ngay cả cao thủ Nguyên Anh cỡ Thiều Thừa, Kế Ngôn cũng bị thương, không phải là đám rỗng hang hổ sao? Không thể nói ra chuyện về Động Thiên Hưng, tránh dọa sợ

các đệ tử, gây nên khủng hoảng. Lữ Thiếu Khanh sẽ không mập mờ về chuyện này, bèn gõ đầu Tiêu Y: “Hỏi nhiều thế làm gì?” “Thực lực của muội như thế có thể giúp được gì mà gấp?” “Lại nói, cũng khá lâu rồi, thực lực hiện tại của muội là gì?” Nói lảng sang chuyện khác là kỹ năng đặc biệt của Thiên Ngự Phong. Vừa nhắc đến chuyện này, Tiêu Y lập tức đau đầu. Thời gian này nàng không hề lười biếng mà nghiêm túc tu luyện. Chỉ là, nghiêm túc cũng không có kết quả, nàng không đột phá, mà chỉ có cảm giác muốn đột phá. Mà dù có đột phá thì nàng cũng chỉ là Trúc Cơ tầng hai, còn cách mục tiêu mà Đại sư huynh đặt cho một tầng. Nhớ lại Đại sư huynh đã bình tĩnh nói sẽ có trừng phạt, tâm can nhỏ bé của Tiêu Y không nhìn được mà nhảy loạn lên. Tiêu Y tội nghiệp nhìn Lữ Thiếu Khanh: “Nhị sư huynh, làm sao bây giờ? Ta còn chưa đột phá.” Lữ Thiếu Khanh ghét bỏ phẩy đi bàn tay nhỏ đang kéo mình. “Làm sao mà yếu như gà thế?” “Mới ba bốn tháng, a, Điểm Tinh Phái phải bao nhiêu người đến?” “Hôm nay là nhóm đầu tiên.” Tiêu Y vội vàng trả lời: “Trước đó không có ai đến hết, ta muốn tìm người cùng luyện cũng không có.” Lữ Thiếu Khanh nhìn Tuyên Vân Tâm bên cạnh, kinh ngạc nói: “Không thể nào. Điểm Tinh Phái không cần người nữa thật à? Không phải ta đã giúp Điểm Tinh Phái một đại ân để Điểm Tinh Phái có thể ném đi bao quần áo cũ là người chứ?” Tinh tảo. Tinh tảo. Không được chấp nhận tên hỗn đản này. Tuyên Vân Tâm nghiêng răng ép mình phải tinh tảo lại. Đánh không lại được, mắng không thắng được, vẫn nên nhìn một chút thì hơn. Lữ Thiếu Khanh sờ cằm, trầm ngâm. Trước đó hẳn tính toán lợi dụng Tuyên Vân Tâm để nàng ta ở đây làm môi nhử, dẫn dụ người của Điểm Tinh Phái tới. Thứ nhất có thể giáo huấn gia hỏa Điểm Tinh Phái, kiếm chút linh thạch, thứ hai có thể kiếm người cho Tiêu Y luyện. Chiến đấu sẽ khiến người ta tiến bộ, thiên phú của Tiêu Y cũng khá, kinh lịch chiến đấu một phen, dù không đạt được mục tiêu như Kế Ngôn giao cũng không kém là bao. Nhưng bây giờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đám hỗn đản Điểm Tinh Phái kia lại có thể nhìn được đến mấy tháng, hôm nay mới có mấy tên này tới. Không có được hiệu quả mà Lữ Thiếu Khanh dựa tính. Tiêu Y vội vã cuống cuống nhìn Lữ Thiếu Khanh: “Nhị sư huynh, ta không lười biếng đâu, đến khi ấy huynh nói đỡ cho ta một chút được không?” Tiêu Y biết mục đích mà Lữ Thiếu Khanh để cho

người của Điểm Tinh Phái đến đây, nhưng lại chỉ có mỗi mấy người. Lữ Thiếu Khanh nghe vậy thì buông thông tay xuống: “Ta nói đỡ hộ muội thế nào bây giờ? Chính muội ngốc, không đột phá nổi. Đến khi ấy muội tự giải thích với Đại sư huynh đi.” “Ta lười quản muội!” “A, đúng rồi, linh thạch đâu?” Lữ Thiếu Khanh vươn tay. “Linh thạch gì?” Tiêu Y chưa kịp phản ứng. “Tiền đặt cọc khiêu chiến. Muội đừng có nói với ta là muội thu rồi nhé?” Tiêu Y hiểu ra, nàng hừ một tiếng, cũng đưa tay ra đòi: “Số vừa rồi muội cũng muốn chia.” Từ tiếng cười như heo gọi đồng bạn lúc này của Lữ Thiếu Khanh, Tiêu Y biết Nhị sư huynh của mình đã chiếm được món lời to. “Trả cho muội? Không trả được không?” Tiêu Y lắc đầu, tranh thủ nói ra điều kiện: “Trừ phi Nhị sư huynh cầu tình với Đại sư huynh giúp muội.” Lữ Thiếu Khanh không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm vào Tiêu Y. Tiêu Y bị nhìn chăm chăm mà phát sợ. “Nhị, Nhị sư huynh, huynh, huynh giúp muội một chút đi mà. Huynh chỉ cần đồng ý, muội sẽ đưa ba ngàn viên linh thạch này cho huynh.” “Ta quan tâm gì muội chết hay sống.” Lữ Thiếu Khanh quay người đi. “Nhị sư huynh.” Tiêu Y vội vàng hô hào: “Huynh, huynh muốn đi đâu?” “Đi ăn cơm. Mấy tháng rồi chưa được ăn gì đâu, miệng sắp nhạt đến mức đỏ lên rồi. Nghe thấy có ăn, Tiểu Hồng thân tàn chí kiên đập một cánh tập tễnh vừa bay vừa nhảy về phía Lữ Thiếu Khanh.

Chương 356 - Thanh kiếm này hơi tệ

Chương 356: Thanh kiếm này hơi tệ“Ô, thế mà ngươi cũng đi theo à? Da mặt dày thật nhỉ.”Lữ Thiếu Khanh thoải mái ngồi chồm hồm xuống một cái ghế, gõ gõ bàn, nói với Tuyên Vân Tâm mặt lạnh như tiền: “Ngươi ở Thiên Ngự Phong lâu thế rồi, giao tiền ăn tiền ở ra đây.”“Muốn linh thạch ta không có. Muốn mạng có một cái, ngươi lấy đi đi.”Tuyên Vân Tâm nghiêm mặt lạnh lùng đáp, không muốn nhìn Lữ Thiếu Khanh thêm lấy một cái.Nàng ta sợ mình nhìn không nổi sẽ ra tay.“Ngươi tưởng ta không dám sao?” Lữ Thiếu Khanh hung thần ác sát hét lớn: “Sur phụ không ở đây, ta chơi chết ngươi chỉ mất vài phút.”“Tới đi.”Tuyên Vân Tâm không hề sợ.Về điều này, nàng ta không hề sợ hãi, càng không hề lo lắng.Lữ Thiếu Khanh muốn giết nàng ta thì đã giết từ lâu rồi, sẽ không chờ đến bây giờ.Tiêu Y ở bên cạnh vội vàng lựa lời dỗ dành: “Nhị sư huynh, không nên tức giận, ta sẽ gọi Vân Tâm tỷ tỷ đi.”Ở chung mấy ngày, tình cảm giữa Tiêu Y và Tuyên Vân Tâm đã tiến thêm một bước.Quan hệ của hai người trở nên rất khá.Đương nhiên, phần lớn là vì Tiêu Y đối đãi với Tuyên Vân Tâm như nhị sư tẩu rồi.Bình thường Lữ Thiếu Khanh cứ luôn hô đánh hô giết với Tuyên Vân Tâm,Bình thường nương của nàng cũng đối xử với lão phụ thân như thế.Phụ thân nàng cũng đối với nương như thế, đánh là đau, mắng là yêu.Phụ thân có cái cợ ầm ĩ một chút, đánh nhau một chút cũng rất bình thường.Lữ Thiếu Khanh đã không còn ý định chơi chết Tuyên Vân Tâm rồi.Thứ nhất, sư phụ không cho phép. Thứ hai, chơi chết rồi cũng chẳng để làm gì.Mâu thuẫn với Diêm Tinh Phái đã rõ ràng rành rành ra đây, có chơi chết nhiều người hơn nữa cũng sẽ không che giấu được.Hắn nói vậy bắt quá cũng chỉ muốn chọc tức Tuyên Vân Tâm một chút theo thói quen thôi.Không chơi chết ngươi, chọc tức ngươi một chút cũng được chứ.Lữ Thiếu Khanh tranh thủ dạy dỗ sư muội của mình: “Cẩn thận có vài người tranh thủ lừa ăn lừa uống đây, đừng có để bị lừa.”“Tốt nhất là để nàng ta giao ra linh thạch làm phí cơm nước.”Tuyên Vân Tâm vẫn câu nói đó: “Linh thạch không có, mệnh có một cái, ngươi lấy đi đi.”Thấy Lữ Thiếu Khanh lại

nổi giận, Tiêu Y vội can: “Nhị sư huynh, đừng nóng giận, Vân Tâm tỷ tỷ không có linh thạch, bảo tỷ ấy lấy thịt trả đi.” Lời này vừa dứt, Tuyên Vân Tâm liền nhìn chằm chằm Tiêu Y. Cho dù trước đó nàng ta có thể cố ý khoe khoang phong tao trước mặt bất kỳ ai, bị người ta gọi là yêu nữ, nói nàng ta phóng đảng. Nhưng lúc này, không ngờ nàng ta lại đỏ mặt. Thấy Tuyên Vân Tâm đỏ mặt, Tiêu Y cười hì hì nói: “Vân Tâm tỷ tỷ, tỷ cảm thấy thế nào?” “Cái gì thế nào?” Bỗng nhiên Tiêu Y cảm thấy có sát khí. Nàng quay đầu nhìn lại, ngón tay của Nhị sư huynh đã giết tới. “Rốt cuộc cái óc heo của muội đang nghĩ cái gì đấy?” “Cả ngày chỉ biết nghĩ đến mấy chuyện xấu xa này, có tin ta phế bỏ muội không?” “Ngày nào cũng nghĩ đến những thứ này, não của muội màu vàng hả?” “Để ta bỏ ra xem thử xem.” Tiểu Hồng đập đập một cánh vừa bay vừa nhảy tránh xa Tiêu Y một tí. Thật đúng vậy, không biết Đại Ma Vương này không chọc được sao? Bị xử lý bao nhiêu lần thế rồi mà đến giờ vẫn không nhớ. Cho tới khi thức ăn được dọn lên, Lữ Thiếu Khanh mới bỏ qua cho Tiêu Y. Tiêu Y chải chải lại mái tóc rồi, vội vàng chạy sang một bên tránh xa Lữ Thiếu Khanh. Tiêu Hồng chỉ vào Tiêu Y kêu lên hai tiếng tỏ ý chê cười hành vi tự đi tìm chết của nàng. Tiêu Y bèn lột một viên linh đậu nhét vào miệng Tiểu Hồng. Nhớ lại biểu hiện hôm nay của nó, nàng bèn hỏi thắc mắc này giờ: “Nhị sư huynh, Tiểu Hồng cũng biết kiếm ý sao?” Có thể nói, biểu hiện hôm nay của Tiểu Hồng đã dọa cho Tiêu Y nhảy dựng. Một con chim cũng biết kiếm ý. Điều này chấn kinh không biết bao nhiêu người. Lữ Thiếu Khanh chậm rãi trả lời: “Chút ngạc nhiên nhỏ thôi.” Tiểu Hồng đi theo bên cạnh hắn, bình thường hắn vẫn tu luyện trong phòng, đi ra ngoài thì không. Có đôi khi rảnh rỗi không có việc gì làm, hắn lại đi huấn luyện Tiểu Hồng một chút. Mất gần mười năm mới có được con chim ngốc ăn hàng hôm nay. Tiêu Y nhin không được mà khen Tiểu Hồng: “Tiểu Hồng thật lợi hại.” Tiểu Hồng cao ngạo ngẩng cái đầu nho nhỏ lên. Lữ Thiếu Khanh thấy thế liền mắng: “Con chim ngốc, có gì đáng tự hào?” “Bị người ta đánh thành ra thế này, lông trĩu mất một nửa, thành con chim trọc.” Nghĩ lại lông vũ của mình rụng mất không ít, Tiểu Hồng lại rũ đầu xuống, đau lòng không thôi. Đây đều là lông mới thay của nó, hôm nay bị đánh rụng nhiều như thế. Tiêu Y thấy vậy yêu thương vô cùng, vội vàng lột linh đậu an ủi nó. Có ăn, Tiểu Hồng lập tức quên

chuyện thương tâm, đặc ý bắt đầu ăn. Nói tới kiếm ý, Tiêu Y lại nghĩ tới thanh kiếm Lữ Thiếu Khanh đang dùng kia. Thanh kiếm kia uy phong lẫm liệt, bá khí vô cùng, hơn nữa còn toát lên vẻ thần bí, quả thực khiến cho Tiêu Y tò mò. “Nhị sư huynh, thanh kiếm huynh vừa dùng là ở đâu ra vậy?” Tiêu Y lại nói thêm, không phải Nhị sư huynh lại đi cướp của ai chứ? “Bội kiếm bản mệnh, chưa từng nhìn thấy sao?” Tiêu Y lắc đầu, hơi nhăn nhăn mũi tỏ vẻ không tin: “Gạt người. Bội kiếm bản mệnh không phải như thế.” “Đâu phải muội chưa từng nhìn thấy bội kiếm bản mệnh của huynh.” Mặc dù có hơi có lỗi, nhưng Tiêu Y cảm thấy thanh kiếm Lữ Thiếu Khanh dùng hôm nay tốt hơn bội kiếm bản mệnh của Lữ Thiếu Khanh rất nhiều. Lữ Thiếu Khanh không hề giấu diếm: “Khi đột phá ta thuận tay cải tạo một chút, thăng cấp xong biến thành ra thế này.” Lúc ấy, để không lãng phí và hấp dẫn cổ ý thức tà ác kia ra ngoài. Lữ Thiếu Khanh đã thuận tiện rèn đúc thăng cấp bội kiếm bản mệnh của mình. Rèn đúc xong, tấn thăng tứ phẩm, cũng đã thay đổi.

Chương 357 - Cái tên này rất phù hợp với thiết lập bản thân của ta

Chương 357: Cái tên này rất phù hợp với thiết lập bản thân của ta Hai mắt Tiêu Y sáng lên. Quả nhiên Nhị sư huynh cũng đột phá thành Nguyên Anh. Về sau thật sự mình có thể xông pha rồi! Tiêu Y cười hì hì, lại lần nữa xấp lại gần: “Nhị sư huynh, có thể cho ta xem kiếm của huynh không?” Lữ Thiều Khanh không nói nửa lời, rút luôn kiếm ra bàn đánh keng một tiếng. Tiêu Y tò mò muốn đưa tay ra kiểm tra, nhưng còn chưa tới gần, một cỗ khí tức sắc bén lập tức tràn ngập cả căn phòng nhỏ. Thanh kiếm này đang từ chối Tiêu Y sờ loạn, khiến nàng biến sắc. Thanh kiếm này khiến nàng cảm thấy dường như nó có sự sống. Tiêu Y tò mò hỏi: “Nhị sư huynh, thanh kiếm này có kiếm linh sao?” “Nghĩ gì thế? Kém xa.” Lữ Thiều Khanh vỗ trường kiếm một cái, khí tức sắc bén liền biến mất. “Muốn sờ thì sờ đi.” Tiêu Y thức thời, không dám sờ loạn, nàng còn chú ý tới trên chuôi kiếm có đồ án thiểm điện, sinh động như thật. Có cảm giác bất kỳ lúc nào nó cũng có thể bỏ ra. “Thật lợi hại!” Ánh mắt Tiêu Y lóe lên sợ hãi thán phục, Nhị sư huynh luyện khí cũng thật lợi hại. Tuyên Vân Tâm cũng kinh ngạc. Thanh kiếm này cực kỳ có linh tính, cách thật xa cũng cảm giác nó đang sống. Nhìn thanh kiếm này, Lữ Thiều Khanh lắc đầu thở dài nói: “Vẫn hơi kém.” “Kém sao?” Tiêu Y rất khó hiểu: “Kém chỗ nào? Mọii cảm thấy nó rất lợi hại.” “Không đủ rộng. Nằm không thoải mái.” Tiêu Y: ... Tuyên Vân Tâm dứt khoát quay mặt đi chỗ khác, thanh kiếm này đi theo gia hỏa này thật sự phải chịu ầm ức rồi. Tiêu Y đè nén xúc động muốn nguýt Nhị sư huynh mà gian nan hỏi hắn: “Nhị sư huynh, thanh kiếm này tên là gì?” “Chưa đặt.” Lữ Thiều Khanh tiếp tục ăn, hững hờ trả lời. “Muốn lấy tên là gì?” “Thực sự không nghĩ ra được thì gọi là Khiếu Phá Kiếm đi.” Tiêu Y bồng cạn lời. Nàng nhìn thoáng qua Tiểu Hồng. Trước khi nàng đến Tiểu Hồng còn chưa có cái tên chính thức đâu, Nhị sư huynh không gọi nó là chim ngốc thì cũng là ăn hàng. Hiện tại xem ra thanh kiếm này cũng thế thôi, Nhị sư huynh không định đặt tên cho nó. Tiêu Y không đồng ý với cách làm này của Lữ Thiều

Khanh. “Nhị sư huynh, ta cảm thấy vẫn nên có cái tên hay.” Lười quá đi mất, đến tên còn chẳng muốn đặt. Tiêu Y tri kỷ hỏi: “Nhị sư huynh, ta đặt tên giúp huynh, được không?” “Huynh cảm thấy Tiểu Hắc thế nào?” “Ông!” Trường kiếm nằm trên bàn bỗng nhiên rung lên, lại tỏa ra khí tức sắc bén. Tiêu Y rất vui mừng nói: “Nhị sư huynh, huynh xem, hình như nó rất thích cái tên này.” Tiểu Hồng đã nằm sấp xuống bàn, dùng cái cánh không bị thương ôm đầu. Quá mất mặt. Thế này gọi là thích hả? Người không tự nhận được mình đặt tên có dễ nghe hay không à? Lữ Thiếu Khanh chẳng biết làm sao nữa, sư muội đầu đất này. Hấn tức giận mắng: “Tự muội nói xem tên muội đặt nghe có êm tai không?” “Tiểu Hắc? Sao muội không gọi là Đại Hắc?” “Không dễ nghe sao?” Tiêu Y thất vọng: “Ta cảm thấy Tiểu Hắc thật dễ nghe mà.” Trường kiếm rung động mạnh đến mức đập vào mặt bàn kêu beng beng. Có tư thái sắp chém người rồi. “Được rồi.” Tiêu Y thấy vậy, đoán chừng không dễ nghe lắm, bèn nhìn một vòng, rồi nói: “Vậy hay gọi là Thiểm Điện đi? Huynh nhìn chuôi kiếm của nó kia.” “Sang một bên!” Lữ Thiếu Khanh bực bội: “Bảo muội đọc sách thì muội đi chăn heo, chỉ toàn nghĩ tới những cái tên không ra gì này.” “Khiếu Phá Kiếm còn dễ nghe hơn tên muội đặt.” Nhưng Tiêu Y không đồng ý. Nàng nói: “Nhị sư huynh, đây là vũ khí của huynh, không thể tùy tiện gọi là Khiếu Phá Kiếm như thế.” Trước đó Tiểu Hồng vẫn luôn bị gọi là chim ngốc, ăn hàng, không có cái tên nào dễ nghe. Để nó phải âm ức quá lâu rồi. Tiêu Y kiên quyết bày tỏ, kiếm của Nhị sư huynh nhất định phải có tên. “Nhị sư huynh, huynh nghĩ một chút đi, sua này trước khi đánh nhau, huynh sẽ phải giới thiệu về binh khí của mình, cái tên Khiếu Phá Kiếm này nói ra không đủ uy phong đâu.” Lữ Thiếu Khanh ngậm một miếng thịt, hỏi lại một cách đầy khinh bỉ: “Không phải vạn bất đắc dĩ, muội cho rằng ta sẽ đánh chính diện với người ta chắc?” Tiêu Y trầm mặc. Nàng đã quên mất điểm ấy. Nhị sư huynh không phải Đại sư huynh, so với Đại sư huynh thích đánh người chính diện thì Nhị sư huynh thích chơi âm mưu hơn. “Nhưng mà” Tiêu Y vẫn chưa từ bỏ ý định. Lữ Thiếu Khanh không nhịn được mà ngắt lời nàng: “Không nhưng nhị gì cả. Muội là cái đồ mù chữ nào vàng, không nghĩ ra được cái tên gì hay ho, đừng có chà đạp bảo kiếm của ta.” “Khiếu Phá Kiếm cũng tốt hơn những cái tên muội nghĩ ra.” Tiêu Y bĩu môi quay đi chỗ khác, vừa vắn nhìn

thấy Tuyên Vân Tâm lạnh mặt đứng một bên. Hai mắt nàng sáng lên, tiến tới hỏi: “Vân Tâm tỷ tỷ, tỷ có thể giúp ta đặt tên cho kiếm của Nhị sư huynh không?” Tuyên Vân Tâm vừa muốn từ chối, ta không quen tên hồn đản kia. Lữ Thiếu Khanh lại lên tiếng: “Muội mù chữ, nàng ta cũng không khá hơn chút nào, đoán chừng không biết lấy nửa chữ to đâu.” Tuyên Vân Tâm nổi giận. Ta đã đọc thủ thư thi thư rồi đấy, có biết không? Bằng không, tại sao tất cả mọi người trong Điểm Tinh Phái đều khen ta nhiều mưu trí? “Mặc quân đường trung khán tâm tể*, ta cảm thấy thanh kiếm này có thể gọi là Mặc Quân Kiếm.” “Ông!” Trường kiếm nằm trên bàn lại rung lên, Tiêu Y cảm nhận được khí tức nó phát ra. Hai mắt nàng sáng lên: “Nhị sư huynh, nó cũng rất thích cái tên này.” “Mặc Quân Kiếm, chuôi và thân kiếm đều màu đen, quả nhiên rất xứng đôi.” Lữ Thiếu Khanh ngẩng đầu lên, nhìn Tuyên Vân Tâm một chút, cười híp mắt nói: “Ta cũng rất thích, Mặc Quân, cái này không phải đang nói ta là quân tử sao?” “Rất phù hợp với thiết lập bản thân của ta.” Trong lòng Tuyên Vân Tâm sụp đổ. Cái tên hồn đản này không đoán được dụng ý của ta khi đặt tên sao? Ta đang châm chọc ngươi đấy, ngươi không hiểu sao? Hành vi của ngươi có liên quan tí gì với quân tử không? Thiết lập bản thân của ngươi chỉ phù hợp với chữ đầu tiên thôi.

Chương 358 - Nếu ngươi đồng ý, thứ này chính là thù lao của ngươi.

Chương 358: Nếu ngươi đồng ý, thứ này chính là thù lao của ngươi. Tuyên Vân Tâm vẫn còn đánh giá thấp độ dày da mặt của Lữ Thiếu Khanh. “Được, để khen ngợi ngươi đã chọn được một cái tên rất hay cho kiếm, ngươi có thể ăn thêm mấy miếng, ta sẽ không so đo với ngươi.” “Ai mà thêm!” Bữa cơm này ăn hết một canh giờ Lữ Thiếu Khanh mới xoa xoa bụng thỏa mãn. Rất lâu rồi hắn chưa được ăn nhiều đồ ngon như thế. Mấy tháng tiến vào Động Thiên Hung Địa kia quả thực là nhặt nhèo vô vị. Ăn cũng chưa no, ngủ cũng không đủ, quá khổ đi. Sau khi ăn xong, Tiêu Y nhìn mặt bàn, siết chặt ngón tay tính toán sổ sách. “Nhị sư huynh, một bữa này ăn hết khoảng năm ngàn viên linh thạch.” “Dù có chiết khấu đi cũng phải còn hơn hai ngàn.” Lữ Thiếu Khanh xia răng, hỏi lại: “Muội định đưa bao nhiêu?” Tiêu Y vội vàng lắc đầu: “Nhị sư huynh, ta sẽ không trả, huynh có nhiều linh thạch như thế.” Nàng tỏ thái độ rất kiên quyết, Nhị sư huynh có nhiều linh thạch thế rồi còn muốn cao lông dê của ta. Kiên quyết không thể cõ vũ thói quen xấu này được. “Không trả thật à?” Tiêu Y hừ hừ: “Không trả.” Lữ Thiếu Khanh lắc đầu, cực kỳ thất vọng: “Ôi, muội làm ta quá thất vọng.” Tiêu Y mặc kệ, cười hì hì nói ra điều kiện: “Nhị sư huynh, huynh chỉ cần đồng ý giúp muội tránh không bị Đại sư huynh trừng phạt, bữa cơm này đương nhiên muội mời huynh.” Lữ Thiếu Khanh đứng dậy, đập vào gáy nàng một cái: “Nghĩ hay lắm.” Xem ra phải bỏ chạy để sư muội ngu ngốc trả tiền rồi. Tuyên Vân Tâm ở bên cạnh thờ ơ lạnh nhạt nhắc nhở Tiêu Y: “Tiêu Y muội muội, cẩn thận hấn bỏ chạy.” Lữ Thiếu Khanh quay đầu nhìn chằm chằm Tuyên Vân Tâm: “Bà nương kia, ngươi đang nói gì đấy? Phá hủy thanh danh của ta, có tin ta xử lý ngươi không?” Cốc cốc. Lúc này có tiếng gõ cửa vang lên, tiếng Phương Hiểu vọng vào: “Lữ công tử, Tiêu Y muội muội, ta có thể đi vào không?” Phương Hiểu tiến vào, vừa thấy Lữ Thiếu Khanh hai mắt sáng rực lên. Trong giọng nói lộ rõ sự mừng rỡ. “Lữ công tử, cuối cùng công tử đã về rồi.” Lữ Thiếu Khanh lại ngồi xuống, hỏi: “Phương lão bản,

xem ra người có chuyện gì muốn tìm ta?” Phương Hiểu không giấu diếm gì, khuôn mặt già dặn thêm vài phần ngưng trọng: “Không sai, ta muốn mời Lữ công tử giúp ta một chút.” Sau đó nói ra nguyên nhân. Gia chủ Phương gia Phương Thái Hà tấn thăng Nguyên Anh, quyết định chuyên tâm tu luyện, để tiện tu luyện đã lui khỏi vị trí sau màn, chọn lựa một trong số các nữ nhi, nhi tử của Phương gia để làm gia chủ Phương gia. Phương Thái Hà lấy mình ra làm thẻ đánh bạc, kết thông gia với rất nhiều thế lực, đạo lữ đông đảo, cũng sinh ra rất nhiều con cái. Họ đều trở thành người phát ngôn của các thế lực đó trong Phương gia. Hiện tại Phương gia là đại gia tộc nổi danh ở Tề Châu, thực lực cường đại, rất nhiều người đổ mắt với vị trí gia chủ. Lần này, Phương gia chọn gia chủ mới, các thế lực nhỏ đều hy vọng mình sẽ trở thành gia chủ Phương gia. Để đảm bảo gia chủ tân nhiệm của Phương gia có thể phục chúng, gia chủ bèn quyết định lần này dùng phương thức luận võ để quyết định gia chủ mới nhậm chức. Đồng thời, cũng cho phép nhờ người ngoài. Thực lực của đông đảo tử đệ Phương gia chỉ thường thường thôi, cho nên ai mời được trợ giúp cường đại người đó sẽ có hy vọng trở thành gia chủ tân nhiệm của Phương gia. Nghe đến đó, Lữ Thiếu Khanh liền hiểu rõ ý tứ của Phương Hiểu. Nàng ta đang hy vọng mình sẽ làm ngoại viện đi giúp nàng đánh nhau. Lữ Thiếu Khanh vừa nghe liền lập tức từ chối. “Phương lão bản, người quá coi trọng ta rồi, chuyện này ta lực bất tòng tâm.” Đi công tác lâu thế rồi, giờ hẳn muốn nghỉ ngơi thật tốt một thời gian. Hắn có quen biết với Phương Hiểu, nhưng không đến mức có thể đi hỗ trợ. Phương Hiểu không hề bất ngờ khi nghe Lữ Thiếu Khanh từ chối. Trước đó cả Hạ Ngũ đến cửa mời còn bị từ chối, nàng ta bị từ chối cũng là chuyện rất bình thường. Nếu Lữ Thiếu Khanh đồng ý ngay mới là kỳ lạ. Nhưng nàng ta đã chuẩn bị kỹ càng. Nàng ta lấy ra một thứ, nói với Lữ Thiếu Khanh: “Lữ công tử, nếu người đồng ý, thứ này chính là thù lao của người.” Lữ Thiếu Khanh đột nhiên ngồi thẳng dậy, nhìn chăm chú vào đồ trong tay Phương Hiểu. Không biết đồ trong tay Phương Hiểu làm từ chất liệu gì, bề mặt có vết rỉ, nhìn từ phía xa xa chỉ thấy như một tảng đá bọc bùn. Lữ Thiếu Khanh nhận ra được khí tức quen thuộc từ nó. Khí tức của nó giống hệt với khí tức của tấm lệnh bài mà hắn lấy được từ thương hội Đường gia, cũng giống với linh bài trong gian phòng, và bàn

ngọc. Mặc dù rất yếu ớt nhưng Lữ Thiếu Khanh không nghĩ là mình sai. Chưa kể. Lữ Thiếu Khanh lại lơ đãng nhìn lướt qua tay mình. Giới chỉ đang tỏa ra nhiệt độ nóng rực, giống hết lúc trước. Phương Hiểu nhìn thái độ của Lữ Thiếu Khanh nghiêm túc hẳn lên thì trong lòng khá căng thẳng. Từ chỗ Biện Nhu Nhu nàng ta biết được nguyên nhân Lữ Thiếu Khanh tranh chấp với Biện Nhu Nhu tại thương hội Đường gia, biết Lữ Thiếu Khanh tình nguyện trả ba ngàn viên linh thạch mua một vật phẩm thần bí. Nàng ta bèn bỏ ra rất nhiều tâm tư, chi không ít tiền, mượn cả sức của gia tộc, cuối cùng cũng tìm được thứ này. Cũng không biết có được không. Nhưng đây là biện pháp tốt nhất để đả động đến Lữ Thiếu Khanh mà Phương Hiểu nghĩ ra. Nàng cùng Lữ Thiếu Khanh tiếp xúc không phải dài cũng không tính là ngắn. Lấy ánh mắt và kinh nghiệm nàng rút ra được sau bao nhiêu năm lăn lộn bò sờ, nàng biết Lữ Thiếu Khanh rất khác với nhiều người khác. Thực lực cường hãn là một chuyện. Càng quan trọng hơn là tính cách của hắn, bình thường thì có vẻ như lười biếng, chẳng có hứng thú với cái gì. Nhưng trên thực tế là vì hắn có sự kiêu ngạo của mình, thứ có thể khiến hắn xem trọng, dù là người hay vật thì cũng hiếm có khó tìm hơn người khác nhiều. Loại người này, muốn được hắn hỗ trợ rất khó. Nếu nàng ta có thể thành lập được mối liên hệ với Lữ Thiếu Khanh, nàng ta chỉ cần nhẹ nhàng hỏi thôi, không cần làm gì hết liền có được sự hỗ trợ của hắn. Đáng tiếc, nàng không phải Tiêu Y, không có được đãi ngộ đó. Cho nên, nàng chỉ có thể đi từ hướng khác. Tìm đồ vật mà hắn cảm thấy hứng thú.

Chương 359 - Nhị sư huynh đào đan

Chương 359: Nhị sư huynh đào đan
Khi Phương Hiểu còn đang thấp thỏm, Lữ Thiếu Khanh đã chậm rãi mở miệng hỏi: “Tìm được thứ này từ đâu vậy?” Phương Hiểu thầm vui mừng, mặc dù lời này của Lữ Thiếu Khanh không vui không buồn nhưng nàng ta biết thứ này có ích. Nàng ta nói: “Lữ công tử, ta cũng chỉ ngẫu nhiên có được thứ này thôi, ta hy vọng dùng thứ này có thể đổi được một lần hỗ trợ của Lữ công tử.” Phương Hiểu nói rất nhẹ nhàng, Lữ Thiếu Khanh cũng biết nàng ta đã bỏ ra không ít để có thể có được thứ này. Hắn bèn nhận lấy, cũng nhận lời mời của Phương Hiểu: “Được, ta sẽ giúp ngươi.” Đây là tình thế bắt buộc. Vì thứ này, hắn chỉ có thể tới Phương gia một chuyến. “Nhưng ta không dám hứa chắc nhất định có thể giúp ngươi trở thành gia chủ Phương gia. Ta chỉ có thể nói ta sẽ cố hết sức.” Phương Hiểu mừng rỡ. Ổn rồi! Nàng ta biết thực lực của Lữ Thiếu Khanh, trong thế hệ trẻ tuổi, ngoại trừ Kế Ngôn, không ai là đối thủ của hắn. Nàng tin tưởng ngoại viện mình mời là mạnh nhất. “Có lời này của Lữ công tử là đủ rồi.” Sau đó, Phương Hiểu nói chi tiết hơn: “Nếu có thể, Lữ công tử, hai ngày nữa chúng ta xuất phát, được không?” Lữ Thiếu Khanh không từ chối, với hắn xuất phát lúc nào không quan trọng. Phương Hiểu vui mừng bày tỏ, bữa cơm này nàng ta mời. Lữ Thiếu Khanh từ chối: “Phương lão bản, ngươi đã tặng cho ta món quà rất tốt rồi, ta không thể chiếm tiện nghi của ngươi nữa.” Tiêu Y ở bên cạnh cực lực đồng ý: “Đúng vậy, Hiểu tỷ tỷ, tỷ đừng tiếc linh thạch hộ Nhị sư huynh, huynh ấy có linh thạch đó.” Phải ép một ít máu của Nhị sư huynh mới được. Lữ Thiếu Khanh mỉm cười gật đầu, tỏ ý sư muội nói đúng: “Nói không sai, ta có linh thạch, chút tiền cơm ấy vẫn có thể trả được.” “Đúng rồi, Phương lão bản, liên quan tới thứ này, ta còn có một số việc cần hỏi ngươi.” “Chúng ta ra ngoài nói tỉ mỉ.” Tiêu Y tò mò muốn đi theo ra lại bị Lữ Thiếu Khanh trừng mắt: “Người lớn nói chuyện, trẻ con ra một bên, muội chờ ở đây.” Tiêu Y chẳng biết làm sao đành ngồi xuống. Nàng rất tò mò, rốt cuộc là thứ gì mà có thể khiến Nhị sư huynh của mình coi trọng như vậy. Nhìn thấy thứ này, không ngờ Lữ

Thiếu Khanh lại có vẻ nghiêm trọng, khiến cho lòng nàng ngửa râm ran rất muốn ra xem rốt cuộc là thứ gì. Tuyên Vân Tâm cũng lần đầu thấy Lữ Thiếu Khanh có vẻ mặt như thế. Lữ Thiếu Khanh không có ở đây, Tuyên Vân Tâm thoải mái hơn rất nhiều. Nàng tò mò hỏi Tiêu Y: “Tiêu Y muội muội, vừa rồi là cái gì?” Từ khi tiếp xúc với Lữ Thiếu Khanh đến nay, cảm giác của Tuyên Vân Tâm về hắn là rất chấp nhất với linh thạch, mà đây không phải chấp nhất bình thường. Cho dù là linh phù tứ phẩm, trong mắt hắn cũng chỉ có giá trị mấy vạn viên linh thạch mà thôi. Cứ như thế chỉ có linh thạch mới đáng cho hắn coi trọng, tất cả những thứ khác đều không để vào mắt. Hắn là món đồ kia có giá trị rất to lớn? Đáng đến mấy chục vạn linh thạch ấy nhỉ. Tuyên Vân Tâm âm thầm suy đoán. Nhưng khí tức của món đồ kia rất bình thường, không có gì đặc biệt. Tuyên Vân Tâm hỏi vậy, Tiêu Y cũng buồn rầu lắc đầu. Nàng cũng không biết đó là cái gì, trong lòng tò mò muốn chết. “Nhị sư huynh đáng ghét, có đồ chơi vui cũng không nói cho muội.” Tiêu Y và Tuyên Vân Tâm chờ trong phòng, nửa canh giờ trôi qua vẫn không thấy Lữ Thiếu Khanh quay lại. Tiêu Y nhàm chán dùng ngón tay chọc chọc mặt bàn, lầm bầm: “Đang nói chuyện gì với Hiếu tỷ tỷ không biết, lâu vậy mà vẫn chưa về.” Vừa dứt lời thì bên ngoài có tiếng đập cửa: “Tiêu sư tỷ, ta có thể đi vào không?” Một khắc sau, Vương Nghiêu từ bên ngoài đi vào. Tiêu Y bế Tiểu Hồng, vuốt ve đầu nó, tò mò nhìn Vương Nghiêu: “Vương sư đệ, có chuyện gì không?” Vương Nghiêu khá ngại ngùng, nói: “Tiêu sư tỷ, nên tính tiền rồi.” “Tính tiền? Người nói thế là sao?” Tiêu Y chỉ cái bàn trước mắt, nói: “Người chờ một chút đi, Nhị sư huynh còn chưa quay lại.” Vương Nghiêu thận trọng nhìn Tiêu Y, nói: “Tiêu sư tỷ, Lữ sư huynh đi rồi. Huynh ấy nói do sư tỷ trả tiền.” Cái gì? Tiêu Y ngây ra, nghi ngờ lỗi tai mình có vấn đề mà nghe lầm. “Người nói cái gì? Người nói lại lần nữa xem?” Vương Nghiêu muốn khóc. Dù sao Tiêu Y cũng là đệ tử thân truyền, nếu vì chuyện này mà bị nàng ghi hận, cuộc sống của mình sẽ không dễ chịu. Nhưng đây là chuyện Lữ Thiếu Khanh dặn dò, mình không thể không nói. “Lữ sư huynh nói huynh ấy có chuyện gấp cần phải đi về trước, bữa cơm này do sư tỷ trả tiền.” “Huynh ấy đi khi nào?” Tiêu Y cảm thấy hơi choáng váng, như vừa uống rượu giả vậy. Vương Nghiêu chú ý sắc mặt Tiêu Y không tốt, có vẻ sắp khóc lên rồi, bèn tiếp

tục thận trọng nói: “Nửa canh giờ trước, chuyện đã qua rồi, huynh ấy nói sư tử còn chưa ăn no, bảo nửa canh giờ sau mới tìm sư tử tính tiền.” Tiêu Y xem như hiểu rồi. Nhị sư huynh bỏ trốn, mình bị lừa. Mình vẫn quá ngây thơ, vẫn quá đơn thuần. Linh thạch bị Nhị sư huynh để mất tới rồi, nào có thể trốn được chứ? Dính phải Nhị sư huynh thế này, Tiêu Y rơi lệ đầy mặt: “Không được, ta đi tìm Hiểu tử tử, bảo tử ấy miễn phí cho ta.” Sắc mặt Vương Nghiêu rất cổ quái. Cả chuyện này Lữ sư huynh cũng tính được sao? Vương Nghiêu bèn nói lại những lời Lữ Thiếu Khanh dặn dò: “Tiêu sư tử, Lữ sư huynh nói, nếu tới khi đó sư tử còn muốn theo huynh ấy đến Phương gia thì phải tự trả tiền, không được đi tìm lão bản để xin miễn phí.” Tiêu Y ngã vào lòng Tuyên Vân Tâm, nước mắt rung rung. Trốn không thoát mà. Không giữ nổi chút linh thạch này ... Nửa ngày sau, Tiêu Y cắn răng hỏi: “Bao nhiêu linh thạch? Nhớ trừ chiết khấu!” “Bỏ đi số lẻ, là ba ngàn hai trăm viên linh thạch hạ phẩm.” Tiêu Y không phục, hét lên: “Ta tính rồi, bữa cơm này không đến ba ngàn viên linh thạch, sao lại nhiều như thế?” Mở hắc điếm à? Hay muốn lừa ta không biết tính? Ta không mù chữ đâu! “Lữ sư huynh gói đem về.”

Chương 360 - Chiếc nhẫn lại biến hóa

Chương 360: Chiếc nhẫn lại biến hóa

Lữ Thiếu Khanh quay về Thiên Ngự Phong, sột ruột vội vàng tiến vào gian phòng trong chiếc nhẫn. “A? Chuyện gì thế này?” Mới mấy tháng không vào, bây giờ nơi này đã thay đổi. Lữ Thiếu Khanh nhìn hai bên một chút, rồi gõ gõ bàn ngọc hỏi: “Ma quỷ, người sửa lại khi nào thế?” “Không báo tiếng nào vậy?” Đầu tiên là không gian lớn hơn không ít, gấp hơn hai lần so với trước kia. Vách tường màu trắng biến thành màu trong suốt như pha lê, phía xa làn khói màu trắng như sương tiên, che giấu bên trong. Đường như có bí mật nào đó ẩn giấu sâu trong đó, tản ra khí tức bí ẩn. Trên đầu là tinh không đen thẫm, thi thoảng có ánh sao lóng lánh. Nhìn thì tưởng rất gần nhưng thực ra lại rất xa xôi, không cách nào chạm đến. Lữ Thiếu Khanh nhìn một lát, cảm giác nơi này đã biến hóa rất lớn, lúc trước nơi này chỉ có vẻ thần bí. Hiện tại lại có thêm một phần trang nghiêm, quyền uy vô thượng. Lữ Thiếu Khanh quan tâm nhất là giá thuê phòng có thể tăng hay không? Hẳn kiếm linh thạch có dễ dàng sao? Tùy tiện tăng giá, lương tâm có đau không? Lữ Thiếu Khanh lại gõ gõ bàn ngọc, hỏi: “Ma quỷ, người tốn bao nhiêu công trang trí như thế, không phải muốn làm thịt ta chứ?” Giọng nói của Lữ Thiếu Khanh rất bất thiện, có tư thái sẵn sàng lật mặt. Bàn ngọc hơi sáng lên, một lát sau mới hiện ra tin tức. Lữ Thiếu Khanh xem xong là hiểu nguyên nhân. Thời gian qua chiếc nhẫn gắn liền cùng hắn, không thể chia cắt. Hắn đột phá Nguyên Anh, nơi này cũng thăng cấp. Đương nhiên càng cần nhiều linh thạch hơn. Nếu không, sẽ không chống đỡ nổi Nguyên Anh là hắn tu luyện ở nơi này. Hiện tại một vạn linh thạch cũng chỉ đủ chèo chống cho Lữ Thiếu Khanh tu luyện hai tháng. Lữ Thiếu Khanh xem xong, đảo mắt một cái, bèn đổi giọng nói với linh bài: “Tiểu đệ, người biến hóa như thế này rất khó cho ta.” “Người không biết chứ, gần đây thế đạo gian nan, muốn kiếm chút linh thạch không hề dễ dàng.” “Người nói thì dễ, nhưng ta kiếm linh thạch thì khó, lội trong núi đao biển lửa, xông trong đầm rồng hang hổ, cửu tử nhất sinh mới kiếm được một chút xiu thôi đó.” “Trước đó, một vạn linh thạch tiêu

trong sáu tháng, ta nhận, bây giờ một vụn linh thạch chỉ đủ dùng trong hai tháng, ta rất khó chấp nhận.”Cái bàn tối đi, có vẻ như đang trầm mặc, lại như đang tức giận không muốn để ý tới Lữ Thiệu Khanh nữa.Lữ Thiệu Khanh chờ thật lâu mới gõ bàn: “Này này, ngươi muốn gì?”“Làm cái trò này với ta hả? Có tin ta hủy đi linh bài của ngươi không?”Lại là trầm mặc, thật lâu sau ba chữ “Ngươi muốn gì?” mới lại xuất hiện trên bàn.Lữ Thiệu Khanh lập tức đổi thái độ, mặt mày hớn hờ.Nhang chỉ cười trong chốc lát thôi, Lữ Thiệu Khanh lại ngẩn ra.Nhất thời hắn cũng không nghĩ ra mình muốn cái gì.Công pháp tu luyện đã có, công pháp cướp đồ cũng đã có.Nghĩ nghĩ một hồi, Lữ Thiệu Khanh cảm thấy cứ để dành lại đã, bèn nói với linh bài: “Chờ ta nghĩ kỹ rồi nói.”Bàn ngọc tối đi, có vẻ như nó không muốn nói thêm nữa chữ nào với Lữ Thiệu Khanh.Nhưng khi Lữ Thiệu Khanh lấy thứ Phương Hiểu đưa cho mình ra, bàn ngọc lại tỏa sáng chói lóa, sáng cỡ này tức là nó đang kích động.Lữ Thiệu Khanh đặt thứ này lên bàn ngọc, ánh sáng màu trắng lập tức bao phủ lấy nó.Phát ra âm thanh tư tư y như trước kia.Chừng nửa canh giờ sau, ánh sáng trắng tắt đi, lộ ra hình dáng thực sự của nó.Là một tấm lệnh bài.Lữ Thiệu Khanh nhìn lên bàn ngọc, trên đó còn có một tấm lệnh bài nữa.Hai tấm lệnh bài giống nhau như đúc, mặt trước khắc kim long, mặt sau khắc thần hoàng.Nhưng lệnh bài thứ nhất lớn gấp rưỡi lệnh bài thứ hai, lệnh bài thứ hai chỉ dài có nửa xích.Trên tấm lệnh bài đầu tiên có hai chữ mà Lữ Thiệu Khanh không biết, trên tấm lệnh bài thứ hai thì không có chữ nào.Còn không đợi Lữ Thiệu Khanh nghiên cứu kỹ.Tấm lệnh bài thứ nhất đột nhiên rung lên, lệnh bài thứ hai cũng rung lên với tần suất giống nhau.Hai tấm lệnh bài rung lên thùng thùng trên bàn ngọc mà tiến lại gần nhau, trong ánh mắt kinh ngạc của Lữ Thiệu Khanh, chúng dung hợp làm một.Nói là dung hợp, chi bằng nói rằng tấm lệnh bài thứ nhất nuốt trọn cả tấm lệnh bài thứ hai.Bàn ngọc lại sáng lên lần nữa, chờ ánh sáng trắng tắt đi, trên bàn chỉ còn lại một tấm lệnh bài.Lữ Thiệu Khanh tò mò tiến lại gần, đưa tay cầm tấm lệnh bài này lên.Thử một lần, không ngờ lại không cầm lên được vì nặng quá, Lữ Thiệu Khanh kinh ngạc.Hắn thử dùng lực lần nữa mới có thể cầm lên được.Cảm giác đầu tiên của hắn về tấm lệnh bài là nó nặng, rất nặng, cầm trong tay không khác gì cầm một tòa núi nhỏ.Lữ Thiệu Khanh ách chừng ít

nhất nó cũng phải hơn vạn cân.Sau đó, hắn vuốt ve lệnh bài một chút: “Thứ này làm bằng chất liệu gì nhỉ? Nếu ném ra, cho dù là Nguyên Anh cũng bị nện cho đầu rơi máu chảy.”“Nếu là Kết Đan kỳ, có thể đập chết luôn được ấy.”Dù là linh bài bàn ngọc hay lệnh bài trong tay, đều được làm từ chất liệu phi phạm.Cực kỳ đủ tiêu chuẩn để lấy ra làm vũ khí.Sờ sờ một chút, Lữ Thiếu Khanh dứt khoát gõ gõ bàn ngọc, gõ đến khi cái bàn rung lên bần bật hắn mới hỏi linh bài: “Tiểu đệ, thứ này làm được gì?”Không có câu trả lời.Lữ Thiếu Khanh lẩm bẩm: “Hẹp hòi!”Sau đó, hắn ném tấm lệnh bài lên mặt bàn đánh keng một tiếng. Lệnh bài rơi xuống, tỏa sáng.Ánh sáng của nó chiếu lên không trung hiện ra một hình ảnh như hình chiếu.Đây là nơi nào?Lữ Thiếu Khanh tròn hai mắt, vội vàng nhận lấy nhìn thật kỹ.Bên trong đó, hắn lơ mơ thấy được cảnh tượng cây cỏ thụ tươi tốt, thảm thực vật xanh um dưới ánh trăng.Hắn là một vùng rừng rậm, còn cụ thể là ở đâu hiện tại hắn chưa đoán ra được.Hắn nhớ kỹ mọi chi tiết trong hình chiếu này. Lớn như cổ thụ, nhỏ như cọng cỏ tảng đá, hắn đều khắc ghi sâu trong đầu.Nơi có thể được chiếu ra, dùng cái mộng nghĩ cũng biết chắc chắn không phải nơi bình thường.Nói không chừng còn có bảo tàng giấu trong đó.

Chương 361 - Không đủ chữ để ca ngợi ta

Chương 361: Không đủ chữ để ca ngợi ta Hình chiếu này như phản chiếu hình ảnh thật vậy, thi thoảng còn thấy được có bóng hung thú lướt qua trong rừng. Sau mấy hơi thở, cảnh tượng trong hình chiếu bỗng nhiên biến hóa, kéo từ mặt đất lên đến bầu trời, từ trên nhìn xuống. Một ngọn núi to lớn đập ngay vào mắt, đỉnh núi cao vút trong mây, trên đó là tuyết trắng mênh mông, dưới chân núi là rừng cây rậm rạp xanh um mướt mát. Lại nhìn sang chỗ khác, quanh ngọn núi lớn này còn có hồ nước, dòng sông, phía xa xa là núi non chập chùng liên miên, dưới ánh trăng chiếu rọi như một mỹ nhân đang nghiêng mình ngủ. Sau mười hơi thở, hình chiếu biến mất, lệnh bài lại khôi phục tình trạng cũ. Lữ Thiếu Khanh ngồi xếp bằng xuống, vẽ ra những gì mình vừa nhìn thấy. Càng vẽ hần càng cảm giác có gì đó không thích hợp. Vẽ xong, Lữ Thiếu Khanh xem một lát thì sờ sờ cảm tự hỏi: “Kỳ lạ, sao mình cứ luôn cảm thấy nó quen quen.” Trầm tư một lát, một tấm da thú cổ xưa cũ kỹ hiện ra trong tay hần. Đến ngày thứ hai, Lữ Thiếu Khanh nằm trên võng. Mặt trời bị mây che mất nửa thân tỏa ánh sáng ảm áp xuống thế gian. Ánh nắng ảm áp len qua lá cây, xuyên qua nhánh cây, chiếu lên thân Lữ Thiếu Khanh lấm tấm. Hơi gió nhẹ nhàng thổi qua, vừa dịu dàng vừa vô cùng dễ chịu. Với Lữ Thiếu Khanh, hiện tại là thời điểm ngủ nướng tuyệt vời. Vậy mà lúc này hần lại không có ý định đi ngủ, mà nằm trên võng cầm một tấm địa đồ bằng da thú ngăn người xem. Tấm địa đồ bằng da thú này là hần lấy được từ chỗ đường tử Tiêu Quân của Tiêu Y. Khi ấy hần chẳng để ý, ném sang một bên. Thậm chí còn không nghĩ tới thăm dò thử. Thăm dò bảo tàng vừa phiên vừa mệt, còn có thể gặp phải nguy hiểm. Đến tận đêm qua mới phát hiện nơi được vẽ trên tấm bản đồ này chính là nơi lệnh bài chiếu ra. Hần là tàng bảo đồ thật nhỉ? Đến Tiêu gia một chuyến thôi nhỉ? Địa đồ bằng da thú là lấy được từ tay Tiêu Quân, hỏi thẳng nàng chắc sẽ bớt được một ít chuyện. Bỗng nhiên, hần hơi biến sắc, cất địa đồ đi lại nằm lên võng. Tiêu Y đang nhảy nhót từ phía xa tiến lại. Tiểu Hồng bị

thương được nàng bế trong tay, Tuyên Vân Tâm chậm rãi đi theo sau lưng. “Nhị sư huynh, Nhị sư huynh.” Tiêu Y chưa tới tiếng đã tới. Tiêu Y chạy tới hưng phấn la hét: “Nhị sư huynh, muội đột phá rồi!” Lữ Thiệu Khanh mở mắt liếc nhìn nàng một cái, khí tức mạnh hơn hôm qua một tí rồi. Xem ra tối qua đã đột phá. “Không sai, đã đủ tư cách theo ta ra ngoài.” Lữ Thiệu Khanh gật đầu, Tiêu Y mới tiến vào Trúc Cơ kỳ không đến một năm, đã đột phá một cảnh giới nhỏ. Thiên phú vượt xa rất nhiều người rồi. “Ha ha” Tiêu Y được khen, lá gan cũng lớn lên, bèn xòe tay ra với Lữ Thiệu Khanh: “Nhị sư huynh, hôm qua huynh hại ta phải trả tiền, ít nhất cũng phải cho ta một ít linh thạch chứ.” Không ngờ lại bị Nhị sư huynh lừa như thế, quá khinh người. “Ồn ào quá!” Lữ Thiệu Khanh biến sắc, nói: “Viết xong chưa?” “Viết xong rồi.” Tiêu Y ngoan ngoãn đưa tâm đắc đã viết xong lên. Vì không muốn để Lữ Thiệu Khanh kiểm có không cho mình cùng tới Phương gia, sâu khi trở về, nàng tạm gạt nỗi đau lòng vì mất linh thạch sang một bên, ngay lập tức viết tâm đắc. Không ngờ trong quá trình viết tâm đắc lại ngộ ra vài điều, đánh bậy đánh bạ mà đột phá rồi! Tuyên Vân Tâm cũng lẳng lặng đi tới bên cạnh, nhìn hai sư huynh muội này bằng sắc mặt như đang táo bón. Thật bất ngờ, tối qua nàng đi tìm Tiêu Y, vừa vặn nhìn thấy tiểu quái thai này đột phá. Nước chảy thành sông, trôi chảy như ăn cơm uống nước. Hoàn toàn không giống những tu sĩ đã chuẩn bị cẩn thận một hồi trước khi đột phá kia. Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy. Tuyên Vân Tâm càng muốn sụp đổ hơn là, Tiêu Y đột phá mà còn không biết, vẫn còn tiếp tục viết tâm đắc. Theo như nàng thấy, xưa nay Lữ Thiệu Khanh chỉ thích làm ác, cố ý trừng phạt Tiêu Y bằng cách phạt chép tâm đắc. Mà chuyện tối qua nhìn thấy lại khiến nàng nghi ngờ nhân sinh, không thể không nhìn lại một lần nữa. Có lẽ viết tâm đắc thực sự có hiệu quả? Nhưng bất kể thế nào, trong thâm tâm Tuyên Vân Tâm cũng rất chao đảo, rất muốn tìm người chế nhạo một phen. Lữ Thiệu Khanh nhận lấy tâm đắc, tùy tiện lướt nhìn qua, lập tức nhíu mày. “Cái gì thế này? Không đủ từ.” Tiêu Y giật mình, vội vàng nói: “Không thể nào. Nhị sư huynh, ta đã cẩn thận kiểm tra, chắc chắn đủ một vạn chữ.” “Hơn nữa còn nhiều hơn hai chữ, tổng cộng là một vạn lẻ hai chữ.” “Không tin huynh xem lại xem.” Cái này khó biết bao chứ, ta viết hết cả buổi tối đó, ta còn cẩn thận đếm rồi đấy. Nếu vì không đủ số chữ, Tiêu Y sẽ

khóc lên một trận đấy. Lữ Thiều Khanh rung rung trang giấy trong tay, khẳng định: “Không đủ số chữ.” “Nội dung ca ngợi không đủ ba ngàn chữ, còn thiếu mười hai chữ nữa, muội nói xem phải làm sao?” Tiêu Y nắm vào dây võng, nàng hơi choáng váng. Nhị sư huynh quá xấu. Tuyên Vân Tâm bên cạnh thật sự không nhịn được nữa rồi, cắn chặt môi đỏ mà hỏi: “Hỗn đản. Có ai bắt nạt sư muội như ngươi sao?” Lữ Thiều Khanh nghiêm túc nói: “Đây là một sai lầm nghiêm trọng, không thể phạm, nhất định phải làm nghiêm túc.” Làm nghiêm túc cái rắm ấy. Nịnh ngươi sao? Tuyên Vân Tâm chỉ muốn xông tới đánh cho Lữ Thiều Khanh một cái. Tên hỗn đản này rất đáng hận. Chỉ đứng cạnh xem thôi cũng muốn đánh người. “Nhị sư huynh, thôi mà.” Tiêu Y vội vàng xin tha: “Lần sau nhất định sẽ không phạm phải nữa.” Bảo viết lại nàng sẽ phát điên. “Sai lầm này nhất định phải sửa chữa, muội phải viết lần nữa, một chữ cũng không thể giống.” Lữ Thiều Khanh nhét tờ giấy lại vào tay Tiêu Y, nhìn Tiêu Y lão đảo sắp ngã đến nơi, cười ha ha nói: “Nhưng mà, nể tình muội hôm qua nguyện ý mời cơm, ta cũng sẽ không truy cứu muội.” Tiêu Y lại vui vẻ: “Tốt rồi, tốt quá, Nhị sư huynh quá tốt rồi.” Tuyên Vân Tâm không cam lòng, xem như đã hiểu ra, nói với Tiêu Y: “Tiêu Y muội muội, muội nhìn hấn đi, hấn có ý đấy. Cố ý ép muội không đi đòi linh thạch của muội.” Một lời bưng tỉnh người trong mộng, Tiêu Y tỉnh táo lại, mình đừng mong lấy được một viên linh thạch nào từ tay Nhị sư huynh. Nàng từ bỏ ý định không thực tế này, chỉ cần không bắt nàng viết lại tâm đắc là được. Cái khác, coi như rủi ro khó khăn đi.

Chương 362 - Điềm Tinh Phái muốn mượn cơ hội này để vứt bỏ yêu nữ trong mắt mọi người?

Chương 362: Điềm Tinh Phái muốn mượn cơ hội này để vứt bỏ yêu nữ trong mắt mọi người? Nhưng mà Tiêu Y la hét nói: “Nhị sư huynh, huynh đã nói huynh sẽ mang theo ta tới chỗ Hiếu tử tử.” Trong lòng Tiêu Y nhảy nhót. Theo Nhị sư huynh ra ngoài sẽ không cần ở nơi này nữa. Bằng không, chờ Đại sư huynh xuất quan, vạn nhất mình còn chưa đột phá thì thảm rồi. Đi theo Nhị sư huynh nói không chừng Nhị sư huynh còn có thể giúp mình đột phá nữa, đến khi đó còn có cái để trả lời Đại sư huynh. “Muội muốn đi theo thì cứ theo đi, tiện đường muội có muốn về thăm nhà một chút không?” Lữ Thiều Khanh hỏi vậy khiến hai mắt Tiêu Y sáng lên. “Có... có thể chứ?” Mặc dù Tiêu Y rời nhà còn chưa đầy một năm, mấy tháng trước cũng mới gặp phụ thân. Nhưng bảo có thể về nhà, nàng cầu còn không được. Ở đây nàng tiến bộ không tệ, trở về khoe khoang cũng hay. “Đến lúc đó tiện đường đi một chuyến cũng được.” Phương gia và Tiêu gia cùng một bương, Tiêu gia còn gần Lăng Tiêu Phái hơn một chút. Lữ Thiều Khanh vừa vặn nhân cơ hội này tới Tiêu gia một chuyến, xem có thể tìm hiểu chút tin tức nào liên quan tới tấm địa đồ bằng da thú kia không. Nếu có thể biết địa điểm cụ thể thì tốt hơn. Tiêu Y có được thứ mình muốn, bèn cười ha ha. Nàng nhìn qua Tuyên Vân Tâm, mới sực nhớ lại mục đích Tuyên Vân Tâm theo mình tới đây. Nàng nói với Lữ Thiều Khanh: “Nhị sư huynh, Vân Tâm tử tử có chuyện muốn tìm huynh.” “À, hử?” Hắn liếc nhìn Tuyên Vân Tâm. “Nghĩ thông rồi sao? Muốn làm nha hoàn ở Thiên Ngự Phong này hả?” Phì. Ai muốn làm nha hoàn chứ! Tuyên Vân Tâm hít sâu một hơi rồi nói: “Thả cho ta rời đi!” Lữ Thiều Khanh không có giạt mình, ngày hôm qua, cuộc đối thoại giữa Tuyên Vân Tâm và Cận Hầu hắn đều nghe ở trong tai. Hắn rất tò mò, Tuyên Vân Tâm sẽ dùng lý do gì để thuyết phục hắn, nếu lý do không đủ, hắn cũng sẽ không đồng ý để Tuyên Vân Tâm rời đi. Nói đùa, đắc tội với ta còn muốn chạy sao? “Dựa vào cái gì?” Lữ Thiều Khanh nhìn Tuyên Vân

Tâm, cười híp mắt nói: “Ta không giết ngươi đã rất nể tình rồi, ngươi còn muốn được voi đòi tiên? Đắc tội với ta, vậy liền ngoan ngoãn ở Thiên Ngự Phong làm nha hoàn cả đời đi.” Tuyên Vân Tâm biết Lữ Thiểu Khanh đang tức mình, ngày hôm qua song phương có khoảng thời gian phối hợp ăn ý trong chốc lát. Hơn nữa đêm qua sau khi biết được nguyên nhân Lữ Thiểu Khanh muốn dồn nàng ta vào chỗ chết từ chỗ Tiêu Y, nàng ta cảm thấy mình nắm chắc sẽ thuyết phục được Lữ Thiểu Khanh. Tuyên Vân Tâm không có tức giận, tâm tình của nàng ta bình thản, thậm chí cố ý nhẹ giọng, dịu dàng nói: “Ta rời khỏi Thiên Ngự Phong, đi Trung Châu, có thể giúp ngươi tránh khỏi phiền toái của Điem Tinh Phái.” Sau khi nói xong, nàng ta bình tĩnh nhìn một bên mặt của Lữ Thiểu Khanh. Ánh mặt trời xuyên qua lá cây, ánh sáng chiếu xuống sườn mặt Lữ Thiểu Khanh. Trong ánh mắt Tuyên Vân Tâm, Lữ Thiểu Khanh như vậy thoạt nhìn có vài phần đẹp trai. Nếu như tính cách không ác liệt như vậy, thì cũng là một trọc thể giai công tử. Nhưng mà, nhớ tới lời Tiêu Y nói đêm qua, tâm tình vất vả lắm mới bình tĩnh của Tuyên Vân Tâm lại nổi lên gợn sóng. Tên hỗn đản này, chiếm tiện nghi của ta, đoạt nhân trữ vật của ta, lại còn muốn giết người diệt khẩu! Thật sự hỗn đản muốn chết! Lữ Thiểu Khanh quay mặt lại, không hề bị lay động với lời của Tuyên Vân Tâm, hắn nói: “Chỉ là phiền toái, ta không sợ.” Từ khi thăng chức Nguyên Anh, Lữ Thiểu Khanh đã tự tin hơn rất nhiều. Nguyên Anh của Điem Tinh Phái tìm tới cửa, hắn đánh không lại, chẳng lẽ còn chạy không nổi sao? “Hơn nữa, giữ ngươi ở chỗ này, chờ những người khác tự đưa tới cửa, linh thạch ào ào tới, cũng rất vui vẻ.” Lữ Thiểu Khanh cười rất vui vẻ, hàm răng trắng lấp lánh dưới ánh mặt trời. Nụ cười này trong lòng Tuyên Vân Tâm, đó là cực kỳ vô sỉ, đáng giận, rất có xúc động đâm một đâm vào mặt hắn. Bình tĩnh, bình tĩnh, Tuyên Vân Tâm nhắc nhở mình ở trong lòng, làm cho mình bình tĩnh lại, tức giận với tên hỗn đản này là không đáng. Sau khi hít sâu vài hơi, Tuyên Vân Tâm dè xuống lửa giận, cố gắng để cho mình bình tĩnh. Nàng ta cắn môi đỏ mọng của mình, vô hình trung gia tăng rất nhiều hấp dẫn, nàng ta nói: “Bọn họ sẽ không phái người tới, Đại sư huynh chịu thiệt thòi ở trên tay ngươi, Điem Tinh Phái sẽ không phái ai đến nữa. Trong mắt Đại sư huynh, ta đã là phản đồ, không đáng để gã tốn tâm tư nữa. Huống chi, ngươi còn là Nguyên

Anh, gã còn tới làm gì?“Để cho Nguyên Anh của Điểm Tinh Phái đến? Nếu bị đánh chết thì tính là trách nhiệm của ai? Nguyên Anh đã chết, hai phái nhất định phải đánh nhau, đánh đến lưỡng bại câu thương, chẳng phải là vô ích tiện nghi cho người khác sao? Trong lòng Tuyên Vân Tâm ít nhiều mang theo bất đắc dĩ, mặc dù nàng ta là đệ tử thứ hai của Điểm Tinh Phái, nhưng trên thực tế, ở trong mắt cao tăng của Điểm Tinh Phái, đặc biệt là trong mắt phụ thân Cận Hầu, nàng ta chỉ là vật tư hữu của Cận Hầu. Cận Hầu có thể quyết định vận mệnh của nàng ta. Điểm Tinh Phái không thể vì nàng ta mà trả giá lớn. Sau khi Lữ Thiếu Khanh nghe xong, hồ nghi đánh giá Tuyên Vân Tâm một phen: “Vẫn là câu nói kia, nghe qua, địa vị của ngươi ở Điểm Tinh Phái cũng không được tốt lắm nhỉ? Đến Lăng Tiêu phái chúng ta đi, ta cam đoan sẽ không bắt nạt ngươi.“Tuyên Vân Tâm tốt xấu gì cũng được xưng là đệ tử thứ hai của Điểm Tinh Phái, lại được xưng là người nhiều mưu trí, bị nhốt ở chỗ này, đợi mấy tháng Đại sư huynh mới khoan thai đến chậm. Đãi ngộ này còn không bằng đệ tử bình thường của các môn phái khác. Chẳng lẽ, Điểm Tinh Phái muốn mượn cơ hội này để vứt bỏ yêu nữ trong mắt mọi người?

Chương 363 - Điềm Tinh Phái có Hóa Thần

Chương 363: Điềm Tinh Phái có Hóa Thần Thanh danh bên ngoài của Tuyên Vân Tâm không tốt lắm, bị người ta gọi là yêu nữ, ảnh hưởng đến mặt mũi của Điềm Tinh Phái. Tim Tuyên Vân Tâm nhin không được mà nhảy dựng, Lữ Thiếu Khanh quá nhạy cảm, tên hồn đản này thật khó chơi. Đối mặt với Lữ Thiếu Khanh như vậy, Tuyên Vân Tâm không định vòng vo, trực tiếp làm rõ, lộ ra át chủ bài của nàng ta. “Người thả ta đi, ta nói cho người biết một bí mật của Điềm Tinh Phái, bí mật này rất quan trọng đối với người đấy.” Lữ Thiếu Khanh bữu môi, Điềm Tinh Phái còn có cái gì mà hắn không biết chứ? Hắn đã bán Đại sư huynh Kế Ngôn của hắn để đổi lấy tình báo mà. “Người không tin?” “Tuyên Vân Tâm nhiu mày: “Ta dám khẳng định, bí mật này sẽ uy hiếp đến tính mạng của người. Ta có thể thề.” “Đậu xanh. Về mặt Lữ Thiếu Khanh có thêm vài phần nghiêm túc. Tiêu Y ở bên cạnh tò mò không thôi: “Vân Tâm tỷ tỷ, là cái gì vậy?” “Tuyên Vân Tâm nhìn Lữ Thiếu Khanh, Lữ Thiếu Khanh cũng nhìn nàng ta, hai người nhìn nhau không nói gì. Tiêu Y nhận thấy hai người đối mặt, ánh mắt lấp lánh, vội vàng lui về phía sau hai bước, bắt đầu che mắt. Đồng thời mở ra khe hở ngón tay nhìn lén. Hai người muốn ân ái sao? Lữ Thiếu Khanh cố gắng nhìn ra chút gì đó từ trên mặt Tuyên Vân Tâm. Tình báo của Điềm Tinh Phái hắn nắm giữ không ít, ngay cả chương môn Điềm Tinh Phái thích mặc quần lót màu gì hắn cũng biết. Điềm Tinh Phái còn có thể có bí mật gì có thể uy hiếp đến tính mạng của hắn đây? Trừ phi thực lực của Tử Điện trưởng lão Tân Nguyên Khôi, người ghi hận hắn tăng lên nhiều. Lữ Thiếu Khanh thử hỏi một câu: “Là Tân Nguyên Khôi?” “Tuyên Vân Tâm lắc đầu: “Không phải, ta có thể nói cho người biết, nhưng người phải đồng ý với ta, để cho ta rời đi.” “Đi Trung Châu, là lối thoát duy nhất của nàng ta, là lựa chọn duy nhất để thoát khỏi Cận Hào.” “Nói ra nghe một chút, nếu như ta cảm thấy không được, người vẫn nên ngoan ngoãn ở lại đi.” Lữ Thiếu Khanh không có nói chết. Tuyên Vân Tâm bất đắc dĩ, ngày hôm qua hai người ăn ý phối hợp trong

thời gian ngắn, nàng ta còn tưởng rằng Lữ Thiếu Khanh sẽ thoả mái đồng ý cho nàng ta đi Trung Châu, dẫn phiên toái đi. Hiện tại xem ra, nàng ta vẫn nghĩ Lữ Thiếu Khanh quá đơn giản, tên hồn đản này không dễ lừa gạt như vậy. Tuyên Vân Tâm cuối cùng vẫn nói bí mật này ra. Sắc mặt nàng ta ngưng trọng, nói với Lữ Thiếu Khanh: “Điểm Tinh Phái có Hóa Thần tọa trấn. Mặc dù hơn ba trăm năm chưa xuất hiện, nhưng ta có thể nói chắc chắn cho ngươi biết, người đó còn sống.” “Me kiếp! Lữ Thiếu Khanh thiếu chút nữa rơi xuống từ trên vòng. Hóa Thần. Cái này khó rồi nha. Hắn đã thấy sự lợi hại của Hóa Thần, ở trước mặt Hóa Thần, có nhiều Nguyên Anh hơn nữa cũng là phí công. Hiện tại hắn là Nguyên Anh kỳ, còn không phải là đối thủ của Hóa Thần. Lữ Thiếu Khanh vội vàng nói với Tiêu Y: “Nhanh lên, giúp nàng ta thu dọn hành lý, bây giờ lập tức đưa nàng ta xuống núi, để nàng ta cút thật xa đi.” “Ông trời a, quả nhiên sắc đẹp như dao cạo xương, là loại muốn mạng người. Từ lúc Hạ Ngũ sư tử xuất hiện đến bây giờ, phiên toái càng lúc càng lớn. Tuyên Vân Tâm nghe vậy, nhin không được thở phào nhẹ nhõm, một đợt vui sướng xông lên đầu. Tên hồn đản này đã chịu thả nàng ta rồi. Nhưng mà, sự không nở trong lòng là sao vậy? Chẳng lẽ ta thích cuộc sống như vậy sao? Tâm tình nàng ta phức tạp vài phần, nói với Lữ Thiếu Khanh: “Hẹn gặp lại.” “Đừng, không hẹn gặp lại, ta và ngươi vẫn nên vĩnh viễn không gặp lại, bái bai ngươi!” “Buổi tối, Lữ Thiếu Khanh trở lại trong phòng thời gian, vỗ ngọc bàn hướng về linh bài, lo lắng quát: “Ma quỷ, cho ta một thứ có thể đối phó với Hóa Thần đi, công pháp, pháp khí, cái gì cũng được.” Lữ Thiếu Khanh không bình tĩnh được. Hắn vẫn luôn cho rằng người mạnh nhất Điểm Tinh Phái chính là chương môn Điểm Tinh Phái, phụ thân Cận Hài, Nguyên Anh hậu kỳ. Hiện tại lại bay ra một lão bất tử Hóa Thần, thật đáng sợ. Lúc trước cảm giác mình sẽ bị Nguyên Anh của Điểm Tinh Phái theo dõi, hiện tại còn có khả năng bị Hóa Thần theo dõi. Còn để cho người ta sống hay không vậy? Tinh quang âm đạm trên đỉnh đầu ngẫu nhiên lóe lên, bàn ngọc trước mặt nhàn nhạt sáng lên. Đôi khi có cảm giác như chúng đang hấp dẫn lẫn nhau, hít vào thở ra. “Linh thạch!” Mặt bàn sáng lên hai chữ. Lữ Thiếu Khanh lấy linh thạch của mình ra. “Hai mươi vạn viên linh thạch, người tốt nhất nên thức thối một chút.” “Lấy được hơn mười vạn linh thạch từ trên người Cảnh Dương và Công

Tôn Tổ, lại cướp một ít pháp khí, vật liệu các loại của bọn họ bán lấy tiền thì được khoảng hai mươi vạn linh thạch này. Còn chưa ử ảm đã phải giao ra. Hai mươi vạn viên linh thạch đi vào lưu hương, ánh sáng chột lóe, tất cả linh khí đều bị hấp thu. Tiếp theo, Lữ Thiều Khanh đã có được thứ hắn muốn. “Độn Hư Xuyên Tinh Phù, thần phù lục phẩm. “Có hơi tương tự truyền tống trận, nhưng không phải truyền tống định hướng, mà là truyền tống không mục đích. Khoảng cách truyền tống, mục tiêu truyền tống đều không thể xác định. Lữ Thiều Khanh xem xong, tự nói một câu: “Đây là cách chạy trốn sao? Cũng hợp khẩu vị của ta. “Chống lại Hóa Thần, với thực lực hiện tại của hắn, thủ đoạn cũng không thể đánh thắng được, chỉ có chạy, chạy thật xa mới là an toàn nhất. Nhưng mà... Lữ Thiều Khanh vỗ bàn, gào thét với linh bài: “Người đưa cho ta phương pháp luyện chế để làm gì? Người phải đưa thành phẩm cho ta chứ. Thần phù lục phẩm, người cho rằng là linh phù tứ phẩm, ngũ phẩm sao? Ta đi đâu cướp vật liệu để làm đây?” “Trong số vật liệu đã liệt kê trên thần phù lục phẩm, có vài loại là lục phẩm. Vật liệu lục phẩm trở lên đã có thể xưng là thần phẩm. Có cái nào không đáng giá trăm ngàn vạn viên linh thạch chứ? Lữ Thiều Khanh đi cướp cả Quy Nguyên Các cũng không chắc có thể gom đủ. Chưa kể đến trong quá trình chế tạo còn có tỷ lệ thất bại. Lữ Thiều Khanh không có kinh nghiệm chế tạo linh phù, cũng không am hiểu luyện khí, để cho hắn đi chế tạo thần phù, tỷ lệ thành công không đủ một phần trăm.

Chương 364 - Tinh Quang Đoán Thê?

Chương 364: Tinh Quang Đoán Thê? Lữ Thiếu Khanh lại cường hào chiếm đoạt một lần nữa, hung tợn uy hiếp: “Mau đưa cái khác cho ta, nếu không ta lật linh vị của ngươi đây.” Im lặng trong chốc lát, trên bàn ngọc lại đưa ra tin tức. Lệnh bài trên mặt bàn cũng lần nữa chiếu ra hình ảnh. “Nơi đó có? Ngươi nói cho ta biết nơi đó là ở đâu đi?” “Vị trí mà lệnh bài đưa ra, đích thật là một nơi tàng bảo, bên trong có thần phù lục phẩm mà Lữ Thiếu Khanh cần. Ánh mắt Lữ Thiếu Khanh không tốt. Nhưng mà bàn ngọc lại một lần nữa đưa ra tin tức, dãy núi, hồ nước và một ngọn núi cao được vây quanh bởi khu rừng cổ. Thiên hạ to lớn, nhiều nơi như vậy, Lữ Thiếu Khanh là một trạch nam, hắn nào biết nơi này rốt cuộc ở đâu. Lữ Thiếu Khanh đau đầu, khó quá, xem ra nơi đó không đi không được. Nhất định phải hỏi Tiêu gia chút gì đó mới được. “Tốt, ta cho ngươi hai mươi vạn viên linh thạch, ngươi còn có thể cho ta bao nhiêu thời gian?” “Hiện tại chỉ có thể tiếp tục tu luyện một phen.” “Hai năm.” “Bây giờ là một vạn viên đổi hai tháng, chẳng khác nào là dùng tám vạn viên đổi lấy thông tin về cách làm thần phù và tung tích của thành phẩm. Trao đổi như vậy cũng không tính là đắt, phương pháp luyện chế thần phù lục phẩm, tám vạn viên linh thạch cũng chưa chắc đã mua được, hơn nữa giá trị cũng to lớn. Nhưng mà, cho dù trong lòng hải lòng, ngoài mặt vẫn phải giả bộ không hải lòng, bằng không tiêu đề ma quỷ này sẽ tiếp tục được voi đòi tiên. Lữ Thiếu Khanh không hải lòng gõ bàn ngọc, nói: “Không được, ít quá, cho ta mười năm đi.” Ánh sáng tiêu tan, cả căn phòng như rơi vào yên lặng. Đối với loại vô sỉ này của Lữ Thiếu Khanh, nó vẫn nên dùng sự im lặng thì tốt hơn. Lữ Thiếu Khanh thấy thế, cười hắc hắc hai tiếng, ngồi xếp bằng, bắt đầu tu luyện. Nơi này trải qua thăng cấp, Lữ Thiếu Khanh ngồi xếp bằng xuống, vừa nhập định, liền phát hiện có chút khác biệt so với trước kia. Hắn mở to mắt, phát hiện ánh sao trên đầu vậy mà lại chiếu lên người hắn. Tinh quang âm đạm, không nhìn kỹ khó có thể nhìn ra được. Tinh quang âm đạm như một tầng sa mỏng phủ lên người hắn, lấp lánh ánh bạc, rất là đẹp mắt. Chẳng

những đẹp mắt, Lữ Thiếu Khanh còn có thể cảm nhận được ánh bạc có trọng lượng, từ trên tinh không phóng xuống, giống như gông xiềng ngàn cân đặt ở trên người của hắn. Lại còn có năng lượng, phát ra nhiệt độ cực nóng, mang đến cảm giác thiêu đốt. Lữ Thiếu Khanh vươn tay ra, phát hiện máu thịt của mình bị đè ép, thiêu đốt nhiều lần, rồi lại phá hư, chữa trị dưới trạng thái như vậy. Tâm thần vừa động, Thái Diễn Luyện Thể Quyết vận chuyển, cảm giác đè nén, thiêu đốt càng thêm rõ ràng, tốc độ cũng nhanh hơn. Cẩn thận một phen, Lữ Thiếu Khanh có loại ảo giác, máu thịt của mình giống như đang rèn sắt, bị rèn luyện nhiều lần. Nhưng mà, Lữ Thiếu Khanh nói thầm một tiếng: “Giống như đang nướng thịt hơn.” Còn thiếu rắc ớt thì là hạt tiêu. Lữ Thiếu Khanh ngẩng đầu nhìn linh bài: “Đây là Tinh Quang Đoán Thể sao?” Không trả lời. Lữ Thiếu Khanh nhẹ nhàng cười, không nói gì nữa, nhắm mắt lại tiếp tục tu luyện. Đáng tiếc chính là, ánh sao ảm đạm, hiệu quả không tính là rõ ràng, nhưng mà đối với Lữ Thiếu Khanh mà nói, đó cũng coi như là tin tức tốt. Có tinh quang trợ giúp, hắn càng thêm dễ dàng luyện thể. “Không có cách nào, phiền toái mình gây ra càng lúc càng lớn, chỉ có thể cố gắng tu luyện. Hừ hừ, chờ ta luyện thể đại thành, Đại sư huynh cứ chờ đó, đến lúc đó sẽ đấm huynh một trận.” Lữ Thiếu Khanh nhắm mắt lại. Sáng sớm Tiêu Y đã mở mắt, từ trên giường bò dậy. Nàng dụi mắt, nhìn thoáng qua sắc trời bên ngoài, nàng Tiểu Hồng đang ghé vào ổ chim bên giường trong tay, vội vàng chạy ra ngoài. Hôm nay là ngày xuất phát đi Phương gia, vì không muốn bị Nhị sư huynh bỏ lại, tối hôm qua Tiêu Y không dám tu luyện, sợ tránh tu luyện quá mức mà bị bỏ lại. Vừa tỉnh dậy, vội vàng mang theo Tiểu Hồng đi tới chỗ Lữ Thiếu Khanh chờ. Nhưng mà cứ đứng chờ như vậy, chờ đến giữa trưa Lữ Thiếu Khanh mới rời giường. Lữ Thiếu Khanh ngáp dài tâm tình cũng không tệ lắm, hai năm tu luyện, thu hoạch không ít, rèn thể tiến thêm một bước, thiếu chút nữa là có thể đạt tới đại thành. Đến lúc đó mặc dù đối mặt với Nguyên Anh, hắn cũng dám dùng nhục thân đi kháng. Nhưng còn chưa ra khỏi cửa đã thấy Tiêu Y đang canh giữ, nhin không được cười, sư muội ngu xuẩn này. “Đi thôi.” Lữ Thiếu Khanh ra cửa, gọi Tiêu Y đang đếm kiến. Tiêu Y ôm Tiểu Hồng vội vàng chạy tới: “Nhị sư huynh, sắp xuất phát rồi sao? Có cần nói cho sư phụ và Đại sư huynh một tiếng không?” “Nói cái gì mà nói, không chừng

lúc chúng ta trở về, bọn họ còn chưa xuất quan đầu. “Thiều Thừa và Kế Ngôn bị thương không nhẹ, nhất thời không ra khỏi cửa được. Lữ Thiếu Khanh dẫn Tiêu Y tới thành Lăng Tiêu, Phương Hiểu đã chuẩn bị xong. Một chiếc phi chu từ cảng thành Lăng Tiêu bay lên trời, trong nháy mắt bỏ lại thành Lăng Tiêu ở phía sau. Nhưng mà sau khi lên thuyền, Tiêu Y phát hiện mọi chuyện không đúng. Bởi vì Nhị sư huynh của nàng vậy mà đang ngồi xếp bằng ở đầu thuyền, có gì đó không ổn, rất là không ổn luôn. Phương Hiểu đồng thời chú ý tới chuyện này cũng bắt đầu nghi ngờ, đúng là rất không thích hợp. Lúc trước khi ngồi thuyền với Hạ Ngữ, Lữ Thiếu Khanh ngay cả Hạ Ngữ cũng không né tránh, trực tiếp phơi thân ở trong thuyền. Hôm nay không vào mà lại ngồi bên ngoài. Chẳng lẽ là ngưng ngưng sao? Ý nghĩ này vừa ra, Phương Hiểu lập tức lắc đầu phủ định. Người trong thiên hạ đều có thể ngưng ngưng, chỉ có Lữ Thiếu Khanh là không ngưng ngưng. Phương Hiểu không nhịn được hỏi Tiêu Y: “Tiêu Y muội muội, Lữ công tử không sao chứ?” “Tiêu Y đầy nghi hoặc, tò mò lẫn lộn, nàng cũng không biết Nhị sư huynh của mình hôm nay xảy ra chuyện gì. Nàng đã nhường vị trí thoải mái nhất ở nơi này, vậy mà Nhị sư huynh lại không vào nằm? Chẳng lẽ muốn học Đại sư huynh sao? Ngồi ở đầu thuyền hóng gió, suy nghĩ về cuộc sống?

Chương 365 - Đường vòng

Chương 365: Đường vòng Đây là một chiếc phi chu cỡ trung, tốc độ cực nhanh, thoáng cái vạn dặm. Lữ Thiếu Khanh ngồi xếp bằng ở đầu thuyền, thần thức như thủy triều dò xét khắp trăm dặm. Lữ Thiếu Khanh đang thử vận may. Đến Tiêu gia không chắc là có thể nhận được tin tức hữu dụng từ trong miệng Tiêu Quân. Dù sao nhàn rồi thì cũng là nhàn rồi, ở trên đường tùy tiện tra xét một phen, không chừng mèo mù vớ cá rán, chẳng may gặp được nơi đó, sẽ không cần phải phí nhiều công phu như vậy. Thần thức giống như rada quét ngang qua. Vô số chim chóc thú vật di chuyển theo bản năng nhận ra nguy hiểm, đều chật vật chạy trốn. Tiêu Y không nhìn được tò mò, chạy tới hỏi Lữ Thiếu Khanh. “Nhị sư huynh, huynh không đi vào nằm sao?” “Lữ Thiếu Khanh không mở mắt, tùy tiện kiểm có: “Có muối ở bên trong, tràn ngập hơi thở ngu xuẩn, ta không muốn bị lây nhiễm.” Tiêu Y tức giận, rất có xúc động đá Nhị sư huynh một cái, đá Nhị sư huynh đáng giận này từ trên thuyền xuống. Tiêu Y còn muốn hỏi gì nữa, nhưng Lữ Thiếu Khanh lại nói một câu chặn đường nàng. “Đừng tới quấy rầy ta, còn quấy rầy nữa ta sẽ vớt muối xuống thuyền đây.” Tiêu Y phần nộ ngậm miệng lại, nàng học theo ngồi bên cạnh Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh không để ý tới nàng, tiếp tục dò xét dọc đường. Trên đường gặp phải không ít tu sĩ, nhưng tất cả mọi người rất lý trí cẩn thận, cũng không ai cố ý đi lên tìm phiền toái, dọc đường đi gió êm sóng lặng. Cứ như vậy qua bảy tám ngày, dựa theo thời gian thì còn khoảng ba bốn ngày là có thể đến Tiêu gia. Nhưng lúc này, phi chu tự nhiên ngừng lại. Lữ Thiếu Khanh và Tiêu Y đều cảm thấy kỳ quái, chẳng lẽ muốn dừng thuyền ăn bữa cơm? Phương Hiểu từ trong khoang thuyền đi ra: “Lữ công tử, Tiểu Y muối muối, phía trước chính là thành Thiên Phi, có muốn đi đường vòng hay không? Đi đường vòng, sẽ phải đi thêm ba ngày nữa.” Tiêu Y lập tức nói: “Tại sao phải đi đường vòng, trực tiếp qua không được sao?” “Tiêu Y hận không thể lập tức bay về Tiêu gia, đi đường vòng mất thêm ba ngày, nàng là người đầu tiên không chấp nhận. Lữ Thiếu Khanh kỳ quái: “Thành Thiên Phi

không phải chỉ cần giao linh thạch là có thể đi qua sao? Tại sao phải đi đường vòng?“Lữ Thiếu Khanh biết nơi này, nơi này từ lâu đã nơi tụ tập của đạo tặc lớn nhỏ, về sau có nhiều người, dần dần hình thành thành một thành trì, được người ta gọi là thành Thiên Phi.Sau khi thành lập, thành Thiên Phi không chế vùng này, đi ngang qua chỉ cần nộp một khoản linh thạch, liền có thể thuận lợi thông qua.Đây chính là quang minh chính đại chặn đường cướp bóc.Phương Hiểu giải thích một chút, nói: “Hơn hai tháng trước, có một tu sĩ Nguyên Anh kỳ không biết từ nơi nào tới. Thành chủ trước kia của thành Thiên Phi chỉ là Kết Đan hậu kỳ, bởi vậy hiện tại cũng không quá thái bình.“Lữ Thiếu Khanh nghe hiểu, không phải chỉ là rông qua sông thôi sao.Một vở kịch cũ về cuộc chiến giữa thế lực cũ và thế lực mới, cuộc chiến giữa thế lực bên ngoài và thế lực địa phương.Nếu là Tiêu Y, không chừng còn đi tham gia náo nhiệt.Nhưng đối với Lữ Thiếu Khanh mà nói, những thứ này đều là phiền toái, trốn được bao xa thì trốn.“Đi đường vòng đi.” Lữ Thiếu Khanh nói với Phương Hiểu: “Thực lực chúng ta yếu ớt, không thể trêu vào.“Thực ra Phương Hiểu rất muốn nói, với thực lực của ngươi căn bản không sợ. Dưới Nguyên Anh, ai có thể làm gì được ngươi?Phương Hiểu còn không biết Lữ Thiếu Khanh đã có thực lực Nguyên Anh.Đối với thực lực của Lữ Thiếu Khanh, nàng vẫn dừng lại ở sự hiểu biết lúc trước, nàng biết Lữ Thiếu Khanh vẫn luôn giấu diếm.Hạ Ngữ cũng nói cho nàng biết, thực lực của Lữ Thiếu Khanh rất mạnh, Nguyên Anh không ra, trong Kết Đan kỳ không ai có thể là đối thủ của hắn.Nhưng mà Phương Hiểu rất thức thời, Lữ Thiếu Khanh giấu dốt, nàng cũng không vạch trần, quan hệ giữa nàng và Lữ Thiếu Khanh, có đôi khi chạm đến đó thôi là tốt rồi.Phương Hiểu không nói thêm gì, xoay người đi vào, bảo người lái thuyền đi đường vòng.Tiêu Y một lần nữa ngồi bên cạnh Lữ Thiếu Khanh, thở dài: “Haiz! Còn ba ngày nữa.“Nàng rất hy vọng lập tức trở lại Tiêu gia, không hy vọng đi đường vòng, nhưng đây là ý tứ của Nhị sư huynh, nàng không thể phản đối, nhưng trong lòng không quá vui vẻ là được.Một lát sau, Tiêu Y lại thở dài.“Haiz! Tại sao phải đi đường vòng chứ?“Nhìn ra dãy núi, rừng cây không ngừng lui về phía sau, Tiêu Y cảm thấy thiếu hứng thú.Đi đường vòng như vậy, lại phải mất thêm vài ngày.Lữ Thiếu Khanh không nhìn Tiêu Y, hắn không cần đoán cũng biết tâm tư của Tiêu Y.Tiêu Y đi tới

Lăng Tiêu Phái có thể nói là tiên bộ thần tốc, lần này có thể về nhà, nàng giống như gà con kiêu ngạo, về nhà muốn khoe khoang một phen. Haiz, tiểu hài tử mà, có loại tâm lý khoe khoang này là rất bình thường. Lữ Thiếu Khanh tỏ vẻ có thể hiểu được. Nhưng mà, loại tâm tư này vẫn phải dạy bảo một chút mới được. Ánh mắt Lữ Thiếu Khanh sâu kín, nhìn xa xa. Tiêu Y còn đang định thở dài, đột nhiên cảm thấy thân thể lạnh lẽo. Tinh thần Tiêu Y chấn động, nhìn xung quanh, sao lại lạnh như vậy? “Nhị sư huynh, huynh có cảm thấy lạnh không?” Tiêu Y hỏi Lữ Thiếu Khanh bên cạnh một tiếng. Lữ Thiếu Khanh tức giận mắng: “Đầu óc muối ngốc rồi phải không?” Thân là người tu luyện, làm sao có thể cảm nhận được cái lạnh chứ. Trừ phi rơi vào hang băng vạn năm, không ngăn cản được hàn khí xâm lấn mới có cảm giác lạnh. Cho dù là tu sĩ Luyện Khí kỳ vừa bước vào tu hành, đã có thể nóng lạnh bất xâm, phạm trần không dính rồi. Xem ra là ảo giác. Tiêu Y nói thầm. Nhất định là gần đây không nghỉ ngơi tốt, mới có loại ảo giác này. Đột nhiên, Lữ Thiếu Khanh nhíu mày, sau đó giãn ra, nhìn Tiêu Y thật sâu. Tiêu Y đang lảo đảo, chú ý tới ánh mắt sâu sắc của Lữ Thiếu Khanh, trong lòng lại toát ra một cỗ hàn ý. Không phải ảo giác, Tiêu Y thâm hô to, vừa rồi tuyệt đối không phải ảo giác. “Nhị sư huynh, huynh, huynh muốn làm gì?” Tiêu Y kinh hồn bạt vía, sao Nhị sư huynh lại đột nhiên dùng ánh mắt như vậy nhìn ta? Ta không làm gì sai chứ? Lữ Thiếu Khanh thu hồi ánh mắt nhìn xa xa: “Muội suy nghĩ nhiều rồi. Bớt nói những lời như vậy trước mặt người khác, làm hỏng thanh danh của ta, ta sẽ trừng trị muội đấy.” Tiêu Y lại tự bế tại chỗ. Trong lòng rất hoảng hốt, Nhị sư huynh nhất định muốn làm gì đó với nàng. Thật kinh khủng. Làm sao bây giờ? Không đợi Tiêu Y nghĩ ra phải làm sao, phi chu lại dừng lại một lần nữa.

Chương 366 - Bọn hắc, không có cái gì đặc biệt

Chương 366: Bọn hắc, không có cái gì đặc biệt
Tiêu Y đứng lên, phía trước có người chặn đường. Phương Hiểu cũng đi ra, nhíu mày, nàng đã đi đường vòng, cố ý đi một con đường tương đối ít người, sao vẫn có người chặn đường? Sau một phen thương lượng, vẻ mặt Phương Hiểu không thể nào đẹp được. Nàng quay lại, sắc mặt ngưng trọng: “Lữ công tử, chỉ sợ có chút phiền toái. Bọn họ muốn chúng ta đi qua thành Thiên Phỉ, không cho phép đi qua nơi này.” Ánh mắt Tiêu Y sáng lên. Đi qua thành Thiên Phỉ, đây không phải là không cần đi đường vòng sao? “Được lắm!” Tiêu Y cao hứng nói: “Chúng ta đi qua thành Thiên Phỉ đi, không cần lãng phí thời gian.” Phương Hiểu nhìn không được nhìn Lữ Thiếu Khanh, hắc sẽ đồng ý sao? Không ngờ, nàng nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh cũng tươi cười: “Được, vậy thì đi qua thành Thiên Phỉ đi.” Kỳ quái, Phương Hiểu nhìn thấy nụ cười của Lữ Thiếu Khanh, luôn cảm thấy có gì đó không đúng. Nhưng chuyện đã đến nước này, chỉ có thể như vậy. “Nhị sư huynh, huynh cũng cảm thấy đi đường vòng rất lãng phí thời gian đúng không?” Tiêu Y cười hi hi nói. Lữ Thiếu Khanh gật đầu: “Không sai, quá lãng phí thời gian!” Phương Hiểu: “...” “Không đến nửa ngày, thành Thiên Phỉ liền ở xa xa. Thành Thiên Phỉ tiền thân là một sơn trại, bởi vì vị trí hiểm yếu mà có tên như vậy, dễ thủ khó công, không chế tuyến đường quan trọng, bởi vì vị trí tọa lạc quá tốt, về sau dần dần phát triển thành quy mô như bây giờ. Vị trí của thành Thiên Phỉ và Lăng Tiêu Phái nằm trên một đường thẳng, bên trái thành Thiên Phỉ là dãy núi Thiên Sơn là liên miên không ngừng, cao lớn hiểm trở và khu rừng cỏ rậm rạp nguy hiểm. Ở bên phải là đầm lầy chướng khí dài rộng mấy vạn dặm. Đi về phía Nam thành Thiên Phỉ là Quy Nguyên Các, đi về phía Đông thành Thiên Phỉ là Song Nguyệt cốc. Thành Thiên Phỉ đúng lúc trấn giữ ở chính giữa. Nếu như nhìn từ trên bản đồ, dãy núi Thiên Sơn, thành Thiên Phỉ, đầm lầy chướng khí trở thành thứ bao vây Lăng Tiêu Phái. Nói cách khác, nơi này chính là vùng giao tranh của binh gia. Nhưng mà,

bởi vì Lăng Tiêu Phái không có dã tâm khuếch trương, tòa thành chân chính thuộc về môn phái cũng chỉ có thành Lăng Tiêu dưới chân núi. Quy Nguyên Các, Song Nguyệt Cốc vì không muốn tạo thành hiểu lầm với Lăng Tiêu Phái, cho nên thành Thiên Phi ngược lại trở thành khu vực mà ba môn phái mặc kệ. Còn chưa tới gần thành Thiên Phi, Lữ Thiểu Khanh đã phát hiện phi chu trên trời, phi chu, tọa kỵ, tu sĩ trên mặt đất đều xếp thành một hàng dài. Đây là đang xếp hàng qua biên giới sao? Thần thức của Lữ Thiểu Khanh đảo qua, phát hiện phía trước có hai trạm kiểm tra. Một bên không có việc gì làm, một bên bận rộn muốn chết. Lữ Thiểu Khanh không nói gì, chỉ lẳng lặng quan sát một phen, đồng thời nắm bắt cuộc nói chuyện của những người xung quanh. Một lát sau, Lữ Thiểu Khanh chỉ sang bên trái nói với Phương Hiểu: “Phương lão bản, qua bên kia đi.” Trạm kiểm soát bên trái gần như không có ai đi qua, chỉ thỉnh thoảng có người lo lắng mới đi qua đó. Tiêu Y lấy làm lạ: “Sao không ai đi bên trái?” Phương Hiểu là người làm ăn, trước khi xếp hàng đã tìm hiểu rõ ràng. Ánh mắt nàng có chút lo lắng, nói tin tức mình nhận được ra: “Bên trái là người của Thành chủ thành Thiên Phi đương nhiệm, bên phải là người của đại năng Nguyên Anh Hoa Túc Thượng Nhân mới tới. Hiện tại hai bên đang tranh chấp rất kịch liệt. Lúc trước không ít người thông qua từ chỗ bên trái, nhưng mà sau đó thi thể của những người đó mặc danh kỳ diệu xuất hiện ở trước thành Thiên Phi.” Nói tới đây, cho dù là Tiêu Y cũng hiểu chuyện gì xảy ra. Đây là đang lập uy. Đại năng Nguyên Anh mới tới đang chèn ép Thành chủ đương nhiệm, ai dám đi qua chỗ thuộc về Thành chủ đương nhiệm, chẳng khác nào đối nghịch với Hoa Túc Thượng Nhân, là đang tìm chết. Tiêu Y lập tức đề nghị: “Nhị sư huynh, chúng ta xếp hàng ở đây đi.” Nhị sư huynh dường như muốn làm cái gì với ta, lúc này, vẫn là không nên để Nhị sư huynh trêu chọc phiền toái, lúc này hẳn là nên làm một sư muội tri kỷ mới đúng. Lữ Thiểu Khanh không đồng ý: “Không được, sao có thể được chứ? Không phải muội nói muốn tiết kiệm thời gian sao? Xếp hàng ở đây, quá lãng phí thời gian, Phương lão bản, đi bên trái đi.” Phương Hiểu chần chừ, nàng cảm thấy Lữ Thiểu Khanh giống như muốn làm gì đó. “Yên tâm đi, xảy ra chuyện ta sẽ phụ trách.” Có những lời này của Lữ Thiểu Khanh, Phương Hiểu cũng không chần chừ nữa. Lúc này sai người quay đầu

thuyền, hướng trạm kiểm tra bên trái mà đi. Chiếc thuyền thu hút sự chú ý của nhiều người. Nhìn chiếc phi chu bay về phía trạm kiểm soát bên trái, trên mặt những người xung quanh lộ ra biểu cảm kinh ngạc, xì xào bàn tán. “Không sợ chết sao?” “Hay là không biết tình huống? Xem không hiểu thế cục?” “Mặc kệ đi, bọn họ chết chắc rồi.” “Đúng vậy, chiếc thuyền này thoát nhìn khí thế bất phàm, người phía trên hẳn là có chút thân phận, có thể giết gà dọa khỉ.” “Có cần nhắc nhở không?” “Muốn chết sao? Câm miệng cho ta, loại lời này không được đề cập, hiện tại thành Thiên Phỉ cuộn cuộn sóng ngầm, bị cuốn vào đến chết cũng không biết chết như thế nào.” “Xem kịch, xem kịch!” Về mặt Lữ Thiếu Khanh như thường, không có nửa điểm dao động. Mà Tiêu Y thì khẩn trương, nghe giống như đi bên trái sẽ đại họa lâm đầu vậy. “Nhị sư huynh, hay là quay đầu lại đi? Chúng ta đi xếp hàng đi.” Lữ Thiếu Khanh hừ nói: “Xếp hàng làm gì? Ta đây là suy nghĩ cho muội, đừng ở chỗ này chít chít meo meo nữa, đi qua một bên đi.” Người ở trạm kiểm tra bên trái cũng chú ý tới chiếc phi chu này, ngay từ đầu là kinh ngạc, nhưng rất nhanh lộ ra vẻ kinh hãi. Một nam tu sĩ trung niên dẫn đầu bay tới. “Đệ tử dưới trướng Thành chủ thành Thiên Phỉ, Cố Quân Hào, ra mắt chư vị, hoan nghênh đi vào thành Thiên Phỉ.”

Chương 367 - Nhị sư huynh không thích hợp

Chương 367: Nhị sư huynh không thích hợp
Lữ Thiếu Khanh ngồi xếp bằng ở đầu thuyền, quan sát đám người Cổ Quân Hào. Ngoại trừ Cổ Quân Hào tản ra khí tức Kết Đan kỳ, những người còn lại thực lực bình thường, Luyện Khí kỳ cũng có vài người. Bằng hoàng bất an, vẻ mặt trầm lặng, tinh thần khí mạo kém xa so với người ở trạm kiểm tra khác. Bởi vậy có thể thấy được cuộc sống của Thành chủ đương nhiệm thành Thiên Phi không dễ chịu. Đợi sau khi Lữ Thiếu Khanh rời đi, một thiếu nữ đi tới nơi này. “Cổ sư huynh, có người đi qua trạm chúng ta sao, có gì đặc biệt không?” “Thiếu nữ có khuôn mặt quả táo, ánh mắt lấp lánh như sao, làn da trắng nõn, dung mạo tú lệ, nhưng giữa lông mày lại mang theo vài phần sát khí, đặc biệt là khi nhìn về phía đội ngũ xếp hàng thật dài ở xa xa, trong mắt lại tăng thêm vài phần sát khí. Cổ Quân Hào gật đầu, trầm ngâm một chút, thử hình dung đoàn người Lữ Thiếu Khanh. “Một thiếu niên bình thường, tuổi hẳn là trên dưới hai mươi đi, vẫn ngồi ở đầu thuyền chưa từng nhúc nhích, một cô nương trên đầu có cái tổ chim đứng ở bên cạnh hẳn, ngoài ra còn có một nữ nhân già dặn khác, thực lực hẳn là Trúc Cơ hậu kỳ. Không có gì đặc biệt cả.” “Thiếu nữ nghe xong, nói: “Mặc kệ có đặc biệt hay không, ta đi bảo vệ bọn họ một đoạn, không thể để đám hỗn đản kia có cơ hội nữa.” “Ta và sư muội cùng đi đi!” “Lúc phi chu đi qua thành Thiên Phi, Phương Hiểu hỏi một câu: “Lữ công tử, chúng ta cần vào thành không?” “Thành Thiên Phi ở bên phải phi chu, cách nhau vài dặm. Thành Thiên Phi là thành trì không giống bình thường, nó không được xây dựng trên đồng bằng, ngược lại được xây dựng dọc theo núi. Trên đỉnh núi là phủ Thành Chủ thành Thiên Phi. Giống như kim tự tháp. Càng đi xuống, dòng người lại càng nhiều. Ở vị trí vàng quan trọng nhất, dòng người đi lại ở thành Thiên Phi thậm chí còn nhiều hơn người thành Lăng Tiêu. Từ trên phi chu có thể nhìn thấy thành Thiên Phi ngựa xe như nước, dòng người đông như trẩy hội, bọn họ như thủy triều, xen kẽ trong các kiến trúc ở trong thành. Trong thành, có tiểu thương phàm

nhân mua bán dọc theo đường, cũng có tu sĩ chạy trốn, nhảy nhót ở trong đó. Có mùi khói lửa, cũng có mùi bụi bặm. Lữ Thiếu Khanh chậm rãi lắc đầu: “Đi thôi. “Vào thành Thiên Phi cũng không có việc gì làm, cũng không cần đi nơi nào. Tiêu Y đột nhiên chỉ vào xa xa hô: “Nhị sư huynh, huynh xem. “Giữa sườn núi cách đó hơn mười dặm, dưới chân núi chính của thành Thiên Phi, nơi đó đang phát ra dao động linh lực, dường như có người đang chiến đấu. Ánh mắt Lữ Thiếu Khanh đảo qua, phát hiện có hai nhóm người đang đánh nhau, người mạnh nhất ở hai bên mới chỉ là Trúc Cơ Kỳ, đánh vô cùng kịch liệt. “Giết! “ “Các huynh đệ liều mạng. “ “Muốn đối phó với Thành chủ sao? Bước qua thi thể của chúng ta trước đã... “ “Khắc khắc, đã đến lúc này còn không hiểu thế cục sao, chết đi... “Linh khí thuộc tính ngũ hành hiện ra màu sắc khác biệt, hoa mỹ chói mắt, va chạm kịch liệt. Hoặc công kích hoặc phòng ngự, đôi bên đều xuất ra tuyệt chiêu của mình để đối phó kẻ địch. Càng làm cho người ta kỳ quái chính là, bọn họ không chế chiến trường trong một phạm vi cố định, thoát nhìn càng giống lôi đài tỷ thí hơn. Lại nghe hai bên mắng chửi một hồi, Lữ Thiếu Khanh liền hiểu rõ. Vẫn là đấu tranh giữa thế lực cũ và mới. “Không cần để ý, đi thôi. “ Phương Hiểu cũng nhận thấy được thân phận của hai bên, không muốn quấy động nước đục này, tăng nhanh tốc độ, nhanh chóng rời khỏi nơi này. Thành Thiên Phi nhanh chóng bị bỏ lại phía sau, đầu Tiêu Y vẫn đang nhìn về phía sau. “Kỳ quái, trong thành có thể đánh nhau sao? “ Tiêu Y rất tò mò, phí tổn đánh nhau trong thành trì quá lớn. Có đôi khi chỉ một quả cầu lửa, một pháp thuật nổ tung, đều có thể lấy đi vô số mạng nhỏ, hủy diệt vô số kiến trúc. Nếu không khống chế, thành trì lớn hơn nữa cũng sẽ bị hủy diệt. “Thật muốn đi xem mà! “ Tiêu Y tự nói một câu, lúc này rất có hứng thú, không chừng là chuyện vui gì. Lữ Thiếu Khanh không quay đầu lại, thanh âm truyền tới: “Hay là bây giờ muội xuống thuyền quay lại xem một chút? “ “Hắc hắc.” Tiêu Y vội vàng le lưỡi: “Muội chỉ nói vậy thôi. “ Lữ Thiếu Khanh nhìn xa xa, hắn đã nhìn thấy bóng người phía trước, hắn nói: “Ta thấy muội rất vui vẻ mà. “ “Nhị sư huynh, không có chuyện này.” Tiêu Y vội vàng phủ nhận, giọng điệu của Nhị sư huynh có chút không đúng. Sau khi nói xong, cẩn thận nhìn Lữ Thiếu Khanh, qua mấy hơi thở, mới thử hỏi: “Nhị sư huynh, huynh, huynh không sao chứ? “ Lữ Thiếu Khanh đột

nhìên đứng lên, làm Tiêu Y giật mình, cũng làm Phương Hiều giật mình.Đang lúc hai người nghi hoặc Lữ Thiều Khanh muốn làm gì, phía trước bỗng nhiên có người hô.“Dừng lại!“Tiếp theo một cường độ mạnh mẽ truyền đến, phi chu bỗng nhiên như bị một bàn tay vô hình nắm chặt, phi chu đột nhiên mất tốc độ, nặng nề rơi xuống mặt đất.Phương Hiều biến sắc, hô: “Trận pháp cấm bay.“Lữ Thiều Khanh hừ lạnh một tiếng, thân là tông sư trận pháp hẳn chỉ hừ lạnh một tiếng, lập tức khiến trận pháp cấm bay mất đi hiệu quả.Phi chu một lần nữa khôi phục, lơ lửng lên, giờ phút này đã cách mặt đất không tới mười trượng.Phiếu trước có một âm thanh truyền đến: “U, gặp cao nhân?“Trong tầm mắt mấy người Lữ Thiều Khanh, phía trước xuất hiện mười mấy người, người nào người đó hung thần ác sát, khí tức kinh người.Bọn họ cười lạnh không thôi, nhìn đoàn người Lữ Thiều Khanh, ánh mắt tràn ngập trêu tức.Lữ Thiều Khanh không nói hai lời, Mặc Quân kiếm xuất hiện ở trong tay, một kiếm bổ xuống đám người phía trước.Kiếm quang diệp nhật, tràn ngập ánh mắt mọi người, làm chân động tâm trí bọn họ, chiếm cứ ý thức của bọn họ, nghiền nát linh hồn bọn họ.Một kiếm qua đi, một khe nứt khổng lồ xuất hiện trên mặt đất, hơn mười người chỉ còn lại có ba người.Những người bị một kiếm của Lữ Thiều Khanh đập nát, hóa thành mảnh vụn bay đầy trời, rơi xuống mặt đất.Tất cả mọi người đều bị một kiếm này làm cho sợ ngây người.

Chương 368 - Nhị sư huynh không thích hợp

Chương 368: Nhị sư huynh không thích hợp (tt)Sắc mặt ba người còn lại trắng bệch, đồng tử phóng đại, hồn phách dường như đều bị dọa ra ngoài cơ thể.Hai chân ba người run rẩy, mồ hôi lạnh toát ra, nhìn Lữ Thiếu Khanh như nhìn thấy quỷ.Mà ở bên Lữ Thiếu Khanh, Phương Hiểu tận mắt thấy hết thấy tê cả da đầu, ánh mắt nhìn Lữ Thiếu Khanh mang theo sợ hãi.Nhìn Lữ Thiếu Khanh ra tay ở khoảng cách gần, quá dọa người, một kiếm, hơn mười người mất ráo.Trong đó không thiếu tu sĩ có cảnh giới Kết Đan, trước một kiếm này của Lữ Thiếu Khanh, mọi người đều bình đẳng. Thực lực của hắn ở cảnh giới gì? Rốt cuộc mạnh cỡ nào rồi?Khủng bố như vậy sao.Tiêu Y cũng không kinh ngạc về thực lực của Lữ Thiếu Khanh, Nhị sư huynh của mình không lợi hại thì ai lợi hại chứ?Cho dù có nhiều Kết Đan kỳ hơn nữa thì như thế nào, ở trước mặt Nhị sư huynh đều là cặn bã thôi.Điều khiến Tiêu Y kỳ quái chính là, vì sao Nhị sư huynh của mình lại đột nhiên xuất thủ?Dựa theo bình thường, Nhị sư huynh có thể không ra tay thì sẽ không ra tay. Chẳng lẽ Nhị sư huynh mất hứng sao?“Chắc!”Lữ Thiếu Khanh bất mãn nói thềm một tiếng: “Ra tay hơi nặng, quên giữ lại nhân trữ vật của bọn họ. Tính sai rồi.”Tiêu Y lại cẩn thận đứng bên cạnh, hôm nay Nhị sư huynh đúng là rất không thích hợp.Lữ Thiếu Khanh thu kiếm, quay đầu nói với Tiêu Y: “Ra tay đi, giết chết ba người kia.”“Vì, vì sao?”Lữ Thiếu Khanh cười lạnh hai tiếng: “Không phải muội rất muốn về nhà khoe khoang sao? Giết bọn chúng, mới nhanh đến nơi được.”Giờ khắc này, Tiêu Y đã hiểu.Trách không được thân thể phát lạnh, còn cảm giác Nhị sư huynh hôm nay không thích hợp nữa.Đều là vì nàng sao.Nhưng mà, đây chỉ là tâm tư nhỏ bé của nàng mà thôi.Mình chẳng qua là muốn về nhà khoe khoang với mẫu thân một chút, chưa từng nói với ai mà.Chẳng lẽ sau khi Nhị sư huynh đột phá Nguyên Anh thì có thêm thuật đọc tâm?Thật đáng sợ.Sau khi biết vì sao, Tiêu Y cũng không dám mở miệng, nàng ngoan ngoãn mặc linh giáp vào, cầm trường kiếm xuống thuyền.Giọng Lữ Thiếu Khanh truyền vào

trong tai ba người: “Đánh bại nàng thì các người có thể sống, đánh không lại, chết!” Trong mắt ba người, Lữ Thiểu Khanh bây giờ giống như tử thần. Bọn họ vốn tưởng rằng mình chết chắc rồi, nhưng hiện tại lại để cho bọn họ thấy được một đường sống. Ba người liếc nhau, cắn răng, liều mạng. Lữ Thiểu Khanh nhìn Tiêu Y đánh nhau với ba người, ánh mắt lạnh nhạt. Nói là dạy dỗ Tiêu Y, chẳng bằng nói là huấn luyện Tiêu Y. Nếu không thì làm sao có thể nhanh đột phá đây? Chỉ có thể cố gắng đột phá trong chiến đấu thôi... “Sur muội, hay là muội trở về đi, để cho ta đi theo là được.” Cố Quân Hào lo lắng, khuyên bảo sư muội Thái Mân bên cạnh. Sư phụ hẳn ta là Thành chủ thành Thiên Phi, Thái Mân là nữ nhi của Thành chủ thành Thiên Phi, xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hậu quả không thể tưởng tượng nổi. Thái Mân lắc đầu, ánh mắt kiên định nhìn phía trước, hai người lên một chiếc phi chu đi theo phía sau, tốc độ phi chu không bằng phi chu kia, phía trước đã sớm không thấy bóng dáng chiếc phi chu kia. Cố Quân Hào bất đắc dĩ, chỉ có thể âm thầm thở dài, cuộc sống của bọn họ không dễ dàng gì. Thực lực của Hoa Túc Thượng Nhân rất mạnh, thực lực của sư phụ Thái Khảm là Kết Đan hậu kỳ cảnh giới tầng 9, hơn một trăm năm trôi qua cũng không thể đột phá. Cho dù là tuổi tác, hay là thực lực, đều không phải là đối thủ của Hoa Túc Thượng Nhân. Hoa Túc Thượng Nhân vì để thuận lợi tiếp quản hết thảy của thành Thiên Phi mà áp dụng phương thức nước ấm nấu ếch xanh, từng bước ép sát. Bọn họ bị ép đến không thở nổi. Bỗng nhiên, bọn họ cảm giác được ánh sáng trước mắt tối sầm lại. Thái Mân và Cố Quân Hào biến sắc, ngẩng đầu nhìn lại, một chiếc phi chu khổng lồ từ trên trời giáng xuống, áp về phía phi chu của bọn họ. “Đáng chết, là Phàn Phi.” Cố Quân Hào nhìn thấy phi chu, khẽ quát một tiếng. Phàn Phi, thân nhi tử duy nhất của Hoa Túc Thượng Nhân. Dựa vào phụ thân của mình là Nguyên Anh, sau khi đi tới thành Thiên Phi, thu nạp một nhóm thủ hạ, hoành hành ngang ngược ở chỗ này, làm mưa làm gió, làm tiên phong đối phó với Thành chủ đương nhiệm là Thái Khảm. Gã đột nhiên xuất hiện, không cần phải nói, tuyệt đối là nhằm vào Thái Mân mà đến. Sát khí trên mặt Thái Mân càng thịnh, linh lực vận chuyển, điều khiển phi chu. Phi chu dưới chân bộc phát hào quang chói mắt, tốc độ đột nhiên tăng lên, nhanh chóng bay sang bên cạnh, tránh được thuyền lớn. “Ha ha!” Tiếng cười của

nam nhân vang lên, phi chu dần dần song song với phi chu bọn họ. Ở trên mũi thuyền, một nam nhân để ngực trần trụi, ôm một thị nữ mặc sa mỏng, thân thể thì nửa tựa vào trên người một thị nữ khác, bên cạnh còn có vài thị nữ vây quanh. Trên mặt Thái Mân lộ ra vẻ chán ghét, nàng cắn răng mắng: “Ghê tởm.” Nam nhân ngực trần chính là Phàn Phi, gã buông thị nữ trong lòng ra, đứng lên. Thị nữ bên cạnh đi lên giúp gã sửa sang lại quần áo. Phàn Phi hưởng thụ sự hầu hạ của các thị nữ, đợi đến khi cách nhau không còn xa nữa, gã khẽ cười: “Mân cô nương, hình như nàng không thích nhìn thấy ta?” Thái Mân không theo ý gã, quát: “Người đi chết đi.” Một đợt khí tức cuồng bạo xuất hiện trên người Thái Mân, hung hăng tấn công Phàn Phi. Phía sau Phàn Phi có người muốn tiến lên, lại bị Phàn Phi ngăn lại. Nụ cười trên mặt Phàn Phi không thay đổi, ngạo nghễ mà đứng, Thái Mân muốn cho Phàn Phi một bài học, nhưng khí tức của nàng đụng phải phòng ngự của phi chu, không nhấc lên nửa điểm bọt sóng. “Ha ha.” Phàn Phi nhận lấy chén rượu thị nữ đưa lên, lắc lắc chén, thản nhiên tự đắc uống một ngụm, trong giọng nói đều là kiêu ngạo: “Đây là phi chu do phụ thân ta tự mình gia trì, phòng hộ phía trên cho dù là đại năng Nguyên Anh cũng không dám nói có thể dễ dàng phá vỡ, chỉ bằng một Kết Đan kỳ nho nhỏ như nàng mà cũng dám sao?” “Chỉ biết dựa vào phụ thân người thì tính là hảo hán gì? Có dám đánh một trận với ta không?” Thái Mân nghiêng chặt răng, mỗi chữ đều tản ra sát ý nồng đậm, trong tay nắm chặt trường kiếm, sát ý nghiêm nghị. Phàn Phi là Trúc Cơ kỳ, Thái Mân là Kết Đan kỳ, chỉ cần hai người đánh một trận, nàng có một trăm cách giết chết người này.

Chương 369 - Nhi tử Nguyên Anh

Chương 369: Nhi tử Nguyên Anh”Dựa vào cái gì?“Phản Phi là điên, chứ không phải ngốc. Gã cầm bình rượu, chậm rãi tiến lên, đi tới mạn thuyền, cười nói với Thái Mân: “Chi bằng nàng ngoan ngoãn gả cho ta, hai nhà chúng ta hợp làm một nhà mới là kết cục tốt nhất.”““Năm mơ!“Thái Mân vô cùng kiên quyết: “Cho dù ta có chết cũng sẽ không gả cho loại phế vật như ngươi.”““Kêu đi, kêu to lên.” Phản Phi không tức giận, Thái Mân càng như vậy, gã lại càng cao hứng: “Sẽ có lúc nàng phải cầu xin ta thôi.”“Lời nói của Phản Phi khiến Thái Mân im lặng, trong lòng cảm nhận được sự bất lực.Sau lưng Phản Phi là Nguyên Anh, có tư cách này, cũng có lòng tin này.Cố Quân Hào chú ý tới sắc mặt Thái Mân âm trầm, hần ta hừ một tiếng, nói với Phản Phi: “Phản Phi, ngươi muốn làm gì? Ngươi dám ra tay với chúng ta ở chỗ này sao?”““Không, không.” Phản Phi lại uống một ngụm rượu, lắc đầu: “Ta biết các ngươi muốn làm gì, cho nên, ta đến ngăn cản các ngươi.”“Không có chút che dấu, trần trụi nói ra.Thái Mân và Cố Quân Hào tức giận đến sắc mặt tái mét.”A?“Đột nhiên, tất cả mọi người kinh ngạc một chút, phía trước bộc phát một đợt dao động.Phản Phi nở nụ cười: “Xem ra đã gặp người của chúng ta rồi. Mân cô nương, đi thôi, cùng đi xem một chút chứ?”“Thái Mân không để ý tới Phản Phi, không chế phi chu tăng tốc, đi trước một bước.Cuồng phong dồn dập, Thái Mân đứng đón gió, nàng không lựa chọn tránh gió, tùy ý để gió thổi lên người.Gió thổi mạnh đến mức quần áo của nàng rung động, dưới sự thổi mạnh của gió, Thái Mân tỉnh táo lại.Nàng hít sâu một hơi, đè nén lửa giận trong lòng, trong lòng âm thầm thề, lần này nhất định phải bảo vệ mấy người kia.Rất nhanh, hai phi chu lần lượt đi tới.Nhưng mà sau khi tới nơi này, lại phát hiện tình huống ở đây nằm ngoài dự liệu của tất cả mọi người Thái Mân, Phản Phi.Một tiểu nha đầu mặc linh giáp màu đỏ, cầm trường kiếm đang chiến đấu với ba nam nhân, hơn nữa còn là đè ép ba nam nhân mà đánh.Ba nam nhân liên thủ cũng đánh không lại một tiểu nha đầu.Ba nam nhân bị đánh đến chật vật không chịu nổi, trên người xuất hiện nhiều vết kiếm thương,

khí tức suy yếu, bị thua là chuyện sớm muộn. “Cái này, cái này...” Thái Mân kinh ngạc nhìn Cổ Quân Hào, cái này mà gọi là bình thường sao? Hắn ta lắp bắp nói với Thái Mân: “Su, su muội, nàng chính là tiểu cô nương có tổ chim trên đầu mà ta nói.” Trong lòng Cổ Quân Hào có một vạn đầu thảo nê mã (1) băng băng mà qua, lúc trước thoát nhìn đúng là rất bình thường mà. (1) Đồng âm với tiếng chửi mẹ con mẹ nó, fuck your mom. Tại sao bây giờ có thể một chọi ba? “Người tới, mau giết bọn họ.” Lữ Thiếu Khanh không hề bắt ngờ với việc Thái Mân, Phàn Phi đột nhiên xuất hiện. Nhận được mệnh lệnh của Lữ Thiếu Khanh, Tiêu Y không dám trì hoãn, hôm nay không thể chọc Nhị sư huynh được. Tiêu Y hét lớn một tiếng, trường kiếm trong tay sáng lên, kiếm khí đột nhiên hiện ra, một đợt khí tức mềm mại dày nặng xuất hiện. Thái Mân nhìn không được kinh hô: “Kiếm, kiếm ý?” Điều này khiến tất cả mọi người kinh sợ. Còn trẻ như vậy đã lĩnh ngộ kiếm ý? Đệ tử thiên tài nhà ai vậy? Lữ Thiếu Khanh cố ý để lại ba nam nhân có thực lực đều là Trúc Cơ tầng 1, thực lực rất yếu ớt, đối mặt với Tiêu Y xuất thân đại phái là không hề có lực đánh trả. Khi Tiêu Y dùng tới kiếm ý, phòng ngự của ba người càng giống như giấy dán, không hề có tác dụng, máu tươi phun thẳng, kêu thảm thiết ngã xuống. Đánh chết ba kẻ địch, Tiêu Y nhảy lên thuyền tranh công với Lữ Thiếu Khanh. “Nhị sư huynh, thế nào?” “Lữ Thiếu Khanh không hài lòng lắm đối với việc này, ta đều cố ý lưu lại ba người yếu nhất, vậy mà còn đánh lâu như vậy, vẫn phải luyện thêm thôi, hắn nghiêm mặt mắng: “Thật làm cho ta thất vọng, đối thủ như vậy mà cũng đánh lâu thế. Đến nhà muội phải viết tâm đắc cho ta, một vạn chữ.” Sau đó không để ý đến Tiêu Y, Lữ Thiếu Khanh đứng lên nhìn đám người Phàn Phi. Lữ Thiếu Khanh đứng lên trong nháy mắt hấp dẫn ánh mắt tất cả mọi người. Thái Mân nhìn Lữ Thiếu Khanh, trong mắt lộ tia kinh ngạc. Đúng như Nhị sư huynh nàng ta đã nói, rất bình thường. Khí tức bình thường, tuy bề ngoài không tệ lắm nhưng trong thế giới này, vóc dáng đẹp trai chưa chắc đã có thể dựa vào để kiếm cơm. Chỉ có thực lực cường đại mới có thể khiến cho người ta phải lau mắt nhìn, coi trọng. Khí tức tán phát ra trên người Lữ Thiếu Khanh rất bình thường, thậm chí còn không bằng tiểu cô nương có con chim nhỏ trên đầu kia. Nhưng nhìn có vẻ bình thường thì chắc chắn không bình thường. Bên này Thái Mân đang suy đoán Lữ Thiếu Khanh có

lai lịch gì, không lên tiếng. Phàn Phi bên kia thì lại khác. Bên Phàn Phi thấy người của mình bị giết, trong mắt lóe lên quang mang âm tàn, trong lòng đã tuyên án tử hình cho nhóm Lữ Thiếu Khanh. Người bên này là hắc tá phải tới, dám ở đây cản giết người kiểm tra trạm thông hành của thành chủ thành Thiên Phi đương nhiệm. “Dám giết người của ta, muốn chết.” Phàn Phi lạnh lùng nói với Lữ Thiếu Khanh: “Tự sát đi, ta cho ngươi được toàn thân.” Người đứng sau Phàn Phi cũng lạnh lùng nhìn Lữ Thiếu Khanh, cười lạnh không thôi. Đắc tội Phàn Phi, sẽ chết rất thảm. “Keng!” Mặc Quân kiếm một lần nữa xuất hiện trong tay Lữ Thiếu Khanh, một cỗ khí tức băng lãnh lập tức khuếch tán ra, tất cả mọi người cảm thấy lạnh cả người. Tim Phương Hiểu và Tiêu Y một lần nữa giật thót, lại nữa sao? Bên này Phàn Phi thấy Lữ Thiếu Khanh dám lấy vũ khí ra, tim giật thót một cái nhưng rất nhanh, hắc tá kịp phản ứng lại, thế này là đang uy hiếp mình sao? Nổi giận, Phàn Phi ném mạnh chum rượu trong tay, chỉ Lữ Thiếu Khanh quát: “Giỏi, còn dám khoe kiếm trước mặt ta, không sợ chết sao?” Phàn Phi sau khi Hoa Túc thượng nhân cha hắc tá đột phá Nguyên Anh kỳ mới ra đời, chính là Anh nhị đại chính hiệu. Từ nhỏ hắc tá đã được cưng chiều, tính cách tùy tiện, ngang ngược càn rỡ. Trường kiếm trong tay Lữ Thiếu Khanh vừa nhìn đã biết không phải hàng tầm thường, hơn nữa mười mấy người bên Phàn Phi cũng chết hết. Người bình thường đều biết trong chuyện này có gì đó quái lạ. Phàn Phi cũng biết. Nhưng hắc tá không sợ, từ khi sinh ra tới giờ hắc tá luôn ý mình có người cha giỏi, còn chưa biết chữ sợ viết như thế nào. Hơn nữa, trước kia không phải không có người giống Lữ Thiếu Khanh từng lộ vũ khí trước mặt hắc tá, sau đó cuối cùng chẳng phải cũng quỳ xuống dập đầu cầu xin tha thứ để rồi đầu thân mỗi nơi một nẻo sao. Không thể có khả năng thứ ba.

Chương 370 - Dám phách lối trước mặt ta

Chương 370: Dám phách lối trước mặt ta
Cố Quân Hào nhìn thấy động tác của Lữ Thiệu Khanh, không kìm được nhú mày, thấp giọng nói: “Hắn muốn làm gì?” “Hắn là hắn còn định ra tay với Phàn Phi? Hắn điên rồi sao?” Đây là nhi tử của Nguyên Anh kỳ, ai dám giết hắn chứ? Thái Mân thì cảm thấy Lữ Thiệu Khanh là nam nhân chân chính, với loại cặn bã như Phàn Phi nên khoe kiếm, cho dù không động thủ thì cũng không thể thua về khí thế. “Tốt nhất là xử lý hắn đi.” Cố Quân Hào lắc đầu: “Nếu hắn biết thân phận Phàn Phi chắc chắn không dám ra tay.” Bên này Lữ Thiệu Khanh không nói gì, đánh một kiếm về phía Phàn Phi. Kiếm quang sáng chói lại xuất hiện. Không ai ngờ Lữ Thiệu Khanh lại đột nhiên xuất thủ, cũng không ai ngờ một kiếm của Lữ Thiệu Khanh lại kinh khủng như vậy. Một kiếm này chiếm cứ tất cả, phòng hộ giữa trời đất chỉ còn lại một kiếm này, kiếm quang kinh khủng làm cho tất cả mọi người cảm thấy hít thở khó khăn. Sắc mặt Phàn Phi hoàn toàn thay đổi, trước một kiếm này, hắn ta cảm thấy được sự nhỏ bé của mình, như con giun cái dế tầm thường nhất giữa trời đất. Cảm nhận được sự kinh khủng của một kiếm này, quang mang trên phi chu bùng nổ, pháp trận, cấm chế lần lượt hiện hiện, ngăn cản một kiếm này. Vô số chùm sáng trắng, vàng thi nhau sáng lên. Tầng tầng chất chồng, hợp thành bình chướng thật dày, bảo hộ tất cả những người trên thuyền. Phàn Phi nhìn thấy bức màn chướng hộ thuần dày như vậy trong lòng bình tĩnh lại. Trong lòng hắn ta vô cùng an tâm, cảm thấy rất an toàn. Đây là phi chu phụ thân hắn ta đích thân ra tay gia trì, không cần lo lắng. Hắn ta trấn định cười haha hai tiếng, lớn tiếng hét lên: “Mọi người không cần lo lắng, đây là phụ thân ta... móa nó.” Phàn Phi còn chưa nói xong, sắc mặt hắn ta lại một lần nữa kịch biến. Trong mắt mắt hắn ta lóe lên tia khó tin, trong kiếm quang kinh khủng mang theo kiếm ý nóng bỏng cuồng bạo như hồng nhật hàng lâm cùng hỏa diễm vô tận. Bình chướng mang đến cho hắn ta cảm giác an toàn trước kiếm quang này như tuyết mùa đông gặp mặt trời, từ từ tan rã. “Ầm

âm.”Trận pháp, cấm chế của phi chu lần lượt nổ tung.“Mau trốn đi.”Các tu sĩ trên phi chu thất kinh, liều mạng chạy trốn ra ngoài như chuột ngày tận thế.Có người móc ra phi kiếm, có người móc ra pháp khí, thi triển thủ đoạn, hi vọng có thể chạy khỏi nơi này.Phàn Phi là người đầu tiên bỏ chạy ra đằng sau phi chu.Thị nữ mỹ lệ bên người sợ hãi kêu lên: “Công tử, cứu, cứu mạng.”“Cút đi!”Phàn Phi sắc mặt dữ tợn, giống như điên cuồng, một bàn tay đánh cho thị nữ xinh đẹp cản trước mặt hắn ta huyết nhục bay tung tóe.Hắn ta cảm nhận được nguy hiểm tử vong.Trong lòng vô cùng kinh hoảng muốn chạy khỏi nơi này, thoát đi một kiếm này.Trước mặt một kiếm này, không thể trốn đi đâu được, tránh cũng không thể tránh.Cuối cùng tiếng kêu thảm của tất cả mọi người hội tụ một chỗ, biến mất trong kiếm quang.“Cái này, cái này...”Từ lúc Lữ Thiếu Khanh xuất thủ đến bây giờ, trên thực tế cũng chưa được mấy hô hấp.Bên phía Cố Quân Hào khiếp sợ không thôi, hắn ta không thể nào ngờ rằng Lữ Thiếu Khanh thật sự có can đảm xuất thủ, hơn nữa lại còn lợi hại như vậy.Thái Mân đã chấn động đến mức nói không ra lời.Nàng ta vừa định nói gì đó, cổ khí tức kinh khủng đột nhiên xuất hiện.Phong khởi vân động, thiên địa vì đó mà biến sắc.“Là ai?”Một giọng nói âm trầm, tràn ngập uy nghiêm vô tận vang lên, như vượt từ phương xa tới.Sắc mặt Thái Mân và Cố Quân Hào một lần nữa thay đổi, mang theo sự sợ hãi to lớn.“Hong rồi, là, là Hoa Túc thượng nhân.”Cố Quân Hào nhìn Lữ Thiếu Khanh, ánh mắt mang theo thương hại: “Hắn chết chắc rồi.”Hoa Túc thượng nhân là Nguyên Anh kỳ, còn khí tức Lữ Thiếu Khanh như vậy, cộng thêm tuổi tác Lữ Thiếu Khanh, Cố Quân Hào cảm thấy Lữ Thiếu Khanh lợi hại nhất thì cũng chỉ là Kết Đan kỳ mà thôi.Kết Đan kỳ đối đầu Nguyên Anh kỳ còn cần phải nói sao?“Ầm ầm!”Như là một tiếng sét vang lên, giữa thiên địa cuồng phong gào thét, một đạo thần niệm kinh khủng quét đến, cơ thể Thái Mân và Cố Quân Hào không kìm được run rẩy.“Ai dám ra tay hạ sát thủ với nhi tử của ta?”Giọng truyền đến từ trên người Phàn Phi, Phàn Phi lơ lửng trên trời.Dưới chân hắn ta còn có mấy tên tu sĩ được Lữ Thiếu Khanh cố ý buông tha lúc này nằm sấp trên mặt đất, kinh hãi như điên, cuồng nhiệt hô to: “Gặp qua Hoa Túc thượng nhân.”Cha của Phàn Phi tới, bọn hắn được cứu rồi.Ánh mắt Phàn Phi thâm thúy, khí tức đại biến, như là đổi một người khác.Ánh mắt sắc

bén nhìn chăm chăm Lữ Thiếu Khanh mang theo một cỗ áp bách cường đại. Về mặt Lữ Thiếu Khanh bình tĩnh, không hề có chút ba động, tình huống như thế nào hắn cũng đã từng gặp qua. Hắn một lần nữa bắt đầu dĩ giơ Mặc Quân kiếm lên, lầm bầm: “Với dạng hậu bối phế vật này thì làm gì đủ tư cách để lãng phí thần niệm?” Sau đó hắn lại một lần nữa bỏ ra một kiếm, lần này Lữ Thiếu Khanh không hề nương tay. Thần niệm bao phủ Phàn Phi gầm thét một tiếng: “Lớn mật!” “Không biết sống chết!” Tiếng như chấn lôi, hạo đẳng ngàn dặm. Sau một khắc, thần niệm của Hoa Túc thượng nhân kêu lên thảm thiết: “A!” Hoa Túc thượng nhân Phàn Hà ở thành Thiên Phi xa xôi đột nhiên mở to mắt, trên mặt lộ ra sát ý dày đặc. “Muốn chết!” Nói xong, bóng dáng biến mất. Kiếm quang biến mất, khí tức kinh khủng tán đi. Chỉ để lại trước mắt Thái Mân và Cố Quân Hào là một khe hở sâu không thấy đáy trên mặt đất và hài cốt phi chu. Đám Phàn Phi đã hoàn toàn biến mất. Sắc mặt hai người Thái Mân và Cố Quân Hào trắng bệch, trong mắt mang theo kính sợ nhìn Lữ Thiếu Khanh đứng trên mũi thuyền. Lúc này, bọn họ vẫn chưa kịp phản ứng, bọn họ bị ngu ngốc mất rồi. Người có thể diệt được thần niệm của Nguyên Anh kỳ có tu vi gì còn cần phải nói sao? Thái Mân và Cố Quân Hào nhận ra ánh mắt Lữ Thiếu Khanh đang nhìn về phía hai người bọn họ. Suýt chút nữa hai người đã chạy bán sống bán chết rồi. Thật đáng sợ. Người này rốt cuộc từ đâu tới? Còn trẻ vậy đã là Nguyên Anh kỳ sao?

Chương 371 - Muốn giết hai người bọn họ sao?

Chương 371: Muốn giết hai người bọn họ sao? Hai người kìm nén sự sợ hãi trong lòng, cung kính tiến lên hành lễ với Lữ Thiểu Khanh. “Xin, xin ra mắt tiên bối.” Tiêu Y rất tự giác, hỏi Lữ Thiểu Khanh: “Nhị sư huynh, bọn hần là để lại làm đối thủ của ta sao?” Tiêu Y cầm trường kiếm, chuẩn bị tiến lên. Lữ Thiểu Khanh thu hồi trường kiếm, nhìn đồng căn bã trên đất, lắc đầu nói: “Không phải, mấy tên để lại cho muội đã thành căn bã hết rồi.” Lữ Thiểu Khanh không ngờ Hoa Túc thượng nhân sẽ học theo Tân Nguyên Khôi lưu lại thần niệm trên người hậu bối của mình, để có thể giết chết hoàn toàn đánh ra tay lần nữa. Lần thứ hai ra tay, Lữ Thiểu Khanh không cách nào cố ý để lại vài tên bồi luyện cho Tiêu Y. Haizz, Lữ Thiểu Khanh âm thầm lắc đầu, kế hoạch luôn luôn không đuổi kịp biến hóa. Trong lòng Tiêu Y vui mừng, tốt quá rồi. Tuy nhiên bề ngoài nàng ta vẫn không chế cảm xúc, không để Nhị sư huynh nhận ra. “Nếu có thể có đối thủ, chắc chắn ta sẽ giải quyết bọn hần gọn gàng linh hoạt, không cô phụ sự dạy bảo của Nhị sư huynh.” Ánh mắt Lữ Thiểu Khanh liếc sang, nhìn thấy dáng vẻ muốn cười nhưng lại không dám cười kia của Tiêu Y, biết rõ trong lòng Tiêu Y đang nghĩ gì. Hần haha hai tiếng khiến trong lòng Tiêu Y lạnh lẽo. “Được.” Lữ Thiểu Khanh nói với Tiêu Y: “Đợi lát nữa sẽ còn kẻ địch tới, muội lên đi, ta ở phía sau cổ vũ muội.” Sắc mặt Tiêu Y trắng bệch, đã bị Nhị sư huynh nhìn thấu sao? Nhưng mà, vì sao chứ, ta đã nhịn không cười mà. Tiêu Y không dám mạnh miệng, nàng ta vội vàng nói sang chuyện khác. Trường kiếm nàng ta chỉ về phía Thái Môn và Cổ Quân Hào, vung vẩy, đằng đằng sát khí như muốn chuyển lửa giận sang bọn họ, hỏi Lữ Thiểu Khanh: “Nhị sư huynh, hai người bọn họ làm sao bây giờ?” “Muốn giết sao?” Diệt cỏ tận gốc, đề phòng phiền phức là phong cách của Nhị sư huynh. Tiêu Y vẻ mặt đằng đằng sát khí, lời nói hung ác khiến Thái Môn và Cổ Quân Hào càng thêm sợ hãi. Bọn họ nghĩ mãi không hiểu, sao Tiêu Y có thể dùng dáng vẻ thanh thuần khả ái kia để nói ra những lời hung tàn như vậy. Lữ

Thiếu Khanh đứng dậy, một cước đá cho Tiêu Y đang nhảy nhót bên thuyền xuống. “A.” Tiêu Y vội vàng không kịp chuẩn bị, bước chân rối loạn, cuối cùng mới nằm sấp trên trường kiếm bay lên một lần nữa. “Động cái não heo của muối đi, giết người cũng phải nhìn tình huống.” Lữ Thiếu Khanh đứng trên thuyền, không khách khí quát: “Hiện tại giết bọn hắc thì còn gì để dùng nữa?” Trận trước lúc đánh Tân Chí, vì khoảng cách quá xa, thần niệm trên người Tân Chí với Tân Nguyên Khôi ở Duyệt Châu phải cần một thời gian mới liên hệ được. Còn bây giờ cách chỗ Hoa Túc thượng nhân chắc chắn không xa, từ thời khắc thần niệm xuất hiện trên căn bản đã thành lập liên hệ với bản thể. Nhóm Lữ Thiếu Khanh đã bị Hoa Túc thượng nhân biết rồi. Giết người diệt khẩu không có ý nghĩa quá lớn. Hơn nữa Lữ Thiếu Khanh biết hai người Thái Mân đi theo là để bảo vệ bọn hắc, tuy rằng có tính mục đích. Huống hồ, hắc còn chút chuyện muốn hỏi hai người Thái Mân. Thái Mân và Cố Quân Hào thấy Lữ Thiếu Khanh đối đãi với sư muội của mình như vậy thì im lặng, không biết nói gì. Nhưng từ đó cũng cho bọn họ một cảm giác, có vẻ như vị tiền bối này không phải rất dễ nói chuyện. Lữ Thiếu Khanh nhìn hai người Thái Mân và Cố Quân Hào một lúc mới chậm rãi mở miệng hỏi: “Các ngươi và thành chủ thành Thiên Phi có quan hệ như thế nào?” Hai người vội vàng báo cáo thân phận của mình, một vị con gái thành chủ, một vị đồ đệ thành chủ. Nữ nhi thành chủ và đồ đệ thành chủ đích thân ra trận để bảo hộ người chứng tỏ thế cục thành Thiên Phi bây giờ với thành chủ đương nhiệm mà nói rất không lạc quan. Từ thân phận hai người này Lữ Thiếu Khanh liền có thể đoán được thế cục thành Thiên Phi lúc này. Nhưng đây không phải việc hắc quan tâm, việc hắc quan tâm là: “Tên gọi là Nguyên Anh Hoa Túc thượng nhân thực sự là Nguyên Anh sơ kỳ cảnh giới tầng một à?” Nếu như tầng hai sẽ hơi khó đánh, còn tầng ba trở lên thì hắc phải bỏ chạy thôi. Hai tượng gỗ tổ sư Kha Hồng lúc chưa tắt yếu thì tốt nhất không dùng đến. Thái Mân và Cố Quân Hào liếc nhau, đều nhìn thấy tia kinh ngạc trong mắt đối phương. Đại ca à, người còn chưa xác định được cảnh giới thực lực của Hoa Túc thượng nhân mà không nói dài dòng làm thiệt nhi tử người ta rồi? Người làm việc cũng lỗ mãng quá đi. Trong lòng hai người chửi thề nhưng mặt ngoài cung kính nói: “Hồi tiền bối, đích thật là Nguyên Anh tầng một, tuy nhiên, một trăm năm trước

đã bước vào Nguyên Anh kỳ.” Cũng thuộc dạng Nguyên Anh kỳ lâu năm, thực lực cảnh giới bày ra đó, mặc dù trăm năm không có đột phá, nhưng trăm năm khổ tu thì vẫn là kẻ đứng đầu trong những người cùng cảnh giới. Lữ Thiểu Khanh không để ý mấy chuyện này, trăm năm khổ tu gì đấy theo hắn thấy chả là cọng rau gì. Trăm năm rồi mà còn không đột phá nổi, không phải cọng rau thì là gì? Cùng cảnh giới, hắn tự tin bắt nghiền ép được. Hơn hẳn một cảnh giới, hắn cũng tự tin bất phân thắng bại, thậm chí làm cho đôi phương chịu thiệt. Lúc Thái Mân nói chuyện đã len lén đánh giá Lữ Thiểu Khanh. Nàng ta phát hiện sau khi Lữ Thiểu Khanh nghe nói xong thì vẻ mặt không hề có chút ba động. Trong lòng nàng ta thầm run lên, chẳng lẽ thực lực của hắn mạnh hơn của Hoa Túc thượng nhân sao? Nếu như vậy... Trong lòng Thái Mân không kìm được dấy lên hi vọng. Nếu Lữ Thiểu Khanh đánh bại Hoa Túc thượng nhân Phàn Hà. Hoặc đánh giết hắn ta thì đây đều là một tin tức vô cùng tốt đối với phụ thân nàng ta. Lữ Thiểu Khanh hỏi tiếp: “Nếu thành chủ thành Thiên Phỉ đã như vậy, sao Hoa Túc thượng nhân không giết chết ông ta đi?” Có thực lực nghiền ép thì vì sao còn phải dài dòng ở đây, dùng khí thế lôi đình vạn quân trấn áp không phải hơn sao? Đùa với trẻ con à? Trong chuyện này có gì đó kỳ quái.

Chương 372 - Chiến Nguyên Anh Phàn Hà

Chương 372: Chiến Nguyên Anh Phàn Hà Thái Mân thì lắc đầu bày tỏ không hiểu, Cố Quân Hào dường như biết gì đó, hắn ta đáp: “Hồi tiền bối, ta thỉnh thoảng nghe người nói, Hoa Túc thượng nhân muốn hoàn toàn tiếp nhận từ sư phụ, chưởng không toàn bộ thành Thiên Phi.” Lúc Cố Quân Hào nói, trong lòng dần dần bình tĩnh lại, hắn ta nhìn Lữ Thiệu Khanh trẻ tuổi như vậy trong lòng không kìm được nảy sinh một tia hăm dọa, thậm chí là có ý ghen ghét. Lữ Thiệu Khanh giật mình, thì ra là thế. Thành chủ thành Thiên Phi đã tại vị gần hai trăm năm, trực tiếp xử lý thành chủ thành Thiên Phi không chỉ khiến thành Thiên Phi hỗn loạn mà còn tạo ra tổn thất to lớn. “Hoa Túc thượng nhân thật sự là một tán tu sao?” Lữ Thiệu Khanh bày tỏ hoài nghi về chuyện này. Chuyện này nhìn thế nào cũng không phù hợp với phong cách tán tu. Không đợi hai người Thái Mân, Cố Quân Hào kịp lên tiếng, một cỗ khí tức kinh khủng từ nơi xa xuất hiện. Một lát sau, một lão giả xuất hiện. Lão giả râu tóc bạc trắng, khuôn mặt thon gầy, một đôi mắt màu xám hăm sâu trong hốc mắt, lộ ra ánh mắt hung tàn. Người tới chính là Hoa Túc thượng nhân, Phàn Hà. Phàn Hà cảm nhận được khí tức con trai mình đang tiêu tan, cơ thể ông ta run lên nhè nhẹ. Lửa giận trong cơ thể như núi lửa, lúc nào cũng có thể sẽ bộc phát. “Là ai, dám giết nhi tử ta?” Phàn Hà đã ba trăm, sắp bốn trăm tuổi, thực lực tu sĩ càng mạnh thì càng khó sinh dục hậu đại. Vất vả lắm mới có được một đứa con trai. Dĩ nhiên ông ta sẽ cưng chiều hết mực. Giờ có kẻ dám làm thịt con trai ông ta. Đây thực sự là hành vi chặt đứt gốc rễ của ông ta. Khắp gương mặt Phàn Hà đầy vẻ oán hận, ánh mắt của ông ta rơi lên người Lữ Thiệu Khanh, sát ý như thực chất. “Là người.” “Không phải ta.” Lữ Thiệu Khanh quả quyết phủ nhận mình giết nhi tử của Phàn Hà, chỉ vào Thái Mân và Cố Quân Hào cường điệu nói: “Là bọn hắn.” Phụt! Thái Mân và Cố Quân Hào cảm giác mình bị nội thương. Tiền bối à, người là tiền bối đây. Người không ngại sao? Mặt mũi người để đâu? Giữa ban ngày ban mặt mà mở to mắt buông lời bịa đặt, người không

ngại à? Hai người chúng ta có thể làm thịt Phàn Phi cổ Nguyên Anh kỳ bảo hộ sao? Thái Môn và Cổ Quân Hào không dám nói hai lời, hai người lo lắng nhìn Phàn Hà. Bọn họ hy vọng lão già Phàn Hà này không phải lão hồ đồ. Phàn Hà cười lạnh liên tục: “Người cho rằng ta sẽ tin người?” Thần niệm của ông ta đã sớm đã khóa chặt hung thủ, không thể nhận nhầm. Thái Môn và Cổ Quân Hào không kìm được thở phào nhẹ nhõm, thậm chí Cổ Quân Hào còn lên lau mồ hôi trán. May không phải là lão hồ đồ. Vẫn may, vẫn may. Trong lòng tức giận, vị gọi là tiên bối này thật không đáng tin cậy, tuổi còn trẻ có thực lực như vậy mà có thể tùy tiện vu khống người khác sao? Lữ Thiếu Khanh cười hắc hắc, tản ra khí tức vô lại, chế nhạo nói: “Không hề hồ đồ nhỉ, ông đến đây là do bản thân ông đến hay có người đứng sau lưng sai khiến?” Sau khi nói xong, hắn chăm chú nhìn Phàn Hà. Sắc mặt Phàn Hà không thay đổi nhưng con ngươi đột nhiên co lại. “Ta không hiểu người đang nói gì, chịu chết đi.” Khí tức Phàn Hà tăng vọt, ra tay trước với Lữ Thiếu Khanh. Bàn tay lớn vung ra một chưởng về phía Lữ Thiếu Khanh, một cỗ linh lực kinh khủng từ trong tay đổ ra. Một bàn tay khổng lồ xuất hiện, toàn bộ bầu trời đều bị che khuất. Bàn tay tạo ra từ vô số hỏa diễm cháy hừng hực, mang theo nhiệt độ kinh khủng rơi về phía nhóm Lữ Thiếu Khanh. Mặc dù ánh lửa hừng hực nhưng lại khiếm nhóm Lữ Thiếu Khanh rơi vào trong bóng tối. Lữ Thiếu Khanh ngẩng đầu, hàn quang trong mắt chợt lóe lên. Hành động này của Phàn Hà lại hơi giống có ý định giết người diệt khẩu. Quả nhiên là có người giờ trò quỷ sau lưng. Sát ý của Lữ Thiếu Khanh tăng vọt. Thành Thiên Phi trở thành khu vực không ai quản lý là tốt nhất, nếu trở thành địa bàn của một thế lực nào đó thì sẽ chẳng có lợi cho ai cả. “Dầu gì, cũng phải rơi vào tay Lăng Tiêu Phái thôi.” Lữ Thiếu Khanh thấp giọng một câu, khí tức tăng vọt, khí tức kinh khủng tràn ngập cả vùng trời đất, như tiềm long xuất uyên. Sau đó Mặc Quân kiếm xuất hiện trong tay giống như ánh mặt trời lóe sáng. Kiếm khí cuồng bạo bộc phát bổ vào chính giữa bàn tay khổng lồ, như khai thiên tích địa. Kiếm khí xông phá bàn tay, hóa thành một con hỏa điều lớn. Sau khi Lữ Thiếu Khanh tiến vào cảnh giới Nguyên Anh kỳ thì hiểu biết đối với đại đạo pháp tắc đã tăng thêm một bậc. Kiếm đạo cũng tiến bộ rất xa. Mặc dù không lĩnh ngộ được cảnh giới đệ tam trọng như Kế Ngôn nhưng lý giải đối với

kiếm ý đã sâu hơn. Tiêu Y và Phương Hiểu từng nhìn thấy kiếm ý hóa hình của Kế Ngôn, trong mắt hai người, hỏa điều bây giờ đã trở nên lợi hại hơn. Nó giống như thần điều. Một tiếng chim hót xé rách bầu trời, kiếm ý biến thành thần điều giương cánh bay cao, xoay vòng xuống, bay thẳng về phía Phàn Hà. Phàn Hà cảm nhận được khí tức của Lữ Thiếu Khanh. Ông ta la lên hoảng hốt: “Nguyên Anh kỳ? người cũng là Nguyên Anh kỳ?” Trong lòng Phàn Hà vô cùng kinh hãi. Lữ Thiếu Khanh quá trẻ tuổi, cốt linh trên người hẳn không thể giấu được bất kỳ ai. Triều khí phồn thịnh, đó là khí tức đặc hữu của người trẻ tuổi. Thậm chí Phàn Hà có thể khẳng định Lữ Thiếu Khanh còn chưa quá hai mươi lăm tuổi. Đại năng Nguyên Anh không đến hai mươi lăm tuổi, đây là chuyện kinh khủng cỡ nào? Trong sự hoảng sợ, Phàn Hà cũng không quên ngăn cản một kiếm của Lữ Thiếu Khanh. Hai tay ông ta kết ấn, sắc mặt sốt ruột, tóc trắng tung bay, linh lực từ hai tay tuôn ra, trên bầu trời xuất hiện một cây trường thương. Trường thương từ hỏa diễm cấu thành, chung quanh nó tạo ra từng vòng xoáy, không ngừng hấp thu linh lực chung quanh, tản ra uy lực khủng bố.

Chương 373 - Cay mắt

Chương 373: Cay mắt“Đi!”Phàn Hà hét lớn một tiếng, trường thương như cung tiễn bắn về phía Thần Điều.Phong mang kiếm ý cuồng bạo nóng bỏng, trường thương sắc bén thể không thể đỡ va chạm mạnh vào nhau, bộc phát ra uy lực, như gió lốc mãnh liệt, trời đất vì đó mà run rẩy.Song xung kích bộc phát đánh thẳng vào tất cả mọi thứ xung quanh.Bốn người Phương Hiểu, Tiêu Y, Thái Mân, Cố Quân Hào ngay lập tức trốn ra xa.Đại năng Nguyên Anh kỳ chiến đấu cho dù là dư ba cũng là thứ bọn họ không thể chịu đựng được.Bốn người cứ lui nữa lui mãi, lui đến hơn trăm dặm mới dám dừng lại.Phàn Hà cảm nhận được kiếm ý kinh khủng kia, sắc mặt thay đổi.“Ngươi, ngươi là Kế Ngôn.”Tuổi trẻ, kiếm ý kinh khủng, Nguyên Anh kỳ khiến người ta lập tức liên tưởng đến người đứng đầu trong thế hệ trẻ Tề Châu, Kế Ngôn.Lữ Thiếu Khanh cười to thừa nhận: “Không sai, ta chính là Kế Ngôn, mau mau quỳ xuống cầu xin tha thứ.”Phàn Hà hoài nghi, cuối cùng ông ta khẳng định nói: “Không đúng, ngươi không phải Kế Ngôn.”Biểu hiện của Lữ Thiếu Khanh bây giờ hoàn toàn khác với tính cách Kế Ngôn trong lời đồn.“Rốt cuộc ngươi là ai?”Phàn Hà hét lớn, nhìn Lữ Thiếu Khanh, trong lòng hận ý, ghen tuông, sát ý dâng mãnh tiến ra.Còn trẻ như vậy đã là Nguyên Anh kỳ, tiềm lực như vậy lớn hơn ông ta không biết bao nhiêu lần.Ông ta ước ao ghen tị.Kẻ này không thể giữ lại.Trước đó ông ta muốn giết Lữ Thiếu Khanh phần nhiều là vì mối thù giết con, giờ phần nhiều là vì ghen ghét.“Đi chết đi!”Hai mắt Phàn Hà phiếm hồng, sát ý trùng thiên, tâm thần khê động, một thanh trường thương dài nửa mét xuất hiện trong tay.Thân thương màu trắng bạc tản ra quang mang rạng rỡ, mũi thương chỉ về phía Lữ Thiếu Khanh ở phía xa.“Đây là pháp khí bổn mệnh tứ phẩm của ta, để ta lĩnh giáo kiếm pháp của ngươi một phen.”Nói xong, người thương hợp nhất, hóa thành một tia chớp màu trắng lao về phía Lữ Thiếu Khanh.Mũi thương bộc phát hào quang sáng chói, xuyên thủng không khí phát ra âm thanh ù ù, nhiếp nhâm tâm phách.Trường thương của Phàn Hà như thương thần mang theo khí thế vô địch đánh

về phía Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh không trốn tránh, chủ động tiến lên, đập không mà đi, như kiếm tiên hạ phàm. Mặc Quân kiếm trong tay từ từ đưa xéo lên, chỉ về phía bầu trời xa xa, giống như mặt trời trên cao mới là kẻ địch của hắn chứ không vội vàng xông về phía Phàn Hà. Linh lực trong cơ thể vận chuyển, nếu có người ở đây, chắc chắn sẽ cảm nhận được nhiệt độ xung quanh đang lên cao. Phàn Hà nhìn thấy lúc này mà Lữ Thiếu Khanh còn giả vờ ngẫu, kiếm chỉ mặt trời, trong lòng tức giận, hắn đang xem thường mình sao? “Chết đi!” Khoảng cách ngắn ngủi, chớp mắt đã đến, Phàn Hà đến trước mặt Lữ Thiếu Khanh, hét lớn một tiếng. Ngân thương đâm ra, trên không trung phát ra tiếng nổ chói tai, mang theo uy thế kinh khủng đâm về Lữ Thiếu Khanh. Đúng lúc này, khí tức của Lữ Thiếu Khanh đột nhiên tăng vọt, Mặc Quân kiếm vung mạnh xuống, thân kiếm bốc lên hỏa diễm, cả không gian trong nháy mắt tràn ngập hỏa diễm khí tức hung hăng. Ly Hỏa Kiếm Quyết thức thứ nhất. Không Hỏa! Hỏa diễm mãnh liệt đột nhiên xuất hiện, hỏa diễm ngập trời, trong nháy mắt hỏa diễm như vô số hỏa điều bay lượn đầy trời, hỏa diễm quét sạch toàn bộ thế giới. “Ầm!” Công kích của Phàn Hà bị hỏa diễm thôn phệ, như đá chìm đáy biển. Trong ánh mắt Phàn Hà lóe lên tia kinh hãi. Không ngờ Lữ Thiếu Khanh lại nhẹ nhàng chặn được đòn này của ông ta. Hơn nữa hỏa diễm đầy trời xung quanh tụ tập lại, như muốn thôn phệ ông ta. Nhưng, Phàn Hà không hổ là Nguyên Anh kỳ uy tín lâu năm, ánh mắt lóe lên một tia tàn nhẫn, không lui ra sau mà một lần nữa tiến về phía trước. Thế đi không giảm, cổ tay ông ta run run, mũi thương đang run run với tần suất mất thường không thể nhìn thấy được. Không gian như mặt hồ bình tĩnh đột nhiên bị quăng xuống một cục đá lớn, tạo ra gợn sóng kinh thiên, một cỗ ba động khiến người ta sợ hãi khuếch tán ra. Vô số hỏa diễm dưới ba động khủng bố lập tức biến mất. Biến mất theo còn cả Phàn Hà và ngân thương của ông ta. “Keng!” Bỗng nhiên, Phàn Hà mang theo ánh lửa hùng hục, xộc ra từ trong hỏa diễm. Ngân thương như đột nhiên xuyên qua, xuyên qua không gian và khoảng cách, mũi thương như sao lôm đôm đầy trời, lưu quang lấp lóe, xuyên thủng hư không, thẳng đến Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh phát hiện mình muốn tránh cũng không thể tránh được. Không thể không nói kẻ sống đã lâu thì số muối đã ăn cũng nhiều, kinh nghiệm phong phú hơn so với tiểu tử trẻ

tuổi. Kiếm quyết của Lữ Thiểu Khanh biến thành hỏa diễm đầy trời đã bị Phàn Hà lợi dụng. Ông ta giấu ngân thương trong hỏa diễm, thuận thế phản kích. Lữ Thiểu Khanh vốn cho rằng sau đó Phàn Hà sẽ rút lui, không ngờ Phàn Hà sẽ thuận thế công kích. Ánh mắt Lữ Thiểu Khanh sầm lại, cũng cáo già đấy. Khí tức Phàn Hà hơi yếu ớt, công kích của Lữ Thiểu Khanh ông ta cũng đã hứng chịu không ít. Trong mắt Phàn Hà giống như ngân thương, lóe lên hàn mang. Công kích của Lữ Thiểu Khanh rất mạnh, chỉ dính một chút đã khiến ông ta bị thương nhẹ. Lực sát thương khủng bố như vậy lần ông ta gặp phải. Bởi vậy có thể thấy được kiếm quyết của hắn ít nhất phải cấp thiên trở lên, nếu không sẽ không gây ra thương tổn như vậy đối với ông ta. Tuổi trẻ, tu luyện công pháp cao cấp. Hắn thật sự khiến người ta phải ghen tỵ. Nhưng, ta cũng không phải ăn chay đâu. Trong lòng Phàn Hà gầm thét, một thương này của ta không ai cản nổi. Sau đó ông ta nhìn thấy Lữ Thiểu Khanh chủ động tiến về phía trước, thoát nhìn như muốn chủ động đâm vào ngân thương của ông ta. Muốn chết! Phàn Hà nhìn thấy cảnh này trong lòng cười lạnh. Vũ khí của ông ta là tứ phẩm, chế tạo từ vô số vật liệu cực phẩm, cho dù là người mặc linh giáp tứ phẩm cũng không dám trực tiếp đối đầu với ngân thương của ông ta. Dám dùng nhục thể để ngăn cản ngân thương của ông ta, không biết sống chết. Phàn Hà thậm chí hưng phấn lên, nổi giận gầm lên một tiếng: “Chết đi!” Cường độ không giảm ngược lại còn tăng lên, đây là cơ hội tốt nhất.

Chương 374 - Cay mắt

Chương 374: Cay mắt (tt) Sau một khắc! Sắc mặt Phàn Hà thay đổi, ngân thương của ông ta bị chặn lại, tiếp đó trước mắt lóe lên hàn quang. Mặc Quân kiểm xét qua một quỹ tích huyền diệu trên không trung. Ly Hỏa Kiếm Quyết thức thứ hai. Thiên Tinh Hỏa! “Bồng!” Trong hư không, từng đốm hỏa diễm lặng lẽ hiển hiện, hỏa diễm đón gió chấp chờ, như tinh linh hư không đột nhiên nhảy ra. Chúng như những ngôi sao trên tinh hà bắn xuống, tạo ra vô số hỏa diễm tinh quang. Sau một khắc, vô số hỏa diễm hóa thành nghìn vạn đạo kiếm khí, hội tụ cùng một chỗ, như là một đàn cá bơi, tuần hành kiếm ăn. Còn Phàn Hà chính là thức ăn của bọn chúng. Kiếm ý cuồng bạo lại xuất hiện. Còi báo động trong tim Phàn Hà vang lên, một luồng khí tức nguy hiểm bao phủ ông ta. Phàn Hà không dám tiếp tục tiến về phía trước mà lập tức rút thương lui nhanh ra sau, thuận di một cái đã xuất hiện ở vị trí cách xa vài dặm. Nhưng công kích của Lữ Thiếu Khanh như giòi trong xương, dường như cũng thuận di xuất hiện trước mặt Phàn Hà. Một đạo kiếm khí, mang theo kiếm ý vô hình khóa chặt lấy Phàn Hà, cho dù Phàn Hà chạy trốn tới đâu, kiếm khí cũng như hình với bóng, không tránh thoát được. Chúng mang theo khí tức kinh khủng, sát cơ kịch liệt, cắn chặt lấy Phàn Hà. Trốn không thoát. Sau khi Phàn Hà thử vài lần, trong lòng tuyệt vọng, kiếm pháp của Lữ Thiếu Khanh quá cao cấp. Nó khóa chặt lấy ông ta, dù ông ta có trốn tới chân trời góc biển, chỉ cần linh khí của Lữ Thiếu Khanh còn, thần thức chưa bị diệt thì ông ta không cách nào chạy trốn được. Tự biết mình không cách nào tránh đi được, chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ. Phàn Hà cắn răng, tâm thần khê động, một kiện linh giáp màu trắng mặc lên người ngân thương hoành không nghênh kích. Phàn Hà người mặc linh giáp màu trắng, tay cầm ngân thương uy phong凛凛, cực kỳ giống một vị đại tướng uy phong凛凛, cực kỳ giống một. Phàn Hà mặc linh giáp vào trong lòng tràn đầy tự tin, đây là linh giáp tứ phẩm, lực phòng ngự kinh người. Ta không cần sợ thứ gọi là kiếm ý của người. Lữ Thiếu Khanh bên kia thấy thế, không kìm được mắng: “Lão già, không tự soi mặt vào

nước tiểu xem mình trông như thế nào.”“Trả ngân thương bạch giáp đây, ngươi tưởng ngươi là Triệu Tử Long à?”“Cay cả mắt.”Phàn Hà giận dữ, mẹ nó lúc còn trẻ ta khiến không biết bao nhiêu nữ nhân mê đảo, ngươi thì biết cái quái gì.“Chết đi!”Phàn Hà gầm thét, chủ động đón lấy kiếm khí đón không hết kia của Lữ Thiểu Khanh.Mặc dù Phàn Hà bị Lữ Thiểu Khanh chọc cho giận dữ nhưng khi đối mặt với vô số đạo kiếm khí, ông ta cũng nhanh chóng tỉnh táo lại.Kinh nghiệm chiến đấu nhiều năm nói cho ông ta biết, trên chiến trường nhất định phải tỉnh táo, tuyệt đối không thể tức giận.Phàn Hà tỉnh táo lại, ngân thương run run, ngân thương huyền hóa ra vô số thương ảnh va chạm mạnh với ngàn vạn kiếm ý đang cuốn tới.“A?”Sau khi cú va chạm qua đi, Phàn Hà lại cảm thấy vô cùng kinh ngạc.Hình như uy lực không đúng cho lắm.Khí thể kinh người khiến cho người ta cảm thấy như muốn đốt sạch cả thế giới.Nhưng sau khi ông ta nghênh đón thì lại phát hiện uy lực chỉ có thể coi là bình thường, đừng nói tạo ra tổn thương cho ông ta, ngay cả mấy đạo ít ỏi và phải ông ta cũng bị ông ta đánh tan.Trong lúc nhất thời Phàn Hà không hiểu lắm.Không đợi tới lúc ông ta kịp suy nghĩ rõ ràng, Lữ Thiểu Khanh ở phía xa gầm thét: “Đáng ghét, ta không tin không đánh chết ngươi.”“Vẫn Thạch Đại Triệu Hoán Thuật!”Lữ Thiểu Khanh hét lớn, hỏa cầu trên trời cuồn cuộn nện xuống.Chúng như thái Dương trên trời rơi nhanh xuống, khí tức khủng bố khiến người ta hít thở không thông tràn ra, mặt đất chấn động kịch liệt, vô số bụi đất xoăn lên thành hình xoăn ốc.Phàn Hà thấy thế kinh ngạc, đây là chiêu thức gì?Trông có vẻ rất lợi hại.Phàn Hà hết sức chăm chú, không dám khinh thường, những hỏa cầu lớn này có vẻ rất lợi hại.Đối mặt với hỏa cầu che khuất bầu trời, Phàn Hà toàn lực xuất kích, nhân thương hợp nhất, ngân quang lóng lánh, hóa thành một đạo lưu quang chói mắt, xông lên trời đâm về phía hỏa cầu khổng lồ.Cú nổ lớn vang lên, tuy có uy lực, nhưng không tạo ra bất kỳ tổn thương nào cho Phàn Hà.Trong lòng Phàn Hà cảm thấy kỳ quái, thực lực cũng bình thường thôi.Nếu là Kết Đan kỳ chắc chắn nên phát nào chết kẻ đó.Nhưng ông ta là Nguyên Anh kỳ, chút uy lực ấy vẫn chưa thể khiến ông ta tổn thương được.Tuy nhiên, chung quanh khói đặc cuồn cuộn, trong lòng Phàn Hà khẽ động.Sau một khắc, Lữ Thiểu Khanh cầm trường kiếm trong tay từ trong làn khói giết ra, chuẩn bị đánh

lên. “Keng!” Ánh lửa văng khắp nơi, Phàn Hà chặn công kích của Lữ Thiểu Khanh lại. Phàn Hà thấy vẻ kinh ngạc trên mặt Lữ Thiểu Khanh liền cười lạnh, sau đó phản kích. Lữ Thiểu Khanh miệng phun máu tươi lui ra sau. Lữ Thiểu Khanh miệng phun máu tươi, khí tức suy yếu. Hắn bay ngược vài dặm, đập mạnh vào một ngọn núi, một ngọn núi bị sụp đổ, bụi đất tung bay, đất rung núi chuyển. Lữ Thiểu Khanh bị chôn ở dưới núi, nửa ngày không thấy động tĩnh. Tiêu Y kinh hãi kêu lên: “Nhị sư huynh!” Mắt Tiêu Y lập tức đỏ hoe, Nhị sư huynh của mình không đánh lại lão già kia sao? Đáng, đáng ghét. Tiêu Y tay cầm trường kiếm muốn xông lên liền bị Phương Hiểu lạnh tay lẹ mắt bên cạnh giữ lại. “Tiểu Y muội muội, không nên vọng động.” Nói đùa à, đó là trận chiến cấp bậc Nguyên Anh kỳ, người Trúc Cơ kỳ xông lên e là chỉ cần người ta thở một hơi đã giết được người rồi. Phương Hiểu biết tình cảm giữa Tiêu Y và Lữ Thiểu Khanh rất tốt, nàng ta cũng hiểu, cũng rất hâm mộ. Nàng ta khuyên nhủ: “Tiểu Y muội muội, muội còn không tin vào Nhị sư huynh của muội sao?” “Yên tâm đi, chắc chắn hắn sẽ đánh bại được kẻ địch.” Ta còn đầy lòng tin vào hắn, muội lại không sao?

Chương 375 - Tiểu nhân hèn hạ

Chương 375: Tiểu nhân hèn hạ
Tiêu Y kịp phản ứng lại, bản thân quan tâm quá nên dễ bấn loạn, nàng ta gật đầu trịnh trọng nói: “Không sai, chắc chắn Nhị sư huynh sẽ thu thập được hắc hủ.” Hai vị sư huynh của mình, chưa từng khiến mình phải thất vọng. Cố Quân Hào ở bên thì lắc đầu, gọi gáo nước lạnh, thở dài nói: “Mặc dù rất lợi hại, nhưng cũng chỉ có thể mà thôi.” Lần đầu Cố Quân Hào gặp Lữ Thiểu Khanh, hắc hủ ta không nghĩ Lữ Thiểu Khanh có thể đánh thắng được Phàn Hà. Lữ Thiểu Khanh là Nguyên Anh thực lực không tệ, nhưng hắc hủ mới bao nhiêu tuổi chứ? Phàn Hà đã sống ba bốn trăm năm, sống lâu như vậy, một con lợn cũng sẽ trở nên thông minh. Đó là đừng nói loại người như Phàn Hà đã trải nghiệm nhiều như, kinh nghiệm phong phú, cho dù là mấy người ở đây cộng lại cũng không bằng. Kinh nghiệm chiến đấu phong phú tuyệt đối không phải là thứ Lữ Thiểu Khanh có thể so sánh được. Xem đi, vừa rồi Lữ Thiểu Khanh muốn đánh lén, kết quả bị người ta đánh bay, không biết sống chết. Bên này Tiêu Y khó chịu, dám nói Nhị sư huynh ta không giỏi? Đợi chút nữa giết chết người, xem người có tin hay không? Tiêu Y hung tợn nhìn chằm chằm Cố Quân Hào, có kích động muốn rat ay thu thập hắc hủ ta: “Người thì biết cái gì?” “Người thì tính là gì? Nhị sư huynh ta mà người cũng có thể nói à?” Cố Quân Hào vẫn lắc đầu, dáng vẻ như đã nhìn thấu từ lâu: “Giờ hắc hủ sao có thể là đối thủ chứ?” “Người chờ xem.” “Thật sao? Ta rửa mắt chờ.” Trong lòng Cố Quân Hào có chút đắc ý, tâm trạng hắc hủ ta bây giờ thật sự không tệ. Tất cả mọi người đều là thanh niên, hơn nữa ta còn lớn hơn người không ít tuổi. Dựa vào cái gì người lại lợi hại như vậy? Người thua, trong lòng ta cũng cân bằng hơn một chút. Cố Quân Hào không giống sư muội của hắc hủ ta, sắc mặt Thái Mân đang vô cùng lo lắng. Sát ý giữa hàng lông mày Thái Mân đang tăng lên, nắm đấm siết chặt. Lữ Thiểu Khanh thua Phàn Hà, còn Phàn Hà lại chết nhĩ tử, tiếp theo kết quả của thành Thiên Phi như thế nào không cần nghĩ cũng biết. Nếu biết trước như vậy ban nãy cản hắc hủ lại không cho hắc hủ động thủ với Phàn Phi thì tốt rồi. Cố Quân Hào nói với

Thái Mân: “Sư muội, chúng ta đi thôi, nơi này không nên ở lâu.” “Người kia đánh không lại Hoa Túc thượng nhân.” Tiêu Y càng thêm khó chịu với Cố Quân Hào, Nhị sư huynh ta còn chưa thua mà đã ở đây trừ dập, tên đáng ghét. Nàng ta quát to: “Người còn dám nói hươu nói vượn, đừng trách ta không khách khí với người.” Tiêu Y càng như vậy, trong lòng Cố Quân Hào càng thêm vui vẻ. “Nhị sư huynh người giờ còn chưa trở ra, không phải là...” Vừa mới nói xong, nơi xa truyền đến một tiếng vang thật lớn. Lữ Thiệu Khanh từ dưới đất chui ra ngoài, dáng vẻ vô cùng chật vật, khí tức hỗn loạn. Hắn quát to với Phàn Hà: “Người, lão già người, vì sao...” “Haha...” Phàn Hà nhìn thấy dáng vẻ này của Lữ Thiệu Khanh trong lòng càng vô cùng thoải mái. Vẻ phách lối ban nãy đi đâu mất rồi? “Tiểu tử, câu ta đi còn nhiều hơn đường người đi, chỉ dựa vào người mà muốn đánh lên ta sao?” “Ngây thơ!” “Lão già tự luyện, xem chiêu tiếp đây, xem ta có nên chết người không.” “Vẫn Thạch Đại Triệu Hoán Thuật!” Vẫn là những hỏa cầu lớn khí thế kinh người giáng từ trên trời xuống. Phàn Hà nhìn thấy vẫn là chiêu này trên mặt lộ ra tia khinh thường. “Tiểu tử, người không có thủ đoạn khác sao?” Phàn Hà cười haha, chiến ý ngập trời, một lần nữa xông lên trời. Vẫn là cảnh tượng không khác biệt gì lắm. Thương pháp của Phàn Hà sắc bén, như chiếc gai nhọn đâm nổ khí cầu, cú nổ lớn xảy ra. Cố Quân Hào ở nơi xa nhìn thấy cảnh này cũng lắc đầu, thở dài nói: “Vẫn là một chiêu này, hữu dụng không?” “Hoa Túc thượng nhân là Nguyên Anh kỳ uy tín lâu năm, cùng chiêu thức sao có thể có tác dụng?” Gương mặt Thái Mân càng thêm ảm đạm, không có cơ hội sao? Từ lúc chờ mong ban đầu đến mất mát lúc này. Không ai có thể cứu vớt thành Thiên Phi? Không ai có thể cứu vớt phụ thân nàng ta sao? Tiêu Y căng thẳng, Cố Quân Hào như con ruồi vo ve bên tai nàng ta. “Người ngậm miệng được hay không?” Trong lòng Cố Quân Hào rất vui, làm người tốt, an ủi Tiêu Y một phen: “Người hãy chấp nhận sự thật đi.” Hắn ta còn chưa dứt lời nơi xa đã truyền đến tiếng hét thảm của Phàn Hà. “A.” Đám người chăm chú nhìn sang, vụ nổ qua đi, quần áo Phàn Hà rách rưới, có vài nơi trên người thậm chí còn bốc lên khói trắng lượn lờ, trên tay và chân nhiều chỗ còn lộ vết máu có thể thấy đã bị thương không nhẹ. Khí tức so với vừa rồi giảm đi rất nhiều, vô cùng hỗn loạn. Phàn Hà vật đứng ở không trung, trên mặt đã

sớm không còn đầy khí phách, chỉ có vẻ hoảng sợ. Suýt nữa, suýt nữa ông ta đã bị hỏa cầu lớn này nuốt chửng rồi. Một cỗ sức mạnh cuồng bạo khiến Phàn Hà nghĩ thôi đã sợ hãi không thôi. “Người, người giở trò lừa gạt! Tiểu nhân hèn hạ!” Phàn Hà chỉ vào Lữ Thiếu Khanh hét lớn, hận không thể cắn chết Lữ Thiếu Khanh. Phàn Hà sống nhiều năm như vậy, người nào mà ông ta chưa từng gặp? Nhưng ông ta chỉ chưa từng gặp kẻ tiểu nhân vô sỉ hèn hạ nào giống như Lữ Thiếu Khanh. Phàn Hà không thể không thừa nhận ông ta đã chủ quan, vẫn bị mắc lừa. Ông ta không thể nào ngờ rằng Lữ Thiếu Khanh lại hèn hạ như vậy, lần đầu đã khiến ông ta bị vẻ bề ngoài hào nhoáng của hỏa cầu lớn mê hoặc. Nó đã khiến ông ta lơ là bất cẩn, cảm thấy uy lực cũng chỉ có thể thôi, chỉ là đồ chơi dọa người, mục đích vẫn là nhân lúc khói đặc cuộn cuộn đánh lén ông ta. Kết quả, lần thứ hai, hắn đã tăng uy lực lên gấp mười. Lúc ấy ông ta đã chia bớt một phần tâm thần để đề phòng Lữ Thiếu Khanh đánh lén. Lần này nếu không phải ông ta kịp thời phản ứng thì đây đã là nơi táng thân của ông ta rồi.

Chương 376 - Nguyên Anh đoạt xá

Chương 376: Nguyên Anh đoạt xá“Người cái gì mà người, xem chiêu đây!”Bên này Lữ Thiếu Khanh vô cùng khí thế, không cho Phàn Hà có cơ hội phản ứng, Mặc Quân kiếm đưa lên.Thiên Tinh Hỏa!Trong khoảnh khắc, vô số tinh quang hỏa diễm lại xuất hiện, lại một lần nữa bao phủ lấy Phàn Hà.Lần này Phàn Hà không dám khinh thường, uy lực của chiêu này lúc ban nãy không lớn.Liên tưởng đến vừa rồi, ông ta dám chắc chắn uy lực của chiêu này cũng sẽ gia tăng.“Đi chết đi!”Phàn Hà gầm thét, công pháp vận chuyển, điên cuồng điều động linh lực trong cơ thể, ngân thương trong tay bộc phát theo, người thương lại một lần nữa hợp nhất.Khí tức cường hãn bộc phát, như thương thần hàng lâm.“Ầm ầm!”Công kích của hai người va nhau, sao chổi đụng Địa Cầu, cú nổ kinh khủng tạo ra một cỗ sóng xung kích cường đại, mang theo sức mạnh cuốn sạch tất cả mạnh mẽ đâm tới.Cố Quân Hào cảm nhận được sự kinh khủng của cú nổ này, thể xác và tinh thần đều đang run rẩy, cắn răng: “Quá, thật đáng sợ, đây là thực lực của Hoa Túc thượng nhân sao?”“Hắn, hắn không ngăn cản được sao?”Nhưng, trong cú nổ, một tiếng hét thảm vang lên, Nguyên Anh của Phàn Hà phá cơ thể phóng ra.Nhục thể của Phàn Hà biến mất trong vụ nổ, chỉ còn lại Nguyên Anh nhỏ bé, trên mặt đầy kinh hãi tuyệt vọng.Ông ta không thể nào ngờ tới một kết quả như vậy.Rõ ràng ông ta đã sử dụng toàn lực nhưng vẫn không thể ngăn cản nổi được kiếm này của Lữ Thiếu Khanh.Quá mạnh, ông ta không phải đối thủ.Nhớ lại một kiếm giống như sức mạnh ngàn vạn ngôi sao hội tụ, trong lòng Phàn Hà không kìm được run rẩy.Sức mạnh như bẻ gãy cành khô, nhiệt độ như thước thạch lưu kim, kiếm ý nóng bỏng cuồng bạo, Phàn Hà không thể nào chống cự được.Quá kinh khủng, nhục thể của ông ta gần như bị hủy trong nháy mắt.Nguyên Anh của Phàn Hà phá không lao ra, ông ta quay đầu nhìn thoáng qua.Ông ta phát hiện Lữ Thiếu Khanh lại một lần nữa thổ huyết.“Phụt!”Âm thanh thổ huyết lọt vào tai rất rõ ràng.Khí tức Lữ Thiếu Khanh suy yếu, nhưng sau một khắc lại một lần nữa cường thịnh, còn cường đại hơn so với ban

này. Trong lòng Phàn Hà khẽ động. Đồng thời, tốc độ chạy trốn của ông ta cũng chậm dần vài phần. Giọng Lữ Thiếu Khanh truyền đến: “Lão già, tính ra ngươi cũng may mắn đấy, lần sau gặp ta ngươi trốn xa được chừng nào tốt nhất hãy trốn xa chừng đó.” Sau khi nói xong, ánh mắt Lữ Thiếu Khanh như điện, ánh mắt sắc bén rơi lên Nguyên Anh của Phàn Hà. Phàn Hà cũng không quay đầu lại, trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa. Đây chính là Nguyên Anh, linh lực vận chuyển càng trôi chảy hơn, thuần di cũng nhanh hơn so với nhục thể. Trận chiến dường như kết thúc, trời đất khôi phục lại sự tĩnh lặng. Nhưng Lữ Thiếu Khanh vẫn tản ra khí tức cường đại, đứng lơ lửng giữa trời nhìn về phía Phàn Hà biến mất. Hắn tản ra khí tức cường đại, như là một vị thần minh. “Kết, kết thúc rồi?” Thái Mân nhìn Lữ Thiếu Khanh trên trời, giờ khắc này, trong mắt nàng ta, Lữ Thiếu Khanh treo trên trời chính là thần minh. Một vị thần minh rơi xuống thế gian, đến đây cứu vớt thành Thiên Phi. Tiêu Y lại nghi ngờ, nhìn vị Nhị sư huynh chỉ to bằng con kiến. Có lẽ vẫn chưa kết thúc nhỉ? Nếu đã kết thúc, chắc chắn Nhị sư huynh sẽ không như vậy. Nàng ta ngăn cản Phương Hiểu đang định bước qua, lắc đầu nói: “Hiểu tử tử, vẫn chưa xong, đợi đã.” “Có lẽ vẫn chưa xong.” Sắc mặt Cố Quân Hào không hề dễ coi. Thế mà lại thắng à? Chuyện gì xảy ra? Ta còn chưa kịp phản ứng ngươi đã thắng rồi? Nói đùa gì vậy? Trong lòng Cố Quân Hào rất khó chịu, mặc dù biết với hắn ta mà nói Lữ Thiếu Khanh thắng là một chuyện tốt, với sư phụ mà nói là một chuyện tốt. Nhưng trong lòng hắn ta khó chịu giống như nuốt một con ruồi sống vậy. Đều là con người được sinh ra, vì sao ngươi lợi hại hơn ta nhiều như vậy? Thật khó chịu. Lúc này Cố Quân Hào chỉ muốn tới tìm Phàn Hà để mắng một trận, mắng Phàn Hà là phế vật. Thân là một Nguyên Anh kỳ uy tín lâu năm thế mà không đánh lại một thanh niên, bao nhiêu năm nay sống bằng thân chó hay gì? Bên này Thái Mân thì như muốn bật khóc. Nàng ta vui mừng đến bật khóc. Phàn Hà bị xử lý, thành Thiên Phi không sao à. Ánh mắt của nàng ta đỏ đỏ, vui đến phát khóc, nói với Cố Quân Hào: “Sư huynh, quá, quá tốt rồi.” “thành Thiên Phi được cứu rồi.” Cố Quân Hào không đồng ý với Thái Mân, ngược lại còn đả kích: “Sư muội, muội đừng vui mừng sớm quá.” “Hoa Túc thượng nhân vẫn chưa chết, Nguyên Anh của hắn trốn rồi, đợi hắn khôi phục lại, chúng ta vẫn không thể đối phó được

hắn.”Nguyên Anh chạy trốn, đoạt xá trùng sinh, chỉ cần một thời gian là có thể khôi phục thực lực.Đến lúc đó lại là một hảo hán.Thái Mân cũng kịp phản ứng, không sai, đến lúc đó Hoa Túc thượng nhân trở về thì biết làm sao bây giờ?Cố Quân Hào thở dài nói: “Ai, còn quá trẻ, nếu có năng lực, tuyệt đối không thể để Nguyên Anh của Hoa Túc thượng nhân chạy thoát, thế này là lưu lại tai họa cho mình.”Thậm chí Cố Quân Hào còn cố ý nhấn mạnh hai chữ trẻ tuổi.Ta cũng rất trẻ, nhưng ta không có năng lực như ngươi.Nhưng cái miệng ta thì vẫn muốn châm biếm ngươi vài câu.Tiêu Y vô cùng khó chịu với Cố Quân Hào, tên này ngay từ ban đầu đã không vừa mắt với Nhị sư huynh.Nhị sư huynh nhà ta đẹp trai hơn ngươi, lợi hại hơn ngươi, sao nào?Nàng ta lạnh lùng nói: “Loại mắt mù như ngươi làm sao biết được năng lực của Nhị sư huynh nhà ta?”“Không thấy trận chiến của Nhị sư huynh ta còn chưa kết thúc sao? Ta có thể khẳng định với ngươi, lão già kia trốn không thoát.”Nhị sư huynh nhà ta anh minh thần võ, tính toán không bỏ sót điểm nào, trước khi làm chuyện gì đều an bài rất thỏa đáng.Người bị Nhị sư huynh để mắt, cho dù là Tiên Đế cũng trốn không thoát.

Chương 377 - Nỗi ám ức của Phàn Hà

Chương 377: Nỗi ám ức của Phàn Hà
Tiêu Y vừa mới nói xong, khí tức của Lữ Thiểu Khanh đã thu liễm, mọi người ngẩng đầu nhìn thì thấy Lữ Thiểu Khanh đã không chế phi kiếm, chậm rãi bay về phía này. Tiêu Y nhìn Nhị sư huynh nằm trên phi kiếm, dáng vẻ lung lay, mặt đầy lo lắng. “Nhị, Nhị sư huynh, huynh không sao chứ?” Lữ Thiểu Khanh không nói gì, khí tức của hắn suy yếu, như tàn lửa trong gió, sau khi đáp xuống chỉ nói một câu: “Đi mau.” Sau đó ngồi xếp bằng chữa thương. Phương Hiểu nhìn thấy dáng vẻ này của Lữ Thiểu Khanh vội vàng khởi động phi chu. Cố Quân Hào trong lòng cười lạnh hai tiếng, mặt ngoài bất mãn: “Hắn thì hay rồi, phải mong một cái là bỏ đi.” “Thành Thiên Phi chúng ta coi như thảm rồi.” Thái Mân cắn môi, lao ra đầu tiên, lớn tiếng nói: “Tiền bối, chi bằng hãy đến thành Thiên Phi chữa thương có được không? thành Thiên Phi bằng lòng trả mọi giá để chữa thương cho tiền bối.” “Thành Thiên Phi có thể thỏa mãn mọi yêu cầu của tiền bối.” Đây là Nguyên Anh mà thành Thiên Phi có thể tìm được, cơ hội như vậy, nàng không thể bỏ lỡ. Không ai để ý đến, phi chu đang không bay đi. Cố Quân Hào nhìn phi chu đi xa bước đến bên cạnh Thái Mân, nói với sư muội đang thất vọng: “Được rồi, sư muội, chúng ta lại nghĩ cách khác vậy.” “Cho dù có giữ hắn lại, ngày sau sau khi Hoa Túc thượng nhân trở về hắn cũng vẫn không phải là đối thủ.” Thái Mân thở dài, đây là cơ hội được tới gần Nguyên Anh nhất. Nhưng vào lúc này. Không gian đột nhiên tạo nên gợn sóng, một cỗ khí tức kinh khủng xuất hiện. Như là xuyên qua, một bóng dáng nhỏ xuất hiện trên bầu trời. “Haha.” Cảm nhận được cỗ khí tức này, hai người Thái Mân, Cố Quân Hào đều tê cả da đầu. Hai người liếc nhau, trăm miệng một lời: “Hoa Túc thượng nhân!” Kẻ xuất hiện chính là Hoa Túc thượng nhân Nguyên Anh Phàn Hà. Nguyên Anh Phàn Hà giống như một đứa trẻ, khí tức lúc này đã giảm đi rất nhiều. Phàn Hà đã không có nhục thể, nếu không tìm được nhục thể thích hợp, Nguyên Anh của ông ta sẽ từ từ tan biến giữa trời đất. Phàn Hà xuất hiện, mục tiêu của ông ta rất đơn giản, đó chính là đoạt xá. Mục tiêu đoạt xá, dĩ

nhiên là Lữ Thiếu Khanh đang trọng thương. Tuổi trẻ, thiên phú hơn người, nhục thể Nguyên anh, đây chính là nhục thể thích hợp nhất để đoạt xá trong những người ở đây. Trong mắt Phàn Hà lóe lên tia sáng đắc ý, ông ta giả vờ chạy trốn rồi lại lặng lẽ trở về. Sau khi bí mật quan sát, thấy Lữ Thiếu Khanh thật sự bị trọng thương thì ông ta không do dự nữa. Nguyên Anh ở bên ngoài càng lâu sẽ chịu tổn thương càng lớn. Trong tiếng cười lớn, Phàn Hà khổng chế Nguyên Anh xông vào mi tâm của Lữ Thiếu Khanh. Sau khi tiến vào nhục thể, Phàn Hà càng cười vui vẻ hơn. “Thân thể của ngươi, ta muốn, ha ha.” Nhưng lại có một âm thanh vang lên: “Cười vui về thế?” Giọng nói vang lên sau lưng, Phàn Hà bị dọa giật nảy mình một cái, vội vàng quay đầu lại. “Ngươi, ngươi là ai?” Nhìn thấy người trước mắt, Phàn Hà bị giật nảy mình. Rất nhanh, Phàn Hà cảm nhận được khí tức của đối phương, ông ta trùng to mắt, khó có thể tin: “Đây, đây là Nguyên Anh?” Phàn Hà cảm thấy mình không theo kịp trào lưu rồi. Giờ Nguyên Anh của người trẻ tuổi đều thế này sao? Nguyên Anh Phàn Hà ông ta giống như một đứa trẻ, trắng nõn, còn Nguyên anh trước mặt thì như một đứa bé hai ba tuổi, toàn thân màu đen, sao làm được như thế vậy? Thời điểm hóa Anh xuất hiện vấn đề sao? Hơn nữa, trên người còn có linh giáp, từ đâu ra vậy? Nguyên Anh của ta còn trần truồng như nhộng đây này. Lữ Thiếu Khanh nhìn Nguyên anh của Phàn Hà nghiêng rằng nghiêng lợi, mặt mũi tràn đầy bi phần. Vì sao? Vì sao Nguyên anh của đối phương trắng hồng, làn da mềm mịn, vô cùng đáng yêu. Nguyên anh của mình thì đen thui, trông thế nào cũng giống như nghịch tử. Lữ Thiếu Khanh đằng đằng sát khí, răng sắp nghiêng nát: “Nhìn cái gì mà nhìn? Chưa thấy Nguyên anh đẹp trai như vậy bao giờ à?” Cho dù là ở thời điểm này, trong lòng Phàn Hà vẫn không kìm được chửi thề, tự ngươi soi gương thử xem có đẹp trai không? Đen thui, giống như vừa mới dạo một vòng dưới ánh mặt trời hoặc vượt qua hỏa hải Địa ngục nên mới đen đến như thế vậy. “Tiểu nhân hèn hạ.” Phàn Hà cắn răng, nhìn hằm hằm Lữ Thiếu Khanh: “Ta sống lâu như vậy, lần đầu tiên gặp phải kẻ tiểu nhân hèn hạ như ngươi.” Sống lâu như vậy, cũng lần đầu tiên nhìn thấy Nguyên anh màu đen. Lữ Thiếu Khanh đổi giận thành cười, bàn tay nhỏ sờ đầu, phách lối đắc ý: “Đúng không? Đa tạ khích lệ.” Phàn Hà thấy Lữ Thiếu Khanh không hề biết hổ thẹn, ngược lại còn

cảm thấy vinh hạnh liền nổi giận, chỉ vào Lữ Thiếu Khanh giận mắg: “Hèn hạ vô sỉ, tiểu nhân âm hiểm, không biết xấu hổ “Rõ ràng thực lực kinh người, thế mà còn giả bộ không địch lại, có ai hèn hạ như ngươi không?Phàn Hà càng nghĩ thì càng cảm thấy không đáng thay mình, sao lúc ấy lại bị hấn lừa chứ?Lữ Thiếu Khanh chống nạnh, toét miệng, từ trong ra ngoài đều lộ ra vẻ đắc ý: “Bản thân ngươi cũng tự nói sống lâu như vậy rồi thì chắc chắn cũng có rất nhiều thủ đoạn, không làm vậy, sao có thể gây ông đập lưng ông, giảm bớt phiền phức chứ?”Phàn Hà cảm thấy trong lòng buồn bực, rất muốn thổ huyết, rất muốn chửi tên đáng ghét trước mặt.Phàn Hà nghĩ đến việc mình thất bại trong tay Lữ Thiếu Khanh, trong lòng hận đến phát cuồng, phần nộ gầm thét: “Tiện nhân!”Lữ Thiếu Khanh càng cười vui vẻ hơn: “Còn gì nữa không? Nếu như không, ta phải giết chết ngươi đây.”Vừa dứt lời, Lữ Thiếu Khanh đã xuất thủ.Nguyên anh màu đen như ma vương Địa ngục, lộ ra vẻ mặt dữ tợn với Phàn Hà.Phàn Hà cảm nhận được khí tức phát tán ra từ Nguyên anh của Lữ Thiếu Khanh, trong lòng hoàn toàn sợ hãi.Trước mặt Nguyên anh màu đen, ông ta cảm thấy mình như một phạm nhân trói gà không chặt.Trong lòng ông ta không hề còn tâm trí để chống cự.

Chương 378 - Nỗi ám ức của Phàn Hà

Chương 378: Nỗi ám ức của Phàn Hà (tt) Phàn Hà xoay người bỏ chạy, thế cục này nếu ông ta còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì cũng uống công đã sống nhiều năm như vậy. Phàn Hà vừa chạy trốn trong lòng vừa gào thét. Tên tiểu tử khốn kiếp này rốt cuộc có lai lịch gì? Sao còn giống lão yêu quái hơn cả loại lão yêu quái như mình vậy? Trước mặt Lữ Thiếu Khanh, Phàn Hà cảm thấy đời này mình sống trên thân cầu rồi. Mình tính kể Lữ Thiếu Khanh nhiều lần, giờ lại bị người ta gây ông đập lưng ông. Mong rằng mình có thể trốn được. Tốc độ của Nguyên anh Phàn Hà cực nhanh, muốn lao ra lập tức. Nhưng mà! Trên trời cao của thức hải, lưu quang lóe lên, một đạo bình chướng xuất hiện, như cái lồng trong suốt bao nơi này lại. “Phá cho ta!” Phàn Hà gầm thét, trên gương mặt nhỏ nhắn của Nguyên anh tràn đầy tia dữ tợn, hai tay mập phì lấp lóe, linh lực trong cơ thể không ngừng hội tụ. Phàn Hà một lần nữa va chạm mạnh vào bình chướng, giống như chim ưng bay giữa trời cao, sư tử vô thỏ, đụng mạnh vào bình chướng. Không phá được bình chướng, chắc chắn ông ta sẽ phải chết. Một cỗ lực phản chấn to lớn khiến sắc mặt Phàn Hà trắng bệch, trong lòng càng trở nên vô cùng tuyệt vọng. Không phá được. Một kích gần như toàn lực của ông ta vẫn không thể phá được bình chướng kiên cố này. Càng kinh khủng hơn là, trên bầu trời, mây đen bắt đầu dày đặc, tia chớp màu đen lấp lóe trong tầng mây, khí tức hủy diệt tràn ngập. Đây là thức hải cảm nhận được có người xâm nhập nên tự phòng hộ. Vân lôi áp ủ sẽ đánh một kích trí mạng vào kẻ xâm nhập, cho đến khi tiêu diệt được kẻ xâm nhập hoặc nhục thể của chính mình. Phàn Hà nhìn lên trên trời, gương mặt ông ta đầy sững sờ. Cuộc đời này quả nhiên đã sống vô ích rồi, tia chớp màu đen lần đầu tiên ông ta được nhìn thấy. Tên này chỗ nào cũng lộ ra sự cổ quái. “Ngươi, rốt cuộc ngươi là ai?” Phàn Hà nhìn Lữ Thiếu Khanh lao về phía mình, Lữ Thiếu Khanh khắp nơi đều lộ ra sự cổ quái, ông ta không dám ngăn cản, chỉ có thể liêu mạng quần nhau. “Đừng chạy!” Lữ Thiếu Khanh đuổi giết Phàn Hà, nhìn thấy Phàn Hà còn chạy nhanh hơn thỏ liền mắng to: “Đã vào nơi này thì

ngoan ngoãn chấp nhận số mệnh đi, chết sớm siêu sinh sớm, không đúng, chết sớm cũng không siêu sinh được.”Phàn Hà không cam tâm, ở chỗ này ông ta lảnh ít dữ nhiều, ông ta vừa trốn vừa định đàm phán. “Tiểu, tiểu hữu, ngươi và ta không có thâm cừ đại hận, không bằng đều thối lui một bước có được không?”Phàn Hà không muốn chết, thế gian phồn hoa, cuộc sống tốt đẹp ông ta vẫn còn chưa sống đủ mà. Chết ở chỗ này, oan uổng quá rồi. “Con của ngươi đã bị ta giết, còn nói không có thâm cừ đại hận?” Một câu nói của Lữ Thiếu Khanh khiến tâm thần Phàn Hà suy tụt chút nữa thất thủ, có kích động muốn quay lại giết chết Lữ Thiếu Khanh luôn. Phàn Hà chưa từ bỏ ý định, ông ta quay đầu quát: “Ngươi, ngươi không nên ép người quá đáng, rốt cuộc ngươi muốn thế nào mới bằng lòng buông tha ta?” Ông ta hận không thể quay đầu chém Lữ Thiếu Khanh thành muôn mảnh, nhưng đứng trước tính mệnh, ông ta vẫn lựa chọn cúi đầu. “Ngươi chết, ta sẽ bỏ qua cho ngươi.” Lữ Thiếu Khanh hét lớn một tiếng, cùng lúc đó, trên trời có một đạo lôi điện màu đen to lớn đánh xuống. Trong nháy mắt nó đánh xuống, trong thức hải cuồng phong gào thét, dưới chân sóng cả mãnh liệt, sóng lớn ngập trời. Phàn Hà cảm nhận được khí tức tử vong, ông ta muốn trốn tránh, tung ra thủ đoạn khác. Toàn bộ cơ thể của Nguyên anh phát sáng, dưới tia sáng mờ mờ như một quả cầu ánh sáng chạy tán loạn khắp nơi. Nhưng nơi này là địa bàn của Lữ Thiếu Khanh, cho dù ông ta trốn tránh như thế nào, cho dù trốn bao xa thì lôi điện trên trời vẫn khóa chặt ông ta, ầm ầm giáng xuống, đánh trúng Phàn Hà. “A!” Phàn Hà kêu thảm một tiếng, trúng đạo sấm sét này rồi, tiếp theo vẫn còn mấy đạo rơi xuống, ông ta không thể nào trốn tránh được nên bị đánh trúng liên tiếp, ý thức của ông ta gần như bị xóa bỏ. Đợi cho lôi kiếp qua đi, Nguyên anh Phàn Hà chỉ còn lại một phần ba, ý thức bị hao tổn nghiêm trọng. Hai mắt Nguyên anh vô thần, không có chút sinh khí, lộ ra khí tức suy bại. Chút ý thức còn sót lại vẫn nhớ phải tiếp tục bỏ trốn, nhưng Lữ Thiếu Khanh không cho ông ta cơ hội. Hắn nhẹ nhàng đuổi kịp Nguyên anh Phàn Hà, bắt nó lại, một cỗ thần thức lướt qua. Nó xóa bỏ ý thức còn sót lại của Phàn Hà, Nguyên anh trong tay hoàn toàn mất đi ý thức, từ từ tiêu tan, hóa thành năng lượng tinh thuần nhất tiễn vào trong cơ thể Nguyên anh của Lữ Thiếu Khanh. Sau khi Lữ Thiếu Khanh hấp thu xong cỗ năng lượng này liền cúi đầu nhìn thoáng quá

bản thân, lẩm bẩm: “Cha, có vẻ lại lớn thêm được một chút rồi.” Lữ Thiếu Khanh cảm nhận một chút rồi chậm rãi lắc đầu: “Được rồi, gây chuyện rồi thì không thể trở về quỹ đạo bình thường được nữa, kệ thôi.” Phàn Hà hồn phi phách tán, Lữ Thiếu Khanh cũng rút lui ra khỏi thức hải. Ở bên ngoài, nhóm Tiêu Y căng thẳng canh giữ bên cạnh. Nguyên Anh đoạt xá, đây không phải chuyện đùa, hơi không cẩn thận sẽ hồn phi phách tán, ngay cả cơ hội chạy trốn giữ mạng cũng không có. Đột nhiên Lữ Thiếu Khanh đứng lên, duỗi lưng mệt mỏi, thở phào một hơi. Vừa rồi hấn giả vờ bị thương, mục đích là để câu con cá lớn Phàn Hà này. Phàn Hà đã câu được, đã bị giết rồi. Hấn cũng chẳng cần giả vờ nữa. Lữ Thiếu Khanh đột nhiên đứng lên làm Tiêu Y và Phương Hiểu giật nảy mình, cũng khiến hai người Thái Môn, Cố Quân Hào đứng từ xa theo dõi về phía này giật nảy mình. Thái Môn, Cố Quân Hào vô cùng căng thẳng, rốt cuộc là ai thắng ai thua? Tiêu Y chần chờ hỏi: “Huynh, huynh vẫn là Nhị sư huynh đúng không?” Mặc dù có lòng tin vào Lữ Thiếu Khanh nhưng vào ở giờ khắc này, trong lòng Tiêu Y cũng không nắm chắc. Lỡ bị đoạt xá rồi, mình đi đâu tìm ra Nhị sư huynh giống vậy? Lữ Thiếu Khanh không nói hai lời, gõ đầu nàng ta một cái: “Ngốc, muội nói ta là ai?” Động tác quen thuộc, ngữ khí quen thuộc, tảng đá lớn trong lòng Tiêu Y được đặt xuống, tươi cười rạng rỡ, từ trong ra ngoài lộ ra vẻ vui sướng. “Tốt quá rồi, Nhị sư huynh quá lợi hại.” “Xin, xin ra mắt tiền bối.”

Chương 379 - Bảo phụ thân người đến giao tiền chuộc đi

Chương 379: Bảo phụ thân người đến giao tiền chuộc đi Thái Mân và Cố Quân Hào lại một lần nữa bước lên hành lễ với Lữ Thiếu Khanh. Tiêu Y nhảy ra, lớn tiếng chất vấn Cố Quân Hào: “Sao nào?” “Còn nói Nhị sư huynh ta không đánh lại lão già kia nữa không?” Ánh mắt Lữ Thiếu Khanh rơi lên người Cố Quân Hào, như xuyên thấu linh hồn, ngay cả linh hồn Cố Quân Hào cũng đang run rẩy. Áp lực cực lớn, như một ngọn núi rơi lên người hắn ta, ép cho hắn ta không thở nổi. Trán Cố Quân Hào bắt đầu đổ mồ hôi, mồ hôi nhanh chóng tụ thành từng giọt nhỏ xuống. Lữ Thiếu Khanh không nói lời nào, hắn cứ nhìn chằm chằm Cố Quân Hào như vậy. Trong không khí tràn ngập khí tức khiến người ta khó thở. Đây chính là Nguyên Anh, không cần lên tiếng, không cần nhiều động tác dư, chỉ cần một ánh mắt đã có thể khiến cho người ta cảm thấy ngạt thở. “Tiền, tiền bồi.” Thái Mân kiên trì mở miệng, cầu tình cho sư huynh mình: “Sư huynh, sư huynh hắn không có ý bất kính với tiền bồi.” “Hừ!” Lữ Thiếu Khanh mở miệng, mặt không cảm xúc làm người ta có cảm giác như đang đối mặt với lão yêu quái: “Đó là ý gì? Sao ta lại nghe thấy rất rõ, ta vô cùng nghi ngờ hắn với Phàn Hà là cùng một bọn.” Nếu cùng một bọn, đương nhiên là phải cùng bị làm thịt. Tội danh này Cố Quân Hào cũng không dám gánh. Lữ Thiếu Khanh có thể diệt được Phàn Hà, động một ngón tay cũng có thể diệt hắn ta. Hắn ta không chịu nổi, bịch một tiếng quỳ xuống, cầu xin Lữ Thiếu Khanh tha thứ. “Tiền bồi, vẫn bồi tuyệt đối không có ý khinh thường tiền bồi, vẫn bồi, vẫn bồi...” Cố Quân Hào không biết nói gì cho phải, trong đầu trống rỗng. Trong đầu hắn không thể sắp xếp được câu nào hữu dụng. Thái Mân một lần nữa đứng bên nói giúp Cố Quân Hào, bày tỏ chắc chắn Cố Quân Hào không cùng một giuộc với đám Phàn Hà. Trên mặt Lữ Thiếu Khanh không có bất kỳ cảm xúc gì: “Dù sao ta cũng là Nguyên Anh kỳ, người đang mạo phạm một vị Nguyên Anh, người cảm thấy ta nên làm gì với người?” Mồ hôi trên trán Cố Quân Hào càng nhiều, lúc này đang chảy xuống tí tách. Mạo

phạm một vị Nguyên Anh, người ta giết chết người cũng không ai nói người oan uổng. Trong lòng Cố Quân Hào đang hối hận muốn chết, sớm biết vậy hẳn ta đã không nên lắm miệng. Cho dù bất mãn thì cũng nghĩ trong lòng là được rồi. Cố Quân Hào đã lĩnh ngộ sâu sắc ý nghĩa câu họa từ miệng mà ra. Đến lúc này, Cố Quân Hào cũng chỉ có thể cầu xin tha thứ, hẳn ta quỳ trên mặt đất không dám ngẩng đầu: “Mong tiền bối đại nhân đại lượng, tha cho vãn bối, vãn bối biết sai rồi.” Lữ Thiếu Khanh nhú mày, móa nó, sao tiểu tử này nhất thế không biết? Ái chà, bị gọi mấy tiếng tiền bối da mặt mình cũng bị mỏng mất rồi. Được rồi, đành thẳng thắn mở miệng thôi. “Có linh thạch không?” Lữ Thiếu Khanh thu hồi vẻ mặt nghiêm túc, từ âm trầm sang linh hoạt, như thiếu niên tỏa sáng, cười tủm tỉm hỏi: “Cho ta linh thạch, ta sẽ tha cho người.” Linh, linh thạch? Cố Quân Hào, Thái Mân đều ngây ngẩn cả người. Câu nói này không phù hợp lắm với thân phận của tiền bối đâu. Nguyên anh, người là đại năng Nguyên anh đấy. Người cần vật liệu hiếm, linh dược quý giá gì đó cũng sẽ không khiến ai bất ngờ. Nhưng người mở miệng đòi người ta linh thạch, thân phận của tiền bối người bị rớt giá quá đấy. Cảm giác này giống như một kẻ nghèo đi xin tiền vậy. Phương Hiểu cũng suýt chút nữa đựng đầu vào boong tàu. Rốt cuộc hẳn chấp nhất với linh thạch đến nhường nào vậy? Duy chỉ có Tiêu Y là không hề bất ngờ, Nhị sư huynh nhà mình không thích linh thạch mới là chuyện lạ. Nàng ta cười hì hì nói với Cố Quân Hào: “Đưa một trăm vạn viên linh thạch cho Nhị sư huynh ta coi như nhận lỗi đi, Nhị sư huynh ta là người đại độ nhất, thu linh thạch sẽ không so đo với người.” Ban nãy Tiêu Y ghét Cố Quân Hào ghê gớm, còn hận không thể một kiếm bỏ chết hẳn. Giờ có thể bắt Cố Quân Hào đổ chút máu cũng rất tốt. Lữ Thiếu Khanh hài lòng, đây mới là sư muội tri kỷ. Biết rõ trong lòng sư huynh đang nghĩ gì. Sắc mặt Cố Quân Hào trắng bệch. Giờ khắc này hẳn ta muốn mở miệng bảo Lữ Thiếu Khanh giết chết hẳn ta đi cho rồi. Hẳn ta đi đâu cướp được một trăm vạn viên linh thạch đây? Đòi này hẳn ta chưa từng thấy được nhiều linh thạch như vậy. Cố Quân Hào sắp khóc, về mặt hẳn ta cầu xin nói với Lữ Thiếu Khanh: “Tiền bối, ta, ta không có...” Tiêu Y trách móc: “Không có?” “Ngay cả một trăm viên linh thạch người cũng không có? Trước nay người sống thế nào vậy?” Cố Quân Hào muốn cụng đầu nàng một cái, nghe khẩu khí của người, người

đã có một trăm vạn viên linh thạch rồi à?Người lấy ra cho ta xem thử đi.Thái Mân mắt thấy Lữ Thiếu Khanh không vui, Thái Mân vội vàng nói: “Tiền bối, chi bằng đến thành Thiên Phi ngồi một chút, vẫn bối sẽ bảo phụ thân chuẩn bị có được không?”“A, người bằng lòng thanh toán một trăm vạn linh thạch à?”Lữ Thiếu Khanh hơi kinh ngạc nhìn Thái Mân một chút, trong lòng kính trọng thêm vài phần.Một hảo hán!Một trăm vạn viên linh thạch muốn bỏ ra cũng cần có sự quyết đoán tương đối lớn.Thái Mân gật đầu, nghiêm túc biểu thị: “Tiền bối chính là đại năng Nguyên anh, mạo phạm tiền bối dĩ nhiên phải đền bù sai lầm chúng ta phạm phải.”“Cho nên, mong rằng tiền bối đến thành Thiên Phi ngồi một chút, để chúng ta bồi thường lỗi của mình cho tiền bối trước mặt dân chúng thành Thiên Phi, có được không?”Trong lòng Lữ Thiếu Khanh hoảng loạn, hiểu ra ý Thái Mân.Trước đó thành Thiên Phi bị Nguyên anh Hoa Túc thượng nhân ức hiếp, thành chủ thành Thiên Phi đã bị ép đến sơn cùng thủy tận, chuyện thất bại bị tiêu diệt chỉ là vấn đề thời gian.Giờ Lữ Thiếu Khanh xuất hiện, đánh chết Hoa Túc thượng nhân, Thái Mân có ý định lôi kéo quan hệ với Nguyên Anh kỳ Lữ Thiếu Khanh này.Hi vọng có thể mượn nhờ thân phận Nguyên Anh kỳ của Lữ Thiếu Khanh để ổn định và củng cố địa vị của phụ thân nàng ta.Cũng là một nữ nhân thông minh.

Chương 380 - Bảo phụ thân người đến giao tiền chuộc đi

Chương 380: Bảo phụ thân người đến giao tiền chuộc đi
(tt) Trong lòng Lữ Thiểu Khanh thầm than một câu. Nhưng, Lữ Thiểu Khanh lại không có ý này. Hắn ra tay đối phó với Hoa Túc thượng nhân không phải là vì giúp thành Thiên Phỉ, mà là vì Lăng Tiêu phái. Thành Thiên Phỉ này vẫn nên duy trì nguyên trạng, trở thành khu vực không ai quản lí. Nơi này rung chuyển, với Lăng Tiêu Phái mà nói không phải là một chuyện tốt. Lữ Thiểu Khanh lắc đầu, không có ý định đồng ý với Thái Mân mà nói với Thái Mân: “Bảo phụ thân người mang linh thạch tới đây để chuộc người đi.” “Chuộc hai người các người về, một trăm vạn viên linh thạch, thiếu một viên cũng không được.” Thái Mân há hốc mồm, mặt mũi tràn đầy ngạc nhiên, nàng ta cảm thấy hình như nàng ta bị ngớ ngẩn rồi. Sao nàng ta nghe giống như nàng ta và sư huynh nàng ta đã thành con tin, Thái Mân chân tay luống cuống: “Tiền, tiền bối, cái này...” Lữ Thiểu Khanh cười híp mắt nói: “Người nghe không hiểu sao? Không sao, người chỉ cần truyền tin về bảo phụ thân mang linh thạch đến là được.” Hình tượng tiền bối thời khắc này đã hoàn toàn sụp đổ. Thái Mân thật sự không biết mình nên dùng biểu cảm gì để đối mặt với Lữ Thiểu Khanh. Dưới yêu cầu của Lữ Thiểu Khanh, Thái Mân nhanh chóng truyền tin về. Nhưng nửa ngày trôi qua, sau vài canh giờ Thái Mân lại nhận được tin cầu cứu của phụ thân nàng ta. Phụ thân nàng ta đi được nửa đường thì gặp mai phục, bị người ta vây công, tình huống nguy cấp. Sau khi Thái Mân nhận được tin đầu tiên là xin Lữ Thiểu Khanh giúp đỡ. “Cái gì? Dưới ban ngày ban mặt còn có người dám chặn cướp giữa đường?” “Muốn chết!” Lữ Thiểu Khanh đằng đằng sát khí, không nói hai lời bay lên không. Thái Mân nhìn Lữ Thiểu Khanh đi xa, hảo cảm trong lòng khôi phục lại vài phần: “Tiền bối ghét ác như thù.” Tiêu Y ở bên cạnh cắt ngang nàng ta: “Đó là Nhị sư huynh cảm thấy có người muốn cướp linh thạch của huynh ấy, những người kia chết chắc rồi.” Trong dãy núi, một nam nhân trung niên da màu đồng, mặt chữ quốc biểu cảm đầy phẫn nộ, đôi mắt như phun lửa

nhìn chòng chọc vào hai nam nhân vây quanh ông ta. Tại một chỗ cách nơi của ông ta không xa có vài cỗ thi thể đang nằm. Một người mặc áo bào xám, một người mặc thanh sam, cả hai người có hình dáng tương đối giống nhau nhưng mặt đều không có biểu cảm. “Các người rốt cuộc là ai?” Nam nhân trung niên mặt chữ quốc chính là Thái Khám thành chủ thành Thiên Phi. Ông ta nhận được truyền tin của nữ nhi thì vô cùng hoài nghi. Nhưng chuyện trong truyền tin nhắc đến quá quan trọng, ông ta nhất định phải đích thân đến một chuyến. Nhưng ông ta chưa từng nghĩ mình sẽ bị người ta cản lại ở đây. Hai người này thực lực cực kỳ cường đại, nhẹ nhàng giải quyết người ông ta mang theo. Hai người tản ra khí tức cường đại, không thua kém bao nhiêu với Kết Đan kỳ tăng chín như ông ta, thậm chí còn mạnh hơn vài phần. Hơn nữa hai người bọn hắn phối hợp ăn ý, liên thủ với nhau, Thái Khám không có được nửa phần chiến thắng. Không hề có câu trả lời, nam nhân áo bào xám và nam nhân thanh sam không để ý đến ông ta mà dùng khí cơ khóa chặt ông ta để Thái Khám không dám hành động thiếu suy nghĩ. Cảm nhận được khí tức của hai người cùng với cảm giác giao thủ vừa rồi, Thái Khám dám khẳng định, hai người này chắc chắn xuất thân từ đại phái, nếu không sẽ không thể mạnh như thế. “Rốt cuộc các người có mục đích gì? Có quan hệ như thế nào với Phàn Hà?” Hai nam nhân không nói gì, nhưng trong rừng cây bên cạnh truyền đến tiếng trả lời. “Mục đích của chúng ta rất đơn giản, người đầu hàng, thần phục chúng ta.” Lại có hai nam nhân trẻ tuổi xuất hiện, trên mặt hai người mang nụ cười tự tin, chia nhau đứng trên thân cây. Thái Khám nhìn thấy hai người kia, khí tức không tính là mạnh, đều là Trúc Cơ kỳ. Nhưng loại khí thế cao cao tại thượng, kiêu căng khinh người kia của bọn hắn khiến Thái Khám càng thêm khẳng định. Mọi nó, bọn chúng chắc chắn là đệ tử đại phái. “Rốt cuộc các người là ai? Thuộc môn phái nào?” Lời Thái Khám khiến hai người liếc nhau, nụ cười trên mặt càng tăng lên, nhưng vẫn tràn đầy khinh thường như trước. “Không tệ lắm, có thể đoán được thân phận của chúng ta.” “Nói thật cho người biết, ta tên Thương Lăng, gia gia của ta tên là Thương Chính Sơ.” Một tên khác cũng kiêu ngạo nói ra thân phận của mình: “Ta tên là Đỗ Tĩnh, sư phụ ta tên Tang Thiệu.” Sắc mặt Thái Khám lập tức trở nên khó coi. Thương Chính Sơ, Tang Thiệu, đây là trưởng lão của Quy Nguyên

Các. “Người, các người là người của Quy Nguyên Các?” Trong nháy mắt Thái Khâm đã hiểu ra: “Phản Hà cũng là người của các người? Quy Nguyên Các các người muốn cướp thành Thiên Phỉ?” Sắc mặt của Thương Lăng tái nhợt, hơn nửa năm trước ở Lăng Tiêu Thành bị người khác chơi đùa một vỏ, thương thế trong cơ thể vẫn chưa khôi phục hoàn toàn. Hắn ta nhìn Thái Khâm như nhìn một tên hề, cho dù là thành chủ thành Thiên Phỉ thì đã sao? Trước mặt Quy Nguyên Các vẫn là tôm tép nhãi nhép. “Phản Hà quá phế vật, đến bây giờ cũng không thể khiến các người khuất phục.” Trong giọng nói để lộ ra sự bất mãn nồng đậm đối với Phản Hà. Thái Khâm thân ở vị trí cao dĩ nhiên trong nháy mắt đã hiểu rõ ý tứ bên trong. Phản Hà là quân cờ Quy Nguyên Các đánh ra. Quy Nguyên Các ngoài mặt không liên quan gì đến Phản Hà, muốn thông qua bàn tay Phản Hà để khống chế thành Thiên Phỉ. Vị trí của thành Thiên Phỉ là vùng giao tranh binh gia, trăm ngàn năm nay, ba phái lớn của Tề Châu đều chưa từng có ý định đụng tới thành Thiên Phỉ. Hiện Quy Nguyên Các ra tay với thành Thiên Phỉ, mục đích là muốn làm gì? Khuếch trương sao? Khuếch trương đi đâu? Phía bắc là Lăng Tiêu phái, phía đông là Song Nguyệt Cốc. Thái Khâm nghĩ tới đây, trán đổ mồ hôi, trong lòng hoảng sợ không thôi. Không còn dám nghĩ tiếp. Thật là đáng sợ.

Chương 381 - Quy Nguyên Các muốn làm gì?

Chương 381: Quy Nguyên Các muốn làm gì?Đỗ Tĩnh chú ý thấy biểu cảm của Thái Khâm không đúng, hắn ta thả người xuống dưới, đi đến trước mặt Thái Khâm như công tử văn nhã, người hiền lành, nói với ông ta: “Thái thành chủ, ta có thể đồng ý với ông, chỉ cần ông đồng ý quy thuận Quy Nguyên Các, thành chủ thành Thiên Phi vẫn là ông, hơn nữa ông cũng sẽ trở thành trưởng lão ngoại môn của Quy Nguyên Các chúng ta.”“Ta tin dưới sự giúp đỡ của Quy Nguyên Các, Thái thành chủ ông có thể rất nhanh chóng bước vào Nguyên Anh kỳ.”“Con gái của ông, đồ đệ của ông đều có thể bá nhập Quy Nguyên Các, được Quy Nguyên Các che chở.”“Hoặc là ông có điều kiện gì cũng có thể nói ra, chỉ cần không phải điều kiện quá đáng, Quy Nguyên Các đều có thể đồng ý với ông.”Thái Khâm trầm mặc, điều kiện Đỗ Tĩnh nói không thể không nói là rất phong phú.Đầu nhập vào Quy Nguyên Các, được Quy Nguyên Các che chở, hưởng thụ tài nguyên phúc lợi của Quy Nguyên Các, đột phá, tăng thực lực các thứ đều có sức hấp dẫn cực lớn.Nhưng, nguy hiểm trong đó người bình thường căn bản không nghĩ ra.Cuốn vào trong chiến tranh của các phái lớn, ngay cả căn bản cũng chẳng còn lại.Ngay cả mấy điểm này mà còn không hiểu rõ, Thái Khâm cũng không xứng quản lý thành Thiên Phi lâu như vậy.Thái Khâm lắc đầu, từ chối lòng tốt của Đỗ Tĩnh, trên gương mặt chữ quốc mang theo vẻ kiên định: “Hảo ý của Đỗ công tử, ta xin nhận tấm lòng.”“Ở đây làm thành chủ cũng rất tốt.”Trong lòng Thái Khâm thầm nói, ta cũng có cốt khí, không thể nào đầu hàng các người được.Thà làm đầu gà, không làm đuôi trâu.Gia nhập Quy Nguyên Các, không phải dòng chính của Quy Nguyên Các, sau này cũng chỉ bị coi như pháo hôi để sử dụng.Phong cách làm việc của Quy Nguyên Các, đứa trẻ ba tuổi ở Tề Châu cũng biết.Nếu người tới là Lăng Tiêu Phái hoặc Song Nguyệt Cốc thì không chừng Thái Khâm sẽ cân nhắc.Về phần Quy Nguyên Các, coi như xong.Nếu như muốn đầu hàng, ông ta đã sớm đầu quân cho Phàn Hà, chứ không kiên trì đến bây giờ.Y của Thái

Khám hết sức rõ ràng, sắc mặt Đỗ Tĩnh lập tức trở nên âm trầm, mang theo bất mãn, phần lớn là tức giận: “Ta đã có lòng tốt cho ông cơ hội, ông đừng có không thức thời.” Thương Lăng còn trực tiếp hơn, trên mặt mang theo sát ý nồng đậm: “Không đồng ý thì chết đi.” Kiên nhẫn của Đỗ Tĩnh cũng dần dần bị đánh tan, hắn ta một lần nữa nói với Thái Khám: “Phế vật Phàn Hà không cách nào ép người giao toàn bộ thành Thiên Phi.” “Nói cho người biết, sự kiên nhẫn của chúng ta có hạn.” Áp lực càng gia tăng rồi, đây mới là nguyên nhân ông ta có thể sống đến giờ. Thái Khám hiểu rõ hôm nay ông ta không đồng ý thì sẽ phải nằm ở đây. Đối mặt với hai tên cao thủ Kết Đan kỳ, ông ta có muốn chạy trốn cũng trốn không thoát. Ngẫm nghĩ, ông ta chỉ có thể nói ra tin tức nữ nhi truyền về. “Phàn Hà đã chết, có đại năng Nguyên Anh kỳ đang giúp thành Thiên Phi.” Thái Khám hi vọng có thể nhờ vào đó khiến người của Quy Nguyên Các lùi bước. Nhưng sau khi Đỗ Tĩnh và Thương Lăng nghe xong trước tiên là sững sờ, sau đó cười lên ha hả. “Nguyên Anh? Người cho rằng có ai dám đến giúp đỡ các người?” “Người sắp chết đến nơi đều sẽ nói hươu nói vượn sao?” Thương Lăng càng tỏ vẻ khinh thường, người như vậy không có cũng được, hắn ta nói với hai tu sĩ Kết Đan hậu kỳ: “Giết hắn, không cần lãng phí thời gian.” Đỗ Tĩnh cũng lắc đầu, quay người rời đi, để lại một câu nói: “Không biết sống chết!” Với phương thức làm việc của Quy Nguyên Các, Đỗ Tĩnh chịu nói nhiều với Thái Khám như vậy cũng hiếm có rồi. “Giết đi.” Đỗ Tĩnh nhảy lên một thân cây, lạnh lùng nói: “Có Nguyên Anh? Thật sự cho rằng Quy Nguyên Các chúng ta làm việc không điều tra rõ ràng trước sao?” Hắn ta vừa dứt, nơi xa có người lẳng không đến, như Thiên Tiên hạ phàm, chém một kiếm về phía này. Ánh kiếm như ngọc, đoạt lấy tầm mắt của mọi người, ánh sáng trắng bao phủ tất cả mọi người. Trong kiếm khí ẩn chứa kiếm ý cuồng bạo, nóng cháy, bạo ngược như mặt trời, làm người ta không khỏi run rẩy. Như có kiếm tiên sắp sửa xuất thế, định lấy bọn họ ra tế kiếm. Nam nhân áo xám và nam nhân áo xanh sợ tới mức hồn phi phách tán. Nhát kiếm này chém về phía bọn họ. Hai người gần như gầm lên một tiếng cùng một lúc, pháp khí xuất hiện trong tay, lấy thủ đoạn của mình ra, linh lực trong cơ thể mãnh liệt tuôn trào. Mỗi người đều thi triển tuyệt chiêu sở trường của mình. Trong tay nam nhân áo xám cầm trường kiếm bản mệnh

của mình, vọt lên trước, nghênh đón luồng kiếm khí đáng sợ này. Nam nhân áo xanh sắc mặt hung dữ, khổng chế chuông đồng trong tay, găm thét rót linh lực vào trong đó, sóng âm mà mắt thường có thể thấy được lan tràn, phối hợp với nam nhân áo xám nghênh đón nhất kiếm này. Hai cao thủ Kết Đan tầng chín liên thủ, uy lực tản mát ra long trời lở đất, những ngọn núi hai bên chịu trùng kích từ đòn đánh của hai người, không ngừng run rẩy rồi sụp đổ. Vô số đá tảng lăn xuống, mặt đất nứt ra. Uy lực khủng bố làm sắc mặt Thái Khảm đại biến. Hai người này liên thủ tấn công, lấy thực lực của ông ta, không cảm được mấy hiệp. Nhưng mà! Hai vị trưởng lão Quy Nguyên Các liên thủ, không có bất kì tác dụng nào trước nhất kiếm này. Châu châu đá xe, không biết tự lượng sức mình. Hai người nhanh chóng bị kiếm quang bao phủ, tiếng kêu thảm thiết vang lên, thê lương tột độ. “Không!” “Cứu, cứu...” “Chỉ sau một lần hít thở, tiếng kêu thảm thiết đã tan vào hư không. Hai vị trưởng lão Quy Nguyên Các vẫn lạc ngay tại chỗ, hồn phi phách tán. Uy lực của nhất kiếm giáng từ trên trời xuống kia không giảm, nó chạm vào mặt đất tạo ra một vụ nổ cực mạnh, bụi mù cuồn cuộn, thanh thế lớn hơn cả vừa rồi, mặt đất rung lên như đang có động đất xảy ra. Một hồi lâu, khói đặc tản đi, trên mặt đất xuất hiện một khe hở dài đến mấy dặm, sâu không thấy đáy.

Chương 382 - Tức khắc miêu sát

Chương 382: Tức khắc miêu sát
Sắc mặt Thái Khâm trắng như tờ giấy, ông ta đứng cách khe hở không xa, cảm nhận được sự đáng sợ của nhát kiếm kia. Trái tim Thái Khâm run rẩy, hai tay giấu trong tay áo không nhìn được run rẩy không ngừng. Ông ta chậm rãi ngẩng đầu lên, ở trên trời, một thanh niên cầm trường kiếm trong tay đứng lơ lửng giữa trời, ánh mắt lạnh lùng nhìn về nơi này, khí thế lạnh lẽo, như tiên nhân lãnh khốc vô tình trên trời hạ phàm, nhìn những con kiến trên thế gian. Thanh niên chậm rãi hạ xuống, phiêu dật xuất trần. “Lữ Thiểu Khanh?” “Là người?” “Tiếng kinh hô của Đỗ Tĩnh, Thương Lăng vang lên chẳng phân biệt trước sau, trong tiếng nói trộn lẫn kinh nghi, phần nộ, sợ hãi. Hai người không ngờ Lữ Thiểu Khanh lại xuất hiện ở đây. Nhát kiếm vừa rồi đã làm hai người suýt nữa thì tiểu ra quần rồi. Mà chuyện làm cho hai người sợ hãi hơn nữa là, nhát kiếm đó là do Lữ Thiểu Khanh bỏ ra? Da đầu hai người Đỗ Tĩnh, Thương Lăng run lên, một suy đoán đáng sợ nảy ra trong đầu. Nhưng mà, việc bọn họ mở miệng lại mang họa sát thân đến cho mình. Không thấy Lữ Thiểu Khanh có hành động gì, trường kiếm Mặc Quân trong tay đột nhiên rời khỏi tay, giống như có ý thức của chính mình. Trường kiếm Mặc Quân tức khắc biến mất tại chỗ. Kiếm quang chớp lóe, chỉ trong nháy mắt, hai người Đỗ Tĩnh Thương Lăng đã đầu thân hai nơi. Kiếm khí nhập thể, hoàn toàn tiêu diệt hồn phách của hai người, làm hai người hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này. Mắt hai người trợn trừng, mãi cho đến chết, hai người cũng không phản ứng kịp. Hai người Đỗ Tĩnh, Thương Lăng không ngờ Lữ Thiểu Khanh sẽ bắt thành linh ra tay. Mặc dù bọn họ là đệ tử thân truyền của Quy Nguyên Các, sư phụ hoặc là tổ phụ đều là đại năng Nguyên Anh, nhưng bọn họ hoàn toàn không phản ứng kịp. Thậm chí có thể nói, hai người chết đi không đau đớn gì, bởi vì quá nhanh, bọn họ chưa kịp cảm thấy đau. Trường kiếm Mặc Quân ồng một tiếng, bộc phát ra muôn vàn kiếm khí, thi thể của hai người Đỗ Tĩnh Thương Lăng tức khắc biến mất trong muôn vàn kiếm khí, hóa thành trạng thái nguyên thủy nhất trong trời

đất.Trường kiếm Mặc Quân chậm rãi bay về, rơi vào tay Lữ Thiều Khanh.Thân kiếm lóng lánh, không dính một giọt máu nào, chẳng khác gì một tác phẩm nghệ thuật.Bất cứ ai nhìn thấy cũng không thể tưởng tượng được nó lại là một thanh lợi khí giết người.Bắt đầu từ lúc hai người Đồ Tĩnh Thương Lăng kinh hô thành tiếng, đến thi thể của họ biến mất, cả quá trình không vượt qua một lần hít thở.Một lần hít thở, hai người sờ sờ đã biến mất trước mắt mình, ngay cả một chút dấu vết cũng không còn.Sau khi phản ứng kịp, Thái Khâm hoảng sợ nhìn Lữ Thiều Khanh, nuốt một ngụm nước bọt.Thái Khâm cảm thấy mình đã hoảng sợ đến vỡ mật rồi, bằng không vì sao ngay cả nước bọt cũng đắng như vậy?Lữ Thiều Khanh không nhìn Thái Khâm, trên mặt tự nhiên lộ vẻ bức mình.Thế mà là Quy Nguyên Các gây sự ở sau lưng.Sớm biết rằng là Quy Nguyên Các thì hẳn sẽ cãi trang rồi mới ra tay.Làm Quy Nguyên Các chịu thiệt cũng không biết tìm ai đòi nợ.Bọn khốn Quy Nguyên Các đột nhiên ra tay với thành Thiên Phỉ, muốn làm gì?Trăm ngàn năm qua không ra tay, sao bây giờ tự nhiên lại ra tay?Là do chương môn Quy Nguyên Các bị điên hay vừa mới bị chuyện gì kích thích?Vị trí của Thành Thiên Phỉ rất quan trọng, nếu bị Quy Nguyên Các chiếm lấy, bàn tay của Quy Nguyên Các sẽ vươn vào bắc bộ Tề Châu.Như vậy sẽ uy hiếp đến lợi ích của Lăng Tiêu Phái.Lăng Tiêu Phái không mở rộng, không có nghĩa là Quy Nguyên Các có quyền chiếm lấy những chỗ này.Đây là một lý lẽ, ta có thể không cần, nhưng người khác không được chạm vào.Chỗ Lăng Tiêu Phái không cần, không có nghĩa là người khác được phép nhúng chàm.Lữ Thiều Khanh không hồi hận khi ra tay.Mục đích hẳn ra tay lúc đầu là muốn bảo đảm sự độc lập của thành Thiên Phỉ, không được trở thành quân cờ của bên nào, để đảm bảo an toàn cho Lăng Tiêu Phái.Hiện tại xem ra, hẳn làm rất đúng.“Hừm, chương môn không khen thưởng ta tám vạn mười vạn linh thạch thì không thể nào nói nổi.“Việc giết hai người Đồ Tĩnh, Thương Lăng, Lữ Thiều Khanh càng không hồi hận.Đồ Tĩnh bắt nạt sư muội của mình, gia gia của Thương Lăng bắt nạt Đại sư huynh của mình, gặp mà không giết, muốn bị lương tâm giày vò hay sao?Có điều, hình như lúc này xuống tay hơi nặng, chúng đã bị chém thành bụi bặm rồi.Còn có lão Nguyên Anh Phàn Hà nữa chứ.Hu, đau lòng quá.Lữ Thiều Khanh ngửa đầu thở dài một tiếng: “Phải sửa thói xấu này mới được.“Lữ

Thiếu Khanh đột nhiên nói chuyện làm Thái Khâm hoảng sợ, lúc này ông ta đã thành chim sợ cành cong. “Tiền, tiền bối...” “Thái Khâm chân chờ kêu một tiếng. Người cứ đứng đó mà không nói lời nào, ta rất khó xử. Lữ Thiếu Khanh điều chỉnh tâm trạng, nhìn chăm chăm vào Thái Khâm, đánh giá ông ta, hỏi: “Thành chủ thành Thiên Phi, phụ thân Thái Mân, sư phụ Cổ Quân Hào?” “Thái Khâm gật đầu, không dám giấu diếm: “Đúng vậy.” “Có mang đồ tới chưa?” “Lữ Thiếu Khanh đưa tay ra: “Giao nộp đi.” Trên mặt Thái Khâm lộ vẻ khó xử: “Tiền bối, ta mang không đủ.” “Không đủ? Được bao nhiêu?” Sắc mặt Lữ Thiếu Khanh rất là khó coi. “Chỉ có ba mươi vạn, vì cảnh Phàn Hà, nên dùng rất nhiều.” “Mất hơn phân nửa, đau lòng quá đi. Mặt Lữ Thiếu Khanh lộ vẻ đau lòng, im lặng rất lâu, ngay lúc Thái Khâm không yên hết sức, bỗng nhiên hét lớn một tiếng: “Đạo tặc to gan, ngươi là ai? Vì sao dám giết các đạo hữu của Quy Nguyên Các?” “Quý rồi. Hai chân Thái Khâm mềm nhũn quỳ gối trước mặt Lữ Thiếu Khanh. “Tiền bối, ngươi, ngươi...” “Nếu không phải mình đã sợ vỡ mật, ít nhiều Thái Khâm cũng phải chửi lại Lữ Thiếu Khanh mấy câu. Sao lật mặt nhanh vậy? Khôn nạn, là ngươi làm thịt người ta, muốn giá họa cho ta sao? Thái Khâm ta cũng là người có cốt khí, là ta làm ta nhận, không phải ta làm, đánh chết ta cũng không nhận. Ủa, sao chân mình không còn chút sức nào vậy?” “Ừm?” Người này không hiểu ý gì cả, Lữ Thiếu Khanh lấy trường kiếm Mặc Quân ra, chỉ vào Thái Khâm hỏi: “Người muốn nói gì? Dám làm không dám nhận sao?” “Ta cho ngươi thêm một cơ hội, có nhận hay không?” “Trường kiếm Mặc Quân ong một tiếng, trên thân kiếm màu đen tản mát ra một luồng khí tức lạnh lẽo, làm linh hồn của Thái Khâm không khỏi run run. Thái Khâm cảm thấy màu đen đó là màu đen đến từ địa ngục, là màu đen làm cho người ta trọn kiếp không được siêu sinh. “Nhận, ta nhận.”

Chương 383 - Tiền bối rất dễ tính

Chương 383: Tiền bối rất dễ tính Hai chiếc phi chu một trước một sau xẹt qua chân trời, bay về phía thành Thiên Phi với tốc độ cao nhất. Thái Mân đứng ở đầu thuyền, không ngừng rót linh lực vào, làm phi chu tăng tốc. Nàng ta chỉ ước gì phi chu có thể thuận di, lập tức chỗ của phụ thân mình. Sắc mặt Cố Quân Hào trắng bệch, gã bị Lữ Thiệu Khanh nhìn chằm chằm, sợ hãi trong lòng còn chưa tan đi, qua một lúc lâu, gã mới thở dài một hơi, an ủi: “Sư muội, đừng lo, sư phụ sẽ không sao đâu.” “Tiền bối thực lực kinh người, có tiền bối ra tay, sư phụ sẽ không có chuyện gì đâu.” “Lúc này, Cố Quân Hào không dám nói xấu Lữ Thiệu Khanh nữa. Bây giờ có cơ hội là gã nịnh nọt ngay. Chỉ mong sao những lời này truyền vào trong tai Lữ Thiệu Khanh. Tuy nói như thế, nhưng Thái Mân có nỗi lo riêng” Tiền bối không phải người tốt tính, ta lo phụ thân sẽ đắc tội với tiền bối. “Cố Quân Hào không lo về việc này, gã khoát tay, tiếp tục nói tốt về Lữ Thiệu Khanh: “Yên tâm đi, tiền bối không phải người không phân rõ phải trái.” “Trong lòng Thái Mân chầm chọc, bây giờ huynh lại cảm thấy hắn là người biết phải trái rồi hả? Thái Mân nhìn thoáng qua phi chu bay phía trước, suy nghĩ một chốc, tay phải quét qua, một tầng bình chướng dâng lên. Bây giờ, họ có nói chuyện gì cũng không lo người khác nghe thấy. Thái Mân nói nỗi lo của mình ra, khuôn mặt đầy vẻ lo lắng: “Tiền bối không phải người dễ nói chuyện.” “Tính cách phụ thân mạnh mẽ, kiên cường bất khuất, không sợ cường quyền, dù cho đối mặt với Phàn Hà cũng chưa từng cúi đầu.” “Ta chỉ sợ tiền bối và phụ thân cãi nhau, đến lúc đó chọc giận tiền bối, phụ thân sẽ gặp nguy hiểm.” Cố Quân Hào há miệng thở dốc, lại không biết nói gì. Thái Mân nói không sai, sư phụ của gã đúng là người như vậy. Phàn Hà đến tận cửa uy hiếp cũng không thể làm sư phụ cúi đầu. Lữ Thiệu Khanh cũng không phải người tốt gì, một lời không hợp là ra tay giết người, ngay cả Phàn Hà cũng bị giết. Gã chỉ nghĩ luận mất câu, đã bị bắt chẹt, phải giao nộp một trăm vạn viên linh thạch. Nếu sư phụ của mình đắc tội với Lữ Thiệu Khanh, chắc chắn sẽ rất khó giải quyết. Dưới tình huống trong lòng Thái

Mân chất chồng lo lắng, nàng ta đi tới chỗ phụ thân. Sau khi tới nơi, nàng ta lại nhìn thấy phụ thân cung kính đứng trước mặt Lữ Thiếu Khanh, hơi cúi người xuống, trên mặt mang nụ cười. Nhìn kiểu gì cũng thấy rất là nịnh nọt. “Phụ thân, người, người không sao chứ?” Thái Mân nhanh chóng nhảy khỏi phi chu, căng thẳng hỏi phụ thân mình. Nàng ta hiểu phụ thân tự mình, nếu không phải phụ thân không có cách nào giải quyết được, phụ thân chắc chắn không bao giờ cầu cứu nữ nhi. Thái Khám nhìn thấy nữ nhi của mình đã đến, lặng lẽ đứng thẳng lên, có vẻ cương trực công chính, ông ta cười hòa ái: “Không sao, không có sao hết, chỉ là tiểu tặc mà thôi, không làm gì được ta.” “Là ai?” Thái Mân phần nộ không thôi, sát khí một lần nữa hội tụ giữa lông mày, khí chất trên người thay đổi: “Ai dám ra tay với phụ thân?” Thái Khám liếc Lữ Thiếu Khanh một cái, lại cười tiếp, vẫn là nụ cười từ ái kia: “Tiểu tặc mà thôi, không cần quan tâm, đã bị ta giải quyết rồi.” Thái Mân quay sang cảm tạ Lữ Thiếu Khanh: “Cảm tạ tiền bối cứu viện.” Lữ Thiếu Khanh nhíu mày, hơi bực mình: “Sao lại thế này?” “Phụ thân người đã nói là ông ta giải quyết kẻ cắp rồi, chẳng liên quan gì tới ta.” “Thân là nữ nhi, sao có thể không tin phụ thân mình?” Thái Mân ngó ra, người cho rằng ta là đứa trẻ ba tuổi chắc? Hay là người nghĩ mất ta mù, không nhìn thấy vết đất nứt cách đó không xa, không nhìn thấy dấu vết chiến đấu xung quanh? Cha ta làm gì có thực lực như vậy. Trong lòng Thái Khám thầm mắng một câu, vội vàng nói: “Mân Nhi, ta đã nói rồi, là ta giải quyết.” “Chẳng lẽ ngay cả lời của phụ thân mà con cũng không tin hay sao?” Thái Mân khó hiểu hơn nữa, hai người các người đang diễn vở gì? Sau đó Thái Khám tỏ lòng xin lỗi với Lữ Thiếu Khanh: “Công tử bớt giận, tiểu nữ không hiểu chuyện, mong công tử chớ trách.” Lữ Thiếu Khanh khoát tay, nhảy lên phi chu, giọng nói vang lên trong không trung: “Cũng đừng có la mắng con trẻ, thôi, ta phải đi đây.” “Vâng, công tử đi thông thả.” Thái Khám thấy phi chu của Lữ Thiếu Khanh biến mất phía chân trời, mới bình tĩnh lại. Áp lực vô hình trên người biến mất, ông ta thở phào nhẹ nhõm một hơi. Thái Khám nhìn theo hướng Lữ Thiếu Khanh đi mất, tự nói một câu: “Ta khổ quá mà.” Ông ta rất muốn khóc một trận cho đã. Lúc này, Thái Mân rốt cuộc không nhịn nổi nữa, nàng ta đã sớm nhận ra sự khác thường của phụ thân mình. “Phụ thân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” “Là ai muốn đổi

phó với người?""“Là người giết hết kẻ địch sao?”“Thái Khảm cũng không quay đầu lại, nhảy lên phi chu, hấp tấp nói: “Đi, mau đi thôi, trên đường về rồi nói.”Phi chu bay lên trời, Thái Khảm ngồi xếp bằng trên phi chu, trên mặt lộ ra vẻ xoắn xuyết. Không biết có nên nói hay không. Cuối cùng, ông ta thở dài một tiếng, nói với nữ nhi và đồ đệ của mình: “Các con có biết, người vừa nãy là ai không?”“Ai? Thái Mân và Cố Quân Hào vênh tai lên. Bọn họ rất tò mò về lai lịch của Lữ Thiếu Khanh. Nguyên Anh trẻ tuổi như vậy, lai lịch nhất định hết sức kinh người.”“Hắn ta tên là Lữ Thiếu Khanh.”“Vừa nãy, Thái Khảm nghe thấy tiếng thét của Đỗ Tĩnh, nếu không ông ta cũng không đó là Lữ Thiếu Khanh, càng không thể có thể biết thân phận của Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh? Thái Mân và Cố Quân Hào liếc nhau, nhận ra vẻ khó hiểu trong mắt đối phương. Tuy mấy ngày nay Lữ Thiếu Khanh huênh hoang hơn xưa, thậm chí còn lộ mặt trong đại điển môn phái, nhưng cũng không nổi tiếng. Thái Khảm dừng một phen, lại thở dài, bổ sung thân phận của Lữ Thiếu Khanh: “Hắn là sư đệ của Kế Ngôn.”“Sư đệ của Kế Ngôn, người của Lăng Tiêu Phái.

Chương 384 - Thiếu Canxi, phải bổ

Chương 384: Thiếu Canxi, phải bổ Thái Mân và Cố Quân Hào giết mình, hóa ra là đệ tử đại phái, khó trách lợi hại như vậy. Thái Mân kích động: “Hắn, là sư đệ của Kế Ngôn công tử sao?” Kế Ngôn là tình nhân trong mộng của muôn vàn thiếu nữ Tề Châu, Thái Mân cũng là một trong số đó. Có thể gặp sư đệ của thần tượng, sư đệ đã lợi hại như vậy, thần tượng của nàng ta sẽ lợi hại hơn nhiều. Trong mắt Thái Mân lộ vẻ ước ao, sát khí giữa lông mày cũng tan đi vài phần, kích động nói: “Nếu như có thể nhìn thấy Kế Ngôn công tử thì tốt rồi.” Cố Quân Hào cũng lẩm bẩm nói: “Hóa ra là sư đệ của Kế Ngôn, thật lợi hại.” Trong lòng gã hết sức hâm mộ, ghen tỵ. Cả hai sư huynh đệ đều trẻ tuổi như vậy, lợi hại như vậy, có còn để cho người ta sống không hả? Thái Khâm nhìn thấy nữ nhi và đồ đệ của mình bị trấn trụ, âm thầm lắc đầu, lại lặng lẽ thở dài. Ông ta chưa xốt nói với hai người: “Chuyện hôm nay, bao gồm cả thân phận của Lữ công tử, không được nói ra ngoài, chúng ta chưa từng gặp hắn.” “Vì sao vậy?” Thái Mân khó hiểu: “Hắn giết Phàn Hà, giúp chúng ta mà.” “Con có biết Phàn Hà là người của ai không?” “Ai cơ?” “Quy Nguyên Các!” “Cái gì?” Thái Mân và Cố Quân Hào chân kinh, khó có thể tin: “Thật, thật vậy chăng?” “Người phục kích ta trên đường cũng là người của Quy Nguyên Các, bị Lữ công tử giết hết rồi, đó và hai vị trưởng lão và hai vị đệ tử thân truyền.” Thái Mân và Cố Quân Hào nghe đến đó, cảm sắp rơi xuống sàn phi chu. “Nhưng, vừa rồi vì sao phụ thân lại nói là người giết bọn họ?” “Haizzz.” Thái Khâm thở dài một tiếng, trong giọng nói mang theo sự chua xốt vô tận. Chuyện cũ nghĩ lại mà kinh. Sao lúc ấy mình lại quỳ vậy? Thái Khâm cúi đầu nhìn đầu gối của mình, haizzz, cái đầu gối này, khuyết Canxi, phải bổ. Ông ta cũng không muốn nhận món nợ này, nhưng đối phương quá mạnh, trưởng lão, đệ tử thân truyền của Quy Nguyên Các nói giết là giết, nhanh hơn cả giết gà. Ông ta còn biết làm sao? Kiên cường, có mài ra ăn được không? Nhưng mà. Thái Khâm hỏi hai người, trong giọng nói có vẻ phẫn nộ: “Rốt cục hai đứa các con chộc hắn kiêu gì? Hắn đòi một trăm vạn linh thạch làm tiền chuộc.” “Hắn là thổ

phỉ, hay chúng ta là thổ phỉ?“Tên khốn đó rất thích hợp làm thành chủ thành Thiên Phỉ.Cổ Quân Hào vội vàng quỳ gối trước mặt Thái Khâm, sắc mặt trắng bệch thỉnh tội: “Su phụ, đồ nhi bất hiếu, làm su phụ gặp phiền phức.“Lửa giận trng lòng Thái Khâm tức khắc sôi trào, gầm thét với Cổ Quân Hào: “Đứng lên, ai bảo con quỳ?““Xương cốt của con mềm như vậy từ hồi nào?“Cổ Quân Hào ngơ ngác, Thái Mân cũng ngơ ngác.Cảm xúc của Thái Khâm rất khác thường.“Phụ thân, người làm sao vậy?“ Thái Mân lo lắng hỏi.“Haizzz!“Thái Khâm lại thở dài một hơi, cơn giận lui đi, ông ta bắt đầu khoát tay, nhận mệnh: “Thôi, thôi, chờ thêm mấy ngày nữa, ta phải đến Lăng Tiêu Phái một chuyến.“Trên phi chu, Tiêu Y ngồi xếp bằng bên cạnh Lữ Thiếu Khanh, Tiểu Hồng nằm trên đầu nàng ngáy khò khò.“Nhị sư huynh.” Tiêu Y chớp chớp mắt, như tiểu muội muội ngây thơ nhà bên, tò mò hỏi: “Là ai tấn công thành chủ thành Thiên Phỉ, nếu tự ông ta có thể xử lý, vì sao lại còn cầu viện?“Cả người Tiêu Y như hóa thành một dấu chấm hỏi, không hỏi rõ ràng, nàng cảm thấy như có kiến bò trên người.Lữ Thiếu Khanh không giấu diếm: “Quy Nguyên Các.“Tiêu Y tròn to mắt, chân kinh vô cùng.Thương Lăng, Đỗ Tĩnh, và trưởng lão Quy Nguyên Các, đúng là nằm ngoài dự đoán.“Thành chủ Thành Thiên Phỉ xử lý hết bọn họ sao? Ông ta lợi hại như vậy à?“Nhưng Tiêu Y nhanh chóng phản ứng lại, vết nứt khổng lồ trên mặt đất kia không thể nào do Thái Khâm tạo thành được, chỉ có Nhị sư huynh của mình mới có khả năng đó.“Nhị, Nhị sư huynh...” Tiêu Y suy đoán trong lòng làm nàng hoảng sợ, lắp bắp: “Ngươi, ngươi giết bọn họ à?“Lữ Thiếu Khanh nhận thấy được ngữ khí của Tiêu Y, hần nghiêng đầu, lặng lẽ nhìn Tiêu Y, ánh mắt bình tĩnh làm Tiêu Y nhin không được cúi đầu.Nàng hỏi một câu hết sức ngu ngốc.Một khi xuất hiện ở đây, đã là kẻ địch rồi, một khi gặp đương nhiên phải ra tay.Lữ Thiếu Khanh nhìn thấy Tiêu Y cúi đầu, hừ lạnh: “Sau này còn hỏi câu ngu ngốc như vậy nữa, ta sẽ ném muội ra khỏi thuyền.“Tiêu Y hiểu ra, nàng hỏi: “Cho nên, Nhị sư huynh ngươi để cho thành thành chủ Thiên Phỉ nhận món nợ này, nhưng mà ông ta có chịu không?““Lỡ ông ta bán đứng huynh thì sao?“Hai người bèo nước gặp nhau, không có giao tình gì, vì sao người ta lại chịu gánh tiếng xấu, giữ bí mật cho ngươi?Dựa theo tính cách của Nhị sư huynh, nên xử lý cả thành chủ thành Thiên Phỉ mới đúng.Vậy mới có thể giữ

được bí mật. Lữ Thiếu Khanh thu ánh mắt về, nhìn thẳng về phía trước, thần thức vẫn tra xét xung quanh như cũ, khuôn mặt của hắn mang theo vẻ u buồn: “Ông ta là thành chủ thành Thiên Phi, làm vậy cũng là vì tốt cho ông ta thôi, ta giúp ông ta, bán ít đi, bán quy lại, ông ta chủ động giúp ta.” “Thật ư?” Tiêu Y cảm thấy khó tin, trên đời còn có người hiền lành bậc này sao? Nhưng mà, biểu cảm u buồn của Nhị sư huynh là có ý gì? Có người chủ động gánh tội thay cho huynh, không phải rất tốt sao? “Nhị sư huynh, sao ta nghe mà thấy huynh không vui mấy vậy.” Lữ Thiếu Khanh ngẩng đầu lên, nhìn trời, giống như một vị vương tử u buồn, hắn nhìn lên bầu trời với góc chín mươi độ, rất là ưu thương: “Một trăm vạn linh thạch, ta chỉ lấy được ba mươi vạn, làm sao mà vui được.” “Được rồi, Tiêu Y đã biết chuyện gì xảy ra rồi. Cái gọi là chủ động, chắc chắn không phải là chủ động. Không đủ linh thạch thì lấy việc gánh tội thay ra mà bù. Trong lòng Tiêu Y nhìn không được bị ai cho Thái Khâm một phút đồng hồ, gặp phải Nhị sư huynh, là bất hạnh lớn nhất đời ông ta. Phi chu xẹt qua không trung, dùng tốc độ cực nhanh lao về phương xa, đi về phía của Tiêu gia.

Chương 385 - Đến Tiêu gia

Chương 385: Đến Tiêu gia Quy Nguyên Các! Thương Chính Sơ đang nhắm mắt nhập định, ông ta bỗng nhiên mở to mắt, trên khuôn mặt gầy yếu lộ vẻ âm trầm. Tâm thần ông ta không yên, cảm thấy hình như có chuyện gì đó không hay vừa xảy ra. Thương Chính Sơ xuất quan, hỏi đồng tử chờ sẵn bên cạnh: “Gần đây trong môn phái có xảy ra chuyện gì không?” Đồng tử lắc đầu, không trả lời. Thương Chính Sơ nhíu mày, điềm xấu trong lòng như một con độc xà đang bò qua bò lại, làm ông ta đứng ngồi không yên. Ông ta suy nghĩ trong một chốc, xoay người đi tìm chuông môn. Ông ta vừa đến đại điện môn phái, phát hiện Tang Thiệu cũng có mặt, hình như đang thương lượng chuyện gì với chuông môn. “Chuông môn, Tang sư đệ.” “Chuông môn Quy Nguyên Các Nghiêm Thuần, cảnh giới Nguyên Anh hậu kỳ, tầng bảy. Đáng người Nghiêm Thuần thấp bé, xếp bằng ngồi ở chỗ kia, giống như một chiếc cọc gỗ, hai mắt hẹp dài của lão ta giấu giếm ánh mắt, người ngoài khó lòng biết được trong lòng lão ta đang nghĩ gì. Trên mặt vĩnh viễn mang biểu cảm làm người ta phải sợ hãi. Nghiêm Thuần mở miệng hỏi, giọng nói khàn khàn như cây khô: “Thương Sư đệ, có chuyện gì sao?” Thương Chính Sơ cúi người thi lễ, ngồi xếp bằng xuống, hỏi: “Chuyện Thành Thiên Phi thế nào rồi?” “Thương Chính Sơ biết Phàn Hà mãi không có tiến triển, nhíu mày, hơi bực mình, sát ý dâng lên trong giọng nói: “Hắn cho rằng hắn là ai vậy?” Tang Thiệu cười ha hả, trả lời: “Thương sư huynh hãy yên tâm, đồ nhi của ta và tôn nhi của người dẫn hai vị trưởng lão ngoại môn đi đến thành Thiên Phi rồi, bất kể Phàn Hà muốn làm gì, thành Thiên Phi cũng không thoát khỏi bàn tay của chúng ta đâu.” Thành Thiên Phi, mảnh đất trước kia không ai quản lý. Hiện tại, Quy Nguyên Các lại nghĩ cách, muốn khống chế nó trong tay. Từ sau khi tham gia đại điển Lăng Tiêu Phái, thượng tầng Quy Nguyên Các như đứng đông lửa, như ngồi đồng than, mất ăn mất ngủ. Biểu hiện của Kế Ngôn quá khủng khiếp. Tuổi trẻ như vậy, thiên phú kinh người. Đại đệ tử bọn họ dốc lòng bồi dưỡng, Trương Tông Long vẫn kém hơn Kế Ngôn một chút. Hơn nữa. Bọn họ phát

hiện, Trương Tông Long chẳng những không bằng Kế Ngôn, thậm chí, ngay cả không thể chiếm ưu thế trước mặt sư đệ Kế Ngôn, Lữ Thiệu Khanh. Trăm năm sau, đợi cho bọn họ trưởng thành, Quy Nguyên Các còn có thể làm gì? Sau khi trở về, thượng tăng Quy Nguyên Các nhanh chóng đưa ra quyết định, âm thầm chèn ép đối phó với Lăng Tiêu Phái. Thành Thiên Phi là mục tiêu đầu tiên của bọn họ, không chế được thành Thiên Phi, ngày sau tiến có thể công lui có thể thủ, nếu quả thật đi tới bước hai bên vạch mặt, vị trí của thành Thiên Phi vô cùng quan trọng. Thương Chính Sơ biết tôn nhi của mình cũng đi thành Thiên Phi, có phần lo lắng: “Thực lực Lăng nhi không đủ, đi liệu có gây thêm phiền phức hay không?” “Nói là lo gã ta gây chuyện, trên thực tế là sợ có nguy hiểm. Tang Thiệu vẫn cười ha hả, không lo lắng chút nào: “Có hai vị ngoại môn trưởng lão chăm sóc, không cần lo lắng.” “Hơn nữa, đồ nhi của ta cũng đi cùng mà, không có gì đâu.” “Nhưng mà, lúc này có đệ tử hoảng hốt chạy vào từ bên ngoài.” “Chưởng môn, trưởng lão, mệnh giá của Thương sư huynh, Đồ Tĩnh sư huynh đã bị vỡ.” “Bên này, sau khi Lữ Thiệu Khanh phi hành vài ngày, đã có thể nhìn thấy Dương Thành từ xa. Tiêu gia tọa lạc tại Dương Thành, trước kia vốn chỉ là tiểu gia tộc. Sau này Tiêu Sấm gia nhập Thiên Ngự Phong, đột phá Nguyên Anh, Tiêu gia mới quật khởi, trở thành đại gia tộc nổi danh Tề Châu, cũng trở thành chủ nhân của Dương Thành. Hình dáng Dương Thành xuất hiện ở đằng xa, khoảng cách càng ngày càng gần, tường thành cao hơn mười trượng là thứ đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt. Đương nhiên, nó chỉ cao so với phàm nhân mà thôi. Đối với tu sĩ bình thường mà nói, đừng nói tường thành nơi này chỉ có mười trượng, cho dù là trăm trượng, cũng có thể vượt qua một cách dễ dàng. Tường thành chỉ có thể phòng bị phàm nhân và mãnh thú thi thoảng xuất hiện. Trước cửa thành có binh lính trấn giữ kiểm tra, trên tường thành có binh lính tuần tra qua lại. Lữ Thiệu Khanh thấy lạ, đứng trên phi chu chỉ vào những binh lính phàm nhân này hỏi: “Mấy binh lính này đang làm gì? Hù dọa ai hả?” “Tuy binh lính phàm nhân được trang bị nhiều vũ khí, nhưng cũng không làm gì được tu sĩ. Dù cho một tu sĩ Luyện Khí kỳ cũng có thể một mình diệt hơn một ngàn một vạn binh lính phàm nhân. Tiêu Y bữu môi, giọng nói không vui: “Những binh lính này là do đại bá quản, à, đại bá cũng là phụ thân của Tiêu Quân.” “Phụ thân Tiêu Quân, tức là nhi tử của Đại

trưởng lão Tiêu gia Tiêu Tự Minh. Tiêu Y nhìn sĩ binh trên tường thành, cửa thành, tức giận bất bình: “Đại bá làm thành chủ, nói phải có binh lính duy trì trị an trong thành, quản lý phạm nhân. Còn tạo vũ khí trang bị cho những binh lính này, hàng năm tiêu tốn một số tiền khổng lồ.” “Rõ ràng những tài nguyên này dùng trên người tộc nhân sẽ tốt hơn, đại bá lại sống chết đòi làm làm như vậy, thật là đáng ghét.” Tiêu gia tọa trấn Dương Thành, phụ thân Tiêu Y là gia chủ, nhưng thành chủ Dương Thành lại không phải gia chủ hoặc là thân tín của gia chủ. Bởi vậy có thể thấy được nội bộ Tiêu gia đấu tranh kịch liệt đến mức nào. Phương Hiểu nghe thấy Tiêu Y nói vậy, âm thầm lắc đầu. Đấu tranh nội bộ thế này, đa số các gia tộc đều có, đây là thái độ bình thường. Tiêu gia có hai Nguyên Anh, Đại trưởng lão Tiêu Tự Minh và đệ đệ Tiêu Dũng là Tiêu Sấm, phong chủ Xích Nguyệt Phong. Đại trưởng lão Tiêu Tự Minh có thực lực Nguyên Anh trung kỳ, Tiêu Sấm là Nguyên Anh sơ kỳ. Thực lực Tiêu Tự Minh cường hãn, Tiêu Sấm hơi kém hơn một chút, nhưng sau lưng có Lăng Tiêu Phái làm chỗ dựa. Cho nên trên thực tế hai người cân sức ngang tài, không ai làm gì được ai. Bởi vậy, Tiêu gia cũng chia thành hai phe. Lữ Thiếu Khanh cũng một câu, mang theo khinh bỉ: “Loạn quá.” Lăng Tiêu Phái có Ngũ đại chủ phong, lục đại Nguyên Anh, nhưng không có vấn đề này. Chương môn thượng vị, không ai gây sự. Thiên Ngự Phong phục tùng chương môn, không ai cố ý khiêu chiến quyền uy chương môn, tránh tạo thành nội đấu. Tiêu Y cũng biết vấn đề bên trong Tiêu gia, bình thường nàng không để tâm đến chuyện gì, lúc này mặt cũng lộ vẻ bất đắc dĩ, biến thành một nha đầu tâm sự nặng nề, nàng nói: “Thúc thúc trở thành Nguyên Anh, phụ thân Kết Đan, tất cả mọi người trong gia tộc đồng ý để cho phụ thân làm gia chủ, không ai ủng hộ đại bá, lúc ấy đại bá cũng không nói gì.” “Sau này, Đại trưởng lão quay về, Tiêu gia mới thành như vậy.”

Chương 386 - Đến Tiêu gia

Chương 386: Đến Tiêu gia (tt) Lữ Thiếu Khanh âm thầm lắc đầu, sau khi Tiêu Sấm trở thành Nguyên Anh, Tiêu Dũng đảm nhiệm gia chủ, Tiêu gia phát triển một thời gian mới trở thành tân đại gia tộc. Tích lũy của Tiêu gia kém xa các đại gia tộc khác. Lại còn lo nội đấu, sớm muộn gì cũng sẽ suy sụp. Có điều. Lữ Thiếu Khanh nhìn thoáng qua sư muội. Trong mắt hắn hiện lên một chút dịu dàng, muốn cứu Tiêu gia, trọng trách sẽ rơi trên vai của muội. Thiên phú của Tiêu Y rất xuất sắc, thành tựu tương lai nhất định sẽ vượt qua bất cứ kẻ nào của Tiêu gia. Đến lúc đó, muốn cứu Tiêu gia cũng chỉ là chuyện một câu nói. Nhưng hiện tại hử, nhất định phải cố gắng mới được. Tiêu Y nhìn thành trì càng ngày càng gần, đột nhiên cảm thấy lạnh cả người. Nàng nhìn thành trì thân quen trước mặt, như chim sợ cành cong, nhanh chóng dời mắt về phía Nhị sư huynh. Lúc này, nàng phát hiện ánh mắt Lữ Thiếu nhìn mình hơi khác thường ngày, trên mặt cũng lộ vẻ dịu dàng hiếm có. Tiêu Y không thể không nói, nàng cảm thấy Nhị sư huynh thế này không kém Đại sư huynh chút nào. “Nhị, Nhị sư huynh, huynh, huynh muốn làm gì?” Tiêu Y lắp bắp: “Hiểu tử tử, còn, còn ở đây mà.” Sau khi Tiêu Y nói xong, phát hiện khuôn mặt Nhị sư huynh trở nên khó coi. “Hỗn đản, hôm nay ta phải bỏ đầu của muội xuống, coi muội còn dám nghĩ linh tinh không.” Phi chu hạ xuống, Tiêu Y đầu tóc rối bời, dẫn họ đi về Tiêu gia. Đại viện Tiêu gia tọa lạc ở vị trí tốt nhất của Dương Thành, chiếm diện tích cực lớn. Cửa cũng lớn hơn nhà bá tánh bình thường một phần ba. Cánh cửa lớn màu son mở rộng, trên đó viết hai chữ “Tiêu gia” thật to, hai bên cửa có môn đồng đứng canh. Lữ Thiếu Khanh nhìn thoáng qua, không khác những gia tộc bình thường là mấy, chỉ là có hương vị của nhà giàu mới nổi. Hắn liếc xung quanh, phát hiện xung quanh có một vài trận pháp và cấm chế, rất bình thường, đa số có tác dụng cảnh báo. Sau khi tới Tiêu gia, Tiêu Y tươi tắn hơn, ưỡn ngực ngẩng đầu. Đây là nhà nàng. Tiêu Y không nói hai lời dẫn đầu đi lên trước. Môn đồng đã sớm chú ý tới ba người Lữ Thiếu Khanh rồi. Chủ yếu là Tiêu Y đội Tiểu Hồng trên đầu, muốn không làm người ta

chú ý cũng khó. Sau khi Tiêu Y đến gần, đứa bé giữ cửa cũng thấy rõ mặt mũi của người đội con chim trên đầu này là ai rồi. “Tiểu, tiểu thư?” Giọng của hai đứa bé khá là chill chờ. “Không sai, là ta, Tiêu Y ta đã về, ha ha.” Tiêu Y cười tự đắc. Có khí thế Hồ Hán Tam này đã trở về. Tiêu Y dẫn Lữ Thiếu Khanh, Phương Hiểu đi vào luôn. Không đợi Tiêu Y la hét xong, một giọng nói vang lên. “Tiêu Y? Người thế mà trở lại?” Giọng nói quen thuộc, Tiêu Quân xuất hiện. Tiêu Y nói thầm một câu mình quả là xui xẻo. Nàng nhìn thấy Tiêu Quân, sắc lập tức liền khó coi hơn mấy phần. Từ nhỏ đến lớn, người nàng ghét nhất là vị đường tử này. Người đầu tiên gặp sau khi về nhà là Tiêu Quân, chắc khác nào vừa bước chân ra khỏi cửa đã giẫm phải cứt chó, tâm trạng tốt đẹp cả ngày cũng mất đi hơn phân nửa. Tiêu Y khó chịu hừ một tiếng: “Sao hả? Đây là nhà ta, ta không được về à?” Tiêu Quân nhìn Tiêu Y, ngọn lửa ghen tị trong mắt cháy bùng rực. “Chắc không phải người bị Lãng Tiêu Phái đuổi đi đâu hả? Ha ha.” Nàng ta vừa định cười hai tiếng, Tiêu Quân chú ý tới Lữ Thiếu Khanh sau lưng Tiêu Y. Tiêu Quân nhớ tới lần đầu tiên mình đi Thiên Ngự Phong thăm như thế nào, giống như con chuột bị giẫm đuôi, chỉ vào Lữ Thiếu Khanh mắng to: “Đồ khốn, đồ vô sỉ, người còn dám tới Tiêu gia à?” Trước kia, ở Lãng Tiêu Phái, nàng ta không dám, cũng không thể làm gì. Nhưng hiện tại đây là Tiêu gia, là địa bàn của nàng ta, gia gia của nàng ta ở đây. Tiêu Quân không sợ hãi. Tiêu Y giận dữ, đồng cứt chó nhà người này dám mắng Nhị sư huynh của ta: “Tiêu Quân, người khách sáo chút cho ta, bằng không ta sẽ không khách sáo với người đâu.” “Thế nào? Người tính làm gì?” Tiêu Y càng giận, Tiêu Quân lại càng phát đắc ý, nàng ta chỉ vào Lữ Thiếu Khanh: “Ta cứ mắng hần đấy thì như thế nào? Hần có dám ra tay không?” Tiêu Quân vừa mới nói xong, cảm giác được một luồng lực lượng đáng sợ đánh úp về phía mình. Tiêu Quân đột nhiên cảm thấy cổ mình bị một bàn tay vô hình bóp chặt, hít thở càng ngày càng khó khăn. Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cơ thể của Tiêu Quân chậm rãi bay lên. Mặt nàng ta sung huyết đỏ bừng, liều mạng vùng vẫy giống như người chết đuối, há to mồm cố gắng hít thở. Ánh mắt nàng ta bắt đầu trắng dã như cá chết, hơi thở dần dần suy nhược. Tiêu Y chú ý tới ánh mắt Nhị sư huynh lạnh như băng, sát ý mãnh liệt trào dâng, làm nhiệt độ xung quanh tức khắc giảm xuống mấy

độ.Nàng hoảng sợ, Nhị sư huynh muốn làm gì?Muốn giết Tiêu Quân sao?Cũng đúng, trước kia Nhị sư huynh từng tha cho Tiêu Quân một lần, hiện tại Tiêu Quân còn dám chọc vào hấn, đúng là tự tìm đường chết.Tiêu Y không lên tiếng, nàng lựa chọn tin Nhị sư huynh của mình.Sư phụ từng nói, Nhị sư huynh chưa bao giờ làm chuyện không có ý nghĩa.Đồng bạn của Tiêu Quân chú ý tới hành động của Lữ Thiếu Khanh, thì nhau hét lớn.“Người muốn làm gì?”““Buông tay, nơi này là Tiêu gia, không phải chỗ cho người giương oai.”““Đáng giận, người muốn chết sao?”Lữ Thiếu Khanh không thèm nhìn những kẻ đi cùng Tiêu Quân, chỉ lạnh lùng hừ một tiếng.“Hừ!”“Mấy người đồng bạn của Tiêu Quân chớp mắt, tức khắc hôn mê.Tiêu Quân nhìn ánh mắt lạnh như băng của Lữ Thiếu Khanh, trong lòng vô cùng sợ hãi.Hai tay nàng ta đang vùng vẫy, muốn bắt lấy thứ gì cứu mạng mình.Trước mặt lực lượng này, nàng ta thậm chí không thể nói nên lời.Ta, ta sắp chết rồi sao?Dần dần, Tiêu Quân cảm thấy ý thức của mình bắt đầu mơ hồ.Cũng không biết qua bao lâu, Tiêu Quân bỗng nhiên cảm giác được cơ thể thả lỏng, khôi phục tri giác.

Chương 387 - Nhị sư huynh, huynh đang trút giận cho ta à?

Chương 387: Nhị sư huynh, huynh đang trút giận cho ta à? Tiêu Quân quỳ trên mặt đất, há to mồm, liều mạng hô hấp, lần đầu tiên cảm thấy không khí ngọt ngào như vậy. “Vù vù.” “Nhu thể nào!” Giọng nói của Lữ Thiểu Khanh truyền đến, làm Tiêu Quân nhin không được run lên: “Có dám ngông nghênh trước mặt ta nữa không?” Giọng nói hết sức bình hòa, không có cảm xúc dao động dư thừa. Thậm chí, Tiêu Quân cảm thấy chủ nhân của giọng nói này hẳn là cũng hết sức thân thiện. Nhưng mà! Tiêu Quân ngẩng đầu lên, nhìn thấy Lữ Thiểu Khanh, hình tượng dịu dàng nhã nhặn trong lòng nàng ta nhất thời biến mất. Tiêu Quân gian nan đứng lên, trong mắt mang theo kính sợ. “Ngươi, ngươi muốn làm gì?” “Nơi này là Tiêu gia, không phải Thiên Ngự Phong của ngươi.” Ánh mắt của Tiêu Quân dời sang một bên, không dám nhìn thẳng vào Lữ Thiểu Khanh. Giọng nói cố làm ra vẻ hung dữ. Trên thực tế, mặc dù là Tiêu Y cũng nhận ra sự suy yếu trong giọng nói của Tiêu Quân. Hiện tại Tiêu Quân chẳng khác nào con chó cụp đuôi, không dám cắn loạn. Lữ Thiểu Khanh thấy hiệu quả không tệ lắm, cười khinh miệt, những kẻ chỉ biết bắt nạt kẻ yếu, mới dễ bị uy hiếp. Hắn trừng Tiêu Quân một cái: “Xéo đi xa một chút, đừng có xuất hiện trước mặt ta, bằng không ta sẽ đánh ngươi tiếp đấy.” Tiêu Quân sợ tới mức giật bắn người lên, ngay cả đồng bạn cũng không quan tâm, vội vàng chạy khỏi nơi này. Tiêu Y hết chỗ nói rồi, lần đầu tiên nàng thấy Tiêu Quân như vậy, nhưng trong lòng nàng vui vẻ vô cùng. Tiêu Y cười rộ lên, hai mắt cong thành hai vầng trăng khuyết. “Nhị sư huynh, huynh đang trút giận cho ta hả?” Tiêu Y cười tít mắt nín y phục của Lữ Thiểu Khanh hỏi. Lần đầu tiên Tiêu Quân đến Thiên Ngự Phong, Lữ Thiểu Khanh biết Tiêu Y có mâu thuẫn với Tiêu Quân, cố ý bày trò dạy cho Tiêu Quân một bài học. Hiện tại, hắn lại đích thân đánh Tiêu Quân, Tiêu Y cảm thấy hắn đang trút giận cho mình. Lữ Thiểu Khanh tức giận đánh bay tay của Tiêu Y: “Tự mình đa tình, ai trút giận cho muội hả?” “Ha ha, khẩu thị tâm phi. Tiêu Y không tức giận, ngược lại

còn vui vẻ hơn nữa, lại nín lấy y phục của Lữ Thiếu Khanh một lần nữa. “Nhị sư huynh, huynh cứ nhận đi.” “Biển, biển, biển, nam nữ thụ thụ bất thân, đừng có đến gần ta.” “Ha ha.” Đúng lúc này, một giọng nói hơi mang vẻ giật mình vang lên. “Tiểu Y!” Lữ Thiếu Khanh nhìn theo tiếng nói, một vị phụ nhân trung niên mặc váy dài làm bằng vân cầm vàng nhạt sắc, bề ngoài có mấy phần tương tự Tiêu Y, đứng cách đó không xa, tóc búi kiểu vân tán đơn giản, trên đó chỉ cài một cây trâm ngọc. Cách ăn mặc đơn giản, làm cho người ta cảm thấy bình dị, gần gũi. Không cần nhìn thứ gì khác, chỉ nhìn diện mạo và tóc của phụ nhân, Lữ Thiếu Khanh đã biết đây là mẫu thân của Tiêu Y, Tô Uẩn Ngọc. Hai người quá giống. Đồng thời, Lữ Thiếu Khanh cũng cảm thấy may mắn khi bề ngoài Tiêu Y di truyền từ mẫu thân, chứ không phải từ phụ thân của nàng. Tô Uẩn Ngọc là kiểu tiểu thư khuê các, bề ngoài vô cùng xinh đẹp, chỉ đứng yên một chỗ cũng có vẻ nhã nhặn, nhu hòa. Quả nhiên, Tiêu Y thấy được người đó, vui mừng kêu một tiếng: “Mẫu thân!” Sau đó nàng vui vẻ nhào vào Tô Uẩn Ngọc trong lòng như chim non về tổ. Nàng ôm chặt Tô Uẩn Ngọc, làm nũng: “Mẫu thân, ta rất nhớ người.” “Nha đầu ngốc!” Trong lòng Tô Uẩn Ngọc cũng kích động không thôi, lần đầu tiên nữ nhi rời khỏi mình lâu như vậy, bà cũng rất nhớ nữ nhi của mình. Nhưng dù sao bà cũng là người làm mẫu thân, lại là gia chủ phụ nhân, bà không quên cấp bậc lễ nghĩa. Bà vỗ về nữ nhi, nhìn về phía Lữ Thiếu Khanh và Phương Hiểu, hỏi nữ nhi: “Không giới thiệu bằng hữu của con cho mẫu thân à?” Giọng nói của bà rất nhẹ nhàng, giống như gió xuân, làm người ta rất có thiện cảm. Tiêu Y kéo mẫu thân của mình, trên mặt là nụ cười rạng rỡ, giới thiệu cho mẫu thân: “Nương, đây là Nhị sư huynh của ta, Lữ Thiếu Khanh. Vị này là Phương Hiểu tỷ tỷ, ừm, đến từ Phương gia.” Tô Uẩn Ngọc rất là kinh ngạc, tuy bà đã có suy đoán, nhưng lúc xác định, vẫn không thể không giật mình. Sau khi Tô Uẩn Ngọc kinh ngạc, vội vàng chấp tay với Lữ Thiếu Khanh và Phương Hiểu: “Khách quý, khách quý, không có tiếp đón từ xa, chiêu đãi chưa được chu toàn, mong rằng Lữ công tử và Phương tiểu thư đừng trách.” Sau đó vỗ nhẹ vào đầu Tiêu Y, trách cứ: “Con nha đầu này, thật là, Nhị sư huynh và Phương tiểu thư đến đây, cũng không nói trước một tiếng. Làm Tiêu gia chúng ta thất lễ.” Bà nhanh chóng dẫn dò người bên cạnh: “Mau gọi gia chủ ra

ngheh đón khách quý. “Không nói thân phận của Phương Hiểu, con nối dòng của Phương gia rất nhiều, nàng ta đến đây chỉ có thể xem như khách nhân bình thường. Nhưng Lữ Thiếu Khanh thì khác, đệ tử thân truyền của Lăng Tiêu Phái, Nhị sư huynh Tiêu Y, quan hệ với Tiêu gia không cạn, không mở trung môn ra ngheh đón thật là không thể nào nói nổi. Lữ Thiếu Khanh không để ý những lễ tiết này, ngược lại hắn còn ghét đám lễ tiết này nữa. Hắn khoát tay, nói với Tô Uẩn Ngọc: “Bá mẫu, không cần phiền như vậy, người cứ tìm đại một căn phòng nào đó cho ta là được, chúng ta ở vài ngày là đi ngay.” Tiêu Y lập tức giơ tay lên, la hét: “Nhị sư huynh, ta dẫn huynh đi.” Đây là Tiêu gia, địa bàn của nàng, đương nhiên nàng phải tìm cho Nhị sư huynh chỗ ở tốt nhất. “Được, đi thôi.” Sau đó, Tiêu Y bỏ mẫu thân của mình lại, mang Lữ Thiếu Khanh vào bên trong. Để Tô Uẩn Ngọc đứng ngơ ngác tại chỗ, thất thần nhìn nữ nhi của mình. Khi bà thấy nữ nhi thường thường nín lấy y phục của Lữ Thiếu Khanh, lại bị Lữ Thiếu Khanh ghét bỏ đẩy ra, như có điều suy tư. Buổi tối! Lữ Thiếu Khanh không ở trong phòng, mà là ngồi xếp bằng trên nóc nhà. Nơi này là nội viện Tiêu gia, tộc nhân bình thường không có tư cách tiến vào nơi này. Chỉ có tộc nhân hạch tâm của Tiêu gia mới có thể ở lại đây. Đa số tộc nhân ở phân tán trong Dương Thành.

Chương 388 - Vừa nãy có con ruồi

Chương 388: Vừa nãy có con ruồi
Lữ Thiệu Khanh ngồi trên nóc nhà, thu hết cảnh sắc Dương Thành vào đáy mắt. Ở bên trái, vài dặm bên ngoài, kiến trúc cao lớn, đèn đuốc sáng trưng, tiếng người ồn ào, theo Tiêu Y giới thiệu, đó là phủ Thành Chủ, chỗ ở của phụ thân Tiêu Quân. Nghiễm nhiên là nơi tượng trưng cho quyền lực trung tâm của Tiêu gia. Đa phần tộc nhân nhánh Tiêu Quân định cư xung quanh vùng phủ Thành Chủ. Đương nhiên, cũng có một bộ phận tộc nhân ở bên nội viện Tiêu gia, hơn nữa Đại trưởng lão cũng bế quan ở đây, chỗ bế quan nằm ngay sau lưng Lữ Thiệu Khanh. Lữ Thiệu Khanh quay đầu lại nhìn thoáng qua, hơn mười dặm sau lưng hắn, không có một ngọn đèn dầu nào. Linh khí giống như sương trắng trong tia nắng ban mai, bao phủ cả vùng trời đất đó, đầy rẫy cảm giác thần bí. Chỗ đó là phía hậu sơn và cấm địa của Tiêu gia, nơi Đại trưởng lão bế quan, từ đường Tiêu gia, Tàng Thư Các vân vân đều nằm ở đó. Phía sau núi là chỗ tốt nhất Tiêu gia, linh khí dư thừa, tu luyện ở đó, có thể nói là ngày đi ngàn dặm, tiến bộ thần tốc. Mặc dù không dùng thần thức, Lữ Thiệu Khanh cũng có thể cảm nhận được bên trong linh khí nồng đậm có cất giấu một khí tức cường đại. Khí tức đó sáng mà nặng nề, mang đến cảm giác áp lực cho người khác, như trong đó có một con yêu thú đang ngủ say. Khí tức đó thuộc về Đại trưởng lão. Tựa hồ cảm nhận được có người nhìn chăm chú vào mình, linh khí vẫn luôn lưu động thông thả bỗng nhiên chuyển động nhanh hơn. Lữ Thiệu Khanh thu ánh mắt về, trong lòng thầm nghĩ, quả nhiên là Nguyên Anh trung kỳ. Nếu trước đây, biết Tiêu gia có một vị Nguyên Anh trung kỳ, lại còn có mâu thuẫn với mình, đánh chết hắn cũng không tới Tiêu gia. Nhưng mà bây giờ, hắn không sợ gì cả. Bản thân hắn đã là Nguyên Anh, cho dù đánh không cũng có thể chạy trốn. Huống chi hắn còn có con bài chưa lật. Đây cũng là nguyên nhân vì sao khi Lữ Thiệu Khanh nhìn thấy Đỗ Tĩnh, Thương Lăng không chút do dự một kiếm đồ sát bọn họ. Thực lực mạnh hơn, ít lo nghĩ hơn. Lữ Thiệu Khanh thu ánh mắt về, không quan tâm tới Đại trưởng lão. Thần thức của hắn đảo qua

phủ Thành Chủ, trên mặt nở một nụ cười: “Tìm được rồi!” “Tiếp theo đó, bóng dáng hắt chớp lóe, biến mất tại chỗ. Phủ Thành Chủ. Tiêu Quân đang ở trong viện của mình, nghiêng răng nghiêng lợi chung với mấy người đồng bạn, phần hận lên án Lữ Thiếu Khanh. “Tên đáng chết, dám tới Tiêu gia ta giương oai, đáng chết.” Hôm nay, sau khi Tiêu Quân bị Lữ Thiếu Khanh dạy dỗ cho một trận, nhanh chóng chạy từ nội viện Tiêu gia về phủ Thành Chủ. Trong thời gian này nàng ta không đến nội viện Tiêu gia nữa. Hôm nay Lữ Thiếu Khanh làm nàng ta sợ quá. Khi đó nàng ta cảm thấy mình chết chắc rồi. Ở trước mặt, nàng ta không dám oán hận Lữ Thiếu Khanh, nhưng đây là nhà mình, đánh không lại Lữ Thiếu Khanh, mắng vài câu thì có sao? Không mắng vài câu, không chửi bới một phen, không thể nuốt nổi cục tức trong lòng. “Đúng đó, tên khốn đó quá đáng ghét, tưởng nơi này Thiên Ngự Phong của Lăng Tiêu Phái sao?” “Hắn rất đáng chết” “Trong mấy người đứng cạnh Tiêu Quân, có mấy người từng bị Lữ Thiếu Khanh dạy dỗ chung với Tiêu Quân. Trong lòng tất cả hận Lữ Thiếu Khanh thấu xương. “Quần tử tử, không bằng mời người gia gia tử ra tay giáo huấn hắn?” “Có đồng bạn đưa ra đề nghị như vậy. Tiêu Quân rất muốn làm vậy. Gia gia của nàng ta là Nguyên Anh trung kỳ, một khi gia gia xuất thủ, Lữ Thiếu Khanh có lợi hại đến mức nào cũng không thể là đối thủ của gia gia. Có điều. Tiêu Quân lộ vẻ khó xử, nói một cách chần chờ: “Gia gia đang bế quan, chỉ sợ rất khó mời được gia gia.” “Nàng ta vừa dứt lời, giọng của phụ thân vang lên: “Nữ nhi ngoan, sao lại thế này?” “Tiếp theo, một nam nhân hình thể cao lớn, rắn chắc hữu lực bước vào. Nhìn dáng vẻ của ông ta thì biết ngay đây là một người đầu óc đơn giản, tứ chi phát triển. “Phụ thân!” “Người tới chính là phụ thân của Tiêu Quân, đường huynh của Tiêu Dũng, Tiêu Sấm, thành chủ Dương Thành. Tiêu Uân, cảnh giới Kết Đan sơ kỳ, tầng một. Thiên phú của Tiêu Uân còn kém hơn cả Tiêu Dũng. Nếu không có phụ thân hỗ trợ, Tiêu Uân có thể tiến vào Kết Đan hay không vẫn là một dấu chấm hỏi. Sau khi Tiêu Quân nhìn thấy phụ thân đến đây, âm ức khôn kể. Hai mắt Tiêu Quân đỏ ao, nước mắt lăn dài. “Hu hu phụ thân, ta, ta bị người ta bắt nạt.” ““Ai dám?”” Tiêu Uân nghe vậy giận dữ, sát khí bốn phía, giống như hùng sư nổi giận: “Ai dám bắt nạt nữ nhi ngoan của ta? Ta phải làm thịt kẻ đó.” “Thê tử Tiêu Uân chết sớm, chỉ để lại một nữ nhi là Tiêu Quân cho ông ta. Con nổi

dòng duy nhất, Tiêu Uân xem Tiêu Quân là hòn ngọc quý trên tay, cứng chiều vô hạn. Không nỡ mắng, cũng không nỡ đánh. Bây giờ lại nghe nói có người dám bắt nạt nữ nhi của ông ta, chuyện này đã chạm vào nghịch lân của ông ta. Tiêu Quân kể lại chuyện hôm nay. Tiêu Uân vừa nghe, giận dữ hơn nữa: “Chết tiệt, lại là hần sao?” “Trước kia, Tiêu Quân đi Thiên Ngự Phong một chuyến, kết quả bị Lữ Thiếu Khanh khi dễ, ngay cả quần lót cũng suýt nữa bị lột mất. “Ta còn chưa đi tìm hần tính sổ, hiện tại hần còn dám tới cửa bắt nạt con, tưởng là nữ nhi của Tiêu Uân này dễ khi dễ lắm sao?” “Ta phải làm thịt hần. “Mắt Tiêu Uân đỏ ngầu lên, khí tức tăng vọt, nhắc lên một cơn lốc trong sân. “Người muốn làm thịt ai? Ta à?” “Đột nhiên, một giọng nói trêu tức vang lên ở trên trời. Mọi người ngẩng đầu lên, nhìn thấy một người thanh niên huyền phù trên bầu trời, nhìn từ trên cao xuống, như thần minh ngự trên trời cao đang nhìn xuống bọn họ. Tiêu Quân thấy hần, giọng nói bén nhọn, giống như gà mái bị bóp cổ, hét rầm lên: “Là người?” “Trong giọng nói trộn lẫn sợ hãi, phần nộ, chẳng khác nào biểu cảm của Tiêu Quân lúc này, hết sức phức tạp. Nàng ta không ngờ Lữ Thiếu Khanh dám đuổi đến chỗ này, hần muốn làm gì? Giết người diệt khẩu hay là vào nhà cướp bóc? Lữ Thiếu Khanh chậm rãi hạ xuống trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hần cười títt mắt chào hỏi Tiêu Quân, giống như tỷ muội tốt đến chơi: “Này, ta đến đây rồi. “ “Người, người còn dám tới?” Sau khi Tiêu Quân phục hồi tinh thần lại, chỉ vào Lữ Thiếu Khanh kêu to: “Người không sợ chết sao?” “Lữ Thiếu Khanh cười rạng rỡ, nhìn rất là thân thiện, vô hại: “Sợ chứ, nhưng mà người giết được ta sao?” “ “Chết tiệt.” Tiêu Uân bị xem nhẹ giận quát một tiếng: “Dám khi dễ nữ nhi của ta, muốn chết!” “Nữ nhi bị người ta khi dễ như vậy, máu nóng của Tiêu Uân tức khắc ập lên đầu, lập tức ra tay với Lữ Thiếu Khanh. Một cơn lốc linh lực hội tụ. Nhưng mà Lữ Thiếu Khanh chỉ vẫy vẫy tay, cơn lốc linh lực đó đã biến mất, cơ thể của Tiêu Uân bay ngược ra sau, liên tiếp đập vào mấy ngọn núi giả, cuối cùng ngã trên mặt đất, không ngừng phun máu tươi. “Ôi chao, vừa nãy ta nghe thấy ruồi bọ kêu, người có nghe thấy không?” “Lữ Thiếu Khanh cười tủm tỉm hỏi.

Chương 389 - Ta và Tiêu gia có quan hệ tốt nhất

Chương 389: Ta và Tiêu gia có quan hệ tốt nhất”Ngươi, ngươi muốn làm gì?“Tiêu Quân bị hù chết, phụ thân của mình đến một chiêu cũng không chịu nổi, bị Lữ Thiệu Khanh nhẹ nhàng thu thập như đánh ruồi bọ.Lữ Thiệu Khanh nhẹ nhàng vung tay lên, mấy người đứng bên cạnh Tiêu Quân lại một lần nữa rên rỉ ngất đi.Lữ Thiệu Khanh lấy bản đồ da thú ra, hỏi Tiêu Quân: “Còn nhớ rõ không?“Đương nhiên nhớ rõ, Tiêu Quân rít gào ở trong lòng, đây là đồ của ta mà.Bây giờ ngươi lôi ra là có ý gì? Trêu chọc ta, hay là chê cười ta?“Ngươi, ngươi muốn làm gì?“Đôi mắt với Lữ Thiệu Khanh, mắt Tiêu Quân mở to, trái tim nhỏ đập loạn, hai chân run rẩy.“Nói cho ta biết, địa điểm phía trên ở đâu?“Ánh mắt Lữ Thiệu Khanh sâu kín, dưới ánh trăng, giọng nói của Lữ Thiệu Khanh hư vô mờ mịt, hơn nữa Lữ Thiệu Khanh phát ra hơi thở khủng bố, khiến Tiêu Quân cảm thấy Lữ Thiệu Khanh trước mắt như đến từ thế giới địa ngục, khủng bố khó hiểu.“Ta, ta cũng không biết.” Tiêu Quân muốn khóc, nước mắt còn chưa chảy hết ở trước mặt phụ thân nàng ta vừa rồi lại muốn tiếp tục chảy ra: “Cái này, đây là gia gia cho ta.“Bị Lữ Thiệu Khanh đối xử như vậy, Tiêu Quân cũng không dám nói một câu nói dối nào nữa.“Gia gia ngươi?” Giọng điệu của Lữ Thiệu Khanh cũng không có bao nhiêu giật mình.Trong lòng hắn đã sớm có dự liệu, nói mà có thể được tiểu đệ ma quỷ chiếu ra, cũng coi như là tàng bảo đồ, cũng không phải thứ mà loại người như Tiêu Quân có thể dễ dàng đạt được.Lữ Thiệu Khanh vuốt cằm, chẳng lẽ thật sự phải đi tìm Đại trưởng lão Tiêu gia sao?Chỉ sợ sẽ khiến cho lão gia hỏa kia hoài nghi.Trong lòng Lữ Thiệu Khanh chần chờ, đang suy nghĩ được mất.Khiến cho Đại trưởng lão Tiêu gia hoài nghi, đến lúc đó nhất định phải đánh một trận, chẳng may không cẩn thận giết chết, sẽ không dễ ăn nói với Tiêu gia.Lữ Thiệu Khanh bên này đang suy nghĩ, mà Tiêu Uân vừa rồi bị quạt bay đã nhảy ra khỏi đồng đá lộn xộn, gầm lên một tiếng: “Khinh người quá đáng!“Tay của ông ta vung vút lên trời cao, một tia sáng bay lên bầu trời, bộc phát ra hào quang

rực rỡ ở trên trời, phát ra tiếng vang thật lớn, đồng thời còn có một tia sáng cắt ngang chân trời bay thẳng về sau núi Tiêu gia mà đi. Lữ Thiệu Khanh nhìn khói lửa như pháo hoa nổ rộ trên trời. Nếu đoán không sai, đây là cảnh báo, gọi người. Thậm chí còn có thể lay động Đại trưởng lão. Lữ Thiệu Khanh không có nửa phần khẩn trương, quay đầu nhìn thoáng qua Tiêu Quân trong lòng mừng thầm: “Pháo hoa rất đẹp.” Lữ Thiệu Khanh thản nhiên tự đắc, không có nửa phần khẩn trương. Tiêu Quân mắng to trong lòng, giả bộ, đến lúc này mà còn giả bộ, chờ sau khi gia gia ta tới người sẽ biết chữ chết viết như thế nào. Tiêu Quân nhìn lên Lữ Thiệu Khanh một cái, phát hiện Lữ Thiệu Khanh không hề nhìn mình nữa, lặng lẽ di chuyển bước chân, thấy Lữ Thiệu Khanh không có phản ứng, trực tiếp chạy đến bên cạnh phụ thân nàng ta. Tiêu Quân nhìn thấy bộ dáng của Tiêu Uân, hoảng sợ: “Phụ thân, người không sao chứ?” “Trên người Tiêu Uân có vài vết thương lớn nhỏ, máu tươi đầm đìa, sắc mặt tái nhợt, đang ra sức thở hổn hển. Chẳng những bên ngoài bị thương, ngay cả bên trong cơ thể cũng bị không ít thương tổn, hơi thở của ông ta bất ổn, lưng lay sắp đổ. Tiêu Uân cắn răng kiên trì để cho mình đứng vững, không ngã xuống. Trước khi chưa thấy Lữ Thiệu Khanh ngã xuống, ông ta có chết cũng không thể ngã xuống. Ông ta gắt gao nhìn Lữ Thiệu Khanh, cho dù là bóng đêm cũng không che giấu được ánh mắt oán hận của ông ta. Lữ Thiệu Khanh mặc kệ không để ý tới hai cha con Tiêu gia, hất vạt dạm phong khinh, đi tới đình nghỉ mát ngồi xuống, kiễng chân chờ người Tiêu gia tới. Lữ Thiệu Khanh gõ bàn đá, nói với cha con Tiêu gia: “Này, nước trà đâu? Một chút lễ phép cũng không có, khách tới cũng không biết dâng trà sao? Còn dám nói là đại gia tộc, một chút lễ nghĩa cũng không có.” Tiêu Uân và Tiêu Quân tức đến méo mồm. Phép lịch sự? Tên hỗn đản này còn không biết xấu hổ mà nói lễ nghĩa? Chúng ta chỉ hận không đánh chết người, còn nghĩ đến cái gì mà nước trà, có nước miếng này, có muốn uống hay không? Sau khi cảnh cáo của Tiêu gia phát ra, Tiêu gia rất nhanh đã có động tĩnh. Vô số người lập loè xông lên bầu trời, từng tia sáng, nhao nhao hướng nơi này mà đến. “Người nào dám giương oai ở Tiêu gia?” “Chán sống rồi sao?” “Người dám mạo phạm Tiêu gia, chết!” “Ta ngược lại muốn nhìn xem ai to gan như vậy, muốn chết!” “Tùng tiếng quát to, từng khí tức cường đại bộc phát, khí tức cường đại làm cho những người

khác trong Dương Thành run lấy bầy. Có người đến tấn công Tiêu gia sao? Sắp nổ ra đại chiến sao? Vô số người nhao nhao đưa mắt nhìn về phía xa, đặc biệt là Thiên Cơ Giả lại càng trên nhảy dưới tránh, kích động không thôi. Có tin lớn rồi. Rất nhanh, vô số người tản ra khí tức cường hãn của Tiêu gia tộc nhao nhao chạy tới. Nhưng loại khí tức cường hãn này đối với những người khác mà nói là cường hãn, nhưng đối với Lữ Thiếu Khanh mà nói, không đáng nhắc tới. Người của Tiêu gia tộc lấy Luyện Khí kỳ, Trúc Cơ kỳ làm chủ, Kết Đan kỳ không có mấy người. Lữ Thiếu Khanh thấy thế, trong lòng thầm lắc đầu. Nội tình của Tiêu gia không đủ, sở dĩ có thể chen chân vào một trong các đại gia tộc của Tề Châu, hoàn toàn là dựa vào hai Nguyên Anh tọa trấn. Chiến lực cao cấp cũng đủ, chiến lực tầng trung không đủ, lực lượng tầng dưới chót thì cũng coi như có thể. So với những gia tộc khác, thứ Tiêu gia thiếu chính là thời gian. Tiêu Dũng căng thẳng lấy ra vài món pháp khí nhị phẩm đưa cho hắn, chắc là do toàn bộ nguồn lực của gia tộc đều dùng để bồi dưỡng thành viên trong tộc nên túi tiền rất eo hẹp. “Tiêu Uân trưởng lão, xảy ra chuyện gì vậy?” “Thành chủ, ngài không sao chứ? Ai đã thương ngài?” “Là ai?” “Kẻ thù ở đâu?” “Cường giả Tiêu gia đi tới nơi này nhìn thấy vài người Tiêu gia tộc ngã trên mặt đất, cũng nhận thấy được Tiêu Uân bị thương, phần nộ hét lên. Ánh mắt không ít người đã rơi vào trên người Lữ Thiếu Khanh. Lúc này cũng chỉ có Lữ Thiếu Khanh thản nhiên tự đắc ngồi, thậm chí ngay cả nhìn cũng không nhìn bọn họ một cái. “Là hắn sao?” “Tiểu tử, ngươi muốn làm gì? Đến Tiêu gia gây sự sao?” “Có người hét lớn với Lữ Thiếu Khanh, hơi thở tăng vọt, quét về phía Lữ Thiếu Khanh, nhưng mà những người này thật sự quá yếu, bọn họ ngay cả xách giày cho Lữ Thiếu Khanh cũng không xứng. Lữ Thiếu Khanh thậm chí cũng lười nhúc nhích, thủ đoạn nhỏ của những người này còn không làm gì được hắn. Đối mặt với sự nghi ngờ không thôi của mọi người, Lữ Thiếu Khanh chống cằm, nghiêm túc phản bác: “Đừng nói hươu nói vượn nữa, quan hệ giữa ta và Tiêu gia là tốt nhất.”

Chương 390 - Da mặt còn dày hơn so với tường thành

Chương 390: Da mặt còn dày hơn so với tường thành Mọi người giận dữ, như vậy mà còn gọi là quan hệ tốt? Có người chỉ vào Lữ Thiếu Khanh tức giận kêu lên: “Bớt yêu ngôn hoặc chúng đi, nói, có phải ngươi đã thương Thành chủ hay không?” Lữ Thiếu Khanh vẫn phủ nhận, thậm chí còn ngáp một cái: “Ta không có, ta chỉ đánh một con ruồi thôi.” “Vô sỉ, lại có người vô sỉ như thế sao. Tiêu Uân bị tức giận đến càng tổn thương.” “Hỗn đản, ngươi dám làm không dám nhận sao?” “Không dám...” Lữ Thiếu Khanh vẫn là một bộ dạng lười biếng, hơi thở vô lại hiển thị rõ ràng, để cho mọi người kiến thức được cái gì gọi là mặt dày: “Ngươi gọi nhiều người như vậy đến, ta nào dám thừa nhận?” Lữ Thiếu Khanh như vậy làm cho Tiêu gia tộc tức đến lệch mũi, quá vô sỉ. “Đừng nói nhảm nữa, mọi người cùng tiến lên, làm thịt hắn.” Tiêu Uân hét lớn, ánh mắt lóe ra, không có hảo ý. Nhưng vào lúc này, một tiếng hét lớn vang lên. “Dừng tay!” “Gia chủ Tiêu gia Tiêu Dũng mang theo một đám người chạy tới... Tiêu Dũng mang theo một đám người chạy tới, trong đó bao gồm cả Tô Uẩn Ngọc và Tiêu Y. Tiêu Y nhìn thấy Nhị sư huynh của mình ở đây, giật nảy mình. Đây là chuyện Nhị sư huynh mình gây ra sao? Hắn muốn làm gì vậy? Định thừa dịp trăng tối gió cao tới nơi này diệt Tiêu Quân sao? Tiêu Dũng thấy Lữ Thiếu Khanh, nhất thời đau đầu không thôi. Ông biết Lữ Thiếu Khanh không phải là một người an phận, nhưng không ngờ ngày đầu tiên đến đây đã xảy ra chuyện. Lúc này Tiêu Dũng cũng xem như cảm nhận được vì sao mỗi khi đệ đệ mình nói đến Lữ Thiếu Khanh đều nghiêng răng nghiêng lợi, oán khí ngút trời, cũng hiểu vì sao đệ đệ vẫn luôn muốn trừng trị Lữ Thiếu Khanh một trận. Đại ca, nơi này không phải Lăng Tiêu Phái, lại càng không phải Thiên Ngự Phong, ngươi muốn làm cái gì chứ? Sau khi nhìn thấy Tiêu Dũng tới, Tiêu Uân lập tức nhắm thẳng mũi nhọn vào Tiêu Dũng, hét lớn một tiếng: “Gia chủ, đây là khách nhân của ngươi sao, hắn tới nơi này không phân biệt tốt xấu đã ra tay đã thương ta, ngươi phải cho ta một cái công đạo.” Tiêu Uân và

Tiêu Dũng đã có mâu thuẫn, đương nhiên phải lợi dụng cơ hội này để đả kích Tiêu Dũng một chút. Tộc nhân thuộc hệ Tiêu Uân cũng lên tiếng tiếp viện. “Đúng vậy, gia chủ, khách nhân của ngài cũng không thể quá đáng như vậy chứ?” “Gia chủ, nếu lần này ngài không cho mọi người một cái công đạo, thì làm sao mọi người có thể phục ngài được?” “Đúng vậy, gia chủ, đừng để mọi người lạnh lòng.” “Tin tưởng gia chủ, tin tưởng gia chủ nhất định sẽ cho chúng ta một cái công đạo, mọi người yên tâm một chút chớ nóng nảy.” Tộc nhân hệ Tiêu Uân trào phúng châm biếm làm cho Tiêu Dũng nhúc nhích. Bên này là tộc nhân, nhất định phải trấn an. Bên kia là sư huynh của nữ nhi mình, sư đệ của đệ đệ, đệ tử thân truyền của Lăng Tiêu Phái nên cũng phải chú ý đến. Giờ khắc này Tiêu Dũng thực sự muốn nhường vị trí gia chủ cho Tiêu Uân, khó làm quá. Dưới áp lực của mọi người, Tiêu Dũng chỉ có thể hỏi Lữ Thiểu Khanh: “Lữ công tử, đã xảy ra chuyện gì vậy?” “Lữ Thiểu Khanh đưa hai tay ra, có vẻ rất vô tội, biểu cảm muốn bao nhiêu vô tội liền có bấy nhiêu vô tội, hấn hỏi ngược lại: “Tiêu gia chủ, ta còn đang muốn hỏi ngài đây, các người tụ tập nhiều người ở chỗ này là muốn làm gì? Ta có làm cái gì đâu.” “Mẹ kiếp! Da mặt dày đến tận chân trời. Tường thành Dương Thành cũng không có dày bằng da mặt của tên này.” “Hỗn, hỗn đản.” Tiêu Uân cảm thấy mỗi một tế bào trên thân thể mình đều đang học máu, gặp qua vô sỉ, nhưng chưa gặp người vô sỉ như thế. Ông ta tức giận đến nói không ra lời. Nhìn thấy nhiều người đến như vậy, Tiêu Quân khôi phục dũng khí, nằng tã giống như một con gà mái bị bắt nạt, giận dữ mắng mỏ Lữ Thiểu Khanh: “Không phải người ra tay thì là ai ra tay? Người có phải là nam nhân không vậy, dám làm không dám nhận sao?” “Lữ Thiểu Khanh đứng lên, Tiêu Quân hoảng sợ, vội vàng lui về phía sau hai bước. Tiêu Uân thấy thế, tức giận đến cắn răng, nữ nhi của mình, vậy mà lại bị dọa thành như vậy. Trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, hôm nay nói cái gì cũng phải để Lữ Thiểu Khanh chịu chút đau khổ, giúp nữ nhi mình đòi lại công đạo. Lữ Thiểu Khanh đứng lên, chắp hai tay sau lưng, đối diện mọi người, khí định thần nhàn: “Các người có chứng cứ không?” “Có người tức giận quát: “Đến bước này rồi còn giáo biện, vết thương trên người Thành chủ là như thế nào mà có?” “Chính ông ta bước đi không vững, tự ngã thôi.” “Sắc mặt Lữ Thiểu Khanh không vui, dường như có chút tức giận: “Các

ngươi là đại gia tộc, làm việc phải nói chứng cứ chứ. “Tên hỗn đản này thật vô sỉ, Tiêu Quân tiến lên hai bước, chỉ vào Lữ Thiếu Khanh: “Ta tận mắt thấy ngươi ra tay làm phụ thân ta bị thương.” “Các ngươi là cha con, người một nhà giúp nhau nói chuyện, cái này không tính là chứng cứ. “Lời nói của Lữ Thiếu Khanh làm cho mọi người nhất thời nghẹn lời, Tiêu Quân và Tiêu Quân bị tức giận đến nói không ra lời. Tiêu Dũng nhìn thấy Tiêu Uân như vậy, trong lòng thầm nghĩ, ngay cả đệ đệ ta cũng không có biện pháp với hắn, ngươi có thể làm như thế nào đây? Nhưng mà chuyện này dù sao cũng phải có công đạo, ông nói với mọi người: “Mọi người giải tán đi, chỉ để lại vài người ở chỗ này là được. “Tiêu Dũng đang nghĩ ít người một chút, để cho đôi bên dễ dàng giải quyết mọi chuyện hơn. Nhưng trong mắt Tiêu Uân, Tiêu Dũng dự định bao che cho Lữ Thiếu Khanh. Mẹ nó, đây có phải là tên gian phu mà nữ nhi ngươi mang về không, sao ngươi che chở cho hắn vậy? Ta mẹ nó chính là đại ca ngươi, ta bị bắt nạt, ngươi lại còn muốn dàn xếp ổn thỏa? Vì sao ta phải gọi nhiều người như vậy? Ngươi cho là gọi đến đây xem kịch sao? Tiêu Uân phần nộ giống như đánh mất lý trí, hét lớn một tiếng: “Hắn tới nơi này bắt nạt người của Tiêu gia chúng ta, giết hắn.”

Chương 391 - Da mặt còn dày hơn so với tường thành

Chương 391: Da mặt còn dày hơn so với tường thành (tt)Tiêu Dũng kinh hãi, vội vàng ngăn cản: “Không được làm vậy.” Ông ta sao, làm gia chủ thật khó. Nhưng mà người của hệ Tiêu Uân không nghe theo lời của Tiêu Dũng, sau khi nhận được mệnh lệnh, quyết đoán ra tay với Lữ Thiếu Khanh. Trong phút chốc, từng đợt dao động linh lực hội tụ, đỏ, vàng, trắng..., muôn màu muôn vẻ đủ loại công kích, gào thét lao về phía Lữ Thiếu Khanh, giống như pháo hoa nổ rộ, xinh đẹp động lòng người, nhưng cũng nguy hiểm mười phần. Nhìn thấy công kích bên mình sắc bén như thế, Tiêu Uân lộ ra nụ cười dữ tợn, đắc ý: “Xem người chết như thế nào!” “Đối mặt với những công kích này, biểu cảm của Lữ Thiếu Khanh không có nửa điểm biến hóa, không lùi mà tiến lên, tiến lên một bước, vung tay lên. Linh lực bàng bạc càng mạnh gào thét mà ra, Lữ Thiếu Khanh giống như núi lửa bộc phát, khí tức làm người chần động cả hồn phách. Linh lực phát ra từ trên người hắn giống như nham thạch phun ra, công kích của người Tiêu gia tộc trong nháy mắt bị phá hủy. Dao động cường đại hung hăng va chạm vào người Tiêu gia dám ra tay với hắn. “Phụt!” Người Tiêu gia tộc nhao nhao như bị sét đánh, miệng phun máu tươi, bay ngược ra ngoài. “A!” Người Tiêu gia kêu thảm thiết liên tục, nhưng nhiều hơn là trực tiếp ngất đi. Một chiêu vung tay đánh bại hơn mười người Tiêu gia, trong đó không ngoài hai cao thủ Kết Đan. Lần này tất cả mọi người không dám lộn xộn. Mạnh như vậy sao? Bị nhiều người vây công như vậy, cho dù là cường giả cảnh giới Kết Đan cũng không thể dễ dàng như vậy. Rốt cuộc hắn có thực lực gì vậy? Tô Uẩn Ngọc cũng kinh ngạc, kéo nữ nhi, thấp giọng hỏi: “Tiểu Y, nhị sư huynh của con có thực lực gì?” “Trong lòng Tô Uẩn Ngọc có một suy đoán, nhưng không thể tin được, quá dọa người. Đại sư huynh của nữ nhi mình là cảnh giới Nguyên Anh, Nhị sư huynh cũng là cảnh giới Nguyên Anh sao? Nữ nhi của mình có vận cốt chó gù mới có thể có sư huynh như vậy. Tiêu Y nhìn thấy người của Tiêu gia bị đánh bay, chẳng những không tức giận, trong lòng

ngược lại vui vẻ vô cùng.Đều là người của hệ Tiêu Uân, bình thường đi theo Tiêu Uân chuyên môn đối nghịch với phụ thân nàng, hôm nay đụng phải cái đỉnh cứng là Nhị sư huynh.Mặt Lữ Thiếu Khanh không chút thay đổi, khí tức không có nửa phần biến hóa, giống như vừa rồi thật sự chỉ vẫy tay một cái mà thôi.Lữ Thiếu Khanh như vậy dọa sợ những người khác của Tiêu gia, không ai dám lên tiếng.Hắn đưa tay bắt Tiêu Uân, Tiêu Uân giống như bị một bàn tay lớn nắm lấy.Tất cả mọi người đều cảm nhận được sát ý của Lữ Thiếu Khanh, sát ý lạnh thấu xương khiến mọi người không rét mà run.Ở trước mặt sát ý này, Tiêu Dũng cũng nhịn không được mà tê cả da đầu.Ngay khi mọi người cho rằng Lữ Thiếu Khanh muốn giết Tiêu Uân, phía sau núi Tiêu gia truyền đến một đợt khí tức cường đại, nhiếp hồn đoạt phách.Khí tức cường đại mà khủng bố khiến sắc mặt người Tiêu gia trắng bệch, sau đó đều mừng rỡ.“Đại trưởng lão!”“Là Đại trưởng lão!”“Đại trưởng lão xuất quan, thật tốt quá!”“Chúng ta được cứu rồi!”Người của Tiêu gia, đặc biệt là tộc nhân của hệ Tiêu Uân lại càng lệ nóng doanh tròngm chỗ dựa vững chắc đến rồi.“Đại trưởng lão đến, hắc hắc chắc rồi.”“Không sai, cho dù hắc là đệ tử Lăng Tiêu Phái, hắc cũng chết chắc rồi.”“Ha ha, tiểu tử, ngươi chờ chết đi!”Ánh mắt Lữ Thiếu Khanh dừng lại trên người Tiêu gia đang kêu gào với hắn.Người Tiêu gia kia phụt một tiếng, miệng phun máu tươi, giống như bị người dùng búa lớn đập một cái, nặng nề bay ra ngoài.“Tiểu hữu, xong rồi!”Trên bầu trời, truyền đến thanh âm tang thương, tiếp theo một lão nhân xuất hiện ở trên bầu trời.Lão nhân đầu đầy tóc bạc, tung bay theo gió ở trong bóng đêm, giống như một lão thần tiên du hí nhân gian.Đại trưởng lão Tiêu gia, Tiêu Tự Minh, Nguyên Anh trung kỳ, cảnh giới tầng 5, cuối cùng cũng tới rồi sao?Lữ Thiếu Khanh ngẩng đầu, đối diện với tầm mắt của Tiêu Tự Minh.“Ầm ầm!”Trong bầu trời đêm, đột nhiên vang lên một tiếng vang thật lớn, dọa tất cả mọi người nhảy dựng.Sắc mặt Lữ Thiếu Khanh không có biến hóa, càng hiểu rõ thực lực của Tiêu Tự Minh.Thực lực Nguyên Anh trung kỳ mạnh hơn hắn rất nhiều. Một chọi một, chỉ dựa vào thực lực cảnh giới, hắn không phải là đối thủ.Mà sắc mặt Tiêu Tự Minh không hề lạnh nhạt, mà là thêm vài phần ngưng trọng.Tuổi còn trẻ mà thực lực lại cường hãn như thế, nhưng mà cũng chỉ như vậy thôi.Ở trước mặt lão, chút thực lực này còn chưa đủ tư cách kiêu

ngạo. Tiêu Tụ Minh đứng ở trên trời, từ trên cao nhìn xuống Lữ Thiếu Khanh, tự tin ngạo nghễ: “Tiểu hữu, buông tay đi, đừng nháo quá khó coi. Nơi này là Tiêu gia, không phải Lăng Tiêu Phái người.” “Lão già già vờ cool.” Lữ Thiếu Khanh khó chịu nói thầm một tiếng. Hắn hoàn toàn không có hảo cảm với Tiêu Tụ Minh, bắt nạt phụ thân sư muội mình, không phải là đang bắt nạt sư muội của mình sao? “Người nói cái gì?” Tiêu Tụ Minh nghe vậy, trên mặt hiện lên một tia tức giận, tiểu tử rất vô lễ. Thật sự cho rằng người là người Lăng Tiêu Phái, ta không dám giết người, còn không dám dạy dỗ người sao? Lữ Thiếu Khanh tát Tiêu Uân một cái, sau đó mới bay vọt mà lên, hắn không thích ngẩng đầu nói chuyện, quá mệt mỏi. Hắn triệu hồi phi kiếm, ngồi xếp bằng trên Mặc Quân kiếm, để cho mình thoải mái một chút, mới chậm rãi nói: “Ta nói này, đã già như vậy thì đừng học người trẻ tuổi giả bộ cool ngầu nữa. Có xấu hổ không vậy?” “Hai câu đơn giản làm cho Tiêu Tụ Minh cảm thấy huyết áp của mình tăng lên, trong lòng bình tĩnh cũng bắt đầu tức giận.” “Đừng tưởng rằng người là đệ tử Lăng Tiêu Phái mà ta không dám ra tay với người.” “Trong lời nói bình tĩnh của Tiêu Tụ Minh đã mang theo tức giận, thậm chí là sát ý. Lão là Nguyên Anh, có người dám mạo phạm lão, không giết thì sau này để mặt mũi ở đâu? Hơn nữa còn dám tát nhi tử của lão một cái ngay trước mặt lão, đáng chết.

Chương 392 - Già cũng đừng học người trẻ giả vờ ngây

Chương 392: Già cũng đừng học người trẻ giả vờ ngây”Đến đây đi.” Lữ Thiếu Khanh giơ phi kiếm lên, đi về phía sau núi Tiêu gia, cũng không quay đầu lại: “Cho người chút mặt mũi, để người không mất mặt trước hậu bối.” “Càng ít người biết về tàng bảo đồ thì càng tốt.” “Muốn chết!” Trong mắt Tiêu Tự Minh lộ ra sát ý lạnh lạnh, quá kiêu ngạo. Lão giận dữ quát một tiếng: “Tiểu tử, làm người không nên quá kiêu ngạo!” “Tiếp theo liền ra tay với Lữ Thiếu Khanh, cũng mặc kệ Lữ Thiếu Khanh đưa lưng về phía lão, hành động này của lão sẽ bị hiềm nghi là đánh lén. Lữ Thiếu Khanh đã sớm đề phòng lão, trong nháy mắt khi Tiêu Tự Minh ra tay, Lữ Thiếu Khanh cũng ra tay. Mặc Quân kiếm xuất hiện trong tay, Ly Hỏa Kiếm Quyết thức thứ nhất, Không Hỏa! Trong mắt người Tiêu gia phía dưới, trên trời lập tức bị vô số ngọn lửa vây quanh. Ngọn lửa hừng hực thiêu đốt, thoát nhìn, giống như là bầu trời đang bốc cháy, ngọn lửa đỏ sậm bao phủ Dương Thành, chiếu sáng như ban ngày. Khí tức khủng bố, nhiệt độ nóng rực khiến mọi người Tiêu gia run lẩy bẩy. Bọn họ biết Lữ Thiếu Khanh đã rất lợi hại, không nghĩ tới Lữ Thiếu Khanh lại lợi hại đến mức này. Mỗi một ngọn lửa đều tản mát ra uy năng khủng bố làm cho da đầu bọn họ tê dại, bọn họ tin tưởng cho dù chỉ chạm vào một chút, bọn họ cũng sẽ bị thiêu thành tro tàn. Công kích của Tiêu Tự Minh chôn vùi trong một kiếm này của Lữ Thiếu Khanh, hơn nữa còn đảo khách thành chủ, vô số kiếm khí khủng bố mang theo hỏa diễm vô tận bao phủ Tiêu Tự Minh. Trong ánh mắt hoảng sợ của Tiêu gia, Tiêu Tự Minh bị vô số ngọn lửa cắn nuốt, rất nhiều tộc nhân Tiêu gia bị dọa sợ. Đây chính là Đại trưởng lão của bọn họ, cao thủ cảnh giới Nguyên Anh trung kỳ, chẳng lẽ chỉ một hiệp đã bị diệt? Không ít người Tiêu gia tộc run rẩy hai chân, hoảng sợ không thôi. Cảm thấy còn không bằng hủy diệt thế giới này cho xong, nhưng mà Tiêu Tự Minh cũng không có yếu như gà vậy. Một tiếng hừ lạnh truyền ra từ trong ngọn lửa, giống như gió lốc cực lạnh thổi qua, thiên địa bị đóng băng, ngọn lửa sinh mệnh

đều bị dập tắt. “Cũng có chút thủ đoạn.” Tiêu Tự Minh không có bị thương tổn gì, sắc mặt không có biến hóa, nhưng nội tâm lại kiêng kỵ vô cùng. Lão cao hơn vài cảnh giới so với Lữ Thiều Khanh, nhưng cũng cảm nhận được sự uy hiếp. Nếu cảnh giới của Lữ Thiều Khanh mạnh hơn một chút, lão chưa chắc đã thoải mái như vậy. Không nói nhảm nữa, khí tức cường đại bộc phát, vững vàng khóa chặt Lữ Thiều Khanh, sau một khắc sẽ đánh ra công kích như sấm vang chớp giật. “Cho người thêm một cơ hội, cúi đầu xin lỗi, chuyện hôm nay coi như xong. “Người của Tiêu gia phía dưới nghe vậy, đặc biệt là người của hệ Tiêu Uân càng hưng phấn hò hét. “Đại trưởng lão uy vũ! “ “Đại trưởng lão vô địch! “ “Đại trưởng lão, dạy dỗ hần, để hần biết Tiêu gia không phải là nơi để hần giương oai! “ Tiêu Uân nhìn thấy phụ thân của mình uy vũ như thế, hưng phấn vô cùng, cảm giác thương thế của mình đã khỏi hẳn. Ông ta lớn tiếng nói: “Hừ, người trẻ tuổi cho rằng mình có chút năng lực liền tới nơi này gây sự mà cũng không nhìn xem nơi này là địa phương của ai? Đúng không, gia chủ? “ Tiêu Uân cố ý gọi một tiếng gia chủ, trong giọng nói để lộ ra ý trào phúng nồng đậm. Tiêu Dũng nhìn Lữ Thiều Khanh trên trời, trong lòng thầm than một tiếng, chung quy là lỗ mãng. Không đợi Tiêu Dũng nói chuyện, Tiêu Uân tiếp tục mở miệng. “Gia chủ, chuyện lần này, người nhất định phải cho tộc nhân một công đạo, nếu không, ta sẽ là người đầu tiên không đồng ý. Cho dù hần là sư huynh của Tiểu Y, sư đệ của Tiêu Sấm. “ Câu nói cuối cùng của Tiêu Uân căn rất nặng, ý tứ tiềm ẩn rất rõ ràng. Tiêu Dũng cũng dừng ý vào có tầng quan hệ này là có thể bênh người thân không cần đạo lý. Tiêu Dũng nổi giận, lúc trước khi ta làm gia chủ, cha người còn không biết chết ở nơi nào. Lúc ấy người không dám lên tiếng, hiện tại cha người đã trở lại, người vênh váo rồi đúng không? Ông tức giận quát: “Đến, đến, đến, vị trí gia chủ hôm nay ta nhường cho người, người tới làm gia chủ đi. “ “Làm gia chủ này không có một ngày có tâm trạng tốt, phiền muộn chết. Trong lòng Tiêu Uân đang cầu còn không được, trước kia ông ta không có hứng thú đối với vị trí gia chủ, sau đó Tiêu gia dần dần thành đại gia tộc, ông ta liền có hứng thú. Nhưng mà vị trí gia chủ của Tiêu Dũng là trải qua sự đồng ý của mọi người, đương nhiên bao gồm cả ông ta, muốn đoạt ngôi vị chủ nhân, nhất định phải có lý do chính đáng. Ông ta chỉ vào tộc nhân bị thương quát: “Gia chủ, không

phải ta cố ý muốn làm khó người, thế nhưng hôm nay nhiều tộc nhân bị đả thương như vậy, người dù sao cũng phải cho chúng ta công đạo chứ? Nếu người xử lý không tốt, làm sao mà mọi người có thể phục người được?“Nhìn Tiêu Uân mang theo một ít tộc nhân vây công trọng phụ của mình, còn tộc nhân bên phía trọng phụ bà khi phải đối mặt với sự thật thì vô lực phản bác, muốn hỗ trợ cũng không được.Tô Uẩn Ngọc nhíu chặt mày liễu, trên gương mặt dịu dàng mang theo vẻ lo lắng, nếu chuyện hôm nay xử lý không tốt, sẽ có ảnh hưởng rất lớn đối với Tiêu gia.Dã tâm của đại bá Tiêu Uân đã là lòng của Tư Mã Chiêu, người qua đường đều biết.Lần này đã cho ông ta một cơ hội tuyệt vời. Tại sao sư huynh của Tiêu Y lại lỗ mãng như vậy chứ?Tô Uẩn Ngọc nhìn Lữ Thiếu Khanh trên bầu trời, ánh mắt lộ ra lo lắng.Đối thủ chính là Đại trưởng lão Tiêu gia, Nguyên Anh trung kỳ, hẳn có thể đánh lại sao?Tiêu Y nắm tay mẫu thân, nhận ra sự lo lắng của người, nàng nhéo nhéo tay mẫu thân, nở nụ cười với Tô Uẩn Ngọc, an ủi: “Nương, không cần lo lắng. Nhị sư huynh, chưa bao giờ làm chuyện vô nghĩa và không nắm chắc.“Trong lời nói bình thản, mang theo lòng tin nồng đậm.

Chương 393 - Cho người xem bảo bối này

Chương 393: Cho người xem bảo bối này Tô Uẩn Ngọc cúi đầu, nữ nhi có lòng tin đối với Lữ Thiếu Khanh như thế, trong lòng bà sinh ra vài phần kinh ngạc. Giọng điệu này, thái độ này, hình như trạng thái của bà cũng không thể làm cho nữ nhi có loại cảm giác tín nhiệm này đi? Nghĩ đến đây, trong lòng bà có thêm vài phần chờ mong, lần nữa ngẩng đầu nhìn lên trời, nhìn xem sư huynh của nữ nhi sẽ ứng đối như thế nào. Trên bầu trời, Tiêu Tự Minh khóa chặt Lữ Thiếu Khanh, lão định dùng khí tức cường đại ép Lữ Thiếu Khanh cúi đầu nhận sai, cái này so với giết Lữ Thiếu Khanh thì hữu hiệu và có lực chấn nhiếp hơn. Nhưng mà, mấy hơi thở đã qua, cũng không thấy Lữ Thiếu Khanh có dấu hiệu chịu thua, ánh mắt Tiêu Tự Minh lạnh xuống: “Xem ra người định rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt rồi. Nếu đã như vậy, trước sẽ trừng trị người một trận, sau lại ép người xin lỗi, để người càng thêm hối hận.” Ngay khi Tiêu Tự Minh chuẩn bị ra tay, Lữ Thiếu Khanh mở miệng, không nhanh không chậm: “Khoan đã, ta lấy bảo bối ra cho người xem.” Người Tiêu gia tộc phía dưới nghe được Lữ Thiếu Khanh nói, có người vui vẻ. “Hắn đang nói câu ngu ngốc gì vậy?” “Chẳng lẽ muốn dâng ra bảo vật để cầu Đại trưởng lão tha thứ?” “Ha ha, biết sai rồi sao?” Tiêu Uẩn cười ha hả với Tiêu Dũng, trong ánh mắt tràn ngập khiêu khích: “Gia chủ, người thấy thế nào?” “Vừa rồi không phải rất ngông cuồng sao? Cha ta đi ra, còn không phải vẫn ngoan ngoãn nhận lỗi sao? Người của Tiêu Uẩn cười lạnh nhìn phía trên, bọn họ đều đang chờ Lữ Thiếu Khanh cúi đầu với Tiêu Tự Minh. Để cho một đệ tử thân truyền của phái lớn cúi đầu nhận sai, đây là một chuyện hả hê lòng người. Tiêu Tự Minh cũng có tâm tư như vậy, tâm tình vui vẻ, khẽ lắc đầu: “Người trẻ tuổi, quá can đảm không phải là chuyện tốt. Ta cũng muốn xem người có thể lấy ra bảo bối gì để bình ổn lửa giận của Tiêu gia ta.” Lữ Thiếu Khanh thở dài, lắc đầu, vô cùng tiếc hận: “Người sống lâu như vậy, ta thấy người sống quá uống phí rồi. Tiêu gia có Đại trưởng lão như người thật sự là bị ai.” “Người nói cái gì?” Tiêu Tự Minh trong nháy mắt lại nổi

giận: “Muốn chết!” Lão tức giận giơ tay lên, linh lực trong tay hội tụ, lão định ra tay. Lữ Thiếu Khanh không chút hoang mang lấy ra một bức tượng gỗ, nói với Tiêu Tụ Minh: “Người xem bảo bối này thế nào?” Một tượng gỗ hình người, thủ pháp khắc họa không tính là cao minh, ngũ quan của nhân vật không rõ ràng lắm, nhưng lại làm cho người ta có một loại cảm giác sống động, linh hoạt có thần. Đây là lần đầu tiên Tiêu Tụ Minh nhìn thấy tượng gỗ, sắc mặt lão trắng bệch, linh hồn trong thân thể run rẩy. Người khác có lẽ chỉ nhìn thấy đây là một tượng gỗ có thần, nhưng trong mắt Tiêu Tụ Minh, bức tượng này còn dọa người hơn so với quỷ, khí tức ẩn chứa phía trên làm cho Tiêu Tụ Minh cảm giác mình giống như một con chuột nhìn thấy mèo, trái tim sợ hãi nhảy lên. Lý trí còn sót lại làm cho lão miễn cưỡng duy trì trấn định, không đến mức quay đầu bỏ chạy. Tiêu Tụ Minh gian nan, lặng lẽ nuốt một ngụm nước bọt, giọng khàn khàn: “Người, người muốn làm gì?” Đây là khí tức của Hóa Thần, Tiêu Tụ Minh không dám dễ dàng trêu chọc. Hồi hận, vạn phần hồi hận. Nếu Tiêu Tụ Minh biết trong tay Lữ Thiếu Khanh có thứ này, đánh chết lão cũng sẽ không ra mặt. Nhìn thấy nhi tử của mình bị bắt nạt, Tiêu Tụ Minh tự mình ra trận, dự định tìm lại danh dự cho nhi tử. Hiện tại thì tốt rồi, khiến cho lão không trên không dưới, tiến thoái lưỡng nan. Lữ Thiếu Khanh vung vẩy bức tượng gỗ trong tay, cười híp mắt nói: “Hôm nay ta tới nơi này bị nhi tử của người bắt nạt, người phải cho ta một lời giải thích chứ?” Mẹ kiếp! Tiêu Uân ở phía dưới giận dữ, hỗn đản, rốt cuộc là ai bắt nạt ai? Ông ta còn chưa nhận thấy được mọi chuyện không thích hợp, chỉ vào Lữ Thiếu Khanh mắng to: “Hỗn đản, tiểu tử đáng chết, người muốn đổi trắng thay đen, ngậm máu phun người sao? Nói cho người biết, phụ thân ta cũng sẽ không bị người lừa đâu.” Lữ Thiếu Khanh không để ý tới Tiêu Uân, mà cười híp mắt nói với Tiêu Tụ Minh: “Người nghe một chút, ông ta còn mắng ta kìa. Người không làm chút gì sao? Cha không dạy con là có tội đấy.” Sau khi nói xong, lại lắc lắc tượng gỗ trong tay, uy hiếp trắng trợn. Tiêu Tụ Minh thờ ơ, lão hừ lạnh một tiếng: “Đồ trong tay người tuy rằng lợi hại, nhưng nếu đánh nhau thật, hươu chết về tay ai còn chưa biết. Người có thủ đoạn, ta cũng có thủ đoạn của mình, chống đỡ qua rồi, người còn có thể là đối thủ của ta sao?” Tiêu Tụ Minh vẫn duy trì một chút tôn nghiêm cuối cùng của Nguyên Anh. Lữ Thiếu

Khanh hiểu được ý tứ của Tiêu Tự Minh, Tiêu Tự Minh là Nguyên Anh trung kỳ, đồ trong tay Lữ Thiếu Khanh mặc dù là có một mảnh thần niệm của Hóa Thần, nhưng cũng chỉ là một mảnh mà thôi. Lữ Thiếu Khanh cười rất vui vẻ, hàm răng trắng lấp lánh trong bóng đêm, sau đó lại lấy ra một bức tượng gỗ: “Như vậy thì sao?” “Mẹ hử! Tiêu Tự Minh muốn chửi má nó. Thứ đồ chơi bại gia, rốt cuộc là tên Hóa Thần khốn kiếp nào làm vậy? Cho một cái là tốt rồi, sao lại còn cho tận hai cái, có phải sợ chơi không đủ hay không?” Lữ Thiếu Khanh cười hai tiếng, thu hồi nụ cười, giọng nói trở nên lạnh lẽo: “Người không ra tay dạy dỗ thì cũng đừng trách ta ra tay.” “Lực uy hiếp mười phần. Tiêu Uân thấy Lữ Thiếu Khanh uy hiếp phụ thân mình dạy dỗ mình, rống giận liên tục: “Tiểu tử, người là ngại mạng dài sao? Người cho rằng phụ thân ta sẽ ngoan ngoãn nghe lời người sao? Người nằm mơ!” “Chát! Một tiếng vang thanh thúy, cắt đứt lời nói của Tiêu Uân, cũng làm tắt cả mọi người kinh sợ. Tiêu Tự Minh nổi giận đùng đùng, biểu cảm trên mặt hơi dữ tợn, cố gắng đè nén tức giận trong lòng, quát Tiêu Uân: “Câm miệng cho ta.” “Tất cả mọi người ngây dại, không rõ vì sao Tiêu Tự Minh lại làm như vậy?”

Chương 394 - Đây là vì ta sao

Chương 394: Đây là vì ta sao
Tiêu Uân ôm mặt của mình, hôm nay bị phụ thân đánh một cái tát từ xa, mộng bức. Phụ thân, con mới là con người, người đánh nhầm người rồi đúng không? Vừa rồi lão ta tát con, giờ người lại tát con. Tiêu Uân uất ức đến muốn rơi lệ. Không nên bắt nạt người như vậy chứ. Một cái tát này của Tiêu Tự Minh cũng là bất đắc dĩ, lão không đánh, Lữ Thiếu Khanh sẽ giết chết con lão. Lữ Thiếu Khanh có hai mảnh thần niệm của Hóa Thần nên sẽ không sợ lão, mà lão cũng không làm gì được Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh hết sức hài lòng, nhưng vẫn được voi đòi tiên. Hắn đề nghị: “Con trai người có tính cách như vậy, không thích hợp để làm Thành chủ đâu, vẫn nên để cho ông đi sau núi diện bích (úp mặt vào tường) mười năm rồi nói sau, dù sao bên ngoài quá nguy hiểm. Dù sao hôm nay cũng là ông ta phạm sai lầm, người nói có phải hay không, Tiêu Đại trưởng lão?” Tiêu Tự Minh sống mấy trăm năm, nếu như ngay cả ý tứ trong lời nói của Lữ Thiếu Khanh còn nghe không ra, thì lão cũng sống cũng uổng phí. Để cho nhi tử lão gánh vác sai lầm, lão liền có bậc thang có thể xuống, không đến mức mất hết mặt mũi, nếu đã phạm sai lầm, tự nhiên phải bị trách phạt. Vị trí Thành chủ của Tiêu Uân có lẽ phải nhường lại, việc để cho ai đảm nhiệm, cái này còn phải hỏi sao? Tâm tư Tiêu Tự Minh chuyển nhanh, rất nhanh đã hiểu được ý tứ trong đó. Ánh mắt như lang sói của lão nhìn Lữ Thiếu Khanh một cái, ánh mắt mang theo kiêng kỵ sâu sắc. Tuổi trẻ, thực lực khủng bố, càng đáng sợ hơn chính là, tâm tư này so với lão hồ ly thì không thua bao nhiêu, sâu không lường được. Đây là muốn ra mặt vì Tiêu Dũng sao? Tiêu Tự Minh nhìn thoáng qua Tiêu Dũng, trong lòng nghĩ xa hơn. Im lặng một lát, Tiêu Tự Minh mở miệng, thanh âm lạnh như băng giống như mưa đá trong trời đông giá rét: “Tiêu Uân xúc phạm tộc quy, phạt giao ra vị trí Thành chủ, giam cầm sau núi mười năm. Sự vụ lớn nhỏ của Tiêu gia do gia chủ xử lý.” Sau khi nói xong, bóng dáng Tiêu Tự Minh biến mất tại chỗ, để lại đám người Tiêu gia ngẩn ngơ tại chỗ. Chuyện xảy ra quá nhanh, đầu óc bọn họ còn

chưa kịp vận chuyển. Tiêu Tụ Minh khí thế bùng bùng mà đến, rõ ràng là muốn làm chỗ dựa cho nhi tử đối phó Lữ Thiểu Khanh. Kết quả thì sao, Lữ Thiểu Khanh lấy ra cái gọi là bảo bối, Tiêu Tụ Minh sợ hãi. Dạy dỗ nhi tử, còn giam cầm nhi tử. Rốt cuộc ai mới là con của lão vậy? Thậm chí có tộc nhân hoài nghi ở trong lòng, Tiêu Uân thật sự là con ruột của lão sao? Sắc mặt Tiêu Uân xám xịt, trong đầu chỉ có một suy nghĩ, phụ thân không yêu ta nữa. Sắc mặt tộc nhân hệ Tiêu Uân cũng xám xịt, giống như lão tử đã chết. Tiêu Uân bị cấm túc không sao, nhưng bảo Tiêu Uân giao vị trí Thành chủ ra ngoài, trả lại cho Tiêu Dũng, tương đương với trả lại toàn bộ quyền lực của Tiêu gia cho Tiêu Dũng. Điều này có nghĩa là Tiêu Tụ Minh không hề có ý định ủng hộ Tiêu Uân tranh đoạt vị trí gia chủ của Tiêu gia nữa sao? Bởi vậy, tộc nhân hệ Tiêu Uân thất thế, cuộc sống ngày sau sẽ không thoải mái như vậy nữa. Tiêu Dũng bên này cũng phản ứng không kịp. Đây là niềm vui từ trên trời giáng xuống sao? Trời giáng công lý? Mãi đến khi về đến nhà, Tiêu Dũng còn chưa thoát ra khỏi niềm vui sướng này. Từ sau khi Đại trưởng lão Tiêu Tụ Minh trở lại Tiêu gia, Tiêu Uân nhận được sự ủng hộ của Tiêu Tụ Minh, đuôi của Tiêu Uân vênh lên trời. Luôn tranh đoạt quyền lực Tiêu gia với Tiêu Dũng, tranh đấu gay gắt, làm cho Tiêu Dũng rất mệt mỏi, liên lụy thật lớn đến sự phát triển của Tiêu gia. Bất đắc dĩ chính là, Tiêu Uân có Tiêu Tụ Minh làm chỗ dựa, ông không làm gì được Tiêu Uân. Mà hôm nay, Lữ Thiểu Khanh chỉ ra tay một chút đã giải quyết được vấn đề khó khăn quấy nhiễu ông mấy chục năm. Hậu sinh khả úy, hậu sinh khả úy a. Cuối cùng Tiêu Dũng cảm thán như thế. Ông nhìn thoáng qua nữ nhi đang cười rất vui vẻ, nhin không được hỏi: “Tiểu Y, Lữ công tử làm như vậy là vì cái gì?” “Đương nhiên là vì con.” Tiêu Y dương dương đắc ý, ưỡn ngực kiêu ngạo nói: “Nếu không Nhị sư huynh cũng lười ra tay. “Nhị sư huynh nhất định là biết ta ở nhà bị Tiêu Quần bắt nạt, đây là giúp ta trút giận, nhân tiện giúp phụ thân, trong lòng Tiêu Y vô cùng bội phục. Ngay cả Đại trưởng lão Nguyên Anh trung kỳ cũng không có cách nào với hắn, Nhị sư huynh thật sự là quá lợi hại. “Phụ thân, con nói cho người biết, Nhị sư huynh rất lợi hại!” “Sau đó giống như chim nhỏ líu ríu, lải nhải nói đến chuyện của Lữ Thiểu Khanh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy sùng bái. Tô Uẩn Ngọc ở bên cạnh không nói gì, nhìn bộ dáng hưng trí bùng

bềnh của nữ nhi, trên mặt mang theo nụ cười dịu dàng.Đợi sau khi Tiêu Y rời đi, Tô Uẩn Ngọc cười hỏi trượng phu của mình: “Như thế nào?”“Tiêu Dũng xoa xoa huyết thái dương, cảm thán nói: “Nha đầu kia nói nhiều hơn trước. Đầu ta có chút choáng váng, phu nhân tới giúp ta xoa bóp đi.”Giọng của Tiêu Y làm Tiêu Dũng choáng váng đầu óc.Tô Uẩn Ngọc lườm ông một cái: “Như vậy mà đã cảm thấy choáng váng đầu rồi sao? Nếu ta nói cho chàng biết, Tiêu Y có thể đã thích sư huynh của nàng, chàng sẽ làm gì?”“Cái gì?”“Tiêu Dũng cả kinh nhảy dựng lên, sau đó kêu lên: “Ai nha, đau đầu rồi.”Trong lòng Tiêu Tự Minh vô cùng ghen ghét, một khắc cũng không muốn ở nơi đó lâu.Khí thế hùng hực, uy phong lẫm liệt ra sân, kết quả xám xịt chạy về, mất hết mặt mũi rồi.Lão thoảng cái liền trở lại chỗ bế quan sau núi của mình, dự định bế quan một trăm năm không ra.Nhưng mà, gần như cùng lúc đó, Lữ Thiếu Khanh cũng xuất hiện ở đây.

Chương 395 - Đây là vì ta sao

Chương 395: Đây là vì ta sao (tt) Tiêu Tụ Minh giật nảy mình. “Người muốn làm gì?” Hai tượng gỗ trên người Lữ Thiểu Khanh trong mắt Tiêu Tụ Minh giống như hai quả bom có thể nổ chết lão bất cứ lúc nào. Hiện tại trong mắt lão, Lữ Thiểu Khanh chính là một phần tử khủng bố, loại nguy hiểm nhất. Lão có thể cách bao xa liền cách bấy nhiêu. Bây giờ cùng Lữ Thiểu Khanh đi theo tới cửa, muốn làm gì? Tiêu Tụ Minh ngoài mạnh trong yếu quát to: “Người đừng khinh người quá đáng, đến lúc đó đánh nhau, không nhất định có thể chiếm được tiện nghi của ta đâu.” Lữ Thiểu Khanh ung dung, cũng quát to một tiếng, răn dạy: “Hoảng cái gì? Đã bao nhiêu tuổi rồi? Tâm tình còn không bằng một người trẻ tuổi, bình tĩnh một chút, còn dám xưng là Nguyên Anh nữa.” Tiêu Tụ Minh tức giận, người đây là đang dạy dỗ ta sao? Lão gắt gao nhìn chăm chăm Lữ Thiểu Khanh, trong lòng cảnh giác vạn phần, tùy thời chuẩn bị ra tay, chỉ cần có chút không đúng, lập tức chạy trốn. Không có cách nào, lão không có lòng tin đánh thắng Lữ Thiểu Khanh. Lữ Thiểu Khanh lấy bản đồ da dê ra, vung vẩy trước mặt lão: “Biết nó không?” Sau khi Tiêu Tụ Minh thấy rõ ràng, nhin không được hỏi: “Sao lại ở trên tay người?” Lão nhớ rõ đã cho tôn nữ Tiêu Quân của mình. “Tôn nữ của người ngưỡng mộ ta đẹp trai, chủ động giao cho ta, ta tới tìm người, là muốn hỏi một chút đây là cái gì, có ích lợi gì? Nếu giá trị không lớn, ta sẽ đi tìm tôn nữ người nói chuyện.” Lữ Thiểu Khanh tự nhiên sẽ không nói thật, ném thêm mấy quả bom khói ra, tận khả năng mê hoặc Tiêu Tụ Minh. Tiêu Tụ Minh không nói gì, ánh mắt nhìn Lữ Thiểu Khanh trở nên thâm thúy. Lữ Thiểu Khanh không né tránh, đối diện với Tiêu Tụ Minh. Hắn có tố chất tâm lý cường đại, trên mặt sẽ không lộ ra nửa điểm dị thường. Hai người đối diện, không khí xung quanh tựa hồ cũng bởi vậy mà ngưng đọng lại, hoàn toàn yên tĩnh. Thật lâu sau, Tiêu Tụ Minh thản nhiên nói: “Đây là một tấm bản đồ kho báu, là ta ngẫu nhiên có được, ta cũng từng thử thăm dò nhưng không có phát hiện gì.” Quả nhiên! Lữ Thiểu Khanh mặt ngoài bất động thanh sắc, cố ý làm

bầm một câu: “Vô dụng sao? Xem ra phải đi tìm nha đầu kia tính sổ.” Tiêu Tự Minh nhướn mày, trong mắt hiện lên một tia tức giận. Tên hồn đản này cố ý đúng không? Đây là muốn đe dọa ta sao? Lão đề nén xúc động muốn đánh chết người, chậm rãi nói: “Cũng chưa chắc là giả, ngươi có thể đi thử xem. Không chừng có thu hoạch.” “Vậy sao?” Cuối cùng cũng hỏi tới chỗ mấu chốt: “Ở đâu? Khi nào rảnh ta sẽ đi xem một chút.” “Mười vạn dặm bên ngoài Tây Thanh ở Yên Châu, dãy núi Táng Hồn! Trong viện Tiêu gia, Lữ Thiếu Khanh nằm trên một cái ghế, nhàn nhã phơi nắng. Ánh mặt trời ấm áp chiếu lên khuôn mặt tuấn lãng của hắn, Lữ Thiếu Khanh lộ ra biểu tình thích ý. Đến Tiêu gia đã gần nửa tháng, từ sau buổi tối ngày đầu tiên cố ý náo loạn một chút và chiếm được thứ mình muốn thì không rời khỏi nơi này nữa. Hắn để cho Tiêu Y có đầy đủ thời gian đi làm bạn với phụ mẫu. Bởi vì nhờ hắn, Tiêu Tự Minh giải trừ quyền lực của Tiêu Uân, để cho Tiêu Dũng có thể khống chế toàn bộ Tiêu gia, mấy ngày nay Tiêu Dũng cũng rất bận rộn. Cho nên trên dưới Tiêu gia không có ai đến quấy rầy hắn, để cho hắn trải qua vài ngày nhàn nhã thoải mái ở chỗ này. Nhưng đúng lúc này, vẻ mặt Lữ Thiếu Khanh khẽ động, có người tới. Người tới long hành hổ bộ, dưới chân có cường độ trầm ổn, tốc độ rất nhanh, hùng hùng hổ hổ đi tới bên ngoài sân sau, ngừng lại. Qua hai hơi thở, mới mở miệng nói: “Lữ công tử có ở đây không?” “Người tới là phụ thân của Tiêu Y, Tiêu Dũng. Tiêu Dũng ở bên ngoài kêu một tiếng, đợi hồi lâu cũng không thấy bên trong có thanh âm truyền ra. Kỳ quái, lại kêu một tiếng, nhưng vẫn không ai mở miệng. Tiêu Dũng không đợi, trực tiếp xông vào. Sau khi đi vào, nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh nằm phơi nắng trong sân, ông có xúc động muốn học máu. Người ở chỗ này nhưng không đáp ta là có ý gì? Hít sâu một hơi, Tiêu Dũng mỉm cười, đi tới trước mặt Lữ Thiếu Khanh: “Lữ công tử!” “Lữ Thiếu Khanh mở to mắt: “Ồ, Tiêu gia chủ, ngài tới lúc nào vậy?” “Giả bộ, ngươi đừng giả bộ với ta nữa. Ta tới khi nào, trong lòng ngươi không có chút bức bách sao? Ngươi đường đường là đại năng Nguyên Anh, cách thật xa ngươi cũng phát hiện ra ta mới đúng.” “Lữ công tử, hôm nay ta tới tìm ngươi, là muốn nói chút chuyện với ngươi.” “Sắc mặt Tiêu Dũng rồi rầm, từ ngày đó sau khi thê tử nói với ông chuyện về Tiêu Y và Lữ Thiếu Khanh, ông liền ăn ngủ không yên. Thậm chí có xúc động muốn đuổi Lữ Thiếu Khanh

đi. Bông hoa chính mình vất vả che chở mười sáu năm, sắp mười bảy năm thì bị người bung cả chậu đi, ông chính là người đầu tiên không đồng ý. Lữ Thiếu Khanh ngồi dậy, nhìn vẻ mặt rối rắm của Tiêu Dũng, trong lòng nói thầm, muốn làm gì? Chẳng lẽ muốn nhờ ta hỗ trợ tìm ai sao? Lữ Thiếu Khanh vội vàng tiêm phòng cho Tiêu Dũng: “Tiêu gia chủ, thời gian ta ở đây cũng không ngắn, đến lúc rời đi rồi. “Đi sớm vậy sao? Tiêu Dũng càng thêm lo lắng. Nữ nhi và tiểu tử này là sự huynh muội, thời gian hai người ở bên nhau chỉ có thể nhiều hơn. Chẳng may đến lúc đó bị tiểu tử này tiền trạm hậu tẩu, ta nên làm cái gì bây giờ? Không được, nhất định phải làm rõ với hắn. Tiểu tử ngươi muốn làm con rể ta thì còn thiếu chút nữa. Ở trong miệng đệ đệ ta, tiểu tử ngươi cũng không phải là người tốt. Nghĩ tới đây, sắc mặt Tiêu Dũng nghiêm túc, thái độ trở nên hung ác vài phần, rất có hương vị nghiêm phụ, nói với Lữ Thiếu Khanh: “Lữ công tử, ta chỉ có một nữ nhi như vậy. “Ta biết mà, ta còn biết ngươi bị viêm khí quản mà. Lữ Thiếu Khanh dịu dàng cười, làm cho người ta có hảo cảm, hắn nói với Tiêu Dũng: “Yên tâm đi, ta sẽ không để cho nàng gặp nguy hiểm.”

Chương 396 - Đừng chậm trễ Tiểu Y

Chương 396: Đừng chậm trễ Tiểu Y
Lữ Thiếu Khanh còn tưởng rằng Tiêu Dũng lo lắng Tiêu Y đi theo hắn sẽ gặp nguy hiểm. Lời này vào tai Tiêu Dũng lại càng thêm khó có thể tiếp nhận, ông muốn cào người. Ông dứt khoát làm cho câu nói thẳng thắn hơn: “Lữ công tử, Tiểu Y còn nhỏ, lúc này nên chuyên tâm tu luyện, không phải bị tình cảm nam nữ làm chậm trễ. “Lữ Thiếu Khanh thông minh cỡ nào, lời này hắn nghe hiểu rồi. Mẹ ơi. Lữ Thiếu Khanh trừng to mắt, khó có thể tin nhìn Tiêu Dũng. Quả nhiên là thân phụ của sư muội ngu xuẩn, tuyệt đối là thân, đầu óc hai người không kém nhiều lắm. Nếu là người khác, Lữ Thiếu Khanh cũng không buồn quan tâm làm gì, có gây thêm phiền toái cho mình đúng không, giải thích quá nhiều ngược lại phiền toái. Nhưng mà người trước mắt là thân phụ của sư muội mình, Lữ Thiếu Khanh nói với Tiêu Dũng: “Tiêu gia chủ, ngài hiểu lầm rồi, trong mắt ngài nữ nhi của ngài là bảo bối, trong mắt ta, nàng chỉ là sư muội của ta. “Đừng một chút, cảm thấy vẫn nên thêm vào mấy chữ: “Là một sư muội có chút ngu xuẩn. “Ngu xuẩn? Tiêu Dũng không vui, không có một thân phụ nào chịu được người khác nói nữ nhi mình ngu xuẩn. Tiêu Dũng hừ một tiếng, sắc mặt thêm vài phần bất mãn, giọng điệu khó chịu: “Tiêu Y vẫn rất thông minh, cùng thế hệ không có mấy người thông minh hơn nàng, về phần thiên phú lại càng khó có được. “Tiêu Dũng cũng không phải khoác lác, cùng lứa tuổi, thiên phú của Tiêu Y đích xác rất nổi bật, cũng rất thông minh. Nhưng cái này phải xem so với ai. Lữ Thiếu Khanh ha hả cười rộ lên: “Nàng so với Đại sư huynh của ta thì sao? Đại sư huynh của ta bây giờ mới hai mươi hai tuổi. “Tiêu Dũng câm miệng, không còn lời nào để nói. Ông đột nhiên cũng phản ứng lại. Nữ nhi cũng đã nói với ông tuổi của Lữ Thiếu Khanh, bây giờ còn chưa tới hai mươi tuổi. Tiêu Y cũng chỉ nhỏ hơn Lữ Thiếu Khanh khoảng ba tuổi. Lữ Thiếu Khanh đã là Nguyên Anh, nữ nhi của mình mới chỉ là Trúc Cơ kỳ, có thể so sánh sao? Ở trước mặt Lữ Thiếu Khanh nói nữ nhi của mình thiên phú hơn người, đây không phải là tự tìm nhục sao? Tiêu Dũng ghen

lời, một lát sau mới cứng cổ, nói: “Hừ, loại chuyện tình yêu này, không phải nói thiên phú, mà là nói cảm giác. Lữ công tử, ta cảnh cáo ngươi, không nên làm chậm trễ Tiêu Y.” Lữ Thiếu Khanh thấy Tiêu Dũng nghiêm túc, mỉm cười một tiếng: “Nếu trì hoãn thì sao? Tiêu gia chủ ngài định làm thế nào? Muốn dạy dỗ ta sao?” Thực lực của Tiêu Dũng chỉ là Kết Đan kỳ, đối phó Lữ Thiếu Khanh chính là không biết tự lượng sức mình. Tiêu Dũng thấy thái độ thờ ơ của Lữ Thiếu Khanh, trong lòng có chút căm tức. Thở phì phò nói: “Đệ đệ Tiêu Sâm của ta có thể dạy bảo ngươi đúng chứ?” Lữ Thiếu Khanh im lặng trong chốc lát, con ngươi xoay chuyển, nói với Tiêu Dũng: “Tiêu gia chủ, ngài đi tham gia đại điển mà chưa từng nghe nói ta đã có người trong lòng rồi sao? Tuyên Vân Tâm của Điểm Tinh Phái, đây chính là người ta thích, ta lúc ấy còn dùng đạo tâm thề mà.” Nghe Lữ Thiếu Khanh nhắc tới như vậy, Tiêu Dũng cũng nhớ ra, lúc ấy đích xác ồn ào huyên náo. “Hừ.” Tiêu Dũng yên tâm không ít, nhưng vẫn cảm thấy có chút không an toàn: “Ta cũng là nam nhân, biết nam nhân đều thích tam thê tứ thiếp. Trừ phi ngươi lại dùng đạo tâm thề, ta mới tin ngươi.” Lữ Thiếu Khanh tản đi nụ cười, giọng nói có vài phần không vui: “Tiêu gia chủ, nhất định phải làm vậy sao?” Thái độ Tiêu Dũng cứng rắn, không nhượng bộ: “Không sai. “Đây là vì nữ nhi của mình, mặc dù có đắc tội, nhưng cũng không bắt đắc dĩ. Ta không cho phép ai đó mang chậu hoa của ta đi.” Mong Lữ công tử thứ lỗi. ““Khốn kiếp!” Bỗng nhiên một giọng nói vang lên. Bóng dáng Tô Uẩn Ngọc xuất hiện, bà nổi giận đùng đùng lao vào, đi tới trước mặt Tiêu Dũng, không nói hai lời liền bắt đầu đập Tiêu Dũng. “Ta đã nói tại sao hôm nay lại để cho hai mẫu nữ chúng ta ra ngoài dạo phố, thì ra chàng tới tìm Lữ công tử gây phiền toái, ta thấy là do chàng ngứa da rồi. ““Phu nhân, phu nhân, nàng hiểu lầm, nàng hiểu lầm rồi.” Cú đấm của Tô Uẩn Ngọc tản ra hào quang, phần nộ đuổi theo Tiêu Dũng, một quyền có thể đánh vỡ một tảng đá lớn, một cú đá có thể đá thành một cái hố sâu. Tiêu Dũng không dám chống cự hay đánh trả, chỉ biết co chân chạy trốn. Sân không lớn, Tiêu Dũng không trốn được bao lâu, đã bị Tô Uẩn Ngọc bắt được, đè xuống đất không ngừng đánh đập. Tiêu Dũng gào khóc không ngừng. Lữ Thiếu Khanh mở to mắt. Lần đầu tiên hắn gặp Tô Uẩn Ngọc, Tô Uẩn Ngọc làm hắn cảm thấy bà là một người hết sức nhã nhặn, bình dị gần gũi, là một

người vô cùng dịu dàng. Không ngờ lại có thể nhìn thấy phương diện “dữ dội” của bà. Cảm giác Tô Uẩn Ngọc mang đến cho Lữ Thiều Khanh bây giờ rất giống với Doãn Kỳ. Mẫu bạo long đáng sợ. Sự tương phản quá lớn này, làm Lữ Thiều Khanh nhất thời ngơ ra. Tô Uẩn Ngọc vừa đánh Tiêu Dũng, vừa mắng to: “Còn nói mình thông minh lắm, thông minh cái gì?” “Hừ, chàng nói xem, ngư chàng nghĩ thế nào? Đây là sư huynh của nữ nhi mình, sư huynh đó, chàng lại gây phiền phức cho người ta, chàng muốn làm gì?” “Sau này còn phải nhờ hắc chăm sóc cho Tiểu Y, chàng đắc tội với hắc, sau này Tiểu Y phải làm sao?” “Đường đường là gia chủ đại gia tộc mà lại lòng dạ hẹp hòi, đồn ra ngoài không sợ người ta cười chê sao?” Tô Uẩn Ngọc không ngờ trượng phu của mình lại ghen đến nước này, dám gây sự với Lữ Thiều Khanh. Sau khi đánh Tiêu Dũng đã đời, Tô Uẩn Ngọc mới dừng tay. Bà ngẩng đầu lên, thấy Lữ Thiều Khanh vẫn ngồi trên ghế, cười tí mắt nhìn hai người họ. “Dừng rồi à? Đánh tiếp đi chứ, ta xem vui vẻ cực kì.” Lữ Thiều Khanh cười tí mắt nói với Tô Uẩn Ngọc. Vụ bạo lực gia đình quy mô lớn này, hiếm khi được nhìn tận mắt. Khó trách sư muội nói qua mẫu thân nàng từng đánh phụ thân. Lúc ấy hắc tưởng rằng chỉ là đánh kiêu làm nũng thôi, ai ngờ lại là thế này. Hiếm thấy, hiếm thấy, haizzz, quên ký lục chụp hình lại rồi, tiếc quá. Tô Uẩn Ngọc đỏ bừng cả mặt: “Làm Lữ công tử chê cười.” “Tục ngữ nói, đánh là thương, mắng là yêu, không có sao hết, ta có thể hiểu được.” Lời của Lữ Thiều Khanh làm Tô Uẩn Ngọc xấu hổ hơn nữa, bà quát Tiêu Dũng một tiếng: “Chàng đi ra cho ta.”

Chương 397 - Bị đánh

Chương 397: Bị đánh
Tiêu Dũng bị đánh thành đầu heo cúi đầu đi theo thê tử. Ra đến bên ngoài, Tô Uẩn Ngọc nhéo lỗ tai trượng phu, gào thét. “Rốt cục chàng nghĩ như thế nào? Chàng gây sự với Lữ công tử, chàng chán sống rồi sao?” “Lữ Thiếu Khanh là cao thủ cảnh giới Nguyên Anh, Tiêu Dũng chỉ mới là Nguyên Anh sơ kỳ mà thôi. Chọc giận Lữ Thiếu Khanh, người ta dùng một ngón tay chọc chết, đến lúc đó Tiêu gia lập tân gia chủ là được.” “Không phải Tiểu Y đã nói rồi sao? Đừng có chọc vào Lữ công tử, ngay cả lời của nữ nhi mà chàng cũng không thèm nghe nữa sao?” “Tiêu Dũng vuốt vết thương của mình, ông đau đến nhe răng trợn mắt, biện giải: “Ta, không phải ta sợ làm lỗ Tiểu Y hay sao?” “Tô Uẩn Ngọc thấy trượng phu như vậy, càng giận, ngón tay như ngọc nhéo vào lỗ tai của ông: “Tiểu Y đã nói với ta rồi, con bé chỉ xem hai vị sư huynh như ca ca mà thôi, chúng ta hiểu nhầm rồi.” “Thật, thật vậy sao?” “Tiêu Dũng vừa mừng vừa sợ, nếu đúng là như vậy thì thật tốt quá. Lão phụ thân không cần lo lắng nữa rồi.” “Chàng đắc tội với Lữ công tử, coi chừng người ta trả thù chàng đó.” “Tô Uẩn Ngọc chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Chàng mau nghĩ cách làm người ta tha thứ cho chàng đi.” “Tiêu Dũng chỉ lo vui vẻ, ông cười hô hô nói: “Yên tâm đi, Lữ công tử không phải loại người nhỏ mọn.” “Tô Uẩn Ngọc vẫn rất tức giận, đã đến lúc này rồi còn chưa phản ứng lại sao? Bà lại nhéo lỗ tai trượng phu gào thét: “Cho dù chàng không nghĩ cho mình, cũng phải nghĩ cho Tiểu Y chứ.” “Lữ Thiếu Khanh là sư huynh của Tiêu Y, đến lúc đó họ trở về sư môn, hẳn làm khó Tiêu Y thì phải làm sao? Tiêu gia bọn họ đúng là đại gia tộc, nhưng Lăng Tiêu Phái cường đại hơn nhiều.” “Được rồi, được rồi, ta đi tìm hắn xin lỗi là được chứ gì.” “Tiêu Dũng bị thê tử gào vào mặt, nhanh chóng cúi đầu. “Hừ, tốt nhất là chàng làm sao cho Lữ công tử không so đo với chàng, nếu chàng liên lụy đến Tiểu Y, ta không tha cho chàng đâu, nhanh lên đi, ta còn phải đi theo Tiểu Y, không thể để cho con bé phát hiện.” “Tiêu Dũng bị Tô Uẩn Ngọc đánh cho một chập, ngoan ngoãn quay về tìm Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh nhìn thấy Tiêu Dũng

đi mà quay lại, tò mò hỏi: “Tiêu gia chủ, còn có việc gì sao?” Tiêu Dũng nhìn Lữ Thiếu Khanh, trong lòng rất là hồ thẹn. Nhưng đây là mệnh lệnh của thê tử, ông do dự một lúc lâu, cuối cùng cắn răng, chấp tay nói: “Lữ công tử, vừa rồi đã đắc tội rồi.” Lữ Thiếu Khanh vội vàng cắt ngang lời của ông: “Tiêu gia chủ nói gì vậy? Không sao cả, không sao cả, không cần để ý.” Người xin lỗi làm ta rất xấu hổ. Tiêu Dũng nghe vậy, cũng thuận nước đẩy thuyền, chuyện này đến đây là thôi. Đường đường một đại nam nhân, xin lỗi rồi giải thích gì đó, xấu hổ quá. Lữ Thiếu Khanh cố ý quan tâm hỏi: “Tiêu gia chủ, vết thương trên mặt người không sao chứ?” Tô Uẩn Ngọc đúng là ra tay độc ác, hơn nữa còn chuyên đánh vào mặt nữa chứ. Mặt Tiêu Dũng bây giờ sưng chằng khác nào đầu heo. Sắc mặt Tiêu Dũng rất là xấu hổ. Bị lão bà đánh đã mất mặt lắm rồi, bị người ta nhìn thấy mình bị lão bà đánh còn mất mặt gấp đôi. “Làm, làm Lữ công tử chê cười rồi.” Tiêu Dũng không biết nói gì cho phải. Ông thậm chí muốn giết người diệt khẩu, có điều đánh không lại. Lữ Thiếu Khanh thở dài: “Haizz, ta xem như cảm nhận được nỗi khổ của Tiêu gia chủ rồi.” “Nam nhân, thật là gian nan.” Giọng nói đầy sự đồng cảm Tiêu Dũng cảm động không thôi, có người cảm nhận được nỗi khó xử của mình sao? “Tiêu gia chủ, không bằng chúng ta ra ngoài uống chút rượu, thế nào?” “Nam nhân lúc gặp phải những chuyện lực bất tòng tâm thế này, chỉ có thể dùng cách này để xả nỗi bức tức trong lòng ra thôi.” Tiêu Dũng nghe vậy, trong lòng âm thầm suy đoán, Lữ Thiếu Khanh cũng từng trải qua chuyện thế này ư? Ông hỏi: “Lữ công tử, người cũng, cũng từng bị người ta...” “Haizz.” Lữ Thiếu Khanh cố ý thở dài một tiếng, phiền muộn không thôi: “Chuyện cũ nghĩ lại mà kinh, chuyện xấu hổ như vậy không đề cập tới cũng được.” “Tiêu gia chủ có thể đi uống chút rượu cùng ta, giảm bớt nỗi bức tức trong lòng không?” Bộ dáng của Lữ Thiếu Khanh, làm Tiêu Dũng cảm thấy Lữ Thiếu Khanh cũng có những nỗi khổ riêng. Trong lòng sinh ra đồng cảm, cảm nhận được tình đồng chí. Ừm, phu nhân bảo ta bồi tội, làm vậy cũng xem như bồi tội đúng không? Có gì thì đến trên bàn rượu kính thêm mấy chén rượu là được. “Được, hiếm khi Lữ công tử có nhã hứng như vậy, cung kính không bằng tuân mệnh, đi thôi.” Tiêu Dũng cười, hơn nữa còn đề nghị: “Ta biết có một tửu lâu không tệ, rượu bên trong đều là rượu ngon, ngay cả tiên nương ba bốn trăm năm cũng

có. ““Không, không.” Lữ Thiếu Khanh từ chối: “Ta đã biết đi đâu rồi, đi thôi.” Đền bên ngoài, Tiêu Dũng nhìn thấy chỗ Lữ Thiếu Khanh tuyển chọn, trợn mắt há miệng, không thể tin được. “Chuyện này, chuyện này, Lữ công tử...” “Trong không khí tản ra mùi son phấn, mùi thơm nồng đậm. Cao lâu ba tầng trước mắt, điêu lan ngọc thể, đèn lồng đỏ treo cao, đại môn mở rộng, phía trên ghi ba chữ to Ý Thúy Lâu lấp lánh phát sáng. Càng làm cho hai mắt người ta phát sáng chính là mỹ nữ yêu diễm đứng ở hai bên cửa, đỏ béo xanh gầy, trang điểm xinh đẹp. Tiêu Dũng nhìn trước mắt, ngửi mùi hương mê người kia, trong lòng kích động. Đây là thanh lâu, là gánh hát, tới nơi này uống rượu gì? Rượu hoa sao? Ta cũng rất muốn thử xem rượu hoa có mùi vị gì, nhưng mà...” “Như thế nào? Tiêu gia chủ không dám đi vào sao?” Lữ Thiếu Khanh cười híp mắt, giống như một con hồ ly nhỏ: “Uống rượu ở đây ta cảm thấy càng ngon hơn.” ““Nói, nói cái gì vậy?” “Tiêu Dũng chú ý tới ánh mắt nhìn chăm chú của những mỹ nữ kia, vội vàng uốn ngực, khí chất nam nhân hiển thị rõ ràng.

Chương 398 - Đắc tội với Nhị sư huynh là rất thảm

Chương 398: Đắc tội với Nhị sư huynh là rất thảm”Chỉ là, chỉ là...“Ngực Tiêu Dũng chậm rãi cong trở về.Nơi này là nơi Tiêu Dũng nằm mơ cũng muốn đi vào, nhưng cũng chỉ có thể nằm mơ.Trước kia ông có tìm một tiểu thiếp, nhưng còn chưa kịp tiến vào chủ đề đã bị đập không còn gì. Nếu bị thê tử biết ông tiến vào loại địa phương này, sợ là sẽ bị đập chết đi?“Chỉ là cái gì chứ?” Lữ Thiếu Khanh lần theo dẫn dụ, giọng nói tràn ngập hấp dẫn: “Đến đây mới có thể hoàn toàn thả lỏng, những thứ khác không cần nghĩ nữa. Trước kia bị oan khuất chỉ có thể phát tiết ở chỗ này. Đến đây mới có thể cảm nhận được niềm vui chân chính của nam nhân.“Tiêu Dũng rất là xúc động, đây đúng là chân lý.Mặc dù là tu sĩ Kết Đan, nhưng nói cho cùng, ông vẫn là một nam nhân.Thấy Tiêu Dũng động tâm, Lữ Thiếu Khanh lại tiếp tục hấp dẫn: “Ta nghe nói bên trong có mỹ nữ tu luyện. Cảm kỳ thư họa, mọi thứ đều tinh thông, chẳng lẽ Tiêu gia chủ không muốn xem sao?“Thần thức đảo qua, tình huống bên trong rất rõ ràng.“Nhưng mà, cái này, tóm lại là không tốt, chẳng may...“Tiêu Dũng rất muốn đi vào, nếu bị phát hiện, tiểu đệ sẽ bị cắt mất.Lữ Thiếu Khanh biết trong lòng Tiêu Dũng đang lo lắng cái gì, hất giơ tay lên ba ngón tay: “Ta lấy đạo tâm thề, ta tuyệt đối sẽ không nói cho bá mẫu và sư muội. Tiêu gia chủ, nếu ngài còn sợ, ngài có thể dịch dung một phen, không cần lo lắng bị người quen bắt gặp.“Tiêu Dũng càng thêm động tâm, đã thề rồi, nếu không đi vào chỉ sợ là không nể tình đi? Phu nhân đã nói ta không thể đắc tội hắn.Lữ Thiếu Khanh thấy Tiêu Dũng như vậy, vẫy tay với mỹ nữ ở cửa, nhất thời một đám mỹ nữ yêu diễm vây quanh, quơ các loại khăn tay.“Khách quan, đã lâu không tới.”“Khách quan, vào đi!”“Khách quan, muốn cô nương như thế nào?”Oanh ca yến ngữ, mùi thơm son phấn, Tiêu Dũng trong nháy mắt liền rơi vào tay giặc, bị đông đảo cô nương vây quanh đi vào.Lữ Thiếu Khanh cười hắc hắc, trở tay ném một con hạc giấy lung la lung lay bay ra ngoài, cuối cùng chậm rãi đuổi theo, đắc ý lắc đầu: “Hầu hạ cho tốt, đây chính là một vị

đại gia, linh thạch có rất nhiều. “Tiêu Y bên này đang đi dạo trong Dương Thành cùng mẫu thân, giống như trở lại thời gian khi còn bé ngày xưa, rất vui vẻ. “Nương, vừa rồi người đi đâu vậy?” Tiêu Y cảm thấy tò mò đối với khoảng thời gian Tô Uẩn Ngọc rời đi. Tô Uẩn Ngọc mặt không đổi sắc, kéo tay nữ nhi, nói: “Trở về tìm phụ thân con nói một tiếng, bảo ông ấy không nên chậm trễ Lữ công tử. “Tiêu Y đồng ý. Không có nhị sư huynh, ta cũng không thể tiến bộ nhanh như vậy. Lữ Thiếu Khanh đối xử tốt với Tiêu Y, Tiêu Y ghi nhớ trong lòng, trong cảm nhận của nàng, Lữ Thiếu Khanh giống như ca ca ruột của mình, đối tốt với ca ca ruột là cần thiết. Nhưng nghĩ đến tính cách của Nhị sư huynh, Tiêu Y lại nhắc nhở mẫu thân một câu: “Bảo phụ thân không thể đắc tội với Nhị sư huynh, nếu không người sẽ rất thảm. “Nhị sư huynh là người hẹp hòi nhất, Đại sư huynh đắc tội hắn, hắn còn mang thù chứ đừng nói những người khác. Tô Uẩn Ngọc gật đầu: “Yên tâm đi, ông ấy không dám đâu. “Đã đập ông một trận, nếu còn không nghe lời, đến lúc đó lại đập tiếp. “Vậy thì tốt rồi.” Tiêu Y yên tâm: “Chỉ sợ phụ thân đắc tội Nhị sư huynh, Nhị sư huynh sẽ trừng trị phụ thân mất. ““Như vậy sao?” Tô Uẩn Ngọc kỳ quái, cười khẽ trên gheo: “Ngay cả mặt mũi con hắn cũng không cho sao?” “Không đâu.” Tiêu Y lắc đầu, thầm nghĩ mặt mũi của con không đáng một xu trước mặt Nhị sư huynh. Nhị sư huynh trừng trị người, mặt mũi của ai cũng không đủ. “Tóm lại, không nên đắc tội Nhị sư huynh là được rồi. “Tiêu Y nghiêm túc nói. Tô Uẩn Ngọc nắm tay nữ nhi, cười nói: “Yên tâm đi, lời này con đã nói nhiều lần. Ta biết rồi. “Tiêu Y gật đầu, bỗng nhiên, một con hạc giấy từ trên trời giáng xuống, đi tới trước mặt nàng. Tiêu Y còn chưa kịp phản ứng, Tiểu Hồng đứng trên vai nàng mở mắt. Tiểu Hồng ngậm hạc giấy, sau đó vỗ cánh bay về một hướng. “A?” Tiêu Y ồ một tiếng, kịp phản ứng: “Tiểu Hồng, là Nhị sư huynh tìm người sao?” Tiêu Y vội vàng đi theo phía sau, Tô Uẩn Ngọc tự nhiên cũng đi theo. Tiêu Y và Tô Uẩn Ngọc đi theo Tiểu Hồng, rất nhanh đã đi tới trước mặt một dãy nhà. “Ỗ Thúy Lâu?” Tô Uẩn Ngọc thấy thế, mày nhíu lại, hiện lên một tia không vui. Tiêu Y cũng giật mình, nơi này là thanh lâu mà, chẳng lẽ Nhị sư huynh ở bên trong. Thấy Tiểu Hồng bay nhảy vào, Tiêu Y không nói hai lời cũng đi theo. Thật là, Nhị sư huynh vậy mà cũng là người như vậy, thân là sư muội, ta nhất định phải ngăn cản, người tu luyện

không thể bị sắc đẹp trì hoãn. Tiểu Hồng bay ở phía trước, tốc độ không nhanh, hai mẫu nữ Tiêu Y có thể dễ dàng theo kịp. Sau khi đi vào, nhìn thấy nam nữ chung quanh ôm dính vào nhau, âm thanh tục tĩu không dứt bên tai, trong không khí từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài đều tản ra khí tức kiêu diễm, Tô Uẩn Ngọc muốn nổ tung nơi này. Ấn tượng của Tô Uẩn Ngọc đối với Lữ Thiếu Khanh đã rơi xuống đáy cốc. Không nghĩ tới, một người nhìn qua nhĩ nhận, thì ra cũng là thứ hạ lưu như vậy. Ánh mắt của bà nhịn không được rơi vào trên người nữ nhi của mình. Cái này có làm hư nữ nhi của ta không? Tiêu Y lúc này giống như một con chó săn, đi theo Tiểu Hồng khắp nơi ngửi khí tức của Nhị sư huynh nàng, mắt điếc tai ngơ đối với xung quanh. Rất nhanh, Tiểu Hồng dừng lại ở phía trước cửa một gian phòng ở tầng ba. “Nhị sư huynh có ở bên trong không?” Tiêu Y cẩn thận hỏi Tiểu Hồng, Tiểu Hồng gật đầu. Tiêu Y không nói hai lời muốn đập cửa, nhưng lại bị mẫu thân theo sau kéo lại. “Nương?” “Tô Uẩn Ngọc lại làm một thủ thế im lặng với nàng, thấp giọng nói: “Nhìn xem Nhị sư huynh con làm gì ở bên trong? Không nên xúc động, dù sao cũng là Nhị sư huynh của con.” “Haiz, đến một bước này, vẫn phải hy vọng Nhị sư huynh nàng không phải loại người như vậy, hoặc là trong đó có ẩn tình gì. Vẫn hy vọng hình tượng Nhị sư huynh của nàng sẽ không bị phá hỏng. Tiêu Y vênh tai lên, giọng Lữ Thiếu Khanh từ bên trong truyền ra: “Này này, nam nữ thụ thụ bất thân, chúng ta không quen, đừng quan tâm ta, các người đi hầu hạ ông ấy là được. Không cần để ý ta, ta hôm nay đến để uống rượu cùng ông ấy.” Thanh âm Tiêu Dũng truyền ra từ bên trong: “Ha ha, lão đệ, đều đã tới nơi này rồi, cũng đừng giả bộ ngây thơ nữa.” “Chết tiệt! Tô Uẩn Ngọc nổi điên đá một cước, cửa lớn trong nháy mắt chia năm xẻ bảy.

Chương 399 - Đắc tội Nhị sư huynh, chính là thảm như vậy đây

Chương 399: Đắc tội Nhị sư huynh, chính là thảm như vậy đây. Tô Uẩn Ngọc làm thế nào cũng không nghĩ tới trượng phu của mình cũng sẽ ở chỗ này. Ăn tim gấu mật báo sao? Lại dám đến đây chơi gái, uống rượu hoa? Tô Uẩn Ngọc nháy mắt thay đổi thành một người khác, nổi giận vô cùng, giống như một con sư tử bị chọc giận, gào thét xông vào. Tiêu Dũng bị mấy mỹ nữ vây quanh, có người cho ông ăn trái cây, mỹ thực, có người cho ông uống rượu, có người giúp ông mát xa xương cốt, càng nguy hiểm hơn chính là, có người đặt đầu của ông ở trên núi, muốn cho ông leo núi. Tiêu Dũng hí mắt, ăn trái cây, mỹ thực, ngửi mùi vị mỹ nhân, say mê không thôi, đây chính là cuộc sống của Tiên Đế sao? Sống lâu như vậy, đây còn là lần đầu tiên được hưởng thụ cuộc sống như vậy, cảm giác được trước kia sống thật uổng phí. Đúng rồi, nghe nói số lượng đạo lữ của gia chủ Đường gia xếp hạng thứ nhất Tề Châu, hôm nay chết người. Ông nhắm hai mắt, hưởng thụ, nghe Lữ Thiếu Khanh từ chối, còn đuổi mỹ nhân đi, ông nhin không được giấu cợt Lữ Thiếu Khanh: “Lão đệ, ngươi như vậy là không được đâu. Có phải là chim non không vậy? Ha ha!” Tiếp theo, một tiếng vang thật lớn, cửa chia năm xẻ bảy, Tô Uẩn Ngọc vọt vào. Mọi người trong phòng hoảng sợ, ngoại trừ Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh bên này đang khoan thai rót cho mình một chén rượu, chậm rãi uống, thuận tiện còn bóc hai viên linh đậu ném vào trong miệng. Di chuyển thân thể một chút, để cho mình ngồi càng thêm thoải mái, chuẩn bị xem kịch. Sắc mặt Tô Uẩn Ngọc đỏ bừng, ngực phập phồng bất định, hàm răng cắn đến “kèo kẹt kèo kẹt” rung động, không cần nhìn cũng có thể cảm nhận được lửa giận ngập trời kia. Lửa giận ngập trời chỉ hận không thể thiêu đốt nơi này thành tro tàn. Tiêu Dũng bên này còn muốn mắng to ai không có mắt, mở mắt ra, thấy được bóng dáng quen thuộc, sợ tới mức cả người ông giật mình, một ngụm rượu ngon phun ra, thiếu chút nữa thở không nổi. Ông nhìn theo nổi giận, da đầu tê dại, trái tim giống như đã bị dọa đến chia năm xẻ bảy, trốn đến các góc trong thân thể. Nếu như

có thể, ông cũng muốn chia năm xẻ bảy, hóa thành bụi bặm trong thiên địa rồi trốn đi. Sắc mặt ông đỏ bừng, hai chân run rẩy, hai tay không biết để ở đâu cho tốt, thân thể càng giống như cung tên căng thẳng, tùy thời sẽ bị kéo đứt. “Phu, phu nhân, nàng, sao nàng lại tới đây?” Tiêu Dũng nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc, ông cố gắng bào chữa: “Ta, ta, Lã, Lã công tử nói muốn, uống rượu, ta, ta mới...” “Đồng thời vội vàng nháy mắt với Lữ Thiếu Khanh. Chết tiệt, uống rượu là người nói ra, tới nơi này cũng là chủ ý của người, người đừng ngồi ở bên cạnh xem kịch nữa, mau giúp ta, cứu ta. Lữ Thiếu Khanh ở bên cạnh đứng lúc gật đầu, tỏ vẻ Tiêu Dũng không nói dối: “Không sai, Tiêu gia chủ muốn mời ta uống rượu bồi tội. Chúng ta thật sự tới uống rượu, không có ý định làm gì khác.” Lời này vừa nói ra, Tô Uẩn Ngọc càng tức giận. Uống rượu nhất định phải tới nơi kiêu này sao? “Muốn uống rượu đúng không, rượu trong nhà không dễ uống, hay là Dương Thành không có nơi nào khác có thể uống rượu?” Lữ Thiếu Khanh chậm rãi bổ sung một câu: “Tiêu gia chủ nói rượu hoa uống ngon.” “Nói xong uống một ngụm, giờ cao ly rượu, vui vẻ bổ sung: “Mùi vị cũng không tệ lắm, rất thuần khiết.” “Giết người giết tâm. Tiêu Dũng muốn khóc, cố ý đúng không, lời này còn không bằng không nói. Ông liệu chết phản bác: “Ta, ta chưa từng nói rượu hoa uống ngon.” Lữ Thiếu Khanh ngạc nhiên, chỉ vào Tiêu Dũng kêu to: “Tiêu gia chủ, là nam nhân thì dám làm dám chịu. Người dám thề người chưa từng nói không?” ““Nếu không...” Ánh mắt Lữ Thiếu Khanh dừng ở trên người Tô Uẩn Ngọc thân thể đã hơi run rẩy, lại chỉ vào mấy mỹ nữ: “Bá mẫu, người hỏi các nàng một chút, Tiêu gia chủ có nói những lời này hay không.” ““Này, im miệng, người đừng nói nữa.” Tiêu Dũng nhin không được, hét lớn một tiếng với Lữ Thiếu Khanh, bây giờ người không nói chuyện, không ai coi người là người cầm đầu. Người đây là giúp ta hay là muốn hại ta vậy?” “Im miệng?” Tô Uẩn Ngọc nổi giận, dám làm không dám nhận, có phải là nam nhân hay không? Con tức giận của Tô Uẩn Ngọc đã đạt đến đỉnh điểm, cuối cùng không kiềm chế được nữa, bộc phát như núi lửa. Bà tức giận ra tay, linh lực trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, linh lực cuồng bạo trong nháy mắt tràn ngập cả phòng. Ý Thúy Lâu đều là dùng vật liệu tốt nhất để xây thành, có thể ngăn cản thiên tai mãnh liệt, nhưng cũng ngăn không được sự phẫn nộ của một

tu sĩ Kết Đan.Căn phòng trong nháy mắt nổ tung, ngay cả căn phòng bên cạnh cũng bị ảnh hưởng.Làm cho nam nữ đang làm một số việc bị kinh hãi.“A!“Người của Ý Thúc Lâu phản ứng rất nhanh.“Ai dám gây sự ở Ý Thúc Lâu?“Mấy đợt khí tức cường đại xuất hiện, đây là tu sĩ trông coi Ý Thúc Lâu.Giọng Lữ Thiếu Khanh vang lên: “Lớn mật, gia chủ Tiêu gia ở đây, ai dám lỗ mãng?“Một đám tu sĩ ngời lên trong nháy mắt rút đầu về, thôi xem kịch, xem kịch đi.Dương thành đều là của Tiêu gia, ai dám đắc tội gia chủ Tiêu gia.Chết tiệt!Tiêu Dũng cũng đã có ý muốn giết Lữ Thiếu Khanh.Người không nói có thể chết sao? Người rống như vậy, mặt mũi của Tiêu gia chủ ta còn có thể lấy lại sao?Tiêu Y bất đắc dĩ nhìn mẫu thân đuổi theo đập phụ thân, nàng có vẻ vô cùng buồn bực.Nếu nàng còn không rõ là chuyện gì xảy ra, chức sư muội này của nàng thật là uổng phí.“Nhị sư huynh, sao cha ta lại đắc tội với huynh vậy?“Tiêu Y không đi khuyên can, mà đi tới bên cạnh Lữ Thiếu Khanh, tràn ngập lo lắng hỏi nguyên nhân.Hôm nay mình vừa nói không nên đắc tội Nhị sư huynh, kết quả phụ thân liền đắc tội.Nhìn xem, đây chính là kết cục của việc đắc tội Nhị sư huynh, phụ thân ít nhất phải ngủ trên sàn nhà một năm.

Chương 400 - Chết được nhắm mắt

Chương 400: Chết được nhắm mắt
Lữ Thiếu Khanh tròng mắt nhìn nàng, mắng: “Hỗn đản, ta là người nhỏ mọn như vậy sao?” “Mặc dù là mắng chửi người, nhưng biểu cảm mặt mày hơn hở làm cho người ta nhìn cũng muốn nói một chút, biểu cảm quá đê tiện. Đầu Tiêu Y đầy hắc tuyến. Nhị sư huynh, lúc mắng chửi người huynh có thể đừng cười hay không? Thật giả tạo. Nhìn thấy linh đậu trên mặt bàn Lữ Thiếu Khanh, Tiêu Y thuận thực bóc giúp, đút cho Tiểu Hồng một viên, Tiêu Y lại nói với Lữ Thiếu Khanh: “Nhị sư huynh, huynh không cần gạt muối, muối biết là phụ thân đắc tội huynh rồi. Huynh có thể tha cho phụ thân hay không?” “Bị Nhị sư huynh ghi hận sẽ rất thảm, phụ thân không phải đối thủ của Nhị sư huynh. Làm nữ nhi, chỉ có thể cố gắng cầu xin Nhị sư huynh, để Nhị sư huynh giơ cao đánh khẽ, tha cho phụ thân. Lữ Thiếu Khanh chỉ vào Tô Uẩn Ngọc đang đè Tiêu Dũng đập, nói với Tiêu Y: “Muội ngốc à, muối tìm lầm người rồi, muối nên đi khuyên mẫu thân muối, chứ không phải tới tìm ta. Ta và cha muối vừa gặp đã thân, sao ta có thể đối phó với ông ấy chứ.” Tiêu Y quay đầu, phụ thân ôm đầu, quỳ rạp trên mặt đất bất động, tùy ý để nương nàng đập. Thở dài, loại tình huống này từ nhỏ đến lớn đã quen rồi. “Nhị sư huynh, huynh giúp phụ thân đi.” Tiêu Y đổi phương hướng, cầu xin không được, chỉ có thể xin Nhị sư huynh hỗ trợ. Nếu nhị sư huynh chịu hỗ trợ, vậy chứng tỏ khẩu khí trong lòng Nhị sư huynh đã tiêu tan. A, sư muội cũng mở miệng, cho nàng một chút mặt mũi đi. Lữ Thiếu Khanh chỉ vào mẫu thân nàng nói: “Đi nói với mẫu thân ngươi, trở về dạy dỗ đi, nơi này quá nhiều người.” Tiêu Y hiểu được, vui vẻ chạy đi tìm mẫu thân. Đến tối, Tiêu Y đi thăm phụ thân mình. Tiêu Dũng sống không còn gì lý thú tiếc nắm sập trong sân, cửa phòng đóng chặt, đêm nay ông không được phép trở về phòng nghỉ ngơi, chỉ có thể ở trong sân lấy đất làm chiếu, lấy trời làm chăn. May mắn là người tu luyện, đối với loại hoàn cảnh này cũng không có vấn đề quá lớn. Có muỗi cũng không đến gần được, không cần lo lắng bị muỗi đốt. Tiêu Dũng nằm sập trong sân, một chút uy nghiêm của gia chủ cũng không có, trạng thái

giống như bị người ta vắn qua vắn lại một trăm lần. Mặt ông sưng như đầu heo, không mất mấy ngày thì không tiêu tan được. “Haiz, phụ thân.” Tiêu Y nhìn thấy bộ dạng thảm hại của phụ thân, đau lòng một phen: “Người không sao chứ?” Tiêu Dũng thấy là nữ nhi tới, ngồi dậy, cố gắng duy trì hình tượng phụ thân. Chẳng qua bộ dạng của ông như vậy, ngược lại có vài phần buồn cười. “Không có việc gì, phụ thân đã sớm quen rồi, có thể có chuyện gì chứ?” Bị đập thành như vậy, nói chuyện đã hờ rồi. Sau khi ông nói xong, còn nặn ra một nụ cười, ý bảo mình không sao. Tiêu Y cho Tiêu Dũng một cái liếc mắt: “Đã như vậy rồi còn cười, phụ thân, tại sao người phải đi đắc tội với Nhị sư huynh vậy? Con đã dặn người phải cẩn thận, không được trêu chọc Nhị sư huynh, người lại không nghe.” “Ta đây không phải vì con sao? Nếu không phải vì con, ta ăn no rủng mỡ đi tìm Lữ Thiếu Khanh gây phiền phức làm gì? Ta cũng không phải không tự trọng, hơn nữa... Tiêu Dũng sờ mặt mình một cái, để cho mình nói chuyện lưu loát một chút, nói: “Ta và Nhị sư huynh của con có chút không thoải mái, thế nhưng sau đó ta đã xin lỗi hắn, hắn cũng nhận rồi. Nếu không phải hai người đột nhiên tìm tới cửa, căn bản không có việc gì, đúng rồi.” “Nói tới đây, ông rất kỳ quái: “Hai người rõ ràng đang đi dạo phố, hơn nữa còn cách nơi đó mười vạn tám ngàn dặm, làm sao lại đột nhiên tìm tới cửa vậy?” “Nếu không làm rõ vấn đề này, ông chết cũng không nhắm mắt.” Tiêu Y nhìn phụ thân mình, trong lòng lại có chút mừng thầm, phụ thân còn ngốc hơn so với mình, đến bây giờ còn không phản ứng kịp. “Phụ thân, con đã nói, người đắc tội với Nhị sư huynh, bằng không người cho rằng hôm nay là ngẫu nhiên sao?” “Nhị sư huynh thật sự là quá lợi hại, trả thù, làm cho người ta đến chết cũng không biết chuyện gì xảy ra.” Tiêu Dũng nghe xong, phản ứng đầu tiên là không tin: “Không có khả năng, hắn đều lấy đạo tâm ra thề, sẽ không nói cho còn và mẫu thân con.” “Mẹ ơi, Nhị sư huynh thật sự là quá có văn hóa. Chơi chữ chơi đến tuyệt vời. Trách không được lúc ấy là dùng hạc giấy thông báo cho Tiểu Hồng. Thậm chí, Tiêu Y suy đoán, nội dung trên hạc giấy là nói cho Tiểu Hồng có đồ ăn, cứ như vậy là đủ rồi. Sau khi Tiêu Dũng hỏi xong, một đôi mắt trũng đến cực lớn, giống như mắt trâu, lấp lánh tỏa sáng ở trong đêm tối, đây là hào quang tò mò. Đến bước này, ông vẫn không tin Lữ Thiếu Khanh bán đứng ông. Tiêu Y chỉ vào Tiểu Hồng trên đầu mình,

Tiểu Hồng lúc này đã nằm ngáy o o, mắt nhắm tịt tai ngơ trước cuộc trò chuyện của hai người. “Cha, thấy nó không?” Tiêu Y chỉ có thể nói cho phụ thân, để cho ông chết được rõ ràng một chút, biết rõ sự lợi hại của Nhị sư huynh, về sau không dám lỗ mãng nữa. “Đây là sủng vật của Nhị sư huynh, hôm nay Nhị sư huynh gọi nó đi ăn linh đậu, con và nương đương nhiên phải đi theo nó.” Khiếp sợ, vô cùng khiếp sợ. Hai mắt Tiêu Dũng còn muốn lớn hơn vài phần so với vừa rồi, lúc này còn không rõ thì ông có thể đâm đầu chết ở chỗ này được rồi. Ông tuyệt đối không nghĩ tới, tất cả những chuyện này lại thật sự là do Lữ Thiếu Khanh giở trò quỷ. Sau khi suy nghĩ cẩn thận, cũng biết Lữ Thiếu Khanh đang chơi trò chơi chữ. Hèn hạ, quá hèn hạ. Trách không được chủ động dẫn ta đến thanh lâu. Tiêu Dũng nghiêng răng nghiêng lợi, tức giận muốn lật tung đình nghi mát: “Ta, ta và hắn không đội trời chung.” “Lớn như vậy, còn chưa bị người tính toán như thế. Tiêu Y vỗ vỗ lưng phụ thân, vuốt vuốt vài cái, an ủi: “Phụ thân, người bớt giận, đừng nghĩ đi tìm Nhị sư huynh tính sổ làm gì. Con rất tò mò, rốt cuộc người đã làm gì Nhị sư huynh, đáng để Nhị sư huynh đối phó với người như vậy.” “Làm cái gì, Tiêu Dũng không muốn nói, ông tức giận bất bình, thở phì phò nói: “Chẳng qua ta chỉ nói chuyện với ngữ khí nặng một chút, tuyên bố nếu hắn không nghe lời sẽ để thúc thúc của con dạy dỗ hắn.”

Chương 401 - Chết được nhắm mắt

Chương 401: Chết được nhắm mắt (tt)Hiều rồi.Tay phải Tiêu Y vỗ lên trán mình, làm Tiểu Hồng hoảng sợ.“Phụ thân.” Tiêu Y hữu khí vô lực nói: “Người dám đi uy hiếp Nhị sư huynh, người, thật sự rất có dũng khí.”Tiêu Y trải qua bài học xương máu mới biết được Nhị sư huynh ghét bị người uy hiếp.“Được rồi, được rồi.” Tiêu Y cũng lười hỏi phụ thân rốt cuộc vì sao lại uy hiếp Nhị sư huynh, hai tay nàng vỗ lên mặt Tiêu Dũng, trong nháy mắt làm cho Tiêu Dũng đau đớn kêu lên.“Đau.”Tiêu Y nhìn ánh mắt Tiêu Dũng, nghiêm túc nói: “Phụ thân, trong thời gian kế tiếp, người đừng xuất hiện trước mặt Nhị sư huynh nữa, mấy ngày nữa bọn con sẽ rời đi.”Vốn còn muốn ở thêm một khoảng thời gian, bây giờ biết lão cha mình lại dám đi uy hiếp Nhị sư huynh.Quả thực là tự thất cổ mình.Tiêu Y cũng không dám ở lại lâu.Chẳng may Nhị sư huynh ngẫm lại cảm thấy khó chịu lại tới làm gì phụ thân nàng thì sao?Ngay cả Đại sư huynh cũng có thể trúng chiêu, phụ thân nàng khẳng định không phải là đối thủ của Nhị sư huynh, vì sự an toàn của phụ thân, nên rời đi sớm một chút đi.Lúc này cửa phòng mở ra, giọng Tô Uẩn Ngọc truyền ra: “Tiêu Y nói nhiều với loại nam nhân hạ lưu này như vậy để làm gì? Vào đây với ta.”Giọng điệu lạnh lẽo như nhiệt độ tháng chạp.Tiêu Dũng rút cổ, ý bảo nữ nhi mau đi vào.Ông hiện tại ngay cả hô hấp đều là sai, thê tử luôn luôn muốn tiếp tục đập ông.Tiêu Y làm mặt quỷ với Tiêu Dũng, chạy vào tìm mẫu thân.Ba ngày sau, nhóm ba người Lữ Thiếu Khanh ngồi phi chu bay lên không.Nhìn đoàn người Lữ Thiếu Khanh rời đi, trong lòng Tiêu Dũng không nhận được thở phào nhẹ nhõm.Lần này xem như bị Lữ Thiếu Khanh hãm hại thảm rồi.Lữ Thiếu Khanh rời đi, cũng để cho một người khác thở phào nhẹ nhõm.Tiêu Tự Minh ở sau núi, ánh mắt sâu kín xuyên thấu qua tầng mây thật dày trên bầu trời, giống như nhìn thấy bóng dáng Lữ Thiếu Khanh xa xa.Tượng gỗ chứa thần niệm Hóa Thân Lữ Thiếu Khanh cầm trong tay giống như một quả bom, khiến lão đứng ngồi không yên, ngay cả lúc tu luyện cũng phải mở một con mắt.Sau đó thân ảnh lão chợt lóe, đi tới một chỗ trong hang

đá.Tiêu Uân đang nằm trên một cái giường đá, vô cùng nhàm chán.Tiêu Tự Minh xuất hiện, dọa ông ta nhảy dựng: “Phụ, phụ thân!”“Hừ!” Thấy nhi tử ngay cả bị cấm túc cũng như vậy, mặt Tiêu Tự Minh lộ vẻ không vui: “Đồ không nên thân.”“Phụ thân, con...”“Tiêu Tự Minh lấy ra một miếng ngọc phù, ném cho Tiêu Uân: “Đừng nói nhảm vô dụng ở trước mặt ta, ngươi mang nhi tử của ngươi đi Quy Nguyên Các đi. Giao ngọc phù này cho Quy Nguyên Các!”Lai Thành, Phương gia, vị trí ở phía Nam Tề Châu.Phương gia trở thành đại gia tộc sớm hơn Tiêu gia, nội tình càng sâu, là một đại gia tộc tương đối lâu đời.Chẳng qua sau khi một đại năng Nguyên Anh của Phương gia ngã xuống, thực lực của Phương gia bắt đầu xuống dốc, bị nhiều thế lực chèn ép, gia sản bị người ta chiếm lấy một trận.Sau khi phụ thân Phương Hiểu đảm nhiệm gia chủ, liên hôn với thế lực khắp nơi, cân bằng thế lực khắp nơi, cuối cùng cũng đưa Phương gia về thời kỳ cường thịnh.Ông ta trải qua khổ tu đột phá trở thành Nguyên Anh, hoàn toàn ổn định thế cục Phương gia.Phương gia am hiểu buôn bán, mạnh vì gạo bạo vì tiền, turgần lâu mở khắp toàn bộ Tề Châu, tụ tập vô số tài phú, phú khả địch quốc.Lần này gia chủ Phương gia Phương Thái Hà dự định từ chức vị gia chủ, lựa chọn một người đảm nhiệm gia chủ từ trong đám con cái đông đảo, khiến cho rất nhiều thế lực nghe tin mà hành động, các con của Phương Thái Hà xoa tay, nhất định muốn có được vị trí gia chủ.Trên phi chu, Phương Hiểu cũng không giấu diếm mục đích tranh đoạt gia chủ.“Thiên phú của ta bình thường, không có đủ tài nguyên thì rất khó đột phá. Cho nên, lần này nhờ Lữ công tử người.”“Phương Hiểu hy vọng có thể trở thành gia chủ, nhận được càng nhiều tài nguyên, đồng thời cũng hy vọng có thể đưa Phương gia tới vị trí cao hơn.Lúc ở Tiêu gia, biết thực lực Lữ Thiếu Khanh là Nguyên Anh, khiến nàng kích động muốn chết, bởi vậy nàng càng nắm chắc.Lữ Thiếu Khanh vẫn nói câu nói kia: “Ta chỉ có thể nói sẽ cố hết sức, ta không dám cam đoan nhất định sẽ đưa ngươi lên làm gia chủ được.”“Hắn không thích nói quá nhiều.Phương gia có liên quan đến đông đảo thế lực, thậm chí Quy Nguyên Các cũng có dây dưa. Thế giới lớn như vậy, cao thủ nhiều như vậy, Lữ Thiếu Khanh không dám vỗ ngực nói thực lực này của mình có thể bao phủ thiên hạ.So với Lữ Thiếu Khanh khiêm tốn, Tiêu Y trực tiếp hơn nhiều, nàng có đầy đủ lòng tin đối với Lữ Thiếu Khanh, hai vị sư

huynh của mình là vô địch. Nàng cười nói với Phương Hiểu: “Hiệu tử tử yên tâm đi, có Nhị sư huynh ra tay, vị trí gia chủ của ngươi không chạy đi đâu được.” Lữ Thiếu Khanh không nói hai lời liền mời Tiêu Y ăn hạt dẻ rang: “Khôn kiếp, đừng kiêu ngạo. Nếu như muốn đánh nhau, Trúc Cơ tầng 4 trở xuống đều cho muội đi giải quyết.” Mặc dù trên mặt Tiêu Y lộ ra vẻ khỗ sở, nhưng đã không hô đánh không lại. Phương Hiểu thấy thế, trong lòng thầm than, có sư huynh như vậy thật sự là tốt mà. Nàng biết Lữ Thiếu Khanh đang nhân cơ hội giáo dục Tiêu Y. Phương Hiểu nói tiếp với Lữ Thiếu Khanh: “Lữ công tử, kỳ thật lần này đối thủ chủ yếu của ta là Nhị ca, Ngũ ca và Cửu ca.” Lữ Thiếu Khanh hơi ngẩn ra, tò mò một vấn đề, hỏi: “Ngươi có bao nhiêu huynh đệ tử muội?” “Năm ca ca, ba tử tử, ta xếp thứ mười lăm, là người nhỏ nhất.” Nói đến huynh đệ tử muội của mình, trên mặt Phương Hiểu không có nhiều biểu cảm, trong mắt thậm chí hiện lên vài tia bất đắc dĩ. Huynh đệ tử muội tuy nhiều nhưng từ nhỏ đến lớn, nàng chưa từng hưởng thụ qua tình huynh đệ tử muội chân chính, có chăng chỉ là ẩu đả và bắt nạt lẫn nhau. Thế lực phía sau còn chen tay vào trong đó, tình huynh đệ tử muội hồn nhiên cũng sẽ biến chất. Hơn nữa bởi vì rất nhiều thế lực âm thầm đấu tranh, ca ca tử tử của nàng có mấy người sinh ra đã chết non.

Chương 402 - Đồi thủ cạnh tranh chính của Phương Hiểu

Chương 402: Đồi thủ cạnh tranh chính của Phương Hiểu
Lữ Thiếu Khanh và Tiêu Y đều kinh hãi. Tu sĩ có thể có được nhiều hài tử như vậy, đây là một kỷ lục khủng bố hạng nhất. Thực lực càng mạnh, càng khó có con nối dõi, cái này là chân lý. Nhưng định luật này dường như không hoạt động trên người Phương Thái Hà. Ông ta còn sinh ra được một ổ con cái. Về mặt Lữ Thiếu Khanh cổ quái, gia chủ Phương gia là con chuột đúng không? Tiêu Y cũng có một vấn đề, nàng cười hì hì hỏi: “Hiểu tỷ tỷ, phụ thân ngươi có bao nhiêu đạo lữ vậy? Ta nghe cha ta nhắc tới, nói đạo lữ của cha ngươi là nhiều nhất trong Tề Châu.” Đối với vấn đề này, trên mặt Phương Hiểu ngược lại hiện lên một tia thẹn thùng, không có thoải mái như bình thường, chần chờ một chút, cuối cùng trả lời: “Bốn mươi ba.” Lữ Thiếu Khanh ngạc nhiên, nhin không được hỏi thêm một câu: “Phụ thân ngươi là tính toán cưới đủ bảy bảy bốn mươi chín người sao?” “Gia súc à, gia chủ Phương gia tuyệt đối là cầm tinh ngựa. Đối với vấn đề đạo lữ đông đảo của phụ thân, Phương Hiểu cũng rất bất đắc dĩ, nhưng nàng có thể hiểu được cách làm của cha, là biện pháp cứu quốc. Nàng thở dài, nói: “Lúc phụ thân tiếp nhận gia tộc còn chưa tới ba mươi tuổi, bên trong có thúc bá tranh quyền, bên ngoài có cường địch vây quanh.” “Để ổn định cục diện, phụ thân chỉ có thể coi mình là lợi thế, dùng để cân bằng các thế lực, từ đó bảo trụ Phương gia.” Lữ Thiếu Khanh gật đầu, cũng đúng, hẳn không nói gì thêm. Phương Hiểu thì giới thiệu tình báo của ba đồi thủ cạnh tranh của nàng. “Cửu ca Phương Viêm của ta, thực lực Trúc Cơ tầng 6, được Đại tỷ, Lục ca, còn có các tộc nhân khác của Phương gia ủng hộ.” “Ngũ ca Phương Ngọc, thực lực Trúc Cơ tầng 7, mẫu thân hẳn ta là người của Đường gia.” “Về phần Nhị ca ta Phương Lâm, thực lực Kết Đan tầng 3, mẫu thân là đệ tử nội môn của Quy Nguyên Các, sư phụ là trưởng lão Quy Nguyên Các Thôi Luân. Hẳn ta là người có hi vọng tiếp nhận vị trí thay phụ thân nhất trong tất cả mọi người.” “Ba người này là người cạnh tranh mạnh mẽ, về phần những người khác, thì

kém hơn một chút, Phương Hiểu có thể ứng phó được những người khác. Lữ Thiếu Khanh hơi ngòai thẳng người, sờ sờ cằm: “Nói cách khác Quy Nguyên Các cũng có thể nhúng tay vào sao?” Phương Hiểu lắc đầu, khẳng định nói: “Không phải có thể, mà là chắc chắn. Quy Nguyên Các muốn Phương gia chúng ta quy thuận không phải chuyện ngày một ngày hai.” Lữ Thiếu Khanh cười hắc hắc: “Tốt lắm, lần này bọn họ cũng đừng nghĩ sẽ thực hiện được. Cho dù người không làm được gia chủ, ta cũng sẽ không để Nhị ca người làm chủ.” Tiêu Y nghe vậy tâm thần kích động, lời Nhị sư huynh nói thật khí phách. “Nhị sư huynh, nếu như đến lúc đó gã ta thật sự sẽ làm gia chủ thì sao?” Lữ Thiếu Khanh nhìn Phương Hiểu một cái: “Ta đi làm thịt hắn ta có được không?” Biện pháp này đơn giản trực tiếp, đều tốt hơn so với bất kỳ biện pháp nào khác. Nói tới đây, Lữ Thiếu Khanh nói với Phương Hiểu: “Phương lão bản, hay là đến lúc đó ta âm thầm giúp người giết chết ba ca ca của người thì như thế nào?” Lữ Thiếu Khanh vỗ ngực cam đoan: “Với thực lực của ta sẽ không để cho bọn họ phát hiện một chút manh mối nào.” Phương Hiểu dở khóc dở cười, nàng mời Lữ Thiếu Khanh đến giúp nàng, chứ không phải muốn hạ tử thủ với các huynh đệ tỷ muội. Nàng cười khô nói: “Lữ công tử, mong người giờ cao đánh khẽ, nếu như bọn họ trêu chọc người, dạy dỗ bọn họ một chút là được.” Phương Hiểu biết Lữ Thiếu Khanh tâm ngoan thủ lạt, nếu thật sự muốn giết người, phụ thân của nàng cũng không ngăn được. Lữ Thiếu Khanh lại nhân cơ hội dạy dỗ Phương Hiểu: “Phương lão bản, người làm đại sự không câu nệ tiểu tiết, nếu muốn tranh đoạt vị trí gia chủ, tâm không ác một chút, thì làm thế nào để thượng vị đây?” Phương Hiểu cười khổ càng thêm lợi hại, nàng nói với Lữ Thiếu Khanh: “Lữ công tử, ta không tin người không rõ, thực ra người chân chính quyết định vị trí gia chủ, là phụ thân của ta. Nếu ông ấy không đồng ý, cho dù ta giết sạch huynh đệ tỷ muội, ta cũng không làm được gia chủ.” Nàng muốn tranh đoạt vị trí gia chủ, chứ không hy vọng đại khai sát giới đối với huynh đệ tỷ muội của mình. Lữ Thiếu Khanh nhìn không được xem trọng Phương Hiểu hơn mấy phần, có thể nhìn thấu điểm này, đây mới là người tinh táo. Cũng giống như Tiêu gia, Lai Thành cũng thuộc về Phương gia. Người sống ở chỗ này đều có quan hệ mật thiết với Phương gia, đi ngược về phía trước mấy đời, tổ tiên không chừng còn là người nào đó của Phương

gia. Ngược dòng lại, luận bối phận, có lẽ gia chủ Phương gia còn phải gọi tiêu quý trong phòng bên cạnh một tiếng biểu thúc. Phi chu từ từ hạ xuống một quãng trường, Phương Hiểu mang theo Lữ Thiệu Khanh và Tiêu Y rời thuyền. Lữ Thiệu Khanh còn chưa kịp nhìn kỹ xung quanh, liền có một giọng nói âm dương quái khí vang lên. “Ồ, tiểu muội, muội đã trở lại rồi sao? Lâu như vậy không thấy muội trở về, ta còn tưởng rằng muội làm sao rồi.” Lữ Thiệu Khanh ngẩng đầu nhìn lại, một nữ tử có vài phần giống Phương Hiểu mang theo vài người đứng cách đó không xa. Mặc dù là đang chào hỏi, nhưng ai cũng nghe ra cái gai trong lời nói. Phương Hiểu nhìn thấy người tới, trong lòng nhất thời hồng bét vài phần. Cho dù là Tiêu Y cũng có thể cảm giác được hứng thú của Phương Hiểu không cao. Tiêu Y không nhịn được tò mò, hỏi: “Hiểu tỷ tỷ, nàng ta là ai?” Phương Hiểu thản nhiên nói: “Cửu tỷ Phương Chỉ của ta, có quan hệ khá tốt với Tam ca.” Nữ nhi thứ chín của Phương Thái Hà, Phương Chỉ, ánh mắt nàng ta dừng ở trên người Tiêu Y, lại nhìn Lữ Thiệu Khanh, trong mắt hiện lên một tia khinh thị. Bất kể là Lữ Thiệu Khanh hay Tiêu Y, khí tức của hai người đều rất bình thường. Nàng ta khinh miệt cười: “Tiểu muội, đây là trợ thủ muội tìm về sao? Ha ha!” Sau khi cười vài tiếng, lại nói: “Hạ Ngữ không thể tới hỗ trợ, muội lại tìm hai người này tới hỗ trợ, là định buông tha sao?”

Chương 403 - Có tin ta đánh chết muội trước không

Chương 403: Có tin ta đánh chết muội trước không Trong lời nói, tràn đầy khinh miệt. Thấy muội muội tìm viện trợ không chịu nổi như thế, tâm tình Phương Chi sung sướng. Nàng ta cũng muốn đi cạnh tranh vị trí gia chủ, sức cạnh tranh của Phương Hiểu nhỏ đi, đối với nàng ta mà nói tự nhiên là một chuyện tốt. Tâm tình sung sướng, nàng ta dứt khoát nói với Lữ Thiếu Khanh và Tiêu Y: “Hai người các ngươi không thức thời, tới nơi này là muốn chịu đau khổ sao? Nghe tỷ tỷ nói một câu, nhanh chóng dẹp đường hồi phủ đi, không nên làm mình mất mặt xấu hổ ở chỗ này.” Tiêu Y tức giận, chỉ là vẫn đề phòng hỏi một câu: “Hiểu tỷ tỷ, ta có thể mắng nàng ta không?” Phương Hiểu im lặng một hồi, thản nhiên nói: “Các ngươi là khách nhân, không phải hạ nhân.” Hai mắt Tiêu Y sáng lên, ý tứ trong lời này không thể rõ ràng hơn, nàng được phép mắng chửi người, mắng chửi người là chuyện ta thích nhất. Đi theo Nhị sư huynh, phương diện mắng chửi người tiến bộ thần tốc. Tam bát (1), xem ta phun chết người như thế nào đi. (1) Tam bát: một cách nói bóng gió chỉ ngày 8.3, tức ngày Quốc tế phụ nữ; ngoài ra, đây còn là từ chỉ người đàn bà tự cao tự đại. Tiêu Y kéo ống tay áo một chút, bàn tay nhỏ bé chống nạnh làm tốt tư thế phun người, lời nói chính nghĩa chuẩn bị thốt ra, đầu lại bị người đánh một cái. Lữ Thiếu Khanh vỗ vỗ đầu Tiêu Y, mắng: “Đừng làm mất mặt xấu hổ ở đây, đừng để người ta chê cười chúng ta không hiểu cấp bậc lễ nghĩa.” Phương Hiểu ngạc nhiên. Tên này, bị người đoạt xác rồi sao? Gặp phải tình huống như vậy, Lữ công tử người không phải một kiếm bỏ đời thì chính là thả Tiêu Y muội muội ra, nếu không thì người cũng có thể mắng chết người. Chẳng lẽ là nể tình ta, cho ta mặt mũi sao? Phương Hiểu rất khó hiểu. Lữ Thiếu Khanh cũng không phải là người dễ nói chuyện như vậy. Tiêu Y vô cùng kinh ngạc, không hiểu trong hồ lô của Nhị sư huynh mình đang bán thuốc gì. Gặp phải người như vậy không phun chết nàng ta, chẳng lẽ còn muốn ngoan ngoãn chào hỏi nàng ta sao? “Đi thôi, cần gì phải khoe khoang nhanh

như vậy? Đó là chuyện trẻ con mới làm.“Lữ Thiếu Khanh nói với Phương Hiểu: “Làm gia chủ, hẳn là phải hiểu được bao dung, có ý thức trách nhiệm, bằng không những người khác làm sao phục người được?“Trong lòng Phương Hiểu chấn động, khó có thể tin nhìn Lữ Thiếu Khanh.Những lời này, làm cho trong lòng nàng hiểu ra không ít.Lữ Thiếu Khanh chấp tay sau lưng, chậm rãi rời khỏi nơi này, Tiêu Y rất khó hiểu, không hiểu sao đội Tiểu Hồng đuổi theo.Phương Hiểu đứng tại chỗ nhìn bóng lưng Lữ Thiếu Khanh, ánh mắt lộ ra kính nể, sau khi suy nghĩ cẩn thận ý tứ của Lữ Thiếu Khanh, nàng nhìn thoáng qua Phương Chỉ, nở nụ cười.Nụ cười tràn ngập ánh mặt trời, làm cho Phương Chỉ xem không hiểu.“Cửu tử, muội đi trước.“Phương Chỉ cũng không hiểu ra sao.Hành động của Phương Hiểu, nàng ta nhìn thấy, nàng ta cảm giác được Phương Hiểu dường như đã xảy ra một ít biến hóa, nhưng là phát sinh biến hóa gì, nàng ta lại nói không rõ.Cuối cùng, Phương Chỉ than thở, khinh bỉ Lữ Thiếu Khanh: “Nam nhân hèn nhát.“Phương Hiểu mang theo Lữ Thiếu Khanh đi tới Phương gia, giọng điệu mang theo tôn kính: “Lữ công tử, cần đi gặp phụ thân không?“Vừa rồi Lữ Thiếu Khanh nói một câu, làm cho Phương Hiểu nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện, cũng bởi vậy mà càng thêm tôn kính Lữ Thiếu Khanh.Lúc trước nàng tôn kính Lữ Thiếu Khanh, là xem thực lực và thân phận của Lữ Thiếu Khanh.Nhưng hiện tại nàng tôn kính Lữ Thiếu Khanh càng nhiều là phát ra từ nội tâm, một câu nói, làm cho nàng biết vì sao Lữ Thiếu Khanh có thể trở thành đại năng Nguyên Anh khi tuổi còn trẻ như vậy.Lữ Thiếu Khanh khoát tay, không có hứng thú, nói: “Không cần, người tìm cho chúng ta một chỗ ở đi. Ta tới nơi này là làm viện trợ cho người.“Hắn và Phương Thái Hà không quen, gặp mặt có thể nói cái gì, hỏi thăm một chút phải làm sao để cưới nhiều đạo lữ như vậy sao? Phương Hiểu không có cưỡng cầu, mang theo Lữ Thiếu Khanh đi vào trong một viện có chút lâu đài, nơi này cách đại viện Phương gia có một đoạn, thuộc về bên ngoài.Phương Hiểu đi tới đây, trên mặt lộ ra vài phần vẻ nhớ nhung.“Lữ công tử, Tiểu Y muội muội, tạm thời ủy khuất các người ở lại đây đi. Điều kiện nơi này tuy đơn sơ một chút, nhưng thắng ở thanh tịnh, hơn nữa nơi này mới thực sự là nhà của ta.“Phương Hiểu lo lắng Lữ Thiếu Khanh sẽ oán hận nơi này, giải thích một phen.Đây là nơi mẹ nàng từng sống, nơi nàng đã sống hầu

hết thời gian khi còn nhỏ. “Rất tốt.” Lữ Thiếu Khanh rất hài lòng đối với nơi này: “Phương lão bản đi làm việc đi, còn lại chúng ta tự mình làm, có chuyện gì người cứ tới gọi một tiếng là được. “Phương Hiểu quả thật có rất nhiều việc phải làm, ít nhất bây giờ nàng phải đi gặp phụ thân. Lữ Thiếu Khanh không đi gặp phụ thân nàng, nàng cũng phải nói chuyện Lữ Thiếu Khanh tới đây cho phụ thân nàng biết. Lữ Thiếu Khanh có thể không để ý lễ nghi rườm rà, nhưng nàng không thể thất lễ. Sau khi Phương Hiểu rời đi, Tiêu Y kéo quần áo Lữ Thiếu Khanh, ánh mắt lấp lánh tỏa sáng: “Nhị sư huynh, hôm nay huynh làm sao vậy?” Dựa theo hành vi vừa rồi của Phương Chỉ, Nhị sư huynh của mình không giết nàng ta mười tám đời cũng coi như nể mặt nàng ta. Đối mặt với khiêu khích, Nhị sư huynh lại nhin xuống, có chút cổ quái. Lữ Thiếu Khanh chấp hai tay sau lưng, nhìn xung quanh, cuối cùng tìm được một vị trí thích hợp nằm xuống trong đình nghỉ mát, dùng hai tay gối đầu, nhắm mắt lại, mắng: “Ngốc muốn chết, điểm này cũng nghĩ không ra sao? Chúng ta tới đây để làm gì?” Tiêu Y không chút suy nghĩ, trực tiếp trả lời: “Đến giúp Hiểu tỷ tỷ ngồi lên vị trí gia chủ.” “Ta hỏi muội, muội có quen thuộc đối với tình huống nơi này không? Thế cục trước mắt như thế nào, muội nắm giữ chưa? Không có hiểu rõ tình huống liền liều lĩnh hành động, muội muốn chết có phải hay không?” Tiêu Y đã hiểu vì sao Nhị sư huynh lại làm như vậy. “Nhị sư huynh, huynh định giúp Hiểu tỷ tỷ như thế nào?” Lữ Thiếu Khanh trầm ngâm một hồi, nhẹ nhàng lắc đầu, giống như lười đến không muốn dùng sức: “Dù sao cũng đều nghe lời nàng đi, ta lười suy nghĩ nhiều.” Tiêu Y cười hì hì nói: “Nhị sư huynh, không bằng đánh chết ca ca tỷ tỷ của nàng thì thế nào?” Tiêu Y chỉ có thể nghĩ đến biện pháp này, biện pháp này rất đơn giản. Lữ Thiếu Khanh mở mắt, nhìn nàng: “Muội có tin là ta đánh chết muội trước không?”

Chương 404 - Phương Thái Hà khiếp sợ

Chương 404: Phương Thái Hà khiếp sợ
Phương Hiểu nhìn thấy phụ thân mình: “Phụ thân, con về rồi.” Trên mặt Phương Thái Hà có vài phần mệt mỏi, ông ta xoa xoa huyết thái dương của mình, gật gật đầu. Mặc dù ông ta đã trở thành đại năng Nguyên Anh, nhưng đôi mắt với tình huống hiện tại của Phương gia, ông ta vẫn cảm thấy mỗi mệt như cũ. Tất cả mọi người đang nhìn chăm chăm vị trí gia chủ, thế lực khắp nơi giương nanh múa vuốt, nhìn chăm chăm. Chỉ hơi không cẩn thận, Phương gia sẽ lại gặp phải tình huống giống như trăm năm trước. Đến lúc đó dù ông ta có cười nhiều đạo lữ hơn nữa, cũng không làm nên chuyện gì. Lần này nhất định phải chọn ra một người thừa kế tâm phục khẩu phục, nếu không Phương gia sẽ không ổn định nhanh như vậy, nhưng chuyện này nói dễ vậy sao. Con cái của mình tự mình rõ ràng, quán quít quá sâu với thế lực sau lưng. Bọn họ chính là người phát ngôn của những thế lực kia, mục đích cuối cùng của những thế lực này là muốn thôn tính Phương gia. Quá khó khăn. Phương Thái Hà nhin không được thở dài. Ông ta nhìn về phía Phương Hiểu, trong mắt hiện lên một chút dịu dàng. Nữ nhi này mới là nữ nhi ông ta yêu thương nhất, rất giống với mẫu thân đã chết của nàng. “Con có mời người tới giúp không?” Một vài chuyện mà Phương Hiểu làm lúc trước, ông ta đều biết. Phương Hiểu gật đầu trả lời: “Có mời.” “Ồ, là ai?” Phương Thái Hà rất tò mò. Lúc trước Phương Hiểu thông qua Phương gia, thậm chí nhờ các ca ca tỷ tỷ của nàng hỗ trợ làm chút chuyện, để cho ca ca tỷ tỷ của nàng có cơ hội gài bẫy nàng, khiến nàng từ bỏ việc mời Hạ Ngữ làm viện trợ. Ông ta không cho rằng còn có người có thể so sánh với Hạ Ngữ. Phương Hiểu tới nơi này chính là muốn nói cho phụ thân thân phận Lữ Thiếu Khanh. “Lại là hắn?” Phương Thái Hà bắt đầu im lặng. Ấn tượng về Lữ Thiếu Khanh rất sâu sắc. Lần đầu tiên gặp mặt, Lữ Thiếu Khanh đã cho ông ta một loại cảm giác trái tim băng giá. Trên đại điện ở Lăng Tiêu Phái, trong mắt rất nhiều người thì biểu hiện của Lữ Thiếu Khanh chính là một chuyện cười, không thẹn với danh hiệu sự sỉ nhục của môn phái. Nhưng mà Phương Thái Hà có một đôi mắt lão luyện tàn

nhấn như nào chứ, ông ta luôn thấy được không ít chuyện người khác không thấy được. Mà chuyện đó chính là, liệu có mấy người có thể đánh nhau đến có tới có lui với Trương Tòng Long chứ? Sau khi biết Phương Hiểu mời Lữ Thiểu Khanh và Tiêu Y làm viện trợ, trong lòng yên tâm không ít, nói: “Cũng coi như hiếm thấy. “Tuy rằng không bằng Hạ Ngữ, nhưng ít ra cũng tốt hơn không có. Phương Thái Hà đánh giá Lữ Thiểu Khanh không thấp, nhưng đánh giá Hạ Ngữ càng cao hơn. Nhưng mà, sau khi Phương Hiểu nghe những lời này, nàng lộ ra biểu tình cổ quái. Phương Thái Hà cho rằng Hạ Ngữ tốt hơn Lữ Thiểu Khanh. Hiện tại Phương Hiểu lại cho rằng Lữ Thiểu Khanh tốt hơn Hạ Ngữ, cho dù thông minh tài trí hay là thực lực thiên phú, Lữ Thiểu Khanh đều mạnh hơn Hạ Ngữ. Nhận thấy được biểu cảm kỳ lạ trên mặt nữ nhi, Phương Thái Hà hơi ngẩn ra, thái độ hòa ái, cười hỏi: “Như thế nào, cho rằng ta nói không đúng sao?” “Trong đông đảo con cái, cũng chỉ có Phương Hiểu không có thể lực xen vào, hơn nữa thêm nguyên nhân mẫu thân của Phương Hiểu mà trong mấy đứa con, ông ta thương nữ nhi này nhất. Phương Hiểu chần chừ một chút, nói ra cái nhìn chân chính trong lòng mình. “Phụ thân, con cho rằng Lữ công tử mạnh hơn, lợi hại hơn Ngữ muội muội.” “Tiếp xúc với Lữ Thiểu Khanh càng nhiều, hiểu biết càng sâu, lại càng rõ Lữ Thiểu Khanh lợi hại đến mức nào. Phương Thái Hà không ngờ nữ nhi lại đánh giá Lữ Thiểu Khanh cao như vậy, nhưng mà ông ta cũng có cái nhìn của mình. “Đây chỉ là con cảm thấy mà thôi, Lữ công tử rất lợi hại, nhưng hẳn không thể so được với người thứ ba ở Tề Châu. “Ba người đứng đầu thế hệ trẻ Tề Châu, Kế Ngôn, Trương Tòng Long, Hạ Ngữ đã trải qua vô số trận chiến cuối cùng mới được xác lập. Vô số người trẻ, thậm chí cả những người thuộc thế hệ trước, muốn thách thức họ và đều kết thúc trong thất bại, xếp hạng này là khảo nghiệm kéo dài, là đánh mà có, không phải thổi phồng lên, được tất cả mọi người tin phục. Lữ Thiểu Khanh không có tiếng tăm gì, nếu như không phải Phương Thái Hà đi Lăng Tiêu Phái, ông ta cũng không biết có người như vậy tồn tại. Người như vậy, làm sao lợi hại hơn Hạ Ngữ? Hẳn cũng không thể lợi hại như sư huynh của hắn chứ? Lăng Tiêu Phái có một người trẻ tuổi như Kế Ngôn đã là thấp nhang cầu nguyện, lại nhiều thêm một người, không sợ phần mộ tổ tiên bốc khói sao? Nữ nhi mình vẫn còn quá trẻ, kiến thức hơi

ít, không chừng là bị người ta lừa rồi. Phương Thái Hà âm thầm lắc đầu. “Con nha, vẫn còn quá trẻ. Nghe nói Hạ Ngữ hiện tại cũng là Kết Đan tầng 9, có được bí cảnh chi tâm thì nàng có thể sẽ bước vào Nguyên Anh nhanh hơn Trương Tông Long, đến lúc đó không chừng chính là người thứ hai ở Tề Châu. “Người như vậy, Lữ Thiếu Khanh làm sao có thể so sánh được? Sắc mặt Phương Hiểu càng thêm cổ quái, cuối cùng nhịn không được, vẫn là muốn đánh một đấm vào mặt phụ thân, nói: “Phụ thân, Lữ công tử đã là Nguyên Anh kỳ. “ “Cái gì, cái gì? “ Phương Thái Hà ngây ngẩn cả người, ông ta thậm chí còn sờ sờ lỗ tai của mình một chút, hoài nghi mình nghe lầm. Bàn tay mập mạp sờ lỗ tai, lại phối hợp với biểu tình kinh ngạc trên mặt Phương Thái Hà, có vài phần buồn cười. “Con, vừa rồi nói cái gì? “ Phương Hiểu có thể hiểu được sự khiếp sợ của phụ thân. Khi nàng biết Lữ Thiếu Khanh là Nguyên Anh, bộ dáng khiếp sợ không tốt hơn Phương Thái Hà là bao. Dù sao Nguyên Anh chưa đầy hai mươi tuổi, quá dọa người. Cho dù là Kế Ngôn, cũng là lúc hai mươi một tuổi mới tiến vào Nguyên Anh, Lữ Thiếu Khanh còn vào sớm hơn một năm so với Kế Ngôn.

Chương 405 - Phương Thái Hà khiếp sợ

Chương 405: Phương Thái Hà khiếp sợ (tt) Sau khi xác nhận lại từ miệng Phương Hiểu, Phương Thái Hà hoàn toàn ngây dại, nữ nhi không nói đùa với mình. Thật lâu sau, ông ta mới cười khở không thôi: “Hậu sinh khả úy, hậu sinh khả úy!” Ông ta hiện tại hơn một trăm tuổi, dựa vào tài nguyên gia tộc mới có thể bước vào Nguyên Anh. Mà người ta, tuổi còn trẻ đã thành Nguyên Anh, tương lai tiền đồ là không thể đo lường, ngày sau sẽ đi được xa hơn so với ông ta. Thật sự là hàng so với hàng phải ném, người so với người phải chết. Ánh mắt Phương Thái Hà phức tạp, mình còn không nhìn người chuẩn xác bằng nữ nhi. Nhìn Phương Hiểu bình tĩnh, dáng vẻ tự nhiên hào phóng, hơn nữa còn có vài phần dung mạo tương tự với thê tử đã mất. Trong lòng Phương Thái Hà khẽ động, ánh mắt trở nên thâm thúy, trầm ngâm trong chốc lát sau, hỏi: “Hạ Ngữ có tới hay không?” Phương Hiểu lắc đầu, tỏ vẻ: “Con cũng không biết, nhưng có lẽ là sẽ không đến.” Hạ Ngữ lúc trước tiến vào Kết Đan tầng 9, tự nhiên hy vọng có thể tiến thêm một bước. Nếu như có thể bước vào Nguyên Anh sớm hơn Trương Tông Long một bước, có thể làm cho danh vọng Song Nguyệt Cốc tiến thêm một bậc. Phương Thái Hà nghe vậy, cũng không hỏi gì nữa, mà phát tay nói: “Được rồi, ta biết rồi.” Đợi sau khi Phương Hiểu đi xuống, ánh mắt Phương Thái Hà lặng lẽ nheo lại, trong khóe mắt lóe ra tinh quang, giống như một gian thương tính toán tỉ mỉ. Thật lâu sau, giọng của ông ta vang vọng ở trong đại sảnh, quanh quẩn ở trên nóc nhà. “Nhiều thế lực tồn tại như vậy, nếu Hiểu Nhi làm gia chủ, không chừng là người thích hợp nhất. Hy vọng lời Hiểu nhi nói hần là Nguyên Anh là sự thật, vậy thì hần sẽ giúp được nàng một tay! Phải đi gặp hần trước đã!” Quá mấy ngày, Phương Thái Hà không ngồi yên được, quyết định đi gặp Lữ Thiếu Khanh. Xem thử vị thiên tài này ra làm sao. Phương Thái Hà đi tới chỗ Phương Hiểu sắp xếp cho Lữ Thiếu Khanh. Ông ta đứng ở ngoài cửa, nhìn cánh cửa quen thuộc, để lộ ánh mắt hồi ức. Y Nhân đã qua đời, hồi ức cũng hóa thành hư không. Hi vọng nàng phù hộ cho Hiểu Nhi. Trong lòng Phương Thái Hà

âm thầm hồi ức thê tử của mình, sau đó bước lên định gõ cửa bước vào. Lữ Thiếu Khanh là Nguyên Anh, nếu cứ xông vào sẽ rất đường đột. Gõ cửa để thể hiện sự tôn kính của mình. Phương Thái Hà đang định gõ cửa, cửa lại đột nhiên mở ra từ bên trong. Tiêu Y xuất hiện trước cửa. “Chào Phương thúc thúc, đã lâu không gặp.” Tiêu Y cười rất là vui vẻ, Phương Thái Hà cảm thấy nụ cười của nàng trong trẻo như cam lộ sau mưa, làm cho người ta cũng phải vui vẻ theo. “Tiêu Y chất nữ, đúng là đã lâu không gặp, người tới Phương gia, là vinh hạnh của Phương gia chúng ta.” Phương Thái Hà ưỡn cái bụng to của mình, mặt nở nụ cười hiền hòa, chẳng khác nào Phật Di Lặc, cười nói: “Trên đại điện Lăng Tiêu Phái, Tiêu Y chất nữ đại phát thần uy, đến nay ta cũng chưa quên tư thế oai hùng, bóng dáng thần võ của người.” “Lần này gặp lại, Tiêu Y chất nữ đã hơn trước kia nhiều, chắc là thực lực lại tinh tiến không ít đúng không? Đúng là thiên tài mà.” Ông ta nói mấy câu, khen ngợi đến mức Tiêu Y sắp cười thành một đóa hoa rồi. Thiện cảm của nàng dành cho Phương Thái Hà tăng vọt. Ngày nào ta cũng bị Nhị sư huynh mắng ngu ngốc, ta thiếu chút nữa quên ta là thiên tài rồi. “Ha ha.” Tiêu Y cười đắc ý: “Phương thúc thúc quá khen, bình thường thôi, ta mà thiên tài gì chứ.” Nhưng nàng cũng không quên chính sự, nói: “Phương thúc thúc, người đến tìm Nhị sư huynh sao? Vào đi.” Nhị sư huynh nói bảo ta nhìn mà làm, Phương thúc thúc biết nói chuyện như vậy, đương nhiên phải cho ông ta vào rồi. Phương thúc thúc tới đây, chắc cũng là vì chuyện của Hiểu tỷ tỷ. Phương Thái Hà đi vào theo Tiêu Y, vừa vào cửa, đã nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh đang nằm trong lương đình. Phương Thái Hà chấp tay hành lễ: “Lữ công tử, đã lâu không gặp.” Lữ Thiếu Khanh đứng dậy, trả lễ đơn giản: “Phương gia chủ.” Sau đó, hai người chìm vào im lặng. Lữ Thiếu Khanh cứ ngồi trong lương đình, nhìn Phương Thái Hà, Phương Thái Hà thì sao, cũng đứng yên tại chỗ, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì cho phải. Nơi này là chỗ thê tử của ông ta từng sống trước kia, theo lẽ thường, chủ nhân nơi này phải là ông ta mới đúng. Nhưng mà, Lữ Thiếu Khanh vừa ngồi xuống lương đình, Phương Thái Hà lập tức cảm thấy mình mới khách thăm. Phương Thái Hà vốn đang định chờ Lữ Thiếu Khanh mở miệng hỏi mục đích của ông ta. Lữ Thiếu Khanh lại không định mở miệng, hai người cứ đối diện như vậy. Tiêu Y đã chạy sang một bên từ lâu, kéo một cái ghế nhỏ đến ngồi

trên bậc thang, nhìn hai người trong viện cách không đối diện. Cuối cùng, vẫn là Phương Thái Hà không thể không mở miệng trước. Hai người đối diện như vậy làm ông ta cảm thấy áp lực rất lớn. Ông ta nở nụ cười, cười gượng hai tiếng, làm tiếng cười tự nhiên một chút, mới nói: “Nghe nói Lữ công tử đã bước vào cảnh giới Nguyên Anh, thật đáng mừng.” Lữ Thiếu Khanh không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm vào Phương Thái Hà. Ánh mắt đó làm Phương Thái Hà nhin không được lo lắng, sao vậy, ta, nói bậy rồi sao? Phương Thái Hà vội vàng thăm kiểm tra lời vừa rồi một phen. Cũng không nói gì sai mà, nhưng sao hắn lại bày ra khuôn mặt và ánh mắt như vậy? Ngay lúc Phương Thái Hà hết sức khó hiểu, Lữ Thiếu Khanh bỗng nhiên hỏi một câu: “Hết rồi?” “Hết, hết rồi, hả, hết cái gì?” Phương Thái Hà tự nhận rằng đầu óc mình cũng lanh lợi, coi như thông minh, còn chưa già đến mức hồ đồ. Nhưng mà ông ta thật sự không thể hiểu câu “hết rồi” này của Lữ Thiếu Khanh có ý gì. Phương Thái Hà rơi vào đường cùng, đành phải mở miệng hỏi, ông ta cười ha hả, ra vẻ hào sảng: “Lữ công tử, ta là người thô鄙, có một số việc có lẽ chưa làm đầy đủ, Lữ công tử không cần ngại, cứ nói thẳng.” “Người là bạn của Hiếu Nhi, là khách nhân của Phương gia, có chuyện gì cứ việc nói thẳng. Người không nói, là ta thất lễ rồi.” Lữ Thiếu Khanh nghe vậy, lập tức thể hiện thái độ: “Không có việc gì.” “Haizzz, còn nói là gia chủ nữa, không biết bày tỏ với người ta à. Keo kiệt. Thôi, vẫn nên làm ông ta đi mau mau.”

Chương 406 - Hoàng đế cũng không nhiều chuyện bằng người

Chương 406: Hoàng đế cũng không nhiều chuyện bằng người”Không biết Phương gia chủ tới tìm ta có chuyện gì vậy? Nếu không có việc gì, ta phải nghỉ ngơi, từ Lăng Tiêu Phái đến nơi đây, bốn ba đường dài, cần được nghỉ ngơi.”Trong lòng Phương Thái Hà âm chọc.Đùa ta à, người là Nguyên Anh, cần nghỉ ngơi hả?Đừng nói là lặn lội đường xa hơn một tháng, cho dù có lặn lội lâu hơn nữa, người cũng sẽ không cảm thấy mệt.Mất thấy Lữ Thiếu Khanh muốn đuổi người, Phương Thái Hà vội vàng nói mục đích mình tới tìm Lữ Thiếu Khanh.”Lữ công tử, người cảm thấy Hiểu Nhi thế nào?”Ui chu choa.Lữ Thiếu Khanh kinh ngạc, chẳng lẽ tên mập này tính nhận ra làm con rể à?Tiêu Y trợn tròn mắt.Rốt cục cũng có người phát hiện ưu điểm của Nhị sư huynh rồi sao?Có điều, hình như Hiểu tỷ tỷ không xứng với Nhị sư huynh của ta cho lắm.Ít nhất cũng phải như Ngũ tỷ tỷ hoặc là Vân Tâm tỷ tỷ mới được.Lữ Thiếu Khanh nghiêng người ra sau mấy độ, cảnh giác nhìn chằm chằm Phương Thái Hà, chần chờ nói: “Phương gia chủ, người muốn làm gì?”“Ta còn không định cưới đạo lữ.”“Phốc!”Phương Thái Hà thổ huyết, bị hiểu lầm rồi.Ông ta vội vàng nói: “Lữ công tử, người hiểu lầm rồi, ta đang nói, cảm thấy được Hiểu Nhi có thể làm Phương gia gia chủ hay không?”Lữ Thiếu Khanh tức khắc ngồi thẳng lên, bất mãn nói: “Phương gia chủ, lần sau nói chuyện nói rõ ràng một chút, đừng có hù dọa người ta như vậy.”Tiêu Y cũng hơi thất vọng, còn tưởng rằng Phương thúc thúc sẽ tuệ nhãn thức tài, biết sự bất phàm của Nhị sư huynh chứ.Sau đó, Lữ Thiếu Khanh nói: “Nàng ta có thích hợp làm gia chủ hay không, do người định đoạt.”Phương Thái Hà mỉm cười, nói trắng ra hơn nữa: “Nếu Hiểu Nhi thành gia chủ, Phương gia gặp phải nguy hiểm, Lữ công tử có vươn tay giúp đỡ hay không?”Lữ Thiếu Khanh trả lời thẳng thắn: “Chắc không.”Nói đùa, ta tới nơi này một chuyến là vì thứ đồ kia.Nếu không phải vậy, ta ăn no rừng mỡ hay sao?Phương Thái Hà bị lời này của Lữ Thiếu Khanh làm ghen hống, trong lúc nhất thời không biết nói gì cho phải.Lữ

Thiếu Khanh thấy Phương Thái Hà im lặng, hỏi lại Phương Thái Hà: “Người cảm thấy nữ nhi này của người thế nào?” Phương Thái Hà nói rõ: “Hiệu Nhi là nữ nhi ta thương yêu nhất, cũng là đứa con thông minh nhất, giỏi giang nhất của ta.” Trên mặt Phương Thái Hà lộ vẻ hài lòng, Phương Hiệu là nữ nhi ông ta thương yêu nhất, không đơn giản vì Phương Hiệu nhỏ nhất, cũng không phải chỉ vì mẫu thân Phương Hiệu. Ông ta thấy hết tất cả biểu hiện của Phương Hiệu, nàng ta đúng là đứa con có hy vọng nhất trong số tất cả những đứa con của ông ta. Lữ Thiếu Khanh đứng lên, khí tức trở nên mờ hồ, giống như một vị thế ngoại cao nhân: “Nếu như vậy, sao phải suy nghĩ nhiều?” “Người cũng không phải người sắp chết, chẳng lẽ một khi không làm gia chủ, người sẽ mặc kệ chuyện trong gia tộc sao?” “Người cho là tuyển gia chủ thông qua tỷ thí sẽ làm người khác chịu phục chặc?” “Người cho rằng Phương gia là hoàng gia hay sao? Hoàng đế cũng không nhiều chuyện người.” Lòng Phương Thái Hà đột nhiên chấn động. Đợi đến lúc Phương Thái Hà rời khỏi, Tiêu Y tức tốc chạy đến trước mặt Lữ Thiếu Khanh. “Nhị sư huynh, Phương thúc thúc tới nơi này làm gì vậy?” “Tiêu Y cảm thấy mục đích Phương Thái Hà đến nơi đây không đơn giản, nhưng nàng không hiểu. Mà sau khi nghe Lữ Thiếu Khanh nói mấy câu, ông ta thất hồn lạc phách, cuối cùng không biết sao mà đi luôn. Điều này làm cho Tiêu Y cảm thấy rất là khó hiểu. Nhị sư huynh đã đạt tới cảnh giới chỉ dựa vào miệng pháo là có thể đoạt hồn phách của người ta sao? Đây là cảnh giới gì, ta phải cố gắng mới được. Lữ Thiếu Khanh liếc nàng một cái, không muốn nhiều lời, nhưng nghĩ nghĩ, vẫn nên nói một chút, để tránh sư muội ngu xuẩn nghĩ mãi không rõ, hỏng cả đầu óc.” Ông ta già rồi, hồ đồ, còn muốn cân bằng thế lực khắp nơi, cho rằng tuyển ra một gia chủ thông qua tỷ thí có thể làm cho mọi người tâm phục khẩu phục.” “Ha ha, nếu như chọn sai người, đến lúc đó ông ta có muốn khóc cũng không kịp.” “Trước kia, thực lực ông ta không đủ, dùng việc liên hôn để cân bằng thế lực khắp nơi, làm Phương gia phát triển đến ngày hôm nay.” “Hiện tại thực lực của ông ta đã đủ để bảo vệ Phương gia, lại còn muốn dùng mưu mẹo như vậy, không phải lớn tuổi, hồ đồ thì là gì?” Tiêu Y lộ ra vẻ giật mình, hiểu rồi. Một gia tộc được xưng là đại gia tộc, ít nhất phải có Nguyên Anh tọa trấn. Giống như lão tổ Đường gia, tuy bị Nhị

sư huynh gọi là Nguyên Anh giả tạo, nhưng cũng có thể làm Đường gia trở thành đại gia tộc. Thực lực Phương Thái Hà không nói là cực mạnh, nhưng cũng trung thượng. Chỉ cần không chọc vào tam đại phái, không cần lo lắng bị người ta diệt tộc. Trên thực tế, cho dù là tam đại phái cũng không dám tùy tiện diệt một gia tộc, vì ảnh hưởng quá lớn. Phương Thái Hà có được thực lực Nguyên Anh, chỉ cần không phải bắt chột vẫn lạc, ít nhất có thể bảo vệ Phương gia mấy trăm năm. Ông ta đã là Nguyên Anh, không cần nhìn sắc mặt của những thế lực này. Sau khi Tiêu Y hiểu được, nói thầm: “Như vậy à, xem ra đầu óc Phương thúc thúc không được thông minh cho lắm nhỉ.” “Rõ ràng có thực lực thoát khỏi gông xiềng, lại còn chủ động mang gông xiềng trên người. Đây không phải cách làm của người thông minh. Lữ Thiếu Khanh chọc vào đầu của nàng, mắng: “Muội còn không biết xấu hổ nói người ta không thông minh? Xem ra gần đây muội rảnh rồi lắm rồi.” “Hiện tại muội xéo ra ngoài cho ta, đi dò xét Quy Nguyên Các cho ta.” Phương Thái Hà cũng không biết mình rời khỏi chỗ Lữ Thiếu Khanh thế nào. Ánh mắt ông ta đờ đẫn, thất hồn lạc phách. Trong đầu ông ta không ngừng lặp lại lời nói của Lữ Thiếu Khanh. Mỗi một chữ hóa thành một cây búa đánh vào trán ông ta, đánh đến mức ông ta đầu vầng mắt hoa. Cũng không biết qua bao lâu, Phương Thái Hà mới tỉnh táo lại. Ông ta thở dài: “Haizz, sống lâu như vậy, còn không tỉnh táo bằng một tiểu bối.” “Ông ta vừa mới nói xong, một giọng nói vang lên sau lưng. “Phụ thân, người đang nói cái gì vậy?” “Phương Thái Hà hoảng sợ, ông ta quay đầu lại, thấy được nữ nhi mình, và một người khác. “Hạ Ngũ?” “Phương Thái Hà kinh ngạc: “Không phải Hiểu Nhi nói con không đến sao?”

Chương 407 - Phương thúc thúc không được thông minh cho lắm

Chương 407: Phương thúc thúc không được thông minh cho lắm
Lúc này Hạ Ngữ đang đứng cùng nữ nhi của ông ta. Hạ Ngữ mỉm cười nhẹ nhàng, như một cơn gió nhẹ ngày xuân: “Con ở trong Song Nguyệt Cốc nhân rồi không có việc gì, tới nơi này giải sầu.” Nói là giải sầu, trên thực tế là sau khi biết tình huống của Phương gia, nàng ta lo lắng cho Phương Hiểu, nên mới đến xem sao. Phương Thái Hà vui vẻ nói: “Hoan nghênh về nhà.” Mẫu thân Hạ Ngữ là bà con của Phương gia, cho nên Hạ Ngữ cũng coi như một nửa người của Phương gia. Phương Thái Hà trách cứ Phương Hiểu: “Hạ Ngữ đến đây, con cũng không nói cho ta một tiếng.” Hạ Ngữ lắc đầu, đỡ lời cho Phương Hiểu: “Ta cũng mới đến, còn chưa kịp đi bái kiến Phương thúc thúc.” Phương Hiểu thì lo lắng về trạng thái vừa rồi của Phương Thái Hà, nàng ta không hiểu vì sao phụ thân lại như vậy: “Phụ thân, người làm sao vậy? Vừa rồi người không yên lòng, đến mức không chú ý đến chúng ta sao?” Phương Thái Hà là Nguyên Anh, cho dù có cách xa đến mấy, ông ta cũng có thể nhận thấy có người đến. Mà không giống là vừa rồi, Phương Hiểu và Hạ Ngữ đã đến gần mà ông ta vẫn không phát giác. Phương Thái Hà nhìn thoáng qua xung quanh, nơi này là một rừng cây nhỏ của Phương gia, bình thường ít người đến, là một nơi rất yên tĩnh. Trước kia, ông ta và mẫu thân Phương Hiểu thường xuyên tới nơi này, không ngờ trong lúc vô thức ông ta lại đi đến nơi này. Phương Thái Hà nhìn nữ nhi bằng ánh mắt đầy suy tư, trong đầu suy nghĩ một phen, ông ta hỏi Hạ Ngữ: “Hạ Ngữ, con cũng coi như là một nửa người của Phương gia, con cảm thấy ai thích hợp làm gia chủ Phương gia?” Biểu cảm Hạ Ngữ không có gì thay đổi, nụ cười của nàng vẫn như cũ: “Phương thúc thúc, vấn đề này người không nên hỏi ta, mà là hỏi chính người.” “Đương nhiên, nếu người nói ta ủng hộ ai, đương nhiên ta sẽ đứng về phía Hiểu tỷ tỷ.” Phương Thái Hà gật đầu, Hạ Ngữ và Phương Hiểu luôn luôn thân mật, điểm này ai trong Phương gia cũng biết rõ. “Đúng vậy, nên hỏi ta.” Phương Thái Hà than một tiếng, trên

thực tế gia chủ Phương gia là do ông ta quyết định, ông ta là ai thì sẽ là người đẩy. Dù cho có bao nhiêu người không phục cũng vô dụng, bởi vì ông ta nắm Phương gia trong tay. Hạ Ngữ nghe thấy giọng nói của Phương Thái Hà khác xưa, nàng suy nghĩ thoáng qua, quyết định nói mấy câu cho Phương Hiểu Nhiều. “Phương thúc thúc, người là người biết rõ tình huống của Phương gia nhất, không dao sắc chặt đay rồi, ngày sau Phương gia sẽ loạn.” “Có quá nhiều bàn tay bên ngoài đang muốn vươn vào Phương gia, nhất định phải quyết định chọn gia chủ cho sớm, chặn ngang suy nghĩ của những người đó, chặt đứt tay của bọn họ, Phương gia mới có thể tiến thêm một bước.” Hạ Ngữ lẳng lẳng mà đứng, sóng mắt lưu chuyển, trong ánh mắt toàn là ánh sáng cơ trí, nàng đã sớm biết tình hình của Phương gia bây giờ. Phương Thái Hà lại im lặng. Những lời này nghe rất quen tai. Rất giống lời Lữ Thiếu Khanh từng nói với ông ta. Phương Thái Hà lại cười khổ: “Đúng vậy, con và Lữ công tử nói rất đúng.” “Lữ công tử?” Hạ Ngữ nhạy cảm bắt được điểm này, nhìn về phía Phương Hiểu, ánh mắt mang theo vẻ dò hỏi. Trong ánh mắt vốn lạnh nhạt ngấm giấu nét mong chờ. Nàng mới vừa đến nơi đây, còn chưa kịp nói chuyện với Phương Hiểu mấy đã gặp Phương Thái Hà. Phương Hiểu gật đầu, tỏ vẻ Hạ Ngữ đoán không sai: “Ta mời Lữ công tử tới giúp đỡ một chút.” “Quả nhiên là Lữ Thiếu Khanh đang ở đây. Nụ cười trên mặt Hạ Ngữ rạng rỡ hơn mấy phần, làm Phương Thái Hà và Phương Hiểu tức khắc cảm thấy trước mắt sáng lên, hình như ngay cả ánh mặt trời cũng xán lạn hơn. Nàng nói với Phương Hiểu: “Xem ra vị trí gia chủ đã nằm trong túi của tử rồi.” Trong giọng nói bình tĩnh, tràn ngập vẻ khẳng định. Phương Thái Hà không ngờ Hạ Ngữ lại tin tưởng Lữ Thiếu Khanh đến thế. Ông ta giật mình, hỏi: “Hạ Ngữ, con tin Lữ công tử như vậy sao?” Hạ Ngữ gật đầu: “Hắn đã nói thì sẽ làm được.” Tuy bình thường Lữ Thiếu Khanh nhìn như không đáng tin, nhưng trải qua tiếp xúc, Hạ Ngữ dám khẳng định Lữ Thiếu Khanh là một người cực kỳ đáng tin. “Hắn đã tới trợ giúp Hiểu tử tử, thì nhất định sẽ dốc hết sức mình.” Phương Thái Hà im lặng, ánh mắt lại lóe lên. Hạ Ngữ nhưng lại nói với Phương Hiểu: “Cũng lâu rồi ta không gặp hắn.” Tâm trạng bình tĩnh của Hạ Ngữ nổi lên vài phần gợn sóng. Phương Hiểu mỉm cười, người như Lữ Thiếu Khanh, có người nhớ mong là chuyện bình thường. Nàng ta nói với Hạ

Ngũ: “Đi thôi, ta đi gặp Lữ công tử cùng muội thế nào?”“Hạ Ngũ hơi hành lễ với Phương Thái Hà: “Phương thúc thúc, ta không quấy rầy người nữa.”“Phương Thái Hà rất gian trá, nếu là người khác, ông ta chắc chắn sẽ trêu ghẹo một phen.Nhưng đây là Hạ Ngũ, ông ta không dám nói lung tung, lỡ như nói sai, sẽ đắc tội với hai đại môn phái.”“Đi đi, ta cũng phải đi làm chuyện của ta.”“Sau khi Lữ Thiếu Khanh đuổi Tiêu Y ra ngoài lập tức cảm thấy hai tai vô cùng thanh tịnh.Hắn nằm trên ghế dài, nhìn nóc đình nghỉ mát.”“Phen này sau khi điếm tỉnh Phương gia chủ, có lẽ sẽ không cần tỷ thí gì nữa.”“Để xem ông ta chọn ai làm gia chủ thôi.”“Nhưng mà, nếu như dám chọn người Quy Nguyên Các ủng hộ làm gia chủ thì chỉ có thể lén giết chết vậy.”Ai làm gia chủ Phương gia cũng không sao, nhưng duy chỉ có người Quy Nguyên Các ủng hộ là không thể.Người Quy Nguyên Các làm việc bá đạo, người bọn hắn ủng hộ là gia chủ Phương gia, không bao lâu Phương gia sẽ trở thành bên phụ thuộc của Quy Nguyên Các.Tử lâu Phương gia trải khắp Tề Châu, là một món làm ăn tốt.Nếu bọn họ thuộc sở hữu của Quy Nguyên Các sẽ giúp thực lực Quy Nguyên Các tăng mạnh.Quy Nguyên Các đã đắc tội Lữ Thiếu Khanh hẳn, dù Quy Nguyên Các thua nhập nhiều thêm một viên linh thạch Lữ Thiếu Khanh cũng không thể chấp nhận được.

Chương 408 - Nhị sư huynh như kẻ phế nhân vậy

Chương 408: Nhị sư huynh như kẻ phế nhân vậy“Lần này tới đây chủ yếu là rèn luyện sư muội ngốc nghếch một chút.”“Đã sắp sáu tháng rồi mà còn thiếu một tầng, trở về không phải sẽ bị Đại sư huynh thu thập sao?”Vừa nói Lữ Thiếu Khanh vừa đổi tư thế để mình dễ chịu hơn: “Chao, không có thí trùng bên cạnh thật thanh tịnh, ngủ một giấc trước đã.”Nhưng vừa ngủ không bao lâu, Lữ Thiếu Khanh bỗng nhiên mở to mắt.“Móa, Hạ Ngữ cũng tới à?”Phương Hiểu và Hạ Ngữ đang tới gần, trong nháy mắt Lữ Thiếu Khanh đã cảm nhận được.Sau khi Lữ Thiếu Khanh phát hiện ra hướng bọn họ đang đến là nơi này liền không nói hai lời biến mất ngay tại chỗ.Hắn rời khỏi nơi này, xuất hiện ở đường phố bên ngoài.Đồng thời hắn ẩn tàng khí tức bản thân, người chung quanh không nhìn thấy hắn, lui tới, theo bản năng đều tránh hắn đi.Lữ Thiếu Khanh sờ cằm, nhìn Phương Hiểu đang gõ cửa ở phía xa, còn cả Hạ Ngữ lạnh nhạt đứng bên cạnh.Lữ Thiếu Khanh đau đầu: “Không phải nói Hạ Ngữ không rảnh tới đây sao? Sớm biết nàng ta sẽ đến ta đã cân nhắc thật kỹ rồi.”Lữ Thiếu Khanh không muốn tiếp xúc quá nhiều với Hạ Ngữ.Di chứng quá lớn, đến bây giờ vẫn còn chưa ổn kia kìa.“Nhưng mà...” Tay phải Lữ Thiếu Khanh đỡ trán, nhìn Hạ Ngữ cứ như đóa hoa ngọc lan trắng lẳng lặng đứng đó, vô cùng động lòng người, cảm thấy rất phiền muộn: “Sau này dù sao cũng phải đụng trúng nàng ta.”“Đúng là phiền phức chết mất.”Bỗng nhiên, Hạ Ngữ hình như có cảm giác, ánh mắt nhìn về phía Lữ Thiếu Khanh đứng.Quá nhạy cảm!Lữ Thiếu Khanh một lần nữa chửi thề, lặng lẽ biến mất.Hạ Ngữ như có điều suy nghĩ nhìn khe hở trên đường phố lấp kín dòng người, nàng ấy nói với Phương Hiểu: “Hiểu tỷ tỷ, không cần gõ cửa, nếu đoán không nhầm có lẽ Lữ sư đệ bọn họ đã ra ngoài rồi.”Phương Hiểu nghĩ cũng phải, theo lệ thường, Tiêu Y đã lập tức chạy ra rồi.“Kỳ lạ, bọn họ đi đâu được chứ?”Phương Hiểu hơi không nghĩ ra, Lai thành lớn như vậy, trong lúc nhất thời không biết tìm người ở đâu.Hạ Ngữ không vội, cười nói: “Chúng ta rời đi trước đi, chờ Lữ sư đệ bọn họ trở về

hăng tít.”Dù sao cũng đang ở Lai thành này, không cần lo lắng không gặp được.Lữ Thiếu Khanh bên này sau khi rời đi, thần thức khẽ quét, mau chóng tìm được bóng dáng Tiêu Y.Lóe một cái, hắn xuất hiện bên cạnh Tiêu Y, không làm kinh động đến Tiêu Y mà nhìn xem Tiêu Y định làm gì.Muốn đi tìm người của Quy Nguyên Các, rất đơn giản, tìm nhị ca Phương Lâm của Phương Hiểu là được.Lữ Thiếu Khanh đi theo Tiêu Y, trong đầu hồi tưởng lại những tình báo liên quan đến Phương Lâm mà Phương Hiểu đã từng nhắc đến.Phương Lâm, bốn mươi hai tuổi, Kết Đan sơ kỳ cảnh giới tầng ba, là người con duy nhất trong số con cái của Phương Thái Hà tiến vào Kết Đan kỳ.Mẫu thân là đệ tử nội môn của Quy Nguyên Các nên mặc dù Phương Lâm không thể bá nhập Quy Nguyên Các nhưng vẫn nhận được sự chiếu cố của Quy Nguyên Các.Sư công của Phương Lâm là trưởng lão nội môn của Quy Nguyên Các, Nguyên Anh kỳ tầng một.Cho nên dù là Phương Thái Hà cũng có vài phần khách khí với nhi tử này của ông ta.Không còn cách nào khác, thế lực sau lưng Phương Lâm rất lớn.Dựa theo lời Phương Hiểu nói, lần này Phương Lâm là người có khả năng tiếp nhận vị trí của Phương Thái Hà, trở thành gia chủ tân nhiệm của Phương gia nhất.Về điểm này, Lữ Thiếu Khanh không đồng ý lắm.“Hy vọng hắn biết điều, lớn vậy rồi mà còn không hiểu chuyện như trẻ con thì cũng không hay lắm.”Tiêu Y mang theo tiểu Hồng trên đỉnh đầu lao ra phố, không biết nàng ta nghe ngóng ở đâu nhưng rất nhanh đã tìm được nơi ở của Phương Lâm.Phương Lâm là Kết Đan kỳ duy nhất trong rất nhiều con cái của Phương Thái Hà nên được hưởng không ít đặc quyền.Hắn ta không ở lại trong nội trạch Phương gia mà ở một nơi riêng của mình trong thành.Lữ Thiếu Khanh cũng đi theo cùng, nhìn tòa nhà khổng lồ, kiến trúc to lớn bá đạo, từ trong ra ngoài đều lộ ra phong cách của Quy Nguyên Các.Xung quanh là vòng đất trống lớn không có bất kỳ phòng ốc nào khác, giống như một vương quốc độc lập.Chung quanh còn dựng biển cảnh báo.“Người không được phép, người tự tiện đột nhập, giết!”Đằng đằng sát khí, bá đạo vô cùng.Hắn cẩn thận cảm thụ một lượt, chung quanh có bày các loại trận pháp, tràn ngập sát cơ dày đặc.Lữ Thiếu Khanh nhíu mày, quả nhiên có quan hệ rất khăng khít với Quy Nguyên Các.Hơn nữa nhìn bộ dạng này hình như còn phòng bị thâm nghiêm hơn cả bên chủ trạch Phương gia.Tiêu Y tới đây,

nhìn bảng cảnh báo do dự không thôi. Nàng ta tới đây rồi mới phát hiện, tình báo không dễ tìm hiểu được như vậy. Nơi ở của Phương Lâm và khu vực phía ngoài cách nhau khá xa, ở giữa là một vùng đất trống. Nàng ta muốn trà trộn vào khó như lên trời vậy. “Ôi chao, làm sao bây giờ nhỉ?” Tiêu Y lộ vẻ buồn rầu, nàng ta ngồi xổm ven đường, nhìn cổng lớn nơi ở của Phương Lâm. Cổng này không dễ vào, vào rồi cũng không dễ tìm hiểu. Tiêu Y héch cằm nhíu mày nghĩ cách, bỗng nhiên, nàng ta nghĩ ra một cách. Nàng ta tóm tiểu Hồng từ trên đầu xuống, lay lay tiểu Hồng: “Tiểu Hồng, ngươi vào tìm hiểu thử nhé?” Tiểu Hồng mở to mắt, kêu một tiếng với Tiêu Y tiếp tục nhắm mắt lại đi ngủ. Máy chuyện thế này đừng phiền đến ta. Tiêu Y tức giận, lúc này nàng ta càng lay mạnh hơn, thở phì phò dạy dỗ: “Ngươi không thể lười biếng như Nhị sư huynh được.” “Ngươi phải chăm chỉ lên, đừng cứ ăn no rồi ngủ, ngươi thấy Nhị sư huynh giống như kẻ phế nhân vậy thì có gì hay chứ?” Hừ, một cơn gió nhẹ thổi qua, Tiêu Y cảm thấy cơ thể hơi rét run. Tiểu Hồng như bị thuyết phục, nó mở to mắt, đứng trên bàn tay Tiêu Y, ngấm nghĩa Tiêu Y một lúc.

Chương 409 - Nhị sư huynh thả pháo hoa

Chương 409: Nhị sư huynh thả pháo hoa
Tiêu Y bị đôi mắt chim nhìn đến mức trong lòng lo lắng. “Tiểu Hồng, ngươi, ngươi muốn làm gì?” Tiểu Hồng há mồm kêu chít chít tra một tiếng, sau đó dùng cánh chỉ vào nơi xa lại kêu lên một tiếng. Mắt Tiêu Y sáng lên: “Ngươi nói là, ngươi có thể mang ta đi vào à?” “Cũng được, ta lặng lẽ đi vào xem thử trong đó có ai không, sau đó ta sẽ lên quay về.” Nói xong lời cuối cùng, Tiêu Y đắc ý, kiêu ngạo nói: “Đúng là kế hoạch hoàn mỹ, Phương thúc thúc nói không sai, ta quả nhiên là một thiên tài.” Nói xong làm ngay, tiểu Hồng bay lên phía trước, Tiêu Y lén lút theo sau, tiến hành kế hoạch chui vào trong. Tiêu Y theo tiểu Hồng tiến vào từ phía bên cạnh, thuận lợi chui vào. Tiêu Y rất hài lòng, vạn sự khởi đầu nan, bước đầu tiên khó khăn nhất đã vượt qua, tiếp theo thì dễ rồi. Bỗng nhiên, trong lòng Tiêu Y có cảm giác, nằng ta đột nhiên ngừng đầu, trên trời xuất hiện một hỏa cầu khổng lồ. Trên bầu trời phát ra một tiếng vang nặng nề, hỏa cầu thật lớn xuất hiện, phát ra ánh lửa chói mắt. Nó như một vàng thái Dương không thể treo trên bầu trời nên nặng nề rơi xuống tinh cầu này. Ánh lửa chói mắt, nhiệt độ nóng bỏng còn cả tiếng xé gió kinh khủng. Tiêu Y trợn mắt há hốc mồm, thiên thạch giữa ban ngày sao? Không đúng! Tiêu Y lắc lắc đầu, hỏa cầu này nằng ta nhìn quen lắm, hình như là cái loại đó. Thạch Đại Triệu Hoán Thuật. Trên thế giới này chỉ có hai người biết dùng Tiên Hỏa Cầu Thuật này. Nằng ta và Nhị sư huynh. Nằng ta không sử dụng, vậy thì chỉ có Nhị sư huynh. Tiêu Y chấn kinh, miệng há to, nhìn hỏa cầu lớn đang từ trên trời nhanh chóng rơi xuống. Nhị sư huynh muốn làm gì? Định ra tay làm thịt các tỷ tỷ ca ca của Hiếu tỷ tỷ sao? Hỏa cầu thật lớn rơi xuống hấp dẫn sự chú ý của vô số người. Sâu trong hậu viện của Phương Lâm có người quát lên một tiếng lớn: “Đạo chích phương nào đang giương oai?” Vô số đạo khí tức cường đại xuất hiện, bọn hắn như thích khách đang ẩn nấp trong bóng tối, xuất hiện từ chỗ tối, lần lượt nhảy lên nóc nhà. Bọn hắn như lâm đại địch nhìn hỏa cầu lớn trên bầu trời rơi xuống. Từng đạo linh lực cường đại vọt lên trời, hỏa cầu

lớn nổ khắp nơi trên trời, thanh thế to lớn, khói đặc cuộn cuộn, trong nháy mắt đã bao phủ cả khu nhà trên diện rộng. Tiêu Y không kìm được sợ hãi thán phục: “Nhị sư huynh quả nhiên lợi hại.” “Ta biết thực lực của ta không mạnh như vậy, cho nên ta thử dùng thanh thế của hỏa cầu để mê hoặc, nhân lúc hỏa cầu nổ tạo ra khói mù dày đặc, che giấu hành tung đánh lừa kẻ địch.” “Nhị sư huynh vừa nhìn đã hiểu ý, hơn nữa còn lợi hại hơn cả ta, đúng là lợi hại.” Bên này Tiêu Y đang cảm thán, bỗng nhiên nàng ta kịp phản ứng lại: “Hồng bét, người nơi này đã bị kinh động, ta phải mau chóng rời đi.” “Tiểu Hồng, chúng ta đi!” Nhưng mà Tiêu Y phản ứng vẫn quá muộn, từng đạo linh thức quét tới, như là rađa quét ngang, không buông tha bất kỳ góc ngách nào. Dù Tiêu Y có che giấu tốt đến đâu nàng ta vẫn bị phát hiện. “Ở chỗ này!” “Phát hiện rồi, bọn chuột nhắt, xem ngươi trốn đi đâu!” Từng đạo linh thức cường đại khóa chặt Tiêu Y lại, từng bóng người từ trong khói mù xuất hiện. Bọn hắn nhanh chóng bao vây quanh Tiêu Y. Tiêu Y nhìn thấy người chung quanh, khí tức mạnh hơn nàng ta rất nhiều mà khóc không ra nước mắt. Ta chết oan, ta vừa mới tiến vào còn chưa kịp làm gì cả tại sao lại bị bao vây vậy? “Chậm đã!” Tiêu Y vội vàng hô to: “Bảo người có tiếng nói nhất trong các người bước ra gặp ta.” Ánh mắt đám người lạnh như băng nhìn chằm chằm nàng ta, Tiêu Y như ngồi trên đồng lửa, khí tức những người này mạnh hơn nàng ta nhiều lắm, muốn chạy trốn cũng trốn không thoát. Nhị sư huynh muốn làm gì? Trong lòng Tiêu Y thấp thỏm, ta còn chưa làm gì đâu. Hay là Nhị sư huynh chê ta phiền, muốn mượn đao giết người, giết chết sư muội đáng yêu này vậy? “Nàng ta là Tiêu Y, ta từng gặp nàng ta, đệ tử thân truyền Lăng Tiêu Phái, sư muội của Kế Ngôn.” Lời này vừa nói ra, ánh mắt mọi người nhìn Tiêu Y lập tức thay đổi. Hai tầng thân phận đệ tử Lăng Tiêu Phái và sư muội Kế Ngôn khiến sắc mặt bọn hắn không thể không trở nên nghiêm túc. Thậm chí ánh mắt một vài người bắt đầu nhìn chung quanh, Tiêu Y không đáng sợ, chỉ là một con gà nhép. Nhưng Kế Ngôn thì đáng sợ, sợ nhất là Kế Ngôn đột nhiên xuất hiện một kiếm đưa bọn hắn đi đầu thai. Tiêu Y chú ý đến ánh mắt của những người chung quanh, ưỡn ngực, lớn tiếng la hét: “Không sai, ta chính là Tiêu Y, Kế Ngôn chính là Đại sư huynh của ta, sao nào?” “Các người định ý đồ gì? Có tin Đại sư huynh ta tìm đến tính sổ các người

không?” Lúc này khí thế không thể thua. Sắc mặt mọi người càng thêm nghiêm túc, không ít người trong lòng thầm cảm thấy may mắn, ban nãy còn chưa lập tức ra tay giết chết Tiêu Y. “Hừ, Kế Ngôn thì sao chứ? Nơi này là Phương gia, còn chưa tới phiên người Lăng Tiêu Phái các người tới đây giương oai.” Một nam nhân chậm rãi đi tới, dáng dấp hắc tuấn giống Phương Thái Hà vài phần, trên mặt dù mang theo nụ cười mỉm nhưng ánh mắt lại không hề có ý cười, khiến người ta cảm nhận được một loại cảm giác âm tàn. “Ngươi là ai?” Trong lòng Tiêu Y mơ hồ đoán được thân phận của hắc tuấn. Người này khinh miệt nhìn Tiêu Y một chút, nói ra thân phận của hắc tuấn: “Phương Lâm, Nhị ca của Phương Hiểu.” Sau đó hắc tuấn lắc đầu, trong giọng nói mang theo sự khinh thường nồng đậm: “Ta thật sự không hiểu được vì sao tiểu muội lại tìm người đến giúp đỡ?” “Ngươi cho rằng nơi này của ta là Lăng Tiêu Phái của ngươi, có thể để ngươi tự do ra vào sao? Ngươi vừa tiến đến sẽ lập tức bị phát hiện thôi.”

Chương 410 - Nhị sư huynh thả pháo hoa

Chương 410: Nhị sư huynh thả pháo hoa (tt) Tiêu Y không tin, hỏi lại: “Thật sao? Ta tiến vào trôn cả nửa ngày nhưng không thấy người có động tĩnh gì.” Nếu không phải Nhị sư huynh ta thả pháo hoa trên trời thì người biết cái quái gì? Phương Lâm cười lạnh một tiếng: “Người muốn làm gì ở đây? Thị uy à?” Tiêu Y thành khẩn nói: “Ta nói, hỏa cầu lớn kia không phải ta thả, người có tin không?” Chẳng những Phương Lâm cười lạnh, ngay cả những người vây quanh khác cũng cười lạnh không thôi. “Xú nha đầu, người nghĩ rằng chúng ta là kẻ ngu sao?” “Không phải người giờ trò quỷ, chẳng nhẽ là quỷ giờ trò quỷ sao?” Tiêu Y bắt đầu dỗi, nói thật nhưng không ai tin. Phương Lâm cũng lười nói nhiều với Tiêu Y, nha đầu này có lai lịch thân phận rất lớn, không thể giết, nhưng không có nghĩa là không thể nhốt nàng ta lại. Phương Lâm quay người, phát phát tay, hạ lệnh với người bên cạnh: “Bắt nàng ta lại, đến lúc đó bảo tiểu muội đến chuộc người.” “Chậm đã!” Tiêu Y vội vàng hô to một tiếng: “Các người nhiều người như vậy khi dễ một mình ta thì tính là anh hùng hảo hán gì?” “Có dám đánh với ta một trận không?” “Vớ người?” Phương Lâm quay đầu lại, một lần nữa đánh giá Tiêu Y một lượt, mặt lộ vẻ khinh thường: “Chút thực lực ấy của người, thêm mười người nữa thì cũng không phải là đối thủ của ta.” Phương Lâm là Kế Đan kỳ, Tiêu Y là Trúc Cơ kỳ, một đầu ngón tay của Phương Lâm cũng có thể nghiền chết Tiêu Y. Tiêu Y ít nhiều đoán ra vì sao Nhị sư huynh lại thả pháo hoa, nàng ta chỉ có thể ngoan ngoãn làm theo ý của Nhị sư huynh, nói: “Ai muốn đánh nhau với người? Bảo kẻ Trúc Cơ kỳ tăng ba trở xuống đánh với ta.” “Ta thắng, thả ta rời đi, ta thua, tùy người xử trí.” “Người chắc chắn?” Phương Lâm như nghe được câu nói đùa cực kỳ buồn cười: “Chút thực lực ấy của người thì có thể làm được gì?” “Không dám sao?” Tiêu Y cắn răng, liều mạng, chỉ vào Phương Lâm nói: “Người có dám ép thập cảnh giới xuống đánh với ta một trận không?” “Cùng cảnh giới, ta thu thập người còn đơn giản hơn lột linh đậu.” Bên cạnh có người nhắc nhở: “Phương công tử, cẩn thận một chút, nha đầu này thật sự

không đơn giản.”Phương Lâm khoát khoát tay, nói: “Yên tâm đi, ta không định khi dễ nàng ta.”Tiêu Y lập tức khinh bỉ, cố ý khích tướng Phương Lâm: “Vậy mà nói là nam nhân, hóa ra còn không bằng thái giám, chẳng trách Quy Nguyên Các không cần ngươi.”Phương Hiểu từng nói, Phương Lâm vẫn luôn hi vọng có thể báii nhập Quy Nguyên Các, trở thành đệ tử Quy Nguyên Các.Đáng tiếc thiên phú của hắn ta không được nên bị Quy Nguyên Các cự tuyệt từ ngoài cửa.Phương Lâm lập tức giận tím mặt, như bị đâm trúng chỗ đau, tức giận hét lên: “Được, hôm nay ta sẽ thu thập xú nha đầu ngươi.”Phương Lâm lộ ra vẻ mặt dữ tợn, hung tợn nhìn chăm chăm Tiêu Y.Hắn ta một con sài lang, một đôi mắt lộ ra ánh mắt âm tàn.Quan hệ của Phương Lâm và Quy Nguyên Các không phải bình thường, vốn tưởng dựa vào mẫu thân có thể báii nhập Quy Nguyên Các, trở thành đệ tử Quy Nguyên Các.Thế nhưng hắn ta lại bị Quy Nguyên Các cự tuyệt, e là sư công của hắn ta cũng là trưởng lão không giỏi của Quy Nguyên Các.Lời Tiêu Y vừa nói không thể nghi ngờ là đã đâm trúng chỗ đau của hắn ta.Bên cạnh có người khuyên nói: “Phương công tử, cẩn thận một chút, nha đầu này rất giáo hoạt, ngay cả Đồ Tĩnh sư huynh cũng từng chịu thua thiệt trong tay nàng ta.”Nghe xong lời này, Tiêu Y liền biết đây là người của Quy Nguyên Các.Phương Lâm không để ý đến điều này, chỉ ghim vào câu nói của Tiêu Y ban nãy, hắn ta chưa thu thập được Tiêu Y một trận con tức trong lòng hắn ta khó mà nuốt trôi được.Phương Lâm lạnh lùng nói: “Yên tâm, ta sẽ không để cho nàng ta có cơ hội.”Hắn ta trong lòng đã quyết sẽ thu thập Tiêu Y một trận, không đánh chết cũng phải đánh gần chết.“Tới đi, xú nha đầu, đến nhận lấy cái chết!”Phương Lâm dè thấp cảnh giới và cùng thực lực, để Tiêu Y xuất thủ trước.Tiêu Y cũng không khách khí với hắn ta, không nói hai lời triệu hoán Vãn Thạch Đại Triệu Hoán Thuật.Phương Lâm nhìn hỏa cầu lớn trên trời khinh thường, chiêu này ban nãy đã từng gặp rồi.Thanh thế to lớn, uy lực thì bình thường.Chút uy lực này không đáng để Phương Lâm đặt vào trong mắt.Có đệ tử Quy Nguyên Các bên cạnh nhắc nhở: “Phương công tử, cẩn thận nàng ta đánh lén.”Tiêu Y tức giận, vừa chiến đấu vừa mắng to: “Quy Nguyên Các các ngươi đều không biết xấu hổ như vậy à?”“Nhiều người như vậy khi dễ một nữ hài tử như ta, không ngại à?”“Ta thấy Quy Nguyên Các các ngươi nên đổi tên đi,

gọi là Quy Nguyệt Các, trở thành một phần của Song Nguyệt Cốc là được rồi, chẳng có lấy một nam nhân.”Lời này lập tức chọc cho đám đệ tử Quy Nguyên Các chung quanh giận đến mức nghiền nát răng.Bọn hắn lần lượt hô to: “Phương công tử, trừng trị nàng ta.”“Giết nàng ta, dám vũ nhục Quy Nguyên Các ta, đáng chết.”Nếu không phải Phương Lâm muốn đánh với Tiêu Y, các đệ tử Quy Nguyên Các sẽ xông lên làm thịt Tiêu Y.Dám nói Quy Nguyên Các bọn hắn như vậy.Tiêu Y là kẻ đầu tiên.Trong lòng Phương Lâm càng thêm khinh thường Tiêu Y, trên mặt cũng mang theo sự phẫn nộ: “Dám vũ nhục Quy Nguyên Các, chết!”Hỏa cầu lớn ầm ầm lao tới, Phương Lâm vung một pháp khí lên trời.Một con Thủy Long gầm thét xuất hiện, đánh tan hỏa cầu nhưng vẫn có khói mù to lớn tràn ngập bao phủ nơi này.Trong khói mù, một vòng kiếm quang xuất hiện, xóc khói mù to lớn lên, mang theo một cỗ kiếm ý nhu mì nặng nề đánh úp về phía Phương Lâm.Phương Lâm cười, khắp khuôn mặt đầy ý khinh thường: “Người cho rằng ta sẽ không đề phòng người đánh lén sao?”“Dù là người có kiếm ý thì đã sao chứ?”Lại một kiện pháp khí xuất hiện, pháp khí như tấm thuẫn xuất hiện trên con đường tấn công của Tiêu Y.Tiêu Y tiến vào trạng thái chiến đấu đã trở nên vô cùng nghiêm túc, trong mắt lộ ra ánh mắt kiên định, cả người trở nên đàng đàng sát khí, như thác nước đang đổ, trút nhanh xuống dưới, tuyệt đối không quay đầu lại.“Rầm!”Một tiếng vang thật lớn, pháp khí của Phương Lâm chia năm xẻ bảy, pháp khí tam phẩm cũng không ngăn cản nổi công kích của Tiêu Y.Phương Lâm lập tức kinh hãi, đợi tới lúc hắn ta kịp phản ứng thì trường kiếm của Tiêu Y đã giết tới trước mặt hắn ta.Hàn quang của trường kiếm tam phẩm lấp lóe giống như trắng bạc trên bầu trời chiếu rọi ra ánh sáng lạnh lẽo, băng giá.Nó lạnh đến mức khiến Phương Lâm tê cả da đầu, cùng cảnh giới, hắn ta không thể cản nổi tấn công của Tiêu Y.

Chương 411 - Người đổi tên thành Phương muội đi

Chương 411: Người đổi tên thành Phương muội đi
Mắt thấy trường kiếm của Tiêu Y sắp đến gần hấn ta, cuối cùng Phương Lâm không chịu được nữa. “Cút, cút đi!” Hấn ta hét lớn một tiếng, khí tức Kế Đan kỳ lập tức bộc phát, khí tức cường đại trong nháy mắt tạo thành một cỗ sóng xung kích cường đại. Cơ thể Tiêu Y đột nhiên ngừng lại, tiếp đó tung bay như lá mùa thu rụng. Huyết khí trong cơ thể Tiêu Y nghịch chuyển, linh lực tán loạn như đũa trẻ không nghe lời, sau khi rời xuống vẫn không thể nào kìm chế được. Nàng ta liên tục thổ huyết, đứng cũng không vững. Tiêu Y sờ soạn linh giáp trên người mình, may là mặc linh giáp nếu không ban này không chết thì cũng phải nằm yên mười ngày nửa tháng mới khỏi được. Ôi chao, quen rồi. Những kẻ cứ nói đề thấp cảnh giới đến phút cuối cũng tráo trở thôi. Tiêu Y lại phun một ngụm máu, sau khi cảm thấy dễ chịu hơn một chút liền mắng to với Phương Lâm. “Mặt mũi đâu? Có biết xấu hổ hay không vậy?” “Quả nhiên là cùng một giuộc với người của Quy Nguyên Các, không phải nam nhân.” “Phương Lâm ngươi nên đổi tên thành Phương muội đi, có lẽ Quy Nguyên Các sẽ thu nhận ngươi.” Phương Lâm không kìm được khôi phục toàn bộ thực lực để đối phó với Tiêu Y đã khiến hấn ta thâm bực bội, cũng hơi xấu hổ. Dù sao cũng đã nói trước là đề thấp cảnh giới thực lực để đánh một trận nhưng cuối cùng mình lại nuốt lời. Ít nhiều hấn ta cũng cảm thấy xấu hổ, ngại ngùng. Giờ hấn ta lại bị Tiêu Y mắng như vậy thì xấu hổ trong lòng lập tức biến thành lửa giận. Nếu không phải nha đầu ngươi mạnh như vậy thì ta có cần làm thế không? “Xú nha đầu, ngươi đang tìm cái chết đấy, ngươi đang sỉ nhục ta và Quy Nguyên Các, ngươi đừng ép ta giết ngươi.” Phương Lâm không hề đề cập tới trận chiến vừa rồi mà cứ níu lấy chuyện Tiêu Y mắng người, muốn vin vào cái cớ này. Tiêu Y chẳng hề sợ hãi, nàng ta tin chắc chắn Nhị sư huynh đang ở quanh đây, có chỗ dựa, có thể phách lối một chút, đây là Nhị sư huynh dạy. “Người tưởng giết ta rồi ngươi sẽ là nam nhân sao?” “Phương muội, người như ngươi đừng mong được làm

gia chủ, đi dạo phố đi, dạo phố khá phù hợp với người đây, mua ít son phấn để che đi sắc mặt người, đừng để ra ngoài khiến người ta buồn nữa.”Phương Lâm bị lời của Tiêu Y làm cho giận dữ, giơ tay lên găm thét: “Người đừng tưởng rằng ta không dám giết người?”Tiêu Y đứng lên, ngẩng đầu ưỡn ngực: “Đến đây, giờ ta đang bị thương, nhưng người muốn giết ta cũng không dễ vậy đâu.”Tiêu Y còn chưa nói xong, nàng ta đột nhiên cảm nhận được một cảm giác hết sức nguy hiểm.Tiêu Y không nói hai lời xoay người chạy.Ở sau lưng nàng, một thanh phi kiếm từ trong hậu viện lẳng không tới.Phi kiếm rất bình thường, không hề bắt mắt, nhưng thanh phi kiếm bình thường ấy lại như con rắn độc, mang theo khí tức trí mạng gào thét xuất hiện.Phi kiếm vừa xuất hiện, trong nháy mắt hấp dẫn ánh mắt mọi người, sát ý kinh khủng như thủy triều trải khắp nơi này.Mục tiêu của phi kiếm rất rõ ràng, bay thẳng về phía Tiêu Y, mang theo sát cơ lạnh thấu xương luôn khóa chặt lấy Tiêu Y.Tiêu Y tê cả da đầu, sát cơ của phi kiếm khiến nàng ta hãi hùng khiếp vía, lần đầu tiên nàng ta có loại cảm giác này.Người ra tay chắc chắn là Kế Đan hậu kỳ, mục đích là muốn lấy mạng nàng ta.Tiêu Y đối mặt với phi kiếm đang gào thét lao tới không hề có lòng tin có thể ngăn cản được, điều nàng ta có thể làm là chạy trốn, có thể chạy bao xa thì chạy bao xa.Nhưng kẻ không lộ diện kia dường như quyết tâm muốn lấy cái mạng nhỏ của Tiêu Y, sau khi phi kiếm xuất hiện dường như cũng có ý thức.Trên không trung phát ra tiếng ong ong, tiếng gào thét xẹt qua, tốc độ đột ngột tăng, như một đạo thiểm điện bay thẳng về phía Tiêu Y.Trong nháy mắt, phi kiếm đã xuất hiện sau lưng Tiêu Y.Xong rồi.Đầu óc Tiêu Y trống rỗng, nàng ta không cần quay đầu lại cũng có thể cảm nhận được vị trí của phi kiếm.Mắt thấy Tiêu Y sắp táng thân dưới phi kiếm, một đạo kiếm quang xuất hiện.Lữ Thiếu Khanh xuất thủ.Hắn đứng trên trời chỉ nhẹ nhàng đánh ra một kiếm đã đánh cho phi kiếm tràn ngập sát ý kinh khủng khóa chặt Tiêu Y kia vỡ nát.“Nhị sư huynh!”Tiêu Y ngạc nhiên kêu lên.Tiêu Y nhìn Nhị sư huynh đứng giữa trời như tiên nhân phiêu dật thì trái tim bị dọa cho đập loạn thành thịch của Tiêu Y đã một lần nữa khôi phục lại bình tĩnh.Nhị sư huynh xuất thủ, hết thảy vạn sự đại cát.Ánh mắt Lữ Thiếu Khanh lạnh băng, không còn vẻ lười biếng bình thường.Tiêu Y nhìn thấy dáng vẻ Lữ Thiếu Khanh thì trong lòng chửi thề.Nhị sư huynh

giận rồi. Hiện giờ Lữ Thiếu Khanh thật sự ngập tràn sát ý. Hắn không ngờ có người dám muốn lấy mạng Tiêu Y trước mặt mọi người. Đối với Lữ Thiếu Khanh mà nói, người có thể đánh với Tiêu Y một trận, có thể đánh cho nàng ta gần chết cũng được. Nhưng muốn giết nàng ta thì tức là đang tìm cái chết! Đây là ranh giới cuối cùng, cũng là vẫy ngược. Làm sư muội của mình tức là muội muội của mình. Mình có thể khi dễ, người khác, không được! Hắn cầm Mặc Quân kiếm, vung một kiếm về phía thanh phi kiếm đang đến kia. Một kiếm chói lóa che lấp cả thái Dương trên trời. Kiếm ý cuồng bạo tràn ngập không gian, bành trướng mãnh liệt, như tiên hỏa trên trời rơi xuống thế gian, phân thiên diệt địa. Vô số kiếm khí tràn ngập, kích động, như một con trâu điên không bị khống chế mạnh mẽ lao tới. Trước một kiếm này, Trúc Cơ mà Phương Lâm phải bỏ cái giá lớn để kiến tạo bị kiếm khí khuấy động bay tán loạn, hủy diệt hầu như không còn gì. Từng trận pháp, từng cấm chế hiển hiện ra, trước mặt một kiếm này đều như châu châu đá xe, không biết tự lượng sức mình, từng tiếng nổ khiến người ta kinh ngạc run rẩy, vô cùng hoảng sợ. “Lớn mật!” Một tiếng hét lớn vang lên, một đạo quang mang chói mắt từ hậu viện sáng lên. Tiêu Y cảm thấy giống như có hai vầng thái dương rơi xuống mặt đất, cay mắt, chói mắt.

Chương 412 - Tự tìm đường chết

Chương 412: Tự tìm đường chết“Ầm ầm!”Tiếng nổ to lớn vang lên, đất rung núi chuyển, sóng xung kích to lớn sản sinh từ vụ nổ nhanh chóng lan tràn khắp bốn phía.Từng đạo bão táp linh lực tứ ngược, mọi người vây xem vội vàng thoái lui liên tục ra sau, người hơi chậm một chút liền bị sóng xung kích đánh phải, liên tục thổ huyết, sợ đến mức mặt không có chút máu.Phòng ốc chung quanh trước sóng trùng kích to lớn lần lượt tung bay, nổ tung, lưu lại vô số hài cốt.Lữ Thiếu Khanh đứng trên trời, ánh mắt thêm vài phần ngưng trọng.Nguyên Anh kỳ.Nguyên Anh kỳ có thể xuất hiện ở đây chỉ có thể là Nguyên Anh kỳ của Quy Nguyên Các, sư công của Phương Lâm, Thôi Luân.Quả nhiên.Đợi khi tiếng nổ dừng lại, bụi mù tán đi.Một người trung niên đứng chấp tay, khuôn mặt lão ta thon gầy, ánh mắt như mắt kèn kèn, hiện ra sự hung dữ, dưới cằm để chòm râu dê khiến lão ta có vài phần khí tức thư sinh.Khí tức của lão ta tựa như núi cao nặng nề, che chở những người sau lưng.Sau khi Lữ Thiếu Khanh nhìn Thôi Luân một chút liền không để ý nữa, ánh mắt của hắn rơi lên người một lão giả sau lưng Thôi Luân,Khí tức lão giả mịt mờ, như một con sài lang già trốn trong nơi hẻo lánh, âm thầm nhìn chằm chằm ngoại giới.Lão chính là người đã hạ tử thủ với Tiêu Y.Lữ Thiếu Khanh không nói hai lời, hung hăng đánh một kiếm về phía lão giả.Thôi Luân thấy thế ánh mắt lóe lên một tia tức giận.Ta đường đường là một Nguyên Anh kỳ đứng đây, một tiểu quỷ trẻ tuổi như ngươi gặp mặt không sợ thì cũng thôi đi, không chào hỏi cũng thôi đi, thế mà còn dám xuất thủ.Ngươi coi ta là gì?Coi như ta không tồn tại sao?Một kiếm vừa rồi Lữ Thiếu Khanh không sử dụng toàn lực, Thôi Luân không thể cảm nhận được thực lực thật sự của Lữ Thiếu Khanh.Cộng thêm Lữ Thiếu Khanh quá trẻ tuổi, chỉ cần là những lão hồ ly có chút tuổi tác đều có thể ngửi được mùi vị cốt linh của Lữ Thiếu Khanh còn non nớt đến mức bùng ra nước.Theo lẽ thường, tiểu quỷ còn trẻ như vậy thì dù có tu luyện từ trong bụng mẹ đi nữa, bây giờ cũng chưa thể trở thành Nguyên Anh kỳ.“Thật can đảm!”Thôi Luân hét lớn một

tiếng, lão ta không lấy vũ khí gì ra, chỉ vung tay lên, linh lực mệnh môn xông lên trời thay lão giả ngăn một kiếm này của Lữ Thiếu Khanh. Ánh mắt Lữ Thiếu Khanh càng thêm lạnh băng. Tên này muốn tìm chết sao? Thôi Luân thay lão giả đỡ một kiếm xong, nghiêm nghị quát: “Lữ Thiếu Khanh, đừng tưởng rằng ngươi là đệ tử Lăng Tiêu Phái thì ngươi có thể làm càn ở đây.” Mặc Quân kiếm của Lữ Thiếu Khanh chỉ về phía Thôi Luân, giọng nói còn lớn hơn lão ta: “Người Quy Nguyên Các ra tay đánh lên đệ tử thân truyền Lăng Tiêu Phái ta, như vậy mà muốn đẩy lên đại chiến giữa hai phái sao?” Giọng nói như sấm sét cuộn cuộn truyền đến từ trên bầu trời Lai thành. Hơn phân nửa người Lai thành đều có thể nghe được. Thôi Luân biến sắc, trách nhiệm này lão ta không thể đảm đương được. Lão ta không dám nhìn lão giả bên cạnh một cái. Lão giả hiểu ý, lão mỉm cười, nói: “Thôi trưởng lão, việc này để ta giải quyết đi.” “Sẽ không liên lụy đến Quy Nguyên Các.” “Câu lão, người ra ngoài như vậy không sao chứ?” Một công tử trẻ tuổi đứng bên cạnh Thôi Luân, khí tức trầm ổn, trong tay cầm quạt giấy, phong độ nhẹ nhàng nhẹ giọng hỏi. “Đại sư huynh từng nói, thực lực Lữ Thiếu Khanh có lẽ là Kế Đan hậu kỳ, cảnh giới tầng bảy hoặc tầng tám.” Lão giả được gọi Câu lão nghe vậy, vô cùng tự tin, cười ha ha một tiếng nói: “Ta là Kế Đan kỳ cảnh giới tầng chín, Tra hiền đệ đừng lo lắng.” Thôi Luân cũng khẽ lắc đầu, lão ta không để Lữ Thiếu Khanh vào trong mắt, cười nói: “Không cần lo lắng, Câu Kham là tu sĩ Kế Đan kỳ uy tín lâu năm, cho dù đánh không lại Lữ Thiếu Khanh cũng có thể không thua trận.” Lão giả Câu Kham gật đầu: “Không sai, yên tâm đi, ta sẽ để cho hắn biết khó mà lui.” Công tử trẻ tuổi Tra Lương Tuấn nhẹ nhàng đóng quạt giấy trong tay, cười nói: “Nếu Câu lão có thể giết hắn thì không còn gì tốt hơn.” Câu Kham nhìn Thôi Luân một chút, trên mặt Thôi Luân không mang theo bất kể cảm xúc gì, thản nhiên nói: “Bất kể như thế nào, đến lúc đó trưởng lão ngoại môn Quy Nguyên Các sẽ luôn có một chỗ cho ông.” Câu Kham cười khì khì: “Hắn gặp phải ta là tự tìm đường chết rồi.” Câu Kham không phải người của Quy Nguyên Các, chuyện này đối với lão mà nói là một hành động chọn đội. Sau khi Câu Kham nhận được lời hứa hẹn thì trong lòng kích động, tung người lao về phía trước, lớn tiếng nói: “Lữ công tử, ta tên...” Trả lời lão là một kiếm. Lữ Thiếu Khanh

không thêm phí lời với lão, người này, hẳn tất sát. Hẳn không hứng thú biết tên kẻ đã chết. Kiếm quang sáng chói rơi xuống, Câu Kham biến sắc. Tra Lương Tuấn nhìn thấy Lữ Thiểu Khanh không nói hai lời liền khởi xướng tiên công liền thu quạt giấy lại, vô cùng khinh thường: “Chẳng trách các đệ tử đi Lăng Tiêu Phái đều nói Lữ Thiểu Khanh là một tên vô lễ.” “Giờ xem ra hẳn đúng là một kẻ khiến người ta vô cùng chán ghét.” “Hẳn biết đánh không lại Câu lão nên định tiên hạ thủ vi cường?” “Ngây thơ!” Nhưng trên gương mặt Thôi Luân lại tăng thêm vài phần ngưng trọng. Khi thấy máu tươi của Câu Kham bắn ra trong kiếm quang, chạt vật không chịu nổi, lại cẩn thận cảm nhận khí tức khủng bố chợt lóe lên, Thôi Luân không kịp được la lên thất thanh: “Nguyên, Nguyên Anh?” Thôi Luân đã khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc. Lữ Thiểu Khanh cũng là Nguyên Anh? Tra Lương Tuấn cũng há to mồm, không có chút phong độ nhẹ nhàng nào, mặt mũi đầy kinh ngạc. Còn Câu Kham thì càng hoảng sợ hơn, lão tự mình trải nghiệm nên cảm nhận được thực lực kinh khủng của Lữ Thiểu Khanh rõ ràng hơn bất cứ ai. Hẳn như Kiếm Tiên vung ra một kiếm, lão căn bản không cách nào ngăn cản được. Câu Kham nhìn Lữ Thiểu Khanh một lần nữa vung ra một kiếm liền hoảng sợ kêu lên: “Thôi trưởng lão, cứu mạng.”

Chương 413 - Cầu vật Quy Nguyên Các

Chương 413: Cầu vật Quy Nguyên Các
Câu Kham mặc dù là Kết Đan tầng chín nhưng đã kẹt ở cảnh giới tầng chín trăm năm, chậm chạp không cách nào vượt qua được ngưỡng cửa. Lão luôn không cách nào bước được vào cảnh giới Nguyên Anh kỳ. Làm tán tu, có thể tu luyện tới Kết Đan tầng chín đã rất đáng gờm rồi. Lần này, Câu Kham nhận lời mời của Quy Nguyên Các tới đây trợ giúp Phương Lâm. Quy Nguyên Các đã hứa hẹn với lão, giúp Phương Lâm trở thành gia chủ Phương gia, lão sẽ có thể trở thành trưởng lão ngoại môn của Quy Nguyên Các. Quy Nguyên Các sẽ giúp đỡ lão bước vào cảnh giới Nguyên Anh kỳ. Gần một trăm năm không gõ được cánh cửa Nguyên Anh kỳ, Câu Kham từ bỏ tự tôn, cúi thấp đầu, chuẩn bị trở thành một con chó của Quy Nguyên Các. Tiêu Y xông tới, dưới sự ra hiệu của Thôi Luân, lão đã ra tay hạ tử thủ với Tiêu Y. Mặc dù biết có khả năng sẽ bị vứt bỏ, nhưng lão muốn đánh cược một ván, lấy đầu người của Lăng Tiêu Phái để gia nhập đội ngũ. Lão thấy dù là Tiêu Y hay Lữ Thiệu Khanh thì cũng đều quá trẻ. Tuổi tác hai người cộng lại cũng chưa bằng một phần ba số tuổi của lão, tiểu tử trẻ như vậy thì có thể lợi hại được chừng nào? Lão không cách nào ngờ được rằng Lữ Thiệu Khanh lại là Nguyên Anh. Một vị Nguyên Anh kỳ trẻ tuổi như vậy khiến lão sợ hãi. Kiểm thử nhất gần như đã phế đi lão, linh lực trong cơ thể bị tiêu hao hầu như không còn gì, bên ngoài nội đan đã có vô số vết nứt, chỉ cần nhẹ nhàng chạm vào một cái sẽ bị chia năm xẻ bảy. Câu Kham không dám đánh, lão phóng về phía Thôi Luân, lớn tiếng cầu cứu, hi vọng Thôi Luân có thể giúp lão một chút. Kiểm quang của Lữ Thiệu Khanh khiến lão tràn đầy tuyệt vọng, càng làm cho lão tuyệt vọng là vẻ mặt Thôi Luân lạnh băng tuyệt tình, còn dẫn theo đồ đệ lướt ra sau, bày tỏ thái độ. Trong lòng Câu Kham vô cùng hối hận, lão sống lâu như vậy, cuối cùng lại bị mù mắt, tin nhầm Quy Nguyên Các. Giờ có nói gì cũng đều trễ rồi. Kiểm quang của Lữ Thiệu Khanh tới như quỷ thần lấy mạng, thôn phệ lão, lấy tính mạng của lão. “A.” Câu Kham kêu thảm một tiếng, hóa thành bụi bặm ngay dưới kiểm quang của

Lữ Thiều Khanh, ngay cả hồn phách cũng bị tiêu diệt trong kiếm quang. Lữ Thiều Khanh thu kiếm, đứng chấp tay, như cao nhân thế ngoại. Hắn không giống như vừa giết một người mà chỉ như vừa đập chết một con muỗi. Lữ Thiều Khanh ở trên cao nhìn xuống, nhìn Thôi Luân và mấy người sau lưng lão ta, đây đều là đệ tử tinh anh của Quy Nguyên Các. Thôi Luân như lâm đại địch, đồng thời sát ý trong lòng tăng cao. Lão ta không thể ngờ rằng Kế Ngôn đột phá Nguyên Anh kỳ, Lữ Thiều Khanh sư đệ của Kế Ngôn cũng đột phá Nguyên Anh kỳ. Kinh khủng, quá kinh khủng. Kế Ngôn lợi hại hơn Trương Tông Long, Lữ Thiều Khanh cũng lợi hại hơn Trương Tông Long. Giờ Trương Tông Long đang bế quan ở Quy Nguyên Các, đến giờ vẫn chưa đột quá Nguyên Anh kỳ. Lãng Tiêu phái có một Kế Ngôn đã khiến Quy Nguyên Các ăn ngủ không yên. Giờ lại có thêm một Lữ Thiều Khanh, Quy Nguyên Các có lẽ phải làm như lời Tiêu Y nói, đổi tên Quy Nguyệt Các cho rồi sao? Nghĩ đến điểm này, sát ý của Thôi Luân càng thêm tăng vọt. Sát ý của Nguyên anh không còn che giấu, sát ý tràn ngập ra khiến chung quanh như trải thêm một tầng sương lạnh. Lữ Thiều Khanh phát giác được sát ý của Thôi Luân, ánh mắt lạnh lẽo. Hắn cũng đang suy nghĩ về được mất khi giết Thôi Luân ở đây. Giết Thôi Luân ở đây, đến lúc đó thế gian đều biết là hắn giết trưởng lão Quy Nguyên Các, không cách nào rửa sạch sẽ được. Nhưng nếu không giết, trong lòng luôn cảm thấy khó chịu. Nếu nói lão đầu ban nãy xuống tay với Tiêu Y mà không có chỉ thị của Thôi Luân thì đánh chết hắn cũng không tin. Đúng lúc này, từ xa xuất hiện khí tức của Phương Thái Hà. Lữ Thiều Khanh giật mình, đôi mắt xoay tròn, có ý rồi. Hắn không nói hai lời, vỗ mạnh một chương về phía Thôi Luân. Linh lực mệnh môn hóa thành bàn tay to lớn che trời ầm ầm đánh xuống như muốn diệt thế, trấn sát hết thảy. Sắc mặt hai người Phương Lâm, Tra Lương Tuấn trở nên vô cùng tái nhợt, cho dù hai người bọn hắn là Kế Đan kỳ nhưng trước một chương này cũng không thể nào nảy sinh ra chút lòng kháng cự. Trước một chương này bọn hắn chỉ cảm thấy mình như một con giun dế, không cách nào ngăn cản được trấn sát đến từ trời xanh. Chỉ có Thôi Luân, không kinh Hoàng mà trên mặt lão ta lộ ra vẻ phẫn nộ. Ta còn chưa ra tay, ngược lại người đã ra tay trước rồi? Vút thực lực sang một bên không nói, tốt xấu gì ta cũng được coi là trưởng bối mà. Thôi Luân gầm thét

một tiếng: “Dám ra tay với trưởng bối, chết đi!” Giọng Lữ Thiều Khanh từ trên trời truyền xuống: “Ngươi thì được coi là trưởng bối gì chứ, có loại trưởng bối như ngươi ta tự sát luôn cho rồi.” “Bớt lời kéo quan hệ với ta đi, ta không có loại trưởng bối như ngươi, mất hết cả mặt.” “Chết đi!” Thôi Luân bị nói đến mức giận dữ, miệng lưỡi sắc bén thì càng đáng chết. Lão ta cũng đánh ầm ra một chưởng, linh lực cường bạo cũng hóa thành bàn tay to. Cái này không liên quan đến chiêu thức, đây chỉ là so kè thực lực cảnh giới giữa hai bên. Hai bàn tay khổng lồ va chạm nhau giữa không trung, một cỗ năng lượng to lớn dùng hình sóng xung kích khuếch tán ra bốn phương tám hướng. Nó đi đến đâu nơi đó xảy ra vụ nổ to lớn, mặt đất vỡ ra, đại địa đang run rẩy. Những phòng ốc còn sót lại xung quanh trong sóng xung kích lần này một lần nữa vỡ vụn bay tán loạn. Trong nháy mắt bị san thành bình địa. Sóng xung kích đi đến đâu nơi đó như một mảnh hỗn độn, cát bay đá chạy, như là tận thế. Bàn tay to của hai người xa chạm nảy sinh xung kích to lớn, Thôi Luân như hòn đá trong cơn sóng dữ, lù lù bất động. Trong tầm mắt Thôi Luân, Lữ Thiều Khanh trên trời dường như hơi luống cuống tay chân, liên tục trốn tránh mới hóa giải được cỗ xung kích này.

Chương 414 - Ai dám nói không phải?

Chương 414: Ai dám nói không phải? “Đáng chết!” Lữ Thiếu Khanh giận dữ không thôi, xuất ra trường kiếm, găm thét với Thôi Luân: “Ta không tin ngươi lợi hại hơn ta.” “Ngươi chịu chết đi!” “Ha ha.” Thôi Luân cười lên ha hả, lão ta tự cho rằng đã nhìn thấu hết thảy. Trong lòng bình tĩnh vô cùng, cuối cùng thì vẫn là thanh niên, cho dù là Nguyên Anh kỳ thì đã sao chứ? Căn cơ bất ổn, linh lực mong manh. Thôi Luân yên tâm. Mà vào lúc này, Phương Thái Hà cũng kéo thân thể mập mạp của ông ta tới nơi này. Nhìn thấy cảnh tượng hỗn loạn như bị gió lốc cuốn qua bên dưới, lại nhìn Lữ Thiếu Khanh và Thôi Luân, ông ta không kìm được liên tục cười khỏ. Một bên là đệ tử thân truyền Lăng Tiêu Phái, một bên là trưởng lão Quy Nguyên Các. Hai người đều do con mình mời tới giúp đỡ. Khó xử đây. Phương gia quả nhiên không thể trì hoãn nữa, tiếp tục như vậy nữa, đến lúc đó nói không chừng Lai thành cũng sẽ bị bọn hắc phá hỏng hết. Phương Thái Hà vội vàng quát bảo hai người ngưng lại: “Hai vị, dừng tay, nơi này là Lai thành, mong hai vị giơ cao đánh khẽ, buông tha Lai thành, buông tha Phương gia đi.” Đồng thời ông ta đứng chắn giữa hai người để lộ ra khí tức cường đại của bản thân, thái độ kiên quyết. Tuyệt đối không cho phép hai người động thủ thêm lần nữa. Lữ Thiếu Khanh chỉ vào Thôi Luân cáo trạng với Phương Thái Hà: “Phương gia chủ, cầu vật Quy Nguyên Các cậy già lên mặt khi dễ hai chúng ta.” Lữ Thiếu Khanh mặt mày âm ức như phải chịu sự bắt nạt cực lớn. Phương Lâm bên dưới càng thêm âm ức, hắc ta muốn thổ huyết, rốt cuộc ai khi dễ ai? Ngươi hủy hết nhà ta, ngươi còn không biết xấu hổ tố cáo cái gì?” Thôi Luân lạnh lùng nói: “Ai động thủ trước, mọi người rất rõ ràng.” “Không sai, chính là ngươi động thủ trước.” Lữ Thiếu Khanh lập tức lớn tiếng hét lên. Thôi Luân bỗng nhiên cảm thấy trong lòng buồn bực. Quá ghê tởm. Cuối cùng lão ta cũng cảm nhận được vì sao sau khi Thương Chính Sơ, Tang Thiệu bọn hắc đi tham gia đại điển Lăng Tiêu Phái trở về tâm trạng đều không được tốt rồi. Xem ra không đơn thuần là vì thiên phú kinh khủng của Kế Ngôn mà nguyên nhân còn vì tên khốn kiếp trước mặt

rồi. Vô sỉ, cực kỳ vô lại. Sống lâu như vậy, đây là lần đầu tiên lão ta gặp một tên khốn kiếp như vậy. Tra Lương Tuấn thấy sự phụ mình ôm ngực liền nghĩa bất dung từ đứng ra. Hắn ta xé quạt giấy lại, cầm quạt giấy chỉ về Lữ Thiệu Khanh phía xa, , lớn tiếng giận dữ mắng mỏ: “Nhiều người như vậy đều ở đây quan sát, người cho rằng người nói sao sẽ là như vậy à?” “Không sai.” Lữ Thiệu Khanh ngẩng đầu, cực kỳ phách lối, nói: “Ta nói sao là như vậy, người hỏi thử xem có ai dám nói không phải không?” Bên cạnh Phương Lâm lập tức có người lớn tiếng nói: “Ta có thể làm chứng rằng chính là người động thủ trước.” Lữ Thiệu Khanh cúi đầu nhìn, sát khí lóe lên, Mặc Quân kiếm thoát ra khỏi tay tựa như tia chớp xẹt qua để lại một đạo hư ảnh trong mắt mọi người. Đợi khi đám người kịp phản ứng, Mặc Quân kiếm đã một lần nữa trở về trong tay Lữ Thiệu Khanh. Phương Lâm ở bên cạnh còn chưa kịp phản ứng xem rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra. Hắn ta cảm thấy trên mặt có gì đó ẩm ướt, đưa tay lên lau thử thì thấy màu đỏ tươi, mùi sắt gắt mũi, rõ ràng là vết máu. Hắn ta nghiêng đầu qua. “Phụt!” Một cổ máu tươi giống như suối phun đang phun vào mặt hắn ta. Tu sĩ vừa mới lên tiếng cũng là người Phương Lâm mời tới giúp đỡ, gã chỉ là Trúc Cơ kỳ, không đỡ được chiêu của Lữ Thiệu Khanh. Trên cổ đầu tiên là xuất hiện một đường máu mờ mờ, đường máu càng lúc càng lớn sau đó một cổ chất lỏng màu đỏ phun ra, phun thẳng vào Phương Lâm. Đầu chậm rãi từ trên cổ rơi trên mặt đất, lăn hai vòng. Một đôi mắt mở tròn tròn, khắp khuôn mặt là vẻ mờ mịt. Đến chết gã cũng không biết mình đã chết như thế nào. Máu tươi phun ra từ trên cổ gã nóng hôi hổi, một ít phun vào miệng Phương Lâm khiến Phương Lâm nhớ tới canh nóng mình từng uống. Dạ dày Phương Lâm lập tức cuộn trào, đường đường là một tu sĩ Kế Đan kỳ, trước mắt mọi người, hắn ta liền nôn ọe. “Oe.” Lữ Thiệu Khanh vẫn đứng chấp tay, vẫn phiêu dật xuất trần đứng ở trên trời, hắn nhìn thoáng qua người đứng cạnh Phương Lâm khiến người này cảm như hén, thậm chí còn không dám hít thở thêm một cái. Thậm chí, ngay cả Phương Lâm cũng nhận ra ánh mắt của Lữ Thiệu Khanh cũng dừng nôn mửa, đứng lên. Ánh mắt hắn ta nhìn Lữ Thiệu Khanh mang theo sự kính sợ sâu đậm. Lữ Thiệu Khanh chậm rãi mở miệng: “Ta hỏi lại lần nữa, còn có ai dám nói không không?” Yên lặng, không một ai dám lên tiếng. Người người

trong lòng rụt rè, chỉ nói một câu liền bị Lữ Thiếu Khanh một kiếm lấy tính mệnh. Giờ ai còn dám nói lung tung? Ngay cả thờ cũng không dám lớn tiếng, chỉ sợ mình là mục tiêu kế tiếp của Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh không thấy ai lên tiếng thì rất hài lòng, ánh mắt rơi lên người Tra Lương Tuấn: “Tiểu bạch kiểm, ngươi còn có gì muốn nói nữa không?” Trong lòng Tra Lương Tuấn lạnh lẽo, bị Lữ Thiếu Khanh nhìn chằm chằm khiến hắn ta cảm thấy như bị con hung thú để mắt tới, lúc nào cũng có thể sẽ bị thôn phệ. Tra Lương Tuấn có lòng muốn nói cái gì, nhưng bị cái nhìn chằm chằm này của Lữ Thiếu Khanh khiến đầu óc hắn ta trống rỗng, bản năng cơ thể khiến hắn ta nảy sinh sợ hãi, không thể nói nên lời. “Hừ!” Tiếng hừ lạnh khiến Tra Lương Tuấn lấy lại tinh thần, là sư phụ Thôi Luân giúp hắn ta hóa giải áp lực Lữ Thiếu Khanh gây cho hắn ta. Thôi Luân lạnh lùng nhìn chằm chằm Lữ Thiếu Khanh, Lữ Thiếu Khanh không chút yếu thế, nhìn thẳng vào lão ta, ánh mắt hai người như là lưỡi kiếm sắc bén va chạm nhau giữa không trung, bắn ra tia lửa. Tuy nhiên ánh mắt hai người nhanh chóng bị người ta cắt ngang, Phương Thái Hà một lần nữa xuất hiện giữa tầm mắt hai người. “Hai vị, có thể nể mặt ta được không? Việc này dừng lại ở đây nhé?” Phương Thái Hà đã đau đầu lại phiền muộn, thân phận hai bên đều không tầm thường, thực lực cũng rất mạnh. Thôi Luân một lần nữa nhìn sâu vào Lữ Thiếu Khanh một cái, thu hồi sát ý trong lòng, ánh mắt lóe lên tia âm tàn, mỉm cười với Phương Thái Hà: “Nếu là ý của Phương gia chủ thì dĩ nhiên ta sẽ tuân theo.” “Chỉ sợ hắn không nể mặt ông thôi.”

Chương 415 - Ai dám nói không phải?

Chương 415: Ai dám nói không phải? (tt)Ánh mắt Phương Thái Hà rơi lên người Lữ Thiếu Khanh.Lữ Thiếu Khanh lại một lần nữa khôi phục dáng vẻ vô lại, nói: “Nể, sao lại không nể chứ?”“Phương gia chủ nói như thế nào thì sẽ như thế đó, đây là chỗ của Phương gia, ta đâu có bá đạo như Quy Nguyên Các.”Trong lòng Phương Thái Hà thầm chửi thề, người còn biết ta là chủ nhân sao?Người sáng suốt đều biết là người ở đây gây chuyện trước.Nếu thực lực ta mạnh một chút, ta không thu thập người không được.Cục diện hiện tại, Phương Thái Hà không muốn để ý tới, chỉ cần dừng ở đây, ông ta lười hỏi tới.Hơn nữa.Ánh mắt Phương Thái Hà rơi lên người Thôi Luân và dám đê tử Quy Nguyên Các.Lần này, Quy Nguyên Các là thế lực có nhiều người tới nhất.Còn có cả Nguyên Anh kỳ áp trận, Kế Đan kỳ, Trúc Cơ kỳ cũng hơn mười người, định làm gì chứ?Định dùng vũ lực đoạt quyền sao?Bị giáo huấn một chút cũng tốt.Tâm tư của Phương Thái Hà không gạt được người ở đây.Nhìn ông ta như không thiên vị ai nhưng trên thực tế là đang thiên vị Lữ Thiếu Khanh.Thôi Luân rất khó chịu: “Hừ, chúng ta đi!”Lữ Thiếu Khanh chỉ vào Thôi Luân mắng to: “Râu dê, người chờ đó cho ta, ban nãy do ta không cẩn thận mắc sai lầm, đợi tới lúc đó ta sẽ cho người biết sự lợi hại của ta.”Nhớ tới chuyện vừa rồi, tâm trạng Thôi Luân tốt lên vài phần.Trên gương mặt thon gầy cũng nở nụ cười lạnh, lão ta quay đầu nhìn Lữ Thiếu Khanh một cái: “Ta chờ.”Sau khi nói xong liền bước một bước biến mất ngay tại chỗ.Còn Tra Lương Tuấn vẫn cầm quạt xếp, chỉ vào Lữ Thiếu Khanh: “Chuyện hôm nay ta cũng sẽ nhớ kỹ.”Hắn ta là đệ tử thân truyền Quy Nguyên Các, chưa bao giờ bị người ta đối xử như vậy, chỉ nhìn chăm chăm đã khiến hắn ta đầu óc trống rỗng, nói không ra lời.Đây là sự sỉ nhục.Lữ Thiếu Khanh không tức giận mà nói với Tra Lương Tuấn: “Người quên mất một chuyện rồi.”Tra Lương Tuấn sững sốt một chút, chuyện gì?Tiếp đó, hắn ta nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh trên bầu trời biến mất không thấy gì nữa, hắn ta thấy hoa mắt, Lữ Thiếu Khanh cười tủm tỉm xuất hiện trước mặt hắn ta.“Su phụ người đi rồi,

ngươi còn dám phách lối trước mặt ta.” Trên mặt Lữ Thiếu Khanh mang theo nụ cười, giọng nói vô cùng lạnh lẽo khiến toàn thân Tra Lương Tuấn một lần nữa lạnh run. Lúc này Tra Lương Tuấn mới kịp phản ứng. Hắn ta muốn nhanh chóng thoái lui nhưng lại bị một bàn tay của Lữ Thiếu Khanh tát vào mặt. Bốp một tiếng, thanh thúy vô cùng, chấn kinh tất cả mọi người. Tra Lương Tuấn bị tát bay, quạt xếp trong tay hắn ta cũng rơi vào tay Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh lắm bắm: “Đã khó chịu với tên tiểu bạch kiêu này từ sớm rồi.” Sau đó hắn dùng sức bẻ một cái khiến quạt xếp ít nhất nhị phẩm trở nên này gãy thành hai khúc, tiện tay ném sang một bên. Tra Lương Tuấn đỡ lấy một bên mặt bị sung, thấy hình tượng mình giả vờ đã bị hủy thì tức giận đến mức gầm thét: “Người đáng chết!” Linh lực trong cơ thể bộc phát, hắn ta muốn xuất thủ. Lữ Thiếu Khanh đe dọa nói: “Người dám ra tay thử xem? Ta đập chết ngươi.” Thôi Luân lại xuất hiện, hung hăng nhìn chằm chằm Lữ Thiếu Khanh một chút, sau đó mang theo Tra Lương Tuấn biến mất khỏi chỗ này. “Râu dê, coi như ngươi chạy nhanh, bằng không ta sẽ đánh chết ngươi.” Lữ Thiếu Khanh vỗ vỗ tay, hù dọa Phương Lâm, nói: “Đừng mong được làm gia chủ, ngươi dám làm gia chủ, ta là người đầu tiên làm thịt ngươi.” Thôi Luân mang theo Tra Lương Tuấn xuất hiện trên một dãy núi, từ trên cao nhìn xuống có thể nhìn thấy rõ từng kiến trúc lớn nhỏ trong Lai thành, thu hết Lai thành vào tầm mắt. Đương nhiên, cũng bao gồm cả nơi Phương Lâm ở đã bị phá hỏng vì trận chiến. Đứng từ chỗ này nhìn sang, những phòng ốc kiến trúc Phương Lâm trở nên giá trị lớn để xây dựng giờ vì trận chiến mà hóa thành một vùng phế tích, nhìn thấy mà giật mình. Thậm chí Thôi Luân và Tra Lương Tuấn còn có thể nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh đang hù dọa Phương Lâm. Sau khi hù dọa Phương Lâm xong hắn ngênh ngang rời đi. Ngang ngược càn rỡ, kiêu ngạo phóng túng. Tra Lương Tuấn tức đến mức toàn thân run lên, hai tay nắm chặt, trên mặt là hận ý. Lữ Thiếu Khanh là người đầu tiên đối xử với hắn ta như vậy. Trong lòng hắn ta ngập tràn sát ý, chỉ hận thực lực của mình không đủ, không đủ để chém Lữ Thiếu Khanh thành muôn mảnh. “Đáng chết, đáng chết!” Răng Tra Lương Tuấn đã sắp nghiến nát, kêu lên ken két. Chuyện lần này vô cùng nhục nhã, từ khi hắn ta sinh ra đến giờ đây là lần đầu tiên hắn ta bị sỉ nhục như vậy. “Sur phụ, hắn làm nhục con như vậy, cho dù có

ăn thịt lột da hắc cũng không giải được mối hận trong lòng.”Gương mặt Tra Lương Tuấn vặn vẹo, hận ý ngập trời: “Ta muốn rút linh hồn hắc ra để đốt thiên đăng, thiêu đốt trăm năm, ngàn năm.”Thôi Luân cũng không khá hơn chút nào, trong lòng lão ta cũng ngập tràn sát ý.Lão ta rất muốn chém Lữ Thiếu Khanh thành muôn mảnh.Không đơn thuần chỉ vì chuyện Lữ Thiếu Khanh làm, phần nhiều là vì thiên phú của Lữ Thiếu Khanh.Tuổi còn trẻ đã có được thực lực như vậy, tương lai nhất định sẽ không dừng ở Hóa thần, hắc có thể còn đi được xa hơn, cao hơn.Điều khiến Thôi Luân cảm thấy bất an hơn là.Lữ Thiếu Khanh có địch ý với Quy Nguyên Các.Cho dù là Kế Ngôn, giao thủ với Trương Tòng Long nhiều lần như vậy nhưng cũng không có địch ý làm lòng người rét lạnh đến thế.Lữ Thiếu Khanh mang theo địch ý với Quy Nguyên Các, mặc dù là đang ẩn giấu không thể hiện ra nhưng Thôi Luân vẫn có thể cảm nhận được.Thôi Luân tin một khi Lữ Thiếu Khanh có cơ hội, chắc chắn hắc sẽ hạ tử thủ với Quy Nguyên Các.Tuổi trẻ, thiên phú hơn người, có địch ý mãnh liệt với Quy Nguyên Các, người như vậy nhất định phải bóp chết.Bằng không một khi hoàn toàn trưởng thành, Quy Nguyên Các sẽ chết không có chỗ chôn.

Chương 416 - Sát ý

Chương 416: Sát ý
Thôi Luân nhìn theo hướng Lữ Thiểu Khanh biến mất, ánh mắt hung ác, lạnh nhạt nói ra quyết tâm của lão ta: “Kẻ này, ta tất phải giết.” Nhân lúc Lữ Thiểu Khanh chưa hoàn toàn trưởng thành, bóp chết nguy hiểm từ trong trứng nước. Tra Lương Tuấn nghe vậy, tinh thần chấn động, cảm thấy trên mặt cũng không còn đau nữa. “Su phụ, sao lại nói vậy?” Tra Lương Tuấn vô cùng mong chờ, hẳn ta quá muốn Lữ Thiểu Khanh chết rồi. Nhưng muốn giết Lữ Thiểu Khanh cũng không phải dễ dàng như vậy. Thực lực của Lữ Thiểu Khanh là Nguyên Anh kỳ, không dễ dàng bị giết như vậy. Còn nữa, thân phận Lữ Thiểu Khanh cũng khiến người ta có vài phần kiêng kị. Giết hắn sẽ đắc tội với Lăng Tiêu Phái. Sự trả thù của Lăng Tiêu Phái không có mấy người có thể chịu đựng được. Cho dù là Quy Nguyên Các cũng không dám tùy tiện giết một đệ tử thân truyền của Lăng Tiêu Phái trước mặt mọi người. Giống như ban này muốn giết Tiêu Y, cũng là xui khiến tán tu Câu Kham đi động thủ. Thôi Luân chấp hai tay sau lưng, đón gió núi, biểu hiện như nước chảy mây trôi, đứng từ bên này nhìn sang còn thấy có vài phần khí chất cao nhân, lão ta chậm rãi nói: “Rất đơn giản, hẳn sớm muộn cũng sẽ rời khỏi Lai thành.” “Chờ sau khi hắn rời đi, tìm một nơi không người giết hắn là được.” Cách này là đảm bảo nhất, đến lúc đó dù Lăng Tiêu Phái có nghi ngờ nhưng không có chứng cứ cũng vô ích. Tra Lương Tuấn nghe xong thì vui mừng, nhưng, hắn ta lo lắng: “Su phụ, hẳn là Nguyên Anh, không dễ dàng giết như vậy, hay là truyền tin về môn phái, để môn phái phái thêm trưởng lão tới, thế nào ạ?” Theo Tra Lương Tuấn đây là sách lược vẹn toàn, nếu có thêm một vị Nguyên Anh kỳ, Lữ Thiểu Khanh chấp cánh khó thoát. Thôi Luân không đồng ý với biện pháp của đồ đệ, ngữ khí mang theo sự bất mãn. “Chỉ là một tên nít ranh, không cần kinh động đến các trưởng lão khác.” “Chỉ mình ta đủ để đối phó hắn rồi.” Nguyên Anh có sự kiêu ngạo của riêng mình, mời người hỗ trợ liên thủ đối phó một tên nít ranh, có cần mặt mũi nữa không? Su phụ có lòng tin như vậy, làm đồ đệ phải nên vui mừng mới đúng. Nhưng Tra Lương

Tuần lại cảm thấy làm vậy không chắc chắn lắm. Gương mặt tuần lẫm của hắn ta mang tia dữ tợn: “Sư phụ, đồ nhi cảm thấy vẫn nên bảo môn phái phái thêm một trưởng lão đến đề áp trận, đề phòng vạn nhất.” Tra Lương Tuần không muốn Lữ Thiếu Khanh có thể trốn được, đã ra tay thì phải diệt sát hắn hoàn toàn, lấy hồn phách đi đốt thiên đàng. Mặc dù trong lòng Thôi Luân có chút không vui nhưng cuối cùng vẫn tiếp thu ý kiến của đồ đệ. “Làm theo lời người nói đi.” Lữ Thiếu Khanh chậm rãi ung dung đi trên đường phố Lai thành, người xung quanh còn đang bàn luận âm ỉ về chuyện vừa xảy ra. Họ nhao nhao suy đoán xem ban nãy có chuyện gì xảy ra. Tiêu Y đi theo bên cạnh Lữ Thiếu Khanh, ánh mắt hung tợn mắg tiêu Hồng. Tiêu Hồng bại hoại, không hề có nghĩa khí, giúp Nhị sư huynh lừa ta, quá đáng ghét. Tiêu Hồng đứng trên vai Lữ Thiếu Khanh, chớp chớp mắt vô tội, giờ hai cánh ra bày tỏ ta không còn cách nào khác, ở dưới mái hiên người ta thì không thể không cúi đầu, tử đạo hữu bất tử bản đạo. Đi theo Lữ Thiếu Khanh đi nửa ngày, Tiêu Y không tìm được mở miệng, thận trọng hỏi: “Nhị sư huynh, bây giờ chúng ta đi đâu?” Lữ Thiếu Khanh cũng không quay đầu lại, tiếp tục đi lên phía trước: “Tản bộ, đi bộ một chút rèn luyện thân thể.” “Muội nói rất đúng, ta không thể lười nhác như phế nhân được.” Tiêu Y tê cả da đầu, rụt cổ lại. Tiêu Y khóc không ra nước mắt, mình quá xui xẻo. Không phải chỉ thuận thể châm chọc hai câu thôi sao, vậy mà vẫn bị Nhị sư huynh nghe được, quá thảm rồi. Trên thế giới này còn có ai xui xẻo hơn ta sao? Tiêu Y nhìn Lữ Thiếu Khanh không nói thêm gì liền thận trọng hỏi thêm lần nữa: “Nhị sư huynh, ta, ta sai rồi.” “Sai. “ Lữ Thiếu Khanh quay đầu nhìn Tiêu Y một chút, quay đầu lại, giọng vẫn không hề thay đổi gì: “Không sai, muội chẳng sai một chút nào.” “Muội nói rất đúng, ta chính là một kẻ lười, là một phế vật.” Xong đời, Nhị sư huynh quả nhiên là đang tức giận, mà lại là rất tức giận. Trong lòng Tiêu Y đã chuẩn bị sẵn, nàng ta híp mắt lại, ngữ khí bị trắng nói: “Nhị sư huynh, huynh nói đi, muốn trừng phạt ta thế nào, ta nhận.” Dù sao trước sau gì cũng sẽ tới, chỉ bằng dứt khoát một chút, không chừng còn có thể giúp Nhị sư huynh vui vẻ một chút. Lữ Thiếu Khanh dừng lại, xoay người lại, nhìn chằm chằm Tiêu Y, ánh mắt bình tĩnh khiến toàn thân Tiêu Y phát lạnh, rất muốn xoay người chạy. Qua một hồi lâu, Lữ Thiếu Khanh mới hỏi: “Thật chứ?” “Thật.” Tiêu Y nghiêm

túc gật đầu, không thèm đếm xỉa: “Dù là Nhị sư huynh muốn ta đi giết người, ta cũng đi.” “Tốt, nếu đây là yêu cầu của bản thân muội thì ta chỉ đành miễn cưỡng thỏa mãn muội thôi.” Ban đêm! Tiêu Y ghé vào đình nghỉ mát, phủ một chồng giấy trắng lên bàn đá trước mặt. Lữ Thiệu Khanh nằm trên nóc nhà đối diện, so với ngủ trên giường, Lữ Thiệu Khanh thích nằm ở ngoài hơn, thoải mái dễ chịu. Tiêu Y nhìn thoáng qua Lữ Thiệu Khanh đang nằm trên nóc nhà đọc Thiên Cơ Bài, trên mặt lộ dáng vẻ tội nghiệp. Nhưng nàng ta không dám nói lung tung. Chỉ có thể ngoan ngoãn làm theo ý Lữ Thiệu Khanh, viết tâm đắc trước mặt Lữ Thiệu Khanh. Hai vạn chữ, đến năm ngàn chữ có nội dung ca ngợi Lữ Thiệu Khanh. Khó á. Trong lòng Tiêu Y kêu thảm. Trận chiến hôm nay nàng ta có thể viết hai vạn chữ tâm đắc nhưng đề ca ngợi Nhị sư huynh thì rất khó viết được năm ngàn chữ. Trước đó khi viết ba ngàn chữ còn ít hơn mấy ngàn. Nhưng đây là trừng phạt Nhị sư huynh dành cho nàng ta, nàng ta không thể không nhận, thậm chí ngay cả cò kè mặc cả cũng không dám. Không còn cách nào khác, ai biểu miệng nàng hư hỏng. Tiêu Y bên này nhú mày viết từng chữ miệng, Lữ Thiệu Khanh ngoài miệng mỉm cười. Ừm, đây là vì muốn tốt cho sư muội thôi, ta cũng khó xử lắm. Con người ta tốt quá, không còn cách nào khác.

Chương 417 - Quy Nguyên Các gặp phải kích thích gì?

Chương 417: Quy Nguyên Các gặp phải kích thích gì? Trong lòng Lữ Thiếu Khanh sau khi khoe khoang vài câu thì bắt đầu xem tin tức. [Thiên Phi thành một lần nữa xảy ra loạn lạc, đây là lần thứ tám trong hai tháng gần đây, Thành chủ Thiên Phi thành Thái Khâm khổ không thể tả. [Đường gia Võ thành và Xích Nguyệt phái nảy sinh xung đột, Quy Nguyên Các tham gia điều đình.]] [Nửa năm sau Quy Nguyên Các sẽ mở rộng sơn môn, mời chào đệ tử.] Đọc mấy bài văn kia, Lữ Thiếu Khanh phát hiện ra đều liên quan đến Quy Nguyên Các. Trong lòng hắn không kìm được lăm lăm: Đám cháu trai Quy Nguyên Các rốt cuộc chịu kích thích gì vậy? Gần đây hoạt động khá sôi nổi đấy. Được rồi, bên Đường gia cũng gần với phạm vi Quy Nguyên Các, chuyện ở đây tìm hiểu sau vậy, xem thử Thôi Luân có cần câu không. Nếu lão ta cần câu thì làm thịt lão ta trước sau đó lập tức quay về môn phái. Lắc đầu, Lữ Thiếu Khanh dự định tiếp tục xem tiếp. Bỗng nhiên, sắc mặt của hắn khê nhúc nhích. Ồ, Hạ Ngũ lại tới? Hơn nữa còn tới cửa rồi? Định làm gì? Lữ Thiếu Khanh muốn tránh đi một chút thì giọng Hạ Ngũ đã truyền đến: “Lư sư đệ, Tiêu Y muối muối, từ lúc chia tay tới giờ vẫn Ồn chứ?” Lữ Thiếu Khanh phì cười, lời này của Hạ Ngũ có vẻ như lời chào hỏi bình thường nhưng trên thực tế đang nói cho hắn biết, đừng lẩn trốn nữa. Tiêu Y vui vẻ: “Là Hạ Ngũ sư tỷ.” Lữ Thiếu Khanh quát: “Ngồi trở lại cho ta, hôm nay không viết đủ hai vạn chữ, môn muối mà còn dám rời khỏi chỗ ngồi một chút thì muối cứ chờ đó mà xem.” Tiêu Y vội vàng quay trở lại nhưng ánh mắt lại tò mò nhìn chằm chằm ngoài cửa. Hạ Ngũ tới khiến Tiêu Y không cách nào yên tâm được. Lữ Thiếu Khanh thấy thế, một lần nữa nói: “Ta hạn cho muối hai canh giờ phải viết xong, nếu không muối cứ chờ xem ta thu thập muối.” Lần này Tiêu Y không bình tĩnh được nữa, trong một đêm nàng ta không thể nào viết xong, giờ còn rút ngắn chỉ hai canh giờ thì càng thêm khó khăn. “Nhị sư huynh, ta...” Lữ Thiếu Khanh không khách khí cắt ngang nàng ta, ngữ khí vô cùng nghiêm khắc: “Không mặc

cả.”Tiêu Y chỉ biết bữu môi xoay sang bên khác viết tiếp, nàng ta có thể nhận ra dường như Lữ Thiếu Khanh không được vui.Nhị sư huynh dưới trạng thái này không nên trêu chọc hân thì hơn.Kỳ lạ, Hạ Ngữ sư tử tới không phải nên vui sao?Sao ta cảm thấy huynh ấy đang tức giận nhỉ?Trong lòng Tiêu Y cảm thấy kỳ lạ, không hiểu sao Lữ Thiếu Khanh lại thấy khó chịu.Đồng thời nàng ta ở bên lên quan sát Lữ Thiếu Khanh.Giọng Lữ Thiếu Khanh lại một lần nữa truyền tới: “Muội còn dám nhìn thêm cái nữa không?”“Đợi lát nữa sau khi Hạ Ngữ sư tử vào, muội dám nói một chữ thì muội cũng đợi đấy mà xem.”Tiêu Y muốn khóc, quá khó khăn.Hạ Ngữ cùng Phương Hiểu đều đứng ở bên ngoài, Lữ Thiếu Khanh không còn cách nào khác chỉ có thể kêu lên: “Vào đi.”Ôi, thứ phiền phức nhất lại đến rồi.Sau khi Hạ Ngữ và Phương Hiểu đi vào thì thấy Lữ Thiếu Khanh đang ngồi trên nóc nhà còn Tiêu Y thì đang nằm bò trong đình nghỉ mát mùa búp thành văn.Không biết vì sao, nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh, Hạ Ngữ cảm thấy tâm tình thoải mái.Nàng ấy mỉm cười: “Lữ sư đệ, đã lâu không gặp.”Lữ Thiếu Khanh lộ ra mấy phần bất đắc dĩ: “Mới mấy tháng không gặp, đừng nói giống như mấy năm không gặp vậy.”Nghiệp chướng, ta đã chạy đến đây rồi còn có thể gặp được tử, quá khó rồi.Lữ Thiếu Khanh thấy Hạ Ngữ định đi chào hỏi Tiêu Y thì liền ngăn cản: “Hạ Ngữ sư tử, chớ quấy rầy nàng, nàng nếu dám a lên một tiếng hôm nay ta sẽ trừng trị nàng.”Hạ Ngữ nhìn một cái thì biết Tiêu Y đang làm gì nên không đi quấy rầy Tiêu Y.Nàng ấy đứng trong sân, dưới ánh trăng chiếu rọi giống như một vị tiên tử màu trắng giẫm ánh trăng đi tới.Tình cảnh này, cho dù là một kẻ đầu đá, đôi mắt với tuyết sắc như vậy chỉ e cũng phải động tâm.Nhưng Lữ Thiếu Khanh chẳng những không hề động tâm mà ngược lại còn thấy nhức đầu.Càng ngày càng đẹp, điều này có nghĩa là gì?Có nghĩa là càng ngày càng phiền phức.Hắn trực tiếp hỏi: “Hạ Ngữ sư tử, Phương lão bản, các người tới tìm ta có chuyện gì sao?”“Ta phải giám sát sư muội ngốc nghếch tu luyện, bẻ bộn nhiều việc.”Đây là đang đuổi người.Quả nhiên Lữ Thiếu Khanh vẫn sợ ở cùng một chỗ với mình sẽ rước thêm phiền phức.Tâm cảnh Hạ Ngữ không hề có gợn sóng gì, cũng không tức giận, ngược lại còn cảm thấy Lữ Thiếu Khanh rất thật lòng.Loại người này tốt hơn những nam nhân tự biên tự diễn, xoay vòng quanh nàng ấy rất nhiều.Có gì nói đó chứ

không phải mang theo bộ mặt dối trá đến trò chuyện cùng nàng ấy. Đây cũng là nguyên nhân khiến Hạ Ngữ có cảm tình với Lữ Thiệu Khanh. Không dối trá, chỉ có chân thành, giao lưu với loại người này rất dễ chịu. Còn Phương Hiểu thì không biết nói gì cho phải. Đại ca, đây là Hạ Ngữ đây, có bao nhiêu nam nhân muốn nói với nàng ấy một câu cũng khó khăn. Người thì hay rồi, Hạ Ngữ đích thân đến tìm vậy mà người còn muốn đuổi người ta ra ngoài. Nếu như bị những người khác biết người làm như vậy chắc hẳn họ sẽ muốn đánh chết người. Hạ Ngữ biết nếu nàng ấy thật sự không có việc gì, Lữ Thiệu Khanh sẽ thật sự đuổi nàng ấy đi, nàng ấy không đi, Lữ Thiệu Khanh sẽ đi. Ánh mắt nàng ấy rơi lên Phương Hiểu bên cạnh, nói ra ý đồ đến lần này. “Lữ sư đệ, hôm nay nhờ có người xuất thủ, Phương thúc thúc sau khi trở về đã quyết định muốn truyền vị trí gia chủ cho Hiểu tỷ tỷ.” Lữ Thiệu Khanh nghe vậy, cũng không kinh ngạc, gương mặt lạnh nhạt: “A, cuối cùng lão cũng nghĩ thông rồi à?” “Chúc mừng nhé, Phương lão bản.” Lữ Thiệu Khanh chấp tay một cái với Phương Hiểu, sau đó nói: “Đến lúc đó có phải sẽ bày vài bàn? Mở tiệc chiêu đãi bát phương không?” Ta có công lao lớn vậy, dù thế nào cũng phải ngồi bàn thủ tịch, ta không động đũa, ai còn dám động đũa? Phương Hiểu dờ khóc dờ cười, có vài phần buồn rầu: “Vẫn còn lâu lắm, phụ thân giao cho ta một nhiệm vụ, chỉ khi hoàn thành nhiệm vụ này, ta mới có thể tiếp nhận vị trí gia chủ, nếu không phụ thân sẽ chọn người khác.” “Lần này tìm đến Lữ công tử, là hi vọng Lữ công tử có thể giúp ta nghĩ cách.” Lữ Thiệu Khanh kì quái: “Lão muốn cô làm gì? Cô đi nói cho lão biết, cho thì cho, không muốn cho thì thôi, đừng có chiều lão quá.”

Chương 418 - Ta sợ sẽ hù chết bọn hắc

Chương 418: Ta sợ sẽ hù chết bọn hắc
Phương Hiểu nói ra nhiệm vụ phụ thân giao cho nàng ta. Ít nhất phải khiến mấy người ca ca tỷ tỷ của Phương Hiểu phải có hơn một nửa số người ủng hộ Phương Hiểu là được. Phương Hiểu có năm người ca ca, ba người tỷ tỷ, nói cách khác ít nhất phải có bốn người ủng hộ Phương Hiểu làm gia chủ là được. Nhưng cái này có thể dễ dàng làm được vậy sao? Sau lưng mỗi người đều có một thế lực riêng trà trộn, bọn hắc đều nhìn chằm chằm vào Phương gia, không ai dễ dàng nhường ra vị trí này. Thuyết phục bọn hắc, còn không bằng thuyết phục mình tự rút lui còn đơn giản hơn. Cho nên Phương Hiểu cảm thấy chuyện này rất khó. Lữ Thiếu Khanh sau khi nghe xong, khẽ cười một tiếng: “Đơn giản như vậy, ncô để Hạ Ngữ sư tỷ đi thuyết phục bọn hắc là được rồi.” Hạ Ngữ là đại đệ tử Song Nguyệt Cốc, thân phận tôn quý, lực ảnh hưởng cực lớn. Đặc biệt là dung mạo của nàng ấy càng khiến đám Trư ca thêm nhỏ dãi. Để Hạ Ngữ ra mặt, không thuyết phục được thì hù dọa, các thế lực dây dưa với Phương gia ngoài Quy Nguyên Các, các thế lực khác tuyệt đối không ai có thể đánh được Song Nguyệt Cốc. Phương Hiểu nghe vậy, sắc mặt càng thêm buồn rầu, nàng ta nói: “Trước đó ta đã đồng ý, không mời Ngữ muội muội đến giúp đỡ.” Thế nhưng ta vì giúp người tìm món đồ kia đã phải trả một trong những cái giá rất lớn. Hạ Ngữ mỉm cười: “Nếu là cách này, thì chỉ có thể nhờ Lữ sư đệ ra mặt thuyết phục bọn hắc.” Để Lữ Thiếu Khanh ra mặt, đương nhiên cũng là hù dọa bọn hắc. Lữ Thiếu Khanh lại không muốn, nói thẳng: “Quá phiền phức, ta sợ không làm được.” Hắc hắc Hạ Ngữ. Lữ Thiếu Khanh hẳn là nam nhân, không có lực ảnh hưởng gì, hắc ra mặt hù dọa tức là hù dọa thật. Làm vậy không chừng sẽ có tác dụng hoàn toàn ngược lại, khiến các ca ca tỷ tỷ của Phương Hiểu nảy sinh phản cảm, hiệu quả đạt được không giống nhau. “Vì sao?” Phương Hiểu cảm thấy hơi khó hiểu, trên thực tế thân phận hai người không khác lắm, thế lực Lữ Thiếu Khanh người còn mạnh hơn của Hạ Ngữ đây. Lữ Thiếu Khanh nằm nghiêng trên nóc nhà, lười biếng nói: “Ta không phải Hạ Ngữ sư tỷ, ta sợ sẽ

hù chết bọn hần, hơn nữa, ta là người theo chủ nghĩa hòa bình, quen dùng lý lẽ thuyết phục mọi người, ghét nhất chém chém giết giết. Cũng tuyệt đối sẽ không làm chuyện đe dọa người khác.” “Cái này cũng không phù hợp với hình tượng của ta.” Đương nhiên, chủ yếu vẫn do hần lười. Phương Hiểu trầm mặc, người hôm nay mới đập Nhị ca ta một trận, hù dọa Nhị ca ta. Giờ người ở đây nói những lời này, da mặt người còn dày hơn cả tường thành rồi. Hạ Ngữ hiểu ý tứ thật sự, sau khi nàng ấy trầm mặc, trong đôi mắt đẹp lộ ra sợ hãi thán phục. Quả nhiên hần thông minh hơn bất cứ người nào nàng ấy từng gặp. “Lữ sư đệ, đệ có thể nghĩ như vậy, chắc hẳn đệ còn những cách khác?” Kết quả là, Lữ Thiếu Khanh lại đề cập cho Phương Hiểu một cách khác: “Tại sao mọi người lại muốn tranh vị trí gia chủ, không phải là vì tài nguyên sao?” “Chia đi một phần địa bàn cho bọn hần tự kinh doanh xử lý, chỉ cần đúng hạn nộp một phần tài nguyên về là được.” “Làm vậy bọn hần biết trong tình huống không thể tranh giành vị trí gia chủ thì chỉ có thể tiếp nhận điều kiện của cô.” Thiên phú tu luyện của Phương Hiểu có lẽ thấp nhất trong số những người ở đây nhưng đầu óc kinh doanh của nàng ta thì tốt nhất. Nàng ta lập tức bắt được khuyết điểm trong đó. “Lữ công tử, làm vậy một khi thực lực của bọn hần tăng mạnh, Phương gia sẽ càng dễ phân chia.” Nghe vậy, Lữ Thiếu Khanh không kìm được cười nhạo một tiếng: “Không phải ta cố ý xem thường Phương gia các cô, Phương lão bản, thiên phú của cô và các ca ca, tỷ tỷ của cô cũng chỉ có thể thôi.” “Nói tóm lại, thiên phú của cô tốt hơn bọn hần một chút, sau này cô còn sợ không đánh lại bọn hần sao?” Phương Hiểu hiểu ra. Chỉ cần thực lực của nàng ta tăng lên, nếu như bước vào Nguyên Anh, dã tâm của các ca ca tỷ tỷ nàng ta có lớn cũng chẳng gây được bao nhiêu sóng gió, Phương gia cũng sẽ không vì vậy mà phân liệt. Kết hợp với mấy lời Lữ Thiếu Khanh đã nói với nàng ta lúc vừa xuống thuyền, trong lòng Phương Hiểu càng hiểu rõ hơn nhiều. “Ta, ta hiểu rồi.” Lữ Thiếu Khanh thấy Phương Hiểu đã hiểu vội vàng nói: “Được rồi, trời đã tối, tiểu cô nương không nên đi lung tung bên ngoài, vẫn nên nhanh đi về đi.” Hạ Ngữ ở đây, nếu như bị một Trư ca nào đó đánh hơi được thì bất cứ lúc nào cũng sẽ có Trư ca khác tìm tới cửa. Vẫn nên nhanh chóng đuổi bọn họ đi thì hơn. Hạ Ngữ thấy Lữ Thiếu Khanh lo lắng muốn đuổi mình rồi đi thì không kìm được nở nụ cười khổ. Lữ Thiếu

Khanh tránh nàng như tránh tà. Hạ Ngữ cảm thấy cần thay đổi chút ấn tượng của Lữ Thiếu Khanh đối với nàng ấy. Dưới ánh trăng, nàng ấy toàn thân áo trắng, trắng noãn như tuyết, nói khẽ: “Lữ sư đệ, đệ không cần lo lắng ta sẽ đem tới phiền phức cho đệ.” “Lần này ta tới Lai thành không có mấy người biết.” Ý tứ của Hạ Ngữ rất rõ ràng, nàng ấy đến chỗ Lữ Thiếu Khanh sẽ không bị người ta phát hiện. Nhưng mà, Hạ Ngữ vừa mới nói xong, bên ngoài liền vang lên giọng một nam tử, trong giọng nói mang theo sự cuồng ngạo. “Người ở bên trong nghe đây, cút ra đây cho ta.” “Nghe nói các ngươi là tiểu muội tìm đến giúp đỡ, ta muốn xem xem các ngươi có cân lượng gì.” Không cần nhìn người, chỉ cần nghe giọng nói cũng biết người tới rất cuồng vọng à phách lối. Phương Hiểu nghe vậy, biểu hiện trên mặt khẽ biến đổi, nàng ta nói ra thân phận của người đứng bên ngoài. “Hắn là Ngũ ca của ta, Phương Trác, gần đây không có ở Lai thành.” Hạ Ngữ coi như đã hiểu, hóa ra không ở Lai thành. Nếu ở Lai thành biết chuyện đã xảy ra hôm nay, cho Phương Trác một trăm lá gan cũng không dám đến đây gây sự với Lữ Thiếu Khanh. Hạ Ngữ không nhịn được cười, nàng ấy nói với Lữ Thiếu Khanh: “Lữ sư đệ, hắn tới tìm đệ đấy, hơn nữa không phải vì ta mới tới tìm đệ.”

Chương 419 - Tiên bối

Chương 419: Tiên bối
Lữ Thiều Khanh giận dữ, khốn kiếp, đây là cố ý sao? Hắn ngừ khi bất thiện hỏi Phương Hiểu: “Ta có thể đánh chết hắn không?” Không đợi Phương Hiểu lên tiếng dường như Phương Trác bên ngoài không kiên nhẫn được nữa, trực tiếp xông tới. “Thật to gan, không để Ngũ thiếu gia ta vào mắt sao?” Tiếp đến, một nam nhân thân hình tương tự Phí Tân xông vào, sắc mặt cuồng ngạo, như một thiếu gia ăn chơi. Sau khi xông vào đầu tiên Phương Trác bị bóng dáng Hạ Ngữ trong sân hấp dẫn. “Tiên, tiên nữ sao?” Phương Trác sợ ngây người, nước bọt sắp chảy ra. Hắn ta chưa từng gặp người tuyệt sắc đến thế. Hạ Ngữ đứng trong sân, tắm dưới ánh trăng, như tiên tử bước ra từ Nguyệt cung, đẹp đến mức kinh tâm động phách. “Tiên nữ, nàng tới tìm ta sao?” Một người trẻ tuổi đến cùng Phương Trác thấy thế liền vô cùng sợ hãi. Gã vội vàng quát lên: “Biểu huynh, chớ có vô lễ, đây là Hạ Ngữ cô nương của Song Nguyệt Cốc.” Song Nguyệt Cốc, Hạ Ngữ, hai danh từ khiến Phương Trác trong nháy mắt tỉnh táo trở lại. Đây chính là đệ nhất mỹ nhân Tề Châu, không phải đối tượng hắn ta có thể khinh nhờn. “Hạ, Hạ Ngữ cô nương, tại sao lại ở chỗ này?” Phương Trác kỳ quái, đi theo Phương Trác là Tam công tử Đường gia, thiếu niên thiên tài, Đường Sách cũng cảm thấy kỳ quái. Ánh mắt hai người không tự chủ được rơi vào người Lữ Thiều Khanh trên nóc nhà. Xem đi, chính là ánh mắt này, ánh mắt phiền phức. Lữ Thiều Khanh rất là khó chịu, nhìn Phương Ngọc và Đường Sách từ trên cao xuống. Phương Ngọc và Đường Sách chưa từng gặp Lữ Thiều Khanh. Lần tham gia đại điển trước đó, hai người không được gia trưởng dẫn đi cùng. Hiện giờ, họ nhìn thấy trên nóc nhà có một người thanh niên, còn đẹp trai hơn mình vài phần. Hạ Ngữ lại ở đây, bọn họ rất khó không hiểu nhầm. Tiểu tử này đang theo đuổi Hạ Ngữ sao? Hay là hắn có gian tình gì đó với Hạ Ngữ? “Người là ai? Ở đây làm gì?” Phương Ngọc lập tức hét lớn một tiếng, chỉ vào Lữ Thiều Khanh quát: “Chẳng lẽ ngươi là...” “Ồn muốn chết!” Lữ Thiều Khanh khó chịu quát một tiếng, vung tay lên, Phương Ngọc như bị một bàn tay vô hình tát cho một cái,

miệng phun máu tươi bay ra khỏi cửa. Đường Sách kinh hô một tiếng: “Biểu huynh!” Sau đó cầm tức nhìn Lữ Thiểu Khanh: “Ngươi...” “Ngươi cái gì mà ngươi...” Lữ Thiểu Khanh đối xử bình đẳng với Đường Sách, cũng dùng một cái tát đưa gã ra ngoài. Lữ Thiểu Khanh đánh hai người đó xong, nói với Phương Hiểu: “Phương lão bản, hoàn cảnh vệ sinh của đại gia tộc các ngươi không được nha, không phải có muỗi thì có ruồi bọ, phải chú ý vệ sinh.” Tiêu Y căng thẳng, tập trung tinh thần tiếp tục viết tâm đắc của nàng. Nhị sư huynh tính tình có phần đại, không cần ở phía sau thêm phiền rồi. Khẩn trương thành thành thật thật viết xong chính mình gì đó đi. Tiêu Y bên này tập trung tinh thần, bút hạ xuống, từng chữ một xuất hiện trên trang giấy, tâm thần Tiêu Y bắt đầu đắm chìm vào cuộc chiến hôm nay. Nàng nhớ lại trận chiến với Phương Lâm, còn có nhát kiếm lóa mắt của Nhị sư huynh. Tiêu Y dần dần cảm thấy nàng giống quay ngược về lúc trận chiến ấy diễn ra, nàng lấy thị giác người thứ ba quan sát trận chiến giữa mình và Phương Lâm. Wow, nếu lúc ấy kiếm đó chém ra tốt hơn một chút, chắc là sẽ dễ làm Phương Lâm bị thương hơn? Hoặc là ta né tránh nhanh hơn một chút, nói không chừng có thể tránh cho bị thương. Trong lúc Tiêu Y không ngừng tự tổng kết, khí tức của nàng từ từ thay đổi. Linh lực trong cơ thể giống như nước đang đun sôi, từ từ sôi trào. Lữ Thiểu Khanh là người đầu tiên nhận ra sự thay đổi của Tiêu Y, sắc mặt của hắn trở nên nghiêm túc. Sư muội sắp đột phá. Hạ Ngữ và Phương Hiểu cũng chú ý tới điều này. Hạ Ngữ còn đỡ, nàng biết Lữ Thiểu Khanh vẫn luôn bắt Tiêu Y viết tâm đắc. Có điều, đây cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Tiêu Y đột phá trong lúc viết tâm đắc. Còn Phương Hiểu thì vô cùng bất ngờ. Tiêu Y chỉ làm như vậy là có thể đột phá sao? Quả nhiên, có thể bái nhập Thiên Ngự Phong, trở thành sư muội của Kế Ngôn và Lữ Thiểu Khanh không phải chỉ cần quan hệ là được. Thiên phú thế này, vượt xa Phương Hiểu. Trong mắt Phương Hiểu tràn đầy vẻ hâm mộ. Có một vị sư huynh như Lữ Thiểu Khanh hộ tống, đúng là quá hạnh phúc. Lữ Thiểu Khanh thẳng thừng hạ lệnh trục khách với Hạ Ngữ và Phương Hiểu: “Mời hai vị về đi.” Hạ Ngữ và Phương Hiểu rất muốn ở lại đây quan sát, nhưng Lữ Thiểu Khanh đã đích thân hạ lệnh trục khách rồi. Nếu hai người còn không đi thì sẽ thành hạng người không biết điều. Có điều, Phương Ngọc và Đường Sách bên ngoài đang

nổi giận. Hai người bị Lữ Thiếu Khanh đánh bay ra ngoài như đánh ruồi bọ, bị thương không nặng. Hai người cảm thấy sự sỉ nhục này lớn hơn vết thương bên ngoài bội phần. Đặc biệt là Phương Ngọc, gã đã quen thói hung hăng ương ngạnh, trên địa bàn Phương gia mà bị người ta đánh như vậy, lửa giận xông thẳng lên đầu. “Hỗn đản chết tiệt, ta phải băm thây ngươi thành vạn đoạn.” Phương Ngọc ở bên ngoài gầm thét, khí tức tăng vọt. Phương Hiểu hoảng sợ, nàng ta lần đầu biết ngũ ca của mình ngu xuẩn như vậy. Người ta đánh huynh bay ra ngoài như ruồi bọ, huynh còn chưa biết thực lực của người ta sao? Bây giờ huynh muốn làm gì? Còn định ra tay với hắn nữa? “Ngũ ca, không thể!” “Tuy nàng ta chẳng thân thiết gì với mấy người ca ca tỷ tỷ của mình, bây giờ còn là đối thủ cạnh tranh với nhau. Nhưng Phương Hiểu chưa từng nghĩ tới việc lấy mạng ca ca tỷ tỷ của mình. Hiện tại là thời khắc mấu chốt lúc Tiêu Y đột phá, ngay cả Hạ Ngữ cũng phải bị đuổi đi. Từ đó đủ để nhận ra Lữ Thiếu Khanh coi trọng việc này đến mức nào. Nếu Phương Ngọc ra tay vào lúc này, hủy hoại việc đột phá của Tiêu Y. Phương Hiểu không dám tưởng tượng hậu quả của chuyện này. Lữ Thiếu Khanh chưa bao giờ là người dễ tính. Có điều Phương Hiểu đã nói quá trể. Phương Ngọc đã phóng lên trời, khí tức bùng nổ, hung hăng tấn công Lữ Thiếu Khanh đứng trên cao.

Chương 420 - Tiền bối

Chương 420: Tiền bối (tt) Một cơn lốc hỏa diễm không lồ xoay tròn, gào rít lao tới, chiếu rọi xung quanh sáng như ban ngày. “Hừ!” Lữ Thiếu Khanh hừ lạnh một tiếng, không thấy hắn có bất cứ động tác nào. Cứ như một chậu nước lạnh bất thành linh tưới xuống, hỏa diễm ngập trời tức khắc tắt ngóm, một chậu nước lạnh này cũng tạt ướt Phương Ngọc. Cả người Phương Ngọc lạnh lẽo, hoảng sợ không thôi. Lúc này gã mới phản ứng kịp, đối thủ của gã mạnh như thế nào. Nhưng đã muộn rồi. Hiện tại gã chẳng khác nào một người bị đông cứng trong băng, không thể nhúc nhích, linh lực trong cơ thể cũng bị đông cứng, không thể điều động một chút nào. “Người, người...” Phương Ngọc muốn nói gì đó, nhưng đã muộn. Một tiếng “bốp” vang lên, gã lại bị một bàn tay vô hình bắt lấy, ngã xuống đất thật mạnh, lớp mỡ trên người không có tác dụng giảm xóc gì cả, gã lăn mấy vòng trên đất, miệng không ngừng phun máu tươi. “Đáng chết!” Đường Sách giận dữ: “Dám đối đầu với biểu huynh như vậy, ngươi muốn chết ư!” Giọng của Phương Hiểu trùng hợp vang lên sau lưng: “Ngũ ca, Lữ công tử là Nguyên Anh.” Câu nói này của Phương Hiểu định nhắc nhở Phương Ngọc, nhưng đối với Phương Ngọc mà nói thì đã muộn rồi. Sau khi Đường Sách nghe vậy, gã sợ tới mức tim đập thình thịch, linh lực trong cơ thể tức thì tiêu tán. Tiếp theo, hai chân gã mềm nhũn, phịch một tiếng quỳ gối trước mặt Lữ Thiếu Khanh: “Tiền bối!” Gã rũ mi cup mắt, giọng nói mang theo vẻ lấy lòng, hết mực cung kính. Lữ Thiếu Khanh đang chuẩn bị ra tay với gã, nhìn thấy gã ngoan ngoãn hiểu chuyện như vậy, cũng không tiện ra tay. Có điều, Lữ Thiếu Khanh suy nghĩ một chút, vẫn kéo gã cách không, sau đó quăng thật mạnh xuống nền đất trong sân. Đường Sách bị nội thương giống như Phương Ngọc, không ngừng phun máu tươi. Thực lực cả người cũng mất hơn phân nửa. Linh lực của hai người bị khóa, có muốn chữa thương cũng không được. Giọng nói lạnh như băng của Lữ Thiếu Khanh rơi vào trong tai hai người: “Ng ngoan ngoãn đợi ở đây cho ta, dám nói một chữ nào, ta làm thịt các ngươi.” Phương Ngọc và Đường Sách sắp bị hù chết

rồi.Hai người cảm như hén, ngoan ngoãn quỳ rạp trên mặt đất giống như một con thỏ nhỏ, không dám cử động chút nào.Sau khi Lữ Thiếu Khanh nói xong, ánh mắt hần lần nữa rơi trên người Tiêu Y.Tiêu Y đã hoàn toàn chìm đắm trong việc đột phá, không có bất cứ cảm giác nào đối với những chuyện xảy ra bên ngoài.Khí tức của nàng càng ngày càng cường thịnh, giống như sắp sửa hoàn toàn sôi trào.Đây là lần thứ hai Lữ Thiếu Khanh thấy Tiêu Y đột phá.Có điều, người viết tâm đắc rồi vô thức đột phá như Tiêu Y, đây là lần đầu tiên hần nhìn thấy.Nha đầu này, cũng không tệ lắm.Trong lòng Lữ Thiếu Khanh thầm nghĩ.Đột phá phương thức như vậy, có lẽ chỉ có Tiêu Y làm được, cho dù là hần hoặc là Kế Ngôn cũng không làm được.Cứ như vậy, trong ánh mắt của mọi người, Tiêu Y thuận lợi đột phá đến Trúc Cơ tầng ba.Lần đầu tiên thấy có người đột phá như vậy, bất kể là Hạ Ngữ, Phương Hiểu, hay là Phương Ngọc, Đường Sách cũng đơ người ra.Quả là chưa từng nghe thấy, chưa từng nhìn thấy.Quả thực là thay đổi tam quan của bọn họ.Đây là đang làm gì?Đây là đang đột phá sao? Sao mà đơn giản như ăn cơm uống nước vậy?Hạ Ngữ thì còn đỡ, ánh mắt vẫn lạnh nhạt như cũ, tâm trạng vẫn bình hòa, không dậy gợn sóng như cũ.Chỉ âm thầm xuất hiện một chút dị sắc.Mà ba người Phương Hiểu thì sắp tan vỡ rồi.Phương Hiểu và Phương Ngọc có cảnh giới Trúc Cơ tầng bảy, Đường Sách thì có cảnh giới Trúc Cơ tầng chín.Tuổi của bọn họ lớn hơn Tiêu Y, trong đó Phương Ngọc đã hơn ba mươi tuổi.Dù cho Đường Sách được xưng là thiên tài của Đường gia, gã cũng đã hai mươi tám tuổi rồi.Bọn họ tu luyện vô cùng gian khổ mới đi đến bước ngày hôm nay.Mỗi lần đột phá một cảnh giới đều phải tiêu hao rất nhiều tài nguyên và nỗ lực.Mồ hôi bọn họ từng đổ có thể hội tụ thành một dòng suối nhỏ.Hiện tại, trước mặt bọn họ, có người đột phá trong vô thức, đơn giản chẳng khác nào ăn cơm.Thiên phú này làm cho bọn họ hâm mộ, ghen ghét.Đây là loại người ông trời chạy theo đút cơm cho ăn, bọn họ thì phải chạy theo ông trời xin cơm.Chuyện làm cho bọn họ khó chịu hơn nữa là, sau khi Tiêu Y đột phá, còn chưa phản ứng kịp, vẫn tiếp tục múa bút thành văn.Thiên lý ở đâu?Ngay cả đột phá cũng không biết, thế giới có còn bình thường không?Ba người Phương Hiểu, Phương Ngọc, Đường Sách chỉ muốn đâm đầu chết ở chỗ này cho xong.Người so với người thì chết.Thời gian một đêm nhanh

chóng trôi qua, mặt trời ló ra khỏi đường chân trời, tung ánh sáng vàng rực khắp mặt đất. Trong nháy mắt ánh mặt chiếu trên người Tiêu Y trên người, Tiêu Y cũng vừa lúc buông bút xuống. Nàng than thở: “Đủ hai vạn chữ rồi, ta phải xem xem có đủ năm ngàn chữ ca ngợi Nhị sư huynh hay không. “Ánh mắt mọi người nhìn không được rơi trên người Lữ Thiếu Khanh, không biết có nên châm chọc hay không. Nội dung hai vạn chữ, dùng một phần tư văn chương để ca ngợi người, người dám làm loại chuyện này sao. Sắc mặt Lữ Thiếu Khanh như thường, mỉm cười nói: “Haizzz, sư muội quá kính yêu sư huynh, không có cách nào. “Hạ Ngữ rất muốn châm chọc mấy câu. Trong lòng Phương Ngọc và Đường Sách không ngừng mắng Lữ Thiếu Khanh không biết xấu hổ. Câu nói của Lữ Thiếu Khanh làm Tiêu Y giật mình. Tiêu Y quay đầu lại, nhìn thoáng qua Phương Ngọc và Đường Sách vẫn còn quỳ rạp trên mặt đất, lại nhìn Hạ Ngữ và Phương Hiểu, khó hiểu: “Hạ Ngữ sư tỷ, Hiểu tỷ tỷ, các người còn chưa về nữa à? “Mọi người cũng không biết nên nói cái gì cho phải. Mọi người đang xem người biểu diễn đó. Tiêu Y cầm trang giấy trên mặt bàn lên, nhanh nhẩu nhảy lên nóc nhà giao cho Lữ Thiếu Khanh: “Nhị sư huynh, huynh xem, ta viết xong rồi.”

Chương 421 - Thế giới này có bình thường không

Chương 421: Thế giới này có bình thường không
Lữ Thiếu Khanh đón lấy, nhìn thoáng qua, nghiêm túc nói: “Nói là ca ngợi năm chữ, muội viết luôn năm ngàn chữ? Muội đang qua loa cho xong à?” Tiêu Y le lưỡi, không nói lời nào. Ta suy nghĩ sắp nổ đầu luôn mới nghĩ ra năm ngàn chữ. Năm ngàn chữ là nhiều nhất rồi, nhiều hơn nữa là do ta biến dị. “Được rồi, cất vào đi.” Lữ Thiếu Khanh trả tâm đắc lại cho Tiêu Y, chỉ vào Phương Ngọc và Đường Sách quỳ bên dưới: “Vừa lúc muội đột phá, đi tìm hai người bọn họ luyện tập đi.” “Cái gì? Ta đột phá sao?” Tiêu Y vừa mừng vừa sợ. Mẹ kiếp. Mặc dù là Hạ Ngữ cũng không khỏi muốn châm chọc. Người đột phá, đến bây giờ người còn không biết? Trong lúc nhất thời, mọi người cũng không biết nói cái gì cho phải. Thậm chí, Đường Sách đã đập đầu xuống đất rồi. “Quá, quá đáng. Đường Sách muốn khóc, ở Đường gia, gã được gọi là thiên tài, kết quả thì sao, bây giờ gã mới biết tận mắt nhìn thấy thiên tài chân chính là thế nào. Sau khi Tiêu Y cảm thụ một phen, kinh hỉ hơn nữa. Còn nhanh hơn tưởng tượng của mình nữa. Nàng vui vẻ đến mức đứng trên nóc nhà, hai tay chống nạnh, đắc ý cười hô hô: “Thật tốt quá, ta hoàn thành nhiệm vụ Đại sư huynh giao cho ta rồi.” “Trở về không cần lo sợ bị Đại sư huynh trừng phạt nữa.” Tiêu Y vui vẻ như một con chim sơn ca, hót rử rử rừ rừ, tươi cười vui vẻ. Phương Hiểu thấy thế, rốt cục nhìn không được muốn nói chuyện. “Theo ta thấy, nàng chỉ vui vì mình không bị Đại sư huynh trừng phạt, chứ không phải vui vì đột phá.” Hạ Ngữ cũng cười khỏ, nàng phát hiện trước mặt Lữ Thiếu Khanh, nàng rất dễ rơi vào trạng thái không biết nên nói gì. “Lữ sư đệ, Tiểu Y muội muội là người đặc biệt nhất ta từng gặp.” Lữ Thiếu Khanh nhìn Tiêu Y đứng ở đằng kia dương dương tự đắc, đá một cú làm nàng bay từ nóc nhà xuống sân, nhân tiện hắt một gáo nước lạnh cho nàng: “Muội mất đến sáu tháng, tám tháng mới từ đột phá hai cảnh giới nhỏ, chậm muốn chết.” “Chờ xem, khi nào về Đại sư huynh chắc chắn sẽ trừng phạt muội.” Tiêu Y vốn đã chạm đất vững vàng, nghe Lữ Thiếu

Khanh nói vậy, nàng đứng không yên. Phịch một tiếng, nàng bổ nhào xuống đất. Phương Hiểu lại nhin không được, nàng ta không khỏi cảm thán với Hạ Ngữ: “Quái thai, cả ba đều là quái thai.” “Kế Ngôn là quái thai, Lữ Thiếu Khanh là quái thai, Tiêu Y cũng thành quái thai rồi. Chẳng lẽ quái thai cũng lây bệnh cho nhau hay sao? Tiếp xúc với quái thai quá nhiều, chung quy cũng biến thành quái thai sao? Nàng ta hời hợt khi chờ đợi ở đây, nghe quái thai nói những câu này rồi bị đả kích. Tiêu Y đau khổ đứng lên, Tiểu Hồng rử rử rừ rừ đứng trên vai Lữ Thiếu Khanh chỉ vào nàng cười. Thật là, trước mặt Đại Ma Vương này mà dám đắc ý, tự kiêu, không phải tự chuốc khổ vào mình sao? Lữ Thiếu Khanh ngại Tiểu Hồng quá ồn: “Ồn muốn chết.” Hắn bắt lấy Tiểu Hồng, ném nó sang một bên, Tiểu Hồng vội vàng vỗ cánh bay về phía một thân cây, chỉ vào Lữ Thiếu Khanh lớn tiếng khiển trách. “Còn làm ồn nữa ta nhỡ lông của ngươi bây giờ.” Tiểu Hồng vội vàng dùng cánh che miệng. Lúc này Lữ Thiếu Khanh mới hài lòng nói với Tiêu Y: “Đi, đánh với bọn họ đi, cho bọn họ một trận.” Ánh mắt Tiêu Y rơi trên người Phương Ngọc và Đường Sách. Hai người nhất thời cảm thấy áp lực. Phương thức đột phá đặc biệt của Tiêu Y, làm cho bọn họ cảm thấy Tiêu Y là yêu nghiệt, bọn họ nhất định không phải là đối thủ của nàng. Phương Hiểu lo lắng, xin xỏ thay Phương Ngọc: “Lữ công tử, có thể tha cho bọn họ hay không?” “Điều làm nàng ta ngoài ý muốn là, Lữ Thiếu Khanh đồng ý rất sẵn khoái: “Được thôi, ba lựa chọn, ba chọn một.” “Lựa chọn đầu tiên, là đánh với sư muội ta một trận, thắng có thể đi, thua thì để mạng lại.” Phương Ngọc và Đường Sách nghe đến đồ mồ hôi đầm đìa, tuyệt đối không thể chọn lựa chọn đầu tiên. “Lựa chọn thứ hai, cho ta một trăm vạn linh thạch, giao tiền thì có thể đi, nếu không thì cũng để mạng lại.” Phương Ngọc chỉ muốn nhảy dựng lên hét to, một trăm vạn, cho dù ngươi giết ta cũng không có. Tuy Phương Ngọc là người của Phương gia, Phương gia cũng am hiểu làm buôn bán, nhưng kiếm được nhiều, chi cũng nhiều. Phương Ngọc đi đâu mà tìm một trăm vạn linh thạch. “Lựa chọn thứ ba thì sao?” Phương Ngọc không nhin được mở miệng hỏi. Lựa chọn thứ hai cũng không tốt lành gì” Lựa chọn thứ ba, rời khỏi tranh đoạt vị trí gia chủ, ủng hộ muội muội ngươi làm gia chủ. “Lời của Lữ Thiếu Khanh làm cho cơ thể Phương Hiểu chấn động, ánh mắt nhìn Lữ Thiếu Khanh lập tức khác trước. Quả nhiên

đúng như lời Lữ Thiếu Khanh nói, hắn sẽ tận lực giúp nàng. Thậm chí. Trong lòng Phương Hiểu thầm nghĩ. Có lẽ từ lúc ngũ ca xuất hiện, Lữ công tử đã tính sẵn sẽ làm như vậy rồi. Phương Ngọc lớn tiếng kêu gào: “Ngươi, ngươi đang ép buộc ta.” “Đừng có nói xằng, ta xưa nay vô cùng độ lượng.” Lữ Thiếu Khanh không tức giận, ngồi ở trên nóc nhà, bắt chéo chân: “Ta cho ngươi ba lựa chọn, ngươi có thể ba chọn một, ngươi hỏi xem, trên đời này có còn ai hào phóng như ta không?” “Ta nể mặt muội muội của ngươi rồi đó, nếu là người khác, ta đã đánh chết từ lâu rồi.” “Không, không thể nào.” Gã khó mà chấp nhận cả ba lựa chọn này. Hiện tại gã bị thương nghiêm trọng, không có lòng tin đánh thắng được Tiêu Y. Còn một trăm vạn linh thạch, gã cũng không có. Từ bỏ, không tranh giành vị trí gia chủ, chẳng phải những cố gắng trước kia sẽ uổng phí rồi sao? Chỉ có trở thành gia chủ gã mới có thể sở hữu nhiều tài nguyên tu luyện hơn. Một khi từ bỏ, bằng thiên phú của gã, sau này chỉ có thể chìm vào trong biển người. “Ngươi, ngươi để cho ta dưỡng thương xong, ta lại đánh với nàng.” Phương Ngọc chỉ vào Tiêu Y. Tiêu Y chỉ có Trúc Cơ tầng ba, cảnh giới của gã là Trúc Cơ tầng bảy, sau khi dưỡng xong, phần thắng của gã rất lớn.

Chương 422 - Ta trừ đẹp trai hơn hẳn ta ra, cái gì cũng không bằng hẳn ta

Chương 422: Ta trừ đẹp trai hơn hẳn ta ra, cái gì cũng không bằng hẳn ta. Lữ Thiếu Khanh cười lạnh, ngữ khí lạnh lạnh: “Người nghĩ rằng vì sao ta lại đánh người gần chết?” “Trong mắt ta, giá trị của người còn không bằng quặng nô, nếu không phải vì muội muội người, kết cục của người là trở thành bồi luyện cho sự muội ta, loại có thể tùy ý đánh chết ấy.” Giọng nói u ám, ánh mắt lạnh như băng của Lữ Thiếu Khanh, làm cho sân nhỏ vốn đang chìm đắm dưới ánh mặt trời tức khắc trở nên vô cùng u ám. Phương Ngọc ớn lạnh, thịt mỡ trên mặt gã run run, trong cơ thể sinh ra một cỗ sợ hãi. Đường Sách cũng vậy, theo ý gã, Lữ Thiếu Khanh giống như một con yêu thú mới vừa thức tỉnh, đang nhe răng tìm con mồi. Nếu bọn họ không nghe lời, chỉ có thể trở thành vong hồn trong tay Lữ Thiếu Khanh. Đường Sách vội vàng nói với Phương Ngọc: “Biểu huynh, thôi, huynh không phải đối thủ của tiên bối, Hiều Hiều biểu muội có tiên bối hỗ trợ, vị trí gia chủ đã nằm trong lòng bàn tay.” “Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, vẫn nên ủng hộ Hiều Hiều biểu muội làm gia chủ thì tốt hơn.” “Hiều Hiều biểu muội cũng sẽ không cô phụ huynh.” Đường Sách là thiên tài của Đường gia, gã được Đường gia bảo vệ chặt chẽ. Đạo tâm của gã thậm chí còn không bằng Tiêu Y lúc trước. Lần này, gã tới Phương gia, xem như lần đầu tiên Đường gia để cho Đường Sách ra ngoài trải nghiệm một mình. Nhưng mà lần đầu tiên ra ngoài trải nghiệm, đã gặp Nguyên Anh Lữ Thiếu Khanh. Hơn nữa còn là loại người hết sức hung tàn nữa chứ. Cảnh giới thực lực mà gã luôn lấy làm tự hào không chịu nổi một kích trước mặt người ta. Gã rất sợ. Dù gì thì giữ được tánh mạng của mình cũng tốt hơn là biến thành một thi thể ở đây. Phương Ngọc tức muốn chết, thịt mỡ trên mặt run rẩy không ngừng: “Ta tìm đệ tới hỗ trợ, không phải bảo đệ hỗ trợ khuyên bảo ta.” “Biểu đệ này thật là không đáng tin, trước khi tới còn thề thốt nói là mình lợi hại lắm. Kết quả thì sao, bây giờ đúng là rất lợi hại, lật mặt lợi hại đó. Đường Sách hỏi gã một câu: “Biểu huynh, huynh nói đi, có

tiền bối ở đây, huynh lấy cái gì tranh với Hiểu Hiểu biểu muội?""Dù cho ta trở lại Đường gia, thì thế nào?"Phương Ngọc im lặng, đúng vậy, hiện tại xem ra gã đúng là không có cơ hội gì rồi.Trừ phi gã có thể tìm được một người có cảnh giới Nguyên Anh đến giúp gã.Nhưng cũng chỉ có thể ngẫm lại mà thôi.Phương Hiểu biết, lúc này nàng ta nên ra mặt, nàng ta nói với Lữ Thiếu Khanh: "Lữ công tử, có thể để cho ta nói mấy câu với ngũ ca hay không?"Sau khi được chấp thuận, Phương Hiểu dẫn Phương Ngọc sang bên cạnh khuyên bảo.Lữ Thiếu Khanh vẫn bắt chéo hai chân trên nóc nhà như cũ, muốn hừ hai câu, lại nhận ra có một đôi mắt đang nhìn hắn.Lữ Thiếu Khanh buồn bực, ánh mắt này không phải thuộc về ai khác, mà là Hạ Ngũ.Hạ Ngũ đứng ở phía dưới, ngẩng đầu nhìn Lữ Thiếu Khanh trên nóc nhà, mỉm cười, vân đạm phong khinh: "Lữ sư đệ, không ngờ chỉ mấy tháng ngắn ngủi mà đệ đã bước vào Nguyên Anh kỳ rồi."Mặc dù là Hạ Ngũ, cũng vô cùng tò mò.Không tới một năm trước, là lần đầu tiên nàng gặp Lữ Thiếu Khanh, mời Lữ Thiếu Khanh cùng thăm dò bí cảnh.Tuy Lữ Thiếu Khanh thể hiện thực lực cực mạnh, nhưng lúc ấy thực lực của Lữ Thiếu Khanh chỉ có Kết Đan tầng bảy, còn thấp hơn nàng một cảnh giới nhỏ.Hiện tại, hắn đã bỏ nàng lại sau lưng, trở thành tu sĩ Nguyên Anh.Lữ Thiếu Khanh thở dài: "Khó lắm, ta cũng không muốn, ai ngờ đi du lịch một chuyến, sau đó đột phá luôn."Dựa theo Lữ Thiếu Khanh suy đoán, mình sẽ mắc kẹt tại Kết Đan tầng chín một năm nửa năm, rồi mới từ từ tiến vào Nguyên Anh.Ai ngờ hắn lại vào động thiên hung địa, quan sát hai vị Hóa Thần đánh nhau, ngộ đạo.Hạ Ngũ chỉ muốn đánh người thôi.Không tới một năm người đã liên tục vượt qua ba cảnh giới nhỏ, người còn nói khó?Người bảo những người tiêu tốn mấy năm, mười mấy năm thậm chí trên trăm năm mới đột phá làm sao mà chịu nổi?Người làm bộ làm tịch như vậy kiểu gì cũng sẽ bị đánh chết.Hạ Ngũ buồn bực, im lặng một hồi, mới nhíu khế đôi mày, cười khổ nói: "Khó trách Kế Ngôn sư huynh lại coi trọng người như vậy."Chỉ có yêu nghiệt mới có thể làm yêu nghiệt tôn sùng, tin phục.Lữ Thiếu Khanh tức giận nói: "Người đừng tin hắn ta, hắn ta chỉ toàn nói xằng nói bậy.""Ta đẹp trai hơn hắn ta ra, những cái khác đều không bằng hắn ta, hắn ta mới là người lợi hại nhất, người muốn tìm người hỗ trợ hoặc là cái gì khác, người cứ việc đi tìm hắn ta."Hạ Ngũ dờ khóc dờ cười, cũng

chỉ có Lữ Thiểu Khanh mới bày ra giọng điệu ghét bỏ này khi nói về Kế Ngôn. Lữ Thiểu Khanh đang nói chuyện với Hạ Ngữ, Tiêu Y lại cười hì hì nhảy lên nóc nhà. Nàng nói với Hạ Ngữ: “Hạ Ngữ sư tử, Nhị sư huynh cũng rất lợi hại, tử đừng mắc mưu của huynh ấy.” “Muội im miệng không nói lời nào không ai xem muội là kẻ câm điếc.” Lữ Thiểu Khanh tức giận, Tiêu Y lúc nào cũng giúp đỡ người ngoài, sau khi nói xong hắn lại tung chân giẫm nàng khỏi nóc nhà. Hạ Ngữ nhìn thấy Tiêu Y sờ mông ngoan ngoãn chạy sang một bên chờ đợi, khe khẽ lắc đầu. Cũng chỉ có Lăng Tiêu phái mới có thể bao dung như vậy, có thể bao dung cho người như Lữ Thiểu Khanh. Hạ Ngữ lại thuận thế hỏi một vấn đề: “Lữ sư đệ, chừng nào các người đi?” Lữ Thiểu Khanh nhìn thoáng qua chỗ của Phương Hiểu, nói: “Đợi Phương lão bản lên làm gia chủ thì ta đi ngay.” “Mục đích ta tới đây lần này chủ yếu là giúp Phương lão bản lên làm gia chủ, hiện tại xem ra, chắc là cũng nhanh thôi.” Trong lòng hắn thầm nghĩ, ngọn nguồn phiền phức như người ở đây, ta chỉ ước được rời khỏi Lai Thành ngay tức khắc. Ánh sáng chớp lóe trong tay Hạ Ngữ, một tấm lệnh bài xuất hiện. Tiêu Y thấy thế, nhin không được ồ lên một tiếng. Lữ Thiểu Khanh cũng thấy được, đây là bằng chứng diện thí nhập học học viện Trung Châu. Hạ Ngữ lấy ra, còn chưa kịp nói chuyện, đã nghe thấy Tiêu Y ồ lên một tiếng, trong lòng lập tức đoán ra nguyên do. “Lữ sư đệ, người của Trung Châu đi tìm đệ rồi hả?” Chuyện này cũng không có gì phải giấu diếm, Lữ Thiểu Khanh gật đầu: “Đúng vậy, bọn họ đi tìm Đại sư huynh.”

Chương 423 - Thất sách

Chương 423: Thất sách
Người của Trung Châu đến tìm Kế Ngôn không có gì lạ, điều Hạ Ngữ để ý là: “Lữ sư đệ, bọn họ có đưa cho đệ tấm bằng chứng miễn thí nhập học này hay không?” Tiêu Y cười hì hì nói: “Trong tay Nhị sư huynh có một tấm, nhưng mà là ăn cướp của người ta.” “Cướp, ăn cướp á?” Hạ Ngữ nghe vậy thì lấy làm kinh hãi. To gan như vậy sao? Đồ của người Trung Châu mà cũng dám cướp? Nhưng nghĩ đến đây là Lữ Thiếu Khanh, Hạ Ngữ lại cảm thấy chuyện này rất là bình thường. Chuyện thường ở huyện. Trên khuôn mặt tuyệt sắc của Hạ Ngữ lộ ra nụ cười khổ, nàng khẽ lắc đầu, có một phần phong tình khác, nói với Lữ Thiếu Khanh: “Lữ sư đệ, đệ làm như vậy, chỉ sợ đến lúc đi Trung Châu, sẽ mang phiền phức đến cho đệ.” Thân phận của những người đến từ Trung Châu cũng không tầm thường, đều là người của ngũ gia tam phái. Đến Trung Châu tương đương với đến địa bàn của người ta, chẳng khác gì trứng chọi với đá. Lữ Thiếu Khanh chẳng lo lắng gì về việc này, hắn không cho là đúng: “Trung Châu hử, ai thích đi thì đi, dù sao ta không đi.” Ở Học viện Trung Châu, lão sư chỉ ít cũng là cấp bậc Hóa Thần trở lên. Dùng mõng nghĩ cũng biết không phải chuyện gì hay. Hắn có điên mới đi Trung Châu. Lười biếng ở Thiên Ngự Phong có gì không tốt? “Lữ sư đệ, đệ không định đi Trung Châu sao?” Hạ Ngữ ngăn ra, lúc nàng nghe nói tới Học viện Trung Châu, cũng nhin không được động lòng, Lữ Thiếu Khanh vậy mà không định đi? “Nếu vậy, đệ còn cướp bằng chứng làm gì?” Hạ Ngữ tỏ vẻ khó hiểu, nếu người không muốn đi, sao lại mạo hiểm đắc tội với người của Trung Châu? “Cướp xong rồi bán, Hạ Ngữ sư tỷ, tỷ còn cần không, ta có nhiều lắm.” Lữ Thiếu Khanh cười ha ha, rất là đắc ý. Ta có tầm nhìn xa, óc buôn bán không thua gì người của Phương gia. “Bán? Còn có không ít?” Hạ Ngữ phản ứng không kịp. Sau đó, nàng thấy bảy tấm lệnh bài bằng chứng giống cái trong tay nàng như đúc xuất hiện trong tay Lữ Thiếu Khanh, mặc dù là Hạ Ngữ, vào một khắc này, cũng không thể không rớt lòng. Nàng cũng phải lên nóc nhà hóng gió, bình tĩnh lại. Bàn tay như ngọc của Hạ Ngữ che

cái miệng nhỏ khê nhếch của mình lại, dùng ánh mắt khó có thể tin nhìn bảy tấm lệnh bài trong tay Lữ Thiếu Khanh. Nàng giật mình, tuyệt đối không ngờ trong tay Lữ Thiếu Khanh lại có nhiều lệnh bài như vậy. Còn Tiêu Y, nàng thẳng thắn hơn Hạ Ngữ nhiều, hai mắt tròn to, hai hạt châu màu đen suýt nữa thì rơi trên mặt đất. Nửa ngày sau, Tiêu Y thở dồn dập, nhảy lên nóc nhà một lần nữa, níu y phục của Lữ Thiếu Khanh vội hỏi: “Nhị, Nhị sư huynh, huynh, huynh cướp ở đâu vậy?” “Tò mò, rất tò mò. Vô cùng tò mò, tò mò muốn chết. Nhị sư huynh đi đâu mà lấy được nhiều như vậy. Hạ Ngữ cũng phục hồi tinh thần lại, nhưng nàng vẫn hết sức chấn kinh, nhìn Lữ Thiếu Khanh liên tục cười khở. “Lữ sư đệ, chuyện này... “Nàng không biết nói gì cho phải. Tiêu Y vẫn nhảy ở bên cạnh, gãi đầu như một con khỉ, nhảy nhót lung tung: “Nhị sư huynh, nói một chút đi, huynh lấy chúng từ đâu vậy?” “Phiền muốn chết.” Lữ Thiếu Khanh lại đập nàng khỏi nóc nhà: “Đã bảo muội cút xéo mà, đừng có làm phiền ta.” Tiêu Y ôm một tấm lệnh bài, mặt mày hớn hở chạy sang một bên. Hạ Ngữ cạn lời. Bằng chứng nhập học vô cùng quý giá, mặc dù là nàng có được, cũng sẽ cất giữ cẩn thận. Nhưng ở trong tay Lữ Thiếu Khanh, hắn lại vứt nó một cách tùy tiện, chẳng khác gì một khúc xương dùng để chọc chó. Trong tay Lữ Thiếu Khanh cũng còn lại sáu tấm, hắn đẩy mạnh tiêu thụ với Hạ Ngữ: “Hạ Ngữ sư tỷ, tỷ xem, có nhu cầu không?” “Ta và tỷ là người quen cũ, một tấm ba mươi vạn linh thạch thế nào?” “Trong Song Nguyệt Cốc toàn là phú bà, nếu có thể bán đi, Lữ Thiếu Khanh chỉ giữ một tấm lại cho Kế Ngôn, còn lại sẽ bán hết. Nhưng mà Hạ Ngữ lại lắc đầu từ chối. Lữ Thiếu Khanh ngạc nhiên, sau đó tận tình khuyên bảo: “Hạ Ngữ sư tỷ, tỷ không nên tiếc linh thạch mà không mua.” “Tỷ có thể miễn thí nhập học, sư muội của tỷ thì sao? Biện Nhu Nhu thì sao? Nàng ta đâu có đủ điều kiện đúng không?” “Đến lúc đó đi Trung Châu, lại thì rớt, mất mặt biết bao nhiêu?” “Linh thạch có tác dụng gì đâu? Giữ lại chúng cũng không tự nhiên thêm.” Hạ Ngữ nhìn Lữ Thiếu Khanh, bỗng nhiên cười gian: “Nếu như vậy, không bằng đệ cứ đưa ta luôn đi?” “Đệ cũng đừng lấy linh thạch làm gì.” Nhưng mà nàng còn chưa nói xong, Lữ Thiếu Khanh đã tức tốc cất tất cả lệnh bài vào. Tốc độ nhanh như vậy, động tác quyết đoán như vậy, khiến Hạ Ngữ đầu đầy hắc tuyến. Lữ Thiếu Khanh nghiêm túc nói với Hạ Ngữ: “Hạ Ngữ sư tỷ, chúng ta quen thì quen đó,

nhưng còn chưa thân quen đến mức cho không mấy chục vạn linh thạch. “Tiêu Y ở bên cạnh nhắc nhở một câu: “Hạ Ngữ sư tỷ, trong chuyện linh thạch, mặc dù là ta, Nhị sư huynh cũng quyết không nể mặt. “Hạ Ngữ khôi phục vẻ lạnh nhạt, khẽ lắc đầu nói: “Nếu thực lực không đủ, miễn thí nhập học chỉ hại các nàng mà thôi. “Trong lòng Lữ Thiếu Khanh xem trọng Hạ Ngữ hơn vài phần. Nàng có thể nhận ra điểm này, nhãn lực không tệ. Lữ Thiếu Khanh quát Tiêu Y: “Có nghe hay không? Mau trả lệnh bài lại cho ta. “ “Không cho!” Tiêu Y vội vàng cất vào, vỗ ngực nói: “Nhị sư huynh, huynh yên tâm đi, đến lúc đó nếu như đi Trung Châu, ta nhất định sẽ không làm huynh bề mặt. “ “Muội mất mặt thì liên quan gì đến ta, đến lúc đó để cho sư phụ giết chết muội là được. “ “Chuyện này... “Lúc này, có người cẩn thận mở miệng: “Tiền bối, có thể bán một tấm lệnh bài cho ta hay không? “ Mọi người nhìn lại, chỉ thấy Đường Sách đứng bên cạnh như một con chim cú, nơm nớp lo sợ nhìn Lữ Thiếu Khanh. Đường Sách thấy ánh mắt của mọi người, đặc biệt là Lữ Thiếu Khanh nhìn về phía mình, trong lòng càng thêm sợ hãi. Nhưng vừa rồi gã cũng nghe được câu chuyện giữa Lữ Thiếu Khanh và Hạ Ngữ, gã cảm thấy đây là cơ hội ngàn năm một thuở với mình.

Chương 424 - Rời khỏi

Chương 424: Rời khỏi Người đến từ Trung Châu, Học viện Trung Châu, vừa nghe đã cảm thấy cao quý. Tiền đồ không thể lường trước. “Được chứ.” Chuyện nằm ngoài dự liệu của Đường Sách là, Lữ Thiếu Khanh trả lời vô cùng sáng khoái. Sáng khoái đến mức Đường Sách cảm thấy khó tin. “Thật, thật sự?” “Vô nghĩa, bán cho ai mà không phải là bán?” Đối với Lữ Thiếu Khanh mà nói, mặc dù là Quy Nguyên Các và Điểm Tinh Phái, chỉ cần đưa đủ linh thạch, cứ bán như thường. Đường Sách vạn phần kinh hỉ, không ngờ Lữ Thiếu Khanh lại tốt như vậy. Bởi vậy, Đường Sách cảm thấy Lữ Thiếu Khanh cũng là một tiền bối mặt mũi hiền lành. “Thật tốt quá, ta, ta lập tức đưa tiền.” Tài nguyên của Đường gia đều tập trung trên người Đường Sách, cho nên gã mang đủ ba mươi vạn linh thạch trên người. “Cái gì? Trên người ngươi có ba mươi vạn linh thạch?” Lữ Thiếu Khanh bất ngờ. Đúng là có mất như mù, tên tiểu tử trước mắt mình thế mà còn giàu có hơn đám người đến từ Trung Châu kia? Lữ Thiếu Khanh ôm ngực theo bản năng, thật là đau lòng. Lữ Thiếu Khanh cảm thấy được của hắn tâm giống như lọt vào vạn kiến cắn nuốt, vô cùng đau lòng. “Tên đáng chết.” Lữ Thiếu Khanh gầm thét với Đường Sách: “Ngươi có nhiều linh thạch như vậy vì sao không nói cho ta biết?” “Sau này có gặp phải người đến gây chuyện, cứ lấy nhẫn trữ vật trước rồi nói. Lữ Thiếu Khanh ngẩng đầu lên trời thở dài, thất sách rồi. Lữ Thiếu Khanh rời khỏi, sau tám ngày ở lại Lai Thành, Phương Hiểu đã thuyết phục ca ca tỷ tỷ của nàng ta, xác định vị trí gia chủ. Hắn mượn một con thuyền từ chỗ Phương Hiểu, dẫn Tiêu Y rời khỏi nơi này. Ngay cả điển lễ của Phương Hiểu cũng không tham gia. Đợi đến lúc điển lễ Phương gia kết thúc, Phương Hiểu cảm thấy mình như trong cảnh mơ, nàng ta thật sự làm được rồi. Từ hôm nay trở đi, nàng ta chính là gia chủ Phương gia. Sau này, nàng ta sẽ có nhiều tài nguyên tu luyện hơn. Phương Hiểu đứng trong tiểu viện không có một bóng người, nhìn ánh trăng trên trời, trên mặt lộ ra nụ cười nhẹ nhàng, ánh mắt cũng càng ngày càng kiên định. Trở thành Phương gia chi chủ, chỉ là bắt đầu

với nàng ta mà thôi. Ta sẽ trở nên cường đại, cũng sẽ làm Phương gia trở nên cường đại. Dưới ánh trăng, bóng dáng Hạ Ngũ từ từ xuất hiện, cười nói với Phương Hiểu: “Hiệu tử tử, chúc mừng.” Hạ Ngũ biết những gì Phương Hiểu đã trải qua, trong những đứa con của Phương Thái Hà, chỉ có mình Phương Hiểu là không có nhà ngoại giúp đỡ, tuổi lại nhỏ, bị bắt nạt rất nhiều. Hiện giờ, mọi chuyện đã nghịch chuyển, nàng ta trở thành chủ nhân của Phương gia. Phương Hiểu mỉm cười: “Cảm ơn.” Sau đó, giọng nàng ta tràn ngập cảm khái: “Trên thực tế, tất cả những chuyện này cũng nhờ có Lữ công tử.” “Là Lữ công tử làm phụ thân hạ quyết tâm, không phân vân giữa rất nhiều thế lực, cuối cùng lựa chọn ta.” Hạ Ngũ gật đầu, cũng cảm khái: “Lữ sư đệ nhìn thì không đáng tin, trên thực tế đáng tin cậy hơn bất cứ ai.” “Từ lúc tử quyết định nhờ hắn giúp đỡ thì tử đã thắng rồi.” Đối với chuyện này, Phương Hiểu không phủ nhận, tuy nàng ta trả giá rất đắt, nhưng lại nhận được báo đáp xứng đáng. “Đúng vậy, thắng rồi.” Hạ Ngũ nhìn quanh, thấy lạ: “Sao không thấy Lữ sư đệ và Tiêu Y muội muội tới tham gia điển lễ của tử?” Suốt cả ngày hôm nay cũng không thấy bóng Lữ Thiếu Khanh và Tiêu Y đâu, Hạ Ngũ thấy rất lạ. Lữ Thiếu Khanh không đến xem nào nhiệt, Tiêu Y cũng nên đến mới đúng chứ? Chuyện vui như vậy, lấy tính cách của Tiêu Y không thể nào không đến. Phương Hiểu hơi ngẩn ra, sắc mặt hơi cổ quái: “Ngũ muội muội, Lữ công tử đã đi từ lúc sáng sớm rồi.” “Cái gì?” Hạ Ngũ ngây dại, như tiên tử dưới ánh trăng. Nhưng giờ khắc này ngay cả tiên tử cũng ngơ ngác. Hạ Ngũ sững sốt mấy hơi thở, phục hồi tinh thần lại, cười khổ: “Xem ra Lữ sư đệ đang trốn tránh ta.” Hạ Ngũ không biết nói gì trước chuyện này, nếu như là người khác, Hạ Ngũ nhất định sẽ cho rằng người đó đang chơi trò lạt mềm buộc chặt, cố ý biểu diễn trước mặt nàng. Nhưng Lữ Thiếu Khanh thì đang trốn nàng thật. Mà mục đích hắn trốn tránh của nàng là vì tránh gặp phiền phức. Mặc dù là tâm tình Hạ Ngũ vốn luôn bình hòa, giờ khắc này cũng sinh ra một chút không phục. Phương Hiểu cũng không biết nói gì trước chuyện này. Người khác chỉ mong được đến gần Hạ Ngũ, mà Lữ Thiếu Khanh thì sao, tránh xa được bao nhiêu hay bấy nhiêu. Làm cho người ta nhịn không được hoài nghi đến cùng hắn có phải nam nhân hay không. Phương Hiểu nhìn Hạ Ngũ mặc dù rơi vào trạng thái ngơ ngác vẫn có một phen phong tình khác như cũ, an ủi: “Lữ

công tử rời khỏi đây, không tới tham gia điền lễ chắc là không muốn gặp phải người của Quy Nguyên Các.“Hạ Ngữ lắc đầu, “Lữ sư đệ không sợ Quy Nguyên Các, người của Quy Nguyên Các không làm gì được hần, phải là bọn họ trốn tránh Lữ sư đệ mới đúng.“Vừa nhắc đến Quy Nguyên Các, Hạ Ngữ nhin không được hỏi một câu: “Ta còn tưởng rằng hôm nay nhị ca của tỷ sẽ làm gì đó.“Phương Lâm hết sức thân thiết với Quy Nguyên Các, đương nhiên Phương Lâm sẽ không cam tâm thất bại như vậy.Phương Hiểu lắc đầu, biểu cảm trên mặt không thay đổi gì nhiều, nàng ta cũng đã thuyết phục nhị ca của nàng ta.“Ta đã đồng ý với nhị ca, sau này tất cả việc buôn bán trong những thành trấn phụ cận Quy Nguyên Các đều sẽ do gã ta xử lý, gã ta cũng đồng ý.““Nói ra, vẫn phải cảm tạ Lữ công tử. Phụ thân từng nói, Lữ công tử từng uy hiếp nhị ca, không cho phép nhị ca lên làm gia chủ.““Nhị ca cũng không dám xem lời cảnh cáo của một vị Nguyên Anh là không khí.“Nói đi nói lại, lại quay lại Lữ Thiếu Khanh.Chuyện này đủ để chứng minh, Phương Hiểu được đến vị trí gia chủ, Lữ Thiếu Khanh có công lao lớn đến mức nào.“Hành động của Lữ công tử đã làm Quy Nguyên Các hận hần thấu xương.” Hạ Ngữ cảm thán một câu, rồi lại thuận miệng hỏi thêm: “Đúng rồi, giờ người của Quy Nguyên Các đang ở đâu?““Người của Quy Nguyên Các rời khỏi vào trưa hôm nay.“Câu nói này của Phương Hiểu rất bình thường, lại làm Hạ Ngữ biến sắc: “Không hay rồi, có lẽ Lữ sư đệ gặp nguy hiểm rồi.”

Chương 425 - Ta có thể lấy giải thưởng không?

Chương 425: Ta có thể lấy giải thưởng không? Quy Nguyên Các làm việc bá đạo, lần này bọn họ rất muốn giành lấy vị trí Phương gia gia chủ, cố ý phái một vị Nguyên Anh tới áp trận. Ai ngờ lại bị Lữ Thiếu Khanh làm hỏng chuyện, Quy Nguyên Các nhất định hận Lữ Thiếu Khanh thấu xương. Nếu Lữ Thiếu Khanh xuất thân từ môn phái nhỏ, Quy Nguyên Các sẽ không nói hai lời diệt Lữ Thiếu Khanh và môn phái sau lưng Lữ Thiếu Khanh. Nhưng mà Lữ Thiếu Khanh là đệ tử thân truyền của Lăng Tiêu Phái, ở ngoài mặt Quy Nguyên Các không dám làm gì Lữ Thiếu Khanh. Nhưng ở trong tối chắc chắn sẽ hạ tử thủ. Hạ Ngữ là Đại đệ tử của Song Nguyệt Cốc, hiểu biết Quy Nguyên Các hơn người thường rất nhiều. Quy Nguyên Các sớm không đi, trễ không đi, lại cứ đi ngay sau khi Lữ Thiếu Khanh vừa đi. Phương Hiểu chân chờ, nói: “Có lẽ chỉ là trùng hợp mà thôi.” Hạ Ngữ lắc đầu, giọng đầy vẻ khẳng định, trên khuôn mặt mỹ lệ hiện ra mấy phần nghiêm túc: “Không phải trùng hợp, lấy tính cách của Lữ sư đệ, một khi hai bên gặp nhau, nhất định sẽ động thủ.” “Nơi này cách Quy Nguyên Các rất gần, cực kỳ bất lợi với Lữ sư đệ, ta phải đi giúp hắn.” Hạ Ngữ nói xong tức khắc lắc mình rời khỏi nơi này, để lại một mình Phương Hiểu. Phương Hiểu nhìn theo hướng nàng biến mất, thở dài một hơi. Chút thực lực ấy của nàng ta, mặc dù có muốn giúp cũng giúp không được. “Nếu còn không cố gắng, chỉ sợ sẽ cách đám thiên tài này càng ngày càng xa.” Lữ Thiếu Khanh nằm trong phi chu, đây là phi chu Phương Hiểu đưa cho hắn. Phi chu xẹt qua bầu trời, nhưng tốc độ không nhanh. Tiêu Y ngồi xếp bằng trên mũi thuyền, thấy tốc độ của phi chu chỉ có một nửa lúc thường, nhin không được chạy về khoang thuyền hỏi: “Nhị sư huynh, chúng ta có cần tăng tốc hay không?” “Không cần, cứ như vậy đi, nếu nhanh hơn nữa thì người của Quy Nguyên Các không đuổi kịp đâu.” Lời của Lữ Thiếu Khanh làm Tiêu Y hoảng sợ. “Quy Nguyên Các? Bọn họ muốn làm gì?” Lữ Thiếu Khanh mở to mắt, mắng: “Tới làm gì? Đương nhiên là tới giết chết con bé

đáng ghét như muối rồi.“Tiêu Y hiểu ra, “Nhị sư huynh, huynh sắp xếp chuyện này từ lúc ở Lai Thành à?”“Trong lòng nàng vô cùng bội phục, không hổ là Nhị sư huynh.“Sắp xếp cái gì, chỉ là Quy Nguyên Các chịu thiệt trong tay ta, tức giận không chịu được thì muốn tới giết người diệt khẩu mà thôi.“Bất kể người của Quy Nguyên Các tới nơi này có phải muốn giết hấn hay không, Lữ Thiệu Khanh không muốn tha cho người của Quy Nguyên Các.Tới một người giết một người, tới một đôi giết một đôi.Từ giờ phút Thôi Luân muốn ra tay với Tiêu Y, Lữ Thiệu Khanh đã quyết định sẽ giết chết lão ta rồi.Tiêu Y nhìn không được lo lắng: “Nhị sư huynh, lỡ đối phương phái hai tên Nguyên Anh đến đây thì phải làm sao bây giờ?”“Hai tên Nguyên Anh, thì ta sẽ cắt đầu của muối mang đi đầu hàng.“Sau khi phi chu rời khỏi Lai Thành vài ngày, Lữ Thiệu Khanh đi ra khỏi khoang thuyền, đứng trên đầu thuyền, nhìn ra ngoài.Bên ngoài đã là rừng rậm ít dấu chân người, tòa thành trì gần đây nhất cũng cách nơi này hơn hai mươi ngàn dặm.Thời tiết sáng sủa, ánh mặt trời xuyên qua tầng mây mỏng, ánh nắng dịu dàng chiếu rọi trên thảm thực vật xanh, tản ra ánh sáng màu bạc.Cũng đến lúc rồi.Trong lòng Lữ Thiệu Khanh thầm nghĩ.Dọc theo đường đi, tốc độ của hấn không nhanh, cũng cố ý để lại dấu vết.Nếu Thôi Luân đi theo, trừ phi lão ta mù, nếu không sẽ không bỏ qua những dấu vết này.Lữ Thiệu Khanh lấy trường kiếm Mặc Quân ra, sau khi trường kiếm Mặc Quân ra ngoài, ngâm khẽ một tiếng, vui vẻ bay vòng quanh Lữ Thiệu Khanh.Nhưng cùng lúc đó cũng tản ra hơi thở u oán.Lữ Thiệu Khanh gõ vào nó: “Cho người ở trong nhẫn trữ vật ngủ mà người còn không vui à?”“Tiêu Y thò đầu ra từ trong khoang thuyền: “Nhị sư huynh, bọn họ đến đây chưa?”“Lữ Thiệu Khanh lắc đầu: “Không biết, muối chạy xa một chút, ta ở lại đây chờ bọn họ.“Sau khi hấn nói xong, đập lên trường kiếm Mặc Quân bay thẳng lên trời.Thôi Luân dẫn đồ đệ Tra Lương Tuấn và vài đệ tử Quy Nguyên Các ngồi trên một chiếc phi chu vội vàng lên đường.Sau vài ngày truy đuổi, Tra Lương Tuấn khá là lo lắng: “Sư phụ, có khi nào hấn đã chạy xa rồi không?”“Trong tất cả mọi người, sát tâm của Tra Lương Tuấn với Lữ Thiệu Khanh là mạnh nhất, thậm chí còn vượt qua cả sư phụ Thôi Luân của gã ta.Thôi Luân rất bình tĩnh: “Yên tâm, hấn trốn không thoát đâu.““Ta đã nắm giữ hành tung của hấn rồi. Mấy ngày nay, trên đường có không ít

thành trì, qua hôm nay, chúng sẽ tiến vào rừng rậm vắng người, đến lúc đó chúng ta sẽ tăng tốc để đuổi kịp hấn.” Trong lòng Tra Lương Tuấn hơi yên tâm: “Như vậy rất tốt, không biết môn phái sẽ phái vị trưởng lão nào tiến đến?” “Chúng ta có cần đợi thêm không?” Thôi Luân mở to mắt, hừ một tiếng: “Chờ làm gì? Chẳng lẽ con không tin thực lực của sư phụ con hay sao?” Tra Lương Tuấn vội vã cúi đầu: “Đồ nhi không dám.” “Đẹp sự lo lắng không cần thiết của con vào đi.” Giọng nói của Thôi Luân mang theo mấy phần bất mãn: “Ta nói có thể giết hấn là có thể giết hấn.” Tra Lương Tuấn bị giáo huấn không dám ngẩng đầu, gãi ta viện cớ: “Ta chỉ là lo không biết hấn có bày ra cạm bẫy nào không.” “Cạm bẫy?” Sau khi Thôi Luân nghe xong, càng cảm thấy buồn cười: “Nếu hấn biết ta ở ngay phía sau, chỉ biết chạy trốn thực mạng, làm sao dám đối mặt ta?” Nhưng mà Thôi Luân vừa mới nói xong, sắc mặt của lão ta đột nhiên biến đổi, bàn tay to vung lên, một cơn lốc cuốn lấy Tra Lương Tuấn biến mất tại chỗ. Một luồng kiếm khí cuồng bạo giáng xuống từ trên trời, chiếc thuyền lớn này của Quy Nguyên Các tức khắc chia năm xẻ bảy, ngay sau đó vỡ thành vô số mảnh nhỏ. Mấy đệ tử Quy Nguyên Các chưa kịp chạy trốn cũng chưa kịp kêu một tiếng đã hóa thành vô số mảnh nhỏ theo phi chu.

Chương 426 - Ta có thể lấy giải thưởng không?

Chương 426: Ta có thể lấy giải thưởng không? Thôi Luân dắt Tra Lương Tuấn trốn đi, lão ta nhìn phi chu đã trở thành mảnh nhỏ, sắc mặt xanh mét. Lão ta rất quen với kiếm ý bên trong luồng kiếm khí này, là kiếm ý của Lữ Thiểu Khanh. Lão ta mới vừa nói Lữ Thiểu Khanh sẽ co cẳng chạy trốn, ngay sau đó Lữ Thiểu Khanh tức khắc cho lão ta một kiếm. Không bị thương gì, nhưng bị làm nhục. Lão ta ngẩng đầu lên nhìn Lữ Thiểu Khanh ở trên trời, Lữ Thiểu Khanh ở trên cao hơn vạn thước, chỉ bé như con kiến. Nhưng trong tầm mắt của Thôi Luân, lão ta thấy rõ nụ cười lạnh trên mặt Lữ Thiểu Khanh. Hắn chờ ta ở chỗ này. Suy nghĩ này nảy ra trong lòng Thôi Luân, dự cảm về điềm xấu bắt đầu trào dâng. “Sư, sư phụ.” Tra Lương Tuấn cũng hoảng sợ. Nếu không phải Thôi Luân mang gã ta chạy trốn, gã ta cũng sẽ hóa thành mảnh vụn trên trời như các vị sư đệ lúc này. “Con đi một bên chờ đi!” “Ta đi giết hắn.” Thôi Luân cắn răng, sát ý ngập trời. Lữ Thiểu Khanh bị lão ta coi là con mồi chẳng những không chạy trốn, còn dám chờ lão ta ở chỗ này, rõ ràng là đang khiêu khích. Thôi Luân đi tới trước mặt Lữ Thiểu Khanh, đôi mắt giống như sài lang nhìn chăm chăm vào Lữ Thiểu Khanh: “Thật to gan, dám chờ ta ở chỗ này.” Lữ Thiểu Khanh chỉ xuống dưới: “Nhìn, nơi táng thân ta chọn cho ngươi đó, thấy thế nào?” Thôi Luân cười lạnh hai tiếng, giống như một con sài lang giả dối, nhìn chăm chăm vào Lữ Thiểu Khanh bằng ánh mắt độc ác: “Thật là đáng tiếc, nơi này là nơi táng thân của ngươi mới đúng.” “Tuổi trẻ khinh cuồng, không biết trời cao đất rộng là gì, ngươi cho là ngươi bước vào Nguyên Anh, thì có thể vô địch thiên hạ hay sao?” “Nói cho ngươi, Nguyên Anh và Nguyên Anh cũng rất khác nhau.” Sau khi Thôi Luân nói xong, hét lớn một tiếng: “Chết đi!” Trường kiếm bản mạng xuất hiện trong tay lão ta, kiếm quang đột nhiên sáng ngời, linh lực cuồng bạo tràn ngập diện tích vài dặm. Ánh sáng màu xanh lá chớp lóe, một con cự long màu xanh lá xuất hiện. Kiếm ý hóa hình. Thanh Long do kiếm ý thuộc tính hệ mộc biến thành gầm thét một tiếng, tiếng rồng

ngâm điếc tai vang lên, sau đó nó giương nanh múa vuốt lao về phía Lữ Thiệu Khanh. Lữ Thiệu Khanh khẽ lắc đầu, trên mặt tự tin hơn trước. Trường kiếm Mặc Quân xẹt qua, cũng dùng kiếm ý hóa hình. Một con thần điêu hình thể khổng lồ xuất hiện, mang theo lửa mạnh thiêu đốt hùng hực, lượn vòng trong trời đất. Thần điêu giáng từ trên trời xuống, lợi trảo của nó bắt lấy Thanh Long đang gặm thét lao đến. Hỏa diễm do vô số kiếm ý biến thành bùng nổ như những ngọn lửa thật sự, tức khắc nuốt lấy thanh long. Bóng dáng vừa rồi còn uy phong lẫm lẫm chỉ chớp mắt đã hóa thành một làn khói trắng biến mất trong trời đất. Cứ như thứ vừa thành hình lúc nãy không phải Thanh Long, mà là một con sâu lớn màu xanh mà thôi. Sắc mặt Thôi Luân đại biến, lão ta biết Lữ Thiệu Khanh có thuộc tính hệ hỏa, nhưng lão ta nghĩ cả cảnh giới lẫn thực lực của mình đều mạnh hơn Lữ Thiệu Khanh, chưa từng nghĩ đến kiếm ý của lão ta hoàn toàn không thể phát huy tác dụng trước mặt kiếm ý của Lữ Thiệu Khanh. Lữ Thiệu Khanh cầm trường kiếm Mặc Quân trong tay, cười tủm tỉm nói với Thôi Luân: “Người nói đúng, Nguyên Anh và Nguyên Anh rất khác nhau.” “Sắc mặt Thôi Luân đại biến, phản ứng kịp. Lão ta chỉ vào Lữ Thiệu Khanh: “Người, người, lúc còn ở Lai Thành. người có ý ẩn dấu thực lực của mình?” “Lữ Thiệu Khanh cười rạng rỡ hơn nữa, giống như một đứa trẻ vừa hoàn thành trò trêu cợt của mình: “Ta không làm vậy, người có đuổi theo không?” “Người của Quy Nguyên Các Các các người là buồn nôn nhất, chỉ biết bắt nạt kẻ yếu, ta không vờ như mình rất yếu kém thì sao người chịu đuổi theo?” “Thế nào? Ta diễn thế nào? Có thể lấy giải thưởng gì không?” Thôi Luân nhìn nụ cười của Lữ Thiệu Khanh, lão ta cảm thấy buồn nôn hết sức, rất muốn phun vài búng máu. Lúc ở Lai Thành, Lữ Thiệu Khanh từng đối chọi với một chương của lão ta, lão ta vốn tưởng rằng mình đã biết thực lực của Lữ Thiệu Khanh. Không ngờ Lữ Thiệu Khanh lại gian trá như vậy, cố ý diễn kịch trước mặt lão ta. Thôi Luân sắp hai trăm tuổi rồi, người hai trăm tuổi mà bị một tiểu tử chưa tới hai mươi lừa gạt. Chuyện này mà bị đồn ra ngoài thì không biết phải giấu cái mặt mo này đi đâu nữa. Hiện giờ, chỉ có một cách là giết chết tên hỗn đản này, mới có thể bảo vệ thể diện của lão ta. “Đi chết đi!” Thôi Luân gặm thét, không so đấu kiếm ý với Lữ Thiệu Khanh nữa: “Ta sẽ lấy chiêu thức mạnh nhất của ta ra giết người.” “Linh lực màu xanh

lá lan tràn, cây cối trong phạm vi mười dặm điên cuồng sinh trưởng, cây cối điên cuồng lớn lên như vừa dùng xuân dược. “Mộc Linh Tru Tà!” Một bóng dáng khổng lồ chậm rãi xuất hiện. Sau khi bóng dáng khổng lồ xuất hiện, điên cuồng hấp thu linh khí, thân thể khổng lồ giống như hố đen không đáy, điên cuồng nuốt linh khí xung quanh. Cái bóng khổng lồ dần dần trở nên chân thực rất nhanh, là một quái vật hình người khổng lồ. Bộ mặt nó dữ tợn, một đôi mắt trống rỗng, làm cho người ta không rét mà run, một cái răng nanh màu xanh, càng tăng thêm vài phần khủng bố. Giáp xanh lấp lánh, còn có một thanh đại khảm đao (dao bầu to) khiến người ta nhìn mà sợ, đại khảm đao lộ hết ra sự sắc bén, hàn quang lấp lánh. “Chịu chết đi!” Sắc mặt Thôi Luân tái nhợt, triệu hoán Mộc Linh này ra, tiêu hao rất lớn, nhưng hết thảy đều đáng giá. Đây là chiêu thức đặc ý của lão ta, uy lực kinh người. “Giết hẳn cho ta!” Đừng nhìn Mộc Linh có thân hình khổng lồ, tốc độ cũng không yếu, thoáng hiện liền xuất hiện ở trước mặt Lữ Thiệu Khanh, giơ lên khảm đao khổng lồ, hung hăng chém xuống Lữ Thiệu Khanh. Tiếng xé gió vang lên, một đao này có lực lượng trầm ổn, cường độ to lớn, giống như muốn bỏ đôi không gian.

Chương 427 - Ly Hỏa Kiếm Quyết thức thứ ba

Chương 427: Ly Hỏa Kiếm Quyết thức thứ ba

Lữ Thiều Khanh không dám ngăn cản từ chính diện, thức này có lực lượng to lớn, thân thủ nhanh nhẹn, nghênh chiến chính diện, chỉ sợ sẽ bị một đao chém thành thịt bằm. Lữ Thiều Khanh thuấn di một cái, xuất hiện sau lưng Mộc Linh, Mặc Quân kiếm hung hăng chém xuống. Kiếm quang sắc bén, kiếm ý cuồng bạo, nóng bỏng rơi vào trên người Mộc Linh. Kiếm ý mọi việc đều thuận lợi lúc trước vào lần này lại không có hiệu quả, một kiếm này rơi vào trên người Mộc Linh, chỉ là lưu lại một vết lửa nhỏ ở mặt ngoài khôi giáp. Mộc Linh phản kích rất nhanh, không cần quay đầu lại, đại khảm đao đã gào thét tới. “Phiền phức!” Lữ Thiều Khanh chỉ có thể né tránh lần nữa. Hắn hiện tại giống như một con chim nhỏ vây công một con voi. “Không Hỏa!” Ly Hỏa Kiếm Quyết thức thứ nhất. Ngọn lửa hiện lên từ hư không, giống như sóng biển bao phủ Mộc Linh, cắn nuốt. Ánh lửa hùng hực, đốt trời nấu biển. Nhưng mà trong ánh lửa hùng hực, một thanh đại khảm đao màu xanh lấp lánh mang theo hỏa diễm xuất hiện, lao thẳng tới Lữ Thiều Khanh. “Con mẹ nó!” Lữ Thiều Khanh chỉ có thể né tránh lần nữa, trong nháy mắt thuấn di vạn dặm, xuất hiện ở xa xa, nhìn Mộc Linh thật lớn cũng chợt cảm thấy đau đầu. Không hổ là trưởng lão Quy Nguyên Các, xuất thân quân chính quy, mạnh hơn cái loại tán tu là Phàn Hà rất nhiều. “Ha ha, như thế nào, tiểu tử thú, xem ngươi có thể làm gì?” Trong tiếng cười đắc ý của Thôi Luân mang theo sát ý nồng đậm. “Chịu chết đi!” Thôi Luân vừa cười to, vừa tiếp tục chỉ huy Mộc Linh phát động tấn công. Tra Lương Tuấn ở xa xa quan chiến thấy sư phụ mình chiếm thượng phong, trên gương mặt tuấn lãng lộ ra nụ cười. Gã quơ quơ theo bản năng, nhưng lúc này mới nhớ tới quạt xếp của mình bị Lữ Thiều Khanh bẻ. Cây quạt để tinh tướng đã bị gãy, tâm tình Tra Lương Tuấn lại hồng hét vài phần. Gã nhìn thoáng qua xung quanh: “Hừ, hắn còn có một sư muội, đi chặn nàng ta lại, không thể để cho nàng ta cho chạy trốn.” Thôi Luân không chể Mộc Linh không ngừng phát động tấn công Lữ

Thiếu Khanh.Mộc Linh có lực phòng ngự kinh người, thân thủ nhanh nhẹn, tốc độ cực nhanh, trong lúc nhất thời Lữ Thiếu Khanh cũng không có biện pháp với nó. Có mấy lần hắn muốn vượt qua Mộc Linh đi giết chết Thôi Luân, cuối cùng phát hiện làm không được nên cũng chỉ có thể buông tha.“Xem ra chỉ có thể đánh bại tên vừa xấu vừa to này thôi. Vừa rồi thức thứ nhất của Ly Hỏa Kiếm Quyết có hiệu quả không lớn, thử chiêu thứ hai xem.”Ánh mắt Lữ Thiếu Khanh lại trở nên lạnh lùng, giống như kiếm tiên đi lên trời.Mặc Quân kiếm xẹt qua tạo thành quỹ tích huyền diệu, Ly Hỏa Kiếm Quyết, thức thứ hai.“Thiên Tinh Hỏa!”Mặt trời trên bầu trời dường như cũng bởi vậy mà ảm đạm vài phần, nhiều đốm lửa giống như giáng xuống từ trên trời, lại giống như đột nhiên xuất hiện. Giống như vô số tiểu tinh linh, đón gió lay động, nhìn không khỏi thấy đáng yêu.Vô số đốm lửa nhỏ như suối nước hội tụ, lần nữa bao phủ Mộc Linh ở trong ngọn lửa vô tận, ngọn lửa có nhiệt độ cao, tản ra nhiệt độ cực nóng, cuồng bạo thiêu đốt.Kiếm ý kích động, mang theo khí thế sắc bén vô tận, tàn sát bừa bãi phá hư.Thôi Luân thấy Lữ Thiếu Khanh vẫn cố gắng như vậy, nhin không được cười ha ha: “Người cho rằng dùng lửa là có thể giải quyết Mộc Linh của ta sao?”Nhưng mà, sắc mặt Thôi Luân rất nhanh liền thay đổi, lão ta cảm thấy Mộc Linh thân cận với lão ta bị tổn thương.Cảm giác truyền đến, làm cho lão ta biết Mộc Linh bị thương, thực lực giảm xuống.Thôi Luân la lên: “Không, không thể nào.”Đợi đến khi Mộc Linh lao ra từ trong ngọn lửa, Thôi Luân nhìn thấy khôi giáp trên người Mộc Linh đã bị hòa tan một mảng lớn, chỉ có vài mảnh thừa thốt dính vào người, lộ ra thân thể màu xanh biếc bên trong.Ngay cả đại khảm đao cũng bị đốt ra vài lỗ hổng, mất đi màu xanh sáng bóng.Trong lòng Thôi Luân tràn ngập kinh hãi, dự cảm không ổn trong lòng lại càng mãnh liệt.Chẳng lẽ, thực lực của hắn còn mạnh hơn so với ta?Thôi Luân biết rõ thực lực Mộc Linh của mình, cùng cảnh giới Nguyên Anh trừ phi là hạng người có thực lực siêu tuyệt, nếu không cũng không làm gì được nó.Nhưng mà một kiếm của Lữ Thiếu Khanh lại có thể làm cho Mộc Linh bị hủy nghiêm trọng.“Người, người!”“Người cái gì mà người.” Lữ Thiếu Khanh lạnh lùng cười: “Nói bái bai với thế giới này đi!”Nói xong, Mặc Quân kiếm sáng lên, ánh sáng màu trắng chói mắt.Ly Hỏa Kiếm Quyết thức thứ ba.“Ly Hỏa Phần Thiên!”Ồ

trong ánh mắt hoảng sợ của Thôi Luân, Lữ Thiệu Khanh bổ xuống một kiếm, giống như khai thiên tích địa, tiên trên trời đều ngã vào thế gian, ngọn lửa màu trắng nhanh chóng phủ kín toàn bộ bầu trời. Ngọn lửa màu trắng giống như muôn thiêu đốt bầu trời đến hầu như không còn, đồng thời còn muốn hủy diệt hết thảy dưới thiên hạ. Mộc Linh màu xanh giống như cũng cảm nhận được uy hiếp cực lớn, bộc phát ra ánh sáng màu xanh chói mắt, miệng mọc đầy răng nanh há to, lớn tiếng gào thét. Ánh sáng màu trắng và màu xanh đụng nhau, bộc phát ra tiếng vang kinh thiên động địa, nhắc lên sóng khí tàn sát bừa bãi. Mặt đất sụt lún, từng khe nứt xuất hiện, từng ngọn núi bị hủy diệt ở trong sụp đổ, vô số động vật gào thét thảm thiết biến mất ở trong sóng khí khủng bố. “A!” Thôi Luân kêu thảm một tiếng, tâm thần lão ta và Mộc Linh gắn chặt với nhau. Tiếng kêu thảm thiết của lão ta, đại biểu cho sự hủy diệt của Mộc Linh. Ánh sáng màu xanh bị ánh lửa màu trắng nuốt chửng. Thôi Luân kêu thảm thiết, ngọn lửa khủng bố lập tức lan tràn đến, thân thể lão ta nhao nhao tan rã như tuyết mùa đông gặp phải ánh mặt trời ở dưới ngọn lửa màu trắng. Máu thịt lão ta tan chảy, xương cốt lão ta cũng tan chảy. Thôi Luân liều mạng thúc giục tất cả linh lực trong cơ thể, điều động tất cả lực lượng để ngăn cản. Cuối cùng đều vô ích. Trong ngọn lửa đầy trời, kiếm ý cuồng bạo, kiếm chiêu kích động đan xen, Nguyên Anh của Thôi Luân chạy thoát. Thân thể Thôi Luân đã hoàn toàn biến mất, chỉ để lại một Nguyên Anh trốn thoát. Hơn nữa trên mặt Nguyên Anh trốn ra tràn đầy kinh hoảng, khí tức suy yếu. Một kiếm này của Lữ Thiệu Khanh, không những đánh tan Mộc Linh của lão ta, đánh nát thân thể của lão ta, ngay cả Nguyên Anh cũng thiếu chút nữa đã bị chôn vùi trong một kiếm này. “Đây tuyệt đối không phải là công pháp cấp Thiên!” Nguyên Anh của Thôi Luân hoảng sợ kêu lên, nhanh chóng chạy ra ngoài. Nhưng mà bóng dáng Lữ Thiệu Khanh đúng lúc xuất hiện, một bàn tay lớn nắm chặt Nguyên Anh của lão ta.

Chương 428 - Minh tranh thủ thời gian đào hố

Chương 428: Minh tranh thủ thời gian đào hố
Trên mặt Nguyên Anh của Thôi Luân hoảng sợ vạn phần, liều mạng giãy dụa, muốn thoát đi. Bất đắc dĩ chính là, Nguyên Anh của Thôi Luân cũng bị thương nghiêm trọng ở trong công kích vừa rồi, không làm ra bất kỳ sự phản kháng ngăn cản nào. Tay Lữ Thiếu Khanh như kim sắt, hoàn toàn cắt đứt ý niệm chạy trốn của lão ta. Thôi Luân càng thêm kinh hãi, vội vàng hô lên. “Đợi, đợi đã!” Mặt Lữ Thiếu Khanh không chút thay đổi, lười nghe Thôi Luân nói nhảm, một thần thức cường đại đảo qua. Thôi Luân lại kêu thảm một tiếng, lão ta bị thương nghiêm trọng nên không thể ngăn cản được đợt công kích thần thức này, ý thức của lão ta trong nháy mắt bị xóa bỏ. Đường đường là trưởng lão Quy Nguyên Các mà cứ như vậy ngã xuống. Nguyên Anh hóa thành năng lực tinh khiết bị hấp thu. Lữ Thiếu Khanh cảm thụ một chút, nói thầm: “Nghịch tử lại lớn thêm vài ngày? Cứ tiếp tục như vậy, không bao lâu nữa có thể tiến vào cảnh giới tầng hai.” Sắc mặt Lữ Thiếu Khanh tái nhợt, đối với hắn mà nói việc sử dụng Ly Hỏa Kiếm Quyết thức thứ ba cũng là tiêu hao cực lớn. Thần niệm đảo qua, ánh mắt Lữ Thiếu Khanh lại trở nên lạnh lẽo: “Muốn chết!” Bóng dáng biến mất... Tiêu Y đứng ở đầu thuyền, theo dõi trận chiến giữa Nhị sư huynh và Thôi Luân. Chiến đấu cấp Nguyên Anh, cho dù là một chút dư âm, Tiêu Y cũng không chịu nổi. Cho nên Tiêu Y lui ra rất xa rất xa, ở chỗ này nàng đã không nhìn thấy bóng dáng hai bên, chỉ có thể cảm thụ được khí tức của hai bên từ xa. Khí tức đôi bên đều vô cùng cường đại, chói mắt như mặt trời, cách thật xa đều có thể cảm thụ được rõ ràng. “Nhị sư huynh cố lên, giết chết đám người Quy Nguyên Các kia đi.” Tiêu Y vung nắm đấm, không có hảo cảm gì với người Quy Nguyên Các. Làm việc bá đạo, còn dám bắt nạt chúng ta, đáng chết. “Ha ha, khẩu khí thật lớn, giết chết chúng ta?” Bóng dáng Tra Lương Tuấn xuất hiện, gã ta đứng ở trên thuyền, giống như một con hồ ly giáo hoạt gặp phải con mèo rơi vào bẫy rập, cười lạnh không thôi nhìn Tiêu Y. Tiêu Y như

lâm đại địch: “Người muốn làm gì?” “Cảnh giới thực lực của Tra Lương Tuấn là Kết Đan kỳ, không phải là thứ Tiêu Y có thể ứng phó được. Tiểu Hồng cũng đứng lên từ trên đầu Tiêu Y, lông ngực dựng thẳng lên, lông vũ quanh người giống như xù lông, gắt gao nhìn chăm chăm Tra Lương Tuấn. Cảnh giới một người một chim trên thực tế đều là Trúc Cơ kỳ, liên thủ cũng không phải đối thủ của Tra Lương Tuấn. Tra Lương Tuấn thấy thế càng thêm buồn cười, chỉ vào Tiểu Hồng nói: “Ngay cả một con súc sinh lông lá cũng kiêu ngạo như vậy sao?” “Gã cười cười, nghĩ đến hành động của Lữ Thiếu Khanh làm với gã, nụ cười biến mất, trở nên hung ác dữ tợn: “Người kiêu ngạo cuồng vọng nuôi súc sinh cũng kiêu ngạo cuồng vọng. Đáng chết!” “Gã ta lớn như vậy, đây là lần đầu tiên gặp phải người càn rỡ như Lữ Thiếu Khanh. Để cho gã ta ấn tượng sâu sắc, làm cả đời gã cũng không quên được. Cảm nhận được sát ý của Tra Lương Tuấn, trong lòng Tiêu Y vô cùng khẩn trương, nàng chỉ vào xa xa quát: “Người thức thời một chút, tốt nhất nên lập tức chạy trốn đi, chạy được bao xa thì chạy, đợi Nhị sư huynh ta trở về, người sẽ chết chắc.” “Ha ha.” Tra Lương Tuấn hiện tại đã nắm chắc phần thắng, nghe xong lời này lại nhin không được cười ha ha: “Hắn còn có thể trở về sao? Sư phụ ta đã đến, hắn nhất định là trốn không thoát. Hai người các ngươi nhất định sẽ bị chôn vùi ở đây, trở thành phân bón cho cỏ dại.” Tra Lương Tuấn có rất nhiều niềm tin vào sư phụ của mình. Tiêu Y cũng rất tin tưởng Nhị sư huynh của mình. Tiêu Y không hoài nghi Nhị sư huynh của mình sẽ đánh không lại Thôi Luân, Nhị sư huynh của nàng làm việc thần cơ diệu toán, chưa bao giờ làm chuyện vô nghĩa, không nắm chắc. Nếu Nhị sư huynh nàng đã dám dẫn Thôi Luân tới đây, có nghĩa là có mười phần chắc chắn sẽ giết chết Thôi Luân, việc nàng phải làm hiện tại chính là kéo dài thời gian, chờ Nhị sư huynh của nàng đại thắng mà về. Tâm tư Tiêu Y xoay chuyển, rất nhanh nghĩ ra cách kéo dài thời gian. Nàng ra vẻ khinh miệt, cười lạnh một tiếng: “Người có dám ở chỗ này chờ chiến đấu kết thúc với ta hay không?” Tra Lương Tuấn khinh thường cười rộ lên: “Muốn kéo dài thời gian?” “Trong lòng Tiêu Y cả kinh, tâm tư của mình quả nhiên không thể gạt được người khác sao? Tiêu Y lại nghĩ biện pháp, xem kéo dài thời gian như thế nào. Thực không ngờ, Tra Lương Tuấn lại nói: “Vì để cho người hết hy vọng, chờ ở chỗ này thì như thế

nào?“Ánh mắt Tiêu Y nhìn Tra Lương Tuấn đột nhiên mang theo vài phần thương hại, đầu óc người này cũng là bã đậu.Hay là nói người Quy Nguyên Các đều có đầu óc như vậy? Biết rõ là kéo dài thời gian, nhưng vẫn mắc mưu. Chẳng lẽ đầu óc có bệnh sao?Tra Lương Tuấn chú ý tới ánh mắt Tiêu Y, nổi giận: “Ánh mắt này của ngươi là có ý gì? Thật sự cho rằng Nhị sư huynh ngươi có thể thắng sao? Đừng mơ mộng hão huyền nữa.“Tra Lương Tuấn vừa dứt lời, xa xa truyền đến tiếng nổ mạnh thật lớn.Mặc dù cách thật xa, sóng xung kích khuếch tán tới vẫn mang theo một ít uy lực.Nhìn rừng rậm xung quanh hơi hỗn độn, còn có Tiêu Y vì ngăn cản cổ sóng xung kích này mà sắc mặt tái nhợt.Tra Lương Tuấn cười đến càng thêm vui vẻ: “Ha ha, uy lực như vậy, chẳng lẽ là Nhị sư huynh ngươi người đánh không lại nên tự nổ?“Sau khi nổ tung, khí tức của Thôi Luân hay Lữ Thiếu Khanh đều biến mất, có vẻ như trận chiến đã kết thúc.Tiêu Y khịt mũi coi thường, nàng tin Lữ Thiếu Khanh: “Ngươi cười đi, cứ cười đi, lát nữa sẽ có lúc ngươi khóc.““Vậy sao?“ Tra Lương Tuấn dần dần khó chịu.Gã không quen nhìn vẻ mặt tràn đầy tự tin của Tiêu Y, điều gã muốn chính là vẻ mặt lo sợ bất an của Tiêu Y.Chỉ có như vậy, gã mới có cảm giác thỏa mãn như mèo vờn chuột.Mà Tiêu Y lại không cho gã loại cảm giác thỏa mãn này, vẫn luôn tràn đầy tự tin, chắc chắn Nhị sư huynh của nàng nhất định sẽ đánh thắng được sư phụ của gã.

Chương 429 - Thương Chính Sơ, hiện

Chương 429: Thương Chính Sơ, hiện”Hiện tại ta có thể làm cho người khóc trước.” Tra Lương Tuấn giống như một đứa nhỏ không chiếm được đồ chơi trong lòng, then quá hóa giận, muốn đánh người.Tiêu Y khẩn trương, suy nghĩ xem nên mắng chửi người hay là cúi đầu trước.Nhưng mà vào đúng lúc này, nàng cảm giác được Tiểu Hồng trên đầu thả lỏng nằm sấp xuống.Tiêu Y mừng rỡ, Tiểu Hồng chính là một cái dự báo thời tiết.Tiểu Hồng như vậy nghĩa là Nhị sư huynh của nàng đánh thắng, nói không chừng đã trở về đang trốn ở một bên nhìn biểu hiện của mình.Nghĩ vậy, Tiêu Y nói với Tra Lương Tuấn: “Nhị sư huynh của ta thắng rồi, bây giờ người có thể tự đào một cái hố, lập bia rồi. Đến lúc đó ta sẽ làm một chuyện tốt miễn phí, giúp người chôn.”“Ha ha.” Tra Lương Tuấn giận dữ cười: “Hắn trở về? Hắn còn có thể trở về sao? Bây giờ ta sẽ đưa người lên đường. Không được, trước tiên phải bắt người lại, đến lúc đó chẳng may hắn không chết, ta cũng có thể lợi dụng người để uy hiếp hắn.”Về mặt Tra Lương Tuấn dữ tợn, chuẩn bị ra tay.“Phải không?” Một âm thanh khiến Tra Lương Tuấn như rơi xuống hầm băng vang lên: “Ta cũng muốn xem người uy hiếp ta như thế nào?”Thân thể Tra Lương Tuấn cứng ngắc, chặt vật quay đầu lại.Lữ Thiếu Khanh bình tĩnh đứng ở trên cán thuyền, từ trên cao nhìn xuống, như một vị tử thần trẻ tuổi lạnh lùng nhìn Tra Lương Tuấn.Tra Lương Tuấn sợ hãi, cảm thấy linh hồn của gã vào giờ khắc này bắt đầu bị đông cứng, như rơi xuống hầm băng, khí tức tử vong giáng xuống.Trong hoảng sợ, hô hấp của gã bắt đầu run rẩy, linh hồn và thân thể cùng nhau run rẩy.Một hồi lâu, gã mới chỉ vào Lữ Thiếu Khanh, khó có thể tin kêu lên: “Cái này, cái này, không, không có khả năng”Trong đầu Tra Lương Tuấn là một mảnh hỗn loạn, vô số ý niệm tán loạn trong đầu gã, giống như hòa tan đầu óc gã. Làm thế nào Tra Lương Tuấn cũng không nghĩ tới sự phụ của mình lại thua.Sư phụ gã đã sớm bước vào Nguyên Anh, làm sao có thể thua được?Tiêu Y càng thêm vui vẻ, quả nhiên là Nhị sư huynh của mình, chưa bao giờ khiến người ta thất vọng.Nàng dương dương đắc ý nói với Tra

Lương Tuấn: “Đã bảo ngươi đi đào hầm lập bia thì ngươi không tin, hiện tại mau đi đi.” Lữ Thiếu Khanh trừng mắt nhìn nàng: “Đối với địch nhân, nên nghiền xương thành tro, để hấn hóa thành hạt nhỏ nhất trong thiên địa mới được. Đối nghịch với ta còn muốn có một phần mộ? Nằm mơ.” Tiêu Y lè lưỡi, đắc tội Nhị sư huynh, ngay cả cận bã cũng không còn. “Ngươi!” Tra Lương Tuấn miễn cưỡng vượt qua sợ hãi nội tâm, gãi cằm rằng: “Ngươi, ngươi giết sư phụ ta, chẳng lẽ ngươi không sợ khơi mào cuộc chiến giữa hai phái sao?” Lời này hỏi ra, Tiêu Y lại không nhìn được đáng thương mấy phần. “Nhị sư huynh, đầu óc tên này thật sự có bệnh.” “Có bệnh thì thế nào, cũng phải chết thôi.” Giọng Lữ Thiếu Khanh lạnh như băng, khiến Tra Lương Tuấn không thể kiềm chế được nỗi sợ hãi trong lòng. Tra Lương Tuấn bên này không nói hai lời, xoay người bỏ chạy, đồng thời trong tay xuất hiện mấy pháp khí, có cái công kích Lữ Thiếu Khanh, có cái thì công kích Tiêu Y. Thậm chí gã còn cố ý kích nổ một món pháp khí tam phẩm, vụ nổ lớn trong nháy mắt bao phủ Lữ Thiếu Khanh và Tiêu Y. Không thể không nói, Tra Lương Tuấn làm đệ tử thân truyền của Quy Nguyên Các, căn cơ rất ổn, cũng là người nổi bật trong những người cùng cảnh giới, khi liều mạng, bộc phát ra tiềm lực cường đại. Pháp khí bộc phát ra uy lực mạnh nhất, cho dù là người Kết Đan trung kỳ gặp phải, cũng phải bị thương. Nhưng đối thủ Tra Lương Tuấn phải đối mặt lại là Lữ Thiếu Khanh. Nếu Lữ Thiếu Khanh dám xuất hiện, cơ bản hấn đã sớm chuẩn bị chu đáo, khí cơ vững vàng khóa chặt gã. Tra Lương Tuấn đột nhiên ra tay, người bình thường sẽ luống cuống tay chân, nhưng ở trước mặt Lữ Thiếu Khanh có chút không đủ nhìn. Luận đánh lén, đây chính là thứ Lữ Thiếu Khanh thích nhất, cũng sẽ phòng bị người khác làm như vậy đầu tiên. Một tiếng hừ lạnh, khí tức Nguyên Anh bộc phát, cường đại mà lại khùng bố, giống như mặt biển bình tĩnh trong nháy mắt nhắc lên sóng to gió lớn, công kích của Tra Lương Tuấn nhất thời biến mất. Cho dù là pháp khí tự nổ dưới khí tức cường đại của Lữ Thiếu Khanh, cũng chỉ là bắn pháo hoa nho nhỏ. Tra Lương Tuấn thấy công kích của mình bị Lữ Thiếu Khanh dễ dàng hóa giải, trong lòng càng thêm kinh hãi, gã ta muốn trốn, nhưng làm thế nào cũng trốn không thoát. Một đợt thần thức cường đại bao phủ mà đến. “Từ từ, từ từ đã, ta, ta có lời muốn nói.” Trước khi chết, Tra Lương Tuấn càng hoảng sợ,

vội vã hét lên. Lữ Thiếu Khanh không có ý định cho gã cơ hội nói chuyện. Nhưng mà ngay khi chuẩn bị ra tay, một thanh âm sâu kín vang lên, từ xa mà đến. “Tiểu tử kia, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng.” Một bóng dáng giống như từ trong hư không bước ra, đột ngột xuất hiện ở trên trời, từ trên cao nhìn xuống, bình tĩnh nhìn đám người Lữ Thiếu Khanh. Tra Lương Tuấn thấy được người tới, kinh hãi vạn phần, cao hứng đến thiếu chút nữa muốn tè: “Thương, Thương sư bá, cứu ta.” Người tới rõ ràng là trưởng lão Quy Nguyên Các, người quen cũ của Lữ Thiếu Khanh, Thương Chính Sơ. Ông ta chấp hai tay sau lưng, tóc bạc phiêu dật, giống như thần tiên từ trên trời hạ phàm, lúc nhìn Lữ Thiếu Khanh, trong mắt vẫn hiện lên một tia kiêng kỵ. Tuy Thôi Luân truyền về tin tức nói Lữ Thiếu Khanh là Nguyên Anh, nhưng khi tận mắt nhìn thấy, vẫn khiếp sợ một phen. Tên tiểu tử hỗn đản này cũng bước vào Nguyên Anh. Nhớ tới lời Trương Tông Long đã nói với bọn họ, Lữ Thiếu Khanh đang che giấu thực lực. Lúc ấy còn không cho là đúng, hiện tại xem ra, Trương Tông Long nói không sai, Lữ Thiếu Khanh đích thật là đang che giấu thực lực, lòng dạ thật sâu, tâm cơ thật đáng sợ. Mặc dù Thương Chính Sơ sống lâu như vậy, đã thấy qua muôn hình muôn vẻ người, người như Lữ Thiếu Khanh, vẫn là lần đầu tiên ông ta gặp được. Thứ đáng sợ không chỉ đơn giản là thiên phú của hắn, còn có lòng dạ tâm cơ của hắn.

Chương 430 - Thương Chính Sơ, hiện

Chương 430: Thương Chính Sơ, hiện (tt) Nhìn Lữ Thiểu Khanh, Thương Chính Sơ cũng sinh ra sát tâm nồng đậm, người này nhất định phải chết. Kế Ngôn có thiên phú đáng sợ, nhưng Kế Ngôn không có lòng dạ đáng sợ như Lữ Thiểu Khanh. Hạ sát cơ trong lòng xuống, Thương Chính Sơ nói với Lữ Thiểu Khanh: “Thiểu Khanh sư diệt, thả hắn ta đi. “Nụ cười chân thành, thái độ hòa ái, giống như lão gia gia nhà bên. Lữ Thiểu Khanh chửi ầm lên: “Lão gia hỏa, bớt giả vờ đi. Người Quy Nguyên Các các người ghê tởm như vậy sao?” “Rõ ràng tràn đầy sát ý, lại còn giả mù sa mưa, giống như người trong nhà. Thương Chính Sơ xuất hiện ở chỗ này, không có khả năng sẽ bỏ qua cho hắn, Lữ Thiểu Khanh lười lá mặt lá trái với ông ta, chửi ầm Thương Chính Sơ. Tiêu Y ở trên thuyền nhìn, trong lòng thầm nói, dường như Nhị sư huynh rất ghét lão già này, gặp phải kẻ địch, bình thường rất ít khi trực tiếp chửi ầm lên. Thương Chính Sơ là một người đặc biệt. Sắc mặt Thương Chính Sơ bắt đầu âm trầm, bị một tiểu bối mắng như vậy, sát ý trong lòng càng thêm nồng đậm. Ông ta nhìn Tra Lương Tuấn bị Lữ Thiểu Khanh không chế, chậm rãi mở miệng, giọng điệu không thể nghi ngờ: “Buông hắn ta ra. “Tra Lương Tuấn cũng vội vàng nói: “Mau thả ta ra. Bằng không ta sẽ khiến người hối hận. “ “Ha ha...” Lữ Thiểu Khanh cười lạnh, thần thức cường đại mãnh liệt mà ra, Tra Lương Tuấn kêu thảm thiết, hai mắt trắng bệch, thức hải bị Lữ Thiểu Khanh công phá trước tiên, ý thức bị hung hăng xóa bỏ, khí tức đoạn tuyệt. Lấy nhẫn trữ vật của Tra Lương Tuấn xuống, sau đó vung lên, thì thể Tra Lương Tuấn bay về phía Thương Chính Sơ: “Cho người này. “Sau khi Tiêu Y nhìn thấy, thở dài, tên hỗn đản kia quả nhiên là đầu óc có bệnh, dám uy hiếp Nhị sư huynh, muốn chết. Thương Chính Sơ không nghĩ Lữ Thiểu Khanh sẽ giết Tra Lương Tuấn ở trước mặt ông ta, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi. Cuối cùng nhịn không được mà nội tâm phản nộ, rít gào, giống như một con chó hoang bị chọc giận: “Người đang muốn chết!” “Hơi thở cả người cuồng bạo, vỗ một chưởng vào Lữ Thiểu Khanh. Lữ Thiểu Khanh phóng lên cao, một kiếm cắt

ngang bầu trời, dễ dàng hóa giải công kích của Thương Chính Sơ. Nhìn Lữ Thiếu Khanh đứng trước mặt mình, sát ý Thương Chính Sơ càng thêm nồng đậm, nghĩ đến Thôi sư đệ cũng có thể đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Trong giọng nói của Thương Chính Sơ không có bất kỳ bi thương nào, chỉ có sát ý nồng đậm. Sát ý của Lữ Thiếu Khanh đối với Thương Chính Sơ cũng nồng đậm: “Người đi xuống dưới đó với hần ta đi.” Nói xong, hần ra tay trước. Ly Hỏa Kiếm Quyết, thức thứ hai. Thiên Tinh Hỏa! Vô số đốm lửa nhỏ hội tụ, bao phủ Thương Chính Sơ. Tiêu Y ở xa xa nhìn thấy một màn như vậy, lại nói thêm: “Nhị sư huynh đúng thực là tràn đầy sát ý đối với lão già Thương Chính Sơ này, chẳng lẽ là bởi vì lúc trước ông ta bắt nạt Đại sư huynh sao? Nhưng mà lão già Thương Chính Sơ này là Nguyên Anh trung kỳ, Nhị sư huynh còn có thể đánh được sao?” “Vô số ngọn lửa hội tụ, kiếm quang bay múa, kiếm ý khùng bố kích động. Nhưng mà, chỉ nghe lão hừ lạnh một tiếng, Thương Chính Sơ bình yên vô sự bước ra từ trong ngọn lửa, trở tay chém một kiếm với Lữ Thiếu Khanh, máu tươi của Lữ Thiếu Khanh văng ra, bay ngược. Lữ Thiếu Khanh giống như một quả đạn pháo, mang theo đầy trời huyết vụ nặng nề đập vào một ngọn núi. Thấy Lữ Thiếu Khanh không chịu nổi một kích như thế, tâm tình Thương Chính Sơ tốt lên, thoải mái không ít. Dám kiêu ngạo ở trước mặt ta sao? Cũng không nhìn xem ta là ai? Lúc ta còn trẻ còn kiêu ngạo, người còn chưa cất tiếng đâu. Lữ Thiếu Khanh nằm trong một cái hố sâu trong núi, trên mặt có vẻ đau khổ, cũng có vẻ buồn bực. Thương Chính Sơ không hổ là Nguyên Anh trung kỳ, cao hơn hần bốn cảnh giới nhỏ, thực lực kinh người. Hơn nữa vừa rồi Lữ Thiếu Khanh đấu với Thôi Luân, tiêu hao rất lớn, một chiêu đã bị Thương Chính Sơ đánh bay là chuyện rất bình thường. Haiz, xem ra chỉ có thể dùng nó thôi. Lữ Thiếu Khanh giãy dụa bò ra từ trong núi, chậm rãi bay lên bầu trời. “Ha ha!” Nhận thấy trạng thái của Lữ Thiếu Khanh, Thương Chính Sơ cũng không vội phát động tấn công, ông ta còn có vài lời muốn hỏi, hỏi rõ ràng rồi lại tiến hần lên đường sau. Thương Chính Sơ rất hài lòng với trạng thái hiện tại của Lữ Thiếu Khanh. Đúng là đồ không biết sống chết, dám kiêu ngạo ở trước mặt ông ta. “Tiểu tử, cho người biết thiên ngoại hữu thiên nhân ngoại hữu nhân. Đừng tưởng rằng người bước vào Nguyên Anh, người liền vô địch khắp thiên hạ.” Lữ Thiếu Khanh ngồi trên Mặc Quân

kiếm, mắng Thương Chính Sơ: “Lão gia hỏa, dùng cảnh giới bắt nạt người thì tính là gì? Cùng cảnh giới, ta giết người như giết gà.” Miệng vẫn thối như vậy sao? Thương Chính Sơ hừ lạnh một tiếng, một đợt khí tức cường đại đánh úp lại, Lữ Thiếu Khanh hết sức ngăn cản, vẫn phun ra một ngụm máu tươi, máu tươi nhuộm đỏ quần áo, nhìn thấy mà giật mình. Ánh mắt Thương Chính Sơ không có bất kỳ biến hóa nào, vẫn lạnh như băng, âm ngoan: “Cháu ta Thương Lăng đi đến thành Thiên Phi một chuyến, có phải người giết hấn hay không?” “Thành Thiên Phi, gần như nằm trên một đường thẳng với Phương gia. Lữ Thiếu Khanh xuất hiện ở chỗ này, tính toán thời gian, Thương Chính Sơ rất khó không hoài nghi chuyện của thành Thiên Phi không liên quan đến Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh không lập tức trả lời vấn đề này, mà hỏi lại Thương Chính Sơ: “Người có thể nói cho ta biết một vấn đề được không? Vì sao gần đây Quy Nguyên Các các người lại nhảy nhót lợi hại như vậy? Đầu óc chương môn các người xảy ra vấn đề sao?” “Lữ Thiếu Khanh rất tò mò đối với vấn đề này, hấn muốn biết chương môn Quy Nguyên Các có phải bị người ta cấm sừng hay không? Gần đây có rất nhiều hành động lạ. Thương Chính Sơ nhìn Lữ Thiếu Khanh, im lặng, giống như một con hồ ly狡 hoạt đang suy nghĩ được mất. Lữ Thiếu Khanh thấy thế, bổ sung một câu: “Người trả lời ta vấn đề này, ta sẽ nói cho người biết chuyện tôn tử người.” “Thương Chính Sơ nghe vậy, một lát sau, ông ta lạnh lùng cười: “Cũng được, để người chết rõ ràng một chút.” “Cũng không có gì, bởi vì Kế Ngôn thôi, thiên phú của Kế Ngôn thật đáng sợ, một khi để Kế Ngôn hoàn toàn trưởng thành, tương lai Quy Nguyên Các chúng ta không có cơ hội, thậm chí sẽ trở thành lệ thuộc vào Lăng Tiêu Phái, bị các người thôn tính, cơ nghiệp của tổ tông hoàn toàn bị chôn vùi ở trên tay chúng ta. Cho nên...”

Chương 431 - Bởi vì các ngươi là hai thiên tài

Chương 431: Bởi vì các ngươi là hai thiên tài
Lữ Thiếu Khanh hiểu, ngắt lời Thương Chính Sơ: “Cho nên, các ngươi định đến lúc đó sẽ ra tay với Lăng Tiêu Phái chúng ta sao?” Thương Chính Sơ lắc đầu, phủ nhận điểm này: “Từ phương diện nào đó thì chỉ cần cân bằng Lăng Tiêu Phái các ngươi là được, nếu thực sự đại chiến diệt phái, chúng ta không có lòng tin. Nếu có cơ hội, chúng ta không ngại âm thầm diệt trừ Kế Ngôn, đương nhiên, hiện tại cũng bao gồm cả ngươi.” Nói tới đây, ánh mắt Thương Chính Sơ trở nên thâm u, trong lòng nghĩ mà sợ: “Chúng ta cũng không ngờ ngươi cũng là một thiên tài bất thế xuất.” Đám Thương Chính Sơ cũng không ngờ Lữ Thiếu Khanh lại là thiên tài giống như Kế Ngôn, cũng sớm bước vào Nguyên Anh. Một khi đôi sư huynh sư đệ này hoàn toàn trưởng thành, Quy Nguyên Các còn cái rắm. Biểu cảm Thương Chính Sơ nhiều hơn vài phần dữ tợn, sát ý lăm lăm, giống như gió lạnh gào thét: “Lăng Tiêu Phái các ngươi có khí vận quá tốt, lại có hai thiên tài các ngươi. Hiện tại xem ra, khí vận của Quy Nguyên Các chúng ta cũng không kém.” “Gặp được ngươi ở chỗ này, trước tiên giết ngươi, sau đó tìm cơ hội giết Kế Ngôn, kể từ đó về sau Lăng Tiêu Phái liền mất đi tư cách tranh đoạt Tề Châu với Quy Nguyên Các.” Nhìn Thương Chính Sơ giống như một lão đầu bởi vì ghen tị mà vặn vẹo, trong ánh mắt Lữ Thiếu Khanh có thêm vài phần đáng thương. Đây chính là lòng dạ của Quy Nguyên Các. Lăng Tiêu Phái vì ngăn cản quái vật hung ác trong bồng lai, từ ngàn năm tới nay, một mực yên lặng trả giá, hy sinh chính mình, lòng dạ này lớn hơn Quy Nguyên Các không biết bao nhiêu. Lữ Thiếu Khanh tin tưởng, nếu để Quy Nguyên Các gặp phải quái vật hung ác kia, bọn họ nhất định sẽ chỉ lo thân mình, muốn lôi kéo Tề Châu, thậm chí toàn bộ đại lục cùng nhau trả giá. Lữ Thiếu Khanh càng thêm khinh bỉ và khinh thường đối với Quy Nguyên Các, may mắn lúc trước mình không có bái nhập môn phái như vậy. Thương Chính Sơ không có hiểu được ý tứ của Lữ Thiếu Khanh, ông ta cười lạnh: “Hiện tại ngươi nói cho ta biết, có phải là ngươi

giết tôn nhi của ta hay không?“Lữ Thiếu Khanh không phủ nhận, thoải mái thừa nhận: “Đúng vậy, là ta làm thịt hắc ta. Người yên tâm lúc ấy hắc ta chết rất thống khoái, không có đau khổ một chút nào, người không cần cảm tạ ta.”“Tốt, tốt...” Tuy rằng sớm đã biết kết quả, nhưng khi nghe Lữ Thiếu Khanh nói ra, ánh mắt Thương Chính Sơ vẫn đỏ vài phần. Đây là tôn tử duy nhất của ông ta, cũng là tôn tử yêu thương nhất. “Ta muốn rút linh hồn của người ra, đốt đèn trời, thiêu đốt vạn năm mới có thể tiết hết mối hận trong lòng ta.” Thương Chính Sơ oán hận nói, giọng điệu lạnh như băng dường như làm cho ánh mặt trời trên trời cũng ảm đạm vài phần, xung quanh lại nổi lên một cỗ gió lạnh. Lão già như ông ta, cũng không phải thứ tốt gì. Lữ Thiếu Khanh mắng to: “Ta đã để cho cháu trai người chết không đau đớn, người không cảm tạ ta thì thôi đi, lại còn muốn lấy oán trả ơn? Mấy năm nay người đều sống như một con chó vậy sao? Một con chó bị đối xử như vậy cũng biết vẫy đuôi đấy.” Con tức giận của Thương Chính Sơ hoàn toàn bị đốt cháy, rống giận một tiếng: “Chết cho ta!“Người giết tôn nhi ta, còn muốn ta cảm tạ người? Trường kiếm vung vẩy, linh lực thuộc tính Thủy bộc phát, kiếm ý màu lam hóa thành một con chim khổng lồ. Kiếm ý cuồng bạo, bạo phát khí thế ngút trời. Lữ Thiếu Khanh không dám khinh thường, mặc dù Thương Chính Sơ không sử dụng toàn lực, nhưng hắc không thể không tận lực ngăn cản. Toàn bộ linh lực đều gánh vác vận chuyển, kiếm quang chọi lóe, kiếm ý cuồng bạo đột nhiên nổi lên. Kiếm ý biến thành Thần Điều xuất hiện, hai con chim to lớn đột nhiên va chạm ở trên bầu trời, kiếm ý bộc phát, kích động không ngớt. Trong thiên địa đều bị vô số kiếm ý tràn ngập, cây cối trong phạm vi vài dặm đồng loạt nổ tung, hóa thành bụi mịn đầy trời, vô số kiếm ý rơi xuống mặt đất, giống như từng quả bom, mặt đất ầm ầm rung động, nhấc lên vô số vụ nổ, cát bay đá chạy, bụi đất tung bay. Đợi cho vụ nổ qua đi, mặt đất có vô số cái hố, sâu không thấy đáy, trong phạm vi vài dặm đã trở thành một mảnh trụi lủi, tất cả hoa cỏ cây cối biến mất. Ngay cả một vài đỉnh núi đều bị kiếm ý khủng bố tước đi, kinh hồn phách người. Sát ý trong mắt Thương Chính Sơ càng sâu. Bởi vì ông ta phát hiện kiếm ý của Lữ Thiếu Khanh càng tinh khiết, càng tốt hơn so với kiếm ý của ông ta. Vốn nên là nước khắc lửa, nhưng mà ở chỗ Lữ Thiếu Khanh, lại là lửa khắc nước. Kiếm ý so đầu, lúc trước

ông ta không bằng Kế Ngôn, hiện tại ông ta lại không bằng Lữ Thiếu Khanh, ở trước mặt một đôi sư huynh sư đệ đều không chiếm được tiện nghi, cái này còn có thiên lý sao? Không giết chết bọn họ, ngày sau mình làm sao có thể ra ngoài lẫn lộn? “Chết cho ta!” Thương Chính Sơ lại hô to một tiếng, chuẩn bị ra tay lần nữa. Lữ Thiếu Khanh lại vội vàng hô: “Khoan đã, ta cho người xem một bảo bối!” “Cho dù người lấy Tiên Khí ra cũng vô dụng.” Thương Chính Sơ đã không có ý định nói nhảm với Lữ Thiếu Khanh, đối với thiên tài như vậy, sớm giết chết mới an tâm. Thương Chính Sơ lại một lần nữa phát động tiên công sắc bén với Lữ Thiếu Khanh. Khí tức khủng bố khiến thiên địa run rẩy, lúc này Thương Chính Sơ không có ý định cho Lữ Thiếu Khanh bất cứ cơ hội nào, đây là một kích toàn lực của ông ta. Lữ Thiếu Khanh thì không chút hoang mang, trong tay xuất hiện một bức tượng gỗ. Thương Chính Sơ nhìn thấy từ xa, nhin không được cười lạnh một tiếng, lớn tiếng trào phúng hai câu: “Ngây thơ, người nghĩ là...” “Nhưng ngay sau đó, thân thể Thương Chính Sơ không nhin được run rẩy.

Chương 432 - Hóa, Hóa Thần?

Chương 432: Hóa, Hóa Thần? Linh lực rót vào tượng gỗ tản mát ra một đợt khí tức khiến Thương Chính Sơ sợ hãi. Khí tức khủng bố khiến Thương Chính Sơ không thể bình tĩnh, không thể duy trì tấn công, công kích của ông ta giống như lửa cam, tiêu tán trên không trung. Thiên địa run rẩy vừa rồi chẳng qua chỉ là biểu hiện giả dối.” Hóa, Hóa Thần? “Đa đầu Thương Chính Sơ tê dại, hoảng sợ không thôi, sắc mặt ông ta giống như nuốt sống một trăm con ruồi, ghê tởm đến muốn ói. Lại giống như bị vô số rắn độc vây quanh, sợ hãi không ngừng nảy sinh trong lòng. Ông ta vô cùng hối hận, nếu như biết trong tay Lữ Thiểu Khanh có thứ này, ngay từ lần đầu tiên ra tay ông ta liền dùng lời đình vạ quân, tuyệt đối không cho Lữ Thiểu Khanh bất cứ cơ hội nào. Sớm biết như vậy, ông ta đã không cướp chuyển công việc này, nhưng bây giờ nói gì cũng đã muộn. Lữ Thiểu Khanh ném tượng gỗ về phía Thương Chính Sơ, tượng gỗ đón gió bay lên, giống như sống lại. Lữ Thiểu Khanh chỉ vào Thương Chính Sơ mắng to: “Lão già, mau đưa nhẫn trữ vật ra đây. Để tránh lát nữa ngay cả căn bản cũng không còn.” “Thương Chính Sơ hận, hận đến mất điều vạ vạ. Đến lúc này còn nhớ đến nhẫn trữ vật của ta? Khốn kiếp. Thương Chính Sơ chỉ hận vừa rồi mình không có hạ độc thủ. Ông ta trăm triệu lần không nghĩ tới trong tay Lữ Thiểu Khanh lại còn có thứ khủng bố như vậy. Đồng thời còn mắng to ở trong lòng, rốt cuộc là tên hóa thần hỗn đản nào, vậy mà lại đưa nó cho tiểu hài tử như vậy. Không biết nó rất nguy hiểm không? Tượng gỗ lơ lửng trên không trung, một đợt thần thức cường đại tràn ngập, khóa chặt Thương Chính Sơ. Thương Chính Sơ cảm thấy ông ta bị một đôi mắt khủng bố nhìn chằm chằm. “Đáng, đáng chết!” “Thương Chính Sơ biết lúc này nói cái gì cũng đã muộn, ông ta vừa sợ vừa giận quyết định tiên hạ thủ vi cường, ra tay trước. Vào lúc này, ông ta không dám giữ lại thứ gì, đối phương là tương đương với Hóa Thần đích thân tới, nếu còn dám giữ lại, Quy Nguyên Các chờ khai tiệc đi. Linh lực thuộc tính Thủy cường đại tràn ngập, trên bầu trời mơ hồ vang lên âm thanh sóng biển vỗ đá ngầm, giống như sóng biển

cuồn cuộn, mang theo khí tức kinh thiên, khí thế hung hãn, giống như hồng thủy diệt thế, sóng biển vô cùng vô tận mãnh liệt lao từng đợt từng đợt về phía tượng gỗ, rất có xu thế làm tượng gỗ hoàn toàn sụp đổ. Trong thiên địa thậm chí nổi lên tầng tầng gợn sóng, một tầng tiếp một tầng, linh lực thuộc tính Thủy tràn ngập trong đó, tràn ngập cả thiên địa. Trong phạm vi hơn mười dặm, giống như trở thành sóng lớn biển rộng, sóng cuộn ngập trời, phàm là bị cuốn vào trong đó, chắc chắn sẽ hóa thành vô vàn mảnh nhỏ. Lữ Thiếu Khanh cảm nhận được uy thế, sắc mặt khó coi vài phần, hần khó chịu nói thầm: “Lão già chết tiệt, khó đối phó.” Công kích hiện tại hần không ngăn cản được, nếu gặp phải, cho dù không chết cũng phải nửa chết nửa tàn phế. Nhưng mà, tuy rằng công kích của Thương Chính Sơ rất lợi hại, nhưng ở trước mặt tượng gỗ cũng không đủ nhìn. Một bóng người hư ảo xuất hiện phía sau tượng gỗ, đó là bóng Kha Hồng. Ông cụ như ẩn như hiện ở trên không trung, khuôn bố giống như Ma Vương diệt thế, đối mặt với công kích có khí thế hung hăng, bàn tay gần như trong suốt giờ lên, một chưởng đè xuống. Giống như một trận gió mát thổi qua, bụi bặm trong thiên địa bị quét sạch, khí nước đầy trời, sóng cuộn ngập trời cũng đều vỡ vụn dưới một chưởng này. Ngọn núi xa xa cũng vỡ nát dưới một chưởng này, san thành bình địa, mặt đất chấn động, vô số khe nứt lan tràn, giống như mạch máu bành trướng, gân xanh nổi lên, cuối cùng nhao nhao nổ tung. Thương Chính Sơ phun máu tươi, kêu thảm thiết, chỉ mới một hiệp, ông ta liền bị thương. Mà nó cũng mới chỉ là bắt đầu. Sau khi thần niệm của Kha Hồng ra tay, ông ta không còn cơ hội phản kích nữa, thần niệm cường đại khiến ông ta lâm vào khô chiến. Đối mặt với thần niệm công kích ẩn chứa lực lượng vô cùng đáng sợ của Kha Hồng, Thương Chính Sơ chỉ có thể đau khổ ngăn cản. Thương Chính Sơ cảm thấy ông ta giống như một phàm nhân, đối mặt với việc trời sắp sụp xuống, không thể trốn đi đâu được, cũng không có lực đánh trả dưới thiên uy, chỉ có thể bị động chờ chết. Thương Chính Sơ không ngừng ngăn cản, linh lực trong cơ thể giống như không cần tiền mãnh liệt mà ra, liều chết ngăn cản. Pháp khí, phù văn và các loại bảo vật không ngừng được ném ra, không cầu phá giải tán công của tượng gỗ, chỉ cầu có thể tranh thủ cho ông ta một chút thời gian. Nhưng mà lực lượng này quá mức cường đại, giống như lực lượng được bộc lộ khi thiên địa sơ khai lộ

ra, tản ra dao động hủy diệt vạn vật, sụp đổ hết thảy trong thế gian. Pháp khí tam phẩm, 4 ở trước mặt nó, giống như giấy dán, dễ dàng bị xuyên thủng, vỡ nát thành cặn bã. Thương Chính Sơ không ngừng phun ra máu tươi, đối mặt với lực lượng đáng sợ này, ông ta chỉ ngấn cấn trong chốc lát đã hao hết tinh lực trong cơ thể. Mặc dù tinh lực của Nguyên Anh vô cùng vô tận, vào giờ khắc này cũng theo không kịp. Thương Chính Sơ cảm giác được thân thể của mình giống như một chế phẩm gốm sứ, dưới sự tấn công không ngừng, ngoài cơ thể trong cơ thể đều xuất hiện vết rách, hơn nữa vết rách còn đang không ngừng mở rộng. Một khi đạt tới trình độ nào đó, ông ta sẽ giống như một bình hoa rơi trên mặt đất, chia năm xẻ bảy. Mắt thấy mình càng ngày càng nguy hiểm, Thương Chính Sơ cắn răng, trong mắt hiện lên sự kiên quyết. Ông ta vỗ đỉnh đầu của mình, Nguyên Anh chui ra từ thân thể của ông ta. Sắc mặt Nguyên Anh tái nhợt, khóe miệng cũng mang theo máu tươi, cũng đã bị thương, nhưng mà trong tay Nguyên Anh cầm một cái bình ngọc màu trắng. Khí tức bình ngọc phát ra khiến Lữ Thiếu Khanh đang quan chiến biết là cái gì. “Đáng chết, lại là pháp khí ngũ phẩm.” Lữ Thiếu Khanh nhìn bình ngọc trong chốc lát, nước miếng cũng sắp chảy ra, lập tức chỉ vào Thương Chính Sơ chửi ầm lên: “Hỗn đản, lão gia hỏa, đừng dùng loạn, người chết thì chết đi. Chết chắc rồi còn lãng phí, không biết xấu hổ vì lãng phí sao? Hỗn đản, hỗn đản!”

Chương 433 - Ngoan ngoãn đừng nhúc nhích, để cho ta làm thịt

Chương 433: Ngoan ngoãn đừng nhúc nhích, để cho ta làm thịt

Lữ Thiều Khanh tức giận giậm chân, đây đều là chiến lợi phẩm của hắn, bây giờ lại bị Thương Chính Sơ dùng. Lữ Thiều Khanh thậm chí còn hô to với tượng gỗ: “Tổ sư, ra sức đi, nhanh giết chết hắn đi. Đừng để hắn lãng phí đồ của con.” Pháp khí ngũ phẩm bắt đầu tản ra ánh sáng màu lam nhạt sau khi được linh lực rót vào, ánh sáng cũng dần dần mãnh liệt. Cuối cùng dòng nước cuộn trào mãnh liệt tuôn ra từ miệng bình, giống như lũ quét bạo ngược, hóa thành một con rồng nước màu lam thật lớn, rít gào mà lên, va chạm với lực lượng cường đại kia. “Bùm!” Một tiếng nổ lớn phát sinh, tiếng nổ truyền khắp phạm vi trăm vạn dặm. Mặt trời trên bầu trời cũng vì vậy mà ảm đạm, giống như lại rơi xuống đất. Lữ Thiều Khanh vội vàng lui về phía sau, đây chính là quyết đấu giữa Nguyên Anh và Hóa Thần, sinh ra uy lực chỉ có thể càng khủng bố và cường đại hơn so với quyết đấu giữa hắn và Thôi Luân vừa rồi. Từng ngọn núi bị phá hủy, từng khe nứt xuất hiện, long trời lở đất, giống như là tận thế. Lữ Thiều Khanh trốn ở ngoài mây trăm dặm, dư âm cường đại vẫn tàn sát bừa bãi như trước. Lữ Thiều Khanh lau mồ hôi lạnh trên trán. Trong vụ nổ quy mô cỡ này, lão già hắn là đã chết rồi chứ? Nhưng mà, Lữ Thiều Khanh rất nhanh nhúu chặt mày: “Phiền phức!” Rồi biến mất tại chỗ. Thương Chính Sơ xuất hiện trước mắt Lữ Thiều Khanh, bộ dáng vô cùng thê thảm, tóc rối bù, chặt vật không chịu nổi như dã nhân. Sắc mặt tái nhợt, khóe miệng lưu lại vết máu, quần áo trước ngực rách nát, chỉ còn lại có mấy sợi vải miễn cưỡng treo trên người. Trên người đầy vết thương, lớn nhỏ, không giống nhau, nhưng đều sâu có thể thấy xương, máu tươi đầm đìa, khí tức suy yếu, giống như tàn lửa trong gió, lúc nào cũng có thể tắt. Lữ Thiều Khanh không nói hai lời lập tức xuất kiếm, đồng thời mắng to: “Cay mắt, không ngờ lão già này còn học người ta trần truồng chạy. Làm nhục văn hóa, mất mặt xấu hổ. Ngoan ngoãn đừng nhúc nhích, để ta làm thịt ngươi.” Thương Chính Sơ vốn bị thương nghiêm

trọng, sát ý đối với Lữ Thiếu Khanh cao hơn trời, dày hơn đất. Ông ta thiếu chút nữa đã ngã xuống dưới công kích của Hóa Thần, mà Lữ Thiếu Khanh lại không có chuyện gì, thậm chí còn cố ý trào phúng, một cơn tức giận xông thẳng lên trán, máu tươi phun thẳng. “Phụt!” Kiếm quang mở đường, Lữ Thiếu Khanh không giữ lại thực lực, bộc phát ra khí tức cường đại, linh lực mênh mông mà ra, giống như kiếm tiên giết tới trước mặt Thương Chính Sơ. Lữ Thiếu Khanh vừa ra tay, vừa quan tâm hỏi: “Lão gia hỏa, ngươi không sao chứ? Ta thấy ngươi nôn không nhiều máu lắm, vừa rồi có phải ngươi nôn nhiều lắm máu lắm đúng không? Cái này phải cẩn thận đấy, người già, nuôi chút máu cũng không dễ dàng.” “Đến, đến, đưa nhân trử vật của ngươi cho ta đi, dù sao ngươi cũng sắp chết, để ta giúp ngươi xử lý di sản.” Lữ Thiếu Khanh dịu dàng khuyên bảo, người không biết, còn tưởng rằng Lữ Thiếu Khanh là một người tốt. Trên thực tế kiếm quang của Lữ Thiếu Khanh bay múa, chỉ hận không thể tước Thương Chính Sơ thành gậy. Hơn nữa Lữ Thiếu Khanh thật đúng là đang định chào hỏi với tay của Thương Chính Sơ. Kiếm quang của Mặc Quân kiếm lập lòe, tản ra khí tức phong mang, lao về phía cánh tay Thương Chính Sơ, rất có vẻ định một kiếm chém đứt cánh tay Thương Chính Sơ. Thân thể Thương Chính Sơ đang run rẩy, run rẩy vô cùng, vốn định nhân cơ hội trị liệu một chút thì phát hiện Lữ Thiếu Khanh ở trước mặt, ông ta không giữ được bình tĩnh nữa. Hơn nữa ông ta cũng không ngờ Lữ Thiếu Khanh lại quyết đoán như thế, sau khi ông ta xuất hiện một hơi còn chưa thở kịp, Lữ Thiếu Khanh đã vung trường kiếm giết tới. Kiếm quang sắc bén, kiếm ý cuồng bạo, khiến ông ta không thể không nhanh chóng né tránh. Sau khi bị trọng thương, Thương Chính Sơ đã có ý định rút lui, nhưng ông ta phát hiện, nếu không giết Lữ Thiếu Khanh thì không có cách nào rời đi. Lữ Thiếu Khanh là Nguyên Anh, chỉ ở bên cạnh quấy rầy cũng có thể khiến ông ta mệt chết đi được. Hơn nữa lời nói của tên khốn này còn đau đớn hơn cả kiếm của ông ta. Mỗi một câu nói, mỗi một chữ Lữ Thiếu Khanh nói ra đều dẫn phát lửa giận trong cơ thể ông ta. “Người đáng chết!” Thương Chính Sơ không định xử lý vết thương trong cơ thể mình, run rẩy chuẩn bị ra tay. “Lão gia hỏa, vừa rồi đầu óc của ngươi bị đánh đến choáng váng sao?” Lữ Thiếu Khanh không có chút lo lắng nào đối với Thương Chính Sơ, hiện tại hắn nắm chắc thắng lợi. Lữ

Thiếu Khanh một bên trào phúng, một bên tấn công, thể công mãnh liệt. Thương Chính Sơ vốn đã bị trọng thương. Lữ Thiếu Khanh ra tay lại có tính đánh lén, ngăn cản vài cái liền vô lực ngăn cản được Lữ Thiếu Khanh. Trường kiếm vung lên. Ly Hỏa Kiếm Quyết được sử dụng. Vô số kiếm ý như ngọn lửa hội tụ, lại một lần nữa bao phủ Thương Chính Sơ. “A!” Thương Chính Sơ kêu thảm một tiếng, thân thể lại bị thương nặng. Bị kiếm khí thất cổ, tứ chi gần như chia năm xẻ bảy, kiếm ý nhập thể, điên cuồng phá hư tất cả trong cơ thể Thương Chính Sơ. Máu thịt bị bốc hơi, xương cốt vỡ tan, đầu tiên là xuất hiện vết nứt, cuối cùng vỡ vụn. Một chiêu qua đi, khí tức Thương Chính Sơ càng thêm suy yếu, ngọn lửa sinh mệnh có thể bị dập tắt bất cứ lúc nào. Lữ Thiếu Khanh thấy thế, tiếp tục mắng to: “Già mà không chết là kẻ trộm, người dứt khoát một chút được không? Giống như tôn tử của ngươi vậy, chết không đau đớn tốt bao nhiêu? Đi chết đi cho ta!” Mặc Quân kiếm lần nữa vung ra, vô số kiếm ý nương theo kiếm quang giáng lâm. Lúc này đây, Thương Chính Sơ không ngăn cản được nữa. Thân thể chia năm xẻ bảy ở trong một kiếm này, Nguyên Anh từ trong thân thể máu thịt be bét hốt hoảng chạy trốn. Nguyên Anh vừa xuất hiện, liền biến mất trên không trung. Đây là thuận di đặc biệt của Nguyên Anh, thân thể còn lâu mới theo kịp. Lữ Thiếu Khanh thấy thế, vỗ đầu một cái, Nguyên Anh màu đen xuất hiện, mang theo Mặc Quân kiếm cũng biến mất trên không trung. Đây là lần đầu tiên Lữ Thiếu Khanh đưa Nguyên Anh ra, sau khi xuất hiện, hắc chẳng những không có cảm giác khó chịu, ngược lại có cảm giác giống cá vào biển rộng.

Chương 434 - Ngoan ngoãn đừng nhúc nhích, để cho ta làm thịt

Chương 434: Ngoan ngoãn đừng nhúc nhích, để cho ta làm thịt (tt) Thoải mái! Lữ Thiếu Khanh không nhận được cảm thán một tiếng. Loại cảm giác này quả thực là quá tuyệt vời, cảm giác này cũng thoải mái như cảm giác có linh thạch vậy. Rất thoải mái. Tiếp theo, tâm thần vừa động, giống như xuyên qua thời không, xuất hiện ở ngoài mấy vạn dặm. Tốc độ còn tốt hơn so với Nguyên Anh bình thường, hấp thu linh khí xung quanh cũng nhanh hơn. Ánh mắt Lữ Thiếu Khanh lóe hàn quang, phía dưới chính là Nguyên Anh Thương Chính Sơ đang hốt hoảng bỏ chạy. Thương Chính Sơ bên này cũng không quay đầu lại, mấy lần thuận di làm nó tiêu hao thật lớn, dầu cạn đèn tắt, rốt cuộc không cách nào thuận di, ông ta chỉ có thể ngự không mà đi. Thương Chính Sơ hiện tại giống như một con chó nhà có tang, lo sợ bất an, thành sợ hãi, vô cùng thê thảm, chỉ hận không thể mọc hai cánh bay nhanh được bao nhiêu liền bay nhanh bấy nhiêu. Sau khi Lữ Thiếu Khanh xuất hiện, lặng yên không một tiếng động, Thương Chính Sơ căn bản không chú ý tới Lữ Thiếu Khanh ở phía sau. Lại thoáng cái hiện lên, xuất hiện sau lưng Thương Chính Sơ, giơ kiếm chém, lúc chém xuống, Lữ Thiếu Khanh mới chào hỏi. “Xin chào.” Thương Chính Sơ nhận ra động tĩnh phía sau, tâm thần chấn động, phản ứng bản năng khiến ông ta bộc phát lần nữa. Tốc độ đột nhiên tăng lên, đáng tiếc vẫn chậm một bước. Mặc Quân kiếm đã chém vào sau lưng ông ta, máu tươi bắn tung tóe, vô số năng lượng tinh thuần trong nháy mắt bốc hơi. “A!” Thương Chính Sơ kêu thảm một tiếng, quay đầu lại nhìn thấy Nguyên Anh màu đen. Ông ta kinh hãi hô to: “Người, người là ai?” Cả đời người, đây là lần đầu tiên nhìn thấy Nguyên Anh màu đen, giống như nhìn thấy một con quái vật vậy, Thương Chính Sơ bị dọa sợ. Tên này có lai lịch gì? Ma quỷ hay thần thánh? Trả lời Thương Chính Sơ lại là một kiếm, một kiếm này chém Nguyên Anh của ông ta thành hai nửa. Nguyên Anh Lữ Thiếu Khanh đen thui dùng bàn tay nhỏ bé một trái một phải nắm Nguyên Anh chia làm hai nửa ở trong tay, không cho bọn họ

đỉnh lại một lần nữa. “Ngươi, ngươi!” Ý thức Thương Chính Sơ hoảng sợ không thôi. Lúc này ông ta đã mất đi năng lực phản kháng, hoàn toàn trở thành con mồi của Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh mang theo biểu cảm lãnh khốc, thần thức cường đại trào ra. Hiện tại Lữ Thiếu Khanh giống như một Ma Thần đến từ địa ngục, lãnh khốc vô tình xóa bỏ ý thức của Thương Chính Sơ. “A!” Một tiếng kêu thê thảm quanh quẩn trong thiên địa, đây là âm thanh cuối cùng mà Thương Chính Sơ lưu lại trên thế giới này. Nguyên Anh mất đi ý thức lập tức hóa thành năng lượng tinh thuần nhất trong thiên địa bị Lữ Thiếu Khanh hấp thu. Lữ Thiếu Khanh vỗ vỗ tay, nhìn hai tay mình, có chút im lặng: “Lại lớn lên không ít.” Khổ tu thêm mười ngày nửa tháng nữa là có thể tiến vào cảnh giới tầng hai rồi. Sau đó biến mất tại chỗ, gần như là một bước, liền bước trở về thân thể bên người. Sau khi tiến vào thân thể, thương tổn thân thể cũng khôi phục không ít. Lữ Thiếu Khanh mở to mắt, vuốt cằm: “Tuy rằng đáng vẻ rất là nghịch tử, nhưng cho dù hấp thu linh lực, hay là tốc độ lực lượng đều mạnh hơn không ít so với Nguyên Anh bình thường, có lẽ đây chính là bồi thường đi?” “Nhưng so với người châu Phi còn muốn châu Phi hơn, có thể không ngoi đầu lên thì không nên ngoi đầu lên vậy.” Nhìn thoáng qua chiến trường hỗn độn ở một bên, Lữ Thiếu Khanh đau lòng không thôi: “Mẹ nó, lại vớt không được di sản của lão già kia, về sau vẫn nên chú ý một chút mới được.” Bóng dáng Lữ Thiếu Khanh đột nhiên xuất hiện trên phi chu khiến Tiêu Y giật nảy mình. Trường kiếm tam phẩm trong tay nàng ta suýt chút nữa đã đâm vào người Lữ Thiếu Khanh. “Sao vậy? Cuối cùng cũng không kìm được muốn động thủ với Nhị sư huynh anh tú của muội rồi à?” Lữ Thiếu Khanh hất một tay đã đánh bay trường kiếm của Tiêu Y. Hắn hung tợn quát với Tiêu Y: “Giờ ta tát một cái là có thể đánh chết muội đấy.” Tiêu Y nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh vô cùng chân thật liền vui mừng hoan hô. Mắt Tiêu Y đỏ lên, trong mắt đã hơi ướt ướt. “Quá tốt rồi, Nhị sư huynh, huynh thắng rồi.” Thương Chính Sơ là Nguyên Anh trung kỳ, cao hơn Lữ Thiếu Khanh đến bốn cảnh giới nhỏ. Đây không phải cảnh giới nhỏ của Luyện Khí kỳ, Trúc Cơ kỳ, thậm chí Kết Đan kỳ, đây là cảnh giới Nguyên Anh kỳ. Một cảnh giới nhỏ giống như một tầng trời, bốn cảnh giới nhỏ thì đã gần như có thể nghiền ép người ta rồi. Tiêu Y trốn ở chỗ này vẫn một mực nơm nớp lo sợ. Nàng ta lo Nhị sư huynh

mình không phải là đối thủ của Thương Chính Sơ. Giờ Lữ Thiếu Khanh bình an trở về, trái tim nàng ta cuối cùng cũng có thể rơi xuống đất. Lữ Thiếu Khanh nhìn thấy dáng vẻ, trong lòng ấm áp, một lần nữa gõ lên đầu Tiêu Y: “Khóc cái gì? Yêu đuối như vậy làm ta mất hết cả mặt.” “Mau rời đi nào.” Phi chu lên không, trên không trung xẹt qua một đạo lưu quang, mau chóng biến mất khỏi chỗ này. Lúc này Tiêu Y mới có thời gian hỏi Lữ Thiếu Khanh: “Nhị sư huynh, huynh không sao chứ?” Khí tức của Lữ Thiếu Khanh không tốt lắm, sắc mặt tái nhợt, bị thương không nhẹ. Lữ Thiếu Khanh nằm trong buồng nhỏ trên tàu, trải qua hai trận đại chiến hãn cũng mệt mỏi rồi. Trận chiến với Thôi Luân hãn tiêu hao rất lớn nhưng cơ thể không bị tổn thương bao nhiêu. Tổn thương chủ yếu đến từ Thương Chính Sơ, vì để thăm dò xem rốt cuộc thực lực Thương Chính Sơ lợi hại chừng nào. Lữ Thiếu Khanh ra hiệu cho Tiêu Y giúp hắn xử lý vết thương, nghiêng răng, mắng Thương Chính Sơ: “Đúng là lão già đáng chết, ra tay nặng như vậy.” “Ta cho cháu trai của lão chết không hề đau đớn, thế mà không những không cảm tạ ta còn dám đánh ta, chết đáng đời.” Tiêu Y không kìm được châm chọc: “Nhị sư huynh, lão không đánh chết huynh lập tức là đã coi như khách khí lắm rồi.”

Chương 435 - Con át chủ bài thật sự

Chương 435: Con át chủ bài thật sự
Với thực lực của Thương Chính Sơ, vừa đến đã dùng toàn lực thì Lữ Thiểu Khanh sẽ chỉ thảm hại hơn. Đồng thời, Tiêu Y rất hiếu kì: “Nhị sư huynh, vật trong tay huynh rốt cuộc từ đâu mà có?” Bao phát ra khí tức Hóa Thần khiến Tiêu Y suýt chút nữa tưởng là trời sập. Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời này Tiêu Y cảm nhận được khí tức khủng bố như vậy, còn lợi hại hơn cả Nguyên Anh kỳ. Lữ Thiểu Khanh thuận miệng nói ra lai lịch của mộc điều, Tiêu Y trừng to mắt, Lãng Tiêu phái còn có tổ sư? Nàng ta còn tưởng rằng thân phận chương môn đã là cao nhất rồi. “Tổ sư có lợi hại không?” Trong đầu Tiêu Y mọc ra vô số dấu chấm hỏi, có vô số vấn đề muốn hỏi. “Hóa Thần, muội nói có lợi hại hay không?” Tiêu Y lộ ra ánh mắt mơ ước, Hóa Thần à, vậy thì còn lợi hại hơn của chương môn rồi. Thật không hổ là tổ sư. “Nhị sư huynh, huynh có mộc điều lợi hại như vậy sao ngay lúc bắt đầu không lấy ra dùng luôn?” Sau khi Tiêu Y hỏi xong thì thấy Lữ Thiểu Khanh dùng ánh mắt như nhìn kẻ ngốc để nhìn nàng ta. Tiêu Y le lưỡi, vội vàng nhớ lại câu hỏi của mình, đâu có gì sai nhỉ. “Ngu xuẩn: “ Lữ Thiểu Khanh mắng: “Gặp được loại đối thủ này không đích thân thử một chút thì làm sao có được tâm lý vững chắc chứ?” Lữ Thiểu Khanh mặc dù lười, cũng sợ chết. Nhưng trong tay có át chủ bài, trong lòng không hoảng hốt. Đối mặt với loại địch nhân này, tự mình thử sự lợi hại của bản thân hẳn một lần, sau này có gặp địch nhân tương tự cũng có thể ứng phó tốt hơn. Sau khi Tiêu Y nghe xong thì âm thầm le lưỡi. Nàng ta đã hiểu rõ dụng ý của Lữ Thiểu Khanh khi làm như vậy. Tiêu Y than thở từ tận đáy lòng: “Nhị sư huynh, huynh lợi hại quá.” Lữ Thiểu Khanh hừ một tiếng: “Biết vậy là tốt, Nhị sư huynh của muội có lúc nào mà không lợi hại chứ?” “Hừ, chiến đấu với Nguyên Anh kỳ, tích lũy kinh nghiệm, đến lúc đó có thể dễ thu thập Đại sư huynh của muội hơn.” Tiêu Y lại không kìm được châm chọc: “Nhị sư huynh, đây mới là mục đích thực sự của huynh?” Tích lũy kinh nghiệm chủ yếu là để đi đối phó Đại sư huynh. Quả nhiên là tương ái tương sát, thời thời khắc khắc đều nhớ đến chuyện

thu thập Đại sư huynh. Chắc Đại sư huynh cũng có suy nghĩ tương tự như vậy nhỉ? Bằng không vì sao hai người lại thường xuyên đánh nhau như vậy chứ? Ừm, ta cũng phải học tập hai vị sư huynh, sau này phải chú ý thêm một chút, có cơ hội sẽ đánh Nhị sư huynh một trận. Khi khi, đến lúc đó có thể tấn Nhị sư huynh một trận, vậy thì ngày tháng đó không phải quá hoàn mỹ rồi sao. Bên này Tiêu Y đang suy nghĩ méo mó thì giọng nói yếu ớt của Lữ Thiếu Khanh truyền đến. “Sao cười dâm dăng vậy, có phải đang suy nghĩ đến chuyện xấu gì rồi không?” Tiêu Y giật nảy mình, nhìn gương mặt đầy vẻ hoài nghi của Lữ Thiếu Khanh, vội vàng lắc đầu: “Không, không có việc gì.” Sau đó nàng ta vội vàng cúi đầu, giúp Lữ Thiếu Khanh xử lý vết thương, thuận thực nói sang chuyện khác. “Nhị sư huynh, lần này huynh giết hai Nguyên Anh kỳ của Quy Nguyên Các, Quy Nguyên Các có báo thù không?” Lữ Thiếu Khanh cười lạnh một tiếng: “Ta cầu còn không được.” “Có tổ sư ở đây, ta sợ cọng lông.” Tiêu Y nghe vậy, hiểu ra, vô cùng sùng bái. “Nhị sư huynh, bởi vậy nên huynh mới không cần khiếm tốn, trực tiếp xử lý hai Nguyên Anh kỳ của Quy Nguyên Các.” “Nếu Quy Nguyên Các vì chuyện này đại chiến với Lăng Tiêu Phái chúng ta, có tổ sư tọa trấn, đến lúc đó có thể thuận thế tiêu diệt Quy Nguyên Các?” Lữ Thiếu Khanh không phủ nhận, đây mới là lá bài tẩy của hắn. Cho dù Nguyên Anh kỳ có xuất binh tới tìm hắn, chỉ cần hắn trốn sau lưng tổ sư Kha Hồng, ôm chặt lấy đùi Kha Hồng là được. Tổ sư Kha Hồng là Hóa Thần hậu kỳ, cảnh giới tầng tám, chỉ cần không đột nhiên mọc ra một Luyện Hư kỳ thì có thể đi ngang khắp Tê Châu này. Quy Nguyên Các dám khơi mào chiến tranh giữa hai phái thì cứ đợi đề bị diệt phái đi. Tiêu Y nhìn Nhị sư huynh vô cùng bình tĩnh, thậm chí là lạnh lùng thì trong lòng ngoài bội phục vẫn là bội phục, thậm chí nàng ta còn ước Quy Nguyên Các sẽ làm theo ý Nhị sư huynh đang nói. “Quy Nguyên Các sẽ khơi mào đại chiến hai phái ư?” Lữ Thiếu Khanh lắc đầu, điểm này hắn cũng không dám khẳng định: “Còn phải xem Quy Nguyên Các thế nào, hy vọng bọn hắn thật sự sẽ hành động bá đạo như bình thường.” Trước đó số Nguyên Anh kỳ của Quy Nguyên Các và Lăng Tiêu Phái ngang nhau. Sau đó Kế Ngôn trở thành Nguyên Anh, phá vỡ cân bằng nhân số của hai bên. Cũng chính vì như vậy, Quy Nguyên Các mới bắt đầu bị giày vò hơn. Giờ Lữ Thiếu Khanh

lại xử lý hai Nguyên Anh kỳ của Quy Nguyên Các, giờ Quy Nguyên Các chỉ còn lại bốn Nguyên Anh kỳ.Đánh nhau, riêng về phương diện Nguyên Anh kỳ Quy Nguyên Các đã không còn chiếm ưu thế.Tiếp theo thì phải xem thử đầu não của Quy Nguyên Các có bị sốt không.Nếu đầu óc thật sự phát sốt thì dĩ nhiên sẽ là cơ hội tốt nhất để xử lý Quy Nguyên Các.Không sốt thì cũng tốt, tổn thất như thế đủ để Quy Nguyên Các đau lòng đến phát khóc.“Bất kể như thế nào, chúng ta vẫn phải tranh thủ thời gian trở về Lăng Tiêu phái.”Quy Nguyên Các!Chương môn Nghiêm Thuần đi qua đi lại trong đại điện.Lão ta vốn luôn trầm ổn nhưng hôm nay không cách nào bình tĩnh ngồi xuống được.Lão ta vẫn luôn có một loại dự cảm không tốt.“Chương môn!”Bóng dáng Tang Thiệu xuất hiện, nhìn thấy Nghiêm Thuần đứng ngồi không yên, tâm thần có chút không tập trung đầu tiên là sững sờ, cuối cùng khẽ mỉm cười nói: “Chương môn không cần lo lắng “Tang Thiệu không cần đoán cũng biết Nghiêm Thuần đang lo lắng điều gì.Tiêu gia phái người đến đây, một ngọc phù đã nói cho Quy Nguyên Các nghe không ít chuyện.Điều khiến thượng tằng Quy Nguyên Các kinh ngạc, thậm chí hoảng sợ là, Lữ Thiệu Khanh cũng là Nguyên Anh.Đây là điều người Quy Nguyên Các không thể nào nghĩ tới.

Chương 436 - Hai đánh một, thắng chắc

Chương 436: Hai đánh một, thắng chắc Trước kia bọn hắc căn bản không biết đến sự tồn tại của Lữ Thiếu Khanh, mọi nó cũng hơi khiêm tốn quá rồi. Sự tồn tại của Lữ Thiếu Khanh sau khi đến đại điển Lăng Tiêu Phái bọn hắc mới biết có một người như thế. Đệ tử thân truyền của Thiệu Thừa, sư đệ Kế Ngôn. Vốn cho rằng người này giống như ngoại hiệu, là nổi si nhục của Lăng Tiêu Phái. Dù rằng Trương Tông Long từng nói Lữ Thiếu Khanh đang che giấu thực lực. Lúc ấy, cho dù là Tang Thiệu hay Thương Chính Sơ bọn hắc đều coi thường Lữ Thiếu Khanh. Với con mắt của bọn hắc dĩ nhiên cũng nhận ra được Lữ Thiếu Khanh đang ẩn giấu thực lực. Nhưng bọn hắc cảm thấy Lữ Thiếu Khanh dù có ẩn giấu như thế nào cũng không thể lợi hại hơn Trương Tông Long. Người Tiêu gia tới khiến Quy Nguyên Các biết bọn hắc nghĩ sai, cũng đoán sai rồi. Lữ Thiếu Khanh vậy mà cũng đã bước vào cảnh giới Nguyên Anh kỳ. Bây giờ Trương Tông Long còn đang bế quan, không biết lúc nào mới có thể bước vào cảnh giới Nguyên Anh kỳ. So ra đại đệ tử mà bọn hắc vẫn lấy làm kiêu ngạo, đặt kỳ vọng cao vẫn yếu hơn rất nhiều. Tính được, Lăng Tiêu phái đã có tám vị Nguyên Anh, nhiều hơn Quy Nguyên Các hai vị. Nếu như Quy Nguyên Các đánh nhau với Lăng Tiêu phái, Quy Nguyên Các còn chơi cái rắm. Đương nhiên. Điều khiến Quy Nguyên Các sợ hãi nhất là, Lăng Tiêu Phái có một Kế Ngôn không nói, thế mà còn có một Lữ Thiếu Khanh không hề kém với Kế Ngôn. Thiên phú của hai người quá kinh khủng. Ngày sau hai người bọn họ trưởng thành, dù là Trương Tông Long của Quy Nguyên Các có trưởng thành thì về mặt nhân số vẫn ở thế yếu. Khi Thôi Luân hồi âm, nói thẳng muốn giết Lữ Thiếu Khanh, thượng tầng Quy Nguyên Các đều đồng ý biện pháp này. Bọn hắc còn bảo Thương Chính Sơ đích thân đi một chuyến, hai vị Nguyên Anh xuất mã, Tang Thiệu cảm thấy trừ phi còn có người giúp Lữ Thiếu Khanh, nếu không Lữ Thiếu Khanh hẳn phải chết. Mặc dù Thôi Luân chỉ là Nguyên Anh kỳ tầng một nhưng lão ta là Nguyên Anh kỳ uy tín lâu năm, thực lực cường hãn, là một trong lục đại Nguyên Anh

của Quy Nguyên Các. Thời gian Lữ Thiếu Khanh trở thành Nguyên Anh kỳ không thể dài bằng thời gian Thôi Luân trở thành Nguyên Anh kỳ được. Tang Thiệu biết Nghiêm Thuần đang lo cho hành động lần này. Ông ta nhẹ nhàng cười, sờ lên ria mép, như một vị lão nhân hiền lành, duy chỉ có ánh mắt âm lãnh có thể khiến người ta biết ông ta không hề bình thường. Ông ta nói với Nghiêm Thuần: “Chương môn, dù Thôi sư đệ không đánh lại thì không phải vẫn còn Thương sư huynh sao?” “Thương sư huynh là Nguyên Anh trung kỳ, cho dù là Kế Ngôn cũng không thể chiếm được lợi lộc gì từ tay huynh ấy, ta không tin Lữ Thiếu Khanh sẽ mạnh hơn Kế Ngôn?” “Lữ Thiếu Khanh chết chắc rồi.” Tang Thiệu nói đến đây, ngữ khí âm trầm, tăng thêm vài phần hận ý. Đồ đệ của ông ta sau khi đi Thiên Phi thành thì vẫn lạc. Hung thủ là ai không khó suy đoán. Nghiêm Thuần biết lời Tang Thiệu nói là sự thật, nhưng lão ta vẫn không cách nào bình tĩnh trở lại. Việc này quá lớn, việc này quá nghiêm trọng. Một khi để Lăng Tiêu phái biết, thế tất sẽ khiến hai phái đánh nhau. Nhưng không giết không được, không giết Lữ Thiếu Khanh hoặc là Kế Ngôn, cái đời Quy Nguyên Các cũng chỉ có cái chết mãi tính. “Đệ nói Phương Thái Hà có ra tay trợ trợ không?” Nguyên Anh kỳ Phương Thái Hà này dù dựa vào không ít đan dược mới đột phá được nhưng ít nhiều cũng có chút trình độ. Tuy không được Quy Nguyên Các để vào mắt nhưng dù sao cũng là Nguyên Anh kỳ. Nếu ông ta ra tay trợ giúp Lữ Thiếu Khanh, sự tình sẽ không dễ dàng giải quyết như vậy. Tang Thiệu cười haha, vẫn có vẻ phong đạm khinh vân, không hề có chút lo lắng. “Không phải Thôi sư đệ đã nói rồi sao? Đời sau khi rời xa Phương gia, ở nơi không có người qua lại đệ ấy mới ra tay.” Nghiêm Thuần thở dài, nói thì nói thế, nhưng trong lòng lão ta vẫn không cách nào ổn định lại tâm thần. “Chương môn, yên tâm đi.” Nghiêm Thuần được Tang Thiệu thuyết phục thì cũng dần dần bình tĩnh trở lại, ngồi xếp bằng xuống. “Hi vọng có tin tức tốt trở về.” Vừa mới nói xong, bên ngoài liền có một trưởng lão vội vàng chạy đến. Tang Thiệu từ xa nhìn thấy đã cười haha: “Nhìn đi, Trần trưởng lão tới, nhất định là tin tức tốt.” Nhưng sắc mặt Nghiêm Thuần đột nhiên biến đổi: “Ta bảo Trần trưởng lão đi trông coi mật thất cất giữ mệnh giản.” “Chương môn, Tang trưởng lão, mệnh giản của Thôi trưởng lão vỡ tan rồi.” Tin tức Trần trưởng lão mang đến như sấm sét giữa trời

quang, làm cho Nghiêm Thuần và Tang Thiệu chấn động đến mức đầu váng mắt hoa. “Cái này, cái này...” Tang Thiệu bút mấy sợi râu trắng, đầu óc ông ta hoảng loạn, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói gì. Nghiêm Thuần vội hỏi: “Thương sư đệ thì sao?” Trần trưởng lão lắc đầu nói: “Thương trưởng lão không có việc gì.” Một tiếng thở phào thật dài vang lên. Nghiêm Thuần và Tang Thiệu liếc nhìn nhau, hai bên không hện mà cùng thở phào, hơi buông lỏng. Nếu Thương Chính Sơ chết, đây tuyệt đối là đả kích nặng nề đối với Quy Nguyên Các. Mặc dù Thôi Luân chết cũng đau lòng, nhưng không đến mức quá đau đớn. “Không được.” Trong lòng Nghiêm Thuần vẫn bất an, lão ta đứng lên: “Đến Mệnh Giản thất, ta muốn tận mắt nhìn một chút.” Tang Thiệu khuyên nhủ: “Chưởng môn, Thương sư huynh là Nguyên Anh trung kỳ, không cần lo lắng.” Nguyên Anh trung kỳ, dù là gặp phải tồn tại Nguyên Anh hậu kỳ muốn chạy trốn vẫn dễ như trở bàn tay. “Hóa Thần không xuất hiện, ai có thể làm gì được Thương sư huynh?” Nghiêm Thuần, Tang Thiệu, Trần trưởng lão cùng đi vào mật thất cất giữ mệnh giản. Can hệ trọng đại, nơi này không cho phép có đệ tử bình thường đến đây xem. Nhưng mà lúc vừa mới mở trận pháp ra tiến vào, một âm thanh thanh thúy truyền vào tai nhóm Nghiêm Thuần.

Chương 437 - Gặp lại thành Thiên Phỉ

Chương 437: Gặp lại thành Thiên Phỉ Trong ánh mắt hoảng sợ của bọn hắn...Mệnh giá của Thương Chính Sơ vỡ tan. Thôi Luân, Thương Chính Sơ đều chết rồi. Trước tiên Nghiêm Thuần phong tỏa tin tức, tuyệt đối không dám để lộ ra, nếu không Quy Nguyên Các sẽ rơi vào khủng hoảng cực lớn. Biết tin tức này chỉ có Thượng tằng Quy Nguyên Các. Các trưởng lão thượng tằng đáng tin nhiệm của Quy Nguyên Các tụ tập lại. Khi bọn hắn biết Thôi Luân, Thương Chính Sơ vẫn lạc, đầu vô số người như bị một chùy sắt lớn đập ầm ầm xuống. Muốn lật trời à? Các trưởng lão phản nộ. “Là ai?” “Là ai làm?” “Báo thù, tuyệt đối phải báo thù, nếu không Quy Nguyên Các chúng ta còn mặt mũi gì nữa?” Sau khi biết Thôi Luân, Thương Chính Sơ đi làm việc gì thì đầu tiên bọn hắn trầm mặc. Hai Nguyên Anh đi khi dễ một tên Nguyên Anh tiểu bối, còn bị phản sát, mất mặt quá. Nhưng rất nhanh, bọn hắn lại phản nộ gầm hét lên. “Giết, nhất định phải giết Lữ Thiếu Khanh và Kế Ngôn của Lăng Tiêu Phái, không thể để bọn hắn trưởng thành.” “Giết bọn hắn, mới có đường sống Quy Nguyên Các chúng ta.” “Lấy cái gì mà đánh? Chúng ta chỉ còn bốn đại năng Nguyên Anh kỳ, Lăng Tiêu Phái thì sao? Bây giờ còn thêm một vị, đến lúc đó đánh nhau, là hai đánh một.” “Không báo thù sao? Quy Nguyên Các chúng ta từ lúc nào phải chịu thua thiệt như vậy?” “Không phải không báo thù, mà là thời cơ chưa tới.” Đối mặt với các trưởng lão phân hóa thành hai cực, Nghiêm Thuần trầm mặc rất lâu, cuối cùng đứng lên, biến mất khỏi đại điện nghị sự. Lão ta xuất hiện trong một cấm địa, quỳ xuống trước một hang đá. “Lão tổ.” Tiêu Y xếp bằng ở đầu thuyền, phi chu dùng hết tốc độ tiến về phía trước, những đám mây bên cạnh, cây cối bên dưới đều nhanh chóng bay lui về sau, trong nháy mắt đã bị vớt lại. Lữ Thiếu Khanh đã làm thịt hai Nguyên Anh kỳ của Quy Nguyên Các, để đề phòng Quy Nguyên Các đuổi theo trả thù, phi tuyền vẫn luôn phải bay hết tốc lực, đi cả ngày lẫn đêm, trên đường không ngừng nghỉ, cố gắng trở về Lăng Tiêu Phái với tốc độ nhanh nhất. Từ Phương gia ngồi thuyền trở lại Lăng Tiêu phái cần tốn khoảng hai tháng rưỡi,

hiện tại đi cả ngày lẫn đêm, đoán chừng hai tháng là có thể về tới. Giờ thành Thiên Phi đã có thể nhìn thấy ở xa xa, qua khỏi thành Thiên Phi, chỉ cần lộ trình bảy tám ngày là có thể trở về Lăng Tiêu Phái. Nhưng mà Tiêu Y không kịp được quay đầu nhìn buồng nhỏ trên tàu một khác, chung quanh hiện ra sương trắng nhàn nhạt, đây đều là linh khí. Dưới tác dụng của Tự Linh trận, linh khí chung quanh đều bị bắt hết về đây. Tiêu Y nhìn linh khí không ngừng bị hấp thu, làm bầm: “Đến bây giờ Nhị sư huynh vẫn chưa ổn sao?” Sau khi xuất phát Lữ Thiểu Khanh đã đuổi Tiêu Y ra khỏi buồng nhỏ trên tàu, tự ở trong khoang tàu nhập định tu luyện. Hơn một tháng trôi qua cũng chưa thấy hắn có bất kỳ động tĩnh gì. Tiêu Y đưa tiểu Hồng xuống nâng trong tay, nói với tiểu Hồng: “Thật là, Nhị sư huynh để hai chúng ta ở đây chịu gió táp mưa sa, dầm mưa dãi nắng, hắn liền trốn ở bên trong.” “Nhưng mà đây là lần đầu tiên ta thấy Nhị sư huynh nghiêm túc như vậy, huynh ấy đang tu luyện hay đang dưỡng thương vậy?” “Chào, mong là Nhị sư huynh xong việc sớm một chút, một mình ta chán quá.” “Chít.” Tiểu Hồng đứng trong lòng bàn tay, dùng cánh chỉ vào Tiêu Y bắt mắt kêu lên. Tiêu Y vuốt ve lông tiểu Hồng, hơi nhàm chán nói: “Người cũng đâu có biết nói, tiếng chim của người thì ta cũng chỉ hiểu đại khái.” “Vẫn là Nhị sư huynh tốt, mặc dù đôi khi cũng mắng ta.” Ở nơi xa, thành Thiên Phi xuất hiện trong tầm mắt, rất nhanh đã có thể đến thành Thiên Phi rồi. Ngay vào lúc sắp đến gần, Tiêu Y phát hiện phía trước có chiến đấu. Linh khí khuấy động, các loại quang mang lấp lánh, tiếng nổ liên tiếp. Tiêu Y lập tức trở nên sốt sắng, quay đầu lại nhìn buồng nhỏ trên tàu một chút. Không thể để người ta quấy rầy Nhị sư huynh. Tiêu Y dừng thuyền lại, đợi trận chiến đấu trước mặt kết thúc hẵng nói. “Tiểu Hồng, đi xem thử phía trước xảy ra chuyện gì?” Tiểu Hồng quạt cánh, tiến vào không trung, một lát sau trở lại. “Ồ? Phía trước vẫn là người quen biết cũ? Đồ đệ và nữ nhi thành chủ thành Thiên Phi bị người ta vây công phía trước à?” “Kỳ quái, chuyện gì xảy ra? Không lẽ là thành Thiên Phi vẫn chưa bình yên trở lại?” “Theo lý mà nói thì nên đi cứu các nàng, nhưng bây giờ ta không thể ra ngoài được, được rồi, cứ lái thuyền tránh ra xa một chút để tránh rước họa vào thân vậy.” Bên này Tiêu Y định lái phi chu đi, bên kia Thái Môn, Cổ Quân Hào lại dẫn người lao về phía này. Thái Môn, Cổ Quân Hào cũng chú ý tới Tiêu Y, mang theo

vài người tới đây, nhìn thấy người ở đầu thuyền lại là Tiêu Y thì trên gương mặt tái nhợt lộ ra vẻ vui mừng, được cứu rồi. “Tiêu cô nương, mong cô mau cứu chúng ta.” Tiêu Y nhìn thoáng qua người đằng sau Thái Mân, từng kẻ như hung thần ác sát, đằng đằng sát khí, đầu nàng ta rất đau. Cố Quân Hào và Thái Mân là Kết Đan kỳ, nhìn dáng vẻ bị thương của bọn hắn chứng tỏ đối phương cũng là Kết Đan kỳ. Kết Đan kỳ, nàng ta chỉ là Trúc Cơ kỳ, làm sao có thể đánh thắng được? Nàng ta muốn cự tuyệt, nhưng Cố Quân Hào đã lập tức dẫn người chạy lên thuyền, truy binh cũng đã bao chặt lấy thuyền. Đột nhiên xuất hiện một chiếc thuyền khiến người truy sát Thái Mân, Cố Quân Hào cũng không khỏi cẩn thận thêm một chút. Bọn hắn chỉ bao vây thuyền lại chứ không lập tức khởi xướng tiến công. Kẻ cầm đầu là một nam nhân trung niên mặt sẹo, vẻ mặt dữ tợn, hung thần ác sát. Sau khi hắn ta bước ra thì khá hoài nghi đánh giá Tiêu Y và chiếc thuyền này, sau đó lớn tiếng kêu lên: “Người đến là ai?” “Ta chính là Lưu Hào thành Thiên Phỉ, giờ đang truy sát phản đồ thành Thiên Phỉ, mong rằng đừng nhúng tay vào.” Khí tức của hắn ta cường hãn rõ ràng là thực lực Kết Đan trung kỳ.

Chương 438 - Tiền bồi hạ giá

Chương 438: Tiền bồi hạ giá
Khí tức Thái Mân, Cố Quân Hào suy yếu, mặt không có chút máu, bị thương không nhẹ. Thái Mân giãy giụa, mắng Lư Hào: “Lư Hào, uổng công phụ thân đã tin tưởng người như vậy, đối xử với người cũng không tệ, không ngờ người cũng là phản đồ.” Lư Hào cười dữ tợn: “Lúc đầu ta cũng không có ý định làm phản, nhưng là phụ thân người quá đáng, không định bỏ qua cho người có liên quan đến Phàn Hà.” “Có trách thì phải trách phụ thân người.” Hai mắt tha phun ra lửa, so với địch nhân ngoại lai, phản đồ càng khiến người ta thống hận hơn. “Chẳng trách trước đó người của Phàn Hà lại nắm rõ thành Thiên Phỉ như lòng bàn tay, hóa ra tất cả đều là người ở sau lưng giở trò quỷ.” Lư Hào không phủ nhận, vết sẹo trên mặt vì cười lên mà càng lộ ra vẻ dữ tợn: “Không sai, tính ra phụ thân người cũng khá may mắn, có người giết Phàn Hà.” “Giờ người không có được may mắn như phụ thân người đâu, giết người, ta sẽ khiến phụ thân người nếm trải thứ gọi là hối hận.” Cố Quân Hào cũng chửi âm lên: “Lư Hào, sớm muộn cũng có một ngày ta sẽ đích thân làm thịt người.” Lư Hào cười càn quấy: “Yên tâm người không có cơ hội đâu, hôm nay chính là ngày chết của các người.” Nếu có thể, Tiêu Y rất muốn cầm ghế ra ngồi cạnh xem kịch. Nhưng bây giờ Nhị sư huynh còn chưa khỏi, không thể để bọn hắn quấy rầy đến Nhị sư huynh. Tiêu Y đứng ra, nói với hai bên: “Hay là, các người xuống dưới từ từ đánh được không?” Thái Mân kinh ngạc, sắc mặt càng trắng hơn mấy phần, sao thấy chết lại không cứu vậy? “Tiền, tiền bồi đâu?” Ánh mắt Thái Mân không kìm được rơi lên buồng nhỏ trên tàu sau lưng Tiêu Y. Buồng nhỏ trên tàu vẫn đang không ngừng thôn phệ linh khí. Lư Hào cũng chú ý tới động tĩnh của buồng nhỏ trên tàu, ánh mắt hắn ta tăng thêm vài phần cảnh giác. Hắn ta nói với Tiêu Y: “Nha đầu, người đừng nhúng tay vào chuyện của chúng ta.” Tiêu Y cũng không muốn nhúng tay, thứ nhất, thực lực của nàng ta không đủ để nhúng tay vào chuyện của đối phương, Lư Hào thực lực Kết Đan trung kỳ, nàng ta nhúng tay cũng vô ích. Thứ hai, Nhị sư huynh của nàng

ta vẫn chưa xuất quan, nàng ta không muốn nhiều chuyện gây thị phi lúc này. Mặc dù hơi có lỗi với Thái Mân nhưng nàng ta cũng không còn cách nào khác, Lữ Thiếu Khanh mới là người thân của nàng ta. Nàng ta bày tỏ áy náy với Thái Mân: “Thái cô nương, Nhị sư huynh ta hiện tại không rảnh, không giúp được cô, cô vẫn nên xuống đi.” Thái Mân nghe vậy, trong lòng tuyệt vọng. Vốn nàng ta tưởng gặp được nhóm Tiêu Y thì có thể được Lữ Thiếu Khanh giúp đỡ. Cuối cùng lại không rảnh? Rốt cuộc là đang làm gì? Thời khắc mấu chốt đang bế quan, như vậy chẳng phải tra tấn người ta sao? Cố Quân Hào đối mặt với hành động đuổi người của Tiêu Y thì sắc mặt âm tình bất định. Cuối cùng, hắn ta dứt khoát quỳ gối trước buồng nhỏ trên tàu, lớn tiếng kêu lên: “Tiền bối, mong người hãy cứu chúng ta.” Buồng nhỏ trên tàu không có bất kỳ động tĩnh gì. Tiêu Y không vui, đứng trước mặt Cố Quân Hào, ngăn cản ánh mắt hắn ta: “Đã nói Nhị sư huynh không rảnh, người xuống dưới đi.” Nhị sư huynh nhà ta lần đầu tiên nghiêm túc tu luyện như vậy, hiếm khi Nhị sư huynh muốn học mà người dám tới quấy rầy? Có tin ta xin sư phụ đi thu thập người không? “Xuống dưới, xuống dưới, nơi này không chào đón người” Tiêu Y rất bất mãn với cách làm của Cố Quân Hào. Nàng ta không khách khí đuổi người. Lưu Hào ở phía dưới sau khi nghe được, cười ha ha: “Ha ha, đáng đời, thật sự cho rằng chạy đến nơi đây là có người có thể cứu các người sao?” “Mau cút xuống đây nhận lấy cái chết.” Sắc mặt Cố Quân Hào càng thêm khó coi, thậm chí là cảm thấy nhục nhã. Mắt thấy sắc mặt bất thiện của Tiêu Y, bên dưới là Lưu Hào từng bước ép sát, đằng đằng sát khí. Xuống dưới chỉ có một con đường chết. Hắn ta nhìn buồng nhỏ trên tàu, cảm thấy dường như Lữ Thiếu Khanh đang ở bên trong xem trò cười của hắn ta. Đáng chết. Cố Quân Hào chỉ hận thực lực của mình không đủ. Bằng không cũng sẽ không ở nơi này nhận loại sỉ nhục này. Nhưng rất nhanh, mắt Cố Quân Hào xoay chuyển, nhanh chóng nghĩ ra một cách. Hắn ta hét to với buồng nhỏ trên tàu, lấy linh thạch ra tấn công: “Tiền bối, ở chỗ ta có một vụn viên linh thạch, vẫn mong tiền bối xuất thủ.” Linh khí đang lưu động chậm chậm quanh buồng nhỏ đột nhiên dừng lại một chút, sau đó lại khôi phục bình thường. Còn Lưu Hào nhìn thấy hành động này của Cố Quân Hào thì không kìm được cười haha: “Đầu óc người có bệnh à?” “Hay cùng đường mặt lộ rồi nên hồ ngôn loạn ngữ?” Tiền bối thật sự có

thể xuất thủ vì một vạn viên linh thạch của ngươi sao? Nếu xuất thủ vì một vạn viên linh thạch chứng tỏ tiền bối quá thấp kém, thậm chí không phải tiền bối thật sự. Nhưng mà, sau một khắc, Lưu Hào không cười nổi thành tiếng. Chỉ thấy linh khí quanh buồng nhỏ tán đi, cửa thuyền bên trong mở ra, Lữ Thiểu Khanh từ bên trong đi ra. Hắn mặc trường bào màu lam nhạt, đón gió đứng đó, phiêu dật bất phàm. Tiêu Y vui mừng: “Nhị sư huynh, huynh ổn chưa?” Lữ Thiểu Khanh ngáp một cái, mắng: “Ồn ào quá, có để cho người ta ngủ không vậy?” Hai người Cố Quân Hào, Thái Mân cũng vô cùng vui mừng, hai người cung kính hành lễ với Lữ Thiểu Khanh: “Xin ra mắt tiền bối.” Bọn họ đã tận mắt chứng kiến thực lực của Lữ Thiểu Khanh, Lữ Thiểu Khanh quyết định xuất thủ, trừ phi một người mạnh hơn tới, bằng không mấy người bọn họ an toàn rồi. Tiêu Y nhạy cảm bắt lấy ý tứ trong lời của Lữ Thiểu Khanh: “Nhị sư huynh, trên đường đi huynh cũng ngủ sao?” “Nếu không thì sao chứ? Ta đâu có muốn bị một con ruồi như muội ở bên làm ồn chứ?” Đương nhiên, trên thực tế Lữ Thiểu Khanh đang nhập định tu luyện. Dọc theo con đường này hắn đã thôn phệ tinh hoa của ba Nguyên anh, giúp hắn một chân bước vào cảnh giới tầng hai. Hắn không cần tiến vào trong Thời Quang ốc tu luyện, dùng hơn một tháng tu luyện thì chân còn lại của hắn cũng bước vào cảnh giới tầng hai. Hiện tại hắn đã là Nguyên Anh kỳ cảnh giới tầng hai rồi. Bởi vì hắn vẫn luôn khống chế động tĩnh đột phá nên Tiêu Y ở gần trong gang tấc cũng không thể phát giác được điều gì.

Chương 439 - Tiền bồi hạ giá

Chương 439: Tiền bồi hạ giá (tt) Tiêu Y phiên muộn, bị chê rồi. Còn nụ cười của Lưu Hào bên dưới thì ngưng lại, cả người đều ngây ngẩn, không thể nào, thật sự xuất thủ vì một vụn linh thạch sao? Đây là tiền bồi cộng lông gì? Tài chủ sát vách nhà cũng không có lòng tham đến như vậy. Đùa ta à, tiền bồi thật sự sẽ vì một vụn viên linh thạch mà khom lưng à? Ta chưa từng thấy tiền bồi nào hạ giá đến thế. Lưu Hào nhìn chòng chọc Lữ Thiếu Khanh, muốn tìm ra chút manh mối gì đó từ trên người Lữ Thiếu Khanh. Khí tức của Lữ Thiếu Khanh quá mức bình thường, bình thường đến mức dễ khiến người ta không chú ý đến hẳn. Cộng thêm Lữ Thiếu Khanh trẻ tuổi như vậy, trong lòng Lưu Hào dần dần hoài nghi. Ừm, chẳng lẽ cái gọi là tiền bồi, chẳng qua là vì bọn hắn cảm thấy kẻ này lợi hại thôi? Những tu sĩ bình thường đều gọi người có thực lực cảnh giới mạnh hơn là tiền bồi, đây là một loại lễ phép. Thái Môn và Cổ Quân Hào chẳng qua chỉ là Kết Đan sơ kỳ, thực lực tăng một tầng hai. Kết Đan kỳ tăng ba với bọn họ mà nói đều là tiền bồi. Ánh mắt Lưu Hào lấp lóe, tâm tư nhanh chóng xoay chuyển, suy nghĩ rất nhiều. Hắn ta nhìn Lữ Thiếu Khanh thế nào cũng cảm thấy Lữ Thiếu Khanh chỉ là một thiếu gia ăn chơi, một tiểu bạch kiểm. Lữ Thiếu Khanh quát Lưu Hào như hù dọa con nít: “Cút đi, nhân lúc tâm trạng ta không tệ, mau cút đi.” “Bằng không ta làm thịt ngươi đấy.” Sắc mặt Lưu Hào âm trầm, vết sẹo trên mặt khẽ nhúc nhích, sát ý ngập trời. Sao hắn ta có thể lùi bước vì một câu nói của Lữ Thiếu Khanh? Càng quan trọng hơn là, Lưu Hào mang người thiết kế mai phục, nhằm vào Thái Môn cùng Cổ Quân Hào, đây là chuyện hắn ta mưu đồ đã lâu. Hắn ta không thể lùi bước vì một vị tiền bồi chưa từng gặp mặt được. Lưu Hào sắc mặt âm tình bất định, cuối cùng vẫn quyết định, tiền bồi cái chóa gì, cút sang một bên đi. Hắn ta không thể lùi bước vì một vị tiền bồi chưa từng gặp mặt, nếu không bọn thủ hạ sẽ nhìn hắn ta như thế nào? Hắn ta có còn mặt mũi nữa không? Sau này còn còn muốn lẩn lộn nữa không? Lẩn lộn ở cái nơi như thành Thiên Phỉ này, quan trọng nhất là mặt mũi. Mặt mũi cũng bị mất, có

ai còn phục hấn ta nữa. “Đáng chết.” Lưu Hào đã hoàn toàn nổi giận, mặt sọc nhúc nhích giống như đang sống dậy, gương mặt dữ tợn, hấn ta gầm lên với thủ hạ: “Lên cho ta, giết chết bọn hấn.” Lưu Hào ra tay trước, khởi xướng tiên công với Lữ Thiệu Khanh. Bất kể Lữ Thiệu Khanh có chân tài thực học hay không, tiên hạ thủ vi cường vậy. “Giả thần giả quỷ.” Lưu Hào hét lớn một tiếng, dưới sự điều khiển của hai tay, linh lực mãnh liệt tuôn ra, linh khí hội tụ thành một thanh phi kiếm khổng lồ, khí tức bạo ngược. “Đi!” Phi kiếm do linh khí hội tụ xé rách không khí, gào thét lao tới, như thần phạt chi kiếm trên trời, từ trời cao giáng xuống. Phong mang chi khí sắc bén từ ngược, nhóm Tiêu Y đột nhiên cảm thấy hô hấp khó khăn. Dưới áp lực cường đại, bọn họ trợn trừng mắt nhìn phi kiếm từ trên trời giáng xuống. Lưu Hào nhìn thấy Lữ Thiệu Khanh đứng tại chỗ, không nhúc nhích, trận pháp phòng ngự trên phi chu cũng không hiển hiện. Hấn ta lập tức vui mừng: “Haha, tiền bối chóa gì chứ, chẳng phải cũng ngoan ngoãn nhận lấy cái chết sao.” Nhưng một khắc sau. Lữ Thiệu Khanh vung tay lên, linh lực mệnh môn gào thét, phi kiếm Lưu Hào hao hết toàn lực để ngưng tụ lại âm âm vỡ nát. Lưu Hào kinh hãi, nỗi sợ hãi trong lòng như hạt giống từ dưới đất chui lên, bắt đầu nảy mầm sinh trưởng, trong nháy mắt đã thành cây đại thụ che trời. Đây là tuyệt chiêu hấn ta đặc ý nhất, cho dù là Kết Đan hậu kỳ cũng không thể ngăn chặn đơn giản như vậy. Lữ Thiệu Khanh chỉ nhẹ nhàng vung tay đã lập tức phá vỡ phi kiếm của hấn ta. Đây là cảnh giới gì? Đây là thực lực gì? Không phải là Nguyên Anh sao? Nhưng có Nguyên Anh kỳ trẻ như vậy sao? Có Nguyên Anh kỳ hạ giá như vậy sao? Lưu Hào cảm thấy trên đầu có vô số con côn trùng đang bò, hấn ta cố nén sợ hãi trong lòng: “Người, người là ai?” Lữ Thiệu Khanh nhìn hấn ta một cái, ánh mắt lạnh băng khiến Lưu Hào suýt chút nữa tiểu trong quần. Thật sự là Nguyên Anh kỳ, quả thật là Nguyên Anh kỳ. Trong lòng Lưu Hào gầm rú. Hấn ta không nói hai lời, xoay người bỏ chạy. Đối mặt đối thủ như vậy, cho hấn ta một trăm cái lá gan cũng không dám giao đấu. Mặc Quân kiếm xuất hiện, oanh một tiếng, kiếm quang đột khởi. Lưu Hào và thủ hạ của hấn ta trong nháy mắt bị kiếm quang thôn phệ. Đợi khi kiếm quang tán đi, đám Lưu Hào đã biến mất khỏi thiên địa này. Lữ Thiệu Khanh nhìn sang hai người Thái Môn và Cố Quân Hào. Trong lòng hai người Thái Môn, Cố Quân Hào lo

lắng. Kết Đan trung kỳ Lưu Hào bị giết chết nhẹ nhàng. Hai người đều có một loại cảm giác, Lữ Thiểu Khanh mạnh hơn rồi. Hai người vội vàng mang theo mấy tên thủ hạ hành lễ: “Xin, xin ra mắt tiên bối.” Lữ Thiểu Khanh nhìn chằm chằm Cố Quân Hào, Cố Quân Hào lại một lần nữa cảm nhận được loại áp lực kia. Cố Quân Hào trong lòng lo lắng bất an, kiên trì nói: “Mạo, mạo phạm tiên bối, vẫn, vẫn mong tiên bối thứ lỗi.” Sau khi Lữ Thiểu Khanh dừng vài hơi thở liền mỉm cười khiến người ta như tắm trong gió xuân: “Không sao, gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, gặp phải chuyện bất bình thì chúng ta phải nghĩa bất dung từ thôi.” Thái Mân, Cố Quân Hào trừng to mắt, tiên bối làm sao vậy? Hay là bị người ta đoạt xá rồi? Tính tình sao trở nên tốt vậy chứ? Cố Quân Hào càng thụ sủng nhược kinh, trước đó suýt chút nữa bị Lữ Thiểu Khanh giết. Sau khi trở về, mấy ngày liên tục hắn ta đều gặp ác mộng. Cố Quân Hào cảm động vợ vết hết từ ngữ trong đầu, nghĩ ra vài lời hữu ích: “Tiên bối nhân nghĩa, chính là vinh hạnh của chúng ta.”

Chương 440 - Doạ dẫm, hay là cướp bóc?

Chương 440: Doạ dẫm, hay là cướp bóc? Lữ Thiểu Khanh thấy Cố Quân Hào không hiểu chuyện như vậy liền cau mày. Chuyện gì xảy ra vậy? Gặp phải tên này, ta trở nên câu nệ xấu hổ sao? Sau khi tự kiểm điểm sâu sắc bản thân, Lữ Thiểu Khanh vươn tay ra vẫy vẫy với Cố Quân Hào. Cố Quân Hào nhìn thấy hành động của Lữ Thiểu Khanh thì lộ ra vẻ mặt mờ mịt, không rõ ý của Lữ Thiểu Khanh. Thậm chí hắn ta còn tiến lên trước hai bước, tưởng là Lữ Thiểu Khanh đang gọi mình qua. “Chuyện gì xảy ra?” Lữ Thiểu Khanh nhíu mày, vô cùng bất mãn với tên này, tên này đúng là không biết giữ lời. “Linh thạch ban nãy đã nói đâu?” Sắc mặt Cố Quân Hào lập tức trở nên đỏ bừng, xấu hổ vô cùng. Cái miệng nhỏ của Thái Mân cũng khẽ nhếch lên, vẫn cảm thấy khó tin được. Hành động này của Lữ Thiểu Khanh rất không hợp với thân phận tiên bối. Nó tạo ra sự tương phản mãnh liệt khiến nàng ta nhìn thấy mà khó chịu. Càng khiến nàng ta khó chịu hơn nữa là tên này còn là sư đệ của Kế Ngôn thân tượng nàng ta. Hắn Kế Ngôn công tử cũng là dạng người như vậy sao? Trong lòng Thái Mân rất lo lắng. Nếu tính cách Kế Ngôn cũng như vậy thì đạo tâm của nàng ta sẽ hỏng mất. Lữ Thiểu Khanh không quan tâm có hợp với thân phận tiên bối hay không, với hắn mà nói, tất cả đều là giả, chỉ có linh thạch mới là thật. Lữ Thiểu Khanh nhìn dáng vẻ đần độn của Cố Quân Hào, bất mãn nói: “Làm sao? Người không định trốn nợ đây chứ?” Cố Quân Hào phát hiện ra sát ý của Lữ Thiểu Khanh, trong lòng chửi thề, vội vàng lấy ra một vụn viên linh thạch giao cho Lữ Thiểu Khanh. Sau khi Lữ Thiểu Khanh lấy xong thì nói với Thái Mân: “Còn người?” “Ta, ta sao?” Thái Mân ngắc ngứ cả người, ta cũng phải đưa à? Lữ Thiểu Khanh vung tay lên, phong phạm cao thủ, nói: “Nói nhảm, các người tưởng rằng một vụn viên linh thạch là có thể khiến ta cứu toàn bộ các người chắc?” “Những người khác ta không tính, người là nữ nhi của thành chủ mà còn muốn ta xuất thủ miễn phí sao?” Sắc mặt Tiêu Y cổ quái nói với Thái Mân: “Người lấy ra đi, một vụn viên linh thạch với Nhị sư huynh mà nói đã là rẻ lắm rồi.” Bị Nhị sư huynh

nhà ta để mắt tới, đừng hòng chạy thoát.Đồng thời Tiêu Y cảm thấy rất kỳ quái, từ lúc nào mà Nhị sư huynh lại dễ nói chuyện như vậy?Một vạn viên linh thạch liền xuất thủ?Chắc cảm thấy bị thương chưa khỏi nên mới cần chút linh thạch này sao?Với tính cách của Nhị sư huynh, không bỏ ra mười vạn, tám vạn thì sẽ không xuất thủ đâu.Đối mặt với tiền bối không biết da mặt là gì như Lữ Thiếu Khanh, Thái Mân cũng chỉ có thể ngoan ngoãn giao một vạn linh thạch.Tuy nhiên một vạn linh thạch có thể đổi được Lữ Thiếu Khanh xuất thủ đã rất lời rồi.Trong lòng Thái Mân không thấy tức giận mà ngược lại còn cảm thấy đã kiếm lời.Sau khi nàng ta giao linh thạch ra liền mời Lữ Thiếu Khanh: “Tiền bối, chi bằng đến thành Thiên Phỉ ngồi một chút?”“Lần trước sau khi từ biệt tiền bối sư phụ vẫn luôn tiếc nuối vì chưa chiêu đãi tốt cho tiền bối.”Sau khi Lữ Thiếu Khanh cười tủm tỉm cất xong linh thạch thì hai tay chấp sau lưng, lại xuất hiện phong phạm cao thủ: “Không cần, chúng ta còn có chuyện chưa xử lý xong.”Mọi người, bao gồm cả Tiêu Y đều hoài nghi.Còn có chuyện gì chưa xử lý xong?Nhóm Thái Mân, Cố Quân Hào không hiểu ra sao, Tiêu Y trực tiếp hỏi: “Nhị sư huynh, còn chuyện gì vậy?”Lữ Thiếu Khanh xoay người, chỉ vào cột buồm trên thuyền, hỏi Cố Quân Hào và Thái Mân: “Nhìn thấy gì không?”Cột thuyền ban nãy khi phi kiếm của Lưu Hào rơi xuống đã bị tác động nên xuất hiện chút hao tổn.Đương nhiên, chút hao tổn ấy không nghiêm trọng lắm, phi chu tu sĩ cười không phi hành dựa vào buồm.Cột buồm chủ yếu mang ý nghĩa trang trí.Lữ Thiếu Khanh cột buồm bị hao tổn cho Cố Quân Hào và Thái Mân xem.Cố Quân Hào chưa kịp phản ứng, Thái Mân đã kịp phản ứng.Đây không phải vẫn là đòi linh thạch sao?”Thái Mân thử thăm dò: “Tiền bối, việc này bởi vì chúng ta mà nên, chi bằng chúng ta bồi thường tiền bối một ít nhé.”Nhìn xem, vẫn là nha đầu này hiểu chuyện.Sau khi Lữ Thiếu Khanh trao cho Cố Quân Hào một ánh mắt khinh bỉ liền chậm rãi lắc đầu, nói: “Cũng không phải là muốn các ngươi bồi thường.”“Ý của tiền bối là?”Lần này Thái Mân không thể đoán được tâm tư của Lữ Thiếu Khanh.Lữ Thiếu Khanh hơi ngẩng đầu lên, nhìn cột buồm lộ ra mấy phần thương cảm: “Thuyền này từ lúc ta vào sư môn đã theo ta, chính là lễ vật sư phụ tặng cho ta.”“Nó với ta mà nói có ý nghĩa rất đặc biệt.”“Hơn nữa nó còn làm từ vật liệu rất trân quý, có giá trị không nhỏ “Tiêu Y ở bên cạnh sắc

mặt cổ quái, trong lòng chửi thề. Thuyền này là Hiếu tử tử tặng huynh, nó mới theo huynh chưa được ba tháng. Tiêu Y hiểu rõ, một vạn viên linh thạch chẳng qua chỉ là bắt đầu nho nhỏ, cái lưới lớn thật sự sắp tới rồi. Quả nhiên, ta đã nghĩ về Nhị sư huynh quá đơn giản. Thái Mân càng nghe sắc mặt càng cổ quái. Nói không muốn bồi thường, nhưng từng chữ đều lộ ra hai chữ “đền bù”. “Cho nên, Thái tiểu thư, người biết nó có ý nghĩa gì với ta không?” Sau khi Lữ Thiệu Khanh nói xong ánh mắt nhìn thẳng Thái Mân. Thái Mân sắp sụp đổ rồi. “Tiền bối, ta đền, ta bồi thường cho người, thế nào?” Lữ Thiệu Khanh lắc đầu, một lần nữa thâm tình thở dài một tiếng: “Có bao nhiêu linh thạch cũng chưa chắc đã đủ trấn an hoàn toàn tâm hồn đang bị tổn thương của ta.” Được rồi, chưa chắc, trên thực tế chính là chắc chắn. Tim Thái Mân đã sắp vỡ vụn, linh thạch này, nàng ta biết chắc không phải là một vạn viên. Trên mặt nàng ta lộ ra vẻ do dự, như bị tảo bón, thử thăm dò: “Tiền bối, hay là hai vạn linh thạch có được không?” Không thay đổi, trên mặt Lữ Thiệu Khanh vẫn đầy ưu thương. “Năm, năm vạn?” Lữ Thiệu Khanh một lần nữa thở dài một tiếng: “Lúc đầu nó chẳng bị gì cả, các người chưa được ta đồng ý đã lên thuyền, khiến nó bị tổn hại.”

Chương 441 - Đây là đang cướp bóc sao?

Chương 441: Đây là đang cướp bóc sao? Trong lòng Thái Mân chửi thề, đúng vậy, lúc đầu chẳng hề có chuyện gì cả, là do người không kịp thời xuất thủ. Lập tức, Thái Mân hiểu ra. Nói cho cùng, vẫn là cố ý, với thực lực của Lữ Thiệu Khanh, nếu thật sự ra tay kịp thời thì dù thủ đoạn của Lưu Hào lợi hại hơn nữa cũng không thể khiến thuyền chịu chút tổn thương được. Thái Mân nghĩ ra rõ ràng thì lệ rơi đầy mặt, từ lúc bắt đầu đã định lường gạt rồi sao? Vì sao thần tượng lại có sự đệ như vậy chứ? Thần tượng có phải cũng là người như vậy không? Rất hoảng, rất hoảng. Trong lòng Thái Mân hỗn loạn. Nàng ta không muốn đạo tâm của mình sụp đổ. Nàng ta cắn răng: “Tiền bối, mười vạn viên linh thạch, thế nào?” “Cái này, ai, thôi, thôi, ta cũng không muốn làm khó các người, một trăm vạn đi.” Lữ Thiệu Khanh lắc đầu, dáng vẻ rất biết nghĩ cho người khác đó khiến Thái Mân muốn cào mặt hấn. Thế này gọi là không muốn làm khó người ta? “Một, một trăm vạn viên linh thạch?” Cố Quân Hào cũng kinh ngạc kêu lên, cũng muốn chửi người. Ăn cướp à? Người quả là quân ăn cướp. “Hấn, hấn...” Thái Khảm ở thành Thiên Phi đột nhiên nhận được truyền tin của nữ nhi. Sau khi biết chuyện, Thái Khảm cứ nói được nửa câu lại ngưng, cuối cùng đành câm nín. Thái Khảm ôm đầu, ông ta cảm thấy đau đầu quá. Thời gian tiếp xúc với Lữ Thiệu Khanh không dài nhưng Lữ Thiệu Khanh mang đến cho ông cảm giác khiến ông ta ấn tượng sâu sắc nhất. Cả đời này ông ta chưa từng gặp dạng người như vậy. Thực lực cường hấn, độ dày da mặt còn hơn cả núi của thành Thiên Phi. Còn tham tài nữa. Dạng người này dù ở đâu cũng đều là một tai họa. Thế mà, nữ nhi của mình sao lại gặp hấn những hai lần? Lưu Hào đáng chết, người muốn giết chết nữ nhi và đồ đệ của ta thì người phải ra tay hung ác một chút, nhanh một chút chứ. Thái Khảm không muốn qua lại với Lữ Thiệu Khanh, quá khó khăn. Nhưng, giờ, ông ta không thể không đi. Ông ta cũng không dám để Lữ Thiệu Khanh vào thành Thiên Phi. Ông ta thấy Lữ Thiệu Khanh còn giống thổ phi hơn cả thổ phi thành Thiên Phi, hấn tới, thành Thiên Phi còn có thể tồn tại sao? So

với Lữ Thiếu Khanh, thổ phỉ thành Thiên Phỉ mới là phạm nhân bách tính dẫu dằng, Thiếu Khanh mới thật sự là thổ phỉ. Bình tĩnh lại một chút, Thái Khâm chỉ có thể mang một ít linh thạch với một ít bảo vật đi chiêu cố Lữ Thiếu Khanh. Sau khi Thái Khâm đến, nữ nhi và đồ đệ của ông ta đứng trên một chiếc phi chu, thủ hạ khác thì đứng trên mặt đất, cẩn thận từng li từng tí, không dám nói lời nào. Nhìn thế nào ông ta cũng thấy giống như Lữ Thiếu Khanh đã bắt bọn họ làm tù binh. Thái Khâm kiên trì bước lên chào hỏi Lữ Thiếu Khanh đang ngồi dưới cột thuyền: “Lữ, Lữ công tử, đã lâu không gặp.” Sau khi Lữ Thiếu Khanh nhìn thấy Thái Khâm thì khóe miệng hơi vênh lên, sau đó quát to một tiếng: “Thái Khâm, ngươi có biết tội của ngươi không?” “Nữ nhi và đồ đệ của ngươi dẫn người lên làm hỏng thuyền của ta, ngươi nói chuyện này nên tính như thế nào?” Thái Mân lập tức lên tiếng, trong lòng nàng ta khá bất mãn với Lữ Thiếu Khanh: “Tiền bối, đây là Lưu Hào làm hư, không liên quan gì đến chúng ta.” “Ai nói không liên quan gì đến các ngươi? Người là các ngươi mang tới, là các ngươi cưỡng ép lên thuyền của ta.” Sau khi nói xong, Lữ Thiếu Khanh đưa tay sờ cán buồn, rên lên một tiếng: “Ngươi chết cũng thê thảm quá.” Tiếng rên này khiến Thái Khâm phiền muộn. Ngươi muốn khóc cũng phải khóc giống một chút chứ. Thái Khâm biết Lữ Thiếu Khanh đang muốn cướp bóc nên ông ta cũng không nhiều lời. Giao tiếp với loại người này, đánh không lại hấn, nói không lại hấn, mình mãi mãi sẽ ở thế yếu. Thứ có thể làm là cò kè mặc cả để giảm bớt tổn thất của mình một chút. Ông ta rất thẳng thắn lấy ra mười vạn linh thạch: “Lữ công tử, đây là một chút xúi đền bù, mong rằng Lữ công tử thứ lỗi, không chấp chặt với tiểu nữ.” Lữ Thiếu Khanh thoải mái cất mười vạn viên linh thạch, trong lòng như nở hoa, cái này tương đương mua bán không vốn. Tuy nhiên, cái này vẫn chưa đạt được mục đích thật sự của hấn. Sau khi Lữ Thiếu Khanh nhận linh thạch thì sầm mặt lại, ra vẻ tức giận, quát lớn: “Sao vậy? nữ nhi của ngươi đã đồng ý một trăm vạn linh thạch mà ngươi đem mười vạn linh thạch tới là có ý gì?” “Lời của nhi nữ ngươi mà ngươi cũng không nghe sao?” Thái Khâm tức xạm mặt lại, sát khí giữa hàng long mày của Thái Mân sắp hóa thành thực chất, muốn phun máu dìm chết Lữ Thiếu Khanh. Ta đồng ý khi nào? Ta chỉ đồng ý chuyển yêu cầu vô lý của ngươi cho phụ huynh ta

thôi. Thái Khám rất bất đắc dĩ, trong lòng mắng to, nếu ta có một trăm vạn viên Linh thạch, ta sẽ không nói hai lời lấy ra đập chết ngươi. Làm gì còn ở đây nói nhảm với ngươi chứ? Ông ta bắt đầu vội vàng cò kè mặc cả nói: “Lữ công tử, công tử cũng biết tình hình thành Thiên Phỉ gần đây không tốt, thêm nhiều linh thạch nữa thì ta không kiếm ra được.” “Mong Lữ công tử giờ cao đánh khẽ.” Lữ Thiếu Khanh không nhượng bộ, như ác bá, hung thần ác sát: “Không được, nói một trăm vạn là một trăm vạn, bằng không ta đập chết các ngươi.” “Đây là lễ vật sư phụ ta tặng ta lại bị các ngươi làm hỏng, ta trở về biết ăn nói như thế nào với sư phụ?” “Giờ ta không đập chết các ngươi ở đây về cũng bị sư phụ đánh chết.” Thái Khám nhúc nhích đầu, thật là khó giao tiếp, hai chân ông ta mềm ra: “Lữ công tử, ta, chúng ta thật sự là không lấy ra được.” “Ở đây ta có vài món pháp khí tam phẩm và ít trên bảo, Lữ công tử xem thế nào?” “Ôi, những bảo bối pháp khí này không thể giữ được nữa rồi. Hi vọng có thể thỏa mãn khẩu vị của hãn. Tên thổ phỉ này. Pháp khí khí tức cường đại, vật liệu trân bảo, linh khí mờ mịt, những vật này cộng lại tuy chưa đủ trăm vạn viên linh thạch nhưng trên thực tế cũng không chênh lệch bao nhiêu.

Chương 442 - Đây là đang cướp bóc sao?

Chương 442: Đây là đang cướp bóc sao? (tt) Tiêu Y ở bên cạnh thấy chỉ muốn quỳ xuống đất cúng bái. Bàn về cướp bóc, vẫn là Nhị sư huynh lợi hại. Nhưng mà vượt quá dự kiến của tất cả mọi người, mặt Lữ Thiếu Khanh đầy khinh thường, như chứng mắt với những thứ này: “Ai cần mấy đồ nát này của người? Ta cần linh thạch, linh thạch, có biết không hả?” Đám người ngạc nhiên. Đại ca, những vật này không phải còn có sức hấp dẫn hơn cả linh thạch sao? Người lấy linh thạch cuối cùng không phải để đi đổi thành các loại vật liệu, pháp khí sao? Tiêu Y ở cạnh giải thích với mấy người Thái Khâm: “Nhị sư huynh chỉ thích linh thạch thôi, Thái thành chủ nếu có linh thạch, cho dù là một viên thì tốt nhất giao ra đi.” Ta còn cái khi khô. Trong lòng Thái Khâm mắng ta, ta đã bị ép khô rồi. Trước đó Phàn Hà đến thành Thiên Phi gây chuyện linh thạch đã dùng hết bảy tám phần. Sau khi Phàn Hà chết, ông ta còn phải thu thập tàn cuộc, linh thạch đã sớm nhập không đủ xuất. Gần đây ông ta còn định thu thuế cao một chút, tăng thêm chút phí qua đường. Nếu không phải có nữ nhi và đồ đệ ở đây thì ông ta đã quỳ xuống lần nữa rồi. “Lữ công tử, công tử giờ cao đánh khê đi.” Thái Khâm không còn cách nào khác, chỉ có thể cầu xin tha thứ: “Nể tình ta trước đó giết người của Quy Nguyên Các, giúp Lữ công tử không ít việc, mong rằng Lữ công tử giờ cao đánh khê.” Chỉ có thể đem chuyện này ra để bàn giá cả thôi, ta đã thay người làm chuyện xấu đấy. Dù sao cũng phải nể mặt một chút chứ? Lữ Thiếu Khanh nghe vậy, thở dài, một lần nữa vuốt ve cán buồm: “Ôi, cán buồm, người chết cũng thê thảm quá.” “Sau khi trở về ta nên ăn nói với sư phụ như thế nào đây?” Sau khi hít hai cái, Lữ Thiếu Khanh đứng lên, thở dài một tiếng: “Đây là thuyền sư phụ tặng ta, trở về không tiện ăn nói, thế này đi, Thái thành chủ, người phái một người đi theo chúng ta trở về, tự mình giải thích với sư phụ một phen, thế nào?” “Như vậy giữa chúng ta coi như xong.” “A, a.” Thái Khâm ngạc nhiên, có chút phản ứng không kịp. Ông ta ngờ ngác nhìn cán buồm căn bản cũng chẳng tốn hao gì, trong lòng hoài nghi, chẳng lẽ chiếc thuyền này thật sự có giá trị lớn? Như

vậy trở về sẽ không cách nào ăn nói? Nhưng giờ xem ra hình như ý này cũng không tồi, nó có lợi cho tất cả mọi người. Quan trọng nhất là có thể nhanh chóng tiễn tên đáng ghét này đi. Ông ta liên tục gật đầu: “Được, được, ta, ta phái người đi theo Lữ công tử trở về.” Thái Khâm muốn tùy tiện phái thủ hạ, nhưng Lữ Thiếu Khanh lại chỉ vào Thái Mân nói: “Nàng ta đi, thân phận nàng ta mới đủ.” Thấy Lữ Thiếu Khanh chỉ vào Thái Mân, chỉ mặt gọi tên muốn Thái Mân đi cùng về Lăng Tiêu Phái thì mọi người lại một lần nữa ngây ngẩn cả người. Tất cả mọi người đều không thể hiểu ý của Lữ Thiếu Khanh. “Lữ công tử, cái này...” Thái Khâm không rõ, đồng thời không tìm được suy đoán. Không phải tên này cảm thấy không đủ linh thạch nên muốn đem nữ nhi của ta đi bán không? Càng nghĩ ông ta càng cảm thấy rất có thể có khả năng này. Lữ Thiếu Khanh thích linh thạch, nữ nhi của ông ta không tính là xinh đẹp nhất nhưng cũng là một mỹ nhân, hơn nữa Nữ tu sĩ Kết Đan kỳ xinh đẹp có rất nhiều kẻ tâm lý có vấn đề thích. Thái Mân là nữ nhi duy nhất của ông ta, lúc Thái Khâm vừa định từ chối thì Lữ Thiếu Khanh đã lạnh nhạt phán một câu: “Thái thành chủ, người giết người của Quy Nguyên Các, lỡ như Quy Nguyên Các trả thù lại, một mình người có thể chống đỡ được không?” “Thành Thiên Phi duy trì vị trí trung lập là tốt nhất, nhưng cũng cần một chút trợ giúp mới có thể duy trì vị trí trung lập, người nói có đúng không?” Trong lòng Thái Khâm chấn động, con người đột nhiên rút lại, ông ta sống đến bây giờ, lại làm thành chủ lâu như vậy. Nếu ông ta vẫn không rõ câu này của Lữ Thiếu Khanh thì ông ta chỉ là một con lợn. Hơn nữa còn là một con lợn bình thường chứ không phải linh trư. Ánh mắt ông ta trở nên u tối, nhìn thật sâu Lữ Thiếu Khanh: “Lữ công tử, đây là ý tứ của công tử hay ý của người sau lưng công tử?” Lăng Tiêu Phái muốn nhúng tay vào thành Thiên Phi sao? Lữ Thiếu Khanh thấy Thái Khâm đã hiểu rõ ý hẩn, cười ha ha, bầu không khí hơi quỷ dị ban nãy trong nháy mắt biến mất, hẩn nói: “Ta không rõ Thái thành chủ đang nói gì.” “Vì nữ nhi và đồ đệ của người, thuyền của ta bị người ta làm hư, một trăm vạn viên Linh thạch, hoặc là phái người đi giải thích với sư phụ ta một phen.” “Hai chọn một, khó lắm sao?” Thái Khâm trầm mặc, con mọt người chứ hai chọn một, đây quả thực là ép buộc. Thái Khâm hiểu, thuyền hồng gì đó chỉ là cái cớ, cần thành Thiên Phi phái con tin đến Lăng Tiêu

Phải mới là mục đích thật sự. Cho dù ông ta có mang một trăm vạn viên linh thạch tới thì Lữ Thiệu Khanh vẫn sẽ có cái có khác. Mục đích cuối cùng nhất là nữ nhi của ông ta. Ông ta không muốn để nữ nhi đi, ông ta chỉ có một mình nữ nhi này. Nhưng Lữ Thiệu Khanh đã tự mình mở miệng chỉ định Thái Môn, có nghĩa là cho dù là ông ta hay Cố Quân Hào đều không xứng đi làm con tin. Thái Khâm đang tranh đấu, đang có những nỗ lực cuối cùng: “Nếu đã trung lập thì không nên tham dự vào bất kỳ thế lực nào.” Lữ Thiệu Khanh nhàn nhạt trả lời một câu: “Trung lập không có thực lực chẳng qua chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước, vô cùng hư ảo.” Thái Khâm trầm mặc. Hoàn toàn chính xác, Quy Nguyên Các đã xuống tay với thành Thiên Phỉ rồi, thành Thiên Phỉ có lợi hại đi nữa thì chẳng qua chỉ có mình ông ta là Kết Đan hậu kỳ, làm sao có thể đối phó với Nguyên Anh kỳ của Quy Nguyên Các đây? Trước đó Phàn Hà không lập tức hạ tử thủ với ông ta xem thử mộ tổ tiên ông ta bốc lên khói xanh, gặp vận may rồi.

Chương 443 - Lại bán Đại sư huynh

Chương 443: Lại bán Đại sư huynh
Lữ Thiếu Khanh từ trên cán buồm bay xuống, đến trước mặt Thái Khâm. Nhìn thiếu niên ánh mắt thâm thúy, trên mặt nở nụ cười mỉm vô lại trước mắt khiến ông ta cảm thấy có một cảm giác áp bức mạnh mẽ. Lữ Thiếu Khanh mỉm cười nói: “Thái thành chủ, người mới là Kết Đan kỳ, ta, Nguyên Anh kỳ.” “Lợi hại không? Ta có phải thiên tài không?” Nhìn như đang khoe khoang, trên thực tế là uy hiếp. Thái Khâm không kìm được nuốt nước bọt, ý của Lữ Thiếu Khanh là, hắn muốn động thủ, Thái Khâm cũng ngăn cản không nổi. Sau khi khó khăn lựa chọn, cuối cùng ông ta đưa quyền lựa chọn cho nữ nhi. “Ta không thể ép buộc nữ nhi của ta làm chuyện nó không muốn làm.” Thái Khâm chấp tay nói với Lữ Thiếu Khanh: “Nếu như nữ nhi ta không đồng ý, mong rằng Lữ công tử giơ cao đánh khẽ.” “Được.” Lữ Thiếu Khanh đồng ý, đi đến trước mặt Thái Mân. Lữ Thiếu Khanh và Thái Khâm nói chuyện ngoài mặt có vẻ như bình thường nhưng ý tứ sâu bên trong chỉ có bọn họ hiểu. Thái Mân vẫn nghĩ Lữ Thiếu Khanh quan tâm đến một trăm vạn viên linh thạch nên nàng ta không cho Lữ Thiếu Khanh sắc mặt tốt. Kẽ như vậy, rất khó sinh lòng tôn kính. Nàng ta mặt lạnh, giữa lông mày có sát khí, ngũ khí kiên quyết như đóa hướng dương không chịu cúi đầu: “Ta sẽ không trở về cùng người.” Lữ Thiếu Khanh cười hắc hắc: “Chớ vội từ chối, có một số việc không thể chỉ nhìn bề ngoài.” Ta thấy người chính là tên hèn hạ vô sỉ, tham lam vô độ, không biết mặt mũi là gì. Đi theo người như người về Lăng Tiêu phái, ta sợ nửa đường sẽ bị người bán đi. Thái Khâm ở bên cạnh trong lòng âm thầm cười lên, hừ, nữ nhi của ta tính cách giống như ta, kiên cường bất khuất, sẽ không cúi đầu trước người. Lữ Thiếu Khanh không hề tức giận trước lời cự tuyệt của Thái Mân, hắn có con át chủ bài. “Người có muốn gặp Kế Ngôn không? Gặp ở khoảng cách gần ấy?” “Người đi theo ta đi, ta có thể cho người ở Thiên Ngự Phong, sinh hoạt cùng hắn ở khoảng cách gần, cơ hội như vậy rất khó kiếm.” Lữ Thiếu Khanh cười tủm tỉm, như con sói xám dẫn dụ bé thỏ trắng. Tiêu Y ở bên cạnh bùm mặt, thời khắc

máu chót, một lần nữa lôi Đại sư huynh ra bán. Quần lót của Đại sư huynh cũng sắp bị huynh bán hết rồi. Khốn kiếp, hèn hạ, quá hèn hạ. Thái Khâm ở bên cạnh trong lòng chửi ầm lên, không ngừng hỏi thăm Lữ Thiếu Khanh. Thái Khâm biết nữ nhi mình sùng bái Kế Ngôn nhường nào. Quả nhiên Lữ Thiếu Khanh nói lời này khiến vẻ mặt Thái Mân thay đổi. Đã dao động rồi. Ở cùng với thần tượng, chuyện này ai mà không muốn? Ta biết mà, ở Tề Châu từ trên xuống dưới có ai mà không thích Đại sư huynh khốn kiếp chứ. Trong lòng Lữ Thiếu Khanh cảm thán, ta không xuất hiện, huynh ấy chính là đệ nhất mỹ nam Tề Châu rồi. Ừm, ở chỗ chúng ta, gặp nữ nhân chỉ cần lôi huynh ấy ra thì mọi thứ đều sẽ thuận lợi. Lữ Thiếu Khanh cười tùm tùm bỏ đao: “Ở cùng một chỗ, sớm chiều ở chung, không chừng lại bắn ra lửa tình yêu, trở thành tẩu tử của ta.” Thái Mân không phải loại người chỉ biết yêu đương, trong lòng đang đấu tranh kịch liệt. Thật khó quá. Trong lòng Thái Khâm vẫn đang mắng to Lữ Thiếu Khanh hèn hạ. Đây chẳng phải muốn bán nữ nhi mình, mà là muốn bắt cóc nữ nhi mình. Thái Khâm muốn nói chút gì, nhất định phải ngăn cản hành vi hèn hạ của tên khốn kiếp này. Lữ Thiếu Khanh chỉ vào Tiêu Y, nói với Thái Mân: “Đi theo bên cạnh Đại sư huynh không vì gì khác mà vì có thể nhanh chóng nâng cao thực lực của mình, đây cũng là một chuyện tốt.” “Người nói có đúng không? Thái cô nương!” Lời đến miệng Thái Khâm trong nháy mắt đã thay đổi: “Mân nhi, con đi một chuyến đi.” Nghe Lữ Thiếu Khanh nói vậy thì chuyến đi này với Thái Mân mà nói không phải chuyện xấu. Cộng thêm nữ nhi đã động lòng. Thái Khâm chỉ có thể thuận nước đẩy thuyền, hỗ trợ thuyết phục nữ nhi thôi. Thái Khâm trong lòng khóc không ra nước mắt, mình đang tự sát mặt mình rồi, đau quá. Cuối cùng, Thái Mân đồng ý theo Lữ Thiếu Khanh về Lăng Tiêu Phái. Thái Khâm nhìn phi chu đi xa, im lặng thật lâu. Cố Quân Hào cũng không biết an ủi sư phụ như thế nào, lần này chẳng những phải bồi thường linh thạch mà còn bù thêm một sư muội. “Sư phụ.” Thái Khâm trầm mặc thật lâu, cuối cùng thở dài một tiếng, nói với Cố Quân Hào: “Truyền lệnh xuống, sau này đừng phải hấn, có thể trốn bao xa phải trốn bấy xa.” “Hấn là một thổ phỉ đáng sợ, tất cả thổ phỉ thành Thiên Phỉ chúng ta cộng lại cũng không bằng một phần vạn hấn.” Thành Thiên Phỉ đến Lăng Tiêu Phái cũng mất bảy tám ngày. Sau khi Thái Mân lên thuyền luôn ôm lòng

cảnh giác cực lớn với Lữ Thiếu Khanh, từ đầu đến cuối luôn phòng bị Lữ Thiếu Khanh. Một loạt hành động của Lữ Thiếu Khanh khiến nàng ta khó mà có hảo cảm với Lữ Thiếu Khanh được. Càng làm cho Thái Mân tức điên mũi là sau khi lên thuyền, Lữ Thiếu Khanh bá chiếm buồng nhỏ trên tàu, để nàng ta ở lại trên boong tàu. Không hề có chút thương hoa tiếc ngọc. Nhìn xuyên qua cửa thuyền nàng ta nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh nằm trong khoang thuyền, cầm Thiên Cơ Bài đọc say sưa ngon lành. Lữ Thiếu Khanh ở trong, cho dù bên trong còn gian phòng khác nàng ta cũng không dám tùy tiện tiến vào. Nàng ta không đi vào, Lữ Thiếu Khanh cũng không lên tiếng gọi nàng đi vào, càng sẽ không chủ động nhường vị trí. Giờ Lãng Tiêu Phái đã gần trong gang tấc, chỉ nửa ngày nữa là tới nơi. Thấy đích đến càng ngày càng gần, Thái Mân mấy ngày nay trầm mặc không nói cuối cùng cũng không kìm được hỏi Tiêu Y bên cạnh: “Tiêu cô nương, hẳn thật sự là sự đệ của Kế Ngôn công tử sao?” Rất khó có thể tin được, Kế Ngôn lại có sự đệ như vậy. Nhất định là thế giới này đã làm sai điều gì rồi.

Chương 444 - Thuyền này từ đâu ra?

Chương 444: Thuyền này từ đâu ra? Đối với câu hỏi này của Thái Mân, Tiêu Y không hề cảm thấy bất ngờ, Đại sư huynh và Nhị sư huynh là hai thái cực khác nhau. Chỉ cần là người có đầu óc bình thường thì sẽ không thể liên tưởng hai người bọn hắn với nhau. Đáng tiếc, hai người bọn hắn chính là một cặp sư huynh đệ. Tiêu Y cũng rất thích nhìn vẻ mặt kinh ngạc của người ngoài. Nàng ta vui vẻ cười, sắp tới Lăng Tiêu Phái rồi, tâm trạng của nàng ta rất vui, cười hì hì nói: “Thái tử tử, tử không cần hoài nghi thân phận của Nhị sư huynh.” “Thế nhưng chuyện này...” Rất khó tin, Thái Mân xoắn xuýt đến mức muốn cào tường. Làm sao lại có người như vậy chứ? Sao Kế Ngôn công tử lại là sư huynh đệ với tên khốn kiếp này chứ? Hửn, Kế Ngôn công tử không phải hạng người như vậy đúng không? Không được, ta nhất định phải tự mình đi xem thử. Sau khi bên này Thái Mân quyết định sẽ đi xem thử Kế Ngôn có giống với Lữ Thiếu Khanh không thì trong lòng dễ chịu hơn rất nhiều. Đồng thời, nàng ta phát hiện Tiêu Y đang hiếu kỳ đánh giá nàng ta. Một đôi mắt to, ánh mắt lóe sáng khiến Thái Mân hãi hùng khiếp vía. “Tiêu cô nương, cô, cô đang nhìn cái gì?” Tiêu Y sờ lên cằm, khẽ lắc đầu, trong giọng nói mang theo sự nghi hoặc nồng đậm, nói: “Ta đang nghĩ, vì sao lần này Nhị sư huynh muốn đưa tử về chứ?” “Mặc dù dung mạo tử rất xinh đẹp, nhưng so với Hạ Ngữ sư tử, Vân Tâm tử tử thì vẫn hơi kém một chút.” “Hạ Ngữ cô nương?” Thái Mân giật nảy mình, đây cũng là người nổi tiếng ở Tề Châu, cũng được coi là thần tượng của nàng ta. “Kỳ quái, thật quá kỳ quái.” Khuôn mặt nhỏ của Tiêu Y dúm dỏ, lông mày cũng sắp nhíu lại thành một chữ Xuyên. Nghĩ mãi không rõ, thật sự là nghĩ mãi vẫn không rõ. Rốt cuộc Nhị sư huynh muốn làm gì? Tiêu Y không phải chưa từng hỏi Lữ Thiếu Khanh, nhưng Lữ Thiếu Khanh không nói với nàng ta, ngược lại còn đuổi nàng ta ra ngoài trò chuyện với Thái Mân. Thái Mân hừ một tiếng: “Không phải để cho ta giải thích với sư phụ cô sao? Hắn còn muốn làm gì nữa?” Trong suy nghĩ của Thái Mân, Lữ Thiếu Khanh là tên khốn kiếp vô sỉ cực độ. Nàng ta đã nhìn Lữ Thiếu Khanh ở góc

độ xấu xa nhất. Dù là Lữ Thiểu Khanh phát một cái rắm, nàng ta cũng cảm thấy đây là cái rắm thú nhất trong thế gian. Tiêu Y nhìn nàng ta cười khì khì không ngừng. Không trả lời câu hỏi này mà nàng ta gãi đầu: “Chắc hẳn Nhị sư huynh muốn làm chuyện gì đó.” “Ồi chao, tò mò chết ta rồi.” Tiêu Y quay đầu chạy vào buồng nhỏ trên tàu: “Nhị sư huynh, huynh nói cho ta đi, huynh muốn đem Thái tử tử về làm gì?” “Sang một bên.” Giọng Lữ Thiểu Khanh từ trong khoang thuyền truyền tới, mang theo một cổ lười nhác: “Tìm đạo lữ cho Đại sư huynh muội, tìm tẩu tử cho muội, hài lòng chưa?” Sắc mặt Thái Mân đỏ ửng, cắn môi một cái. Nếu như có thể, cũng không tệ. Tiêu Y cũng không tin: “Ta không tin, huynh với Đại sư huynh mới là chân ái, không ai có thể chia rẽ được.” “Cút ra ngoài cho ta!” Lúc này Lữ Thiểu Khanh chửi ầm lên, Nhị sư huynh nóng tính xuất hiện rồi: “Ai là một đôi với huynh ấy? sau này ta mà không tìm được đạo lữ ta sẽ giết tên gốc muội.” Đầu tóc Tiêu Y rối bời, ôm đầu chật vật trốn ra ngoài. “Nhị sư huynh đáng ghét không chịu nói cho ta biết nguyên nhân thực sự, tức chết ta rồi.” Tiêu Y vừa sửa sang lại đầu tóc mình vừa bất mãn nói: “Hừ hừ, đợi sau khi về ta xem Đại sư huynh thu thập huynh như thế nào.” Thái Mân ở bên cạnh nhìn mà cạn lời, đây mới là đệ tử đại phái sao? Trông vô cùng không đáng tin cậy. Trên mặt Thái Mân mang theo vẻ hoang mang đến Lữ Thiểu Khanh. Nơi đường chân trời xuất hiện bóng dáng Lăng Tiêu Phái, thời gian dần trôi qua, Lăng Tiêu thành dần dần rõ ràng trong ánh mắt Thái Mân. Mặc dù thành Thiên Phi cũng là một tòa thành khổng lồ nhưng nó thực sự vẫn quá kém so với Lăng Tiêu Phái. Là thành trì duy nhất được Lăng Tiêu Phái trực tiếp quản lý, tọa lạc dưới chân núi Lăng Tiêu Phái. Cho dù về quy mô hay về mức độ phồn vinh đều có thể đứng đầu Tề Châu. Mỗi ngày tu sĩ, phàm nhân tới đây nhiều vô số kể. Xa hơn nữa là năm dãy núi vây xung quanh Lăng Tiêu Phái. Hình dáng mơ hồ mang đến cho Thái Mân một cảm giác thần bí. Càng lúc càng đến gần, Lăng Tiêu Phái được mây mù che phủ mang đến cho Thái Mân một cảm giác rung động. Đây mới là khí tượng đại phái nên có. Hùng vĩ, trang nghiêm, uy nghiêm, cường đại. Chỉ riêng ấn tượng đầu tiên đã khiến Thái Mân sinh lòng hướng tới, nếu có thể bái nhập nơi này, tu luyện ở đây, thực lực của mình nhất định sẽ đột nhiên tăng mạnh nhỉ? “Ồi chao, cuối cùng cũng về rồi.”

Một giọng nói vang lên. Thái Mân quay đầu nhìn thì thấy Lữ Thiều Khanh đứng cạnh, duỗi lưng mệt mỏi, dáng vẻ chưa tỉnh táo khiến ấn tượng về Lăng Tiêu Phái trong lòng Thái Mân trong nháy mắt hạ xuống. Người Lăng Tiêu Phái bị mù mắt rồi sao? Vì sao lại thu nhận tên vầy vào cửa? Phi chu không dừng lại ở Lăng Tiêu Phái mà vượt qua Lăng Tiêu Thành bay thẳng đến Lăng Tiêu Phái. Phi chu đến trước Thiên Ngự Phong, vừa mới đáp xuống thì bóng dáng Thiều Thừa đã xuất hiện. Ông ta đã sớm phát hiện ra khí tức của Lữ Thiều Khanh và Tiêu Y, sau khi thấy Lữ Thiều Khanh trở về liền mở miệng mắng: “Khốn kiếp, chịu quay về rồi đấy à?” “Còn không về nữa, ta tưởng ngươi đã chết bên ngoài rồi.” Tiêu Y vui vẻ tiến lên, cung kính hành lễ: “Su phụ.” Một lần đi về đã sắp sáu tháng, với Tiêu Y mà nói thời gian này đã rất dài rồi. Lữ Thiều Khanh xem thường, ngoáy lỗ tai: “Chẳng phải vẫn chưa chết sao?” “Thật là, mới bao lâu chứ? Su phụ lo lắng cái gì? Có con ở đây nha đầu này không chết được.” Thiều Thừa hừ một tiếng: “Ngươi đi thì tự đi đi, còn mang theo sư muội ra ngoài, đừng tưởng ngươi là Nguyên Anh kỳ rồi thì sẽ vô địch.” Sau đó, ông ta chỉ vào phi chu hỏi: “Thuyền này từ đâu ra? Không phải ngươi lại gây chuyện rồi đấy chứ?” Thuyền không lò, khí thế bất phàm, vừa nhìn đã biết không phải phi chu bình thường, đây là thuyền chỉ đại gia tộc mới có. Thái Mân vừa mới xuống thuyền nghe vậy thì suýt nữa ngã chúi đầu xuống đất.

Chương 445 - Trời sập rồi hả?

Chương 445: Trời sập rồi hả? Thái Mân nhìn Thiều Thừa bằng ánh mắt khó tin, Thiều Thừa mặt mũi hiền lành, mang đến cho người ta cảm giác bình dị gần gũi. Thái Mân hỏi theo bản năng: “Tiền bối, con thuyền này không phải ngưoi đưa cho hấn à?” “Ta làm gì có tiền đến mức đó, Thiều Thừa lắc đầu: “Đương nhiên không phải.” Thái Mân chỉ muốn đánh cho Lữ Thiều Khanh một trận. Đồ khốn, lúc ấy nàng ta còn tưởng là thật, kết quả không phải? Ông nhìn thoáng qua Thái Mân: “Cô nương, ngưoi là ai? Ta tên là Thiều Thừa, phong chủ Thiên Ngự Phong.” Thái Mân vội vàng hành lễ: “Nữ nhi thành chủ thành Thiên Phi, Thái Mân tham kiến Thiều tiền bối.” “Thành Thiên Phi?” Thiều Thừa thấy lạ, ông nhìn thoáng qua Lữ Thiều Khanh: “Con định làm gì?” Lữ Thiều Khanh cười ha ha hai tiếng: “Nói thì dài dòng, con chỉ nói một lần, sư phụ phải nhớ kỹ đó...” “Thiều Thừa nghe vậy, khuôn mặt nghiêm túc lên. “Nói đi, chắc là con không chọc thủng bầu trời đúng không?” Lữ Thiều Khanh vẫn cười hì hì như cũ, làm Thiều Thừa yên tâm không ít, xem ra không phải chuyện gì quá nghiêm trọng. “Con xảy ra một chút xung đột với người của Quy Nguyên Các, hai bên đều không được vui vẻ gì.” “Hóa ra là như vậy, nghe qua thì không nghiêm trọng cho lắm. Trong lòng Thiều Thừa hoàn toàn yên tâm: “Hừ, người của Quy Nguyên Các khinh người quá đáng, ngày sau gặp được bọn họ, ta sẽ giúp ngưoi thu thập bọn họ.” “Bắt nạt ai cũng có thể, chỉ riêng không được bắt nạt đồ đệ của ta. Tiêu Y ở bên cạnh chỉ sợ thiên hạ không loạn, níu lấy ống tay áo của Thiều Thừa, nói: “Sư phụ, Nhị sư huynh giết trưởng lão Quy Nguyên Các Thôi Luân và Thương Chính Sơ.” “Mẹ kiếp! Thiều Thừa bỗng nhiên cảm thấy trời sập sập rồi. Tay trái Thiều Thừa ôm lấy ngực, tay phải chỉ vào Lữ Thiều Khanh: “Con, con gọi cái này là xung đột nhỏ?” “Thương Chính Sơ, Thôi Luân, bọn họ là trung tâm của Quy Nguyên Các, là thượng tầng của Quy Nguyên Các. Tiểu tử khốn nạn nhà ngưoi giết một người không đã ghiền, còn giết hai người. Ngưoi cho rằng họ là gà rừng sao? Nói giết là giết. Lữ Thiều Khanh không cảm thấy có gì đáng lo:

“Sợ cái gì? Binh đến tướng chặn, nước lên nâng nền, chỉ cho phép bọn họ giết ta, không cho phép ta giết bọn họ à?” “Hoảng cái gì?” Hắc còn lên giọng giáo huấn: “Nhiều lắm hả? Không cần kích động như thế.” “Sư phụ, người không sao chứ?” Tiêu Y vội vàng vỗ vào lưng Thiệu Thừa, để cho Thiệu Thừa bình tĩnh lại. Thiệu Thừa hít thở sâu mấy lần mới miễn cưỡng làm mình tỉnh táo lại. Không có cách nào, những hành vi vô pháp vô thiên của đồ đệ đúng là làm người ta chấn động. Quy Nguyên Các không phải môn phái nhỏ bình thường, là đại môn phái có thể sánh vai với Lăng Tiêu Phái, thực lực không yếu hơn Lăng Tiêu Phái. Trưởng lão của bọn họ quyền cao chức trọng, dậm chân một cái là có thể làm Tề Châu rung chuyển. Bây giờ lại bị đồ đệ của mình làm thịt hai người, chẳng khác nào giết gà. Bầu trời của Tề Châu không sập thì cũng phải thay đổi. “Vô liêm sỉ, con có biết con gây ra họa lớn cỡ nào không?” Thiệu Thừa trừng đồ đệ của mình, sau đó mới nói: “Có điều, bọn họ dám tự tiện ra tay với con, có chết cũng đáng đời. Đồ đệ của ta đâu phải ai cũng có thể bắt nạt. Thân là tiền bối, mà đi khi dễ hậu bối, bị đánh chết cũng đáng đời. Lữ Thiếu Khanh rất là tán thành: “Không sai, không biết tự lượng sức mình, chết cũng đáng đời.” “Có điều...” Thiệu Thừa chỉ vào Thái Mân đã rơi vào trạng thái chờ đợi hỏi: “Chuyện đó thì liên quan gì đến nàng ta và thành Thiên Phi?” “Lữ Thiếu Khanh nhún nhún vai đại khái nói nguyên nhân Quy Nguyên Các động thủ với thành Thiên Phi. Thiệu Thừa hiểu ý của đồ đệ, Kế Ngôn quá xuất sắc, làm cho Quy Nguyên Các cảm thấy nguy hiểm, cho nên ra tay với thành Thiên Phi, mục đích cuối cùng là đối phó với Lăng Tiêu Phái. “Thì ra là thế.” Thiệu Thừa hiểu ra rồi. Nhưng Thiệu Thừa vẫn không rõ, người giúp đỡ thì giúp đỡ, mang nữ nhi của người ta về làm gì? Bắt nàng ta làm thù lao sao? “Vậy con dẫn nàng ta về làm gì?” Tiêu Y cũng vội vàng vênh tai lên, đây là chuyện nàng suy nghĩ trên suốt đường về mà không nghĩ ra. “Tìm lão bà cho Đại sư huynh, như thế nào? Có hài lòng không?” Hắc vừa dứt lời, tất cả mọi người ở đây cảm nhận được một luồng khí sắc bén. Bóng dáng của Kế Ngôn xuất hiện đối diện Lữ Thiếu Khanh, hắc ta đứng trên một gốc cây, áo trắng phiêu dật, giống như một thanh lợi kiếm, phong mang bức người. Lữ Thiếu Khanh thấy Kế Ngôn, vẫy vẫy tay, chỉ vào Thái Mân nói: “Sao hả? Đạo lữ ta tìm cho người, vừa lòng không?” “Thái Mân xấu hổ cúi đầu, chỉ muốn

tìm một khe hở trên mặt đất chui vào. “Ngây thơ.” Giọng nói của Kế Ngôn mộc mạc mà du dương, chỉ là nghe mỗi giọng nói, cũng đã làm người ta khắc họa hình tượng một vị công tử tuấn lãng phiêu dật trong đầu. “Chướng mắt à? Người ta lặn lội ngàn dặm mới đến được đây, tốt xấu gì cũng phải cho người ta một nụ cười tươi tắn chứ.” Thái Mân nghe vậy, nhin không được ngẩng đầu lên, vừa lúc chạm phải tầm mắt của Kế Ngôn. Thái Mân đã nghe thấy tiếng tim đập bùm bùm, trái tim kịch liệt nhảy động, giống như nó sẽ nhảy ra khỏi lồng ngực ngay sau đó. “Keng!” Trường kiếm Vô Khuru sau lưng Kế Ngôn lộ ra một đoạn, ánh sáng lạnh bắn ra bốn phía. Lữ Thiếu Khanh thấy thế, cũng lấy trường kiếm Mặc Quân ra chỉ Kế Ngôn kêu gào: “Đừng có lấy chiêu này ra làm ta sợ, huynh nghĩ huynh đã vô địch thiên hạ rồi chắc?” “Có tin hôm nay ta đánh cho huynh gào khóc luôn hay không? Hôm nay ta sẽ cho huynh biết, ba ngày không gặp lau mắt mà nhìn, vì sao hoa lại có màu đỏ.” Kế Ngôn nghe vậy, chiến ý tăng vọt, ánh mắt như sắp thiêu cháy, nóng bỏng vô cùng. “Tới!” “Chậm, chậm đã!” Thiều Thừa vội vàng hét lớn ngăn cản: “Dừng tay trước.” “Hai tên gia hỏa này, mới gặp mặt bao lâu, đã muốn đánh nhau rồi? Nghỉ một lát có chết đâu?”

Chương 446 - Hai thanh kiếm

Chương 446: Hai thanh kiếm

Lữ Thiếu Khanh chỉ vào Kế Ngôn: “Su phụ, không trách ta, là do tên kia quá kiêu ngạo rồi.” “Ba ngày không đánh đã leo nóc nhà lật ngói, ta thay người dạy dỗ huynh ấy.” Thiều Thừa đau đầu, mày nhú lại còn sâu hơn cả rãnh biển, quát: “Người cầm miệng cho ta, trước khi nói rõ mọi chuyện, đừng có mơ được ra tay.” Lữ Thiếu Khanh ngậm miệng, hai tay buông xuôi, lắc đầu không nói lời nào. “Làm gì đó? Nói rõ ràng cho ta.” Thiều Thừa phẫn nộ, trên khuôn mặt trung niên của ông mang theo ưu sầu của người già, đối mặt với tên đồ đệ nhiều vấn đề này, ông rất là đau đầu. Lữ Thiếu Khanh vẫn buông hai tay, không nói lời nào. “Con đang làm gì? Nói.” Thiều Thừa đau đầu, trong lòng bỗng nhiên nhớ những tháng ngày Lữ Thiếu Khanh không có ở Thiên Ngự Phong, đúng là những ngày tháng thần tiên nhẹ nhàng. “Su phụ, người mới vừa bắt ta ngậm miệng xong.” Lữ Thiếu Khanh có vẻ rất là vô tội. “Vô liêm sỉ.” Thiều Thừa không bình tĩnh được, muốn tìm gây gộc đánh người. “Được rồi,” Lữ Thiếu Khanh thấy mình đã vui đùa rồi, không dám thừa nước đục thả câu, nói: “Thái thành chủ của thành Thiên Phi nói muốn giữ thể trung lập, lại lo nữ nhi lại có nguy hiểm, cho nên năn nỉ ta mang nàng ta tới Lăng Tiêu Phái. Lỡ như Quy Nguyên Các tới trả thù, Lăng Tiêu Phái không thể ngồi nhìn.” “Thành Thiên Phi vẫn nên trở thành mảnh đất không ai quản lý cho thỏa đáng, nếu không, cũng không được phép ngả về phía Quy Nguyên Các.” “Tất cả mọi người hiểu ngay, Thái Mân tới nơi này này con tin. Thiều Thừa nhìn thoáng qua Thái Mân mới vừa phản ứng kịp, thở dài, cảm thấy đồng tình, bị đồ đệ của mình tính kế, nếu không nói ra, phỏng chừng nha đầu này không thể nào tự nghĩ thông được. Có điều việc này rất là trọng đại, không phải việc ông có thể tự quyết định được. Ông nói với Lữ Thiếu Khanh: “Đi gặp chương môn với ta.” “Ta không đi, vì sao ta đã nói với người rồi, người còn chưa rõ?” “Con thật là lười, ta đi rồi về ngay.” Sau khi Thiều Thừa rời khỏi, trường kiếm của Kế Ngôn nhanh chóng ra khỏi vỏ, không nói hai lời bỏ về phía Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh hét lớn

một tiếng: “Vô pháp vô thiên, sư huynh khi dễ sư đệ, có còn thiên lý hay không?” “Hôm nay không phải huynh khóc, chính là sư muội khóc.” Tiêu Y nghiêm mặt, đâu có chuyện gì liên quan tới ta? Các người yêu nhau giết nhau, đừng có ngộ thương người ngoài. “Xem chiêu!” Trường kiếm Mặc Quân và trường kiếm Vô Khuru hung hăng va chạm. Kiếm quang lóe sáng, hai luồng kiếm ý bất đồng va chạm vào nhau. Giống như mặt trời bất thành linh nổ tung, khí tức bạo ngược khuếch tán, mọi thứ xung quanh bị cuốn theo. Tiêu Y có phòng bị trước, lùi kéo Thái Mân nhanh chóng chạy ra thật xa. Thái Mân nhìn Kế Ngôn và Lữ Thiệu Khanh đang phóng thẳng lên trời, sắc mặt tái nhợt. Kiếm ý khủng khiếp xói tung mặt đất xung quanh lên, vô số hố sâu, vô số khe nứt, làm da đầu nàng ta run lên: “Thế này...” “Nếu chạy chậm hai bước, chắc ngay cả một mảnh xương nguyên vẹn cũng không còn sót lại? Về mặt Tiêu Y bình tĩnh, coi như không thấy gì, nói với Thái Mân: “Không cần lo lắng, hiện tượng bình thường.” Hai vị sư huynh của ta tương ái tương sát, đã lâu như vậy không gặp nhau, tất nhiên là tiểu biệt thắng tân hôn, kịch liệt vô cùng. Nàng dẫn Thái Mân nhảy lên phi chu: “Đi, chúng ta đi xem thử.” Thời gian hai vị sư huynh tương ái, người làm sư muội như ta tuyệt đối không thể bỏ lỡ. Phi chu phá không mà đi. Sau khi Kế Ngôn động thủ, mặt hơi thay đổi, trên khuôn mặt lạnh lùng có thêm mấy phần kinh ngạc. “Nguyên Anh tầng hai?” Lữ Thiệu Khanh quơ trường kiếm Mặc Quân, dương dương tự đắc, hung hăng mà lại cuồng vọng, trung khí mười phần: “Sợ? Sợ thì ngoan ngoãn đầu hàng.” “Đầu hàng?” Kế Ngôn cười rộ lên, nữ cười như gió xuân quét vào mặt, thanh nhã như gió: “Vết thương của đệ còn chưa khỏi hẳn đúng không?” Lúc Lữ Thiệu Khanh đối chiến với Thương Chính Sơ bị thương không nhẹ, trong một hai tháng không thể khỏi hẳn, hiện tại ít nhiều gì cũng có một chút không khỏe. “Đánh huynh thì vậy cũng đủ rồi.” “Xem kiếm!” Lữ Thiệu Khanh ra tay trước, trong phút chốc, tinh hỏa che kín bầu trời. Thái Mân ở phía xa quan chiến cảm thấy như cả bầu trời đã bốc cháy lên. Tuy không phải lần đầu tiên thấy, nhưng vẫn làm nàng ta chấn động tâm thần như trước. Thái Mân nói theo bản năng: “Mạnh quá.” Uy thế như này, trước kia, nàng ta chưa từng nghĩ rằng sẽ có người mạnh đến mức đó. Kế Ngôn công tử có phải là đối thủ của hắn không? Ngay lúc trong lòng Thái Mân lo lắng vấn đề này, đồng tử của nàng

ta đột nhiên co lại. Một luồng kiếm quang xuất hiện, như nhát kiếm do Kiếm Thần bổ ra, ngay cả mặt trời cũng phải nhường bộ lui binh trước nhát kiếm này. Trong mắt của Thái Mân, cả trời đất chỉ còn lại có luồng kiếm quang này. Ánh lửa đầy trời va chạm với kiếm quang, sau cùng biến mất cùng lúc, đất trời lại sáng trong như xưa. Một tiếng rùng ngâm vang vọng. Một con thần long màu bạc xuất hiện. Một tiếng phượng hót véo von. Một con thần điều màu đỏ xuất hiện. Nhìn từ xa, long phượng cùng múa. Nhưng trên thực tế, kiếm ý khủng khiếp đang va chạm. Thái Mân hoảng sợ, đây là kiếm ý hóa hình sao? Sao lại đáng sợ như vậy. Hai luồng kiếm ý, bất kể là thần long hay là thần điều đều có thể nói là thiên hạ vô song. Tiêu Y nhìn đến mặt mày hớn hở, tươi cười rạng rỡ, nước miếng cũng sắp chảy cả ra ngoài rồi. Đại sư huynh là công, Nhị sư huynh là thụ sao? Cuối cùng, thần điều vẫn kém hơn một chút, bị thần long đánh tan. Vô số kiếm ý trút xuống như mưa to, đầy khắp cả thế gian. Mọi thứ trên mặt đất đã hóa thành bột mịn, mặt đất vỡ toang, núi non nứt toạc, bị san thành bình địa. “A a “Mặc dù cách đó hơn mười dặm, giọng của Lữ Thiếu Khanh vẫn truyền đến hết sức rõ ràng, trung khí mười phần.

Chương 447 - Hai thanh kiếm

Chương 447: Hai thanh kiếm (tt)“Đồ khốn, huynh nghĩ kiếm ý của huynh là mạnh nhất rồi chứ gì?”“Có dám không dùng kiếm ý bắt nạt ta hay không?”Giọng nói của Kế Ngôn mang theo vài phần hưng phấn: “Được thôi.”“Vậy huynh chết chắc rồi.”Lữ Thiếu Khanh hét lớn một tiếng: “Xem ta đánh chết huynh như thế nào.”Hai người không sử dụng kiếm ý nữa, ngự kiếm đánh nhau.Có điều, dần dần, hai người phát hiện có gì đó không thích hợp.Ánh mắt hai người rơi vào trường kiếm trên của từng người.Trường kiếm Vô Khuru hàn quang lóng lánh, sắc bén vô song.Trường kiếm Mặc Quân lóe ánh sáng đen, kì bí khó đoán.Hai người đều đã ngừng công kích, nhưng hai thanh kiếm trong không trung vẫn còn đụng chạm.Tiếng leng keng vang vọng trên bầu trời.Trường kiếm Vô Khuru mang theo hào quang màu bạc, trường kiếm Mặc Quân tản ra hào quang màu đen.Hai thanh trường kiếm giống như hai tia lưu quang, truy đuổi qua lại trong không trung, quấn lấy nhau, một sáng một tối, một chính một phản, kịch liệt đối kháng.Kiểm khí tràn ra cắt không gian xung quanh thành mảnh nhỏ.Mỗi một sợi kiếm khí đều có thể làm tu sĩ dưới Kết Đan kỳ nuốt hận.Sắc mặt Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh rất là kì lạ.Nhìn thì hai thanh kiếm này đang đánh nhau rất là kịch liệt, nhưng chúng nó không thể qua mắt của mình.Chỉ có thanh thế, thực tế không có lực sát thương.Bọn chúng đang diễn kịch.Lữ Thiếu Khanh là người đầu tiên nhận không được, chửi ầm lên: “Làm gì đó? Các ngươi thành tinh rồi hay sao?”Hai thanh trường kiếm cứng đờ, giống như hai đứa trẻ làm chuyện xấu bị bắt ngay tại trận, sau đó chúng kêu keng một tiếng, bộc phát ra kiếm khí cường đại hơn.Lần này nhìn như sắp đánh nhau thật.Nhưng mà lại bị hai người ngầm hiểu nhau đồng thời thu về.Kế Ngôn nhìn thoáng qua trường kiếm Vô Khuru trong tay mình.Trường kiếm Vô Khuru lúc trước rất giống hấn ta, không hề bận tâm đến điều gì, nay truyền đến một cảm xúc vui sướng rõ ràng, có vẻ cực kì linh động.Kế Ngôn ngẩng đầu lên nhìn về phía sư đệ mình.Lúc này Lữ Thiếu Khanh đã bắt đầu gõ trường kiếm Mặc Quân.“Làm gì thế hả? Ta bảo ngươi đánh

nhau, không có bảo người diễn kịch.”“Đừng có học xấu theo kiếm của Đại sư huynh.”Nói một câu, gõ một cái, gõ đến mức trường kiếm Mặc Quân kêu leng keng không ngừng”Cái gì? Người nói người cảm nhận được đồng loại hả?”“Cái thanh kiếm cũ nát kia thì đồng loại cái gì? Đi theo ta không cần tự ti, có một chút cốt khí có được không? Đừng có mà cứ nhìn thấy một thanh kiếm nát thì cho là đồng loại của mình.”“Hơn nữa, người là kiếm, người tìm đồng loại làm gì? Sinh con hả? Để cho ta nhìn xem đệ đệ của người ở đâu?”Lữ Thiếu Khanh vừa nói vừa lật trường kiếm Mặc Quân, hình như đang tìm thật.Thân kiếm trường kiếm Mặc Quân run lên, hào quang màu đen chợt lóe, kêu lanh canh leng keng một trận, sau đó tránh khỏi tay Lữ Thiếu Khanh, tự bay lên trời.Trường kiếm Vô Khuru cũng rời khỏi tay Kế Ngôn, bay lên theo.Trong mắt của Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh, hai thanh phi kiếm khi thì ngự không phi hành song song, khi thì truy đuổi qua lại, giống như hai tiểu tinh linh đang chơi đùa.Lữ Thiếu Khanh và Kế Ngôn liếc nhau.”Kiếm của người là nữ?”“Kiếm của người là cái?”Hai người nói cùng lúc, sau đó lại cùng trợn mắt, đồng thanh gào lên.”Đồ ngốc!”“Đồ điên!”Lữ Thiếu Khanh nhe răng: “Giới tính kiếm của ta đương nhiên là giống ta rồi.”Hắn ưỡn eo ra, bỉ ổi muốn chết: “Có tiểu đệ, là đại ca.”Kế Ngôn đón gió mà đứng, gió to vù vù mà qua không thể thổi bay góc áo của hắn ta, khoanh tay đứng, ngạo nghễ mà lại tự tin: “Kiếm của ta tràn ngập dương cương chi khí, tuyệt đối không thể nào là mẫu được.”Lữ Thiếu Khanh chỉ vào trường kiếm Vô Khuru, mắng: “Huynh nhìn cái thanh kiếm nát đó của huynh đi, đâu có chút dương cương chi khí nào, chắc chắn là mẫu kiếm nóng tính, đang câu dẫn Mặc Quân đẹp trai nhà ta.”Kế Ngôn nhìn hai thanh trường kiếm truy đuổi qua lại, khoe miệng mang theo nụ cười nhàn nhạt: “Ta thấy kiếm của người giống hơn.”“Hãy bớt sàm ngôn đi, hôm nay nhất định phải nhất quyết cao thấp, ai thắng, kiếm của người đó là công, ai thua, kiếm của người đó là mẫu.”“Đang có ý đó.”“Đến đây đi!”Hai người lại ra tay một lần nữa.Trời đất chấn động.Lúc Tiêu Y và Thái Mân quan chiến đằng xa đang hoa mắt say mê, như si như say.Bỗng nhiên, trời đất khôi phục lại vẻ bình tĩnh, Lữ Thiếu Khanh tru tréo: “Đồ khốn, huynh lên tầng hai lúc nào, ai da...”Một tia sáng xẹt qua bầu trời, Kế Ngôn bay trở về.Hai người kết thúc tỷ thí.Tiêu Y đi theo Kế Ngôn quay về

Thiên Ngự Phong, sau khi hạ xuống, nàng mau mắn hỏi Kế Ngôn: “Đại sư huynh, Nhị sư huynh đâu?” “Đồng thời tò mò nhìn thoáng qua võ kiếm sau lưng Kế Ngôn. Võ kiếm vẫn trống rỗng. Tiêu Y nói thầm trong lòng, chẳng lẽ kiếm của Đại sư huynh còn đang chặt Nhị sư huynh? Ngay lúc Tiêu Y nói thầm, Lữ Thiếu Khanh giết trở về từ đằng xa. Kiếm quang lóng lánh, hạ xuống như sao băng. Lữ Thiếu Khanh mang trường kiếm Mặc Quân hạ xuống, trường kiếm Vô Khuru bay theo sau lưng hắn. Lữ Thiếu Khanh mắng to Kế Ngôn: “Đê tiện vô sỉ.” “Huynh thế mà giấu diếm thực lực, vừa rồi không tính.” Thái Mân đứng bên cạnh, vẫn không dám nói lời nào trước mặt Kế Ngôn, chỉ lén lút quan sát Kế Ngôn, giống như một cô dâu mới thẹn thùng. Nàng ta nghe Lữ Thiếu Khanh mắng Kế Ngôn đê tiện vô sỉ, trong lòng chửi thầm. Người còn không biết xấu hổ nói người ta đê tiện vô sỉ? Kế Ngôn mang trường kiếm Vô Khuru về võ kiếm, mặt rất tự đắc: “Ta không có nói quá ta vẫn còn ở cảnh giới tầng một.” “Chỉ cho phép đệ tiến bộ, ta thì không được tiến bộ à?” Lữ Thiếu Khanh tiếp tục mắng to, tức giận bất bình, giống như vừa mất một trăm vạn linh thạch: “Nếu ta biết huynh là nhị tằng, ta tuyệt đối sẽ không lưu thủ, chắc chắn sẽ đánh chết huynh.”

Chương 448 - Ngay cả kiếm cũng có đôi

Chương 448: Ngay cả kiếm cũng có đôi
Lúc này mà còn mạnh miệng? Kế Ngôn cong cong khóe môi, làm mặt Thái Mân đỏ bừng cả lên. “Đệ còn bị thương.” Kế Ngôn tin tưởng sư đệ mình, nếu không phải vì bị thương nên không thể phát huy toàn lực, lần này hẳn chắc chắn sẽ dốc hết toàn lực cho hắn ta một trận. May quá. Trong lòng Kế Ngôn nhin không được cảm khái vận may của mình. Trong động thiên hung địa, hắn ta kinh lịch vài cuộc chiến đấu, được rèn luyện rất nhiều. Trở về dưỡng thương mấy tháng, vừa dưỡng thương vừa tu luyện, thuận lợi tiến vào cảnh giới Nguyên Anh tầng hai. Không đến mức thua Lữ Thiểu Khanh, tránh cho chịu thiệt. Trong lòng Lữ Thiểu Khanh buồn bực, vốn tưởng rằng mình nhanh hơn Kế Ngôn, có thể cho Kế Ngôn một niềm vui bất ngờ. Nồng nô xoay người ca xướng. Hắn không ngờ, Kế Ngôn cũng là Nguyên Anh tầng hai rồi. Thế nên suy tính của hắn thất bại, còn vì bất ngờ không phòng ngự mà chịu thiệt. Mà Tiêu Y bên cạnh chỉ muốn phát cuồng. Thế giới này đến cùng phải thế giới bình thường hay không? Rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Cả Đại sư huynh, Nhị sư huynh của mình đều đã là Nguyên Anh tầng hai rồi hả? Mới có bao lâu đâu? Chẳng lẽ chỉ mới chớp mắt mà đã mười mấy năm trôi qua, mà mình mới cảm nhận được mấy tháng mà thôi? Đại sư huynh trở thành Nguyên Anh mới bao lâu? Tính kĩ thì chưa đầy hai năm. Nhị sư huynh thì còn ngắn hơn. Lúc ở Phương gia hắn vẫn còn là Nguyên Anh tầng một. Sao vừa về đến thì cả hai người đều đã là Nguyên Anh tầng hai rồi hả? Hai người các người đã bàn bạc trước với nhau rồi hả? Hai là các người song tu lúc đi du lịch cùng nhau? Bằng không sao lại tiến bộ nhanh như vậy? Hai tay Tiêu Y ôm đầu, cảm thấy khó có thể tin trước những tin tức hai vị sư huynh để lộ ra. Đại sư huynh, Nhị sư huynh, các người là Nguyên Anh đó. Không phải Luyện Khí, không phải Trúc Cơ, cũng không phải Kết Đan. Người khác đột phá lấy năm làm đơn vị, các người thì sao? Lấy tháng làm đơn vị. Có thể nào đừng có hung tàn như vậy hay không? Có thể cho tiểu sư muội như ta một chút cảm giác bình thường hay không? Thái Mân cũng thấy

choáng váng đầu, bọn họ có tu vi là Nguyên Anh tầng hai ư? Lừa đảo đúng không? Thái Mân nhìn thấy Tiêu Y ôm lấy đầu, bày ra khuôn mặt như sắp điên, trong lòng dễ chịu hơn một chút. May quá, Tiêu cô nương là người bình thường. Kế Ngôn chú ý tới Tiêu Y, hỏi: “Đầu khó chịu hay sao?” “Tuy hấn ta là Đại sư huynh nghiêm khắc, nhưng lúc nên dịu dàng với tiểu sư muội thì vẫn dịu dàng lắm. Lữ Thiếu Khanh ở bên cạnh đang gõ vào trường kiếm Mặc Quân không cần ngăn đầu lên cũng biết Tiêu Y đang nghĩ gì: “Chỉ cần rút mấy thứ đồi trụ trong đầu nàng ra là được.” Hai tay Tiêu Y vỗ vỗ vào khuôn mặt trướng ngồng của mình, hỏi Kế Ngôn: “Đại sư huynh, vì sao huynh và Nhị sư huynh lại đột phá nhanh như vậy?” Kế Ngôn nhíu mày: “Nhanh à?” “Đối với Kế Ngôn mà nói, hấn ta không cảm thấy tốc độ này có gì nhanh. Hấn ta nhìn Lữ Thiếu Khanh. Tốc độ của Lữ Thiếu Khanh mới có thể xem là nhanh. Lữ Thiếu Khanh cũng không cho rằng mình đột phá nhanh bao nhiêu, nếu không phải hấp thu ba tên Nguyên Anh, hấn ít nhất phải tốn mấy năm mới có thể đột phá. “Nhìn ta làm gì?” “Nếu như nhanh, thì hiện tại ta đã là Hóa Thần rồi, một tay là có thể trấn áp huynh.” Tiêu Y khóc. Hai vị sư huynh đang là khiếm tôn sao? Nhất định là đang khiếm tôn đúng không? Kế Ngôn hỏi Tiêu Y: “Thực lực của muội bây giờ như thế nào?” “Đến rồi. Trong lòng Tiêu Y căng thẳng, nơm nớp lo sợ mà trả lời: “Đã là Trúc Cơ tầng ba rồi.” Kế Ngôn gật gật đầu, sư muội không phải sư đệ, không cần phải nghiêm khắc như vậy. “Cũng được.” Tiêu Y thở phào nhẹ nhõm, xem ra Đại sư huynh khá hài lòng. Hai tiếng leng keng vang lên, Lữ Thiếu Khanh gõ vào trường kiếm Mặc Quân hai lần, cười ha hả không ngừng: “Huynh cho nàng sáu tháng, nàng dùng tám tháng mới đột phá hai cảnh giới nhỏ. Như vậy mà dám nói cũng được?” “Mau trừng phạt nàng đi.” Khuôn mặt Kế Ngôn lạnh hơn vài phần, nhiệt độ xung quanh cũng giảm xuống mấy độ. Đùng! Thái Mân cảm thấy hình như có ai vừa gõ vào đầu mình một cái. Đầu óc choáng váng. Nàng ta hoảng sợ nhìn ba sư huynh muội Kế Ngôn. Ta lạc vào bầy quái vật sao? Thái Mân tuyệt đối không ngờ, Tiêu Y mà nàng ta tưởng là người bình thường thế mà cũng là một kẻ biến thái. Người bình thường có thể liên tục đột phá hai cảnh giới nhỏ trong tám tháng sao? Chỉ có thiên tài, yêu nghiệt, thậm chí là biến thái mới có thể làm được chuyện này. Thái Mân rơi lệ đầy mặt, trước mặt những

thiên tài yêu nghiệt như thế này, trái tim của người bình thường bị đả kích đến mức vỡ thành từng mảnh. Hơn nữa, nhìn dáng vẻ của Kế Ngôn, hình như còn chưa hài lòng với tốc độ này. Lúc này Tiêu Y nước mắt lưng tròng, Nhị sư huynh xấu xa, ủng hộ cho ta còn đi theo huynh vào sinh ra tử. Huynh không có một chút tình nghĩa nào. Tiêu Y đau buồn nhìn Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh trừng nòng: “Như thế nào? Không phải ta đã nói rồi sao? Sư huynh của muội không khóc, đành phải để muội khóc vậy.” “Hu hu! Tiêu Y thật sự muốn bật khóc. Các người tương ái tương sát đâu có liên quan tới ta? Kế Ngôn: “Lỡ hai tháng, nhưng cũng không phải không thể chấp nhận được.” “Thật không?” “Tiêu Y mừng rồi. Xem ra Đại sư huynh cũng biết ta sống rất khó khăn. Có lẽ sẽ miễn xử phạt? Kế Ngôn nói với Tiêu Y: “Kiếm ý thì sao? Có tinh tiến hay không?” “Biểu diễn cho ta xem.” Sau khi Thái Mân nhìn thấy Tiêu Y triển lộ kiếm ý, đã tự động xéo sang góc bên cạnh tự bế. Khó chịu quá đi mất. Trong thế hệ thanh niên, có mấy người lĩnh ngộ được kiếm ý? Trời ạ, rốt cục ta đã lạc vào bầy quái vật như thế nào?

Chương 449 - Tiểu sư muội có giác ngộ

Chương 449: Tiểu sư muội có giác ngộ
Kế Ngôn nhìn thoáng qua, khẽ nhún mày: “Không có một chút tiến bộ nào.” Sau đó, hắn ta nói với Lữ Thiệu Khanh: “Đệ chỉ biết dẫn nàng ra ngoài chơi à?” “Rất chớ.” Lữ Thiệu Khanh quơ trường kiếm Mặc Quân, trường kiếm Mặc Quân sáng lấp lánh, như muốn nói gì đó: “Dọc theo đường đi không gặp ai đánh được.” “Không phải huynh nói phét kiếm ý của huynh là ghê gớm nhất hay sao? Huynh tự dạy nàng đi.” Kế Ngôn vuốt cằm: “Kiếm ý còn phải luyện tập thêm.” Tiêu Y cúi đầu, trong lúc hai vị sư huynh nói chuyện, sư muội như nàng không dám tùy tiện xen mồm. Lữ Thiệu Khanh tung trường kiếm Mặc Quân: “Mau gọi Vô Khuru cô nương ra đi theo soái ca nhà ta.” “Keng!” Trường kiếm Vô Khuru ra khỏi vỏ, hai thanh kiếm tự có linh tính, bay thẳng lên trời. Tiêu Y mở to mắt, tò mò nhìn trường kiếm của hai vị sư huynh. Ngay cả kiếm cũng thành đôi rồi hả? Vậy mà các người còn nói mình không cầu kết với nhau? Ánh mắt Tiêu Y rơi trên người hai vị sư huynh, trong đầu đã viết một bộ tiểu thuyết một trăm ngàn chữ. “Muội đang nhìn ta bằng ánh mắt gì đấy?” Kế Ngôn hừ nhẹ một tiếng, làm Tiêu Y phục hồi tinh thần lại. Nàng lạng lẽ lau nước miếng, trong lòng vô cùng đắc ý. Các người không giấu được ta đâu. Lữ Thiệu Khanh không cần hỏi cũng đã đoán ra trong đầu Tiêu Y đang nghĩ gì. Hắn nói với Kế Ngôn: “Hiện tại trong óc sư muội toàn là mấy chuyện bậy bạ, có muốn ta xé ra cho huynh xem hay không?” “Vẫn là Nhị sư huynh hiểu ta. Tiêu Y vội vàng phủ nhận: “Nhị sư huynh, huynh đừng có nói lung tung, ta không có.” “Không có?” Lữ Thiệu Khanh ngoáy lỗ tai, cười khinh miệt: “Muội có tin ta lập tức xé đầu của muội ra, xem xem trong cái óc heo của muội đang suy nghĩ gì hay không?” “Cứu mạng, Đại sư huynh. Tiêu Y nhìn về phía Kế Ngôn, ra vẻ tội nghiệp. Kế Ngôn không quan tâm đến nàng, hắn ta chỉ lo nói với Lữ Thiệu Khanh: “Đệ cho nàng một luồng kiếm ý, từ hôm nay trở đi tôi luyện kiếm ý cho tốt vào.” “Wow, cái này nghe hay quá. Tiêu Y nói thầm trong lòng. Nếu chỉ là bắt nàng tiếp tục tham ngộ kiếm ý, tu luyện một phen, không xem như trừng phạt.” “Vì sao? Huynh cho

rằng huynh là sư huynh thì có thể ra lệnh cho ta hả?” Lữ Thiểu Khanh không muốn, ưỡn ngực, bày ra vẻ chính nghĩa kinh thiên động địa: “Ta thương yêu sư muội nhất, không thể làm loại chuyện điên cuồng này được.” Tiêu Y không tin, lời của Nhị sư huynh không đáng tin. Bên ngoài một kiêu, sau lưng một kiêu khác. Tiêu Y nhớ tới hành vi ngày thường của Lữ Thiểu Khanh. Nàng cảm thấy, vẫn nên để Đại sư huynh tự mình ra tay thì tốt hơn. Để cho Nhị sư huynh ra tay, nàng chết như thế nào cũng không biết. Tiêu Y khiếp đảm giơ tay lên, giống như một đứa học sinh tiểu học hiền lành: “Đại sư huynh, không bằng huynh giúp ta đi?” “Hô hô.” Lữ Thiểu Khanh cười thành tiếng, khom lưng cười to, vỗ đùi thật mạnh. “Nhìn xem, giác ngộ này, cao quá.” Kế Ngôn cũng cười khẽ. Tiêu Y cũng cười theo, đúng vậy, giác ngộ của ta rất cao, làm cho cả hai vị sư huynh đều hài lòng? Kế Ngôn nhìn Lữ Thiểu Khanh: “Vậy để ta?” “Vô nghĩa, sư muội đã mở miệng rồi, huynh còn không ra sức, sẽ làm sư muội đau lòng đó.” Hừ. Trong lòng Tiêu Y khinh bỉ Lữ Thiểu Khanh, Nhị sư huynh suốt ngày nói ta suy nghĩ bậy bạ, ta thấy Nhị sư huynh mới là người hay suy nghĩ bậy bạ nhất. Kế Ngôn không vô nghĩa nữa, hai ngón tay khép lại, chỉ vào Tiêu Y. Một luồng kiếm ý tinh thuần lợi hại biến mất trong cơ thể của Tiêu Y. Cơ thể Tiêu Y cứng đờ, nụ cười đọng lại. Nàng cảm nhận được, luồng kiếm ý kinh khủng này hóa thành một quả cầu sáng, bay vào trong cơ thể của nàng, giấu ở chỗ sâu nhất trong cơ thể. Quả cầu sáng này chẳng khác nào mặt trời, không ngừng tỏa ra hào quang, không có lúc nào là không bùng nổ kiếm ý khủng khiếp. Kiếm ý giống như một đám sói hung dữ, muốn xé nát máu thịt của nàng, gặm cắn xương cốt của nàng, thôn phệ linh hồn của nàng. Đau đớn! Đây là cảm giác duy nhất của Tiêu Y hiện tại. Không cách nào hình dung nỗi đau của nàng lúc này, nỗi đau ngấm vào tận xương tủy, xâm nhập vào trong linh hồn. Nàng không thể không thuyên chuyển lực lượng của mình ngăn cản nó. Tiêu Y tin tưởng, nếu nàng không ngăn cản thì nàng đã bị luồng kiếm ý này giết chết rồi. Dụng kiếm ý đối phó kiếm ý là biện pháp tốt nhất. Nhưng mà đây là lần đầu tiên Tiêu Y đối mặt trực tiếp với kiếm ý. Tiêu Y thuyên chuyển kiếm ý của mình đi chặn lại, mới vừa đối mặt đã bị đánh cho quân lính tan rã. Hơn nữa, hành động này còn chọc giận kiếm ý của Kế Ngôn, kiếm ý của Kế Ngôn hung hăng nổ tung một phen. Tiêu Y đau đến chảy cả

nước mắt. “Đau không?” Trong lúc nàng giãy chết, Lữ Thiều Khanh còn đến trước mặt Tiêu Y, cười tí mắt hỏi han. Hiện tại Tiêu Y đã đau đến nói không ra lời, nàng đặt một nửa lực chú ý trong việc đấu tranh với luồng kiếm ý kia. Bên trong có kiếm ý của Đại sư huynh, bên ngoài có sự vô sỉ của Nhị sư huynh, cấu kết với nhau làm việc xấu, nội ứng ngoại hợp, đả kích về cả thể xác lẫn tinh thần. Nước mắt Tiêu Y chảy ròng ròng, sắp hóa thành một dòng sông rồi. Sớm biết rằng lĩnh ngộ kiếm ý bằng cách này, còn không bằng để cho Nhị sư huynh làm. Ít nhất kiếm ý của Nhị sư huynh không đáng sợ như Đại sư huynh. Hu hu, hóa ra lần này Nhị sư huynh nói thật. Tại sao ta lại ngu ngốc như vậy? Để cho Đại sư huynh ra tay? Lữ Thiều Khanh dịu dàng lau nước mắt cho Tiêu Y, thở dài một hơi: “Rất đau đúng không? Đừng khóc nữa. “Trong lòng Tiêu Y hết sức cảm động. Có điều thở dài xong, Lữ Thiều Khanh lại cười hề tiện: “Lát nữa sẽ còn đau hơn, đừng có khóc hết nước mắt bây giờ, phải chừa lại để sau này còn khóc chứ.” “Hu hu hu. “Lần này nước mắt chảy ra như vỡ đê. So với kiếm ý của Đại sư huynh, sự vô sỉ của Nhị sư huynh còn đáng sợ hơn. “Khóc là đúng rồi.” Lữ Thiều Khanh trở vào Kế Ngôn: “Nhớ kỹ mặt hắn ta nhé, sau này còn tìm hắn ta báo thù nữa.”

Chương 450 - Tiểu sư muội có giác ngộ

Chương 450: Tiểu sư muội có giác ngộ (tt) Thái Mân đang tự bế nhìn thấy cảnh tượng như vậy, lại bắt đầu tự bế. Đáng sợ quá. Xem ra trước khi mình cũng chỉ là của đi thay người mà thôi. Kế Ngôn nói với Tiêu Y: “Một tháng, hóa giải kiếm ý trong cơ thể, nếu không nó sẽ nổ tung.” Sắc mặt Tiêu Y trắng như tờ giấy. Một luồng kiếm ý nổ tung trong người, sẽ có hậu quả gì? Tốt nhất thì có thể giữ lại toàn thân, sợ nhất là thi cốt vô tồn, ngay cả một mẫu xương nguyên vẹn cũng không còn. “Cố gắng tu luyện đi.” Kế Ngôn lại liếc Thái Mân một cái, nói với Lữ Thiệu Khanh: “Người đệ dẫn về, đệ tự đi mà sắp xếp.” Lữ Thiệu Khanh xoay người rời đi, không quay đầu lại, giọng nói truyền đến từ xa: “Huynh để cho ta sắp xếp, huynh có tin ta sẽ để nàng ta ở cách vách huynh không?” Mặt Thái Mân đỏ bừng, trong lòng toàn là oán trách, người từng nói sẽ để cho ta ở chung với Kế Ngôn công tử. Hiện tại, người dẫn ta tới nơi này rồi buông tay mặc kệ hả? Giữa lông mày Thái Mân lại lộ ra sát khí, chỉ ước gì được tự tay đâm Lữ Thiệu Khanh. Nói chuyện không giữ lời. Kế Ngôn cũng xoay người đi, giọng nói truyền vào tai Tiêu Y. “Muội sắp xếp cho người này đi.” Tiêu Y nhìn hai vị sư huynh phủ tay mặc kệ, nước mắt chảy không ngừng. Tiêu Y còn muốn nói xong trong cơ thể mình còn có một luồng kiếm ý, hành động không tiện. Đáng tiếc hiện tại, nàng có muốn hô lên một tiếng cũng khó, hai vị sư huynh đã biến mất không thấy bóng dáng rồi. Không còn cách nào khác, Tiêu Y đành phải gượng dậy, vẫy tay với Thái Mân, chuẩn bị mang Thái Mân đi tìm chỗ ở. Nếu Nhị sư huynh nói muốn để cho nàng ta ở tại Thiên Ngự Phong, vậy tùy tìm đại một chỗ đi. Thái Mân nhìn thấy Tiêu Y cử động chậm chạp, định bước lên đỡ nàng. Nhưng tay nàng ta mới vừa chạm vào người Tiêu Y, nàng ta hoảng sợ kêu một tiếng, vội vàng rút tay về. Nàng ta cúi đầu nhìn vào tay mình, trên đó xuất hiện rất nhiều vết thương bé xíu, máu tươi không ngừng thấm ra ngoài. “Đừng, đừng.” Tiêu Y nói một cách khó khăn, ra hiệu cho Thái Mân đừng chạm vào mình. Kiếm ý của Đại sư huynh còn ở trong người, một khi chạm vào ngoại lực

sẽ còn bùng nổ ghê hơn. Thái Mân nhìn Tiêu Y đang chậm rãi bước đi, trong lòng dần dần hiểu ra vì sao Tiêu Y lại lợi hại như vậy. Hóa ra Kế Ngôn công tử lại độc xúc sư muội tu luyện một cách nghiêm khắc như vậy. Quả không hổ là thần tượng của ta. Thái Mân nghĩ như vậy, nổi oán hận khi mình phải ở lại đây làm con tin nhất thời tan thành mây khói. Có điều, Thái Mân nhìn Tiểu Hồng trên đầu Tiêu Y, Tiểu Hồng vẫn luôn nằm úp sấp, không nhúc nhích một chút nào, nàng ta rất muốn hỏi, vì sao nó lại không sao cả? Nhưng nàng ta nghĩ lại, nơi này là chỗ của một bầy quái vật, nói không chừng ngay cả con chim này cũng là quái vật, vẫn là đừng hỏi thì hơn, để tránh cho mình bị đả kích. Lữ Thiếu Khanh trở về với võng của mình, mới vừa nằm xuống, Kế Ngôn cũng xuất hiện theo, như hình với bóng. Trên độ cao trăm mét trên đầu hai người, hai thanh trường kiếm Vô Khuru, Mặc Quân vẫn như hai tiểu tinh linh, ở trên đó người truy ta đuổi, qua lại chơi đùa. Kế Ngôn ngẩng đầu nhìn hai thanh trường kiếm, Lữ Thiếu Khanh thì dùng hai tay ôm đầu, nằm xuống, nhìn lá cây. Hai người không ai nói chuyện. Qua một lúc lâu sau, Kế Ngôn mới thu ánh mắt về, hỏi Lữ Thiếu Khanh: “Đệ muốn làm gì?” Ánh mắt của Kế Ngôn vẫn nhìn lên trên như trước, ánh mắt sâu thẳm, như đang xuyên qua cành lá rậm rạp. “Là Quy Nguyên Các tự mình dâng tới cửa, không nhân cơ hội này đòi chút lợi ích, lương tâm của ta sẽ đau.” Kế Ngôn khoanh hai tay trước ngực, mặt nghiêm túc. “Nếu đánh nhau thật, sẽ tử thương thảm trọng.” Lữ Thiếu Khanh quay đầu nhìn Kế Ngôn, khinh bỉ: “Thánh mẫu?” “Không.” Kế Ngôn lắc đầu: “Ý của ta là Nguyên Anh của Quy Nguyên Các chết còn chưa đủ nhiều, một khi đánh nhau chúng ta sẽ rất bất lợi.” Hắn ta khinh bỉ ngược lại: “Lúc ấy đệ phải gọi cả ta, sau đó cùng giết một hai ba tên Nguyên Anh của chúng, như vậy, Quy Nguyên Các có muốn đánh cũng không dám.” “Còn nói mình làm việc đã trải qua suy xét chu đáo?” Trong giọng nói của Kế Ngôn mang theo một chút tiếu nuôi. Tính ra, số lượng Nguyên Anh Lữ Thiếu Khanh giết so còn nhiều hơn hắn ta. Hắn ta không thể thua. Kế Ngôn nói thầm trong lòng. Kế Ngôn thích giao chiến với đối thủ cường đại. Một đường đi tới, người thua trong tay hắn ta vô số kẻ. Lữ Thiếu Khanh bĩu môi, khinh thường nói: “Huynh nghĩ rằng ta không nghĩ tới chuyện đó à? Ai biết vết thương của huynh đã khỏi chưa? Nếu không sao ta lại không gọi huynh chứ?” “Có tay

đắm miễn phí cho mình dùng, Lữ Thiếu Khanh không bao giờ khách sáo. Có điều lúc trong động thiên hung địa, Thiều Thừa và Kế Ngôn đều bị thương nặng. Lữ Thiếu Khanh cũng không biết khi nào bọn họ mới khỏe hẳn. “Nếu như tổ sư ra ngoài, nói gì ta cũng phải triệu hoán tổ sư đi, trực tiếp giết vào trong Quy Nguyên Các.” Kế Ngôn nghe vậy, cũng cảm thấy tiếc nuối, nói với Lữ Thiếu Khanh: “Lần sau gặp bọn họ, đừng có giành với ta.” “Ta có ngu mới giành với huynh.” “Nếu như người của Quy Nguyên Các nghe thấy lời này, nói gì cũng phải giết chết Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh. Nghĩ là Quy Nguyên Các bọn họ dễ khi dễ lắm sao? Lữ Thiếu Khanh biết tính cách của Kế Ngôn, thích đối thủ mạnh mẽ. Hắn nói với Kế Ngôn: “Mấy ngày nữa đi một chuyến với ta.” “Đi đâu?” “Đại hiệp, không phải huynh thích đối thủ mạnh mẽ sao? Đi theo ta đi, đến lúc đó bảo đảm sẽ làm huynh hài lòng.” Lữ Thiếu Khanh nói xong, lấy Thiên Cơ Bài ra, chuẩn bị nằm thi. Hắn còn tiện tay lấy một con hạc giấy ra, hỏi một câu: “Ta tính gọi đồ ăn ngoài, huynh có muốn ăn không. Nhưng ngay sau đó, Lữ Thiếu Khanh đã tung hạc giấy ra: “Thôi, hỏi huynh thì cũng như không.” Kế Ngôn không phản ứng chuyện này, chỉ lo hỏi: “Khi nào thì xuất phát?” “Không vội, chờ ta nghỉ mấy ngày rồi nói sau.” Lữ Thiếu Khanh đáp.

Chương 451 - Lần sau gặp bọn họ, đừng có giành với ta

Chương 451: Lần sau gặp bọn họ, đừng có giành với ta
Kế Ngôn gật đầu, đưa tay lên ngoắc, trường kiếm Vô Khuru giáng xuống từ trên trời, rơi vào trong tay hắn ta. Kế Ngôn cảm nhận được trạng thái của trường kiếm Vô Khuru, trong lòng giật mình, hình như trường kiếm Vô Khuru có nhiều linh tính hơn trước kia. Kế Ngôn nhìn trường kiếm Mặc Quân bị Lữ Thiểu Khanh chộp trong lòng bàn tay. Kế Ngôn có vẻ dăm chiêu, nói với Lữ Thiểu Khanh: “Đưa kiếm của đệ cho ta xem.” Lữ Thiểu Khanh rút kiếm qua, hỏi: “Làm gì? Định thiến nó à?” “Nói cho huynh biết, đánh chó phải ngó mặt chủ, muốn trách thì trách cô nương nhà huynh, đừng có khi dễ soái ca của ta.” Kế Ngôn không để ý đến mấy câu nói lung tung của Lữ Thiểu Khanh, chỉ nghiêm túc quan sát trường kiếm Mặc Quân. Kế Ngôn là thiên tài kiếm đạo, trường kiếm Mặc Quân mới vừa vào tay, một tia tinh quang tức khắc hiện lên trong mắt hắn ta. Đây chắc chắn là một thanh kiếm tốt. Đặc biệt kiếm tích màu đen, mang đến cảm giác quái dị cho người. Thậm chí, Kế Ngôn có thể cảm nhận được trường kiếm Mặc Quân còn có linh tính hơn cả trường kiếm Vô Khuru của hắn ta. Thông thường, trường kiếm tứ phẩm, chỉ cần trải qua tầm bờ thời gian dài, ít nhiều cũng sẽ có một chút linh tính, trở nên phù hợp với chủ nhân hơn. Chỉ có trường kiếm ngũ phẩm, lục phẩm trở lên mới có thể sinh ra Kiếm Linh. Linh tính của trường kiếm Mặc Quân vượt qua bất cứ thanh trường kiếm cùng cấp nào. Lần nào sư đệ mình cũng có thể mang niềm vui bất ngờ đến cho mình. Kế Ngôn rót linh lực vào, trường kiếm Mặc Quân khẽ chấn động, truyền ra một ý niệm thoải mái. Lữ Thiểu Khanh đối diện lập tức nhận ra, tức khắc chửi ầm lên: “Vô liêm sỉ, ai mới là chủ nhân của ngươi?” “Ánh mắt Kế Ngôn càng sáng, thốt ra: “Kiếm tốt!” “Đúng đó, đệ tiện.” Giọng Lữ Thiểu Khanh đầy vẻ u oán, ghé vào vông như oán phụ: “Chắc ngươi không phải là mẫu kiếm đâu hỉ? Sao ngươi lại thân cận cái đồ đệ tiện diêm dúa loè loẹt này như vậy?” “Ai mới là chủ nhân của nó? Giờ nó không biết trời đất gì nữa rồi.” Kế Ngôn đặt trường kiếm Vô

Khuru và trường kiếm Mặc Quân cạnh nhau, hai thanh kiếm để lộ ra cảm xúc vui sướng. Trường kiếm Mặc Quân còn chuyển cho Kế Ngôn một ý niệm. Kế Ngôn nghe vậy, trên mặt cười khê, vô cùng dịu dàng. Hắn ta nói với Lữ Thiếu Khanh: “Cho kiếm của ngươi ở bên ngoài đi, nó không thích ở trong nhẫn trữ vật.” Lữ Thiếu Khanh nghe vậy giận dữ, vẫy tay một cái, thu hồi trường kiếm Mặc Quân, ngón tay gõ mạnh vào thân kiếm mấy cái, tức chết rồi, mắng: “Biết mách lẻo rồi hả?” Trường kiếm Mặc Quân kêu leng keng không ngừng, cuối cùng Lữ Thiếu Khanh cũng không cất nó vào nhẫn trữ vật. Để cho nó ở bên ngoài. Lữ Thiếu Khanh ném nó lên trời, trường kiếm Mặc Quân biến mất vào trong thân cây, Lữ Thiếu Khanh trừng phạt nó: “Ngoan ngoãn ở yên đó cho ta.” “Keng!” Trường kiếm Vô Khuru cũng lên theo bay, cắm vào trong thân cây. Lữ Thiếu Khanh nhìn Kế Ngôn, cạ lời. “Cái này gọi là phu xướng phụ tùy hay là tự tử vì tình?” “Mau cất kiếm của huynh vào đi.” Kế Ngôn giả bộ như không nghe thấy. Hai thanh kiếm ở bên nhau, mới có lợi cho cả đôi bên. Dù sao lúc cần dụng, chỉ cần một ý niệm là nó có thể phá không về bên mình ngay, ở đâu cũng giống nhau thôi. Lúc này, nơi xa truyền đến tiếng xé gió, có phi kiếm truyền thư. Kế Ngôn xem xong tin tức trên đó, nói với Lữ Thiếu Khanh: “Đi thôi, chương môn gọi chúng ta kìa.” “Làm chi?” Trên mặt Lữ Thiếu Khanh mang đậm vẻ không hài lòng, lại ghé vào vồng: “Ta đi công tác lâu như vậy, mệt muốn chết rồi, không muốn nhúc nhích.” “Để cho ta nằm chết ở chỗ này đi, chuyện giết người phóng hỏa các ngươi tự làm đi.” Lữ Thiếu Khanh đoán cũng đoán được chương môn tìm bọn họ làm gì. Kế Ngôn không nhiều lời, chỉ vào vồng của Lữ Thiếu Khanh, kiếm quang chớp lóe, vồng của Lữ Thiếu Khanh chia năm xẻ bảy. “Đồ khốn, muốn đánh nhau à?” Lữ Thiếu Khanh nhảy dựng lên, căm tức nhìn Kế Ngôn: “Vừa rồi ta lưu thủ, nếu đánh thật, huynh đừng khóc.” “Tùy thời phụng bồi,” Kế Ngôn lẳng không bay lên, lao về phía đại điện môn phái: “Chương môn nói, đệ không đến, ông sẽ đích thân tới mời đệ.” “Phiền muốn chết.” Lữ Thiếu Khanh bất đắc dĩ bất kịp. Đợi đến lúc Lữ Thiếu Khanh rời khỏi, hai thanh trường kiếm ở trên tàng cây chấn động leng keng, sau đó rời khỏi cây cối, tiếp tục chơi đùa với nhau như hai đứa trẻ lén chạy ra ngoài. Lữ Thiếu Khanh và Kế Ngôn ngự không mà đi, hai người trên không trung, bóng dáng một trắng một xanh, đẹp

tra phiêu dật. Lữ Thiếu Khanh hỏi Kế Ngôn: “Sư phụ hẳn có ở đó chứ?” Kế Ngôn đón gió mà đi, qua lại trong mây mù, cũng không quay đầu lại: “Đệ sợ?” Lữ Thiếu Khanh ngắc đầu, đánh chết cũng sẽ không thừa nhận điểm này: “Huynh mới sợ.” Nếu không có sư phụ ở đó, đánh chết Lữ Thiếu Khanh cũng sẽ không tới. Dù sao chương môn cũng là Nguyên Anh hậu kỳ, muốn đánh mông hắn dễ như trở bàn tay. Hai người tới ngoài đại điện thì thấy đại trận của đại điện đã khởi động vận chuyển. Hai người vừa tới, đại trận tự động mở ra, giọng Ngu Sưởng truyền tới: “Vào đi.” Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh cất bước đi vào. Ngu Sưởng và năm đại phong chủ đều tề tựu ở đây. Sau khi Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh đi vào, ánh mắt của mọi người tề tụ trên người hai người. Nói đúng ra, phần nhiều là đang nhìn Lữ Thiếu Khanh. “Xin ra mắt chương môn!” Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh vẻ mặt không thay đổi, sau khi hành lễ, Kế Ngôn ngồi xuống bên cạnh Thiệu Thừa. Lữ Thiếu Khanh cũng muốn tìm vị trí ngồi, nhưng Ngu Sưởng đã quát hắn: “Đứng đấy nói chuyện.” Trong giọng nói của Ngu Sưởng mang theo sự phiến muộn sâu sắc, chúc chương môn này cũng chẳng dễ ngồi gì. Lữ Thiếu Khanh ngạc nhiên, cố ý pha trò, hỏi Ngu Sưởng: “Chương môn, người làm gì vậy? Định đối xử phân biệt à?” “Người không thể bắt công như vậy được, con đổ mồ hôi, chảy nước mắt, chảy cả máu vì Lăng Tiêu Phái, con cũng là công thần của Lăng Tiêu Phái đấy.” “Dựa vào cái gì mà không cho con ngồi.” “Con phải gặp sư tổ, con phải nhờ sư tổ giải oan.”

Chương 452 - Cõi như thế giới này vẫn bình thường

Chương 452: Cõi như thế giới này vẫn bình thường
Lữ Thiếu Khanh la hét, như phải chịu áp lực cực lớn. Ngu Sưởng ôm đầu, tiểu tử khôn kiếp, ta đau đầu quá. Những người khác hai mặt nhìn nhau cười khổ không thôi. Thiệu Thừa cũng dở khóc dở cười, mắng: “Khôn kiếp, đừng có giả ngu ở đây.” “Được rồi.” Nữ tu sĩ duy nhất, Tì Dao, cười, giọng bình thản, khí chất phụ nhân thể hiện rõ, nói với Lữ Thiếu Khanh: “Tìm một vị trí để ngồi đi, con cũng là Nguyên Anh kỳ, chú ý hình tượng một chút.” Lữ Thiếu Khanh biết nghe lời, không tranh cãi nữa, vội vàng ngồi cạnh sư phụ mình. Đợi lát nữa nêu chương môn muốn đánh người thì sư phụ cũng có thể cản lại. Là đệ nhất phong chủ của ngũ phong, phong chủ Nguyên Vực Phong Lục Tế mở miệng đầu tiên, ông ta hỏi Lữ Thiếu Khanh: “Thiệu Khanh, con kể lại chuyện Quy Nguyên Các đi.” Về mặt Lục Tế nghiêm túc, trong mắt mang theo hàn quang khiến lòng người sợ hãi, cảm thấy vô cùng áp lực. Chuyện lần này không phải chuyện nhỏ. Chỉ cần hơi không cẩn thận thì sẽ dấy lên chiến tranh diệt phái giữa hai môn phái. Địa vị của Lục Tế trên thực tế là Phó chương môn, khi cần nhắc sự việc ông ta hoàn toàn đứng từ phương diện được mất của môn phái để cân nhắc. Lữ Thiếu Khanh dám pha trò trước mặt Ngu Sưởng, cũng dám giả ngu trước mặt các phong chủ khác nhưng chỉ duy có Lục Tế là ít nhiều hấn không dám đùa. Lục Tế là một người ăn nói nghiêm túc, Lữ Thiếu Khanh tin, nếu Lục Tế làm chương môn cuộc sống của hắn chắc chắn sẽ không dễ chịu gì. Lữ Thiếu Khanh thành thật kể lại mọi chuyện. Từ thành Thiên Phi đến Phương gia, lại đến cuối cùng Thôi Luân, Thương Chính Sơ truy sát hắn, tất cả đều kể ra hết. Mặc dù Thiệu Thừa đã từng kể lại, nhưng sau khi nghe chính miệng Lữ Thiếu Khanh nói hắn đã xử lý cả Thôi Luân và Thương Chính Sơ thì về mặt mọi người không tránh được tăng thêm vài phần ngưng trọng. Thôi Luân thì không nói, Nguyên Anh kỳ cảnh giới tăng một, đối đầu với Kế Ngôn nói không chừng mới hai kiếm đã bị đánh bại. Thương Chính Sơ thì lại khác. Thương Chính Sơ thời niên

thiếu đã danh chấn Tề Châu, là nhân vật phong vân một đời của Tề châu, mấy người bọn họ trước mặt Thương Chính Sơ cũng là hậu bối. Nguyên Anh trung kỳ, cảnh giới tăng năm. Trong sáu đại Nguyên Anh kỳ của Quy Nguyên Các xếp hàng thứ ba. Trong Lăng Tiêu Phái cũng chỉ có Ngu Sưởng và Lục Tế có thể đánh thắng được. Người như vậy lại bị Lữ Thiếu Khanh một thiếu niên vừa bước vào Nguyên Anh kỳ xử lý. Quá mạnh. Mấy người Ngu Sưởng nhìn Lữ Thiếu Khanh với ánh mắt đầy kinh ngạc, kiêng kỵ... Ti Dao và Tiêu Sấm là Nguyên Anh kỳ tăng ba, Cơ Bành Việt là Nguyên Anh kỳ tăng bốn, còn không bằng Thương Chính Sơ. Điều này phải chăng có nghĩa là Lữ Thiếu Khanh cũng có thể đánh thắng được họ? Sắc mặt Tiêu Sấm bên này như bị táo bón, tiểu tử này mạnh vậy. Vậy sau này chẳng phải ta không còn cơ hội giáo huấn hắn nữa rồi sao? Tiểu Y bị hắn dắt đi mấy tháng, nhân tiện còn về nhà lừa cả đại ca. Đại ca gửi thư, bảo ta tìm cơ hội giúp ông ấy báo thù. Haizz, đại ca à, khó chơi rồi. Ti Dao khẽ lắc đầu, tán dương một câu: “Vẫn là thanh niên các con lợi hại.” Lữ Thiếu Khanh đắc ý, hai hàm răng trắng nhe ra cười, mũi hếch lên: “Bình thường thôi, ngày thường con khiêm tốn quen rồi, tại lão già Thương Chính Sơ kia cứ nhất quyết đi tìm chết nên con chỉ đành tiến hắn một đoạn.” Thiệu Thừa không nói hai lời, một tay đánh vào ót hắn, mắng: “Đứng đắn một chút cho ta.” Tiêu Sấm thấy rất hâm mộ, nếu có thể được thu thập hắn như Thiệu sư đệ thì tốt biết mấy. Cơ Bành Việt hỏi ra câu hỏi mọi người đều đang tò mò: “Thiếu Khanh, con làm như thế nào mà đánh bại được Thương Chính Sơ?” Nguyên Anh kỳ tăng một đôi đầu với Nguyên Anh kỳ tăng năm, theo lẽ thường mà nói, Nguyên Anh kỳ tăng một Lữ Thiếu Khanh căn bản không có bất kỳ cơ hội nào đánh thắng được Thương Chính Sơ. Thậm chí, trước mặt cao thủ như Thương Chính Sơ, hắn muốn chạy trốn cũng phải tốn nhiều sức lực. Làm sao giết được Thương Chính Sơ, Lữ Thiếu Khanh cũng không hề giấu diếm, hắn nói ra hết. Nghe thấy là đồ tổ sư Kha Hồng đưa, mọi người giật mình. Nhưng cũng nhẹ nhàng thở phào. Cũng may, coi như thế giới này vẫn bình thường. Nếu như Lữ Thiếu Khanh chỉ là dựa vào bản thân mà có thể làm thịt Thương Chính Sơ thì sẽ khiến bọn hắn cực kỳ hoài nghi nhân sinh. Tiêu Sấm cũng cười, còn được, chưa đến mức không có cơ hội thu thập tiểu tử này một trận. “Được rồi.” Ngu Sưởng ngồi thẳng

thân thể, biểu cảm nghiêm túc: “Mọi người nói xem, lần này nên làm sao bây giờ.” Quy Nguyên Các chết hai vị Nguyên Anh, chuyện này chắc chắn bọn hắn sẽ không dễ dàng bỏ qua. Quy Nguyên Các chắc chắn sẽ trả thù, còn về phần trả thù như thế nào, đây mới là điều mọi người lo lắng. Lữ Thiểu Khanh nói thẳng: “Rất đơn giản, hoặc là không làm, đã làm thì làm cho xong, đi diệt bọn hắn đi.” “Mấy năm nay, Tề Châu khổ vì Quy Nguyên Các lâu như vậy rồi, đợi Lăng Tiêu Phái chúng ta vùng tay hô to, quần chúng cùng nổi dậy, cùng tiêu diệt Quy Nguyên Các.” Đối mặt với Lữ Thiểu Khanh, vẻ mặt nghiêm túc của Ngu Sưởng trong chốc lát trở nên hung hăng, trừng mắt Lữ Thiểu Khanh: “Tiểu tử ngươi đừng nói chuyện.” Đều do tiểu tử ngươi gây ra chuyện này, bây giờ chúng ta đang đi chùi dít cho ngươi đây. “Không định như vậy à?” Lữ Thiểu Khanh lộ vẻ thất vọng: “Vậy coi như chưa có gì xảy ra thôi.” “Quy Nguyên Các muốn xử lý con ở nơi không có ai, không cho mọi người tìm được chứng cứ. Giờ người của bọn hắn đã chết, bọn hắn cũng không dám nói là con làm.” “Không có chứng cứ thì sợ gì Quy Nguyên Các chứ?” Nghe vậy, sắc mặt của những người ở đây cũng không tốt hơn là mấy. Không có chứng cứ, Quy Nguyên Các dám động thủ trước thì sẽ không đứng vững chân về đạo nghĩa. Dù có thể nào thì cũng là Lăng Tiêu Phái chiếm lý. Trong lòng Thiệu Thừa vui mừng, đồ đệ làm việc vẫn khiến người ta yên tâm: “Quyền chủ động ở trong tay chúng ta, hiện tại cứ chờ Quy Nguyên Các làm như thế nào.”

Chương 453 - Hóa Thân của Quy Nguyên Các

Chương 453: Hóa Thân của Quy Nguyên Các
Cơ Bành Việt hừ một tiếng, chiến ý tăng vọt, khí tức kinh người: “Bọn hần muốn đánh với chúng ta thì đánh thôi.” “Tiêu diệt hoàn toàn Quy Nguyên Các, hừ, thật sự cho rằng Lăng Tiêu Phái chúng ta dễ khi dễ à?” Đối với kiểu người như Cơ Bành Việt mà nói, suy nghĩ nhiều như vậy còn không bằng trực tiếp đánh một trận thật sảng khoái. Còn Lục Tế lắc đầu, ngữ khí khẳng định: “Sẽ không đâu, Quy Nguyên Các sẽ không đánh chúng ta vào lúc này đâu.” Ánh mắt Lục Tế lấp lóe tỏa ra quang mang cơ trí. “Ta hiểu rõ Quy Nguyên Các, đừng thấy bọn hần làm việc bá đạo, thật ra bọn hần chỉ nhắm vào những thế lực và người yếu hơn bọn hần.” “Gặp kẻ cường đại, bọn hần sẽ vô cùng cẩn thận, không có phần thắng, bọn hần sẽ không xuất thủ.” Lữ Thiếu Khanh nghe vậy, trong lòng thất vọng. Nhưng ngẫm lại thấy cũng đúng. Những người của Quy Nguyên Các mà hần gặp đều như vậy. Xem ra không thể thừa cơ diệt Quy Nguyên Các rồi. Trên mặt Lữ Thiếu Khanh lộ ra tia thất vọng. Ngu Sưởng chú ý đến biểu cảm của Lữ Thiếu Khanh, khẽ nói: “Tiểu tử, có phải ngươi cố ý không?” Mọi người đều nhìn Lữ Thiếu Khanh, rất khó để không nghi ngờ. Lữ Thiếu Khanh là ai, bọn họ đều rất rõ ràng. Không nói những cái khác, điểm giao hoạt này không cần phải nghi ngờ. Nếu hần muốn chạy trốn, đừng nói Thương Chính Sơ tới, cho dù là chưong môn Quy Nguyên Các Nghiêm Thuần tới cũng không chặn được hần. Lục Tế cũng có ý này, ông ta nhìn Lữ Thiếu Khanh, ánh mắt xuyên thấu lòng người: “Lúc ở thành Thiên Phỉ ngươi vốn có thể không cần ra tay, lặng lẽ rời đi.” “Lần này còn đem thiếu thành chủ thành Thiên Phỉ về làm con tin, đây là cố ý kéo thành Thiên Phỉ và Lăng Tiêu Phái về cùng một phe.” Thiều Thừa căng thẳng, gât ra những chuyện này sẽ mang đến phiền phức rất lớn cho môn phái. Lữ Thiếu Khanh nhún nhún vai, đối mặt ánh mắt của mọi người không hề có chút căng thẳng, hần vẫn bình tĩnh như ngồi câu cá, khí tức trầm ổn: “Vị trí thành Thiên Phỉ là vùng giao tranh binh gia. Lăng Tiêu Phái chúng ta

không cần thì cũng không thể cho Quy Nguyên Các.” Cơ Bành Việt vỗ tay tán thưởng: “Nói hay lắm, nên như thế.” Chúng ta không cần, nhưng Quy Nguyên Các cũng không thể lấy được. “Hơn nữa, chương môn, chư vị sư bá.” Nơi này đều là người một nhà, Lữ Thiều Khanh dứt khoát nói rõ ràng hơn mọi chuyện: “Phía bắc thành Thiên Phỉ thành trì, nhân khẩu đông đảo, mặc dù không phải thuộc về Lăng Tiêu Phái chúng ta, nhưng...” “Nếu Quy Nguyên Các chen vào, sau này Lăng Tiêu Phái chúng ta còn có tương lai sao?” “Hoa cúc bị người thọc, sớm muộn cũng sẽ nhiễm bệnh lây qua đường sinh dục mà chết thôi.” “Khốn kiếp, có biết đang nói gì không?” Thiều Thừa không thể không để đồ đệ nói tiếp, có gì từ từ nói, mới vài câu đã ăn nói không nghiêm túc rồi. “Nói không sai!” Bổng nhiên một giọng nói tang thương vang lên, bóng dáng Kha Hồng xuất hiện. “Tổ sư?!” Mọi người vừa mừng vừa sợ, cung kính hành lễ. Ngu Sưởng ngạc nhiên hỏi: “Tổ sư, người ra khỏi nơi đó rồi sao?” Nơi Kha Hồng bước ra, có phải có nghĩa là nơi đó đã hoàn toàn an toàn rồi không? Sau này Lữ Thiều Khanh không cần tiếp tục hi sinh vì chỗ đó nữa rồi? Kha Hồng gật đầu, lộ ra vẻ cảm khái: “Đúng vậy, về sau chúng ta không cần phái người đi nữa, cuối cùng đã vượt qua được rồi.” Mọi người cũng cùng cảm khái. Trăm ngàn năm nay, môn phái đã nỗ lực rất rất nhiều vì chỗ đó. Một lượng lớn vật tư không nói, tổn thất tinh anh môn phái mới là thứ khiến người ta đau lòng nhất. Tiền bối tiền nhân kẻ trước ngã xuống, kẻ sau tiến lên, cái giá phải trả quá lớn. May là, tất cả đều qua rồi. Môn phái kiên trì lâu như vậy, đưa tay vén mây nhìn thấy trăng, hết khổ rồi. Mọi người thân là tu sĩ Nguyên Anh kỳ, tâm chí cứng như bàn thạch, chuyện ngoại giới rất khó để khiến bọn họ biến hóa cảm xúc như vậy. Nhưng tin tức lần này vẫn khiến tâm cảnh bọn họ có ba động, vô cùng cảm khái. Sau khi mọi người cảm khái xong, chuẩn bị vui mừng thì giọng Lữ Thiều Khanh xuất hiện, cắt ngang sự cảm khái của mọi người. “Chuyện vui như vậy có phải nên bày vài bàn, ăn một bữa ngon để chúc mừng một phen không?” Ánh mắt của mọi người rơi trên người Lữ Thiều Khanh. Ở thời điểm này, người để mọi người vui thêm một chút thì sẽ chết ngay sao? Thiều Thừa giơ tay lên tát một cái: “Người chỉ có biết ăn sao?” Lữ Thiều Khanh vội vàng vé tránh, Kha Hồng cười haha một tiếng, khi ông ấy bước vào đã nghe thấy những lời kia của Lữ Thiều Khanh. Sau khi tìm hiểu

rõ mọi chuyện, ông ta càng cảm thấy hài lòng về Lữ Thiếu Khanh. “Tiểu tử Thiếu Khanh, không tệ.” Sau đó ông trừng mắt với Ngu Sưởng: “Ta thấy con nhường lại chức chương môn là được rồi đây.” Ngu Sưởng cười khỏ không thôi. Kha Hồng ra, có ông ấy trấn giữ Lăng Tiêu phái càng thêm không cần lo lắng. Lữ Thiếu Khanh kêu la: “Tổ sư, chương môn, xuất phát thôi, giờ chúng ta lập tức đi diệt Quy Nguyên Các.” “Nghĩ gì thế?” Kha Hồng mặc dù cảm thấy suy nghĩ trước đó của Lữ Thiếu Khanh không sai, nhưng không đồng ý với lời này: “Con cho rằng Quy Nguyên Các chỉ có mấy Nguyên Anh kỳ kia thôi sao?” Lữ Thiếu Khanh sững sờ, nháy mắt mấy cái: “Không thể nào, Quy Nguyên Các cũng có Hóa Thần?” “Không sai.” Kha Hồng gật đầu, ngữ khí vô cùng ngưng trọng, mỗi một vị Hóa Thần đều không dễ kinh thường: “Nếu như ta nhớ không nhầm, hình như Hóa Thần của Quy Nguyên Các tên Hề Ung?” Ngu Sưởng khẽ giật mình, sắc mặt biến hóa: “Hề Ung?” Mọi người đều nhìn sang Ngu Sưởng, họ đều cảm thấy cái tên này tương đối lạ lẫm, cũng chỉ có chương môn Ngu Sưởng mới có thể biết được nhiều tin tức bí mật hơn. Sắc mặt Ngu Sưởng nghiêm túc, chậm rãi nói ra những tình báo mà mình biết. “Hề Ung thành danh hơn 800 năm trước, tung hoành vô địch Tề Châu, hẳn còn có một đồ đệ cũng là một thiên tài, về sau nghe nói không biết trêu chọc đến người nào đó, hai sư đồ bị người ta phục kích cùng nhau vẫn lạc.” Kha Hồng lắc đầu: “Hề Ung không vẫn lạc, tin này do Ngũ tiểu tử nói cho ta biết.” “Sư công?” Ngu Sưởng lại bị kinh ngạc. Ngũ tiểu tử trong miệng Kha Hồng chính là sư phụ của sư phụ Ngu Sưởng, tuy nhiên đã vẫn lạc trong Động Thiên hung địa, ông ấy chưa từng được gặp. “Không sai, bị người ta phục kích vẫn lạc chỉ là lí do thoái thác Quy Nguyên Các nói với bên ngoài, nguyên nhân thực sự là do danh tiếng Hề Ung quá thịnh, khiến Trung Châu chú ý, muốn hấn đi Trung Châu hỗ trợ.”

Chương 454 - Trước sợ hãi, sau kính nể

Chương 454: Trước sợ hãi, sau kính nể“Hỗ trợ?” Lữ Thiếu Khanh minh mẫn bắt lấy từ này.“Để chống Ma tộc.”Kha Hồng chậm rãi nói ra bốn chữ.Móa, Ma tộc?Lữ Thiếu Khanh lộ ra vẻ giật mình.“Không phải nói Ma tộc đã bị đuổi đi, đã hoàn toàn phong sát đường đến thế giới này của bọn chúng rồi sao?” Kê Ngôn không kìm được mở miệng, ánh mắt trở nên sắc bén, chiến ý như mặt trời mới lên, dần dần nóng bỏng.Ma tộc với người của thế giới này mà nói cũng không quá xa lạ.Ma tộc cũng không phải từ cấm kỵ gì.Nhưng cái gọi là cuộc đại chiến Tiên Ma đã trải qua mấy ngàn năm rồi.Ma tộc đã không còn là uy hiếp của nhân loại, nhân loại cũng dần dần quên lãng.Vấn đề này không cần Kha Hồng trả lời, Ngu Sưởng cũng có thể trả lời.“Đóng chặt hoàn toàn chẳng qua là để trấn an chúng sinh thiên hạ, ổn định lòng người thôi.”“Ma tộc và nhân tộc có cùng nguồn gốc, hạng người thủ đoạn thông thiên nhiều vô số kể, sao có thể nói phong kín là phong kín, cắt đứt hoàn toàn được?”“Trong thế giới không để người ta biết, chiến tranh giữa chúng ta và Ma tộc chưa bao giờ chấm dứt.”Nghe được lời Ngu Sưởng, mọi người hiểu ra, trong thế giới thể nhân, thậm chí là tu sĩ bình thường không nhìn thấy, Ma tộc chưa từng dừng xâm lấn.Cơ Bành Việt cũng đầu chí tràn đầy: “Vì sao chúng ta chưa từng nghe nói đến?”Mọi người nhìn sang Ngu Sưởng.Bọn họ là Nguyên Anh kỳ, cũng là trưởng lão của môn phái, là cao tăng Lăng Tiêu Phái, những chuyện này không đến mức ngay cả bọn họ cũng giấu diếm chứ?Ngu Sưởng giải thích: “Ta cũng được biết từ miệng chưong môn đời trước, chưong môn bảo ta giữ bí mật.”“Bởi vì hiện tại ngăn cản Ma tộc chí ít cũng phải là Hóa Thần mới có tư cách biết, cũng là bọn họ đi ngăn cản.”“Giống như chúng ta đến nơi kia chống quái vật, nói ra, chỉ đem đến hoang mang cho mọi người.”Mọi người hiểu ra.Chỗ Lăng Tiêu Phái có quái vật đã khiến mấy Nguyên Anh kỳ của Lăng Tiêu Phái cảm thấy áp lực nặng nề rồi, nếu biết còn có sự tồn tại của Ma tộc thì sẽ ảnh hưởng rất lớn đến đạo tâm của bọn họ, thậm chí làm nhiễu loạn sự tu luyện của bọn họ.Kha Hồng nói: “Yên tâm đi,

không phải Hóa Thần sẽ không gọi các người đi.”Lời này của Kha Hồng khiến mọi người yên lòng.Sự kinh khủng của Ma tộc trên những điển tích kia đều có ghi chép, rất khủng bố, không ai muốn đối đầu với bọn họ.Chỉ có Hóa Thần mới có tư cách tham dự, bọn họ vẫn là Nguyên Anh kỳ, có thể yên tâm một thời gian rất lâu.Ngay vào lúc nhóm Ngu Sưởng đang thờ phào thì giọng Lữ Thiệu Khanh lại một lần nữa xuất hiện.“Con thấy chưa chắc đã vậy đâu.”“Không chừng vài ngày nữa là những người đang ngồi đây đều không thể trốn thoát.”Trong lòng mọi người nghiêm nghị, Thiệu Thừa mắng to: “Người đang nói bậy bạ gì đó?”Lúc này Lữ Thiệu Khanh nói ra chuyện học viện Trung Châu.Mọi người ở đây đều là hạng người tâm tư linh hoạt, lập tức nghĩ ra rất nhiều.Đột nhiên muốn xây dựng lại Học viện Trung Châu, tuyển nhận đệ tử thiên tài ở từng châu, mời chào học sinh, đây là muốn làm gì?“Không thể nào? Chẳng lẽ Ma tộc định một lần nữa xâm lấn quy mô lớn?” Tiêu Sấm tự lẩm bẩm, giọng của ông ta trong đại điện vang lên rất rõ ràng, như một cơn gió lạnh thổi qua mọi người.Lòng của mọi người lập tức trở nên trĩu nặng.Dường như bọn họ nhìn thấy thế giới trong tương lai đang bốc cháy, tràn đầy tiếng kêu rên.Ngoại trừ hai người.Kế Ngôn gương mặt bình tĩnh, đầu chí tăng vọt, chiến ý phát ra mãnh liệt và Lữ Thiệu Khanh không để tâm lắm.Kế Ngôn thấy có cơ hội được giao thủ với Ma tộc.Lữ Thiệu Khanh thì sao, hắn đã quyết định nằm ườn ở Lăng Tiêu Phái từ lâu rồi.Dù Ma tộc có tới nhiều thêm nữa cũng chẳng liên quan gì đến hắn, dù sao trời sắp có người trên cao đỡ rồi.Mọi người nhìn sang Lữ Thiệu Khanh, tiểu tử này có chuyên môn thật nhỉ?Chuyên môn khiến bọn họ ngọt ngào nhỉ?Kha Hồng cũng không ngờ sẽ có chuyện này, ông trầm mặc một lúc, cuối cùng mở miệng: “Xem ra, đúng là có khả năng này.”“Nhưng cũng chưa chắc.”Chuyện này, bọn họ không cách nào ngăn cản, điều bọn họ có thể làm chỉ là cố gắng hết sức để nâng cao thực lực của mình.Tương lai cho dù gặp chuyện gì thì đều có thể ứng đối tốt hơn.“Chuyện Quy Nguyên Các tạm thời cứ yên lặng theo dõi diễn biến đi.” Cuối cùng Ngu Sưởng đưa ra quyết định, nói với Lữ Thiệu Khanh: “Trong khoảng thời gian này người không nên đi trêu chọc bọn hắn.”Nên chú ý cẩn thận và phòng bị Quy Nguyên Các, không chủ động kích thích Quy Nguyên Các.Xem chuyện tiếp theo sẽ như thế nào.Lúc này ngực Lăng

Tiêu Phái phập phồng rung động: “Chưởng môn, người cứ yên tâm, quan hệ giữa con và Quy Nguyên Các là tốt nhất.” Mọi người sững sờ nhưng lại nhanh chóng kịp phản ứng lại. Tiểu tử này biết Quy Nguyên Các có Hóa Thần, sợ rồi. Lữ Thiệu Khanh có thể không sợ sao? Hóa Thần đấy, cho dù là cảnh giới gì thì đều không phải người giờ hắn có thể đối phó được. Hắn có Kha Hồng làm chỗ dựa nhưng cũng chưa chắc sẽ an ổn. Cho nên, vẫn cứ sợ trước đã, sau này rồi hẵng nói. Thiệu Thừa thì hỏi chuyện xử lý Thái Mân: “Con bé Thiệu Khanh mang về phải làm sao bây giờ?” Lữ Thiệu Khanh tùy tiện nói: “Cứ để nàng ở lại Thiên Ngự Phong làm nha đầu ầm giường cho Đại sư huynh đi.” Một cổ sát ý xuất hiện, Kế Ngôn nhìn chăm chăm Lữ Thiệu Khanh, nôn nóng muốn ra tay. Lữ Thiệu Khanh mới không sợ, hắn trừng mắt ngược lại, quay đầu nói: “Sao? Huynh không muốn à, vậy huynh định để nàng ta làm sư nương à?” “Ta đánh chết tên khốn kiếp nguoi.” Lữ Thiệu Khanh chạy trời chết, thừa cơ chạy ra khỏi đại điện. Với hắn mà nói, giờ không có cơ hội diệt Quy Nguyên Các, hắn không tâm tư ở lại đây nữa. Còn về phần tiếp theo thương lượng chuyện đại sự gì, hắn không muốn nghe, cũng không muốn biết. “Khốn kiếp.” Thiệu Thừa nhìn thấy Lữ Thiệu Khanh nhẹ nhàng đi ra ngoài, cái gọi là đại trận không hề ngăn cản được hắn, Thiệu Thừa nhức đầu không thôi. Càng ngày càng khó dạy.

Chương 455 - Trước sợ hãi, sau kính nể

Chương 455: Trước sợ hãi, sau kính nể (tt) Kế Ngôn đi theo ra: “Sư phụ, con giúp người thu thập đệ ấy.” Nói xong, người cũng đi theo, biến mất khỏi chỗ này. Đợi sau khi hai người biến mất, Kha Hồng cau mày nhìn mọi người: “Sao ta cứ có cảm giác hai tiểu tử này nhân cơ hội chạy trốn vậy?” Tiêu Sấm việc nhân đức không nhường ai, bày tỏ Tổ sư nói đúng: “Không sai, giáo hoạt nhất chính là tiểu tử khốn kiếp Lữ Thiếu Khanh kia, Kế Ngôn đi theo nó toàn học thói xấu.” Nhóm Ngu Sưởng đã quen rồi, Lữ Thiếu Khanh không thừa cơ chuồn êm bọn họ mới thấy không quen. Về phần Kế Ngôn, chuồn êm theo cũng là chuyện bọn họ không ngờ tới. Lục Tề nói với Thiệu Thừa: “Thiệu sư đệ, phải trông chừng hai đứa bọn nó, Quy Nguyên Các đã nổi sát tâm với bọn nó rồi, cẩn thận một chút.” Đồi Lãng Tiêu phái mà nói, Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh là kiệt xuất nhất, là hai hậu bối có thiên phú nhất. Nếu không có gì ngoài ý muốn, hai người bọn họ sẽ trở thành hạch tâm của Lãng Tiêu Phái, cho dù hai người bọn họ không làm chương môn thì hai người bọn họ cũng là rường cột của Lãng Tiêu Phái. Hai người bọn họ xảy ra ngoài ý muốn, tương lai Lãng Tiêu Phái chắc chắn sẽ ảm đạm vô quang. Sắc mặt Thiệu Thừa nghiêm túc gập đầu: “Yên tâm, đệ sẽ trông chừng bọn nó.” “Đừng nghĩ nhiều, với tính cách Thiếu Khanh, khoảng thời gian kế tiếp muốn nó rời khỏi Thiên Ngự Phong cũng khó đấy.” Lữ Thiếu Khanh sắp về tới Thiên Ngự Phong quay đầu lại nhìn thoáng Kế Ngôn đang tiến tới: “Làm gì vậy? huynh không ở lại bàn bạc mà chuồn êm đi làm gì?” “Huynh muốn sư phụ bị chương môn phê bình à?” Là kẻ ác cáo trạng trước diên hình. Kế Ngôn không nuông chiều hắn, không nói hai lời, đánh một chương về phía hắn. Lập tức cuồng phong gào thét, linh lực cuồng bạo. Lữ Thiếu Khanh giận dữ, dậm chân, không nói hai lời phản kích: “Có bệnh đúng không, hôm nay ta sẽ trị bệnh cho huynh.” Hai người đánh cho bầu trời Lãng Tiêu Phái thiên hôn địa ám, khí thế ngất trời. Lữ Thiếu Khanh có được Đoán Thể Quyết, chưa đại thành, nhưng về phòng ngự tốt hơn so với Kế Ngôn nhiều. Sau khi Kế Ngôn đánh cự ly gần với Lữ Thiếu Khanh

vài hiệp thì một lần nữa lộ ra vẻ giật mình. Lực phòng ngự còn mạnh hơn so với tưởng tượng của hắn ta nhiều. Khá lắm. Chiến ý trong mắt Kế Ngôn càng sâu, đệ vẫn luôn không bị rút lại. Đã vậy, ta cũng cho đệ một niềm vui bất ngờ. Lữ Thiểu Khanh nhìn thấy Kế Ngôn chủ động kéo dài khoảng cách, cười đắc ý, phách lối vô cùng, hô to: “Đừng cho là bình thường ta nhường huynh thì huynh liền tưởng huynh là vô địch thiên hạ.” Giọng nói vang vọng khắp Thiên Ngự Phong. Tiêu Y cố nén đau đón chạy tới, yêu nhau muốn giết nhau, cảnh tượng vợ chồng đánh nhau tuyệt đối không thể bỏ lỡ. Thái Mân nhìn lên hai người to bằng con kiến hôi trên bầu trời, cũng rất cạn lời. Mới một ngày, vừa về đã đánh nhau hai trận. Thái Mân cực kỳ cạn lời, sư huynh đệ như thế này cũng là duy nhất trên thế gian. Sư đệ không hề tôn kính gì sư huynh, sư huynh cũng không hề có bất kỳ tình cảm thương yêu gì với sư đệ. Sư huynh đệ nhà khác là huynh hữu đệ cung, nhưng nàng ta không nhìn thấy hình ảnh đó ở đây, nàng ta chỉ thấy có đánh nhau. Càng kinh khủng hơn là, thực lực của hai người rất mạnh. Đánh nhau đến thiên hôn địa ám, đất rung núi chuyển, đâu chỉ đang thật sự liều mạng chém giết. Cho dù là sư huynh hoặc sư đệ đều không phải loại lương thiện gì, đổi thành người khác làm sư huynh hoặc sư đệ của bọn họ, e là đã chết một trăm lần từ lâu rồi. Thái Mân có chút súp đổ, nàng ta không kìm được hỏi Tiêu Y: “Tiêu cô nương, bọn hắn như vậy không sao chứ?” Tiêu Y nghiêng chặt răng, nước mắt lưng tròng, cổ kiểng ý trong cơ thể đang thời thời khắc khắc công kích nàng ta, khiến nàng ta đau khổ không chịu nổi. Tiêu Y gạt ra một nụ cười còn khó coi hơn khóc, như một tiểu cô nương bị bắt nạt, chặt vật nói: “Không, không sao đâu, tình huống bình thường ấy mà, quen là ỏn thôi.” Hai vị sư huynh không đánh nhau, đó mới không bình thường. “Cái này còn gọi là bình thường?” Thái Mân choáng đầu, nhìn hai người trên trời. Quả nhiên, thế giới này không bình thường, chỉ có ta mới là người bình thường. Trên bầu trời, Lữ Thiểu Khanh vỗ mạnh lên ngực, bộ dạng tiểu nhân đắc chí, cuồng vọng hét: “Huynh không có kiểng, xem ta đánh chết huynh như thế nào.” Vật lộn cận thân Kế Ngôn thật sự không phải đối thủ của Lữ Thiểu Khanh. Kế Ngôn thản nhiên nói: “Ăn chiêu này của ta xem.” Sau khi nói xong, thần thức lan tràn ra. “Đến đi, chả nhẽ lại sợ huynh?” Lữ Thiểu Khanh càng thêm can rở, như đồng chí tiểu nhân đắc ý: “Kính Thần

Quyết? Đây là ta dạy cho huynh.”“Ta phải cho học trò như huynh biết, ai mới là lợi hại nhất.” Thần thức của hắn cũng tràn ngập ra. Trong mắt Tiêu Y và Thái Mân, dường như bầu trời vì thế mà vặn vẹo. Hai người cũng không kìm được tê cả da đầu. Đó là thần thức của hai người gần như thực chất hóa. Va chạm kịch liệt như hai nắm đấm vô hình đang va chạm nhau. Dường như ngay cả hư không cũng vỡ tan, tầng tầng lớp lớp ba động năng lượng khủng bố tản ra. Hai người khổng chế thần thức trong một phạm vi nhỏ, bằng không với thực lực của hai người, dù Tiêu Y và Thái Mân có trốn xa chừng nào đi nữa cũng sẽ bị những ba động này khủng bố tác động đến. Sau vài lần va chạm kinh khủng, Lữ Thiều Khanh một lần nữa la âm lên: “Thế nào? Biết sự lợi hại của ta chưa?” “Người không có kiếm, sao có thể là đối thủ của ta?” “Haha.” Một câu hai ý nghĩa. Mặc dù bây giờ nói chuyện rất vất vả, có thể không nói thì không nói. Nhưng sau khi Tiêu Y nghe thấy lời của Nhị sư huynh nàng ta vẫn không kìm được trêu ghẹo: “Lời này Nhị sư huynh nói nghe có vẻ chẳng vấn đề gì, đáng tiếc, người nào không đề tiện sẽ không đánh lại Nhị sư huynh.” Sau khi Thái Mân nghe xong, giữa lông mày thiếu đi vài phần sát khí, trên mặt tăng thêm vài phần lo lắng. “Kế Ngôn công tử sẽ không, sẽ không thua chứ?” Mặc dù biết đây là luận bàn, thắng thua không quan trọng gì, nhưng Thái Mân vẫn không muốn Kế Ngôn thua.

Chương 456 - Đệ nhất tiên đạo thiên tài Tề Châu

Chương 456: Đệ nhất tiên đạo thiên tài Tề Châu
Tiêu Y khẽ lắc đầu, ra hiệu Thái Mân yên tâm: “Đại sư huynh rất lợi hại, Nhị sư huynh một mực bị huynh ấy đè ép.” Từ sau khi nàng tới Thiên Ngự Phong, Nhị sư huynh đã không thắng nổi Đại sư huynh, kết quả tốt nhất cũng là hai người đánh ngang tay. Thái Mân nghe vậy, trong lòng an tâm một chút, nếu Lữ Thiểu Khanh thắng, nàng ta sẽ cảm thấy thế giới này không thể tin vào chính nghĩa nữa. Thế giới như vậy thì hủy diệt đi là được rồi. Trên bầu trời, Lữ Thiểu Khanh còn đang đặc ý càn rỡ khiến người ta được thấy rõ thế nào gọi là tiểu nhân đắc chí. “Ha ha, huynh đây là đang tự mình chuốc lấy cực khổ, hối hận đi?” “Hôm nay không đánh huynh một trận, đánh huynh xong lại đi bắt nạt sư muội một chút, cuộc sống thật hoàn mỹ, hahaha.” Tiêu Y nghe vậy, khuôn mặt nhỏ tức giận căng phồng lên như ếch xanh, sao lại dính đến ta rồi? Tiêu Y quơ nắm tay nhỏ: “Đại sư huynh, cố lên!” Vừa dứt lời, trên bầu trời chợt bộc phát ra một cỗ kiếm ý, dùng thế vô địch quét ngang hết thảy, xoắn nát tầng tầng sóng xung kích vô hình. Lữ Thiểu Khanh giống gặp quỷ, kêu lên: “Móa nó, huynh...” Tiếp theo Lữ Thiểu Khanh quát to một tiếng, ôm đầu rơi thẳng tắp từ trên trời xuống. Kế Ngôn chậm rãi rơi xuống, trên gương mặt lạnh lùng nở nụ cười nhàn nhạt, nhìn tâm trạng không tệ. Sau khi Kế Ngôn rơi xuống nhìn thấy Tiêu Y thì nụ cười nhạt liền mất đi, tăng thêm vài phần nghiêm khắc, như thanh lợi kiếm trở vào bao, phong mang ẩn tàng nhưng sát khí không giảm, nói một câu: “Sao còn rảnh rỗi ở đây xem náo nhiệt?” Tiêu Y rút đầu, trông Đại sư huynh đáng sợ quá. Tiêu Y vừa định nói sẽ đi tu luyện thì ở phía xa Lữ Thiểu Khanh như quỷ khóc sói gào, hấp tấp xông lại, chỉ vào Kế Ngôn mắng to. “Khốn kiếp, hèn hạ, vô sỉ.” Tiêu Y chú ý thấy khóe miệng Đại sư huynh hơi nhếch lên. Sau đó hắn ta khôi phục dáng vẻ mây trôi nước chảy, ung dung không vội, bạch y tung bay. Thái Mân nhìn thấy mà xuân tâm đập dồn. Nàng ta có kích động ngã nhào vào Kế Ngôn. Lữ Thiểu Khanh trừng mắt Kế Ngôn, vòng quanh Kế

Ngôn một vòng, vừa đi vòng quanh vừa mắng to: “Huynh quả là tiện đạo thiên tài, tiện trong tiện nhân, trong tay không kiếm, trong lòng có đề tiện.” “Ra ngoài đừng nói huynh là sư huynh của ta, ta không gánh nổi cái danh đó đâu.” Lữ Thiếu Khanh không ngờ Kế Ngôn lại lợi hại như thế. Dạy Kinh Thần quyết cho hắn ta, hắn ta lại có thể dung hợp kiếm ý trong thần thức. Thần thức vốn là đã rất mạnh, cộng thêm kiếm ý. Nó như một thanh kiếm cộng thêm buff phá giáp, thế này thì ai mà chịu nổi? Dù sao trong lúc Lữ Thiếu Khanh hắn vội vàng không kịp chuẩn bị thì hắn cũng đã chịu chút thiệt thòi, đau chết hắn. “Sau này, huynh là đệ nhất tiện đạo thiên tài Tề Châu, ai dám có ý kiến ta là kẻ đầu tiên đi giết hắn.” Tiêu Y rất muốn nói một câu, huynh mới là đệ nhất tiện đạo thiên tài Tề Châu. Kế Ngôn cười lạnh, ngữ khí không giấu được đắc ý: “Còn định đánh tiếp sao?” Có thể khiến Lữ Thiếu Khanh chịu thiệt thòi, trong lòng hắn ta rất thoải mái. Tiêu Y phấn chấn, vẫn còn trợn thứ ba sao? Tiểu biệt thắng tân hôn, hai người đang định bù đắp những gì đã mất à? Ánh mắt Tiêu Y sáng rực, mang theo quang mang khó hiểu. Ôi chao, chờ lát nữa đánh nhau rồi phải đi tìm cái ghế để ngồi mới được. Lữ Thiếu Khanh có ngóc mới đánh tiếp, đánh không thắng thì chẳng phải là tự đi chịu ngược sao? “Được rồi, ta là người yêu chuộng hòa bình nhất, không muốn chấp nhặt với loại cuồng bạo lực như huynh.” Ánh mắt Tiêu Y ảm đạm, không có nữa sao? Thất vọng quá. Tiếp theo, Tiêu Y cảm thấy cả người lạnh run. Nàng ta ngẩng đầu lên, đối mặt với đôi mắt Lữ Thiếu Khanh. Cơ thể Tiêu Y cứng đờ, , tê cả da đầu, trái tim nhỏ bé đập kịch liệt trong lồng ngực. Không thể nào, Nhị sư huynh muốn làm gì? Thua thiệt nhận ở chỗ Đại sư huynh đều muốn tìm lại trên người ta sao? “Nhị, Nhị sư huynh, huynh muốn làm gì?” Tiêu Y vội xoay đầu sang một bên, không dám nhìn vào hai mắt Lữ Thiếu Khanh. Ánh mắt Nhị sư huynh rất khủng bố, nhìn sẽ gặp ác mộng đấy. “Kiếm ý trong cơ thể vẫn ổn chứ?” Giọng điệu Lữ Thiếu Khanh rất ôn hòa hỏi một câu. Nhưng mà Nhị sư huynh càng như vậy, trong lòng Tiêu Y càng sợ hãi. Nàng ta lắc đầu, thận trọng lui lại: “Ta, giờ ta sẽ đi ngay.” “Chậm đã, ta thấy muội không tỉnh tâm được, để ta giúp muội ổn định lại tâm thần mới được.” Tiêu Y tê cả da đầu, càng cảm thấy không ổn. Nàng ta vội vàng từ chối: “Nhị, Nhị sư huynh, tự muội làm được, không cần gì đâu.” “Vừa rồi ta nhìn thấy sắc mặt muội vàng lăm, đầu óc thì

càng không cần phải nói rồi.” Lữ Thiều Khanh hung tợn nói: “Không thu thập muối, đến ngủ ta cũng không ngủ được.”Oa! Cứu mạng.Huynh bị Đại sư huynh bắt nạt liền đến bắt nạt tiểu sư muội ta đây à.Bước chân Tiêu Y nhỏ nhắn, như chú thỏ con đang sợ hãi trốn đi, tốc độ cực nhanh.Dưới uy áp kinh khủng của Lữ Thiều Khanh, Tiêu Y cảm thấy cổ kiềm ý trong cơ thể kia không hề có chút vấn đề gì.Tiêu Y cấp tốc chạy đến bên người Kế Ngôn: “Đại sư huynh!”Kế Ngôn đứng ra: “Đánh không lại ta, liền muốn khi dễ sư muội?”“Muốn khi dễ sư muội, qua cửa ta đi này.”Tiêu Y cảm động đến lệ nóng doanh trùng, vẫn là Đại sư huynh tốt.Mặc dù bây giờ kiềm ý trong cơ thể đang bộc phát, vô cùng đau đớn, nhưng Tiêu Y vẫn cảm thấy Đại sư huynh lúc này là tốt nhất.Như một vị huynh trưởng đôn hậu, bờ lưng cao lớn khiến người ta cảm thấy vô cùng an toàn.Lữ Thiều Khanh mắng: “Làm gì vậy? Ta đang muốn tốt cho muội ấy đấy, trong đầu cả ngày toàn nghĩ đến mấy thứ bẩn thỉu. Giờ huyết dịch cũng biến thành màu vàng rồi đây này.”Quả nhiên.Trong lòng Tiêu Y càng thêm khẳng định, chắc chắn Nhị sư huynh đã luyện Độc Tâm Thuật.Bằng không làm sao lại biết suy nghĩ trong lòng ta? Nhưng mà, Đại sư huynh đã nói, muốn khi dễ ta phải bước qua ải huynh ấy.Hừ, Nhị sư huynh huynh đánh không lại Đại sư huynh, ta xem huynh còn cách nào khác.

Chương 457 - Sư huynh tranh chấp, sư muội bị thương

Chương 457: Sư huynh tranh chấp, sư muội bị thương

Lúc Tiêu Y đang thăm thấy may mắn thì đột nhiên cảm thấy có chút gì đó là lạ. Ngẩng đầu nhìn lại, vừa lúc lại một lần đối mặt với một đôi mắt, mà đôi mắt này là Đại sư huynh. Con mắt đen nhánh thâm thúy, như một vũng đầm sâu, ánh mắt sắc bén, như một thanh lợi kiếm, xuyên thấu lòng người. Tiêu Y tâm tư đơn thuần, trong lòng suy nghĩ gì trên mặt gần như lộ ra hết không giữ lại chút nào. Tiêu Y thấy Kế Ngôn nhìn mình thì vội cúi đầu xuống, không dám đối mặt. Nàng ta sợ đối mặt với ánh mắt của Đại sư huynh sẽ chủ động nói ra hết suy nghĩ trong lòng. Cảm giác quá áp bức. Dường như Kế Ngôn nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Tiêu Y, hắt ta hừ một tiếng: “Nghiêm túc một chút.” Tiêu Y vội vàng gật đầu, không dám đánh thêm cái rắm: “Vâng, Đại sư huynh, ta sẽ nghiêm túc.” Kế Ngôn không để ý đến Tiêu Y, nhìn qua Lữ Thiếu Khanh: “Biện pháp là gì?” Một luồng hơi lạnh ứa ra. Không thể nào, Đại sư huynh, vừa rồi huynh còn nói muốn bảo vệ ta mà. Sao đảo mắt đã không nhận nữa vậy? “Mang muội ấy đến chỗ của huynh, giám sát muội ấy để muội ấy nghiêm túc tu luyện. “Thỉnh thoảng tu luyện kiếm ý, nội ngoại kiêm tu, hiệu quả sẽ tốt hơn.” Huyết dịch khắp người Tiêu Y rối loạn, sắc mặt trắng bệch. Đây là biện pháp chóa gì vậy Nhị sư huynh? Đây là biện pháp con người có thể nghĩ ra sao? Nói gì mà Đại sư huynh là kiếm đạo thiên tài, không sai, Đại sư huynh tuyệt đối là kiếm đạo thiên tài, Nhị sư huynh huynh mới là tiện đạo thiên tài. Ăn cái gì lớn lên vậy? Đầu óc rối cuộc làm thế nào phát triển vậy? Thế mà có thể nghĩ ra được biện pháp điên rồ này. Huynh còn là người sao? Hai mắt Tiêu Y sưng ra, đần độn nhìn Lữ Thiếu Khanh. Đây là một lần đả kích tâm linh nặng nề. Đi theo tu luyện bên cạnh Đại sư huynh, lúc mới nhập môn nàng ta đã từng thử ném trái. Bây giờ nhớ lại vẫn đều gặp ác mộng. Huống hồ, nghe ý Nhị sư huynh, lần này hình như muốn nàng ta nội ngoại kiêm tu. Những chỉ áp chế hóa giải kiếm ý của Đại sư huynh bên trong, bên ngoài cũng cần sao? Đây là chuyện con người có thể làm sao? Hay

huynh cũng đối đãi với ta như thiên tài? Ta không phải thiên tài, so với hai thiên tài các huynh, ta là kẻ ngu xuẩn đấy. Nhị sư huynh, huynh nói không sai gì cả, ta chính là sư muội ngốc. Huynh đừng đặt mong đợi vào ta cao như vậy có được không? Tiêu Y nhìn Kế Ngôn, lúc này cho dù biết giả vờ đáng yêu cũng vô ích nhưng vẫn phải giả vờ: “Đại sư huynh, chuyện này khó quá, ta, ta làm không được.” Kế Ngôn nghe vậy, ngữ khí này, thái độ yếu ớt này, hẳn ta rất không thích. Hắn nhíu mày, không vui nói: “Cứ như vậy đi.” “Cũng không phải chuyện gì lớn.” Đây không phải chuyện gì lớn? Trong mắt huynh cái gì mới tính là lớn? Tiêu Y khóc không ra nước mắt: “Đại sư huynh, cái này khó lắm.” Cổ kiếm ý huynh để lại trong cơ thể ta ta tập trung toàn bộ tinh lực cũng chưa chắc có thể giải quyết được. Kế Ngôn nhíu mày, càng thêm không vui: “Cái này có khó?” Hắn ta nhìn qua Lữ Thiểu Khanh: “Đệ cảm thấy khó không?” Lữ Thiểu Khanh cười ha ha một tiếng: “Khó chứ, vì sao không khó? Muội ấy có phải huynh đâu.” Nhị sư huynh, cuối cùng huynh cũng nói tiếng người rồi, Tiêu Y vừa định đồng ý phụ họa thì... Lữ Thiểu Khanh lại nói thêm: “Cho nên, cố gắng chút nữa, huấn luyện muội ấy thành thiên tài giống huynh đi.” “Ta không phải chó con.” Tiêu Y không kìm được kháng nghị. Huấn luyện cái gì, không huấn luyện, ta là chó con à? “Đúng vậy, muội không phải chó con, là heo, là huấn luyện bé heo.” Lữ Thiểu Khanh cười rất vui vẻ, cách thật xa cũng có thể cảm nhận được niềm vui của hắn. “Muốn trách thì trách Đại sư huynh hèn hạ của muội, ta chỉ có thể thu thập muội để xả giận.” Quả nhiên, hai người các huynh tương ái tương sát, bị thương chính là tiểu sư muội vô tội ta đây. “Cứ vậy đi, lát nữa đến chỗ ta.” Kế Ngôn quay người rời đi. Lữ Thiểu Khanh hắc hắc cười không ngừng, cũng dự định quay người rời đi. Tiêu Y vội vàng gọi Lữ Thiểu Khanh lại: “Nhị sư huynh, cứu mạng.” Tiêu Y một lần nữa cố nén đau đớn trong cơ thể, một lần nữa chạy đến cạnh Lữ Thiểu Khanh nhanh như chớp, kéo áo hắn. Mặc dù bị Nhị sư huynh lừa thăm nhưng bây giờ sự việc dính đến Đại sư huynh, không cứu nổi nữa rồi. Cái nàng ta có thể làm là xin Nhị sư huynh nghĩ cách, để nàng ta có thể sống sót dưới sự giám sát của Đại sư huynh. “Cứu cái gì?” Lữ Thiểu Khanh đẩy tay Tiêu Y ra. Toàn thân hắn tản ra kiếm ý mãnh liệt, hai cổ kiếm ý trong cơ thể đang đối kháng kịch liệt, giờ Tiêu Y giống như một con

nhím. Ai đụng vào nàng ta cũng sẽ đều không dễ chịu. Đương nhiên, trong số đó không bao gồm Lữ Thiếu Khanh. “Nói cứ như sắp chết rồi vậy, không phải chỉ đến chỗ Nhị sư huynh ở vài ngày sao? Cũng đâu phải núi đao biển lửa.” Tiêu Y khóc, nước mắt tích tích rơi, nàng ta càng cảm thấy đau hơn. Một cái tát kia của Lữ Thiếu Khanh khiến kiếm ý trong cơ thể bạo động thêm. Nước mắt Tiêu Y rùng rùng: “Chỗ Đại sư huynh còn đáng sợ hơn núi đao biển lửa.” “Nhị sư huynh, huynh không giúp ta, ta chết chắc.” Lữ Thiếu Khanh nghe vậy càng thêm vui vẻ: “Ai bảo muội bình thường đầu óc toàn nghĩ đến mấy chuyện xấu xa? Chắc hẳn muội đã viết ta thành nhân vật chính trong Lưu Hoàng thúc chứ gì?” “Xem ta có hành chết muội không?” “Nhị sư huynh.” Lúc này Tiêu Y cũng lười hỏi Lưu hoàng thúc nghĩa là gì, nàng ta chỉ xin Lữ Thiếu Khanh nghĩ cách giúp nàng ta: “Cứu mạng.” “Không phải chỉ là kiếm ý thôi sao?” Lữ Thiếu Khanh thấy thế liền lắc đầu, vô cùng khinh thường: “Xem dáng vẻ sợ hãi của muội này, dụng tâm, dụng tâm cảm thụ, biết không?” “Dụng tâm?” Tiêu Y còn muốn hỏi thêm vài câu, Lữ Thiếu Khanh đã chuồn đi, lưu lại nàng ta lệ rơi đầy mặt.

Chương 458 - Luyện thể đại thành

Chương 458: Luyện thể đại thành

Buổi tối, bóng dáng Lữ Thiếu Khanh ở trong phòng chợt lóe, tiến vào trong nhẵn thoi gian. Đã gần một năm rồi không có đi vào, sau khi đi vào, cảnh tượng nơi này vẫn như cũ. Chỉ là linh khí nồng đậm một chút, chữ viết trên linh bài càng thêm rõ ràng. Trên mặt bàn không có gì thay đổi, trước linh bài vẫn là một lư hương và lệnh bài kia. “Xin chào, tiểu đệ, đã lâu không gặp.” Lữ Thiếu Khanh cười híp mắt chào hỏi. Linh bài không có bất kỳ dao động nào, thậm chí ngay cả ánh sáng xung quanh cũng không có biến hóa. Lữ Thiếu Khanh lấy linh thạch ra. Lấy được bốn mươi vạn từ chỗ Thái Khâm, ba mươi vạn từ chỗ Đường Sách, cộng thêm bán những thứ khác, tính ra có hơn bảy mươi vạn. Lữ Thiếu Khanh dự định dùng sáu mươi vạn trước, một vạn viên linh thạch được hai tháng, sáu mươi vạn viên linh thạch cũng vừa đủ mười năm. Khi linh thạch được đưa vào, linh khí trở nên nồng đậm. Lữ Thiếu Khanh khoanh chân ngồi xuống, vuốt cằm, trầm ngâm. “Kiếm ý còn chưa vào tầng thứ ba, luyện thể còn thiếu chút nữa đến đại thành. Nếu kiếm ý đạt tới tầng thứ ba, có thể giống sư huynh, thần thức cất giấu kiếm ý, đánh nhau càng mãnh liệt hơn. Nói không chừng đi tiểu đều có thể mang kiếm ý, ngấm lại liền kích thích.” “Cảnh giới cũng cần, quên đi, đến lúc đó có thêm vài Nguyên Anh sẽ dễ dàng đột phá hơn. Trước tiên cứ luyện Luyện Thể Quyết đến đại thành đi, kiếm ý quá khó khăn, đến lúc đó lại tìm hiểu sau, không được cũng không vội, từ từ sẽ đến. Haiz, làm sư đệ thiên tài cũng quá khó khăn đi.” Lữ Thiếu Khanh thở dài, nhắm mắt tu luyện. Ánh sao trên trời lấp lánh, chiếu lên người Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh hô hấp bình tĩnh, gian phòng có vẻ yên tĩnh. Thời gian trôi qua từng ngày, cũng không biết qua bao lâu, trên linh bài hiện ra một bóng người nhàn nhạt. Đây là một bóng dáng mờ ảo thấy không rõ, như khói như ảo, nhìn không ra nam nữ, nhìn không ra bộ dáng, chỉ có thể miễn cưỡng gọi là có một hình dáng. Nó trôi nổi trước linh bài, giống như đang nhìn Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh bên này, đã tu luyện Thái Diễn Luyện Thể Quyết đến thời khắc

máu chót. Bầu trời lóng lánh tinh quang, làn da của hắn đang không ngừng thiêu đốt, rèn luyện. Chỉ cần một chút, chỉ còn kém một bước, Thái Diễn Luyện Thể Quyết liền có thể tu luyện tới đại thành, nhưng mà chính là kém một bước như vậy. Cho dù rèn luyện như thế nào, Lữ Thiểu Khanh đều cảm giác vẫn làm kém một chút. Hắn đắm chìm trong tu luyện không bắt được máu chót, lông mày dần dần nhíu lại, biểu cảm dần dần lo lắng, giống như rất không hài lòng đối với lần đột phá tu luyện này. Bóng người hư ảo nhìn thật lâu, theo thời gian trôi qua ánh sao trên trời bắt đầu ảm đạm. Sau khi tinh quang ảm đạm, lần tu luyện này của Lữ Thiểu Khanh sẽ bị gián đoạn, Thái Diễn Luyện Thể Quyết muốn đại thành chỉ có thể chờ lần sau. Bỗng nhiên, trong phòng giống như vang lên một tiếng thở dài, giống như là truyền đến từ thời đại viễn cổ, hư ảo, mờ mịt, quanh quẩn ở trong phòng, lại giống như chỉ là ảo giác, không có bất kỳ thanh âm nào vang lên. Chỉ thấy bóng người hư ảo nhẹ nhàng vẫy cánh tay, trong phòng có thêm một đợt khí tức khó hiểu. Trộn lẫn trong linh khí, linh khí màu trắng giống như sương khói lưu động, vây quanh Lữ Thiểu Khanh. Bộ dáng lo lắng của Lữ Thiểu Khanh từ từ bình thản, tâm hồn giống như được trấn an, lông mày của hắn giãn ra, khí tức trên người càng ngày càng cường đại. “Àm!” Một tiếng vang to, thân thể Lữ Thiểu Khanh bộc phát ra khí tức cường hãn, linh khí xung quanh bị chấn động mà tán loạn. Thái Diễn Luyện Thể Quyết, đại thành! Lữ Thiểu Khanh từ từ mở mắt, cúi đầu nhìn hai tay của mình. Hai tay thon dài hữu lực, giống như hàn ngọc, ẩn chứa lực lượng cường đại. Lại cúi đầu nhìn bộ ngực của mình, hình thể có vẻ càng thêm lưu loát hơn so với lúc trước, tràn ngập khí dương cương, càng lộ ra phong thái nam nhân. Lữ Thiểu Khanh khẽ động tâm thần, một thanh trường kiếm tam phẩm xuất hiện ở trong tay, dùng sức nắm chặt, trường kiếm tam phẩm sắc bén không thể lưu lại bất kỳ dấu vết gì trên tay hắn, ngược lại còn bị mức độ cường đại của hắn mà bị nắm thành sắt vụn. Mặc Quân kiếm không có ở đây, nhưng Lữ Thiểu Khanh tin tưởng, cho dù là trường kiếm tứ phẩm cũng không thể làm hắn bị thương. Lấy ra một cái gương ngắm nhìn một chút, lắc đầu, tự luyến: “Lại đẹp trai. Thật sự là phiền não mà, ra ngoài có thể sẽ trêu chọc số đào hoa hay không? Chiêu hoa dụ bướm, không phải điều ta mong muốn, haiz!” Lữ Thiểu Khanh đứng lên, tính toán thời gian, đã qua

khoảng bốn năm. “Quả nhiên vẫn là quá khó khăn, đuổi theo thiên tài, thật sự rất mệt.” Lữ Thiếu Khanh lắc đầu, ngồi xếp bằng lần nữa, định tiếp tục tu luyện. Nhưng mà vừa ngồi xuống, hắn đã nhanh chóng nhảy dựng lên, phía dưới móng giống như có kim đâm vậy. Hắn phát hiện thời gian không thích hợp, thời gian mười năm không còn. “Con mẹ nó!” Sau khi Lữ Thiếu Khanh phát hiện, nổi giận. Thời gian sáu năm, bốn mươi hai vạn viên linh thạch cứ như vậy không còn? “Ma quỷ, ngươi phải cho ta một công đạo!” Lữ Thiếu Khanh phẫn nộ cầm linh bài đến trước mặt, phun nước miếng: “Thời gian hơn sáu năm cứ như vậy bị ngươi ăn mất sao? Bốn mươi hai vạn viên linh thạch, ngươi cũng không sợ bị ghen chết à? Thương nhân trung gian và gian thương cũng không tàn nhẫn như ngươi. Nhỏ ra cho ta, nhỏ ra!” Mất Lữ Thiếu Khanh đều đỏ lên, bốn mươi hai vạn, từng này linh thạch phải tốn bao nhiêu công phu mới có được nhiều như vậy. Thật sự cho rằng linh thạch rơi từ trên trời xuống sao? Vì sao mà không cần làm gì, linh thạch cũng sẽ tự động đưa tới cửa chứ? Nước miếng Lữ Thiếu Khanh phun lên linh bài, từng li từng tí, đã có thể hội tụ thành một dòng suối nhỏ. May mắn, lúc này trên bàn ngọc xuất hiện tin tức. Sau khi xem xong tin tức, Lữ Thiếu Khanh mới hiểu được. Hắn tu luyện lâm vào bình cảnh, không cách nào đột phá, linh bài giúp hắn. Đương nhiên, giúp hắn chắc chắn không phải miễn phí, linh bài cũng không làm miễn phí được. Chỉ có thể dùng tài nguyên duy trì thời gian để trợ giúp hắn, tạo cho hắn một loại bầu không khí dễ dàng đột phá hơn. Trách làm ma quỷ rồi sao?

Chương 459 - Có để cho người ta ngủ hay không vậy?

Chương 459: Có để cho người ta ngủ hay không vậy? Lữ Thiếu Khanh cầm linh bài, nhất thời có chút ngưng ngượng. Trách không được lúc ấy có một loại cảm giác đầy mây mù ra gặp trời xanh. Thì ra là linh bài đang giúp hắn. Nhưng ngưng ngượng rất nhanh liền rút đi, Lữ Thiếu Khanh gõ gõ linh bài, oán giận nói: “Phải nói sớm chứ, ngươi không nói ta làm sao biết ngươi có chức năng mới? Lần sau có chuyện gì thì phải nói trước, biết chưa? Bằng không tạo thành hiểu lầm giữa mọi người, rất không tốt, như vậy dễ dàng tổn thương tình cảm của nhau.” Ánh sáng lóe lên, dường như muốn nói gì đó, cuối cùng im lặng, lười nói với Lữ Thiếu Khanh. “Đúng rồi, nếu đã có công năng này, ta muốn lĩnh ngộ cảnh giới kiếm ý tầng thứ ba thì cần bao nhiêu linh thạch?” “Một trăm vạn viên linh thạch!” Mặt bàn xuất hiện mấy chữ. “Mẹ nó, ngươi ăn cướp à?” Lữ Thiếu Khanh sôi trào: “Không đúng, ngươi vẫn luôn ăn cướp mà.” Lữ Thiếu Khanh tức giận bất bình đặt linh bài về chỗ, lời nói thâm thía, bắt đầu giảng đạo: “Làm người, quan trọng nhất chính là đại khí, hào phóng. Ta thấy ngươi nhất định là do keo kiệt mà bị người ta đánh chết. Phải rút ra bài học chứ!” Linh bài lần nữa lóe ra ánh sáng. “Cút!” “Nhỏ mọn.” Lữ Thiếu Khanh hài lòng rời đi, sáu mươi vạn viên linh thạch, chỉ dùng để luyện thể của mình đại thành, cũng coi như không tệ. Hắn không phải thiên tài, hắn không thể làm ra chuyện đột phá trong mấy ngày, mấy tháng được. Về phần một trăm vạn viên linh thạch, cái kia, phải suy nghĩ thật kỹ mới được. Lữ Thiếu Khanh xuất hiện ở bên ngoài, phát hiện trời đã sáng. “Haiz, lại phải nghĩ cách đi kiếm chút linh thạch rồi.” Lữ Thiếu Khanh đi tới vồng nằm, trước tiên phải nghỉ ngơi một khoảng thời gian, đến lúc đó lại đi tới Yên Châu cùng Kế Ngôn, đi đến vùng dãy núi Tù Hồn tại Triều Thành một chuyến. “Haiz, cũng không biết sẽ có bao nhiêu nguy hiểm đây?” “Tiểu đệ ma quỷ có lai lịch bất phàm, nơi kia không biết có quan hệ gì với nó, nhưng một nơi có thể được nó phóng ra, dùng cái mông nghĩ cũng biết không phải nơi lương thiện gì. Nhưng trong tay Lữ Thiếu

Khanh có tượng gỗ Kha Hồng đưa, tràn đầy sức mạnh, còn có Kế Ngôn đi theo, đến lúc đó mặc dù gặp phải Nguyên Anh trung kỳ như Thương Chính Sơ, hai người liên thủ, đánh không lại cũng có thể bất phân thắng bại. Đương nhiên, gặp được cao thủ Nguyên Anh hậu kỳ, vẫn nên ngoan ngoãn chạy trốn đi. “A, lần này sẽ không mang theo sư muội ngu xuẩn đi cùng, để cho nàng ở lại đây an tâm tu luyện đi.” Sau khi suy nghĩ một phen, Lữ Thiếu Khanh nằm trên võng, thoải mái ngủ thiếp đi. Mặc Quân kiểm trên đỉnh đầu đã sớm chạy đến bên Vô Khuru kiếm của Kế Ngôn. Nhưng mà không đợi Lữ Thiếu Khanh ngủ được bao lâu, một đợt kiếm khí đánh úp lại, lại một lần nữa chém võng của hắn. “Sư phụ, làm gì vậy?” Lữ Thiếu Khanh vững vàng rơi xuống đất, hết sức bất mãn kêu lên với người trước mắt: “Còn để cho người ta ngủ hay không vậy? Con mới đi ra ngoài không lâu, tình cảm giữa chúng ta đã xa cách đến mức này sao?” “Về mặt bị phần, khóc không ra nước mắt. Sao ngủ một giấc cũng khó như vậy? Thiên Ngự Phong còn có nơi cho hắn ở sao? Thiệu Thừa tiên phong đạo cốt đứng trước mặt Lữ Thiếu Khanh, như thế ngoại cao nhân. Thế nhưng hiện tại vẻ mặt của thế ngoại cao nhân không vui, không chút khách khí mắng Lữ Thiếu Khanh: “Hỗn trướng, chính người gây ra phiền toái, còn muốn chúng ta giúp người lau môn, người thì tốt rồi, nằm ở chỗ này ngủ. Hôm qua chương môn lại mắng ta một trận.” “Bảo hai người các người đi họp, kết quả hai người trước sau chuồn mất, tức chết người. Tổ sư còn ở đây, một chút mặt mũi cũng không cho.” Lữ Thiếu Khanh ngạc nhiên: “Không thể nào? Có tổ sư ở đây, chương môn còn dám kiêu ngạo như vậy sao? Không nên nuông chiều ngài ấy, đánh một trận với nhau đi, để cho tổ sư thấy người không sợ cường quyền, nói không chừng còn coi trọng người vài phần, để cho người lên làm chương môn.” Thiệu Thừa càng giận, rút kiếm muốn chém người: “Người cũng biết tổ sư đang ở đây sao? Môn còn chưa ngồi nóng đã lấy cớ chạy trốn. Người tìm một cái cớ khác không được sao? Sao cứ nhất định phải tranh thủ lúc ta trùng trị người chạy, người nói xem tổ sư sẽ thấy thế nào?” Lữ Thiếu Khanh cười ha ha, đây mới là nguyên nhân sư phụ tức giận. “Lần sau nhất định chú ý.” “Còn có lần sau? Ta hiện tại liền đánh chết người, để cho ta sống thêm vài năm nữa.” Thiệu Thừa thở phì phò vung trường kiếm, có tư thế đánh chết Lữ Thiếu Khanh. “Đừng nháo, đừng nháo...” Lữ

Thiếu Khanh lui về phía sau hai bước, nhân cơ hội nói sang chuyện khác: “Sự phụ, hai người hợp lâu như vậy, định làm thế nào?” “Còn có thể làm thế nào?” Thiều Thừa thở dài: “Án binh bất động, coi như không có gì xảy ra. Nếu như Quy Nguyên Các không chủ động tìm đến, chúng ta cũng không chủ động đi kích thích bọn họ.” “Nói tới đây, nghĩ tới tính nhỏ của đồ đệ, Thiều Thừa trừng mắt nhìn hắn, nghiêm túc dặn dò: “Người đừng làm gì bọn họ nữa. Quy Nguyên Các có Hóa Thần, mặc dù chúng ta có tổ sư ở đây, nếu Hóa Thần Quy Nguyên Các muốn trả thù, cũng không phải chuyện Lăng Tiêu Phái chúng ta có thể thừa nhận đâu.” Lữ Thiếu Khanh đương nhiên biết điểm này, hắn nói: “Biết rồi, trước khi không nắm chắc mười phần, con không làm gì bọn họ là được.” “Hóa Thần, giống như bom nguyên tử trong kiếp trước, một khi nổ tung, không phải ai cũng có thể chịu đựng được hậu quả của vụ nổ. Trừ phi nắm chắc mười phần có thể giết chết Hóa Thần Quy Nguyên Các, nếu không Lữ Thiếu Khanh cũng không dám đi trêu chọc Quy Nguyên các. Giống như Điểm Tinh Phái, sau khi biết Điểm Tinh Phái có Hóa Thần tọa trấn, hắn cũng tắt suy nghĩ đi gây chuyện ở Điểm Tinh Phái.” “Haiz, quá khó khăn.” Lữ Thiếu Khanh thở dài một tiếng. “Khó cái rắm, người thành thật đợi cho ta, đừng ra ngoài gây chuyện là được.” “Đối mặt với đồ đệ này, trong lúc nhất thời Thiều Thừa cũng không biết nói cái gì cho phải. Lúc trước ghét bỏ Lữ Thiếu Khanh cả ngày ở Thiên Ngự Phong thách thức, hận không thể bắt hắn đi ra ngoài nhiều một chút. Kết quả thì sao, sau khi đi ra ngoài một chút, chọc một chuỗi chuyện lớn rồi trở về, chỉ thiếu chút nữa đâm thủng bầu trời Tề Châu.

Chương 460 - Có để cho người ta ngủ hay không vậy?

Chương 460: Có để cho người ta ngủ hay không vậy? Sau khi biết môn phái không có ý định làm gì, Lữ Thiếu Khanh nhìn không được hỏi: “Thành Thiên Phỉ thì sao? Còn cả cô nàng con mang về kia nữa? Để cho nàng trở về, từ nay về sau chúng ta mặc kệ sống chết của thành Thiên Phỉ sao?” “Chuyện mà hắn làm ở thành Thiên Phỉ cũng không phải là tâm huyết dâng trào, mà là thật tâm lo lắng cho môn phái. “Đã thương lượng rồi, thành Thiên Phỉ vẫn giữ nguyên dạng, chúng ta âm thầm ủng hộ. Nha đầu người mang về để cho nàng bá nhập Lăng Tiêu Phái, trở thành đệ tử nội môn, sẽ không để nàng tiết lộ chuyện người làm. “Sắc mặt Thiều Thừa nhiều hơn vài phần vui mừng, đồ đệ bình thường tuy rằng lười, nhưng vào thời khắc mấu chốt vẫn nguyện ý đứng ra suy nghĩ cho môn phái, lấy lợi ích của môn phái làm trọng. Ông nhìn không được khen ngợi một câu: “Chuyện này người làm rất tốt. Quy Nguyên Các không thể nhúng tay vào. “Vị trí của thành Thiên Phỉ quan trọng, đối với Lăng Tiêu Phái mà nói, giống như quần áo trên người. Bị lột ra nhìn sạch sẽ thì không nói, nếu người khác muốn ép buộc, đón khó mà lên, sẽ không có cách nào ngăn cản. Lòng ngực Lữ Thiếu Khanh thẳng tắp, cơ ngực phồng ra hình dáng dưới áo dài, đặc ý: “Đúng không? Môn phái có nói sẽ ban thưởng cho con cái gì không? Ví dụ như thưởng mười vạn tám vạn linh thạch gì gì đó?” “Thiều Thừa vừa nghe, lại bình tĩnh không được: “Người gây ra phiền toái, một đoạn thời gian rất dài tiếp theo môn phái đều phải đi chùi dít cho người, người còn dám nói muốn khen thưởng?” ““Nhỏ mọn...” Về mặt Lữ Thiếu Khanh khinh bỉ: “Quên đi, con vô tư kính dâng. “Sau khi nói xong, liền muốn trốn đi. “Đứng đó.” Thiều Thừa gọi Lữ Thiếu Khanh lại: “Ta còn chưa nói xong, mấy ngày nay người ở lại trong môn phái, đừng ra ngoài. “Nếu là dĩ vãng, Lữ Thiếu Khanh nhất định sẽ hết sức vui vẻ, nhưng bây giờ thì không được. Lữ Thiếu Khanh lắc đầu nói: “Cái này không được, qua vài ngày nữa con lại đi xa nhà một chuyến. ““Đi đâu? Đi làm cái gì?” Thiều Thừa lập tức cảnh giác, thậm chí là khẩn

trương.Điều này rất khác thường, không phù hợp với tính cách đồ đệ. Sẽ không ngoài miệng đáp ứng, sau đó đi ra ngoài tiếp tục gây chuyện chứ?“Con muốn đi Triều Thành ở Yên Châu một chuyến, có chút việc phải làm.“Lữ Thiệu Khanh không nói cụ thể muốn làm cái gì, có chút bí mật người biết càng ít càng tốt.“Nhất định phải đi sao?““Nhất định phải đi!“Về mặt Thiệu Thừa càng thêm nghiêm túc: “Ta đi cùng ngươi.“Đồ đệ của mình tự mình hiểu rõ, khiến Lữ Thiệu Khanh không tiếc tự mình đi một chuyến, chứng tỏ rất quan trọng.Làm sư phụ, nghĩa bất dung từ.Lữ Thiệu Khanh từ chối: “Được rồi, không cần lão nhân gia ra tay, con bảo Đại sư huynh đi theo con.“Thấy vẻ mặt Thiệu Thừa, Lữ Thiệu Khanh an ủi: “Yên tâm, không phải ghét bỏ ngươi, chuyến đi này sẽ không gặp nguy hiểm gì, hai người chúng ta liên thủ thiên hạ này còn có chỗ nào không thể đi chứ?““Được rồi.” Thiệu Thừa không cưỡng cầu: “Có Kế Ngôn đi theo, ta yên tâm.“Đi các châu khác tránh gió cũng tốt.“Được rồi, đến lúc đó đừng lén lút đi theo nha!“Thiệu Thừa đỏ mặt, cực lực phủ nhận và giải thích: “Làm sao có thể, các ngươi kết bạn đi ra ngoài, ta làm sao có thể không yên tâm đây? Trước kia, trước kia chẳng qua là đúng lúc đụng phải mà thôi.“Đối với đồ đệ của mình, Thiệu Thừa coi như là con cái của mình, con cái chưa trưởng thành, đương nhiên không yên lòng. Ông thường xuyên len lén đi theo, trốn ở phía sau áp trận vì hai người bọn họ, thuận tiện bảo vệ bọn họ.“Vâng, vâng, là đúng lúc gặp được mà thôi.“Lữ Thiệu Khanh nói làm sắc mặt Thiệu Thừa càng thêm mất tự nhiên, quay đầu nhìn xung quanh, thuận thực nói sang chuyện khác.“Tiểu Y đâu? Nàng đâu? Ta xem mấy ngày nay có tiến bộ hay không.““Thôi đi...” Lữ Thiệu Khanh không vạch trần Thiệu Thừa, thuận miệng bừa môi: “Đi theo Đại sư huynh tu luyện, bị Đại sư huynh giám sát rồi.““Để Đại sư huynh người giám sát? Sao ngươi không giám sát?“Thiệu Thừa lo lắng: “Nàng có thể chịu được sao?“Kế Ngôn nghiêm khắc, đây cũng không phải là ai cũng chịu được.Người sư phụ này lúc trước cũng đã được thử qua, thiếu chút nữa bị chơi xong, chớ đừng nói chi là nha đầu Tiêu Y còn trẻ tuổi này.Lữ Thiệu Khanh không chút lo lắng: “Chịu không nổi cũng phải chịu, dù sao cũng không chết người được.“Thiệu Thừa hung tợn trừng mắt nhìn hắn: “Ngươi nói thật là nhẹ nhàng, ngươi lười đến mức không đi giám sát được sao? Cả ngày lười biếng, cái gì cũng

không làm. ““Không làm gì cả?” Lữ Thiều Khanh kêu to, cảm thấy vô cùng oan uổng, nói là bất công cũng không quá đáng: “Sur phụ, người phải nói bằng lương tâm chứ. Từ sau khi sur muội ngu xuẩn vào cửa, ai mang theo nàng nhiều nhất? Con còn thiếu nước đút cơm cho muội ấy thôi. Lúc đầu đáng ra con không nên mù quáng, chỉ vì ham muốn chút linh thạch kia mà đưa tới cho mình nhiều chuyện như vậy.” Thiều Thừa ngược lại rất vui vẻ cười rộ lên: “Việc thu Tiểu Y vào cửa, người cũng góp sức mà.” Sau khi Tiểu Y vào cửa, Lữ Thiều Khanh và Tiểu Y ít lười biếng hơn bình thường. Người sur phụ là ông nhìn ở trong mắt, trấn an ở trong lòng. Haiz, nếu có thể cùng An sư tỷ sinh búp bê cho tiểu tử vô liêm sỉ này thì càng tốt, không chừng càng có thể chữa khỏi bệnh lười biếng này của hắn. Trong lòng Thiều Thừa vui sướng nghĩ. Nghĩ đến việc trở thành đạo lữ với An Thiên Nhạn, trải qua cuộc sống thần tiên mà tiên nhân đều hâm mộ, Thiều Thừa liền không ngừng nhếch miệng cười rộ lên, những ngày như thế chắc phải đẹp lắm. “Sur phụ...” Bỗng nhiên đầu Lữ Thiều Khanh hiện ra trước mắt Thiều Thừa: “Người đang suy nghĩ chuyện xấu xa gì vậy?” ““Hỗn, hỗn trướng.” Thiều Thừa bị dọa nhảy dựng, chột dạ, chửi ầm lên: “Muốn hù chết người sao?” ““Sur phụ, người nhất định đang nghĩ đến chuyện hèn mọn.” Lữ Thiều Khanh khẳng định, sau đó cười xấu xa: “Chẳng lẽ là đang nghĩ đến An sư bá?”

Chương 461 - Sư phụ muốn giết người diệt khẩu

Chương 461: Sư phụ muốn giết người diệt khẩu”Không có, người đừng nói hươu nói vượn.” Sắc mặt Thiều Thừa ửng đỏ, trong mắt hiện lên một tia bối rối. “Còn dám nói không có?” Thiều Thừa như vậy, trong lòng Lữ Thiếu Khanh hiểu rõ, chút tâm tư này của sư phụ, không thể gạt được hẳn. “Vừa rồi người đều chảy nước miếng rồi, người xem, bên miệng còn có kia.” Thiều Thừa theo bản năng lau một cái, phát hiện cái gì cũng không có. “Ha ha, quả nhiên!” Lữ Thiếu Khanh cười ha hả. “Hỗn, hỗn trướng.” Thiều Thừa nóng nảy đến hoảng hốt, mặt đều đỏ, rút kiếm ra, đằng đằng sát khí: “Hôm nay ta phải đánh chết tên hỗn trướng ngươi.” Lữ Thiếu Khanh không nói hai lời, xoay người bỏ chạy. “Đừng chạy!” Thiều Thừa ở phía sau cầm trường kiếm đuổi giết. “Sư phụ, tha mạng!” “Hỗn trướng, đứng lại cho ta!” Thiều Thừa đuổi theo phía sau, càng đuổi ông càng giật mình. Lữ Thiếu Khanh có vẻ thành thạo, tuy rằng biểu hiện ra bộ dáng chật vật, nhưng người sáng suốt đều nhìn ra được đó là giả bộ. Càng là như vậy, Thiều Thừa lại càng kiên định muốn trừng trị Lữ Thiếu Khanh một trận. Mới vào cửa bao lâu chứ? Thực lực sắp vượt qua ông rồi. Không tranh thủ lúc nó còn chưa trưởng thành mà cố gắng dạy dỗ hẳn một trận, chờ ngày sau hẳn trưởng thành, muốn đánh cũng đánh không được. Suy nghĩ trong lòng Thiều Thừa càng thêm kiên định. Hai người đuổi tới đuổi lui ở Thiên Ngự Phong, Thiều Thừa đuổi không kịp Lữ Thiếu Khanh, Lữ Thiếu Khanh cũng không có cách nào bỏ qua Thiều Thừa. “Sư phụ, người họp cả một ngày một đêm rồi, không mệt sao? Đi nghỉ ngơi một phen đi, sau đó nhanh chóng tu luyện, bằng không lại bị Đại sư huynh mắng đấy.” “Mắng thì mắng, hôm nay nếu ta không trừng trị ngươi, khẩu khí trong lòng ta không trút ra được, sẽ không thể tĩnh tâm tu luyện được.” Thiều Thừa bất chấp tất cả, cơ hội hôm nay nói không chừng sau này cũng không có. Lữ Thiếu Khanh quay đầu, nhìn Thiều Thừa đuổi theo không bỏ, đau đầu: “Sư phụ, người lấy cớ, người không tĩnh tâm được là vì An sư bá mà.” “Sát khí Thiều Thừa tăng vọt

vài phần, đám mây trên trời đều bị đọt sát khí này đánh nát: “Đừng chạy, đứng lại cho ta.” “Người đừng đuổi theo, con liền đứng lại.” “Hừ!” Bỗng nhiên một tiếng hừ lạnh vang lên trên không trung, Kế Ngôn xuất hiện, ánh mắt lạnh lùng nhìn hai người. Thấy Kế Ngôn xuất hiện, hai người không hẹn mà cùng dừng lại. Lữ Thiếu Khanh giống như thấy được cứu tinh, hô to với Kế Ngôn: “Mau tới khuyên nhủ sư phụ đi, sư phụ điên rồi, muốn giết người diệt khẩu.” Thiều Thừa giận dữ: “Câm miệng, hôm nay ta không thể không trừng trị ngươi một trận.” “Sư phụ đang kiếm cơ lười biếng, còn không mau đốc thúc sư phụ tu luyện đi?” Lữ Thiếu Khanh chạy đến trước mặt Kế Ngôn, nói với Kế Ngôn: “Xuất ra khí thế của Đại sư huynh đi, mau.” “Sư muội đang tu luyện, hai người các ngươi lại muốn tạo phản ở chỗ này sao?” Giọng Kế Ngôn giống như biểu cảm của hắn ta, lạnh như thời tiết tháng chạp. “Không liên quan đến ta, là sư phụ.” Lữ Thiếu Khanh ác nhân cáo trạng trước: “Ta không trêu chọc sư phụ, là sư phụ ra tay trước.” Thôi nào, nếu không phải do tiểu hồn dẫn ngươi nói hươu nói vượn, thì ta cần gì phải trừng trị ngươi chứ? Kế Ngôn nhìn chằm chằm Lữ Thiếu Khanh: “Đệ không tu luyện đi, đừng gây chuyện ở chỗ này nữa.” Không cần đoán cũng biết Lữ Thiếu Khanh đã chọc giận sư phụ. Lữ Thiếu Khanh kêu lên, vô cùng vô lại: “Bớt oan uổng người khác đi, thật cho rằng huynh may mắn chiếm chút tiện nghi, liền có thể oan uổng ta sao? Nói cho huynh biết, ba ngày không gặp kẻ sĩ...” Lữ Thiếu Khanh còn chưa nói xong, Kế Ngôn đột nhiên ra tay. Lữ Thiếu Khanh nhẹ nhàng né tránh, dương dương tự đắc, chỉ vào Kế Ngôn: “Tiểu tử, muốn đánh lén ta sao? Cũng không nhìn xem sư đệ của huynh là ai, nói cho huynh biết...” “Nhưng mà, còn có một lực lượng cường đại từ phía sau đánh úp lại. Lữ Thiếu Khanh muốn né tránh, Kế Ngôn phía trước lại ra tay. “Mẹ nó, các ngươi dê tiện!” Rõ ràng là Thiều Thừa và Kế Ngôn đồng thời ra tay với hắn. Lữ Thiếu Khanh đặt sự chú ý lên người Kế Ngôn, không ngờ sư phụ mình lại đâm sau lưng. Hai đánh một, hơn nữa đều mạnh hơn hắn, kết quả có thể tưởng tượng được. Bị khống chế gắt gao. Lữ Thiếu Khanh mắng to: “Dê tiện, hai người các ngươi bắt nạt tiểu nhân, không biết xấu hổ sao? Buông ta ra, có gan một đánh một chính diện đi.” Kế Ngôn không để ý, nói với sư phụ: “Trừng trị hắn đi, chú ý đừng quấy rầy sư muội tu luyện.” Sau đó xoay người rời đi, để lại một bóng lưng đẹp trai. “Có bệnh

sao, huynh đừng đi!“““Sư phụ, con sai rồi, sư phụ, có chuyện gì từ từ nói.“Thời gian trôi qua từng ngày, một tháng trôi qua rất nhanh.Tiêu Y đang ngồi xếp bằng trước cửa nhà gỗ của Kế Ngôn đột nhiên mở mắt, cả người nhảy dựng lên.Trên người bộc phát ra kiếm ý dày nặng tới mềm mại, tràn ngập quanh thân.Kiếm ý lần trốn xung quanh nhà gỗ cũng nhao nhao hưởng ứng, hiển lộ ra.Đây là kiếm ý của Kế Ngôn, phong mang tất lộ, bề ngỗ thiên hạ, khí tức vô địch tràn ngập.Cho dù là một người có cảnh giới Nguyên Anh đi tới nơi này, đối mặt với kiếm ý này của Kế Ngôn cũng phải chịu một chút thiệt thòi.Đối mặt với kiếm ý của Kế Ngôn, Tiêu Y không có nửa điểm khản trương và bối rối, kiếm ý của Kế Ngôn không có phát động tấn công với nàng, chỉ là xuất hiện.Hai đợt kiếm ý dường như phân biệt rõ ràng, lại dường như dây dưa dung hợp.Kiếm ý của Tiêu Y trước kiếm ý của Kế Ngôn, giống như muối muối nhìn thấy ca ca, làm nũng bán manh.Sau khi Tiêu Y rơi xuống đất, thu hồi kiếm ý của mình, kiếm ý xung quanh cũng rút lui, trốn đi, hết thấy khôi phục bình tĩnh.Trên mặt Tiêu Y mang theo biểu tình kích động, nhìn mọi thứ xung quanh giống như đã mấy đời chưa được nhìn, nàng vẫn còn sống.Một tháng đau khổ cuối cùng cũng vượt qua rồi.Kiếm ý lưu lại trong cơ thể nàng, trải qua khoảng thời gian cố gắng này, cuối cùng cũng hóa giải được.Trong quá trình hóa giải, Tiêu Y lĩnh ngộ thêm một bước kiếm ý.Mặc dù không lĩnh ngộ được cảnh giới kiếm ý tầng thứ hai, nhưng nàng biết kế tiếp phải tu luyện như thế nào.

Chương 462 - Người thứ ba Tề Châu sau này

Chương 462: Người thứ ba Tề Châu sau này Ánh mắt Tiêu Y tràn đầy tự tin, nàng tự tin lĩnh ngộ được cảnh giới kiếm ý tầng thứ hai, đương nhiên cái này còn cần thời gian, đến khi thời gian và cơ duyên gặp nhau, nàng có thể có thể lĩnh ngộ được cảnh giới kiếm ý tầng thứ hai. “Hắc hắc, người thứ ba Tề Châu, không phải ta thì còn là ai khác.” Lòng tin của Tiêu Y tăng mạnh, đuôi cũng muốn vểnh lên phía chân trời. Đi theo hai sư huynh, tiến bộ thần tốc, ngày sau tiên đồ vô lượng. Hắc hắc, Đại sư huynh đứng thứ nhất, Nhị sư huynh đứng thứ hai, ta chính là người đứng thứ ba. “Thật trâu bò mà, người thứ ba Tề Châu.” Một thanh âm sâu kín vang lên. Tiêu Y quay đầu nhìn, Nhị sư huynh không biết đã nằm trên nóc nhà gỗ từ lúc nào. Hắn nghiêng người, nâng đầu, nhìn chằm chằm vào nàng. Không xong, nhất thời kiêu ngạo, bị Nhị sư huynh bắt được. “Nhị sư huynh, ta...” Tiêu Y vừa định giải thích, cửa nhà gỗ tự động mở ra, Kế Ngôn xuất hiện ở cửa. Sắc mặt Tiêu Y nhất thời càng trắng bệch, giống như tuyết rơi mùa đông toàn bộ rơi lên mặt nàng chào hỏi, trắng đến dọa người. Lần này còn thảm hơn, ngay cả Đại sư huynh cũng nghe được. “Đại sư huynh, Nhị sư huynh!” Tiêu Y hiện tại chỉ có thể cúi đầu, tiếp nhận thẩm phán. Kế Ngôn ngẩng đầu, nhìn Lữ Thiếu Khanh: “Đệ mang theo nàng mấy ngày mà không gõ (mĩa mai, châm biếm) một chút nào sao?” “Cái gì gọi là không gõ?” Lữ Thiếu Khanh ngồi xếp bằng, ngoáy lỗ mũi: “Tay ta sắp gõ gãy rồi. Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, đến chết không đổi, kháng kháng một mực, chó không sửa được thói ăn cứt, hết cách rồi.” Tiêu Y không phục, vô cùng khó chịu, lập tức ngẩng đầu lên. Cái gì gọi là chó không sửa được thói ăn cứt, Nhị sư huynh hình dung kiểu chó má gì vậy? Nàng vừa ngẩng đầu lên, Lữ Thiếu Khanh chỉ vào Tiêu Y kêu to: “Nhìn xem, còn không phục kìa.” Ánh mắt nghiêm khắc của Kế Ngôn đánh tới, tức giận của Tiêu Y lập tức tan thành mây khói, lại cúi đầu nhìn cái hố nhỏ trên mặt đất. A, lại còn có một con kiến không biết sống chết, nhìn ta giẫm chết người này. Kế Ngôn nhìn Tiêu Y,

tính cách sư muội còn phải mài giũa một phen. Hắn ta trầm ngâm một lát, hỏi Lữ Thiếu Khanh: “Làm như thế nào đây?” “Đánh nàng?” Lữ Thiếu Khanh hưng phấn, ánh mắt khiến Tiêu Y kinh hãi. Muốn làm gì? Tiêu Y cảm thấy da đầu tê dại. Kế Ngôn gật đầu, lộ ra ý động; “Đây cũng một cách.” “Trẻ con mà không nghe lời, đánh là được rồi. Không thể nào, trong lòng Tiêu Y kêu rên, Đại sư huynh lại đồng ý với cách này sao? Hai người các người liên thủ đến đánh ta, không biết xấu hổ sao?” “Là, cùng nhau đánh sao?” Tiêu Y theo bản năng hỏi một câu. Những lời này vừa ra, nhiệt độ xung quanh dường như giảm vài độ. Tiêu Y quá sợ hãi, không quản được miệng mình. Kế Ngôn hừ lạnh một tiếng, Lữ Thiếu Khanh thì hắc hắc cười âm hiểm. Ánh mắt hai người đều nhìn chằm chằm Tiêu Y, khiến Tiêu Y cảm thấy mình đang đối mặt với hai con dã thú hồng hoang, tùy tiện một con cũng có thể nuốt chửng nàng. “Nhị sư huynh muội nói không sai, đúng là phải dạy dỗ muội một trận.” Lữ Thiếu Khanh nói với Kế Ngôn: “Nghiêm khắc như vậy làm gì? Trẻ con nói thật là chuyện rất bình thường.” “Hả? Tiêu Y lấy làm lạ, sao Nhị sư huynh lại giúp nàng nói chuyện? Ta còn tưởng rằng Nhị sư huynh người sẽ lại ra cách vô nhân đạo để trừng trị ta. Huynh giúp ta nói chuyện, là có ý gì?” Tiêu Y cảnh giác nhìn Lữ Thiếu Khanh, đồng thời tràn ngập lo lắng, giống như ngay sau đó Lữ Thiếu Khanh sẽ nói ra những lời cực kỳ bi thảm. Lữ Thiếu Khanh mỉm cười với Tiêu Y, giống như đại ca ca nhà bên làm cho người ta tràn ngập hảo cảm: “Đúng không, muội cũng cảm thấy Đại sư huynh là mẹ đúng không?” “Chết rồi, hiểu rồi. Tiêu Y trước tiên kiên quyết lắc đầu. “Không, không có ý này.” “Đầu óc ta có ngốc cũng không dám nói. Lữ Thiếu Khanh không để ý đến Tiêu Y, quay sang nói với Kế Ngôn: “Huynh xem, sư muội đều cảm thấy huynh giống đàn bà kìa. Huynh nhận đi, huynh là mẹ, kiếm của huynh cũng là mẹ.” Kế Ngôn cảm thấy không biết nói gì đối với sở thích xấu xa của sư đệ mình: “Ấu trĩ. Đi qua một bên.” “Nói xong, hắn ta nhìn chằm chằm Tiêu Y, ánh mắt vô cùng nghiêm khắc. Trong cảm giác của Tiêu Y, nó sắc bén hơn một thanh trường kiếm tứ phẩm nhiều.” “Muội nói đi, trừng phạt như thế nào?” “Giọng điệu Kế Ngôn bình thản, không có bất kỳ cảm xúc dao động nào. Tiêu Y cúi đầu, trong lòng thầm nhủ, ta không có nói sai đâu. Các người muốn hợp sức đánh ta, không phải là cùng nhau đánh sao? Về phần câu phía trước, ta

cũng cảm thấy không sai. Hai người các người xếp thứ nhất thứ hai, ta cố gắng một phen, bám theo các người, lẫn lộn đến thứ ba còn không phải dễ dàng sao?“Không nói lời nào?“Kế Ngôn nhú mào, áp lực của Tiêu Y càng lớn.Lữ Thiếu Khanh đứng trên nóc nhà, chỉ vào Tiêu Y kêu lên: “Huynh nhìn nàng xem, trong lòng khẳng định đnag cảm thấy mình nói không sai.“Quả nhiên là học đọc Độc Tâm Thuật.Tiêu Y muốn khóc.Đại sư huynh cũng không cho huynh nói chuyện, huynh liền ngoan ngoãn ở bên cạnh làm mỹ nam tử không tốt sao? Nhị sư huynh, xin huynh, huynh ở bên cạnh không nói lời nào, vẫn rất đẹp trai.Kế Ngôn không nói hai lời, một đợt kiếm ý lần nữa nhập vào trong thân thể Tiêu Y, đợt kiếm ý này càng thêm bàng bạc cường đại hơn so với lúc trước.Kế Ngôn nhân nhật tuyên bố quyết định xử phạt Tiêu Y: “Nửa năm, muội cứ ở đây tu luyện cho tốt đi. Không đến nửa năm, không được bước ra khỏi đây nửa bước. Không đạt tới Trúc Cơ tầng 5, cũng không được rời đi.“Tiêu Y lập tức cảm giác được ngũ lôi oanh đỉnh, trời đất quay cuồng.“Đại sư huynh, ta...““Không cần thương lượng.“Tiêu Y há miệng, cuối cùng cúi đầu nhận trừng phạt.“Về phần đệ!“Ánh mắt Kế Ngôn nhìn về phía Lữ Thiếu Khanh, vẫy tay, Vô Khư kiếm xé gió mà đến, sau đó lại là một kiếm đánh về Lữ Thiếu Khanh.Lữ Thiếu Khanh mắg to: “Có bệnh đúng không, xem ta trị huynh như thế nào.“Mặc Quân kiếm cũng bay tới rơi vào trong tay Lữ Thiếu Khanh, đôi bên cùng phóng lên trời.Tiêu Y ngạc nhiên, sao lại đánh nữa rồi?

Chương 463 - Giả sợ cũng không mất mặt

Chương 463: Giả sợ cũng không mất mặt
Lữ Thiếu Khanh và Kế Ngôn nhanh chóng biến mất trên bầu trời, tiếng chiến đấu của hai người càng lúc càng xa, cuối cùng biến mất không thấy nữa. Tiêu Y vươn cổ, cũng không nhìn thấy động tĩnh gì. Tiêu Y lầm bầm: “Thật muốn đi xem một chút.” Hai sư huynh tương ái tương sát, xem trăm lần cũng không chán, nhưng Tiêu Y không dám. Đại sư huynh đã nói không cho nàng rời khỏi nơi này, nàng cũng không dám vi phạm lời của Đại sư huynh, nàng chỉ có thể bữu môi, buồn bực ngồi xếp bằng xuống. Quên đi, vẫn nên ngoan ngoãn tu luyện để nhanh chóng rời khỏi nơi này vậy. Nhoáng một cái lại một tháng trôi qua, Tiêu Y đang tu luyện mở to mắt, càng cảm thấy mệt mỏi. Kể từ khi theo Nhị sư huynh Lữ Thiếu Khanh trở lại Thiên Ngự Phong, nàng đã tu luyện liên tục hai tháng. Liên tục chống lại kiếm ý mà Kế Ngôn lưu lại trong cơ thể khiến cho nàng cảm giác tinh thần kiệt quệ, cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi. Nếu như là tu luyện bình thường thì vận động sẽ lấy năm tháng làm đơn vị để tính toán. Tiêu Y ngồi một lần lại chính là một năm, thậm chí nhiều hơn cũng có thể. Nhưng chuyện nàng phải làm hiện tại chính là đối kháng với kiếm ý của Kế Ngôn, chẳng khác nào là Kế Ngôn là đối thủ của nàng, đang bồi luyện với nàng. Đối thủ là Kế Ngôn, cho dù là ai tới cũng đều sẽ cảm nhận được một loại áp bách cường đại. Nàng có thể liên tục luyện một tháng đã vượt qua rất nhiều người. Cảm nhận được luồng kiếm ý trong cơ thể nóng rực chói mắt như mặt trời, Tiêu Y đau đầu không thôi. “Năm cũng không biết có thể mài mòn hay không, quá khó khăn.” Tiêu Y đứng lên, chuẩn bị đi dạo quanh đây. Đại sư huynh nói không thể rời khỏi nơi này, nhưng cũng không có nói không thể tản bộ ở chỗ này. Lật nhăn trử vật của mình, Tiêu Y lại không nhìn được thờ dài, buồn bực không thôi. “Sớm biết vậy thì dự trữ nhiều đồ ăn một chút là tốt rồi.” Tiêu Y tùy ý lấy ra một ít linh đậu từ bên trong, đây là lúc trước giúp Lữ Thiếu Khanh bóc chưa hết, tiện tay để vào. Tiêu Y bóp đầu hai bên,

sau đó cảm thấy kỳ quái. Kế Ngôn không có ở đây. Đại sư huynh đi đâu rồi? Tiêu Y thầm nghĩ trong lòng, xoa đầu: “Tiêu Hồng, người...” “Sau một khắc, nàng ngậy ngấn cả người, trên đầu rồng tuếch, tiểu Hồng vẫn coi đầu nàng như tổ chim không biết đã bay đi đâu.” Kỳ quái. “Tiêu Y lẩm bẩm. Bỗng nhiên, một bóng người xuất hiện.” Sư phụ! “Nhìn thấy người tới, Tiêu Y kinh hãi kêu lên.” “Ừ.” Thiều Thừa gật đầu, sắc mặt lộ ra vài phần nhu hòa: “Tu luyện thế nào rồi?” “Hắc hắc, rất nhanh có thể giải quyết kiếm ý Đại sư huynh đưa cho con, rất nhanh có thể rời đi.” Trước mặt sư phụ, Tiêu Y càng thêm thả lỏng. Nàng biết tính tình của sư phụ, đối với ba đồ đệ của mình rất tốt. Cũng chỉ có Nhị sư huynh mới thường chọc cho sư phụ tức giận đến muốn đánh người. “Đúng rồi, sư phụ, Đại sư huynh đâu?” Tiêu Y tò mò hỏi. Bình thường phần lớn thời gian Kế Ngôn đều sẽ ở nhà gỗ tu luyện. Thiều Thừa thở dài, thêm vài phần lo lắng, giống như một lão phụ thân: “Bọn họ đi ra ngoài rồi.” “Bọn họ?” Tiêu Y nhảy bèn bắt được từ này: “Đại sư huynh và Nhị sư huynh sao?” “Đúng vậy.” Tiêu Y ngây người, vẻ mặt khó tin, Đại sư huynh và Nhị sư huynh cùng đi ra ngoài? Ra ngoài làm gì? Chẳng lẽ Nhị sư huynh không cam lòng, nuốt không trôi khẩu khí kia, dẫn Đại sư huynh đi tiếp tục tìm Quy Nguyên Các gây phiền toái sao? Nhưng tại sao không mang ta theo? Các người giết người phóng hỏa, ta phát cờ hò hét, như vậy thật tốt biết bao? Mà khi biết được hai người đang đi Yên Châu, miệng Tiêu Y méo xệch. Buồn bực không vui, đáng giận, các người là muốn song tê song phi sao? Mà còn là tranh thủ lúc đánh nhau rời đi, vậy mà lại gạt ta. “Vì sao không mang con theo?” Tiêu Y mất hứng, khuôn mặt nhỏ nhắn phồng lên. Thiều Thừa thấy vậy cũng thở dài, đưa cho Tiêu Y hai món đồ: “Đây là đồ hai sư huynh của con cho con.” Bọn họ ngay cả người làm sư phụ như ta cũng không cần, thật sự là gia hỏa hỗn trưởng, ta đều mạnh hơn so với hai người các người, còn cao hơn một cảnh giới nhỏ đấy. “Cố gắng tu luyện đi, cố gắng đuổi theo bọn họ, miễn cho ngày sau bị bọn họ ghét bỏ.” Một thanh kiếm gỗ nhỏ ẩn chứa kiếm ý của Đại sư huynh, một viên ngọc bội có thể ngăn cản một kích của Nguyên Anh. Trong lòng Tiêu Y ám áp. Ở Đông Châu, một chiếc thuyền giống như sao băng xẹt qua bầu trời, chạy nhanh về phía phương xa. Kế Ngôn bạch y tung bay ngời xấp bằng ở đầu thuyền, nhắm mắt nhập định, tựa như kiếm công tử chói

mắt nhất thế gian. Lữ Thiếu Khanh thì nằm trong khoang thuyền, cầm Thiên Cơ Bài đang xem tin tức, hẩn tùy ý nằm, bộ dáng lười biếng, không có nửa điểm tu sĩ Nguyên Anh nên có. Tiểu Hồng đứng trên vai Lữ Thiếu Khanh, nhắm mắt lại bình yên ngủ thiếp đi. Ở trên đỉnh thuyền, hai thanh kiếm Vô Khuru và Mặc Quân ở cùng một chỗ, thỉnh thoảng nhẹ nhàng lay động một chút, giống như hai tiểu tinh linh đang vụng trộm nói chuyện. Lữ Thiếu Khanh nhìn Thiên Cơ Bài, không nhịn được nhíu mày. Trên Thiên Cơ Bài phần lớn là tin tức ở Đông Châu, sau khi xem những tin tức này, Lữ Thiếu Khanh nhịn không được thấp giọng mắng một câu: “Phiền phức.” “Kế Ngôn không mở mắt, thanh âm từ mũi thuyền truyền đến.” “Có vấn đề gì?” “Lữ Thiếu Khanh thu hồi Thiên Cơ Bài, đi ra boong tàu, nói với Kế Ngôn: “Chỉ cần huynh không gây chuyện, sẽ không có vấn đề gì. Lần này, huynh thu liễm cho ta một chút, thu hồi sự đồng tình và tinh thần chính nghĩa không cần thiết kia đi, chuyện ở Đông Châu không liên quan đến chúng ta, chúng ta chỉ là khách qua đường.” “Lữ Thiếu Khanh lựa chọn đi con đường Đông Châu này, tự nhiên là đang cố gắng tránh gặp phải Điểm Tinh Phái.

Chương 464 - Giả sợ cũng không mất mặt

Chương 464: Giả sợ cũng không mất mặt (tt)Haiz, không có cách nào, môn phái có Hóa Thần, không thể trêu vào.Lục Thiệu Khanh dự định đi qua Đông Châu một đoạn đường, đầu tiên là hướng Tây, sau đó là hướng Bắc, đến Triều Thành ở Yên Châu, từ Triều Thành đến dãy núi Tù Hồn, đạt được thứ mình muốn, sau đó theo lộ trình ban đầu quay về Lăng Tiêu Phái.Sau khi tiến vào Đông Châu, tìm tòi một phen, phát hiện Đông Châu gần đây cũng không bình tĩnh.Đông Châu và Tề Châu có chút không giống nhau.Đông Châu tiếp giáp với Trung Châu, thực lực của đại gia tộc và môn phái trong Đông Châu gần như giống nhau, hơn nữa số lượng rất nhiều.Không giống Tề Châu, ba môn phái lớn chiếm ưu thế, mấy đại gia tộc chỉ có thể làm lão nhị.Đại gia tộc và môn phái ở Đông Châu có số lượng rất nhiều, tranh đoạt tài nguyên kịch liệt hơn Tề Châu, hoàn cảnh tu luyện ở Tề Châu hòa bình hơn hoàn cảnh tu luyện ở Đông Châu, ba môn phái lớn không cho phép Tề Châu loạn lên.Ở Đông Châu thì không giống vậy, khuyết đi một môn phái hoặc là gia tộc có đầy đủ thực lực, thực lực mọi người tương đương, ai cũng không phục ai, cuộc đấu tranh giữa hai bên rất khốc liệt.Lữ Thiệu Khanh vừa mới tiến vào Đông Châu không lâu đã thấy được tin tức Đông Châu có một gia tộc bị hai môn phái liên thủ tiêu diệt, hiện tại đang lùng bắt người của gia tộc bị tiêu diệt khắp nơi.Lữ Thiệu Khanh ghét loại thế cục không ổn định này.Nếu như chẳng may bị đụng phải, xảy ra hiểu lầm, cuối cùng chỉ có thể ra tay, nếu ra tay, phiền toái sẽ nổi gót tới.Hơn nữa, chút tính tình nhỏ của Đại sư huynh nhà mình, hẳn rất rõ ràng.Lữ Thiệu Khanh lần nữa nghiêm túc dặn dò Kế Ngôn: “Gặp phải cái gì cũng đừng ra tay, để cho ta tới nói chuyện, biết không? Hai người chúng ta đi ra, thế đơn lực bạc, lại đứng trên địa bàn của người khác, có thể không ra tay thì đừng ra tay, giả bộ sợ cũng không mất mặt đâu.”Rất nhanh, hai người Lữ Thiệu Khanh đã tiến vào Đông Châu, đi tới một tòa thành gần Tề Châu nhất.Bình Thành!Ở thế giới này, thành trì của phạm nhân đêm không xuể, nhưng

mà một thành trì có một lượng lớn tu sĩ tụ tập mới được các tu sĩ cho rằng là thành trì. Thành trì như vậy, tu sĩ và phạm nhân cộng tụ, nhân số, quy mô đều là lớn nhất. Thành trì phạm nhân, vương quốc phạm nhân, phạm vi đối với phạm nhân mà nói rất lớn, nhưng đối với tu sĩ mà nói lại rất nhỏ. Có đôi khi tu sĩ thoáng hiện một cái, không chế không được khoảng cách liền ra ngoài. Chưa đến Bình Thành, Lữ Thiếu Khanh và Kế Ngôn đã cảm nhận được hương vị không tầm thường. Trên bầu trời thỉnh thoảng có lưu quang xẹt qua, đó là tu sĩ lui tới. Khi phi chu tới gần Bình Thành, càng nhiều tu sĩ ra ra vào vào, giống như con kiến bận rộn. Dưới thần thức dò xét của Lữ Thiếu Khanh và Kế Ngôn, hai người nhanh chóng biết đã xảy ra chuyện gì, bọn họ đang tìm kiếm một người. Lữ Thiếu Khanh không rảnh để ý tới những chuyện này, hắn dặn dò Kế Ngôn lần nữa: “Gặp phải chuyện gì, để ta ra mặt, huynh ngậm miệng, an tâm làm mỹ nam tử là được rồi.” Kế Ngôn vẫn nhắm mắt ở đầu thuyền, không nói lời nào. “Người tới là ai?” Rất nhanh, có tu sĩ đến chặn lại. “Chúng ta chính là tán tu, ta tên Ngao Lương, hắn ta tên Cảnh Dương, đến từ Tề Châu.” Lữ Thiếu Khanh nói dối thân phận của hai người. “Tán tu Tề Châu?” Trên mặt tu sĩ chặn đường hiện lên sự khinh thường. Trong giới tu luyện có một chuỗi khinh bỉ. Đệ tử phái lớn khinh bỉ đệ tử thế gia, đệ tử thế gia khinh bỉ tán tu. Biết Lữ Thiếu Khanh và Kế Ngôn là tán tu, tu sĩ chặn lại xem thường hai người Lữ Thiếu Khanh từ trong lòng. Đáng tiếc, uống phí chiếc thuyền này. Phi chu Lữ Thiếu Khanh ngồi là phi chu Phương Hiểu tặng cho hắn, đắt tiền thoải mái, không phải người có tiền không dùng nổi. Trong lòng tu sĩ chặn đường chưa xót, xụ mặt: “Mặc kệ là ai, đến từ nơi nào, vào Bình Thành đều phải tiếp nhận kiểm tra.” Lữ Thiếu Khanh ra vẻ không biết, kinh ngạc hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?” “Xảy ra chuyện gì không liên quan đến ngươi, không muốn chết thì đừng nói nhảm. A, đúng rồi...” Tu sĩ ném một viên đá lưu niệm qua, mặt trên là ảnh chụp một thiếu nữ: “Nhìn thấy người này, phải nói cho Ngân Nguyệt Tông hoặc Phong Lô Giáo chúng ta biết, sẽ có phần thưởng. Còn nếu dám giúp đỡ hoặc là giấu diếm không báo, chết.” Đối với tán tu, những tu sĩ này không có bất kỳ sắc mặt tốt nào. “Hiện tại đi Bình Thành chờ đi.” “Khi nào mới có thể rời đi?” Lữ Thiếu Khanh mắng to trong lòng, trì hoãn thời gian của ta, có tin ta giết chết các

ngươi hay không. Mặt ngoài vẫn tiếp tục giả bộ: “Chúng ta có việc gấp.” “Ai mà không có việc gấp? Đợi đi, có thể rời đi thì cho các ngươi rời đi, đừng nói nhảm, cút xuống đi.” Phi chu hạ cánh xuống Bình Thành, Lữ Thiếu Khanh hùng hùng hổ hổ: “Mẹ nó, nếu không phải là nhân tố hòa bình trong cơ thể đang không chế ta, ta đã sớm chém chết cái đám vương bát đần các ngươi rồi.” “Trực tiếp giết không phải là tốt rồi sao?” Thanh âm Kế Ngôn truyền tới, đối với Kế Ngôn mà nói, một kiếm đi xuống, trực tiếp xông qua. “Câm miệng...” Lữ Thiếu Khanh quát: “Ông trời có đức hiếu sinh, không nên tùy tiện bắt nạt kẻ yếu.” Sau đó, nhìn người trên đá lưu niệm, lại hùng hùng hổ hổ: “Lại làm cho người ta thêm phiền toái, đừng để cho ta bắt được ngươi, bắt được ngươi ta liền lấy ngươi đi đổi linh thạch.” Phi chu dừng ở Bình Thành, Lữ Thiếu Khanh cũng không có ý nghỉ ngơi, hấn xuống thuyền dạo qua vài vòng trong thành, cuối cùng mang theo nụ cười đắc ý trở về. Kế Ngôn không hỏi Lữ Thiếu Khanh đi làm gì, Lữ Thiếu Khanh cũng không nói. Nhưng mà không đến nửa ngày sau, Bình Thành bắt đầu sôi trào lên, vô số tu sĩ bắt đầu la hét trong thành. “Rốt cuộc khi nào thì thả người đi?” “Ngân Nguyệt Tông và Phong Lô Giáo các ngươi cũng quá đáng quá rồi đấy?” “Thật sự cho rằng các ngươi bắt tay là có thể một tay che trời sao?” “Để chúng ta rời đi, để chúng ta rời đi...”

Chương 465 - Cách của ta không tệ mà

Chương 465: Cách của ta không tệ mà

Tu sĩ Bình Thành bắt đầu tụ tập, cùng kêu to. Kế Ngôn vừa nhìn, liền biết đây nhất định là do sư đệ Lữ Thiếu Khanh của mình giở trò quỷ sau lưng, cố động mọi người gây sự. Đông đảo tu sĩ tề tụ, vô số người cùng nhau lên tiếng, thanh âm ồn ào, xông thẳng lên trời. Đương nhiên xông thẳng lên trời là vì bất mãn với hành vi bá đạo của Ngân Nguyệt Tông và Phong Lôi Giáo. Các tu sĩ Ngân Nguyệt Tông và Phong Lôi Giáo đều đi ra, mọi người như gặp đại địch. Nhiều người tụ tập cùng một chỗ, nếu thực sự ra tay, đệ tử hai phái bọn họ còn chưa đủ để một đầu một, quá nhiều người, mỗi người một ngụm nước bọt cũng có thể chìm chết bọn họ. “Yên lặng!” “Bỗng nhiên, một tiếng hét lớn to như hồng lôi, một lão giả xuất hiện. Khí tức kết Đan tầng 9 không kiêng nể gì bộc phát ra, khiến cho đông đảo tu sĩ đồng loạt im lặng. Nguyên Anh không ra, tu sĩ Kết Đan tầng 9 chính là đỉnh nhất thiên địa, phía dưới dù có nhiều tu sĩ hơn nữa, cũng không làm gì được ông ta. Trong đông đảo tu sĩ bị yêu cầu đợi ở Bình Thành không có Nguyên Anh, tự nhiên không có ai là đối thủ của tu sĩ Kết Đan tầng 9. “Ra mắt Lục trưởng lão!” “Đệ tử hai phái thở phào nhẹ nhõm, lớn tiếng hành lễ với lão giả. “Các vị, lão phu là trưởng lão của Ngân Nguyệt Tông, Lục Dương Thu, lần này... A!” “Còn chưa nói xong, trưởng lão Ngân Nguyệt Tông Lục Dương Thu ôm đầu kêu thảm một tiếng, ở trước mắt bao người, thẳng tắp rơi xuống từ trên không trung. Lữ Thiếu Khanh ngồi trên cột buồm, nhìn Lục Dương Thu từ xa rơi xuống, thấp giọng mắng: “Già rồi đừng ra ngoài lảng lơ. “Đông đảo tu sĩ nhìn Lục Dương Thu từ trên trời rơi xuống, hôn mê bất tỉnh, tinh thần đều chấn động. Người duy nhất bọn họ e ngại vào lúc này chính là trưởng lão Kết Đan tầng 9 này, hiện tại Lục Dương Thu hôn mê bất tỉnh, bọn họ còn sợ cái gì nữa?” “Các vị, chúng ta mau rời đi, chuyện của Ngân Nguyệt tông, Phong Lôi Giáo và Nhan gia, chúng ta không muốn xen vào, cũng sẽ không xen vào.” “Đúng vậy, chúng ta đi!” “Ai dám ngăn cản, cũng đừng trách chúng ta không khách khí.” “Các tu sĩ nhao nhao bay lên không mà đi,

rời khỏi Bình Thành.Đệ tử Ngân Nguyệt Tông, Phong Lô Giáo vốn định ngăn cản, nhưng nhìn thấy đối phương nhiều người như vậy, trưởng lão tọa trấn ở chỗ này lại hôn mê bất tỉnh, cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn các tu sĩ rời đi.“Mau, mau truyền tin cho chưong môn, đã xảy ra chuyện, không chừng nhà đầu Nhan gia kia trà trộn trong đó chạy mất!”“Hắc hắc!”“Nhìn vô số phi chu của Bình Thành giống như chim nhỏ ra khỏi lồng, sau khi cất cánh đường ai nấy chạy, Lữ Thiếu Khanh đắc ý cười hắc hắc, nói với Kế Ngôn: “Thế nào? Thực hiện kế nhỏ, cách của ta có phải tốt hơn nhiều so với cách một kiếm chém chết của huynh hay không hay không.Kế Ngôn im lặng một lát: “Đúng là không tệ.”Đầu óc Lữ Thiếu Khanh linh hoạt, Kế Ngôn tự nhận mình không bằng hắn.“Cho nên, một đường tiếp theo nhớ phải ngoan ngoãn nghe lời, đừng làm loạn.”“Khoan đã!” Lữ Thiếu Khanh đột nhiên biến sắc, hét lớn một tiếng với khoang thuyền: “Ai, rút ra đây cho ta.”Một thiếu nữ thân mặc váy dài màu xanh nhạt, tóc ngắn, ngũ quan thật tốt, tuổi chừng hai mươi xuất hiện ở trước mắt Lữ Thiếu Khanh.Thiếu nữ thân sắc trần đầy đau thương, mang trên mặt cừ hận và lo lắng.Trong tay Lữ Thiếu Khanh xuất hiện Lưu Ảnh thạch, hình ảnh trên Lưu Ảnh thạch giống với thiếu nữ trước mặt như đúc.Bề ngoài mỹ mạo, cộng thêm trạng thái hiện tại của nàng ta, có thêm vài phần khí chất khiến người ta thương xót.Đồng thời nó còn mang đến một loại kích động khiến người ta hận không thể ôm nàng ta vào lòng để dịu dàng trấn an.So với Hạ Ngữ đệ nhất mỹ nhân Tề Châu nàng ta còn kém một chút nhưng so với người khác lại hơn một bậc.Lữ Thiếu Khanh quay người chạy tới giận dữ mắng Kế Ngôn: “Khốn kiếp, huynh mù hay điếc vậy? Lời ta nói cũng làm gió bên tai à? Trí nhớ của huynh có phải ngớ ngẩn vì tuổi tác luôn rời không?”“Đưa nàng ta lên thuyền làm gì?”Kế Ngôn vẫn luôn không xuống thuyền, nếu nói thiếu nữ này lên thuyền mà không hề kinh động đến Kế Ngôn là chuyện tuyệt đối không thể.Khả năng duy nhất chính là, Kế Ngôn không ngăn cản mà để cho thiếu nữ này lên thuyền.Bóng dáng Kế Ngôn lù lù bất động, bình tĩnh nói: “Tiện tay thôi, cứ sao lại không làm?”“Ta đến chết vì huynh mất thôi.” Lữ Thiếu Khanh đau đầu, hắn biết tính cách Đại sư huynh mình.Hắn ta cũng như Lữ Thiếu Khanh, không quen với cách làm của kẻ gọi là Ngân Nguyệt tông, Phong Lô giáo.Lữ Thiếu Khanh hắn

không quen nhìn dáng vẻ phách lối của hai phái này, còn Kế Ngôn thì sao, hẳn ta không quen nhìn hai phái đến bắt nạt một nữ tử yếu đuối. Nói một cách khác là: “Cái tinh thần trọng nghĩa đáng chết này của huynh, ta nhờ vào.” Lữ Thiệu Khanh hùng hùng hồ hồ, sau đó nói với thiếu nữ: “Nha đầu, giờ người ra khỏi thành, xuống thuyền đi, ta sẽ không thu thuyền phí của người.” Thiếu nữ đương nhiên không muốn xuống vào thời điểm này, giờ cách Bình thành không xa, vừa xuống thuyền không chừng sẽ lập tức bị người của hai phái phát hiện. Nàng ta hành lễ với hai người: “Ta tên Nhan Hồng Vũ, là nữ nhi Nhan gia, Ngân Nguyệt tông, Phong Lô giáo cầu kết với nhau...” Lữ Thiệu Khanh cắt ngang lời nàng ta, hẳn không muốn nghe những chuyện này: “Chuyện Nhan gia các người liên quan quái gì đến ta, mau tranh thủ đi xuống đi.” “Người không đi xuống, ta bắt người đi đổi linh thạch.” Nhan Hồng Vũ ngạc nhiên. Tuyệt tình như vậy sao? Nàng ta tự nhận bề ngoài của mình không tệ, là mỹ nhân nổi danh Nhan gia. Chuyện xảy ra lần này một phần cũng là do mỹ mạo của nàng ta gây nên. Lữ Thiệu Khanh trước mặt lại không nhìn thấy giá trị nhan sắc của nàng ta. Hẳn có phải nam nhân không vậy? Nam nhân bình thường thấy được dáng vẻ của nàng ta không quý xuống dưới chân nàng ta nhưng cũng không đến mức có biểu hiện như Lữ Thiệu Khanh. “Công tử, mong công tử ra tay giúp đỡ.” Nhan Hồng Vũ một lần nữa hành lễ với Lữ Thiệu Khanh. “Không có thương lượng, đi, không đi ta báo quan đây.

Chương 466 - Thiếu nữ Nhan gia

Chương 466: Thiếu nữ Nhan gia

Trong lòng Lữ Thiếu Khanh phiền muộn muốn chết, mới tiến vào Đông Châu mà sao đã gặp phải những chuyện như thế nào rồi. Hơn nữa nàng ta lên đầu thì lên, vì sao cứ chọn thuyền mình mà lên vậy? Thuyền mình không phải chỉ hơi lớn một chút, hơi đẹp một chút thôi sao? Chạy tới đây làm gì? Không biết loại thuyền của chúng ta là dễ hấp dẫn ánh mắt người khác nhất à? Nhan Hồng Vũ thấy thái độ Lữ Thiếu Khanh kiên quyết thì chỉ có thể lùi lại mà cầu việc khác: “Công tử, ta chỉ xin đến tòa thành tiếp theo, đến lúc đó ta sẽ chủ động rời đi, tuyệt đối sẽ không mang đến phiền phức cho công tử.” Thái độ nàng ta vô cùng thành khẩn, ngữ khí mang theo thỉnh cầu, nhìn rất đáng thương. Kế Ngôn mở miệng: “Cứ như vậy đi, tòa tiếp theo xuống thuyền.” Lữ Thiếu Khanh quay đầu quơ nắm đấm về phía Kế Ngôn: “Phiền chết đi được, thật sự muốn đập một cước cho huynh xuống thuyền luôn.” Tuy nhiên Kế Ngôn đã mở miệng, Lữ Thiếu Khanh biết mình muốn đuổi Nhan Hồng Vũ trước mặt xuống thuyền là chuyện không thể. Tính cách Kế Ngôn hẳn biết rõ có tinh thần trọng nghĩa, không thể nhìn người khác khi dễ kẻ yếu. Gặp những chuyện như thế này hẳn ta không ngại tiện tay giúp một chút. Nhan Hồng Vũ nghe vậy thì vui mừng, hành lễ với Kế Ngôn: “Cảm tạ đại ân của công tử, Hồng Vũ suốt đời khó quên.” Hào cảm trong lòng Nhan Hồng Vũ đối với Kế Ngôn vẫn luôn xếp bằng ở đầu thuyền tăng lên nhiều. Nàng ta lén chuồn lên không chừng đã bị người ta phát hiện, nhưng Kế Ngôn không ngăn cản, mà là lựa chọn trợ giúp nàng ta. Lữ Thiếu Khanh nói với Nhan Hồng Vũ: “Ta thì sao? Cũng phải cảm tạ ta.” Nhan Hồng Vũ nhìn thấy dáng vẻ muốn được khen của Lữ Thiếu Khanh thì cảm thấy ghen ở ngực. Tên này rốt cuộc có lai lịch gì? Không biết ngại là gì sao? Nhưng bây giờ đang ở trên thuyền người ta, nàng ta ngẫm nghĩ, khó khăn nói: “Cảm ơn công tử.” Đối mặt với Lữ Thiếu Khanh, nàng ta rất khó nẩy sinh lòng cảm kích. Lữ Thiếu Khanh ghét bỏ, vươn tay: “Ngữ khí của ngươi như vậy là gì? Không chân thành chút nào cả, được rồi, ta không cần ngươi cảm tạ, ta cần linh thạch,

đưa linh thạch cho ta, bằng không ta ném ngươi xuống.”“Linh, linh thạch?”Nhan Hồng Vũ ngạc nhiên, có chút phản ứng không kịp.“Ngươi đi thuyền mà không cần trả linh thạch à?”

Lữ Thiếu Khanh khí lễ hào hùng, như ác bá: “Không đưa, ta ném ngươi xuống.”Đồng thời ánh mắt Lữ Thiếu Khanh rơi lên Trữ Vật giới chỉ của Nhan Hồng Vũ khiến Nhan Hồng Vũ run lên.“Ngươi, ngươi cần bao nhiêu.”“Mười vạn tám vạn không chê nhiều, một hai vạn cũng được, đương nhiên càng nhiều càng tốt.”Nhan Hồng Vũ nhìn về phía Kế Ngôn, công tử, người không quản lý tên này à?Lữ Thiếu Khanh chú ý thấy ánh mắt của Nhan Hồng Vũ liền đánh nát hi vọng của nàng ta: “Nhìn cái gì? Thuyền này là của ta, hắt lên thuyền cũng phải ngoan ngoãn đưa linh thạch cho ta đây.”Không còn cách nào khác, Kế Ngôn không nói gì, Nhan Hồng Vũ chỉ có thể lấy chú linh thạch ra làm phí đi thuyền.Mặc dù chỉ có mấy trăm viên nhưng có còn hơn không, sau khi Lữ Thiếu Khanh ghét bỏ thu lại thì sau đó cũng mặc kệ Nhan Hồng Vũ.Hắn thu linh thạch, là vì không để cho mình có cảm giác bị chịu thiệt thòi.Bằng không người ta đi thuyền hắt miễn phí còn có thể mang đến phiền phức cho mình, Lữ Thiếu Khanh sẽ phát điên mất.“Tránh kỹ vào cho ta, đừng để những người khác nhìn thấy, nếu gây thêm phiền phức cho ta, ta giết chết ngươi.”Lữ Thiếu Khanh hung thần ác sát đe dọa Nhan Hồng Vũ một phen rồi cũng chạy đến đầu thuyền, ngồi bên cạnh Kế Ngôn, nói liên miên lái nhai: “Đại ca, chúng ta đi ra ngoài là có việc cần làm.”“Huynh thu hồi tinh thần chính nghĩa và trái tim đồng cảm không cần thiết của huynh lại được không?”“Coi như ta xin huynh, huynh muốn làm chuyện tốt thì lần sau huynh tự đi làm được không? Huynh đừng liên lụy ta mà.”“Đừng quên, hai chúng ta hiện giờ đã vào bảng đen rồi, ở bên ngoài rất nguy hiểm, khiêm tốn một chút có được không, biết sợ một chút có được không?”“Móa nó, đừng gây phiền toái cho ta.”Nhan Hồng Vũ trong khoang thuyền nghe thấy Lữ Thiếu Khanh làu bàu như lão thái bà thì cảm thấy rất cạn lời.Kế Ngôn đem lại cho nàng ta cảm giác rất tốt.Ngoại hình sáng sủa đẹp trai, hắt trăm mặc ít lời giống như một khối ngọc thạch ôn nhuận đôn hậu, cao ngạo, lạnh lùng, bạch y tung bay, ưu nhã như gió.Nhưng Lữ Thiếu Khanh cho nàng ta cảm giác rất tệ.Nói nhảm nói nhiều, dông dài, không hiểu phong tình, tham tài, nhất gan..., đây đều là những ấn tượng Lữ Thiếu Khanh để

lại trong lòng nàng ta. Nàng ta thực sự khó mà có hảo cảm với Lữ Thiệu Khanh được. Rõ ràng bề ngoài hai người đều rất đẹp trai, nhưng vì sao tính cách hai người lại khác biệt to lớn đến thế? Haizz, cuối cùng Nhan Hồng Vũ nhẹ nhàng thở dài. Đáng tiếc hai người kia khí tức quá mức bình thường, nếu bọn hắn là cao thủ thì tốt rồi. Trời đất bao la, ta nên đi đâu đây? Không biết đệ đệ thế nào rồi? Rất nhanh, theo thời gian trôi qua, tòa thành tiếp theo đã ở phía xa xa. Nhan Hồng Vũ nhìn từng cảnh vật quen thuộc bên ngoài lao về sau, trên mặt tăng thêm vài phần thương cảm. Sắp đến Tế thành rồi. Tế thành cũng là địa bàn Nhan gia, giờ tất thấy đều là hồi ức ngày xưa, trở thành lịch sử cả rồi. “Phụ thân, mẫu thân, các tộc nhân, ta nhất định sẽ báo thù cho mọi người.” Thương cảm trên mặt Nhan Hồng Vũ dần dần biến thành hận ý, tăng thêm vài phần dữ tợn, thiếu đi mấy phần mỹ cảm. “Ngân Nguyệt tông, Phong Lô giáo, ta nhất định sẽ khiến cho các ngươi nợ máu trả bằng máu.” Lúc này, giọng Lữ Thiệu Khanh truyền tới. “Ê, nha đầu, ngươi nên xuống thuyền rồi đây?” Nhan Hồng Vũ thu hồi hận ý, nói với Lữ Thiệu Khanh: “Ngao công tử, có thể đưa ta thêm một đoạn nữa không?”

Chương 467 - Đùng ra tay

Chương 467: Đùng ra tay
Nơi này còn cách Tế thành một đoạn, không dựa vào công cụ, cho dù là ngự kiếm cũng phải mất hơn nửa canh giờ. “Nơi này cách Tế thành hơn ngàn dặm, ta xuống thuyền biết làm thế nào? Van cầu người.” “Được, đến đây người nhất định phải xuống thuyền, không có thương lượng.” Rất nhanh đã chuẩn bị đến nơi Nhan Hồng Vũ phải xuống thuyền rồi. Nhan Hồng Vũ nhìn cảnh vật quen thuộc bên ngoài, thở dài, chuẩn bị để xuống thuyền, tìm cơ hội lặn vào Tế thành. Mà lúc này, phi chu cũng ngừng lại, Nhan Hồng Vũ nhìn ra bên ngoài xuyên qua cửa thuyền, ngây ngẩn cả người. Phía trước, trên bầu trời, dưới mặt đất, đứng đầy bốn năm chục đệ tử Ngân Nguyệt tông, Phong Lôi giáo. Khí tức của tất cả mọi người cường đại, mắt lộ ra tinh quang, đằng đằng sát khí. Trong không khí tràn ngập một cỗ sát ý. Ở giữa có một người đầu buông thông, bị trói gô vào cột. Quần áo trên người đang lớn tiếng gào thét. Người vết máu loang lổ, chật vật không chịu nổi. “Nhan Hồng Vũ, Nhan Hồng Tân, các người định thấy chết mà không cứu sao?” “Đây chính là Tam bá của các người, các người không định ra cứu hắn sao?” “Giờ bước ra, chúng ta có thể cam đoan với các người, ta có thể tha cho các người.” Chung quanh có không ít tu sĩ vây xem, nhưng cũng có rất nhiều người trực tiếp đi đường vòng, không dám ở lại lâu, chỉ sợ rước họa vào thân. Tam bá? Nhan Hồng Vũ nghe xong, lo lắng, từ bên trong lao ra. Lữ Thiếu Khanh nhìn, như vậy mà được sao? Hắn khẽ quát một tiếng: “Trở về!” Linh lực trong cơ thể Nhan Hồng Vũ thể trong nháy mắt bị đông lại, cả người không thể động đậy, đồng thời bị một cỗ đại lực đưa trở ngược về trong khoang thuyền. “Người, tên khốn người, thả ta ra, ta phải đi cứu Tam bá ta.” Mặt Nhan Hồng Vũ đỏ lên, giãy dụa nhưng không cách nào động đậy được chỉ có thể kêu lên. “Khốn kiếp?” Lữ Thiếu Khanh vừa trừng mắt, một cỗ linh áp khổng lồ trong nháy mắt khiến Nhan Hồng Vũ hoảng sợ. Nàng ta không thể nào ngờ được rằng nam nhân đáng ghét này lại cường đại như vậy. Lữ Thiếu Khanh chỉ vào người đang bị trói quát lên với Nhan Hồng Vũ: “Bị ngu à? Vừa nhìn đã

biết là cạm bẫy, người muốn tìm chết, người xuống thuyền rồi hãy đi, đừng ở đây làm liên lụy đến chúng ta.”“Huhu.”Nhan Hồng Vũ nhìn chòng chọc vào Lữ Thiếu Khanh, hai mắt phun lửa.Đây không phải thân nhân của các người, người đương nhiên không có cảm giác gì.Tên khốn đáng ghét.Phi chu chậm rãi di động, Lữ Thiếu Khanh nói với Kế Ngôn: “Huynh không mù đúng không? Không mù thì ngoan ngoãn ngồi đợi cho ta.”Nhan Hồng Vũ biết Lữ Thiếu Khanh muốn làm gì, hắn muốn giống với các tu sĩ khác, không có ý định ở đây xem náo nhiệt, muốn đi đường vòng.Nhan Hồng Vũ sốt ruột hơn, khốn kiếp, người không thể như vậy được.Nhan Hồng Vũ liều mạng vận chuyển linh lực trong cơ thể, hi vọng có thể phá được cấm chế của Lữ Thiếu Khanh.Thực lực của Lữ Thiếu Khanh mạnh hơn nàng ta nhiều lắm, cho dù nàng ta có cố gắng như thế nào cũng khó động đây được nửa phần.Nàng ta chỉ có thể trơ mắt nhìn bên ngoài, mà không làm được gì.Đối với những tu sĩ muốn rời đi, người của Ngân Nguyệt tông, Phong Lôi giáo chỉ nhìn thoáng qua, tùy ý dùng linh lực quét qua một chút chứ không quá ngăn cản.Ngay vào lúc nhóm Lữ Thiếu Khanh định rời đi thì bỗng nhiên có một người từ trong đám đông giết ra.Là một thiếu niên, giống như bị điên khởi xướng tấn công về phía đám người.Nhưng thực lực của hắn ta quá mức yếu ớt, hắn ta chỉ có thực lực Trúc Cơ sơ kỳ, đối mặt với đệ tử hai phái có cao thủ Kế Đan kỳ trấn giữ.Công kích của hắn ta lộ ra sự yếu ớt bất lực, không tạo ra bất kỳ tổn thương gì với đệ tử hai phái, chỉ như gãi ngứa cho bọn hắn.Đệ tử Kế Đan kỳ trở lên của Ngân Nguyệt tông, Phong Lôi giáo thờ ơ lạnh nhạt, để cho vài đệ tử Trúc Cơ kỳ đi đối phó hắn ta.Chúng như mèo vờn chuột, đệ tử hai phái cười haha, dưới công kích của bọn hắn, thiếu niên nhanh chóng rơi vào tình huống thập tử nhất sinh, không ngừng bị thương.Sau khi Nhan Hồng Vũ nhìn thấy thì vô cùng kích động, nhưng nàng bị giam cầm ở đây, không cách nào động đây.Nàng ta giãy dụa không được, muốn rách cả mí mắt, hận không thể lao xuống cùng đệ đệ liên thủ giết địch.Lữ Thiếu Khanh chú ý thấy sự kích động của Nhan Hồng Vũ, cười lạnh nói: “Ngu xuẩn, tự tìm đường chết.”Hắn còn quát lên với Kế Ngôn: “Đừng nhúng tay vào, không nên bị loại ngu xuẩn này liên lụy.”“Chỉ xem là được rồi, để nàng ta bị chút giáo huấn để sau này đầu óc phát triển thêm một chút.”Hai mắt Nhan Hồng Vũ sắp phun lửa, hận không thể

thieu chết Lữ Thiếu Khanh. Khốn kiếp, ngươi không cứu người cũng được, thả ta ra, để cho ta đi cứu đệ đệ ta. Nhan Hồng Vũ lo lắng không thôi, nước mắt rơi xuống, đỏ cả hai mắt, nhìn đệ đệ của mình càng ngày càng nguy hiểm. Nơi xa, Nhan Hồng Tân đệ đệ Nhan Hồng Vũ rơi vào trùng vây. Từng kiện pháp khí trong tay hắn ta bị phá hư, cuối cùng đã tay không tác sát trở thành chó cùng rứt giậu. “Ha ha, Nhan Hồng Tân, ngươi đầu hàng đi, Thiếu giáo chủ nói, ngươi đầu hàng sẽ tha cho ngươi khỏi chết.” Một tu sĩ Kế Đan kỳ Phong Lôi giáo lớn tiếng hét lên: “Không nên chấp mê bất ngộ.” Nhan Hồng Tân chật vật không chịu nổi, máu me đầm đìa, nhưng tử chiến không lùi, tràn ngập hận ý vô tận: “Năm mơ đi! Sớm muộn gì ta cũng sẽ giết tên tiểu nhân hèn hạ kia.” “Vậy ngươi đi chết đi!” Tu sĩ Kế Đan kỳ vung tay lên, một cỗ sức mạnh cường đại ép về phía Nhan Hồng Tân. Nhan Hồng Tân mắt thấy nguy hiểm càng ngày càng đến gần thì cuối cùng đã lấy một vật ra. Mặc dù Nhan Hồng Tân đỡ được một kích của địch nhưng máu tươi phun thẳng ra, món đồ trong tay kia tuột tay bay đi.

Chương 468 - Ta là người chính nghĩa mà

Chương 468: Ta là người chính nghĩa mà “A?” Khiến tu sĩ Kế Đan kỳ kinh ngạc là, món đồ này lại có thể ngăn cản được công kích của gã, bảo vệ cái mạng nhỏ của Nhan Hồng Tân. Gã vẫy tay, một cỗ linh lực cuồng đến, muốn cướp đoạt món đồ kia. Đây nhất định là một kiện bảo vật. Bên này Lữ Thiếu Khanh còn đang cãi nhai tiếp với Kế Ngôn: “Không nên gây chuyện, chúng ta còn có chuyện cần làm, không rảnh lãng phí thời gian vào những chuyện như thế này.” “Người khác muốn tìm chết là chuyện của người khác, chúng ta không thể ngăn cản, huynh đừng có ra tay đấy, móa!” Lữ Thiếu Khanh bỗng nhiên quát to một tiếng, vẫy tay, Mặc Quân kiếm bay vào trong tay tung ra một kiếm về phía xa. Kiếm quang chói lóa mắt, như mặt trời rơi xuống, vô số hỏa diễm lăm lăm xuất hiện, phản thiên diệt địa. Một cỗ kiếm ý cuồng bạo tứ ngược như gió lốc thổi qua, thổi vang tiếng chuông tang với các tu sĩ Ngân Nguyệt tông, Phong Lô giáo. Từng đóa từng đóa hỏa diễm như quỷ thần lấy mạng, xâm nhập vào cơ thể tu sĩ hai phái. Bốn năm mươi tên tu sĩ Ngân Nguyệt tông, Phong Lô giáo mang theo vẻ mặt sợ hãi, chậm rãi ngã xuống, hiện trường bị quét sạch sành sanh. Gương mặt Nhan Hồng Vũ sững sờ. Một sự yên tĩnh, tĩnh mịch hoàn toàn. Mấy chục tu sĩ trong nháy mắt đã chết hết. Hơn nữa chỉ cần một kiếm. Đôi mắt Nhan Hồng Vũ tròn trũng, gương mặt đầy sững sờ, màn này khiến nàng ta khó có thể tin được. Một kiếm kia như là Kiếm Tiên tái thế, bỏ ra phong thái vô thượng. Nàng ta rất khó có thể liên tưởng một kiếm phong thái kia với Lữ Thiếu Khanh. Trên đường đi, Lữ Thiếu Khanh cho nàng ta cảm giác của hạng người tham sống sợ chết, tham tài không nghĩa. Những người như vậy, cho dù có cố gắng tu luyện như thế nào thì cũng không thể có được thành tựu lớn. Huống hồ. Trên đường đi Nhan Hồng Vũ chưa từng nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh tu luyện, dù một lúc cũng không. Không phải nằm thì lại ngủ, còn phạm nhân hơn cả phạm nhân, phạm nhân cũng không lười như hắn. Nhưng mà, chính người như vậy, khí tức phổ thông như vậy lại là người khiến cho nàng ta có cảm giác cực kỳ ác liệt,

bỏ ra một kiếm kinh khủng như vậy. Chỉ cần một kiếm, mấy chục người trong nháy mắt đều không còn ai. Trong đó còn bao gồm mấy tu sĩ Kết Đan. Hắc, hắc, rốt cuộc mạnh cỡ nào? Hắc là ai? Nhan Hồng Vũ hoảng sợ nhìn Lữ Thiểu Khanh. Nàng ta nhìn gương mặt trẻ tuổi của Lữ Thiểu Khanh. Giờ trong đầu Nhan Hồng Vũ chỉ có một suy nghĩ, đây là một lão yêu quái nào đó đang giả cừ non sao? Lữ Thiểu Khanh cầm Mặc Quân kiếm, vô cùng lãnh khốc, như một sát thủ vô tình. Ánh mắt hắc rơi lên người các tu sĩ đi ngang qua khác. Ở đây cũng có hơn trăm người, bọn hắc cũng bị một màn trước mắt làm cho sợ ngây người. Sắc mặt của mọi người trắng bệch, hai chân run lên, nơm nớp lo sợ, vô cùng hoảng loạn nhìn Lữ Thiểu Khanh. Bọn hắc như nhìn thấy một vị sát thần, vị sát thần kinh khủng. Phần lớn những tu sĩ này là tu sĩ Trúc Cơ kỳ, Kế Đan kỳ, bọn hắc nào đã từng thấy một kiếm khủng bố như vậy. Tu sĩ Kế Đan kỳ còn bị dọa thối hơn. Gan cũng bị nứt ra. Thực lực bọn hắc mạnh hơn nên càng cảm nhận được rõ ràng hơn sự kinh khủng của một kiếm này. Lữ Thiểu Khanh nhìn các tu sĩ đang hoảng sợ, sắc mặt không thay đổi, vẫn vô cùng lạnh lùng. Hắc một lần nữa giơ Mặc Quân kiếm lên. “Hừ!” Thời khắc máu chốt, Kế Ngôn hừ lạnh một tiếng, như cơn hàn lưu thổi qua ngày đông giá rét, hơn trăm tu sĩ lần lượt hôn mê. Khí tức Lữ Thiểu Khanh lập tức tán đi, khôi phục dáng vẻ uể oải, tiện tay ném Mặc Quân kiếm đi, Mặc Quân kiếm soạt một tiếng bay lên đỉnh thuyền. Lữ Thiểu Khanh chỉ vào Kế Ngôn mắng to: “Vẽ vờ thêm chuyện, đến lúc đó có phiền phức tới cửa huynh tự mà giải quyết.” Kế Ngôn ha ha một tiếng: “Giả vờ sợ không mất mặt sao?” “Huynh thì biết gì.” Lữ Thiểu Khanh hiên ngang lẫm liệt, chẳng biết xấu hổ: “Cuối cùng ta không lay chuyển được chính nghĩa trong lòng ta, ai bảo ta là người chính nghĩa cơ chứ? Haizz, chẳng còn cách nào khác.” Nhan Hồng Vũ kịp phản ứng, nhìn Lữ Thiểu Khanh đã khôi phục lại dáng vẻ vô lại, trong lòng hoảng sợ. Hắc còn định giết các tu sĩ khác để diệt khẩu sao. Hành động này tàn nhẫn cỡ nào? Lữ Thiểu Khanh vẫy tay, trừ vật giới chỉ của tất cả các tu sĩ hôn mê đều bay tới, rơi vào trong tay hắc, Lữ Thiểu Khanh mặt mày hớn hờ, như vị thần giữ của đạt được món hời cực lớn. Nhan Hồng Vũ nhìn dáng vẻ này của Lữ Thiểu Khanh thì trong lòng cảm thấy hoảng loạn, thế giới này là thế giới chân thật sao? Giết người còn cướp bóc? Không phải là thổ phỉ

chuyển thể đấy chứ? Chuyện xảy ra trước mắt khiến nàng ta rất khó để tiêu hóa được. Lãnh khốc vô tình, sát phạt quả đoán, tham tài không nghĩa, nhát gan sợ phiền phức, hai loại tính cách vậy mà lại xuất hiện trên cùng một người. Điều này khiến nàng ta cảm thấy rất đột ngột, khó mà tiếp nhận được. Mãi đến khi Nhan Hồng Tân đệ đệ nàng ta lên thuyền, nàng ta mới hồi phục tinh thần lại. Nàng ta lao ra, thần sắc kích động, vui mừng kêu lên: “Đệ đệ!” “Tỷ tỷ?” Hai tỷ đệ ôm đầu khóc rống. Hai tỷ đệ còn chưa khóc xong, bên cạnh đã vang lên một giọng nói. “Được rồi, được rồi, bao nhiêu tuổi rồi còn ngồi đây khóc, không biết xấu hổ à?” Sắc mặt Nhan Hồng Vũ và Nhan Hồng Tân đỏ ửng lên, dừng thút thít. Về mặt Nhan Hồng Vũ phức tạp nhìn Lữ Thiếu Khanh, đã trách lầm hử rồi sao? Không có Lữ Thiếu Khanh, nói không chừng đệ đệ nàng ta đã chết ở đây rồi. “Cảm tạ ân cứu mạng của công tử.” Nhan Hồng Vũ hành lễ với Lữ Thiếu Khanh, trong lòng có thêm vài phần áy náy. Hiểu lầm hử, trách lầm hử. Việc này cũng chỉ trách phương thức tu luyện của hử. Hử thật sự là một vị tu sĩ chính nghĩa.

Chương 469 - Ta là người chính nghĩa mà

Chương 469: Ta là người chính nghĩa mà (tt) Về mặt Nhan Hồng Tân kích động, một kiếm vừa rời của Lữ Thiếu Khanh đã hoàn toàn chinh phục hẳn ta. “Công tử, thu ta làm đồ đệ đi.” Nhan Hồng Tân bịch một tiếng quỳ gối trước mặt Lữ Thiếu Khanh, đập đầu lên boong tàu thích thích: “Mong công tử thu ta làm đồ đệ, ta muốn báo thù.” “Người muốn tự sát thì ta mặc kệ người.” Lữ Thiếu Khanh tránh đi, đứng ở một bên, không chút khách khí khinh bỉ: “Loại người không có đầu óc như ngươi, sống cũng chỉ liên lụy người khác.” Nhan Hồng Vũ há to miệng, muốn nói thay cho đồ đệ vài câu. Nhưng cuối cùng nàng ta vẫn ngậm chặt miệng lại. Theo ý tứ của Lữ Thiếu Khanh thì nàng ta cũng là loại người không có đầu óc. Người được gọi là Tam bá kia nàng ta đã nhìn thấy rõ, là tu sĩ hai phái giả dạng, mục đích không cần nói cũng biết. Nếu không phải Lữ Thiếu Khanh ngăn cản nàng ta, nàng ta cũng sẽ lao ra, rơi vào cạm bẫy của hai phái. “Công tử, mong rằng...” “Nhìn cái quái gì.” Lữ Thiếu Khanh lấy ra một món đồ: “Thứ này, từ đâu ngươi có?” Món đồ lớn bằng bàn tay, còn có một vài vết tích như gỉ sắt bên trên. Vừa nhìn qua nó chỉ như một món đồ bình thường, vút trên mặt đất cũng chẳng ai thèm nhặt. Nhan Hồng Tân nhìn qua, rõ ràng là món đồ ban nãy hẳn ta vừa lấy ra ngăn cản một kích trí mạng của tu sĩ Kế Đan kỳ. Về mặt của Lữ Thiếu Khanh lộ ra vài phần nghiêm túc, trừ vật giới chỉ của hẳn đang hơi tỏa nhiệt. Thứ đồ này có cùng nguồn gốc với mấy thứ đồ trong Thời Quang ốc của hẳn. Là thứ Lữ Thiếu Khanh hẳn nhất định phải có được. “Cái này, cái này, ta và Tất Tụ nhặt được trong lúc thăm dò bí cảnh.” “Lúc đó nhìn thấy nó cứng vô cùng nên đã giữ lại.” “Nếu công tử thích, ta tặng người.” Nhan Hồng Tân nói sơ qua chuyện mình có được như thế nào. Lữ Thiếu Khanh thu lại: “Đây là do ta xuất thủ giành được, cần được người tặng sao?” Nhan Hồng Tân ngạc nhiên, Nhan Hồng Vũ cũng ngạc nhiên. Nàng ta nhìn sang Lữ Thiếu Khanh, sắc mặt cổ quái: “Công tử, vừa rồi công tử xuất thủ là vì thứ này sao?” Lữ Thiếu Khanh hỏi lại: “Không thì sao? Ta ăn no rồi việc à?” Trong lòng Nhan Hồng Vũ thầm chửi thề,

hóa ra mình không nhìn lầm người. Cũng không trách nhầm hấn. Hấn thật sự định nhìn đệ đệ mình bị người ta giết chết mà thờ ơ. Tên khốn kiếp này, người còn mặt mũi nói mình có tinh thần trọng nghĩa sao? Trong lòng Nhan Hồng Vũ thầm nghĩ rằng. Trong mắt hấn đệ đệ mình còn không giá trị bằng món đồ cổ quái kia. “Được rồi, tỷ đệ các người đoàn tụ, thật đáng mừng, xuống thuyền tìm một chỗ chúc mừng đi.” Lữ Thiếu Khanh không có ý định để ý đến hai tỷ đệ này, hạ lệnh đuổi khách với hai người. Hấn cứu Nhan Hồng Tân một mạng, lấy đồ kia của Nhan Hồng Tân, coi như hai bên xong. Quả nhiên là tên khốn kiếp. Nhan Hồng Vũ nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh đuổi người thì trong lòng tức giận, các loại cảm xúc phiền muộn đều có khiến trong lòng nàng ta khó chịu không kể xiết. Giao tiếp với người này quá khó khăn. Nhan Hồng Tân nói với Lữ Thiếu Khanh: “Công tử, mong hãy giúp chúng ta một tay.” “Không hứng thú, đi đi, tranh thủ xuống thuyền, đừng ép ta xuất thủ, ta sẽ không thương hoa tiếc ngọc đâu.” Điểm này ta tin. Trong lòng Nhan Hồng Vũ thầm nghĩ. Nàng ta cảm nhận được một cảm giác bất lực trong lòng, tên khốn này căn bản không hề coi nàng ta là mỹ nữ để đối đãi. Đúng lúc này, Kế Ngôn bỗng nhiên đứng lên, nhìn về phía xa, ánh mắt lợi hại như có thể xuyên thấu thời không. “Có người đến.” Gương mặt Nhan Hồng Vũ và Nhan Hồng Tân mờ mịt. Bọn họ đực mặt ra nhìn Kế Ngôn đột nhiên đứng lên. Nhan Hồng Vũ nhìn Kế Ngôn áo trắng phản phật, ánh mắt lóe lên vẻ khác lạ. Từ lúc nàng ta lên thuyền đến bây giờ, Kế Ngôn vẫn luôn ngồi ở mũi thuyền, không hề động qua. Hấn ta nói chuyện đã ít lại càng ít, tạo , cho người ta một loại cảm giác thần bí. Kế Ngôn cảm nhận được có người tới, Lữ Thiếu Khanh cũng cảm nhận được. Mặc dù đi theo mấy ngàn dặm, nhưng người tới không hề che giấu khí tức bản thân, cứ tản ra không kiêng nể gì, như thái dương lóa mắt trên trời. Chỉ cần không mù đều có thể cảm nhận được. Khi người này càng ngày càng tới gần, hai tỷ đệ Nhan Hồng Vũ cũng cảm nhận được. Trong không khí tràn ngập áp lực nặng nề, như sắp xảy ra bão tố, tất cả âm thanh đều biến mất. Áp lực nặng trĩu khiến hô hấp của hai tỷ đệ Nhan Hồng Vũ trở nên nặng nề, hai người cảm thấy có một ngọn núi lớn đang đè ép người mình, hô hấp khó khăn, cơ thể khó động đậy. Đây là một loại cảm giác bản năng, hai người cảm nhận được phía trước có một tồn tại kinh khủng đang đi về phía bọn

họ.Nhan Hồng Vũ nhìn thấy sắc mặt đê đê sắc mặt tái nhợt, chống đỡ không nổi, quỳ trên mặt đất, hai tay chống đất, áp lực tràn ngập trong không khí khiến hần ta hết sức đau khổ.Nhan Hồng Tân bị thương nghiêm trọng, chưa được trị liệu, dưới trạng thái này, vết thương trên người một lần nữa nứt ra, máu tươi chảy ròng ròng.Nhan Hồng Vũ có lòng muốn giúp đỡ đê đê, nhưng nàng ta cũng vô cùng khó khăn.Hữu tâm vô lực.Bỗng nhiên, một cơn gió màu xanh lá lướt đến, Nhan Hồng Vũ cảm thấy áp lực nhẹ đi.Áp lực vô hình trên người tiêu tán thành vô hình.“Phù phù.”Nhan Hồng Tân bên cạnh đặt mông ngồi dưới đất, sắc mặt tái nhợt, như là vừa ngâm nước được người ta cứu lên, hít lấy hít để từng hơi.“Thật là phé.” Lữ Thiếu Khanh đứng trước mặt bọn họ, lắc đầu.Nhan Hồng Vũ nhìn Lữ Thiếu Khanh, trong mắt lộ ra tia cảm kích.Tên này... Mặc dù miệng lưỡi khiến người ta chán ghét nhưng ít ra cũng không phải người xấu.Chắc chắn đã giúp chúng ta hóa giải áp lực.Trong lòng Nhan Hồng Vũ vừa có vài phần cảm kích thì lại nghe thấy Lữ Thiếu Khanh nói: “Tranh thủ thời gian giúp hần chữa thương đi, đừng để hần chết trên thuyền ta, điềm xui xẻo sẽ chọc phải quỷ đây.”Cảm kích trong lòng Nhan Hồng Vũ lập tức tan thành mây khói, tên này, thật sự khó khiến người ta cảm kích.Nói không chừng vì sợ đê đê chết trên thuyền nên mới có thể ra tay giúp chúng ta.Thật sự đáng ghét.“Hừ! Thật to gan.”Hừ lạnh một tiếng, như gió lạnh thổi qua, một bóng người xuất hiện ở trên trời, từ trên cao nhìn xuống nhìn chăm chăm bọn họ.Nhan Hồng Vũ và Nhan Hồng Tân ngẩng đầu, nhìn người tới, không tìm được la lên hoảng hốt: “Từ Cát?!”Sắc mặt hai người kinh Hoàng, ngữ khí mang theo hoảng sợ, thậm chí lộ ra tuyệt vọng.

Chương 470 - Hơi yếu

Chương 470: Hơi yếu “Ai?” Lữ Thiểu Khanh quay đầu: “Nhìn bộ dạng các người hình như hần rất mạnh?” “Nguyên Anh kỳ, Phong Lôi giáo.” Nhan Hồng Tân căng thẳng không thôi, như con cừ non kinh sợ, nói với Lữ Thiểu Khanh: “Công tử, cẩn thận. hần mới một trăm hai mươi tuổi mà đã là Nguyên Anh kỳ, là thiên tài đấy.” “Thiên tài?” Lữ Thiểu Khanh lập tức khinh thường. Nhan Hồng Vũ cũng căng thẳng, tuy nhiên vẫn còn đỡ hơn đệ đệ nàng ta một chút, nàng ta vẫn khá bình tĩnh, nói với Lữ Thiểu Khanh: “Công tử, mặc dù thực lực người rất mạnh nhưng hần là Nguyên Anh kỳ thiên tài, ba năm trước đã bước vào Nguyên Anh kỳ, được vinh danh là Nguyên Anh kỳ trẻ tuổi nhất Đông Châu.” Nhan Hồng Vũ cảm thấy một kiếm vừa rồi của Lữ Thiểu Khanh có phong thái vô thượng, nhưng Lữ Thiểu Khanh quá trẻ tuổi. Cốt linh quá trẻ, thậm chí nàng ta còn cảm thấy không lớn bằng nàng ta. Người như vậy có lợi hại hơn nữa thì sao có thể qua được Nguyên Anh kỳ chứ? Một kiếm vừa rồi chắc chắn là dùng bí pháp gì. Nhưng lời khuyên của Nhan Hồng Vũ chỉ đổi lấy một tiếng khinh thường của Lữ Thiểu Khanh. “Dừng!” “Đông Châu các người xuống dốc đến mức này à? Kẻ như vậy mà cũng dám xưng là Nguyên Anh kỳ trẻ tuổi nhất Đông Châu?” Nhan Hồng Vũ và Nhan Hồng Tân đều im lặng. Đại ca, rốt cuộc người có năng lực như thế nào mà dám nói một vị Nguyên Anh kỳ như vậy? “Haha.” Từ Cát trên bầu trời nghe thấy cuộc đối thoại của nhóm Lữ Thiểu Khanh không kìm được bật cười ha hả. Từ Cát chấp hai tay sau lưng, ngạo nghễ đứng đó, như vị thần trên trời ở trên cao nhìn xuống ngấm đấm phàm nhân: “Ếch ngồi đáy giếng, xích trạch chi nghê.” Sau đó hần ta khinh miệt nói: “Tự sát đi, ta cho phép các người đầu thai.” Sau khi nói xong, khí tức đột nhiên chấn động, như trung tâm cơn lốc bộc phát, một cỗ uy áp vô hình tản ra. Cây cối trên mặt đất bị ép cho vang lên tiếng răng rắc. Sắc mặt hai tỷ đệ Nhan Hồng Vũ tái nhợt, hoảng sợ. Trong lòng sinh ra tuyệt vọng, địch nhân như vậy làm sao họ có thể ngăn cản. Kế Ngôn cau mày, đột nhiên có chút không muốn động thủ. Quá yếu. Hần ta quay đầu nói với Lữ Thiểu Khanh:

“Hay là, đệ lên đi?” “Huynh định lười đẩy à?” Lữ Thiếu Khanh tức giận mắng: “Trước đó là ai đã nói không được giành với huynh?” “Hơi yếu!” Kế Ngôn ăn ngay nói thật, khi dễ kẻ yếu hơn hẳn ta rất vô nghĩa. Hẳn ta thích mạnh. Kế Ngôn đưa tay, Vô Khâu kiếm rơi vào trong tay hắn ta, Kế Ngôn hỏi lại Lữ Thiếu Khanh: “Không có gì cần hỏi sao?” Lữ Thiếu Khanh tiếp tục mắng: “Không, bớt ở đây giả vờ đi, tranh thủ làm thịt hắn mau.” Từ Cát nghe thấy cuộc đối thoại của Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh, hắn ta đến mức méo mó mặt mũi. Tiểu tử khốn kiếp đến từ đâu mà không biết trời cao đất rộng vậy? Đúng là khiến người ta buồn nôn. Ta được vinh danh là một trong những thiên tài Đông châu, từ lúc nào đến loại a miêu a cầu như các ngươi chỉ trở vậy? “Được, được.” Từ Cát giận quá bật cười: “Coi như ta đã biết thế nào là cuồng vọng rồi.” “Ta thay đổi chủ ý, ta muốn rút hồn phát các ngươi để đốt thiên đàng, để cho các ngươi thấy rốt cuộc ta lợi hại như thế nào.” Nhan Hồng Vũ và Nhan Hồng Tân nghe thấy vậy trên mặt lộ ra vẻ tuyệt vọng. Hai vị đại ca, các ngươi chơi trò gì vậy? Các ngươi đang công khai sỉ nhục một vị Nguyên Anh kỳ đây. Sao lại muốn chọc giận hắn ta chứ? Một vị Nguyên Anh kỳ nổi giận ra tay không chút lưu tình, các ngươi làm sao ngăn cản đây? Hơn nữa, các ngươi là người từ đâu tới? Các ngươi tự đại như vậy, người nhà các ngươi có biết không? “Tỷ tỷ, xong rồi.” Nhan Hồng Tân nói khẽ với Nhan Hồng Vũ. Không chọc giận Từ Cát còn có thể lợi dụng sự kiêu ngạo khinh địch của Từ Cát để tìm một cơ hội chạy trốn. Giờ chọc giận Từ Cát, bọn hắn muốn tự sát cũng không có cơ hội nữa. Nhan Hồng Vũ không nói lời nào nhưng trong lòng vô cùng đồng ý. Đồng thời cũng hơi mất mát. Vốn cứ tưởng Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh có chỗ khác biệt, lại không nghĩ rằng hai người đều giống nhau. Tự đại cuồng vọng. Ai! Trong lòng Nhan Hồng Vũ thầm thở dài, cam chịu số phận vậy. Trong ánh mắt bất đắc dĩ của Nhan Hồng Vũ, Kế Ngôn hành động rồi. Hắn ta phóng ra một bước, như lợi kiếm ra khỏi vỏ, phong mang tất lộ. Trong mắt Nhan Hồng Vũ, bóng dáng Kế Ngôn dường như trở nên cao lớn vô tận, trở thành duy nhất trong thiên địa này. Kiếm quang đột khởi, một cổ phong mang kiếm ý kinh khủng xông lên trời. Kiếm ý trùng thiên, trời đất rung động, gió nổi mây phun. Lúc đầu vốn Từ Cát rất coi thường Kế Ngôn. Gã thấy, Kế Ngôn chẳng qua chỉ là một thanh niên, một tiểu quỷ không biết trời cao đất rộng

thôi mà. Song sau khi Kế Ngôn bỏ ra một kiếm, Từ Cát biết gã sai rồi. Sai rất lớn. Một kiếm này, cho dù là tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, hậu kỳ cũng không thể xuất ra được. Trước một kiếm này, Từ Cát cảm thấy mình như một đứa trẻ đang đối mặt với thiên uy. Thậm chí trước mặt một kiếm này, Từ Cát còn cảm nhận được khí tức của Đạo. Da đầu gã tê rần, đây là thứ Nguyên Anh kỳ có thể lĩnh ngộ được sao? Đây là kiếm ý con người có thể lĩnh ngộ được sao? Tên này không phải là con riêng của Thiên đạo đấy chứ? Sau khi Từ Cát tiến vào Nguyên Anh kỳ đã thuận thế lĩnh ngộ kiếm ý. Trước đây, gã cảm thấy kiếm ý của gã là vô địch thiên hạ. Giờ đối mặt với một kiếm kinh khủng này của Kế Ngôn thì cuối cùng gã đã biết cú chốt là gì? Kiếm ý là Từ Cát gã lĩnh ngộ là cú chốt. Dù sao Từ Cát cũng là Nguyên Anh kỳ, sau khi hết khiếp sợ thì bắt đầu ngăn cản. Ta là Nguyên Anh kỳ, ngươi cũng là Nguyên Anh kỳ, dù kiếm ý của ngươi có lợi hại hơn nữa thì ta không tin ta không ngăn cản được ngươi. “A.” Nhưng mà, Từ Cát lại một lần nữa phát hiện gã sai rồi. Gã thật sự không thể ngăn cản nổi kiếm này. Một kiếm này như Kiếm thần đích thân xuất thủ, thế không thể đỡ. Dù Từ Cát dùng hết thủ đoạn thì gã cũng không ngăn cản nổi một kiếm này. Điều gã có thể làm chỉ là kêu thảm một tiếng, sau đó biến mất trong kiếm quang.

Chương 471 - Một kiếm thành cặn bã

Chương 471: Một kiếm thành cặn bã Kiếm quang biến mất, thế gian đã không còn Từ Cát. Hai tử đệ Nhan Hồng Vũ, Nhan Hồng Tân hoảng sợ nhìn Kế Ngôn. Hai người bị dọa. Từ Cát thân là Nguyên Anh kỳ, một kiếm, chỉ cần một kiếm đã bị đánh biến mất, ngay cả cặn bã cũng chẳng còn. Gã đã hoàn toàn tiêu tán khỏi thế gian này, dù là Nguyên Anh kỳ nhưng gã cũng không thể trốn thoát. Thế này cũng quá kinh khủng rồi, rốt cuộc hắn ta có thực lực gì? Chẳng trách ban nãy khi nói Từ Cát là thiên tài Đông Châu lại bị Lữ Thiếu Khanh khinh bỉ vậy. Trước mặt Kế Ngôn, còn ai dám xưng thiên tài? Còn cả Từ Cát nữa, gã cũng vô dụng quá rồi. Ngay cả một kiếm cũng không đỡ được. Từ Cát đã không còn nữa rồi nên trong lòng hai tử đệ Nhan Hồng Vũ không kìm được khinh bỉ, quá mất mặt cho Nguyên Anh kỳ. Kế Ngôn thu hồi kiếm, Vô Khâu kiếm keng một tiếng xoay một vòng trên đỉnh đầu, sau đó tiếp tục bay đến đỉnh thuyền đợi. Trên mặt Kế Ngôn lộ ra vẻ chưa thỏa mãn, ngữ khí hơi thất vọng: “Quá yếu.” Đây chính Nguyên Anh kỳ của Đông Châu sao? Hắn ta lắc đầu, tiếp tục ngồi xếp bằng ở đầu thuyền, nhắm mắt nhập định. Hai tử đệ Nhan Hồng Vũ, Nhan Hồng Tân nghe thyes câu này thì không biết phải nói gì cho phải. Trong lòng có vô số lời nói bị kìm nén, rất muốn chửi thề. Nhưng lại không biết phải chửi gì. Trong lòng hai người kìm nén đến mức khó chịu, khiến cho bọn hấn muốn phát cuồng. Nhan Hồng Vũ nhìn Kế Ngôn, răng cắn nhẹ bờ môi, trong ánh mắt liên tục lóe lên dị sắc, thậm chí sắc mặt còn ửng đỏ. Ban nãy Kế Ngôn nói Từ Cát quá yếu nàng ta còn tưởng rằng Kế Ngôn giả vờ, là một kẻ xóc nổi, không biết trời cao đất rộng. Trong lòng nàng ta còn thấy thất vọng về Kế Ngôn, cảm thấy uổng cho bề ngoài đẹp trai như vậy. Giờ xem ra, Kế Ngôn không hề nói dối. Từ Cát thật sự quá yếu. Một kiếm đã thành cặn bã, thế này không gọi là yếu thì thế nào gọi là yếu? Thật, thật là khủng bố. Cuối cùng, Nhan Hồng Vũ cũng chỉ có thể dùng từ này để hình dung về Kế Ngôn. Nhan Hồng Vũ nhìn Kế Ngôn ngồi ở mũi thuyền bạch y tung bay trong lòng không kìm được gợn sóng. Tuy nhiên, Kế

Ngôn ngồi ở đó, lạnh lùng cao ngạo, người lạ chớ đến gần. Không ai dám tùy ý bước qua tiếp chuyện. Ngoại trừ. Lữ Thiếu Khanh tiến lên, tay chỉ Kế Ngôn, thở phì phò mắng to: “Làm gì? Làm gì đó?” “Giả ngẫu à? Biết huynh lợi hại rồi, mọe huynh bỏ hấn một kiếm khiến hấn chết sạch sẽ là uy phong lắm à?” “Nguyên anh huynh cũng chẳng thèm giữ lại à? Trữ vật giới chỉ huynh cũng không giữ lại à? Huynh thanh cao cũng được nhưng huynh có thể suy nghĩ cho ta một chút được không?” Lữ Thiếu Khanh tức điên lên, ta giết chết Nguyên Anh kỳ tốt xấu gì cũng giữ nguyên anh lại. Huynh thì hay rồi, huynh không chừa lại cho ta cả chút căn bã, huynh không thấy ngại à? Kế Ngôn quát to một tiếng: “Ồn ào quá, đi sang một bên.” Lữ Thiếu Khanh nhìn thấy hành động của Kế Ngôn thì tức giận đến phát điên, gương nanh múa vuốt: “Thật sự muốn đập huynh xuống thuyền quá đi.” Kế Ngôn hừ một tiếng: “Ta vẫn chưa tận hứng đâu, có muốn đánh một trận không?” Lữ Thiếu Khanh không nói hai lời, bỏ chạy. Nhan Hồng Vũ và Nhan Hồng Tân nhìn dáng vẻ hai người, cả hai cùng im lặng. Hai người cũng không biết nói gì cho phải. Nhan Hồng Vũ thấy Kế Ngôn khôi phục nguyên dạng, trong lòng âm thầm hâm mộ. Nếu nàng ta có thể giống như Lữ Thiếu Khanh, có thể chạy đến tìm Kế Ngôn nói chuyện thì tốt biết mấy. Nếu ta có thể nói chuyện cùng, chắc chắn ta sẽ dịu dàng, tuyệt đối không vừa hét vừa mắng như hấn. Bên này Nhan Hồng Vũ len lén đánh giá Kế Ngôn. Sau khi Nhan Hồng Tân đệ đệ nàng ta hơi khôi phục một chút liền chạy đi tìm Lữ Thiếu Khanh. “Công tử, các người rốt cuộc là ai?” Nhan Hồng Tân chỉ mới mười bảy tuổi, tuổi tác cũng tương tự như Tiêu Y. Trên mặt hấn ta tràn đầy vẻ tò mò, vô cùng tò mò về thân phận của hai người Lữ Thiếu Khanh. Nhan Hồng Vũ cũng vênh tai lên. Hai người Lữ Thiếu Khanh và Kế Ngôn thực lực phi phàm, chắc là Nguyên Anh kỳ, hai người trẻ như vậy đều là Nguyên Anh kỳ, cho dù là ở đâu cũng là những đệ tử tinh anh nhất. Nhan Hồng Vũ rất muốn biết, rốt cuộc là môn phái hoặc gia tộc nào mới có thể bồi dưỡng được hai cao thủ trẻ tuổi như thế này. Tuy nhiên chạy đi tìm Lữ Thiếu Khanh chắc chắn sẽ như đâm đầu vào ngõ cụt. Lữ Thiếu Khanh sắc mặt chẳng vui vẻ gì nhìn Nhan Hồng Tân: “Sao? Muốn điều tra rõ lai lịch của chúng ta để giết chúng ta sao?” Ai có thể giết chết các người? Nhan Hồng Tân nói ra hết lời trong lòng: “Công tử, thực lực của hai

người mạnh như vậy, ai có thể đánh thắng hai người chứ?”“Tự cao tự đại, thế mà tiểu tử ngươi còn có thể sống tới bây giờ cũng có thể coi là kỳ tích rồi.” Lữ Thiếu Khanh không có nhiều cảm tình lắm với Nhan Hồng Tân, rõ ràng là cạm bẫy mà vẫn ngu ngốc xông vào. Kết quả khiến hắn cũng bị cuốn vào chuyện này. Thật là, tiểu đệ ngu ngốc này rốt cuộc còn có bao nhiêu thứ kia nữa nhỉ? Lữ Thiếu Khanh nhìn chằm chằm Nhan Hồng Tân: “Món đồ kia ngươi còn nữa không?” “Không, không còn.” Nhan Hồng Tân sừng sốt một chút, trong lòng ít nhiều có hơi thất vọng, mình còn không đáng để được Lữ Thiếu Khanh để ý bằng thứ đồ kia sao. “Không có sao?” Lữ Thiếu Khanh cũng không bắt ngờ, vô cùng hiện thực nói: “Vậy tốt, giờ các ngươi có thể xuống thuyền rồi đây.” Lữ Thiếu Khanh lại một lần nữa đuổi người. Hai tỷ đệ này cũng phiền phức quá, Nguyên Anh kỳ cũng xuất hiện rồi. Mau chóng đuổi bọn hắn đi mới là thỏa đáng. “Nhưng mà...” Nhan Hồng Tân không ngốc, vội vàng nói: “Công tử, ta, ta biết nơi có thứ tương tự vật kia.” Công tử đã quan tâm món đồ kia, vậy thì nói cho hắn biết để có được cảm tình của hắn. Từ từ rút ngắn mối quan hệ, chưa hẳn không thể thay đổi cái nhìn của công tử đối với ta. Đến lúc đó nói không chừng còn vui vẻ thu nhận ta làm đồ đệ. “Trong tay Tất Tụ Thiếu giáo chủ Phong Lô giáo còn có một món.”

Chương 472 - Ta là tu sĩ chính nghĩa

Chương 472: Ta là tu sĩ chính nghĩa

Nhan Hồng Tân vừa nói ra lời này, nhiệt độ không khí liền giảm bớt vài phần. Về mặt Lữ Thiếu Khanh lạnh lùng, nhìn Nhan Hồng Tân như nhìn thẳng ngóc, ngữ khí bất thiện, có kích động muốn đánh người: “Có phải ngươi cảm thấy ta cũng không có não giống ngươi không?” “Muốn gạt ta thì tìm cái lý do tốt một chút chứ?” Tên ngốc này còn ngốc hơn cả sư muội ta à? Trên người Lữ Thiếu Khanh mang theo sát khí nhàn nhạt, khiến trong lòng Nhan Hồng Tân rụt rè. Hắn ta cảm thấy như mình đang phải đối mặt với một con hung thú, bất cứ lúc nào cũng có thể nuốt sống hắn ta. Ngữ khí Lữ Thiếu Khanh khó chịu, nói với Nhan Hồng Vũ: “Nha đầu, giờ tốt nhất ngươi mang đệ đệ ngươi xuống thuyền, bằng không đừng trách ta không khách khí.” Đi cùng kẻ ngốc dễ bị lây lảm. Nhan Hồng Vũ theo bản năng nhìn Kế Ngôn một chút, bên Kế Ngôn không hề có bất kỳ phản ứng gì. Nhan Hồng Vũ tiến lên một bước, hành lễ với Lữ Thiếu Khanh: “Công tử, ta, ta thay đệ đệ xin lỗi ngươi.” Nàng ta cũng không tin đệ đệ mình. Làm sao có thể trùng hợp đến như vậy. Đệ đệ à, ta biết đệ hận hắn ta thấu xương nhưng cũng không nên gạt người như vậy. Nhan Hồng Vũ lắc đầu với Nhan Hồng Tân, ra hiệu hắn ta đừng làm loạn. Thực lực của hai người Lữ Thiếu Khanh và Kế Ngôn rất mạnh. Không thể tùy tiện đắc tội. “Xin lỗi thì không cần, xuống thuyền đi.” Ngữ khí của Lữ Thiếu Khanh mang theo sự cứng rắn khiến Nhan Hồng Vũ biết, Lữ Thiếu Khanh không phải chỉ nói suông. Hắn ta thật sự lãnh khốc vô tình. Nhan Hồng Tân vội vàng giải thích, trên mặt mang theo vài phần ngây thơ xen lẫn lo lắng, nói: “Công tử, không phải, ta, ta nói thật.” “Trong tay Tất Tụ hắn thật sự có một kiện, lúc ấy chúng ta cùng nhau đi thăm dò bí cảnh, thứ này tổng cộng có hai món, ta với hắn mỗi người lấy một món.” Sau khi nói xong, hắn ta còn giơ tay lên, nghiêm túc: “Công tử, ta có thể thề.” Ngữ khí của Lữ Thiếu Khanh vẫn mang theo vài phần hoài nghi: “Thật sao?” “Thật.” Nhan Hồng Tân nghiêm túc gật đầu, hắn ta không muốn đắc tội với Lữ Thiếu Khanh, chuyện này hắn ta không dám nói dối. Lữ Thiếu

Khanh gật gật đầu, thuận miệng nói: “Ngươi lấy đạo tâm ra thề đi.” Nhan Hồng Vũ suýt chút nữa thì đụng đầu lên boong thuyền, cái tên này. Rốt cuộc có lai lịch gì? Cảm quan của Nhan Hồng Vũ đối với Lữ Thiếu Khanh lại một lần nữa thay đổi. Quá cẩn thận. Đợi sau khi Nhan Hồng Tân thề xong, Lữ Thiếu Khanh mới coi như tin tưởng hắn ta. Hắn không vội vã đuổi người mà ngồi xuống, vỗ vỗ lên boong tàu trước mặt, bảo Nhan Hồng Tân cùng ngồi xuống: “Nói cho ta nghe thử xem thực lực Phong Lô giáo như thế nào, có bao nhiêu Nguyên Anh kỳ, có Hóa Thần không?” Nếu có Hóa Thần, hắn chỉ có thể tạm thời từ bỏ. Nhan Hồng Tân cười khỏ một tiếng: “Phong Lô giáo có hai vị Nguyên Anh kỳ, Từ Cát và Tất Kiển, vừa rồi một vị đã bị Cảnh công tử giết rồi, giờ Phong Lô giáo chỉ còn lại một vị Nguyên Anh kỳ khác, Tất Kiển, tuy nhiên thực lực hắn ta rất mạnh.” Trong lòng Lữ Thiếu Khanh thầm thở phào, không có Hóa Thần, tất thấy đều dễ xử: “Rất mạnh? Mạnh chừng nào? Nguyên Anh hậu kỳ không?” Nếu như là Nguyên Anh hậu kỳ, hắn liên thủ với Kế Ngôn cũng đánh không lại. Chỉ có thể dùng tới đồ Tổ Sư cho. “Cũng không phải là Nguyên Anh hậu kỳ, trước đây không lâu Tất Kiển vừa đột phá Nguyên Anh trung kỳ, đây cũng là nguyên nhân Phong Lô giáo đột nhiên ra tay với Nhan gia chúng ta.” Nhắc đến chuyện của mình, trên mặt Nhan Hồng Tân tăng thêm vài phần cừu hận và thương cảm. “Sau khi hắn bước vào Nguyên Anh trung kỳ đã liên thủ với Nguyên Anh kỳ của Ngân Nguyệt tông để cùng đối phó với Đại trưởng lão Nhan gia chúng ta, khiến Đại trưởng lão Nguyên Anh trung kỳ nuốt hận, mới khiến cho Nhan gia chúng ta gặp đại họa này.” Vừa bước vào Nguyên Anh trung kỳ, nói cách khác chỉ là Nguyên Anh kỳ cảnh giới tầng bốn. So với hắn và Kế Ngôn cao hơn hai cảnh giới nhỏ. Có vẻ hơi phiền phức. Lữ Thiếu Khanh quay đầu, hỏi Kế Ngôn: “Có nắm chắc không?” “Có thể thử một chút, không được liên thủ thủ sau.” Giọng Kế Ngôn lạnh nhạt truyền đến. Ngũ khí bình thần không dao động, dường như đối thủ đối mặt chỉ là con gà nhép chứ không phải là một vị đại năng Nguyên Anh trung kỳ. “Mọi, đến lúc đó huynh bỏ sức một chút, ta không muốn liên thủ với huynh, ta sợ đến lúc đó ta không tìm được đâm sau lưng huynh mất.” Sau khi Lữ Thiếu Khanh mắng hai câu thì quay đầu lại, hỏi Nhan Hồng Tân mặt đã đỏ ra: “Ngươi chắc chắn oplg chỉ có một vị Nguyên Anh

kỳ? Không có Hóa Thân?”Ngũ khí Nhan Hồng Tân rất khẳng định: “Công tử ta có thể khẳng định.”Bên này Nhan Hồng Vũ sau khi sắp xếp lại tâm trạng của mình thì bổ sung nói: “Công tử, không cần lo lắng, Phong Lô giáo lập giáo chưa tới ba trăm năm, giáo chủ là Tất Kiển, không có Hóa Thân.”“Tốt.”

Lữ Thiếu Khanh yên tâm hơn nhiều, chỉ cần không có Hóa Thân, hắn sẽ không sợ: “Ngân Nguyệt tông thì sao?”Nhắc đến Ngân Nguyệt tông, trên mặt Nhan Hồng Tân và Nhan Hồng Vũ tăng thêm vài phần hận ý.“Ngân Nguyệt tông chỉ có một vị Nguyên Anh kỳ, là Đại trưởng lão Ngân Nguyệt tông, hắn tên Đạm Đài Trung, Nguyên Anh kỳ cảnh giới tầng hai.”Nếu không có Đạm Đài Trung hỗ trợ, Tất Kiển vừa vào Nguyên Anh trung kỳ không thể nào đánh bại Đại trưởng lão Nhan gia được.Cho nên bọn họ hận Đạm Đài Trung không hiểu đạo nghĩa hơn.Sau khi Lữ Thiếu Khanh biết được chiến lược đứng đầu của hai môn phái Ngân Nguyệt tông, Phong Lô giáo thì rất hài lòng.Không có Hóa Thân, có thể thử.Món đồ đó đang ở trong tay Thiếu giáo chủ Phong Lô giáo, hắn nhất định phải lấy được.Đây là món đồ của tiêu đệ Tử Quỷ kia, nếu đã gặp, cho dù phải giết người phóng hỏa cũng phải lấy tới tay.Lữ Thiếu Khanh nhìn hai tỷ đệ Nhan Hồng Vũ và Nhan Hồng Tân, hai người đang mang theo vẻ mong chờ nhìn Lữ Thiếu Khanh.Chờ mong Lữ Thiếu Khanh ra tay, báo thù rửa hận cho Nhan gia bọn họ.

Chương 473 - Cần lên kế hoạch sao?

Chương 473: Cần lên kế hoạch sao? Lữ Thiệu Khanh ngẫm nghĩ, nói với hai người: “Dùng đạo tâm để thề đi, ta muốn xác định các người không gạt ta.” Nhan Hồng Vũ và Nhan Hồng Tân trong lòng phiền muộn đến mức muốn thổ huyết. Đến lúc này hắn vẫn không dám hoàn toàn tin tưởng bọn họ. Lữ Thiệu Khanh thấy hai người thề thì hài lòng, hắn nói với Kế Ngôn: “Có dám đi không?” Kế Ngôn không hề mở mắt, khước miệng mang theo nụ cười nhàn nhạt: “Giả sử không mất mắt? Không gây chuyện? Làm việc khiêm tốn?” Sắc mặt Nhan Hồng Vũ lập tức trở nên cổ quái. Mấy lời này là ban đầu chính Lữ Thiệu Khanh đã nói, Lữ Thiệu Khanh vẫn luôn lái nhai bên tai Kế Ngôn. Kết quả bây giờ hắn lại muốn chủ động gây sự. Mắt bị tát rất đau. Nhan Hồng Vũ cảm thấy, nếu như mình là Lữ Thiệu Khanh thì phải đánh nhau với Kế Ngôn một trận rồi tính sau. “Không phải.” Trên mặt Lữ Thiệu Khanh không hề có chút xấu hổ mà còn mắng Kế Ngôn: “Hai tỷ đệ người ta bị bắt nạt như vậy rồi, một gia tộc lớn như vậy chết hết chỉ còn lại hai người bọn họ, muốn đáng thương bao nhiêu có đáng thương bấy nhiêu, muốn thê thảm bao nhiêu có thể thê thảm bấy nhiêu.” “Huynh đã gặp rồi mà lại không có ý định ra tay tương trợ sao? Huynh không xấu hổ à? Huynh có còn là nam nhân không? Ta thấy huynh cứ như đàn bà ấy, huynh và thanh kiếm nát của huynh đều là đàn bà.” “Thân là tu sĩ chính nghĩa, gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, dưới càn khôn tươi sáng, thiên đạo sáng tỏ, ta tuyệt đối không cho phép những chuyện cực kỳ bi thảm như vậy xảy ra. Chuyện này, ta quyết tâm quản chuyện này.” “Ta muốn thay hai tỷ đệ bọn họ đòi lại công đạo.” Hắn nói ra một loạt những lời hiên ngang lẫm liệt, khí thế chính nghĩa xông thẳng chân trời, cảm động trời đất. Nhan Hồng Tân cảm động đến mức không gì sánh kịp, đâu mới là gương mặt thật của công tử sao? Duy chỉ có Nhan Hồng Vũ che mặt, không đành lòng nhìn thẳng. Nàng ta vẫn đánh giá thấp độ dày da mặt Lữ Thiệu Khanh rồi. Trong lòng nàng ta làm bầm, con mọt nó, rốt cuộc hắn đã ăn gì lớn lên vậy. Nhan Hồng Vũ cảm thấy rất khó chịu, gặp phải loại người như Lữ

Thiếu Khanh, nàng ta rất muốn chửi thề nhưng lại không dám tùy tiện chửi thề. Lữ Thiếu Khanh cho nàng ta cảm giác má trái dán má phải, một bên không cần mắt, một bên da mặt dày. Tính cách thì tự tư tự lợi, tham lam tàn nhẫn, sát phạt quá đoán. Không có lợi thì sẽ không quản sống chết của người khác. Nhan Hồng Vũ không rõ, rốt cuộc là hoàn cảnh gì, rốt cuộc là khí hậu gì mới sinh dưỡng được loại người như Lữ Thiếu Khanh. Hơn nữa, thực lực của hắn cường hãn, người khác không làm gì được hắn, đây mới chính là điểm khiến người ta phiền muộn nhất. Lữ Thiếu Khanh nói với Nhan Hồng Tân: “Thiếu giáo chủ plt ở đâu? Dẫn ta đi nào.” “Sau khi Phong Lôi giáo đánh lén Nhan gia chúng ta đã chiếm lấy Trần thành thuộc về Nhan gia chúng ta, nếu không có gì bất ngờ thì Tất Tụ đang ở Trần thành.” “Được!” Lữ Thiếu Khanh gật đầu, sau khi hỏi rõ ràng phương hướng, linh lực dưới chân đưa vào phi chu, phi chu hơi điều chỉnh phương hướng, nhanh chóng lao về phía Trần thành. Hắn ta chính nghĩa lắm nên: “Chúng ta đi đòi một câu trả lời hợp lý cho các ngươi.” Nhan Hồng Vũ bị hù chết, đại ca, ngươi cứ ngênh ngang như vậy đến Trần thành sao? Giáo chủ Phong Lôi giáo là Nguyên Anh trung kỳ, các ngươi không chuẩn bị gì sao? Nàng ta vội vàng nói với Lữ Thiếu Khanh: “Công tử, chúng ta nên bàn bạc kỹ hơn, thương lượng ra một kết hoạch rồi mới đi được.” “Bàn bạc kỹ hơn?” Trên mặt Lữ Thiếu Khanh lộ ra vài phần ngạc nhiên, như kinh ngạc trước lời của Nhan Hồng Vũ, nhìn chăm chăm Nhan Hồng Vũ một lúc. Sau khi hắn thấy Nhan Hồng Vũ như muốn đánh người thì hỏi Nhan Hồng Tân: “Tiểu tử, ngươi xác định nàng ta là thân tử tử của ngươi chứ? Cần bàn bạc kỹ hơn? Không phải lúc này trong lòng phải hận không thể trực tiếp chạy tới Phong Lôi giáo báo thù cho Nhan gia các ngươi sao?” “Nàng ta nói vậy là có ý gì? Không muốn báo thù sao?” “Hay là các ngươi thử đi xét nghiệm DNA thử xem.” Nhan Hồng Vũ không kìm được siết chặt nắm đấm, muốn đấm cho Lữ Thiếu Khanh hai đấm. Ta muốn báo thù, nhưng đầu óc ta không bị úng nước. Chút thực lực ấy giết tới, đây không phải báo thù, mà là tự chui đầu vào lưới, tự tìm đường chết. Lữ Thiếu Khanh đến hỏi Kế Ngôn: “Huynh cần lên kế hoạch sao?” Kế Ngôn hỏi lại: “Đệ cần sao?” “Cần cái cọng lông, Nguyên Anh trung kỳ thôi mà.” Kế Ngôn thản nhiên nói: “Không sai, Nguyên Anh trung kỳ thôi mà.” Ngữ

khí bình thản, mang theo trự tin tràn đầy. Nói đúng ra, là Nguyên Anh trung kỳ cảnh giới tăng bốn thoi mà. Kế Ngôn có lòng tin đánh thắng được. Đầu hai tỷ đệ Nhan Hồng Vũ vẫn hơi choáng váng. Nguyên Anh trung kỳ thoi mà? Đại ca, cũng chỉ có các người mới dám nói lời này. Hai người muốn chửi thề nhưng chửi không nên lời, kìm nén đến mức thật sự khó chịu. Lữ Thiếu Khanh thấy vẻ mặt hai tỷ đệ như bị tảo bón liền khinh bỉ: “Giẫm lên dây thừng cứ tưởng rắn, sợ hết cả hồn.” “Thế nhưng...” Nhan Hồng Vũ không thể châm chọc Kế Ngôn nhưng lần này nàng ta không kìm được muốn châm chọc Lữ Thiếu Khanh một chút: “Công tử, dù sao Tất Kiển cũng là Nguyên Anh trung kỳ, hơn nữa còn có Đạm Đài Trung Ngân Nguyệt tông là Nguyên Anh sơ kỳ, cảnh giới tăng hai đây.” “Lỡ như không đánh lại thì sao?” Lời này vừa nói ra, Lữ Thiếu Khanh càng thêm khinh bỉ: “Đánh không lại thì chạy, có gì phải sợ?” Ngay cả chút đạo lý này mà nàng ta cũng không hiểu sao? Xem ra đầu óc của người Nhan gia đều bị thiếu chút gì đó, cả trách các người đều bị diệt. Về mặt Nhan Hồng Vũ càng thêm lo lắng: “Đến lúc đó chắc chắn hai vị sẽ không bảo hộ được hai tỷ đệ chúng ta đúng không?” Một khi Kế Ngôn, Lữ Thiếu Khanh không địch lại, Tất Kiển thân là Nguyên Anh trung kỳ chắc chắn sẽ không để hổ về núi, sẽ dốc hết toàn lực đuổi giết bọn hắn. Hai tỷ đệ nàng ta thực lực yếu ớt, chỉ cần một người Trúc Cơ hậu kỳ tới là có thể khiến nàng ta và Nhan Hồng Tân cùng đường mất lộ.

Chương 474 - Cần lên kế hoạch sao?

Chương 474: Cần lên kế hoạch sao? (tt)A?Lữ Thiếu Khanh không kìm được nhìn Nhan Hồng Vũ thêm một cái: “Cô nàng này vẫn có chút đầu óc, chỉ là không nhiều thôi.”Nhan Hồng Vũ kỳ quái, vì sao lại nói như vậy.“Đến lúc đó, nếu phải chạy trốn, ai còn chiếu cố các người nữa? Các người tự cầu phúc đi.”Nhan Hồng Vũ tức chết, tên đáng ghét, nói nghe khí khái hào hùng thế, quả nhiên không phải người tốt lành gì.Nhan Hồng Vũ thực sự không muốn nói chuyện với Lữ Thiếu Khanh.Tên khốn kiếp này rất biết chọc tức người khác.Nói chuyện với hắn rất dễ bị cao huyết áp, cũng dễ bị tức chết.Đoạn đường tiếp theo không ai nói gì, tốc độ của phi chu cực nhanh, Trần thành cũng nhanh chóng xuất hiện trong tầm mắt mọi người.Phi chu đi vào trong Trần thành, nhìn thấy cờ Ngân Nguyệt tông, Phong Lô giáo cắm trong Trần thành, hai người Nhan Hồng Vũ và Nhan Hồng Tân nghiêng răng ken két, hận ý trùng thiên.Ngày xưa Nhan gia mới là chúa tể nơi này, bây giờ lại bị người ta chiếm lấy.Hai tỷ đệ hận không thể xông vào, lôi người Ngân Nguyệt tông, Phong Lô giáo ra giết sạch sành sanh.Lữ Thiếu Khanh và Kê Ngôn đứng ở đầu thuyền, nhìn Trần thành.Trần thành giờ thiếu đi vài phần sinh khí, tăng thêm vài phần sát khí.Người đi trên đường phố không nhiều, rất nhiều người đều vội vàng lướt qua, cúi đầu không dám tùy tiện nói chuyện.Trên mặt đất, trên trời đệ tử Ngân Nguyệt tông, Phong Lô giáo đi tuần tra như là ác quỷ, đằng đằng sát khí.Trong không khí mơ hồ tràn ngập mùi tanh gay mũi.Tường đổ vách xiêu, tường thành đổ sập, mặt đất đều như đang nói lên sự bi thảm của Nhan gia.Hai người Nhan Hồng Vũ, Nhan Hồng Tân quỳ gối trên boong tàu nhìn Trần thành, lệ rơi đầy mặt, thấp giọng nghẹn ngào.Thần thức của Kê Ngôn và Lữ Thiếu Khanh quét qua Trần thành thì có thể biết rất nhiều tin tức.Lữ Thiếu Khanh lắc đầu: “Rất ác độc, chẳng những muốn tru cử tộc, ngay cả thập tộc cũng giết.”“Ngay cả phạm nhân đều không buông tha, quá độc ác.”Từ những lời bàn luận của một số người trong thành bọn họ biết, sau khi hai phái đánh bại Nhan gia, chiếm cứ Trần thành liền tiến hành

thanh tẩy Trần thành. Tộc nhân Nhan gì, cho dù là bàng chi hay dòng chính, tất cả đều bị giết chết. Không tiếp nhận đầu hàng. Trong vòng một đêm, mấy ngàn tộc nhân Nhan gia hầu như đã tử thương không còn ai. Những gia tộc có quan hệ tốt với Nhan gia, nói chuyện giúp Nhan gia, thông gia của Nhan gia cũng đều lọt vào công kích của hai phái. Rất nhiều người đều lần lượt phải sạch quan hệ với Nhan gia. Trong thời gian vài ngày, trong Trần thành đầu người cuộn cuộn, máu chảy thành sông. Hơn nữa trong số những người tử thương bao gồm rất nhiều phạm nhân. “Keng!” Vô Khâu kiếm bay tới, rơi vào tay Kế Ngôn, dường như cảm nhận được sát khí của chủ nhân, Vô Khâu kiếm sáng lên quang mang nhàn nhạt, một cỗ khí tức sắc bén tràn ngập. Kế Ngôn lẳng không lao đến bay về phía Trần thành. Lữ Thiệu Khanh sờ lên cằm, không ngừng cười khi khi: “Chết chắc.” Chỉ riêng việc Ngân Nguyệt tông, Phong Lô giáo ra tay với phạm nhân đã chọc giận Kế Ngôn rồi. Hôm nay Ngân Nguyệt tông, Phong Lô giáo chắc chắn sẽ bị hủy diệt. Hai người Nhan Hồng Vũ, Nhan Hồng Tân kích động, nhìn Kế Ngôn phi thân bay đi, trong ánh mắt tràn đầy chờ đợi, bọn hắn hi vọng Kế Ngôn có thể giúp bọn hắn báo thù. Tuy nhiên, Kế Ngôn rời đi, Lữ Thiệu Khanh vẫn đứng ở nơi này bất động, tay sờ cằm, nhìn chăm chăm hai người. “Công tử, còn có chuyện gì sao?” Nhan Hồng Vũ trong lòng kinh nghi bất định, không biết Lữ Thiệu Khanh muốn làm gì. Người không đi hỗ trợ sao? “Ta phải ở đây trông chừng các ngươi, tránh để các ngươi trộm thuyền của ta đi.” “Thuyền này của ta đắt lắm.” Nhan Hồng Vũ tức chết Trần thành, sau núi Nhan gia ngày xưa. Hai vị lão giả ngồi đối diện nhau, trước mặt hai người trưng bày linh trà nóng hổi. Một vị lão giả ngậm miệng, ăn nói ý tứ. Dưới hàng lông mày màu trắng ẩn giấu đôi mắt chứa ánh mắt tàn nhẫn. Một vị lão giả gương mặt đôn hậu, mỉm cười như Phật Di Lặc, như một vị lão nhân hiền lành. Hai người chính là Tất Kiển giáo chủ Phong Lô giáo và Đạm Đài Trung Đại trưởng lão Ngân Nguyệt tông. Trên gương mặt thon gầy của Tất Kiển nở nụ cười mỉm, đôi môi xám trắng, giống hai mảnh lá liễu, để lộ ra vài phần cay nghiệt, hắn ta bung một chén linh trà lên, hít sâu một cái, lộ ra vẻ hài lòng: “Trà này cũng không tệ.” “Nhan gia cũng rất biết hưởng thụ.” Đạm Đài Trung cũng bung lên, cười nhạt một tiếng, nụ cười khiến người ta có vài phần hảo cảm. Nhưng chỉ những người hiểu rõ

gã mới biết được sự hung ác và giả hoạt của gã. “Haha, giờ chẳng phải cũng là đồ của hai chúng ta sao?” “Haha.” “Nhan gia đã diệt, hiện tại toàn bộ phía đông Đông Châu đều là thiên hạ của hai phái chúng ta.” Nụ cười trên mặt Tất Kiển rất thật lòng, hông có Nhan gia, có thể xưng là thế lực lớn ở nơi này cũng chỉ có Phong Lôi giáo và Ngân Nguyệt tông. Hơn nữa! Trong mắt Tất Kiển thêm vài tia an tâm, người mạnh nhất Ngân Nguyệt tông cũng đang an vị ngay trước mặt hắn ta. Thực lực Đạm Đài Trung chẳng qua chỉ là Nguyên Anh kỳ cảnh giới tầng hai, không phải đối thủ của Nguyên Anh trung kỳ hắn ta. Tương lai, nhất định là thiên hạ của Phong Lôi giáo hắn ta. Thậm chí! Tia an tâm trong mắt Tất Kiển lóe thêm vài phần hung ác. Nếu như thời cơ phù hợp, diệt trừ Đạm Đài Trung trước mặt, tương lai chắc chắn Phong Lôi giáo sẽ trở thành bá chủ duy nhất ở nơi này. Đáng tiếc! Tia hung ác của Tất Kiển nhanh chóng bị đánh tan. Vừa ăn Nhan gia, còn chưa tiêu hóa xong. Nếu giờ trở mặt với Ngân Nguyệt tông sẽ chỉ khiến những người khác ngồi làm ngư ông đắc lợi, bây giờ không phải là cơ hội tốt để hạ thủ Ngân Nguyệt tông.

Chương 475 - Trời này còn có thể sụp đổ xuống hay sao?

Chương 475: Trời này còn có thể sụp đổ xuống hay sao? Trên mặt Đạm Đài Trung cũng nở nụ cười tủm tỉm nhưng trong mắt không có chút ý cười nào: “Tất huynh, sắc mặt của huynh không tốt lắm, thế nào? Thương thế ổn chưa?” Trong lòng Tất Kiển haha cười lạnh, hắn ta khoát tay, lại uống một hớp nước trà, không quan tâm nói: “Không sao, vết thương nhỏ thôi mà. Đối phó lão già kia, không trả giá một chút không được.” “May là có Đạm Đài huynh tương trợ, nếu không khó mà...” Bỗng nhiên. “Phụ thân, phụ thân!” “Việc lớn không hay rồi, việc lớn không hay rồi.” Giọng nhi tử Tất Tụ vang lên, hắn ta từ bên ngoài vội vàng tiến đến. Tất Kiển nhìn thoáng qua Đạm Đài Trung, hết sức bất mãn với nhi tử, nghiêm nghị quát: “Chuyện gì? Vội vàng hấp tấp, còn ra thể thống gì?” Lần này Phong Lôi giáo diệt Nhan gia, chiếm cứ địa bàn của Nhan gia. Tương lai có thể tiến thêm một bước. Có được nhiều tài nguyên hơn, hắn ta cũng có thể tiến thêm một bước, tương lai Phong Lôi giáo sẽ trở thành đại phái thứ nhất thứ hai Đông Châu. Thân là nhi tử của hắn ta, là người thừa kế Phong Lôi giáo, từ giờ trở đi nên học tập, học tập cách làm thế nào để làm người thừa kế đại phái. Không thể gặp chút chuyện liền vội vàng hấp tấp được. Hơn nữa, Đạm Đài Trung còn đang ở đây, Phong Lôi giáo có còn thể diện nữa không? Tất Tụ đã hơn ba mươi tuổi, bờ môi có vài phần di truyền từ Tất Kiển, trông có vài phần cay nghiệt. Tuy nhiên giờ trên mặt hắn ta tràn đầy kinh hoàng như vậy phải chuyện lớn đại sự. Sau khi đến, hắn ta nhìn thấy Đạm Đài Trung ở đây thì chần chừ. Tất Kiển nhìn thấy nhi tử như vậy thì càng tức: “Chuyện gì, nói!” Nhưng ánh mắt Tất Tụ vẫn rơi lên người Đạm Đài Trung, ý tứ rất rõ ràng. Đạm Đài Trung cười tủm tỉm, vươn người đứng dậy: “Tất huynh, ta rời đi trước, không làm phiền mọi người.” “Không cần.” Tất Kiển ngăn Đạm Đài Trung lại, không để tâm: “Trời này còn có thể sụp đổ được sao? Nói.” Chuyện lớn bằng trời cũng không sao, chủ yếu nhất là không thể khiến Đạm Đài Trung coi thường. Đại phái tương lai không thể trở thành trò cười của

Ngân Nguyệt tông nho nhỏ được. Dưới ánh mắt nghiêm nghị của phụ thân, Tất Tụ ập a ập ứng nói ra. “Tế thành xảy ra chuyện, đệ tử hai phái chúng ta chết, tử thương thảm trọng.” Tất Kiển nghe vậy liền muốn tóm lấy nhị tử đánh một trận, những chuyện thế này mà cần giấu giấu diếm diếm sao? Hắn ta một lần nữa hung hăng trừng mắt nhị tử, không phải chỉ có vài đệ tử chết sao? Có gì ghê gớm chứ? Sau này chúng ta là thế lực lớn, là đại môn phái, chút tổn thất này không cần để ý. Đại môn phái tương lai như chúng ta cần duy trì được sự bình thản. Nhưng... Khi Tất Kiển nghe nói Từ Cát cũng chết thì hắn ta không thể bình tĩnh được nữa. “Cái gì?” Tất Kiển nhảy dựng lên, sắc mặt thay đổi, phần nộ quát: “Từ Cát cũng đã chết? Ngươi không nói đùa đấy chứ?” Ngươi dám nói đùa với ta, hôm nay ta quân pháp bất vị thân, diệt tên nghịch tử ngươi. “Phụ thân, con nào dám, đây là tin tức từ trong giáo truyền tới, mệnh giản của Từ trưởng lão vỡ tan rồi.” Sau khi Tất Kiển nghe xong thì đứng ngây người ngay tại chỗ, khó mà tiếp nhận được. Mặc dù Từ Cát là Nguyên Anh kỳ mới tấn nhưng dầu gì cũng là một Nguyên Anh kỳ, sao có thể bị người ta tùy tiện giết chết được. Cho dù có gặp đối thủ mạnh hơn hắn ta, dù đánh không lại nhưng chạy trốn hắn không thành vấn đề. Sao lại chết được? Nhưng mệnh giản vỡ tan, đây chắc chắn là sự thật. Tất Kiển không muốn tin, cuối cùng cũng không thể không tin. Các trưởng lão Kế Đan kỳ và đệ tử tinh nhuệ khác chết đều không sao. Duy chỉ có tu sĩ Nguyên Anh kỳ Từ Cát này chết là khiến hắn ta đau lòng. Nguyên Anh kỳ không phải dễ dàng đột phá như vậy. Phong Lôi giáo thêm một Nguyên Anh kỳ hay mất một Nguyên Anh kỳ là hai Phong Lôi giáo hoàn toàn khác nhau. “Có chuyện gì vậy?” Đạm Đài Trung đứng bên nhẹ nhàng hỏi thăm, trên mặt cũng nặn ra vẻ bi thương. Nhưng chỉ người chú ý đến ánh mắt của gã mới có thể phát hiện trong mắt Đạm Đài Trung không hề có tia bi thương mà phần nhiều là cười trên nỗi đau của người khác. Chết thì tốt. Chết rồi, Ngân Nguyệt tông ta mới có cơ hội chứ. Phong Lôi giáo mất đi Từ Cát thực lực sẽ giảm mạnh, kéo gần chênh lệch giữa hai phái. “Đáng chết.” Tất Kiển lấy lại tinh thần, râu tóc đều dựng, sát khí tràn ngập: “Ta nhất định phải chém hung thủ thành muôn mảnh.” Trong lòng Đạm Đài Trung rất vui vẻ, nếu không phải thời cơ không cho phép, gã còn muốn cười lớn hai tiếng, ngoài mặt gã cũng ra vẻ bi thương, nói với Tất Kiển:

“Tất huynh bớt giận, chuyện đã xảy ra rồi, chuyện chúng ta có thể làm là báo thù cho Từ trưởng lão.” “Bảo người bên dưới đi thăm dò, chúng ta ở đây chờ, kẻ nào dám trợ giúp Nhan gia nhất quyết không buông tha một ai.” Lời này của Đạm Đài Trung là thật lòng, Nhan gia hủy diệt có công lao của gã, gã tuyệt đối không cho phép Nhan gia tro tàn lại cháy. “Hai người chúng ta liên thủ, dù kẻ địch cường đại tới đâu đến, chúng ta cũng không sợ.” Bỗng nhiên, Tất Kiển và Đạm Đài Trung đều biến sắc, cùng lách mình rời khỏi chỗ này, xuất hiện ở công lớn Trần thành. Ở chỗ này, một vị thiếu niên áo trắng cầm kiếm đứng lơ lửng giữa không trung. Sắc mặt Tất Kiển và Đạm Đài Trung kinh nghi bất định nhìn thiếu niên áo trắng. Sắc mặt hai người ngưng trọng, thiếu niên áo trắng mặc dù chỉ lạnh lùng đứng lơ lửng ở đây, khí tức bình thường nhưng vẫn mang đến cho hai người một loại cảm giác phong mang tất lộ. Giống như một thanh lợi kiếm giấu đi mũi nhọn, khí thế bức người. Hai người liếc nhau, Tất Kiển tiến lên một bước, trầm giọng hỏi: “Người là người phương nào.” “Kế...” Kế Ngôn nhớ đến lời căn dặn của Lữ Thiếu Khanh, Kế Ngôn trầm mặc. Không bại lộ thân phận của mình, nhưng hắn ta cũng không muốn dùng tên của những người khác. Thế là hắn ta liền lười báo tên mình, Vô Khâu trường kiếm chỉ về phía hai người Tất Kiển và Đạm Đài Trung ở phía xa, một cỗ kiếm ý phong mang tùy tiện bộc phát. Nó như cỏ dại điên cuồng sinh trưởng, mau chóng mọc khắp bầu trời, tràn ngập khắp Trần thành.

Chương 476 - Người không lo lắng sao?

Chương 476: Người không lo lắng sao?Cỗ kiếm ý kinh khủng tràn ngập.Người trong toàn Trần thành trong nháy mắt rung mình.Phàm nhân lạnh run lấy bầy, bọn họ không biết xảy ra chuyện gì, cơ thể chỉ run lên theo bản năng, cảm thấy như trời sắp sụp xuống.Các tu sĩ còn sợ hãi hơn so với phàm nhân.Bọn hắn cảm thấy chung quanh tràn ngập vô số kiếm ý, bất cứ lúc nào cũng có thể giảo sát bọn hắn.Bọn hắn cảm thấy trên bầu trời Trần thành xuất hiện một vị Thần minh, như Kiếm Thần trên trời hạ phàm, muốn quét sạch quỷ mị vôong lượng trên của thế gian.Xung quanh Kế Ngôn, bên ngoài hoa cỏ cây cối xuất hiện vô số lỗ thủng nhỏ bé.Kiếm ý gần như thực chất hóa.Sắc mặt Tất Kiển và Đạm Đài Trung đều thay đổi.Cỗ kiếm ý này, cho dù là bọn hắn cũng cảm thấy tim đập nhanh một cách khó hiểu.Quá kinh khủng, đây là lần đầu bọn hắn cảm nhận được kiếm ý khủng bố như vậy.Trước kia bọn hắn từng gặp đối thủ cường đại nhưng cũng chưa từng cảm nhận được kiếm ý khủng bố như vậy.Nếu như nói ban này bọn hắn còn có chút nghi hoặc.Vậy thì bây giờ, hai người đã vô cùng khẳng định, chắc chắn Từ Cát đã bị Kế Ngôn giết.Tất Kiển sắc mặt khó coi, sát ý sôi trào: “Là người giết Từ Cát, người có quan hệ như thế nào với Nhan gia?”“Dám đối địch với Phong Lô giáo và Ngân Nguyệt tông chúng ta sao?”Kế Ngôn lười nói nhảm, xuất kiếm: “Đánh với ta một trận.”Kiếm quang nhất thời bao phủ Tất Kiển và Đạm Đài Trung bên trong.Tất Kiển và Đạm Đài Trung giận tím mặt.Bọn hắn là Nguyên Anh, hành động này của Kế Ngôn rõ ràng là không hề để bọn hắn vào mắt.“Làm càn!”“Lớn mật!”Đồng thời hai người trong nháy mắt phát giác được thực lực Kế Ngôn, chỉ có thực lực Nguyên Anh sơ kỳ, cảnh giới tầng hai.Tất Kiển giận quá mà cười: “Tốt, tốt, chỉ là một Nguyên Anh sơ kỳ nhỏ bé mà cũng dám gây chuyện trước mặt ta, muốn chết.”Đạm Đài huynh, huynh...”“Tất huynh, giao hắn cho huynh đây.”Đạm Đài Trung nhanh hơn Tất Kiển một bước, gã thuận di một cái, rời khỏi chiến trường đứng từ xa nhìn.Tên giảo hoạt.Tất Kiển trong lòng mắng to.Mặc dù Kế Ngôn chỉ có thực lực Nguyên

Anh sơ kỳ, cảnh giới tầng hai nhưng có thể giết chết được Từ Cát thì chắc chắn có vài phần bản lĩnh. Hắn ta định để Kế Ngôn lại cho Đạm Đài Trung, lỡ như Kế Ngôn có thể làm thịt Đạm Đài Trung, với hắn ta mà nói đây tuyệt đối là chuyện tốt. Tuy nhiên Đạm Đài Trung rất giáo hoạt, nhanh hơn hắn ta một bước, làm tính toán của hắn ta thất bại. Tính toán nhỏ không tác dụng thì hắn ta chỉ có thể động thủ. Tất Kiển nhìn chăm chăm Kế Ngôn, mắt lộ ra hung quang: “Tiểu tử, đi chết đi cho ta.” “Dám giúp Nhan gia ra mặt, ta sẽ khiến cho người hối hận.” Nhưng trả lời hắn ta là kiếm quang sáng chói. Một kiếm rơi xuống, Tất Kiển bị kiếm quang bao phủ, sắc mặt hắn ta ngưng trọng, không thể không cẩn thận ngăn cản. Một kiện pháp khí xuất hiện trong tay hắn ta, đây là một kiện pháp khí tứ phẩm, chặn một kiếm của Kế Ngôn. Xem ra cũng không phải rất lợi hại. Tất Kiển nhìn thấy mình có thể nhẹ nhõm ngăn cản được được một kiếm của Kế Ngôn, trong lòng nhẹ nhàng thở ra. “Đây chính là thực lực của người?” “Chút thực lực ấy cũng dám tới khiêu chiến ta? Muốn chết!” Pháp khí tứ phẩm quay tròn lơ lửng trước mặt hắn ta, Tất Kiển cười lạnh không thôi. Nhưng mà sau một khắc, sắc mặt Tất Kiển thay đổi. “Xoạt xoạt!” Âm thanh rất nhỏ vang lên, trên bề mặt pháp khí quay tròn xoay chuyển bắt đầu xuất hiện những vết nứt nhỏ, sau đó những vết nứt này dần dần lan tràn, mở rộng. “Ầm!” Lại là một âm thanh thanh thúy vang lên, pháp khí tứ phẩm chia năm xẻ bảy, vỡ vụn, hư hỏng hoàn toàn. “Cái này...” Trong lòng Tất Kiển vô cùng sợ hãi, điều này có nghĩa công kích của Kế Ngôn hết sức lợi hại. Lực công kích siêu mạnh, ngay cả pháp khí tứ phẩm của hắn ta cũng chỉ chống đỡ được một lát là bị hủy. Hắn ta nhìn về mặt lạnh lùng của Kế Ngôn, giống như bất kỳ chuyện gì trên thế gian xảy ra cũng không thể làm hắn ta động dung. Sát ý của Tất Kiển tăng mạnh, tuyệt đối phải giết hắn ta. “Đi chết đi!” Tất Kiển một lần nữa gầm thét, lần này hắn ta chủ động khởi xướng tiến công. Khí tức cường đại và kinh khủng bộc phát khiến người Trần thành rơi vào ngày tận thế, cả thế giới đều đang run rẩy. Các đệ tử Phong Lô giáo trong Trần thành nhìn Tất Kiển như vị Thần minh trên trời, tản ra khí tức cường đại thì về mặt cuồng nhiệt, vô cùng kích động. “Uy vũ, giáo chủ uy vũ.” “Ha ha, giáo chủ vô địch thiên hạ.” “Giáo chủ vô địch, Phong Lô giáo vô địch.” “Giáo chủ vạn tuế.” Trên gương mặt Tất Tụ lộ vẻ ngạo nghễ, đây chính là

phụ thân của mình. Hắn ta cười lạnh, khinh bỉ Kế Ngôn:
“Không biết trời cao đất rộng, không biết sống chết, cho là mình có mấy phần thực lực thì sẽ vô địch thiên hạ.” “Dám đến khiêu chiến phụ thân ta? Đúng là không sợ chết.” Các đệ tử Phong Lô giáo xung quanh cười ầm lên, lần lượt chê cười Kế Ngôn không biết tự lượng sức mình. “Còn không phải thế sao?” “Chỉ là một tiểu tử thôi, không biết sống chết.” “Đợi lát nữa định quỳ xuống đất cầu xin tha thứ à?” “Đắc tội giáo chủ còn muốn cầu xin tha thứ? Mơ đi, haha.” “Giáo chủ mới là đệ nhất thiên hạ.” Đạm Đài Trung nhìn Tất Kiển bộc phát, dần chiếm thế thượng phong thì nụ cười trên mặt gã đã biến mất, phần nhiều là vẻ lo lắng. Gã thấp giọng tự nói: “Quá mạnh, có hắn, Phong Lô giáo chắc chắn sẽ trở thành đệ nhất đại giáo nơi này.” “Ta vẫn còn hơi kém, phải nghĩ cách mới được.” Gã nhìn Kế Ngôn đã bắt đầu rơi vào thế hạ phong, Đạm Đài Trung khẽ lắc đầu: “Không biết tự lượng sức mình, còn tưởng rằng kiếm ý của ngươi lăng lệ thì sẽ có vài phần bản lĩnh, cũng chỉ thế thôi.” Trong giọng nói của gã còn mang theo khinh bỉ và thất vọng. Gã còn muốn dùng Kế Ngôn tạo ra chút uy hiếp cho Tất Kiển, tốt nhất là cùng lưỡng bại câu thương với Tất Kiển, như vậy gã sẽ có cơ hội. Đáng tiếc. Tất Kiển lắc đầu.

Chương 477 - Người không lo lắng sao?

Chương 477: Người không lo lắng sao? (tt) Trên thuyền lớn nơi xa. Lữ Thiếu Khanh ngồi ở mũi thuyền, nhìn Trần thành, thần trí của hắn đang quét qua quét lại trong Trần thành. Còn trận chiến của Kế Ngôn, hắn chưa từng nhìn tới. Hai tỷ đệ Nhan Hồng Vũ, Nhan Hồng Tân đều căng thẳng không thôi, nhìn lên trận chiến trên trời. Về mặt hai người căng thẳng, siết chặt nắm đấm, lòng bàn tay đỏ mề hôi, không dám hít thở. Tất Kiển là Nguyên Anh trung kỳ, thực lực cường đại, nếu như Kế Ngôn không có cách nào đánh bại hắn ta, hết thấy đều xong. Thậm chí, bọn họ có thể trốn thoát được hay không cũng khó nói. Hai tỷ đệ nhìn thấy Kế Ngôn hình như dần dần rơi vào thế hạ phong thì càng thêm lo lắng. Nhan Hồng Vũ không kìm được nhìn thoáng Lữ Thiếu Khanh ở đầu thuyền, nàng ta thấy Lữ Thiếu Khanh vẫn ngồi ở mũi thuyền, thần sắc như thường, hơn nữa ngay từ bắt đầu chưa hề nhìn trận chiến của hai bên một lần. Dường như trận chiến của Kế Ngôn không có bất kỳ liên quan gì đến hắn vậy. Tên này, cũng tuyệt tình quá? Với người của mình hắn cũng tuyệt tình vậy sao? Nhan Hồng Vũ không kìm được nói: “Công tử, người không lo lắng sao?” “Lo lắng? Lo lắng cái gì?” Lữ Thiếu Khanh cũng không quay đầu lại, đây cũng được coi là một ưu điểm của hắn, sẽ không có ý để ý đến người khác: “Ta lo chứ.” “Ta lo hai tỷ để các người đến lúc đó sẽ lên lái thuyền của ta đi.” Nhan Hồng Vũ muốn đánh người, thuyền của người ai mà thêm? Lúc Nhan gia ta cường đại, thuyền này không có một vạn chiếc cũng có một ngàn chiếc, ai thêm của người chứ?” “Người không lo lắng cho Cảnh công tử à?” “Không!” Lữ Thiếu Khanh cười nhạo một tiếng, lười nhác trả lời câu hỏi của nàng ta. Nơi xa, giọng Tất Kiển cuồn cuộn như hồng lôi: “Ha ha, tiểu tử, cũng chỉ có chút thực lực ấy sao?” Tất Kiển chiếm cứ thượng phong. Đối thủ của lão ta là Kế Ngôn tuy có kiếm quang sắc bén, kiếm ý phong mang, nhưng cũng không thể uy hiếp được lão ta. Lão ta cảm thấy thực lực của Kế Ngôn cũng thường thôi. Trong lòng Tất Kiển thở phào nhẹ nhõm, cũng từ từ tự tin hơn. Ta là Nguyên Anh trung kỳ, cảnh giới tầng bốn, cũng không phải tiểu tử tầng

hai như hấn ta có thể đối phó được. Tất Kiển cất tiếng cười to: “Hô hô, tiểu tử, ngoan ngoãn đầu hàng đi, ta có thể cho người làm Đại trưởng lão của Phong Lôi Giáo.” “Thậm chí, cho người làm thiêu chủ Phong Lôi Giáo cũng không phải là không được.” Tất Kiển nghĩ mình đã nắm chắc thắng lợi, thế mà lên tiếng mời chào Kế Ngôn. Kế Ngôn biểu hiện xuất sắc, làm cho ngay cả người như Tất Kiển cũng không thể không sinh ra lòng mến tài. Tuổi trẻ, có thực lực, thiên phú hơn người, khí chất hơn người. Mặc dù là đối thủ, Tất Kiển cũng nảy sinh vài phần yêu thích. Hậu bối tuổi trẻ như vậy, vô cùng hiếm thấy. Tất Kiển ngầm so sánh Kế Ngôn và nhi tử của mình ở trong lòng, Tất Kiển nhất thời cảm thấy nhi tử của mình chẳng khác gì một đồng cốt chó. Lúc trước nên bắn lên trên tường. Hoàn toàn không thể so sánh. Nhi tử của mình hơn hơn ba mươi tuổi, mới đúng có Trúc Cơ kỳ. Kế Ngôn thì sao, cốt linh trẻ hơn nhi tử của mình, đã là Nguyên Anh kỳ, ngay cả lão ta cũng cảm thấy cường đại. Không cách nào so sánh được, càng so sánh, càng cảm thấy nhi tử của mình là cốt chó. “Tiểu tử, nhanh đầu hàng đi, nếu không, ta không khách sáo với người nữa đâu.” Thứ trả lời lão ta vẫn là một kiếm của Kế Ngôn như cũ. Một kiếm này không quá mạnh, Tất Kiển dễ dàng tránh được. Lão ta giận dữ: “Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, nếu như vậy, người hãy đi chết đi.” Thiên tài như vậy mà mình không thể sử dụng, vậy thì phải phá hủy. “Phong Ma đao!” Linh lực bùng bạc hội tụ trên bầu trời, một thanh ma đao thanh sắc khổng lồ dài chừng trăm trượng xuất hiện. Thân ma đao tràn ngập linh khí thanh sắc, trên thân đao có các loại yêu ma quỷ quái thi nhau xuất hiện, vừa hung dữ vừa đáng sợ. Tiếng hí rống vang vọng trên không Trần Thành, vô cùng chói tai, vô cùng bén nhọn. Vô số phàm nhân nghe được, thi nhau che lấy lỗ tai kêu to, thậm chí hộc máu hôn mê. “Đi!” Cuồng phong gào thét, ma đao thanh sắc thế như thần phạt, cắt nát hư không, bay thẳng về phía Kế Ngôn. Kế Ngôn đối mặt với Phong Ma đao đang bay nhanh mà đến, biểu cảm không chút thay đổi, cũng không định né tránh, chỉ nhẹ nhàng huy tay phải. Ánh sáng trên thân kiếm Vô Khuru tăng vọt, một kiếm huy ra, một luồng kiếm quang êm dịu to bằng ma đao xuất hiện. Kiếm ý sắc bén lại một lần nữa chất đầy thế gian. Tất Kiển cười lạnh không thôi, vẫn dùng chiêu thức đó à, nó đã vô dụng với ta rồi: “Không biết sống chết” “Tất Tụ nhìn

thấy phụ thân của mình thế mà đưa ra những điều kiện hậu hĩnh như vậy để mời chào Kế Ngôn, mà Kế Ngôn không thêm quan tâm. Gã ta thở phào nhẹ nhõm một hơi, mà cùng lúc đó nổi oán hận trong lòng cũng dâng cao ngút trời. Quá đáng. Thiếu chủ Phong Lô Giáo chỉ có thể là ta. Phụ thân, mau giết hắn ta đi. Tất Tụ thấy Tất Kiển sử dụng một trong những tuyệt kỹ của lão ta, Phong Ma đao, vui mừng quá đỗi. “Hắn ta chết chắc rồi.” “Đây là tuyệt chiêu phụ thân lấy làm tự hào, cũng là một trong những tuyệt chiêu chủ chốt của Phong Lô Giáo chúng ta, hắn ta chết chắc rồi, không ai có thể cản được chiêu này.” “Hừ, tiểu tử đó không biết tự lượng sức mình, tự tìm đường chết.” “Tiếc quá, trước mặt chiêu này, hắn ta chắc chắn sẽ chết không toàn thây, hồn phi phách tán.” Những tu sĩ xung quanh nhao nhao lên tiếng, cười lạnh không thôi. Không ai cho rằng Kế Ngôn có thể sống sót trước chiêu này. “Thình thịch!” “Đao kiếm tương giao, một tiếng nổ nặng nề vang lên. Vô số người bị tiếng động này làm cho học máu, bất tỉnh nhân sự. Ngay cả chỗ Tất Tụ cũng có không ít người sắc mặt trắng bệch.

Chương 478 - Người như thế này, quá yếu

Chương 478: Người như thế này, quá yếu
Tất Tụ vui mừng hô lên: “Kết thúc.” Nhưng mà ngay sau đó, Tất Tụ ngây dại. Chỉ thấy trên bầu trời nơi xa, bạch sắc và thanh sắc đụng nhau, sau khi tạm dừng một chút, ánh sáng bạch sắc đại thịnh, ánh sáng thanh sắc biến mất. Ánh sáng rực rỡ, sắc bén kiếm quang bao phủ lấy Tất Kiển trong ánh mắt kinh ngạc của lão ta. “A!” Tất Kiển kêu thảm một tiếng, tiếng gào vang vọng trên không Trần Thành. Đợi đến lúc kiếm quang tan đi, bóng dáng Tất Kiển một lần nữa xuất hiện trên bầu trời. Tất cả mọi người nhìn thấy bề ngoài của Tất Kiển lúc này, im lặng không dám lên tiếng. Máu tươi đầm đìa, kiếm ý khủng khiếp, vô cùng sắc bén. Mặc dù Tất Kiển có linh khí hộ thể, nhưng trước kiếm khí sắc bén đến mức đó, linh khí hộ thể chẳng khác gì một tờ giấy mỏng. Lão ta bị vô số kiếm khí gây thương tích, kiếm ý tiến vào trong cơ thể lão ta theo miệng vết thương, làm lão ta bị thương. Tất Kiển vốn đã bị thương, mười phần thực lực chỉ có thể phát huy ra bảy tám phần mà thôi. Sau khi lão ta trúng một kiếm này của Kế Ngôn, thương thế nặng hơn, thực lực suy giảm một lần nữa. Trên mặt Tất Kiển mang theo các loại cảm xúc như hoảng sợ, phẫn nộ, oán hận vân vân, nhìn chằm chằm vào Kế Ngôn. Lão ta kêu to lên: “Người, người thế mà còn giấu giếm thực lực?” Tất Kiển khó có thể tin, biểu hiện vừa rồi của Kế Ngôn làm cho lão ta cảm thấy Kế Ngôn chỉ có như vậy. Nhưng lão ta không thể ngờ, Kế Ngôn vậy mà còn đang giấu giếm thực lực của mình. Nếu không phải lão ta sử dụng chiêu Phong Ma đao này, nói không chừng Kế Ngôn vẫn sẽ tiếp tục giấu giếm thực lực. Kế Ngôn thản nhiên nói: “Lấy toàn bộ thực lực của ngươi ra đi.” “Người như thế này, quá yếu.” Giọng nói của hắn ta trước sau như một, vô cùng nhạt nhẽo, không có tí tí dao động. Tất cả mọi người hiểu, Kế Ngôn còn chưa sử dụng toàn bộ thực lực, mà là cố ý giữ lại một phần, muốn xem thực lực chân chính của Tất Kiển. Các đệ tử Phong Lôi Giáo nghe cuộc đối thoại giữa hai người, cảm thấy khó có thể tin, Tất Tụ hoảng sợ kêu to: “Không, không có thể nào, chuyện này là

không thể. “Phụ thân ta là Nguyên Anh trung kỳ, người chỉ là một tên khốn Nguyên Anh tầng hai mà thôi. Vì sao phụ thân ta lại có vẻ như đánh không lại người? Người là yêu nghiệt đến từ phương nào? Đạm Đài Trung cũng khó có thể tin. Sắc mặt của ông ta chuyển sang màu u ám: “Chết tiệt, là vì đại chiến với Đại trưởng lão Nhan gia nên bị thương hay sao?” “Nhưng mà không nên, người không nên bị hắn ta đánh bại.” Đạm Đài Trung chần chờ, nhìn Tất Kiển: “Ta có nên ra tay hay không? Ta nên giúp người hay là chờ người vẫn lạc?” Ánh mắt Đạm Đài Trung lóe lên, trong lòng không ngừng cân nhắc. “Hay lắm, hay lắm.” Tất Kiển cắn răng, biết Kế Ngôn đang nghĩ gì, trong lòng lão ta càng hận, hận đến sắp phát điên. “Tất Kiển ta tung hoành Đông Châu nhiều năm, lần đầu tiên bị người ta coi khinh như vậy, hay lắm, hay lắm.” Sát ý trên người Tất Kiển điên cuồng tràn ra, xông thẳng về phía chân trời, gió mây cuộn cuộn, giống như bão táp sắp ập đến. “Ta sẽ cho người xem thực lực chân chính của ta là thế nào.” Lão ta hét lớn một tiếng: “Lôi Ma đao!” Mây đen dày đặc bất thành linh bao phủ bầu trời, đám mây đen như mực không biết bay đến từ lâu, vô số sấm chớp màu trắng chớp nhá. Một thanh ma đao khổng lồ bắt đầu chậm rãi ngưng tụ. Vô số sấm sét đánh vào thân ma đao, chúng không ngừng hội tụ đến bên nhau, hình thành một thanh Lôi Ma đao khổng lồ. Một khí kinh khủng tức bắt đầu lan tràn. Nhan Hồng Vũ cảm nhận được luồng khí tức kinh khủng này, sắc mặt trắng bệch, Nhan gia Đại trưởng lão vẫn lạc trong chiêu thức này. Hắn ta có cản được không? Trong lòng Nhan Hồng Vũ tràn ngập lo lắng. Mà lúc này, nàng ta phát hiện trên mặt Lữ Thiếu Khanh lộ vẻ phần nộ, sau đó biến mất tại chỗ. Hắn cũng cảm thấy áp lực, định đi giúp đỡ sao? Nhìn Lữ Thiếu Khanh biến mất, Nhan Hồng Tân hết sức lo lắng: “Tỷ tỷ, tỷ nói liệu bọn họ có thắng được không?” Nhan Hồng Vũ nhìn Lôi Ma đao đáng sợ trên bầu trời thượng, chậm rãi lắc đầu, mặt đầy lo lắng: “Không biết, nhưng ta hi vọng bọn họ thắng.” Nàng ta dừng một phen, nghiêm túc nói với Nhan Hồng Tân: “Đệ đệ, nếu bọn họ thua, đệ hứa với ta, lập tức rời khỏi nơi này, chạy càng xa càng tốt.” Nhan Hồng Tân là hi vọng cuối cùng của Nhan gia. Chỉ cần hắn ta còn sống, sớm muộn gì Nhan gia cũng có thể Đông Sơn tái khởi. Nhan Hồng Tân lắc đầu, thái độ kiên quyết: “Ta không đi, ta không muốn chạy trốn nữa.” “Hơn nữa, hai vị công tử nhất định sẽ

thắng. “Nhan Hồng Vũ thờ dài, có niềm tin là chuyện tốt, nhưng chênh lệch về mặt thực lực cũng không thể được lấp đầy bằng niềm tin: “Thực lực của Tất Kiển không phân cao thấp với Đại trưởng lão, làm sao mà đánh thắng được?” “Cảnh công tử chỉ có tu vi Nguyên Anh sơ kỳ, làm sao là đối thủ của lão ta?” “Sợ là cho dù hai người bọn họ liên thủ cũng chưa chắc đánh thắng được.” “Hơn nữa!” Nhan Hồng Vũ càng thêm lo lắng, giống như một đóa hoa không có hi vọng, mất đi ánh sáng rực rỡ thường ngày: “Còn có một tên Đạm Đài Trung nữa, làm sao mà đánh thắng được?” Nhan Hồng Vũ không ôm hi vọng quá lớn với Lữ Thiếu Khanh và Kế Ngôn. Lôi Ma đao đáng sợ nhanh chóng ngưng tụ thành hình, hiện lộ ở trên không Trần Thành. Những người dưới Trần Thành càng thêm sợ hãi, rất nhiều phạm nhân quỳ trên mặt đất, không ngừng dập đầu, chỉ sợ thanh đao này sẽ chém xuống. Một khi thanh đao này chạm đất, Trần Thành sẽ không còn tồn tại nữa. “Chết cho ta!” Tất Kiển gầm thét, Lôi Ma đao mang theo vô số sấm chớp, gào rít lao xuống, giống như xé rách cả hư không, ngay cả trời đất cũng phải chấn động.

Chương 479 - Chỉ thể thôi à

Chương 479: Chỉ thể thôi à Khuôn mặt Kế Ngôn nghiêm lại, chiêu này mang cảm giác nguy hiểm đến cho hắn ta. Có điều, như vậy còn chưa đủ để ép Kế Ngôn lùi bước. Linh lực vận chuyển, kiếm Vô Khuru sáng lên, vẫn chỉ là một kiếm cũ, hào quang vạn trượng. Một kiếm này, có uy thế mạnh hơn bất cứ kiếm nào từ nãy đến giờ. Kiếm khí vô tận bùng nổ, xông thẳng lên trời, kiếm quang cao trăm ngàn trượng trở thành duy nhất trên thế gian. Kiếm ý sắc bén mãnh liệt mênh mông, vô cùng sắc bén. Một kiếm, một đao lại va chạm. Sóng xung kích cuốn sạch tứ phương như hủy thiên diệt địa, vô số cây cối hóa thành tro tàn, đất đai sụp đổ, vô số khe hở lan tràn. Bụi mù cuộn cuộn, trời đất rối loạn. Ánh sáng màu trắng lóe lên dưới Trần Thành, tu sĩ phía dưới thấy tình thế không ổn, mở đại trận phòng hộ đúng lúc. Mặc dù có đại trận bảo hộ, Trần Thành vẫn bị tàn phá nặng nề, mặt đất vỡ ra, tường thành sụp đổ, tổn thất thảm trọng. Sau vụ nổ khủng khiếp đó, đất trời quay về với vẻ yên tĩnh ngày xưa. Tất cả mọi người ngừng thở, cùng đợi kết quả của trận chiến này. Bụi mù tan đi, Tất Tụ nhìn thấy bóng dáng phụ thân vẫn như cũ đứng thẳng trên trời. Gã ta mừng vui tột độ, lớn tiếng gào lên: “Phụ thân, là phụ thân, phụ thân không có việc gì, khả khả, phụ thân thắng.” “Tên tiểu tử kia chết chắc rồi, khả khả...” “Nhưng mà Tất Tụ mới vừa cười hai tiếng, thì tiếng cười chợt nghẹn lại trong cổ như bị một bàn tay vô hình bóp chặt. Trên bầu trời, bóng dáng Kế Ngôn cũng ngạo nghễ đứng thẳng. So với Tất Kiển khí tức suy yếu, tuy khí tức của Kế Ngôn có phần suy nhược hơn trước, nhưng cũng không đáng kể. Trên người hắn ta không có một vết thương nào, vẫn phiêu dật như tiên. Tất Kiển thì khác, so với vừa rồi, lão ta suy yếu hơn, thê thảm hơn. Lão ta nhìn Kế Ngôn bằng ánh mắt khó có thể tin, kiếm vừa rồi mới là kiếm mạnh nhất của Kế Ngôn sao? Lão ta có cảnh giới Nguyên Anh trung kỳ tầng bốn, dù cho bị thương, tuyệt chiêu mà lão ta tung ra cũng không thể bị giải quyết dễ dàng. Nhưng mà Kế Ngôn lại có thể hóa giải một cách nhẹ nhàng, hơn nữa nhìn qua cũng không tiêu hao quá nhiều. Trên mặt Kế Ngôn xuất hiện vài phần thất vọng, chiêu

thức mạnh nhất mà chỉ có chút uy lực ấy sao?Kế Ngôn khẽ lắc đầu, thất vọng thở dài: “Chỉ thế thôi sao?”Không phải trào phúng, mà là thất vọng.Tất Kiển phun một ngụm máu tươi, không biết là do bị Kế Ngôn chọc giận, hay là do bị thương.Hai mắt lão ta đỏ ngầu, gằm thét liên tục, giống như một con sói hoang bị chọc giận: “Chết tiết, ngươi chết đi cho ta.”Cơn phẫn nộ làm lão ta không quan tâm sự suy yếu của mình, chỉ lo gằm thét bắt đầu tấn công, giống như đã đánh mất lý trí.Đòn tấn công mạnh nhất của lão ta mà cũng không làm gì được Kế Ngôn, cho nên Kế Ngôn cũng giải quyết những đòn tấn công lúc này một cách dễ dàng.Ánh mắt Kế Ngôn xuất hiện vẻ lạnh như băng, sát ý tràn ngập.Nếu như vậy, lên đường đi.Nhưng ngay lúc Kế Ngôn chuẩn bị ra tay, một luồng khí tức cường đại bất chợt bùng lên từ bên dưới.Một bóng dáng bạo ngược sắc bén xông lên từ trên mặt đất, lao thẳng về phía Kế Ngôn.“Ha ha, tiểu tử này!”Giọng nói của Đạm Đài Trung vang lên, trong giọng nói toàn là vẻ kiêu hãnh, giống như lão hồ ly vừa đạt được thành công.Lão ta giống như một tên thợ săn ẩn núp trong bóng tối, đột nhiên ra tay vào thời cơ thích hợp nhất, cho Kế Ngôn một đòn trí mạng.Kế Ngôn bất động thanh sắc, mà ánh mắt Tất Kiển tức khắc trở nên sắc bén, khí tức tăng vọt, lại phát lực.Bàn tay lão ta vung lên, một luồng linh lực cường đại bắn về phía Kế Ngôn, lão ta cười ha hả: “Tiểu tử, ngươi quên là còn một người nữa à?”Cuối cùng Đạm Đài Trung vẫn là lựa chọn trợ giúp Tất Kiển.Hiện tại, Tất Kiển vẫn lạc không có lợi gì cho ông ta.Ông ta ra tay vào lúc thích hợp, thời cơ đúng đắn, có thể uy hiếp đến Kế Ngôn.Tất Kiển và Đạm Đài Trung gian xảo như hồ ly.Hai người phối hợp ăn ý, trên dưới giáp công, tràn ngập sát chiêu.Kế Ngôn chỉ có thể ứng phó với một người trước.Nhưng hắn ta làm như vậy, sẽ làm hắn ta bị một người khác đánh trúng.Bất kể là Đạm Đài Trung hay là Tất Kiển, không thể khinh thường đòn đánh của bất kỳ ai trong số họ.Một khi Kế Ngôn bị đánh trúng, không chết cũng sẽ bị trọng thương.Chỉ là trong nháy mắt, Kế Ngôn tức khắc rơi vào nguy hiểm.Phải ứng đối ra sao?Kế Ngôn hoàn toàn không do dự, vẫn nghênh chiến với Tất Kiển như cũ.Làm như Đạm Đài Trung phía dưới không tồn tại.Tất Kiển cười dữ tợn.Đạm Đài Trung nhìn thấy Kế Ngôn dám coi mình như không khí, tức thì giận dữ, sát ý tăng vọt.Ông ta dầu gì cũng là một tu sĩ Nguyên Anh, tuy cảnh giới chỉ có tầng hai.Nhưng

ông ta đã ra rồi, mà Kế Ngôn dám làm lơ ông ta, xem ông ta như không tồn tại. Kế Ngôn đang làm nhục ông ta. “Chết đi cho ta.” Đạm Đài Trung lại hét lớn một tiếng, khí cơ của ông ta tập trung vào Kế Ngôn. Hiện tại, cho dù Kế Ngôn có quay đầu lại ngăn cản cũng không thể cản được chiêu này của ông ta. Đạm Đài Trung tin rằng, dựa vào thực lực của ông ta, dù cho Kế Ngôn có lợi hại hơn ông ta đi nữa, một khi bị ông ta đánh trúng, Kế Ngôn cũng chỉ có thể vẫn lạc đương trường. Mà lúc ông ta sắp đánh trúng Kế Ngôn, một giọng nói vang lên. “Lão già khốn nạn, dám đánh lén à?” “Có hỏi ý ta chưa?” Giọng nói đó xuất hiện sau lưng Đạm Đài Trung, còn giống đánh lén hơn cả đánh lén. Lòng tơ Đạm Đài Trung nháy mắt dựng đứng, cảm nhận được uy hiếp trí mạng. Ông ta nhanh chóng lui lại, thuận di muốn chạy trốn, giống như một con chuột chân kinh, muốn chạy về hang ổ của mình. Nhưng mà đã muộn rồi! Một mạt hàn quang hiện lên trong mắt Đạm Đài Trung, ngay sau đó, cả bầu trời như bốc cháy. Ly Hỏa Phần Thiên! Khởi!

Chương 480 - Phim kinh dị

Chương 480: Phim kinh dị”Hô hô, Đại trưởng lão của chúng ta ra tay, hẳn ta chết chắc rồi.”“Không sai, Đại trưởng lão của chúng ta mới là vô địch.”“Đại trưởng lão uy vũ!”“Các đệ tử Ngân Nguyệt tông vô cùng phấn chấn, lớn tiếng quát lên.”“Đại trưởng lão Ngân Nguyệt tông mới là Định Hải Thần Châm, ông ta vừa ra tay thì có thể chắc chắn phần thắng, trước kia là như vậy, bây giờ cũng là như vậy.”“Hắc, còn không phải cần nhờ chúng ta Ngân Nguyệt tông?”“Thậm chí có không ít người cố ý lớn tiếng nói to, trào phúng đệ tử Phong Lô Giáo bên cạnh.Nhưng mà còn chưa để đệ tử Ngân Nguyệt tông hưng phấn bao lâu.Gần như ngay sau khi bọn họ hô xong, Đạm Đài Trung chấn kinh, thuần di chạy trốn, bầu trời biến thành màu đỏ sẫm.Vô số hỏa diễm xuất hiện, đốt cháy bầu trời, đồng thời cũng bao phủ, cắn nuốt Đạm Đài Trung.”“A!”“Tiếng kêu thảm thiết của Đạm Đài Trung vang vọng trong trời đất, giống như đang chịu hình phạt tàn khốc nhất, khiến người ta nghe thấy mà biến sắc.Một vị đại năng Nguyên Anh tầng hai thế mà lại phát ra tiếng kêu thảm thiết như vậy.Mọi người hoảng sợ không thôi, nhìn lên bầu trời, nhưng lúc này bầu trời đã đỏ rực, giống như thiên hỏa đang cháy, không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì.Đợi đến lúc thiên hỏa tan đi, khí tức của Đạm Đài Trung cũng biến mất.Những người bên dưới hết sức ngạc nhiên, kinh nghi bất định.Đạm Đài Trung đâu rồi?Vì sao khí tức của ông ta lại biến mất không thấy đâu nữa?Không ai biết Đạm Đài Trung đi nơi đâu, trừ một người.Tất Kiển chẳng khác nào vừa gặp quỷ, trên mặt không còn chút máu nào, sợ đến vỡ mật.Thực lực của những người khác có hạn, không nhìn thấy những chuyện xảy ra trên này, lão ta lại thấy rất rõ ràng.Trong mắt lão ta, một thiếu niên áo lam lớn chừng bằng Kế Ngôn xuất hiện như quỷ mị.Vừa như quang minh chính đại ra tay, lại vừa như đánh lén.Đối mặt với đòn tấn công của thiếu niên áo lam, Đạm Đài Trung bị đánh trúngĐòn tấn công của thiếu niên áo lam mạnh mẽ, đánh sợ, chỉ dùng một kiếm đã làm Đạm Đài Trung kêu gào thảm thiết, cơ thể tan vỡ.Cuối cùng, Nguyên Anh của Đạm Đài Trung không thể không vứt bỏ cơ thể bỏ

trốn. Dù vậy, cuối cùng Đạm Đài Trung vẫn không thể chạy thoát. Nguyên Anh của ông ta bị thiếu niên áo lam bắt được, tức khắc mặt sát ý thức, chỉ qua mấy hơi thở, Nguyên Anh của Đạm Đài Trung đã hóa thành năng lượng tinh thuần nhất bị hấp thu, hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này. Từ lúc bắt đầu đến kết thúc, không quá năm lần hít thở, Đạm Đài Trung đã hoàn toàn biến mất trước mặt Tất Kiển, chết vô cùng gọn gàng. Lúc này, Tất Kiển chẳng khác nào vừa xem phim kinh dị. Từ đầu đến đuôi, mặc dù lão ta là Nguyên Anh trung kỳ, cũng thiếu chút sợ đến tiểu ra quần. Lần đầu tiên lão ta nhìn thấy có người giết Nguyên Anh còn đơn giản hơn cả giết gà, chỉ dùng mấy lần hít thở là có thể hấp thu Nguyên Anh của người ta. Theo Tất Kiển, thiếu niên áo lam còn đáng sợ hơn cả thiếu niên áo trắng. Trong mắt lão ta, thiếu niên áo lam là một con quỷ khoác da người. Cho nên, sau khi thiếu niên áo lam Lữ Thiếu Khanh biến mất, Tất Kiển không nói thêm câu nào, tức khắc xoay người bỏ chạy. Lão ta cảm thấy Lữ Thiếu Khanh đã ản núp vào góc tối, chuẩn bị đánh lén lão ta. Một đánh một lão ta không phải là đối thủ của Kế Ngôn, đừng nói tới việc bây giờ có thêm một người nữa ản núp trong góc tối. Tất Kiển chỉ ước gì mình có cánh, lão ta chỉ mong mình có thể tức khắc biến mất khỏi nơi này, có thể chạy xa bao nhiêu thì hay bấy nhiêu. Thật là đáng sợ. Lão ta không muốn chết ở chỗ này. Tất Kiển vừa xoay người chạy trốn nghe thấy một tiếng thở dài, kiếm quang đột nhiên dựng lên sau lưng. Lòng tơ Tất Kiển dựng thẳng lên, chuông báo động trong lòng vang lên mãnh liệt, lão ta cảm nhận được tử thần đã hàng lâm. Tất Kiển quay đầu lại, găm thét muốn ra sức chống cự, nhưng không làm nên chuyện gì, lão ta bị kiếm quang cắn nuốt. Lão ta còn thảm hại hơn cả Đạm Đài Trung, thậm chí chẳng kịp gào lên một tiếng kêu thảm thiết nào, Nguyên Anh cũng chưa kịp chạy trốn, đã hoàn toàn biến mất trong kiếm quang, trở thành một nguyên tố bé nhỏ trong trời đất. Kiếm quang biến mất, Tất Kiển cũng biến mất, trên mặt Kế Ngôn vẫn giữ vẻ thất vọng như cũ. Cảnh giới Nguyên Anh tầng bốn không đủ để cho hắn ta tận hưởng. Hắn ta khẽ lắc đầu, sau đó biến mất khỏi nơi này, quay về phi chu. Kế Ngôn đột nhiên xuất hiện làm tỷ đệ Nhan Hồng Vũ, Nhan Hồng Tân hoảng sợ. Nhan Hồng Vũ thấy sắc mặt Kế Ngôn hơi trắng xanh, lấy hết can đảm quan tâm: “Công tử, người không sao chứ?” “Không sao!” Kế Ngôn ngồi xếp bằng

xuống, ánh mắt lạnh nhạt. Tuy Tất Kiển là Nguyên Anh trung kỳ, nhưng dù sao cũng đã bị thương, thực lực tối đa lão ta có thể phát huy cũng chỉ có tầm Nguyên Anh tầng ba. Thực lực như vậy không thể tạo thành bất cứ uy hiếp nào cho Kế Ngôn. Nhan Hồng Vũ nhìn thấy dáng vẻ bình tĩnh lạnh nhạt của Kế Ngôn, trong lòng kích động. Nàng ta thử thăm dò: “Công, công tử, Tất Kiển lão ta, lão ta...” “Đã chết, không phải là đối thủ của ta.” Kế Ngôn bình tĩnh nói, giống như chỉ nói một chuyện hết sức bình thường. Giống như người bị giết chỉ là một kẻ địch bình thường, chứ không phải một vị đại năng Nguyên Anh cường đại. Lạnh nhạt, trầm ổn. Nhan Hồng Vũ nhìn bóng lưng của Kế Ngôn, dị sắc trong mắt sâu hơn. Bóng lưng như vậy đúng là làm cho người ta yên tâm quá đi mất. Khó trách lúc nàng ta lo Kế Ngôn không phải đối thủ của Tất Kiển, bị Lữ Thiếu Khanh cười nhạo, khinh bỉ. Hóa ra không phải do Lữ Thiếu Khanh lạnh lùng vô tình, mà là do Lữ Thiếu Khanh rất có lòng tin với Kế Ngôn, đó là sự tin tưởng tuyệt đối. “Đạm Đài Trung thì sao?” Nhan Hồng Tân cũng kích động hỏi, Đạm Đài Trung kêu gào thảm thiết, trong lòng bọn họ cũng có suy đoán, nhưng không tận mắt nhìn thấy, trong lòng vẫn rất thấp thỏm. “Cũng vậy, cũng đã chết.”

Chương 481 - Chỉ vì thứ này mà diệt Phong Lô Giáo của ta?

Chương 481: Chỉ vì thứ này mà diệt Phong Lô Giáo của ta? Tuy hai người đã đoán được từ lâu, nhưng lúc nghe Kế Ngôn đích thân khẳng định, hai tỷ đệ vẫn vô cùng chấn động, kích động đến mức hai mắt đỏ bừng. Tất Kiển, Đạm Đài Trung là đầu sỏ hủy diệt Nhan gia, hai người nằm mơ cũng muốn giết bọn họ. Nhưng thực lực hai tỷ đệ rất kém cỏi, nếu muốn giết hai người kia, chỉ là chuyện viễn vông mà thôi. Hiện tại, Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh ra tay, giết hai người này. Hai người Nhan Hồng Vũ, Nhan Hồng Tân quỳ xuống với Kế Ngôn. “Đại ân của công tử, hai tỷ đệ chúng ta không có gì báo đáp, sau này nếu có ngày công tử cần dùng đến chúng ta, chúng ta muôn lần chết cũng không chối từ.” Kế Ngôn im lặng, qua một lúc lâu sau mới nói: “Đứng lên đi, chỉ là thuận tay mà thôi.” “Nếu không phải vì thứ Lữ Thiếu Khanh muốn, Lữ Thiếu Khanh sẽ không tới nơi này, Kế Ngôn cũng sẽ không tới nơi này. Giết Tất Kiển và Đạm Đài Trung, đúng là thuận tay thật.” “Bất kể như thế nào, đại ân của công tử, hai người chúng ta xin ghi nhớ trong lòng cả đời, ngày sau nhất định sẽ báo đáp muôn vạn phần.” “Báo đáp muôn vạn phần?” Giọng nói của Lữ Thiếu Khanh bỗng nhiên vang lên, hắn đã quay lại. Trong tay hắn còn nắm một người khác. “Tất Tụ?” Nhan Hồng Tân vừa nhìn thấy người nọ, hai mắt đỏ ngầu. Không nói hai lời, lập tức định xông lên. “Làm gì?” Lữ Thiếu Khanh không thèm để ý hắn ta, trợn mắt, Nhan Hồng Tân lăn sang một bên như một quả bóng. Lữ Thiếu Khanh giả như mình là một đứa trẻ hư, hung tợn nói với Nhan Hồng Tân: “Chớ có nhiều chuyện, coi chừng ta giết chết người đó.” “Công tử.” Nhan Hồng Tân đứng lên, hai mắt đỏ đậm, nhìn chằm chằm Tất Tụ, hận ý ngập trời: “Gã ta là kẻ thù của ta, xin công tử cho ta chính tay đâm người này.” “Đi qua bên kia, ở đây không có chuyện của ngươi.” Sắc mặt Tất Tụ trắng bệch, sớm đã không có sự hăng hái của thiếu chủ Phong Lô Giáo. Đến tận bây giờ, gã ta cũng không thể tin được. Không thể tin được phụ thân của gã ta đã vẫn lạc, gã ta cũng thành tù nhân. Ánh mắt của gã ta đờ đẫn, không muốn

chấp nhận sự thật. Sau khi tiêu diệt Nhan gia, tiền đồ Phong Lô Giáo vô cùng rực rỡ, thành tựu cao nhất của thiếu chủ như gã ta sẽ rất cao. Ngày sau ở đây, Tất Tụ sẽ người xuất sắc nhất trong những người trẻ tuổi cùng thời. Trong những người trẻ tuổi cùng thời, người thừa kế Phong Lô Giáo Tất Tụ sẽ nhất hô bá ứng, dưới một người trên vạn người. Nhưng mà sau khi Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh xuất hiện, mọi chuyện tức thì thay đổi. Phụ thân của gã ta, Tất Kiến, một vị tu sĩ cảnh giới Nguyên Anh trung kỳ, tầng bốn, người có thể hoành hành Đông Châu này, thế mà lại vẫn lạc trong tay Kế Ngôn. Chuyện này còn không phải chuyện đáng sợ nhất. Đáng sợ nhất là thiếu niên áo lam trước mặt gã ta lúc này. Tuổi nhỏ hơn gã ta, trên mặt cũng treo nụ cười tủm tỉm. Tất Tụ chứng kiến sự đáng sợ của gã ta, lúc đó, cạnh gã ta có tu sĩ Kết Đan bảo vệ. Nhưng hắn chỉ dùng một kiếm, mấy chục người bên cạnh tức khắc bị tàn sát sạch sẽ. Nhanh đến đáng sợ. Tất Tụ còn chưa phản ứng lại đã trở thành tù binh của hắn. Tất Tụ nhìn Lữ Thiếu Khanh cười tít mắt đứng trước mặt mình, trong lòng sợ hãi, lui về phía sau theo bản năng. Áp lực rất lớn. “Thiếu chủ đúng không? Người không cần phải sợ, ta không phải người xấu.” Lời này vừa nói ra, Tất Tụ chỉ muốn nhổ nước bọt vào mặt Lữ Thiếu Khanh. Người không phải người xấu? Vậy thì ai là người xấu? Người không phải người xấu mà xông tới giết phụ thân ta, lại còn bắt ta đến đây? Gã ta cố gắng trấn định, lạnh lùng quát: “Người, người muốn làm gì?” Lữ Thiếu Khanh không vô nghĩa với gã ta, một chiếc nhẫn trữ vật xuất hiện trong tay, Tất Tụ tập trung nhìn vào. Sau đó lại cúi nhìn xuống tay mình, nhẫn trữ vật của mình rơi vào tay hắn từ lúc nào? Lữ Thiếu Khanh ra lệnh cho Tất Tụ: “Mở ra, ta sẽ tha cho ngươi khỏi chết.” “Người muốn làm gì?” Tất Tụ vẫn không hiểu, cướp bóc sao? Có người làm thế này à? Làm ra động tĩnh lớn như vậy, chỉ vì cướp nhẫn trữ vật của một tu sĩ Trúc Cơ kỳ? Một món đồ xuất hiện trong tay Lữ Thiếu Khanh, đúng là món đồ hắn đạt được không lâu trước kia. Hắn quơ quơ thứ trong tay mình hỏi Tất Tụ: “Thứ này đâu?” “Giao ra đây!” Lữ Thiếu Khanh không dám bạo lực mở nhẫn, lỡ như mạnh tay quá, làm hỏng đồ bên trong, hắn biết tìm ai mà khóc đây? “Người, người...” Tất Tụ cảm thấy khó có thể tin, trong lòng điên cuồng gầm thét. Trên mặt của gã ta có thêm vài phần hung dữ: “Người, mục đích của ngươi chính là thứ này?” Lữ Thiếu Khanh hỏi lại một cách

đương nhiên: “Bằng không thì sao, ngươi cho rằng ta ăn no
rừng mỡ à?” “Nếu không phải vì món đồ này, ta mới chẳng
muốn tới nơi này tìm các ngươi.” “Không phải vì báo thù cho
Nhan gia ư?” “Tất Tụ nhìn chăm chăm vào hai tử đệ Nhan Hồng
Vũ và Nhan Hồng Tân. Đương nhiên, hai tử đệ Nhan Hồng Vũ
cũng nhìn chăm chăm vào hắn, sát ý ngập trời. Lữ Thiếu
Khanh lắc đầu phủ nhận: “Không phải, ta không quen bọn
họ.” “Học máu. Chẳng những Tất Tụ muốn học máu. Ngay cả hai
tử đệ Nhan Hồng Vũ cũng muốn học máu. Trước đó, ngươi còn
hiên ngang lẫm liệt nói sẽ xả giận cho chúng ta Nhan gia mà?
Sao bây giờ lại nói trắng trợn là không phải như vậy? Ngươi
cầm tinh con chó à?” Tất Tụ nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh không
giống như nói dối, bỗng nhiên gào to. “A a!” “Gã ta không
ngừng gằm thét như là nổi điên.” “Phốc!” “Cuối cùng, gã ta thậm
chí học ra một ngụm máu tươi, bị nội thương. Tất Tụ khó mà
tin được, gã ta không thể chấp nhận sự thật này, chỉ vì thứ này
thôi sao? Chỉ vì thứ này mà ngươi giết phụ thân ta, diệt căn cơ
Phong Lôi Giáo? Cũng bởi vì này thứ này, gã ta rơi từ đám
mây xuống vũng bùn, tất cả vinh quang đều tan thành mây
khói.

Chương 482 - Chỉ vì thứ này mà diệt Phong Lô Giáo của ta?

Chương 482: Chỉ vì thứ này mà diệt Phong Lô Giáo của ta?
(tt)“Được rồi, đừng có gào khóc ở chỗ này nữa.” Lữ Thiếu Khanh không cho Tất Tụ bị cơ hội thương, tàn nhẫn cắt ngang gã ta: “Mau mở nhãn trữ vật, giao thứ đó ra đây.”“Người...”
Tất Tụ hận chỉ ước mình có thể dùng ánh mắt giết chết Lữ Thiếu Khanh, gã ta cắn răng, hận ý ngập trời: “Đừng có mơ, đời này ngươi cũng đừng mong có được nó.”Khuôn mặt Lữ Thiếu Khanh lạnh xuống: “Người không muốn?”“Dù sao đã rơi vào tay của ngươi, ta không định sống nữa.” Tất Tụ cắn hận nói: “Muốn chém giết muốn róc thịt, tùy ngươi.”Cũng có khí phách đấy.Có điều, chuyện này không làm khó được Lữ Thiếu Khanh, Lữ Thiếu Khanh cười gian: “Ngươi quên rồi sao? Ta có thể dùng bạo lực mở nhãn trữ vật ra, ta vẫn có thể lấy được nó như thường.”Tất Tụ cười lạnh không ngừng: “Ngươi có thể thử xem, nhưng ta nói thật cho ngươi biết, thứ đó không còn bên trong đâu?”“Cái gì?” Lữ Thiếu Khanh ngây ngẩn cả người: “Ngươi nói thật sao?”“Ha ha...” Tất Tụ cười to: “Không sai, sau khi ta có được thứ này, phát hiện không có tác dụng gì, ta đã đưa cho người khác rồi.”“Cái gì?”Lữ Thiếu Khanh nghe vậy giận tím mặt: “Đồ phá gia chi tử, ngươi tặng cái gì không được, sao lại tặng cái này?”“Sao ngươi không tự tặng bản thân mình cho người ta đi? Đồ phá gia.”Tất Tụ nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh tức giận thì vui vẻ hơn nữa: “Hô hô, ngươi giết ta đi, dù sao ta sẽ không nói cho ngươi ta đã tặng nó cho ai, đời này ngươi đừng hòng có được nó.”“Nói cho ta đi, ta hứa sẽ thả ngươi đi.”Nhan Hồng Vũ và Nhan Hồng Tân biến sắc.Nhan Hồng Tân nóng nảy: “Công tử “Đây chính là người hấn ta nằm mơ cũng muốn giết.”Xéo sang một bên đi.”Lữ Thiếu Khanh tức giận lại trừng hấn ta, cái đồ óc heo.Nhan Hồng Tân lại lẩn sang một bên như một quả bóng.Tất Tụ cũng không tin câu nói này của Lữ Thiếu Khanh, gã ta không phải hạng tốt lành gì, sao lại tin những câu nói không có bảo đảm như vậy.Lữ Thiếu Khanh nhìn thấy biểu cảm của Tất Tụ, biết Tất Tụ đang nghĩ gì, hấn nói với Tất Tụ: “Ta có thể dùng đạo

tâm thề, người nói cho ta biết thứ đó ở đâu, ta không giết người, thả người đi.” “Phong Lô Giáo của người vẫn còn, chẳng lẽ người muốn xuống địa ngục gặp phụ thân mình bây giờ sao?” “Người không muốn sống cho tốt, sau này thực lực tăng lên sẽ quay lại báo thù sao?” “Mỗi một chữ Lữ Thiếu Khanh nói hóa thành một cây búa đập mạnh vào lòng gã ta. Chết tử tế không bằng còn sống, mặc dù Tất Tụ có một chút khí phách, nhưng không có nghĩa là gã ta lại chịu chết một cách khó chịu như vậy. Gã ta nhìn thấy hi vọng. Có cơ hội sống sót, gã ta động lòng. Gã ta bắt đầu chần chờ. Lữ Thiếu Khanh thấy thế, không nói hai lời, lấy đao tâm thề trước mặt gã ta. “Ta lấy đao tâm thề với người, chỉ cần người nói ra người đã giao thứ này cho ai, ta sẽ không giết người, sẽ thả người đi. “Trong lòng Tất Tụ mừng vui hết sức, mình tìm được đường sống trong chỗ chết hay sao? Gã ta nhanh chóng khai báo: “Ta tặng thứ đó cho Mạnh Tiêu của Ngọc Đình Phái.” “Ngọc Đình Phái? Mạnh Tiêu?” “Sắc mặt Nhan Hồng Vũ thay đổi. Lữ Thiếu Khanh ngẩng đầu nhìn nàng ta: “Ngọc Đình Phái cũng có thù với Nhan gia người à?” “Nhan Hồng Vũ cười khổ lắc đầu: “Không phải, chỉ là, Ngọc Đình Phái có Hóa Thần.” “Ông trời ơi.” “Sắc mặt Lữ Thiếu Khanh rất rối rắm, có Hóa Thần tồn tại, con đường xông lên diệt môn cướp bóc này liền không thể thực hiện được. Càng nghĩ càng giận, Lữ Thiếu Khanh trừng mắt nhìn Tất Tụ, rất muốn đập chết tên này, đây không phải là tìm việc cho ta làm sao?” “Hỗn đản, người cho nàng ta làm gì? Tán gái sao?” “Không ngờ Tất Tụ đúng thật là làm như vậy, gã ta gật đầu: “Không sai.” “Cái tên tinh trùng lên não này.” Lữ Thiếu Khanh càng hận, nhưng tên dùng nửa người dưới suy nghĩ đều phải chết: “Tán gái người cho cái gì không tốt? Sao cứ phải cho cái thứ này? Lẽ ra khi đó người nên ở lại trên tường.” “Nhan Hồng Tân cũng cực hận, muốn một chân đạp hai thuyền: “Tiểu nhân dê tiện, theo đuổi tỷ tỷ ta không được, liền hạ độc thủ với Nhan gia ta, dê tiện, vô sỉ.” Lữ Thiếu Khanh quá sợ hãi: “Đậu má, người còn dê tiện hơn so với ta?” “Trên mặt Tất Tụ không có chút xấu hổ nào, đương nhiên nói: “Nếu như Phong Lô Giáo và Nhan gia kết thông gia, sẽ là cường cường liên thủ, phía Đông còn có ai là đối thủ của chúng ta?” “Đáng tiếc, Nhan gia các người ngoan cố không thay đổi, Nhan Hồng Vũ các người tự giữ thanh cao. Người có cái gì đặc biệt hơn người, ta có điểm nào không xứng với người chứ?” “Ta không

của được Nhan Hồng Vũ, còn không cho phép ta của những người khác sao? Về mặt Nhan Hồng Vũ không có gì thay đổi, đối với Tất Tụ như một người xa lạ: “Đạo bất đồng, bất tương vi mưu (1).” (1) Không cùng chí hướng thì không thể cùng nhau mưu cầu sự nghiệp được. “Phong Lôi Giáo các người và Nhan gia chúng ta khác nhau về lý tưởng. “Nhan Hồng Tân trực tiếp nói: “Người không xứng với tỷ tỷ của ta một điểm nào. Trước kia đối với ta tốt như vậy, kết giao bằng hữu với ta, thì ra là muốn đánh chủ ý đến tỷ tỷ ta, tiểu nhân vô sỉ.” Tất Tụ cười lạnh: “Nếu không phải bọn họ xuất hiện, hai người các người bây giờ vẫn là chó nhà có tang, hoảng sợ không chịu nổi một ngày.” Nhan Hồng Tân giận dữ, hận không thể lập tức đánh chết Tất Tụ: “Công tử, để ta quyết một trận tử chiến với hấn ta.” Tất Tụ cười ha ha, mặc kệ Nhan Hồng Tân. Nhan Hồng Tân là Trúc Cơ tầng 2, hấn ta là Trúc Cơ tầng 5, đánh Nhan Hồng Tân còn dư dả, nhưng thực lực của Nhan Hồng Vũ không kém hấn ta là bao nhiêu, hấn ta cũng không có lòng tin đánh thắng được Nhan Hồng Vũ hiện tại. Kẻ ngốc mới muốn quyết một trận tử chiến với Nhan Hồng Tân ở chỗ này. Gã ta quay sang nói với Lữ Thiếu Khanh: “Có thể thả ta đi không?” Lữ Thiếu Khanh vuốt cằm, nói: “Lấy đạo tâm thề đi, ta phải chắc chắn người không lừa ta rồi nói sau.”

Chương 483 - Thật hèn hạ mà

Chương 483: Thật hèn hạ mà Về mặt của Nhan Hồng Vũ như tảo bón. Đại ca, huynh chơi trò đạo tâm này đến nghiện rồi sao? Động một chút là lấy đạo tâm thề. Tất Tụ rất dứt khoát, không nói hai lời, thề. Lữ Thiếu Khanh cũng rất sáng khoái, vung tay lên, giải trừ cấm chế trên người gã ta. Tất Tụ đứng lên, cảm thấy có chút khó tin, người này thật sự không gạt người? Về mặt gã ta phức tạp liếc Lữ Thiếu Khanh một cái, lại nhìn Kế Ngôn. Ánh mắt dần dần hung ác, gã ta nói với Lữ Thiếu Khanh: “Sỉ nhục hôm nay, ta nhớ kỹ, một ngày nào đó ta sẽ trả lại gấp bội.” Nam nhân, tóm lại phải giữ thể diện, bị Lữ Thiếu Khanh bắt tới nơi này, chật vật không chịu nổi. Hiện tại tính mạng không lo, tự nhiên phải quăng xuống vài câu thoại độc ác, bằng không mặt mũi này khó giữ được. Nhưng mà, hành động này của gã ta chính là mong muốn của Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh đang lo không có cơ hội ra tay. Hắn lắc đầu, hỏi Nhan Hồng Vũ: “Người Đông Châu các ngươi đều thiếu đầu óc vậy sao?” Trong sự ngạc nhiên của mọi người, Lữ Thiếu Khanh vung tay lên, máu tươi Tất Tụ phun ra, từ trên thuyền bay thẳng ra ngoài. “Ngươi, ngươi!” Tất Tụ ôm ngực, sắc mặt kinh hoảng, hoảng sợ kêu lên: “Ngươi muốn vi phạm lời thề sao?” Nhan Hồng Vũ cũng nghi ngờ không thôi nhìn Lữ Thiếu Khanh. Hắn không sợ phản phệ sao? Một khi phản phệ, đạo tâm liền phệ, đến lúc đó thực lực có mạnh hơn nữa cũng vô dụng. Lữ Thiếu Khanh đứng bên cạnh thuyền, từ trên cao nhìn xuống Tất Tụ: “Ta nói thả ngươi, không giết ngươi, chưa từng nói không thể làm ngươi bị thương đúng chứ?” Ba người đều hiểu. Trò chơi chữ sao? Thật đê tiện mà. Mặc dù là Nhan Hồng Vũ và Nhan Hồng Tân cũng không nhịn được kêu hai tiếng đê tiện. Nhưng lại không thể không bội phục vài phần. Có ai dám lấy đạo tâm ra thề, sau đó chơi trò chơi chữ này chứ? Không sợ vạn kiếp bất phục sao? Sắc mặt Tất Tụ trắng bệch, gã ta không nói hai lời, xoay người bỏ chạy. Lữ Thiếu Khanh cười, không ra tay, mà nói với Nhan Hồng Tân: “Không phải ngươi muốn giết gã sao? Đi đi. Gã bị thương, không còn bao nhiêu thực lực đâu.” Nhan Hồng Tân

mừng rỡ, không nói hai lời đuổi theo. Bị Tất Tụ lừa gạt, phản bội, hẳn ta đã tồn tại ý muốn chắc chắn phải giết đối với Tất Tụ. Trong lòng Nhan Hồng Vũ phát lạnh, nàng ta nhìn Lữ Thiếu Khanh mỉm cười, trong lòng bốc lên hàn khí. Lại một lần nữa linh giáo được thủ đoạn của Lữ Thiếu Khanh, đáng sợ, người này thật sự đáng sợ. Nhan Hồng Vũ muốn theo sau, trong lòng nàng ta có một âm thanh đang nhắc nhở bản thân, bảo nàng ta rời xa Lữ Thiếu Khanh. Có rất nhiều áp lực khi ở bên một người đáng sợ như vậy, không chừng đối phương đang có tính toán với mình. Nhưng Lữ Thiếu Khanh gọi nàng ta lại: “Nào, cô nàng, nói cho ta nghe về Ngọc Đình Phái và Mạnh Tiêu đi.” “Công tử, đệ đệ ta...” “Yên tâm không chết được, hẳn ta chết rồi, ta giúp hẳn ta làm một đại táng nở mày nở mặt là được.” “Ai muốn người làm một đại táng nở mày nở mặt hộ chứ. Nhan Hồng Vũ muốn cào người, nhưng mà nàng ta cũng biết, nếu Lữ Thiếu Khanh đã nói như vậy, đệ đệ của nàng ta sẽ không có việc gì. Nàng ta thu thập tâm tình một chút, chậm rãi nói ra tin tình báo nàng ta biết về Ngọc Đình Phái. Nhưng mà nơi này của nàng ta cách trung bộ rất xa, biết cũng không nhiều, phần lớn đều là một ít tình báo bên ngoài. Ngọc Đình Phái là bá chủ ở khu trung bộ của Đông Châu, nắm giữ hơn chục thành trì, hùng mạnh hơn nhiều so với Nhan gia và Phong Lôi Giáo ở phía đông. Ngọc Đình Phái được thành lập hơn bảy trăm năm, có một Hóa Thần, bốn Nguyên Anh, đệ tử trưởng lão Kết Đan hơn trăm người, thực lực vô cùng mạnh mẽ. Mạnh Tiêu, là đại đệ tử của Ngọc Đình Phái, lực áp thế hệ trẻ tuổi, được xưng là Đại sư tử, nổi tiếng ở Đông Châu. Có thực lực, dung mạo hơn người, là nữ thần mà vô số nam nhân Đông Châu truy đuổi. “Thực lực của nàng ta rất mạnh trong thế hệ trẻ, thậm chí có thể xếp vào hạng 5 ở Đông Châu.” “Lúc Nhan Hồng Vũ nói đến Mạnh Tiêu, trên mặt mang theo vài phần sùng bái, nàng ta cũng muốn trở thành một người như vậy. “Cảnh giới thực lực là bao nhiêu?” Lữ Thiếu Khanh không cho là đúng: “Là Nguyên Anh sao?” “Nhan Hồng Vũ nhin không được lộ ra vài phần xấu hổ, ở trước mặt hai người này nói rất mạnh, nói thiên tài, chung quy có một loại cảm giác mùa riu qua mắt thợ. “Lúc trước có tin đồn nói nàng ta vừa mới đột phá tiến vào Kết Đan hậu kỳ. “Vừa đột phá, cũng chính là cảnh giới Kết Đan tầng 7. Lữ Thiếu Khanh vuốt cằm, lẩm bẩm: “Không biết bắt cóc có được không

nhỉ?“Vì thứ đó, giết người phóng hỏa, cướp bóc trộm cắp, tống tiền, Lữ Thiếu Khanh đều có thể chấp nhận.Nhan Hồng Vũ hoảng sợ, vội vàng nói: “Công tử, cái này chỉ sợ sẽ trêu chọc đến Ngọc Đình Phái, không phải ngươi nói sẽ cố gắng không xung đột với Hóa Thần kỳ sao? Tuy rằng Hóa Thần của Ngọc Đình Phái đã hơn ba trăm năm chưa xuất hiện, nhưng theo lời đồn, người đó vẫn còn, cho nên không ai dám tùy tiện trêu chọc Ngọc Đình Phái.“Lữ Thiếu Khanh nghe vậy, thở dài một hơi: “Phiền phức!“Nhan Hồng Vũ thấy Lữ Thiếu Khanh như vậy, trong lòng thầm nghĩ, cũng có chuyện khiến người khó làm sao?“Nàng ta có sở thích gì không? Ví dụ như, nàng ta thích nam nhân sao?“Lữ Thiếu Khanh lộ ra nụ cười đậm đăng.Nhan Hồng Vũ thiếu chút nữa muốn đâm hấn, quá hèn mọn, quá đậm đăng.Nàng ta cố nén xúc động muốn đánh người, trong lòng âm thầm sinh ra vài phần khinh bỉ.Thật thô tục, người nghĩ rằng mọi nữ nhân đều nghĩ về những thứ đó sao?Hơn nữa tuy rằng bộ dạng người không tệ, nhưng với tính cách của người, Mạnh Tiêu cô nương người ta căn bản không có khả năng coi trọng người.Ai lại thích một tên đê tiện xấu xa, tham tiền tuyệt nghĩa, âm hiểm狡 hoạt chứ? Người so với hấn, còn kém xa.Nhan Hồng Vũ nhin không được nhìn Kế Ngôn vẫn ngồi xếp bằng bất động, im lặng ít nói.Người như vậy mới đáng để trái tim thiếu nữ thầm hứa chứ.Nàng ta chần chờ một lát, cuối cùng vẫn không nhin được mở miệng: “Công tử, nàng ta là thiên tử kiêu nữ, sẽ không trầm mê tư tình nhi nữ đâu. Nàng ta đã từng nói, theo đuổi đại đạo mới là ý nghĩa nhân sinh của nàng ta, không suy nghĩ đến chuyện đạo lữ này.”

Chương 484 - Muốn dùng mỹ nam kế?

Chương 484: Muốn dùng mỹ nam kế? “Cắt!” “Vẫn là tiếng cười nhạo khinh thường quen thuộc. Lữ Thiếu Khanh khinh bỉ Nhan Hồng Vũ: “Chính ngươi không có đạo lý, là câu độc thân, ngươi cũng không thể hy vọng người khác cũng là câu độc thân chứ? Bản thân dầm mưa, cho nên muốn người ta chia dù cho sao?” “Nhan Hồng Vũ bị oán đến trong lòng càng thêm khó chịu, ta không có đạo lý, đó là ta không cần, cũng không hiếm lạ, cũng không có người thích hợp. Cái gì mà chó với không chó, ta xem ngươi mới là chó. Nàng ta dứt khoát nói trắng ra: “Công tử, ta không cảm thấy Mạnh Tiêu cô nương để ý đến ngươi đâu. “Tính cách ngươi như vậy, không ai chịu nổi ngươi. Muốn lọt vào mắt Mạnh Tiêu cô nương, ôm được mỹ nhân về, ngươi không được. “Nghĩ cái gì vậy?” Mặt mũi Lữ Thiếu Khanh tràn đầy ghét bỏ, đồng dục: “Chỉ bằng nàng ta cũng xứng để ta ra tay quyến rũ? Nàng ta nằm mơ cũng đừng mơ loại mộng này. “Đậu xanh. Nhan Hồng Vũ lại bị mặt dày của Lữ Thiếu Khanh làm cho sợ ngây người. Da mặt này, tuyệt đối còn dày hơn so với tường thành Trần Thành. “Mỹ nam tuyệt thế như ta ra tay, ta sợ đến lúc đó cả Ngọc Đình Phái sẽ thành của hồi môn, ảnh hưởng không tốt. “Lữ Thiếu Khanh vuốt cằm, nụ cười này ở trong mắt Nhan Hồng Vũ vẫn đậm tịen như cũ. Đồ không biết xấu hổ. Sau đó Lữ Thiếu Khanh không để ý tới Nhan Hồng Vũ nữa, chạy tới nói với Kế Ngôn: “Hỗ trợ chút. “ “Ồ!” “Nhan Hồng Vũ hoảng sợ phát hiện xung quanh tràn ngập vô số kiếm ý, lít nha lít nhít, kiếm ý vô hình giống như tràn ngập trong không khí xung quanh, che kín cả không gian. Muốn làm gì? Da đầu Nhan Hồng Vũ tê dại, cảm nhận được kiếm ý của Kế Ngôn ở khoảng cách gần, khiến trong lòng nàng ta tràn ngập sợ hãi. Ở trước mặt cỗ kiếm ý này, nàng ta không sinh ra một chút ý phản kháng nào. Lữ Thiếu Khanh không sợ, vẫn kiêu ngạo hung ác như trước: “Làm gì? Làm gì? Muốn tạo phản sao?” “Kế Ngôn hừ một tiếng: “Ta thấy đệ muốn tạo phản mới đúng. “ “Huynh là Đại sư huynh, huynh hy sinh một chút thì thế nào? Nhỡ đâu nàng ta chính là chân ái của huynh thì sao? Giúp ta đi, giúp ta quyến rũ nha đầu kia,

giải quyết nàng ta. “Kế Ngôn lời ít ý nhiều: “Cút!” Lữ Thiếu Khanh tiếp tục lải nhải, giống như một bà lão, dong dài, dính chặt lấy: “Cũng không phải bảo huynh hy sinh những thứ khác, chỉ hy sinh một chút sắc đẹp thôi. Là người bình thường ta còn không lợi dụng đâu.” Kế Ngôn vươn tay phải, Vô Khuru kiếm lẳng không bay tới, hào quang bắn ra bốn phía. “Đánh với ta một trận, đánh thắng sẽ giúp đệ.” “Huynh cút đi!” Lúc này Lữ Thiếu Khanh trở mặt, tức giận mắg: “Phí công thương huynh. Chúng ta là sư huynh đệ, sao có thể đánh nhau trước mặt người ngoài được? Có mặt mặt không?” Khóe miệng Kế Ngôn nhếch lên: “Đệ đánh không lại ta.” Dựa theo tính cách Lữ Thiếu Khanh, nếu đánh thắng, đã sớm ra tay rồi. “Ta đây là nể mặt huynh, đừng có mà nghĩ xấu cho người tốt, không biết lòng tốt của người khác.” Sắc mặt Lữ Thiếu Khanh khó chịu, cuối cùng cũng chỉ có thể buồn bực ngồi xuống, nâng cầm trầm tư. Hắn đang nghĩ biện pháp, làm sao không cần ra tay mà vẫn lấy được vật kia từ trong tay Mạnh Tiêu. Nhan Hồng Vũ ở bên cạnh ngây dại, nàng ta hiểu Lữ Thiếu Khanh muốn làm gì. Thật đê tiện. Nhan Hồng Vũ liên tục châm chọc trong lòng, khinh bỉ Lữ Thiếu Khanh đê tiện. Càng hiểu rõ người này, lại càng có thể biết người này đê tiện vô hạn, hắn còn muốn lấy sư huynh đi thực hiện mỹ nam kế. Kế Ngôn không dám nói là bề ngoài đệ nhất thiên hạ, nhưng cũng cực kỳ đẹp trai, là mỹ nam hiếm có, hơn nữa thêm khí chất bản thân hắn ta, càng là tăng thêm một vạn điểm. Người như vậy chỉ đứng ở đó cũng có thể làm cho vô số nữ hài tử té xỉu. Cho dù là Nhan Hồng Vũ nàng ta đối mặt với Kế Ngôn cũng không nhịn được rung động. Để cho Kế Ngôn đi thi triển mỹ nam kế, không chừng thật đúng là có khả năng thành công. Trong lòng Nhan Hồng Vũ chua xót, mắg to Lữ Thiếu Khanh mặc kệ nhân sự. Nhìn Lữ Thiếu Khanh im lặng không nói, nhú chặt mày, giống như sau khi bị Kế Ngôn từ chối, liền không có cách gì tốt. Nhan Hồng Vũ không khỏi vui vẻ, cũng rất hài lòng với việc Kế Ngôn từ chối. Hừ, Cảnh công tử sẽ không xấu xa không chịu nổi như ngươi đâu. Một lát sau, Kế Ngôn mở miệng: “Vật kia rất quan trọng?” Lữ Thiếu Khanh cũng không ngẩng đầu lên: “Rất quan trọng!” “Vậy đi đi.” Lữ Thiếu Khanh tức giận: “Còn cần huynh nói sao?” Hứa Thành hắn không thể không đi. Nhan Hồng Vũ nghe được có chút mơ hồ, làm sao, hai người cứ quyết định như vậy sao? Nhan Hồng Vũ nhìn Kế Ngôn, chỉ tiếc

rèn sắt không thành thép, chẳng lẽ người muốn đi sử dụng mỹ nam kế sao? Sao người có thể không có lập trường như vậy chứ? Suy nghĩ một chút, vẫn muốn cứu vớt một chút, trong lòng nàng ta không muốn Kế Ngôn đi làm loại chuyện này. Công tử, người không thể bị sự đe dọa của người bán đi được. “Cảnh công tử, Ngao công tử, thực ra còn có thể nghĩ cách khác.” Lữ Thiếu Khanh nghe vậy, nhìn chằm chằm Nhan Hồng Vũ. Ánh mắt thâm thúy, giống như xuyên thấu nội tâm Nhan Hồng Vũ, nhìn thấy suy nghĩ thực sự của nàng ta. Nhan Hồng Vũ bị nhìn không chịu nổi, ánh mắt quá có tính xâm lược, nàng ta vội vàng quay đầu đi, không dám đối mắt với Lữ Thiếu Khanh. “Người, người nhìn cái gì? Ta nói không đúng sao?” “Hắc hắc...” Lữ Thiếu Khanh cười lạnh hai tiếng, khiến Nhan Hồng Vũ kích động muốn đánh người. Người hắc cái rắm. Nhan Hồng Vũ phát hiện sau khi mình gặp Lữ Thiếu Khanh, chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi mà trong lòng nàng ta đã nói tục rất nhiều. Đúng lúc này, Nhan Hồng Tân trở lại, trên người mang theo vết thương, vết thương cũ chưa lành, lại thêm vết thương mới, hơi thở suy yếu. Nhưng trên mặt hắn ta lại mang theo hào quang vui sướng vì báo được thù lớn.

Chương 485 - Ngủ ngoài đường cũng không muốn bị người làm thịt

Chương 485: Ngủ ngoài đường cũng không muốn bị người làm thịt”Đệ đệ...““Tỷ tỷ, ta tự tay giết hắc ta, báo thù cho Nhan gia.“Ánh mắt Nhan Hồng Vũ không nhịn được đỏ lên.“Được rồi...” Đúng lúc thương cảm, vẫn là giọng Lữ Thiếu Khanh vang lên: “Xuống thuyền đi, ở trên thuyền của ta lâu như vậy, cũng nên rời đi rồi.“Lữ Thiếu Khanh không cho hai tỷ đệ khóc rống lên, phát tiết bi thương và vui mừng trong lòng, trực tiếp đuổi người.Nhan Hồng Vũ lau mắt một cái, trong lòng nàng ta sớm đã có suy nghĩ này rồi.Nàng ta nói với Lữ Thiếu Khanh: “Công tử, các người muốn đi Ngọc Đình Phái tìm Mạnh Tiêu cô nương, ta đã đi qua Hứa Thành, còn khá quen thuộc với Hứa Thành, hẳn là có thể giúp được.“Ta phải đi cùng, không thể để cho người bán sư huynh của người đi được...Rời khỏi Trần Thành, lại hướng Tây Nam mà đi, phi hành hơn nửa tháng mới đến Hứa Thành.Lữ Thiếu Khanh có chút buồn bực.Kế hoạch của hắn là đi Triều Thành ở Yên Châu. Dựa theo con đường đã định đi qua Trần Thành, tiếp tục đi thẳng về phía Tây, cuối cùng đi về phía Bắc, là một đường đi hình góc vuông, có thể tiết kiệm được rất nhiều thời gian.Hiện tại tuyến đường góc vuông bởi vì đồ vật của tiểu đệ ma quỷ xuất hiện mà biến thành một tuyến đường chéo ba mươi độ, không thể không chạy rất nhiều đường.Nhưng mà không có cách nào khác.Loại vật này đã mười năm không gặp, lúc ở Tề Châu cũng chỉ có thể tìm được hai món, hiện tại ở Đông Châu này cũng có hai món, dù gì cũng phải cầm hết chúng nó vào tay.Trên thuyền có thêm hai tỷ đệ Nhan Hồng Vũ, Nhan Hồng Tân.Nhan Hồng Vũ đứng trên boong tàu, nhìn đệ đệ của mình, trên mặt lộ ra vẻ cảm khái.Nhan gia đã diệt, chỉ còn lại hai con mèo nhỏ bọn họ, ở lại Trần Thành đã không có bất kỳ ý nghĩa gì.Tuy Lữ Thiếu Khanh đã tiêu diệt toàn bộ đệ tử Phong Lôi Giáo và Ngân Nguyệt Tông ở Trần thành, nhưng Ngân Nguyệt Tông và Phong Lôi Giáo còn có một số đệ tử rải rác bên ngoài.Thực lực tỷ đệ hai người quá yếu, mặc dù người của Ngân Nguyệt Tông, Phong Lôi Giáo không tìm

bọn họ, những người khác cũng sẽ tìm bọn họ, không ai muốn nhìn thấy Nhan gia quật khởi một lần nữa. Thực lực thấp kém mà ở lại Trần Thành thì chỉ có thể chờ chết, chỉ bằng đi theo Lữ Thiếu Khanh và Kế Ngôn. Nhan Hồng Vũ rất thông minh, biết đi theo hai người Lữ Thiếu Khanh và Kế Ngôn, đối với nàng ta và đệ đệ chỉ có lợi không có hại. Nhìn Kế Ngôn nhập định tu luyện ở đầu thuyền, lại nhìn Lữ Thiếu Khanh nằm trong khoang thuyền, xem Thiên Cơ Bài, Nhan Hồng Vũ cũng không biết nên châm chọc như thế nào. Hai sư huynh đệ, một người chăm chỉ hiếu học, một người lười biếng thành tính. Nhưng hết lần này tới lần khác, thực lực hai người đều mạnh như vậy. Nàng ta lại nhìn đệ đệ của mình, Nhan Hồng Tân cũng đang cố gắng tu luyện, trên mặt lộ ra vài phần vui mừng, may mà đệ đệ ta không học theo tên kia. Nếu Nhan Hồng Tân học Lữ Thiếu Khanh, Nhan Hồng Vũ tuyệt đối sẽ điên mất. “Chậc...” “Bỗng nhiên, Nhan Hồng Vũ chú ý tới Lữ Thiếu Khanh trong khoang thuyền dường như có chút khó chịu chậc một tiếng. Sau đó Lữ Thiếu Khanh đi ra, hắn nói với Kế Ngôn: “Có cần cải trang một phen không?” Kế Ngôn không thèm để ý hắn. “Đừng giả chết.” Lữ Thiếu Khanh bất mãn nói: “Huynh quá kiêu ngạo, lên trang nhất rồi. Đã bảo huynh khiêm tốn một chút, một kiếm làm thịt lão gia hỏa Tất Kiển kia không được sao? Tựa như ta vậy, có ai nhìn thấy ta giết lão già Ngân Nguyệt Tông kia đâu?” “Huynh thì hay rồi, không nghe, nhất định phải giả vờ ngẫu cơ, hiện tại cả Đông Châu đều biết sự tồn tại của huynh rồi. Phiền phức.” “Trận chiến ở Trần Thành bị nhiều người nhìn thấy như vậy, muốn giấu diếm cũng không có cách nào giấu diếm. Nhưng cách rất xa, bộ dáng trên Thiên Cơ Bài cũng không rõ ràng lắm.” “Sợ cái gì?” Kế Ngôn mở miệng, đối với những thứ này hắn ta không để ý: “Bình đến tướng chấn, nước đến đất đắp.” “Cẩn cái đầu huynh, đến lúc đó mà có Hóa Thần đến, ta xem huynh cảnh thế nào.” Kế Ngôn mở to mắt, trong ánh mắt lấp lánh chiến ý nồng đậm. “Có thể thử xem Hóa Thần lợi hại bao nhiêu.” “Đây là Kế Ngôn, đối mặt với kẻ địch cường đại, không bao giờ lùi bước, ngược lại còn sinh ra chiến ý nồng đậm, hy vọng được đấu một trận, tìm ra khuyết điểm, để mình tiến bộ.” Lữ Thiếu Khanh phát điên mất to, chân phải lão đảo: “Thật muốn đá tên khốn kiếp nhà huynh một cước xuống dưới thuyền.” “Lữ Thiếu Khanh cũng không có ép buộc nhất định phải cải trang, hắn biết Kế Ngôn chưa bao

giờ làm những thứ này.Nhưng mà không nhân cơ hội đến
châm chọc Kế Ngôn vài câu, thì không phải là hắc.Mắng
xong, Lữ Thiếu Khanh lại nói: “Đến lúc đó có Hóa Thần xuất
hiện, nhớ yểm hộ cho ta, ta chạy trước.”Nhan Hồng Vũ vẫn
luôn chú ý bên này thiếu chút nữa đâm đầu vào mạn thuyền
bên cạnh.Sau khi tiến vào phạm vi thuộc Ngọc Đỉnh Phái, rõ
ràng có thể cảm nhận được hoàn cảnh trị an tốt hơn, không
loạn giống lúc mới tiến vào Đông Châu vậy, nơi này cũng
không có ai dám tùy tiện ra tay trong thành.Rất nhanh, nhóm
Lữ Thiếu Khanh đã đến Hứa Thành.Quy mô, trình độ phồn
vinh của Hứa Thành đều lớn hơn, tốt hơn những thành trì như
Trần Thành, Tế Thành.Trên mặt Nhan Hồng Vũ lộ ra vài phân
ảm đạm.Trên thực tế tuy rằng quy mô Trần Thành so ra kém
Hứa Thành, nhưng trình độ phồn vinh cũng không kém Hứa
Thành bao nhiêu. Dù sao Trần Thành và Hứa Thành giống
nhau, mấy trăm năm không có nào loạn, phát triển tự nhiên tốt
hơn so với những thành trì rung chuyển kia.Đáng tiếc, bị Ngân
Nguyệt Tông và Phong Lô Giáo bắt tay tấn công, phồn vinh
của Trần Thành bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Chương 486 - Ngủ ngoài đường cũng không muốn bị người làm thịt

Chương 486: Ngủ ngoài đường cũng không muốn bị người làm thịt (tt)“Hai vị công tử, chúng ta tìm chỗ ở trước được không?”Lữ Thiếu Khanh cất thuyền xong, bảo Nhan Hồng Vũ đi tìm chỗ đặt chân.Nhưng mà nửa ngày sau, Nhan Hồng Vũ trở về, trên mặt mang theo vài phần ngượng ngùng.“Hai vị công tử, trong thành đã không còn chỗ ở dư thừa.”Lữ Thiếu Khanh không tin, giống như nghe được một câu chuyện cười lớn: “Đùa gì vậy, thành lớn như vậy mà không có chỗ đặt chân sao? Người Ngọc Đỉnh Phái làm gì mà ăn? Cơ sở hạ tầng không tốt, giả bộ là môn phái lớn làm cái gì?”Nhan Hồng Vũ vội vàng nói: “Công tử ăn nói cẩn thận, nơi này là Ngọc Đỉnh Phái, đệ tử Ngọc Đỉnh Phái đông đảo, chẳng may bị bọn họ nghe được, sẽ sinh ra hiểu lầm.”Sau đó Nhan Hồng Vũ nói nguyên nhân vì sao không có chỗ đặt chân ra.Ngọc Đỉnh Phái sắp tổ chức một buổi tụ hội người trẻ tuổi, là do Mạnh Tiêu tự mình kêu gọi tổ chức.Vô số tu sĩ nghe tin lập tức hành động, người được mời, hay không được mời đều tụ tập đến nơi này, càng đông người, chỗ ở trong thành tự nhiên sẽ không đủ.Lữ Thiếu Khanh hết sức bất mãn, chẳng lẽ phải ở lại trên thuyền sao? Ở trên thuyền, nào có thoải mái như ở trong thành? Nào có giường lớn thoải mái để nằm?Nhan Hồng Vũ cũng đề nghị như thế: “Công tử, không bằng chúng ta ở lại trên thuyền trước đi.”Trên thực tế, mỗi thành trì đều có nơi để thuyền cập cảng.Có một ít tu sĩ thích dừng phương tiện giao thông ở bên ngoài, khoe khoang.Hiện tại bên cạnh bọn họ đều có đủ loại dụng cụ, phi chu, phi cầm, tẩu thú các loại.Phi chu khổng lồ hùng vĩ, cột buồm dựng cao, cờ màu phấp phới; các loại chim bay cá nhảy, hình thái khác nhau, thân hình khổng lồ như núi cao, sát khí đằng đằng, uy phong凛冽, cho dù là phi chu, hay là phòng ốc trên chim bay cá nhảy đó đều có tu sĩ ra vào.Không phải sống ở đây thì là trông coi đồ đạc ở đây.“Thật là...” Lữ Thiếu Khanh hết sức khinh bỉ: “Ngọc Đỉnh Phái to như vậy, ngay cả chỗ cho người ở cũng không có sao?”Nhan Hồng Vũ cảm thấy kỳ quái: “Công tử, ở đây có vấn đề gì

sao? “Lữ Thiếu Khanh không giấu diếm, trên mặt lộ ra vẻ đau lòng: “Dùng ở đây một ngày phải mất hơn một ngàn viên linh thạch, làm thịt người cũng không đắt như vậy. “Lần này Nhan Hồng Vũ thực sự muốn dùng đầu đập chết Lữ Thiếu Khanh. Mẹ nó, còn tưởng rằng có cái gì khó xử, thì ra là đang đau lòng linh thạch. Linh thạch có cái gì mà đau lòng? Linh thạch không phải là dùng để tiêu sao? Người đau lòng chút linh thạch này làm gì? “Công tử, chút linh thạch này cũng không tính là đắt. “Chỗ này cung cấp sơn bãi, thu chút tiền đậu xe là rất bình thường. Lữ Thiếu Khanh trừng mắt nhìn nàng ta: “Người định cho sao? Một ngày hơn một ngàn linh thạch, tiêu bao nhiêu linh thạch cho đủ? Người muốn ta coi tiền như rác sao? Đi, vào thành đi, cho dù là ngủ ở bên đường, ta cũng sẽ không coi tiền như rác ở đây. “Lữ Thiếu Khanh vừa dứt lời, đã có người cười ha ha. “Ha ha... “ “Vừa xuống thuyền đã đụng phải quỷ nghèo... “ Lữ Thiếu Khanh nhìn thoáng qua, ở bên cạnh cách đó không xa, có mấy người mới đi xuống từ một chiếc phi chu vô cùng xa hoa, khổng lồ. Một người trẻ tuổi cầm đầu dường như nghe được lời Lữ Thiếu Khanh nói, trên mặt mang theo nụ cười khinh thường. Trên đầu hắn ta đội một tinh vũ quán (đội đầu có hình lông vũ) tam phẩm, mặc huyền y cổ toa tam phẩm, đeo một cái đai lưng bạch ngọc đá xanh ở bên hông, bên hông còn buộc một miếng ngọc bội tam phẩm màu xanh mực, chân đạp một đôi giày bó cũng tam phẩm. Đậu má, sáng mù mắt rồi. Lữ Thiếu Khanh trừng to mắt, đây là tên phá gia chi tử nhà ai vậy. Ăn mặc sang trọng như vậy, ra ngoài không sợ bị cướp sao? Ánh mắt thiếu niên nhìn đám người Lữ Thiếu Khanh tràn ngập khinh miệt, để lộ ra thái độ cao cao tại thượng. Hắn ta không để Lữ Thiếu Khanh vào mắt, đặc biệt là ánh mắt nhìn Lữ Thiếu Khanh giống như nhìn nông dân. Đương nhiên, hắn ta không nhìn thấy Kế Ngôn, sau khi xuống thuyền Kế Ngôn tự động ẩn giấu bóng dáng, không đến cảnh giới kia thì không nhìn thấy hắn ta. Nhưng mà khi ánh mắt của hắn ta dừng ở trên người Nhan Hồng Vũ, có nhiều hơn vài phần nóng bỏng. Hắn ta ha hả cười, tiếng cười tràn ngập mùi vị nhà giàu mới nổi, hắn ta nói với Nhan Hồng Vũ: “Cô nương này, người đi theo loại nam nhân này thì có cái gì tốt chứ? Đến đây đi, đi theo Giả Tôn ta, bảo đảm người cả đời không lo. “ Nhan Hồng Vũ nghe được tên của hắn ta, sắc mặt ngưng trọng hơn vài phần, Nhan Hồng Tân cũng như

thế. “Người là Giả Tôn của Giả gia ở Tương Thành?” “Giả Tôn cười càng thêm vui vẻ, cũng càng thêm hài lòng: “Không sai, người biết Giả Tôn ta là ai đúng chứ? Đi theo ta, tuyệt đối tốt hơn nhiều so với đi theo hắn.” Nói xong, hắn ta nhìn Lữ Thiểu Khanh một cái, càng nhìn lại càng khó chịu. Nụ cười như tiện nhân này là sao? Nhìn thật đáng ghét. Hắn ta tròng Lữ Thiểu Khanh một cái: “Quý nghèo, người nhìn cái gì?” “Lữ Thiểu Khanh vẫn cười hí mắt, hắn không để ý tới Giả Tôn, hỏi Nhan Hồng Vũ: “Giả gia Tương Thành có lai lịch gì không?” “Nhan Hồng Vũ thấp giọng nói với hắn đại khái lai lịch của Giả gia. Tổng kết hai chữ, có tiền. Bốn chữ, vô cùng có tiền. Giả gia ở Tương Thành là gia tộc giàu có nhất Đông Châu. Bởi vì quá có tiền, bọn họ lôi kéo không ít tán tu tụ tập dưới trướng. Thậm chí còn có ba tán tu Nguyên Anh gia nhập, trở thành khách khanh (1) của bọn họ. (1) Thời xưa dùng để chỉ những người ở các nước chư hầu làm quan ở bản quốc. Một thế lực có một Nguyên Anh đã được xưng tụng bá chủ một phương, bọn họ có ba Nguyên Anh, cộng thêm lão tổ Giả gia, bọn họ có tổng cộng bốn Nguyên Anh, không kém Ngọc Đỉnh Phái là mấy, Ngọc Đỉnh Phái cũng chỉ có bốn Nguyên Anh. Đương nhiên, tán tu Nguyên Anh và Nguyên Anh của phái lớn so ra vẫn có chút chênh lệch, nhưng không thể phủ nhận Giả gia là bá chủ một phương, thực lực so với Nhan gia ngày xưa chỉ mạnh hơn chứ không yếu. Nhan Hồng Vũ giống như vô cùng kiêng kỵ Giả Tôn trước mắt, nàng ta thấp giọng nói với Lữ Thiểu Khanh: “Công tử, Giả công tử chưa tới ba mươi tuổi đã là cao thủ Kết Đan kỳ. Quan trọng hơn là, bên người còn có hai cao thủ Kết Đan trung kỳ đi theo bảo vệ. Người bình thường trên không nổi.”

Chương 487 - Giả gia có Hóa Thần không?

Chương 487: Giả gia có Hóa Thần không? Lữ Thiếu Khanh nghe vậy, lập tức khinh thường. Mặc dù không chắc một tiếng, nhưng Nhan Hồng Vũ nhìn vẻ mặt Lữ Thiếu Khanh, bên tai nàng ta dường như lại vang lên tiếng cười nhạo quen thuộc. Lữ Thiếu Khanh chỉ nhìn lướt qua đã thấy tình huống của mấy người Giả Tôn không sai biệt lắm. Giả Tôn tuy rằng tản ra khí tức Kết Đan kỳ cường đại, nhưng linh lực phù hư, không đủ dày đặc, vừa nhìn đã biết là loại căn thuốc mà đi lên. Tiềm lực bình thường, không đáng lo. Hơn nữa bên người Giả Tôn không phải chỉ có hai cao thủ Kết Đan kỳ, hiện giờ là ba người. Nhan Hồng Vũ thấy Lữ Thiếu Khanh khinh thường, đương nhiên biết vì sao. Nàng ta lại thấp giọng nhắc nhở: “Công tử, tình hình Giả công tử không tốt lắm, nơi này là Hứa Thành, địa bàn của Ngọc Đỉnh Phái, nếu xung đột, chỉ sợ sẽ trêu chọc đến Ngọc Đỉnh Phái. Ý của Nhan Hồng Vũ rất rõ ràng, bảo Lữ Thiếu Khanh tạm thời nhượng bộ, không nên ăm ỉ ở đây, để tránh đối đầu với Ngọc Đỉnh Phái. “Ha ha...” Giả Tôn rất vui vẻ, đắc ý cười rộ lên, hẳn ta nghe được lời Nhan Hồng Vũ nói với Lữ Thiếu Khanh, hẳn ta thích loại cảm giác này. “Quý nghèo, người thức thời một chút, để cho cô nàng kia đi theo ta. “Giả Tôn bên này được voi đòi tiên, khiến Nhan Hồng Vũ biến sắc. Nhan Hồng Vũ giận dữ: “Đừng khinh người quá đáng. “Cứ thích bắt nạt các người thì làm sao?” Giả Tôn kiêu ngạo, dáng vẻ cao ngạo phách lối giống như một con gà trống: “Mấy tên quý nghèo các người có thể làm cái gì sao?” Sắc mặt Nhan Hồng Vũ thêm vài phần tức giận: “Nơi này là Ngọc Đỉnh Phái, chẳng lẽ người muốn ra tay ở chỗ này sao? Người có thể thử xem, chúng ta sẽ phụng bồi đến cùng. “Giả Tôn là phú nhị đại, cũng rất kiêu ngạo, nhưng đầu óc không ngốc, hẳn ta không dám ra tay ở đây. Nhưng cũng không cản trở hẳn ta khinh bỉ trào phúng, lắc đầu: “Nữ nhân như ngươi, ta thích, người sớm muộn gì cũng là của ta. “Một câu nói đã khiến Nhan Hồng Vũ tức giận đến cả người phát run. “Ha ha...” “Ngay khi Giả Tôn định rời đi, hẳn ta lại chột

nghe thiếu niên áo lam hỏi: “Giả gia, có Hóa Thần không?” “Giả Tôn quay đầu lại, lại thấy hai người Nhan Hồng Vũ và Nhan Hồng Tân lộ vẻ kinh hãi. Giả Tôn hừ một tiếng: “Thế nào? Muốn chê cười Giả gia chúng ta sao? Hóa Thần sao, Giả gia chúng ta sớm muộn gì cũng có.” Sau đó hắn ta nhìn thấy nụ cười trên mặt Lữ Thiếu Khanh càng nở rộ. Tất nhiên rồi. “Nụ cười của ngươi là có ý gì? Thật làm cho người ta chán ghét, có tin ta trừng trị ngươi hay không?” Giả Tôn càng nhìn lại càng muốn đánh người. Lữ Thiếu Khanh từ từ đến gần. Ba người phía sau Giả Tôn lập tức cảnh giác khẩn trương. Giả Tôn lại không cho là đúng, phát phát tay: “Yên tâm, tên quỷ nghèo này dám làm gì chứ? Nơi này là địa bàn của Ngọc Đỉnh Phái mà. Ha ha...” “Giả Tôn đắc ý cười rộ lên. Nơi này là địa bàn của Ngọc Đỉnh Phái, ta cũng không dám ra tay ở trong thành, chẳng lẽ ngươi dám?” “Đến đây, cho ta xem rốt cuộc ngươi muốn làm cái gì.” Trong mắt Giả Tôn mang theo vẻ đắc ý, đương nhiên, cũng có cảnh giác. “Ta và ngươi vừa gặp đã thân, có một số việc, chúng ta nên nói một chút.” “Nụ cười của Lữ Thiếu Khanh không thay đổi, rất dễ tiện, vẫn khiến Giả Tôn muốn đánh người.” “Cút đi, ai mà vừa gặp đã quen với ngươi? Loại quỷ nghèo như ngươi cũng dám nói những lời này trước mặt ta sao?” “Đúng rồi, ta cho ngươi xem một bảo bối.” “Lữ Thiếu Khanh đi lên trước, vươn tay về phía Giả Tôn, nắm chặt nắm đấm. Lần này nhất thời hấp dẫn sự chú ý của Giả Tôn và hộ vệ bên cạnh hắn ta. Giây tiếp theo! Lữ Thiếu Khanh mở bàn tay, không có vật gì. Giả Tôn giận tím mặt: “Hỗn đản...” “Sau một khắc, một đợt thần thức cường đại đánh úp lại. Như ông trời sụp đổ, Giả Tôn không kịp phản ứng, thức hải như bị sét đánh, rên rỉ một tiếng, hai mắt trợn lên, ngất đi. Sắc mặt ba cao thủ Kết Đan kỳ phía sau hắn ta đại biến, vừa định làm chút gì đó, nhưng bên tai bọn họ vang lên một tiếng hừ lạnh, cũng có một đợt thần thức cường đại đánh úp lại, hơn nữa trong thần thức ẩn chứa kiếm ý khủng bố. Ba người cũng kêu lên một tiếng, lần lượt ngất đi. Lữ Thiếu Khanh vùng tay lên, âm thầm tạo nên gợn sóng trong không khí... Hai đợt thần thức cường đại giống như bột nước, bắn lên một cái rất nhỏ, tới nhanh, đi cũng nhanh. Nhanh đến mức hai tỷ đệ Nhan Hồng Vũ và Nhan Hồng Tân cho rằng mình gặp ảo giác, nhưng nhìn thấy mấy người Giả Tôn ngã xuống đất, hai người biết đây không phải ảo giác. Lữ Thiếu Khanh và Kế

Ngôn thật sự ra tay ở đây.Nhan Hồng Vũ thiếu chút nữa muốn sụp đổ.Mẹ nó, những gì ta vừa nói đều là vô ích sao?Ánh mắt nàng ta phát điên nhìn Lữ Thiếu Khanh, chính người nói không thể trêu vào nơi có Hóa Thần mà. Kết quả thì sao, người vẫn muốn ra tay ở chỗ này.Người ra tay ở chỗ này, trêu chọc người của Ngọc Đỉnh Phái, Ngọc Đỉnh Phái nhỏ đánh không lại người, già đánh không lại người, vậy Hóa Thần thì sao?Với tính cách của người, nếu còn tiếp tục náo loạn, cuối cùng không phải sẽ trêu chọc đến Hóa Thần sao?Rốt cuộc người ăn gì để lớn lên vậy?Người, người muốn trả thù, người muốn trừng trị hắn ta, người tìm thời gian khác không được sao? Nhất định phải làm như vậy ở chỗ này sao? Người không nhìn được cơn tức này sao?Hắn thật là.Nhan Hồng Vũ liên tục chửi bới ở trong lòng.Nàng ta khẩn trương nhìn chăm chăm xung quanh, động tĩnh nơi này lớn như vậy, người Ngọc Đỉnh Phái nhất định sẽ biết, nhất định sẽ đánh nhau.Nhưng mà, Nhan Hồng Vũ nhìn bốn phía, lại phát hiện người xung quanh cũng không chú ý tới dị thường nơi này.Chỉ ngẫu nhiên có mấy người nhìn về phía bên này, dù sao một hàng tuần nam mỹ nữ, hấp dẫn ánh mắt một số người là rất bình thường.Nhưng mà không có ánh mắt của ai nhìn về phía dưới chân bọn họ.Giống như bốn người nằm trên mặt đất là không khí, không nhìn thấy sự tồn tại của bọn họ vậy.

Chương 488 - Vì tìm một chỗ ở mà bắt cóc người khác

Chương 488: Vì tìm một chỗ ở mà bắt cóc người khác. Điều này, làm sao có thể? Nhan Hồng Vũ kinh hãi. Nàng ta ngạc nhiên nhìn Lữ Thiểu Khanh, có chút không rõ, vì sao mọi người không phát hiện ra điều này. Hắn thì triển pháp thuật gì vậy? “Công tử, cái này...” “Che khuất tầm mắt, che giấu khí tức, chẳng qua là thủ đoạn nho nhỏ mà thôi. Lữ Thiểu Khanh vẫy tay, dẫn Giả Tôn theo, nói: “Rời khỏi đây trước đã. “Đợi đám người Lữ Thiểu Khanh rời đi, ba gã hộ vệ ngã trên mặt đất mới bị người phát hiện. Ba người hoảng hốt. “Không xong, công tử bị người ta bắt đi rồi. “Ta, rốt cuộc chúng ta đã trêu chọc phải người nào vậy? “Sắc mặt ba người vô cùng hoảng sợ, hồi tưởng lại cảm giác lúc trước khiến bọn họ vẫn kinh hồn bạt vía. Quá kinh khủng, thần thức kinh khủng, kiếm ý kinh khủng. Ba người bọn họ đều là cao thủ Kết Đan kỳ, kết quả ngay cả thời gian phản ứng cũng không có, trong nháy mắt hôn mê. Nếu như người nọ muốn ra tay với bọn họ, bọn họ đã sớm đi đầu thai chuyển thế rồi. “Người nọ không phải là người chúng ta có thể ứng phó được. “Mau bẩm báo đi, Khang trưởng lão ở phía sau, để ông ấy xử lý đi... “Giả Tôn chậm rãi tỉnh lại, ánh mắt hắn ta có chút mê mang, đây là nơi nào? Nhưng mà khi hắn ta nhìn thấy Lữ Thiểu Khanh ngồi xổm trước mặt mình, hắn ta rất nhanh nhớ lại chuyện trước khi hôn mê. Đồng tử hắn ta đột nhiên rụt lại, chỉ cần không phải kẻ ngốc cũng biết mình trêu chọc vào người khó lường. Giả Tôn tuy rằng cuồng ngạo, bình thường cũng rất phách lối, nhưng dưới tình huống này, hắn ta cũng không dám kiêu ngạo nữa. Hắn ta vội vàng nặn ra nụ cười, nói với Lữ Thiểu Khanh: “Vị công tử này xưng hô như thế nào vậy? Giữa chúng ta nhất định là có chút hiểu lầm. “Lữ Thiểu Khanh cười ha hả: “Tên quý nghèo như ta thì có thể có hiểu lầm gì với người chứ? Đúng không, Giả đại thiếu gia. “Giả Tôn nghe ra giọng điệu không tốt của Lữ Thiểu Khanh, vội vàng nở nụ cười: “Hiểu lầm, đều là hiểu lầm. “Hắn ta buồn bực ở trong lòng, nếu biết người lợi hại như vậy, đánh chết ta cũng không dám trêu chọc

người. “Vừa rồi có đắc tội cỡ nào, ta nguyện ý bồi tội, công tử người nói xem, người muốn ta làm như thế nào, chỉ cần có thể làm cho công tử người bớt giận, hết thấy đều dễ nói. Các loại như bảo vật, vật liệu, chỉ cần công tử mở miệng, đều có thể. Với thực lực của Giả gia ta, vẫn có thể thỏa mãn yêu cầu của công tử. “Không thể không nói Giả gia giàu có như vậy mà vẫn có thể duy trì không suy bại, không bị người thôn phệ, chỉ từ thái độ của Giả Tôn là có thể nhìn ra được. Lúc trước kiêu ngạo ương ngạnh, sau khi biết chọc sai người, trước tiên cúi đầu nhận sai. Hơn nữa trong lúc cúi đầu, vẫn lặng lẽ nhắc tới chỗ dựa vững chắc là Giả gia. Lữ Thiếu Khanh lắc đầu: “Cái gì mà thiên tài địa bảo, ta không cần. “Giả Tôn sừng sốt, còn có người không cần những thứ này? Hắn ta vội vàng nói: “Công tử, người ra giá đi, người muốn cái gì người cứ việc nói, coi như là ta bồi tội thì như thế nào? “Trong lòng Giả Tôn thật sự nóng nảy, sẽ không phải là muốn giết con tin chứ? “Công tử, vừa rồi là ta có mắt không trông, mạo phạm công tử, mong rằng công tử đại nhân có đại lượng, tha cho ta. “Ánh mắt Lữ Thiếu Khanh trở nên lạnh lạnh, trong không khí có thêm vài phần lãnh ý, hắn nói với Giả Tôn: “Nếu có người trêu chọc ta, bình thường ta đều sẽ diệt cả nhà bọn họ. “Người có gan thì thách ta, sau đó đến nhà ta, xem cha ta và các trưởng lão có giết chết người không? Giả Tôn mắng to trong lòng. “Nhưng nếu người thật lòng muốn bồi tội, người giúp ta một việc, ta sẽ tha thứ cho người. “ “Công tử người nói đi, người cứ việc mở miệng, chỉ cần là việc ta giúp được, ta nhất định dốc toàn lực ứng phó.” Giả Tôn mừng rỡ trong lòng, vội vàng cam đoan. Việc hắn ta phải làm bây giờ là tìm cách thoát thân. Về phần sau khi thoát thân, nghĩ biện pháp trả thù cũng không muộn. “Vừa rồi nghe người nói, hình như người có chỗ ở trong thành? “Giả Tôn sừng sốt, hai tỷ đệ Nhan Hồng Vũ bên cạnh cũng sừng sốt. Không thể nào, không thể nào. Chẳng lẽ người thật sự đang nghĩ đến chỗ ở cho chúng ta sao? “Công tử, ý của người là? “Lữ Thiếu Khanh nói ra suy đoán trong lòng bọn họ. “Không có cách nào, ta là quỷ nghèo, tìm không được chỗ ở ở chỗ này, cho nên chỉ có thể tìm người, hi vọng người có thể sắp xếp chỗ ở cho chúng ta, như thế nào? Yêu cầu này không khó chứ? “Giả Tôn nghe vậy, trong lòng buông lỏng, thì ra là như vậy. “Không khó, không khó! “Yêu cầu này không phải là khó khăn gì, ngược lại, hắn ta cầu còn không

được. Không phải chỉ sắp xếp nơi ở thôi sao? Tìm cho người một căn nhà còn được. Hừ, khi đó người đến địa bàn của Giả gia ta, lần này còn có một trưởng lão Nguyên Anh đi cùng, đến lúc đó ta sẽ cho người hồi hận. Trong lòng Giả Tôn là sát ý lăm lăm. Lữ Thiếu Khanh rất hài lòng, quay sang nói với Nhan Hồng Vũ: “Nhìn kìa, không phải có chỗ ở sao? Còn có thể tiết kiệm không ít linh thạch.” Nhan Hồng Vũ có chút choáng váng đầu, nàng ta ôm đầu mình, vô lực chửi bới. Đại ca, người vì tiết kiệm chút linh thạch, vì tìm một chỗ ở, mà dám bắt cóc cả công tử Giả gia. Bộ não của người là loại mạch nào vậy? Dùng biện pháp khác không được sao? Bắt cóc phú nhị đại, chỉ vì tìm một chỗ ở? Ta phải vượt vượt... Giả Tôn bên này trông mong nói: “Công tử, như vậy, có thể thả ta ra chưa?” “Người lấy đạo tâm thề trước đi, ta sợ người gạt ta.” Lúc này Nhan Hồng Vũ không vượt nổi nữa, nàng ta không thể không lấy tay bám vào đệ đệ của mình, nàng ta thật sự choáng váng đầu...

Chương 489 - Không cần giết chết

Chương 489: Không cần giết chết

Nhan Hồng Vũ vịn vai đệ đệ mình, nhìn Lữ Thiếu Khanh nói lỏng cầm chế cho Giả Tôn. Trên mặt Giả Tôn lộ ra nụ cười, nhưng Nhan Hồng Vũ nhìn thế nào cũng cảm thấy trong mắt Giả Tôn mang theo hận ý thật sâu. Nàng ta nhìn không được mở miệng: “Công tử...” “Nàng ta muốn nhắc nhở Lữ Thiếu Khanh, cẩn thận Giả Tôn trả thù, nhưng mà nàng ta vừa mới mở miệng, Lữ Thiếu Khanh đã có hành động. Hắn nói với Kế Ngôn: “Ra tay đi.” Giả Tôn ngạc nhiên, không hiểu Lữ Thiếu Khanh đang nói gì. Giả Tôn không nhìn thấy Kế Ngôn, Kế Ngôn đứng ở bên cạnh vẫn luôn che giấu bóng dáng của mình. Kế Ngôn chỉ về phía Giả Tôn, một đợt kiếm ý trong nháy mắt nhập vào trong cơ thể Giả Tôn. Sắc mặt Giả Tôn hoàn toàn thay đổi, hắn ta cảm giác được thân thể mình dường như bị nhét vào một mặt trời, đang kịch liệt thiêu đốt bùng nổ ở trong cơ thể hắn ta. Phong mang kiếm ý như là độc dược, lan tràn toàn thân Giả Tôn, máu thịt, gân cốt, cuối cùng là đến linh hồn. Linh hồn của Giả Tôn run rẩy, cơ thể của hắn ta cũng vậy. Nhưng mà rất nhanh, kiếm ý tiêu tan, chậm rãi xoay quanh ở trong cơ thể Giả Tôn, giống như một hung thú ngủ say, tùy thời sẽ tỉnh lại. Cảm nhận được mình còn sống, Giả Tôn chống đỡ không nổi nữa, bùm một tiếng quỵ trên mặt đất. “Hu hu, hu hu...” “Trán Giả Tôn đầm đìa mồ hôi, hít thở từng ngệm từng ngệm một.” “Giả công tử, ngươi không sao chứ? Ai nha, sao ngươi lại hành đại lễ như vậy? Mau mau đứng lên.” “Hắn ta hoảng sợ nhìn Lữ Thiếu Khanh: “Ngươi, ngươi...” “Hắn ta vẫn không nhìn thấy Kế Ngôn, hắn ta còn tưởng rằng là do Lữ Thiếu Khanh làm.” “Không có việc gì, chỉ cần ngươi không làm xằng làm bậy, ta cam đoan ngươi sẽ không có việc gì.” Lữ Thiếu Khanh mỉm cười nói, giống như một bằng hữu tốt đang an ủi. Nhìn Lữ Thiếu Khanh cười, nhưng trong mắt lại không hề có ý cười, trong lòng Giả Tôn càng thêm sợ hãi. Trong cơ thể giống như bị thả một quả bom, một khi nổ tung, chết không có chỗ chôn. Lần này, những toan tính trong lòng hắn ta cũng không thể không thu lại. Khôn khiếp, đừng để cho ta tìm được cơ hội, bằng không ta giết chết

ngươi.Sợ hãi qua đi, trong lòng Giả Tôn cực hận, âm thầm quyết tâm.Lữ Thiếu Khanh nhìn Giả Tôn nói: “Cười chút đi, nhìn ngươi như vậy, có vẻ là rất không phục, trong lòng tính toán trả thù ta sao?”Giả Tôn hoảng sợ, tên hồn đản này có thể đoán được suy nghĩ trong lòng ta sao?“Không, không có, công tử, chúng ta đi thôi.”Giả Tôn vội vàng đi trước dẫn đường, hiện tại hắn ta không cách nào phản kháng, chỉ có thể ngoan ngoãn tiếp nhận hiện thực.Sắc mặt Nhan Hồng Vũ phức tạp nhìn Lữ Thiếu Khanh.Người này, làm việc đến giọt nước cũng không lọt, lo lắng của mình là dư thừa.Giả Tôn dẫn Lữ Thiếu Khanh tới sản nghiệp của Giả gia ở Hứa Thành, hắn ta tự mình sắp xếp cho đám Lữ Thiếu Khanh.Nơi ở có núi giả đứng vững, cầu nhỏ nước chảy, phong cảnh tú lệ, hơn nữa còn bố trí trận pháp, xuân hạ thu đông bốn mùa tùy ý biến hóa.Sương trắng mờ ảo, linh khí dư thừa, đi vào trong đó, giống như đặt mình trong tiên cảnh.“Ngao Lương công tử, ngươi xem nơi này thế nào? Nếu ngươi cảm thấy không thích hợp, ta sẽ đổi cho ngươi qua nơi khác.”Giả Tôn vô cùng cung kính mang theo Lữ Thiếu Khanh tiến vào nơi này, hơn nữa nhiệt tình giới thiệu hết thảy nơi này cho Lữ Thiếu Khanh.“Sa đọa, sa đọa quá.” Lữ Thiếu Khanh vô cùng đau lòng: “Thân là tu sĩ sao có thể để ý hưởng thụ vật chất chứ? Đây là một loại sai lầm, để ta thay ngươi chịu tội vậy.”Mẹ nó, Giả Tôn mắng to trong lòng.Có giới thì ngươi ngủ trên đường cái đi.“Ngao Lương công tử, ngươi xem còn có cái gì không hài lòng thì cứ việc nói ra, ngươi có muốn ta tìm cho ngươi mấy thị nữ đến không? Ngươi thích loại nào?”Lữ Thiếu Khanh không có hứng thú đối với cái này, bảo trì tâm thân đồng trình tóm lại không có hại đối với việc tu luyện, cho nên vô cùng khinh bỉ Giả Tôn: “Sa đọa đến cực điểm, vô sỉ đến cực điểm. Không bằng ngươi tìm cho ta mấy trăm vạn linh thạch, để ta dùng nằm ngủ.”Lữ Thiếu Khanh vừa dứt lời, bên ngoài truyền đến một âm thanh.“Công tử, nghe người ta nói ngươi gặp phiền toái?”Một thanh âm hùng hậu vang lên, tiếp theo một nam nhân trung niên xuất hiện.Nam nhân mày rậm mắt to, lông mày rậm giống như mực đậm viết ra hình chữ bát (八), một đôi mắt tràn ngập tính công kích giống như sài lang, gắt gao nhìn chằm chằm Lữ Thiếu Khanh.Cùng với sự xuất hiện của ông ta, không khí nơi này trong nháy mắt nặng nề vài phần, như thể có một cơn bão sắp tới.Giả Tôn nhìn thấy người nọ, vừa mừng vừa sợ, nhin không

được kinh hô: “Khang trưởng lão!” Khang Bằng Huyền, một trong ba tán tu mà Giả gia mời chào, thực lực Nguyên Anh tầng 3. Ông ta đến, làm cho Giả Tôn thấy được hy vọng. Nhưng vừa nghĩ tới kiếm ý trong cơ thể mình, thần sắc hắn ta lại ảm đạm. Để tránh cho bom trong cơ thể nổ tung, hắn ta vội vàng nói với Khang Bằng Huyền: “Khang trưởng lão, đây là bằng hữu của ta.” “Bằng hữu?” Khang Bằng Huyền cười mà như không cười, tràn ngập châm chọc nói: “Công tử, người cảm thấy ta giống kẻ ngốc sao? Nếu là bằng hữu, chắc hẳn người không thấy được người hàng xóm này đâu nhỉ?” Giả Tôn sững sốt một chút, khi bóng dáng Kế Ngôn chậm rãi xuất hiện, dọa hắn ta giật nảy mình. Ma ám ban ngày sao? Về mặt Kế Ngôn bình tĩnh, nhìn Khang Bằng Huyền, trong ánh mắt nhiều hơn vài phần chiến ý. Đây là một cao thủ Nguyên Anh ở trạng thái hoàn hảo, không biết thực lực như thế nào. “Ồ, tiểu tử, ánh mắt của người là có ý gì?” Châm chọc trên mặt Khang Bằng Huyền càng sâu: “Người là then quá hóa giận, muốn so chiêu với ta sao?” “Tuy nói như thế, nhưng trong lòng ông ta vẫn âm thầm giật mình. Tuổi trẻ như thế mà cũng là cảnh giới Nguyên Anh. Lữ Thiếu Khanh đi hỏi Giả Tôn: “Đây là trưởng lão nhà người sao?” Giả Tôn gật đầu, thành thật trả lời: “Không sai, Nhị trưởng lão Giả gia chúng ta.”

Chương 490 - Vẫn quá yếu

Chương 490: Vẫn quá yếu” Thái độ đối với người như vậy, nếu không biết, ta còn tưởng rằng là cha người chứ. “Lữ Thiếu Khanh nói một câu khiến Giả Tôn mắng to trong lòng, Khang Bằng Huyền giận dữ. “Tiểu tử, ta thấy người đang chơi với lửa đấy.” Một đợt linh lực cường đại gào thét lao về phía Lữ Thiếu Khanh. Kế Ngôn không có bất kỳ động tác nào, nhưng có một đợt kiếm ý mãnh liệt mà ra, hóa giải linh lực này. Trên mặt Khang Bằng Huyền lại có thêm vài phần ngưng trọng. Kiếm ý của Kế Ngôn cho ông ta một loại cảm giác cực kỳ nguy hiểm. “Đánh một trận với ta không?” Kế Ngôn tiến lên một bước, một cảm giác áp bách cường đại đập vào Khang Bằng Huyền. Trong lòng Khang Bằng Huyền nghiêm túc, Kế Ngôn giống như một thanh lợi kiếm sắp ra khỏi vỏ, khí thế bức người. “Chả lẽ lại sợ người sao?” Trong lòng Khang Bằng Huyền tuy rằng cảnh giác, nhưng cũng không sợ hãi. Có thể trở thành Nguyên Anh, trước khi chưa đụng vào tám sắt, mỗi người đều tràn ngập tự tin tuyệt đối đối với mình. Kế Ngôn dẫn đầu rời khỏi nơi này, để lại một âm thanh: “Ra ngoài thành đánh một trận!” Lữ Thiếu Khanh hô hào: “Không cần giết chết.” “Ha ha...” Trong mắt Khang Bằng Huyền hiện lên một tia sát ý, ông ta nói với Giả Tôn: “Công tử chờ ta trở về...” Trong lòng Khang Bằng Huyền đã mang theo sát ý. Hắn ta biết cảnh giới của Kế Ngôn là Nguyên Anh kỳ nhưng thực lực cụ thể thì không rõ. Nhưng cốt linh của Kế Ngôn trẻ tuổi, trong mắt Khang Bằng Huyền rất có khả năng là cảnh giới tầng một. Thanh niên ấy mà, sau khi trở thành Nguyên Anh kỳ thì không không chế được bản thân, kiêu căng một chút cũng không phải chuyện gì kỳ quái. Trước kia khi Khang Bằng Huyền đột phá Nguyên Anh kỳ cũng từng kiêu căng như vậy. Về sau hắn ta đã bị đánh cho tỉnh táo nên mới hiểu ra lợi ích của có chỗ dựa, có người cung phụng, ngoan ngoãn tiếp nhận lời mời chào của Giả gia, lợi dụng tài nguyên của Giả gia giúp mình tiến thêm một bước. Cho nên, Khang Bằng Huyền không quá mức coi trọng Kế Ngôn. “Haha, tiểu tử.” Sau khi Khang Bằng Huyền ra ngoài thành thì nhìn Kế Ngôn đang

lạnh nhạt đứng đó, sát ý trong lòng càng thêm kiên định, thẳng nhai giả ngẫu, nên giết: “Tốt nhất người nên sử dụng toàn bộ thực lực của người, nếu không người sẽ hối hận.” Kê Ngôn nghe vậy, gật đầu: “Được!” Hắn vẫy tay, Vô Khâu kiếm ra khỏi vỏ. Khang Bằng Huyền thấy thế, càng thêm khinh miệt: “Ra tay đi, ta nhường người trước một chiêu, tránh để người nói ta khi dễ người.” Kê Ngôn không khách khí, đánh một kiếm về phía Khang Bằng Huyền. Lúc đầu Khang Bằng Huyền không hề để ý, nhưng hắn ta nhanh chóng biết mình đã sai. Móa nó, mặt trời rơi xuống à? Suýt chút nữa Khang Bằng Huyền mù rồi. Một kiếm gió nổi mây phun, thiên địa biến sắc. Thái dương trên trời mất đi quang mang, kiếm quang, trở thành vầng thái dương mới. Phong mang kiếm ý, hủy thiên diệt địa. Kiếm ý như là ánh nắng vẩy vào thế gian, hư không như bị xé nát, sơn băng địa liệt. Vô số đỉnh núi trong nháy mắt trở thành trụi lủi, tất cả hoa cỏ cây cối dưới kiếm ý đều vỡ nát thành bột phấn nhỏ bé nhất. Cự thạch băng liệt, phía trên đại địa bị san thành bình địa, vô số kiếm ý nổ thành từng cái hố sâu. Khang Bằng Huyền suýt chút nữa quỵ xuống, sự kinh khủng của một kiếm này vượt xa sự tưởng tượng của hắn ta. “A!” Dưới sự hoảng sợ của Khang Bằng Huyền, lập tức lấy ra pháp khí mạnh nhất để ngăn cản. Một pháp khí tứ phẩm giống như chuông đồng xuất hiện, linh lực như không cần tiền dũng mãnh ào ra, liều mạng dung nhập vào trong pháp khí. Quang mang pháp khí tứ phẩm đại thịnh, tản mát ra tia sáng màu vàng, trong nháy mắt đã tạo ra phòng ngự nặng nề như ngọn núi cho Khang Bằng Huyền. Bình chương thật dày, áp lực giảm đi nhiều giúp trái tim của Khang Bằng Huyền trả về lại chỗ cũ. Đây là pháp khí tứ phẩm được một tu sĩ Nguyên Anh kỳ cảnh giới tầng ba thôi động, lực phòng ngự kinh người. “Hừ, ta là linh lực thuộc tính Thổ, am hiểu phòng ngự, cộng thêm pháp khí tứ phẩm của ta Thiên Bảo Kim Cương Chung, cho dù là Nguyên Anh trung kỳ cũng không thể nào công phá được, cho dù là Nguyên Anh hậu kỳ cũng có thể ngăn cản một lúc.” “Người chỉ là Nguyên Anh sơ kỳ, đừng mong công phá được phòng ngự của ta.” Trong mắt Khang Bằng Huyền lóe lên hàn mang, trên mặt có mấy phần đắc ý. “Đợi đi, đợi lúc người kiệt lực chính là lúc ta xuất thủ, ta sẽ cho người biết rốt cuộc đắc tội ta sẽ có kết cục như thế nào.” Sát ý trong lòng Khang Bằng Huyền một lần nữa tăng vọt, Kê Ngôn lại có thể tung ra một kiếm khủng bố

như vậy, kiếm ý kinh người như thế, là lần đầu tiên trong đời hấn ta gặp phải. Người như vậy thật đáng sợ, một khi để Kế Ngôn trưởng thành, hấn ta chắc chắn là một tồn tại siêu cấp kinh khủng. Thiên tài yêu nghiệt như vậy, tranh thủ giết chết mới là cách chính xác. Khang Bằng Huyền âm thầm điều động linh lực, chuẩn bị kỹ càng, chờ khi một kiếm này qua, hấn ta sẽ dùng thế lôi đình vạn quân khởi xướng tiến công Kế Ngôn. Nhưng mà! “Xoạt xoạt!” Một tiếng vỡ tan rất nhỏ vang lên. Trong những tiếng nổ xung quanh, một âm thanh rất nhỏ này cũng không thoát khỏi tai Khang Bằng Huyền. Khang Bằng Huyền sửng sốt một chút, trong lòng sinh ra một cỗ dự cảm không tốt. “Xoạt xoạt!” Sau đó, càng nhiều tiếng vỡ tan rất nhỏ vang lên khiến Khang Bằng Huyền biết đây không phải ảo giác. Ánh mắt Khang Bằng Huyền hoảng sợ, trên bề mặt pháp khí tứ phẩm Thiên Bảo Kim Cương Chung của hấn ta xuất hiện vết nứt, những vết nứt này lan tràn càng ngày càng nhiều, càng ngày càng lớn. “Không thể nào!” Khang Bằng Huyền hoảng sợ kêu to lên, đây chính là pháp khí tứ phẩm đấy. Người cùng cấp bậc căn bản không thể đánh vỡ nó được. Thực lực tiểu tử kia tản ra chẳng qua chỉ là Nguyên Anh sơ kỳ, mạnh nhất cũng chỉ cảnh giới tầng hai, kém xa hấn ta. Vì sao, vì sao có thể đánh vỡ phòng ngự của hấn ta, khiến pháp khí của hấn ta không thể chống đỡ nổi rồi vỡ tan chứ?

Chương 491 - Vẫn quá yếu

Chương 491: Vẫn quá yếu (tt)“Ta không tin!”Khang Bằng Huyền đỏ mắt, hắn ta liều mạng rót linh lực vào trong pháp khí, hi vọng có thể khổng chế thể cực.Nhưng khi vết nứt càng ngày càng nhiều thì pháp khí của hắn ta đã không duy trì được nữa.“Phụt!”Khang Bằng Huyền đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, sau khi máu tươi của hắn phun ra, pháp khí tứ phẩm Thiên Bảo Kim Cương Chung cũng âm âm vỡ vụn.“Bùm!”Trong ánh mắt đau lòng của Khang Bằng Huyền, pháp khí tứ phẩm của hắn ta hóa thành mảnh vỡ đầy trời.Nhưng, cái này vẫn chưa hết.Kiểm quang mãnh liệt sôi trào đang thuận thể lao tới mang theo phong mang, kiếm ý kinh khủng bao phủ lấy hắn ta.“A!”Khang Bằng Huyền kêu thảm, hắn ta liều mạng ngăn cản, trước một kiếm này, tất cả ngăn cản của hắn ta đều phí công.Pháp khí vỡ nát tan tành càng nhiều thì bình chương hộ thể do linh khí hóa thành trước mặt kiếm ý phong mang cũng như tờ giấy, trong nháy mắt đã thủng trăm ngàn lỗ, máu tươi vẩy ra.Kiểm quang tán đi, Kế Ngôn thu kiếm, bạch y tung bay, ngạo nghễ đứng đó.Dáng vẻ Khang Bằng Huyền rất thảm, một chân quỳ trên đất, toàn thân máu me đầm đìa, chật vật không chịu nổi.Khang Bằng Huyền nhìn Kế Ngôn với ánh mắt tràn đầy hoảng sợ.Quá kinh khủng, chỉ là một kiếm mà suýt chút nữa đã khiến hắn ta vẫn lạc.Hiện tại linh lực trong cơ thể hắn ta khô kiệt, thần thức uể oải, thức hải, Nguyên Anh đều bị tổn thương ở mức độ khác nhau.Nếu như không phải hắn ta cao hơn Kế Ngôn một tầng cảnh giới, nếu không phải pháp khí tứ phẩm của hắn ta đã giúp ta ngăn chặn phần lớn uy lực thì e là hắn ta đã thật sự vẫn lạc tại trận.“Người, rốt cuộc người là ai?”Giọng Khang Bằng Huyền tràn đầy hoảng sợ, trong đời lần đầu tiên hắn ta gặp phải thiếu niên khủng bố như vậy.Kế Ngôn không trả lời câu hỏi của hắn ta mà ngược lại, Kế Ngôn cau mày, thất vọng lắc đầu: “Người quá yếu.”Ngữ khí tràn đầy thất vọng, gặp được một đối thủ Nguyên Anh kỳ cảnh giới tăng ba hoàn chỉnh vốn cứ tưởng rằng có thể tận hứng một phen, kết quả vẫn chưa đánh đã tay.Quá làm cho người ta thất vọng.Là do Nguyên Anh kỳ

Đông Châu quá tệ? Hay vì Khang Bằng Huyền là tán tu, không thể nào so với người xuất thân từ đại phái như hắn? Ánh mắt Kế Ngôn vượt qua khỏi Khang Bằng Huyền, rơi xuống Hứa thành phía xa xa. Không biết lần này có cơ hội đấu với Nguyên Anh kỳ của Ngọc Đỉnh phái một trận không? Kế Ngôn lắc đầu, thân ảnh biến mất khỏi chỗ cũ, như một vị Kiếm thần phiêu dật không dấu vết, tới lui như gió. Phát giác được Kế Ngôn rời đi, lúc này Khang Bằng Huyền mới thở phào nhẹ nhõm. Tên kinh khủng cuối cùng cũng rời đi, cái mạng nhỏ của mình được bảo vệ rồi. Lúc này Khang Bằng Huyền không còn kìm được nữa, đặt mông ngồi dưới đất, thở hồng hộc, trong lòng sợ hãi không thôi. Cái tên Giả Tôn kia rốt cuộc trêu chọc tồn tại kinh khủng kia ở đâu vậy? Hơi không cẩn thận, không chừng Giả gia cũng sẽ vì thế gặp phải đại họa. Khang Bằng Huyền nghỉ ngơi một lát thì hơi khôi phục lại, miễn cưỡng đứng dậy. Lúc hắn ta đứng dậy chuẩn bị rời đi thì sắc mặt hắn ta đột nhiên biến đổi. Một bóng người xuất hiện, sát ý tràn ngập. Từ sau khi Khang Bằng Huyền rời đi Giả Tôn đã đứng ngồi không yên. Mặc dù gã đi theo bên cạnh Lữ Thiếu Khanh nhưng tầm mắt của gã vẫn luôn nhìn ra bên ngoài, tâm thần có chút không tập trung, không để ý mọi chuyện. Nếu không phải vì gã sợ Lữ Thiếu Khanh thì gã đã sớm ra ngoài chờ tin tức rồi. Khang trưởng lão có thể đánh lại tên nhãi chơi trò ẩn thân kia không? Sao gã cứ cảm thấy tên chơi ẩn thân mới đáng sợ hơn. Rốt cuộc bọn hắn là ai vậy? Khang trưởng lão có thể cứu mình ra không? Lữ Thiếu Khanh không hề có chút lo lắng đã ngồi xuống trong lương đình. Hắn bóc linh đậu ăn, thỉnh thoảng ném một hạt cho tiểu Hồng. Hai tỷ đệ Nhan Hồng Vũ và Nhan Hồng Tân ở bên cạnh nhìn thấy vô cùng khó chịu. Đại ca, sư huynh của người ra ngoài đánh nhau với người khác, người không đi xem cũng được, người ngồi đây cũng không có chút lo lắng gì sao? Nhan Hồng Vũ rất muốn chửi người. Đáng tiếc là, nàng ta không dám. Điều khiến Nhan Hồng Vũ càng không cam lòng là, lúc tên này ăn gì đều không hề mời bọn họ một tiếng, chẳng hề có chút lịch sự gì cả. Lữ Thiếu Khanh bóc lấy bóc để bỗng nhiên lắc đầu thở dài. “Ai!” Nhan Hồng Vũ nhìn thấy cơ hội, lập tức đáp lời: “Công tử, người là đang lo lắng cho Cảnh công tử sao?” “Người nói Cảnh công tử sẽ thắng chứ?” Câu sau mới là câu nàng ta muốn hỏi. Dù sao Khang Bằng Huyền cũng là Nguyên Anh kỳ cảnh giới tầng ba,

trông có vẻ không dễ chọc. “Dừng!” Lại là câu cười nhạo quen thuộc, Nhan Hồng Vũ rất muốn đánh người. Lữ Thiếu Khanh ném một hạt linh đậu vào miệng, nhóp nhép hai cái mới nói: “Ta lo lắng cho huynh ấy làm gì? Cũng chết được đâu.” “Vây, công tử, ngươi đang thờ dài vì chuyện gì vậy?” Nhan Hồng Tân cũng hỏi. “Ta đang hồi hận.” Lữ Thiếu Khanh đánh tiểu Hồng một cái, mắng một câu: “Vô dụng.” Xong rồi hắn mới ung dung nói: “Ta hồi hận vì không dẫn theo sư muội ngọc của ta ra ngoài, giờ ăn linh đậu mà ta còn phải tự ra tay, tính sai rồi, haizz.” Sớm biết vậy đã dẫn cả nàng ta ra ngoài thì hay rồi, không nói những chuyện khác, bóc giúp linh đậu cũng được rồi. Sắc mặt Nhan Hồng Vũ đỏ lên, kìm nén đến mức khó chịu. Đại tiểu thư Nhan gia xinh đẹp động lòng người giờ sắc mặt chẳng khác gì gan heo. Sư huynh của ngươi đang ở bên ngoài chiến đấu với một đối thủ Nguyên Anh kỳ tằng ba, người ở đây nhàn nhã ăn hàng thì không nói, đã vậy còn ngời oán trách nữa? Oán trách mình không dẫn theo sư muội đi theo để lột giúp linh đậu? Ngươi chắc chắn ngươi đang nói tới sư muội chứ không phải người hầu chứ? Làm sư muội của ngươi thật đáng thương. Trong lòng Nhan Hồng Vũ đang thầm mặc niệm giúp vị sư muội của Lữ Thiếu Khanh một phút.

Chương 492 - Ăn linh đậu mà ta còn phải tự lột

Chương 492: : Ăn linh đậu mà ta còn phải tự lột Bên này Nhan Hồng Vũ đang thăm chửi thề, Lữ Thiệu Khanh chú ý đến ánh mắt nàng ta, sờ cằm, nói với Nhan Hồng Vũ: “Cô nương à, ta cảm thấy hình như ngươi đang thăm mắng ta đấy.” Ta không đánh được ngươi, ta còn không thể mắng ngươi một chút sao? Nhan Hồng Vũ không thừa nhận: “Công tử, ngươi nói đùa rồi.” “Tới đây, giúp ta lột linh đậu.” Nhan Hồng Vũ không hề nghĩ ngợi, trực tiếp cự tuyệt. Ngươi cũng không phải Cảnh Dương công tử, nếu như ngươi là Cảnh Dương công tử, không cần ngươi nói ta sẽ chủ động lột. Giúp Lữ Thiệu Khanh lột linh đậu, nàng ta không làm được. Dù Lữ Thiệu Khanh cũng là ân nhân của Nhan gia nàng ta. Nhưng nàng ta vẫn không làm được, không còn cách nào khác, tính cách của Lữ Thiệu Khanh khiến nàng ta thực sự không thể nào có cảm tình. Vất vả lắm mới có được một chút xiu cảm tình thì trong nháy mắt đã bị tiêu hao hết hầu như chẳng còn gì, sau đó cảm giảm về số âm. Nhan Hồng Tân xung phong nhận việc: “Công tử, ta giúp ngươi.” “Đi sang một bên.” Lữ Thiệu Khanh tức giận. Sau đó hắt lại mắng tiểu Hồng: “Tên vô dụng, hai cái cánh vô dụng của ngươi chặt đi làm cánh chim nướng là được rồi đấy.” Tiểu Hồng vô cùng cảnh giác, lập tức ngậm lấy hai hạt linh đậu bay lên phía trên đình nghỉ mát. Nhan Hồng Vũ không đành lòng nhìn tiếp, ngay cả sủng vật của mình cũng bắt nạt, quả nhiên không phải thứ tốt đẹp gì. Lữ Thiệu Khanh ở đây bóc linh đậu, Nhan Hồng Vũ, Nhan Hồng Tân và cả Giả Tôn ở đây chờ tin tức Kế Ngôn. Bọn hắn rất hiếu kì, Kế Ngôn và Khang Bằng Huyền rốt cuộc ai thắng ai thua. Nhan Hồng Vũ, Nhan Hồng Tân dĩ nhiên hi vọng Kế Ngôn thắng. Giả Tôn thì sao, gã lo nếu Khang Bằng Huyền thắng, mình có bị Lữ Thiệu Khanh thu thập không. Một lúc sau, bóng dáng Kế Ngôn xuất hiện ở đây. Bóng dáng màu trắng, phiêu dật như gió, khiến mắt Nhan Hồng Vũ liên tục lóe lên dị sắc. Nàng ta cố kìm chế kích động muốn nhào tới. Giả Tôn sau khi nhìn thấy Kế Ngôn trở về sắc mặt bắt đầu trở nên khó coi. Dáng vẻ này của Kế Ngôn, quần

áo ngay cả chút nếp nhăn cũng không có, với Giả Tôn mà nói đây không phải một tin tức tốt. Chẳng lẽ Khang trưởng lão đã đánh không lại hắn ư sao? Lữ Thiếu Khanh hỏi Kế Ngôn: “Huynh không giết chết hắn à?” Hắn thoáng nhìn Giả Tôn, trong lòng thầm nghĩ, giết tên kia sau này ít nhiều cũng hơi ngại ngùng. Kế Ngôn lắc đầu, ăn ngay nói thật: “Quá yếu.” Hắn ta không phải dạng hiết sát, hơn nữa hắn ta đoán được Lữ Thiếu Khanh còn định lợi dụng Giả Tôn làm chút chuyện gì đó cho nên không hề hạ tử thủ với Khang Bằng Huyền. Lữ Thiếu Khanh cười khì khì: “Vất vả rồi, tới đây, ăn chút linh đậu.” “Tiểu ny, cho người cơ hội, lột linh đậu cho sư huynh ta.” Nhan Hồng Vũ hơi động lòng, nếu có thể, nàng ta sẽ không ngại. Nhưng Kế Ngôn không thèm để ý, hắn ta tùy tiện tìm một chỗ trên hòn núi giả ngồi xếp bằng xuống, linh khí màu trắng xung quanh tràn ngập. Trong lòng Nhan Hồng Vũ thất vọng, Kế Ngôn trước sau như một, cao ngạo lạnh lùng, hắn ta ngồi xếp bằng trên núi giả, sương trắng quanh quần, như là tiên nhân khiến Nhan Hồng Vũ cảm thấy mong muốn của nàng ta không thể thành hiện thực được. Còn Giả Tôn bên này thấy Kế Ngôn trở về, trong lòng gã vô cùng lo lắng. Rốt cuộc Khang trưởng lão như thế nào rồi? Trong lòng gã ngàn vạn suy nghĩ xoay chuyển, cuối cùng gã vẫn cắn răng, lấy hết dũng khí, cả gan nói với Lữ Thiếu Khanh: “Ngao Lương công tử, nơi này không có chuyện gì nữa chứ?” Lữ Thiếu Khanh biết gã muốn nói gì, haizz, vì kế hoạch tiếp theo, đối tốt với gã một chút vậy. Lữ Thiếu Khanh bóc linh đậu, phát tay: “Không có gì, đi thôi.” “Đi xem thử trưởng lão nhà người, ngày mai lại tới đây, ta có chuyện cần tìm người.” Trong lòng Nhan Hồng Vũ thấy kỳ quái, ở nhà người ta, ăn của người ta, người còn muốn làm gì nữa? “Công tử, người tìm hắn còn có chuyện gì?” Lữ Thiếu Khanh lại bóc một hạt linh đậu, thuận miệng nói: “Không phải nói Mạnh cô nương tổ chức cuộc tụ hội gì đó sao?” “Có vẻ tiểu tử này có thiệp mời gì đấy, đi theo hắn chẳng phải có thể tiếp cận được Mạnh cô nương sao?” Trong lòng Nhan Hồng Vũ chân động, ánh mắt mang thêm vài phần khó tin. Tên này, đây mới là mục đích thật sự của hắn sao? Đã cân nhắc từ sớm rồi? Bất cóc Giả Tôn không phải đơn giản chỉ để tìm một chỗ ở, tiết kiệm chút linh thạch như vậy, hóa ra hắn còn có dự định này. Lòng dạ sâu như vậy. Nhan Hồng Vũ nhìn Lữ Thiếu Khanh vừa lột linh đậu vừa rung chân, trông như vô lại mà trong lòng

không kìm được tăng thêm vài phần kính sợ. Nhưng mà! Hôm sau Giả Tôn tới. Biểu cảm của gã vô cùng khó coi, như nhà có tang. Lữ Thiếu Khanh thấy thế, hỏi: “Làm sao vậy? Cha ngươi chết sao? Sáng sớm mặt mày đã khó coi vậy rồi.” Trong lòng Giả Tôn vô cùng phẫn nộ, ngươi còn không biết xấu hổ hỏi như vậy sao? Gã nhìn Kế Ngôn ngồi trên núi giả không nhúc nhích, cắn răng hỏi: “Không phải nói tha cho Khang trưởng lão một mạng sao? Tại sao lại phải giết ông ấy?” Giả Tôn vừa nói ra lời này tất cả mọi người đều kinh ngạc. Kế Ngôn cũng mở to mắt, bình tĩnh nhìn Giả Tôn. Giả Tôn nghênh tiếp ánh mắt Kế Ngôn, ánh mắt Kế Ngôn như kiếm khiến Giả Tôn chịu một cỗ áp lực vô hình. Giả Tôn không dám đối mắt với Kế Ngôn nữa, vội vàng dời mắt đi. Lữ Thiếu Khanh hỏi Kế Ngôn: “Huynh giết chết hắn rồi?” Kế Ngôn lắc đầu: “Hắn không chết, không cần thiết giết hắn.” “Huynh đã khiến người ta trọng thương đúng không?” Lữ Thiếu Khanh suy đoán: “Không phải sau khi huynh đi, thương thế của hắn quá nặng, không được chữa trị nên đã chết?” Kế Ngôn phủ nhận điểm này: “Hắn có bị thương, nhưng không đến mức chết.” Lữ Thiếu Khanh gật đầu, Kế Ngôn nói một là một, không cần phải lừa người ta trong chuyện này. Giả Tôn không tin, gã phẫn nộ kêu lên: “Vì sao Khang trưởng lão lại chết? Hơn nữa ngay cả thi thể cũng không tìm được? Ngươi dám làm nhưng không dám nhận sao?” Trong lòng Giả Tôn lẫn lộn các loại cảm xúc, phẫn nộ, sợ hãi... Khang Bằng Huyền chết rồi, thi thể cũng không tìm được. Nếu không phải trong nhà lập tức truyền tin đến thì Giả Tôn gã vẫn chưa hay biết gì. Vì Khang Bằng Huyền chết, thực lực Giả gia vì thế hạ xuống rất nhiều. Không có bất kỳ một gia tộc nào có thể chấp nhận được tổn thất của một Nguyên Anh kỳ vẫn lạc. Lần này Giả gia tổn thất lớn rồi.

Chương 493 - Rượu mời không uống uống rượu phạt, tiện nhân

Chương 493: Rượu mời không uống uống rượu phạt, tiện nhân
Giả Tôn nghĩ đến chuyện có thể mình sẽ bị phụ thân thu thập thì sự phần nộ trong lòng lần ắt nổi sợ hãi đối với Lữ Thiếu Khanh. Gã gào lên với Lữ Thiếu Khanh: “Tiểu nhân hèn hạ, ngươi có dám động thủ quang minh chính đại không? Có dám thừa nhận không? Ngươi đứng trước mặt một đấng sau lưng một nẻo nữa.” “Ồi chao, ngươi cho rằng ta không dám giết ngươi?” Lữ Thiếu Khanh trừng mắt với Giả Tôn, một cổ khí tức kinh khủng giáng lâm. Giả Tôn cảm nhận được cổ khí tức này thì lửa giận biến mất, sợ hãi chiếm thượng phong. Sắc mặt gã tái nhợt. Mình bị úng não hay sao vậy? Sao mình còn dám chạy tới đây? Hơn nữa còn dám la hét với bọn hắn? Lữ Thiếu Khanh hừ một tiếng: “Sư huynh ta nói không giết hắn tức là không giết hắn, hắn chết rồi thì có thể là tự nghĩ quân hoặc bị người khác giết.” Giả Tôn không tin, Khang trưởng lão hôm qua mới tới đây, ngay cả một ngụm nước nóng cũng chưa kịp uống đã ra ngoài đánh nhau với sư huynh ngươi. “Không phải các ngươi giết thì còn có thể là ai?” Lữ Thiếu Khanh nhún vai, không thể nào cảm nhận được sự bi thương và phần nộ của Giả Tôn: “Ngươi tự hỏi bản thân ngươi đi, bình thường ngươi ngang ngược tàn nhẫn, đắc tội không ít người, Giả gia ngươi có tiền như vậy, người khác đỏ mắt ra tay đối phó với các ngươi không phải là chuyện rất bình thường sao?” “Ta không tin.” Lữ Thiếu Khanh lười nhiều lời với Giả Tôn, quát lên như tên vô lại: “Ngươi thích tin thì tin, ngươi không tin thì ngươi bước sang báo thù đi.” Lời này khiến Giả Tôn giận đến mức huyết khí cuộn trào, hận không thể phun một ngụm máu tươi dìm chết Lữ Thiếu Khanh. Tên vô sỉ. Cho dù Kế Ngôn có giết Khang Bằng Huyền gì gã cũng chẳng thể làm được gì. Giờ trong cơ thể gã còn có một quả bom, gã đang bị Lữ Thiếu Khanh nắm tính mạng trong tay. Về mặt Lữ Thiếu Khanh bắt tiện nói với Giả Tôn: “Cho ngươi mặt mũi thì ngươi không cần, nể mặt ngươi một chút thì ngươi lập tức quên thân phận của ngươi rồi à? Có tin bây giờ ta đánh chết ngươi luôn

không?”“Ngươi, ngươi...” Giả Tôn tức đến mức toàn thân run rẩy, chưa từng thấy tên khốn kiếp nào phách lối như ngươi. “Ngươi cái gì mà ngươi...” Lữ Thiếu Khanh nói: “Đừng quên, ngươi là tù binh của ta, từ giờ trở đi không có lệnh của ta, không cho phép ngươi rời khỏi nơi này nửa bước. Còn nữa, cái đại hội gì đó khi nào thì bắt đầu?” Giả Tôn hiểu ra: “Ngươi, ngươi muốn ta dẫn ngươi đi tham gia buổi tụ hội do Mạnh cô nương tổ chức sao?” “Không sai, có vấn đề gì không?” Lữ Thiếu Khanh lúc này đã nhảy lên một thân cây, dựa vào thân cây, hời hợt hỏi. Nói nhảm, đương nhiên là có vấn đề, vấn đề rất lớn là đẳng khác. Ta dẫn ngươi đi, lỡ như ngươi gây chuyện thì sao? Đến lúc đó chẳng phải ta sẽ đắc tội với Mạnh cô nương sao? Đây đâu chỉ là đang đâm ta một dao. “Ngươi, ngươi đừng có mơ.” Ngươi giết người của ta mà còn muốn ta dẫn ngươi đi tụ hội để ngươi đâm ta thêm một dao sao? Lữ Thiếu Khanh thoáng nhìn sang Kế Ngôn, không cần nói gì Kế Ngôn cũng hiểu Lữ Thiếu Khanh định làm gì. Kế Ngôn khẽ hừ một tiếng, dù không thấy hấn ta có động tác gì nhưng cỗ kiếm ý trong cơ thể Giả Tôn lập tức bộc phát. “A.” Vô số kiếm ý như nhân ngư đang bơi lội, điên cuồng du tẩu trong cơ thể Giả Tôn, thôn phệ, cắn xé. Giả Tôn cảm thấy huyết nhục của mình đang rữa ra, xương cốt đang vỡ nát, linh hồn như bị xé rách. Cả người gã có cảm giác sống không bằng chết khiến phú nhị đại gã hét thảm lên. Gã ngã trên mặt đất, như một con cá đang bùng ra khỏi mặt nước rơi xuống, điên cuồng giãy dụa, điên cuồng kêu gào. Gã kêu thảm thiết khàn giọng, kêu lên những tiếng đau đớn thê thảm. Hai tỷ đệ Nhan Hồng Vũ ở bên cạnh xem trò vui nhưng lúc này sắc mặt cũng biến đổi, hoảng sợ không thôi, chuyện này quá mức kinh khủng. Sau vài hơi thở qua đi, kiếm ý thôi lui, Giả Tôn mồ hôi đầm đìa, sắc mặt tái nhợt, nằm thờ hòng hộc trên mặt đất, liều mạng hít lấy hít để không khí. Hấn suýt nữa tưởng rằng mình sẽ cứ thế chết đi mất rồi. Một lát sau gã mới khôi phục khí lực, đứng lên, hoảng sợ nhìn Lữ Thiếu Khanh và Kế Ngôn. “Sao, còn kiên cường nữa không?” Lữ Thiếu Khanh đang nở nụ cười nhìn Giả Tôn như một con ác ma. Đối mặt với Lữ Thiếu Khanh khủng bố như vậy, gã lựa chọn cúi đầu. Cảm giác ban nãy, đến chết gã cũng không muốn nhớ lại. Cảm giác đó quá đau đớn, quá khó tiếp nhận. So với ngày hôm qua, sự đau đớn này còn mạnh hơn rất nhiều. Sau khi Lữ Thiếu Khanh nhìn thấy Giả Tôn cúi đầu, ngoan ngoãn

nghe lời thì mới hừ một tiếng: “Rượu mời không uống uống rượu phạt, ngu ngốc.” Khoảng thời gian sau đó, mấy người Lữ Thiếu Khanh nghỉ ngơi ở đây, chờ buổi tụ hội Mạnh Tiêu tổ chức bắt đầu. Giả Tôn cũng chỉ có thể ngoan ngoãn đi theo bên cạnh Lữ Thiếu Khanh. Đợi vài ngày trôi qua, Giả Tôn đến nói với Lữ Thiếu Khanh bọn họ cần xuất phát rồi. “Đi thôi.” Lữ Thiếu Khanh mừng rỡ, cuối cùng cũng được đi gặp cô nàng kia rồi sao? Nhưng mà vẫn khó lắm. Hắn vẫn chưa thể nghĩ ra cách nào để có thể tiếp cận Mạnh Tiêu, lấy được sự tín nhiệm của Mạnh Tiêu. Trên đường đi, Lữ Thiếu Khanh lại một lần nữa nhìn sang Kế Ngôn, ánh mắt sáng rực, trên mặt nở nụ cười xấu xa. Kế Ngôn chú ý thấy ánh mắt bất hảo kia của Lữ Thiếu Khanh liền biết Lữ Thiếu Khanh đang có ý đồ gì đó, thân nhiên nói: “Đệ dám làm như vậy, đừng trách ta thu thập đệ.” Ngực khí của hắn ta bình thản, sát ý nghiêm nghị. Vừa nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh dám bán đứng hắn ta, hắn ta liền bày ra tư thế muốn đánh chết Lữ Thiếu Khanh. “Hẹp hòi.” Lữ Thiếu Khanh rất thất vọng, vô cùng khinh bỉ, mắng: “Huynh là sư huynh, hi sinh một chút thì có sao chứ?” “Sư phụ mà ở đây chắc chắn sẽ trục xuất sư huynh hẹp hòi huynh ra khỏi sư môn.” Nhóm Nhan Hồng Vũ ở bên cạnh rất muốn nói. Trục xuất người ra khỏi sư môn mới là biện pháp đúng đắn chứ? Giả Tôn bay ra ngoài thành, gã giải thích với Lữ Thiếu Khanh, tụ hội lần này đề phòng bị những người khác quấy nhiễu nên địa điểm chỉ những người được mời mới biết. Lữ Thiếu Khanh hết sức hài lòng về điểm này. Đến lúc đó nếu đàm phán không thành công, muốn động thủ thì càng ít người sẽ càng thuận tiện. Giả Tôn mang theo mọi người đi tới trước một ngọn núi cao vút trong mây, nói: “Địa điểm tụ hội ở trên đó.”

Chương 494 - Hắc là Hóa Thần sao?

Chương 494: Hắc là Hóa Thần sao? Lữ Thiểu Khanh ngẩng đầu nhìn lên trên, ngọn núi cao vút trong mây được mây mù bao phủ như mang theo một tấm khăn che mặt bí ẩn. Sương trắng mịn mờ, nặng nề thần bí, cho dù là dùng đôi mắt của tu sĩ cũng không thể nào nhìn xuyên qua được. Kế Ngôn nhíu mày một cái, nói: “Trên đó hơi cổ quái.” Lữ Thiểu Khanh bĩu môi, nói: “Phí lời, đương nhiên là cổ quái rồi, trận pháp đây, huynh không nhận ra sao?” Với tạo nghệ trận pháp của Lữ Thiểu Khanh thì vừa liếc mắt đã có thể nhận ra trên núi đại trận bao phủ, ngăn cách linh thức thần niệm. Tầm mắt nhìn không thấu, linh thức, thần niệm xuyên không thấu. Lữ Thiểu Khanh nhìn chăm chăm trong chốc lát, đưa ra kết luận: “Ít nhất là đại trận tứ phẩm.” Kế Ngôn nhìn hắc một cái, trên gương mặt lạnh lùng mang theo vài phần cảnh giác: “Đệ biết thứ ta nói không phải chuyện này.” Trên đó ngay cả thần trí của hắc ta không thể nào xuyên thấu được, hơn nữa còn tạo cho hắc ta một loại dự cảm không tốt. Hắc ta không tin Lữ Thiểu Khanh không cảm nhận được. Sau khi tu luyện Kinh Thần quyết, cảm giác của hắc ta càng trở nên nhạy cảm hơn. Lữ Thiểu Khanh mỉm cười, trong mắt Nhan Hồng Vũ nụ cười này như một con hồ ly giáo hoạt: “Tốt hay xấu thì liên quan gì đến chúng ta? Nếu quả thật có chuyện xảy ra, ta cầu còn không được ấy.” Kế Ngôn nghe xong thấy cũng có lý. Sư đệ có nhiều ý đồ xấu, tạo nghệ trận pháp cũng cao, có hắc ở đây, không cần lo lắng về đại trận trên kia. Còn những thứ khác, trong tay có kiếm là đủ rồi. Vô Khâu kiếm sau lưng dường như cũng cảm nhận được cảm xúc của Kế Ngôn nên nhẹ nhàng run lên một chút. Lời trò chuyện của Kế Ngôn và Lữ Thiểu Khanh khiến ba người Nhan Hồng Vũ cảm thấy khó hiểu. Nhan Hồng Vũ rất muốn hỏi cho rõ ràng nhưng có Kế Ngôn trước mặt nên không có đủ dũng khí. Còn về Nhan Hồng Tân và Giả Tôn thì càng không dám hỏi nhiều. “Lên nào.” Giả Tôn dẫn mấy người đi lên, lúc lên đến giữa sườn núi thì bị kiếm tra. “Đây là thị tông của ta.” Thân phận của nhóm Lữ Thiểu Khanh dĩ nhiên là giả làm thị tông của Giả Tôn. “Haha.” “Làm trò hề cho thiên hạ, mất mặt đến

cực điểm.” Có người sau lưng cười nhạo, một công tử văn nhã từ phía dưới một mình bay lên, không hề dừng lại, vượt qua nhóm Giả Tôn đi lên trên. “Ai vậy?” Lữ Thiếu Khanh nhìn người kia biến mất trong sương mù trắng, tiêu sái phiêu dật, rất khinh thường: “Đúng là rất biết giả ngẫu.” Sắc mặt Giả Tôn cũng hơi khó chịu: “Hắn là Đoạn Mộc Hiến của Đoạn Mộc gia.” Nhan Hồng Vũ giật mình: “Là Đoạn Mộc Hiến Đoạn Mộc gia Thái thành sao?” Giả Tôn hừ một tiếng: “Ngoại trừ hắn còn có thể là ai?” “Tên đó tự cao tự đại quái gì, chẳng qua chỉ vì Đoạn Mộc gia có chút quan hệ tốt với Ngọc Đỉnh phái thôi sao?” Lữ Thiếu Khanh không quan tâm đến chuyện y là cái quái gì, có tự đại hay không, hắn chỉ quan tâm một vấn đề: “Hắn là Hóa Thần à?” Nếu như là Hóa Thần, phải chú ý một chút. Hai người Nhan Hồng Vũ và Nhan Hồng Tân lập tức kìm nén đến mức khó chịu. Đại ca, người hỏi chuyện này làm gì? Hắn không phải Hóa Thần có phải người sẽ làm gì người ta không? Giả Tôn không biết câu này của Lữ Thiếu Khanh có nghĩa là gì, gã thành thật trả lời: “Hắn chẳng qua chỉ là Kết Đan kỳ tăng năm thôi, còn chẳng phải Nguyên Anh kỳ nữa. Lần này đến tham gia tụ hội đều là thế hệ trẻ tuổi của Đông Châu, tuổi tác vượt qua bốn mươi tuổi cũng không có tư cách tới tham gia.” “Mạnh nhất có lẽ là đệ nhất Đông Châu, Khoái Hằng, hắn ta chẳng qua cũng mới chỉ là Kết Đan hậu kỳ cảnh giới tăng chín thôi.” “Ồ.” Lữ Thiếu Khanh ồ một tiếng, sau đó không nói gì nữa. Nhan Hồng Vũ nhìn thấy mà lo lắng gần chết. Lỡ như Lữ Thiếu Khanh lại muốn làm vài chuyện gì đó trong tụ hội lần này thì ai có thể ngăn được hắn? Hai sư huynh đệ này không biết là quái thai từ nơi nào tới, cả hai đều là Nguyên Anh kỳ. Trong thế hệ trẻ của buổi tụ hội lần này, có ai là đối thủ của bọn hắn chứ? Nếu Lữ Thiếu Khanh lại ra tay độc ác như với Ngân Nguyệt tông, Phong Lô giáo, giết chết tất cả những người này thì sao. Tương lai Đông Châu sẽ là một vùng tăm tối. Mấy người bọn họ cũng sẽ trở thành tội phạm truy nã Đông Châu, là loại bị bắt sẽ giết chết ngay. Nhan Hồng Vũ thật sự rất lo lắng, nàng ta không kìm được hỏi: “Ngao công tử, người có tính toán gì?” “Đương nhiên là nghĩ cách để gặp Mạnh cô nương, dùng thành ý làm cảm động nàng ấy, lấy món đồ kia từ trong tay nàng ấy rồi.” Sau đó Lữ Thiếu Khanh lại chạy đi tìm Kế Ngôn: “Huynh thật sự quyết định không định bỏ chút nhan sắc của huynh ra dụ dỗ à?” “Keng!” “Mọi, nếu

như nơi này không phù hợp thì nhất định ta sẽ ra tay thu thập huynh, trói chặt huynh đem đến giường Mạnh cô nương rồi.” Trong những lời hùng hùng hổ hổ của Lữ Thiếu Khanh, mọi người đã lên tới đỉnh núi. Nơi này là một vùng đất bằng rộng lớn, bằng phẳng, giống như đỉnh của ngọn núi này đã bị một kiếm san bằng. Trên đỉnh núi đã có không ít người tới, tốp năm tốp ba tập hợp cùng cười cười nói nói, cũng có người lẻ loi một mình, nhắm mắt nhập định dưỡng thần. Nam tuấn nữ tịnh, thần thái anh tú, anh tư hiên ngang. Những người tới đây phần lớn đều là người thừa kế hoặc đại diện của thế lực một phương, ai nấy đều là thiên tài danh chấn một phương, trên người tản mát ra khí tức trầm ổn. Đoàn người Giả Tôn tới, không ít ánh mắt đều rơi lên người họ. Giả gia là một trong những gia tộc giàu có nhất Đông Châu, Giả Tôn là người thừa kế được nhiên được rất nhiều người nhận ra. Đương nhiên, thái độ đối với vị phú nhị đại này của mọi người không khác nhau là mấy. “Chà, đây không phải là thiếu gia Giả gia có tiền nhất Đông Châu sao?” “Hắn cũng tới à?” “Dù sao hắn cũng là thế lực một phương, hơn nữa còn là Kết Đan kỳ đây.”

Chương 495 - Hắc là Hóa Thần sao?

Chương 495: Hắc là Hóa Thần sao? (tt) Có người nhân rất mạnh ba chữ Kết Đan kỳ này. Giả Tôn đột phá Kết Đan kỳ như thế nào, tất cả mọi người đều biết. Thiên phú của gã không tốt nên đã dùng linh thạch đan dược để gom góp. Dùng đan dược để bồi đắp cảnh giới chênh lệch với từng bước từng bước tu luyện ra cảnh giới rất lớn. Mọi người chế giễu gã cũng không có gì lạ. “Đây chính là cao thủ Kết Đan kỳ có hộ đệ đây.” “Chẳng những có thị vệ, còn mang theo thị nữ nữa.” “Haha.” Có rất nhiều người cố ý chế giễu Giả Tôn. Giả Tôn đã sớm quen với những tình huống như thế này, đối mặt với lời trào phúng của mọi người, gã cũng đối đáp không chút khách khí. “Sao nào? Thiếu gia Trần gia, ca người không tới sao? Có tin ta bảo người của ta thu thập người không?” “Bại tướng dưới tay Đỗ gia cũng dám xuất hiện trước mặt ta à?” “Chuyện buôn bán của Trương gia quý trước có ổn không?” “Đừng thấy Giả Tôn chịu thiệt thòi trước mặt Lữ Thiếu Khanh, trước những người cùng thế hệ, Giả Tôn vẫn khẩu chiến quần hùng, chửi cho những người này mặt đầy nước bọt. Không ít người bị gã chọc tức đến mức nghiến răng. Sau khi Lữ Thiếu Khanh nhìn thấy không kìm được thấp giọng nói: “Không tệ, có vài phần công lực của ta.” “Hừ!” Bỗng nhiên một tiếng hừ lạnh vang lên, một người long hành hổ bộ, nhanh chân đi đến, ánh mắt y như điện, lạnh lùng nhìn Giả Tôn: “Giả Tôn ngươi tới đây để đấu võ mồm à?” Người này rõ ràng là Đoạn Mộc Hiến ban nãy họ đụng phải. “Mắc mớ gì đến ngươi?” Trong lòng Giả Tôn hơi e ngại, thực lực Đoạn Mộc Hiến mạnh hơn gã. “Hừ, lần này tới đây, tất cả mọi người đều đến đây một mình, ngươi lại mang theo nhiều người như vậy đến, đây là cố đối nghịch với Mạnh cô nương sao?” “Cút xuống cho ta!” Sau khi nói xong, y trực tiếp xuất thủ với mấy người Lữ Thiếu Khanh. Sức mạnh cường đại vọt tới, Lữ Thiếu Khanh bước ra một bước. Sức mạnh vô hình âm thầm tràn ra nhẹ nhàng hóa giải công kích của Đoạn Mộc Hiến. Thế nhưng Lữ Thiếu Khanh lại cố ý che ngực, giả bộ như không địch lại, đặt mông ngồi dưới đất, kêu to lên: “Đánh người, đánh

người.”“Mọi người nhìn xem, người Đoạn Mộc gia hoành hành bá đạo, một lời không hợp liền động thủ đánh người.”“Đông Châu có còn có vương pháp nữa không? Có còn thiên lý nữa không? Ý mình thực lực cường đại nên khi dễ người khác sao? Vậy thì những tu sĩ tăng chót như chúng ta biết sống sao đây? Có phải các người định đuổi tận giết tuyệt những kẻ thực lực thấp như chúng ta không?”Nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh kêu lên khoa trương, sắc mặt không ít người trở nên cổ quái. Đoạn Mộc Hiến thì càng phát điên hơn.Sao dám chụp mũ y như vậy? Người bị thương sao?Chỉ cần là người không bị mù đều có thể nhìn thấy tên khốn kiếp người đang giả vờ.“Người đang vu khống ta?”Trong lòng Đoạn Mộc Hiến đang điên cuồng, sát ý như nước sôi cuộn cuộn, sục sôi trong lòng y.Lần đầu tiên y gặp kẻ vô lại như vậy.Lữ Thiếu Khanh hô to: “Ai vu khống người rồi? Có phải người cảm thấy những người ở đây đều mù cả rồi không?”“Là người động thủ đánh người trước, đúng không? Là người không coi những tu sĩ tăng chót như chúng ta là người, hay người nói tất cả mọi người đều không coi tu sĩ tăng chót là người?”Tuy Đoạn Mộc Hiến tự đại cuồng ngạo, nhưng là y không ngốc.Lữ Thiếu Khanh nói vậy rõ ràng là cố ý muốn chia rẽ y và những người ở đây.“Người đang tìm chết đấy!”Y phẫn nộ một lần nữa ra tay, thanh thế lần này còn lớn hơn cả lần trước.Chung quanh cuồng phong nổi lên bốn phía, như quỷ khóc sói gào, cuồng phong tụ tập một chỗ mang theo uy thế to lớn lao về phía Lữ Thiếu Khanh.“Giết người, giết người, có người nào quản không vậy?”Bên này Lữ Thiếu Khanh không ngăn cản mà ngồi dưới đất, tiếp tục lớn tiếng hô hào.Hắn không để công kích của Đoạn Mộc Hiến vào mắt.Người chung quanh nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh không ngăn cản, không ít người trong lòng cười lạnh không thôi.Bọn hắn đều cảm thấy Lữ Thiếu Khanh chết chắc rồi.Đoạn Mộc Hiến không phải kẻ dễ nói chuyện, dưới cơn thịnh nộ y hoàn toàn có thể giết người. Dù lần tụ hội này do Mạnh Tiêu tổ chức, Đoạn Mộc Hiến cũng không sợ.Đoạn Mộc gia có quan hệ tốt với Ngọc Đình phái, gần như là quan hệ minh hữu, có thể khiến Đoạn Mộc Hiến không sợ sẽ bị Ngọc Đình phái quở trách.Cùng làm y chỉ bị Mạnh Tiêu bắt mất một chút thôi.Lúc Lữ Thiếu Khanh thấy công kích sắp đánh tới, một bóng người áo trắng xuất hiện.Cùng với bóng người màu trắng xuất hiện trước mặt Lữ Thiếu Khanh, cuồng

phong đầy trời bỗng nhiên tiêu tán, trở nên gió êm sóng lặng. Nhìn thấy bóng người màu trắng, Nhan Hồng Vũ suýt chút nữa tưởng Kế Ngôn xuất thủ. Tuy nhiên, sau khi nhìn thấy rõ người tới, Nhan Hồng Vũ không kìm được kêu lên kinh ngạc: “Mạnh Tiêu!” Người tới rõ ràng là Đại sư tử Ngọc Đình phái, Mạnh Tiêu. Tóc ghim song giác, lộ ra vài phần ngây thơ trẻ con, gương mặt hồng hào tròn vo, làn da trắng, trong trắng còn có sắc hồng khiến người ta khó mà tin được đây là một Đại sư tử đại phái. Tuy nhiên, toàn thân áo trắng khiến Mạnh Tiêu tăng thêm vài phần phong phạm lạnh lùng. Về mặt nàng ta không vui nhìn Đoạn Mộc Hiến: “Đoạn Mộc công tử, ngươi muốn làm gì?” “Lần này ta triệu tập mọi người tới đây, là đến để giao lưu hảo hữu chứ không phải cung cấp cho các ngươi một địa điểm để chiến đấu.” Đoạn Mộc Hiến thấy Mạnh Tiêu xuất hiện, sắc mặt có chút thay đổi, trong mắt tăng thêm vài phần kiêng kị, đồng thời vội vàng nặn ra nụ cười: “Sư muội.” Mạnh Tiêu không khách khí cắt ngang lời Đoạn Mộc Hiến: “Ngươi cứ gọi ta là Mạnh cô nương thì hơn, chúng ta cũng không phải là sư huynh muội. Còn nữa, ngươi còn gọi ta là sư muội, ngươi có tin ta đánh cả ngươi không?” Không hề có chút nề mặt khiến Đoạn Mộc Hiến lộ ra xấu hổ.

Chương 496 - Người như vậy không được đâu

Chương 496: Người như vậy không được đâu
Ngọc Đình phái và Đoạn Mộc gia gần như có quan hệ kết minh nên đệ tử hai bên đều gọi nhau là sư huynh muội. Nhưng Mạnh Tiêu vẫn luôn không đồng ý Đoạn Mộc Hiến gọi mình là sư muội. Gương mặt tròn vo của Mạnh Tiêu mang theo vài phần nghiêm túc, nàng ta cảm thấy là Đại sư tỷ nàng ta cần duy trì dáng vẻ này. Nàng ta nhìn thoáng qua Lữ Thiếu Khanh ngồi dưới đất, ánh mắt hiện lên vẻ khác lạ, nhẹ giọng hỏi: “Người là ai?” “Sao?” Lữ Thiếu Khanh vẫn giống như tên vô lại: “Muốn xem thân phận của ta để quyết định xử lý ta như thế nào sao?” Người chung quanh không ngờ Lữ Thiếu Khanh lại có thái độ như vậy với Mạnh Tiêu, Nhan Hồng Vũ thì càng che mặt không đành lòng nhìn thẳng. Đại ca, thái độ này của người, đến lúc đó sao người ta có thể đưa đồ cho người đây? Đoạn Mộc Hiến một lần nữa giận tím mặt, đây là một tên vô lại: “Tên đáng ghét, người đang tìm cái chết đấy.” Mạnh Tiêu sững sờ, cũng không ngờ Lữ Thiếu Khanh có thể trả lời như vậy. Tuy nhiên nàng ta là Đại sư tỷ, xử lý mấy chuyện thế này đã quen, nàng ta trừng mắt với Lữ Thiếu Khanh, quát Lữ Thiếu Khanh: “Hai bên các người đều không đúng, hôm nay coi như nể mặt ta đi.” Một câu hời hợt định gác chuyện này một bên. Lữ Thiếu Khanh đứng lên, nói thăm, nha đầu này đầu óc có bệnh sao? Xử lý chuyện này như vậy mà nói là Đại sư tỷ à? “Quả nhiên, con người mà, luôn luôn chỉ giúp người thân, bất chấp lý lẽ.” “Haizz, dù sao ta cũng là người ngoài, bị khi phụ cũng là đáng đời.” Sau đó Lữ Thiếu Khanh ngẩng đầu nhìn chung quanh: “Nơi này có Thiên Cơ Giả không? Có cần phòng vãn ta một chút không?” Mọi người. Trong lòng không ít người không kìm được rên rỉ. Mạnh Tiêu là chủ nhân buổi tụ hội hôm nay, cái tên này thật sự không định nể mặt một chút à? Không ít người cảm thấy vừa rồi Đoạn Mộc Hiến thật sự nên đánh chết Lữ Thiếu Khanh. Một nam đệ tử vừa rồi đi đến cùng Mạnh Tiêu liền thét lên: “Tiểu tử, người nói thêm câu nữa đi, xem ta có xé nát cái miệng của người không?” Sắc mặt người

này âm hiểm, ánh mắt lấp lóe, cho người ta một loại cảm giác nham hiểm. Đường như nhiệt độ không khí bên cạnh hắn ta sẽ thấp hơn so với người bình thường vài độ. Bên cạnh có người thấp giọng nói: “Là Nhị sư huynh Lãnh Dực Xuyên của Ngọc Đỉnh phái, hắn có quan hệ rất tốt với Đoạn Mộc gia.” “Đây là đang ra mặt cho Đoạn Mộc Hiến sao?” “Sư phụ của hắn Hồng Mạch vẫn luôn muốn liên thủ với Đoạn Mộc gia để chinh chiến Đông Châu mà.” “Đây chính là phần tử hiếu chiến.” “Ngậm miệng đi, loại chuyện này người cũng dám nói lung tung?” Lãnh Dực Xuyên âm thầm nhìn chằm chằm Lữ Thiếu Khanh, hắn ta rất ghét loại người như Lữ Thiếu Khanh. Người khác sợ Lãnh Dực Xuyên, Lữ Thiếu Khanh không sợ, hắn hét lên: “Sao? Đến cả nói chuyện cũng không cho à?” “Từ lúc nào Ngọc Đỉnh phái lại trở nên bá đạo như vậy rồi?” “Hôm nay các người gọi mọi người chúng ta tới đây là để hạ mã uy với chúng ta, để chúng ta ngoan ngoãn nghe lời Ngọc Đỉnh phái các người sao?” Lại một cái mũ chụp xuống đầu khiến Lãnh Dực Xuyên giận đến mức toàn thân run rẩy. Giờ khắc này hắn ta không chỉ muốn xé rách miệng Lữ Thiếu Khanh mà còn muốn giết chết Lữ Thiếu Khanh để hắn ngậm miệng lại. “Đủ rồi!” Mạnh Tiêu hét lớn một tiếng, khí tức tăng vọt, như cơn gió lốc quét ngang ra, ép cho vài người không thở nổi. “Có phải các người không để ta vào mắt không? Có tin ta đánh chết các người không?” Không hổ là Đại sư tử, lúc nên nghiêm khắc thì nghiêm khắc, hét lớn một tiếng đã khiến Lãnh Dực Xuyên lập tức ngậm miệng, trông có vẻ không dám chống đối Mạnh Tiêu. Mọi người xung quanh cũng không dám lên tiếng, không ai muốn đắc tội với Mạnh Tiêu. “Không phải, người làm như thế là không được.” Giọng Lữ Thiếu Khanh lại một lần nữa vang lên. Mọi người thấy Lữ Thiếu Khanh thế mà còn dám nói chuyện, không ít người ôm đầu, rên rỉ trong lòng. Người không sợ chết à? Hay là bị điên? Cho dù người ta có làm gì không đúng, hiện tại người ta là chủ nhân, người không cho chủ nhân một chút mặt mũi à? Một khi chọc giận người của Ngọc Đỉnh Phái, giết chết người, người cũng chết vô ích. Mọi người thấy Lữ Thiếu Khanh chẳng sợ hãi chút nào, ngẩng cao đầu, bày ra điệu bộ “rõ ràng là các người sai.” Trong lòng mọi người im lặng, người này, bị ngu đúng không? Tên khờ này chui từ xó nào ra vậy? Trên mặt Mạnh Tiêu lộ ra vẻ không khó chịu, trong sự môn, nàng ta làm Đại sư tử, trước

giờ luôn nói một không hai, một khi bảo các sư đệ sư muội ngậm miệng, tức thì không ai dám nói nữa. Cho dù là Lãnh Dục Xuyên cũng không dám nói hai lời. Còn người ngoài, hiếm có người nào không nể mặt nàng ta. Lâu lắm rồi nàng ta không gặp phải người không nể mặt mình, không ngờ hôm nay lại gặp ở đây. Trong lòng nàng ta vừa khó chịu, lại vừa tò mò. Nàng ta nhìn không được hỏi: “Người có ý gì?” Lữ Thiếu Khanh mỉm cười, nụ cười mang theo vài phần tà mị, làm tim Mạnh Tiêu hẫng một nhịp. Tên này, sao tự nhiên thấy hấn cũng khá đẹp trai. Lữ Thiếu Khanh không chú ý tới ánh mắt né tránh của Mạnh Tiêu, hấn chỉ lo chậm rãi nói: “Vừa rồi người nói bảo mọi người nể mặt người, nhưng người sư đệ của người lại không nể mặt người.” “Chuyện này chứng minh sư đệ của người ngoài mặt thì tôn kính người, trong lòng lại có bất mãn. Tình nghĩa đồng môn giả dối.” “Nói không chừng, trong lòng gã đang nghĩ cách lật đổ người, tự lên làm Đại sư huynh.” Lãnh Dục Xuyên lại nổi giận, khốn nạn, tên đáng chết này, nói xấu ta trước mặt ta, người cho rằng ta đã chết rồi, hay là ta không tồn tại? “Đồ khốn, người muốn chết sao?” Lãnh Dục Xuyên cũng bộc phát ra khí tức cường đại, chỉ thẳng vào Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh không nói hai lời, tiến lên hai bước, đứng bên cạnh Mạnh Tiêu, cách nàng ta rất gần.

Chương 497 - Bảo gã xin lỗi ta đi

Chương 497: Bảo gã xin lỗi ta đi
Mạnh Tiêu ngửi thấy mùi hương trên người Lữ Thiểu Khanh, mặt đỏ bừng lên. Hai gò má phúng phính, đỏ bừng, giống như một quả táo chín. Lần đầu tiên Mạnh Tiêu đứng gần một người nam nhân như vậy, làm trái tim nàng ta cứ đập loạn lên. Lữ Thiểu Khanh không chú ý tới trạng thái của Mạnh Tiêu, hất chỉ vào Lãnh Dục Xuyên: “Nhìn đi, gã lại làm vậy nữa rồi. “Thật hèn hạ, thật đê tiện. Mọi người âm thầm khinh bỉ. Đứng bên cạnh nữ nhân để được bảo vệ, đây là chuyện một người nam nhân nên làm ư? Lần này Lãnh Dục Xuyên can cả răng nanh, Lữ Thiểu Khanh đứng bên cạnh Mạnh Tiêu, làm cho gã tiến thoái lưỡng nan, đánh không được, không đánh thì quá mất mặt. Sau khi Mạnh Tiêu lấy lại tinh thần, hừ lạnh một tiếng với gã: “Suờ, người định làm gì? Muốn bị đánh sao?” Sắc mặt Lãnh Dục Xuyên khó coi hơn nữa. Phải bỏ qua thể diện của mình sao? Doan Mộc Hiến bỗng nhiên đứng ra khuyên bảo: “Lãnh suờ, không cần chấp nhặt với người như thế.” Doan Mộc Hiến đến gần thêm mấy bước, dùng âm lượng chỉ có hai người nghe thấy nói: “Để cho hần sống thêm mấy ngày đi.” Lãnh Dục Xuyên phản ứng lại, thu liễm khí tức, hung tợn nhìn chằm chằm vào Lữ Thiểu Khanh: “Người chờ đó cho ta.” “Mẹ kiếp.” Lữ Thiểu Khanh kêu to: “Nhị suờ huynh của Ngọc Đỉnh Phái uy hiếp người ta trước mặt mọi người rồi kìa, có còn thiên lý không hả?” Sau đó, hần nói với Mạnh Tiêu đang tức giận: “Không phải người mới vừa hỏi ta có ý gì sao? Ý của ta là, người không nên dung túng cho bọn họ, ai phạm lỗi thì phải trừng phạt, cho hần biết là mình đã sai rồi.” “Bảo suờ người nhận lỗi với ta đi, để cho gã ghi nhớ chuyện này, tạo lập quyền uy của người.” Ánh mắt mọi người nhìn Lữ Thiểu Khanh lại thay đổi. Mẹ nó, tiểu tử này đúng là ngu si ngớ ngẩn. Ai dám kêu Nhị suờ huynh Ngọc Đỉnh Phái xin lỗi? Cũng không thể nào xin lỗi. Một khi xin lỗi, Lãnh Dục Xuyên biết giấu mặt đi đâu? Sĩ diện của Ngọc Đỉnh Phái biết để ở chỗ nào? Lửa giận Lãnh Dục Xuyên khó khăn lắm mới đè xuống được, nay lại bốc cháy lên một lần nữa, hơn nữa còn cháy rực hơn trước. Bắt gã xin lỗi ấy à? Nằm

mơ đi! Gã gầm thét: “Bảo ta xin lỗi? Trừ phi ta chết.” Mạnh Tiêu cũng biết không thể để cho sự đệ mình xin lỗi. Cho dù là Lãnh Dực Xuyên sai, cũng không thể xin lỗi. Không thể làm mất mặt Ngọc Đình Phái. Có đôi khi, mặc dù là người một nhà phạm lỗi, cũng phải đứng về phía người một nhà. Mạnh Tiêu xoay người đi về phía trước đi, giọng nói êm tai truyền đến: “Việc này dừng ở đây.” “Ai dám nói thêm gì nữa, ta sẽ xử lý kẻ đó.” “Hừ!” Nha đầu này, còn nói là Đại sư tử nữa, thủ đoạn xử sự không được chút nào. Trong lòng Lữ Thiếu Khanh thầm khinh bỉ một phen. Tiếng cười nhạo ý vị thâm trường của Lữ Thiếu Khanh, làm Lãnh Dực Xuyên chỉ muốn quay lại đánh người. Mà khuôn mặt Mạnh Tiêu cũng phình ra, người này, thật là đáng ghét. Sau việc này, không ai dám chọc vào bọn Lữ Thiếu Khanh nữa, mọi người cố ý vô tình xem nhẹ đám Lữ Thiếu Khanh. Đánh cũng đánh không được, chửi cũng chửi không lại, cuối cùng còn làm mình rơi vào cảnh tiến không được lùi không xong, thật là đáng sợ. Người bị hại Đoan Mộc Hiến và Lãnh Dực Xuyên đi nhau, ánh mắt thường thường xẹt qua chỗ Lữ Thiếu Khanh, sát ý lạnh lẽo. Lữ Thiếu Khanh không quan tâm tới bọn họ, hẩn trở lại chỗ Giả Tôn. “Trốn xa như vậy làm gì?” Lữ Thiếu Khanh rất không hài lòng, trách cứ Giả Tôn: “Ta bị người khi dễ, sao người không đến giúp ta?” “Ta chỉ muốn đánh chết người thôi. Trong lòng Giả Tôn khóc không ra nước mắt. Vừa nãy, trốn xa được bao nhiêu thì hẩn ta trốn xa bấy nhiêu, hành vi của Lữ Thiếu Khanh làm cho hẩn ta hối hận không kịp. Chuyện tệ nhất hẩn ta từng làm là mang Lữ Thiếu Khanh tới nơi này. Sự thực chứng minh, vị gia này không phải người an phận gì. Vừa lên tới nơi, đã đắc tội Đoan Mộc gia và Ngọc Đình Phái rồi. Ở trong mắt mọi người, Lữ Thiếu Khanh chính là người của hẩn ta, Lữ Thiếu Khanh làm như vậy, là Giả Tôn đứng sau lưng. Trên đầu Giả gia bị ụp một cái nồi thật to. “Nè nè...” Người khởi xướng không có một chút tự giác nào, còn nói với Giả Tôn: “Người bày ra khuôn mặt này làm gì? Chẳng lẽ Giả gia người lại có Nguyên Anh chết sao?” “Hừ, Nguyên Anh nhà người chết thì có. Trong lòng hẩn ta mắng to, trên mặt lại bị thương vạn phần: “Công tử, người có thể thu liễm một chút hay không, người làm như vậy, đắc tội với người ta, đến lúc đó Giả gia chúng ta có bao nhiêu Nguyên Anh cũng không chịu nổi.” Giọng điệu của Giả Tôn tràn ngập khẩn cầu, hi vọng Lữ Thiếu Khanh đừng kéo Giả gia

vào nữa. Nếu như có thể, hẳn ta chắc chắn sẽ phải sạch quan hệ với Lữ Thiệu Khanh. Đáng tiếc, hiện tại hẳn ta là tù binh, chuyện duy nhất hẳn ta có thể làm là khẩn cầu Lữ Thiệu Khanh giơ cao đánh khẽ. “Không phải chứ?” Lữ Thiệu Khanh kinh ngạc, không thể tin được nhìn Giả Tôn: “Người còn không biết xấu hổ bảo ta đừng đắc tội với người khác?” “Trước kia người đối xử với ta như thế nào?” “Nói đến chuyện này, Giả Tôn còn muốn khóc hơn nữa, mấy ngày nay cứ nhớ đến chuyện này là hẳn ta lại muốn khóc. Sao lúc ấy mình lại nhanh mồm nhanh miệng như vậy? Đắc tội ai không được, đắc tội với hai tên Nguyên Anh cùng một lúc, ai mà có được vận may này chứ. “Công tử, hình như bọn họ bắt đầu rồi. “Nhan Hồng Vũ nhắc nhở một câu. Sau khi Mạnh Tiêu đến, lần tụ hội này cũng chính thức bắt đầu. Đám người Mạnh Tiêu ngồi xuống đất, tất cả mọi người đều là tu sĩ, không cần khách sáo gì nhiều. Mấy người Lữ Thiệu Khanh tìm một chỗ gần đó chờ đợi. Lữ Thiệu Khanh dựa vào một tảng đá, tỏ vẻ không hài lòng với sự sắp xếp giản lược ở đây: “Ngọc Đỉnh Phái nghèo quá đi thôi?” “Không có bàn, cũng không có thức ăn, keo kiệt, keo kiệt.” “Môn phái nghèo nhất Đông Châu trừ Ngọc Đỉnh Phái ra thì còn ai vào đây?”

Chương 498 - Mạnh cô nương muốn làm Minh chủ?

Chương 498: Mạnh cô nương muốn làm Minh chủ? Nhan Hồng Vũ ôm đầu, nàng ta cảm thấy đầu mình rất đau. Tên này, còn ngại chuyện mình gây ra chưa đủ to, định vạch mặt với Ngọc Đỉnh Phái, sau đó ra tay? Bằng không sao lại làm khó làm dễ Ngọc Đỉnh Phái mãi? Đơn sơ một chút thì có sao? Đây là chỗ của người ta. Đây là chuyện của người ta, người không thấy Khoái Hằng đứng đầu Đông Châu cũng không có ý kiến sao? Người nói lung cái gì? Nhan Hồng Vũ sợ Lữ Thiệu Khanh vạch mặt với người của Ngọc Đỉnh Phái, cuối cùng đánh nhau. Như vậy sẽ gây nguy hiểm hai tỷ đệ các nàng. Nàng ta bị liên lụy cũng không sao, dù sao tính mạng của nàng ta cũng coi như do Lữ Thiệu Khanh cứu, cùng lắm thì trả lại cho hắn là được. Nhưng Nhan Hồng Vũ không mong đệ đệ của mình bị liên lụy vào. Nếu biết trước thì đã không cho đệ đệ đi cùng. Lúc Nhan Hồng Vũ quay đầu lại, trùng hợp nhìn thấy Giả Tôn cũng đang ôm đầu. Trong lòng nàng ta nhin không được thấy đồng tình. Người này cũng số khổ. Nhan Hồng Vũ nhắc nhở vài câu: “Ngao công tử, người bớt tranh cãi đi.” “Người đắc tội với Mạnh cô nương như vậy, cũng đâu có lợi gì.” Lữ Thiệu Khanh hừ một tiếng: “Con nha đầu đó, còn tưởng rằng có bản lĩnh gì, kết quả cũng là hạng người chỉ biết thiên vị cho người nhà.” “Thật là làm ta thất vọng, quả nhiên, Đại sư huynh, Đại sư tỷ không có ai tốt lành. Đặc biệt là những kẻ mặc áo trắng.” Nhan Hồng Vũ nhin không được nhìn về phía Kế Ngôn, lời này, nếu nói là đang nói Mạnh Tiêu, chẳng bằng nói là đang nói móc Kế Ngôn. Như vậy mà còn chưa đánh hấn một trận? Nhan Hồng Vũ hò hét trong lòng. Không thể nhin được. Lữ Thiệu Khanh thấy Kế Ngôn không nói lời nào, cố ý cười ha ha không ngừng, lại nói: “Huynh xem, con nha đầu kia rất giống huynh, cũng là hạng bênh vực người nhà, cực kì xứng đôi với huynh đó.” “Hay là bảo nàng ta làm tẩu tử cho ta đi, ta không có ý kiến.” “Ngây thơ.” Kế Ngôn quay đầu nhìn Lữ Thiệu Khanh: “Đệ tính làm gì.” “Có muốn ra tay ngay bây giờ không?” Kế Ngôn đã quan sát rồi, người mạnh nhất ở đây cũng

chỉ có Kết Đan hậu kỳ, hắc ta và Lữ Thiếu Khanh đều là Nguyên Anh, không cần tốn nhiều sức là có thể đối phó với bọn họ. “Không vội, không vội.” Lữ Thiếu Khanh vội vàng ngăn cản: “Đừng có xúc động, bây giờ mà ra tay, nói không chừng sẽ kinh động Ngọc Đỉnh Phái, đến lúc đó đánh nhau thì không hay. “Trong lòng ba người Nhan Hồng Vũ, Nhan Hồng Tân, Giả Tôn nhin không được châm chọc. Người cũng biết đánh nhau với Ngọc Đỉnh Phái không hay à? Sao vừa rồi người còn nói xấu Ngọc Đỉnh Phái? Kế Ngôn không cảm thấy đây là vấn đề lớn: “Ngọc Đỉnh Phái mà thôi, sợ cái gì?” “Huynh đừng có giả vờ.” Lữ Thiếu Khanh giận dữ: “Có Hóa Thần, chúng ta đánh không lại, muốn đánh nhau thì kiên nhẫn một chút cho ta, sẽ đến lúc được đánh nhau.” Kế Ngôn hiểu ngay: “Lần tụ hội này có vấn đề?” “Vô nghĩa, không có vấn đề mới lạ đó.” Ánh mắt Lữ Thiếu Khanh rơi trên người bọn người Mạnh Tiêu đằng xa, ánh mắt sâu xa: “Chạy tới chỗ chim không bay qua này tổ chức tụ hội, lại còn bố trí đại trận, nhìn kiểu gì cũng thấy có vấn đề.” Lữ Thiếu Khanh đã kiểm tra rồi, bố trí đại trận nhìn như là chỉ vì ẩn nấp, ở mặt ngoài chỉ có thể đoạn tuyệt linh thức. Những người chỉ có Kết Đan kỳ này không rõ, đại trận này còn có thể đoạn tuyệt thần thức của Nguyên Anh. Hơn nữa, một khi đại trận này hoàn toàn mở ra, người ở nơi này sẽ giống như cá trong chậu, muốn trốn cũng không có chỗ trốn. Mà cuộc trò chuyện của Lữ Thiếu Khanh và Kế Ngôn làm mấy người Nhan Hồng Vũ sững sốt, nơi này thì có vấn đề gì? Giả Tôn nhin không được nói: “Hai vị công tử, trước kia ta đã từng nói, tới nơi này tụ hội, là muốn tránh né những người không liên quan, Mạnh cô nương từng nói, không đủ điều kiện thì không thể tham gia tụ hội này.” “Đây là tụ hội của người trẻ tuổi.” “Tên khốn nhà ngươi thì biết gì? Đây là tụ hội của những thanh niên có lực ảnh hưởng của Đông Châu, ngay cả người cũng phải nghĩ đủ mọi cách mới vào được nơi này. Những người khác thì càng không cần phải nói. Lữ Thiếu Khanh lắc đầu, khinh bỉ Giả Tôn, tiện thể khinh bỉ cả hai tỷ đệ Nhan Hồng Vũ: “Thứ không đầu óc.” “Nhan Hồng Vũ giận không chịu được. Người mới là thứ không đầu óc đó. Lúc này, giọng của Mạnh Tiêu vang lên: “Chư vị, lần này tìm các người tới nơi này, trừ để cho mọi người gặp mặt, trao đổi giao lưu ra.” “Còn có một việc liên quan đến tương lai của Đông Châu.” Mọi người nghe vậy, thì nhau nghi hoặc, không rõ ý

của Mạnh Tiêu. Người ở đây ai mà không phải người thừa kế của môn phái nào đó, thì cũng là thiếu chủ của gia tộc nào đấy, bọn họ đại diện cho tương lai của Đông Châu. “Mạnh cô nương, xin chỉ giáo cho?” Trên khuôn mặt mỗm mĩm của Mạnh Tiêu lộ ra nụ cười mỉm, vừa đáng yêu nhưng cũng vừa uy nghiêm, nàng ta không gấp nói mục đích của mình ra, mà hỏi mọi người một vấn đề: “Chư vị, trước đó không lâu Nhan gia Trần Thành bị Phong Lôi Giáo, Ngân Nguyệt Tông liên thủ tiêu diệt, Phong Lôi Giáo, Ngân Nguyệt Tông lại bị cao nhân bí ẩn nào đó ra tay tiêu diệt, chắc là mọi người đều nghe nói đến chuyện này nhỉ?” Mọi người gật đầu, mấy ngày nay chuyện này ồn ào huyên náo, ngay cả Thiên Cơ Báo cũng liên tục đưa tin, kéo dài đến mười ngày. Bọn họ rất là nghi ngờ Thiên Cơ Giả của Đông Châu lừa dối, không muốn chạy ra ngoài lấy tin, nên cứ nắm lấy chuyện này không bỏ. Cho nên, trừ phi là người bết quan mới ra tới, nếu không tất cả mọi người đã biết chuyện này rồi. Trên mặt Mạnh Tiêu xuất hiện vài phần bí ẩn, giọng nói của nàng ta mang theo vài phần trầm trọng: “Ta từng gặp thiếu chủ của Phong Lôi Giáo Tất Tụ công tử mấy lần, là một thiên tài hơn người.” “Còn có thiếu gia Nhan gia, Nhan Hồng Tân công tử, cũng là một thiên tài, tài hoa hơn người, nhưng hiện tại bọn họ lại vẫn lạc vì phe phái tranh giành, thật sự là làm người thương tiếc.”

Chương 499 - Mạnh cô nương âm hiểm?

Chương 499: Mạnh cô nương âm hiểm? Lữ Thiệu Khanh nhìn không được liếc nhìn Nhan Hồng Tân: “Người có sao? Sao ta không phát hiện vậy?” Nhan Hồng Vũ hừ lạnh: ” Thiên phú của đệ đệ ta rất tốt. “”Ha ha... “”Chư vị, chắc trong số mọi người từng có người đi Tề Châu, Yến Châu hoặc là Trung Châu đúng không?” “Theo ta được biết, ba châu này không có chiến tranh, thương vong vô số như Đông Châu chúng ta. “”Cho nên, Tề Châu có tam đại môn phái, Yến châu có lưỡng đại môn phái, Trung Châu có ngũ gia tam phái. Mặc dù giữa họ có mâu thuẫn, nhưng hiếm khi khởi xướng chiến tranh diệt môn, bọn họ thường dùng những trận quyết đấu quy mô nhỏ quyết định thắng bại. “”Đông Châu chúng ta thì sao? Trước giờ vẫn luôn như thế này, quá nhiều thiên tài tử thương, Đông Châu kém những châu khác quá xa... “Được rồi, nghe đến đó đã có không ít người biết ý của Mạnh Tiêu. Lữ Thiệu Khanh cũng đã đoán ra Mạnh Tiêu muốn làm gì rồi. “Không thể nào, chẳng lẽ nha đầu này muốn làm Võ Lâm Minh Chủ?” “Đây là ý của nàng ta, hay là ý của Ngọc Đỉnh Phái?” Sắc mặt Lữ Thiệu Khanh cổ quái, vuốt cằm nhìn Mạnh Tiêu: “Nếu như là ý của nàng ta, muốn làm Minh Chủ, sợ là sẽ bị người ta đánh chết... “Lữ Thiệu Khanh cho rằng Mạnh Tiêu muốn để cho Ngọc Đỉnh Phái làm lão đại, định tổ chức một liên minh. Hắn chưa từng nghĩ rằng, mục đích thật sự của Mạnh Tiêu lần này là: “Chư vị, thân phận của các người không tầm thường, không phải thiếu chủ một phái, thì là thiếu gia của một gia tộc, sau này các người sẽ thống ngự một phương. “”Tại nơi này, ta hi vọng chư vị có thể lấy mình làm gương tốt, cố hết sức giảm bớt chiến tranh giữa các thế lực. “”Dù cho có mâu thuẫn, cũng đừng để cho mâu thuẫn biến thành mâu thuẫn giữa hai phái, làm hai phe thế lực tử chiến. “”Ta biết chuyện này rất khó, nhưng ta hi vọng mọi người có thể từ từ thay đổi, chúng ta cố gắng thay đổi hoàn cảnh hỗn loạn của Đông Châu. “Khuôn mặt của Mạnh Tiêu nghiêm túc, giọng nói cũng tràn ngập chân thành, như là những lời nói phát ra từ phế phủ. Như là nàng ta thật lòng hi vọng từ giờ trở đi mọi người sẽ

thay đổi.Những lời này, làm cho tất cả mọi người ở đây im lặng không nói.Kế Ngôn cũng nhin không được nhìn thoáng qua Mạnh Tiêu.Chỉ nói mấy câu, hi vọng mọi người làm như vậy.Nếu không phải ngốc, thì là quá mức khờ dại rồi.Kế Ngôn lắc đầu.Khờ dại.Sự hỗn loạn của Đông Châu, không phải dựa vào mấy câu nói, dựa vào một vài người là có thể thay đổi.Những thế lực tồn tại đến ngày hôm nay, thế nào nào không đạp trên vô số thi thể mà bước lên?Những thế lực không diệt một số thế lực khác mới đi đến bây giờ, cũng không có mặt mũi lẫn lộn ở Đông Châu.Bởi vì từng tiêu diệt thế lực khác, đương nhiên cũng lo lắng mình sẽ bị người khác tiêu diệt.Cho nên, một khi đánh nhau, sẽ biết liều mạng đánh tới chết, chứ không có việc đến điểm thì thôi, không có việc giao thủ hữu hảo.Không phải người chết chính là ta sống!Đây là nhận thức và cách làm chung của các thế lực khắp Đông Châu.Đánh nhau, ai dám nường tay, thì cứ chờ chết đi.Đề nghị của Mạnh Tiêu, nói trong thế hệ trẻ tuổi này còn được.Thế hệ trước chắc chắn không nghe.Quan điểm của thế hệ trước nhất trí với Kế Ngôn, thật là một cách nghĩ khờ dại.Lữ Thiều Khanh cũng không có quan điểm này.Hắn vuốt cằm, nhìn Mạnh Tiêu một cách hứng thú: “Xem ra, không phải nha đầu này làm Minh Chủ, mà là Ngọc Đỉnh Phái muốn làm Minh Chủ.”“Đầu tiên là nói bóng nói gió với người trẻ tuổi, để cho bọn họ về nói lại với thế hệ trước, đánh tiếng trước?”“Ngày sau, ai dám đánh nhau, Ngọc Đỉnh Phái có thể ra mặt điều đình?”Lữ Thiều Khanh càng nghĩ càng nhiều, cảm thấy Ngọc Đỉnh Phái đang bày ra một âm mưu khổng lồ.“Thật là gian xảo, chỉ cần có lý có để điều đình, tạo uy tín, ngày sau ai không nghe lời, vung tay một hô, cùng giết hẳn.”“Hay lắm, hiểm độc lắm, ta thích.”Lữ Thiều Khanh nhin không được coi trọng Mạnh Tiêu và Ngọc Đỉnh Phái hơn.Thật là gian trá.Ở đây đều là người trẻ tuổi, nhưng tất cả mọi người không ngốc.“Mạnh cô nường lòng dạ lương thiện, buồn trời thương người, quả là tấm gương của chúng ta.”“Đúng đó, nếu làm theo cách của Mạnh cô nường, tương lai của Đông Châu chúng ta sẽ càng ngày càng rực rỡ.”“Không sai, tương lai là thiên hạ của chúng ta, chúng ta nên chung sống hoà bình với nhau.”Tất cả mọi người ai cũng biết nói những câu ngọt ngào, ngoài mặt thì khen tặng Mạnh Tiêu, còn trong lòng nghĩ như thế nào, chỉ có chính bọn họ biết.Mạnh Tiêu thấy mọi người

nể tình như vậy, nụ cười trên khuôn mặt tròn tròn càng tăng lên, có thêm mấy phần đáng yêu. Nàng ta nói với Lãnh Dục Xuyên bên cạnh: “Nhị sư đệ, xem ra đề nghị của người cũng không tệ lắm.” Lãnh Dục Xuyên cũng cười rạng rỡ: “Tất cả mọi người nể mặt sư tỷ mà. Có đề nghị của sư tỷ, tương lai của Đông Châu nhất định sẽ hòa bình, an lạc.” Trong mắt Mạnh Tiêu lộ ra vẻ hồn nhiên, trong mắt có thêm mấy phần mong đợi. Nàng ta vui vẻ lắc lắc quả đấm: “Ha ha, ai không đồng ý, ta sẽ xử lý người đó.” Chuyện nàng ta không chú ý tới là, Lãnh Dục Xuyên và Đoan Mộc Hiến, khẽ cười tự đắc. Nhan Hồng Vũ nhìn tất cả mọi người lên tiếng đồng ý, khuôn mặt nhiễm vẻ đau lòng. “Nếu như trước kia có người đề nghị làm như vậy thì tốt rồi.” Nhan Hồng Vũ thấp giọng tự nói một câu. Nếu tất cả mọi người chịu nghe lời Mạnh Tiêu, làm theo cách của nàng ta, có mâu thuẫn thì giải quyết trong phạm vi nhỏ. Nếu như vậy, có lẽ Nhan gia sẽ không gặp đại họa này. Sau khi Lữ Thiếu Khanh nghe vậy, nhin không được khinh bỉ: “Nói người không đầu óc, người không có đầu óc thật à.” “Tất cả mọi người đã là người trưởng thành rồi, người còn khờ dại như vậy, Nhan gia bị diệt cũng đáng đời.”

Chương 500 - Mạnh cô nương âm hiểm?

Chương 500: Mạnh cô nương âm hiểm? (tt)“Người...” Nhan Hồng Vũ bị Lữ Thiếu Khanh chọc giận đến cắn răng, nàng ta chỉ vào Mạnh Tiêu nơi xa: “Mạnh cô nương cũng nói như vậy, dựa theo cách nói của người như vậy, nàng ta cũng không có đầu óc sao?”“Không có đầu óc mà có thể trở thành Đại sư tỷ của Ngọc Đỉnh Phái?Không có đầu óc mà có thể áp chế các sư đệ sư muội bên dưới?”Lữ Thiếu Khanh thở dài, thành khẩn nói với Nhan Hồng Vũ: “Người nên ăn nhiều não heo một chút, bồi bổ cho đầu óc.”“Người...”“Người cái gì mà người.” Lữ Thiếu Khanh chỉ vào đám người dưới kia nói: “Người có tin một khi bọn họ không đồng ý thì không thể rời khỏi nơi này hay không?”“Lời của Lữ Thiếu Khanh làm ba người Nhan Hồng Vũ hoảng sợ, dùng ánh mắt khó có thể tin nhìn Lữ Thiếu Khanh.“Không thể nào?”“Không tin, các người nhìn xuống đi.”Lữ Thiếu Khanh cũng không giải thích, chỉ cười chuẩn bị xem kịch.Lần này đúng là Hồng Môn Yến, cuối cùng hẳn cũng biết vì sao lại chọn nơi hoang sơ vắng lặng như thế này để tổ chức tụ hội rồi.Bên phía Mạnh Tiêu, có người ngoài mặt đồng ý đề nghị của nàng ta, nhưng trong lòng thì không biết đang nghĩ gì.Nhưng cũng có người không nói lời nào, thờ ơ lạnh nhạt.Cũng có người cười lạnh không thôi.“Chẳng lẽ Ngọc Đỉnh Phái cho rằng mình là lão đại của Đông Châu hay sao?”“Chẳng lẽ sau này tất cả chúng ta phải nghe theo mệnh lệnh của Ngọc Đỉnh Phái?”Rốt cục, có người lên tiếng với quan điểm khác.Mọi người nhìn qua, là vài thế lực phía bắc Đông Châu.Mấy công tử của vài thế lực tụ tập với nhau, cười lạnh không thôi.Mạnh Tiêu thấy có người không đồng ý, hừ một tiếng: “Như thế nào? Các người cảm thấy như vậy không được sao?”“Dám không đồng ý à, có tin ta ta sẽ cho các người một trận hay không?”Lữ Thiếu Khanh đứng đằng xa vui vẻ vô cùng, nói với mấy người Nhan Hồng Vũ: “Nhìn đi, ta nói không sai chứ?”“Mạnh cô nương lộ đuôi cáo của nàng ta ra rồi kìa.”“Nàng ta muốn ép mọi người đồng ý với cách của nàng ta.”“Mềm không được thì cứng.”“Gian xảo, âm hiểm, dê tiện, vô sỉ.”Sắc mặt Nhan Hồng Vũ cổ quái, người đang dùng

những từ này để hình dung chính mình sao? Nhan Hồng Vũ cảm thấy những rất hợp để hình dung Lữ Thiếu Khanh. Câu nói của Mạnh Tiêu làm mấy vị công tử của thế lực phía bắc Đông Châu kia không hài lòng: “Hừ, không cùng chí hướng thì khó lòng trò chuyện, cáo từ!” “Mấy người cáo từ, nhanh chóng rời khỏi nơi này, không cho Mạnh Tiêu cơ hội phản ứng. Mạnh Tiêu thấy thế, quát to một tiếng: “Chớ đi “Ngay sau đó, dị biến nổi lên. Mấy vị công tử đang bay xuống núi bỗng nhiên kêu thảm một tiếng, sau đó, mấy thi thể bị ném ngược từ dưới chân núi lên, đập xuống đất trước mặt mọi người. Mọi người kinh hãi. Vài tên công tử ca trẻ tuổi trợn tròn hai mắt, trên mặt mang theo hoảng sợ, chết không nhắm mắt. Mọi người bị dọa nhảy dựng, nghi ngờ không thôi. Thực lực mấy người chết đều là Kết Đan kỳ, không kém bao nhiêu so với người ở đây. Trên đỉnh núi sương trắng cuồn cuộn, giống như có yêu thú thần bí ẩn núp trong sương trắng, nhìn chằm chằm mọi người, đang lựa chọn người cắn. Trên đỉnh núi, gió lớn thổi tới, mọi người phát lạnh. Cũng chỉ có Lữ Thiếu Khanh mới biết, tất cả là do đại trận tứ phẩm hoàn toàn vận chuyển, nơi này đã thành lồng giam. “Ha ha... “Có người cười to, tiếp theo có hai bóng dáng xuất hiện từ trong sương trắng. Hai nam nhân trung niên mang theo khí tức cường đại xuất hiện. Thấy được người tới, sắc mặt không ít người lại thay đổi vài phần, thấp giọng kinh hô. “Nhị trưởng lão Ngọc Đỉnh Phái Hồng Mạch và gia chủ Đoan Mộc gia Đoan Mộc Thiện? “ “Bọn họ, bọn họ tới nơi này là muốn làm gì? “ “Mấy người kia là bị bọn họ giết sao? “ “Không xong, chúng ta gặp nguy hiểm, đây là một cái bẫy... “ Trong lòng mọi người tràn ngập lo lắng, cảnh giác, sợ hãi đều có. Hồng Mạch, tu sĩ cảnh giới Nguyên Anh trung kỳ tầng 5, Nhị trưởng lão Ngọc Đỉnh Phái, tính cách cường thế, thái độ với việc mở rộng ra bên ngoài là vô cùng kiên quyết, ông ta vẫn hy vọng Ngọc Đỉnh Phái chủ động ra trận, chiếm cứ càng nhiều địa bàn. Đoan Mộc Thiện, cảnh giới Nguyên Anh sơ kỳ tầng 1, mười mấy năm trước thăng chức Nguyên Anh, trở thành Nguyên Anh thứ hai của Đoan Mộc gia. Sau khi Đoan Mộc gia có hai Nguyên Anh, cũng khẩn cấp hy vọng mở rộng phạm vi thế lực của mình, vẫn luôn không ngừng ma sát với thế lực xung quanh, có tính xâm lược rất mạnh với bên ngoài. Một số thế lực liền kề với Đoan Mộc gia đều bị ép phải liên thủ chống lại Đoan Mộc gia đang càng

ngày càng cường thịnh. Hai người Hồng Mạch và Đoan Mộc Thiện lơ lửng ở trên không, từ trên cao nhìn xuống mọi người nơi này, ánh mắt lạnh lạnh, giống như thợ săn nhìn một đám con mồi sa lưới. “Su phụ!” “Phụ thân!” Lãnh Dực Xuyên và Đoan Mộc Hiến lướt qua mọi người, tiến lên vài bước, hành lễ với hai người. “Không tệ!” Hồng Mạch gật đầu với đồ đệ của mình, khen ngợi một phen: “Làm rất khá.” Giọng điệu giống như tiếng cú vọ, khàn khàn khó nghe, khiến da đầu người ta tê dại. Mạnh Tiêu nhìn thấy một màn như vậy, trên mặt mang theo nghi hoặc: “Hồng trưởng lão, Đoan Mộc gia chủ, hai người tới nơi này làm gì? Không phải đã nói rồi sao? Nơi này là nơi tụ hội của những người trẻ tuổi như ta, hai người không thích hợp tới đây.” Đoan Mộc Thiện cười ha hả, trong tiếng cười tràn ngập trào phúng, ông ta nói với Hồng Mạch: “Hồng huynh, ta không rõ vì sao các ngươi lại chọn ra một nha đầu như vậy làm đại đệ tử. Ngươi xem bộ dáng của nàng ta đi, nào có dáng vẻ của người làm sư tử? Đến bây giờ nàng ta vẫn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra kia.” Đoan Mộc Thiện nhìn Mạnh Tiêu, trên mặt mang theo vẻ châm chọc nhàn nhạt. Mạnh Tiêu nghe vậy, tức giận, vung nắm đấm về phía Đoan Mộc Thiện: “Đoan Mộc gia, ngươi đang nói cái gì? Có tin ta trùng trị nhi tử của ngươi hay không?” “Kế Ngôn nhện không được nhìn sư đệ mình, đánh không được lớn thì đi bắt nạt người nhỏ, có vài phần phong phạm sư đệ mình. Lữ Thiếu Khanh chú ý tới, cảm tức quay đầu lại: “Ánh mắt của huynh là có ý gì?”

Chương 501 - Thì ra là ngốc

Chương 501: Thì ra là ngốc Mọi chuyện phát sinh đến bây giờ, Lữ Thiệu Khanh khẳng định Mạnh tiêu thư này bị Hồng Mạch lợi dụng. “Thì ra cô nàng này không phải âm hiểm, cũng không phải giáo hoạt, mà chỉ là đơn giản ngốc nghếch? Người như vậy cũng có thể làm Đại sư tử sao?” Sau khi nói xong, ánh mắt Lữ Thiệu Khanh có vài phần cổ quái nhìn Kế Ngôn. Kế Ngôn hiểu ý Lữ Thiệu Khanh: “Ta và nàng ta không giống nhau. “Đều là làm Đại sư huynh Đại sư tử, nhưng Kế Ngôn cũng không ngốc nghếch như Mạnh Tiêu, hẳn ta không có khả năng bị người ta lừa bịp thành như vậy. Doan Mộc Hiến giận, người đánh không lại cha ta, liền muốn bắt nạt ta? Trông ta dễ bắt nạt vậy sao? Hẳn ta giận quá hóa cười, nhin không được mở miệng; “Sư muội, người còn chưa hiểu sao? Người cho rằng lần tụ hội này thật như người suy nghĩ sao? Triệu tập tất cả mọi người tới nơi này, chỉ vài câu nói suông là có thể làm cho bọn họ ngoan ngoãn nghe lời sao? Người, quả nhiên vẫn ngây thơ như trước.” Nói xong lời cuối cùng, nghĩ đến kế hoạch của phụ thân mình, hẳn ta nhin không được cười ha ha, tức giận tiêu tan, đắc ý cười điên cuồng: “Thiệt cho ta vẫn muốn để người làm đạo lữ của ta, hiện tại xem ra, người còn chưa xứng. Ha ha...” Lãnh Dục Xuyên cũng cười ha ha, vẻ mặt không còn tôn kính Mạnh Tiêu nữa. “Sư tử, người ngoan ngoãn đợi ở một bên đi.” Mạnh Tiêu mặc dù ngây thơ, nhưng không ngốc, lúc này cũng đã nhìn ra sự không thích hợp. Nàng ta phần nộ, hét lớn một tiếng: “Lãnh Dục Xuyên, người dám lợi dụng ta?” “Ha ha, người cho rằng những năm này ta tất cùng tất kính với người là vì cái gì?” Lãnh Dục Xuyên cũng đắc ý khoe khoang: “Người cho rằng ta nguyện ý đi theo bên cạnh người, động một chút là bị người giáo huấn sao? Tất cả mọi chuyện, đều là vì hôm nay thôi.” Lãnh Dục Xuyên và Doan Mộc Hiến cười ha ha, trong giọng nói tràn ngập đắc ý. Hai Nguyên Anh đến, thế cục nơi này đều bị khống chế, mọi thứ đều ổn theo kế hoạch. Vừa nghĩ tới địa vị tương lai của mình sau khi kế hoạch thuận lợi, hai người càng muốn nhảy một điệu, hát vang một khúc để phát tiết hưng phấn và kích

động trong lòng. Thấy hai người cuồng vọng không để mình vào mắt, Mạnh Tiêu đỏ mặt. Giống như một con hổ cái bị chọc giận, một đầu tóc ngắn còn toát ra khói trắng nhẹ nhẹ. “Tên ghê tởm, đi chết đi.” Mạnh Tiêu phẫn nộ không nói hai lời, phát động tấn công với Lãnh Dược Xuyên và Đoan Mộc Hiến. Lãnh Dược Xuyên cười ha ha: “Được, đúng lúc, để ta đến dạy dỗ ngươi một chút.” “Dạy dỗ ta?” Mạnh Tiêu càng tức giận: “Ngươi chỉ là Kết Đan tầng 6, lấy cái gì tới dạy dỗ ta? Hai người các ngươi cùng chịu chết đi, hôm nay ta đại diện sư môn thanh lý môn hộ.” Vừa nghĩ tới mình bị Lãnh Dược Xuyên lừa, sát ý trong lòng Mạnh Tiêu từ từ bốc lên. “Đoan Mộc huynh, ngươi đi xuống trước, để ta dạy dỗ nàng, để nàng biết, ai mới là lão đại của Ngọc Đỉnh Phái.” Trên mặt Lãnh Dược Xuyên nhiều hơn vài phần lãnh ý, hét lớn một tiếng bay đi, một đợt linh lực cường đại mãnh liệt tuôn ra, hung hăng đối đầu với Mạnh Tiêu. Uỳnh! Một tiếng vang thật lớn, nhưng điều làm cho người ta khiếp sợ chính là Mạnh Tiêu Kết Đan tầng 7 vậy mà không địch lại Lãnh Dược Xuyên Kết Đan tầng 6. Mạnh Tiêu bất ngờ không kịp đề phòng bị một lực mạnh mẽ đánh bay, sau khi rơi xuống đất Mạnh Tiêu còn phun ra một ngụm máu tươi. Nàng ta khiếp sợ, tràn đầy khó tin: “Ngươi, ngươi đã là Kết Đan tầng 7? Ngươi vẫn luôn che giấu thực lực sao?” Nàng tuyệt đối không nghĩ tới, Lãnh Dược Xuyên vẫn đi theo bên cạnh mình lại che giấu thực lực. “Ha ha...” Lãnh Dược Xuyên càng thêm vui vẻ, cười đến càng thêm can đảm, đắc ý giống như một con mèo vờn chuột: “Không nghĩ tới sao? Tất cả đều là giả bộ cho người khác xem thôi.” Sự phẫn nộ của Mạnh Tiêu giảm đi vài phần, trong ánh mắt lại thêm vài phần hàn ý: “Xem ra, hôm nay nhất định phải cho ngươi biết cái gì gọi là Đại sư tỷ. Lại đến!” Mạnh Tiêu quát to một tiếng, lại ra tay. Lãnh Dược Xuyên cười lạnh không thôi: “Không biết tự lượng sức mình!” Lại là một tiếng vang thật lớn, nhưng mà lần này người bay ngược ra ngoài lại là Lãnh Dược Xuyên. “Ngươi, ngươi cũng che giấu thực lực?” Giọng Lãnh Dược Xuyên tràn ngập khiếp sợ... Mạnh Tiêu hừ một tiếng, lắc đầu, có vài phần đắc ý: “Chỉ cho phép ngươi che giấu thực lực mà không cho phép ta che giấu thực lực sao? May mắn ta che giấu thực lực, nếu không sẽ bị tên tiểu nhân đê tiện như ngươi được như ý.” Lãnh Dược Xuyên vừa tức vừa vội, vốn tưởng rằng mình che giấu thực lực, sẽ trở thành một con át chủ bài có

thể cho Mạnh Tiêu một bài học. Không ngờ Mạnh Tiêu cũng che giấu thực lực, ngược lại cho gã một niềm vui bất ngờ. “Đáng chết!” Lãnh Dược Xuyên không tin, phần nộ ra tay lần nữa, nhưng mà cảnh giới chênh lệch làm cho gã không cách nào đánh thắng được Mạnh Tiêu, ngược lại rất nhanh đã bị Mạnh Tiêu áp chế, mắt thấy sắp thua không địch lại. Hồng Mạch mở miệng: “Được rồi, dừng tay đi.” Âm thanh nhàn nhạt, lại giống như thánh chỉ hạ xuống. Mạnh Tiêu đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, không địch lại Lãnh Dược Xuyên. “Hồng trưởng lão, người...” Mạnh Tiêu khó có thể tin, thân là Nhị trưởng lão Ngọc Đỉnh Phái mà Hồng Mạch lại ra tay với nàng ta. Hồng Mạch chấp hai tay sau lưng, vẻ mặt lạnh lùng, hừ một tiếng: “Su diệt, người đừng trách ta.” “Hồng trưởng lão, Đoan Mộc gia chủ...” Lúc này, người đứng đầu trong thế hệ trẻ Đông Châu là Khoái Hằng đứng ra, khí tức của hắn ta trầm ổn, bình tĩnh: “Chuyện Ngọc Đỉnh Phái các người chúng ta không muốn tham dự, cáo từ.” “Đúng vậy, chúng ta không tham dự, cáo từ.” “Đi, đi mau.” Những người khác tuy rằng rất tò mò rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng cảm giác nhạy bén của một tu sĩ đã giúp cho bọn họ nhận thấy được nguy hiểm, trong lòng như có một giọng nói nói cho bọn họ biết, bảo cho bọn họ nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Chương 502 - Ý đồ thực sự

Chương 502: Ý đồ thực sự”Ha ha...“Đoan Mộc Thiện cười lạnh không thôi: “Các người muốn đi sao? Muộn rồi.” Ông ta vung tay lên, mây mù màu trắng xung quanh kịch liệt quay cuồng một lần nữa, giống như có sinh mệnh, tụ lại mà đến. Một cái bóng mạnh mẽ bao trùm tất cả mọi người. Cho dù là Khoái Hằng cũng không nhìn được mà biến sắc, chẳng lẽ lần này là tai kiếp khó thoát sao? Là người đứng đầu Đông Châu, hắn ta đứng ra lần nữa, quát: “Hồng trưởng lão, Đoan Mộc gia chủ, chẳng lẽ hai người muốn ra tay với chúng ta sao? Không sợ làm nhiều người tức giận sao?” Đoan Mộc Thiện lắc đầu: “Người cho rằng đại trận này là để làm gì? Đại trận không phải là tam phẩm giống như lời các người, mà là trận pháp tứ phẩm, Phong Hồn Trục Linh Trận.” Mọi người vừa nghe là đại trận tứ phẩm, sắc mặt lại đại biến. Dựa vào thực lực của bọn họ, muốn phá giải đại trận tứ phẩm thì chỉ là suy nghĩ viển vông. “Các người muốn làm gì?” Có người quát to: “Chẳng lẽ muốn giết toàn bộ chúng ta sao?” Đoan Mộc Hiến càn rỡ đắc ý cười ha ha, nói thẳng mục đích của bọn họ: “Không sai, giết các người.” Mọi người xôn xao, Ngọc Đỉnh Phái và Đoan Mộc gia điên rồi sao? Lần này dám công tử ca đi tới nơi này, không có một trăm cũng có mấy chục, đại diện cho mấy chục thế lực, bao phủ gần như toàn bộ Đông Châu. Nếu bọn họ chết ở chỗ này, nhất định sẽ trêu chọc thế lực phía sau bọn họ điên cuồng trả thù. Ngọc Đỉnh Phái và Đoan Mộc gia có thể chịu đựng được lửa giận của Đông Châu sao? Mạnh Tiêu vừa sợ vừa giận: “Hồng trưởng lão, người muốn làm gì?” “Làm gì?” Hồng Mạch vẫn cao cao tại thượng, nhìn xuống mọi người: “Ngọc Đỉnh Phái hòa bình quá lâu, đã mất đi lòng tiến thủ. Rõ ràng có thể tiến thêm một bước, lại bởi vì chướng môn nhu nhược, đệ tử nhu nhược mà trì trệ không tiến.” “Bây giờ ta muốn dùng máu tươi của mọi người để đánh thức tâm huyết đệ tử môn nhân, để cho bọn họ biết nơi này là Đông Châu, không phải nơi nào khác.” Hồng Mạch nói xong, trong lòng kích động, sát khí tràn ngập, khiến mọi người phát lạnh. Hồng Mạch vẫn luôn chủ trương mở rộng đối ngoại, mở rộng địa bàn, tăng cường

thực lực Ngọc Đỉnh Phái. Nhưng Ngọc Đỉnh Phái vẫn không làm như vậy, mà là cố thủ ở địa bàn của mình, không mở rộng ra bên ngoài. Ngọc Đỉnh Phái có được Hóa Thần, nhưng lại không chủ động khuếch trương ra bên ngoài, cũng làm cho rất nhiều thế lực có hảo cảm, đặc biệt là thế lực xung quanh, bọn họ chỉ hận không thể cho phát cho Ngọc Đỉnh Phái bằng khen người tốt. Sau khi Mạnh Tiêu biết dự định của Hồng Mạch, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ta tức giận đến đỏ bừng, cả giận nói với Lãnh Dục Xuyên: “Tên đáng giận, lại dám lừa ta tụ tập mọi người tới nơi này, nói cái gì mà muốn chung sống hòa bình. Thì ra đều là âm mưu của ngươi.” Lãnh Dục Xuyên cười ha ha: “Nói ngươi ngây thơ, không nghĩ tới ngươi thật đúng là ngây thơ như thế.” Mạnh Tiêu tức giận nắm chặt tay, hận không thể xông lên đánh Lãnh Dục Xuyên. Nhưng có Hồng Mạch đang nhìn chăm chăm, nàng ta không dám lộn xộn. Nàng ta nói với Hồng Mạch: “Ngươi chờ đó, ta nhất định sẽ nói cho sư phụ.” Hồng Mạch khinh thường cười lạnh một tiếng, lười trả lời loại vấn đề vô nghĩa này. Lãnh Dục Xuyên đắc ý nói: “Đại sư tử Ngọc Đỉnh Phái mà lại bị sát hại dã man ở đây, Ngọc Đỉnh Phái còn có lý do đi tìm người báo thù sao?” “Giết chúng ta, thật sự cho rằng có thể giấu được sao?” Khoái Hằng không sợ hãi, ngược lại đứng bên cạnh Mạnh Tiêu: “Cho dù chúng ta không địch lại, cũng sẽ không ngồi chờ chết.” Hồng Mạch cười ha hả, vung tay lên, một thi thể xuất hiện trước mặt mọi người. Giả Tôn ở bên cạnh vẫn khẩn trương nhìn không nhin được kinh hô: “Khang trưởng lão?” “Thi thể rơi ở trước mặt mọi người, rõ ràng là trưởng lão của Giả gia, Khang Bằng Huyền, chẳng qua hiện tại ông ta đã thành một thi thể. Ánh mắt mọi người rơi vào trên người Giả Tôn. Tâm tình Hồng Mạch rất tốt, ông ta không ngại giải thích cho mọi người: “Giả gia ngày càng càn rỡ, đã tâm bưng bưng, ý đồ chiếm lấy Đông Châu. Phái trưởng lão âm thầm lên vào Hứa Thành, trắng trợn tàn sát những người đang tụ hội, ngay cả Đại sư tử Ngọc Đỉnh Phái chúng ta cũng mất mạng.” “Ta và Doan Mộc huynh đúng lúc chạy tới, hợp lực đánh chết trưởng lão Giả gia, lại không cách nào cứu được đông đảo niên thiếu tài tuấn...” “Giả Tôn lúc này đã bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, mồ hôi đầm đìa, ý của Hồng Mạch là muốn lấy Giả gia làm đầu sỏ gây chuyện, để Giả gia chịu tiếng xấu. Đến lúc đó Giả gia trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, đối mặt với

đông đảo thế lực thảo phạt, Giả gia có lợi hại hơn nữa cũng không chịu nổi. Giả Tôn vừa nghĩ tới cảnh tượng đáng sợ đó, chân hắn ta liền mềm nhũn, giống như bị điên, rống giận với Hồng Mạch: “Vì sao?” Hồng Mạch cười ha hả, ta chán ghét nhà giàu mới nổi: “Ai bảo Giả gia các ngươi có tiền? Hơn nữa, đúng lúc gặp được trưởng lão Giả gia các ngươi, chỉ có thể oan ức cho các ngươi thôi.” Giả Tôn toát mồ hôi lạnh, Thiên Đạo đại tiện trên phần mộ tổ tiên Giả gia bọn họ sao? Không ngờ xui xẻo đến nước này. Lãnh Dục Xuyên cười hắc hắc, ánh mắt rơi vào trên người Lữ Thiệu Khanh: “Tiểu tử, lát nữa ta sẽ chiêu đãi ngươi thật tốt, để ngươi hối hận vì đã trêu chọc ta.” Hận ý của Lãnh Dục Xuyên đối với Lữ Thiệu Khanh vượt qua Giả Tôn, trước mặt mọi người làm cho gã không xuống đài được, còn vọng tưởng muốn gã nói xin lỗi. Chỉ riêng điểm này, Lãnh Dục Xuyên đã thề phải băm thây Lữ Thiệu Khanh vạn đoạn. Lữ Thiệu Khanh không chút khách khí mắng to Lãnh Dục Xuyên: “Đồ keo kiệt, chưa từng thấy nam nhân nào keo kiệt như ngươi, ngươi còn là nam nhân không vậy?” Sau khi mắng Lãnh Dục Xuyên đến cả người phát run, lại đi nói với Mạnh Tiêu: “Mạnh cô nương, ngươi xem đi, ta đã nói rồi, tiểu tử này có vẻ mặt gian xảo, vừa nhìn đã biết không phải là thứ tốt gì. Hiện tại ngươi tin chưa...” “Sắc mặt Mạnh Tiêu hồng bừng, khuôn mặt tròn trịa bây giờ trở nên tức giận. Nàng ta cắn răng, khó chịu quát: “Liên quan gì đến ngươi, ngươi lo cho mình trước rồi nói sau.”

Chương 503 - Lời tuấn nam nói mà không ai tin?

Chương 503: Lời tuấn nam nói mà không ai tin? Tâm tình Mạnh Tiêu cũng rất tệ. Nàng ta bị Lãnh Dược Xuyên lợi dụng, triệu tập những người cùng thế hệ tới nơi này, cho Hồng Mạch và Đoan Mộc Thiện có cơ hội tận diệt. Hồng Mạch là thủ phạm chính, nàng ta mặc dù bị lợi dụng, nhưng cũng không trốn thoát được quan hệ, thành đồng lõa, hại mọi người. Trong lòng nàng ta tràn ngập áy náy. Nàng ta nói với Khoái Hằng đứng bên cạnh: “Khoái công tử, là ta hại các người.” Khoái Hằng khẽ giật mình, không ngờ Mạnh Tiêu lại xin lỗi. Hắn ta lộ ra nụ cười khổ, lắc đầu, nói: “Không sao, cái này cũng không trách người.” Khoái Hằng khí độ nhã nhặn, không hổ là người đứng đầu Đông Châu. Hắn ta biết bọn Hồng Mạch lợi dụng Mạnh Tiêu, lợi dụng sự tín nhiệm của mọi người đối với Mạnh Tiêu, nhưng cũng không ai ngờ Hồng Mạch lại có kế hoạch phát rò như vậy. Đối mặt với kết quả hiện tại, mặc dù hắn ta là người đứng đầu thế hệ trẻ tuổi, hắn ta cũng không có bất kỳ cách nào. Ở trước mặt thực lực tuyệt đối, bất kỳ kế sách mưu lược nào cũng vô dụng. Nguyên Anh và Kết Đan chênh lệch quá lớn, mặc dù bọn họ liên thủ cũng không phải là đối thủ của Hồng Mạch và Đoan Mộc Thiện. Mạnh Tiêu cắn răng: “Lát nữa nếu đánh nhau, ta sẽ liều chết ngăn cản bọn họ, Khoái công tử, nhờ người tận lực mang theo bọn họ chạy đi.” Đây là biện pháp tốt nhất mà Mạnh Tiêu có thể nghĩ ra. Vì Ngọc Đình Phái, nàng ta đã định là phải trả giá tính mạng của mình để chuộc tội. Trong lòng Khoái Hằng nổi lòng tôn kính, đây mới là bộ dáng mà Đại sư tỷ Ngọc Đình Phái nên có. Nhưng mà lúc này bỗng nhiên có một giọng nói vang lên: “Ngây thơ, đại trận tứ phẩm, các người có thể xông ra ngoài sao?” Thanh âm lười biếng, vang lên không đúng lúc như thế, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy đáng giận. Trong lòng Mạnh Tiêu tràn ngập bi tráng, vừa quyết định liều chết một lần, kết quả giọng nói này vang lên, làm cho trong lòng nàng ta thêm vài phần tức giận. Nàng ta quay đầu nhìn, là tên mặc áo lam kia. “Liên quan gì đến người?” Mạnh Tiêu tức giận, sau khi đi đến đây, gặp

phải người này, tất cả dường như đều trở nên không tốt. Nàng ta thở phà phò chỉ vào Lãnh Dực Xuyên, nói với Lữ Thiểu Khanh: “Người tự cầu phúc đi.” “Không sai, tiểu tử, người chuẩn bị chịu chết đi.” Lãnh Dực Xuyên cười lạnh không thôi, nhìn Lữ Thiểu Khanh, giống như đang suy nghĩ nên ra tay từ đâu. Lữ Thiểu Khanh cũng không nhìn Lãnh Dực Xuyên, biểu thị rõ ý khinh miệt, hắn phát hiện bây giờ là một cơ hội tuyệt hảo. Hắn nói với Mạnh Tiêu: “Như vậy đi, Mạnh cô nương, ta giúp người giải quyết chuyện nơi này, người đồng ý với ta một chuyện thì như thế nào?” “Người?” Lữ Thiểu Khanh vừa nói ra lời này, mọi người đều muốn cười, âm thầm lắc đầu, mạnh miệng, nơi này có hai Nguyên Anh ở đây, người định giải quyết như thế nào? Dựa vào cái miệng có thể làm tức chết người của người sao? Sợ là sẽ bị người ta tát chết ấy chứ? Lãnh Dực Xuyên và Đoan Mộc Hiến giống như nghe được chuyện cười lớn: “Ha ha, tiểu tử, người biết người đang nói cái gì sao?” “Không ai coi trọng Lữ Thiểu Khanh, càng không ai để ý Lữ Thiểu Khanh. Tuổi trẻ, hơn nữa còn là thị vệ của Giả Tôn, có thể lợi hại bao nhiêu? Mạnh Tiêu lắc đầu, người này xem ra cũng chỉ là mạnh miệng mà thôi, chỉ biết khoác lác. Khoái Hằng thậm chí nhìn cũng lười liếc Lữ Thiểu Khanh một cái. Hắn ta đã gặp qua rất nhiều tên ba hoa chích chòe. Thấy Mạnh Tiêu không thèm nhìn mình, Lữ Thiểu Khanh buồn bực, hắn sờ sờ mũi, hỏi Kế Ngôn: “Mẹ nó, ta giống kẻ lừa đảo sao? Tuấn nam như vậy mà nói không ai tin?” “Kế Ngôn không nói lời nào, mà chỉ đứng dậy. Không ít người nhìn không được ồ một tiếng. Vừa rồi Kế Ngôn chơi trò ẩn thân, rất nhiều người không chú ý tới sự tồn tại của Kế Ngôn. Nhìn thấy Kế Ngôn tuấn dật bất phàm, áo trắng bông bênh, khí chất xuất chúng, khí chất đều tốt hơn so với bất kỳ người nào ở đây. Cho dù là Khoái Hằng, cũng cảm giác mình không bằng Kế Ngôn. Ánh mắt Kế Ngôn lạnh nhạt, biểu cảm lạnh lùng, đứng ra lại cho mọi người có một loại ảo giác, giống như một thanh lợi kiếm sắp ra khỏi vỏ. Cho dù là Hồng Mạch và Đoan Mộc Thiện cũng nhìn không được nhìn Kế Ngôn vài lần, không nói đến khí chất quá mức xuất chúng, chỉ nhìn bộ dáng của Kế Ngôn cũng đã biết Kế Ngôn bất phàm. Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Vô Khuru kiếm sau lưng Kế Ngôn vang lên. “Ông!” “Hàn quang bắn ra bốn phía, phi kiếm ra khỏi vỏ, rơi vào trong tay Kế Ngôn. Tiếp theo một đợt khí tức sắc bén bộc phát từ trên

người Kế Ngôn, như mặt trời trên bầu trời, phát ra hào quang chói mắt nhất, làm người ta không dám nhìn thẳng. Mọi người khiếp sợ, khó có thể tin nhìn Kế Ngôn. “Cái này, cái này...” “Hắn, hắn ta là Nguyên Anh?” Nguyên Anh trẻ tuổi như vậy, kiềm chế tất cả bọn họ lại. Hồng Mạch và Đoan Mộc Thiện cũng lộ ra kinh ngạc, không nghĩ tới chỗ này lại cất giấu một đại năng Nguyên Anh. “Tốt, tốt...” Hồng Mạch nhìn Kế Ngôn, sát ý nổi lên: “Người không phải người Giả gia đúng không? Nguyên Anh trẻ tuổi như ngươi, không thể đi làm trưởng lão Giả gia được.” Kế Ngôn phóng lên trời: “Đánh với ta một trận đi!” Hồng Mạch cảm nhận được khí cơ khóa chặt trên người mình, kinh miệt cười: “Không biết tự lượng sức mình. Ông ta có tư cách nói lời này, khí tức Kế Ngôn bộc phát ra tuy rằng cường hãn, nhưng đối với Nguyên Anh trung kỳ cảnh giới tầng 5 như ông ta thì gần như không chịu nổi một kích. Cũng chỉ là tuổi tác của Kế Ngôn làm cho ông ta kinh ngạc một chút mà thôi.” “Không cần đi lên, ở chỗ này ta có thể thu thập ngươi.” Hồng Mạch vung ra một chương với Kế Ngôn, tất cả mọi người ở chỗ này chợt cảm thấy hô hấp khó khăn, lực lượng mạnh mẽ làm cho bọn họ hoảng sợ không thôi. Trước lực lượng này thực lực của bọn họ nhỏ bé như kiến, không hề có tác dụng. Hồng Mạch mỉm cười không thôi, ông ta tràn ngập lòng tin đối với một chương này của mình, ông ta tin tưởng, Kế Ngôn cũng không phải là đối thủ của ông ta. Nhưng ngay sau đó, một vết kiếm quang lóe lên, làm đôi mắt Hồng Mạch đau nhói, Hồng Mạch vội vàng đưa tay ngăn cản.

Chương 504 - Thực lực như vậy cũng dám làm Nhị sư huynh?

Chương 504: Thực lực như vậy cũng dám làm Nhị sư huynh?“Phụt!“Kiếm quang mang theo kiếm ý dễ dàng phá vỡ linh khí hộ thể của Hồng Mạch, lưu lại một vết máu thật sâu trên bàn tay ông ta.Hồng Mạch khó có thể tin nhìn bàn tay mình, vết thương cắt ngang, máu tươi đầm đìa.Thân là Nhị trưởng lão Ngọc Đình Phái, Nguyên Anh trung kỳ, ông ta không nhớ nổi mình đã bao lâu không bị thương rồi.Hôm nay ở trước mắt bao người, lại bị một người trẻ tuổi làm bị thương, mặc dù đối phương cũng là Nguyên Anh, nhưng Hồng Mạch vẫn cảm thấy mình bị nhục nhã thật sâu.“Người, đáng chết!“Hồng Mạch rít gào, thanh âm giống như ác ma đến từ địa ngục, khiến người ta không rét mà run.Mặt Kế Ngôn không chút thay đổi nhìn Hồng Mạch: “Cho ta biết một chút về thực lực của ngươi đi, hi vọng ngươi đừng làm ta thất vọng.“Sau đó giống như tiên nhân phóng lên trời, Nguyên Anh chiến đấu quá lợi hại, nếu thực sự đánh nhau ở đây, không có mấy người có thể chịu được.Hồng Mạch nói với Đoan Mộc Thiệu: “Ta đi rồi về, ngươi xử lý tốt chuyện ở đây.“Lữ Thiếu Khanh hô với Kế Ngôn: “Cẩn thận đừng bị ông ta giết chết...“Kế Ngôn chỉ là cảnh giới tầng 2, Hồng Mạch là cảnh giới tầng 5, đối với Kế Ngôn mà nói là một đối thủ mạnh mẽ.Lời này của Lữ Thiếu Khanh cũng không hề sai.Nhưng mà...Nhan Hồng Vũ nhìn không được châm chọc một câu: “Công tử, Cảnh công tử xuất chiến, ngươi tốt xấu gì cũng phải nói lời tốt đẹp chứ.“Nàng ta nhìn đại trận trên trời đã khép lại, giống như muốn xuyên qua đại trận sương trắng che lấp để thấy được Kế Ngôn.Nàng ta có vẻ vô cùng lo lắng.Hồng Mạch đại danh đỉnh đỉnh, uy danh lan xa, cũng không phải là loại mà Tất Phù và Đạm Đài Trung có thể so sánh.Kế Ngôn dừng cảm đứng ra vào lúc này, đây là đang làm chỗ dựa giúp Lữ Thiếu Khanh, dùng hành động nói cho Mạnh Tiêu rằng Lữ Thiếu Khanh cũng không phải hạng người ăn nói cho vui vẻ.Sư huynh ngươi đối xử với người tốt như vậy, tốt xấu gì người cũng phải lo lắng một chút chứ.Kết quả lại nói ra lời chán nản

như vậy, sư huynh ngươi thương ngươi vô ích rồi. “Ngươi thì biết cái gì?” Lữ Thiếu Khanh mặc kệ Nhan Hồng Vũ châm chọc, hần chậm rãi đi tới trước mặt Mạnh Tiêu, nhìn hai viên thịt buộc trên đầu Mạnh Tiêu mới đến mũi mình, cười híp mắt hỏi nàng ta: “Thế nào, lời ta nói, ngươi có tin không? Ta có khả năng giải quyết vấn đề ở đây. “Lúc này Mạnh Tiêu còn đang nghi ngờ không thôi, không nghĩ tới nơi này lại đột nhiên xuất hiện một Nguyên Anh, làm cho người ta có cảm giác giống như đang nằm mơ vậy. Mạnh Tiêu dần dần nhìn Lữ Thiếu Khanh, giờ khắc này, ở trong mắt nàng ta Lữ Thiếu Khanh giống như chúa cứu thế toàn thân tỏa ra kim quang. “Ngươi, ngươi là ai? “Ngay cả Khoái Hằng cũng vênh tai, rất muốn biết thân phận của Lữ Thiếu Khanh. Ở Đông Châu, có người trẻ tuổi nào trâu bò hơn hẳn ta sao? “Ngươi không cần quan tâm ta là ai, ngươi chỉ cần biết ta là kẻ vì chính nghĩa, nhìn không nổi khi có người bắt nạt kẻ nhỏ yếu. Ta ghét nhất chính là kẻ cậy già lên mặt bắt nạt người khác. Như thế nào, đồng ý không?” Mạnh Tiêu cắn răng, đến nước này, cũng không có gì phải lo lắng. Nàng ta đồng ý: “Được, chỉ cần ngươi giúp ta giải quyết chuyện lần này, đừng nói một chuyện, cho dù là mười chuyện, ta cũng đồng ý. “ “Được.” Lữ Thiếu Khanh gật đầu, sau đó nói với Mạnh Tiêu: “Ngươi lấy đạo tâm thề đi. “ “Bịch! “ Mọi người theo tiếng nhìn lại, nhìn ba người Giả Tôn, Nhan Hồng Vũ, Nhan Hồng Tân ngã trái ngã phải, vẻ mặt sinh ra biểu tình không còn gì luyến tiếc. Cả ba gần như sập đổ. “Ha ha... “ Lãnh Dục Xuyên không nhịn được cười to, vô cùng khinh bỉ loại hành vi này của Lữ Thiếu Khanh. Tính toán chi li, đây vẫn là lần đầu tiên gã gặp được người nhỏ nhen như thế. Mạnh Tiêu cũng vậy, nàng ta chớp chớp mắt, có chút ngạc nhiên nhìn Lữ Thiếu Khanh. “Nhanh lên đi, ta đang vội.” Lữ Thiếu Khanh đã thúc giục. “Được! “ Mạnh Tiêu Quân cũng bất chấp tất cả, rất nhanh lập lời thề. “Hắc hắc! “ Lữ Thiếu Khanh hết sức hài lòng, cười lạnh nói với Đoan Mộc Thiện: “Cười cái gì, xuống đây chịu chết đi. “ “Miệng còn hôi sữa mà cũng dám đồng ý?” Sau đó ông ta quát lên với nhi tử của mình: “Đi, giết hắn. “ “Ta tới!” Lãnh Dục Xuyên ngăn cản Đoan Mộc Hiến: “Đoan Mộc huynh, để ta tới trừng trị hắn. “ “Hai người cùng lên đi.” Lữ Thiếu Khanh tiến lên vài bước: “Ta đang vội. “ “Đi tìm chết cho ta!” Lãnh Dục Xuyên rống giận, hai tay bộc phát ra quang

mang mãnh liệt, linh lực điên cuồng, hung ác lao về phía Lữ Thiểu Khanh. Gã không rõ thực lực của Lữ Thiểu Khanh, vừa ra tay đã dùng tới tám phần thực lực. Trong lúc nhất thời, linh lực trên đỉnh núi bằng phẳng hỗn loạn, những người có thực lực thấp lui về phía sau từng bước một, cố gắng để mình cách xa một chút. Đối mặt với sự tấn công của Lãnh Dục Xuyên, Lữ Thiểu Khanh bình tĩnh không thôi, không có động tác gì. Không ít người thấy thế, âm thầm lắc đầu. “Khinh thường rồi, hẳn cho rằng Lãnh Dục Xuyên là ai?” “Cho dù là người Kết Đan tầng 8, tầng 9 cũng không dám khinh thường gã.” “Để Lãnh Dục Xuyên ra tay trước, tiên cơ mất hết, cho dù hẳn là Kết Đan tầng 9 cũng phải chịu một ít đau khổ.” “Nói không chừng trực tiếp bị thua mất? Tự cao tự đại, còn tưởng rằng có bao nhiêu bản lĩnh...” “Không ai coi trọng Lữ Thiểu Khanh, Lữ Thiểu Khanh trẻ hơn Lãnh Dục Xuyên nhiều lắm, mà từ đầu tới cuối hẳn đều không biểu hiện ra thực lực làm cho người ta hai mắt tỏa sáng. Lãnh Dục Xuyên thấy Lữ Thiểu Khanh khinh thường, không ra tay, cười lạnh không thôi: “Đồ tự đại, đi chết đi.” Trong sự chú ý của vạn người, công kích của Lãnh Dục Xuyên bao phủ Lữ Thiểu Khanh, linh lực cường đại giống như vô số móng vuốt của quỷ, gào thét, thét chói tai, muốn xé Lữ Thiểu Khanh thành mảnh nhỏ đầy trời. “Kết thúc rồi.” Khoái Hằng cũng không nhịn được thở dài: “Đồ ba hoa chích choè...” “Nhưng ngay sau đó, Khoái Hằng ngây dại. Những người khác cũng kinh hô thành tiếng. “Làm sao có thể?” “Giả phải không?” “Ta đang nằm mơ sao?”

Chương 505 - Thực lực như vậy cũng dám làm Nhị sư huynh?

Chương 505: Thực lực như vậy cũng dám làm Nhị sư huynh?
(tt) Trong ánh mắt khó tin của mọi người, Lữ Thiếu Khanh ngạo nghễ đứng thẳng tại chỗ, trên người không có dấu hiệu bị thương. Một thân lam sam, có vài phần nho nhã, lại phối hợp với nụ cười lạnh nhạt khinh miệt của Lữ Thiếu Khanh, mọi người cũng hơi chút lầm tưởng Lữ Thiếu Khanh là một thiếu niên công tử nho nhã lễ độ. Lãnh Dục Xuyên cũng ngây dại, gã không thể tin được, gã thậm chí cúi đầu nhìn hai tay của mình. Vừa rồi không có phát lực sao? Lữ Thiếu Khanh nhẹ nhàng vỗ vỗ quần áo, khinh bỉ nói: “Thật phế mà. Thực lực như vậy cũng dám làm Nhị sư huynh sao? Có biết xấu hổ không vậy? Trong giới Nhị sư huynh không có nổi sĩ nhục như ngươi đâu.” Thái độ khinh miệt, lời nói khinh thường làm cho Lãnh Dục Xuyên cảm nhận được sự sỉ nhục trước nay chưa từng có. “Đi chết đi, đi chết đi!” Lãnh Dục Xuyên hoàn toàn phần nộ, lý trí bị lửa giận cắn nuốt, lại phát động công kích. Lần này, gã không hề giữ lại cái gì, bộc phát toàn lực. Lữ Thiếu Khanh động đậy. Mặc Quân kiểm xuất hiện ở trong tay, không nói hai lời bỏ xuống một kiếm với Lãnh Dục Xuyên. Công kích của Lãnh Dục Xuyên như một trận gió, tới nhanh, đi cũng nhanh. Lần này thậm chí đến cả góc áo Lữ Thiếu Khanh gã cũng không đụng tới, đã bị kiếm quang của Lữ Thiếu Khanh đánh trúng. Lúc này Lãnh Dục Xuyên mới phát hiện gã sai đến thái quá. Bên trong kiếm quang mạnh mẽ tràn ngập lực lượng mà gã không cách nào chống lại, mỗi một kiếm ý khủng bố nóng bỏng như có cá ăn thịt người vô tận điên cuồng chen chúc mà đến. Chúng tiến vào trong cơ thể, trong thức hải, nội đan, kinh mạch của gã, tất cả đều bị phá hư. Chỉ trong nháy mắt, đan điền của gã bị hủy, nội đan vỡ nát, thức hải vỡ nát, thành một phế nhân. Cuối cùng ngay cả linh hồn của gã cũng tiêu tán trong kiếm ý. Kiếm quang qua đi, Lãnh Dục Xuyên ngơ ngác đứng tại chỗ, một vết máu từ trán gã lan tràn tới dưới chân. Sức sống của gã đã biến mất, khí tức đoạn tuyệt, linh hồn tiêu tán. Chỉ một kiếm, liền làm cho gã từ

biệt với thế giới này, ngay cả cơ hội đầu thai sống lại cũng không có. Thủ đoạn kiên quyết quyết đoán, làm cho không ít người hít sâu một hơi khí lạnh, không thể tin được đây là sự thật. Chỉ trong một hơi thở người liền biến mất. Đây là thực lực gì vậy? Ánh mắt nhìn Lữ Thiếu Khanh đều mang theo kính sợ. Đao Mộc Thiện không kịp cứu viện nhìn chăm chăm Lữ Thiếu Khanh, nghi ngờ không thôi: “Người cũng là Nguyên Anh?” “Mọi người lần nữa bị kinh hãi... Mọi người không thể tin được. Vừa rồi khi biết Kế Ngôn là Nguyên Anh, mọi người cảm thấy không có một chút vấn đề nào. Khí thế, khí chất bày ở đó, không phải Nguyên Anh thì chính là không có thiên lý. Nhưng Lữ Thiếu Khanh thì sao? Mọi người rất khó liên hệ hần với Nguyên Anh. Không có một Nguyên Anh nào giống Lữ Thiếu Khanh cả? Hần nào có khí chất của cao thủ chứ? Ngược lại khí chất vô lại còn nhiều hơn vài phần. Người như vậy mà cũng là Nguyên Anh, còn có thiên lý hay không vậy?” “Không sai, ta chính là Nguyên Anh, đầu hàng đi.” Lữ Thiếu Khanh kiêu ngạo nói với Đao Mộc Thiện: “Nhanh tự sát đi, ta đang vội.” Đao Mộc Thiện nghi ngờ không thôi, hơi thở của Lữ Thiếu Khanh không hoàn toàn bộc phát, khiến Đao Mộc Thiện rất khó phán đoán thực lực thực sự của Lữ Thiếu Khanh. Nhưng có thể một kiếm liền diệt Lãnh Dược Xuyên, không phải Nguyên Anh thì làm không được. Trong lòng Đao Mộc Thiện thêm vài phần cảnh giác, ông ta lạnh lùng nói: “Bắt nạt tiểu bối thì tính là anh hùng gì?” “Đồng thời nhanh chóng nhìn chăm chăm nhi tử của mình, chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào. Lữ Thiếu Khanh có thể một kiếm diệt Lãnh Dược Xuyên, tự nhiên cũng có thể diệt nhi tử của ông ta.” “Đúng vậy, bắt nạt loại nhân vật nhỏ này không có cảm giác thành tựu gì, nhưng mà...” Nói xong, ánh mắt Lữ Thiếu Khanh đột nhiên trở nên tàn nhẫn: “Rất sảng khoái.” “Đồng thời lại ra tay với Đao Mộc Hiến, một kiếm đánh tới phía Đao Mộc Hiến. Đao Mộc Hiến bị dọa đến tè ra quần. Lãnh Dược Xuyên Kết Đan tầng 7 còn bị một kiếm diệt sạch, hần ta là Kết Đan tầng 5 làm sao ngăn cản được. Nhưng ngăn cản không được cũng phải cố gắng, hần ta hoảng sợ kêu to, một bên lui về phía sau, một bên liều mạng lấy ra các loại pháp khí, linh phù để ngăn cản một kiếm này của Lữ Thiếu Khanh. Kiếm quang đánh úp lại, Đao Mộc Hiến liều mạng thúc giục linh lực trong cơ thể, ở trước mặt tử vong, Đao Mộc Hiến cảm

thấy mình chắc chắn đã phát huy vượt xa bình thường. Nhưng mà đau đớn như trong tưởng tượng cũng không có kéo tới, thậm chí còn không có bao nhiêu động tĩnh. Đuan Mộc Hiến chăm chú nhìn, phát hiện mình không có bất cứ chuyện gì. Ta, ta ngăn được đòn tấn công của hắn sao? Đuan Mộc Hiến mừng như điên. Hay là... Không đợi đến khi Đuan Mộc Hiến nghĩ ra nguyên nhân, một tiếng kêu thảm thiết truyền đến, khiến sắc mặt Đuan Mộc Hiến đại biến. Đó là giọng của phụ thân hắn ta Đuan Mộc Thiện. Hắn ta ngẩng đầu nhìn lên, thấy được phụ thân mình Đuan Mộc Thiện đã sa vào trong kiếm quang đầy trời. Kiếm quang giống như ngọn lửa đỏ sậm hùng hực thiêu đốt, che khuất bầu trời. Đuan Mộc Hiến không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Chỉ có mọi người vẫn luôn quan chiến mới biết đã xảy ra chuyện gì. Lữ Thiếu Khanh nhìn như phát động tấn công với Đuan Mộc Hiến, Đuan Mộc Thiện lao đến chặn lại, nhưng lại không ngờ, mục tiêu thực sự của Lữ Thiếu Khanh lại chính là Đuan Mộc Thiện. Một kiếm xẹt qua, như sao trên trời rơi xuống, xẹt qua hư không, hóa thành vô số ngọn lửa, cắn nuốt Đuan Mộc Thiện trong nháy mắt. Đuan Mộc Thiện bất ngờ không kịp đề phòng, bị một kiếm này của Lữ Thiếu Khanh đánh trúng đích. Nhưng khi cảm nhận được hơi thở của Đuan Mộc Thiện, Lữ Thiếu Khanh nhíu mày, chiêu thứ hai cũng không làm gì được ông ta sao? Không còn cách nào, chỉ có thể cho ông ta nếm thử sự lợi hại hơn một chút. Đuan Mộc Thiện bên này vừa ngăn cản công kích của Lữ Thiếu Khanh, vừa vô cùng phẫn nộ rống giận: “Tiểu bối đề tiện, chết cho ta!”

Chương 506 - Một kiếm diệt chi

Chương 506: Một kiếm diệt chi Đao Mộc Thiện nổi giận sử dụng tuyệt chiêu của mình. Cũng là ngọn lửa bùng nổ, vô số ngọn lửa hóa thành Hỏa Nha (quạ lửa) đầy trời, như mặt trời trên cao, bay múa đầy trời, chấn nhân tâm phách. Đây là chiêu thức đặc ý của ta, nhất định có thể khiến người chết. Khuôn mặt Đao Mộc Thiện vặn vẹo, sát ý tràn ngập, khiến người xem bên cạnh vô cùng kinh hãi. Bị Lữ Thiệu Khanh đánh lên đầu, đây là sự sỉ nhục, sỉ nhục mà cả đời cũng không rửa sạch được. Nếu như nói muốn giết chết tất cả mọi người ở bình đài trên đỉnh núi này là vì để thực hiện dã tâm của mình, như vậy hiện tại lại có nhiều hơn một lý do. Giết người diệt khẩu, không để chuyện sỉ nhục này truyền ra ngoài. Đao Mộc Thiện tràn đầy tự tin với tuyệt chiêu của mình. Ngay cả nhi tử của ông ta là Đao Mộc Hiến cũng như thế, Đao Mộc Hiến hô to: “Phụ thân, giết hắn, để hắn nếm thử tuyệt chiêu của người.” “Ngay cả mọi người bị ép lui đến biên giới vậy xem cũng thấp giọng nghị luận.” “Đây chính là Hỏa Thần Nha của Đao Mộc gia, công pháp cấp Địa hàng đầu.” “Nghe nói lão tổ Đao Mộc gia là Nguyên Anh hậu kỳ đã cải thiện, giờ là công pháp cấp Thiên rồi.” “Thật là đáng sợ, công pháp cấp Thiên, cho dù là môn phái lớn cũng không có mấy môn nhỉ?” “Hắn có thể ngăn cản được sao?” “Rất khó ngăn cản. Trước chiêu này, cho dù hắn là Nguyên Anh cũng không thể không tránh mũi nhọn.” “Mạnh Tiêu khẩn trương, nếu hắn đánh không lại Đao Mộc Thiện, những người phía dưới như bọn họ đều phải chết. Nhưng Hỏa Thần Nha nàng ta biết, Ngọc Đỉnh Phái và Đao Mộc gia có quan hệ rất tốt, chuyện nàng ta có thể hiểu được càng nhiều. Hỏa Thần Nha là công pháp cấp Thiên, đã thoát ly khỏi phạm trù cấp Địa, uy lực càng tiến thêm một bước. Hắn có thể chống đỡ được sao? Trong ánh mắt chăm chú của mọi người, Lữ Thiệu Khanh không chút hoang mang. Mặc Quân kiếm lại ra tay. Ly Hỏa Kiếm Quyết thức thứ ba. Ly Hỏa Phần Thiên! Kiếm ý phóng lên cao, kiếm ý cuồng bạo giống như đám thủng mặt trời trên trời, xé nát, nổ tung. Vô số kiếm ý tràn ngập trong hư không, tiếp theo hóa thành lửa thần đầy

trời.Đốt trời diệt địa.Giống như có ngọn lửa màu trắng vô tận đang thiêu đốt, làm hư không vụn vẹo.Hỏa Nha bay đầy trời phát ra tiếng kêu thảm thiết khàn khàn, giống như thiêu thân lao đầu vào lửa, đốt cháy đến hầu như không còn gì.“Đây, đây là cái gì?”Đoan Mộc Thiện hoảng sợ, giờ khắc này, ông ta hoàn toàn cảm nhận được sợ hãi.Ông ta xoay người muốn chạy trốn, nhưng mà đã muộn.Đối mặt với ngọn lửa đánh tới trước mặt, ông ta lại bị thôn phệ.Cảm giác đầu tiên của Đoan Mộc Thiện chính là nóng rực vô tận, giống như ngã vào thần lô luyện đan, xung quanh đều là nhiệt độ cao vô tận.Đoan Mộc Thiện biết, đây chẳng qua là ảo giác của ông ta.Ông ta ra sức ngăn cản, nhưng mà ở trước mặt một kiếm này, ông ta phát hiện bất kỳ ngăn cản nào của mình đều là phí công.Linh khí hộ thể, pháp khí, linh phù phòng ngự, thậm chí trận pháp phòng ngự đều ngăn cản không được một kiếm này. Linh khí tiêu tán, pháp khí vỡ nát.Ở trước một kiếm này, Đoan Mộc Thiện cảm giác ông ta giống như một phàm nhân đang đối mặt với núi tuyết sụp đổ, cho dù làm gì cũng đều là phí công.Cuối cùng, Đoan Mộc Thiện chống đỡ không nổi nữa, phát ra một tiếng kêu thảm thiết, liền biến mất trong ngọn lửa đầy trời.Sau mấy nhịp thở, một tia sáng bay ra.Đây là Nguyên Anh của Đoan Mộc Thiện, Nguyên Anh chồng chất vết thương, khí tức uể oải, trên mặt mang theo vô tận hoảng sợ, muốn thoát khỏi nơi này.Nhưng Lữ Thiếu Khanh sớm chuẩn bị sẵn sàng, hắn đã chờ đợi từ lâu. Tay phải thon dài nhẹ nhàng bắt lấy Nguyên Anh của Đoan Mộc Thiện.Nhìn Lữ Thiếu Khanh giống như người khổng lồ, Đoan Mộc Thiện hoàn toàn sợ hãi.Ông ta cầu xin Lữ Thiếu Khanh tha thứ: “Tha, tha mạng...”“Về mặt Lữ Thiếu Khanh lạnh lùng, giống như một vị thần, làm sao để ý đến con kiến hôi cầu xin tha thứ?Thần thức như gió lốc thổi qua, Đoan Mộc Thiện kêu thảm một tiếng, hai mắt mất đi hào quang.Nguyên Anh mất đi ý thức hóa thành năng lượng tinh thuần bị hấp thu hết.Hiện tại chỉ xem Kế Ngôn thôi, Lữ Thiếu Khanh ngẩng đầu lên, ánh mắt dường như xuyên qua đại trận nhìn thấy được Kế Ngôn...Đối thủ là Nguyên Anh tầng 5, hơn nữa xuất thân phái lớn, thực lực mạnh hơn Nguyên Anh bình thường.Kế Ngôn và Hồng Mạch kém nhau ba cảnh giới nhỏ.Lữ Thiếu Khanh không cho rằng sư huynh của mình có thể đánh bại Hồng Mạch, có thể đánh ngang tay cũng coi như hấn ta lợi hại, xem ra phải nghĩ biện pháp đi giúp hấn ta.Lữ

Thiếu Khanh bên này nhìn lên trời, đại trận tứ phẩm, phòng được người khác chứ không phòng được hấn. Ánh mắt có thể nhìn thấy xa xa, có thể cảm nhận được trận chiến giữa Kế Ngôn và Hồng Mạch. Mà mọi người ở chỗ này cũng không dám thở mạnh một chút nào, cho dù là hai tỷ đệ Nhan Hồng Vũ và Nhan Hồng Tân cũng như thế. Dọc theo đường đi, bọn họ đi theo Lữ Thiếu Khanh, được thấy thủ đoạn của Lữ Thiếu Khanh, cũng biết Lữ Thiếu Khanh giết chết Đạm Đài Trung. Nhưng một kiếm diệt một Nguyên Anh, hai tỷ đệ bọn họ vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy. Vốn tưởng rằng Kế Ngôn một kiếm diệt Từ Cát đã đủ dọa người rồi. Không nghĩ tới Lữ Thiếu Khanh cũng có thể làm được như vậy. Tất cả mọi người không dám tùy tiện phát ra âm thanh, e sợ quấy nhiễu đến Lữ Thiếu Khanh, sau đó bị hấn cho một kiếm. Hiện tại ở trong mắt bọn họ Lữ Thiếu Khanh chính là một vị thần linh, một vị kiếm tiên, ai cũng không dám tùy tiện mạo phạm. Đặc biệt là một vài người của thế lực nhỏ chỉ có một Nguyên Anh, lại càng lặng lẽ che miệng của mình. Đắc tội vị gia này, chờ chết đi. “Không, không thể nào!” “Qua một hồi lâu, cuối cùng cũng có người dám lên tiếng. Không phải ai khác, chính là Đoan Mộc Hiến.

Chương 507 - Lão tổ người là Hóa Thần sao?

Chương 507: Lão tổ người là Hóa Thần sao?Đoan Mộc Hiến lúc này gần như muốn điên rồi, lão cha Nguyên Anh của hắn ta bị người một kiếm bổ chết ở trước mặt hắn ta, không điên cũng coi như tâm lý hắn ta mạnh mẽ.Đoan Mộc Hiến giống như bị điên, khuôn mặt vặn vẹo, kêu to: “Giả, giả, không phải là thật.”Lữ Thiếu Khanh một kiếm diệt Đoan Mộc Thiện, chấn động lòng người, khiến Đoan Mộc Hiến không tiếp nhận được.Cha của hắn ta sớm đã là Nguyên Anh, làm sao lại đánh không lại một người trẻ tuổi như Lữ Thiếu Khanh chứ?Công pháp cấp Thiên cũng không làm gì được Lữ Thiếu Khanh, cha hắn ta chết đến không thể chết thêm nữa.Xương cốt không còn, ngay cả Nguyên Anh cũng trở thành thuốc bổ, hoàn toàn biến mất trên thế giới này.Vốn tưởng rằng hết thầy đều nằm trong lòng bàn tay, nắm chắc thắng lợi, tương lai Ngọc Đỉnh Phái và Đoan Mộc gia trở thành bá chủ Đông Châu, vượt qua tất cả thế lực.Cuối cùng lại gặp Lữ Thiếu Khanh quái thai này.Đoan Mộc Hiến điên cuồng kêu lên, gào thét, không biết là phát tiết oán hận trong lòng, hay là đang che giấu sợ hãi trong lòng.“Ồn ào muốn chết!”Một bàn tay Lữ Thiếu Khanh vút lên lao tới, giống như đập ruồi vậy.Bốp một tiếng, Đoan Mộc Hiến phun máu tươi bay qua một bên, trên mặt sưng lên.Hắn ta oán hận nhìn chằm chằm Lữ Thiếu Khanh: “Người chờ đó, lão tổ ta sẽ không bỏ qua cho người.”“Lão tổ?” Lữ Thiếu Khanh có vài phần lo lắng, vội vàng hỏi: “Lão tổ người là Hóa Thần sao?”Ba người Nhan Hồng Vũ bên này nhìn không được thờ dài, đã không biết phải châm chọc như thế nào.Cảm giác chỉ có Hóa Thần mới có thể làm cho cái tên này kiêng kỵ một chút.Đoan Mộc Hiến cắn răng: “Nếu lão tổ ta là Hóa Thần thì cần gì đứng ở chỗ này nói nhảm với các người?”“Nếu Đoan Mộc gia có Hóa Thần, đã sớm huy binh với quy mô lớn đi làm lão đại Đông Châu rồi.”“Xì...” Vừa nghe không phải Hóa Thần, lúc này Lữ Thiếu Khanh mới yên lòng, vô cùng khinh bỉ: “Không phải Hóa Thần mà cũng dám kêu gào trước mặt ta? Chết đi!”Không có nói nhảm thêm với Đoan

Mộc Hiến nữa, Mặc Quân kiểm vung ra, một kiếm nhẹ nhàng, một đợt kiếm ý nhập vào trong cơ thể Đoan Mộc Hiến. Biểu cảm Đoan Mộc Hiến dữ tợn, vặn vẹo, hai mắt nổi lên, cuối cùng mang theo sự không cam lòng nồng đậm mà ngã xuống, hoàn toàn hồn phi phách tán. Lòng dạ độc ác, lại một lần nữa làm cho trong lòng mọi người kính sợ. Thấy Lữ Thiếu Khanh thoải mái giải quyết chuyện ở đây, trên mặt Mạnh Tiêu lộ ra nụ cười. Lúc này đây, Ngọc Đỉnh Phái không đến mức trở thành tội nhân, mọi chuyện không đến mức không cách nào vẫn hồi. Về mặt Khoái Hằng phức tạp nhìn Lữ Thiếu Khanh, trong lòng hâm mộ ghen tị. Lữ Thiếu Khanh trẻ hơn hẳn ta, nhưng đã là đại năng Nguyên Anh, đạt tới trình độ mà rất nhiều người dùng cả đời cũng cách nào đạt tới. Mà hẳn ta thì sao, hơn hai mươi, vẫn là Kết Đan tầng 9, đã dừng lại nhiều năm ở cảnh giới này. Nếu có thể, hẳn ta muốn đi hỏi Lữ Thiếu Khanh rốt cuộc phải tu luyện như thế nào. Mạnh Tiêu chạy tới: “Này, ngươi tên gì? Không ngờ ngươi lại lợi hại như vậy.” Lữ Thiếu Khanh nhìn hai viên thịt lắc lư trước mắt mình, đưa tay bóp một cái. Sắc mặt Mạnh Tiêu đỏ bừng: “Ngươi, ngươi làm gì vậy?” “Lần đầu tiên bị người ta nắm tóc như vậy, trong lòng Mạnh Tiêu sinh ra một loại cảm giác khác thường. Lữ Thiếu Khanh xoa xoa tay, cảm giác bình thường, không mềm mại bằng tóc sư muội, hẳn hỏi Mạnh Tiêu: “Phía trên trông không sao? Ta còn tưởng rằng bên trong sẽ để hai viên thịt. Đói bụng thì lấy xuống ăn.” Mạnh Tiêu nghe rằng, khuôn mặt tròn trịa trở nên tức giận, muốn cắn răng. “Đừng tưởng rằng ngươi lợi hại thì ta không dám đánh ngươi.” Lữ Thiếu Khanh gần như coi thường sự uy hiếp của Kết Đan kỳ trở xuống, hẳn vung tay lên, một bình chướng nâng lên, ngăn cách mọi người, lúc này mới mở miệng hỏi: “Ngươi đã nói sẽ đồng ý với ta một việc, hiện tại đã đến lúc ngươi thực hiện lời hứa rồi.” Lại tìm được một món đồ thuộc về tiểu đệ ma quỷ, kích động quá. “Ngươi, ngươi muốn làm gì?” “Đối mặt với ánh mắt Lữ Thiếu Khanh, Mạnh Tiêu có chút sợ hãi: “Đừng nghĩ chiếm tiện nghi của ta.” “Ai muốn chiếm tiện nghi của ngươi? Da mặt ngươi thật dày.” Lữ Thiếu Khanh khinh bỉ, còn dám nói Đại sư tỷ, vậy mà ngu xuẩn chẳng kém gì sư muội kia của ta, dịch não đều là màu vàng. “Cho ta một món đồ, món đồ lúc trước Tát Tu tặng cho ngươi.” Mạnh Tiêu kỳ quái, trong lòng lại có thêm vài phần thất vọng. Làm ra động tĩnh lớn như vậy, chỉ vì muốn một

món đồ từ chỗ ta? Lại còn là do tên Tất Tụ kia tặng? Kết quả là, Lữ Thiếu Khanh nhìn thấy khuôn mặt Mạnh Tiêu càng phồng lên, giống như hai bên đều ngậm kẹo. Nha đầu này, đang ăn kẹo sao? Trong lòng Lữ Thiếu Khanh thấy kỳ quái. Mạnh Tiêu tức giận nói: “Gã tặng cho ta nhiều đồ lắm, không đến một trăm thì cũng phải mấy chục món, có vài thứ ta còn ném đi rồi.” “Đậu xanh. Cái thứ táng gia bại sản kia. Tán gái mà thôi, có cần phải như vậy không? Lữ Thiếu Khanh bắt đắc dĩ, chỉ có thể lấy món đồ lấy được ở Đông Châu ra. Sau khi nhìn thấy thứ này, Mạnh Tiêu ngây ngẩn cả người. Chỉ vì thứ này? Thấy Mạnh Tiêu không thích hợp, Lữ Thiếu Khanh cũng cảm thấy không thích hợp. Sẽ không phải là thuận tay ném đi rồi chứ? Lữ Thiếu Khanh lo lắng không phải không có lý. Đồ của tiểu đệ ma quỷ, người bình thường thật đúng là nhìn không ra nó có tác dụng gì. Ngoại trừ khí tức hơi kỳ quái một chút, hơi cứng rắn một chút ra thì không có gì đặc biệt. Trong thế giới này, có rất nhiều điều chưa biết, dù là lão yêu quái sống hơn vạn năm cũng không dám nói là mình biết tất cả mọi thứ. Đồ của tiểu đệ ma quỷ rơi vào trong tay người khác, không có tác dụng gì cả, không phải bị đặt trong xó thì chính là tiện tay vứt đi. “Cô nàng này, chẳng lẽ là vứt đi rồi sao?” “Mạnh Tiêu lắc đầu: “Không có.” “Sau đó lấy ra món đồ kia từ trong nhẫn trữ vật. “Đưa cho ta!” “Không cho...”

Chương 508 - Ta đến từ Trung Châu

Chương 508: Ta đến từ Trung Châu
Lữ Thiếu Khanh nhìn Mạnh Tiêu giấu món đồ đó sau lưng, bữu môi chẳng khác nào trẻ con đang giận dỗi. Lữ Thiếu Khanh khẳng định, chỉ số thông minh của nha đầu này chắc chắn có vấn đề, là một gia hỏa còn ngốc hơn cả sư muội của mình. Vấn đề là, nha đầu này đã hơn hai mươi tuổi rồi, sao còn ngốc như thế? Tương lai Ngọc Đỉnh Phái thật là tối tăm. Lữ Thiếu Khanh bi ai cho tương lai Ngọc Đỉnh Phái một phen, sau đó sắc mặt khó chịu, hung ác nói với Mạnh Tiêu: “Đưa cho ta, đừng cho là ta không dám xử lý ngươi.” “Ngươi từng thề đó, đừng có chơi quá trớn.” Mạnh Tiêu hừ lạnh: “Ta nói sẽ đồng ý với ngươi một chuyện, nhưng không có đồng ý tặng thứ này cho ngươi.” “Mẹ kiếp. Lữ Thiếu Khanh phản ứng lại, xem ra mình đã sơ suất rồi. Mình chơi trò chơi văn tự suốt ngày, còn tưởng rằng người khác không biết. Sơ suất, sơ suất, đây đúng là một bài học mà. Sau này phải chú ý mới được. Lữ Thiếu Khanh tự kiểm điểm một phen. “Ngươi muốn làm gì?” Mạnh Tiêu nhìn chăm chăm vào Lữ Thiếu Khanh, cầm thứ đó trong tay, nói với Lữ Thiếu Khanh: “Ngươi nói cho ta biết, ngươi là ai, ta sẽ đưa nó cho ngươi.” “Ta gọi là Ngao Lương, đến từ Ngao gia Trung Châu.” “Sắc mặt Lữ Thiếu Khanh không thay đổi, thuận miệng bịa chuyện: “Hi vọng ngươi giữ bí mật thân phận của ta, ta không mong có quá nhiều người biết.” “Trung Châu sao?” Mạnh Tiêu cả kinh, trong lòng thâm tin tưởng. Chỉ có người của Trung Châu mới mạnh như vậy thôi. “Nhưng mà, vì sao ngươi lại xuất hiện ở đây?” “Cổ tay Lữ Thiếu Khanh khẽ lắc, một tấm lệnh bài màu bạc xuất hiện, đúng là bằng chứng nhập học của Học viện Trung Châu. “Ta và sư huynh của ta đi Tề Châu đưa đồ, ngươi đừng nói với ta, là ngươi không nhận được nhé?” Lữ Thiếu Khanh đang đánh cược, Tề Châu ở xa như vậy mà cũng có thể gặp được mấy kẻ đến từ Trung Châu kia, không tin Đông Châu tiếp giáp Trung Châu không có. Được rồi, Mạnh Tiêu hoàn toàn tin. Vừa vặn trong tay nàng ta cũng có một cái, nàng ta cũng khẽ lắc cổ tay, xuất hiện một bằng chứng giống như đúc: “Đến lúc đó ngươi cũng sẽ đi Học

viện Trung Châu?""Đi chứ, vì sao lại không đi? Đưa đồ cho ta, sau này đến Học viện Trung Châu, người chính là người của ta, ta sẽ che chở người.""Thật, thật vậy chăng?" Hai mắt Mạnh Tiêu sáng lên chẳng khác nào đèn pha, để lộ ra một luồng quang mang kì lạ.Lữ Thiểu Khanh chú ý tới biểu cảm của Mạnh Tiêu, nói thầm trong lòng.Sao cô nàng này lại thế này?Còn không định đưa à?"Không đưa cho ta, đừng trách ta ra tay." Lữ Thiểu Khanh yên lặng chuẩn bị sẵn sàng, một khi Mạnh Tiêu vẫn không muốn, hắn sẽ ra tay xuất thủ trước.Vì thứ này, có giết người phóng hỏa hắn cũng chịu làm.Có điều, lần này Lữ Thiểu Khanh đã lo lắng quá độ, lần này Mạnh Tiêu ngoan ngoãn giao đồ cho hắn.Món đồ quen thuộc rơi vào tay, Lữ Thiểu Khanh thở phào nhẹ nhõm.Xem như hoàn thành nhiệm vụ.Kế tiếp, chỉ cần cùng sư huynh Kế Ngôn làm Ung Y xong đời là được.Nếu như đánh không lại, vậy thì mang theo sư huynh chạy trốn đi, đến lúc đó dù cho nơi này xảy ra vấn đề gì cũng không liên quan đến họ nữa.Lữ Thiểu Khanh triệt tiêu bình chương, nói với Mạnh Tiêu: "Được rồi, các người rời khỏi nơi này đi."Khoái Hằng nhìn sương trắng nồng đậm xung quanh, nhin không được mở miệng: "Rời khỏi như thế nào? Nơi này là đại trận tứ phẩm."Đại trận tứ phẩm, hơn nữa còn là do Nguyên Anh bố trí, cho dù là Khoái Hằng cũng không phá giải được."An công tử am hiểu trận pháp, để cho An công tử thử xem như thế nào?""Đúng vậy, tạo nghệ trận pháp của Lục công tử cũng không sai, để cho hắn ta thử đi.""Tả cô nương cũng là đồ đệ của đại sư trận pháp, cùng liên thủ không nhất định có thể phá giải "Mọi người nhao nhao lên tiếng, trần thuật hiển kế.Lữ Thiểu Khanh lắc đầu, vươn người bay lên."Hắn muốn làm gì?"Khoái Hằng nhíu mày: "Hiện tại đại trận đã bị phong ấn, mở không được, hắn có ra ngoài được không?"Nhưng mà Khoái Hằng nhanh chóng há miệng trợn mắt, lại bị chấn kinh.Sương trắng nồng đậm như có linh trí, thi nhau nhảy sang hai bên nhường đường cho Lữ Thiểu Khanh, Lữ Thiểu Khanh dễ dàng rời khỏi nơi này.Thứ biến mất cùng hắn còn có thi thể của Lãnh Dược Xuyên.Sau khi Lữ Thiểu Khanh rời khỏi, sương trắng xung quanh cũng từ từ tan đi, cảm giác bọn họ cũng từ từ biến mất."Chuyện này..."Tất cả mọi người bị Lữ Thiểu Khanh làm chấn động.Đại trận tứ phẩm, phá giải trong im lặng, rốt cục đây là tạo nghệ trận pháp như thế nào?Khoái Hằng kinh ngạc xong, cũng liên tục cười

khô: “Thiên tài, đây mới là thiên tài, so với hấn, ta chỉ có thể nói là tài trí bình thường.” Hấn ta nói với Giả Tôn: “Giả công tử, đến lúc đó sẽ có một tụ hội, không biết ngươi có bằng lòng tới tham gia hay không?” Khoái Hằng đã có lòng muốn kết thân, thông qua Giả Tôn để làm quen với Lữ Thiếu Khanh. Mà Giả Tôn đã ngây người ra. Ngày thường, thiên tài như Khoái Hằng không bao giờ lui tới với công tử thế gia như hấn ta. Hiện tại, Khoái Hằng lại chủ động mời hấn ta, hấn ta biết rõ nguyên nhân trong đó. Tên gia hỏa này, thật sự lợi hại như vậy sao? Giả Tôn ngơ ra nhìn theo hướng Lữ Thiếu Khanh biến mất. Trên bầu trời, Kế Ngôn đã đánh nhau với Ung Y. Chiến đấu vô cùng kịch liệt, kiếm quang lóa mắt, ánh sáng pháp thuật bùng nổ. Mặt đất bị lan đến gần đã bị san thành bình địa, che kín vô số khe hở, gồ ghề lồi lõm. Giống như vừa xảy ra một trận mưa thiên thạch. Kế Ngôn bình thường người mặc áo trắng, khí chất phiêu dật hiện tại có vẻ khá là thâm trầm. Đối thủ của hấn ta là Ung Y có tu vi Nguyên Anh tầng năm, hấn ta ứng phó hết sức cật lực. Mặc dù khí tức của hấn ta có phần suy yếu, nhưng chiến ý càng ngày càng tăng vọt, giống như mặt trời giờ ngọ, chói mắt, nóng cháy, làm cho người ta không dám nhìn thẳng. Dù cho đối thủ trước mắt mạnh mẽ hơn hấn ta, hấn ta cũng chỉ trở nên hưng phấn, càng ngày càng kích động, mà không bao giờ lùi bước và sợ hãi.

Chương 509 - Đột phá trong chiến đấu

Chương 509: Đột phá trong chiến đấu

Mấy người Mạnh Tiêu, Khoái Hằng xuất hiện ở nơi xa. Khoái Hằng nhìn hai người trên bầu trời, sắc mặt phức tạp. Giọng điệu của hắn ta hơi chán chường, trong lòng lại bị đả kích một lần nữa: “Đây cũng là một thiên tài, thiên tài yêu nghiệt tuyệt đỉnh.” Không ai phản bác lời của Khoái Hằng. Kế Ngôn lấy cảnh giới Nguyên Anh sơ kỳ chống lại một đối thủ có tu vi Nguyên Anh tầng năm, mà không rơi xuống hạ phong, như vậy không phải yêu nghiệt thì là gì? So với Kế Ngôn chiến ý tăng vọt, ý chí chiến đấu sục sôi. Khuôn mặt của đối thủ Kế Ngôn, Ung Y không được dễ coi cho lắm. Sự mạnh mẽ của Kế Ngôn nằm ngoài dự kiến của ông ta. Kế Ngôn lĩnh ngộ cảnh giới kiếm ý tầng ba đã có tư cách làm ông ta bị thương rồi. Thậm chí, còn có thể uy hiếp đến tính mạng của ông ta. “Ta tưởng đồ nhi của ta đã là thiên tài, thật không ngờ, ở đây còn có thể gặp phải thiên tài như ngươi.” Trong mắt Ung Y có thêm vài phần thương thức, ông ta nói với Kế Ngôn: “Bái ta làm thầy, đi theo ta đi, ta sẽ làm ngươi trở thành người mạnh nhất Đông Châu.” Ung Y nhìn thấy tuấn tài như Kế Ngôn, cũng nhin không được sinh ra lòng muốn mời chào. Nếu như có thể mời chào được một vị đồ đệ như vậy, mang đi ra ngoài sẽ rất có thể diện. Còn đồ đệ hiện tại Lãnh Dực Xuyên, Ung Y cảm thấy ngay cả xách giày cho Kế Ngôn cũng không xứng. Nếu Lãnh Dực Xuyên biết sự phụ của mình nghĩ như vậy, chắc chắn sẽ tức giận đến mức sống lại. Còn điều, câu trả lời dành cho ông ta vẫn là một kiếm. Kế Ngôn chẳng muốn mở miệng, chỉ dùng kiếm quang đáp lại ông ta. Ung Y hừ lạnh một tiếng, không thức thời như vậy, vậy thì phải giết ngươi. “Không biết tự lượng sức mình.” Ung Y hét lớn một tiếng, trời đất chấn động, giọng nói khuếch tán ra: “Hôm nay ta sẽ cho ngươi biết chênh lệch giữa ta và ngươi.” Ông ta vung tay lên, linh khí gào rít, tạo nên tầng tầng sóng gợn màu đỏ sậm trong không khí, chẳng khác nào một biển lửa, hỏa diễm chồng chất nhiều tầng. Chân mày Mạnh Tiêu quan chiến đằng xa xuất hiện mấy phân lo âu: “Đây là một trong những tuyệt kỹ của Ung trưởng lão, Liệt Hỏa Vô

Lượng. ““Cho dù là người cùng cảnh giới, cũng chưa chắc tiếp được chiêu này của ông ta.” Khoái Hằng gật đầu: “Ta từng nghe nói về chiêu này, dù cho tiếp được tầng thứ nhất, nhưng tầng thứ hai cũng sẽ lợi hại hơn tầng đầu, lực lượng cũng mạnh hơn dần dần.” ““Là công pháp Địa cấp cường hãn.” Tầng tầng hỏa diễm, giống như kia sóng biển dâng trào, một tầng chồng lên một tầng, tầng trước ngã xuống, tầng sau tiến lên, hung hăng chụp về phía Kế Ngôn. Lúc này, sắc mặt Kế Ngôn vô cùng nghiêm trọng, trường kiếm Vô Khuru nắm chặt, lúc sóng gợn đến bên cạnh mình, hắn ta hung hăng bỏ ra một kiếm, trước kiếm quang sức mạnh vô địch, hiện hết sắc bén này, một tầng lại một tầng sóng gợn hỏa diễm, bị một kiếm này bỏ ra. Kiếm của Kế Ngôn thuận gió vượt sóng, chỗ kiếm chỉ, tất cả mọi thứ tan thành mây khói. Kế Ngôn cảm kiếm mà đứng, ánh mắt càng mãnh liệt hơn, linh lực trong cơ thể sôi trào hùng hục, khí tức của hắn ta càng ngày càng mạnh. Giống như lửa trại trong đêm tối, trong bóng đêm, hóa thành sự tồn tại chói mắt nhất trên thế gian. Ung Y thấy tuyệt kỹ mình rất là tự hào bị phá, sắc mặt khó coi. Tuy đây không phải là tuyệt kỹ tự hào nhất của ông ta, nhưng ông ta từng dùng chiêu này tạo thành uy danh hiển hách, hiện giờ lại bị người ta phá giải một cách dễ dàng. Thật là mất mặt. Ông ta nhìn thoáng qua nơi xa bằng ánh mắt u ám, nơi đó có người quan chiến, đợi lát nữa nhất định phải giết người diệt khẩu. Chuyện mất mặt như thế này bị tiết lộ ra ngoài. Những người đang quan chiến như Mạnh Tiêu, Khoái Hằng mở to mắt, cảm thấy khó tin. Đó là chiêu thức của Ung Y đấy, cho dù là cảnh giới ngang nhau mọi người cũng chưa chắc có thể phá giải dễ dàng. Kế Ngôn lại có thể phá giải thoải mái. Khoái Hằng thì thảo tự nói: “Hắn ta, rốt cục là thần thánh phương nào?” “Quá mạnh. Hắn ta xuất hiện chỉ nhằm đả kích chúng ta hay sao? Khoái Hằng đã nghĩ đến mức sắp tự tử. Mạnh Tiêu tự cảm thấy không bằng: “Quá lợi hại, người đến từ Trung Châu ai cũng lợi hại như vậy sao?” ““Nhưng mà, người ta gặp phải trước kia đâu có lợi hại đâu.” ““Đến từ Trung Châu sao?”” Sắc mặt Khoái Hằng đỡ hơn một chút: “Cũng khó trách. Xem ra, nhất định phải đi Học viện Trung Châu lần này.” “Trong tay Khoái Hằng cũng có một bằng chứng miễn thi nhập học của Học viện Trung Châu. Hắn ta nhìn thấy Lữ Thiệu Khanh, Kế Ngôn dũng mãnh phi thường như vậy, suy nghĩ muốn đi Trung Châu của hắn ta càng ngày

càng mãnh liệt. Mạnh Tiêu gật đầu: “Đến lúc đó, cùng đi “Lúc này, Giọng của Kế Ngôn truyền đến: “Lần nữa!“Kiếm chỉ Ung Y, chiến ý ngập trời.“Muốn chết!“Bóng dáng của Ung Y chớp lóe, biến mất tại chỗ. Trên bầu trời, một quả cầu lửa khổng lồ bất thành linh giáng xuống. Quả cầu lửa này xuất hiện quá nhanh, nhanh đến mức làm cho người ta tưởng rằng nó vượt qua thời gian vạn năm trong hư không, sau đó đột nhiên xuất hiện. Chuông báo động trong lòng vang lên mãnh liệt Kế Ngôn, hắn ta không nói hai lời, muốn thuận di rời khỏi chỗ đó. Nhưng mà vẫn chậm một bước, quả cầu lửa đó nổ tung lúc còn cách Kế Ngôn trăm trượng. Nó hóa thành vô số quả cầu lửa nhỏ hơn, giáng xuống từ trên trời giống như như một cơn mưa to, hoàn toàn phong tỏa vùng không gian này. Quả cầu lửa nổ tung, phát ra tiếng rít chói tai trong không khí, làm cho người ta hết hồn. Kế Ngôn không thể thuận di khỏi đó. Nếu đi không được, vậy thì phá nó từ chính diện. Ánh sáng hiện lên trong mắt Kế Ngôn. Hắn ta múa may trường kiếm, chẳng khác nào một vị kiếm khách tuyệt thế, sử dụng kiếm pháp tuyệt thế của mình, kiếm khí tung hoành, không ai địch nổi.

Chương 510 - Đột phá trong chiến đấu

Chương 510: Đột phá trong chiến đấu (tt) Vô số quả cầu lửa va chạm với kiếm khí, phát ra tiếng nổ mạnh, đình tại như nước. Mây hơi thở trôi qua, tuy khí tức của Kế Ngôn càng ngày càng suy yếu, thậm chí trên người đã xuất hiện vết thương, nhưng hai mắt của hắn ta càng ngày càng ngời sáng, đứng thẳng lưng, chưa từng khom người một chút nào. Mọi người quan chiến ở đằng xa không khỏi ngây người. Đối mặt với sự cường hãn của Kế Ngôn, trừ thần phục ra, bọn họ cũng chỉ biết thần phục. Không ai có thể làm được như Kế Ngôn, đối mặt với Ung Y Nguyên Anh trung kỳ mà còn có thể đánh đến mức kịch liệt như vậy. Những đòn tấn công của Ung Y bị hắn ta hóa giải. Hơn nữa, khí thế của Kế Ngôn còn làm người ta kinh ngạc hơn cả Ung Y. Cứ như hắn ta mới là người chiếm cứ thượng phong. “Trở lại!” Bây giờ, trong mắt Kế Ngôn chỉ còn lại có Ung Y, hắn ta phi thẳng lên trời, chủ động tấn công Ung Y. Trường kiếm Vô Khuru huy ra. Một nhát kiếm quang trăm ngàn trượng xông thẳng lên trời, sau khi đến gần Ung Y, cũng tức khắc chia tách thành vô số kiếm quang như quả cầu lửa của Ung Y. Trong từng kiếm quang nhỏ còn ẩn chứa từng đạo kiếm ý, sau đó vô số kiếm ý hóa thành từng con ngân long. Từng tiếng rùng ngâm một vang lên, giống như vạn long phi thẳng, chấn động lòng người. “Kiếm ý hóa hình mà có thể làm đến mức này sao?” “Đa đâu những người quan chiến đằng xa run lên. Thật là đáng sợ. Đây mà là chuyện con người có thể làm được à? Những người đứng xem bị Kế Ngôn đả kích một lần nữa. Lĩnh ngộ kiếm ý thì không nói, chỉ cần cố gắng, có cơ duyên, nói không chừng có thể lĩnh ngộ kiếm ý. Muốn cảnh giới kiếm ý tầng thứ hai cần cơ duyên lớn hơn nữa, nhưng mà cũng có thể làm được. Nhưng là, không ai có lòng tin có thể làm được đến mức như Kế Ngôn. Muốn vạn kiếm ý huyền hóa thành muôn vạn con phi long. Mỗi một con ngân long đều có thể làm một tu sĩ Kết Đan hậu kỳ vẫn lạc.” “Chuyện này mà chuyện con người có thể làm ra à?” Nhan Hồng Tân thì thảo tự nói, chỉ mong được chạy tới báisư ngay tức thì. Chỉ có Ung Y biết chuyện gì vừa xảy ra. Lĩnh ngộ cảnh giới kiếm ý tầng thứ

ba, có thể làm đến mức này sao? Sắc mặt Ung Y u ám, cũng không phải phiền não vì đòn tấn công trước mắt. Mà là vì thiên phú của Kế Ngôn, làm cho sát ý trong lòng ông ta càng kiên định hơn. Thiên phú này thật là đáng sợ. Đây là lần đầu tiên ông ta gặp phải người có thiên phú đáng sợ như vậy. “Giết!” “Lần này, Ung Y không giữ lại thực lực nữa. Ông ta hét lớn một tiếng, linh lực trong cơ thể không chút nao núng tràn về phía Kế Ngôn. “Thình thịch!” “Kiếm này của Kế Ngôn có xuất chúng đến mức nào, trước thực lực tuyệt đối, cảnh giới tuyệt đối, vẫn lại không thể sáng tạo kỳ tích. Phi long trên trời gào thét một tiếng, thì nhau tan mất. Trong đòn tấn công này, Kế Ngôn cũng điên cuồng phun máu tươi, hắn ta xẹt qua chân trời như một ngôi sao băng, cấp tốc rơi xuống đất đai. Trong lòng Ung Y nhin không được thở phào nhẹ nhõm, chắc là đã giết gia hỏa này rồi nhỉ? Nhưng mà, ngay sau đó, sắc mặt Ung Y đại biến. Bởi vì khí tức của Kế Ngôn chẳng những không suy yếu, ngược lại còn trở nên mãnh liệt hơn. Khí tức của hắn ta không ngừng tăng lên, như mặt trời dâng lên, hào quang mãnh liệt, chiếu rọi thế gian, linh khí trong thiên địa không ngừng gào rít lao về phía Kế Ngôn. Ung Y làm người từng trải rất rõ ràng đây là hiện tượng gì, ông ta cảm thấy khó có thể tin: “Đột phá vào lúc này sao?” “Rốt cục hắn ta có lai lịch gì? Ung Y thế mà bắt đầu cảm thấy sợ hãi. Tuổi còn trẻ đã là Nguyên Anh tầng hai thì không nói, còn có thể đột phá trong chiến đấu, từ xưa đến nay có bao nhiêu người làm được như vậy. Thiên phú này thật là đáng sợ. Chết! Nhất định phải chết! Sát ý của Ung Y lại tăng vọt một lần nữa. Ầm! Khí tức trên người Ung Y bùng nổ một lần nữa, khí tức cường đại chấn động trong không trung, một cỗ sóng xung kích vô hình lan ra bốn phía. Cứ như vừa có một bàn tay giáng từ trên trời xuống, đập thật mạnh lên mặt đất, làm mặt đất run rẩy kịch liệt. Khói đặc cuồn cuộn, đất rung núi chuyển, núi non ngã quỵ, sản sinh ra vô số khe đất, sâu không thấy đáy. Khe hở lan tràn giống như độc xà, không ngừng bò về phía Kế Ngôn đang đứng. Chúng muốn cắt ngang đột phá của Kế Ngôn. Nhưng mà trong phạm vi trăm trượng quanh Kế Ngôn, linh khí cường đại hội tụ, linh khí gào rít lao đến xoay tròn, sinh ra bình chướng tương tự như linh trảo hộ thể, chắn đi tất cả tác động từ bên ngoài. Ung Y lạnh lùng nhìn Kế Ngôn, càng nhìn thì sát ý lại càng nồng: “Người nghĩ rằng ta sẽ cho ngươi thời gian đột phá à?” “Giọng nói của Ung Y

truyền ra xa xa. Khoái Hằng, Mạnh Tiêu và những người đứng quan chiến khác đã không biết nên nói gì cho phải. Chỉ biết há to miệng để bày tỏ sự bất ngờ của mình. Đờ mờ nó, đại ca à, ngươi đang chiến đấu đó. Đối thủ của ngươi là một vị đại năng Nguyên Anh tầng năm, vô cùng cường đại, người khác cần thận còn không kịp. Ngươi thế mà còn lòng dạ đột phá, chẳng lẽ ngươi cho rằng Ung Y sẽ cho ngươi thời gian đột phá hay sao? “Sơ suất rồi.” Khoái Hằng lắc đầu, cảm thấy tiếc nuối: “Chẳng lẽ không thể nhịn một chút, đợi đến lúc chiến đấu kết thúc rồi hẵng đột phá hay sao?” “Đột phá cần thời gian, mặc dù thời gian có ngắn hơn nữa, nhưng trong mắt cao thủ, một lần hít thở là đã đủ để làm rất nhiều chuyện rồi, giết đối thủ mười lần còn được.” “Chắc chắn là do tham lam.” Khoái Hằng lại vạch trần, giọng điệu rất là chắc chắn: “Không nỡ bỏ qua cơ hội đột phá lần này.”

Chương 511 - Nhìn thấy soái ca cũng không biết ra tay nhẹ một chút à?

Chương 511: Nhìn thấy soái ca cũng không biết ra tay nhẹ một chút à? Thế nhưng Nhan Hồng Vũ thì có ý kiến khác. Nàng ta cảm thấy Kế Ngôn tuyệt đối không phải là người như thế. Suốt quãng đường đi cùng Kế Ngôn, Nhan Hồng Vũ cảm thấy Kế Ngôn không phải là người như vậy. Đương nhiên, nếu Khoái Hằng muốn nói Lữ Thiếu Khanh, nàng ta chắc chắn sẽ giơ hai tay lên đồng ý. Nhưng nói Kế Ngôn, thì ta quyết không chịu. Kế Ngôn chưa nói mấy câu với nàng ta, nhưng không thể cản trở việc Kế Ngôn trở thành nam thần của nàng ta. “Khoái công tử, người sai rồi, Cảnh công tử không phải là người như thế, hắn ta như vậy làm, nhất định có lý của hắn ta.” Khoái Hằng thấy có người phản bác mình, nhìn thấy người đó là một mỹ nữ, hắn ta không tức giận, chỉ lắc đầu, muốn dùng lý lẽ để thuyết phục: “Có thể có đạo lý gì?” “Hiện tại hắn ta đột phá, nhanh nhất cũng phải mất nửa canh giờ mới kết thúc được đúng không?” “Nửa canh giờ, người cho là Ung Y sẽ chờ hắn ta sao?” “Hiện tại, hắn ta đột phá, mặc dù là ta cũng có thể gây nguy hiểm cho hắn ta.” Nhan Hồng Vũ há miệng thở dốc, còn muốn nói chút gì, nhưng cách nói của Khoái Hằng lại không sai. Bất kể là ai đột phá, tối kỵ là bị người khác quấy rầy. Một khi bị quấy rầy, nhẹ thì bị thương gián đoạn, nặng thì tẩu hỏa nhập ma, tu vi bị hủy hết. Kế Ngôn như thế này, rõ ràng là không phòng bị, coi Ung Y như không. Còn linh tráo phòng hộ do linh khí tạo thành, Ung Y chỉ cần hắt hơi một cái cũng đủ phá vỡ linh tráo. Mạnh Tiêu nhìn quanh bốn phía, hai búi tóc tròn tròn rất giống hai con mắt, đang nhìn khắp nơi. Mạnh Tiêu thấy lạ: “Tên gia hỏa kia chạy đi đâu rồi hả?” “Hắn không đi giúp đỡ sao?” Người Mạnh Tiêu nói là Lữ Thiếu Khanh, đến bây giờ mà Lữ Thiếu Khanh vẫn không thò đầu ra. Nhan Hồng Vũ phản ứng lại, nàng ta nhin không được nói: “Nhất định là do Cảnh công tử tin tưởng Ngao công tử, tin tưởng Ngao công tử sẽ giúp hắn ta giữ chân Ung Y.” “Sao có thể?” Khoái Hằng lại lắc đầu, tiếp tục nói lí: “Người suy nghĩ nhiều rồi, thực lực của hai người bọn họ không chênh lệch bao nhiêu, cho dù có

liên thủ đều cũng đánh không lại Ung Y, chứ đừng nói tới một đánh một. ““Nếu muốn ra tay, hấn đã ra tay từ lâu, chứ không phải đến tận bây giờ còn không thấy bóng người, nói không chừng hấn đã bỏ trốn rồi. “Nhan Hồng Vũ phản bác không được. Nhan Hồng Vũ nhớ tới những hành vi của Lữ Thiệu Khanh, bỗng nhiên cảm thấy lời của Khoái Hằng không phải không có lý. Nói không chừng hấn đã chạy trốn thật rồi. Nhan Hồng Vũ vẫn còn nhớ, lúc ấy Lữ Thiệu Khanh từng nói với Kế Ngôn, để cho Kế Ngôn cản phía sau, hấn chạy trước. Thật là, sư huynh đáng tin, sư đệ không đáng tin. Trong lòng Nhan Hồng Vũ thầm cảm thán một tiếng. Khoái Hằng bỗng nhiên chỉ ra xa, nói: “Nhìn kia, Ung Y sắp ra tay rồi. “Nơi xa, khí tức Ung Y đã tăng tới đỉnh phong, bắt đầu ra tay. Trong không chế của ông ta, những quả cầu lửa lớn có, nhỏ có xuất hiện, bay lơ lửng ở trên trời, nhìn từ xa, giống như quỷ hỏa xuất hiện trong đêm tối, làm cho người ta sợ hãi. “Đi! “Ung Y hét lớn một tiếng, vô số quả cầu lửa độc ác lao thẳng về phía Kế Ngôn. Khoái Hằng lắc đầu, nói: “Xong rồi! “Chỉ cần một quả cầu lửa là có thể phá nát một ngọn núi nhỏ, Kế Ngôn còn đang nhắm mắt đột phá, làm sao mà cản được. Nhưng mà đúng lúc này. Một quả cầu lửa khổng lồ bất thành linh xuất hiện trên bầu trời. Lần đầu tiên Mạnh Tiêu nhìn thấy một quả cầu lửa lớn đến như vậy, kinh hô thành tiếng: “Mặt trời, rơi xuống rồi sao? “Lúc mọi người nhìn thấy quả cầu lửa khổng lồ này, trong lòng cũng nảy ra suy nghĩ như vậy. Quả cầu lửa cháy rừng rực, tản ra sức nóng kinh người, mang theo thanh thế khủng khiếp, năng lượng nó bộc phát ra ngoài làm cho người ta cảm thấy chỉ có mặt trời mới có được uy thế khủng khiếp như vậy. Nhiệt độ khủng khiếp mà quả cầu lửa mang đến làm cho những đám mây trên trời cũng như bị thiêu đốt đến biến mất, lộ ra bầu trời xanh thẳm, trên bầu trời, mặt trời vẫn ở đúng vị trí của mình. Quả cầu lửa rít gào lao đến giống như hình chiếu của mặt trời, nặng nề nện vào người Ung Y. Ung Y cũng dờ ra, đây là pháp thuật gì? Là thật, hay là ảo giác? Đây là lần đầu tiên Ung Y nhìn thấy pháp thuật như vậy, ông ta không dám khinh thường. Lúc quả cầu lửa khổng lồ này lao xuống thậm chí làm cho bầu trời cũng chấn động. Thanh thế đáng sợ như vậy, chắc chắn uy lực cũng vô cùng mạnh mẽ. Ung Y liếc Kế Ngôn một cái, Kế Ngôn còn đang trong quá trình đột phá. Vì thế, Ung Y thay đổi phương hướng tấn công. Ông ta điều khiển vô số quả

cầu lửa bay lên trời, lao thẳng về phía quả cầu lửa khổng lồ kia. Không nói cái gì khác, xử lý quả cầu lửa này trước rồi tính. “Ầm ầm!” Tiếng nổ ầm ầm vang lên, Ung Y thấy hơi ngạc nhiên, uy lực này không hợp lý cho lắm. Tuy có thanh thế, nhưng uy lực không đủ. Ung Y nghĩ mãi không ra, ánh mắt của ông ta rơi ở phía xa, nhìn một người đang lén lút. Sắc mặt Lữ Thiếu Khanh trắng bệch, hần không chế quả cầu lửa kia chống lại Ung Y, cũng chịu khổ nhiều. “Nhìn cái gì mà nhìn?” “Sau khi Lữ Thiếu Khanh thấy mình bị phát hiện, hung hăng gào lên với Ung Y: “Chưa gặp soái ca bao giờ hả?” “Đánh nhau với soái ca mà cũng không biết nhẹ tay một chút à?” “Cái tên khốn này, da mặt thật là dày, hôm nay ta sẽ đánh chết tên soái ca nhà ngươi. Trong lòng Ung Y vừa giận dữ, lại cũng vừa khiếp sợ, lại một tên Nguyên Anh nữa?” “Là người cứu bọn họ à?” “Bọn Đoan Mộc huynh ấy à?” Ánh mắt Hồng Mạch lạnh lạnh, bên dưới khuôn mặt bình tĩnh là sát ý ngập trời. Nếu Lữ Thiếu Khanh và những người khác có thể xuất hiện ở đây thì không cần nói thêm về kết cục của bọn Đoan Mộc Thiện nữa. Giá trị thù hận của Hồng Mạch tức khắc bị Lữ Thiếu Khanh lấp đầy. Lữ Thiếu Khanh cảm nhận được sát ý của Hồng Mạch, vội vàng kêu to: “Người đừng kích động chứ, bọn họ không chết, bao gồm cả đồ đệ của người.” “Chúng ta không muốn đối nghịch với người, chỉ muốn rời khỏi nơi này mà thôi.” “Có chuyện gì thì từ từ nói, có chuyện gì thì từ từ nói.” “Thật ư?” Hồng Mạch cảm thấy khó tin, ông ta đưa mắt nhìn ra xa, khoảng cách giữa hai bên quá xa, ông ta không cảm thụ được khí tức bên đó. Nhưng nghĩ đến có Đoan Mộc Thiện ở đây, mặc dù Lữ Thiếu Khanh là Nguyên Anh cũng không thể nào đánh thắng Đoan Mộc Thiện được. Nói không chừng chỉ rơi vào tình thế bắt buộc mới thả người thôi.

Chương 512 - Kéo dài thời gian

Chương 512: Kéo dài thời gian Trong lòng Hồng Mạch âm thầm suy xét. Nhưng ông ta vẫn không tin, Đoan Mộc gia đã lên kế hoạch này trong thời gian rất lâu, không thể nào buông tay dễ dàng như thế, Đoan Mộc Thiện không đời nào chịu thả bọn họ ra ngoài. “Người nghĩ rằng ta sẽ tin người?” Hồng Mạch lại thuyên chuyển linh lực, chuẩn bị làm thịt Lữ Thiếu Khanh. “Đợi chút đã.” Lữ Thiếu Khanh kêu to: “Ta có thể dùng đạo tâm thề. Ta giao thủ với ông ta không quá năm hiệp.” “Không tới năm hiệp?” Hồng Mạch thấy Lữ Thiếu Khanh dùng đạo tâm thề, tin. Ông ta không tin có người có thể giết Đoan Mộc Thiện trong vòng năm hiệp. Nếu Đoan Mộc Thiện không chết, mặc dù kế hoạch của bọn họ thất bại, vẫn còn có đường lui. Sự an toàn của đồ đệ mình cũng được đảm bảo. Tuy so với Kế Ngôn, đồ đệ của mình chẳng khác nào một đồng phân, nhưng dù sao cũng là đồ đệ của mình, vẫn có một chút tình cảm. Sắc mặt Hồng Mạch dịu đi vài phần. Lữ Thiếu Khanh nhân cơ hội kêu: “Được rồi, người đi về được rồi đó, nhân lúc những người đó còn chưa chạy xa, người hãy đi giết chết bọn họ đi.” “Mẹ ơi! Sắc mặt mấy người Khoái Hằng đứng đằng xa đồng loạt thay đổi. Mạnh Tiêu thở phì phì mắng to: “Tên khốn này, thật là đáng ghét.” Khoái Hằng cũng cạ lời: “Dùng đạo tâm thề, hấn dám lừa gạt Hồng Mạch như vậy? Hấn không sợ bị phản phệ hay sao?” “Lúc này Nhan Hồng Vũ đã không biết nói gì nữa. Chắc chỉ có mình Lữ Thiếu Khanh dám dùng trò chơi chữ nghĩa trong lời thề đạo tâm. Người bình thường không ai dám làm như vậy. Hồng Mạch không thèm nhìn mọi người nơi xa, ông ta lạnh lùng cười: “Người cho rằng người làm như vậy là có thể kéo dài thời gian à?” “Sắc mặt Lữ Thiếu Khanh biến đổi, trong giọng nói cố ý mang thêm mấy phần bất ngờ và sợ sệt: “Người định làm gì?” “Đương nhiên là giết các người.” “Sát ý của Hồng Mạch lại tăng vọt một lần nữa, áp lực nặng nề chẳng khác nào mây đen trên bầu trời.” “Sự xuất hiện của các người, phá hoại chuyện tốt của chúng ta, cho dù có bầm thây vạn đoạn các người cũng khó làm dịu mối hận trong lòng của ta.” Sau khi nói xong, ông ta bắt đầu tấn công Lữ

Thiếu Khanh. Ông ta huy chương, linh lực không lồ gào rít lao ra, Liệt Hỏa Vô Lượng. Từng tầng hỏa diễm nhảy ra, giống như hỏa diễm trong biển lửa, từng tầng lao về phía Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh vội vàng ngăn cản. Ly Hỏa Kiếm Quyết, thức thứ nhất. Không Hỏa! Từng cụm hỏa diễm bất chợt nhảy ra, giống như những con thiêu thân bay đầy trời, người trước ngã xuống, người sau tiến lên, không ngừng nhào về phía trước. Trên thực tế, đó là vô số kiếm ý đang nhào lên ngăn cản, đối kháng, cắn nuốt đòn tấn công của Hồng Mạch. Đợi đến lúc biển lửa kia bị đánh tan, tuy đòn tấn công của Hồng Mạch vẫn còn, nhưng đã là nỗ lực hết đà, Lữ Thiếu Khanh thậm chí không tránh né, mặc cho dư âm còn sót lại chạm vào người mình, lông tóc không tổn hao gì. Sắc mặt Hồng Mạch lại nghiêm túc một lần nữa. Trước có Kế Ngôn, sau có Lữ Thiếu Khanh. Rốt cục là sư môn như thế nào mới có thể bồi dưỡng ra thiên tài yêu nghiệt như vậy? Lấy cảnh giới Nguyên Anh sơ kỳ chống lại ông ta mà không rơi xuống hạ phong. Đòn tấn công của ông ta bị hai người này phá giải một cách dễ dàng. Chuyện này không bình thường. Hai người này nhất định có lai lịch lớn. Nhưng mà chuyện đến nước này, ông ta không thể ngừng tay. Chỉ có hoàn toàn giết chết bọn họ, giết hết tất cả những người chứng kiến thì mới êm xuôi được. Lữ Thiếu Khanh dương dương tự đắc: “Lão già, còn được không? Không được thì mau đi về bồi bổ đi, tuổi lớn như vậy rồi, đừng có đua đòi đánh đánh giết giết với người ta.” Để tranh thủ thời gian cho Kế Ngôn, ôn tồn không được, đành phải khiêu khích Hồng Mạch. Đối mặt với những lời khiêu khích của Lữ Thiếu Khanh, Hồng Mạch chỉ đáp lại bằng một chữ. “Chết!” Ông ta hừ lạnh một tiếng, phi thân bay về phía Lữ Thiếu Khanh, các loại pháp thuật không ngừng ném về phía Lữ Thiếu Khanh. “Mẹ kiếp, lão già thôi, ngươi không sợ mất mặt à? Ngươi không biết xấu hổ hay sao? Ta yếu đuối như vậy, ngươi đã lớn như vậy rồi, còn bắt nạt trẻ con, không quan tâm thể diện nữa à?” Lữ Thiếu Khanh vội vàng chạy trốn, liều mạng chính diện với kẻ địch không phải phong cách của hắn. Đối mặt với Hồng Mạch sát ý ngập trời, hắn chỉ có thể chột vọt chạy trốn, còn vừa chạy trốn vừa tiếp tục khiêu khích. “Có bệnh thì nên đi khám bệnh mới được, đừng có tới tìm ta, ta cũng không phải bác sỹ thú y, không biết trị cho loại súc sinh như ngươi. Hôm nay ta ra ngoài hơi gấp, trên người không mang thức ăn cho chó, lần sau

sẽ bổ thí cho người một ít được chưa? Người đừng đuổi theo ta nữa.“Lời của Lữ Thiếu Khanh làm Hồng Mạch tức giận đến mức nhất phật xuất thế nhị phật thăng thiên, tam thi thần nổ tung.Ông ta hận tới mức chỉ ước được hủy diệt thế giới này.Lần đầu tiên có người dám làm nhục ông ta như thế, chỉ có bầm thây hấn ra vạn đoạn, nghiền xương hấn thành tro, mới có thể dập tắt lửa giận trong lòng ông ta.“Chết cho ta!“Giọng nói của Hồng Mạch chấn động khắp ngàn dặm, sóng âm nhắc lên từng trận bão linh khí, khiến người ta nghe mà biến sắc.Đây là câu gầm thét trong cơn phẫn nộ tột cùng của một vị đại năng Nguyên Anh trung kỳ.Sóng âm quét ngang, rất nhiều động vật gào thét một tiếng rồi tất tở ngã xuống đất, không gian chìm vào tĩnh mịch.Mặc dù là đám người Khoái Hằng, Mạnh Tiêu đang quan chiến cũng tức khắc sắc mặt trắng bệch, huyết khí quay cuồng.Nhan Hồng Vũ và Nhan Hồng Tân chỉ có Trúc Cơ kỳ lại kêu lên đau đớn, khóe miệng tràn máu tươi.Khoái Hằng nhin không được thán phục, lộ vẻ hâm mộ: “Nguyên Anh mạnh quá đi.“Hắn ta chỉ có Kết Đan Kỳ, vẫn luôn hy vọng mình có thể bước vào cảnh giới Nguyên Anh.Hắn ta nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh cố ý chọc giận Hồng Mạch đến mức này, tỏ vẻ khó hiểu.“Hắn muốn làm gì? Chọc giận Hồng Mạch không mang lại bất cứ lợi ích nào cho hắn.““Hơn nữa, một vị Nguyên Anh toàn lực bùng nổ không phải chuyện đùa.”

Chương 513 - Kiếm mạnh nhất

Chương 513: Kiếm mạnh nhất
Hiện tại Lữ Thiệu Khanh đã vô cùng nguy hiểm, nhiều lần bị lan đến gần, may mà hắn còn có thể kiên trì. Nhan Hồng Vũ đoán được suy nghĩ của Lữ Thiệu Khanh, nàng ta nói: “Có lẽ, mục đích của hành vi này là kéo dài thời gian cho Cảnh công tử.” Trong lòng nàng ta thần phục không thôi, khó trách Cảnh công tử tin nhiệm hắn như vậy. Mà hắn cũng không thẹn với lòng tin của Cảnh công tử. Sắc mặt Khoái Hằng rất là khó coi, cảm thấy mình bị bẽ mặt, hắn ta lắc đầu, không đồng ý với cách làm này: “Hắn làm vậy cũng không chống đỡ được bao lâu, tự đại quá mức.” Khoái Hằng vừa dứt lời, giọng nói của Lữ Thiệu Khanh tức khắc truyền đến. “Hỗn đản, sư đệ của huynh sắp bị đánh chết rồi, huynh còn đứng im ở đằng kia làm gì, mau ra tay đi chứ!” Trong ánh mắt chấn kinh của Khoái Hằng, Kế Ngôn thét dài một tiếng, phóng thẳng lên trời, ngang trời xuất thế. Khí tức của Kế Ngôn trên trời hết sức kinh người, chói mắt hết như mặt trời, làm người ta không dám nhìn thẳng. “Hắn ta, hắn ta...” Mọi người cảm nhận được khí tức của Kế Ngôn, bất kể là Hồng Mạch, hay là bọn người Khoái Hằng đang quan chiến nhất loạt chấn động. Đột phá xong nhanh như vậy sao? Có còn thiên lý không? Nửa khắc đồng hồ cũng chưa qua hết, Kế Ngôn đã bước từ Nguyên Anh tầng hai vào Nguyên Anh tầng ba, cảnh giới tiến thêm một bước. Kinh tài tuyệt thế, thiên hạ vô địch! Kế Ngôn mở to mắt, hai mắt như kiếm, chọc thủng bầu trời. Khí tức trên người hắn ta dao động, làm mọi người khiếp sợ. Giờ khắc này, Kế Ngôn đang trong trạng thái đỉnh phong, đạt tới thời khắc mạnh nhất từ lúc hắn ta chào đời tới đây. Kế Ngôn không nói một lời, bỏ một kiếm về phía Hồng Mạch đằng xa. Ánh sáng mặt trời lần nữa bị khóa lấp, kiếm quang khủng khiếp cao tới vạn trượng, kiếm khí tung hoành, kiếm ý tàn sát bừa bãi. Lúc này, chẳng khác nào kiếm thần đứng trên chín tầng trời vừa bỏ một kiếm xuống thế gian, hủy thiên diệt địa, diệt sạch mọi thứ trên đời. Ngay cả bầu trời cũng như đã bị chém thành hai, trong thiên địa chỉ còn lại có một kiếm này, tất cả những thứ khác đều không còn tồn tại. Da đầu Hồng Mạch run lên, một kiếm

này mang đến cảm giác nguy hiểm rất lớn cho ông ta. Nếu không ngăn cản, chỉ sợ ông ta sẽ tan thành mây khói, hồn phi phách tán trước một kiếm này. “Lão già thôi, ngươi chơi từ từ nha, ta đi trước đây.” Lữ Thiếu Khanh cười ha ha không ngừng, còn cố ý gào lên lớn tiếng. Hồng Mạch không rảnh quan tâm Lữ Thiếu Khanh, tên khốn này vô cùng gian xảo, vẫn luôn giữ một khoảng cách nhất định với ông ta. Hắn cứ mãi khiêu khích ông ta, chọc giận ông ta. Lúc này, ông ta mới phản ứng kịp, ông ta đã bị lừa. Tất cả những Lữ Thiếu Khanh làm chỉ có một mục đích là kéo dài thời gian cho Kế Ngôn. Ông ta vừa nghĩ đến việc mình sống hai ba trăm năm, kết quả lại bị hai tên tiểu tử cộng dồn tuổi cũng chưa được một phần năm ông ta đùa bỡn ở trong lòng bàn tay thì giận dữ vô cùng. Đồng thời ông ta cũng tính toán sai thời gian Kế Ngôn đột phá, không ngờ hắn ta lại đột phá nhanh như vậy. Hồng Mạch bị người ta trêu chọc như vậy, từ tận đáy lòng chỉ mong thế giới này hãy hủy diệt mau lên. Hồng Mạch nhìn một kiếm khủng khiếp đánh úp về phía, khuôn mặt dữ tợn. Các ngươi cho rằng làm như vậy có thể đánh bại ta sao? Các ngươi vốn không biết rốt cục Nguyên Anh tăng năm lợi hại đến mức nào. Một kiếm này của Kế Ngôn đúng là có thể uy hiếp đến Hồng Mạch, nhưng cũng chỉ có một chút mà thôi. Kế Ngôn có lợi hại đến mấy, hiện tại hắn ta cũng chỉ có cảnh giới Nguyên Anh tăng ba, thấp hơn Hồng Mạch hai cảnh giới nhỏ. Cho nên Hồng Mạch rất có lòng tin với mình, ông ta tin rằng mình có thể ngăn cản một kiếm này. Chỉ cần ta ngăn trở một kiếm này của ngươi, kế tiếp sẽ là ngày chết của hai người các ngươi. Giờ khắc này, Hồng Mạch âm thầm thề ở trong lòng, đời này dù cho không làm chuyện gì khác, ông cũng phải giết chết Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh, cho dù là đuổi tới chân trời góc biển. Thế giới không hủy diệt, ông ta đành phải tự tay chấm dứt mối sỉ nhục này. “Chết đi cho ta!” Hồng Mạch đứng trước một kiếm đỉnh phong của Kế Ngôn, đứng trước kiếm quang vạn trượng này, không giữ thực lực của mình lại nữa, thực lực Nguyên Anh tăng năm bùng nổ hết mức. Khí tức cường đại không hề giữ lại, không hề cố kỵ mà bùng hết ra ngoài. Ngọn gió hóa thành bão táp trùng kích xung quanh, mặt đất bị trùng kích không ngừng, đá vỡ, cây đổ, không ngừng va vào nhau, bộc phát ra những tiếng nổ kinh thiên động địa. Hồng Mạch đứng trong tâm bão, áo dài phất phới, giờ khắc này khuôn mặt

ông ta cực kì nghiêm túc, mang theo khí thế của cao nhân tuyệt thế, quần lâm thiên hạ. Hồng Mạch không vội động thủ, đợi đến lúc kiếm quang tới trước mặt, ông ta mới ra tay. Linh lực mạnh mẽ lại tiết ra một lần nữa, Hồng Mạch không định tránh né, ông ta muốn đánh tan kiếm quang của Kế Ngôn từ phía chính diện, một cách đường đường chính chính, bằng phương thức không ai chống chọi được. Ta sẽ cho các người biết đâu mới là sức mạnh thật sự. Ánh mắt Hồng Mạch lạnh như băng, hiện tại ông ta đã vạn phần bình tĩnh, nắm chắc thắng lợi. Linh lực trào ra đón nhận kiếm quang. Chỉ cần những đợt linh lực sau tiếp tục vững vàng, Hồng Mạch rất có lòng tin có thể phá đòn tấn công của Kế Ngôn. Nhưng mà dị biến xảy ra đúng lúc này. Một bóng dáng màu đen xông từ dưới mặt đất lên. Bóng đen đó giống như một con báo đen, tốc độ nhanh như gió, lao thẳng về phía Hồng Mạch. Hồng Mạch lạnh lùng cười, giọng nói lộ vẻ kiêu căng: “Người nghĩ rằng ta không đề phòng người ư?” Hồng Mạch đã sống hai ba trăm tuổi, không thể nào xem nhẹ sự tồn tại của Lữ Thiếu Khanh. Hồng Mạch huy chương với bóng đen, linh lực cường đại đánh bay bóng đen. Cảm giác đánh bay quá dễ dàng làm Hồng Mạch sửng sốt, lúc ông ta thấy rõ thứ bay đến là gì, ánh mắt ông ta tức khắc đỏ ngầu lên, khóe mắt muốn nứt ra. Đó là thi thể của Lãnh Dục Xuyên, đồ đệ của ông ta.

Chương 514 - Kiểm mạnh nhất

Chương 514: Kiểm mạnh nhất (tt) Lãnh Dược Xuyên đã không còn hơi thở từ lâu, giống như một con búp bê vải rách nát, bay tự do trong cơn lốc linh lực, cơ thể gã bị xé nát, huyết nhục tung toé. “A!” Lãnh Dược Xuyên là đồ đệ của Hồng Mạch, tình cảm giữa hai người rất là sâu nặng. Hiện giờ đồ đệ chết thì không nói, thi thể còn bị Lữ Thiệu Khanh lợi dụng, làm ông ta tự tay xé nát thi thể của đồ đệ mình. Mặc dù ý chí của Hồng Mạch sắt đá đến mức nào, thời khắc này cũng không thể không bị đả kích. Ông ta không thể bình tĩnh nổi nữa, lửa giận không thể ức chế, bùng nổ như một ngọn núi lửa, lửa giận không ngừng phun trào đang không ngừng xâm chiếm lý trí của ông ta. Hắn chỉ muốn lập tức trút ngọn lửa phần nộ đang cháy trong người ra ngoài, làm thế giới này bị đốt sạch. Như thế này còn chưa hết, một luồng thần thức khổng lồ giống như độc xà ẩn núp trong bóng đêm, hung hăng xông tới, cắn vào Hồng Mạch. “Phốc!” Hồng Mạch không phòng ngự phun một ngụm máu tươi. Đương nhiên người khởi xướng là Lữ Thiệu Khanh cũng không chịu nổi, hắn cũng phun một ngụm máu ra ngoài. Nhưng ánh mắt của Lữ Thiệu Khanh tròn ở đằng xa sáng quắc, hắn cười ha hả: “Lão già kia, thế nào? Có dễ chịu hay không?” Hồng Mạch thấy đầu sỏ của việc này là Lữ Thiệu Khanh còn đang không ngừng khiêu khích mình, một tia lý trí cuối cùng hoàn toàn biến mất. Rốt cuộc Hồng Mạch cũng không bình tĩnh được nữa, ông ta muốn đối phó với Lữ Thiệu Khanh, lại quên rằng đòn tấn công của Kế Ngôn đã tới trước mặt mình. Hồng Mạch không thể chuyên tâm đối phó với đòn tấn công của Kế Ngôn, bắt đầu kêu gào thảm thiết. “A!” Kiểm quang của Kế Ngôn cắn nuốt ông ta, kiểm quang khủng khiếp xé nát cơ thể của ông ta, kiểm ý sắc bén cắn nuốt huyết nhục, đánh nát xương cốt của ông ta. Cơ thể của Hồng Mạch tan rã trong kiểm quang, Hồng Mạch dốc hết toàn lực ngăn cản. Nhưng ông ta hoảng sợ phát hiện, ông ta đã phỏng đoán sai thực lực của Kế Ngôn, hoặc nói đúng ra là đoán sai uy lực kiểm ý của Kế Ngôn. Kiểm quang có được kiểm ý sắc bén hết như thần khí viễn cổ, Hồng Mạch dốc hết sức lực ngăn cản,

nhưng trước kiểm ý của Kế Ngôn thì chuyện này chỉ là phí công, không có một chút tác dụng nào. Sau cùng, Hồng Mạch kêu thảm thiết liên tục, cơ thể hoàn toàn biến mất trong kiểm quang. Kiểm quang vạn trượng rơi trên mặt đất, giống như chém đất đai ra làm hai, tạo thành một khe hở khổng lồ sâu không thấy đáy, khói đặc cuồn cuộn bay lên, đá vụn to nhỏ bay tứ tung, tất cả mọi thứ bị hủy diệt trong một kiểm này. Bên trong khói đặc cuồn cuộn, một ngôi sao băng xẹt qua. Nguyên Anh của Hồng Mạch hoảng sợ không thôi, ông ta đã tu hành hai ba trăm năm, không thể nào ngờ mình lại ngã xuống ở đây. Một kiểm khủng khiếp này thể mà hoàn toàn hủy diệt cơ thể của ông ta. Hãy đợi đấy, trên mặt Nguyên Anh của Hồng Mạch tràn ngập oán hận, thâm thù ở trong lòng, thù này tất báo. Trong làn khói đặc, Hồng Mạch không nói hai lời, tức tốc bỏ trốn khỏi nơi này. Nhưng mà điều Hồng Mạch không phát hiện là, một bóng dáng màu đen hiện lên trong làn khói đặc. Ở ngoài ngàn dặm, khí tức kinh khủng quét ngang, sau cùng mọi thứ khôi phục bình tĩnh. Khói đặc tan mất, Lữ Thiếu Khanh thuận di, đi tới bên cạnh Kế Ngôn. “Chết chưa?” “Sắc mặt Kế Ngôn tái nhợt, hắn ta nhìn Lữ Thiếu Khanh, cảm thấy khó hiểu: “Màu đen?” “Nguyên Anh của người khác toàn là màu hồng nhạt, giống như trẻ sơ sinh mới ra đời. Nguyên Anh của người thì đen thui, ngay cả Nguyên Anh cũng phải khác người mới chịu à? Mặc dù có khói đặc cuồn cuộn, nhưng Kế Ngôn thấy rất rõ ràng. Ánh sáng màu đen, Nguyên Anh màu đen. Kế Ngôn tin chắc rằng trên đời này chỉ có một người như thế mà thôi” “Có phải huynh có thành kiến với màu đen hay không?” Lữ Thiếu Khanh hỏi một cách hung dữ. Kế Ngôn im lặng một hồi, mới mở miệng: “Màu đen, rất tốt.” “Cuối cùng Kế Ngôn cũng hiểu vì sao sư đệ của mình có thể hấp thu tất cả năng lượng của một tên Nguyên Anh trong khoảng thời gian ngắn rồi. Lữ Thiếu Khanh mắng to: “Câm miệng, huynh dám nói ra ngoài, ta sẽ đào hầm chôn huynh ngay bây giờ.” “Ha ha “Kế Ngôn cười rộ lên, nhìn Lữ Thiếu Khanh bằng ánh mắt có vài phần tự đắc: “Bây giờ ta đã là Nguyên Anh tầng ba rồi.” “Giờ huynh bị thương đây.” Sắc mặt Lữ Thiếu Khanh bất thiện, quơ trường kiếm Mặc Quân: “Ta sẽ chém huynh ngay bây giờ.” “Đệ có thể thử xem.” Kế Ngôn không lo lắng chút nào, ngược lại chiến ý còn thiêu đốt: “Ta cũng rất muốn biết màu đen lợi hại đến mức nào.” “Thật không hổ là sư đệ mình, cái gì

cũng phải đặc biệt. Khó trách trước kia muốn xem Nguyên Anh của ta, hóa ra từ đó đã vậy rồi. Còn lý do vì sao lại hình thành, Kế Ngôn đoán là do động thiên hung địa. Còn việc nó có gây nguy hiểm cho Lữ Thiếu Khanh hay không, Kế Ngôn không lo lắng. Người có bản lĩnh làm sư đệ mình chịu thiệt còn chưa sinh ra. Hẳn ta có thể chèn ép Lữ Thiếu Khanh, cũng là vì thực lực của hắc ta rất mạnh. Mình còn phải cố gắng hơn nữa. Không thể thua sư đệ được. ánh mắt Kế Ngôn hết sức kiên định. Lữ Thiếu Khanh thấy Kế Ngôn còn dám nhắc tới chuyện này, tức giận đến mắng to liên tục: “Còn nói nữa hả? Đồ khốn nạn, sớm biết vậy thì vừa rồi ta không nên cứu huynh, để cho tên kia đánh chết huynh cho rồi.” “Hồng Mạch quá mạnh, mặc dù Kế Ngôn dốc hết toàn bộ thực lực cũng không thể nào đánh thắng được. Kiểm cuối cùng đó, nếu không có Lữ Thiếu Khanh quấy nhiễu, tuyệt đối không thể đánh bại Hồng Mạch. Có điều, đây là ngầm hiểu giữa hai người, đối mặt với đối thủ cường đại, không cần nhiều lời, tâm hữu linh tê, mỗi người tự biết mình nên làm gì.

Chương 515 - Màu đen?

Chương 515: Màu đen?Kế Ngôn ngạo nghễ, giọng nói tràn ngập tự tin: “Chỉ cần ta đột phá thêm một cảnh giới nữa, ông ta không phải là đối thủ của ta.”“Nhưng mà giờ huynh mới có tầng ba thôi đó, nếu không có ta, huynh đã bị người ta giết chết lâu rồi rồi.”“Mẹ kiếp, sau này có thể nào đừng đột phá trong lúc đánh nhau nữa được không? Chẳng lẽ đợi đánh xong rồi đột phá không được sao?”Lữ Thiếu Khanh hùng hổ, lái nhải không thôi: “Sau này huynh đi đánh nhau có thể đưa nhải trữ vật cho ta giữ giúp, bị đánh nát nhiều lần như vậy, có biết là phá của lắm không?”Kế Ngôn tức giận nói: “Lần sau đệ lên đi!”“Ta không có thích chịu ngược đãi như huynh.”Lữ Thiếu Khanh vừa mắng, vừa triệu hồi ra phi chu, hai người lên thuyền, rời khỏi nơi này trước khi đám người Mạnh Tiêu đến nơi.Mạnh Tiêu nhìn phi chu biến mất trong bầu trời bao la, không biết vì sao trong lòng đột nhiên thấy lạc lõng.Hai người Nhan Hồng Vũ, Nhan Hồng Tân lại càng thất vọng hơn, Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh không muốn mang bọn họ theo nữa.Còn Giả Tôn, lúc này đã đứng bên cạnh gào khóc rồi.“Các người, các người đi rồi, ta phải làm sao bây giờ?”Giả Tôn kêu thảm: “Có phải các người quên gì rồi không?”“Má ơi, trong cơ thể ta vẫn còn một quả bom đó, hai người các người phải mông bỏ chạy, các người có còn nhân tính không?Hai người Khoái Hằng và Mạnh Tiêu liếc nhau, không rõ vì sao Giả Tôn lại kích động như vậy.Mạnh Tiêu nhin không được hỏi Giả Tôn: “Người mới là tùy tùng của bọn họ, giờ bọn họ không cần người nữa sao?”“Tùy tùng cái quái gì.” Lúc này, trong lòng Giả Tôn vừa tức lại vừa sợ, bức bối không chịu nổi, cũng không quản Mạnh Tiêu có thân phận gì, không khách khí nói: “Bọn họ là hai tên khốn.”Đợi đến lúc hai người Khoái Hằng và Mạnh Tiêu biết vì sao Giả Tôn khóc như vậy, hai người cạ lời.Khoái Hằng suy nghĩ một lát, nói với Giả Tôn: “Giả công tử, nếu người không ngại, hay là để ta thử xem có thể hóa giải kiếm ý trong cơ thể của người hay không.”“Được, được chứ.”Giả Tôn mong còn không được: “Mong Khoái công tử cứu ta.”Khoái Hằng gật đầu, hấn ta ra tay giúp đỡ Giả Tôn, phần

nhieu là muốn thử xem rốt cục luồng kiếm ý trong cơ thể Giả Tôn lợi hại đến mức nào. Thần thức hắn ta nhập thể, nhanh chóng định phải kiếm ý trong cơ thể Giả Tôn. Linh thức Khoái Hằng chân động, còn chưa đến gần đã cảm nhận được sự sắc bén vô song, giống như có cây kim vô số không ngừng đâm chọc, linh thức của hắn ta cứ đến gần một chút là sẽ chịu thêm một phần áp lực. Đến lúc đến cạnh luồng kiếm ý đó, khuôn mặt Khoái Hằng bên ngoài đã lộ vẻ đau đớn, thần thức của hắn ta đã vỡ nát, giống như một tấm lưới đánh cá. Khoái Hằng còn định dò xét một phen, nhưng mà hắn ta mới vừa nảy ra suy nghĩ này, kiếm ý vẫn luôn lượn vòng bất động giống như tổ ong vò vẽ bị chọc vào, vô số kiếm ý mãnh liệt menh mông trào ra ngoài. “A!” Khoái Hằng nhịn không được quát to một tiếng, hắn ta vội vàng rút linh thức của mình về, một luồng kiếm ý đi theo linh thức của hắn ta, tiến vào trong cơ thể hắn ta. “Phốc!” Khoái Hằng phun máu tươi, bị thương. Sắc mặt của hắn ta hoảng sợ, trước mặt luồng kiếm ý này, lần đầu tiên Khoái Hằng biết nhỏ bé là gì, lần đầu tiên nghĩ được hương vị của cái chết. Hắn ta tin chắc rằng, nếu không phải hắn ta thu hồi linh thức về nhanh, thì kiếm ý mãnh liệt hơn nữa sẽ lao đến, hắn ta sẽ mất mạng ngay tức khắc. Giả Tôn cũng kêu gào thảm thiết. Kiếm ý bị kinh động tán loạn trong cơ thể hắn ta, làm cho Giả Tôn đau đớn không chịu nổi, lại chịu nỗi khổ không dành cho con người này một lần nữa. Khoái Hằng nhìn Giả Tôn kêu kêu rên thảm thiết trên mặt đất, mặt lộ vẻ e sợ, nghĩ lại mà sợ không thôi. Hắn ta có một nhận thức sâu hơn về kiếm ý của Kế Ngôn. Đây không phải người hắn ta có thể chọc vào. “Tiểu tử này, sao vậy?” Một giọng nói già nua vang lên, sau đó, một lão nhân tóc trắng xoá, khuôn mặt hiền từ xuất hiện. Hơi thở của lão nhân rất là bình thường, làm cho người ta không khỏi thấy thiện cảm. Mạnh Tiêu nhìn thấy ông lão, vui mừng gọi một tiếng: “Su phụ!” Người đó chính là chương môn của Ngọc Đình Phái, Ung Y. Đám người Khoái Hằng, Nhan Hồng Vũ cũng vội vàng hành lễ. Đây chính là đại năng Nguyên Anh hậu kỳ, chỉ còn một bước nữa là Hóa Thần. Uy danh hiển hách khắp Đông Châu, không ai dám trêu chọc. Ung Y cười nói với Mạnh Tiêu: “Ta đã biết chuyện gì vừa xảy ra, hừ, Đoan Mộc gia, ta sẽ tính sổ với bọn họ.” Ánh mắt ông ta rơi trên người Giả Tôn, rất là hứng thú với Giả Tôn. Sau khi ông ta cảm nhận được kiếm ý trong cơ thể Giả Tôn, sắc mặt tức khắc

nghiêm lại. Ông ta cảm nhận được hơi thở của đạo trong luồng kiếm ý này. Sau khi biết lai lịch của luồng kiếm ý này, cũng biết những chuyện đã xảy ra ở nơi này, Ung Y nhin không được cảm khái: “Thiên tài, chỉ có thiên tài vạn năm có một mới có thể làm được đến bước này.” “Giả Tôn cầu xin Ung Y cứu cứu hẩn ta: “Ung chưởng môn, xin hãy cứu ta.” “Ung Y lại từ chối: “Ta cũng không giải quyết được, nhưng đối với người mà nói, đây là chuyện tốt.” “Chuyện tốt?” “Giả Tôn ngậy ngẳn cả người, ta sắp đau chết rồi, còn nói là chuyện tốt?” “Tiểu tử, nếu người có thể tiêu hóa luồng kiếm ý trong thân thể của người, người sẽ trở thành người nổi bật trong thế hệ thanh niên Đông Châu.” “Phi chu phi nhanh, xẹt qua không trung, mang theo vô số cuồng phong đi về phía Bắc. Kế Ngôn ngồi ở mũi thuyền, nhắm mắt tu luyện và dưỡng thương. Sau trận chiến với Hồng Mạch, hẩn ta bị Thương không nhẹ. Lữ Thiếu Khanh ở trong khoang thuyền kiểm kê lại một lượt thu hoạch ở Đông Châu. Thu hoạch lớn nhất ở Đông Châu dĩ nhiên là hai món đồ của tiêu đệ Tử Quỷ kia, tiếp đến là kiểm tra những Trữ Vật giới chỉ tịch thu được.

Chương 516 - Lần nào cũng gặp người cản đường

Chương 516: Lần nào cũng gặp người cản đường
Ở Tế thành và Trần thành thu hoạch được hơn ba trăm Trữ Vật giới chỉ, tuy nhiên phần lớn là đồ của tu sĩ Tề Châu, chỉ có hai mươi vị Kết Đan kỳ. Tu sĩ bình thường không có nhiều đồ tốt, linh thạch cũng không nhiều. Còn về phần tu sĩ Phong Lô giáo và Ngân Nguyệt tông thì cũng đỡ hơn một chút. Vì chinh chiến nhiều năm nên tu sĩ Đông Châu không có thói quen trữ linh thạch. Ngoài trừ một ít, phần lớn linh thạch khác đều dùng để tăng thực lực cảnh giới của bản thân. Sau khi kiểm kê xong một lượt thì Lữ Thiếu Khanh đã có được gần một trăm vạn viên linh thạch. Bình quân một Trữ Vật giới chỉ còn có chưa tới ba ngàn viên linh thạch. Linh thạch không nhiều, nhưng bên trong cũng có không ít những thứ khác. Công pháp, đan dược, vật liệu, pháp khí các loại, những vật này cộng lại có giá trị lớn hơn, Lữ Thiếu Khanh tính sơ một chút thì được khoảng trăm vạn linh thạch. Gương mặt Lữ Thiếu Khanh hớn hở. Quả nhiên đi ăn cướp vẫn nhanh giàu hơn. Tuy nhiên cười thì cười, trong lòng Lữ Thiếu Khanh liền đau đớn. Cho dù là Từ Cát, Tất Kiên, Đạm Đài Trung hay Hồng Mạch, Đoạn Mộc Thiện, Trữ Vật giới chỉ của mấy Nguyên Anh kỳ này đều bị đánh nổ, ngay cả một cộng lông cũng không kiếm được. Tài sản của một Nguyên Anh kỳ không thể nào tệ được. Đáng tiếc, chiến đấu với Nguyên Anh kỳ mà không sử dụng toàn lực rất khó đánh bại được bọn hắn, nhưng dùng toàn bộ sức lực thì lại không dễ không chế. Lữ Thiếu Khanh quá tức giận liền lao ra ngoài, mắng Kế Ngôn: “Lần sau động thủ thu liễm một chút cho ta.” Kế Ngôn hừ một tiếng: “Đệ có thể thu liễm sao?” Đối phó với kẻ địch dĩ nhiên phải dốc hết toàn lực, không cho kẻ địch bất kỳ cơ hội nào. Lữ Thiếu Khanh chỉ cho quan đốt lửa không cho dân thấp đèn mà mặt không đổi sắc: “Thực lực của ta yếu, đối mặt với kẻ địch dĩ nhiên phải dốc hết toàn lực rồi.” Kế Ngôn cũng không quay đầu lại, đón gió thổi tới, như một công tử tiêu sái: “Trùng hợp quá, ta cũng thế.” Lữ Thiếu Khanh giận dữ: “Bớt giả vờ với ta đi, mọe, Từ Cát thì sao?” Từ Cát chỉ là

một con gà, không dùng hết toàn lực cũng có thể đánh chết. Tên khốn kiếp huynh vừa tung ra một kiếm đã không còn chút cặn bã nào. “Thối quen thôi, trong lúc nhất thời không thay đổi được.” Kế Ngôn không chút khách khí hỏi ngược lại: “Ta nhớ tên Nguyên Anh kỳ Đoan Mộc kia cũng không mạnh, sao đệ không giữ lại?” “Ta giữ lại hấn làm gì?” Lữ Thiếu Khanh vẫn giữ quan điểm cũ, lý lẽ hùng hồn: “Ai bảo hấn yếu như vậy, ngay cả một chiêu của ta cũng không tiếp nổi. Không thể trách ta, chỉ có thể trách hấn quá yếu.” Trong lòng Lữ Thiếu Khanh cũng rất bất đắc dĩ. Thức thứ hai đã đỡ được rồi nhưng thức thứ ba thì không đỡ được. “Đúng là phế vật, chút thực lực ấy cũng dám học người ta bày mưu bày kế, tìm chết.” Sau khi Lữ Thiếu Khanh mắng Đoan Mộc Thiện là phế vật vài câu thì tiếp tục đi tìm gốc rễ. “Lão già Hồng Mạch kia chắc chắn có rất nhiều đồ tốt, huynh bỏ một kiếm ra lập tức mất hết, đúng là phung phí của trời, lãng phí đến mức đáng xấu hổ.” Lúc này, Vô Khâu kiếm ở trên đỉnh thuyền bỗng nhiên bay tới rơi vào trong tay Kế Ngôn. Lữ Thiếu Khanh kinh ngạc, sau đó giận dữ: “Sao nào? Huynh chột dạ à? Muốn đánh nhau à?” Kế Ngôn đặt Vô Khâu kiếm lên đầu gối, ánh mắt hơi ảo diệu, hấn ta nói: “Đừng ồn ào, còn ồn ào thì đánh với ta một trận.” “Đến đây, huynh cho rằng ta sợ huynh à? Nếu không phải ta thấy huynh đang bị thương thì ta đã thu thập huynh từ sớm rồi.” Tuy nói là vậy nhưng Lữ Thiếu Khanh lại quay người rời đi, không quấy rầy Kế Ngôn nữa. Nhìn bộ dạng này của Kế Ngôn xem ra đã lĩnh ngộ được gì đó nữa rồi. Lữ Thiếu Khanh không quấy rầy nữa mà ngược lại hấn vung tay lên, bạch quang lấp lóe, một lớp bình chướng xuất hiện trên phi chu, ngăn cách âm thanh của ngoại giới tránh làm ảnh hưởng đến Kế Ngôn. Lữ Thiếu Khanh trở lại trong khoang thuyền móc Thiên Cơ Bài ra thành thoi đọc. Bọn họ đã vượt qua Châu giới tiến vào Yến Châu, cách Hương thành khoảng chừng hai tháng thời gian. Cũng giống như trước đây, Lữ Thiếu Khanh định dựa vào các tin tức trên Thiên Cơ Bài để xem thử gần đây bên Yến Châu có xảy ra chuyện gì lớn không. Hấn không muốn vẫn xảy ra những chuyện như ở Đông Châu, khó làm lắm. Đương nhiên, nếu vẫn phát hiện ra đồ của tiểu đệ Tử Quý thì chuyện nên làm vẫn phải làm. Tuy nhiên điều khiến Lữ Thiếu Khanh thở phào là, hấn không hề phát hiện Yến Châu có xảy ra chuyện gì lớn trên Thiên Cơ Bài. Ngay cả Điểm Tinh

Phái mà hấn chú ý cũng không thấy có động tĩnh gì. Từ những tin tức và nội dung trên Thiên Cơ Bài thì Yên Châu hoàn toàn yên bình, người người an cư lạc nghiệp, vô cùng hạnh phúc. Rất tốt! Lữ Thiếu Khanh hết sức hài lòng, trong lòng thâm nghĩ, tốt nhất là như vậy. Ta đến Hướng thành lấy thứ thuộc về ta, sau đó quay về Tề Châu. Thời gian từng ngày từng ngày trôi qua, đi khỏi Mục thành, còn vài ngày nữa là có thể đến Hướng thành rồi. Bọn họ lại bị cản đường. Một đám tu sĩ vô cùng cao ngạo cản phi chu của Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh nhíu mày, trời ạ, sao lần nào xuất hành cũng bị người ta chặn đường vậy? Ở Tề Châu cũng thế, ở Đông Châu cũng vậy. Giờ tới Yên Châu cũng thế à? Có thiên lý nữa không vậy? Có ai đến quản mấy chuyện này không? Lữ Thiếu Khanh bước ra trong lòng bất mãn, bề ngoài vẫn ra vẻ khách khí: “Xin hỏi các vị, không biết phía trước xảy ra chuyện gì sao?” “Xảy ra chuyện gì à? Mất người mù sao?” Tu sĩ chặn đường rất không khách khí, chỉ vào Lữ Thiếu Khanh mắng to: “Ở ngoài trăm dặm đã có cảnh báo rồi, người không nhìn thấy sao?” “Hay là người giả vờ làm như không nhìn thấy để đến khiêu khích chúng ta?”

Chương 517 - Lần nào cũng gặp người cản đường

Chương 517: Lần nào cũng gặp người cản đường (tt)Mấy tên tu sĩ khác cũng ánh mắt bất thiện nhìn Lữ Thiếu Khanh, bất cứ lúc nào cũng có thể động thủ.Lữ Thiếu Khanh trong lòng chửi thầm, trên mặt mỉm cười: “Ta đây không phải vì quá mức chuyên tâm đi đường, không nhìn thấy sao?”Lúc này hắn mới phát hiện trên con đường này có gì đó là lạ.Qua khỏi Mục thành, lúc đi thẳng về phía Bắc Lữ Thiếu Khanh vẫn còn có thể đụng phải khá nhiều người. Còn đến bây giờ, xung quanh hắn không hề gặp các tu sĩ khác.Mà con đường này là con đường ngắn nhất để đến Hướng thành, đi đường vòng ít nhất phải tốn khoảng một tháng.Sau khi Lữ Thiếu Khanh tìm hiểu rõ một phen mới biết được là chuyện gì xảy ra.Nơi này cũng đang tổ chức tụ hội.Đại sư huynh của Thiên Cung môn một trong hai đại môn phái của Yên Châu tổ chức tụ hội.Cũng theo kiểu thế hệ trẻ cùng tụ tập lấy danh nghĩa giao lưu, cùng tỷ thí luận bàn, nghiên cứu thảo luận tâm đắc trong tu luyện.Thiên Cung môn và Điểm Tinh Phái là hai đại môn phái của Yên Châu.Phạm vi thế lực của Điểm Tinh Phái là phía Đông Yên Châu, nối liền với Tề Châu.Phạm vi thế lực của Thiên Cung môn là ở khu vực phía tây, nối liền với Đông Châu.Thiên Cung môn là bá chủ phía Tây Yên Châu, Đại sư huynh của họ tổ chức tụ hội bắt người khác phải đi đường vòng là hành vi vô cùng bình thường.Không ai dám không nể mặt họ, cho nên rất nhiều người sau khi đọc được cảnh báo trên đường đã lần lượt đi đường vòng, cho dù có tốn nhiều thời gian hơn cũng không dám trêu chọc Thiên Cung môn.Sau khi Lữ Thiếu Khanh hiểu ra, trong lòng mắng to.Khốn kiếp, nếu không phải vì ta đang bận việc thì ta đã xông vào giết chết các ngươi rồi.Tên nào tên nấy không lo tu luyện, cả ngày cứ tổ chức tụ hội.Thối đời sa đọa, lòng người gian trá.Lữ Thiếu Khanh không muốn gây chuyện, hắn đã trêu chọc Điểm Tinh Phái rồi, nếu còn trêu chọc thêm Thiên Cung môn, lỡ như có một Hóa Thần nào nhảy ra thì sẽ thâm hiểm lắm.Sau khi Lữ Thiếu Khanh đã hỏi thăm rõ ràng thì không hề có ý định gây chuyện.Hắn quay đầu

thuyền rời đi nhưng vẫn bị các tu sĩ trước mặt ngăn lại. “Chậm đã, ta nghi các ngươi là gian tế, xuống thuyền để kiểm tra.” “Làm gì vậy?” Sắc mặt Lữ Thiếu Khanh trầm xuống. Hắn không muốn gây phiền phức nhưng không có nghĩa là hắn sợ phiền phức. Máy tên tu sĩ trước mặt chẳng qua chỉ là Trúc Cơ kỳ, hắn động một ngón tay là có thể nghiền chết bọn hắn rồi, còn đơn giản nhẹ nhàng hơn giết một con kiến. “Không nghe thấy lời chúng ta nói sao?” Vài tên tu sĩ mặc trang phục môn phái khác nhau, thực lực không mạnh nhưng lại ngang ngược càn rỡ, mặt mũi tràn đầy kiêu căng. “Chúng ta hoài nghi các ngươi là gian tế, hữu tâm muốn điều tra tình báo của chúng ta, muốn gây chuyện.” “Xuống thuyền, chúng ta muốn kiểm tra.” “Không sai, lần này hơn mười thế lực chúng ta tụ tập ở đây, không thể để tiểu nhân thừa cơ gây chuyện được. “Lữ Thiếu Khanh biết mấy tên này đang nhân cơ hội kiếm chuyện. Có vẻ như đứng mãi ở đây khiến bọn hắn cảm thấy quá nhàm chán, vất vả lắm mới gặp được một người nên mới muốn kiếm chút chuyện để tiêu khiển. Đệ tử các môn phái lớn đều có tật xấu này. Bao gồm đệ tử Lữ Thiếu Khanh cũng vậy. Ý sau lưng mình có sức mạnh và chỗ dựa nên lần yếu sợ mạnh, gặp được ai trông có vẻ dễ bắt nạt thì sẽ không chút khách khí. Haizz! Lữ Thiếu Khanh lộ vẻ không vui nhưng vẫn tận tình khuyên bảo, lời lẽ thâm thúy khuyên nhủ: “Ta khuyên mấy người các ngươi lương thiện đi một chút. Bởi vì khi các ngươi đối xử lương thiện với thế giới, thế giới cũng sẽ lương thiện với các ngươi.” Nhưng, hành động này của Lữ Thiếu Khanh trong mắt mấy tên tu sĩ này lại là biểu hiện của sự hèn yếu. Bọn hắn cười ha ha, không để mấy lời dễ nghe của Lữ Thiếu Khanh vào tai. “Haha, đây là thứ hèn nhất gì vậy, hay đầu óc có vấn đề?” “Cười chết mất, còn lương thiện nữa? Giới tu luyện mà nhắc đến lương thiện sao?” “Loại người này có thể sống đến bây giờ đúng là một kỳ tích.” Sau khi cười xong, có người quát: “Không xuống đúng không?” “Đi lên, phía trên nhất định có vấn đề.” “Đúng vậy, cái tên ở đầu thuyền ta thấy hắn vẫn ngồi mãi ở đó, chắc chắn có vấn đề.” Mấy tên tu sĩ lại muốn cưỡng ép lên thuyền. Lữ Thiếu Khanh thấy bọn chúng sử dụng linh phù bay về phía phi chu thì không kìm được nữa. Mục đích của nó, ta không có ý định kiếm chuyện, cho thể diện mà không cần, được một tác lại muốn tiến một thước đúng không. Lúc Lữ Thiếu Khanh định hành động thì Kế Ngôn đứng lên. “Xuống

dưới!”Kế Ngôn quát khẽ một tiếng, như linh chỉ trên trời giáng xuống, Kế Ngôn quát khẽ một tiếng, nhưMấy tên tu sĩ chỉ cảm thấy linh lực trong cơ thể hỗn loạn, như những đứa trẻ không nghe lời, tán loạn trong cơ thể.“Phụt!”Mấy tên tu sĩ kêu thảm một tiếng, miệng phun máu tươi ngã trên mặt đất.“Ngươi, ngươi...”Tất cả mọi người đã kịp phản ứng, sắc mặt hoàn toàn thay đổi.Bọn hắn có ngốc cũng biết đã đá phải tầm sát, trêu phải đại nhân vật không trêu chọc được.Lữ Thiếu Khanh trừng mắt nhìn Kế Ngôn một cái: “Huynh định làm gì? Đừng có tùy ý gây chuyện, ngoan ngoãn đứng sang một bên cho ta.”Lữ Thiếu Khanh đứng trên phi chu, từ trên cao nhìn xuống bọn hắn, nói với bọn hắn: “Ta không muốn gây chuyện, các ngươi đừng cứ hành động lung tung, cuối cùng lại tự rước lấy khổ.”Ánh mắt Lữ Thiếu Khanh âm u, ngữ khí nghiêm túc như đang suy nghĩ xem có nên giết mấy tên này hay không.Giết chết bọn hắn thì dễ nhưng có thể sẽ dính líu đến môn phái sau lưng bọn hắn, đến lúc đó lại phiền phức.Mấy tên tu sĩ như nhìn thấy sát ý như ẩn như hiện của Lữ Thiếu Khanh nên trong lòng càng thêm sợ hãi.Có một tu sĩ hét lớn: “Ngươi, các ngươi chớ làm bậy, nói cho các ngươi biết, ta là người của Thăng Dương các, dám đụng đến sợi lông của ta, chắc chắn Thăng Dương các sẽ không buông tha cho các ngươi.”

Chương 518 - Dám uy hiếp ta? Giết trước đã

Chương 518: Dám uy hiếp ta? Giết trước đã“Thăng Dương các?”Lữ Thiếu Khanh nghe thấy cái tên rất uy phong liền thận trọng hỏi: “Thăng Dương các các người có Hóa Thần không?”Đệ tử Thăng Dương các nghe thấy ngữ khí thận trọng của Lữ Thiếu Khanh thì gan cũng lớn thêm vài phần, hừ lạnh một tiếng: “Hóa Thần? Đại trưởng lão nhà ta đã là Nguyên Anh trung kỳ, sớm muộn gì cũng sẽ bước vào cảnh giới kia.”“Nói vậy, Đại trưởng lão các người mạnh nhất rồi đúng không?”Đệ tử Thăng Dương các càng thêm khinh thường Lữ Thiếu Khanh, nghe thấy Thăng Dương các liền sợ, so với tên áo trắng kia vẫn kém xa quá: “Không sai, Đại trưởng lão nhà ta đã đủ để thu thập người rồi, thức thời thì mau thả chúng ta rồi ngoan ngoãn rút đi.”Các tu sĩ khác gần như đều nghĩ như vậy, cười lạnh không thôi.Bọn hắn lần lượt báo ra thực lực sau lưng mình ý đồ chấn nhiếp Lữ Thiếu Khanh.“Mau rút đi, chúng ta không so đo với người.”“Không được, nhất định phải xin lỗi chúng ta.”“Đúng đây, đả thương chúng ta rồi định cứ thế mà đi sao?”“Không xin lỗi, không bồi tội thì bảo người của môn phái đến giết chết hắn.”Nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh không muốn gây chuyện, một mực hỏi chuyện môn phái bọn hắn, bọn hắn cảm thấy Lữ Thiếu Khanh đang sợ mình nên mấy tên tu sĩ lại một lần nữa khôi phục tự tin, lớn lối.Dường như chúng quên mất bên cạnh Lữ Thiếu Khanh còn có một Kế Ngôn.Đệ tử Thăng Dương các chỉ vào Lữ Thiếu Khanh gào lên: “Rút nhanh lên đi, bằng không Thiếu các chủ nhà ta tới đây có thể sẽ dọa chết người đây.”Lữ Thiếu Khanh mặt không biểu cảm, một bàn tay vung lên như đập chết một con ruồi.Đệ tử Thăng Dương các kêu thảm một tiếng, hồn phi phách tán ngay tại chỗ, thi thể mềm nhũn ngã trên mặt đất.Màn này khiến những người khác kinh hãi, bọn hắn dùng ánh mắt khó tin nhìn Lữ Thiếu Khanh.“Người, người...”Bọn hắn không thể nào ngờ rằng mình đã lộ ra thân phận nhưng kết quả Lữ Thiếu Khanh vẫn dám động thủ giết người.“Dám uy hiếp ta? Vậy ta giết chết hết các người trước đã.”Thần thức mãnh liệt tuôn ra

giống như thủy triều vây quanh mấy tên tu sĩ, khởi xướng tiến công. Cảm nhận được thần thức, mấy tên tu sĩ hét rầm lên: “Nguyên, Nguyên Anh?” Mấy tên tu sĩ suýt chút nữa là khóc lên. Sao lại xui xẻo như vậy chứ? Trần giữ ở đây cứ tưởng chỉ gặp những con thỏ trắng vô hại. Kết quả lại đụng phải tồn tại Nguyên Anh kỳ. Chắc chắn hôm nay ra đường quên xem hoàng lịch mất rồi. “Tiền bối, tha, tha mạng...” Bọn hắn sợ rồi, nhao nhao cầu xin tha thứ. “Chúng ta sai rồi, có mắt không biết Thái Sơn, mạo phạm tiền bối.” “Mong rằng tiền bối bớt giận, tha chúng ta.” Lữ Thiếu Khanh không nhiều lời, thần thức mãnh liệt tuôn ra. Thần thức như con hung thú cuồng bạo hoàn toàn thôn phệ bọn hắn. Lữ Thiếu Khanh nhìn mấy tên tu sĩ ngã xuống đất, thở phì phò mắng to: “Tự tìm đường chết, dám uy hiếp ta? Vậy thì giết chết các người trước đã.” Theo Lữ Thiếu Khanh thấy, uy hiếp chính là cách làm của bước tiếp theo. Nhất định phải bóp chết manh mối gây bất lợi cho mình từ trong trứng nước. “Không nên tùy tiện gây chuyện?” Kế Ngôn ở bên cạnh cười ha ha: “Mặt của đệ không đau sao?” “Khôn kiếp!” Lửa giận của Lữ Thiếu Khanh trút sang người Kế Ngôn: “Huynh ra tay làm gì? Mười ngày nửa tháng một cái rắm cũng chẳng nghe thấy, hôm nay huynh uống nhầm thuốc à? Hay là quên uống thuốc?” Kế Ngôn ôm hai tay, nhìn về phía xa, lộ ra vài phần hứng thú: “Thế hệ trẻ của bọn hắn tự hội, ta có chút hứng thú, muốn xem thử có Nguyên Anh kỳ không.” Đây cũng chính là nguyên nhân Kế Ngôn ra tay, nếu không sẽ không có cớ và không có lý do đi chiếu cố mấy thanh niên Yên Châu này. Hắn ta muốn xem thử rốt cuộc tu sĩ Yên Châu cùng thế hệ lợi hại chừng nào. Lữ Thiếu Khanh phát hiện ra đầu chí và chiến ý trên người Kế Ngôn thì tức chết. “Khôn kiếp, ta bảo huynh ra ngoài không phải để tìm người đánh nhau, huynh ngoan ngoãn ngồi đợi cho ta.” Kế Ngôn nhún vai, một lần nữa ngồi xuống đầu thuyền, hắn ta nói: “Nếu vậy, đệ đi đường vòng hay không đi đường vòng?” Đây chính là một vấn đề nan giải. Lữ Thiếu Khanh do dự. Đi đường vòng, chuyện ở đây sẽ không bị ai phát hiện, nhưng như vậy cần phải tốn thời gian thêm một tháng. Không đi đường vòng, ngang qua nơi này thì sớm muộn cũng sẽ đụng phải đám công tử trẻ tuổi kia, đến lúc đó nói không chừng lại phải đánh một trận. Nếu hắn không cẩn thận giết chết vài công tử, chọc giận mấy lão gia hỏa sau lưng bọn hắn, vậy sẽ không thiếu những trận chiến

kịch liệt. Nguy hiểm không nói mà còn siêu phiền phức. Phiền phức chết đi được. Lữ Thiếu Khanh nghĩ tới đây, lại không kìm được chửi ầm lên với Kế Ngôn: “Khốn kiếp, đều tại huynh, chỉ toàn tìm việc cho ta làm.” “Phiền phức chết đi mất, sớm biết thế này đã không dắt theo huynh ra ngoài. Thật sự muốn đập huynh xuống dưới quá.” “Đệ không thể yên tĩnh một chút, bình tĩnh một lúc sao?” Kế Ngôn nhìn thấy dáng vẻ sắp phát điên của Lữ Thiếu Khanh thì nở nụ cười nhàn nhạt. “Ta không có giết bọn hắn.” Lữ Thiếu Khanh nghe thấy lời này thì càng tức hơn. Hắn tiến lên mấy bước, hận không thể tiến đến gầm thét bên tai Kế Ngôn: “Huynh đã muốn ra tay xử lý bọn hắn thì đừng để lại hậu quả cho ta. Ra tay mà làm bị thương không đánh chết, huynh định làm gì? Thể diện uy phong à?” “Có phải huynh cảm thấy mình đã lĩnh ngộ được kỹ năng rất mạnh nào đó nên muốn khoe khoang không?” Kế Ngôn trầm mặc một hồi, cuối cùng nói: “Gần đây đúng là vừa lĩnh ngộ được vài thứ, như cần chiến đấu nhiều hơn để nghiệm chứng.” Bên này Lữ Thiếu Khanh đã quay đầu thuyền, định đi đường vòng. Tuy đường vòng tốn nhiều thời gian nhưng không đến mức rước phải phiền phức lớn. Kế Ngôn đã nói như vậy rồi thì Lữ Thiếu Khanh không thể nào đi đường vòng nữa.

Chương 519 - Tụ hội chỉ là một lớp nguy trang

Chương 519: Tụ hội chỉ là một lớp nguy trang“Cuộc sống thật chẳng dễ dàng.”Lữ Thiếu Khanh hùng hùng hổ hổ, phi chu tiếp tục đi về phía Hường thành.Trên phi chu, Lữ Thiếu Khanh đang cầu khẩn: “Hi vọng những tu sĩ ngu xuẩn kia mắt đều bị mù, không chú ý đến chúng ta.”“Thật là phục cái đám ngu xuẩn này đây, tại sao lại phải tụ hội ở đây chứ?”“Không biết cản đường đi đáng xấu hổ lắm sao?”“Cả ngày chỉ lo tụ hội, không tu luyện, lười đến mức này rồi, thế thời đổi thay.”Nhưng trên con đường đi đến Hường thành này, địa điểm có thể đi cũng chỉ có chừng đó, không phải rừng cây rậm rạp thì là sa mạc hoang dã, đầm lầy chướng khí, nơi nào cũng nguy hiểm trùng điệp.Những nơi này nếu không phải thời điểm tất yếu, Lữ Thiếu Khanh cũng không muốn xông vào.Có nhiều chỗ cho dù là Nguyên Anh đi cũng phải quỳ mà thôi.Cho nên cho dù là đường, dù có rộng mấy trăm dặm thì chiếc phi chu này của bọn họ cũng cực kì bắt mắt.Sau khi đi sâu vào vài trăm dặm, Lữ Thiếu Khanh thấy phía trước có người tụ tập, không giống tụ hội mà giống chặn đường hơn.Lúc đầu Lữ Thiếu Khanh cảm thấy kỳ quái, đám ngu xuẩn này sao lại tụ hội ở đây.Nhưng sau khi nghe bọn hắc nói chuyện, hắc mới biết được nguyên nhân.Không biết vì sao, có người phát hiện ra vài bí cảnh ở đây, sau khi dò xét thêm thì thấy có không dưới mười cái bí cảnh, hơn nữa phần lớn là cách nhau không xa lắm, vô cùng khác thường.Có người còn tìm được vật liệu tứ phẩm, thậm chí là ngũ phẩm trong bí cảnh, nhưng cũng có người vẫn lạc trong đó, nguy hiểm trùng điệp.Môn phái đầu tiên phát hiện ra bí cảnh là môn phái thuộc hạ của Thiên Cung môn, lúc này đã đem tin tức nói cho Thiên Cung môn.Thiên Cung môn liền lập tức phong tỏa tin tức bảo Đại sư huynh Triều Khải của Thiên Cung môn triệu tập nhân thủ tới đây thăm dò bí cảnh.Bọn hắc sợ tin tức không che giấu được bao lâu nên đã mời các môn phái giao hảo với Thiên Cung môn cùng tham dự.Dù sao có thể diệt trừ bí cảnh của vật liệu tứ phẩm, ngũ phẩm, dù là đại môn phái thì cũng phải động

tâm.Triệu Khải mượn danh nghĩa tụ hội luận bàn giao lưu đã phong tỏa phương viên hơn trăm dặm nơi này lại. Không cho người không phận sự tới gần còn bọn hắc thì tranh thủ thời gian thăm dò tất cả những bí cảnh này.“Có dạng bí cảnh này nữa sao?” Trên mặt Lữ Thiếu Khanh lộ ra tia dao động, hai mắt tỏa sáng.Kế Ngôn hỏi: “Đệ muốn đi thăm dò?”Bí cảnh có thể sản xuất vật liệu tứ phẩm, ngũ phẩm, nghĩ thôi cũng biết không đơn giản, cũng khiến rất nhiều người động lòng. Nhưng mà...Lữ Thiếu Khanh khinh bỉ Kế Ngôn: “Có phải huynh tu luyện quá nên làm đầu óc cũng tiêu biến theo không? Chúng ta có thể tiến vào bí cảnh được sao?”Bí cảnh không chịu nổi uy áp Nguyên Anh kỳ, một khi Nguyên Anh bước vào, bí cảnh sẽ sụp đổ, đến lúc đó tất cả mọi thứ bên trong đều sẽ biến mất trong hư không.Hư không loạn lưu, cho dù là Nguyên Anh cũng chống đỡ được.Nguyên Anh xông vào bí cảnh, đơn thuần hành động tự sát.Lữ Thiếu Khanh nói với Kế Ngôn: “Ý của ta là, mọe nó, phải đánh người, phải giết người thì ta không có yêu cầu nào khác, để lại Trữ Vật giới chỉ của bọn hắc cho ta là được rồi.”Vật liệu tứ phẩm, ngũ phẩm giá trị vài chục vạn, hơn trăm vạn viên linh thạch. Đây là món tiền lớn lắm.Kế Ngôn hiểu ý Lữ Thiếu Khanh, hắc ta cười haha: “Đệ nghe xem thử bọn hắc đang nói gì?”Hai bên đang ở rất gần, khoảng cách chỉ mười mấy dặm, Lữ Thiếu Khanh và Kế Ngôn từng tu luyện Kinh Thần quyết có thể nghe thấy rất rõ cuộc trò chuyện của bọn hắc.“Thăm dò bảy tám cái bí cảnh, thu hoạch cũng không lớn.”“Kì quái, những bí cảnh trước đó có đồ vật tứ phẩm, ngũ phẩm, giờ ngay cả nhị phẩm cũng hiếm.”“Hơn nữa những bí cảnh rất kỳ quái, thăm dò xong, không sụp đổ, ngược lại còn mơ hồ có dấu hiệu mở rộng, chuyện gì xảy ra vậy?”“Ta cảm thấy có chút gì đó không đúng.”“Mặc kệ nó, bên trên gọi tới đây xem thì chúng ta tới xem thử.”“Những chuyện khác, có Triều công tử bọn họ xử lý.”“Nhìn cho kỹ vào, đừng để sai sót.”Lữ Thiếu Khanh lập tức thất vọng vô cùng.Thậm chí hắc suy đoán: “Ta thấy thứ gọi là vật liệu tứ phẩm, ngũ phẩm cũng chỉ là tin tức giả thôi nhỉ?”“Mục đích là muốn lừa những tên này tới đây thăm dò? Ừm, ta ngửi thấy một mùi âm mưu nồng nặc ở đây rồi.”Kế Ngôn không nói gì, tuy nhiên hắc ta cũng bày tỏ đồng ý với suy nghĩ này.Lữ Thiếu Khanh là người thông minh nhất hắc ta từng gặp, Lữ Thiếu Khanh đã suy đoán như vậy thì có khả năng rất lớn là sự thật.Đồng thời, sau khi

Kế Ngôn thông qua các công tử ở đây biết được Triệu Khải mạnh nhất nơi này chẳng qua chỉ là tu sĩ Kết Đan hậu kỳ, hơn nữa cũng đã không ở đây thì hẳn ta đã mất đi hứng thú. Với thực lực của hắn ta bây giờ mà đối phó Kết Đan kỳ thì còn dễ dàng hơn người lớn bắt nạt trẻ con. Kế Ngôn nói với Lữ Thiệu Khanh: “Được rồi, rời khỏi nơi này sớm thôi.” Lữ Thiệu Khanh tức giận: “Đã nói trước là đi đường vòng, tự huynh nói muốn đi xem thử, giờ lại không muốn nữa à.” Ánh mắt Kế Ngôn lạnh nhạt, có vài phần thất vọng, ăn ngay nói thật: “Bọn hắn quá yếu.” Một đạo thần thức lướt qua, thực lực của các tu sĩ kia đều đã có thể nhìn thấu hết một lượt rồi. Để che giấu tai mắt mọi người, đến đây đều là đệ tử trẻ tuổi, không có thể hệ trước đến, nơi này không có Nguyên Anh kỳ nào. Hơn nữa đám người Triệu Khải mà bọn hắn nhắc đến tất cả đều không thấy tăm hơi, có lẽ còn đang thăm dò trong bí cảnh. Bên ngoài đều là đệ tử bình thường, Kế Ngôn thật sự không hề có chút hứng thú luận bàn với bọn hắn. Lúc hắn ta còn là Kết Đan kỳ đã không khi dễ những đệ tử cấp bậc này rồi. “Rời khỏi đây sớm, huynh nói nghe dễ quá nhỉ.” Lữ Thiệu Khanh với chuyện này cầu còn không được nữa là: “Xuống thuyền, chúng ta lên lên qua.”

Chương 520 - Một tên mập

Chương 520: Một tên mập
Lữ Thiếu Khanh hết sức hài lòng với việc Kế Ngôn không định đi tìm người đánh nhau: “Nhu vậy mới đúng chứ, đừng khi dễ trẻ con.” “Xuống thuyền, hai người chúng ta lên lên qua.” Với thực lực của Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh muốn giấu diếm những tu sĩ này thực sự quá nhẹ nhàng đơn giản. Nhưng không đợi Lữ Thiếu Khanh bọn họ xuống thuyền, bỗng nhiên có một đạo lưu quang, nhanh như thiểm điện, không đợi Kế Ngôn cùng Lữ Thiếu Khanh kịp phản ứng. Đạo lưu quang kia đã rơi lên phi chu của bọn họ. Một bóng người xuất hiện khiến Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh đều không kịp giật nảy cả mình. Sau đó bọn họ đều vô cùng cảnh giác nhìn chăm chăm bóng người này. Hai người bọn họ đều là Nguyên Anh kỳ, người bình thường cho dù xuất hiện trong phạm vi phương viên của bọn họ thì trong nháy mắt cũng sẽ bị bọn họ phát giác được. Nhưng tốc độ của người trước mặt này quá nhanh, nhanh đến mức bọn họ không kịp phản ứng. Không khác gì thuấn di lắm. Xuất hiện trước mặt Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh là một thanh niên mập mạp. Một gương mặt mập mạp, dưới cặp lông mày thô là một đôi mắt to tròn, vẻ mặt gian xảo. Lúc cười trên mặt còn có hai lúm đồng tiền nho nhỏ, bờ môi dày cộng thêm một cặp tai to rất to. Hiện y đang thở hổn hển, sắc mặt hơi trắng bệch giống như ban nãy đã phải dùng sức lực cực lớn vậy. “Các người là tu sĩ nhà nào vậy?” Tên mập rất cảnh giác với Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh, sau khi cảm thấy khí tức bọn họ không mạnh, lúc này sắc mặt y nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, quát: “Mau tranh thủ lái thuyền đưa ta rời khỏi nơi này.” Đồng thời y bộc phát ra khí tức của mình định dọa Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh. Hai người thử cảm nhận khí tức của tên mập, chỉ là cảnh giới Kết Đan kỳ. Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh hai mắt nhìn nhau. Trên gương mặt lạnh lùng của Kế Ngôn có thêm vài phần nghi hoặc: “Chúng ta đang bị cướp hay đang bị bắt cóc?” Lữ Thiếu Khanh ha ha cười lạnh không thôi: “Bị ép buộc, chúng ta trở thành con tin rồi.” “Không sai.” Tên mập nghe vậy liền hét lớn một tiếng với hai người: “Mau tranh thủ lái thuyền, bằng

không Bàn gia ta giết chết các ngươi.” Hai người không để ý đến sự uy hiếp của tên mập vì hiện tại hai người đang có một mối nghi hoặc. Tên mập trước mặt chỉ là Kết Đan kỳ nhưng tốc độ rất nhanh. Nói đùa, ở cùng cảnh giới, Kế Ngôn và Lữ Thiều Khanh đều không có được tốc độ như vậy. Kế Ngôn rất hiếu kì, hắn ta lộ ra vài phần hứng thú, hỏi tên mập: “Tốc độ của ngươi sao lại nhanh đến vậy?” Tên mập hình như rất vội vã, thỉnh thoảng tầm mắt của y rơi về phía y chạy đến. Y thấy hai người trước mặt không có hành động gì thì liền tức muốn chết, mắng: “Khốn kiếp, có phải đầu óc các ngươi bị bệnh không? Có phải không hiểu lời ta nói không?” “Lái thuyền đi, móa nó, mau tranh thủ lái thuyền.” Kế Ngôn và Lữ Thiều Khanh đều có thể cảm nhận được khí tức từ phía xa truyền đến, hơn nữa thực lực của người đuổi theo đều không yếu, có vài đạo khí tức của tu sĩ Kết Đan kỳ. Nhưng chỗ này của bọn họ đã bị khóa chặt rồi. Muốn chạy cũng không chạy được. Lữ Thiều Khanh rất khó chịu: “Tên mập, ai bảo ngươi lên đây?” “Ngươi từng hỏi ý kiến chúng ta chưa?” Tên mập chết bầm, bên này chúng ta vừa mười chuẩn bị làm việc khiếm tốn ngươi đã tới gây chuyện cho ta? “Tên đáng chết, Bàn gia không nổi giận, thật sự cho rằng Bàn gia dễ nói chuyện đúng không?” Tên mập sốt ruột, cũng nổi giận, bộc phát linh lực, lúc này y muốn động thủ với hai người. Nhưng Kế Ngôn vung ống tay áo lên, một cỗ linh lực đột kích, tên mập như bị điểm huyết ngã thẳng tắp trên boong tàu. Cơ thể tên mập giống như một quả bóng ngã trên boong thuyền, còn nảy lên hai cái. Trên khuôn mặt tên mập đầy tia kinh hãi, cỗ sức mạnh này y không thể nào chống lại, trước cỗ sức mạnh này, y cảm nhận được cảm giác bất lực to lớn. Nguyên, Nguyên Anh kỳ? Trong đầu tên mập hiện ra mấy từ này, suýt chút nữa thì y tè cả ra quần. Tùy tiện lên thuyền mà có thể đụng phải Nguyên Anh kỳ sao? Từ lúc nào Nguyên Anh kỳ lại giẫm nát đường cái như vậy rồi? Tuy nhiên y nhìn dáng vẻ Kế Ngôn, đột nhiên cảm thấy Kế Ngôn không phải Nguyên Anh kỳ mới thật sự không có thiên lý. Khí chất như vậy, bề ngoài như vậy, không phải Nguyên Anh kỳ quả thực là phung phí của trời. Tên mập hoảng sợ, lắp bắp: “Tiền, tiền bối, có chuyện gì từ từ nói.” Y muốn khóc rồi, mình lại dám ra tay với một vị Nguyên Anh kỳ. Mình chán sống rồi à? Kế Ngôn vẫn cảm thấy hứng thú với tốc độ của tên mập: “Nói thử xem, vì sao tốc độ của ngươi lại nhanh vậy?” Kế Ngôn không giống

như dáng vẻ của Lữ Thiếu Khanh sắc mặt bất thiện, tràn ngập oán khí. Nét mặt của hắn ta bình tĩnh nhưng lại khiến cho tên mập có áp lực rất lớn. Tên mập không dám giấu diếm, lập tức khai ngay: “Ta, công pháp ta tu luyện có liên quan đến tốc độ lại dùng thêm một tấm Linh phù gia tốc tứ phần cho nên mới nhanh như vậy.” “Ta, giờ trong tay ta không có Linh phù, linh lực cũng không đủ cho nên mới muốn mượn tạm thuyền của tiên bối.” Hiểu rõ rồi, Kế Ngôn cũng lập tức mất đi hứng thú. Hắn ta nói với Lữ Thiếu Khanh: “Đến đệ đây.” Trong lòng tên mập thầm chửi thề, người nói cứ như đang đi thanh lâu chọn cô nương, từng người luân phiên chơi đây à? Gương mặt Lữ Thiếu Khanh nặng nề như bị người ta cướp mất trăm viên linh thạch, đi đến trước mặt tên mập, đứng từ trên cao nhìn xuống. Gương mặt hắn ngập tràn sát khí khiến tên mập càng thêm sợ hãi. Trong lòng y có một dự cảm là tên mặc lam sam này còn đáng sợ hơn tên mặc áo trắng. “Tên mập chết bầm, tại sao muốn hại chúng ta?” “Hại, hại các ngươi?” Đôi mắt tên mập chớp chớp, trong đôi mắt to tròn lộ ra vẻ khó hiểu. Nhưng âm thanh truy binh từ phía sau truyền đến đã khiến tên mập hiểu ra ý Lữ Thiếu Khanh. “Ta, ta không có.” “Không có?” Lữ Thiếu Khanh muốn làm thịt tên mập, đem cái thân thịt mỡ này của y đi bán theo cân. Đại sư huynh của ta vất vả lắm mới không nảy ý định đánh nhau, người đã xuất hiện lại còn mang người đến. Gian tế à? Kẻ địch à?

Chương 521 - Mười vạn linh thạch, tha cho người một mạng

Chương 521: Mười vạn linh thạch, tha cho người một mạng
Lữ Thiếu Khanh sát ý tràn ngập, hung tợn nói: “Nói đi, có di ngôn gì không? Mà thôi, cứ làm thịt luôn đi, còn để lại di ngôn làm gì.” Vì thân phận của mình nên tên mập thường xuyên vào nam ra bắc, y nhận ra lời này của Lữ Thiếu Khanh không phải chỉ nói suông mà là thật sự muốn xử lý y. Y vội vàng kêu lên: “Tiền bối, tiền bối, tha mạng, ta, ta không phải cố ý. Ta cũng không muốn ra tay với các tiền bối, ta...” Lúc này, truy binh sau lưng cũng chạy đến. Cầm đầu là ba tên tu sĩ Kết Đan kỳ, thực lực cường đại, đằng đằng sát khí bao vây bọn họ lại. “Hóa ra còn có đồng bọn tiếp ứng, giỏi, giỏi lắm.” Một tu sĩ Kết Đan kỳ lạnh lùng nói. “Giết đi, chuyện ở đây không thể tiết lộ ra ngoài.” “Ừm, động thủ đi.” Ba tên tu sĩ Kết Đan kỳ chỉ thương lượng đơn giản một chút liền bắt đầu động thủ. “Chậm đã.” Lữ Thiếu Khanh kêu to: “Chúng ta không có quan hệ gì với tên mập này, ta giao hắn cho các người, để chúng ta rời khỏi nơi này, thế nào?” Móa, tên mập cạ lời với Lữ Thiếu Khanh, người quả quyết vậy, có cần phải thế không? Tuy nhiên đám truy binh không định nghe theo lời Lữ Thiếu Khanh, Linh phù trong tay ba người sáng lên, các tu sĩ khác cũng vậy. Bọn hắn chuẩn bị khởi phát tấn công. “Mẹ nó!” Lữ Thiếu Khanh mắng to, xuất thủ, phát sau mà đến trước, Mặc Quân kiếm như ma kiếm xẹt qua trên không trung, thôn phệ tính mệnh mấy tu sĩ. Chỉ trong một hô hấp, bảy tám truy binh bao gồm ba tên tu sĩ Kết Đan kỳ trong nháy mắt mất mạng, hồn phi phách tán. Thủ đoạn tàn nhẫn quả quyết của Lữ Thiếu Khanh khiến cảm giác buồn tiêu của tên mập càng thêm mãnh liệt. Hắn cũng là Nguyên Anh kỳ sao? Quân Đại Ngưu khóc không ra nước mắt rồi. Hai người này rốt cuộc từ đâu mọc ra vậy? Thực lực cường đại như vậy có phải là do trên trời không đóng cửa nên hai tiên nhân này mới chạy xuống đây không? Chẳng qua chỉ muốn tới đây kiếm một tin tức lớn, kết quả là gặp hai Nguyên Anh kỳ. “Được rồi.” Lữ Thiếu Khanh ngồi trước mặt tên mập, một lần nữa dò xét y, không biết nếu bán theo cân thì có thể

bán bao nhiêu tiền, hắn hỏi tên mập: “Người tên là gì?” “Ta, ta tên Quán Đại Ngưu.” Quán Đại Ngưu mau chóng nói ra mục đích mình tới nơi này. Y cảm thấy lần này những người của Thiên Cung môn đến đây rất kỳ quái, y không tin tới đây chỉ để luận bàn luận đạo, thế là y lén chui đến đây định xem thử rốt cuộc là chuyện gì. Sau khi đến y mới phát hiện hóa ra là vì muốn độc bá bí cảnh. Y cũng lén lén theo vào một bí cảnh nào đó nhưng chưa đợi y kịp tìm hiểu rõ ràng đã bị người ta phát hiện, cuối cùng bị truy sát thẳng một đường tới đây. “Trong bí cảnh có gì? Có đúng là có những vật liệu trân quý tứ phẩm, ngũ phẩm như bọn hắn nói không?” Lữ Thiếu Khanh tương đối để ý đến thứ này, chỉ có linh thạch là chân thật nhất. Tuy nhiên câu trả lời của Quán Đại Ngưu đã khiến Lữ Thiếu Khanh thất vọng. “Không có, không có gì cả, đồ vật nhất phẩm, nhị phẩm bình thường cũng đều rất ít, không chỉ như thế, hoàn cảnh bên trong vô cùng ác liệt, cho dù là linh khí cũng cực kỳ cuồng bạo.” “Ồ trong đó không dựa vào bổ sung linh thạch và đan dược thì căn bản không thể chống đỡ được.” Lữ Thiếu Khanh không nghi ngờ về điều này, nó không khác lắm so với những gì các tu sĩ trông coi kia nhắc tới. Lữ Thiếu Khanh thất vọng trong chốc lát, sau đó hắn một lần nữa trở nên hung hăng: “Đã vậy thì làm thịt tên mập nguoi thôi.” Chẳng có lợi ích gì, còn bị coi là đồng bọn, không giết chết tên mập này cục giận trong lòng không thể nuốt trôi. “Tha, tha mạng...” Quán Đại Ngưu bị dọa, vội vàng cầu xin tha thứ: “Mong rằng tiền bối giơ cao đánh khẽ, tha ta một mạng, ta sai rồi, ta không nên mạo phạm tiền bối. Ta, ta bằng lòng đền bù một thứ gì đó vì đã mạo phạm tiền bối.” Mặt Lữ Thiếu Khanh lạnh lại, sát khí không giảm: “Chỉ đền bù một thứ à?” “Đương, đương nhiên không phải.” Không thể không nói, Quán Đại Ngưu là một kẻ rất tinh ranh, chỉ với một câu nói này của Lữ Thiếu Khanh cộng thêm hành động lấy Trữ Vật giới chỉ của mấy tên tu sĩ đã chết kia của Lữ Thiếu Khanh y đã biết nên làm như thế nào. Bạch quang trong tay y lóe lên, một vài vật liệu trân quý xuất hiện trong tay y. “Đây coi như là nhận lỗi.” Trong lòng Quán Đại Ngưu đang rỉ máu nhưng lúc này không phải là lúc để đau lòng. Cái mạng nhỏ này không giữ được thì mọi thứ đều là phù du. Tuy nhiên những vật liệu khiến Quán Đại Ngưu đau lòng này vẫn không khiến Lữ Thiếu Khanh hài lòng. “Chỉ có những thứ này sao?” Móa, nguoi đừng tham lam như thế chứ? Trong lòng

Quản Đại Ngưu mắng thăm Lữ Thiếu Khanh nhưng ngoài mặt không thể không lộ ra dáng vẻ muốn khóc: “Tiền bối, ta, ta không còn thứ gì khác.” “Linh thạch đâu?” Lữ Thiếu Khanh trực tiếp: “Cho ta mười vạn linh thạch, ta tha cho ngươi một mạng.” “Mười, mười vạn?” Quản Đại Ngưu hét âm lên, thịt mỡ trên người cũng run rẩy theo. Ánh mắt Lữ Thiếu Khanh dạo chơi một lượt trên Trữ Vật giới chỉ của Quản Đại Ngưu, lạnh lùng nói: “Được rồi, ta giết chết ngươi, đồ trong Trữ Vật giới chỉ của ngươi cũng là của ta.” Quản Đại Ngưu bị dọa sợ, không nói hai lời, bạch quang lóe lên, một đồng linh thạch lớn xuất hiện trước mắt Lữ Thiếu Khanh, bày khắp boong tàu. Lữ Thiếu Khanh nhìn thấy nhiều linh thạch sáng lóng lánh, trắng bóng như vậy thì mắt híp lại thành một đường chỉ. Cảm giác được linh thạch vây quanh, chôn lấp thật là hạnh phúc. Cảm giác hạnh phúc nhất thiên hạ chẳng qua chỉ là cảm giác này thôi. Quản Đại Ngưu nhìn thấy gương mặt Lữ Thiếu Khanh tràn đầy hạnh phúc, như con mèo rơi vào nhà kho đầy cá thì lập tức hiểu ra Lữ Thiếu Khanh thích gì. Tên này lại thích linh thạch à? Kết quả là, y nhân cơ hội thu hồi lại mấy món vật liệu kia. Tuy nhiên một khắc sau, cơ thể y một lần nữa cứng đờ, không dám động đậy. “Đồ vật đã lấy ra rồi còn định thu hồi à?”

Chương 522 - Mời vạn linh thạch, tha cho người một mạng

Chương 522: Mời vạn linh thạch, tha cho người một mạng
(tt)Giọng Lữ Thiếu Khanh như hàn băng cửu thiên khiến trái tim Quản Đại Ngưu lạnh đến mức run lên bịch bịch.Quản Đại Ngưu ngoan ngoãn giao linh thạch và vật liệu ra. Lữ Thiếu Khanh phát tay giải trừ cấm chế cho y.“Nể tình người thức thời nên ta không so đo với người, giữa hai chúng ta không ai nợ ai, haizz.”Lữ Thiếu Khanh cũng khá giữ chữ tín, lấy tiền hành sự.Tuy nhiên trong lòng hắn cũng khó tránh khỏi phiền muộn, không kìm được thở dài.Con người Quản Đại Ngưu xoay chuyển, y tinh ranh nên biết đây là cơ hội tốt để lôi kéo quan hệ với hai người trước mặt.Y ra vẻ quan tâm hỏi: “Công tử, có phải người có chuyện gì phiền lòng không? Chi bằng hãy nói ra, có lẽ ta có cách có thể giúp người giải quyết.”Y lặng lẽ thay đổi cách xưng hô với ý đồ rút ngắn quan hệ giữa hai người.Không sai, người thật sự có thể giúp ta giải quyết, Lữ Thiếu Khanh gật đầu, mỉm cười: “Ta đang hối hận, ban nãy nói nhảm với người nhiều quá, không lập tức giết chết người, cướp Trữ Vật giới chỉ của người. Chắc chắn bên trong có không ít đồ tốt. Sao, muốn giúp ta giải quyết sao?”Quản Đại Ngưu thấy ánh mắt Lữ Thiếu Khanh nhìn chằm chằm Trữ Vật giới chỉ của mình thì huyết dịch của y lại một lần nữa cứng đờ.Đồng thời, y muốn tự sát mình hai cái. Miệng mình lẩm mồm vậy làm gì chứ?“Công, công tử, người, người nói đùa.” Quản Đại Ngưu miễn cưỡng nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn khóc: “Ta, ta đã không còn gì nữa rồi.”Đồng thời y không kìm được lặng lẽ lui lại, Lữ Thiếu Khanh hừ một tiếng: “Cút xuống đi, nể tình người biết điều ta sẽ không giết người.”Chỗ tốt đã có được rồi thì không cần thiết đuổi tận giết tuyệt.Quan trọng nhất là ban nãy tuy Quản Đại Ngưu muốn động thủ với bọn họ nhưng không có sát ý, đây cũng là nguyên nhân Lữ Thiếu Khanh không lập tức giết y.Nếu hắn phát hiện được một tia sát ý trên người Quản Đại Ngưu, hắn sẽ không nói hai lời, giết người cướp của rồi.Giờ có được chỗ tốt, tâm trạng vui vẻ hơn nhiều nên hắn không định so đo với y.Tuy nhiên Quản Đại

Ngưu lại không muốn cứ thế rời đi. Mặc dù Lữ Thiếu Khanh mang đến cho y cảm giác rất nguy hiểm, nhưng đây rõ ràng là cơ hội ngàn năm một thuở. Nguy hiểm luôn đi đôi với lợi ích. Giác quan thứ sáu của nghề nghiệp mình khiến Quản Đại Ngưu biết, đi theo hai người trước mặt chắc chắn sẽ có những thu hoạch không tưởng tượng nổi. Còn nữa, hiện tại nơi này đã bị người của Thiên Cung môn phong tỏa, dựa vào thực lực của y thì khó mà trốn được. Chỉ đi theo hai vị đại năng này mới có cơ hội chạy khỏi nơi đây. Kết quả là, Quản Đại Ngưu thử thăm dò: “Hai vị công tử, hai vị có muốn biết Thiên Cung môn đang làm gì ở đây không?” “Không muốn biết.” “Câu trả lời dứt khoát lưu loát khiến Quản Đại Ngưu không còn từ nào để nói, một bụng lời muốn nói giống như bị người đè xuống nước, chết đuối sạch.” “Nhanh lên, lập tức xuống thuyền cho ta.” Lữ Thiếu Khanh vẫn không chút khách khí đuổi người, cái tên mập này nhìn không vừa mắt chút nào, vừa nhìn liền biết là một tên chuyên gây chuyện. Trong lòng Quản Đại Ngưu đã hạ quyết tâm phải đi theo hai vị này, hẳn ta không muốn xuống thuyền vào lúc này. Hẳn ta dứt khoát đổi một góc độ khác để dụ dỗ Lữ Thiếu Khanh. “Công tử, ta thấy những bí cảnh này xuất hiện rất kỳ quái, Thiên Cung Môn giống trống khua chiêng như vậy, chắc chắn là có bảo vật tuyệt thế.” “Ta đã thử tìm hiểu, người tới nơi này chính là Đại sư huynh của Thiên Cung Môn và những thế lực có quan hệ thân thiết khác, tất cả đều là thế hệ trẻ tuổi, không có thế hệ trước xuất hiện.” “Mạnh nhất là Đại sư huynh Thiên Cung Môn Triều Khải, thực lực cũng chỉ là cảnh giới Kết Đan hậu kỳ tầng chín, so với công tử thì kém quá xa. Công tử, hay là chúng ta làm chim sẻ (1) đợi ở chỗ này thì sao?” (1) Xuất phát từ câu “bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau”. Nếu lòng hiếu kỳ không đã động được Lữ Thiếu Khanh, vậy thì hãy dùng góc độ lợi ích và chỗ tốt để thuyết phục Lữ Thiếu Khanh đi. Lấy kinh nghiệm nghề nghiệp của hẳn ta mà xem, chuyện lần này tuyệt đối là chuyện lớn, chắc chắn có thể lên trang đầu Yên Châu. Sau khi Lữ Thiếu Khanh nghe xong, ánh mắt không nhúc nhích nhìn chằm chằm Quản Đại Ngưu, trong lòng bắt đầu hoài nghi. Tên mập chết tiệt này muốn làm gì vậy? Lá gan này, da mặt này, vừa nhìn liền biết không giống người bình thường. Quản Đại Ngưu bị Lữ Thiếu Khanh nhìn chằm chằm, trong lòng buồn bực, trên mặt mập vội vàng nặn ra nụ cười thật thà. “Công tử, người, người nhìn ta như vậy làm

gì? “Nụ cười làm cho người ta thấy hảo cảm, dễ dàng buông xuống cảnh giác, nhưng Lữ Thiếu Khanh là ai chứ? Quân Đại Ngưu tươi cười như vậy, ngược lại làm cho hắn càng thêm hoài nghi thân phận Quân Đại Ngưu. “Thiên Cung Môn giết cả nhà ngươi sao? “Trên mặt Quân Đại Ngưu cười hì hì, nhưng trong lòng lại hung hăng mắng to lên, phi, Thiên Cung Môn giết cả nhà ngươi mới đúng. “Công tử nói đùa rồi. “Lữ Thiếu Khanh lại hỏi tiếp: “Đại sư huynh Thiên Cung Môn hay là những người khác cướp vợ của ngươi, đội nón cho ngươi sao? “Biểu cảm của Quân Đại Ngưu cứng ngắc vài phần, hồn胆, ngươi mới bị người ta đội nón xanh. “Công tử, ta không có đạo lữ, không có chuyện này. “Lữ Thiếu Khanh càng thêm kỳ quái: “Nếu không phải kẻ thù của ngươi, cũng không có cướp vợ ngươi, thế tại sao ngươi lại xấu xa muốn trốn ở sau lưng của người ta như vậy? Người của Thiên Cung Môn tới nơi này làm chút chuyện, cản trở đến ngươi sao? Hay là phần mộ tổ tiên nhà ngươi chôn ở chỗ này bị bọn họ đào lên? “Quân Đại Ngưu không nghĩ tới Lữ Thiếu Khanh không dễ lừa gạt chút nào. Hắn ta cố gắng tùy tiện tìm một cái cớ để lừa gạt Lữ Thiếu Khanh, cố ý thở phì phò nói: “Ta không thích nhìn bọn họ làm việc bá đạo như thế, vì bản thân mà phong kín con đường này, làm cho người ta không thể không đi đường vòng. Hơn nữa bọn họ còn dám đuổi giết ta, chỉ với điều này, ta nhất định phải báo thù. “ “Ha ha... “Quân Đại Ngưu nói xong, cái nhận được chỉ là nụ cười khinh thường của Lữ Thiếu Khanh: “Ngươi xem bộ dáng ta giống người không có đầu óc sao?”

Chương 523 - Thiên Cơ Cầu Tử

Chương 523: Thiên Cơ Cầu Tử
Quản Đại Ngu bắt đầu dĩ, chỉ có thể lúng túng lộ ra nụ cười, nhưng trong lòng lại thầm nghĩ, ta ngược lại hy vọng ngươi là người không có đầu óc. “Công tử, ta...” “Lữ Thiệu Khanh cười cười, đột nhiên biến sắc, không khí xung quanh lập tức thay đổi. Một đợt linh áp cường đại đánh úp lại, Quản Đại Ngu bùm một tiếng, lại một lần nữa nặng nề ngã xuống boong tàu. Lúc này Lữ Thiệu Khanh tự mình ra tay, làm hắn ta thất điên bát đảo. “Tên mập, ta không có tâm tư chơi đùa với ngươi, cho ngươi một cơ hội, ngươi thành thật nói cho ta biết nguyên nhân, nếu không ta sẽ làm thịt ngươi đấy.” Lúc này Lữ Thiệu Khanh đã không có ý định nói giỡn với Quản Đại Ngu, ánh mắt lạnh như băng và mặt mũi âm trầm của hắn làm cho lòng Quản Đại Ngu phát lạnh. Thật sự cảm nhận được sát ý của Lữ Thiệu Khanh, Quản Đại Ngu há miệng còn muốn nói gì đó, nhưng Lữ Thiệu Khanh đã triệu hoán Mặc Quân kiểm đến, chỉ vào mũi của hắn ta. Cảm nhận được khí tức âm lãnh như muốn làm linh hồn của hắn ta đông cứng lại và nuốt chửng nó bất cứ lúc nào truyền đến từ Mặc Quân kiểm. Hắn ta vô cùng kinh hãi, đây là vũ khí gì vậy? “Ta, ta là một Thiên Cơ giả, ta chỉ muốn đi tìm chút tin tức để đưa tin.” Quản Đại Ngu không dám chần chờ, cũng không quan tâm đến việc giấu diếm, vội vàng nói thân phận của mình ra. “Thiên Cơ Cầu Tử?” “Lữ Thiệu Khanh giật mình, là Thiên Cơ giả thì hết thấy đều dễ nói. Thiên Cơ Cầu Tử mà, giống như phóng viên kiếp trước của hắn, tất cả đều nhằm mục đích tạo ra tin tức lớn. Nơi có tin tức thì không thể thiếu bóng dáng của bọn họ, bóng dáng của bọn họ luôn hoạt động mạnh nhất ở tiền tuyến, cho dù là không có tin tức cũng hận không thể làm ra một tin tức lớn. Thiên Cung Môn điều động binh lực ở chỗ này, thu hút sự chú ý, người khác không dám tới nơi này dò xét làm cái gì. Nhưng làm Thiên Cơ giả, không vất hết óc tiến vào thì chỉ có thể nói là không xứng làm một Thiên Cơ giả. Cũng khó trách có nhiều linh thạch như vậy. Thiên Cơ Các là một trong năm nhà ba phái của Trung Châu, là thế lực duy nhất trong tám thế lực lớn ở Trung Châu có thể mở chi nhánh

khắp mười ba châu. Dựa vào ưu thế tình báo độc đáo mà kiếm được vô số linh thạch. Sau khi biết Quản Đại Ngưu là Thiên Cơ giả, Lữ Thiếu Khanh lại một lần nữa lộ ra biểu cảm đau lòng hồi hận. “Ngươi phải nói sớm chứ, nói sớm ngươi là Thiên Cơ giả chứ.” “Đúng không, sau khi ngươi biết ta là Thiên Cơ giả, sẽ khách khí với ta một chút đúng không? Nếu không đến lúc đó ta sẽ vạch trần loại hành vi vô sỉ này của ngươi ở trên Thiên Cơ Bài. Quản Đại Ngưu vừa muốn giả bộ, chợt nghe Lữ Thiếu Khanh nói tiếp: “Nếu ta sớm biết ngươi là Thiên Cơ giả, ta liền giết chết ngươi trước rồi. Gia hỏa đáng giận, làm hại ta bỏ lỡ một trăm triệu.” “Đa đầu Quản Đại Ngưu tê dại, người này vẫn còn mong nhớ nhẫn trữ vật của hắn ta.” “Ngoan, ngươi nói xem, có phải ngươi muốn hại chúng ta không?” “Lữ Thiếu Khanh ngồi xổm trước mặt Quản Đại Ngưu, trên mặt cười híp mắt, giống như một con sói xám đang dụ dỗ thỏ trắng: “Ngươi chỉ cần gạt đầu là được. Nếu không có một lý do, ta cũng không tiện giết ngươi.” “Quản Đại Ngưu muốn đi tiểu, liền mạng lắc đầu, kết hợp với hành động vừa rồi của Lữ Thiếu Khanh, hắn ta tin tưởng, Lữ Thiếu Khanh đang nói thật, hắn có thể làm thịt hắn ta, cầm nhẫn trữ vật của hắn ta, giết người cướp của.” “Công tử, ta không có ý hại các ngươi, ta chỉ muốn mời các công tử hỗ trợ, giúp ta vạch trần hành vi vô sỉ của Thiên Cung Môn.” “Ngươi nghĩ cũng hay, để hai Nguyên Anh chúng ta làm bảo tiêu cho ngươi, giúp ngươi nghênh ngang mà đi qua đó sao?” “Nói xong, Lữ Thiếu Khanh quay đầu hỏi Kế Ngôn: “Hắn ta đang khinh thị chúng ta kia, chỉ bằng làm thịt hắn ta?” “Làm thịt đi.” Kế Ngôn không sao cả, thuận miệng trả lời. Đâu xanh. Quản Đại Ngưu lại đi tiểu, đại ca, thiết cho ta vừa rồi còn cảm thấy ngươi không tệ. Sao cuối cùng ngươi cũng giống hắn vậy? Quản Đại Ngưu vội vàng nói: “Công tử, công tử, ta, ta nguyện ý cho ngươi linh thạch, muốn mời ngươi giúp đỡ thì như thế nào?” “Sắc mặt Lữ Thiếu Khanh tốt hơn vài phần, miệng đầy nước miếng: “Thật sao?” “Lữ Thiếu Khanh có thể làm khó dễ với bất cứ ai, duy chỉ linh thạch là không làm khó dễ được. Thấy lời nói của mình có hiệu quả, Quản Đại Ngưu tiếp tục nói: “Thật, chỉ cần công tử giúp ta, mười vạn linh thạch sẽ được dâng lên bất cứ lúc nào.” “Lữ Thiếu Khanh giơ hai ngón tay lên, như sư tử há to miệng: “Hai mươi vạn, hai người chúng ta.” “Quản Đại Ngưu không chút suy nghĩ, lập tức gạt đầu đồng ý: “Một lời đã định.” “Mẹ nó, ngươi

mang theo mấy chục vạn linh thạch trong người sao?“Lữ Thiều Khanh lại một lần nữa lộ ra biểu tình đau lòng, lại bỏ lỡ một trăm triệu rồi.Sau đó hắn hung tợn nói: “Đưa linh thạch trước.”“Cái này...” Quản Đại Ngưu bắt đầu chần chờ, biểu hiện của Lữ Thiều Khanh khiến hắn ta rất khó tin tưởng nhân phẩm của Lữ Thiều Khanh: “Công tử, chẳng may người thu linh thạch xong không muốn làm thì ta phải làm sao bây giờ?”Lữ Thiều Khanh thành thật nói: “Vậy thì người lỗ vốn thôi.”Đậu má, muốn học máu.Quản Đại Ngưu muốn khóc, quả nhiên, tên hỗn đản này vẫn luôn có tâm tư này.“Công tử, ta kiếm chút linh thạch cũng không dễ dàng gì.” Quản Đại Ngưu hi vọng Lữ Thiều Khanh sinh ra vài phần đồng tình, không bắt nạt tên mập là hắn ta.Nhưng mà đến cả nữ nhân Lữ Thiều Khanh cũng dám bắt nạt, càng miễn bàn hắn ta là nam nhân.“Người kiếm linh thạch không dễ thì liên quan gì đến ta? Nhanh lên, không lấy ra ta sẽ giết chết người đấy.”Đổi mặt với Lữ Thiều Khanh ác bá, Quản Đại Ngưu không có cách nào phản kháng, chỉ có thể lấy linh thạch ra lần nữa.Vừa lấy ra chính là linh thạch phủ kín boong tàu.

Chương 524 - Lấy tiền làm việc

Chương 524: Lấy tiền làm việc
Lữ Thiều Khanh vung tay lên, sau đó nhúu mày, lập tức trở mặt hung tợn nói: “Sao chỉ có mười vạn viên linh thạch? Còn mười vạn nữa đâu? Người muốn trả trước một nửa, sau khi xong việc mới thanh toán nốt sao?”
“Ta đúng là có nghĩ như vậy, nhưng nhìn dáng vẻ của người thì khẳng định là người sẽ không đồng ý rồi. Quản Đại Nguu giải thích: “Công tử, mười vạn này là cho người, mười vạn kia, chờ sau khi người buông tha cho ta, ta sẽ giao cho vị công tử kia.”
“Không cần, linh thạch của hắn ta cũng là của ta, lấy ra đi.”
Quản Đại Nguu ngạc nhiên, ánh mắt dò xét qua lại trên người hai người. Kế Ngôn ngồi xếp bằng ở đầu thuyền, không nhúc nhích, cũng không có bất kỳ phản ứng gì đối với lời này của Lữ Thiều Khanh, giống như là đang ngâm thừa nhận.
Quản Đại Nguu chần chờ hỏi Kế Ngôn: “Công tử, cái này...”
“Ta không có hứng thú đối với linh thạch.”
Thanh âm bình thản, khiến hảo cảm của Quản Đại Nguu đối với hắn ta trong nháy mắt tăng gấp bội. Nhìn xem, đây mới là khí độ mà đại năng Nguyên Anh nên có, người ta khinh thường cướp bóc, khí độ này, kết cấu này, thật không hổ là công tử áo trắng.
“Hắn ta không muốn, nhưng ta không có nói là không muốn, nhanh chóng lạnh lẽo một chút, nếu không giết chết người đấy.”
Lúc này Lữ Thiều Khanh đã hoàn toàn hóa thân thành ác bá thổ phỉ. Vừa rồi không có giết chết tên mập này, không tiện đoạt nhẫn trữ vật, hiện tại có thể vớt được bao nhiêu thì vớt bấy nhiêu, không phải ai cũng dễ lấy nhiều như vậy.
Quản Đại Nguu nhìn không được nhìn về phía Kế Ngôn, đại ca, hắn đang trắng trợn muốn ăn phần kia của người, người thực sự không dạy dỗ hắn sao? Đường như cảm giác được ánh mắt hèn mọn của Quản Đại Nguu, Kế Ngôn mở miệng: “Cho hắn đi, người bị hắn dễ mắt tới rồi.”
Tên mập này cũng rất đáng thương, chộc ai không muốn, cứ nhất định phải chộc vào hắn. Bị sự đê ta theo dõi, một thân thịt mỡ của người sợ là cũng phải mất đi hơn mười cân. Nhưng mà chuyện hắn ta nói đúng là có chút cổ quái, đi xem cũng không sao. Quản Đại Nguu hết cách rồi, ngoan ngoãn lấy linh thạch ra lần nữa. “Lê mê, không

biết lãng phí thời gian là rất đáng xấu hổ sao?” Lữ Thiều Khanh khinh bỉ Quản Đại Ngưu, sau đó lại hạnh phúc đắm chìm trong đồng linh thạch. Sau khi say mê trong chốc lát, Lữ Thiều Khanh thu linh thạch lại. Hắn khôi phục bộ dáng vốn có, nói với Quản Đại Ngưu: “Xuống thuyền đi.” Quản Đại Ngưu thiếu chút nữa lại khóc, hồn đản, người muốn qua cầu rút bán, thu tiền không làm việc sao? “Công tử, không nên như vậy.” Trong lòng Quản Đại Ngưu trống rỗng, không có cách nào. Hắn ta chỉ hận thực lực của mình không đủ, bằng không nhất định phải vì dân diệt trừ tai họa này, người này tuyệt đối là tai họa cho người khác. “Được rồi, đùa với ngươi thôi.” Lữ Thiều Khanh thấy Quản Đại Ngưu không thức thời, hung ác lườm hắn ta một cái: “Nói đi, tiếp theo ngươi có tính toán gì? Muốn đi tự thú sao? Ta có thể đưa ngươi đi miễn phí.” Lữ Thiều Khanh rất muốn ném Quản Đại Ngưu cho đám người Thiên Cung Môn, như vậy hắn cũng không cần phí nhiều tâm tư. Trong lòng Quản Đại Ngưu hung hăng khinh bỉ Lữ Thiều Khanh một phen, nói đùa sao, ta thấy ngươi không hề giống nói đùa một chút nào, tên hồn đản này không dễ đối phó, phải cẩn thận. Quản Đại Ngưu âm thầm nhắc nhở mình ở trong lòng. Hắn ta nặn ra một nụ cười, nói với Lữ Thiều Khanh: “Công tử, không biết nên xưng hô với hai người như thế nào?” “Ta ngược lại muốn nhìn xem các ngươi rốt cuộc là ai, trâu bò hờn hét không nói, còn vô sỉ hạ lưu, tuyệt đối có lai lịch không tầm thường.” “Hắn ta tên là Trương Chính, còn ta tên là Ngô Thiên Tung.” “Vẫn là thao tác thông thường, mạo hiểm dùng tên người khác, tăng thêm vài phần bảo đảm cho mình.” Quản Đại Ngưu lẩm nhẩm hai cái tên này ở trong lòng, trong đầu như dờn sông lấp biển, đang suy nghĩ xem mình đã từng nghe qua hai cái tên này chưa. Nhưng cuối cùng đến khi đầu óc sắp quá tải, hắn ta cũng không nghĩ ra nguyên nhân. “Tên hai vị công tử vừa nghe đã biết có lai lịch lớn.” Quản Đại Ngưu khen tặng một câu, vô mông ngựa chuẩn không sai. Lữ Thiều Khanh liếc mắt nhìn hắn ta, nói một câu khiến cuộc trò chuyện đi vào ngõ cụt: “Cái gì mà có lai lịch lớn? Ngươi nói thử xem.” Quản Đại Ngưu ghen đến khó chịu muốn chết, rốt cuộc tên hồn đản này có biết nói chuyện phiếm hay không vậy? Ta đang nói chuyện tử tế, thổi phồng lẫn nhau, có hiểu không? Kết quả là Quản Đại Ngưu chỉ có thể cười ngượng ngùng nói sang chuyện khác: “Công tử, có thể mang

ta đi một nơi không? Đó là bí cảnh mà Triều Khải đang thăm dò, hơn nữa còn là ở vị trí trung gian nhất. Ta cảm thấy bí cảnh kia nhất định không tầm thường. “Sau khi thuê hai bảo tiêu không nghe lời một chút nào này, trong lòng Quản Đại Ngu cũng nổi lên dũng khí chuẩn bị đi xông pha thăm dò một lần. Hắn ta nói với Lữ Thiếu Khanh kế hoạch của mình: “Trước tiên chúng ta tiến vào bên ngoài bí cảnh nhìn xem, nếu như bên ngoài không có gì, ta lại tiến vào bên trong bí cảnh nhìn thử, hai vị công tử sẽ ở bên ngoài tiếp ứng, như thế nào?” “Không có Lữ Thiếu Khanh và Kế Ngôn áp trận hỗ trợ, hắn ta không dám trực tiếp xông vào, nếu bị người của Thiên Cung Môn phát hiện, chắc chắn sẽ bị đánh chết. Lần này Thiên Cung Môn làm việc lớn như vậy, không tiếc cấm đường đặc tội mọi người, điều này chứng tỏ bọn họ quyết tâm muốn có được bí cảnh này. Chắc chắn sẽ không dễ dàng để người ngoài nhúng tay vào và phá hoại. Thu tiền làm việc, tổ chức cơ bản của Lữ Thiếu Khanh cũng coi như không tệ. Đương nhiên, với thực lực của hắn mà cầm tiền không làm việc, Quản Đại Ngu cũng không làm gì được hắn. Nhưng mà Lữ Thiếu Khanh nhìn Kế Ngôn một cái, Đại sư huynh của mình hình như cũng có chút động tâm, vậy thì làm theo ý hắn ta đi. Lữ Thiếu Khanh nói với Quản Đại Ngu: “Được, xuống thuyền đi. “Lại nữa à? Quản Đại Ngu thiếu chút nữa muốn mắng chửi người. Nhưng mà lần này Lữ Thiếu Khanh cũng không ngồi thuyền, mọi người ngựa không mà đi, lặng lẽ lên vào. Quản Đại Ngu ở phía trước dẫn đường, dọc theo đường đi gặp không ít tu sĩ Thiên Cung Môn và các môn phái khác canh gác. Không ngoa khi nói cứ năm bước lại có một chốt, mười bước lại là một trạm canh gác, còn có đủ loại trận pháp và cấm chế, ngay cả con ruồi cũng khó có thể bay lọt...

Chương 525 - Có đại hung

Chương 525: Có đại hung (1)?(1) Là quẻ không may mắn ở cấp độ cao nhất khi gieo quẻ. Nếu như để Quản Đại Ngưu tự mình lên vào, chưa đến nửa ngày sẽ bị phát hiện, sau đó bị giết chết rồi làm phân bón ở chỗ này. Lần này có Lữ Thiệu Khanh và Kế Ngôn đi cùng, không có gì có thể che giấu trước thần thức của hai người này. Mặc dù có cấm chế và trận pháp, nhưng cũng không làm khó được bọn họ. Cho nên Quản Đại Ngưu đi theo bọn họ vô cùng thoải mái. Dọc theo đường đi, hẳn ta cũng đã được nhận thức rõ hơn về sự lợi hại của hai người này. Kế Ngôn áo trắng bông bênh, một bước đi vài dặm, giống như lục địa thần tiên, ngang ngược không có kị, không ai có thể ngăn cản. Lữ Thiệu Khanh thì sao, động tác không phiêu dật như Kế Ngôn, ngược lại có vẻ chậm rãi ung dung, giống như động nhiều một chút sẽ chết người, vẻ mặt lười biếng, làm cho người ta cảm thấy hẳn chỉ đang tản bộ. Mức độ nguy hiểm của hai người này lại được nâng cao mấy cấp bậc trong lòng Quản Đại Ngưu. Hai người này nhỏ tuổi hơn hẳn ta, nhưng thực lực mạnh hơn hẳn ta, giờ tay nhắc chân đều mang theo khí tức khiến người ta sợ hãi. Rốt cuộc là yêu nghiệt do thể lực nào bồi dưỡng ra vậy? Đây là điều mà Quản Đại Ngưu nghĩ muốn nát óc cũng không ra có thể lực nào trâu bò như vậy. Năm nhà ba phái Trung Châu cũng không làm được đến nước này. Thậm chí, hẳn ta còn cảm thấy Thiệu Các chủ nhà mình cũng không bằng hai người trước mắt. Có Kế Ngôn và Lữ Thiệu Khanh hỗ trợ, Quản Đại Ngưu như giẫm trên đất bằng, làm cho hẳn ta kích động không thôi. Vừa nghĩ tới có thể dò xét được bí mật lớn nhất lần này của Thiên Cung Môn, có thể nhìn thấy quần lót của Đại sư huynh Triều Khải của Thiên Cung Môn, Quản Đại Ngưu kích động đến mức muốn tru lên hai tiếng để phát tiết. Nhưng mà ngay khi đang đến gần, Kế Ngôn và Lữ Thiệu Khanh không hẹn mà cùng dừng lại, đồng bộ đến mức giống như là cùng một người. Quản Đại Ngưu còn vẫn tiếp tục vọt qua, sau khi đi ra xa mấy dặm mới kịp phản ứng. Hẳn ta vội vội vàng vàng chạy về, trong lòng mắng to, hỗn đản, hai người các ngươi dừng lại cũng không biết nói

một tiếng với ta sao?Đồng thời, trong lòng hấn ta cũng tò mò, nơi này cách mục tiêu ít nhất cũng còn mấy trăm dặm, vì sao lại dừng ở xa như vậy?Sau khi trở về, hấn ta mới phát hiện biểu cảm của hai người đều không thích hợp.Kế Ngôn nhú chặt mày, ánh mắt sáng quắc giống như thần kiếm, lộ ra sự nóng rực.Sắc mặt Lữ Thiệu Khanh thì âm trầm, nghiêng răng nghiêng lợi, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bộc phát.Điểm chung của hai người chính là tầm mắt của bọn họ vẫn nhìn về phía xa, chính là phương hướng mục tiêu của bọn họ.“Hai vị công tử, làm sao vậy?”Quản Đại Nguu cẩn thận hỏi, đồng thời trong lòng cũng âm thầm nghiêm túc suy nghĩ.Có thể làm cho hai Nguyên Anh có biểu cảm như thế, chẳng lẽ phía trước có sự tồn tại kinh khủng gì? Các đại lão Thiên Cung Môn tự mình ra sân sao?Kế Ngôn và Lữ Thiệu Khanh không để ý đến Quản Đại Nguu.Hai người nhìn chằm chằm phía xa một lúc lâu, Lữ Thiệu Khanh thu hồi ánh mắt, nói với Kế Ngôn: “Huynh đã nhận ra rồi sao?”Kế Ngôn gật đầu, ánh mắt vẫn nóng rực như trước, Quản Đại Nguu đã có thể cảm nhận được chiến ý của hấn ta, chúng giống như mặt trời hừng hực, bùng cháy đến vô cùng nóng bỏng.Kế Ngôn nói: “Không sai, ta cảm giác có đại hung.”Lữ Thiệu Khanh và Kế Ngôn đều tu luyện Kinh Thần Quyết, sự nhạy cảm đối với nguy hiểm của hai người bọn họ vượt qua người thường, khi hai người đi tới nơi này, trong lòng mơ hồ cảm nhận được nguy hiểm.Cảm giác rất nhẹ, giống như gió nhẹ lướt qua gò má. Nhưng thân là tu sĩ, loại cảm giác này dù nhẹ cũng có thể cảm nhận được.Ở phía trước, dường như sẽ có một sự tồn tại khủng bố sắp xuất thế.Cảm giác nguy hiểm chỉ khiến Kế Ngôn hưng phấn.Hấn ta thích cảm giác này, thích giao thủ với kẻ địch mạnh.Nhưng mà loại cảm giác này làm cho Lữ Thiệu Khanh muốn chửi má nó, thậm chí muốn đánh Quản Đại Nguu một trận cho hả giận.Đối mặt với nguy hiểm, Lữ Thiệu Khanh có thể tránh thì tránh, tuyệt đối sẽ không ngốc nghếch xông lên liều mạng.Hấn và Kế Ngôn là hai sự tồn tại tương phản với nhau.“Mẹ nó, chúng ta trở về đi, nơi này không thể đến, quay về, đi đường vòng tới Triều Thành.”Lữ Thiệu Khanh muốn quay đầu rời đi.Kế Ngôn chắc chắn không đồng ý: “Sợ cái gì?”Lữ Thiệu Khanh giận dữ: “Bớt đứng đây giả bộ đi, huynh cũng cảm giác được nguy hiểm, chứng tỏ đối thủ rất kinh khủng, chỉ một cái tát cũng có thể đập chết tên cặn bã là

huynh. “Kế Ngôn lắc đầu, vẻ mặt dần hưng phấn, chiến ý càng tăng vọt: “Càng mạnh càng tốt.” Lữ Thiếu Khanh đau đầu, hắt ôm đầu, mặt đầy đau khổ rên rỉ: “Mẹ nó, ta hồi hận muốn chết, sớm biết vậy đã không cần tên cận bã như huynh đi theo. Ta mang theo sư muội ngu xuẩn đi cùng còn tốt hơn huynh.” Sư muội ngu xuẩn đi theo ta, tuy rằng lải nhải luôn mồm làm cho ta đau đầu, nhưng ít ra sẽ không không nghe lời giống như huynh. Đối mặt với Đại sư huynh của mình, Lữ Thiếu Khanh không muốn nói nhảm nữa. Kế Ngôn lúc này đã bị con lừa bướng bỉnh nhập thể, ai tới khuyên cũng không được. Đến bây giờ mà Quản Đại Ngưu bên cạnh vẫn còn không có mắt nhìn, mở miệng hỏi: “Có nguy hiểm sao? Ta không cảm thấy có nguy hiểm gì mà? Mặc dù phía trước có người của Thiên Cung Môn, nhưng với thực lực của hai vị công tử, bọn họ sẽ không phát hiện ra hai vị công tử đâu.” Hắn ta vừa nói xong, liền cảm thấy lạnh cả người, quay đầu nhìn lại phát hiện là Lữ Thiếu Khanh đang nhìn chăm chăm mình. Ánh mắt nguy hiểm, làm cho lòng Quản Đại Ngưu nhảy dựng. Lữ Thiếu Khanh rất tức giận, rất muốn đánh tên mập này một trận: “Có muốn đánh cược với ta hay không, nếu gặp nguy hiểm, ta sẽ giết chết người.” “Ta có ngu mới đánh cược với người. Quản Đại Ngưu mắng to trong lòng, người xem ta giống kẻ ngốc sao? Không phải là hai người các người đang nghĩ đến việc lấy có bỏ chạy, lừa linh thạch của ta chứ?

Chương 526 - Pho tượng thần bí

Chương 526: Pho tượng thần bí
Kế Ngôn lại động đây, không nhanh không chậm đi về phía trước. Lữ Thiếu Khanh thấy thế, mắng: “Phiền muốn chết.” Sau đó hung tợn trừng Quản Đại Ngu một cái: “Người chờ đó cho ta.” Trong lòng Quản Đại Ngu cảm thấy oan ức, hai người các người bất đồng ý kiến, liên quan rắc gì đến ta. Người thu linh thạch của ta, liền ngoan ngoãn làm việc đi. Hơn nữa, ở một mức độ nào đó mà nói, ta còn là ông chủ của người đó, có người làm công nào như người sao? Quản Đại Ngu mắng chửi, khinh bỉ Lữ Thiếu Khanh ở trong lòng, nhưng vẫn cẩn thận đi theo phía sau. Càng tới gần mục tiêu, người canh gác nơi này lại càng nhiều. Nhưng thủ vệ có nhiều hơn nữa, phòng thủ nghiêm ngặt hơn nữa cũng không phòng được Nguyên Anh. Kế Ngôn, Lữ Thiếu Khanh mang theo Quản Đại Ngu thoải mái đi vào. Ba người đứng ở trên một đỉnh núi, từ trên cao nhìn xuống, trên ngọn núi đối diện cách nơi này vài dặm chính là cửa vào bí cảnh. Nơi này chỉ toàn đệ tử Thiên Cung Môn, hơn trăm người lui tới, ra ra vào vào ở phía dưới. Quản Đại Ngu nhìn một hồi, không nhịn được hưng phấn kêu lên: “Quả nhiên có mờ ám, nơi này tuyệt đối cất giấu bí mật lớn.” “Có không ít đệ tử Thiên Cung Môn được người khiêng ra khỏi bí cảnh, xem ra là bị thương rất nặng. Tiếng mắng chửi, tiếng khóc cho dù cách mấy dặm cũng có thể nghe được rõ ràng.” “Bí cảnh này tuyệt đối không đơn giản.” Quản Đại Ngu đưa ra kết luận chắc chắn. Bí cảnh trước mắt dường như rất vững chắc, đệ tử Thiên Cung Môn ra ra vào vào tùy tiện giống như là về nhà. Lữ Thiếu Khanh nhìn càng thêm lo lắng, hắn nói với Kế Ngôn: “Huynh xem, nơi này không chừng là hang ổ của quái vật, nhưng lại bị người ta coi là bí cảnh, đi thôi, cái loại đại hung này, không phải là thứ huynh có thể trêu chọc được.” “Đồ hèn nhát. Quản Đại Ngu ở bên cạnh khinh bỉ, mãi hắn ta mới tới được nơi này, nếu không dò xét rõ ràng, đánh chết hắn ta cũng không muốn rời đi.” “Công tử, nơi này khẳng định không có nguy hiểm...” “Trong bí cảnh, linh khí trong không khí gần như có thể nhìn thấy bằng mắt thường. Nhưng khác với linh khí bình thường, linh

khí nơi này vô cùng điên cuồng, khó có thể bị người hấp thu, hơn nữa chúng còn có một màu đỏ sậm nhàn nhạt, từ xa nhìn lại, toàn bộ bí cảnh hiện lên màu đỏ sậm, giống như Tu La tràng (1) nhuộm máu, làm cho các đệ tử Thiên Cung Môn tiến vào nơi này cảm thấy áp lực.(1) Nơi diễn ra cạnh tranh khốc liệt, người chết ta sống. Không ít đệ tử Thiên Cung Môn thỉnh thoảng há miệng bỏ sung đan dược hoặc là tay cầm linh thạch, dùng mấy thứ này để khôi phục linh lực bị tiêu hao trong cơ thể. Hấp thu linh lực ở chỗ này quá hao phí công phu. Hấp thu vào trong cơ thể, còn phải chắt lọc tinh luyện, hao phí quá nhiều tinh lực, mất nhiều hơn được. Một thanh niên có thân hình khôi ngô cao gần hai mét nhìn sương mù trước mắt, nhíu mày không thôi. Người này chính là Đại sư huynh Triều Khải của Thiên Cung Môn, cảnh giới Kết Đan tầng chín. Hắn ta và Cận Hài được khen là Song Tử tinh mạnh nhất trong thế hệ trẻ ở Yến Châu. Triều Khải có dáng người khôi ngô, cơ bắp cả người phát ra khí tức dũng mãnh, hắn ta vừa đứng đó, áp lực vô hình tự nhiên mà tản ra. Sư đệ đồng môn bên cạnh đều kéo chút khoảng cách với hắn ta theo bản năng, không ai dám đứng chung một chỗ với hắn ta, ngoại trừ một người. Một công tử khiêm tốn mặt mang theo nụ cười, mặc áo trắng đứng bên cạnh Triều Khải. Phong Quan Ngọc, Nhị sư huynh Thiên Cung Môn, cảnh giới Kết Đan tầng bảy. Hắn ta không nhìn áp lực vô hình của Triều Khải mà chỉ nhìn sương mù trước mắt, hắn ta cũng không cau mày giống Triều Khải, mà chỉ lạt quan nói với đệ tử xung quanh: “Chư vị sư đệ, mọi người cố gắng một chút, nơi này nhất định là trung tâm bí cảnh.” “Phá vỡ nó, bí cảnh này sẽ bị chúng ta công phá, trong sương mù nhất định cất giấu bảo vật cực lớn. Chương môn đã nói rồi, sau khi kết thúc chuyện lần này, mọi người đều có thể nhận được điểm cống hiến phong phú.” Một vài câu đã làm cho ý chí chiến đấu của đệ tử Thiên Cung Môn tăng vọt, càng thêm nhiệt tình. Triều Khải cau mày, sau khi nhìn trong chốc lát, hắn ta nói ra lo lắng của mình: “Sư đệ, đệ có cảm thấy tầng sương mù này có gì đó kỳ lạ không?” Phong Quan Ngọc mỉm cười, trên mặt mang theo tự tin, không có chút lo lắng nói: “Đại sư huynh lo lắng nhiều rồi, đây là bí cảnh, bí cảnh vô cùng kỳ quái, tình huống gì cũng có thể xảy ra.” Nhưng trên mặt Triều Khải vẫn lo lắng như trước, thân là Đại sư huynh, hắn ta nhất định phải suy nghĩ nhiều hơn: “Một đường đi xuống, chúng ta

tử thương thảm trọng, rất không bình thường.”“Quái vật hung hãn, trước đây chưa từng thấy, mà cũng không có cái gì gọi là bảo vật khắp nơi, khiến ta cảm thấy nơi này giống như là do con người cải tạo vậy.”Phong Quan Ngọc có vài phần kinh ngạc, không ngờ Đại sư huynh mình lại có cảm giác như vậy.”Đại sư huynh, đây chính là bí cảnh, chứ không phải động thiên phúc địa, hơn nữa, làm gì có ai làm ra được bí cảnh này đây?”Triều Khải thở dài: “Đây mới là chỗ ta lo lắng nhất, chỉ sợ trong đó có âm mưu nhằm vào Thiên Cung Môn chúng ta.”Thân là Đại sư huynh, cách nhìn và suy nghĩ mọi chuyện cũng phải từ các góc độ khác nhau.Phong Quan Ngọc không có loại lo lắng này, hắn ta hỏi ngược lại một câu: “Đại sư huynh, cho dù như vậy, bây giờ chúng ta có thể rút lui sao?”Triều Khải không còn gì để nói, đúng vậy, cho dù phía trước có cạm bẫy thật lớn thì đã đến nước này, bọn họ cũng chỉ có thể tiếp tục kiên trì đi tiếp.Dọc theo đường đi đã phải trả giá thật lớn, không có khả năng bởi vì một chút hoài nghi mà rút lui.Đừng nói người phía trên không đồng ý, cho dù là các sư đệ sư muội phía dưới cũng không đồng ý.Lúc này, có người hô: “Sương mù tan rồi, chúng ta công phá thôi.”“Ha ha...”Các đệ tử xung quanh đều vui vẻ hoan hô.Ở nơi xa, mọi người gần đó cũng nhao nhao vây lại đây, bọn họ đều muốn nhìn xem trong này rốt cuộc cất giấu vật gì.Bọn họ đã phải trả giá lớn như vậy, nếu như đồ ở nơi này không đáng giá tiền, chắc chắn sẽ làm rất nhiều người học máu.Triều Khải và Phong Quan Ngọc cũng chấn động tinh thần, mắt lộ tinh quang, gắt gao nhìn chăm chăm phía trước.Đợi cho sương mù dần dần tản đi hoàn toàn, thứ xuất hiện ở trước mặt mọi người lại là một pho tượng.Một pho tượng không lồ hình người.

Chương 527 - Pho tượng thần bí

Chương 527: Pho tượng thần bí (tt) Pho tượng cao tới hơn mười trượng, toàn thân hiện lên màu đỏ sậm, bình tĩnh đứng sừng sững trên mặt đất, trên thân mặc một bộ hắc giáp, tản mát ra khí phách vô tận. Mũ giáp che mặt lại, không thể thấy rõ hình dáng nó, con mắt giấu bên trong mũ giáp cũng nhắm chặt. Bức tượng làm cho người ta có cảm giác giống như một người đang sống, chỉ là đang ngủ say. Tất cả đệ tử Thiên Cung Môn nghi ngờ không thôi, suy nghĩ trong lòng bọn họ hầu như đều giống nhau. Bận chết bận sống, làm ra nhiều chuyện, chịu thương vong nặng nề như vậy, nhưng sau khi trả cái giá thật lớn, kết quả cuối cùng chính là một pho tượng như vậy sao? Pho tượng cao lớn, giống như một vị tướng quân bách chiến đang kiểm duyệt binh lính, chuẩn bị dẫn binh xuất chinh. Nhưng mà cho dù là Triều Khải hay là Phong Quan Ngọc hoặc là đệ tử khác, linh thức của bọn họ thăm dò khắp nơi trên pho tượng cũng không tìm được có điểm gì đặc biệt, tựa như thật sự chỉ là một pho tượng bình thường. Pho tượng không có bất kỳ động tĩnh nào, giống như chỉ là một pho tượng không có cái gì đặc biệt mà thôi. Nhưng mà pho tượng có thể xuất hiện ở chỗ này, dù thế nào cũng không thể dùng hai chữ bình thường để hình dung. Cuối cùng có đệ tử cả gan tiến lên, lấy tay đụng vào pho tượng, vẫn không có bất kỳ động tĩnh gì. Cuối cùng, họ còn dùng đủ loại pháp khí, vũ khí, pháp thuật hỏa thiêu, nước xối, đóng băng, gió thổi, để phát động tấn công đối với pho tượng nhưng pho tượng vẫn không có bất kỳ động tĩnh nào, mà họ cũng không lưu lại một chút dấu vết nào phía trên. Triều Khải và Phong Quan Ngọc tiến lên, vòng quanh pho tượng vài vòng. Lấy tay chạm vào, pho tượng truyền đến một cảm giác lạnh như băng, giống như hàn ngọc vạn năm. Ánh mắt Phong Quan Ngọc sáng ngời, hắn ta nói với Triều Khải: “Đại sư huynh, không chừng vật liệu của pho tượng này phải là tứ phẩm trở lên.” Triều Khải hít thở một chút, sau đó trở nên dồn dập. Pho tượng cao tới hơn mười trượng, trọng lượng càng khó có thể phỏng đoán, không dám nói là tứ phẩm trở lên, nhưng chỉ cần có vật liệu tứ phẩm, cũng

đủ để cho thượng tầng Thiên Cung Môn vui mừng muốn ngắt đi. Vật liệu tứ phẩm, tương ứng với cảnh giới Nguyên Anh. Có thể tưởng tượng đây là một khoản tài phú lớn cỡ nào. Kích động qua đi, Triều Khải lại gặp khó khăn. Bức tượng lớn như vậy, nặng như vậy, làm sao dời về đây? Nhấn thử vật cũng đã thử qua, không thể thu vào. Chẳng lẽ muốn mọi người khiêng về? Hơn nữa, Triều Khải càng lo lắng đến một vấn đề: “Pho tượng có lai lịch không rõ, chỉ sợ có tai họa lớn.” Phong Quan Ngọc ha hả cười, vẫn không có sự lo lắng kia: “Đại sư huynh, huynh quá lo lắng rồi, pho tượng đáng giá này vừa nhìn liền biết trải qua không gian loạn lưu cuối cùng rơi vào bí cảnh này.” Triều Khải vẫn có lo lắng, mà Phong Quan Ngọc đã tiến lên đụng vào pho tượng, đồng thời rót một đợt linh lực vào pho tượng. Cuối cùng bức tượng đã có phản ứng. Nó giống như bị người đánh thức, ánh mắt lộ ra hào quang chói mắt, y như lợi kiếm đâm thủng hư không, tiếp theo pho tượng bắt đầu chấn động, trên người lóe ra hào quang màu đỏ sậm. Ánh sáng càng ngày càng mãnh liệt, đồng thời linh lực trong bí cảnh cũng bắt đầu hội tụ về phía bí, tất cả đều bị pho tượng hấp thu. Cuối cùng bí cảnh cũng chấn động theo, mặt đất rung động, vô số đệ tử Thiên Cung Môn bất ngờ không kịp đề phòng bị chấn động làm ngã trên mặt đất, trong ánh mắt kinh nghi của tất cả đệ tử Thiên Cung Môn, pho tượng giống như sống lại, nó phóng lên trời biến mất không thấy đâu. Cùng lúc đó mặt đất đột nhiên nứt ra, hào quang vạn trượng lóe lên từ dưới đất, có thứ gì từ đó xuất hiện... Bên ngoài, Quản Đại Ngưu vừa nói nơi này không có nguy hiểm xong, mặt đất liền chấn động. Ngọn núi dưới chân bọn họ giống như xảy ra động đất, núi lay động, đất đá cuồn cuộn rơi xuống, mang theo tiếng ầm ầm, giống như thiên quân vạn mã đang phi nước đại. Quản Đại Ngưu giật mình, nhưng không chờ hắn ta hiểu được là xảy ra chuyện gì, chấn động càng thêm kịch liệt, ngọn núi nứt ra, khe nứt thật lớn giống như cái miệng to nuốt chửng hết thảy, vô số cây cối, đá lớn đều bị khe nứt nuốt vào. Kế Ngôn và Lữ Thiệu Khanh bay lên trời cao nhìn xuống mặt đất, cho dù là bọn họ cũng nhìn không được mà giật mình. Lọt vào trong tầm mắt chính là một mảnh hỗn độn, mặt đất chấn động, tiếng ầm ầm vang lên không dứt bên tai, vô số khe nứt xuất hiện, giống như có vô số con Địa Long xoay người, đang cố gắng phá hư hết thảy. Mặt đất xoay chuyển, sụp đổ rạn nứt, có nơi còn có

dung nham chảy ra ào ào, khói đặc nổi lên bốn phía, lửa lớn hừng hực bùng lên. Cũng có nơi đột nhiên sụp đổ, nước ngầm trào ra tạo thành một vùng biển mênh mông. Thần thức Lữ Thiếu Khanh đảo qua, sắc mặt càng thêm khó coi, hắn nói với Kế Ngôn: “Đại ca, ta gọi huynh là đại ca đây, trong phạm vi vạn dặm đều đang xảy ra động đất, có thể tưởng tượng được lần này chắc chắn không phải chuyện vui gì, mau đi thôi.” Kế Ngôn hỏi ngược lại hắn một câu: “Chẳng lẽ đệ không tò mò sao?” Lữ Thiếu Khanh tức giận mắng: “Ta tò mò cái rắm, ta sợ lát nữa sẽ có một kẻ địch Hóa Thần nhảy ra.” “Nếu kẻ địch dưới cảnh giới Nguyên Anh, hắn không sợ, chỉ sợ có Hóa Thần xuất hiện. Hiện tại hắn không có bất kỳ thủ đoạn nào có thể chống lại Hóa Thần. Cho dù trong tay có tượng gỗ Kha Hồng đưa, Lữ Thiếu Khanh cũng không yên. Tượng gỗ là chết, Hóa Thần là sống, không thể so sánh được. Lữ Thiếu Khanh ước gì mình cách nơi này càng xa càng tốt, chuyện ở đây là do Thiên Cung Môn làm ra, cho dù trời sập cũng không liên quan đến bọn họ, cái vũng nước đục này có thể không lội thì không nên lội. Nhưng Kế Ngôn hiện tại đã bị con lừa bướng bỉnh nhập thể, Lữ Thiếu Khanh hoàn toàn khuyên không nổi.

Chương 528 - Động đất, định hướng truyền tông trận

Chương 528: Động đất, định hướng truyền tông trận
Lữ Thiếu Khanh tức giận đến phát điên, vung nắm đấm, rất muốn cho Kế Ngôn một quyền, đánh ngất hẳn ta: “Mẹ nó, thật muốn đánh chết tên cặn bã như huynh.” Nhưng sau khi phát điên, Lữ Thiếu Khanh lại cảm thấy hết sức bất đắc dĩ, hiện tại hẳn đánh không lại Kế Ngôn. Khổ cực mà. Lữ Thiếu Khanh chỉ có thể ngửa mặt lên trời thở dài, gặp phải một sư huynh như vậy, hẳn cũng chỉ có thể tự nhận xui xẻo. Lúc này Quản Đại Ngưu cũng không chế một thanh phi kiếm phóng lên trời, trên mặt mang theo kinh hoảng, la hét nói: “Hai vị công tử, xảy ra chuyện gì vậy?” “Dù đưa mắt nhìn đi đâu, tất cả đều đang xảy ra động đất, mặt đất nứt ra, khói đặc cuồn cuộn, giống như tận thế phủ xuống.” “Cút xuống dưới!” Lữ Thiếu Khanh không có hảo cảm đối với tên mập chết tiệt này, hẳn quát một tiếng, linh khí xung quanh Quản Đại Ngưu bị rút sạch, linh lực trong cơ thể cũng bị giam cầm. Quản Đại Ngưu giống như chim nhỏ gãy cánh, thẳng tắp lao xuống, rơi vào một khe nứt phía dưới. “A!” Quản Đại Ngưu kêu thảm một tiếng, lại vội vàng phóng lên trời. Phía dưới không biết đã xuất hiện dung nham từ lúc nào, suýt chút nữa đã nướng chín hẳn ta. Quản Đại Ngưu u oán nhìn Lữ Thiếu Khanh: “Ngô công tử, người, ta đắc tội người chỗ nào?” “Tên khốn kiếp này muốn giết ta như vậy sao? Mẹ nó, đừng để ta tìm được cơ hội, thù hận hôm nay, ngày sau sẽ trả lại gấp trăm lần cho người. Lúc này Lữ Thiếu Khanh rất muốn đánh người, tất cả đều do tên mập chết tiệt này. “Đồ mập, có phải trong lòng người đang mắng ta không?” Tay Lữ Thiếu Khanh tỏa sáng: “Người mau thừa nhận đi, để ta có cơ làm thịt người.” “Ta có ngu mới thừa nhận, nhận ra Lữ Thiếu Khanh khó chịu, Quản Đại Ngưu vội vàng nói: “Hai vị công tử, xảy ra chuyện gì vậy?” Lữ Thiếu Khanh hừ một tiếng: “Cái đồ miệng quạ đen nhà người, đây chính là không có nguy hiểm mà người nói sao.” Quản Đại Ngưu không phục, mặc dù có động đất, nhưng không chừng là do bí cảnh bên trong bị công phá, từ đó mới dẫn tới phản ứng dây chuyền này, có cái gì kỳ lạ chứ. Cái này

cũng không phải không có khả năng. Quản Đại Ngưu không phục nói: “Ngô công tử, không chừng là Thiên Cung Môn đạt được chỗ cực tốt ở trong bí cảnh thì sao? Bí cảnh lần này xuất hiện rất đặc biệt, có phản ứng như vậy cũng không phải không có khả năng.” Quản Đại Ngưu vừa dứt lời, ở phía ngoài cách bọn họ mấy dặm, bỗng nhiên phát ra ánh sáng mãnh liệt, một pho tượng mặc khôi giáp màu đen bay ra, lơ lửng trên bầu trời, âm u quỷ dị. Đệ tử Thiên Cung Môn chật vật bò ra khỏi bí cảnh, động tĩnh bên trong bí cảnh càng lớn, có không ít người đã vĩnh viễn ở lại bên trong. Về mặt các đệ tử chạy ra kinh hoàng, tất cả đều chưa hoàn hồn. Tiếp theo xung quanh có rất nhiều người hướng về nơi này mà đến, những người này đều là người thể lực khác đi theo Thiên Cung Môn tới nơi này thăm dò bí cảnh. Bọn họ bị biến cố đột ngột này dọa sợ, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Cùng với sự xuất hiện của pho tượng, mặt đất rung chuyển càng thêm dữ dội. Nếu như nói vừa rồi chỉ là động đất cấp tám, như vậy sau khi pho tượng xuất hiện, động đất đã biến thành cấp mười tám. Dung nham, hơi nước sôi trào phun thẳng đến tận chân trời, chương khí sương độc mù mịt khắp nơi. Các tu sĩ đi tới nơi này tránh né không kịp, bị cuốn vào trong khe nứt, bị đại địa thôn phệ, biến mất không còn tăm tích. Những người khác đều nhao nhao lấy phương tiện ra bay lên không trung mới tránh được một kiếp. “Tất cả bình tĩnh lại, lấy dụng cụ ra, mọi người rút khỏi đây trước.” Đại sư huynh Triều Khải của Thiên Cung Môn rống giân một tiếng, đám đệ đệ xung quanh nhao nhao làm theo, lấy ra phi chu, phi chu, hoặc là linh thú, mang theo rất nhiều người rời khỏi nơi này. Triều Khải và các tu sĩ Kết Đan kỳ thì ở lại chỗ này, vô cùng cảnh giác nhìn pho tượng màu đen. Lữ Thiếu Khanh cười lạnh một tiếng, nói với Quản Đại Ngưu: “Đây là đạt được chỗ tốt sao?” “Ngay trong đợt động đất vừa rồi, đệ tử Thiên Cung Môn đã thương vong mấy chục người, nhiều đó cũng đủ làm Thiên Cung Môn đau lòng rồi. Quản Đại Ngưu vẫn không phục, chỉ vào pho tượng nói: “Ngô công tử, pho tượng này nhất định là bảo vật tuyệt thế, bằng không sẽ không có động tĩnh lớn như vậy.” Quản Đại Ngưu vừa dứt lời, mặt đất lại một lần nữa xuất hiện động tĩnh. Vô số ánh sáng lóe lên, xuyên thấu qua khe nứt trên mặt đất. Ánh sáng càng ngày càng thịnh, mặt đất chấn động giống như muốn bay lên. Rất nhanh mọi người đều nhìn thấy dưới

mặt đất xuất hiện vật gì. Là trận pháp. Đường cong huyền ảo hiện lên, từ từ bay lên không, tản ra khí tức kinh người, thần hà (ráng mây) đầy trời, vô cùng chấn động. Sắc mặt mọi người đại biến, các tu sĩ Thiên Cung Môn mang theo người rút lui ra khỏi phạm vi trận pháp trước. Đám Lữ Thiếu Khanh ở phía xa, nhìn đại trận đang từ từ dâng lên, cân bằng với pho tượng màu đen. Trong thiên địa dường như chấn động, phát ra một tiếng vù vù, đại trận bắt đầu xoay tròn, tiếp theo là từ từ hạ xuống. Quản Đại Ngu há to miệng, đần độn nhìn: “Đây, đây là cái gì?” Kế Ngôn cũng nhìn Lữ Thiếu Khanh, đại trận gần vạn dặm này thoát nhìn cũng không đơn giản. Sắc mặt Lữ Thiếu Khanh càng thêm âm trầm, hắn liếc mắt một cái liền nhận ra đại trận này là cái gì: “Là định hướng truyền tống trận, pho tượng là trận nhãn...” “Truyền, truyền tống trận?” Quản Đại Ngu kinh hãi. Lại còn là định hướng truyền tống trận? Lớn như vậy, thoát nhìn không giống như sẽ có chuyện tốt sắp xảy ra. Chẳng lẽ thật sự có đại hung xuất thế giống như lời bọn họ nói? Kế Ngôn nghe vậy, ánh mắt càng thêm nóng rực, chiến ý nồng đậm. Hắn ta chỉ hận không thể làm người phía sau lập tức xuất hiện đánh một trận với mình.

Chương 529 - Miệng được khai quang

Chương 529: Miệng được khai quang
Lúc này Lữ Thiểu Khanh cũng lười khuyên bảo: “Lát nữa gặp được mà đánh không lại, nếu huynh chết ở chỗ này, ta sẽ không quản huynh đâu.” Kế Ngôn không để ý đến chuyện này, hẳn ta không tin Lữ Thiểu Khanh sẽ bỏ mặc mình. Hẳn ta nhìn đại trận phát sáng phía xa xa, cười khề một tiếng, trong giọng nói lộ ra sự hưng phấn: “Yên tâm, đánh không lại ta sẽ rời đi trước.” “Chỉ sợ huynh chạy cũng không thoát.” Lữ Thiểu Khanh tức giận nói: “Hiện tại đi còn kịp.” Quản Đại Ngu cũng không muốn lập tức rời đi, trực giác nói cho hẳn ta biết, đây tuyệt đối là một tin tức lớn, cho dù Kế Ngôn đồng ý đi rồi, hẳn ta cũng không muốn. Hẳn ta nói với Lữ Thiểu Khanh: “Ngô công tử, cũng không chắc sẽ gặp nguy hiểm...” “Lữ Thiểu Khanh hét lớn một tiếng: “Câm miệng, tên mập chết tiệt, đã có cái miệng quạ đen rồi mà còn nói nữa, có tin ta giết chết ngươi hay không?” Tên mập này chắc chắn là đồ miệng quạ đen, mỗi lần nói xong liền xảy ra vấn đề. Quản Đại Ngu thấp giọng kháng nghị: “Ta không phải miệng quạ đen đâu.” Cũng đúng lúc này, đại trận xa xa hoàn toàn rơi xuống mặt đất, mặt đất dừng lại. Trên mặt đất hỗn độn đã bị thay đổi hoàn toàn, ánh sáng mãnh liệt, vô số linh khí bị hấp thu. Lữ Thiểu Khanh thậm chí có thể cảm nhận được linh khí xung quanh xuất hiện trạng thái chân không. Sắc mặt của hẳn càng ngày càng khó coi, truyền tống trận lớn như vậy, cần tiêu phí rất nhiều vật liệu cao cấp, dù nói nó có giá trị trăm ngàn vạn linh thạch cũng là khiêm tốn. Nhìn ánh sáng của đại trận càng lúc càng mạnh, Lữ Thiểu Khanh cắn răng một cái, Mặc Quân kiếm bay đi, hóa thành một tia chớp màu đen xẹt qua hư không, mang theo sát khí mãnh liệt tiến vào trong đại trận. Thân là trận pháp tông sư, dưới sự khống chế của Lữ Thiểu Khanh Mặc Quân kiếm thoải mái tiến vào đại trận, một đợt kiếm ý nóng bỏng điên cuồng bộc phát. Vô số kiếm ý hình thành thành một cơn lốc kiếm ý giống như quả bom nổ tung, phát ra lực sát thương khủng bố. Lữ Thiểu Khanh định phá hủy đại trận này, mặc kệ sau lưng là ai, chỉ cần hủy đại trận, lợi hại hơn nữa cũng không có bất kỳ cách nào. Kế Ngôn bắt đầu đi,

nhìn Lữ Thiếu Khanh: “Cần phải làm như vậy sao?” Kê Ngôn biết Lữ Thiếu Khanh muốn làm gì, hắn đang muốn phá hỏng đại trận trước khi kẻ địch đáng sợ xuất hiện, làm cho kẻ địch không cách nào truyền tống tới nơi này. Lữ Thiếu Khanh nhẹ nhàng lắc đầu, mang theo vài phần đắc ý: “Ta không quan tâm. Bóp chết tất cả nguy hiểm từ trong trứng nước, ai dám ngăn cản ta, ta liền chơi với người đó.” Đây là phong cách của Lữ Thiếu Khanh, cố gắng bóp chết tất cả nguy hiểm từ trong trứng nước. Kê Ngôn im lặng, hắn ta im lặng một hồi rồi nói: “Chỉ sợ không đơn giản như vậy.” Lữ Thiếu Khanh hừ một tiếng, trên mặt tràn đầy tự tin: “Trận pháp mà thôi, ta có thể phá.” Thân là trận pháp tông sư, đại trận trước mắt tuy không lò, phức tạp, nhưng không làm khó được hắn. Hơn nữa Lữ Thiếu Khanh cũng không cần phá hỏng toàn bộ, hắn chỉ cần phá hỏng một bộ phận làm đại trận mất đi công năng là được. Mặc dù sau đó có thể sửa chữa, nhưng cũng là chuyện không liên quan đến hắn, bởi vì khi đó bọn họ đã sớm rời khỏi nơi này rồi. Kê Ngôn lại im lặng, hắn ta không cách nào phản bác Lữ Thiếu Khanh. Quân Đại Ngu bên này nghe hiểu, biết Lữ Thiếu Khanh muốn làm gì, hắn ta chần chờ nói: “Ngô công tử, người muốn phá hỏng đại trận này sao? Trận pháp lớn như vậy, tùy tiện phá hỏng sẽ dẫn tới phiền toái lớn hơn nữa.” Quân Đại Ngu cũng không hy vọng Lữ Thiếu Khanh phá hỏng đại trận. Một khi phá hỏng đại trận, chẳng phải là người phía sau màn sẽ không thể xuất hiện được sao? Vậy hắn ta kiếm tin mới kiểu gì đây? “Tên mập chết tiệt, người cầm miệng cho ta.” Lữ Thiếu Khanh bên này hét lớn một tiếng. Nhưng mà, trong đại trận bỗng nhiên hiện lên một luồng ánh sáng màu đỏ sậm, chính là pho tượng trong mắt trận, thân thể nó đang phát ra từng đợt ánh sáng màu đỏ sậm. Ánh sáng màu đỏ sậm hiện lên, chẳng những hấp thu kiếm ý đang phá phách trong đại trận, mà những chỗ bị phá hỏng kia cũng đang được chữa trị lần lượt. Hơn nữa Mặc Quân kiếm cũng suýt chút nữa bị ánh sáng màu đỏ đó cuốn lấy không trở về được. Mặc Quân kiếm bay trở về, rơi vào trong tay Lữ Thiếu Khanh, nó khẽ run rẩy để lộ ra cảm xúc sợ hãi. Thông qua Mặc Quân kiếm, Lữ Thiếu Khanh biết được chuyện xảy ra trong đại trận, sắc mặt lại âm u, cái loại biểu cảm giống như bị người đoạt một vạn viên linh thạch vậy. “Con mẹ nó...” Lữ Thiếu Khanh vùng Mặc Quân kiếm, rống lên với Quân Đại Ngu: “Ta muốn giết chết con

qua đen mặt nhà ngươi. “Lữ Thiếu Khanh có thể khẳng định, cái tên mặt chết tiệt này chắc chắn có một cái miệng qua đen, hơn nữa cái miệng có đôi môi thật dày này chắc chắn đã được khai quang. Lúc này Quân Đại Ngưu cũng đã có kinh nghiệm, không nói hai lời bay đến bên cạnh Kế Ngôn. “Công tử, chuyện này không liên quan đến ta. “Lữ Thiếu Khanh mắng to: “Giữ ngươi lại cũng là một tai họa, nhanh chóng giết chết ngươi là tốt rồi. Vì hòa bình thế giới, ngươi ngoan ngoãn lại đây chịu chết đi. “Kế Ngôn bên này cũng lấy Vô Khuru kiếm ra, bay thẳng về phía đại trận. Một lát sau, Vô Khuru kiếm bay trở về, Kế Ngôn yên lặng cảm thụ một phen, sắc mặt nghiêm túc vài phần. Hắn ta hỏi Lữ Thiếu Khanh: “Đệ không cảm giác được sao? “ “Cảm giác được cái gì?” Lữ Thiếu Khanh hung tợn hỏi ngược lại: “Ta còn muốn hỏi huynh có cảm giác được hay không đây? “ “Cảm giác được. “ Kế Ngôn nghiêm túc gật đầu, Lữ Thiếu Khanh rất tán thành: “Đúng không, huynh cũng cảm giác được tên mặt chết tiệt này là một tai họa, càng sớm giết chết lại càng tốt đúng không?”

Chương 530 - Miệng được khai quang

Chương 530: Miệng được khai quang (tt)Quản Đại Ngưu sợ tề ra quần, các người muốn làm gì?Ta là ông chủ, ông chủ đây.Quản Đại Ngưu ưỡn ngực, cảm thấy mình phải lên tiếng mới được, hắn ta đánh bạo nói: “Ta, ta đã cho linh thạch, thuê các người.”“Giết chết người xong rồi đốt cho người thêm vài ngọn nến nguyên bảo là được rồi.”“Hơi thở rất mạnh.” Kế Ngôn vừa nói ra, Lữ Thiếu Khanh cứng đờ.Lữ Thiếu Khanh vô cùng khiếp sợ nhìn Kế Ngôn: “Chết tiệt, huynh nói thật?”Kế Ngôn gật đầu: “Không sai, ít nhất cũng phải là Hóa Thần, thậm chí mạnh hơn, nếu không không thể dễ dàng nuốt kiếm ý của ta.”“Ông trời ơi...” Lữ Thiếu Khanh nóng nảy, thúc giục Kế Ngôn: “Đi thôi, đừng ở chỗ này nữa, đi nhanh lên. Muốn chết sao?”Nếu đối phương là Nguyên Anh kỳ, Lữ Thiếu Khanh cũng không cần lo lắng quá nhiều.Có tượng gỗ trong tay, cho dù là Nguyên Anh tầng chín tới, hắn cũng không sợ.Nhưng Hóa Thần đến, hắn không thể không sợ.Tượng gỗ không chắc có thể chịu đựng được Hóa Thần, trong lòng hắn lại không biết rõ chuyện này, mà hắn cũng không muốn thử.Đối mặt với cấp bậc Hóa Thần, việc bọn hắn có thể làm hiện tại chính là lập tức chạy trốn, chạy được bao xa thì chạy, nơi này có thương vong nhiều hơn nữa cũng không liên quan đến bọn họ.Hơn nữa bây giờ thứ đó còn có thể mạnh hơn Hóa Thần, quá dọa người rồi.Bỗng nhiên, ánh sáng đại trận trở nên mãnh liệt, sau khi ánh sáng trắng mãnh liệt qua đi, mấy bóng dáng từ từ xuất hiện ở trong đại trận...Tổng cộng có năm người, bốn nam một nữ, thân mang linh giáp màu đen thống nhất.Dáng người bọn hắn cường tráng, toàn thân tản ra khí tức cường đại.Sau khi xuất hiện, đầu tiên bọn hắn mờ mịt đánh giá chung quanh, một lát sau, trên mặt bọn hắn lộ ra hưng phấn, thậm chí còn có người ngửa mặt lên trời gào thét.“Tổ địa, tổ địa!”“Haha, Thánh tộc chúng ta trở về rồi, trở về tổ địa của chúng ta rồi.”“Haha, mưu đồ ngàn vạn năm nay, cuối cùng cũng thành công rồi, Thánh tộc chúng ta một lần nữa trở về nơi thuộc về chúng ta rồi.”“Chết đi, nhân loại hèn yếu đều đáng chết.”Giọng hưng phấn của năm người chấn động ngàn

dậm khiến các đệ tử Thiên Cung môn ở ngoài mấy chục dặm sắc mặt đều trắng bệch. Tổ địa, Thánh tộc, nhân loại. Mấy từ ngữ này vừa nghe thấy là có thể nhận ra được năm người này đến từ một nơi ngoài mười ba châu. Có người nghi hoặc, không biết những người này nói vậy là có ý gì. Nhưng chỉ cần là những người có phản ứng linh mẫn một chút, biết nhiều một chút thì sắc mặt trắng bệch, cơ thể không kìm được run rẩy. Chỉ ít Quân Đại Ngưu đang đợi Lữ Thiệu Khanh, Kế Ngôn cơ thể đang run rẩy. Răng y đánh vào nhau khanh khách, thịt mỡ toàn thân đều đang run rẩy. “Ma, ma, ma...” Lữ Thiệu Khanh lạnh lùng nói: “Ma tộc!” Lữ Thiệu Khanh nhìn năm người đang kích động ở phía xa, sắc mặt lại một lần nữa âm trầm, trong lòng cực kỳ bức bối. Hắn rất khó chịu, sao Ma tộc cũng muốn chạy tới tham gia náo nhiệt vậy? Mấy ngàn năm trước, nhân loại và ma tộc bộc phát đại chiến, cuối cùng nhân loại xua đuổi ma tộc, trục xuất đến nơi ở ngoài mười ba châu. Bắt đầu từ lúc đó, mười ba châu không còn bóng dáng ma tộc. Nhân loại cũng có được hòa bình trong một thời gian dài. Trên thực tế, cái gọi là đại chiến với ma tộc chẳng qua chỉ là hai bên lý tưởng khác biệt, cuối cùng bạo phát xung đột. Nhân loại và ma tộc đều có chung nguồn cội. Về sau có một nhóm tu sĩ cấp tiến cho rằng nếu đã tu luyện, thu được sức mạnh phi phạm vượt ra khỏi phạm trù nhân loại thì sẽ trở thành chủng tộc mới. Bọn hắn tự xưng Thánh tộc, những người khác thì gọi bọn hắn là ma tộc, là ma tẩu hỏa nhập ma. Tu sĩ Thánh tộc coi phạm nhân là nô lệ, phạm nhân trong mắt bọn hắn chính là sâu kiến, bọn hắn muốn giết chết phạm nhân chẳng qua chỉ là một ý niệm. Những tu sĩ có tư tưởng này càng ngày càng nhiều, cuối cùng, phạm nhân không chịu nổi áp bức đã phản kháng Thánh tộc, những tu sĩ đứng bên phía phạm nhân gia nhập, giúp phạm nhân đối phó với tu sĩ tự xưng Thánh tộc, từ đó tạo ra cái gọi là tiên ma đại chiến. Kết quả cuối cùng dĩ nhiên chính là chính nghĩa chiến thắng tà ác, đạt được thắng lợi. Nhưng theo Lữ Thiệu Khanh, nếu như thực sự chiến thắng thì phải diệt cỏ tận gốc chứ không phải trục xuất ma tộc bọn hắn. Bên nhân loại chỉ chiếm được một chút xíu tiện nghi chứ chưa toàn diệt được ma tộc, nên mới có hành vi trục xuất. Còn cái gì mà có cùng gốc rễ, không đành lòng giết chóc quá nhiều chẳng qua chỉ đang mỹ hóa bản thân mà thôi. Lữ Thiệu Khanh ôm lấy đầu mình, cảm thấy rất đau đầu. Những tên đáng chết này sớm

không tới, muộn không tới sao cứ tới đúng vào thời điểm này? Thế này không phải đang khiến trái tim thuần khiết của hân chịu ám ức sao? Lữ Thiếu Khanh không cần nhìn cũng biết Kế Ngôn bên cạnh đang có trạng thái gì. Mọi nó, như một vầng thái dương đang liêu mạng tản ra năng lượng nóng bỏng sắp thiêu chết người rồi. Lữ Thiếu Khanh ngăn cản cũng không cách nào ngăn cản được nên quát lên với Kế Ngôn: “Chú ý một chút, khiêm tốn một chút, chờ một chút hẵng lên.” Kế đến bất thiện, thực lực không rõ, tin tức không đủ, trước hết cứ để đám người Thiên Cung môn kia đi dò xét một phen rồi hẵng tính. Triều Khải mang theo đệ tử Thiên Cung môn leo lên một chiếc phi chu, cũng đứng phía xa nhìn sang đại trận nơi này. Đột nhiên xuất hiện năm người khí tức cường đại, tự xưng Thánh tộc khiến sắc mặt của hân vô cùng âm trầm. Lần này gây ra đại họa rồi. Thánh tộc, là người ma tộc tự xưng, thực lực bọn hân cường hân, mạnh hơn so với tu luyện giả ngang cấp. Trước tiên Triều Khải phân phó nói: “Đi, lập tức bẩm báo tình hình ở đây lên tông môn, để trưởng lão tông môn đến đây.”

Chương 531 - Thánh tộc? Ma tộc

Chương 531: Thánh tộc? Ma tộc
Chuyện ở đây quá mức cổ quái, nhất định phải để thượng tầng tông môn đến xử lý. Nếu không, Thiên Cung môn chính là tội nhân nhân tộc. Thế nhưng hắn ta lại bị sư đệ Phong Quan Ngọc cản lại. “Đại sư huynh đừng vội.” Phong Quan Ngọc mang theo nụ cười nhạt giống như không để chuyện trước mặt vào lòng, vô cùng lạnh nhạt: “Trước tiên làm rõ sự việc rồi hãy nói. Bọn hắn tự xưng Thánh tộc thì bọn hắn là Thánh tộc sao?” “Ma tộc đã bị trục xuất, mãi mãi không quay lại được, đột nhiên xuất hiện vài người tự xưng là ma tộc, nhìn thế nào cũng thấy quái lạ. Không chừng có kẻ đang đục nước béo cò.” Triều Khải không thoải mái như Phong Quan Ngọc, sắc mặt hắn ta ngưng trọng, chuyện ở đây một khi xử lý không tốt sẽ ảnh hưởng rất lớn đối với Thiên Cung môn. Triều Khải trầm giọng nói: “Lỡ như là thật, chúng ta không chịu nổi trách nhiệm này.” Phong Quan Ngọc cười ha ha, xem thường: “Gặp bọn họ một chút chẳng phải sẽ biết sao?” “Hơn nữa...” Hắn bước tới gần hai bước, thấp giọng nói: “Nếu thật sự là Ma tộc, bắt bọn hắn mang về chắc chắn sẽ không thiếu chỗ tốt, với chúng ta mà nói đây cũng là cơ hội tốt cực lớn.” Trong mắt Phong Quan Ngọc lóe lên quang mang dã tâm, ma tộc bị trục xuất tới Hư Vô chi địa, Thiên Cung môn nắm giữ thông đạo đến Ma tộc, chỗ tốt lớn đến mức không thể tưởng tượng được. Thực lực Thiên Cung môn lớn mạnh cũng sẽ giúp đệ tử Thiên Cung môn thu hoạch được những lợi ích to lớn. Sau khi nói xong, Phong Quan Ngọc không đợi Triều Khải phản đối, gã xông lên trời: “Ta đi chiêu cố bọn hắn.” Phong Quan Ngọc như một vị công tử khiêm tốn đi đến trước mặt năm người, mặt nở nụ cười mỉm nhưng có vài phần ngạo nghễ: “Mấy vị, ta là Nhị sư huynh Thiên Cung môn, Phong Quan Ngọc, không biết mấy vị xưng hô như thế nào?” “Đến từ nơi nào?” Năm ánh mắt rơi lên người Phong Quan Ngọc, nụ cười của Phong Quan Ngọc lập tức cứng đờ. Ở khoảng cách gần, lúc này gã mới cảm nhận được sự kinh khủng của năm người trước mặt. Ánh mắt bọn hắn lạnh lùng, nhìn gã như nhìn sâu kiến, tràn đầy vô tình. Chỉ một cái liếc

mắt, trái tim gã không kìm được run lên. Gã phát hiện mình đã coi thường năm người này, bọn hắc còn cường đại hơn so với tưởng tượng của gã. “Các người...” Phong Quan Ngọc còn muốn nói gì đó nhưng nữ nhân duy nhất phía đối phương đã lạnh nhạt mở miệng hỏi: “Các người ai lên?” “Giữ lại mạng hắc để hỏi chút tình báo.” “Để ta!” Một nam nhân đầu đinh, mặt chữ quốc đi tới. Trong cảm nhận của Phong Quan Ngọc dường như đang đối mặt với một con mãnh hổ đi về phía gã. Nam nhân mặt chữ quốc nhếch miệng cười một tiếng với Phong Quan Ngọc, khí tức bộc phát, làm cho người kinh hãi: “Ta tên Tra Khê, người của thánh tộc. Tiểu tử, coi như số người gặp may, đội trưởng nói tha cho người một mạng. Nếu không muốn chịu khổ thì hãy ngoan ngoãn đầu hàng, trở thành con chó của Thánh tộc ta đi.” Thái độ vô cùng phách lối, không để Phong Quan Ngọc vào trong mắt. Phong Quan Ngọc giận dữ, không nói hai lời xuất thủ với Tra Khê: “Muốn chết! Kết Đan tầng sáu mà cũng dám phách lối trước mặt ta? Cho người biết sự lợi hại của ta đây.” Nhưng mà chưa đến mười hiệp, miệng Phong Quan Ngọc đã phun ra máu tươi ngả âm âm trên mặt đất. “Ha ha!” Tra Khê cười đắc ý, công kích của Phong Quan Ngọc khiến hắc ta bị thương nhẹ, nhưng cũng chỉ là bị thương nhẹ mà thôi. “Nhân loại vẫn yếu đuối như trước đây.” “Phế vật!” Lữ Thiệu Khanh nhìn thấy Phong Quan Ngọc đi lên, nhanh như vậy đã bị đối phương đánh bại thì nhin không được mắt to: “Nhị sư huynh Thiên Cung môn mà chỉ thế thôi á? Mọi nó, không có thực lực thì đừng làm Nhị sư huynh, còn nữa, có Nhị sư huynh nào mặc áo trắng không hả? Giả, hàng giả.” Đúng là phế vật, vốn tưởng gã có chút bản lĩnh, hóa ra lại đi tặng đầu cho người khác. Thế mà còn nghĩ người Thiên Cung môn các người có thể xử lý tốt chuyện ở đây. Phế vật, quá phế vật. Quân Đại Ngưu rút cổ một cái, thận trọng nhìn Lữ Thiệu Khanh. Y không hiểu vì sao Lữ Thiệu Khanh lại đột nhiên tức giận. Haizz, tên này đúng là hỉ nộ vô thường. Kế Ngôn nhìn đối phương, chiến ý càng sâu: “Quả nhiên là ma tộc, sức mạnh thân thể rất mạnh.” Ma tộc và tu sĩ nhân loại khác nhau, so với tu sĩ nhân loại bọn hắc chú trọng tu luyện nhục thể cho nên, nếu cùng cảnh giới thì bọn hắc sẽ mạnh hơn. Sau khi nói xong, Kế Ngôn không kìm được quay đầu dò xét sự độ của mình một chút. Lữ Thiệu Khanh cũng có luyện thể, không biết nhục thể hai bên ai mạnh ai yếu. Lữ

Thiếu Khanh biết Kế Ngôn đang suy nghĩ gì, hấn mắng: “Nhìn cái gì mà nhìn? Những tên kia tới một tay ta là đủ tát chết bọn hấn rồi.” Kế Ngôn lắc đầu: “Chú ý một chút, thực lực bọn hấn rất mạnh.” Thực lực Tra Khê thấp hơn Phong Quan Ngọc một cảnh giới mà lại có thể nhẹ nhõm đánh bại Phong Quan Ngọc. Đặt ở thế giới này cũng là nhân tài nhất đẳng. Mà dạng này người vẫn chưa phải mạnh nhất trong số bọn hấn, từ đó đủ có thể nhìn ra được sự kinh khủng của năm người này. “Bọn hấn mạnh như vậy, chúng ta đi thôi.” Lữ Thiếu Khanh từ đầu đến cuối không muốn từ bỏ suy nghĩ này, vừa có cơ hội liền xui khiến thuyết phục Kế Ngôn. Kế Ngôn lắc đầu, nhìn năm người phía xa, chiến ý của hấn ta như hỏa diễm thiêu đốt, không đánh một trận làm sao có thể dập tắt được? Hấn ta nói với Lữ Thiếu Khanh: “Đi cũng được, đánh với ta một trận, kiểu dốc hết sức ấy.” Lữ Thiếu Khanh nghe xong, lập tức rút Mặc Quân kiếm ra vung vẩy, kêu to: “Lao xuống đi, làm thịt bọn hấn.” “Ta và ma tộc không đội trời chung, thế bất lưỡng lập.” Lữ Thiếu Khanh có bệnh mới dốc hết toàn lực đánh với Kế Ngôn. Quản Đại Nguru nhìn, vô cùng cạn lời, tên khốn kiếp này lần yếu sợ mạnh? Thật mong ta cũng trở nên mạnh hơn để có thể thu thập tên khốn kiếp này.

Chương 532 - Chỉ là Kết Đan kỳ

Chương 532: Chỉ là Kết Đan kỳ
Kể Ngôn lúc này ngược lại không vội, hắn ta tò mò nhìn Đại sư huynh Thiên Cung môn bước ra, ngăn cản năm tên người của ma tộc để người của mình cứu Phong Quan Ngọc đi. “Đáng ghét!” Tra Khê giận dữ: “Muốn chết đúng không.” “Đi chết đi!” Tra Khê phẫn nộ như mãnh hổ hạ sơn, xuất thủ với Triều Khải. Nhưng lần này hắn ta tính sai rồi, hắn ta không phải đối thủ của Triều Khải. Triều Khải ý mình là Kết Đan kỳ cảnh giới tầng chín, nhẹ nhàng đánh bại Tra Khê. Tra Khê thụ thương thổ huyết, nhưng mà hắn ta tử chiến không lùi, ngược lại càng đánh càng hung ác, đáng vẻ liều mạng. Điều này ép cho Triều Khải không thể không ra tay độc ác, cuối cùng Tra Khê thổ huyết hôn mê, sắp gặp tử vong, người của đối phương mới ra tay cứu giúp. Nữ nhân cầm đầu nhìn thăm trạng của Tra Khê vẻ mặt không hề có bất kỳ ba động gì, nàng ta càng thêm hứng thú đánh giá Triều Khải một lượt, nói với Triều Khải: “Tính ra ngươi cũng không tệ, đầu hàng đi, đầu hàng Thánh tộc chúng ta, ta cam đoan với thực lực của ngươi có thể đạt được trọng dụng.” Nữ nhân đầu đội khôi giáp không thấy rõ tướng mạo nàng ta, tuy nhiên giọng nói vô cùng êm tai, cổ thon dài trắng nõn khiến người ta có vài phần mơ màng. Nàng ta ngẩng đầu lên như con thiên nga đen cao ngạo. Thứ hấp dẫn người khác nhất chính là con mắt nàng ta, con ngươi màu tím, hút hồn phách người, tà mị quỷ dị. Triều Khải đáng người khôi ngô, cho dù là so với mấy nam nhân ma tộc trước mắt cũng không chút thua kém, hắn ta đứng trước mặt nữ nhân ma tộc khiến nữ nhân ma tộc có vẻ nhỏ nhắn xinh xắn. Triều Khải lạnh lùng nói: “Các ngươi từ đâu tới đây thì hãy trở về nơi đấy đi. Thiên Cung môn chúng ta không muốn gây chuyện nhưng cũng không sợ chuyện.” Lời tuy như thế, nhưng Triều Khải trong lòng mang theo sự cảnh giác nồng đậm. Cơ thể hơi cong lại, trong cơ thể đang tụ tập sức mạnh cường đại có thể bộc phát bất cứ lúc nào. Người trước mắt rất mạnh, cho dù Tra Khê chỉ có thực lực Kết Đan kỳ tầng sáu nhưng cũng đã khiến Triều Khải hắn ta cảm thấy áp lực. Nếu không phải thực lực cảnh giới mạnh hơn

Tra Khê thì Triều Khải cũng không tự tin có thể đánh thắng được Tra Khê. Nữ nhân Ma tộc cười lạnh, sắc đỏ trên đôi môi mỏng vô cùng tươi đẹp, bắt mắt. Nàng ta phát phát tay, ngăn cản những kẻ khác muốn tiến lên giáo huấn Triều Khải, nàng ta nói với Triều Khải: “Tới đi, cho ta xem thử rốt cuộc người mạnh cỡ nào.” Khí tức bộc phát, sắc mặt Triều Khải thay đổi: “Người cũng là Kế Đan kỳ tăng chín?” Nữ nhân ma tộc nhân cười khẩy: “Kết Đan tăng chín chẳng qua chỉ là điểm dừng chân tạm thời của ta mà thôi.” Sau khi nói xong, ánh mắt nàng ta trở nên lạnh lẽo, sát khí tràn ngập: “Ta tên Úc Linh, người không cản được ta thì sẽ phải chết.” Sau khi nói xong nàng ta giờ nắm đấm lên, đánh về phía Triều Khải. Nắm đấm tản ra quang mang màu đỏ sậm, mang theo khí tức kinh người, gào thét, hóa thành một đạo hồng quang bay thẳng về phía Triều Khải. Triều Khải không dám khinh thường, trong nháy mắt vung ra ba tấm Linh phù, Linh phù bộc phát, năng lượng cường đại bao phủ lấy Úc Linh. “Ầm ầm.” Triều Khải nhìn thấy Úc Linh bị linh phù của mình thôn phệ, một cú nổ lớn xảy ra thì trong lòng của cả bọn được vài phần. Úc Linh tạo cho hắn ta áp lực rất lớn, cảm giác áp bách mạnh mẽ khiến trong lòng hắn ta trĩu nặng. Triều Khải khá tự tin vào thực lực của mình, ba tấm linh phù cùng bộc phát, cho dù là cùng cảnh giới thì cũng phải chịu lép vế ít nhiều. Nhưng một khắc sau, sắc mặt Triều Khải thay đổi, muốn rời khỏi chỗ cũ nhưng đã quá muộn. Bóng dáng Úc Linh từ trong vụ nổ giết ra, nàng ta thân mang hắc giáp như một tia chớp màu đen thoáng một cái đã tới trước mặt Triều Khải, một quyền rắn chắc đánh lên người Triều Khải. “Phụt!” Triều Khải vội vàng không kịp chuẩn bị, máu tươi phun thẳng ra như bị một phát đạn pháo đánh bay vài dặm, ngã vào một khe nứt trên mặt đất không thấy tăm hơi. Sau vài hơi thở, Triều Khải nổi giận, từ dưới đất lao ra, gầm thét: “Đáng ghét!” “Chịu chết đi!” Từ nơi xa, Kế Ngôn nhìn hai bên đánh nhau lắt đầu, ngũ khí thất vọng: “Chỉ là Kết Đan kỳ.” Thấy Ma tộc Kế Ngôn đã muốn giao thủ với bọn hắn một phen xem thử rốt cuộc ma tộc có gì khác biệt. Nhưng bây giờ hắn ta mới phát hiện Úc Linh mạnh nhất cũng chỉ là Kế Đan kỳ, hắn ta lập tức mất đi hứng thú. Hắn ta không muốn khi dễ kẻ yếu. Còn Quân Đại Ngưu sau khi nhìn thấy Triều Khải mới một hiệp đã bị người ta đánh bay, sau khi quay lại vẫn bị người ta đánh bẹp thì miệng trợn mắt ngốc, đồng thời cũng

càng thêm sợ hãi. “Đây, đây là ma tộc sao?” “Vì, vì sao lại khủng bố như vậy?” Cùng là Kế Đan kỳ tăng chín nhưng Triều Khải lại không bằng ma tộc Úc Linh, mà Úc Linh còn là một nữ nhân. Trong trận đánh này khí thế của nàng ta đánh ra còn mạnh hơn so với nam nhân. Người sáng suốt đều có thể nhìn ra được Triều Khải không phải đối thủ của Úc Linh, thất bại cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn. Lữ Thiếu Khanh vô cùng khinh thường: “Đây chính là một trong song tử tinh mạnh nhất Yên Châu trong miệng các ngươi đây sao? Cặn bã, còn chẳng bằng sư muội ngốc của ta.” Sau khi Quản Đại Ngưu nhìn thấy cuối cùng Triều Khải cũng bị Úc Linh đánh bại thì trong lòng y thấy sợ hãi, tê cả da đầu: “Chúng ta ở đây sẽ không bị phát hiện ra chứ?” Nhưng y vừa mới nói xong, Úc Linh ở phía xa xa bỗng nhiên hướng ánh mắt về phía vị trí của bọn họ. “Cái miệng quạ đáng chết của ngươi.” Lữ Thiếu Khanh tức chết, không nói hai lời, một cước đạp Quản Đại Ngưu từ trên trời xuống.

Chương 533 - Chúng ta chỉ là đi ngang qua, không nhìn thấy gì hết

Chương 533: Chúng ta chỉ là đi ngang qua, không nhìn thấy gì hết. Úc Linh ở xa mặc dù không nhìn thấy được sự tồn tại của Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh nhưng nàng ta vẫn cảm nhận được có người đang nhìn chằm chằm bọn hắn. Nàng ta không đi truy sát Triều Khải mà trong lòng nàng ta cảm nhận được sự bất an mơ hồ. Còn về phần đám người Thiên Cung môn kia thì dẫn theo Triều Khải rời đi, nàng ta cầu còn không được. Năm người bọn hắn chẳng qua chỉ là quân tiên phong, chủ lực còn ở phía sau. Có thể kéo dài thời gian càng lâu càng tốt. Nhiệm vụ lần này vô cùng trọng đại, tuyệt đối không thể có nửa phần sai sót. Nếu không cho dù thân phận của nàng ta có tôn quý đến mấy thì cũng phải chết. “Đội trưởng, làm sao bây giờ?” “Không đi giết bọn hắn sao?” “Bọn hắn chạy trốn, tin tức sẽ truyền trở về.” Đám thủ hạ bên dưới thấy người của Thiên Cung môn chạy trốn thì vô cùng sốt ruột. Bọn hắn nhao nhao chờ mệnh. “Đội trưởng, để ta đi giết bọn hắn.” “Nhân loại yếu đuối không chịu nổi một kích, không cần phải sợ hãi rụt rè.” Úc Linh tự có lo nghĩ của nàng ta, nàng hừ một tiếng: “Người cho rằng giết bọn hắn thì có thể giấu diếm tin tức sao? Không nên quên, bọn hắn có mệnh giá. Tất cả bọn hắn đều chết ở đây rồi, cao thủ tông môn bọn hắn sẽ giết tới trước tiên.” “Cho bọn hắn trở về, với tính cách kém cỏi của nhân loại, đợi khi bọn hắn quay lại đây một lần nữa thì ít nhất phải tốn mười ngày nửa tháng. Như vậy là đủ thời gian cho chúng ta rồi.” Xuất thân Úc Linh cao quý, lần này thân là đội trưởng dĩ nhiên phải Huống hồ, sau khi người của Thiên Cung môn rời đi, cảm giác bị nhìn chằm chằm vẫn chưa biến mất đủ để chứng minh, nơi này còn có những người khác. Nàng ta không dám mạo hiểm như vậy, lỡ như truyền tống trận bị phá hủy, nàng ta chính là tội nhân thánh tộc. Úc Linh cố gắng hết sức cân nhắc vì nhiệm vụ lần này nhưng vẫn có một người không tán đồng với nàng ta. “Đội trưởng.” Một thanh niên tuấn mỹ dị thường, ngũ quan rõ ràng như được điêu khắc, tuổi tác khoảng chừng hai mươi lăm, hai mắt gã lộ ra tinh quan, khí tức như vực sâu, vô cùng cường

đại, y lạnh lùng nói: “Đây chẳng qua chỉ là suy đoán của cô.” “Lỡ như những tên này sau khi trở về, lập tức triệu tập cao thủ đánh tới, chúng ta làm sao có thể ngăn cản được? Ý của ta là lập tức đuổi giết bọn hắn, không thể để bọn hắn tiết lộ tin tức của chúng ta ra ngoài.” Úc Linh hừ một tiếng, dường như rất không chào đón nhân viên này: “Loan Tuấn, lần này ta là đội trưởng, tới đây rồi thì hết thấy đều nghe theo mệnh lệnh của ta. Nơi này không phải Hàn Tinh, cho dù ngươi là nhi tử Thánh Chủ thì ở đây ngươi cũng phải nghe theo mệnh lệnh của ta. nếu không, ta giết ngươi, Thánh Chủ cũng sẽ không giáng tội ta đâu.” Sắc mặt Loan Tuấn âm trầm, bị một nữ nhân cười trên đầu, trong lòng của gã rất khó chịu: “Hừ, chẳng lẽ quyết sách của cô sai ta cũng không thể đưa ra ý kiến sao?” “Không sai.” Mặc dù Úc Linh là hạng nữ lưu nhưng thái độ lại hết sức cường thế, ngữ khí không cho phép được chống đối: “Cho dù mệnh lệnh có sai ngươi cũng nhất định phải chấp hành. Đừng quên, đây chính là lời Thánh chủ đã nói.” Trong lòng Loan Tuấn bốc lên lửa giận, gã chỉ hận thực lực của mình không bằng Úc Linh, nếu không cũng sẽ không ở đây chịu đựng cục tức mình. Tuy nhiên Úc Linh thấy ánh mắt của những người khác cũng có gì đó bất thường, biết trong lòng bọn hắn đồng ý với ý kiến của Loan Tuấn. Nàng ta đột nhiên cảm thấy trong lòng mệt mỏi, móa nó, chúc đội trưởng này thật không dễ làm. Nàng ta hừ lạnh một tiếng nói: “Những tên kia trốn đi rồi nhưng nơi này còn có những địch nhân khác.” “Cái gì?” Bốn người còn lại giật mình. Loan Tuấn nghe xong, lập tức cười lạnh, đánh không lại ngươi, ta sẽ gây khó dễ ngươi từ những phương diện khác để trút tức giận trong lòng. Gã lắc đầu, mặt lộ vẻ mỉa mai: “Đội trưởng, cô đang đùa à? Nơi này còn tồn tại những kẻ địch khác sao? Người đâu?” Úc Linh chỉ về một phía, nói với một người: “Tang Cát Cát, ngươi bắn một mũi tên về phía vị trí đó.” Nàng ta chỉ về vị trí của Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh. Đội viên Tang Cát Cát nghe vậy lúc này liền rút cung tiễn ra, nhưng Loan Tuấn lại ngăn hắn ta lại, gã đứng ra: “Hừ, để ta, ta muốn xem thử rốt cuộc là có kẻ địch gì?” Loan Tuấn không muốn bỏ qua cơ hội làm xấu mặt Úc Linh. Gã không tin có kẻ địch ẩn nấp mà không bị bọn hắn phát hiện. Năm người bọn hắn đều là ngàn chọn vạn tuyển, tinh nhuệ trong tinh nhuệ. Nếu quả như thật có kẻ địch thì chắc chắn sẽ không thể nào qua mắt được đám người bọn hắn. Úc

Linh không từ chối, mặc cho Loan Tuấn xuất thủ. Trong tay Loan Tuấn xuất hiện một thanh phi kiếm, sau khi phi kiếm xuất hiện vang lên tiếng ong ong, thân kiếm lóe lên quang mang khiến người ta run sợ, tản mát ra một cỗ khí tức âm lãnh. “Đi!” Loan Tuấn bắn thẳng về phía Úc Linh chỉ, phi kiếm như mũi tên, dũng mãnh và lẫm liệt phát ra tiếng rít kinh khủng trên không trung, bộc phát ra một cỗ uy áp cường đạo bao phủ cả một vùng. Phi kiếm càng tới gần, trong không khí vẫn không hề có bất kỳ động tĩnh gì, Loan Tuấn cười lạnh không thôi, lắc đầu: “Nào có kẻ địch gì chứ. Chẳng qua do đội trưởng cô nhảy cảm quá thôi.” Gã vừa dứt lời, trên bầu trời phía xa xa như được một tấm vải lau sạch, để lộ ra ba bóng người. Phi kiếm của Loan Tuấn chỉ xẹt qua bên cạnh người bọn họ. Người bên Úc Linh thất kinh, ngay cả Úc Linh cũng trở nên ngưng trọng. Lữ Thiếu Khanh hét to với Úc Linh: “Đừng làm bậy, chúng ta chỉ đi ngang qua thôi. Chúng ta không nghe thấy, cũng không nhìn thấy gì cả. Các người muốn làm gì, tùy các người.” “Đáng chết!” Trong mắt nhóm người Úc Linh lời này của Lữ Thiếu Khanh là sự khiêu khích trắng trợn. Đã trốn ở đó xem nửa ngày trời rồi còn nói như vậy, đang coi bọn hắn là đồ ngu sao?

Chương 534 - Diệt bốn con Tiểu Cường

Chương 534: Diệt bốn con Tiểu Cường “Bọn hắc đều đáng chết!” Ánh mắt Úc Linh lập tức trở nên lạnh lẽ, sát ý tràn ra nhưng phần nhiều vẫn là cảnh giác. Đám Tang Cát Cát, Tra Khê thì nộ khí trùng thiên, nghiêng răng nghiêng lợi. Loan Tuấn càng nổi trận lôi đình, phi kiếm của gã gào thét đi tới, bị bọn họ coi thường, đây là sự nhục nhã của gã. Gã là nhi tử Thánh chủ, chưa từng có ai dám coi thường gã như vậy. “Đi chết đi!” Loan Tuấn gầm thét, phi kiếm bộc phát ra khí tức cường đại hơn, xẹt qua một vòng trên không trung, đâm mạnh về phía Lữ Thiếu Khanh. “Không được kích động!” Úc Linh vội vàng hô một tiếng. Nàng ta thấy đáng vẻ bình tĩnh của mấy người Lữ Thiếu Khanh thì cảm thấy chuyện có gì đó không đúng. Nhưng lời của Úc Linh khiến Loan Tuấn càng thêm nổi giận: “Người mà là đội trưởng cái gì? Loại người như bọn hắc mà cũng sợ sao?” Sau khi nói xong, không để ý đến lời ngăn cản của Úc Linh, gã không chế phi kiếm dùng tốc độ nhanh hơn nữa lao thẳng về phía Lữ Thiếu Khanh. Phi kiếm tràn ngập khí tức kinh khủng tản mát ra quang mang màu đỏ sậm trên bầu trời như một con hỏa mãng màu đỏ, kinh khủng dọa người. Quân Đại Ngưu bị cỗ khí thế này dọa cho suýt nữa từ trên trời rơi xuống. Nhưng cho dù là Lữ Thiếu Khanh hay Kế Ngôn vẻ mặt đều bình tĩnh. Lữ Thiếu Khanh nói với Kế Ngôn: “Huynh ra tay đi, còn đứng ngây đó làm gì?” Kế Ngôn thản nhiên nói: “Quá yếu, không hứng thú.” Lữ Thiếu Khanh mắng to: “Khốn kiếp, đây là huynh muốn ở lại đây mà, huynh không ra tay còn muốn ta ra tay sao?” “Bằng không thì sao? Cũng đâu thể bảo hắc được?” Ánh mắt Kế Ngôn rơi lên người Quân Đại Ngưu. Lúc này Quân Đại Ngưu bị dọa cho sắc mặt trắng bệch, vội vàng lắc đầu. Y tuyệt đối không đánh lại mấy người ma tộc này. Lữ Thiếu Khanh mắng to, tuy nhiên sau một khắc, thần sắc hắc hắc động, xuất thủ rồi. Hắc hắc không hề có động tác dư thừa nào, khi phi kiếm giết tới hắc hắc nhẹ nhàng đưa tay trái lên, mở ra, nắm chặt, phi kiếm của Loan Tuấn bộ phận dễ dàng nắm chặt. Lữ Thiếu Khanh tay như kim sắt, một mực nắm chặt trường kiếm Loan Tuấn khiến gã không thể động đậy. Sắc mặt

Loan Tuấn đại biến, vội vàng muốn không chế phi kiếm, nhưng cho dù gã cố gắng như thế nào cũng không có tác dụng. Linh lực như đá chìm đáy biển. Càng đáng sợ chính là, một cỗ sức mạnh kinh khủng xuất hiện, cắt đứt liên hệ giữa gã và phi kiếm. Đây chính là trường kiếm bản mệnh của gã, giờ bị người ta cắt đứt liên hệ thì đầu chỉ như dùng chùy sắt đập ầm ầm lên ngực gã. “Phụt!” Máu tươi của Loan Tuấn điên cuồng phun ra, bị đá kích trầm trọng vì thế bị thương. “Không, không thể nào.” Loan Tuấn không kịp được kêu lên hoảng hốt, đây là trường kiếm bản mệnh của gã, không thể dễ dàng bị người ta cướp đi như vậy được. Trường kiếm bản mệnh của gã thật sự bị người ta cướp rồi. Có vẻ là trường kiếm tứ phẩm, nếu gã không phải nhi tử thánh chủ, với cảnh giới và thực lực bây giờ của gã căn bản không xứng có trường kiếm tứ phẩm. Nhục thể và tinh thần bị đá kích hai tầng khơi dậy hung tính của gã. Hai mắt Loan Tuấn đỏ hồng, thân hình bạo động, như một con báo bị chọc giận, nhảy từ dưới đất lên một cái mang theo lửa giận vô tận đánh về phía Lữ Thiệu Khanh. Linh khí xung quanh bị Loan Tuấn hấp thu, cơ bắp trên thân thể của gã căng lên, tràn ngập một sức mạnh cảm mạnh mẽ, giống như Ma vương hàng thế, lộ ra sự dữ tợn đáng sợ. Loan Tuấn bộc phát ra khí tức cường đại khiến Quản Đại Ngưu cảm thấy như thái dương của thiên sơn này cũng vì thế mà trở nên ảm đạm. Toàn thân Quản Đại Ngưu run rẩy, suýt chút nữa không không chế được linh lực trong cơ thể mà rơi xuống. Mặt mũi Lữ Thiệu Khanh bây giờ vô cùng không vui. Ta đã nói là đi ngang qua rồi sao vẫn không chịu tin ta? Còn dám ra tay với ta? Đáng hận hơn chính là, các người tới thì cử tên nào lợi hại một chút, sao cử đến mấy con gà yếu vậy? Sư huynh ta chứng mắt các người còn bắt ta phải động thủ. Phiền chết đi được. Mặc Quân kiếm xuất hiện trong tay. Lữ Thiệu Khanh cúi đầu thoáng nhìn Mặc Quân kiếm đang nhẹ nhàng run rẩy, truyền ra một cảm xúc khao khát. Nó muốn nuốt trường kiếm của Loan Tuấn. “Tên nào tên nấy đều không thể khiến người ta bớt lo.” Lữ Thiệu Khanh lầm bầm, sau đó vung một kiếm đánh về phía Loan Tuấn. Thực lực Loan Tuấn là Kết Đan kỳ tầng tám, gã thân ma tộc, thực lực cường hãn, cho dù là tu sĩ nhân loại như Triều Khải cũng chưa chắc có thể là đối thủ của gã. Nhưng gã đã chọc sai đối thủ, đối thủ của gã không phải tồn tại Kết Đan kỳ mà là Nguyên Anh kỳ thực sự. Hơn nữa còn là loại Nguyên Anh kỳ biến thái đến

đáng sợ. Lữ Thiều Khanh chỉ đánh ra một kiếm nhẹ nhàng. Loạn Tuấn liền cảm giác như trời sập. Lúc này Loạn Tuấn mới chính thức cảm nhận được sự kinh khủng của Lữ Thiều Khanh. Giờ khắc này gã mới biết được thực lực thật sự của Lữ Thiều Khanh. “Nguyên, Nguyên Anh!” Loạn Tuấn hét âm lên như nữ nhân, đã mất đi sự độ lượng nên có của nhi tử Thánh chủ, chỉ còn lại sự hoảng sợ. Cho dù là ở thế giới kia của bọn hắn thì Nguyên Anh kỳ cũng là đại năng một phương, chắc chắn không phải là người tu sĩ Kết Đan kỳ như bọn hắn có thể chống đỡ được. Sau khi Loạn Tuấn biết Lữ Thiều Khanh là Nguyên Anh kỳ thì cũng mất đi ý định chống cự. Gã muốn chạy trốn nhưng một kiếm này đã khóa chặt gã, không thể trốn đi đâu được. Về phần ngăn cản... Kiếm quang rơi xuống, hét thảm một tiếng. Khí tức Loạn Tuấn biến mất, đợi khi kiếm quang biến mất, chỉ để lại một khối thi thể người mang áo giáp rách rưới. “A?” Lữ Thiều Khanh kinh ngạc, vẫy tay, thi thể Loạn Tuấn bay đến trước mặt hắn, nhìn kỹ một chút, Lữ Thiều Khanh lập tức lộ ra vẻ đau lòng. “Móa, đây là linh giáp tứ phẩm?” “Khốn kiếp, thua thiệt lớn rồi.”

Chương 535 - Ta là người yêu hòa bình

Chương 535: Ta là người yêu hòa bình
Lữ Thiếu Khanh đâm ngực dậm chân, không ngờ khôi giáp không đáng chú ý này lại là linh giáp tứ phẩm. Ít nhất cũng phải giá trị mười mấy vạn viên linh thạch giờ lại bị một kiếm của hắn bỏ hồng mất. Sau khi đau lòng một lúc Lữ Thiếu Khanh mới thở dài một hơi, tiện tay ném thi thể Loan Tuấn đi. Sau đó tay trái của hắn dùng sức, trường kiếm đoạt được vang lên tiếng gầy, một cỗ linh khí vô hình tuôn ra sau đó chui vào trong Mặc Quân kiếm. Lữ Thiếu Khanh hơi tò mò, Mặc Quân kiếm cũng có năng lực thôn phệ à? Lữ Thiếu Khanh lật nhìn một hồi, nhìn thấy Mặc Quân kiếm không bị ảnh hưởng gì thì không thèm để ý nữa. Hắn gầy Mặc Quân kiếm một cái, quát: “Sau này bỏ sức một chút, nếu không đừng mong ta cho ngươi ăn.” Mấy chục vạn linh thạch đấy. “Keng.” Mặc Quân kiếm chấn động một chút, một cảm xúc vui sướng phát ra. Ánh mắt Lữ Thiếu Khanh rơi lên bốn người Úc Linh, lộ ra sát ý. Không nói hai lời, hắn từ trên trời giáng xuống đánh về phía bọn Úc Linh. Kế Ngôn không có ý định xuất thủ, làm sư đệ hắn chỉ có thể diệt cỏ tận gốc, giết chết những tên gọi là ma tộc này. Muốn gây rắc rối cho hắn? Mấy tên tiểu cường các ngươi chết hết cho ta. Ánh mắt Lữ Thiếu Khanh hung ác, với hắn mà nói, chỉ cần là kẻ địch gây phiền phức cho hắn thì đều phải chết. Trong tầm mắt mấy người Úc Linh, Lữ Thiếu Khanh như tiên nhân trên trời hạ phàm mang theo sự giáng lâm kinh khủng. Kiếm quang kinh khủng che lấp mặt trời, vô số hỏa diễm tựa như từ trong hư không nhảy ra. Từng đóa từng đóa hỏa diễm như đóa hoa tiên diễm, kiêu diễm ướt át, từng đạo kiếm ý như rắn độc tàn nhẫn, trí mạng khát máu. Đội trưởng Úc Linh cảm đầu cảm nhận được kiếm ý khủng khiếp liên kinh ngạc đến mức hoa dung thất sắc, kêu to lên: “Tránh ra, mau tránh về trong trận pháp.” Úc Linh không hề có ý định chống cự gì, quá mạnh. Một kiếm diệt Loan Tuấn, tay không bẻ gãy trường kiếm tứ phẩm, tuyệt đối không phải Nguyên Anh kỳ bình thường. Nàng ta chỉ hận ban nãy mình không ngăn cản Loan Tuấn cho nên đã trêu chọc phải tồn tại khủng bố như vậy. Những người khác mặc dù

cuồng ngạo nhưng đối mặt với một kiếm này, tâm trạng của bọn hắc chưởng khác Úc Linh là mấy. Thật là đáng sợ. Nhưng một kiếm này của Lữ Thiếu Khanh tới quá nhanh, ngoài Úc Linh ba người khác đã chậm một trước, bị kiếm quang của Lữ Thiếu Khanh bao phủ ngoài đại trận. “A!” Ba tiếng tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên, khí tức của ba Tra Khê, Tang Cát Cát biến mất, cùng rời đi theo Loan Tuấn. Úc Linh bị dọa đến mức toàn thân run lên, tê cả da đầu, sau lưng nàng ta là lửa cháy ngập trời, từng đạo kiếm ý hủy diệt thiên địa, thê phải hủy diệt nàng ta. Lữ Thiếu Khanh thấy Úc Linh trốn trong đại trận thì ánh mắt lóe lên tia độc ác, dự định hủy luôn cả trận pháp này. Nhưng mà lúc này, pho tượng trong trận pháp một lần nữa hiển lộ ra, quang mang màu đỏ sậm chợt lóe lên, giữa trời đất khôi phục lại bình tĩnh. Một kiếm của Lữ Thiếu Khanh đều bị hấp thu vào trong pho tượng. “Ông trời ơi!” Lữ Thiếu Khanh mắng to: “Pho tượng này rốt cuộc là thứ gì?” Lần đầu tiên Lữ Thiếu Khanh gặp pho tượng quỷ dị như vậy, khiến người ta cảm thấy giống như một người sống vậy. Rõ ràng là hắc tâm của trận pháp nhưng lại có thể có công năng như vậy. Là tông sư trận pháp nhưng hắc cũng không làm được điểm này. Lữ Thiếu Khanh xông đến nói với Kế Ngôn: “Đánh nó cho ta.” Ngôn lắc đầu, trong ánh mắt có mấy phần hứng thú: “Thực lực người chế tác ra pho tượng còn mạnh hơn cả Hóa Thần.” Sau khi Lữ Thiếu Khanh nghe thấy câu này thì không nói hai lời một lần nữa phóng tới chỗ trận pháp, sát ý như thủy triều tràn khắp cả bầu trời. Quản Đại Nguru cảm nhận được cỗ sát ý này, trong lòng run rẩy, cái này, chuyện này quá đáng sợ, tên này định làm gì vậy? “Hắc, hắc muốn làm gì?” Quản Đại Nguru không biết vì sao Lữ Thiếu Khanh lại đột nhiên nhiệt tình như vậy. Ban nãy hắc còn la hét mau chóng rời khỏi nơi này, có thể chạy bao xa thì chạy bấy xa không thể dính vào chuyện này khiến Quản Đại Nguru một lần nữa cho rằng Lữ Thiếu Khanh là kẻ nhất gan nhất, sợ phiền phức nhất, sợ chết nhất trên thế giới này. Vậy mà bây giờ, Lữ Thiếu Khanh sát khí sôi trào, sát ý đầy trời đủ để hủy diệt mấy vạn người. Kế Ngôn không nhìn được, hiểu ý cười một tiếng, nói khẽ: “Hắc đang muốn nhanh chóng bóp chết nguy hiểm từ trong trứng nước.” Kế Ngôn hiểu rõ Lữ Thiếu Khanh, Lữ Thiếu Khanh cũng phát giác được sự kinh khủng của pho tượng, đây tuyệt đối không phải là thứ Hóa Thần có thể chế tác được. Tồn tại

cảnh giới Hóa Thần đã đủ khiến Lữ Thiếu Khanh hãi hùng khiếp vía, đi ngủ cũng không an ổn. Nếu một người còn mạnh hơn Hóa Thần lại đến chẳng phải sẽ dọa chết hắn sao? Nếu như đã xuất thủ, gây thù chuốc oán với ma tộc rồi vậy thì phải mau chóng giết ma tộc trước mặt, phá hỏng đại trận để tránh sau này liên tục có những kẻ mạnh hơn xuất hiện. Nhưng, nào có đơn giản như vậy. Trong lòng Kế Ngôn trầm nghĩ. Lữ Thiếu Khanh mặt mũi tràn đầy sát khí đi tới, nhìn chăm chăm Úc Linh trốn trong đại trận. Úc Linh ẩn nấp dưới khôi giáp trong lòng rụt rè, sắc mặt trắng bệch. Đối mặt với Lữ Thiếu Khanh, nàng ta cảm thấy Lữ Thiếu Khanh mới thật sự là ma tộc, ánh mắt lạnh như băng, khí tức kinh khủng, không để cho nàng ta dám hành động thiếu suy nghĩ, càng thêm không dám bước ra khỏi đại trận một bước. Lữ Thiếu Khanh muốn đi vào, nhưng nhìn pho tượng có chút phát ra ánh sáng, hắn không dám. Biểu hiện của pho tượng không giống như vật đã chết. Hắn dám vào, nói không chừng sẽ bị pho tượng giết chết. Lữ Thiếu Khanh nhìn chăm chăm Úc Linh một hồi, bỗng nhiên sát khí rút đi, biến hóa nhanh chóng khiến người ta một lần nữa tưởng rằng mình bị ảo giác.

Chương 536 - Ta là người yêu hòa bình

Chương 536: Ta là người yêu hòa bình (tt)“Cô nương, ra uống chén trà chứ?”Lữ Thiếu Khanh cười tủm tỉm, như một vị công tử trọc thể nho nhã lễ độ khiến người ta nảy sinh hảo cảm.Nhưng theo Úc Linh, Lữ Thiếu Khanh như thế này giống như là một con hồ ly giao hoạt.Nàng ta có dự cảm, nàng ta dám bước ra một bước, Lữ Thiếu Khanh tuyệt đối sẽ lập tức giết nàng ta.Úc Linh nhìn Lữ Thiếu Khanh đang mỉm cười, hít sâu mấy hơi, để cho trái tim kinh hoàng của mình tĩnh táo lại.Úc Linh nhìn thẳng Lữ Thiếu Khanh, trong con mắt màu tím mang theo cảnh giác cùng hiếu kì, Nguyên Anh kỳ trẻ tuổi như vậy dù là ở chỗ kia của nàng ta cũng không có mấy người, đó cũng là thiên tài trong thiên tài, yêu nghiệt trong yêu nghiệt.Nàng ta khẽ hé môi son, hỏi: “Người là ai?”Lữ Thiếu Khanh cười tủm tỉm, thanh âm trầm ngập mê hoặc: “Một người yêu hòa bình, thích kết giao bằng hữu, ra đi, đứng trong đại trận không thoải mái đâu. Ta vẫn luôn đề xướng nhân loại và ma tộc, phải, chung sống hòa bình với thánh tộc, mọi người vốn là người một nhà, cần gì phải khiến cho người chết ta sống chứ?”Úc Linh nhìn đáng vẻ trách trời thương dân của Lữ Thiếu Khanh không kìm được liếc Lữ Thiếu Khanh một cái, trên mặt của người đang viết rõ hai chữ “lừa đảo” đầy.Nhìn hành động ban nãy của người là biết người không thể nào là người yêu hòa bình, thích kết giao bằng hữu được. Tưởng ta là đứa trẻ lên ba chắc?Úc Linh liếc mắt một cái, cho dù thân mang khôi giáp, cũng không ngăn cản được phong tình vạn chủng của nàng ta.Nhưng Lữ Thiếu Khanh không hề có cảm xúc gì với điều này, ánh mắt của hắn âm u, muốn che giấu suy nghĩ thật của hắn.Hắn thấy Úc Linh không chịu ra thì hơi đau đầu nhưng hắn lại không dám tùy tiện đi vào.Cái pho tượng đáng chết này khiến hắn vô cùng kiên kỵ.Bạch quang lóe lên, Mặc Quân kiếm một lần nữa xuất hiện trong tay.“Nha đầu, ra.”Lữ Thiếu Khanh tức giận chỉ vào Úc Linh nói: “Mau ra đây, bằng không lát nữa ngươi sẽ phải hối hận đấy.”Úc Linh đã hoàn toàn tĩnh táo lại.Nàng ta tin chắc rằng Lữ Thiếu Khanh không làm gì được đại trận này.Nàng ta nhìn Lữ Thiếu Khanh,

con mắt màu tím lộ ra khinh thường: “Đại trận này do thánh tộc chúng ta hao tổn trăm ngàn năm để bố trí, Thánh chủ cùng mấy vị đại trưởng lão đồng loạt ra tay há lại có thể bị loại người như ngươi phá hư?” Lữ Thiệu Khanh hừ một tiếng, xuất thủ. Ly Hỏa kiếm quyết thức thứ hai. Trong mắt Úc Linh lóe lên tia kiêu sọ, tự như trong nháy mắt đã tới buổi tối, trên trời xuất hiện vô số ngôi sao, như vô số ngôi sao cùng rơi xuống hóa thành tinh hỏa đầy trời, lại như mưa đầy trời rơi lên đại trận. Linh khí cuồng bạo tứ ngược, kiếm ý phong mang tất lộ, kiếm mang chói mắt xẹt qua rơi mạnh lên đại trận. Đại trận run rẩy dữ dội khiến Úc Linh một lần nữa cho rằng đại trận sẽ cứ thế bị phá mất. Vẫn là pho tượng, quang mang màu đỏ sậm chột lóe lên, kiếm của Lữ Thiệu Khanh lại một lần nữa bị pho tượng hấp thu. Úc Linh nhìn đại trận bình tĩnh trở lại thì nhẹ nhàng thở phào, ánh mắt nhìn Lữ Thiệu Khanh mang theo kiêng kỵ thật sâu đậm, thật là đáng sợ. Loại người này cho dù là ở Hàn Tinh cũng là tồn tại đứng đầu, người cùng cảnh giới, không có mấy người đánh thắng được hắn. Có lẽ chỉ có Thánh tử mới có thể là đối thủ của hắn. Trong lòng Úc Linh thâm nghĩ, đồng thời có mấy phần uể oải. Chẳng lẽ người ở tổ địa này đều đáng sợ như vậy sao? Tùy tiện đi ngang qua cũng có cao thủ tuyệt thế bậc này xuất hiện. “Đáng ghét, tới tiếp đây!” Lữ Thiệu Khanh nảy sinh ác độc, phát tay một chiêu, Tiên Hỏa Cầu Thuật tung ra. Hỏa cầu to lớn từ trên trời giáng xuống, lại một lần nữa dọa cho Úc Linh sợ hãi. Lần đầu tiên nhìn thấy pháp thuật khủng bố như vậy khiến nàng ta một lần nữa hoài nghi, người ma tộc bọn hắn còn có cơ hội trở lại thế giới này sao? Hỏa cầu cực lớn nện lên đại trận sinh ra những cú nổ cường đại, sóng xung kích to lớn san phương viên vài dặm xung quanh thành bình địa. Đại trận cũng một lần nữa xảy ra rung động dữ dội trong cú nổ kịch liệt, có không ít nơi đã bị sụp đổ, tổn hại, trận văn biến mất. Điều này khiến Úc Linh sợ hãi. Đại trận bị phá, nàng ta chết cũng không sao. Nàng ta chỉ sợ vì thế làm trễ nải đại sự của thánh tộc thì lúc đó nàng ta có chết trăm lần không đủ, gia tộc cũng sẽ bởi vậy bị liên lụy. Úc Linh muốn đi ngăn cản tuy nhiên vẫn là pho tượng ra tay. Vẫn là quang mang màu đỏ sậm hiện lên, đại trận khôi phục lại bình tĩnh, hơn nữa những nơi bị phá hỏng đều được khôi phục, giống như có người tự mình đến tu bổ đại trận. Móa nó! Lữ Thiệu Khanh tức giận đến mức sắp bốc khói. Đây rốt cuộc là

pho tượng quái quỷ gì, khó chơi đến như vậy. “Đồ chết tiệt, tức chết ta rồi.” Trong lòng Úc Linh bình tĩnh lại, đây là pho tượng đích thân Thánh chủ làm, uy lực quả nhiên không phải bình thường. Úc Linh vô cùng tự tin nhìn Lữ Thiếu Khanh tức hồng hển, cười lạnh liên tục, không kìm được trào phúng: “Nhân loại yếu đuối, người từ bỏ đi, dựa vào người không phá hỏng được đại trận đâu.” Lữ Thiếu Khanh trừng Úc Linh một chút, sau đó quay đầu, quát Kế Ngôn: “Còn đứng ngây ra đó làm gì? Xuống đây xử pho tượng này đi.” Kế Ngôn lướt tới, bạch y tung bay, khí chất hơn người. Úc Linh nhìn Kế Ngôn ánh mắt lóe lên vẻ khác lạ, người khí chất như thế cho dù là nàng ta cũng là lần đầu tiên nhìn thấy. Trong lòng nàng ta đang thầm so sánh Thánh tử với Kế Ngôn, cảm thấy về vẻ ngoài thì cho dù là Thánh tử cũng không bằng Kế Ngôn. Không ngờ lại có nhân vật như vậy. Trong lòng Úc Linh thầm nói, tuy nhiên ta không tin người có thể làm được gì đại trận. Vừa rồi Lữ Thiếu Khanh công kích hai lần đều không có hiệu quả khiến nàng ta càng thêm tự tin vào đại trận. Kế Ngôn nhìn pho tượng hơi phát sáng lại nhàn trận pháp to lớn. Hắn ta nói với Lữ Thiếu Khanh: “Ta lại muốn xem thử có ma tộc mạnh hơn đến đây không.”

Chương 537 - Một kiếm kinh khủng

Chương 537: Một kiếm kinh khủng “Ta đánh chết huynh trước đây, có tin không?” Tương lai ma tộc, ta hóa thành ma tộc giết chết huynh trước. Lữ Thiếu Khanh giờ kiếm lên, đe dọa Kế Ngôn, sau khi dọa xong lại cầu khẩn: “Nhanh, động thủ. Hỗ trợ, đại ca, coi như ta van huynh. Pho tượng mạnh như vậy, huynh đánh nó nó cũng coi như được giao thủ với cao thủ mà. Giờ chúng ta quá yếu, đừng làm bậy.” Pho tượng được dùng vật liệu cao cấp, cộng thêm khí tức ẩn chứa bên trong, với thực lực của hắn bây giờ căn bản không thể làm gì được pho tượng. Chỉ có thể trông cậy vào Kế Ngôn. Kế Ngôn nhìn dáng vẻ Lữ Thiếu Khanh, trầm mặc một lát, suy tính một phen, nói: “Ta chỉ xuất thủ một lần.” “Được rồi, một lần thì một lần, nhưng đừng có lười biếng, phải toàn lực xuất thủ, sau một lần, huynh muốn làm gì ta không ngăn cản huynh nữa, dù huynh muốn xử cô nương này ta cũng xé quần giúp huynh.” Úc Linh nghe thấy thì giận dữ, đồ vô sỉ. Nàng ta giận quá bật cười, ngữ khí tràn đầy trào phúng: “Chỉ dựa vào sức các người mà cũng muốn đánh nát pho tượng Thánh Chủ tự tay chế tác sao? Người ngốc nói mê, đừng mơ tưởng nữa.” Lữ Thiếu Khanh giận dữ chỉ vào Úc Linh: “Cô nàng đừng phách lối, chờ lát nữa người sẽ phải khóc đấy.” “Đúng rồi.” Lữ Thiếu Khanh lập tức lại đổi sắc mặt, khôi phục lại bình tĩnh: “Thánh chủ các người lợi hại chừng nào? Là Hóa Thần sao?” “Hóa Thần?” Úc Linh cười lạnh: “Thánh Chủ hùng tài đại lược, thực lực kinh người, thiên hạ vô song, há Hóa Thần có thể so sánh được?” Móa nó. Đầu Lữ Thiếu Khanh lại lớn hơn, không phải là Luyện Hư hay là Hợp Thể đấy chứ? Mệnh của ta khổ quá mà? Sao mà chỉ muốn nằm ngửa thôi cũng khó đến như thế? Ta trêu chọc phải ai vậy? Về mặt Lữ Thiếu Khanh lại thay đổi như sắp khóc đến nơi. Úc Linh nhìn thấy trong lòng thầm nói, tên này định trở mặt à? Trong một thời gian ngắn đã thay đổi mấy biểu cảm rồi. Lữ Thiếu Khanh đi thúc giục Kế Ngôn: “Nhanh lên, toàn lực đi, đừng lười biếng cho ta, bằng không ta với huynh không xong đâu.” Ngữ khí phách lối, thái độ cuồng vọng, không hề có dáng vẻ đang nhờ vả người khác làm việc. Kế Ngôn quát: “Ồn ào

quá, đi sang một bên.”“Được.”Lữ Thiếu Khanh không nói hai lời, lập tức hấp tấp chạy sang một bên.Kế Ngôn chậm rãi bay lên bầu trời, không vội vã ra tay mà lẳng lẳng đánh giá đại trận và pho tượng.Úc Linh ngẩng đầu, ánh mắt nhìn chăm chăm Kế Ngôn.Bề ngoài Kế Ngôn lạnh lùng phiêu dật, khí chất xuất chúng, cho dù là nhìn thấy hấn ta thì cũng đều sẽ gấn cho hấn ta cái mác cao thủ.Đây là lần đầu tiên Úc Linh gặp Kế Ngôn nhưng Kế Ngôn cho nàng ta cảm giác rất nguy hiểm, khiến nàng ta cảm thấy Kế Ngôn đáng tin cậy hơn Lữ Thiếu Khanh rất nhiều.Dạng người như Lữ Thiếu Khanh đã khùng bố như vậy thì càng đừng nhắc tới Kế Ngôn.Kế Ngôn đứng ở trên bầu trời, khoảng cách rất xa, ở trong mắt Úc Linh, Kế Ngôn trên trời chỉ lớn bằng một con chim, nhưng bóng dáng nhỏ bé ấy lại tạo cho nàng ta áp lực cường đại.Tuy nhiên nàng ta nhìn thoáng qua chung quanh, lại nhìn pho tượng một chút, trong lòng trấn tĩnh lại.Đây là pho tượng Thánh chủ chế tác, tuyệt đối không phải thứ hấn ta có thể phá hư.Kế Ngôn động rồi, Vô Khâu kiếm chậm rãi đưa ra, bình bình đạm đạm đâm ra một kiếm.Một kiếm hết sức bình thường, cho dù là Úc Linh hay Quản Đại Ngu, theo bọn hấn nghĩ thì một kiếm này của Kế Ngôn hết sức bình thường.Dáng vẻ của nó phổ thông như một người mới học, vừa được chạm vào kiếm vậy.Quản Đại Ngu không nhìn được thâm thì: “Nhìn cũng không lợi hại lắm.”“Ngu xuẩn!”Lữ Thiếu Khanh không kìm được mắng một câu, sau đó nét mặt của hấn trở nên vô cùng ngưng trọng.Quản Đại Ngu không phục, ta nói thật mà, chẳng lẽ còn không cho phép ta được nói thật?Nhưng mà, sau một khắc, trời đất mây kéo gió cuốn, Vô Khâu kiếm trong tay Kế Ngôn sáng lên quang mang mãnh liệt, hóa thành một kiếm kinh thiên.Một kiếm này, như là một kiếm của tiên nhân, bộc phát ra kiếm quang không thể địch nổi, đánh nát tinh thần đầy trời, chém đứt tinh hà, tru diệt thế giới ngàn vạn.Lại như một kiếm bạt nát hư không, vượt qua dòng sông lịch sử, chôn vùi thời gian vô tận, vỡ nát vô số thiên địa.Sắc mặt Quản Đại Ngu hoàn toàn thay đổi, lại một lần nữa từ trên trời rơi xuống.Thời khắc này toàn thân Úc Linh cũng lạnh lẽo, linh hồn run rẩy, cả người không tự chủ được run lên.Úc Linh trơ mắt nhìn một kiếm này, khí tức huyền diệu, tối nghĩa khó hiểu, Úc Linh cảm nhận thấy ánh mắt của mình khó chịu.“Phụt!”Linh lực trong cơ thể bắt đầu trở nên hỗn loạn, linh lực trong cơ thể như nai con bị kinh

sợ, tán loạn trong cơ thể, không cách nào bình tĩnh được. Cuối cùng, Úc Linh không kìm được miệng phun máu tươi, sắc mặt nàng ta trắng bệch, vội vàng cúi đầu, không còn dám nhìn. Một kiếm này đã vượt ra khỏi nhận biết của nàng ta, nàng ta mà còn dám nhìn tiếp thì sẽ chỉ khiến bản thân bị hủy diệt. Phô tượng dường như cũng cảm nhận được nguy cơ, quang mang đại thịnh, hào quang nồng đậm màu đỏ sậm bộc phát, như thông qua mặt trời màu đỏ, phương viên hơn mười dặm đều hóa thành một mảnh màu đỏ. Hào quang màu đỏ sậm hóa thành một tầng bình chướng, bên ngoài lưu quang chớp động như máu tươi, vô cùng chói mắt. Bình chướng rất dày mang đến cho Úc Linh cảm giác vô cùng an toàn, trong lòng Úc Linh không kìm được nhẹ nhàng thở phào. Không sao đâu. Trong lòng Úc Linh thầm nói. Sau một khắc, một kiếm này đã tới. Trong chốc lát, Úc Linh cảm giác được rung động dữ dội, tựa như thiên địa sụp đổ, tận thế, hết thảy đều rơi vào hủy diệt. Loại cảm giác khủng bố kia lại một lần nữa giáng lâm, Úc Linh quỳ trên mặt đất, thân thể lại một lần nữa rung lên trong chấn động. Lần này, nàng ta cảm nhận rõ ràng uy hiếp của tử vong. Kiếm quang không thể địch nổi, kiếm ý kinh khủng như phong bạo tứ ngược đại trận. Tám bình chướng màu đỏ sậm trước kiếm quang không hề có chút tác dụng nào, như vỏ trứng bị đánh xuyên, vỡ vụn, lại một lần nữa hóa thành quang mang đỏ sậm đầy trời.

Chương 538 - Một kiếm kinh khủng

Chương 538: Một kiếm kinh khủng
Trong mắt Úc Linh quang mang màu đỏ sậm cùng với kiếm quang bạch sắc đang giằng co qua lại, va chạm kịch liệt, bộc phát ra khí tức hủy diệt. Quang mang đại trận lại dần dần ảm đạm xuống, trận văn dập tắt từng đạo, đại trận bắt đầu sụp đổ giống như sắp hoàn toàn hủy diệt trong một kiếm này. Úc Linh vừa sợ vừa giận, nhưng nàng ta không còn bất kỳ biện pháp nào, nàng ta không cách nào động đậy, cũng không dám động đậy. Nàng ta nghiêm túc quỳ gối dưới chân pho tượng, không dám bước ra nửa bước. Kiếm quang kinh khủng, phàm là nàng ta dám dính vào một chút trong nháy mắt sẽ phi hồi yên diệt. Điều duy nhất Úc Linh có thể làm là cầu nguyện trong lòng, cầu nguyện có thể chịu đựng được qua ải này. “Keng!” Một tiếng kim qua giao minh kinh thiên vang lên, vô số kiếm quang một lần nữa bị quang mang đỏ sậm thôn phệ, biến mất không còn tăm tích. Giữa thiên địa khôi phục lại bình tĩnh. Quang mang màu đỏ sậm lan tràn, giống như nước thủy triều bao trùm lấy đại trận. Đợi đến khi hào quang màu đỏ sậm tán đi, đại trận lại một lần nữa trở về hình dáng ban đầu, hoàn hảo như lúc ban đầu. Trong lòng Úc Linh thầm thở phào, nhìn đại trận trở về hình dáng ban đầu, mặt nàng ta lộ vẻ vui mừng. Không hổ là kiệt tác của Thánh Chủ cùng chư vị trưởng lão. Úc Linh không kìm được nhìn về phía Kế Ngôn ở bên ngoài, Kế Ngôn đã thu kiếm đứng đó không có ý định tiếp tục xuất thủ. Ánh mắt Úc Linh mang theo sự kính sợ sâu đậm. Nàng ta có thể khẳng định, cho dù Thánh tử đã là Nguyên Anh kỳ thì cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của Kế Ngôn. Thánh tử thánh tộc của nàng ta còn kém Kế Ngôn. Mặc dù suy nghĩ này có thể làm tăng uy phong người khác, diệt sĩ khí bên mình nhưng nàng ta không cách nào bóp chết suy nghĩ này. Một kiếm vừa rồi tràn đầy đại đạo huyền diệu, không phải một Kết Đan kỳ như nàng ta có thể lý giải được. Nàng ta tin, cho dù là Thánh tử tới, đối mặt với một kiếm này thì cũng chỉ có vận lạc thua trận. Kiếm quang rút đi, Quân Đại Ngưu lau vết máu bên khóe miệng. Sắc mặt y trắng bệch, vừa rồi y cũng thổ huyết. Một kiếm kia của

Kế Ngôn quá kinh khủng, y không nhìn được, cũng không tiêu hóa được. Nếu không phải y kịp dời ánh mắt đi thì sẽ chỉ bị thương càng nặng, thậm chí mắt mù cũng có thể. Thật là đáng sợ. Trong lòng Quản Đại Ngu nhất thời cảm thấy khó xử. Nhìn đôi sư huynh đệ Kế Ngôn và Lữ Thiểu Khanh y cũng không biết nên dành ba chữ đáng sợ nhất cho ai là đúng. Thực lực Kế Ngôn đáng sợ còn Lữ Thiểu Khanh thực lực cường hãn không nói, tính cách còn ác liệt, Quản Đại Ngu cảm thấy thiên hạ đệ nhất ác nhân trừ hắn ra không còn có thể là ai khác. Đôi sư huynh đệ này, ai là kẻ đáng sợ nhất, trong lòng Quản Đại Ngu không cách nào kết luận được. Hai người đều kẻ đáng sợ. Lữ Thiểu Khanh cũng bị một kiếm của Kế Ngôn làm cho sững sờ. Một lúc lâu sau hắn mới hỏi Kế Ngôn: “Một kiếm này chính là thứ huynh lĩnh ngộ được.” Kế Ngôn gật đầu, mang trên mặt mấy phần tiếc nuối: “Còn kém một chút.” Lữ Thiểu Khanh rất cặn lời, cuối cùng không kìm được mắng người: “Huynh có còn cho người ta sống nữa không hả?” Quá mạnh, cứ thế này sớm muộn gì cũng hành chết ta thôi. Kiếm ý cảnh giới đệ tam trọng ta còn chưa lĩnh ngộ được huynh đã lĩnh ngộ được thứ mới rồi. Mọi nó. Sau khi Lữ Thiểu Khanh mắng xong lại lập tức thay đổi một khuôn mặt khác, lấy lòng nói: “Hay là, chỉ bằng bỏ thêm vài kiếm nữa, lĩnh ngộ thử xem.” “Tốt nhất là đánh ra mười kiếm, một trăm kiếm, không chừng bỏ xong pho tượng huynh sẽ hoàn toàn lĩnh ngộ.” Vừa rồi phản ứng của pho tượng hắn đều nhìn trong mắt, hắn tin, chỉ cần Kế Ngôn tiếp tục, pho tượng sớm muộn cũng sẽ vỡ nát. Úc Linh bị dọa chết, một kiếm của Kế Ngôn đã khiến nàng ta hoài nghi nhân sinh rồi. Nếu lại đánh một kiếm nữa, đại trận chịu đựng được nhưng nàng ta không chống đỡ được. Quá kinh khủng. Nàng ta vội vàng quát: “Người đã nói người chỉ xuất thủ một lần.” Cao thủ, người phải giữ chữ tín, thân phận của người không cho phép người nói lời không giữ lời. Lữ Thiểu Khanh không chút khách khí mắng: “Ngậm miệng, người thì biết cái gì? Làm thật các người rồi thì ai còn biết chuyện ở đây nữa?” Đôi ý nuốt lời gì đó cũng không tồn tại. Quản Đại Ngu chú ý thấy ánh mắt Lữ Thiểu Khanh vô tình hay cố ý rơi lên người mình. Trong lòng y mắng to, tên khốn kiếp này định giết người diệt khẩu à? Tên khốn kiếp này mới là kẻ đáng sợ nhất. Lúc này Quản Đại Ngu đã ban phát danh hiệu kẻ đáng sợ nhất cho Lữ Thiểu Khanh. Kế Ngôn không định tiếp tục xuất thủ, hắn ta nói với

Lữ Thiếu Khanh: “Cứ vậy đi, chờ xem thử đối phương còn ai tới không.” Kế Ngôn vẫn hi vọng có thể so chiêu với cao thủ ma tộc một chút. Lữ Thiếu Khanh tức chết, trợn mắt với Kế Ngôn: “Huynh không muốn xử cô nàng này sao? Nữ nhân ma tộc chắc chắn rất xinh đẹp. Mau, phá đại trận đi, ta sẽ đưa nàng ta lên giường huynh.” Úc Linh hận đến mức nghiến răng, tên khốn kiếp này. Lần đầu tiên nhìn thấy kẻ hạ lưu vô sỉ như vậy. Kế Ngôn lạnh lùng nhìn Lữ Thiếu Khanh, hừ một tiếng: “Đệ có muốn thử một kiếm này của ta không?” Móa. Lữ Thiếu Khanh không nói hai lời, một lần nữa trở mặt. Hắn gầm thét với Úc Linh: “Người của Ma tộc, người người có thể tru diệt, hôm nay ta phải thay trời hành đạo, chém chết ma tộc tội nghiệt ngập trời ngươi.” Kế Ngôn không định xuất thủ, Úc Linh trong lòng tự tin. Thiếu Khanh rất mạnh, nhưng trong mắt nàng ta Lữ Thiếu Khanh không có sức uy hiếp bằng Kế Ngôn. Hơn nữa... Úc Linh đứng dưới chân pho tượng, sau lưng là pho tượng khiến nàng ta có chỗ dựa, trong lòng vô cùng an ổn. Nàng ta nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh đứng trước đại trận kêu gào thì không kìm được trào phúng: “Hắn đã không làm được thì ngươi càng không thể làm được.” Nhân loại yếu đuối, ngoài kêu gào thì còn có thể làm được gì? Cuồng nộ vô năng. Nhưng sau khi nàng ta nói xong thì lại thấy Lữ Thiếu Khanh cười lạnh với nàng ta, ánh mắt nhìn nàng ta như nhìn kẻ ngớ ngẩn vậy.

Chương 539 - Pho tượng nứt rồi?

Chương 539: Pho tượng nứt rồi? “Không được? Người quay đầu nhìn xem pho tượng của người như thế nào rồi?” Cái gì? Úc Linh vội vàng quay đầu, tuy nhiên không ai nhìn thấy pho tượng có bất kỳ biến hóa nào. Vẫn bá khí, tràn ngập uy nghiêm như trước. Trong mắt nàng ta nó vẫn thần thánh không thể xâm nhập như vậy. Nàng ta nhìn một lúc, trong lòng vô cùng an tâm. Nàng ta muốn đi mắng Lữ Thiếu Khanh, đánh không lại Lữ Thiếu Khanh, trên thực lực chiếm không được tiện nghi, ngoài miệng dù sao cũng phải chiếm chút tiện nghi mới được, nếu không có lỗi với thân phận thánh tộc của mình quá. “Các người phá hủy pho tượng, các người muốn phá hỏng đại trận của thánh tộc chúng ta chứ gì. Đợi cao thủ chân chính của thánh tộc ta tới, các người chết chắc.” Úc Linh nghĩ đến đại quân thánh tộc của mình đang giết tới, trong lòng tràn ngập hi vọng. Đến lúc đó bên mình sẽ xé những tên đáng ghét này thành mảnh vỡ đầy trời. Nhưng mà! “Xoạt xoạt!” Âm thanh nhỏ bé vang lên sau lưng Úc Linh, tim Úc Linh giật thót. Một dự cảm không lành nảy sinh trong lòng nàng ta. Nàng ta nhìn lại, tiếng xoạt xoạt càng vang lên. Úc Linh quay đầu, sắc mặt của nàng ta trong nháy mắt không có huyết sắc. Trên thân pho tượng xuất hiện một vết nứt, mặc dù rất nhỏ, như là tơ nhện, nhưng theo Úc Linh nó không hề khác gì với trời sập. Vết nứt từ đầu lan xuống, trong ánh mắt hoảng sợ của Úc Linh nó tiếp tục lan xuống phần bụng, bất cứ lúc nào cũng có thể sẽ vỡ thành hai mảnh. Úc Linh vô cùng hoảng sợ, lại một lần nữa nhìn qua Kế Ngôn, trong lòng lại một lần nữa oán cho Kế Ngôn nhãn hiệu kinh khủng cực độ. Đây chính là pho tượng Thánh chủ chế tác kết hợp với tâm lý mấy vị đại trưởng lão, bao hàm cả hi vọng tương lai của Thánh tộc. Cho dù là Hóa Thần cũng chưa chắc có thể làm gì được pho tượng, kết quả lại xuất hiện vết nứt dưới một kiếm của Kế Ngôn. Mưu đồ trăm ngàn năm của thánh tộc sắp bại trong tay những người này sao? Lữ Thiếu Khanh sờ lên cằm, nhìn vết nứt trên pho tượng, chau mày. Dù sao Úc Linh cũng là tiểu đội trưởng đội tiên phong, tổ chức tâm lý cường đại nên nhanh chóng tỉnh táo

lại.Đừng thấy hiện tại pho tượng chỉ xuất hiện một vết nứt nhưng vết nứt không sâu, rất cạn, trên thực tế pho tượng vẫn rất kiên cố.Chỉ cần Kế Ngôn không tiếp tục xuất thủ, pho tượng còn có thể tiếp tục chống đỡ thì đại trận có thể tiếp tục vận chuyển.Nàng ta không kìm được một lần nữa nhắc nhở Kế Ngôn: “Người đã nói, người sẽ không xuất thủ nữa.”Ánh mắt Kế Ngôn bình tĩnh nhìn Úc Linh, Úc Linh không dám đối mặt, vội vàng dời ánh mắt: “Hi vọng người có thể tuân thủ lời hứa.”Kế Ngôn nghe vậy lắc đầu: “Yên tâm, ta sẽ không xuất thủ. Hi vọng người người tranh thủ thời gian đi vào đi, nếu không...”Hắn ta nhìn sang Lữ Thiếu Khanh bên cạnh, dù Lữ Thiếu Khanh không thể nào vung ra một kiếm kinh khủng như vậy nhưng với thực lực của Lữ Thiếu Khanh thì vẫn có thể phá hỏng được pho tượng.Có điều hắn ta cũng không nghĩ ra Lữ Thiếu Khanh sẽ làm sao để phá hư pho tượng.Úc Linh nghe vậy, trong lòng nhẹ nhàng thở phào.Chỉ cần Kế Ngôn không xuất thủ là được, những người khác không đáng để lo.Nàng ta trả lời câu hỏi của Kế Ngôn: “Yên tâm, chuyện nơi đây sẽ truyền về bên phía chúng ta. Phía Thánh chủ sẽ nhanh chóng phái người tới. Đến lúc đó, hi vọng người không nên hối hận.”Lữ Thiếu Khanh ngậy ngẩn cả người, khó có thể tin hỏi: “Không thể nào, các người còn có thể truyền tin tức trở về? Đây không phải truyền tống định hướng sao? Nói như vậy thì dáng vẻ của chúng ta, các người biết rồi sao?”Úc Linh cười lạnh: “Không phải chúng ta, mà là pho tượng, hừ, tất cả các hành vi của các người đối với Thánh tộc chúng ta, Thánh chủ đều đã biết hết rồi.”“Tất cả những chuyện ở đây đều sẽ truyền về.”“Trời ạ.”Lữ Thiếu Khanh đau đầu, rất đau đầu.Vậy là lại có chuyện rồi.Nếu Úc Linh không nói dối, không chừng bên phía ma tộc đã dán ảnh hắn dán đầy phố lớn ngõ nhỏ, trở thành tội phạm truy nã hàng đầu rồi?Lữ Thiếu Khanh vừa nghĩ tới chuyện mình bị ngàn vạn ma tộc truy sát thì run lên một cái, suýt nữa ấy mất rồi.Tâm tư Lữ Thiếu Khanh nhanh chóng xoay chuyển, ánh mắt nhìn chằm chằm Úc Linh mình bị ngàn vạn ma tộc truy sátÚc Linh chú ý thấy Lữ Thiếu Khanh đang nhìn mình chằm chằm, trong lòng giận dữ, con mắt màu tím cũng nhìn chòng chọc Lữ Thiếu Khanh.Ta không dám đối mặt với sư huynh người chẳng lẽ người mà ta cũng không dám đối mặt à?Không biết vì sao, Úc Linh không muốn bản thân cúi đầu trước mặt Lữ Thiếu Khanh.Nhưng, ánh mắt Lữ Thiếu

Khanh khiến nội tâm nàng ta run lên khó hiểu, cũng dần dần cảm nhận được một cỗ áp lực. Sau khi Lữ Thiếu Khanh cau mày nhìn Úc Linh một lúc, hắn không kìm được nói với Úc Linh: “Cô nàng à, ngươi có thể giúp ta một chuyện không?” Úc Linh lạnh lùng nhìn Lữ Thiếu Khanh, trong con mắt màu tím mang theo vài phần kinh ngạc. Tên khốn kiếp này định làm gì? Lữ Thiếu Khanh chỉ vào pho tượng, nói: “Không biết nó có tiểu đệ đệ nào không?” “Nó sắp nứt ra rồi, sẽ không có vấn đề gì chứ? Ngươi có thể nhìn một chút không?” Soạt một tiếng, gương mặt giấu dưới mặt nạ của Úc Linh lập tức đỏ bừng, cổ cũng đỏ lên vài phần. Tên khốn kiếp này, đẳng đồ tử này, tên đáng chết này, hạ lưu khốn kiếp. “Khốn, khốn kiếp, khốn kiếp đáng chết.” Úc Linh tức giận đến mức toàn thân phát run, hận không thể lao ra dùng nắm đấm của mình đập chết Lữ Thiếu Khanh. Không tự tay đập chết tên khốn kiếp này thì khó giải được mối hận trong lòng. Úc Linh nàng ta đến từ Thánh tộc, thân phận cao quý vô cùng. Từ xưa tới nay chưa từng có ai dám đùa giỡn nàng ta như vậy, tên khốn đáng chết này là người đầu tiên. Lữ Thiếu Khanh cũng rất tức giận, lộ ra vẻ âm ỉ: “Không nói thì không nói, dựa vào cái gì mà chửi người ta? Hẹp hòi!”

Chương 540 - Biện pháp phá trận

Chương 540: Biện pháp phá trận Một câu hẹp hời khiến Úc Linh cũng không nhin được nữa. “Phụt!” Một ngum máu tươi phun ra ngoài, hận ý trùng thiên. Quân Đại Ngưu nhìn thấy cảnh này trong lòng không kìm được thở dài, kẻ đáng sợ nhất quả nhiên không phải tên khốn kiếp này thì không ai còn có thể hơn. Một kiếm kinh khủng của Kế Ngôn mới khiến Úc Linh thổ huyết. Còn Lữ Thiếu Khanh thì sao, chỉ buông vài câu đã khiến Úc Linh tức giận đến mức thổ huyết. Ở một mức độ nào đó mà nói, Lữ Thiếu Khanh còn đáng sợ hơn cả Kế Ngôn. Tinh thần đã kích quá lợi hại. “Người, người đáng chết!” Sau khi Úc Linh phun một ngum máu chẳng những không cảm thấy dễ chịu mà còn cảm thấy ngực nặng nề hơn, sát ý trong lòng càng sâu. Nàng ta hận không thể dùng ánh mắt chém Lữ Thiếu Khanh thành muôn mảnh. Lữ Thiếu Khanh lắc đầu: “Chẳng trách ma tộc các người lại bị đánh thảm như vậy, nhỏ mọn như vậy sao có thể tiến xa được chứ? Hẹp hời, mang ý nghĩa tầm nhìn hạn hẹp, tầm nhìn hạn hẹp có nghĩa ánh mắt thiên cận, đáng đời các người bị đánh khóc.” Răng Úc Linh sắp bị nghiền nát: “Người, người chờ, ta, ta nhất định sẽ giết người.” “Giết ta?” Lữ Thiếu Khanh cười ngạo nghễ, tràn đầy tự tin: “Người ra đây, ta cho người cơ hội. Thậm chí còn có thể nhường người ba chiêu.” Úc Linh mặc dù rất muốn lao ra giết chết Lữ Thiếu Khanh, nhưng bất đắc dĩ là, thực lực của nàng ta không bằng Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh rất đáng ghét nhưng hắn cũng có vốn liếng để phách lối. Nàng ta cắn răng, con mắt màu tím như bốc cháy lên: “Người tiến lên đi, không dám thì đừng đứng ở nơi đó phát ngôn bừa bãi.” Từ lúc vừa bắt đầu Lữ Thiếu Khanh đã vô cùng kiên kị pho tượng, Úc Linh kết luận Lữ Thiếu Khanh không dám vào. Nhưng mà, Úc Linh lần này nghĩ sai rồi. Chỉ thấy Lữ Thiếu Khanh bước ra một cước bước vào trong đại trận. Quang mang đại trận sáng lên, nhưng pho tượng không có bất kỳ phản ứng gì. Lữ Thiếu Khanh cẩn thận từng li từng tí, vạn phần cảnh giác, ánh mắt nhìn chòng chọc vào pho tượng. Chỉ cần có chút gió thổi cỏ lay, hắn không nói hai lời lập tức chạy đi. Một kiếm của Kế

Ngôn khiến pho tượng xuất hiện vết nứt nên hấn mới có dừng khí tiến đến, bằng không đánh chết hấn, hấn cũng sẽ không tiến tới. Lữ Thiếu Khanh không thấy pho tượng có bất kỳ động tĩnh gì thì mới yên lòng, đặc ý nói với Úc Linh: “Cô nàng, ta tiến vào rồi, thế nào? Ngoan ngoãn qua đây, ta có thể tha cho ngươi một mạng.” Sắc mặt Úc Linh khó coi, không ngờ Lữ Thiếu Khanh có thể tiến vào thật, hơn nữa pho tượng cũng không có bất kỳ phản ứng gì. Nhưng, nàng ta không hoảng hốt, có pho tượng làm chỗ dựa, nàng ta không tin Lữ Thiếu Khanh có thể làm được gì. “Ngươi tiến vào thì đã sao chứ?” Úc Linh mang theo khiêu khích: “Ngươi dám ra tay sao? Ngươi có thể phá hư đại trận không?” Đối mặt với khiêu khích của Úc Linh, Lữ Thiếu Khanh cười hắc hắc, giậm chân một cái, lấy Lữ Thiếu Khanh làm trung tâm, linh lực bộc phát. Đại trận vốn quang mang vận chuyển lấp lóe đột nhiên dừng lại, trận văn dưới chân Lữ Thiếu Khanh đều biến mất, như là bị người ta xóa đi. Úc Linh hoảng sợ, đại trận phương viên vài dặm, dưới một cước này của Lữ Thiếu Khanh đã xóa đi một phần năm trận văn. Trong nháy mắt đại trận cũng mất đi tác dụng. Nhưng mà pho tượng cũng có phản ứng theo, hào quang màu đỏ sậm giống như biển gầm gào thét đến, lại như vô số bò sát mãnh liệt lao tới. Lữ Thiếu Khanh không nói hai lời, trong nháy mắt từ trong đại trận đi ra ngoài. Hào quang màu đỏ sậm hiện lên, trận văn khôi phục. Úc Linh không kịp được thở phào nhẹ nhõm. Lữ Thiếu Khanh thì không hề nhìn trận văn lấy một cái, hấn nhìn chòng chọc pho tượng, một đôi mắt như Hỏa Nhãn Kim Tinh, bất kỳ biến hóa nhỏ bé nào của pho tượng cũng không thoát khỏi ánh mắt của hấn. Đợi khi hào quang màu đỏ sậm biến mất, trên mặt Lữ Thiếu Khanh nở nụ cười. Hấn đoán không sai, năng lượng của pho tượng có hạn, nhưng mà, cỡ năng lượng này quá lớn. Lữ Thiếu Khanh mắng một câu: “Móa nó!” Kế Ngôn hỏi: “Thế nào?” Lữ Thiếu Khanh có chút bất đắc dĩ: “Cho ta thời gian, ta có thể đá nát nó. Nhưng cần thời gian quá dài, không tốn một năm đến nửa năm thì căn bản không làm được.” “Một kiếm kia của huynh cũng phải bỏ tiếp trăm cái mới làm nó vỡ được, sao, cho huynh một trăm cơ hội lĩnh ngộ, thế nào? Xuất thủ đi.” “Đệ ngớ ngẩn sao?” Kế Ngôn tức giận, hai tay khoanh lại, ý nói hấn ta không có ý định xuất thủ: “Đệ cho rằng đang ăn cơm uống nước sao?” Một kiếm kia đủ để tiêu hao tinh lực to lớn của hấn ta, với cảnh giới của hấn ta

bây giờ trong một thời gian ngắn không thể bỏ ra kiếm thứ hai. Lữ Thiếu Khanh vô cùng thất vọng, thuần thục khinh bỉ, giễu cợt: “Huynh không được à, mấy ngày nay huynh hư hỏng lắm...” “Keng!” Vô Khâu kiếm tản ra quang mang. Lữ Thiếu Khanh mặt không đổi sắc nói sang chuyện khác, chỉ vào Úc Linh: “Xem ra chỉ có thể kéo đầu cô nàng kia ra, vì dân trừ hại.” Pho tượng quá kiên cố, là đồ vật do người vượt qua cả Hóa Thần chế tác, có thể còn so với pháp khí lục phẩm, thậm chí là mạnh hơn. Với thực lực bây giờ của hắn không thể nào phá hỏng trong thời gian ngắn. Nhưng mà, hắn không có thời gian để ở đây lâu như vậy. “Đệ có cách nào không?” “Có.” Lữ Thiếu Khanh hừ hừ nói ra suy đoán của hắn: “Chỉ cần không phá hư đại trận, pho tượng sẽ không có phản ứng.” Tiếp theo, Lữ Thiếu Khanh phách lối hét lên với Úc Linh: “Cô nàng, ngươi chờ đấy, giờ ta sẽ vào bắt ngươi, đừng khóc đấy.” Ngay vào lúc Lữ Thiếu Khanh định hành động, quang mang đại trận bỗng nhiên đại thịnh, một lần nữa chuyển động. Bạch quang dần dần tiêu tán, ba bóng dáng xuất hiện bên trong đại trận.

Chương 541 - Nguyên Anh kỳ ma tộc

Chương 541: Nguyên Anh kỳ ma tộc
Ba nam nhân dáng người cao lớn xuất hiện. Một lão giả, hai người trẻ tuổi. Khí tức ba người đều cường thịnh, như tiềm long vực sâu. Đặc biệt là lão giả dẫn đầu, cho dù đã là tóc trắng phơ, thân thể cao lớn cường tráng, bắp thịt cả người căng phồng như ẩn chứa sức mạnh vô tận. Ánh mắt lão sắc bén như mắt ưng, tản ra một cỗ phong mang kinh người. Hai người trẻ tuổi khác cũng thế, khí thế kinh người, đứng ở đây như bạo long bước ra từ địa ngục, tràn ngập khí tức bạo ngược. Lữ Thiểu Khanh nhìn ba người phát hiện, những người gọi là ma tộc da của bọn hắn đen nhánh, dáng người cao lớn, cường tráng hơn so với nhân loại rất nhiều. Những người ma tộc trước đó đã chết cũng thế, đây có lẽ liên quan đến hoàn cảnh nơi bọn hắn sinh sống. Úc Linh nhìn người tới, vô cùng vui mừng. “Hám đại nhân, Nguyễn đại nhân, Cừu đặc sứ!” Hám Hạo Không, đại năng Nguyên Anh kỳ nổi danh của Thánh tộc, Nguyên Anh cảnh giới tầng năm. Nguyễn Thuần, cũng là đại năng Nguyên Anh kỳ, Nguyên Anh cảnh giới tầng hai. Cừu Lang, cùng cảnh giới với Úc Linh nàng ta, Kết Đan kỳ tầng chín, là đặc sứ bên cạnh Thánh chủ. Càng quan trọng hơn là, Hám Hạo Không và Nguyễn Thuần là người cùng một sư môn. Hám Hạo Không là sư phụ Nguyễn Thuần, một môn hai Nguyên Anh kỳ, đó có thể nói là môn phái chạm tay có thể bỏng ở Thánh tộc. Tuy nhiên Úc Linh cảm thấy hơi kỳ lạ là, chính vì một môn phái hai Nguyên Anh kỳ, danh tiếng của Hám Hạo Không bọn hắn quá thịnh, Thánh địa không định dùng bọn hắn. Vì sao đột nhiên truyền tông tới? “Hám đại nhân, các vị sao lại tới đây?” Úc Linh không kìm được hiếu kỳ, hỏi một câu. Ánh mắt Hám Hạo Không như điện, quét qua Kế Ngôn, Lữ Thiểu Khanh, Quân Đại Ngu. Thần sắc Kế Ngôn và Lữ Thiểu Khanh như thường nhưng Quân Đại Ngu như bị sét đánh, lại một lần nữa phun máu, hoảng sợ không thôi. Hám Hạo Không hừ một tiếng: “Các ngươi không đáng trọng dụng, Thánh Chủ không thể không đến xin ta giúp đỡ, vì tương lai Thánh tộc, ta cũng chỉ có thể đến đây trước.” Sắc mặt Hám Hạo Không khá tốt,

chuyện lần này qua đi, tóm lại vị trí trưởng lão Thánh địa sẽ có một vị trí của ta nhỉ? Một đám phế vật, cuối cùng còn không phải đến cầu xin ta xuất thủ sao? Lão hỏi Úc Linh: “Chính là mấy người bọn hần gây phiền phức cho các ngươi?” Úc Linh gật đầu, chỉ vào Kế Ngôn, cường điệu nhắc nhở: “Hám đại nhân, cẩn thận một chút, hần rất mạnh.” “Mạnh?” Hám Hạo Không vô cùng khinh thường, lão không để Kế Ngôn vào mắt: “Ta ngược lại muốn xem xem hần rốt cuộc mạnh cỡ nào.” “Su phụ!” Đồ đệ của lão, Nguyễn Thuần cũng là Nguyên Anh kỳ cười lạnh một tiếng, nhìn Kế Ngôn chiến ý nồng đậm, mắt lộ ra khinh thường, ngữ khí cao cao tại thượng: “Không cần người xuất thủ? Con đôi phó hần là đủ rồi.” Hám Hạo Không lắc đầu, hừ một tiếng, chỉ vào pho tượng, lạnh lùng nói: “Thánh Chủ đang nhìn, để cho hần biết sự lợi hại của ta, trưởng lão Thánh địa nhất định có một vị trí cho ta.” Lão lẳng không tiến lên, giữa thân sắc đều là tia khinh miệt, không để Kế Ngôn vào vào trong mắt: “Tiểu quỷ, tự sát đi, ta cho ngươi được toàn thân.” Lão Nguyên Anh kỳ tăng năm có đủ tư cách để không để Kế Ngôn vào mắt. Lúc này Kế Ngôn đã vô cùng kích động, chiến ý trong cơ thể sôi trào như nước. Trường kiếm của Kế Ngôn chỉ Hám Hạo Không ở phía xa, quát: “Đánh với ta một trận!” “Không biết tự lượng sức mình, không biết sống chết.” Trên mặt Hám Hạo Không tăng thêm vài phần chán ghét: “Đã nhiều năm như vậy, đám tu sĩ nhân loại các ngươi vẫn khiến người ta buồn nôn. Ngươi cho rằng dựa vào dũng khí là có thể đánh thắng được ta sao?” Kế Ngôn không nói nhảm, một kiếm vung ra. Hám Hạo Không lúc đầu khinh thường, nhưng mà một kiếm này lại làm cho sắc mặt lão đại biến, không dám ngăn cản. Lão vội vàng trốn tránh, lộ ra có mấy phần chật vật. “Thế nào?” Kế Ngôn bình tĩnh hỏi: “Ta có tư cách đánh với ngươi một trận không?” Sắc mặt Hám Hạo Không vô cùng âm trầm, Kế Ngôn phong độ như vậy khiến trong lòng lão tràn đầy căm giận ngút trời. So với Kế Ngôn, lão như một thằng hề méo mó, không biết trời cao đất rộng. “Tốt, tốt!” Hám Hạo Không cắn răng: “Nếu ngươi muốn tìm chết, ta sẽ thành toàn cho ngươi.” Kế Ngôn dẫn đầu xông lên trời, hần biết sự đệ mình có kế hoạch, đánh nhau ở đây dễ quấy nhiễu Lữ Thiếu Khanh, giọng hần ta truyền đến trong tai Hám Hạo Không: “Lên đây đánh một trận!” Kế Ngôn và Hám Hạo Không chiến đấu ở xa, Lữ Thiếu Khanh vẫn đứng trước đại

trận lại có vẻ rất bắt mắt. Nguyễn Thuần nhìn chằm chằm Lữ Thiều Khanh, trên mặt mang theo khinh thường, giống với sự phụ hấn ta, lộ rõ khinh miệt. Lữ Thiều Khanh cũng đang nhìn Nguyễn Thuần, cảm thấy Nguyễn Thuần không dễ chọc, Lữ Thiều Khanh thận trọng hỏi một câu: “Ngươi là Hóa Thần sao?” Nguyễn Thuần cười ha ha: “Hóa Thần? Đối phó ngươi cần phải Hóa Thần xuất mã sao? Ta, Nguyễn Thuần, Nguyên Anh tầng hai, đối phó với nhân loại yếu đuối như ngươi dư xài.” Nghe xong mới là Nguyên Anh tầng hai, Lữ Thiều Khanh lúc này ưỡn ngực, chỉ vào Nguyễn Thuần mắng to: “Chỉ là Nguyên Anh cũng dám cậy mạnh trước mặt ta? Ma tộc các ngươi ăn gì để lớn vậy? Sao chỉ phát triển cơ bắp chứ không có não thể? To lớn như vậy có hữu dụng không? Có tin ta một kiếm bổ ngươi thành phân bón không?” “Tên đen thui như ngươi làm phân bón chắc chắn hiệu quả rất tốt.” Lần đầu tiên Nguyễn Thuần gặp phải người có cái miệng đáng ghét như vậy, hấn ta sừng sốt một lát, sau đó giận dữ. Ta hơi đen một chút chứ có đen thui đâu, ngươi mù à? “Miệng lưỡi bén nhọn, ta thấy ngươi cũng chán sống rồi đấy.” Úc Linh nhắc nhở Nguyễn Thuần: “Nguyễn đại nhân, cẩn thận một chút, hấn cũng là Nguyên Anh.” “Nguyên Anh? Ha ha, Nguyên Anh kỳ nhân loại.” Nguyễn Thuần nghe được một câu chuyện cười buồn cười nhất, cảnh giới ngang bằng, ma tộc bọn hấn sẽ mạnh hơn nhân loại. “Yên tâm đi, giờ ta làm thịt hấn để các ngươi biết cái gọi là Nguyên Anh kỳ nhân loại rốt cuộc yếu đến mức nào.”

Chương 542 - Thực lực chỉ có như vậy thôi sao?

Chương 542: Thực lực chỉ có như vậy thôi sao? Nguyễn Thuần vừa sải bước ra, ngạo nghễ cười to: “Hôm nay một lần nữa trở về tổ địa, không giết cho máu chảy thành sông làm sao có thể xứng đáng với những gian khổ Thánh tộc chúng ta chịu trăm ngàn năm qua.” Sau khi hắn ta bước ra ngoài, ở trên cao nhìn xuống, một cước đạp về phía Lữ Thiếu Khanh muốn giẫm chết Lữ Thiếu Khanh như giẫm chết một con kiến. Người ma tộc đều giả vờ ngẫu, cuồng vọng như vậy sao? Ánh mắt Lữ Thiếu Khanh yếu ớt, hắn rất muốn toàn lực xuất thủ một kiếm đánh chết Nguyễn Thuần. Nhưng mà! Lữ Thiếu Khanh thoáng nhìn qua Úc Linh và Cừu Lang vừa mới tới. Hắn đã là đối tượng truy nã của ma tộc, nếu đã vậy cần phải tìm hiểu rõ tình báo của ma tộc mới được. Haizz, diễn kịch với hắn ta vậy. Trong lòng Lữ Thiếu Khanh đưa ra quyết định, ngoài mặt giả vờ phần nộ, giơ kiếm lên nghênh đón. “Rầm!” Lữ Thiếu Khanh giả vờ không địch lại, bay ngược vài dặm, nổi trận lôi đình: “Đồ chó hoang ma tộc, ngươi đi chết đi.” “Ha ha!” Nguyễn Thuần nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh bị một cước của mình đá bay thì càng thêm cuồng vọng, tiếp tục thừa thắng xông lên: “Kẻ yếu chính là kẻ yếu, ngoại trừ vô năng cuồng nộ, còn có thể làm gì?” Nguyễn Thuần thậm chí không sử dụng pháp thuật, mà là lợi dụng sức mạnh nhục thân để chém giết Lữ Thiếu Khanh. Ma tộc am hiểu tu luyện nhục thân, trong trận chiến tiên ma đã khiến tu sĩ nhân loại chịu không ít thiệt thòi. Sau khi bị trục xuất, hoàn cảnh ác liệt đã giúp tu luyện nhục thân của bọn hắn tiến thêm một bước. Cùng cảnh giới, ma tộc tự nhận nhục thể của bọn hắn là vô địch. “Đi chết đi cho ta.” Kế Ngôn và Khảm Hạo Không đi tới chỗ cách đại trận chừng trăm vạn dặm, nơi này non xanh nước biếc, cây cối chọc trời, linh khí dư thừa, hiếm khi có dấu chân người. Bên dưới là tiếng hổ ngâm sói gào, những bóng dáng màu đen khổng lồ thỉnh thoảng vụt qua. Mỗi một bóng dáng đều mang theo sát khí nồng nặc, nhắc lên từng trận gió tanh. Nơi này tràn ngập khói độc chướng khí, tràn ngập mãnh thú bạo ngược, nguy cơ trùng

trùng, đối với phạm nhân mà nói nó là vùng cấm địa, tu sĩ bình thường cũng khó lòng đến được nơi này. Mặc dù có đến nơi đây thì cũng thành đồ ăn của dã thú, mãnh thú. Có điều, sau khi Kế Ngôn và Khảm Hạo Không đến đây. Nơi này chìm vào sự im lặng chết chóc. Bất kể là mãnh thú độc trùng, hay là dã thú phi cầm, trực giác dã thú của chúng nó có thể cảm nhận được sự đáng sợ của Kế Ngôn và Khảm Hạo Không, không phải chạy trốn thì cũng rúc vào trong huyết động của mình, không dám lộ đầu ra ngoài. Khảm Hạo Không đến nơi đây, đôi mắt như mắt quét khắp hoàn cảnh xung quanh, thần thức cũng quét một vòng chẳng khác nào rada. Thân là Nguyên Anh danh chấn Thánh tộc, Khảm Hạo Không đã qua ba trăm tuổi. Sống ở nơi hoàn cảnh sinh tồn khắc nghiệt như Hàn Tinh, cẩn thận là nguyên tắc sinh tồn đầu tiên. Sau khi quét vài lần, ông ta không phát hiện bất cứ mai phục nào. Khảm Hạo Không cười ha hả, vẫn không thèm đặt Kế Ngôn vào mắt: “Tiểu tử nhân loại kia, đây là phần mộ người chọn cho mình đây à?” Kế Ngôn lắc đầu, lão già này thật là kiêu ngạo. Hắn ta không phí lời, thẳng tay bỏ ra một kiếm. Tiêu Dao Kiếm Quyết, kiếm quang như ngọc, như mặt trời rơi vào thế gian. Kiếm quang trăm trượng, thiên không chấn động, cả trời đất run rẩy. Kiếm ý sắc bén hóa thành một con ngân long khổng lồ, gầm thét nhào tới. Lần này, Khảm Hạo Không đã cảm nhận được sự đáng sợ trong một kiếm này của Kế Ngôn. Kiếm ý sắc bén chưa tới nhưng đã làm ông ta có ảo giác cơ thể đang bị vô số kim đâm vào. Sắc mặt của ông ta vô cùng nghiêm túc, một kiếm này, mặc dù thân thể ông ta có cường hãn đến mấy đi nữa, cũng không dám cứng đối cứng. Ông ta hét lớn một tiếng, cơ thể tức khắc phình to ra một cỡ như một quả bóng hơi. Nhìn từ xa, ông ta tựa như một người khổng lồ, hình thể khổng lồ, cả người tràn ngập lực lượng như sắp nổ tung. Chỉ thấy ông ta nâng quả đấm lên, nắm tay của Khảm Hạo Không to bằng gấp đôi nắm tay của nhân loại bình thường. Bề ngoài quả đấm như được trải một lớp hắc sa, tỏa ra ánh sáng màu đen, cứng rắn giống như sắt thép. Điều đó làm cho người ta cảm thấy Khảm Hạo Không chỉ cần dùng một quyền là có thể đánh nát một ngọn núi lớn, chỉ dùng một quyền là có thể nghiền nát đất đai. Khảm Hạo Không hét lớn một tiếng, tung cú đấm ra, trong khoảnh khắc, long trời lở đất, từng cơn lốc bị cuốn theo. Linh khí trong thiên địa bị hấp thu đến, hóa thành một quả đấm khổng lồ, đụng vào kiếm quang

của Kế Ngôn. Vô số năng lượng tiết ra, giống như thiên thạch ngoài vũ trụ va chạm với mặt đất, làm xảy ra một vụ nổ mãnh liệt. Sóng xung kích tàn sát bừa bãi trong không trung, đất văng tung tóe, vô số vết nứt không ngừng khuếch đại. Một hàng động khổng lồ xuất hiện ngay dưới chỗ xảy ra vụ nổ, cổ thụ chọc trời xung quanh bị loạn lưu xé thành vụn gỗ bay đầy trời, phạm vi vài dặm bị san thành bình địa. Hiệp đầu tiên, hai bên chưa phân thắng thua. Nhưng mà đối với Khảm Hạo Không mà nói, kết quả này tương đương với ông ta đã thua. Thực lực của ông ta cao hơn Kế Ngôn hai cảnh giới nhỏ, lại đánh ngang tay với Kế Ngôn, không phải thua thì là gì? “Đi chết đi!” Khảm Hạo Không gầm nhẹ một tiếng, chẳng khác nào một con mãnh thú tóc bạc đang rống giận, ông ta tức khắc biến mất tại chỗ, lao thẳng về phía Kế Ngôn. Ông ta tự tin về sự cường hãn của nhục thể, muốn đến gần Kế Ngôn, lợi dụng ưu thế của mình để đánh bại Kế Ngôn. Nhưng mà, một luồng kiếm quang rất mạnh xẹt qua. Chuông báo động trong lòng Khảm Hạo Không reo không ngừng, ông ta lập tức dừng lại, trường kiếm của Kế Ngôn gần như xẹt qua mũi ông ta. Kiếm phong của Vô Khưu làm cho Khảm Hạo Không toát mồ hôi lạnh đầy người. Nếu hắn ta nhanh hơn một chút, một kiếm này nhất định sẽ làm ông ta trọng thương.

Chương 543 - Thực lực chỉ có như vậy thôi sao?

Chương 543: Thực lực chỉ có như vậy thôi sao? (tt)“Đáng giận!”Khám Hạo Không cảm thấy khó giải quyết.Kế Ngôn cầm thần binh lợi khí trong tay, ông ta không dám tùy tiện đến gần Kế Ngôn nữa.Kế Ngôn thì không chân chờ như Khám Hạo Không.Với hắn ta mà nói, bất kể đối thủ có mạnh mẽ đến mức nào, việc duy nhất hắn ta cần làm xuất kiếm, xuất kiếm, rồi lại xuất kiếm.Một kiếm đánh không lại người, vậy thì hai kiếm, ba kiếm.Đối phương là Ma tộc, cảnh giới thực lực lại mạnh hơn hắn ta, Kế Ngôn không cho Khám Hạo Không quá nhiều cơ hội suy nghĩ.Hắn ta không ngừng tấn công Khám Hạo Không.Tiêu Dao Kiếm Quyết phối hợp với sự sắc bén của Vô Khuru kiếm, từng luồng kiếm quang, hóa thành ngân long bay khắp bầu trời, một lần lại một lần tấn công về phía Khám Hạo Không.Ngân long do kiếm ý sắc bén hóa thành giống như cửu thiên thần long chân chính hạ phàm, trấn áp tứ phương.Trong lúc nhất thời thế mà ép cho Khám Hạo Không liên tục lui về phía sau.Khám Hạo Không vừa sợ vừa giận, ông ta hoàn toàn không ngờ mình thế mà bị Kế Ngôn ép đến nước này.Sau mấy hiệp, Khám Hạo Không cắn răng, tìm một một cơ hội, vội vàng thuận di thoát ly chiến trường.Kế Ngôn không truy kích, mà thu kiếm đứng yên, ngạo nghễ nhìn Khám Hạo Không.“Thực lực chỉ có như vậy thôi sao?”Trong giọng nói của Kế Ngôn mang theo vẻ thất vọng, còn tưởng rằng Ma tộc lợi hại đến mức nào, hóa ra cũng chẳng khác gì tu sĩ nhân loại.“Hay, hay lắm!”Khám Hạo Không giận quá hóa cười, lửa giận dâng trào mà chỉ muốn đốt thế giới này ra tro, lần đầu tiên ông ta bị người ta khinh thường như vậy, hơn nữa còn là tu sĩ nhân loại.Tuy chỉ áp chế trong thời gian ngắn, nhưng đã đủ làm cho ông ta cảm nhận được sự sỉ nhục trước nay chưa từng có.Ông ta tức giận đến mức bộ râu trắng vênh lên, hai mắt đỏ đậm, trên đầu có khói trắng bốc lên.Ông ta vì vị trí trưởng lão Thánh Địa, không tiếc mạo hiểm truyền tống tới thế giới này, tổ địa của Thánh tộc.Ông ta tới nơi này là để ngăn cơn sóng dữ, là để lập nên những công lao hiển hách.Mà

không phải tới nơi này bị người ta đánh như vậy. Một khi tin tức ông ta bị như vậy truyền về Thánh tộc, ông ta không biết phải giấu cái mặt mo này vào đâu nữa. Lại thêm nữa, trước khi ông ta đến nơi đây hoàn toàn không Kế Ngôn để vào mắt, cao cao tại thượng, kết quả hiện tại lại bị Kế Ngôn hung hăng làm bể mặt. Có thể tưởng tượng được lúc này ông ta đang giận như thế nào. Lửa giận bùng cháy như sắp sửa đốt ông ta thành tro. “Giỏi lắm. “Khám Hạo Không hét lớn một tiếng, hình thể lại tăng lớn thêm một cỡ, thân hình khổng lồ: “Đến phiên ta rồi. “Thân hình ông ta bạo động, vậy mà không khác gì thuần di, chỉ trong chớp mắt đã xuất hiện trước mặt Kế Ngôn. Kế Ngôn đã phòng bị từ lâu, trường kiếm Vô Khuru bổ ra, nhưng bây giờ, Khám Hạo Không coi trường kiếm Vô Khuru như không có, quả đấm nặng nề chạm vào trường kiếm Vô Khuru. “Thình thịch! “Một sức mạnh đáng sợ đánh bay Kế Ngôn, hắn ta bay ra hơn mười dặm như một quả pháo. “Người cho là mấy chiêu vừa rồi của ngươi đã giúp ngươi vô địch rồi sao? “ “Ngươi có thể khinh thường ta sao? “ “Đi chết đi cho ta. “Khám Hạo Không gầm thét, lần này đến phiên ông ta đè đầu Kế Ngôn mà đánh. Kế Ngôn đối mặt với Khám Hạo Không thực lực bùng nổ hết mức, cường đại vô cùng, không những không lùi mà còn tiến tới, trong ánh mắt mang theo vẻ kinh hi. “Thế chứ, đây mới là thứ ta cần. “Khám Hạo Không giận dữ, như vậy mà còn chưa đánh chết ngươi à? Còn dám cứng đối cứng với ta? Ngươi cho rằng ngươi là ai? Nhân loại yếu đuối, đáng chết. “Chịu chiêu này của ta đi! “Khám Hạo Không quyết định tung tuyệt chiêu. Kế Ngôn cũng có ý này, giờ trường kiếm Vô Khuru lên: “Chịu kiếm này của ta đi! “Thấy nhát kiếm kia lại được Kế Ngôn tung ra, sắc mặt Khám Hạo Không đại biến, râu tóc chấn động, giống như nhìn thấy thứ gì đó hết sức đáng sợ, sau khi hét lên một tiếng thì quay đầu bỏ chạy ngay tức khắc. Ngay sau đó, kiếm quang vô tận cắn nuốt ông ta. Bên phía Lữ Thiệu Khanh, đối mặt với đòn tấn công Nguyễn Thuần, hắn giả bộ không địch lại, vừa đánh vừa lui. Nhục thân của Nguyễn Thuần vô cùng cường đại, hắn ta thân là Nguyên Anh, mặc dù không sử dụng pháp thuật, chỉ tung một cú đấm cũng đủ đánh nát một ngọn núi. Trong mắt của Úc Linh và Cừu Lang, Lữ Thiệu Khanh bị Nguyễn Thuần đuổi theo đánh, hai bên càng đánh lại càng xa, cho đến khi biến mất khỏi tầm mắt của bọn họ. Có điều, nơi xa kiếm khí

tung hoành, kiếm ý kích động, còn có tiếng chửi bậy của Lữ Thiều Khanh đều có thể thể hiện sự kịch liệt của trận chiến. Khuôn mặt Úc Linh cực kì nghiêm túc, đôi mắt màu tím nhìn chăm chăm vào hướng chiến đấu. Nàng chú ý cả hướng của Lữ Thiều Khanh lẫn Kế Ngôn. Đáng tiếc, hai bên cách nhau quá xa, chỉ bằng thực lực hiện tại của nàng rất khó biết tình hình thực tế. Đặc sứ của Thánh chủ, Cừu Lang, tuổi tác, thực lực đều xấp xỉ với Úc Linh. Hắn ta cảm nhận được sự thấp thỏm của Úc Linh, cười ha hả, an ủi: “Úc Linh đội trưởng, đừng lo, có thầy trò Khâm Hạo Không ra tay, hai người bọn họ không đáng lo.” Cừu Lang không biết sự đáng sợ của Kế Ngôn và Lữ Thiều Khanh, hắn ta giống với những người khác của Ma tộc, mang theo lòng khinh miệt nhân loại của thế giới này. Hắn ta cho rằng bất kể tu sĩ hay là phạm nhân đều chịu không chịu nổi một đòn của bọn họ. “Nhân loại mà thôi, sao có thể so với Thánh tộc chúng ta?” Lúc đầu Úc Linh cũng có suy nghĩ như vậy, nhưng sau khi bị Kế Ngôn và Lữ Thiều Khanh tát thẳng vào mặt, nàng không dám ôm theo suy nghĩ như vậy nữa. Hai người đó thật là đáng sợ. Tuổi nhỏ hơn nàng, thực lực lại mạnh đến đáng sợ. Cái gì mà thiên tài, cái gì mà yêu nghiệt, trước mặt hai người kia đều chỉ có thể coi như phân chó mà thôi. Úc Linh hít sâu một hơi, đôi mắt màu tím mang theo vẻ nghiêm túc, nàng nhìn Cừu Lang, nhắc nhở: “Cừu đặc sứ, đừng coi thường hai người họ, hai người đó rất là đáng sợ.” “Không phải Thánh chủ đã nói người có thể thông qua điều tượng biết chuyện gì đã xảy ra ở nơi này sao?” “Thánh chủ không nói cho người biết chuyện từng xảy ra ở đây sao?”

Chương 544 - Tên khốn này mà cũng có ngày xin tha à?

Chương 544: Tên khốn này mà cũng có ngày xin tha à? Trong lòng Úc Linh thầm nghĩ, nếu các người biết sự đáng sợ của hai người kia, chắc chắn sẽ không tự đại cuồng vọng như bây giờ. Cừu Lang mỉm cười: “Thánh chủ nói nơi này xảy ra một chút biến cố, cần cao thủ tiếp viện.” “Đáng tiếc các trưởng lão của Thánh Địa còn chưa chuẩn bị xong, đành phải mời thầy trò Khảm Hạo Không đến hỗ trợ.” Úc Linh không hiểu: “Vì sao lại cho hai người bọn họ tới? Có lời đồn hai người bọn họ có liên lạc với bọn phản tặc. Một lần truyền tống phải hao phí một cái giá khổng lồ, cho hai người bọn họ tới, mà không sợ xảy ra vấn đề sao?” Cừu Lang lắc đầu, hắn ta cũng không hiểu, nhưng mà hắn ta không lo lắng gì: “Đây là quyết định của Thánh chủ, hơn nữa, người nghĩ rằng vì sao ta phải đi theo?” Cừu Lang nhìn ra xa, linh khí tàn sát bừa bãi, các loại hào quang chọi lóe, hai bên chiến đấu vô cùng kịch liệt. Cừu Lang nhìn một hồi mới ngạo nghễ nói: “Thánh chủ có đưa cho ta một món đồ, món đồ này có thể đối phó với một tu sĩ Nguyên Anh.” “Thánh chủ còn nói cho ta biết, chỉ cần chúng kiên trì ở đây hai mươi ngày, sẽ có tốp viện binh đầu tiên đến.” “Hai, hai mươi ngày?” Úc Linh kinh ngạc: “Không phải đã nói nhanh nhất là mười ngày sao? Vì sao lại...” “Có điều, sau khi nói xong, nàng im lặng, trên mặt lộ ra vẻ chua xót: “Là bởi vì các người đột nhiên truyền tống đến sao?” Cừu Lang gật đầu: “Đúng vậy, truyền tống một lần tiêu hao rất lớn, cho dù Thánh tộc chúng ta đã mưu đồ trăm ngàn năm, cũng rất khó chịu đựng được.” “Truyền tống hai vị Nguyên Anh, cần phải trả một cái giá cực lớn.” Úc Linh hồ thẹn cúi đầu: “Ta làm việc bất lực, thẹn với lòng tin của Thánh chủ, thẹn với Thánh tộc.” Trong lòng nàng rất là hối hận, sớm biết như vậy thì lúc đó không nên ra tay với bọn Lữ Thiếu Khanh, nên áp dụng thủ đoạn nhu hòa hơn nữa, nói không chừng còn có thể kéo dài một thời gian. Kết quả bởi vì 栾峻 (tra không ra), làm cho hai bên đối thoại với nhau bằng phương thức đơn giản nhất, cũng thô bạo nhất, cũng làm cho mọi chuyện phát triển đến mức

khó lòng không chế. Bên phía Thánh tộc không thể không tức tốc phái người sang viện trợ, lại một lần nữa kéo dài thời gian viện binh đến. Cừu Lang nhẹ nhàng xua tay, hoàn toàn không quan tâm, hẳn ta đại diện cho Thánh chủ, nên lúc này đang cảm thấy mọi chuyện đều tốt. “Yên tâm đi, Thánh chủ không trách người, còn cho rằng người làm rất tốt. Cứ yên tâm đi, gia tộc của người nhất định sẽ đạt được một lợi ích khổng lồ, tộc nhân của các người cũng sẽ có nhiều vị trí hơn trong Thánh Địa.” Úc Linh mừng rỡ, kích động không thôi: “Thánh chủ ân trọng như núi, Úc Linh nhất định thề sống chết báo đáp Thánh chủ.” Đúng lúc này, nơi xa truyền đến tiếng gầm giận dữ: “Đồ khốn, ta không phát uy, người tưởng ta là mèo bệnh à?” “Xem ta có đánh chết người không.” Đó là giọng của Lữ Thiếu Khanh, hình như Lữ Thiếu Khanh vừa chịu thiệt, trong giọng nói để lộ tức giận và oán hận vô tận. “Ha há.” Tiếng cười của Nguyễn Thuần vẫn cuồng vọng như cũ: “Chỉ là một tu sĩ nhân loại cũng dám hung hăng trước mặt ta, không biết sống chết.” Hai bên lại từ từ đánh trở về, Úc Linh nghe thấy đôi thoại giữa hai người, mừng thầm trong lòng. Nghe qua, hình như tên khốn kia không phải là đối thủ của Nguyễn đại nhân, thật tốt quá. Ở đây, ai cũng có thể sống sót, chỉ riêng tên khốn đó nhất định phải chết, nếu không ta không thể nuốt được cục tức trong lòng. Lòng Úc Linh mang theo sự mong đợi, nhìn chiến trường phía xa, nhưng sau khi hai bên xuất hiện, trong đôi mắt màu tím của nàng hiện lên vẻ thất vọng. Nguyễn Thuần cũng không hoàn toàn chiếm cứ thượng phong, hình như hẳn ta đang đánh ngang tay với Lữ Thiếu Khanh. Trên người hẳn ta có rất nhiều vết thương, có những vết sâu đến thấy cả xương, máu tươi đầm đìa. Lữ Thiếu Khanh cũng không khá hơn chút nào, sắc mặt tái nhợt, khí tức suy yếu, mang cho người ta cảm giác như ngọn nến trước gió, sẽ bị thổi tắt bất cứ lúc nào. Lữ Thiếu Khanh thở phì phò, cắn răng chống đỡ, hẳn chỉ kiếm vào Nguyễn Thuần, trong giọng nói có thêm vài phần suy yếu: “Dừng ở đây thế nào? Còn tiếp tục như vậy, hai ta ai cũng bị thương, ai cũng không được lợi.” Úc Linh chỉ muốn cười thành tiếng, tên khốn này mà cũng có ngày phải xin tha à? Thoải mái, thật là thoải mái. Cừu Lang lắc đầu, rất là khinh thường, xem thường Lữ Thiếu Khanh từ tận đáy lòng: “Nhân loại, ha ha...” “Bọn họ tự xưng là Thánh tộc, xem thường nhân loại, cũng xem thường tu sĩ nhân loại. Bọn họ cho rằng tu sĩ

nhân loại đã truy lạc. Tuy Nguyễn Thuần chịu khá nhiều vết thương, nhưng trạng thái của hắn ta lại hết sức phấn khởi, máu tươi vẩy trên mặt của hắn ta, làm hắn ta có vẻ dữ tợn hơn nữa. “Nhân loại, người đang xin tha mạng à? Quỷ xuống đi, ta sẽ ban phát cái chết cho ngươi. Hô hô...” “Sau khi nói xong, hắn ta lại tấn công Lữ Thiếu Khanh một lần nữa. Hình như Lữ Thiếu Khanh không địch lại, bị hắn ta đánh trúng, rơi từ trên trời xuống đất. Sau một lúc lâu mà cũng không thấy Lữ Thiếu Khanh đã rơi xuống đất có động tĩnh gì. Nguyễn Thuần đi tới trước mặt Lữ Thiếu Khanh, nhìn Lữ Thiếu Khanh đang nằm không nhúc nhích từ trên cao xuống đất, khinh miệt vô cùng: “Đồ vô dụng!” “Hắn ta giơ tay lên, định hoàn toàn tiêu diệt Lữ Thiếu Khanh, Lữ Thiếu Khanh bỗng nhiên mở to mắt. Ánh mắt hắn thanh minh, mang theo vẻ trào phúng, Nguyễn Thuần hoảng sợ, không đợi hắn ta phản ứng lại, Lữ Thiếu Khanh tức khắc nâng tay huy kiếm, ánh lửa đỏ sậm xuất hiện trên thế gian. Ánh lửa phủ kín mặt đất, che giấu tầm mắt của Úc Linh và Cừu Lang, đoạn tuyệt linh thức của bọn họ. Giờ khắc này, sắc mặt Nguyễn Thuần lập tức thay đổi.

Chương 545 - Một quyền đánh nát

Chương 545: Một quyền đánh nát”Người, người...“Nguyễn Thuần cảm thấy vô cùng nguy hiểm.Ánh mắt của Lữ Thiếu Khanh hết sức tỉnh táo, đầu có giống như bị thương.Nguyễn Thuần có ngóc đến mấy cũng biết mình bị lừa.Một kiếm Lữ Thiếu Khanh vừa bỏ ra, đáng sợ hơn bất cứ kiếm nào từ nãy đến giờ, hắn ta đã tu luyện trên trăm năm, đây là lần đầu tiên gặp phải kiếm ý khủng khiếp như vậy.Hiện tại, hắn ta có muốn trốn cũng không được, đành phải liều mạng thôi.Hắn ta gầm thét: “Ta...““Ta liều mạng với ngươi!“Nhưng mà Lữ Thiếu Khanh gào lên trước hắn ta một trước, giọng điệu hết sức bi tráng, nhưng trên mặt lại mang vẻ đắc ý.“Người...“Nguyễn Thuần nổi giận, ngay cả nói chuyện mà ngươi cũng giành với ta nữa?Nhưng đồng thời hắn ta cũng biết, vừa rồi vì sao Lữ Thiếu Khanh luôn miệng kêu gào không ngừng.Hắn đang diễn kịch, nhưng vì sao hắn lại diễn kịch, hắn ta không biết.Hắn ta không rõ, không hiểu nổi, cũng không có cơ hội suy nghĩ kĩ.Kiếm quang đáng sợ đã cán nuốt hắn ta.Nguyễn Thuần không có cách nào chạy trốn, nhưng hắn ta cũng không định trốn.Một kiếm này mang đến cho hắn ta một mối nguy khổng lồ, nhưng hắn ta rất có lòng tin.Ta là Thánh tộc, ta là Nguyên Anh, nhục thể của ta mạnh mẽ hơn nhân loại rất nhiều.Mặc dù một kiếm này có đáng sợ đến mức nào, ta cũng có thể chống chọi lại được, chỉ cần ta ngăn cản một kiếm này, ngay sau đó sẽ là giờ tử của tên khốn kia.Nguyễn Thuần cắn răng, hét lớn một tiếng, khí tức tăng vọt.Thân thể hắn ta phình to ra một vòng, bắp thịt gồ lên, bên trong cơ bắp căng đầy lực lượng.Huyết quản bên ngoài không ngừng nhúc nhích như Cầu Long, làm người nhìn thấy không khỏi khiếp sợ.“A!“Kiếm quang khủng khiếp hóa thành ngọn lửa ngập trời, giống như đã đốt sạch muôn vàn thế giới, tức khắc cán nuốt Nguyễn Thuần.“Keng keng keng...“Bề ngoài cơ thể Nguyễn Thuần cứng như sắt thép, phát xuất ra tiếng vang của kim loại.Nhưng rốt cục vẫn là kiếm của Lữ Thiếu Khanh lợi hại, cơ thể Nguyễn Thuần bắt đầu nổ tung, vô số vết thương nhỏ bé xuất hiện, máu tươi vẩy ra, bắn tung tóe.Nhìn từ xa,

Nguyễn Thuần như bị một lớp sương máu bao lấy, lớp sương máu kia che lấp cơ thể hắn ta, nhìn có vẻ hết sức thâm trầm. Không chỉ như thế, kiếm ý khủng khiếp còn đang không ngừng xé rách hắn ta, cắn nuốt huyết nhục của hắn ta. Chỉ trong tích tắc, cơ thể của Nguyễn Thuần đã co nhỏ một vòng, hình như huyết nhục của hắn ta bị bốc hơi trong chớp mắt. Nếu chỉ có thế này, Nguyễn Thuần còn có thể chịu đựng được, nhưng một kiếm này chẳng những xé rách thân thể của hắn ta, còn tấn công thẳng vào linh hồn của hắn ta. Nguyễn Thuần kêu thảm thiết, giọng nói phẫn nộ, hoảng sợ giống như dã thú gần chết đang liều mạng kêu rên, khiến người nghe thấy phải biến sắc. Nguyễn Thuần không ngờ một kiếm này lại mạnh như vậy, phải biết rằng hắn ta có cảnh giới Nguyên Anh tầng hai đấy. So với tu sĩ nhân loại, huyết thân của hắn ta cường đại hơn, mặc dù là tu sĩ nhân loại tầng ba cũng khó lòng làm gì được hắn ta. Mặc dù là kiếm tu cũng không thể làm được như vậy. Hắn tuyệt đối không phải kiếm tu bình thường, kiếm quyết của hắn tuyệt đối không phải kiếm quyết phổ thông. Trong lòng Nguyễn Thuần tức khắc hiểu ra rất nhiều. Đến một khắc này, Nguyễn Thuần mới biết mình đã coi thường Lữ Thiếu Khanh, xem thường người này. Nhưng mà đã quá muộn. Ly Hỏa Phần Thiên, đây chính là kiếm quyết mạnh nhất Lữ Thiếu Khanh có thể sử dụng bây giờ. Tu sĩ nhân loại bình thường, diệt trong một kiếm. Sau một kiếm này, Nguyễn Thuần miễn cưỡng còn sống, khí tức của hắn ta vô cùng suy yếu, như ngọn nến trước gió, chẳng khác gì Lữ Thiếu Khanh lúc này. Nhưng mà Lữ Thiếu Khanh giả trang, hắn ta thì suy nhược thật. Thân thể hắn ta vỡ nát, giống như bị vô số lợi kiếm đâm xuyên qua, lộ ra xương cốt trắng bóng, làm người ta rợn người. “Ha ha...” “Khuôn mặt Nguyễn Thuần hung dữ, cơ thể hắn ta không ngừng lung lay, giống như một chiếc cọc gỗ, có thể ngã xuống đất bất cứ lúc nào. Sự đau đớn về mặt cơ thể chỉ làm sát ý trong lòng càng cháy mạnh. Hắn ta nhận ra khí tức của Lữ Thiếu Khanh, cười ha hả: “Trong thời gian ngắn ngươi không sử dụng kiếm vừa rồi được nữa đúng không?” Ánh mắt Nguyễn Thuần hết sức tinh thường, Lữ Thiếu Khanh đánh với hắn ta đến bây giờ, không thể nào lông tóc không tổn hao gì. Ngoài dự liệu của hắn ta, Lữ Thiếu Khanh thu trường kiếm Mặc Quân vào, nắm chặt quả đấm, hắn nói với Nguyễn Thuần: “Nghe nói huyết thể của Ma tộc các ngươi cực kì cường đại, vô

địch thiên hạ. ““Vào thời kì Tiên Ma đại chiến, các người chỉ dựa vào nhục thể thôi đã tạo ra tổn thất khổng lồ cho nhân loại chúng ta. Hôm nay ta phải lãnh giáo mới được.” Sau đó, Lữ Thiệu Khanh lao ra chẳng khác nào một viên pháo, hất giò quả đấm lên, lao thẳng tới chỗ Nguyễn Thuần. Nguyễn Thuần nhìn thấy Lữ Thiệu Khanh dám cất vũ khí vào, muốn đánh một trận chiến giữa nam nhân thực thụ với nhau với hắn ta. Hắn ta lộ một nụ cười tàn nhẫn. Mặc dù ta bị thương rất nghiêm trọng, nhưng thân thể của ta không phải thứ mà tu sĩ nhân loại các người có thể ngăn cản được. “Không biết trời cao đất rộng, hôm nay ta sẽ cho người...” Nguyễn Thuần gầm thét một tiếng, điều động chút lực lượng cuối cùng trong cơ thể, muốn quyết thắng bại với Lữ Thiệu Khanh. Ngay lúc hai người sắp đụng độ nhau, một luồng thần thức cường đại tràn ra ngoài. “Không biết tự lượng sức mình.” Nguyễn Thuần cười lạnh một tiếng, thần thức mà thôi, ai mà không có? Nhưng ngay sau đó! Nụ cười của Nguyễn Thuần biến mất. “A!” Nguyễn Thuần kêu thảm một tiếng, thần thức của đôi phương vượt qua tường tượng của hắn ta, thần thức của hắn ta vô cùng yếu ớt, bị đánh tan một cách dễ dàng. Lữ Thiệu Khanh vội vàng hô: “Đừng có kêu, đừng có kêu, ngoan ngoãn nằm xuống.”

Chương 546 - Một quyền đánh nát

Chương 546: Một quyền đánh nát
Nguyễn Thuần cực hận, nhưng lúc này hắn ta không tập trung được tinh thần nữa, không thể phát huy tất cả thực lực. Đối mặt với Lữ Thiểu Khanh đang đánh úp lại, hắn ta chỉ còn cách vội vàng ngăn cản. “Thình thịch!” Mặc dù cách thật xa, mặc dù là bị ngọn núi ngăn cản, nhưng Úc Linh và Cừu Lang vẫn có thể nghe thấy một tiếng vang thật lớn. Giống như có một cây búa khổng lồ vừa đập thẳng từ trên trời xuống đất, một cổ sóng xung kích cường đại, vô hình khuếch tán tới từ đằng xa, nhấc lên vô số bụi đất, giống như một trận bão cát. Một tên Nguyên Anh tức khắc xuất hiện trong cơ thể Nguyễn Thuần, trên mặt Nguyên Anh nhỏ xíu của Nguyễn Thuần tràn ngập vẻ kinh hãi. Trong tầm mắt của hắn ta, cơ thể của mình nổ tung thành từng mảnh, sau cùng hóa thành vô số mảnh nhỏ, huyết nhục, xương cốt hóa thành bụi. Nhục thể mà hắn vẫn lấy làm tự hào bị Lữ Thiểu Khanh dùng một quyền đánh nát, dù cho có là Tiên Đế giáng thể cũng không thể phục hồi như cũ được. Nguyễn Thuần không thể tin nổi, nhưng hiện giờ hắn ta không thể không tin, hắn ta đã đá phải ván sắt, chuyện duy nhất hắn ta có thể làm bây giờ là chạy trốn, chạy càng xa càng tốt. Hắn ta oán hận nhìn Lữ Thiểu Khanh một cái, Nguyên Anh tức khắc biến mất. Lữ Thiểu Khanh hừ một tiếng, nghịch tử Nguyên Anh xuất hiện, cũng biến mất tại chỗ. Đối với Nguyên Anh mà nói, khoảng cách ngàn dặm chỉ là một lần thuấn di mà thôi. Nguyễn Thuần không dám dừng lại, thuấn di một lần vạn dặm, hiện tại hắn ta chỉ biết cố gắng làm mình cách ngày xa tên kia càng tốt. Khi hắn ta chuẩn bị thuấn di lần thứ hai, hắn ta cảm thấy bầu trời bỗng nhiên tối sầm xuống. Không gian xung quanh bị phong tỏa, hắn ta thuấn di thất bại. “Chạy nhanh như vậy làm gì?” Giọng nói của Lữ Thiểu Khanh vang lên sau lưng hắn ta. Nguyễn Thuần thiếu chút nữa tè ra quần, Nguyên Anh của hắn ta có thể nhanh như vậy, đối phương dùng thân thể thuấn di mà cũng có tốc độ này sao? Lúc hắn ta quay đầu nhìn thấy Nguyên Anh màu đen kia, hắn ta hoảng sợ tới cùng. Nguyên Anh của Lữ Thiểu Khanh thậm chí có thể ngửi được hương vị

của sự sợ hãi đang lan tỏa trong không khí. “Đọa, đọa, sa đọa...” Nguyên Anh Nguyễn Thuận run run, cả người run rẩy không ngừng, như là thấy được thứ gì khủng khiếp lắm. Đồng thời hắn ta cũng từ bỏ chống cự, hình như là vì quá sợ hãi, mà quên chống cự. Tuy Lữ Thiếu Khanh thấy lạ, nhưng không nghĩ nhiều, bắt lấy Nguyên Anh Nguyễn Thuận, xóa đi ý thức, tức tốc cắn nuốt. Hắn chắc lưỡi, có vài phần thất vọng: “Không có gì khác nhau a, hương vị giống nhau như đúc mà.” Sau khi Nguyên Anh trở lại cơ thể, Lữ Thiếu Khanh đứng lên, khó chịu nói: “Sa đọa? Chết đã đến nơi còn mắng người, khốn nạn thật!” Sau đó, hắn lắc đầu, nhìn về phía đại trận. Lữ Thiếu Khanh cúi đầu nhìn thân thể của mình, nói thầm: “Phải tạo ra chút thương tích mới được.” Hắn cải trang một một lượt, khí tức trở nên suy yếu, thoi thóp. Sau đó hắn đi tìm Quản Đại Ngưu, truyền âm bảo Quản Đại Ngưu tới. Lần này Quản Đại Ngưu lại lần đi rất xa, vừa sợ chết nhưng vừa muốn xem tiếp, tiếp tục đào bới tin tức. Nếu y không phải Thiên Cơ Giả e là y đã bỏ chạy sớm rồi. Nhưng y là Thiên Cơ Giả, chuyện lớn ở đây y không muốn bỏ lỡ. Y vừa trốn tránh vừa đè ép khí tức của mình đến mức thấp nhất, vốn y cứ tưởng mình sẽ không bị người khác phát hiện. Nhưng giọng của Lữ Thiếu Khanh truyền đến trong tai y khiến cơ thể y cứng đờ. Hoảng sợ trước sự kinh khủng của Lữ Thiếu Khanh, y không thể không ngoan ngoãn làm theo lời Lữ Thiếu Khanh, đến tìm hắn. Tuy nhiên khi y tìm tới Lữ Thiếu Khanh thì phát hiện Lữ Thiếu Khanh khí tức suy yếu, vết thương chồng chất nằm trên mặt đất, đáng vẻ như có thể chết bất cứ lúc nào. Sắc mặt Quản Đại Ngưu mang theo vào phần nghi hoặc: “Công tử, người sao vậy?” Tên khốn này mạnh vậy? Hắn đã xử lý xong một Nguyên Anh kỳ ma tộc rồi sao? Tuy nhiên nhìn dáng vẻ của hắn như thế này chỉ sợ bị thương không nhẹ. “Không thấy ta đang bị thương sao? Còn nhìn cái gì?” Lữ Thiếu Khanh ra vẻ suy yếu, vênh váo hung hăng, cả giận nói: “Nhanh, đến dìu ta, bằng không ta thu thập người.” Tâm tư Quản Đại Ngưu nhanh chóng xoay chuyển, lộ ra vẻ ý vị thâm trường, sống lưng của y thẳng tắp, chậm rãi bước đến trước mắt Lữ Thiếu Khanh, đôi mắt nhỏ lóe lên quang mang khó hiểu: “Công tử, người bây giờ đã thụ thương, đừng tức giận như vậy, dễ tức giận hại sức khỏe đấy.” Quản Đại Ngưu không lập tức tới đỡ Lữ Thiếu Khanh mà nhìn hắn chằm chằm, lộ ra nụ cười bỉ ổi. Cơ hội tới rồi. Tên

khốn này khi dễ ta, giờ không phải là cơ hội tốt để báo thù sao? Lữ Thiệu Khanh nhìn thấy nụ cười lộ ra trên gương mặt béo ị của Quản Đại Ngưu thì trong lòng hiểu ra. Tên mập chết bầm này còn định bỏ đá xuống giếng? “Người định không nghe lời sao?” Lữ Thiệu Khanh không hề có chút hoảng hốt, vô cùng bình tĩnh, hắn muốn thu thập tên mập này lúc nào cũng được. “Ngô công tử, người nói đùa, sao ta có thể không giúp đỡ chứ? Thế nhưng ta ra tay cũng cần có thù lao.” Quản Đại Ngưu muốn nhân cơ hội đòi lại linh thạch của mình. Dù y có tiền nhưng một lần tiêu hết ba mươi vạn viên linh thạch cũng đủ khiến tim y đau đớn. Quản Đại Ngưu không định lấy lại toàn bộ, nhưng nếu lấy lại được một chút, dù chỉ là một chút thì trong lòng cũng sẽ dễ chịu hơn. Lữ Thiệu Khanh lắc đầu: “Một viên linh thạch ta cũng sẽ không cho người, người thức thời, tốt nhất đưa mười vạn linh thạch cho ta, bằng không người sẽ phải hối hận đấy.” Ôi chao, đến lúc này người còn không thấy rõ thế cục, còn dám uy hiếp ta sao? Quả nhiên là một tên khốn kiếp, hôm nay ta phải thu thập người, phải cho người biết Mập gia ta không phải dễ trêu chọc. Quản Đại Ngưu tức giận tái mặt, ngũ khí mang theo vài phần uy hiếp: “Công tử, người còn không thấy rõ thế cục sao?” “Ta cảm thấy người không thấy rõ thế cục mới đúng.” Thậm chí Lữ Thiệu Khanh còn nhàn nhã xích móng qua một chút: “Người quên sư huynh ta rồi sao?”

Chương 547 - Cơ hội tới

Chương 547: Cơ hội tới
Quản Đại Ngưu nghe thấy Lữ Thiệu Khanh nhắc tới Kế Ngôn thì trong nháy mắt liền sợ hãi. Hiện tại Kế Ngôn và cao thủ ma tộc kia không biết đã đi đâu đánh nhau, đã phân thắng bại chưa. Lỡ như Kế Ngôn thắng lợi trở về thì y sẽ no đòn. Quản Đại Ngưu thấy rõ ràng tình thế, y lập tức nở nụ cười nịnh hót: “Công tử, ban này chỉ đùa với người thôi.” Y hấp tấp đi đỡ Lữ Thiệu Khanh: “Công tử, người muốn đi đâu?” “Sang bên đại trận.” Úc Linh căng thẳng nhìn chằm chằm về phía xa, nơi đó đã không nhìn thấy bóng dáng Lữ Thiệu Khanh và Nguyễn Thuần. Mà khí tức cường đại của hai bên cũng đều biến mất. Dường như trận đấu đã kết thúc. Kết quả trận chiến như thế nào? Có lẽ sẽ không thua chứ? Úc Linh vô cùng lo lắng. Lỡ như Nguyễn Thuần thua, hậu quả khó mà lường được. Cừu Lang không giống Úc Linh, chưa chứng kiến sự kinh khủng của Lữ Thiệu Khanh nên không thể hiểu được sự lo lắng của Úc Linh. Hắn ta có vẻ thoải mái, lộ ra sự khoan thai tự đắc, hẳn ta rất không để tâm đến sự căng thẳng của Úc Linh, thậm chí có phần coi thường. “Đội trưởng Úc Linh, người tới đây chưa đến mười canh giờ đúng không? Chưa đến mười canh giờ mà thiên tài Úc tộc đã trở nên nhát gan như vậy rồi sao?” Gương mặt giấu dưới mặt nạ của Úc Linh đỏ lên, trong con mắt màu tím hiện lên một tia lửa giận. Nàng ta biết Cừu Lang đang xem thường nàng ta. Người thánh tộc coi sự nhát gan, nhu nhược là nỗi hổ thẹn. Đối mặt kẻ địch lộ ra sự sợ hãi sẽ bị người khác trách là hèn nhát, sẽ bị người Thánh tộc phi nhổ, xa lánh. Trong mắt Cừu Lang, trong lòng Úc Linh e ngại hai nhân loại trẻ tuổi Kế Ngôn và Lữ Thiệu Khanh là đang làm mất mặt Thánh tộc. Nếu như có thể, Úc Linh muốn đánh cho Cừu Lang một trận. Người thì biết cái quái gì. Người căn bản không biết sự kinh khủng của bọn hắn. Ta đang kiêng kị, không phải sợ hãi. Tuy nhiên nàng ta không dám, Cừu Lang là đặc sứ của Thánh chủ, đại diện cho Thánh chủ. Nếu nàng ta dám rat ay với Cừu Lang, tộc nhân của nàng ta cứ chờ mà bị diệt đi. Úc Linh biện giải cho mình, một lần nữa phổ cập kiến thức cho Cừu Lang: “Cừu công tử, thực lực của hai người kia

vượt quá sự tưởng tượng của chúng ta. Cho dù là ở Hàn Tinh bọn hắc cũng là cao thủ hàng đầu. Trong số những người cùng thế hệ không có mấy người đối phó bọn hắc. Cũng chỉ có Thánh tử bọn họ mới có thể đánh thắng được bọn hắc.”Trên mặt Úc Linh có vài phần lúng túng, nàng ta đang nói dối.Bởi vì nàng ta cảm thấy, cho dù là Thánh tử, cũng chỉ có thể đấu ngang tay không phân thắng bại với Lữ Thiểu Khanh mà thôi. Nhưng vẫn không phải là đối thủ của Kế Ngôn.Đương nhiên, câu nói này nàng ta không dám nói, nói vậy cũng sẽ khiến tộc nhân của mình bị hủy diệt.“Ồ?”Cừu Lang cảm thấy khó tin, Úc Linh cũng hơi nói quá rồi đây.Thánh tử là ai?Đây chính là người mạnh nhất trong thế hệ trẻ của Hàn Tinh, là người mạnh nhất được lựa chọn trong hàng triệu người Thánh tộc tại Hàn Tinh. Là Thánh chủ tương lai, là người lãnh đạo của vô số người Thánh tộc trong tương lai. Là người dẫn đầu Thánh tộc đi về phía huy Hoàng.Người mà chỉ có Thánh tử mới có thể đánh thắng được, người như vậy có tồn tại sao?Ánh mắt Cừu Lang nhìn Úc Linh càng thêm khinh thường.Rốt cuộc lúc đến đây đã có chuyện gì xảy ra vậy?Sao có thể khiến thiên tài Úc tộc trở nên sợ hãi như vậy?Sau khi trở về, hắc ta phải báo cáo lại với Thánh chủ, Úc tộc đã sa sút rồi, không cần lãng phí tài nguyên trên người bọn hắc nữa.Cừu Lang lắc đầu, với lời của Úc Linh ngay cả một dấu chấm hắc ta cũng không tin.Hắc ta bĩu môi: “Được rồi, bọn hắc có thể lợi hại đến đâu chứ?”“Hám đại nhân và Nguyễn đại nhân đủ để có thể giết chết bọn hắc rồi.”Vừa dứt lời, Quản Đại Ngu không biết từ nơi nào xuất hiện mang theo Lữ Thiểu Khanh trở về trong ánh mắt khinh bỉ của hai người.Sắc mặt Úc Linh trắng bệch, Lữ Thiểu Khanh trở về, có phải có nghĩa là Nguyễn Thuấn đã vẫn lạc không?Sắc mặt Cừu Lang cũng khó coi, vừa rồi hắc ta đang nói Nguyễn Thuấn có thể giết chết Lữ Thiểu Khanh, bây giờ lại là Lữ Thiểu Khanh trở về, kết quả không cần nói cũng biết.“Ngươi...”Mặt hắc ta bị tát rất đau, Cừu Lang nhìn chòng chọc vào Lữ Thiểu Khanh.Lữ Thiểu Khanh lộ ra dáng vẻ suy yếu nhưng thái độ lại rất phách lối, không chút khách khí cắt ngang lời Cừu Lang, chỉ vào hắc ta nói: “Ngươi cái gì mà ngươi? Cút ra đây nhận lấy cái chết đi.”Khí tức Lữ Thiểu Khanh suy yếu đến mức còn không bằng đứa trẻ lên ba nhưng vẫn lớn lối như thế.Hắc làm vậy chẳng những khiến Cừu Lang tức giận đến mức thổ huyết mà ngay cả Quản Đại Ngu cũng

muốn vút Lữ Thiếu Khanh xuống mặc kệ, tự tìm đường chạy riêng. Tên khốn kiếp này phách lối quá. Hắn chán sống rồi sao? Bộ dạng của người bây giờ đến ta còn có thể thu thập người đây, đừng nói chi đôi phương là hai tồn tại ma tộc Kế Đan kỳ tầng chín. Lúc đầu bọn hắn đánh không lại người nhưng giờ muốn đánh chết người dễ như trở bàn tay. Sắc mặt Cừu Lang âm trầm, sát ý bốn phía, cho dù cách thật xa, Quản Đại Ngưu đều có thể cảm nhận được. Quản Đại Ngưu thấp giọng thuyết phục Lữ Thiếu Khanh, giọng như sắp khóc: “Công tử, người, người bớt tranh cãi đi.” Người muốn chết thì tự đi mà chịu chết, chớ liên lụy ta. Trong lòng Quản Đại Ngưu đã chuẩn bị kỹ càng, lát nữa một khi có gì đó không bình thường thì sẽ lập tức vút Lữ Thiếu Khanh lại, tự mình chạy trước. Tử đạo hữu bất tử bản đạo, y không thể vì Lữ Thiếu Khanh mà để mình gặp chuyện được. Lữ Thiếu Khanh chẳng những không nghe Khuyên bảo còn quay đầu lại mắng: “Tên mập chết bầm, người chỉ có mỡ chứ không có gan à? Không phải chỉ là hai tên ma tộc Kế Đan kỳ nho nhỏ thôi sao? Toàn là thứ không có đầu óc, người sợ cái gì? Đừng để nhân loại chúng ta mất mặt, có ta ở đây, sợ cái cọng lông. Hơn nữa sư huynh ta cũng sắp quay về rồi, sợ cái quái gì?”

Chương 548 - Hai nhân loại này thật sự rất mạnh

Chương 548: Hai nhân loại này thật sự rất mạnh
Ngũ khí của Lữ Thiệu Khanh mang theo sự khẳng định không thể nghi ngờ, vô cùng tin vào Kế Ngôn. Quân Đại Ngưu trong lòng ngạc nhiên, không ngờ Lữ Thiệu Khanh lại có nhiều lòng tin với Kế Ngôn đến thế. Quân Đại Ngưu không kìm được hỏi một câu: “Vạn nhất Trương công tử vẫn chưa về, bọn hắc giết ra thì phải làm sao bây giờ?” “Người cản bọn hắc, ta chạy trước.” Quân Đại Ngưu thầm mắng to, khôn kiếp, có phải người bị choáng váng rồi không? Sư huynh của người về rồi sao? Hơn nữa, lỡ như không quay về thì sao? Không quay về, bản thân người chọn mộ cũng khó khăn đấy. Quân Đại Ngưu thận trọng nhắc nhở: “Công tử, vạn nhất Trương công tử không về được.” Lữ Thiệu Khanh không chút khách khí cắt ngang lời y: “Người biết cái gì, nhất định huynh ấy có thể giết chết lão gia hỏa kia. Ta có lòng tin tuyệt đối vào huynh ấy, “Người biết cái gì, hắc nhất định có thể giết chết lão gia hỏa kia.”” Quân Đại Ngưu thổ huyết, ta cản em gái người. Đồng thời trong lòng càng thêm kiên định đợi chút nữa phải lập tức bỏ chạy, tuyệt đối mặc kệ sống chết của tên khôn kiếp này. Sau khi Cừu Lang nghe thấy câu này của Lữ Thiệu Khanh thì sát ý càng thêm nồng đậm. Hắc ta tiến lên một bước, chuẩn bị đi ra khỏi nơi này ra tay với Lữ Thiệu Khanh. Úc Linh chú ý thấy hành động của Cừu Lang, nàng ta không kìm được khuyên nhủ: “Cầu công tử, cẩn thận có trá.” Cừu Lang nghe nghe vậy, khinh thường: “Có trá? Có trá gì?” “Úc Linh đội trưởng.” Ngũ khí của Cừu Lang nghiêm khắc, ánh mắt như kiếm nhìn thẳng Úc Linh như muốn nhìn thấy rõ gương mặt thật của nàng ta dưới tấm mặt nạ: “Người là thiên tài Úc tộc, là đội trưởng tiên phong lần này.” “Người tới nơi này là để trở thành niềm vinh dự của Úc tộc, để che chở tộc nhân chứ không phải để trở thành mối sỉ nhục của Úc tộc, làm liên lụy đến Úc tộc. Bây giờ là cơ hội tốt nhất để tru sát kẻ này nhưng người lại co vòi, người còn là người Thánh tộc sao?” “Người cho rằng Thánh Chủ sẽ không biết được những chuyện ở đây sao? Tất cả

những gì người làm, Thánh chủ sẽ không nhìn thấy sao?” Ngử khí Cừ Lang vô cùng nghiêm khắc khiến sắc mặt Úc Linh trắng bệch. Trong lòng nàng ta không tìm được lo lắng. Không sai, đối mặt địch nhân, nàng ta co vùi, đây là hành vi người Thánh tộc phi nhũ. Nàng ta không tìm được giải thích: “Cừu đặc sứ, hử, hử là Nguyên Anh.” “Nguyên Anh?” Cừu Lang càng nghiêm khắc: “Chính bởi vì hử là Nguyên Anh nên giờ mà không động thủ, chờ đến khi nào? Chờ sư huynh hử quay về sao? Người muốn ở đây làm rùa đen rút đầu cả đời sao?” Sau khi Cừu Lang nói xong thì vô cùng chán ghét Úc Linh, phẩy tay áo bỏ đi. “Nhân loại yếu đuối, chịu chết đi!” Cừu Lang hét lớn một tiếng, rời khỏi sự che chở của pho tượng bước ra khỏi đại trận. Quán Đại Ngưu lạnh cả người, không nói hai lời thả Lữ Thiểu Khanh xuống bỏ chạy. Lữ Thiểu Khanh cạn lời, tên mập chết bầm lại có vài phần phong phạm của ta. Nữ nhân kia chưa hề đi ra nhưng một đặc sứ bước ra coi như cũng được vậy. Ánh mắt Lữ Thiểu Khanh trở nên lảng lệ nhưng một khắc sau, trên mặt hử hiện lên vài tia phiền muộn. Công kích của Cừu Lang đã giết tới, Lữ Thiểu Khanh cố ý quát to một tiếng, chịu một kích của Cừu Lang, bay ngược đi. Mà vào lúc này, Kế Ngôn trở về. Bạch y tung bay, xuất hiện trên bầu trời. Cừu Lang nhìn thấy Kế Ngôn như tiên nhân, lông tóc không tổn hao gì, lập tức thay đổi sắc mặt. “Không, không thể nào!” Kế Ngôn trở về, kết cục của Hám Hạo Không là gì không cần nói cũng biết. Cừu Lang không thể tin được, đây là tồn tại Nguyên Anh trung kỳ, cảnh giới tầng năm đấy. Đây là tồn tại có thể tấn công được trưởng lão Thánh địa, là tồn tại tiếng tăm lừng lẫy của Thánh tộc. Nhớ ngày đó một môn phái có hai Nguyên Anh kỳ đã chấn động lòng người cỡ nào, ngay cả Thánh chủ cũng không thể không chú ý ánh mắt đến bọn hử. Nếu không phải hoài nghi bọn hử có liên quan đến phản nghịch đã sớm phá lệ để Hám Hạo Không tiến vào làm trưởng lão Thánh địa rồi. Hám Hạo Không danh chấn Thánh tộc, uy phong lẫm liệt trong Thánh tộc lại thua trong tay một tu sĩ nhân loại. Tin tức này truyền trở về, tuyệt đối sẽ gây nên chấn động mạnh với Thánh tộc. Ánh mắt Kế Ngôn lạnh lẽo, nhìn chằm chằm Cừu Lang. Khí tức Kế Ngôn mặc dù không tốt, nhưng cũng đủ làm cho Cừu Lang sợ mất mật. Lúc này Cừu Lang mới hiểu lời của Úc Linh tuyệt đối không phải nói ngoa, hai nhân loại này thật sự rất mạnh. Lữ Thiểu Khanh vội vàng

nhắc nhở Kế Ngôn, để hắn ta giữ cho Cừu Lang một cái mạng, hắn hữu dụng. Lữ Thiếu Khanh chậm rãi đứng dậy, vẫn giả vờ đang bị thương. Hắn chẳng những muốn gạt người của ma tộc, ngay cả sư huynh của mình cũng lừa luôn, bằng không sao có thể khiến sư huynh bỏ sức chứ. Hắn đứng lên, tiểu nhân đắc ý quát lên với Cừu Lang: “Tiểu tử ma tộc, ngươi thức thời thì tranh thủ đầu hàng đi, bằng không sư huynh ta sẽ giết chết ngươi.” Lữ Thiếu Khanh rất hài lòng, hắn ra vẻ bị thương mục đích là lừa Úc Linh hoặc Cừu Lang ra ngoài. Cho dù là ai cũng được, hắn chỉ cần một tù binh. Kế Ngôn nói với Lữ Thiếu Khanh: “Đệ làm gì mà không ra tay?” Lữ Thiếu Khanh nói vô cùng hào hùng: “Ta bị thương rồi còn đánh cái quái gì. Huynh tưởng ma tộc kia dễ thu thập lắm à? Mau lên, thời gian gấp gấp, huynh đã đủ ghiền rồi, phải đi thôi.” Đương nhiên Kế Ngôn biết sư đệ mình đang nói dối. Nguyễn Thuần lợi hại nhưng không đến mức khiến Lữ Thiếu Khanh bị thương nghiêm trọng. Nhưng sư đệ nói đúng, mình đã ghiền rồi, giao thủ với Nguyên Anh kỳ tăng năm ma tộc thu hoạch được rất nhiều lợi ích. Được rồi, tùy hắn vậy. Khí tức Kế Ngôn đột nhiên biến đổi, ra tay với Cừu Lang. Xét theo yêu cầu của Lữ Thiếu Khanh, Kế Ngôn không định bỏ Cừu Lang một kiếm, đây là tù binh sư đệ chỉ đích danh. Là sư huynh, đương nhiên hắn ta phải thỏa mãn chút nguyện vọng nho nhỏ ấy của sư đệ. Nhưng Cừu Lang nhìn thấy Kế Ngôn ra tay với mình thì hắn ta đã bị dọa sợ muốn chết. Hắn ta tự biết thực lực của mình không bằng Kế Ngôn, không nói hai lời, liền lấy đồ Thánh chủ cho hắn ta ra. Đây là một món pháp khí Thánh chủ giao cho hắn ta, có thể dùng để đổi phò một Nguyên Anh kỳ nhân loại. Một kiện pháp khí giống như cái túi xuất hiện trong tay Cừu Lang, sau khi rút linh lực vào, hắn ta ném về phía Kế Ngôn, hét lớn một tiếng: “Đi!” Trong chốc lát, thiên địa tối đi, một cái túi khổng lồ xuất hiện trên đầu trời.

Chương 549 - Đầu óc Đại sư huynh bị hỏng rồi

Chương 549: Đầu óc Đại sư huynh bị hỏng rồi
Cái túi treo trên bầu trời, che lấp mặt trời, bên trong một màu đen kịt giống như một cái lỗ đen, sâu không thấy đáy, phát ra hấp lực cường đại, lại giống con cự thú giữa bầu trời há to cái miệng như chậu máu thôn phệ vạn vật trong trời đất. Sắc mặt Kế Ngôn biến đổi, hắn ta cảm nhận được một cỗ hấp lực cường đại, hắn ta không nói hai lời muốn lách mình rời khỏi nơi này. Nhưng sau khi cái túi xuất hiện, không gian xung quanh bị phong tỏa, hắn ta chẳng những không thuận di được mà ngay cả ngự kiếm rời đi cũng không làm được. Vô Khâu kiếm tỏa ra ánh sáng, phong mang kiếm quang xông lên trời, muốn xuyên qua cái túi. Nhưng kiện pháp khí này hết sức đặc biệt, cho dù kiếm quang trăm ngàn trượng cũng bị nó thôn phệ, từ xa nhìn sang nó dần trở nên nhỏ đi rồi cuối cùng biến mất ở trong lỗ đen. Kế Ngôn xuất liên tục vài kiếm cũng không có tác dụng gì. Kiện pháp khí này cực kỳ cao cấp, với thực lực Kế Ngôn bây giờ không thể nào phá hỏng được. Hắn ta chỉ có thể ngăn cản hấp lực cường đại, chậm rãi di chuyển ra ngoài. Cừu Lang đắc ý cười ha hả: “Ha ha từ bỏ chống lại đi, đây là Di Thần Đại do Thánh chủ chế tạo, dù ngươi là Nguyên Anh kỳ tầng chín cũng phải ngoan ngoãn đi vào.” “Cầu nguyện đi, cầu nguyện ngươi sẽ không bị đưa đến nơi đáng sợ.” Thậm chí Cừu Lang còn nói ra công năng của Di Thần Đại. Đây là pháp khí do Thánh chủ bọn hắn đích thân chế tạo, người cảnh giới Nguyên Anh kỳ trở xuống không thể nào ngăn cản được. Nhưng Di Thần Đại không có lực sát thương, nó chỉ hút ngươi vào rồi ngẫu nhiên đưa đến một nơi nào đó. Lữ Thiểu Khanh thở dài, chuẩn bị ra tay giúp Kế Ngôn nhưng Cừu Lang lại nói ra một câu rất càn rỡ: “Lỡ như ngươi được đưa đến Thánh tộc chúng ta vậy thì ngươi tự cầu phúc đi, ha ha.” Tiếp theo, Lữ Thiểu Khanh nhìn thấy ánh mắt Kế Ngôn giãn ra, Vô Khâu kiếm vào vỏ. Hắn ta đứng lơ lửng trên không, ánh mắt nhìn Lữ Thiểu Khanh như là Kiếm Thần. Ánh mắt hai người nhìn nhau, trong lòng Lữ Thiểu Khanh nảy sinh một dự cảm không hay. Không thể nào? Hắn

đoán ra Kế Ngôn muốn làm gì, hấn nhảy dựng lên, chỉ vào Kế Ngôn chửi ầm lên: “Khốn kiếp, đầu óc huynh có bị bệnh không? Đừng làm loạn cho ta.” Kế Ngôn mỉm cười, nói với Lữ Thiệu Khanh: “Sau này gặp lại.” Sau khi Kế Ngôn giao thủ với người của ma tộc thì chiến ý càng thêm mãnh liệt. Hấn ta càng muốn được chiến đấu với nhiều cao thủ ma tộc hơn. Sau đó Kế Ngôn chủ động tiến vào Di Thần Đại, Di Thần Đại đúng như lời Cừu Lang nói trong nháy mắt biến mất không thấy đâu nữa. Khí tức của Kế Ngôn cũng biến mất theo, thiên địa khôi phục lại bình tĩnh như chưa từng có gì xảy ra. Móa nó, là pháp khí chỉ dùng được một lần hay là pháp khí tự động trở về? Lữ Thiệu Khanh không có tâm tư để suy đoán. Hấn đầu đầu chết đi được. Đại sư huynh đầu óc có bệnh, không cứu nổi. Đúng là khốn kiếp, kẻ địch nói gì thì huynh tin như vậy sao? Lỡ như lừa huynh thì biết làm sao chứ? Huynh chết rồi, ta phải làm Đại sư huynh đây. Ai muốn làm Đại sư huynh chứ? Chỉ có kẻ úng não mới có thể đảm đương được chức Đại sư huynh. Khốn kiếp, khốn kiếp. Giờ Lữ Thiệu Khanh rất muốn đánh người, muốn đánh Kế Ngôn một trận, cũng rất muốn giết người. Ánh mắt của hấn nhìn chăm chăm Cừu Lang cuồng hỉ không thôi. Hấn lại nhìn Úc Linh phía xa xa. Hấn dựng phi kiếm lên giả vờ như vô cùng kinh hoảng chạy trốn, đồng thời quảng lại mấy câu thâm độc: “Các người chờ đó cho ta, bây giờ ta tìm sư phụ, sư bá bọn họ đến đây, nhất định phải giết chết các người.” “Muốn đi!” Cừu Lang cười lạnh: “Muốn chạy trốn? Người đã hỏi qua ta chưa?” Hấn ta phi thân tới, chậm rãi đuổi tới sau lưng Lữ Thiệu Khanh: “Người lưu lại cho ta. Ta xem bây giờ còn ai tới cứu người.” Úc Linh nhìn Cừu Lang truy sát Lữ Thiệu Khanh, không biết vì sao, trong lòng nàng ta cảm thấy lo lắng, luôn cảm thấy có chuyện không hay sẽ xảy ra, nhưng nhớ lại lời Cừu Lang ban nãy vừa nói, nàng ta cắn răng một cái, cũng bước ra khỏi đại trận đuổi theo sau. “Cừu đặc sứ nói không sai, hấn bị trọng thương, thực lực không còn một phần mười, sư huynh hấn cũng không ở đây, không thể để cho hấn chạy trốn. Càng không thể để hấn trở về mật báo, nhất định phải giữ hấn lại.” Thần thức của Lữ Thiệu Khanh vẫn luôn khóa chặt Úc Linh. Hấn đang chờ, chờ Úc Linh bước ra. Đồng thời, vì diễn kịch, hấn cố ý để cho mình lộ ra vẻ vô cùng chật vật dưới sự truy sát của Cừu Lang, dùng hành động này để tê liệt Cừu Lang. “Phụt!” Hấn lại cố ý chịu một kích của

Cừu Lang, từ trên trời ngã xuống. “Haha.” Cừu Lang càng thêm đắc ý, tiếng cười càn rỡ quanh quần giữa trời đất. Nguyên Anh kỳ à, hôm nay Kết Đan kỳ hẳn ta phải sáng tạo ra một lịch sử. Dùng cảnh giới Kết Đan kỳ đánh giết một Nguyên Anh kỳ, truyền trở về, tất nhiên hẳn ta sẽ trở thành hạt giống chói mắt của Thánh tộc. Ngoại trừ Thánh tử, không ai có danh tiếng vượt qua được hẳn ta. Hẳn ta nhìn Lữ Thiếu Khanh nằm trên mặt đất, đã hôn mê, khí tức suy yếu đến mức không thể tưởng tượng nổi. Cừu Lang càng vui vẻ hơn: “Trời phù hộ thánh tộc ta, haha.” Lúc này Úc Linh cũng đuổi tới, thấy Lữ Thiếu Khanh nằm trên mặt đất, không nhúc nhích, con mắt màu tím hiện lên tia khó tin. Tên khốn kiếp đáng ghét này, tên khốn thực lực cường hãn này cứ thế ngã xuống sao? Dưới mặt nạ, gương mặt nàng ta lộ ra biểu cảm phức tạp. Vừa rồi nàng ta còn bị Lữ Thiếu Khanh làm tức giận đến mức thổ huyết, hận không thể chém Lữ Thiếu Khanh thành muôn mảnh. Bây giờ thấy tên đáng ghét này ngã xuống nàng ta lại cảm thấy có chút không chân thực.

Chương 550 - Đầu óc Đại sư huynh bị hỏng rồi

Chương 550: Đầu óc Đại sư huynh bị hỏng rồi (tt)Cừu Lang lại không có suy nghĩ như Úc Linh, hắn ta không biết được sự lợi hại của Lữ Thiệu Khanh, về thực lực của Lữ Thiệu Khanh hắn ta không có nhận thức trực tiếp. Giờ hắn ta đang vô cùng hưng phấn, nhìn mặt đất bừa bộn, hỗn độn xung quanh, hắn ta cảm thấy phong cảnh nơi đây thật đẹp. Hắn ta nói với Úc Linh: “Đội trưởng Úc Linh, đi thôi, không chế hắn lại để hỏi vài tình báo. Haha, còn tưởng Nguyên Anh kỳ nhân loại lợi hại thế nào, cuối cùng vẫn là bại tướng dưới tay ta.” Trong lòng Úc Linh trầm lắng đầu, người không xấu hổ à? Bàn về công lao, Nguyễn Thuần đại nhân mới là công thần lớn nhất, không có hắn ta công kích tên khốn này đến phiên người ở đây điều võ giương oai sao? Cừu Lang nhìn thấy Úc Linh vẫn không động thủ thì không vui, ỷ vào thân phận đặc sứ, trong lúc bất tri bất giác hắn ta đã coi mình đứng trên Úc Linh, nơi này do hắn ta định đoạt. “Đội trưởng Úc Linh, người định làm gì? Mau không chế hắn lại, hỏi rõ ràng tình huống nơi này rồi nghĩ cách kéo dài thời gian, chờ đợt viện binh tiếp theo.” Úc Linh lấy lại tinh thần, vực tinh thần dậy, đúng như lời Cừu Lang nói, phải hỏi rõ tình báo, nghĩ cách kéo dài thời gian. Nàng ta cẩn thận từng li từng tí tiến lên, định không chế Lữ Thiệu Khanh lại. Nhưng càng đến gần Lữ Thiệu Khanh, cảm giác nguy hiểm trong lòng nàng ta càng mãnh liệt, khiến nàng ta cảm thấy như đang tự đưa mình đến miệng hung thú vậy. Sắc mặt Úc Linh nghiêm túc nhìn Lữ Thiệu Khanh hôn mê bất tỉnh, trong lòng quyết định, người này quá nguy hiểm, vẫn là giết tốt nhất. Một thanh thiết thương xuất hiện trong tay Úc Linh, cán thương màu đỏ sẫm, như ngâm trong máu tươi ngàn vạn năm, mũi thương phong mang tất lộ, tản ra sát cơ kinh khủng. Mũi thương sáng lên một vòng ánh sáng màu đỏ, xé rách không khí, lưu lại một đạo thương ảnh hư ảo, gần như trong chớp mắt giết đến trước mặt Lữ Thiệu Khanh. Cừu Lang nhìn thấy Úc Linh như thế, càng cảm thấy khinh miệt, coi thường phun ra hai chữ: “Nhu nhược!” Nhưng mà... Lữ Thiệu Khanh đang hôn

mê bỗng nhiên mở to mắt, hô to: “Cô nàng, người độc ác quá.” Úc Linh cùng Cừu Lang chấn kinh. Úc Linh hoảng sợ, nàng ta không thể nào ngờ rằng Lữ Thiểu Khanh lại đang giả chết. Nhưng giờ khắc này, nàng ta không cách nào lui nữa, điều duy nhất nàng ta có thể làm chính là tiếp tục tiến công. Đôi mắt Úc Linh bộc phát ra tử sắc kiên định: “Đi chết đi!” Thiết thương trên không trung một lần nữa phát ra thanh âm bạo liệt, khí thế càng tăng lên, như một con giao long màu đỏ giương nanh múa vuốt nhào về phía con mồi. Nhưng mà chênh lệch giữa Kết Đan kỳ tầng chín và Nguyên Anh kỳ tầng hai không thể dựa vào ý chí lực và dũng khí là có thể bù đắp được. Lữ Thiểu Khanh tròng nàng ta một cái, đầu tiên Úc Linh như bị thi triển thuật định thân, đứng im ngay tại chỗ, thiết thương chỉ Lữ Thiểu Khanh từ xa nhưng vẫn còn thiếu một chút khoảng cách nữa. Tiếp theo, một cỗ thần thức cường đại đánh tới, thức hải của Úc Linh bị phá hư, cả người như bị sét đánh, miệng phun máu tươi bay ngược trở về với tốc độ nhanh hơn. Nàng ta phun ra máu tươi tạo thành một mảnh huyết vụ trên không trung. Nàng ta vô cùng thâm hiểm, sau khi ngã âm âm trên mặt đất thì bị một cỗ linh lực của Lữ Thiểu Khanh cuốn đến không chế Úc Linh. Sau đó hắn lại đưa mắt nhìn về phía Cừu Lang. Lúc này sắc mặt Cừu Lang trắng bệch, toàn thân cứng ngắc. Hắn ta không ngờ Lữ Thiểu Khanh lại giao hoạt như vậy, hơn nữa còn giả vờ rất giống. Bị lừa rồi. Trong lòng Cừu Lang vừa tức vừa kinh ngạc, nhìn hằm hằm Lữ Thiểu Khanh: “Người, người...” “Người người cái gì?” Lữ Thiểu Khanh không nói hai lời, đánh ra một tát. Trên mặt Cừu Lang lập tức bị một bàn tay vô hình tát vào mặt, máu tươi phun ra, cả người lăn hai vòng như một trái banh da. “Đáng, đáng chết!” Cừu Lang nổi giận, khí tức tăng vọt, lúc hắn ta đang muốn liều mạng với Lữ Thiểu Khanh thì Lữ Thiểu Khanh đã đi tới trước mặt hắn ta. ánh mắt lạnh lẽo, như tử thần ra tay với hắn ta. “A!” Cừu Lang không có cách nào ngăn cản, Lữ Thiểu Khanh một kiếm tháo một cánh tay của hắn ta, máu tươi vẩy ra. Cừu Lang che lấy cánh tay hét thảm lên, một cỗ kiếm ý thuận vết thương tiến vào trong cơ thể của hắn ta, phá hoại trắng trợn. Đan điền, thức hải, kinh mạch, huyết nhục, xương cốt đều lọt vào công kích và phá hoại của kiếm ý. Cừu Lang giãy dụa muốn phản kháng nhưng Lữ Thiểu Khanh không cho hắn ta cơ hội. “Rắc!” một tiếng như tiếng trứng gà vỡ tan. Cừu

Lang kêu rên lên, đau đớn to lớn khiến hắn ta không chịu nổi. Kiếm ý chẳng những phá hư đan điền của hắn ta, ngay cả nội đan của hắn ta cũng bị phá hư. Cừu Lang tuyệt vọng, đan điền bị hủy, nội đan bị nát. Nhục thể cùng tinh thần chịu hai tầng đả kích khiến hắn ta như một con dĩa thú rơi vào tuyệt cảnh đang kêu rên bi thảm, tuyệt vọng. Lữ Thiếu Khanh lạnh lùng nhìn hắn, trên mặt không có bất kỳ biểu lộ gì. Lãnh khốc, tàn nhẫn, tuyệt tình. Quản Đại Ngưu ở xa lén nấp một bên nhìn thấy cảnh này, thân thể khẽ run rẩy, y tiểu mất rồi. Thật là đáng sợ. Người này thật là đáng sợ. Sau khi y vứt Lữ Thiếu Khanh rồi bỏ chạy thì lại len lén quay về. Trên người y có pháp khí có thể che giấu khí tức bản thân. Nơi này có tin tức lớn, y không muốn bỏ lỡ. Nhưng y lén lút quay về thì lại nhìn thấy cảnh tượng khủng bố này. Quả nhiên là kẻ đáng sợ nhất. Tìm Quản Đại Ngưu đập thành thịch, hơi muốn khóc. Tên khốn kiếp này ban nãy vẫn giả vờ, buồn cười là mình còn định cháy nhà hôi của. Mình đang tự tìm cái chết rồi. Quản Đại Ngưu nhìn Lữ Thiếu Khanh như một sát thân lại một lần nữa tháo cánh tay kia của Cừu Lang xuống. Da đầu y tê lên, trong lòng âm thầm quyết định, được rồi, đợi chút nữa vẫn nên lén chạy đi thật xa. Cách được tên đó bao xa thì chạy bấy xa, thật là đáng sợ.

Chương 551 - Nghiền xương thành tro

Chương 551: Nghiền xương thành tro
Lữ Thiếu Khanh ở trên cao nhìn xuống, lạnh lùng nhìn Cừu Lang quỳ trên mặt đất kêu rên, ngũ khí lạnh lẽo như băng hàn cửu thiên: “Nói cho ta, sư huynh ta đang ở đâu?” Cả ngày không khi nào để cho người ta bớt lo, phiền chết đi được. “Haha, haha.” Cừu Lang thống khổ vạn phần, nhưng nghe đến vấn đề này, hắn ta vẫn không kìm được cười lên ha hả, tuy nhiên nhìn thể nào cũng như vừa khóc vừa cười. Hắn ta đường đường là đặc sứ của Thánh chủ, Thánh tộc, cho dù là những đại tộc trong Thánh tộc nhìn thấy hắn ta cũng phải cung cung kính kính, khách khí. Bây giờ lại thành bộ dáng như vậy khiến hắn ta hận ý trùng thiên. “Nhân loại yếu đuối, ngươi muốn tìm sư huynh ngươi về sao? Không chừng lúc này hắn ta đã bị không gian loạn lưu giáo sát thành cặn bã rồi, haha.” Lữ Thiếu Khanh nhíu mày, không nói hai lời, Mặc Quân kiểm xét qua. Đầu Cừu Lang bay lên cao mang theo tia kinh ngạc. Hắn ta không thể nào ngờ được Lữ Thiếu Khanh lại kiên quyết như vậy, nói giết là giết. Lữ Thiếu Khanh không có ý định giữ tính mệnh Cừu Lang lại, bắt đầu từ thời khắc hắn ta lấy Di Thần Đại kia ra, hắn ta đã nằm trong danh sách tất sát của Lữ Thiếu Khanh. Cho tới giờ vẫn còn mạnh miệng? Vậy thì giết thôi. Hắn diệt đi hồn phách Cừu Lang sau đó dùng kiếm mang mãnh liệt giáo sát thi thể Cừu Lang thành bã vụn đầy trời rồi lại dùng một mối lửa, thiêu hoàn toàn thành tro, thực sự đã chém thi thể thành muôn mảnh, hủy thi diệt tích. Quản Đại Ngưu ở phía xa xa suýt chút nữa lại tiểu rồi, thật đáng sợ. Giết người không tính, còn muốn hủy thi diệt tích, nghiền xương thành tro, rốt cuộc là có thù oán gì? Không phải chỉ đưa sư huynh ngươi đến một nơi nào đó sao? Hắn đã chết đâu, hơn nữa, cũng đâu phải giết chết vợ ngươi, cần gì phải thế? Sau khi xử lý Cừu Lang xong, ánh mắt Lữ Thiếu Khanh rơi lên người Úc Linh cách đó không xa. Cơ thể Úc Linh không thể động đậy, nàng ta trơ mắt nhìn Lữ Thiếu Khanh hủy thi diệt tích, nghiền xương thành tro Cừu Lang. Trên đời này không còn lại chút vết tích gì của Cừu Lang nữa. Da đầu Úc Linh tê rần, vô cùng hoảng sợ. Nàng ta thấy Lữ Thiếu Khanh đi

tới, tim đập mạnh thích thích, trái tim của nàng ta như muốn nhảy lên tới cổ họng. “Người, người...” Lữ Thiếu Khanh triệu thuyên ra, mang theo Úc Linh leo lên phi chu, đồng thời hừ lạnh một tiếng với vị trí Quản Đại Ngưu: “Mập, tới đây!” Quản Đại Ngưu giật nảy mình, vội vàng rút có thể mập của mình lại, trốn trong hố, trong lòng kêu lên. Không thể nào, không thể nào, tên khốn kiếp kia sẽ không phát hiện ra ta chứ? Ta trốn kỹ vậy mà, không thể lại bị phát hiện. Pháp khí tứ phẩm, hẳn là Nguyên Anh kỳ sao có thể phát hiện được? Ngồi yên ngồi yên, tuyệt đối không thể để bị hấn lừa. Quản Đại Ngưu không thể tin được Lữ Thiếu Khanh sẽ phát hiện ra y nên cơ thể béo ị của mình lại như quả cầu, đè ép khí tức của mình, có đánh chết cũng không định ra ngoài. Nhưng, giọng Lữ Thiếu Khanh lại một lần nữa truyền đến: “Còn muốn trốn đúng không?” “Ra!” Quản Đại Ngưu không động dậy, hừ, người cho rằng ta đàn như vậy sao? Loại thủ đoạn dọa người này, mập ta chưa thấy qua một ngàn lần cũng có một trăm lần rồi. Bình tĩnh, bình tĩnh, tên khốn kiếp kia tuyệt đối không phát hiện được ta. Bỗng nhiên! “Chít chít tra!” Một tiếng chim kêu, một vòng màu đỏ tươi rơi xuống trước mặt tên mập, một con chim nhỏ màu đỏ nghiêng đầu nhìn y. Toàn thân Quản Đại Ngưu cứng ngắc, con chim này y gặp rồi. Là sủng vật của tên khốn kiếp kia! Quả nhiên mình lại bị phát hiện rồi. Quản Đại Ngưu khóc không ra nước mắt, mình đã trốn kỹ như vậy, lần đi xa như vậy, tại sao lại bị phát hiện chứ? Thảm, lần này thảm rồi. “Chúc mừng công tử, chúc mừng công tử.” Quản Đại Ngưu vừa đến phi chu, không nói hai lời liền lộ ra nụ cười, liên tục thở dài và chúc mừng. “Chúc mừng công tử đánh bại Ma tộc, cứu vớt Nhân tộc trong lúc nước sôi lửa bỏng, công tử anh minh thần võ, tính toán không chút sai sót, Nhân tộc chúng ta có công tử thật đúng là phúc, là may mắn của Nhân tộc.” ““Công tử uy vũ, công tử vạn tuế...” Quản Đại Ngưu bắt chập tất cả, sau một trận thái hồng thí (1) liền vỗ mông ngựa rung trời. (1) Tang bốc - Ý chỉ fan thổi phồng idol một cách khoa trương, ngay cả đánh rắm cũng như cầu vòng. Không có cách nào khác, chuyện lúc trước đã khiến hắn ta hối hận vạn phần, ai mà có thể đoán được tên hỗn đản này giả bộ bị thương để gạt người chứ? Nhưng Quản Đại Ngưu cũng cảm thấy có vài phần may mắn, may mắn lúc ấy hắn ta không bị văng đầu, không nổi lên sát ý với Lữ Thiếu Khanh, bằng không lúc này

hắn ta đã sớm biến thành một thi thể rồi. Lữ Thiếu Khanh ngồi ở đầu thuyền, từ trên cao lạnh lùng nhìn xuống Quản Đại Ngưu. Tên mập chết tiệt này, không dạy dỗ người một trận, người thật sự cho rằng ta là thiện nam tín nữ sao? Lữ Thiếu Khanh mắng to: “Có phải người rất vui vẻ đúng không?” Quản Đại Ngưu lắc đầu, nhưng rất nhanh lại gật đầu. Mẹ nó, ta vui cái rắm ấy, hiện tại ta đang rất muốn khóc đây. “Vui hay không vui?” Quản Đại Ngưu thử thăm dò hỏi: “Vui vẻ thì làm sao? Mà không vui thì làm sao?” “Người vui, ta sẽ không vui, người không vui, ta sẽ càng không vui.” Trong mắt Lữ Thiếu Khanh tỏa ra sự nguy hiểm, thành thật nói với Quản Đại Ngưu: “Tóm lại, nếu không trừng trị người, ta cũng không vui.” Quản Đại Ngưu khóc, quỳ gối trước mặt Lữ Thiếu Khanh: “Công tử, ta, lúc trước ta chỉ đùa với công tử mà thôi.” “Nói đùa? Người muốn cướp linh thạch của ta, vậy mà còn gọi là nói đùa sao?” Trên mặt Lữ Thiếu Khanh có thêm vài phần sát khí: “Người cướp linh thạch của ta, phải chết!” “Sát khí giống như gió lạnh gào thét mà qua, suýt chút nữa làm linh hồn Quản Đại Ngưu bị đóng băng. Quản Đại Ngưu run rẩy, trong lòng càng thêm sợ hãi. Vừa rồi tên hồn đản này nghiền xương một Ma tộc thành tro ở ngay trước mặt hắn ta, quá kinh khủng.

Chương 552 - Doạ dẫm tên mập

Chương 552: Doạ dẫm tên mập

Quản Đại Ngưu không nói hai lời, lập tức lại móc ra mười vạn viên linh thạch từ trong nhẫn trữ vật, linh thạch lại một lần nữa phủ kín boong tàu, suýt chút nữa làm Úc Linh nằm ở trên boong tàu ngạt chết. Lữ Thiếu Khanh rất hài lòng, vung tay lên, mười vạn linh thạch biến mất, nhưng trên mặt vẫn tràn đầy sát ý: “Ta đã nói với ngươi, lúc trước cứ cho mười vạn linh thạch là tốt rồi. Hiện tại thì...” “Hắn sao, lòng tham không đáy, lòng tham không đáy. Quản Đại Ngưu đau lòng. Hắn ta có linh thạch, nhưng cũng không chịu nổi kiêu tiêu xài như vậy. Hắn ta ngẩng đầu lên, nhưng đối diện với ánh mắt Lữ Thiếu Khanh, trong lòng Quản Đại Ngưu nhảy dựng, ngoan ngoãn nói: “Công tử, ta, ta hiện tại không còn.” Lữ Thiếu Khanh chỉ vào Úc Linh nói: “Lát nữa ta muốn hỏi nàng về tình báo Ma tộc một chút, ngươi không muốn nghe sao? Cho ta thêm hai mươi vạn linh thạch, ta sẽ không đuổi ngươi xuống thuyền.” Mắt Quản Đại Ngưu sáng lên, không suy nghĩ nhiều lập tức đồng ý. Làm Thiên Cơ giả mà, tình báo mới là đáng giá nhất, không chừng hắn ta có thể đạt được một ít tin tình báo đặc biệt có ích, đến lúc đó bán qua tay hoặc là giao nộp lên tông môn, linh thạch còn không phải là ào ào mà đến sao? “Nhưng mà hiện tại ta không có đủ linh thạch, đến lúc đó lại đưa cho công tử thì như thế nào?” Lữ Thiếu Khanh thản nhiên nói: “Dùng đạo tâm thề đi, đến khi tới Triều Thành, trong vòng mười ngày phải đưa cho ta.” Trong lòng Quản Đại Ngưu mắng to, nhưng cuối cùng không thể không đồng ý, dù sao vẫn là mạng nhỏ và tình báo đáng giá hơn. Sau khi thấy Quản Đại Ngưu thề, Lữ Thiếu Khanh lập tức thay đổi nụ cười: “Mập huynh, huynh quý làm gì? Mau đứng lên, lễ lớn như vậy ta không chịu được.” Trong lòng Quản Đại Ngưu lại mắng to Lữ Thiếu Khanh, tên hỗn đản này cảm tình con chó sao, nói biến sắc mặt liền biến sắc. Có linh thạch thì là mập huynh, không có linh thạch chính là tên mập chết tiệt, thật con mẹ nó hiện thực. “A, hình như quần của ngươi bị ướt?” Lữ Thiếu Khanh lại quan tâm: “Cẩn thận một chút, trời lạnh, đừng để bị lạnh.” “Hỗn đản! Trong lòng Quản Đại Ngưu phát điên,

cắn răng nói: “Không có, ngươi nhìn lầm rồi...” “Hắc hắc, phải không?” Lữ Thiếu Khanh cười hắc hắc hai tiếng, sau đó ánh mắt của hắn lại rơi vào Úc Linh bị giam cầm. Nhận thấy ánh mắt Lữ Thiếu Khanh, thân thể Úc Linh cứng ngắc. Ở trong lòng nàng, Lữ Thiếu Khanh còn giống Ma tộc hơn cả Ma tộc, mà Ma tộc cũng không chắc sẽ lạnh lùng như Lữ Thiếu Khanh. Thân phận Cừu Lang có cao hơn nữa thì thế nào? Đại diện Thánh chủ đích thân tới thì thế nào? Nói chém tay liền chém tay, nói bêu đầu liền bêu đầu, cuối cùng còn nghiền xương thành tro, chết đến không thể chết hơn. Độc ác, quyết đoán, khiến Úc Linh cảm thấy Lữ Thiếu Khanh càng giống người Thánh tộc bọn họ hơn. Mà điều khiến nàng kinh hãi nhất chính là tính toán của Lữ Thiếu Khanh. Nhìn Lữ Thiếu Khanh đi tới trước mặt mình, Úc Linh cắn răng, cũng căm tức nhìn Lữ Thiếu Khanh. Nhưng đó chỉ là mặt ngoài mà thôi. Cho dù là đội trưởng đội tiên phong của Thánh tộc, khi đối mặt với Lữ Thiếu Khanh trong lòng Úc Linh vẫn không nhịn được buồn bực. Nàng tình nguyện đánh nhau với kẻ địch mạnh mẽ, cũng không muốn đối mặt với loại người kinh khủng như Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh không nói gì, chỉ ngồi xếp bằng đối diện với Úc Linh. Trên thực tế Ma tộc và nhân loại cũng không có bất kỳ khác biệt nào, đồng căn đồng nguyên, khác biệt duy nhất có lẽ chính là dáng người và làn da của bọn họ. Làn da Ma tộc tương đối ngăm đen, dáng người khôi ngô hơn rất nhiều, cho dù Úc Linh là nữ nhân, nàng cũng có vẻ trắng kiêu, cao lớn hơn Lữ Thiếu Khanh một chút. Lữ Thiếu Khanh tò mò đánh giá Úc Linh, thật lâu không nói lời nào, gây áp lực tâm lý mạnh mẽ cho Úc Linh. Người trước mắt này là kẻ giết người không chớp mắt, nói không chừng sau một khắc sẽ rút kiếm chém nàng. Đương nhiên, nếu trực tiếp chém chết nàng, Úc Linh cảm thấy tốt hơn so với bây giờ. Úc Linh phải chịu áp lực cực lớn, nàng lạnh lùng nói: “Ngươi muốn làm gì?” “Muốn giết muốn róc thịt thì ra tay đi, ít giày vò khốn khổ thêm nữa, đừng để cho ta xem thường ngươi.” Lữ Thiếu Khanh lắc đầu: “Ta giết ngươi làm gì?” “Sau đó hắn vươn tay, muốn tháo mũ giáp của Úc Linh xuống: “Đội thứ đồ chơi này không khó chịu sao? Đến đây, để ta giúp ngươi tháo xuống.” “Úc Linh đeo mặt nạ, mặt nạ che hoàn toàn gương mặt nàng, chỉ để lộ ra một đôi mắt màu tím và đôi môi đỏ mọng gợi cảm. Khiến người ta liên tục mơ màng. Đương nhiên, Lữ Thiếu Khanh cũng không quan

tâm Úc Linh có xinh đẹp hay không, hẳn cần thẳng thắn thành khẩn. Tháo mặt nạ xuống sẽ thấy rõ bộ dáng Úc Linh, để lộ ra bộ mặt thật của nàng. Đến lúc đó, lúc vặn hỏi tình báo còn có thể quan sát biểu cảm của Úc Linh tốt hơn, xem nàng có nói dối hay không. Nhưng mà Úc Linh lại hét lên, có vẻ rất phần nộ và kinh hoảng: “Người, người muốn làm gì?” “Nàng vội vàng trốn về phía sau, hiện tại linh lực của nàng bị giam cầm, giống như phạm nhân, làm sao tránh thoát được. Lữ Thiếu Khanh đè đầu nàng xuống, nhẹ nhàng tháo mũ giáp xuống, nói thầm: “Đội mũ giáp không khó chịu sao? Hơn nữa, đội mũ giáp, không dùng bộ mặt thật gặp người, thực không lễ phép. “Khi mũ giáp được tháo xuống, một khuôn mặt tuyệt mỹ xuất hiện trước mặt Lữ Thiếu Khanh... Khuôn mặt trái xoan thanh lệ trắng nõn, đôi môi đỏ mọng như lửa đặc biệt hấp dẫn người, sống mũi cao thẳng, ngũ quan vô cùng lập thể, có thêm vài phần mị lực khác thường. Mà điều khiến người ta chú ý nhất không thể nghi ngờ chính là đôi mắt màu tím của nàng, mị hoặc có thần, rạng rỡ phát sáng. Hơn nữa Úc Linh và những người Ma tộc khác không giống nhau, làn da của nàng trắng nõn, trong veo như nước, giống y hệt như làn da của nhân loại, thậm chí còn tốt hơn vài phần. Hiện tại khuôn mặt tuyệt mỹ đó đang co quắp, nghiêng răng nghiêng lợi, ánh mắt mị hoặc có thần tràn ngập lửa giận. Nàng nhìn Lữ Thiếu Khanh giống như nhìn thấy kẻ thù giết cha, hận không thể phun ra Tử Sắc Thiên Hỏa thiêu Lữ Thiếu Khanh thành tro bụi.

Chương 553 - Ai tháo được mũ giáp của ta, ta phải gả cho hắn

Chương 553: Ai tháo được mũ giáp của ta, ta phải gả cho hắn

Lữ Thiệu Khanh cảm thấy rất kỳ quái, sao lại tức giận như vậy chứ? Vừa rồi rõ ràng còn có vài phần sợ hãi, hiện tại sau khi tháo mũ giáp xuống liền tức giận? Chẳng lẽ mũ giáp này có năng lực phong ấn một nhân cách khác sao? Sau khi tháo mũ giáp xuống, một nhân cách khác sẽ tỉnh lại? Lữ Thiệu Khanh hứng thú, hỏi Úc Linh: “Người là một nhân cách khác sao?”

Úc Linh hiểu ý Lữ Thiệu Khanh, nàng tức giận đến mức trợn trắng mắt, chỉ hận mình hiện tại không có cách nào hộc máu phun chết Lữ Thiệu Khanh. “Hỗn, hỗn đản, ta, ta muốn giết ngươi.”

“Thôi...” Lữ Thiệu Khanh không cho là đúng: “Người quá yếu, không phải đối thủ của ta.”

Úc Linh chẳng qua mới là Kết Đan tầng chín, uy hiếp của loại này cấp bậc này đã không đáng để Lữ Thiệu Khanh đặt vào mắt. Thậm chí, ngay cả uy hiếp ở cảnh giới Nguyên Anh hắn cũng không quan tâm. Thứ hắn quan tâm, lo lắng, sợ hãi chính là sự tồn tại từ cấp Hóa Thần trở lên.

“Đến...” Lữ Thiệu Khanh bắt đầu đi vào chủ đề chính, nói với Úc Linh: “Nói ta nghe chuyện Ma tộc các ngươi đi? Ví dụ như Thánh chủ này, trưởng lão và những cao thủ có thực lực như thế nào, bọn họ có thể đến đây hay không?”

Lữ Thiệu Khanh lo lắng mình sẽ trở thành tội phạm truy nã số một của Ma tộc, nhất định phải hỏi rõ ràng một số chuyện để chuẩn bị sẵn sàng, tránh cho đến lúc đó bị người giết tới cửa còn không biết cái gì.

Úc Linh nghe vậy, cười lạnh không thôi: “Người sợ sao?”

Nàng vốn định khinh bỉ Lữ Thiệu Khanh một chút, nhưng không ngờ Lữ Thiệu Khanh trực tiếp thừa nhận. “Đúng vậy, ta sợ, sợ chết.”

Về mặt Lữ Thiệu Khanh đau khổ, có vài phần căm tức: “Ma tộc các ngươi thế lớn lực lớn, ta đâu không lại các ngươi, đương nhiên phải sợ. Nào, giúp ta một việc, nói đi, nói cho ta biết.”

“Nói cho ngươi biết?”

Úc Linh vẫn cười lạnh, thái độ cứng rắn: “Năm mơ đi.”

Đồng thời còn chuẩn bị tốt cảnh giác, kết cục của Cừu Lang trước đây không lâu còn rõ mồn một trước mắt.

Nàng cảm thấy Lữ Thiệu Khanh sẽ đột nhiên ra tay làm thịt

nàng.Nhưng mà nàng không sợ chết, tử vong, đối với nàng mà nói không tính là cái gì.Một chút tình báo hữu dụng cũng không hỏi ra được, Lữ Thiếu Khanh còn chưa có ý định giết chết Úc Linh.Hắn cau mày: “Cô nàng này thực không khiến người ta yêu thích chút nào, nhanh lên, để cho nhân cách ngoan ngoãn lúc trước đi ra đi, ta và cô nàng nóng nảy này không có gì để nói cả.”Nói đến đây, lửa giận của Úc Linh nhất thời lại nổi lên, hai mắt nàng lại như phun lửa, gắt gao nhìn chằm chằm Lữ Thiếu Khanh.Tên khốn kiếp này, đến lúc này còn không hiểu đã xảy ra chuyện gì sao?Nàng cắn răng, gần từng chữ nói: “Ta đã thề, ai cởi mũ giáp của ta ra, thấy được dáng vẻ của ta, ta nhất định phải gả cho hắn, trở thành nữ nhân của hắn.”Mẹ nó!Lữ Thiếu Khanh run rẩy, không nói hai lời, lập tức nhét mũ giáp bên cạnh đội lên đầu Úc Linh, sau đó quở trách nàng: “Người điên rồi sao? Có thể tùy tiện thề như vậy sao? Nữ hài tử phải biết yêu quý chính mình chứ. Được rồi, chuyện vừa rồi coi như chưa từng xảy ra.”Úc Linh tức giận càng tăng.Khốn kiếp, khốn kiếp, quả nhiên là một tên khốn kiếp.Một con mắt Úc Linh gắt gao nhìn chằm chằm Lữ Thiếu Khanh.Tại sao lại là một mắt, bởi vì mũ giáp bị đội lệch chỉ để lộ một mắt, còn mắt kia bị che kín.Còn nữa, tại sao sau khi nghe nói muốn gả cho người, người lại luống cuống tay chân là có ý gì?Tại sao ta phải đội mũ giáp, không dám dùng bộ mặt thật ra gặp người chứ, chính là bởi vì mỹ mạo của ta, ta sợ dẫn tới hỗn loạn.Vậy nên mới muốn che giấu bộ mặt thật, ở Thánh tộc ta chính là mỹ nhân số một có vô số người vì ta mà điên cuồng.Nhưng mà tên hỗn đản này, người đang sợ ta sẽ gả cho người sao? Nói cách khác, người đang ghét bỏ ta sao?Úc Linh càng muốn giết người.Răng bạc của Úc Linh đều sắp bị cắn nát, nàng phần nộ dứt khoát vung nắm đấm đánh về phía Lữ Thiếu Khanh, cho dù linh lực không thể vận chuyển, nắm đấm của nàng cũng không thể khinh thường.Lữ Thiếu Khanh vội vàng lui về phía sau vài bước, giận dữ quát: “Cô nàng này, muốn làm gì? Đừng liếc mắt đưa tình ở chỗ này, ta không có tâm tư ấy.”Hỗn đản, người đi chết đi.Úc Linh không hề có phong độ thực nữ, bị tức đến hô to liên tục.Ai muốn liếc mắt đưa tình với người? Người dám làm không dám nhận sao? Đồ cặn bã, muốn rũ bỏ trách nhiệm sao?Lữ Thiếu Khanh nhảy lên thuyền, về mặt vô tội hỏi ngược lại: “Ta đã làm gì?”“Xem ra là không có ý định thừa nhận việc đã tháo mũ giáp của Úc

Linh.Úc Linh Khí hộc máu, tên hỗn đản này, sao lại dè tiện như vậy? Vô sỉ hạ lưu, không đáng là nam nhân.“Có người chứng kiến, người cho rằng người phủ nhận thì sẽ không xảy ra sao?”Lúc này Lữ Thiếu Khanh mới nhìn Quản Đại Ngưu, đằng đằng sát khí nói: “Chỉ cần giết hắn là hai chúng ta có thể làm bộ như không có chuyện gì xảy ra rồi.”Quản Đại Ngưu thiếu chút nữa quỳ xuống, các người có gian tình, liên quan rắc gì đến ta, ta ở bên cạnh làm một người ăn dưa, trêu chọc đến ai chứ?Quản Đại Ngưu vội vàng nói: “Còn, còn có cách khác có thể giải quyết đúng không?”Ánh mắt màu tím của Úc Linh phun lửa, nhìn chằm chằm Lữ Thiếu Khanh: “Ta sẽ không gả cho người, chỉ có giết người, mới không vi phạm lời thề của ta.”Lữ Thiếu Khanh vừa nghe, vui vẻ, cũng thở phào nhẹ nhõm, từ phía trên nhảy xuống, lần nữa tháo mũ giáp của Úc Linh xuống, lộ ra khuôn mặt tuyệt mỹ và tràn ngập lửa giận của Úc Linh.“Phải nói sớm chứ, làm ta sợ muốn chết, còn tưởng rằng cô nương Ma tộc người không phải ta thì không gả. Nhân Ma khác đường, sẽ không có kết quả tốt đâu.”Một câu nói khiến Úc Linh tức đến run rẩy, máu tươi dâng lên.Úc Linh đã bị tức đến nói không ra lời, nàng chỉ có thể dùng ánh mắt của mình nhìn chằm chằm Lữ Thiếu Khanh, hy vọng ánh mắt bỗng nhiên có thể giết chết Lữ Thiếu Khanh.“Cố gắng lên.”Lữ Thiếu Khanh nói với Úc Linh: “Mau khai báo xong chuyện ở đây, trở về tu luyện cho tốt, tranh thủ một ngày nào đó có thể giết chết ta.”Úc Linh giống như nghe được chuyện cười lớn: “Người sẽ thả ta sao?”Rơi vào tay Lữ Thiếu Khanh, Úc Linh không nghĩ Lữ Thiếu Khanh sẽ thả nàng ra, nàng đã sẵn sàng hy sinh rồi.“Có chứ.” Lữ Thiếu Khanh nói với Úc Linh: “Người nói cho ta biết tin tức ta muốn, ta sẽ thả người đi.”Đối với việc này, đến cả một dấu chấm câu Úc Linh cũng không tin.Một khi phát hiện ra Ma tộc, nhân loại nhất định sẽ đuổi tận giết tuyệt, làm sao có thể thả Ma tộc là nàng ra chứ?“Nếu người không tin, ta có thể lấy đạo tâm thề, ta sẽ thả người rồi đi...”

Chương 554 - Tra khảo cô nàng Ma tộc

Chương 554: Tra khảo cô nàng Ma tộc
Đối với hành động muốn lấy đạo tâm thề của Lữ Thiếu Khanh, Úc Linh rất là kinh ngạc, trong lòng nhin không được nói thầm, hẳn thật tâm muốn thả ta sao? Úc Linh không hiểu, tên hồn đản này dám làm như vậy sao? Hẳn là nhân loại nàng là Ma tộc, thả Ma tộc ra, đó chính là một sự phản bội trần trụi, hẳn không sợ chết sao? Cho nên, mặc dù Lữ Thiếu Khanh dùng đạo tâm thề, Úc Linh vẫn không thể tin được. Lữ Thiếu Khanh cho nàng ấn tượng quá kém, cực kỳ kém. Hèn hạ vô sỉ, hạ lưu xấu xa, người như vậy tuyệt đối không có đạo nghĩa gì đáng để nói. Úc Linh cười lạnh: “Ta là Thánh tộc, như nước với lửa cùng Nhân tộc các ngươi, người gặp người phải trừ diệt, ngươi sẽ chịu thả ta sao?” “Cô nàng này không dễ lừa nha. Lữ Thiếu Khanh ra vẻ phản nộ: “Ta đã lấy đạo tâm thề rồi, ngươi còn muốn thế nào nữa? Về phần ngươi nói Nhân Ma khó cùng tồn tại, ta nhờ vào, các ngươi tự xưng Thánh tộc thì như thế nào? Mà Ma tộc thì lại như thế nào? Các ngươi dám nói các ngươi không phải nhân loại sao?” “Đồng căn đồng nguyên, tự giết lẫn nhau, đây là hành vi ấu trĩ. Các ngươi muốn làm gì ta không xen vào, ta chỉ sợ Thánh chủ của các ngươi tới tìm ta báo thù, ta phải vì mình mà tính toán thật tốt chứ. Những thứ khác, cho dù trời sập, cũng không liên quan đến ta.” “Đây cũng là lời nói thật của Lữ Thiếu Khanh, Nhân tộc và Ma tộc, trên thực tế chính là một chuyện cười. Trong mắt hắn, chẳng qua chỉ là lý tưởng của hai bên bất đồng, từ đó đánh nhau mà thôi. Những quốc gia của kiếp trước không phải cũng giống vậy sao? Tất cả đều là vì lợi ích. Lời Lữ Thiếu Khanh nói khiến trên mặt Úc Linh lộ ra vài phần mê mang. Mấy ngàn năm trôi qua, Ma tộc bên kia đã có rất nhiều người không biết nguồn gốc của bọn họ, rất nhiều người cho rằng mình chính là Thánh tộc, không giống với nhân loại. Nguồn gốc của Thánh tộc đã chính thức được phong ấn từ lâu, điều duy nhất có thể truyền lại là lời truyền miệng từ thế hệ trước, nhưng loại truyền thừa này cũng chỉ có thể lan truyền trong phạm vi nhỏ và không dám làm rõ ràng. Úc Linh là thiên tài của Úc tộc, từng được nghe trưởng bối nhắc tới,

nhưng nàng cũng không tin. Hôm nay Lữ Thiếu Khanh nói lại gọi lên trí nhớ của nàng, làm cho nàng lâm vào mê mang. Chẳng lẽ, Thánh tộc và Nhân tộc thật sự có cùng một nguồn gốc? Thánh tộc cũng là nhân loại sao? Thấy Úc Linh rơi vào mê mang và trầm tư, Lữ Thiếu Khanh hỏi: “Tin lời ta nói chưa? Nếu tin tưởng thì mau nói cho ta biết. Nếu không...” “Úc Linh ngắt lời hắn: “Cho dù ngươi giết ta, ta cũng sẽ không để lộ cho ngươi một chút tin tức nào về Thánh tộc.” Lữ Thiếu Khanh có chút đau đầu, cô nàng này, mạnh miệng. Ta đã nói như vậy rồi mà còn không tin ta sao? Lữ Thiếu Khanh oan ức, dứt khoát uy hiếp Úc Linh: “Ngươi không chịu nói cho ta biết đúng không? Ta trở về nói cho sư phụ ta biết.” “Mẹ kiếp! Quân Đại Ngưu bên cạnh suýt chút nữa đâm đầu vào boong tàu. Làm sao ngươi có thể nói ra loại lời vô lại này mà mặt không đổi sắc như vậy chứ? Trở về nói cho sư phụ, ngươi còn tưởng rằng ngươi là tiểu hài tử sao? Trở về tìm người lớn? Ma tộc này ngay cả chết còn không sợ, còn có thể sợ sư phụ ngươi sao? Úc Linh cũng cảm giác không biết nên nói gì, tên hỗn đản này còn là một người ấu trĩ như vậy sao? Chú ý tới Úc Linh nhú mày, không kịp phản ứng, Lữ Thiếu Khanh cười ha hả nhắc nhở một câu: “Ma tộc các ngươi còn mất một thời gian nữa mới có thể tới nơi này đúng không? Trong khoảng thời gian này, ngươi nói xem nếu sư phụ của ta mang theo người tới, cùng hợp lực thì liệu có thể phá hư truyền tông trận của các ngươi hay không?” Giọng Lữ Thiếu Khanh rất nhẹ nhàng, nhưng lại khiến Úc Linh căng thẳng. Cừu Lang đã nói với nàng, viện binh Thánh tộc nhanh nhất cũng phải mất hai mươi ngày nữa mới đến, hiện tại thứ bọn họ thiếu nhất chính là thời gian. Úc Linh không sợ chết, nhưng nàng sợ mình không cách nào hoàn thành nhiệm vụ, sợ chậm trễ đại sự của Thánh tộc, hại tộc nhân của mình. Lữ Thiếu Khanh nhìn thấy dường như có hiệu quả, thúc giục: “Ta có thể cam đoan sẽ không nói cho sư phụ ta biết, để Ma tộc các ngươi có thời gian tới. Ta cũng không phải bảo ngươi phải nói bí mật của Thánh tộc các ngươi ra, ngươi nói một ít chuyện mà mọi người đều biết không được sao?” “Úc Linh im lặng, Lữ Thiếu Khanh cũng không thúc giục, mà chỉ điều khiển phi chu rời khỏi nơi này đi thẳng đến Triều Thành. Lữ Thiếu Khanh ngồi xếp bằng ở đầu thuyền, thần thức bao phủ, lấy thuyền làm trung tâm, phạm vi mấy vạn dặm đều ở dưới sự khống chế của hắn. “Mẹ nó, phiền muốn chết, tên

không đáng tin cậy. “Lữ Thiếu Khanh bỗng nhiên không nhận được mắng một câu. Lúc trước vị trí này là Kế Ngôn ngồi, Kế Ngôn đảm đương trách nhiệm rada của thuyền, Lữ Thiếu Khanh hẳn chỉ cần nằm ngửa. Thế nhưng hiện tại, không biết Kế Ngôn đã chạy đi nơi nào, cũng không biết sống chết. Quản Đại Ngu cẩn thận từng li từng tí lại gần: “Công tử, thế nào?” “Trong lòng lại thầm chửi bới, mẹ nó người nói là có một số tin tức thú vị, nhưng ta ở đây chờ đã lâu mà cũng chẳng có thông tin nào. Gạt người. Nữ nhân Ma tộc kia chịu nói cho người biết tin tức về Ma tộc sao? Lữ Thiếu Khanh thản nhiên nói: “Đi qua một bên, chờ là được.” Úc Linh im lặng, chứng tỏ trong lòng nàng đang kịch liệt giao chiến. Quản Đại Ngu vẫn nhận không được nói: “Công tử, chẳng may nàng không chịu nói thì sao?” “Không chịu nói, ta sẽ giết chết người trước.” Lữ Thiếu Khanh nói một câu khiến Quản Đại Ngu giống như một con thỏ sợ hãi chạy sang một bên đợi. Quá kinh khủng, quá tàn nhẫn. Một ngày trôi qua, Úc Linh còn đang chần chờ, hoặc là nàng nghĩ như vậy sẽ kéo dài được thời gian. Lữ Thiếu Khanh không có kiên nhẫn, hết một ngày rồi còn muốn thế nào nữa? “Cô nàng, ta hỏi người một chuyện.” Lữ Thiếu Khanh đi tới trước mặt Úc Linh: “Sự huynh của ta có thể gặp nguy hiểm hay không?” “Cái này ngược lại có thể trả lời. Úc Linh phức tạp nhìn Lữ Thiếu Khanh, chậm rãi mở miệng: “Túi Di Thần là pháp khí mà Thánh chủ chế tác, có thể đưa người ta ngẫu nhiên đến một nơi, về phần là nơi nào, ngay cả Thánh chủ cũng không có cách nào xác định. Nhưng có thể khẳng định, sẽ có nguy hiểm rất lớn, một khi bị đưa đến trước mặt kẻ địch mạnh, sự huynh của người chết không có chỗ chôn.”

Chương 555 - Tra khảo cô nàng Ma tộc

Chương 555: Tra khảo cô nàng Ma tộc (tt) Lữ Thiếu Khanh từ chối cho ý kiến, lại hỏi một câu: “Không gian loạn lưu thì sao?” Úc Linh lắc đầu: “Nghe nói tỷ lệ gặp rất ít.” “Vậy là được rồi.” Lữ Thiếu Khanh không hề lo lắng, Đại sư huynh muốn đi chơi, tùy hấn ta đi. Thấy Lữ Thiếu Khanh thở phào nhẹ nhõm, Úc Linh lấy làm lạ, không nhịn được mở miệng: “Người không lo lắng sao?” “Lo lắng có tác dụng sao? Chết thì ta đốt cho hấn ta nhiều hương nến nguyên bảo là được rồi.” Lữ Thiếu Khanh chẳng hề để ý. Nếu như sư phụ hoặc sư muội bị tiến đi như vậy, hấn sẽ lo lắng, còn nếu là Kế Ngôn, hấn tuyệt không lo lắng. Chỉ cần không phải trực tiếp truyền tống đến trước mặt loại tồn tại có cấp bậc như Thánh chủ Ma tộc, hoặc là bên trong không gian loạn lưu, Kế Ngôn không chết được. Đồ bạc tình bạc nghĩa. Trong lòng Úc Linh lại một lần nữa dán nhãn cho Lữ Thiếu Khanh. “Ngược lại là người...” Lữ Thiếu Khanh nhắc nhở Úc Linh: “Người bị ta bắt, người nói xem Thánh chủ của người có thể sẽ nghi ngờ người hay không?” Úc Linh biến sắc. “Việc người có thể làm bây giờ chính là nói cho ta biết tin tình báo ta muốn biết, tranh thủ chút thời gian cho viện binh Ma tộc của các người, chỉ có như vậy, Thánh chủ của người mới không nghi ngờ người...” Úc Linh nghe Lữ Thiếu Khanh nói xong, phòng tuyến sụp đổ hơi cúi đầu xuống, nói tất cả tin tức Lữ Thiếu Khanh muốn biết cho hấn biết. Đương nhiên, đối với người Ma tộc mà nói, đó cũng không phải bí mật gì, chỉ là một vài tin tức tình báo tùy tiện hỏi thăm cũng có thể biết được trên đường cái. Như Thánh chủ là nam hay nữ, có mấy đứa con, Thánh Địa ở nơi nào, có mấy trưởng lão... Mặc dù như thế, vẫn để cho Quân Đại Ngu bên cạnh kích động không thôi, đây chính là tình báo trực tiếp nhất mới mẻ nhất của Ma tộc. Nếu truyền về tổng bộ, tuyệt đối có thể tăng lương thăng chức, cưới bạch phủ mỹ, đi lên đỉnh cao nhân sinh. Quân Đại Ngu kích động muốn rít gào vài tiếng để phát tiết kích động trong lòng. Quá tốt rồi, không uổng phí ta phải mạo hiểm thật lớn, không từ ngàn dặm mà tới nơi này. Hấn ta vốn định tìm hiểu Thiên Cung Môn muốn làm gì,

không nghĩ tới lại đụng phải Ma tộc xâm lấn. Từ truyền tống trận khổng lồ mà xem, Ma tộc khẳng định mưu đồ đã lâu, chưa được một ngàn năm thì cũng phải mấy trăm năm, nếu không chắc chắn không làm được thứ khổng lồ như thế, hơn nữa còn không để lộ một chút tiếng gió nào. Nếu như không phải bị người đột nhiên phát hiện, từ đó kinh động Thiên Cung Môn, để cho Thiên Cung Môn dẫn người tới nơi này dò xét tìm tòi phá vỡ mưu đồ của Ma tộc, thì có lẽ họ còn có thể tiếp tục ẩn núp ở nơi này. Nơi này hoang vắng vắng vẻ, một khi Ma tộc chuẩn bị tốt, đại quân truyền tống tới, Yên Châu đứng mũi chịu sào, cuối cùng chiến hỏa sẽ lan tràn đến mười ba châu. Tiên Ma đại chiến sẽ lại tái hiện. Quân Đại Ngưu nhìn không được nhìn Lữ Thiếu Khanh, người này và sư huynh của hắn cũng coi như là lập được đại công vì Nhân tộc. Lữ Thiếu Khanh chiếm được thứ hắn muốn từ trong miệng Úc Linh, cũng biết cái gọi là cao thủ cấp bậc cao như Thánh chủ, trưởng lão Ma tộc không thể dễ dàng tới thế giới này tìm hắn tính sổ. Trong lòng Lữ Thiếu Khanh đại định, chỉ cần hắn không tìm đường chết chạy tới địa bàn Ma tộc, hắn sẽ không có nguy hiểm gì. Cho dù Ma tộc phái Hóa Thần tới tìm hắn gây phiền toái, bọn họ cũng không thể trêu chọc ở địa bàn Nhân tộc, chẳng lẽ hắn còn trốn không nổi sao? Sau khi biết mình an toàn, Lữ Thiếu Khanh thoải mái, vung tay lên giải trừ cấm chế của Úc Linh, hào phóng nói: “Đi đi, ngươi muốn làm gì thì làm đi.” Úc Linh kinh hãi, thần sắc phức tạp, khó có thể tin được. Thật sao? Quân Đại Ngưu cũng trừng to mắt. Nhưng mà vừa nghĩ tới Lữ Thiếu Khanh đã lấy đạo tâm thề, hắn ta lại cảm thấy đương nhiên. Điều nói sẽ thả người rời đi rồi, không buông chính là lấy đạo tâm của mình ra đùa giỡn. Úc Linh cảm thấy mình giống như ở trong mộng, nàng khôi phục tự do rồi sao? “Đi, đi nhanh lên, bằng không đừng trách ta đổi ý.” Lữ Thiếu Khanh trừng mắt nhìn Úc Linh, hắn đúng thực là không có ý định giết Úc Linh. Úc Linh cảnh giác, không biết Lữ Thiếu Khanh muốn làm gì: “Ngươi, thật sự không giết ta?” “Không cần ta ra tay, đến lúc đó tự nhiên sẽ có người tìm ngươi.” Lữ Thiếu Khanh không kiên nhẫn: “Cút đi, đừng ở đây chướng mắt ta.” Úc Linh xác nhận Lữ Thiếu Khanh không có ý định giết mình, ánh mắt của nàng sáng lên vài phần, giống như ngôi sao màu tím, lấp lánh rạng rỡ. Úc Linh không nói hai lời, phóng lên trời, nhanh chóng rời khỏi nơi này. Đợi

đến sau khi Úc Linh rời đi, Quản Đại Ngu há miệng, cuối cùng vẫn là nhin không được nói: “Công tử, cứ thả nàng đi như vậy sao?” “Không thì sao?” Lữ Thiều Khanh hung tợn nói: “Có phải ngươi muốn ta giết nàng, phá hư đạo tâm của ta đúng không?” Quản Đại Ngu rụt cổ, trong lòng nói thầm, là ngươi đàn độn lấy đạo tâm ra thề, ai bảo ngươi thích dùng đạo tâm ra thề như vậy chứ? “Nhưng thả nàng như vậy, nàng là Ma tộc mà, truyền ra ngoài, có thể sẽ...” Quản Đại Ngu hảo tâm nhắc nhở, ngươi thả nàng, ngươi chính là kẻ phản bội. Nhưng mà vừa nghĩ đến tính cách Lữ Thiều Khanh, hắn ta lại cảm thấy tên hỗn đản này làm kẻ phản bội cũng không có gì kỳ quái. “Sợ cái gì? Ta và ngươi cùng thả mà.” Lữ Thiều Khanh phát phát tay: “Đến lúc truy cứu, ngươi cũng là đồng phạm.” Ta thật muốn đánh chết ngươi. Quản Đại Ngu cực hận, ta đã hảo tâm nhắc nhở ngươi, vậy mà ngươi còn muốn kéo ta xuống nước. Lữ Thiều Khanh một lần nữa ngồi ở đầu thuyền, nói với Quản Đại Ngu: “Truyền tin tức đi, công bố chuyện ở đây ra ngoài, còn cô nàng kia, ngươi chỉ cần nói cho mọi người biết vẫn còn Ma tộc ở chỗ này.” Quản Đại Ngu trừng to mắt, hiểu rồi. Hắn ta nhanh mồm nhanh miệng, hai chữ nhin không được mà thốt ra: “Đê tiện.” Lữ Thiều Khanh không có nhiều hảo cảm với Quản Đại Ngu, uy hiếp hắn ta: “Về chuyện của ta và sư huynh, nếu ngươi dám viết lên, ta sẽ đánh chết ngươi.” Quản Đại Ngu không thể không bội phục Lữ Thiều Khanh đê tiện: “Công tử, ngươi quả nhiên lợi hại, mượn đao giết người mà dùng đến mượn mà luôn.” Úc Linh là Ma tộc, chỉ cần tin tức này truyền ra, tự nhiên sẽ có người tìm Úc Linh gây phiền toái. Nhưng mà Quản Đại Ngu vừa dứt lời, một bóng người màu đen xuất hiện ở trên cán thuyền, không phải ai khác mà chính là Úc Linh.

Chương 556 - Người muốn làm kẻ phản bội sao

Chương 556: Người muốn làm kẻ phản bội sao”Tiểu nhân đề tiện, vô sỉ.“Úc Linh mặc một thân giáp đen, dáng người uyển chuyển, ánh mắt phun lửa, hăn quá xấu xa rồi, ngoài mặt nói muốn thả nàng ra, quay đầu lại muốn nói chuyện của nàng ra ngoài. Vừa nghĩ tới việc mình bị người đuổi giết, Úc Linh hận không thể nhào tới cắn chết Lữ Thiếu Khanh.“Ồ...” Lữ Thiếu Khanh có vài phần giật mình, Úc Linh thậm chí đến cả hăn cũng có thể gạt được: “Cô nàng, trên người người có bảo vật gì sao?”Úc Linh lạnh lùng nhìn hăn, nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể liều mạng với Lữ Thiếu Khanh.Lữ Thiếu Khanh thì sao, thấy Úc Linh đi rồi quay lại, hăn lạnh lùng cười: “Nếu đã trở lại, vậy đừng đi nữa.”Lữ Thiếu Khanh vung tay lên, trấn áp Úc Linh.Úc Linh cũng có lòng muốn liều mạng với Lữ Thiếu Khanh.Nhưng bất đắc dĩ chính là thực lực của nàng và Lữ Thiếu Khanh chênh lệch quá xa.Úc Linh lần nữa thoát khỏi nơi này, trước khi rời khỏi nơi đây, giọng của nàng truyền đến: “Tên mập, nếu người dám tiết lộ thân phận của ta, ta sẽ tìm người báo thù.”Sau khi nói xong, khí tức trong nháy mắt biến mất không thấy, cho dù là Lữ Thiếu Khanh cũng không tìm thấy khí tức của nàng.“Có gì đó kỳ lạ.” Lữ Thiếu Khanh không đuổi giết Úc Linh, vuốt cằm, có vài phần hứng thú.Nhưng rất nhanh hăn lại đau lòng: “Chết tiệt, bọn họ là đội tiên phong của Ma tộc, trên người nhất định có thứ tốt, tất cả đều bị ta phá hủy hết rồi. Đáng giận...”“Có năm tiểu cường như Úc Linh làm tiên phong Ma tộc, thực lực có mạnh hay không không nói, nhưng trên người bọn họ nhất định sẽ mang theo thứ tốt mà đến, giống Úc Linh hiện tại, vậy mà có thể che dấu khí tức tránh thoát được Lữ Thiếu Khanh điều tra.Trên người những người khác chắc chắn cũng có, nhưng bốn con tiểu cường còn lại đều bị Lữ Thiếu Khanh một kiếm bổ chết, cặn bã đều không còn.Lữ Thiếu Khanh bên này vô cùng đau đớn, Quân Đại Ngưu cũng thiếu chút nữa khóc lên.Úc Linh uy hiếp, hăn ta không dám không nghe, Úc Linh là Kết Đan tầng chín, bất cứ lúc nào cũng có thể bước vào Nguyên Anh kỳ.Quân Đại

Ngưu kém xa nàng, đến lúc đó Úc Linh trở về tìm hấn ta báo thù, hấn ta chắc chắn thập tử vô sinh. “Công tử, cái này...” “Liên quan quái gì đến ta.” Lữ Thiệu Khanh không quan tâm đến sống chết của Đại Ngưu: “Tự ngươi giải quyết đi. “Đồ khốn. Quân Đại Ngưu mắng to ở trong lòng. Cuối cùng Quân Đại Ngưu chỉ có thể truyền một ít chuyện xảy ra nơi này ra ngoài trước, rất nhanh báo Thiên Cơ liền đăng chuyện đã xảy ra ở nơi này lên. Những cái khác không cần phải nói, chỉ cần hai chữ Ma tộc cũng đủ để lên hot search rồi. Yên Châu xuất hiện Ma tộc, tin tức này ngay lập tức đã kích nổ mười ba châu, Yên Châu trong nháy mắt trở thành tiêu điểm của thiên hạ... Trên phi chu, Quân Đại Ngưu đàn độn ngồi cười. “Hắc hắc...” “Thịt mỡ trên mặt chồng chất lên nhau, làm ánh mắt hấn ta bị chen thành một đường thẳng, hấn ta vui vẻ cười đến giống như trúng giải thưởng lớn. Tâm tình cực đẹp nên rất muốn tìm người chia sẻ một chút, nhưng hiện tại bọn họ còn ở trên phi chu, cách Triều Thành còn phải vài ngày đi đường. Ở đây chỉ có một mình Lữ Thiệu Khanh. Hấn ta thật sự sợ Lữ Thiệu Khanh, mấy ngày nay, hấn ta không dám đi tìm Lữ Thiệu Khanh nói chuyện, Lữ Thiệu Khanh cũng mặc kệ hấn ta, mọi người bình an vô sự. Không đi trêu chọc Lữ Thiệu Khanh, cuộc sống của mình cũng trôi qua rất thoải mái. Quân Đại Ngưu chần chờ, nhưng cuối cùng vẫn nhìn không được. Lần này bản thân chiếm được chỗ tốt cực lớn, không khoe khoang, chia sẻ một phen, trong lòng sẽ khó chịu, cái này so với đánh chết hấn ta còn khó chịu hơn. Chia sẻ một chút mà thôi, để cho hấn biết sự lợi hại của ta, hấn là không có vấn đề gì đâu nhỉ. Kết quả là, hấn ta chạy đi tìm Lữ Thiệu Khanh chia sẻ vui sướng của hấn ta với Lữ Thiệu Khanh. “Công tử, sau khi ta báo chuyện ở nơi này lên, đến giờ đã được công bố rồi. Tổng bộ rất hài lòng đối với tin tức của ta, đã quyết định ta sẽ là Vô Song Thiên Cơ giả năm nay. “Vô Song Thiên Cơ giả. Lữ Thiệu Khanh cũng từng được nghe qua, đây là danh hiệu khen thưởng cao nhất của Thiên Cơ giả, còn cao hơn một cấp so với Vương Bài Thiên Cơ giả. Là danh hiệu mà các Thiên Cơ giả theo đuổi, vì danh hiệu này, các Thiên Cơ giả đều muốn làm ra tin tức lớn mỗi ngày. Lữ Thiệu Khanh nhìn bộ dáng cao hứng của Quân Đại Ngưu, hấn quan tâm hỏi: “Danh hiệu này sẽ được thưởng bao nhiêu linh thạch?” “Quân Đại Ngưu lập tức tắt lửa. Quân Đại Ngưu không nói gì nhìn Lữ Thiệu Khanh ngồi ở

đầu thuyền, cuối cùng vẫn là nhịn không được chửi bới: “Công tử, so với vinh dự linh thạch quan trọng như vậy sao?” “Trong lòng hắc tử rít gào, ngươi có hiểu Thiên Cơ giả hay không vậy? Ngươi có hiểu danh hiệu Vô Song Thiên Cơ giả khó đạt được cỡ nào không? Nhưng mà hắc tử cũng rất khó nói rõ ràng với người khác rằng danh hiệu Vô Song Thiên Cơ giả này quan trọng cỡ nào đối với Thiên Cơ giả. Haiz, bên ngoài hiểu lầm Thiên Cơ giả quá sâu, lại còn gọi chúng ta là Thiên Cơ Cầu Tử. Quân Đại Ngưu ngay lập tức không còn tâm tư chia sẻ vui sướng của mình với Lữ Thiệu Khanh, hắc tử cảm thấy làm như vậy không khác gì đàn gảy tai trâu. Con trâu chết này chỉ biết đến linh thạch, ngoại trừ linh thạch, còn có cái gì khác sao? Lữ Thiệu Khanh ha hả khinh bỉ một chút: “Linh thạch mới là quan trọng nhất.” “Sau khi nói xong, hắc tử móc Thiên Cơ Bài ra, hơn nửa tháng trôi qua, hắc tử cũng chưa từng xem tin tức tử tế một lần nào. Hắc tử ngược lại muốn xem xem Quân Đại Ngưu viết cái gì mới có thể để cho hắc tử khoe khoang như vậy. Sau khi mở Thiên Cơ Bài ra, phát hiện phía trên có không ít bài báo, hơn nữa phần lớn đều là về Ma tộc.

Chương 557 - Người chính là Ân Danh?

Chương 557: Người chính là Ân Danh?Quản Đại Ngu rất xấu, cũng rất giảo hoạt, hắn ta tuyệt đối không đề cập tới địa điểm nơi này, rất bảo mật.Đến nỗi Thiên Cơ giả muốn làm tin tức lớn cũng không có cách nào đi tới tuyến đầu.Cho nên những Thiên Cơ giả kia sau khi biết có Ma tộc, bắt đầu sáng tác đủ loại văn chương, phỏng vấn chuyên gia các nơi, đủ loại quan điểm đều xuất hiện, tự mình tạo ra một ít tin tức, đục nước béo cò cái gì cũng có.Lữ Thiếu Khanh lật một hồi, mấy bài báo trên đó làm cho hắn hoa cả mắt, nhưng rất nhiều bài vừa nhìn đã biết là đang nói nhảm, thu hút ánh mắt người khác.Lữ Thiếu Khanh tìm nửa ngày cũng không tìm được tên Quản Đại Ngu, nhin không được hỏi hắn ta: “Bài của người đâu? Tiêu đề là gì?”Quản Đại Ngu nói tên bài báo của mình cho Lữ Thiếu Khanh biết, Lữ Thiếu Khanh liếc mắt nhìn tên tác giả, ngây ngẩn cả người, sắc mặt trở nên cổ quái.“Người là Ân Danh?”Quản Đại Ngu cười hắc hắc, nói: “Thiên Cơ giả mà, có đôi khi việc che giấu thân phận là rất cần thiết.”“Vì sao Thiên Cơ giả bị người ta gọi là Thiên Cơ Cầu Tử? Còn không phải bởi vì làm tin tức lớn, có đôi khi sẽ làm cho người ta chán ghét sao.Đương nhiên, Quản Đại Ngu thầm nghĩ trong lòng, ta còn có một nguyên nhân khác, ta sợ nói ra sẽ hù chết người.”“Ngoại trừ người có tên là Ân Danh, còn có người dùng tên Ân Danh để đăng bài không?”Sắc mặt Lữ Thiếu Khanh đã bình tĩnh trở lại, nhưng ánh mắt đã bắt đầu thay đổi.Quản Đại Ngu không hiểu sao lại đột nhiên cảm thấy lạnh cả người, hình như có chút lạnh thì phải. Áo giắc sao?Thân thể hắn ta run rẩy, thành thật nói: “Không có, cho dù là dùng tên giả, cũng phải báo cáo qua với tông phái, mục đích là phòng ngừa bị người khác mạo danh nhận tin tức hoặc là tác phẩm.”Điểm này của tông môn coi như là để phòng ngừa mâu thuẫn giữa đồng môn.Lữ Thiếu Khanh gật đầu, tỏ vẻ hiểu, nhưng mà hắn lại xác nhận một lần nữa: “Người chắc chắn, cái tên Ân Danh này chỉ có người đang dùng đúng không?”Quản Đại Ngu lần nữa khẳng định, thậm chí có vài phần ngạo nghễ, đầu hơi ngẩng lên: “Đúng vậy, đây là tên thứ hai của ta. Nói đến Quản

Đại Ngu, có lẽ rất nhiều người không biết, nhưng nói đến Ân Danh, chính là tiếng tăm lừng lẫy khắp Yến Châu, không ai không biết, không ai không hiểu. ““Ha ha... “Lữ Thiếu Khanh bỗng nhiên ha ha cười lạnh, thanh âm giống như mùa đông khắc nghiệt. Cả người Quán Đại Ngu run rẩy một cái, hẳn ta thực sự đã cảm nhận được một luồng khí lạnh, đúng là không phải ảo giác, Quán Đại Ngu đã kịp phản ứng. Hẳn ta ngênh đón ánh mắt Lữ Thiếu Khanh, một ánh mắt lạnh như băng, sát ý sắc bén. Da đầu hẳn ta tê dại từng trận, luồng khí lạnh này xông thẳng lên đỉnh đầu, tên hồn đản này muốn làm gì vậy? Muốn giết ta sao? Ta, ta không làm gì sai chứ? Ta đến đây để chia sẻ niềm vui của mình với hẳn thôi mà. Chẳng lẽ tâm nhân của hẳn đã nhỏ đến mức không cho phép người khác khoe khoang trước mặt hẳn rồi sao? Chẳng lẽ là đang ghen tị với ta sao? Hừ, quỷ keo kiệt. Quán Đại Ngu thầm chửi bới, hung hăng khinh bỉ Lữ Thiếu Khanh ở trong lòng. Nhưng xét thấy thực lực của Lữ Thiếu Khanh, hẳn ta chỉ có thể cười theo: “Công tử, ta, ta đi qua một bên, sẽ không quấy rầy người nữa. “Nếu không thể trêu vào, ta trốn, được chưa. Nhưng Lữ Thiếu Khanh lại tung người nhảy xuống, giống như võ lâm cao thủ phạm nhân, bay vút lên dùng một cước đập ngã Quán Đại Ngu. Bịch một tiếng, Quán Đại Ngu kêu thảm một tiếng, một cước này còn thuận tiện giam cầm, khiến hẳn ta không cách nào nhúc nhích, hẳn ta chỉ có thể lặn ở trên boong tàu giống một quả bóng cao su. Về mặt của Lữ Thiếu Khanh dữ tợn, giống như một con hổ bị chọc giận, gào thét nhào tới. “Không ai không biết, không ai không hiểu đúng không? Thiên Cơ giả, oa, thật uy phong! Vô Song Thiên Cơ Giả, càng thêm uy phong. ““Bình thường ta hận nhất chính là Thiên Cơ Cầu Tử các người bịa chuyện, ác ý hãm hại người khác. Hôm nay ta liền đánh chết người, vì dân trừ hại... “Lữ Thiếu Khanh không dùng linh lực, mà giống như phạm nhân, dùng nắm đấm tàn nhẫn đánh Quán Đại Ngu. Quán Đại Ngu có một thân thịt mỡ, vẫn bị đánh cho gào khóc kêu to. “Công tử, công tử, ta, ta đã làm sai cái gì? ““Công tử, tha mạng... ““Ca, ta gọi người là ca... Oa oa... “Sau một trận đánh no đòn, Lữ Thiếu Khanh mới dừng tay lại. Quán Đại Ngu bên này giống như một tiểu tức phụ bị bạo lực gia đình xong, chạy đến một góc cuộn mình lại, mặt mũi bầm dập, nước mắt nước mũi cùng nhau chảy xuống: “Vì, vì sao? Ta đã làm sai điều gì chứ? Có ai

bắt nạt người như người không... “Quản Đại Ngưu khóc không ra nước mắt, sao mình lại chọc giận hắn chứ? Thiên Cơ giả trêu chọc người sao? Mấy ngày nay ta tất cung tất kính đối với người, người mẹ nó còn muốn trở mặt, người còn là người sao? Lương tâm người không đau sao? Lữ Thiệu Khanh dạy dỗ Quản Đại Ngưu một trận, phát tiết một phen, oán khí trong lòng bị nghẹn quá lâu, một trận ngày hôm nay coi như thu lại lại. Lữ Thiệu Khanh nhìn Quản Đại Ngưu chăm chăm, ánh mắt vẫn lóe ra ánh sáng nguy hiểm. Quản Đại Ngưu muốn đá ra quần, nghiệp chướng, rốt cuộc mình đã làm cái gì chứ? Hắn ta cầu xin: “Ca, người nói cho ta biết đi, ta đắc tội người ở chỗ nào vậy? Người nói cho ta biết, ta sẽ sửa.” Lữ Thiệu Khanh ha hả cười lạnh: “Không sai, người không sai một chút nào cả, sửa cái gì chứ?” Quản Đại Ngưu nghe vậy, nước mắt chảy ròng. Ta không làm sai cái gì mà người còn muốn đánh ta, người quả nhiên không phải người. Người là Ma tộc khoác da người đúng không? Ác bá đệ nhất thiên hạ không ai khác ngoài người. Từng ngày từng ngày trôi qua, cuối cùng cũng đã tới Triều Thành. Quản Đại Ngưu thấy Triều Thành, rớt nước mắt kích động. Cuộc sống khổ cực của mình cuối cùng cũng qua rồi sao?

Chương 558 - Đến Triều Thành

Chương 558: Đến Triều Thành Từ ngày đó trở đi, Lữ Thiểu Khanh động một chút là đánh hấn ta một trận, từng quyền đến thịt, đánh cho hấn ta đau đến không muốn sống. Mà hết lần này tới lần khác, hấn ta còn không phản kháng được, dù Lữ Thiểu Khanh bảo hấn ta ra tay, dựa vào lực lượng của thân thể hấn ta cũng đánh không lại Lữ Thiểu Khanh, càng ngày càng làm cho người ta thấy tuyệt vọng. May mắn, hiện tại đã đến Triều Thành. Hấn ta quyết định, sau khi đến Triều Thành, trước tiên hấn ta sẽ chạy, cách người này rất xa, cách được bao nhiêu liền cách bấy nhiêu. Tốt nhất là cả đời này cũng không gặp lại. Tên hỗn đản này tuyệt đối là Ma tộc khoác da người, hung tàn vô cùng, ai gặp được hấn, người đó liền gặp vận đen tảm đời. Thuyền vừa tới Triều thành, Quan Đại Ngưu liền không nói hai lời muốn xuống thuyền chạy trốn, hấn ta không muốn ở lại nơi này thêm một khắc nào cả. “Chạy cái gì?” Giọng Lữ Thiểu Khanh vang lên, cả người Quan Đại Ngưu cứng ngắc: “Ta mới đến, tìm cho ta một chỗ ở.” “Mẹ nó, ngươi còn muốn bám vào ta? Quan Đại Ngưu nổi giận, hấn ta chỉ vào nơi này, nói: “Ngươi đậu thuyền ở nơi này, ngươi ở trên thuyền không được sao?” “Ta không phải cha ngươi, cũng không phải mẹ ngươi, còn muốn ta quản việc ăn uống vệ sinh của ngươi?” “Làm phản sao, dám dùng giọng điệu này nói chuyện với ta?” Lữ Thiểu Khanh trừng mắt, Quan Đại Ngưu lập tức lùi lại hai bước, sợ hãi nhìn Lữ Thiểu Khanh. Mấy ngày nay, Lữ Thiểu Khanh động một chút là đánh hấn ta, thật khiến hấn ta sợ hãi. Quan Đại Ngưu oan ức muốn chết, đến bây giờ hấn ta cũng không biết tại sao lại đắc tội với Lữ thiếu khanh. Chẳng lẽ là ghen tị ta đẹp trai hơn hấn sao? Quan Đại Ngưu oan ức chỉ vào bến tàu nơi phi chu neo đậu nói: “Ở chỗ này cũng rất tốt mà.” Lữ Thiểu Khanh khó chịu nhìn chằm chằm hấn: “Một ngày mất ba trăm viên linh thạch làm phí đỗ xe, ngươi trả cho ta sao?” “Đối với Lữ Thiểu Khanh mà nói, muốn giao linh thạch sao, đánh chết hấn cũng sẽ không đưa, hấn không coi tiền như rác đâu. Quan Đại Ngưu ngậm ngẫn cả người: “Sao lại mắc như vậy? Không phải một trăm một ngày sao?” Lữ Thiểu Khanh hừ

nói: “Người không phát hiện nơi này có nhiều người sao?” “Thần thức Lữ Thiếu Khanh đảo qua, nghe lén một phen liền biết nơi này đã xảy ra chuyện gì. Theo thời gian trôi qua, tin tức bên Thiên Cung Môn cũng không giấu được, để mọi người biết chỗ Ma tộc xuất hiện, nơi này là một trong những thành trì cách địa điểm Ma tộc xuất hiện gần nhất, vô số tu sĩ chen chúc nhau mà đến, do đó làm cho nhân số Triều Thành tăng vọt. Dù sao truyền thuyết Ma tộc mấy ngàn năm lại xuất hiện, khiến rất nhiều lòng hiếu kỳ bùng nổ. Tất cả đều vọt tới nơi này, muốn xem Ma tộc rốt cuộc trông như thế nào. Về phần Ma tộc đáng sợ ra sao, không ai để ý, sự đáng sợ ấy chỉ được ghi lại ở trên điển tịch, người ở thời đại này còn chưa từng tự mình trải qua sự kinh khủng của Ma tộc. Cho nên số người ở Triều Thành càng khoa trương hơn so với ở Hứa Thành lúc trước. Lữ Thiếu Khanh muốn tìm một chỗ ở lại, đã là chuyện không thể nào. Đương nhiên, loại chuyện đầu đầu này, hẳn lại ngựa quen đường cũ dựa vào Quản Đại Ngưu thôi. Lữ Thiếu Khanh không có ý thông cảm cho Quản Đại Ngưu, hung thần ác bá nói: “Dẫn ta đến chỗ người ở, sắp xếp cho ta một chỗ ở, nếu không hiện tại ta liền đánh chết người.” “Gặp thổ phi, có lý cũng không nói được. Quản Đại Ngưu khóc không ra nước mắt, không tình không nguyện, cuối cùng vẫn mang theo Lữ Thiếu Khanh đến chỗ hắn ta ở. Lữ Thiếu Khanh đi tới chỗ Quản Đại Ngưu ở, đó là một căn nhà có sân nhỏ. Trong thành trì như Triều Thành mà có một căn nhà của riêng mình, còn là nhà có sân. Lữ Thiếu Khanh tấm tắc khen ngợi: “Không ngờ, tiểu tử này thật đúng là có tiền. Hai mươi vạn linh thạch của ta đâu? Khi nào thì đưa cho ta?” “Quản Đại Ngưu giải thích một câu: “Nơi này không phải của ta, xem như là của môn phái, chẳng qua là cho ta ở thôi.” “Căn nhà này nếu cầm đi bán, ít nhất cũng phải được mấy trăm vạn viên linh thạch, Quản Đại Ngưu còn chưa có lợi hại như vậy. Lữ Thiếu Khanh lại suy đoán thêm vài phần: “Xem ra thân phận tiểu tử người không đơn giản.” “Tim Quản Đại Ngưu nhảy dựng, tên hỗn đản này nhay bén như vậy sao? Hắn ta vội vàng cười, chuyển đề tài này đi. “Công tử, người ở chỗ này đi, ta, ta còn có một số việc phải đi làm...” “Sau khi nói xong, hắn ta vội vàng rời khỏi nơi này, bóng dáng mập mạp có vài phần chật vật chạy trốn. Lữ Thiếu Khanh dạo qua một vòng, rất hài lòng với hoàn cảnh nơi này. Một khoảng sân nhỏ, phía sau có mấy gian phòng, càng

khó có được là nơi này rời xa trung tâm thành, cũng coi như yên tĩnh. Lữ Thiếu Khanh gạt đầu, thấp giọng tự nói: “Ở lại đây một thời gian, hiện tại bên ngoài Ma tộc ồn ào huyên náo, qua vài ngày nữa hãy đi. Tranh thủ trong khoảng thời gian này tăng thực lực lên rồi nói sau. Thật sự là đau đầu muốn chết, đồ Đại sư huynh nhị hóa (1)...”(1) là một từ không những dùng để mắng người, mà còn dùng để chỉ những người thường có những chỉ số thông minh thấp và luôn làm những chuyện ngốc nghếch, hoặc chỉ một số người không biết tự lượng sức mình mà luôn tỏ ra ta đây anh hùng, lúc nào cũng hăng máu vọt... Lữ Thiếu Khanh mang theo Kế Ngôn đi đến dãy núi Tù Hồn, tác dụng của Kế Ngôn là làm tay chân, hiện tại tay chân này không đáng tin, nửa đường chạy mất. Lữ Thiếu Khanh chỉ có thể một mình đi trước, nhưng không cần nghĩ cũng biết nơi đó khẳng định nguy hiểm trùng trùng. Lữ Thiếu Khanh quyết định phải tăng cường thực lực một chút rồi mới đi, nếu không đi đến chính là tặng đầu người. Lữ Thiếu Khanh bước chậm trong sân, vật liệu xuất hiện trong tay, đồng thời không ngừng ném ra, thoát nhìn vô cùng tùy ý thoải mái. Dưới chân là ánh sáng trắng liên tục lóe ra, vô số trận văn thoáng hiện, sau đó chìm xuống mặt đất không thấy bất kỳ động tĩnh gì. Nhưng nếu có người ở đây, nhất định có thể cảm nhận được sự thay đổi xung quanh. Vì bảo đảm an toàn, Lữ Thiếu Khanh đang bố trí các loại trận pháp và cấm chế, phòng ngừa có người tự tiện xông vào. Người đến Triều Thành ngư long hỗn tạp, tốt, xấu, loại nào cũng có. Lữ Thiếu Khanh cũng không muốn có người tới quấy rầy hẩn tu luyện. Thật lâu sau, Lữ Thiếu Khanh rất hài lòng, vỗ vỗ tay: “Được rồi, trong khoảng thời gian kế tiếp, ở chỗ này làm trạch nam đi...”

Chương 559 - Sư phụ không thể yên lòng

Chương 559: Sư phụ không thể yên lòng
Thiên Ngự Phong! Tiêu Y ngồi xếp bằng trên sơn phong, đón ánh mặt trời, hai mắt nhắm nghiền, mím môi, trên khuôn mặt xinh đẹp ngọt ngào toàn là sự nghiêm túc, đang nghiêm túc tu luyện. Đại sư huynh và Nhị sư huynh đã ra ngoài bảy tám tháng rồi. Trong thời gian này, Tiêu Y chăm chỉ không ngừng, cố gắng tu luyện. Tiêu Y bắt đầu nghiêm túc tiến bộ rất là thần tốc. Từ trước tới nay, thiên phú Tiêu Y rất tốt. Chẳng qua khi so sánh với hai vị sư huynh, nàng mới có vẻ rất yếu. Trong vòng mấy tháng nay, Tiêu Y vẫn luôn ở trong Thiên Ngự Phong, chưa từng bước ra ngoài một bước. Kế Ngôn cho nàng thời gian năm tháng, nàng hoàn thành nhiệm vụ trước một tháng. Nàng tiêu hóa luồng kiếm ý Kế Ngôn cho nàng, thực lực tiến thêm một bước. Hiện tại, nàng đang chuẩn bị cho bước đột phá cuối cùng. Xung quanh sương trắng lượn lờ, tản ra ánh sáng năm màu dưới ánh mặt trời, Tiêu Y ngồi xếp bằng ở trong đó, như tiên tử nhẹ nhàng uyển chuyển giữa tầng mây, thần thánh mà mỹ lệ. Một tiếng nổ vang bỗng nhiên vang lên trong cơ thể Tiêu Y, đan điền mở rộng thêm một bước, linh khí xung quanh bị cắn nuốt, gần như tức khắc biến mất trong cơ thể vào Tiêu Y. Trên mặt Tiêu Y lộ tươi cười, vươn người đứng dậy, cười lên đắc ý: “Ha ha, rốt cục cũng đến tầng sáu rồi, đến lúc đó nhất định sẽ làm Đại sư huynh và Nhị sư huynh giật mình.” Vừa nói đến hai vị sư huynh, vẻ vui mừng trên mặt Tiêu Y nhanh chóng thối lui, lộ ra nét buồn bực. Nàng than thở: “Thật là, Đại sư huynh và Nhị sư huynh đi chơi mà không dẫn ta đi cùng, thật là đáng ghét.” Trời sanh tính tình Tiêu Y hiếu động, mấy ngày nay ở yên trong này tu luyện, làm nàng bức bối muốn chết. Nhưng mà không được sư huynh cho phép, nàng không dám tự ý chạy ra ngoài. “Haizzz, nghỉ ngơi vài ngày, rồi hãy tu luyện nữa.” Tiêu Y buồn bực một lát, sau đó tỉnh táo tinh thần lại, ý chí chiến đấu sục sôi: “Nhất định phải đạt tới tiêu chuẩn của hai vị sư huynh, như vậy sau này các sư huynh sẽ dắt ta đi ra ngoài.” Tiêu Y đi theo Nhị sư huynh Lữ Thiếu Khanh trong một thời gian dài như thế, tâm lý đã vô

cùng cứng cỏi, không dễ dàng bị đả kích. Đây cũng là một trong những nguyên nhân giúp nàng tiến bộ thần tốc. Đạo tâm chắc chắn. Một bóng người xuất hiện, Thiều Thừa giống như từ phụ xuất hiện tại nơi này. “Su phụ!” Tiêu Y nhìn thấy ông, hưng phấn kêu gào: “Su phụ, con đã là Trúc Cơ tầng sáu rồi, ha ha...” “Giỏi quá!” Thiều Thừa khen ngợi một phen: “Tuy không so được với hai vị sư huynh của con, nhưng so với những người khác thì đã rất lợi hại rồi.” Tiêu Y nghe vậy, hai mắt hí thành một sợi chỉ, vui vẻ không thôi. Còn không phải sao, nếu so với Đại sư huynh Nhị sư huynh, nàng chỉ là một kẻ vô dụng. Nhưng nếu so với những người khác, nàng chính là thiên tài, không nói là vạn người có một, nhưng cũng là trăm dặm mới tìm được một. Thiều Thừa thấy tiêu đồ đệ của mình vui vẻ như vậy, vừa vui mừng nhưng cũng vừa buồn bực. Phần mộ tổ tiên Thiên Ngự Phong bay khói xanh hay sao? Thiên phú của ba đồ đệ đều tốt như vậy, áp lực của người làm sư phụ như ông rất lớn đó. Dựa theo tốc độ này của tiêu đồ đệ, không đến một hai năm là sẽ bước vào Kết Đan kỳ. Sau đó, không tới mười năm là có thể trở thành Nguyên Anh, thực lực vượt qua ông. Say này, ông đi ra ngoài, tự báo thân phận, người khác vừa nghe thấy thực lực của người làm sư phụ như ông còn không mạnh bằng ba đồ đệ của mình, chỉ sợ không cần ra tay đã có thể làm kẻ địch cười đến chết rồi. Thiều Thừa nghĩ đến chuyện rất có thể sẽ xảy ra này, trong lòng hoảng loạn, mặt mũi đỏ bừng. Nhưng ông lại không có cách nào hay cả. Chuyện duy nhất ông có thể làm là cố gắng tu luyện. Nhưng mà, đồ đệ đi ra ngoài, ông không thể yên tâm tu luyện được. Ông im lặng một hồi, nói với Tiêu Y: “Ta phải ra ngoài một thời gian, con ở nhà phải cố gắng tu luyện đó.” Hai mắt Tiêu Y sáng lên, mắt to phát ra ánh sáng cực nóng. “Su phụ, người muốn đi đâu?” Thiều Thừa không muốn nói, thuận miệng có lệ: “Không có việc gì, chỉ là ra ngoài một chuyến, trong thời gian ngắn không thể về được.” Nhưng mà Tiêu Y không nói hai lời, nín lấy ống tay áo Thiều Thừa mà nhõng nhẽo: “Su phụ, người nói cho con biết đi mà, người không nói cho con biết, con không cho người đi đâu.” Kỹ năng nhõng nhẽo của Tiêu Y không có một chút hiệu quả nào với Kế Ngôn và Lữ Thiểu Khanh. Nhưng lại rất có tác dụng với Thiều Thừa. Thiều Thừa rất thương yêu đồ đệ mình, thậm chí có thể nói là cưng chiều. Ông thật lòng xem đồ đệ như con ruột của mình. Ông

không chịu nổi chiêu này của Tiêu Y này, sau cùng đành phải nói rõ: “Có Ma tộc xuất hiện ở Yên Châu, ta phải đi xem sao.” Lẽ ra, Ma tộc xuất hiện ở Yên Châu, không liên quan gì đến Tề Châu, ít nhất là tạm thời chưa uy hiếp được Tề Châu. Thiều Thừa không cần phải chạy ra ngoài giúp đỡ đối phó với Ma tộc. Nhưng là. Giờ đồ đệ mình đang ở Yên Châu, không biết tình hình như thế nào. Thiều Thừa giống như cha già ngồi không yên. Có thể làm cho nhị đồ đệ tính tình biếng nhác của mình đích thân ra tay, chuyện lần này nhất định không đơn giản. Cho nên, Thiều Thừa không thể nào yên tâm chờ đợi ở đây, chứ đừng nhắc tới việc chuyên tâm tu luyện. Thiều Thừa suy đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn quyết định đi Yên Châu xem thử. Nếu ông không tận mắt nhìn thấy đồ đệ mình an toàn, thì không thể nào yên lòng được. Sau khi Tiêu Y nghe xong, hai mắt sáng như sao trời, tế bào trong cơ thể giống như vừa dùng xuân dược, cả người Tiêu Y tức thì phấn khởi lên. “ Sư phụ, con cũng muốn đi!” “Nàng gào lên, làm Thiều Thừa hoảng sợ. Ma tộc ấy à, nghe thôi cũng thấy kích thích rồi. Thiều Thừa vội vàng quát: “Đừng có làm loạn, rất nguy hiểm, con ngoan ngoãn ở lại chỗ này.”

Chương 560 - Bóng tối và ánh sáng

Chương 560: Bóng tối và ánh sáng
Tiêu Y mím môi, muốn ta trông nhà? Ta không chịu đâu, một người giữ nhà, nhảm chán chết mất. Tiêu Y kiên quyết lắc đầu từ chối: “Sư phụ, con không chịu đâu.” “Người để con ở lại đây một mình, đến lúc đó con sẽ tự đi, đâu phải con không biết đường.” Thiều Thừa vỗ đầu mình một cái, sao lại thế này? Sao mình lại thấy bóng dáng của Thiếu Khanh đâu đây? Thiều Thừa nổi giận, cái tốt không học, chuyên học cái xấu? Ông tức thì nghiêm khắc lên: “Con ngoan ngoãn ở nhà, không cho phép ra ngoài, bằng không ta sẽ đánh con đó.” “Ta phải đi tìm hai vị sư huynh của con, ta sợ bọn họ gặp nguy hiểm.” Làm nàng muốn đi hơn nữa. Trong lòng Tiêu Y càng thêm kích động, bề ngoài thì cố ý mím môi, uy hiếp: “Được rồi, đến lúc đó con đi Song Nguyệt Cốc, con đi tìm An sư thúc.” “Xem đi, ngay cả uy hiếp cũng biết rồi. Chắc chắn là thằng Thiếu Khanh vô liêm sỉ kia dạy. Khó trách Tiêu sư huynh có ý kiến với ta. Lúc này Thiều Thừa mới nhận ra, tam đồ đệ của mình cũng hư hỏng rồi. Đúng là nghiệp chướng mà. Thiều Thừa ngửa mặt lên trời thở dài, liệt tở liệt tông của Thiên Ngự Phong, hậu bối có lỗi với các người. Sau cùng Thiều Thừa không thể không đồng ý dẫn Tiêu Y theo, để cho nàng chạy loạn bên ngoài một mình, sẽ còn nguy hiểm hơn. Có Tiêu Y đi cùng, ít nhất hai người cũng có thể chăm sóc cho nhau. Sau khi Tiêu Y đạt được cho phép, hưng phấn nhảy lên: “Sư phụ, khi nào chúng ta xuất phát?” “Hiện tại!” Thiều Thừa rất là lo lắng cho an nguy của đồ đệ, không trì hoãn gì nữa, nhanh chóng dắt Tiêu Y xuất phát. “Sư phụ, hướng chúng ta đang đi này là đường đến Yên Châu sao?” “Không phải, là Đông Châu.” “Sư phụ, người có thể tìm được hai vị sư huynh à?” “Con nghĩ rằng sư phụ của con chỉ là một món đồ trang trí hay sao.” Trong thời gian giới chỉ, Lữ Thiếu Khanh ngồi xếp bằng, trong vùng hư không trên đỉnh đầu hư, từng ngôi sao như từng vị thần, lóe lên vô số tinh quang, xa xôi không thể với tới. Lữ Thiếu Khanh nhắm chặt hai mắt, trên người có vô số chim nhỏ màu đỏ lớn lớn nhỏ nhỏ, có con bay lượn ở trong phòng, có con lượn vòng quanh Lữ Thiếu Khanh. Có những

con lại đứng ở trên người, trên đầu, bả vai Lữ Thiểu Khanh. Thoạt nhìn xem, còn tưởng rằng nơi này là thiên đường của chim nhỏ. Những con chim nhỏ này trông rất sống động, nhưng nếu nhìn kỹ mà nói, vẫn lại có thể nhận ra chúng không phải là chim thật. Chúng nó chỉ do kiếm ý Lữ Thiểu Khanh biến thành, lượn vòng ở nơi này. Lữ Thiểu Khanh đang lĩnh ngộ cảnh giới kiếm ý tầng thứ ba. Nhưng mà, việc lĩnh ngộ này không dễ dàng như vậy, thiên phú kiếm đạo của Lữ Thiểu Khanh có sự chênh lệch nhất định với Kế Ngôn. Hơn nữa, cảnh giới kiếm ý tầng thứ ba đã đề cập đến đạo, mặc dù là Hóa Thần cũng chưa chắc có thể chạm vào. Nếu không phải đã hỏi tiểu đệ tử quý, Lữ Thiểu Khanh chắc chắn sẽ không dùng một trăm vạn linh thạch để lĩnh ngộ. Có điều, cái đầu của tiểu đệ tử quý rất lớn, nó nói có thể, Lữ Thiểu Khanh lựa chọn tin tưởng nó một lần. Đương nhiên, nếu như không được, thì phải trả linh thạch lại, không trả lại, hắn sẽ đập linh vị của nó luôn. Thời gian ở nơi này trôi qua rất nhanh, đã qua mấy năm, nhưng Lữ Thiểu Khanh vẫn chưa chạm vào cảnh giới kia. Thật sự rất khó. Thiên phú kiếm đạo của hắn không bằng Kế Ngôn, nhưng cũng không tệ. Nhưng mà hắn cũng rất khó chạm vào cảnh giới kia, bởi vậy có thể thấy được thiên phú kiếm đạo của Kế Ngôn đáng sợ đến mức nào. Theo thời gian dần trôi, mặt Lữ Thiểu Khanh càng ngày càng trắng xanh, hắn như là người mù, đang truy tìm ánh sáng một cách khó khăn. Nhưng mà hắn rơi vào trong bóng đêm, không có một chút hào quang nào, hắn không thấy một tia hy vọng nào, giống như ruồi bọ không đầu, tìm không thấy phương hướng đúng đắn, khổ sở mò mẫm trong bóng tối. Cô độc, yên lặng, bóng đêm, làm cho hắn trở nên mỗi một. Thời gian giống như đã qua ngàn vạn năm, Lữ Thiểu Khanh vẫn chưa rõ bất cứ điều gì. Hơi thở của hắn càng ngày càng nặng nề, áp lực hắn phải chịu đựng cũng càng ngày càng lớn. Lữ Thiểu Khanh giống như một cái xác không hồn, đi về phía trước ở trong bóng tối. Dù cho hai mắt hắn trợn trừng, cũng không nhìn thấy bất cứ màu sắc nào, ngoại trừ một màn đêm đen đặc ở trước mặt. Hắn cũng không biết mình đã đi trong bóng tối bao lâu, cũng không còn nhớ hắn đang làm gì, chỉ biết là mình phải đi về phía trước, không ngừng đi về phía trước. Nếu không đi về phía trước, bóng đêm sau lưng sẽ nuốt lấy hắn. “Vù vù...” Tiếng hít thở vang vọng ở trong bóng tối, mang đến một tiếng vang nhỏ bé cho màn đêm tĩnh mịch nơi

đây, nhưng tiếng vang như vậy lại chỉ làm người ta muốn phát điên hơn nữa. Cũng không biết qua bao lâu, Lữ Thiếu Khanh đang đi tới đi lui bỗng nhiên tỉnh lại. Hai mắt của hắn sáng quắc ở trong bóng tối, mang đến một màu sắc khác biệt. “Ta đang làm gì ở đây?” Trong giọng nói của Lữ Thiếu Khanh mang theo vẻ mờ mịt, suy nghĩ xem vì sao mình lại ở đây, đang định làm gì? “Sao mà đen thùi lùì thế này, đáng sợ quá, có ai không?” “Có người thì lên tiếng đi, ta sợ bóng tối.” Lữ Thiếu Khanh lớn tiếng la hét trong bóng tối, giọng nói vang vọng trong bóng đêm, từ từ truyền ra xa, khiến người ta không hiểu sao chợt thấy sợ hãi. Sau khi gào lên mấy lần, cuối cùng Lữ Thiếu Khanh cũng nhớ lại: “Trước đó ta đang lĩnh ngộ cảnh giới kiếm ý tầng ba mà, sao lại đến nơi này? Sao ta lại có duyên với màu đen như vậy?” “Không có một chút ánh sáng nào, nơi này là đâu? Chắc là ta không bị tiểu đệ tử quỷ lừa gạt rồi?” Lữ Thiếu Khanh hùng hổ, phỏng đoán tiểu đệ tử quỷ từ góc độ xấu nhất: “Chẳng lẽ nó cho rằng ta không thể lĩnh ngộ cảnh giới kiếm ý tầng thứ ba, không muốn trả linh thạch lại, muốn gài bẫy ta?” Lữ Thiếu Khanh hùng hổ, thử triệu hoán kiếm ý của mình. Đột nhiên! Trên trời như có một vầng dương bất thành linh xuất hiện, ánh sáng hùng hực của nó tức thì đâm qua màn đêm. Một con thần điêu khổng lồ xẹt qua phía chân trời, giống như mặt trời, cũng giống kim ô, rắc ánh sáng xuống nhân gian.

Chương 561 - Đột phá

Chương 561: Đột phá
Lữ Thiếu Khanh nhìn thần điêu bay lượn ở phía chân trời, nó bay đến chỗ nào, bóng đêm phải lui đi, bóng đêm không còn che lấp nơi này. Nhưng ở những nơi xa hơn, vẫn còn vô số bóng tối, sau khi thần điêu bay qua, bóng đêm vọt tới lần thứ hai, cắn nuốt mọi thứ. Lữ Thiếu Khanh nhìn thần điêu xuất thần, thật lâu sau, ánh mắt hắn mê ly lên, thì thào tự nói: “Quang và ám, quang khắc ám, ám khắc quang.” “Quang minh mạnh mẽ có thể tiêu diệt hắc ám, nhưng cùng lẽ đó, hắc ám mạnh mẽ cũng có thể thôn tính quang minh.” Một cảm giác huyền diệu nổi lên trong lòng, hai mắt Lữ Thiếu Khanh thay đổi. Mắt trái biến thành màu trắng, mắt phải biến thành màu đen. Màu trắng và màu đen thuần chất, không pha lẫn một chút tạp chất nào. Sau đó mắt trái biến thành màu đen, mắt phải biến thành màu trắng. Hai loại màu sắc không ngừng thay đổi qua lại, giống như hào quang và bóng đêm đang luân phiên xuất hiện, hỗ trợ lẫn nhau. Trong căn phòng thời gian, hơi thở nặng nề của Lữ Thiếu Khanh vang vọng ở nơi này, người trên linh bài xuất hiện lần thứ hai, mà lần này, bóng người đó đã chân thật hơn rất nhiều. Có thể lờ mờ nhận ra đó là hình dáng của một nữ nhân, dáng người yêu kiều, tóc đen phát phối, mang theo vẻ ung hoa và cao quý. Mặt mày của người đó bị bao phủ tại trong sương mù, không thấy rõ được. Nàng đứng lơ lửng trước linh bài, không có một hành động nào khác, chỉ lặng lẽ nhìn Lữ Thiếu Khanh. Chỉ trong chớp đã mấy năm trôi qua, Lữ Thiếu Khanh đã nhập định ở trong này mười năm. Mười năm nay, sắc mặt Lữ Thiếu Khanh tái nhợt, hơi thở nặng nề, khí tức hỗn loạn, như sẽ tẩu hỏa nhập ma bất cứ lúc nào. Nhưng mà, bắt đầu năm đầu tiên hình dáng của Lữ Thiếu Khanh đã là như thế này, vẫn kiên trì cho đến ngày hôm nay. Trừ việc hơi thở của hắn càng ngày càng nặng nề, linh lực trong cơ thể càng ngày càng hỗn loạn ra, không có những chuyện ngoài ý muốn khác xảy ra, chứ đừng nói tới tẩu hỏa nhập ma. Kiên trì mười năm mà chưa bị đánh sụp, đủ để chứng minh sự xuất chúng của hắn. Có điều, hình như đã đến điểm cực hạn, khí tức Lữ Thiếu Khanh đã trở nên

vô cùng bất ổn, lúc cao lúc thấp, sắc mặt khi thì trắng xanh khi thì hồng nhuận. Đây là dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma. Nếu như không rời khỏi hoặc đột phá kịp lúc, một khi tẩu hỏa nhập ma, tâm ma phản phệ sẽ làm cho Lữ Thiệu Khanh hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này. Nàng than nhẹ một tiếng, đang định ra tay tương trợ, khí tức của Lữ Thiệu Khanh bỗng nhiên biến đổi. Nàng cả kinh, ngừng tay lại. Những con chim nhỏ màu đỏ xung quanh Lữ Thiệu Khanh đã tan đi, chúng nó hòa tan vào trong cơ thể của Lữ Thiệu Khanh, tiếp theo, một thanh trường kiếm hiện lên trước mặt Lữ Thiệu Khanh, đúng là trường kiếm Mặc Quân. Trường kiếm Mặc Quân tản ra hai loại ánh sáng, màu trắng và màu đen giao nhau, vừa như thôn tính lẫn nhau lại như cộng sinh với nhau. Trong mắt nàng lộ vẻ chấn kinh, bóng dáng của nàng thậm chí lắc lư vài cái, làm cho lệnh bài cũng lắc lư theo, phát ra những tiếng vang êm tai. Hình như tiếng vang quá nhiều Lữ Thiệu Khanh, Lữ Thiệu Khanh mở to mắt, ánh sáng trong mắt bắn ra, đồ án Thái Cực xuất hiện trong mắt hắn. Hai mắt hắn biến thành trận đồ bát quái, trận đồ bát quái xoay tròn, một khí tức kì lạ tràn ngập, lúc này Lữ Thiệu Khanh như hóa thành một vị thần minh, vô bi vô hỉ. Khí tức của Lữ Thiệu Khanh cũng trở nên cực nóng vào thời khắc này, sau đó không ngừng tăng nhiệt độ. Linh khí xung quanh không ngừng bị hấp thu, linh khí gào rít lao đến lại một lần nữa hình thành một cơn lốc linh khí ở nơi này. Lữ Thiệu Khanh giống như biến thành một hắc động, điên cuồng cắn nuốt linh khí. Khí tức tràn ngập, uy áp khuếch tán. Cũng không biết đã trôi qua bao lâu, khí tức của Lữ Thiệu Khanh từ từ bình ổn xuống, xung quanh cũng quay về vẻ bình tĩnh ban đầu. “Phù.” Lữ Thiệu Khanh thở phào một hơi, giọng nói vang vọng trong phòng. Lữ Thiệu Khanh cảm thụ thành quả tu luyện của mình, hết sức hài lòng. Hắn vẫy tay, trường kiếm Mặc Quân rơi vào trong tay hắn, một luồng cảm xúc thân thiết, chân thật hơn trước truyền tới. Linh tính của trường kiếm Mặc Quân càng tiến thêm một bước. Lữ Thiệu Khanh gõ gõ vào nó: “Người cũng tu luyện theo ta đúng không?” Lữ Thiệu Khanh nói thầm, chắc là thanh kiếm này sẽ không sinh ra kiếm linh quá nhanh đâu há? Có điều, trường kiếm Mặc Quân mạnh lên, với hắn mà nói chỉ là chuyện tốt chứ không phải chuyện xấu. Còn việc nó có thể trông rất kì lạ hay không, Lữ Thiệu Khanh đã sớm giả vờ như không thấy nữa rồi. Ngay cả bản

thần hấn cũng đã kì lạ, trường kiếm Mặc Quân có kì lạ đến
mấy cũng bình thường thôi.Lữ Thiếu Khanh suy đoán là vì lần
đó hấn mượn dùng tia chớp màu đen và nguyên liệu đến từ
quái vật tới để rèn trường kiếm Mặc Quân, cho nên mới làm
cho trường kiếm Mặc Quân càng ngày càng kì lạ như vậy.Lạ
cũng được, miễn sao mạnh.Sau khi Lữ Thiếu Khanh kiểm tra
trường kiếm Mặc Quân một phen, bèn thu nó về, khuôn mặt
trở nên nghiêm túc.Hấn vươn tay phải ra, một con thần điêu
phiên bản thu nhỏ xuất hiện trong lòng bàn tay hấn.Một luồng
kiếm ý tràn ngập trong phòng.Nó hoàn toàn khác với kiếm ý
cuồng bạo, nóng cháy của Lữ Thiếu Khanh trước kia.Thần
điêu có mấy phần tương tự Tiểu Hồng, có điều lông chim đã
biến thành màu trắng, trông rất sống động, ánh mắt linh động
có thần, giống như thần điêu chân chính.Nó đứng ở trên tay
Lữ Thiếu Khanh, ngẩng đầu lên thật cao, có vẻ rất là cao
ngạo.Lữ Thiếu Khanh giật mình, thần điêu phẩy phẩy cánh,
lông chim màu trắng tức thì biến thành màu đen, hai mắt đỏ
đậm, mang đến cho người ta cảm giác quỷ dị, tà ác.Lữ Thiếu
Khanh nhìn thần điêu màu đen do kiếm ý màu đen biến thành,
sắc mặt cổ quái.Ngay cả kiếm ý cũng tạo phản rồi sao?

Chương 562 - Đột phá

Chương 562: Đột phá (tt)“Cũng không biết có phải tầng ba hay không, haizz, thôi, cứ như vậy đi.”“Đến lúc đó gặp sư huynh, xem có thể cho hắn ta một kinh hỉ hay không.”“Hừm, đen và trắng, sau này cứ gọi là hắc bạch kiếm ý đi.”Lữ Thiếu Khanh cũng không dám xác định mình có phải lĩnh ngộ được kiếm ý tầng ba hay chưa, còn lo về phong cách của mình đang ngày càng kì lạ.Hắn lĩnh ngộ được hắc bạch kiếm ý trong bóng tối và ánh sáng, nhưng lại không phải đen và trắng đơn giản.“Đen và trắng, đại diện cho chính phản, ưu khuyết, sở trường và khuyết điểm.” Trong mắt Lữ Thiếu Khanh mang theo vài phần phấn khởi: “Lúc đánh với kẻ địch, chính đánh không lại, vậy thì phản, phản đánh không lại, vậy thì dùng chính, tóm lại sẽ có một kiểu thích hợp.”Hắn thích kiếm ý như vậy, đánh bất ngờ, hắn thích cái này nhất.Sau cảm nhận tỉ mỉ một lần nữa, Lữ Thiếu Khanh càng hài lòng hơn, chắc đúng là tầng ba rồi. Thu phát tự nhiên, giống như cơ thể của mình vậy, rất dễ điều khiển.Lĩnh ngộ kiếm ý, thực lực tiến một bước.Nhưng điều làm Lữ Thiếu Khanh kinh hỉ nhất là, vào lúc lĩnh ngộ kiếm ý, cảnh giới của hắn cũng đột phá.Nguyên Anh tầng ba.Lữ Thiếu Khanh cảm nhận được thực lực của mình đã tăng lên, ngửa mặt lên trời thở dài, ngũ khí cảm khái không thôi: “Khó khăn quá đi, mệt sống mệt chết, cách thiên tài quá xa rồi.”Lữ Thiếu Khanh không có vì vậy mà đắc ý vênh váo, Đại sư huynh biến thái kia của mình còn lĩnh ngộ một kiếm khủng khiếp kia.Bỏ một kiếm đó, mặc dù là Nguyên Anh hậu kỳ cũng phải cẩn thận xử lý, nếu không thì có bị đánh chết cũng không lạ.Thiên tài chính là thiên tài, không phải ai cũng có thể so sánh.“Không thể so sánh, không thể so sánh.”Lữ Thiếu Khanh lắc đầu, nếu hắn không thể dùng linh thạch đổi thời gian, hắn hoàn toàn không đuổi kịp Kế Ngôn.Hắn có thể lĩnh ngộ được kiếm ý tầng ba, còn có thể đột phá đến Nguyên Anh ba tầng.Lữ Thiếu Khanh đã hài lòng lắm rồi.Còn chuyện sau này, hắn định nghỉ ngơi vài ngày rồi nói sau.Nếu nói muốn lĩnh ngộ một kiếm tương tự với của Kế Ngôn, Lữ Thiếu Khanh chưa bao giờ nghĩ tới chuyện đó.Thiên phú kiếm đạo

của hắn không bằng Kế Ngôn, Kế Ngôn có thể lĩnh ngộ, không có nghĩa là hắn cũng có thể lĩnh ngộ. Hắn có thể lĩnh ngộ đến cảnh giới kiếm ý tầng thứ ba là đã cảm thấy mỹ mãn lắm rồi. Một kiếm kia, hắn không dám muốn. Hắn hiểu rõ bản thân mình, có một số việc hắn có thể đuổi kịp, thậm chí có thể vượt qua Kế Ngôn, nhưng có một số việc, mặc dù hắn có cố gắng thêm một vạn lần nữa cũng không bằng Kế Ngôn. “Thuận theo tự nhiên đi, ở gần thiên tài, quan trọng nhất là phải giữ được tâm lý vững vàng.” “Không có một trái tim đá, sớm muộn gì cũng sẽ sụp đổ.” Lữ Thiếu Khanh lĩnh ngộ điểm này sớm hơn bất kỳ ai. Sau khi cảm ngộ xong, Lữ Thiếu Khanh đi tới trước mặt bàn ngọc, hắn định xem xem lần này hắn đã dùng bao nhiêu thời gian. Trên bàn ngọc, mảnh lệnh bài đặt bên cạnh linh bài có thay đổi. Sau khi nó dung hợp hai món đồ Lữ Thiếu Khanh tìm được ở Đông Châu, mặt rộng không có gì thay đổi, nhưng mặt hẹp thì mở rộng hơn, đồng thời chiều dài và độ dày cũng được gia tăng. Sau khi Lữ Thiếu Khanh nhìn chăm chú vào nó một lát, than thở: “Lần này không có nhắc nhở gì cả, nhưng lại càng lúc càng giống quan tài, chắc không phải quan tài của tiểu đệ tử quý đâu há?” Lữ Thiếu Khanh nhìn không được hỏi linh bài một câu, linh bài không trả lời. Sau đó, trên mặt bàn ngọc có mấy tin tức hiện ra. Sau khi Lữ Thiếu Khanh xem xong, mặt lộ vẻ kinh ngạc, cảm thấy không chân thực: “Cái gì? Đã xài hết một trăm năm rồi hả? Ta thấy mới có mấy năm thôi mà?” Sau đó, mặt hắn lộ ra đau lòng chi sắc, lên giọng với linh bài: “Tiểu đệ, ngươi không dốc sức chút nào cả, nói một trăm năm, thì xài một trăm năm thật á?” “Cố gắng lên có được không? Ngươi cho là linh thạch dễ kiếm lắm sao?” Linh bài mặc kệ Lữ Thiếu Khanh, chớp lóe ánh sáng, Lữ Thiếu Khanh bị đá ra ngoài, hình như nó không muốn để Lữ Thiếu Khanh ở bên trong thêm một khắc nào nữa. Lữ Thiếu Khanh ở bên ngoài mắng to: “Mẹ kiếp, có giác ngộ tiểu đệ không hả?” Đúng là càng ngày càng quá đáng, bây giờ biết đá người ra ngoài luôn rồi. Mà trong phòng thời gian, nhân ảnh trên linh bài lại hiện lên, theo sự xuất hiện của nàng, linh lực khổng lồ ẩn núp ở nơi này bị nàng hấp thu sạch sẽ. Nếu Lữ Thiếu Khanh ở đây, nhất định sẽ đánh nát linh bài. Thời gian một trăm năm, trên thực tế Lữ Thiếu Khanh chỉ dùng chừng mười một năm mà thôi. Số còn lại đã bị tham ô rồi. Sau khi hấp thu xong số linh lực khổng lồ kia, bóng dáng của nữ nhân lại

chân thật hơn vài phần, đồng thời, hào quang lộ ra trong mắt nàng, đó là ánh sáng của hi vọng. Sau khi Úc Linh trốn khỏi tay Lữ Thiếu Khanh, nàng một lần nữa quay lại bên cạnh đại trận, nhưng nàng không trốn vào trong đại trận bên trong, mà chữa thương ở gần đó. Lữ Thiếu Khanh không có thương hương tiếc ngọc với nàng, thần thức khổng lồ tàn phá nàng, làm nàng thương nghiêm trọng. Thời gian không ngừng trôi qua, hai mươi ngày chỉ chớp mắt đã qua. Vết thương của nàng chuyển biến tốt đẹp không ít, nàng lặng lẽ trở lại chỗ đại trận. Nơi này đã có một số tu sĩ nhân loại xuất hiện, Úc Linh thấy nhân loại xuất hiện, cũng không dám dễ dàng bước vào bên trong đại trận. Nàng đành phải cẩn thận đề phòng bên ngoài, nếu có người dám ra tay với đại trận, nàng sẽ ra tay ngăn cản. Điều làm Úc Linh an tâm là, những người xuất hiện ở nơi này đa số là tán tu. Bọn họ đến nơi đây, chỉ dám đứng quan vọng từ rất xa, không dám tới gần quá. Thời gian từ từ trôi qua, chỗ đại trận, pho tượng phát ra ánh hào quang, đại trận bắt đầu vận chuyển, ánh sáng màu trắng lại xuất hiện. Ánh sáng trắng mãnh liệt chẳng khác nào ánh nắng chói chang, làm cho tất cả mọi người phải nhắm mắt lại.

Chương 563 - Phản đồ của Thánh tộc

Chương 563: Phản đồ của Thánh tộc
Đợi đến lúc ánh sáng trắng biến mất, một đội ngũ trăm người xuất hiện bên trong đại trận. Thân hình của bọn họ rất là cao lớn, ai cũng cao hai thước trở lên, chẳng khác nào người khổng lồ, đầu họ đội mũ sắt màu đen, người cũng mặc khôi giáp màu đen, giống như tinh nhuệ bách chiến, uy phong凛冽, sát khí đằng đằng. Khuôn mặt giống như nhân loại của họ hết sức nghiêm túc, tản ra khí tức cường hãn, tràn ngập sát ý. Sát khí mỗi người tản mát ra giống như hóa thành thực chất, trăm người hội tụ cùng nhau, khí tức cường đại xông thẳng lên trời, làm cả gió mây cũng phải biến sắc. Mặt trời trên trời cũng hiện ra mây phản ẩm đạm khi bọn họ xuất hiện. Những tu sĩ nhân loại đang đứng xem nhìn thấy đội ngũ trăm người đột nhiên xuất hiện này, cảm nhận được khí tức cường đại của bọn họ, sắc mặt mọi người trắng bệch. Da đầu tu sĩ nhân loại run lên, trong lòng không kiềm chế được sinh ra sự sợ hãi, thật sự quá mạnh mẽ. “Đây, đây là Ma tộc sao?” “Thật, thật là đáng sợ.” “Chạy, chạy mau, đừng ở lại chỗ này, ở tại chỗ này chính là chờ chết.” “Đội ngũ trăm người, yếu nhất cũng là Kết Đan kỳ, thực lực khủng khiếp như vậy, đủ để hủy diệt một môn phái trung đẳng. Mà bảy người đứng đầu khí tức mịt mờ, thực lực của bọn họ sẽ chỉ mạnh hơn. Trong bảy người cầm đầu, một lão gia lạnh lùng nhìn lướt qua xung quanh, lộ ra nụ cười khinh thường: “Nhân loại yếu ớt, ngu không ai bằng.” Sau đó, lão ta vẫy vẫy tay, giọng nói như gió mùa đông, hạ lệnh một cách lạnh lùng: “Giết.” Sau khi lão ta dứt lời, nhiệt độ xung quanh đột nhiên hạ xuống. Từng cái bóng đen đột nhiên lướt ra khỏi trận hình, cơ thể cao lớn, mang theo sát ý lạnh thấu xương, lao thẳng tới tu sĩ nhân loại chung quanh như Thái Sơn áp đỉnh. “Chạy, chạy mau.” “Các huynh đệ, liều mạng với bọn họ, đó là Ma tộc, giết bọn họ.” “Có tu sĩ nhân loại thất kinh, cướp đường mà chạy, không dám đối mặt với Ma tộc. Có những người thì hào khí ngất trời, ý chí chiến đấu sục sôi, muốn thử năng lực của Ma tộc.” “Hừ, chó nhà có tang còn dám trở về? Xem đại gia ta đánh bại đám Ma tộc các ngươi như thế

nào. “Một tu sĩ nhân loại Kết Đan phóng thẳng lên trời, không lùi mà tiến tới, nhằm về phía Ma tộc đang đột kích. Tốc độ của Ma tộc đang lao về phía hắn ta không giảm, hung hăng đung vào hắn ta như một quả pháo. Chỉ qua một lần đối mặt, nhân loại Kết Đan tu sĩ kêu thảm một tiếng. Dao thương bắt nhập ở trong mắt phạm nhân, thân thể hiện giờ cứng như sắt thép chẳng khác gì đồ sứ trước mặt Ma tộc, bị đâm cho chia năm xẻ bảy. Huyết nhục văng tung toé, máu tươi phun trào. Chỉ qua một hiệp, tu sĩ Kết Đan cường đại đã mất mạng ngay tại chỗ. Cảnh tượng như vậy làm các tu sĩ nhân loại càng thêm sợ hãi. Có người vốn định thử đánh với Ma tộc một trận, nhìn thấy tình hình như vậy, cũng sợ đến tè ra quần, xoay người bỏ chạy. Tuy thân hình của Ma tộc khổng lồ, nhưng tốc độ không chậm chút nào. Vô số tu sĩ nhân loại đứng vây xem ở trong này chịu khổ tàn sát, trừ mấy người lẻ tẻ chạy thoát, tất cả những người khác đều bỏ mạng trong tay Ma tộc. “Không chịu nổi một đòn!” Đa số Ma tộc không có chút ngoài ý muốn với kết quả như vậy, nam nhân cầm đầu lại càng cười lạnh không thôi. “Trăm ngàn năm trôi qua, nhân loại vẫn không chịu nổi một đòn như xưa.” “Hừ, Ma tộc chúng ta đã lên kế hoạch cả trăm ngàn năm, bây giờ là lúc trở lại tổ địa rồi.” Úc Linh ẩn núp ở nơi xa nhìn thấy người của mình đến đây, vô cùng kinh hãi. Nàng xuất hiện từ đằng xa, còn chưa kịp mở miệng, một người nam nhân khác đã nhìn thấy Úc Linh. Hắn ta hừ lạnh một tiếng: “Phản đồ của Thánh tộc, còn dám xuất hiện ư?” “Sau đó, hắn ta chỉ vào Úc Linh, hạ lệnh: “Giết nàng.” Hai tên Ma tộc giáp đến tức tốc phóng về phía Úc Linh. Bọn họ mang theo sát ý nồng đậm, giống như thợ săn trí mạng trong đêm đen, muốn giết Úc Linh. Úc Linh nghe thấy lời nói của nam nhân, giống như bị người ta tạt một gáo nước lạnh vào đầu giữa mùa đông giá rét, toàn thân lạnh lẽo, như rơi vào hầm băng. Phản đồ của Thánh tộc? Nàng thành phản đồ của Thánh tộc từ lúc nào? Ta đổ máu vì Thánh tộc, suýt nữa thì ngay cả mạng sống cũng không còn. Người lại nói ta là phản đồ của Thánh tộc? Trong lòng Úc Linh vô cùng kinh hoảng, nàng không rõ, nàng lớn tiếng hô: “Vì, vì sao?” Người nọ hét lớn: “Người hại chết con trai của Thánh chủ, người còn dám hỏi vì sao?” “Úc Linh, người thật to gan.” Úc Linh nhìn nam nhân này, trong lòng nàng lạnh hơn nữa. Người này là cậu của Loan Quân, Nhan Ba, lời của hắn ta làm Úc Linh hiểu nguyên do. Phản đồ là giả,

Nhan Ba đổ lỗi về cái chết của Loan Quân lên người Úc Linh, nên muốn báo thù cho Loan Quân. Cũng không biết đây là ý của Thánh chủ hay là ý của Nhan Ba. Úc Linh hô lên với người cầm đầu: “Thị vệ trưởng, ta không phải là phản đồ. “Nam nhân được gọi là thị vệ trưởng nhắm mắt lại, mắt điếc tai ngơ, im lặng trước cách làm của cậu Loan Quân. Úc Linh nhìn sang những người khác, họ cũng im lặng như nhau, ánh mắt bình tĩnh, không ai lên tiếng ngăn cản, thậm chí còn có người nở nụ cười tàn nhẫn. Tim Úc Linh lạnh hơn. Nàng đã khẳng định, đây là ý của Thánh chủ. Giờ khắc này Úc Linh chỉ cảm thấy tuyệt vọng. Thánh chủ muốn nàng chết, nàng còn có thể làm cái gì? Úc Linh đã từ bỏ chống cự, lúc này Nhan Ba cười hung dữ: “Ngoan ngoãn đi xuống đoàn tụ với Úc tộc đi. “Úc Linh chấn động, một suy nghĩ đáng sợ xuất hiện trong lòng nàng. Trong lòng nàng bắt đầu hoảng sợ: “Úc tộc, Úc tộc làm sao vậy? “ “Bộ tộc có phản đồ không cần phải tồn tại. “ Câu nói của Nhan Ba làm Úc Linh như chính mắt nhìn thấy thảm trạng của Úc tộc, chính tai nghe thấy tiếng kêu rên thảm thiết của tộc nhân Úc tộc, còn có khuôn mặt trong sáng đáng yêu của muội muội nàng.

Chương 564 - Nghiền xương thành tro là truyền thống nào đó hay sao?

Chương 564: Nghiền xương thành tro là truyền thống nào đó hay sao? “Không, không thể nào!” Úc Linh gầm thét, hoàn toàn không thể tin đây là sự thật, nàng ở ngoài tiền tuyến liều mạng, người của Thánh tộc lại dùng dao găm đâm vào lưng nàng. Con phần nộ nuốt lấy lý trí của Úc Linh, đôi mắt với đám Ma tộc đang lao đến, nàng gầm thét: “Chết cho ta!” Sau mấy hiệp, Úc Linh mang theo trọng thương biến mất khỏi nơi này. Nhan Ba còn muốn đuổi theo, nam nhân cầm đầu hừ lạnh một tiếng: “Đừng có chậm trễ đại sự.” Nhan Ba thấy thế, đành phải bỏ qua, có điều hắn ta vẫn phái người của mình đuổi giết Úc Linh: “Không thể tha cho nàng.” “Phù, phù...” Trong rừng, Úc Linh khó khăn tựa vào một thân cây, thở phì phò từng ngụm từng ngụm. Nàng đã không nhớ mình chạy trốn bao lâu. Truy binh sau lưng giống như giòi trong xương, cắn chặt sau lưng nàng, không cho nàng một chút cơ hội nghỉ ngơi nào. Trên khuôn mặt Úc Linh đang dựa trên tàng cây mang theo vẻ bi thương, nàng đã biết mình trở thành phản đồ của Thánh tộc, Úc tộc cũng bị liên lụy. Nàng bỗng nhiên vô cùng hối hận vì mình đã tranh đoạt vị trí đội trưởng quân tiên phong này rồi. Một nữ nhân, trở thành đội trưởng đội tiên phong, tạt vào mắt của bao nhiêu nam nhân Thánh tộc? Hiện giờ xảy ra chuyện, những kẻ ghen tị, oán hận với nàng sẽ chỉ bỏ đá xuống giếng chứ không bao giờ đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. Tổ địa, ta không nên trở về tổ địa. Úc Linh hối hận tột cùng. Muội muội, các tộc nhân, là ta hại các ngươi. Nàng tới nơi này vốn định mang đến vinh dự cho tộc nhân, không thể ngờ mình lại gặp hai sư huynh đệ biến thái, dẫn đến một loạt chuyện xảy ra sau đó. Khốn thật, toàn là vì hai tên khốn kiếp kia. Trong đầu Úc Linh hiện ra một bóng dáng đáng ghét. Mặc dù hiện tại nhớ tới, Úc Linh cũng nhin không được nghiền răng nghiền lợi. Hắn dám hái mặt nạ của nàng xuống, thật là đồ khốn nạn nhất thiên hạ. Đồ khốn, ngươi cứ chờ cho ta, ta nhất định sẽ giết ngươi. Trong lòng Úc Linh nảy sinh vô số suy nghĩ ác độc. Nhưng lúc này, biểu cảm nàng khẽ động, lộ ra vẻ đau

khô, sau đó thì khởi hành rời khỏi nơi này. Chẳng bao lâu sau, ba bóng người màu đen xuất hiện sau lưng nàng, âm âm lao tới. Ánh mắt của ba tên Ma tộc lạnh như băng, không kiêng nể gì mà tản ra khí tức cường đại, giống như bá chủ trong rừng, đầu đá lung tung trong rừng, vô số động vật thất kinh, chạy trốn khắp nơi. Ba người tới chỗ Úc Linh từng dừng lại nghỉ ngơi, tra xét một lát, cái mũi nhúc nhích, lạnh lùng nói: “Còn chưa chạy xa, đuổi theo!” Tốc độ của ba người đột nhiên nhanh hơn, hóa thành một tia chớp màu đen rồi biến mất, lao thẳng về hướng Úc Linh vừa đi. Bọn họ nhanh chóng xuất hiện trong tầm mắt của Úc Linh. Úc Linh vừa sợ vừa giận, không ngờ truy binh lại tới nhanh như vậy. Đối mặt với truy binh, nàng không dám quay đầu. Thực lực của truy binh cách xa nàng, nhưng bọn họ chiếm ưu thế về mặt nhân số, hơn nữa một một người đều là tinh nhuệ bách chiến bước ra từ trong núi thây biển máu. Đơn đối đơn, Úc Linh còn không có phần thắng, chứ đừng nói tới việc bây giờ nàng còn bị thương. “Phản đồ, chết!” Giọng nói của truy binh sau lưng lạnh như băng, sau khi đuổi theo, họ không chút do dự bắt đầu tấn công Úc Linh. Mỗi một đòn đánh đều mang theo khí tức trí mạng, chiêu chiêu đoạt mạng. “Phốc!” Úc Linh lại bị thương một lần nữa, vết thương chồng chất trong cơ thể, nàng cắn răng, té một món pháp khí ra, thừa dịp sương khói vờn quanh hết sức, đoạn tuyệt khí tức, lại một lần nữa biến mất trong tầm mắt của truy binh. “Lại là chiêu này?” Trên mặt ba tên truy binh Ma tộc lộ vẻ bức bối. Bọn họ đã đuổi giết Úc Linh mấy tháng, nhưng lần nào Úc Linh cũng dùng chiêu này đào tẩu. “Chết tiệt!” Ba tên Ma tộc nghiêng răng nghiêng lợi, bọn họ đã lãng phí quá nhiều thời gian ở trên người Úc Linh. Bọn họ đến nơi đây là vì sự nghiệp lớn lao của Thánh tộc, chứ không phải để đuổi giết một phản đồ nho nhỏ. Ba người sát ý trùng thiên, hận đến phát điên. Nhưng đây là mệnh lệnh của cấp trên, bọn họ không thể không nghe. “Đuổi theo!” Có điều, ngay sau đó, khí tức của Úc Linh lại xuất hiện tại nơi xa. Ba tên Ma tộc mừng rỡ: “Xem ra đã đến đường cùng, xem ngươi trốn như thế nào.” Úc Linh cũng không ngờ mình lại bại lộ nhanh như vậy, nàng bị thương quá nặng, không thể duy trì pháp khí, trong lòng nàng vô cùng tuyệt vọng. Sau cùng, Úc Linh bị ba tên Ma tộc ngăn lại, hai bên lại bùng nổ chiến đấu kịch liệt. Úc Linh có thương tích trong người, không thể ngăn cản liên thủ của ba tên Ma tộc,

nàng dùng hết các loại thủ đoạn, nhưng cũng chỉ là thoáng kéo dài một lát. Lúc món pháp khí cuối cùng bị nghiền nát, Úc Linh đã tuyệt vọng, chuẩn bị từ bỏ. Một giọng nói đột ngột vang lên: “Ba tên đại nam nhân khi dễ một nữ hài tử, không biết xấu hổ sao?” Mọi người kinh hãi, nhìn lại theo tiếng, lúc này bọn họ mới phát hiện mình đã đi ra ngoài rừng cây, một chiếc phi chu đang ngừng trên đầu bọn họ. “Nhân loại?” “Ba tên Ma tộc kinh ngạc, sau đó khinh thường, phân phó một tiếng: “Đi giết chúng luôn đi.” Giờ phút này Úc Linh đã là cá trong chậu, trốn không thoát, hai tên Ma tộc khác vươn người mà lên, giết vào phi chu. Hai tên Ma tộc tới trên thuyền, cười to, biểu tình hung dữ, đi tới tổ địa mấy tháng, hôm nay rốt cục có thể giết nhân loại rồi. “Nhân loại, chết trong tay Thánh tộc chúng ta, cũng coi như vinh quang của các ngươi rồi.” “Thánh tộc? Ma tộc?” Giọng của một người nam nhân vang lên, sau đó bọn họ nhìn thấy một nam nhân trung niên tướng mạo đôn hậu ngồi xếp bằng sau lưng một thiếu nữ. Chỉ thấy ông vung bàn tay to lên, hai tên Ma tộc kêu thảm một tiếng, ngã xuống từ trên thuyền.

Chương 565 - Nghiền xương thành tro là truyền thống nào đó hay sao?

Chương 565: Nghiền xương thành tro là truyền thống nào đó hay sao? (tt)Người tới chính là Thiều Thừa và Tiêu Y, bọn họ đi ngang qua nơi này vừa vặn thấy cảnh Úc Linh bị người ta đuổi giết. Tiêu Y không thể chịu nổi khi thấy ba tên đại nam nhân bắt nạt một nữ nhân như vậy. “Sư phụ, mau cứu tử tử đó đi mà.” Thiều Thừa đi tới mép phi chu, ba tên Ma tộc phía dưới kinh sợ. “Nguyên, Nguyên Anh?” “Cũng chỉ có Nguyên Anh mới có thể vung tay đánh bay bọn họ.” “Chết tiệt, giết ông ta trước!” Ba tên Ma tộc nổi giận gầm lên một tiếng, không những không lùi mà còn tiến tới, ba người liên thủ ra tay với Thiều Thừa. “Nhân loại Nguyên Anh, chúng ta cũng giết như thường!” “Không thể không nói Ma tộc đúng là có bản lĩnh độc đáo, ba người liên thủ, phối hợp ăn ý, mang đến một chút áp lực cho Thiều Thừa. Đương nhiên, cũng chỉ là một chút áp lực. Đối mặt với bọn họ, Thiều Thừa còn chẳng thèm dùng kiếm, chỉ dùng tay không đã đánh tan ba người. Thực lực Nguyên Anh tầng ba không phải là nói suông mà thôi. Lần đầu tiên gặp Ma tộc, Thiều Thừa định giữ lại một người hỏi cung. Nhưng mà sau khi ba người nhìn thấy mình không phải là đối thủ của Thiều Thừa, thế mà lại dời mắt về phía Tiêu Y, ra tay với Tiêu Y. Lần này xem như sò trúng mông lão hổ, đụng nghịch lân của rồng. “Muốn chết!” Thiều Thừa nổi giận, cũng không muốn giữ người sống nữa, trường kiếm xuất hiện trong tay, một kiếm bổ ra, ba tên Ma tộc kêu thảm một tiếng, táng thân trong kiếm quang, thi thể chia năm xẻ bảy. Thiều Thừa lại vung bàn tay to lên, linh lực cường đại trào ra, nghiền nát thi thể ba người, trở thành tro tàn, bay theo gió. Úc Linh nằm trên mặt đất thấy cảnh tượng như vậy, trên mặt mang theo vẻ kinh hãi. Nguyên Anh trên thế giới này ai cũng thích nghiền xương người ta thành tro sao? Tên khốn kia làm như vậy, tên Nguyên Anh này cũng làm như vậy. Đây là truyền thống gì đó sao? Hay đây là thủ đoạn tu sĩ nhân loại đối phó với Ma tộc bọn họ? Úc Linh nằm trên mặt đất, linh lực trong cơ thể đã khô cạn từ lâu, hoàn toàn không cử động được. Nếu trạng thái còn đỡ, có lẽ

nàng đã có thể thoát được rồi.Nhưng lúc này, Úc Linh đành phải nhận mệnh.Chỉ tiếc, trong lòng không cam.Lúc Úc Linh nhắm mắt chờ chết, một lực lượng nhấc nàng lên.Úc Linh mở to mắt, nàng được mang lên trên thuyền, một khuôn mặt tròn nhiên, xinh đẹp ngọt ngào xuất hiện trước mặt nàng.“Wow, tỷ tỷ, mắt của ngươi có màu tím à, đẹp quá đi mắt.”““Ngươi...”“Diện mạo xinh đẹp ngọt ngào, ngây thơ trong sáng của Tiêu Y làm cho người ta vừa thấy đã có thiện cảm.Úc Linh thấy Tiêu Y, trong lòng xúc động, cũng nghĩ tới muội muội của mình.“Yên tâm đi, không có sao đâu, có sư phụ ta ở đây, có bao nhiêu Ma tộc tới cũng không sợ.” Tiêu Y an ủi Úc Linh một phen, tò mò hỏi: “Sao ngươi lại bị Ma tộc đuổi giết vậy?”Úc Linh câm lặng.Nàng không dám nói thân phận thật sự của mình cho Tiêu Y và Thiều Thừa trước mặt biết.Nàng sợ nói ra xong, Thiều Thừa sẽ nghiền xương nàng thành tro.Chết tử tế không bằng sống sót, hiện tại có cơ hội sống sót, đương nhiên Úc Linh không muốn bỏ qua.Tiêu Y thấy Úc Linh khó xử, rất là hiểu chuyện: “Thôi, tỷ tỷ, ngươi có gì khó nói thì thôi vậy.”““Dù sao ngươi bị Ma tộc đuổi giết, chắc chắn ngươi không phải người xấu.”““Đôi phó với Ma tộc, đều là anh hùng của nhân loại chúng ta.”Lòng dạ Tiêu Y đơn giản, hơn nữa nhìn Úc Linh cũng không giống người xấu, trong lòng đã nhận định Úc Linh là người tốt.Có điều nàng cũng không ngốc, chỉ có sư phụ ở bên cạnh, nàng mới dám không kiêng nể gì, không phòng bị gì đi tới bên cạnh Úc Linh như thế.Úc Linh nghe Tiêu Y nói xong, chỉ cảm thấy cạn lời.Nha đầu này, đúng là ngây thơ.Nàng khẽ vùng vẫy, thân thể của Ma tộc cứng tráng hơn nhân loại mấy lần.Nhân loại bình thường mà bị thương giống Úc Linh, đã nằm không thể nhúc nhích từ sớm.Úc Linh hành lễ với Thiều Thừa và Tiêu Y: “Cảm tạ ân cứu mạng của hai vị.”Thiều Thừa khoát tay, mỉm cười, hòa ái dễ gần: “Không cần khách sáo, Ma tộc, ai gặp được cũng sẽ giết.”Thiều Thừa hòa ái dễ gần, giống như một vị đại thúc hiền lành, Tiêu Y ngọt ngào đáng yêu, miệng ngọt như mía lùi, mở miệng là gọi tỷ tỷ.Úc Linh thấy thầy trò như vậy, trong lòng nhin không được cảm thán.Hóa ra nhân loại cũng không bạo ngược vô đạo, hung tàn cực ác như truyền thuyết như vậy.Sư phụ hòa thuận dễ thân, đồ đệ ngoan ngoãn hiểu chuyện.Chắc chắn xuất thân từ đại môn phái.Úc Linh rất có thiện cảm với hai thầy trò Thiều Thừa và Tiêu Y.Trong thời gian tiếp theo,

Úc Linh ở lại đây dưỡng thương. Ở bên cạnh một vị Nguyên Anh, an toàn hơn tự chạy loạn khắp nơi rất nhiều. Thời gian trôi qua, Úc Linh cũng dần thân thiết với Tiêu Y. Nói đúng ra, tính cách của Tiêu Y làm Úc Linh yêu thích vô cùng, sau một thời gian chung đụng, Úc Linh đã coi nàng như muội muội ruột thịt của mình. Sau khi hai người thân nhau, Úc Linh nhìn không được hỏi Tiêu Y: “Tiêu Y muội muội, ngươi định đi tìm Thánh, Ma, Ma tộc sao?” Đồng thời, trong lòng nàng âm thầm quyết định, nếu là như vậy, nàng sẽ kiệt lực khuyên can. Ma tộc truyền tống đến lần này không đơn giản, thực lực cường hãn, tuyệt đối không phải loại Nguyên Anh như Thiệu Thừa có thể đối phó. Tiêu Y lắc đầu, trên mặt lộ ra vẻ tò mò: “Ta cũng muốn lắm, nhưng sư phụ không có quyết định này.” “Chúng ta ra ngoài tìm sư huynh.” Úc Linh ngạc nhiên, không thể ngờ câu trả lời lại là như vậy. “Vì, vì sao?” Úc Linh rất lạ, sư huynh của người nên lớn hơn người mới đúng, sao phải ra ngoài tìm bọn họ? Chẳng lẽ là đến tuổi nổi loạn, bỏ nhà trốn đi, nhiều năm không về nhà? Tiêu Y cười hắc hắc, nhìn thoáng qua sư phụ bên ngoài, thì thầm nói: “Không phải có Ma tộc xuất hiện ở Yên châu sao?” “Sư phụ lo cho an toàn của hai vị sư huynh, bèn dẫn ta ra ngoài tìm bọn họ.”

Chương 566 - Sư huynh của ta còn mạnh hơn sư phụ của ta nữa

Chương 566: Sư huynh của ta còn mạnh hơn sư phụ của ta nữa. Úc Linh hiểu ra, cũng nhận không được liếc ra ngoài một cái. Nàng càng ngày càng có thiện cảm với Thiệu Thừa. Cách xa ngàn dặm, bất chấp nguy hiểm đến tìm đồ đệ, trọng tình trọng nghĩa, người như vậy chắc chắn cũng sẽ dạy dỗ ra đồ đệ trọng tình trọng nghĩa, khiêm tốn biết lễ. Giọng Úc Linh mang theo vẻ hâm mộ, hỏi Tiêu Y: “Hai vị sư huynh của người nhất định rất tốt đúng không?” “Tiếp theo, Úc Linh chú ý tới nụ cười trên mặt Tiêu Y rạng rỡ hơn, hai mắt cũng lấp lánh ánh sao. Tiêu Y khẳng định, không ngừng gật đầu, giọng nói mang theo vẻ kiêu ngạo: “Đúng đó, bọn họ giống như ca ca của ta vậy, đối xử với ta tốt vô cùng.” Nói đến sư huynh mình, Tiêu Y giống như hóa thân thành một con chim sẻ nhỏ, líu ríu không ngừng. Úc Linh nghe vậy, trong lòng cảm thán không thôi. Nghe Tiêu Y nói xong, trong đầu nàng đã xuất hiện hai bóng dáng cao lớn vĩ ngạn, đường đường chính chính. Có điều, Úc Linh nhanh chóng sinh lòng nghi ngờ. Qua lời của Tiêu Y, hai vị sư huynh của nàng là người tốt nhất, lợi hại nhất, hoàn mỹ nhất trên đời. Những người khác chẳng xứng xách giày cho họ. Có người như vậy sao? Sau khi bình tĩnh lại, trong lòng Úc Linh không tin có người như vậy tồn tại. Đây là người, không phải thần. Nàng nhìn ánh sáng trong mắt Tiêu Y, loại hào quang này, biểu cảm như vậy, nàng không xa lạ gì. Nàng đã thấy từ lâu, muội muội của nàng cũng sùng bái nàng như thế này, lúc đối mặt nàng, trên mặt muội muội cũng sẽ bày ra ánh mắt và biểu cảm như vậy. So sánh một phen, Úc Linh đại khái đoán ra hai vị sư huynh của Tiêu Y là người thế nào rồi. Có thực lực, có lẽ có thể tương đương với nàng. Đối xử với Tiêu Y rất tốt, bảo vệ cho Tiêu Y. Tuổi của Tiêu Y, vẫn còn là tiểu cô nương, lòng dạ ngây thơ chất phác, sùng bái sư huynh giống như huynh trưởng không có gì lạ. Kết quả là, hai bóng dáng cao lớn vĩ ngạn trong đầu Úc Linh bị nàng sửa lại, biến thành bóng dáng bình thường. “Thực lực hai vị sư huynh của người nhất định rất mạnh đúng không?” Tiêu Y gật đầu, giọng nói vô

cùng chắc chắn, lại thì thầm nói: “Ta cảm thấy, thực lực của đại sư huynh và nhị sư huynh của ta còn mạnh hơn sư phụ nữa.” Úc Linh tắt đài. Trong lòng nàng, thực lực của hai vị sư huynh Tiêu Y mạnh nhất cũng chỉ là Kết Đan kỳ. Kết Đan kỳ, sao có thể so sánh với Nguyên Anh kỳ chứ? Đồ đệ làm sao mà mạnh hơn sư phụ được? Nàng cũng không cảm thấy kì quái. Bởi vì muội muội của nàng cũng cảm thấy Úc Linh nàng còn mạnh hơn Thánh chủ. Đây là kết quả của sự sùng bái. Úc Linh không vạch trần, nàng mỉm cười: “Vậy sao, vậy nhất định rất lợi hại.” Tiêu Y không nhận ra suy nghĩ trong lòng Úc Linh, nàng tự hào lắc lư đầu, quơ quả đấm nói: “Đương nhiên, Ma tộc với chẳng Ma tộc gì chứ, một khi bọn họ gặp đại sư huynh và nhị sư huynh của ta, chịu thiệt là cái chắc.” Trong lòng Úc Linh thầm nghĩ, đó là do người chưa từng thấy sự lợi hại của Thánh tộc. Người tới lần này không phải người mà tu sĩ nhân loại các người có thể ứng phó được. Đừng nói hai vị sư huynh của người chỉ là Kết Đan kỳ, cho dù bọn họ có là Nguyên Anh kỳ, đối mặt với bọn họ cũng chỉ rơi vào cảnh lành ít dữ nhiều. Úc Linh không lên tiếng phản bác, cảm thấy cứ giữ lại ước mong tốt đẹp cho Tiêu Y cũng không tệ, không cần phải tàn nhẫn phá nát. Bỗng nhiên! Tốc độ của phi chu bỗng dừng chậm lại. “Sư phụ, làm sao vậy?” “Biểu cảm Thiệu Thừa bình tĩnh, ông lắc đầu: “Không rõ lắm, đằng trước có không ít người.” “Còn chưa đợi đến lúc Thiệu Thừa đi tìm hiểu rõ ràng chuyện gì đã xảy ra, một giọng nói phần nộ đã truyền đến. “Thiên Cung Môn các người khinh người quá đáng, cho rằng Ngọc Đỉnh Phái ta không tồn tại sao?” “Giọng nói như hồng lôi, cuộn cuộn mà đến, vang vọng phía chân trời. Thiệu Thừa nhìn từ xa, một lão giả hôi sam đứng sừng sững ở trên trời, khí tức cường đại không ngừng chấn động, giống như một cơn lốc không gian, làm không khí xung quanh nổi lên từng trận gợn sóng. Trong giọng nói của ông ta mang theo vẻ tức giận, cảm tức mấy người tu sĩ phía trước. Chấn trước mặt ông ta chỉ là vài tên tu sĩ Kết Đan, trước mặt khí tức khủng khiếp của lão giả, mấy người hoảng sợ không thôi, nơm nớp lo sợ, nói chuyện cũng không rõ chữ. “Là chương môn Ngọc Đỉnh Phái, Ung Y.” “Ui chao, đây chính là đại năng Nguyên Anh hậu kỳ tầng chín, sao ông ta lại tới đây?” “Ha ha, lần này Thiên Cung Môn đá trúng ván sắt. Ngọc Đỉnh Phái là môn phái có Hóa Thần tồn tại đó.” “Có kịch hay nhìn, xem đám Thiên Cung

Môn coi thường người ta kia xử lý thế nào. “Thần thức Thiều Thừa đảo qua, nghe hết tiếng bàn tán xôn xao xung quanh. Hóa ra, sau khi Ma tộc xuất hiện ở nơi này, phản ứng của Thiên Cung Môn rất là bình thường, thậm chí còn không coi là chuyện quan trọng. Sau khi người của Ma tộc truyền tông tới nơi này, họ lấy truyền tông trận làm trung tâm, bắt đầu xây dựng trận tuyến phòng ngự. Họ định lấy nơi này làm cứ điểm, ăn lên từng bước như tằm. Đợi đến lúc Ma tộc xây dựng công sự phòng ngự hơn phân nửa, người của Thiên Cung Môn mới khoan thai đến chậm. Sau đó, đầu rơi máu chảy. Phòng tuyến công sự phòng ngự, trận pháp, cấm chế do Ma tộc xây dựng làm cho Thiên Cung Môn tổn thất thảm trọng. Theo lời đồn, Thiên Cung Môn đã vắng lạc ít nhất hai mươi tên Kết Đan, trên trăm tu sĩ Trúc Cơ rồi. Tổn thất như vậy đủ để cho chương môn Thiên Cung Môn trốn đi khóc lớn vài ngày. Sau đó, Thiên Cung Môn “thông minh” ra, cho những môn phái phụ thuộc hoặc là thế lực khác xung phong, Thiên Cung Môn cố gắng ít ra trận. Nhưng vẫn đầu rơi máu chảy, tổn thất nặng nề. Sau cùng, Thiên Cung Môn phóng ánh mắt tới trên người tán tu vây xem xung quanh. Thế lực của tán tu cao thấp không đều, nhưng nhân số rất nhiều, bọn họ đánh không lại Ma tộc, nhưng bọn họ có thể tiêu hao Ma tộc. Đối với Thiên Cung Môn mà nói, còn có vật hi sinh tốt hơn thế này sao? Kết quả là, Thiên Cung Môn bắt đầu bắt lính, bắt buộc tán tu tham dự vào.

Chương 567 - Chương môn Ngọc Đỉnh Phái

Chương 567: Chương môn Ngọc Đỉnh Phái
Thiên Cung Môn dựng ra cờ hiệu chống lại Ma tộc, chiếm cứ đại nghĩa, tán tu hoàn toàn không có cách phản kháng, không ít người bị ép tham dự vào việc đối kháng với Ma tộc. Đối mặt với Ma tộc cường đại, tán tu tử thương nặng nề. Sau khi Thiều Thừa hiểu hết mọi chuyện, ánh mắt nhìn lướt qua chung quanh, phát hiện nơi này đã bị bao vây, hung thần ác sát, đằng đằng sát khí, đã không cho phép ai rời khỏi. Lần này gặp phiền phức rồi. Thiều Thừa nhin không được nhú mày lại. Ông không sợ đối phó với Ma tộc, bằng thực lực của ông, cho dù đánh không lại, cũng có thể tự bảo vệ mình. Nhưng mà tiểu đồ đệ của mình thì không được. Nàng chỉ có tu vi Trúc Cơ tầng sáu, chẳng khác nào con cừu con trước mặt Ma tộc. Thay một cách nói khác, tiểu đồ đệ mà đối mặt với Ma tộc, thậm chí không đạt tới tiêu chuẩn của pháo hôi. Ông phải nghĩ cách mới được. Thiều Thừa nhìn Ung Y phía xa, ánh mắt chớp lóe. Tiêu Y tò mò thò đầu qua, hỏi Thiều Thừa: “Sư phụ, làm sao vậy?” Thiều Thừa nói đại khái chuyện đã xảy ra, Tiêu Y vừa nghe, lòng đầy căm phẫn: “Thiên Cung Môn thật là bá đạo, không khác gì Quy Nguyên Các.” Thiều Thừa đạo, “Nơi này là địa bàn của người ta, con đừng nói như vậy.” “Sư phụ, chúng ta làm sao bây giờ?” Sau khi Tiêu Y phân tích thế cuộc trước mắt, trên mặt lộ ra mấy phân lo âu, hỏi Thiều Thừa: “Sư phụ, chẳng lẽ người muốn đi?” “Tuy nàng rất tò mò về Ma tộc, nhưng Ma tộc có tiếng đáng sợ. Tiêu Y cũng không muốn sư phụ của mình đi đối phó với Ma tộc. Nơi này là địa bàn của Thiên Cung Môn, Ma tộc xuất hiện, bọn họ có trách nhiệm tiêu diệt, còn không tới phiên Thiều Thừa hỗ trợ. Thiều Thừa lắc đầu, chỉ vào nơi xa, nói: “Chỉ sợ rất khó.” Nơi xa, có một tên Nguyên Anh xuất hiện, lớn tiếng nói trước mặt mọi người: “Ma tộc là kẻ địch của nhân tộc, chúng ta đều là tu sĩ nhân tộc, chẳng lẽ chur vị định khoanh tay đứng nhìn, mặc kệ Ma tộc độc hại sinh linh hay sao?” “Nếu là như vậy, sao dám xưng là tu sĩ nhân tộc?” “Các ngươi không làm thất vọng ước nguyện ban đầu khi tu luyện

của mình sao?“Tên Nguyên Anh Thiên Cung Môn chụp mũ mọi người, sau đó mới nói với Ung Y: “Đại danh Ngọc Đỉnh Phái như sấm bên tai, chuông môn Ngọc Đỉnh Phái cũng là đại năng danh chấn thiên hạ.”“Hiện tại, Ma tộc xuất hiện, Ung Y chuông môn, người xác định người sẽ ngồi xem mặc kệ, mặc cho Ma tộc đồ sát tu sĩ nhân tộc chúng ta sao?“Sắc mặt Ung Y rất là khó coi.Người ta chụp mũ như vậy, ông ta không thể không nhận.Nhưng mà.Ung Y cúi đầu nhìn thoáng qua đồ đệ đằng xa.Lần trước xảy ra chuyện như vậy, làm đồ đệ mình thừa nhận áp lực cực lớn.Cả ngày rầu rĩ không vui, mắt hồng mắt vía, ngay cả tốc độ tu luyện cũng chậm lại.Ông ta muốn giúp đồ đệ mở nút thắt trong lòng, mới quyết định dẫn đồ đệ tới nơi này giải sầu.Nghe nói nơi này có Ma tộc xuất hiện, định đến xem sao.Không ngờ vừa đến nơi đây, lại bị người của Thiên Cung Môn yêu cầu giúp đỡ đối phó với Ma tộc.Nói đùa, ông ta tới nơi này chỉ định xem kịch thôi, không định ra tay.Số Ma tộc xuất hiện này chỉ có quy mô nhỏ, dù cho thực lực có lợi hại hơn nữa cũng không nên đến phiên ông ta ra tay.Ông ta là người của Đông Châu, chuyện của Yên châu thì có liên quan gì tới ông ta đâu?Nhưng mà Nguyên Anh của Thiên Cung Môn cực kỳ gian trá.Ông ta đứng trên đại nghĩa nhân tộc chụp mũ cho mình.Cái mũ này, ông ta không muốn mang, nhưng lại không thể không mang.Nếu không nhận, thanh danh của Ung Y sẽ bị hủy hoại, thanh danh của Ngọc Đỉnh Phái cũng sẽ bị hủy hoại.Ông ta có thể đối phó với Ma tộc, nhưng đồ đệ của ông ta thì không được.Sách sử có ghi lại sự đáng sợ của Ma tộc, ông ta không muốn để cho đồ đệ của mình mạo hiểm.Ngay lúc Ung Y cảm thấy khó khăn, một giọng nói sang sảng vang lên.“Hô hô, đạo huynh nói không sai, thân là tu sĩ nhân tộc, sao có thể nhìn Ma tộc tàn sát bừa bãi mà khoanh tay đứng nhìn?“Thiền Thừa bước ra, ông chấp tay với Ung Y và tu sĩ Nguyên Anh của Thiên Cung Môn: “Hai vị đạo huynh! Ta và đồ đệ đi ngang qua nơi này, nghe nói Ma tộc tàn sát bừa bãi, quyết định bước ra cống hiến chút sức lực của mình.”Tu sĩ Thiên Cung Môn nghe vậy, còn có hạng người ngu xuẩn thế này ư?Tu sĩ Thiên Cung Môn mừng rỡ, cầu còn không được, xem như cho mình bậc thang hạ, cũng có thể tiến thêm một bước cưỡng bức Ung Y, ông ta cười ha ha: “Hoan nghênh, hoan nghênh, đạo huynh chịu góp sức, là may mắn của nhân tộc chúng ta.”Nụ cười của Thiền Thừa không thay đổi, nhưng

lại có thêm mấy phần gian trá: “Ta có một đồ đệ, thực lực yếu kém, không thể tác chiến với Ma tộc.” Người có thể tu luyện đến cảnh giới Nguyên Anh đều đã thành tinh, lời này vừa ra, tất cả mọi người hiểu ý của Thiều Thừa. Thiều Thừa ra tay với điều kiện riêng, ông muốn để đồ đệ của mình rời khỏi nơi này trước. Ung Y cũng thấy rõ thế cục, ông ta lạnh lùng nói: “Ta có thể ở lại đây giúp đỡ, nhưng đồ đệ của ta thì phải rời khỏi nơi này.” Trên phi chu, Thiều Thừa đi mà quay lại, sắc mặt của ông rất là nghiêm túc. Ông nói quyết định của mình cho Tiêu Y. Tiêu Y vừa nghe, hai mắt lập tức đỏ ao, lo lắng. “Su phụ...” “Su phụ vậy mà phải đi tác chiến với Ma tộc. Sự khủng khiếp của Ma tộc, đã truyền lưu từ lâu. Cái gì mà cao to gấp mấy lần nhân loại, miệng to đầy răng nanh, một ngụm ăn trọn một đứa bé. Chỉ nghe thôi cũng thấy đáng sợ rồi. Hiện tại su phụ thế mà phải đi chiến đấu với Ma tộc khủng khiếp như vậy, thật sự quá nguy hiểm.” “Su phụ, người đừng đi có được không?” Tiêu Y đã sắp bật khóc rồi.

Chương 568 - Kết bạn mà đi

Chương 568: Kết bạn mà đi
Thiền Thừa vỗ vỗ vào đầu Tiêu Y, cười hòa ái nói: “Yên tâm, Ma tộc mà thôi, không thấy sự phụ của con một kiếm bỏ ba tên hay sao?” “Ma tộc, thật ra cũng là nhân loại, không có gì đáng sợ. “Nếu có thể, đương nhiên Thiền Thừa không muốn đối chiến với Ma tộc. Nhưng mà nếu ông không ra mặt, bọn họ không thể rời khỏi nơi này. Lăng Tiêu Phái là một trong tam đại môn phái của Tề Châu, thực lực mạnh mẽ. Nhưng mà lực ảnh hưởng của Lăng Tiêu Phái không truyền đến chỗ này, Thiên Cung Môn sẽ không nể mặt ông. Nếu trở mặt với Thiên Cung Môn, sẽ chỉ làm mình rơi vào tình cảnh nguy hiểm. Chẳng bằng đường cong cứu quốc, để cho đồ đệ an toàn rời khỏi nơi này trước rồi tính sau. Úc Linh đứng ở cửa thuyền, nhìn Thiền Thừa hòa nhã hiền lành, dặn dò Tiêu Y giống như một vị phụ thân. Nàng biết vì sao Thiền Thừa phải ở lại, chủ yếu là suy nghĩ cho an toàn của Tiêu Y, trong lòng nàng nhin không được cảm thán một phen, đồng thời cũng cảm thấy rất là hâm mộ. Tình cảm giữa sư phụ và đồ đệ thật tốt. Thiền Thừa lấy ra một thứ gì đó hình viên bàn, đưa cho Tiêu Y: “Con cầm lấy, theo nó, có thể tìm được sư huynh của con.” Sự tò mò lẫn át nỗi đau lòng của Tiêu Y, nàng mở to mắt, nhận lấy món đồ, cầm nó trong tay quan sát cẩn thận. Đó là một cái viên bàn to bằng hai bàn tay, hình dạng giống la bàn, bên trên có một cây kim đồng hồ huyền phù, đang không ngừng xoay tròn. “Sư phụ, đây là cái gì?” Thiền Thừa mỉm cười: “Một món đồ nhỏ do ta làm, có thể đại khái chỉ ra vị trí sở tại của sư huynh con.” Tiêu Y chân kinh, vô cùng sùng bái. Chu choa, sư phụ giỏi quá, sư phụ ngầu quá. Khó trách sư phụ luôn tìm được Đại sư huynh và Nhị sư huynh một cách dễ dàng, hóa ra là do có vật này. Sư phụ quả nhiên không phải là linh vật. “Nhưng mà, sư phụ, con, đến lúc đó con tìm người như thế nào?” Thiền Thừa cười ha hả: “Yên tâm đi, trên người sư phụ không chỉ có một món mà.” “Được rồi. Xem ra mình đã hỏi một câu hỏi ngu ngốc. Tiêu Y thu la bàn vào, lại hỏi: “Sư phụ, chúng ta không thể đi cùng à?” Thiền Thừa lắc đầu, còn chưa kịp nói chuyện, một giọng nói hùng hồn, mang theo vẻ

khó chịu nồng nặc vang lên: “Tiểu nha đầu, nếu như có thể, sư phụ ngươi đã sớm mang ngươi đi rồi.” Tiêu Y ngẩng đầu, một lão nhân dắt một thiếu nữ búi tóc kiểu hoàn tử bước đến phi chu của bọn họ. Ung Y nói với Thiệu Thừa: “Thiệu huynh, để cho người đồ đệ này của ta đi cùng đồ đệ của ngươi thôi, hai đứa có thể chăm sóc lẫn nhau, cũng tránh đám tiểu nhân kia giở trò sau lưng.” Trên mặt Ung Y mang theo vẻ tức giận, vô cùng khinh thường những hành vi của Thiên Cung Môn, ông ta thối bộ râu trắng bóng, thở phì phì nói: “Nếu không phải kiêng kị Hóa Thần sau lưng Thiên Cung Môn, ta đã sớm ra tay đánh chết đám khốn kiếp này rồi.” Thiệu Thừa lắc đầu, cũng không đồng ý với cách làm của Thiên Cung Môn: “Thân là đại môn phái, nhân số Ma tộc cũng không nhiều, lại chỉ muốn bảo tồn thực lực, không có một chút trách nhiệm nào.” “Bởi vì Lăng Tiêu Phái từng phạm sai lầm, nên chủ động gánh vác trách nhiệm của mình, lãng phí hơn một ngàn năm. Số Ma tộc vừa xuất hiện, nhân số không nhiều lắm, lấy thực lực của Thiên Cung Môn vẫn có thể tiêu diệt bọn họ. Nhưng mà Thiên Cung Môn phát hiện Ma tộc khó gặm, nếu muốn tiêu diệt hết thì phải trả một cái giá đắt. Vì thế, Thiên Cung Môn rút đầu về, bảo tồn thực lực của mình. Thậm chí không tiếc dùng cách làm người người oán trách này, thà là bị người ta chỉ vào mũi chửi, cũng không muốn tổn thất thực lực. Thiệu Thừa cảm thấy Thiên Cung Môn còn chẳng có tư cách xách giày cho Lăng Tiêu Phái nhà mình. Mạnh Tiêu búi tóc hoàn tử phình khuôn mặt mũm mĩm, chỉ nhìn tần suất hít thở thôi cũng biết nàng ta đang giận tới mức nào. “Sư phụ, chúng ta đi, đừng có ở lại đây làm cu li cho bọn họ.” “Thiên Cung Môn có Hóa Thần, Ngọc Đỉnh Phái chúng ta cũng có Hóa Thần, không sợ bọn họ.” “Hóa Thần thôi, nhà ai không có một hai người? Ung Y lắc đầu, nói với Mạnh Tiêu: “Con đi cùng với đồ đệ của vị đạo huynh này đi, đi đến Triều Thành chờ ta.” “Sự kiện trước kia làm cho danh dự môn phái bị hao tổn, ta có thể bù lại nhân dịp này.” Mạnh Tiêu nghe vậy, vẻ mặt buồn bã: “Sư phụ, là con gây phiền phức cho người.” “Không có gì đâu, các con lên đường đi, đừng có ngừng lại, cũng đừng có quay đầu, đừng cho Thiên Cung Môn cơ hội đối phó với các con.” “Sau cùng Mạnh Tiêu đi nhờ phi chu của Tiêu Y rời khỏi nơi này. Tiêu Y và Mạnh Tiêu đứng ở đuôi thuyền, nhìn bóng dáng sư phụ của mình từ từ nhỏ đi, cho đến lúc biến mất không thấy.” “Đáng

ghét!““Đáng chết!“Tiêu Y cùng Mạnh Tiêu không hẹn mà cùng mắng một câu, sau đó hai người liếc nhau, thấy vẻ ngăm hiều lẫn nhau trong mắt đối phương. “Ta là Mạnh Tiêu, đại sư tử của Ngọc Đỉnh Phái.““Ta là Tiêu Y, ừm, tạm thời giữ bí mật về môn phái.“Hai người tự giới thiệu, nhìn nhau cười, cảm giác xa lạ giữa hai người nhất thời biến mất.Hai người đều cảm giác đối phương như là bạn cũ nhiều năm của mình.“Mạnh Tiêu muối muối...“Mạnh Tiêu lập tức cắt ngang Tiêu Y: “Ta cũng không phải là muối muối, ta là tử tử, người mới là muối muối.“Nói đùa, trong môn phái nàng ta là đại sư tử, sao ra ngoài lại làm muối muối được chứ?“Người là tử tử? Người bao lớn rồi?” Tiêu Y không tin, Mạnh Tiêu còn chẳng cao bằng nàng.Tính luôn cả búi tóc mới miễn cưỡng ngang với nàng.Ngực cũng xẹp lép, vừa nhìn đã biết là chưa phát dục xong. Không phải muối muối thì là gì?“Ta đã hai mươi hai.” Mạnh Tiêu ưỡn ngực: “Người bao nhiêu rồi?““Ta mười tám.” Tiêu Y vẫn không thể tin được Mạnh Tiêu lớn hơn mình: “Người lớn hơn ta mà, hay là người làm muối muối đi?”

Chương 569 - Hai vị sư huynh của ta thiên hạ vô địch

Chương 569: Hai vị sư huynh của ta thiên hạ vô địch

Mạnh Tiêu kiên quyết không đồng ý việc dùng chiêu cao quyết định thân phận, trong Ngọc Đình Phái nàng ta chính là sư muội nhỏ nhất, nàng ta thở phì phò: “Không được, ta là tử tử, người làm muội muội, nếu không ta đánh người đó.” “Chuyện gì cũng có thể nhường, nhưng chuyện này thì không được. Ta ghét nhất là bị người ta nói về chiêu cao của mình. Con thuyền tình bạn của hai người sắp lật úp rồi. Không lâu trước đây Tiêu Y vừa đột phá Trúc Cơ tầng sáu, đang tràn đầy lòng tự tin.” “Muốn dùng thực lực quyết định ai là tử tử muội muội sao? Được thôi, thực lực của người như thế nào?” “Lúc này, Mạnh Tiêu hiển lộ cảnh giới thực lực của mình, chống nạnh ngạo nghễ nói: “Không lâu trước đây đến Kết Đan tầng tám.” ““Tử tử!” Tiêu Y không nói hai lời, ngọt ngào gọi tử tử, rất có phong phạm của Nhị sư huynh nhà nàng. Sau một tiếng tử tử, con thuyền tình bạn của hai người nguyên vẹn như lúc ban đầu, lại còn được củng cố thêm. Mạnh Tiêu cười đắc ý: “Vây mới ngoan chứ.” Sau đó ánh mắt nàng ta rơi trên người Úc Linh đứng chỗ cửa thuyền, cũng nói với Úc Linh: “Người cũng phải gọi ta là tử tử.” “Úc Linh còn lớn hơn Mạnh Tiêu hai tuổi, nàng cũng giống Mạnh Tiêu, không thích làm muội muội của người ta. Nàng thần nhiên nói: “Ta lớn hơn người.” Mạnh Tiêu nghe vậy, không vừa ý mở to mắt, muốn đe dọa nàng. Nàng ta quen làm lớn rồi, không muốn làm nhỏ nữa. Úc Linh bổ sung một câu: “Ta cũng là Kết Đan tầng chín.” “Được rồi. Mạnh Tiêu cảm hòng, nhăn mũi, thức thời không nói thêm về vấn đề này nữa. Nàng ta hỏi Tiêu Y: “Tiêu Y muội muội, người đi Triều Thành làm gì?” “Tiêu Y lấy la bàn ra, nhìn cây kim đồng hồ trên đó đang chỉ về hướng Triều Thành, nàng nói: “Ta đi tìm Đại sư huynh và Nhị sư huynh của ta, chắc lúc này bọn họ đang ở Triều Thành nhỉ?” ““Hừ!” Mạnh Tiêu vừa nghe, nhất thời khinh thường: “Hóa ra người nhỏ nhất à, ta còn tưởng rằng người cũng là đại sư tử.” “Vây mà người cũng đòi làm tử tử của ta à. Tiêu Y bĩu môi: “Ta cũng muốn lắm, có điều ta hai vị sư huynh của ta quá lợi hại, ta chỉ

có thể làm sư muội. “Làm đại sư tử, giống như làm Đại sư huynh vậy, mấy đệ tử khác ai cũng phải gọi nàng là đại sư tử, nghĩ thôi cũng thấy thích. Đáng tiếc, nàng không có thực lực đó. Cho dù Đại sư huynh bỏ gánh giữa đường, cũng không tới phiên nàng. Mạnh Tiêu bĩu môi, trong lòng nghĩ y hết Úc Linh, cho dù có lợi hại đến mấy cũng chỉ có thể lợi hại hơn sư muội như người một chút, không thể nào hơn được. Nói không chừng còn không bằng ta nữa kìa. Có điều, để bảo vệ tình bạn mới này, Mạnh Tiêu cũng không nói gì. Nàng ta lại hỏi: “Sau khi tìm được sư huynh người, làm sao bây giờ? Sư phụ người còn ở nơi này.” Sư phụ bị Thiên Cung Môn ép buộc ở lại đây hỗ trợ đối phó với Ma tộc, nguy hiểm thì không nói, không biết khi nào mới được đi. Vừa nhắc tới sư phụ, Mạnh Tiêu cũng nghĩ tới sư phụ của mình. Nàng ta nhìn ra phía đuôi thuyền, nơi xa núi rừng sương trắng lượn lờ, có vẻ mông lung thần bí. Cảnh sắc tuyệt đẹp, nhưng mà Mạnh Tiêu không thể vui nổi. Vì giúp nàng ta không phải chiến đấu với Ma tộc, sư phụ không thể không ở lại, bảo đảm cho sự an toàn của nàng. Tiêu Y lắc đầu, nàng không nghĩ tới vấn đề này, nàng cũng không cần suy xét về nó. Nàng chỉ cần tìm được hai vị sư huynh là mọi việc ổn thỏa. “Đến lúc đó nghe sư huynh đi, bọn họ nói làm như thế nào thì làm như vậy.” “Còn có thể làm gì?” Mạnh Tiêu thở dài, trước môn phái như Thiên Cung Môn, còn cách nào ngoài ngâm bồ hòn làm ngọt đâu. Tiêu Y vẫn lắc đầu: “Không biết nữa, nhưng mà đến lúc đó nhất định sẽ làm cho Thiên Cung Môn chịu chút khổ cực.” “Nói đùa, dám đối xử với sư phụ nàng như vậy, chắc hai vị sư huynh sẽ muốn diệt Thiên Cung Môn luôn. Nhưng mà Thiên Cung Môn có Hóa Thân, theo tính cách của Nhị sư huynh khẳng định sẽ không trêu chọc chính diện, chỉ lén lút hạ độc thủ. Hừm, đến lúc đó đệ tử phổ thông của Thiên Cung Môn thảm rồi. Nói không chừng sẽ bị Nhị sư huynh cướp bóc, lột luôn cả quần lót. Mạnh Tiêu không tin, ngay cả Úc Linh cũng ngằm lắc đầu. Nha đầu này quá sùng bái sư huynh này, cho rằng sư huynh nàng thiên hạ vô địch, không gì làm không được. Haizz, chắc muội muội cũng nhìn ta bằng ánh mắt này nhỉ? Tiếc là, ta đã làm nàng thất vọng rồi. Úc Linh nhớ muội muội mình, ở bên cạnh ngằm đau lòng. Mạnh Tiêu cảm thấy cách nói của Tiêu Y quá khoa trương: “Thực lực Thiên Cung Môn rất là cường đại, là một trong hai môn phái lớn của Yên Châu, thực lực thậm chí còn

mạnh hơn Ngọc Đình Phái mấy phần. ““Sur huynh của người có thể lợi hại đến mức nào? Sao có thể làm Thiên Cung Môn chịu thiệt chứ?” Tiêu Y vừa nhắc tới sư huynh của mình, trên mặt lộ vẻ tự hào, con người cũng phóng ra ánh sáng sùng bái. “Đại sư huynh của ta thiên hạ vô địch, Nhị sư huynh cũng gần như vậy, hơn nữa Nhị sư huynh quý kế, không không, thông minh tuyệt đỉnh, đa mưu túc trí, hẳn nhất định có thể làm Thiên Cung Môn chịu thiệt. “Mạnh Tiêu vẫn lại không tin, nói như hai vị sư huynh của người thiên hạ vô địch vậy, trên đời này có người như vậy sao?” Hai vị sư huynh của người tên gọi là gì?” Mạnh Tiêu hỏi, nếu lợi hại như vậy, chắc chắn là nhân vật tiếng tăm lừng lẫy. Tiêu Y chần chờ một phen, sau cùng lắc đầu nói: “Cái này không thể nói, Nhị sư huynh không thích quá nhiều người biết tên của hắn. “Trong lòng Mạnh Tiêu khẳng định hơn nữa, chắc chắn là hạng người vô danh, có lợi hại hơn nữa, có thể lợi hại đến mức nào? Thôi, không cần nói thêm về vấn đề này nữa, nói càng nhiều, đến lúc đó Tiểu Y muội muội lại càng mất mặt. Dọc theo đường đi, quan hệ của ba người càng ngày càng thân thiết. Mặc dù Úc Linh có phần cao lãnh, nhưng làm việc bình tĩnh quyết đoán, mạnh mẽ vang dội, có phong phạm của đại tử, mặc dù là Mạnh Tiêu, sau khi chung đụng một thời gian cũng bị Úc Linh thuyết phục, cam tâm tình nguyện gọi nàng là Linh tỷ tỷ. Suốt đường đi không xảy ra việc gì đặc biệt, sau một thời gian lên đường, cuối cùng ba người cũng đến Triều Thành.

Chương 570 - Hai vị sư huynh của ta thiên hạ vô địch

Chương 570: Hai vị sư huynh của ta thiên hạ vô địch (tt)Triều Thành vẫn như cũ kín người hết chỗ như xưa, Ma tộc vẫn là đề tài nóng bỏng nhất ở đây như cũ.Vẫn có vô số tu sĩ muốn đi xem Ma tộc rốt cục trông như thế nào.Thiên Cung Môn cũng dùng linh thạch thuê tán tu đi hỗ trợ đối phó Ma tộc ở Triều Thành.Tiêu Y nhìn thấy từng đám từng đám tu sĩ tiến về phía Ma tộc xuất hiện, Tiêu Y biết trong số những người này có người đi đối phó với Ma tộc, có người chỉ đi xem trò vui.Nhưng một khi bọn họ đến nơi, đều sẽ bị người của Thiên Cung Môn cưỡng bức đối phó với Ma tộc.Đến lúc đó, không có bao nhiêu người trong này có thể quay về.Tiêu Y thở phào: “Thật muốn vạch trần hành vi vô sỉ của Thiên Cung Môn.”“Vì bảo toàn thực lực của mình, cố ý để cho tán tu đi chịu chết, hành vi này thật sự quá vô sỉ rồi.Mạnh Tiêu lắc đầu, tới cùng nàng ta cũng là người làm đại sư tỷ, có tầm nhìn hơn Tiêu Y.”“Chúng ta không thể làm như vậy, nếu không sẽ mang phiền toái đến cho sư phụ.”Úc Linh thì lại quan tâm Tiêu Y sẽ tìm sư huynh mình như thế: “Hai vị sư huynh của ngươi thật sự ở đây sao?”Tiêu Y lấy la bàn ra, kim đồng hồ trên la bàn không ngừng nổi lên chìm xuống, dựa theo ý của sư phụ, mình đã đến chỗ của sư huynh rồi.Lúc này Tiêu Y mới phát hiện một vấn đề, la bàn sư phụ cho nàng có một khuyết điểm, đó là không đủ chính xác.Triều Thành lớn như vậy, sư huynh nhỏ như vậy, muốn tìm được sư huynh ở đây thật chẳng khác nào mò kim đáy bể.Hơn nữa, hai vị sư huynh cũng không phải người kiêu căng, trên mặt Tiêu Y nhất thời lộ vẻ chua xót.Mình phải tìm hai người họ như thế nào đây?Úc Linh và Mạnh Tiêu cũng biết chỗ khó của Tiêu Y, hai người cũng không có cách.Mạnh Tiêu đành phải quyết định: “Chúng ta tìm chỗ ở lại cái đã, vừa chờ sư phụ, vừa tìm sư huynh của ngươi.”Tiêu Y gật đầu, hiện giờ cũng chỉ có cách này thôi.Có điều, đúng lúc này, một tia chót màu đỏ quét qua tầm mắt của mọi người chẳng khác nào sao băng, đợi đến lúc phản ứng lại, một con chim nhỏ màu đỏ đã đứng ở trên đầu Tiêu Y.Nó đang

lay tóc của Tiêu Y. Tiểu Hồng đột nhiên xuất hiện làm ba người hoảng sợ, mà sắc mặt của Úc Linh tức khắc tái nhợt. Nàng từng thấy con chim này. Là sủng vật của tên khốn kia. Da đầu Úc Linh run lên. Nàng ngơ ngác nhìn Tiểu Hồng, Tiểu Hồng vừa lay tóc Tiêu Y, vừa nhìn chăm chăm vào nàng, đôi mắt chim của nó chẳng khác nào mắt người, mang đến áp lực cho Úc Linh. Nhưng cuối cùng nó quay đầu sang một bên, không nhìn Úc Linh nữa. Lúc này, Úc Linh đã mắt hờn mắt vía, đầu óc hỗn loạn, không biết nên làm gì cho phải. Đây chắc chắn là sủng vật của tên khốn kia, chẳng lẽ sư huynh của Tiêu Y chính là tên khốn đó sao? Không thể nào, sao có thể? Tiêu Y ngoan ngoãn hiểu chuyện đáng yêu như vậy, sao lại có sư huynh như vậy được? Nói đùa hay sao? Hai mắt Mạnh Tiêu sáng rực lên, tò mò nhìn Tiểu Hồng chỉnh lý sào huyết của mình, tức khắc đã bới tung tóc của Tiêu Y lên. Tiêu Y vô cùng kinh hãi, nâng niu Tiểu Hồng trong tay, nhìn một hồi, sau đó đặt nó trên mặt mình không ngừng cọ xát. “Tiểu Hồng, lâu như vậy không gặp, ta nhớ ngươi muốn chết.” “Chích chích!” Tiểu Hồng trợn mắt, liềm mạng né tránh, nhưng mà nó chỉ là một con chim, bị Tiêu Y ôm không cử động được. Qua một lúc lâu, Tiểu Hồng mới tránh khỏi tay Tiêu Y, bay đến trước mặt Tiêu Y, chỉ vào Tiêu Y rử rử rừ rừ. Vừa thấy mặt đã làm như vậy, muốn làm ta ngạt thở mà chết hay gì? Tiểu Hồng càng ngày càng có linh tính, rử rử rừ rừ, giống như một đứa trẻ. Lúc này Tiêu Y cười đến thấy răng không thấy mắt, mắt to híp thành một sợi chỉ. Nếu Tiểu Hồng đã xuất hiện ở nơi này, chắc chắn Nhị sư huynh cũng ở đây. Tiêu Y lại nâng niu Tiểu Hồng trong tay, hỏi: “Tiểu Hồng, Nhị sư huynh đâu?” Tiểu Hồng kêu một tiếng, bay về phía trước. Tiêu Y vui vẻ nói với Mạnh Tiêu và Úc Linh: “Hai vị tỷ tỷ, chúng ta đi thôi, đi tìm sư huynh ta.” Úc Linh chần chờ, há miệng thở dốc. Nàng không muốn gặp tên khốn kia, những ấn tượng hắc ám để lại cho nàng chỉ có đáng ghét và đáng sợ. Nàng há miệng thở dốc, vừa định nói gì, Tiêu Y đã đi trước một bước rồi. Mạnh Tiêu tự tiểu phi tiểu nhìn nàng: “Cùng đi?” “Tìm Úc Linh hăng một nhíp, chẳng lẽ nha đầu này đã nhận ra gì rồi? Không hổ là người làm đại sư tỷ, hoàn toàn khác với nha đầu Tiêu Y không lo nghĩ đến chuyện gì.” “Đi thôi!” “Đầu óc Úc Linh rối loạn, trong lúc nhất thời cũng không biết phải làm thế nào cho phải, đành phải đi theo. Một khi Ma tộc thân phận của nàng bại lộ, ở nơi như thế này, chỉ sợ khó

lòng toàn thây. Tiểu Hồng dẫn ba người đi xuyên qua phố thị, chỉ trong chốc lát đã đến nơi Lữ Thiếu Khanh sở tại. Sau khi đến nơi, Tiểu Hồng kêu một tiếng, bay thẳng vào trong. Tiêu Y quan sát xung quanh, trong ngõ nhỏ chỉ có mấy người đang đi bộ, ánh mặt trời chiếu vào tường, trải một lớp ánh sáng màu vàng kim cho bức tường. Nơi này phòng ốc cách nhau khá xa, hoàn cảnh yên tĩnh. Theo Tiêu Y, chỗ như này đúng là rất thích hợp cho Nhị sư huynh lười biếng. Trong lòng Tiêu Y hưng phấn lên, Nhị sư huynh không ngại đường xá xa xôi đi tới tận đây, tới cùng có việc gì hay ho? Ngay tại Tiêu Y định đẩy cửa hết sức, một giọng nói vang lên: “Các ngươi định làm gì?” Tiếp theo một tên mập chạy tới, sắc mặt mang theo vẻ kinh hoảng, thấp giọng gầm lên với Tiêu Y: “Cô bé, ngươi muốn làm gì?” “Muốn chết sao?” “Quản Đại Ngưu sợ muốn tè ra quần, cô bé này đến từ đâu? Không biết trời cao đất rộng sao? Không biết không được tự tiện xông vào nhà dân à? Người ở bên trong là một tên khốn đáng ghét, vô sỉ, dê tiện, đáng sợ. Ba tiểu nha đầu các người đi vào, gặp phải tên kia, sẽ bị ăn chằm còn mẩu xương nào.

Chương 571 - Đê tiện vô sỉ là nhãn hiệu của sư huynh ta đó

Chương 571: Đê tiện vô sỉ là nhãn hiệu của sư huynh ta đó. Tiêu Y chống nạnh, khó chịu: “Người là ai? Đây là nhà ngươi hả?” “Tên mập này là ai? Mới mở miệng đã đáng ghét như vậy rồi, muốn chết à? Ừi chà, con nha đầu này, ta chỉ muốn tốt cho ngươi mà thôi, đúng là không biết lòng người tốt. Quản Đại Ngưu hừ lạnh: “Nơi này chính là nhà ta, các ngươi muốn làm gì? Muốn ăn trộm hay sao?” “Mau mau xéo đi, không thì ta sẽ cho các ngươi một bài học đấy.” Hai mắt Mạnh Tiêu bắn ánh sáng, nhảy ra, hai viên hoàn tử trên đầu lắc lư, nắm chặt tay nắm tay bụi bặm, các đốt ngón tay kêu lùm bùm: “Muốn đánh nhau à?” “Cái cô nàng bạo lực này đến từ đâu? Tiêu Y nghe thấy Quản Đại Ngưu nói vậy, thái độ lập tức thay đổi, không chừng đây là bằng hữu của các sư huynh. Nàng cười rộ lên, khách khí: “Nhà ngươi? Bàn Tử ca ca, ngươi nhất định quen sư huynh của ta đúng không? Ta tới tìm sư huynh ta.” “Sư huynh ngươi? Xéo đi, nơi này không có sư huynh gì cả.” “Sư huynh nhà ai không có trách nhiệm như vậy? Ném sư muội đáng yêu xinh đẹp ngọt ngào như vậy sang một bên? Tuy ba người trước mắt đều là mỹ nữ, nhưng Quản Đại Ngưu có lòng dạ nào nói chuyện với mỹ nữ. Tên hỗn đản kia ở ngay bên trong, trước kia hắn từng nói không có việc gì thì đừng quấy rầy hắn. Nếu để cho mấy nha đầu này quấy nhiễu đến tên hỗn đản kia, tên hỗn đản đó sẽ có cơ để đánh ta rồi. Quản Đại Ngưu nghĩ đến việc mình bị đánh đến mức hoại nhân sinh, lửa giận không ngừng bốc cháy trong lòng. Hắn ta cũng không quan tâm mấy người trước mắt toàn là mỹ nhân, trực tiếp thấp giọng quát: “Biến, cút đi cho Bàn gia.” Các người không biến, còn làm âm ỉ ở trong này, quấy nhiễu đến tên hỗn đản kia, thì ta sẽ gặp xui xẻo. Mạnh Tiêu thở phì phò, quơ quả đấm, nói với Tiêu Y: “Tiểu Y muội muội, tên mập này đáng ghét quá, ta muốn đánh hắn.” Tiêu Y thấy hơi chán chờ, sư huynh mình ở bên trong, nơi này lại là nhà của tên béo này, vậy có lẽ tên béo này quen với sư huynh, nói không chừng hai người còn là bằng hữu. Nàng lắc đầu nói: “Không hay đâu, dù sao cũng

là bằng hữu của sư huynh. ““Ai là bằng hữu của sư huynh người hả?” Lúc này Quán Đại Ngưu đã nóng máu, mấy con bé này không nghe hiểu tiếng người hay sao? “Mau cút đi. “Mạnh Tiêu giận hơn nữa, kêu lên: “Ai nha, nhịn không được, ta phải cho hấn ta một bài học. “Sau khi nói xong, nàng ta tức khắc ra tay với Quán Đại Ngưu. Quán Đại Ngưu nổi giận, hay lắm, tốt bụng cho các người đi, nha đầu người còn dám ra tay với ta à. Hấn ta cả giận nói: “Con lùn kia, đúng là rượu mời không uống muốn uống rượu phạt. ““Con lùn?” Mạnh Tiêu hoàn toàn bùng nổ: “Người chết đi cho ta! “Mạnh Tiêu đang nổi giận chẳng khác nào lão hổ bị rút lông, gần như dốc hết toàn lực. Tuy Quán Đại Ngưu cũng có thực lực Kết Đan, nhưng hấn ta chỉ có Kết Đan tầng hai, chống lại cao thủ Kết Đan tầng chín như Mạnh Tiêu, không quá mấy hiệp đã bị đánh ngã trên mặt đất, đau đến gào khóc không ngừng. “Đừng, đừng đánh nữa. “Sau một hồi lâu, Quán Đại Ngưu mặt mũi bầm dập nằm trên mặt đất, vẻ mặt sống không còn gì luyến tiếc, hoài nghi nhân sinh. Con nha đầu đáng sợ này chui ra từ trong ngõ ngách nào vậy? Sau khi cho Quán Đại Ngưu một trận, trong lòng Mạnh Tiêu thoải mái hơn, dữ dằn hằm hè với Quán Đại Ngưu: “Con lùn? Lần sau ta nghe thấy một lần đánh người một lần. “Tiêu Y thì lại khuyu gối xuống, trên mặt hiện lên vẻ xấu hổ: “Thật ngại quá, Bàn Tử ca ca, ta đúng là đến tìm sư huynh của ta. “Quán Đại Ngưu lắc đầu, ngữ khí mơ hồ không rõ: “Bên, bên trong, không có sư huynh người, bên trong chỉ có một tên gia hỏa đề tiện vô sỉ. “Cô bé này thật là ngoan ngoãn, hiểu chuyện, tốt hơn con bé bạo lực kia nhiều. Không thể nào là sư muội của đồ khốn kia được. Trùng hợp quá, đây đúng là nhãn hiệu của Nhị sư huynh nhà ta mà. Tiêu Y cười tí mắt: “Vậy thì đúng rồi, đó chính là sư huynh của ta. ““Không thể nào! “Quán Đại Ngưu đứng lên, không tin lời của Tiêu Y. Con người của cô bé này cũng không tệ lắm, ngoan ngoãn, biết lễ phép, lòng dạ còn lương thiện. Sao mà là sư muội của tên khốn kia cho được? Tên khốn kia vừa nhìn thì đã biết đến từ môn phái nào đó không tiện để lộ danh tính. Tiêu Y vô cùng chắc chắn: “Đó chính là sư huynh của ta, không tin thì người cứ vào cùng ta là biết. “Quán Đại Ngưu chần chờ, hấn ta sợ đi vào trong đó lại bị đánh cho một trận nữa. Hấn ta chỉ vào Mạnh Tiêu dữ như một lão hổ bên cạnh: “Nàng ta cũng là sư muội à? “Mạnh Tiêu lại không vừa ý, giận dữ mắng mỏ ánh mắt của

Quản Đại Ngu: “Người có mắt không đó? Ta giống người làm sư muội sao? Ta là đại sư tử của Ngọc Đỉnh Phái.” Ngọc Đỉnh Phái? Quản Đại Ngu cả kinh, nơi này rất gần Đông Châu, hẳn ta làm Thiên Cơ giả đương nhiên từng nghe nói về Ngọc Đỉnh Phái. Chẳng lẽ tên khốn đây lại là người của Ngọc Đỉnh Phái? “Các ngươi là người của Ngọc Đỉnh Phái?” Tiêu Y lắc đầu, không nhiều lời. Ngọn lửa nhiều chuyện trong lòng Quản Đại Ngu tức khắc thức tỉnh. Làm Thiên Cơ giả, hẳn ta nhạy cảm ngửi được mùi vị của tin nóng. Hẳn ta vốn đang chần chờ không biết có nên vào hay không, bây giờ đã hạ quyết tâm, nhất định phải vào trong. Nếu để cho một tin sốt dẻo trốn khỏi tay mình, Quản Đại Ngu sẽ tức đến mức muốn tự cung. Kết quả là, Quản Đại Ngu không nói hai lời, mở cửa nói với Tiêu Y: “Mời vào trong đi, nhìn xem sư huynh ngươi có ở bên trong hay không.” Tiêu Y nhìn cánh cửa đã mở rộng, mặt lộ vẻ chần chờ. Mạnh Tiêu thấy lạ, đẩy Tiêu Y một cái: “Ngươi ra đó làm gì? Vào đi.” Tiểu muội muội này, đã đến nơi này rồi, còn có gì mà xấu hổ nữa? Tiêu Y lắc đầu nói: “Nếu đi thẳng vào, chỉ sợ sẽ gặp nguy hiểm.” Bài học khi xông thẳng vào nhà Nhị sư huynh vẫn còn rành rành trước mắt. Quản Đại Ngu nở nụ cười: “Cô bé, đây là nhà ta, không phải đầm rồng hang hổ gì, có thể có nguy hiểm gì?” Mạnh Tiêu tỏ vẻ đồng ý, “Đúng đó, chẳng lẽ ngươi ngại gặp sư huynh ngươi?”

Chương 572 - Không nghe lời thiếu nữ, chịu thiệt ngay trước mắt

Chương 572: Không nghe lời thiếu nữ, chịu thiệt ngay trước mắt”Đi thôi.“Sau khi nói xong, Mạnh Tiêu bước vào trước một bước, Quân Đại Ngưu cũng vội vã đuổi theo.Hai người một trước một sau bước qua bậc cửa.Tiêu Y hô một câu: “Đợi, đợi một chút...”“Sau đó, nàng trơ mắt nhìn sương trắng nổi lên quanh cửa, sương trắng tức khắc tràn ngập cả không gian, bóng dáng của Quân Đại Ngưu và Mạnh Tiêu cũng biến mất trong sương trắng.Cứ như có một con yêu thú nấp sẵn trong sương trắng, đã há miệng cắn nuốt bọn họ.“Haizzz!“Tiêu Y thấy thế, nhin không được lắc đầu, thì thào một tiếng: “Ta biết ngay mà.“Sau đó, nàng nói với giọng của một bậc lão làng, giống như người từng trải: “Không nghe lời của thiếu nữ, chịu thiệt ngay trước mắt.“Úc Linh chân chờ, đầu óc của nàng vẫn rất loạn, nàng nhin không được hỏi Tiêu Y: “Trận pháp?“Nàng cảm nhận được một nguồn lực lượng làm người ta sợ hãi, khó dò đang không ngừng khuếch tán.Tiêu Y gật đầu, mặt lộ vẻ kiêu ngạo: “Nhị sư huynh cực kì am hiểu trận pháp, hai người bọn họ đã bước vào trong trận pháp do Nhị sư huynh bố trí, xem ra là sẽ chịu đau khổ.“Úc Linh đã cải trang, đôi mắt màu tím biến thành màu đen, mang mạng che mặt, che khuất mặt mũi.Trên khuôn mặt dưới khăn che mặt mang theo vài phần phức tạp.Tên khốn nạn đó đúng là rất am hiểu trận pháp.Khi đó, nếu không phải có pho tượng Thánh chủ chế tác bảo vệ, Truyền Tổng Trận đã sớm bị Lữ Thiếu Khanh phá hủy rồi.Có điều, ngay cả ở nơi mình ở mà cũng phải bố trí trận pháp, Úc Linh nhin không được hừ lạnh một tiếng, hung hăng khinh bỉ: “Đồ nhát gan.“Tiêu Y không giận, mà vui vẻ cười chính lại: “Nhị sư huynh chỉ cẩn thận mà thôi.“Hai người trò chuyện một lát, sương trắng bên trong biến mất, khí tức làm người ta sợ hãi kia cũng biến mất.Bóng dáng của Quân Đại Ngưu và Mạnh Tiêu xuất hiện một lần nữa.Thịt mỡ trên mặt Quân Đại Ngưu run rẩy không ngừng, hình như gặp phải chuyện gì đó rất đáng sợ bên trong.Khí tức Mạnh Tiêu tăng vọt, như vừa trải qua chiến đấu, sau khi nhìn rõ cảnh vật xung quanh, mặt mũi

nàng ta rất là khó coi. Mạnh Tiêu tức chết rồi, gào lên với phía bên trong: “Đáng ghét, là ai? Đi ra cho ta, xem ta có cho người một bài học hay không.” Sau khi nói xong, nàng ta quơ quả đấm xông đi vào, muốn tìm người trong kia tính sổ. Tiêu Y sợ Mạnh Tiêu chịu thiệt, cũng vội vàng đi theo. Quản Đại Ngưu không ngừng hít thở sâu mới làm mình bình tĩnh lại. Có điều, trong ánh mắt của hắn ta lại mang vẻ kiêng kị, tên khốn nạn đó thật đúng là vừa đáng ghét vừa đáng sợ. Từ từ, Quản Đại Ngưu phản ứng lại, giận đến sắp méo mũi, đây là nhà của ta, vì sao hắn lại bố trí trận pháp ở đây? Ngay cả chủ nhà như ta muốn vào cũng phải chịu khổ, hắn xem nơi này là nhà của mình rồi sao? Quản Đại Ngưu cũng muốn xông vào một quyền đánh chết Lữ Thiếu Khanh. Nhưng sau khi ngẫm nghĩ, hắn ta lại thôi, tên khốn đó quá mạnh, mình không phải là đối thủ. Mình phải giấu tài, chờ thực lực đủ rồi lại cho tên đáng kiếp đó một bài học sau. Quản Đại Ngưu AQ trong lòng một lát mới chú ý tới Úc Linh đứng chần chờ ở cửa. Úc Linh mặc quần áo màu đen bó sát người, thể hiện trọn vẹn dáng người nóng bỏng, mang mạng che mặt, làm Quản Đại Ngưu không hiểu sao cảm thấy quen quen. Nhưng mà hắn ta nghĩ mãi nghĩ mãi cũng không nghĩ ra mình từng gặp người có dáng người như thế này lúc nào. Kết quả là, hắn ta thử thăm dò hỏi một câu: “Cô nương, chúng ta có từng gặp nhau chưa?” Úc Linh lạnh nhạt nhìn Quản Đại Ngưu, làm Quản Đại Ngưu cảm thấy quen thuộc hơn nữa. Úc Linh nhìn Quản Đại Ngưu nhíu mày, thậm chí vò đầu cố gắng nhớ lại xem từng gặp mình ở đâu. Trong lòng Úc Linh thầm nghĩ, ngay cả tên mập này cũng không nhớ mình, chắc là tên khốn nạn đó cũng quên mình từ lâu rồi. Úc Linh ôm theo suy nghĩ may mắn như vậy, bước vào cửa lớn. Sau khi đi vào, Úc Linh nghe thấy giọng của Tiêu Y, giọng nói của nàng vui vẻ vô cùng: “Nhị sư huynh, huynh quen Mạnh Tiêu tỷ tỷ à?” Úc Linh bước qua trung đường, vào trong sân, thấy được bóng dáng làm nàng nghiêng răng nghiêng lợi kia. Lúc này Lữ Thiếu Khanh đang nằm dưới một gốc cây trong sân, nhẹ như lông hồng, bắt chéo chân, nhắm lại mắt, rất thích ý, Tiểu Hồng bay đến trên đầu Tiêu Y, tiếp tục nằm úp sấp xuống ngủ. Mạnh Tiêu cũng vui lắm: “Người, sao người lại ở đây?” Mạnh Tiêu vốn định xông vào cho người trong này một bài học. Nàng ta không ngờ, lại gặp phải người vẫn luôn quần quanh trong đầu mình mấy ngày nay. Sau khi vui mừng,

Mạnh Tiêu nghiêm mặt, tức giận nói: “Người, cái con người này, sao mà đi không từ già, không lễ phép gì hết.” “Người có từng nghĩ tới cảm nhận của ta không?” Tiêu Y bên cạnh tức khắc chấn kinh, miệng nhỏ há thành chữ o, ngọn lửa nhiều chuyện trong lòng cháy lên hừng hực. Nàng chỉ ước mình được bay lên bề miệng Nhị sư huynh ra, bắt hắn nói rõ ràng mọi chuyện. Lữ Thiếu Khanh ngồi dậy, chỉ vào Mạnh Tiêu: “Cô nàng này, người đừng có nói lung tung, làm đầu óc sư muội ta đau đầu, ta sẽ hỏi tội người đó.” Sau khi Úc Linh bước vào, nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh. Mặc dù có suy đoán, nhưng lúc nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh ở đây, Úc Linh vẫn cảm thấy đầu óc quay cuồng. Tiêu Y vậy mà là sư muội của hắn. Nói không chừng, thế giới này nhất định đã xảy ra vấn đề gì rồi. Nói không chừng Thiên Đạo đã có vấn đề rồi. Tiêu Y muội muội ngoan ngoãn, biết điều, ngây thơ đến mức làm cho người ta yêu thương. Sao lại có một người sư huynh như vậy? Khốn nạn, vô sỉ, đê tiện, hạ lưu, lúc Thiệu Thừa tiên bối thu đồ đệ bị mù hay là bị bỏ bùa? Sao Thiệu Thừa tiên bối hòa ái hiền lành lại dạy ra một tên đồ đệ khốn nạn như vậy? Úc Linh nhin không được ôm đầu, chuyện này quá là ngoài ý muốn, làm người ta khó mà tin nổi.

Chương 573 - Hóa Thân của Ngọc Đình Phái đâu? Để ông ta đến diệt Thiên Cung Môn đi

Chương 573: Hóa Thân của Ngọc Đình Phái đâu? Để ông ta đến diệt Thiên Cung Môn đi. Úc Linh đau đầu, có chút nghi ngờ không biết có phải mình đang nằm mơ hay không. Bỗng nhiên nàng cảm thấy thân thể lạnh lẽo, hơi ngẩng đầu lên nhìn thấy ánh mắt Lữ Thiếu Khanh sắc bén hung mãnh nhìn mình như chim ưng. Trong lòng Úc Linh giật mình, bị phát hiện rồi sao? Ngụy trang của mình vẫn không lừa được tên hỗn đản này sao? Thấy Lữ Thiếu Khanh không nói hai lời tung người nhảy lên, giống như chim ưng từ trên trời lao xuống, vươn ra móng vuốt sắc bén. Úc Linh kinh sợ, liều mạng thôi. Nhưng đúng lúc nàng muốn ra tay, lại phát hiện Lữ Thiếu Khanh cũng không nhìn nàng một cái, mà trực tiếp lướt qua lao thẳng về phía sau nàng. Mà ở phía sau nàng lại là Quản Đại Ngưu đang đi vào theo. “Uỳnh!” Một cước đạp Quản Đại Ngưu ngã xuống đất, tiếp theo đè trên mặt đất tàn nhẫn đánh. Úc Linh kinh hãi, Tiêu Y kinh hãi, Mạnh Tiêu cũng kinh hãi. Ba người đều không hiểu ra sao, xảy ra chuyện gì vậy? Chẳng lẽ tên mập này là người xấu? Quản Đại Ngưu cũng bối rối, tức giận đến muốn khóc, đã lâu như vậy không gặp, vừa thấy mặt người liền đánh ta? Nói nhảm cũng lười nói thêm một câu? Rốt cuộc ta trêu chọc người ở chỗ nào vậy? Lữ Thiếu Khanh vẫn không vận dụng linh lực, chỉ đơn thuần dùng nắm đấm đánh Quản Đại Ngưu. Đánh đến Quản Đại Ngưu gào khóc kêu to, giống như một cái thùng gỗ lăn qua lăn lại trên mặt đất. Lữ Thiếu Khanh trừng trị Quản Đại Ngưu xong, trong lòng vô cùng thoải mái. Ân Danh sao? Cho người gọi là Ân Danh này! Đánh chết tên rùa mai mềm nhà người. Sau khi đánh xong, Lữ Thiếu Khanh chậm rãi trở lại sân, ngồi dưới chòi nghỉ mát. Tiêu Y vui vẻ đi tới, lấy ra một hộp linh đậu, mùi thơm tỏa ra bốn phía. Tiểu Hồng nằm sấp trên đầu gối người được mùi thơm, mở to mắt, nhào bay xuống. Tiêu Y cười hì hì bóc linh đậu, nói với Lữ Thiếu Khanh: “Nhị sư huynh, huynh ném thử đi.” Lữ Thiếu Khanh hết sức hài lòng, nha đầu này đúng là không phí

công thương yêu. Tiêu Y vừa thuần thực bóc linh đậu, vừa hỏi: “Nhị sư huynh, Đại sư huynh đâu?” Nói đến Đại sư huynh, Lữ Thiếu Khanh bắt đầu buồn bực. Tên không đáng tin cậy, để ta ở chỗ này làm trạch nam mấy tháng liền. Hiện tại người đến Triều Thành quá nhiều, đừng nói mười vạn dặm bên ngoài, cho dù một trăm vạn dặm bên ngoài cũng có người. Lữ Thiếu Khanh cũng không dám dễ dàng chạy đi thăm dò, chẳng may làm lớn chuyện lên, hấp dẫn người ta đến, bảo bối tới tay có thể cũng sẽ bay. “Chết rồi.” Lữ Thiếu Khanh tức giận nói. Chết? Tiêu Y không tin nửa chữ, nàng bĩu môi: “Gạt người.” Đại sư huynh của mình anh minh thần võ, vô địch trong thế hệ, một kiếm quét ngang thiên hạ, làm sao có thể chết được. Chẳng lẽ đôi vợ chồng trẻ Đại sư huynh và Nhị sư huynh giận dữ? Ánh mắt của nàng lưu chuyển, trong đầu đã tự bỏ nã ra tiểu thuyết mười vạn chữ. “Chạy đi phóng túng rồi, không chết cũng coi như huynh ấy đã chết.” Lữ Thiếu Khanh không muốn nói nhiều, vừa nói đến lại thấy khó chịu. Hắn gõ đầu Tiêu Y một cái, đánh gãy bộ não của nàng. Sau đó hắn nhìn lướt qua ba người kia, cũng nhìn không được tò mò, sao mấy người này lại đi cùng nhau vậy? Một người ở Tề Châu, một người ở Đông Châu, một người ở Yên Châu, cứ trùng hợp tụ tập lại với nhau như vậy sao? “Sao mấy người lại đi cùng nhau?” Tiêu Y liền mở đầu kể trước, vì sư phụ lo lắng nên nàng đi theo sư phụ đi ra ngoài, sau đó trên đường đụng phải Úc Linh bị Ma tộc đuổi giết, nhưng vì Thiên Cung Môn làm những chuyện không biết xấu hổ kia, nên sư phụ bắt buộc phải ở lại. Lữ Thiếu Khanh vẫn luôn nghe, trên mặt không có bất kỳ biến hóa nào, khi nghe đến cuối cùng ánh mắt của hắn trở nên lạnh lẽo vài phần. Trong không khí tràn ngập sát ý mờ mịt. Mọi người chỉ cảm giác không khí xung quanh dường như có chút rét lạnh, không ai nhận ra trong lòng Lữ Thiếu Khanh đang tràn ngập sát ý. Duy chỉ có Úc Linh, người Ma tộc hẳn cảm với sát ý nhất. Khi Tiêu Y nhắc tới sư phụ ở lại hỗ trợ đối phó Ma tộc, sát ý của Lữ Thiếu Khanh liền xuất hiện. Cái tên này! Trong lòng Úc Linh âm thầm kinh ngạc. Là vì sư phụ bị ép ở lại, do đó sinh ra sát ý với Thiên Cung Môn sao? Úc Linh thầm suy đoán, đồng thời nhìn Lữ Thiếu Khanh một cái. Tuy rằng những điểm khác rất hỗn đản, một chút cũng không giống sư huynh Tiêu Y, nhưng tình cảm đối với sư phụ vẫn còn rất ổn. Cũng chẳng trách sư phụ hắn lại lo lắng, tự mình đi tìm

hắn như vậy. Tiêu Y nói xong, nhìn sắc mặt Lữ Thiếu Khanh bình tĩnh, trong lòng như có trụ cột: “Nhị sư huynh, phải làm sao bây giờ?” Lữ Thiếu Khanh lắc đầu: “Không vội, để ta suy nghĩ một chút đã, xong rồi thì cùng đến Thiên Cung Môn tính toán một phen.” Sát ý trong lòng hắn tăng vọt, nếu Thiên Cung Môn không có Hóa Thần, hiện tại hắn liền giết tới cửa. Lữ Thiếu Khanh hỏi Mạnh Tiêu cũng đang ngồi lột linh đậu cùng ở bên cạnh: “Cô nàng, Hóa Thần của Ngọc Đỉnh Phái các ngươi đâu? Truyền tin về đi, để cho ông ta tới giết chết đám tôn tử Thiên Cung Môn này.” Mạnh Tiêu ngồi ở trên ghế đá, vì nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh mà tâm tình sung sướng, trên mặt tràn đầy vui vẻ, đôi chân còn sung sướng lắc lư hai cái, bỗng nhiên cảm thấy như vậy không ổn, dùng mũi chân chống mặt đất, cố gắng giả bộ là Đại sư tử, cau mũi hừ một tiếng: “Bớt đi, sư phụ ta ở lại là kẻ tạm thời, đến lúc nào đó là có thể thoát mái thoát thân.” Ngọc Đỉnh Phái gây ra chuyện kia, phần lớn uy tín bị biến mất, bây giờ đang cố gắng khôi phục uy tín, quả thực không thể tùy tiện ra tay gây chuyện. Mạnh Tiêu không có bất kỳ lo lắng nào đối với sư phụ mình, Nguyên Anh tầng chín, cho dù có Hóa Thần đến, ông cũng có thể trốn thoát từ trong tay người đó, an toàn là chuyện không phải lo.

Chương 574 - Hóa Thần của Ngọc Đỉnh Phái đâu? Để ông ta đến diệt Thiên Cung Môn đi

Chương 574: Hóa Thần của Ngọc Đỉnh Phái đâu? Để ông ta đến diệt Thiên Cung Môn đi (tt)Lữ Thiếu Khanh vô cùng khinh bỉ đối với chuyện này: “Chương môn đều bị người chế trụ mà Hóa Thần còn không tới, mặt mũi Ngọc Đỉnh Phái để ở đâu? Mặt mũi Ngọc Đỉnh Phái không thể mất được.” Mạnh Tiêu nhăn mũi với Lữ Thiếu Khanh: “Cái đồ giáo hoạt kia, ngươi muốn Ngọc Đỉnh Phái chúng ta giúp sư phụ ngươi đúng không?” Lữ Thiếu Khanh bóp đầu linh đậu, chậm rãi nói: “Ta và sư huynh ta có đại ân với Ngọc Đỉnh Phái các ngươi, Ngọc Đỉnh Phái các ngươi còn chưa báo đáp ta đâu. Bây giờ cho ngươi cơ hội, mau truyền tin trở về, để Hóa Thần Ngọc Đỉnh Phái đến diệt Thiên Cung Môn.” Mạnh Tiêu cũng không mắc mưu, nhân tình này nàng ta đã trả rồi: “Ta đã đưa ngươi thứ ngươi muốn, chúng ta thanh toán xong rồi.” Lữ Thiếu Khanh lập tức trở mặt, trực tiếp đuổi người: “Thanh toán xong rồi đúng không, vậy ngươi đi đi, đi ngay bây giờ, đừng ăn linh đậu của ta nữa.” Úc Linh bên cạnh không nhịn được mà trợn trắng mắt, tên hỗn đản này quả nhiên là cầm tinh chó, nói trở mặt liền trở mặt. Mạnh Tiêu tức chết, đang yên đang lành lại đuổi người. Nàng ta tức giận nhảy lên ghế đá, vung nắm đấm: “Ngươi thật đáng ghét, có tin ta đánh ngươi không?” Tiêu Y vội vàng lôi kéo Mạnh Tiêu, cho dù Mạnh Tiêu là nữ nhân, nhưng nếu dám uy hiếp Nhị sư huynh của mình cũng sẽ bị trừng trị. “Mạnh Tiêu tử tử, đừng xúc động.” Lữ Thiếu Khanh không để ý tới Mạnh Tiêu, hăn quát Quản Đại Ngưu: “Tên mập, lại đây.” Quản Đại Ngưu ở bên cạnh u oán vừa tự bôi thuốc mỡ cho mình, vừa dựng thẳng lỗ tai nghe đám Lữ Thiếu Khanh nói chuyện. Những chuyện khác không nói đến, nhưng lúc này hăn ta đã bắt được một tin tức lớn. Ngọc Đỉnh Phái xảy ra chuyện gì? Vậy mà phải nhờ tên hỗn đản này đi giúp. Trong lòng đang nghĩ làm thế nào để hỏi chi tiết hơn, Lữ Thiếu Khanh đã gọi hăn ta. Quản Đại Ngưu run rẩy một cái, thiếu chút nữa tè ra quần. Mấy tháng không gặp, tên hỗn đản này còn

hung tàn hơn trước, đau chết ta rồi. Quân Đại Ngưu cảnh giác tiến lên vài bước, trên mặt mang theo vết bầm tím, bất cứ lúc nào cũng là bộ dạng nếu người dám đụng ta, ta liền dám nằm: “Người muốn làm gì?” Lúc nói chuyện, động đến vết thương trên mặt, lúc này lại hít một hơi khí lạnh. Lữ Thiếu Khanh không khách khí với Quân Đại Ngưu: “Cho ta tình báo của Thiên Cung Môn, chủ yếu là Hóa Thần của Thiên Cung Môn, tốt nhất là có thể tìm được hành tung của ông ta.” Tiêu Y phản chấn nói: “Nhị sư huynh, huynh định đánh chết Hóa Thần của Thiên Cung Môn sao?” “Không đến một năm, Nhị sư huynh đã trâu bò đến nước này rồi sao?” “Nói bậy bạ gì vậy, ta muốn kết giao bằng hữu với Thiên Cung Môn...” “Mạnh Tiêu không biết Lữ Thiếu Khanh, còn tưởng rằng Lữ Thiếu Khanh cảm thấy Thiên Cung Môn có thực lực mạnh mẽ nên không dám trêu chọc. Nàng ta vỗ vỗ mặt bàn, nói với Lữ Thiếu Khanh: “Yên tâm, có sư phụ ta ở đây, sư phụ người sẽ không sao đâu. Đến lúc đó nếu sư phụ ta muốn rời đi, nhất định sẽ mang theo sư phụ người đi cùng.” Lữ Thiếu Khanh nghe vậy, lập tức nói với nàng ta: “Vậy người hãy mau truyền tin cho sư phụ người, bảo ông ta nhanh chóng mang sư phụ ta tới nơi này đi.” Mạnh Tiêu cho hắn một cái nhìn xem thường, tức chết đi được cái tên này. Người nói rời đi liền rời đi được sao, không giết mấy Ma tộc mà rời đi, nếu bị người của Thiên Cung Môn cố ý hãm hại, Ngọc Đỉnh Phái ta còn có mặt mũi sao? Lữ Thiếu Khanh trợn trắng mắt nhìn Quân Đại Ngưu: “Sao? Không muốn sao?” “Người muốn tình báo của Thiên Cung Môn làm gì?” Quân Đại Ngưu vẫn cảnh giác như trước, hắn ta chỉ sợ Lữ Thiếu Khanh không có lòng tốt, đến lúc đó sẽ liên lụy chính mình. “Người quản ta sao?” Lữ Thiếu Khanh nắm một viên linh đậu ném vào trong miệng, hung thần ác sát, không có một chút thái độ tốt nào với Quân Đại Ngưu. Tiêu Y chớp chớp mắt, rất tò mò về quan hệ giữa Lữ Thiếu Khanh và Quân Đại Ngưu. Nếu như là bằng hữu, dù thế nào đi nữa Nhị sư huynh cũng sẽ không có thái độ như vậy. Nhị sư huynh vẫn luôn đối đãi với bằng hữu rất tốt, tên mập này nhất định đã đắc tội với Nhị sư huynh. Tiêu Y cười hi hi, lại gần một chút, ân cần bóc một viên linh đậu đặt trước mặt Lữ Thiếu Khanh, tò mò hỏi: “Nhị sư huynh, hắn ta đã làm chuyện gì mà trời oán người giận, khiến huynh phải đối xử với hắn ta như vậy thế.” “Lỗi tại Quân Đại Ngưu lập tức dựng thẳng lên, vấn đề này vẫn quanh

quần trong lòng hấn ta, không xua đi được. Hấn ta không biết mình đắc tội Lữ Thiếu Khanh ở chỗ nào. Mấy tháng nay vẫn luôn bị đánh, còn nhiều hơn so với hai mươi mấy năm trước cộng lại, tuy không chết được, nhưng có thể đau chết người. Một thân bầm tím, nếu để cho tổ tiên của mình biết, nhất định sẽ đến giết chết tên hồn đản chết tiệt này. Lữ Thiếu Khanh mang theo ánh mắt khó hiểu nhìn Quán Đại Ngưu, mặt lộ vẻ âm áp mỉm cười: “Đừng nói bậy, hấn ta không làm gì cả. Vừa nhìn hấn ta đã biết là một người tốt rồi.” Dưới sự phụ trợ của ánh mặt trời, Lữ Thiếu Khanh có vẻ đặc biệt nho nhã, giống như một văn sĩ áo lam đọc đủ thi thư, đối nhân xử thế khoan dung, làm cho người ta có hảo cảm. Mạnh Tiêu nhìn thấy sườn mặt Lữ Thiếu Khanh, trên mặt thoáng cái đỏ ửng, ánh mắt sáng quắc lóe lên. Quán Đại Ngưu nghe được lời này của Lữ Thiếu Khanh, một cảm xúc bi thương khó có thể ức chế giống như thủy triều cuộn cuộn điên cuồng tuôn ra từ lỗ hồng đê đập. Ta không làm gì cả, sao người còn đánh ta thê thảm như vậy? Lừa sư muội người cũng phải tìm một cái có tốt, lý do tốt có được hay không? Đừng coi nàng như một đứa trẻ ba tuổi mà lừa gạt, đồ khốn.

Chương 575 - Tên Ân Danh là phạm pháp sao?

Chương 575: Tên Ân Danh là phạm pháp sao? (tt) Trong lòng Quản Đại Ngu bị phần vụn phần, đánh người còn không dám nói ra lý do, chẳng lẽ người chỉ đơn thuần là có tính bạo lực, nhìn thấy một thân thịt mỡ của ta dễ bắt nạt đúng không? Hắn ta run rẩy, chỉ vào Lữ Thiếu Khanh: “Lừa gạt, lừa gạt, khôn kiếp!” Lữ Thiếu Khanh trừng mắt, làm bộ xông tới, Quản Đại Ngu sợ tới mức vội vàng lui về phía sau. “Tên mập, mau đưa tin tình báo của Thiên Cung Môn cho ta. Lúc này Quản Đại Ngu ngược lại cứng rắn vài phần, cứng cổ, bộ đáng thà chết chứ không chịu khuất phục: “Nghĩ hay lắm, những thứ này đều là tình báo, đều là linh thạch đấy.” Thiên Cơ Các dựa vào tin tình báo mà kiếm được đầy bồn đầy bát, mỗi một tin tình báo đều không dễ dàng tiết lộ ra ngoài. Mặc dù hắn ta là người của Thiên Cơ Các, muốn tin báo cũng phải dùng điểm cống hiến của môn phái để đổi. “Rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt sao?” Lữ Thiếu Khanh rất muốn đánh Quản Đại Ngu một trận. Nhưng mà hôm nay Quản Đại Ngu đã bị đánh hai trận, bộ dáng hiện tại rất thảm. Mạnh Tiêu ở bên cạnh nắm nắm đấm, bóp bóp đùi đùi, muốn làm chân chó: “Muốn ta hỗ trợ không? Ta có thể đánh hắn ta.” Trong lòng Quản Đại Ngu cực hận, sao mình lại đụng phải những phần tử bạo lực này chứ? Hắn ta nhân cơ hội đưa ra điều kiện của mình: “Người nói cho ta biết, rốt cuộc ta đã đắc tội với người ở chỗ nào?” “Nếu không biết rõ vấn đề này, hắn ta có chết cũng không nhắm mắt. Lữ Thiếu Khanh nhìn sư muội cũng trông mong, muốn biết đáp án của vấn đề này, suy nghĩ một chút, thành thật báo cho Quản Đại Ngu biết: “Bởi vì người tên là Ân Danh.” “Tiêu Y trừng to mắt, khó có thể tin nhìn Quản Đại Ngu: “Người chính là Ân Danh?” “Lúc này Tiêu Y đã hiểu vì sao Nhị sư huynh muốn đánh tên mập này. Sau khi hiểu được, Tiêu Y rút cổ, tâm nhãn của Nhị sư huynh thật nhỏ bé, chuyện này đã qua lâu như vậy mà còn canh cánh trong lòng. Trong lòng Nhị sư huynh quả nhiên có một quyền sở nhỏ. Ánh mắt Tiêu Y nhìn Quản Đại Ngu mang theo vài phần thương hại,

tên mập này coi như thảm rồi. Quản Đại Ngưu thì sao, hắn ta vẫn không hiểu, tên Ân Danh là phạm pháp hay phạm tội gì sao? Sắc mặt hắn ta đỏ bừng, thịt mỡ trên người run lên, điên cuồng gào thét với Lữ Thiệu Khanh: “Chỉ vì cái tên Ân Danh này mà đả tội với người sao? Có phải xung đột bất tự với người hay không vậy?” Quản Đại Ngưu sắp nổ tung rồi. Hắn ta chỉ hận thực lực mình không đủ, nếu không nhất định sẽ đánh chết Lữ Thiệu Khanh. Thật đáng hận, chỉ vì một cái tên, rốt cuộc trêu chọc người ở đâu vậy? Tiêu Y thấy Quản Đại Ngưu còn chưa hiểu, nàng chỉ có thể mỉm cười nhắc nhở một câu: “Mập ca ca, trước kia sư huynh của ta bị người ta, ừm, bị một Thiên Cơ giả tên Ân Danh mang đến không ít phiền toái.” Quản Đại Ngưu ngây ngẩn cả người, hắn ta không thể tin được, nếu như là Thiên Cơ giả, chỉ có thể là hắn ta. Nhưng Quản Đại Ngưu không nhớ rõ mình mang đến phiền toái cho Lữ Thiệu Khanh lúc nào. Gặp phải loại người như Lữ Thiệu Khanh, hắn ta có chán sống mới dám đi tìm hắn gây phiền toái. Quản Đại Ngưu rất là mê mang, hắn ta thật sự nhớ không nổi có chuyện như vậy. Tiêu Y nhìn Quản Đại Ngưu mê mang, cộng thêm vết bầm trên mặt càng thêm đáng thương. Nàng sinh lòng thương tiếc, nói với Lữ Thiệu Khanh: “Nhị sư huynh, nói cho hắn ta biết được không? Để hắn ta chết rõ ràng một chút thì thế nào?” Lữ Thiệu Khanh hừ một tiếng, từ chối cho ý kiến, chuyện này nhớ lại hắn còn khó chịu. Tiêu Y liền nói mọi chuyện ra, nàng nhắc nhở Quản Đại Ngưu: “Mập ca ca, Nhị sư huynh ta tên thật là Lữ Thiệu Khanh, người Tề Châu, người đã viết một bài báo về Nhị sư huynh ta và Hạ Ngũ tử tử, người hắn là nhớ rõ chứ?” Lữ Thiệu Khanh, Tề Châu, đệ nhất mỹ nhân Tề Châu Hạ Ngũ, Quản Đại Ngưu lập tức hiểu ra. Hắn ta khiếp sợ, hắn ta hoảng sợ, hắn ta phẫn nộ. Cuối cùng hắn ta vẫn không nhịn được gầm lên: “Chỉ vì cái này?” Lữ Thiệu Khanh hừ lạnh một tiếng: “Bằng không thì sao? Nếu không phải thấy tên mập người còn có chút tác dụng, ta đã sớm giết chết người rồi. Ác ý hãm hại, cố ý phỉ báng, người có biết đã mang đến cho ta bao nhiêu phiền toái không?” Quản Đại Ngưu bị phẫn, ngựa mặt lên trời thét dài, oan ức đến chết: “Chuyện này không liên quan đến ta. Đây, đây là do người khác gửi bản thảo cho ta, ta, ta chỉ đưa tin chi tiết thôi.” “Chuyện không liên quan tới người? Lại còn đưa tin chi tiết?” Không được, càng nói lại càng nổi giận, Lữ Thiệu Khanh không nói hai lời lại

tiến lên đập Quán Đại Ngưu vài cái: “Không giết ngươi, xem như nể mặt ngươi...” “Quán Đại Ngưu quỳ rạp trên mặt đất, run run rẩy rẩy, cảm giác nhân sinh vô vọng, bị tên hồn đản như vậy ghi nhớ đời này của ta xem như xong rồi. Có nên đi tìm ông cố nhờ ông ấy ra tay, giúp ta giết chết tên hồn đản này không nhỉ? Sau khi đánh Quán Đại Ngưu một trận, Lữ Thiếu Khanh vỗ vỗ tay, hừ lạnh một tiếng: “Đưa tình báo của Thiên Cung Môn cho ta, chuyện này ta sẽ không so đo với ngươi.” “Quán Đại Ngưu bò dậy, trong lòng bị phần vụn phần, rất muốn khóc, cũng muốn một ngụm nuốt sống tên hồn đản này. Ngươi đánh ta còn muốn ta làm việc cho ngươi, đến khi xong xuôi sẽ là ngươi so đo với ta hay là ban ơn?” “Nếu sau khi ta cho ngươi tình báo ngươi vẫn đánh ta thì phải làm sao?” Câu trả lời của Lữ Thiếu Khanh khiến Quán Đại Ngưu học máu: “Vậy ngươi liền chịu thiệt rồi.” “Quán Đại Ngưu tức giận đến nghiến răng, nhưng mà trước mặt thực lực tuyệt đối, hắn ta căn bản không làm gì được Lữ Thiếu Khanh. Tiểu sư muội tri kỷ lên sân khấu, Tiêu Y đi an ủi Quán Đại Ngưu: “Mập ca ca, ngươi yên tâm đi, Nhị sư huynh nói lời giữ lời, nói không so đo thì chính là không so đo.” “Nhìn Lữ Thiếu Khanh ngồi ở dưới đình, thanh thoi bóp linh đậu, trong lòng Quán Đại Ngưu chính là khó chịu: “Hừ! Hắn đều đánh ta nhiều lần như vậy rồi.” “Cho dù là thù giết cha thì đánh ta nhiều lần như vậy cũng phải tiêu tan chứ.

Chương 576 - Nếu không có Hóa Thần, Vân Tâm tỷ tỷ đã sinh khỉ con cho sư huynh ta rồi

Chương 576: Nếu không có Hóa Thần, Vân Tâm tỷ tỷ đã sinh khỉ con cho sư huynh ta rồi. Tiêu Y không đồng ý, nàng thành thật nói: “Người như vậy là còn tốt rồi, người biết Tuyên Vân Tâm tỷ tỷ chứ?” “Đương nhiên Quản Đại Ngưu biết, lúc ấy chính là nhận được tin tức Tuyên Vân Tâm gửi tới mà hắn ta mới đăng tin tức này ra ngoài. Lúc ấy hắn ta cảm thấy, lấy thân phận Tuyên Vân Tâm thì không cần phải lừa hắn ta, hơn nữa còn là scandal của đệ nhất mỹ nhân Tề Châu, đây tuyệt đối là một tin tức lớn, công bố ra ngoài cũng được nhiều điểm cống hiến hơn. Hắn ta trăm triệu lần không ngờ mình sẽ trêu chọc đến cái tên đáng sợ Lữ Thiếu Khanh này. Hối hận không kịp, biết vậy chẳng làm.” “Về sau Vân Tâm tỷ tỷ bị Nhị sư huynh ta bắt làm tù binh, ở chỗ chúng ta hơn nửa năm, còn đả thương Đại sư huynh Cận Hâu của nàng ta mới nguôi giận, thả nàng ta ra.” “Quản Đại Ngưu run rẩy, thịt mỡ cũng run rẩy, hoảng sợ, tên hỗn đản này khủng bố như vậy sao? Hắn ta run rẩy hỏi: “Một năm trước, có tin tức ngầm nói Tiểu Hâu gia bị thương, là bởi vì cái này sao?” “Tiêu Y gật đầu: “Đúng vậy, gã ta muốn đi cứu Vân Tâm tỷ tỷ, còn bắt nạt ta, bị Nhị sư huynh đánh một trận mà xám xịt bỏ chạy.” “Sau đó lại đến gần vài bước thấp giọng nói với hắn ta: “Lúc ấy vẫn là sau khi Nhị sư huynh nghe nói Điểm Tinh Phái có Hóa Thần mới thả Vân Tâm tỷ tỷ ra. Bằng không, ta cảm thấy cả đời này Vân Tâm tỷ tỷ đều chạy không thoát, ngoan ngoãn sinh khỉ con cho Nhị sư huynh của ta, ôi...” “Một viên linh đậu bay tới, đập vào đầu Tiêu Y. Lữ Thiếu Khanh quát: “Đừng ở đó làm hỏng thanh danh của ta, có phải ngứa da rồi hay không?” “Tiêu Y le lưỡi, cho Quản Đại Ngưu một ánh mắt người tự cầu phúc, rồi vội vàng chạy về phía dưới đình. Tiêu Y vừa trở về lập tức bị người kéo đi. Tiêu Y vừa nhìn thấy là Mạnh Tiêu, khuôn mặt tròn trịa của Mạnh Tiêu mang theo vài phần căng thẳng: “Mạnh Tiêu tỷ tỷ, làm sao vậy? Người không thoải mái sao?” “Sau khi nói xong, quan tâm đưa tay sờ trán Mạnh Tiêu, quả nhiên là tỷ tỷ, đến trán

cũng lớn hơn ta một chút. “Tiêu Y muội muội, muội có thể nói cho ta nghe một chút Hạ Ngưu và Tuyên Vân Tâm xảy ra chuyện gì không?” Mạnh Tiêu khẩn trương, không biết vì sao trái tim nhỏ lại thỉnh thoảng đập mạnh, có một loại cảm giác không vui. Tiêu Y kỳ quái: “Hỏi cái này làm gì? Cũng không phải chuyện quan trọng gì.” “Rất quan trọng.” Mạnh Tiêu bỗng nhiên kêu một tiếng, dọa mọi người nhảy dựng. Chú ý tới ánh mắt Lữ Thiếu Khanh nhìn qua, trên mặt Mạnh Tiêu lại sinh ra một tia đỏ ửng, lời kéo Tiêu Y nói: “Đi, chúng ta qua bên cạnh nói...” “Cô nàng kỳ quái.” Lữ Thiếu Khanh lẩm bẩm, nhưng đó là chuyện của nữ nhân, hắn cũng mặc kệ. Hắn ngược lại nhìn Quản Đại Ngưu: “Như thế nào, suy nghĩ cẩn thận chưa? Nếu nghĩ mãi mà không rõ, ta sẽ phá hủy ngươi.” Sau khi Quản Đại Ngưu nghe nói thăm trạng Tuyên Vân Tâm từng trải qua, hắn ta không còn ý định kiên cường bất khuất, không thể trêu vào, không thể trêu vào, vẫn nên ngoan ngoãn cúi đầu thôi. Thế nhưng hắn ta vẫn có nghi ngờ: “Nếu ta nói tình báo cho ngươi, ngươi có thể sẽ bán ta đi hay không?” Lữ Thiếu Khanh nhếch miệng cười, miệng đầy răng trắng làm cho Quản Đại Ngưu cảm thấy lạnh lạnh: “Ngươi muốn ta lấy đạo tâm thế sao?” “Quên đi, vẫn là miễn đi. Quản Đại Ngưu lắc đầu, Úc Linh vẫn không nói lời nào cũng âm thầm cắn răng. Đạo tâm? Tên hỗn đản này lại lấy nó ra chơi. Trên tay Quản Đại Ngưu cũng không có tình báo cụ thể của Thiên Cung Môn, hắn ta phải tốn chút thời gian đổi lấy từ trong môn phái của mình. Tình báo của những môn phái như Thiên Cung Môn này có giá trị rất lớn, người bình thường đi mua, không tốn hơn mười vạn sẽ không mua được, hơn nữa còn dễ không lấy được đầy đủ. Hiện tại có Thiên Cơ giả Quản Đại Ngưu ra tay, một viên linh thạch cũng không cần tốn, điều này khiến Lữ Thiếu Khanh rất hài lòng. Xử lý xong chuyện với Quản Đại Ngưu, ánh mắt Lữ Thiếu Khanh dừng trên người Úc Linh. Cô nàng Ma tộc này muốn làm gì? Ánh mắt Lữ Thiếu Khanh khiến Úc Linh lại một lần nữa cảm thấy khẩn trương, nhưng mà nàng cũng không có chỗ để đi, đã đi tới nơi này rồi, chỉ có thể kiên trì tiếp tục giả bộ thôi, hy vọng cái trang của mình không có vấn đề gì. Úc Linh thầm nói trong lòng. Ma tộc và Nhân tộc không khác nhau, đều là nhân loại. Nhưng mà về sau Ma tộc bị trục xuất, địa phương sinh tồn lạnh lẽo, hoang vu, cuộc sống rất gian nan. Trong trăm ngàn năm, thế trạng của bọn họ còn trắng kiện

hơn so với nhân loại trên thế giới này, đáng người khô ngô hơn, làn da ngăm đen hơn, đây chính là sự khác biệt giữa Nhân tộc và Ma tộc. Úc Linh có làn da trắng nõn, giúp cho nàng thoát nhìn không có bất kỳ khác biệt gì so với nhân loại, cho dù là đáng người của nàng có vài phần trắng kiêu, nhưng cũng rất phổ biến. Điều đặc biệt duy nhất chính là một đôi màu tím của nàng, hiện tại cũng bị nàng cố ý che giấu đi, không cách nào nhìn ra được bất kỳ manh mối gì. Úc Linh cố nén căng thẳng, lạnh nhạt nhìn Lữ Thiệu Khanh. Ta là thiên tài Úc tộc, có lực áp trong thể hệ trẻ của Thánh tộc, ta sẽ không sợ người. Nhưng mà Úc Linh vẫn đánh giá thấp chính mình. Ánh mắt Lữ Thiệu Khanh sâu kín, ánh mắt của hắn khiến cho Úc Linh cảm thấy cực kỳ áp lực, làm cho Úc Linh một lần nữa cho rằng Lữ Thiệu Khanh là lão yêu quái chuyển thế, đang giả bộ non nớt ở chỗ này. Ánh mắt bình tĩnh mà lại thâm thúy, Úc Linh còn có thể cảm nhận được sự tang thương. Không sống trên mấy chục hoặc trăm năm, nào ai có ánh mắt như vậy? Cuối cùng, Úc Linh chống cự không được ánh mắt Lữ Thiệu Khanh, không thể không dời ánh mắt của mình đi, không dám đối mặt với Lữ Thiệu Khanh. Lữ Thiệu Khanh cũng từ từ thu hồi ánh mắt, tiểu tử, dám đối diện với ta sao? Xem mắt ta có giết được người không? Sau khi tâm đắc với sự hiếu kỳ trong lòng, hắn nói với Úc Linh: “Nhìn người như vậy, hắn là bị coi là phản đồ rồi đúng không?” Úc Linh khiếp sợ, giờ khắc này toàn bộ khí tức hỗn loạn, khó có thể tin, thậm chí là kinh hoàng: “Người, làm sao người biết?” Nàng chưa từng nói với ai, Ma tộc bên kia cũng không thể nói cho Lữ Thiệu Khanh. Lữ Thiệu Khanh nhìn thấy phản ứng của Úc Linh, biết mình đoán không sai: “Ma tộc các người cũng không phải quái vật gì, chút tâm tư này, ta còn đoán không ra sao?” “Ma, Ma tộc?” Lời nói của Lữ Thiệu Khanh trấn trụ ba người ở đây...

Chương 577 - Nhị sư huynh ta thuộc giống chó

Chương 577: Nhị sư huynh ta thuộc giống chó Tiêu Y và Mạnh Tiêu không còn thì thầm nữa, hai người liếc nhau, giống như con thỏ nhanh nhẹn chạy tới, chân ngắn đạp thật nhanh. “Nhị, Nhị sư huynh, ai là Ma tộc?” Ánh mắt Tiêu Y nhìn Úc Linh từ trên xuống dưới, không thể tin được. Mạnh Tiêu thì nắm chặt tay: “Được lắm, dọc theo đường đi ta đã nói luôn cảm thấy người không thích hợp mà. “Nào có người nào trưởng thành hơn ta chứ? Hơn nữa còn muốn làm tỷ tỷ của ta, đây chắc chắn là chuyện không hợp lý mà. Quân Đại Ngưu không nói hai lời cũng lặng lẽ lui về phía sau vài bước, dựa vào Lữ Thiếu Khanh. Ma tộc sao, hắn ta tận mắt thấy sự hung tàn của Ma tộc, người bình thường thật đúng là đánh không lại. Úc Linh bị vạch trần thân phận, ngược lại tỉnh táo, chuyện mà nàng cảm thấy kỳ quái chính là vì sao Lữ Thiếu Khanh có thể nhìn thấu nguy trang của nàng, rõ ràng tên mập kia cũng nhìn không thấu. “Tại sao người biết ta là Thánh tộc?” Úc Linh dứt khoát cởi bỏ nguy trang, lộ ra một đôi mắt màu tím thần bí. Đâu xanh, Quân Đại Ngưu sợ hãi kêu một tiếng: “Sao lại là người?” “Sau đó vội vàng đi hai bước, chui vào dưới đình đứng sau Lữ Thiếu Khanh, cảnh giác vạn phần nhìn Úc Linh. Ta đã nói mà, tại sao lại cảm thấy quen thuộc với cô nàng này như vậy, thì ra là đại ma đầu người. Trong lòng Quân Đại Ngưu chấn động, may mắn mình không trêu chọc nàng. Úc Linh không để ý tới Quân Đại Ngưu, chút thực lực của Quân Đại Ngưu nàng không để ở trong lòng. Con người màu tím vẫn nhìn chăm chăm Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh bĩu môi, rất khinh bỉ đối với vấn đề nông cạn này: “Nhờ mùi trên người người, người vừa tới Triều Thành ta đã ngửi được rồi. “Sắc mặt Úc Linh đỏ lên, vừa tức vừa xấu hổ: “Tên khốn hạ lưu. “Gần như cùng lúc đó, một giọng nói khác cũng vang lên: “Lưu manh. “Mọi người nhìn lại, là Mạnh Tiêu, mặt Mạnh Tiêu phồng lên, tròn trịa giống như một con ếch tức giận. Nàng ta thở phì phò với Lữ Thiếu Khanh: “Người là đồ lưu manh. “Lữ Thiếu Khanh ngạc nhiên, nha đầu này làm gì vậy? Sao đột

nhiên lại tức giận? Ai là lưu manh cơ? Ta là tiểu lang quân thành thực, quân tử nho nhã, công tử khiêm tốn, ta đã nói với người khác chưa? Tiêu Y thấy thế liền biết Mạnh Tiêu và Úc Linh đã hiểu lầm. Nàng vội vàng giải thích cho Nhị sư huynh: “Các người đều sai rồi, Nhị sư huynh cố ý nói như vậy đây. Nhị sư huynh nhận ra người rất giỏi, cho dù cải trang có lợi hại đến đâu, Nhị sư huynh cũng có thể nhận ra.” “Dừng một chút, nghĩ đến chuyện Tuyên Vân Tâm lúc trước, nàng lại bổ sung một câu: “Mặc dù cách thật xa, Nhị sư huynh cũng có thể cảm nhận được.” “Ừm, Nhị sư huynh ta đích thật là thuộc giống chó, cái mũi rất nhạy cảm, lúc trước Vân Tâm tỷ tỷ trốn tránh như vậy, không phải vẫn bị Nhị sư huynh tìm ra sao?” “Vậy sao?” Tâm trạng Mạnh Tiêu đột nhiên thay đổi, vui vẻ cười rộ lên. Thực khó hiểu, Lữ Thiếu Khanh mặc kệ Mạnh Tiêu, nói với Úc Linh: “Cảm giác bị coi là phản đồ rất khó chịu đúng không?” “Đâu chỉ không dễ chịu, ý muốn chết cũng có. Nếu không phải trong lòng còn có suy nghĩ, nàng đã sớm đi chết rồi. Nhiều năm nay cố gắng bỗng nhiên trở nên không có chút ý nghĩa nào, mất đi mục tiêu, cả người đều trở nên trống rỗng.” “Người biết ta sẽ bị hiểu lầm thành phản đồ sao?” Úc Linh lại hỏi. “Có thể hỏi mấy vấn đề có dinh dưỡng được không?” Lữ Thiếu Khanh khinh bỉ Úc Linh: “Các người quả nhiên đều không có đầu óc. Ma tộc các người cũng là người, mà con người thì sao, luôn luôn có tật xấu, các người cùng đi mà tất cả đều chết chỉ còn lại một mình người sống rất tốt, người nói người có thể bị xem là phản đồ hay không?” “Úc Linh hiểu được suy nghĩ trong lòng Lữ Thiếu Khanh, đồng thời một ý niệm xẹt qua trong đầu nàng. Nàng nhớ lúc nàng rời đi, Lữ Thiếu Khanh từng nói sẽ có người đối phó với nàng. Lúc ấy còn tưởng rằng Lữ Thiếu Khanh để cho người của thế giới này đi đối phó nàng, thì ra là có ý này. Về mặt Úc Linh phức tạp: “Lúc người thả ta đi cũng đã đoán được rồi đúng không?” “Nếu vậy, tên hỗn đản này thật đáng sợ. Lữ Thiếu Khanh cười ha hả, không trả lời vấn đề này, mà chỉ vỗ vỗ tay, nói với Úc Linh: “Ta hoan nghênh người bỏ gian tà theo chính nghĩa, quay đầu là bờ, làm ra lựa chọn chính xác nhất trong cuộc đời. Sau đó nói cho ta biết chút tình báo về Ma tộc này đi.” “Úc Linh lạnh lùng nhìn Lữ Thiếu Khanh, không hề bị lay động: “Câu nói cuối cùng mới là lời thật lòng của người đúng không?” “Không sai.” Lữ Thiếu Khanh hào phóng thừa nhận: “Nói cho ta biết,

ta sẽ giết chết bọn họ giúp người báo thù.“Úc Linh cười lạnh, người tuy lợi hại, nhưng người tới không phải là người người có thể đối phó được.Bị đuổi giết lâu như vậy, trong lòng Úc Linh đã tràn ngập oán hận. Thánh chủ cũng tốt, Thánh Địa cũng tốt, hay là mấy kẻ Nhan Ba cũng được, nàng đều hận.Nói cho Lữ Thiều Khanh cũng không sao, nhưng mà, ánh mắt nàng sâu kín, nhìn chằm chằm Lữ Thiều Khanh, người này cũng là người nên hận.“Nói cho người cũng được, nhưng ta có một điều kiện.“Lữ Thiều Khanh rất hài lòng, chỉ sợ cô nàng người ngoan cố không thay đổi, chỉ sợ có cái loại tư tưởng làm phản đồ cũng sẽ không bán đứng tộc nhân của mình.Có điều kiện thì tốt rồi, mọi người tiết kiệm được không ít công phu.Biết người biết ta, biết tình báo chỉ tiết của kẻ địch thì mình mới có thể nghĩ ra biện pháp đối phó với bọn họ tốt hơn.“Nói đi, có điều kiện gì, chỉ cần không quá phận, ta đều có thể đồng ý với người.” Lữ Thiều Khanh vỗ Tiểu Hồng một cái: “Chim ngốc, đừng cướp với ta.“Nhìn Lữ Thiều Khanh cướp linh đậu cùng một con chim, Úc Linh cảm thấy không biết nên nói gì, người này hiện tại thoát nhìn cực kỳ không đáng tin cậy.Úc Linh lại chần chờ, khẽ cắn môi, phối hợp với biểu cảm chần chờ, ngược lại rất hấp dẫn người ta.Lữ Thiều Khanh cũng không vội, chậm rãi bóp linh đậu, không thúc giục, chờ Úc Linh suy nghĩ rõ ràng.

Chương 578 - Người thích Nhị sư huynh ta sao?

Chương 578: Người thích Nhị sư huynh ta sao? Một lát sau, Úc Linh hạ quyết tâm, nàng nói với Lữ Thiếu Khanh: “Ta muốn đi theo ngươi.” Tiêu Y đang bóc linh đậu, đập đầu lên bàn đá, đau đến mức nàng phải gào khóc. Mạnh Tiêu cũng dùng sức một chút, một viên linh đậu trong tay hóa thành bột phấn. Lữ Thiếu Khanh cũng cảm thấy giật mình, điều kiện của Úc Linh đến hắn cũng bất ngờ. “Tại sao?” Biểu cảm của Úc Linh trở nên khó coi, có phần nộ cũng có thẹn thùng, lạnh lùng nói: “Ta nói rồi, ai tháo mũ giáp của ta nhìn thấy bộ mặt thật của ta, ta phải trở thành nữ nhân của hắn.” “Leng keng!” Lúc này Tiêu Y đã úp sấp dưới gầm bàn. Mạnh Tiêu vỗ một chưởng lên bàn đá, bàn đá nứt ra. Lữ Thiếu Khanh vội vàng quát: “Ôn định, đừng làm rơi linh đậu.” Tiếp theo liền dạy dỗ Tiêu Y và Mạnh Tiêu: “Hai người các ngươi làm gì? Chưa từng trải đời sao? Đợi đó cho ta, ai làm rơi linh đậu của ta, ta sẽ trừng trị người đó.” Sau đó mới nói với Úc Linh: “Đầu óc ngươi có vấn đề à? Ta đã thấy dáng vẻ của ngươi, tên mập này cũng vậy mà. Ngươi gả cho hắn đi, ta sẽ tổ chức một hôn lễ long trọng cho hai người.” Quản Đại Ngưu vội vàng lắc đầu: “Không liên quan đến ta.” Úc Linh hừ một tiếng: “Ta đi theo ngươi, không phải muốn trở thành nữ nhân của ngươi, ta muốn tìm cơ hội giết ngươi...” Trong lòng Úc Linh đúng là mang theo sát ý. Nàng đã lập lời thề, nếu không gả cho Lữ Thiếu Khanh, vậy thì chỉ có thể giết hắn. Mạnh Tiêu nổi giận: “Ngươi muốn giết hắn? Ta sẽ giết ngươi trước.” Úc Linh không để ý tới Mạnh Tiêu, lời cũng đã nói ra rồi, nàng nhìn thẳng Lữ Thiếu Khanh, ánh mắt màu tím linh động mang theo sự khiêu khích, hỏi Lữ Thiếu Khanh: “Như thế nào, có dám đồng ý hay không?” Lữ Thiếu Khanh không sao cả: “Tùy ngươi, muốn theo thì theo.” Vì sư phụ, chỉ có thể hy sinh chính mình. Thực lực Lữ Thiếu Khanh cũng tăng nhiều, hắn đã không thêm để uy hiếp ở cấp bậc Úc Linh vào trong mắt. Hơn nữa Lữ Thiếu Khanh cũng đã quyết định tốt ở trong lòng, sau khi hỏi ra tình báo từ trong miệng Úc Linh, trước hết phải để cho nàng đi theo, sau này tìm cơ hội

dùng một cước đá bay nàng là được. Với thực lực của Úc Linh, cho dù là muốn phản kháng cũng vô dụng. Hắc hắc, hoàn hảo. Trên mặt Lữ Thiếu Khanh lộ ra nụ cười đắc ý. Thấy Lữ Thiếu Khanh cười đậm đàng như thế, trong lòng Mạnh Tiêu căng thẳng, lập tức la lên: “Không được, ta không đồng ý.” Nàng ta hung tợn trừng mắt nhìn Úc Linh, lại tức giận lần nữa. Sớm biết người là người như vậy, đáng ra ta nên bỏ lại người ở trên thuyền lúc nửa đường mới đúng. Đi theo tên gia hỏa này, còn muốn giết hắn, người cũng quá xấu xa rồi. Lúc này Mạnh Tiêu đã nhìn Úc Linh không vừa mắt rồi. Hừ, lớn lên vừa cao vừa trắng như vậy, còn có bộ ngực vừa nhìn liền biết nhét đồ. Mạnh Tiêu ưỡn ngực, nói với Lữ Thiếu Khanh: “Người đừng đồng ý với nàng.” Lữ Thiếu Khanh kỳ quái, cô nàng này kích động cái gì vậy? Hắn nói: “Nếu ta không đồng ý, người sẽ cho ta tình báo Ma tộc sao?” “Lần này Ma tộc tới bao nhiêu người, hắc không rõ ràng lắm. Nhưng động tác gần đây của Thiên Cung Môn hắc lại rất rõ ràng, không ngừng chiêu người đi đối phó Ma tộc, có vẻ như thế lực cả hai bên ngang hàng. Hiện tại sư phụ hắc bị ép ở lại bên kia đối phó Ma tộc. Phải nhanh chóng nghĩ ra biện pháp, giúp sư phụ thoát khỏi đồng thời nhìn xem có thể nhân tiện hỗ Thiên Cung Môn một phen hay không. Không dạy dỗ bọn họ một chút, thực sự cho rằng thiên hạ này là do bọn họ định đoạt sao. Mạnh Tiêu càng thêm tức giận, cái tên này đúng là làm tức chết người. Ta thấy người chính là nổi lên sắc tâm, muốn cho mỹ nữ nũng nịu này đi theo bên người, đến lúc đó các người củi khô lửa bốc một chút liền được. Không được, ta phải nhìn chăm chăm, Mạnh Tiêu thở phì phò nói: “Ta cũng muốn đi theo người.” Lữ Thiếu Khanh càng ngạc nhiên: “Người có bệnh không vậy? Hay là đầu óc người có vấn đề? Người đi theo ta làm gì?” Lữ Thiếu Khanh không biết nói gì, ta cũng không phải là một đồng phân, các người cũng không phải ruồi bọ, tại sao mà từng con một đều muốn đi theo ta vậy? Lúc này Tiêu Y mới bò lên từ dưới gầm bàn, ánh sáng trong đôi mắt to vô cùng nóng bỏng, làm ánh mặt trời trên trời cũng kém đi vài phần. Chết tiệt, chuyện lớn rồi. Nhị sư huynh vậy mà lại làm ra loại chuyện này với Linh tỷ tỷ. Chẳng lẽ là Đại sư huynh rời đi, Nhị sư huynh không chịu nổi tịch mịch nên vờn ma quỷ với Linh tỷ tỷ sao? Còn nữa, Mạnh Tiêu tỷ tỷ kích động như vậy là muốn làm gì? Hay là... Tiêu Y kích động vạn phần, rất muốn

rống lên hai câu. Cuối cùng cũng có người nhìn thấu bề ngoài dối trá của Nhị sư huynh, thấy được thái độ làm người chân chính của Nhị sư huynh sao? Tiêu Y kích động, mặt đỏ bừng, ánh mắt lóe lên nói với Lữ Thiếu Khanh: “Nhị sư huynh, đồng ý đi, để hai người bọn họ đi theo bên cạnh huynh đi.” Đến lúc đó hai người đều thích Nhị sư huynh, như vậy ta sẽ có hai tẩu tử. Vậy thì khi nhỏ sẽ là một năm hai con, ba năm sáu con, có thể chơi. Sắc mặt Lữ Thiếu Khanh không tốt, ánh mắt Tiêu Y không có ý tốt, hắn hung hăng gõ đầu nàng: “Muội đang nghĩ gì vậy? Có tin ta lập tức đánh nổ đầu heo của muội hay không?” Tiêu Y cười hắc hắc, hỏi: “Nhị sư huynh, huynh định làm gì?” “Có thể làm sao bây giờ?” Lữ Thiếu Khanh lười suy nghĩ nhiều, muốn theo thì theo đi, một là theo, hai cũng là theo, đến lúc đó hắn làm xong việc ở chỗ này, phải mộng rồi đi, ai có thể ngăn được hắn chứ? Lữ Thiếu Khanh nói với Úc Linh: “Nói tình báo của Ma tộc cho ta biết đi.” Úc Linh nhìn hắn thật sâu, sau đó nói ra tin tức Ma tộc đến lần này. “Tiểu đội trăm người đến lần này là đội thị vệ của Thánh chủ. Thị vệ trưởng cầm đầu là Nguyên Anh tầng chín, nhưng nghe đồn hắn ta đã bước một chân vào cảnh giới Hóa Thần, Nguyên Anh tầng chín bình thường không phải là đối thủ của hắn ta...”

Chương 579 - Người thích Nhị sư huynh ta sao?

Chương 579: Người thích Nhị sư huynh ta sao? (tt) Theo lời Úc Linh, Lữ Thiếu Khanh cũng hiểu được tin tức của Ma tộc. Bảy tên Nguyên Anh, hơn trăm tên Kết Đan, khiến Lữ Thiếu Khanh cảm thấy đau đầu. Lực lượng như vậy cho dù đặt ở nơi nào đều là một lực lượng mạnh, cũng khó trách Thiên Cung Môn không muốn liều mạng. Hóa Thần không ra tay, đội ngũ trăm người này cũng đủ để làm Thiên Cung Môn bị thương nặng. Úc Linh nói xong, nhìn Lữ Thiếu Khanh nhú mày, khẽ lắc đầu, nghiêm túc nhắc nhở Lữ Thiếu Khanh: “Thị vệ trưởng Thôi Chương Huyền, được người ta xưng là mạnh nhất dưới Hóa Thần trong Thánh tộc, là người đứng đầu Nguyên Anh. Người không phải là đối thủ của gã, nếu người gặp gã, chỉ có một con đường chết.” “Lúc ấy may mà mấy người Thôi Chương Huyền không có ra tay, nếu không nàng khẳng định cũng trốn không thoát.” Lữ Thiếu Khanh bĩu môi: “Nguyên Anh mà thôi, ta giết gã như giết gà.” “Trong tay có tượng gỗ tổ sư cho, chính là có tự tin như thế. Trong lòng Úc Linh khinh bỉ, người chẳng qua chỉ là Nguyên Anh sơ kỳ, Thôi Chương Huyền lại bước một bước vào cảnh giới Hóa Thần, nếu thực sự gặp gã, một cái tát cũng có thể đập chết người. Nàng lại gán cho Lữ Thiếu Khanh một nhãn hiệu, tự đại cuồng. Tiêu Y lại tràn đầy tự tin với Lữ Thiếu Khanh: “Nhị sư huynh, huynh định trực tiếp giết hắn ta sao?” “Ta còn chưa ngóc đến mức này.” “Sau khi nói xong, Lữ Thiếu Khanh đứng lên nói với Tiêu Y: “Ta ra ngoài đi dạo.” “Không đợi mọi người kịp phản ứng, Lữ Thiếu Khanh liền biến mất ở chỗ này. Sau khi thấy Lữ Thiếu Khanh biến mất, Quản Đại Ngưu thở phào nhẹ nhõm, tên hỗn đản này không có ở đây, tâm tình đều vui vẻ hẳn lên. Ừm, đi hỏi mấy cô nàng này xem có thể hỏi ra chút tin tức lớn hay không. Mạnh Tiêu thở phì phò nói: “Đáng giận, không mang ta theo.” “Nàng ta vung nắm đấm tỏ vẻ bất mãn: “Thật muốn dạy dỗ hắn một trận.” “Ở trong môn phái, gặp phải sư đệ sư muội không nghe lời, nàng ta đều dùng nắm đấm chăm sóc. Tiêu Y cũng rất vui vẻ nhìn Mạnh Tiêu, không ngờ ánh

mắt Mạnh Tiêu tỷ tỷ cũng không tệ, nàng hỏi một câu: “Mạnh Tiêu tỷ tỷ, ngươi thích Nhị sư huynh của ta sao?” Mạnh Tiêu lão đảo, thiếu chút nữa ngã từ trên ghế xuống. “Nói, nói bậy, ai sẽ thích tên kia chứ?” Mạnh Tiêu cực lực phủ nhận, mặt đỏ bừng, hai tay không biết để ở đâu, cuối cùng hung tợn uy hiếp: “Ngươi, nếu ngươi dám nói lung tung, ta, ta đánh ngươi.” Tiêu Y cười hì hì, không sợ một chút nào: “Nhị sư huynh của ta lợi hại như vậy, ngươi thích là chuyện bình thường. Nhưng nếu ngươi muốn lọt vào pháp nhãn của Nhị sư huynh ta, vẫn còn phải cố gắng nhiều.” Dù sao, Nhị sư huynh nhà ta và Đại sư huynh mới là một đôi tương thân tương ái, ngươi cùng lắm chỉ có thể xem như người thứ ba thôi. Mạnh Tiêu làm Đại sư tỷ, có chuyện gì chưa từng thấy qua? Duy chỉ có loại chuyện này là lần đầu tiên gặp phải. Nàng ta then thùng không chịu nổi, rất muốn tìm một cái khe chui vào. Mà Quản Đại Ngưu còn lại gằn: “Mạnh cô nương, ngươi có thể nói chuyện của hai người ở Đông Châu cho ta nghe được không?” “Muốn chết đúng không.” Mạnh Tiêu tìm được chỗ phát tiết, quơ nắm đấm, một cước đá ngã Quản Đại Ngưu: “Xem ta có đánh chết ngươi không...” “Quản Đại Ngưu tuyệt vọng, ta chẳng qua chỉ muốn hỏi chút chuyện mà thôi, ta cũng không trêu chọc gì ngươi, tại sao ngươi cũng muốn đánh ta? Một ngày bị đánh tận bốn trận, nơi này đã không thể nào ở lại rồi. Quản Đại Ngưu bị đánh chạy trời chết, chật vật thoát khỏi nơi này. Sau khi thoát khỏi nơi này, Quản Đại Ngưu mới kịp phản ứng, lại ngửa mặt lên trời thở dài khóc không ra nước mắt. Mẹ nó, đó là nhà của ta, tại sao một chủ nhà như ta lại bị đuổi chạy như một tên trộm vậy chứ? Tu hú chiếm tổ chim khách, đảo khách thành chủ, giọng khách át giọng chủ... Quá thảm rồi, Quản Đại Ngưu rơi lệ mà đi. Mạnh Tiêu đánh Quản Đại Ngưu một trận, then thùng trong lòng tản đi, nhưng mà nhìn bộ dáng cười híp mắt của Tiêu Y, trên mặt lại khôi phục đồ ửng. Đồng thời nàng ta trừng mắt nhìn Úc Linh, bất mãn vì sao Tiêu Y không đi hỏi Úc Linh. Mạnh Tiêu không thể không nói sang chuyện khác, hỏi Tiêu Y: “Sư huynh ngươi định đôi phò với Thiên Cung Môn như thế nào?” Tiêu Y lắc đầu, tâm tư Nhị sư huynh không đoán được, nàng thành thật nói: “Không biết, ta không đoán được. Nhưng Nhị sư huynh quyết định ra tay, Thiên Cung Môn nhất định sẽ gặp xui xẻo.” Mạnh Tiêu không quá tin tưởng đối với chuyện này: “Thiên Cung Môn cũng không dễ chọc, thực lực

bọn họ rất mạnh, cùng với Điểm Tinh Phái, bọn họ được xưng là hai đại môn phái ở Yên Châu. “Trong lòng nàng ta âm thầm châm chọc một câu, nói thật, thực lực của Thiên Cung Môn còn mạnh hơn so với Lăng Tiêu Phái các ngươi. Lăng Tiêu Phái các ngươi nghèo, ta ở Đông Châu còn được nghe nói qua. Tiêu Y không phục: “Cắt, Thiên Cung Môn mà thôi, may Đại sư huynh của ta không có ở đây, nếu có thì đã cầm kiếm chém tới cửa rồi. “Dám bắt nạt sư phụ ta, có mười cái mạng cũng không đủ. Mạnh Tiêu nhớ tới Kế Ngôn thần võ, muốn phản bác một chút nhưng không phản bác được. “Thực lực Nhị sư huynh của ngươi rất mạnh, nhưng hắn dám đến Thiên Cung Môn sao... “Lữ Thiếu Khanh đi vào trong thành, rộn ràng nhộn nhạo, người đến người đi, rất náo nhiệt. Trên trời lưu quang xẹt qua xẹt lại, đủ loại phương tiện phi hành của các tu sĩ. Trên mặt đất, tu sĩ phạm nhân ở chung hòa hợp, mọi thứ yên bình. Thần thức đảo qua, bóng dáng Lữ Thiếu Khanh biến mất, đi tới trung tâm thành. Lữ Thiếu Khanh đứng trên đỉnh một tòa kiến trúc, thân hình ẩn trong không khí, lẳng lặng nhìn xuống phía dưới. Nơi này có một quảng trường thật lớn, đệ tử Thiên Cung Môn đang chiêu mộ nhân thủ, thuê tu sĩ đi đối phó Ma tộc ở đây. Lữ Thiếu Khanh nhìn một hồi, thấp giọng mắng to, giọng điệu hăm dọa ghen tị: “Một ngày một trăm viên linh thạch, thật là có tiền. Đời này ta ghét nhất chính là loại người có tiền này. “Một ngày một trăm viên linh thạch, lúc hắn còn ở môn phái, vẫn là một tháng mới được một trăm viên linh thạch. Tán tu báo danh phía dưới đâu chỉ trăm ngàn người, Thiên Cung Môn một ngày chỉ tiêu phải mất mấy chục vạn đến hơn trăm vạn viên linh thạch.

Chương 580 - Đối phó với Thiên Cung Môn như thế nào?

Chương 580: Đối phó với Thiên Cung Môn như thế nào? Lữ Thiệu Khanh vuốt cằm, nuốt nước miếng: “Xem ra Thiên Cung Môn rất có tiền, hay là đi Thiên Cung Môn nhìn thử xem?” “Nhưng mà hiện tại không có tình báo chi tiết của Thiên Cung Môn, hắn cũng không dám tùy tiện đến đó. Đúng lúc này, thần thức của Lữ Thiệu Khanh bắt được cuộc nói chuyện của đệ tử Thiên cung môn phía dưới. “Thật là, Tam sư huynh tự mình đi ăn chơi đàn điếm, để cho chúng ta ở chỗ này làm việc.” “Không có cách nào, ai bảo hắn ta là Tam sư huynh chứ?” “Thôi đi, không phải có một phụ thân tốt, gia gia tốt thì hắn ta mới có thể làm Tam sư huynh sao?” “Muốn chết à, lời này mà người cũng dám nói? Chẳng may bị hắn ta nghe được, có mình người chịu khổ.” “Haiz, Đại sư huynh và Nhị sư huynh đều ở tiền tuyến, hắn ta ngược lại tốt rồi, trốn ở chỗ này...” “Đừng nói nữa, làm việc đi, ai bảo chúng ta đồng nhân không đồng mệnh chứ...” Lữ Thiệu Khanh nghe xong, vuốt cằm cười hắc hắc, sau đó biến mất ở chỗ này, trở về chỗ ở của mình. Không quá vài ngày, Quản Đại Ngưu liền đưa tình báo Thiên Cung Môn tới cho hắn. Còn bày ra vẻ mặt đau lòng nói: “Vì tình báo của người mà điểm cống hiến của ta sắp bị tiêu hết rồi.” “Gia súc, cầm thú. Điểm cống hiến của ta phải viết bao nhiêu bài báo mới tích tụ được như vậy, hiện tại đều sắp không còn rồi. Lữ Thiệu Khanh rất hài lòng, an ủi hắn ta: “Người cũng có chỗ tốt.” “Chỗ tốt? Chỗ tốt gì?” Quản Đại Ngưu ngạc nhiên, có chỗ tốt ta còn không biết sao? “Ta không đánh người nữa, đây không phải là chỗ tốt sao?” Quản Đại Ngưu rơi lệ, phần hận rời đi, hắn ta sợ nếu mình ở cùng tên hỗn đản này lâu một chút, sẽ nhịn không được ra tay đập người. Lữ Thiệu Khanh nắm chặt tình báo, yên lặng nhìn. Ba người Tiêu Y, Mạnh Tiêu, Úc Linh xuất hiện ở xa xa, nhìn Lữ Thiệu Khanh cũng không đi quấy rầy. Trên mặt Tiêu Y tràn đầy chờ mong, tình báo của Thiên Cung Môn đã bị Nhị sư huynh lấy được, Nhị sư huynh định đối phó với Thiên Cung Môn như thế nào đây? Đợi Lữ Thiệu Khanh thu hồi ngọc giản, Tiêu Y lại chạy

tới như một con chó nhỏ. “Nhị sư huynh, thế nào?” Tiêu Y chờ mong hỏi, khuôn mặt tươi cười rạng rỡ: “Tìm được biện pháp đối phó với Thiên Cung Môn chưa?” “Lữ Thiếu Khanh vỗ một cái lên đầu nàng, ra vẻ tức giận mắng: “Nói bậy bạ gì đó? Thiên Cung Môn đang đối phó Ma tộc, chúng ta làm sao có thể gây trở ngại ở sau lưng chứ?” “Tiêu Y liếc mắt, ta là sư muội của huynh, ta còn không biết tâm tư của huynh sao? Huynh càng nói như vậy, Thiên Cung Môn sẽ chết càng thảm. Mạnh Tiêu cũng lại gần, lắc lắc hai viên thịt: “Ngươi muốn làm gì sao?” “Lữ Thiếu Khanh mặc kệ các nàng, đứng lên: “Ta muốn ra ngoài một chuyến, các ngươi chờ ở đây.” “Tiêu Y không nói hai lời, giơ tay lên: “Đi đâu? Ta cũng muốn đi.” “Ta tới nơi này không phải là muốn đi phóng túng đủ kiểu theo Nhị sư huynh sao? Ở lại đây chẳng có ý nghĩa gì. Mạnh Tiêu tự nhiên cũng không cam lòng rút lại phía sau, nàng ta hô: “Nếu ngươi không dẫn ta đi, ta sẽ đánh ngươi.” “Úc Linh không nói gì, nhưng vẻ mặt đã nói lên tất cả. Lữ Thiếu Khanh không có ý định mang theo ba người, bóng dáng trực tiếp biến mất: “Đi theo cái gì, ở chỗ này đợi đi, ta đi một chút sẽ trở về.” “Tiêu Y tức giận giậm chân, thật đáng ghét, rốt cuộc Nhị sư huynh muốn làm gì? Sao không đưa ta theo. Quả nhiên mới đi ra ngoài một chuyến, Nhị sư huynh liền thay đổi, trước đây đi đâu cũng mang ta theo mà. Hiện tại Đại sư huynh không biết đi nơi nào, Nhị sư huynh cũng bắt đầu trở nên thần bí bí.” “Thật là, muốn làm chút gì đó với Thiên Cung Môn mà cũng không nói cho ta biết, thật làm cho ta thất vọng.” “Trong lòng Tiêu Y ngứa ngáy, mới đi theo Nhị sư huynh vài ngày, lòng hiếu kỳ của ta đã bị câu ra, thật khó chịu mà. Mạnh Tiêu cũng không quá coi trọng Lữ Thiếu Khanh, tuy rằng Lữ Thiếu Khanh rất lợi hại, nhưng đối với một quái vật khổng lồ như Thiên Cung Môn, thực lực của Lữ Thiếu Khanh còn chưa đạt tới cảnh giới có thể nghiền ép Thiên Cung Môn. Mạnh Tiêu lắc đầu nói: “Hắn có thể làm gì đây? Chúng ta chỉ có thể chờ ở chỗ này, chờ sư phụ ta và sư phụ ngươi cùng rời đi.” “Trong mắt Mạnh Tiêu, đây là biện pháp tốt nhất. Đến lúc đó giết mấy Ma tộc, dựa vào thực lực bản thân mà rời đi, Thiên Cung Môn cũng không dám ngăn cản. Kết quả như vậy đối với mọi người mà nói là không thể tốt hơn. Về phần dùng biện pháp khác để đối phó Thiên Cung Môn, Mạnh Tiêu không cho rằng Lữ Thiếu Khanh có năng lực này. Mà sau khi Lữ Thiếu Khanh rời đi, lại đi thẳng

tới phương Bắc. Hắn đi đường không nhanh không chậm, chỉ thuần di một cái liền xuất hiện ở ngoài vạn dặm. Rất nhanh, không đến một ngày, Lữ Thiếu Khanh đã đến nơi. Phía trước, đập vào mắt chính là từng tòa kiến trúc hùng vĩ đứng vững trong mây mù núi sâu, sương trắng mờ ảo, tiên hạc dang vân giống như tiên cảnh. Thiên Cung Môn, đến rồi... Vị trí của Thiên Cung Môn nằm giữa một dãy núi, quy mô diện tích cực kỳ rộng lớn, trong bán kính vạn dặm xung quanh đều là địa bàn của Thiên Cung Môn. Ở chính giữa là kiến trúc trung tâm của Thiên Cung Môn, gồm có Đại điện, Tàng Thư Các, cấm địa môn phái vân vân, khu vực phía ngoài là nơi ở của các đệ tử ngoại môn. Thần thức của Lữ Thiếu Khanh đảo qua, phần lớn Thiên Cung Môn đều được dò xét kỹ càng. Đương nhiên cũng có nơi hoàn toàn hư vô, thần thức không thể nào tra xét được, không cần hỏi cũng biết, những nơi ấy chính là khu vực quan trọng của Thiên Cung Môn. Đặc biệt là càng đi về phía sau, nhưng nơi khó có thể tra xét càng nhiều, đều có trận pháp, cấm chế bảo vệ. Lữ Thiếu Khanh không dám cưỡng ép dò xét, có những nơi khiến hắn cảm nhận được uy hiếp của sự nguy hiểm. Thậm chí ở một nơi, thần thức của Lữ Thiếu Khanh hoàn toàn không dám lại gần. Khí tức kinh khủng cường đại tràn ngập. Nơi ấy không khác nào một con thú dữ vô song đang say ngủ, là một sự tồn tại mà có thể hủy thiên diệt địa. Một khi bị quấy rầy, với thực lực hiện giờ của Lữ Thiếu Khanh thì khó lòng chạy thoát.

Chương 581 - Đi tìm sư phụ

Chương 581: Đi tìm sư phụ
Lữ Thiếu Khanh chỉ nhìn thoáng qua hướng đó rồi lập tức rời mắt, không dám liếc thêm cái nào. Kinh khủng cỡ ấy, nhìn nhiều một tí cũng sẽ bị phát hiện. “Nơi ấy là chỗ bế quan của Hóa Thần Thiên Cung Môn ư?” Lữ Thiếu Khanh nhỏ giọng tự hỏi. Hóa Thần Thiên Cung Môn, bây giờ vẫn đang bế quan. Hơn nữa nhìn ý của Thiên Cung Môn, trừ khi Ma tộc giết tới đây, còn không thì Thiên Cung Môn cũng không định quấy rầy vị lão tổ này. Đã biết Hóa Thần Thiên Cung Môn không dễ dàng bị làm phiền, Lữ Thiếu Khanh mới dám đến chỗ này của Thiên Cung Môn đi dạo. Tiếp đây, bóng dáng của Lữ Thiếu Khanh lại biến mất, cuối cùng xuất hiện ở một nơi cách Thiên Cung Môn một trăm dặm. Nơi này vách đá dựng đứng, chướng khí mù mịt, sâu độc hoành hành, là một địa điểm hoang vu không một ai muốn bước vào. Sau khi quan sát một lượt, Lữ Thiếu Khanh hài lòng gật đầu: “Ở đây thôi.” Rồi hất vung tay, vô số nguyên liệu xuất hiện, trên gương mặt của Lữ Thiếu Khanh lộ vẻ tiếc đứt ruột: “Cái đám nhát gan Thiên Cung Môn này, đây là các ngươi nợ ta, đã tới lúc trả lại rồi.” Ánh sáng trắng loé lên, linh khí tràn ngập, vẻ mặt Lữ Thiếu Khanh rất nghiêm túc, nguyên liệu trong tay không ngừng biến mất. Sau khi xong việc, Lữ Thiếu Khanh cười nhạt, tiếp đây cũng biến mất, chạy về hướng Triều Thành. Trở về Triều Thành thì đã là hai ngày sau. Lữ Thiếu Khanh vừa quay lại, Tiêu Y lập tức nhào tới như một chú cún con. “Nhị sư huynh, huynh đi đâu thế? Ta, ta còn tưởng huynh lại bỏ rơi ta rồi chạy mất.” Lữ Thiếu Khanh vươn tay ấn đầu Tiêu Y lại, không để nàng tiếp tục kéo quần áo mình, hất nói: “Ta phải đi tìm sư phụ, mọi người ở lại đây đi.” Lời còn chưa nói hết, Tiêu Y tránh khỏi tay hắn, kéo quần áo ngắt ngang lời Lữ Thiếu Khanh. “Không được, còn lâu ta mới ở lại đây, ta muốn đi theo nhị sư huynh.” “Ở lại chỗ này quá nhàm chán, ra ngoài cũng chẳng có gì chơi.” Huynh không dẫn theo ta, đến lúc đó tự ta bám sau huynh. “Phiền chết mất, đi thôi.” Lữ Thiếu Khanh hết cách, chỉ đành đưa Tiêu Y theo. Mạnh Tiêu khuyên Lữ Thiếu Khanh: “Ngươi cũng đừng lo, đến lúc đó sư

phụ của ta chắc chắn sẽ rời đi cùng với sư phụ người. ““Người dẫn Tiêu Y muội muội quay về, chẳng phải sẽ lãng phí tâm huyết của sư phụ người hay sao?”“Lữ Thiếu Khanh không phản bác, chỉ đáp: “Người ở lại chỗ này chờ sư phụ người đi. “Thực lực của sư phụ hẳn chỉ có Nguyên Anh cảnh giới tầng thứ ba, ở lại đó đánh nhau với Ma tộc rất dễ gặp phải nguy hiểm. Bây giờ đã có cách, đương nhiên phải đi đưa sư phụ ra ngoài. “Tức chết mất.” Mạnh Tiêu giận dữ dẫm đôi chân ngắn ngủn, nhìn Úc Linh cũng đi theo, nàng ta chỉ đành nổi gót. Sau khi lên thuyền, Lữ Thiếu Khanh trông thấy Mạnh Tiêu bức bối lên theo, cố ý trêu ghẹo: “Nhóc con, người không ở lại trong thành đợi sư phụ của người sao?” Mạnh Tiêu lại bị chọc giận đến mức giậm chân, tên này đúng là khiến người ta ghét mà. Chỉ muốn đánh cho hắn một trận, sau đó dẫm nát dưới chân. Mạnh Tiêu bức bối tìm cớ cho mình: “Ta muốn đi theo, tránh người rước phiền phức cho sư phụ của ta. “Sau đó nàng ta quơ nắm đấm với Lữ Thiếu Khanh, hung tợn uy hiếp: “Nếu như người rước phiền toái cho sư phụ ta, ta sẽ đánh người. “Lữ Thiếu Khanh lười để ý đến Mạnh Tiêu, hắn quay người hỏi Úc Linh: “Người còn có thể liên lạc với cái tên thị vệ trưởng gì đó không?”“Úc Linh lặng lẽ đứng ra sàn tàu, bóng dáng nàng càng thêm rung động lòng người: “Người muốn làm gì?”“Nàng nhìn Lữ Thiếu Khanh, trong lòng âm thầm đề cao cảnh giác. Nàng biết Lữ Thiếu Khanh lắm mưu nhiều kế, vô cùng tâm cơ. Giao du với kiểu người này bán mình đi lúc nào cũng không biết. Lữ Thiếu Khanh đột nhiên hỏi vậy, nàng biết hẳn nhất định không có ý tốt, có lẽ trong đầu đã nghĩ tới làm thế nào để bán nàng. Úc Linh thậm chí lùi về sau một bước, cực kỳ cảnh giác nói với Lữ Thiếu Khanh: “Người đừng hòng yêu cầu ta giúp đỡ. ““Người đừng quên, ta đi theo là để giết người. “Lữ Thiếu Khanh xem thường: “Biết rồi biết rồi, không cần người nhắc ta. Ta chỉ muốn nhờ người đến lúc đó chuyển lời cho thị vệ trưởng của Ma tộc là được. ““Lời gì?” Úc Linh không nhin được tò mò, nàng lên tiếng hỏi, sau đó bày tỏ cự tuyệt bằng giọng điệu rất kiên quyết: “Đừng mơ. ““Chớ vội cự tuyệt.” Lữ Thiếu Khanh cười, dáng vẻ ăn chắc Úc Linh: “Đến chỗ đó ta sẽ nói cho người, sau đây tự người quyết định có muốn bảo với thị vệ trưởng hay không. ““Nhị sư huynh, là gì thế?” Tiêu Y lại không nhin được mà hỏi, sự tò mò trong lòng cứ như con sâu bò tới bò lui, khó chịu chết mất. Nàng tỏ vẻ đáng yêu rồi

làm nũng: “Nhị sư huynh, huynh nói cho ta đi, rốt cuộc huynh muốn làm gì vậy?” “Trò này chẳng có chút tác dụng nào với Lữ Thiếu Khanh, hấn thậm chí còn chạy vào khoang thuyền đánh một giấc. “Lái thuyền cẩn thận cho ta, đến nơi rồi gọi, còn nữa, đừng tới làm phiền ta.” Ở bên tiền tuyến Ma tộc. Sắc mặt Ung Y trắng bệch, hô hấp cũng có chút khó khăn, khí tức lộ ra vài phần yếu ớt. Ông ta bị thương, cũng may vết thương không nghiêm trọng, chỉ cần nghỉ ngơi một lúc là đã khôi phục. Nhưng! Thiều Thừa đi cùng Ung Y lại lộ ra mấy phần tức giận trên mặt. “Người của Thiên Cung Môn thật quá đáng, lại dám coi chúng ta như con cò. “Khí tức của Thiều Thừa cũng không ổn định, ông cũng bị thương nhẹ. Trên gương mặt tái nhợt của Tiêu Y thoáng qua vẻ giận dữ: “Người của Thiên Cung Môn lại dám che giấu thực lực của kẻ kia, đúng là đáng ghét. “Nhớ lại kẻ tự xưng là thị vệ trưởng, Thiều Thừa không nhịn được mà rùng mình, bày tỏ cảm ơn với Ung Y: “Ung huynh, lần này nếu không nhờ huynh, chỉ e ta đã chết ở chỗ này. “Một Ma tộc Nguyên Anh tầng thứ chín, thậm chí so với Ung Y cũng là Nguyên Anh tầng thứ chín còn mạnh hơn, Thiên Cung Môn lại không nói với bọn họ, để bọn họ chịu thiệt. Nếu như không nhờ Ung Y kịp thời cứu viện, chỉ e lần này Thiều Thừa không gặp lại được các đồ đệ mất. “Chúng ta nhất định phải rời khỏi nơi này.” Thiều Thừa nói với Ung Y: “Chúng ta đã tận tình tận nghĩa rồi.”

Chương 582 - Đồ đệ của ta ngoan ngoãn nghe lời, không quay lại đâu

Chương 582: Đồ đệ của ta ngoan ngoãn nghe lời, không quay lại đâu. Thiều Thừa lo lắng cho đồ đệ, hy vọng sớm được rời khỏi đây. Ở chỗ này cũng sắp hơn hai tháng rồi, giúp Thiên Cung Môn không ít. Ông cảm thấy đã tới lúc nên trở về. “Thiên Cung Môn bắt nạt với chúng ta, đừng trách chúng ta bất nghĩa với bọn họ. “Đây rõ ràng là chuyện của Thiên Cung Môn, nhưng lại đưa trách nhiệm mình cần gánh vác cho mọi người đến giúp Thiên Cung Môn đội nôi. Dù Thiều Thừa có là người tốt cũng cảm thấy ghê tởm với cách làm của Thiên Cung Môn. Nhưng Ung Y lại chần chừ. Ông ta có hơi lo lắng: “Khó đây. “Hết cách rồi, trước đây không lâu Ngọc Đỉnh Phái xảy ra chuyện xấu, cả môn phái suýt chút nữa trở thành con chuột qua đường bị người người kêu đánh. Mặc dù có người kịp thời giúp đỡ, ra sức bù đắp tổn thất. Nhưng đánh tiếng của Ngọc Đỉnh Phái vẫn rớt xuống vực, không ai coi bọn họ là người tốt. Người lại bị người khác gọi là môn phái nguy quân tử. Danh tiếng mấy trăm năm gây dựng hoàn toàn bị đập đổ. Lần này ông ta ở đây hỗ trợ ngăn chặn Ma tộc, đến lúc đó truyền ra ngoài, có lẽ còn có thể vớt được chút thanh danh, giúp Ngọc Đỉnh Phái bù lại chút danh dự. Nhưng cứ thế bỏ đi, về sau Thiên Cung Môn bị thương, nói ông ta nhát gan yếu ớt bỏ chạy, tiếng tăm lại ngày càng tệ. Ông ta hối hận vì trước kia đã nói ra thân phận của mình, vẫn là Thiều huynh thông minh, che giấu thân phận thật sự. Thiều Thừa cau mày, Ung Y không rời đi thì ông cũng không tiện trở về. Ung Y còn vì cứu ông nên mới bị thương, ông không thể cứ như vậy mà bỏ đi được. Nhưng nếu không rời đi mà ở lại nơi này, vậy chẳng khác nào bị một đám Thiên Cung Môn coi là khổ sai, là tốt thí. Bị người ta tính kế chết ở chỗ này, có chết cũng không nhắm mắt. Thiều Thừa chỉ có thể nhúng tay từ chỗ đồ đệ, ông nói với Ung Y: “Ung huynh, chúng ta còn không rời đi, chỉ sợ đám đồ đệ sẽ lo lắng. “Thiều Thừa không phải nói chơi, ông hiểu rõ hai đứa đệ tử của mình. Một khi họ biết chuyện ở nơi này, chắc chắn sẽ chạy tới. Sớm rời khỏi đây, cũng có thể tránh

bọn họ tới chỗ này mạo hiểm. Ma tộc quá mức nguy hiểm, đám đệ tử không phải đối thủ. Ung Y lại không lo lắng chuyện này: “Yên tâm đi, đồ đệ của ta ngoan ngoãn nghe lời, không quay lại đây đâu.” “Ta thấy đồ đệ kia của ngươi cũng thế, biết ngươi dụng tâm lương khổ, không quay lại thêm rắc rối cho ngươi đâu.” Thiều Thừa thở dài: “Đây chỉ là tiểu đồ đệ của ta thôi, ta còn có hai đại đồ đệ, bọn chúng chẳng khiến ta bớt lo bao giờ.” Ung Y bật cười, an ủi Thiều Thừa: “Không cần lo lắng, đồ đệ của ngươi sẽ không khiến nỗ lực của ngươi trở thành vô ích.” Thế mà, Ung Y vừa dứt lời, một âm thanh vang lên. “Su phụ!” Nghe thấy giọng nói quen thuộc, nụ cười của Ung Y cứng ngắc, đây chẳng phải giọng nói của đồ đệ mình hay sao? Sao lại xuất hiện ở chỗ này? Lẽ nào bị thương xuất hiện ảo giác rồi? Ngay sau đấy, khi Mạnh Tiêu với hai búi tóc trên đỉnh đầu xuất hiện, Ung Y mới tin bản thân mình không bị ảo giác. Đồ đệ của mình quay lại đây thật. Ung Y tức chết, ta ở đây liệu sống liệu chết là vì cái gì? Còn không phải vì để nha đầu nhà con an toàn rời khỏi đây sao? Con còn dám quay lại, tâm sức của ta đúng là ném cho chó ăn. “Vớ vẩn, con quay lại đây làm gì?” Ung Y chỉ hận rèn sắt không thành thép, trừng mắt nhìn đồ đệ. Đã khoảng hai tháng Mạnh Tiêu không thấy sư phụ, bây giờ gặp lại, sư phụ trông có phần mệt mỏi, nằng ta đau lòng, hai mắt ửng đỏ: “Sư phụ, người làm sao thế?” “Chưa chết, không chết được.” Ung Y xoa đầu nàng rồi hỏi: “Sao con lại chạy về đây? Không nghe lời? Có phải muốn ta đánh con không?” Mạnh Tiêu chỉ người đứng cách đây không xa, đáp: “Bọn họ muốn quay lại, con đi theo.” Ung Y ngẩng đầu, vừa khéo nhìn thấy một thiếu niên áo lam đứng trước mặt Thiều Thừa, cả lơ phơ phát hỏi: “Sư phụ, người vẫn chưa chết?” Ung Y không biết phải nói gì, tên nhóc từ đâu ra vậy, dùng giọng điệu như thế nói chuyện với sư phụ hả? Thiều Thừa không nói hai lời, đánh xuống đầu Lữ Thiều Khanh một cú. Lữ Thiều Khanh ồm ồm, buồn bực không thôi: “Sư phụ, người làm gì thế? Vừa gặp mặt đã đánh con? Mới bao lâu không gặp, tình cảm đã xa cách đến mức này rồi sao?” Thiều Thừa mắng: “Khốn nạn, con tới đây làm gì?” Lữ Thiều Khanh lời lẽ hùng hồn: “Người ở đây làm gì? Con cũng tới đây làm đó. Người ở đây đối phó với Ma tộc, con cũng đến đối phó với Ma tộc.” “Đối phó với Ma tộc là trách nhiệm của mọi người.” Trong lòng Ung Y không nhin được coi trọng Lữ

Thiếu Khanh thêm vài phần. Tên nhóc này đúng là không tệ, tuy cách nói chuyện với sư phụ có hơi ấy, nhưng xét về mặt đại nghĩa thì rất xứng đáng được người khác khâm phục. Thiếu Thừa tức chết, người khác không biết, nhưng đồ đệ của mình chẳng lẽ còn không rõ hay sao? Nếu như có thể, tên đồ đệ này của ông chạy được bao xa thì đã chạy rồi, không thể nào còn quay lại đây góp phần. Lý do hắn quay lại là bởi vì mình vẫn còn ở đây. Trong lòng cảm động, cũng có vài phần áy náy, chính mình gây rắc rối cho đồ đệ. Giọng điệu của ông hoà hoãn bớt, vẻ mặt cũng có phần xấu hổ: “Vốn dĩ ta định rời khỏi đây, không cần con đến chỗ này.” Lữ Thiếu Khanh vừa nhìn đã rõ sự bất tiện trong lòng sư phụ, hắn nói: “Người yên tâm đi, con sẽ không mắng người như đại sư huynh đâu.” “Khốn nạn!” Thiếu Thừa giận dữ, tên đồ đệ khốn nạn này, vẫn khiến người ta tức gần chết như mọi khi. “Đại sư huynh của con đâu?” Nhắc đến Kế Ngôn, ông thật sự cảm thấy lo lắng, đại đồ đệ mắng người chẳng quan tâm đến hoàn cảnh bao giờ. Lữ Thiếu Khanh tức giận đáp: “Chết rồi.”

Chương 583 - Đối phó với Ma tộc là trách nhiệm của mọi người

Chương 583: Đối phó với Ma tộc là trách nhiệm của mọi người”Cái gì?” Thiều Thừa nhảy dựng lên, nhưng mà rất nhanh đã phản ứng lại, xông tới đánh cho Lữ Thiều Khanh hai phát.Lữ Thiều Khanh đứng yên không nhúc nhích: “Sư phụ, người đánh con, con càng không nói đại sư huynh đang ở đâu, cho người lo chết luôn.”“Vô liêm sỉ, càng ngày càng không biết lớn nhỏ.” Thiều Thừa không giận, chỉ là ra vẻ đang giận dữ.Chỉ cần đồ đệ không sao, trong lòng ông cũng vui vẻ.Đồ đệ của mình cũng chính là con của mình, không gặp nguy hiểm chính là tin tức tốt nhất.Hiện giờ Lữ Thiều Khanh đã có mặt ở đây, Thiều Thừa càng hi vọng sớm rời khỏi chỗ này.Ông nói với Lữ Thiều Khanh: “Chúng ta tìm cơ hội ra khỏi đây.”Ở đây có Ma tộc, uy hiếp quá lớn đối đồ đệ.Lữ Thiều Khanh không vui: “Sư phụ, con đã nói rồi, con tới đây là muốn đối phó với Ma tộc.”“Vớ vẩn.” Thiều Thừa giận dữ, còn tưởng Lữ Thiều Khanh đang tò mò: “Con không tưởng tượng nổi sự mạnh mẽ của Ma tộc đâu.”Lữ Thiều Khanh bĩu môi: “Người vẫn chưa biết đúng không? Con với sư huynh đã làm thịt mấy tên Ma tộc rồi.”“Quân tiên phong của chúng là do con với sư huynh tiêu diệt.”“Cái gì?”Thiều Thừa sững người, đồ đệ của mình mạnh tới vậy sao?Ung Y ở bên cạnh cũng nghe thấy, nhưng mà ông ta không tin.Tên nhóc này, còn biết khoác lác?Ông ta lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Ngây thơ, hấn nghĩ mình là ai chứ?”Mạnh Tiêu lại nói với Ung Y: “Sư phụ, hấn với sư huynh của hấn chính là người đã cứu Ngọc Đỉnh Phái tại con.”“Những gì hấn nói là thật.”Trong lòng nàng ta thầm nhủ, bên cạnh còn có một Ma tộc đang đứng đây này.”Gì cơ?”Ung Y cũng sững sờ, ông ta ở Nguyên Anh tầng thứ chín, nhưng lại cảm nhận được cuộc đời của mình vừa bị đánh cho một cú nặng nề.Cả đời này chưa từng cạ lời đến thế.”Nhóc con, con nói thật đấy hả?”“Đúng thế, hấn giỏi lắm.” Mạnh Tiêu cười híp mắt, đáp lại, gương mặt bừng sáng: “Lão già Đoan Mộc Thiện kia bị hấn bỏ cho một kiếm rồi.”Nhìn gương mặt sáng rỡ của đồ đệ, trong lòng Ung Y giật thót, không thể nào.Ngọc

Đỉnh Phái bị Hồng Mạch và Đoan Mộc Thiện lợi dụng, gần như trở thành đại địch của toàn bộ Đông Châu. May mắn có hai thiếu niên Nguyên Anh đứng ra, lật đổ âm mưu của Hồng Mạch và Đoan Mộc Thiện, mới giúp Ngọc Đỉnh Phái không đến nỗi trở thành kẻ thù chung của Đông Châu. Ung Y vô cùng cảm kích với hai thiếu niên Nguyên Anh đột nhiên xuất hiện kia. Vẫn luôn hi vọng có thể trực tiếp cảm ơn họ. Mà bây giờ người cứu Ngọc Đỉnh Phái đã xuất hiện, Ung Y lại chẳng có tâm tư đâu để cảm ơn. Ngược lại còn có suy nghĩ muốn giết người. Đành chịu thôi, ánh mắt đồ đệ của mình nhìn tên nhóc kia tỏa sáng lấp lánh, trên mặt hơi hơi ửng hồng, khuôn miệng khẽ cười. Ung Y không có đạo lý, khi còn trẻ, ông ta chính là sát thủ lướt qua vạn bụi hoa nhưng trên người không dính một phiến lá. Ông ta nhìn biểu cảm trên mặt đồ đệ mà quen đến không thể quen hơn. Nhưng đây chính là đồ đệ của ông ta, đại sư tử của Ngọc Đỉnh Phái. Nếu như không có gì bất ngờ, tương lai sẽ nắm giữ Ngọc Đỉnh Phái, là chương môn tương lai của cả môn phái. Cho dù có đạo lý thì cũng phải là đạo lý đến ở rể, tuyệt đối không thể gả ra ngoài. Nếu như gả ra ngoài, Ngọc Đỉnh Phái coi là gì? Đồ cưới hả? Giờ đây Ung Y nhìn Lữ Thiếu Khanh kiểu gì cũng thấy ngứa mắt. Ung Y cảm thấy, nếu như Lữ Thiếu Khanh trở thành chồng của đồ đệ mình rồi dùng thái độ hằn ta đối với sư phụ để đối xử với ông ta, vậy chắc chắn Ung Y sẽ bị tức chết. Vốn dĩ có thể sống đến mấy nghìn tuổi, chưa biết chừng bị chọc tức đến nỗi mấy trăm tuổi đã ngóm rồi. Không ổn, ta tuyệt đối không đồng ý mối hôn sự này. Trong lòng Ung Y âm thầm nghiền răng. Rất muốn chém Lữ Thiếu Khanh. Tên nhóc khốn nạn, dám quyến rũ đồ đệ của ta, đáng chém. Để quan sát Lữ Thiếu Khanh một cách tốt nhất, Ung Y cố tình đi lại gần mấy bước. Trước khi chém người phải quan sát tìm cơ hội. Ung Y bước đến gần, lại nghe Lữ Thiếu Khanh nói: “Sư phụ, người yên tâm đi, con đến đây để đối phó với Ma tộc, tới khi xử lý xong Ma tộc, chúng ta cùng nhau rời khỏi chỗ này.” Khoác lác, trong lòng Ung Y lập tức khinh bỉ. Nói khoác mà không biết ngượng. Miệng lưỡi trơn tru, chỉ biết khoác lác. Người bảo xử lý Ma tộc là có thể xử lý được chắc? Nếu chỉ dựa vào cấp Nguyên Anh còn con mà có thể giải quyết được, Thiên Cung Môn việc gì phải làm ra hành động để bị người khác hỏi thăm tổ tông thế này? Đến khi người gặp được Ma tộc, nhất là cái tên thị vệ trưởng gì đấy, người cứ

chờ đó mà khóc đi. Tên nhóc nhà ngươi thật sự tưởng rằng Ma tộc dễ bắt nạt hay sao? Gương mặt Thiều Thừa lộ vẻ buồn rầu, không tự tin như Lữ Thiều Khanh, ông thở dài: “Trong Ma tộc có một kẻ rất lợi hại, đến cả Ung huynh cũng không đối thủ của lão ta.” “Hôm nay nếu không nhờ Ung huynh kịp thời ra tay, ta đã sớm mất mạng trong tay lão ta rồi.” Lữ Thiều Khanh và Tiêu Y lập tức nói lời cảm ơn với Ung Y: “Cảm ơn tiền bối ra tay tương trợ.” Ung Y khách sáo khoát tay, đáp: “Không cần cảm ơn, chuyện nhỏ thôi. Ta với Thiều huynh mới gặp mà như đã quen, Thiều huynh gặp nguy hiểm, ta không thể bỏ mặc được.” Lữ Thiều Khanh ngay tức khắc trách móc Thiều Thừa: “Già đầu rồi, làm việc không thể cẩn thận chút được à?” Thiều Thừa xấu hổ, trong lòng căm tức, đều do đám Thiên Cung Môn kia: “Nếu như không phải do Thiên Cung Môn cố tình giấu diếm, chúng ta cũng không bị thương như vậy?” “Người của Thiên Cung Môn ư?” Sát ý trong lòng Lữ Thiều Khanh lại thêm vài phần, hắn còn chưa kịp hỏi thêm điều gì, bỗng nhiên có tiếng cười lớn vang lên, sau đây hai bóng người xuất hiện. Một già với một trung niên, khí tức mạnh mẽ ngút trời, như muốn nuốt trọn sông núi. Sau khi hai người xuất hiện, lập tức đem lại cảm giác áp lực nặng nề cho nơi đây. Hai người Úc Linh và Mạnh Tiêu ở Kết Đan kỳ cảm nhận được khí tức của hai kẻ này, sắp mặt liền tái nhợt, hô hấp khó khăn. Còn về Tiêu Y mới chỉ Trúc Cơ kỳ thì lại càng chật vật. Hai chân run rẩy, cổ họng khô khốc, cứ như có một ngọn núi lớn đang đè trên lưng nàng ta.

Chương 584 - Đối phó với Ma tộc là trách nhiệm của mọi người

Chương 584: Đối phó với Ma tộc là trách nhiệm của mọi người (tt)“Hừ!“Thiền Thừa hừ lạnh, bước lên một bước, triệt áp lực mạnh mẽ của hai người kia: “Thiên Cung Môn các người lão xược quá rồi đây.“Thiền Thừa nổi trận lôi đình, hôm nay suýt thì bị bọn họ gài bẫy, bây giờ còn định ra đòn phủ đầu với đồ đệ của mình hả?Nếu như có thể, Thiền Thừa muốn giết chết hai tên này.Ung Y cũng tiến lên một bước, khí tức mạnh mẽ dội ngược lại, hướng về hai Nguyên Anh của Thiên Cung Môn: “Thật sự cho rằng chúng ta dễ bắt nạt hay sao?““Cổ Tu, Cổ Cảnh Thước, tốt nhất cha con các ngươi hay cho chúng ta một lời giải thích, nếu không đừng trách chúng ta không khách sáo.“Cổ Tu, chương lão Thiên Cung Môn, Nguyên Anh tầng sáu.Cổ Cảnh Thước, chương lão Thiên Cung Môn, Nguyên Anh tầng một.Hai người là cha con, ở trong Thiên Cung Môn quyền cao chức trọng.Lần này cũng là Cổ Tu dẫn đội phụ trách ngăn cản Ma tộc ở đây.Đối diện với Ung Y đang nổi giận, hai người Cổ Tu và Cổ Cảnh Thước liên thủ, chặn lại áp lực mạnh mẽ của Ung Y.Cổ Cảnh Thước chỉ có Nguyên Anh tầng một nhưng khi đối mặt với Ung Y lại chẳng hề lo lắng, hắn ta mỉm cười, nói: “Ung Y tiên bối chớ có tức giận, chúng ta cũng không ngờ tên Ma tộc mạnh nhất là Thôi Chương Uyên lại đột nhiên ra tay.““Nhắc tới thì cũng do chúng ta sơ sót.““Cho nên lần này cha con chúng ta đặc biệt tới đây xin lỗi mọi người.“Tuy nói như vậy, nhưng tất cả những người có mặt tại đây đều không cảm nhận được giọng điệu nên có khi nói xin lỗi.Ngược lại là thái độ vênh váo hung hăng, cao cao tại thượng.Dưới hàng lông mày hoa râm của Cổ Tu là đôi mắt ác liệt như mắt ưng: “Hai vị huynh đệ, cũng coi như đã có kinh nghiệm giao thủ với bọn chúng, mong các vị tiếp tục cố gắng, triệt để đánh bại lão ta.“Đây mới là mục đích thật sự của bọn họ.Đến đây chủ yếu là lo Thiền Thừa với Ung Y sợ rồi, không định tiếp tục ở chỗ này giúp đỡ mà lựa chọn bỏ chạy.Thiền Thừa khó chịu, trong lòng nổi giận, các ngươi không lên, còn muốn để chúng ta tiếp tục lên?“Thật ngại quá.” Thiền Thừa

lạnh lùng đáp: “Bọn ta giúp các ngươi cũng đủ nhiều rồi, đã đến lúc rời khỏi đây.” Cỗ Cảnh Thước bật cười, ánh mắt quét qua đám người Lữ Thiếu Khanh đứng bên cạnh Thiệu Thừa: “Ma tộc chưa diệt, chỉ sợ đến lúc đó sẽ gặp nguy hiểm trên đường.” “Đạo huynh, thực lực của ngươi thì không vấn đề gì, nhưng đồ đệ của ngươi có thể chịu nổi tấn công của Ma tộc không?” Cỗ Tu cũng thản nhiên nói: “Vì đại nghĩa của Nhân tộc, vẫn mong hai vị chó nên tức giận.” Uy hiếp, uy hiếp trắng trợn. Lây đồ đệ ra uy hiếp sư phụ, để sư phụ tiếp tục ở đây giúp đỡ. Lửa giận trong lòng Thiệu Thừa lập tức bốc lên, Ung Y cũng vậy, có xúc động muốn đánh chết hai kẻ vô liêm sỉ này ngay tại đây. Thiệu Thừa lạnh giọng: “Ngươi đang uy hiếp ta?” Cỗ Cảnh Thước cười phủ nhận: “Không dám, nào dám uy hiếp đạo huynh chứ, chẳng qua ta có gì nói đấy mà thôi.” Tiêu Y rất muốn chửi người, hai tên chó má. Trông dáng vẻ của các ngươi là biết những ngày sư phụ ở đây chẳng tốt lành gì. Ta liên lụy sư phụ rồi. Trong lòng Tiêu Y có vài phần buồn bã. Ngay lúc này, trước mắt nàng tối sầm, Lữ Thiếu Khanh bước ra. Trong lòng Tiêu Y phần chân, đứng, nhị sư huynh ở đây, nhị sư huynh chắc chắn sẽ khiến đám người Thiên Cung Môn hối hận. Lữ Thiếu Khanh đứng ra, chấp tay hành lễ với Cỗ Tu và Cỗ Cảnh Thước: “Hai vị tiên bối, đối phó với Ma tộc là trách nhiệm của mọi người.” “Hai vị cứ yên tâm, ta với sư phụ ở đây nhất định sẽ dốc hết toàn lực đối phó với Ma tộc, tranh thủ sớm đánh bại bọn chúng, trả lại sự bình yên cho mọi người.” Lời của Lữ Thiếu Khanh khiến tất cả những người có mặt đều ngẩn ra. Tiểu tử này bị sợ quá hay là không có đầu óc vậy? Đã nói rõ là để sư phụ tiếp tục bỏ sức, thậm chí là làm pháo hôi nhưng tiểu tử ngươi vẫn đồng ý? Đây là lần đầu tiên hai cha con Cỗ Tu và Cỗ Cảnh Thước gặp phải người như vậy, trong lúc nhất thời hơi không phản ứng kịp. Trên đời này có kẻ không có đầu óc đến thế sao? Cách đó không xa, có hai bóng người đang quan sát phía bên này. Một bóng dáng cường tráng cao lớn, thậm chí không thua kém gì ma tộc, bạch y tung bay, như công tử ôn ngọc. Đó chính là Đại sư huynh Thiên Cung môn Triều Khải và Nhị sư huynh Phong Quan Ngọc. Phong Quan Ngọc nhìn thấy hành vi của Lữ Thiếu Khanh thì không kìm được cười nhạo một tiếng, lắc đầu, ngữ khí khinh thường: “Đồ hèn nhát.” Sư phụ bị người ta ép đến mức này mà còn nói như vậy, đây không phải là đang tát vào

mặt sư phụ sao?Loại người này khi đối mặt với sống chết chắc là sẽ bán đứng sư phụ trước tiên.Triều Khải cũng xem thường Lữ Thiếu Khanh: “Hạng người vô năng nhu nhược.”Sau đó hắn ta quay người đi, rời khỏi nơi này không quay đầu lại: “Nhìn mà chướng mắt.”Ngay cả Ung Y cũng coi thường Lữ Thiếu Khanh, tiểu tử này quá khôn kiếp.Sư phụ ngươi đã bày tỏ suy nghĩ của mình mà ngươi còn bày tỏ phản đối, đây là việc đồ đệ nên làm sao?Hừ, tiểu tử hèn nhát, đừng mong làm con rể đồ đệ của ta.Nhưng mà, điều khiến mọi người thấy kỳ lạ là, cho dù hay Thiều Thừa hay Tiêu Y đều không bày tỏ phản đối, thậm chí còn không tức giận.Thiều Thừa cũng đang trầm mặc, dùng hành động này để bày tỏ ông ta ủng hộ Lữ Thiếu Khanh.Ung Y cảm thấy kỳ lạ, chẳng lẽ Thiều huynh bị chọc tức đến mức nói không thành lời?Cổ Tu và Cổ Cảnh Thước trong lòng cười lạnh, tiểu tử này coi như hiểu chuyện.Cổ Tu nói với Thiều Thừa và Ung Y: “Hai vị tạm thời nghỉ ngơi đi, vì đại nghĩa nhân tộc, đến lúc đó sẽ đi quyết chiến với ma tộc một trận.”Hai cha con Cổ Tu rời đi.Ung Y không kìm được nữa, lão hỏi Thiều Thừa: “Thiều huynh, huynh định làm gì?”Thiều Thừa lắc đầu, ta cũng không biết, hết thấy đều nghe theo đồ đệ mình, ông ta hỏi Lữ Thiếu Khanh: “Thiếu Khanh, con định làm gì?”Lữ Thiếu Khanh cười hắc hắc: “Con cũng không biết nữa, con phải đi xem thử mới được.”

Chương 585 - Đồ đệ có vấn đề

Chương 585: Đồ đệ có vấn đề
Ung Y nhìn dáng vẻ Lữ Thiệu Khanh, nhíu mày, nhin không được quát: “Tiểu tử, ngươi biết ma tộc lợi hại như thế nào không? Bớt ở đây hihi haha đi, đối đầu với ma tộc, chết rồi sẽ không ai cứu ngươi đâu.” Đồ đệ mình chắc chắn bị tiểu tử ngươi lừa rồi, tiểu tử ngươi sao có thể giết được ma tộc chứ? Giờ Ung Y càng thêm không vừa mắt với Lữ Thiệu Khanh, nếu đồ đệ mình là như vậy chắc chắn mình đã đánh chết hắn rồi. Lữ Thiệu Khanh khoát khoát tay: “Có Ung tiên bối người ở đây thì không cần phải lo lắng.” Sau đó Lữ Thiệu Khanh nói với Thiệu Thừa: “Sư phụ, con đi xem thử.” Nói xong, hắn liền rời khỏi nơi này. Ung Y càng thêm bất mãn, thái độ gì vậy chứ? Coi ta là cái đui lớn để dựa vào à? Có tin cái đui lớn ta đây sẽ giẫm người chết trước tiên không? Ung Y không kìm được nói với Thiệu Thừa: “Thiệu huynh, đồ đệ này của huynh có vấn đề, huynh phải quản giáo thật kỹ đấy. Ừm, không nghe lời thì đánh hắn, nói không chừng, hắn thích ăn đòn đấy.” Nếu có thể, ta có thể giúp ngươi thu thập hắn một phen. Hừ, dám có ý định với đồ đệ ta, chán sống rồi. Ung Y cảm thấy chắc chắn đồ đệ của mình đã bị vài câu ngọt ngào của Lữ Thiệu Khanh dụ dỗ. Chắc chắn nguyên nhân không phải là do đồ đệ mình. Úc Linh này giờ không nói gì, trong lòng vô cùng đồng ý. Tên khốn kiếp kia đúng là thích ăn đòn. Trong lòng Thiệu Thừa thở dài, ta cũng muốn vậy, nhưng ta hữu tâm vô lực. Không ai giúp đỡ, ta đã không thể khống chế được tiểu tử này. Nhưng mà, trước mặt người ngoài, Thiệu Thừa vẫn ủng hộ đồ đệ: “Ung huynh yên tâm đi, đồ nhi này của ta mặc dù nói chuyện dễ chọc giận người khác nhưng trên thực tế xưa nay hắn làm việc chưa từng khiến người ta thất vọng.” Chuyện gì vậy? Ung Y nháy mắt mấy cái, sao giọng điệu của ngươi có vài phần kiêu ngạo vậy? Người không sao đấy chứ, đồ đệ ngươi vẫn luôn như vậy à? Mạnh Tiêu cũng kéo Tiêu Y: “Tiểu Y muội muội, tên này vẫn luôn như vậy à?” Sau khi nàng ta tới đây mới phát hiện tên này ngay cả nói chuyện với sư phụ cũng khiến người ta bực mình như vậy, hắn không sợ làm sư phụ mình tức chết sao? Tiêu Y

thấy sư đồ Ung Y có cảm giác kinh ngạc đối với Nhị sư huynh mình thì trong lòng vui vẻ, mấy người các vị không thể nhìn thấu được Nhị sư huynh của ta đâu, không hiểu rõ được Nhị sư huynh của ta đâu. Tiêu Y cười khi khi không ngừng, trên mặt mang theo nụ cười vui vẻ: “Đúng vậy, Nhị sư huynh vẫn luôn như vậy. Yên tâm đi, Nhị sư huynh hẳn rất lợi hại, hẳn nói phải ở lại đây đối phó với ma tộc thì ma tộc bọn hắn chết chắc rồi.” Ung Y nhú mày, tiểu nha đầu này cười lên trông khá giống với tiểu tử kia, không phải cũng học theo thói xấu rồi đấy chứ? Thiều huynh cũng mặc kệ không quản sao? Ung Y không hề đồng ý với lời của Tiêu Y, mấy người trẻ tuổi các người vẫn chưa hiểu rõ về sự lợi hại của ma tộc đâu. Ung Y hừ một tiếng, ngữ khí ngưng trọng, khuyên bảo đám người: “Các người đừng tưởng rằng ma tộc trước kia là nhân loại thì cũng sẽ giống như chúng ta. Ma tộc nhục thể cường đại, vô địch trong cùng cảnh giới.” Nghĩ đến chuyện ngày hôm nay, sắc mặt Ung Y khá khó coi. Thị vệ trưởng ma tộc Thôi Chương Uyển còn mạnh hơn lão vào phần, chưa đến một trăm hiệp mà lão đã bị thương. Nếu không phải đối phương kiêng kị, không dám tùy tiện đuổi theo đến đây thì lão sẽ càng thêm nguy hiểm. Nhưng lời này với hai người Tiêu Y và Mạnh Tiêu mà nói không hề có hiệu quả gì. Dù sao thì bên cạnh còn có một ma tộc, trước đó còn cùng xưng tỷ muội với ma tộc này. Thế nên bọn họ không có cảm giác trực tiếp về sự nguy hiểm của ma tộc. Ung Y nghiêm khắc căn dặn ma tộc: “Ở đây, không được đi về phía trước nếu không đừng trách ta đánh con.” Tiêu Y nháy mắt mấy cái, cuối cùng đã biết vì sao Mạnh Tiêu hờchợt lại thích đánh người. Hóa ra đây cũng là do sư phụ dạy nàng ấy. Mạnh Tiêu bĩu môi: “Sư phụ, con muốn xem thử ma tộc như thế nào.” Ánh mắt nàng ta rơi lên người Úc Linh, có phải ma tộc nào cũng giống như thế này không. Trong lòng Úc Linh căng thẳng không thôi. Nàng ta sợ ma tộc sẽ vạch trần thân phận nàng ta, ở đây có hai Nguyên Anh kỳ, mỗi người một hơi thở cũng có thể nghiền xương nàng ta thành tro. Mạnh Tiêu không vạch trần thân phận Úc Linh mà chỉ nũng nịu với Ung Y, muốn được mau chóng đi xem dáng vẻ ma tộc. Tiêu Y cũng rất muốn đi xem những ma tộc khác. Đã đến đây rồi mà không được tận mắt nhìn thấy ma tộc trước đó chỉ tồn tại trong ghi chép điển tịch thì nàng ta thật sự không cam lòng. Ung Y quát: “Có phải muốn ta đánh con rồi không?” Thiều Thừa cũng

quát lên với đồ đệ mình: “Bản thân con thực lực gì con tự biết, đừng làm loạn. Con tưởng con là hai vị sư huynh sao?” Trong ba đồ đệ, duy chỉ có đồ đệ này thực lực yếu nhất. Thiều Thừa hơi hối hận vì đã đưa Tiêu Y ra ngoài. Bên Lữ Thiều Khanh sau khi rời khỏi Thiên Cung môn thì đi thẳng đến tiền tuyến ma tộc. Hai bên cách xa nhau vạn dặm, đối với Nguyên Anh kỳ mà nói chỉ vài hơi thở là có thể tới nơi. Sau khi Lữ Thiều Khanh tới đây, nhìn thấy cảnh tượng trước mặt thì không kìm được thán thì: “Thiên tân vạn khổ truyền tông tới nơi này chỉ để làm rùa đen rứt đầu sao?” Ở chỗ này, trong phương viên vạn dặm đã bị trận pháp lít nha lít nhí bao phủ, trùm lấy tuyến tông trận của ma tộc bên trong. Có trận pháp phòng ngự, có trận pháp công kích, có trận pháp mê hoặc tâm trí, che giấu hành tung, có trận pháp ngăn cách linh thức, thần thức, to có nhỏ có, không chỉ có một cái cứ như mai rùa rắn chắc.

Chương 586 - Rác rưởi thì không có tư cách biết tên của ta

Chương 586: Rác rưởi thì không có tư cách biết tên của ta Với ánh mắt Lữ Thiếu Khanh vừa liếc mắt nhìn đã biết trận pháp nơi này như thế nào. Nó dung mấy trận pháp cao cấp làm hạch tâm, liên kết lại với nhau rồi dựa vào trận pháp phẩm cấp thấp để tạo ra mai rùa trước mặt này. Quang mang trận pháp lấp lóe tản mát ra khí tức khiến người ta sợ hãi. Đừng thấy phẩm cấp trận pháp đều rất thấp, chỉ là nhất phẩm, nhị phẩm. Chúng đều có thể phụ trợ trận pháp cấp cao, để trận pháp cấp cao phát huy được hiệu quả cường đại hơn. Trận pháp như thế, cho dù là đại sư trận pháp đến cũng không thể phá được trong thời gian ngắn. Phá hỏng trận pháp thì đơn giản nhưng uy lực phản phệ dẫn tới chẳng khác gì uy lực tất cả trận pháp nơi này cộng lại. Cho dù là một Hóa Thần cũng chẳng được lợi ích gì. Lữ Thiếu Khanh nhìn trận pháp ở đây thì liền hiểu vì sao người Thiên Cung môn không muốn để người của mình đến lay chuyển. Trận pháp nơi này rất nhiều, lít nha lít nhít, cưỡng ép phá vỡ, sẽ tổn thất nặng nề. Hơn nữa đối phương cũng sẽ không đứng yên nhìn trận pháp bị phá hư. Ma tộc cường hãn phối hợp thêm trận pháp sẽ chỉ làm tu sĩ nhân loại tử thương vô số. Nếu như đây cũng là thủ bút của Thánh chủ thì chỉ có thể nói Thánh chủ quá đáng sợ. Lữ Thiếu Khanh lắc đầu, có mấy phần kỳ quái, thấp giọng tự nói: “Ma tộc đang chờ viện binh, Thiên Cung môn không thể không biết điểm này. Bọn hấn định làm gì vậy? Để mặc ma tộc phát triển lớn mạnh ở đây thì có lợi gì cho bọn hấn?” Úc Linh từng nói, thứ ma tộc thiếu nhất là thời gian. Ma tộc làm rùa đen ở đây chứng tỏ là đang toàn lực thủ hộ truyền tông trận chờ đưa người ma tộc đầu bên kia tới. Lữ Thiếu Khanh không tin Thiên Cung môn không biết, đoán cũng có thể đoán ra. Nhưng Lữ Thiếu Khanh vẫn không hiểu, vì sao người của Thiên Cung môn trông không hề sốt ruột chút nào. Bọn hấn chỉ ở đây giờ cao lá cờ đại nghĩa nhân tộc, hiệu triệu thêm nhiều người tới đối phó ma tộc, bọn hấn cũng chỉ làm rùa đen để bảo tồn thực lực. “Không thể nào hiểu được, trong chuyện này chắc chắn có ẩn tình gì đó.” Lữ

Thiếu Khanh sờ cằm, âm thầm suy đoán: “Hơn nữa làm như vậy chắc chắn với Thiên Cung môn mà nói là một chuyện tốt, lợi nhiều hơn hại.” Nơi này trên thực tế cũng được coi là địa bàn của Thiên Cung môn, ma tộc xuất hiện ở đây, nếu như không phải lợi nhiều hơn hại, Thiên Cung môn chắc chắn sẽ không làm như vậy. “Hay là muốn xua hổ nuốt sói, để ma tộc diệt môn phái khác?” “Không đúng, làm như vậy, thực lực ma tộc sẽ càng ngày càng mạnh, đến lúc đó bản thân Thiên Cung môn cũng khó mà đảm bảo chứ đừng nói đứng phía sau chiếm tiện nghi.” “Được rồi, không nghĩ nữa, dù sao không để Thiên Cung môn được toại nguyện là được.” Lữ Thiếu Khanh cười lạnh, bất kể Thiên Cung môn có ý định gì, hắn chỉ cần để ma tộc và Thiên Cung môn đánh nhau ở đây là được. “Nhưng mà ngoài chuyện này thì phải diệt trừ hai ma tộc am hiểu trận pháp kia mới được.” Theo tình báo Úc Linh cung cấp cho hắn, trong bảy ma tộc, đáng để hắn coi trọng chỉ có ba người. Một là thị vệ trưởng mạnh nhất, Thôi Chương Uyển, Nguyên Anh kỳ tầng chín được xưng là đệ nhất Nguyên Anh ma tộc. Sau đó còn có hai người, hơn nữa hai người này còn là tỷ đệ. Tỷ tỷ Khu Tình, Nguyên Anh kỳ tầng bốn. Đệ đệ Khu Minh, Nguyên Anh kỳ tầng hai. Lữ Thiếu Khanh không để ý đến thực lực cảnh giới của hai tỷ đệ này mà để ý tạo nghệ trận pháp của bọn hắn. Khu Tình là tông sư trận pháp, Khu Minh là đại sư trận pháp. Mai rùa lần này chính là do có hai người bọn hắn ở đây chủ trì mới giúp trận pháp vững như thành đồng, cũng khiến cho tu sĩ bên nhân tộc tử thương thảm trọng. Lữ Thiếu Khanh dự định giết hai ma tộc này trước rồi mới tiến hành kế hoạch của mình. Nếu có hai ma tộc am hiểu trận pháp tồn tại, kế hoạch của hắn khó mà áp dụng, cũng dễ dàng xảy ra biến cố. Còn về các ma tộc khác, mặc dù có thực lực mạnh hơn hắn, nhưng hắn không sợ, đánh không lại chẳng lẽ ta không chạy được sao? “Đi vào trong xem thử đã.” Lữ Thiếu Khanh thân ảnh chớp động, biến mất ngay tại chỗ, đợi sau khi hắn xuất hiện thì đã đi đến trước đại trận rồi. Lữ Thiếu Khanh nhìn đại trận tản ra nguy hiểm thì mỉm cười, vung tay với trận pháp, linh lực khổng lồ mãnh liệt tuôn ra. Lúc này trận pháp trong phạm vi vài dặm đều biến mất. Tiếp theo, ở phía xa, một cỗ khí tức cường đại phóng lên tận trời. Khí tức những tu sĩ Kết Đan kỳ ở nơi xa kia cũng phóng lên tận trời, bay thẳng tới nơi này. “Ai?” Một tiếng gầm thét, một người thuần di xuất hiện ở

đây. Một nam nhân chừng ba mươi tuổi, toàn thân tản ra khí tức âm lãnh, cơ thể cao lớn đứng trước mặt Lữ Thiếu Khanh như một tòa núi nhỏ. “Nhân tộc, ngươi đang tìm cái chết!” Lữ Thiếu Khanh thần sắc tự nhiên, chỉ vào ma tộc, hần giọng nói nhẹ nhàng, hỏi: “Ngươi là ai?” “Hừ, một nhân tộc như ngươi cũng xứng để biết tên ta?” Người tới sát ý trùng thiên, hét lớn một tiếng: “Đi chết đi.” Sau khi nói xong, trực tiếp xuất thủ với Lữ Thiếu Khanh, cơ thể to lớn như một con trâu điên bay thẳng về phía Lữ Thiếu Khanh. Đây là cách đánh nhất quán của ma tộc, tu sĩ nhân tộc không quá coi trọng nhục thể. Ma tộc nhục thân cường hãn, cận chiến có thể chiếm được tiện nghi rất lớn. Đây cũng là nguyên nhân tại sao khi cảnh giới ngang nhau tu sĩ nhân tộc không bằng tu sĩ ma tộc. Vị Nguyên Anh kỳ ma tộc này cũng ôm suy nghĩ như vậy, một tu sĩ nhân tộc có thể phá hư trận pháp, bất kể thực lực như thế nào, giết chắc chắn không sai. Nhưng lần này hần ta lại nghĩ sai rồi. Người đứng trước mặt hần ta, nhục thân thậm chí còn mạnh hơn ma tộc như hần ta. Hần ta đánh ra một quyền, Lữ Thiếu Khanh cũng duỗi ra một quyền, đôi đầu trực diện với hần ta. “Ầm!” Một tiếng vang thật lớn, một cỗ khí lãng cường đại ầm ầm bộc phát, uy lực cường đại khiến những tu sĩ Kết Đan kỳ xông tới như gặp phải trọng kích, phun ra từng ngụm máu tươi, bay ngược ra, trọng thương không dậy nổi. Từ đó có thể thấy rõ uy lực của Nguyên Anh kỳ.

Chương 587 - Rác rưởi thì không có tư cách biết tên của ta

Chương 587: Rác rưởi thì không có tư cách biết tên của ta “Người!” Về mặt nam nhân ma tộc đại biến, bay ngược mấy trượng, hắn ta cảm nhận được sức mạnh mạnh mẽ hơn hắn ta. Hắn ta nuốt ngụm máu tươi sắp phun ra xuống, nghi ngờ nhìn Lữ Thiệu Khanh, trong lúc nhất thời không dám hành động lung tung. Thậm chí hắn ta nghi ngờ không biết người trước mặt có phải ma tộc không. Hắn có sức mạnh còn mạnh hơn cả hắn ta. “Giờ, ta có thể biết tên người chưa?” Lữ Thiệu Khanh nở nụ cười, trong mắt nam nhân ma tộc thì nụ cười này vô cùng kinh khủng. “Thánh tộc, Hình Tác.” Đối mặt với Lữ Thiệu Khanh, nam nhân ma tộc không thể không báo lên tên của mình: “Người là ai?” Nhân tộc trước mặt này có tư cách để biết được tên của hắn ta. Lữ Thiệu Khanh có chút thất vọng, lạnh lùng hừ một tiếng: “Rác rưởi không có tư cách biết đến tên của ta.” Sau đó liền biến mất khỏi nơi này. Hình Tác là Nguyên Anh kỳ cảnh giới tầng sáu, không dễ đánh bại cũng không dễ dàng giết hắn ta. Nếu như tên trước mặt là một trong hai tỷ đệ họ Khu, hắn sẽ lập tức xuất thủ. Lữ Thiệu Khanh khiến Hình Tác tức giận đến mức tam thi thần muốn nổ tung, khôn kiếp, khinh người quá đáng. Lúc hắn ta định động thủ, Lữ Thiệu Khanh đã biến mất không thấy tăm tích, khiến hắn ta đứng yên tại chỗ điên cuồng, gào thét, như một con hổ bị chọc tức nhưng lại không cách nào phát tiết. “Hình đại nhân, người đang làm gì vậy?” Một thanh niên trẻ hơn Hình Tác vài tuổi, thân hình nhỏ bé hơn, khéo miệng mang theo nụ cười lạnh xuất hiện bên cạnh Hình Tác. Hình Tác nhìn người tới, vẻ mặt khó chịu rống lên một tiếng: “Khu Minh, trận pháp này của người có ổn không?” Người tới chính là Khu Minh. Khu Minh nghe vậy sắc mặt trở nên rất khó coi, vẻ mặt lo lắng như mây đen trên trời, đôi mắt hẹp dài nhìn chằm chằm Hình Tác: “Hình đại nhân, lời này của người là có ý gì?” Lại dám chất vấn tạo nghệ trận pháp của ta? Lúc này Khu Minh lòng dạ hẹp hòi đang thâm ghi hận lên Hình Tác. Hình Tác chỉ vào trận pháp sau lưng, hừ một tiếng: “Tự người đi xem đi.” Trận pháp

lại có một khu vực đều bị phá huỷ, từ xa nhìn sang như một lỗ hổng khổng lồ. Tim Khu Minh giật thót một cái: “Là ai làm?” Hóa Thân không giấu diếm, nói lại chi tiết: “Một nhân loại, nhân loại thực lực không kém.” “Sao có thể như vậy được?” Khu Minh không tin, hắn ta lại hỏi: “Người đâu? Người đã giết chưa?” Nhớ đến hình ảnh phần mộ của Hình Tác ban nãy, Khu Minh cười lạnh một tiếng: “Không phải người để hắn đi mất rồi đấy chứ?” Tu sĩ nhân loại hiểu trận pháp cũng là điều ma tộc kiêng kỵ nhất, nhất định phải giết. Nếu không để phá hủy đại trận, đến lúc đó tu sĩ nhân loại giết đến, mấy người bọn hắn tuy mạnh nhưng nhân số chung quy vẫn ở thế yếu. Hình Tác không lên tiếng, vẻ mặt đã nói rõ hết thảy. Khu Minh âm dương quái khí, ban nãy còn dám chê cười trận pháp hắn ta không được, giờ lại cho hắn ta cơ hội à? “Thực lực của người cũng không có gì đặc biệt nhỉ, chỉ là một nhân loại mà cũng có thể để hắn chạy trốn?” Hình Tác hừ lạnh một tiếng, dù sao cũng đã để người ta chạy trốn mất nên mặt mũi cũng không dễ nhìn. Nhưng thực lực Lữ Thiếu Khanh thật sự là rất mạnh, trong lúc nhất thời hắn ta không kịp phản ứng để hắn chạy mất. Hắn ta khuyên bảo Khu Minh: “Đừng coi thường hắn, thực lực của hắn mạnh hơn người nhiều.” Khu Minh chẳng qua chỉ là Nguyên Anh kỳ tầng hai, Hình Tác mạnh hơn hắn ta, Hình Tác cảm thấy Khu Minh gặp phải người kia, Hình Tác không cho rằng Khu Minh có thể đánh thắng được. Khu Minh như nghe thấy câu chuyện cực kỳ buồn cười: “Tu sĩ nhân tộc có thể mạnh được chừng nào chứ? Đừng nói cùng cảnh giới, cho dù cảnh giới có mạnh hơn ta vài cấp ta cũng không sợ.” Đánh không lại, ta không chống đỡ được một thời gian sao? Cho dù là Nguyên Anh kỳ tầng chín hắn ta cũng không sợ. Đây chính là sự tự tin của người Thánh tộc. Khu Minh khinh bỉ Hình Tác: “Không phải người để hắn chạy trốn, cảm thấy mất mặt nên cố ý khoa trương thực lực của hắn đấy chứ?” Giờ Hình Tác có nói gì cũng vô ích, kẻ địch chạy trốn chính là chạy trốn, hắn ta nói nhiều cũng chỉ khiến người ta tưởng rằng đang giải thích. Thánh tộc chưa từng ủng hộ những lời giải thích. “Người tu bỏ nơi này đi rồi hẵng nói.” Hình Tác không muốn đứng ở đây nữa, tên này thực sự rất khó khiến người ta thích được. “Nếu trận pháp xảy ra vấn đề, tự người đi giải thích với Thị vệ trưởng, Thánh chủ đi.” Khu Minh cười lạnh: “Tự người cũng đi giải thích với Thị vệ trưởng vì sao lại

để một kẻ địch hiểu trận pháp bỏ chạy đi.”“Hừ!”Hình Tác hừ lạnh một tiếng rồi biến mất khỏi chỗ này.Khu Minh thấy Hình Tác bỏ đi trong lòng đắc ý, tiểu tử, đấu với ta à?Cho dù thực lực của người mạnh hơn ta thì đã sao chứ?Khu Minh nhìn đại trận bị phá hư, nụ cười biến mất, không thể không bắt đầu tu bổ trận pháp.Rất nhanh, có người biết tin chạy tới.Một nữ nhân làn da ngăm đen, tóc dài phát phối, khuôn mặt giống Khu Minh vài phần xuất hiện.Nàng ta từ đằng xa phiêu nhiên lướt tới nơi này.Ánh mắt của nàng ta cũng hẹp dài, lộ ra sự lạnh lùng như một tòa băng sơn vạn năm, cái cằm nhọn tạo cho người ta một loại áp lực cường đại.Khu Minh thấy người tới vội vàng dừng lại, hành lễ với nữ tử: “Tỷ tỷ.”Nữ nhân mặt lộ vẻ không vui, hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lạnh đi mấy phần.Khu Minh vội vàng thay đổi cách xưng hô: “Khu đại nhân.”Nữ nhân chính là tỷ tỷ của Khu Minh, Khu Tinh. Cho dù là thực lực hay tạo nghệ trận pháp đều mạnh hơn Khu Minh.Nàng ta nhìn lướt qua chung quanh, chậm rãi mở miệng: “Chuyện gì xảy ra?”Giọng nói cũng vô cùng lạnh lẽo, âm thanh phát ra như hàn băng trộn lẫn bột phấn khiến lòng người ta lạnh run.Trên thực tế Khu Minh cũng không rõ lắm, chỉ có thể nói có người đột nhiên phá hủy đại trận.Về phần là người phương nào, hẳn cũng không biết rõ.

Chương 588 - Rác rưởi thì không có tư cách biết tên của ta

Chương 588: Rác rưởi thì không có tư cách biết tên của ta (tt)“Một nhân loại trẻ tuổi?” Khu Tình nghe vậy mặt lộ vẻ không vui, thậm chí còn có mấy phần không tin: “Trẻ chừng nào? Trẻ hơn người không?”“Người còn chưa thể làm được thế này, nhân loại có thể làm được?”Hiện tại Khu Minh chưa đến ba mươi tuổi, đã tính trẻ, cũng rất có thiên phú.Nhưng cho dù như vậy Khu Minh hẳn ta cũng chỉ là đại sư trận pháp chứ không phải tông sư.Thiên tài Thánh tộc còn không làm được, nhân tộc có dạng thiên tài này?”Khu Tình lạnh lùng nói: “Chắc chắn còn có những kẻ khác cùng làm nếu không không thể phá hỏng được lớn như vậy.”Khu Minh vô cùng tin phục phán đoán của tỷ tỷ mình, gật mạnh đầu bày tỏ đồng ý: “Không sai, hẳn là phải có vài người mới đúng. Thế mà Hình Tác nói chỉ có một người, hơn nữa thực lực còn mạnh hơn hẳn.”“Đây không phải đang nói đùa sao?”“Hẳn tưởng trong nhân tộc cũng có người có thể so với Thánh tử sao?”Khu Tình từ chối ý kiến về lời của đệ đệ mình, nàng ta cũng không tin một người trẻ tuổi sẽ cường đại đến mức này.Tuy nhiên dù sao cũng là tỷ tỷ, nàng ta không thể tự đại như Khu Minh mà chỉ nhắc nhở một câu: “Bản thân chú ý cẩn thận một chút, một khi gặp phải kẻ địch không bình thường phải lập tức phát tín hiệu.”Khu Minh cười haha: “Yên tâm đi, nơi này của chúng ta lớn bao nhiêu chứ? Kẻ địch dám đến hất xì một cái cũng nghe được.”Nơi này chỉ vài vạn dặm, mặc dù cảnh giới Nguyên Anh kỳ đang bế quan nhưng một khi có động tĩnh gì lớn có thể lập tức tới ngay.Khu Tình gật đầu, đây đúng là sự thật, nàng ta không nói thêm gì cùng đệ đệ tu bổ trận pháp.Khu Minh lại nói: “Khu đại nhân, để ta làm được rồi.”Khu Tình nhìn hẳn ta một cái khiến Khu Minh không kìm được cúi đầu xuống thì mới lạnh lùng nói: “Đây không phải chuyện của cá nhân ngươi, nếu xảy ra chú sơ suất, người chết không sao nhưng liên lụy bộ tộc, người chết không có gì đáng tiếc.”Có Khu Tình gia nhập, trận pháp ở đây nhanh chóng được tu bổ.Sau khi Khu Tình rời đi Khu Minh mới thở phào.Hắn ta thoáng nhìn qua

nơi này, lạnh lùng nói: “Hừ, tốt nhất đừng để cho ta biết ngươi là ai, nếu không ta nhất định sẽ làm thịt ngươi.” Khu Minh vừa rồi đi chưa được mấy bước bỗng nhiên cảm nhận được trận pháp sau lưng bỗng nhiên lại xuất hiện vấn đề. Hắn ta không nói hai lời, trong nháy mắt trở về, thấy một thiếu niên đang đứng đấy cười hiếp mắt. Còn trận pháp ở đây thì đã mất đi hiệu lực, giống như vừa rồi để lộ một cái lỗ hổng cực lớn. “Nhân loại đáng chết.” Khu Minh giận dữ, ngươi cho rằng đại trận không cần tu bổ sao? Lữ Thiếu Khanh không vội, ngược lại còn cười hỏi hắn ta: “Ngươi là Khu Minh?” Khu Minh đã nổi giận đùng đùng, hét lớn một tiếng: “Chính là gia gia ngươi đây, nhận lấy cái chết đi.” Nhưng trả lời hắn ta lại là một vòng kiếm quang. Khu Minh nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh dám xuất thủ về phía hắn thì vô cùng giận dữ, nhưng một khắc sau, sắc mặt của hắn ta chuyển từ phần nộ sang hoảng sợ. “Ngươi, ngươi...” Một kiếm này trông có vẻ rất bình thường nhưng lại ẩn chứa khí tức khiến Khu Minh run sợ. Nó còn kinh khủng hơn khí tức của phụ thân hắn ta. Đối mặt một kiếm này, Khu Minh cảm thấy hắn ta như phạm nhân đang đối mặt với một hung thú vực sâu. Khu Minh không hề có chút ý định phản kháng, hắn ta không nói hai lời, xoay người bỏ chạy. Hắn ta đã bỏ qua mất một chuyện. Trong số những người cùng cảnh giới, Lữ Thiếu Khanh chỉ không đánh lại một mình Kế Ngôn. Những người khác, cho dù là ma tộc hay nhân tộc cũng sẽ không phải đối thủ của Lữ Thiếu Khanh. Thực lực của Khu Minh không bằng Lữ Thiếu Khanh. Cộng thêm Lữ Thiếu Khanh mang theo ý định chắc chắn phải giết chết hắn ta nên vừa ra tay đã tung ra chiêu thứ hai trong Ly Hỏa Kiếm quyết. Kiếm ý đen trắng hóa thành hỏa diễm đầy trời, mỗi một đóa hỏa diễm như một vì sao trên trời bắn ra, ẩn chứa khí tức hủy diệt, uy lực kiếm ý đen trắng càng tăng một bậc. Đối mặt với công kích, Khu Minh chống cự chính diện có lẽ sẽ khiến Lữ Thiếu Khanh hơi khó giải quyết, nhưng hắn ta lại xoay người bỏ chạy khiến Lữ Thiếu Khanh rất vui mừng. Đồng thời, tâm thần hắn khẽ động, Kinh Thần quyết vận chuyển, thần thức không lồ như nước thủy triều thôn phệ Khu Minh. Dưới hai tầng đả kích, Khu Minh kêu thảm một tiếng, thân thể tan rã, thần thức bị trọng thương, thức hải sụp đổ. Đả kích nặng nề khiến ý thức Nguyên anh của Khu Minh hoảng hốt, đợi khi kịp phản ứng thì hắn ta đã rơi vào tay Lữ Thiếu Khanh. “A!” Lại là

một tiếng hét thảm, ý thức Khu Minh hoàn toàn tiêu tan, nguyên anh hóa thành năng lượng tinh thuần tiến vào trong cơ thể Lữ Thiếu Khanh. “Ừm?” Lữ Thiếu Khanh quay đầu, nhìn thấy hai cặp ánh mắt hoảng sợ. Hai người Triều Khải và Phong Quan Ngọc lần này tới đây là định xem tình hình nơi này, tìm hiểu chút tình báo. Sách lược của thượng tầng Thiên Cung môn hai người bọn hắn đều biết rất rõ ràng. Mặc dù bảo tồn thực lực, tuy nhiên vẫn chú trọng kỹ xảo. Duy trì thế cục giằng co như thế nào là được, đồng thời cũng phải cảnh giác ma tộc đột nhiên tăng binh lực. Trên đường lúc vội vàng, gương mặt Triều Khải có vài phần phiền muộn, hắn ta hơi bất mãn với cách làm việc này của môn phái: “Môn phái làm như vậy, chỉ sợ sẽ làm cho mặt mũi môn phái không dễ coi.” Nhưng đây là quyết định của thượng tầng môn phái, hắn ta là Đại sư huynh cũng chỉ có thể tuân theo. Nhưng cách làm này không phải cách hắn ta muốn. Giờ việc hắn ta có thể làm cũng chỉ là than thở với sư đệ của mình vài câu. Phong Quan Ngọc lại vô cùng ủng hộ cách làm này: “Sự hung hãn của ma tộc hai người chúng ta đã lĩnh giáo qua. Vì ngăn cản bọn hắn môn phái cũng đã bỏ ra cái giá lớn. Dùng cách này cũng chỉ bất đắc dĩ. Không thể để đến khi chúng ta đánh bại được ma tộc, có được thanh danh tốt nhưng môn phái lại xuống dốc, đúng không nào?”

Chương 589 - Giết Nguyên Anh ma tộc như giết gà

Chương 589: Giết Nguyên Anh ma tộc như giết gà
Triều Khải cũng biết đạo lý này, thở dài: “Chỉ sợ người Trung Châu chưa tới đại quân ma tộc đã tới rồi.” Phong Quan Ngọc cười ha ha, bạch y tung bay, như mưu sĩ đã tính trước mọi chuyện: “Đại quân ma tộc đến thì đã sao? Có lão tổ chúng ta ở đây, không có gì phải lo cả.” Nhắc đến lão tổ, gương mặt Triều Khải hòa hoãn, nhìn khá hơn, gật đầu: “Điều này cũng đúng, có lão tổ, chúng ta không phải sợ nữa.” Lão tổ Hóa Thần, cho dù là ở đâu cũng là liều thuốc an thần cực mạnh, có lão tổ Hóa Thần môn phái sẽ không có vấn đề gì. Phong Quan Ngọc lại nói: “Hơn nữa, đại quân ma tộc đến thì đã sao?” “Giờ những tán tu kia nhiệt huyết sôi trào, kẻ trước ngã xuống, kẻ sau tiến lên giúp đỡ.” Họ vừa đi vừa nói thì lại nhớ đến chuyện ban nãy. “Đừng quên còn tên giống kẻ ngốc ban nãy, có loại liều lĩnh như hắn ở đây, sư phụ hắn sao dám đi?” Triều Khải nhớ tới những lời Lữ Thiếu Khanh, trên mặt lộ ra vài phần khinh thường: “Tên không có đầu óc, loại người này tiếp tục tu luyện cũng chỉ sẽ hại sư phụ hắn.” Chỉ cần là người có chút đầu óc đều biết ma tộc không dễ đối phó. Hắn thì hay rồi, nhiệt huyết kích động, nói ra một loạt lời chặt đứt đường lui của sư phụ. Bản thân Triều Khải tự nhận mình đầu óc không thông minh nhưng cũng không đến mức ngu ngốc như Lữ Thiếu Khanh. Phong Quan Ngọc cười haha không ngừng, đặc ý: “Đây chẳng phải rất tốt sao? Thiên Cung môn chúng ta cần chính là loại người đầy nhiệt huyết nhưng không có đầu óc này.” Những người như vậy càng nhiều càng tốt, Thiên Cung môn không cần phí quá nhiều công sức. Hai người vừa trò chuyện vừa đến gần tiền tuyến của ma tộc. Tuy nhiên hai người đã có kinh nghiệm, không dừng lại, mà tiếp tục tiến lên. Bọn hắn biết, ma tộc hiện tại nhân số ít, lại thêm có trận pháp phòng ngự, trừ phi tiến công quy mô nếu không sẽ không gặp được ma tộc. Lúc hai người tiến đến gần bỗng nhiên cảm nhận được hai cỗ khí tức cường đại. Trong đó một cỗ khí tức như mặt trời ban trưa, cách thật xa, hai người đều cảm nhận thấy tim đập nhanh từng trận,

cảm giác áp bức như mặt trời đang rơi xuống khiến hô hấp của hai người trở nên nặng nề. “Sao, sao vậy?” Sắc mặt Phong Quan Ngọc trắng bệch. “Vị, vị Nguyên Anh kỳ nào đang chiến đấu sao?” Một cỗ khác khí tức mặc dù hơi yếu ớt nhưng cũng tạo cho hai người áp lực cường đại, cũng là khí tức một vị Nguyên Anh kỳ. Sắc mặt Triều Khải trắng bệch nhưng mắt lại lộ ra hung phấn, không nói hai lời vọt thẳng ra ngoài, đi thẳng đến vị trí của khí tức. Phong Quan Ngọc không còn cách nào khác cũng chỉ có thể miễn cưỡng đuổi theo. Sau khi hai người đến nơi này thì lại nhìn thấy một màn khiến hai người khiếp sợ không gì sánh nổi. Một vị Nguyên Anh kỳ ma tộc thân thể đang tan rã, cuối cùng biến mất, nguyên anh trong cơ thể trôn ra cũng bị một người trẻ tuổi nắm trong tay. Sau đó nguyên anh hóa thành năng lượng bàng bạc bị đều hấp thu. Giết một Nguyên Anh kỳ ma tộc đơn giản như uống nước. Nhanh chóng, thoải mái. Hình ảnh này khiến cho hai người tê cả da đầu. “Đây, đây là vị tiền bối nào?” Ma tộc cường đại mà cũng bị giết chết như vậy, nhẹ nhàng như giết một con gà. Không đúng, gà còn có phản kháng một chút. Phong Quan Ngọc muốn tiêu hóa giải một chút áp lực. Khi Lữ Thiệu Khanh quay mặt lại, Triều Khải và Phong Quan Ngọc đều há hốc mồm nghi ngờ ánh mắt của mình. Áo giáp à? Đây, đây là tên kia? Là kẻ bị hai người mình xem thường, chế giễu? Triều Khải và Phong Quan Ngọc muốn quỳ xuống. Hóa ra hắn không nói đùa, hắn thật sự muốn tiêu diệt ma tộc sao? Lữ Thiệu Khanh nhìn thấy hai người Triều Khải và Phong Quan Ngọc của Thiên Cung môn thì nhíu mày, phiền phức. Hai người này xuất hiện làm gì? Có cần giết người diệt khẩu không? Bóng dáng Lữ Thiệu Khanh chớp động đi tới trước mặt hai người. Toàn thân hai người Triều Khải và Phong Quan Ngọc lông tơ thẳng cây, như lâm đại địch, bọn hắn cảm thấy như đang đối mặt với một con hung thú tuyệt thế. Loại áp lực kinh khủng đó khiến hai người nơm nớp lo sợ, thân thể hơi run rẩy. Đây là phản ứng bản năng của cơ thể, một loại phản ứng khi gặp phải thiên địch. “Tiền, tiền bối.” Phong Quan Ngọc nhảy cảm hơn Triều Khải, hắn ta phát giác được sát ý liền cả gan, lắp bắp nói: “Thiên, đệ tử Thiên Cung môn ra, xin ra mắt tiền bối.” Hiện tại giết bọn hắn chỉ sợ sẽ phiền phức. Đúng là phiền phức. Nếu giờ Lữ Thiệu Khanh có thể mang theo sư phụ rời đi, hắn sẽ không nói hai lời giết chết hai tên Đại sư huynh, Nhị sư huynh của Thiên Cung môn này. Tuy không thể giết

bọn hắn, nhưng có thể làm khó bọn hắn một chút. Thiên Cung môn các người dám khi dễ sư phụ ta? Lữ Thiếu Khanh lặng yên tăng thêm áp lực, hai người mồ hôi đầm đìa, cuối cùng không chịu nổi cỗ áp lực này bị ép quỳ xuống. Lữ Thiếu Khanh ở trên cao nhìn xuống, ánh mắt lạnh lẽo, cơ thể hai người càng run rẩy lợi hại hơn. Triều Khải cắn răng, con mắt trở nên đỏ bừng. Thân thể không chịu sự khổng chế run rẩy, bị ép quỳ xuống. Điều này khiến hắn ta thân là thiên chi kiêu tử cảm nhận được sự nhục nhã trước nay chưa từng có. Sự kiêu ngạo của bản thân khiến trong lòng hắn ta gào thét, hắn ta nói với mình, không cần phải sợ, phải đứng lên. Con mắt hắn ta muốn nổ tung, vằn vện tia máu, hắn ta phần nộ muốn đứng dậy. Nhưng khí tức Lữ Thiếu Khanh phát tán ra như một ngọn núi lớn đang ép trên người hắn ta, dù hắn ta cắn nát đầu lưỡi, máu tươi chảy ròng cũng không thể nào nhắc được người mình lên. Ánh mắt Lữ Thiếu Khanh nhìn Triều Khải tăng thêm vài phần thương thức. Tên này còn tạm được. Còn tên Phong Quan Ngọc được xưng là Nhị sư huynh, biểu hiện của hắn ta kém cỏi hơn Triều Khải rất nhiều. Hắn ta quỳ trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt hoảng sợ, là thật đang sợ hãi, không hề có chút ý định phản kháng.

Chương 590 - Về sau không cho phép mặc quần áo trắng

Chương 590: Về sau không cho phép mặc quần áo trắng Trong lòng Lữ Thiệu Khanh khinh bỉ, loại người này cũng có thể làm Nhị sư huynh? Một lát sau, Lữ Thiệu Khanh thấy hai người có dấu hiệu ngất đi mới buông tha bọn hắn. Hắn hừ lạnh một tiếng: “Sự tình hôm nay, ta không hi vọng còn có người biết, hiểu chưa?” Hai người cảm giác được áp lực trên người nhẹ nhõm đi rất nhiều, lập tức cảm thấy như mình được sống lại. Triều Khải lập tức nhảy dựng lên, nhìn hằm hằm Lữ Thiệu Khanh: “Ngươi...” Lữ Thiệu Khanh hừ một tiếng, Triều Khải như gặp phải trọng kích: “Khách khí với ta một chút, bằng không ta làm thịt ngươi.” Trong lòng Triều Khải địa hận, mỗi một tế bào trong cơ thể đều tràn ngập lửa giận cùng hận ý. Nhưng mặc dù hắn ta vô cùng oán hận, nhưng vẫn chưa đến mức đánh mất lý trí. Chênh lệch thực lực giữa hai người quá khổng lồ, dù hắn ta dốc toàn lực cũng không thể nào là đối thủ của Lữ Thiệu Khanh. Hắn ta chỉ có thể cắn răng, nuốt cục tức này xuống. Phong Quan Ngọc thấy thế thì càng không dám thờ nhiều thêm dù chỉ một hơi. Lữ Thiệu Khanh càng thêm khinh bỉ. Còn nữa, Nhị sư huynh mặc đồ trắng sao? Lữ Thiệu Khanh hung tợn nói với Phong Quan Ngọc: “Về sau không cho phép mặc quần áo trắng, nếu không gặp ngươi lần nào sẽ đánh ngươi lần đó.” Phong Quan Ngọc ngạc nhiên, cúi đầu nhìn bạch y của mình. Cái này, ta mặc quần áo màu gì có liên quan đến ngươi sao? Phong Quan Ngọc sững sờ nhìn Lữ Thiệu Khanh, hắn ta không hiểu vì sao Lữ Thiệu Khanh không cho phép hắn ta mặc quần áo trắng. “Tiền, tiền bối...” Phong Quan Ngọc rất muốn nói chút gì. Lữ Thiệu Khanh không cho bọn hắn cơ hội: “Dùng đạo tâm phát thề đi, chuyện hôm nay không cho phép nói ra, nhanh đi, nếu không sẽ giết chết các ngươi.” Hai người bị ép bất đắc dĩ, chỉ có thể đồng ý. Mà đúng lúc này, từ phía xa bỗng nhiên bộc phát vài cỗ khí tức cường đại. Tất cả đều là khí tức Nguyên Anh kỳ, từng đạo khí tức như mặt trời khuếch tán lan tràn, lại như thần ma ngủ say bừng tỉnh, sát khí chấn động tứ phương. Sáu cỗ khí tức Nguyên Anh

kỳ cường đại tất cả đều bộc phát, hơn nữa còn đều đến gần nơi này. Triều Khải và Phong Quan Ngọc sợ đến mức tè ra quần. Ma tộc bị thọc mộng rồi hay sao vậy? Nhưng tưởng tượng vậy cũng đúng, lần này ma tộc có hết thầy bảy Nguyên Anh kỳ đến đây, bây giờ bị giết chết một người, sáu người còn lại sao không phát điên cho được? Lữ Thiếu Khanh quay đầu lại, lớn tiếng gào thét: “Ma tộc, đệ tử Thiên Cung môn ở đây, có dám đánh với ta một trận không?” Vào lúc Triều Khải và Phong Quan Ngọc còn đang ngạc nhiên, Lữ Thiếu Khanh bỗng nhiên xoay người chạy, thân ảnh lóe lên lập tức biến mất khỏi nơi này, không biết chạy đi nơi đâu. Mấy đạo thần niệm như dao đánh tới, ẩn chứa nộ khí ngập trời một mực khóa lấy hai người Triều Khải và Phong Quan Ngọc. Lúc này hai người Triều Khải và Phong Quan Ngọc mới hiểu ra, Lữ Thiếu Khanh trốn rồi. Hai người thổ huyết, trong lòng mắng to Lữ Thiếu Khanh vô sỉ, đây là chuyện con người có thể làm sao? Đây là muốn mượn đao giết người hay như thế nào? Trong lòng hai người vẫn còn đang suy nghĩ, giờ chỉ có thể phi nước đại bỏ chạy, chạy được bao nhiêu thì chạy bấy nhiêu, đồng thời còn kịp phát tin, thông báo cho người môn phái này tới cứu viện. Sau khi hai người chạy trốn được một khoảng cách, khí tức sau lưng dường như ngừng lại nhưng một lát sau, khí tức trở nên càng thêm cuồng bạo. Một giọng nữ vang lên trên bầu trời: “Thiên Cung môn, ta phải tiêu diệt cả nhà các ngươi.” Thanh âm cuộn cuộn như hồng lôi, lạnh lẽo như hàn khí không ngừng quanh quẩn giữa bầu trời. Oán khí và lửa giận ngập trời kia khiến Triều Khải và Phong Quan Ngọc tê cả da đầu. Ma tộc bị chết kia rốt cuộc là ai mà có thể khiến ma tộc tức giận như vậy. Hai người một đường phi nước đại, nhưng rõ ràng tốc độ ma tộc sau lưng nhanh hơn bọn hắn, không bao lâu liền xuất hiện sau lưng hai người bọn hắn. Khu Tinh trên bầu trời sát ý trùng thiên, lửa giận nổi lên khiến không gian chung quanh vặn vẹo, như từng tầng từng tầng gợn sóng, trời đất vì đó mà vặn vẹo. “Tên hề Thiên Cung môn, đi chết đi!” Khu Tinh như một tia chớp màu đen, từ trên trời giáng xuống, như thần phạt từ trên trời rơi xuống, muốn tru sát Triều Khải và Phong Quan Ngọc. Mặc dù bình thường nàng ta nghiêm khắc với đệ đệ nhưng dù sao cũng là đệ đệ của mình. Ai giết hắn ta, nàng ta sẽ giết cả nhà kẻ đó. Trong lúc vội vàng Khu Tinh lao xuống với tốc độ cực nhanh, giống như phá vỡ bầu trời, trên không

trung vang lên những tiếng rít bén nhọn, từng tầng từng tầng gợn sóng vô hình lấy nàng ta làm trung tâm khuếch tán ra. Trên mặt đất vô số cây cối, động vật bị cổ khí lăng va chạm, bị giảo sát trong nháy mắt. Triều Khải và Phong Quan Ngọc cảm thấy cơ thể mình như rơi vào trong vũng bùn, khó di chuyển được, vô cùng gian nan. Khu Tình tán phát khí tức như là xúc tu vô hình, cuốn chặt lấy hai người bọn hắn. Khuôn mặt Khu Tình vặn vẹo, ánh mắt phiếm hồng, nàng ta muốn tự tay xé nát hai tên tiểu nhân này. Hai người Triều Khải và Phong Quan Ngọc căn bản khó mà chống lại Khu Tình. Cùng với Khu Tình càng ngày càng tới gần, trong lòng hai người tràn đầy tuyệt vọng, chẳng lẽ hôm nay sẽ chết ở đây sao? Khu Tình mang theo tiếng nổ thật lớn, như một viên thiên thạch hình người, mắt thấy sắp đập trúng Triều Khải và Phong Quan Ngọc, từ xa truyền đến một tiếng gầm thét: “Thật can đảm!” Tiếp theo một lão giả xuất hiện, vung tay lên, kịp thời di chuyển Triều Khải và Phong Quan Ngọc sang một bên. Khu Tình mang theo lực trùng kích to lớn lao tới cũng khiến sắc mặt lão giả trắng bệch, liên tiếp lui về phía sau. Sắc mặt Triều Khải và Phong Quan Ngọc vui mừng: “Cổ trưởng lão!”

Chương 591 - Ma tộc đáng sợ

Chương 591: Ma tộc đáng sợ Người đến là Cổ Tu, sau khi nhận được tin cầu cứu của Triều Khải và Phong Quan Ngọc thì lập tức xuất hiện, kịp thời đuổi đến cứu hai người. “Ma tộc, người đang tìm chết sao?” Cổ Tu giận dữ. “Tiểu nhân Thiên Cung môn hèn hạ, đi chết đi.” Giờ Khu Tình hận không thể hủy diệt toàn bộ thế giới, chẳng cần biết người là ai, dám xuất hiện ở trước mặt nàng ta, tất sát. Đối mặt với Khu Tình như đang phát điên, Cổ Tu vừa sợ vừa giận, có tên đàn ông nào phụ lòng treu chọc người rồi? “Được, được nếu người muốn đánh, vậy cũng đừng trách ta không khách khí, giết!” Cổ Cảnh Thước bên cạnh mang theo vô số tu sĩ nhân loại chạy đến còn ma tộc bên kia cũng xuất hiện mấy Nguyên Anh kỳ, nhân tộc và ma tộc dưới tình huống như vậy bạo phát chiến đấu kịch liệt. Ma tộc bên này ngoài Khu Tình còn có hai Nguyên Anh kỳ áp trận, bọn hắn trên bầu trời, thân thể cao lớn, tản ra khí tức kinh khủng, như là ma thần địa ngục. Nhân tộc cũng vậy, Cổ Tu là một tu sĩ Nguyên Anh kỳ cảnh giới tầng sáu, còn Cổ Cảnh Thước là tu sĩ Nguyên Anh kỳ tầng một. Nguyên Anh kỳ hai bên chỉ có Khu Tình và Cổ Tu đang đối chiến. Cổ Tu thực lực mạnh hơn Khu Tình hai cảnh giới. Nhưng bây giờ vì Khu Tình mất đi đệ đệ, cộng thêm trạng thái bị thương, phần nộ nên thực lực có tăng thêm. Tốc độ xuất thủ của nàng ta vừa nhanh vừa hiểm, tất cả đều dùng đấu pháp đồng quy vu tận để đánh cho Cổ Tu không thể không dùng đấu pháp thủ thế, né tránh mũi nhọn. Nàng ta đánh với Cổ Tu rất tương xứng, thậm chí còn mơ hồ chiếm thế thượng phong. Bên phía ma tộc xuất động năm mươi tu sĩ Kết Đan kỳ, bọn hắn thân mang hắc giáp, mang theo mũ giáp, cầm trong tay một thanh trường thương màu đen, vũ trang đầy đủ, kết thành trận hình, lao thẳng về phía tu sĩ nhân tộc. Sát khí ngưng tụ như thực chất, xông lên trời, hóa thành một con hắc long gào thét tới. Khí thế của hơn mười người có thể so với khí thế công kích thiên quân vạn mã, khí thế bàng bạc, trời đất run rẩy. Ngược lại bên phía tu sĩ nhân tộc ai nấy tự chiến đấu, mặc dù nhân số nhiều gấp mười, gấp một trăm lần người của ma tộc, cho dù có hơn nghìn người

nhưng về khí thể dùng mắt thường cũng có thể thấy đã bị ma tộc áp chế. Hơn nghìn người nhưng không kết hợp thành đội hình mà rất thưa thớt, nằm bẽ bảy mảng, từng người tự chiến. Trí mạng hơn là, thực lực đám tán tu chênh lệch rất xa, có Kết Đan kỳ, có Trúc Cơ kỳ, ngay cả Luyện Khí kỳ cũng có không ít. Đối mặt với một ma tộc gần như một chỉnh thể, mang theo khí thể trùng thiên, gào thét lao tới, kết quả của bọn hắn không cần nghĩ cũng biết. Ma tộc khí thể cường đại, kinh thiên động địa, tu sĩ nhân loại tâm chí không kiên, ý chí yếu kém, đạo tâm không vững đối mặt với ma tộc càng ngày càng đến gần liền xoay người bỏ chạy. Thất kinh, liên lục kêu lên sợ hãi. Chưa chiến đã e sợ. Chưa tiếp xúc đã có vài chục người quay người chạy trốn, làm đảo binh. Cổ Cảnh Thước đứng sau áp trận quan chiến giận dữ. Lần nào cũng vậy, một đám phế vật. Mỗi lần triệu tập tu sĩ mới tới đều sẽ có người bỏ chạy. Hắn ta nổi giận gầm lên một tiếng, vung tay lên, đầu những kẻ chạy trốn trong nháy mắt rơi xuống đất. Máu tươi phun ra, đầu người lăn lóc làm rất nhiều người sợ hãi. Cổ Cảnh Thước gầm thét: “Giết hết cho ai, ai bỏ chạy ta giết kẻ đó!” Không ít đệ tử Thiên Cung môn ở phía sau cũng nhao nhao ra tay, đánh giết không ít người. Rất nhiều tán tu vừa gia nhập lần đầu tiên đụng phải ma tộc, đối mặt với ma tộc thanh thế kinh người như thế, sợ hãi chạy trốn là chuyện rất bình thường. Giờ đã có không ít người đang hối hận, vì một trăm viên linh thạch mà đến đây đối mặt với kẻ địch khủng bố như vậy. Nhưng bây giờ đã lên thuyền giặc, đã không cách nào xuống thuyền. Cổ Cảnh Thước và đệ tử Thiên Cung môn dùng thủ đoạn tàn nhẫn trấn trụ các tu sĩ còn lại, không còn cách nào khác, bọn hắn chỉ có thể đối phó với ma tộc đang đánh tới. “Giết các huynh đệ, giết chết đám ma tộc này.” “Đúng, mới có mấy chục người, giết bọn hắn.” “Chúng ta mỗi người một bãi nước bọt cũng có thể dìm chết được bọn hắn.” “Giết!” Nhóm tu sĩ nhân tộc động viên lẫn nhau, lần lượt kêu to. Tiếp đó tất cả mọi người đều ầm ầm ra tay với tu sĩ ma tộc. Các loại pháp thuật, kiếm khí không ngừng đánh về phía ma tộc. Các loại pháp thuật nhuộm bầu trời thành đủ mọi màu sắc, hỏa cầu, mưa đá, lôi điện các loại trộn lẫn lại với nhau. Lữ Thiếu Khanh đứng từ đằng xa bình tĩnh nhìn màn này. Lần đầu tiên hắn nhìn thấy chiến đấu ở quy mô lớn như thế này. Sau khi hắn nhìn thấy vô số pháp thuật chỉ như đến trước mặt tu sĩ ma tộc thì được một tấm chắn vô hình đỡ, Lữ

Thiếu Khanh đã hiểu vì sao những ma tộc này chỉ dựa vào nhân số ít ỏi mà có thể đánh cho tu sĩ nhân tộc kêu cha gọi mẹ. Một ngàn loại pháp thuật, đủ loại kiểu dáng, uy lực lớn nhỏ không đồng nhất, cho dù là một vị Nguyên Anh cũng không dám miễn cưỡng chống cự. Nhưng tu sĩ ma tộc chỉ dựa vào mười mấy người mà có thể ngăn cản được bọn họ, pháp thuật đùng vào tầm chắn vô hình trước mặt bọn hắn không ngừng xảy ra bạo tạc, khí lãng cường đại từng đợt nối tiếp nhau. Bọn họ không làm gì được năm mươi tên tu sĩ ma tộc, bọn hắn vẫn vững như Thái Sơn, kiên cố như bàn thạch. Ngược lại bên tu sĩ nhân tộc thì hỗn loạn tung bừng, ngược lại còn có người không cẩn thận bị thương. Lữ Thiếu Khanh chú ý thấy tu sĩ ma tộc cho dù là hô hấp hay khí tức bản thân đều duy trì tần suất đồng đều, vô cùng cân đối và hài hòa, gần như là một người. Lữ Thiếu Khanh không nhịn được lầm bầm: “Móa nó, ma tộc còn có thủ đoạn như vậy?”

Chương 592 - Ma tộc đáng sợ

Chương 592: Ma tộc đáng sợ

Giờ năm mươi tên ma tộc này cùng phối hợp giống như năm mươi tu sĩ Kết Đan kỳ hợp thể, thực lực kết hợp lại đã vọt thẳng thành Nguyên Anh trung kỳ, thậm chí còn mạnh hơn. Bên nhân tộc đơn đả độc đấu, tu sĩ ma tộc đoàn kết hợp lực, như là một người, cao thấp phân chia rõ ràng. Sau khi bên tu sĩ ma tộc ngăn cản công kích của nhân tộc thì cũng phát khởi công kích. Trường thương trong tay bọn hắn tỏa ra ánh sáng, cuối cùng cũng tụ tập thành một đạo thương mang to lớn, quét ngang thiên hạ, như một người phát ra công kích, cực kỳ cường hãn. Hơn trăm tu sĩ nằm trong phương viên này bị quang mang to lớn quét ngang liền kêu thảm một tiếng, bốc hơi khỏi nhân gian. Một thương quét ngang, hơn ngàn tu sĩ nhân tộc bị quét sạch một mảng. Màn này đã dọa tất cả tu sĩ nhân tộc sợ hãi. Sợ hãi khiến bọn hắn lại một lần nữa quên đi kết cục của đồng bạn trước đó, xoay người bỏ chạy. “Nhanh, mau trốn!” “Quá, quá kinh khủng, trốn, mau trốn!” “Không trốn nữa sẽ chết.” Cổ Cảnh Thuộc giận dữ, đám phế vật này, chỉ mới một hiệp đã bị dọa thành ra thế này. Đám phế vật các ngươi không chú ý thấy khí tức của đối phương trở nên suy yếu rồi sao? Tiếp tục đánh chắc chắn có thể mài chết bọn hắn. Chỉ trong chốc lát đã bị người ta dọa ra như thế rồi. “Quay lại hết cho ta.” Cổ Cảnh Thuộc gầm thét, khí tức Nguyên Anh kỳ gầm thét như dã thú nổi giận tẩn ra khí tức kinh khủng mà nguy hiểm. Đồng thời hắn ta giơ tay chém xuống, tu sĩ chạy nhanh nhất, hét lớn tiếng nhất trong nháy mắt mất mạng. Cổ Cảnh Thuộc lại một lần nữa dựa vào thủ đoạn tàn bạo chấn nhiếp đám đông. Nhưng đối phương cũng sẽ không ngồi chờ đợi. Tu sĩ ma tộc nhìn thấy tu sĩ nhân tộc sợ hãi chạy trốn thì đương nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội tốt thừa thắng xông lên. Bọn hắn nhanh chóng gia tăng tốc độ, đội hình phân tán. Bọn hắn như những thợ săn tàn nhẫn, thu gặt những con mồi không còn chút sức chống cự, trường thương như rồng, từng thanh từng thanh trường thương màu đen như từng quỷ thần lấy mạng, mỗi một lần xuất thủ đều có tu sĩ nhân tộc kêu thảm ngã xuống. Thủ đoạn của ma tộc bọn hắn tàn bạo, có đôi

khi cố ý đâm cho người nào đó nửa sống nửa chết, mất đi sức chiến đấu nhưng vẫn chưa chết, mặc cho gã ở đó tru tréo lên. Cũng có vài tu sĩ nhân tộc bị nhấc lên như viên kẹo hồ lô bị giơ lên cao, tiếng kêu thảm thiết chấn thiên động địa. Tiếng kêu thảm thiết, tiếng kêu rên đã tiến thêm một bước kích thích thần kinh tu sĩ nhân tộc, làm yếu đầu chí của bọn họ. Mặc dù có Cổ Cảnh Thước áp trận, cuối cùng bọn họ vẫn không không chế nổi sự sợ hãi, lần lượt rút lui. Dù Cổ Cảnh Thước có giết người nhiều thêm nữa cũng không thể ngăn cản hơn nghìn người tan tác. Đệ tử Thiên Cung môn đi chặn đường ngược lại còn bị đám tán tu công kích, bị thương, không còn sức ngăn cản, cuối cùng cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn tu sĩ nhân tộc bên mình chạy trốn trong bất lực. Năm mươi tên tu sĩ ma tộc đồng thời đều đặt ánh mắt lên người Cổ Cảnh Thước, một lần nữa tập hợp, hóa thành chĩnh thể, sát ý tràn ngập, sát cơ một mực khóa chặt hắc ta. Cổ Cảnh Thước phát hiện mình đã bị khóa chặt. Hắc ta giận tím mặt, vậy là có ý gì? Tưởng ta dễ bắt nạt sao? Các người đánh bại đám tán tu rác rưởi này thì nghĩ ta cũng vô năng như đám tán tu rác rưởi ấy sao? Khinh người quá đáng! Cổ Cảnh Thước gầm thét, ta không thu thập được những tán tu phế vật kia vậy thì giết ma tộc các người vậy. Vừa vặn các người xuất hiện ở đây, thừa cơ giết chết các người, cố gắng hết sức tranh thủ thời gian cho môn phái vậy. “Đi chết đi!” Cổ Cảnh Thước nổi giận đánh về phía tu sĩ ma tộc. Từ xa hắc ta vung ra vài tờ Linh phù. Lữ Thiếu Khanh nhìn thấy mà đỏ ngầu cả mắt, mọe nó, đều là Linh phù tứ phẩm. Khốn kiếp! Lữ Thiếu Khanh kích động đến mức muốn đi giết chết Cổ Cảnh Thước? Đây chẳng phải tên phá gia sao? Linh phù tứ phẩm mà dùng lãng phí vậy. Tuy nhiên tốt xấu gì Lữ Thiếu Khanh vẫn biết khắc chế, hắc hừ lạnh một tiếng, khinh bỉ một phen: “Tên ngu xuẩn.” Năm mươi tên tu sĩ ma tộc bọn hắc ta liền hợp lại thực lực tăng thẳng lên Nguyên Anh trung kỳ. Giờ bọn hắc ta đã giết sập tu sĩ nhân tộc, sĩ khí chính thịnh, đầu chí tăng vọt. Đây chính là lúc khí thế vượng nhất, sức chiến đấu mạnh nhất. Cổ Cảnh Thước dám đánh bọn hắc ta vào thời điểm này, đây chẳng phải muốn chết sao? Trên thực tế hoàn toàn đúng theo suy đoán của Lữ Thiếu Khanh. Năm mươi tu sĩ ma tộc sắp xếp trận hình, một lần nữa liên kết thành một thể. Khí thế tăng vọt, như một vành mặt trời một vành mặt trời. Cổ Cảnh Thước mặc dù là Nguyên Anh, nhưng hắc ta đột nhiên cảm thấy mình như một

con bướm bướm đang bay nhào về phía liệt hỏa.Cổ Cảnh Thước nhìn tu sĩ ma tộc đứng nguyên tại chỗ, tay cầm trường phương phun ra quang mang trong lòng bỗng nhiên cảm nhận thấy một cổ nguy hiểm.Cảm giác nhạy cảm của Nguyên Anh kỳ khiến hắn ta cảm nhận được nguy hiểm, hắn ta không nói hai lời liền rút trở ra.Nhưng, hắn ta vẫn chậm một bước rồi.Trường thương trong tay năm mươi tu sĩ ma tộc đâm ra, quang mang mãnh liệt tăng vọt, quang mang to lớn hóa thành một con cự long gào thét.Năng lượng kinh khủng như xuyên qua bầu trời, thôn phệ Cổ Cảnh Thước.Đợi đến khi quang mang biến mất, bóng dáng của Cổ Cảnh Thước xuất hiện trên bầu trời.Bộ dạng của hắn ta vô cùng chật vật, vết thương chồng chất, thân thể lung lay sắp đổ.Hắn ta lộ ra vẻ mặt vô cùng hoảng sợ, nếu không phải hắn ta phản ứng kịp thời, cố gắng né tránh phần lớn công kích thì đúng là hắn ta sẽ mấy mạng dưới một thương này rồi.Hắn ta không ngờ uy lực của một thương này lại to lớn như vậy.Để ngăn cản một thương này, lực chiến đấu của hắn ta đã mất, không còn sức tái chiến.Tuy nhiên năm mươi tu sĩ ma tộc kia cũng không khá hơn chút nào.Để đối phó với Nguyên Anh kỳ Cổ Cảnh Thước này, bọn hắn cũng đã dốc hết toàn lực, hiện tại cũng đang trong trạng thái mất sức chiến đấu.

Chương 593 - Chỉ là ma tộc, cũng dám đến khiêu khích Thiên Cung môn chúng ta?

Chương 593: Chỉ là ma tộc, cũng dám đến khiêu khích Thiên Cung môn chúng ta? Lữ Thiếu Khanh nhìn Cổ Cảnh Thước, ánh mắt lấp lóe. Hắn rất muốn đâm sau lưng Cổ Cảnh Thước một dao, với hắn mà nói, người Thiên Cung môn đều đáng chết. Nhưng phải làm như thế nào để mình không bị phát hiện nhỉ? Lữ Thiếu Khanh ngẫm nghĩ, sau đó ra tay. Ở phía xa! Hình Tác và Nhan Ba của ma tộc cũng ở phía sau lạnh lùng đứng xem. Nhan Ba nhìn thấy Cổ Cảnh Thước không biết tự lượng sức mình, đối cứng với tu sĩ ma tộc đã kết trận thì không kìm được cười lạnh, ánh mắt nhìn Cổ Cảnh Thước như nhìn đồ đần: “Nhân tộc ngu xuẩn!” Hình Tác gương mặt vô cảm, ban nãy hắn ta đã bị Thị vệ trưởng mắng một trận, hiện tại tâm trạng không tốt. “Nhân tộc đã chiếm cứ tổ địa đúng là lãng phí.” Hình Tác sát ý nồng động: “Kẻ vô dụng, đáng giết!” Nhan Ba thấy Hình Tác kích động muốn đi giết Cổ Cảnh Thước thì ngăn lại: “Đừng vội, giờ lưu mạng lại cho hắn để tránh kẻ địch bị ép quá sẽ liều mạng với chúng ta. Bây giờ thứ chúng ta thiếu nhất là thời gian, thời gian truyền tống sắp tới rồi, không thể thất bại trong gang tấc.” Hình Tác nghe vậy chỉ có thể đè kích động xuống. Hắn ta nhìn năm mươi tu sĩ ma tộc đứng thẳng bất động, nói một câu: “Chỉ sợ hắn còn thủ đoạn, tạo ra uy hiếp đối với chiến sĩ Thánh tộc.” Những tu sĩ ma tộc này do Thị vệ trưởng đích thân huấn luyện, là Thân Vệ đội của Thánh chủ. Nếu những tu sĩ này tử thương, thân là Nguyên Anh bọn hắn cũng có trách nhiệm. Nhan Ba cười lên, các mạch máu trên gương mặt thô kệch nhúc nhích, nụ cười nhìn thế nào cũng lộ ra vẻ đáng sợ: “Giờ nhân tộc kia đã bị dọa cho bể mật gần chết rồi.” Hắn ta chỉ vào Cổ Cảnh Thước, trong tiếng cười tràn đầy khinh miệt: “Giờ hắn chỉ nghĩ làm thế nào để chạy trốn chứ không dám nghĩ làm thế nào để phản kích đâu.” Khi tức Cổ Cảnh Thước suy yếu, cho dù cách thật xa, hai người cũng có thể cảm thụ được sự e ngại do Cổ Cảnh Thước tản ra. Hình Tác nhìn thấy thế, khinh thường lắc đầu: “Phế

vật!”“Hiện tại chỉ cần cẩn thận đừng để Khu Tình kia bị giết là được.” Nhan Ba cười lạnh một tiếng, trong giọng nói không hề có bất kỳ sự tôn kính nào dành cho Khu Tình. “Còn về chiến sĩ Thánh tộc thì không cần phải lo lắng.” Tuy nhiên Nhan Ba vừa mới nói xong, nơi xa bỗng nhiên truyền đến một cỗ kiếm ý kinh thiên. Hai người còn chưa kịp phản ứng, một thanh cự kiếm xuất hiện. Cự kiếm dài ngàn trăm trượng như thanh kiếm thiên phạt trên trời, thân kiếm một bên màu trắng một bên màu đen, tản ra ba động, tạo cho người ta một loại cảm giác mâu thuẫn. Giống như trên trời đồng thời xuất hiện mặt trăng và mặt trời, âm Dương cùng hiện. Cự kiếm xua tan tầng mây, vỡ tan bầu trời, vỡ nát đại địa tạo ra vô số ba động, như là một cỗ gió lốc, không ngừng khuếch tán. Cự kiếm từ trên trời giáng xuống, tựa như tia chớp rơi xuống vị trí năm mươi tên tu sĩ ma tộc, phát ra tiếng nổ kinh thiên. Kiếm khí tung hoành, kiếm ý tứ ngược. Từng vết nứt lan tràn, sâu không thấy đáy, vô số cây cối bị giảo sát, mảnh vụn đầy trời, cuồn cuộn khói đặc, hoàn toàn bao phủ nơi này. Năm mươi tên tu sĩ ma tộc vừa rồi còn phát ra một kích kinh thiên, giờ đang là lúc kiệt sức nhất. Đối mặt với cự kiếm từ trên trời giáng xuống với thế sét đánh lôi đình như vậy, bọn hắn không kịp có chút phản ứng nào đã biến mất trong khói đặc cuồn cuộn. Tất cả mọi người kinh hãi. Cổ Cảnh Thuộc tê cả da đầu, suýt nữa xoay người bỏ chạy, quá dọa người đi. Thanh cự kiếm ban nãy kia khiến hắn ta sinh ra kính sợ, không hề có ý định chống cự. Hai người Nhan Ba, Hình Tác cũng lập tức sững ra, hai người bọn hắn làm sao cũng không thể ngờ nơi này còn một Nguyên Anh kỳ khác đang ẩn nấp. Vừa ra tay đã là sát cơ lẫm lẫm. Trong sương khói yên tĩnh, trong lòng hai người Nhan Ba, Hình Tác sinh ra dự cảm không tốt. Đợi cho sương mù tán đi, sắc mặt Nhan Ba và Hình Tác trở nên điên cuồng. Năm mươi tu sĩ ma tộc vốn chinh chinh tề tề, uy phong lẫm lẫm giờ ngã trái ngã phải nằm trên mặt đất, thậm chí còn bị ném ra xa sau cú nổ giống như con búp bê vải rách nát bị vút trên mặt đất, không nhúc nhích. Có không ít tên đang rên rỉ, đang kêu la, có tên nằm rạp trên mặt đất không động đậy được nữa, khí tức hoàn toàn không có. Khôi giáp của bọn hắn cũng vỡ tan, máu tươi tràn ngập, nhuộm đỏ một vùng. Đội ngũ năm mươi người bị đánh tan, tử thương vô số. Hai người Nhan Ba, Hình Tác kịp phản ứng lại, giận tím mặt, sự tình lần này lớn rồi. Hai người như linh cầu

phát cuồng từ đằng xa gào thét lao đến: “Đáng chết, nhân tộc các ngươi đều đáng chết.” “Chỉ là ma tộc cũng dám khiêu khích Thiên Cung môn chúng ta? Muốn chết!” Lữ Thiệu Khanh quẳng lại một công xong không nói hai lời xoay người chạy, biến mất khỏi chỗ này. Đợi khi những người khác chú ý tới thì Lữ Thiệu Khanh đã sớm chạy mất dấu, ngay cả dáng vẻ của hắn như thế nào cũng không thấy rõ. Lữ Thiệu Khanh rời đi nhanh như chớp, giữa đường gặp sư phụ và Ung Y. “Sư phụ, Ung tiên bối, không cần đi, đánh xong rồi, chúng ta trở về thôi.” Thiệu Thừa cùng Ung Y hai mặt nhìn nhau, không hiểu lời Lữ Thiệu Khanh nói. Hai người nghe nói xảy ra chiến đấu với ma tộc nên đã chạy theo đến, tuy nhiên giữa đường lại bị Lữ Thiệu Khanh cản lại. “Thiệu Khanh, sao vậy?” Lữ Thiệu Khanh nói: “Không có gì, ma tộc bọn hắn chết một người, giờ đang nổi trận lôi đình, đồ hồng mắt muốn tìm người báo thù. Nhưng bây giờ đã đánh xong rồi, mọi người không cần đi nữa.” Thiệu Thừa và Ung Y bán tín bán nghi. “Dọc theo con đường này, chúng ta gặp không ít người tan tác trốn chạy, chuyện gì xảy ra vậy?” “Chuyện này trước đó mọi người chưa từng gặp sao? Bên chúng ta đánh với ma tộc sao có thể chiếm tiện nghi được?”

Chương 594 - Không cần thận đánh chết một ma tộc

Chương 594: Không cần thận đánh chết một ma tộc
Nghe vậy, Thiều Thừa, Ung Y đều liên tục gật đầu, điều này cũng đúng. Trong chiến lược cấp thấp, tu sĩ nhân tộc hoàn toàn không thể so với tu sĩ ma tộc. Lần này ở đây phần lớn là tán tu, không có chỉ huy thống nhất, không có điều hành không thể đánh lại tu sĩ ma tộc có bài bản. “Đi thôi, đi thôi, về là được.” Lữ Thiếu Khanh bảo Thiều Thừa và Ung Y trở về, về phần sống chết của Thiên Cung môn thì liên quan gì đến hắn? Lữ Thiếu Khanh không ra tay với Cổ Cảnh Thuộc, giữa ban ngày ban mặt nên không tiện. Cho nên hắn cố ý ra tay với tu sĩ ma tộc, dưới một kiếm đã tử thương hơn phân nửa. Là thân binh Thị Vệ đội của Thánh chủ thực lực tuyệt đối thuộc hàng số một số hai, đồng thời cũng cực kỳ trân quý. Tử thương nhiều như vậy, đủ để kích thích ma tộc căm giận ngút trời. Vừa nhìn phản ứng của hai ma tộc áp trận phía sau là rõ. Phản ứng của bọn hắn, tựa như giết cha bọn hắn vậy. Có thể tưởng tượng được kết cục của hai cha con Cổ Tu và các đệ tử Thiên Cung môn khác như thế nào. Ừm, nếu như bọn hắn chết ở đây sẽ càng có thể giúp Lữ Thiếu Khanh tiết kiệm được rất nhiều công sức. Giết chết bọn hắn cũng coi như có thể xả hận cho sư phụ. Nhóm Lữ Thiếu Khanh trở về phía bên mình, Tiêu Y không nói hai lời liền xông tới. “Nhị sư huynh, có phải xảy ra đại sự gì rồi không?” Chung quanh là căn cứ địa của tán tu, động tĩnh đám tán tu trốn về không giấu diếm được nhóm Tiêu Y. Tiêu Y rất hiếu kì, phía trước xảy ra chuyện gì vậy. Lữ Thiếu Khanh thuận miệng nói một câu: “Không có việc gì, chỉ đánh với ma tộc một trận, mấy tán tu kia bị đánh đến kêu cha gọi mẹ trốn về.” “Thật sao? Vì sao lại đột nhiên đánh nhau?” Mắt Tiêu Y lóe sáng, hận không thể đích thân chạy ra phía trước quan chiến, thậm chí tham dự. “Ta không cần thận xử một Nguyên Anh kỳ ma tộc.” Lữ Thiếu Khanh nói rất nhẹ nhàng như không có chuyện gì. Câu này của hắn khiến nhiều người ghé mắt, tuy nhiên lời này chỉ có Tiêu Y và Thiều Thừa tin. Ung Y, Mạnh Tiêu và Úc Linh đều không tin lấy một chữ. Nói đùa, Nguyên

Anh kỳ ma tộc dễ giết như vậy sao? Hiện tại Ung Y nhìn Lữ Thiệu Khanh rất không vừa mắt, tiểu tử này chỉ biết khoác lác. Đồ đệ nhu thuận của ta đã bị mấy lời hoa ngôn xảo ngữ của tên này lừa rồi. Thật sự rất muốn đánh tiểu tử này một trận. Mạnh Tiêu tiến tới, nghi ngờ đánh giá Lữ Thiệu Khanh: “Người đang khoác lác à? Người mới ra ngoài bao lâu chứ?” Chiều cao của Mạnh Tiêu lùn nhất trong số mọi người ở đây, hai búi tóc trên đỉnh đầu nàng ta quơ trước mặt Lữ Thiệu Khanh, Lữ Thiệu Khanh lại một lần nữa đưa tay ra tóm lấy. Móa nó! Sau khi Ung Y nhìn thấy lập tức nổi giận: “Tiểu tử, người đang làm gì đấy? Muốn chết à?” Đây là đồ đệ của ta, không phải đồ đệ của người, cũng không phải là gì của người, người tóm tóc làm gì? Phi lễ hay đùa bỡn? Lữ Thiệu Khanh kỳ quái nhìn Ung Y một chút: “Tiền bối người căng thẳng cái gì vậy?” Không phải chỉ tóm tóc một chút thôi, căng thẳng cái gì? Cũng có phải là ăn nàng ta đâu? Sau đó hắn dùng lực bóp mạnh một cái, hỏi Mạnh Tiêu: “Người nhét cái gì trong đó vậy?” Trước đó hắn từng bóp rồi, khi đó trống rỗng, chỉ có tóc. Giờ vừa bóp một chút bên trong có giấu đồ, không biết là gì. Không phải là thịt viên đấy chứ? Sắc mặt Mạnh Tiêu đỏ lên, không phản ứng kịch liệt như lần trước. Nàng ta lại hai bước, tránh thoát ma trảo của Lữ Thiệu Khanh, cau mũi một cái, hừ một tiếng: “Đừng làm rối tóc ta.” Tuy nhiên trong lòng nàng ta đắc ý, trên mặt nở nụ cười tủm tỉm. Ung Y nhìn thấy nụ cười của đồ đệ thì lập tức ôm ngực, cảm thấy mình bị nhồi máu cơ tim rồi. Ung Y rầy muốn chém Lữ Thiệu Khanh. Khốn kiếp, ngay trước mặt ta đùa bỡn ta đồ đệ, máu chột là đồ đệ của ta còn cười rất vui vẻ. Lão thật sự muốn hủy diệt thế giới này, đánh tiểu tử khốn kiếp này thành tro. Ánh mắt Tiêu Y bên cạnh lộ tinh quang, thấp giọng tự nói: “Sắp rồi, sắp rồi, Nhị sư huynh sắp sinh con rồi.” Ung Y nghe xong, tâm mệt mỏi hơn, thế giới này nên nhanh chóng hủy diệt đi. Thiệu Thừa biết tính cách của đồ đệ mình, chắc chắn là đã làm gì đó, đoán chừng hai người Cổ Tu và Cổ Cảnh Thuộc bị hồ chết rồi. Thiệu Thừa không quan tâm đến sống chết của người Thiên Cung môn, ông ta chỉ lo có mang đến phiền phức cho đồ đệ mình không thôi. Thiệu Thừa hỏi: “Sẽ không rước phiền phức cho con đấy chứ?” Lữ Thiệu Khanh lắc đầu, cười ha ha, nụ cười lạnh nhạt tự tin: “Có thể rước phiền phức gì cho con chứ? Sư phụ, người biết con người con mà.” Cũng đúng, đồ đệ mình ghét nhất

phiền toái. Cho dù hấn có ra tay cũng sẽ cố gắng hết sức giảm bớt phiền phức, không tự gây rắc rối cho mình. Thiều Thừa cũng lười hỏi, đồ đệ của mình chưa từng để mình phải thất vọng. Ung Y thấy thế không vui, Thiều huynh, huynh như vậy mà được sao? Đồ đệ huynh nói câu gì huynh tin câu đó à? Đồ đệ này của huynh là một tên miệng mồm trơn tuột, phải thu thập. Huynh không thu thập được để ta làm cho, ta vui lòng cống hiến sức lực. Ung Y nói với Thiều Thừa: “Thiều huynh, huynh phải hỏi rõ ràng mới được, không chừng hấn ra ngoài gây chuyện, mang đến phiền toái cho huynh đây.” Thiều Thừa lắc đầu, rất không đồng ý với Ung Y: “Ung huynh, huynh yên tâm đi, đồ đệ này của ta làm việc chu đáo, không có phiền phức gì đâu.” Ừm, sẽ không mang đến phiền phức cho bản thân hấn. Sự tín nhiệm của Thiều Thừa đối với Lữ Thiều Khanh khiến trong lòng Ung Y kìm nén đến mức khó chịu. Gương mặt mo kìm nén đến mức đỏ bừng, rất khó chịu. Lữ Thiều Khanh thấy thế, quan tâm nói: “Ung tiền bối, người không sao chứ? Mặt người đỏ vậy, không phải bị sốt rồi chứ?” Ta nóng chứ không phải sốt, là tức quá nên nóng, thật sự muốn dùng một môi lửa thiêu chết tên tiểu tử khôn kiếp người. Còn nữa, cho dù ta bệnh thì liên quan gì đến người? Giả mù sa mưa, vừa nhìn là biết tiểu tử người dối trá rồi. Mạnh Tiêu rất vui vẻ, còn biết quan tâm đến sự phụ ta, trong lòng nàng ta ngọt ngào, cười hì hì nói với Lữ Thiều Khanh: “Người ngốc à, sự phụ ta thực lực mạnh như vậy, làm sao có thể cảm sốt được? Có phải phàm nhân đâu.” “Người ngốc à?” Lữ Thiều Khanh lắc đầu, nghiêm túc nói: “Người tu luyện một khi bệnh sẽ phiền phức lắm. Người nhìn đi, sắc mặt sự phụ người đỏ hơn rồi kìa, giống như mông khi vậy.” “Tiểu tử, ta muốn giết chết người.”

Chương 595 - “Cô nàng, sư phụ ngươi khi dễ ta”

Chương 595: “Cô nàng, sư phụ ngươi khi dễ ta” Ung Y giận dữ, chỉ hận bản thân không cách nào phun lửa bằng không chắc chắn lão phải phun hết lửa giận trong cơ thể mình ra ngoài, thiêu chết tên tiểu tử khốn kiếp này không còn chút cặn bã. Xem kia, hắc nguyên rửa cả ta kia. Có phải ngươi muốn rửa chết ta để lừa đồ đệ ta đi không? Khốn kiếp, ngươi nghĩ cũng đừng nghĩ nữa. Ung Y đột nhiên bạo khởi, một cỗ linh lực cường đại trấn áp Lữ Thiểu Khanh. Lão không sử dụng toàn lực, lão không biết thực lực cụ thể của Lữ Thiểu Khanh như thế nào, lão chỉ muốn giáo huấn Lữ Thiểu Khanh một chút. Dám đùa bỡn đồ đệ ta trước mặt ta, coi như ta chết rồi sao? Không thể nhin, tuyệt đối không thể nhin. Ung Y muốn giáo huấn Lữ Thiểu Khanh một trận không ngờ lão đã tính sai thực lực của Lữ Thiểu Khanh. Lão đột nhiên xuất thủ, đối với người bình thường mà nói chắc chắn rất khó chống cự, sẽ bị lão thoải mái tóm được. Linh lực cường đại dũng mãnh lao tới, Lữ Thiểu Khanh dậm mạnh một cước, nhẹ nhõm hóa giải. Lữ Thiểu Khanh ngạc nhiên: “Ung tiên bối, ông muốn làm gì? Muốn đánh nhau phải không sao?” Ung Y cũng ngây ngẩn cả người, mình lại không làm được gì tên tiểu khốn kiếp này sao? Sau đó lão càng nổi giận hơn, chưa nói gì khác, thể diện này không thể giữ được nữa. Thân là tiên bối, xuất thủ với tiểu bối, hơn nữa còn đột nhiên đánh lén đã đủ mất thể diện rồi. Càng quan trọng hơn là, mình lại không thể làm gì được hắc. Mặt mũi này từ Yên Châu đã bị ném đi Đông Châu rồi. “Đánh nhau? Được!” Ung Y giận quá hóa cười: “Ta thấy có vẻ thực lực của ngươi không tệ, chúng ta luận bàn một phen.” Lữ Thiểu Khanh không nói hai lời, đi đến bên cạnh Mạnh Tiêu, nói với Mạnh Tiêu: “Cô nàng, sư phụ ngươi muốn khi dễ ta.” Trên mặt Mạnh Tiêu mang theo vài phần nghi hoặc, nhìn sư phụ mình: “Sư phụ, vì sao người muốn khi dễ hắc?” Ung Y thổ huyết. Tiểu tử khốn kiếp! Quá hèn hạ vô sỉ. Ánh mắt của lão như đao, hận không thể thiên đao vạn quả Lữ Thiểu Khanh. Ngươi có còn là nam nhân không, dám trốn sau lưng nữ nhân, có biết

xấu hổ không? Nhưng đối mặt với đồ đệ mình, đồ đệ thuần chân trong mắt mang theo nghi hoặc dĩ nhiên Ung Y không thể nói ra nguyên nhân mình nhắm vào Lữ Thiếu Khanh. Thật là khó chịu, rất muốn thổ huyết. Lữ Thiếu Khanh nói với Ung Y: Ung tiên bối, ta đã làm sai điều gì, ta sẽ sửa, người đừng nóng giận.” Móa nó, ngươi còn không biết ngươi làm gì sai? Giờ ngươi cách đồ đệ ta xa ra, có thể cút bao xa thì cút bấy xa, tốt nhất biến khỏi tầm mắt ta thì ta mới không tức giận. Ung Y nhìn Lữ Thiếu Khanh đứng sau lưng đồ đệ mình, đồ đệ mình như gà mái che chở gà con thì trong lòng như chảy máu. Thiệu Thừa cũng vội vàng đứng ra, nói với Ung Y: “Ung huynh, hậu bối không hiểu chuyện, huynh cũng đừng chấp nhặt với hắn.” Trong lòng Thiệu Thừa thầm nói, tiểu tử này ngay cả ta có đôi khi còn bị tức đến thổ huyết, ngươi đi tìm hắn để gây sự, dễ dàng bị hắn tức chết. Tiêu Y cười hì hì ở bên cạnh nhìn xem kịch, thật thú vị. Nhị sư huynh quả nhiên vẫn là Nhị sư huynh, mùi vị quen thuộc. Ung Y cảm thấy thế giới này có ác ý sâu đậm với lão. Quả nhiên, thế giới này nên bị hủy diệt rồi. Lúc này, sắc mặt Lữ Thiếu Khanh biến đổi, Ung Y và Thiệu Thừa muộn hơn một chút nhưng cũng nhanh chóng biến sắc. Giữa sân đột nhiên có thêm một người. Một nam nhân trung niên tóc dài buộc sau lưng, thân mặc áo xám, ông ta đột nhiên xuất hiện ở đây, chéch lưng về phía mọi người. Khí tức của ông ta bình thường, người thường sẽ không hề cảm nhận được bất kỳ khí tức gì trên người ông ta. Nhưng Lữ Thiếu Khanh, Thiệu Thừa, Ung Y thân là Nguyên Anh kỳ có thể cảm nhận được khí tức đáng sợ ẩn chứa dưới cơ thể bình tĩnh này. Giống như một con thủy yêu tuyệt thế ẩn giấu dưới mặt hồ tĩnh lặng vậy. “Người nào?” Ung Y sắc mặt nghiêm túc, quát to một tiếng: “Nguyên Anh tầng chín?” Lão cảm nhận được một khí tức tương đồng. Người tới chậm rãi xoay người lại, gương mặt nhọn khiến cho người ta cảm thấy âm hiểm. Hắn ta lộ vẻ bình thản, ánh mắt quét qua mọi người một lượt. Linh lực trong cơ thể ba người dưới Nguyên Anh kỳ Tiêu Y, Mạnh Tiêu, Úc Linh trong nháy mắt hỗn loạn, Tiêu Y sắc mặt tái nhợt yểu hèn thậm chí xông tới một ngụm máu tươi. Lữ Thiếu Khanh thấy thế sát ý trong mắt lóe lên, đưa tay vỗ sau lưng Tiêu Y giúp nàng ta ổn định lại. “A?” Người tới chú ý tới Lữ Thiếu Khanh, không kìm được kinh ngạc một chút. Ban này chẳng qua hắn ta chỉ muốn hạ mã uy với đám tiền bối này. Hắn ta chưa từng

nghĩ Lữ Thiếu Khanh lại không có chút vấn đề gì. Ánh mắt hắn ta không kìm được nhìn Lữ Thiếu Khanh nhiều hơn một chút, khá thú vị. Mạnh Tiêu bên này nói với Lữ Thiếu Khanh: “Ta cũng muốn.” Nàng ta thấy tay Lữ Thiếu Khanh đề lên sau lưng Tiêu Y, nàng ta cũng xoay lưng mình về phía Lữ Thiếu Khanh. “Phụt!” Yết hầu Ung Y cũng phun lên một ngụm máu tươi. Lão già này cũng suýt nữa phun máu ra ngoài. Đồ nhĩ, con muốn làm vi sư tức chết à? Thiều Thừa hừ lạnh: “Người là ai?” Người tới lạnh nhạt nói ra tên của mình: “Lệnh Hồ Thờ!” Sắc mặt Ung Y thay đổi: “Chương môn Thiên Cung môn?” Người tự xưng Lệnh Hồ Thờ mỉm cười, ngạo nghễ nói: “Đúng vậy!” “Chương môn Ngọc Đỉnh phái ngàn dặm xa xôi lại tới đây giúp Thiên Cung môn ta đối phó ma tộc, Thiên Cung môn ta trên dưới ghi khắc trong tim.” Với Lệnh Hồ Thờ mà nói, đáng để hắn ta đặt vào trong mắt chỉ có chương môn Ngọc Đỉnh phái cùng cảnh giới, Ung Y. Còn về phần Thiều Thừa, thực lực quá thấp lại tự xưng tán tu. Sau khi hắn ta xuất hiện, con mắt chưa từng nhìn thẳng Thiều Thừa lấy một cái, từ đó có thể thấy rõ ngạo khí của hắn ta.

Chương 596 - “Cô nàng, sư phụ ngươi khi dễ ta”

Chương 596: “Cô nàng, sư phụ ngươi khi dễ ta” Ung Y không có bất kỳ hảo cảm gì với Thiên Cung môn, dù người trước mắt là chủ môn Thiên Cung môn, địa vị thực lực giống như lão nhưng lão cũng chẳng cho sắc mặt tốt. “Hừ, uy phong thật to, rốt cuộc Thiên Cung môn ngươi muốn làm gì?” Nụ cười của Lệnh Hồ Thời không thay đổi, vẫn mỉm cười tùy nhiên trong mắt mọi người đều cảm thấy rất dối trá. “Ma tộc thế lớn, chỉ dựa vào Thiên Cung môn ta khó mà chống lại, cho nên cần liên hợp mọi người cùng nhau đối phó ma tộc.” “Hai vị nguyên ý lưu lại nơi này hỗ trợ, ta vô cùng cảm kích, tuy nhiên có đôi khi làm việc có thể thông báo trước với chúng ta một chút không?” Ung Y nhíu mày: “Lời này của ngươi là có ý gì?” Lệnh Hồ Thời không trực tiếp trả lời mà tiếp tục nói: “Ta cũng biết Ung chủ môn đã từng chịu thiệt trong tay ma tộc, đi trả thù không sai, nhưng cũng không nên lên lút vụng trộm để chọc giận bọn hắn, khiến chúng ta bên này ứng phó mệt mỏi, tổn thất không ít.” Ung Y vẫn hừ lạnh nói không rõ. Lệnh Hồ Thời thấy thế liền thu liễm nụ cười: “Ung chủ môn, không cần làm bộ, nơi này ngoại trừ ngươi còn có ai có thể giết chết một Nguyên Anh kỳ ma tộc trong một khoảng thời gian ngắn? Người giết thì giết cũng chẳng sao, nhưng không thể vừa giết người liền trốn ra sau, để Thiên Cung môn ta đứng trước hứng chịu lửa giận của ma tộc chứ?” Lời này của Lệnh Hồ Thời khiến ánh mắt mọi người không khỏi nhìn sang Lữ Thiếu Khanh. Vừa rồi, hình như tên này nói không cần thận làm thịt một ma tộc? Là thật? Mà bây giờ Lệnh Hồ Thời lại nghi ngờ Ung Y làm. Ung Y hiện tại không biết biểu đạt tâm trạng của mình như thế nào. Trong đầu xuất hiện vô số vạch đen. Tiểu tử này thật sự làm thịt một Nguyên Anh kỳ ma tộc rồi? Sao hắn có thể làm được? Nơi ma tộc co đầu rút cổ dù có vạn dặm nhưng khoảng cách vạn dặm đối với Nguyên Anh kỳ mà nói chẳng qua chỉ vài hơi thở là có thể đến. Muốn đánh chết một Nguyên Anh kỳ trong một thời gian ngắn như vậy cho dù là Nguyên Anh kỳ yếu nhất cũng không thể. Trừ phi là

kiểu cảnh giới thực lực chênh lệch to lớn, bị nghiền ép, không hề có lực đánh trả. Nhưng tiểu tử này đếm đi đếm lại cũng chỉ có chừng ấy tuổi, ngay cả số lẻ tuổi mình còn chưa tới. Hắn có thực lực khủng bố đến như vậy sao? Trong lòng Ung Y rất phức tạp. Nhưng cũng rất tức giận, sao mình lại phải gánh tội cho hắn chứ? Rất muốn đánh người. Đối mặt với Lệnh Hồ Thời, sắc mặt Ung Y càng không tốt. So với tiểu tử này, tên Thiên Cung môn càng đáng ghét hơn. Lão hừ lạnh một tiếng: “Không phải ta giết, ngươi muốn tin hay không thì tùy.” Trong lòng Lệnh Hồ Thời kinh ngạc. Hôm nay hắn ta vừa chạy tới đây, đúng lúc gặp ma tộc đánh tới. Nếu như không phải hắn ta kịp thời đuổi tới, phụ tử Cổ Tu và đệ tử Thiên Cung môn khác có thể sẽ nguy hiểm. Đối phương có ba tên ma tộc. Dưới sự xuất thủ của hắn ta, ba tên ma tộc cũng được các ma tộc khác tiếp ứng rút người đi. Lệnh Hồ Thời tới đây chủ yếu là muốn cảnh cáo hai Nguyên Anh kỳ Ung Y và Thiều Thừa một phen. Đến đây thì nên hỗ trợ chứ không phải gây chuyện rồi bỏ trốn, đứng phía sau xem kịch. Hắn ta cho rằng do Ung Y làm, dù sao nơi này chỉ có Ung Y có loại thực lực này, có thể nhẹ nhàng đánh giết Nguyên Anh kỳ ma tộc. Ung Y nói không phải lão. Lệnh Hồ Thời nhíu mày một cái, Ung Y nói không phải lão thì khả năng rất lớn không phải lão. Với thân phận địa vị của Ung Y thì không cần phải nói lão. Không phải là lão? Ánh mắt Lệnh Hồ Thời rơi trên người Thiều Thừa. Thiều Thừa tướng mạo đôn hậu, toàn thân trên dưới tản ra khí tức của người hiền lành. Dạng người này nhìn cũng không giống là cao thủ, càng không giống loại người đi gây chuyện rồi chạy trốn. Vậy còn có thể là ai? Lệnh Hồ Thời nhớ tới biểu hiện của mọi người ban nãy, ánh mắt của hắn ta chuyển lên người Lữ Thiếu Khanh. Tiểu tử này. Nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh, Lệnh Hồ Thời có chút chần chờ. Khí tức của Lữ Thiếu Khanh rất bình thường, mang đến cho hắn ta một cảm giác không mạnh, rất gà. Nhưng trực giác trong lòng nói cho hắn ta biết, tiểu tử này không đơn giản. Tuy nhiên Lệnh Hồ Thời không nhìn ra được gì, hắn ta cũng lười hỏi nhiều. Hắn ta tới đây chẳng qua chỉ để cảnh cáo hai Nguyên Anh kỳ Ung Y và Thiều Thừa một phen, để bọn họ đừng lười biếng. Sau đó Lệnh Hồ Thời rời đi, trở về bên Thiên Cung môn. Lần này bên Thiên Cung môn chịu thiệt thòi rồi. Cổ Cảnh Thuộc bị thương, phải mười ngày nửa tháng may ra mới khôi phục được. Hai đồ đệ của hắn ta, Triều

Khải và Phong Quan Ngọc cũng bị thương không nhẹ, ra trận chém giết cũng tạm thời dừng suy nghĩ đến. Còn các đệ tử Kết Đan kỳ, Trúc Cơ kỳ bình thường khác cũng tử thương vài người. Trong lòng Lệnh Hồ Thời thấy may mắn vì mình tới kịp, nếu không hẳn ta còn phải tiếp tục đóng cửa khóc lớn một trận rồi. “Su phụ!” Trên mặt Triều Khải và Phong Quan Ngọc kích động như trẻ con gặp được cha mẹ vậy. Trong lòng Lệnh Hồ Thời kỳ quái, hai đồ đệ này sao lại kích động như thế? Giống như lâu lắm không gặp vậy? Còn nữa, sao hẳn ta cứ cảm thấy như chúng bị khi dễ, nhìn thấy mình như thấy cha ruột thế? Giờ Triều Khải và Phong Quan Ngọc rất muốn khóc gào vài tiếng, hôm nay bị người khi dễ thảm rồi. Nếu không phải Cổ Tu kịp thời xuất hiện, hai người bọn hắn sớm đã bị ma tộc xé thành mảnh nhỏ. Lệnh Hồ Thời nhạy cảm nhận ra cảm xúc hai đồ đệ có chút khác lạ, nụ cười biến mất, trầm mặt hỏi: “Thế nào? Hôm nay ma tộc đã dọa các ngươi rồi à?” Nếu như vậy thì làm hẳn ta thất vọng quá. Dù sao cũng là đệ tử đại phái, còn là đệ tử của hẳn ta, không thể can đảm một chút sao?

Chương 597 - Ta biết là ai khi dễ các người

Chương 597: Ta biết là ai khi dễ các người. Triều Khải cùng Phong Quan Ngọc liếc nhau, trong lúc nhất thời lại không biết nói như thế nào cho thỏa đáng. Ma tộc, bọn hắn không sợ. Đã từng giao thủ với ma tộc, dù bị đánh đến gần chết, bọn hắn cũng không sợ. Bộ dạng hiện tại của bọn hắn, chủ yếu do hôm nay bị người ta khi dễ. Nhớ tới chuyện Lữ Thiếu Khanh đã làm với hai người bọn hắn, hai người hận đến nghiến răng, đặc biệt là Triều Khải đã nghiến đến mức răng kêu két két. Hắn ta hận không thể chém Lữ Thiếu Khanh thành muôn mảnh. Lệnh Hồ Thời cảm thấy rất không bình thường, hai đồ đệ này làm gì vậy? “Chuyện gì xảy ra?” Lệnh Hồ Thời quát: “Nói rõ cho ta.” Triều Khải và Phong Quan Ngọc trầm mặc, chuyện bị Lữ Thiếu Khanh khi dễ bọn hắn không thể nói ra. Liên quan đến thể thốt, bọn hắn không dám tùy tiện thổ lộ một chữ, bọn hắn không dám mạo hiểm như vậy. Nghĩ tới đây, Triều Khải càng hận hơn. Con mắt biến sang màu đỏ, sát ý không đè nén được. Lệnh Hồ Thời tức giận, đánh nhau với ma tộc nên cánh các người cứng cáp rồi, ngay cả lời của ta các người cũng không nghe nữa? “Nói rõ ràng!” Lệnh Hồ Thời một lần nữa hét lớn, khí tức phẫn nộ của hắn ta quét sang, sắc mặt hai đồ đệ vì thế tái nhợt. Nhưng hai đồ đệ vẫn trầm mặc như trước. “Làm sao? Không thể nói?” Lệnh Hồ Thời dù sao cũng là cường môn, giao hoạt như hồ ly, hắn ta nhanh chóng phát giác ra điều bất thường. Đồ đệ của mình không thể không nghe lời, khả năng duy nhất là bọn hắn bị người cưỡng bức, không thể nói. Lệnh Hồ Thời không kìm được chửi thề một tiếng: “Đáng chết, các người bị người ta cưỡng bức, không thể nói, đúng không?” Con mắt Phong Quan Ngọc xoay chuyển, hắn ta quyết định dùng sách lược đi đường vòng. “Sư phụ, lần này ma tộc nổi giận, hai người chúng con suýt nữa bị ma tộc đuổi kịp, vẫn lạc trong tay nữ ma tộc kia.” Lệnh Hồ Thời đã hiểu, đồ đệ của mình nhất định là nhìn thấy cái gì, bị người uy hiếp, không thể nói ra sự tình. “Hừ!” Lệnh Hồ Thời hừ lạnh một tiếng: “Ta biết là ai rồi.” Trong lòng Triều Khải và Phong Quan Ngọc vui

mừng, không sai, sư phụ, chính là hắc, đi thôi, giúp chúng ta thu thập hắc, báo thù cho chúng ta đi.”“Ung Y, lão già, người nghĩ mình là người Ngọc Đỉnh phái thì ta không dám động tới người sao? Nơi này là Yên Châu, không phải Đông Châu.”Triều Khải cùng Phong Quan Ngọc ngạc nhiên, trong lòng muốn khóc.Sư phụ, người đoán sai rồi.Không phải ông ta, là tên khốn kiếp kia.Phong Quan Ngọc chỉ có thể một lần nữa quanh co: “Sư phụ, trong đám người trẻ tuổi của bọn hắc cũng phải cẩn thận một chút.”“Thực lực bọn hắc không kém.”Lệnh Hồ Thời xem thường, không để ở trong lòng: “Mấy tên tiểu tử kia mặc dù không tệ, nhưng các người cũng không kém.”Lệnh Hồ Thời là Nguyên Anh tầng chín, là tồn tại đột phá Hóa Thần, hắc ta không để mấy người trẻ tuổi như Tiêu Y, Mạnh Tiêu trong mắt.Nguyên Anh kỳ tầng chín đi sợ, đi đề phòng những người trẻ tuổi như vậy, mặt mũi này còn cần nữa không?Triều Khải và Phong Quan Ngọc thật sự muốn khóc.Sư phụ, chúng con không phải có ý này.Có một người trẻ tuổi, khốn kiếp đáng ghét, thực lực rất mạnh, giết ma tộc như giết gà.Phong Quan Ngọc lại nói: “Sư phụ, phải cẩn thận, nếu không bọn hắc sẽ gây phiền phức cho Thiên Cung môn chúng ta.”Lệnh Hồ Thời cảm thấy mình đoán đúng là ai nhắm vào đồ đệ mình, hắc ta một tiếng, tự tin nói: “Được, ta biết rồi, có ta ở đây, bọn hắc có thể làm gì được chứ?”Lữ Thiếu Khanh lại một lần nữa đứng bên đại trận ma tộc.Hắc nhẹ nhàng cười một tiếng, một lần nữa phá hỏng đại trận khiến đại trận thủng một lỗ.Không lâu sau, hai cổ khí tức cường đại xuất hiện.Khu Tình và Hình Tác xuất hiện đầu tiên.Lữ Thiếu Khanh thấy thế, không nói hai lời, xoay người chạy.Không bàn võ đức, có kẻ như vậy sao?Khu Tình nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh hoảng sợ như chim cút, đảo mắt liền biến mất không thấy đâu nữa.Nàng ta giẫm mạnh một cước trên mặt đất, mặt đất chấn động, trong tiếng vang ầm ầm một cái hố lớn xuất hiện.“Là hắc?” Khu Tình hỏi Hình Tác.Khu Tình chết đê đê hận ý trùng thiên, toàn thân tản ra khí tức lạnh lẽo, còn khiến người ta lạnh hơn cả hàn băng vạn năm.Hình Tác cũng không dám áp sát quá gần Khu Tình, quá lạnh, rét lạnh thấu xương.Hắc ta gật đầu, nhìn hướng Lữ Thiếu Khanh biến mất, trên mặt tăng thêm vài phần ngưng trọng: “Là hắc.”Hình Tác và Lữ Thiếu Khanh từng chạm mặt, từng giao thủ.Lúc ấy hắc ta không thăm dò ra thực lực của Lữ Thiếu Khanh nhưng sau đó Lữ Thiếu Khanh lại

nhẹ nhàng giết Khu Minh, điều này hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của ma tộc. Quá nhanh. Còn nhanh hơn cả giết gà. Cho dù thực lực Khu Minh thấp nhất trong bảy Nguyên Anh kỳ nhưng cũng là Nguyên Anh kỳ, Một Nguyên Anh kỳ sao có thể dễ dàng chết như vậy. Vậy mà, Lữ Thiệu Khanh có thể làm thịt Khu Minh trong một thời gian ngắn ngủi. Hai tỷ đệ Khu Minh lần này là chỗ dựa chủ yếu của ma tộc. Không có bọn hắn, ma tộc không cách nào bố trí trận pháp, tu bỏ trận pháp, không chế trận pháp. Giai đoạn này bọn hắn khó mà chống đỡ được. Khu Minh chết rồi, thị vệ trưởng Thôi Chương Uyên tự mình hạ lệnh, bắt Hình Tác phải đi theo bên cạnh Khu Tình, không cho phép Khu Tình hành động đơn độc. Khu Tình không thể lại xảy ra chuyện. Hình Tác vô cùng kiêng kỵ Lữ Thiệu Khanh. Hắn ta nói với Khu Tình: “Khu đại nhân, cẩn thận một chút, tên kia không phải loại lương thiện.” Khu Tình lạnh lùng nhìn hắn ta một cái, cho dù thực lực mạnh hơn Khu Tình, cái nhìn này của Khu Tình vẫn khiến Hình Tác cảm thấy lạnh cả người. Khu Tình hiện tại là trong lòng tràn đầy hối hận, nàng ta chẳng qua chỉ rời đi trước đệ đệ mình một bước, trước sau chưa đến một khắc đồng hồ. Nhưng, chính khoảng thời gian này lại khiến nàng ta và đệ đệ thiên nhân vĩnh biệt. Đệ đệ hồn phi phách tán, hoàn toàn chết đi, biến mất khỏi thế giới này. Bình thường nàng ta nghiêm khắc với đệ đệ nhưng đây là tình yêu tỷ tỷ dành cho đệ đệ. Trong Thánh tộc, không có thực lực, sẽ chỉ biến thành nô lệ, không bằng heo chó. Chỉ có có đầy đủ thực lực, mới có thể sinh tồn được trong Thánh tộc, có thể nắm giữ vận mệnh của mình. Lần này, đi vào tổ địa, vốn cho rằng là một việc phải làm, không ngờ lại là ác mộng của đệ đệ. Mệnh vẫn tổ tình.

Chương 598 - Tiền bối, giúp một chút được không?

Chương 598: Tiền bối, giúp một chút được không? “Ta nhất định phải giết hắn, chém hắn thành muôn mảnh, thiêu đốt hồn phách hắn vạn vạn năm.” Ngữ khí Khu Tình bình tĩnh, hận ý lộ ra trong lời nói khiến trong lòng Hình Tác không kìm được run rẩy. Đây là ý quyết giết. Hắn ta không kìm được nhắc nhở một câu: “Cẩn thận, không thể để thù hận khiến ngươi choáng váng đầu óc. Bên Hàn Tinh sẽ nhanh chóng truyền tống thêm người tới, tuyệt đối không thể vì chuyện này làm hỏng đại sự.” Khu Tình trầm mặc, sắc mặt đen nhánh, khó coi tới cực điểm. Nàng da vốn ngăm đen của nàng ta càng trở nên đen hơn. Khu Tình nhìn chòng chọc phương hướng Lữ Thiểu Khanh một lúc rồi mới bắt đầu tiếp tục chữa trị đại trận. Là tông sư trận pháp, chữa trị đại trận rất nhẹ nhàng, Lữ Thiểu Khanh không phá hư hoàn toàn đại trận mà chỉ phá một góc thôi. Sau khi sửa xong, Khu Tình và Hình Tác biến mất. Bên này Lữ Thiểu Khanh sờ cằm, đứng đằng xa, nhìn theo hướng ma tộc, nhúc nhúc: “Nữ nhân ma tộc kia sợ chết vậy, còn mang cả bảo tiêu? Không cần thể diện à?” Hai ma tộc liên thủ, Lữ Thiểu Khanh có cuồng vọng mấy cũng không dám đánh bọn hắn. Hắn không phải Kế Ngôn, hắn không thích loại khiêu chiến độ khó cao này. Lữ Thiểu Khanh lại thăm dò từ một hướng khác thêm lần nữa, kết quả vẫn là Khu Tình và Hình Tác hai người cùng xuất hiện. Lữ Thiểu Khanh tức giận chỉ vào hai người mắng to: “Còn nói Thánh tộc? Hai người cùng lúc xuất hiện, tính là anh hùng gì? Không hiểu võ đức, cầu nam nữ không biết xấu hổ.” “Tìm chết!” Khu Tình và Hình Tác bị mắng thì tam thi thần nổ tung, đầu dâng lên khói trắng. Hai người lập tức ra tay với Lữ Thiểu Khanh, khí tức cường đại làm cho cả thiên địa đều run rẩy. Lữ Thiểu Khanh đã sớm chuẩn bị, sau khi mắng xong liền xoay người chạy, để lại hai người Khu Tình và Hóa Thần đứng nguyên tại chỗ nổi trận lôi đình. Khu Tình cắn răng: “Tiếp tục như vậy không được.” Bị Lữ Thiểu Khanh đùa giỡn như vậy, Khu Tình cảm thấy mình sắp bị tức đến nổ tung. Nàng ta nói với Hình Tác: “Lần sau lúc

hắn đến, ta ra trước, ngươi chờ phía sau.” Hình Tác không đồng ý: “Không được, người không thể mạo hiểm, vạn nhất người xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, người và ta đều xong.” Ngươi chết không sao, máu chót là ngươi chết, ta cũng sẽ không may. Thị vệ trưởng không phải người dễ nói chuyện. “Chẳng lẽ ngươi không muốn giết hắn sao?” Khu Tình hiện tại chỉ muốn giết Lữ Thiệu Khanh, bất kể dùng thủ đoạn gì cũng được. “Hoặc là để mặc hắn ở đây phá hư trận pháp, ngươi cho rằng tu bổ trận pháp không cần vật liệu sao?” “Ngươi thử nói đi, trong tay chúng ta còn bao nhiêu vật liệu?” Khu Tình chỉ vào đại trận bị phá hư hỏi Hình Tác. Hình Tác trầm mặc, hoàn toàn chính xác, bọn hắn được truyền tống tới, đúng là trong tay cũng mang đến rất nhiều vật liệu. Nhưng nhiều vật liệu cũng không chịu được dạng tiêu hao này. Tiêu hao sạch ở đây thì sau này phải làm sao? Nhưng... Hình Tác không dám mạo hiểm, Khu Minh thực lực không tệ, vẫn bị người ta giết như giết gà trong thời gian ngắn. “Vậy tìm thêm một người tới.” “Bảo Nhan đại nhân đến giúp đỡ được không, nếu không đến lúc đó ta sẽ tự ra, kẻ này ta tất phải giết!” Hình Tác hơi suy nghĩ thêm một lúc, cuối cùng đồng ý. “Được, chúng ta cho hắn một bất ngờ.” Bên Lữ Thiệu Khanh, sau khi hắn chạy về thì cảm thấy đây không phải cách. Hắn chạy thẳng về, tìm tới Ung Y: “Ung tiên bối, có thể giúp một chút không?” Ung Y mặt lạnh, hừ một tiếng, không thêm quan tâm. Tiểu tử ngươi, ta muốn đâm ngươi, muốn thiên đao vạn quả ngươi. Bây giờ ta chưa động tay với ngươi là đã nể mặt ngươi rồi, ngươi còn muốn ta giúp ngươi? Ngươi ăn cái gì để lớn vậy? Chỉ phát triển tứ chi không phát triển đầu óc à? “Ung tiên bối, đừng như vậy, ta và đồ đệ ông thân thiết như vậy, dù gì ta cũng được coi là văn bối của ông, giúp một chút đi.” Con mọt ngươi, còn mặt mũi nói thân với đồ đệ ta? Ung Y giận không chỗ phát tiết, thổi râu ria, trừng mắt. Tay lão run rẩy rất muốn tát một cái, muốn đập tên khốn kiếp đáng ghét trước mặt thành cặn bã. Ung Y đè ép nộ khí, lạnh lùng nói: “Tiểu tử, nhân lúc ta chưa có ý định đánh chết ngươi, ngươi rút sang một bên cho ta.” “Hẹp hời!” Lữ Thiệu Khanh đau lòng phê bình loại hành vi này: “Thế phong nhật hạ, lòng người suy đồi, trưởng bối đều tư lợi như vậy sao?” “Dù sao ta cũng là ân nhân cứu mạng của Ngọc Đình phái, thân là chương môn ngay cả một câu cảm tạ đều không có, đau lòng, đau lòng a!” “Được rồi,

Mạnh cô nương, chúng ta ra ngoài tản bộ được không?” Mạnh Tiêu ở bên kia nghe vậy từ từ chạy tới, hai búi tóc trên đầu như hai dấu hỏi đang đưa trước mặt Lữ Thiếu Khanh: “Đi tản bộ? Để làm gì?” Tiêu Y cũng theo ở phía sau, chân nhỏ bước nhanh thoăn thoắt như Phong Hỏa Luân, tiến đến bên này, mắt to lóe sáng. Nhị sư huynh khai khiếu sao? Đang định hẹn hò sao? Không ngờ đây, Hạ Ngữ sư thúc xinh đẹp như vậy mà cũng không được Nhị sư huynh thích, ngược lại Mạnh Tiêu tỷ tỷ lại có thể giam cầm trái tim Nhị sư huynh. Tiêu Y trong lòng kích động, Nhị sư huynh muốn lập gia đình sinh con cái sao? Nhưng mà, Đại sư huynh thì sao? Đại sư huynh biết phải làm sao? Đến lúc trở về có một kiếm bỏ thẳng vào Mạnh Tiêu tỷ tỷ không? Đại sư huynh mà bỏ Mạnh Tiêu tỷ tỷ, ta cũng không dám mở miệng cầu tình giúp Mạnh Tiêu tỷ tỷ đâu. Ung Y nhìn thấy đồ đệ của mình trên mặt lộ ra vẻ mừng rỡ, lão đau lòng, cũng hiểu rõ. Trước kia đồ đệ mình không phải vì chuyện kia mà buồn bực không vui. Đây là do mắc bệnh tương tư mới có thể rầu rĩ không vui. Sau khi hiểu ra Ung Y thầm mắng mình, mọe nó ta thật đê tiện, tại sao lại dẫn đồ nhi ngoan ra ngoài, đây không phải dê vào miệng cọp sao? Còn nữa, đồ nhi ngoan, mặt con vui vậy là có ý gì? Nữ hài tử mà không biết thận trọng à?

Chương 599 - Câu dẫn đồ nhi ngoan của ta, đáng chém

Chương 599: Câu dẫn đồ nhi ngoan của ta, đáng chém Ung Y đấm ngực, đau lòng nhức óc. Lữ Thiệu Khanh cố ý nói với Mạnh Tiêu: “Ta muốn nhờ sư phụ cô giúp một tay, sư phụ cô không đồng ý. Vậy thì ta rảnh rồi nên muốn cùng cô đi tản bộ. Dù sao giữa hai người chúng ta cũng coi như có giao tình thâm hậu.” Lời này Mạnh Tiêu thích nghe, không phải sao, đã từng cùng đối phó với mấy tên khốn kiếp Lãnh Dực kia, tình cảm chiến đấu sâu đậm lắm. Mạnh Tiêu không muốn hỏi đi làm chuyện gì, chỉ vui vẻ nói: “Được, chúng ta đi tản bộ.” “Không, không được.” Ung Y ngồi không yên, nhảy dựng lên, lập tức ngăn cản: “Ai nói ta không đồng ý?” Ung Y hung hăng trợn mắt nhìn Lữ Thiệu Khanh một chút, nói với Mạnh Tiêu: “Con chờ ở đây, ta cùng hắn đi ra ngoài một chuyến.” Mạnh Tiêu hiểu kì: “Ra ngoài làm gì a? con cũng muốn đi xem.” Tiêu Y nghe vậy, cũng vội vàng chạy tới gần mấy bước: “Nhị sư huynh, ta cũng muốn đi.” Ung Y càng tức, rõ ràng tên khốn này đã có sư muội rồi còn tới câu dẫn đồ nhi ngoan của ta, đáng chém! Lữ Thiệu Khanh quát Tiêu Y: “Bớt làm bừa, chờ ở đây!” Nói đùa, đang đi tìm ma tộc gây phiền phức, gặp ma tộc mình chạy cũng không kịp, sao lo được cho bằng ta. Tiêu Y nghe vậy, chỉ có thể bĩu môi, rầu rĩ không vui đợi ở một bên. Ung Y cũng nói với Mạnh Tiêu: “Đồ nhi ngoan, con ở đây, ta đi một chút rồi về.” “Không được, con cũng muốn đi xem.” Ánh mắt Mạnh Tiêu rơi trên người Lữ Thiệu Khanh. Lữ Thiệu Khanh nói với Mạnh Tiêu: “Các cô vương vís đi theo làm gì? Ở đây trông sư muội ta giúp ta, đừng chạy lung tung.” “Được!” Mạnh Tiêu đồng ý. Không được, tim đau quá. Ung Y che ngực, im lặng nghẹn ngào. Đồ đệ nhu thuận của mình đâu? Vì sao không nghe lời mình mà nghe lời tiểu tử khốn kiếp này? Mới được bao lâu chứ? Mới ba tháng đấy? Chỉ tiếp xúc với tiểu tử khốn kiếp chút thời gian mà bị dạy hư rồi sao? Trên đường đi, mắt Ung Y mang theo hung quang, hung tợn nhìn chằm chằm Lữ Thiệu Khanh. Lão rất có kích động muốn nửa đường giết người diệt khẩu, giết chết cái tên có ý đồ

với đồ đệ mình này. “Tiểu tử, ngươi muốn ta làm cái gì?” Lữ Thiếu Khanh mỉm cười: “Giúp ta áp trận, chờ khi có người tới thì cản giúp ta, ta muốn giết một ma tộc.” Ung Y như nghe thấy câu chuyện cười: “Giết? Ngươi tưởng ma tộc là gà con à?” “Nói giết là giết, Lữ Thiếu Khanh mỉm cười: “Giúp ta áp trận. Đợi được cơ hội dĩ nhiên phải hung hăng phê bình, hung hăng khinh bỉ tiểu tử khốn kiếp này một chút. Ung Y cựa gãi lên mặt, giáo huấn Lữ Thiếu Khanh: “Ngươi cho rằng ma tộc dễ giết như vậy sao? Cẩn thận lại tự hy sinh mình đấy. còn nữa, đây là chuyện của Thiên Cung môn, ngươi để tâm vậy làm gì? Ung Y chỉ hận nước miếng của mình không đủ độc, phun lên mặt Lữ Thiếu Khanh để độc chết tên này. Lữ Thiếu Khanh quang minh lẫm liệt, chính nghĩa bay thẳng mấy tầng mây: “Đối phó với ma tộc là trách nhiệm của mọi người. Ma tộc xâm lấn, thân là người chính nghĩa sao ta có thể khoanh tay đứng nhìn chứ?” Ung Y bị lời này của Lữ Thiếu Khanh làm cho sững sốt, trong lúc nhất thời lão không thể hiểu lời này của Lữ Thiếu Khanh là thực tâm hay lừa gạt lão. “Tiểu tử ngươi, nói thật sao?” Ung Y sững sốt nửa ngày mới chần chờ mở miệng. Nếu thật sự như vậy, tiểu tử này là kẻ xóc nổi, là người không có đầu óc. Nếu là giả, tiểu tử này là kẻ ngốc, cũng là người không có đầu óc. Ừm, cho dù như thế nào, tiểu tử này không thể gây họa cho đồ nhi ngoan của ta được. Lữ Thiếu Khanh mang trên mặt nụ cười nhàn nhạt khiến người ta không thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng hắn, không thể thấy rõ bộ mặt của hắn. Hắn nói với Ung Y: “Trước mặt ma tộc, ân oán cá nhân không đáng nhắc tới, rộng lượng một chút, tầm nhìn xa một chút, đừng để người ta chê cười.” “Ông thân là chương môn Ngọc Đỉnh phái nên làm tấm gương tốt, đừng để người khác xem nhẹ Ngọc Đỉnh phái.” Ung Y lại sững sốt nửa ngày, lời nói này có hơi không thích hợp rồi. Nửa ngày sau, Ung Y mới kịp phản ứng, nổi giận: “Tiểu tử ngươi là đang giáo huấn ta?” Khốn kiếp, chưa xuất giá đã không tôn trọng ta như vậy. Chờ ngươi qua cửa, chẳng phải định đuổi ta ra khỏi cửa sao? Phì, ta đang nghĩ gì vậy? Ung Y thối râu ria, hàm râu trắng bóng tức đến mức dựng đứng lên, ngươi làm phản rồi. Lữ Thiếu Khanh vội vàng nói: “Không dám, ta nào dám giáo huấn người, mười vạn lần không dám, lợi hại như vậy.” Ý là, ta không mạnh, ta không lợi hại, ngươi sẽ dám giáo huấn ta? “Tiểu tử, hôm nay ta phải nói chuyện rõ ràng với ngươi, thế nào gọi là

kính lão...”“Đừng làm rộn nữa, nào.” Lữ Thiếu Khanh chỉ vào phía trước, nói với Ung Y: “Ung tiên bối, ông trốn trước, nếu như ma tộc có người khác đến, ông cản giúp ta, ta đi giết nữ ma tộc kia.”“Nói hay lắm.” Ung Y vẫn hết sức khinh bỉ Lữ Thiếu Khanh, không hề tin lời Lữ Thiếu Khanh. “Nếu như ta ngăn cản không nổi, ta cũng sẽ không quản sống chết của người.” Thực lực tên ma tộc được gọi là Thị vệ trưởng gì đó mạnh hơn lão vài phần, lão đánh không lại. Lữ Thiếu Khanh gật đầu: “Ta cũng vậy, thực sự không được, đến lúc đó mọi người tự ai nấy chạy trốn.” Ung Y không nói gì, tự trốn phía sau. Lão nhìn Lữ Thiếu Khanh chậm rãi đi đến trước đại trận ma tộc. Trong lòng khinh bỉ, tiểu tử đang giả vờ cái gì, những đại trận liên hoàn này người có cách sao? Suy nghĩ này vừa tới, lão liền thấy Lữ Thiếu Khanh đưa tay ra lần mò, linh lực cường đại mãnh liệt tuôn ra, quang mang đại trận trong nháy mắt tịt ngòi, dập tắt. Con mắt Ung Y tròn lớn, tiểu tử này còn biết trận pháp? Là may mắn hay là chân tài thực học? Lúc Ung Y bên này còn đang kinh ngạc, phía xa mau chóng xuất hiện khí tức ma tộc. Khu Tình mang theo sát ý nồng đậm xuất hiện

Chương 600 - Người còn gọi người nữa, sao người chơi hoang quá vậy?

Chương 600: Người còn gọi người nữa, sao người chơi hoang quá vậy? “Nhân tộc, người đáng chết.” Giọng nói của Khu Tình rất bình tĩnh, nhưng giấu dưới lớp bình tĩnh đó là oán hận ngập trời, mặc dù là Ung Y cũng cảm nhận được. Trong lòng Ung Y mắng to, tên khốn này thông đồng với cả nữ Ma tộc hay sao? Vì yêu sinh hận? Đúng là thứ lằng nhằng không đáng tin cậy. Bên này, Lữ Thiếu Khanh đã chuẩn bị chạy trốn bất cứ lúc nào, có điều khi nhìn thấy chỉ có một mình Khu Tình xuất hiện, trong lòng Lữ Thiếu Khanh mừng thầm. Hắn cười tít mắt hỏi: “Tam Bát, lần này chỉ có một mình người à? Tên cậu nam nhân kia đâu?” Khu Tình còn bình tĩnh hơn nữa, ánh mắt vô cùng lạnh lẽo: “Là người giết đệ đệ ta?” Lữ Thiếu Khanh cố ý khiêu khích: “Là đệ đệ người à? Ngày đó ta chỉ giết một con gà con mà thôi, không đúng, còn đơn giản hơn giết một con gà con nữa chứ. Ma tộc các người có người yếu kém như vậy từ khi nào?” “Hay, hay lắm.” Rốt cục Khu Tình nhìn không được sát ý trong lòng nữa, nàng ta hoàn toàn bùng nổ, cả bầu trời cũng như tối sầm xuống: “Ta muốn băm thầy người thành vạn đoạn.” “Chết!” Khu Tình lao thẳng đến Lữ Thiếu Khanh, thân thể cường đại xé rách hư không, phát ra tiếng gió rít bén nhọn, lao tới chẳng khác nào một quả pháo hình người. Việc dùng pháp thuật đánh chết Lữ Thiếu Khanh không đủ để tiêu trừ hận ý trong lòng Khu Tình. Chỉ có cách đích thân xé nát thân thể Lữ Thiếu Khanh, cắn nuốt của hắn huyết nhục, gặm thực xương cốt của hắn, hành hạ linh hồn của hắn mới có thể tiêu trừ mối hận trong lòng nàng ta. Nơi này cách chỗ của những Ma tộc khác gần quá, Lữ Thiếu Khanh cấp tốc lui về phía sau, đồng thời khiêu khích: “Đến đây đi, chúng ta đổi chỗ khác, cho người một cơ hội báo thù.” “Đừng chạy!” Lúc này Khu Tình đã sắp điên rồi, sát ý và hận ý làm cho đầu óc nàng ta mù mịt, chỉ biết lao thẳng về phía Lữ Thiếu Khanh. Hai người một trước một sau, chạy ra rất xa, Lữ Thiếu Khanh mới dừng lại. “Chết!” Khu Tình gặm thét, linh lực trong cơ thể bùng nổ, phát ra một tiếng vang thật lớn trong không trung, tốc độ tăng

nhANH, thân hình không ngừng tiến tới, hung hăng nhào về phía Lữ Thiểu Khanh giống như một viên thiên thạch màu đen. Lữ Thiểu Khanh không né tránh, mà đứng yên tại chỗ. Khu Tình nhìn thấy Lữ Thiểu Khanh không né tránh, dám đứng yên tại chỗ, trong lòng mừng rỡ. Nhục thân của Thánh tộc chúng ta mạnh mẽ hơn tu sĩ nhân loại rất nhiều. Ánh mắt Khu Tình tàn nhẫn, nàng ta muốn dùng một đòn đâm cho thân thể Lữ Thiểu Khanh chia năm xẻ bảy, để cho hắn ném thử nỗi đau khi bị phân thân. Mà hai người Hình Tác, Nhan Ba đi theo ở phía xa, nhìn thấy Lữ Thiểu Khanh đứng yên không nhúc nhích trong không trung, giống như đã sợ đến không biết làm sao nữa. Nhan Ba cười lạnh không thôi: “Nhân Tộc yếu đuối, tự tìm đường chết, chết chắc rồi.” Nhục thân của Thánh tộc vô cùng mạnh mẽ, nhân tộc mà độ nhục thân với Thánh tộc, chính là lấy khuyết điểm của mình bì với ưu điểm của người ta, muốn chết cũng không nên tìm cách như thế. Nhưng mà sắc mặt Hình Tác lại nghiêm túc, hắn ta lắc đầu nói: “Cẩn thận, người này không đơn giản, nhục thân của hắn, thậm chí không kém gì ta.” Hình Tác nhớ lại va chạm giữa mình và Lữ Thiểu Khanh ngày đó, biết nhục thân và lực lượng của Lữ Thiểu Khanh không kém gì hắn ta. Biểu cảm của Nhan Ba không khác gì nghe thấy trò cười lớn nhất thiên hạ. Sao Nhân tộc có thể so bì nhục thân với Thánh tộc được cơ chứ? Không phải là làm cho người ta cười đến chết hay sao? Vì sao Thánh tộc mạnh hơn nhân tộc? Nguyên nhân là vì nhục thân của Thánh tộc cường hãn. Nhục thân mạnh mẽ, có thể dung nạp nhiều linh lực hơn, chịu được nhiều đả kích hơn, có thể chịu được nhiều sai lầm hơn. Hình Tác lắc đầu: “Xem tiếp đi.” “Lỡ có gì ngoài ý muốn, chúng ta lập tức ra tay, không thể làm Khu đại nhân gặp nguy hiểm.” Nhan Ba bĩu môi, rất là khinh thường: “Hai người các ngươi nhất gan quá, chỉ là một nhân loại mà thôi, có cần phải thế không?” Ung Y ở phía xa cũng nhìn thấy cảnh Lữ Thiểu Khanh muốn dùng nhục thân đối kháng với Ma tộc. Lúc này, ông ta mắng to ở trong lòng, tiểu tử vô liêm sỉ, không biết chết sống. Người cho rằng người là ai? Người còn chưa biết nhục thân của Ma tộc cường hãn đến mức nào hay sao? Hừ, tự tìm đường chết. Thôi, tiểu tử này bị Ma tộc đâm chết, cũng tiết kiệm công sức của ta. Trong ánh mắt của ba người vây xem, Khu Tình và Lữ Thiểu Khanh đụng vào nhau. “Ầm!” Một tiếng vang thật lớn, tiếng vang khủng khiếp làm cho trong không khí

sinh ra từng tầng sóng gợn, không ngừng khuếch tán ra ngoài như vẩn nước. Sóng khí cuộn cuộn nổi lên trên mặt đất, vô số cự mộc ngút trời, cự thạch to lớn hóa thành bột mịn. “A!” Khu Tình kêu thảm một tiếng, một đóa hoa máu rực rỡ nở rộ giữa không trung, cả người bắn ngược về, hóa thành một ngôi sao băng ngã xuống mặt đất, tạo thành một cái hố sâu, làm tóe lên vô số bụi mù. Còn như Lữ Thiếu Khanh, tuy thân thể lay động, nhưng mà hắn lại đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, hình như không xi nhê gì cả. Chuyện này... Cảnh tượng này làm ba người đang vây xem phải ngó người ra. “Không, không thể nào.” Nhan Ba trợn to mắt, chẳng khác nào thấy quỷ, trên khuôn mặt thô kệch toàn là vẻ khó tin. Hắn ta thậm chí nghi ngờ có phải hai mắt của mình xảy ra vấn đề rồi hay không. Nhục thân của nhân tộc mạnh như vậy à? Rốt cục ai mới là Thánh tộc? Biểu cảm của Hình Tác vô cùng khó coi, quả nhiên, chuyện ngày đó không phải ảo giác, tiểu tử này có gì đó khác thường. Khu Tình giãy dụa đứng lên từ trong hố sâu, trên người nàng ta toàn là vết thương, máu tươi nhuộm đỏ cả cơ thể. Hiện tại, Khu Tình cảm thấy cơ thể của mình chẳng khác nào một chiếc bình sứ, trên đó phủ đầy vết rách.

Chương 601 - Người còn gọi người nữa, sao người chơi hoang quá vậy?

Chương 601: Người còn gọi người nữa, sao người chơi hoang quá vậy? (tt)“A!“Khu Tình rất khó chấp nhận tình cảnh của mình lúc này.Nàng ta có nằm mơ cũng không ngờ nhục thân mà Thánh tộc vẫn luôn lấy làm tự hào hoàn toàn chẳng là gì trước mặt Lữ Thiếu Khanh.Rốt cục ai mới là Ma tộc?Khu Tình ngửa mặt lên trời gầm thét, giống như một con dã thú bị thương, nàng ta hung dữ nhìn chằm chằm Lữ Thiếu Khanh.Lữ Thiếu Khanh phi không mà đến, vừa rồi hắn còn cười tủm tỉm, giờ đã đầy ngập sát ý, roi trắng lạnh roi đầy đất.Khu Tình không lùi bước, bây giờ nàng ta còn chưa đánh mất sức chiến đấu.Khu Tình hung dữ cười lên, mặt tràn đầy vẻ oán độc: “Người rất mạnh, nhưng người quên mất một chuyện.”“Người chỉ có một mình, hai vị đại nhân, xuất hiện đi.”Nàng ta vừa dứt lời, Hình Tác và Nhan Ba xuất hiện ở nơi xa, hai khí tức cường đại chặt chẽ nhắm vào hắn.Lữ Thiếu Khanh ngạc nhiên, lần này ngạc nhiên thật.Hắn phần nộ, hắn bị ai, giữa người với người còn có tín nhiệm đáng nói không?Tuy người tự xưng là Thánh tộc, chúng ta gọi người là Ma tộc, nhưng xét đến cùng người vẫn là nhân loại mà.Lữ Thiếu Khanh bị phần vạn phần, chỉ vào Khu Tình mắng to: “Người có biết xấu hổ hay không? Không dám một chọi một à?”“Không dám cô nam quả nữ à? Người còn gọi thêm hai nam nhân nữa tới? Sao người chơi hoang quá vậy?”Lẽ ra, nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh như vậy, Khu Tình nên vui vẻ mới phải.Nhưng mà nghe thử xem, câu nói nào của thằng nhãi này cũng làm cho người ta tức giận cả.Khu Tình nói với Hình Tác và Nhan Ba: “Hai vị đại nhân, cùng tiến lên, giết hắn.”“Đê tiện.” Lữ Thiếu Khanh tiếp tục mắng to: “Ma tộc chỉ biết lấy nhiều đánh ít sao?”“Hành vi vô sỉ như gọi thêm người mà cũng làm ra được à?”Hình Tác cười ha hả, hắn ta vô cùng hài lòng với phản ứng của Lữ Thiếu Khanh.Biểu hiện như thế này không phải là đã rơi vào tuyệt cảnh, vô năng cuồng nộ, chỉ có thể chửi ầm lên để phát tiết sợ hãi trong lòng sao?“Tiểu tử nhân tộc, muốn trách thì trách người quá ngây thơ, hôm nay ngoan ngoãn nhận mệnh đi

“Hình Tác và Nhan Ba cười gần chậm rãi tới gần, ánh mắt họ nhìn Lữ Thiểu Khanh giống như nhìn người chết. Trong lòng hai người hạ quyết tâm, không thể cho Lữ Thiểu Khanh rời khỏi nơi này. Nhục thân còn cường đại hơn nhục thân của Thánh tộc, tuổi trẻ như vậy, thực lực mạnh như vậy, chắc chắn là thiên tài của nhân tộc. Thiên tài như vậy nhất định phải bóp chết. Mà bóp chết thiên tài quả là chuyện làm cho người ta phải hưng phấn. Khu Tình oán hận nhìn chằm chằm vào Lữ Thiểu Khanh, bây giờ nàng ta tóc tai bù xù, trên người vết máu loang lổ, có vẻ vô cùng thâm thảm: “Hôm nay ta nhất định phải giết ngươi.” Lữ Thiểu Khanh tiếp tục mắng to: “Đồ thối tha, không biết xấu hổ, hiện tại ta sẽ giết chết nữ nhân Ma tộc không nói đạo nghĩa như ngươi.” Sau khi nói xong, trường kiếm Mặc Quân xuất hiện trong tay, chém về phía Khu Tình. Kiếm quang rực rỡ làm cho Khu Tình run sợ trong lòng, kiếm ý khủng khiếp làm cho nàng ta hiểu Lữ Thiểu Khanh còn lợi hại hơn tưởng tượng của nàng ta. Hình Tác gầm lên: “Nhân tộc, ngươi không để chúng ta vào mắt sao?” Hắn ta nói xong thì định ra tay với Lữ Thiểu Khanh, nhưng mà sắc mặt của cả hắn ta lẫn Nhan Ba tức thì đại biến. Ung Y xuất hiện trước mặt hai người, ngăn cách hai người họ với Lữ Thiểu Khanh. Ung Y vừa xuất hiện đã trấn trụ Hình Tác và Nhan Ba: “Ngươi, ngươi” Khu Tình nhìn thấy Ung Y xuất hiện, trong lòng cũng bắt đầu hoảng loạn. Phía Ma tộc đã biết rất rõ thực lực của Ung Y mạnh đến mức nào. Nguyên Anh tầng chín, tuy không bằng thị vệ trưởng, nhưng cũng mạnh hơn mấy người bọn họ. Khu Tình tức giận đến mức tóc dựng thẳng lên, tóc dài đón gió bay lượn, giống như một nữ quỷ lòng đầy căm hận, nàng ta gào lên chói tai với Lữ Thiểu Khanh: “Ngươi, ngươi đê tiện.” Yết hầu Khu Tình chột ngọt, giận đến mức hộc máu không ngừng. Nỗi hận trong lòng nàng ta, còn cao hơn cả trời, dày hơn cả đất. Nàng ta gọi người tới, vốn tưởng rằng mình đã nắm chắc thắng lợi, ba đánh một, kiểu gì cũng thắng. Không ngờ Lữ Thiểu Khanh cũng gọi người, mà còn gọi người lợi hại nhất. Đây là người có thể đối kháng với thị vệ trưởng, Ung Y đến đây, bọn họ còn làm được gì nữa. Lữ Thiểu Khanh vui vẻ cười, chỉ là nhìn kiểu gì cũng thấy nụ cười đó đê tiện: “Sao hả? Chỉ cho các ngươi gọi người, không cho phép ta gọi người à?” Một ngụm máu tươi trào lên miệng Khu Tình, vậy mà vừa rồi ngươi còn dám nói chúng ta đê tiện, còn dám nói chúng ta không biết xấu hổ?

Người cũng đê tiện, người cũng không biết xấu hổ mà?Ta chưa bao giờ gặp phía hạng người đê tiện hạ lưu như vậy.Lúc bấy giờ Hình Tác và Nhan Ba mới cảm thấy lớn chuyện rồi.Bọn họ theo sau áp trận cho Khu Tình, muốn dẫn Lữ Thiệu Khanh ra đây, hoàn toàn giết chết hắn.Không ngờ Lữ Thiệu Khanh cũng có ý định này, ai cũng muốn làm chín sề.Hình Tác và Nhan Ba liếc nhau, không phí lời nữa.Hai người đồng loại ra tay, tấn công Ung Y một cách mãnh liệt.Khu Tình không thể xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, một khi làm hỏng kế hoạch của Thánh chủ, tất cả bọn họ sẽ không có kết quả tốt.Cho dù Nhan Ba là tiểu cữu tử của Thánh chủ cũng không ngoại lệ.Nhan Ba gầm thét: “Lão gia hỏa, đừng có vương bận ở chỗ này!”Hắn ta đâm một quyền ra, một quả đấm khổng lồ xuất hiện giữa không trung, giống như một quyền kinh thiên động địa do người khổng lồ đội trời đạp đất đánh ra, lực lượng vô hạn tức khắc đầy rẫy thế gian.Những cơn lốc dấy lên làm nứt ngọn núi bên dưới, mặt đất cũng bị xói tung.Hình Tác cũng lạng lế ra tay, cơ thể của hắn ta hóa thành vũ khí sắc bén nhất, trùng kích về phía Ung Y nhanh như tia chớp.Mặc dù Ung Y có cảnh giới tầng chín, cũng không muốn bác đầu cận thân với Ma tộc.Bác đầu cận thân với Ma tộc, thực lực càng mạnh, chiêu thức của Ma tộc sẽ càng sắc bén.Nhưng dù sao Ung Y cũng là Nguyên Anh tầng chín, ứng phó vẫn hết sức thành thạo.

Chương 602 - Ai cũng muốn làm chim sẻ rình sau

Chương 602: Ai cũng muốn làm chim sẻ rình sau
Lữ Thiếu Khanh thấy bên kia đã đánh nhau, chẳng muốn nhiều lời. Hắn cầm trường kiếm Mặc Quân trong tay, bắt đầu tấn công Khu Tình. Ly Hỏa Kiếm Quyết thứ nhất. Không Hỏa! Hắn lĩnh ngộ kiếm ý thêm một bước, làm cho uy lực của Ly Hỏa Kiếm Quyết gia tăng thêm một bước. Trước kia, khi hắn sử dụng chiêu này, hỏa diễm trong không trung có màu đỏ sậm, hiện tại biến thành hai loại hỏa diễm màu trắng và màu đen không ngừng lan tràn từ trong hư không. Hỏa diễm giống như hắc bạch tinh linh, đón gió lay động, có vẻ rất là đáng yêu. Nhưng trong mắt Khu Tình thì chúng không đáng yêu một chút nào. Khu Tình đối mặt này với luồng kiếm ý này, da đầu run lên. Dù cho nàng ta tự nhận nhục thể của mình cường hãn, cũng không dám chính diện đối kháng với loại kiếm ý đáng sợ kì quái này. Có điều, nàng ta cũng không sợ gì, chỉ cần có một người trong Hình Tác và Nhan Ba qua đây giúp đỡ, nàng ta tin chắc mình có thể rút lui an toàn. Ung Y xuất hiện, làm hoạch giết Lữ Thiếu Khanh của nàng ta thất bại. Cho dù nàng ta có tự làm mình bị thương, cũng rất khó giết được Lữ Thiếu Khanh, thể cục bất lợi với nàng ta, đành phải lui lại trước. Nàng ta vừa ứng phó với đòn tấn công của Lữ Thiếu Khanh, vừa nhìn chăm chăm vào Lữ Thiếu Khanh bằng ánh mắt độc địa, như muốn ghi khắc bề ngoài của Lữ Thiếu Khanh vào trong đầu. “Tam Bát, nhìn cái gì?” Lữ Thiếu Khanh mắng to không khách sáo: “Chưa thấy soái ca bao giờ à? Ai bảo ngươi chơi hoang như thế? Bằng không giờ hai chúng ta đã có thể chơi đùa vui vẻ rồi. “Hạ lưu vô sỉ!” Khu Tình hóa linh lực thành từng tầng bình chướng để ngăn cản những đòn tấn công của Lữ Thiếu Khanh. Kiếm ý khủng khiếp hóa thành từng đóa hỏa diễm màu đen và màu trắng, chúng giống như hỏa diễm thật sự đang không ngừng đốt cháy, cắn nuốt bình chướng của nàng ta, tiêu hao linh lực của nàng ta. Khu Tình cảm thấy rất khó chịu, kiếm ý của Lữ Thiếu Khanh mang đến cho nàng ta cảm giác uy hiếp trí mạng, nàng ta không dám dùng cơ thể của mình ngăn

cản.Nhưng điều làm nàng ta an tâm là, cảm giác nguy hiểm đang từ từ thối lui.Khu Tinh thấy kiếm ý của đối phương biến mất, thở phào nhẹ nhõm, nàng ta tiêu hao hơn phân nửa linh lực để ngăn chặn một kiếm của Lữ Thiếu Khanh.Ngay lúc nàng ta thở phào hết sức, Lữ Thiếu Khanh bỗng nhiên nói một câu.“Đệ đệ ngươi chết vì chiều này đây.”Chỉ một câu, làm cho lửa giận của Khu Tinh tức khắc trào dâng, lý trí bị cắn nuốt.Không đợi nàng ta làm gì, một nguồn thần thức cường đại đánh úp lại.Khu Tinh bất ngờ không phòng ngự, thức hải tức khắc bị nguồn thần thức mạnh mẽ này xông vào.Lữ Thiếu Khanh tu luyện Kinh Thần quyết, thần thức vô cùng kinh khủng.Những ngọn sóng ngập trời dâng lên trong thức hải của Khu Tinh, đối mặt với sự xâm lấn cường thế Lữ Thiếu Khanh, thần thức của nàng ta không phản ứng kịp.Chờ đến lúc nàng ta phản ứng lại, muốn ngăn cản thì đã quá muộn.Khu Tinh bắt đầu kêu thảm thiết, tiếng hét thê lương, giống như đang chịu đựng hình phạt tàn khốc nhất trong thiên địa, tiếng thét vang vọng cả trời đất.Hình Tác và Nhan Ba nơi xa thấy thế, càng thêm lo lắng.Hai người gầm thét: “Lão gia hỏa, mau tránh ra!”Hai người không che giấu nữa, bùng nổ thực lực của mình hết mức, một tên Nguyên Anh tầng năm, một tên Nguyên Anh tầng sáu, hai người bùng nổ toàn bộ thực lực, mặc dù là Ung Y, trong lúc nhất thời cũng phải né tránh mũi nhọn.Ung Y lui về phía sau một bước theo bản năng, không ngờ lại để cho Hình Tác bắt lấy cơ hội, vượt qua ông ta, lao thẳng về phía Lữ Thiếu Khanh.“Không ổn rồi!”Tim Ung Y hẫng một nhịp.Ông ta vội vàng quay đầu lại, sau khi thấy rõ tình cảnh trước mắt thì ngây ngẩn cả người.Lữ Thiếu Khanh thế mà đã giải quyết Khu Tinh.Cơ thể của Khu Tinh đã bị hủy hoại, cơ thể biến mất, chỉ có Nguyên Anh chạy thoát.Nguyên Anh Khu Tinh lao về phía Hình Tác, vô cùng hoảng hốt.“Hình đại nhân, cứu ta, cứu ta.”“Đừng chạy!”Hai mắt Lữ Thiếu Khanh đỏ ngầu, đây là đồ của mình, tuyệt đối không được để nó chạy thoát.Nhưng mà dù sao Khu Tinh cũng mạnh hơn Khu Minh, mặc dù thần thức bị thương nặng, Nguyên Anh phá thể lao ra cũng không hoảng hốt như Khu Minh.Nàng ta vẫn còn tỉnh táo, tức khắc trốn tới bên cạnh Hình Tác.“Tiểu tử, rút ngay!”Hình Tác vừa vội vừa giận, hung hăng đánh một đòn về phía Lữ Thiếu Khanh.Đòn đánh này hội tụ tất cả thực lực của Hình Tác, Hình Tác gần như trút linh lực toàn thân xuống, linh lực khủng bố

làm cho không gian xung quanh vặn vẹo, chấn động. Thanh thể cực lớn, kinh thiên động địa, dời núi lấp biển. Năng lượng tràn ra bao phủ cả một vùng không gian này, làm xảy ra một vụ nổ kinh thiên động địa. Cứ như một viên thiên thạch khổng lồ rơi trên mặt đất, một đóa mây hình nấm rất lớn bay lên, vô số tiếng nổ mạnh vang lên. Vô số sơn thể nứt vụn, hóa thành đất bằng trong vụ nổ đáng sợ này. Sau vụ nổ, trên mặt đất xuất hiện một hố sâu không thấy đáy, mà Lữ Thiếu Khanh đã biến mất không thấy, khí tức cũng tan biến. Nguyên Anh của Khu Tình tản ra khí tức oán độc, nàng ta không cảm nhận được khí tức của Lữ Thiếu Khanh nữa, nhịn không được cười điên cuồng. “Hô hô, hắc chết rồi, tốt quá, hắc chết rồi.” Nàng ta nghiêng răng nghiêng lợi, hưng phấn đến như đã điên cuồng. Tên khốn nhân tộc giết đệ đệ mình, thiếu chút nữa cũng giết mình rồi cục đã chết. Trên mặt Hình Tác cũng lộ ra biểu cảm hài lòng, nhân tộc không biết tự lượng sức mình, dám chính diện chống lại lại? Muốn chết. Sau khi giết chết nhân tộc này, mình lại tràn ngập lòng tự tin rồi. Ung Y cũng không cảm nhận được khí tức của Lữ Thiếu Khanh nữa, trái tim nhảy dựng lên, chắc không phải bị nổ chết rồi đâu? Một đòn toàn lực của một vị Nguyên Anh tầng sáu, mặc dù là ông ta cũng không dám lấy cứng đối cứng, sẽ chết người. Thực lực của Lữ Thiếu Khanh chỉ có Nguyên Anh tầng ba, dù cho có thủ đoạn, chắc cũng không chịu nổi đâu nhỉ? Haizzz, chết thì chết thôi. Mà chết cũng hay. Ai bảo hắc không biết tự lượng sức mình khiêu khích ba vị Nguyên Anh chứ? Chết rồi thì không quyền rũ đồ đệ ngoan của ta được nữa. Nhưng nể mặt đồ nhi ngoan và Thiệu huynh, ta phải giúp hắc báo thù mới được, để tránh sau khi trở về không ăn nói được với người ta.

Chương 603 - Có phải người hư rồi hay không?

Chương 603: Có phải người hư rồi hay không? Bên này, Ung Y nghĩ như vậy, hai mắt nhìn chăm chăm vào Hình Tác, định đánh chết Hình Tác báo thù cho Lữ Thiểu Khanh. Nhưng mà, phía Ma tộc có một khí tức đáng sợ truyền đến. Ung Y không nói hai lời, xoay người đi ngay. Ông ta rất quen với luồng khí tức kia. Hiện tại không đi, đợi người nọ đến đây, liên thủ với Hình Tác, Nhan Ba, ngay cả ông ta cũng phải ở lại. Sau khi Ung Y trở về, biểu cảm rất là khó coi. Ông ta cảm thấy tuy tên tiểu tử Lữ Thiểu Khanh kia là một tên khốn, nhưng dù sao cũng là người mình, chết rồi, mình cũng không biết phải nói thế nào với Thiệu Thừa và đồ đệ mình nữa. Đến lúc đó, chắc chắn đồ nhi ngoan của mình sẽ đau lòng lắm. Có điều, đau lòng một trận cũng đỡ hơn bị tên khốn đó quấy rối. Nhưng mà ông ta vừa về đến, lại thấy được Lữ Thiểu Khanh nằm trên một cái ghế bập bênh, Tiêu Y và Mạnh Tiêu ngồi bên cạnh bóc linh đậu cho hắn. Lữ Thiểu Khanh nằm trên ghế bập bênh, nhắm mắt lại, mặt đầy vẻ hưởng thụ. Sao lại thế này? Trong lúc nhất thời Ung Y không phản ứng kịp. Đòn tấn công lúc nãy của Hình Tác vô cùng đáng sợ, mặc dù là ông ta cũng không dám đối chọi chính diện. Theo lý mà nói, dưới một đòn tấn công như thế, cho dù Lữ Thiểu Khanh có lợi hại đến mức nào cũng phải hóa thành cặn rồi. Trừ phi. Ung Y nhanh chóng hiểu ra, trừ phi Lữ Thiểu Khanh bỏ chạy ngay từ đầu. Hắn lấy đòn tấn công của Hình Tác làm lá chắn, chạy trước một bước. Tiểu tử đệ tiện vô sỉ này. Ung Y chỉ muốn đánh người, người chạy cũng không biết kêu một tiếng? Ông ta lại nhìn thấy đồ đệ mình bóc linh đậu cho Lữ Thiểu Khanh chẳng khác nào thị nữ. Ung Y chỉ muốn giết người, người cho rằng đồ đệ của ta là ai? Là đạo lữ hay là thị nữ? Người cho là ta chết rồi hay sao? Ung Y không nói hai lời, vọt tới trước mặt Lữ Thiểu Khanh, nhìn chăm chăm vào Lữ Thiểu Khanh bằng ánh mắt đằng đằng sát khí. Mạnh Tiêu cười chào hỏi: “Sự phụ người về rồi à? Hắn còn nói người muốn làm thịt một tên Ma tộc rồi mới trở về, sao mà nhanh quá vậy?” Ung Y nghe vậy, gờ tay lên, muốn

cho Lữ Thiều Khanh một chương ngay tức khắc. Ông ta một chương chụp chết tên khốn này ở đây, trừ hại cho dân. Lữ Thiều Khanh vẫn nhắm mắt lại, hỏi một câu: “Ung tiên bối, sao về nhanh quá vậy?” “Ma tộc đâu? Giết chưa?” “Ta giết người trước thì có. Ung Y giận dữ mắng: “Người chạy trốn mà không nói cho ta một tiếng?” “Cái gì mà trốn? Hành động của ta gọi là lui lại có chiến lược, người không thấy thị vệ trưởng kia đang lao tới hay sao?” “Hơn nữa, chính người cũng nói mà, gặp chuyện thì ai chạy đường nấy.” Lữ Thiều Khanh nói một cách nhẹ nhàng, hình như đây là một chuyện rất nhỏ, không có gì phải ngạc nhiên. Giọng điệu thoải mái của Lữ Thiều Khanh lại làm sắc mặt Ung Y nghiêm lại. Ông ta nắm được vấn đề. “Tiểu tử người cảm nhận được khí tức thị vệ trưởng Ma tộc trước ta một bước?” Lữ Thiều Khanh nghe vậy, mở to mắt, kinh ngạc nhìn Ung Y, nhìn xem có phải Ung Y nói đùa hay không. Tim Lữ Thiều Khanh hẫng một nhịp, không thể nào, ông ta không nhận ra à? Xem ra đây là một vấn đề, sau này phải chú ý hơn. Lúc này, mọi người mới biết Lữ Thiều Khanh muốn Ung Y giúp mình đối phó với Ma tộc. Tiêu Y giật mình hỏi: “Nhị sư huynh, chẳng lẽ huynh định ra tay giúp Thiên Cung Môn đối phó với Ma tộc à?” “Trong lòng Tiêu Y ghét Thiên Cung Môn đến tột cùng, bọn họ khi dễ sư phụ nàng, mấy ngày trước chương môn Thiên Cung Môn còn khi dễ nàng. Nếu như có thể, nàng chỉ muốn giúp Ma tộc đối phó với Thiên Cung Môn thôi. Lữ Thiều Khanh ăn một viên linh đậu: “Đúng vậy, ai cũng có trách nhiệm đối phó với Ma tộc, ta thật lòng muốn giúp Thiên Cung Môn đối phó với Ma tộc.” Tiêu Y không tin cho lắm, chẳng nhẽ Nhị sư huynh đi ra ngoài một chuyến thì đổi tính luôn? Hành vi như vậy của Thiên Cung Môn, phải bị Nhị sư huynh trả thù mới đúng. Nhưng cách làm của Nhị sư huynh bây giờ lại không giống cho lắm. Ung Y nghi ngờ nhìn chằm chằm vào Lữ Thiều Khanh: “Tiểu tử, đây là lời thật lòng của người?” “Đương nhiên.” Lữ Thiều Khanh trách cứ Ung Y: “Còn nữa, vừa rồi người vì sao người không dốc sức hơn? Nếu người nghiêm túc hơn một chút, ngăn cản bọn họ, ta đã đánh chết nữ Ma tộc đó rồi.” “Có phải người thận hư hay không?” “Sắc mặt Ung Y ngượng ngùng, cảm thấy xấu hổ. Lần này đúng là ông ta đã sơ suất. Lữ Thiều Khanh không nhắc lại chuyện này nữa, chỉ tiếc nuối lắc đầu. Mục tiêu của hắn vốn là giết Khu Tình, đáng tiếc Nguyên Anh của Khu

Tình chạy thoát, thị vệ trưởng Ma tộc lại lao tới, hấn đánh phải thối. Có điều, có thể hủy hoại cơ thể cả Khu Tình, làm cho Nguyên Anh phá thể mà ra thì cũng coi như được rồi. Ít nhất, trong thời gian tiếp theo, Khu Tình không thể chạy ra ngoài được. Đồng thời cũng sẽ làm cho phía Ma tộc chú ý tới mình, làm cho Ma tộc coi trọng hấn hơn. Là lúc tiến hành bước tiếp theo. Mấy ngày kế tiếp, Lữ Thiểu Khanh âm thầm ra ngoài làm việc của mình. Phía Ma tộc cũng không có bất cứ động tĩnh gì, hình như đang đợi chờ điều gì đó. Mấy ngày trôi qua, Lữ Thiểu Khanh tìm đến Úc Linh: “Cô nương, giúp ta một chuyện đi. “Trên mặt Úc Linh lộ ra dị sắc, thật sự cần mình giúp đỡ? Úc Linh nhìn Lữ Thiểu Khanh, trong lòng rất là phức tạp. Sau khi Lữ Thiểu Khanh biết thân phận của nàng, không những không giết nàng, cũng không đuổi nàng đi, ngược lại còn để cho nàng đi theo bên cạnh, mang nàng đến nơi đây. Cũng không vạch trần thân phận của nàng. Trước kia, hai bên còn muốn đưa đối phương vào chỗ chết, nàng chỉ ước được ăn tươi nuốt sống Lữ Thiểu Khanh. Nếu không có Lữ Thiểu Khanh, nàng vẫn là người của Thánh tộc, vẫn là thiên tài của Úc tộc. Bởi vì Lữ Thiểu Khanh, nàng trở thành phản đồ của Thánh tộc, hại chết toàn Úc tộc. Hiện tại, sau một thời gian dài tiếp xúc với đám người Lữ Thiểu Khanh, cũng suy nghĩ rất lâu, nàng từ từ nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện. Người của nhân tộc, không tàn nhẫn hiếu sát như lời đồn trong Thánh tộc, người thực sự tàn bạo, thích giết chóc là Thánh tộc mới đúng. Xem người không thể tu luyện như nô lệ, nhân tộc thì không làm như vậy. Nếu nói, hiện tại bảo nàng quay về Thánh tộc, nàng sẽ chần chờ. So ra, cuộc sống bên này có vẻ tốt hơn cuộc sống bên Thánh tộc. Bất kể là hoàn cảnh sinh hoạt, hay là những người nàng ta tiếp xúc, bên này đều tốt hơn Hàn Tinh. Nhân tộc tốt hơn Thánh tộc.

Chương 604 - Vì hòa bình, đưa người đi hòa thân

Chương 604: Vì hòa bình, đưa người đi hòa thân”Người muốn ta làm gì?” Úc Linh im lặng một lúc lâu mới chậm rãi mở miệng. “Ta từng nói rồi, truyền tin cho kẻ được gọi là thị vệ trưởng kia.” Lữ Thiệu Khanh cười nhạt, hình như đây chỉ là một chuyện nhỏ, không đáng giá nhắc tới. Tiêu Y đi theo sau lưng Lữ Thiệu Khanh như một cái đuôi nhỏ nghe vậy, tức thì mở to mắt. Đầu óc nàng lập tức bắt đầu suy nghĩ miên man. Không thể nào, chẳng lẽ Nhị sư huynh cảm thấy làm nhân tộc quá phiền toái, phải làm nhân gian, đi đầu hàng Ma tộc? Mà cũng không đúng, tuy Nhị sư huynh rất hèn, nhưng cũng không đến mức làm ra chuyện này. Tiêu Y suy nghĩ một lát, đoán không ra cách nghĩ của Nhị sư huynh, bèn níu lấy y phục của Lữ Thiệu Khanh, hỏi nguyên nhân thay Úc Linh. “Nhị sư huynh, người muốn làm gì?” “Người muốn làm bằng hữu với thị vệ trưởng Ma tộc sao?” Lữ Thiệu Khanh quay đầu lại, nhìn thoáng qua sự muội ngu ngốc nhà mình, bần tay to vung lên. “Bốp!” “Đẩy tay Tiêu Y ra.” “Đúng vậy, ta muốn đưa sư muội ngu xuẩn như muội đi Ma tộc hòa thân.” “Mọi người đồng gốc đồng nguyên, không nên chém giết như vậy, cho nên muội hãy chịu âm ức một chút, ta đưa muội đi hòa thân, ký kết hòa bình.” “Vì hòa bình giữa nhân tộc và Ma tộc, muội hy sinh bản thân nhé, muội có chịu không?” Tiêu Y lắc lắc bàn tay bé nhỏ sưng đỏ của mình, rụt cổ, lắp bắp: “Không chịu đâu, nghe nói Ma tộc miệng to như yêu quái, một ngụm có thể nuốt trọn một đứa trẻ.” “Những Ma tộc mỹ lệ đáng yêu như Úc Linh tỷ tỷ chắc chắn vô cùng hiếm thấy, nói không chừng là Ma tộc duy nhất như vậy. Nhưng Ma tộc khác hẳn khác gì yêu ma quỷ quái. Ta không phải tiểu bằng hữu, nhưng Ma tộc có thể cắn xé ta ra.” “Không muốn thì ngoan ngoãn đứng một bên, đừng có làm ầm ĩ với ta.” “Dạ!” Úc Linh nhìn không nói gì, tên khốn này, quá xấu xa, đúng là không phải nam nhân. Người của Thánh tộc cũng không ai xấu xa như tên khốn nà. “Thế nào?” Lữ Thiệu Khanh giải quyết xong sư muội hay tò mò, tiếp tục hỏi Úc Linh: “Giúp ta đi.” Úc Linh cắn răng, lặp lại câu hỏi của

Tiêu Y: “Ngươi muốn làm gì?” “Truyền tin gì?” Nàng nhắc lại lập trường của mình: “Tuy ta cung cấp tình báo của bọn thị vệ trưởng cho ngươi, nhưng cũng không có nghĩa là ta sẽ giúp ngươi mãi, cũng không có nghĩa là ta cam tâm làm phản đồ của Thánh tộc.” “Biết, biết.” Lữ Thiệu Khanh gật đầu, giọng điệu không cho là đúng, làm Úc Linh chỉ muốn đánh người. Đây là đề tài vô cùng nghiêm túc, ngươi đừng có coi là không quan trọng. “Cũng không phải tin tức quan trọng gì, ngươi chỉ cần nói cho ông ta, vị trí nào đây của Thiên Cung Môn có một Truyền Tổng Trận, đến lúc đó người của Thiên Cung Môn sẽ truyền tổng sang đó, tiền hậu giáp công bọn họ.” Lời của Lữ Thiệu Khanh làm cơ thể Úc Linh chân động, cũng làm Tiêu Y kinh hô một tiếng. Tiêu Y lắc đầu không ngừng, làm cho Tiểu Hồng nhin không được mở to mắt, tò mò chuyện gì vừa xảy ra. Sau khi Tiêu Y nhìn thấy ánh mắt nghiêm khắc của Lữ Thiệu Khanh, vội vàng che miệng lại. Nhưng tin tức này vẫn làm nàng chấn động vô cùng. “Nhị sư huynh, chuyện này, chuyện này có thật không?” Cuối cùng, Tiêu Y nhin không được nổi tò mò trong lòng, thì thào. “Phí lời, chuyện này mà giả được à?” Lữ Thiệu Khanh nhân cơ hội dạy dỗ Tiêu Y: “Chuyện bé như hạt mè, có cần phải kêu gào như vậy hay không?” “Xấu hổ chết đi được, sau này mà còn như thế, đừng gọi ta là sư huynh, mất mặt lắm.” Lúc này Tiêu Y trong óc đã tràn đầy dấu chấm hỏi, nàng hoàn toàn không nghĩ được gì cả. Nàng lại lôi kéo y phục của Lữ Thiệu Khanh: “Nhị sư huynh, huynh nói cho ta với, vì sao lại có Truyền Tổng Trận?” “Mục đích thật sự của huynh gì?” Lữ Thiệu Khanh cũng không nói gì, lại đẩy Tiêu Y ra: “Đi sang một bên, đến lúc đó muội khác biết.” Úc Linh im lặng, nàng khó lòng tin vào tin tức này. Lại có Truyền Tổng Trận sao? Thiên Cung Môn có ý này sao? Nhưng cho dù như vậy, Úc Linh cũng không muốn giúp Lữ Thiệu Khanh, nàng nhắc nhở Lữ Thiệu Khanh: “Ta đi theo ngươi là vì ta muốn giết ngươi, chứ không phải làm người đưa thư giúp ngươi.” Lữ Thiệu Khanh cũng nhắc nhở nàng: “Ta cho phép ngươi đi theo ta, đó là bởi vì thân phận của ngươi chưa bị vạch trần.” “Ta mạo hiểm bị nghi ngờ là kẻ gian, ngươi không thể thông cảm một phen, giúp ta?” Úc Linh tức giận, hấn đang uy hiếp mình sao? “Ngươi đang uy hiếp ta à?” Úc Linh muốn đánh chết tên khốn này ngay bây giờ: “Ngươi đã đồng ý với ta rồi.” “Rõ ràng chúng ta đã giao dịch rồi, bây

giờ còn lấy chuyện này ra uy hiếp ta?Người có phải là nam nhân hay không?“Ta đồng ý, nhưng sư muội của ta thì không đồng ý.” Lữ Thiếu Khanh cười một cách đê tiện: “Lỡ như nàng nói cho sư phụ ta biết, sư phụ ta ra tay giết ngươi, vậy thì không liên quan tới ta.Úc Linh nhìn Tiêu Y, hừ một tiếng: “Tiêu Y muội muội không phải người như thế.“Tiêu Y cười vui vẻ, đứng về phía Úc Linh: “Đúng vậy, ta sẽ không bán đứng Úc Linh tỷ tỷ.“Lữ Thiếu Khanh nói với Tiêu Y: “Muốn biết lần này ta muốn làm gì không? Bảo nàng giúp ta.“Tiêu Y vừa nghe vậy, tức khắc phản chiến, đứng về phía Lữ Thiếu Khanh, không do dự chút nào, nàng nói với Úc Linh: “Úc Linh tỷ tỷ, ngươi hãy nghe lời Nhị sư huynh ta đi.“Úc Linh nhìn không được trợn mắt, con nha đầu này.Lữ Thiếu Khanh thấy Úc Linh vẫn im lặng, nói với Tiêu Y: “Đi thôi, có ở cùng với hạng không đầu óc này lâu hơn nữa cũng chỉ là lãng phí thời gian.“Úc Linh giận dữ: “Người nói ai không có đầu óc?““Ta nói ngươi đó.” Lữ Thiếu Khanh chấp tay sau lưng, xoay người rời khỏi: “Người truyền tin về cho Ma tộc, nói không chừng có thể rửa sạch hiềm nghi phản đồ của ngươi, tốt hơn nữa, có lẽ có thể giúp đỡ cho người nhà, chuyện tốt như vậy, mà ngươi còn do dự.““Người là cô nhi à?“Cơ thể Úc Linh chấn động, lại bắt đầu bị thương.“Người hoàn toàn không hiểu Thánh tộc!“Nếu nàng đã bị xem là phản đồ, sao người trong tộc có thể tồn tại được chứ.“Được, ta giúp ngươi!” Úc Linh cắn răng: “Khi nào thì truyền tin?““Không vội, vài ngày nữa.”

Chương 605 - Chúng ta đi quyết tử chiến với Ma tộc đi

Chương 605: Chúng ta đi quyết tử chiến với Ma tộc điMa tộc.Hai người Hình Tác và Nhan Ba quỳ gối trước mặt một lão giả.So với những Ma tộc khác, làn da của lão giả này đen hơn, gương mặt chữ quốc, không giận tự uy.Lão giả đúng là người dẫn đầu lần này, thị vệ trưởng của Thánh chủ, Thôi Chương Uyển.Hai người Hình Tác và Nhan Ba quỳ gối trước mặt Thôi Chương Uyển, không dám thở mạnh.Theo thời gian trôi qua, áp lực của hai người càng lúc càng lớn, trán đã đổ mồ hôi, hội tụ thành giọt nước mà rơi xuống.Thôi Chương Uyển làm thị vệ trưởng của Thánh chủ, tư lịch dày dặn, thực lực mạnh mẽ, mặc dù là tiểu cử tử của Thánh chủ như Nhan Ba cũng không dám lơ đãng trước mặt lão ta.Thật lâu sau, Thôi Chương Uyển chậm rãi mở miệng: “Từ lúc bắt đầu đến hiện tại, Thánh tộc chúng ta tổn thất bao nhiêu?”“Quân tiên phong Thánh tộc phái tới là bốn năm người Úc Linh, chết bốn, trong đó bao gồm cả con trai của Thánh chủ, tiếp theo thầy trò Khám Hạo Không và đặc sứ của Thánh chủ cũng bỏ mạng.Hiện tại, Khu Minh là Nguyên Anh, hơn nữa còn là đại sư trận pháp đã chết, thân thể Khu Tình bị hủy, chỉ có Nguyên Anh trốn thoát.Hình Tác biết tính tình của Thôi Chương Uyển, nhanh nhẩu thỉnh tội: “Là ta bảo vệ bất lực, mong thị vệ trưởng trách phạt.”Nhan Ba cũng vội vàng thỉnh tội theo, đương nhiên, làm tiểu cử tử của Thánh chủ, hẳn ta to gan hơn Hình Tác một chút, hẳn ta đổ hết mọi lỗi lầm tổn thất lần này lên trên người Lữ Thiểu Khanh.“Là tại tên tiểu tử nhân tộc kia quá gian xảo.”Nhưng hẳn ta vừa mới dứt lời, ánh mắt Thôi Chương Uyển lập tức trở nên sắc bén, nhìn chằm chằm vào Nhan Ba như một thanh kiếm sắc.“Tài nghệ không bằng người thì thôi, ngay cả dũng khí gánh vác trách nhiệm cũng không có, người mà cũng xưng làm người của Thánh tộc sao?”“Hành động lần này của người là đang làm mất mặt Thánh chủ, nếu không phải trước mặt thiếu người, ta sẽ giết người ngay bây giờ.”Nhan Ba mồ hôi đầm đìa, vội vàng quỳ rạp trên mặt đất, thần sắc sợ hãi: “Vâng, thị vệ trưởng dạy bảo rất đúng.”“Hừ!”Thôi Chương Uyển hừ

lạnh một tiếng, hàn khí tràn ngập bốn phía, nhiệt độ giảm xuống. “Còn mấy ngày nữa là đợt viện binh thứ hai sẽ tới, ta không mong nhìn thấy bất cứ một sai sót nào nữa.” Lão ta dừng lại, liếc mắt nhìn con khôỉ lồi bằng gỗ bên cạnh. Con khôỉ lồi này cả người đen ngòm, không biết được làm bằng loại nguyên liệu nào, bên ngoài còn mặc cả khôỉ giáp. Trong mắt nó mang theo oán hận ngập trời. Nguyên Anh của Khu Tình đang gửi thân trong con khôỉ lồi này, không chế hành động của nó. Thôi Chương Uyên hỏi điềm đậm: “Cảm thấy con khôỉ lồi này thế nào? Có thể phát huy bao nhiêu thực lực?” Khu Tình nghe Thôi Chương Uyên hỏi, vội vã cúi đầu trả lời: “Có thể phát huy chừng sáu thành thực lực, đại ân của thị vệ trưởng, ta suốt đời khó quên.” Thôi Chương Uyên gật đầu: “Ta không muốn thấy bất cứ một chuyện ngoài ý muốn nào xuất hiện nữa, nếu như làm lỡ đại sự, ta sẽ đích thân giết ngươi.” Tuy lúc này Khu Tình là một con khôỉ lồi, nhưng nàng ta cảm giác mình đang chảy mồ hôi trán, nàng ta vội cúi đầu, xưng vâng: “Vâng, ta biết rõ.” Hình Tác lấy hết can đảm hỏi: “Thị vệ trưởng, chuyện lần này, ta cứ cảm thấy có gì đó khác thường. Hình như tên gia hỏa đó cố ý nhằm vào tỷ đệ Khu đại nhân.” Thôi Chương Uyên vô cùng điềm nhiên, không thấy ngoài ý muốn vì chuyện này, lão ta lạnh nhạt nói: “Lâu như vậy, cái gọi là đại phái nhân tộc Thiên Cung Môn còn chưa có hành động gì, đó đã là chuyện khác thường rồi.” “Tính thời gian, bọn họ cũng sắp hành động rồi đó.” “Cho nên, mấy ngày kế tiếp là thời khắc mấu chốt, ai phạm sai lầm, ta giết kẻ ấy.” Mọi người vội vã cúi đầu: “Vâng!” Lữ Thiệu Khanh tìm mọi người tới, mở miệng nói: “Chúng ta đi quyết tử chiến với Ma tộc đi.” Câu nói của hắn làm mọi người ngó ra. Thiều Thừa làm sư phụ, ngồi không yên, lo lắng hỏi: “Thiệu Khanh, con muốn làm gì?” Trên mặt Thiều Thừa xuất hiện lo lắng, lo rằng đồ đệ mình đang chơi với lửa. Lữ Thiệu Khanh tràn đầy chính nghĩa, làm ra vẻ ta dám lấy thân hy sinh cho thiên hạ, ai thấy cũng phải khen một tiếng, đúng là con người trung nghĩa. “Ma tộc đến đây, thân là nhân tộc, nên dốc sức chống lại Ma tộc, tiêu diệt Ma tộc.” Ung Y nhìn dáng vẻ Lữ Thiệu Khanh hình như không giống nói dối, ông ta là người đầu tiên không đồng ý. Ông ta nhảy dựng lên, coi thường hành vi ngốc nghếch của Lữ Thiệu Khanh: “Tiểu tử, ngươi muốn đi chịu chết thì đi một mình, đừng có kéo chúng ta vào.” Ma tộc ở đây không liên

quan gì tới ông ta, cho dù Ma tộc có muốn giết sạch toàn bộ nhân tộc ở đây, không phải còn chưa đến phiên ông ta hay sao? Ung Y thân là chủ môn Ngọc Đỉnh Phái, là môn phái của Đông Châu, chuyện của Yên Châu thì có liên quan gì tới Đông Châu đâu? Sở dĩ ông ta ở lại chỗ này, chỉ đơn giản là sợ Thiên Cung Môn nhân cơ hội làm hỏng thanh danh của ông ta và môn phái thôi. Nếu không thì ông ta đã đi lâu rồi. Lữ Thiếu Khanh không giận trước lời nói của Ung Y, mà gật đầu nói: “Được thôi, đến lúc này thì chúng ta cũng có thể mỗi người một ngã rồi.” ““Người ở lại đây, ba thầy trò chúng ta sẽ đi quyết sống chết với Ma tộc.” Ung Y ngạc nhiên, tiểu tử mất trí rồi sao? Hắn muốn kéo sư phụ và sư muội của mình đi chịu chết sao? Sư phụ người chỉ có Nguyên Anh tầng ba, thực lực bình thường, trước mặt Ma tộc còn chưa đủ xem. Còn sư muội người, Ma tộc đứng ở yên đằng kia cho sư muội người tấn công, cũng đủ làm sư muội người mệt chết rồi. Người lấy cái gì mà liều? Người lấy cái đầu không não của mình liều với người ta sao? Người cho là đầu người cứng lắm à? Cho dù người có một chút thực lực thì thế nào? Thị vệ trưởng kia chỉ dùng một cái tát là có thể đánh chết cả ba người các người. Ung Y nhin không được hỏi Thiệu Thừa: “Thiệu huynh, người nghe lời hắn à?” Thiệu Thừa mỉm cười: “Việc làm của đồ đệ ta, rất hiếm khi phạm lỗi.” Tiêu Y cũng cười hì hì, tỏ vẻ tín nhiệm Lữ Thiếu Khanh.

Chương 606 - Chúng ta đi quyết tử chiến với Ma tộc đi

Chương 606: Chúng ta đi quyết tử chiến với Ma tộc đi (tt)Thật là quái lạ.Sắc mặt Ung Y kì quái, nhìn ba thầy trò Thiệu Thừa vài lần, không nói gì thêm, các người muốn đi chịu chết thì cứ đi đi.Ta và đồ nhi ngoan của ta ở lại đây thêm một thời gian, đến lúc thích hợp sẽ đi ngay.Nguyên Anh tăng chín, đi đâu cũng được, dù cho Lệnh Hồ Thời ở đây cũng không cản được ông ta.Nhưng mà Mạnh Tiêu lại không đồng ý, nàng ta la hét: “Ta đi đối phó Ma tộc với các người.”Lữ Thiếu Khanh muốn đi với đối phó Ma tộc, Mạnh Tiêu cảm thấy người làm bằng hữu như nàng ta không thể khoan tay đứng nhìn.“Phốc!”Ung Y ôm ngực, cảm thấy bị thương.Đồ nhi ngoan không ngoan ngoan nữa sao?Lữ Thiếu Khanh nói với Mạnh Tiêu: “Người hãy nghe lời, nghe sư phụ người, sư phụ người nói không đi cùng chúng ta, người hãy ở lại đây với ông ta đi.”Mạnh Tiêu nhìn Ung Y, Ung Y nhìn đồ đệ mình, trên mặt đồ đệ lộ nét năn nỉ, làm cho ông ta không khỏi thở dài.Đúng là nghiệp chướng.Quả nhiên, lần tới Yên Châu này là quyết định sai lầm nhất trong đời ông ta.Tên tiểu tử khốn kiếp này, nếu để cho ta nắm được cơ hội, ta nhất định phải giết chết hắn.Khó trách hắn không lo ta từ chối, hóa ra đã đoán được phản ứng của đồ nhi ngoan từ trước.Đáng giận.Nhưng mặc dù Ung Y có tức giận đến mức nào, ông ta cũng phải chịu đựng: “Hừ, tiểu tử, ta nề mặt đồ nhi ngoan của ta, lần này ta sẽ giúp người một tay.”“Được thôi.”Lữ Thiếu Khanh hoàn toàn không khách sáo, lập tức sai khiến Ung Y: “Người đi tìm người của Thiên Cung Môn, cứ nói chúng ta muốn đi tìm Ma tộc báo thù, bảo bọn họ hành động chung với chúng ta.”Ba ngày sau đó, hàng loạt tu sĩ tới gần.Lệnh Hồ Thời đứng trên một chiếc phi chu, đi theo xa xa đằng sau.Trên bầu trời, cuồng phong vù vù, thổi y phục của Lệnh Hồ Thời tung bay phát phới, tóc dài đón gió tung bay, có mấy phần phiêu dật.Lệnh Hồ Thời cố ý áp chế khí tức của mình, làm cho ông ta chẳng khác gì phàm nhân.Hai tên đồ đệ Triệu Khải và Phong Quan Ngọc đứng ngay cạnh ông ta.Cổ Tu và các đệ tử Thiên Cung Môn khác đi áp trận,

đốc chiến tán tu. Mặt Triều Khải âm trầm, nhắc nhở sự phụ của mình: “Sự phụ, bọn họ không đúng lắm.” Lệnh Hồ Thời biết đồ đệ mình đang nói tới ai. Trên thực tế, ông ta cũng cảm thấy có gì đó khác thường. Ba ngày trước, chương môn Ngọc Đỉnh Phái Ung Y tới tìm ông ta, nói muốn đi tìm Ma tộc báo thù, hi vọng ông ta phối hợp, bảo ông ta ra lệnh cho tán tu tấn công Ma tộc, hấp dẫn lực chú ý của Ma tộc. Hai tên Nguyên Anh bọn Ung Y bị ép ở lại đây giúp đỡ, bọn họ rất là không tình nguyện, chỉ đánh đám qua loa. Thiên Cung Môn cũng có ý kiến với chuyện này, nhưng không thể không bịt mũi nhìn. Ai bảo bọn họ là Nguyên Anh chứ? Có bọn họ ở đây áp trận cũng không tệ lắm. Hiện tại, Ung Y lại đột nhiên nói muốn tấn công Ma tộc, người bình thường ai mà không cảm thấy không quá lạ cơ chứ. Nhưng mà. Lệnh Hồ Thời ngạo nghễ nâng đầu, nhìn ra phía xa, đoàn người Ung Y đang đứng ở đằng trước nhất. “Bất kể bọn họ có tính toán gì, có ta ở đây, bọn họ không lật trời được đâu.” Trong giọng nói của ông ta tràn ngập khí phách, làm cho hai người Triều Khải và Phong Quan Ngọc vô cùng kính ngưỡng. Đây chính là sự phụ của bọn họ, có ông ta ở đây, cho dù ai cũng không thể tạo được sóng gió. Phong Quan Ngọc mỉm cười: “Ha, tốt nhất là bọn họ hãy táng thân trong tay Ma tộc đi.” Trong lòng hắn ta âm thầm bổ sung một câu, đặc biệt là tên khốn đáng ghét kia, tốt nhất bị Ma tộc đánh chết, đỡ mất công ta phải tự tay báo thù. Triều Khải vẫn nhìn không được nhắc nhở một câu: “Sự phụ, người thanh niên trong bọn họ kia, cần phải cẩn thận một chút, hắn cực kỳ gian trá.” Lệnh Hồ Thời nghe vậy, trong đầu tức khắc xuất hiện bóng dáng của Lữ Thiếu Khanh, ông ta cũng có cảm giác, người thanh niên đó không đơn giản. Nhưng, vậy thì thế nào. Ta, Nguyên Anh tầng chín, chỉ dưới Hoá Thần, các người như thế nào cũng được, ta là vô địch. Đây là sự tự tin trong lòng Lệnh Hồ Thời. Ông ta cười khể một tiếng, càng ngạo nghễ hơn: “Không sao cả, hắn có gian trá đến mức nào, cũng trốn không thoát lòng bàn tay của thợ săn là ta.” Sau đó, ông ta nhân cơ hội dạy bảo đồ đệ của mình: “Coi trọng đối thủ là chuyện tốt, nhưng cũng không cần coi trọng quá mức, sẽ đánh mất lòng tin của mình.” “Các người là đồ nhi của ta, sau này sẽ trở thành những người mạnh nhất thập tam châu, tất cả đối thủ đều là đá đặt chân của các người, các người phải đạp bọn họ dưới chân, để đạt đến thành tựu cao hơn.” Lời nói của Lệnh Hồ

Thời làm tâm trạng của Triều Khải và Phong Quan Ngọc phần khởi lên, ý chí chiến đấu không ngừng thiêu đốt. Đặc biệt là Triều Khải, chiến ý trong cơ thể tăng vọt, chỉ ước được đi tìm Lữ Thiếu Khanh báo thù ngay tức khắc. “Bắt đầu!” “Lúc này, Lệnh Hồ Thời thân nhiên nói: “Ta thì rất muốn xem bọn họ đang giở trò gì. “Lữ Thiếu Khanh bên này cũng đang dẫn dò Thiều Thừa và Ung Y: “Sur phụ, người bảo vệ cho ba người các nàng rời khỏi nơi này, Ung tiên bối, hai người chúng ta sẽ giả vờ giả vệt ở đây, rồi tìm cơ hội bỏ chạy. “Sau đó báo một địa điểm, làm mọi người đến đó hội họp. “Đi vào trong đó làm gì?” Ung Y khó chịu, chẳng lẽ ngươi nghĩ ta là người làm công của ngươi chắc. Nơi này rất nguy hiểm, tiểu tử ngươi có hiểu hay không? Mang đồ đệ tới nơi này, lỡ như thị vệ trưởng Ma tộc chạy đến, ta phải toàn lực ứng phó, làm sao mà quan tâm tới đồ đệ của mình được. “Đi chỗ đó thì nhân huynh biết ngay. “ “Tên khốn.” Ung Y giận quá: “Đã đến lúc này rồi, ngươi còn thừa nước đục thả câu với ta nữa à?” “Thật muốn đánh chết ngươi.”

Chương 607 - Có ta ở đây, bọn họ không lật trời được đâu

Chương 607: Có ta ở đây, bọn họ không lật trời được đâu Thiều Thừa khuyên bảo Lữ Thiều Khanh: “Thiếu Khanh, ngươi con làm gì, nói ra đi, để tránh trong lòng Ung huynh bất an.” “Đồ đệ này có một khuyết điểm, việc cần làm không bao giờ chịu nói thẳng ra, cứ che giấu mãi.” “Được rồi, nơi đó có một Truyền Tống Trận, chúng ta có thể rời khỏi từ chỗ đó, những chuyện còn lại để cho Thiên Cung Môn tự đau đầu đi thôi.” “Thiều Thừa còn đỡ, ông biết rõ năng lực của đồ đệ mình. Ung Y thì vô cùng kinh ngạc, ông ta nhìn Lữ Thiều Khanh: “Tiểu tử, ngươi, đang đùa với ta hay sao?” “Truyền Tống Trận? Ai lập trận? Lập trận từ khi nào? Vì sao lại lập trận sau lưng Ma tộc, có ý đồ gì?” Lữ Thiều Khanh nhún nhún vai: “Ngươi tin hay không? Không tin thì có thể không đi.” Ung Y nhớ tới mấy ngày trước Lữ Thiều Khanh dễ dàng phá hoại trận pháp của Ma tộc, tin vài phần vào tạo nghệ trận pháp của Lữ Thiều Khanh. “Truyền tống đến đâu?” Ung Y lại hỏi. Lữ Thiều Khanh bĩu môi: “Hỏi nhiều như vậy để làm gì? Chẳng phải đến chỗ là biết hay sao?” “Ung Y hừ một tiếng, tiểu tử này thật là đáng ghét, không có một chút thái độ tôn kính nào. Ung Y bỗng nhiên phản ứng kịp, cảm tức nhìn Lữ Thiều Khanh: “Trước đó ngươi không nói rõ ràng, nếu ta không đi theo, có phải ngươi không định dẫn chúng ta theo hay không?” “Thật là quá đáng, che giấu úp mở, ta thấy ngươi không định dẫn chúng ta theo thì có. Lữ Thiều Khanh cười ha hả, nhìn thoáng qua Mạnh Tiêu. Mạnh tiêu nữ thì cũng không tệ, chịu đi theo. Đúng vậy, nếu Ung Y và Mạnh Tiêu không chịu tới, hẳn cũng không ép người ta làm gì. Mọi người bèo nước gặp nhau, giao tình hời hợt, không cần phải cố sức khuyên bảo. Hắn chỉ nhéo đầu Mạnh tiêu nữ một cái, chứ không có ăn năn ta, mọi người còn không phải người một nhà. Tiêu Y biết ý của Lữ Thiều Khanh, nàng giải thích thay cho Lữ Thiều Khanh: “Ung tiên bối, Nhị sư huynh sẽ không bỏ các ngươi lại. Ít nhất Mạnh Tiêu tỷ tỷ sẽ đi cùng mà, nàng đi cùng, ngươi nhất định cũng sẽ đi theo.” “Tiêu Y nói chưa dứt lời, Ung Y đã nóng giận. Sao

nghe như đồ nhi ngoan của mình chuẩn bị bỏ sư phụ lại, bỏ nhà theo trai? “Tiểu tử, đến lúc đó ta sẽ tính sổ với ngươi.” “Nói nhiều quá.” Lữ Thiếu Khanh thì thầm một tiếng, phi thân đi về phía trước, động tĩnh rất lớn: “Hành động đi.” “Chúng ta tạo ra động tĩnh rầm rộ một chút, để tiện cho sư phụ che giấu tung tích.” Trong lòng Ung Y thầm mắng một câu, sau cùng nói với Thiều Thừa: “Thiều huynh, xin nhờ ngươi vậy.” Thiều Thừa cũng rất là căng thẳng, nói với Ung Y: “Ung huynh, cũng nhờ huynh chăm sóc Thiếu Khanh.” Tuy đồ đệ mình mạnh, nhưng còn không mạnh đến mức có thể đối phó với kẻ địch Nguyên Anh tầng chín. Thiều Thừa nhìn Lữ Thiếu Khanh đi theo sau lưng Ung Y, thở dài, ánh mắt sâu xa, có vài phần thương cảm. Đồ đệ mình càng ngày càng mạnh, người làm sư phụ như ông từ từ tụt lại, đã không còn tư cách sống vai với đồ đệ, cùng đối phó với kẻ địch. “Đi thôi!” Thiều Thừa không mấy vui vẻ, nói với ba người Tiêu Y: “Chúng ta mau đến chỗ đó đi.” Tiêu Y hiểu chuyện hỏi: “Sư phụ, người bị Nhị sư huynh sắp xếp bảo vệ cho chúng ta, người không vui sao?” Thiều Thừa phủ nhận: “Nào có, con đừng nói bậy.” Tiêu Y an ủi: “Yên tâm đi, sư phụ, chắc chắn là do Nhị sư huynh sợ người gặp nguy hiểm, mới để cho người nhận việc bảo vệ chúng ta.” Sau khi nghe xong Thiều Thừa, nỗi bi thương trong lòng lớn hơn nữa. Sợ ta gặp nguy hiểm, còn không phải là cảm thấy thực lực của ta quá yếu hay sao? Quả nhiên là bị chê rồi. Lữ Thiếu Khanh đi tới chỗ Ma tộc, không nói hai lời phá hoại đại trận của Ma tộc, hoàn toàn hủy hoại nó. Không có cách nào tu bổ, nếu muốn thành lập một lần nữa, phải xây dựng lại đại trận từ đầu, sẽ tiêu hao càng nhiều tài nguyên hơn. Đồng thời, Lữ Thiếu Khanh lớn giọng quát lên: “Đệ tử Thiên Cung Môn tại đây, Ma tộc hãy ra đây nhận lấy cái chết!” Người của Ma tộc xuất hiện, nhìn thấy đại quân nhân tộc đột kích, cũng nhanh chóng tập hợp nhân thủ. So với phía nhân tộc có hơn ngàn người, nhân số của bọn họ ít đến đáng thương. Có điều, khí thế bên phía Ma tộc cường thịnh, chiến ý trùng thiên, phía tu sĩ nhân tộc thì run sợ trong lòng, sắc mặt không ít người trắng bệch, không có một chút ý chí chiến đấu nào. Nếu không phải có người của Thiên Cung Môn đốc chiến sau lưng, bọn họ đã xoay người chạy trốn từ lâu. Bọn họ đã đích thân lãnh giáo sự đáng sợ của Ma tộc rồi. Trong lòng không ít người đang vô cùng hối hận, vì một trăm linh thạch, lên nhằm thuyền giặc

không xuống được nữa rồi. Những người bị ép buộc lại càng khóc không ra nước mắt, không có linh thạch, còn phải liều mạng ở đây. “Nhân tộc, các ngươi muốn chết!” Hai người Hình Tác, Nhan Ba dẫn đầu, gầm thét như dã thú đang phần nộ. Lữ Thiếu Khanh không nói hai lời, xoay người bỏ chạy. Hai người Hình Tác, Nhan Ba liếc nhau, ngầm hiểu không đuổi theo Lữ Thiếu Khanh, mà đồng thời chạy đi đối phó với những tán tu bình thường. Tuy hai người hận Lữ Thiếu Khanh thấu xương, nhưng Lữ Thiếu Khanh có thực lực, nhưng còn có một tên Ung Y chưa thò đầu ra, bọn họ không dám dễ dàng đuổi giết. Bọn họ sợ mắc mưu giống như lần trước. “Sao nào? Ma tộc trở nên nhát gan như vậy từ lúc nào?” “Đến đây đi, ta đang chờ các ngươi ở đây nè.” Lữ Thiếu Khanh nhìn thấy bọn Hình Tác, Nhan Ba không đuổi theo, cố ý dừng lại, lớn tiếng khiêu khích. Hấn khiêu khích Ma tộc, nhưng phần nhiều vẫn là diễn kịch cho người của Thiên Cung Môn xem. Khu Tình nhìn bóng dáng của Lữ Thiếu Khanh, hận đến phát cuồng, nhưng mà khôi lỗi không có miệng, nàng ta có muốn cắn răng cũng không được. “Thị vệ trưởng!” Khu Tình nhìn về phía Thôi Chương Uyển thờ ơ lạnh nhạt bên cạnh, hi vọng Thôi Chương Uyển ra tay, giết chết Lữ Thiếu Khanh.

Chương 608 - Người sợ cái gì? Cùng lắm thì đồng quy vu tận

Chương 608: Người sợ cái gì? Cùng lắm thì đồng quy vu tận
Thôi Chương Uyên lạnh lùng nhìn Lữ Thiệu Khanh, vẻ mặt của lão ta không thay đổi, hừ lạnh một tiếng: “Kế sách vụng về, mặc kệ hắn đi.” “Cứ canh giữ ở chỗ này, đợi đến lúc phía Hàn Tinh truyền tổng người tới rồi nói.” “Kế sách của Thôi Chương Uyên rất đơn giản, lấy bất biến ứng vạn biến. Mặc kệ nhân tộc người có âm mưu quỷ kế gì, ta cứ canh gác ở chỗ này, dựa lưng vào Truyền Tổng Trận, bảo vệ trận địa của mình là được. Mặc cho người có muôn vàn kế sách, ta lù lù bất động, hóa thân thành rùa đen. Ma tộc không đuổi theo, điều này làm cho Lữ Thiệu Khanh rất là khó xử. Hắn vốn định xử lý thêm một hai tên Ma tộc, hoàn toàn kích phát lửa giận của Ma tộc, sau cùng làm cho Ma tộc cảm thấy nhân thủ không đủ, vì bảo vệ nơi này, bọn họ không thể không bí quá hoá liều, lựa chọn dùng Truyền Tổng Trận tiến hành vây Ngụy cứu Triệu. Hiện tại, mấy tên Nguyên Anh Ma tộc ở ngay đây, dù cho cách mấy chục dặm, nhưng với đại năng Nguyên Anh mà nói, chút khoảng cách này chỉ là một bước chân. Ung Y truyền âm qua: “Tiểu tử, rốt cục ngươi muốn làm gì?” “Đầu óc Lữ Thiệu Khanh xoay chuyển, sau một lát, ông ta hỏi Ung Y: “Ung tiên bối, ngươi có thể giữ chân thị vệ trưởng Ma tộc không?” “Ung Y nghe vậy, nhìn thị vệ trưởng Ma tộc như một chấm đen phía xa giống nhỏ, trong lòng ông ta có phần e ngại. Tuy đều là Nguyên Anh tầng chín, nhưng sau khi giao thủ ông ta biết giữa mình và Thôi Chương Uyên có sự chênh lệch. Đánh tới cuối cùng, ông ta nhất định sẽ thua.” “Người, rốt cục tiểu tử ngươi muốn làm gì?” “Lữ Thiệu Khanh thấy lạ: “Ung tiên bối, ngươi sợ à?” “Sau đó, hắn lập tức giáo huấn Ung Y: “Người sợ cái gì? Người là Nguyên Anh tầng chín, lão ta cũng là Nguyên Anh tầng chín, cùng cảnh giới, sợ quái gì?” “Cùng lắm thì đồng quy vu tận thôi.” “Tên khốn. Ung Y thật muốn lao ra đánh chết Lữ Thiệu Khanh. Sợ? Ta mà sợ sao? Còn muốn ta đồng quy vu tận với lão ta à? Ta sớm biết tiểu tử ngươi không có lòng tốt, muốn hại chết ta, câu dẫn đồ nhi ngoan của ta chứ gì?” Ung Y tức giận

đến ngựa răng, tiểu tử này nhất định không có ý tốt: “Tiểu tử, ngươi còn dám nói bậy một chữ, ta lập tức đi ngay.” “Được rồi, ngươi chỉ cần bám chân lão ta một lát là được.” Ung Y rất muốn hỏi rốt cục Lữ Thiếu Khanh muốn làm gì, nhưng sợ hỏi lại sẽ bị Lữ Thiếu Khanh nói ông ta đang sợ. Ông ta đành phải hừ một tiếng: “Ta sẽ không tử chiến cho ngươi đâu.” “Đánh không lại thì ta sẽ chạy, ta sẽ không làm mình bỏ mạng ở đây.” “Được thôi!” Sau đó, bóng dáng Lữ Thiếu Khanh chớp lóe, đi vòng ra phía sau. Triều Khải và Phong Quan Ngọc cả kinh, sau khi nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh, hai người bày ra cùng một biểu cảm, phần nộ nhìn chằm chằm vào Lữ Thiếu Khanh, chỉ ước được ăn tươi nuốt sống Lữ Thiếu Khanh. “Lệnh Hồ tiên bối.” Lữ Thiếu Khanh rất là khách khí với Lệnh Hồ Thời: “Ta muốn nhờ tiên bối giúp một chuyện.” Thái độ kính cẩn phục tùng của Lữ Thiếu Khanh với Lệnh Hồ Thời, làm Triều Khải và Phong Quan Ngọc nghi ngờ Lữ Thiếu Khanh trước mặt không phải Lữ Thiếu Khanh trước kia. Tương phản quá lớn. Lệnh Hồ Thời nhìn Lữ Thiếu Khanh, vẻ mặt kinh ngạc, không ngờ lão ta lại nhìn nhầm. “Ồ, hóa ra ngươi cũng có cảnh giới Nguyên Anh à, không hổ là thiếu niên anh hùng.” Lời này tuy đang tán thưởng, nhưng ánh mắt lại có thêm mấy phần hàn ý. Thậm chí còn nhuốm mấy phần sát ý. Lệnh Hồ Thời cười ha hả: “Tiểu hữu, không biết ngươi cần ta giúp gì?” Lữ Thiếu Khanh nói với Lệnh Hồ Thời: “Lát nữa ta sẽ đi phá hoại Truyền Tống Trận của Ma tộc, cho nên ta hi vọng tiên bối giúp ta ngăn cản những Ma tộc khác, đừng cho bọn họ quấy nhiễu ta.” Lệnh Hồ Thời nghe thấy yêu cầu này, nhìn Lữ Thiếu Khanh, giật mình, mỉm cười đồng ý: “Được, cứ để đó cho ta, ngươi yên tâm mà làm đi.” “Cảm tạ tiên bối,” Lữ Thiếu Khanh quơ quả đấm, giả vờ mình là một thanh niên nhiệt huyết: “Lần này nhất định có thể hoàn toàn đánh bại Ma tộc.” Lệnh Hồ Thời mỉm cười nhìn Lữ Thiếu Khanh rời đi, ông ta cũng chuẩn bị khởi hành. Triều Khải nhìn không được nhắc nhở sư phụ của mình: “Sư phụ, cẩn thận một chút, hắn không phải hạng dễ chọc.” Phong Quan Ngọc gật đầu, vô cùng tán thành. Hắn có thể đánh chết một tên Nguyên Anh trong chớp mắt, giết Nguyên Anh dễ hơn cả giết gà. Nếu phải vì thân phận của bọn họ, Lữ Thiếu Khanh chắc chắn sẽ giết hai người bọn họ. Lệnh Hồ Thời mỉm cười, trong nụ cười mang theo vài phần hàn ý: “Vi sư biết mà.” Ông ta dừng một phen, hỏi: “Là hắn bắt nạt

các người đứng không? “Trước kia ông ta còn tưởng rằng là Ung Y, hiện tại xem ra mình đã đoán sai rồi. Hai người im lặng tỏ vẻ tán thành, trong lòng hô to sự phụ anh minh. Lệnh Hồ Thới nhìn thấy biểu cảm của hai người, nụ cười không thay đổi, sát ý trong lòng càng nặng: “Yên tâm, lần này hẳn chết chắc rồi.” Hai người mừng rỡ, nhìn theo bóng của Lệnh Hồ Thới bằng ánh mắt mong chờ. “Thật tốt quá, hẳn chết chắc rồi.” Phong Quan Ngọc dùng sức quơ quơ quả đấm, bị Lữ Thiếu Khanh ép quỳ xuống là nỗi nhục lớn nhất đời hắn ta. Triệu Khải khởi động phi chu: “Ta muốn tận mắt thấy hắn chết như thế nào.” “Ra tay đi, Ung tiên bối.” Lữ Thiếu Khanh truyền âm cho Ung Y. Ung Y cắn chặt răng, thầm nói với mình trong lòng, tất cả mọi chuyện ta làm đều là vì đồ đệ ngoan. Ung Y lao tới, khiêu chiến Thôi Chương Uyển: “Ma tộc, nhanh ra đây nhận lấy cái chết.” Ung Y xuất hiện, biểu cảm Thôi Chương Uyển nghiêm túc hơn. Ung Y là Nguyên Anh tầng chín, đã có thể uy hiếp đến lão ta rồi. Hơn nữa, nơi này còn có một Nguyên Anh tầng chín khác chưa lộ diện, làm cho Thôi Chương Uyển không khỏi bất an. Lão ta đối mặt với khiêu chiến của Ung Y, không thể không xuất chiến. Nếu lão ta không xuất chiến, không nói tới việc ảnh hưởng đến sĩ khí, thực lực Ung Y đủ để giết mấy chục thủ hạ còn lại của lão ta.

Chương 609 - Đi đến đâu cũng có Nguyên Anh tăng chín làm hộ vệ?

Chương 609: Đi đến đâu cũng có Nguyên Anh tăng chín làm hộ vệ? “Muốn chết!” Ung Y và Thôi Chương Uyển rời khỏi nơi này, đánh nhau ở phía xa. Lữ Thiểu Khanh thấy thế, cười ha hả, bóng dáng chớp động, vượt qua nơi này, lao thẳng về phía Truyền Tống Trận sau lưng Ma tộc. Sau khi đến nơi, Lữ Thiểu Khanh phát hiện Truyền Tống Trận đang hơi tỏa ánh sáng trắng, pho tượng vẫn như cũ. Lữ Thiểu Khanh hừ một tiếng: “Ta không tin một khi ta bày ra năng lực có thể phá hoại Truyền Tống Trận của các người, các người còn không hoảng hốt.” Lữ Thiểu Khanh bước vào trong Truyền Tống Trận, thấy pho tượng đó không phản ứng chút nào. Dưới chân Lữ Thiểu Khanh phát lực, linh lực trào ra, giống như cuồng phong gào rít mà qua, trận văn xung quanh tắt theo từng mảng lớn. Pho tượng tức khắc tỏa ra ánh sáng màu đỏ sẫm, tản mát ra uy áp khủng khiếp. “Người cho là ta sợ người hay sao?” Thực lực hắn tăng cao hơn trước kia một cảnh giới, còn lĩnh ngộ kiếm ý tăng ba. Lữ Thiểu Khanh quyết định chiến đấu với pho tượng này một lần. “Lão hồ không phát uy, người cho ta là mèo bệnh sao?” Trường kiếm Mặc Quân xuất hiện trong Lữ Thiểu Khanh, vừa ra tay chính là Ly Hỏa Phần Thiên. Kiếm ý va chạm với ánh sáng màu đỏ sẫm kia, bộc phát ra khí tức kinh thiên động địa. Lữ Thiểu Khanh vẫn xem nhẹ uy lực của pho tượng, lực trùng kích mạnh mẽ, khí tức khủng khiếp, làm hắn bị thương ngay từ hiệp đầu tiên. Một khí tức kinh khủng xâm lấn vào cơ thể hắn, tàn sát bừa bãi. “Phốc!” Lữ Thiểu Khanh phun máu tươi không ngừng, không nói hai lời, xoay người chạy ra ngoài đại trận. Sắc mặt Lữ Thiểu Khanh trắng xanh, tuyệt đối không ngờ uy lực của pho tượng này còn đáng sợ hơn cả tượng tượng của hắn. Thực lực của nó chắc chắn đã vượt qua Hóa Thần, Luyện Hư, thậm chí còn mạnh hơn nữa. Lữ Thiểu Khanh trốn ra ngoài, trong lòng nghĩ lại mà sợ không thôi, thật là đáng sợ. Không thể trêu vào, không thể trêu vào. Nhưng mà điều Lữ Thiểu Khanh không chú ý tới là, có những vết nứt lạng lẽ xuất hiện trên mình pho tượng. Lữ Thiểu

Khanh nhìn pho tượng, hạ quyết tâm dù chết cũng không liều mạng với pho tượng này nữa. May mắn là, pho tượng không làm gì được Lữ Thiếu Khanh ở ngoài trận. Lữ Thiếu Khanh nhìn trận văn của đại trận đang được chữa trị, định bước vào một lần nữa. Lúc này, có tiếng rống giận vang lên sau lưng hắn: “Tiểu tử nhân tộc, ngươi muốn chết à.” Hình Tác và Nhan Ba xuất hiện đúng lúc, hai người vừa sợ vừa giận, sát ý ngập trời: “Ngươi muốn chết.” Có điều, lúc hai người nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh chỉ có một mình, không khỏi vui mừng khôn xiết. Hắn chỉ có một mình, hai người chúng ta liên thủ, chẳng lẽ còn không giết được tiểu tử này. “Hô hô, đi chết đi cho ta.” Nhan Ba tràn đầy hận ý, không nói hai lời tức khắc lao về phía Lữ Thiếu Khanh. “Hôm nay, ta xem còn có ai có thể cứu ngươi.” Lữ Thiếu Khanh không có hề sợ hãi, mà cười tít mắt hô một tiếng: “Lệnh Hồ tiên bối, giao cho ngươi nhé.” Sắc mặt Nhan Ba đại biến, một lực lượng cường đại xuất hiện, hắn ta bất ngờ không kịp phòng ngự, chịu đựng một đòn, hắn ta kêu đau một tiếng, bay ngược ra vài dặm. “Ai đó?” Bóng dáng của Lệnh Hồ Thời xuất hiện, sắc mặt hai người Hình Tác và Nhan Ba đại biến. “Ngươi...” “Hai người chỉ ước dùng máu mà mình phun ra phun chết Lữ Thiếu Khanh. Người này thật là đề tiện. Rốt cục hắn có thân phận gì. Lần nào cũng Nguyên Anh tầng chín áp trận cho hắn. Hắn là thái tử gia của Thiên Cung Môn sao? Lệnh Hồ Thời nói với Lữ Thiếu Khanh: “Yên tâm làm đi, ta sẽ ngăn cản bọn họ cho ngươi.” Ông ta nở nụ cười rạng rỡ, như một vị trưởng bối hiền lành. Nhưng mà trong ánh mắt ông ta lại có hàn mang lóe sáng, sát ý quanh quẩn trong lòng. Vừa nãy, Lệnh Hồ Thời đã nhìn thấy biểu hiện của Lữ Thiếu Khanh, lần đầu tiên ông ta nhìn thấy có người phá giải trận pháp như thế này, chỉ dùng một bước chân, không thấy có bất cứ động tác nào, Truyền Tống Trận to như vậy tức khắc bị phá hoại một mảng lớn. Nếu không có pho tượng kì lạ đó ngăn trở đúng lúc, chắc chắn là Truyền Tống Trận này đã bị Lữ Thiếu Khanh phá hoại. Thiên tài như vậy, thật là đáng sợ. Sát ý trong lòng Lệnh Hồ Thời với Lữ Thiếu Khanh càng dày đặc hơn. Việc làm của Thiên Cung Môn lần này đã đắc tội hắn, hai bên đã có mâu thuẫn. Có mâu thuẫn, có hai biện pháp giải quyết. Một là hóa giải, hai là giết chết người có mâu thuẫn, cũng có thể giải quyết vấn đề. Ông ta là Nguyên Anh tầng chín, có tôn nghiêm của mình, không thể nào ăn nói khép nép để

tiêu trừ oán khí mâu thuẫn trong lòng Lữ Thiếu Khanh. Lệnh Hồ Thời lựa chọn cách thứ hai. Có điều, Lệnh Hồ Thời không định tự ra tay, trong lòng ông ta đã có một ý hay. Lệnh Hồ Thời chặn ngang trước mặt Hình Tác và Nhan Ba, khinh thường cười nhẹ: “Hai người các người, muốn đối phó với hãn, phải bước qua ta đã. Ông ta thân là Nguyên Anh tầng chín, hoàn toàn không để hai tên Ma tộc Nguyên Anh trung kỳ này vào mắt. Hai người Hình Tác và Nhan Ba cảm thấy rất là khó xử. Bọn họ từng giao thủ với Lệnh Hồ Thời, mới vừa trước đó không lâu thôi, ông ta cứu Cổ Tu đi, vì thế bọn họ biết thực lực của Lệnh Hồ Thời. Hai người liên thủ chống lại Lệnh Hồ Thời, không có bao nhiêu phần thắng. Có điều! Hai người nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh vẫn còn tiếp tục hủy hoại Truyền Tống Trận, hai người cắn răng một cái: “Liều mạng!” “Hô hô, hai vị, chúng ta đến rồi.” Tiếp theo, hai bóng dáng khác lại xuất hiện. Hai Ma tộc trung niên xuất hiện, Hình Tác và Nhan Ba nhìn thấy hai người họ, nhất thời mừng rỡ. “Túc đại nhân!” “Nhiễm đại nhân!” “Lần này, Ma tộc phải tới nơi này bảy vị Nguyên Anh trung kỳ và hai vị Nguyên Anh hậu kỳ. Túc Hạc Phong, Nguyên Anh tầng tám! Nhiễm Vĩnh Niên, Nguyên Anh tầng tám! Túc Hạc Phong râu tóc bạc trắng, có vài phần khí tức văn sĩ cười lạnh: “Thị vệ trưởng đại nhân từng nói, mục tiêu chủ yếu của Thiên Cung Môn là Truyền Tống Trận của chúng ta.” “Nên đại nhân cố ý bảo hai chúng ta trốn đi, chờ cá lớn mắc câu, bây giờ xem ra, con cá này đúng là rất lớn.”

Chương 610 - Thì ra là tên hỗn đản nhà người giỏi trò

Chương 610: Thì ra là tên hỗn đản nhà người giỏi trò Hai người bọn vẫn luôn canh chừng ở chỗ đại trận. Nhiệm Vĩnh Niên thân hình gầy yếu, giống như một cây gậy trúc, dáng người hoàn toàn không cường tráng như Ma tộc bình thường cũng cười lạnh liên tục, tản ra khí tức âm ngoan: “Nghe nói ông ta là cường môn Thiên Cung Môn đó.” “Ha ha, giết ông ta, Thiên Cung Môn năm bè bảy mảng, đến lúc đó đại quân của chúng ta xông tới, hoàn toàn tiêu diệt nó, để cho Thiên Cung Môn thành tế phẩm đầu tiên cho lưỡi đao của Thánh tộc chúng ta.” “Lệnh Hồ Thời bị bốn vị Ma tộc bao vây, mặc dù là ông ta, cũng cảm thấy da đầu run lên. Trong đó còn có hai vị Nguyên Anh tám tầng, hai người này liên thủ mạnh hơn Hình Tác và Nhan Ba không chỉ mười lần.” “Chết tiệt!” Trong lòng Lệnh Hồ Thời thâm hận, trúng mai phục. Nhưng cũng hay, ta có thể nhân cơ hội rời khỏi nơi này, làm cho bọn họ đối phó với tiểu tử kia. Lệnh Hồ Thời nhin không được cúi đầu nhìn thoáng qua chỗ Truyền Tống Trận, Lệnh Hồ Thời nhìn một cái như vậy, đầu óc tức thì choáng váng. Người đâu? Hẳn chạy đi đâu rồi? Lữ Thiếu Khanh đã biến mất không thấy từ lâu, hơn nữa, Truyền Tống Trận cũng vận chuyển vào lúc này, ánh sáng mãnh liệt chiếu rọi đến tận chân trời. Nhà kho rất lớn, chất đầy các loại vật liệu, khoáng thạch, linh dược, thậm chí cả linh cốc cũng có. Đa số là nhị phẩm, tam phẩm. Nhưng cũng chỉ có vậy thôi, đều là vật liệu sơ cấp chưa được gia công. Đây là nguyên vật liệu vừa mới đào lên, hái xuống. Nơi này nhiều vật liệu, một cái trữ vật bình thường không chứa nổi, tổng giá trị không dưới ngàn vạn viên linh thạch. Nhưng Lữ Thiếu Khanh vẫn không vui. Linh thạch mà hắn luôn tâm tâm niệm niệm lại không có lấy một viên nào. Lữ Thiếu Khanh thở dài, tràn đầy ưu thương, tràn đầy oán khí, vừa cất hết vật liệu trong kho vào trong nhẫn trữ vật vừa mắng Thiên Cung môn: “Linh thạch đâu? Không biết linh thạch mới là quý nhất sao?” “Số vật liệu này ở đây có làm được gì đâu? Để ở đây cho dài lông ra rồi cho chúng kết hôn sinh con với nhau à?” “Đổi hết thành linh

thạch không tốt hơn sao?”Nhẫn trữ vật của Lữ Thiếu Khanh rất lớn, bên trong còn có tiểu đệ ma quỷ lai lịch bất phàm, vật liệu ở đây tuy nhiều nhưng vẫn không lấp đầy được nhẫn trữ vật của hắn.Lữ Thiếu Khanh vừa chèo bơi vừa cướp sạch nơi này đến sạch sẽ, đến sợi lông cũng không để lại.Chưa đến một khắc đồng hồ, Lữ Thiếu Khanh đã đi ra để lại một nhà kho rỗng tuếch.Vừa ra khỏi cửa hắn liền cảm giác được Quản Đại Ngu từ đằng xa chạy tới.Lữ Thiếu Khanh giật mình, giấu tu sĩ bị hôn mê đi, rồi tránh sang một bên quan sát.Quản Đại Ngu âm thầm đặc ý đứng trước cửa kho, cưỡi hờ mãi không thôi: “Vẫn là Bàn gia ta thông minh, một chiêu diệu hồ ly sơn đã đùa bỡn đám gia hỏa này xoay quanh được.”“Hắc hắc, ta tới đây, để xem trong này có thứ gì tốt.”“Hừ, đều do tên gia hỏa hỗn đản kia, hại Bàn gia ta nghèo thế này, không biết ở đây có thứ gì tốt không.”Nói xong, Quản Đại Ngu đẩy cửa ra, nhưng vừa bước vào hắn ta đã ngẩn to te, dụi dụi hai mắt nghi ngờ mình đi lầm.Nơi này sạch tinh bóng loáng, không vương lấy một hạt bụi, chuột chạy tới cũng phải chết đói.Chuyện gì xảy ra thế này?Những thứ kia đâu?Chẳng lẽ người bên ngoài lại đi trông coi một cái nhà kho rỗng? Muốn làm gì? Rảnh quá tìm chán hay sao?Lữ Thiếu Khanh vốn định đánh thức tu sĩ bị hôn mê, nhưng nghe được Quản Đại Ngu mắng: “Đám con cháu Thiên Cung môn này, hy vọng nhà kho tiếp theo sẽ không khiến ta thất vọng.”Lữ Thiếu Khanh giật mình, cười thầm trong bụng.Tiếp tục làm chim sẻ vẫn hơn.Quản Đại Ngu hùng hùng hổ hổ đi ra ngoài, thận trọng liếc nhìn xung quanh, sau đó chạy theo một hướng khác.Lữ Thiếu Khanh lảng lảng theo sau lưng Quản Đại Ngu, khoan thai tự đắc, nhàn nhã đi bộ, vô cùng thông dong.Có Quản Đại Ngu quen thuộc với Thiên Cung môn ở đây, hắn tiết kiệm được rất nhiều công sức.Quản Đại Ngu y như con chuột, chẳng mấy chốc đã tìm được nhà kho thứ hai của Thiên Cung môn.Lần này tới tận năm người trông coi.Khiến cho hai mắt Lữ Thiếu Khanh không nhìn được mà sáng rực lên.Nhà kho này còn được bảo vệ mạnh hơn cả nhà kho thứ nhất, có nghĩa đồ vật trong này sẽ tốt hơn, không chừng tất cả đều là linh thạch trắng bóng.Năm người, hai Kết Đan kỳ, ba Trúc Cơ kỳ.Quản Đại Ngu cẩn thận dùng lại bài cũ khiến năm đệ tử Thiên Cung môn căng thẳng.Ma tộc xâm lấn, có trời mới biết chúng có giết đến nơi này chưa.Năm người bàn bạc một lát, quyết định phái hai

người tới xem xét trước, để lại một tu sĩ Kết Đan kỳ và hai tu sĩ Trúc Cơ kỳ. Lữ Thiếu Khanh vẫn nhẹ nhàng khiến cho ba người hôn mê, rồi lên vào nhà kho thứ hai của Thiên Cung môn. Vào trong đó, Lữ Thiếu Khanh lại chửi ầm lên: “Con mẹ nó chứ, Thiên Cung môn đáng khinh này, rốt cuộc đã giấu linh thạch ở đâu?” “Vật liệu, vật liệu, ngoại trừ vật liệu ra vẫn chỉ có vật liệu. Thật đáng ghét!” Lữ Thiếu Khanh rất muốn lao ra tra khảo đệ tử Thiên Cung môn xem rốt cuộc bọn họ giấu linh thạch ở đâu. Vật liệu ở nơi này không khác gì mấy với nhà kho thứ nhất, nhưng đều đã được gia công sơ bộ, giá trị lớn hơn một chút, cũng có giá trị khoảng ngàn vạn viên linh thạch. Nhưng Lữ Thiếu Khanh lại không vui lắm. Quá nhiều vật liệu, nếu muốn lấy ra dùng thì phải bỏ nhiều tiền ra thuê người xử lý. Nếu không thuê người, nhiều vật liệu như thế hẳn tự mình xử lý biết đến đời nào. Còn nếu bán với giá thấp, trong lòng hẳn không chịu được. Vật liệu trị giá một trăm vạn, bán đi chỉ có sáu bảy mươi vạn, lòng hẳn đau lắm. Lữ Thiếu Khanh vừa thu đồ lại vừa đau khổ xen lẫn vui mừng: “Quá khó. Linh thạch đâu? Ta muốn linh thạch!” Lữ Thiếu Khanh than thở lắc đầu rời đi, rồi lảng lảng tránh một bên chờ Quản Đại Ngưu.

Chương 611 - Thì ra là tên hỗn đản nhà người giỏi trò

Chương 611: Thì ra là tên hỗn đản nhà người giỏi trò (tt)Quản Đại Ngưu như một con chuột từ đằng xa chạy tới, nhưng sau khi tiến vào nhà kho rồi.Hắn ta lại ngậy ra.Sao vẫn sạch sẽ như thế?Thời gian qua chuột ở Thiên Cung môn thăm thương đến mức nào chứ?Quản Đại Ngưu muốn cào tường. “Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?”“Sao ca rhai cái nhà kho đều trống không? Đã xảy ra chuyện gì?”Quản Đại Ngưu cảm thấy hơi là lạ.Nếu nhà kho trống không thì đâu có cần phái người ở đây tử thủ.“Đáng ghét. Ta không tin tà môn như thế.” Quản Đại Ngưu nghiêng răng rời đi, tới thẳng một nhà kho khác cách đó khá xa.Nhà kho thứ ba này xây dựa lưng vào núi, là đào rỗng ngọn núi mà xây bên trong đó.Nơi này không nhiều thủ vệ, chỉ có hai người, nhưng trận pháp tỏa sáng lấp lánh lờ lợet lóa mắt, còn có không ít trận pháp ngầm chưa khởi động.Xem ra người của Thiên Cung môn nghĩ nơi này có trận pháp bảo vệ nên không cần quá nhiều người.Vẫn là con đường cũ, cố ý tạo ra động tĩnh hấp dẫn tu sĩ trông coi rời đi.Mà lần này cả hai tu sĩ đều rời đi, vừa vận tiết kiệm chút sức cho Lữ Thiếu Khanh.Vào trong kho hàng, Lữ Thiếu Khanh lại lắc đầu. Vẫn là vật liệu, nhưng vật liệu ở đây cũng không tính là nhiều, được cái đều là đồ cao cấp một chút, vật liệu tứ phẩm cũng có nữa, dù không nhiều nhưng thắng ở cái giá tị lớn.Đương nhiên, nhờ vào số lượng, giá tị hai nhà kho vừa rồi cộng lại còn cao hơn nơi này.Lữ Thiếu Khanh vẫn phiền muộn thu số vật liệu này lại, không thấy linh thạch đâu, lòng hắn vẫn không thể vui nổi.Mặc dù vật liệu này quý giá thật đấy, nhưng so ra hắn vẫn thấy linh thạch đáng yêu hơn.Ít nhất, đem đi cho tiêu đệ ma quỷ dùng cũng tiết kiệm được rất nhiều công sức và phiền phức.Nhưng Lữ Thiếu Khanh vừa ra đến cửa thì một giọng nói vang lên: “Bà nó chứ, ta còn đang thắc mắc không biết là ai, thì ra là tên hỗn đản nhà người.”Lữ Thiếu Khanh ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Quả Đại Ngưu đang nghiêng răng kèn kẹt đứng ngoài cửa, hai mắt phun lửa chỉ hận không thể thiêu chết Lữ Thiếu Khanh.Thấy Quản Đại Ngưu, Lữ Thiếu

Khanh âm thầm tự kiểm điểm bản thân. Quá chủ quan rồi, không ngờ tên mập này lại quay lại nhanh như thế. Ừm, nhất định là vì thương tâm quá độ mà không để ý tới hấn ta. Sau đó, hấn thẳng thần hùng hồn hỏi: “Sao ngươi dám quay lại nhanh như thế?” Thấy Lữ Thiếu Khanh bực bội chê bôi trách móc mình quay lại nhanh thế. Hoàn toàn không che giấu. Quân Đại Ngưu tức giận muốn phun ra máu mà chết. Hồn đản. Cái tên này là đại hồn đản tuyệt thế. “Đồ đáng ghét, ngươi... ngươi...” Quân Đại Ngưu run rẩy chỉ vào Lữ Thiếu Khanh, mỗi một lỗ chân lông trong cơ thể đều đang phát tiết lửa giận của hấn ta. Bảo sao hấn ta liên tục xông vào hai cái nhà kho mà bên trong đều sạch tinh, chuột đến cũng phải rơi lệ. Hết thấy đều là cái tên hồn đản này giở trò quỷ phía sau. Lữ Thiếu Khanh cười hắc hắc không ngừng: “Ngươi cái gì mà ngươi? Ngươi muốn làm gì?” Sau đó, hấn còn chỉ trích ngược lại Quân Đại Ngưu: “Phía trước Thiên Cung môn đang ngăn cản Ma tộc xâm lấn, vì Nhân tộc, đệ tử Thiên Cung môn ném đầu lâu, vấy máu nóng.” “Ngươi thì hay rồi, lại muốn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của sao? Nói đi, có phải ngươi là gian tế không?” Quân Đại Ngưu tiếp tục phun máu. Cái tên hồn đản nhà ngươi đã được lợi còn dài mồm sao? Hấn ta không nhịn nữa, cơn giận bốc thẳng lên đầu rồi, lý trí bị nuốt sạch, chỉ rống lên với Lữ Thiếu Khanh: “Trả đồ cho ta!” Nói xong, thân thể mập mạp lao tới Lữ Thiếu Khanh như một con cóc muốn đè bẹp Lữ Thiếu Khanh. Nhưng chỉ phí công, hấn ta bị Lữ Thiếu Khanh đè xuống đất đánh cho một trận. “Làm sao? Bị vạch trần then quá hóa giận à?” “Thật lớn mật, dám ra tay với ta?” “Xem ta xử lý ngươi thế nào. Ân Danh à? Cái tên này dễ nghe đấy.” Nói một hồi Lữ Thiếu Khanh lại bùng lửa giận, ra sức đánh cho Quân Đại Ngưu kêu oai oái. Quân Đại Ngưu bị đánh, bị phần vô cùng, hai mắt đầy nước. Thật là không may. Rốt cuộc kiếp trước mình đã làm chuyện thương thiên hại lý gì mà kiếp này gặp phải tên hồn đản này chứ? Quân Đại Ngưu không chịu nổi, đang muốn lên tiếng cầu xin tha thứ thì chợt cảm thấy toàn thân nhẹ bồng. Hấn ta mở mắt ra nhìn, không thấy Lữ Thiếu Khanh đâu. Khi Quân Đại Ngưu còn đang không hiểu thì đột nhiên có tiếng tu sĩ Thiên Cung môn vang lên. Hấn ta biến sắc, lập tức vận chuyển pháp khí giấu đi khí tức của mình. Hấn ta nằm sát phía xa xa quan sát tu sĩ trong coi cửa kho Thiên Cung môn, hoàn toàn không phát hiện được dấu hiệu nhà kho

đã bị trộm. Hắn ta yếu ớt thở dài. Thật xui xẻo! Xem chừng ít nữa phải tranh thủ về Trung Châu một chuyến, tìm Huyền gia gia làm phép rửa hết vận xui trên người mới được. Nghĩ tới ba nhà kho đều bị Lữ Thiếu Khanh làm chim sẻ trốn sau lưng hưởng lợi, Quản Đại Ngưu nổi giận nghiến răng kèn kẹt, đau thấu tâm can. “Gia hỏa hỗn đản, đừng để ta tìm được cơ hội, nếu không nhất định sẽ xử lý ngươi.” Quản Đại Ngưu cắn răng thì thầm rên rỉ, tay phải siết chặt nghiến nát một tảng đá. Như thể tảng đá kia là Lữ Thiếu Khanh ấy. “Ngươi định trừng trị ta thế nào?” Giọng nói của Lữ Thiếu Khanh đột nhiên vang lên bên tai hắn ta dọa cho hắn ta run lên một cái, suýt nữa đuối dầm. Tên gia hỏa hỗn đản này là quỷ à? Xuất quỷ nhập thần. Hắn ta quay đầu lại, chỉ thấy Lữ Thiếu Khanh đang cười cười nhìn mình. Mặc dù hắn đang cười nhưng Quản Đại Ngưu có thể nhìn ra được ánh mắt Lữ Thiếu Khanh không hề cười, ngược lại còn lấp lóe muốn đánh mình nữa. Hắn ta lại run lên, tên hỗn đản này lúc nào cũng tìm cơ hội đánh mình.

Chương 612 - Thiên Cung môn chọc vào người, mười tám đời không ngóc đầu lên được

Chương 612: Thiên Cung môn chọc vào người, mười tám đời không ngóc đầu lên được “Người... người muốn làm gì?” Chấp nhận hiện thực, Quản Đại Ngưu khá sợ Lữ Thiểu Khanh. Lữ Thiểu Khanh nhìn chằm chằm hắn ta một hồi đến mức hắn ta vã mồ hôi trán mới hỏi: “Người rất quen thuộc với nơi này phải không?” Quản Đại Ngưu lắc đầu kiên quyết không nhận: “Không, không có.” Nhưng thấy phản ứng muốn đánh người rõ mồn một của Lữ Thiểu Khanh, hắn ta đành sửa lại: “Trước đó có chút tin tức, có biết một chút.” “Vậy thì tốt, bọn họ còn bao nhiêu cái nhà kho? Nhà kho cất giữ linh thạch ở đâu?” Quản Đại Ngưu giật bắn mình nhìn chằm chằm Lữ Thiểu Khanh mà không thể tin nổi. Hắn còn không vừa lòng nữa? Người quét sạch ba cái nhà kho của người ta không còn sót lại lấy một sợi lông mà vẫn còn muốn tiếp tục nữa à? Quản Đại Ngưu thăm dò hỏi: “Là vì sự phụ người bị Thiên Cung môn bắt giam nên người mới muốn đuổi tận giết tuyệt phải không?” Trong lòng hắn ta lại càng thêm e ngại Lữ Thiểu Khanh. Gia hỏa này thật hẹp hòi. Thiên Cung môn đắc tội với hắn cũng xem như xui xẻo. Lữ Thiểu Khanh vung tay lên, nghĩa chính ngôn từ: “Người dám nói bậy bạ, ta đánh chết người!” Quản Đại Ngưu cũng phụt máu, hỏi lại: “Vậy người còn băn khoăn nhà kho của người ta làm gì nữa? Người lấy ba cái rồi còn không vừa lòng à?” Mặc dù không biết rốt cuộc ba nhà kho kia có thứ gì nhưng với vốn liếng của Thiên Cung môn, đồ vật trong ba nhà kho kia cũng đủ cho Lữ Thiểu Khanh còng còng lưng rồi. Lữ Thiểu Khanh xem thường: “Có biết nói chuyện không? Ma tộc xâm lấn, ta chỉ phòng ngừa đồ của Thiên Cung môn rơi vào tay Ma tộc thôi.” “Để tránh bị kẻ địch chiếm được, ta giữ giúp Thiên Cung môn trước, chờ Ma tộc lui đi ta sẽ trả lại cho bọn họ.” Quản Đại Ngưu rất muốn nói một câu, rốt cuộc người là cái thứ gì? Đồng thời cũng chấn kinh sâu sắc về sự vô sỉ của Lữ Thiểu Khanh. Đây là thiên hạ đệ nhất vô sỉ. Thấy Quản Đại Ngưu há hốc mồm mãi không nói

được tiếng nào, Lữ Thiếu Khanh lại uy hiếp: “Mau lên, nếu không ta sẽ ném ngươi ra ngoài.” “Ngươi... ngươi dám?” Quản Đại Ngưu rùng mình. Bị hấn ném ra ngoài nhất định sẽ chết. Đến lúc đó, oan ức là do mình công, Lữ Thiếu Khanh tiêu dao khoái hoạt. Ngẫm lại, chết cũng không nhắm mắt. Nhưng Quản Đại Ngưu hấn ta thật sự không biết nhà kho khác của Thiên Cung môn ở đâu. Bị Lữ Thiếu Khanh ép quá, hấn ta chỉ có thể thề tại chỗ, Lữ Thiếu Khanh mới bỏ qua. “Được rồi, không ép ngươi nữa.” Lữ Thiếu Khanh xoay người nói với Quản Đại Ngưu: “Đi thôi.” “Đi? Đi đâu?” Quản Đại Ngưu chân chừ, hỏi “Ngươi còn không định rời đi sao?” Cướp ba cái nhà kho của ta rồi, ngươi còn muốn làm gì nữa?” “Đi? Tại sao phải đi? Ta muốn góp một phần sức mạnh giúp Thiên Cung môn chống lại Ma tộc.” Quản Đại Ngưu giật nảy mình. Tên hỗn đản này đổi ý à? Hay lương tâm đột nhiên mọc ra muốn ra tay đối phó với Ma tộc sao? Mặc dù tên hỗn đản này rất đáng ghét nhưng thực lực của hấn rất mạnh. Có hấn ra tay, Ma tộc sẽ không chiếm được lợi ích gì. Quản Đại Ngưu còn đang suy đoán không biết có phải Lữ Thiếu Khanh đột nhiên mọc ra lương tâm hay không thì lại nghe hấn nói: “Tàng thư các, phòng đan dược của bọn họ ở đâu? Ngươi biết không?” Quản Đại Ngưu giật mình. Hai mắt ti hí trợn sắp thành hình tròn rồi. Hấn ta nhìn Lữ Thiếu Khanh một cách khó mà tin nổi, ánh mắt dần trở nên hoảng sợ: “Ngươi... ngươi muốn làm gì?” “Ta nói rồi, để tránh bị địch cướp, trước mắt ta giữ hộ Thiên Cung môn, sau này sẽ trả lại cho bọn họ.” Quản Đại Ngưu nhìn Lữ Thiếu Khanh thật lâu sau mới nhở ra được mấy chữ: “Thiên Cung môn chộc tới ngươi xem ra mười tám đời không góc đầu lên được.” “Nếu ngươi còn phỉ báng ta nữa, ta sẽ đánh ngươi đấy. Bớt nói nhảm đi, mau dẫn đường!” Môn phái lớn như Thiên Cung Môn tự nhiên không thể chỉ có một Tàng Thư Các hoặc là Đan Dược Phòng. Ở phía trước, Tàng Thư Các và Đan Dược Phòng chỉ là một trong số rất nhiều nơi bị ảnh hưởng bởi chiến tranh, đó là nơi phục vụ các đệ tử ngoại môn và nội môn cấp thấp. Mà ở phía sau mới là nơi phục vụ trưởng lão, đệ tử thân truyền, hạch tâm của Thiên Cung Môn. Lữ Thiếu Khanh thấy mình không tìm được nhà kho nào khác của Thiên Cung Môn nên đành lục lọi ở những nơi này. Đan dược cũng tốt, công pháp cũng tốt, pháp khí cũng tốt, linh phù cũng được, có thể lấy đều lấy. Dù sao làm cũng đã làm, không bằng

làm một lần cho đến cùng, để cho Thiên Cung Môn phọt máu, khiến bọn họ đại thương nguyên khí. Hừ, đắc tội với sư phụ ta thì sẽ có kết cục như vậy đây. Từ chính diện đi tới giữa, chiến hỏa cũng đã kéo dài đến nơi này, Ma tộc và đệ tử Thiên Cung Môn đang chém giết lẫn nhau, tiếng la giết rung trời chém giết kịch liệt. Quân Đại Ngưu run rẩy, mặc dù cách có chút xa, nhưng đệ tử Thiên Cung Môn thỉnh thoảng vẫn phát ra tiếng kêu thảm thiết kích thích linh hồn của hắn ta. Ma tộc, thật sự là quá đáng sợ. Nhưng mà, ánh mắt Quân Đại Ngưu dừng ở trên người Lữ Thiểu Khanh phía trước, hắn ta cảm thấy so với Ma tộc, vẫn là Lữ Thiểu Khanh đáng sợ hơn. Dọc theo đường đi, Đan Phòng, Đoán Tọa Thất, Tàng Thư Các, Linh Phù Ốc... Những nơi này đều bị Lữ Thiểu Khanh ghé thăm. Mà Lữ Thiểu Khanh cũng y hệt thổ phỉ vào thôn, mặc kệ tốt xấu, chỉ cần có thể lấy được hắc điều nhét vào trong nhẫn trữ vật của mình. Quân Đại Ngưu đi theo phía sau, chỉ có thể thỉnh thoảng uống một ngụm canh, còn là loại đã để qua đêm kia. Trong lòng hắn ta thầm châm chọc, mắng to, khinh bỉ, tên hồn đản này thật quá đáng, ta đi theo ngươi mà ngay cả miếng thịt cũng không ăn được. Hắn ta nhìn không được hỏi Lữ Thiểu Khanh: “Công tử, trước kia ngươi từng làm thổ phỉ sao?” Kỳ thật, nói hắn từng làm thổ phỉ cũng là vũ nhục hai chữ thổ phỉ này, cho dù có là thổ phỉ chuyên nghiệp tới cũng không chắc có thể làm được như hắn. Lữ Thiểu Khanh lộ ra sự khinh bỉ thật sâu: “Ta ghét nhất chính là thổ phỉ, một công tử nho nhã như ta, làm sao có thể làm thổ phỉ đây?”

Chương 613 - Chiến đấu kết thúc

Chương 613: Chiến đấu kết thúc
Người dám trợn mắt nói láo thế à? Quân Đại Ngưu mắng to trong lòng, tự người mở to hai mắt nhìn xem chuyện mình đang làm đi, đây là chuyện mà một công tử nho nhã nên làm sao? Gian phòng kế tiếp ở ngay trước mắt, Quân Đại Ngưu giành trước một bước: “Lần này để cho ta đi vào trước, mỗi lần người đi vào ta đều cướp không được thứ gì tốt.” Quân Đại Ngưu cũng không khách khí với Lữ Thiểu Khanh, đều là thô phi, dựa vào cái gì người được ăn thịt, còn ta thì ngay cả canh cũng không được uống? Cho dù người đánh ta, ta cũng muốn tranh thủ quyền lợi của mình. Sắc mặt Lữ Thiểu Khanh không tốt: “Người đang muốn bị đánh sao? Có phải ngứa da rồi không?” Quân Đại Ngưu mới mặc kệ, cứng cổ nói: “Người đều đã cầm ba kho hàng của bọn họ, người không biết xấu hổ sao? Trong đó còn có công lao của ta đây. Những đan dược, vũ khí, pháp khí vừa rồi hầu như người đều cầm, bây giờ ta muốn đi vào trước, quá đáng lắm sao?” “Nếu người còn quá đáng như vậy, hai bên cũng đừng đùa giỡn làm gì nữa, nhất phách lưỡng tán (1), ta đi tìm người của Thiên Cung Môn tự thú.” (1) Là câu thành ngữ có nghĩa đen là một đập vỡ đôi, một phát chặt đứt, tương tự câu nhất đao lưỡng đoạn, ý nói đến sự chia tay hoặc tách ra. Lúc này Lữ Thiểu Khanh xông lên, một cước đá bay Quân Đại Ngưu, để cho hắn ta lăn trên mặt đất, rồi lại ấn hắn ta bắt đầu đập. “Phản rồi, lại dám nói chuyện với ta như vậy sao? Còn dám uy hiếp ta?” “Nhưng mà đánh vài cái, Lữ Thiểu Khanh biến sắc, vội vàng dừng tay nâng Quân Đại Ngưu dậy. Hắn ười híp mắt nói: “Quên đi, không đùa với người nữa. Được rồi, người vào trước đi.” Quân Đại Ngưu ôm vết thương của mình, hận không thể cắn chết Lữ Thiểu Khanh. Lữ Thiểu Khanh đánh hắn ta chỉ đơn thuần dùng sức, sẽ không để cho hắn ta bị thương, nhưng cũng làm cho hắn ta rất đau. “Người, người đáng giận.” Cuối cùng Quân Đại Ngưu chỉ có thể nhe răng ra mấy chữ này. Lữ Thiểu Khanh cũng không tức giận, hắn chỉ nói: “Người không đi vào đúng không? Vậy ta đi vào trước.” Quân Đại Ngưu không để ý tới đau đớn, không nói hai lời lập tức lên vào trong phòng

không người trông coi này. Động tác nhanh nhẹn, giống như một con chuột không lồ mập mạp. Từ bố cục mà xem, nơi này hẳn là nơi cất giữ hoặc là nơi để luyện đan. Sau khi Quản Đại Ngu đi vào, cướp đoạt một phen, đúng là phát hiện một ít đan dược không tồi, nhưng muốn để cho hắn ta thỏa mãn thì còn lâu mới đủ. Nghĩ đến thu hoạch của Lữ Thiếu Khanh, Quản Đại Ngu cũng có xúc động muốn giết người cướp của. Chỗ đó thật sự là quá phong phú, ba nhà kho thì chưa đến, nhưng những thứ vơ vét dọc đường đi cũng đủ để cho một môn phái nhỏ có được đan dược công pháp sung túc, nhanh chóng quật khởi trở thành môn phái lớn. “A?” Quản Đại Ngu lục soát, bỗng nhiên phát hiện không đúng. Sao tên hỗn đản đó không vào? Theo lý mà nói, Lữ Thiếu Khanh hẳn là đi vào ngay sau hắn ta, nhưng đến bây giờ cũng không thấy hắn đi vào. Chẳng lẽ hắn sớm đã nhận ra nơi này không có thứ gì tốt sao? Quản Đại Ngu nói thầm trong lòng, cảm giác rất không thích hợp. Sau khi hắn ta thu hết đồ đạc ở đây rồi vội vàng đi ra, cũng đã không thấy bóng dáng Lữ Thiếu Khanh. Trong lòng Quản Đại Ngu nhảy dựng, sẽ không phải là tìm được có chỗ tốt hơn chứ? Nhưng mà đúng lúc này, trên bầu trời vang lên một tiếng hừ lạnh, giống như gió lạnh đảo qua. Binh lính Ma tộc chiến đấu với đệ tử Thiên Cung Môn lại phun máu tươi, tiếp theo bên phía Ma tộc vang lên tiếng kèn lệnh, binh lính Ma tộc nhao nhao rút lui. Mà bóng dáng Hóa Thần của Thiên Cung Môn cũng đi vào sâu trong Thiên Cung Môn, biến mất không thấy, xem ra đã chiếm được tiện nghi gì đó trong cuộc chiến với thị vệ trưởng Ma tộc. Mà Quản Đại Ngu nhìn thấy một màn như vậy thiếu chút nữa bị dọa đến tè ra quần, Hóa Thần của Thiên Cung Môn đã trở lại. Cuối cùng Quản Đại Ngu cũng hiểu vì sao Lữ Thiếu Khanh đột nhiên biến mất. Tên hỗn đản kia cảm giác được Hóa Thần Thiên Cung Môn đã trở lại, cho nên chạy trước sao? Thân thể Quản Đại Ngu run rẩy, vội vàng vận chuyển pháp khí che giấu khí tức của mình, trong nháy mắt trốn xa thoát khỏi nơi này. Chiến đấu hẳn là đã kết thúc, Thiên Cung Môn và Ma tộc cả hai đều thiệt, ai cũng không chiếm được tiện nghi, nếu hắn ta còn không chạy, đến lúc đó một khi bị Thiên Cung Môn phát hiện sẽ chết không có chỗ chôn. Pháp khí của Quản Đại Ngu có thể che dấu khí tức của hắn ta một cách hoàn mỹ, hắn ta cẩn thận từng li từng tí xuyên qua Thiên Cung Môn và đám đệ tử

nơi đây. Lần này đệ tử Thiên Cung Môn thương vong nặng nề, Ma tộc rút đi, bọn họ cũng không dám đuổi theo, không ít người nằm trên mặt đất, cả người mất đi khí lực. Cũng có không ít đệ tử khóc suốt mướt, có người bị dọa, cũng có người đau khổ vì đồng môn tử thương. Quản Đại Nguu đến thở mạnh cũng không dám, rất nhanh đã đi đến cửa lớn của Thiên Cung Môn, chỉ kém một bước là có thể rời đi. Quản Đại Nguu nhìn phía trước chỉ có hai đệ tử Thiên Cung Môn đang dần dần ngồi tại chỗ, không nhúc nhích, trong lòng lập tức vui vẻ, vượt qua bọn họ là có thể rời khỏi nơi này rồi. Lúc vượt qua hai tên đệ tử Thiên Cung Môn, trong lòng Quản Đại Nguu càng vui, nhưng mà đúng lúc này một lực ngầm đánh úp lại, đâm thẳng vào hông Quản Đại Nguu. Quản Đại Nguu giật mình, theo bản năng ngăn cản, sau đó bóng dáng mập mạp của hắn ta liền hiện rõ ràng trước mặt hai tên đệ tử Thiên Cung Môn... “Su phụ!” Phong Quan Ngọc đến tìm Lệnh Hồ Thời. Lệnh Hồ Thời mở mắt, chú ý tới biểu cảm không tốt lắm của Phong Quan Ngọc, ông ta hỏi một câu: “Có chuyện gì?” Truyền tông trận của Ma tộc đột nhiên khởi động, đội ngũ tiếp viện đã tới, cuộc chiến lần này không bệnh mà chết, Lệnh Hồ Thời đã để đám Cổ Tu rút lui trước. Sắc mặt Phong Quan Ngọc đúng thực không tốt lắm, lần này Ma tộc đột nhiên tăng binh, làm trong lòng hắn ta có dự cảm xấu.

Chương 614 - Môn phái bên kia không có vấn đề gì

Chương 614: Môn phái bên kia không có vấn đề gì
Sau khi trở về, hắn ta cố ý đến chỗ Lữ Thiếu Khanh nhìn một chút, kết quả không phát hiện đám người Lữ Thiếu Khanh đâu, dự cảm không ổn trong lòng càng thêm mãnh liệt. Cho nên đã lập tức chạy tới tìm Lệnh Hồ Thời, nói chuyện này cho sư phụ. Lệnh Hồ Thời nghe xong, không để trong lòng: “Trong bọn họ có ba Nguyên Anh, nếu muốn rời đi, chúng ta cũng không ngăn được. “Người thực sự khiến ông ta để ý cũng chỉ có Ung Y là Nguyên Anh tầng chín, hơi để ý chính là Lữ Thiếu Khanh có trình độ trận pháp hơn người, về phần Thiệu Thừa, ông ta không để ở trong lòng. Phong Quan Ngọc nói ra lo lắng của hắn ta: “Sư phụ, con sợ bọn họ đột nhiên biến mất, là có âm mưu gì đó nhằm vào chúng ta. “Phong Quan Ngọc hận Lữ Thiếu Khanh đến thấu xương, tên khốn kiếp kia thật đáng giận, để lại cho hắn ta sự sỉ nhục mà cả đời này hắn ta cũng không quên được. Nhất định phải nghiền nát Lữ Thiếu Khanh mới có thể tiêu tan mối hận trong lòng hắn ta. “Những người khác thì không nói, nhưng con cảm thấy tên kia không phải là người tốt gì. “Lữ Thiếu Khanh để lại ấn tượng quá sâu sắc cho Phong Quan Ngọc, quyết đoán tàn nhẫn, hơn nữa còn cẩn thận, lòng dạ rất sâu. Những người như vậy rất nguy hiểm. Lệnh Hồ Thời mỉm cười, biết tâm tư đồ đệ, ông ta lắc đầu nói: “Yên tâm đi, tiểu tử kia chẳng qua là có chút thực lực, nhưng ở trước mặt ta, hắn không gây nổi sóng gió gì. Nhưng mà hắn đúng thực rất thông minh, cũng rất nhạy bén, ta còn chưa kịp làm chút gì mà hắn đã chạy rồi. “Điểm này Lệnh Hồ Thời ngược lại rất tán thưởng, nếu không Lữ Thiếu Khanh cũng không thể không bị ông ta hãm hại. Không biết vì sao, tuy rằng Lữ Thiếu Khanh chạy, nhưng ông ta lại không có nửa điểm uể oải, ngược lại còn cảm thấy rất thú vị. “Tiểu gia hỏa thú vị như vậy cũng không gặp được nhiều, lần sau gặp lại ta nhất định phải chơi đùa với hắn, xả giận cho các người. “Trong mắt Lệnh Hồ Thời, sự tồn tại ở cấp bậc như Lữ Thiếu Khanh không tạo thành uy hiếp đối với ông ta, ông ta có thể một tay

bóp chết Lữ Thiếu Khanh. Cho nên, dù Lữ Thiếu Khanh có thể nào cũng sẽ không khiến Lệnh Hồ Thời kiêng kỵ. Voi có bao giờ kiêng kỵ một con kiến không? Lệnh Hồ Thời nói với Phong Quan Ngọc: “Đừng lo, đi tu luyện đi, các con rất nhanh có thể vượt qua hắc thoi.” Lúc này Cổ Tu và Cổ Cảnh Thước cũng biết hai Nguyên Anh là Ung Y và Thiệu Thừa đã biến mất, bọn họ vội vàng đến tìm Lệnh Hồ Thời: “Chưởng môn, ngài để cho bọn họ rời đi như vậy sao? Hiện tại Ma tộc đã có tiếp viện, chúng ta không ngăn cản được.” Lệnh Hồ Thời lắc đầu, ông ta đã sớm có tính toán. Ông ta nói với Cổ Tu: “Rút lui đi.” “Rút lui?” Tất cả mọi người kinh ngạc. “Su phụ, cứ rút lui như vậy sao?” Triều Khải mới chạy tới không rõ, bọn họ cũng không phải đang ở thế yếu, vẫn luôn giằng co với Ma tộc. Hơn nữa... “Su phụ, đối phó với Ma tộc, nhốt Ma tộc ở đây không phải là sách lược của môn phái sao? Tại sao lại đột nhiên thay đổi?” “Tất cả mọi người đều khó hiểu. Lệnh Hồ Thời nhàn nhạt giải thích một phen: “Ma tộc có tiếp viện, nếu chỉ dựa vào chút nhân thủ này của chúng ta sẽ không thể ngăn cản được Ma tộc. Về phần tán tu, hừ...” Một tiếng hừ lạnh, đủ để cho thấy cái nhìn của ông ta đối với những tán tu này. Tán tu, ở trong mắt Thiên Cung Môn chẳng qua chỉ là pháo hôi của Thiên Cung Môn, là thứ lấy ra để đủ nhân số. Cổ Tu có chút chần chừ: “Hiện tại lui đi mặc kệ những tán tu kia mà quay về, đến lúc đó miệng của bọn họ vừa ra, danh dự của Thiên Cung Môn chúng ta có thể...” “Tán tu đi tới nơi này có một phần bị ép buộc mà đến, có một phần là bị lừa mà đến. Bọn họ sớm có oán khí với Thiên Cung Môn, sau khi trở về, không nói thôi thanh danh của Thiên Cung Môn thì bọn họ không phải tán tu. Lệnh Hồ Thời lộ ra nụ cười lãnh khốc, ông ta thản nhiên nói: “Ma tộc cực kỳ dũng mãnh, những tán tu như bọn họ làm sao ngăn cản được?” Những người trẻ tuổi như Triều Khải, Phong Quan Ngọc có lẽ còn không rõ những lời này, nhưng hai Nguyên Anh là Cổ Tu và Cổ Cảnh Thước lập tức nghe hiểu. “Được rồi, bây giờ ta sẽ đi triệu tập bọn họ tiếp tục đối phó Ma tộc.” Cổ Cảnh Thước đứng lên, nhẹ răng cười nói. Lúc trước ông ta bị Ma tộc làm cho trọng thương, hiện tại thực lực phát huy không được một nửa, nhưng cũng đủ để trấn áp những tán tu kia. Cổ Tu cũng vuốt râu, cười nói: “Chưởng môn anh minh.” “Người Ma tộc tới, mấy ngày nay mặc dù không có động tĩnh, nhưng ta có thể khẳng định bọn họ sẽ không an tĩnh

như vậy, đến lúc đó nhất định sẽ khuếch trương ra xung quanh, khói thuốc súng nổi lên bốn phía, thế cục ác liệt, khi người Trung Châu tới chúng ta có thể nhận được càng nhiều trợ giúp. “Nói đến kế hoạch của mình, Lệnh Hồ Thời trầm lắng như hồ cũng nhin không được lộ ra vài phần đặc ý. “Đây là kỳ ngộ của Thiên Cung Môn chúng ta, năm nhà ba phái Trung Châu luôn đối phó với Ma tộc. Hiện tại Yên Châu lại xuất hiện Ma tộc, bọn họ nhất định sẽ phái người đến đây tương trợ, mà chúng ta thì có thể nhân cơ hội yêu cầu càng nhiều tài nguyên, làm lớn mạnh thực lực môn phái. “Ở đây đều là trung tâm của Thiên Cung Môn, cũng không sợ để lộ bí mật. Sau khi bọn họ nghe xong, trên mặt đều lộ ra nụ cười vui vẻ. Bọn họ và Thiên Cung Môn vui buồn có nhau, Thiên Cung Môn lớn mạnh, chỗ tốt của bọn họ cũng lớn hơn. Việc này không có ai phản đối, về phần vận mệnh của đám tán tu kia, cũng không có ai để ở trong lòng. Cho dù là Triều Khải và Phong Quan Ngọc cũng mặc kệ, những người này chết thì chết, có thể cống hiến cho Thiên Cung Môn cũng xem như cái chết của bọn họ có ý nghĩa. Lệnh Hồ Thời nói với mọi người: “Chúng ta ở lại đây thêm vài ngày, đến lúc đó sẽ để lại vài đệ tử, để bọn họ giám thị hướng đi của Ma tộc, còn những người khác thu dọn chuẩn bị rời đi.”

Chương 615 - Cả người cả của đèn mất

Chương 615: Cả người cả của đèn mất
Cổ Tu gật đầu, cười một tiếng tự đề cử mình: “Chưởng môn, để ta ở đây trông đi. Dù sao Ma tộc cũng không yếu, đệ tử bình thường không có năng lực đó. Chưởng môn mang theo mọi người nhanh chóng trở về môn phái, tọa trấn môn phái, chờ tin tức tốt là được...” “Nhưng mà mới qua vài ngày, Cổ Cảnh Thuộc lại chạy tới tìm Lệnh Hồ Thời.” “Chưởng môn, ta cảm giác mọi chuyện không thích hợp.” ““Có thể có cái gì không đúng chứ?” Lệnh Hồ Thời không cho là đúng: “Là nhóm tán tu kia không nghe lời sao? Nếu không nghe lời, cứ giết là được.” “Thanh âm lạnh lẽo, không có để tính mạng tán tu ở trong lòng.” “Ta nghe được người Ma tộc dường như đang chê cười, nói người Thiên Cung Môn chúng ta còn có tâm tư ở chỗ này sao.” “Sắc mặt Cổ Cảnh Thuộc khó coi, có vẻ lo lắng trùng trùng, đây không phải là lời một Ma tộc nói, mà là nhiều Ma tộc nói, hơn nữa còn nở ra nụ cười thật lòng khiến cho trong lòng ông ta có dự cảm cực xấu.” Lệnh Hồ Thời không để ý: “Môn phái bên kia không có vấn đề gì, có ai dám trêu chọc chúng ta chứ? Hơn nữa, chẳng lẽ Ma tộc còn có thể xuyên qua ngàn vạn dặm, tấn công môn phái chúng ta sao? Ha ha...” “Lệnh Hồ Thời không có chút lo lắng đối với tình huống môn phái, có Hóa Thần lão tổ tọa trấn, ông ta lo lắng cái lông gì.” “Cảnh Thuộc trưởng lão, người chỉ là buồn lo vô cớ mà thôi, người không cần lo lắng về chuyện của môn phái ở phía kia, người vẫn nên mau chóng đi cho đám tán tu này phát huy hết tác dụng của mình đi. Xử lý xong sớm, chúng ta cũng có thể rời đi sớm...” “Nhưng mà vừa dứt lời, một vệt sáng bay vào, Lệnh Hồ Thời đưa tay tiếp được, đó là một linh phù màu đỏ. Cổ Cảnh Thuộc theo bản năng khẩn trương, ông ta lo lắng kêu: “Cái này, đây là linh phù truyền âm mà môn phái chỉ phát ra vào thời điểm nguy hiểm nhất, xảy ra chuyện gì vậy?” “Cổ Tu quát: “Tiền đồ đâu? Người còn có chút dáng vẻ Nguyên Anh nên có sao?” “Thân là Nguyên Anh, trải qua nhiều sóng gió, thái sơn sụp đổ phía trước thì sắc mặt cũng không được thay đổi. Mới vậy mà đã hoang mang rối loạn, còn không bằng cả một thanh niên bông bột. Trong lòng

Lệnh Hồ Thời cũng có dự cảm không tốt, nhưng mà thân là chưởng môn, ông ta không thể hoảng, cũng không thể loạn, ra vẻ bình tĩnh nói: “Không sao, môn phái có lão tổ thì có thể có chuyện gì chứ?” Sau đó nhìn lên nội dung phía trên, nhưng mà vừa nhìn qua, sắc mặt của ông ta ngay lập tức trắng bệch, thân thể cũng nhịn không được dần dần run rẩy. Dưới cái nhìn của đám Cổ Tu, Cổ Cảnh Thước, Triều Khải, Phong Quan Ngọc, Lệnh Hồ Thời quyết đoán, ôn trọng, anh minh trong mắt bọn họ ngày xưa đã thay đổi thành một người khác. “Chưởng môn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Cổ Tu không nhịn được mở miệng, phá vỡ sự im lặng. Sắc mặt Lệnh Hồ Thời khó nhìn đến cực điểm, phần nộ, nghi hoặc, hối hận... Tất cả đều biểu hiện ở trên mặt của ông ta, vô cùng phức tạp. Lệnh Hồ Thời lắc lắc đầu, ông ta không thể tin được tin tức này là thật. Ông ta ngẩng đầu nhìn xung quanh một chút, nơi này đều là người một nhà, không có gì phải giấu diếm, vậy nên đã đưa linh phù truyền tin cho Cổ Tu. Cổ Tu nhận lấy, đọc xong, ông ta khó có thể tin kinh hô lên: “Cái này, cái này, cái này không có khả năng...” “Hôm nay là do ta chưa tỉnh ngủ hay là ta đã già nên hồ đồ rồi? Cổ Tu cũng vội vàng lắc lắc đầu, nhìn lại lần nữa, cuối cùng chán nản ngồi xuống, miệng thì thảo tự nói: “Không, không có khả năng...” “Cổ Cảnh Thước bên cạnh giống như hươu cao cổ nhìn linh phù trong tay phụ thân mình, nếu không phải phụ thân của mình, hẳn ta đã ra tay cướp đoạt rồi. Rốt cuộc là chuyện gì mới có thể làm cho hai đại lão có biểu cảm như thế. Thấy phụ thân mình chậm chạp không có phản ứng, Cổ Cảnh Thước vẫn nhịn không được mà cầm lấy linh phù từ trong tay phụ thân mình. Sau khi xem xong, hẳn ta gầm lên: “Không thể nào, đây là giả, tuyệt đối không thể nào.” Sự phần nộ khiến Cổ Cảnh Thước giống như một con trâu điên phần nộ, mắt đỏ ngầu, gào thét tại chỗ. Lần này chỉ còn hai hậu bối là Triều Khải và Phong Quan Ngọc không biết đã xảy ra chuyện gì. Triều Khải nhịn không được hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Khi bọn họ cũng nhìn thấy tin tức trên linh phù, hai người ngây ra như phỗng, đầu giống như bị người dùng búa lớn hung hăng đập trúng, nửa ngày không tỉnh táo lại. Ma tộc đột nhiên xuất hiện, huy binh tấn công Thiên Cung Môn, đệ tử Thiên Cung Môn thương vong nặng nề. Nhục thân Khâu trưởng lão bị hủy, có một trưởng lão ngã xuống, những trưởng lão khác hoặc nhiều hoặc ít đều bị thương, sau

đại chiến Hóa Thân lão tổ cũng bế quan không ra. Về phần kiến trúc môn phái, mảng lớn mảng nhỏ bị hủy, sụp đổ vô số. Nếu như không phải cuộc chiến giữa Nguyên Anh trở lên ở cách xa một chút thì môn phái đã trực tiếp bị đánh cho không còn gì rồi. Tin tức này đến, cho dù là Lệnh Hồ Thời hay là những người này đều mơ hồ, tựa như nằm mơ. Tốt lắm, tại sao Ma tộc lại giết tới Thiên Cung Môn chứ? Cổ Cảnh Thước tính tình nóng nảy gào thét, linh lực trong cơ thể nương theo lửa giận mà bộc phát từng đợt một, giống như một ngọn núi lửa sắp phun trào. “Đáng chết, tại sao Ma tộc lại xuất hiện ở môn phái? Bọn chúng còn có thể bay được sao?” “Vì sao Thiên Cung Môn phải mang theo người tới nơi này chặn lại Ma tộc ở đây, không phải là vì hi vọng chiến hỏa cách xa, không để cho chiến hỏa lan đến Thiên Cung Môn sao? Hiện tại thì tốt rồi, Ma tộc trực tiếp sử dụng ra một chiêu trộm nhà, làm cho dự định của Thiên Cung Môn thất bại hoàn toàn.

Chương 616 - Cả người cả của đều mất

Chương 616: Cả người cả của đều mất (tt)Sắc mặt Lệnh Hồ Thời vô cùng âm trầm, nhưng mà dù sao ông ta cũng là cường môn, đã gặp qua vô số sóng to gió lớn.Sau khi tỉnh táo lại ông ta khôi phục bộ dáng bình thường, nhờ Cổ Cảnh Thuộc nhắc nhở ông ta, ông ta cẩn thận đoán được nguyên nhân: “Truyền tông trận.”Ma tộc có thể thành lập truyền tông trận truyền tông tới nơi này từ nơi bị trục xuất thì việc thành lập một truyền tông trận truyền tông đến Thiên Cung Môn cũng không phải việc khó gì.Mọi người cũng kịp phản ứng.Nhưng điều đó còn khiến bọn họ cảm thấy khó chịu hơn.Bọn họ và Ma tộc giằng co ở chỗ này, Ma tộc thoát nhìn như bị bọn họ dọa, không thể không làm rùa đen rút đầu, hiện tại xem ra, bọn họ mới là thắng hề.Ma tộc âm thầm lên kế hoạch, lặng lẽ hành động, cho bọn họ một đòn tàn nhẫn.Nếu không có Hóa Thần lão tổ tọa trấn, không chừng Thiên Cung Môn đã bị Ma tộc diệt xong mà bọn họ còn không biết.Đến lúc đó truyền ra ngoài, Thiên Cung Môn bọn họ sẽ trở thành trò cười của Yên Châu.“Cường môn, chúng ta phải rời đi, không thể lãng phí thời gian ở đây nữa.” Cổ Tu lập tức lại tinh thần, đề nghị rút lui.Tổn thất của môn phái chưa được thống kê hoàn toàn, nhưng có lẽ cũng sẽ không khá hơn chút nào.Tiếp tục dây dưa với Ma tộc ở chỗ này đã không có bất kỳ ý nghĩa gì nữa, chỉ bằng nhanh chóng trở về thu dọn tàn cục.Lệnh Hồ Thời gật đầu, đúng thực là phải trở về.Nhưng mà nhìn thấy sắc mặt mọi người bàng hoàng, bộ dáng lo sợ bất an.Ông ta mỉm cười, an ủi mọi người: “Không cần lo lắng, tuy rằng Ma tộc tấn công, nhưng lão tổ đã ra tay, bọn họ cũng rút lui rồi. Mặc dù chúng ta có tổn thất, nhưng không đến mức thương gân động cốt. Lần này đối với chúng ta mà nói cũng không phải là chuyện xấu.”Thân là cường môn, trong lòng ông ta cũng phần nộ, cũng khủng hoảng, nhưng ông ta nhất định phải kiên cường đối mặt, ổn định mọi người: “Chuyện lần này đúng lúc có thể ngăn chặn miệng của một số người, để cho bọn họ biết Thiên Cung Môn chúng ta đã phải trả giá bao nhiêu để đối phó Ma tộc. Đến lúc đó khi người Trung Châu tới, chúng ta có thể nhờ

người Trung Châu trợ giúp. “Lời Lệnh Hồ Thời nói khiến sắc mặt mọi người dễ nhìn hơn rất nhiều, cẩn thận nghĩ lại thì đúng là không phải chuyện xấu. Đến lúc đó lấy chuyện này làm cớ, xin người Trung Châu cho nhiều tài nguyên hơn một chút là được. Cổ Cảnh Thước cũng tỉnh táo lại, cắn răng lạnh lùng nói: “Ma tộc đáng chết, một ngày nào đó ta nhất định sẽ giết hết bọn họ.” “Chỉ cần tài nguyên của chúng ta còn, người của chúng ta còn, mọi chuyện đều sẽ tốt lên.” Lệnh Hồ Thời tràn ngập tự tin, khí phách nói: “Hơn nữa sẽ trở nên mạnh hơn.” Vừa dứt lời, lại một linh phù màu đỏ bay vào. Lệnh Hồ Thời tiếp được, trong lòng nhin không được run lên, không thể nào, còn có tin tức xấu nữa sao? Trái tim ông ta run rẩy, nhìn tin tức phía trên. Sau khi xem xong, ông ta nhin không được mà phun ra một ngụm máu tươi. “Tiểu tặc, ta và người thề không đội trời chung...” “Nhà kho của Thiên Cung Môn bị trộm, nhà kho ở các nơi khác cũng bị ghé thăm, đan dược, công pháp, linh phù, khôi giáp, pháp khí bị người ta cướp đi hơn phân nửa. Đồ tích góp hơn trăm ngàn năm của Thiên Cung Môn thoáng cái bị người ta trộm hơn phân nửa, lần này Thiên Cung Môn có thể nói là cả người cả của đều mất... Cơ thể Quản Đại Ngưu cứng ngắc, hắn ta không dám quay đầu lại, không nói hai lời, mông giống như bị bốc cháy, chạy như bay biến mất ở trước mặt hai tên đệ tử Thiên Cung Môn. Hai tên đệ tử Thiên Cung Môn đàn độn nhìn về phía Quản Đại Ngưu biến mất, không nhin được kinh ngạc nói: “Tên mập từ đâu tới vậy? Là Ma tộc sao?” “Không giống lắm, chưa từng thấy Ma tộc nào hèn mọn như vậy...” Quản Đại Ngưu khóc không ra nước mắt, đây là cái gì và cái gì vậy. Hắn ta định tới nơi này thu thập tư liệu, đến lúc đó lại làm một tin tức lớn lên báo Thiên Cơ, sau đó lại tranh thủ hỗn loạn kiếm chút tiền phi nghĩa. Người xưa đều nói, người không có tiền phi nghĩa thì không giàu, ngựa không lén ăn cỏ đêm thì không béo, thân thịt mỡ của ta chính là minh chứng tốt nhất. Ta đã muốn lạng lẽ đến, lạng lẽ đi, vì sao lại bị phát hiện? Quản Đại Ngưu nhớ lại lực ngấm vừa rồi, hắn ta lập tức hiểu ra, không ai khác ngoài tên khốn đó. “Tên hỗn đản đáng giận, người tốt nhất đừng để mập gia ta gặp lại người, nếu không nhất định sẽ cho người đẹp mắt.” Quản Đại Ngưu vừa chạy, vừa nghiêng răng nghiêng lợi buông lời tàn nhẫn. “Người đang nói ta sao?” “Bỗng nhiên giọng Lữ Thiếu Khanh vang lên bên tai hắn ta, Quản Đại Ngưu sợ tới mức run

rảy một cái, cả người trực tiếp ngã xuống từ không trung. “Bùm!” Một tiếng, Quản Đại Ngưu ngã sõng soài trên mặt đất, khiến mắt hắn ta nổi đom đóm. “Ngươi, ngươi...”

Quản Đại Ngưu cực hận, cái tên hồn đản ngươi sao lại như âm hồn bất tán vậy, ngươi chắc chắn ngươi không phải là quỷ chứ, hơn nữa còn là loại ác quỷ mà địa ngục cũng không dám thu kìa. Nhìn Lữ Thiếu Khanh đi tới trước mặt mình, Quản Đại Ngưu bị phần vạ phần: “Hồn đản, ngươi thật quá đáng. “Tốt xấu gì chúng ta cũng coi như cùng nhau trộm gà trộm chó, vào thời khắc cuối cùng ngươi lại bán đứng ta. Lữ Thiếu Khanh cười hắc hắc một tiếng: “Ta không biết ngươi đang nói cái gì. ““Không biết?” Quản Đại Ngưu càng giận, trực tiếp nhảy dựng lên, rít gào: “Bớt giả bộ đi. Hóa Thân Thiên Cung Môn trở về, ngươi không nói một tiếng đã bỏ chạy một mình, ta nhin. nhưng mà ngươi lại để cho ta bị bại lộ, đây là chuyện con người có thể làm sao?” “Gặp được tiện nhân, nhưng chưa từng thấy người nào đề tiện như ngươi, tên hồn đản này rốt cuộc là ăn cái đề lớn lên đề tiện như vậy thế. Lữ Thiếu Khanh ra vẻ kinh ngạc: “Không thể nào, ngươi bị lộ rồi à?” “Sau đó khẩn trương nhìn xung quanh: “Thiên Cung Môn sẽ không đuổi theo chứ?” “Quản Đại Ngưu cắn răng: “Bớt giả ngu ở đây đi, tại sao ngươi lại làm như vậy? Chẳng lẽ vẫn là do chuyện lúc trước ta viết về ngươi với Hạ Ngũ sao?”

Chương 617 - Mập ca ca có Huyền gia gia

Chương 617: Mập ca ca có Huyền gia gia
Lữ Thiếu Khanh phủ nhận: “Nào có, không phải chuyện kia đã qua rồi sao? Ta cũng không để trong lòng.” Sau đó còn ra vẻ tốt bụng, vỗ vỗ bả vai Quản Đại Ngưu: “Người cũng không cần để ở trong lòng, không cần áy náy.” “Ta áy náy? Bây giờ ta đang hối hận, chỉ hận lúc ấy không có viết tốt hơn một chút, để cho người Tề Châu đánh chết người đi. Thấy Quản Đại Ngưu nghiêng răng nghiêng lợi, Lữ Thiếu Khanh tiếp tục vỗ vai hắn ta nói: “Không cần lo lắng, không phải Thiên Cung Môn cũng không thấy đáng vẻ của người sao? Chỉ mới thấy bóng lưng của người thôi.” Sau đó đánh giá Quản Đại Ngưu một phen: “Đến lúc đó người giảm cân một chút, trừ phi chính người đi tự thú, nếu không người của Thiên Cung Môn tuyệt đối không tìm ra người.” “Giảm cân? Cả đời này cũng không thể giảm cân. Quản Đại Ngưu cắn răng: “Tốt nhất người đừng trêu chọc ta nữa, bằng không ta đi Thiên Cung Môn tự thú, đồng quy vu tận với người.” “Người đang uy hiếp ta?” Ánh mắt Lữ Thiếu Khanh lúc này trở nên không tốt. “Đúng vậy, chính là uy hiếp thì như thế nào?” Đến nước này, Quản Đại Ngưu cũng không sợ: “Người còn có thể giết ta sao?” “Đừng tưởng rằng ta không dám, giết người càng có thể che dấu được tai mắt người khác.” Lúc này Lữ Thiếu Khanh trở mặt, lộ ra sát ý. Quản Đại Ngưu cười lạnh: “Ta có Huyền gia gia, ông ấy có để lại chút đồ trên người ta, người không sợ chết thì có thể thử xem.” Trong lòng Lữ Thiếu Khanh đã sớm có suy đoán về thân phận của Quản Đại Ngưu, nhưng sau khi nghe xong, vẫn có vài phần giật mình. Sau đó, hắn cẩn thận hỏi: “Huyền gia gia của người là Hóa Thần sao?” Quản Đại Ngưu tựa như nghe được chuyện cười buồn cười nhất, lộ ra biểu cảm khinh thường: “Hóa Thần ở trước mặt Huyền gia gia ta cũng phải cung kính, khách khí, người nói xem Huyền gia gia của ta có cảnh giới gì?” “Mẹ kiếp, lai lịch của gia hỏa này lớn như vậy sao? Hóa Thần cũng không dám kiêu ngạo, Huyền gia gia của hắn sẽ không phải là Luyện Hư chứ? Lúc này Lữ Thiếu Khanh thay đổi sắc mặt: “Mập ca, người có mệt hay không, muốn ngồi xuống nghỉ ngơi chút

không?“Thấy Lữ Thiếu Khanh dường như sợ hãi, trong lòng Quán Đại Nguu nhin không được sinh ra vài phần thống khoái, mẹ nó, sớm biết tên hỗn đản này sợ hãi như vậy, khi đó nên lôi Huyền gia gia của mình ra rồi, cũng không đến mức phải chịu nhiều đau khổ như vậy.“Sau này ít chọc ta, nếu không ta bảo Huyền gia gia giết chết ngươi.” Quán Đại Nguu bắt đầu kiêu ngạo.Lữ Thiếu Khanh bên này suy nghĩ một phen, lại hỏi: “Huyền gia gia ngươi hẳn là cấp cao của Thiên Cơ Các nhỉ? Sẽ không dễ dàng xuất động như vậy đúng không?“Đây cũng là nguyên nhân tên mập dùng tên giả đăng tin đi?Quán Đại Nguu không ngờ Lữ Thiếu Khanh sẽ đoán được thân phận Huyền gia gia của mình, hẳn ta hừ một tiếng: “Đúng vậy, tuy rằng sẽ không dễ dàng xuất động, nhưng ngươi chỉ cần biết, Huyền gia gia ta chỉ cần thở một hơi là có thể giết chết ngươi.Lữ Thiếu Khanh cười hắc hắc: “Không phải lúc trước có hiểu lầm sao, bây giờ mọi người đều hóa giải hiểu lầm rồi mà.““Hóa giải?” Quán Đại Nguu được voi đòi tiên: “Kêu mập ca tới nghe.““Mập ca.” Lữ Thiếu Khanh không chút do dự, gọi vô cùng tự nhiên, thuần thực, giống như đã gọi vô số lần.“Lúc trước có gì đắc tội, mọi người coi như không có chuyện gì đi, dù sao đi đến bây giờ, chúng ta xem như là cùng vào sinh ra tử. Sau này chuyện của ngươi cũng chính là chuyện của ta, có phúc cùng hưởng có nạn cùng chịu.“Đồ hèn.Quán Đại Nguu thầm khinh bỉ trong lòng, thất lưng của hắn ta vô thức thẳng tắp lên, lá bài Huyền gia gia này dùng thật tốt, một câu nói là có thể hù dọa được người này.Kết quả là Quán Đại Nguu đắc ý vênh váo nói với Lữ Thiếu Khanh: “Tốt lắm, chia thu hoạch lần này của ngươi cho ta một nửa, còn có linh thạch ta đưa cho ngươi, cũng trả lại cho ta đi.“Nếu như không phải bởi vì tên hỗn đản này dọa nạt lấy của ta quá nhiều linh thạch, ta cũng không đến mức động tã tâm với Thiên Cung Môn.Bây giờ ta đã trở thành một kẻ phải đội nồi xấu rồi.Đội nồi thì đội nồi thôi, nhưng điều kiện tiên quyết là ta phải có đủ chỗ tốt mới được.Lữ Thiếu Khanh đứng thẳng dậy, vẻ mặt ngạc nhiên, khó có thể tin nhìn Quán Đại Nguu: “Ngươi nói thật?“Ngươi muốn đòi linh thạch của ta?Quán Đại Nguu hừ một tiếng: “Thế nào? Không muốn sao? Mau lấy ra. Hay là để Huyền gia gia ta đến một lần, ngươi tự nhìn mà xử lý.“Quán Đại Nguu đắc ý lần nữa lôi Huyền gia gia của mình ra, ta không tin không dọa được ngươi.Nhưng mà sau một

khắc, một nắm đấm xuất hiện ở trước mặt Quản Đại Ngưu... Lữ Thiếu Khanh chậm rãi ung dung trở lại Triều Thành, Quản Đại Ngưu mặt mũi bầm dập đi theo bên cạnh hắn, ánh mắt u oán mà phun lửa. Lữ Thiếu Khanh vừa mới vào cửa, Tiêu Y giống như một con chó nhỏ giữ nhà lập tức nhảy ra. “Nhị sư huynh, cuối cùng huynh cũng trở lại rồi!” “Thieu Thừa cũng đi ra, ông nhìn Lữ Thiếu Khanh không có việc gì mới thở phào nhẹ nhõm. “Trở về là tốt rồi.” Thieu Thừa không nói nhiều, cũng không hỏi Lữ Thiếu Khanh ở lại làm gì. Đối với ông mà nói, dù đồ đệ của mình có diệt Thiên Cung Môn cũng không sao cả, chỉ cần không có việc gì là tốt rồi. “Nhị sư huynh...” Tiêu Y không kiềm chế được sự tò mò trong lòng, chạy đến trước mặt Lữ Thiếu Khanh, vội vàng hỏi: “Thế nào rồi?” “Lữ Thiếu Khanh gật đầu: “Đánh đến rồi, ừm, hai bên đánh rất kịch liệt, cũng đều có tổn thất, về phần tổn thất như thế nào ta cũng không rõ. “Quản Đại Ngưu nghe vậy, liếc mắt xem thường, âm thầm khinh bỉ, lúc này còn giả bộ vô tội sao? Lần này không cần phải nói cũng biết là Thiên Cung Môn tổn thất nặng nề. Môn nhân đệ tử tử thương, kiến trúc bị hủy không nói, còn bị tên hỗn đản là người vợ vết phàn lớn của cải của người ta ở phía sau bung, hiện tại người Thiên Cung Môn muốn tìm viên đan dược ăn cũng khó. Mọi người nghe vậy, trong lòng đều thoải mái không thôi, bọn họ vốn không có bất kỳ hảo cảm gì đối với Thiên Cung Môn. Thiên Cung Môn và Ma tộc sống mãi với nhau, trong mắt bọn họ chính là chó cắn xương chó, đôi bên đều thiệt, đây là một chuyện khiến bọn họ cực kỳ vui vẻ.

Chương 618 - Chưa xuất giá mà đã không tôn trọng ta

Chương 618: Chưa xuất giá mà đã không tôn trọng ta

Thiền Thừa hài lòng nhìn đồ đệ của mình, đồ đệ này tuy rằng hơi lười một chút, nhưng làm việc lại vô cùng chu đáo kín kẽ, không cần lo lắng. Thiên Cung Môn coi như là xui xẻo. Thiền Thừa thậm chí mặc niệm một giấy đồng hồ cho Thiên Cung Môn ở trong lòng. Mạnh Tiêu thấy kế hoạch của Lữ Thiểu Khanh thật sự thành công, không biết vì sao trong lòng lại vui vẻ, rất vui vẻ. Nhưng mà nhớ tới lời sư phụ dạy nàng ta hai ngày nay, nói nữ hài tử nhất định phải rụt rè, nàng ta cố gắng thu lại, giả bộ thành một đại tỷ nói với Lữ Thiểu Khanh:

“Không tệ nha, đáng khen ngợi. Lần sau không ngừng cố gắng.” Ung Y thấy thế, lập tức khinh bỉ: “Xì, mèo mù đụng phải chuột chết mà thôi.” Mặc dù nói như vậy, nhưng trong lòng ông ta không thể không bội phục. Lữ Thiểu Khanh chỉ dựa vào sức một mình mà phá vỡ tính toán của Thiên Cung Môn, nếu Thiên Cung Môn biết tính toán của bọn họ bị Lữ Thiểu Khanh phá nát, nhất định sẽ tức chết. Lại nhìn đồ đệ ngoan của mình. Mặc dù Mạnh Tiêu đã cố gắng thu lại, nhưng một đôi phát sáng lại sớm bán đứng nàng ta. Điều này cũng làm cho Ung Y không thể không thừa nhận, đồ đệ của mình vẫn có chút chênh lệch so với tiểu tử hỗn đản này. Lữ Thiểu Khanh không nhiều lời, hắn chỉ nói với Ung Y: “Ung tiên bối, các người định rời đi vào lúc nào vậy?” Ung Y trừng to mắt: “Người đang đuổi ta đi sao?” Hỗn đản, người cho là ta muốn ở đây ư? Nếu không phải đồ nhi ngoan của ta muốn chờ người thì ta đã sớm mang theo nàng ta trở về rồi. Lữ Thiểu Khanh không phủ nhận, ngược lại còn thành khẩn nói với ông ta:

“Xem là như vậy đi, ta cảm thấy người nên nhanh chóng mang theo nàng ta rời khỏi nơi này.” “Vì sao?” Ung Y giận dữ, ta rời đi khi nào còn cần người quản sao? Bởi vì đồ đệ, Ung Y càng nhìn Lữ Thiểu Khanh càng không vừa mắt. “Hừ, ta muốn đi tự nhiên sẽ đi, còn không tới phiên người đuổi ta.” “Phản rồi, chưa xuất giá mà đã không tôn kính ta như vậy, một khi qua cửa, trong nhà còn có vị trí của ta sao?” Mạnh Tiêu bĩu môi, tên này

muốn làm gì vậy? Đuổi ta đi sao? Thật sự là đáng ghét, nàng ta thở phì phò nói: “Ta cũng không muốn đi.” Tiêu Y dứt khoát ôm lấy Mạnh Tiêu, nói: “Đúng vậy, Nhị sư huynh, mọi người đang ở rất tốt, tại sao lại muốn bọn họ đi?” Tiêu Y và Mạnh Tiêu là mới quen như đã thân, trong khoảng thời gian này ở chung hòa hợp, tình như tỷ muội, không nỡ tách ra nhanh như vậy. “Đúng vậy, đúng vậy.” Mạnh Tiêu thở phì phò làm mặt quỷ với Lữ Thiếu Khanh, ôm lấy Tiêu Y: “Nơi này cũng có chỗ ở, tại sao nhất định phải đuổi chúng ta đi? Tên vô lại.” “Ai nha, đồ phản bội nhỏ này.” “Muội là cái là đồ phản bội, sư phụ, người xem kìa, mau trục xuất muội ấy ra khỏi sư môn đi.” “Thiền Thừa lại không nhìn được mắng chửi người: “Hôn trưởng, bớt nói hươu nói vượn lại đi.” “Cũng không nhìn xem nơi này còn có người ngoài, trò đùa này có thể đùa loạn sao? Chẳng may bị người lầm tưởng ta là sư phụ chanh chua, khuôn mặt già nua này phải để ở đâu?” “Nói rõ ràng một chút, tại sao muốn đám Ung huynh rời đi.” “Thiền Thừa hiểu Lữ Thiếu Khanh, bởi vì Ung Y từng giúp đỡ ông, cho nên mặc dù bình thường Ung Y nhìn Lữ Thiếu Khanh không vừa mắt, nhưng Lữ Thiếu Khanh cũng không so đo với ông ta, lại càng không vô duyên vô cớ đuổi người rời đi như vậy. Lữ Thiếu Khanh nhún nhún vai, nói: “Thử đoán cũng đoán được mà, lần này Thiên Cung Môn ăn thiệt thòi lớn như vậy. Nhưng Ma tộc quá mạnh, Thiên Cung Môn tạm thời không có biện pháp tìm bọn họ báo thù, cơn tức này dù sao cũng phải tìm một chỗ phát tiết chứ?” “Ung Y hiểu: “Ý của ngươi là Thiên Cung Môn sẽ gây phiền phức cho ta?” “Lữ Thiếu Khanh gật đầu: “Không sai, không tìm ngươi thì tìm ai?” “Đương nhiên, người của Thiên Cung Môn cũng có thể tìm hắn. Nhưng mà Ung Y là người cao hơn, trời sập thì có ông ta chống đỡ, Thiên Cung Môn muốn tìm cũng phải đi tìm ông ta trước. Giọng điệu của Lữ Thiếu Khanh quá tuyệt đối, Ung Y khó chịu hừ một tiếng: “Không thể tìm các ngươi sao? Thực lực của các ngươi yếu hơn ta nhiều mà.” “Ung Y khó chịu, ngươi bảo ta rời đi ta liền rời đi sao? Ngươi là ai chứ?” Ung Y khó chịu, ngạo kiều nói: “Ta sẽ không đi, các ngươi muốn rời đi thì cứ rời đi, ta vừa tới Triều Thành, còn chưa đi dạo đường hoàng nên không có ý định rời đi.” “Lữ Thiếu Khanh nghe vậy, lập tức trở mặt, không chút khách khí nói: “Tốt lắm, ngươi và cô nàng này dọn ra ngoài, tự mình tìm chỗ ở đi, từ hôm nay trở đi chúng ta mỗi người một

ngã, đường ai nấy đi.“Ung Y cắn răng, muốn đánh người:
“Dựa vào cái gì, nơi này là của ngươi sao?”“Không phải của
ta, nhưng không khác gì của ta.“Quản Đại Ngu cũng nổi
giận, cái gì là của ngươi? Hắn ta lập tức nhảy ra, tuyên thệ chủ
quyền của mình: “Ta mới là chủ nhân nơi này.“Lời này gần
như là rống lên.Hắn ta thân là chủ nhân, nhưng cảm giác tồn
tại ở chỗ này lại quá thấp, lúc nào cũng có thể bị người đảo
khách thành chủ, tu hủ chiếm tổ chim khách.Nhìn Quản Đại
Ngu kích động mọi người đều ngạc nhiên, vì sao tên mập này
lại kích động như vậy?Ung Y nói với Quản Đại Ngu: “Đúng
lúc, tên mập, ngươi là chủ nhân nơi này, ngươi có ý kiến gì với
việc sư đồ ta muốn ở lại nơi này không?”Quản Đại Ngu câu
còn không được, lão nhân này hình như không hợp với tên hỗn
đản kia, người như vậy tuyệt đối là bằng hữu của mình.Quản
Đại Ngu gật đầu, một lời đồng ý: “Tiền bối muốn ở bao lâu
thì ở.“Nếu giữ quan hệ tốt với lão đầu là Nguyên Anh tăng
chín này, nói không chừng đến lúc đó có thể cùng nhau đối
phó tên hỗn đản kia.Lữ Thiều Khanh không đồng ý: “Ta không
đồng ý, các ngươi đừng đứng cùng một phe đối phó với ta...”

Chương 619 - Chỗ dựa mới của mập ca

Chương 619: Chỗ dựa mới của mập ca
Ung Y cười ha hả không ngừng: “Nơi này là chỗ của người ta, người nói không đồng ý là không đồng ý sao?” Lữ Thiếu Khanh đe dọa Quản Đại Ngu: “Tên mập, đuổi ông ta ra ngoài, nếu không ta đánh người.” Ung Y nhìn thấy dấu vết mặt mũi bầm dập của Quản Đại Ngu, lúc này mới biết Lữ Thiếu Khanh đã làm chuyện tốt gì. Ông ta lập tức nói với Quản Đại Ngu: “Tên mập, lại đây, sau này ta sẽ che chở cho người.” Trong lòng Quản Đại Ngu vui vẻ, phụ thân mình là Huyền gia gia không ở chỗ này, mình bị bắt nạt không có cách nào phản kháng. Hiện tại Bàn gia ta có chỗ dựa mới, ta còn sợ người làm gì chứ. Không nói hai lời, Quản Đại Ngu lập tức chạy tới bên người Ung Y, vững vàng dựa vào chỗ dựa vững chắc. Sau đó, Quản Đại Ngu giống như một con gà trống mập mập kiêu ngạo, đắc ý ngẩng đầu nhìn Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh nhắc nhở Quản Đại Ngu: “Việc ông ta ở nơi này quá rõ ràng, dễ dàng đưa người Thiên Cung Môn tới, người chắc chưa? Vì cái mạng nhỏ của mình mà suy nghĩ đi, người vẫn nên đuổi ông ta ra khỏi đây. Thiên Cung Môn trả thù sẽ không đơn giản như vậy, đừng để ông ta cuốn người vào.” Ung Y hiểu vì sao Lữ Thiếu Khanh muốn ông ta đi hoặc dọn ra ngoài, đây là muốn phủ sạch quan hệ với mình, phòng ngừa Thiên Cung Môn trả thù, trong lòng ông ta tức giận: “Tiểu tử, người đang ghét bỏ ta?” Lúc trước còn cầu ta giúp người, hiện tại dùng xong liền muốn đuổi người đi. Nhắc quần lên liền không nhận người, quả nhiên là cặn bã nam. Muốn có được đồ nhi ngoan của ta sao? Đừng mơ tưởng. Quản Đại Ngu không cho là đúng đối với việc này: “Xì, cho dù trả thù thì sao? Thực lực tiền bối mạnh như vậy, có gì phải lo lắng?” Ta chính là muốn đối nghịch với người đây. Ánh mắt Lữ Thiếu Khanh sâu kín, hỏi Quản Đại Ngu: “Tên mập, người đang muốn đối nghịch với ta sao?” Quản Đại Ngu đắc ý cười, có tiền bối ở chỗ này, ta chẳng có gì phải sợ người. Trừ phi người có thể đánh thắng tiền bối Nguyên Anh tầng chín. Hắn ta cười hắc hắc, đôi mắt nhỏ lộ ra tia sáng đắc ý: “Tiền bối ở đây thì làm sao chứ? Ta rất vui lòng mà. Người có

hiếu kính già yếu trẻ không?“Cái tên hỗn đản này, trên không tôn kính tiên bối Ung Y, dưới thì bắt nạt sư muội, là loại ác bá điển hình.Bàn gia ta chính là muốn đấu tranh với loại ác bá hỗn đản như ngươi, thề chết không khuất phục.Thấy Lữ Thiếu Khanh im lặng, Quản Đại Ngưu cười càng thêm vui vẻ.Hết cách rồi đúng không? Ngươi còn có thể đánh ta sao?“Tiểu tử, đừng tưởng rằng ngươi có chút thực lực là có thể tùy ý bắt nạt người, ta nói cho ngươi biết, từ hôm nay trở đi, Bàn gia ta không sợ ngươi. Đúng không, tiên bối?“Chưa xong, còn phải hỏi tiên bối mới được.Bộ dáng im lặng của Lữ Thiếu Khanh khiến trong lòng Ung Y thoải mái không thôi, giống như bị tảo bón ba ngày đột nhiên văn chương trôi chảy.Hừ, tiểu tử, cho ngươi cuồng, cho ngươi phách lối đấy?Ngươi muốn đối phó với tiểu mập mạp này, ta liền giúp hấn ta, ghê tởm chết ngươi. Ai bảo ngươi đánh chủ ý với đồ đệ của ta chứ?Nhìn dáng vẻ đắc ý của Ung Y và Quản Đại Ngưu, Lữ Thiếu Khanh đột nhiên cười ha hả. Hấn nói với Mạnh Tiêu: “Cô nàng, giúp ta đánh tên mập này một trận được không?”Ung Y cảnh giác: “Tiểu tử, ngươi muốn làm gì?“Mẹ nó, ngươi tưởng ta không tồn tại sao? Dám xúi giục đồ đệ ta ngay trước mặt ta, ta còn chưa chết đâu.Quản Đại Ngưu nhìn thoáng qua Mạnh Tiêu, cũng không nhìn được run rẩy.Hấn ta không thể đánh bại con bé đầu viên thịt này.Mạnh Tiêu cũng hừ một tiếng, tên đáng ghét này làm gì vậy, ngươi muốn đuổi ta đi, vậy mà còn muốn ta giúp ngươi đánh người? Mặt mũi sư phụ ta có còn hay không?“Ta không cần, ta sẽ không nghe ngươi.“Ung Y an lòng, đồ đệ của mình dù sao cũng là đồ đệ của mình, thời khắc mấu chốt cũng không có như xe bị tuột xích.Trong lòng Quản Đại Ngưu cũng đại định, hừ, tính sai rồi đúng không?Ngươi cho rằng dựa vào sắc đẹp của ngươi là có thể quyến rũ được mỹ nữ người ta sao?Đồ không biết xấu hổ, ghét nhất loại hỗn đản ỷ vào mình có vài phần tư sắc đi quyến rũ lung tung người khác như ngươi.Quản Đại Ngưu đắc ý nói với Mạnh Tiêu: “Mạnh cô nương, tránh xa hấn ra, tên này không phải thứ tốt lành gì.“Đồng thời còn ném cho Lữ Thiếu Khanh một ánh mắt khiêu khích.Ung Y càng thêm thuận mắt với Quản Đại Ngưu, tên mập này còn tốt hơn nhiều so với tên khốn kia.Lữ Thiếu Khanh nhún nhún vai, xoay người rời đi.Mọi người ngây ngẩn cả người, cứ như vậy sao?Thiền Thừa lắc đầu, ha ha cười, cũng xoay người rời đi, chuyện của người trẻ tuổi, ông lười

tham dự. Ung Y và Quản Đại Ngưu đắc ý, làm cho hần kinh ngạc, tâm trạng quả thực là quá sướng khoái. Mặt mũi Tiêu Y lại tràn đầy lo lắng. Trong lòng Mạnh Tiểu cũng có chút mất hứng, chẳng lẽ là làm cho hần mất hứng sao? Nàng ta kéo tay Tiêu Y: “Tiêu Y muội muội, hần không sao chứ?” Tiêu Y quay đầu lại, nhìn Quản Đại Ngưu dương dương đắc ý, thở dài nói: “Ta đang lo lắng cho mập ca ca.” Quản Đại Ngưu tai thính, lập tức tiến lại gần: “Lời này là có ý gì?” Quản Đại Ngưu bây giờ đang vô cùng đắc ý, cuộc sống ôm đùì, dựa lưng vào chỗ dựa vững chắc quả thực quá tốt đẹp. Tên hần đản kia cũng không làm gì được hần ta, quá sướng khoái. Tiêu Y nhìn Quản Đại Ngưu dương dương đắc ý, lắc đầu, nói ra lời kinh người: “Người đắc tội với Nhị sư huynh, người cứ chờ chết đi.” Lời này dọa không được Quản Đại Ngưu. Đừng nhìn Lữ Thiếu Khanh cả ngày đánh hần ta, nhưng hần ta có thể cảm giác được, Lữ Thiếu Khanh không có ý định giết mình, bằng không đã sớm ra tay rồi. Hơn nữa, hần ta còn có át chủ bài, trong lòng hần ta có sức mạnh. Quản Đại Ngưu cười ha hả, kiêu ngạo đắc ý, tràn đầy tự tin và hy vọng đối với tương lai: “Vậy sao? Ta ngược lại muốn mỗi mắt mong chờ. Có tiền bồi ở đây, hần còn có thể làm gì? Không thấy hần ngay cả đánh ta cũng không làm được sao? Hắc hắc...” “Càng nghĩ lại càng đắc ý, Quản Đại Ngưu thậm chí kiêu ngạo cười rộ lên.

Chương 620 - Cô nương, nhẹ một chút

Chương 620: Cô nương, nhẹ một chút

Tâm tình Ung Y thoải mái, ông ta nói với Quản Đại Ngưu: “Tiểu tử mập, nhớ kỹ, nếu tiểu tử kia dám đánh ngươi, ngươi cứ phát tín hiệu, ta sẽ đến giúp ngươi. Hừ, ta không tin, có ta ở đây mà hắc còn có thể càn rỡ?” Ung Y tự tin và khí phách vô cùng. Những thứ khác ta làm không được, nhưng ta không tin mình không gánh nổi một tên mập này. Được Ung Y hứa hẹn, Quản Đại Ngưu càng yên tâm. Hừ, đây là nhà của ta. Tiêu Y lắc đầu, với sự hiểu biết của nàng đối với Nhị sư huynh, Nhị sư huynh khẳng định đang nghĩ cách trừng trị tên mập này. Quên đi, ta đi xem Nhị sư huynh như nào rồi nói sau. Tiêu Y đi tìm Lữ Thiệu Khanh, Mạnh Tiêu vội vàng đi theo: “Ta đi cùng ngươi.” “Hắc hắc...” Quản Đại Ngưu đắc ý nhấc chân đuổi theo, người thẳng tự nhiên muốn đi xem người thất bại chật vật. Lúc tìm được Lữ Thiệu Khanh, Lữ Thiệu Khanh đang nằm trên nóc nhà, bắt chéo chân, có vẻ vô cùng nhàn nhã. “Nhị sư huynh, huynh không sao chứ?” Tiêu Y đi đến phía dưới, quan tâm hỏi. Lữ Thiệu Khanh quay đầu nhìn, Tiêu Y đội Tiểu Hồng trên đỉnh đầu đứng ở phía dưới, Mạnh Tiêu đi theo bên cạnh Tiêu Y, còn Quản Đại Ngưu thì cười hắc hắc, vẻ mặt đắc ý đi theo sau. Chú ý tới ánh mắt Lữ Thiệu Khanh, Quản Đại Ngưu thậm chí còn đắc ý khiêu khích. Lữ Thiệu Khanh bất động thanh sắc nói với Mạnh Tiêu: “Cô nàng, ngươi còn tới làm gì? Ra ngoài, ra ngoài...” “Mạnh Tiêu lập tức bĩu môi, dậm chân, tên này thật đáng ghét. Ta tới đây quan tâm ngươi, ngươi vừa thấy mặt đã muốn đuổi ta đi, quá đáng ghét. Mạnh Tiêu quơ nắm đấm, hung tợn nói với Lữ Thiệu Khanh: “Có phải muốn ta đánh ngươi không?” Tiêu Y thấy thế âm thầm nói, Đại sư huynh, huynh có thể yên tâm giao du bên ngoài này. Bộ dạng này của Mạnh Tiêu tử tử sẽ không được Nhị sư huynh thích đâu. Quản Đại Ngưu thêm mắm thêm muối, nói với Mạnh Tiêu: “Mạnh cô nương, tên này chính là một tên khốn kiếp, không thu thập không được.” Y ước gì Mạnh Tiêu đi thu thập Lữ Thiệu Khanh, sau đó Ung Y có lý do tới thu thập Lữ Thiệu Khanh một trận. Lữ Thiệu Khanh quay đầu lại: “Chả lẽ lại sợ cô?” Tiêu

Y thấy thế, vội vàng nhảy ra hòa giải: “Nhị sư huynh, Mạnh Tiêu tỷ tỷ, được rồi, được rồi.” “Dù sao mọi người cũng ở cùng với nhau, phòng ở đây cũng nhiều có phải không nào.” Lữ Thiếu Khanh bắt chéo chân: “Ai muốn tiếp tục ở chỗ này?” Quản Đại Ngưu lập tức xông tới, chỉ vào Lữ Thiếu Khanh quát: “Người không muốn ở thì người ra ngoài đi, đừng ở đây nữa. Đây là phòng của ta.” Quản Đại Ngưu có chỗ dựa, phách lối rất nhiều, gương mặt mập mạp vô cùng đắc ý. Lữ Thiếu Khanh ngồi xuống, dường như rất tức giận, hừ một tiếng: “Nói giống như có gì hiếm lạ lắm vậy, sư muội, đi tìm sư phụ, bây giờ chúng ta lập tức rời đi.” Ma tộc căng thẳng, tên này lại muốn đi sao? Trước đó không từ mà biệt, giờ lại sáng khoái rời đi như vậy sao? Mạnh Tiêu vội vàng hỏi: “Người, người muốn đi đâu?” Mặc dù biết song phương sớm muộn cũng sẽ chia tay, nhưng Mạnh Tiêu cũng không muốn phải chia tay sớm như vậy. “Trở về.” Lữ Thiếu Khanh ra vẻ tức giận bất bình: “Nơi này đã không có chuyện của ta, không quay về, chẳng lẽ còn ở đây chờ Thiên Cung môn trả thù sao?” Tiêu Y hiếu kì hỏi một câu: “Nhị sư huynh, chuyện của huynh đã làm xong rồi sao?” Tiêu Y biết Lữ Thiếu Khanh và Kế Ngôn ngàn dặm xa xôi chạy tới nơi này, là để làm chuyện gì đó. Làm tốt lắm, trong lòng Lữ Thiếu Khanh thầm khen một câu. Thật không hổ là sư muội của mình, mình còn chưa nghĩ ra nên dẫn dắt câu chuyện về đề tài này như thế nào. Lữ Thiếu Khanh đề ép ý cười, nói: “Giờ đi làm, sau khi hoàn thành xong sẽ trở về.” “Là đi làm cái gì?” Trong lòng Tiêu Y hưng phấn, hiếu kì. Không ngờ còn có thể theo kịp, vốn cho rằng tới đây sẽ không còn chuyện gì kích thích thú vị nữa. Việc Nhị sư huynh cần làm chắc chắn sẽ rất kích thích đã ghiền. Lòng hiếu kỳ của Mạnh Tiêu cũng bị dẫn dụ, nàng ta vội vàng hỏi: “Đi làm việc gì vậy? Nói ta biết với? Ta cũng muốn đi cùng.” Chuyện nào nhiệt không đi góp vui thì đi ngủ cũng sẽ mất ngủ. Cô nàng này hình như bị đơn thuần quá rồi? Câu cá không cần mồi mà cũng câu được sao? Tuy nhiên khi Lữ Thiếu Khanh chú ý đến Quản Đại Ngưu thì hần ngay ngẩn cả người, tên mập chết bầm cũng bị câu luôn rồi à? Quản Đại Ngưu đứng dưới chu miện như huyết sáo, ánh mắt như nhìn sang hướng khác, ra vẻ không để tâm. Hai cặp tai lớn của y thì dựng thẳng đứng lên hướng về phía hần, chú ý đến động tĩnh bên này của hần. Lữ Thiếu Khanh thấy thế, trong lòng cười ha ha không ngừng, tên mập,

lần này còn không thu thập được người sao? Lữ Thiếu Khanh nói với Mạnh Tiêu: “Cô đi cùng làm gì? Đi để đối nghịch với ta, gây thêm phiền phức cho ta sao?” Lúc này Mạnh Tiêu gạt đầu, hai hai búi tóc trên đầu lắc lư, cam đoan với Lữ Thiếu Khanh: “Sẽ không đâu, ta tuyệt đối sẽ không gây thêm phiền phức cho người, càng sẽ không đối nghịch với người. Người bảo ta đi hướng đông ta chắc chắn không đi hướng tây. Người nói sao sẽ nghe vậy.” Vì đi cùng, Mạnh Tiêu không đếm xỉa đến gì nữa. Nàng ta liên tục cam đoan với Lữ Thiếu Khanh, thậm chí cuối cùng còn nói thế này: “Người không tin, ta có thể dùng đạo tâm thề.” Lữ Thiếu Khanh bĩu môi, cô nàng này đã nắm được điểm tinh túy rồi đây. “Lấy đạo tâm ra để đùa à? Ta ghét nhất là những người động một chút lại đòi đem đạo tâm ra thề. Coi đạo tâm là gì? Là đồ chơi à?” Tiêu Y ghen đỏ mặt, Nhị sư huynh, chính huynh thường xuyên đem cái này ra chơi đấy, huynh nói mấy lời này mà không ngại à? Mạnh Tiêu thấy Lữ Thiếu Khanh không tin mình thì sốt ruột đến mức muốn giẫm chân: “Vậy người muốn thế nào mới tin tưởng ta?” Con cá này đã càng lúc càng cắn câu rồi, Lữ Thiếu Khanh không ngừng cười khi khi, không giấu điểm mục đích của mình nữa, chỉ vào Quán Đại Ngưu nói: “Đánh cho hấn một trận ta sẽ tin cô, dẫn các cô đi cùng.” Tiêu Y kịp phản ứng, nhìn xem, đây chính là Nhị sư huynh. Đắc tội Nhị sư huynh, sao có thể còn nhìn thấy mặt trời ngày hôm sau được? Quán Đại Ngưu kinh ngạc, khôn kiếp, mang muối tử đi chơi là giả, trừng trị ta mới là thật à? Hấn ta lập tức nói với Mạnh Tiêu: “Mạnh cô nương, cô đừng tin hấn, tên khôn kiếp này chắc chắn đang nói dối, mục đích là muốn đánh ta, tạo ra mâu thuẫn giữa cô và sư phụ cô. Đây rõ ràng là kế ly gián, cô đừng tin hấn.” Mạnh Tiêu cũng không kìm được hoài nghi, tính mục đích quá rõ ràng. Đúng như tên mập nói, là vì muốn ta đánh hấn ta sao? Quán Đại Ngưu tiếp tục lớn tiếng la hét: “Người đừng tưởng rằng Mạnh cô nương là kẻ ngốc, Mạnh cô nương cực kì thông minh, vừa xinh đẹp lại thông minh, thất khiếu linh lung, như tiên nữ trên trời, làm sao có thể bị người lừa?” Không hổ là con chó Thiên Cơ, từ ngữ khen người nhiều thật. Quán Đại Ngưu không thèm đếm xỉa gì nữa, cật lực vuốt mông ngựa, chỉ sợ Mạnh Tiêu động thủ đánh hấn ta. Mạnh Tiêu thực lực mạnh hơn hấn ta, hấn ta đánh không lại. Chủ yếu nhất là, đây là đồ đệ của chỗ dựa mới, chỗ dựa mới cũng

không thể giúp hắn ta. Mạnh Tiêu bị thổi phồng đến mức mặt mày hớn hở, càng nhìn tên mập càng thấy thuận mắt. Ánh mắt tên mập này rất không tệ nha, có thể phát hiện ra nhiều ưu điểm của ta đến vậy. Lữ Thiếu Khanh không nhanh không chậm nói với ma tộc: “Ta có thể lấy đạo tâm ra thề, cô đánh hắn, ta sẽ dẫn cô đi. Không dỗi gặt gì các cô, lần này ta đi tìm một bảo tàng, nơi đó rất lớn, chắc có rất nhiều thứ thú vị.” Tiêu Y, Mạnh Tiêu hai mắt tỏa ánh sáng. Tiêu Y ôm tay Mạnh Tiêu, đong đưa nàng ta, nói: “Mạnh Tiêu tử tử, tử đi theo Nhị sư huynh đi.” Nhị sư huynh ta muốn giáo huấn mập ca ca, không ai có thể cản được đâu. Chỉ bằng thoải mái một chút, nhanh chóng khiến Nhị sư huynh ta đồng ý. Ánh mắt Mạnh Tiêu rơi trên người Quản Đại Ngưu, nói với Quản Đại Ngưu: “Mập à, ngại quá.” Quản Đại Ngưu vừa sợ vừa giận: “Người, người...” Hắn ta cảm thấy trời sắp sập rồi. Lời của tên khốn này mà người cũng tin? Mấy câu nịnh hót của ta ban nãy không phải người rất thích nghe sao? Sao còn định đánh ta? Còn có thiên lý hay không? Nhìn thấy Mạnh Tiêu đi tới, Quản Đại Ngưu thấy thế, xoay người chạy. Giọng nói ung dung chậm rãi của Lữ Thiếu Khanh truyền đến: “Người dám chạy thì đừng mong đi theo ta nữa, người có còn cần tin tức lớn không?” Quản Đại Ngưu cứng đờ, sau đó vẻ mặt cầu xin xoay người lại nói với Mạnh Tiêu: “Mạnh cô nương, nhẹ một chút.” Bên này Ung Y vừa trở về phòng mình, đang ngồi xếp bằng xuống, liền nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Quản Đại Ngưu. Ung Y nổi giận, hay lắm, tiểu tử khốn kiếp dám không để ta vào trong mắt. Dưới ban ngày ban mặt dám khi dễ tên mập. Không hề biết thế nào là kính già yêu trẻ. Vừa hay ta có thể nhân cơ hội giáo huấn người một chút, cho dù là Thiều huynh cũng không thể nói gì. Ung Y thở phì phò lao ra nhưng lại thấy đồ đệ ngoan của mình đang đánh đập tên mập rất mạnh. Cái này, cái này... Đầu óc Ung Y trong nháy mắt quá tải, chuyện gì xảy ra? Tên mập chọc đồ đệ ngoan của ta sao? Nếu không sao lại bị đánh? Ừm, chỉ cần không phải tên tiểu tử khốn kiếp kia đánh, ta coi như nhìn không thấy đi. Mạnh Tiêu xuất thủ mặc dù lực không lớn như Lữ Thiếu Khanh nhưng cũng đủ làm Quản Đại Ngưu đau đớn. Chủ yếu là Mạnh Tiêu biết cách đánh người hơn Lữ Thiếu Khanh. Mạnh Tiêu là Đại sư tử, đối với sư đệ các sư muội, một lời không hợp liền dùng nắm đấm phục người nên đã đánh đến mức có kinh nghiệm. Dưới vai

quyền trong lòng Quán Đại Ngu đã thấy hối hận. Sao mà đau thế? “Được rồi.” Mạnh Tiêu sau khi đánh Quán Đại Ngu xong liền vỗ tay hỏi Lữ Thiệu Khanh: “Thế nào?” “Như vậy được chưa? Có cần thêm chút nữa không?” Ung Y thấy cảnh này, một ngụm lão huyết xông lên cổ họng, suýt chút nữa nghẹn chết. Khốn kiếp, khốn kiếp. Ung Y tức giận đến phát điên, dùng sức nện lồng ngực của mình. Bản thân người không dám động thủ, người lại xui khiến đồ đệ ngoan của ta? Ta sống lâu như vậy chưa từng thấy tên nào khốn kiếp như người. Đúng là Thiên hạ đệ nhất khốn kiếp. Ung Y không nhịn được nữa, đằng đằng sát khí xuất hiện. “Tiểu tử khốn kiếp, ngươi muốn làm gì?” Lữ Thiệu Khanh lộ ra vẻ vô tội: “Ung tiên bối, ngươi muốn làm gì? Ta có làm gì đâu?” Ngụm lão huyết thứ hai của Ung Y bị tức đến mức xộc lên, nghẹn cho ngực ông ta khó chịu. Quá đáng ghét. Ông ta nói với Quán Đại Ngu: “Tiểu tử béo, ngươi có oan tình gì, ngươi cứ việc nói, ta giúp ngươi chủ trì công đạo.” Quán Đại Ngu nằm trên mặt đất, sống không còn gì để nuối tiếc. Đôi bàn tay trắng như phấn của mỹ nữ rất đẹp, rất kiều diễm. Nhưng đôi bàn tay trắng như phấn của Mạnh Tiêu thì giống như thiết quyền, đánh cho hắn ta cảm thấy vô vọng. Đây là lần thứ hai, nó còn ác liệt hơn so với lần đầu, giống như sợ cường độ nhẹ một chút Lữ Thiệu Khanh sẽ không dẫn theo nàng ta vậy. Quán Đại Ngu cũng coi như bị đánh cho hiểu rõ, Lữ Thiệu Khanh có thủ đoạn để thu thập hắn ta. A, kiếp trước chắc chắn đã thọc hoa cúc của thiên đạo, chọc giận thiên đạo nếu không kiếp này ta sẽ không gặp phải tên khốn kiếp này. Cho dù có chỗ dựa cũng vô ích. Lúc này qnđ đã hoàn toàn đại ngộ, không thể đối nghịch với tên khốn kiếp này nếu không sẽ chỉ thảm hại hơn. Quán Đại Ngu đứng lên, lắc đầu, lấy góc bốn mươi lăm độ nhìn lên bầu trời, ưu thương không thôi. Những ngày tháng như thế này khi nào mới kết thúc đây? Lữ Thiệu Khanh nhắc nhở Ung Y: “Ung tiên bối, người vừa ra tới là thấy đồ đệ người đánh tên mập rồi. Người có muốn thu thập đồ đệ người không?”

Chương 621 - Cô nương, nhẹ một chút

Chương 621: Cô nương, nhẹ một chút
Mạnh Tiêu tức chết, tên vô lại. Nàng ta thở phì phò nói: “Còn không phải người bảo ta?” “Ta chỉ đưa cho cô lựa chọn, đánh hay không đánh do cô tự quyết định, ta không không chế được.” Mạnh Tiêu tức giận hơn, quơ nắm đấm: “Giảo hoạt, đã nói rồi, nếu người dám không mang ta đi, ta thu thập người.” Ung Y lập tức trở nên sốt sắng, móa, đã xảy ra chuyện gì rồi? Ông ta căng thẳng hỏi: “Đồ nhi ngoan, con muốn đi đâu?” Bỏ trốn à? Khốn kiếp, ta đưa đồ đệ đi ra ngoài là để giải sầu một chút chứ không phải để dâng đồ đệ đến miệng người. Đường đường là Đại sư tử Ngọc Đỉnh phái vừa ra cửa đã bị người ta dụ đi, Ngọc Đỉnh phái còn biết xấu hổ nữa không? Ta làm sư phụ còn biết xấu hổ nữa không? Ung Y hận không thể dùng ánh mắt giết chết Lữ Thiếu Khanh. Quả nhiên, cái này khốn kiếp không để ý một lát là sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế dụ đồ nhi ngoan của ta đi. Mạnh Tiêu nói: “Sư phụ, hửn nói muốn đi thăm dò một bảo tàng, con muốn đi chơi cùng.” Chơi? Con lớn chừng nào rồi? Còn chơi? Ung Y muốn mắng người, nhưng ngẫm lại, cảm thấy đây tuyệt đối là Lữ Thiếu Khanh làm hư đồ nhi ngoan của mình. Lữ Thiếu Khanh đối mặt với ánh mắt muốn giết người của Ung Y liền chủ động hỏi Ung Y: “Ung tiên bối, có cùng đi không?” “Ta cùng cái cộng lông.” Ung Y xù lông: “Ai muốn cùng đi chung với người.” Lữ Thiếu Khanh nhún nhún vai, nhắc nhở hửn ta: “Ta đã bảo người đưa Mạnh cô nương trở về, người không nghe, cứ phải tụ hợp chúng ta lại với nhau, vậy thì cùng đi luôn đi.” Lữ Thiếu Khanh cũng rất hiện thực, nếu ông không đi thì ông đi cùng với ta, trở thành Triệu Hoán Thú của ta, phì, tay chân chứ. Nguyên Anh kỳ tầng chín, thực lực bày ra ở đây, gặp nguy hiểm cũng có thể phát huy tác dụng. Cáo già cỡ Ung Y sao không hiểu lời của Lữ Thiếu Khanh. Tiểu tử khốn kiếp này đang tính kế mình. Đồng thời trong lòng ông ta thầm giật mình vì sự giảo hoạt của Lữ Thiếu Khanh, có lẽ ngay từ lúc bắt đầu khi ông ta đuổi tới thì đã nằm trong tính toán của hửn rồi. Ung Y hừ một tiếng, loại cảm giác bị tính kế thật khó chịu: “Tiểu tử, người muốn làm gì? Người

nói cùng đi thì sẽ cùng đi sao?”Phản rồi, ta chưởng môn Ngọc Đỉnh phái, đường đường là tồn tại Nguyên Anh kỳ tầng chín là đại lão một phương, không phải tiểu đệ của người để người nói thế nào là thế ấy.Lữ Thiếu Khanh nói với Mạnh Tiêu: “Cô nương, cô nhìn đi, sư phụ cô không đồng ý, ta cũng không có cách nào khác.Ung Y thấy thế, đại lão một phương cũng muốn rên lên một tiếng bất lực.Lữ Thiếu Khanh tóm lấy điểm yếu của ông ta, tồn tại đại lão như ông ta cũng không còn cách nào khác.Ung Y trong lòng bỗng nhiên có chút hối hận, sớm biết vậy ban nãy nghe lời, tranh thủ dẫn theo đồ nhi ngoan rồi đi, rồi xa tên khốn kiếp này rồi.Giờ bị dắt mũi rồi, muốn đi thì không giữ được thể diện, mấu chốt là đồ đệ ngoan cũng không vui.Tiểu tử hèn hạ khốn kiếp.”Tiểu tử người tốt cuộc muốn đi đâu?” Ung Y rất khó chịu: “Nói cho người biết, gặp phải nguy hiểm đừng mong ta xuất thủ cứu người.”“Không sao, không sao.” Lữ Thiếu Khanh cười khì khì không ngừng, hết sức hài lòng: “Chỉ cần người cứu Mạnh cô nương là được.”Đến lúc đó Mạnh cô nương gặp phải nguy hiểm, không tin người không xuất thủ.Dùng chân tay như Ung Y, trong lòng Lữ Thiếu Khanh tràn đầy tự tin.Có Mạnh Tiêu đi theo bên cạnh không lo Ung Y không tận lực, người này còn đáng tin cậy hơn Đại sư huynh Kế Ngôn nhiều.Phẩm chất làm người của Ung Y, Lữ Thiếu Khanh cũng rất tin tưởng.Đến lúc đó dù đến tầng bảo địa, tìm được bảo bối, Ung Y muốn trở mặt, hắn cũng không sợ.Trong tay có một điều tổ sư cho, đủ để trấn áp được Ung Y.Lữ Thiếu Khanh không có ý định ở lại đây tiếp tục làm trạch nam.Thiên Cung môn bị ma tộc công kích, chịu thiệt thòi lớn như vậy, tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ.Mặc dù Lữ Thiếu Khanh tự nhận bản thân làm rất tốt, không để lại chứng cứ gì nhưng Thiên Cung môn là đại môn phái, thủ đoạn vẫn sẽ có.Hơn nữa Lệnh Hồ Thờ đem đến cho hắn một cảm giác nguy hiểm. Cộng thêm tỷ lệ Thiên Cung môn hoài nghi bọn hắn là rất lớn.Ung Y là Nguyên Anh kỳ cảnh giới tầng chín không sợ sự trả thù của Thiên Cung môn nhưng hắn sợ.Cho nên sớm rời khỏi Hương thành, đi lấy đồ của mình, tranh thủ trở về Lăng Tiêu Phái mới là chính đạo.“Xuất phát.”Tù Hồn sơn mạch!Đó là dãy núi lớn nhất Yên Châu, phạm vi cụ thể không ai biết rõ, cũng không biết hình thành như thế nào.Dãy núi bắc từ Trung Châu, Đông Châu sang Yên Châu, kéo dài mãi về phía bắc.Ra khỏi Hương thành, đi thẳng về phía bắc là

đã không gặp được bất kỳ thành trì nào, phàm nhân cũng càng ít hơn. Lúc tới gần Tù Hồn sơn mạch vài vạn dặm thì đã ít có ai lui tới, thỉnh thoảng sẽ có một hai bóng dáng lướt qua, đó là những tu sĩ tự kiểm chế vài phần thực lực dám đến Tù Hồn sơn mạch thăm dò. Phần lớn Tù Hồn sơn mạch quanh năm bao phủ trong sương trắng, nguy hiểm trùng điệp. Ghi chép về nó rất ít, tu sĩ chỉ dám thăm dò ở phạm vi biên giới, người có can đảm tiến sâu vào Tù Hồn sơn mạch hơn nữa còn có thể trở về ít càng thêm ít. Truyền thuyết về Tù Hồn sơn mạch có rất nhiều, có người nói là kiếm gãy của tiên nhân hình thành nên, có người nói là thân thể Thần Ma, cũng có người nói là một phần của thiên đạo. Các loại truyền thuyết kỳ quái tầng tầng lớp lớp. Sau khi phi chu, biết mục tiêu của Lữ Thiếu Khanh là Tù Hồn sơn mạch, sắc mặt Ung Y thay đổi. Ông ta không kìm được gầm lên: “Tiểu tử, ngươi muốn chết sao?” Sự đáng sợ của Tù Hồn sơn mạch, những người như Ung Y đã được nghe từ nhỏ tới lớn. Tu luyện tới giờ, ông ta từng đi thăm dò Tù Hồn sơn mạch, cũng chính vì như thế, ông ta hiểu rõ sự đáng sợ của Tù Hồn sơn mạch hơn tất cả mọi người ở đây. “Sương trắng của Tù Hồn sơn mạch không phải sương trắng bình thường, nó có thể áp chế linh thức thần niệm, khiến cho người ta như mù lòa. Bên trong còn có các loại hung thú, thậm chí có khả năng tồn tại yêu thú, đừng nói Nguyên Anh, cho dù là Hóa Thần xâm nhập cũng lành ít dữ nhiều. Bên trong có đủ loại nguy hiểm, một con sâu bọ không đáng chú ý cũng có thể lấy mạng của một Nguyên Anh kỳ.” Sau khi Ung Y nói ra sự đáng sợ của Tù Hồn sơn mạch, vẻ mặt lộ sự nghiêm túc, quát lên với Lữ Thiếu Khanh: “Ta không biết ngươi tìm được ở đâu thứ gọi là Tàng Bảo đồ, nhưng loại Tàng Bảo đồ này tuyệt đối là giả, loại Tàng Bảo đồ không có một trăm vạn cũng có mười vạn. Ngươi đừng ngu ngốc bị mắc lừa.” Ung Y muốn nhảy thuyền, bà nội nó, đây là lên phải thuyền giặc mà. Nếu như không phải có hình chiếu của tiểu đệ Tử Quỷ, Lữ Thiếu Khanh chắc chắn cũng cảm thấy Tàng Bảo đồ là giả. Thậm chí, dù có coi là thật hẳn ta cũng lười để ý tới. Nhưng cái này có liên quan mật thiết đến tiểu đệ Tử Quỷ, hình chiếu có thể được tiểu đệ Tử Quỷ chiếu ra, thứ này thật đến mức không thể thật hơn. Hơn nữa, bên trong có vật hẳn cần. Ngàn dặm xa xôi chạy tới nơi này, không phải là vì đạt được thứ bên trong sao? Không chừng có vài triệu viên linh thạch đang chờ hẳn. Máy hình ảnh này, chỉ

nghĩ thôi đã thấy kích thích rồi. Lữ Thiệu Khanh lau nước bọt, ông cụ non nói với Ung Y: “Ung tiên bối, người căng thẳng như vậy làm gì?” “Không phải chỉ là Tù Hồn sơn mạch thôi sao? Có cần phải sợ đến như vậy không?” Nói thì nói thế nhưng trong lòng Lữ Thiệu Khanh cũng không kìm được lắm bầm. Có thể khiến Ung Y phải sợ hãi không thôi, vậy nơi này sẽ nguy hiểm cỡ nào? Trong lòng Lữ Thiệu Khanh đã hơi thoái ý, nhưng đã đến đây rồi mà rút lui như vậy hẳn thực sự không cam tâm. Lần này đã khiến Thiên Cung môn thành ra như vậy, nếu người của Thiên Cung môn biết hẳn đứng sau sắp xếp thì sẽ đắc tội thêm một Hóa Thần nữa. Cứ đến bên kia trước xem như thế nào rồi quyết định. Nếu quả thật rất nguy hiểm, rút lui đã. Bên này Ung Y tức chết, ta đang nói sự thật, vào miệng người lại thẳng căng thẳng và sợ hãi? Ta thật sự muốn tát chết người. Ung Y bất đắc dĩ, chỉ có thể nhìn về phía Thiệu Thừa: “Thiệu huynh, sự đáng sợ của Tù Hồn sơn mạch huynh cũng đã nghe nhắc đến đúng không? Huynh còn để hẳn hành động lung tung vậy sao?” Lôi kéo các người đi cùng, hẳn định cả nhà đoàn tụ à? Thiệu Thừa lắc đầu, ông hỏi Lữ Thiệu Khanh: “Thiệu Khanh, lần này thật sự không đi không được sao?” Lữ Thiệu Khanh có chút bất đắc dĩ: “Nếu không con chạy xa như vậy tới đây làm gì?” Được, nhị đồ đệ mặc dù khôn kiếp nhưng làm người rất đáng tin cậy, chuyện đáng để hẳn đích thân chạy đến chắc chắn vô cùng quan trọng. Thiệu Thừa không có ý định ngăn cản, lại hỏi: “Con có nắm chắc không?” Vẫn là vẻ mặt bất đắc dĩ, nếu có nắm chắc, hẳn sẽ không ở lại đây lâu như vậy, Lữ Thiệu Khanh lắc đầu: “Không nắm chắc, cứ tới Tù Hồn sơn mạch xem thử trước đã, thực sự không được thì sẽ trở về. Yên tâm, mọi người muốn chết chứ con không muốn chết.” “Khôn kiếp, nói cái gì vậy?” Lại muốn mình phải mắng người rồi, nhưng Thiệu Thừa đã yên tâm. Sau đó ông nói: “Con nghĩ như vậy là tốt.” Ung Y nháy mắt mấy cái, móa, cặp sư đồ này sao vậy? Cứ thế sao? Người làm sư phụ không có dáng vẻ làm sư phụ, làm đồ đệ không có dáng vẻ đồ đệ. Uy nghiêm của sư phụ đâu? Quyền uy đâu? Hẳn không nghe lời, đánh hẳn, không nên dung túng cưng chiều như vậy. Cưng con là giết con, có biết không? Ung Y cũng không biết nói cái gì cho phải, Thiệu Thừa chỉ hỏi hai câu chứ không có ý định can thiệp. Ung Y khó có thể tin được, ông ta hỏi Thiệu Thừa: “Thiệu huynh, huynh cứ thế đồng ý với hẳn à?” Thiệu Thừa mỉm cười, trên

giương mặt thật thà của ông lộ ra sự tự tin và kiêu ngạo: “Ung huynh, yên tâm đi, tiểu tử này mặc dù bình thường có thể làm người ta tức chết nhưng nó làm việc đáng tin cậy, chưa từng hành động lung tung.” Ung Y nghe vậy liền quay đầu đánh giá Lữ Thiệu Khanh một lượt, ông ta không thể nhìn ra Lữ Thiệu Khanh có ưu điểm này. Được rồi, cho Thiệu huynh chút thể diện, không châm chọc nữa. Ung Y vẫn rất lo lắng, ông ta chỉ biết đến sự khốn kiếp của Lữ Thiệu Khanh, không biết những ưu điểm khác của Lữ Thiệu Khanh. Sau khi Lữ Thiệu Khanh suy tư một chút liền nói với mọi người: “Mọi người nếu ai lo lắng giờ có thể xuống thuyền, không miễn cưỡng mọi người. Tránh đến lúc đó chết lại oán ta.” Ung Y tức đến méo mũi, chỉ vào Lữ Thiệu Khanh nói với Thiệu Thừa: “Thiệu huynh, huynh nhìn đi, huynh nhìn thử đi, thế này gọi là làm việc đáng tin cậy sao?” Vừa xuất phát đã trù mọi người chết rồi. Thiệu Thừa cũng lắc đầu cười khổ, người bình thường đúng là không thể chịu được cách nói chuyện của Lữ Thiệu Khanh, quá trực tiếp. Mọi người không ai có phản ứng gì trước lời của Lữ Thiệu Khanh. Không ai muốn rời khỏi thuyền vào lúc này. Mặc dù biết gặp nguy hiểm, nhưng hiếu kì là thiên tính của con người, không tự mình trải nghiệm thì vĩnh viễn không thể biết rất nguy hiểm rốt cuộc là nguy hiểm người chừng nào. Nhìn thấy đám người không có phản ứng, Lữ Thiệu Khanh nói với Ung Y: “Ung tiên bối, người không mang theo Mạnh cô nương xuống thuyền sao?” Ta muốn lắm chứ. Nhưng mà... Ung Y có chút bất đắc dĩ nhìn đồ đệ của mình. Mạnh Tiêu không có ý định xuống thuyền, ngược lại sau khi biết sắp đi Tù Hồn sơn mạch trên mặt đầy vẻ hưng phấn. Nàng ta đang chụm đầu với Tiêu Y sau khi đến Tù Hồn sơn mạch thì làm gì, coi chuyến đi này như chuyến du lịch. Đồ đệ muốn đi, Ung Y cũng chỉ có thể miễn cưỡng đi theo. Nếu không, với thực lực của Mạnh Tiêu, sau khi đến chỗ ấy, nói không chừng ngày hôm sau đã thành phân bón rồi. Ung Y xụ mặt quát Lữ Thiệu Khanh: “Tiểu tử, nói cho người biết, đến lúc đó gặp phải nguy hiểm, ta...” “Biết rồi.” Lữ Thiệu Khanh cắt ngang lời Ung Y: “Cái này ta quen rồi, gặp phải nguy hiểm, mọi người ai chạy đường này...”

Chương 622 - Nếu đã không đi thì làm Triệu Hoán Thú cho ta

Chương 622: Nếu đã không đi thì làm Triệu Hoán Thú cho ta. Mặc dù nói là khoảng cách giữa Tù Hồn sơn mạch đến Hường thành là mười vạn dặm, trên thực tế, khoảng cách còn xa hơn. Khoảng cách mười vạn dặm chỉ tới biên giới Tù Hồn sơn mạch. Phi chu đến nơi này, Lữ Thiếu Khanh đứng trên phi chu, trông về xa xa phía trước. Nơi xa, chân trời như một vệt đen liên miên, nơi này đã xuất hiện chút sương trắng nhàn nhạt. Thần thức Lữ Thiếu Khanh trải dài qua, đúng như Ung Y nói, những sương trắng này có thể áp chế linh thức thần thức. Nếu như trận pháp áp chế linh thức thần thức thì sẽ không thể nào thăm dò xa hơn được. Giờ nơi này mới chỉ ở phạm vi biên giới đã như vậy, nếu thâm nhập sâu vào chỉ e sẽ áp chế lợi hại hơn nữa. Ở đây không có tử khí nặng nề như trong tượng tượng mà có ánh nắng chiếu xuống tạo thành cầu vòng mỹ lệ, chim hót hoa nở, tràn ngập sinh cơ. Nơi này cũng thanh thoát sẽ có một vài bóng dáng tu sĩ. Dần dần xâm nhập, càng đến gần Tù Hồn sơn mạch hơn, sương mù màu trắng cũng dần dần tăng nhiều, chung quanh đã không có bất kỳ bóng dáng tu sĩ nào. Động vật thì lại có nhiều hơn. Có chú chim nhỏ khéo léo đẹp đẽ trong rừng hát ca, cũng có phi cầm lớn vỗ cánh vài trượng lướt qua không trung, cái bóng to lớn lướt qua mặt đất. Trên mặt đất, có quần cư tụ tập, có những động vật nhỏ chơi đùa giữa nham thạch và rừng cây, cũng có bá chủ trong rừng cô ảnh độc hành. Đại thụ che trời, cự mộc trăm trượng, rừng cây rậm rạp ít ai lui tới. Nhóm Lữ Thiếu Khanh đã xuống thuyền đi bộ tiến vào dãy núi. Ung Y nhìn khung cảnh xung quanh, trên mặt lộ vẻ buồn bực. Thân là tu sĩ Nguyên Anh kỳ, cảm giác nhạy bén, sau khi tiến vào nơi này ông ta liền cảm nhận được từng đợt kiểm chế, giống như có một tồn tại kinh khủng đang ngủ say ở đây, bất cứ lúc nào cũng có thể sẽ thức tỉnh, sau đó nuốt mất ông ta. Ung Y nhìn mọi người, cũng chỉ có mình Thiệu Thừa có vẻ mặt giống như ông ta. Trong nhóm thanh niên, Úc Linh mặt lạnh cứng nhắc giống như ai cũng nợ tiền nạng ta, hai mắt hờ hững, không có bất kỳ ba động cảm

xúc gì. Quản Đại Ngưu, hai mắt tỏa ánh sáng, đầu không ngừng quay qua quay lại giống như ghi dầu hết tất cả mọi thứ ở đây vào đầu hần ta. Hai người Mạnh Tiêu và Tiêu Y đi sau lưng Lữ Thiệu Khanh, hiểu kì kì đánh giá hết thấy chung quanh, thỉnh thoảng thấp giọng nói nhỏ. Thấy thực vật hoặc động vật nào mới lạ đều sẽ phát ra âm thanh kinh ngạc, ríu ra ríu rít như chim non. Về phần Lữ Thiệu Khanh thì không có gì khác so với bình thường, dáng vẻ lười biếng, thanh thoi đi đầu tiên. Ung Y không nhịn được hỏi: “Tiểu tử, ngươi biết đích đến à?” Lữ Thiệu Khanh nhàn nhạt trả lời một câu: “Xem như thế đi.” Sau khi nói xong, hần điềm nhiên như không có việc gì chuyển động trử vật giới chỉ trong tay mình một chút. Giới chỉ đang hơi nóng lên, đang chỉ hướng cho hần. Sau khi tiến vào dãy núi, chiếc nhẫn vẫn như vậy. So với lúc gặp những vật phẩm đặc biệt trước đó thì hơi nóng hơn. Nơi đó rốt cuộc ẩn giấu bí mật to lớn gì? Ánh mắt Lữ Thiệu Khanh nhìn thẳng về phía xa, trong mắt ẩn giấu sự ngưng trọng. Tất cả mọi người là tu sĩ, ngoại trừ Tiêu Y, đều là Kết Đan kỳ trở lên, tốc độ không chậm. Khoảng cách phạm nhân phải đi mất mười ngày mười đêm, bọn hần chỉ cần tốn một hai canh giờ. Bọn hần nhanh chóng xâm nhập vào sâu trong Tù Hồn sơn mạch, ở trong đó, nguy hiểm cũng bắt đầu dần dần hiển lộ. “Xì!” Một cơn gió tanh gay mũi thổi qua, bầu trời bỗng nhiên tối sầm lại. Một con rắn độc lớn hơn một trượng bỗng nhiên từ trên cây lao thẳng xuống, cơ thể dài trăm thước như dây thừng quấn đến, bao phủ quanh nhóm người Lữ Thiệu Khanh. Răng độc bén nhọn to như ngón tay cái, bên ngoài tản ra hàn quang lò mờ. Đây là hung thú, so với dã thú nó hung tàn hơn, khát máu hơn, cường đại hơn. Con rắn độc này là bá chủ vùng này, phương viên trong vòng mười dặm không có bất kỳ chim thú nào dám khiêu chiến quyền uy của nó. Nó coi đám người Lữ Thiệu Khanh đột nhiên tiến tới là bữa cơm trưa tươi mới, nhưng nó lại tìm nhầm con mồi rồi. Mạnh Tiêu hét lớn một tiếng, hoàn toàn khác với Tiêu Y, nàng ta nhìn thấy con rắn độc này như thấy được món đồ chơi mới lạ, hưng phấn lên: “Rắn!” Sau đó nàng ta cũng như con rắn độc nhào tới, giống một con cạp cái nhe răng trợn mắt lao về phía con mồi của mình. Rắn độc mặc dù không phải yêu thú, toàn thân hàn quang lân giáp lập lờ, lực phòng ngự kinh người, thân thể cao lớn cùng cường độ giảo sát, lại thêm răng độc, thực lực có thể so với tu sĩ Kết Đan

kỳ. Tuy nhiên Mạnh Tiêu là Kết Đan kỳ tăng chín, thực lực kinh người. Đôi bàn tay trắng như phấn tung ra sau nhưng đến trước nên mạnh lên cơ thể rắn độc. “Keng!” như tiếng đánh lên miếng sắt, phát ra âm thanh lười mác chói tai. Rắn độc bị tung mạnh đi như sợi dây thừng, cơ thể đập trúng lên cây đại thụ che trời, cự mộc chấn động, vô số cành lá rơi xuống, thân thể phát ra âm thanh xoạt xoạt xoạt, xuất hiện vết nứt. Rắn độc bị nện đến hoa mắt váng đầu, nửa ngày trời vẫn chưa lấy lại được sức, thân rắn dài trăm thước run rẩy vằn vẹo theo bản năng. Mạnh Tiêu lại một lần nữa nhào tới, đôi bàn tay trắng như phấn lại đập mạnh xuống đầu rắn độc. Rắn độc liều mạng giãy dụa, thân rắn khổng lồ không ngừng vằn vẹo, không ngừng đập xuống mặt đất phát ra những tiếng âm âm, đập nát cây cối, tảng đá, tất cả thành một mớ hỗn độn. Nhưng tất cả đều không làm nên chuyện gì, nó căn bản không tránh thoát được sự khống chế của Mạnh Tiêu, chỉ có thể liều mạng quật, cuối cùng động tĩnh từ từ chậm lại, ngừng giãy dụa. “A?”

Mạnh Tiêu cũng ngừng lại, ồ lên một tiếng, kỳ quái: “Sao dừng đánh rồi? Ta vẫn chưa dùng hết sức mà.” Nàng ta lắc lắc nắm đấm, trên nắm tay không có bất kỳ vết thương gì. Quản Đại Ngưu bị dọa sợ muốn chết, lúc này hắn ta mới biết lúc Mạnh Tiêu thu thập hắn ta đã hạ thủ lưu tình rồi. Con rắn độc này còn mạnh hơn hắn ta, vậy mà bị Mạnh Tiêu đấm đến mức không có sức đánh trả, bị đập chết tươi. Nhìn đầu con rắn độc gần như bị nện nát, đôi mắt rắn lồi ra, lưỡi rắn dài thè ra ngoài miệng dánh vè cực kỳ thô thảm, Quản Đại Ngưu chỉ muốn nói với Mạnh Tiêu một câu, cảm tạ ơn không giết. Bên này Tiêu Y vô cùng sùng bái, nàng ta tiến tới, sùng bái Mạnh Tiêu: “Mạnh Tiêu tỷ tỷ, tỷ thật lợi hại.” Mạnh Tiêu dương dương đắc ý chống nạnh: “Đúng thế, không thử nhìn xem ta là ai. Chỉ là một con rắn, chẳng có chút vấn đề gì cả. Nói muội biết, khi còn bé ta thích nhất là ra đồng tìm mấy con rắn, con cóc này chơi, đã ghiền lắm.” Lữ Thiếu Khanh cũng cảm nhận được Mạnh Tiêu rất mạnh, còn mạnh hơn cả sư muội Doãn Kỳ vài phần. Mạnh Tiêu dương dương đắc ý khoe khoang sự gan dạ của nàng ta khi nhỏ, đồng thời hỏi Lữ Thiếu Khanh: “Thế nào, lợi hại không?” Lữ Thiếu Khanh gật đầu, chân thành tán thưởng: “Lợi hại, ta chưa từng gặp mấy người lợi hại được như cô.” Cho dù là tu sĩ thì cũng có rất nhiều nữ tu sĩ e ngại những độc vật này. Bản thân sư muội ngốc của mình chính là

minh chứng tốt nhất, tiếng thét chói tai ồn ào muốn chết. Phải huấn luyện nòng ta kỹ càng thêm một chút. Ánh mắt Lữ Thiếu Khanh âm u, Tiêu Y bên này đột nhiên cảm thấy cơ thể lạnh run. Cơ thể Tiêu Y đột nhiên run run, nói thầm: “Chuyện gì xảy ra vậy? Sao đột nhiên thấy lạnh cả người thế?” A, không đúng. Loại cảm giác này đã lâu lắm rồi chưa xuất hiện, trước kia cũng đã từng xuất hiện. Tiêu Y đột nhiên kịp phản ứng, vội vàng ngẩng đầu nhìn về phía Nhị sư huynh của mình, đúng lúc bắt gặp Nhị sư huynh mình thu hồi ánh mắt. Tiêu Y tê cả da đầu, nòng ta hiểu ra, chắc chắn Nhị sư huynh đang suy nghĩ xem nên thu thập mình như thế nào. Là ghét bỏ thực lực mình thấp hay chê biểu hiện của mình ban nãy? Tiêu Y cũng biết biểu hiện của mình ban nãy rất kém cỏi. Nhưng không còn cách nào khác, sợ răn là thiên tính của nữ hài tử cơ mà. Có bao nhiêu người có thể giống như Mạnh Tiêu tỷ tỷ chứ? “Nhị sư huynh, ta...” Tiêu Y định nói câu gì đó, Lữ Thiếu Khanh mở miệng: “Đi, lột da răn tới đây.” Tiêu Y ngây dại, Nhị sư huynh, huynh muốn làm gì? Ta sợ răn mà. Trước đó huynh muốn giáo huấn ta đều rất âm thầm, sao giờ lại biểu hiện không chút che giấu, không chút kiêng kỵ vậy? Ra ngoài một chuyến sao huynh biến thành người khác rồi? Có phải huynh bị Đại sư huynh bỏ rơi, trong lòng cảm thấy không cân bằng nên thay đổi tính tình không? Tiêu Y hoài nghi mình nghe lầm, nòng ta nói với Lữ Thiếu Khanh: “Nhị sư huynh, huynh, huynh đang nói đùa sao?” Lữ Thiếu Khanh a a nhìn nòng ta: “Muội cảm thấy ta giống như đang nói đùa sao?” “Nhưng, nhưng da răn này lột cũng vô, vô dụng mà.” Mạnh Tiêu bên cạnh không ngừng cười khi khi, đích thân giải thích nghi hoặc của nòng ta, nói: “Da con răn này vẫn có chút tác dụng, phẩm chất vượt cả nhất phẩm, cũng được xem là vật liệu tốt.” “Tiêu Y muội muội, để ta giúp muội.” Lữ Thiếu Khanh không từ chối, cũng biết Tiêu Y sợ răn, để nòng ta một mình đi lột da cũng hơi khó khăn. “Lột xong lại đi tiếp!” Lữ Thiếu Khanh nhảy lên một chạc cây ngồi xếp bằng. Về mặt Tiêu Y cầu xin, nôm nớp lo sợ tới gần răn độc, ở nơi đó khoa tay, không biết nên ra tay như thế nào. Ung Y theo phía sau thấy vậy không kìm được hỏi Thiều Thừa: “Thiều huynh, huynh để mặc tiểu tử kia khi dễ sư muội như vậy sao?” Quá đáng, đây là kẻ bá đạo, làm sư huynh mà bắt nạt sư muội, hành vi bá đạo như vậy không tốt cho sự đoàn kết của sư môn. Làm sư phụ sao có thể ngồi yên nhìn

hành vi này phát sinh chứ?Quản, nhất định phải quản.Thiền Thừa lắc đầu, gương mặt mỉm cười: “Không sao, Thiếu Khanh cũng vì muốn tốt cho Tiêu Y.”Ung Y rất cạn lời, ý vị thâm trường, dùng giọng điệu người từng trải nói với Thiền Thừa: “Thiền huynh, cách giáo dục này của huynh không được, thân là sư phụ nhất định phải quản giáo nghiêm khắc, không thể bỏ mặc không quan tâm. Kiểu như tiểu tử kia ta thấy hắn toàn thân từ trên xuống dưới có hàng trăm tâm nhãn, không tâm nhãn nào là tốt, nhất định phải giáo huấn hắn, thu thập hắn.”“Không giấu gạt gì huynh, ta còn có mấy đồ đệ, bọn hắn nếu mà dám như vậy, không đánh chết bọn hắn coi như tính tình ta tốt lắm rồi.”Thiền Thừa quay đầu nhìn Ung Y một chút, ha ha cười không ngừng.Người dốt quá, thái độ của người với đồ đệ, người tưởng ta không nhìn ra sao?Người cũng có tốt đẹp gì hơn ta đâu.Người cả ngày nhe răng trợn mắt, hận không thể nuốt đồ đệ của ta, còn không phải bởi vì quan hệ tốt giữa đồ đệ ta và đồ đệ người sao?Thiền Thừa nhàn nhạt trả lời một câu: “Ta cảm thấy như vậy rất tốt. Có ta ở đây, bọn chúng rất đoàn kết, không vấn đề gì cả.”Ung Y tức chết, sao lại không chịu nghe cơ chứ?Ông ta nói: “Huynh phóng túng như vậy sau này hắn có thể có thành tựu gì?”Thiền Thừa trong lòng cười thầm, vẫn giọng điệu nhàn nhạt nói: “Đại đồ đệ và nhị đồ đệ của ta đều là Nguyên Anh kỳ, tiểu đồ đệ chỉ kém hơn một chút, chỉ là Trúc Cơ kỳ.”Ngữ khí bình thản nhưng lại tràn ngập kiêu ngạo, thậm chí còn có mấy phần đắc ý.Người vẫn chưa hiểu rõ đồ đệ của ta, nếu không chắc chắn người sẽ không nói như vậy.Người là Nguyên Anh kỳ tầng chín thì sao chứ, tầm nhìn, vẫn còn thiên cận lắm.Theo Thiền Thừa, đồ đệ của ông là tuyệt nhất, không ai có thể so sánh.“Nhìn xem.” Ung Y lập tức bắt được sơ hở trong lời nói của Thiền Thừa: “Tiểu nha đầu mới Trúc Cơ kỳ đã bị sư huynh thân là Nguyên Anh kỳ khi dễ, thế là bá đạo rồi. Tiểu tử kia rõ ràng đang cố ý khi dễ tiểu nha đầu kia.”

Chương 623 - Đích đến Tù Hồn sơn mạch

Chương 623: Đích đến Tù Hồn sơn mạch
Thiền Thừa nhìn Tiêu Y đang kiên trì đi theo Mạnh Tiêu bắt đầu lột da rắn, ông mỉm cười. “Đây là đang giúp Tiểu Y vượt qua khuyết điểm. Đây là cách làm việc nhất quán của Thiếu Khanh.” Ung Y không thể nào hiểu được: “Cách làm việc nhất quán? Nếu cứ như vậy chưa tới vài ngày tiểu nha đầu này sẽ sụp đổ, ta thấy tốc độ tu luyện của nàng ta chậm như vậy chắc chắn là do bị bắt nạt lâu ngày dẫn đến.” Ung Y tưởng ba đồ đệ của Thiền Thừa cùng nhập môn thời gian tương đồng nhau, hai đại đồ đệ đã là Nguyên Anh kỳ, tiểu đồ đệ chỉ là Trúc Cơ kỳ chắc chắn là vì bị bắt nạt đến mức không dám tu luyện. Thiền Thừa càng thêm đắc ý, ưỡn ngực, chậm rãi khoe khoang với Ung Y: “Huynh biết tiểu đồ đệ của ta nhập môn được bao lâu không?” “ Bao lâu?” Thiền Thừa duỗi ngón tay ra, tính toán một lúc cuối cùng hai tay chấp sau lưng, như cao nhân thế ngoại, chậm rãi từ tốn nói: “Tính thời gian vẫn chưa tới hai năm, nàng ta lúc nhập môn vẫn là Luyện Khí kỳ tầng bảy, giờ đã là Trúc Cơ kỳ tầng sáu. Ta thấy, thêm một thời gian nữa sẽ nhanh chóng thăng lên được Trúc Cơ kỳ tầng tám.” “Cái gì?” Gương mặt Ung Y chấn động, gương mặt như kiểu mọt nó đang đùa ta à. Ông ta không thể tin nổi, nhìn Thiền Thừa: “Thiền huynh, không phải huynh đang đùa đấy chứ?” Người khác đột phá là lấy đơn vị năm, vào trong miệng người, đồ đệ người đột phá lấy đơn vị tháng à? Nói đùa gì vậy, thiên tài đến thế sao? Đường như cảm thấy Ung Y có vẻ mặt chấn động như vậy vẫn chưa đã nghiền, Thiền Thừa một lần nữa chậm rãi từ tốn nói: “Hai đồ đệ kia của ta là nhập môn mười năm, à, mười một năm, trước khi nhập môn bọn hắn vẫn là một phạm nhân.” Ung Y lại một lần nữa kinh ngạc, lần này ngay cả lời ông ta cũng không nói nên được. Ông ta không thể tin được. Nói đùa à? Thiền huynh, huynh chắc chắn huynh thu nhận người chứ không phải yêu quái chứ? Biểu hiện lần này của Ung Y khiến Thiền Thừa rất hài lòng, sự đắc ý trong lòng không cách nào hình dung được. Ông nói với Ung Y: “Cho nên, chuyện đồ đệ ta làm, ta xưa nay không hỏi đến, bọn hắn cũng sẽ không để ta thất

vọng. “Nhưng nói thì nói, trong lòng Thiều Thừa vẫn nảy sinh ưu thương nhân nhật. Chủ yếu là, người làm sư phụ như ta muốn nhúng tay cũng khó, chỉ bằng để chúng tự giầy vò đi. Ta làm sư phụ chủ yếu để giữ gìn sự đoàn kết sư môn là được rồi. Ung Y khó có thể tin được nhìn Lữ Thiều Khanh, tiểu tử này, thật sự là thiên tài và yêu nghiệt đến thế sao? Tiểu tử này mà yêu nghiệt như thế, Đại sư huynh của hắn, đại đồ đệ trong miệng Thiều huynh rốt cuộc còn yêu nghiệt chừng nào nữa?” “Ha ha, mật rắn, thật lớn!” Giọng Mạnh Tiêu truyền tới, nàng ta lấy từ trong bụng rắn một viên mật rắn còn lớn hơn nắm đấm của nàng ta. Lữ Thiều Khanh nhắc nhở một câu: “Cầm đi cho sư phụ cô bồi bổ, sư phụ cô hơi yếu rồi.” Ung Y giận dữ: “Khốn kiếp, ta phải đánh chết ngươi.” Sau khi lột da rắn, đoàn người lại tiếp tục lên đường. Sắc mặt Tiêu Y vẫn trắng bệch. Nàng ta tham dự lột da rắn khiến nàng ta tê hết da đầu, giờ vẫn chưa đỡ hơn. Thật là đáng sợ. Không đúng, thật là buồn nôn. Giờ Tiêu Y cảm thấy buồn nôn nhiều hơn là đáng sợ. Lữ Thiều Khanh không để ý, cũng không giải thích quá nhiều. Theo Ung Y, loại hành vi này của Lữ Thiều Khanh quá mức ghê tởm. Tuy nhiên sau khi nói chuyện với sư phụ Thiều Thừa vài câu thì cũng không nói thêm gì, ông ta là người ngoài nên cũng không tiện nói gì. Có điều, ông ta càng nhìn càng thấy Lữ Thiều Khanh không thuận mắt. Khốn kiếp, ai yếu chứ? Nhưng mà viên mật rắn kia đúng là rất lớn, không biết hiệu quả như thế nào? Trở về phải hỏi đồ nhi ngoan đem về nghiên cứu thử. Phì, ta đang nghĩ gì đây? Tiêu Y đã lại đi theo bên cạnh Lữ Thiều Khanh, thận trọng hỏi: “Nhị sư huynh, ta, ta không làm sai cái gì chứ?” “Có.” Lữ Thiều Khanh ngoáy lỗ tai, nói: “Vừa rồi muối hét lớn quá, làm ráy tai của ta cũng rung lên rồi.” Quả nhiên là vì cái này à? Tiêu Y muốn khóc: “Ta, ta lần đầu tiên gặp con rắn lớn thế nên bị dọa, dọa sợ.” “Dọa?” Lữ Thiều Khanh quay đầu, giọng kéo thật dài, thấy Tiêu Y cúi đầu: “Muối bao nhiêu tuổi rồi? Sinh thần chưa? Mười tám chưa? Trúc Cơ kỳ chưa?” “Còn bị dọa? Sao muối không về nhà bảo cha muối tìm chậu cây cắm muối vào, ngày ngày vẩy nước phơi nắng muối luôn đi? Muối còn tu luyện làm gì? Danh hiệu Tiêu gia đại tiểu thư uy phong bao nhiêu?” Sắc mặt Tiêu Y đỏ như tía, khôi phục huyết sắc, cảm giác xấu hổ không thôi. Chính xác, thân là tu sĩ, loại sương độc này tuy nhìn đáng sợ nhưng cũng không hề có uy hiếp với

nàng ta, không đến mức quá sợ hãi. Thế giới này rất lớn, có rất nhiều thứ đáng sợ, cứ sợ cái này sợ cái nọ thì còn tu luyện quái gì nữa. Nhưng, con rắn này, thật sự rất khiến cho người ta sợ hãi. Biết Nhị sư huynh tức giận, Tiêu Y cũng không dám giáo biện, vội vàng nhận sai: “Vâng, Nhị sư huynh, ta sai rồi.” “Hừ.” Lữ Thiệu Khanh hừ một tiếng: “Muội sợ cứ sợ, không sao, nhưng muội lại kêu la trước mặt nhiều người ngoài như vậy, muội mất mặt không sao, ta và sư phụ đi theo mất mặt. Sao muội không nghĩ thử xem, sư phụ có thể bị người ta chê cười không.” Lúc này Tiêu Y mới thực sự hiểu ra vì sao Lữ Thiệu Khanh tức giận. Là sợ sư phụ mất mặt trước mặt Ung Y. Sau khi hiểu ra, Tiêu Y lại vui mừng hơn. Nhị sư huynh như vậy mới khiến người ta thích, người ta tôn kính. Tiêu Y một lần nữa nhận lỗi: “Biết rồi ạ, Nhị sư huynh, muội tuyệt đối sẽ không như vậy nữa.” “Biết lỗi có thể sửa là tốt, chuyện lần này nhớ phải viết một vạn chữ tâm đắc cho ta.” Tiêu Y câm nín ngay tại chỗ, mới mấy tháng không viết, giờ lại nữa rồi à? Mạnh Tiêu đi theo bên cạnh, một mực lắng tai nghe bọn họ nói chuyện. Lần đầu tiên nghe được từ ngữ mới mẻ, Mạnh Tiêu lập tức vọt tới, hiếu kì hỏi: “Tâm đắc? Tâm đắc cái gì?” “Lữ Thiệu Khanh nhìn gương mặt tràn đầy tò mò của Mạnh Tiêu, giao hoạt cười một tiếng, hỏi: “Cô muốn không?” Mạnh Tiêu gật đầu: “Muốn.” Song khi nghe được tâm đắc là như thế nào, Mạnh Tiêu không nói hai lời, nhượng bộ lui binh. Đây không phải tra tấn người sao? Nàng ta nguyện đại chiến mười trận với quái vật chứ không muốn viết cái tâm đắc gì đấy. Đùa à, đây là chuyện con người có thể làm sao? Mạnh Tiêu không quên vì Tiêu Y bệnh vực kẻ yếu: “Có ai làm sư huynh như người không? Chỉ biết bắt nạt sư muội. Người xấu quá, cẩn thận ta đánh người đấy.” Sau khi Ung Y ở phía sau nghe xong, trong lòng vui mừng, đây chính là đồ nhi ngoan của ta, bằng tuyết thông minh, thấy rõ gương mặt thật của tiểu tử khốn kiếp này. Không sai, tiểu tử này chính là tên khốn kiếp, đồ nhi ngoan, đây là gương mặt thật của hắn, con đừng để bị hắn lừa gạt. Lữ Thiệu Khanh cũng không tức giận, hắn nói với Tiêu Y: “Đã có người bệnh vực kẻ yếu vì muội, muội đi mở đường đi.” Tiêu Y lập tức đau cả đầu. Nói đùa, nơi này nguy hiểm như vậy, lúc nào cũng có thể sẽ có con dã thú hung thú nào nhảy ra, một ngụm có thể nuốt chửng nàng ta. “Nhị sư huynh, ta...” Lữ Thiệu Khanh cắt ngang nàng ta: “Không có thương

lượng, nơi này muối yếu nhất, muối không mở đường, ai mở đường?“Mạnh Tiêu một lần nữa bênh vực kẻ yếu thay Tiêu Y: “Không thể bắt nạt người khác như vậy.”Lữ Thiếu Khanh nhìn sang Tiêu Y.Tiêu Y biết mình không còn lựa chọn nào khác, thậm chí, nàng ta còn không thể đi tìm sư phụ.Ở Thiên Ngự Phong, quyền uy sư phụ nàng trong lòng nàng chỉ xếp thứ ba.Tiêu Y ngoan ngoãn đi mở đường.Mạnh Tiêu quơ quơ nắm đấm với Lữ Thiếu Khanh, rất bất mãn với cách làm này của Lữ Thiếu Khanh: “Người quá đáng ghét.”Tên này làm ta quá thất vọng.Sau đó thở phì phò chạy tới cùng Tiêu Y đi trước mở đường.Ung Y thấy cảnh này, vui vẻ đến mức muốn hát vang một khúc.Đúng, đúng, nên như thế.Nhìn rõ gương mặt thật của tiểu tử khốn kiếp này.Tên tiểu tử khốn kiếp này không đáng, chẳng hiếm lạ gì.Bên này Mạnh Tiêu thở phì phì tìm tới Tiêu Y, quơ nắm đấm nói với Tiêu Y: “Tiêu Y muối muối, muối đừng để ý hấn. sau này có cơ hội sẽ thu thập hấn, ta có thể giúp muối.”Tiêu Y không tức giận, nàng ta biết Nhị sư huynh mình muốn tốt với mình, nàng ta lắc đầu nói: “Không sao, quen rồi, Nhị sư huynh muốn ta tiến bộ thôi.”“Không thể nào.”Mạnh Tiêu tò mò, sau khi hỏi thăm liền hiểu rõ mọi chuyện.Mạnh Tiêu cảm thấy khó tin, sau đó từ từ chạy đến, nói với Lữ Thiếu Khanh: “Ồ, người thaaijt sự tốt với sư muối người vậy à?”Lữ Thiếu Khanh bĩu môi nói: “Ta đang tìm cơ hội một cước đá nàng ta ra khỏi sư môn, sư muối quá ngốc, dẫn ra ngoài khiến ta mất mặt.”“Tâm khẩu bất nhất, đàn ông các ngươi đúng là đáng ghét.” Mạnh Tiêu làm mặt quỷ với Lữ Thiếu Khanh sau đó lại chạy tới phía trước mở đường.Ung Y ở phía sau nhìn thấy, nghe vậy, tay ông ta bắt tri bắt giác ôm ngực.Chuyện gì xảy ra vậy?Không giận à?Bầu không khí giữa hai người sao kỳ lạ vậy?Không phải là thật sự mất đi mây lại, cầu kết, phì, làm hòa rồi chứ?Ung Y lo lắng hỏi Thiệu Thừa: “Thiệu huynh, tiểu tử này có đạo lữ chưa?”Thiệu Thừa thở dài, có vẻ hơi lo lắng: “Không có, ta cũng hi vọng hấn nhanh chóng tìm đạo lữ, chắc chắn có thể sửa đổi tính cách.”Về mặt Thiệu Thừa u buồn, lo lắng, cực kỳ giống một vị phụ thân lo lắng nhi tử không tìm được vợ.Tim Ung Y lập tức nảy thót lên, Ngọc Đỉnh phái không phải thật sự sẽ trở thành đồ cưới đây chứ?Bỗng nhiên, Tiêu Y đột nhiên kêu một tiếng: “Tiểu Hồng!”Mọi người vội nhìn thì thấy linh sủng tiểu Hồng vốn đang ngủ say trên đầu Tiêu Y đột nhiên vỗ cánh bay nhanh về

phía trước, nhanh chóng biến mất giữa khu rừng. “Cái này...” Biến hóa đột ngột khiến mọi người không kịp phản ứng, chờ đến lúc kịp phản ứng tiểu Hồng đã biến mất giữa rừng cây xanh tốt. “Chim ngốc, quay về cho ta.” Lữ Thiếu Khanh bên này chửi âm lên, người cũng không chịu yên phận một chút cho ta à? Nơi này nguy hiểm trùng điệp, người cho rằng là nơi nào? Là nhà người sao? “Đúng là phiền phức chết đi được.” Lữ Thiếu Khanh mắng, nhìn theo hướng tiểu Hồng biến mất cùng với hướng đi về phía trước, Lữ Thiếu Khanh nhắc nhở mọi người một câu: “Mọi người đi theo phía sau, ta đi trước một bước.” Mặc dù là kẻ ăn hại, cũng chỉ là con chim ngốc nhưng dù sao cũng là sủng vật của mình. Ở nơi nguy cơ tứ phía này, với thực lực tiểu Hồng rất dễ trở thành món ăn cho hung thú. Thiều Thừa quát: “Chậm đã, không nên vọng động.” Ung Y cũng không kìm được nhắc nhở: “Tiểu tử, người cho rằng nơi này là đâu? Là nhà người sao? Mọi người cùng đi.” Mặc dù ông ta rất ghét tiểu tử này, nhưng hắn chết rồi, đồ nhi ngoan của mình sẽ đau lòng. “Vậy được, tăng thêm tốc độ.” Mọi người tăng tốc độ, cảnh vật sau lưng trong nháy mắt bị bỏ lại phía sau. Thân là tu sĩ, tốc độ rất nhanh, ngày hôm sau bọn họ đã vượt qua lộ trình mấy vạn dặm nhưng vẫn không thấy bóng dáng tiểu Hồng. Bọn họ đi sâu vào trong Tù Hồn sơn mạch. Ung Y không kìm được lo lắng, khi không ngừng tiến vào, cảm giác đè nén trong lòng ông ta càng thêm mãnh liệt. Khi mọi người đi tới một sơn cốc, Lữ Thiếu Khanh dừng lại. Hắn nhìn phía trước, có chút bất đắc dĩ thở dài, chim ngốc này chạy xa như vậy làm gì? Hắn có thể cảm nhận được tiểu Hồng vẫn đang ở phía trước, khoảng cách rất xa. Nhưng mà bây giờ sắc trời đã muộn, hắn không thể tiếp tục đi tiếp được. Sau khi trời tối, ai biết nơi này sẽ xảy ra chuyện gì. Lữ Thiếu Khanh quan sát xung quanh một chút, nói: “Ở chỗ này ở một đêm đi.”

Chương 624 - Tiến vào Tù Hồn sơn mạch

Chương 624: Tiến vào Tù Hồn sơn mạch
Hoàn cảnh nơi này cũng tạm được, trong sơn cốc có một con sông nhỏ chảy xuyên qua, nước sông thanh tịnh thấy đáy, trong sông có cá con đang vui sướng vùng vẫy, vô cùng yên tĩnh. Hơn nữa nơi này không có sương mù, không khác gì bên ngoài, có thể thấy rõ bầu trời, sau khi mặt trời hạ xuống phía tây đã chiếu ánh nắng cuối cùng vào sơn cốc, nhuộm thành màu vỏ quýt. Mọi người ngồi xuống, Tiêu Y lo lắng hỏi Lữ Thiếu Khanh: “Nhị sư huynh, tiểu Hồng không sao chứ?” Lữ Thiếu Khanh tức giận nói: “Quản nó, chết thì chết đi, chết rồi, ta còn có thể bớt lo một chút.” “Khì khì.” Tiêu Y cười khi khi một tiếng, biết Nhị sư huynh mình tâm khẩu bất nhất. Sắc trời dần dần tối, Ung Y hỏi Lữ Thiếu Khanh: “Tiểu tử, nơi ngươi nói rốt cuộc là ở đâu?” “Mấy ngày rồi chưa từng thấy ngươi lấy tàng bảo đồ ra xem, rốt cuộc là ngươi có biết chỗ không?” Trong lòng Ung Y vô cùng lo lắng, tiểu tử này không phải muốn dẫn mọi người tới đây tìm chết đấy chứ? Lữ Thiếu Khanh nằm trên một tảng đá bằng lớn, rất thoải mái. Lữ Thiếu Khanh không cần xem tàng bảo đồ, giới chỉ trong tay chính là la bàn tốt nhất, đi theo nó là được rồi. “Ta cũng không biết là nơi nào, nhưng có lẽ không xa nữa đâu.” Nghe thấy câu trả lời như vậy, Ung Y muốn đánh người, thật sự là khôn kiếp. Nhìn dáng vẻ Lữ Thiếu Khanh bây giờ, ông ta càng muốn đánh người hơn. Ngươi cho rằng tới đây du lịch à? Nhìn mặt trăng treo trên trời, ánh trăng thanh u làm cho tâm trạng Ung Y không bình tĩnh được. Ông ta nói với Lữ Thiếu Khanh: “Nơi này không phải đất lành gì, nguy hiểm ở khắp mọi nơi, không ai biết nguy hiểm sẽ tới từ đâu.” Quản Đại Nguo lâm bầm một câu: “Trên đường đi cũng có gặp nguy hiểm gì đâu.” Thứ duy nhất được gọi là nguy hiểm mà mọi người đã gặp chính là con rắn độc dài trăm thước kia, không gây ra bất kỳ uy hiếp gì với đám người. Quản Đại Nguo vừa nói xong, từ xa truyền đến tiếng gầm lên giận dữ. “Rống!” Thanh âm như sấm nổ, từ đằng xa truyền đến, sau một khắc, như gió lốc cấp mười đánh tới, cây cối xung quanh bị thổi cho rắc rắc, cát bay đá chạy, trong sơn cốc cuốn lên bụi

bay. Một cỗ sóng xung kích vô hình mang theo mùi máu tanh xuyên qua cơ thể mọi người khiến sắc mặt mọi người ở đây đều biến đổi. Chỉ gầm lên giận dữ đã tạo ra thanh thế như vậy, đây rốt cuộc là tồn tại dạng gì? Còn chưa đợi đám người kịp phản ứng, nơi xa lại có tiếng gầm lên giận dữ. Lữ Thiểu Khanh bay lên, ánh mắt trông về phía xa, ở phía xa, hai bóng đen to lớn dưới ánh trăng, trong rừng, trên đỉnh núi đứng đối mặt nhau. “Ai da, cái này phải hơn ngàn mét?” Lữ Thiểu Khanh nói thầm. Bọn hắn ở cách nơi này rất xa nhưng vẫn có thể nhìn thấy bóng dáng to lớn. Đám người cũng nhìn thấy bóng đen to lớn nơi xa, dưới bóng đêm, như là Thần Ma đem đến cho đám người một loại cảm giác áp bức to lớn. Thứ này dọa mấy thanh niên sợ hãi. “Đây, đây là cái gì?” “Sur phụ, đây là, đây là cái gì?” “Cho dù là Úc Linh, cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc. Trong Thánh tộc cũng không có cơ thể ngẫu nhiên như thế này. Sắc mặt Ung Y nghiêm túc, chậm rãi phun ra hai chữ: “Yêu thú!” “Yêu thú?” “Nhóm thanh niên lại một lần nữa kinh ngạc. Yêu thú ở cái thế giới này không phổ biến, nghe đồn bọn chúng đã sớm đến một thế giới khác. Vì thế giới này có quy tắc đại đạo nên rất ít sinh ra yêu thú. Chỉ có một vài huyết mạch đặc biệt thức tỉnh hoặc trong vài hư không bí cảnh mới có thể tồn tại yêu thú, bọn chúng cũng có thể tồn tại ở thế giới này. Nhưng, yêu thú có thể tồn tại trong thế giới này đều rất đặc biệt. Chúng cường đại hoặc có năng lực cực kỳ đặc biệt cũng sẽ không dễ dàng xuất hiện trước mặt nhân loại. Ung Y gật đầu, ngưng trọng nhìn về phía hai bóng đen đang giằng co: “Cũng chỉ có yêu thú mới có cơ thể khổng lồ như vậy, nhân loại chúng ta, cho dù là tu luyện công pháp đặc biệt cũng không thể có cơ thể cao lớn như vậy.” Yêu thú có thể xuất hiện ở đây, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết là tồn tại kinh khủng tuyệt đối. Ung Y nhìn Quản Đại Ngu một chút, chỉ vào hai bóng đen xa xa nói với hắn ta: “Đây chính là nguyên nhân trên đường đi chúng ta không gặp bất kỳ nguy hiểm gì khác. Hắn là chúng ta đã đi vào địa bàn của một trong hai con yêu thú kia.” Sắc mặt Quản Đại Ngu sụp đổ, đúng là có khả năng này. Loại yêu thú này vừa nhìn liền biết kinh khủng, còn có ai dám bước vào địa bàn của nó? Gặp phải loại tồn tại này, trốn được bao xa phải chạy bấy xa. “Ta, giờ chúng ta nên làm gì? Vẫn tiếp tục đi tới sao?” Quản Đại Ngu rút cổ lại hỏi. Ánh mắt của mọi người rơi trên người Lữ Thiểu Khanh. Ở chỗ này mặc dù cách hai yêu thú kia một

khoảng cách, nhưng loại khoảng cách này đối với loại tồn tại kia mà nói chẳng qua chỉ cách một bước thôi. Tiếp tục đi, nói không chừng sẽ chạy tới trước mặt chúng. Lữ Thiếu Khanh không nói gì, mà là nói: “Bọn chúng đánh nhau rồi.” Mọi người nhìn lại, ở phía xa có hai bóng đen cực lớn đang hung hăng đụng vào nhau. “Uỳnh!” Một tiếng nổ lớn đình tai nhức óc vang lên. Sóng xung kích mạnh mẽ từ xa mà đến, núi rừng gào thét, cát bay đá chạy, cây cối ào ào rung động. Mọi người cũng có cảm giác lỗ tai ong ong chấn động. Sắc mặt Úc Linh trắng bệch, Ma tộc tự xưng là thân thể mạnh mẽ, nhưng đối với hai bóng đen trước mặt này cơ thể mạnh mẽ của Ma tộc dường như chỉ là chuyện cười. Bóng dáng chúng nó tuy rằng không lồ, nhưng tốc độ tuyệt không chậm, mỗi một lần thân thể chúng nó lần va chạm, đều phát ra tiếng nổ âm trời giống như đã thú chém giết, khí tức khốc liệt mà lại khủng bố, làm cho sắc mặt mọi người trắng bệch. “Grào!” “Grào!” Chúng nó chém giết kịch liệt, mỗi cái va chạm có thể đụng vỡ một ngọn núi, mỗi cái va chạm liền làm cho mặt đất xuất hiện khe nứt sâu không thấy đáy. Cho dù là Ung Y cũng thấy tê cả da đầu. Quá kinh khủng. Cho dù ông ta là Nguyên Anh tầng chín cũng không đủ tự tin để có thể chịu đựng được một quyền một cước của chúng nó. Lữ Thiếu Khanh thầm nghĩ, hai con yêu thú này còn mạnh hơn cả Hóa Thần sao? Một quyền giống như một quả đạn hạt nhân rơi xuống, sóng khí vô tận dâng lên, sóng xung kích cực lớn san bằng mọi thứ xung quanh. Nếu như chúng nó tiến vào thành thị của nhân loại, chỉ cần vài quyền liền có thể hủy diệt một tòa thành. Cái quái gì vậy, cuối cùng thì tiêu diệt ma quỷ có lai lịch gì chứ? Rốt cuộc là loại bảo bối gì mà đáng giá giấu ở chỗ này. Điều khiến Lữ Thiếu Khanh an tâm chính là nơi này của bọn họ còn cách yêu thú rất xa, dù có đánh kịch liệt hơn nữa cũng sẽ không ảnh hưởng đến nơi này. Rất nhanh, mấy canh giờ trôi qua, sắc trời trắng bệch, mặt trời nhảy ra khỏi mặt đất, xua tan bóng tối, rải ánh sáng mặt trời màu vàng đầy mặt đất. Mọi người cũng thấy rõ bộ dáng thực sự của hai yêu thú. Một con yêu thú Bạo Long trên lưng mọc hai cánh, đứng thẳng mà đi. Một con là yêu thú Tê Ngu khổng lồ đầu dài sừng nhọn. Vào ban ngày, mọi người càng có thể nhìn ra được sự khủng bố của bọn chúng. Chân trước của yêu thú Bạo Long ngắn nhỏ, một móng cào xuống, mặt đất nứt ra, xuất hiện một khe nứt thật lớn. Sừng nhọn của yêu thú Tê

Ngư chạm vào, một ngọn núi trong nháy mắt chia năm xẻ bảy bị san thành bình địa. Hai con yêu thú dường như muốn quyết sinh tử, điên cuồng tấn công đối phương. Yêu thú Bạo Long cào móng xuống, để lại vết thương thật sâu trên thân thể yêu thú Tê Ngư, máu tươi chảy ròng. Sừng nhọn của yêu thú Tê Ngư không gì không phá, cũng đụng vào trên người yêu thú Bạo Long, đánh nó bay mấy trăm dặm. Ánh mắt hai bên đỏ ngầu, phần nộ gào thét gầm gừ, mỗi một kích đều mang theo uy thế kinh thiên, có xu thế muốn đẩy đối phương vào chỗ chết. Lữ Thiếu Khanh cảm thấy thực lực của chúng ít nhất cũng phải là Hóa Thần trở lên. Thậm chí hắn còn cảm thấy Hóa Thần đến cũng không chắc có thể đánh thắng được chúng nó. Chúng nó biểu hiện ra uy lực quá mức kinh người. Hơn nữa, hai con yêu thú chỉ đơn thuần là lấy lực lượng chém giết, còn chưa thấy chúng nó sử dụng pháp thuật gì. “Cái này, ta, sao ta lại cảm thấy chúng nó đang hướng lại gần bên này nhỉ?” Quản Đại Ngư nói với giọng run run. Sắc mặt mọi người cũng đại biến, chúng nó đúng thực là đang đến gần phía mấy người bọn họ. “Xong đời!” Quản Đại Ngư kêu lên: “Chạy mau. “Đôi mắt với yêu thú như vậy, không ai có lòng tin sẽ chống cự được.” “Kêu cái gì mà kêu.” Lữ Thiếu Khanh quát: “Bình tĩnh một chút, hoảng cái gì?” “Lữ Thiếu Khanh cũng muốn chạy trốn, nhưng nếu tùy tiện chạy, không chừng sẽ khiến cho hai con yêu thú chú ý. Nhân loại hẳn là rất ít khi đặt chân tới nơi này, nếu để cho chúng nó phát hiện ra mọi người, không chừng sẽ coi bọn họ như một bữa sáng ăn, ăn xong rồi lại tiếp tục đánh nhau. Dù sao yêu thú cũng có lực hấp dẫn đối với nhân loại mà nhân loại cũng có lực hấp dẫn đối với yêu thú, đôi bên hấp dẫn lẫn nhau. Nhân loại thích da lông lân giáp và nội đan của yêu thú, yêu thú cũng thích máu thịt giòn tan của nhân loại. Quản Đại Ngư nóng nảy: “Bây giờ không chạy, chẳng lẽ ngồi ở chỗ này chờ chúng nó tới, bị chúng nó coi là bữa sáng sao?” “Lữ Thiếu Khanh cười lạnh: “Ngươi có thể chạy, không ai cản ngươi, nhưng ta sẽ rất cảm kích ngươi đấy.” ““Có ý gì?” Quản Đại Ngư không hiểu ý Lữ Thiếu Khanh. Ung Y buồn bực, tên mập này chỉ có thịt không có đầu óc sao? So với tên tiểu tử khốn kiếp này còn kém xa, ông ta tốt bụng nhắc nhở Quản Đại Ngư: “Đừng thấy chúng nó có thân hình khổng lồ mà chủ quan, một con muỗi bay qua chúng nó cũng có thể phát hiện. Ngươi nói xem, nếu chúng ta đột nhiên chạy trốn,

có thể sẽ khiến cho chúng nó chú ý hay không?“Quản Đại Ngưu hiểu được, nhưng mà trong lòng hắn ta càng hoảng, nếu không chạy, thật sự sẽ phải chờ chết ở chỗ này sao?“Nhưng mà, chúng nó đang đi về phía này, nếu chúng ta không đi, ngồi ở chỗ này chờ chết sao?“Ung Y hừ một tiếng: “Sợ cái gì? Vẫn còn cách nơi này rất xa, chúng không chắc sẽ đi về phía này.“Hai con yêu thú quá lớn, chúng nó không có chiến trường cố định, tùy thời sẽ biến hóa phương hướng.Thiền Thừa cũng không nhìn được lo lắng, hai con yêu thú thật lớn, thực lực khủng bố, đừng nói đối kháng chính diện, chỉ riêng dư âm trận chiến của chúng tản mát ra cũng đủ để cho người ở đây bị thương, thậm chí ngã xuống.Cho dù là Ung Y Nguyên Anh tầng chín cũng đánh không lại.Thiền Thừa hỏi Lữ Thiểu Khanh: “Thiểu Khanh, có cách gì không?“Ung Y cũng nhìn Lữ Thiểu Khanh, đối mặt với hai yêu thú khủng bố, ông ta cũng không có biện pháp.“Tiểu tử, là người mang chúng ta tới đây, mau nghĩ cách đi.“Lữ Thiểu Khanh nói với Ung Y: “Ung tiên bối, hay là người đối phó với hai yêu thú này, để chúng ta chạy trước thì thế nào?“Ung Y tức chết, đây là biện pháp chó má gì vậy? Nếu ta có thể đánh thắng hai con yêu thú khủng bố này, ta còn đứng ở đây nói nhảm với người làm gì?Ung Y thở phào nói: “Ta đánh chết người, đưa cho chúng làm điểm tâm, để chúng buông tha cho chúng ta, như vậy càng tốt hơn.““Thiểu Khanh, đừng nói đùa nữa, mau nói cách gì đi.” Thiền Thừa cũng có chút tức giận, tiểu tử này chính là như vậy, không đứng đắn.Đã là lúc nào rồi, còn có tâm tư nói đùa, nếu như không có người ngoài ở đây, ta nhất định phải mắng người hai câu.“Con nói rồi, đây chính là cách mà con có thể nghĩ ra.” Lữ Thiểu Khanh buồn bực, ta nói thật, sao các người lại không tin chứ?“Thực lực Ung Y tiên bối mạnh như vậy, chỉ có thể để ông ấy đi hấp dẫn lực chú ý của yêu thú, còn chúng ta nhân cơ hội chạy trốn, chờ Ung Y tiên bối thoát khỏi yêu thú thì sẽ tụ hợp lại với nhau.”

Chương 625 - Cầm về cho sư phụ cô bồi bổ, sư phụ cô hơi yếu rồi

Chương 625: Cầm về cho sư phụ cô bồi bổ, sư phụ cô hơi yếu rồi Mọi người ngẩn ra, người nói thật đấy à? Mạnh Tiêu khẩn trương hỏi: “Nếu sư phụ ta không thoát khỏi được thì sao?” Hai đại gia hỏa này thoát nhìn khủng bố như vậy, sư phụ, hẳn không phải là đối thủ đúng không? Vào lúc này, Mạnh Tiêu cũng không có lòng tin đối với sư phụ của mình. Lữ Thiểu Khanh nhún nhún vai: “Vẫn là câu nói kia, đến lúc đó đốt nhiều nén nguyên bảo cho ông ấy là được. Đúng không, Ung tiên bối, có muốn ta đốt mấy cô nương giấy xinh đẹp cho người không?” Ung Y mặt không chút thay đổi hỏi Thiều Thừa: “Thiều huynh, nếu ta đánh chết hắn, người sẽ không trách ta chứ?” “Không còn cách nào khác sao?” Thiều Thừa hỏi, hấp dẫn lực chú ý của yêu thú quá nguy hiểm. “Không có.” Hai tay Lữ Thiểu Khanh mở ra: “Ngoại trừ Ung tiên bối ra thì sư phụ còn cảm thấy trong chúng ta có ai có thể đi làm mỗi nhử không?” Ung Y buồn bực, đúng thực là đạo lý này, nơi này ngoại trừ ông ta ra, những người khác khó có thể gánh vác trọng trách lớn này. Nhưng mà, trong lòng khó chịu là làm sao vậy? Nhưng mà còn chưa đợi mọi người thương lượng xong, một bóng đen từ xa bay tới, rơi vào nơi cách mọi người trăm dặm, nặng nề đập xuống mặt đất... Thứ rơi xuống đất không phải cái gì khác, chính là con yêu thú Báo Long trong hai con yêu thú kia. Nó bị yêu thú Tê Ngưu va chạm, bay đến trước mặt mọi người, nặng nề rơi xuống, giống như một viên thiên thạch rơi xuống mặt đất, đập ra hố sâu nhấc lên bụi mù vô tận. Da đầu mọi người tê dại, mặc dù vẫn có khoảng cách trăm dặm, nhưng với thân hình khổng lồ của yêu thú Báo Long, chỉ cần nó đứng lên một cái, không chừng liền giẫm đến chỗ bọn họ. Yêu thú Báo Long phần nộ gào thét đứng lên, mặc dù trên người chồng chất vết thương, máu tươi chảy ròng ròng nhưng vẻ hung ác càng thịnh. Khí tức bạo ngược phát ra, khiến trong lòng mọi người phát lạnh. Thân hình khổng lồ ấy đứng lên, giống như có thể đâm thủng bầu trời. Yêu thú Báo Long đứng lên, mang đến cho mọi người cảm giác áp bách càng thêm

cường đại. Sắc mặt Mạnh Tiêu trắng bệch, hàm răng không nhin được đánh nhau, khanh khách rung động. Cái này, cái tên to lớn này, ta, ta chắc còn chưa đủ để nhét kẽ răng nó chứ? Thật, thật đáng sợ, vì, vì sao lại có loại sự sống đáng sợ như vậy? Con rắn còn đáng yêu hơn nó nhiều. Sư phụ, đánh thắng được nó sao? Ta, chúng ta chết chắc rồi nhỉ? Lần đầu tiên nhìn thấy yêu thú khủng bố như vậy, đạo tâm Mạnh Tiêu bắt đầu sụp đổ. Ung Y chú ý tới phản ứng của đồ đệ, ông ta biến sắc, đạo tâm sụp đổ, người liền phể. Đang lúc ông ta định ra tay, Lữ Thiều Khanh lại nhanh hơn ông ta một bước. Lữ Thiều Khanh quát: “Cô nàng, ngươi sợ sao?” Thanh âm trầm thấp, ẩn chứa một lực lượng khó hiểu đánh thức Mạnh Tiêu. Mạnh Tiêu nhìn Lữ Thiều Khanh, ánh mắt dần dần khôi phục lại. Lữ Thiều Khanh nhéo đầu viên thịt của Mạnh Tiêu: “Nếu không đưa ngươi đi làm điểm tâm cho yêu thú thì thế nào?” “Tên, tên đáng ghét!” Sắc mặt Mạnh Tiêu đỏ bừng, Mạnh Tiêu biết vừa rồi Lữ Thiều Khanh đã kéo nàng ta trở về, tránh cho đạo tâm nàng ta sụp đổ. Đang lúc trong lòng cảm kích, bỗng nhiên tóc của mình bị người nắm như vậy, then thùng lập tức kéo lên.

Chương 626 - Cầm về cho sư phụ cô bồi bổ, sư phụ cô hơi yếu rồi

Chương 626: Cầm về cho sư phụ cô bồi bổ, sư phụ cô hơi yếu rồi (tt)Nỗi sợ yêu thú bị sự thẹn thùng thay thế, vung nắm đấm về phía Lữ Thiểu Khanh: “Đừng bóp lung tung, cẩn thận ta đánh ngươi đấy.”Lữ Thiểu Khanh khinh bỉ một phen: “Thật là yếu.”Mạnh Tiêu không phục, nàng ta nói: “Tiểu Y muối muối khẳng định cũng vậy.”Nhưng mà khi nàng ta quay đầu nhìn lại nhin không được giật mình. Tiêu Y tuy rằng sắc mặt trắng bệch, nhưng không giống Mạnh Tiêu.Người này có bí tịch gì sao?Không được, đến lúc đó phải hỏi Tiểu Y muối muối mới được, tên này quá mạnh, ta cũng muốn trở nên mạnh hơn.Ung Y bên này lại giận dữ, tiểu tử ngươi đang nhân cơ hội chাম mút sao?Đừng tưởng rằng cứu đồ nhi ngoan của ta thì ngươi có thể nhân cơ hội chiếm tiện nghi.Quản Đại Ngưu nhìn thấy yêu thú Bạo Long gần như ở ngay trước mắt mình, sợ đến tè ra quần.Nhưng mà thấy yêu thú Bạo Long đứng lên mà không có chú ý tới bọn họ.Hắn ta thở phào nhẹ nhõm, thấp giọng nói: “May mắn, nơi này của chúng ta coi như an toàn.”Sắc mặt Lữ Thiểu Khanh đột nhiên biến đổi, lớn tiếng quát: “Cầm miệng!”Hắn quên mất thuộc tính miệng của Quản Đại Ngưu rồi.Nhưng mà đã muộn.Mặc dù nơi này bọn họ đã nguy trang, nhưng đối mặt với yêu thú Bạo Long, mũi nó chỉ ngửi một chút, sau đó đầu vừa chuyển, liền đối diện với nơi này của mọi người, một đôi mắt đỏ tươi gắt gao nhìn chằm chằm trăm dặm bên ngoài sơn cốc nhỏ.Mặc dù cách xa nhau trăm dặm, nhưng mọi người cảm thấy như yêu thú Bạo Long đang ở ngay trước mặt mình.Chú ý tới đôi mắt đỏ tươi của yêu thú Bạo Long, sắc mặt mọi người cuồn biến, thực sự bị phát hiện sao.Ung Y kinh hãi, lúc này cũng không còn thời gian để ý gì nữa, ông ta nói với Lữ Thiểu Khanh: “Tiểu tử, chăm sóc tốt cho đồ đệ của ta, nếu không ta giết chết ngươi.”Ung Y quyết định đi ra ngoài dẫn yêu thú đi.Mạnh Tiêu muốn khóc: “Sư phụ, sư phụ...”Thiêu Thừa nói với Ung Y: “Ung huynh, chúng ta cùng đi!”“Vì đồ đệ, người làm sư phụ có thể trả giá tính mạng của mình.Lữ Thiểu Khanh bỗng nhiên lại nói: “Chờ một

chút!““Lời này của ngươi là có ý gì?“Lữ Thiếu Khanh chỉ ra xa xa: “Các ngươi xem!“Mọi người nhìn xa xa, yêu thú Bạo Long đột nhiên thu hồi ánh mắt, nhìn về một phương hướng khác.Xa hơn nữa, yêu thú Tê Ngưu giống như núi nhỏ cũng dừng tấn công, đồng thời nhìn về một hướng khác.Mọi người lại nhìn về phương hướng kia, nhưng không nhìn thấy gì cả.Cứ kéo dài hơn một phút như vậy, yêu thú Tê Ngưu rút lui trước.Tiếp theo chính là yêu thú Bạo Long, nó từng bước từng bước rời đi, trước khi rời đi, còn quay đầu nhìn thoáng qua sơn cốc nơi mọi người đang ở, lập tức làm cho mọi người kinh hãi, chỉ sợ nó quay lại giẫm xuống một.Mà thứ Lữ Thiếu Khanh chú ý tới chính là ánh mắt yêu thú Bạo Long đã rút đi màu đỏ, khôi phục bình thường.“Được, được cứu rồi!“Quản Đại Ngưu tê liệt ngã trên mặt đất, sống sót sau tai nạn, may mắn không thôi.Thật là đáng sợ, cũng may vẫn còn sống.Mặc dù!Hắn ta đang ngồi dưới đất bỗng nhiên cảm giác được trước mắt tối sầm, ngẩng đầu nhìn lên, Lữ Thiếu Khanh với vẻ mặt khó chịu đang nhìn chằm chằm hắn ta.“Làm, làm gì?“Quản Đại Ngưu bất mãn, bộ dáng muốn đánh người của ngươi là có chuyện gì vậy?“Ngươi là con quạ đen chết tiệt, ta đánh chết ngươi...“Quản Đại Ngưu phản ứng rất linh mẫn, vừa bò vừa lăn chạy đến bên cạnh Ung Y tìm kiếm sự che chở.

Chương 627 - Tiểu Hồng khác thường

Chương 627: Tiểu Hồng khác thường”Tiền bối, cứu mạng!“Ung Y chặn trước mặt Quản Đại Ngưu: “Tiểu tử, đã đến lúc này rồi, ngươi còn muốn đánh người?“Lữ Thiều Khanh hỏi ngược lại: “Sống sót sau tai nạn, không đánh hấn ta một trận để chúc mừng sao? Nếu không phải tại cái miệng quạ đen của hấn ta, vừa rồi chúng ta cũng sẽ không bị phát hiện.““Nguy biến, chắc chắn là nguy biến.” Quản Đại Ngưu không phục: “Cái này thì có liên quan gì đến ta? Chính người đều nói yêu thú lợi hại, nó phát hiện chúng ta không phải là rất bình thường sao?“Ung Y đồng ý: “Đúng vậy, đừng lấy cớ đánh người. Muốn đánh hấn ta, phải vượt qua cửa ải của ta.“Lữ Thiều Khanh quay sang nói với Mạnh Tiêu: “Cô nàng, đánh hấn ta thì thế nào?“Mạnh Tiêu nhăn mũi, hừ một tiếng, mặc kệ Lữ Thiều Khanh. Ngươi bóp tóc ta, ta còn chưa tính sổ với ngươi, sao ta phải nghe lời ngươi. Trong lòng Quản Đại Ngưu đắc ý, hắc hắc, muốn đánh ta sao? Nằm mơ đi. Chính người phạm sai lầm lại muốn vu vạ đến trên đầu ta sao?“Cũng không phải ta bảo mọi người tới nơi này...“Thiêu Thừa đúng lúc lên tiếng cắt ngang: “Được rồi, đừng làm loạn ở đây nữa, bước tiếp theo phải làm thế nào?“Ánh mắt mọi người dừng lại trên người Lữ Thiều Khanh, tất cả mọi người đều đi theo hấn tới nơi này tầm bảo. Nhưng mà bảo tàng còn chưa thấy đâu, liền gặp yêu thú khủng bố như vậy, còn suýt chút nữa trở thành cơm sáng của yêu thú. Tất cả mọi người bắt đầu nảy sinh ý rút lui. Đặc biệt là Ung Y, hiện tại chỉ hận không thể mang theo đồ đệ của mình rời khỏi nơi này. “Tiểu tử, ngươi còn muốn tiếp tục sao?“Lữ Thiều Khanh gật đầu: “Không sai, cho nên hấn là tiếp tục đi tới.“Ung Y tức chết, mắng to: “Khốn kiếp, thiệt cho ta còn cảm thấy ngươi là người thông minh. Hiện tại xem ra ngươi chính là một tên ngu xuẩn.“Thiêu Thừa khuyên nhủ: “Thiều Khanh, chắc chắn còn có thứ cao cấp hơn nên mới khiến hai yêu thú liều mạng dừng lại rút lui. Con còn muốn đi sao?“Mọi người cũng kịp phản ứng, lập tức càng thêm sợ hãi. Hai con yêu thú đã kinh khủng như vậy rồi, một thứ cao cấp hơn thì còn kinh khủng đến mức nào chứ?Lữ

Thiếu Khanh vẫn muốn tiếp tục đi tiếp, chuyện này làm Ung Y tức chết đi được. Hai con yêu thú khổng lồ vừa rồi chỉ cần một con trong đó cũng có thể tiêu diệt chúng ta, hơn nữa biết rõ có thứ còn cao cấp hơn vậy mà người vẫn muốn tiếp tục. Rốt cuộc người có mục đích gì? Hay là người nghĩ quân, muốn mau chóng đi làm điểm tâm cho yêu thú? Muốn chết thì tự người đi chết đi, ta cũng không muốn tháp tùng. Ung Y quát: “Tiểu tử, người có biết phía trước rất nguy hiểm thế nào hay không?” Lữ Thiếu Khanh cười nói: “Biết chứ, chính là bởi vì phía trước nguy hiểm cho nên ta càng muốn đi. “Phía trước càng nguy hiểm, đồ đạc của tiểu đệ ma quỷ lại càng quý giá. Đến cũng đã đến rồi, nếu không tận mắt xem, trong lòng thật sự không cam lòng, cho dù có gặp nguy hiểm, trừ phi thật sự không chịu được thì hắn mới có thể rút đi. Ung Y bất đắc dĩ, tiểu tử này khôn kiếp đến cực điểm, vì sao đầu hắn lại cứng như vậy chứ? Ông ta nói với Thiệu Thừa: “Thiệu huynh, người để hắn làm loạn như vậy sao?” Thiệu Thừa bên này cũng muốn mắng chửi người, nhưng ở trước mặt người ngoài, ông vẫn khắc chế được, ông trừng Lữ Thiếu Khanh một cái: “Cái gọi là bảo tàng thật sự quan trọng như vậy sao? Quay về, chờ thực lực người tăng lên rồi lại đến. “Với thiên phú của người, không tới vài năm có lẽ sẽ đạt tới Hóa Thần, đến lúc đó lại đến nơi này thì có vấn đề gì chứ? Thứ duy nhất người không thiếu bây giờ chính là thời gian mà. Tại sao phải vội vã mạo hiểm như vậy?

Chương 628 - Yêu thú

Chương 628: Yêu thú
Lữ Thiếu Khanh gật đầu: “Rất quan trọng, không chừng nơi đó còn có vô số linh thạch.”
Thiền Thừa không nhìn được, mặc kệ nơi này còn có người ngoài hay không, ông tức giận mắng: “Hỗn trưởng, ta thấy chính là người ngựa da, cả ngày cứ linh thạch, linh thạch. Không có linh thạch, người sẽ chết sao?”
Thiền Thừa cũng ôm ngực, rõ rệt cuộc ta đã tạo nghiệt gì mà lại thu một đồ đệ tham tiền như vậy.
Ung Y nhìn hành động của Thiền Thừa, trong lòng ông ta bỗng nhiên sinh ra sự đồng tình. Dọc theo con đường này, thời gian không lâu nhưng ta đã bị tên tiểu hỗn đản này chọc giận đến thiếu chút nữa đau tim. Thiền huynh là sư phụ của tên hỗn đản này, ở chung lâu này, không bị tức chết thì chắc chắn Thiền huynh có một trái tim lớn.
Lữ Thiếu Khanh cũng biết kế tiếp rất nguy hiểm, hắn nói với Thiền Thừa: “Sư phụ, mấy người về trước đi, để con tự đi là được.”
Bộ dáng quyết tâm của Lữ Thiếu Khanh khiến Thiền Thừa nhú mày: “Thật sự muốn đi sao?”
“Thật sự muốn đi, chim ngốc còn chưa tìm về được nữa, dù sao cũng phải tìm nó về chứ?”
Thiền Thừa bắt đầu nói với Ung Y: “Ung huynh, phiền huynh mang tiểu đồ nhi của ta trở về.”
Ung Y không nói gì, đều là do người quá cứng chiều, quá dung túng, người làm sư phụ như người thất bại rồi. Chẳng trách tên hỗn đản này lại hỗn đản như vậy, thì ra là bị người chiều hư.
Đối với Tiêu Y mà nói, cho dù trời có sập nàng cũng không muốn đi. Tiêu Y giơ tay lên, la hét: “Sư phụ, con cũng muốn đi, Đại sư huynh đã nói, đối mặt với khó khăn thì không nên lùi bước, phải dũng cảm tiến lên.”
Thiền Thừa tức chết, tiểu nhân bắt chước đại nhân, cũng bắt đầu trở nên không nghe lời rồi. “Con là Đại sư huynh sao? Con được mấy phần thực lực của Đại sư huynh con?”
Chuyện Đại sư huynh người làm là người có thể làm được sao?
Tiêu Y bên này không muốn đi, Mạnh Tiêu cũng không muốn đi, nàng ta cũng la hét: “Cùng nhau thì cùng nhau, thân là tu sĩ, sợ cái gì?”
Hỗn nhiên quên mất vừa rồi mình đã bị yêu thú dọa đến suýt chút nữa sụp đổ đạo tâm. Răng Ung Y sắp cắn nát rồi, sao đồ nhi ngoan ngoãn của mình cũng không nghe lời như vậy? Rốt

cuộc là xảy ra vấn đề ở khâu nào chứ? Sau khi tới Yến Châu, đồ đệ của mình liền trở nên không ngoan. Lữ Thiếu Khanh nói với Úc Linh và Quản Đại Ngưu: “Các ngươi thì sao? Muốn đi thì đi đi, hễ là các ngươi vẫn nhớ rõ đường tới chứ? Cứ bám theo đường cũ đi về là được. Có hai yêu thú này xuất hiện, nơi này chắc là không có hung thú nào tồn tại đâu, không cần lo lắng gặp nguy hiểm.” Úc Linh liếc nhìn Lữ Thiếu Khanh một cái, lười nói nhảm. Quản Đại Ngưu ngược lại rất muốn rời đi, nhưng mà bảo hễ ta một mình rời đi, đánh chết hễ ta cũng không dám. “Nếu đã như vậy thì đi thôi!” Lữ Thiếu Khanh không nói thêm gì, dẫn đầu đi trước. Dưới tình huống này, đệ Tiêu Y mở đường đã không còn thích hợp. Chiếc nhẫn vẫn đang tiếp tục nóng lên, nhắm thẳng về phía trước. Đúng như hễ dự đoán, bởi vì yêu thú xuất hiện, nơi này không còn dã thú hay hung thú nào khác tồn tại. Trên đường đi chỉ cần cẩn thận tranh một chút độc tố là được. Tiêu Y chú ý bên trái có một con sâu màu vàng treo trên cây nhờ sợi tơ màu trắng, nàng chỉ vào nói: “Con sâu này đẹp quá.” Hai mắt Mạnh Tiêu tỏa sáng, nàng ta thích nhất chính là những động vật nhỏ này, rắn, cóc, côn trùng... Chơi rất nghiền.

Chương 629 - Yêu thú kinh khủng

Chương 629: Yêu thú kinh khủng

Ung Y chú ý tới đồ đệ của mình có dấu hiệu xông lên, vội vàng quát: “Nha đầu ngốc, đừng làm bậy. Đây là độc trùng tứ phẩm, một khi dính vào, cho dù là Nguyên Anh cũng khó thoát khỏi cái chết.”

Lúc này Mạnh Tiêu rụt cổ một chút, ngăn chặn xúc động trong lòng.

Ung Y lại nhắc nhở: “Nơi này cho dù là một con sâu thì cũng không được sơ suất, nếu không cẩn thận nó sẽ lấy mạng các ngươi đấy.”

Đồng thời nhắc nhở Lữ Thiểu Khanh phía trước: “Tiểu tử, đi chậm một chút, đừng sơ suất.”

Lữ Thiểu Khanh mở đường rất nhanh, nhanh gấp đôi so với ngày đầu tiên.

Lữ Thiểu Khanh không nói gì, hẩn tu luyện Kinh Thần Quyết nên vô cùng miễn cảm đối với nguy hiểm, có thể dễ dàng tránh được nguy hiểm phía trước.

Ung Y thấy Lữ Thiểu Khanh không để ý, tốc độ không giảm bớt, trong lòng thầm kinh ngạc.

Tiểu tử này cảm tính con chó sao? Mũi nhạy bén như vậy? Phía trước có nguy hiểm gì đều có thể tránh được?

Một đường không nói gì, xuyên qua rừng, sương trắng mờ ảo, càng ngày càng nồng đậm, xung quanh trắng xóa một mảnh.

Mọi người cũng không biết đã đi bao lâu, chỉ biết thời gian đã qua rất lâu, bỗng nhiên hai mắt mọi người tỏa sáng, phía trước rộng rãi sáng sủa, một dòng sông chảy xiết xuất hiện trước mắt mọi người.

Nước sông chảy xiết, mãnh liệt cuộn cuộn, vỗ vào hai bên bờ, phát ra âm thanh đinh tai nhức óc.

Hai bờ sông rộng chừng vài dặm, đối với phạm nhân mà nói đây chính là rãnh trời.

Trên mặt Lữ Thiểu Khanh lộ ra vài phần kích động.

Hắn đã từng nhìn thấy con sông này trong hình chiếu của tiêu đệ ma quỷ trong nhãn.

Mà ở xa xa phía trước, một ngọn núi cao chót vót xuất hiện trong tầm mắt của hắn, đây cũng là ngọn núi cao vạn thước trong hình chiếu.

“Thiểu Khanh, tới chưa?”

Thiền Thừa chú ý tới cảm xúc của đồ đệ, rất hiếm thấy.

Lữ Thiểu Khanh gật đầu, chỉ về phía trước: “Nơi đó chính là đích đến. Đi thôi!”

Lữ Thiểu Khanh dẫn đầu bay qua, mang theo mọi người vượt qua sông lớn đi thẳng đến núi to.

Đi tới dưới chân núi, một nơi giống như bồng lai tiên cảnh xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Một hồ nước thật lớn, thăm

thực vật xung quanh xanh um, bóng xanh râm mát vờn quanh, cảnh sắc xinh đẹp tuyệt trần. Hoặc xa hoặc gần đều có động vật khác nhau nghỉ lại bên hồ. Một ngàn con nai thảo nhiên uống nước, gặm cỏ ở bên hồ, bỗng nhiên hơn trăm con sư tử vàng lao ra từ trong rừng cây, nai ngay lập tức trở thành con mồi của chúng. Trên mặt nước, một đám chim màu trắng bị quấy nhiễu, vẫy cái cánh màu trắng, phóng lên trời, tốc độ cực nhanh, lưu lại từng tàn ảnh màu trắng ở trên không trung. Cũng có hung thú có khí tức cường đại và hình thể khổng lồ chiếm cứ bên cạnh hồ nước, khoan thai tự đắc. Ở đây, giết chóc và hòa bình cùng tồn tại. Tiêu Y đột nhiên chỉ vào một phương hướng, kêu lên: “Nhị sư huynh, Tiểu Hồng ở đó...” “Lữ Thiếu Khanh cũng đã phát hiện tung tích của Tiểu Hồng. Ngay bên phía tay phải của bọn họ, bên cạnh hồ nước ở dưới chân núi. Tiểu Hồng đứng ở trên một gốc cây kỳ quái khoan thai nhắm mắt lại ngủ gà ngủ gật. Lữ Thiếu Khanh và mọi người lại đây, Lữ Thiếu Khanh cũng để ý thấy nơi này có chút đặc biệt. Ở đây không có một con vật nào, tất cả động vật đều cách nơi này rất xa, không dám tới gần. Sau khi đến gần, Lữ Thiếu Khanh lại để ý thấy cái cây Tiểu Hồng đang đứng rất kỳ quái. Nó trần trụi, không có một chiếc lá nào, nhánh cây chỉ còn lại lác đác mấy cái, phân nhánh giống như một bàn tay khô gầy của một ông lão. Cây cối không có hơi thở của sự sống, giống như đã sớm héo rũ chết khô. Ngoại trừ cao lớn ra, thoạt nhìn không có một chút thu hút nào. Thế nhưng sau khi Ung Y nhìn thấy thân cây này, ông ta lại khiếp sợ, khuôn mặt già nua gắt gao nhìn chằm chằm thân cây, sau khi nhìn nửa ngày còn dụi dụi mắt, cuối cùng mới chần chừ nói: “Ngô, cây ngô đồng?” “Cây ngô đồng?” Mọi người kinh ngạc. Chính là ngô đồng trong ngô đồng Phượng Hoàng (1) sao? (1) Phượng Hoàng là loài chim linh thiêng, cao quý, chỉ về đậu trên cây ngô đồng khi có minh quân hoặc thánh hiền xuất hiện, tạo nên an lạc thái hoà cho thiên hạ.

Chương 630 - Yêu thú rút lui

Chương 631: Yêu thú rút lui (tt) Ngay cả đôi môi đỏ mọng của Úc Linh cũng hơi nhếch lên, cũng bị Lữ Thiệu Khanh làm cho không còn lời nào để nói. Quả nhiên là một tên đại hồn đản. Hai mắt Quán Đại Ngu thì tỏa sáng xông lên: “Đại ca, đại ca, đệ, đệ cũng muốn một chút.” “Thần thụ ngô đồng mà, cầm một đoạn trở về, không phải sẽ khiến Huyền gia gia vui mừng đến chết sao? Không chừng còn có thể giúp Huyền gia gia tiến thêm một bước.” “Đi sang một bên.” Về mặt Lữ Thiệu Khanh hung ác, giống như chó bảo vệ thức ăn, ai tới liền cắn người đó. Hắn giơ Mặc Quân kiếm chém xuống, nhưng mà Mặc Quân kiếm sắc bén không gì không phá lần này lại không có hiệu quả. Mặc Quân kiếm rơi vào trên thân cây ngô đồng, tia lửa tung tóe, phát ra âm thanh sắt thép va chạm, một phản lực cực mạnh bắn ra. Cây ngô đồng vẫn không tổn hao chút lông tóc nào, còn Mặc Quân kiếm lại truyền đến một cảm xúc đau đớn và sợ hãi. Nó cầu xin Lữ Thiệu Khanh đừng chém nữa, nếu chém nữa, nó sẽ không duy trì được. Lữ Thiệu Khanh buồn bực, trường kiếm tứ phẩm của mình không làm gì được cây ngô đồng này sao? Quán Đại Ngu thấy thế, nhìn không được khinh bỉ: “Cắt được không?” “Thứ kiếm mẽ, ngay cả chặt cây cũng không chặt được?” Lữ Thiệu Khanh vượt cảm nghĩ biện pháp, nói với Quán Đại Ngu: “Người tới đi, nếu người có thể thì lấy đi.” Quán Đại Ngu không có nửa phần khách khí, cũng mang vũ khí của mình ra muốn chặt được một chút từ trên cây. Nhưng mà Quán Đại Ngu tin tưởng mười phần lại còn thảm hơn so với Lữ Thiệu Khanh. Vũ khí mà hắn ta lấy ra, cho dù là trường kiếm, hay là đại đao, sau khi chém lên, tia lửa bắn tung tóe, không ngoại lệ tất cả đều bị bẻ gãy. Cây ngô đồng vẫn không chút thương tổn. Thịt mỡ trên mặt Quán Đại Ngu run rẩy, đau lòng muốn chết. Trong đó không thiếu vũ khí tam phẩm, tứ phẩm, cứ như vậy mà mất trắng, ngay cả bột trắng cũng không để lại. Nhìn cây ngô đồng, Ung Y cũng động tâm không thôi, nếu có thể đạt được một đoạn mang ở trên người, cũng coi như có hiệu quả cực lớn đối với tu luyện của mình. Nhưng sau khi nhìn thấy Lữ Thiệu Khanh và Quán Đại

Ngưu đều không làm gì được cây ngô đồng, ông ta cũng không có vôi vàng xông lên giống Quản Đại Ngưu. Chờ bọn tiểu bối lần qua lần lại rồi nói sau, chẳng may trưởng bối như mình đi lên mà cũng thất bại nặng nề, vậy thì quá mất mặt rồi. Mạnh Tiêu và Tiêu Y cũng đi lên thử xem, hai người bọn họ cũng không thể lưu lại chút dấu vết nào trên cây ngô đồng, ngược lại còn bởi vì cường độ cực lớn mà làm cho cổ tay run lên. “Nhị sư huynh, nó cứng quá, làm sao bây giờ?” Lữ Thiểu Khanh suy nghĩ một lát, trong tay xuất hiện một cái xẻng. Thiều Thừa vừa nhìn, tiểu tử này mang theo xẻng bên người là muốn làm gì? Bất cứ lúc nào cũng có thể chôn Đại sư huynh của mình sao? Quả thực là càng ngày càng hỗn trướng. Lữ Thiểu Khanh quơ xẻng, cắn răng: “Đào hết chỗ này, bùng cả gốc lẫn bùn đi...” “Nói làm là làm, Lữ Thiểu Khanh bắt đầu vung xẻng chuẩn bị đào nơi này, định đào cả rễ ngô đồng mang về.” “Leng keng!” “Nhưng mà chuyện khiến Lữ Thiểu Khanh buồn bực chính là mặt đất cũng cứng rắn vô cùng, giống như bị rót thép vào.” “Chết tiệt!” “Hai chân Lữ Thiểu Khanh tê dại, xẻng suýt chút nữa bị hủy.” “Phiền toái, rốt cuộc làm thế nào mới được chứ?”

Chương 631 - Yêu thú rút lui

Chương 631: Yêu thú rút lui (tt) Bị thương đương nhiên là bị thương, nhưng còn không đến mức bị thương nặng như vậy. Thấy Lữ Thiếu Khanh như vậy, Tiêu Y vội vàng chạy tới: “Nhị, Nhị sư huynh, huynh không sao chứ?” Tiêu Y gấp đến độ mắt đỏ bừng, nước mắt bắt đầu đảo quanh, trong lòng nàng hận con quái điều này muốn chết. Con chim thối này thật đáng ghét, nhất định phải nhổ lông nó, lấy cánh nó làm cánh chim nướng. Tiểu Hồng nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh như vậy, cũng vội vàng bay tới, líu ríu kêu. Sau đó lại bay trở về trên cây ngô đồng, chỉ vào con quái điều kia kêu, thanh âm bén nhọn, lộ ra sự tức giận. Trong mắt quái điều hiện lên một tia bất mãn, đương nhiên, bất mãn này là nhằm vào Lữ Thiếu Khanh. Nó nhìn Lữ Thiếu Khanh: “Tiểu tử nhân loại, đừng giả bộ nữa.” Lữ Thiếu Khanh bị thương nghiêm trọng hay không nghiêm trọng, giấu được người khác chứ không giấu được nó. Lữ Thiếu Khanh vẫn giả bộ suy yếu, cố ý miễn cưỡng cười: “Tiền bối uy vũ, tiền bối thiên hạ vô địch, ta tuyệt đối không phải đối thủ của tiền bối. Có làm gì không đúng, mong tiền bối thứ lỗi.” Ta đắc tội với người chỗ nào, người nói đi, hiện tại ta sẽ sửa, về sau thì không chắc. Không phải chỉ là muốn đào cây ngô đồng thôi sao? Bản thân người cũng không có khắc tên lên, ai mà biết thứ này là của người chứ? Quái điều dường như lười nói thêm gì, nó chỉ vào Lữ Thiếu Khanh nói: “Lần này tốt nhất người nên sử dụng toàn bộ thực lực.” Lữ Thiếu Khanh giận dữ, còn tới nữa? Lữ Thiếu Khanh cố ý ho một tiếng, giọng nói vô cùng suy yếu: “Tiền bối, ta đã vô lực tái chiến.” “Vậy người đi chết đi.” Quái điều không nói hai lời, vung cánh lên, lại phát động công kích với Lữ Thiếu Khanh. Công kích lần này còn mãnh liệt hơn so với vừa rồi, linh lực mạnh mẽ bộc phát lần nữa, giống như là một đợt nước lũ, phô thiên cái địa gào thét mà tới. “Người tốt nhất nên sử dụng toàn lực, nếu để cho ta biết người còn dám giữ lại chút nào, ta sẽ giết tất cả các người.” Lời nói của quái điều khiến mọi người xung quanh sửng sốt, không thể nào, vừa rồi Lữ Thiếu Khanh còn giữ lại thực lực sao? Thiều Thừa giậm chân mắng chửi người: “Tiểu

tử vô liêm sỉ, muốn chết sao?“Ung Y đã không biết nói cái gì cho phải.Quả nhiên là một tên tiểu tử hỗn đản, dưới tình huống như vậy mà còn dám nung tay, là ghét bỏ mình chết không đủ nhanh sao?Lời nói lạnh như băng của quái điều truyền tới, khiến Lữ Thiếu Khanh âm thầm kêu khô, đồng thời trong mắt hiện lên một tia ác ý.Đến lúc này, không có cách nào che dấu thực lực nữa.Một đôi mắt chim của con chim này nhìn được đến tận quần lót của hắn. Nếu đã như vậy, vậy liều mạng đi.Lữ Thiếu Khanh đồng thời truyền âm cho Ung Y và Thiều Thừa, tiếp theo hắn hô to một tiếng: “Xem chiêu!“Thực lực cảnh giới Nguyên Anh ba tầng bộc phát mà không hề giữ lại chút nào, linh lực mạnh mẽ rót vào bên trong Mặc Quân kiếm, sử dụng Ly Hỏa Kiếm Quyết.Ly Hỏa Phần Thiên!Kiếm ý đen trắng hóa thành hỏa diễm trong phút chốc mãnh liệt cuộn cuộn, rít gào mà ra, phô thiên cái địa, bao phủ nơi này, giống như Hắc Bạch Vô Thường thúc hồn đòi mạng từ địa phủ mà đến.Trong mắt quái điều hiện lên một tia dị sắc, đợt kiếm ý này không tệ.Nhưng mà, cũng chỉ là không tệ mà thôi.

Chương 632 - Tiếp tục đi tới

Chương 632: Tiếp tục đi tới
Lữ Thiệu Khanh bắt đầu đau khổ, nhìn trân bảo tuyệt thế ở chỗ này mà lại không lấy đi được, chuyện này quả thật còn khó hơn so với giết hắn. Ngay khi Lữ Thiệu Khanh đau khổ suy nghĩ nên làm thế nào để lấy được cây ngô đồng, sư muội Tiêu Y đột nhiên kêu lên một tiếng nho nhỏ. “Nhị, Nhị sư huynh...” “Lữ Thiệu Khanh ngồi xổm dưới tàng cây ngô đồng đau khổ suy tư, cũng không ngẩng đầu, chỉ tức giận nói: “Đi sang một bên, đừng làm phiền ta.” “Không biết bây giờ tâm trạng ta không tốt sao? Nhưng Tiêu Y vẫn gọi hắn lần nữa: “Nhị sư huynh, không phải, huynh ngẩng đầu lên xem.” “Ngẩng đầu lên? Lữ Thiệu Khanh ngẩng đầu, đứng lên, phát hiện trên thân cây ngô đồng trụ lúi có một con chim khổng lồ đang đứng, một đôi mắt chim đang nhìn hắn. Con chim này đứng trên thân cây, móng vuốt sắc bén màu trắng bạc vững vàng bám lấy thân cây, cao chừng một trượng, bóng dáng khổng lồ, từ trên cao nhìn xuống Lữ Thiệu Khanh, khiến cho Lữ Thiệu Khanh cảm thấy áp lực lớn lao. Lông vũ toàn thân nó có màu đỏ sậm, sợi lông vũ cuối cùng lại có màu đỏ tươi rất đẹp, nhìn qua, giống như ngọn lửa đang thiêu đốt. Nó xuất hiện từ lúc nào, cho dù là Lữ Thiệu Khanh cũng không nhận ra. Mà chuyện càng làm cho mọi người sợ hãi chính là cũng không có ai trong bọn họ phát hiện ra. Chỉ có Tiêu Y để ý đến đầu tiên. Giống như là đột nhiên xuất hiện, không thể nhận ra. Tất cả mọi người không cảm giác được hơi thở của con chim kỳ lạ, khi nhắm mắt lại thậm chí còn không cảm nhận được nó tồn tại. Tiểu Hồng vẫn đứng ở trên thân cây không có bất kỳ động tác gì như cũ. Giống như nó không phát hiện ra sự xuất hiện của quái điều vậy. Lữ Thiệu Khanh bước từng bước, cẩn thận lui về phía sau, đồng thời truyền âm cho Tiểu Hồng. “Chim ngốc, chim ngốc...” “Tiểu Hồng mở to mắt, nhìn thoáng qua, sau khi thấy quái điều chẳng những không sợ hãi mà ngược lại còn líu lo kêu một tiếng với quái điều. Lữ Thiệu Khanh sửng sốt, chim ngốc biết quái điều này sao. Nhưng mà sau một khắc, da đầu hắn tê dại, bởi vì hắn cảm nhận được sát ý của quái điều. Mẹ nó, có chuyện gì vậy? Lần đầu tiên Lữ

Thiếu Khanh sinh ra cảm giác nguy hiểm trước nay chưa từng có, chuông báo động trong lòng hắn đang vang lên. Loại cảm giác này cho dù là đang đối mặt với quái vật Hóa Thần trong động thiên hung địa cũng chưa từng có. Cảm giác nguy hiểm giống như cây búa đập mạnh vào trái tim Lữ Thiếu Khanh, khiến trái tim hắn như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Lữ Thiếu Khanh không nói hai lời, nắm tượng gỗ Kha Hồng trong tay, tùy thời khởi động. Trong mắt quái điều lạnh lùng hiện lên sự khinh thường. “Tiêu tử nhân loại, ngươi cho rằng đồ chơi nhỏ trong tay ngươi có thể làm khó được ta sao?” Quái điều đột nhiên nói chuyện, dọa tất cả mọi người sợ hãi. Con, con chim biết nói này dọa mọi người sợ hãi vô cùng. Ung Y, Thiều Thừa suất chút nữa bị dọa đến tè ra quần. Hai người sống lâu như vậy, chuyện gặp qua, nghe qua, nhìn qua còn nhiều hơn so với mấy thanh niên ở đây cộng lại. Ung Y lấp bắp nói: “Hóa, Hóa Thần?” “Yêu thú đạt tới cảnh giới Nguyên Anh đã có thể hóa hình và miệng nói tiếng người. Nhưng Ung Y không cảm nhận được cảnh giới thực lực của quái điều, con chim này cho ông ta một loại cảm giác vô cùng nguy hiểm. Chỉ thứ có cảnh giới Hóa Thần trở lên mới có thể khiến cho ông ta có cảm giác như vậy. Thậm chí, còn có khả năng mạnh hơn, nhưng Ung Y không dám tưởng tượng nữa. Một Hóa Thần đến, ông ta cũng không chắc có thể làm gì được. Đẳng này là sự tồn tại vượt qua Hóa Thần, tốt nhất vẫn nên ngoan ngoãn chịu chết, giảm bớt chút đau khổ thì hơn.

Chương 633 - Cây ngô đồng

Chương 633: Cây ngô đồng
Cảm giác nguy hiểm trong lòng Lữ Thiếu Khanh càng thêm mãnh liệt, lời của quái điều khiến cho hắn biết con chim này rất có thể là sự tồn tại vượt qua Hóa Thân. Lữ Thiếu Khanh kiên trì nói: “Tiền bối, chúng ta không cần thận xông vào đây, mạo phạm đến tiền bối, mong tiền bối thứ lỗi.” “Giả bộ sợ hãi không mất mặt. Giọng quái điều trầm thấp tang thương: “Thế nào? Không định đào cây ngô đồng đi nữa sao?” “Tất cả mọi người nghe ra tiếng cười lạnh trong giọng nói của nó. Chết tiệt, Lữ Thiếu Khanh suýt chút nữa đã muốn ném tượng gỗ trong tay ra ngoài, ra tay trước thì chiếm được lợi thế mà. Chạy đến nhà người ta, muốn cạy giường người ta đi, tính tình có tốt hơn nữa cũng sẽ muốn đánh chết người nhỉ? Huống chi, con quái điều này thoát nhìn cũng biết tính tình không tốt lắm. Không có cách nào khác, Lữ Thiếu Khanh chỉ có thể dời ánh mắt về phía Tiểu Hồng: “Chim ngốc, ngươi và tiền bối này có quan hệ gì?” “Nhìn thấy hành động vừa rồi của Tiểu Hồng, dường như nó có quan hệ không tệ với quái điều. Hiện tại Lữ Thiếu Khanh chỉ có thể ký thác hy vọng vào trên người Tiểu Hồng. Hy vọng con chim ngốc này có thể mang đến cho hắn kinh hỉ. Tiểu Hồng nhìn Lữ Thiếu Khanh liú lo kêu vài tiếng. Tiểu Hồng chỉ vào Lữ Thiếu Khanh kêu, ý là đang nói, ngươi cũng có ngày hôm nay. Mặt Lữ Thiếu Khanh đen lại. Con chim ngốc này, đã đến lúc này rồi mà còn dám chê cười hắn? Thật sự cho rằng hắn không dám trừng trị nó sao? Đồ không phải con người? Mẹ nó, sao ngươi không nói cho ta biết có quái điều ở đây? Chim ngốc, nhớ kỹ cho ta. Lữ Thiếu Khanh hung tợn trừng mắt nhìn Tiểu Hồng một cái, rất muốn nhổ lông con chim ngốc này. Quái điều mở miệng: “Ngươi chính là chủ nhân của tiểu tử kia? Còn có, cái tên Tiểu Hồng này thật thối...” “Nói xong dường như còn rất tức giận, vung cánh lên với Lữ Thiếu Khanh. Trong phút chốc, một đợt linh lực khủng bố theo đó vung ra, hội tụ thành một bàn tay to vô hình vỗ về phía Lữ Thiếu Khanh. Hơn nữa chỉ đơn thuần là tấn công Lữ Thiếu Khanh, không ảnh hưởng đến những người khác. Sắc mặt Lữ Thiếu Khanh đại biến, ở trước mặt lực lượng

này, hẳn cảm giác mình chỉ là một phàm nhân, không có khả năng làm gì trước thiên uy khủng bố. Lữ Thiếu Khanh gầm nhẹ một tiếng, muốn khởi động tượng gỗ trong tay, nhưng mà một lực ngấm đi sau mà đến trước đã giam cầm tượng gỗ trong tay hắn, khiến tượng gỗ thực sự trở thành một tượng gỗ, không có chút tác dụng nào. Chết tiệt! Lữ Thiếu Khanh mắng to trong lòng, liều mạng. Mặc Quân kiếm xuất hiện ở trong tay, một kiếm quang trăm trượng lóe lên, ẩn chứa kiếm ý khủng bố, xông thẳng về phía quái điểu. Xung quanh chấn động không ngớt, một kiếm này giống như cắt phá không gian, tản ra khí tức hủy diệt. Cảm nhận được Lữ Thiếu Khanh Nguyên Anh tầng ba nhưng lại phát huy ra thực lực mạnh hơn mình, biểu cảm trên mặt Thiệu Thừa lộ ra ưu thương phiền muộn. Sao lại là Nguyên Anh tầng ba chứ? Tu luyện nhanh như vậy, không có vấn đề gì chứ? Còn có, thực lực rõ ràng còn cao hơn một bậc so với người làm sư phụ như ta. Áp lực núi lớn. Ung Y cũng trừng to đôi mắt già nua, miệng mắt tròn tròn, đây là thực lực mà Nguyên Anh tầng ba nên có sao? Mẹ nó, còn mạnh hơn so với Nguyên Anh tầng năm là sao? Tiểu tử hỗn đản này mạnh như vậy sao?

Chương 634 - Một con chim kỳ lạ

Chương 634: Một con chim kỳ lạ Trong mắt quái điều hiện lên vẻ khác lạ, không tệ, có chút mạnh. Nhưng, cũng chỉ là có chút mạnh mà thôi. Hai lực lượng trong nháy mắt va chạm... “Rầm!” một tiếng, Lữ Thiều Khanh giống như bị một con trâu đực chính diện đụng vào, lại giống như bị bàn tay vô hình đánh bay, cả người bay ngược mấy dặm. Một kiếm của Lữ Thiều Khanh cũng chôn vùi trong một đòn của quái điều, không tạo thành bất kỳ thương tổn nào đối với nó. Lữ Thiều Khanh rơi vào trong rừng nửa ngày không có động tĩnh gì, khiến mọi người lo lắng không thôi. Thiều Thừa lấy vũ khí của mình ra, gắt gao nhìn quái điều, tùy thời ra tay. Tiêu Y tập trung sức lực chờ phân phó, cũng chuẩn bị ra tay. Tiểu Hồng lo lắng kêu lên, quái điều thì nhàn nhạt nói với nó: “Yên tâm, không chết được.” Sau đó hướng về phía xa quát một tiếng: “Tiểu tử nhân loại, ta biết ngươi không chết được, mau ra đây, nếu không đừng trách ta hạ độc thủ.” Lữ Thiều Khanh bên này bị treo ở trên một thân cây, không nhúc nhích, hắn đang tự hỏi làm sao để đối phó với quái điều. Nhưng mà nghĩ tới nghĩ lui, hắn phát hiện trước mắt hắn không có bất kỳ thủ đoạn nào có thể làm gì được nó. Con chim này rất mạnh, thực lực ít nhất cũng phải là Hóa Thần hậu kỳ, nếu không không có khả năng áp chế được tượng gỗ tổ sư Kha Hồng cho. Hơn nữa, trong lòng Lữ Thiều Khanh còn có suy đoán, hắn cảm thấy thực lực của con chim này có lẽ đã vượt qua Hóa Thần. Suy đoán này khiến trong lòng Lữ Thiều Khanh sinh ra cảm giác bất lực. Đối mặt với Hóa Thần có lẽ còn có thể một đường sống, mặc dù rất xa vời, nhưng ít nhất không phải không có hy vọng. Nhưng mà sự tồn tại vượt qua Hóa Thần, cảnh giới Luyện Hư trở lên thì cho dù có nhiều ý đồ xấu hơn nữa, bảo vật pháp khí nhiều hơn nữa cũng không có bất kỳ hy vọng gì. Đối mặt với loại tồn tại này, tự sát còn vui vẻ hơn một chút. Lữ Thiều Khanh đã cất tượng gỗ đi, đối mặt với loại tồn tại này, ý nghĩa của tượng gỗ không lớn, không nên lãng phí. Hắn nghe được quái điều kêu gọi đầu hàng, cảm thấy đau đầu hắn lên, rốt cuộc con chim này xuất hiện từ nơi nào vậy? Mạnh như vậy, còn để cho người ta

sống sao? Lúc trước dọc theo đường đi còn thấy khá nhẹ nhàng, cảm thấy Ung Y nói Tù Hồn sơn mạch đáng sợ chỉ là nói ngoa. Hiện tại xem ra, Ung Y là một lão nhân gia thành thật, chưa bao giờ lừa gạt tiểu hài tử. Rơi vào đường cùng, Lữ Thiếu Khanh giả bộ bị thương nghiêm trọng, bộ dáng sắp chết, chậm rãi đi về. Bị thương đương nhiên là bị thương, nhưng còn không đến mức bị thương nặng như vậy. Thấy Lữ Thiếu Khanh như vậy, Tiêu Y vội vàng chạy tới: “Nhị, Nhị sư huynh, huynh không sao chứ?” Tiêu Y gấp đến độ mắt đỏ bừng, nước mắt bắt đầu đảo quanh, trong lòng nàng hận con quái điều này muốn chết. Con chim thối này thật đáng ghét, nhất định phải nhổ lông nó, lấy cánh nó làm cánh chim nướng. Tiểu Hồng nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh như vậy, cũng vội vàng bay tới, líu ríu kêu. Sau đó lại bay trở về trên cây ngô đồng, chỉ vào con quái điều kia kêu, thanh âm bén nhọn, lộ ra sự tức giận. Trong mắt quái điều hiện lên một tia bất mãn, đương nhiên, bất mãn này là nhằm vào Lữ Thiếu Khanh. Nó nhìn Lữ Thiếu Khanh: “Tiểu tử nhân loại, đừng giả bộ nữa.” Lữ Thiếu Khanh bị thương nghiêm trọng hay không nghiêm trọng, giấu được người khác chứ không giấu được nó.

Chương 635 - Người tốt nhất nên lấy ra toàn bộ thực lực của người

Chương 635: Người tốt nhất nên lấy ra toàn bộ thực lực của người. Lữ Thiếu Khanh vẫn giả bộ suy yếu, cố ý miễn cưỡng cười: “Tiền bối uy vũ, tiền bối thiên hạ vô địch, ta tuyệt đối không phải đối thủ của tiền bối. Có làm gì không đúng, mong tiền bối thứ lỗi. “Ta đắc tội với người chỗ nào, người nói đi, hiện tại ta sẽ sửa, về sau thì không chắc. Không phải chỉ là muốn đào cây ngô đồng thôi sao? Bản thân người cũng không có khắc tên lên, ai mà biết thứ này là của người chứ? Quái điều dường như lười nói thêm gì, nó chỉ vào Lữ Thiếu Khanh nói: “Lần này tốt nhất người nên sử dụng toàn bộ thực lực. “Lữ Thiếu Khanh giận dữ, còn tới nữa? Lữ Thiếu Khanh cố ý ho một tiếng, giọng nói vô cùng suy yếu: “Tiền bối, ta đã vô lực tái chiến. “ “Vậy người đi chết đi. “Quái điều không nói hai lời, vung cánh lên, lại phát động công kích với Lữ Thiếu Khanh. Công kích lần này còn mãnh liệt hơn so với vừa rồi, linh lực mạnh mẽ bộc phát lần nữa, giống như là một đợt nước lũ, phô thiên cái địa gào thét mà tới. “Người tốt nhất nên sử dụng toàn lực, nếu để cho ta biết người còn dám giữ lại chút nào, ta sẽ giết tất cả các người. “Lời nói của quái điều khiến mọi người xung quanh sửng sốt, không thể nào, vừa rồi Lữ Thiếu Khanh còn giữ lại thực lực sao? Thiệu Thừa giậm chân mắng chửi người: “Tiểu tử vô liêm sỉ, muốn chết sao? “Ung Y đã không biết nói cái gì cho phải. Quả nhiên là một tên tiểu tử hỗn đản, dưới tình huống như vậy mà còn dám nung tay, là ghét bỏ mình chết không đủ nhanh sao? Lời nói lạnh như băng của quái điều truyền tới, khiến Lữ Thiếu Khanh âm thầm kêu khổ, đồng thời trong mắt hiện lên một tia ác ý. Đến lúc này, không có cách nào che giấu thực lực nữa. Một đôi mắt chim của con chim này nhìn được tận quần lót của hắn. Nếu đã như vậy, vậy liều mạng đi. Lữ Thiếu Khanh đồng thời truyền âm cho Ung Y và Thiệu Thừa, tiếp theo hắn hô to một tiếng: “Xem chiêu! “Thực lực cảnh giới Nguyên Anh ba tầng bộc phát mà không hề giữ lại chút nào, linh lực mạnh mẽ rót vào bên trong Mặc Quân kiếm, sử dụng Ly Hỏa Kiếm Quyết. Ly

Hỏa Phần Thiên!Kiếm ý đen trắng hóa thành hỏa diễm trong phút chốc mãnh liệt cuộn cuộn, rít gào mà ra, phô thiên cái địa, bao phủ nơi này, giống như Hắc Bạch Vô Thường thúc hồn đòi mạng từ địa phủ mà đến.Trong mắt quái điều hiện lên một tia dị sắc, đợt kiếm ý này không tệ.Nhưng mà, cũng chỉ là không tệ mà thôi.Quái điều lộ ra nụ cười lạnh, vẫn không để nó ở trong lòng.Hai luồng năng lượng lần nữa chạm vào nhau, sinh ra trận nổ kinh thiên động địa, chấn động vô hình kinh khủng tràn ra ngoài, không gian xung quanh giống như sóng gợn trên mặt nước, chấn động không ngớt.Mặt hồ phía xa nhấc lên sóng to gió lớn, chấn động đến mức tạo thành gợn sóng vô tận.Miệng Lữ Thiếu Khanh phun máu tươi, lực lượng quái điều quá mạnh, cho dù chỉ là một đòn nhẹ nhàng, cũng không phải là thứ hắc có thể dễ dàng ngăn cản.Lực lượng của quái điều mãnh liệt mà đến, giống như từng tòa núi cao sụp đổ, gât gao đè hắc ở phía dưới.Mặc Quân kiếm trong tay phát ra tiếng ong ong, thừa nhận áp lực cực lớn, thân kiếm uốn lượn, lúc nào cũng có thể bị gãy.Nhưng mà Lữ Thiếu Khanh không ngã xuống, càng không có lui về phía sau.Bởi vì hắc phát hiện kiếm ý của mình cũng không bị đánh tan.

Chương 636 - Người tốt nhất nên lấy ra toàn bộ thực lực của người

Chương 636: Người tốt nhất nên lấy ra toàn bộ thực lực của người (tt)Lực lượng quái điều mạnh, nhưng kiếm ý của hắn giống như đau khổ chống đỡ ở trong mưa rền gió dữ, đồng thời một cảm giác huyền diệu xông thẳng lên đầu, ánh mắt Lữ Thiệu Khanh càng thêm sáng ngời, thậm chí sáng chói. Thiệu Thừa và Ung Y đã được Lữ Thiệu Khanh truyền âm cũng lập tức hành động, hai người bọn họ đánh ra một đòn mạnh nhất của mình đối với quái điều, đồng thời quát to một tiếng: “Đi mau!” Thiệu Thừa kẹp Tiêu Y và Quân Đại Ngưu lên, Ung Y kẹp Mạnh Tiểu và Úc Linh lên, thân hình bùng nổ, muốn nhân cơ hội mang theo mấy người thoát khỏi nơi này. Tuy nhiên, tất cả những điều này đều không thể thoát khỏi đôi mắt của quái điều. Quái điều khinh miệt cười một tiếng, một cái cánh còn lại vung lên về phía mọi người, một đợt linh lực cường đại cũng tuôn ra. Công kích của hai người Thiệu Thừa, Ung Y bị nó dễ dàng đánh tan, hai người đồng thời phun máu tươi, bị thương nặng, khí tức ảm đạm suy sụp. Tiếp theo tất cả mọi người đều bị quái điều giam cầm: “Ngoan ngoãn đợi đi!” Quái điều vừa dứt lời, Lữ Thiệu Khanh hét lớn một tiếng: “Chim thôi, ngươi muốn chết!” Một đợt khí tức không cách nào hình dung bộc phát... Đồ án Thái Cực xuất hiện trong mắt Lữ Thiệu Khanh, âm dương lưỡng ngư xoay tròn giao nhau, hết sức thần bí. Khí tức của Lữ Thiệu Khanh trở nên huyền diệu, trong tay trường kiếm Mặc Quân bộc phát ra ánh sáng hai màu đen trắng, kiếm ý khủng khiếp xông thẳng lên trời. Trên bầu trời, hắc bạch hỏa diễm không ngừng cắn nuốt lẫn nhau, sau cùng hóa thành ngọn lửa màu trắng, tản mát ra khí tức băng lãnh. Đòn tấn công ẩn chứa linh lực khổng lồ của quái điều biến mất trước mặt hỏa diễm màu trắng, như là đã bị cắn nuốt. Nhưng cách nói chính xác hơn là, bị tan rã. Trước mặt hỏa diễm màu trắng, đòn tấn công của quái điều hoàn toàn tan mất, chẳng khác nào tuyết mùa đông gặp phải nắng ấm mùa xuân, không còn một dấu vết nào. Biến cố này làm quái điều hét lên một tiếng: “Đây là cái gì?” Một đôi mắt mang đồ án Thái Cực lạnh lùng nhìn

quái đĩ, khí tức lạnh lùng làm quái đĩ sợ hãi không thôi. Trường kiếm Mặc Quân vung lên, một kiếm chém xuống. Quái đĩ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, hình như nó nhìn thấy thiên địa sơ khai, âm dương dung hợp vào thời kì hỗn độn. Một khí tức không cách nào hình dung xuất hiện, làm cho quái đĩ thiếu chút nữa quỵ xuống. Mẹ kiếp. Da đầu quái đĩ run lên. Nó nhin không được gầm thét: “Đùa giỡn cái gì? Đây là thứ một tên Nguyên Anh như ngươi có thể lĩnh ngộ sao?” “Cảnh giới kiếm ý tầng ba. Khí tức của đạo. Quái đĩ cảm thấy mình sắp sụp đổ rồi, rốt cục chuyện gì đã xảy ra với thế giới này vậy? Loại yêu nghiệt này xuất hiện trên thế gian từ lúc nào? Bên Yêu giới chắc chắn không có tồn tại yêu nghiệt như vậy. “Tốt mã dẽ cùi.” Quái đĩ bỗng nhiên phản ứng kịp: “Không sai, chiêu thức này chắc chắn chỉ có bề ngoài mà thôi, tu vi của ngươi chỉ có Nguyên anh, sao có thể lĩnh ngộ được thứ đáng sợ đến mức này?” “Ta cũng không tin!” “Quái đĩ thét chói tai phản kích. Đối mặt với một kiếm Lữ Thiếu Khanh bổ tới, nó há mồm chim ra, một nguồn năng lượng tinh thuần bắn ra từ trong miệng nó. Tiếp theo, sấm sét vang dội trên bầu trời, vô số mây đen tức khắc hội tụ, bầu trời như vừa hạ thấp. Một luồng áp lực vô hình trầm trọng tràn ra, cuồng phong gào rít, vô số linh lực hội tụ. “Thần Phật Thiên Yêu!” “Quái đĩ kêu to, hình như đang tự cổ vũ cho mình. Lúc đối mặt với một kiếm này của Lữ Thiếu Khanh, nó cảm thấy mình bị uy hiếp, vì thế đã lấy tuyệt chiêu của mình. Tiếp theo, một tia chớp khổng lồ màu tím đánh xuống, tiếng nổ rung trời vang lên, ánh sáng màu tím chiếu rọi cả thế gian.

Chương 637 - Đây là thứ người có thể lĩnh ngộ sao

Chương 637: Đây là thứ người có thể lĩnh ngộ sao
Tiểu Hồng nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh tỉnh lại, vui mừng kêu rú rĩ rĩ. Quái đản thả lỏng giam cầm những người khác, Thiệu Thừa bước qua, kiểm tra rồi một phen, yên lòng. “Không có việc gì, không có việc gì là được.” Lữ Thiếu Khanh nhận thấy thương thế bên trong cơ thể mình đã khỏi bảy tám phần, còn lại không đáng để lo, không cần cố ý tĩnh dưỡng, qua mấy ngày nữa sẽ tự khỏi hẳn. Lữ Thiếu Khanh hỏi Tiêu Y: “Muội cho ta dùng thuốc gì?” “Hừ!” Quái đản hừ lạnh một tiếng: “Là ta, một viên lục phẩm đan Thủ Thần Đan, chỉ cần người còn một hơi, là có thể cướp Diêm Vương trong tay cướp về.” Lữ Thiếu Khanh nghe vậy, dưới chân mềm nhũn, lại ngã xuống. Mọi người kinh hãi, hẳn lại làm sao vậy? “Tiền bối, ta cảm thấy vết thương của ta rất nặng, sắp chết rồi, cho ta thêm một viên nữa đi!” “Những người khác thì không rõ, nhưng Thiệu Thừa và Tiêu Y biết rõ tính cách Lữ Thiếu Khanh đã đầu đầy hắc tuyến. Quái đản cũng cạn lời. Tiểu tử người nghĩ mắt của ta mù rồi à? Nó hừ lạnh một tiếng, sau đó ánh sáng trắng chớp lóe, tiếp theo, nó biến thành một lão nhân mặc y phục màu đỏ sậm đứng trên cây ngô đồng. Nó hóa từ chim thành người. Ánh mắt của lão nhân không khác gì đôi mắt chim lúc, ánh mắt u ám, sắc mặt bất thiện, nói với Lữ Thiếu Khanh: “Tiểu tử nhân loại, đừng tưởng rằng người có quan hệ với tiểu gia hỏa này thì ta không dám giết người.” Lữ Thiếu Khanh không nói hai lời, mau mắn đứng lên, mặt không đổi sắc, cười ha hả: “Ta nói đùa, ta nói đùa mà thôi.” Sau đó hắn lên giọng với Tiêu Y: “Sau này gặp mấy thứ thế này đừng có cho ta dùng, giữ lại.” “Thần đan lục phẩm đó, không biết có thể bán bao nhiêu linh thạch nữa? Tiêu Y ôm đầu không muốn nói chuyện, huynh sắp chết rồi, không cho huynh dùng thuốc, chẳng lẽ chờ huynh chết rồi mới để huynh sử dụng sao? Lữ Thiếu Khanh giáo huấn Tiêu Y xong, chuyển đề tài khác, hỏi lão giả: “Tiền bối, không biết xưng hô thế nào?” “Thái độ của lão giả không tốt, thần sắc ngạo nghễ: “Người không có tư cách biết tên của ta.” Lúc này Lữ Thiếu

Khanh nói với Tiểu Hồng: “Ngốc chim, qua đây, chúng ta đi về.” “Nói đùa, trúng ý con chim ngốc nhà ta, còn dám thái độ như vậy? Đánh ta bị thương không nói, còn dám mặt nặng mày nhẹ với ta? Không cho người một bài học, người còn tưởng là ta dễ khi dễ. Lữ Thiếu Khanh vô cùng gian trá, hắn chỉ xoay tròn mắt một vòng thì lập tức nghĩ ra một cách hay. Đừng nhìn bình thường Tiểu Hồng chỉ biết ăn thôi, Tiểu Hồng mạnh như thế nào, trong lòng chủ nhân như hắn biết rõ. Hắn nuôi nó mười năm nay là nuôi không à? Sức chiến đấu của Tiểu Hồng hiện tại bằng với sư muội ngu xuẩn, thậm chí còn mạnh hơn một chút, trong cơ thể có luồng kiếm ý nuôi từ trong thai dưỡng, mặc dù là Kết Đan kỳ cũng không dám khinh thường. Lữ Thiếu Khanh không dám cam đoan cái khác, nhưng hắn có thể khẳng định con chim ngốc này chắc chắn có tiềm lực rất lớn. Hắn đang lặng lẽ bồi dưỡng Tiểu Hồng, hắn rất muốn biết, sau này Tiểu Hồng có thể trưởng thành đến mức nào. Hừ hừ, một con chim lĩnh ngộ kiếm ý, quơ một thanh tiểu kiếm, chém đối thủ thành mười khúc chắc chắn có thể làm người ta kinh ngạc đến tròn mắt. Đến lúc đó, dắt nó đi ra ngoài sẽ oai biết chừng nào. Lão giả thấy Tiểu Hồng bay đến bả vai Lữ Thiếu Khanh, thân mật cọ vào Lữ Thiếu Khanh, sắc mặt khó coi hơn nữa. Mẹ kiếp, người dù gì cũng coi như là yêu tộc, hăm hờ tiến lên một chút, không cần cảm thấy mình là một con sủng vật thật. “Hừ!” Lão giả trầm giọng quát: “Người dám?” “Nói đùa cái gì vậy, khó khăn lắm mới đụng phải một tiểu gia hỏa hợp ý, ai dám cướp người từ trong tay ông ta, Thiên Vương lão tử đến đây, cũng phải giết chết. Lão giả tản ra sát khí kinh người, khí tức bạo ngược làm cho mọi người cảm thấy như có một ngọn núi vừa đè xuống người mình. Mọi người cảm thấy như có một lớp băng vừa đọng lại xung quanh, rét lạnh thấu xương. Quản Đại Ngưu từ từ tỉnh lại, cảm nhận được sát ý của lão giả, suýt nữa thì lại chết ngất. Hắn ta nhìn lão giả đứng trên cây ngô đồng, cơ thể run rẩy, đây lại là vị đại thần nào? Tất cả mọi người tại nơm nớp lo sợ trước sát ý của lão giả, trong lòng khủng hoảng không thôi.

Chương 638 - Đòi nhiều chuyện lạ

Chương 638: Đòi nhiều chuyện lạ Hình như luồng kiếm ý sắc bén này có năng lực xuyên thủng không gian, cắn nát trời đất. Trong cảm giác của quái điều, nó đang đối mặt với một vị kiếm thần vô hình, kiếm thần bỏ ra một kiếm kinh thiên với nó. Cổ kiếm ý này còn sắc bén hơn, lợi hại hơn kiếm ý của Lữ Thiểu Khanh vừa rồi. Sức mạnh vô địch, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. Dưới kiếm này, tất cả mọi thứ trong trời đất đều mai một. Hình như không có gì trong vạn vật thể gian có thể ngăn cản nguồn kiếm ý sắc bén khôn cùng này. Quái điều lại một lần nữa cảm nhận được khí tức của đạo trên luồng kiếm ý này. Thật là quái dị, rốt cục chuyện gì đã xảy ra với thế giới này vậy? Có phải Thiên Đạo xảy ra vấn đề gì rồi hay không? Hai con yêu nghiệt tức thì xuất hiện? Có còn chừa đường sống cho người khác hay không? Mà điều chết người là, quái điều cảm thấy luồng kiếm ý này có uy lực làm nó bị thương. Chuyện này thật khác thường. Nó có cảnh giới gì? Chủ nhân của kiếm ý này có cảnh giới gì? Quái điều lại sụp đổ, nó hét lên một tiếng: “Thật là thái quá!” “Nó cấp tốc lui về phía sau, hai cánh vũ động, thân hình xuất hiện trên bầu trời như một tia chớp. Tiếp theo, nó bị kiếm ý bao phủ, thôn tính. Ánh sáng trắng chói mắt làm mọi người không thể không nhắm mắt lại, thật lâu sau mới bình tĩnh lại. Mọi người ngẩng đầu, quái điều đã biến mất không thấy đâu nữa. Xử lý quái điều rồi sao? Trong lòng mọi người chần chờ, quái điều quá mạnh, họ không thể tin được. Ung Y tỉnh hồn lại, ông ta nuốt mấy ngụm nước bọt một cách khó khăn, mới hỏi Thiều Thừa: “Thiều huynh, bọn họ là đồ đệ của ngươi thật sao?” “Đùa cái gì vậy? Ngươi làm sư phụ, đâu có lợi hại như vậy. Tuy thế cục bây giờ không có lợi cho mọi người lắm, nhưng cũng không thể ngăn cản Thiều Thừa thể hiện vẻ tự hào ra mặt. Ông thích sự bất ngờ, chưa trải việc đòi mà Ung Y thể hiện ra ngoài.” “Thứ ẩn chứa trong mộc kiếm là một luồng kiếm ý của Đại đồ đệ của ta.” Ung Y không thể không tin, ông ta cảm thán: “Ta nghe nói Tề Châu xuất hiện một thiên tài kiếm đạo tuyệt thế, vốn tưởng rằng chỉ là người Tề Châu các ngươi tự biên tự diễn.” “Hôm

nay nhìn thấy cảnh này, ta mới biết được lời đồn là thật. ““Lúc này, ta xem biểu hiện của tiểu tử kia, vốn tưởng rằng đã là mạnh nhất, không nghĩ tới còn một vị sư huynh mạnh hơn nữa.” Thiều Thừa lập tức nói: “So với Đại đồ đệ thì kiếm đạo của Nhị đồ đệ thua kém một chút, ừm, nhiều chút, nhưng mà cũng những mặt khác, hẳn mạnh hơn Đại sư huynh một tí, có điều hẳn lười biếng quá.” ““Có đôi khi chỉ ước gì được đánh hẳn một trận cho hả giận.” Ung Y rất là tán thành câu nói cuối cùng của Thiều Thừa, tiểu tử khốn nạn này đúng là rất đáng đánh đòn. Quản Đại Ngưu nâng đầu, nhìn đông, nhìn tây, không thấy quái điều đâu cả, hẳn ta đặt mộng ngồi dưới đất, vô cùng vui mừng khi mình sống sót khỏi tai nạn. Hẳn ta cười ha ha. “Thật tốt quá, vị công tử kia ra tay, con chim lớn kia đã chết, chúng ta an toàn rồi.” Hẳn ta vừa dứt lời, quái điều xuất hiện trên cây ngô đồng một lần nữa, lạnh lùng nhìn hẳn ta. Nỗi sợ hãi lan tràn toàn thân, Quản Đại Ngưu run rẩy, sau cùng không chịu nổi áp lực, hai con mắt hí trợn ngược, hôn mê bất tỉnh. Ung Y nhìn quái điều xuất hiện, hẳn ta bỗng nhiên hiểu ra vì sao Lữ Thiều Khanh lại muốn đánh Quản Đại Ngưu. Quái điều xuất hiện một lần nữa, nó lạnh lùng nhìn mọi người. Trên người quái điều không có một vết thương nào, kiếm ý của Kế Ngôn vừa rồi không thể tổn thương nó. Nhưng nếu có người quan sát cẩn thận, sẽ phát hiện màu lông chim phía chóp cuối của nó đã tối đi một chút. Quái điều đang nhìn chằm chằm vào mọi người nhanh chóng bị người ta cắt ngang. Nói đúng ra là bị chim cắt ngang. Tiểu Hồng bay qua, nhìn thấy dáng vẻ của Lữ Thiều Khanh, bay vòng trở về, chỉ vào quái điều kêu to. Người biết rõ quan hệ giữa ta với hẳn, người lại còn ra tay với hẳn, thật là quá đáng. Tiếng hót rú rú rừ rừ vang vọng khắp nơi, phần nộ chỉ trích quái điều. Một tia bất đắc dĩ hiện lên trong mắt quái điều, nó chỉ có thể nói với Tiểu Hồng: “Ta chỉ muốn dò xét hẳn thôi, xem thử người có thể trở thành chủ nhân của ngươi là người như thế nào.” ““Ai ngờ phản ứng của hẳn lại lớn như vậy.” Tuy quái điều nói như vậy, nhưng ánh mắt nhìn Lữ Thiều Khanh lại xuất hiện vẻ kiêng kỵ. Hiện tại dù cho mười Lữ Thiều Khanh cũng không phải là đối thủ của nó. Nhưng mà tiềm lực Lữ Thiều Khanh biểu hiện ra ngoài làm cho nó kiêng kỵ. Yêu nghiệt như vậy, nó sống lâu như vậy, chưa gặp bao giờ. Trong số những người trẻ tuổi của yêu giới, không ai có thể so với hẳn. Càng đáng sợ là, có tới hai yêu nghiệt như vậy. Mà khủng

khiếp hơn nữa là, một thanh mộc kiếm, một luồng kiếm ý làm cho nó thiếu chút nữa ngựa mất móng trước. “Đúng là quái lạ!” Quái điều thì thầm một tiếng: “Quả nhiên Thiên Đạo thiên vị cho nhân loại. “Có điều! Ánh mắt quái điều rơi vào trên người Tiểu Hồng, Tiểu Hồng vẫn chỉ vào nó rử rử rừ rừ, không ngừng dùng điều ngữ mắng nó. Trong mắt nó mang theo vẻ hài lòng. Có thể gặp gỡ một hậu bối xuất sắc như vậy ở đây, chỉ cần bồi dưỡng tỉ mỉ, nhất định có thể trọng chấn vinh quang của phi cầm nhất tộc. Quái điều nghĩ đến đây, nói với Tiểu Hồng: “Được, được, ta không gây sự với bọn họ nữa là được. “Chữa khỏi cho lão đại của ta. Tiểu Hồng vỗ cánh, thở phì phì kêu. Quái điều vung cánh lên, một viên đan dược rơi vào trong tay Tiêu Y, quái điều nói với Tiêu Y: “Cho hắn dùng viên đan dược này. “Tiêu Y cảnh giác nhìn quái điều, muốn ném viên đan dược trong tay. Người đa thương Nhị sư huynh ta, làm Nhị sư huynh ta bị thương nghiêm trọng như vậy, còn muốn độc chết hắn sao?

Chương 639 - Thích Tiểu Hồng nhà ta mà dám lên mặt với ta à?

Chương 639: Thích Tiểu Hồng nhà ta mà dám lên mặt với ta à? Tiểu Hồng bay tới, kêu mấy tiếng với Tiêu Y. Tiêu Y nghi ngờ: “Tiểu Hồng, ngươi đang nói gì? Nó là người tốt, chim tốt?” “Nó suýt nữa thì giết Nhị sư huynh của ta, chủ nhân của ngươi, ngươi còn nói nó là người tốt? Tiểu Hồng lại kêu vài tiếng, tỏ vẻ mình không có nói bậy. Quái điều cũng mở miệng, nó đứng trên cây ngô đồng, lạnh nhạt nói với mọi người: “Ta không có ác ý với các ngươi.” Mọi người chỉ cảm thấy cạn lời, nếu không phải kiêng kỵ thực lực của ngươi, thế nào ta cũng phải mắng cho ngươi mấy câu. Tiêu Y tức giận nói: “Kẻ lừa đảo.” “Quái điều chú ý tới biểu cảm của mọi người, biết trong lòng mọi người nghĩ gì. Nó hừ một tiếng, chỉ vào Tiểu Hồng nói xong: “Đương nhiên, ta cũng không có thiện cảm gì với các ngươi, nếu không vì tên tiểu tử kia, ta chẳng thèm quan tâm sự sống chết của các ngươi đâu.” “Nếu không có ta, các ngươi cho rằng hai tên to tướng các ngươi gặp trên đường chịu rút lui, không làm khó các ngươi?” “Lúc này mọi người mới giật mình, hóa ra hai con yêu thú kia rút lui, là vì nó? Nó còn cao cấp hơn cả hai con yêu thú kia nữa sao? Dưới sự cổ chấp của Tiểu Hồng, Tiêu Y vẫn nhét đan dược vào trong miệng Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh nhanh chóng tỉnh táo lại. Lữ Thiếu Khanh đã tỉnh, hất đứng lên, nhìn thoáng qua xung quanh, khó hiểu hỏi Tiêu Y: “Các ngươi đều đã chết rồi sao?” “Mọi người cùng nhau xuống Địa ngục, chuẩn bị chơi hai tụ mặt chược sao? Tiêu Y vừa mừng vừa sợ, vừa rồi Nhị sư huynh vẫn còn hôn mê bất tỉnh, giờ đã khí tức vững vàng, thương thế khỏi hơn phân nửa, còn có thể đứng lên. Con xú điều kia quả nhiên không có lừa đảo. Tiểu Hồng nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh tỉnh lại, vui mừng kêu rủ rừ rừ rừ. Quái điều thả lỏng giam cầm những người khác, Thiệu Thừa bước qua, kiểm tra rồi một phen, yên lòng. “Không có việc gì, không có việc gì là được.” Lữ Thiếu Khanh nhận thấy thương thế bên trong cơ thể mình đã khỏi bảy tám phần, còn lại không đáng để lo, không cần cố ý tĩnh dưỡng, qua mấy ngày nữa sẽ tự khỏi

hắn Lữ Thiếu Khanh hỏi Tiêu Y: “Muội cho ta dùng thuốc gì?” “Hừ!” Quái điều hừ lạnh một tiếng: “Là ta, một viên lục phẩm đan Thủ Thần Đan, chỉ cần ngươi còn một hơi, là có thể cướp Diêm Vương trong tay cướp về.” Lữ Thiếu Khanh nghe vậy, dưới chân mềm nhũn, lại ngã xuống. Mọi người kinh hãi, hắn lại làm sao vậy? “Tiền bối, ta cảm thấy vết thương của ta rất nặng, sắp chết rồi, cho ta thêm một viên nữa đi!” “Những người khác thì không rõ, nhưng Thiệu Thừa và Tiêu Y biết rõ tính cách Lữ Thiếu Khanh đã đầu đầy hắc tuyến. Quái điều cũng cạn lời. Tiểu tử ngươi nghĩ mắt của ta mù rồi à? Nó hừ lạnh một tiếng, sau đó ánh sáng trắng chớp lóe, tiếp theo, nó biến thành một lão nhân mặc y phục màu đỏ sậm đứng trên cây ngô đồng. Nó hóa từ chim thành người. Ánh mắt của lão nhân không khác gì đôi mắt chim lúc, ánh mắt u ám, sắc mặt bất thiện, nói với Lữ Thiếu Khanh: “Tiểu tử nhân loại, đừng tưởng rằng ngươi có quan hệ với tiểu gia hỏa này thì ta không dám giết ngươi.” Lữ Thiếu Khanh không nói hai lời, mau mắn đứng lên, mặt không đổi sắc, cười ha hả: “Ta nói đùa, ta nói đùa mà thôi.” Sau đó hắn lên giọng với Tiêu Y: “Sau này gặp mấy thứ thế này đừng có cho ta dùng, giữ lại.” “Thần đan lục phẩm đó, không biết có thể bán bao nhiêu linh thạch nữa? Tiêu Y ôm đầu không muốn nói chuyện, huynh sắp chết rồi, không cho huynh dùng thuốc, chẳng lẽ chờ huynh chết rồi mới để huynh sử dụng sao? Lữ Thiếu Khanh giáo huấn Tiêu Y xong, chuyển đề tài khác, hỏi lão giả: “Tiền bối, không biết xưng hô thế nào?” “Thái độ của lão giả không tốt, thần sắc ngạo nghễ: “Ngươi không có tư cách biết tên của ta.” Lúc này Lữ Thiếu Khanh nói với Tiểu Hồng: “Ngốc chim, qua đây, chúng ta đi về.” “Nói đùa, trùng ý con chim ngốc nhà ta, còn dám thái độ như vậy? Đánh ta bị thương không nói, còn dám mặt nặng mày nhẹ với ta? Không cho ngươi một bài học, ngươi còn tưởng là ta dễ khi dễ. Lữ Thiếu Khanh vô cùng gian trá, hắn chỉ xoay tròn mắt một vòng thì lập tức nghĩ ra một cách hay. Đừng nhìn bình thường Tiểu Hồng chỉ biết ăn thôi, Tiểu Hồng mạnh như thế nào, trong lòng chủ nhân như hắn biết rõ. Hắn nuôi nó mười năm nay là nuôi không à? Sức chiến đấu của Tiểu Hồng hiện tại bằng với sư muội ngu xuẩn, thậm chí còn mạnh hơn một chút, trong cơ thể có luồng kiếm ý nuôi từ trong thai dưỡng, mặc dù là Kết Đan kỳ cũng không dám khinh thường. Lữ Thiếu Khanh không dám cam đoan cái khác, nhưng

hắn có thể khẳng định con chim ngốc này chắc chắn có tiềm lực rất lớn. Hắn đang lặng lẽ bồi dưỡng Tiểu Hồng, hắn rất muốn biết, sau này Tiểu Hồng có thể trưởng thành đến mức nào. Hừ hừ, một con chim lĩnh ngộ kiếm ý, quơ một thanh tiêu kiếm, chém đôi thủ thành mười khúc chắc chắn có thể làm người ta kinh ngạc đến tròn mắt. Đến lúc đó, dắt nó đi ra ngoài sẽ oai biết chừng nào. Lão giả thấy Tiểu Hồng bay đến bả vai Lữ Thiếu Khanh, thân mật cọ vào Lữ Thiếu Khanh, sắc mặt khó coi hơn nữa. Mẹ kiếp, người dù gì cũng coi như là yêu tộc, hăm hờ tiến lên một chút, không cần cảm thấy mình là một con sủng vật thật. “Hừ!” Lão giả trầm giọng quát: “Người dám?” “Nói đùa cái gì vậy, khó khăn lắm mới đụng phải một tiểu gia hỏa hợp ý, ai dám cướp người từ trong tay ông ta, Thiên Vương lão tử đến đây, cũng phải giết chết. Lão giả tản ra sát khí kinh người, khí tức bạo ngược làm cho mọi người cảm thấy như có một ngọn núi vừa đè xuống người mình. Mọi người cảm thấy như có một lớp băng vừa đọng lại xung quanh, rét lạnh thấu xương. Quản Đại Ngưu từ từ tỉnh lại, cảm nhận được sát ý của lão giả, suýt nữa thì lại chết ngất. Hắn ta nhìn lão giả đứng trên cây ngô đồng, cơ thể run rẩy, đây lại là vị đại thần nào? Tất cả mọi người tại nơm nớp lo sợ trước sát ý của lão giả, trong lòng khủng hoảng không thôi.

Chương 640 - Thích Tiểu Hồng nhà ta mà dám lên mặt với ta à?

Chương 640: Thích Tiểu Hồng nhà ta mà dám lên mặt với ta à? (tt) Lúc này Lữ Thiếu Khanh lại tâm thần đại định, vô cùng bình tĩnh. Nếu muốn giết người thật thì sẽ không đe dọa. Mà ông ta sẽ không nói lời nào tức thì ra tay như lúc nãy, đánh cho hắn gần chết mới thôi. Lữ Thiếu Khanh quay đầu lại nhìn thoáng qua Tiểu Hồng, cười ha ha không ngừng, nói với Tiểu Hồng: “Con chim ngọc, ngươi có muốn đi theo ông ta không?” Lữ Thiếu Khanh nhạy cảm nhận thấy lão giả bắt đầu căng thẳng, trong lòng càng ngày càng bình tĩnh. Tiểu Hồng liếc nhìn lão giả, rử rử rừ rừ kêu với Lữ Thiếu Khanh. “Cái gì?” Sau khi Lữ Thiếu Khanh nghe xong, nghiêm khắc nói với nó: “Ngươi nói có đồ ăn ngon là có à?” “Cái thứ chim không lẽ phép như vậy, ngươi đi theo ông ta, coi chừng bị ngược đãi.” “Đi đi, đến lúc đó đừng nói ăn, nói không chừng ngay cả ngươi cũng bị người ta ăn, rút mao, bị người ta nướng ăn.” Sau khi Tiểu Hồng nghe vậy, co đầu chim của mình lại, hai móng bấu chặt lấy vai của hắn. Lão giả nóng nảy, mắng Lữ Thiếu Khanh: “Tiểu tử nhân loại, ngươi đang nói cái gì? Muốn chết sao?” Lữ Thiếu Khanh chỉ vào ông ta, nói với Tiểu Hồng: “Ngươi nhìn đi, thái độ này, có giống hạng chim tốt?” “Tánh khí táo bạo, không biết lễ phép, lòng dạ hẹp hòi, keo kiệt, đâu có giống chim tốt đâu.” Mọi người không nói gì, người biết tính cách của nó từ đâu vậy? Thiệu Thừa tức giận đến dậm chân, thẳng khốn này, không biết thực lực của người trước mắt mạnh đến mức nào sao? Ngươi cho rằng ông ta không dám giết ngươi à? Lão giả cũng tức giận đến mức mặt già đỏ bừng, trong lòng bỗng nhiên hối hận, vừa rồi nên ra tay nặng hơn, cho tên khốn đáng ghét này một bài học nhớ đời. Ông ta cố gắng ép lửa giận xuống, cắn răng, gần từng chữ hỏi: “Nói hươu nói vượn, ngươi thấy ta tính tình không tốt, không có lễ phép, lòng dạ hẹp hòi, keo kiệt hòi nào?” “Tiểu tử nhân loại, ngươi không nói rõ ràng cho ta, đừng trách ta không khách sáo.” Đến những chữ cuối cùng, ông ta đã không kiềm được bắt đầu gầm thét, nhân loại ngươi dám phá hoại thanh danh của ta? Lữ

Thiếu Khanh chỉ vào ông ta: “Nhìn đi, không phải hiện tại ngươi đang tức giận sao? Thế này không phải tánh khí nóng nảy thì là gì?” “Còn không lễ phép, ta hỏi tên của ngươi, tốt bụng gọi ngươi một tiếng tiên bối, ngươi không nói tên thì thôi, còn nói chúng ta không xứng biết tên của ngươi, làm vậy thì có lễ phép không?” “Còn có, không phải ta muốn bẻ một nhánh cây ngô đồng thôi sao? Ngươi ra tay đánh người, vậy không phải lòng dạ hẹp hòi thì là gì?” “Đã thương ta, chỉ cho ta một viên đan dược, còn nói mình không bủn xỉn?” “Sau khi lão giả nghe xong, tức giận đến mức cơ thể không ngừng run rẩy. Lão giả cảm thấy cái miệng của Lữ Thiếu Khanh lợi hại hơn thiên phú thực lực của hắn rất nhiều. Những người khác nghe xong cũng không biết phải nói gì. Người ta có thực lực, cao cao tại thượng, không thèm nói tên, đây là chuyện rất bình thường. Ngươi nói tên mình với một con kiến làm gì? Lòng dạ hẹp hòi? Ngươi đã định cướp nhà người ta đi luôn rồi, người ta chỉ là cho ngươi một trận, không giết ngươi là đã tốt lắm rồi. Người ta cho ngươi một viên đan dược lục phẩm, ngươi còn nói người ta keo kiệt? Thiều Thừa đã bịt mắt, không còn mặt mũi nhìn người rồi. Bên này, Lữ Thiếu Khanh chỉ vào lão giả, nói với Tiểu Hồng: “Ngươi nhìn đi, ông ta tức giận rồi kìa, nói không chừng còn tính đánh người nữa đó.” Mạnh Tiêu nhin không được thì thầm châm chọc: “Tên gia hỏa này, thật là không biết xấu hổ.” Ung Y nghe vậy, trong lòng mừng rỡ, vội vàng đồng ý, đồng thời nhân cơ hội dạy bảo đồ đệ: “Đúng đó? Người này vô sỉ không biết xấu hổ như thế, đồ nhi ngoan, cách hắn xa một chút, đừng có học theo hắn.” Trong lòng Ung Y sợ muốn chết. Tiểu tử khôn nặn, những câu thế này mà cũng nói ra khỏi miệng được, da mặt còn dày hơn độ cao của ngọn núi trước mắt nữa. Nếu gia hỏa này trở thành con rết của Ngọc Đỉnh Phái, chắc thể diện tiên bối tích góp mấy ngàn năm nay sẽ mất hết quá? Đến lúc đó, Ngọc Đỉnh Phái hội trở thành môn phái vô sỉ, người người đòi đánh? Thật là đáng sợ. Nhất định phải nghĩ cách làm đồ nhi ngoan rồi xa hắn. Nhưng mà Mạnh Tiêu thấy tuy lão giả phần nộ, nhưng không thể không chịu đựng, cảm thấy rất là thú vị, cười hi hi không ngừng: “Nhưng ta cảm thấy cũng rất lợi hại.” “Cái gì, đồ nhi ngoan không sao chứ? Lợi hại cái quỷ gì. Ung Y gấp đến độ cắn răng nanh. Ông ta nói với Mạnh Tiêu: “Hắn làm vậy là ngu lắm, tiên bối người ta thực lực mạnh mẽ, hắn còn dám dùng thái độ như vậy nói

chuyện với tiền bối, tiền bối sẽ không tha cho hắn một cách dễ dàng. “““Lần này hắn chết chắc rồi. “Mạnh Tiêu lại thì thầm: “Sư phụ, người xem, tiền bối đâu có ý định ra tay. “Ung Y nhìn lại, lão giả đứng trên cây ngô đồng mặt mày đỏ gay, hai mắt phun lửa, giống như một ngọn núi lửa, cơn giận ngập trời có thể bùng nổ bất cứ lúc nào. Nhưng mà, đúng như lời Mạnh Tiêu, ông ta không có dấu hiệu gì như sắp ra tay. Ung Y thấy lạ, không thể nào. Dầu gì người cũng là một yêu thú thực lực cường hãn mà, vì sao người lại cố nén cơn giận của mình? Tên khốn nạn đó quá đáng ghét. Nếu không bởi vì đồ nhi ngoan của ta, ta đã đánh chết hắn từ lâu rồi. Tiền bối người không nên như vậy, người đâu có đồ đệ, người đang do dự cái gì? Ra tay đi, đánh đi, đánh chết hắn đi. Hắn đang khiêu khích người, khiêu chiến với quyền uy của người. Người không ra tay đánh chết hắn, biết giấu mặt đi đâu? Ung Y chỉ mong sao lão giả ra tay nhanh nhanh. Thế mà đồ nhi ngoan của ta còn cảm thấy tên khốn nạn này lợi hại? Chuyện gì thế này? Có điều, lão giả cũng không định ra tay, tuy ông ta rất muốn đánh người. Mình phải nhịn, mình phải nhịn. Lão giả đè cơn giận của mình xuống, tự nói với mình, không thể để cho tiểu gia hỏa kia có ý kiến với ta, đây chính là hi vọng tương lai của phi cầm nhất tộc. Lão giả nghĩ như vậy, thế mà nở một nụ cười, mặc dù nụ cười này rất là khó coi. Hắn cắn răng, cười đối Lữ Thiếu Khanh: “Thôi, nói tên cho người biết cũng không có gì. ““Ta tên là Liễu Xích, như các người thấy, ta đến từ yêu tộc.”

Chương 641 - Cho ta một trăm triệu linh thạch

Chương 641: Cho ta một trăm triệu linh thạch

Tất cả mọi người có thể nghe thấy giọng nói nghiêng rằng nghiêng lợi của lão giả, có thể thấy được ông ta đang phấn nộ đến mức nào. Trong lòng Lữ Thiếu Khanh rất là đặc ý, tươi cười trên mặt rạng rỡ hơn, hừ, còn dám mặt nặng mày nhẹ với ta à? “Tiền bối, người là Phượng Hoàng sao?” Câu hỏi của Lữ Thiếu Khanh làm cho tất cả mọi người vênh tai lên, tuy Phượng Hoàng là yêu tộc, nhưng đại biểu cho cát tường, ở đâu cũng được hoan nghênh. Trong lòng Liễu Xích rất khó chịu với Lữ Thiếu Khanh, nhưng không thể không trả lời câu hỏi của Lữ Thiếu Khanh: “Nếu ta là Phượng Hoàng, ta sẽ dùng lửa thiêu sống người.” “Nói như vậy, có thể cho ta xin một nhánh cây ngô đồng không?” Lữ Thiếu Khanh vẫn nhớ mãi không quên cây ngô đồng, điên cuồng thử giới hạn của Liễu Xích. Liễu Xích giận dữ, lạnh lùng quát: “Tiểu tử, người đừng có mà quá đáng, kiên nhẫn của ta là có hạn, ta giết người, cũng có thể mang tiểu gia hỏa kia đi.” Lữ Thiếu Khanh vỗ vỗ Tiểu Hồng: “Nhìn đi, chưa nói được mấy câu, đã bày ra thái độ như vậy, người có muốn đi theo ông ta không?” Sắc mặt Liễu Xích cứng đờ, vội vàng nhìn Tiểu Hồng. Tiểu Hồng nhìn cũng không nhìn Liễu Xích, mà là đứng trên vai Lữ Thiếu Khanh, không ngừng kêu bên tai Lữ Thiếu Khanh. Người cũng vậy. Lữ Thiếu Khanh nổi giận, phá đúng không? “Có tin ta nhờ lông của người không? Ta còn chưa tính sổ với người chuyện vừa rồi đâu.” Tiểu Hồng không nói hai lời vỗ cánh bay đến trên đầu Tiêu Y, nằm sấp trên đầu Tiêu Y. Lữ Thiếu Khanh thấy thế, trong lòng thở dài, hần hỏi Liễu Xích: “Tiền bối, người muốn mang Tiểu Hồng đi thật à?” Liễu Xích hừ một tiếng: “Không sai, tiềm lực của nó rất lớn, đi theo ta, ta tin rằng thành tựu của nó ngày sau sẽ cao hơn ta.” “Tiểu tử, nếu người muốn tốt cho nó, đừng có ngăn cản nó, phải biết buông tay.” Trên mặt Lữ Thiếu Khanh lộ vẻ u sầu, có vẻ rất là buồn bã, hần nói với Liễu Xích: “Năm đó, ta phát hiện nó trong một chim tổ, mẫu thân của nó, huynh đệ tỷ muội của nó bị dã thú ăn thịt hết cả, chỉ còn lại mình nó còn

chưa mở mắt. “Sau khi ta cứu nó về, dốc lòng chăm sóc ba ngày ba đêm mới làm cho nó sống lại, mấy năm nay, ta chăm sóc cho nó chẳng khác gì con ruột của mình.” “Tiền bối, ngươi có từng thấy cha mẹ chịu để cho con cái rời khỏi mình không?” Mọi người nghe những câu nói thương cảm như thế, không khỏi xúc động. Không ngờ tên gia hỏa này cũng có một mặt như vậy. Chỉ riêng có Thiệu Thừa, là bày ra biểu cảm quái lạ. Liễu Xích không nghi ngờ gì mấy câu này của Lữ Thiệu Khanh, trong mắt ông ta, Tiểu Hồng có tiềm rất lớn, nếu không được chăm sóc tỉ mỉ thì không thể có loại tiềm lực này. Tuy tiểu tử nhân loại này đáng ghét, nhưng đối xử với tiểu gia hỏa rất tốt. Ông ta thở dài: “Ngươi nói không sai, nhưng ngươi thân là người tu hành, không nên bị tình cảm của người bình thường trói buộc.” “Tuy tiểu gia hỏa đi theo ngươi cũng không tệ lắm, nhưng cứ như vậy mãi, ngươi sẽ làm nó lỡ dở.” “Để cho nó đi theo ta, ta sẽ dạy bảo nó, để cho nó trở thành Chí Tôn của yêu tộc.” Lữ Thiệu Khanh bĩu môi, không tin: “Ngươi đừng có khoa trương, Chí Tôn yêu tộc?” “Sao không nói giúp nó phi thăng lên Tiên giới?” Liễu Xích không giận, chuyện nhân tộc không hiểu hai chữ Liễu Xích đại diện cho cái gì là rất bình thường. “Nói đi, ngươi có điều kiện gì.” “Được rồi, con chim già này mắc mưu rồi. Lữ Thiệu Khanh cười rộ lên, vui vẻ vô cùng. Tiêu Y nhìn thấy nụ cười của Lữ Thiệu Khanh, tức khắc biết Nhị sư huynh sắp làm tiền người ta. Lữ Thiệu Khanh hỏi Liễu Xích: “Tiền bối, ngươi có linh thạch không?” Liễu Xích khó hiểu: “Linh thạch? Ngươi muốn linh thạch làm gì?” Đến cảnh giới của ông ta, linh thạch đã không có quá nhiều ý nghĩa. Linh thạch còn không hữu dụng bằng pháp khí bảo vật công pháp. “Cho ta mười triệu linh thạch.” Lữ Thiệu Khanh dựng thẳng một ngón tay lên, vốn định đòi mười triệu linh thạch, trên người loại chim già có thân phận có địa vị như này chắc chắn có hàng tỉ linh thạch, vì thế bèn sửa miệng: “Không đúng, một trăm triệu linh thạch, ngươi có thể mang Tiểu Hồng đi.” Mọi người không nói gì. Hai mắt Quán Đại Ngưu đầm lệ, hần bình thường rồi. Tên khốn nạn này, ngay cả với người có tu vi như vậy mà cũng dám làm tiền, so với ông ta, loại người như Quán Đại Ngưu có bị làm tiền cũng không phải chuyện lạ. Cơ bắp trên mặt Liễu Xích co giật, ông ta sống lâu như vậy, lần đầu tiên có người đòi một trăm triệu linh thạch với ông ta, thật là to gan. Cho dù là tồn tại như

ông ta, cũng không thể nào có nhiều linh thạch như vậy. Giữ nhiều linh thạch như vậy làm gì? Cho chúng nó sinh con đẻ cái à? Liễu Xích lập tức từ chối: “Không có, hơn nữa, đừng có mơ.” Lữ Thiếu Khanh nghe vậy, gương mặt lập tức lộ vẻ thất vọng. “Không phải chứ, loại như ngươi mà chẳng có nổi một trăm triệu linh thạch, ngươi sống kiểu gì vậy?” “Sống gì kham khổ quá vậy?” Giọng điệu tràn đầy sự chê bai và khinh bỉ, khiến Liễu Xích một lần nữa nảy sinh xúc động muốn đánh người. Ông ta đè nén lửa giận, nói với Lữ Thiếu Khanh: “Nhóc con loài người, đừng có quá đáng.” “Thôi được rồi.” Lữ Thiếu Khanh nhún vai: “Chẳng còn gì để nói nữa, mọi người cứ coi như chưa có chuyện gì xảy ra đi.” “Bây giờ ta đưa Tiểu Hồng trở về, ngươi thì ở đây tiếp tục tu luyện, chúng ta chưa từng gặp nhau, thấy sao?” Liễu Xích không đáp lời, ánh mắt lạnh lùng nhìn Lữ Thiếu Khanh. Ông ta đứng trên cây ngô đồng, nhìn xuống từ trên cao, dáng vẻ như có thể nhào xuống đánh chết Lữ Thiếu Khanh bất cứ lúc nào. Lữ Thiếu Khanh chẳng buồn để ý tới Liễu Xích, hần quát Tiểu Hồng: “Chim ngốc qua đây.” Tiểu Hồng nghe vậy, phành phạch bay từ trên đầu Tiêu Y tới bả vai của Lữ Thiếu Khanh.

Chương 642 - Làm như ta bán con trai không bằng

Chương 642: Làm như ta bán con trai không bằng
Lữ Thiếu Khanh nói với Tiểu Hồng: “Lấy một trăm triệu linh thạch đi mua linh đậu, người có thích không?” Tiểu Hồng nghe thế, hai mắt sáng lên, nó gật đầu liên tục, sau đó chiêm chiếp kêu. Được chứ, về sau nằm ngủ giữa đồng linh đậu, ngủ dậy thì ăn, ăn no lại ngủ. Liễu Xích nghe vậy thì cõi lòng tan nát. Một đứa nhóc đang yên đang lành bị tên Nhân tộc khốn kiếp này nuôi thành cái dạng gì không biết? Tham ăn hay là tham ngủ? Hoặc là cả hai đều có? Ăn no rồi ngủ, ngủ chán lại ăn. Người không biết người đang lãng phí tài năng của mình hả? Không được, nhất định phải đưa nhóc này đi, nhất định phải nghiêm túc rèn giữa một phen, nếu không thì phế mất. Hi vọng của cả tộc chim muông nằm trên người nó. Liễu Xích hít sâu mấy hơi để bản thân bình tĩnh lại, ông ta dựa vào thực lực mạnh mẽ áp chế lửa giận trong lòng, rồi Liễu Xích mỉm cười, nói với Lữ Thiếu Khanh: “Tên nhóc Nhân tộc, tuy ta là tiền bối, nhưng ta cũng không có nhiều linh thạch đến vậy, đổi qua thứ khác đi.” Lữ Thiếu Khanh lắc đầu, thái độ kiên quyết: “Không được, ta muốn linh thạch.” Ung Y không nhịn được, nói với Thiệu Thừa: “Thiệu huynh, người không đi lên đánh chết hắn hả?” Đồ đệ này của người đang dọa dẫm một vị có khả năng đã ở cảnh giới Luyện Hư đấy. Đây chẳng khác nào chơi đùa với lửa, không cẩn thận nhóm lửa tự thiêu đã đành, biết đâu còn liên lụy tới những người khác. Thiệu Thừa cũng chỉ cười khổ, ông không biết phải làm sao với hành vi này của đồ đệ, nhưng không có ý định ngăn cản. Ông ra hiệu bằng ánh mắt với Ung Y để ông ta yên lòng. Ung Y đành chịu, ông ta cảm nhận được sự cưng chiều quá mức của Thiệu Thừa dành cho Lữ Thiếu Khanh. Cái kiểu đồ đệ đáng ghét như này đáng ra phải đập chết từ lâu rồi, để bản thân sống thọ vài năm, bớt rước phiền phức cho mình. Mạnh Tiêu đứng cạnh Ung Y, hai mắt nàng ta sáng bừng, phải gọi là cực kỳ sùng bái với hành động này của Lữ Thiếu Khanh: “Lợi hại quá đi mất.” Không lợi hại sao được? Dám dọa nạt một vị như vậy, người ta nghĩ cũng không dám

nghĩ. Ung Y nhúc đầu, không thể nào, đừng nói là đồ đệ ngoan lại cảm thấy đây là chuyện hay chứ? Ông ta vội vàng nói với Mạnh Tiêu: “Nhóc con, không được làm loạn, đừng có học như hăn, về sau chết cũng không biết sao mình chết.” Buồn cười, cảnh giới Luyện Hư mà có thể tùy tiện dọa nạt vợ vết tài sản sao? Thực lực của người ta sâu không lường được, hỉ nô thất thường, ở trong mắt người ta thì chúng ta chỉ như con sâu cái kiến, không thích là đập chết. Thật sự đến mức đó, tiên đế đích thân tới cũng không cứu nổi. Thiều Thừa cũng vội vàng giúp giáo dục Mạnh Tiêu: “Đúng đó nhóc con, ngươi đừng học hăn, trên đời này chỉ mình hăn mới có thể làm như vậy, người khác không học được.” Mạnh Tiêu nghe thế, sự sùng bái trong ánh mắt càng tăng lên, giới quá đi mất. Bên phía Liễu Xích, lửa giận đề xuống lại có xu hướng bùng lên, ông ta cố nhịn: “Tên nhóc loài người, đừng có làm trò này với ta.” “Đổi sang thứ khác.” Lữ Thiều Khanh lầm bầm: “Nhưng mà, ta chỉ thích linh thạch thôi.” Hăn đưa tay vuốt ve lông của Tiểu Hồng, nhỏ giọng: “Bao nhiêu năm nay, là ta dùng linh thạch đi mua linh đậu nuôi nó chứ ai.” Thôi được rồi, chơi bài tình cảm cũng có chút tác dụng, lửa giận trọng lòng Liễu Xích nguôi bớt. Hóa ra là cân nhắc cho nhóc kia sao? Nhưng mà, ai lấy ra nổi một trăm triệu linh thạch? Suy nghĩ chốc lát, Liễu Xích cảm thấy mình nên chủ động ra tay, ông ta lấy một miếng ngọc giản ném cho Lữ Thiều Khanh: “Đây là một món Công pháp Thiên cấp do ta tự sáng tạo, có thể giúp ngươi độn thổ vạn dặm trong nháy mắt.” Lữ Thiều Khanh liếc nhìn, tên Công pháp là Đại Xích Độn Thuật, sau khi tu luyện có thể nâng cao tốc độ của hăn, so với Thuần Di thì càng bí mật hơn. Kết hợp với Liễm Tức Thuật, Lữ Thiều Khanh có thể ra vào một vài nơi không tiện bại lộ một cách nhanh chóng và dễ dàng hơn. Có điều. Lữ Thiều Khanh có hơi chê: “Chỉ là Công pháp Thiên cấp còn con thôi, chẳng hữu dụng bằng linh thạch.” Chỉ cần có đủ linh thạch, tiểu đệ tử quý vẫn có thể cung cấp các loại Công pháp, hơn nữa còn lợi hại hơn. Cái do lão chim này tự sáng tạo, trông thế nào cũng hơi thiếu tin cậy. Lữ Thiều Khanh chỉ nói thật, nhưng những người khác nghe vào lại chẳng khác nào chiếm được món hời còn khoe mẽ. Thiều Thừa không nhịn nổi, quát lên với Lữ Thiều Khanh: “Vô liêm sỉ, bớt bớt lại cho ta.” Công pháp Thiên cấp, cho dù là môn phái lớn cũng chẳng có bao nhiêu. Hơn nữa, người ta chịu cho ngươi, ngươi còn không

thoả mãn, muốn gì hả?Nhổ sạch lông người ta hay gì?Lữ Thiếu Khanh bắt đắc dĩ: “Thôi được rồi, nể mặt sư phụ, ta miễn cưỡng nhận vậy.”Gương mặt Liễu Xích lại cau có, tên nhóc loài người này đáng ghét thật.Ông ta quát lên: “Thế đã được chưa.”Tất nhiên là chưa được, Lữ Thiếu Khanh nói với Liễu Xích: “Tiền bối, ta đối xử với nó như con trai, thái độ này của ngươi, làm như ta đang bán con trai không bằng, trong lòng rất áy náy, không nỡ để nó đi.”Mẹ nó, loài người đều đáng ghét như vậy sao?Lời này, rõ ràng là cảm thấy giá cả còn chưa hợp lý.Nếu ta lấy ra một trăm triệu linh thạch, chắc chắn ngươi sẽ không ở đây nói nhảm.”Ngươi còn muốn gì nữa?” Liễu Xích sầm mặt, sự nhẫn nại của ông ta đã sắp đến giới hạn.Lữ Thiếu Khanh chỉ cây ngô đồng: “Cho ta một canh, không quá đáng chứ?”Cây thần cở này, bảo vật cở này, bỏ lỡ nó, ngủ thôi cũng gặp ác mộng.Liễu Xích chợt bật cười: “Nếu ngươi có thể khiến nó đi theo ngươi, ta sẽ không ngăn cản.”“Nó?”Lữ Thiếu Khanh nhay bén bắt được điểm này: “Chẳng lẽ nó cũng có ý thức?”“Cây thần có linh!”Hai mắt Lữ Thiếu Khanh phát sáng, quá tốt, cây thần cở này, giá trị càng lớn.”Ngươi nói rồi đấy nhé, đến lúc đó không được nuốt lời.”Liễu Xích cười nhạt: “Ngươi không phải chủ nhân của ngô đồng, nếu nó đi theo ngươi, ta không có quyền cản trở. Có điều, nó nhìn thấy hết những gì ngươi vừa thể hiện ban nãy.”Ấn ý rõ ràng, ban nãy ngươi đòi chặt cây, đào gốc, ngô đồng đều thấy hết.Tuyệt đối sẽ không đi theo cái loại như ngươi.Hừ!Trai đẹp như ta vừa ra tay, đảm bảo nó lại chết mê chết mệt, ngoan ngoãn theo ta thôi.Lữ Thiếu Khanh không tin, hần bước lên, vươn tay đặt lên cành ngô đồng, dạt dào tình cảm nói với nó: “Bỏ trốn cùng ta nhé.”

Chương 643 - Dụ dỗ cây ngô đồng

Chương 643: Dụ dỗ cây ngô đồng Mọi người cạn lời. Người tưởng cái cây này là gì? Là cô nương trẻ tuổi không hiểu sự đời chắc? Bỏ trốn cùng người? Lời như này mà người cũng dám nói? Không sợ sét đánh chết người à? Đây là gốc ngô đồng thần đấy, có lẽ trên đời này chỉ có một cái cây này thôi. Vài câu nói mà đòi lay động được nó? Liễu Xích cũng không nhịn được mà cười lạnh. Ngây thơ, hay là ngu ngốc? Ông ta rời khỏi thân cây, đứng sang một bên, chuẩn bị xem trò vui, trong giọng nói tràn đầy khinh bỉ: “Tên nhóc loài người, người tưởng rằng chỉ dựa vào mấy lời này mà có thể khiến cây ngô đồng thần đi khỏi đây cùng người?” “Cây ngô đồng thần còn chẳng buồn để ý đến người thì có. Cây ngô đồng không có bất kỳ phản ứng nào, Lữ Thiếu Khanh tiếp tục nói: “Cây thần à, cả ngày người chỉ ở đây nhàm chán lắm, thế giới lớn như vậy, người nên ra ngoài thăm thú đó đây, nhìn thử thế giới bên ngoài.” “Đi nào, đi theo ta, ta dẫn người đi ngắm phong cảnh thế giới.” Tiêu Y ở bên cạnh không nhịn được, nhỏ giọng lầm bầm: “Nhị sư huynh, đi theo huynh, chẳng qua là đổi chỗ ngủ khác mà thôi.” “Nơi đây linh khí dồi dào, hoàn cảnh tốt đẹp, ở đây ngủ so với theo huynh ra ngoài thì tốt chán.” “Nhị sư huynh nhà này thích nhất là nằm yên không nhúc nhích, chỉ hận không được nằm mỗi ngày, nói gì mà ra ngoài đi lại thăm thú đều là nói phét. Bình thường ăn bữa cơm còn phải đặt đồ bên ngoài cơ. Lữ Thiếu Khanh nói lời thâm tình nhưng cây ngô đồng chẳng có bất cứ phản ứng nào. Lữ Thiếu Khanh tiếp tục nói: “Ra ngoài đi lại tốt biết bao nhiêu, ở mãi chỗ này làm trạch nam thì có gì hay chứ?” “Đi theo ta ra ngoài, ta sẽ tìm cho người các loại đất khác nhau đủ cho người ăn no, có được không? Ở đây trừ cút chim thì còn gì đâu chứ?” Liễu Xích giận dữ: “Tên nhóc loài người, người muốn chết phải không?” “Mẹ nó, đừng tưởng ta không biết người đang chửi ta. Cảnh giới như ta mà còn đi nặng chắc? Lữ Thiếu Khanh quay đầu, nghiêm túc nói: “Tiền bối, đừng có đồ oan lung tung nhé.” Liễu Xích tức đến nổi giậm chân, mặt đất lập tức chấn động, một khe nứt sâu không thấy đáy lan ra phía xa. Mặt đất rung lên ầm ầm không khác

nào xảy ra một trận động đất. Ung Y nhìn Liễu Xích bằng ánh mắt chứa vài phần đồng cảm. Thấy chưa, đây chính là kết quả khi không đánh chết tên nhóc khốn kiếp này. Có thể khiến người ta tức chết. Cho dù thực lực của người có mạnh đến mấy, người cũng sẽ tức đến tổn thọ. Lữ Thiệu Khanh tiếp tục vỗ cây ngô đồng, nói: “Một mình người ở đây, không cô đơn à? Không cô đơn sao? Không muốn tìm người nói chuyện ư? Vừa khéo, sư muội ta rất lắm lời, người thì ngốc mà nói thì nhiều, nàng có thể nói chuyện với người.” Ánh mắt của mọi người không nhìn được lướt đến người Tiêu Y. Gương mặt Tiêu Y đỏ bừng, trước tiên nàng cúi đầu, cảm thấy rất ngượng. Nhưng ngay sau đó nàng ngẩng phắt đầu dậy, tức giận quơ nắm đấm bày tỏ kháng nghị: “Nhị sư huynh, không được nói lung tung, còn lâu ta mới ngốc, càng không phải đùa nói nhiều.” Tiêu Y thầm hoảng sợ, thì ra ta trong lòng nhị sư huynh lại mang những nhãn mác này sao? Thiệu Thừa không nhìn được, mắng: “Khốn nạn, có ai nói sư muội như người không?” Lữ Thiệu Khanh lập tức sửa lời: “Sư muội của ta dung mạo xinh đẹp giọng nói ngọt ngào, ngốc nghếch kiêu dễ thương, người đi theo ta, đảm bảo không để người cô đơn.” Tiêu Y muốn đi đập tường, cho dù sửa lời thì mình vẫn không thoát khỏi chữ ngu. Rõ ràng ta không ngu có được không. Trông cây vẫn không có phản ứng, Lữ Thiệu Khanh lại đổi cách khác: “Người cứ ở đây thì làm sao mà khai chi tán diệp được? Thân là cây thần thì nên gánh vác trọng trách giúp gia tộc cây thần trở nên lớn mạnh, theo ta rời khỏi đây, ra ngoài kia sinh con, phát triển chủng tộc của người.” “Nơi này có gì tốt chứ? Chỗ này chỉ có lão chim ở với người, không bằng người theo ta ra bên ngoài, muốn loài chim nào cũng có.” Liễu Xích lại tức giận, thẳng nhóc đáng ghét, ta nhìn người lâu lắm rồi. “Tên nhóc loài người, ta thấy người muốn chết thì phải.” Lão chim? Mẹ nó ai là lão chim? “Giờ ta mới hơn hai nghìn tuổi, lão cái mẹ gì.” Lữ Thiệu Khanh quay đầu, vẻ mặt ngạc nhiên: “Người già vậy rồi á?” Liễu Xích muốn đánh người, nhưng mà nhìn đến Tiểu Hồng, ông ta lại nhìn xuống, lạnh lùng nói: “Cho người cơ hội nói thêm ba câu nữa, nếu người không làm được thì bỏ cái tay thối của người ra.” “Quá đáng ghét, đáng ra ban này không nên cho người cơ hội.” “Có thấy mắt mặt không?” Lữ Thiệu Khanh không vui, kêu to với Liễu Xích: “Thân là tiên bối mà nhỏ nhen như vậy, có thấy

mất mặt không?""“Đây là cây ngô đồng thần chứ có phải con chó con mèo đâu, vài câu nói mà đòi thuyết phục được nó, chơi nhau hả.” Nhìn thấy biểu cảm lo lắng của Lữ Thiếu Khanh, Liễu Xích lại cảm thấy thoải mái trong lòng, biết trước như vậy thì đã ra quy định cho tên nhóc loài người đáng ghét này từ nãy rồi. Có điều bây giờ cũng không muộn. Ta không tin người có thể thuyết phục được cây ngô đồng thần chỉ với ba câu nói. Ánh mắt ông ta lộ ra sự đắc ý, niềm vui trong lòng không tài nào giấu được: “Chỉ ba câu.” “Chim thôi.” Lữ Thiếu Khanh thầm “thăm hỏi” Liễu Xích. Nhưng đây là địa bàn của người ta, người ta nắm quy tắc, thực lực còn mạnh như thế, hấn đánh hết cách, chỉ có thể chấp nhận. Lữ Thiếu Khanh quay sang nói với cây ngô đồng: “Theo ta đi, cho ngươi ăn no uống đủ.” “Một câu!” “Đi theo ta, ta bảo đảm cuộc sống về sau của ngươi càng tốt hơn.” “Hai câu!” “Cây ngô đồng vẫn không có phản ứng gì, mà Lữ Thiếu Khanh thì chỉ còn lại cơ hội cho một câu cuối cùng. Trong lòng Lữ Thiếu Khanh buồn rầu, đúng là không dễ dàng chút nào. Câu cuối cùng, nên nói gì cho phải đây? Lữ Thiếu Khanh cau mày, dăm chiêu suy nghĩ. Thiều Thừa không nhìn được thở dài, mặc dù biết không có khả năng, nhưng ông vẫn hy vọng đồ đệ của mình có thể tạo ra kỳ tích. Nhưng bây giờ xem ra khả năng kỳ tích không cao lắm.

Chương 644 - Dụ dỗ cây ngô đồng

Chương 644: Dụ dỗ cây ngô đồng (tt)Ung Y chú ý tới Thiều Thừa thờ dài, ông ta không nhìn được ngạc nhiên: “Không phải chứ, Thiều huynh, đừng nói là ngươi thật sự cảm thấy tên nhóc này sẽ được cây ngô đồng thần công nhận đây?” “Nghĩ gì vậy, đây là cây thần đó, sao có thể dễ dàng công nhận người khác được. Thiều Thừa bật cười: “Nếu như thành công thì tốt rồi.” Ung Y lắc đầu: “Năm mơ cũng không mơ như vậy.” “Lại nói, với tính cách của tên nhóc này ai bằng lòng đi theo nó chứ?” Lữ Thiều Khanh trầm mặc. Dưới cái nhìn của Liễu Xích, thế này là đã dùng hết bản lĩnh, không còn cách nào nữa. Trong lòng ông ta càng thêm vui vẻ, cho ngươi hy vọng, lại khiến ngươi tuyệt vọng, quá đã. Ông ta thúc giục: “Tên nhóc loài người, nhanh lên, nếu không ta sẽ coi ngươi không còn lời nào để nói.” “Giục, giục, giục cái khỉ khô.” Lữ Thiều Khanh mắng, hung hăng đá cây ngô đồng một cú. Hấn tức giận, giọng uy hiếp: “Chuyện nhỏ, cho ngươi một cơ hội, không đi theo ta, đợt lần sau ta quay lại sẽ chẻ ngươi làm củi đốt.” Biểu cảm của Lữ Thiều Khanh rất hung dữ, hóa thân thành cường hào ác bá, sau khi không có được thứ mình muốn thì trở nên then quá thành giận, lên tiếng uy hiếp. Liễu Xích cười lớn, không có gì để nói hả? Không có được, còn muốn uy hiếp? Đúng là ngây thơ. “Nhóc con loài người, ngươi tưởng một câu nói của ngươi là có thể khiến cây ngô đồng thần ngoan ngoãn nghe theo ư?” “Ngu ngốc, cái thứ không có đầu óc.” “Cây ngô đồng thần cao quý vô cùng, còn lâu mới để lời uy hiếp loài người như ngươi trong lòng.” Liễu Xích nhân cơ hội này ra sức khinh bỉ Lữ Thiều Khanh, bởi vì nhóc con kia mà ta không thể dạy dỗ ngươi, nhưng như vậy không ảnh hưởng đến việc ta dùng ngôn từ đả kích ngươi. Nhưng Liễu Xích vừa dứt lời, Tiêu Y đột nhiên chỉ vào cây ngô đồng rồi kêu lên: “Nhìn kia!” Thân cây ngô đồng tỏa ra ánh sáng lấp lánh, sáng đến chói mắt. Thân cây ngô đồng như thể chứa cả một vầng mặt trời, ánh sáng của nó tỏa ra vạn trượng, mỗi chỗ bên ngoài đều tràn ngập quang sáng màu xanh lục. Qua một lúc lâu, ánh sáng xanh lục mới biến mất. Tiếp đấy, một nhánh cây ngô đồng rơi xuống, nhẹ

nhàng đáp vào trong tay Lữ Thiếu Khanh. “Cái này, cái này. “Những người trông thấy khung cảnh nọ đều sững sờ. Đùa hả, thế này tức là sao? Thật sự công nhận hử u? Liễu Xích há hốc miệng, khuôn miệng hình người sắp biến thành mỏ chim đến nơi. Ông ta không thể nào tin nổi, đây là một trong những chuyện kỳ lạ nhất mà Liễu Xích gặp được từ trước tới nay. Một tên tiểu bối Nguyên Anh, một câu nói uy hiếp, đã có thể khiến cây ngô đồng được xưng là cây thần ngoan ngoãn nghe theo? Đùa cái gì vậy hử? Mặc dù ông ta vẫn luôn đậu trên cây ngô đồng, nhưng ông ta không phải chủ nhân cái cây. Cây ngô đồng cũng lười để ý đến ông ta. Mặc dù Lữ Thiếu Khanh không bắt cây ngô đồng nhận chủ, nhưng ý nghĩa thì tương đương rồi. Cây ngô đồng công nhận hử, nếu không cũng sẽ chẳng cho hử cảnh cây. Trừ khi! Trong lòng Liễu Xích khẽ động, sống lâu như vậy rồi, ông rất nhanh đã đoán ra lý do cây ngô đồng công nhận Lữ Thiếu Khanh. Là bởi vì tên nhóc này thể hiện được tiềm lực sao? Cho nên, câu nói uy hiếp cuối cùng mới khiến cây ngô đồng công nhận hử? Tiềm lực của Lữ Thiếu Khanh, Liễu Xích sống lâu như thế cũng mới gặp lần đầu. Ông ta không thể không thừa nhận, tiềm lực của Lữ Thiếu Khanh rất lớn, nếu không có gì bất ngờ, cứ tiếp tục trưởng thành như thế, tương lai chắc chắn sẽ trở thành một trong số những người đứng trên đỉnh cao nhất. Có điều! Liễu Xích thầm nhủ, tính cách của tên nhóc Nhân tộc này rất dễ đắc tội người khác, còn chưa biết sẽ trưởng thành tới mức nào đã bị người ta đánh chết rồi nhỉ? Có cần phải kiêng dè hử không? Những người khác cũng hết sức kinh ngạc. Ung Y cũng há hốc miệng, chỉ Lữ Thiếu Khanh, hồi lâu vẫn không thốt nên lời. Thế giới này rốt cuộc bị sao vậy? Tên nhóc khốn kiếp kia có thể nhận được sự công nhận của cây ngô đồng? Trò đùa tu tiên gì vậy. Thiều Thừa mỉm cười, gương mặt lộ sự kiêu hãnh, đồ đệ của mình vẫn là nhất. Lữ Thiếu Khanh cúi đầu ngắm cảnh ngô đồng trong tay, ước chừng dài nửa thước, nặng đến mười nghìn cân. Vỏ cây khô khốc, trông thì chẳng khác nào một cành cây khô. Nhưng chỉ cần tỉ mỉ cảm nhận là có thể nhận ra bên trong đó ẩn chứa năng lực sinh mệnh to lớn nhường nào. Đồng thời, một luồng tin tức trên cành cây truyền đến hử, để hử hiểu được. Cây ngô đồng không dễ dàng rời khỏi nơi đây, nếu không sẽ bị tổn thất rất lớn. Nhưng cành cây này có chứa năng lực sinh mệnh, chỉ cần tìm được nơi thích hợp trồng

nó xuống, tương lai sẽ phát triển thành một cây ngô đồng thân mới.Đối với việc này, Lữ Thiếu Khanh hài lòng gặt đầu, cắt cành cây trong tay đi.Sau đó lại vồ lên cây ngô đồng, nói bằng giọng bất mãn: “Chỉ có một cành, không được, chúng ta đồng như thế, kiêu gì cũng phải mỗi người một cành chứ?”Lời này vừa nói ra, Thiều Thừa lão đảo, suýt thì đụng đầu vào người Ung Y.Những người khác một lần nữa rơi vào kinh ngạc bởi sự vô liêm sỉ của Lữ Thiếu Khanh.Lần đầu tiên cây ngô đồng đứng đưa, cũng vì sự vô liêm sỉ của Lữ Thiếu Khanh làm cho kinh hãi.Lữ Thiếu Khanh còn lâu mới quan tâm đến mấy thứ này, hấn vồ cây ngô đồng, đây là một cơ hội tốt cần nắm chặt, kiêu gì cũng phải ép cho bằng hết: “Những ai gặp được đều có phần mới đúng, ngươi chỉ cho ta, vậy ta lấy mặt mũi đầu để giải thích cho những người khác?”“Ngươi đã nhìn thấy chưa, lão già Nguyên Anh tàng chín mắt đỏ bừng kia, biết đầu lát nữa lão sẽ đánh ta, ta thì không đánh lại nổi.”Hiện giờ Ung Y muốn đánh chết Lữ Thiếu Khanh, người đâu mà lòng dạ tiểu nhân.Tuy ta rất ngưỡng mộ, nhưng không đỏ mắt.Cây ngô đồng trầm mặc, Liễu Xích thì gầm lên: “Tên nhóc Nhân tộc, đừng có được voi đòi tiên, đừng có quá đáng.”Cây ngô đồng thân cho ngươi một cành đủ để ngươi mang đi thờ rồi.Ngươi còn không thoả mãn, vẫn muốn được voi đòi tiên?Thao Thiết còn không tham như ngươi.Lữ Thiếu Khanh không để tâm, hấn vồ cây ngô đồng, nói: “Không cần cho cành như ban nãy đâu, trên người ngươi phải có cành khô chứ? Cành khô ngươi giữ lại làm gì?”“Cho chúng ta đi, coi như xử lý phế vật.”

Chương 645 - Trò đùa tu tiên gì vậy, cây ngô đồng công nhận hẳn?

Chương 645: Trò đùa tu tiên gì vậy, cây ngô đồng công nhận hẳn? Cây ngô đồng tiếp tục im lặng, qua một lúc thật lâu, bên ngoài thân cây chợt loé lên ánh sáng, một vài cành cây rơi xuống, đập vào tay nhóm người Thiệu Thừa Ung Y. Mỗi người một cành, ai cũng có phần, trừ lão chim. Nếu so sánh cành cây trong tay mọi người với cành cây ban nãy, cành cây trong tay những người khác dài chừng ba tấc, nhỏ hơn một vòng. Cũng không mang khí tức sinh mệnh nồng đậm, nhưng dù sao đây cũng là cành khô của cây thần, chỉ cần mang theo nó thôi đã có thể nhận được vận may cực lớn. Đối với tu luyện thì có hiệu quả đáng kể. Thậm chí cầm đi luyện khí cũng có thể coi là nguyên liệu tuyệt thế. Lữ Thiếu Khanh không vui, bày tỏ sự bất mãn của mình với cây ngô đồng: “Sao chỉ có sáu cành vậy, của ta đâu?” “Không được bên trọng bên khinh, ta cũng muốn.” Mọi người cạ lời, tên nhóc nhà ngươi cũng hơi bị tham lam quá rồi đấy! Sau đó, mọi người không hẹn mà cùng cắt cành cây lại. Ánh mắt Lữ Thiếu Khanh quét qua một vòng, đối với Quản Đại Ngưu: “Tên mập, không có phần của ngươi, đưa đây.” “Mẹ nó, cái này thì chết cũng phải giữ cho được. Quản Đại Ngưu cứng cổ: “Đây là cây thần cho ta.” “Là ta đòi.” Tuy nói như thế, nhưng nếu như không có Lữ Thiếu Khanh, quả thực mọi người không nhận được. Những người có mặt ở đây đều nhận một phần tình của Lữ Thiếu Khanh, có điều mọi người nhìn dáng vẻ của Lữ Thiếu Khanh thì trong lòng lại thấy hào hứng. Tất cả có thể khẳng định rằng, nếu cây ngô đồng đưa cho Lữ Thiếu Khanh cành cây, Lữ Thiếu Khanh sẽ không do dự nhận hết. “Cô nương, cho ta đi, ngươi cầm cũng vô dụng.” Lữ Thiếu Khanh nói với Úc Linh. Úc Linh cho hắn một cái liếc mắt, chẳng buồn để ý tới. Lữ Thiếu Khanh thấy mọi người không quan tâm đến hắn, chẳng nói chẳng rằng lại đi uy hiếp cây ngô đồng: “Cho ta, không cho ta, về sau ta chắc chắn sẽ chẻ ngươi ra làm cửa nhà xí.” Thiệu Thừa không nhin nổi, đồ đệ như thế này quá mất mặt, ông quát lên: “Khôn kiếp, bớt làm trò xấu hổ được không hả?” Lữ Thiếu Khanh bực mình,

nhưng cây ngô đồng không phản ứng gì với hắn, hắn cũng hết cách. Lúc này, Liễu Xích đứng bên cạnh đã kinh ngạc tới mức không biết nên nói gì cho phải. Thậm chí trong đầu trống rỗng, thế giới này có còn là thế giới bình thường không? Người thân là cây ngô đồng thân, thế mà lại khuất phục trước sự uy hiếp của một tên nhóc loài người, quá mất mặt rồi. Thấy ánh mắt của Lữ Thiệu Khanh đảo qua đảo lại trên cây ngô đồng, giống như đang nghĩ cách bứt cả gốc lẫn bần của cây ngô đồng mang đi. Liễu Xích vội vàng hét lớn: “Tên nhóc Nhân tộc, ngươi còn muốn làm gì nữa?” “Đủ rồi, giữ sự tôn trọng tối thiểu với cây thần, nếu không ắt bị trời phạt.” Cuối cùng Lữ Thiệu Khanh chỉ đành bỏ cuộc, gương mặt hắn lộ vẻ nuối tiếc, hỏi Liễu Xích: “Tiền bối, trong tay ngươi có cành khô của cây thần không? Nếu có thì cho ta đi.” Liễu Xích coi như không nghe thấy gì, có cũng không cho người. Ông ta chuyển chủ đề trở lại: “Bây giờ, nhóc con này có thể theo ta rồi chứ?” “Nhìn ngươi lâu như thế, là vì nể mặt nhóc con này, không đã đánh chết ngươi lâu rồi. Chẳng ngờ Lữ Thiệu Khanh lại giả ngu, hỏi: “Ngươi định dẫn nó đi làm gì?” “Không lẽ là muốn nướng lên ăn hả?” Tiểu Hồng nghe vậy, hoa cúc căng chặt, lông chim co lại, túm chặt lấy bả vai Lữ Thiệu Khanh. Kinh khủng quá, định ăn chú chim đẹp trai đáng yêu như ta hả? Liễu Xích cảm nhận được sự thay đổi của Tiểu Hồng, tức méo cả mũi. Thật đáng ghét, so với hắn thì cả họ chồn của Yêu tộc cũng chẳng đáng ghét bằng. Liễu Xích gầm lên: “Nó là đứa có thiên phú tốt nhất trong cả Yêu tộc chúng ta, đừng có khiến nó phí phạm vì ở cạnh ngươi.” “Nếu ngươi thật lòng muốn tốt cho nó thì để nó theo ta rời khỏi đây, ta sẽ nhận nó làm đệ tử, hết lòng dạy dỗ tất cả những gì của ta cho nó, giúp nó trở thành chí tôn Yêu tộc.” “Thôi được rồi.” Lữ Thiệu Khanh đáp trả một câu ngoài dự liệu, hắn nói: “Ngươi thề không làm hại nó, ta sẽ để nó đi theo ngươi.” Liễu Xích ngăn người, giờ tên nhóc này đồng ý dứt khoát vậy hả? Tiểu Hồng không nở, dùng mồm mỗ lên gò má Lữ Thiệu Khanh. Hai mắt Tiểu Y uơn ướn, Tiểu Hồng sẽ đi thật sao? “Thật hả?” Liễu Xích có hơi không dám tin. “Thề đi, bảo đảm đối tốt với nó rồi đưa nó đi.” Lữ Thiệu Khanh không hề ngăn cản, đây là cơ duyên của Tiểu Hồng, cũng là vì muốn tốt cho nó. Ở bên cạnh hắn, Tiểu Hồng có lẽ vẫn còn tiếp tục tiến bộ, nhưng từ đầu đến cuối cũng chẳng thể so sánh được với một vị đại năng hết lòng dạy dỗ. Liễu Xích mừng rỡ, không

nhieu lời lập tức làm theo, ông ta quá muốn có được nhóc con này. Đây là hy vọng để tộc chim muông vùng dậy. Trong lòng Liễu Xích không nhịn được nảy sinh vài phần cảm kích với Lữ Thiểu Khanh. Tên nhóc này cũng không tệ. Lữ Thiểu Khanh dặn dò Tiểu Hồng: “Đi đi, moi móc sạch gia tài của lão chim này, đến lúc cầm được về, ta sẽ mua linh đậu cho người ăn.” Liễu Xích tức đến nổi nghiêng răng, cảm kích gì chớp mắt mắt sạch. Mẹ nó, ta đúng là ngu ngốc mới cảm thấy tên nhóc này là người tốt. Trong mắt Tiểu Hồng ánh lên lệ quang, nó dụi đầu vào gò má Lữ Thiểu Khanh, tràn đầy sự không nỡ. Sống chung với Lữ Thiểu Khanh lâu như vậy, tình cảm sâu đậm, khiến nó không đành lòng rời đi. Lữ Thiểu Khanh cũng buồn trong lòng, bề ngoài lại biểu hiện như không hề buồn thương. Hắn vỗ đầu Tiểu Hồng: “Nhớ kỹ lời ta dặn, đi ép sạch gốc gác của lão, học xong quay về giúp ta đánh người.” Ngay sau đấy, một đôi bàn tay trắng mịn ngọc ngà bế Tiểu Hồng lên. Hai mắt Tiêu Y đỏ ửng, giận dữ bày tỏ sự bất mãn với Lữ Thiểu Khanh: “Nhị sư huynh, huynh có thể nói gì dễ nghe được không?” “Cứ như Tiểu Hồng đi làm người xấu vậy. Sau đấy Tiêu Y ôm Tiểu Hồng sang bên cạnh thâm tình nói lời tạm biệt. Tình cảm của một người một chim cũng rất tốt, hai đôi mắt đều đầm lệ. Lữ Thiểu Khanh tranh thủ lúc này, chỉ ngọn núi cao phía sau cây ngô đồng, hỏi Liễu Xích: “Tiền bối, trên ngọn núi kia có gì à?”

Chương 646 - Thủ Tiên Sơn

Chương 646: Thủ Tiên Sơn Trên núi, sương mù màu trắng dày đặc che phủ, không thể thấy rõ hình dáng. Liễu Xích nghe vậy, trong ánh mắt loé lên cái nhìn khác thường, ông ta hỏi Lữ Thiều Khanh: “Mục đích ngươi tới đây là để làm gì?” Lữ Thiều Khanh chỉ nói: “Nghe nói ở đây có một kho báu, định tới xem thử.” Lời này vừa nói ra, sắc mặt Liễu Xích nghiêm trọng, giọng điệu nghiêm túc cảnh cáo Lữ Thiều Khanh: “Ta không biết ngươi nghe tin tức này từ đâu, nhưng ta thành thật khuyên ngươi, không muốn chết thì đừng lên núi.” Lữ Thiều Khanh sững sốt: “Nghe vậy, hình như rất nguy hiểm?” Liễu Xích hừ một tiếng: “Ta ở đây canh giữ hơn nghìn năm rồi, người tới đây tìm kho báu không phải một vạn thì cũng mấy nghìn, chết hết.” “Trong đó không thiếu những kẻ ở cảnh giới Hóa Thần với Luyện Hư.” Câu này đủ để dọa tất cả những ai có mặt ở đây hết hồn, những người đến đây chết cả rồi, không ai có thể quay về? Rốt cuộc là kho báu gì vậy? Lữ Thiều Khanh nghi ngờ nhìn chằm chằm Liễu Xích: “Đừng bảo là ngươi giết hết bọn họ rồi đây?” Liễu Xích lắc đầu, nói đúng sự thật: “Cả đời tộc ta tiếp nhận sứ mệnh vĩnh viễn canh giữ tại nơi này.” “Nếu như có người có thể lấy được đồ trên Thủ Tiên Sơn, sứ mệnh của cả tộc ta cũng coi như hoàn thành, có thể rời khỏi đây, trở lại Yêu giới.” “Ta chỉ mong có người lấy được những thứ ở đây, việc gì phải giết bọn họ?” Ngừng lại một chốc, ông ta nhìn Lữ Thiều Khanh, rồi lại nhìn Tiểu Hồng: “Trên núi bố trí vô số trận pháp, trận pháp kiểu nào cũng có, sát cơ tứ phía, ai đến cũng phải chết, nể mặt nhóc con này, ta thật lòng khuyên ngươi, nhưng nếu ngươi muốn chết thì ta cũng không ngăn cản.” Thiều Thừa căng thẳng, đến nơi này, không bị Liễu Xích đánh chết đã coi như may mắn rồi. Còn có thể nhận được quà tặng của cây ngô đồng, càng là chó ngáp phải ruồi gặp được vận may. Thu hoạch của lần này quá lớn, bây giờ rời đi là sự lựa chọn sáng suốt nhất. Thiều Thừa nói với Lữ Thiều Khanh: “Thiều Khanh, đừng có đi mạo hiểm, quay về thôi.” “Không nghe thấy người ở cảnh giới Hóa Thần với Luyện Hư đều chết cả sao? Chút thực lực của ngươi có đi cũng công cốc. Nhưng

mà Lữ Thiếu Khanh không có ý định rút lui, đùa hả, đã tới tận đây rồi. Cứ thế rút lui quả thực không cam lòng. Lại nói. Lữ Thiếu Khanh cúi đầu, lặng lẽ nhìn liếc qua nhắt trử vật của mình, sau khi đến đây, nhắt trử vật vẫn luôn nóng lên, nhắm thẳng về hướng Thủ Tiên Sơn. Cho dù có nguy hiểm, hấn cũng phải xông pha. Huống chi, hấn không cho rằng mình sẽ dẫm lên vết xe đổ của người đi trước. Người trước đó chết rồi, có thể là bởi vì bọn họ không có chiếc nhắt trử vật như hấn. Lữ Thiếu Khanh lắc đầu, nơi này hấn bắt buộc phải đi, hấn nói với Thiều Thừa: “Sư phụ, mọi người ở đây đợi con, con đi một chuyến.” Liễn Xích không ngờ thái độ của Lữ Thiếu Khanh lại kiên quyết như vậy, ông ta nói lại: “Tên nhóc loài người, người phải tự suy xét cho kỹ.” “Theo tin tức do tổ tiên ta để lại, nói rằng những gì trên đó có thể chính là thủ đoạn của tiên nhân, không phải ai cũng chịu đựng được.” “Đừng nói là Luyện Hư, cho dù là Hợp Thể, Đại Thừa mạnh hơn nữa đến đây thì vẫn có khả năng sẽ chết.” Lữ Thiếu Khanh im lặng, thầm phỉ nhổ trong lòng, tử quỷ tiểu đệ đáng ghét, rốt cuộc là chỗ nào thế hả? Có nhất thiết phải làm vậy không? Lỡ to rồi, vì một tờ gọi là thần phù mà mình học tốc chạy tới đây. Bây giờ xem ra bản thân bị lừa rồi. Nhưng mà một đường trăm nghìn gian khổ để đến nơi này, giờ rút lui đúng là không cam tâm. Thiều Thừa nghe xong càng thêm lo lắng, cảnh giới như Hợp Thể, Đại Thừa mà còn chịu chết, thế còn nguy hiểm hơn bước vào sào huyệt Ma Vương, ông lên tiếng nghiêm nghị khuyên can: “Thiếu Khanh, không được làm ầu.” “Sư phụ, con bắt buộc phải đi, người yên tâm, con có tự tin, con sẽ không ngu ngốc đi chịu chết đâu.” Có nhắt của tử quỷ tiểu đệ, Lữ Thiếu Khanh quyết định xông pha. Liễn Xích cười lạnh: “Trên đây có trận pháp, người có thể vào được không cũng là một vấn đề.” Lời này vừa nói ra, vẻ mặt của mọi người có chút kỳ lạ. Liễn Xích nghi ngờ, ta nói sai gì hả? Lữ Thiếu Khanh đã quyết, hấn mỉm cười với Thiều Thừa, nói: “Sư phụ, nếu một tháng sau con còn chưa xuống, mọi người cứ đi trước, không cần lo cho con.” Lữ Thiếu Khanh bước lên trước, đại trận Thủ Tiên Sơn xuất hiện một lỗ hồng, Lữ Thiếu Khanh tiến vào trong ánh mắt bất ngờ của Liễn Xích. Hai bóng dáng lướt qua, cùng nhau bước vào trước khi đại trận khép lại. Kỳ thực nói đúng ra là ba bóng người và một bóng chim. Tiêu Y, Mạnh Tiêu, Úc Linh và tiểu Hồng cả bốn cùng nhân lúc mọi người

không chú ý đến đi theo sau Lữ Thiếu Khanh tiến vào trong. Nhưng Mạnh Tiêu được Ung Y nhanh tay lẹ mắt kéo lại, đứng nguyên tại chỗ giương nanh múa vuốt, dùng sức nện bước chân ngăn, ra sức giãy dụa nhưng không cách nào thoát khỏi tay sư phụ Ung Y. Tiểu Hồng cũng bị Liễu Xích khống chế, kéo trở về, kêu lên chi chi tra tra. Chỉ có Thiều Thừa đứng đực ra nhìn tiểu đồ đệ của ông cũng xông vào trong hậu trận. Sau khi ông ta chợt bừng tỉnh, kịp phản ứng lại, kêu to: “Tiểu Y, trở về!” Nhưng, đại trận đã đóng, sương trắng dày đặc một lần nữa bao trùm, ngăn cách thần trí của ông. Hai đồ đệ của ông đều biến mất trong sương mù trắng mênh mông. Thiều Thừa đau cả đầu, tiểu đồ đệ cũng không nghe lời rồi. Ung Y nhìn Thiều Thừa với ánh mắt đáng thương, quá đau lòng đã không để ý đến sự giả tạo hoạt của tiểu đồ đệ. Ông ta vỗ vai Thiều Thừa, thở dài, tâm trạng này ông ta có thể hiểu được. Đồng thời ông ta cũng cảm thấy may mắn, nếu ông ta chậm một bước đồ nhi ngoan trong tay mình chắc cũng sẽ đi theo vào.

Chương 647 - Cái đuôi

Chương 647: Cái đuôiMóa nó.Ung Y không kìm được chửi thề trong lòng, thật sự hi vọng kia tiểu khốn kiếp chết ở trên núi.Lữ Thiếu Khanh tiến vào đại trận, tiến vào núi, đi chưa được mấy bước, hần quay đầu, trên mặt lộ ra vẻ bất đắc dĩ.“Phiền phức chết đi được!”Tiêu Y và Úc Linh cùng theo vào nhưng đây là trận pháp cao cấp vô cùng huyền diệu.Dù hai người chân trước đi theo chân sau tiến vào, vị trí rơi xuống cũng hoàn toàn không giống nhau.Chung quanh ngập tràn sương trắng, cảm giác áp chế, ức chế linh khí.Tiêu Y bên này tiến đến, không nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh, lúc này liền nương theo cảm giác xông về phía trước: “Nhị sư huynh.”Nói còn chưa dứt lời, nàng ta liền chạm đến trận pháp, bạch quang lóe lên, thân ảnh biến mất khỏi chỗ cũ, không biết bị truyền tống đi nơi nào.Thực lực Úc Linh mạnh hơn Tiêu Y, sau khi đi vào, nàng ta liền cảm thấy không bình thường cho nên không tùy ý hành động mà đứng tại chỗ, cảnh giác đánh giá xung quanh.Con mắt màu tím để lộ ra ánh mắt tử sắc nhìn chằm chằm chung quanh.Làm cho người khiếp sợ là, sương trắng có thể áp chế, thậm chí ngăn cách linh thức, thần thức nhưng không thể nào ngăn cản được ánh mắt của Úc Linh.Tâm mắt của nàng ta có thể thoải mái nhìn xuyên qua sương trắng dày đặc, thấy rõ ràng chung quanh.Tuy nhiên chung quanh hoàn toàn yên tĩnh, rừng cây xanh tốt, đầy những cây cổ thụ, không có ánh nắng chiếu rọi để lộ ra vài phần âm trầm kinh khủng.Úc Linh không am hiểu trận pháp, sau khi đánh giá nửa ngày không nhận ra điều gì liền thử bước ra một bước, cũng chạm phải trận pháp, cảnh vật xung quanh biến hóa, trên mảnh đất trống, bầu trời mây đen dày đặc, sấm sét vang dội.Trong mây đen dày đặc nổi lên lôi điện kinh khủng có thể bỏ xuống bất cứ lúc nào.Úc Linh không dám nhúc nhích, mây đen mang đến cho nàng ta một loại cảm giác hết sức nguy hiểm.Nàng ta có chút dị động sẽ bị đánh thành cặn bã.Nhưng Úc Linh bất động, lôi điện trên trời vẫn hội tụ, cuối cùng một đạo thiểm điện to lớn rơi xuống, nó giống như con măng xà kim sắc to lớn đang nhe răng nanh cắn Úc Linh.Cảm giác nguy hiểm

mãnh liệt xộc thẳng lên đầu, sắc mặt Úc Linh thay đổi, nàng ta không đủ tự tin có thể chống đỡ được tia chớp này. Nàng ta muốn xoay người bỏ chạy nhưng lại phát hiện ra nàng ta không cách nào động đậy được. Trên bầu trời, thiểm điện đánh tới, lúc nó sắp bổ trúng Úc Linh thì bóng dáng Lữ Thiều Khanh xuất hiện, kéo nàng ta lại, sau đó cảnh vật xung quanh lại một lần nữa thay đổi. Xung quanh khôi phục lại dáng vẻ rừng núi. Sắc mặt Úc Linh tái nhợt, nàng ta cảm thấy suýt chút nữa đã chết dưới đạo thiểm điện to lớn kia. Cảm giác sống sót sau tai nạn khiến trong lòng Úc Linh có vài phần cảm giác khác thường với Lữ Thiều Khanh. Lữ Thiều Khanh bất mãn nói với Úc Linh: “Người vào theo làm gì? Phiền phức chết đi được, loại căn bã như người theo vào đây không phải liên lụy ta sao?” Cảm giác kia trong lòng Úc Linh biến mất, âm thầm tức giận, như mỹ nhân băng lạnh mặt nói: “Ai bảo người tới cứu ta? Không cần người quan tâm đến ta, ta đã nói rồi, ta phải tự tay giết chết người, theo người tiến vào, cho dù người có chết ta cũng phải nhìn thấy người chết trước mặt ta.” Lữ Thiều Khanh cũng cười lạnh một tiếng: “Người cho rằng ta muốn quản người sao? Sự muội ta đâu?” Úc Linh càng tức giận hơn. Khốn kiếp, nếu như không phải sự muội của người, người thật dự định thấy chết không cứu? Úc Linh quay mặt qua chỗ khác, khó chịu nói: “Làm sao ta biết được?” Lữ Thiều Khanh lười nói nhảm với cô nàng ma tộc này, hắn nhìn một vòng, không phát hiện tung tích Tiêu Y, hắn lại dò xét một phen, cuối cùng ra kết luận. Sự muội ngốc đã lên núi rồi. Phiền chết đi được. Lữ Thiều Khanh nói với Úc Linh: “Người ra ngoài đi.” “Dựa vào cái gì?” Nếu Úc Linh muốn ở lại bên ngoài thì nàng ta đã không đột nhiên theo vào. Con chim già bên ngoài rất khủng bố, Ung Y, Thiều Thừa đều là Nguyên Anh. Một khi thân phận nàng ta bại lộ, muốn chết cũng khó khăn. Tên trước mắt này mặc dù ghê tởm, nhưng không có sát ý với nàng ta, cũng không vạch trần thân phận của nàng ta. So với đợi hắn ở bên ngoài thì ở đây an toàn hơn. “Ta đã nói rồi, coi như người chết, ta cũng phải nhìn thấy người chết trước mặt ta.” Úc Linh một lần nữa biểu đạt quyết tâm của mình, đánh chết cũng sẽ không đi ra ngoài. “Tùy người vậy.” Lữ Thiều Khanh bĩu môi: “Người chết, đừng oán ta, ta cũng sẽ không đốt cho người ngọn nến Nguyên Bảo nào đâu.” Úc Linh nghe vậy lại lộ ra vẻ tươi cười: “Người chết, ta đốt nến Nguyên Bảo cho

người.”“Phì.” Lữ Thiếu Khanh chỉ vào Úc Linh mắng: “Người là loại nữ nhân độc ác nhất, dám trông ta chết.” Sau đó, hắn cảnh cáo nàng ta: “Đừng chọc ta bực mình, cẩn thận ta giết chết ngươi.” Úc Linh không nói lời nào, trong lòng không hề lo lắng vì lời dọa dẫm này. Một ngày nay, dù biểu hiện của Lữ Thiếu Khanh rất đáng ghét nhưng nàng ta cũng phát hiện Lữ Thiếu Khanh không phải loại người không nói lý, cực kỳ hung ác. Chỉ cần đừng chọc hắn, không xung đột lợi ích với hắn thì hắn mặc kệ sự sống chết của ngươi. Còn với người của mình, tuy miệng mồm hắn ăn nói rất khó nghe, sẽ khiến người của mình tức chết nhưng sự quan tâm thật sự lại giấu tận đáy lòng. Ánh mắt Úc Linh nhìn Lữ Thiếu Khanh mang theo mấy phần phức tạp, tên này càng thực sự hiểu rõ hắn thì càng khó ghét hắn được. Không đuổi được cái đuôi này thì Lữ Thiếu Khanh cũng lười không để ý nữa, nếu thật sự đến mức phải chết người thì mọi người ai tự lo nấy vậy. Còn bây giờ, việc hắn phải làm là lên núi tìm sư muội gốc ghé đáng ghét. Mặc dù biết Tiêu Y bị truyền tống trận đưa đi nhưng hắn không dám tùy tiện đạp lên. Loại truyền tống trận này truyền tống đến địa điểm ngẫu nhiên, còn cao cấp hơn truyền tống trận đến vị trí xác định một chút. Đạp lên, chưa chắc đã truyền tống đến bên cạnh Tiêu Y mà có thể còn bị truyền tống đến nơi khác nguy hiểm hơn. Từ từ tìm vậy. Lữ Thiếu Khanh thoáng nhìn theo hướng lên núi, Thủ Tiên sơn sương trắng mịt mờ, cao vút trong mây, như một tòa tiên sơn thật sự, thần bí mà cường đại làm cho người ta kính sợ.

Chương 648 - Lâm trận mài gươm, không sắc được thì cũng sáng

Chương 648: Lâm trận mài gươm, không sắc được thì cũng sáng. Lữ Thiếu Khanh đi lên núi, Úc Linh theo sau lưng. Ngay từ đầu, tốc độ của Lữ Thiếu Khanh cực nhanh, như giẫm trên đất bằng. Nơi này trận ngập vô số trận pháp, nhưng hắn vẫn có thể vượt qua rất thoải mái, không chạm đến trận pháp. Nơi này chủ yếu là trận pháp, không chạm vào trận pháp sẽ không bị nguy hiểm. Úc Linh chỉ cần đi theo sau lưng Lữ Thiếu Khanh, giẫm lên vết chân hắn là được. Nhưng thời gian dần trôi, khi đi được một phần ba chặng đường đến sườn núi thì Úc Linh phát hiện vẻ mặt Lữ Thiếu Khanh trở nên nghiêm túc, tốc độ cũng chậm lại. Mỗi bước đi của hắn cần phải suy tư một chút mới dám đặt xuống. Trán Lữ Thiếu Khanh bắt đầu đổ mồ hôi. Gặp phải trận pháp càng ngày càng cao cấp, hắn thân là tông sư trận pháp cũng phải cố gắng hết sức. Nơi này không đơn thuần là một trận pháp riêng lẻ mà là một đại trận liên hoàn. Trận pháp của một ngọn núi tạo thành một trận thể, còn cao cấp hơn cả trận pháp phòng tuyến trước đó ma tộc tạo ra. Trận pháp trước đó ma tộc tạo ra chẳng qua chỉ dùng trận pháp cao cấp kết nối với trận pháp cấp thấp trông như cấu thành một chỉnh thể nhưng lại rất dễ dàng phá giải. Hắn chỉ cần phá giải trận pháp cao thấp thì các trận pháp cấp thấp cũng sẽ không phát huy được bao nhiêu tác dụng. Còn ở trong này thì khác, trận pháp nơi này kết cấu tuần hoàn thật sự tạo thành một chỉnh thể. Hắn nhất định phải xử lý cẩn thận, đôi khi phá giải còn phải cân nhắc đến trận pháp xung quanh đề phòng đụng chạm đến chúng. Hơn nữa còn có trận pháp trên thực tế là cái bẫy, là vật dẫn nổ. Một khi phá giải, trận pháp chung quanh trong nháy mắt bị động chạm, đến lúc đó các loại sát chiêu sẽ lần lượt kéo tới. Cũng có trận pháp tầng tầng nguy trang, không cẩn thận quan sát sẽ bị bỏ qua. Một khi chạm tới sẽ lập tức hóa thành rắn độc hung ác nhất, cho một kích trí mạng. “Thật đê tiện!” Lữ Thiếu Khanh cuối cùng không thể không cảm thán: “Người bố trí loại trận pháp này đúng là đê tiện.” Lữ Thiếu Khanh tự nhận mình không có loại năng lực có thể bày ra được dạng trận

pháp này. Một hai cái hấn còn có thể, nhưng một ngọn núi đều là dạng trận pháp này, hiện tại hấn tuyệt đối không làm được. Lữ Thiếu Khanh đứng trước một trận pháp, sờ cảm tự nói: “Lo phải là trận pháp đại tông sư hoặc sư trận pháp cao cấp hơn bố trí chứ?” “Thật đề tiện, loại cảnh giới đó rồi bố trí trận pháp thế này, không phải khi dễ người sao?” Ngẩng đầu nhìn một chút, bọn họ đã đi hơn ba ngày rồi mà giờ còn chưa đến được giữa sườn núi. Tốc độ quá chậm. Phải nghĩ cách mới được. Lữ Thiếu Khanh cúi đầu suy tư, một ngọn núi toàn là trận pháp, càng đi lên, trận pháp càng cao cấp hơn. Chẳng trách lại nói người cảnh giới Luyện Hư tới đây cũng phải quỳ. Đụng phải trận pháp lục phẩm ở đây, đi lên tiếp chẳng biết có trận pháp thất, bát phẩm không? Thậm chí có cả trận pháp cửu phẩm uy hiếp được cả Đại Thừa kỳ? Mẹ nó, rốt cuộc là thứ đồ gì mà đáng được bảo hộ như vậy? Hiện tại với Lữ Thiếu Khanh mà nói trận pháp lục phẩm đã có chút độ khó, trong thời gian ngắn không cách nào phá giải được, nhưng không mở ra một lỗ hổng thì còn có thể làm gì. Cao cấp thêm nữa là hấn sẽ lực bất tòng tâm rồi. Hơn nữa trận pháp nơi này liên hoàn đan xen, nhưng không dễ dàng phá giải. Chỉ có cách tăng tạo nghệ trận pháp của mình lên mới được. Cuối cùng Lữ Thiếu Khanh chỉ có thể nghĩ được cách như thế này. Hấn ngồi xếp bằng xuống, bắt đầu lấy ra một ít thư tịch, ngọc giản trận pháp ra đọc. Lúc đầu vốn Úc Linh không định nói chuyện nhưng thấy Lữ Thiếu Khanh đang đọc sách thì nàng ta vẫn không kìm được. “Người định làm gì?” “Đọc sách.” Lữ Thiếu Khanh tức giận: “Lâm trận mài gương, không sắc thì cũng sáng.” Úc Linh không kìm được liếc mắt, nàng ta không hiểu trận pháp, nhưng cũng biết, tạo nghệ trận pháp không phải chỉ cần đọc sách một lúc là tăng lên được. Điều này cần một thời gian dài mới làm được. Ở đây đọc sách, hấn định đọc mấy năm, nghiên cứu mấy năm? “Chẳng lẽ người định ở đây đọc sách mấy năm sau đó mới đi phá giải trận pháp à?” Lữ Thiếu Khanh không kìm được khinh bỉ Úc Linh: “Mấy năm? Người cho rằng trận pháp rất đơn giản sao? Mấy năm, ngay cả nhập môn cũng không đạt được. Đương nhiên, đó là với người tầm thường, nhưng với ta mà nói, ta chỉ cần xem một lúc là được.” Hấn dừng lại một chút, dường như nghĩ tới điều gì, đánh giá Úc Linh một lượt, hấn nghiêm túc, trình trọng nói với Úc Linh: “Cảnh cáo người, chúng ta cô nam quả nữ ở đây, đừng có nổi sắc tâm với ta, ta

thề sống chết không theo.”Úc Linh tức chết, ai đặc biệt nổi sắc tâm với người chứ?Người cũng không lấy gương ra mà soi thử xem?Tuồng người đẹp trai là có người muốn trèo lên người ngay sao?Còn nữa, người xem một lúc là được?Người cho rằng người là ai?Trong lòng có nộ khí không kìm được phản bác: “Một lúc? Người cho rằng người là thiên tài à?”“Ta không phải thiên tài, ta là thiên tài còn lợi hại hơn cả thiên tài. Được rồi, người tránh ra một bên đi, chớ quấy rầy ta.”Úc Linh nghe vậy cười lạnh đứng ở bên cạnh, nàng ta muốn xem xem Lữ Thiếu Khanh làm thế nào để một lúc là có thể tăng tạo nghệ trận pháp.Lữ Thiếu Khanh cũng không ngẩng đầu lên nói: “Người đứng gần quá, , ta không có cách nào đọc sách được.”Hừ, cảm thấy áp lực sao?Trong lòng Úc Linh hơi đắc ý.Giọng Lữ Thiếu Khanh lại truyền tới, “Người đứng ở phía sau, ta luôn cảm giác người sẽ hóa thân thành nữ sắc ma, xuống tay với ta.”Úc Linh tức chết, nàng ta chưa từng thấy tên nam nhân thú vị nào có da mặt dày tự luyện đến thế.Nam nhân Thánh tộc so với người, quả thực là thân sĩ.“Lui ra phía sau hai bước, không được làm ồn ta.”Úc Linh hừ một tiếng, theo bản năng định lui nhưng nhớ tới hoàn cảnh nơi này, nàng ta không dám cử động lung tung.Lỡ như không cẩn thận đụng phải trận pháp thì nàng ta chịu khổ rồi.Dường như Lữ Thiếu Khanh biết suy nghĩ trong lòng Úc Linh, giọng nói một lần nữa vang lên: “Yên tâm, sẽ không hại chết người. Lui ra sau hai bước sẽ không đụng vào trận pháp, lui ba bước sẽ đụng, cho nên lui về sau hai bước rồi bước sang bên trái hai bước là được. Người còn như vậy, ta không có cách nào chuyên tâm đọc sách.”

Chương 649 - Lâm trận mài gươm, không sắc được thì cũng sáng

Chương 649: Lâm trận mài gươm, không sắc được thì cũng sáng (tt)Úc Linh cắn răng một cái, hừ một tiếng, làm theo lời Lữ Thiếu Khanh nói. Nàng ta lui về sau hai bước, thực sự không có vấn đề, đi sang trái, bước đầu tiên không có vấn đề. Ngay lúc trong lòng Úc Linh buông lỏng, đặt ra bước thứ hai, cảnh vật trước mắt biến hóa. Cảnh vật xung quanh thay đổi, nàng ta đi tới một chỗ trong rừng, cây cối chung quanh đều cao giống nhau như đúc, khó mà phân biệt phương hướng chính xác. “Đáng, tên đáng ghét.” Úc Linh biết nàng ta đã bị Lữ Thiếu Khanh lừa rồi. Chung quanh vang lên âm thanh quái dị, lộ ra nguy hiểm, Úc Linh cắn răng, không còn cách nào khác, nàng ta chỉ có thể tự tìm đường ra. Lữ Thiếu Khanh nhìn bóng dáng Úc Linh biến mất nhếch miệng lên: “Thời gian vài canh giờ hẳn là đủ rồi.” Mười ngày nửa ngày đương nhiên không cách nào tăng tạo nghệ trận pháp cấp tốc nhưng Lữ Thiếu Khanh có thể, hẳn là nam nhân có Thời Quang Ốc. Lữ Thiếu Khanh đẩy Úc Linh đi liên bày vài trận pháp ở đây, sau đó bóng dáng hẳn biến mất. Trong Thời Quang Ốc, bóng dáng Lữ Thiếu Khanh xuất hiện, chào hỏi với Linh bài. “Tử Quỷ, ta tới đây.” Sau khi Lữ Thiếu Khanh chào hỏi xong thì phát hiện có gì đó không bình thường. Những vật phẩm như quan tài bên trên ngọc trác, lệnh bài, ngọc trác, lư hương đều đang phát tán ra bạch quang nhàn nhạt, sáng tối giao nhau như đang hô hấp. Lữ Thiếu Khanh cảm thấy kỳ lạ, gõ ngọc trác: “Tử Quỷ, sao vậy? Ngươi đến nhà rồi à?” Chỉ cần hơi dùng đầu óc là đoán ra bên ngoài và nơi này có mối liên quan. Nhưng cho dù Lữ Thiếu Khanh gõ ngọc trác như thế nào thì cũng không hề đáp lại gì. Đôi mắt Lữ Thiếu Khanh xoay chuyển, nói với Linh bài: “Tử Quỷ, giờ ta gặp chút khó khăn, không thể đi lên trên được. Cần phải tăng cường một chút thực lực mới được, bên trận pháp cũng cần tăng lên, cho ta thời gian.” Bạch quang ảm đạm, dừng lại một hồi, mặt ngoài ngọc trác xuất hiện hai chữ. “Linh thạch!” Lữ Thiếu Khanh tức chết, gõ ngọc trác, quát to với Linh bài: “Tử Quỷ, đây là vì muốn tốt cho ngươi, không

phải là vì ta. Đừng nghĩ tới chuyện lấy linh thạch của ta, để ta làm việc giúp người, sau này còn muốn ta cảm động đến rơi nước mắt với người, mọe nó sao người hèn thế?”Linh bài không để ý đến hắn, một lát sau, vẫn là hai chữ. “Linh thạch!”Lữ Thiều Khanh tức giận đến mức không thể nói được gì. Tiểu đệ Tử Quỷ chẳng quá. Hắn lấy số linh thạch còn lại của mấy ngày nay ra, trước tiên dùng một trăm vạn lĩnh ngộ kiểm ý. Giờ chỉ còn lại ít linh thạch dọa dẫm bắt chẹt từ tay Quân Đại Ngu, cộng thêm một ít linh thạch để dành, tổng cộng chỉ hơn sáu mươi vạn. Lữ Thiều Khanh lấy sáu mươi vạn linh thạch ra, đau lòng không thôi, hùng hùng hổ hổ: “Mọe nó, ta đúng là bị coi thường quá đáng mà!” “Ta muốn tăng trận pháp, có cách không?” Sau khi linh thạch biến mất trong lưu hương, bạch quang nơi này bỗng nhiên tăng vọt, Lữ Thiều Khanh không kịp được nhắm mắt lại. Đợi đến khi hắn mở to mắt thì phát hiện hắn đã không còn ở trong Thời Quang Ốc mà ở một nơi kỳ quái. Chung quanh lưu quang nhấp nháy, sáng tối không ngừng. Đứng ở chỗ này dường như có một loại cảm giác thế giới điên đảo, thời gian rối ren, không gian loạn xạ. Dòng sông thời gian không ngừng sinh ra và biến mất, không gian không ngừng hủy diệt rồi gây dựng lại. Ở chỗ xa hơn tới tăm mờ mịt, như sâu trong hồng mộng, truyền đến những tiếng âm âm. Mỗi một âm thanh như âm thanh chư thiên tinh thần va nhau, thế giới hủy diệt phát ra khiến cho người ta tràn ngập kính sợ và sợ hãi. Đây là nơi nào? Lữ Thiều Khanh thầm giật mình, tiểu đệ Tử Quỷ lại chuẩn bị cho hắn niềm vui bất ngờ gì vậy? Một cổ tin tức truyền vào não Lữ Thiều Khanh khiến Lữ Thiều Khanh hiểu ra vì sao hắn xuất hiện ở đây. Đây là một đại trận không trọn vẹn, chỉ cần có thể phá giải, tuyệt đối có thể làm cho trận pháp của hắn đạt được tăng cấp cực lớn. “Đại trận không trọn vẹn?” Lữ Thiều Khanh nhìn xung quanh, mê vụ hồi mộng như hồng mộng sơ khai, thời gian và không gian quấn nhau, tinh thần và thế giới đối lập. Mỗi một nơi đều lộ ra sự không tầm thường, mỗi một chỗ đều khiến cho người ta cảm nhận được sự nguy hiểm lớn lao. Lữ Thiều Khanh sờ cằm, sau khi nhìn một hồi lâu: “Haizz, vạn vật thay đổi lòng người suy đồi!” Lữ Thiều Khanh thở dài một cái: “Tử Quỷ, không phải người đang định giết ta ở đây đấy chứ? Vì sáu mươi vạn viên linh thạch giết người diệt khẩu, cuộc mua bán này không có lời đâu.” Trên Linh bài bên ngoài, bóng dáng kia lại một lần nữa

hiển hiện. Lần này, mặc dù thân thể vẫn hư ảo trong suốt, thấy không rõ dáng người nhưng nàng ta đã chân thực hơn, khiến cho người ta có một loại cảm giác có huyết có nhục, giống như một quỷ hồn sống lại hoặc là sinh linh. Nàng ta ngẩng đầu nhìn trên bầu trời, gương mặt hư vô bắn ra hai ánh mắt giống như có thể nhìn thấu hư không, trực tiếp nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh đang ở không gian nào đó. Vốn chỉ là một cái nhìn sâu kín, nhưng lời của Lữ Thiếu Khanh khiến cơ thể nàng ta hơi run lên nhẹ nhẹ. Mái tóc thật dài màu đen không gió mà bay, bị tức đến mức từng sợi tóc dựng thẳng lên. “Hừ!” Âm thanh mang theo nộ khí quanh quẩn trong phòng. Còn trong đại trận Lữ Thiếu Khanh đang sờ cằm, nhìn đại trận trước mắt khổ sở suy nghĩ. Hắn không dám động đây, hắn dám động một chút sẽ bị đại trận nơi này thôn phệ trong nháy mắt, dung hợp, cuối cùng hoàn toàn biến mất ở chỗ này. Mỗi một chỗ ở nơi này đều là một hoặc nhiều trận pháp, trận pháp nơi này ngàn ngàn vạn vạn, là từ vô số trận pháp cấu thành hết thảy nơi này. Đây là một thế giới trận pháp, thậm chí ngay cả dưới chân nơi hắn đứng cũng ẩn chứa vô số trận pháp.

Chương 650 - Trận pháp không trọn vẹn

Chương 650: Trận pháp không trọn vẹn
Trận pháp thời thời khắc khắc đang biến hóa, mỗi một lần bạo tạc vô số trận pháp biến mất, sau đấy lại sinh ra vô số trận pháp. Lữ Thiếu Khanh cứ như vậy đứng nhìn, hắn vẫn không xuống tay. Đại trận nơi này trong lúc nhất thời chôn vùi vô số, lại trong nháy mắt sinh ra vô số. Chỉ nhìn đã không thể nhìn thấy rõ lắm chứ đừng nói đến xuống tay. Hơn nữa, ở đây trận pháp gì cũng có, cấp thấp, cao cấp, cao cấp hơn đều có. Bọn chúng cộng sinh, đối kháng, quân giao, dung hợp, phân liệt, mỗi thời mỗi khắc đều đang sinh ra vô số loại biến hóa. Lữ Thiếu Khanh cũng không biết nhìn bao lâu, đôi mắt của hắn trở nên đỏ hồng, hơi thở nặng nề, rã rời như thủy triều không ngừng vọt tới. Mỗi một giây đều có vô số trận pháp xẹt qua trước mặt hắn, mỗi một giây có vô số tin tức tràn vào đầu hắn khiến đầu hắn nhức đến mức muốn nứt ra. Hắn một mực duy trì tư thế như vậy, không nhúc nhích, hắn không nhìn thấy trận pháp nơi này, không lĩnh hội được, không phá giải được. “Phù phù.” Cuối cùng, Lữ Thiếu Khanh không thể không tự nhắm mắt lại, không nhìn xung quanh nữa. Nếu nhìn tiếp, hắn lo cơ thể mình không chống đỡ được nữa, mắt sẽ mù, đầu sẽ nổ tung vì vận chuyển kịch liệt. Dừng lại, Lữ Thiếu Khanh cảm nhận được cơn mệt mỏi trước nay chưa từng có. Mỗi một tế bào trong cơ thể hắn đều đang kháng nghị, mỗi một gân cốt đều muốn đình công. Lữ Thiếu Khanh thở hồng hộc, trong lòng sinh ra một cảm giác bất lực. “Tử Quỷ cũng để mắt đến ta quá, tiến hành tuần tự không được à?” Lữ Thiếu Khanh mắng tiểu đệ Tử Quỷ: “Không phải ngươi thật sự định giết chết ta vì sáu mươi vạn viên linh thạch đấy chứ? Hố cha nó rồi, lần sau nhất định phải tìm một cơ hội giáo huấn nó, để nó biết ai mới là lão đại chân chính.” Dường như nàng ta của Linh bài có thể nghe thấy được âm thanh này. Nàng ta đứng lơ lửng trước Linh bài hơi ngừng lại, tóc lại một lần nữa dựng đứng từng sợi. Một âm thanh lạnh lẽo, trống rỗng, từ tính như cửu thiên chi thượng quân quanh: “Nhân loại đáng ghét.” Sau đó, nàng ta đưa tay phải ra, cánh tay thon dài trắng nõn như một khối tiên ngọc tuyệt mỹ hấp

dẫn tất cả tia sáng giữa trời đất, như tiêu điểm của thế giới, như tay của tiên nữ, đẹp đến mức kinh tâm động phách. Tay phải của nàng ta nhẹ nhàng vung lên. Một cỗ ba động vô hình phát ra đi về phía vị trí hư không nào đó. Bên này Lữ Thiểu Khanh đang hùng hùng hổ hổ, hấn một mối hỏi thăm tiểu đệ Tử Quỷ một chút. Hấn chưa từng nghĩ chung quanh bỗng nhiên nhấc lên tầng tầng ba động, như mặt hồ yên tĩnh bỗng nhiên xuất hiện một trận gió lớn, nước hồ sôi trào. Trong cảm giác của Lữ Thiểu Khanh, đại trận vốn vận chuyển bình thường, duy trì cân bằng bị đánh vỡ. Hết thấy của nơi này bắt đầu trở nên cuồng bạo, bành trướng. Lữ Thiểu Khanh mở to mắt, sững sờ nhìn đại trận trước mắt. Không gian đang vặn vẹo, thế giới đang hủy diệt, giống như đại trận này cũng đang sụp đổ. Nhưng cùng với hủy diệt sẽ kéo theo tân sinh. Đại trận đã hoàn toàn vận chuyển trở lại. Lữ Thiểu Khanh tê cả da đầu, chỗ hấn ở coi như an toàn, nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, không cần bao lâu của của hấn cũng sẽ bị tác động đến. Sức mạnh đại trận này sinh ra không phải thứ mà Nguyên Anh kỳ nhỏ nhỏ như hấn có thể ngăn cản, đây chính là sức mạnh có thể hủy diệt thế giới, cho dù là Đại Thừa kỳ tới cũng không chiếm được lợi ích. Nói không chừng không cẩn thận cũng sẽ vẫn lạc tại nơi này. Đang đánh thật. Tiểu đệ Tử Quỷ này thật sự muốn giết chết hấn. Lữ Thiểu Khanh nghiêng răng nghiêng lợi: “Đừng để ta ra ngoài, nếu không ta nhất định phải làm cho ngươi đẹp mắt.” Về phần cầu xin tha thứ gì đó Lữ Thiểu Khanh không phải không nghĩ tới. Nhưng tiểu đệ Tử Quỷ sẽ không tha cho hấn, cầu xin cũng vô ích. Không còn cách nào khác, Lữ Thiểu Khanh chỉ có thể tranh thủ thời gian bắt đầu nghĩ biện pháp. Biện pháp tốt nhất chính là phá giải đại trận nơi này, nhưng đại trận nơi này đâu chỉ ngàn vạn, mỗi thời mỗi khắc đều đang thay đổi. Lữ Thiểu Khanh chỉ có thể bắt đầu từ dưới chân. Chỗ dưới chân coi như bình tĩnh ổn định, Lữ Thiểu Khanh không để ý tới sự mệt mỏi của mình, ánh mắt như điện bắn thẳng đến dưới chân. Đồng thời trên tay cũng có hành động, các loại pháp quyết phá trận đánh ra. Trận pháp ngũ cấp dưới chân bị phá giải, Lữ Thiểu Khanh còn chưa kịp vui mừng thì sau một khắc đã máng cha chửi mẹ. “Trời ạ, lục cấp, có còn để người ta sống nữa không vậy?” Trận pháp lục cấp Lữ Thiểu Khanh không phải là không thể phá giải, nhưng cần thời gian. Hiện tại hấn thiếu nhất chính là thời gian. Chờ hấn phá

giải, nơi này đã sớm hôi phi yên diệt, hắc cũng thành căn
bã.Nhất định còn có cách gì khác, Lữ Thiếu Khanh dứt khoát
dừng tay một lần nữa nhìn xung quanh.Bên ngoài là một mảnh
tối tăm mờ mịt như Hồng Mông sơ khai, lưu quang nhấp nháy,
tựa như cách xa nhau ngàn vạn dặm.Nhưng trên thực tế,
khoảng cách Lữ Thiếu Khanh rất gần, mỗi một lần chôn vùi,
sụp đổ đều có thể khiến Lữ Thiếu Khanh tê cả da đầu, tim đập
rộn lên.Sức mạnh nhìn có vẻ rất hùng vĩ nhưng có thể khiến cả
thế giới chôn vùi.Loại sức mạnh này ai có thể ngăn cản được?
Đại Thừa kỳ tới cũng phải quỳ.Lữ Thiếu Khanh biết bây giờ
không phải là lúc để kinh hãi, hắc áp chế sợ hãi trong lòng,
ngghiêm túc nhìn.Thế giới hủy diệt, bộc phát ra quang mang
rực rỡ.Ngũ quang thập sắc, màu sắc gì có.Cuối cùng nó vẫn sẽ
biến thành màu đen, hoàn toàn chôn vùi, trở thành một vùng
hư vô tăm tối.Còn thế giới hủy diệt, trong một mảnh bạch
quang bắt đầu gây dựng lại.Bạch quang đại diện cho mới sinh,
màu đen đại diện cho hủy diệt.Hắc và bạch?Tâm thần Lữ
Thiếu Khanh khẽ động, con mắt một lần nữa biến thành âm
dương đồ hắc bạch âm dương ngư xoay chuyển.Khí tức của
hắc cũng dần dần trở nên huyền diệu, từng trận minh ngộ bắt
đầu xông lên đầu.Còn bóng dáng bên ngoài dường như cảm
nhận được khí tức của Lữ Thiếu Khanh, ánh mắt trở nên sáng
lên, giọng nói tiếp tục quanh quẩn: “Sức mạnh bản nguyên.”

Chương 651 - Muốn mưu sát thân phụ sao?

Chương 651: Muốn mưu sát thân phụ sao?Úc Linh mang theo thương tích nhìn rừng cây giống nhau như đúc xung quanh, nàng ta cảm thấy vô cùng bất lực.Nàng ta đã bị nhốt ở đây mấy canh giờ, cho dù nàng ta đi theo hướng nào thì đều không ra được khỏi nơi này.Mỗi một nơi ở đây đều giống nhau, cho dù nàng ta đi theo hướng nào thì cũng như đi vòng vèo nguyên tại chỗ.Mỗi một lần như vậy liền khiến nàng ta hoài nghi không biết có phải giác quan của mình xảy ra vấn đề hay không, ngay cả con mắt màu tím của nàng ta cũng không thể nhìn thấu tất thảy nơi này.Loại cảm giác bất lực này rất đau khổ, cảm thấy giác quan của mình xảy ra vấn đề, nảy sinh hoài nghi bản thân, càng khiến người ta suýt nữa thì sụp đổ.Hơn nữa nơi này cũng không an toàn, trong rừng còn ẩn núp các loại nguy hiểm.Trên đường đi, nàng ta gặp đủ các hung thú lớn nhỏ, bị thương, sức chiến đấu giảm mạnh.Giờ sau lưng nàng ta còn có vài con hung thú giống sói hoang đang đuổi theo.Loại hung thú này thực lực cường hãn, thực lực Kết Đan sơ kỳ, một con không thể làm gì được nàng ta nhưng bốn chúng kết thành từng bày hành động, phối hợp ăn ý.Chỉ có ba con đã khiến Úc Linh nhượng bộ lui binh, chật vật chạy trốn.Úc Linh chỉ vừa tiếp xúc, sau khi phát hiện hung thú khó chơi nàng ta vội vàng bỏ chạy.Trên con đường chạy trốn, nàng ta vẫn cảm thấy mệt mỏi rã rời.Mệt mỏi rã rời trên tinh thần, hoàn cảnh chung quanh khiến nàng ta không kìm được hoài nghi mình.Úc Linh nhìn thấy hung thú lại đuổi tới, tà hỏa trong lòng từ từ bốc ra ngoài.Thật sự nghĩ ta dễ bắt nạt à?Tên khốn kiếp kia khi dễ ta, súc sinh các ngươi cũng tới khi dễ ta?Chạy tới chạy lui, đã chạy không ra được, vậy thì giết chết mấy con súc sinh các ngươi xả giận cũng được.Trên gương mặt lạnh lùng của Úc Linh nồng nặc sát ý, con mắt màu tím như lóe lên quang mang tử sắc, sát ý trùng thiên.Úc Linh cảm thiết thương trong tay quát to một tiếng: “Giết!”Nàng ta dùng sức đập mạnh lên một thân cây, nhân thương hợp nhất, như một đạo thiểm điện, từ trên trời giáng xuống lao thẳng về phía ba con hung thú đang đuổi

đến. “Gào!” Hung thú như sói hoang, hai mắt xích hồng, thân cao hơn một trượng, thân hình khổng lồ tràn ngập cảm giác áp bách. Tứ chi mạnh mẽ hữu lực, phong mang lợi trảo tựa như lưỡi dao ra khỏi vỏ, vỡ bìa nứt đá. Ba con hung thú, phối hợp ăn ý, từ xung quanh lao thẳng tới Úc Linh, như một hình tam giác, trong nháy mắt phong kín đường lui của Úc Linh. Ánh mắt Úc Linh lạnh lẽo, không để nguy hiểm trong lòng, nàng ta nhìn chòng chọc con hung thú đi đầu tiên. Trường thương như điện, đâm xuyên qua làn da có thể so với linh giáp của con hung thú kia, xuyên thấu trái tim của nó, linh lực chấn động, trái tim hung thú nổ tung, con hung thú này trong nháy mắt chết đi. Tiếp theo, cơ thể Úc Linh thuần thực xoay chuyển, tránh lợi trảo của một con hung thú, tiếp đó lại đâm xuyên cơ thể một con hung thú. Một hô hấp liền giết chết một con hung thú, một con hung thú trọng thương. Con hung thú còn lại bị sự tàn nhẫn của Úc Linh dọa sợ, Úc Linh không chần chừ, một lần nữa đâm Thương, đánh giết con hung thú cuối cùng. “Phù phù.” Úc Linh quỳ trên mặt đất, linh lực trong cơ thể trống rỗng, nhưng chưa đợi Úc Linh khôi phục chung quanh đã vang lên nhiều âm thanh hung thú hơn. Sắc mặt Úc Linh biến hóa, bây giờ thể xác tinh thần của nàng ta mệt mỏi, không cách nào đối phó với nhiều hung thú hơn nữa. Còn chưa đợi Úc Linh chạy trốn, xung quanh nàng ta đã hiện thêm đầy hung thú, bao vây chặt nàng ta. Chết chắc! Úc Linh nhìn xung quanh, biết rõ mình đã rơi vào tuyệt cảnh, nàng ta chết chắc rồi. “Rống!” Hung thú gào thét, nhao nhao bỏ nhào về phía Úc Linh. Úc Linh tay cầm trường thương, lúc chuẩn bị liều chết thì cảnh vật trước mắt biến hóa, hung thú biến mất, Lữ Thiếu Khanh xuất hiện trước mặt Úc Linh. Lữ Thiếu Khanh nhìn Úc Linh cầm trường thương đâm về phía mình liền kêu to: “Móa, làm gì vậy? Mưu sát thân phụ sao?” Úc Linh phát hiện là Lữ Thiếu Khanh, trong lòng giật mình, trường lao đâm ra dừng lại, muốn thu hồi theo bản năng. Nhưng Úc Linh nghe thấy câu nói này của Lữ Thiếu Khanh thì thẹn quá hóa giận. Để ta rơi vào ảo cảnh, bị hung thú đuổi theo cắn, còn ở đây miêng mồm ba hoa chiếm tiện nghi của ta? Xem ta đâm chết người đây. Úc Linh cắn răng một cái, không nói hai lời, trường Thương một lần nữa tăng thêm cường độ, trường thương phát ra gào thét, lưu lại tàn ảnh trên không trung đâm thẳng về phía Lữ Thiếu Khanh. Nàng ta hận không thể đâm được mười vạn,

tám ngàn lỗ thủng trên người Lữ Thiều Khanh. Lữ Thiều Khanh không ngờ vừa mới vớt Úc Linh ra liền bị người ta đâm, vội vàng trốn tránh. Hắn vừa trốn tránh, vừa mắng to: “Cô nương, người điên rồi à? Ta có chỗ nào trêu chọc người?” Lời này còn chưa dứt, vừa nói, Úc Linh càng giận, cường độ trên tay càng lớn hơn. Có chỗ nào trêu chọc ta? Nói không hại ta, kết quả gạt ta tiến vào trong ảo cảnh, làm hại ta bị hung thú truy đuổi, làm hại ta thể xác tinh thần mỗi một, hoài nghi nhân sinh. Người lại còn nói không trêu chọc ta? Tên nhân tộc đáng ghét người còn không hề cảm thấy mình đã làm sai sao? Úc Linh tức giận đến nghiến chặt hàm răng, lửa giận trong lòng ứa ra, cây trường thương trong tay nàng như linh xà bay múa, thề phải đâm chết tên nhân tộc khốn kiếp bại hoại trước mặt. Tuy nhiên nàng ta chỉ có một thân man lực há có thể làm được gì Lữ Thiều Khanh. Cuối cùng ngược lại còn khiến nàng ta mệt thở hổn hển, thấy không làm gì được Lữ Thiều Khanh, dần dần nàng ta cũng dừng tay. Nàng ta mắng Lữ Thiều Khanh: “Khốn kiếp, lừa đảo “Nhưng những lời mắng người này với Lữ Thiều Khanh mà nói giống như lời khen ngợi mình, hắn tiếp nhận toàn bộ không hề khách khí, tuyệt đối không nổi giận. Ngược lại hắn còn quan tâm hỏi thăm: “Sao? Mệt chưa? Có cần nghỉ một lát rồi lại tiếp tục không?”

Chương 652 - Một lần nữa như giẫm trên đất bằng

Chương 652: Một lần nữa như giẫm trên đất bằng
Úc Linh nhìn gương mặt gọi đòn trước mặt cô gắng áp chế kích động muốn bước lên dẫm một quyền, lạnh lùng quay mặt đi, không muốn nhìn thấy tên đáng ghét này nữa. “Được rồi, giận cũng hết rồi, đi thôi.” Úc Linh quay đầu, khuôn mặt lạnh như băng này lại bị phần nộ thay thế, nổi giận đùng đùng cắn răng: “Ai nói ta hết giận rồi?” Với loại người khốn kiếp như ngươi, ta sẽ không dễ dàng tha thứ và nguôi giận. Lữ Thiếu Khanh lười nói nhiều, xoay người rời đi: “Đi thôi, không ta để ngươi lại đây đây.” Một câu nói bình thản nhưng rất có sức uy hiếp. Mặc dù Úc Linh giận đến mức muốn cắn chết Lữ Thiếu Khanh, nhưng không thể không đè nén cơn giận đi theo sau lưng hắn. Nơi này khắp nơi đều là trận pháp, không đi theo Lữ Thiếu Khanh, dựa vào năng lực ta căn bản không ra ngoài được. Nhưng, năng lực ta nghi ngờ: “Ngươi được chứ?” Trước đó ở đây nước tới chân mới nhảy, đọc sách học hỏi. Lữ Thiếu Khanh quay đầu, đánh giá Úc Linh một lượt, cố ý hỏi lại: “Sao lại không được? Ngươi không định thử ở đây đây chứ? Ma tộc các ngươi thật sự háo sắc đến thế sao?” Úc Linh hiểu ra, hung hăng dậm chân: “Đồ vô sỉ.” Nàng ta thở phì phò cắn răng: “Ta xem ngươi chết như thế nào.” Ban này ngươi còn ở đây phiền não vì phá trận, giờ xem ngươi có thể làm gì? Lữ Thiếu Khanh khoát tay, chậm rãi ung dung tiếp tục leo lên núi. Sau đó, Úc Linh khiếp sợ phát hiện, Lữ Thiếu Khanh lại một lần nữa như giẫm trên đất bằng, trận pháp nơi này còn không khiến hắn phải bối rối chút nào. Mỗi một bước chân của hắn đều vô cùng thoải mái giống như dưới chân không hề có bất kỳ trận pháp gì, Lữ Thiếu Khanh chỉ đang leo lên một ngọn núi bình thường thôi. Cái này, cái này... Úc Linh khó có thể tin, năng lực bị nhốt trong vài canh giờ, ngoại giới đã qua mấy chục năm sao? Trận pháp của tên khốn kiếp này đã tăng lên và đột phá sao? Nếu không vì sao lại trở nên nhẹ nhàng như vậy? Úc Linh hồi tưởng lại lời ban này Lữ Thiếu Khanh nói với nàng ta. Chẳng lẽ, Úc Linh không thể tin được nhìn bóng lưng Lữ Thiếu Khanh, tên khốn kiếp

này thật sự là thiên tài sao?Chỉ cần xem thư tịch và ngọc giản một lúc là có thể hiểu thấu đáo lĩnh ngộ tăng tạo nghệ trận pháp sao?Có người trâu như vậy sao?Úc Linh không thể tin được nhưng nàng ta lại không thể không tin.Lữ Thiếu Khanh trước mắt thật sự là một yêu nghiệt, chỉ cần học tập một chút là sẽ lập tức trở nên thăng tiến đột ngột.Tên này, thật quá kinh khủng.Thánh tử cũng không bằng hắn.Trong lòng Úc Linh đã đưa ra kết luận như vậy.Thánh tử Thánh tộc là người mạnh nhất trong thế hệ trẻ tuổi của Thánh tộc nhưng bây giờ địa vị đã suy giảm trong lòng Úc Linh.Úc Linh không biết là, nàng ta cảm thấy chỉ qua vài canh giờ nhưng trên thực tế Lữ Thiếu Khanh đã ở trong Thời Quang Ốc hơn mười năm.Mười năm lĩnh hội đại trận thần bí kia, hiếm tượng hoàn sinh, cử tử nhất sinh, lĩnh ngộ một vài thứ giúp trận pháp của hắn tăng lên rất nhiều, giờ hắn có thể xưng là đại tông sư trận pháp.Lữ Thiếu Khanh vừa dạo bước đi lên vừa suy nghĩ.“Đại trận kia không trọn vẹn, không trọn vẹn mà đã trâu đến như vậy, nếu là một đại trận hoàn chỉnh thì sao? Chẳng lẽ là đồ thiên đạo để lại. Rốt cuộc tiểu đệ Tử Quỷ tìm từ đâu ra, rốt cuộc tiểu đệ Tử Quỷ có bao nhiêu đồ tốt chứ? Nhưng thu hoạch lần này cũng lớn đấy.”Ánh mắt Lữ Thiếu Khanh nhìn thẳng phía trước, trong hai mắt lặng lẽ hiển hiện đồ án song ngư âm dương, trong mắt hắn chỉ còn lại màu trắng và màu đen.Trận pháp trước mắt là một trận pháp cấp tám, Lữ Thiếu Khanh đã có thể nhìn thấy rất rõ ràng đại trận tạo dựng vận chuyển như thế nào, uy lực như thế nào.Còn về phần phá giải như thế nào thì càng nhẹ nhàng đơn giản, không cần hành động nhiều, chỉ cần một ý niệm trong đầu thì đại trận trước mắt sẽ dễ dàng bị phá giải.Ánh mắt Lữ Thiếu Khanh rơi lên thân cây bên cạnh.Cây này cao tới ngàn trượng, đường kính vài trăm mét, sinh trưởng ở chỗ này lâu ngày đã được linh khí tưới nhuần.Thân cây cứng rắn vô cùng, nếu người thường đến chặt cây thì cả đời cũng khó mà rung chuyển được cự mộc che trời này.Hơn nữa trong ánh mắt Lữ Thiếu Khanh cây này lại biến thành quang mang thuần túy nhất, quang mang đen trắng không thể nào phân biệt với các quang mang màu sắc khác.Lữ Thiếu Khanh còn muốn nhìn nhiều thêm chút nữa, một khắc sau hắn bị một cỗ năng lượng cường đại phản phệ.Lữ Thiếu Khanh kêu lên một tiếng đau đớn, máu tươi từ khóe miệng chảy ra, con mắt khôi phục bình thường.Không nói hai lời, Lữ Thiếu Khanh bỏ một viên

linh đan vào miệng, sau khi linh đan hòa tan vô số linh lực tràn vào trong cơ thể, hắn mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút. Lữ Thiếu Khanh cảm nhận được sự trống rỗng trong cơ thể, âm thầm lắc đầu. Vẫn quá miễn cưỡng, cảnh giới và thực lực bây giờ không thể chống đỡ nổi trạng thái này của hắn. Nếu miễn cưỡng, hắn sẽ biến mất trước cả thế giới này. Lữ Thiếu Khanh bỗng nhiên thụ Thương khiến Úc Linh giật nảy mình. Úc Linh thấy Lữ Thiếu Khanh không nhúc nhích không kìm được hỏi: “Ngươi, ngươi sao vậy?” Lữ Thiếu Khanh khôi phục lại, lắc đầu, không nói thêm gì, mà tiếp tục leo lên trên. Thủ Tiên sơn, càng đi lên, trận pháp bên trên càng cao cấp hơn. Cho dù là đại trận cấp chín cũng thường xuyên xuất hiện nhưng chúng vẫn không ngăn cản được Lữ Thiếu Khanh, có vài trận pháp trong lúc nhất thời hắn không cách nào phá giải thì lại có thể tìm được thông đạo phù hợp đi lên núi. Sau khi leo lên núi, găm lên gậy đỡ. “Rống!” Một bóng dáng to lớn màu trắng mang theo gió tanh mãnh liệt bổ nhào về phía Lữ Thiếu Khanh và Úc Linh.

Chương 653 - Nó tên tiểu Bạch

Chương 653: Nó tên tiểu BạchĐột nhiên xuất hiện một bóng đen to lớn khiến Lữ Thiếu Khanh và Úc Linh giật nảy mình.Lữ Thiếu Khanh phản ứng nhanh, thuần di sang một bên để mình Úc Linh đối mặt.Úc Linh muốn trốn tránh, tốc độ của nàng ta chậm một bước, bị khóa chặt không cách nào trốn tránh, chỉ có thể bị ép ngăn cản.“Rầm!”Úc Linh bị bóng đen tông mạnh như một đạn pháo bay ra ngoài, đâm vào một tảng đá lớn bên cạnh.Cự thạch chia năm xẻ bảy, Úc Linh cũng phun mạnh ra một ngụm máu tươi.Cơ thể ma tộc cường hãn, Úc Linh cũng không tìm được hô nhỏ một tiếng.Cơ thể nàng ta tê liệt hơn phân nửa, tay chân tạm thời đã mất đi trực giác.Sau lưng nàng ta đau đến bỏng rát, cường độ to lớn suýt chút nữa khiến khung xương của nàng ta bị tung nát.“Rống!”Bóng đen lại một lần nữa gầm thét khởi xương tiến công với Úc Linh.Lữ Thiếu Khanh ở bên cạnh cũng nhìn thấy rõ đây là vật gì.Một con hổ trắng, nhưng con hổ này rất lớn có lẽ cũng là một con hung thú.Toàn thân nó dài chừng hai trượng, cao lớn uy mãnh, đứng lên cao hơn một trượng, tản ra khí tức hung hãn, toàn thân như tuyết trắng không pha lẫn màu sắc nào khác.Con cộp màu trắng thân hình khổng lồ, tốc độ lại không yếu, như một cơn gió thổi qua trên không trung, trong nháy mắt đã tới trước mặt Úc Linh.Nó giơ móng vuốt vồ xuống Úc Linh, móng vuốt sắc bén tản ra hàn quang trên không trung, Úc Linh vội vàng trốn tránh.Đối mặt với tấn công của con hổ, nàng ta thật sự không có lòng tin có thể ngăn cản.“Ầm ầm!”Cự thạch chia năm xẻ bảy dưới một trảo này, hóa thành đá vụn đầy trời, bắn tung tóe tứ phương.Con hổ thấy Úc Linh né tránh liền vung vẩy đuôi như sợi roi sắt vung về phía Úc Linh.Úc Linh không cách nào trốn tránh, chỉ có thể dùng hai tay ngăn cản.“Chát!”Đuôi hổ quất lên tay Úc Linh khiến hai tay nàng ta run lên nhưng cũng khơi dậy hung tính của Úc Linh.“Súc sinh!”Úc Linh cắn răng, ta bị tên khốn kiếp kia khi dễ, ngay cả súc sinh người cũng khi dễ ta?Sau đó hai tay phát lực, không để ý đến gai nhọn trên đuôi, tóm chặt đuôi hổ, dùng sức hất ra phía sau.Con hổ nặng mấy ngàn cân bị nàng ta bắt lại, ngã ầm

trên mặt đất. Mặt đất chấn động một trận, bụi mù tung tóe. Con hổ nghen ngào một tiếng, vội vàng lui ra sau, không dám đấu với Úc Linh, ánh mắt nhìn Úc Linh mang theo sự kính sợ. Ánh mắt linh động dường như khác với hung thú bình thường. Lữ Thiếu Khanh thấy một màn này có chút ngạc nhiên, nói: “Không thể nào, con hổ này cũng sợ con hổ cái như ngươi à?” Sau đó ngữ khí chắc chắn nói với Úc Linh: “Các ngươi là đồng loại đấy! Ngươi chính là hổ cái!” Úc Linh tức chết, hận không thể gào thét một phen với Lữ Thiếu Khanh. Con hổ trắng lui sang một bên, ai oán vài tiếng, trong mắt mang theo sợ hãi, sau đó nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh dáng vẻ như người vô hại. Đôi mắt của nó xoay chuyển, một lần nữa trở nên hung hăng, gào thét một tiếng với Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh ra vẻ bị giật nảy mình, lui lại hai bước, cố ý kêu to: “Đừng, đừng tới đây!” Qua quan sát, hẳn biết đại khái thực lực của con hổ này, cùng lắm chỉ có thực lực Kết Đan sơ kỳ, cũng chính vì thế nên khi xuất hiện đột ngột mới khiến Úc Linh phải chịu thiệt một chút. Đương nhiên, đây cũng là vì Úc Linh vốn đang bị thương, không kịp phản ứng. Con hổ thấy vẻ sợ hãi của Lữ Thiếu Khanh, trong mắt càng lộ ra đắc ý, tỏ vẻ hung hăng. Lữ Thiếu Khanh cố ý chỉ vào Úc Linh, làm ra vẻ sợ hãi, một lần nữa kêu lên: “Ta đánh không lại ngươi, ngươi đi cắn chết nàng ta đi!” Lữ Thiếu Khanh càng như vậy, con hổ càng đắc ý hung ác. Cuối cùng nó dứt khoát gầm lên, bỏ nhào về phía Lữ Thiếu Khanh. Cơ thể cao lớn như núi Thái Sơn đánh tới, khí thế kinh khủng khiến người ta ngạt thở. Với loại hung thủ cảnh giới này thì đã chẳng thể làm gì được Lữ Thiếu Khanh, hơn nữa Lữ Thiếu Khanh cũng chẳng chiều chuộng nó, lúc nó nhào đến, một cước đã đạp bay. Ta không muốn gây rắc rối cho ngươi, tự ngươi tìm ta gây rắc rối, muốn chết. “Hôm nay ta muốn nếm thử xem thịt hổ có mùi vị gì, cắt tiểu đệ của ngươi bán cho Ung tiên bối, lấy của ông ấy mười vạn, tám vạn viên linh thạch gì đấy.” “Ngao!” Con hổ bị một cước này đạp gần chết, nằm trên mặt đất nửa ngày bất động. Nó lại một lần nữa lộ ra ánh mắt hoảng sợ, nằm trên mặt đất nức nở. Một cước này của Lữ Thiếu Khanh khiến nó cảm nhận được lòng người hiểm ác. Làm bộ sợ hãi, kết quả là giả heo ăn thịt hổ. Có người nào như ngươi không? Lần đầu tiên gặp mặt đã lừa hổ rồi. Con hổ nằm trên mặt đất, hoài nghi hổ sinh. Lữ Thiếu Khanh không nuông chiều nó, một cước giẫm lên người nó, từ trên cao nhìn

xuống, hung tợn nói: “Tiểu lão hồ, muốn chết như thế nào?” “Ngao!” Thân hình hồ dùng tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được thu nhỏ, cuối cùng chỉ to như con mèo trắng. Nó nằm rạp trên mặt đất, đê mi thuận nhãn, nghẹn ngào không ngừng, trong ánh mắt lộ ra đáng thương. Úc Linh ở bên cạnh nhìn thấy con hồ nhỏ như vậy, tuy bị nó đánh cho một trận trong lòng vô cùng giận dữ nhưng bây giờ lại không kìm được nảy sinh thương hại, sự nhân từ bắt đầu lan tràn. Thậm chí nó còn ngẩng đầu lên, nước mắt rung rung nhìn Lữ Thiếu Khanh, nghẹn ngào vài tiếng, giả vờ đáng yêu. Lữ Thiếu Khanh không mắc lừa, hần hung tợn nói: “Biến trở lại cho ta, nhỏ như vậy làm thịt người cũng không tìm được đệ đệ của người. Biến trở lại cho ta, nếu không ta giết người.” “Ô, ô...” Tiểu Bạch hồ kêu ô ô, âm thanh tràn đầy đáng thương. “Không biến trở lại đúng không?” Lữ Thiếu Khanh cười lạnh: “Vậy thì giết người.” Nhưng một khắc sau, một bóng dáng từ xa lao đến. “Nhị sư huynh, Nhị sư huynh, đừng, tha mạng đi.” Tiêu Y vội vàng xông lại, vẫy tay, để Lữ Thiếu Khanh hạ thủ lưu tình.

Chương 654 - Đây là một tên đại ác ma

Chương 654: Đây là một tên đại ác ma
Sau khi tiểu Bạch hồ nhìn thấy Tiêu Y cũng kích động kêu lên. Mau tới đây, có người bắt nạt hồ. Sau khi Tiêu Y xông đến thì ôm tiểu Bạch hồ vào lòng, tiểu Bạch hồ ghé vào ngực Tiêu Y, cọ cọ hai lần, kêu lên với Tiêu Y. Sau khi Tiêu Y nghe xong, thở phà phò với Lữ Thiếu Khanh: “Nhị sư huynh, tại sao huynh muốn khi dễ tiểu Bạch?” Lữ Thiếu Khanh chỉ vào tiểu Bạch hồ trong lòng Tiêu Y: “Tiểu Bạch?” Tiêu Y gật đầu: “Đúng vậy, lúc ta theo vào không biết tại sao lại tới đây, cuối cùng gặp tiểu Bạch.” “Nó không ăn muối?” Lữ Thiếu Khanh tò mò, Tiểu Bạch Hồ dù sao cũng là Kết Đan kỳ, Tiêu Y là cận bã Trúc Cơ kỳ, còn chưa đủ tê răng nó. Đối với hung thú mà nói, loại nha đầu ngốc thanh thuần ngọt ngào như Tiêu Y là món điểm tâm ngon miệng nhất. Tiêu Y nghe vậy, đắc ý, cười khi khi không ngừng, khuôn mặt nhỏ cười thành một đóa hoa, vỗ vỗ tiểu Bạch hồ trong lòng: “Nó cũng thích ăn linh đậu, muối cho nó ăn vài viên linh đậu nó liền la hét muốn đi cùng muối.” “Cái gì?” Lữ Thiếu Khanh nghe vậy giận dữ: “Muối lấy linh đậu của ta cho nó ăn? Lại đây, lại đây, thả nó ra, giờ ta làm thịt nó.” Lữ Thiếu Khanh tức giận kêu: “Vắt vả lắm mới đuổi được chim ngốc đi, muối lại tìm về cho ta một con mèo ngốc giành linh đậu với ta? Hôm nay nhất định phải làm thịt nó, lấy tiểu đệ đệ của nó đi ngâm rượu.” Lữ Thiếu Khanh hung thần ác sát, Tiểu Bạch sợ tới mức lông hồ dựng thẳng lên, bông bênh đáng yêu. Nó cuộn mình trong lòng Tiêu Y, ôm chặt lấy Tiêu Y, sống chết không chịu buông móng. Tiêu Y ôm tiểu bạch hồ lui ra sau hai bước, vội vàng nói: “Nhị, Nhị sư huynh, Tiểu Bạch là nữ.” “Nữ?” Lữ Thiếu Khanh ngạc nhiên, nhìn chăm chăm tiểu bạch hồ một hồi: “Cọp mẹ? Nhưng cũng được, da hồ trên người nó rất xinh đẹp, còn có thể lấy xương của nó đi luyện đan.” “Tiểu Bạch sợ hơn nữa, run rẩy không ngừng. Thật là đáng sợ, đây là một tên đại ác ma. Lữ Thiếu Khanh dùng ánh mắt bất thiện đánh giá tiểu bạch hồ, Tiêu Y vội vã nói sang chuyện khác, chỉ vào rừng đá sau lưng nói với Lữ Thiếu Khanh: “Nhị sư huynh, ta phát hiện một vài thứ đặc biệt.” “Nơi này là đỉnh núi, không có

cây cối, chỉ có một mảnh rừng đá, lớn có nhỏ có, toàn là đá lởm chởm. Những tảng đá lớn thì lớn chừng trăm trượng, mấy trăm trượng, nhỏ thì chỉ to bằng nắm tay, chúng nằm lộn xộn trong này, cứ như mọc ra từ mặt đất. Nơi này trừ đá tảng ra, không có bất cứ động thực vật nào khác, bình tĩnh đến mức trầm lặng. Lữ Thiếu Khanh đến nơi đây, thần thức lan tỏa xung quanh, khu vực này không lớn, thần thức của hắn có thể dễ dàng bao phủ khắp nơi. Thần thức của hắn khẽ quét qua, trong lòng đã sớm hiểu rõ nơi này có bao nhiêu tảng đá, những tảng đá đó hình dạng thế nào. Nhưng đến hiện tại, hắn tạm thời không phát hiện bất luận thứ gì đặc biệt hoặc chỗ nào khác thường. Lữ Thiếu Khanh biết thời biết thế, tạm thời tha cho tiểu bạch hổ: “Mang ta đi xem xem.” “Tiêu Y vô tiểu bạch hổ một cái, nói với tiểu bạch hổ: “Tiểu Bạch, đi thôi, dẫn chúng ta về nhà người xem thử.” “Nhà nó?” “Tiêu Y gật đầu: “Đúng vậy, ngay bên cạnh nhà Tiểu Bạch.” “Tiểu bạch hổ bị gọi là Tiểu Bạch liếc Lữ Thiếu Khanh một cái, sau đó nhảy xuống từ trong lòng Tiêu Y, chạy ở phía trước. Tuy nói nơi này là đỉnh núi, phạm vi không lớn, trên thực tế đó chỉ đối với tu sĩ mà thôi. Nơi này rộng mấy trăm dặm, người bình thường có chạy nửa tháng cũng chưa được một vòng. Lữ Thiếu Khanh thử ngự không phi hành, phát hiện nơi này là lĩnh vực cấm không, không thể phi hành trên cao, chỉ có thể bay là là trên mặt đất. Mà nếu phi hành với độ cao như vậy, nơi này có vô số đá tảng tạo thành chướng ngại, còn không tự tại bằng đi đường. Bọn họ đi sau Tiểu Bạch, không ngừng tiến về phía trước, cuối cùng đến một chỗ có vẻ đặc biệt theo như lời Tiêu Y. “Đến rồi!” “Tiêu Y đứng trên một tảng đá lớn, chỉ xuống dưới nói với Lữ Thiếu Khanh: “Nơi này chính là chỗ đặc biệt mà ta nói.” “Nơi này không có đá tảng lởm chởm, trong vòng vài dặm là một mảnh ốc đảo, cây cối tươi tốt xanh um, hoa cỏ xanh biếc ướt át. Nơi này có một cái đầm nước nhỏ, đầm nước yên tĩnh, trong suốt, giống như một viên ngọc bích được khảm trên đại địa. Úc Linh chân chờ, nhìn một hồi, hỏi: “Chỗ này có gì đặc biệt?” “Đương nhiên, nếu so với xung quanh, nơi này đúng là rất đặc biệt. Chỉ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, dùng linh thức, thần thức thì không dò xét được. Tiêu Y lắc đầu, nằng nói với Lữ Thiếu Khanh: “Nhị sư huynh, cứ mỗi ba canh giờ thì nơi này sẽ có thay đổi.” “Thay đổi thế nào?” “Huynh cứ nhìn là biết.” “Muội còn dám thừa nước đục thả câu với ta? Tạo phản

à.” Lữ Thiều Khanh thấy thế, không ngại nhân cơ hội dạy bảo Tiêu Y. “Ta còn chưa tính sổ chuyện muội dám chạy tới chỗ này một mình.” Tiêu Y vội vàng lui về phía sau hai bước, cẩn thận: “Ta, không phải ta chỉ muốn đi cùng Nhị sư huynh rồi sao?” “Ta đi theo, nói không chừng có thể giúp Nhị sư huynh.” Trên thực tế là, Tiêu Y không muốn chờ ở bên dưới, chờ đợi thật sự rất nhàm chán. Chẳng bằng đi theo xông xáo, nàng vô cùng tin tưởng Lữ Thiều Khanh. Liễu Xích nói nơi này nguy hiểm trùng điệp, cho dù là người có cảnh giới Luyện Hư đến cũng phải tiêu đời. Theo ý Tiêu Y, chắc chắn là con chim già kia nói ngoa. Hơn nữa, cho dù có nguy hiểm, Nhị sư huynh của nàng cũng có thể ổn định, không có gì có thể làm khó Nhị sư huynh của nàng. Không có cách nào khác, sau khi bái sư nàng tiếp xúc với hai vị sư huynh tuyệt thế yêu nghiệt, nhìn hai vị sư huynh muốn gió được gió muốn mưa được mưa, dẫn đến Tiêu Y cảm thấy những người chẳng ra gì.

Chương 655 - Đây là một tên đại ác ma

Chương 655: Đây là một tên đại ác ma (tt)Lữ Thiếu Khanh mắng: “Loại cặn bã như muối, có thể giúp được cái gì?”“Chỉ biết gây phiền phức thôi, nếu như có thể, ta sẽ lập tức quẳng muối khỏi chỗ này.”Tiêu Y rút cổ, bị mắng xối xả, cũng không dám phản bác nửa câu.Nàng hiểu Lữ Thiếu Khanh, nếu dám phản bác, chờ bị đánh đi.Tiểu Bạch cẩn thận trốn sau lưng Tiêu Y, đánh giá Lữ Thiếu Khanh, trong ánh mắt mang theo kính sợ.Người này thật là đáng sợ.Ngay cả con sen của mình cũng bị mắng không dám lên tiếng.Trong lòng Tiểu Bạch âm thầm gia tăng mức độ đáng sợ của Lữ Thiếu Khanh lên một cấp nữa.Úc Linh nhìn thấy điệu bộ đáng thương tội nghiệp của Tiêu Y, đau lòng không thôi.Trong quá trình chung đụng suốt đường đi, nàng đã sớm coi Tiêu Y là muối muối ruột thịt của mình.Nàng thấy Lữ Thiếu Khanh hoàn toàn không thương hương tiếc ngọc, nàng đứng ra bất bình thay cho Tiêu Y.“Ngươi thì biết gì, Tiêu Y muối muối cũng chỉ lo lắng cho ngươi mà thôi, ngươi mắng nàng như vậy, có còn là người không?”Lữ Thiếu Khanh bèn mắng luôn cả Úc Linh: “Ta thấy chính là ngươi dạy hư nàng, chính ngươi muốn chết, đừng có liên lụy người khác.”Úc Linh càng khó chịu hơn, hừ lạnh: “Chẳng phải cả đoạn đường này không có nguy hiểm gì sao.”Nếu nói nguy hiểm, cũng là do nàng lúc trận pháp ảo cảnh, chỉ cần không động đến trận pháp thì không có việc gì.Tiêu Y ở bên cạnh nhìn không được gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.Nàng vừa mới đến, đã bị Truyện Tổng Trận truyền tống đến đỉnh núi, nguy hiểm đầu tiên gặp khi đến nơi đây là Tiểu Bạch.Nhưng nàng chỉ dùng mấy viên linh đậu là đã bắt Tiểu Bạch chưa từng trải việc đời, chưa từng có hưởng thụ thứ gì tốt làm tù binh.Không có một chút nguy hiểm nào.Làm nàng cảm thấy con chim già đang nói dối.Nếu như có nguy hiểm thật thì nàng không thể nào bình yên đứng ở đây.Hơn nữa, chẳng phải Nhị sư huynh và Úc Linh tỷ tỷ cũng đến đây một cách an toàn đó sao?Có điều, hai người các người lâu như vậy mới đến, chắc không phải đang lén lút hẹn hò đâu nhỉ?Tiêu Y bên này mơ mộng mấy ngàn chữ về những cảnh tượng không

thể miêu tả, nàng bỗng nhiên cảm thấy cơ thể phát lạnh. Nàng ngẩng đầu lên thì thấy trong mắt Nhị sư huynh tản ra ánh sáng nguy hiểm, đang nhìn chằm chằm nàng. Không xong, bị Nhị sư huynh dùng thuật đọc tâm với mình rồi. Tiêu Y khóc không ra nước mắt, nàng muốn biện giải: “Ta, ta đang nói có, có Nhị sư huynh ở đây, không có gì nguy hiểm.” “Thật sao?” Lữ Thiều Khanh tức muốn chết, con bé sư muội ngu xuẩn này đúng là ít bị đánh. Lần này nhìn như không nguy hiểm, là bởi vì hần biết trận pháp, ở trên đường tìm linh thạch đột phá, tìm được con đường an toàn nhất, phù hợp nhất. Nếu không, chỉ riêng việc chạm vào trận pháp là đủ cho họ chịu khổ, chứ đừng nói tới việc có thể còn gặp phải những nguy hiểm khác. Lữ Thiều Khanh cười lạnh một tiếng, làm cơ thể Tiêu Y phát lạnh. Bên này, Lữ Thiều Khanh đang suy nghĩ mình phải cho Tiêu Y một bài học như thế nào, Tiêu Y bỗng nhiên chỉ về phía trước, hô: “Nhị sư huynh, huynh nhìn kia!” Lữ Thiều Khanh đưa mắt nhìn theo tiếng, ốc đảo bắt đầu thay đổi. Rừng cây vốn đang um tùm xanh biếc bắt đầu trở khô vàng, lá rụng bay đầy trời, trở nên xơ xác tiêu điều. Chỉ trong chớp mắt đã bước từ mùa hạ tới mùa thu. Gió thu cuộn cuộn, hơi thở của mùa thu dần nồng nàn, lá rụng khô vàng bắt đầu phiêu đảng. Sắc mặt Lữ Thiều Khanh đứng bên ngoài trở nên kì lạ, hần có một cảm giác cực kì quen thuộc. Thời gian dần dần trôi qua. Nhưng hần lại ngửi được mùi vị của sự nguy hiểm khi thời gian không ngừng trôi đi. Tiêu Y đã thấy tình cảnh này rất nhiều lần. Nàng nói với Lữ Thiều Khanh về những gì nàng nhìn thấy: “Nhị sư huynh, cứ cách ba canh giờ thì nơi này sẽ đổi mùa một lần. Một ngày mười hai canh giờ, tức là một năm trôi qua.” “Khi Tiêu Y nhìn thấy thời gian trôi qua nhanh như vậy, nàng vừa cảm thấy mới lạ vừa cảm thấy nguy hiểm, nàng nói xong: “Nhị sư huynh, ta cảm thấy hình như trong đó có nguy hiểm.” “Tiểu Bạch cũng không cho ta vào trong.” “Sư muội cảm giác không sai, Lữ Thiều Khanh gật đầu: “Không sai, đúng là có nguy hiểm.” “Vì tu luyện Kinh Thần Quyết, nên trực giác của hần chưa bao giờ sai. Úc Linh không cảm thấy bên trong có gì nguy hiểm, nàng bấu môi, khó chịu với Lữ Thiều Khanh: “Người nói có thì có?” “Lữ Thiều Khanh không nói chuyện, mà tìm ra một nắm linh cốt trong trữ vật gian, hần cướp đoạt thứ này từ trong thương khố của Thiên Cung Môn. Lữ Thiều Khanh ném linh cốt vào trong ốc đảo trước mặt, linh cốt rơi xuống đất, mọc rễ

nầy mầm, trưởng thành kết hạt với tốc độ mắt thường có thể thấy được, hạt lúa no đủ, bông xuống nặng trĩu. Ba canh giờ trôi qua, lúc linh cốc đã trưởng thành đến mức có thể thu hoạch, đồng thời, mùa cũng thay đổi lần thứ hai. Ốc đảo chuyển từ mùa thu sang mùa đông, bên trong gió lạnh vù vù, tuyết trắng bay loạn, đầm nước kết băng, tất cả mọi thứ được phủ bởi một lớp tuyết trắng tinh khiết. Nhưng mà, điều làm cho Úc Linh hoảng sợ xảy ra. Lúc mùa thay đổi, có một nguồn lực lượng quỷ dị xuất hiện, tác động vào linh cốc trữu hạt, nguồn lực lượng này làm Úc Linh cảm thấy tim đập nhanh, như lực lượng của ác ma, làm cho người ta sợ hãi. Dưới lực lượng này, linh cốc hóa thành tro tàn, biến mất trong gió đông thấu xương. Nhưng những thứ khác thì không sao cả. Lữ Thiếu Khanh nói với Úc Linh: “Nhìn đi, an toàn quá kìa, sao người không vào trong đó chơi một lát?” Úc Linh nhìn Lữ Thiếu Khanh bằng ánh mắt nhìn kẻ ngốc. Nàng không sợ chết, nhưng không muốn chết một cách không rõ ràng như thế. Luồng lực lượng chưa biết lúc nầy, nghĩ thôi cũng thấy đáng sợ.

Chương 656 - Ốc đảo kì lạ

Chương 656: Ốc đảo kì lạ
Lữ Thiều Khanh nhìn ốc đảo tuyết trắng phát phối, suy đoán: “Xem ra những thứ không thuộc về ốc đảo sẽ bị thanh trừ sạch sẽ khi đổi mùa.” “Đây là một loại phòng ngự máy móc, thanh trừ tất cả những thứ đến từ bên ngoài, không thuộc về ốc đảo. Lữ Thiều Khanh thậm chí còn suy đoán, trừ lúc mùa thay đổi sẽ có nguy hiểm, lúc khác thì an toàn. Nhưng điều này vẫn còn cần phải thăm dò mới biết. Tiêu Y gật đầu, ôm Tiểu Bạch: “Nhị sư huynh, Tiểu Bạch cũng nói thế này.” “Lữ Thiều Khanh nhìn Tiểu Bạch trong lòng Tiêu Y, ánh mắt lóe sáng, cười gian nói với Tiêu Y: “Quảng con mèo trắng này vào trong đó, kiểm tra xem thế nào.” “Vừa nãy họ đã dùng linh cốt thăm dò, nhưng không biết vật còn sống có tuân theo quy luật đó hay không. Tiểu Bạch nghe vậy, cái đuôi dựng đứng lên giống như mèo con đang hoảng sợ, lông trên người xù hết cả ra, chẳng khác nào vừa bị điện giật. Nó hét lên một tiếng, dúi đầu vào trong lòng Tiêu Y, không dám đối mặt với Lữ Thiều Khanh. Hồ con sợ quá, người này thật đáng sợ. Tiểu Bạch sống ở nơi này, thủ hộ nơi này, nó biết rõ sự đáng sợ của ốc đảo này. Đối với Tiểu Bạch mà nói, lực lượng trong ốc đảo thần bí là lực lượng của thần linh, ai vào đó cũng không được yên lành. Nếu ném nó vào trong, còn không bằng giết nó luôn. Tiểu Bạch chỉ ước gì mình có thể thu nhỏ lại, tốt nhất là biến thành trong suốt, làm đại ma đầu không nhìn thấy nó. Đáng tiếc nó tu luyện chưa đủ, hiện tại nhỏ nhất cũng chỉ có thể biến nhỏ như một con mèo con. Tiêu Y nghe vậy, ôm chặt Tiểu Bạch, chết cũng không buông tay, cảnh giác vạn phần: “Nhị sư huynh, Tiểu Bạch là bằng hữu của ta, huynh không được khi dễ nó.” “Vừa rồi nó còn khi dễ ta kia kìa.” Câu nói của Lữ Thiều Khanh làm Tiểu Bạch nước mắt lưng tròng, nếu ta biết người đáng sợ như vậy, có chết ta cũng không dám chọc vào người. Ai bảo người giả bộ thành như vậy, làm ta tưởng người dễ khi dễ. Nhân loại xấu xa, lừa gạt hồ. Tiêu Y phùng mang trợn mắt: “Nhị sư huynh, Tiểu Bạch không quen người, chuyện đó chỉ là hiểu lầm mà thôi.” “Tiểu Bạch liên tục gật đầu, đúng vậy, mọi chuyện đều là hiểu

lầm. “Sau này người làm việc phải nghĩ nhiều một chút, đừng có ngu ngốc như vậy, sư muội ngu xuẩn của ta không có đầu óc, nếu người cũng có không đầu óc, ta sẽ lột da của người ra làm y phục.” Lữ Thiếu Khanh đe dọa Tiểu Bạch một phen, nói với Úc Linh: “Giúp ta một chuyện.” “Giúp gì?” Úc Linh nghiêm mặt, khó chịu hỏi, sau đó đoán được Lữ Thiếu Khanh muốn nàng làm gì, cắn răng: “Đừng có mơ.” “Người muốn ta vào trong? Mơ cũng không có đâu nhé. Lữ Thiếu Khanh cười ha hả không ngừng, bước qua hai bước, kề sát vào nàng ta. Úc Linh ngửi mùi hương trên người Lữ Thiếu Khanh, lại nhớ tới lời thề của mình, khuôn mặt tức khắc đỏ bừng, giống như một quả táo chín, vô cùng hấp dẫn. Tiêu Y bên này lập tức dùng một bàn tay che hai mắt của mình lại, sau đó lén lút nhìn Nhị sư huynh thông qua kẽ ngón tay. Nhị sư huynh muốn làm gì? Chẳng lẽ muốn làm chuyện kia với Úc Linh tỷ tỷ ở đây? Đại sư huynh đã đi lâu như vậy rồi, rốt cục cũng Nhị sư huynh không nhịn nổi nữa sao? Ta phải làm gì bây giờ? Nếu không thì ta tìm chỗ nấp vào, cho hai người bọn hắn không gian riêng tư? Nhưng mà ta lại rất muốn xem. Tiêu Y buồn rầu muốn chết. Lữ Thiếu Khanh thì sao, nhìn thấy Úc Linh đỏ bừng cả khuôn mặt, tỏ vẻ kinh ngạc, quan tâm hỏi: “Cô bé, người không sao chứ?” “Tuy Úc Linh biết đây chỉ là quan tâm giả dối, nhưng trong lòng vẫn nhịn không được sinh ra cảm giác khác thường. Thôi rồi, thôi rồi. Tiêu Y bên cạnh nhịn không được kêu rên trong lòng. Quả nhiên là Nhị sư huynh muốn xuống tay với Úc Linh tỷ tỷ rồi. Đại sư huynh đã muộn một bước rồi. Haizz, đến lúc đó mình phải nhắc nhở Úc Linh tỷ tỷ, làm nàng nhận rõ ràng địa vị của mình, là làm lẽ. Nàng tuyệt đối đừng có nghĩ đến việc làm lớn, nếu không sẽ bị chém thành cặn mắt. Đầu óc của Úc Linh có phần hỗn loạn, trong lúc nhất thời không phản ứng kịp, không biết hiện tại nên làm gì. Nàng chỉ cảm thấy trái tim mình đang đập bùm bùm không ngừng, hơn nữa còn càng ngày càng kịch liệt. Úc Linh đối mặt với Lữ Thiếu Khanh đang áp sát, trong lòng thẹn thùng, nhịn không được lui về phía sau một bước, muốn tránh né Lữ Thiếu Khanh theo bản năng. “Người...” “Nhưng mà, dị biến nổi lên ngay sau đó, Lữ Thiếu Khanh đột nhiên ra tay, khống chế Úc Linh. Úc Linh nhìn Lữ Thiếu Khanh bằng ánh mắt khó có thể tin, tên khốn này muốn làm gì?” “Đi xuống đi!” Lữ Thiếu Khanh ném Úc Linh vào trong ốc đảo. “Bùm!” “Úc Linh bị Lữ Thiếu

Khanh vút vào trong ốc đảo không khác gì một quả bóng Tiêu Y sợ ngây người. Nhị sư huynh đang làm gì? Giết người diệt khẩu, chứng minh trong sạch sao? Chẳng lẽ Đại sư huynh đã về? Đầu Tiêu Y bắt đầu quay như chong chóng. Lúc này, nàng đã xem nhẹ Úc Linh rồi. Tiêu Bạch sợ hãi hơn nữa. Hắn không vút hồ đi vào, lại vút một người đi vào. Thật là đáng sợ. Hóa ra, lúc này hắn nói muốn vút hồ vào trong đó, không phải nói suông. Thật đáng sợ, thật tàn nhẫn. Tiêu Bạch dùng hai móng hồ lông lá xù xì che hai mắt của mình lại, ốc hết sức núp vào trong lòng Tiêu Y. Thậm chí, ngay cả hít thở nó cũng chỉ dám thở thật nhẹ, sợ kinh động Lữ Thiếu Khanh. Bên này, Tiêu Y nhìn khắp xung quanh, không phát hiện tung tích của Đại sư huynh, nàng mới dè dặt, dò hỏi Lữ Thiếu Khanh: “Nhị, Nhị sư huynh, huynh, huynh muốn làm gì?” “Dò đường chứ gì, không thấy à?” Lữ Thiếu Khanh thấy lạ, vậy mà cũng không thấy à? “Mất mùi rồi à?” Tiêu Y rụt cổ, sợ hãi hỏi: “Nhưng, nhưng sao lại ném Úc Linh tỷ tỷ vào đó?” “Dù sao họ cũng đã ở bên nhau một thời gian, cũng có một chút tình cảm. Úc Linh tỷ tỷ từng nói muốn gả cho huynh, huynh làm như vậy đúng là quá tuyệt tình. Lý do Lữ Thiếu Khanh đưa ra cũng rất đơn giản: “Rất đơn giản mà, nơi này chỉ có ba người, không ném nàng vào trong đó, chẳng lẽ muội muốn vào?”

Chương 657 - Không bắt nàng vào xô xét, chẳng lẽ bắt muội đi hay sao?

Chương 657: Không bắt nàng vào xô xét, chẳng lẽ bắt muội đi hay sao? Ánh mắt của Lữ Thiếu Khanh làm Tiêu Y không khỏi cười gượng, liên tục xua tay. Sau đó, nàng nhìn Úc Linh nằm trên mặt đất không nhúc nhích, hai mắt tràn ngập lửa giận, nhìn không được lo lắng: “Úc Linh tỷ tỷ phải làm sao bây giờ? Lỡ như, lỡ như...” “Lỡ như luồng lực lượng đó xuất hiện lần nữa, mỹ nhân tuyệt sắc như Úc Linh tỷ tỷ sẽ hóa ra tro mắt. Lữ Thiếu Khanh bình tĩnh như thường, nhìn Úc Linh, điềm đạm nói: “Yên tâm, nếu ta đoán không sai thì chỉ có lúc đổi mùa mới nguy hiểm thôi, những lúc khác an toàn vô cùng.” Tiêu Y vẫn rất là lo lắng: “Lỡ như huynh đoán sai rồi thì sao?” “Đoán sai, thì nàng ta chết chứ sao.” Lữ Thiếu Khanh cảm thấy khó hiểu hơn nữa, đạo lý đơn giản như vậy mà cũng không biết? Hắn nhất định phải tiến vào ốc đảo thần bí này, nhưng lực lượng quỷ dị đó làm hắn kiêng kị không thôi. Lấy Tiểu Bạch ra làm thí nghiệm chưa chắc có thể chứng minh suy đoán của hắn. Chỉ có lấy người ra làm thí nghiệm mới có thể đạt được kết quả chính xác. Chọn người, trừ Úc Linh có còn ai khác đâu? Dù sao cũng không thể vứt sư muội ngu xuẩn vào đó được. “Nhưng mà, nhưng mà...” ““Không có nhưng nhị gì hết.” Giọng nói của Lữ Thiếu Khanh ngữ khí vẫn bình tĩnh như cũ, hắn nhìn Úc Linh, không có tí ti dao động: “Đừng quên, nàng là Ma tộc, còn muốn giết nàng.” ““Không giết nàng, để cho nàng đi theo, đã là nể mặt ngươi rồi, chẳng thế thì, hừ...” “Cuối cùng Tiêu Y cũng im miệng. Nàng có thể hiểu được cách làm của Nhị sư huynh. Với hắn mà nói, Úc Linh cũng là một mối nguy hiểm. Dựa theo tính cách của Nhị sư huynh, hắn sẽ bóp chết bất cứ nguy hiểm nào từ trong trứng nước. Quá một hồi lâu, Úc Linh vẫn chưa thoát khỏi cảm chế, không cử động được. Tiêu Y lại hỏi: “Nhị sư huynh, chẳng lẽ, huynh thật sự muốn nhân cơ hội này giết Úc Linh tỷ tỷ sao?” “Lữ Thiếu Khanh cảm thấy chẳng sao: “Đúng vậy, giết chết cô nàng này, cũng là vì Nhân tộc thôi.” “Ba canh giờ nhanh chóng trôi qua, Úc Linh nằm trong ốc đảo vẫn chưa động đậy được. Dù cho

nàng có dùng hết sức mình, cũng không thể phá được cấm chế của Lữ Thiếu Khanh với mình. Theo thời gian trôi qua, nàng cảm thấy nguy hiểm đang không ngừng đến gần. Những bông tuyết bay từ bầu trời xuống dần dần thưa thớt, gió lạnh vù vù từ từ nhỏ đi, nhiệt độ lạnh lẽo từ từ lên cao. Không khí bắt đầu ướt át, tuyết trắng bắt đầu hòa tan, cây khô bắt đầu nảy mầm. Mùa đông giá rét sắp qua đi, mùa xuân sắp sửa bước tới. Ba canh giờ đã đến, mùa trong ốc đảo bắt đầu thay đổi. Bỗng nhiên, tóc gáy trên người Úc Linh dựng đứng lên, giống như nàng đang không ngừng đến gần vách núi, bên dưới là vực sâu vạn trượng, mà nàng mãi vẫn không ngừng bước chân. Lúc nàng ta sắp rơi vào trong vực sâu, cơ thể Úc Linh chợt nhẹ nhàng, lực lượng đang cầm tù nàng đã biến mất, nàng đã khôi phục. Úc Linh không lãng phí thời gian, nàng tức khắc bùng nổ, nhanh chóng chạy ra ngoài như một con báo, thân hình của nàng hóa thành tia chớp màu đen, nhanh chóng xẹt qua ốc đảo. Rốt cục, lúc màu trắng trong ốc đảo biến thành màu xanh lục, nàng lao ra từ trong ốc đảo. Một lực lượng kì quái, khủng khiếp, khó có thể hình dung theo ngay sau lưng nàng, tức thì tràn ngập cả ốc đảo. Úc Linh bước ra khỏi ốc đảo, luồng lực lượng kia gần như chạm vào lưng của nàng. Một lọn tóc của nàng trở thành tro tàn trong nháy mắt, Úc Linh sợ tới mức cơ thể run rẩy, cảm giác sợ hãi trào dâng trong lòng. Nhưng may quá, nàng đã thoát rồi. Sắc mặt Úc Linh trắng bệch, nàng quay đầu nhìn ốc đảo xuân ý dạt dào, tràn đầy sức sống, vẻ hoảng sợ chưa rút khỏi khuôn mặt. Chỉ một chút nữa thôi là nàng sẽ bị cỗ lực lượng đó cắn nuốt, hóa thành tro tàn. Sau khi trốn thoát, Úc Linh thở hổn hển mấy hơi, ánh mắt rơi trên người Lữ Thiếu Khanh. “Khốn, khốn nạn!” “Úc Linh phần nộ, trường thương xuất hiện trong tay, đâm thẳng về phía Lữ Thiếu Khanh. Nàng đang trong cơn giận ngút trời, toàn lực xuất thủ, linh lực cường đại bùng nổ, làm cho Tiêu Y đang định bước lên an ủi Úc Linh một phen sợ hãi kêu lên, ôm Tiểu Bạch vội vàng chạy trốn. Đánh đi, đánh một trận xả giận là được. Có câu nói như thế nào nhỉ? À, là đầu giường đánh nhau cuối giường hòa. Tiêu Y ôm Tiểu Bạch trốn sang bên cạnh, hai mắt nhắm lại, vui vẻ cực kỳ. Nàng biết Lữ Thiếu Khanh không phải thật lòng muốn giết Úc Linh. Nếu không, hẳn sẽ không có Úc Linh trốn thoát vào thời khắc quyết định. Thực lực Úc Linh kém xa Lữ Thiếu Khanh, mặc dù có cơn phần nộ giúp sức, sức

chiến đấu tăng mạnh, cũng không làm gì được Lữ Thiều Khanh. Lữ Thiều Khanh ứng phó thành thạo: “Mẹ kiếp, làm gì thế?” “Cứ động một tí là dùng thương chọc người, Ma tộc các người thích đánh nhau như vậy sao?” “Đồ khốn, đi chết đi.” Úc Linh phần nộ gầm thét, ngọn lửa phần nộ thiêu đốt hừng hực trong mắt, chỉ bực vì thực lực của mình không đủ, không thể chọc ra mấy trăm lỗ thủng trên người Lữ Thiều Khanh. Thật là đáng ghét. Dám lấy ta ra dò đường. Vì sao người không lấy con hổ trắng đó? Hóa ra trong lòng người ta còn không bằng một con hổ con? Việc hôm nay không thể dễ yên. “Thôi đi.” Lữ Thiều Khanh không phản kích, chỉ né tránh, nói với Úc Linh: “Một vừa hai phải thôi.” “Người không phải trẻ con, đừng có làm như mình còn là một đứa trẻ. Người cũng không muốn ta gọi người là đồ hẹp hòi đúng không?” Úc Linh tức giận hơn nữa, hoàn toàn điên cuồng. Xem ta có dám chết tên khốn nhà người hay không. “Hôm nay mà không giết người, người chính là gia gia của ta.” Lữ Thiều Khanh thấy Úc Linh điên rồi, không nói hai lời chạy luôn vào trong ốc đảo, hô to với Úc Linh: “Vào đây, người vào ta xem nào!” “Cơ thể Úc Linh cứng đờ.

Chương 658 - Cái hồ này có vấn đề, phải tìm người thử mới được

Chương 658: Cái hồ này có vấn đề, phải tìm người thử mới được. Cơ thể Úc Linh cứng đờ, nàng nhìn Lữ Thiệu Khanh đã ở trong ốc đảo, giờ trường thương trong tay, trong lúc nhất thời không biết làm sao cho phải. Vừa rồi, nàng đã cảm nhận được sự đáng sợ của lực lượng quỷ dị kia một cách rõ ràng. Nàng hoàn toàn không có khả năng phản kháng, nếu không phải nàng chạy nhanh, chắc chắn giờ nàng đã biến mất khỏi thế giới này rồi. Dù cho hiện tại Lữ Thiệu Khanh đứng ở bên dưới, có vẻ như chẳng làm sao cả, nhưng Úc Linh vẫn không dám xuống. Tên tiểu nhân dê tiện, tên khốn đáng giận. Úc Linh cắn răng nanh ken két: “Ngươi, lên đây.” “Đồ nhu nhược, lên đây.” Lữ Thiệu Khanh vươn ngón trở ra, ngoắc ngoắc Úc Linh, đắc ý nói: “Ngươi xuống đây.” “Ngươi đã nói, không giết ta, ta chính là gia gia của ngươi.” “Xuống đây đi chứ.” Giọng điệu đắc chí, biểu cảm hung hăng của hắn làm Úc Linh rất muốn liều lĩnh lao xuống, dốc hết toàn lực giết chết Lữ Thiệu Khanh. Nhưng mà, nàng vẫn không dám. Chỗ đó thật sự rất đáng sợ. Nguồn lực lượng đó, chắc chắn không thuộc về thế giới này. “Ngươi lên đây, nếu ngươi còn là nam nhân, thì đi lên đây cho ta.” Úc Linh đứng trên cự thạch, phần nộ gầm rú, ta còn chưa đâm trúng ngươi, ta không thể nuốt nổi cục tức này. Ngươi mau lên đây, ta bảo đảm sẽ đâm cho ngươi biến thành cái sàng. “Mau xuống đây đi, còn nói người của Ma tộc to gan lắm, hiện tại xem ra toàn là một đám nhát gan.” Sau khi Lữ Thiệu Khanh khiêu khích Úc Linh vài câu, thấy Úc Linh thật sự không dám xuống thì mặc kệ nàng, bắt đầu đi thám hiểm bên trong ốc đảo. Thông qua thực nghiệm, hắn biết mình sẽ an toàn trong vòng ba canh giờ tiếp theo, bây giờ chỉ xem hắn có thể tìm ra bí mật của nơi này trong vòng ba canh giờ hay không. Úc Linh nhìn Lữ Thiệu Khanh đi lung tung trong ốc đảo, hận đến cắn răng. Nàng lớn như vậy, lần đầu tiên gặp phải người như thế, làm nàng không biết phải làm sao. Cho dù không giết được hắn, cũng phải đánh hắn một trận mới có thể bù đắp vết thương trong lòng nàng. Lúc này, Tiêu Y hóa thân

thành một bé cưng ấm lòng, nàng kéo tay Úc Linh, khuyên bảo Úc Linh: “Úc Linh tử tử, người đừng đối nghịch với Nhị sư huynh nữa.” ““Từ trước tới nay, những kẻ đối nghịch với Nhị sư huynh chưa có ai có kết cục tốt đẹp.” “Không bị đánh chết, thì cũng bị tức chết.” Úc Linh cũng biết trong lúc nhất thời mình không làm gì được Lữ Thiếu Khanh, nàng cắn răng: “Ta sẽ không tha cho hắn đơn giản như vậy.” “Đúng là nghiệt duyên mà! Tiêu Y thầm trêu chọc một câu trong lòng, sau đó nói cách nghĩ của mình ra: “Thật ra, không phải người đã nói sẽ gả cho Nhị sư huynh của ta rồi sao?” ““Tìm một cơ hội, tử hình Nhị sư huynh ngay tại chỗ, gạo nấu thành cơm, cũng coi như báo thù.” “Úc Linh nghe vậy, rất là xấu hổ, véo yêu vào khuôn mặt của Tiêu Y, giọng rất kiên định: “Đánh chết ta cũng không gả cho hắn.” ““Ta đi theo bên cạnh hắn, là muốn tìm cơ hội giết hắn. Người đừng có nói bậy nói bạ, không thì ta sẽ đánh người luôn đấy.” ““Đau mà, đau mà...” Tiêu Y vội xin tha: “Vâng, vâng, ta biết rồi, ta không dám nói bậy nữa.” “Úc Linh buông tay ra, có điều lúc Úc Linh nhìn thấy biểu cảm ghen cười và ánh mắt ý vị sâu xa của Tiêu Y, nàng có xúc động muốn quăng Tiêu Y vào trong ốc đảo. Lữ Thiếu Khanh đi bộ trong ốc đảo, ốc đảo này chỉ rộng có mấy dặm, nhưng Lữ Thiếu Khanh lại đi rất chậm. Hắn đi từng bước từng bước, tỉ mỉ kiểm tra từng chỗ một trong ốc đảo. Ở nơi này, thần thức không có một chút tác dụng nào, thần thức không tra xét được bất cứ thứ gì, cứ như nơi này là một phiến hư không. Hắn đành phải kiểm tra nơi này bằng mắt thường. Nhưng sau khi đi mấy vòng, Lữ Thiếu Khanh vẫn không tìm được chỗ nào đặc biệt. Cây, là cây cối bình thường, hoa cỏ, là hoa cỏ bình thường, thậm chí ngay cả bùn đất dưới chân cũng chỉ là bùn đất bình thường, không có chỗ nào đặc biệt. Lữ Thiếu Khanh còn thử dùng tay chạm vào, không có gì đặc biệt cả. Lại thật, rốt cục bí mật của nơi này là gì? Rốt cục bảo tàng bị giấu ở đâu? Tử quỷ, mau nhắc nhở coi. Lữ Thiếu Khanh chuyển động nhãn trử vật một phát, sau khi đi tới đỉnh núi, chiếc nhẫn này không còn bất cứ động tĩnh nào. Chỗ ốc đảo này, trừ thực vật ra, không có một con động vật nào, sau khi hắn đi mấy vòng, thời gian đã không còn bao nhiêu nữa. Lữ Thiếu Khanh đứng ở bên cạnh ốc đảo, lặng lẽ chờ đợi. Xuân qua hạ đến, mùa lại thay đổi, lực lượng quý dị chưa biết kia xuất hiện một lần nữa. Lữ Thiếu Khanh đứng ở bên trong ốc đảo cảm nhận vô cùng rõ ràng, lực lượng quý dị

đó lao đến một cách mãnh liệt, bất ngờ phun trào, nhanh chóng tràn ngập khắp nơi. Ánh mắt Lữ Thiếu Khanh rơi vào chiếc hồ sáng trong của ốc đảo. Lực lượng kì quái đó trào ra từ trong đầm nước này. Bóng dáng Lữ Thiếu Khanh chớp lóe, rời khỏi ốc đảo đúng lúc, tránh được lực lượng quỷ dị. Lữ Thiếu Khanh nhìn ốc đảo đã bước vào mùa hạ, hai mắt nhìn chăm chăm vào hồ nước trong veo kia. “Nhị sư huynh, có phải huynh phát hiện cái gì hay không. Tiêu Y thò đầu qua tò mò hỏi. Lữ Thiếu Khanh gật đầu, chỉ vào đầm nước: “Có lẽ nước ở đó có vấn đề, còn phải đi xuống xem thử.” Tiêu Y lo lắng: “Vậy, liệu có gặp nguy hiểm hay không?” “Lực lượng quỷ dị kia quá khủng bố, có thể biến những thứ đến từ bên ngoài thành bụi, hoàn toàn biến mất khỏi thế gian. Lữ Thiếu Khanh quay đầu lại nhìn thoáng qua Úc Linh còn đang nghiêng răng nghiêng lợi bên cạnh: “Cho nên còn phải tìm người thử xem.” “Úc Linh còn đang suy nghĩ có nên đâm chết Lữ Thiếu Khanh hay không, nghe vậy thì không nói gì nữa, nhanh chóng lui ra sau vài dặm, cách Lữ Thiếu Khanh rất xa. Nàng rất muốn đâm chết Lữ Thiếu Khanh, nhưng nàng đánh không lại Lữ Thiếu Khanh, rất dễ bị Lữ Thiếu Khanh không chế, ném vào trong đó làm chuột bạch. Lữ Thiếu Khanh khinh bỉ: “Đồ nhát gan, người chạy cái gì?” ““Ngươi, khôn khiếp!” Giọng nói phẫn hận của Úc Linh truyền đến từ đằng xa.

Chương 659 - Có hứng thú tắm rửa không?

Chương 659: Có hứng thú tắm rửa không? Lữ Thiểu Khanh thở dài: “Sự tin tưởng giữa người với người biến đâu mất rồi?” Sau đó Lữ Thiểu Khanh vừa định nói mấy câu với sư muội, nhìn lại, Tiêu Y cũng đã lần ra xa tự lúc nào không biết. Tiêu Y ngồi xổm ở trên một tảng đá lớn phía xa, dè dặt nói với Lữ Thiểu Khanh: “Nhị sư huynh, thực lực của ta rất yếu.” Ý ở ngoài lời là, ta yếu như vậy, huynh vớt ta vào trong, huynh sẽ mất đi sư muội đáng yêu này. Lữ Thiểu Khanh sắp tức chết rồi, mắng to Tiêu Y: “Đồ ngu, muội dám đối xử với sư huynh của muội như vậy à, trở về đây, ta phải cho muội một trận mới được.” Tiêu Y chết cũng không về, còn gọi một tiếng: “Tiểu Bạch, mau qua đây.” Vừa nãy nàng chạy nhanh quá, quên mang Tiểu Bạch nằm úp sát bên chân nàng theo rồi. Tiểu Bạch còn đang lo thất vọng, đại ma đầu thế mà bình yên vô sự rời khỏi nơi đó, thật là làm nó thất vọng khôn cùng. Nó chỉ lo thất vọng, không quan tâm những chuyện xảy ra bên ngoài đúng lúc. Đợi đến lúc Tiêu Y kêu nó, nó mới phản ứng kịp. Nó thấy Tiêu Y và Úc Linh đều đã chạy xa xa, chỉ còn mình nó đứng trước mặt Lữ Thiểu Khanh. Cái đuôi của Tiểu Bạch dựng thẳng lên, lại xù lông một lần nữa, chuẩn bị bỏ trốn. Nhưng mà đã quá muộn. Lữ Thiểu Khanh vung tay lên, Tiểu Bạch tức khắc rơi vào trong tay hắn, hắn tức khắc quăng Tiểu Bạch về phía hồ nước: “Tắm rửa cho người đó.” “Grào...” Tiểu Bạch sợ hãi, hoảng sợ thét chói tai. Nó muốn biến thân, hóa thành Bạch Hổ to lớn nuốt chửng đại ma đầu này, nhưng mà linh lực trong cơ thể nó bị giam cầm, không cách nào điều động một phân một hào nào. Nó chỉ có thể vô lực giãy dụa, vẽ ra một đường cong trên không trung rồi ưu nhã rơi xuống nước. Tiểu Bạch rơi vào trong đầm nước cảm thấy nó chết chắc rồi. Lại một lần nữa bèn nhón đầu lên, gào thét liên tục: “Grào grào...” Thanh âm chấn động ngàn dặm, mang theo khủng hoảng vô tận. Nó hoảng sợ giãy dụa trong nước, tốc độ bơi còn nhanh hơn cả vịt, bò lên như bay, thân thể biến lớn, biến thành Bạch Hổ có hình thể khổng lồ lúc trước. Nhưng mà tiểu Bạch Hổ uy phong lẫm liệt trước đó, bây

giờ lại có vẻ mặt hoảng sợ, chột vật không chịu nổi, cụp chạy được bao nhiêu liền chạy bấy nhiêu, thậm chí còn cảm thấy thất vọng vì mẫu thân của mình không sinh cho mình thêm hai cái chân. Tiểu Bạch chạy tới nỗi giận dùng dùng, đỏ bừng mắt, rít gào, há to miệng hung hăng cắn Lữ Thiếu Khanh, cắn chết đại ma đầu người. Giọng nói lo lắng của Tiêu Y từ xa truyền đến: “Tiểu Bạch, dừng!” “Nhưng mà vẫn chậm, Lữ Thiếu Khanh chỉ nhẹ nhàng phát tay liền không chế Tiểu Bạch. “Còn chưa tắm xong sao, tiếp tục đi!” “Bùm!” Tiểu Bạch lại một lần nữa bị vút vào trong đầm nước, thân thể khổng lồ làm bắn lên vô số bọt nước. “Meo...” “Lúc này đây Tiểu Bạch bị dọa đến kêu lên như một con mèo nhỏ, lại một lần nữa chạy ra. Nó tỉnh táo lại, biết Lữ Thiếu Khanh không dễ chọc, không nói hai lời lập tức chạy đến bên Tiêu Y, thu nhỏ thân thể lại, trốn sau lưng Tiêu Y, run lẩy bẩy. Thật đáng sợ, hù chết hỏ. Ném một lần không tính, còn ném lần hai, đây là chuyện con người có thể làm ra sao? Tiêu Y vuốt ve Tiểu Bạch, tỏ vẻ bất mãn với Lữ Thiếu Khanh: “Nhị sư huynh, huynh thật xấu xa. Trước kia bắt nạt Tiểu Hồng, bây giờ lại bắt nạt Tiểu Bạch. “Tiểu Bạch nháy mắt đồng tình với tên Tiểu Hồng, thật đáng thương, bị đại ma đầu này bắt nạt. Lữ Thiếu Khanh đắc ý nở nụ cười hai tiếng: “Ai bảo hôm nay nó dám ra tay với ta? Về sau còn có rất nhiều cơ hội đấy.” Tiểu Bạch vừa nghe, trước mắt tối sầm, suýt chút nữa ngất đi. Nghe có vẻ cuộc sống sau này không dễ chịu rồi? Hu hu, hỏ sống còn có ý nghĩa gì nữa? Quan xúc phân (1) nói bên ngoài có nhiều đồ ăn ngon hơn, cũng là lừa hỏ sao?(1) Một từ thông dụng trên Internet, có nghĩa là người xúc phân cho chó mèo, chủ yếu dùng để chỉ những người nuôi chó mèo nhằm thể hiện bầu không khí hài hước. Cho dù có đồ ăn ngon, nhưng lại bị đại ma đầu bắt nạt thì còn có ý nghĩa gì nữa? Tiêu Y tức chết, quả nhiên là Nhị sư huynh lòng dạ hẹp hòi. Không có cách nào thay đổi Nhị sư huynh, chỉ có thể thay đổi Tiểu Bạch. Tiêu Y lập tức nói với Tiểu Bạch: “Tiểu Bạch, sau này không thể trêu chọc Nhị sư huynh nữa, Tiểu Hồng trước kia cũng đắc tội với Nhị sư huynh, bây giờ một thân lông vũ đều bị nhổ hết rồi.” “Hả! Tiểu Bạch tròn tròn mắt hỏ, lộ ra ánh mắt hoảng sợ. Nó thậm chí còn cảm thấy như chân lông của mình đang rụng xuống. Thật đáng sợ, thật dọa hỏ. Lữ Thiếu Khanh cười híp mắt, nói với Tiểu Bạch: “Mèo con, lại đây tắm rửa nữa không?” “Tiểu Bạch không nói hai lời nhảy lên ngực Tiêu

Y, không dám ngẩng đầu. Tiêu Y ôm Tiểu Bạch lui về phía sau, chạy thật xa. Lữ Thiếu Khanh nhìn Úc Linh, hỏi: “Cô nàng, có hứng thú tắm rửa không? Nữ nhân, nên thích sạch sẽ. Yên tâm, ta tuyệt đối không nhìn lên. Ta có thể lấy đạo tâm thề.” Trường thương của Úc Linh chỉ thẳng vào Lữ Thiếu Khanh ở phía xa, khuôn mặt tươi cười hàm sương, đặng đặng sát khí, bộ dáng muốn liều mạng với Lữ Thiếu Khanh. Thề sống chết không theo. Lữ Thiếu Khanh nhún nhún vai, nói thầm: “Nữ nhân à, ta là vì tốt cho ngươi thôi, vậy mà ngươi lại có thái độ như vậy, thất vọng thật.” Úc Linh nghe vậy, thật muốn một phát đâm chết Lữ Thiếu Khanh. Rốt cuộc là ăn cái gì lớn lên mà lại dưỡng thành loại tính cách vô sỉ hạ lưu này. Thiên đạo không thu hấn sao? Lữ Thiếu Khanh lại tiến vào ốc đảo, đi tới phía trước đầm nước. Nước đầm trong suốt, bình tĩnh như tranh vẽ, sâu không thấy đáy. Lữ Thiếu Khanh thử dùng thần thức thăm dò, cũng không tra ra gì. Ngồi xổm xuống, nhìn đầm nước sâu thăm, chân chờ một lát, hấn thử lấy tay chạm vào mặt nước một chút, mặt nước xuất hiện gợn sóng rất nhỏ, chậm rãi khuếch tán.

Chương 660 - Có hứng thú tắm rửa không?

Chương 660: Có hứng thú tắm rửa không? Lữ Thiếu Khanh nhìn chăm chăm đầm nước, lực lượng quỷ dị vừa rồi chính là phát ra từ đầm nước này. Hắn đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ hơi có gì không đúng liền lập tức chạy trốn. Nhưng mà lực lượng quỷ dị vẫn không xuất hiện, ngược lại là có thứ khác xuất hiện. Một con cá màu trắng bạc xuất hiện từ sâu trong đầm nước, nó bơi lên trên, cách mặt nước nhìn Lữ Thiếu Khanh. Mặc dù là một con cá, nhưng đôi mắt lại giống như con người, linh động có thần. Trong lòng Lữ Thiếu Khanh âm thầm giật mình, đồng thời đề cao cảnh giác. Cá đột nhiên xuất hiện ở chỗ này, khẳng định không giống bình thường. Lữ Thiếu Khanh lại thò tay xuống nước, con cá màu bạc chẳng những không sợ hãi, ngược lại còn bơi lên, đụng vào tay Lữ Thiếu Khanh. Nói đúng ra là chạm vào nhẫn trữ vật trên tay Lữ Thiếu Khanh. Sau khi con cá chạm vào nhẫn, đầm nước đã có biến hóa. Nước đầm bình tĩnh trở nên điên cuồng, giống như bị người ta ném vào một tảng đá lớn, nổi lên tầng tầng gợn sóng, một đợt khí tức huyền diệu truyền đến. Lữ Thiếu Khanh biến sắc, mắng một câu: “Chết tiệt, nơi này cũng có trận pháp?” Với cảnh giới trận pháp đại tông sư hiện tại của Lữ Thiếu Khanh mà lại không nhận ra nơi này cất giấu một trận pháp. Mùa trong ốc đảo biến hóa, Lữ Thiếu Khanh suy đoán là có trận pháp ở trong đó, hơn nữa không chỉ có một, nhưng hắn đi vòng quanh chỗ này nửa ngày cũng không tìm được dấu vết trận pháp. Chưa từng nghĩ trận pháp này sẽ cao cấp đến ngay cả hắn cũng không thể phát hiện. Không hề nghi ngờ, đầm nước này chính là trận nhẫn, còn con cá màu bạc chính là trận linh khởi động đại trận. Sau khi nhận ra đây là một trận pháp, Lữ Thiếu Khanh muốn rút lui. Trận pháp hắn không cách nào nhìn thấu khiến cho hắn vô cùng kiên ky, rời đi mới là cách làm chính xác nhất. Nhưng mà đã muộn, mặt nước tạo nên tầng tầng gợn sóng, gợn sóng không ngừng khuếch tán, cuối cùng ngay cả trong không khí cũng xuất hiện gợn sóng theo. Chỉ trong nháy mắt, cảnh vật trước mắt Lữ Thiếu Khanh đã thay đổi, hắn đã đến một nơi

khác. Ở bên ngoài, trong tầm mắt của Tiêu Y và Úc Linh, Lữ Thiểu Khanh ngã thẳng xuống đầm. Nước đầm bình tĩnh nhanh chóng nuốt chửng Lữ Thiểu Khanh, biến mất vô tung. Tiêu Y sợ tới mức kêu to: “Nhị sư huynh! “Nhị sư huynh muốn làm gì? Tại sao ;ại đột nhiên rơi xuống nước? Tiêu Y ôm Tiểu Bạch lập tức vọt vào ốc đảo, làm Tiểu Bạch sợ tới mức lại xù lông, gắt gao ôm Tiêu Y không dám nhúc nhích. Tiêu Y đi tới bên cạnh đầm nước, đầm nước đã khôi phục bình tĩnh. Tiêu Y nhìn đầm nước sâu thẳm, lớn tiếng kêu: “Nhị sư huynh, Nhị sư huynh... “Nhưng không nhận được bất kỳ lời đáp lại nào, Tiêu Y cắn răng, vừa muốn thả người nhảy vào đầm nước thì bị Úc Linh kéo lại. “Tiêu Y muội muội, đừng xúc động. “Úc Linh tỷ tỷ, đừng ngăn cản ta, ta muốn đi tìm Nhị sư huynh... “Nhìn vẻ mặt lo lắng của Tiêu Y, Úc Linh rất muốn nói một câu, tên hỗn đản kia chết thì chết thôi, không cần phải mạo hiểm vì hấn. Nhưng Úc Linh cũng biết, nàng khó có thể khuyên bảo Tiêu Y. Nhưng mà mọi chuyện ở đây không đơn giản như vậy. Tùy tiện nhảy vào chẳng những không cứu được người, ngược lại sẽ làm cho mình lâm vào nguy hiểm. “Không nên xúc động, hấn chưa chắc đã có chuyện. “Cuối cùng Úc Linh chỉ có thể an ủi Tiêu Y như vậy. Tiêu Y lắc đầu: “Vừa rồi Nhị sư huynh là ngã xuống, làm vậy không giống huynh ấy. Cho dù Nhị sư huynh muốn đi xuống, cũng sẽ không không nói gì mà nhảy xuống nước, khẳng định có vấn đề. Ta muốn đi xuống xem một chút! “Vì lo lắng cho Lữ Thiểu Khanh mà thái độ Tiêu Y kiên quyết, nàng giao Tiểu Bạch cho Úc Linh: “Úc Linh tỷ tỷ, ta xuống xem thử, nếu ta không lên được, Tiểu Bạch liền nhờ ngươi. “Úc Linh ôm Tiểu Bạch, có loại xúc động muốn ném Tiểu Bạch xuống nước. Con hổ này còn mới làm nàng bị thương không lâu trước đây. Tiểu Bạch lại gọi Tiêu Y vài tiếng. Tiêu Y nghe vậy: “Cái gì? Phía dưới là một đầm nước bình thường, bên trong không có gì cả sao? “Tiểu Bạch bị Lữ Thiểu Khanh ném hai lần vào đầm nước, tuy rằng dọa Tiểu Bạch sợ hãi vô cùng, nhưng cũng giúp nó biết tình huống trong đầm nước. “Cho như là như vậy, ta cũng muốn đi xuống xem một chút. “Thái độ Tiêu Y kiên quyết, sau đó nhảy xuống nước. Úc Linh thấy thế, nàng cũng không thể để Tiêu Y một mình đi xuống nên liền ôm Tiểu Bạch nhảy vào theo. Tiểu Bạch thiếu chút nữa khóc lên. Ngươi có thể thả ta xuống được không, ngươi thích nhảy thì cứ nhảy, vì sao phải mang theo ta?

Lúc này Tiểu Bạch đã không dám xuống nước, nó bị dọa phát sợ rồi. Nó không nói hai lời thét chói tai giẫy thoát khỏi tay Úc Linh, bò lên từ trong nước. Úc Linh không để ý tới con hổ chỉ sợ nước này, nài và Tiêu Y cùng bơi xuống. Hai người tìm tòi hơn nửa ngày ở dưới nước, ra vào nhiều lần, cuối cùng vẫn không thu hoạch được gì. Không thể không tiếp tục tìm kiếm, Tiêu Y lo lắng: “Làm sao bây giờ?” “Nhị sư huynh cứ như vậy mà biến mất. Úc Linh an ủi Tiêu Y: “Bây giờ chỉ có thể ngồi chờ ở chỗ này thôi.” “Úc Linh cũng không hy vọng Lữ Thiệu Khanh chết ở chỗ này, nếu không nài cũng không cách nào rời đi. Về phần Lữ Thiệu Khanh, hắn đang tò mò đánh giá xung quanh, hắn đứng ở trong một lối đi màu trắng, lối đi này giống như dây thừng màu trắng một mực kéo dài về phương xa, nhìn không thấy điểm cuối. Hơn nữa lối đi này còn lơ lửng trên hư không, hai bên lấp lóe ánh sao, vô số ngôi sao treo lơ lửng, nhìn như xa xôi, rồi lại giống như gần trong gang tấc. Lữ Thiệu Khanh thử phi hành, không ngoài dự liệu nơi này cũng không thể phi hành. Đồng thời còn không thể thuấn di, chỉ có thể dựa vào hai chân để bước đi. Nhìn về phía xa, Lữ Thiệu Khanh đau đầu, với tính cách của hắn, hắn ghét nhất chính là loại chuyện này. Dùng chân đi sao, phải đi tới năm nào tháng nào mới đến chứ? Lữ Thiệu Khanh ngồi xếp bằng, nhìn xung quanh, lầm bầm: “Mẹ nó, đầu óc ta đâu có ngốc. Không thể bay, không thể tránh, không nhìn thấy cuối đường, vừa nhìn đã biết là có vấn đề rồi.”

Chương 661 - Cung điện thần bí to lớn

Chương 661: Cung điện thần bí to lớn
Lữ Thiệu Khanh ngồi xếp bằng tĩnh tâm lại, linh lực vận chuyển, thần thức phát ra, ánh mắt như điện nhìn bốn phía, hắn rất muốn nhìn xem nơi này rốt cuộc có cái gì khác biệt. Chủ yếu là xem nơi này có tồn tại trận pháp hay không. Nhưng mà mặc cho Lữ Thiệu Khanh tìm kiếm như thế nào, hắn cũng không tìm được cái gì đặc biệt. “Hừ!” Hơn nửa ngày sau, Lữ Thiệu Khanh hừ lạnh một tiếng, hai mắt lại xuất hiện đồ án Thái Cực, song ngư âm dương xoay tròn, khí tức huyền diệu tràn ngập. Sau khi Lữ Thiệu Khanh tiến vào trạng thái này đã thấy được đủ loại màu sắc, một thế giới tràn ngập màu sắc khác nhau. Trong tâm mắt Lữ Thiệu Khanh, những màu sắc khác đó hắn nhìn không thấu, cũng không hiểu, thứ hắn có thể miễn cưỡng xem hiểu chỉ có hai màu đen trắng. Đây chính là khởi nguồn của thế giới, hắn hiểu được một chút xiu, chỉ vậy cũng đã khiến cho tạo nghệ về trận pháp của hắn tăng vọt, trở thành trận pháp đại tông sư. Đồng thời đối với cảnh giới bản thân, hắn cũng cảm giác được khoảng cách đến lần đột phá tiếp theo không xa. Đáng tiếc, không đến một hơi thở, Lữ Thiệu Khanh liền rời khỏi trạng thái này, hơn nữa hắn không thể không cắn thêm một nắm đan dược để khôi phục linh lực mới để chịu một chút. Lữ Thiệu Khanh cảm giác mình bị ép khô, hắn dứt khoát nằm trên mặt đất, thở hổn hển từng ngụm từng ngụm. “Mẹ nó, về sau vẫn nên ít dùng thì tốt hơn, quá khó khăn.” Loại trạng thái này sẽ giúp sức chiến đấu của Lữ Thiệu Khanh rất mạnh, nhưng di chứng sau khi kết thúc cũng rất mạnh. Linh khí trong cơ thể hắn bị tiêu hao toàn bộ không còn gì, thân thể suy yếu tới cực điểm, hoàn toàn mất đi sức chiến đấu trong thời gian nhất định. Cho nên Lữ Thiệu Khanh quyết định, không phải lúc vận bất đắc dĩ, trong chiến đấu tuyệt đối không thể vào trạng thái này. Giết địch một ngàn tự tổn tám trăm, như vậy dễ dàng giết chết chính mình. Nằm nửa ngày, Lữ Thiệu Khanh khôi phục lại đứng lên, chậm rãi đi tới một chỗ trên lối đi, sau đó mạnh mẽ dẫm mạnh một phát xuống. Hào quang màu trắng nhàn nhạt bắn ra, giống như một đám vang trời. Lối đi chấn

động, phát sinh một tiếng nổ, cảnh vật trước mắt Lữ Thiểu Khanh lại một lần nữa biến hóa. Cái gọi là lối đi vừa rồi chính là ảo cảnh. Lữ Thiểu Khanh đặc ý, may mắn ta không mắc mưu, sau đó lại nhìn cảnh tượng trước mắt. Một cung điện lớn xuất hiện trước mặt hắn. Cửa lớn cao tới mấy trăm trượng đóng chặt, Lữ Thiểu Khanh đứng trước mặt nó chỉ nhỏ bằng một con kiến. Tất cả nơi này đều có màu trắng, cửa lớn màu trắng, tường thành màu trắng, to lớn vô cùng, giống như đi tới quốc gia của người khổng lồ. Lữ Thiểu Khanh tiến lên, đưa tay chạm vào cửa lớn, giống như truyền đạt tín hiệu, cửa lớn phát ra âm thanh kéo kẹt, như thể một bàn tay to vô hình đang chậm rãi mở cửa ra. Đứng ở ngoài cửa, bên trong là một mảnh trắng xóa, đứng ở bên ngoài nhìn không thấy bất cứ vật gì. Lữ Thiểu Khanh đợi nửa ngày, mới cẩn thận đi vào. Sau khi tiến vào, Lữ Thiểu Khanh đặt mình trong một cung điện thật lớn. Giống như đại điện hoàng cung, nhưng mà so với đại điện hoàng cung thì uy vũ khí phách, lớn hơn không biết bao nhiêu lần. Đại điện trông trải rộng lớn, giống như một quảng trường khổng lồ. Hai bên cung điện đều có năm cây cột đá trắng noãn chống đỡ, mỗi một cây cột đá đều cao trăm ngàn trượng, cột đá bên trái điêu khắc Kim Long, cột đá bên phải điêu khắc đồ án Phượng Hoàng. Chúng nó quần quanh trụ đá, từ trên cao nhìn xuống, trông rất sống động, giống như đang bảo vệ đại điện này. Tận cùng bên trong đại điện là từng tầng từng tầng cầu thang, trên cầu thang, lại bị sương mù bao phủ, thấy không rõ phía trên có vật gì. Đứng ở giữa đại điện, nhìn hết thấy xung quanh. Mà ở trên đỉnh đại điện, lại là hư không, ngôi sao đầy trời rạng rỡ sinh huy, tràn ngập thần bí. Khí tức nơi này trang nghiêm trang trọng, khiến Lữ Thiểu Khanh cảm thấy áp lực rất lớn. Mặc dù Kim Long và Phượng Hoàng chỉ là phù điêu. Nhưng lại cho người ta có một loại ảo giác là chúng nó đang nhìn chăm chăm vào mình. Giống như sau một khắc sẽ sống lại, đánh hắn thành tro. Nơi này rốt cuộc là nơi nào? Lữ Thiểu Khanh quan sát một phen, hô to một tiếng: “Hello? Có ai không?” Lữ Thiểu Khanh hô vài tiếng, thanh âm quanh quần trong đại điện, có vẻ cực kỳ trống trải. Lữ Thiểu Khanh thấy thế, hắn cũng không tùy tiện đi lên bậc thang, mà cẩn thận dò xét bốn phía. Sau khi xác định nơi này không có thứ gì khác, ánh mắt Lữ Thiểu Khanh dừng lại trên bậc thang. Sương mù bao phủ, thấy không rõ phía trên có thứ gì, nhưng có lẽ bảo bối đang giấu ở phía trên. Trong

sương mù, giống như có ánh sáng trắng nhàn nhạt, tản ra khí tức thần thánh. Lữ Thiếu Khanh rất tò mò, nơi này vừa nhìn đã biết khí thế bất phàm, lai lịch lớn đến dọa người. Trên đó giấu cái gì vậy? Rốt cuộc có quan hệ gì với tiểu đệ ma quỷ trong nhân? “Sẽ không phải để ta tới làm Mạc Kim giáo úy (1) chứ?” (1) Là danh hiệu dành cho những kẻ cướp mộ ở Trung Quốc cổ đại. Lữ Thiếu Khanh nói thầm: “Ta là người trung hậu chính nghĩa, rất khinh bỉ loại hành vi này.” Nói xong chậm rãi tiến lên, đứng ở phía trước bậc thang nhìn sương mù phía trên, suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng cũng hạ quyết tâm. “Ta không sò, ta đi lên xem một chút thôi, xem một chút là được.” Trong lòng Lữ Thiếu Khanh quyết định đi lên nhìn thử, nếu như gặp nguy hiểm, hắn tuyệt đối không đụng vào, không nói hai lời trực tiếp lui đi, cho dù có nhiều tuyệt thế trân bảo hơn nữa, hắn cũng rút lui. Trân bảo tuyệt thế, bảo bối thần khí cho dù có tốt, cũng phải có mệnh để tiêu mới được.

Chương 662 - Phù điêu sống lại

Chương 662: Phù điêu sống lại
Cầu thang trước mắt có năm bậc, mỗi bậc đều cao hơn Lữ Thiệu Khanh. Lữ Thiệu Khanh đứng phía trước một bậc tựa như đối mặt với một bức tường, đi lên còn phải nhảy. “Hắn là không có nguy hiểm gì chứ?” Lữ Thiệu Khanh nói thầm, sau đó thoải mái bước lên bậc thang thứ nhất. Nhưng mà vừa mới bước lên một bước, chuyện ngoài ý muốn đã xuất hiện. Phía sau truyền đến âm thanh ken két, có khí tức sinh mệnh xuất hiện. Lữ Thiệu Khanh quay đầu lại, suýt chút nữa bị dọa đến tê dại. Phù điêu Kim Long và Phượng Hoàng trên hai cây cột ở hàng thứ nhất đã sống lại, một rồng một phượng có ánh mắt đỏ thẫm, hoạt động thân thể một chút, sau đó tiếng long ngâm phượng minh, rồng gầm, phượng hét quanh quẩn ở trong đại điện. Khí tức mạnh mẽ bộc phát, chúng nó một trái một phải gào thét mà đến. Thân hình thon dài không lồ của Kim Long xoay quanh trên không trung, toàn thân lóng lánh ánh vàng, dưới thân, hai vuốt rồng màu vàng cũng hung hăng vỗ xuống Lữ Thiệu Khanh. Vuốt rồng sắc bén cắt qua không khí, chộp lấy đầu Lữ Thiệu Khanh, không thể nghi ngờ, dù Lữ Thiệu Khanh có Luyện Thể Quyết đại thành, đầu cứng rắn như sắt cũng không chịu nổi một túm này. Chỉ cần bắt trúng, nhất định sẽ thành đậu hũ chia năm xẻ bảy. Phượng Hoàng mở hai cánh, cũng đi tới trên đầu Lữ Thiệu Khanh, hai cánh vỗ, một ngọn lửa có thể hòa tan vạn vật trên thế gian bao phủ Lữ Thiệu Khanh. Một trái một phải, một trước một sau, công kích vật lý và công kích pháp thuật, một rồng một phượng. Lữ Thiệu Khanh tê dại, đây là thủ hộ thần thú sao? Nhưng mà công kích của một rồng một phượng tuy rằng thoát nhìn khủng bố, uy lực kinh người, nhưng còn không đến mức khiến Lữ Thiệu Khanh không thể ngăn cản. Thực lực một rồng một phượng biểu hiện ra là Nguyên Anh sơ kỳ, không kém Lữ Thiệu Khanh nhiều lắm. Lữ Thiệu Khanh hiện tại có đủ thực lực để đối phó với Nguyên Anh trung kỳ mà không bại. Cho nên, dù là một rồng một phượng liên thủ, chúng cũng không phải là đối thủ của Lữ Thiệu Khanh. Mặc Quân kiểm xuất thủ, kiếm quang rực rỡ, kiếm khí trăm trượng phóng lên

cao, kiếm ý cuồng bạo, đánh bại một rồng một phượng ở trong đại điện. Một rồng một phượng bị đánh tan biến thành hai tia sáng trắng muốn bay trở về cây cột. Nhưng mà nhẫn trữ vật trong tay Lữ Thiếu Khanh nóng lên, một vệt sáng lao ra, bao phủ hai tia sáng trắng rồi cuốn trở về trong nhẫn. Một màn này khiến Lữ Thiếu Khanh ngạc nhiên. Tiểu đệ ma quỷ muốn làm gì? Cướp đồ ăn sao? Còn nữa, người muốn cướp đồ, nhưng đã hỏi ta chưa? Cướp đồ của người ta, chẳng may đắc tội với đại lão nơi này thì làm sao bây giờ? Tham ăn cũng phải chia trường hợp chứ? Lữ Thiếu Khanh có ý muốn tiến vào hỏi xem đã xảy ra chuyện gì, thuận tiện dạy dỗ tiểu đệ ma quỷ một chút, bảo nó kiềm chế lại, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống, tình huống nơi này không rõ, không thể xằng bậy. Nhìn bậc thang thứ hai trước mắt, Lữ Thiếu Khanh lại chậm chạp không dám bước lên. Hắn quay đầu nhìn thoáng qua cột đá phía sau. Trong mắt hắn, phù điêu trên cột đá thứ hai dường như đang ần ần tản ra ánh sáng. Một khi hắn bước lên bậc thang thứ hai, Kim Long và Phượng Hoàng trên phù điêu lập tức xuất hiện tấn công hắn, nếu chúng chỉ là Nguyên Anh sơ kỳ thì Lữ Thiếu Khanh có thể ứng phó được. Nhưng Lữ Thiếu Khanh cảm thấy thực lực phù điêu nhất định sẽ gia tăng, không chừng còn biến thành Hóa Thần. Suy nghĩ trong chốc lát, Lữ Thiếu Khanh dứt khoát nhảy xuống bậc thang thứ nhất, trở về đại điện, đi tới trước mặt hai cây cột đá ở hàng thứ hai. Nhìn phù điêu trông rất sống động phía trên, Lữ Thiếu Khanh vuốt cằm, tự nói: “Nếu xử lý chúng ở đây, không biết chúng có thể sống lại hay không?” Nói làm liền làm, đầu tiên Lữ Thiếu Khanh thử nhìn xem vật liệu của cột đá là gì, nhưng mà hắn lại không thể nhận ra cột đá được chế tạo từ vật liệu gì. Nếu đã không nhận ra chế tạo từ vật liệu gì, vậy thì cứng rắn đánh thôi. Thứ Lữ Thiếu Khanh nghĩ đến đầu tiên chính là trường kiếm bản mệnh của mình. Mặc Quân kiếm đã là trường kiếm tứ phẩm, hơn nữa còn thuộc loại thượng thừa nhất trong tứ phẩm, là cực phẩm. Cứng rắn sắc bén không nói, linh tính mười phần, không chừng đến lúc lên ngũ phẩm liền có thể sinh ra kiếm linh. Hắn cầm Mặc Quân kiếm không nói hai lời chém một kiếm về phía cột đá. “Keng keng!” Một tiếng, tia lửa văng khắp nơi, sức mạnh cường đại chấn đến cổ tay Lữ Thiếu Khanh tê dại. Mẹ nó! Tay trái Lữ Thiếu Khanh cầm Mặc Quân kiếm, tay phải dùng sức vung, thân là tu sĩ mà hắn thiếu chút nữa bị chấn

động đến tê liệt. Mặc Quân kiếm truyền đến một ý niệm, biểu thị nếu cứ chém xuống như vậy, cột đá sẽ không gãy mà nó sẽ gãy trước. Lữ Thiếu Khanh tức chết, thời khắc mấu chốt lại không góp sức, uổng công ta yêu thương ngươi. Dùng sức búng Mặc Quân kiếm một cái, quát nó: “Cố gắng một chút, nếu không đến lúc đó đừng nghĩ sẽ gặp được cô nàng Vô Khuru nữa.” Lời này vừa nói ra, Mặc Quân kiếm ông một tiếng, hàn quang lấp lánh, một ý niệm tràn đầy ý chí chiến đấu truyền đến. Lão đại, lên, chém nó đi. Lữ Thiếu Khanh hài lòng, như vậy mới đúng chứ. Ngày ngày lười biếng làm sao có thể làm gì được? Thời khắc mấu chốt không phát huy công dụng thì cần ngươi làm gì? Một kiếm vừa rồi đã cho hắn biết cột đá cứng rắn như thế nào, cho nên hắn đi vòng quanh cột đá điều khắc Kim Long hai vòng. Cuối cùng dừng lại, ánh mắt hiện ra đồ án Thái Cực một lần nữa. Cùng lúc đó, Mặc Quân kiếm cũng bộc phát ra ánh sáng đen trắng. Lữ Thiếu Khanh phi thân lên, tay cầm Mặc Quân kiếm, quát khế một tiếng: “Đi!” “Khí tức cổ xưa, ảo diệu tràn ngập vào giờ khắc này. Mặc Quân kiếm đâm vào đầu rồng của Kim Long. Cột đá vừa rồi vô cùng cứng rắn vào giờ khắc này lại trở nên mềm nhũn, Mặc Quân kiếm thoải mái chui vào trong phù điêu, cột đá phát ra ánh sáng rực rỡ, một năng lượng mạnh mẽ xuất hiện...

Chương 663 - Thực sự phải làm Mạc Kim giáo úy sao?

Chương 663: Thực sự phải làm Mạc Kim giáo úy sao?Đôi mắt Kim Long trên phù điêu lập tức mở ra, thân hình dần hiện rõ, giống như muốn sống lại.Khí tức khủng bố phát ra, đúng như Lữ Thiệu Khanh đoán, là cảnh giới hóa thân.Lữ Thiệu Khanh rời khỏi trạng thái âm dương, linh lực trong cơ thể tiêu hao không còn gì, ngã xuống từ trên không, nặng nề đập xuống đất.Linh đan trong miệng tan ra, linh lực trong cơ thể Lữ Thiệu Khanh mới miễn cưỡng khôi phục một ít.Phía trên, Mạc Quân kiếm vẫn tiếp tục bộc phát, ánh sáng trắng đen lóe ra, sinh ra lực hấp thụ cường đại, điên cuồng cắn nuốt lực lượng xuất hiện kia.Ánh sáng trong mắt Kim Long dần dần ảm đạm, ánh sáng trên mặt phù điêu tối dần xuống, cuối cùng lại hóa thành phù điêu bình thường.Mạc Quân kiếm lui ra, lưng la lưng lay rơi vào trong tay Lữ Thiệu Khanh.Một ý niệm thật no truyền đến.Mạc Quân kiếm ăn đến no nê.Lữ Thiệu Khanh búng nó một cái, hỏi: “Còn ăn được không?”Mạc Quân kiếm ông một tiếng, biểu thị trong thời gian ngắn ăn không vô, ăn nữa sẽ nổ.Lữ Thiệu Khanh bắt đắc dĩ, cấp của Mạc Quân kiếm vẫn quá thấp, ăn không được quá nhiều.Hắn chỉ có thể nghĩ cách khác.Nhưng mà trước đó, hắn phải xem cách này có hiệu quả hay không.Hắn quan sát cây cột trước mắt một chút, phát hiện cây cột đã thay đổi. Tuy rằng vẫn cứng rắn, nhưng đã không phải là loại trạng thái kiên cố không thể phá vỡ giống trước, màu sắc mặt ngoài cũng ảm đạm theo.Xem ra đúng là có hiệu quả.Lữ Thiệu Khanh quyết định, trước tiên phải xử lý hết những cây cột còn lại một lần, để tránh cho long phượng trên cột đá đến bắt hắn.Nhưng xử lý những cây cột này như thế nào, lại khiến Lữ Thiệu Khanh gặp khó khăn.Mà lúc này, nhẫn trử vật trên tay hơi nóng lên, khiến Lữ Thiệu Khanh kịp phản ứng.“Ta quên cái này.”Lữ Thiệu Khanh nói thầm, sau đó ngồi xếp bằng khôi phục trạng thái của mình.Đợi đến khi trạng thái hồi phục, Lữ Thiệu Khanh cởi nhẫn trử vật ra, đi tới một cây cột khác.Hắn vốn định tiến vào trạng thái âm dương lần nữa để tìm kiếm nhược điểm của cây cột rồi nhét nhẫn trử vật

vào.Nhưng không ngờ hắn không cần tiến vào loại trạng thái ấy, chỉ cần ném nhẫn trữ vật giống như tảng đá ra ngoài, chiếc nhẫn đặc biệt này sẽ thoải mái chui vào trong cột.Hiệu suất của nhẫn trữ vật cao hơn so với Mặc Quân kiếm, phù điều Phượng Hoàng trên cây cột không kịp làm ra bất kỳ phản ứng gì, năng lượng ẩn chứa liền bị nhẫn trữ vật hấp thu.Tiếp tục bào chế như thế, những cây cột còn lại đều bị nhẫn trữ vật hấp thu.Điều này làm Mặc Quân kiếm hâm mộ đến ong ong rung động, một ý niệm tràn ngập chua xót truyền đến Lữ Thiệu Khanh.Lữ Thiệu Khanh búng nó một cái, mắng to: “Ai bảo ngươi không ra sức? Ăn một cái liền chống đỡ không được. Tính táo lại chút cho ta.”Mặc Quân kiếm ong ong hai tiếng, liền yên tĩnh lại, tiêu hóa năng lực mới hấp thu được kia.Sau khi những cây cột còn lại được xử lý một phen, Lữ Thiệu Khanh mới yên tâm bước lên bậc thang.Đúng như hắn suy nghĩ, mấy bậc thang kế tiếp đều không có xảy ra bất kỳ chuyện gì, khiến cho hắn thoải mái leo lên đài cao.Sau khi đi lên, nơi này vẫn có đầy sương mù bao phủ, không thể thấy rõ sau sương mù là cái gì.“Có ai không? Nếu không có ai, ta sẽ qua đó nha.”Lữ Thiệu Khanh vừa nói vừa cẩn thận bước vào trong sương mù.Sau khi tiến vào sương mù, phát hiện sương mù rất mỏng, chỉ có đúng một nơi mà sau khi bước qua hắn liền được đưa tới một cái phòng nhỏ, tương tự một không gian độc lập.Gian phòng không lớn, bên trong có một cái bàn cổ xưa, trên bàn đặt một cỗ quan tài loại nhỏ.Quan tài không lớn, giống như một món đồ chơi nhỏ, nó có màu trắng, nếu nhìn từ bên ngoài, hắn là dùng ngọc thạch nào đó chế tạo thành.Mặc dù là quan tài, nhưng không có cảm giác âm u và tử khí, ngược lại có một loại khí tức thần thánh bên trong.Nhìn thấy quan tài, Lữ Thiệu Khanh nhin không được cảm thán: “Thực sự muốn ta làm Mặc Kim giáo úy sao? Nhưng mà làm sao có thể không biết xấu hổ như vậy đây?”“Lời mặc dù nói như vậy, nhưng trên mặt lại tràn đầy tươi cười.Trên bàn ngoại trừ quan tài ra, còn có một số vật phẩm tùy ý vứt ở phía trước quan tài.Nhìn tư thế bày biện hỗn độn, làm cho người ta cảm thấy giống như là lúc rời đi vội vàng, không cẩn thận làm rơi chúng xuống.Một cây bút lông, một quyển sách, một linh phù, một phù kiếm và một tảng đá đen thui.Mấy thứ này mặc dù không lấp lánh phát sáng, cũng không tản ra khí tức kinh người, chúng nó giống như đồ vật bình thường, bị tùy ý ném ở trên

bàn, nhưng dùng đầu ngón chân suy ngẫm cũng biết những vật phẩm này chắc chắn rất trân quý. “Hắc hắc!” Lữ Thiếu Khanh đắc ý cười, từ Tề Châu ngàn dặm xa xôi chạy tới nơi này không phải là vì bảo bối sao? Lữ Thiếu Khanh hành lễ với quan tài một cái: “Tiền bối, mấy thứ này người còn muốn không? Nếu không cần ta liền lấy, người có muốn thì kêu một tiếng đi.” Đợi mấy hơi thở, không thấy có ai đáp lại, Lữ Thiếu Khanh nói: “Xem ra tiền bối ngâm tặc cho ta, như thế ta không khách khí nữa.” Thứ đầu tiên cầm lên chính là linh phù kia. Thần phù màu lam nhạt, trên mặt ngoài điểm trắng, giống như sao điểm trên trời. Thần phù lục phẩm, Độn Hư Xuyên Tinh phù! Đây là mục đích chủ yếu để Lữ Thiếu Khanh ngàn dặm xa xôi chạy tới nơi này. Có tấm thần phù lục phẩm này, cho dù là đối mặt với Hóa Thần, hắn cũng có sức mạnh, nếu đánh không lại, ta còn chạy không thoát sao? Không đúng, mẹ nó, ai lại muốn đánh nhau với Hóa Thần chứ? Nhất định phải bóp chết loại suy nghĩ này. Hắn cầm lấy cái bút lông thoát nhìn rất bình thường kia lên, rót linh lực vào, không có bất kỳ phản ứng nào, giống như thật sự là bút lông bình thường, chỉ là vô cùng cứng rắn. Quyển sách thì là một quyển sổ trống rỗng, rót linh lực vào cũng không có phản ứng gì, bên trong là trang giấy trắng tinh.

Chương 664 - Thực sự phải làm Mạc Kim giáo úy sao?

Chương 664: Thực sự phải làm Mạc Kim giáo úy sao? (tt)Lữ Thiếu Khanh lắc lắc bút lông và quyển sách, sột sột soạt soạt, cuối cùng nhìn không ra có chỗ nào đặc biệt, Lữ Thiếu Khanh nói thầm cất đi: “Quên đi, cầm đi cho sư muội ngu xuẩn dùng, để cho nàng cố gắng viết tâm đắc. Để khỏi phải nói ta không tặng quà gì cho muội ấy.”Tiếp theo chính là phôi kiếm, Lữ Thiếu Khanh cầm trong tay.Trọng lượng vạm cân, khí tức mịt mờ đủ để chứng minh phôi kiếm này bất phàm, một khi rèn thành công tuyệt đối là thần binh lợi khí.Lữ Thiếu Khanh lấy Mạc Quân kiếm ra, búng nó một cái: “Có muốn ăn không?”“Tuy rằng phôi kiếm bất phàm, nhưng Lữ Thiếu Khanh cảm thấy Mạc Quân kiếm của mình vẫn tốt hơn.Nhưng điều khiến Lữ Thiếu Khanh kinh ngạc chính là Mạc Quân kiếm lại không có hứng thú với phôi kiếm này, ngược lại lại nó cảm thấy hứng thú với tảng đá đen thui trên mặt bàn kia.Lữ Thiếu Khanh lấy tảng đá tới, khác với phôi kiếm nặng nề, tảng đá này có kích thước bằng đầu người, nhưng lại rất nhẹ nhàng, giống như một quả bóng bay màu đen.Đá gì đây?Lữ Thiếu Khanh muốn nghiên cứu một phen, nhưng không ngờ Mạc Quân kiếm lại tự mình ra tay.Nó trực tiếp cầm trên tảng đá, tuyên thệ chủ quyền của mình.Lữ Thiếu Khanh tức giận mắng to: “Hỗn đản, ai dạy ngươi làm như vậy?”Đồng thời trong lòng âm thầm giật mình, tảng đá này rốt cuộc có lai lịch gì? Lại có thể làm cho Mạc Quân kiếm gấp gáp như thế.Mạc Quân kiếm vừa rồi đang hấp thu cỗ năng lượng từ cột đá bên ngoài đại điện, còn chưa tiêu hóa hết.Bây giờ lại tiếp tục vừa tiêu hóa năng lượng hấp thu trước đó, vừa chậm rãi thôn phệ tảng đá màu đen.“Kiếm rách, đừng để bị ghen chết.”Lữ Thiếu Khanh mắng một câu, thu Mạc Quân kiếm lại, cuối cùng ánh mắt của hắn dừng ở quan tài trên mặt bàn...Theo lý mà nói, việc làm an toàn nhất lúc này chính là lập tức rút lui, đã lấy được bảo bối trên mặt bàn, mục đích của Lữ Thiếu Khanh cũng đã đạt được.Thế nhưng, cho dù là Lữ Thiếu Khanh, hắn cũng không nhịn được muốn nhìn xem bên trong quan tài rốt cuộc chứa

người nào. “Không chừng là linh thạch.” Lữ Thiều Khanh nói thầm, sau đó chậm rãi tới gần, vươn cổ. “Ta chỉ liếc mắt nhìn một cái thôi.” Nhưng đợi Lữ Thiều Khanh đến gần, hần trử vật trong tay hần bỗng nhiên bộc phát ra ánh sáng mãnh liệt. Ánh sáng đó giống như mặt trời đích thân tới, hết thấy xung quanh đều biến thành màu trắng, ánh sáng trắng còn mãnh liệt hơn cả ánh Mặt Trời khiến Lữ Thiều Khanh phải nhắm mắt lại. Trong khi đó, ở bên ngoài! Tiêu Y và Úc Linh chờ bên ngoài ốc đảo, đột nhiên thấy một cột sáng mãnh liệt xuất hiện ở sâu trong đầm nước, phá vỡ mặt nước, xông thẳng lên trời. Cột sáng thô to màu trắng mãnh liệt làm cho ánh sáng Mặt Trời trên trời cũng phải tối đi. Ánh sáng dường như thay thế Mặt Trời, trở thành vật sáng duy nhất trong trời đất. Một màn này, cho dù là tu sĩ ở ngoài ngàn vạn dặm cũng có thể thấy rõ ràng. Triều Thành! Một lão giả nhìn cột sáng ở xa xa, ha hả cười: “Đợi lâu như vậy, cuối cùng ngươi cũng tới rồi sao? Ta ngược lại muốn nhìn xem ngươi sẽ có được bảo bối gì! Nhưng mà, tất cả bảo bối đều là của ta, bao gồm cả mạng nhỏ của ngươi...” “Bóng dáng chột lóe, biến mất ở chỗ cũ, lao thẳng đến cột sáng mà đi. Thiên Cung Môn! Lệnh Hồ Thời quý gối trước mặt lão tổ Thiên Cung Môn thỉnh tội. Ánh sáng đột nhiên bộc phát ngay lập tức hấp dẫn lực chú ý của bọn họ qua. “Sur tổ, đó là cái gì?” “Biểu cảm trên mặt lão tổ Thiên Cung Môn đại biến, sau đó bóng dáng cũng biến mất, chỉ để lại một câu: “Ta đi rồi về!” “Truyền tống trận của Ma tộc! Sắc mặt thị vệ trưởng Ma tộc Thôi Chương Uyển tái nhợt, lão ta đang truyền đạt nhiệm vụ xuống cho hạ nhân. Bỗng nhiên bầu trời xa xa xuất hiện cột sáng không lồ, trong mắt lão ta hiện lên tinh quang, lập tức điểm tướng: “Nhan Ba, Hình Tác, hai người các ngươi theo ta đi một chuyến. Lần này không chừng có thần khí xuất thế, Thánh tộc chúng ta nhất định phải lấy được, tuyệt đối không thể để cho Nhân tộc lấy được...” “Dưới chân núi Thủ Tiên, bọn Thiều Thừa đã đợi nửa tháng. Tâm Thiều Thừa không cách nào yên tĩnh lại, nhiều lần muốn tự mình xông vào núi Thủ Tiên. Ung Y làm bằng hữu ở bên cạnh an ủi Thiều Thừa hết lần này đến lần khác: “Thiều huynh ngươi không cần lo lắng. Tiểu tử kia tuy rằng hỗn đản, nhưng hần cũng không phải hạng người lỗ mãng.” Thiều Thừa nghe vậy, trong lòng hơi bình tĩnh lại: “Ngươi nói không sai, haiz, hiện giờ, chỉ có thể chờ.” “Mà Liễu Xích lại là kẻ cố ý dội nước lạnh bên cạnh:

“Lên phía trên cho dù là Luyện Hư đến, cũng phải ngã xuống thôi. Không chừng tiểu tử nhân loại kia đã chết rồi.” Mỗi khi Liễu Xích nói như vậy, Thiều Thừa lại không bình tĩnh được. Bỗng nhiên mọi người cảm giác dưới chân chấn động, giống như đã xảy ra một trận động đất mãnh liệt, làm cho mọi người nghi ngờ không thôi. Đợi đến khi chấn động dừng lại, mọi người đưa mắt nhìn nhau. “Xảy ra, chuyện gì vậy?” Mạnh Tiêu chỉ lên núi Thủ Tiên, kêu to: “Mọi người xem!” Mọi người theo tiếng nhìn lại, một cột sáng trắng kiêu mãnh liệt xông thẳng về phía chân trời. “Cái này...” “Thiều Thừa thì thảo tự nói: “Thiếu Khanh đã làm gì?” “Trong mắt Liễu Xích lộ ra vẻ kích động, chẳng lẽ sứ mệnh trăm ngàn năm cuối cùng cũng kết thúc rồi sao? Thiều Thừa vô cùng lo lắng: “Sẽ không xuất hiện biến cố gì chứ?” Ung Y ngậy ngốc nhìn lên trên, tiểu hồn đản này thật sự lợi hại như vậy sao? Nơi mà Luyện Hư kỳ đến đều phải quỳ, hắn có thể thành công sao? Mạnh Tiêu thì tán phục: “Quá lợi hại.” Ánh mắt lộ ra sùng bái, đồng thời trong lòng buồn bực không thôi, thật muốn đi theo xem một chút. Thật hâm mộ Tiểu Y muội muội có một sư huynh như vậy.

Chương 665 - Có cách để mạnh lên không?

Chương 665: Có cách để mạnh lên không? Trong lúc mọi người khiếp sợ, bỗng nhiên một cảm giác khó có thể hình dung đánh úp lại. Linh hồn mọi người run rẩy, bọn họ cảm giác được một linh hồn cường đại đến không cách nào hình dung xuất hiện, áp chế linh hồn của bọn họ rời khỏi hình thái sinh mệnh, khiến mọi người ở đây đều run rẩy. Bùm một tiếng tất cả đều quỳ trên mặt đất, cho dù là Liễu Xích Luyện Hư kỳ cũng vậy. Tới nhanh, đi cũng nhanh, chỉ trong nháy mắt liền biến mất. Nhanh đến mức mọi người cho rằng đây chỉ là ảo giác. Nếu có người ở bên ngoài nhìn, sẽ thấy dãy núi Tù Hồn hơi lóe ra ánh sáng trắng, ánh sáng trắng biến mất trong phút chốc, dãy núi không lồ giống như bị rút đi linh hồn. Tuy rằng dãy núi vẫn còn, nhưng so với lúc trước, chắc chắn đã không còn giống nhau. Loại biến hóa này, cho dù là Liễu Xích cũng không thể phát hiện. Trong khắp mười ba châu, có lẽ sẽ có một số sự tồn tại mạnh hơn cảm thấy dường như có một số thay đổi nào đó trong thế giới này, nhưng để nói chính xác là những gì đã thay đổi và thay đổi như thế nào, đến bọn họ cũng không thể nhận ra. “Không tốt, động tĩnh lớn như vậy người bên ngoài nhất định sẽ phát hiện, đến lúc đó sẽ có vô số người chen chúc mà đến.” Sắc mặt Ung Y khẽ biến, nhìn không được hô một tiếng. Động tĩnh nơi này quá lớn, ánh sáng phóng lên tận trời mãnh liệt chói mắt, ngay cả Mặt Trời cũng phải nhượng bộ lui binh. Động tĩnh như vậy nhất định sẽ làm cho tu sĩ ngoại giới cảm thấy nơi này xuất hiện tuyệt thế bảo bối, vô số người chen chúc mà đến. Đến lúc đó tất cả bọn họ đều sẽ gặp rắc rối, cách tốt nhất là rút lui. Thiều Thừa nói với Ung Y: “Ung huynh, người mang theo bọn họ rời đi đi.” Ung Y không đồng ý: “Thiều huynh, huynh có ý gì? Cho dù là người khác tới, chút thực lực này của ta vẫn có thể giúp đỡ được.” Ung Y tuy rằng cũng muốn rời đi, dù gì đồ nhi ngoan cũng đang ở đây, nhưng nếu để lại Thiều Thừa ở đây một mình, ông ta cũng áy náy. Lần này đi theo, chiếm được cảnh cây ngô đồng, nhận được một phần tình cảm của Lữ Thiệu Khanh, chỗ tốt lớn

bằng trời. Tuy rằng hận không thể đánh chết Lữ Thiếu Khanh, nhưng ông ta cũng không thể rời đi như vậy. Thiều Thừa lại khẳng khái muốn Ung Y rời đi, ông chỉ vào Quản Đại Ngưu và Mạnh Tiêu nói: “Thực lực hai người bọn họ quá yếu, chẳng may gặp nguy hiểm, ngược lại sẽ làm chúng ta phân tâm. Yên tâm đi, đồ nhi ta còn lợi hại hơn so với người tưởng tượng.” Bị ghét bỏ, Mạnh Tiêu không vui: “Ta muốn ở lại hỗ trợ.” Đồng thời vung nắm đấm, lớn tiếng nói: “Ai tới ta đánh người đó, tên kia không có ta làm sao có thể đi được?” Nhìn thấy dáng vẻ này của đồ nhi ngoan, lòng Ung Y dao động. Đây là đã coi mình là bạn gái của tên khốn kiếp kia sao? Không được, quá nguy hiểm, nếu để nàng lại đây, rất dễ bị tên khốn kiếp kia ăn thịt. Vì tương lai của Ngọc Đình Phái, vẫn nên nhanh chóng rời đi thôi. Cuối cùng dưới sự kiên trì của Thiều Thừa, Ung Y mang theo Mạnh Tiêu và Quản Đại Ngưu rời khỏi nơi này. Sau khi Ung Y rời đi, Thiều Thừa nhìn Liễu Xích đang ngồi trên cây ngô đồng, chần chờ một lát, chấp tay với Liễu Xích: “Xin hỏi tiên bối, có cách nào nhanh chóng tăng cường thực lực hay không?” “Thiều Thừa cũng là hành động bất đắc dĩ. Đi ra một chuyến, phát hiện đồ đệ tiến bộ nhanh hơn so với trong tưởng tượng. Làm sư phụ, trong lòng cao hứng rất nhiều, nhưng cũng có mất mát thật sâu. Ông không giúp được gì. Thiều Thừa có thể dễ dàng tha thứ cho việc mình rút lui phía sau đồ đệ, nhưng lại không thể dễ dàng tha thứ cho việc mình không thể hỗ trợ, lại càng không thể tha thứ khi mình có thể trở thành gánh nặng của đồ đệ. Nhưng loại chuyện này, không thể tùy tiện nói ra, bằng không rất mất mặt, ngay cả đồng môn của mình cũng không thể nói. Liễu Xích thì có thể hỏi, tiên bối mạnh như vậy, hậu bối thỉnh giáo một phen, đó là chuyện rất bình thường. Liễu Xích không hề bị lay động, tiếp tục nhắm mắt ngồi xuống. Tiểu Hồng không vui, nhìn Liễu Xích kêu một tiếng. Đây chính là sư phụ của lão đại ta, cho chút mặt mũi đi. Liễu Xích bất đắc dĩ, mở mắt nhìn Thiều Thừa, trong mắt hiện lên một tia khinh thường: “Thiên phú của người bình thường, chỉ có thể vùi đầu khổ tu, có thể đi bao xa thì đi bấy xa.” “Ta là nể tình tiểu tử kia mới mở miệng, nếu không, hừ. Thiều Thừa nghe vậy, thất vọng. Tiểu Hồng thì càng thêm không vui, kêu vài tiếng. Còn nói người rất lợi hại, ngay cả điểm ấy cũng không giúp được gì. Nhìn Tiểu Hồng không chút tín nhiệm đối với mình, Liễu Xích chỉ có thể tiếp tục nói: “Đề

ngươi tự thân thay đổi thì rất khó, nhưng mà ở Yêu giới có một chỗ có lẽ sẽ có ích đối với ngươi, nhưng đáng tiếc, đến Yêu giới cũng rất nguy hiểm, cửu tử nhất sinh. Ngươi dám đi không?” Lữ Thiệu Khanh mở to mắt, hần phát hiện quan tài trên bàn đã biến mất. Da đầu hần lập tức tê dại, sau lưng phát lạnh, bị ám sao? Nhưng mà cho dù Lữ Thiệu Khanh tìm kiếm thế nào cũng không tìm thấy tung tích quan tài. Sau khi thấy không có chuyện gì kỳ lạ xảy ra, Lữ Thiệu Khanh tìm một lúc liền từ bỏ, đặt ánh mắt ở trên bàn trước mắt. Cái bàn không lớn, giống như cái bàn vuông nhỏ trong nhà người phàm, màu cổ xưa làm cho cái bàn tràn ngập cảm giác năm tháng. Lữ Thiệu Khanh đi một vòng quanh bàn, sau khi xác định không có nguy hiểm mới đưa tay chạm vào bàn. Một cảm giác lạnh lẽo truyền đến, cái bàn cổ xưa lại có cảm giác âm hàn. Lữ Thiệu Khanh nhìn không được hoài nghi suy đoán: “Không phải là làm từ vách quan tài chứ?” Sau đó lại do dự, nếu đúng là vách quan tài, vậy thì có chút xui xẻo. Mang theo nó, có thể sẽ chịu xui xẻo hay không? Thế nhưng nghĩ lại, vật liệu làm cái bàn này khẳng định bất phàm, đến lúc đó cầm đi bán đổi linh thạch cũng tốt.

Chương 666 - Ý thức tà ác lại xuất hiện, quả cầu năng lượng kỳ lạ

Chương 666: Ý thức tà ác lại xuất hiện, quả cầu năng lượng kỳ lạ
Lữ Thiếu Khanh lập tức lộ ra nụ cười, hắn nói thầm: “Nơi này nghèo như vậy, một viên linh thạch cũng không có, chỉ có thể lấy người đi đổi linh thạch thôi.” Một bên nói thầm, một bên rót linh lực vào bàn, nhìn xem cái bàn có phản ứng gì. Chưa từng nghĩ, vừa rót vào một chút linh lực, cái bàn lập tức tràn ra một nguồn sức mạnh. Chính là lực lượng kỳ lạ có thể xóa đi vạn vật, làm thay đổi mùa xuất hiện bên ngoài ốc đảo lúc trước. Lữ Thiếu Khanh bị dọa đến tê dại, sao lại xuất hiện ở chỗ này? Lực lượng quỷ dị này hoàn toàn không phải thứ hắn có thể chống lại vào lúc này. Một khi lan đến, hắn sẽ ngay lập tức bị xóa sổ giống như những linh cốc đã bị ném vào ốc đảo trước đó. Lữ Thiếu Khanh không nói hai lời, lập tức chạy trốn. Nhưng mà... “Uỳnh!” “A!” Một tiếng vang thật lớn, Lữ Thiếu Khanh nhện không được kêu đau, hắn giống như đụng mạnh vào một miếng sắt, lực phản chấn mạnh đến mức làm hắn thất điên bát đảo, mắt nổi đom đóm, thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh. Lữ Thiếu Khanh nằm trên mặt đất, đau đớn kịch liệt khiến hắn không nhện được kêu lên. “Đau chết mất...” “Giống như tự mình cho mình một đòn toàn lực, loại đau đớn này thật sảng khoái. Đau hơn nửa ngày, Lữ Thiếu Khanh mới nhe răng bò dậy, sau va chạm dữ dội này, xương cốt suýt chút nữa gãy. Nhìn sương mù trước mắt, nó dày đặc, khuếch tán như khói, đang chậm rãi di chuyển. Lữ Thiếu Khanh đưa tay chạm vào, lại phát hiện một tầng bình chương vô hình, cứng rắn vô cùng, không thể xuyên thấu. Trong lòng Lữ Thiếu Khanh chửi má nó, chẳng lẽ lại bị nhốt ở chỗ này? Hắn quay đầu lại, lực lượng quỷ dị vẫn còn, nhưng cái bàn đã biến mất không thấy, chỉ còn lại có một quả cầu năng lượng đen thui xoay tròn trên không trung. Đây chính là nguồn gốc của lực lượng kỳ lạ đó sao? Lữ Thiếu Khanh nhìn quả cầu năng lượng chỉ to bằng đầu người, da đầu tê dại. Quả cầu năng lượng tỏa ra ánh sáng âm u ảm đạm, bao phủ nơi này, giống như bầu không khí kỳ lạ lạnh lẽo tỏa ra từ nơi tối tăm nhất thế

giới. Quả cầu năng lượng xoay tròn như con mắt hắc ám, nó có thể dẫn ra bóng tối ở nơi sâu nhất trong lòng người, phóng đại vô hạn. Lữ Thiếu Khanh nhìn nó, giống như thấy được vực sâu địa phủ, thấy được sự tồn tại khủng bố nhất. Tim của hắn nhin không được đập thành thạch kích liệt. Bất tri bất giác, ánh mắt Lữ Thiếu Khanh mất đi tiêu điểm, ánh mắt biến thành màu đen thuần túy, giống như bị sa vào ánh nhìn chăm chú của quả cầu năng lượng. Thân thể Lữ Thiếu Khanh xuất hiện sương mù màu đen, sương mù màu đen giống như đang chậm rãi di chuyển, giống như có sinh mệnh. Một ý thức âm lãnh, tà ác đã lặng lẽ chiếm cứ ý thức của Lữ Thiếu Khanh, ý thức tà ác tràn ra tham lam không chế Lữ Thiếu Khanh khiến hắn chậm rãi đi về phía quả cầu năng lượng. Lúc đi tới trước mặt quả cầu năng lượng, Lữ Thiếu Khanh chậm rãi vươn tay. Ý thức tà ác trở nên hưng phấn, nhin không được găm thét, dao động vô hình đang dần khuếch tán ở chỗ này. Bắt lấy nó, bắt lấy nó, ta liền có thể thống trị thiên hạ, trở thành chúa tể thế gian. Ngay khi Lữ Thiếu Khanh sắp chạm vào quả cầu năng lượng, Lữ Thiếu Khanh bỗng nhiên tự nói một câu: “Linh thạch!” “Linh thạch?” Ý thức tà ác sửng sốt một chút, hồi ức khó quên hiện lên, nó vội vàng gào thét: “Đúng vậy, linh thạch, nó chính là linh thạch, bắt lấy nó.” Nó trở nên điên cuồng, không chế Lữ Thiếu Khanh trực tiếp chạm vào quả cầu năng lượng. Nhưng mà ý thức Lữ Thiếu Khanh một lần nữa đoạt lại quyền không chế, ánh mắt khôi phục sự tỉnh táo. Trong thức hải, Lữ Thiếu Khanh nghiêng răng nghiêng lợi: “Tên bụi đời nhỏ, đã lâu không gặp. Ta đã nói mà, cái thứ giáo hoạt như ngươi sao có thể dễ dàng bị tiêu diệt như vậy, quả nhiên còn trốn rất tốt.” Ý thức tà ác trước mắt Lữ Thiếu Khanh trôi nổi trên bầu trời thức hải, giống như một viên chất lỏng màu đen, vô định hình, đang không ngừng nhúc nhích biến ảo. Mặc dù không có hình dạng cụ thể, nhưng màu đỏ thẫm thoáng hiện lên đủ để nhận ra sự tức giận của nó. Chỉ còn kém một bước! “Đáng chết, đáng chết!” Ý thức tà ác phần nộ rít gào, nhắc lên bão táp vô tận ở trong thức hải Lữ Thiếu Khanh: “Ngươi tỉnh lại như thế nào?” “Linh thạch nha.” Trên mặt Lữ Thiếu Khanh tràn đầy vẻ đắc ý: “Mẹ nó đồ bụi đời nhỏ, không cho ta linh thạch mà muốn hãm hại ta? Không có cửa đâu.” Trước đó, Lữ Thiếu Khanh lo lắng ý thức tà ác không hoàn toàn bị tiêu diệt, cho nên hắn tự đặt cho mình một ám hiệu có thể đánh thức

mình. Một khi ý thức tà ác xuất hiện lần nữa, ám hiệu sẽ đánh thức hắn, làm cho hắn tỉnh táo lại. Linh thạch? Lại là linh thạch! Ý thức tà ác hận không thể phun vài ngụm máu để giảm bớt phần nộ của mình, nó tiếp tục gào thét: “Linh thạch là cái gì? Tên đáng chết, đi chết đi!” Linh thạch rốt cuộc có cái gì tốt? Há mồm ngậm miệng chính là linh thạch? Linh thạch là cha người sao? Ý thức tà ác phần nộ rít gào, khí tức mạnh mẽ bộc phát, lập tức nhấc lên sóng lớn ngập trời trong thức hải, thân thể nó giống như một tấm lưới lớn màu đen bao phủ Lữ Thiếu Khanh, muốn thôn phệ hắn. Nụ cười Nguyên Anh của Lữ Thiếu Khanh biến mất, ánh mắt lạnh như băng. Hắn mắng to ý thức tà ác: “Đồ bụi đời nhỏ, người cho rằng nơi này là nhà người sao? Nơi này là địa bàn của ta, đi chết đi!” Lúc trước khi ý thức tà ác hưng thịnh cũng không cách nào đánh thắng được hắn, hiện tại nó đã càng thêm suy yếu, không nhấc nổi bất kỳ sóng gió gì ở trước mặt hắn. Thần thức cường đại giáng xuống, giống như tiên nhân hạ phàm, dễ dàng trấn áp ý thức tà ác. Lạnh lùng nhìn ý thức tà ác đang giãy dụa, đang cầu xin tha thứ. Cuối cùng xóa bỏ ý thức của nó, một lần nữa không chế được thân thể của mình.

Chương 667 - Ý thức tà ác lại xuất hiện, quả cầu năng lượng kỳ lạ

Chương 667: Ý thức tà ác lại xuất hiện, quả cầu năng lượng kỳ lạ (tt) Ý thức khôi phục, Lữ Thiếu Khanh mở mắt, nhìn xung quanh, thở phào nhẹ nhõm: “May mắn.” “Hắn đã không dám ngẩng đầu nhìn quả cầu năng lượng tà ác kia nữa, chỉ sợ lại sa vào như vừa rồi. Ý thức tà ác đến từ quái vật màu đen, khát vọng có được quả cầu năng lượng trước mắt đủ để nói rõ quả cầu này rất đáng sợ. Lữ Thiếu Khanh không có ý định đi trêu chọc nó, cảm thấy mình vẫn nên tìm đường khác rời khỏi nơi này thì hơn. Không thể trêu vào, ta còn trốn không nổi sao? Lữ Thiếu Khanh thầm nghĩ trong lòng. Lữ Thiếu Khanh không có ý định trêu chọc quả cầu năng lượng kỳ lạ, nhưng mà quả cầu năng lượng lại đột nhiên chuyển động, lao tới chỗ Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh bị hù chết, mẹ nó ta không trêu chọc người, người còn dám được đà lần tới sao? Lữ Thiếu Khanh giận dữ, sau đó thân hình như tia chớp nhảy lên nhảy xuống trong phòng nhỏ, liêu mạng né tránh. Vừa né tránh vừa kêu to: “Đại ca, đại lão, ngại quá, quấy rầy rồi.” “Mạo phạm người, thật ngại quá, ta sai rồi, người đại nhân đại lượng buông tha cho ta đi.” “Ta cam đoan tuyệt đối không trêu chọc người.” “Ta lập tức đi, càng xa càng tốt, chỉ cần quay đầu lại một lần, ta chính là tôn tử của người.” “Đại ca, chậm một chút, đừng tự đập mình nữa, người đừng nóng giận, bớt giận đi...” “Vì ta mà tức giận là không đáng đâu, đại ca kiềm chế một chút...” “Này này, người vẫn còn đuổi sao? Nói cho người biết, nếu người còn đuổi, ta sẽ không khách khí với người.” “Còn tới đúng không? Ta nói cho người biết, sư huynh của ta rất lợi hại, một kiếm có thể chém chết người, đừng đuổi theo. Đi ra ngoài ta sẽ giới thiệu nữ hài tử cho ngươi, trước vĩnh sau hô, như thế nào?” “Đủ rồi, còn đuổi theo ta liền không khách khí với người đâu...” “Nhưng mà cho dù Lữ Thiếu Khanh kêu như thế nào, cầu xin tha thứ như thế nào, quả cầu năng lượng màu đen vẫn đuổi theo hắn. Cuối cùng còn trực tiếp đụng vào hắn, nhập vào thân thể của hắn... Quả cầu năng lượng thoải mái đi vào thân thể, người Lữ Thiếu Khanh nhất thời cứng ngắc vô cùng, trong

lòng mất hết can đảm, chết chắc rồi, đời này chỉ đến đây thôi. Kiếp trước là xử nam, kiếp này cũng vậy, thật thảm. Sư phụ, mỗi khi đến ngày lễ, người nhớ đốt cho con nhiều ngọn nến nguyên bảo, không đúng, đốt nhiều ngọn nến linh thạch nhé... Nhưng mà sau khi đợi mấy hơi thở, Lữ Thiếu Khanh kinh ngạc phát hiện mình còn sống rất tốt. Lữ Thiếu Khanh cúi đầu nhìn mình, lại dùng tay sờ sờ cơ thể, đặc biệt là tiểu đê. Mọi thứ đều bình thường, trong lòng thở phào nhẹ nhõm. “Không có chuyện gì sao?” “Làm sao có thể không có việc gì chứ, một quả cầu năng lượng lớn như vậy, một sức mạnh khủng bố như vậy xông vào thân thể của mình mà. Lữ Thiếu Khanh cảm thấy thân thể mình như cất một quả bom hẹn giờ, không biết lúc nào sẽ bùng một tiếng nổ tung, làm máu thịt bay tứ tung, hài cốt không còn. Lữ Thiếu Khanh còn tìm kiếm một lần ở trong cơ thể mình, cuối cùng cũng tìm được quả cầu năng lượng kỳ lạ này ở trong thức hải. Nhìn mặt trời màu đen treo trên bầu trời trong thức hải, Lữ Thiếu Khanh khóc không ra nước mắt. Đại ca, người chạy vào đây làm gì? Ở đây chơi vui sao? Nơi này là địa bàn của ta, người không rên một tiếng liền đi vào, thật sự mất đi phong phạm đại lão của người. Không nên chơi như vậy chứ. Lữ Thiếu Khanh vòng quanh quả cầu năng lượng vài vòng, khí tức kinh khủng quỷ dị kia đã biến mất, đang xoay tròn, có vẻ người vật vô hại. Lữ Thiếu Khanh nhìn nó, rất có xúc động muốn cho nó một cái tát, đập nát nó, sau đó nhân đạo hủy diệt nó, làm nó hoàn toàn biến mất trên thế giới này. Đáng tiếc, hắn chỉ có thể tưởng tượng, trong lòng hơi méo mó một chút. Lữ Thiếu Khanh thử hỏi: “Đại lão, nơi này ở không thoải mái, không bằng ra bên ngoài thì như thế nào? Nếu không ta tìm cho người một cô nàng, Ma tộc được không, trước cong sau nhô, dáng người không tệ, người lại đến tá túc ở trong cơ thể nàng thì như thế nào?” “Tá túc trong cơ thể một nam nhân, nếu truyền ra ngoài, chỉ sợ người sẽ bị người ta chê cười. Đi thôi, đi thôi, trong cơ thể nam nhân có cái gì tốt chứ.” Quay tròn, không hề có động tĩnh. Lữ Thiếu Khanh thử tiến vào trạng thái âm dương, định xem qua quả cầu năng lượng. Kết quả lại khiến hắn thất vọng, hắn không nhìn thấy nhược điểm của quả cầu năng lượng, không nhìn thấy ánh sáng trắng đen, là một mảnh trống rỗng, hư vô. Điều này có nghĩa là quả cầu năng lượng còn cao cấp và mạnh mẽ hơn hắn tưởng tượng, với thực lực hiện tại của hắn,

gần như không thể làm gì được. Nhưng mà việc Lữ Thiếu Khanh tiến vào trạng thái này, cũng làm cho quả cầu năng lượng sinh ra phản ứng. Lực lượng cường đại mãnh liệt tản ra, khí tức quỷ dị làm da đầu hắc tê dại. Lữ Thiếu Khanh sợ tới mức không nói hai lời liền chạy được bao nhiêu thì chạy. May mà chính là khi hắc rời khỏi trạng thái âm dương, quả cầu năng lượng cũng bình tĩnh lại. Lữ Thiếu Khanh khóc không ra nước mắt, trong cơ thể có treo một quả bom như vậy, ngủ cũng không say. Nói không nghe, đánh không được, Lữ Thiếu Khanh không thể không tiếp nhận hiện thực này. Nếu có thể, hắc cũng muốn đánh bại yêu linh rồi báo cảnh sát. Cuối cùng, Lữ Thiếu Khanh sống không còn gì luyến tiếc lui ra. Vừa lui ra, hắc phát hiện xung quanh đang chấn động, mặt đất nứt ra. Nơi này sắp sụp đổ rồi. Lữ Thiếu Khanh vội vàng chạy ra ngoài, đại điện bên ngoài đã sụp đổ hơn phân nửa, mười cây cột khổng lồ bị gãy, đổ xuống, từng mảng lớn rơi xuống từ phía trên. Đối với Lữ Thiếu Khanh mà nói, giống như những tảng đá lớn rơi từ trên trời xuống, mỗi một tảng rơi xuống đều tạo ra tiếng vang và chấn động thật lớn, nhấc lên bụi bay đầy trời, còn có cả hư không loạn lưu đột nhiên phun trào ra ngoài từ chỗ vỡ, điên cuồng đập nát mọi thứ xung quanh.

Chương 668 - Rời khỏi, ốc đảo biến mất

Chương 668: Rời khỏi, ốc đảo biến mất

Lữ Thiếu Khanh không dám ở chỗ này lâu, bóng dáng xuyên qua đại điện, tránh tảng đá lớn rơi xuống, né tránh cả gió lốc hư không đột nhiên xuất hiện. Lữ Thiếu Khanh cẩn thận từng li từng tí, kinh hồn bạt vía chạy ra khỏi đại điện, thấy được truyền tông traten lóe ánh sáng trắng bên ngoài. Lữ Thiếu Khanh thở phào nhẹ nhõm, may mà chủ nhân đại điện này không đề tiện như vậy, vẫn để lại đường lui cho hắn. Hắn bước một bước lên truyền tông traten, sau một khắc, hắn đã chửi ầm lên: “Thật đề tiện, vậy mà lại muốn ta trả linh thạch?”

Mắt thấy xung quanh bắt đầu sụp đổ, Lữ Thiếu Khanh nhịn đau lấy linh thạch ra kích hoạt truyền tông traten, rời khỏi nơi này. Ánh sáng trắng chợt lóe, Lữ Thiếu Khanh xuất hiện ở ốc đảo. “Nhị sư huynh!” Tiêu Y ngạc nhiên xông tới. Lữ Thiếu Khanh rời khỏi ốc đảo, đứng ở trên tảng đá lớn bên ngoài, nhìn hư không loạn lưu phun trào ra, nuốt chửng ốc đảo, cuối cùng không gian chậm rãi khép lại, ốc đảo hoàn toàn biến mất. Nhìn ốc đảo biến mất, để lại một mảnh đất trống, Tiêu Y, Úc Linh và Tiểu Bạch trợn mắt ngẩn ngơ, không thể tin được một mảnh mình vừa nhìn thấy.

Nửa ngày sau, Tiêu Y kéo quần áo Lữ Thiếu Khanh, tò mò hỏi: “Nhị sư huynh, đây là chuyện gì vậy?”

Trong lúc nhất thời Lữ Thiếu Khanh cũng không biết nên nói như thế nào, nơi này còn có quá nhiều thứ hắn cũng không rõ ràng. Là ai có bàn tay to có thể để lại một đại điện lớn như vậy, chủ nhân đại điện có phải là chủ nhân của quan tài hay không? Chủ nhân quan tài và tiểu đệ ma quỷ có quan hệ gì? Quan tài biến mất, là chạy đi đâu rồi? Còn cả nguồn gốc của quả cầu năng lượng đó? Ở đây có quá nhiều thứ hắn không thể hình dung, cũng không thể hiểu được.

Lữ Thiếu Khanh nói thầm, vô cùng khinh bỉ: “Ngay cả một ngôi mộ khắc tên cũng không có, đây không phải là gây phiền phức cho người ta sao?”

Nghe vậy, Tiêu Y trợn tròn mắt: “Nhị sư huynh, huynh đi đào mộ của ai à? Có ma không? Tìm được bảo bối gì? Có phần của ta không?”

Tiêu Y ném vấn đề trong lòng mình ra ngoài. Làm cho Lữ Thiếu Khanh choáng váng đầu óc, thương cho nàng một cái gõ đầu: “Ồn chết đi được,

cầm miệng cho ta. “Sau đó ném cho nàng cây bút và cuốn sổ trắng lấy được từ bên trong: “Cầm lấy, đây là thứ lấy được từ bên trong. “Tiêu Y mừng rỡ, Nhị sư huynh quá tốt, trong lòng còn nhớ đến sư muội ta. Nhưng sau khi lấy được, Tiêu Y buồn bực, đây không phải là bút và sổ bình thường sao? Tiêu Y nhin không được hoài nghi, Nhị sư huynh sẽ không cầm bút và sổ tay bình thường đến lừa gạt ta chứ? Không thể không hoài nghi như vậy, Tiêu Y cũng cảm thấy Nhị sư huynh của nàng là người có thể làm loại chuyện này. “Phản rồi.” Nhìn thấy ánh mắt hoài nghi của Tiêu Y, Lữ Thiếu Khanh không nói hai lời, lại cho nàng một cái gỗ đầu: “Muội dùng sức xé ra xem?” Tiêu Y nghe vậy làm theo, phát hiện dù nàng dùng hết toàn lực cũng không xé được bút lông và quyển vở. “Cái này...” Thực lực của Tiêu Y tuy rằng yếu, nhưng đến cảnh giới này của nàng, sức lực vạn cân vẫn phải có, chiếc bút và quyển vở mà nàng xé mãi cũng không rách chắc chắn là một bảo bối. Lữ Thiếu Khanh chấp tay sau lưng, hừ hừ nói: “Tin chưa? Đây là bảo bối, người bình thường ta cũng không cho đâu.” Tiêu Y vui vẻ cười rộ lên, ngọt ngào nói: “Cảm ơn Nhị sư huynh.” “Không cần cảm ơn.” Khóe miệng Lữ Thiếu Khanh nhếch lên: “Dùng cái này viết tâm đắc cho ta đi, tính thử nào, cả mới cả cũ, muội phải giao cho ta năm vạn chữ tâm đắc.” Trước mắt Tiêu Y tối sầm, suýt chút nữa lặn từ trên tảng đá xuống... Tiêu Y nước mắt lưng tròng: “Nhị sư huynh, sao lại có tận năm vạn chữ?” “Trong lòng muội không có chút tính toán gì sao?” Lữ Thiếu Khanh ha hả một câu: “Muội muốn cò kè mặc cả sao?” Tiêu Y đúng là có ý định này, nhưng sau khi nghe được câu này nàng lại sợ hãi. Nàng quả quyết nhận phạt, nếu cò kè mặc cả, không chừng năm vạn chữ sẽ biến thành mười vạn chữ, đến lúc đó muốn chết cũng khó. Kết quả là Tiêu Y thuận thực nói sang chuyện khác: “Nhị sư huynh, huynh còn tìm được gì ở bên trong không?” “Đừng nói nữa.” Về mặt Lữ Thiếu Khanh ưu thương: “Mẹ nó, ta còn bị mất linh thạch, thật đau lòng.” Chuyện bên trong vẫn không nên nói ra, có nói, cũng không ai tin. “Đi thôi.” Lữ Thiếu Khanh nhìn thoáng qua nơi này, xoay người rời đi, chuyện ở đây đã kết thúc, nên rời đi rồi. “Cứ như vậy trở về sao?” Tiêu Y đi theo phía sau, có chút thất vọng, dọc theo đường đi, có vẻ có chút bình thản. Vốn tưởng rằng đi theo lên trên sẽ có chuyện thú vị hơn, kết quả đứng ở đây ngắm đến cô quạnh, chờ đến lạnh lẽo. Sớm

biết thì lúc ấy đã đi theo Nhị sư huynh, không chừng có thể tiến vào trong tim bảo tàng, bên trong nhất định có thứ hay.Lữ Thiều Khanh mang theo hai nha đầu xuống núi, đi lên khó, đi xuống thì có vẻ dễ dàng.Mà khi Lữ Thiều Khanh nghe Tiêu Y nhắc tới có một cột sáng mãnh liệt phóng lên cao, giống như mặt trời chiếu rọi vạn dặm, trong lòng hấn lộp bộp một chút.Không cần đoán cũng biết được cái này sẽ kinh động đến tu sĩ ngoại giới, đến lúc đó tất cả mọi người sẽ cho rằng nơi này có bảo bối xuất hiện, nhất định sẽ chen chúc mà đến.Nguy hiểm của dãy núi Tù Hồn chỉ là tương đối với tu sĩ bình thường, cũng chính bởi vì như vậy, người cuối cùng có thể đi tới nơi này nhất định là cường giả trong cường giả.Rắc rồi rồi.Lữ Thiều Khanh lập tức tăng nhanh tốc độ, mang theo hai người nhanh chóng xuống núi.Nhưng cho dù là như vậy, xuống núi cũng phải mất vài ngày.Khi thấy Lữ Thiều Khanh mang theo Tiêu Y Úc Linh bình yên vô sự trở về, Thiều Thừa thở phào nhẹ nhõm, trái tim luôn treo cao cuối cùng cũng rơi về chỗ cũ, hơi thoáng yên lòng.

Chương 669 - Sư phụ muốn đi Yêu giới bồi dưỡng

Chương 669: Sư phụ muốn đi Yêu giới bồi dưỡng
Sau khi Tiêu Y xuống, phát hiện không thấy mấy người Ung Y đâu, nàng tò mò hỏi: “Sư phụ, bọn họ đâu?” “Bọn họ đi rồi.” Thiều Thừa thuận miệng nói: “Động tĩnh ở đây quá lớn, sợ người bên ngoài vào nên ta bảo bọn họ rời đi trước.” Lữ Thiếu Khanh gật đầu, tỏ vẻ hết sức đồng ý với cách làm của sư phụ: “Không sai, để bọn họ ở lại sẽ chỉ là gánh nặng của ta.” Úc Linh không nhìn được bĩu môi, một Nguyên Anh tầng chín mà còn là gánh nặng của người? Người mới là gánh nặng ấy. Tiêu Y có chút không nỡ, ôm Tiểu Bạch, cảm thấy mất mát: “Ta còn chưa nói tạm biệt với Mạnh Tiêu tử tử đâu.” Lữ Thiếu Khanh không chút khách khí mắng: “Ai bảo muội đi theo ta làm gì? Lên trên không bị đánh chết cũng coi như muội may mắn.” Liễu Xích một mực nhìn Lữ Thiếu Khanh, cuối cùng ông ta nhìn không được mở miệng: “Phía trên rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà làm ra động tĩnh lớn như vậy.” Linh hồn trôi qua tức thì kia làm cho ông ta nhớ tới đều âm thầm phát run, thứ đó quá kinh khủng. Lữ Thiếu Khanh hỏi ngược lại: “Ta còn muốn hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà gây ra động tĩnh lớn như vậy kia. Thứ phía trên là do ai làm ra vậy? Quá đề tiện.” Giọng điệu Lữ Thiếu Khanh mang theo nồng đậm bất mãn, rất mất hứng. Ngồi truyền tống trận lại còn muốn ta trả linh thạch, đây không phải là tiện thì là cái gì? Liễu Xích lắc đầu, ông ta nói: “Mặc dù ta phụng mệnh bảo vệ nơi này, nhưng ta không biết bên trên có cái gì, là ai để lại. Nhưng mà hiện tại ta cảm giác là ta có thể rời khỏi nơi này trở về Yêu giới rồi.” Quan thân Liễu Xích tản ra sự nhẹ nhõm, sứ mệnh ở chỗ này bảo vệ liên tục ngàn vạn năm cũng đã kết thúc, ông ta cũng có thể trở về Yêu giới rồi. Được rồi, không hỏi được gì, Lữ Thiếu Khanh nói với Thiều Thừa: “Sư phụ, chúng ta đi thôi.” Lần này trở về Tề Châu, đời này không đi ra ngoài, liền nằm chết ở trên Thiên Ngự Phong thôi. Thiều Thừa nhìn Liễu Xích, khoát tay nói: “Các người đi đi, ta theo tiền bối đi một chuyến.” “Đi một chuyến? Đi đâu?” Lữ Thiếu Khanh sững sốt, sau đó kịp phản

ứng, nhất thời giận tím mặt. “Được lắm, ngươi lừa gạt sủng vật của ta không nói, ngươi còn muốn bắt cóc cả sư phụ ta theo sao?” Lữ Thiếu Khanh quát Liễu Xích: “Chim già, ngươi muốn làm gì?” “Chim già? Liễu Xích nghe vậy cũng giận dữ, lập tức muốn cho Lữ Thiếu Khanh một bài học. “Tiểu tử nhân loại, đừng tưởng rằng ta không dám giết ngươi. “Chim già là từ để cho ngươi kêu sao? Ta mẹ nó vẫn còn là tiểu tử trẻ tuổi, tràn đầy sức sống đấy. Thiều Thừa vội vàng mở miệng: “Thiếu Khanh, chuyện này không liên quan đến tiền bối, là ta tự nguyện đi theo. “Lữ Thiếu Khanh không tin: “Sư phụ, người đi theo để làm gì? Ông ta đi Yêu giới, người đi Yêu giới cùng không sợ sẽ bị người ta coi là điểm tâm để ăn sao?” “Yêu thú cũng ăn thịt người đấy. Sắc mặt Thiều Thừa ửng đỏ, ông quanh co một chút, không chịu nói ra nguyên nhân: “Dù sao đây cũng là quyết định của vị sư, ngươi bớt quản đi. “Nói ra nguyên nhân thật sự, quá mất mặt, đánh chết cũng không thể nói. Lữ Thiếu Khanh bắt đầu hoài nghi, sư phụ thật khác thường, hẳn đi vòng quanh sư phụ hai vòng, nhìn chằm chằm Thiều Thừa đến mức khiến trong lòng ông sợ hãi. “Làm gì? Làm gì?” Thiều Thừa giận dữ, đồ hỗn trướng này, muốn làm gì. Thiều Thừa càng như vậy, Lữ Thiếu Khanh lại càng hoài nghi, sư phụ bình thường nếu có biểu hiện chột dạ như vậy, chắc chắn là muốn đi làm chuyện gì đó mờ ám. Lữ Thiếu Khanh thử hỏi: “Sư phụ, người có tình nhân ở Yêu giới sao? Người đặt An sư bá ở đâu rồi?” “Hỗn trướng!” Thiều Thừa không nhìn được, lập tức muốn cho Lữ Thiếu Khanh một búa. Ta là muốn đi bồi dưỡng, vì mấy tên đồ đệ không bớt lo là các ngươi đấy. Lữ Thiếu Khanh vội vàng né tránh: “Sư phụ, người không nói rõ, ta nào dám đồng ý cho người đi. “Chim... “Hả?” Sát ý của Liễu Xích tăng vọt. Lữ Thiếu Khanh lập tức sửa lại: “Tiền bối không phải người, người đi theo ông ta đến Yêu giới rất nguy hiểm. “Mặt Liễu Xích co rút, tên hỗn đản này đang vòng vo mắng ông ta sao? Thật muốn đánh chết hắn. Đáng tiếc, câu này nghe có vẻ là mắng chửi người, nhưng trên thực tế lại là lời nói thật. Liễu Xích là yêu thú, không phải người, đúng thực là không có gì sai trái. Thiều Thừa bất đắc dĩ, nhìn thoáng qua Tiểu Hồng đang mắt to trừng mắt nhỏ với Tiểu Bạch Hổ, bố trí một lý do: “Tiểu Hồng đi theo, ta không yên lòng, muốn đi theo xem. “Về mặt Lữ Thiếu Khanh ghét bỏ: “Sư phụ, người cho là con ngốc hay là thế

nào? Người hỏi sư muội ngu xuẩn một chút xem, nàng có tin lời của người nói không?“Tiêu Y hết sức phối hợp, liều mạng lắc đầu: “Sư phụ, người đừng mạo hiểm, nguy hiểm lắm.“Thiền Thừa đau lòng, nhìn xem, ngay cả tiêu đồ đệ cũng cảm thấy ta đi Yêu giới không an toàn.Không phải là do cảm thấy thực lực của ta không mạnh sao?Không được, ta nhất định phải đi Yêu giới, xông vào nơi mà tiền bối nói, ta nhất định phải tăng thực lực của mình lên.Không vì cái gì khác, chỉ riêng việc có đầy đủ thực lực để có thể tiếp tục đánh tên đồ đệ vô liêm sỉ này cũng rất tốt rồi.Thái độ Thiền Thừa kiên quyết: “Vi sư tâm ý đã quyết, không cần khuyên...“Lữ Thiều Khanh nói lời thành khẩn, vì sư phụ mà tan nát cõi lòng: “Sư phụ, không phải con không cho người đi, nhưng nếu người có chuyện gì mà không nói cho con biết, con trở về ngủ cũng không an lòng.““Người thành thật nói cho con biết, nếu không con trở về làm sao ngủ được? Không cho con đi theo như vậy, người ra ngoài phóng túng, cũng phải cho con một lý do để yên tâm, con cũng không muốn cả ngày lo lắng phải cho người.“Thiền Thừa vẫn là cách nói kia: “Ta đi xem Tiêu Hồng.”

Chương 670 - Lớn rồi mà không có ai làm cho người ta bớt lo

Chương 670: Lớn rồi mà không có ai làm cho người ta bớt lo. Lữ Thiếu Khanh liếc Tiêu Y một cái, Tiêu Y ngằm hiểu, lập tức tiến lại gần kéo áo Thiều Thừa làm nũng. “Sur phụ, người nói cho bọn con biết đi, người đi Yêu giới như vậy, con và sư huynh rất lo lắng. Trở về cũng không dễ ăn nói với chương môn, còn có, đến lúc đó nếu Đại sư huynh hỏi tới, chúng con phải nói như thế nào?” Lữ Thiếu Khanh hài lòng gật đầu, có tiến bộ, bán manh và uy hiếp, hai bút cùng vẽ. Quyết định của Thiều Thừa là đánh chết cũng không nói ra nguyên nhân thực sự, cho dù có lỗi cả chương môn ra, ông cũng không dao động quyết tâm của mình. Nhưng tiểu đồ đệ nâng đại đồ đệ ra, quyết tâm của Thiều Thừa đã dao động. Đại đồ đệ cũng không dễ lừa gạt như vậy. Suy nghĩ một chút, Thiều Thừa quyết định tránh nặng tìm nhẹ: “Nếu đã có thể trực tiếp đi Yêu giới, ta muốn đi tìm cao thủ Yêu giới, tìm các đối thủ không tầm thường khác.” Lữ Thiếu Khanh hết chỗ nói, hần không chút khách khí nói: “Sur phụ, với chút thực lực này của người, đi đến đó, chỉ sợ sẽ thành điểm tâm của yêu thú đấy.” Thiều Thừa ghen trong lòng, vẫn bị ghét bỏ. Thiều Thừa hừ một tiếng: “Ta là Nguyên Anh kỳ, yêu thú muốn ăn thịt ta không dễ dàng như vậy đâu.” Lữ Thiếu Khanh chỉ vào Liễu Xích, lập tức liệt kê ví dụ: “Người xem, nếu thứ này muốn ăn người, người cũng không thể phản kháng đâu.” Liễu Xích tức giận mắng: “Nếu người còn nói lung tung nữa, có tin ta ăn người trước hay không.” Mặc dù ta là yêu thú, nhưng ta cũng không có thói quen ăn thịt người. Lữ Thiếu Khanh thu hồi tay, làm như không có việc gì, tiếp tục nói: “Còn nữa, người không phải Đại sư huynh, cái gì mà cao thủ Yêu giới, cái gì mà đối thủ không tầm thường, từ khi nào mà người trở nên hiếu chiến như vậy?” Ánh mắt Lữ Thiếu Khanh lóe lên, nhìn chằm chằm Thiều Thừa, khiến tim Thiều Thừa đập thành thịch. Nhị đồ đệ vẫn là quá miễn cảm, không lừa được hần. Thiều Thừa chột dạ, ra vẻ tức giận: “Cứ như vậy đi, người có tin hay không thì tùy, lần này vì sư đã quyết định đi.” Nghe Thiều Thừa một lần nữa

thay đổi tự xưng để biểu đạt quyết tâm của ông. Lữ Thiếu Khanh bắt đầu dĩ, sao sư phụ lại trở nên không nghe lời như vậy chứ? “Sư phụ. “Lữ Thiếu Khanh còn muốn nói chút gì đó, hẳn thực sự không muốn sư phụ của mình chạy tới Yêu giới mạo hiểm. Ở trong thế giới này không thơm sao? Làm Phong chủ, sống trong môn phái, nằm phơi thây ra không tốt sao? Nhất định phải ra ngoài phóng túng sao? Đi ra ngoài phóng túng sẽ có nguy hiểm, cần cẩn thận từng li từng tí, nghĩ kỹ rồi mới dám làm. Thiệu Thừa vung tay lên, lấy ra uy nghiêm của sư phụ: “Được rồi, việc này không cần nhiều lời, trừ phi người đánh ngất ta rồi khiêng về, nếu không ta nhất định phải đi Yêu giới. “Lữ Thiếu Khanh lộ vẻ bất đắc dĩ, nhìn về phía Liễu Xích, Liễu Xích ở bên cạnh mặt không chút thay đổi, nhưng nhìn thấy biểu cảm bất đắc dĩ của Lữ Thiếu Khanh, trong lòng ông ta thầm sáng khoái. “Tiền bối, người mang sư phụ ta đi theo, thật không có ý định coi sư phụ ta là điểm tâm sao? “Liễu Xích không thèm để ý đến tên tiểu tử Nhân tộc hồ ngôn loạn ngữ này nữa. Nếu không phải bởi vì Tiểu Hồng, ông ta đã sớm đánh chết Lữ Thiếu Khanh rồi. Thật sự cho rằng cao thủ như ông ta không cần mặt mũi sao? Liễu Xích nói với Tiểu Hồng: “Nhóc con, đi thôi, chúng ta rời khỏi đây. “Liễu Xích không muốn ở chỗ này thêm một khắc nào nữa, nhìn thấy tiểu tử nhân loại đáng giận này liền phiền. Thiệu Thừa cũng nói với Lữ Thiếu Khanh: “Mau rời đi đi, bên ngoài có người tới, cẩn thận một chút. “Lữ Thiếu Khanh bất đắc dĩ, đây là sư phụ của mình, cũng không thể bắt ông nghe lời như tiểu sư muội được. Trong lòng hắn thở dài: “Mấy người là người lớn, mà không ai có thể khiến ta bớt lo cả. “Đại sư huynh là như vậy, người làm sư phụ cũng là như vậy. Làm người nhỏ, thật mệt mà. Lữ Thiếu Khanh lấy tượng gỗ của tổ sư ra giao cho Thiệu Thừa: “Cầm đi, qua bên kia cẩn thận một chút, đừng phóng túng lâu quá, nhớ phải mau chóng trở về. “Đồng thời còn đưa cho Thiệu Thừa một cái nhẫn trữ vật nhét đầy vật liệu. Sau khi Thiệu Thừa mở ra, nhất thời kinh ngạc. Bên trong cái nhẫn trữ vật này chứa đầy vật liệu, nhị phẩm, tam phẩm, thậm chí tứ phẩm đều có, tất cả vật liệu cộng lại còn nhiều hơn một môn phái nhỏ. Thiệu Thừa sững sờ nửa ngày, nhin không được hỏi: “Người đi cướp của ai? “Nhiều vật liệu như vậy, trong đó còn có không ít vật liệu luyện chế sơ bộ, còn có pháp khí chế tạo, vừa nhìn liền biết là xuất phát từ bút tích của một môn phái

nào đó. Lữ Thiều Khanh ha hả cười, nghiêm túc nói: “Sư phụ, người đừng nói lung tung, đồ đệ của người tuân thủ kỷ luật, đã khi nào làm loại chuyện ăn cướp này chưa?” “Những lời này, một dấu chấm câu cũng không thể tin. Thiều Thừa suy nghĩ một chút, trong lòng có một suy đoán, nhưng suy đoán đó đã khiến ông giật mình. Cho nên, trước tiên cất kỹ nhẫn trữ vật, tuyệt đối không thể dễ dàng lộ ra ở chỗ này. Lữ Thiều Khanh nói với Thiều Thừa: “Cầm đi phòng thân đi, lúc cần dùng thì dùng, đừng tiết kiệm. Người mà chết, sư muội ngu xuẩn sẽ khóc đến chết đấy.” “Tiêu Y bên cạnh mắt đỏ hoe nghe vậy, tức giận nhe răng trợn mắt. “Ai, ai khóc.” “Tiểu Hồng bay đến trước mặt Lữ Thiều Khanh, chi chi tra tra kêu, nó cũng muốn. Lữ Thiều Khanh vỗ vỗ đầu chim của nó, mắng: “Người muốn cái rắm, người đi theo ông ta, đến lúc đó nhớ ép khô ông ta, móc sạch vốn liếng của ông ta cho ta.” “Tiểu Hồng và Thiều Thừa khác nhau, Tiểu Hồng rõ ràng là được Liễu Xích coi trọng, không chừng sẽ bái Liễu Xích làm vị sư. Có Liễu Xích che chở, ở Yêu giới bên kia Tiểu Hồng không dám nói là ngênh ngang mà đi, nhưng cũng không kém nhiều lắm.

Chương 671 - Hóa Thân của Quy Nguyên Các và Thiên Cung Môn đều tới

Chương 671: Hóa Thân của Quy Nguyên Các và Thiên Cung Môn đều tới. Thiệu Thừa thì khác, thân phận Nhân tộc, cảnh giới Nguyên Anh, trong mắt một số Yêu tộc chính là một loại mỹ vị, nhất định phải cho ông nhiều thứ để phòng thân. Suy nghĩ một chút, Lữ Thiệu Khanh vẫn cảm thấy không yên lòng, hần hỏi Liễu Xích: “Tiền bối, có thể cho ta tọa độ chỗ các ngươi không?” “Có tọa độ là có thể xây dựng truyền tống trận. Trước kia chỉ có thực lực tông sư, hần không cách nào xây dựng truyền tống trận vượt qua hai thế giới. Nhưng hiện tại hần là đại tông sư, đã miễn cưỡng có thể làm được. Liễu Xích cũng không do dự, không muốn dây dưa thêm với Lữ Thiệu Khanh, ông ta đưa cho hần một cái ngọc phù, nói: “Nơi này có mấy tọa độ, không gian tương đối yếu kém.” Lữ Thiệu Khanh nghe vậy mừng rỡ, thật lòng cảm tạ: “Cảm ơn tiền bối.” “Sau đó nói với Tiểu Hồng: “Tốt lắm, đến lúc đó nhớ chữa cho ông ta chút vốn liếng, đừng có móc sạch.” Liễu Xích có xúc động muốn đoạt lại ngọc phù. Tiểu tử hồn đản này. Liễu Xích hừ một tiếng: “Ngươi còn chưa cút sao?” “Bỗng nhiên, một giọng nói vang lên: “Ha ha, các ngươi muốn rời đi sao?” Lữ Thiệu Khanh ngẩng đầu, một lão giả áo xám mắt ưng mũi cong xuất hiện trên bầu trời. Ông ta trắng trợn tản ra khí tức của mình, rõ ràng là cảnh giới Hóa Thân. Ông ta đứng ở trên cao nhìn xuống, vẻ mặt kiêu căng mù mịt, ánh mắt tràn ngập khinh miệt, không che dấu sát ý, tuyệt không để mấy người phía dưới vào trong mắt. Lữ Thiệu Khanh nhú mày, mới qua bao lâu chứ, nhanh như vậy đã có người tìm tới nơi này rồi? Dây núi Tù Hồn lớn như vậy, Lữ Thiệu Khanh còn tưởng rằng cho dù bị phát hiện, cũng sẽ không dễ dàng tìm đến nơi này, hiện tại xem ra hần vẫn coi thường một số người. Nhưng mà bây giờ Lữ Thiệu Khanh tràn đầy sức mạnh, trong tay mình có át chủ bài, không sợ Hóa Thân. Bên người cũng có một vị đại lão, cho dù Hóa Thân dám tới nơi này, cũng chỉ là đốt đèn trong hầm cầu, đều là tìm chết mà thôi. Đôi mắt sắc bén của lão giả áo xám mang theo ánh nhìn khiến người ta

phát lạnh, nhìn chằm chằm Lữ Thiếu Khanh: “Người chính là Lữ Thiếu Khanh của Lăng Tiêu Phái đúng không? Ta còn tưởng rằng có bao nhiêu lợi hại, thì ra chỉ là một tiểu gia hỏa, hừ, vậy mà cũng muốn ta phải ra tay, thật sự là càng sống càng quay ngược.” Giọng lão giả áo xám lộ ra bất mãn, mang theo sát ý nồng đậm với Lữ Thiếu Khanh. Thiệu Thừa đứng ra, lớn tiếng quát lão giả: “Người là người phương nào? Nếu biết chúng ta là người của Lăng Tiêu Phái, nên biết Lăng Tiêu Phái chúng ta lợi hại như nào.” Cảnh giới Hóa Thần, cho dù là Nguyên Anh tầng chín cũng không dám trêu chọc, chỉ có thể tránh được bao xa liền tránh. Lữ Thiếu Khanh nói với Thiệu Thừa: “Sư phụ, nếu con đoán không sai, lão giả này hẳn là người Quy Nguyên Các.” Lão giả không hề che giấu sát ý của ông ta, Lữ Thiếu Khanh cũng lười khách khí với ông ta, hiện tại tay hắn cầm hai lá át chủ bài, sợ cái gì chứ. Lão giả áo xám ha hả cười: “Không sai, là một tiểu gia hỏa thông minh, so với tiểu gia hỏa Trương Tông Long kia, ta cảm thấy ngươi thích hợp làm Đại sư huynh Quy Nguyên Các hơn. Như thế nào, quy thuận Quy Nguyên Các ta, mọi chuyện lúc trước sẽ coi như xóa bỏ hết thì như thế nào?” Sắc mặt Thiệu Thừa khê biến, cuối cùng âm trầm xuống, không người Quy Nguyên Các có sát ý sâu như vậy với Lữ Thiếu Khanh. Vốn tưởng rằng để Lữ Thiếu Khanh ra ngoài tránh gió, không ngờ vẫn bị tìm tới cửa. “Hề Ung của Quy Nguyên Các?” “Thời điểm Thiệu Thừa chưa xuất thế, Hề Ung đã là cao thủ danh chấn thiên hạ, thời điểm Thiệu Thừa xuất thế, Hề Ung đã giả chết tránh họa, biến mất trong tầm mắt thế nhân. Sau khi biết thân phận người tới, trái tim Thiệu Thừa trở nên nặng trĩu. Hề Ung ngoài ý muốn nhìn Thiệu Thừa một cái, để ý tới biểu cảm khó coi của Thiệu Thừa, trong lòng sinh ra vài phần thỏa mãn: “Ha ha, không ngờ còn có người biết ta, không tệ. Nể tình ngươi biết đại danh của ta, lát nữa ta có thể giữ cho ngươi chết toàn thân.” Giọng Hề Ung bình thản, không để Thiệu Thừa vào trong mắt, chỉ hời hợt nói một câu, giống như là ban ân lớn đối với Thiệu Thừa. Tiêu Y ở bên cạnh tức giận đến nghiến răng, hỏi Lữ Thiếu Khanh: “Nhị sư huynh, ông ta nhục nhả sư phụ như thế, phải làm sao bây giờ?” Lữ Thiếu Khanh hỏi ngược lại: “Còn có thể làm sao bây giờ? Muội có cách nào sao? Không bằng muội đi lên đánh chết ông ta, trút giận giúp sư phụ đi?” Tiêu Y bĩu môi, tức giận nói: “Nếu như có thể, ta đã sớm đi lên đánh chết

ông ta rồi. “Đáng tiếc, Tiêu Y nàng chỉ có thực lực Trúc Cơ kỳ, đừng nói đánh chết ông ta, chỉ việc tới gần cũng làm không được. Tiêu Y nói xong, hung hăng nhéo Tiểu Bạch trong lòng: “Đáng tiếc, ta không làm được gì.” Tiểu Bạch đau đến suýt chút nữa phát ra tiếng mèo kêu. “Ai nói muội không làm được gì, đi mắng ông ta đi.” Lữ Thiếu Khanh lại cổ vũ nàng: “Mắng chết ông ta, mắng đến tổ tông mười tám đời của ông ta phải sống lại đi.” Ánh mắt Tiêu Y sáng lên: “Thật sao?” “Mắng chửi người gì gì đó, vẫn rất đã, nàng rất thích. Nhưng Tiêu Y chần chờ. Người trước mắt là Hóa Thần, mắng, có thể có hậu quả nghiêm trọng hay không? Lữ Thiếu Khanh dường như nhìn thấu lo lắng của Tiêu Y: “Ông ta đều nói muốn tới nơi này giết ta, không mắng ông ta, chẳng lẽ còn muốn xếp hàng hai bên đường hoan nghênh ông ta sao?” “Hề Ung thấy Lữ Thiếu Khanh không phản ứng, mà đang nói chuyện với Tiêu Y, ông ta hừ lạnh một tiếng: “Tiểu tử thật cuồng vọng, xem ra ngươi muốn chết.” Tiêu Y đứng ra, đang muốn chỉ vào Hề Ung mắng to, Lữ Thiếu Khanh nhắc nhở nàng một câu: “Mang Tiểu Hồng theo.”

Chương 672 - Hóa Thân của Quy Nguyên Các và Thiên Cung Môn đều tới

Chương 672: Hóa Thân của Quy Nguyên Các và Thiên Cung Môn đều tới (tt) Tiêu Y không rõ, nhưng mà vẫn để cho Tiêu Hồng ghé vào trên đầu của nàng, sau đó đi ra, chỉ vào Hề Ung trên trời nói: “Lão gia hỏa, ông sửa cái gì ở phía trên đây vậy? Đến chó cũng không sửa như ông, chó thấy người còn biết vẫy đuôi đấy. Một chút lễ phép cũng không có, quả nhiên rất Quy Nguyên Các, a, không đúng, là Quy Nguyệt Các, Quy Nguyên Các các người chính là một đám đàn bà.” Hề Ung sừng sốt một chút, xác nhận nửa ngày cuối cùng cũng hiểu được đây là đang mắng ông ta, nhất thời giận tím mặt: “Tiểu nha đầu, ngươi muốn chết.” Từ khi ông ta xuất đạo đến bây giờ, còn chưa có ai dám mắng ông ta như vậy. Hề Ung nổi giận muốn ra tay với Tiêu Y, bỗng nhiên một thanh âm non nớt vang lên. “Vị đạo huynh này, cần gì phải nổi giận như thế?” Tiếp theo một người giống như trẻ con xuất hiện ở trên bầu trời, mặt mang mỉm cười, đứng đối diện với Hề Ung. Mặc dù ông ta không bộc phát khí tức của mình như Hề Ung, nhưng sau khi Lữ Thiệu Khanh nhìn thấy người này, trong lòng nhin không được nẩy dựng. Người này hẳn quen mà, chính là Hóa Thân của Thiên Cung Môn. Ông ta là lão tổ Thiên Cung Môn, trông thì giống như một đứa trẻ đáng yêu, nhưng lại là một tu sĩ Hóa Thân hàng thật giá thật. “Người là người phương nào?” Hề Ung cảm giác được uy hiếp, tạm thời xem nhẹ người phía dưới, ánh mắt âm ngoan nhìn chằm chằm Hóa Thân Thiên Cung Môn, sát khí tràn ngập. Sắc mặt Hóa Thân Thiên Cung Môn tái nhợt, vẫn duy trì nụ cười, nhẹ giọng nói ra tên của mình: “Ta là Quách Bùi Ngụy!” “Là người?” Hề Ung giật mình, lại thêm vài phần kiêng kị, đây chính là người xuất đạo sớm hơn ông ta. “Không phải mọi người nói người đột phá không có kết quả, đã vẫn lạc rồi sao?” Nụ cười của Quách Bùi Ngụy không thay đổi, phong khinh vân đạm, trên khuôn mặt non nớt lại tản ra khí tức già dặn: “Không phải người cũng nói đã vẫn lạc rồi sao?” “Đều là sự tồn tại giống nhau, tất cả mọi người đều nghe nói đến tên của đối phương. Là người đồng đạo. Hề Ung nhìn

đôi phương thật sâu, đều là giả chết trốn đi, muốn lười biếng không ra mặt. Chỉ là...Hề Ung lạnh lùng cười, không e ngại Quách Bùi Nguy: “Người chẳng qua mới là cảnh giới Hóa Thần tầng bảy, người không phải đối thủ của ta.” Sau đó, khí tức tăng vọt, ý đồ ra oai phủ đầu với Quách Bùi Nguy. Tuy rằng lúc trước Quách Bùi Nguy bị thương, nhưng ông ta che giấu rất tốt, hơi hột hóa giải đòn ra oai phủ đầu của Hề Ung: “Hề huynh, có phải người có hiểu lầm gì đó với ta hay không?” Khí tức của ông ta cũng tăng vọt, rõ ràng là thực lực ở cảnh giới tám tầng. “Người!” Hề Ung không nghĩ tới đôi phương cùng cảnh giới, khí diễm kiêu ngạo lúc này tiêu tán vài phần. Mà trong lòng Quách Bùi Nguy cũng có kiêng kỵ thật sâu đối với Hề Ung, ông ta bị thương nên cũng không phải là đối thủ của Hề Ung. Ông ta chỉ vào đám Lữ Thiểu Khanh phía dưới nói: “Cần gì vì bọn họ mà tổn thương hòa khí của chúng ta? Nếu có thứ gì tốt, mọi người chia đều là được, Hề huynh, ý huynh thế nào?” Hai người chỉ sau một phen thăm dò nhỏ đã biết thực lực đôi phương mạnh mẽ, trong lúc nhất thời không làm gì được đôi phương, đánh nhau ngược lại sẽ đôi bên đều thiệt. Hai người đều là hạng người cáo già, biết cách làm nào là thích hợp nhất dưới tình huống như vậy. Hai người chỉ đơn giản nói một câu liền lập tức dựng lên liên minh lâm thời, trở thành đồng minh tạm thời. Về phần liên minh này có thể tan vỡ hay không, phải xem khi đi đến cuối cùng, bọn họ có thể đạt được thứ tốt gì. Hai Hóa Thần liên thủ, sắc mặt Thiều Thừa đại biến, một người ông còn đánh không lại, càng miễn bàn hai người. Trong lòng Thiều Thừa lo lắng, nhất thời không biết làm thế nào cho phải. Mà Tiêu Y cũng há to miệng, nhanh như chớp chạy về bên cạnh Lữ Thiểu Khanh, rụt cổ: “Nhị, Nhị sư huynh, làm sao bây giờ?” “Còn mắng hay không mắng? Lữ Thiểu Khanh tuyệt không lo lắng, hấn mắt hứng quát lớn Tiêu Y: “Muội chạy về làm gì? Làm việc phải có đầu có cuối, tiếp tục mắng đi.” Thiều Thừa bị hù chết, mẹ nó, cái tên hỗn trướng này, ghét bỏ chúng ta chết không đủ nhanh sao? Ông quát: “Đừng hồ nháo, đều an phận một chút cho ta.” Lữ Thiểu Khanh tuyệt không lo lắng: “Sợ cái gì chứ? Hai lão già này rõ ràng là tới vì chúng ta, nhưng không phải tới kết giao bằng hữu với chúng ta. Lên, tiếp tục mắng bọn họ, mắng càng ác càng tốt.” Vô môn ngựa bọn họ cũng sẽ không thả người ra, chẳng thả mắng cho thống khoái. Tiêu Y run rẩy

đứng ra, hai Hóa Thần a, áp lực thật lớn. Thấy Tiêu Y đứng ra, Quách Bùi Nguy nói với Tiêu Y: “Tiểu nha đầu, lần này các ngươi có được thứ gì tốt? Giao ra đi, giao ra rồi ta có thể tha mạng cho ngươi.” Hề Ung lại không đồng ý, ánh mắt ông ta lạnh như băng, sát ý tràn ngập: “Không được, ta phải giết bọn họ.” Tiêu Y dám mắng ông ta, nếu không nghiền xương Tiêu Y thành tro, khó tiêu mỗi hận trong lòng. Tiêu Y nghe xong, tức giận cũng nổi lên, Nhị sư huynh của ta còn chưa nói gì, lão cẩu ngươi kêu la cái gì? “Lão cẩu, ngươi đang kêu cái gì? Hóa Thần mà thôi, Nhị sư huynh nhà ta đập chết ngươi còn đơn giản hơn đập chết một con ruồi. Ngươi cuồng như vậy không phải là ỷ vào thực lực của ngươi sao? Nếu thực lực cảnh giới của ngươi ngang với ta, ta giết ngươi như giết gà.” “Sống lâu như vậy mà cũng không sống thông suốt, sống uổng phí, sống đến trên người chó rồi. Ai nha, thật ngại quá, ta không nên sỉ nhục chó.” Bề ngoài thanh thuần, giọng nói ngọt ngào, lại nói ra lời nhục nhã thấu xương, làm cho Quách Bùi Nguy nhìn không được liếc mắt. Miệng nha đầu này thật độc. Trong lòng lại thầm thấy may mắn, may mắn không phải mắng mình, bằng không mình nhất định sẽ bị tức chết, đồng thời cũng hiểu được vì sao Hề Ung nhất định phải giết những người này. Bị Tiêu Y mắng trước mặt mọi người, Hề Ung giận dữ cười: “Tốt, tốt lắm, hôm nay ai tới cũng không cứu được ngươi. Mặc kệ ngươi có phải là nữ hay không, hôm nay ta nhất định phải giết chết ngươi.” Trong lòng Hề Ung nảy sinh ý ác độc. Vừa muốn ra tay, Lữ Thiếu Khanh đã đứng ra, không chút khách khí nói với Hề Ung: “Lão già, cho ngươi một cơ hội, hiện tại lập tức cụp đuôi cút, ta sẽ tha cho ngươi khỏi chết.”

Chương 673 - Các người là người mù sao?

Chương 673: Các người là người mù sao? Thái độ như vậy của Lữ Thiệu Khanh khiến Hề Ung giận dữ, nhưng sau khi giận dữ, ngoài mặt là cắn răng tĩnh táo, trong lòng lại âm thầm đề cao cảnh giác. Dưới thế cục như vậy, Lữ Thiệu Khanh chẳng những không hoảng hốt, ngược lại còn kiêu ngạo, điều này vốn không thích hợp. Quách Bùi Ngụy cũng là như thế, ánh mắt ông ta như điện, quét nhìn phía dưới. Thần thức của ông ta quét qua quét lại trên người Úc Linh và Liễu Xích vẫn không nói lời nào, chẳng qua lại phát hiện Úc Linh chỉ là một tiểu tu sĩ Kết Đan kỳ tầng chín mà thôi. Đồng thời Liễu Xích cũng cho ông ta cảm giác rất bình thường. Hề Ung cũng là như thế, dưới sự cảnh giác, ông ta không dám tùy tiện hành động mà chỉ đang không ngừng đánh giá đoàn người Lữ Thiệu Khanh. Nhưng cho dù là Hề Ung hay là Quách Bùi Ngụy, bọn họ đều nhìn không ra có cái gì không ổn. Bọn họ không rõ sức mạnh của Lữ Thiệu Khanh rốt cuộc là từ đâu tới. Cho dù Lữ Thiệu Khanh và Thiệu Thừa đều là Nguyên Anh, nhưng trước mặt hai Hóa Thần, tu sĩ Nguyên Anh trừ phi có một số lượng nhất định mới có tác dụng. Chỉ có hai Nguyên Anh, làm sao làm gì được Hóa Thần? Cuối cùng ánh mắt của bọn họ rơi vào trên người Liễu Xích. Liễu Xích nhắm mắt ngồi im, không thèm liếc mắt nhìn bọn họ một cái, rất cao lãnh, cũng làm cho Hề Ung và Quách Bùi Ngụy cảm thấy Liễu Xích rất tinh tướng. Chẳng lẽ là thế ngoại cao nhân, nhưng cảm giác rất bình thường mà. Hề Ung và Quách Bùi Ngụy liếc nhau, hai người đều thấy được nghi hoặc trong mắt đối phương. Quách Bùi Ngụy nhìn chằm chằm Liễu Xích nửa ngày, cuối cùng nói với Hề Ung: “Hề huynh, ta cảm thấy chúng ta không nên bị quấy nhiễu.” “Tiểu tử này rõ ràng là đang hù dọa chúng ta, đừng để cho hắn thực hiện được, nếu không thể diện của chúng ta để ở đâu chứ?” “Thân là tu sĩ cảnh giới Hóa Thần, bị một Nguyên Anh hù dọa, truyền ra thì mặt mũi này có còn hay không?” Hề Ung gật đầu: “Ta cũng có ý này. Hai người chúng ta bắt tay, mạnh hơn nữa cũng không phải đối thủ của chúng ta.” Hề Ung

và Quách Bùi Nguy đều là cảnh giới Hóa Thần tầng tám, dưới sự bắt tay, cho dù là cảnh giới Hóa Thần tầng chín cũng không làm gì được bọn họ. Thậm chí là cảnh giới Luyện Hư, bọn họ cảm thấy cũng có thể đấu một trận. Nghĩ tới đây, sát ý của Hề Ung lần nữa tăng vọt, chuẩn bị dùng một cái tát đập chết Lữ Thiếu Khanh trước rồi nói tiếp. Lữ Thiếu Khanh thấy thế, nhin không được mắng to: “Hai người các ngươi có phải là bị mù hay không vậy? Con mắt dùng để ăn cơm sao? Tròng mắt không cần thì lấy xuống đưa cho người cần đi.” Ta mẹ nó thật sự là phục hai lão già các ngươi, tu luyện lâu như vậy, mắt đều tu luyện đến mù rồi sao? Ánh mắt còn không bằng Ung Y tiên bối thân hư. Nhìn nửa ngày, cũng không thấy trọng điểm. Hề Ung giận dữ, chuẩn bị ra tay, mà Quách Bùi Nguy không phục, ông ta giận dữ mắng: “Tiểu tử, ngươi nói ai có mắt không tròng? Mấy người các ngươi, chúng ta liếc mắt một cái liền nhìn thấu.” Có đôi khi căn bản không cần nhìn, chỉ cần dùng thần niệm quét qua, lai lịch các ngươi, chúng ta đều thấy rõ ràng rành rành. “Vậy sao?” Lữ Thiếu Khanh chỉ vào chỗ Liễu Xích: “Các ngươi mở to mắt nhìn xem, các ngươi thấy cái gì?” “Thấy được một lão gia hỏa cao lãnh tinh tướng, còn có thể nhìn thấy cái gì chứ? Trong lòng Hề Ung và Quách Bùi Nguy thầm khinh bỉ, tiểu tử ngươi cũng bị mù sao? Lão gia hỏa tinh tướng kia tuy rằng thoát nhìn có vài phần thể ngoại cao nhân, nhưng bọn họ không sợ. Thấy hai tên Hóa Thần còn chưa kịp phản ứng, Lữ Thiếu Khanh tức chết: “Thật không biết hai tên khốn kiếp các ngươi tu luyện như thế nào? Hiện tại lập tức móc tròng mắt xuống đi, thực sự hết thuốc chữa rồi.” Quách Bùi Nguy nói với Hề Ung: “Ra tay đi, không nên lãng phí thời gian với loại người này.” Hề Ung không ngại tự mình ra tay, ông ta rất muốn tự mình làm thịt Lữ Thiếu Khanh. Lại dám mắng ông ta, chán sống rồi. “Không thấy đó là cây ngô đồng sao?” Một câu bật ra từ trong miệng Lữ Thiếu Khanh bắn lên trời truyền vào tai Hề Ung và Quách Bùi Nguy. Lời Lữ Thiếu Khanh nói khiến Hề Ung và Quách Bùi Nguy biến sắc, sau đó vội vàng quan sát đại thụ trụ lủi phía dưới mông Liễu Xích. Thiều Thừa hiểu Lữ đồ đệ muốn làm gì. Ông nói: “Thiếu Khanh, ngươi muốn Liễu tiên bối ra tay sao?” Ông yên tâm, có Liễu Xích ở đây, an toàn của bọn họ ít nhất có thể được bảo đảm. Tiêu Y cũng hiểu, nhất thời bội phục vạn phần, quả nhiên là Nhị sư huynh, chẳng trách lại bảo ta mắng bọn họ, thì ra đã

sớm chuẩn bị xong. Ai nha, sớm biết vậy vừa rồi đã mắng thêm vài câu là tốt rồi. Thực lực của Liễu Xích rất mạnh, ít nhất là ở cảnh giới Luyện Hư. Đám người Lữ Thiếu Khanh trong mắt Hề Ung và Quách Bùi Ngụy là những nhân vật nhỏ tùy ý xử lý. Bọn họ ở trong mắt Liễu Xích cũng là như thế, cũng là con tôm nhỏ tùy ý Liễu Xích xử lý. Mà lúc này Hề Ung và Quách Bùi Ngụy cũng đã thấy rõ ràng, vẻ mặt hai người mang theo kinh nghi, sau đó chậm rãi biến thành hưng phấn. Thậm chí còn không thể tin được mình lại nhìn thấy một cây ngô đồng ở chỗ này. Nhưng sau khi bọn họ nhìn rõ ràng, cũng xác nhận đây đúng thực là một cây ngô đồng thì không khí giữa hai người nhất thời trở nên vi diệu. Hai người vừa rồi còn là đồng minh tạm thời, hiện tại đã cảnh giác lẫn nhau. Cây ngô đồng là thần thụ, thần thụ mà phượng hoàng thích xây tổ. Nếu như có thể có được, cho dù là đối với khí vận bản thân, hay là tăng thực lực đều có chỗ cực tốt. Đồng thời một môn phái nếu có thể được cây ngô đồng che chở tưới nhuần, thực lực sẽ tăng lên rất nhiều, trở thành môn phái siêu cấp cũng không phải giấc mơ. Sau lưng Hề Ung và Quách Bùi Ngụy có một môn phái, cho nên vào giờ khắc này cây ngô đồng trở thành vật bất buộc phải có trong lòng hai người. Ánh mắt hai người lóe lên, có thể ra tay bất cứ lúc nào, nhưng vì kiêng kỵ đối phương cho nên hiện tại không ai dám ra tay trước. Lữ Thiếu Khanh nhận thấy không khí giữa hai người trở nên vi diệu, trong lòng cười lạnh. Cây ngô đồng được xưng là thần thụ, không ai không động tâm.

Chương 674 - Bắt tay giết chết hắc, cướp đoạt cây ngô đồng đi

Chương 674: Bắt tay giết chết hắc, cướp đoạt cây ngô đồng đi. Người phát hiện ra nó là nhóm bọn họ, nếu như không có Liễu Xích ở đây, bọn họ tuyệt đối sẽ nghĩ cách đào cả rễ lẫn bần cây ngô đồng đi. Lữ Thiếu Khanh chỉ vào Liễu Xích nói với Hề Ung, Quách Bùi Ngụy: “Ta cho các ngươi một lời khuyên, nếu muốn đạt được cây ngô đồng, tốt nhất nên bắt tay đánh chết ông ta. Bằng không hai người các ngươi cứ chờ chết đi. Các ngươi mắt mù, nhưng không đến mức điếc đúng không? Ta nói là lời thật lòng đấy.” Biểu cảm của Lữ Thiếu Khanh thành khẩn, một bộ dáng người tốt nhiệt tình. Hề Ung và Quách Bùi Ngụy nhìn bộ dáng này của Lữ Thiếu Khanh, hoảng hốt một chút, trong lòng vô thức cảm thấy Lữ Thiếu Khanh là người tốt. Nhưng mà... Người tốt cái rắm. Hai người lập tức bóp chết ý nghĩ trong lòng kia. Nhưng mà hai người cũng biết, Liễu Xích trước mắt không phải hạng người đơn giản. Có thể ngồi ở trên cây ngô đồng, cao lãnh mà tinh tướng, lai lịch, thực lực khẳng định không nhỏ. Hề Ung và Quách Bùi Ngụy liếc nhau, trong lòng hai người đã tính toán xong. Quách Bùi Ngụy lần nữa lộ ra nụ cười, phối hợp với bộ dạng trẻ con của ông ta, rất dễ dàng làm cho người ta sinh hảo cảm, theo bản năng xem nhẹ thân phận của ông ta. Quách Bùi Ngụy nói với Hề Ung: “Hề huynh, không bằng ngươi ra tay trước thử xem thế nào?” Hề Ung ha ha cười, mang theo vài phần trào phúng, coi ta là kẻ ngốc sao? Ra tay thì chắc chắn là phải ra tay, nhưng tuyệt đối không thể là một mình ông ta ra tay. Quách Bùi Ngụy cũng biết Hề Ung không có khả năng mắc mưu, ông ta suy nghĩ một chút, đưa ra một đề nghị khác: “Chúng ta cùng nhau ra tay thì như thế nào?” Cây ngô đồng, nhất định phải có được. Thân vật như thế, đặt ở chỗ này quả thực là lãng phí vô ích. Hề Ung vẫn không nói gì, nhìn chằm chằm Liễu Xích trong chốc lát, cuối cùng ông ta thu hồi vẻ cuồng ngạo, chấp tay với Liễu Xích: “Dám hỏi huynh xưng hô như thế nào?” Liễu Xích giống như không nghe thấy, ngay cả mí mắt cũng không nâng lên, tiếp tục nhắm mắt ngồi im. Hề

Ung lại chấp tay hỏi, Liễu Xích vẫn không để ý tới ông ta. Tiên lễ hậu binh, Hề Ung đã làm được hai chữ phía trước, nhưng Liễu Xích không thèm quan tâm ông ta. Trên mặt Hề Ung không giả vờ được nữa, lão gia hỏa này đang sĩ diện cái gì chứ? Vì thế ông ta quyết định thực hiện hai chữ phía sau, ông ta nói với Quách Bùi Ngụy: “Cùng nhau ra tay.” Quách Bùi Ngụy gật đầu, hai người giống như là phối hợp ăn ý nhiều năm, gần như là ra tay cùng một lúc. Nhất thời gió nổi mây phun, hai lực lượng mạnh như thiên uy, nhấc lên gió lốc thật lớn, giống như là thái sơn áp đỉnh, một trái một phải tấn công Liễu Xích. Hai người đều rất ăn ý, không dám xuất toàn lực, chỉ nhẹ nhàng chuẩn bị thăm dò năng lực của Liễu Xích một chút. Nếu Liễu Xích là kẻ mạnh hơn bọn họ, công kích của bọn họ không đến mức hoàn toàn đắc tội Liễu Xích, mọi chuyện còn có đường sống quay về. Nếu như Liễu Xích ngay cả một đòn này của bọn họ cũng ngăn không nổi hoặc là ngăn cản rất vất vả, bọn họ sẽ không cần khách khí. Liễu Xích mở to mắt, trên mặt lộ ra vẻ giận dữ. Ta ngồi im ở chỗ này, không có ý định gây phiền phức cho hai người các ngươi, các ngươi ngược lại còn dám ra tay với ta? “Cút!” Thân hình Liễu Xích bất động, chỉ hét lớn một tiếng, thanh âm như hồng lôi, thiên địa cũng vì đó mà run lên. Công kích của Hề Ung và Quách Bùi Ngụy tan thành mây khói dưới tiếng hét lớn của Liễu Xích. Trên mặt Hề Ung và Quách Bùi Ngụy đều có biểu cảm kinh hãi, tuy rằng chỉ hét lớn một tiếng, nhưng làm cho huyết khí trong cơ thể hai người quay cuồng. Hề Ung còn đỡ một chút, vẫn có thể nhìn được, không để máu tươi trào lên. Quách Bùi Ngụy bị thương trong người lại nhìn không được, một ngụm máu tươi vọt lên, ông ta cố gắng cắn răng, ngậm chặt miệng mới không để máu tươi phun ra. Về mặt hai người giống như gặp quỷ, khó có thể tin nhìn Liễu Xích. Chỉ một tiếng hét lớn đã hóa giải công kích của hai người bọn họ, thực lực của Liễu Xích rốt cuộc mạnh bao nhiêu? Đá trúng tám sắt rồi. Trong lòng hai người đồng thời xuất hiện suy nghĩ như vậy, thực lực Liễu Xích biểu hiện ra vượt xa tưởng tượng của bọn họ. Đây tuyệt đối không phải cảnh giới Hóa Thần, rất có thể là cảnh giới Luyện Hư. Nghĩ tới đây, da đầu hai người tê dại, thậm chí trong lòng sinh ý rút lui. Hai người bọn họ quả nhiên là mù, nhìn không ra một vị đại lão như vậy. “Tiền bối, vẫn bối có nhiều đắc tội, cáo từ!” Quách Bùi Ngụy xảo quyết, biết thực

lực Liễu Xích mạnh hơn ông ta, là cảnh giới Luyện Hư, không nói hai lời lập tức chấp tay với Liễu Xích sau đó lập tức rời khỏi nơi này. Quách Bùi Ngụy vốn đã bị thương ở trận chiến với thị vệ trưởng Ma tộc trước đó không lâu, hiện tại thực lực phát huy không đủ bảy phần. Nếu thực sự đánh nhau, ông ta còn đánh không lại Hề Ung, chớ nói chi là Liễu Xích. Quách Bùi Ngụy xoay người bỏ chạy, sợ hãi vụt một cái, trong nháy mắt biến mất không thấy, để cho tất cả mọi người ngây ngẩn cả người. Hề Ung ở lại tại chỗ, da đầu tê dại. Bị bán đứng rồi. Mẹ nó, người muốn chạy thì phải nói một tiếng, chúng ta cùng nhau chạy chứ. Bây giờ người chạy rồi, ta còn chạy được không? Hề Ung chấn động tâm thần, nhìn Liễu Xích, không dám nhúc nhích. “Tiền, tiền bối!” “Lần ra tay vừa rồi Hề Ung liền biết thực lực giữa mình và Liễu Xích chênh lệch rất lớn nên không có gan ra tay tiếp nữa. Liễu Xích không nói gì, ngẩng đầu nhìn hắn. Lữ Thiếu Khanh thấy thế, nói với Liễu Xích: “Người nhìn cái gì, hắn vẫn cảnh như vậy, đứng trên trời nhìn xuống người, giẫm người dưới chân. Như vậy mà người cũng có thể nhìn được? Ra tay đi, đánh chết hắn, đúng rồi, để hắn toàn thân, đặc biệt là Trữ Vật giới chỉ gì đó, đừng đánh hỏng, để ta giúp hắn nhật xác.” Hề Ung nghe vậy vội vàng đi xuống mặt đất, đứng từ xa chấp tay với Liễu Xích, xin lỗi: “Đã mạo phạm, mong tiền bối thứ lỗi.”

Chương 675 - Chim già, ông định làm gì?

Chương 675: Chim già, ông định làm gì? Lữ Thiếu Khanh tiếp tục giật dây: “Động thủ, đánh chết hắn. Đừng sợ hãi như hắn.” Liễu Xích bị nói đến mức phẫn lòng: “Ồn ào quá, ngậm miệng.” So với đánh chết hắn ta, ta còn muốn đánh chết người hơn. “Văn bối sẽ không quấy rầy tiền bối nữa.” Hề Ung tiếp tục chấp tay muốn chạy đi. Liễu Xích hừ một tiếng khiến cơ thể Hề Ung cứng đờ, không dám động đậy. “Tiền bối...” Trong lòng Hề Ung vừa sợ hãi vừa hối hận, sớm biết thế này đừng trêu chọc lão già này thì tốt rồi. Hoặc là, chạy trốn thật xa trước còn tốt hơn. Thiên Cung môn đáng ghét. Trong lòng Hề Ung mắng Quách Bội Ngụy không coi nghĩa khí ra gì. “Động thủ đi.” Liễu Xích hờ hững nói một câu khiến Hề Ung càng thêm sợ hãi. Thực lực Liễu Xích mạnh như vậy, hắn ta sao còn dám xuất thủ, là chán mình chết không đủ nhanh sao? “Tiền bối, văn bối...” Hề Ung muốn giải thích, Liễu Xích lại chỉ vào Lữ Thiếu Khanh nói: “Không phải người muốn giết hắn sao? Động thủ đi, giết hắn.” Cả đám ngây ngẩn cả người. Hề Ung sửng sờ nửa ngày, các người không phải cùng một bọn sao? Lữ Thiếu Khanh khó có thể tin được kêu lên: “Chim già, ông định làm gì?” Chim già? Liễu Xích càng thêm nổi giận, ông ta quát lên với Hề Ung: “Ra tay, hôm nay người không giết chết hắn, ta sẽ giết chết người.” Liễu Xích phẫn nộ, không che giấu bản thân nữa, khí tức cường đại khiến hô hấp Hề Ung trì trệ, trái tim đập kịch liệt, cảm giác trước mắt hắn ta là một con yêu thú mang theo hung diễm ngập trời. Trong lòng hắn ta sợ hãi, bất tri bất giác lui lại mấy bước, hận không thể xoay người chạy xa khỏi nơi này. Sớm biết nơi này có một vị đại thần như vậy thì đánh chết hắn ta cũng không dám tới đây. Giờ thì hay rồi, đến đây rồi mình cũng bị liên lụy. Trong lòng Hề Ung vô cùng hối hận. Biết trước thế này đã không nghe theo đề nghị của Nghiêm Thuần kia. Gì mà diệt trừ họa lớn trong lòng Quy Nguyên Các để tránh hoàn toàn trở mặt với Lăng Tiêu Phái, để che giấu tai mắt người khác nên chạy tới đây đợi lâu như vậy. Người thì chờ được rồi, nhưng thế cục bây giờ cũng khiến mình bị dính vào rắc rối. Liễu Xích bảo hắn ta ra tay với Lữ

Thiếu Khanh, trong lòng hấn ta thầm nói, ta có ngu mới tin. Hấn ta miễn cưỡng nở nụ cười, nói với Liễu Xích: “Tiền bối nói đùa, văn bối tới đây không có ý định động thủ với các người. Hiểu lầm, tất cả đều là hiểu lầm.” Bên này Liễu Xích chán ghét Lữ Thiếu Khanh muốn chết, cả ngày cứ chim già chim già, không tôn kính chút nào hết. Phải dạy bảo hấn ta một trận. Liễu Xích căm tức nhìn Hề Ung, ánh mắt lợi hại khiến Hề Ung càng thêm sợ hãi, Liễu Xích cắn răng nói từng chữ: “Ta nói rồi, ngươi giết hấn đi, nếu không ngươi sẽ chết.” Tiếp theo một cỗ sức mạnh cường đại lao mạnh về phía Hề Ung. Sắc mặt Hề Ung thay đổi, sức mạnh cường đại vọt tới khiến hấn ta cảm nhận được một sự bất lực giống như một con giun cái dễ dàng đối mặt với sóng to gió lớn. Tuy nhiên Liễu Xích chỉ cảnh cáo hấn ta một chút, chỉ khiến Hề Ung chịu thiệt chứ không định giết hấn ta. Hề Ung một lần nữa chật vật nuốt ngụm máu tươi đang xộc ra xuống, cố gắng đè nén huyết khí cuộn cuộn trong cơ thể. Hề Ung một lần nữa cảm nhận được thực lực cường đại của Liễu Xích, trong lòng càng thêm tuyệt vọng. Đây chính là thực lực cảnh giới Luyện Hư kỳ sao? Với thực lực của hấn ta bây giờ căn bản không thể ngăn cản được. Rơi vào đường cùng, hấn ta chỉ có thể làm theo ý Liễu Xích, cắn răng, hỏi: “Thật sự phải giết hấn?” Liễu Xích hừ lạnh một tiếng: “Ngươi nghĩ rằng ta đang nói đùa với ngươi sao?” Bên này Lữ Thiếu Khanh đang chửi mẹ, con chim già xấu xa này. Hấn hỏi: “Chim già, ông muốn làm gì? Ta có đắc tội ông đâu?” Liễu Xích cảm giác được lòng vũ huyễn hóa của mình suýt nữa thì xù lông hiện hình rồi. Tiểu tử nhân loại khôn kiếp ngươi, còn dám nói không đắc tội ta? Chưa kể những chuyện khác, chỉ riêng từ chim già kia của ngươi cũng đủ để đắc tội ta sâu sắc rồi. Cả đời ta chưa từng bị người ta gọi như thế bao giờ đâu. Kêu ta chim già, chim già, ta không cần mặt mũi nữa sao? Mọi nó ta vẫn đang ở giai đoạn tráng niên, tuổi còn rất trẻ, đang ở thời khắc tuổi trẻ khỏe mạnh cường tráng, là chim già lúc nào chứ? Ông ta chẳng muốn trả lời loại câu hỏi vô tri này của Lữ Thiếu Khanh mà chỉ trừng mắt với Hề Ung. Còn chưa ra tay, chờ chết à? Ngươi còn không ra tay thì ngươi chờ bị người ta giết chết đi. Hề Ung đối mặt với sự uy hiếp của Liễu Xích liền cắn răng, hấn ta nói: “Chỉ sợ ta giết hấn, tiền bối sẽ báo thù cho hấn. Loại chuyện này ta gặp nhiều, ta giết hấn, ngươi sẽ có lý do xuất thủ. Liễu Xích cười lạnh: “Ngươi có thể giết hấn, ta sẽ trả

ngươi rời đi, ta không xuất thủ can thiệp, cũng không xuất thủ ngăn cản. Nhưng ngươi không giết được hắn, hậu quả tự ngươi cân nhắc.”Hề Ung không còn bất kỳ cách nào khác liền chưởng một chưởng về phía Lữ Thiếu Khanh.Không còn cách nào khác, đây là mục tiêu của mình, cũng bị ép phải ra tay rồi, vậy thì giết thôi.Là cao thủ Hóa Thần hậu kỳ, mặc dù Hề Ung chỉ đánh ra một chưởng, bề ngoài nhìn có vẻ bình thường không có gì lạ nhưng theo Lữ Thiếu Khanh thấy, mây đen trên trời dày đặc, thiên hôn địa ám, chung quanh hắn như bị ngăn cách, trở thành một không gian riêng biệt.Còn Lữ Thiếu Khanh thì bị hắn ta trực xuất tới không gian độc lập này, không còn nơi có thể trốn.Áp lực cường đại chấn động toàn bộ không gian, như xảy ra địa chấn không gian mãnh liệt.Một cỗ sức mạnh kinh khủng đang tùy ý phóng thích, tràn ngập toàn bộ không gian, hung hăng rơi về phía Lữ Thiếu Khanh, như muốn xé Lữ Thiếu Khanh thành mảnh vỡ đầy trời.Thiền Thừa muốn đi ngăn cản, Lữ Thiếu Khanh lại khoát tay với Thiền Thừa, ngăn ông lại: “Sự phụ, người ra tay cũng vô ích.”Thiền Thừa không rõ Lữ Thiếu Khanh định làm gì: “Khốn kiếp, chẳng lẽ ngồi không chờ chết à?”

Chương 676 - Sao sợ vậy, về bú sữa mẹ đi

Chương 676: Sao sợ vậy, về bú sữa mẹ đi. Không thể nói rằng Hóa Thần vừa ra tay, Nguyên Anh kỳ bọn họ liền không thể phản kháng, đứng ở đây chờ chết sao. Lữ Thiếu Khanh tuyệt không lo lắng. Sau khi Hề Ung ra tay cũng nhìn chằm chằm Lữ Thiếu Khanh, chuẩn bị sẵn sàng để ứng đối bất cứ lúc nào. Lỡ như Liễu Xích muốn ra tay, hắn ta cũng có thể lập tức ngăn cản, sau đó chạy trốn bất cứ lúc nào. Trong mắt Hề Ung, Lữ Thiếu Khanh không có ý định ra tay ngăn cản, ngược lại còn ung dung đưa tay đón lấy một con chim nhỏ màu đỏ từ trên đầu nha đầu Tiêu Y. Làm gì vậy? Trong lòng Hề Ung khó hiểu. Đây là từ bỏ rồi sao? Muốn cáo biệt với sủng vật sao? Nếu vậy cũng không tệ, nếu có thể đánh chết ở đây mọi chuyện coi như xong. Nhưng mà sau một khắc, Hề Ung biết chuyện gì xảy ra. Một chưởng hung ác của Hề Ung lúc sắp rơi lên người Lữ Thiếu Khanh thì chợt biến mất, không có một chút dấu hiệu nào. Như một cơn gió, vù một cái đã không thấy đâu. Hề Ung hơi không phản ứng kịp. Là tiểu tử kia có thủ đoạn gì sao? Sao công kích của hắn ta có thể lặng lẽ biến mất không một tiếng động được? Quả nhiên kẻ có thể làm thịt hai Nguyên Anh kỳ Quy Nguyên Các ta đúng là không tầm thường. Nhưng mà! “Nhân loại tiểu tử, ngươi không nên quá phận!” Giọng Liễu Xích vang lên, trong giọng nói mang theo sự phẫn nộ. Hề Ung theo tiếng kêu nhìn lại, nhìn thấy Liễu Xích mặt mũi tràn đầy nộ khí, giận dữ nhìn Lữ Thiếu Khanh, loại biểu lộ này giống như hận không thể nuốt chửng Lữ Thiếu Khanh. Mọc. Hề Ung hiểu ra, là Liễu Xích ra tay hóa giải công kích của hắn ta. Trong lòng mắng to, loại tiên bối này đều chó thế sao? Đã nói trước không xuất thủ, kết quả vẫn xuất thủ. Mặt mũi đâu? Còn biết xấu hổ hay không? Hắn ta không dám lên tiếng chỉ trích, chỉ có thể im lặng kháng nghị. Ánh mắt u oán như một tiểu quả phụ khiến Liễu Xích hận đến mức nghiến răng. Liễu Xích cũng không ngờ Lữ Thiếu Khanh lại dè dặt như vậy, cũng hiểu vì sao luôn dẫn theo tiểu Hồng, hóa ra mục đích cuối cùng là cái này. Tiểu tử nhân loại đáng chết, thật đáng chết. Lữ Thiếu Khanh mỉm cười để tiểu Hồng đứng trên vai

hắn, nói với Liễu Xích: “Tiền bối, lại giúp một tay chứ, giết chết hắn.” Liễu Xích hừ một tiếng: “Ta từ chối.” Người là cái quái gì? Muốn ta ra tay thì ta sẽ ra tay sao? Người là cha ta à? Người là cha ta cũng không thể ra lệnh cho ta ra tay. Lữ Thiếu Khanh cười rất vui, triệu hoán thú Ung Y chạy rồi vẫn còn Triệu Hoán thú cao cấp hơn là ông đây. Lữ Thiếu Khanh nói với tiểu Hồng: “Đi đi, mời ông ấy xuất thủ. Người cũng đâu muốn ta bị người ta khi dễ ở đây đúng không?” Sau khi nói xong hắn còn lột cho tiểu Hồng một viên linh đậu. Tiểu Hồng nuốt xuống liền lộ vẻ hài lòng. Nó kêu lên hai tiếng với Liễu Xích. Giúp lão đại ta đi mà. Liễu Xích tức chết, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép tròng mắt tiểu Hồng. Tên nhóc không tiền đồ này, người là yêu thú mà chả khác gì nhân loại. Đừng biến mình thành thứ ăn hàng, biến thành truyền sủng vật của người ta chứ. Cho dù có tình cảm thì đã sao? Thân là tu luyện chi yêu, tình cảm là thứ yếu đuối nhất, là thứ rẻ rúng nhất, là thứ có thể vứt bỏ. Liễu Xích hừ một tiếng: “Ta không có công phu đó, tự hắn rước về rắc rối thì tự giải quyết đi.” Lữ Thiếu Khanh nghe xong nói với Hề Ung: “Không phải người muốn cây ngô đồng sao? Ông ta là chủ nhân cây ngô đồng đấy, đi đi, xử lý ông ta, cây ngô đồng sẽ là của người.” Trong lòng Hề Ung mắng to, nếu ta có thể đánh được hắn, ta đã ra tay lâu rồi, còn cần đứng đây trong lòng run sợ sao? Hắn ta chú ý thấy ánh mắt bất thiện của Liễu Xích thì vội vàng nói, suýt nữa thì thốt: “Tiền bối, vẫn bối không có ý định này.” Biết thực lực của người rồi, đầu ta có úng nước thì mới dám có ý định với cây ngô đồng. Lữ Thiếu Khanh khinh bỉ, còn nói là Hóa Thần, sao mà nhát thế? “Không thể nào? Hóa Thần như người mà biết sợ à? Uy phong vừa rồi đâu rồi? Sợ hãi như vậy còn bước ra đây làm gì? Về bú sữa mẹ đi.” Lời lẽ của Lữ Thiếu Khanh nhẹ nhàng khiến nộ khí trong lòng Hề Ung dâng lên, rất đáng hận. Hắn ta nhìn chòng chọc Lữ Thiếu Khanh, đôi mắt phần nộ bắn ra quang mang sát ý tràn ngập khiến người ta kinh ngạc run rẩy. Tiêu Y đứng bên cạnh Lữ Thiếu Khanh hãi hùng khiếp vía, sắc mặt trắng bệch, dưới áp bức của Hóa Thần, nàng ta cảm thấy tim mình đập rất nhanh, tiếng rất lớn, bất cứ lúc nào cũng sẽ nổ tung. Nhưng nàng ta lại chăm chú nghe lời của Nhị sư huynh mình, trong đầu ghi nhớ kỹ càng. Quả nhiên mình so với Nhị sư huynh vẫn còn kém một chút. Công phu mắng chửi người của Nhị sư huynh là hình thành tự nhiên, không cần cố

gắng để mắng. Chỉ một câu nói bình thường ngẫu nhiên cũng có thể khiến đối phương tức giận đến mức muốn giết người. Quá lợi hại, ta còn phải cố gắng học tập. Đối mặt với ánh mắt bén nhọn của Hề Ung, người bình thường sớm đã không chống đỡ được, Lữ Thiệu Khanh thì chẳng bị làm sao cả, hắn tiếp tục nói: “Động thủ đi, nhìn cái gì? Ngươi cho rằng nhìn ông ta sẽ ngoan ngoãn dùng hai tay dâng cây ngô đồng lên cho ngươi sao? Loại bảo bối này, không đánh nhau một trận, không chết vài người sao có thể chiếm được chứ?” Tính toán của Lữ Thiệu Khanh tất cả mọi người đều hiểu rất rõ, chính là muốn Hề Ung ra tay với Liễu Xích, sau đó bị Liễu Xích đánh chết. Nhưng sau khi Hề Ung biết được thực lực của Liễu Xích sao còn dám động thủ. Có cho hắn ta một trăm lá gan hắn ta cũng không dám. Giờ trong đầu hắn ta chỉ có một ý niệm đó là mau chóng rời khỏi nơi này, chạy càng xa càng tốt. Còn về nhóm Lữ Thiệu Khanh sau này còn rất nhiều cơ hội giết chết.

Chương 677 - Sao sợ vậy, về bú sữa mẹ đi

Chương 677: Sao sợ vậy, về bú sữa mẹ đi (tt)Lữ Thiếu Khanh thấy Hề Ung như chim cút thì vô cùng thất vọng, mắng to:

“Đồ chết nhát, về nhà mẹ ngươi cũng không muốn cho ngươi bú đầu. Thậm chí còn muốn nhét lại ngươi vào trong bụng coi như chưa từng sinh ra thứ nhĩ tử nhát chết như ngươi.” Hề Ung tức giận đến mức sát ý phát ra tăng vọt, gần như hóa thành thực chất. Lữ Thiếu Khanh nhìn Hề Ung không dám động thủ, khúm núm, trong lòng bất đắc dĩ. Ban nãy vốn nghĩ bọn hắn sẽ thấy câu ngô đồng, kết quả hai tên này đều mù lòa, nhìn mãi cũng chẳng thấy câu ngô đồng. Thông báo cây ngô đồng cho bọn hắn rồi, bọn hắn xuất thủ, ra tay với Liễu Xích rồi. Vốn tưởng rằng Liễu Xích sẽ đánh chết hai Hóa Thần này, ai ngờ Liễu Xích vẫn có thể nhận được, chỉ quát to một tiếng đã trấn trụ được Hề Ung, dọa cho Quách Bùi Ngụy Hóa Thần Thiên Cung môn bỏ chạy. Quách Bùi Ngụy chật vật chạy trốn, Hề Ung còn sót lại cũng như con chim cút, cụp đuôi, khúm núm. Rời vào đường cùng, hắn chỉ có thể nói với Liễu Xích: “Đánh chết hắn. Hắn ngấp nghé cây ngô đồng, nghiền xương thành tro, chém thành muôn mảnh cũng không quá đáng.” Liễu Xích không thèm để ý đến Lữ Thiếu Khanh, hừ một tiếng, không nói lời nào. Lữ Thiếu Khanh chỉ có thể tung ra đòn sát thủ, cho tiểu Hồng ăn một viên linh đậu, nói với tiểu Hồng: “Đi, đi bắc cầu cho ông ấy, làm nũng đi.” Tiểu Hồng bay đi tìm Liễu Xích, đậu trên vai Liễu Xích, chi chi tra tra kêu. Sau khi kêu xong, còn thân mật cọ xát vào mặt Liễu Xích làm nũng. Liễu Xích cũng không chống cự được chiêu này, lập tức đầu hàng. Ông ta trừng tiểu Hồng một cái: “Từ giờ trở đi, không cho phép ngươi rời khỏi ta nửa bước.” Cuối cùng, ông ta bổ sung một câu: “Xuất thủ lần cuối cùng, không có lần sau.” Lời này nếu nói là nói cho tiểu Hồng nghe chẳng bằng là đang nói cho Lữ Thiếu Khanh biết, đừng được voi đòi tiên. Lữ Thiếu Khanh không để tâm đến điều này, ngươi cũng sắp đi rồi, không ép khô ngươi sao mà được? “Đánh chết hắn, đánh chết hắn là được rồi.” Để ngươi ngàn dặm xa xôi tới tìm ta gây rắc rối, giết chết ngươi không thương lượng vậy. Hề Ung nghe

vậy, càng thêm sợ hãi, đồng thời cũng xác định được một chuyện. Kẻ được gọi là tiên bối là một tên không giữ chữ tín, không biết xấu hổ. Hề Ung không nói hai lời, tiên hạ thủ vi cường, trong nháy mắt xuất thủ, một cỗ năng lượng cường đại bộc phát. Năng lượng cường đại sôi trào mãnh liệt, như một vòng xoáy điên cuồng hấp thu linh lực chung quanh, thanh thế to lớn, cuối cùng tạo thành một cơn bão năng lượng cường đại, quét sạch toàn bộ không gian. Cơn bão năng lượng như vòi rồng, vù vù xoay tròn, xé rách không gian. Nó hấp thu linh lực, nương theo xoay tròn điên cuồng cắt mọi thứ xung quanh, phát ra tiếng rít bén nhọn khiến người ta nghe thấy tiếng gió đã sợ mất mật. Cơn bão năng lượng cường đại cuốn hết thảy mọi thứ xung quanh, cát bay đá chạy, cự mộc bay tứ tung. Tầng đá to lớn, cự mộc che trời bị cơn bão cuốn vào hóa thành những mảnh vụn bay đầy trời. Nó tiến tới che lấp tầm mắt mọi người, không cách nào thấy rõ hết thảy mọi thứ bên ngoài, như tận thế, như mây đen ép thành, che khuất bầu trời. Mấy người Lữ Thiếu Khanh, Thiệu Thừa đau khổ chèo chống, cảm thấy mình như con thuyền lá nhỏ trong cơn sóng cả mãnh liệt, bất cứ lúc nào cũng có thể bị sóng cả nhào tới lật tung, nuốt chửng. Bên tai cuồng phong thổi vù vù lẫn linh lực như dao bên trong, rơi lên người mấy người Lữ Thiếu Khanh, tiếng leng keng không ngừng phát ra. Lữ Thiếu Khanh và Thiệu Thừa còn có thể miễn cưỡng ngăn cản được. Hai người Tiêu Y và Úc Linh đối mặt với loại công kích này căn bản không ngăn cản nổi. Chỉ một hô hấp, sắc mặt Tiêu Y liền tái nhợt, máu tươi phun thẳng ra, nếu không phải tiêu Bạch kịp thời biến lớn ngăn cản giúp nàng ta không chừng đã bị cuốn vào, cuối cùng không biết tung tích. Thiệu Thừa kịp thời xuất thủ, giữ chặt Tiêu Y, ngăn nàng ta ở phía sau. Úc Linh thì đỡ hơn một chút, chống cự lâu hơn Tiêu Y vài hơi thở, vài hơi thở qua đi, nàng ta cũng như vậy. Linh lực trong cơ thể hao hết, trong cơ thể vì vậy mà bị thương, huyết khí đảo ngược, đồng thời vết thương bên ngoài không ngừng gia tăng. Áp lực cường đại khiến thân thể của nàng ta gập xuống, xương cốt phát ra tiếng rắc rắc, lúc nào cũng có thể vỡ nát, hóa thành huyết vụ đầy trời biến mất khỏi chỗ này. Trong mắt Úc Linh lộ ra tuyệt vọng. Hiện tại nàng ta đã là một kẻ nghèo rớt mồng tơi, trong tay không thừa một kiện pháp khí nào để bảo hộ nàng ta. Đối mặt với công kích của Hóa Thần, dù nàng ta là Kết Đan kỳ cảnh giới tầng chín

dù nàng ta đã một chân bước vào cảnh giới Nguyên Anh kỳ nàng ta không chịu đựng được bao lâu nữa. Cơ thể huyết nhục dưới loại công kích như thần phạt này lộ ra sự yếu ớt và buồn cười. “Phụt!” Lại một ngụm máu tươi phun ra ngoài, sắc mặt Úc Linh tái nhợt, nàng ta không chịu được nữa. Cứ như vậy đi. Úc Linh đã từ bỏ rồi, đối mặt với thế cục như thế nào, nàng ta không còn bất kỳ biện pháp nào khác. Úc Linh chậm rãi nhắm mắt lại, từ bỏ chống cự, ngênh đón tử vong đến. Tuy nhiên, sau một khắc, Úc Linh lại cảm thấy áp lực được giảm bớt. Nàng ta mở to mắt, phát hiện Lữ Thiếu Khanh lại đang đứng trước mặt mình đỡ tất cả áp lực cho nàng ta. Biểu cảm của Úc Linh lập tức trở nên phức tạp. Tên khốn kiếp này. Nói thực ra, giờ Úc Linh cũng không biết nàng ta còn hận Lữ Thiếu Khanh hay không. Theo lý mà nói, nàng ta nên hận Lữ Thiếu Khanh hận thấu xương, là kẻ thù hận đến mức phải ăn thịt hắn, lột da hắn, uống máu hắn. Lữ Thiếu Khanh xuất hiện, giết Loan Tuấn khiến Thánh chủ trách tội nàng ta, liên lụy tộc nhân nàng ta. Nhưng sau khi tiếp xúc, nàng ta phát hiện nhân loại không giống với Thánh tộc nói, vô cùng hung ác, tàn bạo hiếu sát.

Chương 678 - Chim già, có phải ông thận hư không?

Chương 678: Chim già, có phải ông thận hư không? Sau khi đi theo Lữ Thiểu Khanh, nàng ta phát hiện có đôi lúc Lữ Thiểu Khanh đúng là rất làm người ta chán ghét, hận đến nghiến răng, hận đến mức không thể giết được hắn. Nhưng đôi khi, nàng ta lại cảm thấy người này không phải kẻ đạo đức giả, chỉ cần không đắc tội hắn, hắn cũng lười để ý tới. Giờ còn đứng ra chống đỡ áp lực cho nàng ta, cứu nàng ta được một mạng. Nàng ta lại nhớ đến mặt nạ của mình đã bị tên này gỡ xuống, giờ Úc Linh không biết nên dùng tâm trạng gì, thái độ gì để đối mặt với Lữ Thiểu Khanh nữa. Một khắc sau, tiếng gió xung quanh nhỏ dần, cung kích của Hề Ung biến mất. Lữ Thiểu Khanh và Thiệu Thừa sắc mặt đều trắng bệch, tiêu hao rất lớn. Tuy nhiên Lữ Thiểu Khanh hơi nghi hoặc. Tiêu Y cũng thế, Tiêu Y nói thầm: “Hình như cũng không phải rất mạnh.” Lữ Thiểu Khanh mắng to: “Có phải phải đánh chúng ta đánh thành tro, muội mới nhận ra rất mạnh không?” “Còn nữa, sao muội lại yếu vậy? Chẳng phải là công kích của Hóa Thần sao? Sao muội lại không cản nổi, còn chẳng bằng con mèo này của muội.” Tiểu Bạch thận trọng kêu một tiếng, yếu ớt phản kháng, ta là hổ, không phải mèo. Sau khi Lữ Thiểu Khanh mắng Tiêu Y xong liền khinh bỉ Úc Linh sau lưng một chút. “Người cũng thế, yếu quá, cặn bã.” “Đây không phải là công kích của Hóa Thần sao? Thế mà cũng không chịu được.” Úc Linh nghiến chặt hàm răng, quả nhiên là kẻ khôn kiếp, ta vẫn phải tìm cơ hội giết hắn. Không phải chỉ là công kích của Hóa Thần? Câu nói này cũng chỉ mình người dám nói. Nếu ta có thể chống đỡ được công kích của Hóa Thần ta sẽ không nói hai lời đánh chết người trước tiên. Chút xíu cảm kích vừa rồi nổi lên trong lòng Úc Linh giờ lập tức tan thành mây khói, cảm thấy Lữ Thiểu Khanh cần bao nhiêu đáng ghét có bấy nhiêu đáng ghét. Lữ Thiểu Khanh bên này không nhìn thấy bóng dáng Hề Ung, thế là hắn ôm theo mong đợi hỏi Liễu Xích. “Già, khục, tiền bối, ông đánh chết hắn rồi sao?” “Thì thể hắn đâu? Ta đi giúp hắn nhặt xác.” Nhặt xác là giả, trừ vật giới

chỉ mới là thật. Liễu Xích cười haha không ngừng, tỏ ra vài phần đắc ý: “Hắn đi rồi.” “Đi rồi?” Lữ Thiếu Khanh ngần ngừ, sau đó lập tức trở mặt, mắng Liễu Xích: “Chim già, ông đang làm gì vậy? sao lại để hắn chạy trốn? Có phải ông thận hư rồi không? Có cần uống chút rượu ngâm pín hồ không?” Coi như Lữ Thiếu Khanh đã hiểu vì sao công kích của Hề Ung không hề mạnh như trong tưởng tượng. Công kích của Hề Ung nhìn thanh thế to lớn, trên thực tế là cố ý. Cố ý làm lớn thanh thế, che lấp tầm mắt mọi người sau đó lập tức bỏ chạy. Cho nên uy lực mới không mạnh như vậy. Nếu không cho dù Lữ Thiếu Khanh liên thủ với Thiệu Thừa thì cũng không chịu đựng được. Để Hề Ung cứ thế chạy trốn, Lữ Thiếu Khanh đau hết cả đầu. Lỡ như nửa đường bị mai phục thì làm sao bây giờ? Hắn còn có thể về Tề Châu sao? Tiểu Bạch mặc dù là cái nhưng nghe thấy lời giận dùm dùm của Lữ Thiếu Khanh theo bản năng kẹp hai chân lại, sau đó lập tức thu nhỏ cơ thể nhảy vào lòng Tiêu Y. Quá hung tàn, hù chết hồ. Liễu Xích bị Lữ Thiếu Khanh chỉ thẳng mắng, chẳng những không tức giận, ngược lại rất vui vẻ. Có thể khiến cho Lữ Thiếu Khanh không vui ông ta thấy rất vui. Tên khôn kiếp người quá khinh người. Chọc điên được hắn không dễ dàng gì. Ôi chao, tâm trạng tốt quá. Liễu Xích có cách nói riêng của mình: “Thật ra ta muốn giết hắn, đáng tiếc hắn trốn nhanh quá.” Nụ cười trên mặt, trong mắt đắc ý, nhìn thế nào cũng đều biết Liễu Xích là cố ý. Người không phải muốn ta giết hắn ta sao? Ta muốn, nhưng lại chậm một bước, để hắn ta chạy trốn rồi. Đây coi như là phản kích của Liễu Xích đối với Lữ Thiếu Khanh, chọc tức Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh bị tức chết, rất muốn xông vào đánh con chim già này một trận. Liễu Xích móc từ trong ngực ra một món pháp khí, rót linh lực vào, một cỗ ba động vô hình khuếch tán, sau đó tạo ra một truyền tống môn, nhấp nháy phát sáng. Hai bên truyền tống môn lóe lên quang mang màu trắng, lưu quang lấp lóe, như là một cánh cổng chân thật. Trong cổng lớn là một vòng xoáy đang xoay chậm chậm, nhìn chậm chậm sẽ có một loại ảo giác linh hồn đều bị hút vào. Lữ Thiếu Khanh nhìn thấy, lập tức đổ mắt. Nước bọt chảy ào ào. Cái này đồng nghĩa với luôn mang theo truyền tống trận trên người. Náy này cùng loại với pháp khí viên bàn, ít nhất lục phẩm trở lên. Lữ Thiếu Khanh hấp tấp chạy tới, chấp tay bồi tội với Xích Long: “Tiền bối, ta thừa nhận ban nãy ta nói chuyện hơi lớn tiếng,

thái độ không tốt, mong rằng tiền bối người thứ lỗi. Giờ ta bồi tội với người ở đây được không?”Hả?Liều Xích nghi hoặc, tiểu tử này ngoan như vậy rồi?Móe nó, nếu trước kia ngươi có thái độ như vậy, nói không chừng ta sẽ cho ngươi chút đồ tốt.Giờ ngươi quay lại vuốt mông ta làm gì?“Ngươi muốn cùng ta đi Yêu giới?” Liều Xích hỏi một câu, đồng thời trong lòng âm thầm quyết định, đánh chết cũng không cho tên khốn kiếp ngươi đi cùng.Ánh mắt Lữ Thiếu Khanh nhìn chằm chằm kiện pháp khí trên mặt đất, nuốt nước bọt.Bảo bối như vậy nếu mình lấy được về tay, với bộ dạng như hiện tại thì mình sẽ về Thiên Ngự Phong làm một truyền tông trận vị trí xác định, sau khi chạy ra ngoài chơi một vòng sẽ trực tiếp truyền tông thẳng về Thiên Ngự Phong.Tính an toàn thật sự gia tăng thật lớn, bảo hộ mạng nhỏ +10086.Lữ Thiếu Khanh chùi khoé miệng, chỉ vào mâm tròn, hỏi Liều Xích: “Tiền bối, cái này là cái gì?”Sắc mặt Liều Xích bắt đầu khó coi, ông ta đã nhận ra ý đồ của Lữ Thiếu Khanh.Ông ta không có ý định giấu diếm, báo cáo chi tiết: “Pháp khí lục phẩm, Xuyên Giới bàn, là pháp khí có thể xuyên qua lại giữa bình chương hai thế giới.”

Chương 679 - Tiên bối, ta thừa nhận ban này ta nói hơi lớn tiếng

Chương 679: Tiên bối, ta thừa nhận ban này ta nói hơi lớn tiếng. Quả nhiên là pháp khí lục phẩm. Nước bọt của Lữ Thiếu Khanh ứa ra càng nhiều. Lữ Thiếu Khanh nuốt nước bọt ực một cái, mặt dạn mày dày hỏi: “Còn nữa không? Cho ta một cái đi.” Thiều Thừa ở bên cạnh che mặt, la hét nói: “Khôn kiếp, bớt làm mấy chuyện mất mặt này đi.” Úc Linh cũng vô cùng cạ lời. Rốt cuộc người lấy đầu ra tự tin mà cảm thấy người ta sẽ cho người một pháp khí lục phẩm vậy? Ban này vừa mở miệng ngậm miệng đã gọi người ta chim già. Ông ta không đánh không chết người, đó là bởi vì nể mặt sủng vật của người. Tiêu Y cũng vô cùng cảm thán không chết người, đó là bởi vì Độ dày da mặt còn cao hơn so với Thủ Tiên sơn sau lưng. Liễu Xích cười lạnh, quả nhiên, đoán không lầm. Chẳng trách thái độ lại tốt vậy. Hóa ra là muốn bảo bối của ta. Liễu Xích cười lạnh một hồi, sau đó ngữ khí kiên quyết cự tuyệt: “Không cho. Ta có đập nó cũng không cho người.” Lữ Thiếu Khanh bĩu môi: “Hẹp hòi. Còn nói tiên bối, sống lâu như vậy, tâm nhãn không lớn lên một chút nào? Nhỏ mọn như vậy làm gì?” Lữ Thiếu Khanh nhìn Xuyên Giới bàn, thật sự rất muốn. Đây là món pháp khí có thể bảo vệ an toàn cho mình cực lớn. “Haha.” Liễu Xích lại cười ha ha, có thể làm cho Lữ Thiếu Khanh không vui, với ông ta mà nói chính là chuyện vui. Cười vài tiếng, ông ta nói với Thiều Thừa: “Đi thôi.” Bên này Thiều Thừa lộ vẻ không nỡ, chuyến đi này, không biết lúc nào mới có thể trở về. Nhưng, đây là vì không thua kém đồ đệ, không để mình trở thành một kẻ vô dụng, ông nhất định phải đi. Dù là cơ hội xa vời, dù là vô cùng nguy hiểm, ông cũng phải đi. Ông không muốn lúc đồ đệ mình gặp nguy hiểm ông lại ở bên làm một kẻ vương vếu, chỉ có thể nhìn chứ không thể làm được gì. Thiều Thừa vỗ vai Lữ Thiếu Khanh, lộ nụ cười: “Ta đi một lát rồi về.” Lữ Thiếu Khanh mặt không thay đổi nói: “Đừng chết đấy, con không muốn đi Yêu giới báo thù cho người đâu.” Thiều Thừa không kìm được mỉm cười: “Khôn kiếp, có thể nói lời gì tốt đẹp chút không?” Sau khi nói xong, ông sợ

sẽ đánh Lữ Thiểu Khanh, không nói thêm gì nữa. Trong lòng ông không dễ chịu, cũng biết trong lòng Lữ Thiểu Khanh không dễ chịu. Tuy nhiên tất cả mọi người đều không muốn thể hiện ra ngoài mà thôi. Sau đó Thiều Thừa quay sang Tiêu Y, lúc này Tiêu Y đã nước mắt rung rung, đôi mắt hồng hồng như mắt thỏ. “Su phụ...” Tiêu Y kêu lên hai tiếng, nước mắt liền ào ào chảy xuống. Trong lòng Thiều Thừa cũng không dễ chịu, ông xoa đầu Tiêu Y như xoa một con cún con: “Ngoan, ở nhà đi theo Nhị sư huynh ngoan ngoãn tu luyện, tiện thể trông chừng Nhị sư huynh con, đừng để nó gây chuyện.” Lữ Thiểu Khanh ở bên cạnh không phục kháng nghị: “Muội ấy mới là chuyên gia gây chuyện, con xưa nay không gây chuyện.” Thiều Thừa không có phản ứng: “Nếu phát hiện Nhị sư huynh con gây chuyện thì đi tìm chuông môn, tìm tổ sư.” Lữ Thiểu Khanh càng thêm không vui, lúc người ở nhà đâu có đối xử với con như vậy. Giờ ra ngoài chơi còn muốn đeo vòng kim cô cho con? “Đi đi, đi đi.” Lữ Thiểu Khanh ở bên cạnh hùng hục hổ hổ: “Đi nhanh lên, người đến Yêu giới chơi tốt nhất đừng tìm về cho con một sư mẫu yêu thú.” “Khốn kiếp!” Thiều Thừa làm bộ muốn đánh Lữ Thiểu Khanh, Lữ Thiểu Khanh thoát ra một bên, chạy tới nói với tiểu Hồng: “Chim ngốc, ép khô vốn liếng của chim già, lấy sạch đi. Trở về ta tìm chim mẹ cho người.” Tiểu Hồng kêu chi chi tra tra, biểu thị chim mẹ ta tự tìm. Liễu Xích tức chết, tên tiểu tử nhân tộc khốn kiếp này. “Đi!” Liễu Xích không muốn tiếp tục ở đây nữa, ngại trở mặt với tiểu Hồng, ông ta không thể động thủ với Lữ Thiểu Khanh khiến trong lòng ông ta rất khó chịu. Mau chóng rời đi, nhắm mắt làm ngơ mới là cách chính xác. “Chim già, chăm sóc giúp sư phụ ta nhé.” Lữ Thiểu Khanh vẫy tay với Liễu Xích ra về tiễn biệt bằng hữu. Liễu Xích bĩu môi, mang theo tiểu Hồng dẫn đầu tiến vào truyền tông môn, thân ảnh vèo một cái liền biến mất. “Trở về cẩn thận một chút!” Sau khi Thiều Thừa để lại một câu cũng bước vào truyền tông môn. Ngay vào lúc truyền tông môn sắp đóng lại, bỗng nhiên một đạo bạch quang hiện lên, một cái bóng xông vào truyền tông môn. Xuyên Giới bàn đóng truyền tông môn, nhảy lên một cái, lúc cái bóng dần dần mờ đi, bóng dáng của Lữ Thiểu Khanh cũng nhanh chóng lóe lên, thuấn di xuất hiện trước mặt Xuyên Giới bàn. Hai tay dang ra, ôm chặt không gian xung quanh, cái bóng hư ảo của Xuyên Giới bàn dần dần trở thành chân thực, bị hấn ép ra từ

trong không gian. “Tiểu bảo bối, đừng chạy, đến đây, đi theo ta ăn sung mặc sướng.” Xuyên Giới bàn là pháp khí lục phẩm, đã có khí linh, có ý thức tự chủ. Chắc chắn nó không bằng lòng bị lưu lại như thế nào, chỉ thấy bạch quang bên ngoài nó lấp lóe, bộc phát ra một cỗ khí tức cường đại, đùng mạnh vào ngực Lữ Thiếu Khanh tả xung hữu đột muốn thoát đi, tung cho Lữ Thiếu Khanh thổ huyết. Nhưng Lữ Thiếu Khanh cho dù thổ huyết, cũng giữ chặt lấy Xuyên Giới bàn, có chết cũng không buông tay. Thần thức điên cuồng tràn vào Xuyên Giới bàn đấu tranh với khí linh. Cuối cùng pháp khí tính phụ trợ không phải pháp khí chiến đấu, sau một phen đấu tranh cuối cùng đã không chế được nó, đương nhiên, muốn để nhận chủ, còn phải cần một khoảng thời gian nữa. Lữ Thiếu Khanh dương dương đắc thu Xuyên Giới bàn lại, mạng nhỏ +10086. Tiêu Y và Úc Linh thấy cảnh này vô cùng cạn lời. Ăn cướp. May Liễu Xích tiên bối không ở đây, nếu không chắc chắn phải đánh chết người. Yêu giới! Liễu Xích vừa đáp xuống đất, sau lưng Thiều Thừa, cây ngô đồng cũng xuất hiện theo. Vừa đáp xuống đất không lâu, Liễu Xích hai mắt tròn tròn, lập tức nổi giận đùng đùng, chửi ầm lên: “Tiểu tử nhân loại khôn kiếp, người chờ đó cho ta.” Liễu Xích tức chết, con mắt sắp bị tức thành chim mắt. Lần đầu tiên gặp phải tiểu khôn kiếp vô sỉ đáng ghét như thế này. Hắn còn dám ra tay cướp Xuyên Giới bàn của ông ta. Móa nó, đây là pháp khí lục phẩm của ta đấy.

Chương 680 - Ma tộc cũng tới tham gia náo nhiệt

Chương 680: Ma tộc cũng tới tham gia náo nhiệt
Ngực Liễu Xích phập phồng, hận không thể truyền tống ngược trở lại tay đánh chết tên nhân loại khốn kiếp kia. Thiều Thừa bên này nghe vậy, trong lòng giật thót một cái, đồ đệ của mình lại làm gì nữa rồi? Ông cẩn thận hỏi thăm: “Tiền bối, Thiếu Khanh hẳn thế nào?” Liễu Xích không nói lời nào, nhìn chằm chằm Thiều Thừa, có loại kích động muốn kiếm lại chút lợi tức từ trên người Thiều Thừa. Thiều Thừa bị Liễu Xích nhìn chằm chằm đến mức trong lòng sợ hãi. Ông cũng không kìm được thăm mắng Lữ Thiếu Khanh, khốn kiếp, rốt cuộc người đã làm gì vậy. “Hắt xì!” Lữ Thiếu Khanh hắt xì hơi một cái, vuốt vuốt cái mũi, nói thăm một tiếng: “Ai mắng ta à?” Sau đó hắc hắc cười hi hi không ngừng, mặt mày hớn hớn, trông y như một tiểu tài chủ. Tiêu Y im lặng thật thật lâu, mới hỏi: “Nhị sư huynh, huynh làm như vậy không sợ Liễu tiền bối nổi giận sao?” “Nổi giận thì sao chứ?” Lữ Thiếu Khanh không hề quan tâm đến chuyện này: “Ông ta ở Yêu giới, có thể chạy tới tìm ta gây phiền phức được sao?” Không có Xuyên Giới bàn, sao ông ta tới đây được? “Hơn nữa, ông ta không cần dạy con chim ngốc kia sao?” Tiêu Y hiểu ra, lấy luôn cả Xuyên Giới bàn để tới nơi này của người ta thì cũng đồng nghĩa đợi người ta qua cầu rồi phá luôn cả cầu. “Có đem đến phiền phức cho sư phụ không?” Tiêu Y lo lắng, nhớ tới sư phụ, vẻ mặt nàng ta tối sầm lại. Lữ Thiếu Khanh bĩu môi, lúc động thủ hẳn đã suy nghĩ kỹ càng thỏa đáng rồi. Có tầng quan hệ tiểu Hồng này, mặc dù Liễu Xích giận thì cũng sẽ chẳng thể làm gì Thiều Thừa. Dù sao... “Oan có đầu, nợ có chủ, ông ta muốn gây rắc rối, cũng sẽ tới tìm ta.” Đến lúc đó ta trở lại Lăng Tiêu nằm ở đó cả đời, có đánh chết cũng không xuống núi, xem ông ta làm sao tìm được ta. “Nhị sư huynh, vậy bây giờ chúng ta về môn phái sao?” “Về, nhưng mà phải đi đường vòng mới được. .” Lữ Thiếu Khanh gãi gãi đầu, cảm thấy có hơi phiền toái. Hề Ung bỏ chạy, không biết hẳn ta có chờ giữa đường không, cũng không biết là sẽ ở hướng nào. Nhưng may là trong tay hẳn có

thần phù lục phẩm, cho dù gặp phải Hề Ung, đánh không lại vẫn có thể chạy trốn được. “Đi thôi, nhưng tiếc là cây ngô đồng cũng chạy theo mất rồi.” Lữ Thiệu Khanh thoáng nhìn sang cái hồ sâu cách đó không xa, đó là nơi cây ngô đồng đã ở để chờ. Ban nãy nó đã đi theo sau, nhân lúc mọi người không chú ý nó đã chạy đến Yêu giới khiến Lữ Thiệu Khanh cảm thấy rất tiếc. Nếu không thì hẳn có thể đào cây ngô đồng lên rồi. Tiêu Y cười hì hì nói: “Thần thụ chắc chắn là sợ Nhị sư huynh huynh có ý đồ với nó.” Úc Linh rất tán thành, bày tỏ Tiêu Y nói rất chính xác. Lữ Thiệu Khanh lại chọc đầu nàng ta một cái, bày tỏ lời của Tiêu Y chẳng đúng chút nào: “Có phải muội bị ngốc không? Nhị sư huynh muội tốt như vậy, nó sợ cái cọng lông ấy! Nó là sợ hai lão già Hề Ung phát hiện ra nó rồi, sợ sau này bọn hắn sẽ tới đây bứng nó đi.” Tiêu Y một tay ôm ôm tiểu Bạch, một tay che đầu mình, le lưỡi, mạnh miệng: “Nhưng ta cảm thấy nó sợ Nhị sư huynh huynh nhiều hơn một chút.” Những người khác còn dễ nói, nhưng đồ Nhị sư huynh huynh đã để mắt tới có khi nào trốn được khỏi lòng bàn tay huynh đâu? Không thấy Xuyên Giới bàn của tiên bối còn bị huynh cướp kìa. Vừa rồi Lữ Thiệu Khanh còn định giáo huấn sư muội một chút, để nàng ta biết được thế nào gọi là dễ nói chuyện thì đột nhiên sắc mặt hắn biến đổi. Không nói hai lời, bàn tay hắn nắm lại, mang theo hai người Tiêu Y, Úc Linh rời khỏi chỗ cũ trong nháy mắt. Tại nơi đó, một cỗ năng lượng cường đại gào thét ập tới, phát sinh cú nổ kịch liệt. Sóng xung kích của vụ nổ kịch liệt tứ ngược, san chung quanh thành bình địa, vị trí vừa rồi của bọn Lữ Thiệu Khanh bị nổ ra một cái hố sâu. Công kích đột nhiên xuất hiện khiến sắc mặt Úc Linh và Tiêu Y trắng bệch. Nếu không phải Lữ Thiệu Khanh phản ứng kịp thời, dưới công kích như thế này các nàng tuyệt đối không may mắn thoát khỏi. “Lẩn đi nhanh nhỉ, nhân loại yếu đuối.” Một âm thanh quen thuộc mang theo ngữ khí trêu tức vang lên, bóng người quen thuộc xuất hiện. Ba bóng dáng cao lớn chậm rãi hiện ra từ trong bụi mù của vụ nổ, xuất hiện trước mặt ba người Lữ Thiệu Khanh. Lữ Thiệu Khanh nhìn thấy người tới, đau đầu. Những ma tộc này cũng chạy tới tham gia náo nhiệt? Sắc mặt của Úc Linh trở nên vô cùng khó coi. Ba Nguyên Anh kỳ ma tộc Thôi Chương Uyển, Hình Tác, Nhan Ba lạnh lùng nhìn ba người Lữ Thiệu Khanh. Hình Tác cười khẩy: “Không ngờ lại có thể gặp người quen ở đây.” Trong

lòng Hình Tác dần nảy sinh sát ý, ánh mắt nhìn Lữ Thiều Khanh như nhìn người chết. Lúc trước Lữ Thiều Khanh gây ra nhiều phiền toái cho ma tộc bọn hắn như vậy nên đã sớm nằm trong danh sách tất sát của ma tộc. Nhan Ba cũng lộ ra sát ý nồng động, tuy nhiên phần nhiều là nhằm vào Úc Linh. Giết Úc Linh, đây là mệnh lệnh Thánh chủ ngầm thừa nhận, Nhan Ba là em vợ Thánh chủ, là con chó trung thành của Thánh chủ, mệnh lệnh của Thánh chủ hắn ta sẽ cẩn thận tỉ mỉ chấp hành. Nhan Ba chỉ vào Úc Linh, gầm thét: “Úc Linh, ngươi quả nhiên là phản đồ Thánh tộc, sớm phản bội Thánh tộc, hại chết cháu trai ta.” Đồng thời khí thế tự thân cường đại ép thẳng về phía Úc Linh khiến Úc Linh cảm thấy vô cùng khó chịu, sắc mặt trắng bệch, muốn nói câu gì cũng khó khăn. Ngay vào lúc Úc Linh cảm thấy khó chịu đến mức buồn nôn thì nàng ta bỗng nhiên cảm thấy áp lực nhẹ đi, ngẩng đầu nhìn lên, Lữ Thiều Khanh lại một lần nữa đứng trước mặt nàng ta.

Chương 681 - Đôi phó hấn ta một mình ta là được rồi

Chương 681: Đôi phó hấn ta một mình ta là được rồi
Đôi mặt với ba ma tộc, trong đó còn có một tồn tại là Nguyên Anh kỳ tầng chín nhưng Lữ Thiếu Khanh không sợ hãi, chỉ rất không vui, trong lòng hùng hùng hổ hổ, mắng bọn hấn: Các người tới nơi này xem nào nhiệt làm gì, chuyện của các người đã làm xong chưa? So với lãng phí thời gian ở đây chẳng bằng đi chiếm thêm vài nơi, mở rộng địa bàn đi. Đến lúc đó làm lỡ đại sự của Thánh chủ các người có gánh nổi trách nhiệm không?”Ngôn từ rất không khách khí, thậm chí có thể nói là đang quát lớn ba người Thôi Chương Uyên, nói cho ba ma tộc Thôi Chương Uyên hơi sững sốt, nửa ngày trời không kịp phản ứng. Nhìn giọng điệu của Lữ Thiếu Khanh khiến bọn hấn một lần nữa theo bản năng coi Lữ Thiếu Khanh cũng là người của Thánh tộc, thậm chí là đặc sứ Thánh tộc. Nếu không thì hấn lấy đâu ra tự tin mà dám nói với bọn hấn như vậy chứ? Ngay cả Úc Linh cũng sững sốt nửa ngày, hấn tên khốn kiếp này không phải nội ứng Thánh chủ sớm đã phái tới tiềm phục trong nhân tộc đấy chứ? Giờ cuối cùng hấn cũng khôi phục thân phận ban đầu, trở về Thánh tộc? “Tiểu tử, người đang nói cái gì đó?” Nhan Ba tính tình nóng nảy dậm chân, gầm thét một tiếng: “Người cho rằng người là ai? Dám nói chuyện với chúng ta như vậy?” “Ta là gia gia người!” Lữ Thiếu Khanh cũng không khách khí, mắng Nhan Ba một câu, lại chỉ vào Thôi Chương Uyên cùng Hình Tác: “Cũng là gia gia của các người. Gặp gia gia các người chưa lần đến quỳ xuống đập đầu vãn an à? Các người phản hết rồi, một đám nghịch tôn.” Tiêu Y thấp giọng thăm thì: “Nhị sư huynh hình như đang tức giận nhị thường.” Sau đó nàng ta suy đoán: “Không phải vì sự phụ đi Yêu giới, trong lòng Nhị sư huynh không vui đấy chứ?” Úc Linh kinh ngạc nhìn sang, nàng ta không tin lắm. Tên khốn kiếp này có thể là người như vậy chứ? Tiêu Y nói với Úc Linh: “Úc Linh tỷ tỷ, hiện tại Nhị sư huynh tính tình không tốt lắm, tốt nhất chớ chọc hấn. Nếu không ta sợ đến lúc đó hấn giải quyết tỷ tại chỗ, sinh con cháu luôn đấy.” Mặc dù biểu cảm của

Tiêu Y nghiêm túc nhưng lại ngẫm mang theo vài phần chờ mong. “Phi!” Úc Linh sắc mặt đỏ bừng, không kìm được gât một cái. Nha đầu này đầu óc cả ngày nghĩ đến những chuyện kia. Mặc dù Thôi Chương Uyển cũng rất tức giận, nhưng hấn ta không bức tức đến mức giậm chân như Nhan Ba. Từ thời khắc hấn ta xuất hiện, ánh mắt vẫn luôn thăm dò qua lại trên người Lữ Thiếu Khanh và Úc Linh. Rất lâu sau hấn ta bỗng nhiên mở miệng: “Truyền tông trận là người bố trí à?” “Truyền tông trận gì?” Lữ Thiếu Khanh biết Thôi Chương Uyển đang nói chuyện gì. Nhưng, chuyện này, đương nhiên là đánh chết hấn cũng không thể nhận. Lữ Thiếu Khanh cố ý giả vờ ngạc nhiên, đáng về vô tội khiến trong lòng Thôi Chương Uyển hơi hoang mang theo bản năng, tự nghi ngờ mình, chẳng lẽ mình đoán sai rồi? Nhưng mà, dù sao hấn ta cũng là Nguyên Anh kỳ tầng chín, là người đứng đầu chỉ dưới Hóa Thần của ma tộc nên tố chất tâm lý của Thôi Chương Uyển rất cường đại. Hấn ta nhanh chóng kiên định với suy đoán trong lòng mình, đồng thời nói: “Người am hiểu trận pháp, đồng thời còn cường đại hơn cả thiên tài Thánh tộc Khu Tinh, bố trí truyền tông trận đối với người mà nói không phải việc khó gì. Nàng ta là phản đồ Thánh tộc chúng ta, lại đi cùng với người, hai người các người cấu kết với nhau làm việc xấu, cố ý dẫn dụ Thánh tộc chúng ta đối phó với Thiên Cung môn.” Lữ Thiếu Khanh bất mãn, lại mắng to: “Có biết nói chuyện hay không? Cái gì gọi là cấu kết với nhau làm việc xấu? Cái này gọi cùng chung chí hướng, cùng đối phó với những tên ma tộc không được ưa chuộng các người. Còn nói là Thị vệ trưởng, ngay cả thành ngữ cũng chẳng biết dùng, ta vô cùng nghi ngờ người dựa vào nịnh hót để được ngồi lên vị trí Thị vệ trưởng này. Mục nát, suy đồi, ma tộc các người đã hư thối đến mức này rồi sao?” Tiêu Y bên này đứng nhìn rất nghiêm túc, cũng học hỏi rất chăm chú. Quả nhiên vẫn là Nhị sư huynh mắng chửi người lợi hại. Ta kém xa. Thôi Chương Uyển không kìm được, bị một tên tiểu bối chỉ thẳng mặt mắng như vậy rất khó nhịn. “Nhân loại đáng ghét, vốn còn muốn mời chào người cống hiến sức lực cho Thánh tộc ta, giờ xem ra chỉ có giết chết người mới có thể giải mối hận trong lòng ta.” Thôi Chương Uyển vừa định động thủ, Nhan Ba đứng ra, hấn ta nói với Thôi Chương Uyển: “Thị vệ trưởng, để ta, ta muốn tự tay đập nát từng khúc từng khúc xương của hấn.” Từng huyết quản trên gương mặt hấn ta nhúc nhích từng

trận theo lời nói của hắn ta, khuôn mặt vặn vẹo, vô cùng kinh khủng. Thôi Chương Uyên gật đầu, trầm giọng nói: “Lưu lại cái mạng chó của hắn để hỏi rõ chuyện nơi đây trước đã.” Thôi Chương Uyên không quên mục đích tới nơi này của bọn hắn, cốt sáng kinh thiên kia rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Có phải có bảo bối, thần khí gì xuất thế không. Hình Tác lại hơi lo lắng, hắn ta từng đích thân giao thủ với Lữ Thiếu Khanh, biết Lữ Thiếu Khanh không phải là kẻ vô hại như bề ngoài. Hình Tác nói với Thôi Chương Uyên: “Thị vệ trưởng, cẩn thận, hắn không đơn giản. Không bằng chúng ta cùng lên đi.” Thôi Chương Uyên nhíu mày, Nhan Ba cũng không vui. Nhan Ba hét lên với Hình Tác: “Người trở nên nhát gan như vậy từ khi nào vậy? Hắn chẳng qua chỉ là một tên Nguyên Anh kỳ tăng ba thôi, đối phó hắn còn cần người giúp ta?” Gương mặt Nhan Ba dữ tợn như một con chó hung ác hung tợn nhìn chằm chằm Hình Tác, như muốn cho Hình Tác một quyền. Hình Tác đề nghị liên thủ, hắn ta cảm thấy là sự vũ nhục đối với hắn ta, là không tin vào thực lực của Nhan Ba hắn ta. Hình Tác biết lời nói của mình khiến Nhan Ba không thích nhưng hắn ta vẫn nói ra quan điểm của mình: “Người này rất tà môn, vô cùng giáo hoạt, hai người chúng ta liên thủ, mới không cho hắn cơ hội đào thoát.” Lữ Thiếu Khanh nhục thân cường hãn, không kém gì Thánh tộc bọn hắn, thực lực mạnh hơn tu sĩ nhân tộc bình thường rất nhiều. Nhan Ba bĩu môi, bày tỏ sự coi thường: Hừ, trước đó là có lão già kia hỗ trợ, hắn mới có thể hủy được nhục thân của đám Khu Tình. Nếu không có người ngăn cản ta đã giết hắn lâu rồi.”

Chương 682 - Đôi phó hấn ta một mình ta là được rồi

Chương 682: Đôi phó hấn ta một mình ta là được rồi (tt)Thôi Chương Uyển cũng cảm thấy hai người liên thủ đối phó Lữ Thiệu Khanh quá mức lãng phí và khoa trương, người Thánh tộc đối phó với nhân loại thấp hơn mình một cảnh giới truyền ra ngoài, ba người bọn hấn đều sẽ trở thành trò cười.Hấn ta nói với Hình Tác: “Người áp trận, đợi lúc Nhan Ba không đánh bại được thì ra tay, không cho hấn đào tẩu là được rồi.”Nhan Ba cười khẩy: “Hấn không có cơ hội xuất thủ đâu, nhân tộc yếu đuối này là của ta.”Úc Linh nhìn thấy Nhan Ba muốn ra tay với Lữ Thiệu Khanh trong lòng căng thẳng.Lữ Thiệu Khanh rất mạnh, nhưng Lữ Thiệu Khanh chỉ cảnh giới tầng ba, Nhan Ba cảnh giới tầng năm, sao có thể đánh thắng Nhan Ba được?Lữ Thiệu Khanh thất bại, Úc Linh nàng ta cũng khó thoát khỏi cái chết.Nhưng mà thực lực của nàng ta ở thời điểm này không giúp đỡ được cái gì, ngược lại còn là một kẻ vướng víu.Tuy nhiên, bên cạnh nàng ta còn có một kẻ vướng víu khác.Úc Linh nhìn Tiêu Y bên cạnh trầm mặc không nói, nàng ta thở dài, nắm chặt tay Tiêu Y.Thế cục trong phút chốc đã chuyển biến xấu đến nước này, đây là chuyện không ai ngờ tới.Ba tên cao thủ ma tộc đột nhiên xuất hiện khiến ba người bọn họ không kịp rời đi.Trong lòng Tiêu Y muội muội chắc chắn rất khó chịu, rất lo lắng, rất tuyệt vọng?Úc Linh an ủi Tiêu Y: “Không sao đâu, có ta ở đây cùng với muội.”Tiêu Y kinh ngạc, ngẩng đầu lên, nhìn Úc Linh với ánh mắt khó hiểu.Ta đang nghiêm túc học hành sao tỷ lại thành ra thế này vậy?Mà vẻ mặt kinh ngạc của Tiêu Y khiến Úc Linh càng thêm đau lòng, cực kỳ giống muội muội của nàng ta.“Cho dù bọn hấn muốn giết muội, ta cũng sẽ bảo vệ muội đến thời khắc cuối cùng.” Trong con mắt màu tím của Úc Linh lộ ra ánh mắt kiên định.Tiêu Y hì hì cười một tiếng, cầm ngược lại tay Úc Linh, đồng thời cảm thán một tiếng: “Úc Linh tỷ tỷ, tay của tỷ thật mịn màng.”Sau đó nàng ta lại nói: “Yên tâm đi, dù là ba ma tộc tới cũng không làm gì được Nhị sư huynh đâu, Nhị sư huynh có cách giải quyết rồi.”Đây là lòng tin của Tiêu Y đối

với Lữ Thiếu Khanh.Úc Linh trong lòng một lần nữa thầm thở dài, trúng độc quá nặng.“Ba Nguyên Anh kỳ, còn có một Nguyên Anh kỳ mạnh nhất Thánh tộc chúng ta, hấn có thể có cách gì chứ?Mà vào lúc này, Nhan Ba cũng phát khởi công kích, hét lớn một tiếng, thân hình như một viên đạn pháo bay thẳng về phía Lữ Thiếu Khanh.Gương mặt Nhan Ba lộ vẻ dữ tợn, dữ tợn, trong mắt mang theo hung ác, như là một con ác quỷ nhào về phía Lữ Thiếu Khanh.“Ta muốn xem xem nhục thể của người cường hãn chừng nào!”Nhan Ba gầm thét, hấn ta không tin có người nhục thân còn mạnh hơn nhục thân của Thánh tộc.Đúng như Tiêu Y suy đoán, tâm trạng của Lữ Thiếu Khanh bây giờ đang rất không vui.Mặc dù cướp được một Xuyên Giới bản nhưng vẫn không thể lấp đầy được cảm giác không vui trong lòng.Sư phụ đi Yêu giới chỉ sợ đến lúc nào đó sẽ xảy ra vấn đề gì.Nhưng đây là quyết định của sư phụ, hấn không thể không tuân theo.Lo lắng nha, tóm lại là có lo lắng.Tâm trạng đã không tốt, sau đó ma tộc bọn hấn còn dám nhảy ra.Thật sự cho rằng có thể ăn chắc Lữ Thiếu Khanh hấn sao?Lữ Thiếu Khanh đối mặt với Nhan Ba như một viên đạn pháo hung bạo đánh đến nhưng vẫn không hề né tránh, đứng nguyên tại chỗ.Hấn chậm rãi giơ nắm đấm lên nghênh đón Nhan Ba đang hung hăng lao đến.“Ầm!”Nắm đấm của hai người va chạm nhau, một cỗ sóng khí vô hình, cường đại trong nháy mắt bộc phát, hung hăng xung kích bốn phía.Mặt đất cuộn lên một trận bão cát, cát bay đá chạy, cây cối chung quanh bị thổi đến mức vang lên tiếng rắc rắc, có cây bị thổi bay cả gốc.Sóng âm do tiếng nổ lớn hình thành, nước hồ cuộn lên tầng tầng gợn sóng, hù dọa chim bay vô số.Bóng dáng hai người lù lù bất động, sức mạnh cường đại đang phát tiết, điên cuồng tứ ngược.Mặt đất dưới chân hai người đầu tiên là xuất hiện vết nứt, tiếp theo đó vết nứt rách điên cuồng mở rộng lan ra phía sau hai người, thôn phệ toàn bộ mặt đất tạo thành khe nứt lớn.Chỉ một quyền của hai người mà dưới chân thổ địa băng liệt, hiện đầy vô số vết nứt.Trên mặt Nhan Ba lộ vẻ khó tin, hấn ta không thể tin được màn này là thật.Một quyền này của hấn ta gần như ần chưa toàn bộ sức mạnh của hấn ta, dưới một quyền này, Nguyên Anh kỳ nhân tộc cùng cảnh giới sẽ bị hấn ta một quyền đánh nát.Một quyền này của hấn ta có thể đánh nát một ngọn núi lớn nhưng trước mặt Lữ Thiếu Khanh lại không hề có bất kỳ hiệu quả gì?Càng khiến hấn ta cảm thấy

giống như là đang nằm mơ chính là, hắn ta lại cảm thấy nắm đấm của mình truyền đến cơn đau đớn. Nói đùa cái gì vậy. Hắn ta là người Thánh tộc, là em vợ Thánh chủ, công pháp tu luyện đều là hàng tốt nhất trong Thánh tộc. Trong Thánh tộc, nhắc đến đại danh Nhan Ba hắn ta ai mà không biết, ai mà không rõ? Từ lúc hắn ta tu luyện xuất đạo đến nay, kẻ chết dưới tay hắn ta không tới một vạn cũng có tám ngàn. Đôi nắm đấm của hắn ta đã tạo ra được uy danh hiển hách, khiến kẻ địch nghe thấy đã sợ mất mật. Hôm nay, ở chỗ này, lại có người có thể ngăn cản được nắm đấm của hắn ta? Hơn nữa còn là một nhân tộc, nói đùa cái gì vậy? Nơi xa, ngay từ đầu, Thôi Chương Uyển nhìn thấy Lữ Thiệu Khanh không né tránh còn đuổi nắm đấm ra định cứng đối cứng với Nhan Ba. Hắn ta không kìm được muốn cười nhạo một câu: “Nhân tộc vô tri, muốn chết!” Hoàn cảnh Hàn Tinh ác liệt, mỗi một tu sĩ Thánh tộc muốn sinh tồn trong hoàn cảnh ác liệt nhất định phải rèn luyện nhục thân của mình trước. Rèn luyện nhục thân của mình đến mức không gì có thể phá hủy mới được.

Chương 683 - Nhục thân và sức lực còn cường hãn hơn cả ma tộc

Chương 683: Nhục thân và sức lực còn cường hãn hơn cả ma tộc. Nhục thân nhân tộc vĩnh viễn không thể nào sánh vai với Thánh tộc. Hiện tại một tu sĩ Nguyên Anh kỳ nhân tộc trẻ tuổi dám so đấu nhục thân với tu sĩ Nguyên Anh kỳ cường đại Thánh tộc, theo Thôi Chương Uyên thấy thì đây là hành vi không biết tự lượng sức mình, là đang tự tìm đường chết. Thôi Chương Uyên mang trên mặt nụ cười giễu cợt nhàn nhạt, hắn ta đang chờ, chờ Lữ Thiểu Khanh bị một quyền Nhan Ba đánh vỡ nát thân thể. Nhưng một khắc sau, hai nắm đấm va nhau, tiếng vang to lớn qua đi, trên mặt Thôi Chương Uyên lộ ra vẻ kinh ngạc, không thể tin được tình cảnh này là thật. “Cái này...” Sự kinh ngạc qua đi, sắc mặt hắn ta nhanh chóng trở nên âm trầm. “Nhân tộc này nhất định phải chết.” Có thể chống lại nhục thân Thánh tộc, chắc chắn là tu luyện công pháp cao cấp tuyệt đỉnh. Nếu như loại công pháp này bị truyền thụ ra, ưu thế của Thánh tộc sẽ bị nhân tộc xóa bỏ. Nhân tộc pháp thuật cường hãn nhưng nhục thân lại kém một bậc. Một khi bọn hắn vượt qua được khuyết điểm này, ngày sau chiến tranh với nhân tộc, phần thắng của Thánh tộc sẽ thấp đến đáng thương. Trên mặt Lữ Thiểu Khanh không có bất kỳ biểu lộ gì, Thái Diễn Luyện Thể Quyết, đây là công pháp luyện thể tiểu đệ Tử Quỷ bán cho hắn. Theo tính cách của tiểu đệ Tử Quỷ thì công pháp nó đưa thấp nhất cũng là cấp Thiên. Đồ tiểu đệ Tử Quỷ đưa đều là đồ tốt. Đương nhiên, đây là do hắn dùng linh thạch đổi lấy. Tiền nào của nấy. Khoản tiền này xài cũng đáng. Lữ Thiểu Khanh nhìn dáng vẻ khó tin của Nhan Ba thì cười lạnh, phun ra hai chữ: “Thế thôi?” Trên mặt Nhan Ba lập tức tràn đầy huyết sắc, mặt đen nhanh rồi chuyển sang màu tím. Lửa giận xộc thẳng lên trán Nhan Ba, thôn phệ số lý trí không có được nhiều của hắn ta. “Đi chết đi!” Nhan Ba gầm thét, lúc vừa định cho Lữ Thiểu Khanh thêm một quyền nữa thì Lữ Thiểu Khanh đã động thủ trước một bước. Một quyền nặng nề nện thẳng lên mặt Nhan Ba. Cường độ cường đại như một thanh búa nặng vạn cân nện xuống. Nhan Ba vội vàng không kịp chuẩn bị, bị

đau, kêu thảm một tiếng, cả người lại một lần nữa giống một phát đạn pháo bay thẳng ra ngoài, đâm mạnh vào một cây đại thụ cách đó hơn trăm mét. Thân cây to lớn bị đâm đến mức gãy ngang, nện mạnh xuống, cành lá đầy trời, bụi mù bay múa. Đầu Nhan Ba ong ong, nếu không phải vì hắn ta là ma tộc, nhục thân cường hãn, bằng vào một quyền này, Lữ Thiếu Khanh đã có thể đánh bể đầu hắn ta. Nhan Ba lắc đầu, đầu bị đánh đến mức hơi hoa lên, muốn đứng dậy nhưng bóng dáng Lữ Thiếu Khanh đã giết tới trước mặt hắn ta. Đầu tiên là đập một cước khiến Nhan Ba vừa bò dậy đã một lần nữa bị đập bay tung mạnh lên cành cây. Tiếp theo hắn xông đến, đè Nhan Ba xuống đất, từng quyền lại từng quyền nện xuống, mỗi một quyền đều nặng ngàn vạn cân, nện mạnh lên người Nhan Ba. Bốp! Bốp! Như chùy nặng, mỗi một quyền đều mang đêm âm thanh nặng nề trầm đục, mỗi một quyền nện xuống, đại địa đều chấn động một lần. Thỉnh thoảng hắn còn nắm lấy Nhan Ba, coi hắn ta như bao cát, nện lên nện xuống trên mặt đất. Một quyền lại một quyền, Lữ Thiếu Khanh vừa ra tay vừa mắng to: “Ma tộc? Không tầm thường à, nhục thân cường hãn? Hôm nay ta dùng nắm đấm đánh chết ngươi, để ngươi biết thế nào gọi là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.” Từng quyền từng quyền hung ác lẫm lẫm đánh lên người Nhan Ba, nhìn dáng vẻ của hắn là đang định dùng nắm đấm đánh chết tươi Nhan Ba. Những người xung quanh lại một lần nữa kinh ngạc. Úc Linh khẽ nhếch miệng, khó có thể tin, nàng ta biết Lữ Thiếu Khanh rất mạnh nhưng không ngờ Lữ Thiếu Khanh lại mạnh đến như vậy. Hơn nữa hắn còn chèn ép Nhan Ba về nhục thân, sức mạnh. Từng quyền lại từng quyền đánh xuống khiến tâm linh của nàng ta chịu tấn công. Đây không phải a miêu a cửu Thánh tộc, đây là Nhan Ba, là Nguyên Anh kỳ Thánh tộc, cảnh giới Nguyên Anh kỳ tầng năm, là cao thủ tiếng tăm lừng lẫy ở Thánh tộc. Bây giờ, ở đây lại bị nhân tộc trẻ tuổi như Lữ Thiếu Khanh, bị nhân tộc thực lực yếu hơn hắn ta hoàn toàn chèn ép. Nếu truyền trở về chắc chắn sẽ khiến người Thánh tộc rớt cả quai hàm. Tiêu Y âm thầm lắc đầu, nói thầm: “Đã nói rồi, giờ Nhị sư huynh rất tức giận, hắn còn dám tới trêu chọc Nhị sư huynh, đây không phải muốn chết sao?” Trong lòng Tiêu Y tràn ngập lòng tin với Lữ Thiếu Khanh, chỉ là ma tộc thôi mà, Nhị sư huynh có cách thu thập bọn hắn. Hình Tắc đứng ra, hắn ta nói với Thôi Chương Uyển: “Thị vệ trưởng,

cần ta xuất thủ chứ?” Hình Tác biết nhục thể Lữ Thiếu Khanh rất mạnh, không dám coi thường hắn. Nhưng giờ xem ra, Lữ Thiếu Khanh còn mạnh hơn so với tưởng tượng của hắn ta. Thân thể và sức mạnh như vậy, trong cùng cảnh giới thử hỏi có ai trong Thánh tộc có thể hơn được? Dù là Hình Tác lúc hắn ta ở cảnh giới Nguyên Anh kỳ tầng ba tuyệt đối cũng không có được sức mạnh và thân thể như Lữ Thiếu Khanh. Có thể đè ép đánh một cao thủ Nguyên Anh kỳ tầng năm Thánh tộc. Đánh cho gần như không có sức đánh trả. Đúng là không hợp lẽ thường. Hắn ta sợ cứ tiếp tục như vậy, Nhan Ba sẽ bị đánh chết. Thôi Chương Uyển lại khoát tay, sắc mặt lo lắng, hắn ta không định để Hình Tác đi giúp đỡ, hắn ta hừ một tiếng: “Không cần lo lắng, Nhan Ba hắn còn chưa chết. Đây là nỗi nhục của hắn, chỉ có thể để bản thân hắn tự rửa sạch.” Ngữ khí mang theo lãnh khốc, để lộ ra sự vô tình. Trong lòng Hình Tác cũng có suy nghĩ này, nhưng, hắn ta cũng có lo lắng riêng của mình: “Dù sao hắn cũng là người của Thánh chủ, lỡ như xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn...” Loan Tuấn chết rồi, mặc dù không phải Úc Linh giết nhưng Úc Linh lại phải chịu trách nhiệm vì chuyện này, trở thành phản đồ Thánh tộc chưa nói, Úc tộc cũng bị thanh tẩy tiêu diệt. Trong lòng Hình Tác thầm chửi thề, người là thị vệ trưởng của Thánh chủ, Nhan Ba chết rồi, người có thể không cần lo lắng bị Thánh Chủ quở trách nhưng ta thì khác. Ta không có năng lực và mặt mũi lớn như người. Lỡ ta cũng giống như Úc Linh thì ta biết tìm ai để khóc? Người sao?

Chương 684 - Tiếp tục như vậy, sợ rằng sẽ xảy ra vấn đề

Chương 684: Tiếp tục như vậy, sợ rằng sẽ xảy ra vấn đề
Thôi Chương Uyên nhìn Nhan Ba đang khổ cực chèo chống, bị động bị đánh thì ánh mắt lóe lên bất mãn: “Hừ, chết thì chết đi. Nếu như bị đánh chết như vậy thì chẳng thể trách người khác, Thánh chủ cũng không thể nói gì, dạng vô năng như hắn chỉ đang làm mất mặt Thánh chủ thôi.” Thôi Chương Uyên trung thành tuyệt đối với Thánh chủ, là em vợ Thánh chủ thế mà lại bị một nhân tộc chỉ có thực lực Nguyên Anh kỳ tăng ba đề đánh thì đây vốn là một loại sỉ nhục. Loại sỉ nhục này chỉ có thể dựa vào bản thân hắn ta tự rửa sạch, không rửa sạch được vậy thì đi chết đi. Tránh tiếp tục sống làm mất mặt Thánh chủ. Trong lòng Hình Tác thầm kêu khổ, con mọt nó. Người suy nghĩ cho Thánh chủ nhưng mọt nó người từng suy nghĩ vì ta chưa? Về mặt Hình Tác cực kỳ khó coi, nếu không phải mình đánh không lại Thôi Chương Uyên thì hắn ta đang muốn tạo phản rồi. Đây là đang hại hắn ta. Đường như Thôi Chương Uyên phát hiện ra sự bất mãn của Hình Tác, hắn ta chậm rãi mở miệng, ra hiệu Hình Tác không cần lo lắng: “Yên tâm, hắn không chết được.” “Ta không tin một nhân tộc thật sự có thể đánh chết tước cao thủ Thánh tộc chúng ta. Nhan Ba cũng sẽ không ngồi chờ chết.” “Nhan Ba bên này trong lúc hắn ta đang sững sờ thì bị đánh đến mức lúc nhất thời chưa kịp phản ứng. Đợi tới lúc hắn ta kịp phản ứng, muốn phản kháng thì đã muộn rồi. Mỗi một quyền Lữ Thiệu Khanh đánh lên người hắn ta đều khiến hắn ta cảm nhận được đau đớn mãnh liệt. Hắn ta chỉ có một thân khí lực, chỉ có nhục thân cường hãn, lúc này chúng lại không hề có chút tác dụng nào. Sức mạnh cường đại của Lữ Thiệu Khanh đè ép hắn ta khiến hắn ta không thể giãy dụa được, chỉ có thể bị động bị đánh. Nhưng Nhan Ba không hề từ bỏ, loại đả kích này vẫn chưa thể lấy mạng được hắn ta. Ở Thánh tộc, trải nghiệm bị người ta đè xuống đánh như thế nào hắn ta đã chịu đựng không ít. Nếu dễ dàng bị đánh chết như vậy, hắn ta không xứng làm người Thánh tộc. Nhưng bị một nhân tộc đè xuống đánh, đau khổ về tinh thần tất nhiên

lớn hơn đau khổ nhục thể. Đây là sỉ nhục. Trăm ngàn năm đến nay, hắn ta là Thánh tộc đầu tiên bị nhân tộc đè đánh như thế. Sỉ nhục này sẽ đi theo hắn ta cả đời. Chỉ có tự tay giết Lữ Thiếu Khanh, tự tay nện hắn thành thịt nát mới có thể rửa sạch sự sỉ nhục này. Ánh mắt của hắn ta tràn ngập phẫn nộ, ánh mắt âm tàn khiến hắn ta như một con rắn độc, đang tìm cơ hội thích hợp xuất thủ. Ta không tin người có thể một mực áp chế ta. Trong lòng Nhan Ba nghiêng rằng, đang chờ đợi cơ hội. Tiêu Y nhìn thấy Nhan Ba bị đánh đến không còn cách nào khác, một mực liều mạng giãy dụa, lại không thể làm nên chuyện gì, bị Nhị sư huynh của nàng ta đè chặt đầu, nàng ta một lần nữa thì thầm nói: “Lần này Nhị sư huynh tức lắm rồi. Chắc không đánh chết tươi ma tộc này đấy chứ?” Úc Linh không có lòng tin được như Tiêu Y, nàng ta thở dài: “Hắn tiếp tục như vậy, không nhanh chóng giết Nhan Ba, hắn sẽ phiền phức đấy.” Tiêu Y khó hiểu, hỏi Úc Linh: “Vì sao? Không phải hắn đã không còn sức phản kháng rồi sao?” Vừa rồi phách lối không thôi, bây giờ bị Nhị sư huynh nhà ta đè đánh, ngay cả con chó cũng không bằng đâu. Úc Linh lắc đầu, giải thích với Tiêu Y: “Người Thánh tộc chúng ta không phải chưa từng có người bị đánh như thế. Nếu như bị người ta dùng nắm đấm đánh chết, hắn căn bản đã không thể đi đến được trình độ như ngày hôm nay. Hắn không hiểu rõ người Thánh tộc chúng ta, cứ đánh như vậy, hắn cũng tiêu hao rất lớn.” Trong con mắt màu tím của Úc Linh lộ ra ánh mắt lo lắng, một khi đến lúc linh lực của Lữ Thiếu Khanh tiêu hao quá lớn, không chế không nổi Nhan Ba, chính là cơ hội để Nhan Ba phản kích. Nhan Ba cảnh giới Nguyên Anh kỳ tăng năm phản kích một phen chắc chắn sẽ hung mãnh lăng lệ, thế công nhất định như bài sơn đảo hải, khó mà ngăn cản. Tiêu Y nghe vậy, trong lòng cũng có mấy phần lo lắng, nhìn giữa sân, vẫn tràn ngập lòng tin vào Lữ Thiếu Khanh: “Chắc chắn Nhị sư huynh cũng biết điểm này cho nên huynh ấy sẽ không cho kẻ địch bất kỳ cơ hội nào.” Úc Linh tiếp tục giội nước lạnh cho Tiêu Y “Hắn có thể áp chế Nhan Ba đã rất không dễ dàng, hắn không thể thay đổi được, một khi hắn thay đổi thì sẽ lộ ra sơ hở, chắc chắn Nhan Ba sẽ tìm được cơ hội phản kích.” Tiêu Y nghe vậy trong lòng cũng không kìm được lo lắng, có vài phần không dám khẳng định. Thậm chí nàng ta còn không kìm được suy nghĩ chệch đi, suy đoán: “Nhị sư huynh đánh hắn như vậy

chắc là ngoài trút giận cho bản thân còn giúp Úc Linh tẩy tẩy trút giận đúng không? Biết Nhan Ba muốn giết Úc Linh tẩy tẩy, cho nên muốn đánh chết hắn như vậy để trút giận cho tẩy.”Úc Linh tức chết, đã lúc nào rồi mà còn nghĩ những chuyện này.Chẳng trách tên khốn kiếp kia lại thích cốc đầu người.Giờ ta cũng muốn cốc đầu người rồi.Úc Linh nhìn cái đầu dung đưa của Tiêu Y với dáng vẻ đắc ý, rất vô sỉ.Úc Linh không kìm được, ngọc thủ thon dài chọc đầu Tiêu Y hai cái.Tiêu Y ôm đầu, bất mãn nhìn Úc Linh: “Úc Linh tẩy tẩy, tẩy làm gì đấy? Nhìn dáng vẻ này của tẩy rất giống Nhị sư huynh ta.”Nàng ta khoe khả năng thành ngữ của mình: “Phu xướng phụ tùy?”Úc Linh tức chết, lại chọc thêm vài cái nữa.Mà lúc này, Tiêu Y phát hiện ra chuyện không bình thường.Nàng ta chỉ về phía xa xa, hỏi: “Úc Linh tẩy tẩy, Nhị sư huynh có phải đang chậm lại không?”Úc Linh giật nảy mình vội vàng ngẩng đầu nhìn lại.Quả nhiên, dường như tốc độ Lữ Thiếu Khanh chậm lại, âm thanh đánh lên người Nhan Ba cũng không còn trầm, dày như trước.Thậm chí, lúc Úc Linh nhìn, cơ thể Lữ Thiếu Khanh còn hơi lắc lư một cái.Tìm Úc Linh trong nháy mắt nhảy thót lên, không ổn rồi sao?Mà Nhan Ba cũng đã nhận ra, trong mắt của hắn ta lóe lên tinh quang, cơ hội tới rồi.“Đi chết đi!”Nhan Ba trong nháy mắt bạo khởi, nổi giận gầm lên một tiếng

Chương 685 - Xem ra thắng bại đã định

Chương 685: Xem ra thắng bại đã định
Nhan Ba trong nháy mắt bạo khởi, cơ hội này hắn ta đã chờ quá lâu. Linh lực trong cơ thể Nhan Ba tăng vọt, như mãnh hộ bị nhốt trong lồng, đối bụng ba ngày ba đêm nhào về phía Lữ Thiểu Khanh. Thân thể Nhan Ba bạo khởi thậm chí còn vì thế mà căng phồng lên, trở nên cao lớn hơn, sức mạnh tăng vọt. Hắn ta gào thét một tiếng: “Đi chết đi!” Trong nháy mắt hắn ta phá khỏi áp chế của Lữ Thiểu Khanh, hung hăng đánh ra một quyền. Một quyền này bao hàm phần nô vô tận của Nhan Ba, mang theo sát ý vô tận của Nhan Ba, vỡ tan hư không, phát ra tiếng nổ bén nhọn tựa như một quyền đánh xuyên qua không gian, lưu lại một đạo hư ảnh trên không trung bay thẳng về phía Lữ Thiểu Khanh. Cường độ cường đại thậm chí còn kéo theo linh lực chung quanh như một cơn gió lốc đánh tới, vừa nhanh vừa độc. Đối với mình một quyền này, hắn ta tràn đầy lòng tin. Một quyền này, hắn ta đã áp ủ từ lâu, mang theo phần nô và sát ý của hắn ta, là một quyền mạnh nhất bây giờ hắn ta có thể đánh ra. Cho dù là cùng cảnh giới cũng không dám trực tiếp đối mặt. Hắn ta tin, nếu Lữ Thiểu Khanh còn dám chống đỡ ngăn cản quyền này của hắn ta như vừa rồi, Lữ Thiểu Khanh không chết cũng phải trọng thương. Nhưng mà sau một khắc, một cỗ thần thức cường đại đã nhân cơ hội đánh tới, Nhan Ba căn bản không ngờ sẽ có một chiêu này. Thần thức của Lữ Thiểu Khanh trong nháy mắt tiến quân thần tốc. Thôi Chương Uyên ở xa quan chiến thấy thế, hừ lạnh một tiếng, lộ ra nụ cười nhàn nhạt. “Vẫn không tính là mất mặt.” Lữ Thiểu Khanh đè ép Nhan Ba đánh là sự sỉ nhục của Thánh tộc, càng là sự sỉ nhục hắn ta. Giờ Nhan Ba tránh thoát được đánh ra một quyền lãng lệ. Một quyền này, cho dù cách xa thật xa, Thôi Chương Uyên cũng có thể cảm thụ được uy lực của một quyền này. Hình Tác cũng thế, trên mặt lộ ra nhẹ nhõm. Vẫn may, không đến mức bị người ta đè ép đánh chết tươi. Mình cũng không cần lo lắng sẽ bị Thánh Chủ ghi hận. “Xem ra thắng bại đã định!” Hình Tác ha ha cười không ngừng, nhẹ nhõm không thôi. Thôi Chương Uyên gật đầu, sau một khắc, sắc mặt của hắn ta đột nhiên biến

đôi.Một cỗ thần thức cường đại xuất hiện.Thần thức cường đại phô thiên cái địa, tràn ngập tại toàn bộ thiên địa.Đôi mắt với thần thức đột nhiên xuất hiện cho dù là Thôi Chương Uyển cũng cảm thấy bị uy hiếp mãnh liệt.Trong lòng Thôi Chương Uyển giật thót, có thể uy hiếp hắn ta chỉ có Hóa Thần.Chẳng lẽ có cao thủ Hóa Thần tới?Nhưng, Thôi Chương Uyển nhanh chóng xác định được là thần thức của Lữ Thiếu Khanh.Trong lòng hắn ta lại một lần nữa không kìm được chấn động, kêu lên kinh ngạc: “Làm sao có thể?”Đạo thần thức này quá mức cường đại à kinh khủng.Không phải là thứ người như Lữ Thiếu Khanh có thể có chứ?Kể này quả nhiên bất phàm, thậm chí còn mạnh hơn Thánh tử.Ánh mắt Thôi Chương Uyển trở nên ý vị thâm trường.Thiên phú hơn người, tuổi còn trẻ cũng đã là Nguyên Anh kỳ, tạo nghệ trận pháp còn mạnh hơn Khu Tinh thiên tài trận pháp Thánh tộc, nhục thân không thua kém gì Thánh tộc, giờ còn khiến thần thức của hắn ta cảm thấy bị uy hiếp.Thánh tử Thánh tộc bọn hắn còn chưa lợi hại được như thế.Bên này Nhan Ba cảm thấy đầu tê rần.Thần thức cường đại của Lữ Thiếu Khanh như bách chiến tinh nhuệ, đánh đầu thắng đó, tiến quân thần tốc, trực đảo hoàng long, cấp tốc giết vào trong đầu hắn ta.Sau khi tiến vào, bách chiến tinh nhuệ lập tức biến thành thổ phỉ sơn tặc chỉ làm việc ác, cướp bóc đốt giết, điên cuồng phá hỏng thức hải của Nhan Ba.Nhan Ba nhục thân cường hãn, bị Lữ Thiếu Khanh đánh nửa ngày cũng không chết. Nhưng thần trí của hắn ta chỉ có thể nói là rất bình thường, không mạnh cũng không yếu, chỉ nằm trong phạm vi đạt chuẩn.Đôi mắt với công kích thần thức của Lữ Thiếu Khanh, Nhan Ba kêu đau đớn, công kích của hắn ta cũng không thể không dừng lại để đi đối phó với thần thức của Lữ Thiếu Khanh.Hai cỗ thần thức đang va nhau trong thức hải.Thần thức Nhan Ba tràn đầy oán hận, oán khí trùng thiên, trong thức hải mây đen dày đặc, sấm sét vang dội.“Nhân loại đáng chết, ta phải chém ngươi thành muôn mảnh.”Lữ Thiếu Khanh trong thần thức lộ ra đắc ý: “Không ngờ đúng không, nhục thể của ta còn mạnh hơn ngươi, thần thức mạnh hơn ngươi, ngươi lấy gì để đánh với ta? Còn nữa, ngươi không nghĩ là ban nãy ta không áp chế nổi ngươi đấy chứ?”Một loại lời nói khiến Nhan Ba liên tục nổi giận, thần thức như cũng bị tức đến bốc khói.Hắn ta chủ quan, không ngờ Lữ Thiếu Khanh lại đột nhiên khởi xướng công kích thần

thức với hắn ta.Nếu hắn ta có phòng bị, Lữ Thiểu Khanh căn bản không thể dễ dàng đắc thủ như vậy.“Đáng chết, đáng chết!” Nhan Ba gầm thét: “Đi chết đi.”Thần thức của Lữ Thiểu Khanh mạnh hơn Nhan Ba nhiều lắm, lại chiếm tiên cơ, trong thức hải của mình, trong địa bàn của mình, cộng thêm lợi thế sân nhà nhưng Nhan Ba vẫn không đánh lại Lữ Thiểu Khanh.Nhan Ba căn bản không ngăn cản nổi tấn công của Lữ Thiểu Khanh.Thần thức của hai bên đang giao chiến kịch liệt trong thức hải của Nhan Ba, đánh cho thức hải thùng trăm ngàn lỗ.Cuối cùng Nhan Ba không chịu nổi, không kìm được kêu rên lên, kêu thảm không thôi.Thức hải là gốc rễ, thức hải bị hủy tương đương với một người bị phế.Thức hải của hắn ta gần như bị đánh nát rồi, cho dù có thể tìm được thần đan linh dược, muốn khôi phục cũng cần thời gian dài đằng đặc, như vậy còn khó hơn so với hắn ta làm lại từ đầu.Nhan Ba rút lui, tiếp tục như vậy nữa, hắn không vẫn lạc tại nơi này không được, e là hắn phải vứt bỏ khối nhục thể này, nguyên anh phải phá thể ra ngoài.Đám người quan chiến chỉ thấy trên đỉnh đầu Nhan Ba đột nhiên chui ra một Nguyên Anh, hoảng hốt trốn đi.

Chương 686 - Xem ra thắng bại đã định

Chương 686: Xem ra thắng bại đã định (tt) Ý thức Lữ Thiếu Khanh trở về, hét lớn một tiếng: “Chạy đi đâu!” Đây là vật đại bổ. Lữ Thiếu Khanh định để cho nguyên anh của mình xuất khiếu giết chết Nhan Ba, Nhưng hấn ngẫm nghĩ rồi vẫn kìm lại. Nghịch tử quá xấu, ngại lộ diện, dễ ảnh hưởng đến hình tượng của mình. Một soái ca mà có một nguyên anh đen thui, sẽ bị người ta cười chết. Sau này còn tán gái thế nào. Lữ Thiếu Khanh cuối cùng cũng chỉ có thể tiếc nuối nhìn Nhan Ba chạy trốn tới trước mặt Thôi Chương Uyển, được Thôi Chương Uyển bảo vệ. Không chiếm được nguyên anh của người vậy thì làm hỏng nhục thể của người vậy. Nhục thân không có nguyên anh bị Lữ Thiếu Khanh dễ dàng hủy đi. Một cỗ kiếm ý chui vào cơ thể Nhan Ba, chỉ chớp lát sau nhục thân Nhan Ba hóa thành mảnh vụn bay đầy trời. Lữ Thiếu Khanh bổ khuyết thêm một đòn khiến nhục thân Nhan Ba hoàn toàn bị hủy diệt, trở thành loại bụi nhỏ nhất thế giới. Hấn vô cùng phẫn hận, mắng không ngừng: “Nếu người không đưa nguyên anh cho ta, ta sẽ phá hủy nhục thể của người, để người không có nhà để về” “Tom Úc Linh giật thót, lại là nghiền xương thành tro. Nhan Ba nhìn nhục thân của mình bị hủy, hấn ta hận đến phát cuồng, hận không thể đồng quy vu tận với Lữ Thiếu Khanh.. Hấn ta nói với Thôi Chương Uyển: “Thị vệ trưởng, mong hãy báo thù cho ta.” Hấn ta duy trì trạng thái nguyên anh, khuôn mặt vắn vẹo, tản ra oán hận nồng đậm. Thôi Chương Uyển hừ một tiếng, trong giọng nói mang theo vài phần sát ý: “Ngâm miệng.” Thánh tộc ghét tướng bại trận, đặc biệt là thua trước kẻ địch thực lực yếu hơn mình, lại người này còn bị Thánh tộc coi thường hơn. Nếu không phải vì Nhan Ba còn một tầng thân phận khác giờ Thôi Chương Uyển đã giết hấn ta ngay rồi. Người thất bại không còn bất kỳ giá trị gì nữa. Sau đó ánh mắt Thôi Chương Uyển rơi lên người Lữ Thiếu Khanh: “Tiểu tử nhân tộc, ngươi đầu hàng, ta có thể tha cho ngươi một mạng.” Lữ Thiếu Khanh ngạc nhiên, hấn không kìm được hỏi một câu: “Đầu óc ngươi có phải có bệnh không?” Lữ Thiếu Khanh rất không hiểu nổi, ta đã đánh các ngươi thành ra thế

này rồi, nhục thân cũng bị ta hủy rồi, ngay cả làm phân bón cũng chẳng có tư cách. Người thân là lão đại còn muốn khuyên ta đầu hàng? Thế này không phải là bị bệnh thì là gì? Sau đó hắn lại không kìm được hỏi Úc Linh: “Ma tộc các ngươi đều ngực lớn chứ không có não à?” Dáng dấp Thôi Chương Uyển cao lớn, cơ bắp sung mãn, cũng có thể nói là ngực lớn. Sắc mặt Úc Linh đỏ lên, hừ hắn một cái, lười trả lời hắn. Thôi Chương Uyển một lần nữa lộ vẻ âm trầm tui nhiên, hắn ta vẫn đề nén lửa giận trong lòng xuống, nói với Lữ Thiếu Khanh: “Ngươi là một nhân tài, ở lại nhân tộc thì lãng phí quá. Đến đây, đầu nhập Thánh tộc chúng ta, trở thành người Thánh tộc, làm việc cho Thánh chủ. Thánh chủ thích nhất là loại thiên tài tuyệt thế như ngươi, ngươi gia nhập nói không chừng ngươi có thể trở thành Thánh tử chân chính, tệ nhất ngươi cũng có thể là Thánh tử thứ hai.” Thôi Chương Uyển lại lên tiếng mời chào Lữ Thiếu Khanh, điều này hoàn toàn vượt khỏi dự liệu của mọi người. Nhưng ngẫm nghĩ kỹ thì cũng cảm thấy hợp tình hợp lý. Mặc dù miệng Lữ Thiếu Khanh thối, cái miệng của hắn khiến người ta hận không thể xé rách đi, nhưng không thể không thừa nhận sự lợi hại của Lữ Thiếu Khanh, hắn thật sự là một thiên tài yêu nghiệt. Nếu hắn đầu nhập vào Thánh tộc tuyệt đối là món hời lớn đối với Thánh tộc. Lữ Thiếu Khanh ngạc nhiên, ánh mắt lão già này tốt thế? Không bị mờ mắt à? Ta khiêm tốn như vậy mà vẫn có thể nhìn ra được sự bất phàm của ta, không tệ. Trong lòng Lữ Thiếu Khanh hài lòng, lão già này có ánh mắt không tệ. “Ta đã giết nhiều người của ngươi như vậy mà ngươi không tức giận?” Thôi Chương Uyển nghe vậy, cười khẩy: “Kẻ thất bại thì không có giá trị, chết thì chết.” Sự tàn khốc trong câu chữ cũng khiến cho Lữ Thiếu Khanh lĩnh hội được sự tàn bạo của ma tộc. “Thánh tử thứ hai nghe có vẻ rất trâu bò nhỉ, đầu nhập cho các ngươi thật sự là sẽ không bị tính sổ đấy chứ?” Lữ Thiếu Khanh vừa hỏi vừa lặng lẽ khôi phục. Đánh nhau với Nhan Ba không thể không chút hề hấn gì được. Càng kéo dài thời gian càng lâu sẽ càng có lợi đối với hắn. “Thiên tài có đặc quyền.” Thôi Chương Uyển nhàn nhạt nói: “Chỉ cần ngươi có đầy đủ thực lực, dù ngươi phá hủy cả Thánh địa này Thánh chủ cũng sẽ không trách cứ ngươi.” Hắn mời chào Lữ Thiếu Khanh, chủ yếu là vì Thánh Chủ. Dạng thiên tài như thế này nên đi theo Thánh chủ, phụ trợ Thánh Chủ đoạt lại tổ địa. Thánh địa tuy

mạnh, nhưng tâm phúc được Thánh chủ tín nhiệm thì không nhiều. Dạng thiên tài như thế này càng nhiều càng tốt. Cho nên dù là trong lòng ta có sát ý mãnh liệt đối với Lữ Thiếu Khanh nhưng hắn ta vẫn muốn thử một lần, giúp Thánh chủ mời chào một thiên tài. “Nghe không tệ, đầu nhập cho các người linh thạch có đủ dùng không?” Lữ Thiếu Khanh lại hỏi một câu. Úc Linh nghe vậy, lập tức lại lo lắng. Tên khốn kiếp này thích linh thạch, gần như thích đến mức độ biến thái. Úc Linh cảm thấy Lữ Thiếu Khanh rất có thể sẽ vì linh thạch mà đầu nhập cho Thánh tộc. Linh thạch? Thôi Chương Uyển ngạc nhiên, đây là ý gì? Người đầu nhập, thân phận địa vị bày ra đây, muốn cái gì không có? Kết quả là, hắn ta thành thật trả lời: “Mấy thứ này, người muốn bao nhiêu sẽ có bấy nhiêu.” Lữ Thiếu Khanh nghe vậy, con mắt tỏa ánh sáng khiến Úc Linh nghĩ rằng câu tiếp theo sẽ là đồng ý. Nhưng Lữ Thiếu Khanh lại nói với Thôi Chương Uyển: “Để xác nhận thành ý của người, người đưa trước cho ta một trăm vạn viên linh thạch đi.” Thôi Chương Uyển cạn lời, ngoại trừ não tàn mới đưa trước linh thạch, một ngàn mấy trăm viên linh thạch thì còn nói được. Một trăm vạn viên, người tưởng ta là lão hồ đồ sao?

Chương 687 - Ma tộc các người đều ngược to nhưng không nào à?

Chương 687: Ma tộc các người đều ngược to nhưng không nào à? Thôi Chương Uyên cũng rất muốn bày tỏ thành ý với Lữ Thiệu Khanh, hắn ta chỉ vào Úc Linh: “Nàng ta là phản đồ Thánh tộc chúng ta, người cần giết nàng ta trước để bày tỏ thành ý của người.” Úc Linh lập tức trở nên căng thẳng, với tính cách của tên khốn này nói không chừng sẽ thật sự vì chút linh thạch mà trở thành gian tế. Lữ Thiệu Khanh nhìn Úc Linh một chút, bĩu môi, bày ra dáng vẻ chính nghĩa lẫm liệt: “Ta có nguyên tắc của ta, không khi dễ nữ nhân.” Úc Linh sau khi nghe, suýt chút nữa không nhịn được, muốn rút ra trường thương ra đâm chết Lữ Thiệu Khanh. Loại lời này, người còn có mặt mũi nói? Không có chút đỏ mặt? Khi dễ nữ nhân, trên đường đi, người khi dễ ta còn ít sao? “Vậy giết nàng ta đi.” Thôi Chương Uyên chỉ vào Tiêu Y, lại muốn Lữ Thiệu Khanh giết Tiêu Y. Tiêu Y không hề có chút lo lắng, ngược lại còn nhăn mặt với Thôi Chương Uyên: “Giết cái đầu người ấy, Nhị sư huynh ta giết người mới đúng.” Còn nói là Thị vệ trưởng ma tộc, ta thấy là heo vệ trưởng ma tộc thì có, đúng là giống Nhị sư huynh nói, không có nào. Thôi Chương Uyên thấy Lữ Thiệu Khanh thờ ơ thì sắc mặt dần dần âm trầm xuống: “Xem ra người không có ý định thể hiện thành ý của người?” Lữ Thiệu Khanh nhún vai, bày tỏ khó xử: “Người cũng đâu có thể hiện thành ý với ta, thế này thì làm khó ta quá.” Hình Tác đứng ra, nói với Thôi Chương Uyên: “Thị vệ trưởng, đừng nên nhiều lời với hắn, hắn ta đang kéo dài thời gian.” Ôi chao, Lữ Thiệu Khanh chỉ vào Hình Tác, nói với Thôi Chương Uyên: “Chi bằng thế này đi, , ta cũng không cần linh thạch, người giết hắn, ta sẽ tin thành ý của người.” vào “Xem ra người đang chơi ta.” Lửa giận của Thôi Chương Uyên dần xuất hiện. Lữ Thiệu Khanh lộ ra ánh mắt đáng thương: “Bây giờ người mới nhận ra?” Hắn nhìn Thôi Chương Uyên với ánh mắt yêu cầu khi nhìn người thiếu năng khiến hắn ta không tìm được lửa giận. Đáng chết. Ta nể tình người là nhân tài, nổi lên lòng yêu tài, vậy mà người dám chơi

ta? Vì Thánh chủ ta có thể nhẫn nhịn bị người ta sỉ nhục. Nhưng người không hề có chút tâm tư đầu quân nào thì chỉ có thể giết người thôi. Thôi Chương Uyển dứt khoát không mời chào nữa mà nói thẳng với Hình Tác: “Giết hẳn đi, cho hẳn biết thế nào gọi là hồi hận.” “Thú vị thật, người ma tộc các người còn dám xuất hiện?” Vẫn là người quen thuộc, âm thanh quen thuộc. Hóa Thần Thiên Cung môn, Quách Bùi Ngụy lại một lần nữa xuất hiện ở đây. Ông ta thận trọng nhìn xung quanh, cuối cùng hỏi Lữ Thiểu Khanh: “Tiểu tử, vị tiền bối kia đâu?” “Trốn rồi, người cẩn thận một chút.” Một câu nói của Lữ Thiểu Khanh khiến trong lòng Quách Bùi Ngụy bất ổn. Sau khi ông ta bị Liễu Xích dọa bỏ chạy, chạy được một khoảng cách khá xa nhưng nghĩ lại vẫn không cam tâm. Ông ta không nỡ để mất thần thụ như cây ngô đồng. Cuối cùng ông ta lặng lẽ vòng trở lại, mai phục một bên, trận chiến của Lữ Thiểu Khanh và Nhan Ba ông ta đều quan sát hắt hắt. Mãi ông ta không thấy bóng dáng Liễu Xích nữa nên mới một lần nữa xuất hiện. Bên này Thôi Chương Uyển như lâm phải đại địch. Ma tộc và Thiên Cung môn đã kết đại thù. Hóa Thần Thiên Cung môn xuất hiện ở đây với Thôi Chương Uyển mà nói không phải là một chuyện tốt, nhưng đối Lữ Thiểu Khanh mà nói càng không phải là một chuyện tốt. Hành vi của Lữ Thiểu Khanh đã làm với Thiên Cung môn càng khiến Thiên Cung môn thống hận. Trốn thôi. Lữ Thiểu Khanh không có ý định tiết kiệm thần phù lục phẩm nữa. Hắn không nói hai lời, lấy Độn Hư Mặc Tinh Phù ra dùng, sau khi linh lực rót vào, Độn Hư Mặc Tinh Phù bộc phát ra quang mang mãnh liệt bao phủ lấy ba người Lữ Thiểu Khanh. Không gian vặn vẹo, bóng dáng mấy người Lữ Thiểu Khanh bắt đầu trở nên hư ảo, sắp Xuyên đi rời khỏi nơi này. “Thần phù lục phẩm?” Quách Bùi Ngụy ngạc nhiên. Còn Thôi Chương Uyển nhìn thấy Lữ Thiểu Khanh muốn bỏ chạy lập tức nói với Quách Bùi Ngụy: “Là hẳn bố trí truyền tống trận để chúng ta tiến công Thiên Cung môn.” Móa nó! “Lão già, người chờ đó cho ta.” Lữ Thiểu Khanh chửi ầm lên: Một ngày nào đó ta sẽ bùng nổ ở cửa người.” Bên này con mắt Quách Bùi Ngụy lập tức đỏ lên, không nói hai lời vung ra một tờ linh phù về phía nhóm Lữ Thiểu Khanh, cũng là thần phù lục phẩm. Thảm trạng của Thiên Cung môn để ông ta muốn hủy diệt thế giới. Một cỗ năng lượng cường đại trong nháy mắt bộc phát. Một tiếng ầm ầm, vụ nổ to lớn sản sinh, đất

rung núi chuyển, nước hồ phía xa cuộn lên sóng lớn vạn trượng.Đợi sau khi vụ nổ qua đi, nơi này lưu lại một cái hố sâu rộng hơn vạn mét, còn bóng dáng nhóm Lữ Thiếu Khanh thì đã biến mất trong vụ nổ.Một vầng mặt trăng màu đỏ treo trên bầu trời như ác ma, mắt đỏ rực tỏa ra ánh sáng màu đỏ nhìn xuống vạn vật dưới mặt đất.Dưới ánh trăng màu đỏ, cỏ thụ che trời cũng biến thành màu đỏ, rừng cây rậm rạp giống như một địa ngục màu đỏ, lộ vẻ rất tà mị.Gió núi gào thét, cành lá vang lên tiếng xào xạc, nơi này thỉnh thoảng còn truyền đến đủ các tiếng gào thét, lộ ra sự đáng sợ.Trên bầu trời, dưới mặt đất, thỉnh thoảng xuất hiện bóng ma to lớn, đó là sự tồn tại đáng sợ trong khu rừng rậm này.Kế Ngôn ngồi xếp bằng trên một cây đại thụ, toàn thân áo trắng đón gió tung bay, tuấn lãng xuất trần.Vô Khâu kiếm lơ lửng ở bên cạnh hắn ta nhẹ nhàng chấn động, như là một con tiểu sủng vật nghe lời.Kế Ngôn nhìn lên mặt trăng trên trời, gương mặt bình tĩnh mang vài phần nghi hoặc.Chiến đấu với ma tộc, bị ma tộc tính toán, bị Di Thần Đại đưa tới thế giới này.Đây là thế giới gì hắn ta cũng không rõ.Nhưng hắn ta có thể khẳng định là, thế giới này cũng không phải là thế giới ban đầu của hắn ta.Trong không khí nơi này ẩn chứa nồng độ linh lực không giống như Thập Tam Châu, mặt trăng trên trời màu đỏ, nhiệt độ ban ngày ban đêm chênh lệch rất lớn, ban đêm, nhiệt độ thấp, như là một đêm bắt đầu mùa đông, ban ngày thì như vừa vào hạ.Hoàn cảnh nơi này kém hơn Thập Tam Châu, thậm chí là Võ Châu được mệnh danh là nơi hoang vu nhất Thập Tam Châu cũng tốt hơn nơi này.Hắn đã ở trong rừng cây này hơn một tháng, vẫn chưa ra khỏi rừng cây cũng chưa gặp được một ai.Chắc hẳn mình bị sự đê mắng chết rồi nhỉ?

Chương 688 -

Chương 688: Một thế giới khác? Kế Ngôn rảnh rồi nhớ tới Lữ Thiệu Khanh, khoe miệng không kìm được nhếch lên. Không cần nhìn hắn ta cũng có thể tưởng tượng ra được cảnh tượng Lữ Thiệu Khanh giẫm chân mắng chửi. Lần sau gặp lấy mặt, chắc chắn sẽ bị hắn lèm bèm. Ngay trong lúc trên gương mặt Kế Ngôn lộ ra vài phần nhu hòa thì thần sắc Kế Ngôn khẽ động, nhìn về phía nơi xa. Nơi xa mặt đất chấn động, có hai cỗ khí tức hung tàn xuất hiện. Loại khí tức này Kế Ngôn không có gì lạ lẫm. Trong rừng cây rộng lớn vô ngần này tồn tại rất nhiều hung thú, bọn chúng hình thể khổng lồ, thực lực cường hãn. Trên đường đi Kế Ngôn đã gặp không ít, hung thú các loại cảnh giới thực lực đều có, cũng đánh giết không ít. Thậm chí Kế Ngôn còn đụng phải hung thú cảnh giới Luyện Hư. Đương nhiên, đối với loại tồn tại này Kế Ngôn tránh còn không kịp, có thể tránh bao xa sẽ trốn bấy xa. Chỉ cần hung thú nơi này không chủ động trêu chọc hắn ta, hắn ta cũng lười để ý tới. Hai cỗ khí tức cường hãn đang va chạm kịch liệt đồng thời di chuyển về phía hắn ta. Rất nhanh, hai bóng dáng to lớn xuất hiện trong tầm mắt Kế Ngôn. Một con mãnh xà lớn vảy màu vàng mọc khắp toàn thân, sừng dữ tợn, những mảnh vảy trên toàn thân dù là dưới ánh trắng màu đỏ cũng tỏa ra kim quang lóng lánh. Chỉ một cái đầu rắn đã lớn như một gò núi nhỏ, cơ thể dài hai ba trăm mét quét ngang trong rừng khiến nghiêng trời lệch đất. Đối thủ của cự mãnh là một con vượn, cơ thể con vượn có bộ lông màu trắng, mắt đỏ, cơ thể cao gần trăm mét khiến nó đối mặt với cự xà cũng không thua kém gì mấy. Cho dù là cự xà hay viên hầu đều biểu hiện ra thực lực đang ở cảnh giới Nguyên Anh trung kỳ, hai bên chiến đấu rất kịch liệt, trên thân đều mang theo vết thương. Vảy trên người cự mãnh rớt từng mảnh lớn lộ ra huyết nhục, máu tươi dưới lớp vảy. Trên người viên hầu cũng thế, vết thương lớn nhỏ giăng khắp nơi, máu tươi nhuộm đỏ bộ lông trắng của nó. Hai bên dường như có vẻ ngang tài ngang sức, đánh rất tương xứng. Tuy nhiên Kế Ngôn xem một lúc thì phát hiện viên hầu không phải đối thủ của cự mãnh, hơn nữa nhìn dáng vẻ cự mãnh giống như đang

truy kích viên hầu chạy trốn. Cơ thể to lớn của cự mãng luôn lách, vô số cự mộc che trời bị cơ thể nó quét gãy, nhanh chóng đuổi kịp viên hầu chạy trốn phía trước. “Xì xì” Cự mãng phát ra âm thanh khiến người ta tê cả da đầu, há to miệng để lộ ra hàm răng độc bén nhọn, hung hăng cắn về phía viên hầu. Viên hầu quay đầu, phát ra tiếng gầm lên giận dữ, quay đầu tóm một cái, hai tay giữ chặt hàm trên dưới của cự mãng. Nó lại một lần nữa gào thét một tiếng, nghẹn đỏ mặt, giống như muốn xé rách miệng cự mãng. Đáng tiếc, khí lực của nó không đủ, cự mãng cũng không ngồi chờ chết, thân rắn thật dài xoay quanh, cường độ cường đại quét bay cây cối, cự thạch xung quanh, muốn nhân cơ hội này cuốn viên hầu lại. Viên hầu thấy thế, không nói hai lời, lập tức buông tay lui lại tuy nhiên vẫn chậm một bước, đuôi cự mãng như roi quét ngang tới, quất thẳng sau lưng viên hầu. Viên hầu nổi giận gầm lên một tiếng dùng tay bảo vệ phía sau lưng của mình. Nhưng rắn độc giáo hoạt nhân lúc viên hầu bảo vệ lưng của mình há miệng cắn mạnh một cái bên hông viên hầu khiến viên hầu đau đến mức kêu thảm một tiếng. Lúc này Kế Ngôn mới chú ý thấy sau lưng viên hầu còn một tiểu viên hầu đang nằm sấp. Hẳn đó là con của nó, vì bảo vệ con nên mới bị thương, không địch lại cự mãng. Trong lòng Kế Ngôn thầm suy đoán. Viên hầu đã bị thương không nhẹ, hiện tại còn bị cắn một cái, viên hầu trong lúc nhất thời khó ngăn cản được, bị cự mãng thuận thế cuốn lấy. Trước khi viên hầu bị cự mãng cuốn nó đã ném tiểu viên hầu sau lưng ra ngoài, tiếp tục chém giết với cự mãng. Cự mãng thân thể cao lớn, lực độ to lớn, quấn chặt lấy cơ thể viên hầu, hai bên lăn lộn trên mặt đất. Đất rung núi chuyển, chung quanh một mảnh hỗn độn cuốn lên vô số bụi mù. Cuối cùng viên hầu bị thương nghiêm trọng, không phải đối thủ cự xà, nó bị cuốn đến mức khí tức dần dần suy yếu, động tác cũng biến thành chậm chạp bất lực. Tiểu viên hầu bị ném sang một bên thấy thế gào thét nhào lên, muốn giải cứu phụ thân của mình. Tiểu viên hầu còn chưa trưởng thành, thực lực yếu ớt. Nó chỉ lớn bằng một con Tiểu viên hầu bình thường đứng trước cự mãng như một con kiến nhỏ bé. Nó giương nanh múa vuốt, trong tay nắm một hòn đá phần nộ ném về phía cự mãng. Cự mãng thấy nó xông lên ánh mắt lóe lên tia khinh thường, chờ Tiểu viên hầu nhào lên thì đột nhiên há to mồm tấp về phía nó, muốn cắn nó một cái. Đại viên hầu thấy thế, nó phần nộ gào thét giãy dụa nhưng

lại bất lực.Nó bị cự mãng quấn chặt, lấy, không cách nào động
đậy, chỉ có thể bất lực kêu lên thảm thiết, đôi mắt đỏ ngầu lộ ra
tia tuyệt vọng, chỉ có thể trơ mắt nhìn cự mãng tấp về phía
Tiểu viên hầu.Ngay vào lúc cự mãng muốn thôn phệ Tiểu viên
hầu, một đạo kiếm quang xuất hiện.Kiếm quang sáng chói như
mặt trời ban trưa từ trên trời giáng xuống, rơi mạnh lên cổ cự
mãng.Vây lấp lóe kim quang cũng không phòng ngự được một
kiếm này, cổ rắn bị kiếm chém đứt, một cổ suối máu phóng lên
tận trời xối hai con viên hầu thành màu đỏ.Đầu cự mãng bay
sang một bên, rơi ầm xuống, trong ánh mắt mang theo tia khó
tin, vùng vẫy hai lần sau đó tắt thở.Tiểu viên hầu cũng bị cảnh
tượng này làm sợ ngây người, một lúc lâu sau mới phản ứng
lại.Tiểu viên hầu xông nhanh tới muốn gỡ thân rắn đang quấn
quanh người viên hầu.Đáng tiếc thân hình nó quá nhỏ, sức
cũng yếu, lay không ra, vẫn là đại viên hầu tự giãy dụa
ra.Nhưng lúc này nó đã đứng không vững, nằm rạp trên mặt
đất, khí tức sinh mệnh không ngừng yếu đi.Kế Ngôn đáp
xuống, nhìn thấy đại viên hầu đã sắp về trời, lắc đầu, thở dài:
“Đáng tiếc “

Chương 689 -

Chương 689: Ra khỏi rừng rậm gặp đánh lén Kế Ngôn thực sự có vài phần tiếc nuối. Đại tiểu viên hầu không giống những thú dữ khác, bọn chúng có tình cảm phụ tử giống như nhân loại. Cứ chết đi như thế thực sự rất đáng tiếc. Khí lực của cự mãng rất lớn, một cái cuồn này khiến xương cốt đại viên hầu đã nát bảy tám phần, còn bị trúng nọc độc. Giờ nó đã gần hết sức, sinh mệnh bắt đầu đếm ngược. Đại viên hầu cố gắng mở to mắt, nhìn thoáng qua Kế Ngôn, lại liếc mắt nhìn tiểu viên hầu đang ôm mình không ngừng khóc, muốn đỡ mình dậy. Nó kêu lên một tiếng với Kế Ngôn, dùng ngón tay còn lớn hơn cả Kế Ngôn đẩy tiểu viên hầu đến trước mặt Kế Ngôn, trong mắt lộ ra tia cầu khẩn. Kế Ngôn im lặng, đây là đang giao phó tiểu viên hầu cho hắn ta sao? Kế Ngôn định từ chối, thế giới này cả hắn ta cũng chẳng hiểu rõ, bản thân mình còn không biết tiếp theo có gặp nguy hiểm gì không nên không có tâm trạng mang theo một sủng vật. Nhưng đại viên hầu cảm thấy tiểu viên hầu có người thu nhận thì tâm trạng mới được thả lỏng, thả lỏng rồi thì nó không thể kiên trì được nữa. Nó kêu lên hai tiếng với tiểu viên hầu, cuối cùng nhắm mắt lại, cứ thế ngừng thở. Tiểu viên hầu phát hiện ra đại viên hầu đã rời đi, kêu lớn lên, hai mắt lệ rơi cuồn cuộn, đáng vẻ cực kì thương tâm, ôm đại viên hầu không ngừng lay động, liều mạng kêu to. Đáng tiếc, mặc cho nó kêu to như thế nào, đại viên hầu cũng không cách nào đáp lại nó. “Rống!” Cuối cùng tiểu viên hầu phần nộ gầm hét nhào về phía cự mãng đã tắt thở từ lâu, cầm tảng đá trong tay liều mạng nện lên người cự mãng. Kế Ngôn đứng bên nhìn hành động của tiểu viên hầu không mở miệng mà chỉ nhìn nó với ánh mắt mang theo vài phần đồng tình. Tiểu viên hầu mặc dù cũng là hung thú, ngoài sự tàn bạo của hung thú nó cũng có vài phần linh tính. Nếu tiếp tục cũng có thể tiến vào tu luyện, trở thành yêu thú sao? Đáng tiếc. Kế Ngôn một lần nữa lắc đầu. Cứ mỗi giây mỗi khắc trôi qua, ánh trắng màu đỏ thối lui, nhiệt độ trong không khí cũng âm dần lên. Đến buổi sáng, mặt trời đã nhảy ra khỏi đường chân trời, nhiệt độ chung quanh đã gần giống với nhiệt độ buổi trưa của Thập Tam châu, hơn nữa

còn đang tăng dần lên, nóng bức. Sau khi tiểu viên hầu phát tiết cả buổi tối thì cũng cạn kiệt sức lực, ngồi dưới đất, tiếp nhận hiện thực. Con mắt màu đỏ của nó đã không thể chảy ra nước mắt nữa. Kế Ngôn thấy vậy cũng đã tạm ổn nên đi đến trước mặt tiểu viên hầu. Lúc này tiểu viên hầu lộ ra cảnh giác, nhe răng trợn mắt với Kế Ngôn. Kế Ngôn vẻ mặt lạnh nhạt, nói thẳng với tiểu viên hầu: “Người ở lại đây hay đi theo ta?” Hành động liều chết bảo vệ tiểu viên hầu của đại viên hầu đã khiến trong lòng Kế Ngôn xúc động, hẳn không ngại dẫn tiểu viên hầu ra ngoài. Nhưng nó muốn ở đây thì Kế Ngôn cũng không miễn cưỡng, sẽ tôn trọng lựa chọn của nó. Dù tiểu viên hầu là hung thú, nhưng rất thông minh, ánh mắt linh động, tràn ngập linh tính. Nó chân chờ một lát, cuối cùng quỳ xuống trước đại viên hầu, dập đầu vài cái, đứng bên cạnh Kế Ngôn, quyết định muốn đi theo Kế Ngôn. Linh tính như thế khiến Kế Ngôn suyt nữa coi nó là con người. Sau khi Kế Ngôn an táng cho đại viên hầu xong liền hỏi tiểu viên hầu: “Biết đường rời khỏi nơi này không?” Hẳn ta đã đại qua đi lại ở đây hơn một tháng nhưng vẫn ở đây, suyt chút nữa hẳn ta còn tưởng mình lạc đường. Tiểu viên hầu gật đầu sau đó nhảy ra phía trước, Kế Ngôn theo sau lưng, áo trắng như tuyết, tiêu sái như gió. Cứ thế hẳn ta đi theo tiểu viên hầu thêm hơn nửa tháng nữa, cuối cùng cũng ra khỏi được khu rừng rậm này. Kế Ngôn quay đầu nhìn khu rừng rậm rạp phía sau, cho dù là hẳn ta cũng không tìm được nhẹ nhàng thở phào. Quá khó khăn, nếu như là hẳn ta không chừng đến lúc đó sẽ đổi sang hướng khác, tiếp tục đi lòng vòng trong đó. Tuy nhiên sau khi ra ngoài, hẳn ta còn chưa kịp nhìn rõ chung quanh thì có một bóng đen đánh tới. Chung quanh lập tức tràn đầy sát ý sắc bén. Bóng dáng màu đen mang theo một vòng hàn quang, như thích khách trong bóng tối bất cứ lúc nào cũng có thể đánh cho kẻ địch một kích trí mạng. “Hừ!” Kế Ngôn hừ lạnh một tiếng, quang mang Vô Khâu kiếm lóe lên, kiếm quang sáng lên. “Phốc!” Một tiếng vang khẽ, máu tươi vẩy ra, bóng đen đứng nguyên tại chỗ, một đại hán người mặc quần áo đen, trong tay cầm vũ khí dao găm, dáng người cao lớn, trên mặt còn mang theo vẻ khó tin chậm rãi ngã xuống. Người này làn da ngăm đen thô ráp, dáng người khô ngô cao lớn, cao gần hai mét, muốn làm thích khách trông có vẻ khá buồn cười. Kế Ngôn nhú mày, trong lòng có một suy đoán mơ hồ. Đại hán cao to ngã xuống, hai bên trong

nháy mắt lại có mấy đạo khí tức cường đại xuất hiện, bọn hắc tiêm phục dưới bụi cỏ, vô cùng bí ẩn. Bọn hắc không tự xuất hiện Kế Ngôn thật đúng là không phát hiện ra bọn hắc. Trái phải đều có ba bóng người tản ra sát ý mãnh liệt, mang theo hàn quang đánh về phía Kế Ngôn. Nếu từ trên không trung nhìn xuống giống như sáu sợi dây thừng màu đen, biến ảo vô thường, lơ lửng không cố định cuốn về phía Kế Ngôn, thề phải giảo sát Kế Ngôn ngay tại chỗ. Kế Ngôn một lần nữa hừ lạnh một tiếng, kẻ địch đánh tới thực lực không mạnh, chẳng qua chỉ là Kết Đan kỳ. Bọn hắc phối hợp ăn ý, lúc đột tiến đã phong kín tất cả đường lui của Kế Ngôn. Nếu đổi lại là kẻ thực lực yếu một chút thật đúng là sẽ bị bọn hắc giết chết ngay tại chỗ. Đáng tiếc bọn hắc lại gặp phải Kế Ngôn. Đối mặt với bọn hắc, Vô Khâu kiếm nắm trong tay, nhẹ nhàng vung lên. Kiếm quang lóe lên, một đạo kiếm khí quét ngang qua, kiếm ý phong mang khiến sắc mặt sáu kẻ địch đang đánh tới hoàn toàn thay đổi. Đối mặt với một kiếm đột kích này, bọn hắc lo hèn hèn mà cùng nổi giận gầm lên một tiếng, bộc phát ra thực lực mạnh nhất của mình để ngăn cản. Kiếm quang xẹt qua, kiếm ý tứ ngược, sáu kẻ địch đột kích lại một lần nữa đứng yên tại chỗ, cuối cùng chậm rãi ngã xuống.

Chương 690 -

Chương 690:Kế Ngôn một kiếm liền diệt sát sáu tên tu sĩ Kết Đan kỳ, dọa cho kẻ địch ở trong tối sợ bỏ trốn.Ba bóng đen còn lại nhanh chóng trốn đi, bóng dáng liên tục chớp lóe, chỉ vài hơi thở đã biến mất khỏi tầm mắt của Kế Ngôn.Kế Ngôn không có truy sát, hẳn ta còn chưa hiểu rõ chuyện gì xảy ra đã bị người ta phục kích.Thậm chí Kế Ngôn còn không tìm được tự nói một câu: “May các người gặp được ta, nếu như gặp phải sư đệ ta...”Nếu Lữ Thiếu Khanh bị đánh lén ở đây thì nơi này sẽ không ai chạy thoát được.Ngay cả con chuột đi ngang qua cũng sẽ bị Lữ Thiếu Khanh tiêu diệt.Kế Ngôn tiến lên nhìn thoáng qua mấy kẻ địch đều đáng người khôì ngô cao lớn, làn da thô ráp, hơi khác với người Thập Tam Châu.Trong lòng Kế Ngôn đã khẳng định bảy tám phần.Hắn ta đã tới thế giới ma tộc.Chẳng trách hoàn cảnh sống thế nơi này ác liệt hơn không ít.Ma tộc bị trục xuất đã ở tại thế giới này.Sau khi Kế Ngôn biết được thế giới mình đang ở thì không những không uể oải và kinh hoảng ngược lại còn vui mừng, đầu chí trở nên dâng trào.Đi vào thế giới ma tộc không phải là điều mà hắn muốn sao?Ta muốn xem xem cao thủ ma tộc như thế nào.Kế Ngôn kêu một tiếng chạy tới nhặt được một thanh đoản đao vung vẩy với tiểu viên hầu: “Đi, chúng ta đi chăm sóc cao thủ ma tộc.”Thậm chí Kế Ngôn không cần dụng thần cũng biết mình nên đi theo hướng nào.Phía trước mặt hắn ta, cách mấy chục dặm khói đen lượn lờ phóng lên tận trời, sát phạt chi khí thẳng lên tầng mây.Kế Ngôn mang theo tiểu viên hầu đi thẳng về phía đó.Ở phía xa, một bộ lạc đang bị chiến hỏa tứ ngược.Mấy trăm tên người áo đen đang tiến công người trong bộ lạc tại bộ lạc.Người áo đen sắc mặt lạnh lùng, đằng đằng sát khí, công kích của bọn hắn lẫm lẫm, tàn nhẫn.Trong bộ lạc có người phản kháng, nhưng dưới công kích của người áo đen, tử thương thảm trọng, tiếng kêu rên liên hồi, kêu rên không ngừng.Người ngã xuống sẽ bị cắt lấy đầu lập tức, thi thể bị vứt bỏ như rác rưởi.Còn ở cổng bộ lạc, bốn người áo đen cao to nâng một thanh niên, người này thân mặc cẩm y màu tím, nửa nằm, lộ ra tư thế nhàn nhã tự đắc.Nếu không phải bộ lạc trước mắt bốn

phía lửa cháy, tiếng kêu rên thê thảm vang lên từ phía chắc hẳn mọi người sẽ tưởng thanh niên này là công tử phú gia nào đó tới đây du ngoạn. Người thanh niên không hề có cảm xúc gì trước tiếng kêu thảm thiết của bộ lạc, có người áo đen lần lượt cầm từ bên trong ra lần lượt từng cái đầu người, chất đống trên mảnh đất trống. Đầu bị xếp chồng có của già, của trẻ, có đủ loại cảm xúc phẫn nộ, oán hận, sợ hãi. Người thanh niên nhìn độ cao của đầu lâu không ngừng chất lên, trên mặt lộ ra vẻ hài lòng, thưởng thức một phen, khẽ cười một tiếng: “Úc tộc hết thấy 2,692 người, cũng không biết xây lên hết toàn bộ thì có thể cao được bao nhiêu?” Sau khi nói xong, hắn ta nhìn sang nam nhân bên cạnh, hỏi một câu: “Nhưng Đôn, người cảm thấy sẽ cao bao nhiêu?” Người đứng bên cạnh cơ thể to lớn hơn cả những người xung quanh, cao gần ba mét, trông có vẻ cao hơn người thanh niên được nâng một khoảng lớn. Hắn ta mặt không biểu cảm, toàn thân tản ra khí tức hung hãn, với câu hỏi của người thanh niên, hắn ta không trực tiếp trả lời mà lạnh lùng nói: “Khố Giới, nếu thả một người Úc tộc nào chạy đi, tất cả mọi người trong Khố gia các người hãy cầm đầu đến Thánh địa mà thỉnh tội.” Nhắc đến Thánh địa, trên mặt thanh niên Khố Giới lộ ra tia kính sợ. Nhưng hắn ta rất nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình thường, nhìn bộ lạc trước mắt, tự tin nói: “Bọn hắn chạy không thoát.” “Người của ta đã bao vây toàn bộ nơi này, bọn hắn chấp cánh khó thoát. Đối với bọn hắn mà nói, cơ hội tốt nhất là chạy đến khu rừng Long Lạc kết nối với Đóa Thần sơn mạch, mặc dù bọn hắn chạy đến đi cũng không sống nổi, nhưng ta không có ý định cho bọn hắn cơ hội như vậy. Nơi đó cũng có người của ta mai phục, hơn nữa...” Khố Giới nói với nam nhân được xưng là Nhung Đôn: “Có hai Nguyên Anh kỳ chúng ta tọa trấn ở đây, Úc tộc đã không có cao thủ Nguyên Anh kỳ có thể gây ra được sóng gió gì chứ? Nếu thế này mà còn để bọn hắn chạy trốn, Khố Giới ta và cả người Khố gia cũng không cần đầu nữa.” Khố Giới tràn đầy tự tin, tràn đầy tự tin vào thắng lợi của mình và người của mình, cảm thấy lần này ổn đến mức không thể ổn hơn. Nhưng bên này Khố Giới vừa định kiếp tục thưởng thức tháp đầu lâu trước mặt một phen thì sắc mặt hắn ta biến đổi, tiếp đến ba bóng đen từ phía sau chạy tới, đi thẳng đến trước mặt hắn ta, quỳ trước mặt hắn ta. Sắc mặt Khố Giới trầm xuống: “Các người trở về làm gì? Không phải ta bảo tiểu đội mười người

các người canh giữ ở rừng rậm Long Lạc sao? Đội trưởng các người đâu?” Khí tức Khố Giới lạnh đi, ngữ khí băng giá khiến trong lòng ba thủ hạ Kết Đan kỳ lạnh run. Ba người vội vàng kể lại chuyện bọn hắn gặp phải. “Có người từ rừng rậm Long Lạc đi ra sao?” “Một kiếm giết đội trưởng Kết Đan kỳ tăng chín?” “Một kiếm giết tiến công do sáu người các người liên thủ?” Mỗi một câu nói của Khố Giới, sắc mặt hắn ta liền âm trầm một phần, sát ý tăng vọt một phần, nói xong lời cuối cùng, cơn giận của hắn ta đã đạt đến đỉnh điểm, sát ý cũng đạt tới đỉnh điểm. “Các người tưởng ta dễ bị lừa lắm à?” Khố Giới phần nộ đưa tay chop ba người bọn hắn, ba người như bị bàn tay vô hình tóm lấy, bị chậm rãi nhấc lên. Ba người liều mạng giãy dụa, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi, muốn cầu xin tha thứ, lại bị bóp chặt, không cách nào phát ra âm thanh gì. Khố Giới tóm lấy ba người, ánh mắt lóe lên một tia tàn nhẫn, tay phải vò một cái, cơ thể ba người trong nháy mắt bị vò nát như khí cầu, hóa thành huyết nhục đầy trời, chỉ để lại ba đầu lâu trên mặt mang sự sợ hãi, kinh hoàng.

Chương 691 -

Chương 691: Tay phải Khố Giới vung lên ném đầu ba người lên tháp đầu lâu, lạnh lùng nói một câu: “Úc tộc che giấu một ít tộc nhân, lần này đã bị cùng tru sát gần như không còn.” Đây là muốn dùng đầu thủ hạ mình để lập công. Đối với hành vi của Khố Giới, Nhung Đôn làm như không thấy, đây chỉ là một chuyện nhỏ. Hắn ta chỉ tò mò về người đi ra từ trong rừng rậm Long Lạc. Hắn ta lộ ra mấy phần hứng thú: “Người có thể sống sót đi ra khỏi rừng rậm Long Lạc chắc chắn không phải kẻ yếu. Rừng rậm Long Lạc vô cùng nguy hiểm, thậm chí còn có hung thú, yêu thú từ trong Đọa Thần sơn mạch chạy ròi. Trong rừng rậm Long Lạc cũng có không ít tồn tại cường đại, bên Thánh tộc không ai dám tùy tiện xông vào lung tung. Người dám đi vào mà có thể sống sót trở ra chắc chắn là cao thủ. Trong lòng Khố Giới khó chịu: “Hừ, không phải chỉ là một tên đạo mạo ngoài bì sao? Loại người này ta gặp nhiều rồi. Ta không tin hắn có thể mạnh được chùng nào, đi tìm hắn cho ta, lấy thủ cấp hắn về đây.” Khố Giới đã hỏi rõ từ miệng thủ hạ, kẻ địch người mặc áo trắng rất trẻ, Khố Giới nghĩ cũng chẳng mạnh đến đâu. Nhung Đôn bỗng nhiên lắc đầu: “Không cần, hắn tới rồi.” Khố Giới quay đầu, nhìn thấy một công tử văn nhã, thanh niên áo trắng xuất hiện trong tầm mắt hắn ta, bên cạnh có một con khỉ nhỏ đi theo. Bước chân Kế Ngôn trầm ổn, khuôn mặt lạnh lùng, khí chất bất phàm, như đứa con núi rừng bước ra từ núi lớn. Áo trắng như tuyết, phiêu dật xuất trần. Khố Giới vừa nhìn sát ý lập tức dâng lên mức cao nhất, không phải vì Kế Ngôn giết thủ hạ của hắn ta mà vì khí chất của Kế Ngôn quá tuyệt. Khố Giới tự nhận mình đẹp trai nhưng nhìn thấy Kế Ngôn, hắn ta cảm thấy hình dáng và khí chất mà mình tự tin đứng trước mặt Kế Ngôn chẳng là cái đồng phân gì. Hình dạng đẹp trai hơn mình, khí chất tốt hơn mình, không giết hắn ta, để hắn ta tiếp tục ở đây làm mình xấu hổ sao? Đối mặt với sự xuất hiện của Kế Ngôn, Khố Giới cảm thấy nhiệm vụ Thánh địa giao cho hắn ta đều có thể lập tức gác qua một bên, nhiệm vụ quan trọng bây giờ là phải giết chết thanh niên áo trắng vừa xuất hiện này. Sau khi Kế Ngôn đến ngửi được mùi máu tươi

trong không khí liên khê nhú mảy một cái. Ma tộc, quả nhiên thị sát! Ánh mắt Kế Ngôn chủ yếu rơi lên người Nhung Đôn, nơi này chỉ có Nhung Đôn có thể khiến hắn ta coi trọng, những người khác, không nhìn. Hành động này của Kế Ngôn khiến Khố Giới càng tức giận hơn. Tên khốn này còn thích giả vờ? Hắn ta gầm thét: “Người là ai? Báo tên đi.” Mặc dù Khố Giới hận đến mức không thể không giết Kế Ngôn nhưng cũng không hành động lỗ mãng mà định hỏi cho rõ ràng. Nếu đụng phải một kẻ không chọc nổi thì đành nén hận một chút. Kế Ngôn thản nhiên nói: “Ta họ Kế, tới đây là muốn tỷ thí một phen với cao thủ.” Khố Giới nghe xong trong đầu suy nghĩ một lượt, ở Hóa Thần này không có cao thủ họ Kế, cũng không có gia tộc hoặc bộ lạc nào họ Kế. Vì lý do an toàn, hắn ta hỏi thêm một câu nữa: “Người có quan hệ gì với thánh địa?” “Không liên quan.” Tốt, câu trả lời này ta thích, Khố Giới vui mừng, có thể giết người: “Tốt, nếu đã vậy, để Khố Giới ta chiêu cố người.” “Người không được, quá yếu.” Câu này của Kế Ngôn là câu thật lòng, ngữ khí bình thản, nói ra như thật. Không hề có sự trào phúng, không hề có sự khinh thường, chỉ đang nói ra sự thật. Vừa rồi lúc Khố Giới nhìn thấy Kế Ngôn khí tức tăng vọt đã khiến Kế Ngôn phát hiện ra thực lực thật sự của Khố Giới. Chênh lệch với hắn ta quá xa. Với người yếu hơn mình Kế Ngôn không hề có bất kỳ hứng thú gì. Hắn ta không muốn khi dễ người yếu hơn mình, không có ý nghĩa. Khi dễ người yếu không thể nào khiến hắn ta có cảm giác thỏa mãn, hắn ta thích cường giả, chỉ chiến đấu với cường giả mới khiến cho hắn ta thỏa mãn. Lời này khiến Khố Giới hoàn toàn bùng nổ. Con mọt nó, chưa từng gặp tên nào biết giả vờ như vậy. “Khố Giới ta là thiên tài Khố gia, chưa đến năm mươi tuổi đã bước vào Nguyên Anh kỳ, có ai dám nói ta yếu?” Khố Giới gầm thét, gương mặt trở nên dữ tợn. Thậm chí hắn ta còn bộc phát hoàn toàn khí tức của mình, chấn động cho bốn tên thủ hạ của hắn ta miệng phun máu tươi, bay ngược ra ngoài. Khí tức cường đại khiến linh lực nơi này bắt đầu cuồng bạo, lần lượt hội tụ về phía Khố Giới, tạo thành cơn gió lốc bên cạnh hắn ta, cuốn sạch chung quanh. Cái tháp do đầu lâu Úc tộc dựng nên bị cuốn tới, xoay tròn quanh Khố Giới. Khố Giới liếm môi một cái, lộ ra nụ cười dữ tợn, phối hợp với làn da đen nhánh của hắn ta lộ ra sự kinh khủng vô cùng, đủ để dọa các bạn nhỏ sợ hãi. Kế Ngôn mặt không biểu cảm nhìn hắn ta, ngữ khí lại

mang theo nghi hoặc: “Lâu như vậy mới bước vào Nguyên Anh?” Khó khăn đến thế sao? Sư đệ ta chưa đến hai mươi tuổi cũng đã là Nguyên Anh kỳ, ta còn kém hẳn một chút. Theo Kế Ngôn quá hai mươi lăm tuổi mới bước vào Nguyên Anh kỳ đều được coi là thiên phú kém, năm mươi tuổi mới bước vào Nguyên Anh đều ngại khi ra ngoài chào hỏi mọi người. Sao lúc người này nói ra còn mang theo vài phần kiêu ngạo vậy? Người ma tộc yêu cầu đối với bản thân thấp vậy sao? Kế Ngôn trong lòng ghét bỏ, dạng người này nhất định sẽ không quá lợi hại, đánh nhau cũng không có ý nghĩa, chỉ lãng phí thời gian. Khó Giới sừng sờ, Nhung Đôn cũng sừng sốt, những người chung quanh nghe thấy vậy cũng sừng sốt. Nói đùa, chưa tới năm mươi tuổi đã là Nguyên Anh kỳ, đây là thiên tài Thánh tộc. Người bình thường bước vào Nguyên Anh kỳ trước một trăm tuổi đã là rất đáng gờm rồi. Trước năm mươi tuổi trở thành Nguyên Anh chính là thiên tài trong thiên tài. Nghe giọng điệu người này có vẻ đang cảm thấy trước năm mươi tuổi bước vào Nguyên Anh kỳ là chuyện rất mất mặt? Mọi nó, giả ngẫu cũng không cần phải giả như vậy chứ? Sau khi Khó Giới sừng sốt một lát liền giận tím mặt, vốn ta nghĩ ta ngông cuồng không ngờ người còn ngông cuồng hơn ta. “Muốn chết!” Khó Giới không nói hai lời, thân ảnh lóe lên, trong nháy mắt giết tới trước mặt Kế Ngôn, tay phải như quỷ trảo chụp về phía Kế Ngôn.

Chương 692 -

Chương 692: Kế Ngôn sớm có phòng bị, mang theo tiểu viên hầu lập tức tránh khỏi vị trí cũ, xuất hiện trên một cây đại thụ, cảnh cáo nói: “Người không phải là đối thủ của ta, ta không hứng thú đánh với người.” “Tên đáng chết.” Khố Giới giận quá nổi trận lôi đình, sát ý khiến mặt mũi hắn ta vằn vẹo, kinh khủng dọa người: “Đi chết đi.” Khố Giới lại một lần nữa xuất thủ, lần này lẳng không cào Kế Ngôn một cái, linh lực trong không trung hội tụ hóa thành một trảo quỷ đen nhánh, ra sức vỗ một cái, giã thiên cái địa, một vùng tăm tối. Phương viên trăm mét đều bao phủ dưới trảo quỷ, không gian bị phong tỏa không còn nơi nào để trốn. Không chỉ như thế, linh khí bên trong đều bị hấp thu, như thật sự trở thành quỷ địa, vạn vật tịch diệt. Trên mặt Khố Giới lộ ra nụ cười lạnh đặc ý. Nhưng Đôn ở bên cạnh quan chiến cũng lắc đầu, thấp giọng một câu: “Không biết tự lượng sức mình, Hoàng Tuyền Quỷ Trảo là tuyệt kỹ đặc ý của Khố gia, là công pháp cấp Địa được tổ địa lưu truyền lại, làm sao có thể ngăn cản được?” Theo Nhung Đôn thấy Kế Ngôn chết chắc rồi. “Chết đi.” Khố Giới dữ tợn kêu lên: “Dám phách lối trước mặt ta, để ta cho người không còn luôn hài cốt.” Chung quanh vang lên từng trận phong âm, tiểu viên hầu tay vẫn nắm chặt thân cây, một tay quơ con dao găm vừa rồi nhặt được, vung vẩy đối với quỷ trảo đang gào rít bao phủ, như muốn chém giết quỷ trảo. Kế Ngôn rất hài lòng với biểu hiện của tiểu viên hầu. Đối mặt nguy hiểm, không kinh sợ mà biểu hiện ra đầu chí không tầm thường. “Không cần lo lắng!” Đối mặt với quỷ trảo kinh khủng Kế Ngôn vẫn còn tâm trạng trấn an tiểu viên hầu. Tiểu viên hầu dừng gào rít, đôi mắt nhìn Kế Ngôn, trong mắt hiện lên mấy phần không tin, linh động không thôi. Kế Ngôn mỉm cười, Vô Khâu kiếm ra khỏi vỏ, kiếm quang bạch sắc như mặt trời chiếu sáng đâm xuyên hắc ám, kiếm quang xông lên trời, kiếm ý giáo sát, quỷ trảo to lớn hóa thành mảnh vỡ đầy trời. Khố Giới nhìn tuyệt chiêu đặc ý của mình bị phá, hắn ta khó tin được kêu lên. “Không, không thể nào!” Sắc mặt hắn ta kinh hoàng, hắn ta cảm nhận được nguy hiểm. Một kiếm sắc bén vung về phía

Khố Giới, kiếm ý sôi trào mãnh liệt, bày khắp toàn bộ không gian, Khố Giới không thể trốn đi đâu được. Hắn ta cắn răng, phun ra một ngụm máu tươi, hai tay tỏa ra ánh sáng, hai quỷ trảo to lớn xuất hiện lần nữa, tương hỗ giao nhau định miễn cưỡng chống đỡ kiếm này của Kế Ngôn. Nhưng Đôn lại kêu to lên: “Mau trốn đi!” Đồng thời hắn ta cũng lập tức xuất thủ, muốn tiếp ứng Khố Giới. Nhưng... vẫn chậm một bước, trước một kiếm này của Kế Ngôn, Khố Giới có dốc hết toàn lực ngăn cản cũng không hề có tác dụng, hai quỷ trảo lần lượt vỡ nát hóa thành mảnh vỡ, cuối cùng bản thân hắn ta cũng bị một kiếm của Kế Ngôn thôn phệ, bóng dáng biến mất trong kiếm quang mãnh liệt. “A!” Khố Giới kêu thảm một tiếng, trong giọng nói mang theo hoảng sợ, cuối cùng khí tức của hắn ta biến mất. Đợi đến khi kiếm quang tán đi, thì thể Khố Giới từ không trung rơi xuống, sinh mệnh khí tức tiêu hết, ngay cả Nguyên Anh cũng không trốn thoát, toàn bộ đều biến mất dưới một kiếm của Kế Ngôn. Đôi mắt Khố Giới trừng to, tràn tràn đầy hồi hận, chết không nhắm mắt, hắn ta cũng không ngờ thực lực Kế Ngôn lại cường hãn như vậy, đáng tiếc hết thảy đều đã trễ. Một kiếm đã hoàn toàn chém chết một tu sĩ Nguyên Anh kỳ được vinh danh là thiên tài Khố gia, trụ cột tương lai của Khố gia, Khố Giới cứ thế không còn nữa. Trần trụ Nhung Đôn, cũng hù dọa các thủ hạ khác của Khố gia. Mấy trăm tên áo đen từ trong bộ lạc lui ra ngoài, tụ tập lại, cấp tốc tập kết thành đội, như lâm đại địch, sát khí tràn ngập. Kế Ngôn thu kiếm, đón gió đứng đó, khẽ lắc đầu, lạnh nhạt nói: “Đã nói không phải là đối thủ của ta rồi sao còn muốn xuất thủ?” Kế Ngôn không hay giết người nhưng cũng không phải Thánh Mẫu, không tâm từ thủ nhuễn. Khố Giới đồ sát người nơi này, ngay cả người già trẻ em cũng không tha, đem đầu đi xây tháp đầu lâu. Loại hành vi này lần đầu Kế Ngôn gặp, cũng rất xem thường. Trong tu tiên giới, chuyện diệt môn diệt phái, diệt bộ lạc, diệt gia tộc rất thường xảy ra, không gì đáng trách. Chính như sư đệ hắn nói, diệt cỏ tận gốc. Nhưng có thể giết, trực tiếp giết chứ không cần làm loại chuyện này. Lúc mới đến Kế Ngôn không định xen vào việc của người khác, hắn ta chỉ muốn so chiêu một chút với cao thủ ma tộc, nâng cao thực lực của mình. Khố Giới dám ra tay với hắn ta, hắn ta cũng không ngại tiện tay giết luôn. Sắc mặt Nhung Đôn nghiêm túc, Kế Ngôn chỉ đánh một kiếm hắn ta đã cảm nhận được áp lực cường đại,

kiếm ý sắc bén, đây là lần đầu tiên trong đời hắn ta cảm nhận được. Thậm chí kiếm ý của Kế Ngôn khiến hắn ta hãi hùng khiếp vía, có cảm giác tê cả da đầu. Hắn ta cũng không thèm nhìn thi thể Khố Giới, thử thăm dò: “Người có quan hệ gì với Kiếm gia Thánh địa?” “Không có quan hệ gì.” Đối với câu trả lời của Kế Ngôn, Nhung Đôn không dám tin, đùa gì vậy hả. Kiếm ý tinh thuần đến mức đáng sợ, sắc nhọn vô cùng, nếu không phải người Kiếm gia thì cũng phải có quan hệ vô cùng mật thiết với Kiếm gia mới đúng. Sao có thể không liên quan được chứ? Trừ Kiếm gia, ở khắp Hàn Tinh này còn kiếm tu lợi hại như vậy sao? Đồng thời, người của Kiếm gia cũng không khôi ngô cao lớn như người của những Thánh tộc khác. Chiều cao của người thuộc Kiếm gia cũng tương đương với Nhân tộc, mà Kế Ngôn trước mắt lại rất phù hợp điều kiện này. Nhung Đôn không tin lời Kế Ngôn nói, hắn ta trợn mắt, đôi mắt to như chuông đồng nhìn từ trên xuống đánh giá Kế Ngôn, thử xem có thể nhìn ra được gì trên người Kế Ngôn không. Hắn ta nhìn hồi lâu cũng chẳng nhìn ra được gì, nhưng hắn ta tin rằng Kế Ngôn tuyệt đối có xuất thân không tầm thường.

Chương 693 -

Chương 693:Nhìn đi, chỉ riêng khí chất thoát tục này thôi cũng chứng tỏ người này không tầm thường.Nhưng Đôn nghĩ, nếu so Khố Giới đã chết với Kế Ngôn, Khố Giới là thế gia công tử mà chẳng khác gì ăn mày ven đường, Kế Ngôn mới giống với thế gia công tử thật sự.Ra đứng ở đó cũng đủ khiến vô số thiếu nữ Thánh tộc gào khóc si mê.Sự kiêng kỵ trong lòng Nhung Đôn đối với Kế Ngôn càng sâu sắc, thậm nảy sinh ý định rút lui theo bản năng.Phát hiện ra ý định rút lui trong lòng, trên mặt Nhung Đôn thoáng qua sự giận dữ.Thế mà mình lại sinh lòng sợ hãi, theo bản năng muốn rút lui.Trong lòng bùng lên lửa giận và sát ý.Nhưng nhìn thấy Kế Ngôn bình tĩnh, hắn ta đột nhiên cảm thấy có khi rút lui cũng chẳng phải sỉ nhục gì.Hắn ta cắn răng, sau khi trong lòng đưa ra quyết định bèn nói với Kế Ngôn: “Người giết Khố Giới, người cứ đợi Khố gia đến tìm người báo thù đi.”Về mặt Kế Ngôn vô cảm, Khố gia nào cơ, hắn ta chưa nghe qua bao giờ.Giết cũng giết rồi, chẳng có gì để hối hận.Kế Ngôn lại không nhìn được nghĩ đến Lữ Thiệu Khanh, nếu là Lữ Thiệu Khanh, có lẽ lúc này đã lên kế hoạch làm sao để diệt cả Khố gia rồi.Kế Ngôn không định diệt Khố gia, nhưng nếu có người Khố gia dám tìm đến, hắn ta cũng không ngại tiện tay giết luôn.Sắc mặt Kế Ngôn bình tĩnh không thay đổi gì khi nghe tới Khố gia, dáng vẻ như chẳng coi Khố gia ra gì.Nhưng Đôn càng thêm kiêng dè với lai lịch của Kế Ngôn, Khố gia chính là bá chủ một vùng, hắn ta không quan tâm, quả nhiên có xuất thân không tầm thường.Kế Ngôn nói với Nhung Đôn: “Đánh với ta một trận, cho ta thấy thực lực của ngươi.”Trong mắt Kế Ngôn loé lên ý chí chiến đấu, hi vọng gặp được cao thủ Ma tộc sẽ không khiến bản thân thất vọng.Cảm nhận được khí tức của Kế Ngôn khoá chặt trên người mình, Nhung Đôn biết bản thân không đánh thì không thể rời đi.Hắn ta hừ một tiếng, nói ra thực lực của mình: “Ta ở cảnh giới Nguyên Anh tầng năm, ngươi không phải đối thủ của ta.”Kế Ngôn nghe vậy, ý chí chiến đấu càng tăng: “Vừa khéo!”“Nếu như là Nguyên Anh tầng sáu, có khả năng hắn ta không đánh lại, nhưng tầng năm thì vừa khéo.Có thể để Kế

Ngôn mặc sức chiến đấu mà không phải lo bản thân sẽ gặp nguy hiểm quá lớn. Sau đó hắn ta chủ động xuất chiêu, Vô Khuru kiếm trong tay vung về phía Nhung Đôn, kiếm quang chói sáng hơn lúc này, kiếm ý càng mạnh hơn. Địch thân cảm nhận được sự khủng bố trong một kiếm này của Kế Ngôn, da đầu Nhung Đôn tê rần. Mảng to trong lòng, mẹ nó chứ, còn nói không có quan hệ với Kiếm gia. Một kiếm này, không phải dòng chính của Kiếm gia thì không thể làm được. Chọc không nổi, chọc không nổi, chạy thôi. Nhung Đôn cảm nhận được sự kinh khủng của một kiếm này, ý chí chiến đấu trong lòng mất tăm. Người của Thánh Địa không dễ chọc, người của Kiếm gia Thánh Địa càng không dễ chọc. Tội gì phải vì Khố gia mà bỏ luôn cái mạng nhỏ của mình ở đây. Thế là Nhung Đôn bùng nổ, trong thanh xuất hiện một thanh đao lớn, hàn quang lấp loé, một luồng đao ý bùng lên, va chạm với một kiếm của Kế Ngôn. Kiếm ý sắc bén, đao ý bá đạo, hai bên va chạm giao tranh, tất cả mọi thứ xung quanh đều bị ảnh hưởng, hoá thành mảnh vụn. Trên mặt Kế Ngôn lộ ra vẻ hưng phấn, quả nhiên là một cao thủ. Kế Ngôn xuất kiếm một lần nữa. Mà Nhung Đôn ở đối diện cũng căng thẳng chém ra một đao, đao khí đáng sợ mang theo đao ý bá đạo, giống như gió lốc cuốn bay cát sỏi. Một đao này cũng không hoàn toàn nhằm vào Kế Ngôn, mà chuyển hướng chém về phía mấy trăm tên mặc đồ đen đứng tùm tùm ở khu đất trống. Lần này Khố Giới dẫn theo mấy trăm tên thủ hạ, nghe theo mệnh lệnh Thánh Địa truyền tới, tiêu diệt Úc tộc. Sau khi Khố Giới chết, bọn họ tập hợp lại với nhau biến thành trận hình, nhìn chăm chăm về phía Kế Ngôn như hổ đói, chuẩn bị ra tay báo thù cho Khố Giới bất cứ lúc nào. Sự chú ý của bọn họ đều đặt trên người Kế Ngôn, hoàn toàn không ngờ Nhung Đôn sẽ chuyển hướng đao, ra tay với họ. Đến khi bọn họ phản ứng lại, một đao kinh khủng đã bao phủ tất cả. “A!” “Cứu, cứu mạng!” “Đám người mặc đồ đen không kịp đề phòng, sau khi kêu lên thảm thiết thì hoàn toàn mất đi khí tức. Đợi đến khi tất cả lắng xuống, toàn bộ mấy trăm tên mặc đồ đen đã hoàn toàn biến mất, trên mặt đất lưu lại vết đao rộng mấy dặm, sâu không thấy đáy. Đây chính là thực lực của Nguyên Anh, một đao có thể diệt sạch mấy trăm tên tu sĩ Kết Đan. Đương nhiên cũng bởi phần lớn những tên tu sĩ Kết Đan này mới ở cảnh giới sơ kỳ, khoảng cách thực lực với Nhung Đôn ở Nguyên Anh trung kỳ quá lớn. Sau một đao,

Nhung Đôn cũng biến mất, bỏ chạy thật xa. Kế Ngôn nhìn Nhung Đôn đã cao chạy xa bay, hắn ta lắc đầu, thở dài có chút tiếc nuối. “Khếch khếch.” Tiểu Viên Hầu nhảy từ trên cây xuống kêu liên hồi. Trong mắt nó loé lên ánh sáng kích động, quơ dao găm, dường như muốn theo Kế Ngôn tu luyện. Một kiếm vừa rồi của Kế Ngôn đánh xuyên qua Quỷ Trảo đáng sợ, chém chết Khố Giới. Có thể nhìn ra tâm trạng kích động của Tiểu Viên Hầu, nó đã hoàn toàn sùng bái Kế Ngôn rồi. Kế Ngôn khẽ mỉm cười, không để ý đến Tiểu Viên Hầu đang kích động. Hắn ta đi về phía bộ lạc bị chiến hoả tàn phá, thương vong nghiêm trọng, chẳng còn lại bao nhiêu. Trận chiến kết thúc, khắp nơi ở bộ lạc là ánh lửa thiêu đốt, ngọn lửa hừng hực cháy, thi thể không đầu nằm đầy đất, mùi máu tanh gay mũi, khung cảnh thảm không thể tả. Người Úc tộc còn sót lại nhao nhao bước ra, thanh niên trai tráng rất ít, phần lớn là già trẻ bệnh tật. Trên mặt họ có bị thương, tức giận, nhưng không ai khóc lóc. Đây là người Ma tộc sao? Trong lòng Kế Ngôn thầm hỏi, người trong tộc chết thảm, những kẻ khác lại không khóc một tiếng nào, cho dù là đứa trẻ cũng vẫn thế. Điều này quả thực khác biệt rất lớn với Nhân tộc.

Chương 694 -

Chương 694: “Hu hu. “Bỗng nhiên có một tiếng khóc truyền vào tai Kế Ngôn, Kế Ngôn lần theo tiếng khóc nhìn lại, trông thấy một thiếu nữ chừng mười ba mười bốn tuổi đang nhỏ giọng nức nở gọi mẹ mình. Tóc thiếu nữ rối tung, mặt đầy vết bẩn, quần áo rách rưới, nàng ta đi chân trần, trông cực kỳ đáng thương. Kế Ngôn chỉ liếc nhìn một cái, sau đó dời ánh mắt lên người một lão Ma tộc râu tóc bạc phơ, thực lực mới có Kết Đan kỳ, toàn thân tản ra khí tức suy yếu. “Tham kiến đại nhân!” Lão Ma tộc hành lễ, thái độ cung kính, thậm chí có thể gọi là kính sợ. Kế Ngôn mở miệng hỏi: “Nơi này là chỗ nào?” Kế Ngôn nhận được lời chứng thực từ lão Ma tộc, hiện giờ hẳn ta quả thực đang ở thế giới Ma tộc. Là Hàn Tinh theo lời của người Ma tộc. Hoàn cảnh nơi này rất tệ, buổi sáng nóng bức tới đêm rét buốt, linh lực trong không khí mỏng manh còn cuồng bạo. Thống trị Hàn Tinh là Thánh Địa, dưới Thánh Địa là những thành trì có quyền tự trị cao, thành chủ là người thống trị cao nhất của mỗi toàn thành. Bộ lạc của lão Ma tộc là Úc tộc, bởi vì một vài nguyên nhân nên đắc tội Thánh Địa, bị hạ lệnh diệt tộc. Vì thế thành Đan Âm ở gần Úc tộc nhất đã phái người tới đây tiêu diệt bọn họ. Khố Giới là người của Khố gia, mà Khố gia chính là gia tộc thống trị thành Đan Âm. Sau khi lão Ma tộc nói ra thân phận của Khố Giới, chần chừ một lúc lại bổ sung: “Đại nhân, hiện giờ Khố gia vẫn còn ba người Nguyên Anh, trong đó mạnh nhất là lão tổ Khố Gia, Khố Lê, là một Nguyên Anh tầng sáu. “ “Đại nhân giết Khố Giới, chắc chắn Khố gia sẽ truy sát đại nhân, mong đại nhân cẩn thận. “Cảnh giới tầng sáu, Kế Ngôn thầm tính toán trong lòng. Hiện giờ hẳn ta đối phó với cảnh giới tầng sáu, nếu dùng hết thủ đoạn thì thắng bại là năm mươi năm mươi. Nhưng cho dù có thể đánh thắng, hẳn ta cũng sẽ bị thương nghiêm trọng, tới lúc đó dù chỉ là một kẻ Kết Đan kỳ xuất hiện cũng đủ khả năng lấy mạng Kế Ngôn. Xem ra phải tăng thêm một cảnh giới trước, rồi mới có thể đi tìm Nguyên Anh tầng sáu. Còn về những người ở cảnh giới khác, chỉ cần ở dưới tầng năm thì Kế Ngôn đều có tự tin đánh thắng, cùng lắm thì cũng có thể toàn

vẹn rút lui. Riêng cảnh giới tầng sáu, đánh không nổi, đôi phương tuyệt đôi không tha cho Kế Ngôn. Trước tiên đến thành Đan Âm xem thử, rồi tìm một vài cao thủ khác. Trong lòng Kế Ngôn suy tính đầu vào đó, hắn ta gật đầu, nói cảm ơn với lão Ma tộc. Đôi diện với lời cảm ơn của Kế Ngôn, lão Ma tộc sững sờ. Người của Thánh Địa trở nên lễ phép từ khi nào vậy? Chẳng lẽ hắn ta đến từ đại thế gia? Thuộc một vài đại thế gia lánh đời sao? Nghe đồn những đại thế gia này rất kín tiếng, nhưng thực lực mạnh vô cùng, cho dù là Thánh Địa cũng không dám tùy tiện chọc vào. Trong lòng lão Ma tộc nghĩ như vậy, thái độ với Kế Ngôn càng thêm cung kính: “Đại nhân khách sáo rồi, đây là việc mà ta nên làm.” Hỏi được chuyện mà bản thân muốn hỏi, Kế Ngôn cảm ơn lời mời ở lại của lão Ma tộc, chuẩn bị rời đi, đột nhiên cách đó không xa bỗng truyền đến tiếng Tiểu Viên Hầu kêu và tiếng ồn ào của người Úc tộc. Kế Ngôn ngoái đầu nhìn lại, trông thấy Tiểu Viên Hầu chắn trước mặt thiếu nữ duy nhất chảy nước mắt ban nãy, nó nhẹ răng há miệng, quơ dao găm về phía mấy tên người Úc tộc. Về mặt của mấy kẻ Úc tộc tràn đầy giận dữ, họ cầm vũ khí, dáng vẻ như muốn động thủ. Kế Ngôn cau mày, hỏi một câu: “Chuyện gì xảy ra?” Lão Ma tộc nhìn thiếu nữ, trên mặt toát lên vẻ chán ghét, trả lời: “Cô ta là một tên phế vật không thể tu luyện, lần này Úc tộc gặp tai họa đều do tỷ tỷ của cô ta mà ra.” “Cô ta đáng chết!” Trên mặt lão Ma tộc tràn đầy sát ý, cực kỳ ghét bỏ thiếu nữ. Ông ta vẫn chưa biết Tiểu Viên Hầu là thú nuôi của Kế Ngôn, dứt khoát hô hào với người trong tộc: “Còn ngây ra đó làm gì? Giết cô ta, giết kẻ mang đến tai họa cho Úc tộc.” “Cả con vượn kia cũng giết luôn.” Kế Ngôn lên tiếng: “Con vượn đi cùng ta.” Lão Ma tộc nhất thời cứng đờ, vội vàng hét với người trong tộc: “Từ, từ từ đã.” Gọi lại người trong tộc, ánh mắt ông ta nhìn về phía Kế Ngôn có vài phần u oán. Đại nhân, chuyện như này lần sau nói sớm vào chứ. Ta già rồi, rất dễ bị dọa sợ. Ban nãy Kế Ngôn đã thể hiện rõ ràng thực lực của mình, một kiếm chém chết Khó Giới, một kiếm dọa Nhung Đôn vội vàng bỏ chạy. Một kiếm của Kế Ngôn hoàn toàn có thể diệt sạch chút người già yếu ớt bệnh tật còn sót lại của Úc tộc. Úc tộc không chọc nổi nhân vật khủng bố thế này. Sắc mặt lão Ma tộc trắng bệch, nơm nớp lo sợ nói: “Đại nhân, ngài, ngài xem.” “Ta, ta không biết nó là linh sủng của ngài.” Kế Ngôn không đáp, mà nhìn con Tiểu Viên Hầu bảo vệ thiếu nữ chặt

chẽ ở sau lưng.Kế Ngôn đoán hẳn là Tiểu Viên Hầu tức cảnh sinh tình, cảm thấy thiếu nữ cũng có cảnh ngộ giống mình, đồng bệnh tương liên nên không đành lòng nhìn người khác làm hại nàng ta.Ngẫm nghĩ một lát, Kế Ngôn nói với lão Ma tộc: “Đề nàng đi theo ta đi.”Không phải cảm giác chính nghĩa nhàm chán mà sư đệ hay nói, chỉ là có thể giúp thì không ngại tiện tay giúp đỡ thôi.Thiếu nữ ở lại đây chắc chắn sẽ chết, đưa nàng ta rời đi, tới lúc đó tìm cho nàng ta một nơi dừng chân, sắp xếp đâu vào đó là được.Tuy lão Ma tộc không bằng lòng, nhưng vị cao thủ này Úc tộc không thể đắc tội được.Cuối cùng lão Ma tộc cũng chỉ có thể ra lệnh, cho thiếu nữ theo Kế Ngôn rời đi.Sau khi Kế Ngôn đi rồi, bên này người của Úc tộc tùm tùm lại.“Trưởng lão, sao lại để hắn ta đi thế? Nhớ đâu hắn nói với Thánh Địa thì sao?” Có người không phục.Lão Ma tộc trợn mắt nhìn kẻ này, mắng: “Không thì sao? Người đánh được hắn ta hả?”“Mau chóng thu dọn đồ đạc, chúng ta nhanh rời khỏi đây.”Kế Ngôn dẫn theo thiếu nữ rời đi.

Chương 695 -

Chương 695: Tuổi tác thiếu nữ không lớn, gương mặt bản thủ, trông chẳng khác nào một nhóc ăn mày. Nàng ta bước theo sau Kế Ngôn, thỉnh thoảng trộm nhìn Kế Ngôn một cái, trong mắt tràn đầy khiếp sợ. Một đường đi cùng nhau, Kế Ngôn cũng biết tên của thiếu nữ, Úc Mộng. Nàng ta có một tỷ tỷ đi tới Thánh Địa, vốn tưởng rằng đây là một chuyện mang lại vinh dự cho dòng họ, chẳng ngờ lại đem tai ương đến với Úc tộc. Lá gan Úc Mộng rất lớn, tính tình lại hoạt bát. Sau khi ở chung với Kế Ngôn một thời gian, biết Kế Ngôn không phải loại xấu xa tồi tệ, tàn sát người tốt như trong tưởng tượng, nàng ta cũng bạo dạn hơn hẳn. “Đại nhân, nhân vật tầm cỡ như ngươi đến chỗ Tây Cực này để làm gì thế?” Úc Mộng rửa hết những vết bẩn trên người mình, thay sang một bộ quần áo sạch sẽ, trở nên hồn nhiên đáng yêu. Tuy tuổi còn nhỏ, nhưng đã lộ ra dáng vẻ của mỹ nhân. Hàn Tinh chia thành bốn khu vực Đông Tế, Tây Cực, Bắc Mạc, Nam Hoang, Thánh Địa nằm ở Đông Tế. Chỗ này thuộc về Tây Cực, giáp với Bắc Mạc. Kế Ngôn nhìn về phía trước, khoé miệng khẽ nhếch lên: “Tới chỗ này, tìm cao thủ độ chiêu.” Sau đó Kế Ngôn bỏ lại một câu: “Chờ ở đây.” Dứt lời, bóng người vút lên không, bay về phía trước. Kế Ngôn cảm giác ở đằng trước có người đợi hấn ta, khí tức mạnh mẽ giống như mặt trời chói mắt, cách mười mấy dặm đã có thể cảm nhận được. Kế Ngôn bay tới, một tên Ma tộc mặc giáp đen chống thanh trường đao đứng bên đường, tàn bạo nhìn chằm chằm vào hấn. Gã hét to một tiếng, báo rõ trên mình: “Khố gia, Khố Tu Ma!” “Là ngươi, giết thiên tài của Khố gia, giết cháu của ta?” Khố Tu Ma rống một tiếng dữ dội, khí tức trên cơ thể bùng nổ, một luồng sát khí kinh khủng nhào về phía trước. Như ác quỷ rít gào, kinh hãi hồn vía! Đối diện với lão, như đối diện với nghìn vạn vong hồn. Vẻ mặt Kế Ngôn không đổi, chút động tĩnh này không đủ để dọa sợ hấn: “Đúng thế.” Khố Tu Ma nghe vậy, không thêm nhiều lời, trường đao trong tay xuất chiêu: “Vây ngươi chết đi.” Khố Tu Ma ra tay, trường đao bùng lên ánh sáng màu đỏ mãnh liệt, như mặt trăng mờ ảo xuất hiện trên nền trời đêm, xung quanh ánh lên sắc đỏ nhạt. Trên mặt

Khố Tu Ma mang vẻ ác liệt, quả quyết sát phạt, sát khí toàn thân nồng đậm như biến thành thực thể, tựa như vô số tiếng kêu rên thảm thiết đang truyền tới trong mơ hồ. Kế Ngôn thậm chí có thể nhìn thấy đằng sau Khố Tu Ma hiện ra một vùng núi thây biển máu, vô số thi thể chất chồng, máu chảy thành sông. Như vậy có thể thấy, số người chết trong tay Khố Tu Ma nhiều không đếm xuể, giết người như nghoé, mang theo oán hận của người chết. Kế Ngôn không nhìn được đánh giá Khố Tu Ma cao hơn một chút. Ở Thập Tam Châu kia, Kế Ngôn chưa từng gặp phải loại người này. Cho dù có kẻ giết người vô số, cũng phải tịnh hóa một lượt, tuyệt đối không dám mang theo oán hận của người chết như Khố Tu Ma. Không cẩn thận sẽ ảnh hưởng đến đạo tâm, cuối cùng tẩu hỏa nhập ma. Khố Tu Ma phản lại đạo này, chủ động kết hợp, đoạt về cho mình dùng. Lại liên tưởng đến Quỷ Trảo của Khố Giới, Kế Ngôn cũng đoán được đại khái công pháp Khố gia chủ yếu tu luyện thuộc loại hình gì. Ma tộc vốn dĩ đã hiểu chiến, tu luyện mấy công pháp này chỉ khiến người đó càng thêm thích giết chóc. Nếu mà ở Thập Tam Châu, chỉ vài phút thôi sẽ bị những người tu luyện tự xưng là tu sĩ chính nghĩa giết tới tận cửa, vì dân trừ hại. Một đao của Khố Tu Ma chém xuống, lực độ tàn bạo, đao chưa tới, từng trận gió tanh đã thổi đến làm người ta buồn nôn. Cộng thêm khí thế của lão, rất dễ làm đối thủ kinh hãi, khiến đối thủ thậm chí sinh ra cảm giác khiếp đảm, chưa đánh đã sợ. Một đao này, xem người chống đỡ thế nào. Ánh mắt Khố Tu Ma lạnh như băng, đôi mắt bắt đầu hiện màu máu, lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Kế Ngôn, trong lòng đắc ý. Dưới cái nhìn của lão, Kế Ngôn đáng người nhỏ gầy, chẳng khác nào những tên không thể tu luyện trong Thánh Địa. Thậm chí, cho dù là đám người Thánh tộc không thể tu luyện bị coi như nô lệ kia thì đáng người cũng cao to hơn Kế Ngôn. Vóc dáng thế này, thả ra ngoài không sống được quá ba ngày. Vậy thì mạnh cỡ nào? Chết đi! Khố Tu Ma hét lớn trong lòng, tràn đầy mong đợi. Sau khi Khố Tu Ma ra tay, Kế Ngôn cũng ra tay. Mặc dù ra tay sau, nhưng ngược lại tốc độ nhanh hơn Khố Tu Ma một bước. Vô Khưu Kiếm gay gắt đối chọi, bùng lên ánh sáng trắng chói mắt, một kiếm vung ra. Đao kiếm va chạm, ánh sáng trắng và đỏ sậm đụng nhau, cuối cùng toé lên tia sáng chói mắt. Vào khoảnh khắc này, ánh mặt trời trên cao cũng trở nên ảm đạm. Kiếm ý kích động, đao ý tàn bạo, điên cuồng phá hủy mọi

thứ xung quanh. Mặt đất để lại vô số cái hố to nhỏ bất đồng, cây cối đá tảng xung quanh ào ào nứt đôi vỡ nát, biến thành mảnh vụn tung toé. Hai người một kiếm một đao va chạm, đã san mây dậm xung quanh thành bình địa. Sinh linh trong bán kính trăm dặm cảm nhận được khí tức kinh khủng, rồi rít chạy trốn tứ phía. Sau khi bình tĩnh trở lại, mọi thứ lắng xuống, sắc mặt Khố Tu Ma nghiêm trọng, đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm vào Kế Ngôn. Kế Ngôn vân đạm phong khinh, gió nhẹ thổi qua, mái tóc dài khẽ bay, quần áo trắng phấp phới. Lần giao thủ ban nãy, Kế Ngôn đã biết thực lực của Khố Tu Ma. Trên mặt có vài phần tiếc nuối, thực lực này vẫn hơi yếu. Cảnh giới của Khố Tu Ma với hắn ta giống nhau, đều là Nguyên Anh tầng ba. Đã ở cùng cảnh giới, Kế Ngôn không sợ bất cứ ai, bất kể là thiên tài hay yêu nghiệt, hắn ta đều không để vào mắt. Thậm chí có thể tự tin nói rằng, cùng cảnh giới, hắn ta có lòng tin đánh bại bất cứ ai. Đương nhiên ngoại trừ sư đệ hắn. Sư đệ hắn cùng cảnh giới nhưng không yếu hơn hắn ta chút nào, lại còn âm hiểm, nếu không cẩn thận rất dễ gặp xui xẻo. Những người khác, hắn ta không sợ.

Chương 696 -

Chương 696:Đúng là thực lực của Khố Tu Ma rất mạnh, nhưng Kế Ngôn chẳng coi là gì.Kế Ngôn lắc đầu, thất vọng nói với Khố Tu Ma: “Người không phải đối thủ của ta, đi đi.”Khố Tu Ma sừng sốt, đây là ý gì?Sau đó lão giận tím mặt, ánh mắt hoàn toàn đỏ bừng lên.Kế Ngôn đang xem thường lão.Điều này còn khó chịu hơn giết quách lão đi.Người của Thánh tộc tình nguyện chết, chứ không muốn bị người khác coi thường.“Người tưởng mình mạnh lắm sao?” Khố Tu Ma gầm lên, ra tay với Kế Ngôn một lần nữa.Tưởng rằng chặn được đao của ta là người vô địch chắc?Một đao vừa nảy chẳng qua là thăm dò mà thôi, thực lực của người cũng chẳng ra sao hết, thế mà dám coi thường ta?“Người mạnh đến mấy, ông đây vẫn có thể giết người.”Một đời lão trải qua vô số trận chiến, người Thánh tộc chết trong tay lão đếm không xuể.Chiến đấu với đối thủ mạnh cũng không phải lần một lần hai, lão có thể sống sót, đủ để chứng minh thực lực của lão.Khố Tu Ma giận dữ hoàn toàn bùng nổ, khí tức mạnh mẽ cuốn bay xung quanh, hai tay gã nắm chặt trường đao, chém ra một đao mạnh nhất của gã về phía Kế Ngôn.Một thanh ma đao dài hơn trăm nghìn trượng xuất hiện trong không trung, toả ra ánh sáng màu đỏ nhạt, giống như một vàng trắng tối mờ, mỗi một tia sáng lại như một đường đao hết sức bá đạo.Trong mắt Kế Ngôn loé lên tinh quang.Một đao này vượt ngoài sức tưởng tượng của hắn ta, không ngờ lại có uy lực như vậy, khiến hắn ta cảm nhận được một luồng áp lực.Nếu đã thế, ta cũng phải tung hết thực lực ra.Ánh mắt Kế Ngôn nghiêm lại, một luồng kiếm ý sắc nhọn vô địch tràn ra, khí tức của hắn trở nên sắc bén, như một thanh thần kiếm tuốt khỏi vỏ, lộ ra mũi nhọn.Tiêu Dao Kiếm Quyết!Một kiếm chém xuống, tựa làn gió phóng khoáng, cười gió mà tới, nghênh gió mà đi, gió nổi mây vần, gió thổi đến đâu kiếm ý tới đó.Kiếm ý vô tận chớp mắt tuôn ra, trên bầu trời cũng xuất hiện một thanh thần kiếm khổng lồ.Trong phạm vi vạn dặm đã cảm nhận được kiếm ý sắc sảo, khiến người ta kinh hãi.Hai mắt Khố Tu Ma đỏ thẫm, vốn bị cơn giận làm cho đầu óc mê muội, nhưng vào giờ phút này, lão tỉnh táo lại.Một

kiếm này vượt qua tưởng tượng của lão. Giờ phút này lão mới cảm nhận được thực lực chân chính của Kế Ngôn. Lão đã quá coi thường thực lực của Kế Ngôn rồi. Có điều tới nước này, lão đã không thể rút lui. Lão cắn răng, hừ lạnh: “Chưa đến phút cuối cùng, ai thắng ai thua còn chưa chắc.” “Chết đi!” Khố Tu Ma hét lớn lần nữa, ma đao chém xuống với tốc độ nhanh hơn. Kiếm ý kích động, đao ý tàn bạo một lần nữa hiện giữa không trung. Trên bầu trời, một kiếm một đao lại lần nữa va chạm mãnh liệt, trong chớp mắt, thời không như ngừng lại, vạn vật đều yên lặng. Ngay sau đó! “Ầm!” Tiếng nổ lớn vang lên, tựa như không gian chấn động, trời đất run rẩy. Kiếm ý sắc bén, đao ý bá đạo đụng vào nhau, va chạm, bùng nổ tàn phá, âm thanh chói tai biến thành sóng âm tựa làn sóng không ngừng lan ra. Sức lực mạnh mẽ tràn ra, chu vi mấy dặm như gặp phải tấn công mãnh liệt nhất, vô số mảnh vụn bay lên, cuốn lên bụi mù cuộn cuộn che khuất bầu trời. Về mặt Khố Tu Ma nặng nề, trong cơ thể truyền đến cảm giác vô lực, khiến lão cảm nhận được từng cơn trống rỗng. Một đao vừa này chính là một đao mạnh nhất của lão, dường như dốc hết toàn bộ thực lực lão ta. Một đao này lão tràn đầy mong đợi, nghĩ rằng đối phương không chết thì cũng bị thương. Đôi mắt đỏ ngầu đã trở về bình thường từ lâu, lão nhìn chăm chăm về phía trước, bụi mù chậm rãi tản đi. Bóng dáng Kế Ngôn xuất hiện trong tầm mắt lão, ngay khi nhìn thấy dáng vẻ của Kế Ngôn, Khố Tu Ma kinh hãi. Mặt mũi Khố Tu Ma tràn đầy kinh hãi, một đao kia lão ta đã dốc hết toàn lực. Mặc dù lão ta vẫn có thể đứng nhưng linh lực trong cơ thể tiêu hao rất lớn, trống rỗng khó chịu, sức chiến đấu giảm mạnh, muốn khôi phục lại trạng thái toàn thịnh, cần gần nửa ngày mới được. Còn Kế Ngôn đôi thủ của lão ta thì giờ vẫn không chút hề hấn gì. Kế Ngôn vẫn phiêu dật như cũ, thần sắc như thường, hơi thở cũng không hề có chút thay đổi. Hắn ta thật sự mạnh đến thế sao? Ánh mắt Kế Ngôn sáng rực chiến ý, có vài phần hứng thú nói với Khố Tu Ma: “Tiếp nào, đao vừa rồi cũng không tệ lắm.” Có thể chống đỡ được một kiếm này của hắn ta cũng coi như không tầm thường rồi. Sắc mặt Khố Tu Ma trầm xuống, cũng không tệ lắm? Đây chính là một đao ta dốc hết toàn lực, vào miệng người đánh giá chỉ là cũng không tệ lắm? Người đang sỉ nhục ta sao? “Đáng chết!” Con mắt vốn đã khôi phục sự trong sáng lại lại một lần nữa trở nên đỏ bừng, lần này lý trí của lão ta đã

hoàn toàn bị thôn phệ. Toàn thân lão ta tản ra một cỗ khí tức mất thường mơ hồ có thể thấy được lan tràn toàn thân, không gian chung quanh vang lên tiếng kêu rên thảm thiết vô trận. Chung quanh nổi lên từng cơn âm phong, âm phong thấu xương như có thể đông cứng linh hồn con người, như lại xuất hiện Hoàng Tuyền Địa Ngục, vô số oan hồn đang kêu rên thảm thiết. “Đi chết đi!” Khó Tu Ma quơ trường đao, người cũng như tên, giống như điên dại. “Hoàng Tuyền Trảm!” Trường đao một lần nữa đánh xuống Kế Ngôn, trong chốc lát, Kế Ngôn như nhìn thấy được một dòng nước vàng, vô số oan hồn đang giãy dụa trong nước của sông Hoàng Tuyền, từ chỗ sâu trong sông Hoàng Tuyền đuổi ra vô số cánh tay quỷ muốn kéo Kế Ngôn xuống Hoàng Tuyền. Những oan hồn đến cùng đao mang kêu rên thảm thiết, làm nhiễu loạn tâm thần người khác. Kế Ngôn hừ một tiếng, ảo giác trước mắt biến mất, hắn ta một lần nữa xuất kiếm. Kiếm quang sáng chói như mặt trời dâng cao, phong mang kiếm ý bộc phát.

Chương 697 -

Chương 697: Vô số oan hồn như gặp phải ánh mặt trời phát ra tiếng kêu rên thảm thiết cuối cùng biến mất trong kiếm quang. Kiếm ý đệ tam trọng bộc phát, dù là Khố Tu Ma lĩnh ngộ được đao ý thì thời khắc này cũng không thể không kinh sợ. Một đao vừa rồi hai người tương xứng, còn lần này... Một đao của Khố Tu Ma như bộ ngựa không biết lượng sức đá xe, dễ dàng bị nghiền ép. Phong mang kiếm ý đánh tan công kích của Khố Tu Ma, mang theo uy thế vô thượng bao phủ Khố Tu Ma. Khố Tu Ma cảm nhận được khí tức tử vong, giống như tử thần xuất hiện, đường đường chính chính nói cho lão ta biết nó muốn lấy mạng lão ta. Khố Tu Ma hoảng sợ không thôi lại một lần nữa cảm nhận được chênh lệch giữa lão ta và Kế Ngôn. “A!” Khố Tu Ma lại một lần nữa dốc hết toàn lực, lần này, lão ta muốn ngăn cản một kiếm này của Kế Ngôn, không ngăn cản được lão ta sẽ phải chết. Khố Tu Ma đã phát điên rồi, lão ta cảm nhận được bản thân mình đang ở trong kiếm ý vô biên vô tận, kiếm ý như cá ăn thịt người thành quần kết đối, khởi xướng tiến công với lão ta, cắn xé huyết nhục lão ta, thôn phệ tất cả của lão ta. Đợi khi kiếm quang biến mất, tất cả bình tĩnh trở lại. Khố Tu Ma cũng không kìm được nữa, quỳ một chân trên đất, trên người lão ta chằng chịt vô số vết thương, máu me đầm đìa, vô cùng chật vật. Khố Tu Ma hít mạnh từng hơi thở, đây là lần đầu tiên lão ta cảm nhận được còn sống tốt đẹp đến thế. Lần đầu tiên lão ta cảm thấy sinh mệnh đáng quý đến thế. Ban nãy lão ta cảm thấy mình phải chết, đời này cứ như vậy mà chấm dứt. Kế Ngôn vẫn như ban nãy, khí tức trầm ổn, thần sắc như thường, dường như trận chiến ban nãy với hắn ta mà nói chẳng qua chỉ thoải mái như đùa với con nít ranh. Khố Tu Ma nhìn Kế Ngôn tràn đầy kiêng kỵ. Lão ta không nhìn thấu được Kế Ngôn, lão ta đột nhiên cảm thấy Kế Ngôn trước mặt như một vực sâu, thực lực sâu không thấy đáy, làm cho người ta vĩnh viễn không thể thấy rõ. Lão ta nhớ lại lời Nhung Đôn từng nói. Một kiếm giết Khố Giới mà Nhung Đôn từng nói, vốn Khố Tu Ma không hề tin. Cháu của lão ta chính là thiên tài được Khố gia đặt kỳ vọng

cao nhưng thực sự không phải là đối thủ của kẻ trước mặt. Bị một kiếm chém chết tuyệt đối không phải điều quá bất ngờ. Một kiếm này của Kế Ngôn đã khiến Khố Tu Ma khẳng định thực lực của Kế Ngôn. Vô địch cùng cảnh giới. Kế Ngôn bình tĩnh nhìn Khố Tu Ma, hỏi: “Còn có thể đấu nữa không?” Khố Tu Ma cắn răng đứng lên, trong lòng tràn đầy cảnh giác. Lão ta cắn răng, cả giận nói: “Bớt ở đây giả mù sa mưa, muốn xuất thủ thì tranh thủ xuất thủ đi.” Kế Ngôn đã thành tử địch của Khố ta, Khố Tu Ma không nghĩ Kế Ngôn sẽ bỏ qua cho lão ta. Kế Ngôn nhìn bộ dạng này của Khố Tu Ma, đấu chí trong lòng giảm sút, không dấy lên được sức chiến đấu. Hắn ta nói với Khố Tu Ma: “Người đi đi.” Thật chẳng có ý nghĩa gì. Kế Ngôn dập tắt tâm tư chiến đấu, để Khố Tu Ma đi. Khố Tu Ma thì ngạc nhiên, một lần nữa nghi ngờ mình nghe nhầm. Không thể nào, muốn thả mình? Khố Tu Ma xuất đạo đến bây giờ, chiến đấu lớn nhỏ vô số, chưa hề được nghe thấy ba chữ “người đi đi”. Ba chữ lão ta nghe nhiều nhất là “đi chết đi”. Ở Thánh tộc này nếu đã đánh nhau thì nhất định phải diệt cỏ tận gốc, tuyệt đối không thể để kẻ địch có cơ hội làm lại. Đối mặt với Kế Ngôn, lão ta biết thực lực của mình chênh lệch một chút, đã chuẩn bị sẵn tâm lý để tử chiến. Nhưng lão ta không ngờ Kế Ngôn không đánh nữa, hơn nữa còn thả lão ta đi. Người này là người Thánh tộc sao? Thậm chí Khố Tu Ma hoài nghi thân phận của Kế Ngôn. “Người đang nói cái gì?” Khố Tu Ma trầm mặt, mang theo lửa giận: “Sĩ khả sát bất khả nhục.” “Người quá yếu, không phải là đối thủ của ta.” Kế Ngôn không có ý định sỉ nhục Khố Tu Ma: “Bộ dạng này của người có đánh tiếp cũng chẳng có ý nghĩa gì, đi đi.” “Khố gia các người còn cao thủ không? Bảo bọn hán tới đây, ta chờ.” Khố gia còn có ba Nguyên Anh kỳ, Khố Tu Ma có lẽ là kẻ yếu nhất. Cho dù là lão tổ mạnh nhất kia tới, Kế Ngôn cũng không sợ. Hắn ta đánh không lại, nhưng có thể chạy. Sau khi Kế Ngôn nói xong liền quay người rời đi, để lại Khố Tu Ma ở nguyên tại chỗ. “Đáng, đáng chết.” Khố Tu Ma càng nổi giận hơn, trên tay cầm trường đao nổi gân xanh như côn trùng nhúc nhích. Sát ý trùng thiên, gương mặt lão ta vặn vẹo, lão ta rất muốn xông đi lên liều mạng với Kế Ngôn. Nhưng như Kế Ngôn đã nói, lão ta không phải đối thủ của Kế Ngôn. Giờ lão ta đang bị thương nghiêm trọng, không có lòng tin đánh thắng được Kế Ngôn. Cuối cùng Khố Tu Ma vẫn cắn răng rời đi, trở về Đan

Âm thành, thành trì của Khố gia. Sau khi trở về, gia chủ Khố gia, Khố gia chỉ còn lại một trong ba Nguyên Anh kỳ, phụ thân Khố Giới, đại ca Khố Tu Ma, Khố Tu Thần, tồn tại Nguyên Anh kỳ tăng ba. Khố Tu Thần ổn trọng hơn Khố Tu Ma, làn da cũng trắng hơn vài phần. Sau khi thấy đệ đệ trở về, lão hỏi: “Sao? Giết được người kia chưa?” Ngũ khí mang theo chờ đợi, nhi tử của lão, nhi tử luôn khiến lão kiêu ngạo lại bị người ta giết. Cục tức này sao có thể nuốt trôi được. Về công về tư, kẻ giết nhi tử của lão buộc phải chết. Thân là gia chủ kiêm thành chủ, lão không tiện rời khỏi Đan Âm thành cho nên đã sai đệ đệ lão đi báo thù cho nhi tử. Khố Tu Ma lắc đầu, thần sắc nặng nề, ngũ khí chưa xốt nói: “Chưa, đệ không phải đối thủ của hắn.” “Cái gì?” Khố Tu Thần ngạc nhiên, không thể tin được. Khố Tu Ma là Nguyên Anh kỳ tăng ba, là thanh đao nhọn đối ngoại của Khố gia, sát phạt vô số, một thân sát khí cho dù là lão tổ cũng tán thưởng không thôi. Thực lực của Khố Tu Ma còn cường đại hơn lão mấy phần, giờ còn nói không phải là đối thủ của người kia. “Hắn rất mạnh, mời gia gia ra tay đi.”

Chương 698 -

Chương 698:Khố Tu Thần kinh ngạc: “Cần, gia gia xuất thủ sao?” Gia gia, là lão tổ Khố gia trong miệng bọn hắn, Khố Lê, lớn hơn bọn hắn hai bối phận, là định hải thần châm của Khố gia. Khố gia hôm nay là nhờ đích thân Khố Lê đánh giết được. Khố Lê đã rất ít khi xuất hiện, bế quan mấy chục năm, muốn tiến thêm một bước. Đây là chuyện trên dưới Khố gia đều biết, một khi đột phá, Khố gia sẽ càng thêm cường đại. Cho nên Khố Tu Thần thân là gia chủ chần chờ, không quá đồng ý với biện pháp này. Hết thảy phải lấy lợi ích Khố gia làm đầu. Nhưng Kế Ngôn không thể không giết. Về tư, Kế Ngôn giết nhi tử lão, đây là nhi tử duy nhất của lão, cũng là hi vọng tương lai của Khố gia. Lần này cho hắn ta dẫn người đi đồ diệt Úc tộc, hoàn thành nhiệm vụ Thánh địa để được Thánh địa ban thưởng, nói không chừng còn có thể tiến vào Thánh địa. Lão chưa từng nghĩ, một nhiệm vụ đơn giản như vậy lại thành tác mệnh phù của con lão. Mỗi thù giết con, nhất định phải báo. Về công, Kế Ngôn giết nhi tử của lão, đánh bại, đã thương Khố Tu Ma, không giết Kế Ngôn, Khố gia không mặt mũi lẫn lộn ở đây. Lúc đó người đến khiêu chiến Khố gia cũng sẽ càng ngày càng nhiều, sẽ dao động căn cơ Khố gia, nhưng vẫn chưa đến mức nhờ lão tổ Khố gia xuất động. Chỉ khẽ động, sự suy yếu của Khố gia cũng sẽ khiến người ta nhìn ra. Cho nên, Khố Tu Thần cắn răng: “Treo thưởng đi, để người ta đi giết hắn, ai lấy được đầu hắn thưởng trăm vạn linh thạch, một bình đan dược ngũ phẩm, một kiện pháp khí ngũ phẩm, để người ta tìm hắn gây sự xem xem thế nào rồi lại nghĩ cách đối phó hắn.” Hàn Tinh hoàn cảnh ác liệt, thổ địa cằn cỗi, kém xa tổ địa. Nơi này cái gì cũng thiếu, linh thạch, vật liệu, pháp khí đều thiếu. Đại gia tộc, thế lực lớn còn dễ nói. Với tán tu mà nói càng nghèo đến đáng thương, rất nhiều tán tu Nguyên Anh kỳ trong tay đều không có mấy viên linh thạch, về phần đan dược và pháp khí đã ít lại càng ít. Người Thánh tộc dùng nhục thân để chiến đấu, không đơn giản là vì cơ thể bản thân cường hãn, phần nhiều là vì không đủ vũ khí pháp khí, chỉ có thể tay không tác sát ra trận. Một khi treo thưởng của Khố gia tuyên

bổ trong thành lập tức sẽ gây nên sóng to gió lớn, con mắt vô số tu sĩ sẽ đổ lên. Tu sĩ của tất cả các cảnh giới đều sẽ lần lượt xuất động, đi tìm Kế Ngôn để đánh bại. Còn Kế Ngôn bên này mang người tiếp tục xuất phát về phía Đan Âm thành, nhưng chưa được bao xa thì hắn ta đã gặp phải các tu sĩ ma tộc từ Đan Âm thành ra tìm kiếm. “Người chính là tội phạm Khố gia truy nã?” Có vài tán tu ma tộc vây quanh Kế Ngôn, nhìn Kế Ngôn như thấy được vàng, đôi mắt phát ra quang mang tham lam. Kế Ngôn hơi làm trầm tư, liền biết chuyện gì xảy ra. Xem ra người Khố gia không dám tới đánh nhau với hắn ta mà khiến người khác tới tìm hắn ta gây rắc rối. Nhu nhược. Trong lòng Kế Ngôn âm thầm khinh bỉ. Máy ma tộc vây quanh trước mặt Kế Ngôn thực lực cao thấp không giống nhau, có Kết Đan kỳ, có Trúc Cơ kỳ, còn có cả một Luyện Khí kỳ. Nhìn thấy bọn hắn, trong lòng Kế Ngôn cạn lời, xem ra Khố gia không nói ra thực lực thật sự của hắn ta rồi. Nếu không sao những ma tộc này dám tới tìm hắn ta gây phiền phức. Đối với loại nhân vật này, Kế Ngôn chẳng thể khơi dậy chút hứng thú gì, cũng chẳng muốn xuất kiếm, thân nhiên nói: “Nhanh chóng thôi lui, các ngươi không phải là đối thủ của ta.” Nói xong, khí tức bộc phát. Tán tu ma tộc cảm đầu nghe xong lời của Kế Ngôn lập tức cười lạnh không ngừng, vừa định nói gì đó, sắc mặt đột nhiên thay đổi. Khí tức của Kế Ngôn bộc phát khiến mấy tên ma tộc bọn hắn cảm nhận được thực lực của Kế Ngôn. Áp lực như núi lớn khiến bọn hắn quý phịch một tiếng trên mặt đất, thân thể run rẩy, lắp ba lắp bắp hỏi nói: “Nguyên, Nguyên Anh kỳ?” Hừ chết mấy người bọn hắn rồi. Bọn hắn vốn tưởng rằng mạnh nhất cũng chỉ Kết Đan kỳ, không ngờ lại là loại tồn tại Nguyên Anh kỳ này. Mấy tán tu ma tộc lập tức lần lượt dập đầu cầu xin tha thứ, kêu to có mắt không biết Thái Sơn, mạo phạm Kế Ngôn. Kế Ngôn lười xuất thủ với mấy tán tu này, quát to một tiếng: “Cút!” Mấy tên ma tộc như được đại xá, tè ra quần, có thể chạy bao xa liền chạy bấy xa. Sau đó, Kế Ngôn không ngừng gặp người tới tìm hắn ta, mà thực lực của hắn ta cũng dần được truyền ra. Cuối cùng tất cả ma tộc đều biết, mục tiêu Khố gia treo thưởng là một vị Nguyên Anh kỳ. Sau khi không ít ma tộc mắng Khố gia hèn hạ vô sỉ, đối mặt với phần thưởng kén xù của Khố gia, cuối cùng chỉ có thể từ bỏ. Đi gây phiền phức một vị Nguyên Anh kỳ, có chết cũng chỉ chết vô ích. Mặc dù vị Nguyên Anh kỳ này đến bây giờ vẫn chưa đại

khai sát giới, ma tộc đi tìm hấn ta gây sự chỉ bị hấn ta dọa đi, không giết người, quả thực trong Thánh tộc đây là hạng người lương thiện nhất rồi. Nhưng sự lương thiện này không phải lúc nào cũng y nguyên như vậy, thực sự chộc giận hấn ta, có chết cũng chỉ chết vô ích. Có ma tộc từ bỏ, không dám đi gây sự với Kế Ngôn. Nhưng cũng có ma tộc không hề từ bỏ. Trong tay bọn họ không đủ để đối phó với Kế Ngôn cho nên liền dời ánh mắt sang người bên cạnh Kế Ngôn. Tiểu Hầu Tử kia không tính, bên cạnh Kế Ngôn còn có một tiểu nha đầu. Không ít ma tộc bắt đầu nghĩ, phải chăng có thể bắt đầu chút gì đó từ tiểu nha đầu bên cạnh Kế Ngôn. Vài ngày trôi qua, Kế Ngôn chợt phát hiện ma tộc bên cạnh dần dần nhiều lên. Có rất nhiều ma tộc đi theo chung quanh hấn ta, bọn hấn hoặc giám thị, hoặc hiếu kì, hoặc có mục đích khác. Sau khi biết thực lực Kế Ngôn, tạm thời không ai dám đến gây sự với Kế Ngôn, bọn hấn chỉ đi theo bên cạnh Kế Ngôn từ xa, nhìn chăm chăm Kế Ngôn từ xa. Chung quanh đều có. Bọn hấn chỉ đi theo, lại không cố ý đến gây phiền toái cho mình nên Kế Ngôn cũng chẳng thể làm gì bọn hấn. Cuối cùng Kế Ngôn dứt khoát không để ý tới, mang theo Úc Mộng và tiểu viên hầu tiếp tục đi về phía Đan Âm thành.

Chương 699 -

Chương 699: Trên đường đi cuối cùng cũng có vài ma tộc không kìm được, ra tay với Úc Mộng. Trong nháy mắt, vài bóng dáng lao ra. Ba bóng dáng lao thẳng về phía Kế Ngôn, thi triển thủ đoạn, các loại pháp thuật bộc phát, trong đó đa phần là pháp thuật quấy nhiễu tầm mắt. Chỉ trong nháy mắt, xung quanh tràn ngập sương mù, trong nháy mắt Kế Ngôn biến mất trong sương mù. Một bóng dáng khác lao thẳng về phía Úc Mộng. Đám ma tộc bên ngoài thấy có người dám động thủ thì vô cùng kinh ngạc. “Là U Đàm Tứ Sát!” “Bọn hắc không sợ chết à? Đối phương là Nguyên Anh kỳ đấy.” “Gan nhỏ chết đói, gan lớn chết no. Một khi đắc thủ, tiền thưởng Khổ gia đủ để thực lực của bọn hắc vọt thẳng lên trời.” “Đúng vậy, nghe nói lão đại và lão nhị của U Đàm Tứ Sát đã là Kết Đan kỳ tầng chín, còn thiếu một bước là bước vào Nguyên Anh kỳ, người nói bọn hắc có sót ruột không?” “Có thể đắc thủ sao?” Ánh mắt vô số người nhìn chòng chọc vào sương khói tràn ngập. Linh thức phát ra muốn xem thử tình hình bên trong nhưng phát hiện không thể nào nhìn thấy được. Có ma tộc kinh hãi: “Đây không phải là sương mù bình thường, có thể ngăn cách linh thức.” Có Nguyên Anh kỳ âm thầm nói một câu: “Cũng có thể ngăn cách thần thức.” Câu nói này khiến người chung quanh càng thêm chấn kinh. Không ít ma tộc nhao nhao cảm thán: “Thật hung ác, loại thủ đoạn này mà ẩn tàng đến giờ mới bị phát hiện, thật không hổ là U Đàm Tứ Sát.” “Quả là đáng sợ.” “Họ Kế chết chắc chưa? Che tầm mắt, ngăn cách thần thức hắc sẽ như một kẻ mù, làm sao đối phó được U Đàm Tứ Sát?” Chúng ma tộc lao nhao nghị luận, sương mù dần tán đi, bóng người trong sương mù cũng dần hiển hiện. Đợi sương mù tán đi chúng ma tộc hoảng sợ phát hiện, Kế Ngôn áo trắng như tuyết đứng yên tại chỗ, bên người có một trường kiếm phong mang lượn vòng như hộ vệ tuần hành, nghiêm túc bảo vệ chủ nhân của mình. Cô bé Úc Mộng ôm tiểu viên hầu mặt mũi tràn đầy sợ hãi đứng bên cạnh. Dưới chân, bốn cổ thi thể nằm. Trên mặt bốn ma tộc U Đàm Tứ Sát đều mang vẻ hoảng sợ. Linh thức, thần thức của tất cả ma tộc lần lượt quét lên người U

Đàm Tứ Sát rồi lại kinh ngạc phát hiện trên người bọn hắn không hề có bất kỳ vết thương gì nhưng khí tức đã hoàn toàn biến mất, hồn phi phách tán, lưu lại một bộ xác không. Không ít ma tộc lộ ra vẻ kính sợ. Làm sao hắn ta có thể làm được? Lập tức diệt sát bốn cao thủ Kết Đan kỳ, hơn nữa còn có hai cao thủ Kết Đan kỳ tầng chín. Về mặt Kế Ngôn không thay đổi, ánh mắt lóe lên một chút giận dữ. Ra tay với hắn ta, hắn ta sẽ không tức giận, nhưng xuống tay với một phạm nhân, không đủ sức trói gà như Úc Mộng đã chọc giận hắn. “Quá đáng rồi!” Giọng Kế Ngôn không lớn, âm lượng bình thường nhưng ẩn chứa lửa giận khiến tất cả ma tộc chung quanh đều nghe thấy. Không ít ma tộc bĩu môi, người nói quá đáng là quá đáng sao? Vì tiền thưởng, ra tay với người và người bên cạnh người chẳng chút vấn đề gì cả. Lúc này có ma tộc hô to: “Thôi đi, quá đáng thì đã sao?” “Để đối phó với người, chúng ta có thể không từ thủ đoạn.” Âm thanh phiêu diêu bất định không biết từ hướng nào truyền đến. Có ma tộc dẫn đầu dĩ nhiên sẽ có ma tộc ồn ào theo. “Không sai, người chờ xem, ta không tin người sẽ một mực đề phòng được chúng ta.” “Haha.” Kế Ngôn không nói gì, Vô Khâu kiểm vẫn một mực xoay quanh bên cạnh hắn ta bỗng nhiên lóe lên quang mang, biến mất ngay tại chỗ. Tiếp theo, nơi xa truyền đến vài tiếng kêu thảm thiết. Vô Khâu kiểm ung dung bay trở về, Kế Ngôn thân nhiên nói: “Còn có ai muốn nói sao?” Hoàn toàn yên tĩnh, ma tộc ở đây đều là tu sĩ nên dĩ nhiên phát giác ra mấy tên kia đã chết. Cách không lấy mạng. Những ma tộc này lại biết thêm một chút về thủ đoạn của Kế Ngôn. Trong lúc nhất thời không có ma tộc nào dám ra tay. Kế Ngôn lại nói thêm lần nữa: “Từ giờ trở đi, ta không hi vọng trong vòng trăm dặm có ma tộc đi theo ta, nếu không, chết!” Giọng rất nhẹ nhàng, dùng ngữ khí như thế này nói chuyện chắc chắn sẽ khiến người ta cảm thấy rất dịu dàng. Nhưng câu nói của Kế Ngôn lại khiến trong lòng tất cả các ma tộc nghiêm túc, đây là hạ thông điệp. Người lương thiện bậc nhất trong Thánh tộc cũng muốn đại khai sát giới sao? Các ma tộc chung quanh bắt đầu rút lui, không có ma tộc nào dám xem nhẹ lời nói của một vị Nguyên Anh kỳ, đặc biệt là vị Nguyên Anh kỳ này còn vừa giết vài ma tộc. Thi thể còn ầm đây. Nhưng cũng có ma tộc không phục. “Ngữ khí của người cũng lớn thật đấy.” Một vị ma tộc trung niên bước ra, dáng người hung hãn mang theo khí tức hung hãn từ đằng xa

bay lên không mà đến, đáp mạnh xuống mặt đất. Đôi mắt y như con hung thú nhìn chòng chọc vào Kế Ngôn, liếm môi một cái, lộ ra nụ cười dữ tợn: “Ngươi chính là người đã đắc tội Khố gia? Ta khuyên ngươi thức thời một chút, đưa cái đầu trên cổ ngươi cho ta mượn đi lĩnh tiền thưởng có được không?” Nhìn người tới, ma tộc chung quanh phấn chấn, lên tiếng kinh hô. “Là Dương Vân Lão quái!” “Ngươi muốn chết à? Dám gọi bậy như vậy? Là Dương Vân Thượng Thánh đại nhân.” “Cảnh giới Nguyên Anh kỳ tầng hai, một thân mình đồng da sắt, vô địch cùng cảnh giới!” “Tên thật của hắc không ai biết, cũng không ai dám gọi, chỉ có thể gọi xưng hào của hắc, , tàn nhẫn hiếu sát, cũng không phải một kẻ dễ trêu.” “Hắc tới, tiểu tử kia chết chắc.” “Hừ, ta vốn chẳng vừa mắt với tiểu tử kia, đáng đáp yếu đuối giống mấy con kiến dưới tầng chót, chẳng có chút uy phong và bá khí của người Thánh tộc.” “Đừng nói nữa, bắt đầu động thủ rồi.” Ma tộc chung quanh nhao nhao nghị luận, ma tộc được xưng là Dương Vân Thượng Thánh âm thầm vẫy tay với Kế Ngôn: “Tới đi, ta muốn xem xem ngươi có năng lực gì mà đáng để Khố gia bỏ nhiều vốn như vậy.”

Chương 700 -

Chương 700:Kế Ngôn đánh giá một chút, thuận miệng hỏi: “Thực lực ngươi như thế nào?”“Nguyên Anh kỳ tầng hai.” Trên gương mặt Dương Vân Thượng Thánh tràn ngập tự đắc cùng kiêu ngạo, ngạo nghễ nói: “Ta có dự cảm vài năm nữa là có thể bước vào Nguyên Anh kỳ tầng ba.”Yếu vậy.Trong nháy mắt Kế Ngôn đã mất đi hứng thú, nói với y: “Ngươi đi đi, ngươi không phải là đối thủ của ta.”Giọng thành khẩn, lại khiến tất cả các ma tộc cảm thấy Kế Ngôn đang giả ngu.“Tên này đúng là quá kiêu ngạo rồi?”“Hắn nghĩ hắn là ai? Thánh tử à? Dám không để Nguyên Anh kỳ tầng hai vào mắt.”“Hắn chừng này tuổi cùng lắm chỉ là Nguyên Anh kỳ tầng một, hắn có tư cách gì xem thường Dương Vân Thượng Thánh?”Dương Vân Thượng Thánh cũng bị lời của Kế Ngôn làm tức điên, y cười ha hả, giọng đỉnh tai nhức óc, khí cuồng bạo bộc phát: “Tốt, tốt.”“Đây là lần đầu tiên ta gặp loại người cuồng vọng như ngươi, vốn muốn để ngươi chết thống khoái một chút, giờ xem ra ta không nên có suy nghĩ nhân từ như vậy.”“Đợi lát nữa ta rút hết xương cốt của ngươi, cho ngươi kêu rên, cho ngươi biết cái giá của cuồng vọng là gì.”Lời nói tàn nhẫn của Dương Vân Thượng Thánh khiến các ma tộc chung quanh thâm thấy sợ hãi, không ít ma tộc lặng lẽ lui ra một chút, đề phòng bị dính líu.“Ngươi quá phí lời.” Kế Ngôn nhú mày, xem ra không động thủ không được.Sau đó Vô Khâu kiếm chỉ thẳng vào Dương Vân Thượng Thánh: “Ta chỉ xuất một kiếm, ngươi có thể ngăn cản được, ta tha cho ngươi một mạng.”Đây là lời nói thật của Kế Ngôn, thậm chí hắn ta còn không định sử dụng toàn lực, sử dụng toàn lực, đừng nói cảnh giới tầng hai, cảnh giới tầng ba, bốn cũng không chịu nổi.Kế Ngôn ăn ngay nói thật nhưng trong mắt ma tộc lại là đang giả vờ, vô cùng cuồng vọng.“Dương Vân Thượng Thánh giết hắn!”“Tên cuồng vọng này, nên giết!”“Giết hắn!”Ma tộc chung quanh quát to, bọn hắn cũng không vừa mắt với loại cuồng vọng như Kế Ngôn.Dương Vân Thượng Thánh lại một lần nữa cười giận dữ: “Tốt, ta xem thử một kiếm của ngươi rốt cuộc lợi hại nhường nào.”Y nện mạnh vào ngực mình, quát lên với Kế

Ngôn: “Nào, một kiếm tốt nhất của ngươi phải giết được ta, nếu không người chết chính là ngươi. Hơn nữa ta cũng không để cho ngươi được chết nhẹ nhàng đâu.” “Keng!” Kế Ngôn không nói nhảm, linh lực bộc phát, Vô Khâu kiếm sáng lên hào quang chói sáng, tiếp theo là một kiếm mang trăm trượng phóng thẳng lên tận trời. Kiếm ý mang theo phong mang lẫm liệt vô cùng, giữa phương viên trong thoáng chốc bị kiếm ý vô tận bao bọc. Kiếm ý phong mang phô thiên cái địa chỉ thẳng vào linh hồn tất cả ma tộc. Tất cả ma tộc chung quanh không một ai không thay đổi sắc mặt, linh hồn run rẩy. Trong mắt bọn hắn, Kế Ngôn trước mặt đã biến mất, thay vào đó là một thanh thần kiếm, thần kiếm có thể khai thiên tích địa. Giờ khắc này, bọn hắn mới biết được Kế Ngôn rốt cuộc mạnh cỡ nào. Sắc mặt Dương Vân Thượng Thánh trở nên trắng bệch, đối mặt với một kiếm này của Kế Ngôn y mới biết mình đã trách lầm Kế Ngôn. Kế Ngôn vẫn luôn nói thật, y thật sự không phải là đối thủ của Kế Ngôn. Dương Vân Thượng Thánh muốn chạy trốn nhưng y đã bị khóa chặt, không thể trốn đi đâu được. Chất nhi của y là thiên tài Khố gia, là thiên tài có tên tuổi ở Tây cực này, cho dù không thể địch lại cũng không thể không chống đỡ được đến mức đó, bị người ta chặt dưới một kiếm. Khố Tu Ma còn không một đao chém được Khố Giới. Sao có người có thể làm được như vậy chứ? Trừ phi đối phương là cảnh giới Hóa Thần. Giờ, Dương Vân Thượng Thánh tin rồi. Kiếm ý kinh khủng giống như nước thủy triều thối lui, nhìn nhục thân Dương Vân Thượng Thánh sụp đổ, nguyên anh phá thể lao ra bay thẳng lên trời trốn đi, tất cả ma tộc đều trầm mặc. Mọi nó thật không hợp thói thường. Da đầu rất nhiều ma tộc tiếp tục run lên, chẳng những không hợp thói thường, hơn nữa còn kinh khủng. Một Thánh tộc Nguyên Anh kỳ tầng hai, tiếng tăm lừng lẫy lại bị ma tộc một kiếm hủy đi nhục thân, Nguyên Anh hốt hoảng chạy trốn. Từ lúc nào mà Nguyên Anh trở nên yếu ớt như vậy rồi? Không ít ma tộc trong lòng thậm chí cảm thấy Nguyên Anh Dương Vân Thượng Thánh này còn chẳng bằng U Đàm Tứ Sát ban nãy. Chỉ ít nhục thân U Đàm Tứ Sát không chút hư hao gì còn nhục thân Dương Vân Thượng Thánh sụp đổ như búp bê. Phần lớn ma tộc nảy sinh sự kính sợ đối với Kế Ngôn, đặc biệt là những ma tộc biết được sự kinh khủng của Nguyên Anh kỳ thì càng có thể cảm nhận được sự kinh khủng của Kế Ngôn. Kết quả là, rất nhiều ma tộc không nói hai lời,

xoay người rời đi, chạy xa xa. Kế Ngôn từng nói, không cho phép ma tộc đi theo hắn ta trong vòng trăm dặm. Có ma tộc đi, nhưng cũng có ma tộc không quan tâm. Nhiều ma tộc như vậy, chẳng lẽ người lại có thể giết hết tất cả ma tộc sao? Kế Ngôn quét mắt nhìn các ma tộc chung quanh, một lần nữa mở miệng: “Trong mười hơi thở, ta không muốn còn có người đi theo ta.” Ra lệnh đuổi khách nhưng vẫn có ma tộc thờ ơ. Thậm chí còn có ma tộc đứng trong bóng tối nói: “Ha ha, người cho rằng giết một Nguyên Anh kỳ là có thể ngưng cuồng không kiêng kỵ gì sao?” “Người trẻ tuổi, không nên quá tùy tiện.” “Nơi này nhiều người như vậy, chẳng lẽ người có thể giết hết toàn bộ sao?” Giọng nói phiêu dật không dấu vết từ bốn phương tám hướng truyền đến, làm cho không ai có thể tìm được nơi phát ra âm thanh. Ma tộc vây xem kinh ngạc, có vết xe đổ rồi vẫn không sợ chết sao? Không thấy phi kiếm của hắn ta hay sao còn ngo ngoe muốn hành động? Tuy nhiên lần này Kế Ngôn lại không tìm được ra người lên tiếng, trong lòng hắn ta bình thản, xem ra chung quanh vẫn còn tồn tại Nguyên Anh kỳ vẫn trốn bên cạnh nhìn chăm chăm. Kế Ngôn không có phản ứng, dù sao lời hắn ta cũng nói xong rồi, nghe hay không là chuyện của bọn hắn. Thời gian mười hơi thở nhanh chóng trôi qua. Giọng nói ban nãy lại vang lên: “Thế nào? Mười hơi thở rồi, người định làm thế nào?” Khiêu khích, trắng trợn khiêu khích.

Chương 701 -

Chương 701:Đám ma tộc vây xem chung quanh thấy Kế Ngôn không thể làm gì được chủ nhân giọng nói thì trong lòng cũng tự tin lên.Không ít ma tộc lần lượt cười lạnh, chờ xem trò cười của Kế Ngôn.Âm thanh trong bóng tối tục vang lên: “Nơi này có hơn ngàn người Thánh tộc, chẳng lẽ ngươi định giết toàn bộ bọn hần sao?”“Haha...”Không có ma tộc nào tiếp tục rời đi, thậm chí, có ma tộc đã rời đi, nhìn thấy tình huống không đúng, lập tức trở về.Dù sao thì nghe lời ngoan ngoãn trốn đi cũng hơi mất mặt.Người Thánh tộc không thể chấp nhận được sự mất mặt này.Không ít người bày tỏ tán thành với âm thanh trong chỗ tối.“Không sai, nơi này hơn nghìn người, hần còn có thể giết hết toàn bộ sao?”“Hần dám sao?”“Ta thấy hần không dám đâu, hừ, giết chúng ta, hần sẽ là kẻ địch của người trong thiên hạ.”“Haha...”Thậm chí có ma tộc còn cố ý cười lớn, mục đích là muốn âm thầm sỉ nhục Kế Ngôn một phen.Kế Ngôn lắc đầu, lời đã nói rồi, không nghe, đừng trách hần ta.Sau đó, ánh mắt nghiêm nghị, khí tức biến đổi, trở nên đàng đàng sát khí.Vô Khâu kiếm cảm nhận được sát ý của Kế Ngôn, trong nháy mắt quang mang phóng đại, kiếm ý một lần nữa bộc phát.Lần này, mục tiêu của Kế Ngôn là tất cả ma tộc chung quanh.Một đạo kiếm quang trăm ngàn trượng cuốn ra, quang mang xông lên tận trời, thiên địa cũng run rẩy trước một kiếm này, không gian có xu thế vỡ nát, quả thực là vô song.Sau đó kiếm quang trăm ngàn trượng hóa thành nghìn vạn đạo kiếm quang, như nước mưa rơi xuống, bao phủ tất cả ma tộc chung quanh vào trong.Tất cả ma tộc bị bao phủ lần lượt sợ hãi, bọn hần chỉ cảm thấy mình đang đối mặt với một vị Kiếm Thần từ trên trời giáng xuống.Kiếm ý phong mang như lợi kiếm chân thực ép thẳng về phía bọn hần, khiến linh hồn bọn hần run rẩy.Giờ khắc này bọn hần mới hiểu, Kế Ngôn không nói đùa, mà là đang nói thật.Kế Ngôn không để ý đến việc nơi này có bao nhiêu ma tộc, hần ta định giết sạch bọn hần.Ma tộc thực lực thấp đối mặt với kiếm quang của Kế Ngôn không thể khơi dậy chút ý định phản kháng nào.Bọn hần hoảng sợ kêu: “Tha, tha mạng.”“Ta, ta lập tức đi, lập tức

đi.”“Đại nhân tha mạng, ta đầu hàng.”Nhưng cũng có người giận dữ, chúng ta nhiều Thánh tộc ở đây như vậy mà người vẫn dám xuất thủ?Người không để tất cả chúng ta vào trong mắt sao?“Hắn cũng quá khoa trương rồi, giết hắn!”“Chúng ta cùng tiến lên, chúng ta liên thủ, không tin vẫn không đánh lại hắn.”“Giết!”“Cho hắn thấy sự lợi hại của chúng ta!”Thoáng chốc, vô số quang mang pháp thuật công kích sáng lên, các loại công kích đan xen với nhau, các ma tộc xung quanh lần lượt tung ra chiêu thức mình đặc ý nhất để công kích Kế Ngôn.Thậm chí có người lớn tiếng gào thét: “Mọi người cùng nhau đối phó hắn, đỡ được một kiếm này, chính là tử kỳ của hắn.”“Giết!”Nhưng những ma tộc này vẫn nghĩ quá đơn giản.Một kiếm này của Kế Ngôn há có thể dễ đối phó như vậy?Khí tức của Kế Ngôn bột phát thêm một bước, Kiếm Tâm thần thông, từng đạo kiếm quang rơi xuống, mỗi một đạo kiếm quang cũng giống như Kế Ngôn đích thân bổ ra một kiếm.Kiếm quang sáng chói, kiếm ý phong mang, kiếm ý đè tam trọng thần cản giết thần, phật cản giết phật, đánh đầu thắng đố, vô địch tại thế.Trong ánh mắt hoảng sợ của ma tộc chung quanh, mỗi một đạo kiếm quang đều hóa thành một con ngân long ngân quang lóng lánh, như thần long thực sự hàng thế, lấp lánh quang mang vô địch, cuốn ra long uy kinh khủng, bộc phát ra khí thế vô thượng diệt sát hết thảy thế gian.“A!”“Cứu, cứu mạng...”“Chạy mau, mạnh quá...”“Mau trốn đi!”Thời khắc này tất cả ma tộc mới biết được sự kinh khủng thực sự của Kế Ngôn.Công kích của bọn hắn trước kiếm quang của Kế Ngôn chỉ như buồn cười như đồ chơi của tiểu hài tử, bị đánh tan trong nháy mắt, bọn hắn cũng biến mất trong kiếm quang như bị thần long thôn phệ, hài cốt không còn, hồn phi phách tán.Đợi đến khi kiếm quang biến mất, chung quanh hoàn toàn yên tĩnh.Chỉ có vài hơi thở ít ỏi.Một kiếm qua đi, hơn ngàn tên ma tộc chỉ còn lại vài tên, bọn hắn dựa vào thủ đoạn đặc biệt để có thể sống sót, những ma tộc còn lại đều đã ngã xuống, mất đi sức sống.Ma tộc còn sót lại đều bị dọa cho sợ hãi.Bọn hắn không nói hai lời, xoay người bỏ chạy, trong đó bao gồm cả Nguyên Anh kỳ đang nấp trong bóng tối.Một kiếm này của Kế Ngôn đã khiến bọn hắn đánh mất đầu chí, không còn dám đối mặt Kế Ngôn.“Hừ!”Kế Ngôn hừ lạnh một tiếng, Vô Khâu kiếm ông một tiếng, biến mất ngay tại chỗ, lao thẳng đến chỗ những ma tộc còn sót lại.Đã

cho bọn hắc cơ hội, bọn hắc không cần, Kế Ngôn không có ý định làm người tốt. Vô Khâu kiểm xét qua hư không, ngoại trừ hai Nguyên Anh ý vào thực lực bản thân thoát khỏi nơi này, những ma tộc còn sót lại đều bị đánh giết. Thiên địa hoàn toàn tĩnh mịch. Đan Âm thành! Khổ Tu Thần đến thăm đệ đệ của mình. Nhìn thấy cơ thể đệ đệ khôi phục, trên mặt Khổ Tu Thần lộ vẻ vui mừng. “Sao rồi?” Khổ Tu Thần hỏi thăm đệ đệ: “Khôi phục như thế nào rồi?” Nắm tay Khổ Tu Ma siết chặt, phát ra một đợt âm thanh bạo liệt, lão ta hài lòng gật đầu: “Đã gần như khôi phục hoàn toàn.” “Hừ, tên khốn kiếp kia, sớm muộn gì cũng có ngày ta đích thân đi giết hắc.” Nhớ tới nỗi sỉ nhục Kế Ngôn mang đến cho mình, sát khí cất giấu trong cơ thể Khổ Tu Ma tràn ngập khiến ma tộc phục thị chung quanh quỳ trên mặt đất, run lẩy bẩy. Khổ Tu Thần cười ha ha, thần sắc tự tin: “Không cần chờ sau này, bây giờ có thể rồi.” Khổ Tu Ma nghe vậy, tinh thần chấn động, sát khí càng tăng lên, vội hỏi: “Chỉ giáo cho?” Mặt Khổ Tu Thần lộ tia đắc ý, tự tin nói: “Sau khi treo thưởng, mấy ngàn người Thánh tộc đi tìm hắc gây phiền phức rồi. Mặc dù hắc là Nguyên Anh kỳ nhưng hắc cũng không thể một tay che trời, vô địch tại thế đúng không nào? Khi ít người có lẽ sẽ không ai làm gì được hắc nhưng nhiều người, một khi có người dẫn đầu, đệ nói hắc sẽ như thế nào? Mấy ngàn người Thánh tộc vây công, cho dù là một Nguyên Anh kỳ thì sao có thể chịu nổi chứ? Cuối cùng sức lực cạn kiệt, hắc như vậy đệ còn không tóm được hắc sao?”

Chương 702 -

Chương 702: Khổ Tu Thần dương dương đắc ý nói ra cái nhìn của mình. Khổ Tu Ma nghe vậy, trên mặt lộ ra mấy phần chán chờ: “Đại ca, hắc rất mạnh, không phải mạnh bình thường.” Chỉ ai từng tự mình đối mặt với Kế Ngôn mới biết được rốt cuộc Kế Ngôn mạnh chừng nào. Loại thực lực đó thâm bất khả trắc. Đối với đệ đệ cách nhìn, Khổ Tu Ma không có chút lo lắng, lão cảm thấy lần này Kế Ngôn chết chắc. “Yên tâm đi, chờ thêm vài ngày nữa tin tốt sẽ truyền đến, đến lúc đó đệ có thể xuất thủ. Đây chính là cơ hội tốt để giết hắc, cơ hội tốt để rửa sạch nỗi nhục của Khổ gia chúng ta.” Nhưng mà vừa mới nói xong, có người chạy vội vào. “Tu Thần đại nhân, Tu Ma đại nhân, chết hết rồi.” Người tới vẻ mặt kinh hoàng, khí tức trên thân hỗn loạn, bước chân lảo đảo, như gặp phải chuyện gì kinh khủng tày trời. Khổ Tu Thần gầm thét một tiếng: “Khốn kiếp, còn thể thống gì? Quỳ xuống!” Bà nội nó, người đang nói chúng ta chết hết sao? Khí tức bạo ngược dọa cho bọn thủ hạ quỳ bịch trên mặt đất, run lẩy bẩy. “Nói, chuyện gì xảy ra?” “Đại, đại nhân, bọn hắc, bọn hắc chết hết rồi.” Bọn thủ hạ rất mau chóng nói ra sự tình. Khi biết Kế Ngôn một kiếm đánh tan Dương Vân Thượng Thánh thân là Nguyên Anh kỳ tầng hai, một kiếm diệt sát hơn ngàn tu sĩ Thánh tộc, dọa tất cả mọi người rút lui, trong đó bao gồm cả hai Nguyên Anh kỳ núp trong bóng tối. Sắc mặt Khổ Tu Thần trắng bệch, vẻ mặt vô cùng hoảng sợ. Thực, thực lực này, thật sự chỉ là Nguyên Anh kỳ tầng ba sao? Lão cũng là Nguyên Anh kỳ tầng ba, đệ đệ lão cũng là Nguyên Anh kỳ tầng ba nhưng bọn hắc cũng không cách nào làm được những chuyện như thế nào. Đánh lên có lẽ có thể sẽ diệt sát được một số lớn tu sĩ cảnh giới thấp nhưng đường đường chính chính, trực tiếp đối mặt với hơn ngàn tu sĩ có sự chuẩn bị, bọn hắc tự nhận mình không làm được. Trong đó còn có hai Nguyên Anh kỳ thì càng quá đáng hơn. Vẻ mặt Khổ Tu Ma ảm đạm, còn kinh khủng hơn so với tưởng tượng. Nhớ lại kiếm ý của Kế Ngôn giờ lão ta còn cảm thấy tê cả da đầu. Sau khi Khổ Tu Thần hoảng sợ một lúc, lấy lại tinh thần, rống lên giận dữ: “Không thể nào, một Thánh tộc

sao có thể làm được đến mức này?” Khố Tu Thần không muốn tin, theo báo cáo, Kế Ngôn chẳng qua chỉ là một tên trẻ tuổi, sao có thể mạnh đến như vậy được. Không phải Thánh tử chứ? Nhưng chân dung mấy vị Thánh tử đều truyền đi khắp Hàn Tinh, không thể nào là hắn ta, hơn nữa, mấy vị Thánh Tử cũng đã hai ba chục tuổi rồi, không thể còn trẻ như vậy. Khố Tu Thần bỗng nhiên kịp phản ứng, lão nói với Khố Tu Ma: “Đi, chúng ta cùng đi đối phó hắn, một mình hắn đối phó hơn ngàn tên Thánh tộc chắc chắn bị thương, đây là cơ hội tốt mà ta nói. Không giết hắn, Khố gia chúng ta sẽ không thể đứng yên ở Đan Âm thành này.” Khố Tu Ma gật gật đầu, đại ca nói không sai. Người kia nhất định phải chết, uy danh Khố gia không thể bị đe dọa. Đã nói là làm, Khố Tu Thần và Khố Tu Ma lập tức xuất động rời khỏi Đan Âm thành đi thẳng đến chỗ Kế Ngôn. Sau khi Kế Ngôn một kiếm diệt đi ma tộc đáng ghét thì lại chậm rãi ung dung đi về phía Đan Âm thành. Tốc độ đi trên đường không nhanh, dẫn theo Úc Mộng như đang đi du sơn ngoạn thủy. Úc Mộng đã nhìn thấy thực lực thật sự của Kế Ngôn, mau chóng trở thành fan của Kế Ngôn, sùng bái Kế Ngôn. Buổi tối, nàng ta cả gan tìm tới Kế Ngôn: “Đại nhân, có thể dạy ta tu luyện không?” Kế Ngôn mở mắt, bình tĩnh nhìn Úc Mộng, đôi mắt như bầu trời thâm thúy, bình tĩnh, lại làm cho người ta cảm nhận được một áp lực cực lớn. Bên này Úc Mộng vô cùng căng thẳng, trái tim nhảy bình bịch, đôi tay nhỏ không biết để ở đâu, chân cọ qua cọ lại trên mặt đất. Kế Ngôn đánh giá Úc Mộng một lát mới hiểu kỳ hỏi một câu: “Vì sao ngươi không tu luyện?” “Ta, ta không thể nào tu luyện nên trong tộc không được chào đón.” Úc Mộng cúi đầu, vẻ mặt buồn bã nói ra nguyên nhân. Trẻ con Thánh tộc vừa ra đời sẽ được đưa đi kiểm tra, có thể tu luyện sẽ được coi là trọng điểm bồi dưỡng, không thể tu luyện sau này chỉ có thể trở thành tầng đáy, thậm chí là nô lệ, phải làm công việc chân tay nặng nhọc như trâu ngựa để cung cấp nuôi dưỡng những người khác. Vài bộ lạc tài nguyên căng thẳng thậm chí sẽ vứt bỏ những đứa trẻ không thể tu luyện. Úc tộc không được coi là tộc lớn, Úc Mộng không thể nào tu luyện suýt chút nữa cũng bị vứt bỏ, may là cha mẹ nàng ta liều chết bảo vệ, về sau nàng ta còn có một tỷ tỷ thiên tài, tuy ngày tháng sống trong bộ lạc không tốt gì lắm nhưng cũng không cần làm nô lệ. Nhưng bây giờ cha mẹ nàng ta chết rồi, tỷ tỷ còn trở thành tội nhân Úc

tộc, nếu không có sự xuất hiện của Kế Ngôn nàng ta sớm đã chết trong tay tộc nhân của mình. Sau khi nghe xong, Kế Ngôn không biết phải đánh giá như thế nào về cách làm này của ma tộc. Ở Thập Tam Châu có vô số phạm nhân sinh sống, người có thể tu luyện vạn người không được một người. Nếu theo cách làm này của ma tộc thì tất cả phạm nhân ở Thập Tam Châu đều sẽ phải trở thành nô lệ. Tuy nhiên cách làm này ở chỗ ma tộc cũng không thể quá quở trách, hoàn cảnh Hàn Tinh ác liệt, đồ ăn không đủ, không thể nào cung cấp nuôi dưỡng cho nhiều nhân khẩu được như Thập Tam Châu. Khôn sống mong chết, đối với ma tộc mà nói đây cũng là biện pháp không còn cách nào khác. Cũng khó trách bọn hắc vẫn luôn muốn đánh về Tổ tinh Thập Tam Châu trong miệng bọn hắc. Kế Ngôn trầm mặc, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm Úc Mộng. Hai tay Úc Mộng vẫn luống cuống, trong lòng căng thẳng thấp thỏm. Nàng ta rất muốn tu luyện, từ nhỏ đến lớn, tỷ tỷ là người nàng ta hâm mộ và sùng bái nhất. Nhưng thể chất và thiên phú của bản thân khiến nàng ta không cách nào tu luyện, trở thành phế vật trong miệng người Thánh tộc. Sự xuất hiện của Kế Ngôn khiến nàng ta nhìn thấy hi vọng, đại nhân cường đại như vậy chắc chắn sẽ có cách. Úc Mộng cả gan hỏi lần nữa: “Đại nhân, có thể chứ?” Trong ánh mắt chờ đợi của Úc Mộng, Kế Ngôn chậm rãi lắc đầu

Chương 703 -

Chương 703: Cái lắc đầu của Kế Ngôn với Úc Mộng mà nói là một đả kích cực lớn. Ánh mắt nàng ta trong nháy mắt trở nên âm đạm, lòng như tro nguội. Nàng ta cảm thấy thế giới này từ đây rơi vào tăm tối. Ngay cả đại nhân mạnh như vậy còn không có cách nào, Úc Mộng thật sự tuyệt vọng, cảm thấy cuộc đời đã không còn bất kỳ ý nghĩa gì nữa. Kế Ngôn nhìn thấy toàn thân Úc Mộng tản ra khí tức thất vọng, thậm chí là tuyệt vọng, cả người suy sụp trong nháy mắt, Kế Ngôn trầm mặc trong chốc lát. Hắn ta nhìn Úc Mộng chuẩn bị rời đi rồi bỗng nhiên mở miệng: “Có một cách, cũng có thể giúp ngươi tu luyện.” Lời này thật sự là âm thanh của trời. Như mặt trời trong bóng tối trong nháy mắt phá vỡ sự tăm tối trong lòng Úc Mộng, đem đến cho nàng ta ánh sáng. Úc Mộng lại như một đóa hoa, trong nháy mắt bừng tỉnh, cả người tản ra sức sống hùng hực. “Đại, đại nhân, là thật sao?” Úc Mộng vừa mừng vừa sợ nhìn Kế Ngôn, dường như lo lắng Kế Ngôn chỉ đang an ủi nàng ta, đang dối gạt nàng ta. Kế Ngôn gật đầu: “Nhưng có thể đi được bao xa thì phải xem tạo hóa của ngươi.” Nhìn thấy tiêu nha đầu này, Kế Ngôn như nhìn thấy mình trước kia, không có ai coi trọng hắn ta, cảm thấy thiên phú của hắn ta không được, không cách nào tu luyện được. Nếu như hắn ta không gặp được sư phụ của mình giờ có lẽ hắn ta đang cày đất ở nơi nào đó, hoặc chôn xương ở đâu không rõ rồi. Tính cách của hắn ta rất dễ đắc tội người khác. Nghĩ tới đây, hắn ta lại nhớ tới sư đệ của mình. Trong lòng hắn ta thầm nói, so với mình, sư đệ mình với dễ đắc tội người khác nhất chứ? Khóe miệng Kế Ngôn không kìm được nhếch lên. Úc Mộng nhìn thấy Kế Ngôn nở nụ cười trong lòng càng vui mừng hơn. Quả nhiên không sai, đại nhân quả nhiên là người lợi hại nhất trên thế giới này. Úc Mộng không nói hai lời định quỳ xuống bái sư. Nhưng một cỗ linh lực của Kế Ngôn nâng nàng ta dậy, không cho nàng ta quỳ xuống. Kế Ngôn nói với nàng ta: “Ta không có ý định thu đồ đệ, ta cũng không có thời gian dạy đồ đệ.” Úc Mộng nghe thấy Kế Ngôn nói không có ý định thu nhận đồ đệ thì trong lòng hết sức thất vọng. Tuy nhiên nghĩ lại, nàng ta bỗng nhiên lại cười,

mắt híp lại như nghĩ đến chuyện gì vui vẻ. Lúc này tiểu viên hầu cũng vọt tới, quơ dao găm, kêu lên với Kế Ngôn, nó cũng muốn tu luyện. Kế Ngôn nhìn một người một khi vận mệnh tương tự nhau nở nụ cười nhàn nhạt, nói: “Sẽ rất vất vả, các người xác định chứ? Nên biết bước lên con đường này thì không có khả năng quay đầu nữa. Phía trước vô cùng hung hiểm không cẩn thận sẽ thịt nát xương tan, các người nhất định phải đi lên con đường này sao?” Úc Mộng và tiểu viên hầu gật mạnh đầu, trên mặt mang theo sự kiên quyết, bọn hắn sẽ không bỏ qua cơ hội này. Kế Ngôn nhìn thấy thái độ kiên định của hai người thì cũng không nói nhảm nữa, hắn ta nói: “Ta không biết cách dạy người khác, việc dạy người khác sự đệ của ta vẫn giỏi hơn. Cho nên ta sẽ dựa theo cách của hắn.” Sau khi nói xong, hai ngón khép lại, người một ngón khi một ngón, một cổ kiếm mang đi vào trong cơ thể một người một khi. Một người một khi vốn đang rất vui mừng, có người chịu dạy bọn họ tu luyện, trên mặt mang theo sự vui thích. Bọn họ cảm thấy sinh mệnh này có ý nghĩa rồi. Nhưng, một khắc sau, một người một khi cảm thấy sinh mệnh có ý nghĩa quái gì chứ. Đau quá đi. Úc Mộng quỳ trên mặt đất mặt mũi tái nhợt, cơn đau đón truyền đến từ trong cơ thể khiến nàng ta như gặp phải cực hình thảm thiết nhất trên thế gian, khiến nàng ta cảm thấy một khắc sau nàng ta sẽ chết. So với nàng ta, tiểu viên hầu bên cạnh dứt khoát trực tiếp hơn nhiều. Nó ngồi trên mặt đất lăn lộn, lớn tiếng gào lên, âm thanh thê lương bị ai giống như buổi tối ngày phụ thân nó chết đi vậy. Nhục thể cùng linh hồn đau nhức đến mức nước mắt nó rơi ào ạt. Một người một khi cảm thấy vạn kiếm xuyên tim, thân thể cũng bị vô số thanh trường kiếm đâm xuyên, mỗi một mảnh huyết nhục, mỗi một khối xương cốt đều bị trường kiếm xuyên qua. Đau đớn đâm thẳng vào linh hồn, loại cảm giác này không thể nào hình dung được. Kế Ngôn nhìn dáng vẻ đau đớn của bọn họ, gương mặt không hề có thay đổi gì, chỉ lạnh nhạt nhìn bọn họ. Vài hơi thở trôi qua, trong mắt một người một khi như đã qua cả một đời. “Phù phù.” “Khẹc khẹc.” Úc Mộng mồ hôi chảy đầu ù, nửa ngày không đứng dậy nổi, tiểu viên hầu nằm rạp trên mặt đất, mồ hôi khiến lông tóc trên người ướt nhẹp, toàn thân dính bùn đất trông rất chật vật. Một người một khi cảm thấy cơ thể dễ chịu hơn một chút, đau đớn trong cơ thể bị đánh tan, một cảm giác mới nhẹ nhàng tan ra. Tiểu viên hầu nhe răng với Kế Ngôn,

trong mắt tràn ngập phần nộ.Úc Mộng cũng rất không hiểu, không biết Kế Ngôn định làm gì.Kế Ngôn nói với bọn họ: “Ta lưu lại trong cơ thể các ngươi một cỗ kiếm ý, sau một tháng sẽ biến mất, chính các ngươi tranh thủ thời gian lĩnh ngộ, không lĩnh ngộ được, cũng chỉ có thể nói các ngươi vô duyên với tu luyện.”Kế Ngôn không giới dạy người khác, hẳn ta cũng không có sở trường đốc thúc người khác.Thứ hẳn ta am hiểu chỉ có kiếm ý.Nếu vậy, để bọn họ một người một khi học lĩnh ngộ kiếm ý.Lĩnh ngộ kiếm ý, dùng kiếm ý làm bàn đạp tiến hành tu luyện, có thể đi bao xa phải xem tạo hóa của bọn họ.Đương nhiên, nếu như không cách nào lĩnh ngộ kiếm ý, không cách nào tu luyện, cũng chỉ có thể chứng minh cơ duyên của bọn họ không được, cả đời này đừng mong tu luyện.Nói thì đơn giản nhưng lại khiến một người một khi căng thẳng, cảm nhận được áp lực lớn lao.Đặc biệt là Úc Mộng, nàng ta lo lắng, trong lòng thấp thỏm không yên.

Chương 704 -

Chương 704: Lỡ như không được, cả đời này nàng ta cũng không còn cách nào tu luyện sao? Nàng ta còn muốn hỏi gì đó nhưng Kế Ngôn đã nhắm mắt lại: “Tự mình lĩnh ngộ đi, cái khác ta đã không thể dạy thêm nữa rồi.” Úc Mộng không dám nhiều lời, chỉ có thể nuốt ngược lời trở lại, tự mình thử lĩnh ngộ. Tiểu viên hầu nhẹ nhàng với Kế Ngôn, cuối cùng cũng theo bên cạnh Úc Mộng cùng lĩnh ngộ. Úc Mộng ngồi dưới một cây đại thụ, nhìn lên mặt trăng màu đỏ trên trời, trong lòng lo lắng bất an. Tiểu viên hầu học theo Kế Ngôn ngồi xếp bằng xuống, nhắm mắt lại. Một lát sau, nó mở to mắt, kêu lên hai tiếng với Úc Mộng, gọi Úc Mộng tỉnh lại. Nó kêu chít chít như muốn Úc Mộng tranh thủ thời gian tu luyện. Trên đường đi, quan hệ một người một khi trở nên rất tốt, Úc Mộng sờ đầu tiểu viên hầu, giúp nó chỉnh đốn mấy vết bẩn trên lông tóc, lo lắng nói: “Ta sợ mình ngộ, không lĩnh ngộ được kiếm ý của đại nhân, cô phụ sự tin tưởng của đại nhân.” Phần nhiều nàng ta sợ con đường này của mình đứt gánh, sau này mình không thể nào tu luyện được, trong lòng thấp thỏm lo âu. Tiểu viên hầu lại kêu chi chi hai tiếng, vỗ vỗ bộ ngực của mình như muốn nói sợ cái gì, liều mạng là được. Đã thế này rồi còn sợ gì nữa? Úc Mộng sững sờ, nàng ta vẫn chưa nhìn thấu được tiểu viên hầu này. Sau đó, nàng ta bật cười, nụ cười dưới trăng như đóa hoa đỏ tươi, mỹ lệ làm rung động lòng người. “Ta nhất định phải tu luyện thành công, đi theo bước chân đại nhân, vĩnh viễn đi theo bên người đại nhân.” Một đêm trôi qua, nhiệt độ không khí dần dần lên cao, Úc Mộng cũng từ trong mộng tỉnh lại. Nàng ta không biết đêm qua nàng ta ngủ quên từ lúc nào, khi tỉnh lại bên cạnh đã không có ai, tiểu viên hầu không ở bên, không biết đã chạy đi đâu. Nàng ta nhìn Kế Ngôn ở trên cây. Kế Ngôn vẫn duy trì tư thế đem qua, ngồi xếp bằng ở trên cây không nhúc nhích. Khí tức quanh người như hòa thành một thể với hoàn cảnh chung quanh. Úc Mộng dụi dụi mắt, dường như nàng ta cảm thấy Kế Ngôn đã biến mất không thấy đâu nữa. Nhìn Kế Ngôn, trong lúc hoảng hốt nàng ta nhìn ra một thân cây, Kế Ngôn là cây, cây cũng là Kế Ngôn. Kế Ngôn

và đại thụ như hòa làm một thể, không phân người ta. Nàng ta lại một lần nữa dụi mắt, hắt đầu nhìn chăm chăm mới thấy Kế Ngôn vẫn đang ngồi xếp bằng trên cây. Ánh nắng vẩy lên người Kế Ngôn, toàn thân áo trắng, khiết bạch vô hà. Với ánh mắt của người Thánh tộc, đáng Kế Ngôn là loại không làm được việc, là đáng không đủ đánh kẻ răng dã thú, là loại hình thể người Thánh tộc ghét bỏ, coi thường. Hơn nữa nữ nhân Thánh tộc cũng thích người Thánh tộc uy vũ cao lớn, đáng ai càng khôi ngô cao lớn thì sẽ càng được nữ nhân Thánh tộc yêu thích. Dạng hình thể như Kế Ngôn mà đi coi mắt thì sẽ chẳng hề có chút sức cạnh tranh nào. Còn trong mắt Úc Mộng, trên người Kế Ngôn tỏa ra quang mang còn chói mắt hơn cả mặt trời. Mặc dù tuổi Úc Mộng còn nhỏ nhưng ở Thánh tộc, mười ba mười bốn tuổi lấy chồng sinh con không phải là chuyện mới mẻ gì. Úc Mộng nhìn Kế Ngôn, trên mặt ửng hồng, lúc này Kế Ngôn quang mang vạn trượng. A, không đúng, Úc Mộng bỗng nhiên giật mình tỉnh lại. Đây không phải ảo giác, quang mang trên người Kế Ngôn đúng là càng ngày càng cường thịnh, khí tức càng ngày càng cường đại, một cỗ kiếm ý bộc phát. Cây cối hoa cỏ chung quanh cũng trong nháy mắt lọt vào giáo sát của kiếm ý, hóa thành bột phấn. Dưới chân Úc Mộng đồng loạt xuất hiện vô số hố lớn hố bé, kiếm ý phong mang xuyên thủng mặt đất. Úc Mộng nhìn dưới chân, trong lòng sợ hãi, hoảng sợ không thôi, chỉ sợ mình cũng sẽ trở thành mảnh vỡ đầy trời trong cỗ kiếm ý này. Cách đó không xa, tiểu viên hầu chi chi xông lại, nó cũng bị dọa sợ. Tuy nhiên may là Úc Mộng và tiểu viên hầu đều không bị kiếm ý công kích, một người một khỉ đứng im tại chỗ không dám động đậy. Kiếm ý dường như chỉ bộc phát vô tình, tứ ngược chung quanh. Kế Ngôn thờ ơ, khí tức của hắn ta càng cường đại thì quang mang tán phát trên người cũng càng lóa mắt, thái Dương trên trời cũng vì thế trở nên ảm đạm. Linh lực chung thanh gào thét lao tới, giờ phút này linh lực bên người Kế Ngôn nồng đậm giống như trở thành một động thiên phúc địa. Tiểu viên hầu hít thở hồng hộc, nó cảm thấy lông tóc toàn thân đều đang được thả lỏng. Nếu không phải tình huống trước mặt có chút gì đó không bình thường thì nó đã định nằm xuống đánh một giấc rồi. Hung thú như nó, muốn phát triển phải đến thời điểm, thực lực cũng sẽ tăng theo. Mặc dù Úc Mộng không thể tu luyện nhưng phụ mẫu nàng ta có thể tu

luyện, tỷ tỷ có thể tu luyện, những tình huống thế này nàng ta cũng nhìn thấy nhiều. “Đại nhân đang đột phá sao?” Úc Mộng không kìm được căng thẳng, đồng thời cũng hâm mộ không thôi. Đại nhân mạnh như vậy, nếu đột phá sẽ càng mạnh hơn nữa. Khí tức của Kế Ngôn như nước rồi, càng trở nên mãnh liệt, thời gian trôi qua, mặt trời trên cao cũng dần lặn xuống phía tây. Kế Ngôn vẫn chưa đột phá nhưng khí tức cũng dần dần bình tĩnh trở lại, cuối cùng, lúc ánh mặt trăng màu đỏ một lần nữa chiếu sáng đại địa, Kế Ngôn mở mắt ra. “Đại nhân, người thành công không?” Úc Mộng nhìn cả một ngày, căng thẳng một ngày, vội vàng tiến lên hỏi thăm. Kế Ngôn lắc đầu, trong mắt có vài phần nóng bỏng: “Vẫn còn thiếu một chút.” Kế Ngôn một kiếm đánh bại Dương Vân Thượng Thánh, một kiếm diệt sát ngàn tên tu sĩ Thánh tộc, hù hai Nguyên Anh kỳ không biết tên bỏ chạy. Tin tức này đã nhanh chóng truyền về Đan Âm thành như một quả bom nổ tung trong Đan Âm thành, dấy lên cơn sóng lớn. Không ít người bị chấn động đến mức choáng váng, không thể tin được. Sau khi hiểu rõ vấn đề xảy ra, không ít ma tộc thậm chí cảm thấy may mắn, may mà mình không tham gia náo nhiệt, nếu không bây giờ chắc chắn xong đời rồi.

Chương 705 -

Chương 705: Sau khi cảm thấy may mắn thì không ít người cũng thầm kinh hãi vì thủ đoạn của Kế Ngôn. Nguyên Anh kỳ một lần diệt sát hơn ngàn tên tu sĩ cấp thấp, không có vấn đề. Nhưng quang minh chính đại như vậy vẫn tương đối hiếm có, dễ dàng khiến mọi người cùng phần nộ. Hơn nữa một kiếm của Kế Ngôn cũng quá mức kinh khủng. Hơn ngàn tên tu sĩ Thánh tộc kia liên kết lại thực lực cường hãn, Kế Ngôn lại có thể chính diện một kiếm đánh tan phòng ngự của tất cả mọi người, bởi vậy có thể nhận ra được sự kinh khủng của Kế Ngôn. Không ít ma tộc cảm thấy hiếu kỳ về lai lịch của Kế Ngôn. “Rốt cuộc là cao thủ từ nơi nào?” “Rốt cuộc thực lực của hắn mạnh chừng nào? Thật sự là Nguyên Anh kỳ tầng ba sao?” “Quá kinh khủng, một thanh kiếm, tru sát hơn ngàn Thánh tộc, có vị Nguyên Anh kỳ nào có thể làm được như vậy chứ?” “Ta dám khẳng định, tuyệt đối không phải Nguyên Anh kỳ tầng ba, làm gì có Nguyên Anh kỳ lợi hại như vậy chứ?” “Là kiếm tu, không phải người của Kiếm gia Thánh địa đây chứ?” Bốn chữ Kiếm gia Thánh địa vừa nói ra, đám ma tộc đang thảo luận trong nháy mắt liền yên tĩnh lại, dường như bốn chữ này có ma lực lớn lao. “Không phải là người Kiếm gia Thánh địa đây chứ, có nghe nói có một dòng chính của Kiếm gia Thánh địa tới Tây cực này trải nghiệm nhưng tuyệt đối không phải là hắn.” “Khì khì, các ngươi nói, nếu người của Kiếm gia Thánh địa đụng phải hắn, ai sẽ thắng?” “Cái này còn phải hỏi sao?” “Người Kiếm gia lợi hại như thế nào người còn không biết sao? Ngươi có phải người Thánh tộc không?” “Hừ, đừng nói Kiếm gia, giờ hắn có thể vượt qua cửa ải trước mắt đi rồi hẵng nói.” “Nhiều Thánh tộc chết như vậy, người thân bằng hữu của bọn hắn sẽ ngồi yên mặc kệ sao?” “Chờ đi, tiếp theo sẽ càng có nhiều người chết hơn.” “Tin lớn đây, hai huynh đệ Nguyên Anh kỳ Khố gia đã rời khỏi Đan Âm thành, chuẩn bị đi tìm tên kia báo thù.” “Ha ha, chết chắc, tên kia chết chắc.” Bên Đan Âm thành vì sự xuất hiện của Kế Ngôn mà trở nên huyên náo xôn xao, sau khi hiểu rõ tình hình, một lượng lớn tu sĩ cũng rời khỏi Đan Âm thành đi xem náo nhiệt, còn có

cả những kẻ mang theo ý đồ không tốt. Sau khi hai người Khố Tu Thần và Khố Tu Ma phát hiện ra không ít người theo sau lưng, Khố Tu Ma giận dữ: “Những kẻ này lén lút theo sau lưng là để làm gì? Xem ta giết bọn hần đây.” Khố Tu Thần lại ngăn cản, lão cười lạnh: “Để bọn hần đi theo, để bọn hần xem hai huynh đệ chúng ta giết hần như thế nào. Để bọn hần biết Khố gia chúng ta không dễ chọc.” Trần đầy tự tin, sát ý bốn phía. Lần này hai huynh đệ bọn hần đích thân xuất mã, hai người liên thủ nhất định phải giết Kế Ngôn. Để chiếu cố tu sĩ sau lưng, đề nghị Khố Tu Thần giảm tốc độ: “Để bọn hần đi theo, chúng ta phải giết chết tên kia ngay trước mặt bọn hần, để bọn hần biết được sự lợi hại của Khố gia chúng ta.” Khố Tu Thần và Khố Tu Ma dẫn rất nhiều Ma tộc chậm rãi tới tìm Kế Ngôn. Khố Tu Ma nhìn thấy Kế Ngôn, trong lòng lão nhìn không được bắt đầu hồi hộp. Khí tức của Kế Ngôn lộ rõ ra ngoài, làm người ta cảm thấy vô cùng sắc bén. Nếu như nói, lần trước lão nhìn thấy Kế Ngôn còn là một thanh kiếm được cất trong vỏ, nội liễm trầm ổn, thì hiện tại Kế Ngôn là một thanh kiếm sắc bén đã ra khỏi vỏ, hàn quang bắn ra bốn phía, sắc bén đến đáng sợ. Linh lực quanh quần, cả người nằm trong trạng thái chuẩn bị bùng nổ. Những Ma tộc đi theo đều đã nhận ra, Kế Ngôn đang ở ngay bên biên giới đột phá. Rốt cục hần ta bao nhiêu tuổi rồi? Lại đột phá nữa? Mặc dù là Khố Tu Ma giết người như ngóe cũng thầm giật mình. Cốt linh của Kế Ngôn không thể qua mắt người khác, khí tức trẻ tuổi bỗng bật, chắc chắn là chưa vượt qua hai mươi lăm tuổi. Nói cách khác, hần ta mới vừa cai sữa không lâu. Người như vậy đã là Nguyên Anh sơ kỳ, còn đột phá nữa, chính là Nguyên Anh trung kỳ. Không tới hai mươi lăm tuổi mà đã có tu vi Nguyên Anh trung kỳ, Thánh tử cũng không làm được đúng không? Trong lòng Khố Tu Ma không khỏi cảm thấy sợ sệt. Người trước mắt này lại lịch bất phàm, nói không đến từ đại gia tộc lánh đời, đó không phải là tồn tại Khố gia có thể đắc tội. Khó trách Nhung Đôn suốt đêm rời khỏi thành Đan Âm, hóa ra Nhung Đôn đã biết điều này từ trước sao? Chết tiệt, sớm biết vậy thì lão đã hỏi rõ tình huống trước rồi. Khố Tu Ma bên này do dự, mà ca ca của lão, cũng đã là hai mắt đỏ ngầu. Khố Tu Thần nhìn chằm chằm vào Kế Ngôn, nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ ước được nuốt sống Kế Ngôn. Người tu hành, khó có con nối dòng. Lão khó khăn lắm mới có một đứa con, kết quả bị tên đáng chết trước mắt

đánh chết. Lão không bầm thây hấn ta thành vạn đoạn, làm sao giải mối hận trong lòng? “Chính là người giết con ta, người đáng chết!” Kê Ngôn thấy hai huynh đệ Khố Tu Thần và Khố Tu Ma cùng đến, trong lòng mừng rỡ. Ta còn thiếu chút nữa mới có thể đột phá, các người đã đưa đến tận cửa rồi. Kê Ngôn vung trường kiếm lên, nói với hai người Khố Tu Thần và Khố Tu Ma: “Các người cùng lên đi.” Khố Tu Thần và Khố Tu Ma nghe vậy giận dữ, hấn ta dám xem thường bọn họ như vậy. “Đáng chết, người đừng có càn rỡ!” Khố Tu Thần nhìn không nổi nữa, phần nộ, sát ý cắn nuốt lý trí của lão, lão tức khắc ra tay, hơn nữa chiêu đầu tiên chính là sát chiêu. Hoàng Tuyền Quỷ Trảo! Âm phong nổi lên xung quanh, một quỷ trảo khổng lồ xuất hiện trong không trung, trời đất tối sầm lại, giống như địa ngục hàng lâm. Những người đi cùng không khỏi thì thào đầy khiếp sợ. “Cái gì, một trong những tuyệt chiêu của Khố gia, Hoàng Tuyền Quỷ Trảo, công pháp Địa cấp đó.” “Xem ra họ đã hạ quyết tâm giết người rồi.” “Không giết mà coi được? Nhi tử đã bị người ta làm thịt rồi, đó là nhi tử độc nhất của Khố Tu Thần đại nhân đó.” “Chắc là tên gia hỏa đó có thể chặn được nhi?” “Chấn kiêu gì? Đây là công pháp Địa cấp, dù ở đâu cũng là bị tranh đoạt.”

Chương 706 -

Chương 706: Có người cười lạnh không thôi: “Đúng đó, lại còn đồng dặc, bảo người ta xông lên cùng nhau đi, đúng là không biết trời cao đất rộng.” “Mấy Ma tộc cùng đi không mấy người từng chứng kiến thực lực của Kế Ngôn, ai cũng cảm thấy lần này Kế Ngôn không cản được. Khó Tu Thần cường đại hơn nhĩ tử Khó Giới rất nhiều, chiêu này của lão, bất kể thanh thế hay uy lực đều vô cùng mạnh mẽ. Quỷ thảo hạ xuống, âm phong vu vu, giống như có vô số quỷ hồn đang nhào đến lấy mạng. Kế Ngôn từng được lãnh giáo chiêu này. Đối với hắn ta mà nói, chiêu này không có một chút nguy hiểm nào, hắn ta thậm chí chẳng thèm nhấc mắt lên nhìn. Một kiếm hạ xuống, chẳng khác nào lợi kiếm phá vỏ kiếm lao ra, quỷ thảo đang hạ xuống bị đâm thủng, cuối cùng quỷ thảo biến mất trong không khí trong những tiếng nổ đécc tai. Trời đất lại sáng trong, Kế Ngôn đứng thẳng tại chỗ, kiếm chỉ thẳng vào Khó Tu Thần và Khó Tu Ma: “Ta nói rồi, hai người các ngươi cùng lên đi, nếu không thì các ngươi không phải là đối thủ của ta.” “Đám Ma tộc đang quan chiến nhất thời kinh sợ. Chỉ dùng một kiếm đã phá giải công pháp Địa cấp Hoàng Tuyền Quỷ Thảo, thực lực này vượt quá tưởng tượng của bọn họ. Không ít Ma tộc ghen hờn nhìn trần trối, khó có thể tin.” “Đây, đây là thật sự?” “Hắn ta mạnh vậy sao?” “Khó trách hắn ta muốn hai huynh đệ cùng tiến lên, hóa ra hắn ta không chỉ nói suông mà thôi.” “Chuyện này, thật là đáng sợ.” “Khó Tu Thần cảm thấy khó tin, lão không thể tin được đòn tấn công của mình lại bị Kế Ngôn phá giải dễ dàng như vậy. Sau khi lão phục hồi tinh thần lại, cắn răng, sát khí dâng cao: “Hay lắm, hay lắm, khó trách ngươi hung hăng như vậy, hóa ra là có vài phần thực lực.” “Giết!” “Khó Tu Thần không định liên thủ với đệ đệ, nếu vừa đến hai huynh đệ đã liên thủ ngay, cho dù có thắng, cũng rất mất mặt. Khó Tu Thần điều động linh lực trong cơ thể, hội tụ vào nắm đấm, cả người lao về phía Kế Ngôn như một tia chớp. Ánh mắt lão âm ngoan, bộc phát ra lực lượng cường đại, chỉ ước mình có thể dùng một cú đấm đánh cho Kế Ngôn tan thành ngàn mảnh.” “Keng!” “Nhưng mà một tia hàn quang xuất hiện, trường

kiếm Vô Khuru xẹt qua, chuông báo động trong lòng Khố Tu Thần kêu lên điên cuồng, lão không nói hai lời, tức khắc lui lại. “Phốc!” Khố Tu Thần bị thương, máu tươi vẩy ra. Khố Tu Thần đã lui lại nhìn bả vai của mình bằng ánh mắt không tưởng tượng nổi, một vết thương khủng khiếp kéo dài từ bờ vai tới khuỷu tay của lão, nếu không phải lão né tránh đúng lúc, thì cánh tay này của lão đã tàn phế. Kế Ngôn lắc đầu, đã bảo các người lên cùng nhau đi, sao nhất định không chịu nghe vậy? Vì thế, hắn ta chủ động tấn công, trường kiếm Vô Khuru huy ra, kiếm quang chọi hiện. Tiêu Dao Kiếm Quyết! Kế Ngôn giống như tiên nhân ngự phong mà đến, một kiếm hạ xuống, bao phủ cả hai huynh đệ Khố Tu Thần, Khố Tu Ma vào trong. Khố Tu Thần và Khố Tu Ma vừa sợ vừa giận. Bọn họ không ngờ Kế Ngôn lại cuồng vọng như vậy, lại muốn lấy một địch hai. Khố Tu Ma gầm thét, rút trường đao ra: “Chết tiệt, người nghĩ một mình người có thể đánh thắng hai huynh đệ chúng ta sao?” “Lên, chúng ta liên thủ giết hắn ta.” Khố Tu Thần lau máu tươi trên cánh tay, liếm liếm ngón tay, khuôn mặt vặn vẹo, sát ý ngập trời: “Ta muốn nuốt sống huyết nhục của hắn ta.” Đến lúc này rồi, có nói bao nhiêu cũng vô dụng. Hai huynh đệ Khố Tu Thần, Khố Tu Ma đồng thời ra tay, hai người vừa ra tay, long trời lở đất. Khố Tu Thần cũng lấy vũ khí của mình ra, đó là một thanh đại phủ. Hình dạng của thanh đại phủ đó vô cùng quý dị, giống như khuôn mặt của một con ác quỷ, phần lưỡi chiếm hai phần ba chiều dài. Một đao một phủ, đồng thời đánh về phía Kế Ngôn. Hoàng Tuyền Trảm! Hai huynh đệ dùng cùng một chiêu thức, nhưng uy thế bộc phát ra lại không giống nhau. Trường đao của Khố Tu Ma hạ xuống, như nước sông Hoàng Tuyền chọi xuất hiện trên thế gian, oan hồn và quỷ hồn cùng xuất hiện, làm lòng người ta hoảng loạn, sợ hãi. Đại phủ của Khố Tu Thần hạ xuống, giống như quỷ sai lấy mạng đến từ địa ngục, mang theo mệnh lệnh của Diêm Vương, tiến đến thu gặt sinh mệnh trên thế gian. Hai người giáp công từ hai bên trái phải, hai huynh đệ Khố Tu Ma và Khố Tu Thần vô cùng ăn ý. Vừa nhiễu loạn tâm thần, hoảng loạn tâm trí, lại che dấu sát chiêu trong đó, chỉ cần có một chút không cẩn thận, kết cục chính là thân tử hồn diệt. Hai huynh đệ liên thủ, một vùng đất diện tích trăm dặm như hóa thành địa ngục chốn nhân gian, âm phong gào rít, oan hồn kêu rên. Những Ma tộc đứng xem xung quanh vô cùng kinh hãi,

tuy họ chỉ đứng bên cạnh quan chiến nhưng cũng bị ảnh hưởng. Vô số người thấy oan hồn bò lên người bọn họ, quỷ sai tiến đến lấy mạng bọn họ. Thân là người tu hành, trong tay ai không dính máu tươi? Không ít Ma tộc còn tưởng rằng người bị mình giết chết quay về báo thù. Những Ma tộc đạo tâm bất ổn hoảng sợ thét chói tai, ngã ngội xuống đất, cũng có kẻ chật vật mà chạy, hoảng sợ không thôi, làm trò hề cho người khác. Rất nhiều Ma tộc liên tiếp lui về phía sau, mãi đến lúc rời khỏi phạm vi ảnh hưởng, mới khôi phục lại tinh thần. Sắc mặt rất nhiều Ma tộc trắng bệch, nghĩ mà sợ không thôi. Bọn họ nhìn hai huynh đệ Khố Tu Thần, Khố Tu Ma liên thủ, trong lòng sinh ra kính sợ. “Hai người mạnh quá nhỉ? Khó trách Khố gia có thể không chế thành Đan Âm nhiều năm.” “Hai người này liên thủ, còn có ai dám khiêu chiến với Khố gia, có ai dám đi làm thành chủ thành Đan Âm?” “Quả thật đáng sợ, xem ra tên gia hỏa đó chết chắc rồi?” “Chắc chắn không có đường sống, Khố Tu Thần đại nhân và Khố Tu Ma đại nhân liên thủ, ai có thể ngăn cản được bọn họ?”

Chương 707 -

Chương 707: Rất nhiều Ma tộc cảm thấy Kế Ngôn chết chắc rồi. Không ít Ma tộc nhao nhao lắc đầu thở dài: “Haizz, nhiều tiền thưởng như vậy, cuối cùng vẫn là Khố gia tự lấy về.” “Đáng tiếc, đáng tiếc.” “Bỗng nhiên, hào quang sáng lên, chiếu rọi ánh mắt của rất nhiều Ma tộc, các Ma tộc hí mắt theo bản năng. Không ít người kinh ngạc trong lòng, mặt trời rơi xuống sao? Một Ma tộc nào đó bỗng nhiên hô to: “Các người xem!” “Không phải mặt trời rơi xuống, mà là kiếm quang còn chói mắt hơn cả mặt trời xuất hiện. Một luồng kiếm quang trăm ngàn trượng sáng lên, giống như Kinh Thiên kiếm, cắt qua không gian tối mịt, chiếu rọi khắp thế gian. Luồng kiếm quang đó đánh tan đòn tấn công liên thủ của Khố Tu Thần và Khố Tu Ma. Kiếm ý mạnh mẽ tàn sát bừa bãi, những Ma tộc đứng xung quanh thay đổi sắc mặt, lại bắt đầu hoảng sợ. Đây là kiếm ý mà con người có thể tu luyện được sao? Những Ma tộc thực lực yếu kém, đạo tâm bất ổn, quỳ rạp xuống đất. Nỗi sợ hãi trong cơ thể làm cho bọn họ cúi đầu trước luồng kiếm ý mạnh mẽ này. Sắc mặt tất cả Ma tộc trắng bệch, thần sắc kinh hoảng. Từ lúc chào đời tới nay, đây là lần đầu tiên bọn họ cảm nhận được kiếm ý đáng sợ đến như vậy. Có không ít Ma tộc đến nơi đây tìm Kế Ngôn báo thù, thân bằng hảo hữu của bọn họ chết dưới kiếm Kế Ngôn. Hiện tại, bọn họ đích thân cảm nhận được kiếm ý kinh khủng của Kế Ngôn, có Ma tộc đã tắt suy nghĩ báo thù. Người lợi hại như vậy, mình không nên đi chịu chết làm gì. Trở về ăn cơm rồi ngủ thôi, không cần phải cống nạp mình vào đó, để người ta đến dự tang lễ của mình. Trước một kiếm này, đòn tấn công liên thủ của Khố Tu Thần và Khố Tu Ma, bị Kế Ngôn hóa giải một cách dễ dàng. Thần sắc Khố Tu Ma kinh hãi, tuy đây không phải lần đầu tiên lão cảm nhận được kiếm ý khủng khiếp của Kế Ngôn. Đây đã là lần thứ hai, nhưng vẫn làm trái tim của lão run rẩy không ngừng. Khố Tu Thần còn hoảng sợ hơn cả Khố Tu Ma. Lão chưa từng nhìn thấy, cũng chưa từng nghe thấy kiếm ý như vậy. Kiếm gia, đây chắc chắn là kiếm ý chỉ có người của Kiếm gia Thánh Địa mới có thể sở hữu. Đòn tấn công của lão

và đệ đệ Khố Tu Ma bị đánh tan, Khố Tu Ma quát to một tiếng: “Người có quan hệ gì với Kiếm gia?” “Không có quan hệ gì!” Kế Ngôn cảm thấy rất lạ, sao ai cũng nhắc tới Kiếm gia hết vậy? Chẳng lẽ Kiếm gia mới là thế lực mạnh nhất của Ma tộc à? Kế Ngôn nghĩ tới đây, ý chí chiến đấu dâng cao. Nếu như Kiếm gia mới là mạnh nhất, như vậy hẳn ta sớm muộn gì cũng sẽ đối đầu với bọn họ, hiện tại, mau chóng tăng cao thực lực của mình mới là đúng đắn. “Ông!” Trường kiếm Vô Khuru phát ra một tiếng kiếm minh, kiếm ý sắc bén lại một lần nữa lan tràn, lại một lần nữa tấn công Khố Tu Thần và Khố Tu Ma. Hai người Khố Tu Thần, Khố Tu Ma vừa sợ vừa giận. Tuy Kế Ngôn phá hủy công kích của bọn họ, nhưng bọn họ cũng không bị thương. Kế Ngôn lại còn dám ra tay với hai người bọn họ. “Người nghĩ rằng người vô địch rồi sao?” Khố Tu Thần hận căm căm rằng nanh, Ma hét lớn một tiếng với Khố Tu: “Giết hắn.” Sắc mặt Khố Tu Ma lạnh như băng, hôm nay nhất định phải giết Kế Ngôn. Chỉ có giết Kế Ngôn, bọn họ mới có thể giữ được thể diện của mình, đánh ngang tay cũng không được, nếu không hai người không cần lăn lộn nữa. Hai mắt Khố Tu Thần đỏ đậm, sát khí trong cơ thể bạo phát, quanh quần bên cạnh lão, lúc này lão chẳng khác nào ác ma đến từ địa ngục. Trường đao trong tay lão tỏa ra ánh sáng màu đỏ sẫm, sát khí xông thẳng lên cao. Một ánh đao chùng trăm trọng hung hăng đánh xuống, đao khí quét ngang, ảnh hưởng đến xung quanh, hư không như bị cắt một khe hở khổng lồ. Kế Ngôn không né tránh, trường kiếm Vô Khuru huy thẳng, dùng kiếm quang khổng lồ nghênh chiến với đối phương. Đao kiếm tương giao, một tiếng va chạm đéé tai vang lên, đao ý, kiếm ý đụng vào nhau, linh lực tàn sát bừa bãi. Vù vù! Bụi mù cuộn cuộn nổi lên trong một vùng đất hơn mười dặm, bụi cuốn đến chỗ nào, cây cối, cự thạch thì nhau hóa thành mảnh nhỏ bay đầy trời. Đất đai nứt toạc, vô số khe hở xuất hiện, lực phá hoại khủng khiếp đó làm cho những Ma tộc quan chiến run sợ tim gan, run như cây sậy. Nhưng mà một tia sáng màu đỏ chợt xuất hiện ngay trong bụi mù. Khố Tu Thần giống như một tên thích khách, xuất hiện từ chỗ không ai tưởng tượng được, lão cầm đại phủ trong tay nhào đến trước mặt Kế Ngôn. Hai mắt lão ta cũng đỏ ngầu, cả người tản ra sát khí màu đỏ sẫm, giống như một con ác quỷ cầm đại phủ trong tay, hung dữ gầm thét, phát ra tiếng gió rít khiến người ta sợ hãi, hung hăng bổ về phía Kế

Ngôn. Hai mắt Khố Tu Thần đỏ đậm, lại ám tàng đắc ý. Ta không tin người có thể cản được ta. Khố Tu Thần dùng chiêu thức quen thuộc của mình, cận chiến. Lão không tin Kế Ngôn cản được mình. Kế Ngôn hoàn toàn không có vẻ gì là kinh hoảng khi thấy Khố Tu Thần bất thành linh xuất hiện. Khuôn mặt hắn ta vẫn lạnh lùng như trước, trường kiếm Vô Khưu quay về phòng ngự. “Keng!” Đại phủ đụng vào trường kiếm. Một khí tức vô hình bùng nổ. Sóng xung kích vô hình, không kém hơn vụ nổ vừa rồi điên cuồng lan ra xung quanh. Địa hình khu vực cạnh ba người đã hoàn toàn thay đổi. Đất đai nứt toạc, núi non sụp đổ, giống như trải qua mấy trận động đất, vô cùng thê thảm, cảnh tượng đồ nát tan hoang. Tuy Kế Ngôn đỡ được đòn tấn công của Khố Tu Thần, nhưng sức lực quá mạnh từ đòn tấn công làm hắn ta thổ huyết bay ngược ra hơn mười dặm. Lực lượng Ma tộc cường đại không phải một câu nói suông. Khố Tu Thần nhìn thấy rốt cục Kế Ngôn cũng bị mình đánh bay, tinh thần chấn động, lòng tin tăng mạnh. Tên gia hỏa thích làm bộ làm tịch nhà người không phải là vô địch, hai huynh đệ chúng ta liên thủ chắc chắn có thể giết người. Khố Tu Ma cũng nghĩ như vậy, lòng tin của lão còn cao hơn Khố Tu Thần. Đại ca của ta còn có thể đánh bay người, lực lượng của ta mạnh hơn cả đại ca, ta xem người ngăn cản công kích của ta thế nào. Lão hét lớn một tiếng: “Đại ca!” Khố Tu Thần lập tức lĩnh hội ý của Khố Tu Ma. Lão yểm trợ cho đệ đệ mình, giữ chân Kế Ngôn, để cho Khố Tu Ma có cơ hội lao đến trước mặt Kế Ngôn. Khố Tu Thần cắn chặt răng, giận quát một tiếng, đại phủ mặt quỷ sáng lên, một gương mặt quỷ thật sự sống lại. Sau đó một con ác quỷ to đến vài trăm thước xuất hiện, giương nanh múa vuốt đánh về phía Kế Ngôn.

Chương 708 -

Chương 708: Ác quỷ trong mây trăm mét giương nanh múa vuốt, giống như ác quỷ địa ngục chân chính, chúng nó rít gào, đánh về phía Kế Ngôn. Khó Tu Ma cũng theo sát phía sau, một đao bổ ra, vô số oan hồn thoát nhìn như là đi theo ác quỷ cùng nhau giết về phía Kế Ngôn. Thế gian lại tối xuống, giống như quỷ vực giáng lâm. Kế Ngôn bị một búa của Khó Tu Thần bổ đến huyết khí trong cơ thể cuộn cuộn, bị thương. Nhưng mà ánh mắt của hắn ta lại càng ngày càng sáng ngời, chiến ý càng ngày càng tăng vọt, đây mới là lý do hắn ta muốn chiến đấu. Bay lên trời, nhìn ác quỷ nhào tới. Kiếm ý bộc phát! Một tiếng long ngâm, giống như Cửu Thiên Thần Long hạ phàm. Một con thần long màu bạc từ trên trời giáng xuống, thần long do kiếm ý biến thành giao chiến với ác quỷ. Cơ hội! Khó Tu Ma thấy được cơ hội, lão cầm trường đao xuất hiện trước mặt Kế Ngôn. Nhìn Kế Ngôn gần trong gang tấc, Khó Tu Ma rống giận một tiếng, trường đao mãnh liệt bổ ra: “Chết!” Lực lượng cuồng bạo mãnh liệt mà ra, một đao hủy thiên diệt địa rơi xuống. Khí tức hủy diệt quét sạch bầu trời, lực lượng mạnh mẽ làm cho bầu trời run rẩy, xuất hiện vô số vết nứt màu đen, giống như mặt gương sắp vỡ nát vậy. Một màn kinh khủng như thế, làm cho Ma tộc vây xem kinh hãi, hoảng sợ không thôi. Bọn họ tự nhận mình không thể ngăn cản một chiêu này, ở trước mặt một chiêu này, khó thoát khỏi cái chết, hắn ta hắn là cũng chống đỡ không nổi nhỉ? Không ít Ma tộc nhìn Kế Ngôn, trong lòng âm thầm nghĩ. Hai người Khó Tu Thần và Khó Tu Ma bắt tay, trái phải vây công, đều sử dụng đến tuyệt chiêu của mình. Đánh xa có Khó Tu Thần, cận chiến có Khó Tu Ma. Một xa một gần, phối hợp ăn ý. Không có Ma tộc nào cho rằng Kế Ngôn có thể ngăn cản được. Kế Ngôn cũng cảm nhận được áp lực vô cùng. Hai người Khó Tu Thần, Khó Tu Ma liên thủ, đúng thực là khó có thể ngăn cản. Nhưng mà đây không phải là điều mình muốn sao? Kế Ngôn lộ ra nụ cười, lần nữa khẳng định chuyến đi tới Ma tộc này là đến đúng nơi rồi. Trước đòn tấn công của hai người, Kế Ngôn ngược lại nhắm hai mắt lại. Khó Tu Ma ngay trước mắt thấy Kế Ngôn

vậy mà dám nhắm mắt lại, nhất thời sửng sốt, là định từ bỏ sao? Nhưng mà, cho dù người từ bỏ, người cũng phải chết. Trong lòng Khố Tu Ma quyết tâm. Lão chẳng những không nường tay, ngược lại lần nữa bộc phát lực lượng mạnh mẽ hơn. Người Thánh tộc chưa bao giờ có lòng thương hại đáng để nói, đối với kẻ địch, chỉ biết hạ sát thủ, tuyệt đối sẽ không rộng lượng tha thứ. Nơi xa, không ít Ma tộc có nhãn lực tốt cũng thấy Kế Ngôn lại nhắm mắt lại, nhao nhao xông xao. Đã đến lúc này rồi, lại còn giả vờ cool, hay là đang chờ chết? “Hắn ta từ bỏ sao?” “Hắn ta đang chờ chết?” “Hắc, đáng đời!” “Nhưng mà, sau một khắc, Kế Ngôn mở to mắt, bình bình đạm đạm đâm ra một kiếm. Tất cả Ma tộc nhìn chằm chằm Kế Ngôn đều thấy kỳ quái. Có Ma tộc nhin không được nói: “Chuyện này cũng không có gì kỳ lạ. “Lời của hắn ta còn chưa nói xong, sắc mặt liền đột nhiên đại biến, Ma tộc xung quanh cũng vậy. Sắc mặt tất cả Ma tộc đều thay đổi, cuồn cuộn. Trong mắt bọn họ, mọi chuyện trước mắt đều thay đổi. Vô Khuru kiếm sáng lên ánh sáng mãnh liệt, hóa thành một kiếm kinh thiên. Vô số Ma tộc tựa như nhìn thấy trong hư không có một chút ánh sáng lóe lên, giống như xuyên qua dòng sông thời gian mà đến, hóa thành kiếm quang không thể địch nổi, chém diệt ngôi sao đầy trời, phá hủy ngàn vạn thế giới. “Phụt!” “Phụt!” “Vô số Ma tộc nhao nhao học máu. Có người hô to: “Không thể nhìn, đây không phải là thứ mà cảnh giới này của chúng ta có thể nhìn. Nhắm mắt lại, nếu không thân vẫn đạo tiêu!” “Nhưng mà lời này vẫn chậm một chút. Ma tộc cảnh giới thấp, thực lực không đủ, đạo tâm bất ổn nhao nhao học máu, kêu thảm thiết. Một kiếm này của Kế Ngôn quá huyền diệu, không phải thứ những Ma tộc này có thể nhìn. Không ít Ma tộc kêu thảm thiết, linh lực trong cơ thể không khống chế được, bộc phát, máu tươi cả người phun thẳng, giống như bị Kế Ngôn tấn công, cuối cùng chậm rãi ngã xuống, không biết sống chết. Loại tình huống này dọa không ít Ma tộc sợ hãi, nhao nhao nhắm mắt lại, không dám nhìn nhiều. Hai huynh đệ Khố Tu Thần và Khố Tu Ma vốn tràn đầy lòng tin, cảm thấy hai người bắt tay, một gần một xa, cho dù lần này Kế Ngôn có ngăn được thì cũng chết chắc. Nhưng mà một kiếm này xuất hiện, kiếm quang chói mắt trực tiếp làm con mắt hai người đau nhói. Khố Tu Thần và Khố Tu Ma gần như là đồng thời khó có thể tin hét lên: “Không, không có khả

năng!“Một kiếm này, mặc dù thân là Nguyên Anh cũng xem không hiểu. Một kiếm này giống như kiếm của tiên nhân, trong phàm thế không ai có thể địch.Ở trước mặt một kiếm này, đòn tấn công mà hai người Khô Tu Thần và Khô Tu Ma tràn đầy tự tin cũng tan thành mây khói, hoàn toàn sụp đổ biến mất.Cuối cùng hai người còn bị một kiếm này hoàn toàn bao phủ, kêu thảm thiết.“A!“Thanh âm vang vọng, bi thảm quanh quẩn giữa thiên địa.Vô số Ma tộc nghe tiếng biến sắc, nhưng bọn họ không dám mở mắt nhìn.Đợi sau khi hết thấy bình tĩnh trở lại, Ma tộc vây xem mới dám cẩn thận ngẩng đầu, nhìn về chiến trường vừa rồi.Một vết nứt rộng hơn mười dặm xuất hiện ở trên mặt đất, phóng mắt nhìn xuống chỉ thấy một mảnh đen kịt, sâu không thấy đáy.Tựa như một khe nứt khổng lồ, cũng giống như một lối vào địa ngục, nuốt chửng tất cả sinh mệnh.Một kiếm, liền tạo thành khe nứt khủng bố như thế.Tất cả Ma tộc lại một lần nữa kính sợ thật sâu.

Chương 709 -

Chương 709: Một kiếm này nếu rơi vào trên người bọn họ, ngay cả căn bản cũng không còn. Bóng dáng Khố Tu Thần và Khố Tu Ma biến mất, cũng không cảm nhận được khí tức của bọn họ, giống như bọn họ đã biến mất trong một kiếm của Kế Ngôn. Kế Ngôn vẫn treo lơ lửng trên trời, giờ khắc này, không có Ma tộc nào dám coi thường Kế Ngôn nữa, cũng không ai dám nói lung tung, cẩn thận từng li từng tí, không dám thờ ơ, e sợ quá nhiều Kế Ngôn. Mặc dù khí tức Kế Ngôn hiện tại không ổn định, linh lực trong cơ thể hỗn loạn, chúng Ma tộc cũng có thể cảm nhận được sự suy yếu của Kế Ngôn, nhưng không ai dám ra tay, ngay cả Nguyên Anh ẩn núp trong đó cũng không dám xằng bậy. Tất cả mọi người đều kính sợ nhìn Kế Ngôn. Kế Ngôn nhìn chiến trường hỗn loạn, lại nhìn lướt qua đông đảo Ma tộc, thản nhiên nói: “Còn người muốn tới sao?” Im lặng, yên tĩnh như chết. Không ít Ma tộc thầm chửi bới ở trong lòng, hiện tại chỉ có mất não mới dám đánh với người. Không ai dám đứng ra, cho dù Ma tộc lúc trước muốn báo thù cho thân bằng hảo hữu cũng không dám nói muốn báo thù. Thấy không có ai đi ra, Kế Ngôn lại nói: “Nếu đã như vậy, đều rời đi đi, ta không hy vọng trong vòng trăm dặm có người xuất hiện.” Không ai có ý kiến, cũng không ai dám nghi ngờ. Đây là quyền uy của kẻ mạnh, không dám khiêu chiến quyền uy của kẻ mạnh, vì vậy đều ngoan ngoãn nghe theo mệnh lệnh của kẻ mạnh. Sau khi đông đảo Ma tộc rời đi, vẫn có kẻ không nhìn được quay đầu nhìn về phía Kế Ngôn. Có người cảm thán: “Sắp thay đổi rồi.” Hai huynh đệ Khố Tu Thần, Khố Tu Ma dắt tay nhau mà đến, cuối cùng rơi vào kết cục như vậy, thực lực Khố gia tổn hại lớn, chỉ còn lại có một Nguyên Anh là lão tổ Khố gia. Không cần nghĩ cũng đoán được, đến lúc đó còn có thể có một trận ác chiến nữa. Thế lực thành Đan Âm cũng vì vậy mà xáo trộn. “Đại nhân!” Kế Ngôn trở về, hai mắt Úc Mộng tỏa ra ánh sao chào đón. Con khỉ nhỏ ở bên cạnh kêu chít chít, hai tay làm động tác cúng bái. Thực lực cường đại của Kế Ngôn lại một lần nữa làm cho Úc Mộng và khỉ nhỏ sùng bái. Một kiếm kia khủng bố, làm cho một

người một khi đứng cách thật xa cũng có thể cảm nhận rõ ràng được. “Quá kinh khủng, người quá lợi hại.” Úc Mộng sùng bái nói, nàng ta đã là tiểu mê muội của Kế Ngôn: “Hai Nguyên Anh đều đánh không lại ngươi, quá lợi hại.” Đối với việc đánh bại hai huynh đệ Khô Tu Thần và Khô Tu Ma, Kế Ngôn không có bất kỳ vẻ đắc ý nào. Hai người này không yếu, nhưng cũng không tính là mạnh nhất, còn chưa tạo thành uy hiếp quá lớn đối với hắn ta. Tuy rằng bị thương nhẹ, nhưng so sánh với thu hoạch, chút thương tích này không tính là gì. Kế Ngôn dặn dò một câu: “Ta muốn bế quan đột phá.” Sau đó lại nhảy lên một thân cây, ngồi xuống, khí tức trong cơ thể lại bắt đầu chậm rãi sôi trào. Trải qua trận chiến hôm nay, Kế Ngôn cảm giác được thời cơ đột phá đã đến. Úc Mộng nghe được Kế Ngôn muốn bế quan đột phá, nhất thời khẩn trương lên, nàng ta biết điều đó có nghĩa là gì. Một khi đột phá bị quấy nhiễu, đột phá thất bại còn dễ nói, đột phá thất bại bị phản phệ mới là thứ đáng sợ nhất, chỉ hơi không cẩn thận, thân tử hồn diệt. Úc Mộng khẩn trương không nói hai lời gọi con khỉ nhỏ lại, nói với nó: “Tiểu Bạch, chúng ta phải bảo vệ đại nhân, phòng ngừa có người đến quấy nhiễu đại nhân.” Con khỉ nhỏ có bộ lông trắng như tuyết, ngay từ đầu Úc Mộng đã gọi nó là Tiểu Bạch Hài, sau này kêu nhiều, dứt khoát gọi là Tiểu Bạch. Khỉ nhỏ vừa nghe, lập tức xoay người đi tìm lưỡi dao ngắn nó giấu đi, lấy ra, dùng sức quơ quơ. Giống như đang muốn nói, ai dám tới, ta liền giết chết người đó. Mặt trời nghiêng về phía Tây, ánh trăng màu đỏ lần nữa phủ kín mặt đất. Úc Mộng và khỉ nhỏ trông coi đồng lửa, cảnh giác nhìn bốn phía. Tuy rằng thỉnh thoảng xung quanh có vài tiếng dã thú gầm, nhưng có Kế Ngôn ngồi ở chỗ này, khí tức của hắn ta cũng không giấu diếm chút nào. Chỉ cần là dã thú có chút mẫn cảm đều sẽ chạy thật xa, không dám tới gần nơi này. Úc Mộng chỉ là một phạm nhân, cho dù thân là Ma tộc, tố chất thân thể mạnh hơn so với phạm nhân mười ba châu thì tóm lại nàng ta vẫn chỉ là một phạm nhân. Luận về tinh thần, nàng ta còn không có tinh lực bằng khỉ nhỏ. Còn chưa tới nửa đêm, hai mắt Úc Mộng đã mông lung, trong mí mắt giống như có ngàn cân trĩu xuống, không ngừng ngáp dài, hận không thể lập tức ngã xuống đất ngủ. Nhưng mà mỗi khi Úc Mộng cảm thấy mắt mình buồn ngủ, nàng ta sẽ ngẩng đầu nhìn Kế Ngôn trên cây một chút. Khí tức trên người Kế Ngôn còn đang không ngừng tăng lên, từng chút từng chút dâng

lên.Đang ở thời khắc mấu chốt đột phá.Mỗi lần nhìn thoáng qua Kế Ngôn, Úc Mộng sẽ chấn động tinh thần, phần chấn lại tinh thần.Nhưng cuối cùng nàng ta vẫn là phàm nhân, dưới tình huống như vậy, nàng ta kiên trì không được bao lâu.Rất nhanh, Úc Mộng mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.Bỗng nhiên một trận gió lạnh thổi qua, Úc Mộng cảm giác trên người có chút lạnh, theo bản năng hướng lại gần đồng lửa hơn.Nhưng mà tiếng gào thét trầm thấp của khí nhỏ đã đánh thức nàng ta.Nàng ta mở to mắt, phát hiện khí con đưa lưng về phía mình, lông trên người dựng thẳng lên, nhe răng, hai móng nắm chặt lưỡi dao ngắn, gào thét trong bóng tối, giống như trong bóng tối có thứ gì đó.Úc Mộng vội vàng đứng lên, nhưng dù nàng ta có cố gắng nhìn ra xa, lại phát hiện mình chẳng nhìn được cái gì.Mặt Trăng trên bầu trời cũng bị che khuất bởi một đám mây nhạt, mặt đất càng thêm tối tăm.“Tiểu Bạch, làm sao vậy?”Úc Mộng hỏi một câu.Không đợi khí nhỏ đáp lại, Úc Mộng cảm giác tim đập nhanh.Lại là một trận gió lạnh thổi qua, ở trước mặt nàng ta hơn mười mét bên ngoài, xuất hiện hai bóng đen.Giống như ma quỷ, làm cho da đầu Úc Mộng tê dại, khí nhỏ sợ hãi kêu lên.Một bóng đen trong đó phát ra tiếng cười khiến da đầu người ta tê dại: “Khắc khắc, là đang chữa thương sao?”

Chương 710 -

Chương 710:Giọng nói khàn khàn, rơi vào trong tai Úc Mộng, giống như tiếng cú đêm kỳ dị, khiến người ta sợ hãi.Người kia có vài phần kinh ngạc, quát khẽ một tiếng, giọng nói khàn khàn: “Không đúng, còn là đang đột phá.”Giọng ban đầu lộ ra kinh hi: “Thật tốt quá, đây là cơ hội ngàn năm có một của chúng ta. Cũng không uổng phí thời gian chúng ta ẩn núp lâu như vậy, khắc khắc, thật tốt quá.”Úc Mộng tuy rằng thấy không rõ bộ dáng người tới, nhưng nghe lời bọn họ, cũng biết bọn họ lai giả bất thiện.Vì đối phó Kế Ngôn, lại ẩn núp ở bên cạnh lâu như vậy, quan sát mấy canh giờ, sau khi xác định Kế Ngôn tạm thời không có năng lực ra tay mới xuất hiện.Mặc dù biết người tới rất lợi hại, mình hoàn toàn không phải là đối thủ.Nhưng Úc Mộng sẽ không để bọn họ tùy ý ra tay với Kế Ngôn.Nàng ta đứng ra, đối mặt với hai người, nàng ta cảm giác mình như đang đối mặt với hai hung thú tuyệt thế.Khi tức tàn bạo, hung ác làm cho thân thể của nàng không ngừng run rẩy.Nàng ta cố gắng đè nén run rẩy trong lòng, vượt qua sợ hãi, nói với hai người: “Không được quấy rầy đại nhân.”Hai ánh mắt trong bóng tối rơi vào trên người Úc Mộng, giống như hai tia sáng hung ác, tùy thời nổi lên thôn phệ người.Úc Mộng run rẩy càng thêm lợi hại.“Khắc khắc, một phế vật mà cũng muốn ngăn cản chúng ta?”Một người khác thì đánh giá Úc Mộng một phen, ánh mắt nhìn lướt qua, Úc Mộng cảm thấy mình như bị nhìn sạch sành sanh, giọng điệu người này mang theo nghi hoặc: “Loại phế vật này ở đây làm gì? Chẳng lẽ hẳn ta có ham mê gì không được phép sao?”Tình trạng của Úc Mộng, bọn họ liếc mắt một cái liền nhìn thấu.Người Thánh tộc mà không thể tu luyện, chính kẻ hạ đẳng nhất trong Thánh tộc.Bình thường bọn họ thậm chí cũng sẽ không liếc mắt nhìn loại người như Úc Mộng một cái.“Khắc khắc, phế vật, người muốn ngăn cản chúng ta sao?”Úc Mộng cắn răng: “Muốn đối phó đại nhân, trước tiên bước qua người ta.”“Khắc khắc, không biết tự lượng sức mình!”Tiếp theo một lực lượng mạnh mẽ ập đến, Úc Mộng máu tươi phun thẳng, bị nặng nề đung bay, ngã ở một bên.Khỉ nhỏ cũng kém không nhiều lắm, ngã

xuống đất. “Khụ khụ!” “Úc Mộng phun từng ngụm từng ngụm máu, nằng ta cảm giác mỗi một cái xương trong thân thể mình đều gãy, không còn một chút sức lực nào.” “A?” “Người ra tay kinh ngạc: “Vậy mà còn sống?” “Người tới là Nguyên Anh, dưới một chiêu lại không có giết được một phé vật Thánh tộc và một con khi. Điều này làm cho hắn ta cảm thấy kinh ngạc, thậm chí có vài phần tò mò: “Kỳ quái.” “Hừ, không cần để ý đến bọn họ.” Một người khác mở miệng: “Giết hắn ta trước, đừng quên chính sự.” “Kế Ngôn là mục tiêu của họ. Hiện tại Kế Ngôn đang ở thời điểm đột phá, không có cách nào bận tâm đến bọn họ. Chỉ cần bọn họ cắt đứt đột phá của Kế Ngôn, để Kế Ngôn gặp phải phản phệ, dù cho Kế Ngôn có mạnh hơn nữa, cuối cùng vẫn sẽ ngã xuống dưới tay bọn họ.” “Khắc khắc, giết người, cũng không biết Khô gia còn có tiền thưởng cho chúng ta hay không.” “Thời điểm hai Nguyên Anh Ma tộc vừa muốn ra tay, bên cạnh bọn họ đột nhiên truyền đến một đợt kiếm ý dao động. Hai người kinh hãi, da đầu bọn họ tê dại suýt chút nữa kêu ra tiếng, cổ kiếm ý này bọn họ đã từng được cảm nhận qua. Hơn nữa còn không phải chỉ một lần. Hôm nay Kế Ngôn dùng một kiếm khủng bố đánh chết hai huynh đệ Khô Tu Thần, Khô Tu Ma. Hai người bọn họ cảm thấy Kế Ngôn coi như là thắng, cũng là thắng thảm, cho nên mới lấy can đảm xuất hiện, tính toán giết Kế Ngôn. Bọn họ không dám đối mặt với Kế Ngôn, nếu như Kế Ngôn đang êm đẹp ở chỗ này chờ bọn họ, đánh chết bọn họ cũng không dám đến. Hai người suýt chút nữa bị dọa tè ra quần quay đầu nhìn lại, nhất thời thở phào nhẹ nhõm, vẫn may không phải là Kế Ngôn. Nhưng mà hai người lại thấy rất kỳ quái, tại sao nhà đầu phé vật này lại có kiếm ý như vậy?” “Hừ.” Tên giọng khàn khàn hừ lạnh: “Vậy mà dám để lại kiếm ý ở trên người phé vật, tính dùng cái này để dọa chúng ta sao?” “Khắc khắc, phé vật dù thế nào cũng sẽ phé vật.” “Sau khi nói xong, bóng đen vung tay lên, một lực lượng mạnh mẽ lần nữa đánh về phía Úc Mộng. Hung ác sắc bén, hạ tử thủ với Úc Mộng.” “Ầm!” Một tiếng vang thật lớn, kiếm ý bắn tung tóe, bộc phát, vẫn sắc bén như trước, ngăn chặn một kích này. Nhưng Úc Mộng cũng điên cuồng phun máu tươi, lại bay ngược ra ngoài. “Chết rồi!” Người ra tay kia đắc ý cười. Nhưng mà sau một khắc, Úc Mộng phía xa lại đứng lên. Thân thể lung lay sắp đổ, trong miệng thì thảo tự nói: “Tuyệt, đối, không thể, để, các ngươi, quấy, quấy nhiễu đại

nhân. “Nhìn Úc Mộng lão đảo đi về, hai gã Nguyên Anh Ma tộc kinh hãi. “Vậy mà vẫn không chết? Đáng, đáng giận, ta không tin, ta muốn giết ngươi.” Nguyên Anh thích cười khặc khặc không cười nữa, nghiêng răng nghiêng lợi lại ra tay. “Ầm!” Úc Mộng lần nữa bị đánh bay, trên người nàng ta đã phủ kín vết thương lớn nhỏ, thân thể giống như búp bê sứ vỡ tan. Kiểm ý trên người Úc Mộng cũng ảm đạm suy yếu. Úc Mộng lần nữa gian nan đứng lên, hơi thở của nàng ta cực kỳ suy yếu, giống như chỉ dựa vào hơi thở cuối cùng để đứng lên. “Còn chưa chết?” Giọng Nguyên Anh ra tay mang theo sự khiếp sợ, hắn ta đã ra tay ba lần, Úc Mộng vẫn còn lại một hơi. Hắn ta là ai, là Nguyên Anh, không nói dốc toàn lực ra tay, hắn ta chỉ cần tiện tay đánh một kích đã có thể dễ dàng làm một gã Kết Đan kỳ nỗ thành cận bã. Mà Úc Mộng phạm nhân không tu luyện này, lại có thể còn sống, ba lần đều giết không chết Úc Mộng. Việc này khiến cho Nguyên Anh ra tay căm rắng, nếu chuyện này giải quyết không xong, không giết chết được Úc Mộng, hắn ta cũng không còn mặt mũi gì nữa.

Chương 711 -

Chương 711: “Đi chết đi!” “Hắn ta định ra tay lần nữa, mà đồng bạn ngăn cản hắn ta, giọng khàn khàn nói: “Khoan đã. Linh hồn phé vật này có chút lạ, mạnh hơn Thánh tộc bình thường không ít.” “Vây thì sao? Ta nhất định phải làm thịt nàng ta.” “Đề ta đi.” Giọng khàn khàn lạnh lùng, để lộ ra sự tàn nhẫn: “Ta có được một pháp thuật trói buộc linh hồn, có thể làm cho linh hồn người đó ngủ say, còn chưa tìm được người đề thử, đúng lúc có thể dùng thử ở trên người nàng ta.” Sau khi nói xong, trong bóng tối có một tia sáng sáng lên, tia sáng này rất nhanh nhập vào thân thể Úc Mộng. Thân thể Úc Mộng run rẩy, giống như co quắp, rất nhanh kiềm ý trên người nàng ta biến mất, nàng ta cũng theo đó ngã xuống. Nhận thấy khí tức Úc Mộng không ngừng yếu đi, giọng khàn khàn đặc ý nói: “Linh hồn rơi vào ngủ say, thân thể tổn thương, qua một lát nữa, người sẽ chết.” “Khắc khắc.” Nguyên Anh kia lại cười rộ lên: “Không ai có thể cứu nàng đúng chứ?” Vừa nói, ánh mắt vừa chuyển hướng về phía Kế Ngôn. Nhưng mà vừa nhìn một cái, thân thể của hắn ta nhin không được run rẩy. Nguyên Anh giọng khàn khàn cũng nhận ra, tầm mắt của hắn ta cũng di chuyển theo. Tiếp theo liền thấy được một màn làm hắn ta sợ hãi. Kế Ngôn ngồi xếp bằng trên cây đã mở mắt, lẳng lặng nhìn hai người bọn họ. Khí tức trên thân thể Kế Ngôn đã biến mất, bình tĩnh giống như một người bình thường. Nhưng hai Nguyên Anh Ma tộc này có thể cảm nhận được năng lượng khổng lồ ẩn chứa trong cơ thể Kế Ngôn, cùng với lửa giận ngập trời kia. Hai người sợ hãi, bọn họ chính là hai Nguyên Anh bị Kế Ngôn dọa chạy mất vào lần đầu tiên. Thực lực không tính là mạnh, so ra kém hai huynh đệ Khố Tu Thần và Khố Tu Ma. Hôm nay cũng là trốn ở trong bóng tối nhìn nửa ngày, mới dám đi ra. Vốn định tranh thủ lúc Kế Ngôn đột phá ra tay với Kế Ngôn, chưa từng nghĩ bị Úc Mộng quấy nhiễu, lãng phí một chút thời gian. Nhưng mà chỉ một chút thời gian như vậy, Kế Ngôn đã tỉnh lại. “Người, người...” “Hai người sợ tới mức hận không thể phi thẳng tại chỗ. Kế Ngôn không nói gì, khí tức trong cơ thể lại đột nhiên giống như núi lửa bộc

phát, phun trào ra, khí tức mãnh liệt xông thẳng lên phía chân trời, gió nổi mây cuốn. Kiếm ý sắc bén, xông thẳng lên chín tầng trời, giống như kiếm tiên hạ phàm. “Đột, đột phá rồi?” “Mặc dù là Nguyên Anh, nhưng hai người lúc này rất muốn tè dầm, giảm bớt sợ hãi trong lòng một chút. Lúc này mới mất bao nhiêu thời gian? Đột phá nhanh như vậy, đây còn là người Thánh tộc sao? Thánh Tử cũng không có lợi hại như vậy chứ?” “Chết!” “Giọng Kế Ngôn lạnh như băng, sát ý tràn trội không hề che giấu. Hai Nguyên Anh Ma tộc hoảng sợ, hai người liếc nhau, không hẹn mà cùng ra tay với Kế Ngôn, sau đó bóng dáng bùng lên, thoát khỏi nơi này. Tốc độ của hai người rất nhanh, nhưng Kế Ngôn còn nhanh hơn. Tới nơi này không có hảo ý với hắn ta, lại còn dám ra tay với phạm nhân Úc Mộng trói gà không chặt kia. Bọn họ đã khơi dậy sát ý của Kế Ngôn, Kế Ngôn không có ý định buông tha bọn họ. Vô Khuru kiếm mang theo lửa giận và sát ý bộc phát ra kiếm quang bao phủ hai người, kiếm ý sắc bén ngay lập tức làm cho thân thể của bọn họ sụp đổ. Hai Nguyên Anh chạy trốn khỏi nhà kho trong bóng tối, nhưng dù chạy nhanh đến đâu cũng không thể thoát khỏi sự truy đuổi của Kế Ngôn. Cuối cùng bọn họ kêu thảm một tiếng, hoàn toàn biến mất ở thế giới này. Sau khi giết hai Nguyên Anh giống như con chuột, Kế Ngôn đi tới bên người Úc Mộng, rót một luồng linh lực vào trong cơ thể Úc Mộng, lại nuốt mấy viên đan dược, thương thế của Úc Mộng cũng ổn định lại. Chỉ cần tĩnh dưỡng một thời gian là có thể khôi phục. Nhưng mà sau khi Kế Ngôn kiểm tra một phen, lông mày nhin không được nhú lại. Linh hồn Úc Mộng không có bất kỳ dấu hiệu thức tỉnh nào, bị thương nặng, đã rơi vào ngủ say. Mặc dù đến lúc đó dù thân thể khôi phục, linh hồn của nàng ta vẫn sẽ không tỉnh lại. Nếu không tỉnh lại, cuối cùng cũng chỉ có thể là một người thực vật. Kế Ngôn có chút hối hận, sớm biết vừa rồi đã giữ lại hai con chuột kia một mạng, hỏi cho rõ ràng là được rồi. Úc Mộng là vì hắn ta mới bị thương thành như vậy, Kế Ngôn không thể buông tay mặc kệ, hắn ta nhất định phải cứu Úc Mộng trở về. Xem ra phải đi thành Đan Âm một chuyến, tìm người hỏi một chút. Kế Ngôn rất nhanh đưa ra quyết định, thành Đan Âm là một tòa thành có phạm vi ngàn vạn dặm, là nơi tụ tập của hầu hết tu sĩ Ma tộc. Nhiều người luôn có nhiều cách. Kế Ngôn nghĩ như thế, cũng xuất phát về phía thành Đan Âm. Tại Khố gia, sau khi tin

tức Khố Tu Thần và Khố Tu Ma ngã xuống truyền về, trên dưới Khố gia đều cảm giác như trời sập. Nhiều năm nay, Khố gia có vài Nguyên Anh, trở thành Thành Chủ thành Đan Âm, không chế thành Đan Âm và trở thành bá chủ một phương. Những tiểu tử khác của Khố gia cũng vui vẻ, thực lực của Khố gia phát triển không ngừng. Chỉ cần Khố gia hoàn thành nhiệm vụ Thánh Địa giao phó, đồ diệt Úc tộc, được Thánh Địa ban thưởng, Khố gia nhất định sẽ tiến thêm một bước. Nhưng mà một cao thủ không biết từ đâu xuất hiện, đánh Khố gia rơi từ đám mây xuống. Trên dưới Khố gia đều sợ hãi. Mà theo tin tức truyền ra, cũng có người bắt đầu tới cửa. “Người của Khố gia không định ra ngoài gặp mặt sao?” “Khố gia đúng là vẫn cao ngạo như trước.” “Có tu sĩ Ma tộc đã bắt đầu muốn xuống tay với Khố gia. Tộc nhân còn lại của Khố gia đều nghiêng răng nghiêng lợi, hận ý ngút trời. Ngày xưa khi Khố gia cường thịnh, những người này hận không thể liếm đầu ngón chân Khố gia, làm tay sai của Khố gia. Hiện tại Khố gia đã xảy ra chuyện, bọn họ cũng là người đầu tiên tới cửa, bỏ đá xuống giếng.

Chương 712 -

Chương 712: Mẹ kiếp! Đối với Ma tộc nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng, người của Khố gia cũng không cho bọn họ sắc mặt tốt. “Cút!” “Nếu không cút, đừng trách chúng ta không khách khí.” “Thật sự cho rằng Khố gia chúng ta xuống dốc sao?” “Khố gia càng như vậy, những tu sĩ Ma tộc tới cửa lại càng vui vẻ.” “Ha ha, còn tưởng rằng Khố gia các ngươi là Khố gia trước kia sao?” “Nếu thức thời thì nhanh chóng cút khỏi đây, nếu không sẽ khiến cho các ngươi chết đấy.” “Càng ngày càng nhiều tu sĩ Ma tộc bắt đầu tới cửa, bọn họ nhìn chăm chăm đám người Khố gia, trong mắt lộ ra vẻ tham lam. Khố gia thống trị thành Đan Âm lâu như vậy, tích lũy tài phú kinh người, ai cũng muốn chia một chén canh. Ma tộc tụ tập càng ngày càng nhiều, không khí càng ngày càng nóng.” “Cút ra ngoài, nếu không sẽ chết!” “Còn nói nhiều lời vô nghĩa như vậy làm gì? Giết vào đi.” “Không phải nói bọn họ còn có lão tổ sao?” “Lão tổ cái rắm, mười mấy năm không gặp, ai biết có còn sống hay không?” “Hơn nữa, chúng ta ở đây có mấy trăm người, sợ cái gì?” “Giết, xông vào!” “Luôn luôn có người tham lam xem nhẹ nguy hiểm, khi số người tụ tập càng ngày càng nhiều, cuối cùng không biết ai hô to một tiếng, một đám Ma tộc bắt đầu tấn công Khố gia. Tuy rằng người tấn công Khố gia có thực lực thấp kém, phần lớn là Luyện Khí, Trúc Cơ, thỉnh thoảng có một ít tu sĩ Kết Đan. Thực lực không tính là mạnh, nhưng nhân số đông đảo, một khi liên hợp lại, cho dù là Kết Đan trong Khố gia cũng không tránh được mũi nhọn. Người Khố gia ra sức ngăn cản, cuối cùng ít không địch lại nhiều, tử thương thảm trọng, không thể không lui.” “Ha ha, giết đi!” “Giết sạch người Khố gia, cướp sạch của bọn họ.” “Giết!” “Không nên rút lại phía sau, Khố gia có rất nhiều thứ tốt!” “Nhưng mà khi giết vào đến hậu viện Khố gia, mắt thấy tài phú của Khố gia ngay tại trước mắt, bỗng nhiên một luồng khí tức khủng bố bộc phát từ một vị trí nào đó của Khố gia. Trong nháy mắt giống như vô số ngọn núi lớn đè xuống, tu sĩ Ma tộc xông vào Khố gia ngay lập tức bị đè quỳ trên mặt đất. Tu sĩ Ma tộc bên ngoài thấy một màn như vậy lập tức hét lên. “Khố, Khố gia lão tổ?” “Khố, Khố

Lê!““Chạy mau!“Các tu sĩ Ma tộc muốn nhân lúc cháy nhà đi hôi của hoảng hốt, còn tu sĩ Ma tộc không vọt vào Khố gia lại âm thầm may mắn, vội vàng trốn đi thật xa, không dám dừng lại ở chỗ này.Mà những tu sĩ Ma tộc xông vào Khố gia thì thảm rồi.Áp lực cực mạnh làm cho bọn họ không thể nhúc nhích, tất cả mọi người quỳ trên mặt đất, cả người run rẩy, vô cùng hoảng sợ.Khố gia lão tổ đã bế quan thật lâu, lâu đến nỗi có tu sĩ Ma tộc hoàn toàn không nghe đến sự tồn tại của Khố Lê.Cho dù nghe nói, cũng chẳng qua là thỉnh thoảng nhắc tới đôi câu vài lời, không ai để ý.Bọn họ cho rằng sau khi Khố gia mất đi Khố Tu Thần, Khố Tu Ma và Khố Giới, Khố gia sẽ không có cao thủ tọa trấn, có thể tùy ý gây khó dễ.Nhưng không ngờ còn có một lão tổ Nguyên Anh.Trên bầu trời, một lão giả mặc áo bào đen xuất hiện, ánh mắt lão ta âm ngoan nhìn tu sĩ Ma tộc trong phạm vi Khố gia, đằng đằng sát khí.Sau khi biết chuyện gì xảy ra, lão ta hiện tại chỉ muốn giết người.Không phải chỉ là bế quan thôi sao, vậy mà lại có nhiều đám lâu la dám bắt nạt tới cửa như vậy.Lão ta rống giận một tiếng, khí tức mạnh mẽ thổi quét thành Đan Âm, tất cả Ma tộc trong thành run lấy bầy.“Bắt nạt Khố gia ta không có người sao?”Theo một tiếng quát to của lão ta, những tu sĩ Ma tộc ở Khố gia đều nổ tung, hóa thành từng đám sương máu.Tiếp theo lão ta vung tay lên, từng đám linh hồn màu trắng rơi vào trong tay lão ta, tiếng kêu rên cầu xin tha thứ mơ hồ vang lên.Sắc mặt Khố Lê âm ngoan, đốt cháy những hồn phách này không còn gì, hoàn toàn mất đi cơ hội đầu thai.Một màn này làm cho tu sĩ Ma tộc vây xem cảm nhận được sự tàn nhẫn của Khố Lê, không ít người sợ tới mức không dám lên tiếng.“Là ai, rút ra đây cho ta!“Ánh mắt Khố Lê như điện, quét ngang thành Đan Âm, thanh âm quanh quẩn trên bầu trời thành Đan Âm: “Đám lâu la này còn chưa có lá gan dám đánh sâu vào Khố gia ta, ta ngược lại muốn xem là ai xúi giục phía sau. Bọn chuột nhắt, rút ra đây cho ta.“Không ít người Ma tộc hiểu ra, chẳng trách được, hai huynh đệ Khố Tu Thần vừa mới chết không lâu, đã có người tấn công vào Khố gia.Thật sự có người ở sau lưng sai khiến sao? Ai có gan lớn như vậy chứ?Trong lòng không ít người âm thầm suy đoán.Khố gia mấy năm nay thống trị thành Đan Âm, không ai dám khiêu chiến quyền uy của Khố gia.Hiện tại cho dù Khố Lê muốn tìm mấy mục tiêu để phát tiết cũng nhất thời không tìm ra được.“Dám làm không

dám nhận!“““Bọn chuột nhắt, cút ra đây!“Khố Lê rất tức giận, rất muốn giết người, nếu không phải vẫn còn có chút lý trí, hiện tại lão ta liền hủy diệt toàn bộ thành Đan Âm.Giang sơn vất vả giành được, lúc này mới qua bao lâu, thế cục liền ác liệt thành như vậy?Rất tức giận, rất muốn giết người.“Ba ba!“Bỗng nhiên có người vỗ tay, thanh âm rất nhẹ, nhưng vào lúc này cũng có vẻ không khác gì tiếng sấm rung trời.Tầm mắt mọi người lập tức rơi vào trên người người kia, rất muốn xem là ai to gan như vậy.Không biết bây giờ Khố Lê đang muốn giết người sao?

Chương 713 -

Chương 713: Một thanh niên mặc cẩm y chậm rãi đi ra từ một con đường, vừa đi vừa vỗ tay. So với Thánh tộc bình thường mà nói, dáng người thanh niên có vẻ gầy yếu, tinh tế, không khác với dáng người Nhân tộc nhiều lắm, nhiều nhất cũng chỉ cao hơn Nhân tộc một chút. Làn da của gã cũng khác với làn da của người Thánh tộc, không có vẻ đen. Có một tu sĩ Ma tộc giống như cột điện, trong lòng ôm một thanh trường kiếm, nhắm mắt theo sát bên người gã. Thanh niên đi ra, vỗ tay, cười nói: “Lão tổ Khố gia, uy phong thật lớn. “Khố Lê lập tức sát ý ngút trời, khí thế cường đại quét về phía thanh niên. “Ngươi là người phương nào?” “Thánh Địa Kiếm gia, Kiếm Thứ!” “Thánh Địa, Kiếm gia! Sau khi thanh niên tự báo thân phận, thành Đan Âm dường như hoàn toàn yên tĩnh. Khố Lê suýt chút nữa ngã xuống từ trên trời, lão ta vốn định ra oai phủ đầu với thanh niên, kết quả hại mình thiếu chút nữa xấu mặt. Kiếm gia chắc chắn là một con quái vật khổng lồ đối với thành Đan Âm xa xôi. Trêu chọc Kiếm gia, thành Đan Âm đều có thể bị lời người hủy diệt. “Kiếm, Kiếm, Kiếm gia?” “Một lát sau, thành Đan Âm vốn yên tĩnh mới khôi phục ồn ào. Bốn chữ Thánh Địa Kiếm gia giống như một quả bom nổ tung trong thành Đan Âm, tạo thành sóng to gió lớn. Tu sĩ Ma tộc biết tin tức nhao nhao thấp giọng nghị luận, ở xa thì lập tức chạy tới, muốn tận mắt thấy phong thái Kiếm gia một phen. Bọn họ chưa từng thấy người dân ở thành phố lớn trông như thế nào. Khố Lê không nói hai lời, vội vàng rơi xuống từ trên trời. Đối mặt với người đến từ Thánh Địa, lão t không dám cao cao tại thượng, tránh chọc vào đối phương. Kiếm Thứ mỉm cười mang theo tự tin, vẻ mặt kiêu căng, từ trong ra ngoài đều để lộ cảm giác cao cao tại thượng. Mặc dù Khố Lê là Nguyên Anh tầng sáu nhưng khi đứng ở trước mặt gã, gã cũng không có để ý nửa phần, ánh mắt nhìn Khố Lê mang theo khinh thị, giống như nhìn đồ nhà quê. Khố Lê nghi ngờ không thôi đánh giá Kiếm Thứ trước mắt. Kiếm Thứ rất trẻ tuổi, hơi thở trên người trẻ trung, cốt linh biểu hiện gã còn chưa tới bốn mươi tuổi. Nhưng hơi thở của gã trầm ổn, tròn trịa thâm hậu có phong phạm quý phái. Mặc dù

không có gì chứng minh nhưng Khố Lê cũng tin tưởng Kiếm Thử chính là người của Kiếm gia. “Ngươi, thật sự đến từ Thánh Địa Kiếm gia sao?” Kiếm Thử khinh miệt cười, tự tin ngạo nghễ: “Trên Hàn Tinh, không ai dám giả mạo người của Kiếm gia.” Đúng thực là như vậy, nếu ai dám giả mạo, đầu đều bị đánh nổ tung. Khố Lê hành lễ với Kiếm Thử: “Bái kiến Kiếm Thử công tử. Không biết Kiếm Thử công tử tới tìm ta có việc gì?” Khố Lê hiểu được, những tu sĩ không biết sống chết tấn công Khố gia lần này nhất định là do Kiếm Thử ở phía sau thúc đẩy. Nếu không không có khả năng có nhiều người dám tấn công Khố gia như vậy. Nếu là người khác xúi giục cổ động công kích Khố gia, lão ta mà không ghiền xương đối phương thành tro thì lão ta sẽ không mang họ Khố nữa. Nhưng mà đối phương là người Kiếm gia, lão ta không thể không thu sát ý trong lòng lại. Kiếm gia, trêu chọc không nổi. Kiếm Thử chấp hai tay nói với Khố Lê: “Nghe nói nơi này xuất hiện một kiếm tu khó lường, một kiếm giết hai tôn nhi của ngươi, đi tìm hắn ta đi, ta tới để gặp hắn ta.” Giọng điệu đương nhiên, không có bất kỳ tôn kính nào đối với Khố Lê đã Nguyên Anh tầng sáu, giống như phân phó hạ nhân. Đối với loại thái độ này của Kiếm Thử, trong lòng Khố Lê giận dữ. Tuy rằng ngươi đến từ Kiếm gia, nhưng nơi này là thành Đan Âm, ta lại là Nguyên Anh trung kỳ, thực lực mạnh hơn ngươi. Khố Lê đã bao giờ gặp phải đãi ngộ như vậy, dù là trước kia khi gặp trưởng lão Thánh Địa, lão ta cũng chưa từng bị người đó đối đãi như vậy. Lão ta đè nén lửa giận trong lòng, cắn răng: “Kiếm Thử công tử là từ Thánh Địa mà đến, không biết Thôi Chương Minh trưởng lão gần đây có khỏe không?” Kiếm Thử ngẩn ra, vẻ mặt thêm vài phần trịnh trọng, giảm bớt vài phần ngạo khí, hỏi: “Thôi gia, Thôi Chương Minh?” “Thôi gia và Kiếm gia đều là đại gia tộc Thánh Địa. Thôi Chương Minh là người Thôi gia, cũng là một trong những trưởng lão Thánh Địa, đương nhiên, chỉ là trưởng lão ngoại môn. Nhưng mà lão có một huynh trưởng là Thôi Chương Uyển, thị vệ trưởng của Thánh Chủ, được xưng là người đứng đầu Nguyên Anh trên Hàn Tinh, có tâng thân phận này, cho dù là trưởng lão thực sự của Thánh Địa cũng không dám khinh thường Thôi Chương Minh. Khố Lê gật đầu, giả vờ: “Hơn hai mươi năm trước, ta đã gặp Thôi Chương Minh trưởng lão, mọi người trò chuyện vui vẻ.” “Tiểu tử, đừng giả vờ cool ở trước mặt ta, ta cũng biết người ở thành

phố lớn đây. Kiếm Thử nghe vậy, trong lòng âm thầm bĩu môi, chỉ là gặp mặt một lần cũng dám khoe khoang quan hệ ở trước mặt ta? Cái gì mà nói chuyện vui vẻ khăng định cũng chỉ là thổi phồng. Không biết trời cao đất rộng, gã lại khôi phục kiêu căng lúc trước: “Nếu đã như vậy, ta cũng không khách khí với người nữa, đi tìm tên kia đi, ta sẽ báo thù cho tôn nhi người.” “Đồ khốn kiếp. Những người đến từ Thánh Địa đều cuồng ngạo như vậy sao? Khổ Lê thầm mắng to trong lòng. Lần này còn muốn chảnh hơn so với vừa rồi, dám chọc giận ta, có tin ta lập tức đánh chết người hay không? Khổ Lê rất muốn dạy dỗ Kiếm Thử một chút, nhưng nghĩ đến Khổ gia mình, cuối cùng vẫn phải nhịn khẩu khí này. Gia tộc ở Thánh Địa đều không dễ chọc, liếm chó (1) rất nhiều. (1) Là một thuật ngữ lóng trên Internet để chỉ những người quỳ xuống liếm người khác một cách thiếu nhân phẩm. Đừng nhìn hiện tại Kiếm Thử không bằng lão ta, nhưng nếu lão ta dám làm chút gì đó với Kiếm Thử, tuyệt đối sẽ có một đồng lớn liếm chó đi ra đối phó với lão ta. Khổ Lê vừa định nói gì đó, bỗng nhiên có người hô lên: “Hắn ta tới rồi!” “Hắn ta đang đi tới thành Đan Âm.” ““Có người nhìn thấy hắn ta!” “Đông đảo Ma tộc sau khi biết được đều lộ ra vẻ giật mình. Sau đó không ít ánh mắt dừng lại trên người Khổ Lê. Giết hai người Khổ Tu Thần và Khổ Tu Ma, còn dám trực tiếp tới thành Đan Âm khiêu chiến. Nếu Khổ Lê không giết hắn ta, Khổ gia đừng nghĩ lẫn lộn ở chỗ này nữa. Sắc mặt Khổ Lê âm trầm vô cùng, sự khiêu khích như vậy, đã rất lâu lão ta không gặp phải. Không nói hai lời, Khổ Lê phóng lên trời, lao ra ngoài thành.

Chương 714 -

Chương 714: “Thú vị!” Kiếm Thử ha hả cười, cũng mang theo thủ hạ hướng ngoài thành mà đến. “Có trò hay để xem rồi!” Tin tức ở thành Đan Âm nhanh chóng truyền ra, rất nhiều tu sĩ Ma tộc chấn động tinh thần. Bởi vì cái gọi là người đến không tốt, người tốt thì không đến. Kế Ngôn và Khố gia đã thành thù chết, song phương không thể cùng tồn tại. Lão tổ Khố gia xuất thế, lão ta nhất định phải báo thù cho mấy người Khố Tu Thần. Hơn nữa con trai thứ ba Kiếm Thử của Kiếm gia cũng đi tới thành Đan Âm. Nhất định sẽ xảy ra nhiều biến cố. Ma tộc nhận được tin tức đều nhao nhao đi theo, cái khác tạm thời không nói, náo nhiệt này không xem, về sau khoác lác cũng không nổi. Khố Lê đi ra ngoài thành hơn mười dặm, liền thấy được một thiếu niên áo trắng, ngự kiếm mà đến. Đứng trên vai hắn ta là một con khỉ nhỏ, phía sau hơi nâng một thiếu nữ hôn mê bất tỉnh. Sát khí trong lòng Khố Lê cuối cùng không ngừng toát ra, sát ý lạnh như băng bao phủ bầu trời, làm cho tu sĩ Ma tộc đi theo phía sau nhao nhao rời xa không dám gần. “Là người giết người của Khố gia ta?” Kế Ngôn dừng lại, nhìn Khố Lê, thử hỏi: “Lão tổ Khố gia, Khố Lê?” Khố Lê cắn răng: “Đúng vậy, ngươi là người phương nào? Dám giết người của Khố gia ta.” Kế Ngôn lời ít ý nhiều, không nói nhảm, đi thẳng vào chủ đề: “Ta là ai không quan trọng, đến đánh đi.” Khố Lê tức chết, gia hỏa cuồng ngạo, người của Khố gia chết ở trên tay ngươi thật sự là mắc cỡ chết người. “Tốt, tốt.” Khố Lê phản hận không thôi, gần từng chữ: “Ta sẽ cho ngươi biết cái gì gọi là tuyệt vọng.” Nhưng mà, lúc này Kiếm Thử mở miệng. “Khoan đã!” Sau đó gã cũng tới nơi này, gã nói với Kế Ngôn: “Nghe nói kiếm ý của ngươi vô song, ta là người Kiếm gia, đặc biệt tới lĩnh giáo.” Khố Lê càng tức giận, hận không thể dùng một cái tát đập chết Kiếm Thử. Thật đáng ghét, không thấy ta còn ở đây sao? Kế Ngôn nghe được là người của Kiếm gia, nhất thời hứng thú. Kiếm Thử không có giấu diếm thực lực của mình, Kế Ngôn có thể nhận ra cảnh giới thực lực của gã. Biểu cảm cao hứng biến mất, lộ ra sự thất vọng: “Ngươi không phải đối thủ của ta.” Kiếm Thử chỉ là Nguyên

Anh tằng hai, không vào được mắt thần của Kế Ngôn. Hiện tại Kế Ngôn đã là Nguyên Anh trung kỳ, cảnh giới vượt xa Kiếm Thứ. Tuy rằng khí tức của Kiếm Thứ kinh người, có vẻ hùng hổ dọa người và vô cùng cường thế, nhưng vẫn không kích thích được chiến ý của Kế Ngôn. Hắn ta thay cách nói khác: “Ta không muốn bắt nạt ngươi.” Lời này vừa nói ra, Kiếm Thứ giận tím mặt, đã lâu không gặp phải gia hỏa nào biết giả bộ như thế. Mà Khố Lê bên cạnh lại suýt chút nữa cười ra tiếng. Cho ngươi giả bộ này, hiện tại cuối cùng cũng gặp được đối thủ có thể giả bộ hơn ngươi rồi sao? Tuy rằng Kế Ngôn là kẻ thù của mình, nhưng giờ khắc này, Khố Lê lại cảm thấy Kế Ngôn đáng yêu hơn nhiều so với Kiếm Thứ. Một chút lễ phép cũng không có, cho dù là người Kiếm gia thì như thế nào chứ? Không có lá bài bảo hộ là Kiếm gia này, gã đã sớm bị người ta đánh chết rồi. Mà tu sĩ Ma tộc xa xa nghe được lời nói, cũng nhao nhao xôn xao, thực quá quái. Có người lần đầu tiên nhìn thấy Kế Ngôn nhìn không được thâm chử bới. “Hắn ta sẽ không thật sự cảm thấy mình trâu bò hơn Kiếm gia chứ?” “Hắn ta chẳng qua mới giết Nguyên Anh của Khố gia mà thôi, thật sự cho rằng mình vô địch thiên hạ sao?” “Đây chính là Kiếm gia đó, kiếm pháp vô địch thiên hạ kiếm ý vô song, trên Hàn Tinh, trên con đường kiếm tu, Kiếm gia nói thứ hai, ai dám nói thứ nhất?” “Đúng vậy, đây chính là Tam công tử Kiếm gia, vô địch trong đám cùng thế hệ, hắn ta là cái thá gì chứ?” “Nhưng mà, ta cảm thấy dáng vẻ của hắn ta có điểm tương tự với công tử Kiếm gia, chẳng lẽ hắn ta cũng là người Kiếm gia?” “Mà tu sĩ Ma tộc đã thấy sự lợi hại của Kế Ngôn, đặc biệt là một kiếm kinh khủng kia thì không hiểu sao lại có lòng tin đối với Kế Ngôn.” “Mặc dù là người Kiếm gia, ta cảm thấy vẫn là Kế công tử lợi hại hơn.” “Đúng vậy, các ngươi không thấy một kiếm kia đâu, tuyệt đối không phải một kiếm Nguyên Anh có thể sử dụng.” “Không chừng hôm nay Kiếm gia cũng phải chịu thiệt thòi lớn.” “Không ít tu sĩ Ma tộc thậm chí bởi vậy mà mở đánh cược.” “Đến, đến, bắt đầu rồi, đặt ai, đặt ai, nhanh chóng đặt cược.” “Ta đặt Kiếm gia công tử!” “Ta đặt Kế công tử!” Kiếm Thứ giận dữ, lập tức tràn ngập sát ý với Kế Ngôn. Người như gã, từ nhỏ đến lớn không ai dám ngỗ nghịch với gã, càng không ai dám khinh thường gã. Dám khinh thường gã, còn khó chịu hơn so với giết gã. Khi nào mà người của Kiếm gia cũng có thể bị loại tiểu lâu la không biết từ đâu chui ra như ngươi

khinh thường chứ?Kiếm Thứ cảm thấy bị nhục nhã đưa tay đánh một chiêu, đồng thời hét lớn một tiếng: “Người đang tìm chết!”Trường kiếm của gã ra khỏi vỏ, từ phía dưới xông thẳng lên, rơi vào trong tay gã.Trường kiếm bản mệnh vào tay, lòng tự tin của Kiếm Thứ tăng nhiều, cảm giác thế giới này đều thần phục dưới chân mình.Trường kiếm của gã dường như cũng cảm nhận được sát ý trong lòng gã, ong ong rung động nhắm thẳng vào Kế Ngôn.“Chịu chết!”Kiếm Thứ hét lớn, xuất kiếm đối với Kế Ngôn, một đợt kiếm ý dữ dội cũng bộc phát theo một kiếm này.Khố Lê vội vàng lui về phía sau, trốn thật xa, trong lòng mắng to Kiếm Thứ hỗn đản.Ra tay mà cũng không nói một tiếng nào.Nhưng lão ta cũng không thể không cảm thấy kinh hãi vì kiếm ý của Kiếm Thứ.Không hổ là người Kiếm gia, chỉ một đợt kiếm ý tinh thuần này đã vượt xa rất nhiều kiếm tu.

Chương 715 -

Chương 715: Cảm giác được kiếm ý hung dữ, tràn ngập hơi thở hủy diệt, vẻ thất vọng trên mặt Kế Ngôn càng lớn. Kiếm ý của Kiếm Thứ là thuộc tính hỏa, nhìn có vẻ mạnh, ở trong mắt những tu sĩ Ma tộc khác, loại kiếm ý này vô cùng khủng bố không đâu địch nổi. Nhưng mà Kế Ngôn lại có thể nhìn ra được kiếm ý của Kiếm Thứ bẩm sinh không đủ, uy lực vẫn kém một đoạn. Nói cách khác, trước khi Kiếm Thứ tiến vào Nguyên Anh gã chỉ lĩnh ngộ được kiếm ý tầng thứ nhất. Tầng kiếm ý thứ hai là sau khi tiến vào Nguyên Anh mới lĩnh ngộ được. Quá yếu. Kế Ngôn khẽ lắc đầu. Nhưng mà hành động này rơi vào trong mắt Kiếm Thứ, Kiếm Thứ càng tức giận. Đến lúc này rồi mà còn giả vờ? Không giả vờ có thể chết sao? Ánh mắt Kiếm Thứ âm tàn, gắt gao nhìn chằm chằm Kế Ngôn. Một kiếm này của ta, xem ngươi ngăn cản như thế nào, ngươi nhất định không chống đỡ được. Kế Ngôn mặc dù thất vọng, nhưng cũng không thể không nhìn một kiếm này của Kiếm Thứ. Một kiếm này đối với Kế Ngôn mà nói không tính là gì, nhưng đối với những người khác mà nói, chính là một đòn rất trí mạng. Vô Khuru kiếm ra khỏi vỏ, nhẹ nhàng phản kích. Kiếm Thứ nhìn thấy Kế Ngôn phản kích nhẹ nhàng, trong lòng cười lạnh, chút phản kích này tính là gì? Nhưng mà theo kiếm ý của Kế Ngôn bộc phát, Kiếm Thứ giống như gặp được quỷ. So với kiếm ý của gã còn tinh thuần hơn, kiếm ý như vậy, gã đã từng được thấy một lần trên người lão tổ. “Keng keng keng!” Hai kiếm ý đụng nhau, tàn sát bừa bãi trên bầu trời, nổ tung dưới mặt đất. Giữa những tiếng nổ âm âm như vô số quả bom rơi xuống, mặt đất bên dưới hai người cũng chịu tác động và sự hủy diệt của kiếm ý. Dưới sự tấn công tàn sát bừa bãi của kiếm ý, một mảng đất đai lớn phía dưới bị san thành đất bằng. “Phụt!” Máu tươi của Kiếm Thứ điên cuồng phun ra, trên người xuất hiện vô số vết thương nhỏ, giống như bị dao nhỏ sắc bén cắt đứt. Một kiếm đã làm cho gã bị thương, rơi xuống từ trên trời, tùy tùng của gã tiếp được gã, nếu không nhất định sẽ nặng nề ngã xuống đất. Một màn này khiến cho tất cả mọi người kinh hãi. Hình ảnh như vậy, mãnh liệt đánh sâu vào tâm

mắt của bọn họ cũng đánh sâu vào thể xác và tinh thần của bọn họ. Họ không thể tin rằng cảnh tượng này là sự thật. Thánh Địa rất mạnh, nếu không cũng sẽ không luôn thống trị Hàn Tinh. Thánh Địa bảo tồn nhiều nhất và cũng có những công pháp tu luyện hoàn chỉnh nhất, trên Hàn Tinh, tất cả Ma tộc đều hy vọng tiến vào Thánh Địa, trở thành một thành viên của Thánh Địa. Người từ trong Thánh Địa đi ra, tất cả đều là sự tồn tại trấn áp một đời. Kiếm gia là gia tộc cực mạnh trong Thánh Địa, uy danh hiển hách không ai dám trêu chọc. Kiếm gia cũng chính là Thánh Địa trong cảm nhận của tất cả kiếm tu trên Hàn Tinh. Lần này con trai thứ ba của Kiếm gia đi ra rèn luyện, đánh bại vô số, có tiếng tăm lẫy lừng khắp giới đồng trang lứa. Lần này gặp phải Kế Ngôn, vốn tưởng rằng sẽ có một trận chiến đấu kinh thiên động địa. Không ngờ tới chỉ với một chiêu, công tử Kiếm gia liền bị tên vô danh tiểu tốt dùng một kiếm đánh đến rơi xuống từ trên trời. Chuyện như vậy, làm sao không làm cho Ma tộc vây xem khiếp sợ? Đây không phải a miêu a cầu, cũng không phải là Nguyên Anh hàng lởm gì, đây chính là dòng chính Kiếm gia hàng thật giá thật đấy. Nhưng ở trước mặt kẻ vô danh như Kế Ngôn này lại đánh không quá nổi một chiêu. Trên mặt Kiếm Thử mang theo biểu cảm như kinh nghi, phần nộ, gã không thể tin được bản thân đến cả một chiêu cũng không đỡ nổi. Chỉ với một hiệp gã đã thua. Gã hất tay tùy tùng ra, lần nữa phóng lên cao, khuôn mặt vặn vẹo, rít gào lên: “Người ỷ vào cảnh giới cao, tính là anh hùng hảo hán gì chứ?” “Nhưng mà tu sĩ Ma tộc nhìn ra mạnh mỗi lại phải tiếp tục duy trì sự im lặng. Vừa rồi thứ hai người so đấu chính là kiếm ý, chỉ đơn thuần là so đấu kiếm ý mà thôi. Kiếm Thử vừa hô lên, gã chắc chắn đã trở thành thằng hề, một thằng hề không chịu nhận thua.” “Lại đến!” “Kiếm Thử lần nữa lao về phía Kế Ngôn, lúc này đây gã đã xuất toàn lực.” “Rống!” “Một con song dược phi long* được ngọn lửa bao lấy xuất hiện, gầm thét nhào về phía Kế Ngôn, kiếm ý cuồng bạo làm cho những tu sĩ Ma tộc đang vây xem không khỏi kinh hãi.” “rống bay hai cánh” “Kiếm ý hóa hình!” “Thật là đáng sợ!” “Đối mặt với kiếm ý như vậy, chắc hẳn ta không có cách nào đâu nhỉ?” “Không ít tu sĩ Ma tộc chấn động, vẫn tin tưởng Kiếm Thử như cũ. Mà những tu sĩ Ma tộc đã chứng kiến thực lực của Kế Ngôn trước đó cười lạnh không thôi, bọn họ chờ xem kịch vui. Kiếm Thử dùng kiếm ý hóa hình, nhưng vẫn không thể làm Kế Ngôn

hưng phần lên. Kiếm ý hóa hình như vậy, quá yếu. Hắn ta nhìn từ trên cao xuống, chém ra một kiếm. Một tiếng rùng ngâm vang vọng, một con thần long màu trắng bạc xuất hiện, bay vọt lên trời cao. Thần long giáng từ trên trời xuống, thanh thể hoành tráng hơn song dực phi long rất nhiều, giống như thần long chân chính, làm cho nhưng tu sĩ Ma tộc đang vây xem chỉ muốn quỳ bái. Uy lực của thần long do kiếm ý Kế Ngôn biến thành hoàn toàn nghiền áp song dực phi long do kiếm ý của Kiếm Thứ biến thành. Trước mặt thần long, song dực phi long được ngọn lửa hùng hực bao lấy, chẳng khác nào một thằng hề, bị đánh tan một cách dễ dàng. Kiếm ý rơi từ trời xuống chẳng khác nào một cơn mưa, vô tình đánh vào mặt đất, tạo ra vô số vụ nổ, làm bụi mù bốc lên. Kiếm Thứ lại dính một đòn nghiêm trọng nữa, máu tươi chảy lênh láng, gã kinh hãi ngã lăn trên mặt đất, một lúc lâu cũng không bò dậy nổi.

Chương 716 -

Chương 716: “Đáng, đáng chết!” Kiếm Thử đứng lên một cách khó khăn, khuôn mặt vặn vẹo, oán hận ngập trời. Cảm y sạch sẽ tao nhã đã dính đầy bụi đất, máu tươi lẫn với bùn đất, vô cùng thê thảm. Kiếm Thử giận đến cắn răng, chỉ hận thực lực của mình không đủ, không giết được Kế Ngôn. Đừng nói đến việc giết Kế Ngôn, gã thậm chí không thể chạm vào góc áo của Kế Ngôn. Gã đứng trên mặt đất, nhìn Kế Ngôn trên trời, cơ thể run rẩy vì phẫn nộ. Kế Ngôn nhìn gã một cái, cảnh cáo một tiếng: “Ta nói rồi, ngươi không phải là đối thủ của ta, đừng có làm loạn nữa.” Giọng điệu của hắn ta chẳng khác nào người trưởng thành đang cảnh cáo đứa trẻ hư đừng có làm loạn nữa. Những tu sĩ Ma tộc đang đứng xung quanh không khỏi ghen hòng. Đại ca, đây chính là người của Kiếm gia Thánh Địa. Hơn nữa, gã còn là con dòng chính, ai dám bất kính với gã? Không thấy được Khố gia lão tổ thân là Nguyên Anh tầng sáu cũng không dám bất kính với Kiếm Thử hay sao? Dù cho Kiếm Thử có nhỏ hơn lão ta mấy thế hệ, lão ta cũng phải nể Kiếm Thử như người cùng thế hệ. Khố Lê đối mặt với sự vô lễ của Kiếm Thử, cũng phải nhẫn nhịn. Ngươi thì giỏi rồi, xem ngươi ta như trẻ con luôn. Hóa ra trong mắt ngươi, đòn tấn công toàn lực của Kiếm Thử chỉ là trò trẻ con. Không nói đến chuyện khác, chỉ bằng những lời này của ngươi, Kiếm gia có đồ diệt cả nhà ngươi cũng không ai cảm thấy ngươi bị uổng. Câu nói này làm Kiếm Thử tức giận đến suýt chút nữa thì chết ngất đương trường, Kế Ngôn quay sang nói với Khố Lê đang mừng thầm bên kia: “Đến đây đi, để cho ta xem ngươi lợi hại đến mức nào.” Khố Lê cạ lời, lão ta nhìn Kiếm Thử đang nổi trận lôi đình, tức giận đến sắp nổ tung ở bên dưới. Lão ta không biết Kế Ngôn đang cố ý hay chỉ vô tình làm vậy. Nhưng lão ta không thể không thừa nhận, lúc nhìn thấy Kiếm Thử tức giận đến như vậy, trong lòng lão ta sung sướng vô cùng. Tên gia hỏa này, không nói đến những cái khác, cái miệng này độc địa thật đấy. Có điều, cho dù ngươi làm cho ta vui vẻ, ngươi vẫn phải chết. Lão ta lạnh lùng nói với Kế Ngôn: “Ngươi ngàn không nên, vạn không nên trêu chọc Khố

gia. ““Trêu chọc Khố gia, chỉ có một kết cục, chết!” Sau khi Khố Lê quan sát Kế Ngôn và Kiếm Thứ giao thủ, làm lão ta đại khái biết được thực lực của Kế Ngôn. Tuy hẳn ta mạnh hơn Kiếm Thứ, nhưng tuyệt đối không mạnh hơn cảnh giới thực lực của hắn ta. Cho nên, Khố Lê tràn đầy tự tin, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm. Nhất định phải lấy thủ đoạn tàn nhẫn và khí thế sét đánh không kịp bưng tai giết chết Kế Ngôn. Thứ nhất, có thể chứng minh Khố gia của lão ta còn chưa tới mức bị người ta khi dễ, ai dám bắt nạt Khố gia, thì người đó phải chết. Thứ hai, cũng phải cho Kiếm Thứ mở to mắt ra mà xem, đừng có mà cuồng vọng trước mặt ta, ta lợi hại hơn người rất nhiều. Khố Lê ôm ý nghĩ như vậy, sau khi nói xong, tức khắc ra tay. Khố Lê là cao thủ Nguyên Anh tầng sáu, cao hơn Kế Ngôn hai cảnh giới nhỏ. Lão ta vừa ra tay, linh lực cường đại hội tụ, vô số linh khí gào rít lao đến, linh khí dao động thậm chí làm không gian xung quanh chấn động. Tiếng ầm ầm không dứt bên tai, ngay cả trời đất cũng phải biến sắc. Tựa hồ ngay cả mặt trời trên trời cũng tức khắc biến mất, trời đất chìm vào u tối. Âm phong vù vù thổi tới, khí tức khiến người kinh sợ tràn ngập, một quỷ trảo khổng lồ xuất hiện! Hoàng Tuyền Quỷ Trảo! So với Hoàng Tuyền Quỷ Trảo của hai người Khố Giới, Khố Tu Thần, Hoàng Tuyền Quỷ Trảo của Khố Lê đánh lớn hơn, thanh thế cũng mạnh hơn. “Chết!” Quỷ trảo hạ xuống, âm phong điên cuồng, giống như địa ngục giáng thế. Bên tai những tu sĩ Ma tộc thậm chí có tiếng kêu rên quỷ hồn, giống như đang đặt mình trong địa ngục chân chính. Bọn họ sợ tới mức sắc mặt đại biến, không ngừng vận chuyển linh lực ngăn cản ảo giác xâm lấn. Chiêu thức giống nhau, lần này Kế Ngôn lại bị đánh bay ra ngoài. Hắn ta bị quỷ trảo đánh trúng, hai người mới vừa đối mặt, hắn ta đã chịu thiệt rồi. “Hừ! Không biết tự lượng sức mình!” Khố Lê nhìn thấy Kế Ngôn bị lão ta đập bay, trên mặt lộ ra một nụ cười lạnh. Lần này không chết cũng phải tàn đúng không? Nhưng mà ngay sau đó, nơi xa bỗng nhiên có kiếm quang dâng cao. Tiếp theo, kiếm quang khổng lồ đánh úp lại từ đằng xa, kiếm quang mãnh liệt thế tới rào rạt, sắc bén vô hạn, không thể ngăn cản. Kiếm quang cắt qua không gian, bổ về phía Khố Lê. “Đúng là không biết tự lượng sức mình!” Khố Lê giận dữ, hào quang sáng lên từ hai bàn tay, trong phút chốc, một đôi quỷ trảo xuất hiện trên bầu trời, va chạm chính diện với kiếm quang của Kế Ngôn đụng nhau. “Ầm vang!” Tiếng

gầm rú rung trời, sóng xung kích bộc phát ra làm cho những tu sĩ Ma tộc đứng gần nhất bất ngờ không phòng ngự, liên tục thổ huyết. Tiếng nổ mạnh trôi qua, Khố Lê cho rằng công kích của Kế Ngôn cũng chỉ có vậy, lão ta vừa định nói gì đó, chuông báo động trong lòng lão ta bỗng nhiên reo vang mãnh liệt, lão ta tức tốc rời khỏi vị trí mình đang đứng. Một luồng kiếm quang sắc bén cắt qua vị trí lão ta vừa đứng, cuối cùng biến mất trong một ngọn núi cao mấy trăm trượng sau đó. Kiếm ý giấu trong kiếm quang bùng nổ, chém ngọn núi kia thành hai nửa. Sắc mặt Khố Lê âm trầm, tuy nhục thể của lão ta cường hãn hơn ngọn núi đó nhiều, nhưng lão ta không chịu nổi một kiếm này. Nếu không phải né tránh đúng lúc, kết cục của lão ta cũng sẽ như ngọn núi kia, bị chém thành hai nửa. “Đáng chết!” “Mà Kế Ngôn không cho lão ta cơ hội suy nghĩ, hắn ta đập không lướt đến, tiêu sái phiêu dật, trên mặt mang theo vẻ hưng phấn: “Tới chiến!” “Quả nhiên giữa Nguyên Anh sơ kỳ và Nguyên Anh trung kỳ có sự chênh lệch rất lớn. Kế Ngôn đối phó với đối thủ Nguyên Anh sơ kỳ, cho dù là một đánh hai, hắn ta cũng có thể thắng. Bây giờ hắn ta đánh với Khố Lê Nguyên Anh trung kỳ, phải chịu một áp lực cực lớn. Nếu hắn ta không có đột phá trung kỳ, tiến vào cảnh giới tầng bốn, hắn ta tuyệt đối không phải đối thủ của Khố Lê.

Chương 717 -

Chương 717:Kế Ngôn đối mặt với đối thủ như vậy, chỉ cảm thấy hưng phấn, không biết sợ hãi là gì.Khố Lê thấy Kế Ngôn hưng phấn như vậy, sát ý càng tăng lên.Hai người bắt đầu đại chiến.Kiểm Thử đứng ở đằng xa, thấy Kế Ngôn thế mà có thể đối chiến với Khố Lê, cả người run rẩy vì phần nộ.“Đáng chết, đáng chết, ta tuyệt đối không tha cho ngươi.”“Công tử, hắn ta có một con súng vật và một người thị nữ.”Kiểm Thử nghe ra ý ngầm của tùy tùng, thấy được Tiểu Viên Hầu và Úc Mộng hôn mê bất tỉnh ở phía xa.Tuy Tiểu Viên Hầu còn nhỏ, nhưng sức của nó thì không nhỏ chút nào.Nó khiêng Úc Mộng thần tốc xuyên qua núi rừng, tránh khỏi dư âm của cuộc chiến.Ánh mắt Kiểm Thử lạnh như băng, lạnh lùng nhìn một người một hầu.Tuy gã không hiểu vì sao Kế lại dắt một Thánh tộc vô dụng theo, nhưng điều này không thể ngăn cản sát tâm của gã.Gã không có ra tay ngay tức thì, mà lặng lẽ chờ cơ hội.Gã nhất định phải tìm được cơ hội, rửa sạch sỉ nhục trước kia.Trên bầu trời, Kế Ngôn và Khố Lê chiến đấu càng ngày càng kịch liệt.Hai người đánh có tới có lui.Mỗi một chiêu của Khố Lê đều vô cùng âm hàn, giống như sứ giả đến từ Địa phủ, đi tới nhân gian câu hồn đoạt mệnh.Cảnh giới của Kế Ngôn kém hơn Khố Lê một chút, vẫn còn ở hạ phong, bị động phòng thủ.Nhưng ánh mắt của hắn ta sáng như sao trời, giống như hắn ta mới là người chiếm thượng phong.Trong chớp mắt, hai người đã đánh nhau mấy trăm hiệp, tiêu hao một lượng linh lực khổng lồ.Cả hai người đều đang thở dốc, sắc mặt Khố Lê rất là khó coi.Lão ta vốn định tốc chiến tốc thắng, chấn chỉnh quyền uy.Lão ta không ngờ, hai người lại đánh nhau đến nước này.Nói một cách khác, lão ta đã thua.Lão ta có cảnh giới tầng sáu lại đánh thành như vậy với tiểu bối tầng bốn như Kế Ngôn, thể diện của lão ta đã không còn một chút gì.Hơn nữa!Chiến ý trên người Kế Ngôn càng ngày càng dữ dội, giống như một ngọn lửa, càng cháy càng mạnh.Ngay từ đầu, lúc Kế Ngôn đối mặt lão ta, thiên về phòng thủ, hiện tại, Kế Ngôn đã bắt đầu công thủ cân bằng, bắt đầu tấn công lão ta, có đôi khi lão ta không thể không tránh né phong mang của hắn ta.Lão ta càng

đánh lại càng bức tức, càng đánh lại càng bị động, Kế Ngôn thì càng đánh càng hưng phấn, càng ngày càng chủ động. Chiến ý và ý chí chiến đấu của Kế Ngôn làm Khố Lê không khỏi chấn kinh. Hắn ta dũng cảm tiến tới, vĩnh viễn không ngừng nghỉ, càng đánh càng hăng, cường thế vô địch. Lần đầu tiên lão ta gặp phải tiểu bối như vậy, người như vậy là kiểu người tồn tại để chiến đấu. Trong lòng Khố Lê yên lặng suy tính một phen nếu tình thế cứ phát triển theo hướng này, đưa ra một kết quả. Lão ta rất có thể sẽ bại trận. Kết quả như vậy làm Khố Lê vừa cảm thấy ngoài ý muốn, lại vừa cảm thấy hợp tình hợp lý. Nếu cứ như vậy mãi, khí thế của Kế Ngôn càng ngày càng mạnh, đến lúc đó đạt tới đỉnh phong, cho dù là Nguyên Anh tầng bảy đến đây cũng phải né tránh mũi nhọn. Khố Lê nhận thấy tình cảnh của mình không ổn, bắt đầu nghĩ cách. Lão ta nhất định phải nghĩ cách xoay chuyển tình thế, nếu không lão ta chắc chắn sẽ thua. Kết quả là, lão ta quyết định lui một bước trước, tạm lánh mũi nhọn của Kế Ngôn. Lão ta áp dụng thế thủ, ứng phó với Kế Ngôn một phen, sau đó cẩn thận quan sát, tìm ra khuyết điểm Kế Ngôn, rồi đánh bại Kế Ngôn. Khố Lê nghĩ như vậy, khi đối mặt với một kiếm đánh úp lại của Kế Ngôn, Khố Lê lui về phía sau một bước, định né tránh một kiếm này. Nhưng mà lão ta mới vừa lui một bước, chuông báo động trong lòng đột nhiên reo lên mãnh liệt. Kiếm quang gần như xuất hiện ngay trước mặt lão ta, như ngay sau đó sẽ chém lão ta ra làm hai. Khố Lê khó có thể tin, đến lúc này rồi mà tiểu tử này vẫn còn mạnh như vậy à? Một kiếm này của Kế Ngôn làm da đầu Khố Lê run lên, thế tới quá hung mãnh, lão ta không dám ngăn cản. Quả nhiên, ý định né tránh mũi nhọn của mình lúc này là đúng. Khố Lê thầm nghĩ trong lòng. Tiếp theo đây, ta phải quan sát tiểu tử này cho kỹ, tìm ra nhược điểm của hắn ta, rồi phản kích. Trong lòng Khố Lê thầm tính toán, nhưng thời gian dần trôi, lão ta phát hiện mọi chuyện bắt đầu không thích hợp rồi. Lão ta bắt đầu cảm thấy áp lực rồi. Công kích của Kế Ngôn giống như nước sông bất tận, thao thao bất tuyệt. Kiếm quang cứ nối tiếp nhau, không ngừng chém về phía lão ta. Lão ta lui một bước, bắt đầu rồi, lui bước thứ hai, sau đó là bước thứ ba, bước thứ tư. Khố Lê hoảng sợ phát hiện, lão ta không ngừng lui lại, không ngừng lui lại, thậm chí bây giờ có muốn phản kích cũng không được nữa. Khố Lê nhìn Kế Ngôn hai mắt sáng quắc, chiến ý mãnh

liệt, chẳng khác nào mặt trời treo trên cao, làm cho người ta không dám nhìn thẳng, tức khắc hiểu nguyên nhân. Bởi vì lão ta lui bước đầu tiên, mới tạo thành cục diện như bây giờ. Đối mặt với đối thủ như Kế Ngôn, lão ta không nên lui, lui một bước tức là giao quyền chủ động ra ngoài. Điều lão ta phải làm là liều mạng với Kế Ngôn, cho dù là hai bên lưỡng bại câu thương, cũng không thể lui. Đáng chết! Khố Lê hiểu ra nguyên nhân, trong lòng hận đến cắn răng. Sai một ly, đi một dặm. Nhưng Kế Ngôn không cho Khố Lê cơ hội hối hận. Hắn ta cứ chém ra từng nhát kiếm, không ngừng tấn công, uy lực cũng không ngừng tăng mạnh. Trong lòng Khố Lê vô cùng phần nộ, hận lão ta vốn là một lão hồ ly, thế mà không phát hiện điểm này, đến nỗi làm cho mình rơi vào tình thế như bây giờ. Có điều, ta còn chưa thua. Khố Lê hét lớn một tiếng, lần này, Khố Lê không định lui nữa. Kế Ngôn thấy Khố Lê không tránh né nữa, trong lòng hưng phấn lên, lần chiến đấu này làm hắn ta rất là đã nghiền.

Chương 718 - Lui một bước lui, lui ngàn bước

Chương 718: Lui một bước lui, lui ngàn bước”Tiếp tục!”

Trong lòng Kế Ngôn hào khí vạn trượng, chiến ý ngất trời. Trường kiếm Vô Khuru không ngừng kêu ong ong, sau đó, một luồng kiếm quang che khuất mặt trời lại hạ xuống. Kiếm ý tung hoành, chỉ trong một sát na đã che kín cả trời xanh. Tất cả những chỗ mắt thường có thể nhìn thấy bị kiếm ý nhìn không thấy lại có mặt khắp nơi bao trùm, sắc bén bá đạo. Ở trong trời đất tràn ngập vô số đạo liệt ngân, giống như vết nứt nẻ trên người búp bê sứ vậy, thiên địa có thể vỡ vụn ra bất cứ lúc nào. Một kiếm này, như đã chọc thủng hư không, hủy diệt thời gian. Mẹ kiếp, da đầu Khố Lê run lên, người này đúng là quái thai. Khố Lê không dám khinh thường, vội vàng ngăn cản. Linh lực trong cơ thể lão ta bạo phát. Quỷ Thần Trảo! Đây công pháp cao cấp hơn cả Hoàng Tuyền Trảo, công pháp Thiên cấp. Một quỷ trảo trắng xanh gây guộc xuất hiện trong không trung, điểm khác với Hoàng Tuyền Quỷ Trảo là, lúc nó xuất hiện không có oan hồn kêu rên, khí tức u ám đáng sợ. Nó có vẻ hết sức bình thường, không có một chút uy thế nào. Nhưng mà trong mắt Khố Lê lại xuất hiện vẻ tự tin. Đây là công pháp Thiên cấp, uy lực khủng khiếp. Mặc dù là Khố gia, trong tay cũng chỉ có một loại công pháp Thiên cấp này thôi. Uy lực của nó không phải công pháp cấp thấp như Hoàng Tuyền Quỷ Trảo có thể so sánh. Kiếm quang và quỷ trảo nhanh chóng va chạm, lại làm bộc phát một vụ nổ khủng khiếp. Hừ, đây tuyệt chiêu cuối cùng của ta, xem ngươi ngăn cản như thế nào. Trong lòng Khố Lê oán hận cực độ, lão ta còn đang định tìm một thời cơ thích hợp để tung chiêu này ra, không nghĩ ngờ lại bị ép sử dụng như vậy. Khố Lê rất có niềm tin với chiêu này, lão ta tin tưởng một kiếm kia của Kế Ngôn tuyệt đối không gánh được. Nhưng mà nụ cười trên mặt Khố Lê đọng lại rất nhanh, trong tiếng nổ âm vang, quỷ trảo của lão ta biến mất, đòn tấn công được lão ta gửi gắm kì vọng không công mà lui. Khố Lê khó có thể tin, đây chính là công pháp Thiên cấp, sao quỷ trảo của lão ta lại yếu ớt như vậy? Khố Lê không muốn tin tưởng,

nhưng là lão ta không thể không tin. Một kiếm kia của Kế Ngôn đánh úp lại, lần này Khố Lê đã không ngăn cản kịp rồi. “Phốc!” Khố Lê bị kiếm quang đánh trúng, biến mất trong kiếm quang. Tất cả tu sĩ Ma tộc chứng kiến cảnh tượng như vậy, đồng thời mất tiếng. Ánh mắt của Kiếm Thử âm ngoan, nói với tùy tùng: “Đi, giết người và sủng vật của hắn ta.” Kế Ngôn thở phà phò, linh lực trong cơ thể hắn ta không còn thừa bao nhiêu, chiến đấu đến bây giờ, đã bắt đầu so đấu ý chí giữa hai bên rồi. Ý chí của Khố Lê lực không bằng hắn ta, hiện tại đã chật vật tháo chạy. Đáng tiếc quá. Trong lòng Kế Ngôn thầm cảm thấy tiếc nuối. Thực lực của Khố Lê rất mạnh, tuy bị thương, nhưng lão ta còn có thể đánh tiếp. Đáng tiếc Khố Lê không có can đảm tiếp tục ở tại chỗ này, sau khi bị thương, lão ta nhanh chóng bỏ chạy. Nhưng không sao. Đối với Kế Ngôn thì kết quả như vậy cũng không tệ lắm. Đánh đến bây giờ, hắn ta cũng đã ghiền, Khố Lê chạy trốn thì thôi vậy. Kế tiếp, hắn ta có thể tìm kiếm biện pháp cứu trị Úc Mộng trong thành Đan Âm này. Nhưng mà ngay lúc trường kiếm Vô Khuru chuẩn bị trở vào bao, nơi xa truyền đến tiếng thét chói tai của Tiểu Viên Hầu. Sát ý của Kế Ngôn tức thì tăng vọt. Muốn chết! Thân thức Kế Ngôn lan tràn, bóng dáng lập lòe, xuất hiện ở chỗ của Tiểu Viên Hầu. Một tu sĩ Ma tộc đang muốn định ra tay với bọn Tiểu Viên Hầu. Sự xuất hiện của Kế Ngôn, làm cho gã kinh hãi. Sau khi kinh hãi, vẻ mặt của gã hóa thành hung dữ, gã quyết đoán ra tay với Kế Ngôn. Gã chỉ có tu vi Kết Đan kỳ nhưng lại xông thẳng về phía Kế Ngôn như một con trâu rừng. Đồng thời, gã còn hét lớn một tiếng, sóng âm từng trận. Những đòn tấn công hữu hình, vô hình đồng khởi bay về phía Kế Ngôn, vừa độc ác vừa sắc bén. “Hừ!” Cho dù gã là Kết Đan hậu kỳ, nhưng trước mặt Kế Ngôn thì chẳng khác gì một con kiến. Kế Ngôn thậm chí không cần ra tay, chỉ cần hừ lạnh một tiếng, kiếm ý vô hình tràn ra mệnh môn. “Phốc!” “Phốc!” “Cơ thể của Ma tộc đó tức khắc như bị vô số lưỡi dao đồng thời cắt qua. Nhưng mà trên mặt gã lại lộ ra nụ cười hả hê. Ngay sau đó, một nguồn kiếm ý dữ dằn xuất hiện sau lưng Kế Ngôn, lao thẳng về phía Kế Ngôn. Nguồn kiếm ý đó như con sói giấu mình trong bóng đêm, tức khắc ra tay lúc con mồi thả lỏng, lộ răng nanh bén nhọn ra, giờ vượt sói sắc bén lên với con mồi, muốn cho con mồi một đòn trí mạng. Kiếm Thử ra tay đánh lên. Gã ra tay tàn nhẫn, thời cơ

vừa lúc. Gã lòng dạ độc ác, không tiếc lợi dụng tánh mạng của tùy tùng để làm giảm cảnh giác của Kế Ngôn, sáng tạo cơ hội cho mình đánh lén Kế Ngôn. Khuôn mặt tuấn lãng của Kiếm Thứ vô cùng hung dữ, cười lạnh không ngừng. Người vừa đại chiến với Khố Lê, kiệt lực suy yếu, lại lơ là sơ suất, bị ta đánh lén, cho dù người có mạnh hơn ta, hôm nay người cũng phải bỏ mạng ở chỗ này. Sát ý trong lòng Kiếm Thứ điên cuồng dâng lên, làm mặt mày gã vặn vẹo. Gã đến từ Kiếm gia, từ nhỏ chưa từng gặp sóng gió gì, trừ vài vị yêu nghiệt của Thánh Địa, trong những người cùng cấp, không ai là đối thủ của gã. Từ lúc tu hành đến bây giờ, gã đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, cùng cấp vô địch. Gã đi đến đâu, cũng được mọi người nịnh nọt, đối xử cung kính. Cho dù là người của thế hệ trước, đối mặt với gã cũng phải khách khí, chưa bao giờ dám khinh thường gã. Hôm nay, gã gặp Kế Ngôn ở đây. Trước mặt Kế Ngôn, gã cảm thấy mình giống như một thằng hề không biết trời cao đất rộng là gì, làm trò cười cho thiên hạ ở trước mặt mọi người. Kiếm ý mà gã hằng lấy làm kiêu hãnh, không chịu nổi một đòn trước mặt Kế Ngôn, vô lực như một đứa trẻ. Cảm giác này, làm gã cảm thấy nhục nhã trước nay chưa từng thấy, làm cho gã hận đến phát cuồng. Chỉ có giết Kế Ngôn, mới có thể rửa sạch sỉ nhục trên người gã. Cho nên, gã nhất định phải giết Kế Ngôn, cho dù là đánh lén! Gã rất có lòng tin với đòn tấn công của mình. Gã không tin Kế Ngôn có thể ngăn cản được.

Chương 719 - Đánh lén? Thật là ngây thơ

Chương 719: Đánh lén? Thật là ngây thơ”Hừ!“Gã không ngờ, Kế Ngôn lại hừ lạnh một tiếng, xoay người lại, trường kiếm Vô Khuru ra khỏi vỏ, kiếm ý mãnh liệt, thoải mái đánh tan đòn đánh lén của Kiếm Thử.Sau đó, kiếm ý cắn nuốt Kiếm Thử đang kinh hãi.Kiếm Thử không thể nào ngờ Kế Ngôn thế mà phòng bị gã từ trước.“Sao có thể...”Kiếm Thử kêu to, rồi hoàn toàn biến mất trong kiếm quang.Lần này, ngay cả Nguyên Anh cũng không thể chạy thoát, hoàn toàn vẫn lạc.“Keng!”Trường kiếm Vô Khuru trở vào bao, Kế Ngôn nhìn Kiếm Thử đã ngã xuống, lạnh lùng nói: “Đánh lén? Ngươi còn kém xa.”Nếu Kiếm Thử đường đường chính chính tấn công Kế Ngôn, có lẽ Kế Ngôn sẽ cảm thấy phiền phức.Nhưng gã dám đánh lén với Kế Ngôn, quả thực là không biết tự lượng sức mình.Cái khác Kế Ngôn không dám nói, nhưng hẳn ta nói kinh nghiệm đề phòng đánh lén của mình là hạng nhất, không ai dám nhận hạng hai.Những tu sĩ Ma tộc xung quanh thấy Kiếm Thử đột nhiên ra tay đánh lén, đều thầm kinh hãi.Không ít Ma tộc cho rằng đòn đánh này của Kiếm Thử nhất định sẽ giết chết Kế Ngôn, không ít Ma tộc phấn chấn tinh thần.“Hay lắm, xem hẳn ta ngăn cản như thế nào!”“Thật tốt quá, ca ca, Kiếm công tử báo thù cho ngươi rồi.”“Hô hô, ai bảo ngươi cuồng, không phải cuối cùng ngươi cũng phải chết trên tay Kiếm công tử sao?”Nhưng mà ngay sau đó, thế cục đột ngột thay đổi, Kiếm Thử hét lên một tiếng, ngã xuống.Tình thế thay đổi quá nhanh, làm cho những Ma tộc nhìn thấy sững sốt hồi lâu, sau khi xác định Kiếm Thử đã chết, bọn họ mới rộ lên.“Hắn ta, hắn ta, hẳn ta giết Kiếm công tử.”“Rất cục hắn ta là ai, hẳn ta không biết lai lịch của Kiếm công tử sao?”“Hắn ta, lần này, lần này hẳn ta gây họa lớn rồi.”“Kiếm gia nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, hẳn ta chết chắc rồi, chết chắc rồi.”Không ai ngờ tới việc Kế Ngôn dám giết Kiếm Thử, nhưng thi thể của Kiếm Thử nằm trên mặt đất, không cho phép bọn họ không tin.Su quyết đoán tàn nhẫn của Kế Ngôn, làm cho những tu sĩ Ma tộc khác hoảng sợ vô cùng.Khô Lê đã chạy trốn, mặc dù thành Đan Âm còn có Nguyên Anh, cũng không ai dám gây sự với Kế Ngôn.Kế

Ngôn giết Kiếm Thứ, tâm trạng không chút phập phồng, dù cho thân phận của Kiếm Thứ là gì. Cái gì Thánh Địa, cái gì Kiếm gia, đối với Kế Ngôn mà nói, chỉ là xung hô mà thôi. Bất kể kẻ địch là ai, ghê gớm đến mức nào, hắn ta vĩnh viễn không biết sợ. Trước trường kiếm Vô Khuru của hắn ta, người người ngang hàng. Muốn đối phó với hắn ta, phải chuẩn bị tinh thần vẫn lạc. Kế Ngôn không để ý đến những người khác, dẫn Úc Mộng và Tiểu Viên Hầu đến thành Đan Âm. Sau khi tới thành Đan Âm, thần thức thò ra, lao thẳng tới Khố gia. Khố gia đã biết kết quả chiến đấu, đã rơi vào hỗn loạn. Hi vọng sau cùng của Khố gia là lão tổ đã thất bại, không biết trốn đi đâu. Hiện tại, kẻ địch của Khố gia lại đang đi về hướng này. Có người chạy trốn, cũng có người ở lại, quyết cùng sống chết với Khố gia. Kế Ngôn không để ý đến những người khác của Khố gia tộc, chỉ hét lớn một tiếng: “Người của Khố gia lập tức rời khỏi nơi này, mười hơi thở sau, chết!” Một tiếng hét to, tu sĩ Kết Đan kỳ của Khố gia phía dưới thi nhau thổ huyết, suy nghĩ muốn cùng tồn vong với Khố gia, chống cự Kế Ngôn tan thành mây khói, không dám ở lại, nhanh chóng dắt tộc nhân rời khỏi. Trong đó có người muốn mang tài sản Khố gia đi, một thanh kiếm giáng xuống từ trên trời, biểu lộ ý đồ của Kế Ngôn. Người có thể đi, đồ thì phải để lại. Cứ như vậy, tài phú tích lũy mấy năm nay của Khố gia rơi vào trong tay Kế Ngôn. Khố Lê nhìn cảnh Kế Ngôn nhập chủ Khố gia, hận đến cắn răng. “Chết tiệt, nơi này không thể ở lại nữa, Nam Hoang, ta phải đi Nam Hoang, người hãy đợi đây, ta sẽ trở về.” Rốt cục Khố gia tích lũy bao nhiêu tài phú, Kế Ngôn không quan tâm. Hắn ta thậm chí chẳng muốn động vào thương khố của Khố gia. Thần thức của hắn ta lướt qua là có thể thấu suốt mọi thứ, không có thứ gì có thể làm hắn ta động lòng. Hắn ta tới nơi này, lật đổ Khố gia, mục đích chân chính là để cứu Úc Mộng. Vì thế, một tin tức nhanh chóng lan truyền trong thành Đan Âm. Những tu sĩ Ma tộc trong thành Đan Âm nghe thấy tin tức này đều chấn động. Hành động của Kế Ngôn lại làm bọn họ kinh sợ một lần nữa. “Thật hay giả?” “Không thể nào, vì cứu một thị nữ phế vật, chịu nhường lại tài phú của Khố gia?” “Nói giỡn à? Chắc chắn là giả.” “Là thật đó, lúc ấy vô số người nghe thấy, là hắn ta tự nói như vậy, thì làm sao mà nói dối được?” “Chỉ cần có thể cứu thị nữ của hắn ta, là có thể lấy tất cả tài phú của Khố gia đi.” Hóa ra, Kế Ngôn phát hiện muốn

làm Úc Mộng tỉnh lại không phải là chuyện đơn giản, linh hồn của Úc Mộng ngủ say không dậy, Kế Ngôn không có cách nào khác. Hắn ta chỉ có thể hi vọng mình tung số tiền lớn ra, có thể dẫn người có khả năng giúp Úc Mộng tỉnh lại tới đây. Hắn ta không có hứng thú với tài phú mà Khố gia tích lũy được. Hoàn cảnh ở Ma tộc vô cùng cần cỗi, không có bao nhiêu thứ tốt, Khố gia lại nằm ở thành thị xa xôi, những thứ tích lũy được cũng rất bình thường, không thể lọt vào pháp nhãn của Kế Ngôn. Nhưng mấy thứ này đối với tu sĩ Ma tộc mà nói, đặc biệt là tu sĩ Ma tộc bình thường thì đúng là một ngọn núi vàng, có lực hấp dẫn trí mạng với bọn họ. Nếu không phải Kế Ngôn uy danh hiển hách, đã có người liên thủ cướp đoạt từ lâu rồi. Vô số Ma tộc ùn ùn kéo tới, bọn họ đều muốn làm Úc Mộng tỉnh lại, để lấy tài phú của Khố gia. Nhưng mà Kế Ngôn ở lại thành Đan Âm này liên tục ba tháng, trong thời gian này, vô số tu sĩ Ma tộc tiến đến, thi triển hết thủ đoạn, cũng không có ai có thể làm Úc Mộng tỉnh lại.

Chương 720 - Mục tiêu, Nam Hoang

Chương 720: Mục tiêu, Nam Hoang
Kế Ngôn thấy nhiều người như vậy mà cũng không làm Úc Mộng àm, mới ý thức được chuyện này phiền phức hơn tưởng tượng của hắn ta rất nhiều. Xem ra không thể tiếp tục chờ đợi ở đây nữa. Kế Ngôn thở dài một tiếng trong lòng, chuẩn bị rời khỏi nơi này, đi nơi khác tìm cách giải quyết. Có điều, ngay lúc Kế Ngôn chuẩn bị rời khỏi thành Đan Âm, bỗng nhiên lại có người tự đề cử mình. Kế Ngôn đã không có một chút hi vọng nào với những người tự đề cử này nữa. Nhưng hắn ta vẫn để cho người này kiểm tra tình huống của Úc Mộng. Người đến là một vị Ma tộc trung niên Kết Đan kỳ, khí tức trầm ổn, ánh mắt nội liễm, khác với những Ma tộc mà hắn ta thường thấy. Mặc dù là Kế Ngôn, cũng nhìn không được nhìn ông ta thêm mấy lần. Ông ta kiểm tra cho Úc Mộng một phen, chấp chấp tay với Kế Ngôn: “Kế công tử.” “Thế nào?” Kế Ngôn đi thẳng vào chủ đề, không phí lời với ông ta: “Có cách nào không?” “Nếu không có, mời về đi.” Hai câu nói này là những câu Kế Ngôn nói nhiều nhất trong mấy ngày nay. Người đó mỉm cười, lắc đầu, mở miệng nói: “Ta không có năng lực làm nàng ta tỉnh lại, nhưng ta biết một cách.” Kế Ngôn nghe vậy, thoáng ngẩn ra, đây chính là câu nói lạ nhất mà hắn ta nghe thấy trong ba tháng này. “Là cách gì?” Người đó tự giới thiệu: “Ta tên là Si Hoàn, đến từ Nam Hoang.” Biểu cảm của Kế Ngôn không thay đổi, mặc kệ người đến từ đâu, dù cho người tới từ Thánh Địa, hắn ta cũng sẽ không dao động một chút nào. Kế Ngôn lạnh nhạt nhìn ông ta, làm cho Ma tộc tự xưng là Si Hoàn cảm nhận được một nguồn áp lực cực lớn. Ông ta vội vàng thu liễm tâm thần, nói với Kế Ngôn: “Ta muốn dùng cách này thương lượng một vụ mua bán với công tử.” “Mua bán như thế nào?” “Ta nói cách này cho công tử, công tử tặng tài phú của Khố gia cho ta, thế nào?” Sau khi Si Hoàn nói xong, trong lòng căng thẳng, chỉ sợ cho Kế Ngôn không đồng ý. Ông ta không ngờ Kế Ngôn không thèm suy xét mà nói ngay: “Có thể.” “Hắn ta quan tâm phạm nhân này như vậy à? Xem ra quan hệ giữa hai người không tầm thường. Trong lòng Si Hoàn âm thầm suy đoán, sau đó nói:

“Linh hồn của vị cô nương này đã ngủ say, ta trùng hợp biết có một món bảo vật có thể giúp những linh hồn đã ngủ say tỉnh dậy.” “Mà món bảo vật này là món pháp khí ngũ phẩm, tên là Hoán Hồn Địch, nằm trong tay thành chủ thành Vĩnh Ninh của Nam Hoang.” Kế Ngôn nghe vậy, không nói gì, hai mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Si Hoàn. Ánh mắt của hắn ta lúc này còn sắc bén hơn trước, giống như lợi kiếm chỉ thẳng vào lòng của Si Hoàn, làm trán Si Hoàn nhin không được đổ mồ hôi. Qua một lúc lâu sau, Kế Ngôn mới mở miệng: “Người có thù oán với thành chủ thành Vĩnh Ninh?” Kế Ngôn không thể nào không nhận ra chiêu mượn đao giết người đơn giản như vậy. Tim Si Hoàn hẫng một nhịp, ông ta không ngờ Kế Ngôn lại nhạy cảm như vậy. Ông ta không dám phủ nhận, trước mặt người như Kế Ngôn, ông ta có chôi cũng vô dụng, chẳng bằng thành thật nói ra: “Không sai, ta đúng là từng có thù với ông ta.” “Nhưng ta có thể hứa với công tử, lời nói của ta là thật, không có chữ nào là nói dối.” Kế Ngôn thu ánh mắt về, suy nghĩ những lời này của Si Hoàn là thật hay giả. Sau cùng, Kế Ngôn nói với Si Hoàn: “Dùng đao tâm thề đi.” Mặc dù Si Hoàn có hơi giật mình, nhưng không do dự, mà thề ngay. Kế Ngôn bèn nói: “Đồ của Khô gia ở phía sau, người tự đi lấy đi.” Hắn ta nói xong thì lập tức dẫn Tiểu Viên Hầu và Úc Mộng rời khỏi nơi này. Tác phong gọn gàng linh hoạt như vậy, làm cho Si Hoàn sững sốt hồi lâu, hắn ta đi nhanh quá. “Hi vọng sau khi người đến thành Vĩnh Ninh, có thể diệt trừ tên khốn nạn Thái Thế An đó.” “Thực lực của Phản Thánh quân chúng ta quá yếu, không phải đối thủ của tên khốn Thái Thế An.” “Chỉ cần người diệt trừ lão ta, thành Vĩnh Ninh sẽ trở thành cứ điểm cho Phản Thánh quân chúng ta sống yên ổn, Phản Thánh quân chúng ta mới có hi vọng.” Sau khi Kế Ngôn biết có bảo vật có thể giúp Úc Mộng tỉnh lại, không lãng phí thời gian nữa, trực tiếp quyết định mục tiếp theo của mình là thành Vĩnh Ninh. Nam Hoang! So với Bắc Mạc hoang vắng, nằm ở cực tây căn cõi, cây cối của Nam Hoang phồn thịnh rậm rạp nhất Hàn Tinh. Số lượng thành trì của Nam Hoang là ít nhất trên Hàn Tinh, dân số cũng ít nhất. Rất nhiều tu sĩ không thích Nam Hoang, bởi vì nơi này rất nguy hiểm. Nơi này kênh rạch chằng chịt đầy đặc, con sông, hồ nước khắp nơi. Bên trong rừng cây là chương khí tràn ngập, đầm lầy dày đặc, độc trùng bò khắp nơi trên đất. Trong rừng, còn có dã nhân Hàn Tinh, ở trong rừng, thực

lực của bọn họ không kém hơn mãnh thú.Chuyện này làm cho rất nhiều tu sĩ Ma tộc của Hàn Tinh không muốn đi tới Nam Hoang.Ánh trăng màu đỏ chiếu rọi trên đất đai nơi này, bỗng nhiên, một tia sáng màu trắng hiện lên dưới ánh trăng, một quả cầu màu trắng xuất hiện trong hư không.Tiếp theo, tiếng nổ mạnh vang lên trong rừng cây.Có hai bóng người xuất hiện trong tiếng nổ.Một lam một đen, một nam một nữ.Đó là hai người Lữ Thiếu Khanh và Úc Linh.Trạng thái của hai người rất là thê thảm, y phục Lữ Thiếu Khanh bèo nhèo, cả người máu tươi đầm đìa nằm trên mặt đất, đã hôn mê bất tỉnh.Úc Linh thì đỡ hơn một chút, tuy sắc mặt nàng tái nhợt, nhưng lại không bị thương quá nặng.Nàng ngẩng đầu, nhìn ánh trăng giữa trời, vẻ mặt phức tạp: “Hàn Tinh.”

Chương 721 - Khóc?

Chương 721: Khóc?Úc Linh nhìn ánh trăng thân quen trên bầu trời, khuôn mặt hết sức phức tạp.Hành trình một đi một về này, chắc cũng được một năm rồi nhỉ?Nàng trở hết tài năng từ trong mấy nghìn người, trở thành đội trưởng đội tiên phong, gánh vác hi vọng của Thánh tộc, tiến về Tổ Tinh.Vốn tưởng rằng nàng sẽ có vô thượng vinh quang, đạt được công lao ngất ngời, giúp cho Úc tộc quật khởi.Nàng chưa từng nghĩ tới, nàng bị bỏ mặc, bị vu hãm thành phản đồ của Thánh tộc.Nếu không phải nàng khá may mắn, nàng đã chết ở Tổ Tinh từ lâu.Nàng vốn tưởng rằng cả đời này cũng không có cơ hội quay lại Hàn Tinh.Không ngờ, ngày hôm nay nàng đã trở lại rồi.Tuy đã về quê hương, nhưng Úc Linh không thể vui vẻ nổi.Nàng nhìn ánh trăng trên trời, nhìn ánh trăng màu đỏ chiếu rọi trên mặt đất, tâm trạng hết sức bi thương.Chắc tộc nhân của mình đã bị tiêu diệt hết rồi?Cha mẹ và muội muội chắc là đã mất?Úc Linh vừa nghĩ đến đây, cảm thấy trái tim đau đớn tột cùng, hai mắt dần nhòe đi.Cuối cùng, một giọt nước mắt chảy ra, nước mắt trong suốt chiếu xạ ánh sáng màu đỏ, xẹt qua gương mặt nàng, chậm rãi lăn dài.“Người khóc?”Giọng nói của Lữ Thiếu Khanh bỗng nhiên vang lên, có vẻ vô cùng đột ngột và vang dội trong đêm tối.Giọng nói của Lữ Thiếu Khanh làm Úc Linh sợ đến nhảy dựng lên.Nàng cúi đầu nhìn, Lữ Thiếu Khanh đang nằm trên mặt đất, hai mắt nhìn chăm chăm vào nàng, trong mắt mang sự tò mò.“Sợ đến khóc sao?”“Chắc người không tè ra quần đi đâu nhỉ? Mẹ kiếp, người bao lớn rồi, còn nói là người của Ma tộc, sao nhát gan thế?”Úc Linh vội vã ngẩng đầu lên, không dám để cho Lữ Thiếu Khanh nhìn thấy hai mắt của mình.Lời nói của Lữ Thiếu Khanh làm cơn giận trào dâng trong lòng nàng, nàng cắn răng: “Ai khóc chứ.”“Có chết nàng cũng không thể thừa nhận điểm này.Nàng có thể thừa nhận mình khóc trước mặt bất cứ người nào, chỉ có trước mặt Lữ Thiếu Khanh là không được.Nếu không, chưa biết mình sẽ bị hấn cười nhạo bao lâu.Lữ Thiếu Khanh không tin, tuy hấn bị thương, nhưng vẫn tràn đầy sức sốngnhư cũ: “Người cúi đầu cho ta xem, vừa rồi ta còn thấy người nước

mắt lưng trông cơ mà. “Úc Linh hận cực, giọng điệu của tên khốn này vẫn đáng ghét như thế, thật muốn đánh chết hắn. Úc Linh ngẩng đầu, cắn răng: “Ngươi như bây giờ, ta có thể giết chết ngươi một cách dễ dàng. “Hừ!” Lữ Thiệu Khanh hoàn toàn không hoảng loạn: “Thẹn quá thành giận, muốn giết người diệt khẩu sao?” “Lại đây, nhìn thẳng vào ta, để cho ta thấy quyết tâm của ngươi.” Úc Linh nghe vậy, muốn đối diện với Lữ Thiệu Khanh, nhưng nhanh chóng phản ứng lại. Trong mắt mình vẫn còn vương nước mắt, một khi đối diện với hắn, tức là mình đã trúng kế. Nhưng mà, vì sao như vậy mà nước mắt của mình vẫn còn không ngừng trào ra. Nỗi nhớ người thân, nỗi bi thương chạm thẳng vào chỗ sâu trong linh hồn, dù cho nàng là tu sĩ cũng không thể không chế nước mắt của mình. Cho nên, nàng không dám cúi đầu. Úc Linh nghĩ đến thân nhân của mình, đặc biệt là muội muội, lòng đau như cắt. Cả người nàng chìm vào trong cảm xúc bi thương. Lữ Thiệu Khanh thấy thế, ngạc nhiên, đây là cảm xúc mà Ma tộc có được sao? Rõ ràng trong lòng vẫn là nhân loại mà, tự xưng là Thánh tộc, nhưng những thứ nhân loại có thì vẫn không bị vứt bỏ. Thôi, để cho nàng khóc một lát đi. Lữ Thiệu Khanh bắt đầu kiểm tra cơ thể của mình. Lần này, hắn cũng bị thương nghiêm trọng, bên ngoài có rất nhiều vết thương lớn nhỏ không đều, trong cơ thể cũng vết thương chi chít, chẳng khác gì tờ nhện. Ngay cả nghịch tử cũng có vẻ ốm yếu, cạn sạch sức lực. Hắn muốn cử động cơ thể một chút cũng khó, chỉ hơi vận chuyển linh lực, cũng đau đến mức chau mày không ngừng. Nói cách khác, hiện tại hắn không khác gì một phế nhân. Hắn nhét mấy viên linh đan vào miệng một cách khó khăn, làm mình khôi phục một chút, sau đó tính toán một cái, nếu muốn khỏi hắn, ít nhất cũng phải tốn một năm. Nếu đổi thành linh thạch, tức là sáu mươi ngàn viên linh thạch. Mà điều quan trọng nhất là, hiện tại trên người hắn không còn bao nhiêu linh thạch nữa. Linh thạch trong túi hắn đã bị dùng hết lúc trong hư không rồi. Nỗi đau đớn trên người thua xa nỗi đau trong lòng khi hắn biết mình không còn một đồng. Trong lòng Lữ Thiệu Khanh oán hận cực độ. Mẹ kiếp, Quách Bùi Ngụy, Thôi Chương Uyển, các người chờ đó cho ta. Tờ linh phù lục phẩm của Quách Bùi Ngụy suýt nữa thì làm cho ba người bọn họ vĩnh viễn ở lại trong hư không. Nếu không phải hắn liều mạng, ba người đã sớm bị loạn lưu hư không xé nát rồi. “Cũng

không biết sự muội ngu xuẩn có sao không.”Rốt cục Lữ Thiểu Khanh cũng nhìn không được lo lắng cho Tiêu Y.Vào thời khắc cuối cùng, bọn họ gặp phải hư không loạn lưu, Tiêu Y bị tách khỏi hắn.Nhưng hắn có thể chắc chắn một điều, Tiêu Y cũng rơi vào thế giới này.Lữ Thiểu Khanh hỏi Úc Linh: “Người biết thế giới này hả?”Úc Linh nhìn trời, trong mắt còn đọng nước mắt: “Đây là Hàn Tinh.”“Chết tiệt!Lữ Thiểu Khanh mở to mắt.Lữ Thiểu Khanh sững sốt nửa ngày, bắt đầu kêu thảm thiết: “Sao ta lại xui xẻo như vậy chứ.”“Sao lại tới Ma giới rồi?”Hắn mới vừa kết thù với Ma tộc bên chỗ mười ba châu, phỏng chừng lúc này đã lên sổ đen của lão đại Ma tộc.Giờ thì hay rồi, đi thẳng tới hang ổ của Ma tộc.Có còn để cho người ta sống không vậy?Lữ Thiểu Khanh chỉ tay lên trời, run run, rốt cục vẫn bỏ tay xuống, mắng một câu thật nhỏ: “Thiên Đạo chết tiệt, người đi chết đi.”Trong lòng Úc Linh sung sướng vô cùng, chỉ cần Lữ Thiểu Khanh xui xẻo, thì nàng tức thì nhìn không được vui vẻ.Úc Linh nhìn Lữ Thiểu Khanh nằm trên mặt đất, kêu thảm, như là sắp khóc tới nơi, bi thương trong lòng cũng tiêu tan rất nhiều.“Mẹ nó, Thiên Cung Môn, người chờ cho ta, sớm muộn gì ta cũng quét cả tông môn các người lên.”Lữ Thiểu Khanh hùng hổ mắng không ngừng, nếu không phải Hóa Thần Quách Bùi Ngụy của Thiên Cung Môn dùng một tờ thần phù lục phẩm với hắn, hắn tuyệt đối sẽ không rơi vào tình cảnh như hôm nay.

Chương 722 - Người như bây giờ, ta giết người rất đơn giản

Chương 722: Người như bây giờ, ta giết người rất đơn giản
Úc Linh nghe vậy, ngây ngẩn cả người, lời này của Lữ Thiểu Khanh, làm nàng nhạy bén bắt được một tin tức không tầm thường. Người này, chắc là không định quật cả Thiên Cung Môn lên đâu nhỉ? Cho nên Hóa Thần của Thiên Cung Môn mới hạ tử thủ với hắn? Trong lòng Úc Linh âm thầm suy đoán, nhìn không được tò mò nhìn Lữ Thiểu Khanh một cái. Lữ Thiểu Khanh chắc chắn có thể làm ra chuyện này. Nàng vừa cúi đầu như vậy, trùng hợp chạm vào tầm mắt của Lữ Thiểu Khanh. Lữ Thiểu Khanh cười gian, chỉ vào Úc Linh: “Còn nói không khóc, hai mắt của ngươi đỏ hoe hết cả rồi, đồ mít ướt ha ha.” “Đừng hòng qua mắt ta, sư muội ngu xuẩn của ta thường xuyên như vậy, ngươi không lừa được ta đâu.” Giọng điệu của hắn hết sức tự hào, hình như việc thấy Úc Linh khóc làm hắn vui vẻ vô cùng. Úc Linh tức muốn chết, chỉ mong sao mình có thể dùng một cái tát chụp chết tên khốn nạn này. Nhưng lúc này nàng cũng không xác định vừa này Lữ Thiểu Khanh đang kêu rên thật, hay chỉ đang diễn kịch, mục đích cuối cùng là muốn xem nàng có khóc hay không. Úc Linh thấy mình đã bị thấy được, cắn răng, hung tợn: “Ngươi còn dám nói lung tung, có tin ta giết ngươi hay không.” “Ngươi như bây giờ, ta giết người rất đơn giản.” “Đến đây đi.” Lữ Thiểu Khanh hoàn toàn không sợ, thậm chí còn đổi sang một tư thế thoải mái hơn, xê dịch thân thể: “Ra tay nhẹ một chút, ta sợ đau.” Úc Linh thấy Lữ Thiểu Khanh vô lại như vậy, tức giận đến nghiến răng, tên khốn nạn này thật sự quá biết cách chọc tức người khác. “Ngươi không sợ ta giết ngươi?” Úc Linh oán hận không thôi. Lữ Thiểu Khanh thậm chí còn dùng hai tay gối đầu, cười đắc ý: “Nếu ngươi muốn giết ta, thì sẽ không nói với ta nhiều như vậy.” Lữ Thiểu Khanh cực kỳ nhạy cảm, hắn đã sớm nhận thấy Úc Linh đã không còn sát ý với mình. Cho dù là lần hắn Úc Linh ném vào trong ốc đảo kia, sau khi Úc Linh ra ngoài cũng không có bao nhiêu sát ý. Đây mới là nguyên nhân Lữ Thiểu Khanh dám kiêu ngạo như vậy. Huống chi, tuy hắn bị

thương, nhưng Úc Linh muốn giết hắc cũng không dễ như vậy. Nghĩ rằng thần thức của của hắc vô dụng à? Hắc không phải là Ung Y. Tên khốn nạn này. Úc Linh không ngờ Lữ Thiểu Khanh hoàn toàn không sợ, nàng nhìn không được hỏi: “Người không sợ chết à?” “Nàng muốn biểu đạt quyết tâm của mình, thậm chí cố ý lộ sát khí ra, dưới ánh trăng, đôi mắt màu tím mang đến cho nàng khí chất quý dị, độc địa. Lữ Thiểu Khanh ra vẻ sợ hãi: “Ừ chà, ta sợ lắm đó.” “Hắc kêu hai tiếng, sau đó lại tự tin cười rộ lên, nhe hàm răng trắng của mình ra, tràn đầy tự tin: “Ta tin người sẽ không giết ta, người không phải loại người lấy oán trả ơn.” Câu nói này làm trong lòng Úc Linh sinh ra cảm giác khác thường. Loại cảm giác này, rất là kỳ diệu, là lạ. Thế nên Úc Linh không hung dữ nổi nữa. Nàng dùng ánh mắt phức tạp nhìn Lữ Thiểu Khanh, tên khốn nạn này, đúng là... Trong lúc nhất thời nàng cũng không biết nên nói gì cho phải. Vừa yêu vừa hận? Hừ, ai thêm yêu hắc. Lữ Thiểu Khanh thấy Úc Linh im lặng, nói với nàng: “Đừng có đứng ở đằng kia khóc lóc nữa, mau mang theo ta rời khỏi nơi này đi.” “Chung quanh một mảnh yên lặng, không có tiếng côn trùng kêu vang, mùi vị trong không khí cũng khó nghe, chắc cũng không phải vùng đất lành gì, mau mau rời khỏi nơi này mới là chính đạo. Úc Linh cắn răng, cắn hận nói: “Ta không khóc.” “Có đánh chết cũng không thể thừa nhận. Lữ Thiểu Khanh khinh bỉ: “Người bao lớn rồi? Khóc thì khóc thôi, có gì mà xấu hổ, khóc không dám nhận mới đáng xấu hổ.” “Úc Linh nắm chặt hai đấm, nàng bỗng nhiên bước đến gần vài bước, chậm rãi khom người xuống, trực diện Lữ Thiểu Khanh. Ánh mắt hai người chạm nhau, con ngươi màu đen và màu tím nhìn nhau. Cô nương này muốn làm gì? Chắc là không thêm muốn sắc đẹp của ta vào lúc này đâu há? Lữ Thiểu Khanh còn nói châm vào: “Đừng có giậu đổ bìm leo, ta thà chết chứ không khuất phục.” “Úc Linh không chỉ không giận, ngược lại còn cười lên, chắc khác nào một đóa hoa màu tím chột nở rộ giữa đêm, nàng nói với Lữ Thiểu Khanh: “Người quên một chuyện.” “Chuyện gì?” Lữ Thiểu Khanh ngạc nhiên, chẳng lẽ ta bỏ quên linh thạch ở đâu à? “Hiện tại, đúng là ta sẽ không giết người, nhưng không có nghĩa là ta không thể đánh người.” “Lữ Thiểu Khanh ngạc nhiên, ngay sau đó, bàn tay trắng như phấn của Úc Linh đã đánh thật mạnh vào mặt hắc. “Bốp!” “Á!” “Úi!” “Sau một tiếng bốp, Lữ Thiểu Khanh quát

to một tiếng, Úc Linh cũng nhin không được kêu một tiếng.Úc Linh cúi đầu, nhìn nắm tay súng đỏ của mình, trong mắt tràn ngập vẻ khó tin.Nàng biết nhục thân của Lữ Thiếu Khanh rất mạnh, nếu không thì hẳn không thể nào đánh chết Nhan Ba được.Nhưng nàng không ngờ hẳn ta mạnh đến nước này.Nàng đánh một quyền ra, giống như đánh trúng một tấm thép, lực phản chấn làm nàng thấy đau tay.Lữ Thiếu Khanh gào lên một tiếng, qua một lúc lâu sau nhìn thấy Úc Linh không tiếp tục, cảm thấy ngạc nhiên: “Sao ngươi không đánh nữa?”“Ngươi như vậy, ta cũng ngại gào.Úc Linh tức chết, Lữ Thiếu Khanh hoàn toàn không thấy đau, chỉ gào khan vậy thôi.“Khôn nạn.“Cuối cùng, Úc Linh hung hăng mắng to một câu.Lữ Thiếu Khanh mặc cho nàng mắng, chỉ lo thúc giục Úc Linh: “Mau lên, mau đi khỏi nơi này đi, ngươi có muốn làm gì ta, cũng phải đợi đến lúc thích hợp chứ.“Úc Linh rất chỉ muốn bỏ Lữ Thiếu Khanh lại đây, đi một mình.Nhưng cuối cùng nàng vẫn mang Lữ Thiếu Khanh theo, cùng rời khỏi nơi này.Lữ Thiếu Khanh nằm bẹp trên một phi chu nhỏ, Úc Linh khổng chế phi chu cẩn thận bay qua rừng rậm.Nàng không dám bay quá cao, phi chu gần như dán sát mặt đất.Tốc độ cũng rất chậm, không nhanh hơn tốc độ đi bộ của người bình thường bao nhiêu.

Chương 723 - Tên khốn nạn này bình tĩnh như vậy từ lúc nào

Chương 723: Tên khốn nạn này bình tĩnh như vậy từ lúc nào. Úc Linh vốn tưởng rằng Lữ Thiểu Khanh sẽ dong dài, chầm chọc nàng đi qua chầm, mà nàng cũng đã sẵn sàng chầm chọc lại Lữ Thiểu Khanh. Nơi này là rừng cây, chỗ nào cũng nguy hiểm, không thể bay loạn đập loạn, làm gì cũng phải cẩn thận. Nhưng suốt cả đoạn đường, trời sắp sáng rồi, Lữ Thiểu Khanh cũng không nói gì cả. Tên khốn nạn này bình tĩnh như vậy từ lúc nào. Úc Linh thậm chí nhìn không được quay đầu lại liếc mắt nhìn Lữ Thiểu Khanh nằm úp sấp ở trên sàn tàu. Lúc này, Lữ Thiểu Khanh đã nằm trên sàn tàu, thanh thoi ăn linh đậu. Lữ Thiểu Khanh thấy Úc Linh quay đầu lại, thậm chí còn vẫy vẫy tay với, hỏi: “Muốn ăn không? Cho ngươi một hạt này.” Úc Linh tức chết rồi, chỉ muốn đá Lữ Thiểu Khanh khỏi thuyền. Ta lo lên đường, ngươi thì hay rồi, còn ăn linh đậu nữa. Ngươi cho là ngươi tới nơi này du lịch hay sao? Còn có, cái gì gọi là cho ta một hạt, cho mấy hạt thì ngươi chết à? Không đúng, hừ, ai thèm ăn linh đậu của ngươi? Chẳng hiểu linh đậu có gì ngon. Úc Linh thở phì phì, rất muốn quay đầu lại đánh Lữ Thiểu Khanh một trận, nhưng sau khi nghĩ lại chuyện tối qua, nàng bỗng nhiên ừ ừ không thôi, ngay cả đánh Lữ Thiểu Khanh một trận cũng không làm được. Trong lòng Úc Linh khó chịu, nhìn thấy phía trước có một bụi cỏ dại, cành lá, dây đẳng quán quanh, chặn đường đi của nàng. Tên khốn nạn này chọc giận ta, ngay cả cỏ dại như các ngươi cũng dám chọc ta? Úc Linh không nói hai lời, cổ tay run lên, một dòng linh lực lao ra, xoắn đám thực vật chặn đường mình thành mảnh vụn. Hừ! Trong lòng Úc Linh còn vẫn chưa kịp đắc ý, biến cố tức khắc xảy ra. Một tấm lưới lớn chụp xuống từ đỉnh đầu bọn họ. Úc Linh kinh hãi, linh lực bùng nổ, vừa định hành động, hai bên có mấy mũi tên lóe hàn quang, chặn đường lui của nàng. Úc Linh giận dữ, chỉ dùng mấy mũi tên này mà muốn đối phó với ta? Úc Linh vốn đang ôm cục tức trong lòng, tức khắc nhảy lên, lao về phía mũi tên bay ra. Dám mai phục nàng, phải trả một cái giá thật đắt. Còn những mũi tên bay về phía nàng,

nàng không định né tránh. Chỉ là tên mà thôi, nàng không cảm nhận được một chút linh lực dao động nào. Chắc chỉ là những mũi tên bình thường. Loại tên này thậm chí không thể phá vỡ linh lực hộ thuẫn trên người nàng. Mà Lữ Thiếu Khanh chợt quát to một tiếng: “Mau tránh ra!” “Úc Linh kinh hãi, nàng né tránh theo bản năng, nhưng mà đã muộn, nàng tránh được mấy mũi tên, cuối cùng, có một mũi tên nhọn bắn trúng bờ vai của nàng, máu tươi vẩy ra. Trong đôi mắt màu tím của Úc Mộng mang theo vẻ khó tin. Loại tên này có thể làm nàng bị thương? Vì sao linh lực hộ thuẫn trên người nàng lại mất tác dụng? Úc Mộng cắn răng, trong rừng vang lên những tiếng soàn soạt, còn có tiếng người. “Dã nhân!” “Úc Mộng oán hận cắn răng, nàng nhổ mũi tên trên bả vai, lúc chuẩn bị chiến đấu, trong đầu bỗng nhiên cảm thấy hoa mắt chóng mặt, thức hải như sắp nổ tung. Không hay rồi, trên mũi tên có độc. Úc Mộng còn chưa kịp nói gì, hai mắt nàng đã tối sầm, ngất xỉu. Cũng không biết trôi qua bao lâu, Úc Linh từ từ tỉnh lại. Hai mắt nàng mê ly, nhìn nóc nhà đơn sơ, rách rưới bên trên, thậm chí có thể nhìn thấy bầu trời bên ngoài. Ánh trăng màu đỏ chiếu xuyên qua nóc nhà, rơi trên người nàng. Ta, ta đang ở đâu? Trong lúc nhất thời, Úc Linh không phản ứng kịp. Nhưng nàng nhanh chóng nhớ lại những chuyện xảy ra trước khi mình hôn mê. Úc Linh hoảng hồn, không nói hai lời nhảy dựng lên, cảnh giác nhìn bốn phía. Trong phòng không có một bóng người, chỉ có một chiếc giường đơn sơ làm từ ván gỗ, trừ nó ra thì không còn thứ gì khác. Dã nhân! Đây là cách Thánh tộc gọi bọn họ. Bọn họ vốn là nhân loại sinh tồn trên tinh cầu này, dáng người cao to, sức lực rất mạnh, tính tình hung hăng, thân thủ mạnh mẽ. Sau này, khi Thánh tộc bị trục xuất đến Hàn Tinh, người của Thánh tộc không thể giao tiếp với bọn họ. Song phương bộc phát ra mãnh liệt xung đột. Ngay từ đầu, dã nhân chiếm cứ thượng phong, sau này, Thánh tộc dần đứng vững, dã nhân bị chèn ép, tử thương thảm trọng. Sau mấy ngàn năm xung đột, số lượng dã nhân giảm mạnh, cuối cùng, những dã nhân còn sót lại lùi vào rừng sâu, bỏ chạy đến nơi khác. Nam Hoang rừng cây rậm rạp, là nơi có nhiều dã nhân nhất. Bọn họ ở đây, trở thành một trong những nguy hiểm lớn nhất của tu sĩ Thánh tộc Nam Hoang. Tuy Úc Linh là Thánh tộc, nhưng trước kia nàng chưa từng tiếp xúc với dã nhân. Lần này xem như lần chạm mặt đầu tiên, kết quả nàng bị tổn thất nặng, ngay cả bản thân cũng

thành tù binh.Nhưng mà!Úc Linh kiểm tra cơ thể của mình, lại quan sát xung quanh, không có dấu vết giam cầm, ai lại đối xử với tù binh như vậy?Úc Linh không thể tin được.Nàng cẩn thận vươn linh thức ra, quét khắp nơi, sau khi phát hiện không có nguy hiểm, mới cẩn thận đi ra ngoài.Bên ngoài trời đã tối, không ai trông giữ nàng.Cách đối xử như thế này, làm cho Úc Linh kinh ngạc hết sức.Những điều này hoàn toàn khác với những gì nàng từng nghe nói. Trong nhận thức của Úc Linh, dã nhân là hung tàn, thích giết chóc, thích ăn thịt tươi, dã man, không thể câu thông.Một khi tu sĩ Thánh tộc gặp phải bọn họ, tuyệt đối không được để lại người sống, hai bên không chết không ngừng.Dã nhân còn xem Thánh tộc như đồ ăn.Úc Linh quan sát xung quanh, chỗ nàng đang ở giống như một bộ lạc, chung quanh có rất nhiều nhà cửa dựng từ nhánh cây, cỏ dại.Mọi nơi im ắng.Nhưng đúng lúc này, Úc Mộng nghe thấy tiếng ồn ào, Úc Mộng nhìn theo tiếng.Bên trái chỗ nàng, có ánh lửa chói lọi, tiếng người ồn ào, cảnh tượng tưng bừng.Úc Linh cẩn thận tới gần, nàng muốn xem xem ở đây có gì khác thường.Chủ yếu à, không biết tên khốn kia đang ở đâu.Cũng không biết hắn chết chưa

Chương 724 - Chẳng khác nào tới đây nghỉ phép

Chương 724: Chẳng khác nào tới đây nghỉ phép
Úc Linh đến gần, mới biết đây là tiệc lửa trại của dã nhân tổ chức. Có vài người để trần nửa người trên, phần eo khoác quần làm từ da thú, chạy quanh lửa trại vừa nhảy vừa hô. Bên cạnh còn có người đang biểu diễn đấu vật. Có điều, lúc Úc Linh nhìn thấy người ngồi trên vị trí thủ vị của bữa tiệc lửa trại này, nàng ngây ngẩn cả người. Lữ Thiếu Khanh đang dựa vào một cái ghế, híp hai mắt, thư thả nhìn biểu diễn. Bên cạnh còn có hai nữ dã nhân thân hình cao lớn, nóng bỏng, bộ ngực cực lớn đang hầu hạ hắn. Một người giúp hắn bóc linh đậu, thi thoảng nhét một hạt đậu vào trong miệng hắn. Người kia thì gọt hoa quả, thi thoảng đút cho hắn. Lữ Thiếu Khanh híp mắt, có vẻ rất là thích ý. Chẳng khác nào tới đây nghỉ phép. Úc Linh nhìn mà trợn mắt há mồm, chuyện gì đang xảy ra vậy? Dã nhân dễ giao thiệp như vậy từ lúc nào? Chẳng lẽ thân phận thật sự của tên khốn nạn này là dã nhân? Úc Linh nhìn Lữ Thiếu Khanh híp mắt, hưởng thụ phục vụ của nữ dã nhân, có vẻ vô cùng thích ý. Trong lòng Úc Linh không biết chột giận không chịu được. Mệt cho ta còn lo lắng người có gặp nguy hiểm hay không. Người thì hay rồi, quăng ta ở một bên, vui vẻ hưởng thụ cuộc sống. Thế nhân nói được không sai, nam nhân, không có tên nào tốt. Ngay lúc Úc Linh hết sức phẫn hận, tầm mắt của Lữ Thiếu Khanh bỗng nhiên bắn qua, đối diện với nàng. Lữ Thiếu Khanh vẫy tay với nàng, ra hiệu cho nàng qua đó. Úc Linh có cảm giác có tật giật mình, bắt đầu chần chờ. Nhưng nàng nghĩ lại, mình không có làm sai chuyện gì, sao phải sợ? Tuyệt đối không thể cúi đầu trước tên khốn này. Úc Linh nghĩ như vậy, cắn răng đi qua. Những dã nhân xung quanh nhìn về phía Úc Linh. Có thù hận, có nghi ngờ, có tò mò, có thèm muốn. Úc Linh cảm nhận được những ánh mắt đó, trong lòng run lên, kiên trì, không chớp mắt, đi đến bên cạnh Lữ Thiếu Khanh. Úc Linh dùng ánh mắt muốn giết người nhìn chằm chằm vào hai nữ dã nhân kia. Trong lòng nàng phẫn hận, lớn như vậy, không sợ bị người ta nhắm vào lúc chiến đấu à? “Cô

nhóc, tỉnh rồi à?” Lữ Thiếu Khanh cười tíu mắt chào hỏi nàng. Dưới ánh mắt vô cùng “lễ phép” của Úc Linh, hai nữ đã nhân kia nhường lại vị trí của mình. Úc Linh đi lên hỏi ngay: “Sao lại thế này?” “Nàng không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Đây là dã nhân trong truyền thuyết sao? Lữ Thiếu Khanh không hiểu câu hỏi của Úc Linh: “Ta không rõ ngươi có ý gì.” “Bọn họ là dã nhân, không thân thiện với chúng ta.” “Trải qua xung đột trăm ngàn năm, mâu thuẫn giữa hai bên đã sớm không thể giải quyết, là kẻ thù truyền kiếp. Một khi gặp mặt, không phải ngươi chết chính là ta chết. Sao có thể chiêu đãi Lữ Thiếu Khanh như khách quý? Úc Linh nghĩ muốn nổ não cũng không biết chuyện gì đang xảy ra. Lữ Thiếu Khanh thấy Úc Linh khó hiểu, bắn ánh mắt khinh bỉ qua như thường lệ: “Có gì phải ngạc nhiên, dầu gì ngươi cũng từng đi nước ngoài, là người từng trải việc đời.” “Chút chuyện nhỏ ấy mà phải kinh ngạc vậy sao?” Úc Linh nổi giận, ai ngạc nhiên, ai bắt ngờ? “Ngươi nói rõ ra cho ta, không thì ta...” “Không thì ngươi thế nào?” Úc Linh cảm thấy nụ cười của Lữ Thiếu Khanh rất là dễ tiện, làm nàng chỉ muốn đánh hấn một trận. Úc Linh cắn răng ken két, có thể thấy nàng đang giận tới mức nào. “Qua đây, bóc linh đậu cho ta, ta sẽ nói cho ngươi biết.” Úc Linh muốn từ chối, nhưng ngẫm lại, ánh mắt dừng trên người hai nữ dã nhân ngực to kia, nàng vẫn cắn răng ngồi xuống, bóc linh đậu cho Lữ Thiếu Khanh. Nàng bóc xong, Lữ Thiếu Khanh há mồm: “Đút cho ta!” Úc Linh quẳng viên linh đậu đó lên bàn, giận dữ: “Thích ăn thì ăn!” “Đút cho ngươi? Sao ngươi không lên trời đi? Ngươi nghĩ rằng ta là loại người đó à? Lữ Thiếu Khanh lắc đầu, thở dài nói: “Thái độ của ngươi như vậy là không được.” “Ngươi như vậy, sau này làm sao mà lập gia đình? Không ai chịu cưới ngươi đâu, sẽ thành bà già cô đơn.” “Hấn lắm lắm mãi, làm Úc Mộng chỉ muốn đập linh đậu trên tay vào trán hấn.” “Nói được chưa?” Lữ Thiếu Khanh bỏ một viên linh đậu vào trong miệng, bẹp bẹp mấy cái, mới chậm rãi nói: “Ta nói với tộc trưởng, để ngươi lên làm áp trại phu nhân.” Úc Linh muốn giết người: “Đừng có đùa.” “Đâu có đùa đâu.” Về mặt Lữ Thiếu Khanh nghiêm túc, chân thành, giọng nói thành khẩn: “Thật đấy, ngươi hi sinh một chút thôi. Ở lại chỗ này sinh con đẻ cái, cố gắng để làm tăng dân số bộ lạc, thấy sao?” “Rắc rắc!” Lữ Thiếu Khanh đau lòng kêu lên: “Đừng làm hỏng linh đậu của ta.” “Có tin ta cho ngươi động phòng luôn

bây giờ không. “Úc Linh cắn răng: “Người còn nói linh tinh nữa, ta đổ hết bát linh đậu này đi bây giờ. ““Rồi rồi.” Bị uy hiếp, Lữ Thiếu Khanh thoả hiệp đầu hàng: “Bọn họ nhắm trúng vẻ đẹp trai của ta, muốn ta ở đây làm con rể. ““Thấy sao? Cảm động không? Vì người mà ta phải hi sinh sự trong trắng của mình.” Úc Linh chẳng có biểu cảm gì: “Người nghĩ ta sẽ tin? “Bản thân người thế nào, trong lòng người không biết hay sao? Vóc dáng vẻ ngoài của người ở bên Nhân tộc còn coi là tạm được, nhưng mà chỗ này, dáng người như vậy sẽ bị chê đấy. Gầy như que củi, ai thèm? “Không tin? Không tin thì thôi.” Lữ Thiếu Khanh liếc Úc Linh một cái, sau đó cướp lại linh đậu từ trên tay nàng. “Người né qua chỗ khác, đừng có làm hỏng linh đậu của ta. “Nhìn hai nữ đã nhân với bộ ngực siêu khủng một lần nữa ngồi xuống bên cạnh Lữ Thiếu Khanh, Úc Linh tức đến nghiến răng. “Bọn họ là dã nhân, bây giờ người thế này, cẩn thận đến cả xương cũng bị nuốt mất.” Lữ Thiếu Khanh bữu môi: “Dã nhân cái gì, đừng có nói lung tung, người ta cũng có tên họ đảng hoàng, người Tang Lạc. Bọn họ mới là chủ nhân của Hàn Tinh. ““Ma tộc các người mới là người ngoại lai, kẻ xâm lược.”

Chương 725 - Đúng là tên khốn kiếp.

Chương 725: Đúng là tên khốn kiếp. Tướng mạo của người Tang Lạc có phần khác với người Thành tộc. Mắt và tóc của người Thánh tộc đa số màu đen, mắt màu tím như Úc Mộng rất hiếm thấy. Tóc của người Tang Lạc chủ yếu là màu vàng và nâu, mắt màu xanh lam và vàng khá nhiều, mắt đen lại ít thấy. Những cái khác thì không quá nhiều khác biệt. Thật ra dưới cái nhìn của Lữ Thiếu Khanh, Ma tộc và người Tang Lạc đều là con người. Nếu diễn đạt theo cách của hắn ở kiếp trước thì chính là sự khác biệt của phương Đông và phương Tây. Bởi vì tia tử ngoại ở Hàn Tinh quá cao, phần lớn da người đều ngăm đen, làn da trắng nõn như Úc Linh rất hiếm. Tuy Lữ Thiếu Khanh bị người Tang Lạc bắt làm tù binh, mới đầu hắn cũng chuẩn bị liều mạng cá chết lưới rách. Nhưng mà sau đây bị giam vài ngày, thông qua từ từ tìm hiểu, Lữ Thiếu Khanh biết người Tang Lạc của bộ lạc này rất thiếu thực phẩm. Bắt hai người bọn họ lại là định mang đi làm thức ăn. Có điều Lữ Thiếu Khanh thiếu gì chứ không thiếu lương thực nguyên liệu. Hắn là người đã vơ vét đến mấy cái kho của Thiên Cung Môn. Mấy thứ lương thực như linh cốc, hắn nhiều đến nỗi lười kiểm kê. Sau khi biết rõ vấn đề, tất cả đều có thể giải quyết. Trực tiếp mang lương thực ra đập, đập cho cả bộ lạc này phục luôn. Hơn nữa Lữ Thiếu Khanh còn đồng ý với bọn họ một việc. Khiến người Tang Lạc coi Lữ Thiếu Khanh như khách quý của họ mà cung phụng. Còn đặc biệt mở tiệc lửa trại cho Lữ Thiếu Khanh. Tất nhiên, trong quá trình này không tránh khỏi có lúc không vui, phải tốn chút sức, mà Lữ Thiếu Khanh cũng lười mở miệng kể ra. Thế nên, Úc Linh bên này tức đến ngứa răng, vốn dĩ nàng không hề tò mò, hiện giờ nội tâm lại tò mò như có vô số con sâu đang gặm cắn, khó chịu chết đi được. Lúc này, Úc Linh bỗng nhiên cực kỳ nhớ Tiêu Y. Nếu như Tiêu Y ở đây, chắc chắn sẽ liều mạng ăn vạ, hỏi cho ra ngô ra khoai. Đáng tiếc, quan hệ của nàng với Lữ Thiếu Khanh không tốt như vậy. Nàng cũng không ăn vạ được như Tiêu Y. Cuối cùng, Úc Linh nhìn đáng vẻ thích ý của Lữ Thiếu Khanh, tức giận ngồi xuống bên cạnh, cắn răng nói: “Tốt nhất

đám dã nhân này ăn thịt người luôn đi.” “Khôn kiếp, đồ háo sắc, đồ vô liêm sỉ.” Đột nhiên Lữ Thiếu Khanh hét lớn: “Các anh đẹp trai, chỗ này có người muốn so tài với mấy người này.” Ánh mắt của tất cả mọi người rơi trên người Úc Linh. Trong lòng Úc Linh giật thót, sau đấy lại nổi giận. Bởi vì đám dã nhân kia làm ra động tác bất nhã với nàng. Úc Linh tức giận, không nói nhiều lời lập tức ra trận, hàm hứ: “Tới đây, để ta xem đám dã nhân các ngươi lợi hại đến mức nào.” Giờ ta đang không có chỗ phát tiết lửa giận của ta đây.” “Dã nhân?” Lời của Úc Linh đồng thời cũng chọc giận người Tang Lạc. Lúc này có một tên đại hán vạm vỡ đứng ra, cơ ngực nảy nở, giắt giắt, trông cực kỳ hung mãnh. “Nữ nhân Thánh tộc, nếu ngươi thua, tối nay phải ngủ với ta.” Đại hán vạm vỡ nhìn Úc Linh, chảy nước miếng thèm thườn. Vóc dáng của Úc Linh kém xa hai nữ nhân Tang Lạc đang ngồi bên cạnh Lữ Thiếu Khanh, nhưng lại mang phong thái khác, nàng mặc một thân đồ đen, dáng vẻ lạnh lùng, khiến cho nam nhân Tang Lạc xung quanh nhìn không rời mắt. Ăn quen cơm thô, thỉnh thoảng đôi sang một bữa cơm trắng cũng tốt. Tự tìm cái chết! Úc Linh tức điên, nhanh chóng xông lên, vung một quyền về phía đại hán vạm vỡ. Bởi vì đây là cuộc so tài nên quy tắc không sử dụng linh lực. Song phương chỉ đơn giản so đấu sức mạnh. Những người chung quanh không ai đánh giá cao Úc Linh, họ nghĩ Úc Linh là nữ, sao có thể đánh thắng được dũng sĩ của người Tang Lạc chứ? Nhưng kết quả lại nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người. Úc Linh rất mạnh, hai nắm đấm vô cùng dũng mãnh, lực độ mười phần, một quyền đấm xuống giống như muốn san phẳng cả ngọn núi. Mặc dù người Tang Lạc cũng rất dũng mãnh, nhưng thật ra hai bên cùng tồn tại trên thế giới này lâu như vậy, sớm đã tiến hoá đến mức có thể thích nghi với nơi đây. Nói cách khác, có thể coi như mọi người đều là một chủng tộc. Dưới tình thế cùng cảnh giới, thực lực của Úc Linh là Kết Đan tầng chín, tuy đối thủ của nàng là đại hán vạm vỡ, cảnh giới Kết Đan sơ kỳ, trông thì đáng sợ nhưng thực lực không bằng Úc Linh. Chưa được mấy hiệp đã bị Úc Linh đánh ngã trên đất, hồi lâu vẫn không dậy nổi. Những người Tang Lạc khác ngây ngẩn, đây còn là dũng sĩ của bọn họ chứ. Thế mà đánh không lại một nữ nhân? Sau khi Úc Linh đánh ngã đại hán vạm vỡ, nàng đắc ý nhìn về phía Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh lại chỉ vào Úc Linh rồi hô lớn: “Mọi người cùng

lên đi chứ, nữ nhân này hung dữ lắm.“Đúng là tên khốn kiếp.Úc Linh tức đến nỗi hét lớn với đám người Tang Lạc: “Lên đây, hôm nay để các ngươi nếm thử sự lợi hại của ta.“Đợi sau khi Úc Linh đánh gục hết những người Tang Lạc dám xông lên, nàng cũng cảm thấy mệt.Nhưng mà có thể đánh ngã đám dã nhân đáng ghét này, tâm trạng của nàng cũng thoải mái hơn nhiều, lửa giận trong lòng nhờ vậy tiêu tan không ít.Hừ, muốn kiếm phiền phức cho ta? Nằm mơ.Úc Linh lại nhìn về phía Lữ Thiếu Khanh, lại phát hiện Lữ Thiếu Khanh đã không ở đây từ lâu.“Hắn đi đâu rồi?“Úc Linh hỏi hai nữ nhân Tang Lạc có bộ ngực khủng kia.“Cái gì? Đi ngủ rồi?” Úc Linh tức đến mức giậm chân, một khe nứt âm âm xuất hiện: “Tên khốn kiếp đáng chết!“Ta ở đây đánh đám quyết liệt, ngươi thì hay rồi, phui mông bỏ đi ngủ, ngươi còn là người không?Đợi đấy, ngày mai ta lại tìm ngươi tính sổ.Đến hôm sau, Úc Linh định đi tìm Lữ Thiếu Khanh tính sổ, lại phát hiện Lữ Thiếu Khanh đang dạy người Tang Lạc tu luyện.

Chương 726 - Là loại đá có thể tấn công được thần thức?

Chương 726: Là loại đá có thể tấn công được thần thức? Một nhóm trẻ con người Tang Lạc từ mấy tuổi đến mười một mười hai tuổi ngồi chỉnh tề thành hàng trước mặt Lữ Thiểu Khanh, vẻ mặt nghiêm túc, trông chẳng khác nào học sinh đang chăm chỉ nghe giảng. Sau khi lại gần, nàng nghe thấy Lữ Thiểu Khanh đang truyền dạy công pháp tu luyện cho bọn họ, đương nhiên đây là phần tu luyện cơ bản nhất. Úc Linh thấy kỳ lạ, hẳn muốn làm gì vậy? Người Tang Lạc khác với người Thánh tộc. Khi người Thánh tộc bị trục xuất đến thế giới này, người Tang Lạc không biết tu luyện. Bọn họ chẳng khác nào thú dữ, trong cơ thể có chứa sức mạnh, sức mạnh sẽ theo quá trình phát triển mà tăng lên. Bọn họ thêm phần coi trọng huyết mạch, huyết mạch càng thuần khiết, thực lực sau khi trưởng thành sẽ càng mạnh hơn. Khi người Thánh tộc mới đến Hàn Tinh, thậm chí có thể gặp được Hợp Thể kỳ trong số những người Tang Lạc, tạo thành tổn thất rất lớn cho người Thánh tộc. Có điều nếu người Tang Lạc không tu luyện, giới hạn của bọn họ sẽ do huyết mạch quyết định, chính là kiểu anh hùng thời kỳ trước. Còn người Thánh tộc thông qua tu luyện thì không có giới hạn, thuộc về kiểu anh hùng thời kỳ sau. Chiến tranh mâu thuẫn kéo dài, cao thủ người Tang Lạc thương vong gần hết, càng lúc càng lụn bại. Úc Linh không hiểu Lữ Thiểu Khanh làm vậy có ý nghĩa gì. Dạy bọn họ tu luyện rồi sao? Sao có chuyện tùy tiện dạy bọn họ tu luyện là có thể xuất hiện cao thủ tuyệt thế. Dân số của người Tang Lạc so với người Thánh tộc kém quá nhiều. Cho dù có cao thủ thì đã sao? Thánh Địa thống trị Hàn Tinh, cao thủ vô số, trừ khi có tiên nhân xuất hiện, nếu không người Tang Lạc còn lâu mới đoạt được lại Hàn Tinh. Úc Linh đi tới, Lữ Thiểu Khanh trông thấy nàng thì mừng khắp khởi: “Cô nương qua hỗ trợ, người dạy bọn họ tu luyện đi.” Úc Linh không đồng ý: “Người muốn làm gì?” Lữ Thiểu Khanh nhìn nàng như nhìn đứa ngu: “Làm cái gì á? Dạy bọn họ tu luyện, người mù hay gì?” “Tên khốn này đúng là khiến người ta thấy ghét. Chú ý đến ánh mắt và biểu cảm của

Lữ Thiều Khanh, lửa giận trong lòng Úc Linh lập tức bốc lên. “Bớt giả bộ với ta, ta không hỏi cái đấy, tại sao lại dạy bọn họ tu luyện?” “Không còn cách nào khác.” Lữ Thiều Khanh giả vờ bất đắc dĩ: “Người không chịu làm áp trại phu nhân của bọn họ, ta chỉ đành nghĩ biện pháp khác thôi.” “Nếu không thì chúng ta rời khỏi đây kiểu gì?” Úc Linh hiểu ra: “Đây chính là lý do bọn họ không gây khó dễ cho chúng ta?” “Có điều người bỏ công không bỏ sức, không sợ đối phương đánh chết người?” “Nói nhảm, chứ người nghĩ sao?” Lữ Thiều Khanh bực dọc: “Người tới dạy bọn họ, cái đám ngu ngốc này ta không dạy nổi, chỉ có đồng loại như người mới dạy được.” Úc Linh tức giận, nằng định từ chối, nhưng nhìn thấy cơ thể hư nhược của Lữ Thiều Khanh thì lại yên lặng tiếp nhận nhiệm vụ này. Còn Lữ Thiều Khanh thì ngồi sang một bên, trong tay cầm một mũi tên ước lượng. Trông thấy mũi tên trong tay Lữ Thiều Khanh, Úc Linh cũng nhớ ra. Mũi tên này lại có thể phá vỡ lá chắn linh lực của nàng, còn khiến cao thủ Kết Đan như nàng rơi vào hôn mê, mất đi sức chiến đấu. Rốt cuộc là mũi tên gì vậy? Úc Linh rất tò mò, Lữ Thiều Khanh cũng tò mò. Mặc dù Úc Linh cũng bị thương, nhưng không đến nỗi khiến nàng biến thành người phàm, nàng vẫn duy trì được bảy tám phần sức chiến đấu. Một tu sĩ Kết Đan tầng chín, cho dù thế nào cũng không có khả năng bị một mũi tên đánh gục. Mũi tên trong tay được Lữ Thiều Khanh hỏi từ chỗ người Tang Lạc, hẳn muốn tỉ mỉ xem xét nó. Mũi tên này giống hệt với cái Lữ Thiều Khanh từng gặp, nó được tạo thành từ ba bộ phận đầu mũi tên, cán mũi tên và lông vũ. Nhưng mà nguyên liệu thì không giống. Cán mũi tên cứng rắn, Lữ Thiều Khanh thử bẻ một cái thế mà bẻ không gãy, ít nhất phải là nguyên liệu cấp nhị phẩm. Phần lông vũ ở đuôi mũi tên cũng không đơn giản, chí ít cũng do lông của chim muông hay thú dữ tạo thành, nếu không tốc độ không thể nhanh như vậy. Mà quan trọng nhất chính là đầu mũi tên. Ánh mắt Lữ Thiều Khanh rơi xuống đầu mũi tên, đầu mũi tên không làm bằng sắt, cũng không phải bằng gỗ, mà là một loại đá trông như thủy tinh. Đá thủy tinh có màu xám trắng, sau khi được mài thành hình mũi nhọn thì được lên phía trước cán làm đầu mũi tên. Lữ Thiều Khanh lấy thủy tinh ra, cẩn thận quan sát. Dưới ánh mặt trời, đầu mũi tên thủy tinh tỏa ra ánh sáng trong suốt, giống như một viên đá quý. Lữ Thiều Khanh thử dùng thần thức bao phủ nó, không

phát hiện ra có gì bất thường. Ngẫm nghĩ chốc lát, Lữ Thiếu Khanh cử một nhát lên lòng bàn tay mình, một vết máu xuất hiện trong nháy mắt, vết cứa vô cùng sắc bén. Tiếp đấy, hắn cảm giác được cơn đau nhói truyền đến trong đầu mình, giống hệt như bị kim châm, còn có chút choáng váng. Não bộ lại bị công kích. Có điều hắn chỉ cần lắc đầu là đã khôi phục lại như thường. Lữ Thiếu Khanh ngạc nhiên nhìn đầu mũi tên thủy tinh trong lòng bàn tay. Là loại đá có thể tấn công được thần thức? Sau đấy Lữ Thiếu Khanh lại kiểm nghiệm thêm một lần nữa, phát hiện đầu mũi tên thủy tinh vẫn có thể dễ dàng xuyên qua lá chắn tạo thành bởi linh lực. Lữ Thiếu Khanh lấy ra một món pháp khí lá chắn nhị phẩm để thử, phát hiện đầu mũi tên thủy tinh không thể phá vỡ. Như vậy là sao? Không phá được lá chắn thực thể nhưng lại phá vỡ được lá chắn linh lực. Lữ Thiếu Khanh lấy làm lạ, là thuộc tính Phá Ma sao? Cuối cùng, Lữ Thiếu Khanh thử rót linh lực vào trong đầu mũi tên thủy tinh, không ngờ rằng đầu mũi tên thủy tinh lại xung khắc với linh lực. Linh lực tràn vào, lập tức phá vỡ thể cân bằng bên trong nó. Tiếp đấy, chỉ sau vài hơi thở, nó nổ tung!

Chương 727 - Vụ nổ bất ngờ

Chương 727: Vụ nổ bất ngờ”Ầm ầm!““Á!“Vụ nổ bất ngờ dọa mọi người sợ hết hồn.Úc Linh là người xông tới đầu tiên.Sau khi bước qua, xác nhận Lữ Thiếu Khanh không có vấn đề gì quá nghiêm trọng, chỉ là bị nổ cho mặt mày đen nhẻm.Lữ Thiếu Khanh cắn răng nghiêng lợi: “Đáng ghét, lại còn có thứ này?“Uy lực không thể coi là lớn, đầu mũi tên thủy tinh chỉ to chừng đầu ngón tay phát nổ, uy lực của nó tương đương với một kích của tu sĩ Luyện Khí kỳ mới nhập môn.Nhưng nếu to hơn thì sao?Trong lòng Lữ Thiếu Khanh thầm sợ hãi.Nhưng nhoáng cái Lữ Thiếu Khanh đã hưng phấn trở lại.Loại đá thủy tinh này, phá ma, dễ dàng xuyên qua lá chắn linh lực, sau khi đánh trúng thân thể con người thì sẽ chủ động tấn công vào não bộ.Lữ Thiếu Khanh đánh giá uy lực, Kết Đan kỳ cỡ Úc Linh, sau khi bị tấn công thì trực tiếp ngất đi, hai ba ngày mới có thể tỉnh lại.Nếu như là Trúc Cơ kỳ, Luyện Khí kỳ, có lẽ não bộ sẽ bị phá hỏng hoàn toàn, không chết thì cũng thành kẻ ngốc.Nhưng mà tổn thương với Nguyên Anh thì không tính là lớn, nhiều nhất chỉ khiến người đó bị choáng váng.Tranh đấu giữa các cao thủ, chỉ cần một khoảnh khắc choáng váng cũng đã đủ chí mạng.Huống chi thứ này còn có thể nổ, sử dụng như lựu đạn.Nếu như có một khối lượng lớn, nhiều cỡ một ngọn núi thì sao, mẹ nó chứ, Hóa Thần đến chắc cũng chết nhỉ?“Tộc trưởng, tộc trưởng, người chết xó nào rồi?” Lữ Thiếu Khanh không nhiều lời, hào hứng chạy đi tìm tộc trưởng bộ tộc người Tang Lạc.Tộc trưởng của người Tang Lạc đã có tuổi, khí tức bắt đầu suy yếu.Mặc dù thực lực vẫn ở Kết Đan kỳ nhưng ai cũng có thể cảm nhận được sự già yếu của ông.Đây chính là khuyết điểm của người Tang Lạc, sức mạnh sau khi trưởng thành sẽ đạt đến giới hạn, nhưng theo thời gian chảy trôi, thực lực của bọn họ sẽ dần dần suy yếu, cuối cùng chết đi.Đồng thời tuổi thọ của người Tang Lạc còn ngắn hơn nhiều so với tu sĩ.Mặc dù tộc trưởng trước mắt mới chỉ hơn 300 tuổi, nhưng đã bước vào tuổi xế chiều.Tộc trưởng tên là Mẫn Phiên, bộ lạc này chỉ hơn ba trăm người, là một bộ lạc nhỏ.Bên này Úc Linh cũng lười tiếp tục dạy dỗ mấy đứa trẻ Tang Lạc, nằng đi

theo bên cạnh Lữ Thiếu Khanh, xem thử coi rốt cuộc Lữ Thiếu Khanh muốn làm gì. Mẫn Phiên có vóc người như ngọn núi nhỏ, khôi ngô uy vũ, gương mặt giống như đao cắt đá mài, kinh khủng và đáng sợ. Mặc dù vẻ ngoài trông vẫn còn trẻ, nhưng sự già yếu bên trong thì làm cách nào cũng không che giấu được. Trên mặt Mẫn Phiên để râu, bộ râu rậm rạp nhìn kiểu gì cũng giống kim thép. Vóc người ông cao lớn gần như phải gấp ba lần Lữ Thiếu Khanh, ông ta đứng trước mặt Lữ Thiếu Khanh mà tràn đầy cảm giác áp bức. Nhìn thấy dáng vẻ của Mẫn Phiên, Úc Linh nhớ lại lời Lữ Thiếu Khanh từng nói, nàng bỗng nhiên lại có xúc động muốn giết người. Áp trại phụ nhân? Đánh chết nàng cũng không bằng lòng. “Công tử, người đến tìm ta có chuyện gì à?” Mẫn Phiên xoa mái tóc rối bù, biểu cảm thật thà: “Người đã dạy cho đám trẻ trong bộ lạc biết hết chưa?” Úc Linh vẫn mãi đánh giá Mẫn Phiên, đột nhiên chú ý đến tia sáng lơ đãng loé lên trong mắt ông ta. Trong lòng Úc Linh thâm cảnh giác, tộc trưởng của đám người Tang Lạc này tuyệt đối không đơn giản như vẻ bề ngoài. “Người trong tộc người ngốc quá.” Thái độ của Lữ Thiếu Khanh đỉnh đạc, đáng vẻ như rất thân với Mẫn Phiên, chẳng hề sợ hãi ông ta chút nào. Hắn lại rút mũi tên ra, hỏi thẳng Mẫn Phiên: “Đầu mũi tên từ đâu ra vậy?” “Ồ?” Mẫn Phiên ngạc nhiên, thậm chí còn lộ ra dáng vẻ mơ hồ: “Sao thế?” Nhưng Úc Linh có thể cảm nhận được ánh mắt của Mẫn Phiên trở nên sắc bén hơn mấy phần, khí tức cũng âm thầm tăng lên. “Đừng giả vờ nữa.” Lữ Thiếu Khanh không rảnh chơi trò giả ngây giả dại với Mẫn Phiên: “Người biết rõ loại đá này chế tạo thành đầu mũi tên sẽ có uy lực như nào.” “Ta cần loại đá này, càng nhiều càng tốt.” Cơ thể Mẫn Phiên đột nhiên đứng thẳng, khí tức trên người thay đổi, ông ta toét miệng ra cười, hàm răng vàng khè, khẩu khí như cuồng phong rít gào, vang dội cả căn phòng. Úc Linh bị hun cho tí thì trợn trắng mắt. Lữ Thiếu Khanh trực tiếp mắng: “Mẹ nó, người không đánh răng hả? Sao vợ người còn cho người lên giường?” Mẫn Phiên cũng không tức giận, tiếp tục ha ha cười, cười mấy hơi mới ngừng lại nhìn Lữ Thiếu Khanh: “Được lắm, quả nhiên không nhìn nhầm người, đúng là người không giống với đám người Thánh tộc kia.” “Bớt nói nhảm.” Lữ Thiếu Khanh bực bội, chỗ này hôi muốn chết, mau chóng xử lý xong còn ra ngoài: “Có đồng ý không?” Mẫn Phiên lấy từ trong lòng ra một khối đá thủy tinh to bằng nắm đấm, Lữ

Thiếu Khanh vừa nhìn, hai mắt đã sáng lên, chính là loại đá thủy tinh được mài thành đầu mũi tên. Một khối lớn như vậy, tính toán thử, uy lực lúc phát nổ có khi phải bằng một đám của Trúc Cơ kỳ. “Đưa cho ta.” Lữ Thiếu Khanh xòe tay đòi không hề khách sáo: “Còn nữa không? Càng nhiều càng tốt.” Mẫn Phiên lắc đầu, ngược lại còn cất khối đá đi: “Loại đá này người Tang Lạc chúng ta gọi là Tồn Ma thạch, rất có hiệu quả khi đối phó với người Thánh tộc các ngươi.” ““Đây chính là đòn sát thủ của chúng ta, sao có thể giao cho các ngươi được?” “Để các ngươi tìm ra yếu điểm của nó, những ngày tháng của người Tang Lạc chúng ta lại càng khó sống.” ““Vì sự an toàn của người Tang Lạc, ta không thể giao nó cho ngươi.” “Trong lòng Úc Linh thâm đồng ý, lời này không sai. Mũi tên được tạo thành từ loại đá này có uy lực rất lớn, đến Kết Đan tầng chín như nàng cũng trúng chiêu. Người Tang Lạc chỉ cần có chút đầu óc thì sẽ không thể nào giao thứ quan trọng ấy ra được. Cái tên khốn kiếp này lại còn muốn càng nhiều càng tốt? Nếu người Tang Lạc dễ tính như vậy, cũng sẽ không mâu thuẫn với người Thánh tộc ta mấy nghìn năm.

Chương 728 - Người chết đi

Chương 728: Người chết đi”Hừ!” Lữ Thiếu Khanh nhìn dáng vẻ oai phong lẫm liệt của Mẫn Phiên, hết sức khinh bỉ. Hắn bĩu môi, cái vẻ mặt này hắn lại quen quá. “Ta cho ngươi thêm một trăm nghìn cân linh cốt, có chỗ linh cốt này, bộ lạc của ngươi có thể tiến thêm một bước trên đà lớn mạnh. “Úc Linh đứng bên cạnh thầm lắng đầu, ngây thơ thế? Người Tang Lạc sẽ vì chỗ lương thực của ngươi mà khom lưng hay sao? Nhưng mà Mẫn Phiên lại cười gian xảo: “Hai trăm nghìn, ta mang hết Tồn Ma thạch bộ tộc cho ngươi. “Dáng vẻ mặc cả cực kỳ giống gian thương, khiến Úc Linh trừng mắt ngạc nhiên. Đây là dã nhân mà nào chỉ bé bằng một sợi dây trong lời đồn ư? Lữ Thiếu Khanh cũng bật cười, hắn cũng có điều kiện: “Một trăm năm mươi nghìn cân, có điều ngươi phải dẫn ta đến chỗ các ngươi tìm thấy loại đá này. “ “Đồng ý! “ “Ha ha. “ Hai người nhìn nhau, sau đó cười lớn, âm thanh vang vọng trong căn phòng đơn sơ. Đầu Úc Linh có hơi choáng váng. Đơn giản vậy thôi sao? Chỉ thế mà hai người các ngươi đã chấp nhận rồi? Coi như Úc Linh đã hiểu tại sao người Tang Lạc không ném bọn họ lên vĩ nướng mà lại đối xử với hai người như khách tới nhà. Hoá ra trong này có gian tình, gian tình vượt thế giới. Hai người kia vẫn đang ha ha cười lớn, trong mắt bọn họ loé lên ánh sáng. Úc Linh nhìn bọn họ, cảm giác giờ phút này hai người rất giống nhau, chẳng khác nào hồ ly gian xảo. Sau khi hai bên đã giao hẹn xong, Lữ Thiếu Khanh ném một cái nhẫn trữ vật cho Mẫn Phiên, Mẫn Phiên cầm lấy kiểm tra một hồi, lại trở về làm đại hán cười ngu. Lữ Thiếu Khanh cũng nhận được rất nhiều Tồn Ma thạch như mong muốn, trừ Tồn Ma thạch để chế tạo cung tên, còn đâu người Tang Lạc đem hết Tồn Ma thạch trong tộc bọn họ cho Lữ Thiếu Khanh. Phần lớn chỉ to bằng ngón cái, viên to nhất cỡ một nắm tay cũng chính là khối trong tay Mẫn Phiên. Sau khi Lữ Thiếu Khanh nhìn thấy hơn trăm viên đá, sắc mặt không mấy vui vẻ. Hắn bị Mẫn Phiên lừa rồi. Một trăm năm chục nghìn cân linh cốt, chỉ đổi được chút đá, tính ra thì hắn lỗ to. Mẫn Phiên bên này vẫn đang cười rất vui vẻ, miệng chưa thấy khép lại: “Thấy sao? Đều ở đây cả, ngươi cầm về

đi. “Sắc mặt Lữ Thiểu Khanh rất tệ, có xúc động muốn cầm Tôn Ma thạch nỏ chết Mẫn Phiên: “Dẫn ta đến chỗ có loại đá này.” Mẫn Phiên cười càng vui hơn, vẻ đắc ý trong mắt không giấu nổi: “Không thành vấn đề, đi thôi, xuất phát luôn bây giờ.” “Khoảng cách có hơi xa.” “Cho người rước ta, ta bị thương rồi.” Lữ Thiểu Khanh không khách sáo, gọi người Tang Lạc tới làm kiệu phu. Úc Linh đi bên cạnh Lữ Thiểu Khanh, nàng cũng nhận ra sự bất mãn của Lữ Thiểu Khanh bèn hỏi: “Bị lừa à?” “Không biết tại sao, thấy Lữ Thiểu Khanh bị lừa, trong lòng nàng lại có chút khó chịu. Về mặt khi nhìn Mẫn Phiên dẫn đường cũng chẳng tốt đẹp là bao. Mặc dù thực lực của Mẫn Phiên là Kết Đan hậu kỳ, nhưng Úc Linh có lòng tin đánh thắng được Mẫn Phiên. Lữ Thiểu Khanh bất mãn hừ một tiếng, không trả lời. Nhưng thế này chính là ngầm thừa nhận rồi. “Người tính làm thế nào?” Úc Linh hỏi một câu. Theo như hiểu biết, Lữ Thiểu Khanh tuyệt đối không phải người chấp nhận chịu thua thiệt. Phải chịu thiệt mà không trả lại gấp trăm lần thì không phải Lữ Thiểu Khanh. Nhưng bây giờ phải làm sao để tìm về lợi thế đây? Hiện giờ Lữ Thiểu Khanh bị thương, thực lực không phát huy nổi ba phần, đánh nhau chắc chắn chịu thiệt. “Còn làm sao được nữa? Chịu thôi.” “Hay là người đi làm ấm giường cho ông ta, để ông ta coi đồ của ta thành của hồi môn rồi trả lại cho ta, thấy thế nào?” Úc Linh muốn đập Lữ Thiểu Khanh từ trên kiệu xuống: “Người chết đi!” Úc Linh thở phào phò dứt khoát mặc kệ Lữ Thiểu Khanh, đứng bên cạnh nghiêng răng nghiêng lợi. Mà lực chú ý của Mẫn Phiên đi ở phía trước vẫn đặt ở phía sau, sau khi nghe được Lữ Thiểu Khanh nói, khóe miệng của ông ta cũng vênh lên. Hắc, tiểu tử, chơi với ta đi, người còn non lắm. Mẫn Phiên đắc ý, trên mặt thô kệch cũng mang theo đắc ý. Một ngày trước, ông ta vốn tưởng rằng kẻ tộc nhân mang về chẳng qua chỉ là người Thánh tộc bình thường, đúng lúc đồ ăn trong tộc không đủ. Nếu không có đủ thức ăn, rất nhiều người trong tộc sẽ không qua nổi mùa đông này. Nhưng mà không ngờ lần này ngược lại còn vớt về được một con dê béo lớn, lương thực tùy tiện lấy ra cũng đủ cho tộc nhân sống sung túc trong vài năm. Nhưng mà con dê béo này cũng rất xảo quyệt, muốn đạt được càng nhiều chỗ tốt từ trong tay hắn là chuyện rất khó. Mà nay lần này, ông ta đã tìm được cơ hội, xem như hổ hản được một phen, trong lòng rất thoải mái. Hắc, những ngày tháng tốt

đẹp hơn vẫn đang chờ đợi người đẩy. Trong lòng Mẫn Phiên
đắc ý nghĩ. Mặc dù nói để Lữ Thiều Khanh rời đi, nhưng trong
lòng ông ta chưa từng có ý định này. Dê béo như vậy, không ép
khô làm sao có thể cam tâm? Mẫn Phiên nói có chút khoảng
cách, trên thực tế bọn họ cần xuyên qua rừng rậm mấy ngày, lộ
trình sớm đã vượt qua mười vạn dặm. Trong rừng rậm nguy
hiểm tứ phía, không thể tùy ý phi hành, chỉ có thể dựa vào một
đôi chân để chạy xuyên qua. Cuối cùng bọn họ đi tới một chỗ
thật sâu trong sơn cốc. Không có bọn họ dẫn đường, Lữ Thiều
Khanh thật đúng là tìm không nổi nơi này. Lối vào sơn cốc bị
che lấp, cây cối mọc um tùm, độc xà độc trùng hoành
hành. Sau khi tiến vào sơn cốc, phát hiện vách núi hai bên cao
tới ngàn mét, phía trên sương trắng quanh quẩn, che khuất
phía dưới. Trong sơn cốc gió lạnh vù vù, sau khi đi sâu vào
trong sơn cốc một khoảng, bọn họ cuối cùng cũng đã tới mục
tiêu cuối cùng. Một ngọn núi thấp bé cao trăm mét xuất hiện
trước mặt mọi người. Ở giữa ngọn núi, có một chỗ bị đào móc,
bên trong chính là тоннel ma thạch màu xám trắng. Tất cả đều là
tôn ma thạch, mà dựa vào mắt cũng có thể nhìn thấy viên lớn
nhất có kích thước bằng hai ngón tay, sau khi mài giữa thì có
kích thước ngang ngón tay. Về phần тоннel ma thạch to bằng nắm
tay, Lữ Thiều Khanh nhìn mấy lần cũng không phát hiện ra.

Chương 729 - Điều này, sao có thể?

Chương 729: Điều này, sao có thể? Mẫn Phiên đi tới, cười híp mắt nói: “Nhìn kìa, công tử, nơi này chính là nơi chúng ta phát hiện tôn ma thạch. Ở vùng Nam Hoang này tôn ma thạch cũng không nhiều, rất khó tìm được.” “Hơn nữa khai thác cũng rất khó khăn, mỗi một lần tộc nhân chúng ta chỉ thu được một ít liền trở về. Lần này ta mang người đến, cố gắng thu nhặt số lượng khiến người hài lòng.” Mẫn Phiên vỗ ngực, giọng nói sang sảng, quanh quẩn xung quanh, bộ dáng dốc hết toàn lực. Úc Linh đã đại khái biết Mẫn Phiên là người như nào, nhìn không được liếc mắt một cái, tin người mới là lạ. Lữ Thiếu Khanh cười híp mắt, nói với Mẫn Phiên: “Được rồi, để người của người khai thác đi.” “Lần này người Tang Lạc tới đây đều là cảnh giới Kết Đan và Trúc Cơ kỳ, thực lực không tính là yếu. Nhưng tôn ma thạch không dễ thu nhặt như vậy, mức cứng rắn có thể so với khoáng thạch tam tứ phẩm. Hơn hai mươi người Tang Lạc, tốn hơn nửa ngày cũng chỉ thu được khoảng bốn năm mươi tảng đá. Tất cả đều to bằng ngón cái, khiến Lữ Thiếu Khanh vô cùng thất vọng. Nếu còn tiếp tục với tốc độ như vậy, cho dù thu thập khoảng một tháng thì số lượng cũng không nhiều. Hơn nữa đều là tôn ma thạch nhỏ như vậy, dù là một vạn viên cũng không nỗ lực chết được một Hóa Thần. Một vạn tu sĩ Luyện Khí kỳ có thể giết chết một gã Hóa Thần sao? Về mặt Lữ Thiếu Khanh không tốt, trông rất khó chịu: “Tộc trưởng, người đừng có giở trò với ta. Bảo bọn họ nhanh lên đi.” Trong lòng Mẫn Phiên âm thầm cao hứng, mặt ngoài lại cố ra vẻ khó xử: “Đâu có cách nào, người có thể đi lên xem thử xem, thật sự rất khó thu thập.” Úc Linh hừ một tiếng, nàng ta phi thân mà lên, nàng ta không tin tà. Nhưng mà một lát sau nàng ta đi xuống với vẻ mặt khó coi, trong tay nàng ta cũng chỉ có hai viên tôn ma thạch, bởi vậy có thể thấy được Mẫn Phiên không nói dối. Mẫn Phiên cười ha hả: “Xem đi, ta không lừa các người đúng không? Rất khó thu thập, chúng ta ở lại đây vài ngày, từ từ sẽ xong, không vội, không vội!” Sự đặc ý trong mắt Mẫn Phiên dù làm thế nào cũng không che giấu được. Đừng nói ở chỗ này vài ngày, cho dù là mấy tháng, giá

trị của đồng tôn ma thạch thu thập được khẳng định không bằng mười lăm vạn cân linh cốc. Đối với Mẫn Phiên mà nói, ông ta vẫn có lỗi. Lữ Thiệu Khanh cũng không có tâm tư ở chỗ này lâu, hắn nói với Úc Linh: “Dẫn ta đi lên.” Đi tới phía trên, Lữ Thiệu Khanh nhìn thấy ở giữa đồng tôn ma thạch có vật chất màu trắng, giống như keo dán dán tôn ma thạch lại với nhau, chúng dường như cấu thành ngọn núi dưới chân này. Lữ Thiệu Khanh thử một chút, tôn ma thạch dính quá chặt, với khí lực của hắn cũng khó có thể tách ra. Úc Linh cũng thấy rất kỳ quái: “Đây rốt cuộc là thứ gì, vì sao lại chặt như vậy?” Lấy thực lực của nàng ta, dù mức vạn cân cũng khó có thể tách ra, đúng thực là rất kỳ quái. Lữ Thiệu Khanh nhìn, hắn cũng rất đau đầu, ngàn dặm xa xôi tới nơi này, lại tay không mà về, hắn sẽ không cam lòng, tôn ma thạch này hoàn toàn có thể trở thành đòn sát thủ khác của hắn. Ngay khi Lữ Thiệu Khanh gặp khó khăn, bỗng nhiên trong lòng hắn khẽ động. Ông một tiếng, Mặc Quân kiếm xuất hiện. Lữ Thiệu Khanh búng nó một cái, mỉm cười: “Tảng đá kia ngươi ăn xong chưa? Ăn xong thì làm việc cho ta.” Mặc Quân kiếm ông ông nhảy lên hai cái. Lữ Thiệu Khanh ngạc nhiên: “Không thể nào, ngươi còn muốn để lại một nửa cho cô nàng Vô Khuru sao?” Một loại cảm xúc vui vẻ truyền đến cho Lữ Thiệu Khanh, nó bày tỏ có phúc cùng hưởng có nạn cùng chịu, có thứ tốt cần chia sẻ. Về mặt Lữ Thiệu Khanh không tốt, tức chết đi được, sao mà ai cũng thích vòng cánh tay ra ngoài vậy: “Đây là tảng đá của ta, ngươi nói cho liền cho sao? Hãy chẻ ngọn núi này ra cho ta, nếu không ngươi đừng nghĩ đến việc gặp được cô nàng Vô Khuru.” Nhìn Lữ Thiệu Khanh vậy mà lại nói chuyện với một thanh kiếm, Úc Linh không biết nói cái gì cho phải, việc đó làm cho thanh kiếm trông giống như một người thật. Sau khi nhận được mệnh lệnh của Lữ Thiệu Khanh, thân Mặc Quân kiếm lập tức tăng vọt, bổ xuống ngọn núi. Mẫn Phiên ở phía dưới sau khi Lữ Thiệu Khanh đi lên, cười hắc hắc, tản ra sự đắc ý: “Hắc, tiểu tử, ngươi còn trẻ, muốn đấu với ta sao? Còn non lắm. Ta muốn ép khô ngươi, hừ hừ!” Mẫn Phiên đã mấy trăm tuổi, sống lâu như vậy, một con heo cũng phải thành tinh, huống chi là kẻ làm tộc trưởng như ông ta. “Tôn ma thạch nơi này cứng rắn vô cùng, ngươi có thể thu thập bao nhiêu thì thu bấy nhiêu, hắc hắc, có thấy thua thiệt không? Ngươi bây giờ là một phế nhân, ngươi đi lên, ta xem

người có thể thu thập được bao nhiêu. Đến lúc đó cho dù người biết mình bị ta lừa, người cũng không nói được gì, hắc hắc!“Nhưng mà bỗng nhiên trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng vang thật lớn, làm Mẫn Phiên hoảng sợ.Đã xảy ra chuyện gì vậy?Mẫn Phiên và người Tang Lạc phía dưới nhao nhao kinh hãi, mà ở phía trên, vô số tổn ma thạch cuộn cuộn rơi xuống, giống như mưa đá.Mẫn Phiên ngây dại: “Điều này, sao có thể?“Mẫn Phiên khó có thể tin nhìn tổn ma thạch cuộn cuộn rơi xuống, đầu óc trống rỗng.Đùa gì vậy, mình không phải đang nằm mơ chứ?Độ khó thu thập tổn ma thạch ông ta biết rõ, nếu tổn ma thạch dễ dàng thu thập như vậy, người Tang Lạc ở Nam Hoang nhất định sẽ liên hợp lại, phát động phản kích với người Thánh tộc, thay vì phân tán khắp các bộ lạc và tự lực cánh sinh như bây giờ.Dùng tổn ma thạch đối phó với người Thánh tộc là vô cùng tốt.“Cho, cho dù là nhóm vương tộc trong vương đình cũng không làm được mà?“Mẫn Phiên trợn mắt ngẩn ngơ, da đầu tê dại, ông ta không rõ vì sao Lữ Thiếu Khanh có thể thoải mái làm được như vậy.

Chương 730 - Tôn ma thạch năm màu

Chương 730: Tôn ma thạch năm màu
Mẫn Phiên sững sốt nửa ngày, sau đó vội vàng phi thân lên trên, ông ta nhìn thấy bên người Lữ Thiểu Khanh có một thanh phi kiếm màu đen vây quanh, giống như một con tiểu tinh linh, linh động bay múa. Nhưng khi ánh mắt Mẫn Phiên rơi vào phi kiếm, nhất thời hoảng hốt, sườn kiếm màu đen, tựa như hóa thân thành hổ đen, muốn hút linh hồn của ông ta vào. Mẫn Phiên vội vàng dời ánh mắt đi, trong tim đập thình thịch, ông ta cảm giác được nguy hiểm. Trong lòng Mẫn Phiên nghiêm túc, thanh kiếm này tuyệt không phải phàm phẩm. Ông ta không dám liếc nhìn Mặc Quân kiếm, đồng thời ông ta cũng hiểu vì sao Lữ Thiểu Khanh có thể dễ dàng phá vỡ tôn ma thạch cứng rắn vô cùng, nhất định là do phi kiếm bên cạnh hắn. Người này, thực lực còn lợi hại hơn so với trong tưởng tượng của mình. Trong lòng Mẫn Phiên âm thầm đề cao cảnh giác. Lữ Thiểu Khanh không để ý tới Mẫn Phiên, hắn hiện tại đều bị tôn ma thạch hấp dẫn. Sau khi phá vỡ tầng tôn ma thạch bên ngoài, để lộ ra một đồng tôn ma thạch lớn bên trong. To như nắm tay, sâu hơn nữa là to như đầu, càng lúc càng lớn. Lữ Thiểu Khanh cười đến nheo mắt lại, nước miếng chảy ròng: “Của ta, của ta, đều là của ta.” Mẫn Phiên miệng tròn mắt ngốc, nhìn Lữ Thiểu Khanh vừa đi vào trong, Mặc Quân kiếm vừa mở đường phía trước. Một kiếm hạ xuống, kiếm khí vô hình dễ dàng cắt tôn ma thạch dính chặt vào nhau, thoải mái như cắt đậu hũ, vô số tôn ma thạch đều rơi xuống. Lữ Thiểu Khanh đi theo phía sau thu tôn ma thạch lớn vào trong túi, loại tôn ma thạch to bằng ngón cái này đã là thứ Lữ Thiểu Khanh không buồn để vào mắt, thậm chí nhìn cũng lười nhìn nhiều một cái. Hơn nửa ngày trôi qua, Mẫn Phiên tính toán khoảng cách, bọn họ đã xâm nhập vào bụng thân thể mấy trăm mét, có hơn một ngàn viên tôn ma thạch bị Lữ Thiểu Khanh thu lại. Đến nơi này, Lữ Thiểu Khanh thậm chí ngay cả tôn ma thạch to bằng nắm tay cũng chướng mắt, nhỏ hơn cái đầu, hắn cũng không cần. Nhưng đối với Lữ Thiểu Khanh mà nói, hắn đã rất thỏa mãn rồi. Mẫn Phiên tuy rằng khiếp sợ, nhưng ông ta cũng đi theo phía sau kiếm chút tiện nghi. Thứ

Lữ Thiếu Khanh không cần ông ta đều lấy, còn bảo tộc nhân đi theo vào cùng nhau nhặt. “Leng keng!” “Bỗng nhiên có đóm lửa bắn ra, Mặc Quân kiếm ở phía trước mở đường gặp phải đồ cứng rắn, phản chấn trở về.” “A?” “Lữ Thiếu Khanh cảm thấy kỳ quái, bởi vì thứ phản chấn Mặc Quân kiếm chính là một viên tổn ma thạch, không lớn, chỉ to bằng nắm tay, nhưng lại tản ra tia sáng năm màu. Cắt tổn ma thạch xung quanh ra, Lữ Thiếu Khanh cầm lên quan sát một phen, ánh sáng ngũ sắc, giống như cầu vồng bị phong ấn vào bên trong, thoạt nhìn rất đẹp. Nhưng cảm giác nhạy bén nói cho Lữ Thiếu Khanh biết, thứ này rất nguy hiểm. Tổn ma thạch này còn nguy hiểm hơn mấy ngàn tổn ma thạch hắn tìm được.” “Nhìn thấy bao giờ chưa?” “Mẫn Phiên sững sờ nhìn tổn ma thạch năm màu trong tay Lữ Thiếu Khanh, ông ta theo bản năng trả lời: “Chưa, chưa từng nhìn thấy.” “Sống mấy trăm tuổi, ông ta thật đúng là chưa từng thấy tổn ma thạch năm màu.” “Công tử, cho ta được không?” “Hai mắt Mẫn Phiên nhìn chằm chằm tổn ma thạch năm màu, trong mắt hiện lên một tia tham lam. Ông ta chưa từng nhìn thấy, nhưng thứ có thể phản chấn thanh phi kiếm cô quái kia, chắc chắn cứng rắn vô cùng, tuyệt đối khó lường. Lữ Thiếu Khanh không nói hai lời thu lại, cho ông ta một ánh mắt người suy nghĩ nhiều rồi. Coi ta là thằng ngốc sao? Kế tiếp, sau khi tổn ma thạch năm màu được thu thập, bọn họ dường như đã đến điểm cuối. Lữ Thiếu Khanh lật lại một lần, nơi này đã không còn tổn ma thạch nữa. Hắn một đường đi xuống, mấy ngàn viên tổn ma thạch lớn nhỏ không đồng nhất, nhỏ thì to bằng ngón cái, lớn thì không khác gì một người trưởng thành, một khi nổ tung tất cả, Hóa Thần khẳng định có thể bị nổ thành cặn bã, thậm chí còn có thể cho Luyện Hư lãnh đủ. Thỏa mãn rồi. Lữ Thiếu Khanh giống như ăn uống no đủ, vỗ vỗ tay, chuẩn bị rời đi. Mà trong mắt Mẫn Phiên chợt lóe hung quang, đứng trước mặt Lữ Thiếu Khanh: “Công tử, ta cảm thấy viên tổn ma thạch kia nên giao cho ta cho mới thỏa đáng.” “Úc Linh giận dữ, lộ ra bộ mặt thật rồi sao? Về mặt Lữ Thiếu Khanh cũng lạnh xuống. Hắn cũng biết Mẫn Phiên không có lòng tốt như vậy, cũng biết mình sẽ không dễ dàng rời đi như vậy. Nhưng hiện tại lại muốn trở mặt ở chỗ này, vẫn là ngoài dự liệu của hắn. Lữ Thiếu Khanh hỏi một câu: “Người xác định muốn trở mặt sao?” “Không biết vì sao, những lời này của Lữ Thiếu Khanh khiến lòng Mẫn Phiên nhảy dựng. Nhưng mà đây

vẫn là lần đầu tiên ông ta nhìn thấy tổn ma thạch năm màu. Lữ Thiếu Khanh chiếm được nhiều tổn ma thạch lớn như vậy, ông ta đã đỏ mắt, chớ nói chi là còn có một viên tổn ma thạch năm màu. Cầm đi giao cho vương đình, nhất định có thể nhận được phần thưởng phong phú nhỉ? Tộc nhân cũng có thể được bảo vệ tốt hơn. Vì tộc nhân, ông ta không thể không làm như vậy. Ông ta lắc đầu, cắn răng nói: “Không phải trở mặt, nhưng nó là bảo vật của người Tang Lạc chúng ta, ta không thể để người mang đi. “Tổn ma thạch đối với người Tang Lạc mà nói là vô cùng quan trọng, tổn ma thạch phát hiện ở Nam Hoang, được coi là vũ khí chống lại người Thánh tộc. Tổn ma thạch năm màu, loại tổn ma thạch lần đầu tiên gặp phải này, nhất định không tầm thường, có thể là đòn sát thủ, không thể để Lữ Thiếu Khanh mang đi. Úc Linh giận dữ: “Đây là do hấn thu thập được, người muốn đòi ý sao? Người đã nói rồi, thu thập được bao nhiêu, đều tính cho hấn. ““Tổn ma thạch bình thường ta có thể không so đo, nhưng tổn ma thạch năm màu không thể mang đi, nhất định phải giao cho ta.”

Chương 731 - Nay này, không thể nào

Chương 731: Nay này, không thể nào Thái độ Mẫn Phiên rất cường ngạnh, thậm chí uy hiếp nói: “Nếu ra tay, sẽ bắt lợi đối với các ngươi.” “Đúng là hoàn toàn bắt lợi, Lữ Thiếu Khanh bị thương, thực lực khó có thể phát huy, mà một mình Úc Linh lại không ngăn được đám Mẫn Phiên vây công. Úc Linh cực hận, quả nhiên là thổ dân dã nhân, không nên tin tưởng bọn họ. Úc Linh đứng trước mặt Lữ Thiếu Khanh, lạnh lùng nói: “Muốn lấy? Bước qua người ta đi.” “Lúc này, lỗi tại Lữ Thiếu Khanh khê động, hấn nhẹ nhàng đẩy Úc Mộng ra, nói với Mẫn Phiên: “Đến đây, ta cho ngươi xem một bảo bối.” “Vừa dứt lời, bên ngoài có người Tang Lạc vọt tới, hoảng hốt: “Hung, hung thú.” “Tiếp theo mặt đất chấn động, bên ngoài truyền đến tiếng gào thét của mãnh thú. Mọi người vội vàng lui ra, tiếp theo, bọn họ thấy được một con rết khổng lồ dài trăm mét màu đen từ xa bò tới. Thân thể thật lớn nhô ra từ trong mây mù, treo ngược trên vách đá, ánh mắt đỏ tươi lạnh như băng nhìn chằm chằm mọi người, miệng kẹp sắc bén vừa đóng vừa mở, làm người ta sởn gai ốc. Úc Linh nhìn con rết khổng lồ, ngạc nhiên nhìn Lữ Thiếu Khanh: “Đây chính là bảo bối mà ngươi nói à.” “Nó có thân hình khổng lồ, bề ngoài dữ tợn đáng sợ, hơi thở hung ác tàn bạo khiến sắc mặt Mẫn Phiên và đông đảo tộc nhân Tang Lạc trắng bệch, da đầu tê dại. Mẫn Phiên cắn răng, trong lòng sinh ra vài tia tuyệt vọng: “Chết tiệt, sao nó lại xuất hiện ở đây?” “Hoàn cảnh nơi này người Tang Lạc đã tìm hiểu rõ ràng, hung thú Ngô Công cảnh giới Nguyên Anh này ít nhất phải ở cách nơi đây mấy ngàn dặm, đây không phải là nơi nó sẽ lui tới. Bình thường ông ta dẫn người tới nơi này thu thập tởn ma thạch không ít lần, chưa từng đụng phải con rết này. Sao hôm nay lại xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ? Bên dưới bề ngoài thô kệch của Mẫn Phiên là một trái tim tinh tế. Ông ta nhanh chóng đoán được nguyên nhân. Chẳng lẽ là do viên tởn ma thạch năm màu kia?” “Nhìn cái gì?” Lữ Thiếu Khanh tức giận nói với ông ta: “Bây giờ ngươi nên nghĩ cách xử lý nó mới đúng. Đã đến lúc này mà còn muốn có ý đồ với ta sao?” “Mẫn Phiên hừ một tiếng, ông ta khó chịu nói: “Con

mãnh thú này nếu dựa theo Thánh tộc các người nói thì là cảnh giới Nguyên Anh, không ai trong chúng ta có thể đối phó được. Trừ phi?” “Trừ phi cái gì?” Lữ Thiếu Khanh hiểu ý Mẫn Phiên, không vui, lập tức mở miệng mắng to: “Người đang muốn ta giao tổn ma thạch năm màu ra sao? Nghĩ cũng đừng nghĩ. “Đây chính là đồ của hắn, bỏ vào túi của hắn rồi, trừ phi hắn tự nguyện, nếu không ai cũng đừng nghĩ móc ra từ trong túi của hắn.” “Không phải chỉ là một con mãnh thú Nguyên Anh kỳ thôi sao? Sợ cái gì, lên đi, đánh với nó đi. Người Tang Lạc không phải dũng cảm nhất sao? Lấy dũng khí của các người ra đi, đừng để ta xem thường các người.” Mẫn Phiên có xúc động ném Lữ Thiếu Khanh ra ngoài cho con rết ăn. Không phải chỉ là một con hung thú Nguyên Anh kỳ thôi sao? Chúng ta dũng cảm, nhưng chúng ta không ngu ngốc. Chúng ta căn bản không có năng lực đánh thắng hung thú Nguyên Anh kỳ, đi lên chỉ là chịu chết không công thôi. “Người nói lợi hại như vậy thì người đi đi, người đi đối phó với nó đi.” Mẫn Phiên không có bộ dáng thật thà chất phác kia, trầm mặt, vô cùng khó chịu. “Thôi đi, chỉ là một con hung thú nhỏ, nhìn người sợ kia.” Lữ Thiếu Khanh khinh bỉ: “Loại nhân vật nhỏ này, ta vừa ra tay, đến cận bã nó cũng không còn.” “Nói thì hay lắm, người ra tay đi.” Mẫn Phiên cười lạnh, hiện tại ta mới phát hiện tiểu tử người rất biết khoát lác. Quả nhiên, người Thánh tộc đều khoe khoang như vậy sao? “Ta dựa vào cái gì mà phải ra tay?” Lữ Thiếu Khanh lại chậm rãi chấp tay sau lưng, tuyệt không lo lắng: “Thân hình các người khôi ngô hơn ta nhiều, rết muốn ăn cũng phải ăn các người trước. Ta ra tay cũng không có chỗ tốt gì.” “Con rết nằm bò trên vách núi xa xa, ánh mắt đỏ tươi nhìn chăm chăm bọn họ, miệng lúc mở lúc đóng, có thể phát động tấn công bất cứ lúc nào, tạo thành áp lực cực lớn cho đám Tang Lạc Mẫn Phiên. Đám người Mẫn Phiên đứng giữa sườn núi không dám lộn xộn. Đúng như lời Lữ Thiếu Khanh nói, nếu con rết muốn ăn, cũng sẽ ăn những người Tang Lạc thân hình cao lớn, khôi ngô như bọn họ trước. Hai người Lữ Thiếu Khanh và Úc Linh thoát nhìn chính là dáng người nhỏ gầy, không có bao nhiêu thịt. Mà Mẫn Phiên nghe Lữ Thiếu Khanh nói một phen lại làm cho lửa giận trong lòng bốc lên, đã đến lúc này rồi mà còn muốn lợi ích? Người có tư cách gì chứ? Mẫn Phiên cắn răng, quát: “Nếu người không dám ra tay thì giao tổn ma thạch ra đây.” “Tổn ma thạch mặc dù thoát nhìn rất

quý giá, nhưng so với tính mạng của mình và tộc nhân, vẫn là người quan trọng hơn. Ngô Công nhất định là hướng về tồn ma thạch mà đến, giao ra, không chừng có thể sống sót. Nhưng câu trả lời của Lữ Thiếu Khanh lại khiến Mẫn Phiên hộc máu, hấn động dục nói: “Không giao, dựa vào cái gì mà phải giao? Ta cũng không có thói quen làm con tôm xương mềm. Làm sao có thể khuất phục một con súc sinh chứ? Ta, thà chết chứ không chịu khuất phục!” “Cổ họng Mẫn Phiên phát ngọt, một ngụm máu tươi suýt chút nữa dâng lên: “Ta thật muốn đánh chết ngươi.” “Úc Linh ở bên cạnh nhìn sắc mặt Mẫn Phiên đỏ lên, có xúc động muốn đánh người, trong lòng lại có vài phần đồng tình. Biết hấn chọc giận người như nào chưa? Chỉ riêng việc vừa rồi ngươi muốn trở mặt ở bên trong, tên hỗn đản này sẽ không cho ngươi có ngày lành đâu. Không đánh chết ngươi, cũng phải làm ngươi tức gần chết. Mẫn Phiên biết Ngô Công lợi hại, không có tâm tư đánh nó, mà chỉ phân phó xuống: “Lát nữa nếu đánh nhau, có thể đi bao nhiêu liền đi bấy nhiêu.” “Lữ Thiếu Khanh ngắt lời Mẫn Phiên, vô cùng kinh ngạc: “Này này, không thể nào, ngươi cứ sợ hãi như vậy sao? Lên đi, liều mạng với nó đi, đừng làm mất uy danh người Tang Lạc của ngươi.”

Chương 732 - Rời đi? Rời đi làm gì?

Chương 732: Rời đi? Rời đi làm gì? Đến lúc này Mẫn Phiên mới phát hiện Lữ Thiếu Khanh còn muốn làm cho người ta chán ghét hơn so với mình tưởng tượng, đứng đây nói chuyện không đau thắt lưng sao? “Người tự mình đi đi, lão tử không phụng bồi.” Sau khi nói xong, mang theo tộc nhân chuẩn bị thật cẩn thận rời đi. Ông ta đoán Ngô Công là hướng về phía viên tón ma thạch năm màu kia mà đến, tón ma thạch năm màu không ở trên người ông ta, ông ta dẫn người rời đi, Ngô Công hẳn là sẽ không ngăn cản bọn họ. Mẫn Phiên không có ý định ở đây mất mạng với Lữ Thiếu Khanh. Ông ta còn có tộc nhân, không thể ở chỗ này làm lương thực cho rết được. Mẫn Phiên âm thầm nói trong lòng, nếu đã không chịu lấy ra tón ma thạch năm màu vậy người liền ôm nó cùng đi chết đi, ta không phụng bồi nữa. Nhưng mà ông ta vừa mang theo người rơi xuống phía dưới, con rết phía xa đã động đậy. Cái chân giống như móc sắt nhẹ nhàng cắm vào bên trong tảng đá cứng rắn, thân trên dựng lên, cái miệng kẹp sắc bén đóng mở, như mãnh hổ xuống núi mà lao về phía đám người Mẫn Phiên. Đám người Tang Lạc của Mẫn Phiên kinh hãi, nhao nhao lấy vũ khí của mình ra đánh với Ngô Công. Nhưng mà Ngô Công quá mạnh, lại có thực lực Nguyên Anh kỳ, cho dù Mẫn Phiên dốc hết toàn lực cũng không cách nào tạo thành chút thương tổn đối với Ngô Công. Ngược lại Ngô Công có thể dễ dàng tạo thành tổn thương cho đám Mẫn Phiên. Tốc độ bước chân giống như xúc tu cực nhanh, thoải mái đuổi theo người Tang Lạc trên vách đá, miệng cắn một cái, liền cắn đứt ngang một người Tang Lạc, máu tươi bắn tung tóe. Thân thể thật dài nghiền nát, người Tang Lạc tránh né không kịp lại ngã xuống. Mà đám người Mẫn Phiên dốc hết toàn lực cũng không thể lưu lại chút vết thương nào trên người con rết, ngược lại bởi vì công kích của đám côn trùng đáng ghét là bọn họ mà kích động hung tính của con rết càng nhiều. Con rết càng thêm phần nộ, tốc độ càng nhanh, thân hình khổng lồ va chạm qua lại trong sơn cốc, vách núi cao trăm trượng nó cũng có thể thoải mái leo lên, người Tang Lạc không có chỗ nào để trốn. Tâm tình Lữ Thiếu

Khanh rất tốt, đứng ở trên núi, từ trên cao nhìn xuống, lớn tiếng hô với Mẫn Phiên: “Tộc trưởng, cố lên, tin tưởng chính mình, người có thể giết nó mà.” Trên người Mẫn Phiên và các tộc nhân khác đều mang theo vết thương, dưới sự công kích của Ngô Công đã tử thương mấy người. Lữ Thiểu Khanh lại có thể vui sướng khi người gặp họa nói vậy, làm Mẫn Phiên tức giận đến mức phun một ngụm máu tươi: “Phụt!” “Quá khinh người. Mẫn Phiên rất muốn xông lên giết chết Lữ Thiểu Khanh. Ta không đánh lại con rết này, chẳng lẽ còn không thể đánh người sao? Úc Linh nhìn đám người Mẫn Phiên phía dưới tràn ngập đồng tình, thật sự là, các người đắc tội tên hồn đản này là coi như các người xui xẻo rồi. Úc Linh nói với Lữ Thiểu Khanh: “Bây giờ chúng ta rời đi sao?” “Rời đi? Rời đi làm gì?” Lữ Thiểu Khanh kỳ quái: “Xem kịch đi, không vội!” “Úc Linh khế nhếch miệng, bắt đầu nghi hoặc, tên hồn đản này muốn làm gì? Hiện tại tranh thủ lúc Ngô Công bị kiềm chế, nhanh chóng rời khỏi nơi này mới là cách làm tốt nhất, chứ không phải đứng ở chỗ này xem kịch. Ta biết người lòng dạ hẹp hòi có thù tất báo, nhưng cũng không đến mức ở chỗ này nhìn mấy dã nhân thô dân này bị rết ăn chứ? Con rết ăn bọn họ xong sẽ đến lượt chúng ta đó.” “Người muốn làm gì?” Úc Linh thở phào nói với Lữ Thiểu Khanh: “Người muốn chết thì kệ người, đừng lôi kéo ta.” Lữ Thiểu Khanh cho Úc Linh một ánh mắt khinh bỉ, bình tĩnh nói: “Không phải chỉ là một con hung thú nhỏ thôi sao? Sợ cái gì?” “Trong lòng Úc Linh xoạt một cái, lại bốc hỏa, rất có xúc động ném Lữ Thiểu Khanh xuống. Quả nhiên là không có cách nào nói chuyện tốt đẹp với tên hồn đản này. Ánh mắt Úc Linh không tốt: “Người muốn làm gì, tốt nhất nên nói rõ ràng đừng ép ta ném người xuống.” “Ta không đánh được người, nhưng ta không tin ta còn không làm cho người bị thương được. Lúc này Lữ Thiểu Khanh nghiêm túc nói: “Chúng ta không thể thấy chết mà không cứu, đương nhiên là phải cứu bọn họ rồi. Muốn bỏ mặc bọn họ chạy trời chết, ta làm không được, ta không phải loại người đó.” “Úc Linh chân kinh, thốt ra: “Người không có bệnh chứ?” “Lời vừa rồi ai nói Úc Linh đều sẽ tin, duy chỉ có Lữ Thiểu Khanh nói ra, nàng ta đến nửa đầu câu cũng không tin. Lữ Thiểu Khanh là ai, Úc Linh đã rất rõ ràng. Tham sống sợ chết, dè tiện vô sỉ, mặt dày vô sỉ, có thù tất báo, kẻ lòng dạ hẹp hòi siêu cấp vô địch như hắn mà sẽ để ý đến sống chết của đám Mẫn Phiên bọn họ sao?

Đám Mẫn Phiên này bị Ngô Công tấn công, Lữ Thiếu Khanh ở một bên không nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng cũng coi như Lữ Thiếu Khanh không bình thường. Hiện tại lại còn nói muốn cứu đám thổ dân dã nhân như Mẫn Phiên này. Đánh chết Úc Linh cũng không tin, chẳng lẽ tên hồn đản này bị người đoạt xác nhập thân sao? Trong lòng Úc Linh bỗng nhiên có thêm vài phần kinh hãi. Nơi này ít nhiều có chút cổ quái, không chừng có lão bất tử nào đó ngàn năm chiếm cứ ở chỗ này, sau đó bám lên người Lữ Thiếu Khanh. “Người mới có bệnh ấy.” Lữ Thiếu Khanh tức giận: “Ánh mắt hoài nghi của ngươi là sao? Ta không giống người tốt sao?” Úc Linh ăn ngay nói thật, thành khẩn nói: “Cho dù từ phương diện nào mà nói, ngươi và hai chữ người tốt không liên quan đến nhau. “Người tốt có ai như ngươi không? Lữ Thiếu Khanh vô cùng thất vọng, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, thở dài nói: “Thế nhân hiểu lầm ta quá sâu. “Úc Linh ở bên cạnh thậm chí muốn cười lạnh hai tiếng, hiểu lầm? Không tồn tại. Ngươi chính là một tên hồn đản. Nàng ta nói với Lữ Thiếu Khanh: “Được, nếu muốn cứu bọn họ thì ngươi đi đi.”

Chương 733 - Người nhìn xem, đây là cái gì?

Chương 733: Người nhìn xem, đây là cái gì? Lữ Thiếu Khanh lại khiếp sợ, khó có thể tin nhìn Úc Linh, chỉ vào nàng ta, ngón tay run rẩy: “Người còn là người sao? Ta đã bị thương thành như vậy, người còn bảo ta đi cứu bọn họ?” “Úc Linh choáng váng đầu óc một chút, ôm đầu mình: “Sẽ không phải là người muốn ta đi cứu bọn họ chứ?” “Lữ Thiếu Khanh đương nhiên nói: “Người không đi, chẳng lẽ ta đi sao?” “Xúc động muốn ném Lữ Thiếu Khanh xuống càng lúc càng mãnh liệt, Úc Linh chỉ vào thứ tàn phá bừa bãi, đánh cho đám người Tang Lạc khóc cha gọi mẹ ở phía dưới, cắn răng, oán hận nói: “Nó là hung thú Nguyên Anh kỳ đấy, người cảm thấy ta có thể đánh thắng sao?” “Đây không phải là con rết nhỏ, không phải chó mèo, là Nguyên Anh kỳ đó, người có hiểu hay không? Đừng tưởng rằng người là Nguyên Anh, liền cảm thấy hung thú cấp bậc Nguyên Anh rất dễ đối phó. “Nguyên Anh thì sao?” Lữ Thiếu Khanh dứt khoát dạy dỗ Úc Linh: “Thân là tu sĩ, sợ cái gì chứ? Cho dù đối mặt với kẻ địch mạnh hơn mình, cũng phải có can đảm rút kiếm. Nếu không có dũng khí tiến tới, còn tu tiên cái gì? Dứt khoát về nhà làm rùa đen rút đầu là được rồi.” “Úc Linh dứt khoát đi trước hai bước, quay đầu nói với Lữ Thiếu Khanh: “Ta hỏi người một lần nữa, người có đi hay không? Bây giờ là cơ hội tốt nhất để rời đi, nếu người không đi thì người cứ ở lại đây một mình đi.” “Úc Linh lười nói nhảm, Mẫn Phiên và người Tang Lạc bị con rết cuốn lấy, nàng ta và Lữ Thiếu Khanh hoàn toàn có thể thoải mái rời đi. Nếu Lữ Thiếu Khanh không đi, nàng ta cũng không có ý định ở lại đây. Lữ Thiếu Khanh bị thương, không phát huy được thực lực, nàng ta chỉ là Kết Đan tầng chín, hơn nữa cũng không phát huy được toàn bộ thực lực, đánh không lại con hung thú Ngô Công kia. Bây giờ không đi, chẳng lẽ ở lại đây chờ chết sao? Lữ Thiếu Khanh vẫn tỏ thái độ kia: “Sợ cái gì? Cứ như vậy mà đi, người không cảm thấy rất thiệt thòi sao?” “Úc Linh nghe vậy, lửa giận cũng không nhịn được nữa. Tên hỗn đản này, lòng dạ hẹp hòi đến mức này sao, đã đến lúc nào rồi còn muốn chiếm

lại tiện nghi trên người Tang Lạc? Tiêu Y muội muội nói không sai, tên hỗn đản này là kẻ hẹp hòi nhất trên đời. Úc Linh nhìn người Tang Lạc đau khổ chống đỡ, không ngừng có kẻ tử thương phía dưới, hừ một tiếng: “Bọn họ chết như vậy, đối với người không phải là một chuyện tốt sao? Không cần người tự mình ra tay.” Lữ Thiếu Khanh khoát tay, dường như rất tức giận, trừng Úc Linh một cái: “Đừng nói hươu nói vượn, ta là loại người này sao? Họ chết thì có ích gì cho ta?” Úc Linh nghe được sự chân thành trong lời này của Lữ Thiếu Khanh, lại ngạc nhiên. Không thể nào, tên hỗn đản này nói thật sao? Sự nghi ngờ hần bị người đoạt xác lại lần nữa xuất hiện trong lòng Úc Linh. Dù sao, chuyện này quá khó làm cho người ta tin tưởng. Những cái khác không nói, chỉ riêng việc vừa rồi Mẫn Phiên muốn cướp đoạt tổn ma thạch năm màu của Lữ Thiếu Khanh, Lữ Thiếu Khanh không diệt bộ lạc Mẫn Phiên là ông ta đều phải quý xuống cảm kích rồi. “Ta nhất định phải cứu bọn họ.” Lữ Thiếu Khanh nói với Úc Linh, đây không phải lời nói dối, là thật sự muốn cứu đám Mẫn Phiên. Úc Linh cau mày, không rõ Lữ Thiếu Khanh rốt cuộc muốn làm gì, còn có một điểm chính là: “Dựa vào cái gì mà muốn ta đi cứu?” Úc Linh khó chịu: “Muốn cứu thì người đi mà cứu, ta không làm đâu.” “Nếu bây giờ người mang theo ta rời đi, người có thể đi ra khỏi rừng rậm sao?” Lữ Thiếu Khanh nói một câu, làm Úc Linh không còn gì để nói. Nam Hoang rừng cây rậm rạp, chướng khí bốc phát, Úc Linh cũng là lần đầu tiên đi tới nơi này. Nàng ta hiện tại ngay cả chính mình cụ thể ở nơi nào cũng không rõ ràng lắm, đúng thực là không có lòng tin đi ra ngoài. Nàng ta dường như hiểu Lữ Thiếu Khanh đang suy nghĩ cái gì: “Nếu như ta nói ta có thể mang theo người đi ra ngoài, người còn có muốn cứu bọn họ hay không?” “Cứu chứ, tại sao không cứu?” Lữ Thiếu Khanh bên này nghiêng răng nghiêng lợi: “Nếu không cứu, chẳng phải lương thực và vật tư ta đưa cho ông ta sẽ đổ xuống sông xuống biển sao? Nếu bọn họ muốn chết, cũng phải là bị ta ép sạch sẽ rồi nói sau.” Úc Linh im lặng, hiểu rồi, Lữ Thiếu Khanh không bị người đoạt xác nhập hồn. Hần vẫn là người mà mình quen biết trước đây, chỉ là hiện tại hần không muốn diệt đám Mẫn Phiên diệt khẩu, mà là dự định ép cốt tủy của những người Tang Lạc Mẫn Phiên này ra. Được rồi, quả nhiên rất khôn kiếp. Nhưng mà đây không phải là chuyện khiến ta nguyện ý giúp người đi lên cứu bọn

họ. “Nếu ngươi muốn cứu thì tự ngươi làm đi, ta cũng không có ý định đi chịu chết.” “Đừng nóng vội, ngươi nhìn xem, đây là cái gì?” Úc Linh nhìn Lữ Thiếu Khanh đưa cho mình một viên tởn ma thạch. Úc Linh không hiểu, tuy tởn ma thạch rất đặc biệt, viên có kích thước bằng ngón tay cái đã có thể tạo thành thương tởn đối với nàng ta, nhưng cũng chỉ có thể thôi. Nếu như có thể kịp thời tránh đi, đừng nghĩ sẽ tởn thương nàng ta. Hơn nữa, sở dĩ nàng ta hôn mê là vì nàng ta cũng bị thương ở trong hư không, dưới đủ loại nguyên nhân mới ngã đi. Mà hiện tại nàng ta đã có phòng bị, tởn ma thạch này đã không làm gì được nàng ta. Lữ Thiếu Khanh cười xấu xa, nói với Úc Linh: “Rót linh lực vào bên trong xem.” Về mặt Úc Linh cảnh giác, nụ cười xấu xa của Lữ Thiếu Khanh khiến nàng ta bất an. Nàng ta không muốn, nhưng Lữ Thiếu Khanh thúc giục, nàng ta cũng tò mò. Cuối cùng nàng ta vẫn thử rót linh lực vào. Tuy nhiên, không có gì xảy ra. Lữ Thiếu Khanh ngây dại, không thể nào, nói đùa gì vậy? Không nỗ sao? Không nỗ thì ta còn cần nó làm gì? Nếu không nỗ mạnh, cũng khó có thể đối phó được với hung thú Ngô Công bên ngoài. Lữ Thiếu Khanh không nói hai lời đoạt lại viên tởn ma thạch to bằng ngón cái kia từ trong tay Úc Linh, hẳn không tin tà, lại thử rót một đợt linh lực vào.

Chương 734 - Người nằm mơ

Chương 734: Người nằm mơTiếp theo!“Uỳnh!“Linh lực phát tiết, ánh lửa văng khắp nơi, một luồng khói đặc bốc ra, làm Úc Linh hoảng sợ.Mà Lữ Thiếu Khanh lại ngậy đại.Hắn không tin tã, lần nữa lấy ra một viên tơn ma thạch, để Úc Linh rót linh lực vào.Úc Linh cuối cùng cũng biết tại sao Lữ Thiếu Khanh muốn tìm tơn ma thạch, thì ra là tảng đá này sẽ nổ tung.Nàng ta cẩn thận rót linh lực vào, đồng thời làm tốt phòng bị.Nhưng mà sao khi nàng ta đưa linh lực vào, tơn ma thạch không có bất kỳ động tĩnh gì.Lữ Thiếu Khanh cầm lấy, lại thử rót linh lực vào, vẫn không có gì bất ngờ xảy ra, nó lại nổ tung một lần nữa.Lữ Thiếu Khanh phun ra một ngụm khói đen, vẻ mặt đại ra, sau đó lâm vào hoài nghi sâu sắc.Có chuyện gì vậy? Thế giới này rốt cuộc làm sao vậy?Là ta không bình thường, hay là thế giới này không bình thường? Ta là ai vậy? Ta thật sự là một tu sĩ bình thường sao?Hắn meo (1), nghịch tử Nguyên Anh, ta đã cảm nhận được ác ý sâu sắc của thế giới này rồi.(1) Là một tiếng lóng trên Internet thường được sử dụng trong ngôn ngữ nói để thể hiện những cảm xúc như không hài lòng, tức giận hoặc ngạc nhiên.Hiện tại, cái loại đá vụn này lại chỉ có ta mới có thể kích nổ? Một lần nữa làm cho ta cảm thấy ác ý của thế giới này? Hay là nói, lão tặc thiên đạo muốn gây khó dễ cho ta?Thật không có đạo lý, ta còn chưa từng hô muốn nghịch thiên mà đi gì, chứ đừng nói là từng nói qua mấy lời cao bằng trời như mấy tên bị bệnh trung nhị kia.Lão tặc thiên đạo hẳn là không có để mắt tới ta mới đúng.Úc Linh bên này kinh ngạc vô cùng, cũng rất hoài nghi nhân sinh.Tên hỗn đản này rốt cuộc là ai? Vì sao hắn có thể làm tơn ma thạch nổ tung?Úc Linh nhìn không được tò mò, hỏi: “Người, làm sao làm được vậy?”Lữ Thiếu Khanh cũng mê mang, buồn bực đến cực điểm: “Nếu ta có thể biết thì tốt rồi.”Lữ Thiếu Khanh cảm thấy trên người mình có quá nhiều thứ khó hiểu.Nghịch tử Nguyên Anh, Mặc Quân kiếm đặc biệt, quả cầu năng lượng chó má ở trọ trong thức hải, còn có cả việc mình bây giờ không cách nào tiến vào chiếc nhẫn thời không.Đây hết thảy đều là do tiểu đệ ma quỷ giở trò quỷ ở sau lưng sao?Tự mình

hoài nghi một hồi, Lữ Thiếu Khanh lấy ra một viên tởn ma thạch to bằng đầu giao cho Úc Linh. “Cầm lấy!” “Tóc gáy cả người Úc Linh dựng thẳng lên: “Người muốn làm gì?” “Tởn ma thạch như ngón cái vừa rồi nổ tung giống như một đòn của tu sĩ Luyện Khí kỳ, hiện tại uy lực nổ tung của tảng đá này có lẽ cũng không kém một đòn của tu sĩ Kết Đan kỳ là bao. Nàng ta cầm như vậy, chẳng may nó nổ tung, không chết cũng phải bị nổ gần chết. Lữ Thiếu Khanh tức giận nói, sau đó hô to với Mẫn Phiên: “Tộc trưởng, cần hỗ trợ không?” “Dưới sự tấn công của Ngô Công, đám Mẫn Phiên hơn hai mươi người, hiện tại chỉ còn lại hơn mười người, mỗi người đều mang theo vết thương. Đối mặt với hung thủ Ngô Công Nguyên Anh kỳ, bọn họ không có cách nào thoát khỏi nơi này. Nếu cứ tiếp tục như vậy, bọn họ chỉ có thể từ từ tử vong, từng người một chết đi. Lữ Thiếu Khanh ở trên kêu lên, Mẫn Phiên rất muốn đi lên kéo Lữ Thiếu Khanh xuống. Không hỗ trợ còn chưa tính, vậy mà còn hả hê khi người gặp họa sao?” “Tiểu tử.” Mẫn Phiên phẫn nộ hô to: “Mau giao tởn ma thạch kia ra đi.” “Tởn ma thạch năm màu tuy rằng quý giá, nhưng cũng không đến mức vì một tảng đá mà liều mạng.” “Không giao.” Lữ Thiếu Khanh vẫn là câu trả lời khiến Mẫn Phiên học máu kia. Mẫn Phiên giận dữ, lừa đánh một chiêu rồi để thủ hạ chống lại, ông ta muốn đi tìm Lữ Thiếu Khanh nói đạo lý một chút. Hai chân gặp lại, thân thể giống như đạn pháo phóng lên cao, tiếp theo giống như một tảng đá lớn từ trên trời giáng xuống, nặng nề rơi xuống trước mặt Lữ Thiếu Khanh. Trên người Mẫn Phiên mang theo vết thương lớn nhỏ không đồng nhất, máu tươi đầm đìa, có chỗ còn chảy ra máu tươi màu đen, độc tố của con rắn cũng không phải nói đùa. Mẫn Phiên đằng đằng sát khí, bộ mặt càng thêm dữ tợn đáng sợ, giống như một vị sát thần. Đôi mắt to như chuông đồng, ánh mắt phẫn nộ, hận không thể nuốt sống Lữ Thiếu Khanh. “Tiểu tử, người mau giao tởn ma thạch ra đây, nếu không...” “Đối mặt với Mẫn Phiên đằng đằng sát khí, bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung giết người, Lữ Thiếu Khanh lại không chút hoang mang và khản trương, ngược lại quan tâm hỏi: “Thế nào?” “Mẫn Phiên giơ tay lên: “Ta không phải đang nói đùa với người.” “Lữ Thiếu Khanh cười ha hả, đứng sau lưng Úc Linh: “Người đánh được nàng ta sao?” “Trong lòng Úc Linh cực kỳ khinh bỉ, đứng ở sau lưng nữ nhân, người không biết xấu hổ sao? Mẫn Phiên cũng không

ngờ Lữ Thiều Khanh sẽ dứt khoát quyết đoán đứng ở phía sau nữ nhân, nhưng cũng đúng như Lữ Thiều Khanh nói, Mẫn Phiên hiện tại thật sự đánh không lại Úc Linh. “Người rút cuộc muốn làm thế nào mới giao viên tổn ma thạch kia ra đây?” Mẫn Phiên nhìn tộc nhân đau khổ chống đỡ phía dưới, không thể không đè nén lửa giận trong lòng, hơi cúi đầu. Đây là tộc nhân của mình, không thể để cho bọn họ chết đi vô nghĩa như vậy. “Đã nói không giao rồi, nhưng ta có thể đánh bại con mãnh thú này.” Lữ Thiều Khanh nhẹ nhàng nói, khiến trong lòng Mẫn Phiên dấy lên hy vọng. “Vậy người mau ra tay đi.” Mẫn Phiên thúc giục, nếu còn kéo dài thời gian, chỉ cần chậm một chút, tộc nhân sẽ tử thương nhiều một chút. “Người nói ra tay là ra tay à? Phí ra sức rất đắt.” Lữ Thiều Khanh trực tiếp hơn Mẫn Phiên: “Muốn ta ra tay, có thể, nhưng phải đồng ý với ta một chuyện.” “Người muốn làm gì?” Mẫn Phiên cảnh giác. “Phụng ta làm chủ, sau này người và bộ lạc của người phải nghe ta sai khiến.” Lữ Thiều Khanh cười híp mắt nói, trực tiếp lộ ra cái đuôi hồ ly. Úc Linh và Mẫn Phiên đều kinh hãi. Hai người họ nhìn Lữ Thiều Khanh giống như nhìn thấy một con hồ ly đang đắc ý cười, đuôi vung vung, xảo quyết vô cùng. Úc Linh im lặng không nói, quả nhiên, đồ của hắn mà dễ cầm như vậy sao? Lấy một hạt linh cốt của hắn, còn phải trả lại gấp mười lần mà. Sau khi Mẫn Phiên hết khiếp sợ, phần nộ rống to: “Người nằm mơ.” “Vậy người liền nhìn tộc nhân của người chậm rãi chết đi đi, bọn họ là số ít cao thủ trong tộc của người nhỉ?” “Nụ cười của Lữ Thiều Khanh khiến cả người Mẫn Phiên lạnh như băng

Chương 735 - Ta không phải là người Thánh tộc

Chương 735: Ta không phải là người Thánh tộc
Nhìn nụ cười đáng giận của Lữ Thiệu Khanh, trong lòng Mẫn Phiên trầm xuống. Đến lúc này ông ta mới biết mình vẫn luôn khinh thường Lữ Thiệu Khanh. Vốn tưởng rằng vớt được một con dê béo, có thể ép khô dê béo. Nhưng thực không ngờ, đây là một con hồ ly khoác da dê, có một trái tim còn đen hơn, còn giảo hoạt hơn so với lão hồ ly làm tộc trưởng như ông ta. Thứ ông ta muốn có được chính là lương thực trên người Lữ Thiệu Khanh, muốn tìm cho tộc nhân chút lương thực qua mùa đông. Còn thứ Lữ Thiệu Khanh muốn là cả bộ lạc bọn họ, còn muốn thân thể và linh hồn của bọn họ. Mẫn Phiên không muốn, cũng chẳng ngờ. Nói đùa sao, người Tang Lạc có cốt khí, sẽ không cúi đầu trước người Thánh tộc, sẽ không giống như những kẻ hèn nhát đã nương nhờ người Thánh tộc kia. “Người, mơ tưởng!” Mẫn Phiên lại cắn răng, quyết tâm nhắc lại quyết định của mình. “Không vội, không vội.” Lữ Thiệu Khanh thật sự tuyệt không lo lắng, hắn lại còn lấy ra một cái ghế nhỏ từ trong nhẫn trữ vật, thoải mái ngồi xuống. Thật sự muốn xem kịch! “Chắc chắc, không thể không nói, người Tang Lạc thật lợi hại.” Lữ Thiệu Khanh bình phẩm, chỉ điểm giang sơn: “Thật mãnh liệt, đối mặt với hung thú Nguyên Anh kỳ mà chống đỡ được lâu như vậy. Lợi hại. Ai nha nha, sao lại không chịu được khen vậy, cẩn thận một chút.” Trong lúc đó, người Tang Lạc phía dưới lại có hai người ngã xuống, máu tươi bắn tung tóe, kêu la thảm thiết, không cam lòng ngã xuống. Mẫn Phiên nhìn mà trong lòng nhỏ máu, đây đều là tinh anh trong tộc mình, đều là người trẻ tuổi, thực lực còn đang trong thời kỳ tăng cao, là trụ cột tương lai của bộ lạc, chết một người liền thiếu một người. Dù chỉ chết một người bộ lạc đều đại thương nguyên khí, chớ nói chi là thoảng cái chết hai người, Mẫn Phiên thấy vậy hận không thể để bản thân thay bọn họ đi tìm chết. “Người, người mau ra tay đi.” Mẫn Phiên quát Lữ Thiệu Khanh. Lữ Thiệu Khanh khịt mũi một cái, ghét bỏ: “Mẹ nó, khẩu khí của ngươi thật thối. Muốn ta ra tay, được thôi, chỉ cần

đáp ứng điều kiện của ta là được. “Mẫn Phiên vẫn gian nan cắn răng: “Người, người nằm mơ đi!” “Không vội, từ từ xem, người cũng nghỉ ngơi một chút đi, lát nữa có thể đi nhặt xác cho tộc nhân của người. Ai nha, người xem, chỉ mới chốc lát sau mà lại có người bị thương, để ta đếm xem, một, hai, ba... Còn có mười bốn người, còn có thể chống đỡ chừng nửa khắc, cố lên, người vẫn còn có thời gian suy nghĩ.” Lời Lữ Thiếu Khanh nói khiến lòng Mẫn Phiên nhảy dựng, phần nộ giờ bàn tay to như quạt hương bồ lên, hung hăng vỗ về phía Lữ Thiếu Khanh: “Người đáng chết!” “Úc Linh đã sớm có phòng bị, lập tức xuất hiện bên cạnh Lữ Thiếu Khanh, đánh một chưởng với Mẫn Phiên. “Uỳnh!” Mẫn Phiên và Úc Linh đều lui về phía sau, ai cũng không chiếm được tiện nghi. Một chưởng này làm cho Mẫn Phiên càng thêm nhận thức rõ ràng hiện thực, ông ta không làm gì được Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh rất nhẫn tâm, có thể đứng ở bên cạnh nhìn tộc nhân của ông ta bị Ngô Công giết chết. Úc Linh căm tức nhìn Mẫn Phiên, vận sức chờ phát động, nàng ta không ngại đánh một trận với Mẫn Phiên. Lữ Thiếu Khanh không tức giận, ngược lại khuyên nhủ Mẫn Phiên: “Đừng tức giận, dù sao người cũng không thêm đê ý sống chết của tộc nhân người, cần gì phải tức giận, làm thân thể của mình tức đến hỏng thì sao?” “Người cũng không còn sống tốt được mấy năm nữa, bọn họ chết ở trước mặt người, người hẳn là phải vui mừng mới đúng chứ, không cần lo lắng ngày sau bọn họ sẽ đến cướp vị trí tộc trưởng của người. Tức giận, là chuyện không cần thiết.” “Phụt!” Mẫn Phiên hộc máu, tức giận như dã thú: “A a, người đáng chết, ta muốn giết người.” “Úc Linh đứng trước mặt Lữ Thiếu Khanh, vẻ mặt lạnh như băng, đôi mắt màu tím mang theo chiến ý nồng đậm. Khiến cho dã thú Mẫn Phiên phần nộ cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. “Tức giận thì có ích lợi gì? Mau suy nghĩ đi, càng sớm đưa ra quyết định thì càng tốt.” Lữ Thiếu Khanh bắt chéo chân, có vẻ vô cùng nhàn nhã, không hề lo lắng. Mẫn Phiên còn đang giãy dụa: “Nếu người của chúng ta chết sạch, trên người người có tồn ma thạch năm màu, người cũng trốn không thoát đâu.” Lữ Thiếu Khanh lúc này đã ngoáy mũi, còn búng búng: “Cảm ơn đã quan tâm, ta có thể đánh bại nó, không cần lo lắng.” “Úc Linh nhìn hành động của Lữ Thiếu Khanh, trong nháy mắt không còn ý chí chiến đấu. Rất muốn nói với Mẫn Phiên, ra tay đi, đánh chết tên hỗn đản mất vệ

sinh này đi. “Vậy sao? Ta không tin, ngươi ra tay đi.” Mẫn Phiên đè nén lửa giận, cười lạnh. “Ngươi không cần kích tướng, chút thủ đoạn nhỏ này đối với ta vô dụng. Ngươi ở đây càng lâu, người của ngươi chết càng nhiều.” Lữ Thiểu Khanh miễn dịch với phép khích tướng. “Ngươi vẫn còn chưa đồng ý sao? Ngươi xem, phía dưới lại chết thêm một người, ai nha, thật thảm, còn sống mà bị độc chết, thật đau khổ.” Lữ Thiểu Khanh chắc chắn lắc đầu: “Tất cả mọi chuyện đều là bởi vì tộc trưởng ngươi do dự ở chỗ này đây.” ““Ngươi Tang Lạc ta sẽ không khuất phục người Thánh tộc, không thể nhờ vả vào người Thánh tộc.” Mẫn Phiên nhìn tộc nhân bị độc chết, vẻ mặt đau khổ, nhưng thái độ của ông ta vẫn kiên quyết. Ngươi Tang Lạc và người Thánh tộc hận thù trăm ngàn năm, kiêu ngạo của người Tang Lạc làm cho ông ta không có khả năng khuất phục người Thánh tộc. Lữ Thiểu Khanh vừa nghe, thì ra là nguyên nhân này, cảm giác thật t, Lữ Thiểu Khanh vỗ hai tay: “Trùng hợp, ta cũng không phải người Thánh tộc, ta và người Thánh tộc có thù oán.” Mẫn Phiên ngây ngẩn cả người, ngươi mẹ nó đang nói giỡn với ta đúng không? Ngươi không phải người Thánh tộc thì ngươi là cái gì? Ngươi không phải người Thánh tộc, ngươi còn có thể là người Tang Lạc chúng ta sao? Ngươi Tang Lạc chúng ta không có loại người đáng ghét như ngươi. Mẫn Phiên nhìn Lữ Thiểu Khanh như nhìn kẻ ngốc: “Ngươi cảm thấy ta rất ngốc sao?” “Ngoại hình của ta chỉ là ngụy trang thôi, ta rất thông minh. Lữ Thiểu Khanh chỉ vào Úc Linh: “Ngươi hỏi nàng ta xem, ta có phải là người Thánh tộc hay không?” “Thấy Úc Linh lắc đầu, Mẫn Phiên cười lạnh: “Các ngươi cho rằng ta sẽ tin sao?” “Nếu nói giữa hai người các ngươi không có chút thông đồng, ta Mẫn Phiên sẽ tự đâm hai mắt, đời này không bò lên giường của bà nương ta. Lữ Thiểu Khanh hết sức dứt khoát: “Ta có thể lấy đạo tâm của ta thề, ta không phải là người Thánh tộc.”

Chương 736 - Người là ai?

Chương 736: Người là ai? Mẫn Phiên lại sửng sốt một lần nữa, những lời này đã vượt quá dự liệu của ông ta. “Người, người không phải người Thánh tộc? Người là ai?” “Thế giới này còn có loại người khác tồn tại sao? Lữ Thiệu Khanh đã thề như vậy, Mẫn Phiên không thể không tin. Không ai dám lấy chuyện này ra đùa. Hơn nữa biểu hiện của cái tên này cũng không giống người Thánh tộc. Có Thánh tộc nào khốn kiếp như vậy sao? Người Tang Lạc cũng sẽ không có loại khốn kiếp như này. Lữ Thiệu Khanh đứng lên, nói với Mẫn Phiên: “Hỏi người lần cuối, người có đồng ý hay không? Phụng ta làm chủ, ta cho người tài nguyên và công pháp, giúp người ngày càng lớn mạnh ở đây và trở thành bá vương Nam Hoang.” Một câu nói, rất nhẹ, cũng rất khí phách, trong lúc nhất thời, trấn trụ Mẫn Phiên, khiến Mẫn Phiên hỏi theo bản năng: “Người, người muốn chúng ta làm gì?” “Không làm gì cả.” Lữ Thiệu Khanh nhếch miệng cười: “Ta chán ghét người Thánh tộc, về sau ta và người Thánh tộc đánh nhau, người giúp ta ở phía sau đâm hoa cút người Thánh tộc là được.” Đầu Úc Linh trông rỗng, nàng ta không ngờ Mẫn Phiên thật sự nhận Lữ Thiệu Khanh là chủ. Nàng ta nhìn Mẫn Phiên đem linh hồn ra thề, sẽ cùng bộ lạc của hãn ta coi Lữ Thiệu Khanh là chủ, Úc Linh cảm thấy vô cùng khó tin. Tên khốn này thực sự làm được sao? Hãn cứ thế thu phục được một bộ lạc của người Tang Lạc? Tin tức này một khi truyền ra ngoài chắc chắn sẽ gây lên cơn sóng lớn với người Thánh tộc. Cốt khí đâu? Sự kiên trì ban nãy của người đâu? Sự kiêu ngạo bất tuân ban nãy đâu? Sao vừa nghe thấy lợi ích người liền quỳ xuống vậy? Người làm như vậy là vứt hết mặt mũi của người Tang Lạc, người biết không hả? Úc Linh rất muốn cào tường, sau khi gặp tên khốn kiếp này, dường như thế giới của nàng ta đã trở nên không bình thường mất rồi. Lữ Thiệu Khanh rất hài lòng, gặp được bộ lạc của người Tang Lạc ở đây, thu phục được bọn hãn coi như thu được khoản hời lớn, sau này có thể dùng đến thì tốt, không dùng đến cũng chẳng mất mát gì. Lỡ như thật sự dùng đến chắc chắn có thể cho ma tộc một sự bất ngờ. Lữ Thiệu Khanh nghĩ tới thời điểm đâm

vào hoa cúc của ma tộc sau này, nụ cười trên mặt hắn càng thêm đê tiện. Mẫn Phiên nhìn nụ cười đê tiện trên gương mặt Lữ Thiếu Khanh thì giật thót cả mình, âm thầm hồi hận về quyết định của mình. Vì cứu tộc nhân, nhận hắn làm chủ có phải là quyết định đúng đắn không? Nhưng bất kể như thế nào, hắn ta đã không thể nào quay đầu nữa rồi. Hắn ta cắn răng nói với Lữ Thiếu Khanh: “Mau tranh thủ ra tay đi.” Lữ Thiếu Khanh nói với Úc Linh: “Động thủ đi.” Mẫn Phiên ngây ngẩn cả người, móa nó, ta không bị lừa đấy chứ? Người không ra tay mà bảo tiêu nha đầu này ra tay? Hữu dụng không? Người bảo bảo tiêu nha đầu này ra tay so với ta ra tay khác nhau chỗ nào? Úc Linh lại nhắc nhở Lữ Thiếu Khanh: “Ta là người Thánh tộc.” Người muốn giúp người Tang Lạc, sau này đối phó với người Tang Lạc, ta giúp người thì chẳng phải nổi giáo cho giặc sao? Ta chưa đê tiện đến như vậy. Lữ Thiếu Khanh cũng nhắc nhở nàng ta: “Người đã là phản đồ rồi. Người còn ở đây tận trung với kẻ gọi là Thánh chủ sao? Ta nghe sư muội ta nói, người nhà người có lẽ đều bị Thánh chủ giết sạch rồi? Người không muốn báo thù sao?” Úc Linh trầm mặc, sự thật đúng là như vậy, về lý cũng là như vậy. Cuối cùng nàng ta cắn răng, lấy viên Tồn Ma Thạch Lữ Thiếu Khanh giao cho nàng ta ra: “Người muốn nổ chết nó?” Lữ Thiếu Khanh giơ ngón tay cái lên: “Thông minh, ta bảo người ném, người ném về phía đuôi nó.” Lữ Thiếu Khanh rút linh lực vào Tồn Ma thạch trên tay Úc Linh, quát một tiếng: “Ném!” Lữ Thiếu Khanh nhìn Úc Linh ném Tồn Ma thạch đi, cảm thấy kỳ lạ. Trong lòng hắn thầm nói, sao giống ném bom quá vậy. Còn không phải sao, Tồn Ma thạch giờ chính là một quả bom. Mẫn Phiên nhìn thấy càng thêm lạnh lòng. Quả nhiên ta đã bị lừa. Tồn Ma thạch mà dùng vậy sao? Người ném sang có thể gây ra thương tích gì cho con rết Nguyên Anh kỳ này chứ? Lân giáp trên người con rết dày như vậy, cứng như vậy, muốn dùng Tồn Ma thạch ném lên lân giáp nó chỉ bằng ném một hòn đá lớn còn có tác dụng hơn. Đối với lân giáp thực chất như tấm chắn, Tồn Ma thạch còn chẳng có tác dụng bằng tảng đá. Mọi nó ta thật ngốc, cứ thế mắc lừa, bị gạt rồi. Mẫn Phiên nhìn Úc Linh ném mạnh viên Tồn Ma thạch lên lưng con rết hung thú nhưng không có gì xảy ra, kim hắn ta như rơi vào hồ nước đóng băng, lạnh run cầm cập. Mẫn Phiên thở dài, muốn hỏi Lữ Thiếu Khanh bây giờ hắn ta có thể đổi ý không thì đột nhiên một tiếng nổ kịch

liệt vang lên. Mẫn Phiên bị giật nảy mình, những người Tang Lạc khác, thậm chí cả con rết cũng bị giật nảy mình. Cú nổ kích liệt gây ra tiếng nổ to lớn trên đỉnh núi xung quanh, quanh quần trong vách núi, âm âm, càng truyền càng xa. “Cái này, cái này...” Mẫn Phiên ngây dại, ánh mắt khó tin nhìn con rết đang lặn lội trong làn khói dày đặc. Tôn Ma thạch mà có thể nổ? Nói đùa cái gì vậy? Người Tang Lạc bọn hắn có Tôn Ma thạch lâu như vậy nhưng vì sao lại không hề phát hiện ra chức năng này? Mẫn Phiên dùng ánh mắt khó tin nhìn Lữ Thiếu Khanh, hắn ta đang muốn hỏi một vạn câu hỏi tại sao. Bên này Lữ Thiếu Khanh cười tủm tỉm, một lần nữa lấy ra một viên Tôn Ma thạch, lần này viên Tôn Ma thạch to gần bằng một đĩa tré. “Nào, tiếp tục ném, tranh thủ thời gian, nó định lao tới rồi.” Cú nổ vừa rồi không tạo ra tổn thương cho con rết nhưng đã chọc giận nó thành công, hấp dẫn sự chú ý của nó. Trong mắt con rết lóe lên hung quang, nó nhìn chằm chằm Lữ Thiếu Khanh ở bên trên, nó lười chơi đùa với những người này. Khối Tôn Ma thạch ngũ sắc mới là mục tiêu của nó. Con rết từ phía xa hung hăng đánh tới, giác hút đóng mở phát ra âm thanh khiến người ta tê cả da đầu. Cơ thể to lớn của nó, từng bước từng bước nơi nó đi ngang qua, đất rung núi chuyển, một mảnh hỗn độn. “Xì xì”, con rết phát ra âm thanh như rắn độc le lưỡi, tốc độ cực nhanh, từ phía dưới xông lên.

Chương 737 - Đi theo lão đại có tiền ai mà không vui vẻ chứ?

Chương 737: Đi theo lão đại có tiền ai mà không vui vẻ chứ? Lữ Thiều Khanh rót linh lực vào Tôn Ma thạch, nói với Úc Linh: “Ném vào trong miệng nó.” Hai tay Úc Linh khiêng tảng Tôn Ma thạch lớn, dưới sự chỉ huy của Lữ Thiều Khanh đập mạnh về phía đầu con rết. Sau khi Tôn Ma thạch ném đi rồi Lữ Thiều Khanh mới phản ứng lại. Hắn gần như nhảy dựng lên: “Tiêu rồi!” Sau đó hắn vội vàng móc trong giới chỉ ra mấy món pháp khí nhị phẩm, tam phẩm ném cho Úc Linh và Mẫn Phiên: “Mau, mau dùng đi, sắp nổ rồi!” Úc Linh bên này cũng kịp phản ứng, vừa rồi một tảng Tôn Ma thạch nhỏ như cái đầu mà uy lực cú nổ có thể so với Kế Đan kỳ, giờ một tảng lớn như vậy chẳng phải có thể so với một đòn của Nguyên Anh kỳ sao? Một đòn của Nguyên Anh kỳ phạm vi và uy lực nổ cũng lớn và kinh khủng hơn Kế Đan kỳ nhiều. Khoảng cách giữa bọn họ và con rết chỉ khoảng bốn, năm dặm, hoàn toàn ở trong phạm vi cú nổ. Nếu không làm gì thì đợi tự nổ chết mình luôn đi. Úc Linh vừa nghĩ tới vụ nổ có thể so với Nguyên Anh kỳ sắc mặt liền trắng bệch, không dám trì hoãn, vội vàng vận chuyển pháp khí bao phủ lấy nòng ta và Lữ Thiều Khanh. Mẫn Phiên bên này không kịp phản ứng nhưng nhìn thấy bộ dạng của Lữ Thiều Khanh, hắn ta cảm thấy đây chỉ là chuyện nhỏ. Hắn ta bĩu môi, càng cảm thấy mình đã lên sai thuyền, nhận nhầm lão đại rồi. Thuyền hải tặc này, còn có thể xuống không? Hắn ta cười ha ha một tiếng, trong giọng nói mang theo khinh bỉ nói: “Chúng ta cách xa như vậy, không sợ.” “Ầm ầm!” Mẫn Phiên vừa mới nói xong, một tiếng nổ thật lớn vang lên, tảng Tôn Ma thạch bị ném đi phát ra cú nổ kịch liệt. Quang mang mãnh liệt bao phủ tầm mắt mọi người, tiếng nổ đinh tai nhức óc, ánh lửa, khói đặc xông lên trời, tạo thành một đóa mây hình nấm khổng lồ. Đại địa bắt đầu run rẩy, như đụng phải động đất cấp mười, vách núi chung quanh ầm ầm vỡ tung, vô số tảng đá cuộn cuộn rơi xuống. Công kích điên cuồng như làn sóng cuồng liệt đánh thẳng bốn phía, như có một bàn tay vô hình, tứ ngược phá hỏng hết tất cả những gì nó gặp được,

điên cuồng lấp đầy bất kỳ khe hở nào. Sóng xung kích của cú nổ đánh tới, uy lực cường đại trong nháy mắt khiến ngọn núi nơi nhóm Lữ Thiệu Khanh sụp đổ, vô số bùn đá rơi xuống bao phủ mấy người Lữ Thiệu Khanh. Cũng không biết qua bao lâu, đất rung núi chuyển dần dần dừng lại, hết thấy khôi phục bình tĩnh. Đồng bùn đất nào đó đột nhiên nổ tung, Úc Linh mang theo Lữ Thiệu Khanh từ dưới bay lên, Mẫn Phiên theo sát phía sau. Sắc mặt Úc Linh trắng bệch, bên khóe miệng lưu lại vết máu. Lữ Thiệu Khanh còn đỡ hơn một chút, mặc dù hắn không thể phát huy toàn bộ thực lực nhưng nhục thân của hắn mạnh nhất trong ba người, sóng xung kích của vụ nổ không gây ra bao nhiêu thương tích cho hắn. Mẫn Phiên thì thâm hơn nhiều, hắn ta cảm thấy Lữ Thiệu Khanh bọn họ chỉ đang làm quá vấn đề nên cũng không hề có phòng ngự, đợi khi vụ nổ xảy ra thì hắn ta muốn làm gì cũng đã muộn. Nếu uy lực còn lớn hơn một chút thì hắn ta sớm đã hơi phi yên diệt trong cú nổ rồi. Sau khi Mẫn Phiên bước ra thì đã không còn đứng vững, quỳ trên mặt đất hoảng sợ không thôi. Hẻm núi trước mắt đã thay đổi cực lớn. Trên mặt đất có cái hố lớn sâu mười mấy mét, thi thể con rết không đầu nằm trong hố lớn, cú nổ vừa rồi đã khiến đầu con rết nổ thành bụi, chết đến mức không thể chết thêm. Vách núi chung quanh che kín vô số vết nứt, sụp đổ vô số. May là vị trí của bọn họ ở trên hẻm núi, uy lực của cú nổ bị đỉnh núi dưới chân ngăn cản trước nên thứ bọn họ gặp phải có thể nói chỉ là một phần nhỏ uy lực của vụ nổ. Tuy nhiên cho dù như vậy thì cũng khiến bọn họ bị ăn hành rồi. Ngọn núi này đã toàn bộ sụp đổ, nếu như thực lực bọn họ yếu hơn một chút thì giờ cũng đã chết đến mức không thể chết thêm. Các tộc nhân khác của Mẫn Phiên cũng từ nơi khác chui ra. Sắc mặt những người Tang Lạc còn sót lại này trắng bệch, chưa tỉnh hồn. Bọn hắn thấy tình thế không ổn đã có thể trốn được bao xa trốn bấy xa trước một bước, tránh được uy lực kinh khủng của vụ nổ nên mới còn sống sót. Tuy nhiên cho dù như vậy bọn hắn vẫn bị thương mức độ khác nhau. Lữ Thiệu Khanh hỏi Mẫn Phiên: “Sao, đây chính là bảo bối muốn cho người xem, lợi hại không?” Sắc mặt Mẫn Phiên tái nhợt, không biết do bị thương hay vì do hoảng sợ, dù sao thì ánh mắt hắn ta nhìn Lữ Thiệu Khanh cũng đã mang theo sự kiêng kỵ rõ ràng. Thật là đáng sợ. Có thể khiến Tồn Ma thạch phát sinh bạo tạc. Đây chính là chuyện mà đám vương tộc trong vương đình

kia cũng không thể làm được. Đây là công năng người Tang Lạc chưa hề phát hiện, nếu người Tang Lạc có thể dùng Tôn Ma thạch làm vũ khí đối phó người Thánh tộc, hiệu quả rất khá. Tên này, quả nhiên khác với người Thánh tộc. Trong lòng Mẫn Phiên cảm thấy mình lên con thuyền này của Lữ Thiếu Khanh có lẽ cũng tốt. Đồng thời, hắn ta cũng hiểu ra vì sao ban nãy Lữ Thiếu Khanh không sợ hắn ta. Không chỉ đơn thuần vì có bảo tiêu là Úc Linh bên cạnh mà chủ yếu vì Tôn Ma thạch. Ném một viên Tôn Ma thạch ra, ai có thể chống đỡ được? Nếu ném viên Tôn Ma thạch ban nãy mà ném vào trong bộ lạc của hắn ta có thể giết hết tất cả tộc nhân trong bộ lạc hắn ta. Không thể trêu vào, tên này không thể trêu vào. Trong lòng Mẫn Phiên đã phục Lữ Thiếu Khanh, không dám có suy nghĩ khác. Sau đó, đã đến lúc quay về rồi. Bởi vì tất cả mọi người bị thương, thời gian quay trở về tốn thêm gần gấp đôi so với thời gian đến. Nhưng bọn họ vẫn bình an trở về bộ lạc. Sau khi trở về Lữ Thiếu Khanh cũng nói được làm được, nơi này thiếu vật tư, hắn lấy lương thực, vật tư đưa cho Mẫn Phiên. Thu hoạch bên phía Thiên Cung môn khiến hắn có thể dư dả nuôi dưỡng mấy môn phái nhỏ. Vật tư cho Mẫn Phiên chẳng qua chỉ là giọt nước trong biển cả, nhưng cũng đủ để khiến Mẫn Phiên hoàn toàn quy thuận hắn. Đi theo lão đại có tiền ai mà không vui vẻ chứ? Hơn nữa Lữ Thiếu Khanh còn không có ý định đoạt quyền, bộ lạc Mẫn Phiên trước kia như thế nào bây giờ vẫn vậy.

Chương 738 - Không cần làm bom người rồi

Chương 738: Không cần làm bom người rồi
Lữ Thiếu Khanh không nhúng tay vào hỏi đến sự vụ bộ lạc, Mẫn Phiên bọn hắn muốn lẫn lộn thế nào thì lẫn lộn. Điều này khiến đôi lúc Mẫn Phiên cũng hoài nghi Lữ Thiếu Khanh viện cớ làm lão đại để cứu tế cho bộ lạc của hắn ta. Cách làm của Lữ Thiếu Khanh vừa khiến Mẫn Phiên nghi ngờ đồng thời cũng hết sức cảm động. Đồng thời Lữ Thiếu Khanh còn đem ra một vài công pháp bảo Úc Linh đi dạy người Tang Lạc tu luyện. Lần này thật sự là bỏ ra rất nhiều sức lực, không hề có chút lừa gạt. Lữ Thiếu Khanh cũng không biết những hạt giống mà hắn truyền bá về sau có thể trưởng thành thành đại thụ che trời hay không, nhưng làm như vậy tóm lại cũng chẳng có điểm bất lợi gì. Ma tộc tự xưng Thánh tộc sớm tối muốn đánh nhau với Thập Tam Châu, hắn ở đây mai phục sẵn, nói không chừng sẽ trở thành biến số. Đương nhiên, hắn làm vậy không phải vì nghĩ cho nhân loại toàn Thập Tam Châu mà chỉ vì nghĩ cho mình và người của mình. Làm việc mà, chuẩn bị thêm vài thủ đoạn chắc chắn không sai. Úc Linh bị ép làm lão sư nên nàng ta rất khó chịu, nhìn chằm chằm Lữ Thiếu Khanh, rất muốn đánh người: “Người coi ta là cái gì? Ta đi theo ngươi, là muốn giết ngươi, không phải để làm hạ nhân của ngươi.” Lữ Thiếu Khanh gật đầu: “Ta biết, ta biết. Bây giờ ngươi vẫn chưa giết được ta, dù sao cũng đang rảnh rồi, làm vài chuyện tiêu khiển giết thời gian đi.” Úc Linh muốn nện một quyền lên mặt Lữ Thiếu Khanh: “Còn ngươi? Ngươi làm cái gì?” “Ta à, dĩ nhiên ta có nhiều việc cần hoàn thành hơn.” Lữ Thiếu Khanh nói với Úc Linh: “Dạy nghiêm túc một chút, sau này ngươi chính là sư phụ của bọn hắn, ngươi thử nghĩ đi, nếu đồ đệ ngươi dạy ra là Nguyên Anh kỳ, Hóa Thần, thậm chí còn mạnh hơn, ngươi sẽ cảm thấy như thế nào? Muốn báo thù cho người thân không phải là chuyện vô cùng đơn giản, dễ dàng sao?” Mặc dù Úc Linh biết mấy lời này không thực tế nhưng sau khi nghe xong thì thực sự vô cùng động tâm. Sau khi Lữ Thiếu Khanh lung lay được Úc Linh liền ngồi xếp bằng, trong tay lóe lên bạch

quang, một viên Tôn Ma thạch cỡ ngón tay cái xuất hiện trong tay. Lữ Thiểu Khanh nhìn chằm chằm Tôn Ma thạch, trầm ngâm. Mặc dù dựa vào Tôn Ma thạch có thể nổ chết con rết hung thú nhưng đồng thời cũng bộc lộ ra khuyết điểm của Tôn Ma thạch. Ném bom bằng tay, khoảng cách gần quá. Lúc uy lực không đủ thì không sao, một khi uy lực đủ lớn, ném bom tay người ném cũng sẽ trở thành bom thịt. Lữ Thiểu Khanh không muốn dùng chiêu đồng quy vu tận với người khác này. Cho nên, hắn đang nghĩ xem thử có thể tìm cách nào để ấn định thời gian nổ cho Tôn Ma thạch, ít nhất cũng phải giống như đạn pháo, sau khi bắn ra tiếp xúc với mục tiêu rồi mới nổ. Chiêu ném bom bằng tay này không thể chơi được. “Khốn kiếp, đã vậy chỉ có ta có thể kích nổ Tôn Ma thạch, ta không muốn làm bom thịt người.” Đã nói là làm, Lữ Thiểu Khanh bắt đầu nghiên cứu. Rất nhanh, Úc Linh và những người Tang Lạc khác phát hiện trong gian phòng Lữ Thiểu Khanh thỉnh thoảng sẽ xảy ra nổ, lúc đầu tất cả mọi người kinh ngạc, nhưng về sau cũng quen dần. Lữ Thiểu Khanh đang làm tiến sĩ nghiên cứu. Thời gian nhoáng một cái, hơn một tháng đi qua, lúc này Úc Linh đang dạy người Tang Lạc tu luyện, Lữ Thiểu Khanh vẫn luôn trốn trong phòng tới tìm nàng ta. Mặc dù Lữ Thiểu Khanh rất mệt mỏi nhưng toàn thân hắn lại lộ ra khí tức hưng phấn. Lữ Thiểu Khanh đưa cho Úc Linh một viên Tôn Ma thạch: “Nào, thử rót chút linh lực vào trong đi.” Úc Linh cảm thấy kỳ lạ, chẳng phải đã từng thử rồi sao? Người còn muốn ta thử gì nữa? Úc Linh từng thử vài lần, nàng ta không thể như Lữ Thiểu Khanh, có thể khiến Tôn Ma thạch nổ tung. Lữ Thiểu Khanh lại cười: “Người thử lại lần nữa đi.” Úc Linh bĩu môi: “Người bảo ta thử thì ta sẽ thử à?” Tuy nói thì nói thế nhưng cơ thể cũng rất thành thật, rót linh lực vào theo bản năng. Song lần này, nàng ta vừa rót linh lực vào Tôn Ma thạch trong tay nổ “ầm” một tiếng. Uy lực của cú nổ không gây ra được tổn thương cho Úc Linh nhưng khiến Úc Linh giật nảy mình. Cái này, cái này nổ rồi? Hơn nữa còn nổ lập tức, không có thời gian chuẩn bị như trước khiến người ta không kịp phản ứng. “Người, người đã làm gì?” Úc Linh khó có thể tin, tên khốn kiếp này thật sự lợi hại như vậy sao? Nàng ta đã âm thầm thử Tôn Ma thạch vài lần, dù nàng ta đập bẻ Tôn Ma thạch cũng không cách nào khiến nó nổ được. Còn Lữ Thiểu Khanh chỉ ở lì trong phòng, làm gì đó một tháng mà có thể làm được?

Trong lòng Úc Linh không thể không chấn động. Lữ Thiếu Khanh nhìn thấy thành công thì càng vui vẻ. Không cần làm bom người rồi. Lần này Úc Linh xem như đã cảm nhận được sự khó chịu của Tiêu Y rồi. Ngay cả nàng ta trong lòng cũng có một vạn câu hỏi vì sao, rất muốn hỏi, muốn biết Lữ Thiếu Khanh đã làm như thế nào, hẳn dựa vào đâu mà làm được? Nhưng Úc Linh nhìn thấy nụ cười đắc tiện của Lữ Thiếu Khanh thì biết dù mình có hỏi thì cũng vô ích. Lữ Thiếu Khanh thực sự không có ý định nói cho người khác biết hắn đã làm như thế nào. Sau khi hắn liên tục thí nghiệm không gián đoạn thì phát hiện không phải linh lực của hắn vừa rót vào trong Tồn Ma thạch thì sẽ phát nổ, mà vượt quá một giới hạn giá trị nào đó mới xảy ra nổ. Hắn rót linh lực vào vừa vặn kém giá trị giới hạn một chút, Tồn Ma thạch sẽ không nổ. Lúc này, chỉ cần ngoại giới rót thêm vào chút linh lực, một khi vượt qua giá trị giới hạn này, Tồn Ma thạch sẽ lập tức nổ tung.

Chương 739 - Đến lúc đó sẽ bị bao vây đánh chết

Chương 739: Đến lúc đó sẽ bị bao vây đánh chết

Sau khi có phát hiện này, hắn có thể biến tất cả Tồn Ma thạch trong tay thành loại bom đặc biệt, đến lúc đó nghĩ cách để kẻ địch rót chút linh lực vào thì sẽ nổ âm một tiếng. Như vậy có thể tạo ra hiệu quả bất ngờ cho kẻ địch. Bây giờ hắn đang muốn thử xem, những người khác rót linh lực vào thì có nổ được không. Từ kết quả trước mắt xem ra hắn đã thành công rồi. “Thử cả mấy viên này đi.” Lữ Thiếu Khanh lấy ra mấy viên Tồn Ma thạch chồng lên nhau để Úc Linh rót linh lực vào. Lần này, chỉ rót linh lực vào một viên, mấy viên khác cũng nổ theo. Lữ Thiếu Khanh càng cười vui vẻ. Liên hoàn bom, xong rồi. Úc Linh nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh cười dâm tiện như vậy, Úc Linh rất muốn đánh người. Nàng ta vô cùng ghét bỏ: “Bớt cười kiêu này trước mặt ta đi, buồn nôn.” “Người thì biết cái gì.” Lữ Thiếu Khanh thu hồi nụ cười, thoáng nhìn những người Tang Lạc xung quanh, hỏi thăm Úc Linh: “Bọn hắn tu luyện như thế nào rồi?” Huyết mạch mấy người Tang Lạc như Mẫn Phiên không thuần, năng lực có hạn. Cả bộ lạc người Tang Lạc chỉ có mình Mẫn Phiên có thực lực Kết Đan hậu kỳ, những người khác kém rất nhiều. Thêm hai đời nữa thì bộ lạc này thực sự không thể nào thêm được người Tang Lạc thực lực Kết Đan kỳ. Dạy bọn hắn tu luyện cũng không biết bọn hắn có thể đi bao xa, Lữ Thiếu Khanh không biết, Úc Linh cũng không rõ ràng. Nhưng có một điểm có thể khẳng định là người Tang Lạc có thể tu luyện. Hơn nữa vì bọn hắn có sức mạnh của huyết mạch nên giai đoạn tu luyện đầu tiên tiến bộ rất nhanh. Chỉ trong vòng một tháng ngắn ngủi đã có bảy tám người chính thức bước vào cảnh giới Luyện Khí kỳ. Đây đều là những tiểu tử trẻ trong bộ lạc, thiên phú hơn người. Nhắc đến nhóm học trò này dưới tay mình, Úc Linh không kìm được để lộ vài phần kiêu ngạo: “Bọn hắn tiến bộ rất nhanh, cứ thế này, chỉ cần kiên trì, Kết Đan kỳ không phải trong mơ. Đương nhiên có nhanh, cũng có chậm. Mấy người Tang Lạc đã thành niên mãi vẫn chưa nhập môn. Sau khi Lữ Thiếu Khanh tìm hiểu thì cũng

không thể không cảm thán, tu luyện từ nhỏ đúng là có ưu thế hơn. Dạy người Tang Lạc tu luyện, Lữ Thiệu Khanh không biết tương lai sau này của bọn hắn sẽ như thế nào, sau này sẽ trở nên mạnh hơn hay sẽ trở nên yếu hơn, hắn hoàn toàn không biết. Điều hắn có thể làm là mai phục ở đây, truyền bá chút hạt giống. Còn chuyện sau này những hạt giống này sẽ hư thối trong đất hay phát triển thành đại thụ che trời, phải xem tạo hóa của bọn hắn. Việc có thể làm, hắn đã làm rồi. Cũng đến lúc nên rời đi rồi. “Công tử, muốn rời đi sao?” Mẫn Phiên lại có chút không nỡ. Mặc dù Lữ Thiệu Khanh đã chọc hắn ta tức điên và cũng khiến hắn ta đem tộc nhân đến nhận Lữ Thiệu Khanh làm chủ. Nhưng không thể phủ nhận là, Lữ Thiệu Khanh đã đem đến rất nhiều thứ cho bộ lạc của hắn ta. Đầu tiên là không cần lo lắng thiếu lương thực, mấy cái Trữ Vật giới chỉ lương thực đủ để tộc nhân của hắn ta không cần mạo hiểm ra ngoài đi săn rất lâu. Tiếp theo, Lữ Thiệu Khanh còn truyền thụ công pháp tu luyện cho tộc nhân của hắn ta. Người Thánh tộc thông qua có thể tu luyện mà dần dần trở thành chủ nhân Hàn Tinh, người Tang Lạc chủ nhân cũ trở thành chó nhà có tang. Sau này về lâu về dài, người Tang Lạc cũng sưu tầm công pháp tu luyện. Nhưng phần lớn công pháp tập trung trong tay vương tộc ở vương đình, bộ lạc Mẫn Phiên là bộ lạc nhỏ, huyết mạch tộc nhân không thuần nên không được coi trọng. Có được tu luyện công pháp có thể nói không có. Còn Lữ Thiệu Khanh lại cho bọn hắn công pháp hoàn chỉnh, tương lai tộc nhân tu luyện có thành tựu rồi, chắc chắn bộ tộc của hắn ta sẽ quật khởi. Đúng như Lữ Thiệu Khanh đã nói, có thể càng lớn mạnh hơn. ‘Đúng rồi, nơi này của các ngươi chẳng có bao nhiêu linh thạch, ta ở đây làm gì?’ Lúc nói, Lữ Thiệu Khanh thoáng nhìn giới chỉ trong tay mình. Giới chỉ chỉ có thể vào được rồi. Giờ hắn không đủ linh thạch, có vào cũng chẳng ích gì. Hắn phải nghĩ cách rời khỏi nơi này, đến thành trì của người ma tộc kiếm ít linh thạch mới đúng. Bằng không với thương thế của hắn bây giờ, không tốn một hai năm thì không khỏi được. Điều khiến hắn cảm thấy đáng tiếc là nhu cầu của người Tang Lạc với linh thạch không lớn, cho nên trong bộ tộc không có mấy viên linh thạch. Lời của Lữ Thiệu Khanh khiến Úc Linh không kìm được liếc một cái. Cái tên khốn kiếp này có chấp niệm không thể cứu nổi đối với linh thạch. Nàng ta không kìm được nói: “Ở đây dưỡng thương không được sao?” Mẫn Phiên và

đám người Tang Lạc đều tôn Lữ Thiếu Khanh làm chủ, ở đây không nói là an toàn trăm phần trăm nhưng ít nhất cũng an toàn hơn so với bên ngoài. Thực lực Lữ Thiếu Khanh không còn lại một phần mười mà Úc Linh nàng ta cũng chưa khôi phục hoàn toàn. Hai người đều là thương binh, Thánh tộc bên ngoài đều không phải kẻ dễ nói chuyện. Một lời không hợp, giết người cướp của là chuyện thường. Còn nữa, với tính cách của Lữ Thiếu Khanh vừa mở miệng ra đã đắc tội với người ta, Úc Linh cảm thấy nếu ra ngoài chưa được vào ngày sẽ chọc phải một đồng thù oán. Đến lúc đó sẽ bị bao vây đánh chết. Lữ Thiếu Khanh lắc đầu, lộ ra ưu thương: “Ta cũng muốn lắm.” Đương nhiên hắn biết ở lại đây dưỡng thương an toàn hơn bên ngoài, nếu có thể, hắn cũng muốn ở lại đây cho tới khi dưỡng khỏi thương thế. Nhưng mà hắn nhìn lên trên trời, thần sắc càng thêm ưu thương: “Sư muội ngốc kia của ta không biết rơi đi đâu.” Không biết sư muội rơi đi đâu, lỡ như gặp phải nguy hiểm, bên này thương thế của hắn lại chưa khỏi thì đúng là kêu trời trời không thừa, gọi đất đất không đáp.” Hắn không muốn đến lúc đó sư muội gặp nguy hiểm mà hắn thì không làm được gì. Úc Linh khẽ giật mình, sau đó hiểu ra. Ánh mắt nàng ta nhìn Lữ Thiếu Khanh hơi phức tạp, tên khốn kiếp này lại quan tâm đến Tiểu Y muội muội như vậy sao?

Chương 740 - Ngay cả nói cũng không được thì sống còn ý nghĩa gì?

Chương 740: Ngay cả nói cũng không được thì sống còn ý nghĩa gì? Đối mặt với vị huynh trưởng quan tâm muội muội như vậy trong lúc nhất thời Úc Linh cũng không biết nói gì cho phải. Tên khốn kiếp này mặc dù đáng ghét nhưng về mặt quan tâm sư muội này thì cũng không tệ lắm. Nhưng Úc Linh vẫn chưa hiểu lắm cách làm của Lữ Thiểu Khanh. “Người rời khỏi đây, người có ổn không?” Người ở đây dưỡng thương với ở bên ngoài dưỡng thương có gì khác nhau sao? Lữ Thiểu Khanh một lần nữa thở dài, vẫn vô cùng ưu thương: “Ở đây không có linh thạch sao có thể nhanh cho được.” Ra ngoài, nghĩ cách, kiếm vài vạn linh thạch đưa cho tiểu đệ Tử Quỷ, dùng linh thạch để đổi lấy thời gian vậy. Úc Linh cạn lời, lại muốn đánh người: “Cho người linh thạch người có thể nhanh khỏi sao?” Lữ Thiểu Khanh vẫn ăn ngay nói thật: “Đúng vậy, cho ta mười vạn, tám vạn viên linh thạch giờ ta có thể khỏi liền cho người xem.” Úc Linh không muốn nói chuyện với Lữ Thiểu Khanh nữa. Chấp niệm đối với linh thạch của tên khốn này đúng là không thể cứu nổi. Bên này lúc đầu Mẫn Phiên định nói mình có linh thạch nhưng khi nghe Lữ Thiểu Khanh nói mười vạn, tám vạn thì hắn ta lập tức ngậm miệng. Cả bộ lạc hắn ta cộng lại cũng không có được nhiều linh thạch như vậy. Nhưng cùng lúc hắn ta âm thầm nhớ kỹ đặc điểm thích linh thạch này của Lữ Thiểu Khanh. Quyết định rời đi rồi thì Lữ Thiểu Khanh không trì hoãn thêm nữa mà chỉ chuẩn bị một chút rồi rời đi trong ngày. Mẫn Phiên và mấy người Tang Lạc dẫn đường đi thẳng về phía đông bắc. Trên đường đi đã đi ngang qua không ít địa bàn của hung thú nhưng có mấy thổ dân như Mẫn Phiên dẫn đường nên đã tiết kiệm được rất nhiều công phu và đỡ bớt nguy hiểm. Trên đường đi còn đụng phải một hai bộ lạc người Tang Lạc nhưng Mẫn Phiên ra mặt chào hỏi một tiếng nên cũng tránh được phiền phức. Điều này cũng khiến Úc Linh không tìm được thâm sợ hãi thán phục. Nếu không có mấy người Tang Lạc Mẫn Phiên dẫn đường giúp, dựa vào năng lực ta và Lữ Thiểu Khanh đi trong rừng sâu núi

thăm này, có thể ra ngoài được hay không cũng là một chuyện khác. Hơn nửa tháng, cuối cùng Lữ Thiểu Khanh bọn họ cũng đi tới biên giới khu rừng. Bọn họ chia tay nhóm Mẫn Phiên ở đây: “Công tử, tiếp tục đi thẳng phía trước là có thể ra khỏi khu rừng, chúng ta không tiến tiếp nữa.” Không biết vì sao Mẫn Phiên lại cảm thấy không ổn. Có lẽ không ổn rời xa túi tiền của Lữ Thiểu Khanh. Lữ Thiểu Khanh thì rót dã tâm cho Mẫn Phiên: “Lo dẫn dắt tộc nhân của người tu luyện để trở nên lớn mạnh, lật đổ vương đình, tự làm Lạc vương đi.” Trên đường đi Lữ Thiểu Khanh cũng biết được không ít tin tức của người Tang Lạc. Lãnh đạo cao nhất của người Tang Lạc là Vương, được xưng là Lạc vương, là chủ nhân chung của tất cả người Tang tộc. Người Tang Lạc có một vương đình ẩn nấp ở sâu trong rừng rậm Nam Hoang, đó là sức mạnh mạnh nhất của người Tang Lạc. Những bộ lạc rải rác như Mẫn Phiên là huyết mạch không thuần, là người Tang Lạc thực lực không mạnh, phần lớn bọn hắn phân bố ở biên giới, là tấm chắn và tiền đồn cho vương đình người Tang Lạc. Đương nhiên, vì huyết mạch và thực lực của bọn hắn nên bên vương đình có thể nói là gần như không ủng hộ bọn hắn. Với vương đình mà nói bọn hắn chẳng qua chỉ như những con pháo hôi. Đĩ cũng là nguyên nhân vì sao sau khi Mẫn Phiên được Lữ Thiểu Khanh đầu tư thì càng ngày càng trung tâm với Lữ Thiểu Khanh. Giống như một đứa trẻ bà ngoại không thương, mẹ không yêu nên ai tốt với hắn ta hắn ta sẽ theo người đó. Mặc dù Mẫn Phiên cảm thấy mình có được những sự giúp đỡ của Lữ Thiểu Khanh thì thực lực của bọn hắn sẽ tăng mạnh, nhưng hắn ta chưa hề nghĩ tới chuyện đối nghịch với vương đình. Hắn ta hiểu rõ sự lợi hại của Vương đình hơn người ngoài như Lữ Thiểu Khanh, cho nên, với lời nói này của Lữ Thiểu Khanh hắn ta chỉ có thể cười khỏ chứ không nói lời nào. Đợi sau khi nhóm Mẫn Phiên rời đi, Úc Linh rất tò mò vì mấy lời kia của Lữ Thiểu Khanh. “Người nói thật đấy à?” Lữ Thiểu Khanh hỏi ngược một câu: “Cái gì thật?” Ánh mắt Úc Linh vẫn mang theo sự nghi ngờ, không thể tin được: “Người muốn để hắn làm vương của người Tang Lạc?” Lữ Thiểu Khanh à một tiếng sau đó nhẹ nhàng nói: “Giả đấy. Làm vương của người Tang Lạc đâu có dễ như vậy.” Mặc dù bây giờ người Tang Lạc lui về giữ Nam Hoang nhưng tốt xấu gì trước đây cũng là kẻ thống trị Hàn Tinh, đánh nhau với người Thánh tộc mấy ngàn năm, nội tình thâm hậu, thực lực

cường hãn, đối với Mẫn Phiên mà nói là một ngọn núi lớn không thể lật đổ được. Lữ Thiệu Khanh vẫn chưa ngóc đến mức nghĩ rằng dạy Mẫn Phiên chút công pháp tu luyện là có thể giúp Mẫn Phiên lật đổ vương đình của hãn ta. Năm mơ cũng chẳng được như vậy. Úc Linh tức chết: “Vậy ngươi còn nói mấy câu này?” Khiến cho ta còn tưởng rằng ngươi thật sự muốn làm như vậy. Lữ Thiệu Khanh kì quái, lườm nàng ta một cái: “Ta cổ vũ hãn, cho hãn một chí hướng cao xa, cá ướp muối thì cũng phải có ước mơ nếu không thành cá ướp muối thật thì sao.” Úc Linh càng tức hơn: “Ngươi cảm thấy hãn sẽ tin sao?” Có kiểu cổ vũ như thế này à? Lập cho người ta một mục tiêu hư vô mờ mịt, lỡ như hãn ta tưởng thật thì sao? Lữ Thiệu Khanh nhìn nàng ta: “Cô gái, hãn không tin nhưng ta cảm thấy hình như ngươi tin thật rồi đó.” Úc Linh tức chết, không muốn nói chuyện. Ngươi xem xem, cái miệng của tên khốn kiếp ngươi đáng ghét như vậy, đi ra ngoài dễ bị người ta đánh chết lắm. Kết quả là, Úc Linh cắn răng nhắc nhở Lữ Thiệu Khanh một câu: “Ra ngoài gặp người Thánh tộc ngươi ít nói thôi, để tránh bị người đánh chết.” Lữ Thiệu Khanh ngạc nhiên, không hiểu: “Vì sao? Ma tộc các ngươi đều ba đạo như vậy sao? Ngay cả quyền phát ngôn cũng không cho người ta.” “Chắc chắc, nếu ta là người ma tộc, ta nói gì cũng trái ý hãn à, ngay cả nói cũng không được thì sống còn ý nghĩa gì?”

Chương 741 - Thiếu thành chủ

Chương 741: Thiếu thành chủ
Úc Linh mặt không đổi sắc nhìn Lữ Thiếu Khanh: “Ý ta là miệng của ngươi quá đáng ghét, nói chuyện dễ đắc tội với khác lắm. Trạng thái ngươi bây giờ như thế nào trong lòng ngươi hiểu rõ, nếu gây ra phiền phức lớn, ta sẽ không giúp ngươi xử lý đâu.” Lữ Thiếu Khanh càng thêm không phục, tức giận bất bình: “Cô gái, ngươi nói vậy là có ý gì? Miệng của ta sao lại đáng ghét chứ? Ta toàn nói lời hay ý thật có được không hả? Đều là lời từ tận đáy lòng có biết không hả? Kẻ cảm thấy miệng ta đáng ghét, nói chuyện không dễ nghe đều là những kẻ không có bản lĩnh mà còn nóng tính, là những kẻ không chịu tiếp thu ý kiến của người khác.” Ý ngươi nói ta cũng là người như vậy? Úc Linh tức giận tới mức cắn răng: “Miệng của ngươi thực sự là rất thôi.” “Không thể nào.” Lữ Thiếu Khanh đưa tay lên trước mặt hà ra một hơi: “Ta không phải Mẫn Phiên, miệng ta không thôi. Sao ngươi biết miệng ta thôi?” Lữ Thiếu Khanh hung tợn nhìn chằm chằm Úc Linh: “Ngày đó lúc chúng ta vừa tới thế giới này hình như ta đã hôn mê một lúc, có phải lúc đó ngươi đã làm gì ta không? Nói cho ngươi biết, ta sẽ không chịu trách nhiệm đâu, ngươi phải đền bù sự trong sạch cho ta.” “Ngươi đi chết đi!” Úc Linh cũng không nhịn được nữa, bạch quang trong tay lóe lên, trường thương xuất hiện: “Ta giết ngươi.” Tên khốn kiếp này chọc tức người ta quá rồi. Ngươi vu khống sự trong sạch của ta như vậy ta chưa so đo với ngươi, vậy mà ngươi còn mặt mũi bắt ta bồi thường sự trong sạch của ngươi? Cuộc đời Úc Linh ta chưa từng gặp tên khốn kiếp nào vô sỉ như vậy. “Muru sát thân phụ à.” Lữ Thiếu Khanh xoay người chạy “Ngươi đừng chạy!” Úc Linh rống to, âm thanh quanh quẩn trong rừng: “Hôm nay ta nhất định phải giết ngươi.” Lữ Thiếu Khanh chạy mấy bước, bỗng nhiên ngừng lại: “Chậm đã, có biến!” Ngây thơ, ngươi cho rằng ta sẽ tin sao? Úc Linh đằng đằng sát khí quyết định nhất định phải cho Lữ Thiếu Khanh một bài học. Năm đám của ta không đánh được ngươi, trường thương của ta thì có thể chứ? Ta đâm chết tên khốn kiếp nhất thiên hạ như ngươi! Lữ Thiếu Khanh giữ lấy trường thương

của Úc Linh, chỉ vào hướng bên cạnh: “Đừng làm rộn, người nhìn đi!” Úc Linh thuận theo hướng Lữ Thiều Khanh chỉ nhìn sang, lập tức giật nảy mình. Một người nằm rạp trên mặt đất, không nhúc nhích. Thân thể người đó bị cở đại rậm rạp che lấp, nếu không có Lữ Thiều Khanh nhắc nhở chắc hẳn nàng ta sẽ không thể lập tức phát hiện ra người này. Nơi này xuất hiện một người đồng loại như vậy khiến sự cảnh giác trong lòng Úc Linh trong nháy mắt dâng cao. Gặp đồng tộc bên ngoài, đây tuyệt đối không phải một chuyện tốt. “Hắn là ai?” Úc Linh không kìm được hỏi. Tuy nhiên sau khi hỏi xong câu hỏi này, trong nháy mắt Úc Linh thấy hối hận, lại sắp bị tên khốn này chê cười rồi. Quả nhiên, Lữ Thiều Khanh khinh bỉ nàng ta: “Đây là đồng loại của ngươi, ngươi cũng không biết, ta làm sao biết được?” “Hắn ngất rồi.” Thần thức của Lữ Thiều Khanh cường đại, chỉ cần quét qua liền biết tình hình đại khái của người kia. Trên người có nhiều vết thương, máu me đầm đìa, hô hấp yếu ớt, khí tức trong người hỗn loạn. Hắn là gặp cường địch, bị trọng thương, chạy trốn tới nơi này, cuối cùng duy trì không được ngất đi. Úc Linh hỏi một câu: “Mau mau đến xem sao?” Lữ Thiều Khanh xoay người rời đi: “Ngươi ngốc à? Mau đi nhanh đi, trên người hắn viết hai chữ, ngươi không thấy được sao?” Có chữ viết sao? Úc Linh kỳ quái, nghi ngờ nhìn người kia thêm một chút. Nhưng nàng ta nhìn hết lần này sang lần nọ vẫn không thấy có chữ viết, ngoại trừ vết máu trên cằm y màu xanh thẫm thì không có gì khác. Úc Linh rất kỳ quái, tên khốn kiếp ngươi sao nhìn ra có chữ viết vậy? Nàng ta hiếu kỳ hỏi: “Chữ gì?” “Hai chữ phiền phức lớn như vậy mà ngươi cũng không thấy sao?” Lữ Thiều Khanh cũng không quay đầu lại, thúc giục Úc Linh: “Mau chóng rời khỏi nơi này, đợi khi người đuổi giết hắn tìm được đến đây, chúng ta có một trăm cái miệng cũng không cãi được đâu. Ngươi đừng mong làm người tốt, giờ chúng ta óc còn chưa mang nổi mình óc.” Úc Linh hiểu ra, tên này đang sợ phiền phức. Đúng là đồ hèn nhát. Nhưng nghĩ lại, nàng ta cảm thấy Lữ Thiều Khanh nói cũng có lý. Hai người bọn họ đều là thương binh, tự vệ còn phí sức nên đừng mong hăng hái làm việc nghĩa gì đó. Úc Linh cũng chỉ có thể nhìn người kia một cái rồi quay người rời đi. Tuy nhiên chưa đi được bao xa, sau lưng truyền đến âm thanh yếu ớt. “Đừng, đừng đi, cứu, mau cứu ta.” Úc Linh quay đầu, phát hiện nam nhân đang nằm sắp kia đã tỉnh lại, vươn

tay ra, cầu cứu hai người bạn họ. Lữ Thiệu Khanh cũng không quay đầu lại, thậm chí còn bước nhanh hơn, giọng hần truyền vào trong tai Úc Linh: “Coi như không nghe thấy, coi như hần chết rồi.” “Đừng quay đầu a, quay đầu làm gì? Cứu người, người cứu được sao?” “Hần tốt hay xấu, người cũng không biết, đi nhanh lên, đừng rước họa vào người.” “Hơn nữa, cứu hần có thể có linh thạch sao?” Úc Linh cũng chỉ có thể quay đầu, đồng thời trong lòng chửi thề, câu sau cùng của người mới là suy nghĩ thật sự của người đứng không? Không có linh thạch, người ngay cả nhìn cũng chẳng muốn nhìn hần ta nhiều thêm một cái. Cũng coi như tên này xui xẻo, gặp phải kẻ lãnh huyết vô tình như người. Người nằm trên mặt đất thấy Lữ Thiệu Khanh và Úc Linh không quay đầu lại, mắt thấy cứu binh vất vả lắm mới gặp được cứu thế mà đi, hần ta bắt chấp đau đớn, hét lớn: “Ta, ta là thiếu thành chủ Vĩnh Ninh thành, người, các người cứu ta, tất, tất có hậu báo.” “Vĩnh Ninh Thành? Thiếu thành chủ?” Lữ Thiệu Khanh dừng lại, hỏi Úc Linh: “Rất nổi danh sao?” Úc Linh lắc đầu bày tỏ mình cũng không rõ, nàng ta nói: “Nhưng ở Hàn Tinh thu nhập mỗi thành trì đều do thành chủ chi phối, cho nên...” Lời còn chưa nói hết, Úc Linh cảm thấy một cơn gió lướt qua, tập trung nhìn thì Lữ Thiệu Khanh đã không còn ở trước mặt mình nữa.

Chương 742 - Không phải là đang định gạt ta đấy chứ

Chương 742: Không phải là đang định gạt ta đấy chứ. Nàng ta quay đầu lại, Lữ Thiểu Khanh đã xuất hiện bên cạnh người tự xưng là thiếu thành chủ Vĩnh Ninh thành. “Ôi chao, thiếu thành chủ à? Người làm sao vậy? Mau dậy đi, ôi chao, người bị thương nặng quá, nào, đây là viên đan dược chữa thương nhị phẩm, uống đi.” Lữ Thiểu Khanh nhiệt tình đỡ thanh niên tự xưng thiếu thành chủ dậy, mặt mũi tràn đầy lo lắng: “Không chết được đúng không?” Lúc này, Lữ Thiểu Khanh mới phát hiện thanh niên không phải bị trọng thương, mà là trúng độc. Thương thế chỉ có thể coi là bình thường, trị liệu một chút, mười ngày nửa tháng sẽ khỏi, chủ yếu là có độc trong người nên mới khiến hắn ta bị thương nghiêm trọng như vậy. Thái Úc kinh ngạc nhìn Lữ Thiểu Khanh, đầu óc trong lúc nhất thời hơi không kịp phản ứng. Vừa rồi Lữ Thiểu Khanh cũng không quay đầu lại rồi đi, hắn ta còn tưởng rằng mình chết chắc. Sau khi biết thân phận của mình thì lại nhiệt tình với mình như vậy. Thái Úc giật mình, lập tức cười lạnh, thì ra là thế. Biết thân phận của ta, muốn lôi kéo mối quan hệ với Thái gia ta à? Hừ, hạng người nịnh nọt. Trong lòng Thái Úc đã dán nhãn cho Lữ Thiểu Khanh, ánh mắt nhìn Lữ Thiểu Khanh có thêm vài phần khinh thường. Tuy nhiên lúc hắn ta nhìn thấy Úc Linh, trong mắt hắn ta không kìm được lóe lên tia kinh ngạc. Hắn ta từng gặp không ít nữ nhân nhưng không một ai có thể có được khí chất như Úc Linh. Úc Linh bước tới như một ngọn núi băng mang đến cho Thái Úc một loại cảm giác rất đặc biệt. “Thiếu thành chủ, người không sao chứ? Tại sao không nói gì? Hay đầu bị kẹp rồi?” Lữ Thiểu Khanh kéo tâm thần Thái Úc trở về, lực chú ý của hắn ta quay trở lại trên người Lữ Thiểu Khanh. Trong lòng hắn ta khinh bỉ Lữ Thiểu Khanh nhưng cũng biết giờ không nên tỏ thái độ gì. Hắn ta mỉm cười, một lần nữa nói ra thân phận của mình: “Ta tên Thái Úc, gia phụ là Thái Thế An thành chủ Vĩnh Ninh thành.” “Ồ!” Lữ Thiểu Khanh ồ một tiếng. Về mặt bình thường, ngữ khí không hề khiến Thái Úc hơi hoài nghi nhân sinh. Tên này bị làm sao

vậy?Phụ thân ta uy danh hiển hách cả vùng này, người nghe thấy mà người không hề có chút biểu cảm gì sao?Người chỉ ồ một tiếng, người đang có ý gì?Người ồ lên một chút là xong ta còn nói tiếp thế nào được?Người có phải đồ nhà quê chưa từng nghe thấy tên của cha ta không?Vốn cứ tưởng sau khi báo ra tên và lai lịch của mình sẽ một lần nữa được Lữ Thiếu Khanh lấy lòng, không ngờ chỉ nhận được đúng một chữ ồ, tương phản đến như vậy khiến trong lòng hắn ta rất khó chịu, lại phun ra một ngụm máu tươi.“Ồi chao, sao lại phun máu, đây là độc gì? Đừng có chết nhé?” Lữ Thiếu Khanh rất lo lắng.Trong lòng Thái Úc thầm nói, hừ, tính ra người vẫn còn chút lương tâm, còn biết không thể để ta chết.Tiếp theo, hắn ta đưa ra thỉnh cầu với Lữ Thiếu Khanh: “Mong rằng hai vị tiền ta về nhà ở Vĩnh Ninh thành, đến lúc đó tất có thâm tạ.”Lữ Thiếu Khanh nghe vậy, mắt sáng lên, hắn muốn chính là cái này: “Thâm tạ? Thâm bao nhiêu?”“A?” Lữ Thiếu Khanh ra bài không theo lẽ thường lại một lần nữa khiến Thái Úc không biết nói tiếp như thế nào.“Người a cái gì, sao, không phải là đang định gạt ta đấy chứ? Người còn uống một viên linh đan nhị phẩm của ta đấy.” Lữ Thiếu Khanh đổi sắc mặtLữ Thiếu Khanh đột nhiên không còn nở nụ cười, đổi sắc mặt khiến Thái Úc ngây ngẩn cả người.Tên này nói trở mặt là trở mặt ngay sao?Là chó à?Trong lòng của hắn ta âm thầm mắng to, khốn kiếp, nếu là ở Vĩnh Ninh thành, người dám nói chuyện với ta như vậy ta diệt cả nhà người.Thái Úc là thiếu thành chủ Vĩnh Ninh thành, đi đến đâu cũng tiền hô hậu ủng, người đi theo bên cạnh đều là những kẻ a dua phụ họa, bình thường đều nghe thấy những lời nịnh hót, làm gì có ai dám nói chuyện với hắn ta như vậy?Nhưng tình hình bây giờ đã khác, hắn ta bị trọng thương, không có ai giúp đỡ hắn ta thật sự không đi được.Hơn nữa kẻ địch cũng đang lùng soát tung tích hắn ta, một khi để kẻ địch tìm thấy hắn ta, hắn ta sẽ chết chắc.Cho nên, hắn ta đè nén lửa giận trong lòng, ngoài mặt ra vẻ khiêm tốn hữu lễ, thái độ vô cùng tốt, hắn ta nặn ra nụ cười: “Công tử, xem người nói kia, ta là thiếu thành chủ Vĩnh Ninh thành, nhất ngôn cửu đỉnh, làm sao dám gạt người chứ? Nếu ta dám lừa người, cha ta là thành chủ cũng sẽ đánh chết ta.”Lữ Thiếu Khanh nghe vậy sắc mặt tốt hơn một chút, nói với hắn ta: “Không biết người định trả cho ta bao nhiêu thù lao đây?”Câu hỏi trực tiếp như vậy khiến Thái Úc một lần nữa cạn lời, trong

lòng lại một lần nữa khinh bỉ, quả nhiên là đồ nhà quê. Không phải đồ nhà quê sao có thể hỏi ra những câu như thế này. Một nhân tình của thiếu thành chủ Vĩnh Ninh thành ta mà không có sức hấp dẫn bằng thù lao à? Trong lòng hắn ta càng thêm khinh bỉ với Lữ Thiếu Khanh, nhưng cũng cảm thấy hơi khó xử. Cho bao nhiêu thù lao, hắn ta căn bản không định trả thù lao. Đến Vĩnh Ninh thành tùy tiện đuổi đi là được rồi. Giờ, trong lúc nhất thời hắn ta khó mà nói ra được sẽ trả bao nhiêu thù lao. Hắn ta chần chờ, nói quanh co, cuối cùng liền tiếp tục trả lời nước đôi: “Đến lúc đó nhất định sẽ trả mức thù lao khiến công tử người hài lòng.” “Hài lòng?” Lữ Thiếu Khanh lập tức không tin: “Thù lao khiến ta hài lòng người không trả được.” Thái Úc cũng không tin, móa nó, ta đường đường là thiếu thành chủ Vĩnh Ninh thành, cha ta là lão đại của cả vùng này, Thái gia ta còn có Nguyên Anh kỳ khác, có thù lao gì mà không trả được? “Thật sao?” Thái Úc có mấy phần không phục, ngữ khí ẩn chứa sự khinh bỉ: “Công tử, hắn là người vẫn chưa biết năng lực cha ta?”

Chương 743 - Căng thẳng vậy, hấn ta là cha người à?

Chương 743: Căng thẳng vậy, hấn ta là cha người à? Đồ nhà quê nông thôn, người biết quyền lực một vị thành chủ lớn chừng nào không? Thống trị một tòa thành, muốn cái gì không có? Lữ Thiệu Khanh thành thật gắt đầu: “Không biết, cho nên ta phải hỏi rõ ràng.” “Haha.” Quả nhiên là đồ nhà quê, Thái Úc cười hai tiếng, trong lòng càng thêm khinh bỉ, đồng thời cảm giác ưu việt cũng dần dần lộ ra: “Công tử người nói đi, thù lao như thế nào mới có thể khiến người thỏa mãn?” Tên này là con dê béo sao? Lữ Thiệu Khanh kích động, thiên đạo khôn kiếp cảm thấy gần đây ta sống cực khổ quá nên cố ý chiếu cố ta sao? Lữ Thiệu Khanh mang theo biểu cảm đầy mong chờ, hỏi: “Một trăm triệu viên Linh thạch, có không?” “Cái..., cái gì?” Thái Úc ngăn cả người, một lần nữa nghi ngờ mình bị thương nên thính giác có vấn đề. Sau khi hấn ta xác định lại một lần nữa thì lại cạn lời, trong lòng chửi ầm lên. Đúng là đồ nhà quê chưa từng nhìn thấy linh thạch à? Một trăm triệu viên mà người cũng dám mở miệng, ở Vĩnh Ninh thành xem ta có đánh chết người không. Cho dù cha hấn ta là thành chủ Vĩnh Ninh thành thì cũng không thể có được đến một trăm triệu viên linh thạch. “Công tử, người nói đùa rồi.” Thái Úc trong lòng mắng to, mặt ngoài cười khò. “Không có sao?” Lữ Thiệu Khanh thất vọng, sau đó khinh bỉ hấn ta: “Không có thì ban đầu đừng to mồm, cẩn thận chứ dễ bị người ta đánh chết lắm. Nhìn dáng vẻ người thì mấy lời ban này không phải cũng chỉ để gạt ta đúng không?” Thái Úc thấy Lữ Thiệu Khanh định bỏ mặc mình thì vội kêu lên: “Công tử, người yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không lừa người, đến Vĩnh Ninh thành, ta tuyệt đối sẽ tạ ơn người thật hậu hĩnh. Ta, ta có thể thề.” Lữ Thiệu Khanh gắt đầu: “Được, người thề đi, đến Vĩnh Ninh thành, người cho ta hai mươi vạn viên Linh thạch.” “Cái gì?” Thái Úc không kìm được kêu lên: “Hai mươi vạn?” Nói đùa à, cho dù nhà ta có tiền cũng không cho được như vậy. Người thấy ta là kẻ phá gia chi tử đây à? Trong lòng Thái Úc bắt đầu dấy lên lửa giận. “Không đúng.” Lữ Thiệu Khanh càng thêm hoài nghi, bộ dạng này không

giống như là kẻ có tiền, giáo huấn hắn ta: “Vừa nghe đã căng thẳng vậy à, thế mà còn không biết xấu hổ nói mình là thiếu thành chủ? Hai mươi vạn viên linh thạch là nhiều lắm sao? Người ngạc nhiên dữ vậy, chưa từng trải qua sự đời à, là đồ nhà quê à?” Úc Linh đứng bên cũng cạn lời. Cái tên khốn kiếp này tưởng đây là tổ địa à? Nơi này dù là phương diện nào đi nữa cũng đều ác liệt hơn tổ địa. Linh thạch cũng rất thừa thớt, cho dù là một vị thành chủ cũng chưa chắc đã có thể dễ dàng đem đến hai mươi vạn viên linh thạch chứ đừng nói chỉ hắn ta chỉ là một vị thiếu thành chủ, trong tay có chút linh thạch coi như hắn ta giàu có rồi. Còn nữa, vì sao cứ nhất định phải là linh thạch? Những vật liệu khác không được sao? Nhưng, Úc Linh nhớ đến những linh đan, vật liệu gì đó Lữ Thiếu Khanh đưa cho Mẫn Phiên, nàng ta lại cảm thấy dường như Lữ Thiếu Khanh rất thiếu linh thạch, còn vật liệu gì đó hắn ta không hề thiếu. Trong lòng Thái Úc khinh Lữ Thiếu Khanh là đồ nhà quê không ngờ Lữ Thiếu Khanh lại nói thẳng hắn ta là đồ nhà quê, hơn nữa còn dám giáo huấn hắn ta khiến hắn ta giận đến mức nghiến răng. Trong lòng hắn ta âm thầm quyết định, đến Vĩnh Ninh thành nhất định phải giáo huấn Lữ Thiếu Khanh một trận. Tuy nhiên bây giờ vẫn phải ổn định hắn. Hắn ta cắn răng, nghĩ một chút rồi trả giá: “Công tử, hai mươi vạn cũng nhiều quá, hay là bớt một chút nhé?” Không ngờ Lữ Thiếu Khanh không nói hai lời, đứng lên, xoay người rời đi: “Thật là, còn có tâm trạng cò kè mặc cả thì tự người bỏ về Vĩnh Ninh thành đi. Uống hết một viên linh đan Nhị phẩm của ta.” Thái Úc luống cuống, không dám mặc cả: “Được, công tử, như lời người, đến Vĩnh Ninh thành ta sẽ hai tay dâng lên hai mươi vạn viên Linh thạch.” Hừ, chờ đến Vĩnh Ninh thành ta xem thử người còn dám mở miệng đòi hai mươi vạn viên linh thạch không. “Nói từ đâu phải hơn không.” Lữ Thiếu Khanh lập tức quay đầu lại, nụ cười chân thành, vô cùng khách khí: “Đem đạo tâm ra thề, sau đó ta sẽ đưa người về nhà.” “Thề, thề sao?” Thái Úc lại sửng sốt, người làm thật à? Ta đang dùng kế hoán binh còn người làm thật à? Tuy nhiên Thái Úc nhìn thấy sắc mặt Lữ Thiếu Khanh dường như thay đổi trong lòng liền quyết tâm, cắn răng thề. “Được, đi thôi!” Lữ Thiếu Khanh cười rất vui vẻ, vốn còn nghĩ ra ngoài không biết kiếm tiền như thế nào giờ lại có người đưa tiền tới cửa, như vậy không đắc ý sao được. Tuy nhiên nụ cười của hắn dừng lại một chút, sau đó

nhìn Thái Úc thật sâu một cái, rồi lại tiếp tục cười. Bên này Thái Úc đã nảy sinh sát ý với Lữ Thiệu Khanh. Dám mượn cơ hội này bỏ đá xuống giếng, bức ta thề, đồ nhà quê, ngươi chờ đó cho ta. Chờ đến Vĩnh Ninh thành, ta nhất định sẽ làm cho ngươi hối hận. Lữ Thiệu Khanh nói với Úc Linh: “Còn nhìn gì nữa? Đỡ Thái công tử dậy đi.” Thái Úc nghe xong cơn tức trong lòng lại giảm đi đôi chút. Nếu có thể được Úc Linh đỡ về thì cũng là một đãi ngộ không tệ. Ừm, nếu vậy, đến lúc đó ta cho tên nhà quê chết thoải mái một chút. Úc Linh nhìn về phía Thái Úc thấy gương mặt đầy mong chờ của Thái Úc lúc này lộ ra vài phần sát ý, trường thương xuất hiện trong tay: “Ta có thể tiễn ngươi lên đường.” “Cái gì?” Lữ Thiệu Khanh căng thẳng, mắng Úc Linh: “Ngươi định làm gì?” Để đề phòng Úc Linh ra tay hấn vội vàng chặn trước mặt Thái Úc, trừng mắt với Úc Linh: “Ngươi đừng có làm loạn, hỏng việc, ta cho ngươi biết tay.” Đây là “bố đường” của mình, giết hấn ta rồi, hai mươi vạn viên linh thạch của mình biết lấy ở đâu? Cho dù ngươi muốn giết hấn cũng phải chờ ta lấy được linh thạch về tay rồi hẵng nói. Úc Linh thấy Lữ Thiệu Khanh căng thẳng cuống cuống thì rất có kích động đâm thẳng một thương vào trán Lữ Thiệu Khanh. Cái tên khôn kiếp đáng ghét này. Căng thẳng vậy, hấn ta là cha ngươi à?

Chương 744 - Nam Hoang này là phạm vi hoạt động chủ yếu của phản nghịch

Chương 744: Nam Hoang này là phạm vi hoạt động chủ yếu của phản nghịch. Cuối cùng, Lữ Thiếu Khanh chỉ có thể lấy ra một chiếc phi thuyền nhỏ, để Úc Linh lái, mang theo hai thương binh là hắc và Thái Úc đi thẳng về phía Vĩnh Ninh thành. Úc Linh xếp bằng ở đầu thuyền, không chế phi thuyền đi xuyên qua rừng rậm. Nơi này là biên giới của khu rừng nên không có quá nhiều nguy hiểm. Thái Úc dựa lưng vào phi thuyền, nhìn bóng lưng uyển chuyển của Úc Linh. Mỹ nhân lạnh lùng, tính cách cứng cỏi khiến Thái Úc dậy lên kích động muốn chinh phục. Nhìn dáng người uyển chuyển không thể che giấu được dưới bộ quần áo màu đen của Úc Linh, trong mắt Thái Úc lộ ra tia tham lam. Hắc ta liếm môi một cái, đến hỏi Lữ Thiếu Khanh: “Trương Chính công tử, không biết vị cô nương này là?” “Tỷ tỷ của ta, thế nào?” Trong mắt Lữ Thiếu Khanh lóe lên tia khác lạ, vẻ mặt tươi cười, thái độ vô cùng tốt, hỏi gì đáp nấy: “Xinh đẹp không?” Thái Úc gật đầu, trong mắt hắc ta, Úc Linh là một mỹ nhân. Lữ Thiếu Khanh cười híp mắt nói: “Thích không? Đưa lễ, ta đưa tỷ ấy đến tận giường người.” Phi thuyền dừng lại một chút. Tim Thái Úc giật thót, cái tên này gặp linh thạch là sáng mắt, chắc chắn lại muốn đòi một khoản lớn rồi. Hừ, đến Vĩnh Ninh thành, ta không cần lễ hỏi cũng có thể đạt được nàng ta. Hắc ta khoát tay, bày tỏ không có ý định này. Lữ Thiếu Khanh nói: “Đừng mà, ta là người không thích đòi sính lễ quá cao, có điều đây là tỷ tỷ ta, người đưa ta mười vạn, tám vạn viên linh thạch gì đó là được.” Mười vạn tám vạn? Còn nói không đòi sính lễ cao? Trong lòng Thái Úc cười lạnh. Đến Vĩnh Ninh thành, mười viên, tám viên ta đều không đưa cho người. Lữ Thiếu Khanh thấy Thái Úc vẫn từ chối liên thổ dài, vô cùng tiếc hận nói với Úc Linh: “Tỷ thấy chưa, chẳng ai thèm tỷ cả. Sau này không gả đi được thì biết phải làm sao đây?” Giọng Úc Linh truyền đến, lạnh lẽo như thời tiết giá rét mùa đông: “Người nói nhầm thêm một câu nữa ta sẽ giết hắc ngay.” Khôn kiếp, còn định đem ta đi đổi linh thạch. Chờ thực lực ta đủ rồi, ta nhất định

phải giết chết tên khốn kiếp nguoi. Thái Úc căng thẳng, móa nó, chuyện này liên quan gì đến ta? Nguoi muốn giết, nguoi đi giết hẳn đi, gây rắc rối với ta thì tính là anh hùng gì? Lữ Thiều Khanh cũng căng thẳng, một lần nữa cảnh cáo: “Đừng kiếm chuyện với ta.” Thái Úc có thể chết, chí ít là trước khi hẳn cầm được linh thạch thì không được chết. Linh thạch hẳn chưa lấy được sao có thể để “bỏ đường” chết được chứ. “Hừ!” Úc Linh hừ lạnh một tiếng, không biết vì sao, nàng ta không có bất kỳ hảo cảm gì với Thái Úc. Nàng ta luôn cảm thấy nụ cười của hẳn ta rất dối trá, hơn nữa, đôi mắt kia, rất đáng ghét, hận không thể móc nó ra giẫm nát nó. “Ai, gia môn bất hạnh.” Lữ Thiều Khanh lắc đầu, thờ dài, nói với Thái Úc: “Để thiếu thành chủ nguoi chê cười rồi.” Trong lòng Thái Úc cười lạnh, ngoài mặt lại nói: “Không sao, tính tình cô nương ấy thẳng thắn, trong Thánh tộc khó tìm được một cô nương như vậy.” Trong lòng hẳn ta thầm bổ sung một câu, so với những nữ nhân Thánh tộc khác, nàng ta cũng là mỹ nữ đỉnh cấp. Đối với người thường thích nữ nhân nào được nữ nhân đó như hẳn ta, đây là lần đầu hẳn ta gặp được nữ nhân có cá tính như vậy, hơn nữa còn là đại mỹ nữ nên đã kích thích dục vọng chinh phục trong lòng Thái Úc. Tuy nhiên bây giờ hẳn ta không dám để lộ ra chút ý đồ nào. Giờ ngay cả động một ngón tay hẳn ta còn cảm thấy khó khăn. Trước khi trở về lại Vĩnh Ninh thành hẳn ta vẫn phải tiếp tục duy trì dáng vẻ công tử hữu lễ khiêm nhường. Bên này Lữ Thiều Khanh bắt đầu hỏi Thái Úc vì sao lại bị trọng thương ở đây: “Thiếu thành chủ, sao nguoi lại bị thương? Nếu không phải gặp được người tốt như ta nói không chừng giờ nguoi xong đời rồi.” Móa nó, nguoi có biết nói chuyện không vậy? Nguoi mới là người xấu đấy. Nếu không phải vì ta sợ kẻ địch tìm được ta thì ta chẳng để nguoi cứu ta đâu. Còn nữa, nguoi mà tính là người tốt gì chứ? Có người tốt nào lại nhân lúc cháy nhà đi hôi của không? Trong lòng Thái Úc thầm mắng Lữ Thiều Khanh một trận nhưng ngoài mặt vẫn nở nụ cười nhưng nụ cười nhanh chóng biến mất, nghiêng răng nghiêng lợi: “Ta gặp phản nghịch.” “Phản nghịch?” Lữ Thiều Khanh ngạc nhiên, Úc Linh trước mặt cũng giật mình, thậm chí tốc độ phi thuyền cũng vì thế chậm lại. “Đúng vậy, phản nghịch.” Nhắc đến phản nghịch, trên mặt Thái Úc lộ ra sự lo lắng. Vốn hẳn ta mang người rời khỏi Vĩnh Ninh thành vốn định vào rừng săn ít thú dữ, tiêu khiển một chút. Kết quả gặp

phản nghịch mai phục, sau một đợt kịch chiến, người dưới tay hấn ta đã liều mạng để tranh thủ cơ hội chạy trốn cho hấn ta. Nếu không phải gặp được Lữ Thiệu Khanh, không biết lúc này hấn ta còn sống hay đã chết nữa. Phản nghịch trong miệng hấn là tổ chức phản kháng trên Hàn Tinh, chuyên đối nghịch với Thánh địa. Quan điểm quán triệt của Thánh địa là người Thánh tộc là chủng tộc cao quý nhất thế gian, không phải nhân loại, nhân loại chỉ xứng làm nô lệ của người Thánh tộc. Sau khi Thánh tộc bị trục xuất tới Hàn Tinh, sau khi thời gian dần trôi, một bộ phận người bị trục xuất đã bắt đầu suy nghĩ lại, cho rằng cách làm của bọn hấn đã sai. Bọn hấn cho rằng mình không phải người của Thánh tộc mà là nhân loại. Bọn hấn quyết chiến với Thánh địa, phản kháng cách làm của Thánh địa. Người Thánh tộc gọi bọn hấn là phản nghịch, bọn hấn tự xưng là Phản Thánh quân. Cách hành xử của Thánh địa đối với bọn hấn là đuổi tận giết tuyệt cho nên tình cảnh của bọn hấn còn bi thảm hơn người Tang Lạc. Bọn hấn trở thành kẻ địch của Thánh tộc, một lần nữa bị giết đến mức mai danh ẩn tích. Tuy nhiên những năm nay, bọn hấn lại ngóc đầu trở lại, gây ra không ít rắc rối với Thánh địa. Và Nam Hoang này là phạm vi hoạt động chủ yếu của phản nghịch.

Chương 745 - Là hòn đá hay là pháp khí?

Chương 745: Là hòn đá hay là pháp khí? Sau khi nghe xong trong lòng Lữ Thiểu Khanh xem như hiểu ra, bên ma tộc này cũng không phải vững chắc như thép. Tuy nhiên nghĩ lại thì thấy cũng đúng, dù ma tộc bọn hắn tự xưng là người Thánh tộc, cực lực muốn phủi sạch quan hệ với nhân tộc, nhưng cho dù bọn hắn có làm như thế nào đi nữa xét cho cùng bọn hắn vẫn là con người, bản tính nhân loại không cách nào rũ sạch được. Mà nhân loại, thích nhất chính là nội đấu. Xuất hiện một tổ chức phản kháng phản nghịch cũng không phải chuyện gì kỳ quái. Đương nhiên, bên ma tộc có tổ chức phản kháng hay không không liên quan gì đến Lữ Thiểu Khanh. Đây là chuyện của ma tộc, không liên quan gì đến hắn. Hắn không có ý định nhúng tay vào, giờ việc chủ yếu hắn cần làm là đến Vĩnh Ninh thành, lấy linh thạch để giúp bản thân khôi phục. Tuy nhiên, đúng vào lúc này, phi thuyền ngừng lại. Úc Linh nhìn chằm chằm phía trước, lạnh lùng nói: “Phía trước có chuyện, nếu đoán không nhầm có lẽ là phản nghịch.” Thái Úc căng thẳng, sắc mặt càng trở nên tái nhợt. Với dáng vẻ hiện tại của hắn ta thì không thể phát huy ra được chút thực lực nào. Hắn ta căng thẳng nói với Lữ Thiểu Khanh: “Trương Chính công tử, người, người có cách đối ứng không?” Giờ hắn ta đang đặt hy vọng vào hai người Lữ Thiểu Khanh và Úc Linh, nếu như hai người kia đánh không lại phản nghịch, hắn ta thật sự chết chắc. Thần thức Lữ Thiểu Khanh quét qua liền biết phía trước có bao nhiêu người. Có năm người, thần sắc cảnh giác đứng ở phía trước, hơn nữa nhìn chỗ đứng của bọn hắn, trước sau trái phải đều kéo giãn khoảng cách, rõ ràng là đang đợi nhóm mình đi qua. Tuy nhiên, từ khí tức của bọn hắn có thể thấy rõ cũng không phải là mạnh. Lữ Thiểu Khanh nói với Úc Linh: “Trực tiếp vượt qua.” Thực lực của đối phương không mạnh, rất có thể là quân tiên phong. Dây dưa ở đây với đối phương, quân đội của bọn hắn kéo đến thì họ sẽ không thể đi được. Cho nên, Lữ Thiểu Khanh quyết định thật nhanh, trực tiếp xông qua, không có ý định ở đây dây dưa với đối phương. Úc Linh nghe vậy, lúc này không chế phi thuyền vọt thẳng qua. Lữ Thiểu

Khanh đi đến bên cạnh Úc Linh, đưa cho nàng ta một viên Tồn Ma thạch to cỡ đầu người: “Đội lát nữa ném ra.” Vị trí của viên Tồn Ma thạch này uy lực tương đương với Kế Đan kỳ, mà năm người đối phương khí tức không phải là mạnh, chỉ có một Kế Đan kỳ, những người khác đều là Trúc Cơ kỳ. Ở phía xa năm thành viên Phản Thánh quân nhìn thấy phi thuyền không có dấu hiệu dừng lại, đang đánh thẳng về phía bọn hắn thì tên cầm đầu cười lạnh: “Muốn chết!” “Mọi người chuẩn bị, đánh bại bọn hắn.” “Cẩn thận một chút, đừng đánh chết Thái Úc, hắn còn sống rơi vào trong tay chúng ta, trở thành con tin mới có tác dụng lớn hơn.” Bốn thành viên Phản Thánh quân còn lại cùng hô to đồng ý. Phi thuyền Úc Linh không chể càng ngày càng gần, hai bên đã có thể nhìn rõ mặt mũi của đối phương. Lữ Thiệu Khanh rút linh lực vào trong Tồn Ma thạch, nói: “Ném!” Tay ngọc của Úc Linh vang lên, Tồn Ma thạch như một viên đạn pháo phá rách hư không, phát ra tiếng thét trên không trung, ném về phía năm người Phản Thánh quân. Ném đá vào người ta? Thái Úc ở sau nhú chặt mày, cách làm như vậy theo hắn ta thấy là không có chút đáng tin cậy nào cả. Đối phương là người tu luyện, dù thực lực có tệ đến mấy đi nữa cũng là tu sĩ, không phải phạm nhân. Một hòn đá thì có thể làm được gì? Hù dọa bọn hắn sao? Năm người Phản Thánh quân thấy thế, kẻ cầm đầu thậm chí cười ha hả: “Thái Úc, ngươi đừng chỉ dựa vào địa thế hiểm yếu để chống cự nữa. Ngươi không thoát khỏi tay Phản Thánh quân chúng ta đâu. Nhanh chóng đầu hàng đi, để tránh chịu đau khổ. Chất độc trên người ngươi mà không giải, ngươi không chống đỡ được bao lâu nữa đâu, tranh thủ đầu hàng đi.” Sau khi Thái Úc nghe xong càng căng thẳng hơn, hắn ta không kìm được mở miệng: “Trương Chính công tử, ngươi, ngươi có thể được không?” Vừa dứt lời, xa xa Tồn Ma thạch ầm ầm nổ tung. Một cơn sóng xung kích cường đại kéo đến cùng với vụ nổ phá hủy hết tất cả xung quanh, tất cả đều hóa thành tro tàn. Sóng xung kích cường đại khiến năm người Phản Thánh quân vội vàng không kịp chuẩn bị, đều bị bao phủ bên trong. Cú nổ có thể so với một kích của Kế Đan kỳ. Cho dù là kẻ cầm đầu tu sĩ Phản Thánh quân cũng không thể chống đỡ được uy lực của vụ nổ, thổ huyết trọng thương, dưới quán tính cường đại cơ thể bị đánh bay đi. Bốn tên khác thì thảm hại hơn, mặc dù không bị nổ chết nhưng tất cả đều phun máu tươi, hôn mê bất tỉnh, thân

thể ngã trong khu rừng. Sóng xung kích khuếch tán, phi thuyền cũng bị tác động, tuy nhiên Úc Linh đã sớm có sự chuẩn bị, khống chế phi thuyền, tránh tác động của vụ nổ. Phi thuyền như ánh sáng xẹt qua, biến mất ở chân trời, lưu lại năm tu sĩ Phản Thánh quân hôn mê bất tỉnh. Thái Úc ngây dại, khó có thể tin nhìn tình cảnh một khối đá nổ tung khiến năm tu sĩ Phản Thánh quân không biết sống chết. Là hòn đá hay là pháp khí? Sao lại có thể có tác dụng như vậy. Lữ Thiều Khanh một lần nữa quay trở lại ngồi xuống bên cạnh Thái Úc, hỏi Thái Úc: “Sao bọn hắc lại muốn bắt ngươi?” Thái Úc nở nụ cười khổ, hắc ta không hề giấu diếm, thành thật khai báo: “Ta là thiếu thành chủ Vĩnh Ninh thành, bọn hắc bắt ta là muốn tổng tiền phụ thân ta.” “Tổng tiền?” Thái Úc gật đầu, không biết dùng biểu cảm gì để biểu đạt tâm trạng của mình: “Đúng vậy, phản nghịch bọn hắc không cách nào ở trong các thành thị lớn, bọn hắc rất thiếu vật tư, cho nên bọn hắc bắt ta làm con tin là muốn phụ thân ta giao tiền chuộc.” “Phụ thân ngươi sẽ đưa sao?” Lữ Thiều Khanh hiếu kì hỏi một câu.

Chương 746 - Tên nhà quê này thật đáng chết

Chương 746: Tên nhà quê này thật đáng chết Thái Úc không chút nghĩ ngợi, trực tiếp trả lời: “Ta là nhi tử độc nhất của phụ thân, ta cũng có thực lực Nguyên Anh kỳ, đại diện cho tương lai Thái gia, nếu như ta rơi vào tay phản nghịch, chắc chắn phụ thân Lữ Thiếu Khanh lại hỏi: “Cho dù là dùng linh thạch đổi?”n ta sẽ không tiếc bất cứ giá nào tới cứu ta.”“Không sai, cho dù là dùng linh thạch.” Nói đến đây, Thái Úc bỗng nhiên kịp phản ứng. Lúc này hẳn ta mới chú ý thấy ánh mắt Lữ Thiếu Khanh nhìn hẳn ta có chút kỳ lạ. Con mắt đen nhánh như toát ra hào quang màu xanh lục. Thái Úc lúc này mới nhớ ra tên trước mặt cũng rất thích linh thạch. Thân thể hẳn ta hơi nghiêng ra sau, trong lòng nâng cao cảnh giác: “Trương Chính công tử, ngươi, ngươi muốn làm gì?” Móa nó, tên nhà quê này không phải đang định bắt cóc ta, tổng tiền phụ thân ta đây chứ? “Ngươi, ngươi đã đồng ý sẽ đưa ta về Vĩnh Ninh thành rồi đấy.” Lữ Thiếu Khanh nhìn chằm chằm Thái Úc một hồi, cuối cùng mới lộ ra nụ cười: “Thiếu thành chủ, ngươi như vậy là có ý gì? Chuyện ta đã đồng ý với ngươi nhất định sẽ làm được, nam tử hán đại trượng phu, ta ghét nhất là người không giữ chữ tín.” “Thật, thật chứ?” Nói thì nói thế nhưng trong lòng Thái Úc vẫn thấy bồn chồn. Haizz, thói đời bạc bẽo, sao ai cũng nghi ngờ nhân phẩm của ta vậy? Trong lòng Lữ Thiếu Khanh thở dài, vô cùng thương tâm, nói với Thái Úc: “Đương nhiên là thật, ngươi xem, nụ cười của ta chân thành vậy mà.” Chính vì nụ cười của ngươi nên trong lòng ta mới sợ hãi. Ngươi cười như vậy ta thấy nhìn thế nào cũng giống nụ cười hồ ly. Lữ Thiếu Khanh vỗ vai Thái Úc, cười híp mắt nói: “Được, ngươi yên tâm đi, ngươi chỉ cần chỉ rõ phương hướng là được, ta nhất định sẽ đưa ngươi về đến Vĩnh Ninh thành.” Sau đó Lữ Thiếu Khanh ngồi sang một bên vô cùng đau lòng. Haizz, quả nhiên da mặt mình vẫn mỏng quá, không làm được mấy chuyện lật lọng kia. Sớm biết tiểu tử này đáng tiền như vậy, ta nên làm cướp thì hay hơn rồi. Chuyện cũng đúng như Lữ Thiếu Khanh suy đoán, năm tu sĩ Phản Thánh quân bọn họ gặp chỉ là

quân tiên phong, thoát khỏi bọn hắc, khoảng thời gian tiếp theo bọn họ không gặp phải Phản Thánh quân nữa. Dưới sự chỉ đường của Thái Úc, sau khi bọn họ đi xuyên qua rừng cây mấy ngày cuối cùng cũng hoàn toàn đi ra khỏi khu rừng. Sau khi đi ra khỏi khu rừng, rõ ràng Thái Úc vô cùng hưng phấn, hắn ta chỉ về phía chính bắc, hưng phấn nói: “Đi về phía bắc thêm một hai ngày nữa là có thể đến Vĩnh Ninh thành.” Nhà mình ở phía xa xa đã có thể nhìn thấy khiến Thái Úc muốn tru lên hai tiếng để phát tiết hưng phấn trong lòng. Mà lúc này, về mặt Lữ Thiều Khanh khẽ động, tiếp theo là một bóng dáng từ xa xuất hiện. Người tới là một lão nhân, trong nháy mắt từ đằng xa xông lại. Lão nhân gầy còm, không cao lớn khôi ngô như người ma tộc, cơ thể khô quắt, toàn thân từ trên xuống dưới không có bao nhiêu thịt, gầy còm như thân cây khô. Nhưng đôi mắt lão ta lại là một đôi mắt hung ác như sài lang. Thái Úc nhìn thấy lão nhân lập tức hưng phấn kêu lên: “Tam thúc!” Người đến là tam thúc của hắn ta, Thái Thế Định. Lão nhân vừa tới, nhìn thấy Thái Úc liền nhẹ nhàng thở phào. Lão ta nói: “Tiểu Úc, con không sao là tốt rồi.” Tuy nhiên sau khi phát hiện ra trạng thái của Thái Úc, sắc mặt lão ta trầm xuống, trên người bộc phát ra khí tức kinh khủng. Rõ ràng là cảnh giới Nguyên Anh kỳ, khí tức như mặt trời ban trưa, không còn cảm giác suy yếu già nua như ban đầu. Điều này đủ để chứng minh lão ta còn rất trẻ, bề ngoài già nua kia chẳng qua để che giấu tài năng người khác. Lữ Thiều Khanh thậm chí cảm thấy, lão già trước mắt chỉ còn thiếu chút thời gian là lão ta có thể đột phá được cảnh giới hiện tại, bước vào tiểu cảnh giới kế tiếp. Vừa ra đường đã gặp tồn tại Nguyên Anh kỳ. Trong lòng Lữ Thiều Khanh trầm xuống, nếu như Thái Thế Định muốn động thủ với bọn họ thì chỉ có thể đem Tồn Ma thạch ra đồng quy vu tận với lão ta. Tình cảnh lập tức bất lợi cho hắn. “Là bọn hắc ra tay với con sao?” Ánh mắt Thái Thế Định lạnh lẽo như một con sài lang, nhìn chằm chằm Úc Linh và Lữ Thiều Khanh, tạo áp lực lớn lao cho hai người. Úc Linh căng thẳng, đối mặt với Thái Thế Định Nguyên Anh kỳ, nàng ta còn lo lắng hơn cả Lữ Thiều Khanh. Nàng ta không nghĩ rằng Lữ Thiều Khanh hiện tại có thể đánh thắng được Thái Thế Định. Nếu đánh không lại thì sẽ phải chết. Tam thúc của mình tới, cơ thể Thái Úc thẳng tắp, nụ cười trên mặt cũng thay đổi. Hắn ta trở nên tự tin, cao ngạo, thậm chí còn đứng lên, dùng tư thái cao cao tại thượng

nhìn Lữ Thiếu Khanh và Úc Linh. Từ trong ra ngoài đều tản ra một loại khí tức ưu việt. Lữ Thiếu Khanh ra vẻ hoảng sợ: “Thiếu thành chủ, ngươi muốn làm gì?” “Haha.” Thái Úc tràn ngập nụ cười khinh thường, hất ta hừ một tiếng: “Ở cùng với loại người như ngươi, mấy ngày nay ta chẳng thể nào vui vẻ được.” Thứ nhà quê tham lam này, đã thế bản thân còn bị ép phải làm vui lòng hắn, ngấm lại mình cũng cảm thấy buồn nôn, muốn giết người. Tuy nhiên vì nhìn thấy Úc Linh nên hắn ta dè dặt sát ý của mình xuống. Hắn ta nói với Thái Thế Định: “Tam thúc, không phải bọn hắn, ngược lại, là bọn hắn đã cứu con.” Thái Thế Định nghe vậy, sắc mặt hơi hòa hoãn lại, thu liễm khí tức, nói với hai người: “Các ngươi cứu chết nhi ta, Thái gia tất có thâm tạ.” Lữ Thiếu Khanh nghe vậy, khoát khoát tay: “Không cần khách khí, không cần thâm tạ, chỉ cần Thiếu thành chủ thực hiện lời hứa của hắn là được rồi.” Thái Thế Định khó hiểu nhìn Thái Úc. Nhắc đến chuyện này, sát ý trong lòng Thái Úc lại một lần nữa xuất hiện. Tên nhà quê này thật đáng chết.

Chương 747 - Người cũng không muốn Thái gia bị người khác chê cười đúng không

Chương 747: Người cũng không muốn Thái gia bị người khác chê cười đúng không

Lữ Thiếu Khanh phát giác được sát ý của Thái Úc, hắn không hề e ngại mà chỉ nhắc nhở hắn ta một câu: “Thiếu thành chủ, nếu ngươi vi phạm lời hứa, hậu quả ngươi biết rồi chứ? Ngươi yên tâm đi, đến lúc đó ta sẽ ở lại Vĩnh Ninh thành, sẽ không nhanh chóng rời đi đâu. Đồ ngươi cho ta, nói không chừng đến lúc đó ta lại sẽ trả lại cho ngươi, có đúng không nào?” Lời vừa nói ra, dường như Thái Úc nhớ tới điều gì đó. Sát ý trong lòng lại một lần nữa bị đè xuống, mỉm cười: “Cũng được, đến lúc đó ta sẽ báo đáp ngươi thật tốt.” Còn về phần báo đáp cái gì thì chỉ có bản thân hắn ta biết.

Thái Thế Định cũng phát hiện ra sự bất thường giữa Lữ Thiếu Khanh và Thái Úc, tuy nhiên cũng không nói gì thêm. Thái Úc đã có quyết định của mình nên hắn ta cũng không thêm đề ý. Ở Vĩnh Ninh thành, ai còn có thể phản kháng được Thái gia. Có Thái Thế Định trợ giúp, chưa cần đến một ngày đã có thể về đến Vĩnh Ninh thành. Đây là thành trì người ma tộc đầu tiên Lữ Thiếu Khanh nhìn thấy khi tới Hàn Tinh.

Dựa theo những gì hắn tìm hiểu trên đường đi, giữa các thành trì của Hàn Tinh cách nhau rất xa, phần lớn mọi người đều dựa vào truyền tông trận để truyền tông giữa các thành với nhau. Phải cách xa trăm vạn dặm, thậm chí mấy trăm vạn dặm mới có một tòa thành, bởi vậy, nhân khẩu của mỗi một thành trì đều sẽ rất nhiều. So với thành trì Thập Tam Châu, thành trì của ma tộc rõ ràng là cao to hùng vĩ hơn, quy mô cũng lớn hơn. Lớn đến mức phạm nhân không thể nào tu luyện có đi cả đời cũng không thể rời khỏi thành trì được. Mặc dù tự xưng là Thánh tộc, muốn phỉ sạch quan hệ với nhân tộc nhưng theo Lữ Thiếu Khanh thấy, thành trì trên thực tế cũng giống thành trì của nhân loại. Mặc dù ma tộc đã trải qua hơn ngàn năm phát triển ở đây, cơ thể vì thích ứng với thế giới này nên ai nấy đều đáng dấp khôi ngô cao lớn, nhưng bọn hắn vẫn là nhân loại. Trên tường rào thành trì không có thủ vệ, cửa thành luôn

rộng mở không hề có chút phòng bị. Đa phần tu sĩ tới đây đều đáp xuống đất đều đi bộ vào từ cửa thành. Đương nhiên, có vài người có danh tiếng, có thực lực thì có thể không nhìn vào quy tắc này, bay thẳng vào trong thành trì. Thái Thế Định cũng mang theo phi thuyền bay thẳng vào trong thành trì. Lúc vừa mới tiến vào, Lữ Thiếu Khanh phát giác có vài đạo linh thức quét đến nhưng sau khi thấy là Thái Thế Định thì mấy đạo linh thức ấy đều hoảng sợ như nai con vội vàng rút về lại. Đi tới phủ thành chủ, Thái Thế Định nói với Thái Úc: “Cha con chưa về, ta đưa con đi chữa thương và giải độc trước rồi hẵng nói.” Lữ Thiếu Khanh hợp thời chen vào nói: “Thiếu thành chủ, đến nơi này, ngươi cũng nên thực hiện lời hứa rồi.” Thái Úc nghe thấy giọng Lữ Thiếu Khanh trong lòng liền bốc hỏa. Vừa mới nghĩ tới chuyện mình phải đưa cho Lữ Thiếu Khanh hai mươi vạn viên linh thạch, lửa trong lòng càng lớn hơn. Nhưng, đây là việc mình đã đem đạo tâm ra thề nên hẳn ta không thể không làm. Hắn ta nói với Thái Thế Định: “Tam thúc, con đã đồng ý với hắn, hắn tiễn con về đến nhà con sẽ cho hắn hai mươi vạn viên linh thạch.” “Cái gì? Bao nhiêu?” Thái Thế Định ngây ngẩn cả người, một lần nữa hoài nghi mình đã nghe lầm. Sau khi một lần nữa khẳng định, ánh mắt Thái Thế Định lại một lần nữa trở nên hung ác khiến Úc Linh bên cạnh lo lắng không thôi, chỉ sợ Thái Thế Định tát một cái giết chết tên không biết trời cao đất rộng này. Tam thúc người ta là Nguyên Anh kỳ đang ở đây rồi, ngươi còn dám đòi linh thạch trước mặt người ta, ngươi muốn chết sớm một chút sao? Mặc dù ngươi rất lợi hại nhưng bây giờ ngay cả ta ngươi cũng không bằng, ngươi đánh thắng được lão già trước mặt à? Một ngón tay của người ta là có thể nghiền chết ngươi rồi. Xem như Úc Linh phục rồi. Vì linh thạch tên này đúng là không sợ chết. “Tiểu tử, ngươi nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của sao? Có phải ngươi không để Thái gia ta vào mắt không?” Thái Thế Định trong lòng ấp ủ sát ý. Dù Lữ Thiếu Khanh trước mặt cứu Thái Úc nhưng lão ta cũng không ngại một tay tát chết hắn. Lữ Thiếu Khanh ưỡn ngực, dũng dạc, kích động như một fan ruột của Thái gia: “Ai dám không để Thái gia vào mắt chứ? Thái gia nghĩa bạc vân thiên, lời hứa ngàn vàng, nói là làm, đại danh của Thái gia sớm đã truyền đi khắp Hàn Tinh cho nên ta mới dám mở miệng, bởi vì ta biết Thái gia sẽ không nuốt lời với một người Thánh tộc nhỏ bé như ta.” “Thái trưởng lão, ngươi

cũng không muốn Thái gia bị người khác chê cười đúng không.” Lữ Thiếu Khanh chẳng những không Lữ Thiếu Khanh chẳng những không Tiểu tử này chán sống sao? Dám uy hiếp một Nguyên Anh kỳ như ta? Thái Thế Định định tát chết Lữ Thiếu Khanh. Đánh chết hai người các người chẳng phải sẽ không còn ai biết nữa sao? “Thật to gan.” Thái Thế Định không có che giấu sát ý của mình: “Dám uy hiếp ta?” Lúc này tim Úc Linh đã thót lên cổ họng, tên khốn kiếp này không sợ chết à. Lữ Thiếu Khanh thật đúng là không sợ, hắn nói với Thái Úc: “Thiếu thành chủ, ý người như thế nào?” Trên mặt Thái Úc lộ ra nụ cười cổ quái, hắn ta nói với Thái Thế Định: “Tam thúc, bọn hắn đã cứu con, con cũng đồng ý với bọn hắn rồi, cho bọn hắn hai mươi vạn viên linh thạch đi.” Đây cũng không phải là số lượng nhỏ, cho dù là Thái gia, lấy ra hai mươi vạn viên linh thạch cũng đủ để đám người Thái gia bọn hắn đau lòng không thôi. Giết chết hai người trước mặt tiết kiệm hai mươi vạn viên linh thạch là chuyện tốt biết nhường nào? Còn cái gọi là thanh danh, hừ, thứ người Thánh tộc quan tâm là thực lực, không phải thanh danh. Thực lực không đủ, cho dù thanh danh tốt thì cũng chẳng ai coi trọng người.

Chương 748 - Muốn tiên hạ thủ vi cường không?

Chương 748: Muốn tiên hạ thủ vi cường không? Thái Thế Định muốn nói gì đó nhưng Thái Úc lại cười nháy mắt ra hiệu với Thái Thế Định. Thái Thế Định khẽ giật mình, sau đó bảo người lấy ra một Trữ Vật giới chỉ, tức giận ném cho Lữ Thiệu Khanh: “Hai mươi vạn viên Linh thạch, cầm đi.” Lữ Thiệu Khanh cầm lấy xem, vẻ mặt vô cùng vui vẻ. “Cám ơn Thiệu thành chủ, cám ơn Thái trưởng lão, ta đã nói rồi, Thái gia không phải loại gia tộc keo kiệt mà.” Có hai mươi vạn viên linh thạch, chuyện tiếp theo là hắn sẽ tìm một chỗ để tiến vào trong giới chỉ. Chưa đến nửa ngày hắn có thể khỏi hắn. Chỉ cần hắn khôi phục lại, cho dù là Thành chủ Thái Thế An Nguyên Anh kỳ tăng năm tới hắn cũng không sợ. Lữ Thiệu Khanh cười rất vui vẻ, Thái Úc cũng cười, cũng rất vui vẻ. Hắn nói với Lữ Thiệu Khanh: “Trương Chính, ta cho người đưa các người xuống. Đợi ta khôi phục ta sẽ báo đáp người thật cẩn thận.” “Được, được.” Lữ Thiệu Khanh không chút khách khí, ở lại nơi này của Thái gia thì mình càng đỡ phải ra ngoài tìm nơi ở. Ra ngoài tìm chỗ ở còn phải tự bỏ linh thạch, tốn biết bao. Người Thái gia dẫn Lữ Thiệu Khanh và Úc Linh đi xuống tìm nơi ở. Còn Thái Thế Định cũng không hiểu suy nghĩ của Thái Úc. “Tiểu Úc, không giết hắn chẳng lẽ con định kết giao bằng hữu với hắn?” Tính cách cháu mình tốt như vậy từ khi nào? Cái tên Trương Chính kia không giết chắc lẽ giữ lại khiến mình bức bối sao? Tên tham lam này thật sự nghĩ rằng Thái gia chúng ta là người tốt sao? Thái Úc cười lạnh, hắn ta nói với Thái Thế Định: “Tam thúc, con đã thề sẽ cho hắn hai mươi vạn viên linh thạch.” Thái Thế Định biết Thái Úc lấy đạo tâm ra thề liên nhieu mây, mắng thẳng: “Con hồ đồ rồi, loại chuyện này sao có thể thề tùy tiện được?” Một khi vi phạm lời thề, đạo tâm hủy, người cũng sẽ bị phế mất. Thái Úc là trụ cột tương lai của Thái gia, hắn ta xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, tổn thất của Thái gia không thể nào đo đếm được. Thái Úc lại không để ý, hắn ta vẫn cười lạnh như trước: “Cho nên, chuyện này cứ để con tự mình giải quyết. Đợi sau khi con giải

độc, chữa khỏi vết thương con sẽ cho hấn biết sự lợi hại của con.” Thái Úc không che giấu nữa, lộ ra sát ý, trong mắt lóe ra ánh mắt hung ác. Lữ Thiệu Khanh nhân cơ hội hấn ta xui xẻo ép hấn ta cúi đầu, mỗi nhục này hấn ta muốn mình tự rửa sạch, phải trả lại Lữ Thiệu Khanh gấp trăm lần. Đồng thời hấn ta nghĩ tới Úc Linh, trong lòng dâng lên một ngọn lửa: “Còn nữ nhân kia, con muốn nàng trở thành nữ nhân của con.” Úc Linh lạnh lùng cao ngạo như một ngọn băng sơn khiến tà hỏa trong lòng Thái Úc ứa ra, hận không thể ngay lập tức đi chinh phục nàng ta. Nhắc đến Úc Linh, trong mắt Thái Thế Định cũng lóe lên quang mang khác thường. Lão ta gật đầu: “Nữ nhân kia, căn cốt không tệ, thánh địa hiện tại đang lựa chọn Thánh nữ. Nếu như nàng ta có thể đại diện Thái gia chúng ta đến Thánh địa làm Thánh nữ sẽ có lợi đôi với Thái gia chúng ta, với Vĩnh Ninh thành.” “Thánh nữ?” Thái Úc khẽ giật mình. “Không sai, Thánh địa muốn tuyển mấy vị Thánh nữ cho người Thánh tộc, tương lai sẽ cùng Thánh tử mang người Thánh tộc đi phản công tổ tông.” Thái Úc có mấy phần không tình nguyện, nữ nhân như vậy, hấn ta muốn tự mình tận hưởng: “Nữ nhân kia cũng rất khó nói chuyện, có chịu nghe lời hay không là một chuyện khác.” Thái Thế Định cũng biết ý tứ của Thái Úc: “Chỉ là một suy nghĩ thôi mà, cái này tự con quyết định đi. Khiến nàng ta một lòng một dạ với con rồi mới đưa đến Thánh địa cũng là một cách không tệ. Giờ, giải độc chữa thương cho con trước cái đã.” Lữ Thiệu Khanh và Úc Linh bị người Thái gia sắp xếp đến ở một tiểu viện. Lữ Thiệu Khanh nhìn hoàn cảnh xung quanh, lộ vẻ hài lòng, cảm thán: “Không tệ, không tệ.” Úc Linh rất không hiểu, nàng ta hỏi: “Vì sao người còn muốn ở lại đây?” Cầm hai mươi vạn linh thạch của người ta không phải người nên trốn được bao xa thì trốn bấy xa sao? Hai mươi vạn linh thạch, đủ để cho bọn hấn nảy sinh sát ý với người. Ở Hàn Tinh này cái gì cũng thiếu. Hai mươi vạn viên Linh thạch, đây là một số tài sản lớn đủ để vô số người Thánh tộc kẻ trước ngã xuống, kẻ sau tiến lên giết người đấy. Thái gia cũng không thể cam tâm tình nguyện bỏ ra hai mươi vạn viên linh thạch này. Không chừng đợi chút nữa sẽ một chương đánh chết tên khốn kiếp người, đòi linh thạch về. Lữ Thiệu Khanh hỏi lại: “Không lưu lại thì đi đâu bây giờ? Đi ra ngoài tìm chỗ ở lại phải trả linh thạch, người sẽ trả à?” Úc Linh thầm cắn chặt răng ngà, ai hỏi người chuyện này, tên khốn kiếp này đúng là

đáng ghét.Úc Linh đã khá hiểu rõ Lữ Thiếu Khanh, có một số việc, người không nói rõ, hẳn có thể quán lấy người cả một ngày.Cho nên nàng ta hỏi trực tiếp: “Người ở lại đây không sợ người Thái gia gây bất lợi cho người à?”Lữ Thiếu Khanh gật đầu, hào sảng thừa nhận: “Sợ chứ, nhưng chúng ta rời đi thì sẽ không cần sợ nữa sao? Hơn nữa, người cảm thấy bọn hắn sẽ để chúng ta tùy tiện rời đi sao?”Suýt chút nữa Úc Linh thốt lên đáp án.Đừng nói cầm hai mươi vạn viên linh thạch của Thái gia, cho dù không cầm Thái Úc cũng sẽ không để Lữ Thiếu Khanh tùy tiện rời đi.Trên đường đi, hành vi của Lữ Thiếu Khanh đối với Thái Úc, Úc Linh cảm thấy nếu Thái Úc không trả thù Lữ Thiếu Khanh thì Thái Úc không phải nam nhân.Thái gia thống trị Vĩnh Ninh thành, bọn họ bây giờ có trốn đi đâu cũng không thoát.“Người định làm như thế nào?” Úc Linh lại hỏi, ngồi chờ chết không phải tính cách của Úc Linh “Muốn tiên hạ thủ vi cường không?”

Chương 749 - Rốt cuộc trong đầu tên khốn này đang nghĩ gì vậy?

Chương 749: Rốt cuộc trong đầu tên khốn này đang nghĩ gì vậy? Mặc dù rất đáng ghét Lữ Thiếu Khanh, nhưng Lữ Thiếu Khanh so với Thái Úc, Úc Linh vẫn ghét Thái Úc hơn một chút. Ánh mắt không hảo ý của Thái Úc luôn nhìn chằm chằm vào nàng ta, Úc Linh đã sớm nhận ra rồi. “Tiên hạ thủ vi cường? Muốn chết cũng không phải tìm cách như vậy, bình tĩnh chút đi.” Lữ Thiếu Khanh chẳng hề để ý: “Đi ngủ trước đã. Đến đây lâu vậy rồi mà ta còn chưa có được một giấc ngủ ngon đấy.” Sau khi nói xong hắn quay người tiến một căn phòng: “Được rồi, ngươi cũng nhanh đi ngủ đi, nữ nhân, có mắt quàng thâm sẽ không đẹp.” Úc Linh nhìn Lữ Thiếu Khanh đi vào phòng đóng cửa mà bất lực chửi thề. Không phải đi ngủ thật đấy chứ? Rốt cuộc trong đầu tên khốn này đang nghĩ gì vậy? Lữ Thiếu Khanh đi vào trong phòng sau khi đánh giá một lượt thì hài lòng gật gật đầu. Sau đó hắn bố trí vài trận pháp, ngăn cách tầm dò của người khác, phòng ngừa người khác đột nhiên xông tới. Lữ Thiếu Khanh xoa xoa đôi bàn tay, thấp giọng nói: “Giờ vào xem tiểu đệ Tử Quỷ đang làm gì nào.” Tiếp theo, bóng dáng lóe lên, cả người biến mất khỏi căn phòng. Sau khi bạch quang lóe lên, Lữ Thiếu Khanh xuất hiện trong phòng. Gian phòng vẫn như cũ, cái bàn vẫn là cái bàn kia, linh bài vẫn là linh bài cũ, lư hương vẫn là lư hương kia nhưng Lữ Thiếu Khanh vẫn luôn cảm thấy có chút gì đó không giống. Hắn luôn cảm thấy dường như chúng đã chân thực hơn, như có sinh mệnh. “Kỳ quái!” Sau khi Lữ Thiếu Khanh nhìn một hồi thì chú ý thấy thứ đồ đặt trên mặt bàn đã biến mất không thấy đâu mà có thêm một quan tài nhỏ. Quan tài này giống như quan tài biến mất trên Thủ Tiên sơn như đúc. Quan tài trắng nõn như ngọc, so với bàn ngọc còn óng ánh sáng long lanh hơn, như thủy tinh bảo thạch thật sự vậy. Nó lặng lẽ nằm trước linh bài, bày chính giữa bàn ngọc giống như một tác phẩm nghệ thuật. Nhưng nó vẫn khiến Lữ Thiếu Khanh cảm thấy rùng mình. Không phải là vị lão đại kia chạy tới đây chứ? Hay có thể nói đây là diện mạo ban đầu của tiểu đệ Tử Quỷ?

Lữ Thiếu Khanh cẩn thận từng li từng tí tới gần, rướn cổ lên, muốn nhìn thử xem rốt cuộc là cái gì nằm trong quan tài. Đáng tiếc, quan tài nhìn như trong suốt, trên thực tế Lữ Thiếu Khanh không thể nhìn thấy gì cả. Nó như một đám mê vụ, mắt không thể nhìn thấu, thần thức cũng không dò xét được gì. Lữ Thiếu Khanh vươn tay, muốn lấy lại xem thử nhưng nghĩ lại một chút, hắn vẫn rút tay trở về. Loại đại lão này vẫn ít đụng vào thì hơn. Lữ Thiếu Khanh móc ra mấy cây hương đốt cháy rồi cắm lên lư hương, nói với quan tài: “Tiền bối, người là lão đại, người đừng chấp nhặt với loại tiểu nhân vật như ta. Chỉ bằng người đi chỗ khác có được không? Miếu của ta nhỏ quá, tiền bối ở đây sẽ làm mất mặt tiền bối, đi đi, có được không?” Quan tài không rõ lai lịch khiến Lữ Thiếu Khanh sợ hãi trong lòng. Chỉ sợ đây cũng là một đại lão hắc không giải quyết được. Đến lúc đó đảo khách thành chủ, làm chuyện phụ thân đoạt xá gì đó, hắc có chết cũng chẳng biết đã chết như thế nào? Đối với loại đại lão này vẫn nên kính nhi viễn chi, cung cung kính kính, khách khách khí khí cầu đại lão buông tha mình là tốt nhất. Nhưng mà Lữ Thiếu Khanh xá đầu với quan tài, xá đến mức choáng váng nhưng quan tài cũng chẳng có động tĩnh gì. Thậm chí ngay cả quang mang cũng chẳng lóe lên một cái. Không còn cách nào khác, Lữ Thiếu Khanh chỉ có thể từ bỏ. Đồng thời, hắn nhìn thấy hai chữ tiểu đệ trên mặt linh bài rất bắt mắt dễ thấy. Lữ Thiếu Khanh nghĩ đi nghĩ lại, cầm linh bài sang định lau hai chữ tiểu đệ đi. Hắn lau hai lần thì phát hiện hai chữ tiểu đệ không thể lau được nữa. Móa nó! Lữ Thiếu Khanh sửng sốt, thế này là muốn làm gì? Thật sự muốn làm tiểu đệ của ta sao? Lữ Thiếu Khanh nói với linh bài: “Đừng đùa nữa, mau lau đi nào. Ta thừa nhận, trước đó ta nói chuyện có hơi lớn tiếng, từ giờ trở đi, chúng ta chung sống hòa bình có được không nào?” Không hề có bất kỳ động tĩnh gì, Lữ Thiếu Khanh bó tay rồi, quở trách linh bài: “Sao người nhỏ mọn vậy, được rồi, nếu người muốn tiếp tục làm tiểu đệ của ta, ta cũng không miễn cưỡng nữa. Sau này đối xử với đại ca người khách khí một chút là được.” Hắn đặt Linh bài lại trên bàn ngọc, Lữ Thiếu Khanh lại quan sát xung quanh một chút, không thấy có bất kỳ chuyện gì thì cũng lười để ý tiếp. Hắn lấy ra hai mươi vụn viên linh thạch ném vào trong lư hương. Trên bàn ngọc chưa từng xuất hiện tin mà có một cỗ tin tức truyền đạt thẳng cho Lữ Thiếu Khanh. Như là minh ngộ, cho Lữ

Thiếu Khanh biết hẳn có bao nhiêu thời gian. Ba năm lẻ tám tháng. Công năng thay đổi, truyền tin cách không. Lữ Thiếu Khanh nói thầm một tiếng: “Hẹp hòi, cho thêm mấy tháng không được à?” Hẳn dự định dưỡng xong thương thế của mình rồi dùng thời gian còn lại tu luyện xem có thể đột phá cảnh giới tầng bốn, tiến vào Nguyên Anh trung kỳ không. Lữ Thiếu Khanh ngồi xếp bằng xuống tu luyện thì bất ngờ phát hiện linh khí nơi này đã nồng đậm hơn trước, đồng thời tinh quang trên đỉnh đầu rơi lên người, mỗi giờ mỗi khắc đang trui luyện nhục thể của hắn. Dù hẳn không cần tận lực tu luyện, thân thể của hắn cũng không ngừng được cường hóa. Phát hiện này khiến Lữ Thiếu Khanh vui mừng, xem ra đây cũng không phải một chuyện xấu. Có thêm một cỗ quan tài ở đây khiến trong lòng hắn run rẩy. Đây là chuyện hắn không thể nào không chế được, nhưng có thể khiến thực lực hắn tăng lên nhanh chóng đã khiến trong lòng hắn cảm thấy được an ủi hơn phần nào. Coi như tiểu đệ Tử Quỷ còn có chút lương tâm, không để mình phải chịu thiệt thòi.

Chương 750 - Đây là dấu hiệu đột phá

Chương 750: Đây là dấu hiệu đột phá
Linh khí nồng đậm, hần đánh giá một chút, lúc đầu cần một năm rưỡi, giờ hần chỉ cần hơn một năm là được rồi. Thời gian còn lại có thể dùng để tu luyện. Chiến đấu trên đường đi, còn cả loạn lưu gặp trong hư không khiến hần thu hoạch không ít, rất nhanh, Lữ Thiếu Khanh liền đắm chìm trong tu luyện. Trong lúc Lữ Thiếu Khanh chìm trong tu luyện, trên quan tài một lần nữa xuất hiện bóng dáng nữ nhân kia. Nữ nhân đã trở nên chân thực hơn so với trước kia, vừa nhìn đã có máu có thịt, giống như người thực. Tuy nhiên nàng ta có thể xuyên thẳng ra từ trong quan tài thì có thể khẳng định nàng ta vẫn là một linh hồn thể. Hình dạng chân thực của nữ nhân khiến sắc đẹp của nàng ta càng thêm kinh tâm động phách, tay mềm mại, da trắng nõn nà, như một tiên nữ bước ra từ trong bức họa. Với sự xuất hiện của nàng ta, quang mang chung quanh dường như ảm đạm vài phần vì mỹ mạo của nàng ta. Nữ nhân lơ lửng trên quan tài nhìn Lữ Thiếu Khanh, ánh mắt bình tĩnh mang theo vài tia khác thường. Nàng ta nhìn rất lâu sau đó lại ngẩng đầu nhìn tinh không trên đỉnh đầu. Trên tinh không, vô số ngôi sao lấp lóe tỏa ra tinh quang sáng chói. Tuy nhiên, cùng với cái ngẩng đầu của nữ nhân, tinh không trên đỉnh đầu có biến hóa. Tinh không như nước biển tách ra, nó như bị một con bàn tay vô hình đẩy ra từ chính giữa, vô số tinh thần bị dạt ra hai bên. Ở giữa xuất hiện ba ngôi sao sáng chói mắt, không phải mặt trời mà hơn hẳn mặt trời. Tia sáng chói mắt bộc phát, cho dù là mặt trời đứng trước mặt cũng không thể không tự ti mặc cảm. Xung quanh bọn chúng là bóng tối vô tận, bọn chúng bộc phát ra quang mang quỷ dị, treo trên tinh không, quang mang bắn ra không hề rơi xuống đại điện này. Nữ nhân ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn ba ngôi sao còn chói mắt hơn mặt trời. Cánh tay trần nõn mềm mại từ từ duỗi ra, tóm vào hư không một cái như muốn bóp nát ba ngôi sao. Trên gương mặt bình tĩnh lộ ra vẻ hung tợn, cả người trở nên đờ đờ sát khí. “Lần này, sẽ không lại cho các người bất kỳ cơ hội nào” Giọng nói lạnh lẽo quanh quẩn trong phòng, Lữ Thiếu Khanh đang tu luyện như cơn mây

như nhận ra gì đó. Nữ nhân thấy thế, vung tay lên, một cỗ khí tức huyền diệu giáng lâm, bao phủ Lữ Thiếu Khanh. Long mây Lữ Thiếu Khanh giãn ra, tiếp tục tu luyện, đồng thời linh lực trong cơ thể hắn bắt đầu lẫn lộn chậm rãi, đây là dấu hiệu đột phá. Tim Úc Linh rất bất an, đi tới thành Vĩnh Ninh đã gần như nửa tháng. Trong nửa tháng, nàng ta và Lữ Thiếu Khanh vẫn đợi ở chỗ Thái gia sắp xếp cho bọn họ, không có đi ra ngoài. Lữ Thiếu Khanh cũng trốn trong phòng, nửa tháng không lộ diện. Nàng ta vốn định tranh thủ khoảng thời gian rảnh rỗi này để nhanh chóng dưỡng tốt vết thương, giúp trạng thái của mình khôi phục đến đỉnh cao. Nhưng mà vừa nghĩ đến tình cảnh hiện tại của hai người, Úc Linh liền không cách nào tĩnh tâm lại. Đến nỗi cho tới bây giờ thương thế của nàng ta cũng không có khôi phục một chút nào. Hôm nay Úc Linh vẫn không thể tĩnh tâm tu luyện. Ngày hôm nay nàng ta thậm chí còn hoảng hốt hơn so với bình thường, luôn cảm giác có chuyện sắp xảy ra. Nàng ta đi ra, mở cửa phòng, nhìn về phía phòng Lữ Thiếu Khanh, vẫn như trước, cửa phòng đóng chặt. “Thật sự là tên hỗn đản đáng giận, cũng không biết đã chết chưa.” Úc Linh rất không cam lòng, đã là lúc nào rồi mà còn ngủ, một chút động tĩnh cũng không có. Thân là người Thánh tộc, Úc Linh rất rõ ràng tính cách người Thánh tộc. Bởi vì hoàn cảnh ở Hàn Tinh ác liệt, tính cách người Thánh tộc không có được mấy người tốt. Đồng thời, vật tư thiếu hụt cũng làm cho không ít người Thánh tộc tính toán chi li. Đặc biệt là những đại gia tộc, gia tộc càng lớn, lại càng keo kiệt. Hai mươi vạn viên linh thạch, tuyệt đối không phải là một con số nhỏ, có thể nuôi sống rất nhiều người và mua rất nhiều vật tư. Thái gia tuyệt đối sẽ không ngoan ngoãn giao hai mươi vạn viên linh thạch này cho Lữ Thiếu Khanh. Hiện tại vẫn không có động tĩnh gì cũng đã là không bình thường rồi. Tốt xấu gì cũng là ân nhân cứu mạng của Thái Úc, nhưng đến một câu hỏi han ân cần cũng không có, ngay cả thị nữ cũng không phái tới, đủ để nhìn ra thái độ của Thái gia đối với hai người bọn họ. Chờ Thái Úc khỏe lại, hai người bọn họ sẽ không có ngày lành. Úc Linh cảm thấy sự bình tĩnh hiện tại là chỉ sự bình tĩnh trước khi bão táp ập tới. Đợi đến khi bão tố tới, nàng ta và Lữ Thiếu Khanh đều bị chết đuối. Úc Linh đi tới trước cửa phòng Lữ Thiếu Khanh, muốn gõ cửa bảo Lữ Thiếu Khanh nhanh chóng chuẩn bị sẵn sàng. Ít nhất, hãy nghĩ cách chuồn êm ra khỏi đây. Nhưng

mà, sau khi tới nơi này, nàng ta lại chần chờ. Không đúng, ta quan tâm đến tên khốn này để làm gì? Hắn chết thì chết, liên quan gì đến ta? Nhưng nghĩ lại, hiện tại mình và hắn đang ở trên cùng một chiếc thuyền, lợi ích hiện nay của hai người là một. Ta là nể tình Tiểu Y muội muội mới tới nhắc nhở người. Nghĩ vậy, Úc Linh đập mạnh cửa phòng, làm ván cửa bùm bùm rung động. Bên trong không có bất kỳ động tĩnh nào, thậm chí ngay cả hô hấp cũng không có. Không đúng, cho dù là ngủ, bên trong hẳn là phải có tiếng hít thở mới đúng. Úc Linh không cảm nhận được hơi thở của Lữ Thiều Khanh, trong lòng cả kinh, tên hỗn đản kia sẽ không lạng lẽ chạy trốn chứ? Biết mình chọc phải Thái gia, cũng biết Thái gia không dễ trêu, cho nên để Úc Linh nàng ta ở lại chỗ này hấp dẫn lực chú ý của Thái gia, sau đó nhân cơ hội mang tiền chạy trốn. Úc Linh càng nghĩ lại càng cảm thấy có khả năng này. Với tính cách Lữ Thiều Khanh, làm ra loại chuyện này cũng không lạ thường một chút nào.

Chương 751 - Chết rồi

Chương 751: Chết rồi. Khốn kiếp. Úc Linh vừa nghĩ tới khả năng mình bị vứt bỏ, tà hỏa trong lòng trong nháy mắt xuất hiện. Nàng ta không nói hai lời, lập tức đá mạnh một cú vào cửa phòng. Một đòn của tu sĩ Kết Đan khi phần nỗ, cho dù là một ngọn núi cũng phải nứt ra. Nhưng mà cũng chỉ là rầm một tiếng, cửa phòng lông tóc không tổn hao gì, trên mặt ngoài cửa phòng chợt lóe ánh sáng trắng, đánh tan cường độ ngàn vạn cân của Úc Linh. Trận, trận pháp? Trong lòng Úc Linh cả kinh, tên hồn đản này đang làm cái gì? Bố trí trận pháp ở trong phòng, là muốn làm gì? Nhưng sau khi biết nơi này có trận pháp, Úc Linh cũng tỉnh táo lại. Nàng ta không tiếp tục đập cửa, để tránh quấy rầy chính sự của Lữ thiếu khanh. Úc Linh xoay người rời đi, trong lúc nhất thời không có chuyện gì tốt để làm. Sự bất an trong lòng làm cho nàng ta không thể tĩnh tâm tu luyện. Nàng ta dứt khoát đi vào trong sân, định ngồi trong sân ngắm phong cảnh. Mà khi Úc Linh vừa mới ngồi xuống không lâu, giọng Thái Úc vang lên: “Cô nương, một mình ngươi ở chỗ này sao?” Trong lòng Úc Linh nhảy dựng, lông mày lập tức nhíu chặt. Tới rồi. Nàng ta ngẩng đầu nhìn theo tiếng, Thái Úc đang chậm rãi đi vào từ bên ngoài. Đầu giống như gà trống kiêu ngạo, cao ngạo ngẩng lên, bước đi nhẹ nhàng, biểu hiện tâm tình của hắn ta không tệ. Khí tức trên người dao động quay cuồng, làm cho người ta có một loại cảm giác áp bách cường đại. Trong lòng Úc Linh trầm xuống, nhìn Thái Úc có trạng thái như vậy, độc trên người hắn đã giải quyết, thực lực khôi phục. Chẳng trách hôm nay trong lòng nàng ta bất an, thì ra là bởi vì Thái Úc có thực lực Nguyên Anh kỳ trước mắt. Thái Úc một thân một mình đi vào tràn đầy tự tin, mang theo tư thái coi trời bằng vung. Sau khi tiến vào, ánh mắt dừng trên người Úc Linh, sự tham lam thèm nhở dãi chợt lóe lên trong mắt. “Ngươi tới là muốn làm gì?” Úc Linh lạnh mặt, giọng điệu gượng gạo, ngay từ đầu nàng ta đã không có bất kỳ hảo cảm nào đối với Thái Úc. Xuất phát từ trực giác của nữ nhân, từ lần đầu tiên nhìn thấy Thái Úc, nàng ta liền không có bất kỳ hảo cảm gì đối với Thái Úc, khi đó cũng cảm

thấy Thái Úc không phải người tốt gì. Hiện tại, ánh mắt Thái Úc tràn trề, hận không thể nuốt chửng nàng ta. Ánh mắt như vậy làm cho Úc Linh càng không có hảo cảm đối với Thái Úc. Thái Úc không để ý thái độ của Úc Linh, thái độ như vậy ngược lại làm cho trong lòng hắn ta dần dần hưng phấn. Theo hắn ta thấy, Úc Linh chính là một con ngựa hoang mãnh liệt, mà lần này hắn ta tới nơi này là muốn làm thuần mã sư, thuần phục con ngựa hoang mãnh liệt này, chinh phục tòa núi băng này. “Cô nương, người tới nơi này lâu như vậy, thân là chủ nhân mà ta chào hỏi không chu đáo, mong rằng cô nương chớ trách. Lần này ta tới là để bồi tội vì mấy ngày nay đã lạnh nhạt với cô nương.” Thái Úc cười híp mắt, thái độ nhìn như rất thấp, nhưng trên thực tế vẫn là cao cao tại thượng, giống như đến đây để bố thí cho Úc Linh. “Không cần, người đi đi.” Úc Linh xụ mặt, giọng nói lạnh như băng. Nếu không phải bởi vì thực lực của mình không đủ, Úc Linh nhất định sẽ rút trường thương đâm chết tên đáng ghét này. Úc Linh bỗng nhiên cảm thấy so với Lữ Thiếu Khanh, Thái Úc trước mắt càng làm cho người ta chán ghét hơn. Lữ Thiếu Khanh tuy rằng có đôi khi làm nàng ta tức đến nghiến răng, nhưng nàng ta không có cảm nhận được sự dối trá ở trên người Lữ Thiếu Khanh. Mà Thái Úc ở trước mắt từ lúc tiến vào nàng ta đã cảm giác được sự dối trá nồng đậm. Động tác dối trá, nụ cười dối trá, ngay cả cách nói chuyện cũng là dối trá. Thái Úc ha ha cười: “Cô nương, thái độ của người như vậy là không tốt lắm đâu. Ở thành Vĩnh Ninh, cũng không ai dám cho ta sắc mặt như vậy.” Trong lòng Úc Linh phiền muộn chết, cái tên dối trá này: “Vậy người đi tìm người không cho người sắc mặt như vậy đi.” Nụ cười của Thái Úc không thay đổi, Úc Linh càng như vậy, khi chinh phục mới có cảm giác thành tựu. Hắn ta nhìn xung quanh một vòng, ồ, tên đáng ghét kia đi đâu rồi? Ta không tin người vẫn không chịu cúi đầu sau khi ta trừng trị đệ đệ người. Thái Úc quyết định trừng trị Lữ Thiếu Khanh trước, sau đó chậm rãi chinh phục Úc Linh. “Trương Chính công tử đi đâu rồi?” Thái Úc nho nhã khiêm tốn lễ phép hỏi. “Chết rồi.” Úc Linh tức giận nói. Tên hỗn đản kia đến bây giờ còn không đi ra, để cho ta phải mặt đối mặt với cái tên dối trá, chán ghét muốn chết này. Thái Úc lắc đầu không tin, sau đó ánh mắt dừng ở gian phòng kia của Lữ Thiếu Khanh. Thái Úc hướng về gian phòng Lữ Thiếu Khanh hô to: “Trương Chính công tử, thật là tự cao

tự đại, sao đến bây giờ vẫn còn trốn ở trong phòng không ra vậy? Chẳng lẽ là sợ ta sao?“Âm thanh truyền thẳng vào trong phòng, không hề có động tĩnh.Điều này làm cho Thái Úc khó chịu trong lòng, người ta đều đã tới nơi này rồi, vậy mà người còn khinh thường trốn ở trong phòng như thế?Trên mặt Thái Úc lộ ra vài phần không vui, giọng điệu tăng thêm, âm thanh cũng lớn hơn vài phần: “Trương Chính công tử, chẳng lẽ còn chưa rời giường sao?“Vẫn không có động tĩnh.Úc Linh ở bên cạnh cười lạnh, người gọi hắt ra hắt liền đi ra sao?Nhìn thấy Úc Linh cười lạnh, cảm giác trên mặt mình không giả vờ nổi nữa và cũng không cách nào khống chế được lửa giận trong lòng, Thái Úc hét lớn một tiếng: “Trương Chính, đi ra!“Sóng âm chấn động lao thẳng vào phòng Lữ Thiếu Khanh dưới sự khống chế của hắn ta.Nơi sóng âm đi qua, mặt đất giống như là bị cày qua một lần, bụi đất tung bay, núi giả trên đường đi ầm ầm sụp đổ, rơi vào trong ao làm vô số bọt nước bắn lên.Nước hồ nổi lên bọt nước bắn đầy trời, mang theo mấy con cá bơi cùng nhau xông về phía phòng Lữ Thiếu Khanh.

Chương 752 - Tiểu Úc?!

Chương 752: Tiểu Úc?!“Uỳnh!“Tảng đá, bùn đất, bọt nước đập mạnh vào cửa phòng Lữ Thiếu Khanh, ánh sáng trắng lóe lên.Trận pháp mà Lữ Thiếu Khanh bày ra đã ngăn cản sóng âm của Thái Úc tấn công.Thấy công kích của mình không có hiệu quả, Thái Úc ngây ngẩn cả người: “A?“Hắn am hiểu trận pháp? Nhưng mà mặc dù am hiểu trận pháp thì như thế nào?Ta không tin hôm nay ngươi còn có thể trốn không ra. Hai mươi vạn viên linh thạch kia, ta nhất định phải lấy lại.Ngay khi Thái Úc chuẩn bị xuống tay nặng, cửa phòng mở ra.Lữ Thiếu Khanh ngáp dài, dụi mắt đi ra.Sau khi đi ra, còn duỗi lưng một cái, mắt nhắm ngủ mông lung.“Ồn ào muốn chết, có để cho người ta ngủ một giấc thật ngon hay không vậy?“Bộ dáng Lữ Thiếu Khanh thoát nhìn thật sự giống vừa mới tỉnh ngủ, làm cho Úc Linh và Thái Úc đồng thời im lặng.Nhận thấy được hơi thở của Lữ Thiếu Khanh vẫn rất suy yếu, Úc Linh đã vô lực chửi bới.Cái tên khốn kiếp này, sẽ không phải là dùng cả nửa tháng qua để ngủ trong đó chứ?Nếu nửa tháng qua ngươi cố gắng dưỡng thương thì cũng không đến mức uể oải không phân chân giống hiện tại.Thái Úc không nói gì trong chốc lát, nhin không được cười lạnh liên tục: “Khá lắm, nửa tháng qua, ngươi đến một chút tiến bộ cũng không có.“Lúc gặp Lữ Thiếu Khanh, Lữ Thiếu Khanh bị thương suy yếu, hơi thở uể oải, hiện tại nửa tháng trôi qua, hơi thở vẫn uể oải không phân chân, một chút chuyên biến tốt đẹp cũng không có.Là yên tâm do có chỗ dựa chắc, hay là lười biếng thành tính?Nhưng mặc kệ như thế nào, Thái Úc sẽ chỉ càng thêm khinh bỉ đối với Lữ Thiếu Khanh.Sau khi Lữ Thiếu Khanh nhìn thấy Thái Úc, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi: “Tiểu Úc, ngươi đến rồi sao?“Tiểu, Tiểu Úc?Thái Úc thiếu chút nữa ngã đầu vào trong hồ nước bên cạnh.Sau đó, hắn ta giận tím mặt, một đôi mắt gần như muốn phun ra ngọn lửa phần nộ thiêu chết Lữ Thiếu Khanh.Tiểu Úc cũng là từ ngươi có thể gọi sao? Ngươi nghĩ ngươi là ai? Ngươi là trưởng bối của ta sao?Tuổi của ngươi còn không lớn bằng ta, vậy mà còn muốn chiếm tiện nghi của ta? Tên đáng ghét này, không thể giữ lại, nhất định phải giết

hắn.Hắn ta phần nộ cắn răng: “Người gọi ta là gì? Người đủ can đảm để gọi lại lần nữa không?”Lữ Thiếu Khanh kỳ quái, không phải chỉ là một cái tên thôi sao? Có cần tức giận như vậy sao?“Tiểu Úc, người tức giận làm gì? Chẳng lẽ ta kêu sai rồi? Ta và người có quan hệ tốt như vậy, cũng đâu thể để khách khí gọi Thiếu Thành chủ đâu nhỉ?“Thật đúng là dám tiếp tục chiếm tiện nghi của ta, nghĩ đến việc mình không thể không cho hắn hai mươi vạn viên linh thạch, Thái Úc càng nổi giận.Hắn ta hét lớn một tiếng: “Người cầm miệng cho ta, ai có quan hệ tốt với người?”Lại một trận sóng âm đánh về phía Lữ Thiếu Khanh, động tĩnh lần này lớn hơn lúc này rất nhiều.Úc Linh kinh hãi, vội vàng lắc mình đi tới trước mặt Lữ Thiếu Khanh, muốn trợ giúp Lữ Thiếu Khanh ngăn cản.Nàng ta đã chuẩn bị tốt tư thế phòng thủ, thậm chí chuẩn bị tốt cho việc bị thương.Nhưng sau một khắc, nàng ta chỉ cảm giác được một trận gió mát phát vào mặt, chấn động trong tưởng tượng cũng không có xảy ra.Úc Linh ngậy ngẩn cả người, quay đầu lại, tầm mắt đúng lúc đối diện với Lữ Thiếu Khanh.Úc Linh thân là người Thánh tộc, tuy không có bộ dạng khôi ngô cao lớn như những người Thánh tộc khác, nhưng nàng ta cũng là người có vóc dáng cao so sánh với nhân loại mười ba châu.Chiều cao không kém Lữ Thiếu Khanh bao nhiêu, ánh mắt hai người song song giao nhau.Lúc này Úc Linh mới phát hiện không hiểu sao nhìn gần Lữ Thiếu Khanh lại rất đẹp mắt.Đôi mắt đen kịt, ánh mắt thâm thúy, nụ cười như ẩn như hiện trên khóe miệng, tất cả đều làm cho Lữ Thiếu Khanh tản mát ra một loại lực hấp dẫn khó hiểu.Bên dưới bề ngoài bình thường thoát nhìn cột nỏ, cất giấu sự thôi thúc làm cho người ta có dục vọng thăm dò.Lữ Thiếu Khanh cũng không nghĩ tới Úc Linh lại quay đầu lại, tầm mắt hai người trực tiếp đối diện.Bất ngờ không kịp đề phòng, trên mặt Lữ Thiếu Khanh lại hiện lên một tia đỏ ửng.Nhưng rất nhanh sự đỏ ửng đó biến mất, Lữ Thiếu Khanh không né tránh, ngược lại trừng to mắt tới gần một chút.Đối với việc chiếm tiện nghi, tuyệt đối không thể để cho nữ nhân chiếm nhiều hơn mình.Lữ Thiếu Khanh vừa tới gần, khoảng cách giữa hai người càng gần, Úc Linh lập tức kịp phản ứng.Nàng ta còn có thể ngửi được mùi trên người Lữ Thiếu Khanh.Một khuôn mặt xinh đẹp trở nên đỏ bừng, vội vàng lui về phía sau, kéo ra khoảng cách giữa hai người, đồng thời vội vàng quay đầu đi không dám nhìn Lữ Thiếu Khanh

nữa. Trong lòng hoảng loạn, rất nhiều chuyện đều quên mất. Lữ Thiều Khanh thấy thế, trong lòng đắc ý cười, hừ, muốn chiếm tiện nghi của ta sao, không có cửa đâu. Sau đó mới đi nói với Thái Úc: “Tiểu Úc, tức giận như vậy làm gì?” Hắn đi trước hai bước, đi vào trong sân, nói với Thái Úc: “Ngươi tới đúng lúc, ta ở chỗ này cũng khá lâu rồi, đã đến lúc nên rời đi.” Chết tiệt, muốn đi sao? Không có cửa đâu. Trong lòng Thái Úc tức giận, nhưng cũng âm thầm tăng thêm vài phần cảnh giác. Vừa rồi hắn ta không dốc toàn lực ra tay, nhưng cũng không phải đòn mà một Kết Đan kỳ có thể dễ dàng hóa giải. Hắn ta cười lạnh, bộ dáng vẫn cao cao tại thượng: “Cũng có vài phần thủ đoạn. Nhưng mà, cho dù thủ đoạn có nhiều hơn nữa, trước mặt thực lực tuyệt đối, tất cả đều chỉ là hoa hoè hoa sỏi.” Lữ Thiều Khanh còn trẻ hơn so với Úc Linh, trong mắt Thái Úc, dù Lữ Thiều Khanh có mạnh hơn nữa cũng chẳng mạnh đến đâu. Mình là Nguyên Anh, cũng lười nói nhảm với hắn.

Chương 753 - Phát tiết đủ rồi, ta sẽ giết người

Chương 753: Phát tiết đủ rồi, ta sẽ giết người Thái Úc nói với Lữ Thiệu Khanh: “Đưa đây.” Lữ Thiệu Khanh ra vẻ không rõ, linh thạch đã tiến vào túi hắn, tuyệt đối không ai có thể lấy lại. “Bớt giả ngu đi.” Thái Úc khinh miệt làm rõ lời nói: “Hai mươi vạn viên linh thạch, nếu ngươi không muốn ăn đau khổ thì tốt nhất hãy trả lại cho ta đi. Nếu không ngươi đừng nghĩ rời khỏi nơi này.” Thái Úc hạ quyết tâm, sát ý nổi lên, hừ, chờ sau khi ngươi giao linh thạch ra, ngươi cũng đừng nghĩ rời khỏi nơi này. Lữ Thiệu Khanh khoanh hai tay: “Hết rồi.” “Hết rồi? Có ý gì?” “Chính là ý hết rồi đó, ta dùng hết rồi!” “Dùng hết rồi? Những lời này đừng nói Thái Úc, ngay cả Úc Linh cũng không tin. Hai mươi vạn viên linh thạch, thật sự dễ dàng dùng hết như vậy sao? Cho dù dùng để hấp thu, cũng sẽ không hấp thu hết nhanh như vậy. Thái Úc cười lạnh liên tục: “Ngươi chỉ là một Kết Đan kỳ nho nhỏ, ngươi cho rằng ngươi có thể hấp thu hết sạch hai mươi vạn viên linh thạch này sao? Không sợ ăn bể bụng à?” Lữ Thiệu Khanh thành thật nói: “Ta không lừa ngươi.” “Xem ra ngươi không có ý định trả lại linh thạch.” Thái Úc nói xong, sát ý chợt nổi lên. Hai mắt mở trừng, khí tức cường đại chợt bộc phát. Ánh mặt trời trong sân ngay lập tức ảm đạm nhiều. Úc Linh rên một tiếng đau đớn, nàng ta cảm thấy có một ngọn núi lớn rơi xuống, nặng nề đè lên người mình. Nàng ta cắn răng, nghĩ muốn phản kháng, nhưng lại không làm ra bất kỳ phản kháng nào. Áp lực mạnh mẽ đè ép nàng ta, làm nàng ta không thể điều động linh lực trong cơ thể. Đây chính là thực lực Nguyên Anh, chỉ dựa vào khí thể của bản thân đã có thể làm cho tu sĩ Kết Đan kỳ không hề có lực phản kháng. Úc Linh khó khăn ngẩng đầu, ánh mắt dừng lại trên người Lữ Thiệu Khanh. Lữ Thiệu Khanh dường như cũng rất vất vả, gất gao chống đỡ. “Tiểu, Tiểu Úc, ngươi, ngươi muốn làm gì?” “Úc Linh không biết nói gì, ngươi còn dám gọi người ta như vậy?” “Làm gì?” Thái Úc lạnh lùng nói: “Tiểu Úc cũng là từ mà ngươi có thể gọi sao?” “Hắn ta lại trừng mắt, một đợt lực lớn lao thẳng về phía Lữ Thiệu Khanh. “Ai nha!” Lữ

Thiếu Khanh cố ý quát to một tiếng, phun một ngụm máu tươi, lao đảo vài bước mới đứng vững. Hả? Thái Úc thấy Lữ Thiếu Khanh như vậy, trong lòng cao hứng đồng thời cũng cảm thấy rất nghi hoặc, luôn cảm giác có chỗ nào đó là lạ, nhưng hắn ta nhìn không ra. “Giao linh thạch ra, nếu không ngươi còn phải ăn đau khổ hơn.” Thái Úc chủ yếu vẫn muốn lấy hai mươi vạn viên linh thạch kia. Lữ Thiếu Khanh ra vẻ ngạc nhiên: “Đó là người cho ta, người còn phát lời thề, người không sợ phản phệ sao?” “Ha ha.” Thái Úc cười rộ lên, trong giọng nói mang theo đắc ý: “Ta đã thề với ngươi, nhưng không có thề không lấy lại.” “Được rồi, gặp được đồng nghiệp cũng biết chơi chữ như mình rồi. Trong lòng Lữ Thiếu Khanh cười lạnh, vậy thì không thể trách hắn. “Nếu ta không cho thì sao?” “Không cho? Ta chỉ có thể giết ngươi.” Đã đến lúc này, Thái Úc cũng không giả bộ, trực tiếp ngả bài, đằng đằng sát khí. Lữ Thiếu Khanh chỉ vào Úc Linh phía sau, nói với Thái Úc: “Ta đưa nàng ta lên giường ngươi, hai mươi vạn viên linh thạch này đưa ta làm sính lễ được không?” Úc Linh giận dữ, bắt đầu thử lấy trường thương của mình ra, muốn đâm chết tên hỗn đản này từ sau lưng. Đã đến lúc này rồi mà còn đứng đây nói hươu nói vượn, ta sẽ đâm chết ngươi. Ánh mắt Thái Úc rơi vào trên người Úc Linh đang cắn răng, nụ cười càng thịnh: “Sính lễ? Người ta vừa ý, có cần sính lễ không?” Ánh mắt trở nên tràn trề, trở nên cực kỳ hung hăng. Úc Linh ngay lập tức nổi hết da gà, mắng to Thái Úc: “Tiểu nhân dối trá.” “Ha ha.” Thái Úc cười đến càng thêm vui vẻ, hắn ta nói với Úc Linh: “Đệ đệ ngươi hiện tại đã như vậy, ngươi chỉ cần đồng ý trở thành nữ nhân của ta, ta có thể tha cho hắn một mạng chó. Nếu không ta sẽ giết hắn.” “Ngươi giết đi.” Câu trả lời của Úc Linh lại ngoài dự liệu của Thái Úc. “Nếu ngươi không giết, sớm muộn gì ta cũng sẽ giết hắn.” Thái Úc cười đến càng thêm vui vẻ: “Tốt lắm, vậy ta giúp ngươi giết hắn.” Ánh mắt một lần nữa dừng lại trên người Lữ Thiếu Khanh, Lữ Thiếu Khanh giống như bị dọa. Hắn ta lấy ra một chiếc nhẫn trữ vật, giơ lên với Thái Úc: “Hai mươi vạn viên linh thạch ở chỗ này.” “Lấy tới đây.” Thái Úc quát to một tiếng, vẫy tay, nghĩ muốn lấy nhẫn trữ vật tới. Nhưng chiếc nhẫn trong tay Lữ Thiếu Khanh vẫn không nhúc nhích. Hắn ta lạnh lùng nói: “Ngươi chơi ta?” “Không có, ta cảm thấy, ta nhất định phải tự mình giao cho Tiểu Úc ngươi mới có thành ý.” “Còn dám gọi Tiểu Úc? Thật sự là chán sống rồi. Nhưng mà

nể tình hai mươi vạn viên linh thạch, Thái Úc cố nén lửa giận: “Mang lại đây!” “Đúng lúc, chờ ngươi tới ta sẽ hung hăng trừng trị ngươi một phen. Phát tiết đủ rồi, ta sẽ giết ngươi. Úc Linh khản trương, tên hồn đản này muốn làm gì? Trên mặt nàng ta lộ ra vẻ lo lắng, muốn nói chút gì đó, nhưng cuối cùng vẫn ngậm miệng lại. Nhưng mà trong tay đã xuất hiện một thanh trường thương, chuẩn bị sẵn sàng để ra tay. Lữ Thiệu Khanh chậm rãi đi tới trước mặt Thái Úc, Thái Úc đứng tại chỗ, ngạo nghễ chờ hắn đến, không có để hắn ở trong mắt. Thái Úc thấy được nhẫn trữ vật, quát một tiếng: “Đưa đây!” “Lữ Thiệu Khanh nói thầm: “Dù sao cũng là Thiệu Thành chủ, lại là người của đại gia tộc, còn là Nguyên Anh, có cần phải nhỏ mọn như vậy không?” “Nhỏ mọn? Ta là vừa nghĩ tới những linh thạch này bị đưa cho ngươi, trong lòng ta liền khó chịu. Lữ Thiệu Khanh nắm nhẫn trong tay, đưa đến trước mặt Thái Úc, trong lòng Thái Úc kích động vấy tay, tính toán lấy nhẫn tới. Không đến một khắc sau, chiếc nhẫn bỗng nhiên nổ tung, hóa thành tro bụi trong tay Lữ Thiệu Khanh. Biến cố đột nhiên làm cho Thái Úc sững sốt một chút, hắn ta lập tức giận tím mặt, vừa mới ngẩng đầu nhìn Lữ Thiệu Khanh, ngay lập tức biến cố lại xuất hiện. Một thân thức hùng mạnh xuất hiện bao phủ hắn ta.

Chương 754 - Người đoán xem?

Chương 754: Người đoán xem? Thái Úc kinh hãi, thần thức mạnh mẽ phô thiên cái địa, lớn mạnh đến cực điểm, mang theo khí tức phá hủy hết thảy mà xuất hiện. Thần thức mãnh liệt mà đến, ở trước mặt thần thức này, linh hồn Thái Úc theo bản năng run rẩy, làm cho Thái Úc lần đầu tiên cảm thấy mình nhỏ bé giống như con kiến hôi. Hắn ta không nhắc nổi ý chí chiến đấu, hoặc là nói, hắn ta không kịp làm ra bất cứ phản ứng gì. Thần thức của Lữ Thiểu Khanh đã đi vào trong thức hải của hắn ta. Trong thức hải, Thái Úc hoảng sợ nhìn Lữ Thiểu Khanh xuất hiện trước mắt mình. “Người, người!” Thái Úc trăm triệu lần không ngờ tới, hắn ta vẫn cho rằng Lữ Thiểu Khanh là một con chó nhỏ vô hại. Không ngờ lại là một con sói hoang hung tàn vô cùng. “Người cái gì mà người.” Trên mặt Lữ Thiểu Khanh mang theo sự đắc ý, hỏi hắn ta: “Như thế nào, diễn xuất của ta không tệ chứ?” “Người...” Thái Úc vẫn là nói không ra lời, mình vậy mà lại bị hắn lừa. Sắc mặt hắn ta đỏ bừng, ghen đến vô cùng khó chịu. “Nhưng mà cũng không tính là lừa người, ai bảo người ngay từ đầu đã coi thường ta, không để ta ở trong mắt chứ?” Lữ Thiểu Khanh lắc đầu: “Loại người như người, ta cũng lười giết. Vốn định cầm hai mươi vạn linh thạch, để mọi người bình an vô sự là được rồi. Nhưng người không giữ chữ tín, vậy cũng đừng trách ta trở mặt. Nạp mạng đi!” Lữ Thiểu Khanh ra tay, nơi này mặc dù là thức hải của Thái Úc, nhưng Lữ Thiểu Khanh chiếm tiên phong, thực lực lại mạnh hơn Thái Úc. Thái Úc căn bản không ngăn cản được tấn công của Lữ Thiểu Khanh. Lữ Thiểu Khanh và thần thức Thái Úc giao chiến, nhắc lên sóng lớn ngập trời ở trong thức hải, bộc phát nổ tung rung trời. Cuối cùng Thái Úc ôm đầu kêu thảm thiết quỳ trên mặt đất, mà Lữ Thiểu Khanh thì cười híp mắt không chế hắn ta. Úc Linh khó có thể tin nhìn một màn này. Úc Linh không thể tin được, vừa rồi Lữ Thiểu Khanh còn đang học máu, sao đột nhiên lại liền biến thành Thái Úc học máu ngã xuống vậy? Hai người chơi trò hoán đổi nhân vật sao? Tên khốn đó không phải bị thương còn chưa khỏi sao? Làm sao có thể thoải mái chế phục Thái Úc thân là Nguyên Anh

được?Lữ Thiều Khanh bên này đã đánh tàn phế thức hải của Thái Úc, một cái tát giam cầm Nguyên Anh của hắn ta, hạ mười mấy cái chế ở trên người hắn ta.Thấy Thái Úc còn đang kêu la thảm thiết, hắn lại tát một cái lên đầu hắn ta: “Câm miệng! Còn gọi nữa là ta giết ngươi đây.”Nước mắt đau đớn của Thái Úc cũng sắp chảy ra nhưng phải nhịn lại.Hai thần thức chiến đấu trong thức hải của hắn ta, gần như đánh nổ thức hải của hắn ta.Hắn ta hiện tại cũng không khác phế nhân nhiều lắm, hắn ta hoảng sợ nhìn Lữ Thiều Khanh, trong khi thần thức giao chiến, hắn ta đã biết Lữ Thiều Khanh mạnh đến mức nào.Hắn ta cảm thấy thế giới của mình đang sụp đổ.Mạnh hơn so với hắn ta, thần thức mạnh mẽ, thực lực cũng mạnh mẽ, còn có thiên lý sao?Thái Úc vẫn cho rằng mình chắc chắn so ra kém mấy vị Thánh tử ở Thánh Địa kia, nhưng vẫn tự nhận bản thân cũng không thể tìm được ở nơi nào.Ngoại trừ Thánh tử của Thánh Địa ra, hắn ta chính là người lợi hại nhất trong thế hệ trẻ tuổi.Hôm nay, hắn ta đã gặp một người trẻ tuổi mạnh hơn mình, hắn ta ghen khuất, hắn ta khó chịu.Úc Linh đi tới bên cạnh Lữ Thiều Khanh, nghi ngờ không thôi: “Ngươi...”Vẻ mặt Lữ Thiều Khanh bình tĩnh, tâm tình không hề dao động: “Thao tác cơ bản, chớ sợ.”Úc Linh đánh giá Lữ Thiều Khanh từ trên xuống dưới, cuối cùng cắn răng: “Ngươi khỏe lên lúc nào?”Lữ Thiều Khanh cười hắc hắc không ngừng, rất là đắc ý: “Đã nói rồi, thấy linh thạch ta liền khỏe, hiện tại tin chưa?”Lời này, Úc Linh không tin.Cho dù ngươi hấp thu tất cả linh thạch, cũng không có khả năng lập tức khỏe lên.Úc Linh nói ra suy đoán trong lòng mình: “Trước đó ngươi đã tốt rồi, nhưng ngươi vẫn luôn giả bộ bị thương, muốn dùng cái này để sai khiến ta sao?”Sau khi nói xong, trường thương trong tay khẽ run, muốn đâm tên hỗn đản này.Lữ Thiều Khanh nháy mắt mấy cái với nàng ta, nói một câu khiến nàng ta học máu: “Ngươi đoán xem?”Trường thương giờ lên.Lữ Thiều Khanh vội vàng hô: “Đừng nháo, đừng nháo, vẫn nên nhanh chóng xử lý chính sự trước mắt đã.”Nói đến chính sự, ánh mắt Úc Linh rơi vào trên người Thái Úc, Úc Linh khó có thể tin: “Ngươi, ngươi làm sao chế phục hắn ta?”Thái Úc tốt xấu gì cũng là một Nguyên Anh, mặc dù biết Lữ Thiều Khanh giết Nguyên Anh như giết gà, nhưng cái này cũng quá đơn giản và thoải mái đi?Úc Linh vẫn là tu sĩ Kết Đan, trong ấn tượng của nàng ta, Nguyên Anh vô cùng khủng bố, thực lực mạnh mẽ, một

ngón tay có thể nghiền chết tu sĩ Kết Đan như nàng ta. Còn dễ hơn giết gà. Nhưng mà, ở trước mặt Lữ Thiếu Khanh, Thái Úc thân là Nguyên Anh lại cò biểu hiện còn không bằng một con gà con. A, tiếng kêu vừa rồi của hắn ta còn lớn hơn tiếng kêu của gà con một chút. Úc Linh nghĩ nát óc cũng nghĩ không ra. Tại sao tên hồn đản trước mắt này và sư huynh của hắn lại giết Nguyên Anh lại dễ dàng đơn giản như vậy. Thật sự như giết gà con! Họ có còn là người bình thường không vậy? Đối với việc Úc Linh không hiểu, Lữ Thiếu Khanh cảm thấy rất kỳ quái: “Chuyện này có gì kỳ quái chứ? Không phải chỉ là một Nguyên Anh nho nhỏ thôi sao? Hơn nữa, hắn ta chỉ là một Nguyên Anh hàng lõm, không tính là gì.” “Thái Úc là Nguyên Anh, nhưng căn cơ của hắn ta không tính là vững chắc, ăn không ít đan dược mới có cảnh giới hôm nay. Loại Nguyên Anh này, Lữ Thiếu Khanh thoải mái nắm trong tay. Sắc mặt Úc Linh ghen đến đỏ bừng, trong lòng khó chịu vô cùng. Không phải chỉ là một Nguyên Anh nho nhỏ, lời này mà người cũng dám nói. Úc Linh lại một lần nữa chắc chắn lý do vì sao Lữ Thiếu Khanh đáng ghét như vậy. Lữ Thiếu Khanh thích dùng thái độ có lý chẳng sợ để nói chuyện, nhưng loại chuyện ấy lại chỉ có thể xem như trường hợp đặc biệt, chỉ có Lữ Thiếu Khanh hắn mới có thể làm được. Nhưng từ trong miệng Lữ Thiếu Khanh nói ra, loại chuyện này lại là rất bình thường, giống như chỉ cần là người trong thiên hạ đều có thể làm được, nếu người không làm được, đó là do người không thể.

Chương 755 - Người muốn làm gì?

Chương 755: Người muốn làm gì?Loại khinh bỉ trong lúc vô ý này mới là nguyên nhân khiến người ta căm tức.Úc Linh nắm chặt trường thương, rất gian nan mới không chế được xúc động muốn đâm Lữ Thiếu Khanh một phát.Cô nàng này muốn làm gì? Tức giận như vậy sao? Nhưng mà cũng đúng, vừa rồi người này ăn nói quá hèn mọn, Lữ Thiếu Khanh tri kỷ nói với Úc Linh: “Nào, muốn đâm thì đâm vào người hấn ta đi, đừng đâm chết là được.”Úc Linh nhìn chằm chằm Lữ Thiếu Khanh, cắn răng: “Ta muốn đâm chết ngươi.”Lữ Thiếu Khanh kinh hãi, lui về phía sau một bước, cảnh giác vạn phần: “Làm gì? Ta đâu có đắc tội với ngươi.”“Hừ!”Ngươi đắc tội với ta nhiều lắm.“Người muốn làm gì?” Thái Úc nhìn không được, hai người các ngươi muốn liếc mắt đưa tình thì có thể khắc chế một chút hay không? Ta vẫn còn ở đây đây.Tôn trọng tù binh một chút được không?Bị ngươi đả thương, còn phải ăn cơm chó của ngươi? Ngươi còn là người Thánh tộc sao?Lữ Thiếu Khanh cúi đầu xuống, nhìn Thái Úc giống như nhìn một con dê béo, hấn cười đến rất vui vẻ, thậm chí còn thả chậm tốc độ nói chuyện với Thái Úc: “Tiểu Úc à, ngươi đừng sợ, ta muốn hỏi ngươi chút chuyện. Nhà ngươi có bao nhiêu Nguyên Anh?”Úc Linh yên lặng nhìn Thái Úc, trong lòng lại sinh ra vài phần đồng tình với Thái Úc.Thái gia, xem như xui xẻo rồi.Không ngờ chọc phải tên này.Nhưng mà Thái Úc nghe được lời này của Lữ Thiếu Khanh, trong lòng đại định, thậm chí cười lạnh.Là sợ Thái gia ta sao?Hấn ta thậm chí còn dám uy hiếp Lữ Thiếu Khanh: “Nếu ngươi thức thời thì tốt nhất nên thả ta ra, nếu không phụ thân ta trở lại, ngươi chết không có chỗ chôn.”Lữ Thiếu Khanh hỏi: “Phụ thân ngươi là cảnh giới Nguyên Anh tầng năm sao?”“Hừ, ngươi biết là tốt rồi.” Nói đến phụ thân của mình, trong lòng Thái Úc càng quyết định.Phụ thân hấn ta là Nguyên Anh tầng năm, là vô địch ở vùng này, ai dám trêu chọc lão ta chứ?“Ngoại trừ phụ thân và tam thúc của ngươi ra, còn có người nào lợi hại hơn không?”“Hừ, nếu ngươi dám gây bất lợi cho ta, bọn họ đủ để giết ngươi rồi.” Thái Úc cắn răng, đối phó với người còn cần

thêm người khác sao? Lữ Thiệu Khanh nghe ra, người mạnh nhất Thái gia dường như cũng chính là phụ thân của Thái Úc, Nguyên Anh tăng năm. Tính toán một chút, Nguyên Anh tăng năm cũng chỉ cao hơn một cảnh giới nhỏ so với hắn, Lữ Thiệu Khanh có lòng tin đối phó được. Kết quả là, Lữ Thiệu Khanh cười đến càng thêm vui vẻ, tiếp theo ném ra một vấn đề khiến hắn để ý hơn: “Nhà ngươi có Hóa Thần không?” “Lời này vừa nói ra, Thái Úc ngậy ngẩn cả người, sau đó hồ nghi: “Ngươi là ai?” “Trong lòng Lữ Thiệu Khanh nhảy dựng, không rõ ý của Thái Úc. Úc Linh ở bên cạnh, thấp giọng truyền âm: “Ồ Thánh tộc, cảnh giới Hóa Thần trở lên đều ở Thánh Địa. “Hiểu rồi, chẳng trách làm cho Thái Úc hoài nghi. Thì ra đây là thường thức của Ma tộc. Sau này còn phải cẩn thận một chút. Lữ Thiệu Khanh không dám để thân phận của mình bại lộ, thái độ của Ma tộc đối với Nhân tộc cũng không tốt. Hắn còn phá hư chuyện tốt của Thánh tộc, tuy rằng nơi này không có dân lệnh truy nã hắn trên phố lớn ngõ nhỏ. Nhưng có một điều có thể khẳng định là một khi để cho cái gọi là Thánh Chủ biết hắn tới nơi này, nhất định sẽ phái người tới truy sát hắn. Sau khi biết Thái gia không có Hóa Thần, trong lòng Lữ Thiệu Khanh đại định, lập tức trở mặt, tát Thái Úc một cái: “Ta là ai, ngươi cũng xứng hỏi sao?” Mặt Thái Úc sùng húp, lập tức ném nghi vấn vừa rồi ra sau đầu, vô cùng phần nộ nhìn chằm chằm Lữ Thiệu Khanh. Chết tiệt, ta nhất định phải giết ngươi. “Đi thôi, chúng ta rời khỏi nơi này trước.” Lữ Thiệu Khanh và Úc Linh mang theo Thái Úc lặng lẽ rời khỏi Thái gia, đi tới ngoài thành. Thấy Lữ Thiệu Khanh đi ra ngoài thành vẫn không có ý định tiếp tục đi, Úc Linh lại nhin không được hỏi: “Ngươi muốn làm gì?” “Hiện tại chính là cơ hội tốt để rời đi, có thể thần không biết quỷ không hay chạy trước khi Thái gia kịp phản ứng, dừng ở đây là có ý gì?” “Đương nhiên là muốn người trong nhà Tiểu Úc lấy linh thạch đến chuộc người nha!” Lữ Thiệu Khanh nói với Thái Úc: “Bây giờ ngươi có thể truyền tin trở về, bảo người nhà ngươi mang linh thạch đến chuộc ngươi. “Thái Úc chỉ muốn cầm đầu đâm chết Lữ Thiệu Khanh. Khôn kiếp. Ngươi cũng học theo những kẻ phản nghịch kia sao? Hay là nói, ngươi vốn là một kẻ phản nghịch?” “Thái gia các ngươi có lẽ cũng không có bao nhiêu linh thạch, cứ tùy tiện bảo bọn họ cầm một trăm vạn linh thạch đến đây đi, giao linh thạch ra xong ta sẽ thả ngươi trở về.” Thái Úc cười lạnh

không thôi: “Người cho rằng ta sẽ ngốc như vậy sao? Sau khi cho người linh thạch, người sẽ dễ dàng thả ta vậy à?” “Cái tên hỗn đản như người, nói không giữ lời, sau khi cầm linh thạch, quay đầu liền giết con tin, người cho rằng ta không biết sao? Thái Úc tuy rằng cuồng ngạo, nhưng không ngốc. Lữ Thiếu Khanh tức giận, mắng: “Người nói cái gì vậy? Người đang nghi ngờ nhân phẩm của ta sao? Sao người không thử đi hỏi thăm một chút xem Trương Chính ta là ai, nói một không hai, một ngụm nước bọt là một cái đinh, đã khi nào làm chuyện vô nghĩa chưa? Người ngoài nhắc tới Trương Chính ta, ai nấy đều giơ ngón tay cái lên, nói một câu nam nhân chân chính.” “Úc Linh quay mặt đi, loại lời này, nàng ta cũng đỏ mặt thay Lữ Thiếu Khanh. Nhân tộc đều như vậy sao? Hay chỉ có tên hỗn đản này là một kẻ đặc biệt. Thái Úc thậm chí cũng nhìn không được bữu môi cười lạnh, tuy rằng bị bắt làm tù binh, nhưng hẳn ta cũng không có sợ hãi. Có phụ thân và tam thúc của mình, Thái Úc cũng không lo lắng Lữ Thiếu Khanh sẽ giết người diệt khẩu.” “Người cảm thấy ta sẽ tin người sao?” “Lữ Thiếu Khanh hỏi một câu: “Xem ra người không muốn phối hợp?”

Chương 756 - Trước mắt, cũng coi như là một cơ hội

Chương 756: Trước mắt, cũng coi như là một cơ hội Thái Úc lại ngoài ý muốn đồng ý: “Phối hợp? Ta đồng ý.” Thái Úc nhìn thấy rất rõ ràng, thay vì đợi đến khi phụ thân bọn họ biết, không bằng chủ động cho bọn họ biết. Phụ thân hẳn ta càng sớm biết, hẳn ta càng sớm được cứu. Ta sẽ làm người phải hối hận. Trong lòng Thái Úc nảy sinh ác độc. Tranh thủ khoảng thời gian này, Lữ Thiếu Khanh chậm rãi đi tới trước mặt Úc Linh. Úc Linh quay mặt đi, sắc mặt không tốt, giọng nói hết sức không kiên nhẫn: “Người muốn làm gì?” “Không biết vì sao, mỗi khi Lữ Thiếu Khanh đến gần, Úc Linh luôn cảm thấy không được tự nhiên.” “Ta có nhớ đã nghe người nói qua, Thành Chủ là vị trí của người có năng lực đứng không?” Lữ Thiếu Khanh xoa cằm, đầu hơi nghiêng, ánh mắt nhìn Úc Linh có chút không giống. Lữ Thiếu Khanh đã biết, người thống trị cao nhất của Ma tộc là Thánh Chủ, chương quản Thánh Địa, thống trị Hàn Tinh. Bởi vì hoàn cảnh Hàn Tinh ác liệt, địa vực rộng lớn, phía dưới Thánh Địa là từng thành trì, Thành Chủ mỗi thành trì là người thống trị trực tiếp nhất của đám Ma tộc phía dưới. Ngoại trừ một số địa phương trực thuộc, Thánh Địa không hỏi đến sự vụ của các thành trì khác. Chỉ cần thành trì này phục tùng Thánh Địa, đúng hạn nộp thuế là được. Về phần ai làm Thành Chủ, Thánh Địa không quan tâm. Thành Chủ thành trì Ma tộc cũng không phải do Thánh Địa ủy nhiệm, mà là thông qua chém giết để có được. Ai có thực lực mạnh mẽ, người đó có thể làm Thành Chủ. Bởi vậy, có vài thành trì có Thành Chủ thay đổi rất thường xuyên. Có người hôm nay làm Thành Chủ, ngày mai liền bị người chém, người mới thượng vị, cứ lặp đi lặp lại như vậy. Cho nên, làm Thành Chủ ở Hàn Tinh cũng là một công việc nguy hiểm. Nhưng làm Thành Chủ, chỗ tốt cũng rất lớn. Ít nhất có thể đạt được rất nhiều tài nguyên, tăng cường thực lực. Bị ánh mắt Lữ Thiếu Khanh nhìn chằm chằm, Úc Linh càng cảm thấy không được tự nhiên. Nhưng mà lời này của Lữ Thiếu Khanh khiến trong lòng nàng ta âm thầm nhảy dựng: “Không sai, người muốn làm

Thành Chủ sao? “Nếu là người khác, Úc Linh cảm thấy nhất định là người ngu nằm mơ. Nhưng nếu là Lữ Thiếu Khanh, hẳn thật đúng là có thể làm thật Thành Chủ đương nhiệm Thái Thế An, tự mình thượng vị làm Thành Chủ. Nhưng mọi thứ sẽ dễ dàng như vậy sao? Úc Linh lập tức lại nói: “Người đừng tưởng rằng Thái gia dễ đối phó, thống trị một thành, nếu không có một chút nội tình thì đã sớm bị người diệt rồi, làm gì tới phiên người? “Điểm này Lữ Thiếu Khanh đã thử suy nghĩ qua. Hắn tự tin cười: “Không phải người đã nói rồi sao? Hóa Thân đều tập trung ở Thánh Địa, ta sợ cái lông gì. Cho dù Nguyên Anh tầng chín tới, ta cũng có thể đào tẩu. “Hai mươi vạn linh thạch, để cho hắn dưỡng tốt thương thế đồng thời nhân tiện tu luyện đột phá đến cảnh giới Nguyên Anh tầng bốn, lực lượng càng đủ. Chỉ cần không phải gặp phải Hóa Thân, hắn cũng không lo lắng một chút nào. Úc Linh âm thầm cắn răng: “Còn ta? “ “Người?” Về mặt Lữ Thiếu Khanh cổ quái: “Tục ngữ nói phu thê vốn là chim rừng, đại nạn đến nơi đều đường ai nấy bay. “Phi! Sắc mặt Úc Linh đỏ bừng, ai là phu thê với người? Lữ Thiếu Khanh lấy làm lạ: “Người đỏ mặt cái gì? “Hắn dừng một chút, tiếp tục nói: “Đến phu thê còn như thế, ta và người vốn không phải phu thê, càng không cần phải nói, đến lúc đó gặp nguy hiểm, nhất định là đường ai nấy chạy. “ “Khốn kiếp!” Úc Linh càng tức giận, trường thương xuất hiện, đâm thẳng về phía Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh kinh hãi, vội vàng né tránh: “Nói chuyện cho cẩn thận, sao tự dưng lại ra tay đâm người vậy? “ “Ta chính là muốn đâm chết tên hỗn đản người.” Úc Linh hận đến nghiến răng. “Đừng nháo, đừng nháo, nói chính sự đi.” Lữ Thiếu Khanh cuối cùng cũng nắm lấy trường thương, hô hào. Đánh cũng đánh không lại, mắng cũng mắng không được, Úc Linh rất tức giận: “Ai quản chính sự của người, người muốn làm Thành Chủ thì tự mình làm đi. “Lữ Thiếu Khanh nắm trường thương, lắc đầu: “Không phải ta, là người. “ “Cái gì?” Úc Linh cả kinh, cũng quên chọc người, lại đánh giá Lữ Thiếu Khanh một phen, nàng ta càng nhìn Lữ Thiếu Khanh lại càng cảm thấy bề ngoài Lữ Thiếu Khanh giống như bao phủ một tầng sương mù, làm thế nào cũng nhìn không thấu: “Người rốt cuộc muốn làm gì? “Đồng thời, trong đầu nàng ta nhớ tới Tiêu Y từng nói với nàng ta một câu, Lữ Thiếu Khanh chưa bao giờ làm chuyện vô nghĩa. “Người là người Thánh tộc, người làm Thành Chủ tốt hơn ta nhiều.” Về

mặt Lữ Thiểu Khanh rất thành khẩn: “Ta là Nhân tộc, đến lúc đó nếu thân phận bại lộ, ta sẽ bị đánh chết. Cho nên, Thành Chủ vẫn nên để người làm. Yên tâm, Thái gia cứ để ta giải quyết.” Mặc dù nhìn qua là lời nói thật, cũng rất có đạo lý, nhưng Úc Linh không tin, nàng ta lạnh lùng từ chối: “Ta từ chối.” Thành Chủ không dễ làm như vậy. Thực lực không đủ, lên làm Thành Chủ, ngay trong ngày liền bị đánh chết, không thấy được mặt trời ngày hôm sau. Nguyên Anh kỳ làm Thành Chủ cũng không an toàn, chớ đừng nói chi là Kết Đan kỳ như nàng ta. Lữ Thiểu Khanh khuyên can: “Đừng mà, người thân mang huyết hải thâm cừ, không định báo thù sao? Đối tượng báo thù của người chính là các Thánh Chủ, Thánh Địa, quái vật khổng lồ, người phải làm sao để báo thù đây?” “Nếu người định dựa vào tu luyện của bản thân, vậy thì phải tu luyện tới khi nào mới có thể báo thù? Nói không chừng ngày nào đó không cẩn thận bị tẩu hỏa nhập ma, chết mất thì sao?” “Người làm Thành Chủ, có đủ tài nguyên, dù thế nào người tu luyện cũng sẽ nhanh hơn trước kia đúng không?” Khôn kiếp, người mới tẩu hỏa nhập ma, mới chết rồi ấy. Úc Linh mắng to trong lòng, nhưng cũng không thể không thừa nhận, Lữ Thiểu Khanh nói rất có đạo lý. Dựa vào chính nàng ta lẻ loi một mình, muốn báo thù không thể nghi ngờ là người ngu nói mộng. Trước mắt, cũng coi như là một cơ hội. Úc Linh có chút động tâm.

Chương 757 - Dám xuống tay với Thái gia ta, muốn chết!

Chương 757: Dám xuống tay với Thái gia ta, muốn chết! Trong Thái gia, thân là gia chủ Thái gia, Thành Chủ thành Vĩnh Ninh Thái Thế An đang tu luyện. Mặc dù là Thành Chủ, nhưng sự vụ lớn nhỏ trong thành lão ta đều giao cho thủ hạ xử lý, lão ta rất ít khi hỏi đến. Thái Thế An khác với đệ đệ Thái Thế Định, Thái Thế Định lớn lên giống như ông lão, mà Thái Thế An thì vẫn duy trì vẻ ngoài của người trung niên. Mặt chữ quốc, tướng mạo thoát nhìn vô cùng trung hậu, nhưng cũng chỉ có người hiểu rõ Thái Thế An mới biết được Thái Thế An rốt cuộc là một người như thế nào. Thành Vĩnh Ninh ở gần rừng rậm Nam Hoang, bên trong rừng rậm Nam Hoang chẳng những có các loại hung thú nguy hiểm, mà còn có cả thổ dân dã nhân người Tang Lạc và phản nghịch Thánh tộc. Bị vây trong loại hoàn cảnh này, nếu không có một chút thủ đoạn hơn người, làm sao có thể vững vàng nắm thành Vĩnh Ninh trong tay đây? Nhưng mà Thái Thế An tu luyện không bao lâu liền mở to mắt, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc, sau đó rời khỏi nơi tu luyện, đi ra bên ngoài. Lão ta xuất hiện trên bầu trời, đứng lặng trong không trung vạn thước, giống như vị thần nhìn xuống thành Vĩnh Ninh. Ánh mắt Thái Thế An dò xét toàn bộ thành Vĩnh Ninh, toàn bộ thành Vĩnh Ninh đều nằm gọn dưới cái nhìn chăm chú của lão ta. Cho dù chỉ là một con chuột nhỏ, cũng không thể tránh khỏi ánh mắt của lão ta. Sau khi tuần tra một phen, ánh mắt nghi hoặc của Thái Thế An càng lớn. Lão ta thấp giọng tự nói: “Kỳ quái, tại sao lại có một loại cảm giác tâm thần không yên nhỉ?” “Đến loại cảnh giới này của lão ta, tâm thần không yên tuyệt không phải chuyện có thể xem thường, nhất định sẽ có phiền toái lớn. Đáng tiếc chính là lão ta tìm không ra rốt cuộc là nguyên nhân gì. Nếu không lão ta có thể bóp chết loại cảm giác bất an này trước tiên. Lúc này, bóng dáng Thái Thế Định xuất hiện ở phía dưới, đi tới bên cạnh lão ta: “Đại ca, đã xảy ra chuyện gì sao?” “Thái Thế An từ từ lắc đầu: “Có cảm giác tâm thần không yên.” “Vì sao?” “Không biết.” Thái Thế An thở dài, sau đó nghĩ đến chuyện của con

traí, hỏi một câu: “Vết thương của Tiểu Úc khỏi chưa?” “Mấy ngày nay vẫn là Thái Thế Định trợ giúp Thái Úc chữa thương. Hiện tại Thái Thế Định tới nơi này, có lẽ thương thế của nhi tử hẳn là đã gần khỏi rồi. Thái Thế Định gật đầu: “Ồn rồi, còn lại cũng không đáng ngại, qua vài ngày nữa là khỏi hẳn.” “Thái Thế An hơi nhẹ lòng, nhi tử không có việc gì là tốt rồi.” “Hắn đâu?” “Đi tìm người cứu hắn.” Thái Thế Định không giấu diếm, nói hết mọi chuyện một lần. Thái Thế An nghe vậy, trong mắt lộ ra vài phần nghiêm nghị: “Hừ, đồ nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, không biết sống chết.” Thái Thế Định hiểu rất rõ, hắc hắc cười lạnh hai tiếng, nếp nhăn trên mặt nhúc nhích theo, có vẻ rất làm người ta sợ hãi: “Cho nên, Tiểu Úc mới muốn tự mình đi cảm tạ bọn họ. Hắc, bọn họ nhất định sẽ vì hành vi sư tử mở to miệng của mình mà hối hận.” “Hai chữ cảm tạ nói rất nặng, về phần là có ý gì, trong lòng Thái Thế An rõ ràng. Nhưng mà lão ta không có bất kỳ phản đối nào, dám dọa dẫm Thái gia, không giết chết bọn họ, mặt mũi Thái gia để ở đâu? Đứng vững được ở thành Vĩnh Ninh này, tất cả đều dựa vào sự tàn nhẫn. Nhưng mà nghĩ đến cảm giác tâm thần không yên vừa rồi, lão ta có chút lo lắng: “Bọn họ có lai lịch như thế nào?” “Thái Thế Định hiểu được lo lắng của đại ca, nở nụ cười: “Yên tâm đi, Tiểu Úc đã thăm dò qua, bọn họ không có lai lịch gì lớn.” “Như vậy thì tốt, hừ, gia hỏa giậu đồ bìm leo, chết không có gì đáng tiếc.” Thái Thế An chấp hai tay sau lưng, bóng dáng dần dần biến mất, đồng thời phân phó: “Bảo Tiểu Úc trong khoảng thời gian này không nên ra khỏi thành, an phận một thời gian.” “Sau khi nói xong, lão ta cũng biến mất tại chỗ. Thái Thế Định cười hắc hắc không ngừng, ngay khi vừa định rời đi, một vết sáng bay tới, Thái Thế Định tiếp được, mở ra vừa nhìn, sắc mặt nhất thời âm trầm xuống, sát khí tràn ngập: “Muốn chết!” “Người Thái gia tới rất nhanh, người tới trước chính là Thái Thế Định, tam thúc của Thái Úc, người mà Lữ Thiểu Khanh đã từng gặp. Thái Thế Định đằng đằng sát khí, khuôn mặt khô cằn giống như cây khô bị sét đánh dữ tợn khủng bố, hai mắt ông ta để lộ ra sự sắc bén.” “Thật to gan.” Thái Thế Định gào thét mà tới, tiếng giết chóc trang nghiêm vang vọng thiên địa: “Dám xuống tay với Thái gia ta, muốn chết!” “Tam thúc!” “Thấy tam thúc của mình đến, Thái Úc kích động lệ nóng doanh trùng, cứ tỉnh đến rồi. Lữ Thiểu Khanh có chút kỳ quái, hắn hỏi Thái Úc: “Phụ thân ngươi đâu? Sao mà

mỗi lần người gặp nguy hiểm đều là tam thúc của người tới còn phụ thân người lại không thấy bóng dáng đâu vậy, người có chắc là tam thúc người thật sự chỉ là tam thúc? Chứ không phải phụ thân ruột của người chứ?“Lời này thật ghê tởm.Úc Linh yên lặng không nói gì, Thái Úc bị tức đến mức vết thương càng nặng, máu tươi dâng lên cổ họng.Mà tức giận hơn chính là Thái Thế Định, ông ta vừa tới đây liền nghe Lữ Thiếu Khanh nói xấu mình.Thái Thế Định bộc phát khí tức xông thẳng thiên địa, thiên địa cũng vì đó mà run rẩy, hai tay ông ta tỏa ra ánh sáng: “Đáng chết, người đi chết đi!““Ai, ai, bị vạch trần nên muốn giết người diệt khẩu sao?” Lữ Thiếu Khanh không chút hoang mang đứng ở bên cạnh Thái Úc, lấy Thái Úc làm bìa đỡ đạn.“Cẩn thận một chút, đừng đánh chết hần.““Nên, đáng chết!” Thái Thế Định sợ ném chuột vỡ bình, không thể không đề xuống sát ý của mình, gầm lên với Lữ Thiếu Khanh: “Phản nghịch Thánh tộc, người mau thả Tiểu Úc nhà ta ra.”

Chương 758 -

Chương 758: “Người gọi ta là gì?” Lữ Thiệu Khanh run rẩy, chỉ vào Thái Thế Định: “Đừng tưởng rằng người già rồi là có thể tùy tiện ngấm máu phun người, ta sẽ kiện người tội phi báng đày.” “Mẹ nó, ta chỉ là một nhân loại lương thiện bình bình đạm đạm, một thanh niên tốt ở Tề Châu, phản nghịch Thánh tộc các người không liên quan đến ta. Ta cũng không muốn có quan hệ gì với thứ đó, chỉ cần có chút quan hệ, mười cái mạng cũng không đủ giết. Thái Thế Định dường như nhất định phải đội danh kẻ phản nghịch lên đầu Lữ Thiệu Khanh, ông ta gầm lên: “Phản nghịch Thánh tộc, người người có thể tru diệt, người...” “Ba!” Một tiếng bạt tai thanh thúy cắt đứt lời Thái Thế Định, Lữ Thiệu Khanh tát mạnh một cái vào mặt Thái Úc. Thái Úc bị đánh đến mơ hồ, nửa bên mặt đều sưng lên, đau đến mức hấn ta oa oa kêu to. Thái Thế Định cũng bị kinh sợ, chỉ vào Lữ Thiệu Khanh hét lớn lần nữa: “Người muốn làm gì?” “Lữ Thiệu Khanh cười híp mắt: “Ta không phải phản nghịch Thánh tộc, người không nên nói lung tung.” “Phi.” Thái Thế Định phần nộ, mắng to: “Nếu người không phải phản nghịch Thánh tộc thì người có thể là ai?” “Bắt cóc tôn tử ta lại tông tiên Thái gia ta, đây không phải là chuyện phản nghịch làm thì còn có thể là ai?” “Ba!” Lại là một cái tát, mặt bên kia của Thái Úc cũng sưng lên. Thái Úc vốn đã bị trọng thương, thức hải bị đánh vỡ thành từng mảnh nhỏ, đầu đau muốn chết, thân thể bị giam cầm, lúc này lại trúng hai cái tát, cả người gần như sắp chết. “A!” Thái Úc rớt cuộc nhìn không được, kêu la thảm thiết, đau đến nước mắt hấn ta sắp chảy ra. “Đến.” Lữ Thiệu Khanh cười híp mắt: “Lại vu khống ta là phản nghịch thử xem?” “Thái Thế Định hiểu rồi, ông ta hiểu ý Lữ Thiệu Khanh rồi. Dám nói hấn phản nghịch, Lữ Thiệu Khanh liền tát vào mặt tôn tử ông ta. “Người!” Thái Thế Định nhất thời không biết có nên kêu hay không. “Hừ, thật to gan.” Một tiếng hừ lạnh, bóng dáng Thái Thế An chậm rãi xuất hiện. Thái Thế An xuất hiện, trong ánh mắt bình tĩnh chứa đựng lửa giận ngút trời. Nhất là khi lão ta nhìn thấy gương mặt con trai mình sưng đến mức suýt chút nữa không nhận ra người, vẻ mặt bình tĩnh

thiếu điều không giữ được. Tên nhóc chết tiệt, không cần biết người là ai, ta nhất định phải giết người. Trong lòng Thái Thế An rống giận, tràn đầy sát ý, nhiệt độ xung quanh tụt xuống một cách chóng mặt. Cho dù là Thái Thế Định cũng phải vội vàng vận pháp lực bản thân để ngăn cản sức mạnh của đại ca nhà mình. “Người chính là Thái Thế An?” Lữ Thiếu Khanh đánh giá Thái Thế An một lượt, bề ngoài trông thì phúc hậu, nhưng Lữ Thiếu Khanh cũng không dám coi thường lão ta. Người có thể tu luyện đến Nguyên Anh, ai mà không phải cáo già chứ? “Nhóc con.” Giọng điệu Thái Thế An bình tĩnh, nhìn không ra bất kỳ cảm xúc nào: “Người thả con trai của ta đi, ta sẽ tha chết cho người. “Ngữ điệu rất chắc chắn, sự khinh miệt và cao ngạo không hề che giấu. Lữ Thiếu Khanh cười thầm trong lòng, làm Thành chủ mà làm đến nỗi ngu người luôn rồi hay sao? Lữ Thiếu Khanh vươn tay về phía Thái Thế An: “Linh thạch đâu? Không nhận được thư con trai người gửi à? Một triệu viên linh thạch, thiếu một viên cũng không được.” Thái Thế Định giận dữ: “Nhóc con, người muốn chết hả. “Ông ta không dám gọi Lữ Thiếu Khanh là kẻ phản bội nữa, sợ cháu trai mình lại bị đánh. Thái Thế An cũng vậy, trên mặt loé lên sự giận dữ: “Người đang vơ vét tài sản của Thái gia chúng ta?” “Trong lòng lão ta đã đưa ra quyết định, không định để Lữ Thiếu Khanh sống sót rời khỏi đây. “Đâu ra.” Lữ Thiếu Khanh phủ nhận: “Lời như vậy đừng có nói bừa, đây là công tử nhà người định tặng cho ta chứ. “ “Một đời ta quang minh chính đại, chịu không nổi bị đổ oan như vậy đâu. “Quang minh chính đại? Câu này mà người cũng dám nói? Hai huynh đệ Thái Thế An, Thái Thế Định thậm chí cắn răng. Thái Thế An đánh giá Lữ Thiếu Khanh, hòng nhìn ra được gì đấy từ trên nét mặt của hắn: “Khoảng thời gian trước, kẻ phản bội của Thánh tộc ra tay với con trai ta, ta rất rõ ràng với ý đồ của bọn chúng, người có phải cũng là kẻ phản bội không?” “Lời này vừa nói ra, trong lòng Thái Thế Định giật thót. Đại ca, đừng. Ngay sau đấy, bóp một tiếng, âm thanh giòn giã vang lên. Thái Úc lại bị tát cho một cái, lần này Thái Úc kêu rên, nước mắt cũng rơi ra vài giọt. Nụ cười của Lữ Thiếu Khanh không đổi, nói với Thái Thế An: “Đã bảo người đừng có nói lung tung, đệ đệ người không nói với người sao, dám nói ta là phản bội, ta sẽ tát hắn. “ “Người cứ thử mà xem. “Giờ phút này Thái Thế An không thể duy trì sự bình tĩnh được nữa, sắc mặt lão ta sầm

xuống: “Người muốn chết.” “Lâu lắm rồi không có ai dám khiêu chiến với Thái gia như vậy.” Lữ Thiếu Khanh coi như kẻ đầu tiên. “Đừng nói nhảm nữa.” Lữ Thiếu Khanh nói với lão ta: “Muốn đưa con trai người quay về thì giao linh thạch ra đây.” “Thái Thế Định nhìn hắn bằng ánh mắt giận dữ: “Ai biết đưa linh thạch cho người rồi người có nuốt lời hay không?” “Lữ Thiếu Khanh nghiêm túc đáp lại: “Người trông ta giống kẻ không biết giữ chữ tín hay sao?” ““Bớt ở đây dài dòng, mau đưa linh thạch ra đây, nếu không ta xử con tin đây.” Lữ Thiếu Khanh đe dọa: “Hắn ta có phải con trai người không?” “Lữ Thiếu Khanh để tay ra trước mặt Thái Úc, dáng vẻ cứ như không đưa linh thạch thì sẽ kết liễu luôn hắn ta. Thái Thế An đột nhiên bật cười: “Không đưa người linh thạch, người dám giết nó không?” ““Giết con trai ta, người tưởng mình sẽ thoát được chắc?” “Lữ Thiếu Khanh ngẩn ra, quay lại nói với Thái Úc: “Người nhìn đi, ta đã bảo rồi, lão ta không phải cha ruột của người. Nếu là cha ruột thì đã chẳng nói ra những lời này.” ““Trong mắt lão ta, người còn không bằng một triệu linh thạch.”

Chương 759 - Khoan đã, ta cho các người xem bảo bối này

Chương 759: Khoan đã, ta cho các người xem bảo bối này Tên nhóc chết tiệt. Thái Thế An chỉ hận mình không thể một phát đập chết luôn Lữ Thiểu Khanh. Thái Thế Định thì truyền âm nói với đại ca của mình: “Đại ca, hay là cứ đồng ý với hắn trước, đưa Tiểu Úc trở về rồi tính tiếp.” “Đợi sau khi Tiểu Úc quay lại, chúng ta sẽ...” “Trong giọng nói mang theo sự nham hiểm, ông ta cũng không định dễ dàng bỏ qua cho Lữ Thiểu Khanh. Thái Thế An không tình nguyện, nhưng khi nhìn đến tình trạng thảm hại của con trai mình, không kịp thời cứu vãn, biết đâu sẽ để lại di chứng gì đấy/Lão ta chỉ đánh cần răng: “Chỉ sợ hắn lật lọng.” Thái Thế Định đã tính trước, trên gương mặt khô khốc nở nụ cười lạnh lùng, cực kỳ giống một con chó sói xảo quyệt: “Yên tâm, không để hắn được như ý đâu, ta tự có cách.” Ông ta tiến lên một bước, quát Lữ Thiểu Khanh: “Nhóc con, có thể cho người một triệu viên linh thạch, nhưng người bắt buộc phải thề với đạo tâm, lấy được linh thạch thì nhất định phải thả Tiểu Úc trở về.” Ông ta còn học theo Thái Úc, học gì dùng luôn, trả lại cho Lữ Thiểu Khanh. Úc Linh nghe vậy thì lo lắng trong lòng, nên đồng ý không? Nếu đồng ý, đường sống để lại cho Lữ Thiểu Khanh sẽ chẳng còn mấy. Thả Thái Úc trở về, chờ đợi Lữ Thiểu Khanh chắc chắn sẽ là một kích lòi đình. Lữ Thiểu Khanh lộ ra vẻ không vui: “Này này, làm gì đấy? Đường đường là Thái gia mà cũng sợ ta lật lọng sao?” “Rộng lượng vào, nhìn xa trông rộng chút có được không? Người với người cùng Thánh tộc mà lại không có lòng tin hay sao?” Thái Thế Định trông vậy, khinh miệt cười một tiếng: “Quả nhiên, người không đồng ý, vậy đừng hòng lấy một triệu viên linh thạch này.” “Được rồi được rồi.” Lữ Thiểu Khanh dường như bị ép đến mức bất đắc dĩ, chỉ có thể đồng ý. Thấy Lữ Thiểu Khanh chẳng có mấy kháng cự đã lập lời thề, hai người Thái Thế An và Thái Thế Định không nhìn được lắm bầm trong lòng. Tên nhóc này, sao trông chẳng sợ hãi gì vậy? “Được!” Thấy Lữ Thiểu Khanh lập lời thề, Thái Thế Định không nói nhảm nữa, ông ta không nhiều lời, ném một

chiếc nhẫn trữ vật cho Lữ Thiếu Khanh. “Thả người!” “Sau khi Lữ Thiếu Khanh nhận lấy, hắn nói: “Vội gì mà vội?” “Ta phải đếm xem số lượng có đủ không, nếu không bị hốt mất thì chẳng phải ta lỗ to hay sao?” Hắn dùng thần thức dò xét, gương mặt hớn hờ, một triệu viên linh thạch yên lặng nằm bên trong chiếc nhẫn trữ vật, Lữ Thiếu Khanh cười híp cả mắt. Quả nhiên ăn cướp vẫn là nhanh nhất. Bây giờ nhìn lại, người Ma tộc cũng đáng yêu thật đấy. “Thả người!” “Thái Thế Định lại hét to, ông ta với Thái Thế An đã sẵn sàng ra tay, một khi Lữ Thiếu Khanh không thả người, bọn họ chỉ có thể sử dụng biện pháp mạnh. “Gấp cái gì!” Lữ Thiếu Khanh vẫn chậm rãi, hắn nói với Úc Linh: “Người qua một bên chờ đi.” “Người.” Hiếm khi Úc Linh lộ ra mấy phần lo lắng. Lữ Thiếu Khanh lại nói: “Gánh nặng như người ở lại đây, ta sợ ta sẽ phân tâm. “Mẹ nó! Trong lòng Úc Linh bực bội, xoay người bỏ đi. Ta đúng là mù mắt, làm trái với lương tâm, thế mà lại lo cho cái tên khốn nạn nhà người. Thấy Úc Linh rời đi, hai người Thái Thế An và Thái Thế Định lạnh lùng đứng nhìn, không ra tay ngăn cản. Trên thực tế, Thái Úc vẫn đang trong tay Lữ Thiếu Khanh, bọn họ cũng không dám cản trở. Úc Linh đi thì đi thôi, bọn họ không quan tâm. Chỉ cần Lữ Thiếu Khanh vẫn ở đây là được. “Thả người!” Thái Thế Định hét to lần thứ ba: “Còn không thả người, người không sợ lời thề phản phệ sao?” “Thả đây thả đây, gấp cái gì.” Lữ Thiếu Khanh ném Thái Úc trở về. Khí tức Thái Thế Định bùng nổ trong chớp mắt, một giây trước khi ông ta định ra tay, Lữ Thiếu Khanh hét lớn một tiếng: ” Khoan đã, ta cho các người xem bảo bối này. “ “Bảo bối?” Thái Thế Định không rảnh mà để ý, sát ý trong lòng ông ta mạnh mẽ vô cùng, không giết Lữ Thiếu Khanh, ông ta sợ mình sẽ hộc máu mà chết. “Giết chết người, bảo bối gì cũng sẽ thuộc về ta. “Bề ngoài Thái Thế Định là một lão già, nhưng mà khí tức bên trong ông ta lại không khác nào mặt trời ban trưa, hùng hực phần chấn, không có chút già yếu nào. Thái Thế Định khi bùng nổ mà như biến thành một người khác, khắp người lộ ra sát ý lạnh như băng. “Giết!” Thái Thế Định hét lớn một tiếng, cơ thể biến mất, bỗng nhiên loé lên, xuất hiện bên cạnh Lữ Thiếu Khanh. Một quyền đánh ra. Bàn tay khô khốc chẳng khác nào cành cây héo quắt, không có chút sức mạnh nào. Nhưng một quyền đánh ra lại uy lực động trời. Thái Thế Định Nguyên Anh tầng hai dồn lực đánh ra một quyền, lớp lớp linh lực cuộn cuộn

như sóng gợn mặt nước, từng tầng từng tầng lan ra, khí tức dấy lên chấn động không gian, xung quanh tựa như xảy ra một trận động đất trong không gian, rung động không ngừng. Năm đám mang theo âm thanh ầm ầm giống như sấm sét cuộn cuộn, dội xuống như trời sập. Sát ý mạnh mẽ nhắm thẳng đến Lữ Thiếu Khanh, khoá chặt không gian xung quanh hắn, khiến hắn không thể trốn được. Thái Thế Định tràn đầy tự tin với một quyền của mình. Trong lòng ông ta hận chết Lữ Thiếu Khanh, hận không thể một quyền đánh chết hắn. Lần này xem ngươi ngăn chặn thế nào? Khoé miệng Thái Thế Định lộ ra nụ cười hung ác tàn nhẫn, ông ta cảm tưởng như mình đã nhìn thấy cảnh tượng Lữ Thiếu Khanh bị đánh gục, máu thịt văng tung toé, biến thành bọt nước bay khắp trời. Mà sau khi Thái Thế Định ra tay, Lữ Thiếu Khanh cũng chậm rãi giơ tay lên, nghênh đón năm đám của Thái Thế Định. Tự tìm cái chết! Ánh mắt Thái Thế Định càng thêm độc ác tàn nhẫn. “Tự tìm cái chết!” Thái Thế An đứng bên cạnh trông thấy Lữ Thiếu Khanh dám đối đầu trực diện với đệ đệ mình, cũng cười lạnh một tiếng. Đệ đệ mình mạnh cỡ nào, lão ta thân là ca ca chắc chắn biết rất rõ. Bình thường nhìn Thái Thế Định không khác nào ông lão, chẳng qua là để mê muội đối phương mà thôi. Chỉ sau khi chân chính đối đầu với Thái Thế Định mới biết rốt cuộc ông ta mạnh thế nào. Thái Thế An rất có lòng tin với đệ đệ của mình. Đồng thời lão ta cũng phát tay, ung dung phá vỡ giam cầm trong cơ thể Thái Úc.

Chương 760 - Hắc không đơn giản đâu

Chương 760: Hắc không đơn giản đâu”Phụt!“Giam cầm của Thái Úc được phá vỡ, hắc ta lập tức phun ra ngoài một ngụm máu đã nhịn từ lâu.“Cha, người cẩn thận, hắc không đơn giản đâu.“Thần thức của Thái Úc giao chiến với thần thức của Lữ Thiếu Khanh, hắc ta rất rõ thực lực của Lữ Thiếu Khanh, tuyệt đối mạnh hơn bề ngoài nhiều.Thái Thế An hừ một tiếng, cực kỳ bất mãn với biểu hiện của con trai.“Ngu xuẩn hết sức.“Ngay sau đây!“Ầm!“Nắm đấm song phương va chạm.“Ui chao!“Lữ Thiếu Khanh kêu lớn, máu tươi bắn ra, toàn thân như con diều đứt dây bay ngược ra ngoài ngoài mười dặm.“Oắt con không biết tự lượng sức!” Thái Thế Định cười lớn, tư thái như một kẻ thắng cuộc, nhưng mà Thái Thế An lại phát hiện cánh tay ông ta đang hơi run rẩy.“Thế nào?“Thái Thế An truyền âm hỏi.Trong lòng lão ta thầm suy đoán, chắc đệ đệ của mình cũng chịu thiệt đôi chút, nếu không cũng sẽ chẳng đứng yên tại chỗ thế này.Đối diện với đại ca nhà mình, Thái Thế Định không hề che giấu: “Có chút thực lực, nghĩ lại thì chắc đây là lí do hắc dám đến khiêu khích Thái gia chúng ta.““Nhưng mà cũng chỉ có vậy, hừ.“Hừ lạnh một tiếng, tỏ thái độ rất khinh thường.Một quyền ban này không thể đánh gục được Lữ Thiếu Khanh khiến ông ta rất bất mãn trong lòng.Thế mà Lữ Thiếu Khanh có thể đỡ được một quyền của ông ta, càng khiến Thái Thế Định không cam lòng.Lực phản chấn của một quyền khiến cả cánh tay của ông ta tê rần, tạm thời bỏ ý định tiếp tục tấn công.“Tam thúc, thúc cẩn thận, thần thức của hắc mạnh lắm.” Thái Úc vội vàng nhắc nhở: “Ta cũng do trúng quỷ kế của hắc, bị thần thức của hắc làm trọng thương, nếu không đã giết hắc từ lâu rồi.““Thì ra là vậy.” Thái Thế Định cười to hơn, ông ta nói với Thái Úc: “Yên tâm đi, ta báo thù cho ngươi là được.““Hắc có chút thực lực, nhưng không phải đối thủ của ta.“Lữ Thiếu Khanh từ đằng xa bay trở về, hùng hùng hổ hổ: “Khốn kiếp, chưa gì đã đánh nhau, người Thái gia các ngươi đều bá đạo vậy sao?““Cho dù giết người cũng phải để người ta nói hết câu mới được chứ?“Âm thanh của Lữ Thiếu Khanh rất lớn, nhưng sau khi Thái Thế An và

Thái Thế Định nghe xong thì lại ngậm cười mà bật cười. Bọn họ nghe ra sự suy yếu trong giọng nói của Lữ Thiếu Khanh. Thái Thế Định cười càng vui vẻ, tuy một quyền ban này không đánh gục được Lữ Thiếu Khanh, nhưng ít nhất cũng khiến Lữ Thiếu Khanh bị thương. Ánh mắt Thái Thế Định nhìn chằm chằm như hổ đói, chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào, Lữ Thiếu Khanh lại hét lên: “Khoan đã, bảo bối là gì, các ngươi không tò mò sao?” “Chỉ biết đánh đánh giết giết, ngươi còn xông tới, có tin ta hủy luôn nhẫn trữ vật trong tay, để các ngươi chẳng chiếm được gì không?” Dáng vẻ Lữ Thiếu Khanh thế này khiến Thái Úc rất thoải mái trong lòng. Loại khôn kiếp như hắn xứng đáng bị dạy dỗ. Nhớ lại Lữ Thiếu Khanh đánh lén mình, Thái Úc hét lên với tam thúc của mình: “Tam thúc, người cẩn thận, hắn rất xảo quyệt.” “Ta vì bất cẩn rơi vào bẫy của hắn nên bị đánh lén, tam thúc, đừng nghe hắn nói, cứ đánh cho gần chết rồi nói sau.” Nhớ lại thần thức khủng khiếp của Lữ Thiếu Khanh, Thái Úc lại hoảng sợ không thôi. Đối với kẻ địch này, tốt nhất là đánh cho gần chết rồi mới chậm rãi nói nhảm. Thái Thế Định cũng thầm đồng tình, không sai, nên làm vậy. Lúc này Lữ Thiếu Khanh lại thấp giọng nói chuyện, âm thanh vừa khéo để bọn họ nghe thấy: “Mẹ nó, trăm cay nghìn đắng mới giành về được đồ từ trong tay dã nhân ở đây, thế mà các ngươi lại không hứng thú?” “Xem ra phải tìm cơ hội trốn thôi, còn không thì lấy mạng đổi mạng đi.” Thái Thế An nghe vậy, trong lòng giật thót, nói với Thái Thế Định: “Khoan đã.” “Cha!” Thái Úc vội vàng nhắc nhở: “Hắn rất xảo quyệt.” Thái Thế An nhìn từ trên cao xuống, ánh mắt bất mãn: “Có ta ở đây, hắn có thể dấy được sóng gió gì chứ?” “Tuy có thể chịu được một quyền của Thái Thế Định mà không chết, chỉ chịu chút tổn thương. Thái Thế An cảm thấy thực lực của Lữ Thiếu Khanh hẳn là xấp xỉ Thái Thế Định, tuyệt đối không mạnh hơn được. Lữ Thiếu Khanh quá trẻ, khiến người khác vô thức coi thường. Bản thân lão ta là Nguyên Anh tầng năm, rất tự tin mình có tư cách không coi Lữ Thiếu Khanh ra gì. Lão ta tò mò không biết bảo bối trong lời Lữ Thiếu Khanh là gì. Bảo bối giành được từ dã nhân ở đây, nghĩ thôi đã thấy không đơn giản. Ông ta rất hứng thú. Ông ta ngăn Thái Thế Định lại, bay từ đằng xa tới: “Giao bảo bối ra đây, ta có thể cân nhắc tha chết cho ngươi.” “Nếu như có đủ giá trị, ông ta cũng không ngại để tên nhóc trước mắt trở thành một con chó của Thái gia. Dầu

sao trẻ tuổi như vậy đã có thực lực cỡ này, thiên phú còn tốt hơn con trai nhà mình. “Đưa người rồi, người có tha cho ta không?” Lữ Thiều Khanh cảnh giác: “Hay là, người thề trước đi?” “Dáng vẻ căng thẳng của Lữ Thiều Khanh khiến trong lòng Thái Thế An càng thêm tin tưởng thật sự có bảo bối. “Không đưa, thì chết!” Thái Thế An không có tâm trạng chơi đùa với Lữ Thiều Khanh. “Được thôi!” Lữ Thiều Khanh lấy ra một viên Tồn Ma Thạch to bằng đũa trẻ, ném cho Thái Thế An: “Cầm đi!” “Thái Thế An nhận lấy, lão ta cau mày: “Đây chẳng phải là Tồn Ma Thạch mà dám đã nhân nói sao, bảo bối gì chứ?” “Thái Úc nhìn rõ Tồn Ma Thạch trong tay Thái Thế An. Hắn ta kinh ngạc, gấp đến nỗi nhảy cẫng lên, vết thương bị đụng đến khiến hắn ta phải hít ngược một hơi. Thái Úc hét lớn với Thái Thế An đứng phía xa: “Cha, người cẩn thận, sẽ nổ đấy!” “Thái Úc từng chứng kiến, uy lực phát nổ khi đó khiến hắn ta khắc sâu ấn tượng. Năm tên tu sĩ phản bội đều không đỡ nổi. Phát nổ? Thái Thế An và Thái Thế Định giật mình. Lữ Thiều Khanh lại bật cười: “Sợ gì chứ, qua lâu như thế nhưng đã nổ chưa?”

Chương 761 - Nếu đã như vậy, ta sẽ giết người

Chương 761: Nếu đã như vậy, ta sẽ giết người Thái Thế An và Thái Thế Định ngẩn ra, cũng đúng. Tôn Ma Thạch lẳng lẳng lơ lơ trên không trung, chẳng có dấu hiệu nào là muốn phát nổ. Thái Thế An quan sát một lúc, không phát giác ra điểm gì bất thường, chỉ là lần đầu tiên trông thấy viên Tôn Ma Thạch to thế này khiến lão ta cảm thấy ngạc nhiên. “Thứ này mà bảo bồi gì chứ?” Thái Thế An coi thường: “Tuy là trong tay đã nhân, Tôn Ma Thạch có chút tác dụng với tu sĩ Thánh tộc chúng ta, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi.” Viên Tôn Ma Thạch trong tay ngoại trừ to hơn một tí thì Thái Thế An không cảm thấy có gì đặc biệt. Giọng điệu lão ta lạnh lùng, nhìn về phía Lữ Thiếu Khanh, không hề che giấu sát ý của mình: “Nếu như đây chính là bảo bồi mà người nói, người có thể chết được rồi.” Thái Thế Định đã sẵn sàng ra tay. Lữ Thiếu Khanh không hoảng hốt chút nào, ngược lại còn hỏi Thái Thế An một câu: “Người không tò mò viên Tôn Ma Thạch to như thế còn có hiệu quả gì sao?” “Hiệu quả gì?” Thái Thế Định hỏi lại theo bản năng. Lữ Thiếu Khanh mỉm cười: “Rót linh lực vào trong thì người sẽ biết thôi.” Thái Úc ở phía xa hét lớn: “Cha, cẩn thận.” Trong lòng Thái Úc bất an, Lữ Thiếu Khanh biểu hiện quá mức bình tĩnh. Hắn ta đã đích thân trải nghiệm thủ đoạn của Lữ Thiếu Khanh, chỉ sợ trong này sẽ có cạm bẫy nào đó. Thái Thế Định cười lớn: “Tiểu Úc, không cần phải lo, hắn có thể làm được gì chứ?” Trải qua lần giao thủ vừa này, Thái Thế Định cảm thấy thực lực của Lữ Thiếu Khanh chỉ xấp xỉ mình. Hiện giờ tay phải của ông ta đã hồi phục, tiếp theo có thể chơi đùa với Lữ Thiếu Khanh. Thái Thế An rất bất mãn với biểu hiện của con trai, lão ta hừ lạnh: “Có vi phu ở đây, hắn không lật nổi trời.” Nói dứt lời, lão ta rót linh lực vào trong Tôn Ma Thạch. Bề mặt Tôn Ma Thạch loé lên một tia sáng màu xám trắng, khiến người ta sợ hãi. Trong lòng Thái Thế An lập tức sinh ra dự cảm không lành. Sắc mặt Thái Thế An thay đổi. Không ổn! Ngay sau đấy, Tôn Ma Thạch nổ tung! “Ầm!” Tiếng nổ to lớn vang dội, ánh sáng mãnh liệt chói

lọi, ánh lửa ngút trời, một đám mây hình nấm bùng lên. Sóng âm phát nổ mạnh mẽ như cuồng phong thét gào, nhanh chóng lan ra bốn phía. Mây trên trời cao bị cuồng phong tàn bạo quét đi sạch sẽ. Sóng xung kích của vụ nổ điên cuồng tàn sát tất cả những gì xung quanh, xé tan mọi thứ. Đại địa nứt vỡ, đất bùn và đá tảng bay lên từ mặt đất hoá thành tro bụi trong vụ nổ. Vô số khe nứt không ngừng lan ra phía xa, trông chẳng khác nào một mặt gương nhẵn bóng phủ đầy vết nứt chằng chịt. “A!” Trong vụ nổ truyền đến tiếng hét thảm, là tiếng kêu thảm thiết của Thái Thế Định. Còn về Thái Úc, mặc dù cách xa nhưng uy lực của viên Tôn Ma Thạch mà Lữ Thiếu Khanh đưa ra có thể sánh ngang với một kích của Nguyên Anh, phạm vi phát nổ cũng bao phủ cả Thái Úc. Thái Úc không kịp rên rỉ tiếng nào đã ngất đi, cơ thể như búp bê làm bằng vải rách, văng ra ngoài theo sóng xung kích của vụ nổ. Đợi sau khi vụ nổ qua đi, bóng dáng Thái Thế An dần dần hiện ra giữa màn khói. Trạng thái của lão ta không hề tốt chút nào. Quần áo trên người xộc xệch, không còn dáng vẻ cao cao tại thượng như khi nãy. Mặt lão ta trắng bệch, bề ngoài thì trông có vẻ không chịu bất cứ tổn thương nào, thực ra đứng gần vụ nổ như thế, lão đã bị thương ở bên trong. Linh lực trong cơ thể hỗn loạn, giống như bị một chiếc thần chùy ngũ phẩm nặng nề giáng lên ngực, khó chịu đến nỗi lão muốn thổ huyết. Cho dù lão là Nguyên Anh tầng năm, nhưng ở khoảng cách gần với vụ nổ, không thể nào có chuyện lão không bị tổn thương. Thái Thế An nhìn cái hố sâu hoắm trên mặt đất, trong mắt lộ ra cái nhìn hoảng hốt sợ hãi. Nếu như uy lực vụ nổ lớn hơn chút nữa, lão ta dám chắc có khi lúc này mình đã nằm thẳng cẳng rồi. “Tam đệ.” Thái Thế An không nhìn thấy bóng dáng Thái Thế Định trong làn khói mù, lão ta lớn tiếng gọi, đồng thời phóng thần thức ra khắp nơi. Bỗng nhiên, lông tơ khắp người lão dựng đứng, cảm giác nguy hiểm hơn cả ban nãy ập xuống. Bóng dáng Thái Thế An lập tức biến mất khỏi vị trí ban nãy. Một đường kiếm quang cuồng bạo loé lên ở nơi lão ta đang đứng, trên mặt đất cách đó không xa, vụ nổ qua đi, mặt đất xuất hiện một vết nứt sâu không thấy đáy. “Chết tiệt, kẻ nào?” Thái Thế An rợn cả tóc gáy, kiếm ý trên kiếm quan khiến lão ta cảm nhận được khí tức tử vong. Đây là lần đầu tiên lão ta gặp phải kiếm ý và kiếm quang khủng khiếp như vậy. “Ta chứ ai!” Một giọng nói vô cùng đặc ý vang lên, theo sau đó tiếp tục là một đường kiếm

quang đáng sợ. Kiếm quang xuất hiện trong hư không, chém tan bụi mù bay đầy trời, giống như một bông hoa chết chóc nở rộ giữa hư không, giáng xuống trong tiếng vọng âm ỉ, nuốt chửng lấy Thái Thế An. “Chết... chết tiệt.” Thái Thế An sợ hãi tột độ, lần này, trong lòng lão ta hoảng thật rồi. Giờ lão ta mới nhận ra, suy cho cùng lão đã quá coi thường Lữ Thiếu Khanh. Vốn tưởng rằng Lữ Thiếu Khanh chỉ có chút thực lực, nhưng cũng chẳng mạnh tới đâu. Một kiếm này, uy lực khủng khiếp, khiến Thái Thế An hiểu ra, Lữ Thiếu Khanh vẫn luôn giả heo ăn thịt hổ. Kiếm quang khí thế âm âm, uy lực nghiền ép, chớp mắt đã chém tới trước mặt Thái Thế An, khiến Thái Thế An không thể tránh né, chỉ đành cắn răng ứng phó. Ta không tin, một tên Nguyên Anh tầng bốn còn con như ngươi có thể đánh thắng được ta? Tuy khí tức của Lữ Thiếu Khanh lúc bùng nổ rất mạnh, nhưng Thái Thế An nhận ra cảnh giới của Lữ Thiếu Khanh vẫn thấp hơn lão một tầng. Nếu đã như vậy, ta sẽ giết ngươi. Ánh mắt Thái Thế An hung ác, dưới tình thế cấp bách, lão lấy ra một món pháp khí để chống đỡ. Lão định sau khi ngăn một kích này sẽ để Lữ Thiếu Khanh biết thế nào là sức mạnh.

Chương 762 - Người này rốt cuộc có lai lịch gì?

Chương 762: Người này rốt cuộc có lai lịch gì? “Àm!” “Nhưng mà kiếm quang sáng chói, nổ tung, trong chớp mắt đập vỡ pháp khí của Thái Thế An.” “Phụt!” “Thái Thế An bắn đầy máu tươi, trong mắt lão ta lộ ra ánh nhìn không thể tin nổi. Sao có thể mạnh như vậy? Thái Thế An không thể chấp nhận, lão ta gào to: “Người là người của Kiếm gia Thánh Địa?” “Không sai, chính là ta.” Lữ Thiếu Khanh không phải Kế Ngôn, Kế Ngôn khinh thường việc mạo danh bất kì ai, Lữ Thiếu Khanh thì không từ chối ai hết. Mặc dù không biết Kiếm gia của Thánh Địa là ai, nhưng Thánh Địa thống trị Hàn Tinh, là Thánh Địa trong lòng người Thánh tộc, cao thủ vô số. Được gọi là Kiếm gia Thánh Địa, lai lịch chắc chắn không tầm thường. Vì thế, Lữ Thiếu Khanh thừa nhận mà không hề do dự. Còn Thái Thế An bên này đang ở thế bất lợi, nghe thấy Lữ Thiếu Khanh thế mà lại là người của Kiếm gia Thánh Địa, lão ta vô thức hốt hoảng. Thái gia không đắc tội nổi với Kiếm gia Thánh Địa. Lão ta hoảng hốt, lộ ra càng nhiều sơ hở, Lữ Thiếu Khanh “giậu đồ bìm leo” không hề khách khí, Mặc Quân Kiếm khẽ chuyển, một con thần điêu toàn thân đen tuyền trông mắt màu trắng xuất hiện. Kiếm ý hóa hình, thần điêu màu đen có đôi con ngươi màu trắng giống như tử thần không mang theo bất kỳ một chút tình cảm nào. Thần điêu vẩy hai cánh, kiếm ý đầy trời xuyên thấu hư không, mãnh liệt lại sắc bén. Ngay lúc một kiếm của Lữ Thiếu Khanh chém tới, Thái Thế An đã kịp phản ứng. Kiếm ý của người trước mắt này tuy tinh thuần khủng bố, nhưng tuyệt đối không phải là thứ đến từ Thánh Địa Kiếm gia. Thánh Địa Kiếm gia cũng sẽ không có người đề tiện vô sỉ như vậy. Chờ đến khi lão ta kịp phản ứng, tất cả đều đã muộn. “A!” “Lão ta liều mạng ngăn cản, cuối cùng vẫn bị kiếm quang cắn nuốt. Kiếm ý của Lữ Thiếu Khanh vô cùng khủng bố. Nhưng Thái Thế An vẫn ra sức chống cự, không ngồi chờ chết. Linh lực trong cơ thể lão ta không ngừng mãnh liệt trút xuống, linh lực xuất hiện từng đợt từng đợt một bên người, không ngừng hình thành một tầng lại một tầng linh

lực hộ thuẫn. Khí tức bộc phát, nổ vang ở không trung, sóng âm vô hình tạo thành từng vòng khuếch tán ra xung quanh. Linh lực hộ thuẫn và kiếm ý của Lữ Thiểu Khanh giống như binh lính hai quân giao chiến, chém giết qua lại. Linh lực của lão ta không ngừng bị tiêu hao, bị kiếm ý cắn giết phá hư, từng tầng từng tầng bị tước đi. Đồng thời linh lực của lão ta cũng đang không ngừng tiêu hao kiếm ý của Lữ Thiểu Khanh. Nhưng mà nói tóm lại, vẫn là Lữ Thiểu Khanh hơi chiếm thượng phong, để lại không ít vết thương trên người Thái Thế An, máu tươi bắn tung tóe, bùng lên màn sương máu bao quanh, rải khắp bầu trời. Thái Thế An liệu mạng rống giận, trong tay xuất hiện vài món pháp khí, lần lượt nổ tung, lão ta phun một ngụm lại một ngụm máu tươi, gần như là hao hết tất cả mới đỡ được một kiếm này của Lữ Thiểu Khanh. “Hô hô.” Thái Thế An thật không dễ dàng vượt qua, có một khắc, lão ta suýt chút nữa cho rằng mình đã chết. Được rồi, tới phiên ngươi. Thái Thế An nảy sinh ác độc. Tuy rằng ta bị thương, thực lực chỉ có thể phát huy chỉ bằng một nửa bình thường, nhưng hiện tại ta sẽ phát lực, để ta xem ngươi sẽ chết như thế nào. Thái Thế An lật cổ tay, một cây sáo cổ quái xuất hiện trong tay. Cây sáo dài chừng nửa trượng, toàn thân màu nâu, đầu sáo phồng lên, mơ hồ có một khuôn mặt như cười như khóc, để lộ ra vài phần quỷ dị. Tay Thái Thế An cầm sáo dài, điều động linh lực thổi sáo. Tiếng sáo du dương vang lên, tiếng sáo uyển chuyển phiêu đảng kéo dài vang vọng trên bầu trời. Người bên ngoài nghe, dường như cảm thấy là tiếng sáo rất êm tai. Nhưng mà Lữ Thiểu Khanh nghe vào, lại cảm giác vô cùng chói tai. Tiếng sáo xuyên thấu linh hồn, đầu hấn truyền đến cảm giác choáng váng. Giữa vòng phòng hộ, Lữ Thiểu Khanh cảm giác như mình rơi vào chiến trường có thiên quân vạn mã chém giết, bên người chất đầy vô số thi thể, máu tươi hội tụ thành sông ngòi, màu đỏ phủ kín cả vùng. Bầu không khí đều trở nên nồng đậm, áp lực, hơi thở giết chóc tràn ngập, kích thích tâm thần của hắn. Một cảm giác phiền não xuất hiện, khiến Lữ Thiểu Khanh theo bản năng nắm chặt Mặc Quân kiếm trong tay, trong ngực tràn ngập sát ý, có xúc động muốn tiêu diệt hết muôn dân trong thiên hạ. Dần dần, ánh mắt Lữ Thiểu Khanh trở nên đỏ bừng, cả người tản mát ra sát khí khủng bố. Thái Thế An chú ý tới sát khí của Lữ Thiểu Khanh, trong lòng thầm giật mình. Cho dù là lão ta cũng không cách

nào có được sát khí mãnh liệt như vậy. Người này rốt cuộc có lai lịch gì? Có được sát khí như thế, tuyệt đối là hạng người tâm ngoan thủ lạt, người chết trong tay hắn chắc chắn không ít. Đáng chết, sao nhi tử mình lại gặp phải gia hỏa như vậy? Thiên phú và thực lực kinh người, kiểm ý lại khủng bố, còn có sát khí như vậy. Tất cả đều nói rõ lai lịch Lữ Thiếu Khanh không nhỏ, sớm biết Lữ Thiếu Khanh lợi hại như thế, Thái Thế An tuyệt đối không dám để cho nhi tử đi trêu chọc hắn. Ngược lại chỉ cần khách khí tiếp đón chiêu đãi, cung kính kính tiễn rời khỏi thành Vĩnh Ninh là được rồi. Nhưng hiện tại nói cái gì cũng đã muộn, một bước sai, từng bước sai. Thật sự là không ai ngờ kẻ mà nhi tử của lão ta tiện tay cứu trở về, một kẻ tham tài lại là người lợi hại như vậy. Cầu xin tha thứ gì đó, làm không được, bắt tay giảng hòa cũng không có cách nào. Hiện tại điều duy nhất có thể làm chính là hoàn toàn đánh chết người này ở chỗ này, thẳng thừng tiêu trừ hậu hoạn. Trong tay Thái Thế An không dám dừng lại, không ngừng thúc dục sáo, khiến tiếng sáo liên tục ảnh hưởng đến Lữ Thiếu Khanh. Đây là pháp khí bốn mạng của lão ta, Hoán Hồn Dịch, có thể gọi hồn, cũng có thể diệt hồn. Dựa vào pháp khí này, lão ta đứng sừng sững trong thành Vĩnh Ninh không ngã, là người thống trị thành Vĩnh Ninh trở thành lão đại một phương này. Thử hỏi, có ai đi vào thành Vĩnh Ninh mà dám không khách khí gọi lão ta một tiếng lão đại? Lữ Thiếu Khanh trước mắt lại dám bắt cóc nhi tử của lão ta để vợ vét tài sản của lão ta, nếu không giết Lữ Thiếu Khanh, lão ta còn mặt mũi nào lặn lội ở đây? Cho nên, người đi chết đi cho ta.

Chương 763 - Đại ca, huynh đánh bại hắc rồi sao?

Chương 763: Đại ca, huynh đánh bại hắc rồi sao? Ánh mắt Thái Thế An càng thêm hung ác, tiếng sáo chợt biến đổi. Nếu như nói, vừa rồi nghe là uyển chuyển du dương, như vậy hiện tại chính là chuyển biến đột ngột, trầm thấp khắc nghiệt. Tiếng sáo hình thành sóng âm vô hình, giống như thủy triều liên miên không dứt, từng đợt từng đợt đánh tới Lữ Thiểu Khanh, không cho Lữ Thiểu Khanh có bất kỳ cơ hội phản kháng nào. “Phụt!” Dưới sự công kích của Thái Thế An, Lữ Thiểu Khanh bỗng nhiên phun máu tươi, Mặc Quân kiếm trong tay tuột ra, bóng dáng của hắc từ trên trời rơi xuống, chìm vào trong khe nứt trên mặt đất, biến mất không còn tăm tích. “Ha ha!” Thái Thế An thấy thế, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, nhin không được cười ha ha. “Đại, đại ca!” Thái Thế Định không biết từ đâu chạy ra, bộ dáng ông ta cũng vô cùng thâm trầm. Cả người máu me đầm đìa, trong vụ nổ vừa rồi, ông ta suýt chút nữa đã biến mất. May mà ông ta cũng cách hơi xa, phản ứng lại nhanh chóng, mới miễn cưỡng giữ mạng nhỏ của mình. “Đại ca, huynh đánh bại hắc rồi sao?” Thái Thế Định nghiêng răng nghiêng lợi, suýt chút nữa, suýt chút nữa ông ta đã chết. Hiện tại tuy là ông ta vẫn giữ được mạng nhỏ, nhưng lại bị thương nghiêm trọng, cả người gần như bị phế. Đối với Lữ Thiểu Khanh, ông ta hận thấu xương. Cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy người nào dễ tiện như vậy. “Không chết, nhưng cũng không kém nhiều lắm.” Thái Thế An thu hồi nụ cười, bình tĩnh mà lại tự tin. Lão ta tin tưởng Hoán Hồn Địch của mình, không tin có người có thể chịu đựng được công kích của lão ta lâu như vậy. Dưới sự công kích của lão ta, linh hồn Lữ Thiểu Khanh tuyệt đối bị thương nặng, đây là uy lực của Hoán Hồn Địch. Mặc dù còn có hơi thở, nhưng linh hồn bị tấn công, cũng không khác chết cho lắm. Thánh tộc bị trục xuất, công pháp thiếu hụt, pháp quyết chủ tu tinh thần và linh hồn đã ít lại càng ít. Có Hoán Hồn Địch trong tay, Thái Thế An làm mọi việc đều thuận lợi, ai tới cũng không dễ gây chuyện. “Nhưng mà.” Thái Thế An nhìn khe nứt phía dưới, lạnh lùng nói: “Nếu không

chém hấn thành muôn mảnh, không tiêu được mối hận trong lòng ta. “Nói xong, lão ta đi thẳng xuống đất. Bởi vì tổn ma thạch nổ tung và trận chiến vừa rồi của hai người, trên mặt đất phủ kín những hố sâu lớn nhỏ không đồng nhất, nơi mắt có thể nhìn thấy, mặt đất nứt ra, phủ kín bằng những khe nứt lớn nhỏ sâu không thấy đáy. Thần thức của Thái Thế An tràn ngập khắp nơi, lão ta muốn xem Lữ Thiếu Khanh hiện tại thế nào. Nhưng khi thần thức của lão ta đảo qua, lại nhìn không được kinh ngạc, lão ta không phát hiện ra tung tích Lữ Thiếu Khanh. Người, người đâu? Thái Thế An thấy rất rõ ràng, Lữ Thiếu Khanh đích thật là ngã vào trong khe nứt này, mà bây giờ lại tìm không thấy tung tích của hắn. Trong lòng Thái Thế An sinh ra dự cảm không ổn. Lúc này, giọng Lữ Thiếu Khanh lại vang lên một lần nữa, truyền đến từ trên trời: “Người đang tìm ta sao?” Thái Thế An ngẩng đầu, trên bầu trời, ngọn lửa đen trắng bao phủ bầu trời, tựa như ngọn lửa diệt thế. Thái Thế Định miễn cưỡng đứng, một tay đỡ cây cối bị nổ chỉ còn lại một nửa, thoát nhìn rất chật vật. Nhưng ông ta không để ý đến, ánh mắt của ông ta chỉ nhìn chăm chăm vào huynh trưởng của mình, ông ta muốn tận mắt nhìn thấy huynh trưởng chém Lữ Thiếu Khanh thành muôn mảnh. Thật đáng hận, từ nhỏ đến lớn Thái Thế Định chưa từng chịu thiệt thòi lớn như vậy, cũng chưa từng thấy tên nào dễ tiện đáng giận như thế. Thực lực mạnh mẽ như vậy mà lại muốn giả bộ không chịu nổi một kích, làm ông ta và huynh trưởng lờ là. Khiến cho ông ta và huynh trưởng bị thương trong vụ nổ, nếu như không phải ông ta cách khá xa và huynh trưởng của ông ta đã ngăn cản phần lớn uy lực vụ nổ thì hôm nay ông ta chắc chắn sẽ bị nổ chết, chết rất ghen ghét. Nhưng mà... Thái Thế Định nhìn Lữ Thiếu Khanh rơi vào khe nứt, không biết sống chết, không thấy bóng dáng. Trên mặt ông ta lộ ra nụ cười lạnh: “Người có xảo quyết thì thế nào? Trước thực lực tuyệt đối, cuối cùng người vẫn khó thoát khỏi cái chết.” Đối với thực lực của huynh trưởng mình, Thái Thế Định tràn ngập lòng tin. Nguyên Anh tầng năm, ở vùng này đã là vô địch rồi. Thái Thế An còn có Hoán Hồn Dịch, có vài Nguyên Anh hậu kỳ cũng không chắc đã là đối thủ. Huynh trưởng của ông ta chưa bao giờ khiến cho ông ta thất vọng, cho dù gặp phải kẻ địch gì, huynh trưởng của ông ta đều sẽ đánh bại kẻ địch, sừng sững không ngã. Cho dù Lữ Thiếu Khanh lần này xảo quyết hơn nữa cũng giống như

vậy. Thái Thế Định căm hận nói: “Đợi lát nữa, ta muốn rút linh hồn của ngươi ra, thiêu đốt ngàn vạn năm.” Ông ta tràn ngập oán hận đối với Lữ Thiếu Khanh, không đơn thuần là bởi vì Lữ Thiếu Khanh xảo quyết, lừa ông ta, làm hại ông ta bị thương, mà quan trọng hơn là bởi vì Lữ Thiếu Khanh xuất sắc, làm cho ông ta ghen tị đến phát điên. Ông ta tu luyện cả đời, hơn một trăm tuổi, nhưng vẫn chỉ là Nguyên Anh tầng hai. Mà tuổi tác của Lữ Thiếu Khanh có lẽ ngay cả số lẻ của ông ta cũng không bằng, vậy mà lại có thể làm cho huynh trưởng của ông ta chịu thiệt một trận. Thiên phú xuất sắc như vậy, thực lực lại mạnh mẽ như vậy, còn có tâm tư xảo quyết, cho dù là ở phương diện nào cũng đều nghiền ép ông ta, khiến trong lòng ông ta càng thêm oán hận. Ngươi có thể đánh bại ta, nhưng ngươi không thể giỏi hơn ta. Dưới kiểu suy nghĩ này, Thái Thế Định căm rằng, ánh mắt tràn ngập chờ mong, chờ mong huynh trưởng của mình bắt Lữ Thiếu Khanh, rút linh hồn của hắn ra, thiêu đốt vạn năm. Nhưng mà khi Thái Thế An hạ xuống, đứng ở mép khe nứt, chỉ chốc lát sau liền thay đổi sắc mặt. Thái Thế Định vừa định hỏi đã xảy ra chuyện gì thì trên bầu trời đã truyền đến giọng nói của Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh không biết đã xuất hiện trên bầu trời từ khi nào, hắn cảm Mặc Quân kiếm trong tay mang theo lãnh ý, nụ cười khinh miệt làm Thái Thế An đau đớn, cũng kích thích Thái Thế Định ở xa xa.

Chương 764 - Trong ngoài cùng tiến công

Chương 764: Trong ngoài cùng tiến công

Trong ánh mắt hoảng sợ của Thái Thế An, Mặc Quân kiếm vung ra, kiếm ý biến thành ngọn lửa đen trắng từ trên trời giáng xuống, tựa như ngọn lửa diệt thế, thiêu đốt đại địa, hủy diệt hết thảy. Thái Thế An muốn chạy trốn, nhưng thứ Lữ Thiếu Khanh chờ chính là giờ khắc này, hắn làm sao có thể để cho lão ta chạy trốn được. Thái Thế An thúc giục cây sáo, tiếng sáo dồn dập giết chóc vang lên, ngăn cản kiếm ý của Lữ Thiếu Khanh. Một thần thức mạnh mẽ nhanh chóng mãnh liệt mà đến, nương theo kiếm ý mà thôn phệ Thái Thế An. Cảm nhận được kiếm ý cực mạnh của Lữ Thiếu Khanh, Thái Thế An mới hiểu được tại sao con mình lại biến thành như vậy, cũng hiểu được thần thức mạnh mẽ theo như lời nhi tử rút cuộc là có ý gì. Trời ơi, thần thức mạnh như vậy, một tu sĩ Nguyên Anh có thể có được sao? Có chắc đó không phải là một lão đại nào đang giả bộ non nớt chứ? Chẳng trách hắn chẳng xảy ra chuyện gì, thần thức mạnh như thế, Hoán Hồn Dịch của ta cũng không có một chút tác dụng nào. Thật đê tiện. Trong lòng Thái Thế An điên cuồng hô. Trong ngoài tiến công, Thái Thế An cuối cùng chống đỡ không nổi. Tiếng sáo dừng lại, lão ta ôm đầu, kêu thảm thiết, âm thanh tê lương, khiến người ta nghe mà biến sắc. Từng vết thương không ngừng xuất hiện trên người lão ta, cho dù thân là Ma tộc, thân thể mạnh mẽ cũng không ngăn cản được mũi nhọn của kiếm ý. Máu tươi phun thẳng, thân thể tan vỡ, máu thịt bay tứ tung, thân thể Thái Thế An từng chút từng chút biến mất. “Đại ca!” “Ồ xa xa Thái Thế Định kêu to lên, mạnh mẽ chống đỡ thân thể muốn tới trợ giúp đại ca của mình. Nhưng mà Thái Thế An đã chống đỡ không được, trong kiếm quang, một cái bóng mờ nhanh chóng biến mất tại chỗ. “Muốn chạy?” “Lữ Thiếu Khanh chỉ chờ cơ hội này, đưa tay vỗ một cái, Nguyên Anh màu đen cũng xuất hiện tại chỗ cái bóng biến mất. Nguyên Anh của Thái Thế An phá thể mà ra, không để ý tới đệ đệ và nhi tử của mình, thất kinh chạy trốn. Nhưng mà tốc độ Nguyên Anh màu đen của Lữ Thiếu Khanh còn nhanh hơn lão ta. Nguyên Anh của Thái Thế An vừa thuận di ra ngoài

trăm dặm, lại định tiếp tục chạy trốn. Thần niệm mạnh mẽ lại xuất hiện bao phủ Thái Thế An, phong tỏa không gian chung quanh, khiến lão ta không thể thuân di. “Ngươi!” “Nhìn thấy Nguyên Anh màu đen giống như ác ma, Thái Thế An bị dọa. Trong lòng kinh hãi, động tác trì trệ một chút. Nguyên Anh của Lữ Thiểu Khanh cầm Mặc Quân kiếm hung hăng đâm vào thân thể Thái Thế An. “A!” “Thái Thế An lại một lần nữa phát ra âm thanh thê lương, lão ta kịch liệt giãy dụa, nhưng vẫn phí công, ý thức dần dần mơ hồ, cuối cùng bị xóa bỏ hoàn toàn. Nguyên Anh hóa thành một luồng năng lượng tinh thuần bị Nguyên Anh của Lữ Thiểu Khanh nuốt chửng. Lữ Thiểu Khanh liếm môi một cái, cười rộ lên: “Mùi vị cũng không tệ lắm. “Nụ cười có vẻ vô cùng quý dị, nếu có người nhìn thấy một màn như vậy tuyệt đối sẽ bị dọa đến tè ra quần. Tiếp theo, Nguyên Anh chợt lóe, trở về bản thể. Lữ Thiểu Khanh chỉ vào thân thể Thái Thế An, một ngọn lửa thiêu đốt tàn thân Thái Thế An hầu như không còn gì. Thái Thế Định ở xa xa nhìn thấy một màn như vậy, suýt chút nữa tè ra quần. Đại ca của mình cứ như vậy mà thành cặn bã sao? Sợ hãi giống như cỏ dại sinh sôi, điên cuồng chiếm đầy nội tâm của ông ta. Báo thù cho đại ca gì gì đó, sau này hãy nói. Thái Thế Định kéo thân thể bị thương, xoay người bỏ chạy. Lữ Thiểu Khanh quá kinh khủng, ông ta đã mất đi ý chí chiến đấu. Nhưng mà, Lữ Thiểu Khanh không phải Kế Ngôn, thứ hắn thờ phụng là nhỏ cỏ nhỏ tận gốc. Cho dù là một con kiến, hắn cũng sẽ không dễ dàng buông tha. Đối mặt với Thái Thế Định đã mất đi sức chiến đấu, Lữ Thiểu Khanh đối phó dễ dàng hơn nhiều. Một kiếm vung ra, kiếm quang đuổi theo cắn nuốt Thái Thế Định. “A!” “Thái Thế Định cũng ngăn cản không được, thân thể biến mất hầu như không còn dưới công kích của Mặc Quân kiếm, Nguyên Anh lại phá thân mà ra. Bóng dáng Lữ Thiểu Khanh lại lóe lên, nhẹ nhàng bắt lấy Nguyên Anh của Thái Thế Định. Không nhìn Thái Thế Định cầu xin tha thứ, thần thức quét qua, xóa bỏ ý thức, thôn phệ năng lượng tinh thuần của Nguyên Anh. Xa xa, Úc Linh nhìn Lữ Thiểu Khanh trên bầu trời, thật lâu không nói gì. Quá mạnh, mấy vị Thánh tử của Thánh tộc đều không bằng hắn. Úc Linh có một suy nghĩ khẳng định trong lòng. Thái Thế An Nguyên Anh tàng năm, Thái Thế Định Nguyên Anh tàng hai cũng bị hắn thoải mái giải quyết. Chẳng qua. Trong lòng Úc Linh âm thầm cắn răng, ngươi thích nghiền xương thành tro

như vậy sao? Thật tàn bạo mà. Lúc này giọng Lữ Thiếu Khanh truyền đến: “Lại đây.” Về mặt Úc Linh phức tạp đi qua, phát hiện Thái Úc đang nằm hôn mê trước mặt Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh thân thiết hỏi Úc Linh: “Muốn đâm chết hắn ta không?” Thái Úc cũng bị ảnh hưởng ở trong vụ nổ, thân thể lại một lần nữa bị thương nặng. Hiện tại đã là thở ra thì nhiều, hít vào thì ít. Mặc dù Lữ Thiếu Khanh không giết hắn ta, nhưng chỉ cần ném hắn ta ở chỗ này, không ai cứu hắn ta thì xác suất Thái Úc không chịu nổi là rất lớn. Nhìn thấy Thái Úc như vậy, trong lòng Úc Linh không có một chút sát ý nào. Quá thảm rồi, nàng ta cũng không xuống được tay. “Tại sao muốn ta giết hắn ta?” Úc Linh hừ một tiếng, ta cũng không có thói quen bỏ đá xuống giếng. Lữ Thiếu Khanh rất kỳ quái: “Hắn ta đùa giỡn ngươi mà, nếu chúng ta đánh không lại hắn ta, ngươi sẽ như thế nào chứ, tự ngươi tưởng tượng thử xem. Lại còn hỏi vì sao muốn giết hắn ta?” Bình thường khi bị Lữ Thiếu Khanh khinh bỉ như vậy, trong lòng nhất định sẽ toát ra lửa giận. Nhưng lần này, trong lòng ngoài ý muốn không có một chút tức giận, ngược lại có vài phần vui vẻ. Mình sẽ thế nào? Trong lòng Úc Linh nghi hoặc, nhưng mặt ngoài vẫn lạnh lùng: “Hừ, cho dù muốn giết, ta cũng phải đường đường chính chính đánh bại hắn ta.” “Ngây thơ.” Lữ Thiếu Khanh khinh bỉ, Úc Linh không ra tay, hắn chuẩn bị ra tay, hắn cũng sẽ không để cho Thái Úc còn sống.

Chương 765 - Sư huynh hỗn đản hẳn là sẽ không nhanh hơn ta chứ

Chương 765: Sư huynh hỗn đản hẳn là sẽ không nhanh hơn ta chứ. Nhưng mà đúng lúc này, Thái Úc lại kêu rên tỉnh lại. Hẳn ta mở mắt ra, trong ánh mắt Thái Úc mang theo mê mang, vì bị thương quá nặng, đến nỗi sau khi hẳn ta tỉnh lại, trong lúc nhất thời cũng chưa kịp phản ứng. Thân thể nặng nề, cảm giác vô lực, làm cho hẳn ta cảm thấy tựa như nằm mơ. Nhưng mà khi hẳn ta nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh và Úc Linh đứng ở trước mặt, đột nhiên giật mình, phục hồi tinh thần lại. “Người, các người...” “Thái Úc không ngốc, thấy Lữ Thiếu Khanh và Úc Linh hoàn hảo đứng ở trước mặt mình, trong lòng hẳn ta đã có dự cảm không tốt. Chẳng lẽ phụ thân mình và tam thúc đã bị nổ chết ngay tại chỗ trong vụ nổ sao? Trong lòng Thái Úc dần dần hoảng sợ, thân thể bởi vì sợ hãi mà run rẩy. Mặc dù hẳn ta là tu sĩ Nguyên Anh, nhưng dù sao cũng là đại thiếu gia Thái gia, từ nhỏ đến lớn được cưng chiều gấp bội, chưa bao giờ gặp phải thất bại, có chút tài hoa và kết cấu nhưng cũng không nhiều. Đây vẫn là lần đầu tiên hẳn ta gặp phải tình huống như hôm nay. “Tỉnh rồi à.” Lữ Thiếu Khanh có chút bất mãn: “Người cứ chết đi trong lúc đang ngủ thì thật tốt biết bao? Cứ nhất định phải tỉnh lại, đây không phải là tự chuốc lấy đau khổ sao? Ta cảnh cáo người, lát nữa khi ta giết người, người cũng không nên có oán hận, đừng biến thành quỷ tới tìm ta, ta sợ quỷ.” “Úc Linh quay đầu đi chỗ khác, nàng ta đang hoài nghi đầu óc Lữ thiếu Khanh có vấn đề hay không. Loại lời này mà cũng không biết xấu hổ nói ra sao? Giết người, còn muốn người ta không có oán hận với hẳn ta. “Người, người...” Thái Úc vừa sợ vừa giận, sắc mặt thảm bại làm cho hẳn ta vô cùng chật vật, hẳn ta cắn răng: “Phụ thân ta, tam thúc của ta đâu?” “Đã chết rồi, người sẽ không cho rằng ta bỏ qua cho bọn họ chứ?” Lữ Thiếu Khanh thành thật trả lời, làm cho trong lòng Thái Úc nhìn không được sụp đổ. Hai trụ cột lớn nhất của Thái gia cứ biến mất như vậy sao? “Người, người...” “Thái Úc không biết nên dùng biểu cảm gì, chỉ biết dùng ánh mắt gì nhìn chằm chằm Lữ thiếu Khanh. “Người cái gì mà người.” Lữ Thiếu

Khanh quở trách Thái Úc: “Vốn không muốn đối phó với các người, thế nhưng người quá là không nói đạo nghĩa đi, linh thạch cho ta vậy mà còn muốn lấy về. Người không biết đây là thù lao mà ta vất vả kiếm được sao?” Lữ Thiếu Khanh nói xong, trở nên đằng đằng sát khí, rất là tức giận. Ai dám cướp linh thạch của hắn, hắn liền diệt cả nhà người đó. Trong lòng Thái Úc im lặng, nhưng đồng thời hắn ta cũng cảm thấy rất oan ức. Bản thân người thật đáng ghét. Người mạnh như vậy, vì sao phải giả bộ? Người đáng ghét như người, cho dù là ai ở vị trí của ta cũng đều muốn giết chết người. Hắn ta càng nghĩ càng tức giận. Người không giả bộ, cứ thành thật lộ ra thực lực chân chính của người thì có cho ta một trăm lá gan ta cũng không dám trêu chọc người. “Đê tiện!” “Có được thực lực mạnh mẽ như vậy, lại còn giả bộ người vật vô hại, thực lực không mạnh. Đây không phải hèn hạ thì là cái gì?” “Khách khí, khách khí.” Lữ Thiếu Khanh không tức giận, ngược lại nói: “Tất cả mọi người đều như nhau.” “Úc Linh nhịn không được chen vào một câu: “Nếu như không phải người muốn ra tay với chúng ta trước, người cũng sẽ không rơi vào tình trạng như ngày hôm nay.” “Úc Linh vô cùng chướng mắt với Thái Úc. Lữ Thiếu Khanh đê tiện, nhưng cũng sẽ không nuốt lời. Không giống Thái Úc, dối trá đến chết, mặt ngoài là một kiểu, mặt sau lại là một kiểu. Lúc gặp rủi ro thì ăn nói khép nép, sau khi trở lại thành Vĩnh Ninh, lập tức kiêu ngạo cuồng vọng. Tuy rằng bình thường Lữ Thiếu Khanh làm cho người ta rất chán ghét, nhưng Úc Linh cảm thấy hắn tốt hơn một vạn lần so với Thái Úc. Nhìn Lữ Thiếu Khanh đằng đằng sát khí, vẻ mặt Thái Úc tĩnh lặng, đúng là như thế, hắn ta không nên lấy oán trả ơn, không nên đánh chủ ý với Úc Linh, như vậy hắn ta sẽ không rơi vào tình trạng hiện tại. Trong lòng Thái Úc vô cùng hối hận, sớm biết như thế, hắn ta đã không nên đi trêu chọc Lữ Thiếu Khanh rồi. Sự hối hận giống như kiến độc điên cuồng cắn xé nội tâm của hắn ta, khiến cho hắn ta vô cùng đau khổ. Bởi vì hành động của hắn ta nên đã đưa một kẻ địch mạnh đến Thái gia, làm liên lụy phụ thân và tam thúc của hắn ta. “Tiểu nhân đê tiện, người có dám thả ta hay không?” Thái Úc biết mình cầu xin tha thứ cũng vô dụng, chẳng bằng dùng phép khích tướng, tranh thủ một đường sống vì mình. “Người rất mạnh, nhưng ta cũng không yếu, ta chỉ là bị người đánh lên, người có dám chờ ta dưỡng thương xong rồi đường đường

chính chính đánh với ta một trận không? Nếu ta thua, mặc người xử trí. “Úc Linh nghe vậy, sắc mặt cổ quái. Phép khích tướng của người, đối với người khác mà nói thì còn có ích, nhưng mà ở trước mặt người này, một chiêu này sẽ chỉ bị hấn chê cười và khinh bỉ thôi. Quả nhiên, Lữ Thiếu Khanh nhìn về phía Úc Linh, hai mắt chớp chớp. Thậm chí không cần nói gì, Úc Linh cũng có thể hiểu ý Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh nhất định là muốn nói người Thánh tộc đều là người không có đầu óc. Đối với dạng người như vậy, Lữ Thiếu Khanh thậm chí cũng lười nói nhảm. Mặc Quân kiếm hạ xuống, Thái Úc mang theo các loại biểu cảm như kinh ngạc, không cam lòng, sợ hãi mà mất đi hơi thở. Sau khi hấp thu thêm một luồng năng lượng tinh thuần, trong lòng Lữ Thiếu Khanh tính toán một phen. Nếu cứ dựa theo tốc độ như vậy, sau khi hấp thụ thêm hai ba cái, có lẽ hấn lại có thể đột phá, hoặc là bế quan vài năm, tuyệt đối có thể tiến vào Nguyên Anh tầng năm. Nhưng mà vẫn nên để mọi chuyện từ từ đến đi, quá nhanh cũng không tốt.

Chương 766 - Kẻ thắng sống kẻ bại chết!

Chương 766: Kẻ thắng sống kẻ bại chết! Lữ Thiểu Khanh thầm nghĩ trong lòng, sư huynh hỗn đản hửn là sẽ không nhanh hơn ta chứ? Kể từ lần trước hửn và Kế Ngôn đột phá cho đến bây giờ, đã là khoảng thời gian một năm rồi. Lữ Thiểu Khanh cảm thấy dù Kế Ngôn có nhanh hơn nữa, cũng sẽ không nhanh hơn hửn. Kế Ngôn không thích hấp thu Nguyên Anh, hửn ta càng thích tự mình tu luyện hơn. Hắc hắc, Lữ Thiểu Khanh nghĩ, nghĩ một hồi trên mặt lộ ra nụ cười đắc ý. Đến lúc đó khi gặp được Kế Ngôn, sẽ cho hửn ta một bất ngờ. Lữ Thiểu Khanh mặt không chút thay đổi giết Thái Úc, rồi lại đột nhiên nở nụ cười, cười rất bí ối. Úc Linh lui ra xa một bước, tên hỗn đản này lại đang có chủ ý xấu gì vậy? Tránh xa hửn một chút mới đúng. “Hắc hắc...” Lữ Thiểu Khanh cười cười, trong tay xuất hiện một cây sáo, chính là Hoán Hồn Địch mà Thái Thế An sử dụng. Pháp khí ngũ phẩm! Lữ Thiểu Khanh thương thức một hồi, hỏi Úc Linh: “Người có muốn hay không?” “Ai thèm đồ của người...” Về mặt Úc Linh đầy ghét bỏ. Lữ Thiểu Khanh ngạc nhiên, khó có thể tin nhìn Úc Linh: “Đây chính là pháp khí ngũ phẩm, vậy mà người lại không thèm sao? Không phải nói người Ma tộc các người rất nghèo sao? Trường thương trong tay người chẳng qua cũng chỉ là tam phẩm thôi mà? Người không động tâm sao?” Lữ Thiểu Khanh nổi lòng tôn kính, không, hửn là khinh bỉ thật sâu. Có người nào ngu ngốc như vậy sao? Tiện nghi không chiếm, chính là vương bát đản. Cây sáo này là pháp khí ngũ phẩm, thuộc về binh khí thiên môn, uy lực tuy mạnh, nhưng cũng có hạn chế. Giống như Lữ Thiểu Khanh, hửn tu luyện Luyện Thần Quyết, tinh thần linh hồn được cường hóa, Thái Thế An mới không thể chiếm tiện nghi. Nếu là người khác, lão ta đã sớm thắng rồi. Đáng tiếc lão ta gặp phải Lữ Thiểu Khanh, không làm gì được Lữ Thiểu Khanh, ngược lại còn bị Lữ Thiểu Khanh đánh sau lưng. Hoán Hồn Địch trong tay cũng rơi vào tay Lữ Thiểu Khanh. Lữ Thiểu Khanh cũng nhìn ra được uy lực của Hoán Hồn Địch trong Ma tộc, có nó, mặc dù đối thủ là Nguyên Anh thì với thực lực của Úc Linh hiện tại cũng có thể đánh một trận, nếu

đánh không lại còn có thể chuồn. Lữ Thiếu Khanh vốn định đưa Hoán Hồn Địch cho Úc Linh, nhưng Úc Linh lại không muốn. Lữ Thiếu Khanh cũng không cưỡng cầu, ngược lại hỏi thêm một câu: “Ngươi thật sự không cần sao? Đến lúc đó đừng khóc lóc cầu xin ta cho ngươi.” “Phi.” Úc Linh cắn răng, đánh chết ta cũng không có khả năng cầu xin tên hỗn đản như ngươi. “Được rồi.” Lữ Thiếu Khanh thở dài, thu hồi Hoán Hồn Địch: “Lần này nhẫn trữ vật của hai Nguyên Anh đều bị đánh nổ, không vớt được thứ gì tốt, chờ ta rảnh rồi ta sẽ mang đi đổi linh thạch. “Linh thạch, linh thạch, trong mắt ngươi cũng chỉ có linh thạch thôi sao? Úc Linh thầm chửi bới trong lòng. Đồng thời, nàng ta cũng kịp phản ứng: “Ngươi giật dây ta làm Thành Chủ, có phải là vì muốn chiếm linh thạch trong thành làm của riêng hay không?” Lữ Thiếu Khanh liên tục khoát tay, chính nghĩa lâm liệt: “Không có, đừng nói bậy, ta giống loại người đó sao?” “Lời mặc dù là nói như vậy, nhưng ánh sáng lấp lánh nơi khóe miệng đã bán đứng hắn. Úc Linh im lặng không nói gì, quả nhiên là có chủ ý này. “Ngươi, quả thật là hỗn đản. “Trong lòng Úc Linh rất tức giận, ngay cả ta cũng tính kế. “Chức Thành Chủ này ta không muốn làm. “Lữ Thiếu Khanh nóng nảy: “Đừng mà, hiện tại Thành Chủ thành Vĩnh Ninh đã chết, dù sao vị trí đó cũng trống không, không bằng kiếm chút lợi ích trước rồi nói sau. Ngươi thiếu tài nguyên, ta thiếu linh thạch, hai người chúng ta bắt tay cùng nhau móc sạch thành Vĩnh Ninh, đến lúc đó ngươi lợi dụng tài nguyên tu luyện, sau khi thực lực tăng mạnh, muốn làm căn bã nữ... “Sắc mặt Úc Linh không tốt, ánh mắt mang theo sát ý, Lữ Thiếu Khanh thức thời sửa miệng: “Phi, ý của ta là, ngươi làm Thành Chủ chán rồi, không muốn làm nữa, liền phủi mũng rời đi. Hiện tại thực lực của ngươi còn yếu như vậy, khẳng định nên lợi dụng thành Vĩnh Ninh làm nơi chuyển tiếp, mau chóng gia tăng thực lực của mình trước, để sau này có cơ hội báo thù, đúng không?” “Úc Linh im lặng, những lời này nàng ta đã nghe qua. Lữ Thiếu Khanh nói không sai, nàng ta hiện tại là thể đơn lực bạc, rất nghèo. Thiên phú mặc dù không tệ, được xưng là thiên tài Úc tộc, nhưng muốn dựa vào tu luyện bản thân để đột phá, không có đầy đủ tài nguyên, tốc độ sẽ rất chậm, muốn báo thù, như người ngu nói mộng. Hơn nữa nơi này là Nam Hoang, cách Thánh Địa Đông Tế rất xa. Không ai trong Thánh Địa có thể tưởng tượng được là nàng ta còn có thể trở về Hàn

Tình, hơn nữa còn dám làm Thành Chủ. Việc làm Thành Chủ ở chỗ này cũng là sự yểm hộ rất tốt đối với nàng ta. Thấy Úc Linh im lặng, Lữ Thiếu Khanh lộ vẻ khó xử, cắn răng, giống như đưa ra quyết định gian nan: “Này này, không phải là người đang nghĩ đến việc sẽ không cho ta một viên linh thạch nào chứ? Như vậy đi, linh thạch chúng ta chia một chín, người một ta chín.” Úc Linh nhìn hắn, không nói lời nào. “Không thể nào, cô nàng này còn muốn chia năm năm sao? Quá đáng mà.” Lữ Thiếu Khanh tức giận đến nghiến răng, cuối cùng đau lòng nhượng bộ: “Vậy thì chia hai tám đi, người có khóc cũng không thay đổi được đâu.” “Hừ!” Úc Linh lại hừ lạnh một tiếng, xem như ngầm thừa nhận, nhưng nàng ta hỏi: “Vậy Thái gia làm sao bây giờ?” Lữ Thiếu Khanh cười hắc hắc, nói với Úc Linh: “Đến lượt người ra tay rồi. Thái gia không có cao thủ, nhiều nhất cũng chỉ là Kết Đan kỳ, người đối phó bọn họ là dư dả, ta sẽ âm thầm giúp người.” “Nếu đã giết đám người Thái Thế An, vận mệnh còn lại của người Thái gia cũng đã được định trước. Diễm này, Úc Linh không có lòng thương hại, đây chính là sự tàn khốc của Thánh tộc. Kẻ thắng sống kẻ bại chết!

Chương 767 - Hấn thì sao?

Chương 767: Hấn thì sao? Mỗi một vị Thành Chủ ngồi lên vị trí Thành Chủ, dưới chân đều là núi thây biển máu, hai tay dính đầy máu tươi. Đây là quy tắc của Thánh Địa, có thể lý giải là Thánh Địa đang dưỡng cô. Nếu đã đưa ra quyết định, Úc Linh không từ chối. Nàng ta cũng không làm được việc để Lữ Thiếu Khanh ra tay toàn bộ còn mình thì ngồi mát ăn bát vàng. Thái gia cũng biết đến cái chết của ba người Thái Thế An, sớm đã loạn thành một đoàn. Mất đi người đáng tin cậy Thái gia biến thành con ruồi không đầu, mỗi người đều không biết phải làm thế nào cho phải. Có người triệu tập nhân thủ dự định báo thù cho đám người Thái Thế An, đồng thời giữ vững vị trí Thành Chủ thành Vĩnh Ninh. Có người thì mang theo tộc nhân nghĩ muốn thoát khỏi thành Vĩnh Ninh, dám cao thủ Thái Thế An ngã xuống, đám tộc nhân bình thường như bọn họ cũng sẽ không có kết cục tốt gì, Thánh tộc chưa bao giờ giảng đạo nghĩa nhân từ. Mà vào đúng lúc này, Úc Linh đã tới. Tuy rằng kinh ngạc vì Úc Linh chỉ là một Kết Đan tầng chín, không tin Úc Linh có thể giết được ba người Thái Thế An, nhưng Úc Linh dám tới cửa, người Thái gia không có ý định buông tha cho Úc Linh. “Nữ nhân đáng chết, chút thực lực này của ngươi, chẳng lẽ cho rằng Thái gia ta dễ bắt nạt sao?” “Giết nàng, để cho những người khác biết, Thái gia chúng ta còn chưa ngã xuống.” “Giết, giết...” “Úc Linh dám một mình đến Thái gia, quả thực là muốn chết. Úc Linh lạnh lùng nói: “Giao ngọc tỷ Thành Chủ ra đây, ta sẽ tha cho Thái gia các ngươi thoát chết.” “Ngọc tỷ Thành Chủ là tượng trưng cho thân phận Thành Chủ, là do Thánh Địa ban thưởng, nắm trong tay ngọc tỷ Thành Chủ liền có thể được Thánh Địa tán thành, nắm cả thành trì trong tay. Vì tính đặc thù của ngọc tỷ Thành Chủ nên nó không được phép mang ra khỏi thành trì, mà phải được được cất giữ ở phủ Thành Chủ, cũng chính là Thái gia.” “Muốn ngọc tỷ Thành Chủ sao? Nằm mơ!” “Đi chết đi!” “Thái gia chỉ có ba tu sĩ Nguyên Anh, nhưng tu sĩ Kết Đan cũng không ít, có không dưới hai mươi người, thực lực bọn họ có cao có thấp, nhưng phần lớn đều là Kết Đan trung kỳ, trong đó còn có

hai Kết Đan hậu kỳ. Hiện tại bọn họ liên thủ, bao vây Úc Linh lại, gây áp lực lớn cho Úc Linh. Úc Linh nắm chặt trường thương, mặc dù có áp lực nhưng nàng ta không hề sợ hãi. Hừ, ta ở Thánh Địa tu luyện cũng không phải uống phí. Úc Linh cắn răng, chuẩn bị ra tay, trên bầu trời Thái gia chợt lóe sáng, một đợt kiếm quang xuất hiện. Sau đó kiếm quang như mưa rơi xuống, các tu sĩ Kết Đan định bắt tay vây công Úc Linh đều kêu thảm thiết ngã xuống. May mắn tránh được một kiếp cũng chỉ có một số ít người, những người còn lại nhìn thấy việc kinh khủng như thế, cuối cùng bọn họ cũng hiểu vì sao gia chủ mình lại chết. Ý chí chiến đấu của đám người Thái gia tiêu tan, nhao nhao chạy tứ tán... Trường thương của Úc Linh run lên, đuổi giết mấy cao thủ Kết Đan còn sót lại của Thái gia. Người Thái gia còn lại chạy tứ tán, Úc Linh cũng không tiếp tục ra tay, để mặc cho bọn họ rời đi. Nàng ta không lo lắng người của Thái gia sẽ trở về báo thù, bởi vì bọn họ đi không ra nổi khỏi thành Vĩnh Ninh. Thái gia thống trị thành Vĩnh Ninh lâu như vậy, kẻ thù mà họ chọc phải chỉ có nhiều chứ không ít. Nếu đám người Thái Thế An vẫn còn thì không ai dám ra tay với Thái gia, thế nhưng khi đám cao thủ Thái Thế An vừa chết, kẻ tham lam tài phú và có thù oán với Thái gia sẽ lộ ra răng nanh, xuống tay với bọn họ. Không cần Úc Linh diệt cỏ tận gốc, tự nhiên sẽ có người giúp nàng ta xử lý. Úc Linh thả người đi vào, rất dễ dàng tìm được ngọc tỷ Thành Chủ, vật này là đồ vật Thánh Địa, người Thái gia tuy rằng không cam lòng, nhưng không ai dám lấy đi hoặc là phá hỏng. Ngọc tỷ Thành Chủ được chế tạo từ Mặc Ngọc, toàn thân màu xanh sẫm, to bằng hai bàn tay Úc Linh, im lặng nằm ở trên bàn vuông trong chính sảnh phủ Thành Chủ. Nơi này là nơi làm việc của phủ Thành Chủ. Các quan lại cấp dưới của Thái Thế An sẽ xử lý mọi chuyện ở phía trước phủ Thành Chủ, phía sau phủ Thành Chủ là phủ đệ Thái gia. Hiện tại có người giết tới cửa, cho dù là người Thái gia hay là quan lại khác đều nhao nhao chạy, không một bóng người. Úc Linh vượt ve ngọc tỷ Thành Chủ, trên mặt lộ ra biểu cảm phức tạp. Chỉ cần luyện hóa viên ngọc tỷ Thành Chủ trước mắt này, không chế được ngọc tỷ là sẽ có thể trở thành Thành Chủ thành Vĩnh Ninh, mãi cho đến khi nàng ta từ bỏ hoặc là bị người đánh giết cướp đoạt. Nghĩ đến những chuyện đã xảy ra trên đường đi, Úc Linh cảm giác như mình đang nằm mơ. Trải qua trăm cay nghìn đắng, một đường

chém giết tiến vào Thánh Địa, lực áp đồng thể hệ, trở thành tiên phong Thánh tộc, đi tới Tổ Tinh. Vốn tưởng rằng có thể mang đến vinh dự cho Úc tộc, giúp Úc tộc lên như điều gặp gió, chưa từng nghĩ lại mang đến tai họa cho Úc tộc. Nàng ta trở thành phản đồ Thánh tộc, suýt chút nữa chết ở trong tay người của mình. Cuối cùng ngược lại còn được Nhân tộc cứu, trời xui đất khiến trở lại Hàn Tinh lần nữa. Hiện tại nàng ta cách vị trí Thành Chủ chỉ có một bước. Luyện hóa xong ngọc tỷ là nàng ta có thể quang minh chính đại trở thành Thành Chủ, lợi dụng tài nguyên thành Vĩnh Ninh để tu luyện. Mà tất cả những điều này, mặc dù nàng ta không muốn thừa nhận, nhưng không thể không thừa nhận tất cả công lao phần lớn đều là của Lữ Thiếu Khanh. Không có Lữ Thiếu Khanh, nàng ta căn bản không thể đứng ở chỗ này. Nhìn ngọc tỷ, trong lòng Úc Linh bỗng nhiên sinh ra cảm giác xúc động, hiện tại nàng ta không muốn luyện hóa, ngược lại nghĩ đến việc đến bên cạnh Lữ Thiếu Khanh. Phải có Lữ Thiếu Khanh ở đây nàng ta mới cảm thấy an tâm khi luyện hóa ngọc tỷ. Nhưng mà, hử thì sao?

Chương 768 - Nếu đúng là như vậy, hẳn có chút muốn khóc

Chương 768: Nếu đúng là như vậy, hẳn có chút muốn khóc

Trong lòng Úc Linh nghi hoặc, mãi mà không thấy Lữ Thiếu Khanh, chẳng lẽ còn có vấn đề gì sao? Úc Linh định đi tìm Lữ Thiếu Khanh, chẳng qua khi nàng ta vừa xoay người, liền thấy Lữ Thiếu Khanh hùng hùng hổ hổ từ bên ngoài đi vào. “Mẹ nó, còn dám nói là đại gia tộc Thái gia, sao mà đến cả một viên linh thạch cũng không có vậy? Hay là bị mấy Nguyên Anh kia mang theo bên người rồi?” Nói xong, Lữ Thiếu Khanh lộ ra vẻ đau lòng. Nếu đúng là như vậy, hẳn có chút muốn khóc. Sau khi hẳn đi tới Thái gia, đã đi thẳng tới kho hàng của Thái gia trước. Đáng tiếc là hẳn không thể tìm nổi một viên linh thạch ở bên trong, vật liệu ngược lại cũng không phải ít. Điều này không thể không làm cho hẳn hoài nghi Thái gia có phải đã biết sẽ có đại kiếp nạn này nên đã thu lại hoặc là chia hết tài phú của Thái gia trước một bước rồi hay không. Nghe Lữ Thiếu Khanh nói, Úc Linh kịp phản ứng, vô lực châm chọc: “Người đi nhà kho Thái gia sao?” “Vào nhà cướp của, ngược lại như ngựa quen đường cũ. Lữ Thiếu Khanh bĩu môi cực kỳ hào phóng thừa nhận: “Không sai, nhưng mà người yên tâm, những vật liệu kia ta không động vào, tất cả đều để lại cho người, đủ nghỉ ngơi đi, có cảm động hay không? Nhưng vật liệu cũng không nhiều, tự người chuẩn bị tâm lý đi.” Lữ Thiếu Khanh không để ý đến những vật liệu kia, vật liệu hẳn tìm được ở Thiên Cung Môn khiến hẳn giống như nhà giàu mới nổi, hẳn cũng chường mắt những vật liệu này của Thái gia. Chẳng qua Lữ Thiếu Khanh rất tò mò: “Thành Vĩnh Ninh lớn như vậy, hẳn là có không ít tích lũy mới đúng, tại sao lại ít như vậy?” Úc Linh liếc mắt, nàng ta vô cùng hoài nghi: “Đây không giống cách làm người của người, người muốn làm gì?” “Úc Linh đã được nghe từ chỗ Tiêu Y rằng Lữ Thiếu Khanh là loại người có tính cách có thể nhổ lông của chim nhận bay qua (1), té ngã cũng phải cào một nắm cát.” (1) Là một thành ngữ có nghĩa gốc để chỉ người võ nghệ siêu quần, sau để chỉ hạng người cơ hội, tham lam. Lần này vậy mà lại hào

phóng không động vào đồ vật trong kho hàng, không thể không làm cho nàng ta tò mò. “Cái gì gọi là không giống cách làm người của ta?” Lữ Thiểu Khanh không vui, cứng cổ, vô cùng oan uổng: “Dọc theo đường đi người theo ta lâu như vậy, ở chung lâu như vậy, người còn không hiểu cách làm người của ta sao? Các người hiểu làm ta quá sâu rồi.” Úc Linh bĩu môi: “Nếu là một kho linh thạch thì sao?” Lữ Thiểu Khanh không chút suy nghĩ, trực tiếp thốt ra: “Một viên cũng không để lại.” “Có linh thạch, mặt đất đều phải đào ba thước. Thấy chưa, hoàn toàn không có hiểu lầm về người. Người để lại vật liệu, khẳng định là bởi vì người cảm thấy đổi ra linh thạch phiền toái. Ánh mắt Lữ Thiểu Khanh dừng ở ngọc tỷ Thành Chủ, ánh mắt hần sáng lên, tiến lại gần, tò mò đánh giá một phen. Hần vốn định lấy tay sờ sờ, nhưng nghĩ đến thân phận đặc biệt của mình, vẫn bỏ đi suy nghĩ này. Chẳng may sờ soạng một chút làm nổ tung hoặc là vỡ, vậy thì rất đau đầu. “Đây là ngọc tỷ Thành Chủ sao? Người nói xem nó đáng giá bao nhiêu linh thạch? Có nên mang đi bán đấu giá hay không?” Úc Linh đi tới, cầm lấy ngọc tỷ Thành Chủ, bắt đầu luyện hóa, nàng ta cũng lười tiếp lời Lữ Thiểu Khanh. Ngọc tỷ Thành Chủ là một món pháp khí tam phẩm, không có bất kỳ tác dụng gì đối với chiến đấu, nhưng có không ít công năng phụ trợ, mang theo bên người có thể an tâm định thần, có trợ giúp trong tu luyện. Có thể liên lạc với Thánh Địa ở khoảng cách xa, ở một số chuyện có thể nhận được trợ giúp của Thánh Địa, đồng thời còn có thể thông qua ngọc tỷ để khống chế các loại trận pháp trong thành. Mặt ngoài ngọc tỷ lóe lên ánh sáng, Úc Linh luyện hóa thành công. Dưới đáy hơi phát sáng, Úc Linh cắt ngón tay, viết một chữ linh ở phía trên, đây là đại diện cho tên của nàng ta, từ đó mọi người liền gọi nàng ta là Linh Thành Chủ. Ngọc tỷ biến mất tại chỗ, đi tới phía trên thành Vĩnh Ninh. Một thần niệm đảo qua, cả tòa thành Vĩnh Ninh đều nhận được một tin tức. “Cái gì? Thành Chủ đổi người?” “Thái Thành Chủ của Thái gia đâu?” “Thái gia bị diệt? Linh Thành Chủ có lai lịch gì?” “Không ngờ mà, đột nhiên lại đổi Thành Chủ, Thái gia lần này xui xẻo rồi.” “Ta ngược lại muốn nhìn xem người đó có năng lực gì, vị trí Thành Chủ, là vị trí của người có năng lực...” “Sau khi ngọc tỷ phát ra tin tức, người của cả tòa thành Vĩnh Ninh đều biết đến Thành Chủ mới nhận chức. Bọn họ nhao nhao nghị luận, đều cảm thấy tò mò đối với Thành Chủ

mới.Đương nhiên, cũng có không ít người rục rịch.Vị trí Thành Chủ thu được chỗ tốt thật lớn, không ít người đều đang âm thầm quan sát, xem mình có cơ hội hay không.Mà trong đó, có một người ánh mắt nhìn về phía phủ Thành Chủ, cười lạnh lên: “Ta ngược lại muốn nhìn xem Thành Chủ của vùng Nam Hoang này có bao nhiêu lợi hại, vị trí Thành Chủ, Khố Lê ta như ngồi vào chỗ của mình...” “Lữ Thiếu Khanh nằm trong viện mà lúc trước Thái gia sắp xếp cho hấn, bắt chéo chân bóp linh đậu, có vẻ rất nhàn nhã.Thành Vĩnh Ninh hiện tại tạm thời đã bình tĩnh lại, xử lý xong đám người Thái Thế An, nâng đỡ Úc Linh làm Thành Chủ.” “Ai nha.” Lữ Thiếu Khanh bóp một viên linh đậu, thở dài: “Lần này có chút thiệt thòi. Sớm biết như vậy thì ra tay sớm một chút là được rồi, không ngờ lại phải nộp một số vật tư và linh thạch cho Thánh Địa, thiệt thòi lớn rồi.” “Lữ Thiếu Khanh đã hỏi thử lý do vì sao kho hàng Thái gia còn dư lại một chút tài liệu. Ngoại trừ việc người Thái gia tự mình dùng ra thì cách đây không lâu họ còn cầm đến Thánh Địa nộp thuế, hơn ngàn vạn linh thạch, vật liệu gì đó đều được đưa đến Thánh Địa.

Chương 769 - Trong lòng nàng ta vô cùng ngượng ngùng

Chương 769: Trong lòng nàng ta vô cùng ngượng ngùng
Sau khi Lữ Thiếu Khanh hỏi rõ ràng, hắn đau lòng đến muốn khóc, chỉ kém nhau có vài ngày, vậy mà lại bỏ lỡ cơ hội có được nhiều linh thạch như vậy, gần như sát vai mà qua. Lữ Thiếu Khanh xoa xoa ngực, rất đau lòng, thở dài: “Hiện tại chỉ chờ cô nàng kia ổn định lại, đến lúc đó vợ vét của dân thu nhiều thuế một chút, kiếm được một phần linh thạch rồi đi thôi.” Lữ Thiếu Khanh không có ý định ở lại đây quá lâu, sư muội ngu xuẩn còn không biết ở nơi nào, hắn không có nhiều thời gian ở lại đây lâu. Úc Linh trở thành Thành Chủ, mấy ngày qua nàng ta đều đang cố gắng chỉnh hợp, thu thập cái sạp hàng thành Vĩnh Ninh này. Thái gia thống trị thành Vĩnh Ninh lâu như vậy, rắc rối khó gỡ, Thái gia bị loại trừ. Úc Linh là quan mới nhậm chức, nàng ta phải thu dọn lại sạp hàng để lại, bằng không nàng ta cũng ngồi không vững vị trí Thành Chủ. Về phần nàng ta xử lý như thế nào, Lữ Thiếu Khanh không để ý tới, cũng không can thiệp. Lữ Thiếu Khanh ở chỗ này, nếu có cao thủ đến hắn sẽ ra mặt giải quyết. Đến lúc đó giết vài cao thủ, dọa sợ những người khác, nhiệm vụ của hắn coi như hoàn thành, những thứ khác đều phải dựa vào Úc Linh. Lữ Thiếu Khanh sớm muộn gì cũng phải rời đi, Úc Linh phải một mình đối mặt với tất cả những chuyện này, hiện tại nếu nàng ta xử lý không tốt, ngày sau cũng sẽ toi công. Chẳng qua từ tình huống phản hồi hiện tại mà xem, thủ đoạn của Úc Linh cũng không tệ lắm. Đối với những quan lại xử lý sự vụ kia, người muốn đi Úc Linh không ngăn cản, kẻ đồng ý ở lại, dưới tình huống thù lao vốn không thay đổi, Úc Linh còn ban thưởng thêm. Mọi người ra ngoài đều vì làm công, kiếm chút tài nguyên linh thạch gì đó để tu luyện. Làm công cho ai mà không phải là làm công? Cho nên Úc Linh rất nhẹ nhàng thu phục được những người trước đó, việc Thái gia diệt vong, Thành Chủ mới nhận gì gì đó đều không có tạo thành rung chuyển quá lớn. Đột nhiên, vẻ mặt Lữ Thiếu Khanh khẽ động, bóng dáng Úc Linh xuất hiện trong sân. Biểu cảm của Úc Linh vẫn lạnh như cũ, chỉ là trong

hai con người thỉnh thoảng hiện lên biểu hiện nàng ta đã mệt nhọc mấy ngày nay. Sạp hàng lớn cũng không phải dễ thu dọn như vậy. Đi tới nơi này, nhìn thấy bộ dáng nhàn nhã tự đắc của Lữ Thiếu Khanh, còn bắt chéo chân hưởng thụ, trong lòng Úc Linh không hiểu sao lại dâng lên một ngọn lửa vô danh. Ta ở phía trước bận chết bận sống, người thì hay rồi, ở chỗ này nhàn nhàn nhã nhã bóp linh đậu. “Cô nàng, như thế nào, sao lại rảnh rồi mà đến thăm ta vậy? Nào, giúp ta tách linh đậu đi.” Lữ Thiếu Khanh cười híp mắt chào hỏi Úc Linh. Làm cho Úc Linh tức đến nghiến răng, hận không thể lấy thương ra đâm hấn mấy chục lần. Hít thở sâu, đừng chấp nhặt hấn. Úc Linh âm thầm tự nói với mình, bảo bản thân không nên tức giận, việc giận đối Lữ Thiếu Khanh đơn giản là tự làm cho mình không dễ chịu. Úc Linh hít sâu một hơi, ánh mắt liếc sang một bên, không muốn nhìn Lữ Thiếu Khanh, lần này nàng ta tới tìm Lữ Thiếu Khanh là vì có chuyện thỉnh giáo. Nàng ta hỏi Lữ Thiếu Khanh: “Người nói xem nếu ta muốn thành lập một đội ngũ thì như thế nào?” Lữ Thiếu Khanh nghe vậy, cảm thấy kỳ quái: “Cứ thành lập thôi, loại chuyện này người cần gì phải hỏi ta?” “Đội ngũ trong miệng Úc Linh trên thực tế chính là đội chấp pháp giống như trong môn phái Lữ Thiếu Khanh, nghe lệnh môn phái, bảo vệ trị an thành Lăng Tiêu. Thái gia cũng có một đội binh mã do Thái gia trang bị để bảo vệ thành Vĩnh Ninh, dù sao thành Vĩnh Ninh lớn như vậy, không có khả năng chuyện gì cũng cần cao thủ như Thái Thế An ra tay, nếu có người gây sự, náo loạn, liền để đội binh mã này đi xử lý. Sau khi Thái Thế An ngã xuống, đội binh mã của Thái gia cũng sụp đổ, lập tức giải tán. Chưa kịp chạy trốn đã bị người âm thầm hạ tử thủ, tử thương nặng nề. Úc Linh chần chừ, quanh co, dường như vô cùng khó xử và ngại mở miệng, hoàn toàn không giống thái độ làm người bình thường của nàng ta. Lữ Thiếu Khanh thấy vậy, khẩn trương ngồi dậy, cảnh giác nhìn Úc Linh: “Dáng vẻ của người như vậy, có phải có vấn đề gì lớn không? Hay là nói người làm Thành Chủ nên muốn tìm một phu quân Thành Chủ? Nói cho người biết, ta cũng sẽ không vì linh thạch mà bán đứng thân thể của ta, ta có thể thà chết chứ không chịu khuất phục.” Ngượng ngùng tràn ngập trong lòng Úc Linh nhất thời tan thành mây khói, sắc mặt nàng ta đỏ bừng, vừa thẹn vừa giận, vụt một cái trường thương xuất hiện ở trong tay. Nàng ta cắn răng, nổi giận đùng đùng: “Còn

nói hươu nói vượn nữa, ta sẽ giết ngươi.” ““Vậy ngươi nói đi, đừng để ta lo lắng.” Lữ Thiểu Khanh vội vàng thu linh đậu lại, cô nàng này điên lên, linh đậu mà bị đâm nổ thì lãng phí. Úc Linh nhìn gia hỏa đáng giận trước mắt, cắn răng, nói ra nguyên nhân thực sự khiến mình đến tìm Lữ Thiểu Khanh: “Công pháp ngươi dạy cho người Tang Lạc, có thể để cho ta dạy cho bọn họ hay không?” “Sau khi nói xong câu đó, khí thế Úc Linh tràn ra, cuối cùng không duy trì được khí thế vừa rồi. Trong lòng nàng ta vô cùng ngượng ngùng. Người Thánh tộc, đặc biệt là người Thánh tộc ở tầng dưới chót, bọn họ thiếu công pháp tu luyện. Sau đó công pháp cao minh cao thâm lại bị đại gia tộc và Thánh Địa nắm giữ, lũng đoạn. Lữ Thiểu Khanh bùng cả kho hàng của Thiên Cung Môn, tài nguyên không thiếu, công pháp đan dược cũng không thiếu. Công pháp lúc trước hẳn bảo Úc Linh dạy người Tang Lạc vẫn có một phần ở trong tay Úc Linh, Úc Linh tới tìm Lữ Thiểu Khanh, là hy vọng được Lữ Thiểu Khanh đồng ý. Đương nhiên, nàng ta có thể trực tiếp dùng, có lẽ Lữ Thiểu Khanh sẽ không nói gì, nhưng nàng ta không làm được như vậy. Lữ Thiểu Khanh nghe vậy, thở dài một hơi, yên lặng lại: “Này, ta còn tưởng là chuyện lớn gì cơ, cứ cầm đi dùng đi, dù sao cũng đã cho ngươi rồi. Ngươi có đủ hay không? Không đủ thì chỗ ta có này.”

Chương 770 - Ai nấy đều ỷ thế hiếp người, còn có thiên lý nữa không?

Chương 770: Ai nấy đều ỷ thế hiếp người, còn có thiên lý nữa không? Sau khi nói xong, Lữ Thiếu Khanh lại ném một cái nhẫn trữ vật cho Úc Linh, bên trong chứa đầy khẩu quyết công pháp. Cái này đều là lấy được từ chỗ Thiên Cung Môn, có rất nhiều, phần lớn đều là công pháp cấp Hoàng, cấp Huyền, một phần nhỏ là công pháp cấp Địa. Úc Linh nhận lấy, vẻ mặt ngẩn ra, khó có thể tin được. Có một hai bộ công pháp cấp Địa đã là đủ để sáng lập ra một gia tộc rồi. Thứ Lữ Thiếu Khanh cho nàng ta không phải chỉ là một hai bộ công pháp cấp Địa. Nếu truyền ra ngoài, đủ để khiến cho vô số người thêm nhỏ dãi. “Người không biết giá trị của chúng sao?” Lữ Thiếu Khanh bĩu môi: “Biết thì sao? Cầm đi bán quá phiền phức và quá nguy hiểm. Chi bằng đưa cho người, đến lúc đó người vợ vét của dân, thu nhiều linh thạch giao cho ta là được.” Vừa dứt lời, có người cười rộ lên: “Ha ha, thật sự là tiểu tử thú vị...” Trong lòng Lữ Thiếu Khanh giật thót một cái, lập tức căng thẳng kêu lên: “Ai?” Không phải là cao thủ tuyệt thế gì đấy chứ? Úc Linh cũng thế, trường thương trong tay phát ra quang mang, chuẩn bị sẵn để tung một kích lôi đình. Một lão giả áo bào đen xuất hiện trong sân, mang trên mặt nụ cười khinh miệt, dáng vẻ dung dung nhìn hai người. Lão ta chậm rãi báo ra tên của mình: “Ta tên Khố Lê!” Úc Linh lập tức căng thẳng, ghen ngào kêu lên: “Khố, lão tổ Khố gia?” Úc tộc ở cực tây, thành trì gần với bộ lạc nhất chính là Đan Âm thành. So với Khố gia, bất kể ở phương diện nào Úc tộc cũng không thể sánh bằng. Khố gia lão tổ Khố Lê sớm đã danh chấn một phương, về sau dần dần trầm lắng hơn. Những thiếu niên như Úc Linh nếu như không phải đến Thánh địa, tìm hiểu rõ ràng một phen thì nàng ta cũng không biết đến sự tồn tại của Khố Lê. Bởi vì nàng ta đã từng tìm hiểu sự tích của Khố gia lão tổ nên khi Khố Lê sống sống sờ sờ xuất hiện ở trước mặt mình, Úc Linh không thể không ghen ngào. Lữ Thiếu Khanh nhíu mày: “Cái gì, cái gì? Rất lợi hại sao?” Nhưng, tên này không mang đến cho mình cảm giác lợi hại. Khố Lê không ngờ ở nơi thế này mà cũng có

người biết đến sự tồn tại của lão ta, lão ta đánh giá Úc Linh một lượt, cười haha: “Cô nhóc, ngươi là ai mà có thể biết được ta?” Trong nháy mắt Úc Linh trở nên nghiêm túc, nàng ta rất muốn hỏi một câu xem Úc tộc như thế nào. Nhưng nàng ta biết, nếu nàng ta hỏi ra chắc chắn Khố Lê sẽ đoán ra được thân phận của nàng ta. Đến lúc đó nàng ta sẽ gặp phiền phức. Bây giờ nàng ta đã che giấu con mắt màu tím, lộ ra gương mặt thật nên không cần lo lắng người khác sẽ biết nàng ta chính là người Úc tộc. Trong lòng nàng ta nghiêm túc, tâm tư mau chóng xoay ngược trở lại, thi lễ với Khố Lê một cái: “Ta cũng thỉnh thoảng nghe thấy trưởng bối trong tộc nhắc đến, nói tiền bối tiếng tăm lừng lẫy Tây Cự, từng giết cho vô số kẻ địch nghe tin đã sợ mất mật.” Ánh mắt Khố Lê ngạo nghễ, cười ha hả không ngừng, lòng hưng phấn được thỏa mãn. Còn không phải sao, tại Tây Cự uy danh của lão ta cũng hiển hách, hung danh vang xa, nếu không đụng phải tên kinh khủng kia, lão ta vẫn là lão tổ Khố gia Đan Âm thành, uy chấn một phương. Khố gia vẫn là kẻ thống trị của Đan Âm thành. Đáng tiếc lại gặp phải tên kinh khủng kia. Khố Lê nhớ tới người thanh niên áo trắng kia, trong lòng hận đến mức nghiến răng, bởi vì người thanh niên áo trắng kia, lão ta không thể không chột vật chạy trốn, thậm chí không dám ở lại Tây Cự mà phải chạy trốn tới Nam Hoang này. Khoảng cách từ Nam Hoang cho tới Tây Cự đâu chỉ trăm triệu vạn dặm, Vĩnh Ninh thành lại là thành trì cách xa Thánh địa nhất ở Nam Hoang. Lão ta trốn tới đây ngoại trừ để tránh đi tên kinh khủng kia, còn có thể tránh bị Kiếm gia Thánh địa hỏi tội. Gia tộc Thánh địa hoành hành bá đạo đã quen, Kiếm Thứ chết dưới kiếm tên kia, nhưng nếu Kiếm gia truy cứu ra thì lão tổ Khố gia là lão ta cũng không thoát khỏi trách nhiệm. Cho nên, trốn tới đây vừa khiêm tốn lại vừa an toàn. Giờ, trước mắt lão ta chỉ cần nhập chủ Vĩnh Ninh thành, trở thành kẻ thống trị Vĩnh Ninh thành, lợi dụng tài nguyên của Vĩnh Ninh thành để chữa thương, tăng thực lực lên. “Ngươi không tặc, biết tên của ta.” Khố Lê cười rất vui vẻ, cảm giác hơn người quay trở về, lão ta nói với Úc Linh: “Tiểu cô nương, ngươi chỉ là một Kế Đan kỳ, ngươi không giữ được Vĩnh Ninh thành đâu, nghe ta một câu, ngoan ngoãn nhường chức thành chủ cho ta, ta có thể tha cho ngươi một mạng.” Úc Linh sắc mặt âm trầm, nhìn về phía Lữ Thiếu Khanh. Chức thành chủ, không đơn thuần là của Úc Linh nàng ta mà còn có

phần của Lữ Thiếu Khanh. Nàng ta nghĩ rằng Lữ Thiếu Khanh sẽ không bằng lòng nhường lại chức thành chủ. Lữ Thiếu Khanh đã hiểu rõ về Khố Lê từ miệng Úc Linh, cũng biết Khố Lê không dễ chọc. Tồn tại Nguyên Anh kỳ tầng sáu khiến hắn cũng hơi đau đầu. Không phải hắn sợ mình đánh không lại mà hắn lo đánh cùng lão sẽ lưỡng bại câu thương, cuối cùng để cho người khác đứng sau hưởng lợi. Trong lòng Lữ Thiếu Khanh thấy bức bối, sao mấy lão già này đáng ghét vậy chứ. Ai nấy đều ỷ thế hiếp người, còn có thiên lý nữa không? Cho nên, ánh mắt hắn nhìn Khố Lê vô cùng bất thiện, muốn đánh chết Khố Lê ngay tại chỗ. Khố Lê chú ý thấy ánh mắt Úc Linh nhìn về phía Lữ Thiếu Khanh, lão ta cũng nhìn về phía Lữ Thiếu Khanh. Theo lão ta, ánh mắt của Lữ Thiếu Khanh là ánh mắt cuồng nộ, nụ cười của lão ta càng thêm khinh miệt: “Người chính là người giết dây, là người giết mấy Nguyên Anh kỳ của Thái gia à?” Úc Linh càng căng thẳng hơn, nàng ta phát hiện ra trong giọng nói của Khố Lê mang theo sát ý. Khố Lê cảnh giới Nguyên Anh kỳ tầng sáu, mạnh hơn Lữ Thiếu Khanh hai cảnh giới nhỏ. Úc Linh không dám khẳng định Lữ Thiếu Khanh đánh thắng được Khố Lê hay không. Trong mắt nàng ta, Lữ Thiếu Khanh có thể khiêu chiến vượt một cấp đã rất đáng gờm rồi, vượt qua hai cấp rất khó. Cho dù Lữ Thiếu Khanh có lợi hại đến mấy, yêu nghiệt đến mấy cũng không thể lợi hại được như vậy.

Chương 771 - Với Khổ Lê mà nói, thứ lão ta thiếu là thời gian

Chương 771: Với Khổ Lê mà nói, thứ lão ta thiếu là thời gian. Khiêu chiến thực sự tới rồi. Trong lòng Úc Linh thầm nói. Ánh mắt nàng ta một lần rơi trên người Lữ Thiệu Khanh, phát hiện Lữ Thiệu Khanh chau mày, mặt mũi tràn đầy phần nộ, trong lòng thở dài, người cũng cảm thấy khó giải quyết sao? Nàng ta vừa định nói gì đó, Lữ Thiệu Khanh đã mở miệng, vừa mở miệng đã ân cần thăm hỏi rồi. “Lãi cầu, người phách lối cái quái gì, đã sống lâu như vậy rồi, sao không ngoan ngoãn ở trong nhà chờ chết đi, cứ nhất định chạy ra ngoài tìm chết vậy? Không sai, Nguyên Anh kỳ Thái gia là ta giết, một tát cả ta đánh chết ba người bọn hắn đấy. Người thức thời, tốt nhất cụp đuôi chạy đi ngay cho ta, nếu không ta cũng đập chết người.” Khổ Lê bị một tiếng lão cầu làm cho sững cả người. Cả đời này của lão ta từ khi xuất đạo đến giờ bị người ta mắng không ít lần nhưng chưa hề có ai dám mắng lão ta là lão cầu. Một tiếng lão cầu này khiến lão ta suýt bị phá vỡ phòng ngự. “Tiểu tử, người đùa với lửa rồi.” Hai mắt Khổ Lê phun lửa, lão ta đột nhiên cảm thấy thanh niên Thánh tộc bây giờ chẳng hề lễ phép chút nào. Không hề tôn trọng tiền bối, cũng không hề biết tôn trọng người già. Đạo đức Thánh tộc thiếu thốn đến mức độ này rồi sao? Khổ Lê đau lòng như cắt, chờ có cơ hội nhất định phải bẩm báo lên Thánh chủ để Thánh chủ giáo dục đạo đức mở rộng cho thanh niên Thánh tộc, truyền thống kính trọng người già không thể vứt bỏ được. Mặc dù chúng ta không phải nhân tộc cấp thấp nhưng có vài thói quen tốt nào đó của nhân tộc vẫn có thể học tập. “Đùa với lửa?” Dường như Lữ Thiệu Khanh rất tức giận: “Người có tin giờ ta đập chết người không? Cho người một cơ hội, rút ngay.” Cáo già Khổ Lê nhìn thấy dáng vẻ phần nộ của Lữ Thiệu Khanh cười lạnh: “Tiểu tử, người đừng có đứng đây giả vờ với ta. Cho dù người có lợi hại mấy cũng không thể một lần duy nhất giết được ba Nguyên Anh kỳ, chắc hẳn bọn hắn xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn nên mới để các người nhặt được món hời.” “Người, người...” Sắc mặt Lữ Thiệu Khanh thay đổi,

trong tay lập tức xuất hiện một viên Tồn Ma thạch to bằng đầu người, hét lớn với Khổ Lê: “Nếu ngươi không đi, đừng trách ta không khách khí với ngươi.” Lữ Thiểu Khanh càng như thế, Khổ Lê càng cười vui vẻ: “Một hòn đá vụn cũng muốn dọa ta sợ sao?” “Thật sao?” Lữ Thiểu Khanh lập tức rót linh lực vào, ném Tồn Ma thạch về phía Khổ Lê. Khổ Lê tóm lấy, một lần nữa nói: “Một hòn đá vụn thôi mà.” Vừa mới nói xong, Tồn Ma thạch trong tay ầm một tiếng nổ tung. Uy lực nổ của Tồn Ma thạch gần bằng một kích của Kế Đan kỳ. Mặc dù Khổ Lê vội vàng không kịp phòng bị vụ nổ nhưng dù sao lão ta cũng là tu sĩ cảnh giới Nguyên Anh kỳ. Sau khi lão ta chịu chút thương tích thì phản ứng rất nhanh, không thấy lão ta có bất kỳ động tác gì nhưng một cỗ linh lực cường đại tuôn ra tạo thành một vòng phòng hộ, ngăn cách tổn thương, bao vây Tồn Ma thạch lại. Trong mắt Lữ Thiểu Khanh và Úc Linh, Tồn Ma thạch như bị nổ trong một cái bình trong suốt. Ánh lửa bắn ra bốn phía, sương mù quanh quẩn. Giống như đánh rắm một cái, không tạo ra hiệu quả nào khác. Khổ Lê không bị thương quá nặng, lão ta nhìn Tồn Ma thạch đã hóa thành tro tàn trong tay, ánh mắt lóe lên một tia kinh ngạc. Có thể làm nổ viên đá, cũng có vài phần kỳ quái. Nhưng cũng chỉ thế thôi, uy lực bình thường, có chút hiệu quả, nhưng không lớn. Lão ta lộ vẻ mặt khinh thường, loại uy lực này lão ta chẳng thêm để mắt đến. Khổ Lê cười lạnh với Lữ Thiểu Khanh, nói: “Tiểu tử, đây là con bài tẩy của ngươi đấy à? Ngươi sẽ không ngại thơ đến mức tưởng có thể làm ta bị thương đấy chứ?” “Có văn hóa không? Có biết ném đá dò đường không?” Đầu tiên hần tỹ thí với Khổ Lê một lần sau đó đánh giá từ trên xuống dưới vài lượt rồi cười lạnh: “Ngươi bị thương à? Bị thương còn chưa khỏi mà dám đến tìm ta gây chuyện, chán sống à?” Sắc mặt Khổ Lê tái nhợt, khí tức trầm xuống thậm chí còn có chút hỗn loạn. Lúc lão ta không chế vụ nổ của Tồn Ma thạch linh vực vận chuyển không được thông thuận, thậm chí còn hơi phí sức. Mặc dù Khổ Lê đã cố gắng hết sức để áp chế che giấu nhưng vẫn không thoát được đôi mắt của Lữ Thiểu Khanh. Khổ Lê không ngờ Lữ Thiểu Khanh lại nhạy cảm như vậy, trong lòng giật thót. Nhưng dù bị nhìn thấy thì Khổ Lê cũng không hề bối rối, lão ta vẫn tràn đầy tự tin, thoải mái thừa nhận: “Không sai, đúng là ta đang bị thương nhưng đối phó với hai người các ngươi thì vẫn dư xài.” Bị thương rồi nên

lão ta nhất định phải giành được Vĩnh Ninh thành, lão ta cần tài nguyên để chữa thương. Sau khi trải qua vụ nổ Tồn Ma thạch ban nãy Khố Lê càng thêm khẳng định phán đoán của mình. Lữ Thiếu Khanh có chút thực lực, nhưng không phải là mạnh lắm. Nguyên Anh kỳ Thái gia chắc chắn xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bị Lữ Thiếu Khanh lợi dụng loại đá ban nãy để đánh lén đắc thủ. Đây là kết luận sau khi lão ta quan sát một khoảng thời gian. Phía sau thành chủ Vĩnh Ninh thành Úc Linh cũng chỉ có mình Lữ Thiếu Khanh, không có ai khác. Sau khi xác định xong lão ta mới dám hiện thân. Lão ta tự tin cuồng vọng, không để Lữ Thiếu Khanh vào trong mắt: “Ta cho các ngươi một cơ hội cuối cùng, giao ngọc tử thành chủ, nhường chức thành chủ, ta tha chết cho các ngươi, bằng không...” Với Khố Lê mà nói, thứ lão ta thiếu là thời gian. Kế Ngôn khiến lão ta bị thương quá nặng, nếu không có đủ linh đan lương dược, lão ta cần vài năm, thậm chí là một thời gian dài hơn nữa mới có thể hoàn toàn khỏi hẳn. Hơn nữa khoảng thời gian trước khi khỏi hẳn, lão ta có thể duy trì được thực lực và cảnh giới vốn có đã coi như không tệ rồi. Lão ta chỉ sợ vì bị thương khiến cảnh dưới tụt dốc, thực lực vĩnh viễn bị hao tổn, hơn nữa còn bị kẻ thù tìm đến cửa, lão ta sẽ không thể nào cản được. Đây đều là những chuyện Khố Lê tuyệt đối không thể tiếp nhận được. Cho nên, lão ta không thể chờ thêm nữa rồi.

Chương 772 - Hoàng Tuyền Quỷ Trảo!

Chương 772: Hoàng Tuyền Quỷ Trảo!“Nếu không thì sao?”
Lữ Thiều Khanh không khách khí cắt ngang lời lão ta: “Người ở đây sửa hai tiếng chúng ta sẽ ngoan ngoãn giao lại chức thành chủ sao? Người nghĩ người là ai? Tiên khuyển hay thần khuyển? Sửa một tiếng là có thể dọa ta sợ à?”“Đáng chết!”
Cuối cùng Khố Lê không nhịn được nữa, ta còn chưa mắng người không phải người mà người há miệng ngậm miệng đều là chó, xem ta làm thịt người đây.Hoàng Tuyền Quỷ Trảo!Quỷ thủ to lớn xuất hiện cùng theo đó là từng trận âm phong, mang theo khí tức khiến người ta sợ hãi gào thét nhào về phía Lữ Thiều Khanh và Úc Linh.Khố Lê không tiếp tục che giấu sát ý của mình, lộ ra vẻ mặt dữ tợn như ác quỷ.Ánh mắt lão ta lộ ra hung ác, một chiêu này lão ta vô cùng tự tin.Lữ Thiều Khanh quá trẻ tuổi, trẻ đến mức khiến trong lòng người ta thầm coi thường hẳn, cộng thêm khí tức bản thân Lữ Thiều Khanh tán phát ra không đủ cường đại, thậm chí còn không bằng Úc Linh đứng bên cạnh.Cho nên, Khố Lê căn rằng: “Ta không tin người có thể so với hẳn.”Hắn trong miệng Khố Lê dĩ nhiên là Kế Ngôn đã đánh giết ba Nguyên Anh kỳ Khố gia lão ta, đánh chết dòng chính Kiếm gia Thánh địa, đả thương lão ta.Kế Ngôn rất mạnh, rất khủng bố, kiếm ý hắn ta tu luyện dù là dòng chính của Kiếm gia cũng không bằng.Nhưng Khố Lê tin, yêu nghiệt như Kế Ngôn không thể có kẻ thứ hai.Ta đánh không lại tên kia nhưng ta lại không thể làm gì được người sao?Nhưng một khắc sau, một vòng kiếm quang sáng lên, thần điều màu đen đột nhiên xuất hiện.Đôi mắt màu trắng xem thường hết thấy giống như nó mới là quỷ thần đến từ Địa Ngục, nó mang theo khí tức lạnh lùng, quỷ dị xông lên trời.Quỷ trảo của Khố Lê trước mặt nó bị đánh tan nhẹ nhàng như tờ giấy.Khố Lê hoảng hốt!Bên ngoài phủ thành chủ có hai người đứng từ nơi xa, ánh mắt rơi xuống vị trí phủ thành chủ.“Si Hoàn, người nói cao thủ kia có đến không?” Trong đó có một người hỏi đồng bọn bên cạnh.Dáng dấp người này cực kỳ khôi ngô cao lớn, còn cao lớn hơn cả Si Hoàn, lưng hùm vai gấu, đôi cánh tay to lớn rất bắt mắt, cơ bắp cực kỳ cường

trắng, đường cong rõ ràng, nhẹ nhàng cử động một cái đều sẽ ở trạng thái cơ bắp căng phồng giống như một con bọ long hình người. Khí tức người này buu hãn cường đại, hắc ta đứng ở đây, người đi đường bên cạnh chưa kịp nhìn thấy bóng dáng hắc ta đã đi đường vòng tránh hắc ta phạm vi một trượng theo bản năng. Si Hoàn, người này đã xuất hiện ở Đan Âm thành giờ lại xuất hiện ở Vĩnh Ninh thành. Hắc ta mang theo sự tự tin, mỉm cười nói: “Phó thủ lĩnh yên tâm, hắc nhất định sẽ tới.” “Ta quan sát rồi, Kế công tử chẳng những thực lực cường đại, mà còn trọng tình trọng nghĩa, để cứu thị nữ mà hắc ta đồng ý bỏ toàn bộ tài phú Khố gia. Nếu biết nơi này có đồ vật có thể cứu được thị nữ của hắc, chắc chắn hắc sẽ tới nơi này. Người của chúng ta đã canh giữ ở truyền tông trận, một khi phát hiện sẽ lập tức thông báo cho chúng ta.” Phó thủ lĩnh Phản Thánh quân, Mục Nham, Nguyên Anh kỳ tầng hai vì tu luyện một môn công pháp luyện thể cấp Thiên nên sức chiến đấu cực kỳ cường hãn. Cùng cảnh giới không có mấy người là đối thủ của hắc ta. Mục Nham gật gật đầu: “Hi vọng hắc mau chóng đến đây.” Sau đó ánh mắt hắc ta hơi nheo lại, ánh mắt trở nên sắc bén hơn, nhìn thẳng phủ thành chủ. Hắc ta thấy giờ trong phủ thành chủ Vĩnh Ninh thành đang ẩn giấu một bí mật lớn. Thành chủ đương nhiệm rốt cuộc đã dùng thủ đoạn gì mà có thể đánh bại ba Nguyên Anh kỳ Thái gia? Nhìn không thấu. Trong lòng Mục Nham vẫn cảm thấy không đáng tin, hắc ta một lần nữa hỏi Si Hoàn: “Người chắc chắn hắc thật sự lợi hại như vậy sao?” “Thành chủ hiện tại không rõ lai lịch, thực lực không rõ, hiện tại tất cả mọi người đều đang quan sát.” Mọi người không dám xác định Linh thành chủ hiện tại rốt cuộc mạnh cỡ nào nên cho tới bây giờ vẫn không ai dám xuất thủ. Si Hoàn biết Mục Nham đang lo lắng điều gì, hắc ta một lần nữa gật đầu bày tỏ sự khẳng định: “Yên tâm đi, ngay cả Khố gia lão tổ, tồn tại cảnh giới Nguyên Anh kỳ tầng sáu mà còn không đánh lại hắc. Hắc là kiếm tu mạnh nhất ta từng gặp, dòng chính Kiếm gia cũng không phải đối thủ của hắc.” Trong ánh mắt Si Hoàn tràn đầy sự khẳng định, thậm chí còn mang theo vài phần sùng bái, hắc ta đã trở thành fan của Kế Ngôn. Tuy nhiên, Si Hoàn vừa mới nói xong thì trong phủ thành chủ đột nhiên bộc phát ra khí tức cường đại. Si Hoàn phát giác được cỗ khí tức này, hắc ta nghẹn ngào kêu lên: “Khố, Khố Lê?” Mục Nham cũng biến sắc, kinh ngạc kêu lên:

“Cái gì? Là Khố Lê? Hắn, sao hắn có thể đến đây?” Cảm nhận được khí tức cường hãn của Khố Lê, sắc mặt Mục Nham vô cùng âm trầm: “Đáng ghét.” Hắn ta chẳng qua chỉ có cảnh giới Nguyên Anh kỳ tầng hai, so với Khố Lê thì chênh lệch quá xa. Dù là nhục thể của hắn ta có cường đại đến mấy cũng không thể đánh bại được loại tồn tại như Khố Lê. “Sao hắn lại trốn đến đây?” Sắc mặt của Si Hoàn cũng khó coi, tuy nhiên hắn ta là quân sư của Phản Thánh quân, là người thông minh, rất có mưu lược, chỉ vừa suy nghĩ đã đại khái đoán ra nguyên nhân. “Hắn chạy trốn tới nơi này, ngoại trừ muốn tránh đi phong mang của Kế công tử thì còn muốn tránh bị Kiếm gia Thánh địa truy cứu trách nhiệm.” Mục Nham cắn răng: “Phiền phức, giờ tất cả mọi người đang âm thầm quan sát, hắn ra tay trước một bước rồi.” Si Hoàn cũng gật đầu, hắn ta và Mục Nham đều nghĩ đến vấn đề trước mắt hắn ta có thể gặp phải. “Xem ra Khố Lê đã thăm dò được nội tình của thành chủ tân nhiệm nên xuất thủ không chút do dự.” Trong lòng Si Hoàn lo lắng.

Chương 773 - Đừng ép ta ra tuyệt chiêu

Chương 773: Đừng ép ta ra tuyệt chiêu
Loại lão hồ ly như Khố Lê mà dám ra tay chứng tỏ lão ta đã chuẩn bị rất đầy đủ. Lão ta giết được thành chủ đương nhiệm thì sẽ trở thành thành chủ tân nhiệm của Vĩnh Ninh thành. Cho dù đến lúc Kế Ngôn có tới, Khố Lê đánh không lại Kế Ngôn nhưng với sự giao hoạt của Khố Lê thì chắc chắn sẽ cuốn sạch đồ của Vĩnh Ninh thành đi. Đến lúc đó Phản Thánh quân bọn hắn cũng chỉ sẽ giành được một tòa thành rỗng. Đây chính là tổn thất lớn, với Phản Thánh quân mà nói đây là chuyện rất quan trọng. Dưới tình thế cấp bách, Si Hoàn cũng hơi sốt ruột, nhìn về phía Mục Nham: “Phó thủ lĩnh, người có thể ra tay không?” Mục Nham cảm nhận cỗ khí tức cường đại này, cuối cùng đành chát lắc đầu: “Ta không được, trừ phi thủ lĩnh tới.” “Nhưng mà...” Thủ lĩnh là chỗ dựa cuối cùng của Phản Thánh quân bọn hắn, hắn ta không thể ra tay, một khi ra tay lập tức sẽ bị Thánh địa phát hiện. Cuối cùng Si Hoàn cười khổ nói: “Không ngờ hắn còn nhanh hơn cả Kế công tử. Xem ra thành chủ tân nhiệm chết chắc rồi, haizz.” Nhưng, câu của hắn ta vừa dứt lời thì lại có một cỗ khí tức bộc phát, nó còn hung mãnh hơn cả Khố Lê. Nó như một con hung thú nổi giận, khởi xướng tấn công với kẻ địch đang xông vào lãnh địa của nó. Kiếm ý kinh khủng tràn ngập, tiếp theo một bóng đen vọt lên trời. Là một con thần điêu màu đen. Mục Nham và Si Hoàn há hốc mồm, không thể tin được khi nhìn thấy cảnh này. Lại là ai vậy? Thần điêu vọt lên trời vỗ hai cánh, kêu lên một tiếng, âm thanh của thần điêu vang vọng đất trời, quanh quẩn giữa hư không. Một cỗ kiếm ý huyền diệu mà dữ dẫn phô thiên cái địa, giống như nước thủy triều trong nháy mắt tràn ngập toàn bộ Vĩnh Ninh thành. Thời khắc này Vĩnh Ninh thành đã mất đi âm thanh, cũng đã mất đi quang mang của mặt trời. Thần điêu màu đen vỗ cánh trên bầu trời tựa như thôn phệ mặt trời, trở thành duy nhất trên thế gian. Tất cả mọi người của Vĩnh Ninh thành đều ngẩng đầu nhìn thần điêu trên bầu trời, cảm nhận thần điêu từ kiếm ý biến thành này. Sắc mặt của tất cả mọi người hoàn toàn thay đổi, thần sắc hoảng sợ, nỗi sợ hãi đến từ linh hồn khiến cơ thể bọn

hắn không tìm được run rẩy. Đây, đây là cái gì? Tất cả mọi người hoảng sợ nhìn lên trên bầu trời, kiếm ý tràn ngập khắp Vĩnh Ninh thành khiến bọn hắn ngửi được khí tức tử vong. Tất cả mọi người nơm nớp lo sợ, không dám cử động lung tung, trước mặt cổ kiếm ý này bọn hắn không thể nảy sinh chút ý định ngăn cản nào. Hơn nữa bọn hắn còn hít thở thận trọng, chỉ sợ không cẩn thận rước tai họa lên người mình. Còn Mục Nham và Si Hoàn cách phủ thành chủ rất gần thì suýt chút nữa tiêu trong quần. Dù bình thường Mục Nham luôn giữ hình tượng nam tử hán mạnh mẽ thì lúc này cũng đang run lẩy bẩy, rất buồn tiêu. Hai người cảm thấy mình như đang ở giữa hải dương kiếm ý, bên cạnh bị kiếm ý vây quanh. Những kiếm ý này khiến bọn hắn cảm thấy như từng con thực nhân ngư hung mãnh đang nhe răng trợn mắt, nhìn chằm chằm bọn hắn, bất cứ lúc nào cũng có thể tiến lên xé bọn hắn thành mảnh nhỏ. Hai người tê cả da đầu. Một bóng dáng màu đen một lần nữa từ trong phủ thành chủ xông lên trời, bay thẳng về phía xa. Si Hoàn nhận ra thân phận của cái bóng màu đen, lắp bắp nói: “Là, là Khố Lê!” “Lão cậu, đừng chạy!” Tiếp đó lại thêm một bóng dáng biến mất, đuổi theo sát Khố Lê. Hai vị Nguyên Anh kỳ tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã biến mất không thấy đâu. Mục Nham và Si Hoàn liếc nhau, suy nghĩ của cả hai không giống nhau. Ánh mắt Si Hoàn mang theo kính sợ, hắn ta hi vọng lập tức rời khỏi nơi này, trốn đi thật xa. Nhưng Mục Nham lại lộ ra ánh mắt hứng thú, hắn ta nói: “Đi, chúng ta đi xem thử.” Si Hoàn lo lắng nói: “Phó thủ lĩnh, hay là đừng đi, lỡ như bị phát hiện, chỉ sợ...” Si Hoàn không nói thẳng ra, nhưng ý tứ đã rất rõ ràng. Hai cổ khí tức đều là cảnh giới Nguyên Anh kỳ, vô cùng cường đại, ít nhất là cường đại hơn Mục Nham. Cho dù bị Khố Lê phát hiện hay bị người kia phát hiện thì Mục Nham cũng không phải đối thủ. Mục Nham lại không đề tâm, hắn ta siết chặt nắm đấm, thậm chí trong mắt lộ ra chiến ý. “Dù sao ta cũng là Nguyên Anh kỳ, thật sự đánh nhau, hươu chết vào tay ai còn chưa biết. Lui một bước mà nói, cho dù ta đánh không lại bọn hắn nhưng ta không tin ngay cả ẩn nấp ta cũng không làm được.” Si Hoàn cạn lời rồi, người là Nguyên Anh kỳ, người có tự tin nhưng ta không có tự tin. Si Hoàn còn định nói chút gì đó nhưng Mục Nham đã dẫn đầu đuổi theo về phía xa. Rơi vào đường cùng, hắn ta cũng chỉ có thể đi theo sau đồng thời âm thầm cầu nguyện, hi vọng bọn

hắn đừng bị phát hiện. Hai người theo phía sau, cách từ xa cũng có thể cảm nhận được sự kinh khủng của đối phương. Kiếm ý kinh thiên tràn ngập bầu trời, như là một người đầy ngập lửa giận, đuổi theo sát Khố Lê. Mặc dù Khố Lê là Nguyên Anh kỳ tầng sáu nhưng không hề có sức đánh trả, chỉ có thể không ngừng chạy trốn. Hai người theo ở phía sau, thậm chí còn có thể nghe thấy người truy sát Khố Lê đang tức giận chửi mắng. “Lão cẩu, ngươi đừng chạy, dừng lại, để cho ta chặt ngươi một vạn kiếm, chặt không chết ngươi, ta sẽ bỏ qua cho ngươi.” “Đừng chạy, không phải ban nãy vẫn còn rất phách lối sao?” “Đừng lại, đừng chạy, ta chỉ chặt ngươi một vạn kiếm, ngươi sợ cái gì?” “Ngươi có phải nam nhân không? Ban nãy ta có chém bay trứng ngươi đâu?” Mục Nham và Si Hoàn theo phía sau, hai mặt nhìn nhau, dáng vẻ chửi rủa như vậy không giống phong phạm cao thủ lắm. Mục Nham không kìm được hỏi Si Hoàn: “Hắn có phải vị công tử mà ngươi nói tới không?”

Chương 774 - Đánh giết Khổ Lê

Chương 774: Đánh giết Khổ Lê
Si Hoàn quả quyết lắc đầu, ngữ khí khẳng định: “Không phải.” Vị công tử kia phong độ nhẹ nhàng, tuyệt đối không phải loại người này. Lúc này, phía trước lại truyền tới âm thanh. “Lão cẩu, ngươi còn chạy đừng trách ta tung tuyệt chiêu.” Mục Nham và Si Hoàn nín thở ngưng thần, nhìn chằm chằm phía trước, bọn hắn rất muốn biết gọi là tuyệt chiêu là cái gì? Một lát sau, giọng người kia vang lên: “Móa nó, còn chạy? Xem tuyệt chiêu đây!” “Lão chó cái, ngươi đứng lại đó cho ta!” Đây chính là tuyệt chiêu? Mục Nham và Si Hoàn tức đến phun máu, mọe. Còn Khổ Lê thì không kìm được, quay đầu quay người lại, gầm lên: “Đáng chết, tên đáng chết này, đi chết đi!” “Ha ha, xem chiêu!” Một cỗ thần thức cường đại giáng lâm, bao phủ thế gian. Mục Nham và Si Hoàn kinh hãi. Thần thức cường đại khiến hai người Mục Nham và Si Hoàn một lần nữa kinh hãi. Kiếm ý phô thiên cái địa, như là Kiếm Thần tại thế kia đã đủ để bọn hắn chấn động. Giờ lại một cỗ thần thức mãnh liệt như vậy ập đến khiến hai người lại một lần nữa buồn tiêu. Bốn phía yên tĩnh, quái thạch lởm chởm, tè dầm ở đây chắc cũng không sợ bị người khác nhìn thấy. Si Hoàn nhìn Mục Nham một lần nữa đề nghị: “Phó thủ lĩnh, không bằng chúng ta rút lui đi.” Quá kinh khủng, không nói những cái khác, chỉ riêng cỗ thần thức này cũng đủ để giết chết bọn hắn. Hơn nữa, có vẻ chủ nhân giọng nói này tính tình chẳng tốt đẹp gì. Lỡ như bị hắn phát hiện, chết cũng chẳng biết chết như thế nào. Nơi này cũng không phải một nơi tốt để chôn xương. Mục Nham cắn răng, lắc đầu: “Không, cao thủ giao chiến, ta phải xem, bằng không thì chết cũng không nhắm mắt.” Hắn ta chú ý tới dáng vẻ căng thẳng của Si Hoàn liền nói: “Yên tâm đi, ta tự có chừng mực. Ngay cả ta ngươi cũng không tin sao? Dù sao ta cũng là Nguyên Anh kỳ, đánh không lại bọn hắn, ần nấp cũng không được à?” Sau khi nói xong hắn ta một lần nữa đi về phía trước, nhưng hắn ta đã cẩn thận hơn. “Haizz.” Si Hoàn chỉ có thể theo ở phía sau, trong lòng lo lắng bất an. Trong thức hải, rằng Khổ Lê đã sắp bị nghiền nát. Mọe nó, ta chưa từng thấy ai hèn như

người. Rốt cuộc người đã ăn gì trường thành vậy, vừa mở miệng đã có thể đáng ghét đến như vậy? Không tôn trọng người già mắng người ta là lão cầu đã rất quá đáng rồi. Đã thế còn mắng ta là lão chó cái. Ta không cần thể diện à? Khó Lê chỉ hận lửa giận của mình không cách nào đốt Lữ Thiệu Khanh thành tro. “Người đáng chết!” Khó Lê phần nộ gào thét, thần thức cả hai va chạm nhau trong thức hải, kịch liệt giao chiến. Thức hải Khó Lê như thế giới ngày tận thế, thiên băng địa liệt, vô số thiểm điện rơi xuống, tạo ra vô số con sông lớn trên mặt biển. Đây là phòng ngự của bản thân thức hải khi cảm thấy có người xâm nhập, tiến hành phòng ngự bài xích. Đáng tiếc, thần thức của Lữ Thiệu Khanh quá cường đại. Khó Lê là người Thánh tộc, không am hiểu tu luyện thần thức, đối mặt với thần thức của Lữ Thiệu Khanh, Khó Lê cảm thấy rất tổn sức, chỉ có thể gian nan ngăn cản, miễn cưỡng bảo vệ thức hải của mình không bị thương tổn. Lão ta vừa sợ vừa giận, tên này rốt cuộc có lai lịch gì mà lại kinh khủng như vậy. Kiếm ý giống y như người kia, kinh khủng, thần thức cũng cường đại như vậy. Không có thiên lý nữa rồi. Trong lòng Khó Lê vô cùng âm ứ, thậm chí còn hơi muốn khóc. Ngày lão ta xuất quan chắc chắn không đúng, nếu không sau khi xuất quan sao lại xui xẻo như vậy. Gặp người thanh niên áo trắng kia, bị đánh chạy trốn tới Nam Hoang giống như chó. Sau khi tới đây, trải qua quan sát, tưởng là thành chủ tân nhiệm dễ bị bắt nạt, kết quả gặp phải yêu nghiệt kinh khủng này. Đúng là quá không có thiên lý. Đối mặt với kiếm ý kinh khủng của Lữ Thiệu Khanh, lão ta rút lui, chạy trốn. Nhưng không ngờ Lữ Thiệu Khanh lại đuổi theo lão không tha, trên đường vừa truy sát vừa chửi rủa. Khi lão ta phát hiện Lữ Thiệu Khanh lại dám dùng thần thức giao chiến với mình, lão vô cùng vui mừng. Lão ta cho rằng kiếm ý của Lữ Thiệu Khanh kinh khủng nhưng dù sao cảnh giới bày ở chỗ ấy, thần thức tuyệt đối không bằng lão ta. Không ngờ thần thức của Lữ Thiệu Khanh còn kinh khủng hơn kiếm ý của hắn nhiều. Cách làm của Khó Lê chẳng khác nào dẫn sói vào nhà. “Lão cầu, muốn khóc à?” Lữ Thiệu Khanh chiếm thượng phong, tay không dừng lại đồng thời mở miệng trào phúng Khó Lê. Bên này rõ ràng Khó Lê không địch lại, đối mặt với sự trào phúng của Lữ Thiệu Khanh, lão ta tức giận nhưng lại không thể làm gì. Giờ chuyện quan trọng hơn của lão ta là nghĩ cách đuổi Lữ Thiệu Khanh ra khỏi thức hải của mình. Giao

chiến ở đây sẽ tạo ra tổn thương đối với thức hải của lão ta. Đến lúc đó thức hải bị hủy, người lão ta coi như bị phế. Nhưng thần thức của Lữ Thiếu Khanh quá mạnh, bây giờ Khố Lê còn có thể miễn cưỡng ngăn cản, đừng nói đến đuổi Lữ Thiếu Khanh, ngay cả phản kích cũng khó mà làm được. “Xem chiêu!” Lữ Thiếu Khanh hét lớn một tiếng, tay phải một chiêu, trên bầu trời, phía trên thức hải xuất hiện một quả hỏa cầu lớn. Tiên Hỏa Cầu Thuật! Còn một cái tên khác, Văn Thạch Đại Triệu Hoán Thuật! Hỏa cầu âm âm giáng từ trên trời xuống, như sao băng rơi xuống. Hỏa cầu lớn mang theo nhiệt độ cực nóng khiến người ta hít thở không thông nhào đến trước mặt, ánh lửa chói mắt khiến Khố Lê như đang đối mặt với một vầng thái dương. Khố Lê kinh hãi, tên đáng chết này rốt cuộc còn có thủ đoạn lớn chừng nào? Pháp thuật như thế chắc chắn không thể nào là công pháp cấp Địa, tệ nhất cũng phải cấp Thiên. Không phải là người của đại gia tộc ẩn thế nào đấy chứ? Thời khắc này, trong lòng Khố Lê đã nảy sinh cảm giác nản lòng thoái ý. Tuy nhiên, trước tiên phải vượt qua được cửa ải khó khăn trước mắt rồi hẵng nói.

Chương 775 - Yên tâm, hắc không phát hiện được chúng ta

Chương 775: Yên tâm, hắc không phát hiện được chúng ta “Quý Thần Trảo!” Khó Lê hét lớn một tiếng, quý trảo màu trắng xương xẩu xuất hiện, bay thẳng về phía hỏa cầu lớn. Nhưng Lữ Thiểu Khanh lại mỉm cười, miệng há ra: “Àm!” Đồng thời, bóng dáng của hắc biến mất, rời khỏi nơi này. Trong nháy mắt hỏa cầu lớn nổ tung, ánh lửa chói mắt chiếu sáng toàn bộ thức hải. Quý trảo đã hóa thành tro tàn trong vụ nổ, đồng tử của Khó Lê đột nhiên rút lại. Trong vụ nổ, một cổ kiếm ý xuất hiện, cùng với dư âm vụ nổ điên cuồng tứ ngược, hủy diệt hết tất cả thực thể chung quanh. “A!” Khó Lê ôm đầu mình hét lên thảm thiết, trong nháy mắt vụ nổ xảy ra thức hải của lão ta đã gặp phải đả kích mang tính hủy diệt. Nhân lúc người bệnh đòi mạng người. Mặc Quân kiếm kịp thời xuất thủ, trăm ngàn đạo kiếm quang bao phủ lấy Khó Lê. “A!” Tiếng kêu thảm thiết của Khó Lê đột nhiên im bặt. Bóng dáng Lữ Thiểu Khanh lóe lên, bàn tay tìm tòi, một Khó Lê phiên bản nhỏ xuất hiện trong tay hắc, không cách nào động đậy. Về mặt nguyên anh Khó Lê hoảng sợ, lộ ra vẻ cầu khẩn. Trong lòng lão ta tràn đầy hối hận, không ngờ Lữ Thiểu Khanh lợi hại như thế. Sớm biết thế này, có đánh chết lão ta lão ta cũng không dám trêu chọc Lữ Thiểu Khanh. Về mặt Lữ Thiểu Khanh hờ hững như một sát thủ vô cảm. Hắc không để ý đến sự cầu khẩn của Khó Lê, xóa đi ý thức của Khó Lê, nguyên anh hóa thành năng lượng tinh thần bị hắc hấp thu. Sau đó sự lạnh lùng trên gương mặt mới dần thối lui, khôi phục lại dáng vẻ bình thường. “Ai cho hắc dừng khí vậy? Bị thương còn chưa khỏi mà dám tới gây chuyện với ta? không nhân cơ hội giết chết người thì cũng có lỗi với người quá.” Khó Lê có thực lực, nhưng lão ta bị thương, thực lực chỉ có thể phát huy được bảy tám phần, đối mặt với yêu nghiệt như Lữ Thiểu Khanh chỉ có thể nhận kết cục không may. Một cái trử vật giới chỉ xuất hiện, nó là của Khó Lê. Nhưng Lữ Thiểu Khanh vừa mở ra xem đã chửi mề: “Chỉ có thể thôi à? Linh thạch đâu? Nguyên Anh kỳ ma tộc đều nghèo như vậy sao?” Lần này giết Khó Lê, cố ý giữ lại trử

vật giới chỉ nhưng đồ đạc bên trong ít đến đáng thương. Lữ Thiều Khanh cũng không biết Khố Lê vì chữa Thương gần như đã tiêu hết số vốn mà lão ta có, sắp sơn cùng thủy tận cho nên mới không thể chờ đợi muốn cướp đoạt Vĩnh Ninh thành. Lữ Thiều Khanh không kiểm soát được gì thì tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, thả người tiến lên trời, đằng đằng sát khí nhìn xuống mặt đất. Ánh mắt như điều hâu sắc bén, mang theo sát khí bùng bùng. “Ai? Đi ra cho ta!” Si Hoàn bị dọa đến mức mồ hôi lạnh ứa ra, ánh mắt nhìn về phía Mục Nham bên cạnh vẻ mặt cũng nghiêm túc. Đại ca, có được không? Đáng lẽ không bị phát hiện mới đúng chứ? Phát hiện rồi, hai chúng ta có chết ở đây thì cũng không ai biết. Mục Nham trao cho Si Hoàn một ánh mắt an tâm. Hắn ta truyền âm nói: “Yên tâm, hắn không phát hiện được chúng ta.” Vừa mới nói xong, một tiếng gào thét, một đạo kiếm quang rơi xuống bên cạnh hai người. Một cục đá to lớn nổ ầm lên, đá vụn văng khắp nơi. Bị phát hiện rồi sao? Mục Nham trừng to mắt, tê cả da đầu, vừa định hành động gì đấy thì lại bị Si Hoàn ngăn cản, Si Hoàn dùng ánh mắt bảo hắn ta đừng nên hành động. Rất lâu sau, Lữ Thiều Khanh ở xa xa mới rời đi. Hai người cách xa vài dặm rồi mới thở phào một hơi, toát mồ hôi lạnh thả lỏng. Thật là đáng sợ. Dù Mục Nham có cảnh giới Nguyên Anh kỳ cũng không tự tin đánh thắng được Lữ Thiều Khanh. Quá kinh khủng. Con người ấy à, quả nhiên vẫn có khoảng cách. Si Hoàn che ngực: “Suýt nữa là bị phát hiện rồi.” Một kiếm kia của Lữ Thiều Khanh tuy cách bọn hắn chút khoảng cách, chỉ cần chệch về phía này thêm một chút, chắc chắn hai người bọn hắn sẽ bị ép phải hiện hình. Mục Nham nhớ lại vẫn tê cả da đầu, hắn ta nói: “May là người cản ta, nếu không chúng ta chết chắc.” Ánh mắt Si Hoàn có vài phần u oán. Đại ca, chính người nói sẽ không bị phát hiện. Cuối cùng suýt nữa thì chết. Si Hoàn cũng không ngờ cảm giác của Lữ Thiều Khanh nhạy bén đến như vậy. Nhưng vẫn may, giờ Lữ Thiều Khanh đi rồi. Hai người bọn hắn xem như an toàn. Si Hoàn chú ý thấy vẻ mặt Mục Nham không dễ nhìn, dù sao cũng là lãnh đạo của mình nên Si Hoàn cảm thấy cần an ủi Mục Nham một chút. Si Hoàn buông bàn tay đang che ngực ra, hoàn toàn thả lỏng, cười nói: “Nhưng cũng may có phó thủ lĩnh người, nếu không có người ở đây, chắc chắn ta sẽ bị phát hiện.” Cũng chỉ có Nguyên Anh kỳ mới có thể ẩn nấp trước mặt một Nguyên Anh kỳ khác

không bị phát hiện. Mục Nham nghe vậy, sắc mặt trông tốt lên không ít, hắn ta mỉm cười, tràn đầy tự tin: “Ta đã nói rồi, chưa chắc có thể đánh được hắn nhưng ẩn nấp thì vẫn có thể. Cho dù hắn có lợi hại đến mấy đi nữa cũng không thể phát hiện ra chúng ta.” Nhưng hắn ta vừa nói xong thì phát hiện sắc mặt Si Hoàn trước mặt vô cùng hoảng sợ. Mục Nham còn chưa kịp phản ứng, một giọng nói vang lên: “Thật à? Nếu người mạnh như vậy có cần võ tay khen không?” Trái tim Mục Nham lập tức ngừng đập nửa nhịp, hắn ta hoảng sợ quay đầu. Hắn ta nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh đứng ở giữa không trung, vô cùng hứng thú đánh giá hai người bọn hắn. Tim Mục Nham và Si Hoàn đập thành thịch, nhảy lên cổ họng, bất cứ lúc nào cũng có thể vọt ra ngoài. Đầu óc hai người trống rỗng, trong lúc nhất thời không biết nói cái gì cho phải. Khí tức trên người Lữ Thiếu Khanh rất bình thường, như một phàm nhân. Nhưng hai người biết, Lữ Thiếu Khanh kinh khủng. Khó Lê Nguyên Anh trung kỳ tầng sáu mà còn không phải đối thủ của Lữ Thiếu Khanh, hai người bọn hắn một Nguyên Anh sơ kỳ, một Kết Đan kỳ, cho dù liên thủ cũng không thể đánh lại Lữ Thiếu Khanh.

Chương 776 - Rốt cuộc người này là ai?

Chương 776: Rốt cuộc người này là ai? Dù sao Mục Nham cũng là Nguyên Anh kỳ, dù kinh hãi, nhưng rất nhanh chóng tỉnh táo lại. Hắn ta kìm nén hoảng loạn trong lòng, chỉnh đốn lại cảm xúc, chấp tay hành lễ với Lữ Thiếu Khanh, thái độ vô cùng khách khí. Lữ Thiếu Khanh dò xét Mục Nham một lượt, Mục Nham hình thể khổng lồ chấp tay hành lễ, nhìn có mấy phần buồn cười. “Các người đi theo ta...” Lữ Thiếu Khanh trầm mặt, ngữ khí bất thiện, lộ ra mấy phần sát ý: “Lén lút lút lút, các người cùng một bọn với lão cẩu đúng không?” Mặc dù giết Khô Lê, nhưng không kiếm được gì từ trên người Khô Lê, cơn giận trong lòng hắn chưa tan đâu. Giết hay không giết hai tên này đây? Cũng không biết trên người hai người này có đồ tốt gì không. Ánh mắt Lữ Thiếu Khanh lấp lóe, sát ý trong lòng chập trùng. Dưới khí tức cường đại của Lữ Thiếu Khanh, trong lòng Si Hoàn run rẩy nhưng hắn ta không thể không kiên trì, nói với Lữ Thiếu Khanh: “Công tử, người hiểu lầm rồi, do chúng ta hiểu kỳ nên mới theo sau xem thử, xem rốt cuộc là ai dám trêu chọc công tử.” Đây coi như là đang nịnh nọt. Nhưng Lữ Thiếu Khanh vẫn không hề động lòng, cười lạnh hai tiếng: “Các người có chứng cứ có thể chứng minh các người không phải một bọn không? Cho dù không phải cùng một bọn, các người cũng là thèm nhỏ dãi chức thành chủ. Để giảm bớt phiền phức ta thấy vẫn nên giết các người thì thỏa đáng hơn.” Nói xong, Mặc Quân kiểm xuất hiện, chuẩn bị động thủ. Mục Nham cắn răng, tiến lên một bước, gầm thét một tiếng: “Người có dám đánh chính diện với ta một trận không?” Si Hoàn sợ muốn chết, kéo phỏ thủ lĩnh đại ca của mình lại, người muốn làm gì? Có thể đánh được sao? Ta biết cơ thể của người cường tráng, nhưng một kiếm của người ta có thể bỏ đời người đấy. Mục Nham trao cho Si Hoàn một ánh mắt yên tâm, bày tỏ mình tự có chừng mực. Hắn ta nói với Lữ Thiếu Khanh: “Ta biết kiếm ý của công tử người lợi hại nhưng chúng ta thân là người Thánh tộc, thân thể mới là nền tảng. Công tử có dám dùng sức mạnh đơn thuần đấu với ta một trận không? Nếu ta thắng, công tử thả chúng ta rồi đi có được

không?” Trong nháy mắt Si Hoàn hiểu ra, trong lòng hắn ta lập tức vui mừng. Mục Nham đang cố gắng tìm cơ hội trong tuyệt cảnh. Thực lực Lữ Thiệu Khanh rất mạnh nhưng nếu so sức mạnh đơn thuần, chưa chắc hắn đã lợi hại bằng Mục Nham. Lữ Thiệu Khanh bĩu môi, ma tộc quả nhiên đều là người không có đầu óc. Người nói so liền so sao? Người là cái thá gì? Không có lợi ích, ta mặc kệ người. Mặc Quân kiếm giờ lên, đánh một kiếm về phía hai người. Lập tức gió nổi mây bay, sức mạnh cường đại nghiền ép tới. Kiếm quang sáng chói, kiếm khí tung hoành. Đại địa chấn động, vô số cự thạch vỡ nát, sau đó hóa thành đá vụn, cát mịn đầy trời, khắp nơi hỗn độn. Uy áp kinh khủng bao phủ Mục Nham và Si Hoàn. Mục Nham còn đỡ hơn một chút, trước cổ uy áp này Si Hoàn phun máu tươi, lập tức bị trọng thương. Nếu như không phải Mục Nham bảo hộ, chỉ một đạo uy áp này đủ để giết chết hắn ta. “Đáng, đáng ghét!” Mục Nham không ngờ Lữ Thiệu Khanh không thèm để ý đến hắn ta mà quả quyết xuất thủ. Hắn ta hét lớn một tiếng, chống cự áp lực cường đại, hai chân giẫm mạnh, dưới mặt đất chấn động như xảy ra địa chấn. Một cái hố sâu xuất hiện trên mặt đất, hắn ta mượn lực độ này như một phát đạn pháo đánh về phía Lữ Thiệu Khanh. Bên ngoài cơ thể hắn ta nổi lên hào quang màu vàng đất nhàn nhạt, tạo thành một tầng hộ thuẫn cứng rắn chắc chắn. Kiếm quang của Lữ Thiệu Khanh rơi trên người hắn ta vậy mà lần lượt tan rã, không cách nào gây ra tổn thương cho hắn ta. Lữ Thiệu Khanh khẽ giật mình, lần đầu tiên có người có thể ngăn cản được kiếm quang của hắn. Cũng có vài phần bản lĩnh, chẳng trách dám nói muốn so sức mạnh nhục thân với mình. Nhưng mà... Khí tức của Lữ Thiệu Khanh một lần nữa tăng vọt, Mặc Quân kiếm đâm về phía trước. Một một kiếm khí đánh về phía Mục Nham, trong kiếm khí tràn ngập kiếm ý bạo liệt kinh khủng. Mục Nham vốn đang vui mừng quá đỗi vì mình ngăn cản được kiếm quang của Lữ Thiệu Khanh nhưng một kiếm này đã khiến hắn ta thực sự lĩnh hội được sự kinh khủng của Lữ Thiệu Khanh. Kiếm quang đột kích, hộ thuẫn hắn ta vẫn lấy làm kiêu ngạo sụp đổ, một nháy mắt, hắn ta như bị vạn kiếm xuyên tim, máu tươi rải đầy toàn bộ bầu trời. Hắn ta ngã ầm ầm trên mặt đất, nện ra một cái hố sâu. Ngay vào lúc Lữ Thiệu Khanh định bỏ kiếm xuống về mặt hắn ta khẽ động, lầm bầm một câu: “Viện binh, hay là người hiểu chuyện?” Cuối cùng, hắn không lấy mạng hai người, bóng

dáng lóe lên rời khỏi nơi này. “Hắn, hắn đi rồi?” Hai người Mục Nham và Si Hoàn hai mặt nhìn nhau, khó có thể tin. Hai người đều bị thương, theo lý mà nói, Lữ Thiếu Khanh có thể nhẹ nhàng giết chết bọn hắn. Nhưng vào lúc này, lại buông tha bọn hắn? Tuy nhiên một khắc sau, Mục Nham biết tại sao. “Có người đến, xem ra hắn tưởng người của chúng ta nên đi rồi.” Mục Nham nhẹ nhàng thở ra, trong lòng lập tức sinh ra cảm giác thất bại nồng đậm. Hắn ta lại không bằng một thanh niên, đúng là sống trên thân chó mà. Sau khi hai người lặn vào đông đảo tu sĩ từ Vĩnh Ninh thành theo tới thì đã cùng tìm thấy được thi thể Khố Lê. Một nửa thân thể Khố Lê bị đánh nát, trên cơ thể lồi lõm bị đâm vô số lỗ kiếm. Đám người có thể khẳng định, cho dù mẹ Khố Lê có phục sinh tới đây thì cũng không thể nhận ra dáng vẻ Khố Lê. “Thật là đáng sợ...” “Thành chủ tân nhiệm khủng bố như vậy sao?” “Nhưng, Linh thành chủ không lợi hại như vậy, có lẽ là tộc nhân của Linh thành chủ?” “Rốt cuộc người này là ai? Hình như có vẻ không mạnh lắm.” “Không mạnh? Trước mặt hắn thậm chí người còn không bằng cặn bã mà người cảm thấy không mạnh, người có thể thử đi khiêu chiến Linh thành chủ xem sao...”

Chương 777 - Kế công tử xuất thủ, hấn chết chắc

Chương 777: Kế công tử xuất thủ, hấn chết chắc
Thảm trạng của Khố Lê càng khiến nhiều người sinh lòng kiêng kỵ. Cộng thêm vết tích trận chiến để lại càng khiến người ta biết sau lưng Úc Linh có một cao thủ khủng bố, từ đó khiến rất nhiều người nửa đường bỏ cuộc, tiêu tan suy nghĩ khiêu chiến Úc Linh. Lữ Thiếu Khanh trở lại Vĩnh Ninh thành, Úc Linh bên này đang căng thẳng lo lắng chờ đợi. Sự lợi hại của Khố Lê nàng ta biết, Lữ Thiếu Khanh truy sát ra ngoài trong lòng nàng ta không mấy tự tin. Chỉ sợ Lữ Thiếu Khanh không đánh lại Khố Lê. Sau khi Lữ Thiếu Khanh trở về nàng ta mới thở phào nhẹ nhõm. Lữ Thiếu Khanh vừa về đến liền nằm xuống, tiếp tục bắt chéo hai chân. Dáng vẻ hấn lười biếng không giống vừa ra ngoài vật lộn sinh tử một trận mà lại giống như ra ngoài dạo một vòng, leo núi một chút, leo mệt thì về nghỉ ngơi. Úc Linh nhìn thấy dáng vẻ này của Lữ Thiếu Khanh thì vốn không muốn để ý tới hấn nhưng cuối cùng vẫn không kìm được hỏi: “Sao rồi? Khố Lê hấn đâu?” “Chết rồi!” Lữ Thiếu Khanh hững hờ trả lời: “Chỉ là Nguyên Anh, cần phải ngạc nhiên như vậy sao?” Chỉ là Nguyên Anh? Một câu nói khiến Úc Linh giận đến mức nghiến răng. Chưa từng thấy ai giả vờ như tên này, quá đáng giận. Đây là Nguyên Anh kỳ tăng sáu, kém một bước nữa là tồn tại Nguyên Anh hậu kỳ đấy. Trong miệng người thì chỉ là một tồn tại nhỏ bé sao? Nhưng nghĩ lại, Úc Linh lại không cách nào phản bác được. Đối với người khác mà nói, Khố Lê đích thật là một tòa núi lớn, khó mà vượt qua. Nhưng trước mặt Lữ Thiếu Khanh, lão ta không thể tạo ra bất kỳ sóng gió gì. Sau khi biết Khố Lê chết, trong lòng Úc Linh cũng hơi thổn thức, lão ta uy danh hiển hách ở Tây cực lại táng thân ở chỗ này. Nhưng cùng lúc đó, nàng ta rất hiếu kỳ: “Sao hôm nay ngươi lại muốn tạo ra động tĩnh lớn như vậy?” Tiêu Y từng nói, Lữ Thiếu Khanh rất khiêm tốn, không thích biểu hiện mình vì phiền phức, cũng vì phòng ngừa trêu chọc nhà kẻ thù, bị người ta nhớ thương. Lần này hấn gây ra động tĩnh lớn như vậy, Úc Linh không rõ. Lữ Thiếu Khanh thở dài: “Rất nhiều người nhìn

chăm chăm vào chức thành chủ này của ngươi, đến lúc đó người nổi nhau không dứt tới tận cửa gây chuyện thì phải làm sao? Ta đâu thể đánh bại từng tên bọn hắc đổng không? Dứt khoát giết gà dọa khỉ, để bọn hắc cân nhắc một chút.”Tốt thôi, đây cũng là một cách đề phòng rắc rối.Đây cũng là nguyên nhân Lữ Thiếu Khanh buông tha Mục Nham và Si Hoàn, hai tên kia có giết hay không cũng không sao.Lộ ra kiêu ý của mình trong Vĩnh Ninh thành mục đích là muốn mượn cơ hội này chấn nhiếp người khác, loại bỏ một số kẻ không có hảo ý.Không cần để tất cả mọi người đều tìm tới tận cửa gây phiền phức.Còn về chuyện mình có đắc tội nhiều người hơn, trên chốc thêm nhiều kẻ thù hơn hay không Lữ Thiếu Khanh không hề lo lắng, dù sao đến lúc đó hắc chỉ cần phủi mông một cái là có thể rời khỏi nơi này.Tìm được sư muội ngốc rồi hắc sẽ tìm cách trở về Thập Tam Châu, đến lúc đó nơi này trời có sập thì cũng chẳng liên quan gì với hắc.Lữ Thiếu Khanh nói với Úc Linh: “Ngươi tranh thủ cố gắng tu luyện, đến lúc đó ta rời đi, người khác sẽ tới tìm ngươi gây chuyện đấy.”“Ngươi...” Úc Linh nghe vậy, trong lòng lại sinh ra một tia mất mát: “Khi nào thì đi?”Trên đường đi cùng Lữ Thiếu Khanh Úc Linh cũng biết ở lại đây làm thành chủ, mượn tài nguyên Vĩnh Ninh thành tu luyện, nâng cao thực lực của mình mới là lựa chọn tốt nhất.Thực lực của nàng ta thấp, đi theo bên cạnh Lữ Thiếu Khanh chỉ khiến Lữ Thiếu Khanh vương vãi thôi.Hơn nữa, đừng nói giết Lữ Thiếu Khanh, với chút thực lực ấy của nàng ta ngay cả muốn đụng vào Lữ Thiếu Khanh cũng khó đụng.“Qua một thời gian ngắn nữa.” Khi nào Lữ Thiếu Khanh rời đi thì vẫn chưa xác định rõ thời gian, muốn đi, cũng phải đợi Úc Linh ngồi vững ở nơi này đã rồi mới đi, hướng hồ: “Vẫn chưa lấy được linh thạch, giờ ta rời khỏi nơi này ta sẽ khóc mất.”Cái tên khốn kiếp này.Úc Linh tức giận quay người rời đi, nói chuyện với hắc, chưa được vài câu là lại nhắc đến linh thạch.Không cứu nổi.Úc Linh rời đi, Lữ Thiếu Khanh khẽ cười một tiếng, ánh mắt âm u.Giúp Úc Linh trở thành thành chủ, không cho Úc Linh đi theo mình cũng coi như vứt đi một bao quần áo.Mặc dù Úc Linh luôn mồm muốn giết hắc, nhưng hắc có thể cảm nhận được Úc Linh đã sớm không có sát ý.Hơn nữa, cũng coi như hắc trả thù lao cho Úc Linh. Lúc hắc đến thế giới này đã bị thương nghiêm trọng, không có Úc Linh hắc thật sự không thể ra khỏi khu rừng.Cuối cùng, đến lúc đó Úc

Linh thành thành chủ, lỡ như cần dùng đến nhân thủ cũng có thể mượn lực lượng của Vĩnh Ninh thành để đi tìm Tiêu Y. “Còn về linh thạch, nhân tiện thôi, haizz, quả nhiên ta vẫn là người tốt.” “Được rồi, giờ tiếp tục đi tu luyện nào, một trăm vạn viên linh thạch hẳn là có thể tiến vào cảnh giới tiếp theo...” Mục Nham và Si Hoàn trở về Vĩnh Ninh thành, ở Vĩnh Ninh thành có điểm dừng chân của Phản Thánh quân bọn hắn. Sau khi hai người bị thương quay về liền nhớ đến sự kinh khủng của Lữ Thiếu Khanh. Hai người mang theo vẻ sợ hãi, kiêng dè không thôi. Chỉ còn thiếu một chút nữa thôi, hôm nay chính là ngày giỗ của hai người. Mục Nham thở dài: “Người nói vị công tử kia có thể đánh thắng được hắn không?” Đối mặt trực diện với Lữ Thiếu Khanh nên hắn ta biết sự kinh khủng của Lữ Thiếu Khanh. Còn trẻ đã yêu nghiệt như vậy, lai lịch rất lớn, trong thế hệ trẻ tuổi có ai là đối thủ của hắn? Si Hoàn vẫn vô cùng tự tin: “Kế công tử tuyệt đối có thể.” Trận đấu của Kế Ngôn, hắn ta đã từng xem, một kiếm kinh thiên kia cả đời này hắn ta khó mà quên được. “Điều ta lo lắng hơn là, thứ Kế công tử cần là Hoán Hồn Dịch, nếu Hoán Hồn Dịch không ở trong tay người kia thì Kế công tử cũng không có ý định ra tay. Kế công tử kko phải một kẻ hiếu chiến, ham giết chóc.” Mục Nham tiếp tục thở dài, vết thương trên người đã bắt đầu đóng vảy, những vết sẹo lít nhít che kín bên ngoài cơ thể hắn ta trông khá kinh khủng. Hắn ta cắn răng nói: “Đến lúc đó chỉ có thể thuyết phục hắn ra tay, không làm chủ Vĩnh Ninh thành, Phản Thánh quân chúng ta như lực bình không rồi.” Hiếm khi hắn ta lộ vẻ trầm mặc như vậy, cũng chỉ có thể như thế thôi. Cái tên Phản Thánh quân nghe có vẻ rất ngầu nhưng trên thực tế Phản Thánh quân ngoài thủ lĩnh là cường giả chân chính ra thì mạnh nhất cũng chỉ có Mục Nham trước mặt, những người khác chỉ là Kế Đan kỳ, Trúc Cơ kỳ. Thực lực yếu ớt đến đáng thương. Si Hoàn tự tin nói: “Yên tâm đi, nếu như Kế công tử ra tay, hắn chết chắc...” Hơn hai tháng sau, Mục Nham, Si Hoàn nhận được bẩm báo, bọn hắn phát hiện ra một thanh niên áo trắng ở điểm truyền tống...

Chương 778 - Có để người ta ngủ nữa không?

Chương 778: Có để người ta ngủ nữa không? Kê Ngôn ngồi trên phi thuyền mang theo tiểu viên hầu và Úc Mộng bước ra khỏi truyền tống trận, nhìn chung quanh, thần thức khẽ quét qua, lắng nghe cuộc nói chuyện của mọi người, biết mình đã đến điểm đích Vĩnh Ninh thành rồi. Hắn tính toán thời gian, từ Đan Âm thành ở Tây cực đến Vĩnh Ninh thành Nam hoang cũng tốn khoảng hơn một trăm. Trên đường đi hắn ta cũng gặp phải không ít phiền phức và nguy hiểm. Hắn ta gặp không ít cao thủ ma tộc, có thể nói, trên đường đi, hắn ta đã dựa vào chiến đấu để đến được đây. Lĩnh giáo cao thủ ma tộc giúp hắn ta cảm ngộ rất sâu, tiến bộ rất lớn. Cảnh giới lại một lần nữa đạt tới viên mãn đang ở lần ranh đột phá. Hắn ta quay đầu thoáng nhìn Úc Mộng sau lưng, Úc Mộng nằm trong phi thuyền, vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại. Mặc dù hàng ngày hắn ta đều đưa linh lực vào trong cơ thể Úc Mộng để duy trì cơ năng thân thể của nàng ta nhưng Kê Ngôn có thể nhận ra, Úc Mộng ở trạng thái này sẽ không kiên trì được mấy năm. Đến lúc đó nếu Úc Mộng còn không tỉnh lại, dù tiên đế tới cũng hết cách. Ánh mắt Kê Ngôn kiên định, lần này đến Vĩnh Ninh thành, mục tiêu của hắn ta chỉ có một. Hoán Hồn dịch. Ai dám cản trở, hắn ta sẽ giết kẻ đó. Khí tức Kê Ngôn đột nhiên biến đổi, như lợi kiếm sắp ra khỏi vỏ tạo cho người bên cạnh áp lực lớn lao. Bọn hắn lần lượt né tránh theo bản năng. Kê Ngôn điều khiển phi thuyền lao thẳng đến phủ thành chủ. Tuy nhiên chưa đi được bao xa, hắn ta đã bị người ta ngăn cản. Kê Ngôn nhận ra người ngăn cản mình: “Là ngươi?” Si Hoàn cười chấp tay với Kê Ngôn: “Kê công tử, đã lâu không gặp, hôm nay gặp mặt, công tử phong thái vẫn như xưa.” Trong lòng hắn ta thầm giật mình, tuy Kê Ngôn đã đè ép khí tức của mình nhưng Si Hoàn vẫn cảm nhận được Kê Ngôn đứng trước mặt mình vẫn tạo cho mình một cỗ áp lực vô hình. Mục Nham vẫn luôn đánh giá Kê Ngôn, đối mặt với Kê Ngôn, hắn ta vẫn có loại cảm giác kia. Hơn nữa, hắn ta là Nguyên Anh kỳ nên còn nhạy cảm hơn của Si Hoàn. Lúc đầu Mục Nham dự định gặp mặt sẽ thử

thăm dò thực lực Kế Ngôn một phen xem thử có lợi hại như Si Hoàn nói không. Nhưng sau khi gặp mặt, Mục Nham đã bỏ đi suy nghĩ trong lòng. Không cần thăm dò, chỉ gặp mặt hắn ta đã biết thực lực Kế Ngôn vượt xa hắn ta. Hắn ta muốn thăm dò Kế Ngôn chắc chắn chẳng có quả ngon để ăn. Kế Ngôn mặt không biểu cảm, đối với Si Hoàn đã một lần gặp mặt nhưng lại gặp gỡ ở đây không hề có bất kỳ ba động cảm xúc nào, hắn ta chậm rãi mở miệng: “Có việc gì?” Si Hoàn còn định nói thêm vài câu, kéo gần tình cảm giữa hai bên một chút nhưng bộ dạng này của Kế Ngôn khiến hắn ta nuốt ngược mấy lời nói nhảm lại theo bản năng, nói ra nguyên nhân ngăn cản Kế Ngôn: “Kế công tử, Vĩnh Ninh thành đã đổi thành chủ.” “Hoán Hồn dịch đâu? Phải chăng đang trong tay thành chủ mới?” Kế Ngôn không quan tâm ai là thành chủ, hắn ta chỉ để ý đến Hoán Hồn dịch. Hoán Hồn dịch mới là mục tiêu hắn ta đến đây lần này. “Không rõ.” Si Hoàn lắc đầu cười khổ: “Nhưng sau lưng thành chủ tân nhiệm có một người, rất cường đại.” Hắn ta tới đây chủ yếu là sợ Kế Ngôn sẽ không ra tay. “Có thể Hoán Hồn dịch đang ở trong tay hắn ta.” Dù sao Hoán Hồn dịch cũng là pháp khí ngũ phẩm, Thái Thế An chết rồi có lẽ sẽ rơi vào tay người kia. “Biết rồi!” Kế Ngôn trả lời một câu, không dừng lại ở đây lâu, cũng không định ôn chuyện cũ gì đó với Si Hoàn. Làm chuyện chính sự quan trọng hơn. Huống chi, hắn ta cũng muốn xem thử người rất cường đại trong miệng Si Hoàn kia rốt cuộc mạnh chừng nào. Chiến ý của Kế Ngôn bắt đầu cháy lên. Hai người Mục Nham và Si Hoàn nhìn Kế Ngôn cứ thế rời đi đều ngây ngẩn cả người. “Cái này, cái này...” Trong lúc nhất thời Mục Nham không kịp phản ứng: “Hắn cứ thế mà đi?” Si Hoàn cũng cười khổ không thôi, vẫn dửng dưng lưu loát như trước kia, không thích lè mề nói nhảm. Hắn ta tới đây vì lo Kế Ngôn không dám đi phủ thành chủ, đã nghĩ sẵn một bụng lời lẽ để thuyết phục Kế Ngôn. Kết quả, ngay cả một dấu chấm câu còn chưa nói thì Kế Ngôn đã đi thẳng đến phủ thành chủ rồi. Hắn ta bỗng nhiên kịp phản ứng, nhìn qua Mục Nham: “Có phải chúng ta không cần tới đây nói gì thì hắn cũng đi thẳng đến phủ thành chủ không?” Mục Nham cười khổ: “Trông có vẻ là như vậy.” Kế Ngôn mục đích rõ ràng, hành động quả quyết, căn bản không cần người ta khuyên. Tuy nhiên Mục Nham vẫn nhớ tới một khả năng khác: “Lỡ như người kia bằng lòng giao Hoán Hồn dịch ra, bọn hắn có đánh nhau không?” Si Hoàn

cũng kịp phản ứng, đúng là vẫn có thể có khả năng này. Kế Ngôn cũng không phải loại người hiếu sát, hắn ta cắn răng: “Giờ chỉ có một cách, chúng ta đi theo. Chúng ta đứng bên cạnh Kế công tử để người kia tưởng rằng chúng ta là cùng một bọn. Đến lúc đó, hắn sẽ không dễ dàng giao Hoán Hồn địch ra, vậy là bọn họ chỉ có thể đánh nhau.” Mắt Mục Nham sáng lên, vui mừng quá đỗi: “Biện pháp tốt, đi!” Trong nháy mắt hai người đã đuổi theo kịp phi thuyền của Kế Ngôn. Đối mặt với ánh mắt lợi hại của Kế Ngôn, Si Hoàn mỉm cười che giấu suy nghĩ thật trong lòng mình, hắn ta nói với Kế Ngôn: “Kế công tử, mặc dù thực lực hai người chúng ta chẳng ra làm sao cả nhưng chúng ta cũng nguyện ý giúp đỡ. Chúng ta biết phủ thành chủ ở đâu, cũng biết làm thế nào để tìm được thành chủ bọn hắn.”

Chương 779 - Có để yên cho người ta ngủ không vậy?

Chương 779: Có để yên cho người ta ngủ không vậy? Kế Ngôn ngẫm nghĩ, cảm thấy vậy cũng được. Dưới sự dẫn đường của Si Hoàn, bọn họ đến một tiểu viện bên cạnh phủ thành chủ. Kế Ngôn nhìn về phía Si Hoàn, Si Hoàn vội vàng giải thích: “Kế công tử, thành chủ hiện tại chẳng qua chỉ là một con rối, còn người đứng sau lưng thành chủ mới là thành chủ thật sự. Và, hắn đang ở đây.” Si Hoàn bọn hắn sớm đã cử người tìm hiểu rõ nơi ở của Lữ Thiếu Khanh. Lần này Kế Ngôn đi nhờ người ta nên không tùy tiện dùng thần thức tra xét tình hình bên trong mà đến trước gõ cửa cầu kiến. Tuy nhiên hắn ta đã gõ cửa mấy lần nhưng bên trong không có bất kỳ phản ứng gì, Kế Ngôn không khỏi hoài nghi Si Hoàn có phải đang lừa gạt hắn ta không. Trong lòng Si Hoàn vô cùng vui mừng, tình huống hiện tại là tình huống hắn ta đang mong chờ. Tên kia ở trong đóng cửa không gặp mặt đến lúc đó chắc chắn Kế Ngôn sẽ dùng sức mạnh, đến lúc đấy chắc chắn hai bên sẽ đánh nhau. Hắn ta khẽ nói với Kế Ngôn: “Kế công tử, người kia không dễ nói chuyện.” Không dễ nói chuyện sao? Kế Ngôn nhíu mày, một lần nữa gõ cửa, âm thanh truyền vào: “Kế Ngôn có việc bái phỏng, mong tiền bối gặp mặt một lần.” Vẫn không thấy có động tĩnh. Kế Ngôn càng nhíu mày sâu hơn, chẳng lẽ phải thật sự dùng đến sức mạnh sao? Lúc này hắn ta cũng bất chấp lễ phép hay không lễ phép, thần thức triển khai, hắn ta muốn xem thử bên trong có người hay không. “Tiền bối, Kế Ngôn có việc bái phỏng, mong tiền bối gặp mặt một lần.” Tuy nhiên, một khắc sau, vẻ mặt Kế Ngôn trở nên cổ quái. Sau đó, khí tức đột nhiên bộc phát, Vô Khâu kiếm phía sau keng một tiếng ra khỏi vỏ, xông lên trời, giết vào trong sân nhỏ. Kiếm ý bén nhọn khiến Mục Nham lần đầu gặp Kế Ngôn vô cùng kinh hãi. Cổ kiếm ý này không kém tên kia một chút nào, thậm chí còn có uy lực hơn. Vật phẩm chung quanh trong nháy mắt Kế Ngôn xuất kiếm, bên ngoài xuất hiện vô số lỗ nhỏ li ti. Hắn ta xuất thủ, người ở bên trong chết chắc. Trong lòng Mục Nham và Si Hoàn phản chấn. Một khắc sau, trong sân truyền ra tiếng gầm

lên giận dữ: “Mọi nó, có để yên cho người ta ngủ không vậy?” Mục Nham và Si Hoàn nghe thấy âm thanh quen thuộc kia liền không kìm được cổ co rút lại. Trải nghiệm lần trước một lần nữa được bọn hắn nhớ lại. Tức giận rồi, sẽ rất kinh khủng. Nhưng... Ánh mắt Si Hoàn rơi lên người Kế Ngôn đứng trước mặt, trong lòng tràn đầy tự tin. Lần này có Kế Ngôn công tử ở đây, người có tức giận đến mấy cũng không làm nên được chuyện gì. Kế Ngôn, cái tên này quả nhiên êm tai, quả nhiên người cũng như tên, người mạnh tên êm tai. A, Kế Ngôn công tử lại còn nở nụ cười nhàn nhạt. Thật không hổ là cao thủ, đối mặt đối thủ cường đại vẫn có thể duy trì nụ cười mỉm đối mặt, xem ra là vô cùng tự tin. Thắng chắc rồi. Vô Khâu kiếm quay ngược trở về, rơi vào trong tay Kế Ngôn. Vô Khâu kiếm vang lên tiếng ông ông, lộ ra cảm xúc vui vẻ. Kế Ngôn nhếch miệng lên, tự nói một câu: “Tới đi!” Bóng dáng Lữ Thiếu Khanh lóe lên, xuất hiện ở trên không, nhìn Kế Ngôn, hắn nghiêng răng nghiêng lợi: “Ta muốn làm thịt huynh.” Tên Đại sư huynh không đáng tin cậy này, vào thời khắc mấu chốt đã vút mình lại chạy đi, gây cho mình thêm nhiều phiền phức đến vậy. Giờ vừa gặp mặt đã phi kiếm đến bỏ người, quấy rầy giấc ngủ của người ta. Không dạy dỗ hắn ta một trận không trút được cơn giận trong lòng này. Hừ, ta chuẩn bị cho huynh một niềm vui bất ngờ. Hắn hét lớn một tiếng: “Đi chết đi!” Mặc Quân kiếm cũng lộ ra vẻ hưng phấn, trong tay Lữ Thiếu Khanh bộc phát ra quang mang vạn trượng, đánh xuống một kiếm. Tựa như một thanh cự kiếm dài trăm ngàn trượng, nặng vạn cân rơi xuống. Không gian chung quanh dưới sự đè ép của cường độ to lớn rung động âm âm khiến không gian chấn động. Mặt đất phiến đá trong nháy mắt băng liệt, sụp đổ, cuốn lên bụi mù cuồn cuộn. Mục Nham và Si Hoàn một lần nữa tê cả da đầu. Quả nhiên tức giận. Tên này quá kinh khủng, cũng rất đáng sợ. Một lời không hợp liền tung tử thủ. Một kiếm này, Mục Nham và Si Hoàn đều không tự tin có thể ngăn cản. Thật là đáng sợ. Nụ cười trên mặt Kế Ngôn càng tăng lên, sư đệ tới rồi. Cho dù Hoán Hồn dịch không có tác dụng với Úc Mộng thì với năng lực của sư đệ nhất định có thể tìm được cách cứu nàng ta. Tuy nhiên bây giờ vẫn phải thử xem thử rốt cuộc đệ đã tiến bộ tới bước nào rồi. “Ha ha! Đến hay lắm!” Kế Ngôn cười lớn một tiếng, tay cầm Vô Khâu kiếm, phóng lên tận trời. Trờ tay một kiếm, cũng có một đạo kiếm quang sáng

lên.Hai đạo kiếm quang va nhau, không nổ tung kịch liệt, kiếm ý tung hoành như trong tưởng tượng mà hai đạo kiếm quang cùng biến mất.Mục Nham trừng to mắt, khó có thể tin: “Cái này, rốt cuộc lý giải với sức mạnh của hai người này phải sâu đến bao nhiêu mới có thể làm đến bước này?”Mục Nham không phải kiếm tu nhưng hẳn ta nhận ra được một kiếm này của Kế Ngôn rất đáng sợ.Dưới sự phản kích, sức mạnh không nhiều không ít, vừa hay có thể triệt tiêu một kiếm kia của Lữ Thiếu Khanh đủ để chứng minh khả năng khổng chế sức mạnh của Kế Ngôn tinh chuẩn đến mức đáng sợ.Mục Nham lại một lần nữa thay đổi nhận thức của mình đối với thực lực của Kế Ngôn.Hắn ta phấn chấn, nhìn hai người xông lên, không kìm được vui mừng: “Quá tốt rồi.”Hai người đánh nhau, giờ hắn ta đã tin chắc chắn Kế Ngôn có thể đánh thắng được Lữ Thiếu Khanh.Giết Lữ Thiếu Khanh, Kế Ngôn không có hứng thú với chức thành chủ này, vậy chức thành chủ này tới lượt ai thì còn phải nói nữa sao?Trên bầu trời, hai thanh trường kiếm tương giao, trong mắt Kế Ngôn lộ ra chiến ý, trong mắt Lữ Thiếu Khanh lộ ra lửa giận.Thậm chí Kế Ngôn còn rảnh rỗi cười hỏi thăm: “Sao đệ cũng tới đây vậy?”Nói tới điều này, Lữ Thiếu Khanh càng thêm bi phẫn, huynh cho rằng ta muốn tới đây à? Tới đây rồi còn phải làm phế nhân hai ba tháng.Nơi này không hề dễ chịu chút nào.

Chương 780 - Người thức thời, còn có thể giữ được một mạng cho đồng bạn

Chương 780: Người thức thời, còn có thể giữ được một mạng cho đồng bạn “Bớt nói đi, xem chiêu!” Lữ Thiếu Khanh mắng to: “Hôm nay ta sẽ cho huynh xem sự lợi hại của ta.” Kế Ngôn cũng đang có ý này: “Vừa hay, ta cũng thế.” Hai người vừa nói chuyện, vừa xuất kiếm đối đầu nhau. Hai người đều hiểu rõ đối phương, biết chiêu thức bình thường sẽ không có bất kỳ hiệu quả gì với đối phương. Hai người không nói nhảm, trực tiếp lộ ra tuyệt chiêu của mình. Trong nháy mắt trên người hai người bộc phát ra kiếm ý mãnh liệt. Kế Ngôn ồ lên một tiếng, hắn ta lập tức nhận ra kiếm ý trên người Lữ Thiếu Khanh rất khác trước đó. “Đệ cũng tiến vào kiếm ý cảnh giới đệ tam trọng rồi à?” Trong lòng Kế Ngôn không kìm được cảm thán, không hổ là sư đệ của mình, chưa từng thua kém mình. “Khì khì.” Lữ Thiếu Khanh vô cùng đắc ý, nói ra lời hào sảng: “Hôm nay dù nói gì cũng phải cho huynh biết sự lợi hại của ta. Xem huynh có còn dám tùy tiện đến quấy rầy giấc ngủ của ta nữa không? Xem ta đánh ngươi khóc đây.” Kế Ngôn không nói thêm gì nữa, chiến ý trong mắt càng thêm nồng đậm, khí tức trong người như bị nhóm lửa bắt đầu bị đốt cho sôi trào. Thật sự không hổ là sư đệ của ta. Quang mang Vô Khâu kiếm bùng phát, trên bầu trời như xuất hiện mặt trời thứ hai. Nếu Lữ Thiếu Khanh đã tiến bộ lớn đến như vậy, hắn ta là sư huynh cũng không thể thua kém được. Phải dốc hết toàn bộ thực lực của mình, nếu thua, mặt mũi sư huynh như mình biết đặt đi đâu? “Đến hay lắm!” Lữ Thiếu Khanh hét lớn, cũng đánh trả đòn. Một nháy mắt, trên bầu trời như có ba mặt trời chói lóa mắt khiến người ta không thể nào nhìn thẳng được. Hai người mặc dù là ở trên cao vạn mét nhưng uy áp mạnh mẽ hai người bộc phát ra vẫn khiến Vĩnh Ninh thành bên dưới cảm thấy sợ hãi. Đây lại là đại lão từ đâu tới mà trực tiếp đánh nhau trên Vĩnh Ninh thành vậy. Không ít tu sĩ ma tộc nhanh chóng phản ứng lập tức rời khỏi Vĩnh Ninh thành. Hai vị đại lão Nguyên Anh kỳ đánh nhau trong thành, cho dù là trên không trung mười ngàn mét thì dư ba trận chiến vẫn có thể phá hỏng Vĩnh

Ninh thành. “Cái này, cái này, thật là đáng sợ.” Mục Nham và Si Hoàn há hốc mồm nhìn hai người trên trời, kiếm quang chói mắt, kiếm ý kinh khủng kia chém qua chém lại, như đánh xuyên cả bầu trời. Hai người tuôn ra khí tức cường đại, chấn động thiên địa giống như bọn họ mới là chúa tể thiên địa. Mọi cử động có thể hủy diệt thế giới này. Hai người bộc phát kiếm ý khiến bọn họ giống như Kiếm Thần và Kiếm Tiên hạ phàm, mỗi một kiếm đều muốn dồn đối phương vào chỗ chết. Trên mặt Mục Nham lộ ra tia đặng chát, lẩm bẩm: “Xem ra lúc ấy hắn đã nương tay, nếu không hai chúng ta đã chết chắc rồi.” Si Hoàn ngậm thừa nhận, không còn lời nào để nói. Tuy nhiên, hắn ta nhanh chóng bình tĩnh lại, hắn ta nói: “Kế công tử mạnh hơn hắn, có Kế công tử ở đây, hắn không lật trời được.” “Hừ!” Một tiếng hừ lạnh lùng, bóng dáng Úc Linh xuất hiện, nàng ta lạnh lùng nhìn Mục Nham và Si Hoàn. Trong lòng Úc Linh mang theo sát ý, lời của hai người kia nàng ta đều đã nghe thấy, là người do bọn hắn tìm tới sao? Tuy nhiên khi nàng ta ngẩng đầu lên nhìn thấy bóng dáng mặc áo trắng như tuyết trên bầu trời, nàng ta ngây ngẩn cả người. Hắn ta, cũng đến Hàn Tinh sao? Sau đó, sắc mặt Úc Linh trở nên cổ quái. Có lẽ, nàng ta là người duy nhất trong Vĩnh Ninh thành này biết được quan hệ thật sự của hai người trên đỉnh đầu. Úc Linh cũng nghe nói từ chỗ Tiêu Y chuyện giữa hai huynh đệ này. Giờ hai người bọn họ đánh nhau bên trên, nói như lời của Tiêu Y muội muội là cứu biệt thăng tân hôn sao? Si Hoàn nhìn thấy sắc mặt cổ quái của Úc Linh, hắn ta mỉm cười: “Linh thành chủ...” Úc Linh thu lại vẻ mặt cổ quái, lạnh lùng nhìn Si Hoàn: “Các ngươi là ai?” Vẻ mặt mặc dù lạnh lùng nhưng ngữ khí thì hòa hoãn đi vài phần. Nếu hai người trước mặt là người của Kế Ngôn thì cũng coi như người bên mình. Si Hoàn cười ha ha, ngữ khí mang theo cảm giác ưu việt: “Chúng ta là ai, ngươi không cần biết. Ta có thể khẳng định là, chức thành chủ này của ngươi sẽ nhanh chóng không giữ được nữa. Ta khuyên ngươi thức thời, ngoan ngoãn đem chức thành chủ nhường lại đi. Như vậy, đồng bạn của ngươi và ngươi còn có thể giữ được một mạng.” Hắn ta tin, với thực lực của Kế Ngôn tuyệt đối có thể đánh bại, thậm chí là giết chết tên kia. Úc Linh nháy mắt mấy cái, đây là có chuyện gì? Nàng ta chỉ vào Kế Ngôn trên trời: “Hắn là gì của các ngươi?” “Không ngại nói cho ngươi.” Vẻ mặt Si Hoàn lộ ra tia tự tin, ngạo nghễ nói: “Hắn là người

của sư môn chúng ta.”“Hắn là người của sư môn ngươi?” Úc Linh nháy mắt vài cái, khó có thể tin được.Úc Linh thấy Si Hoàn gật đầu thì chỉ vào Lữ Thiếu Khanh: “Vậy ngươi biết hắn là ai sao?”Si Hoàn hừ một tiếng: “Hắn không phải người của ngươi sao? Sao ta biết hắn là ai được?”Được, xác định rồi.Hai người này là cáo mượn oai hùm, ở đây hù dọa người.Đáng tiếc, người khác ngươi có thể dọa được nhưng không thể dọa được ta.Trong lòng Úc Linh không kìm được cười lạnh, nàng ta không định vạch trần trò hề của Si Hoàn mà tiếp tục diễn với hắn ta.“Nói như vậy, ngươi cảm thấy người của ngươi thắng chắc rồi?”Si Hoàn tự tin ngạo nghễ, tràn đầy tự tin với Kế Ngôn; “Không sai, thắng chắc.”Si Hoàn tướng mạo đôn hậu, trông giống người hiền lành nhưng bây giờ Úc Linh lại có nảy sinh hảo cảm đối với tên đối trá này.Cũng không phải vì Si Hoàn kiêu ngạo mà vì biểu hiện của Kế Ngôn trước đó quá mạnh.Đặc biệt là một kiếm kinh thiên, cho dù là hai Nguyên Anh kỳ Khổ Tu Thần và Khổ Tu Ma liên thủ thì cũng khó mà đánh lại.Sau đó còn giết chết dòng chính Kiếm gia, khiến Khổ Lê Nguyên Anh kỳ tầng sáu bị thương.Kiểu chiến tích này dù ở đâu cũng đáng để kiêu ngạo.Thực sự Si Hoàn không thể nào nghĩ ra Kế Ngôn ngẫu nhiên như vậy làm sao có thể thua được.Lữ Thiếu Khanh rất mạnh nhưng hắn ta không nghĩ sẽ mạnh hơn Kế Ngôn.Ngay cả Mục Nham cũng tràn đầy lòng tin đối với Kế Ngôn.Một kiếm vừa xuất thủ ban này khiến phó thủ lĩnh Phản Thánh quân này khuất phục.Hắn ta cũng nói: “Tiểu nha đầu, ngươi thức thời, còn có thể giữ được một mạng cho đồng bạn, bằng không...”

Chương 781 - Kế công tử là đồng môn của ta

Chương 781: Kế công tử là đồng môn của ta. Úc Linh tuyệt đối không lo lắng, cười khẩy: “Bằng không thì sao?” Mặc dù Kế Ngôn rất mạnh nhưng trên đường đi theo Lữ Thiệu Khanh nàng ta cũng biết Lữ Thiệu Khanh không thể yếu hơn so với Kế Ngôn. Hơn nữa hai người là sư huynh đệ, bây giờ nhìn giống như liều mạng đánh nhau nhưng trên thực tế là đang luận bàn. “Chưa tới thời khắc cuối cùng, ai thắng ai thua còn chưa biết đâu.” Si Hoàn dự định dùng ngôn ngữ đả kích Úc Linh, để tự Úc Linh bỏ chức thành chủ. “Nói thật với ngươi, thực lực của Kế công tử vượt quá sức tưởng tượng của ngươi. Đừng thấy bọn họ đều có cảnh giới Nguyên Anh kỳ tầng bốn, nhưng cùng cảnh giới, Kế công tử là vô địch...” Hắn ta vừa dứt lời, trên bầu trời, đột nhiên xảy ra dị biến. Trên người Lữ Thiệu Khanh bộc phát ra khí tức mạnh mẽ hơn, thực lực cả người như tăng lên mấy lần trong nháy mắt. Khí tức cường đại từ trên trời áp xuống như trời sập khiến Vĩnh Ninh thành rơi vào chấn động mãnh liệt. Vô số phòng ốc dưới cổ áp lực này lần lượt sụp đổ, bụi mù cuồn cuộn, một mảnh hỗn độn. Kế Ngôn bất ngờ không đề phòng, bị một kiếm của Lữ Thiệu Khanh đánh bay. Si Hoàn nhìn Kế Ngôn như lưu tinh từ trên trời giáng xuống, đập ầm ầm trên mặt đất, hắn ta khó có thể tin, hoảng hốt kêu lên: “Chuyện, chuyện này sao lại có thể?” Kế Ngôn bại sao? Mặt mũi Mục Nham vô cùng nặng nề: “Nguyên, Nguyên Anh kỳ tầng năm?” Hắn ta mang theo ngữ khí nghi hoặc, không thể tin được, đồng thời cũng mang theo sự hâm mộ sâu sắc, cùng với sự ghen ghét. Rốt cuộc hắn ăn gì để lớn vậy? Yêu nghiệt như vậy, có còn để cho người ta sống nữa hay không? Hắn ta sắp trăm tuổi rồi mới là Nguyên Anh kỳ tầng hai nhưng vẫn là thiên tài trong miệng mọi người. Còn Lữ Thiệu Khanh mới bao nhiêu tuổi chứ? Không phải là đại lão nào chuyển thế trùng tu đây chứ? Nhưng, cho dù là đại lão chuyển thế trùng tu cũng không thể nhanh đến như vậy chứ? Kế Ngôn mau chóng hiện ra trước mặt Lữ Thiệu Khanh, hắn ta cũng không lộ ra vẻ kinh ngạc quá mức. “Nguyên Anh kỳ tầng năm?” Lữ Thiệu Khanh

cười rất vui vẻ, như đứa trẻ chơi xấu thành công, vô cùng đắc ý: “Thế nào? Bất ngờ không?” Một tháng trước, Lữ Thiệu Khanh đã bỏ ra một trăm vạn viên linh thạch và bước vào cảnh giới tầng năm. Vốn hắn định giấu diếm nhưng giờ Kế Ngôn xuất hiện, dĩ nhiên phải cho huynh ấy một bất ngờ chứ. “Hôm nay, ta xem huynh định làm thế nào.” Lữ Thiệu Khanh hung ác nhào tới: “Dám bỏ ta lại chạy tới đây rong chơi, xem ta thu thập huynh như thế nào đây. Chịu chết đi!” Kế Ngôn không chút hoang mang, đưa kiếm đón lấy. Tuy nhiên cảnh giới Lữ Thiệu Khanh cao hơn hắn ta, đối mặt với tấn công của Lữ Thiệu Khanh, hắn ta nhanh chóng rơi vào thế hạ phong. Áp chế được Kế Ngôn, trong lòng Lữ Thiệu Khanh đắc ý, cơ hội tốt như vậy không phải ngày nào cũng có. Dĩ nhiên là phải nắm chắc cơ hội công kích mãnh liệt, trong lúc nhất thời, trên bầu trời Vĩnh Ninh thành bùng lên quang mang, từng đạo kiếm ý tứ ngược. Vĩnh Ninh thành bên dưới cũng gặp phải tai vạ, không ít kiến trúc bị phá hư. May là Lữ Thiệu Khanh bọn họ cố gắng hết sức nương tay, cộng thêm Úc Linh cũng điều động trận pháp trong thành ngăn cản dư ba của hai người nếu không Vĩnh Ninh thành đã sớm bị hủy trong dư ba chiến đấu của hai người rồi. Sắc mặt Mục Nham và Si Hoàn vô cùng khó coi, không biết nên nói gì cho phải. Đặc biệt là Si Hoàn, hắn ta cảm thấy lòng mình đã chết rồi. Hắn ta ôm hi vọng lớn với Kế Ngôn như vậy, giờ Kế Ngôn lại rơi vào thế hạ phong. Lữ Thiệu Khanh tiến công như lang như hổ, không ngừng đè ép Kế Ngôn. Kế Ngôn liên tục bại lui, nhìn có vẻ như thất bại chỉ là vấn đề thời gian. Úc Linh nhìn dáng vẻ hai người trong lòng không kìm được cười lạnh. “Thế nào?” Úc Linh cố ý hỏi bọn hắn: “Các ngươi còn cảm thấy đồng môn của ngươi có thể đánh thắng được đồng bạn của ta không?” Thậm chí Úc Linh còn nhấn rất mạnh hai chữ đồng môn này. Trong lòng Si Hoàn rất hận, hắn ta cả giận hừ một tiếng: “Chớ đắc ý quá sớm, ngươi cũng đã nói chưa tới phút cuối cùng, hươu chết vào tay ai cũng còn chưa biết sao.” Trong lòng Si Hoàn rất lo lắng, hắn ta chỉ hận thực lực của mình không đủ, không cách nào xông lên hỗ trợ. Giờ hắn ta nói gì cũng vô ích, hắn ta chỉ có thể thâm cổ vũ Kế Ngôn trong lòng. Cố gắng chút nào. Một kiếm lợi hại trước kia của ngươi đâu? Tung ra đi? Đừng nuông chiều hắn như thế? Nhưng lời cổ vũ của Si Hoàn cũng không có hiệu quả gì. Gần nửa canh giờ trôi qua, Kế Ngôn vẫn ở thế hạ phong. Lữ

Thiếu Khanh thì càng đánh càng hưng phấn, đồng thời lú lo không ngừng, dùng công kích ngôn ngữ quấy nhiễu Kế Ngôn. “Đến đây nào? Không phải huynh mạnh lắm sao? Lấy uy phong Đại sư huynh của huynh ra đi.” “Để ta giúp huynh một chút, không phải gió thổi thì phải là mưa rào, sao giữa đường bỏ chạy rồi, có sư huynh nào không đáng tin cậy như huynh không? Lương tâm của huynh không thấy đau sao?” “Sư phụ nói rồi, chờ huynh về sẽ đánh mông huynh, dám nhẫn tâm vút lại sư đệ đẹp trai đi chơi một mình.” “Giờ tranh thủ công mông, để ta đánh huynh trước đi.” “Nếu không lát nữa ta đánh vào mặt huynh đấy...” Kế Ngôn vẫn không nói gì, vẫn nhẫn nại nghe Lữ Thiếu Khanh thao thao bất tuyệt, hẳn ta đang chờ cơ hội, mà cơ hội, nhanh chóng đến rồi. Kế Ngôn mở miệng, quát: “Ồn ào quá!” Vô Khâu kiếm quang mang đại tác, trong chớp lát, tất cả mọi người trong Vĩnh Ninh thành đều cảm thấy mặt trời trên trời biến mất...

Chương 782 - Nguyên Anh kỳ đột phá

Chương 782: Nguyên Anh kỳ đột phá Trên bầu trời mặt trời như biến mất không thấy đâu nữa. Trong mắt tất cả mọi người Vĩnh Ninh thành, bọn họ dường như thấy một thanh trường kiếm đánh ra từ trong trường hà thời không, hóa thành một kiếm quang không thể địch nổi, lăng lệ phá hư không, hủy diệt tất cả trên thế gian. Kiếm quang huyền diệu, ẩn chứa thế gian đại đạo. “Phụt!” Vô số ma tộc bên dưới nhìn thấy một kiếm này đều lần lượt thổ huyết. Vô số âm thanh vang lên trong Vĩnh Ninh thành. “Không được nhìn!” “Không nên nhìn!” “Mau nhắm mắt lại, người không đủ thực lực nhìn sẽ chết đấy...” Ma tộc trong Vĩnh Ninh thành nhao nhao đại loạn, vô số người vì vậy mà thụ bị thương. Lữ Thiếu Khanh tê cả da đầu, như đập phải đuôi chó, hét rầm lên: “Móa, huynh làm thật à?” Một kiếm này, cho dù là hắn cũng không thể nào ngăn cản. Với hắn mà nói, một kiếm này không phải là thứ con người có thể lĩnh ngộ được, cũng không phải chiêu thức cảnh giới Nguyên Anh kỳ có thể lĩnh ngộ được. Lữ Thiếu Khanh bị phản vạn phần, không chơi nổi, không chơi nổi. Huynh không chơi nổi liền chơi xấu đúng không? “Đáng ghét, hôm nay không thu thập huynh thì huynh thật sự tưởng ta dễ bắt nạt à.” Lữ Thiếu Khanh giận dữ hét lớn một tiếng, khí tức vận chuyển, ánh mắt của hắn xuất hiện Hắc Bạch Song Ngư Thái Cực Đồ. Cả người hắn rơi vào một trạng thái huyền diệu, trong mắt hắn thế giới biến thành thế giới của màu trắng đen. Khi hắn nhìn về phía một kiếm kinh thiên của Kế Ngôn thì cũng không thể nào phân biệt được màu sắc bên trong, Lữ Thiếu Khanh tìm được màu sáng trắng đen yếu ớt. Trong nháy mắt Lữ Thiếu Khanh thoát khỏi trạng thái này đã tung ra thức thứ ba của Ly Hỏa Kiếm quyết. Ly Hỏa Phần Thiên! Hỏa diễm đen trắng xoay tròn bay múa như đốt cả bầu trời, ngọn lửa màu đen thôn phệ, ngọn lửa màu trắng tan rã. Giống như tinh linh hắc bạch, tinh linh cổ quái bay múa, nhào về phía một kiếm của Kế Ngôn. Trên bầu trời bộc phát ra quang mang mãnh liệt, tiếp đến một âm thanh lớn vang lên truyền khắp Vĩnh Ninh thành. Tất cả mọi người cảm thấy đỉnh tai nhức óc, lỗ tai vang ong ong, thậm chí có không ít người vì

vậy mà điên cuồng phun máu tươi. Dưới xung kích uy lực cường đại, vô số kiếm ý tứ ngược, trận pháp của Vĩnh Ninh thành bộc phát ra hào quang chói sáng. Mặc dù triệt tiêu phần lớn uy lực, nhưng vẫn có dư ba quét ngang Vĩnh Ninh thành. Vô số phòng ốc sụp đổ trở thành phế tích, đại địa đã nứt ra vô số khe hở. Dư ba tạo thành lực trùng kích, như gió lốc quét ngang, dùng tốc độ cực nhanh quét sạch toàn bộ Vĩnh Ninh thành. Vô số người bị thương, thậm chí mất mạng trong lần trùng kích này. Úc Linh cũng phun ra một ngụm máu tươi, khí tức bản thân uể oải. Đại trận trong thành bị hủy, là thành chủ, ngọc tử thành chủ nàng ta luyện hóa cũng bị tác động. Sắc mặt nàng ta tái nhợt, nhìn lên hai người trên bầu trời, trong mắt mang theo vài phần căng thẳng và lo lắng. Không phải hai sư huynh đệ này đã hoàn toàn trở mặt, muốn dốc toàn lực giết chết đối phương không? Hai người đều là yêu nghiệt, thực lực kinh người, còn đánh nhau như vậy thì sớm muộn gì Vĩnh Ninh thành cũng bị hủy. Tuy nhiên rất nhanh, Úc Linh biến sắc, Lữ Thiếu Khanh từ trên trời rớt xuống. Còn Kế Ngôn vẫn lơ lửng ở trên trời, hai mắt nhắm nghiền. Khí tức của hắn ta đang không ngừng dâng lên, khí tức trong cơ thể như nước sôi dần dần sôi trào lên. Chỉ cần người không bị mù đều có thể biết chuyện gì xảy ra. “Đột, đột phá?” Si Hoàn không dám xác định, thế này thì quá mức rồi? Đột phá trong chiến đấu. Đại ca, người đùa à. Người không sợ đối phương thừa dịp người bệnh đòi mạng người? Đột phá, người không thể áp chế một chút, chờ một chút sao? Nhưng Si Hoàn nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh đã mất đi sức chiến đấu từ trên trời giáng xuống, trong lòng hắn ta nhẹ nhàng thở ra. Xem ra đánh bại tên kia rồi nên mới yên tâm đột phá. Úc Linh vội vàng bay lên đỡ lấy Lữ Thiếu Khanh. Bên này Lữ Thiếu Khanh đã tạm thời mất đi sức chiến đấu, không phải bị một kiếm kia của Kế Ngôn làm bị thương, một kiếm kia Kế Ngôn không dốc hết toàn lực nếu không với trạng thái hiện tại của Lữ Thiếu Khanh căn bản không thể nào cản nổi. Đầu tiên Lữ Thiếu Khanh mất đi sức chiến đấu là vì tiến vào loại trạng thái kia, tiêu hao rất lớn khiến cơ thể trống rỗng, nhanh nhất cũng phải một lúc sau mới khôi phục được. “Người không sao chứ?” Úc Linh khẩn trương hỏi. Lữ Thiếu Khanh không đáp lời mà nhìn Kế Ngôn trên trời, ôm đầu mắng to: “Có bệnh à, chờ một chút thì chết sao? Gấp rút đến thế à? Đúng là muốn một kiếm bổ chết tên cặn bã

huynh.”Vừa thấy mặt liền biết gây phiền toái cho ta, có Đại sư huynh như huynh sao?Úc Linh cũng rất cặn lời, Kế Ngôn lại đột phá vào thời điểm này.Nàng ta không kìm được hỏi Lữ Thiếu Khanh: “Làm sao bây giờ?”Lữ Thiếu Khanh bĩu môi, ngồi xếp bằng xuống, rất khó chịu: “Còn có thể làm sao? Ta chả để ý đến sống chết của hân.”Lời tuy nói như thế, nhưng Lữ Thiếu Khanh vẫn tranh thủ thời gian hồi phục.Linh đan nhét vào miệng như không cần tiền, ngồi điều tức, tranh thủ mau chóng khôi phục.Đột phá trước mắt bao nhiêu người như vậy mà nói sẽ không ai đến ngăn cản phá rối thì ngay cả trẻ con ba tuổi cũng không tin.Giờ Lữ Thiếu Khanh chỉ mong mình có thể nhanh chóng khôi phục thực lực một chút để có thể hộ pháp cho Kế Ngôn.Kế Ngôn đột phá trên bầu trời, hấp thu linh lực trong phương viên trăm dặm của Vĩnh Ninh thành.Linh khí như cơn lốc phá đến, phát ra âm thanh vù vù.Đây cũng là lần đầu tiên rất nhiều tu sĩ cấp thấp của Vĩnh Ninh thành nhìn thấy tình cảnh Nguyên Anh kỳ đột phá.

Chương 783 - Hắn ta chết chắc

Chương 783: Hắn ta chết chắc“Cái này, lợi hại quá đi, đột phá trong chiến đấu, hắn không sợ đối thủ thừa cơ giết hắn sao?”“Đúng vậy, đại nhân đứng sau Linh thành chủ cũng không phải dễ nói chuyện như vậy.”“Các người ngốc à, không thấy người sau lưng Linh thành chủ rơi xuống sao? Chắc chắn là đã bị đánh bại, vị đại nhân này mới dám yên tâm đột phá.”“Oa, thật lợi hại, tranh thủ thời gian học tập, ta cũng tin có thể đột phá Nguyên Anh kỳ...”“Có người kinh ngạc, hâm mộ, bội phục.Đương nhiên, cũng có người khinh thường.”“Muốn chết!”“Không biết sống chết!”“Khắc khắc...”Một lát sau, có người không kìm được động thủ.Trong không khí tạo nên trận trận ba động năng lượng, một tiếng rít bén nhọn vang lên, một vũ tiễn mang theo sát cơ nồng đậm xé rách hư không lao về phía Kế Ngôn.Quả nhiên đến rồi!Úc Linh kinh hãi, trong tay nàng ta xuất hiện trường thương, đang chuẩn bị xuất thủ.Mục Nham hét lớn một tiếng, xông lên trời, quả đấm to lớn nắm chặt lấy vũ tiễn, linh lực chấn động, vũ tiễn hóa thành bột mịn.Mục Nham gầm thét: “Ai dám xuất thủ?”Xuất hiện một Nguyên Anh, Vĩnh Ninh thành lập tức an tĩnh lại.Phát giác được Mục Nham thực lực, không ít người sắc mặt biến hóa, không dám loạn động.Bất quá chỉ là cũng chỉ là yên lặng một hồi.Bên dưới Vĩnh Ninh thành một lần nữa có người xuất thủ.“Uy phong lắm, ta muốn xem xem rốt cuộc người lợi hại chừng nào.”“Ha ha, không sai, Nguyên Anh mà, có phải không?”Hai bóng người từ Vĩnh Ninh thành bên dưới giết lên.“Tên hèn hạ!” Mục Nham chỉ có thể chặn đứng một người, một người khác thì lao về phía Kế Ngôn.“Đáng ghét!” Si Hoàn cũng chỉ có thể ra tay.Tuy nhiên thực lực của hắn ta so với Nguyên Anh kỳ mà nói thì chênh lệch một khoảng rất lớn.Đối phương chỉ nhẹ nhàng vung tay lên, Si Hoàn liền miệng phun máu tươi, từ không trung rơi xuống.Vào thời điểm rơi xuống bên cạnh Si Hoàn xuất hiện một bóng người.Sau khi thấy rõ dáng vẻ đối phương, Si Hoàn kinh ngạc, là Úc Linh... Si Hoàn giật mình, nàng muốn làm gì?Định nhân cơ hội này ra tay giết Kế công tử sao?Đúng rồi, chắc chắn là như vậy.Xảo

quyết quá, cũng thật sự độc ác. Sau khi biết người của nàng ta không phải đối thủ của Kế công tử, phải thừa dịp ra tay. Chết tiệt. Ta, ta phải đi giúp Kế công tử mới được. Si Hoàn nhất định phải giúp Kế Ngôn. Cao thủ cỡ như Kế Ngôn, yêu nghiệt bậc này, nếu có thể lôi kéo vào Phản Thánh quân, chắc chắn sẽ gia tăng thực lực của Phản Thánh quân. Hoặc cùng lắm, xây dựng được mối quan hệ tốt đẹp với thiên tài yêu nghiệt này, đối với Phản Thánh quân cũng là một chuyện có lợi. Huống chi, lần này bọn họ còn muốn nhờ Kế Ngôn giúp cướp lại thành Vĩnh Ninh, để Phản Thánh quân nắm trong tay thành Vĩnh Ninh. Si Hoàn giãy giụa, như một hòn đá nặng nề rơi trên mặt đất. Cho dù ông ta là Thánh tộc, cho dù cơ thể ông ta cường tráng thì cũng bị ngã lên ngã xuống, hồi lâu vẫn không phản ứng kịp. Đợi đến khi Si Hoàn bỏ dậy, ngẩng đầu nhìn lên, lại trông thấy Úc Linh phun một ngụm máu tươi rồi rơi từ trên trời xuống. Một giọng nói không mấy vui vẻ vang lên: “Linh thành chủ, ta khuyên ngươi bớt lo chuyện bao đồng.” “Cái này, cái này.” “Si Hoàn không kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, thế này là sao? Linh thành chủ không phải đi đối phó Kế công tử, mà là đi giúp Kế công tử. Không thể nào. Linh thành chủ làm như vậy, đối với bản thân nàng chẳng có bất kỳ ích lợi nào nhỉ? Kế công tử là người của phe bọn ta, mục tiêu là nhắm vào nàng, tại sao nàng lại làm như vậy? Trừ khi, nàng cũng muốn nhân cơ hội lôi kéo quan hệ với Kế công tử? Hừ, ngây thơ. Trên bầu trời, sau khi Úc Linh rơi xuống, không còn ai có thể ngăn cản kẻ khác đi quấy rầy Kế Ngôn. Linh lực vẫn vút xung quanh bóng người ấy, che đi gương mặt của mình, gã cười lạnh, giọng nói vang vọng trên bầu trời của thành Vĩnh Ninh. “Thiên tài? Ta thấy ngươi là thiên tài không đầu óc thì có.” “Đột phá ở cái nơi như thế này, để ta giúp ngươi nhớ kỹ, đời sau tuyệt đối đừng có làm chuyện ngu xuẩn như vậy.” Thanh âm cuồng vọng khiến người trong thành Vĩnh Ninh lặng yên. Đúng vậy, đột phá vào thời khắc này, không phải ngu ngốc thì là gì? Hẳn ta chết chắc. Tất cả những ai trông thấy cảnh này đều có cùng suy nghĩ như vậy. Người có mệnh đến mấy thì trong lúc đột phá cũng thành yếu nhất, bị quấy rầy, tâm ma xâm phạm, tẩu hỏa nhập ma, Tiến để xuất hiện cũng khó cứu. Nhìn thấy kẻ đó bắt đầu ngưng tụ linh lực chuẩn bị ra tay, không ít người lắc đầu, than thở một câu. “Hầy.” “Không ít người cảm thấy vô cùng đáng tiếc. Thiên tài yêu nghiệt cỡ này, hôm nay phải bỏ mạng

tại đây, dù thế nào cũng là một chuyện đáng tiếc. Nhưng có kẻ lại hưng phấn không thôi, bọn họ không ưa nổi có người lợi hại hơn mình. Thiên tài lợi hại đến vậy, chết đi vẫn tốt hơn. Chết rồi, đám người bình thường như chúng ta mới có thể tìm được đường sống. Thậm chí không ít người hào hứng la hét. “Giết, giết hắn ta.” “Ha ha, hắn ta chết chắc rồi.” Kẻ nọ chuẩn bị ra tay, nghe được âm thanh phía dưới thì bật cười: “Nhìn đi, rất nhiều người đang mong chờ cái chết của ngươi đây, ngươi chết đi cho ta.” Gã giơ tay lên, lúc chuẩn bị ra tay, bỗng nhiên sắc mặt gã thay đổi. Âm thanh gào thét phía dưới cũng im bật. Một thanh kiếm! Một thanh kiếm xuất hiện trước mặt Kế Ngôn, nhắm vào kẻ định ra tay kia. Mũi kiếm loé lên hàn quang, sống kiếm màu đen, tựa ánh mắt của ác ma, nhìn chằm chằm vào gã. Thanh kiếm này, rất nhiều người nhận ra. Giọng nói của Lữ Thiếu Khanh vang lên, vang vọng trên bầu trời, lúc rõ lúc không: “Ai cho phép ngươi ra tay?” Bị trường kiếm nhắm vào, trong lòng kẻ này giật thót, vô cùng căng thẳng, lông tơ trên người dựng đứng cả lên. Dù gã là Nguyên Anh, nhưng gã tuyệt đối không có lòng tin sẽ đánh thắng được Lữ Thiếu Khanh. “Đại, đại nhân.” Kẻ này vội vàng nói: “Ta, ta đang giúp ngài.”

Chương 784 - Mặt mũi này mất sạch rồi

Chương 784: Mặt mũi này mất sạch rồi
Mặc Quân Kiếm đem lại cho gã uy lực khủng khiếp, cứ như ngay giây sau sẽ nổ tung, xuyên thủng luôn gã. Giọng nói hờ hững của Lữ Thiếu Khanh tiếp tục vang lên: “Các ngươi là kẻ nào?” “Không cho ta một lí do, hôm nay, các ngươi đều phải chết.” Lữ Thiếu Khanh ngồi xếp bằng dưới đất, ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt bình tĩnh. Nhưng những ai quen thuộc với hắn chắc chắn đều biết, hai kẻ trên trời kia chết chắc. “Đại nhân, ta, ta đang muốn giúp ngài.” Kẻ bị Mặc Quân Kiếm chỉ vào, giờ phút này nói chuyện còn không lưu loát. Lữ Thiếu Khanh hừ một tiếng: “Không cần ngươi giúp, cút!” “Nếu không, chết!” “E Trong giọng nói tràn đầy ý uy hiếp. Kẻ nọ lộ vẻ khó xử, nếu gã cứ thế mà rời đi trước mặt mọi người thì còn đâu mặt mũi nữa. Nhưng mà uy hiếp Mặc Quân Kiếm đem lại cho gã quá lớn, lời Lữ Thiếu Khanh nói gã cũng không dám không nghe theo. Cuối cùng gã vẫn quyết định rút lui. Không tội gì phải liều cái mạng nhỏ của mình. Ngay lúc gã định bỏ đi, kẻ đang chiến đấu với Mục Nham bỗng nhiên hét lớn: “Đừng mắc lừa, hắn bị thương rồi, không nhúc nhích được đâu.” Giọng nói này khiến mọi người ở phía dưới nhỏ giọng bàn tán. “Đây, đây chẳng phải giọng nói của Vạn đại nhân sao?” “Đúng thế, Vạn Lương Tàn Vạn đại nhân, Nguyên Anh tầng ba.” “Chẳng trách, nghe nói ông ta đã kẹt ở Nguyên Anh tầng ba nhiều năm rồi, chắc chắn ông ta muốn làm chủ thành Vĩnh Ninh, lợi dụng lượng lớn tài nguyên để đột phá.” “Những người này gặp nguy hiểm rồi.” “Được người ta nhắc nhở, gã cũng kịp phản ứng. Giận dữ bật cười: “Được, được lắm đại nhân, không ngờ ngươi lại xảo quyệt như vậy.” “Gã đã mất mặt rồi nên dứt khoát giết cọt ngược lại: “Đại nhân, hắn là kẻ địch của ngươi, ta giúp ngươi đối phó với hắn, ngươi sợ sẽ nợ ân huệ của ta sao?” “Ta không cần ngươi trả nợ.” “Nói dứt lời, linh lực một lần nữa vận chuyển, chuẩn bị ra tay. Nhưng mà một giọng nói vang lên sau lưng gã, thanh âm lúc trầm lúc bổng như tiếng của ma quỷ: “Ân huệ? Ngươi cũng xứng?” “Gã kinh hoàng quay đầu, phát hiện chẳng biết Lữ Thiếu Khanh xuất hiện sau lưng mình từ

lúc nào, cười lạnh nhìn gã. “Ngươi, ngươi.” “Kẻ nọ bị dọa cho
són ra quần, linh lực vây quanh gã ngừng lại, suýt thì biến mất,
lộ ra gương mặt thật sự. Lữ Thiều Khanh nhìn thẳng vào gã,
ánh mắt bình tĩnh giống như xuyên thấu qua linh lực của gã,
chiếu thẳng vào nội tâm, chọc thủng linh hồn gã. Điều này
khiến gã cảm thấy trong lòng áp lực vô cùng, giống như gặp
phải khắc tinh, nội tâm sợ hãi, cơ thể run rẩy, không sinh ra
chút suy nghĩ phản kháng nào. Đối diện với Lữ Thiều Khanh
không nói lời nào, gã lại lần nữa run rẩy cất tiếng: “Đại, đại
nhân.” “Đột nhiên Lữ Thiều Khanh bật cười, vẻ mặt hiền hoà,
giống như một công tử trẻ tuổi nho nhã lễ độ, giọng điệu ôn
hoà, hỏi: “Ăn cơm chưa?” “Hả, hả.” Lữ Thiều Khanh bỗng
nhiên như vậy, không chỉ khiến kẻ trước mặt ngẩn người, ngay
cả đám Ma tộc đứng dưới vây xem cũng chẳng hiểu gì. Vị đại
nhân này định làm gì vậy? Bây giờ là phải đánh nhau giết
người, người hỏi câu này là sao? Chẳng lẽ ngươi định mời mọi
người ăn tiệc à? Nhưng ăn tiệc gì cơ? Không đợi kẻ nọ đáp lại,
Lữ Thiều Khanh lại tiếp tục nói: “Thời tiết đẹp thế này, chém
chém giết giết cái gì?” “Thánh tộc chúng ta là chủng tộc yêu
hoà bình, sao có thể suốt ngày chém giết được?” “Tìm vài
người bạn, tìm chỗ nào đấy, ngồi xuống uống rượu chém gió
không phải tốt hơn à? Cứ phải chém giết làm gì?” “Nào, nghe
lời, xuống dưới đi, nể tình ngươi định giúp ta, ta không giết
ngươi.” Lời này vượt ra khỏi dự liệu của tất cả mọi người, vị
đại nhân này dễ nói chuyện vậy ư? “Hả, hả.” Gã Nguyên Anh
này còn tưởng mình chết chắc rồi, không ngờ Lữ Thiều Khanh
lại định tha cho gã, thật sự là điều gã hoàn toàn không ngờ
tới. Gã rời đi theo bản năng. Mà ngay lúc ấy, bỗng nhiên phía
dưới lại bắn ra một mũi tên, bất ngờ mục tiêu lại là Lữ Thiều
Khanh. Trên cán mũi tên màu đen vẫn vút linh lực, ánh sáng
giống như lưỡi rắn độc nuốt vào nhả ra, chẳng khác nào một
tia chớp đen rẽ ngang hư không. So với mũi tên thứ nhất thì
khác nhau một trời một vực. Không ai ngờ người ở phía dưới
lại dám ra tay lần nữa. Với cả mục tiêu lần này lại là Lữ Thiều
Khanh. Cho dù là Lữ Thiều Khanh cũng không nghĩ tới có
người còn dám ra tay. Hiện giờ hắn mới chỉ khôi phục một
chút, có thể miễn cưỡng hoạt động, nếu không hẳn việc gì phải
ở đây nói nhảm??? Không phải vì kéo dài thời gian thì còn làm
gì nữa? Đường như là vào lúc tất cả mọi người còn đang không
hiểu tình hình, mũi tên màu đen xé gió lao tới, chớp mắt đã

đến trước mặt Lữ Thiếu Khanh. Bất ngờ thay, kẻ bắn ra mũi tên này cũng là Nguyên Anh kỳ. Mặc dù chỉ là Nguyên Anh sơ kỳ, nhưng vào lúc này cũng đủ để tạo thành uy hiếp với Lữ Thiếu Khanh. Hết cách rồi. Lữ Thiếu Khanh chỉ đành miễn cưỡng ra tay, một khi ra tay, linh lực trong cơ thể hẳn lại lần nữa tiêu hao sạch sẽ. “Ầm!” “Mũi tên màu đen nổ tung giữa trời, bất ngờ không kịp đề phòng, Lữ Thiếu Khanh bị nổ ngay trước mặt, máu tươi bắn ra. “Mẹ nó chứ!” “Lữ Thiếu Khanh mắng một tiếng, toàn thân lại lần nữa rơi từ trên trời xuống. Cảnh tượng này khiến tất cả sững sờ, đặc biệt là tên Nguyên Anh đang định rời đi kia, gã như bị đập cho một gậy, ngậy người tại chỗ. Trong đầu gã chỉ còn lại duy nhất một suy nghĩ. Mặt mũi này mất sạch rồi.

Chương 785 - Một tên tấn công từ xa, một tên đuổi giết ở gần

Chương 785: Một tên tấn công từ xa, một tên đuổi giết ở gần. Trước mặt bao nhiêu người như thế, bị Lữ Thiệu Khanh doạ sợ. Thậm chí bây giờ gã có thể cảm nhận được những người ở dưới kia đang dùng ánh mắt như thế nào để nhìn gã. Giống như đang chế giễu gã. Cho dù gã dùng linh lực che đi diện mạo của mình, nhưng sắc mặt của gã vẫn đỏ như ớt khi. Chết, chết tiệt! Sát ý của gã bùng nổ, ánh mắt lom lom nhìn Lữ Thiệu Khanh. Lữ Thiệu Khanh ngã xuống đất, lại nhổ ra một búng máu. Cũng may thân xác hắn rắn chắc, nếu không đã chết từ lâu rồi. Nhưng cho dù là vậy, hắn cũng không dễ chịu gì. Lần này bị thương thật rồi. Vết thương do mũi tên kia tạo thành, rồi lại ngã xuống, mười ngày nửa tháng e là không lành kịp. Bị thương thì không có gì, điều khiến Lữ Thiệu Khanh thật sự tức giận là hắn bị kẻ khác hãm hại. Từ trước đến giờ chỉ có hắn hại kẻ khác, chứ không ai hại được hắn. Có kẻ còn chơi xấu hơn cả hắn à? Lữ Thiệu Khanh lắc đầu, lại nuốt xuống một nắm linh đan. Lữ Thiệu Khanh gầm lên giận dữ với cái tên Nguyên Anh đang nhìn mình chằm chằm: “Tiểu nhân hèn hạ, dám sai người của ngươi âm thầm bắn tên.” “Ngươi cứ đợi đấy, chờ vết thương của ta khỏi rồi, ta nhất định sẽ làm thịt ngươi.” “Ngươi đừng tưởng mình che hết mặt mũi thì ta không biết ngươi là ai chắc?” “Ta đã ngửi được cái mùi khắm trên người ngươi rồi, đến lúc ấy ngươi có chạy tới chân trời góc biển ta cũng phải làm thịt ngươi.” “Còn nữa, kẻ bắn tên kia, ta cũng biết ngươi rồi, ngươi cũng đợi đấy cho ta, đợi ta khoẻ lại, ta giết chết các ngươi.” Đây là đang uy hiếp hai kẻ Nguyên Anh, nhưng không ai cảm thấy Lữ Thiệu Khanh nói đùa. Thực lực của Lữ Thiệu Khanh quá rõ ràng, lời uy hiếp của hắn, không ai dám coi thường. Nghe được lời này của Lữ Thiệu Khanh, tên Nguyên Anh ban nãy còn cảm thấy mắt mặt giờ lại càng tức giận, sát ý càng sâu. Lời của Lữ Thiệu Khanh nhắc nhở gã, gã bị Lữ Thiệu Khanh ghim rồi. Gã cắn răng, trong lòng quyết định, ánh mắt hoàn toàn lạnh lẽo. Gã lạnh lùng nói: “Được, được lắm, vốn còn định giúp ngươi, không ngờ ngươi

lại chẳng biết tốt xấu.““Nếu đã như vậy, ngươi chết luôn đi.“Gã bỏ qua Kế Ngôn, lao từ trên trời xuống như một con kền kền, giết thẳng về hướng Lữ Thiếu Khanh.Gã ta tay với Kế Ngôn chẳng bởi thù oán, chỉ là muốn giết chết một thiên tài, không để cho thiên tài quật khởi.Bây giờ, gã bị một thiên tài khác nhắm vào, vậy nhân cơ hội thiên tài ấy đang bị thương, giết luôn hẳn.Si Hoàn đỡ trán, có chút không dám tin tưởng.Ông ta không hiểu, Lữ Thiếu Khanh định làm gì.Đoạn đối thoại vừa rồi của Lữ Thiếu Khanh, không thể nghi ngờ là đang kéo thù hận về mình, một phát kéo luôn thù hận của hai tên Nguyên Anh.Hắn rất mạnh, nhưng bây giờ hắn đang bị thương, một Nguyên Anh cũng đủ giết hắn, đã thế còn chọc giận hai tên.Đây là đang giúp Kế Ngôn công tử.Si Hoàn không hiểu, không rõ Lữ Thiếu Khanh ngu xuẩn tự đại, hay là có dụng ý khác.Thế cục hiện giờ, ông ta không hơi sức đâu mà dính vào.Ông ta đi tới cạnh Úc Linh, có vài vấn đề muốn hỏi rõ: “Linh thành chủ, ban này ngươi ra tay giúp Kế công tử hả?”“Tại sao vậy?”Úc Linh lạnh mặt, sắc mặt tái nhợt, tăng thêm vài phần mỹ nhân lạnh lùng.Nàng liếc Si Hoàn một cái, ánh mắt sâu xa, không đáp lại.Si Hoàn nhận ra được sự bất thường trong ánh mắt Úc Linh, dự cảm không tốt trong lòng ông ta càng tăng thêm, ông ta lại nói: “Linh thành chủ, ngươi không lo lắng hay sao?”“Người của ngươi chọc giận hai vị đại nhân, hai vị đại nhân liên thủ, ngươi nghĩ hẳn có thể chống đỡ được chắc?”“Hắn chết rồi, ngươi cũng chẳng tốt hơn được đâu.”Úc Linh vẫn không trả lời, lúc này nàng cũng đang lo lắng.Nàng biết Lữ Thiếu Khanh định làm gì.Tranh thủ thời gian cho Kế Ngôn, không tiếc đẩy mình vào nguy hiểm.Cái tên khốn kiếp này thật là.Úc Linh không biết nên nói gì cho phải.Trong đầu nàng lại nhớ đến lời Tiêu Y từng nói.“Nhị sư huynh trông thì không đáng tin, nhưng lại đáng tin hơn bất cứ ai.”Thì ra có ý như vậy sao?Úc Linh nhìn tên Nguyên Anh đang lao từ trên trời xuống, giết về hướng Lữ Thiếu Khanh, ở một nơi khác trong thành, một luồng khí tức mạnh mẽ đồng thời bùng nổ.Tên Nguyên Anh núp trong bóng tối cũng đã sẵn sàng, một kích đoạt mạng Lữ Thiếu Khanh bất cứ lúc nào.Lời của Lữ Thiếu Khanh cũng đã chọc giận hắn ta, hắn ta thay đổi ý định, giết Lữ Thiếu Khanh trước.“Ầm ầm!”Tên Nguyên Anh từ trên trời lao xuống tràn đầy sát ý, linh lực quán quanh người như khôi giáp, giết tới trước mặt Lữ Thiếu Khanh, mạnh mẽ

giáng một quyền về phía hắn.“Uỳnh!” Lữ Thiếu Khanh giơ tay đỡ đòn, thân xác dù mạnh mẽ, nhưng tiếc rằng bây giờ hắn không có chút sức lực nào.Hắn bị một quyền đánh bay, cơ thể bay ngược như đạn pháo, đập vỡ vô số nhà, trên mặt đất lưu lại một vết kéo sâu hoắm.“Ui cha!” Lữ Thiếu Khanh vừa từ bên trong bò dậy, một tia sáng đen từ phía xa vút tới.Tên Nguyên Anh còn lại cũng ra tay.Mũi tên màu đen bắn tới, Lữ Thiếu Khanh dựa vào sức lực của cơ thể, đập mạnh một cái rời khỏi chỗ đó.Ầm ầm một tiếng, mũi tên đen nổ tung, tạo ra một cái hố sâu hun hút.Mẹ nó!Nhìn thấy uy lực của mũi tên ấy, Lữ Thiếu Khanh thảm mắng.Trông thấy hai tên Nguyên Anh lại liên thủ lần nữa, Lữ Thiếu Khanh vội vàng hét to: “Khoan đã, không đánh nữa, không đánh nữa.“Nhưng trong lòng hai tên Nguyên Anh kia đã hạ quyết tâm, sao có thể vì một câu nói của hắn mà dừng lại.Ngược lại, bọn chúng càng ra tay ác hơn.Một tên tấn công từ xa, một tên đuổi giết ở gần.Áp lực của Lữ Thiếu Khanh cực lớn, hắn chỉ thiếu chút thời gian nữa thôi.Mắt thấy áp lực của mình ngang lúc càng lớn, Lữ Thiếu Khanh hét to: “Các ngươi còn như vậy, đừng trách ta tung tuyệt chiêu.”

Chương 786 - Tuyệt chiêu như vậy

Chương 786: Tuyệt chiêu như vậy
Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người ở thành Vĩnh Ninh nhốn nháo cả lên. Cuối cùng vị thiên tài yêu nghiệt này cũng chịu thể hiện tuyệt chiêu của hắn rồi sao? Nhưng mà nghĩ cũng phải, một yêu nghiệt như vậy, trong tay không thể nào không có chiêu bài. Mà hai kẻ Nguyên Anh vậy công Lữ Thiếu Khanh nghe vậy, trong lòng cũng giật mình, đồng thời ra tay càng thêm tàn nhẫn ác liệt. Lữ Thiếu Khanh bị phần, sao lại càng dùng sức hơn thế. Hắn hét to: “Đầu hàng, đầu hàng, đầu hàng rồi, đừng đánh nữa!” Thành Vĩnh Ninh chìm vào sự im lặng chết chóc. Sắc mặt Si Hoán đỏ ửng, ông ta muốn phun ra ngụm máu để giải toả bức rút trong lòng. Úc Linh đỡ trán, nàng cũng không ngờ tuyệt chiêu của Lữ Thiếu Khanh lại là như vậy. Nhưng mà điều này cũng rất phù hợp với tính cách của tên khốn kiếp đó. Chuyện như vậy cũng chỉ có hắn mới làm ra được. Thật sự không hiểu da mặt làm từ gì. Rất nhiều Ma tộc trong thành Vĩnh Ninh đợi Lữ Thiếu Khanh tung ra tuyệt chiêu cũng rầu ruột muốn thổ huyết. Bọn họ đang mong đợi tuyệt chiêu của Lữ Thiếu Khanh. Dưới cái nhìn của bọn họ, một khi Lữ Thiếu Khanh tung ra tuyệt chiêu át chủ bài, chắc chắn sẽ kinh thiên động địa, khiếp vía quỷ thần, chắc chắn là sát chiêu mang uy lực rất lớn. Một chiêu giáng xuống, thành Vĩnh Ninh không sụp đổ thì quá xấu hổ cho cái danh xưng tuyệt chiêu. Cuối cùng, lại là một tiếng đầu hàng hoảng hốt sợ hãi? Trong nháy mắt, tiếng ho khan trong thành Vĩnh Ninh thì nhau vang lên, vô số người bị sặc. Tất cả mọi người đều không kịp đề phòng, chẳng ai ngờ đến tuyệt chiêu của Lữ Thiếu Khanh lại như vậy. Vô số người thảm máng chửi cả khía trong lòng. Hắn là ai vậy? Có phải người Thánh tộc không đấy? Người Thánh tộc đối diện với cái chết cũng không đầu hàng. Sao tên này có thể hét lớn hai tiếng đầu hàng một cách lưu loát, không mang theo chút do dự thế hả? Sao có thể thành thạo như vậy? Hai tên Nguyên Anh truy sát Lữ Thiếu Khanh cũng giật mình. Cho dù là bọn họ, cũng bị sự vô liêm sỉ của Lữ Thiếu Khanh làm cho sững sờ. Khí tức hai người hoà hoãn, tấn công chậm lại. Lữ Thiếu Khanh thấy thế,

lập tức dừng lại, vỗ vỗ tay, nói với hai người: “Được rồi, đánh lâu như vậy, mọi người cũng mệt rồi.” “Giải tán, giải tán cả đi, ai về nhà nấy, ai tìm mẹ người đó.” Giọng điệu hết sức ung dung, khiến cho quần chúng vây xem cạn lời. Đại ca, người coi đây là trò đồ hàng hay gì? Người nói không đánh là không đánh nữa? Đây không phải trò đồ hàng của bọn trẻ con, cũng không phải so tài võ đến giờ thì ngừng. Ban nãy người còn buông lời độc ác, không tranh thủ giầu đồ bìm leo chẳng lẽ chờ đến khi người khoẻ lại mới đến báo thù hay sao? “Ngây thơ!” “Tên Nguyên Anh có linh lực bay quanh cơ thể cười lạnh, giọng nói mang theo khinh bỉ: “Đến nước này rồi, người nghĩ mình còn có thể sống được hay sao?” “Có chứ, các người rút lui, mọi người bình an vô sự, chẳng phải rất tốt hay sao?” Trông Lữ Thiếu Khanh không hề sợ hãi, chẳng lo lắng chút nào, thật chí hấn còn ngoáy mũi ngay trước mặt mọi người. Hấn ngoáy mũi rồi búng ngón tay: “Ban nãy ta nói chuyện có hơi to tiếng, các người cứ coi như là mấy lời nhảm nhí đi, có được không?” “Con hàng này tuyệt đối không phải người Thánh tộc, người Thánh tộc không có ai như tên này. Mọi người vây xem hét to trong lòng. Thật sự coi đây là trò đồ hàng hả. Trả lời Lữ Thiếu Khanh là tên Nguyên Anh đang nấp trong bóng tối, một mũi tên bắn ra, xé gió lao tới. Một lần nữa phát động tấn công Lữ Thiếu Khanh. “Ngây thơ, hôm nay người chết chắc.” Tên Nguyên Anh có linh lực vòng quanh cơ thể cũng đằng đằng sát khí, phối hợp phát động tấn công. Hai tên Nguyên Anh liên thủ, mục tiêu của bọn họ thống nhất, ắt phải nhân lúc Lữ Thiếu Khanh bị thương để giết hấn. “Giết người, rồi lại giết cái tên đang đột phá kia, sau đó cướp đoạt chức thành chủ.” “Ha ha.” “Ba tên Nguyên Anh, dù bọn chúng không phải một nhóm, nhưng giờ phút này, mục tiêu của bọn chúng đều là một. Bất kể là Lữ Thiếu Khanh hay là Kế Ngôn, hai người bọn họ quả thực quá mạnh. Trong thành Vĩnh Ninh này không có ai là đối thủ của họ. Chỉ có giết Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh, nhưng người còn lại mới có cơ hội cướp đoạt chức thành chủ thành Vĩnh Ninh. Vạn Lương Tần đang chiến đấu với Mục Nham vẫn không ngừng khuyên Mục Nham gia nhập bọn họ. “Việc gì người phải mạo hiểm vì một kẻ không hề quen biết chứ?” “Người giúp hấn, tới lúc đó thành Vĩnh Ninh có phần của người chắc?” “Còn không bằng gia nhập với bọn ta, nhân lúc hai tên đó đang suy yếu thì giết chết chúng,

rồi chúng ta lại dựa vào thực lực của mình để cướp thành Vĩnh Ninh. “Mục Nham chẳng hề lay động, bây giờ Kế Ngôn đột phá, chỉ cần hấn ta giúp đỡ Kế Ngôn, đến lúc đó dựa theo những gì Si Hoàn nói, thành Vĩnh Ninh vẫn thuộc về Phản Thánh quân bọn họ. Hơn nữa, hấn ta là Phản Thánh quân, đám người Thánh tộc này cũng là kẻ thù của hấn ta. Chưa kể Kế Ngôn đã giết người của Kiếm gia, Kế Ngôn là sức mạnh mà Phản Thánh quân bọn họ có thể tranh thủ. Thấy mình không thể thuyết phục được Mục Nham, cũng không thể vòng qua Mục Nham để đối phó với Kế Ngôn, Vạn Lương Tần tức giận rằng. “Gỗ mục không dẻo nổi, ngu xuẩn hết sức. “ “Người đợi đó, đợi hai người bọn họ rảnh tay, người cũng sẽ chết ở chỗ này. “ Mục Nham chỉ lạnh nhạt đáp một câu: “Bọn họ rảnh được tay à? “ Mục Nham đích thân lĩnh giáo qua thực lực của Lữ Thiếu Khanh, lòng tin của hấn ta đối với Lữ Thiếu Khanh còn vượt qua cả Si Hoàn. Câu này vừa nói ra, Vạn Lương Tần cúi đầu nhìn, phát hiện hai tên Nguyên Anh kia liên thủ mà đến giờ này vẫn chưa đánh gục được Lữ Thiếu Khanh. Mặc dù Lữ Thiếu Khanh chỉ nhảy trên lui dưới, chạy qua chạy lại trong thành để trốn, chẳng khác nào một con khỉ, trông thì nguy hiểm cận kề, cực kỳ chật vật. Nhưng thật ra hai tên Nguyên Anh liên thủ, đến giờ phút này, đã hơn một khắc rồi, bọn họ vẫn đang đuổi giết Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh trông thì chật vật, thực tế lại chẳng gặp phải vấn đề gì.

Chương 787 - Ra tay nhanh lên

Chương 787: Ra tay nhanh lên Rốt cuộc hai tên phế vật này bị làm sao vậy? Vạn Lương Tần thầm chửi to trong lòng, phế đến mức ấy sao? Đến một kẻ bị thương cũng không đánh nổi? “Hừ, hừ không cầm cự được bao lâu đâu.” Đến nước này, ông ta cũng chỉ có thể nhắm mắt nói liều: “Đợi bọn chúng rảnh tay, người chết chắc.” “Kẻ người muốn bảo vệ, cũng chết chắc rồi.” “Nhưng ngay tại lúc này, dường như Vạn Lương Tần trông thấy gì đó, trên mặt lộ ra sự kinh hoàng. Cuối cùng, ông ta dứt khoát đánh ra hư chiêu, quay đầu bỏ chạy. Lúc Mục Nham còn chưa kịp phản ứng, ông ta đã biến mất tăm. Mục Nham bên này giờ nắm đấm, ngơ ngẩn tại chỗ, xảy ra chuyện gì vậy? Sao tự nhiên lại chạy mất? Mà lúc này, trong thành Vĩnh Ninh có người kêu lên: “Sao, sao có thể?” “Giả đấy, hừ ta, hừ ta.” Mục Nham cũng cảm giác sau lưng bùng nổ một luồng khí tức mạnh mẽ như mặt trời ban trưa. Hừ ta cũng khó tin quay đầu, nhanh thế đã đột phá rồi ư? Phía sau, Kế Ngôn lơ lửng giữa không trung, khí tức cuộn cuộn toàn thân như muốn nói với tất cả mọi người, hừ ta đã đột phá thành công, bước vào cảnh giới Nguyên Anh tầng năm. Trên bầu trời cao vạn thước, cuồng phong rít gào, áo trắng tung bay, giống như Bạch Y Kiếm Thần hạ phàm, mũi nhọn lún át mặt trời trên cao. Giờ phút này, thành Vĩnh Ninh lặng ngắt như tờ. Mọi người chứng kiến cảnh tượng này bằng vẻ mặt khó tin, tất cả đều bị khiếp sợ đến không thốt nên lời. Ngoại trừ! “Đã xong chưa vậy, còn giả vờ nữa? Ra tay nhanh lên.” “Dám dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với Kế Ngôn, ngoại trừ Lữ Thiếu Khanh thì không có ai khác. Lữ Thiếu Khanh đứng tại chỗ, chỉ vào Kế Ngôn trên bầu trời: “Mau ra tay giết chết hai tên này đi.” Mọi người nhao nhao liếc mắt. Người có sức mạnh gì mà dám nói lời này? Người không sợ hừ ta giết người trước sao? So với những người khác, người mới là mối đe dọa lớn đối với hừ ta. Sĩ Hoàn nhin không được nở nụ cười, người này sẽ không cho rằng chỉ như vậy đã kết thành đồng bạn với Kế công tử chứ? Người nghĩ rằng lời nói của người sẽ hữu ích sao? Kế công tử cũng sẽ không nghe người đâu. Ông ta nói với Úc Linh: “Linh

Thành Chủ, người của người không phải kẻ ngốc chứ? Tình cảnh hiện tại của hắn chỉ càng thêm không ổn, hắn còn dám dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với Kế công tử? “Tên này, nhất định là đầu óc có vấn đề. A, sư phụ đã nói, thiên tài luôn có chút khuyết điểm, bởi vì cái gọi là thiên đạo mở ra một cánh cửa cho thiên tài, nhưng cũng sẽ đóng lại một cánh cửa khác của thiên tài. Hắn có thực lực mạnh, nhưng hình như đầu óc không dùng được. Linh Thành Chủ cũng thật đáng thương, vậy mà lại tìm được người như vậy. Người không biết giữ mồm giữ miệng như vậy, hôm nay không chết thì ngày sau cũng sẽ đưa tới càng nhiều mối họa cho Linh Thành Chủ. Úc Linh có chút muốn cười. Tên này vậy mà còn không kịp phản ứng sao? Nàng ta vẫn không nói gì, chỉ dùng ánh mắt thương hại nhìn Si Hoàn. Trong lòng Si Hoàn liền buồn bực, sao ánh mắt của nàng ta có thể như vậy? Phải là ta dùng loại ánh mắt này nhìn nàng ta mới đúng. “Linh Thành Chủ, ánh mắt của ngươi là có ý gì?” Si Hoàn không vui. Tình huống như vậy rồi mà ngươi còn không vội sao? Úc Linh khinh miệt cười, không nói gì. Mà ở xa xa, hai gã Nguyên Anh đuổi giết Lữ Thiểu Khanh thấy Kế Ngôn khôi phục, trong lòng bọn họ cũng hốt hoảng. Người âm thầm bắn tên kia ngay lập tức đi vào trong ngõ nhỏ của thành Vĩnh Ninh, biến mất không thấy. Cuối cùng chỉ còn lại có một Nguyên Anh linh lực vờn quanh người, che lấp diện mạo của mình. Lúc này hắn ta tiến thoái lưỡng nan, cứng ngắc đứng im tại chỗ. Cảm thấy ánh mắt Kế Ngôn rơi trên người hắn ta, hắn ta cố nén khựng hoảng trong lòng, gian nan mở miệng: “Đại, đại nhân, ta, ta giúp ngươi đối phó người này. Ta, ta không có ác ý đối với ngươi.” “Bất cứ ai cũng có thể nghe thấy sự sợ hãi trong giọng nói của hắn ta. Không ai chê cười hắn ta, mặc dù hắn ta là Nguyên Anh, nhưng cũng chỉ là Nguyên Anh sơ kỳ, cảnh giới tầng một. Đối mặt với Kế Ngôn Nguyên Anh trung kỳ, cảnh giới tầng năm, hắn ta không hề có lực đánh trả. Kế Ngôn không lập tức ra tay, mà hỏi Lữ Thiểu Khanh: “Đệ không ra tay sao?” “Lữ Thiểu Khanh không chút khách khí mắng to: “Ta ra tay cái lông, mau làm thịt hắn ta đi, còn có tên bắn lén kia nữa, huynh theo dõi hắn ta cho ta. Tự ta sẽ làm thịt hắn ta.” Sau khi nói xong trực tiếp ngồi xuống, hoàn toàn thả lỏng khôi phục. Di chứng của trạng thái này thật sự là quá lớn, suýt chút nữa chơi đến kiệt sức, hiện tại hắn còn cần một chút thời gian mới có thể hoàn toàn khôi phục. Trong lòng Lữ Thiểu

Khanh hạ quyết tâm, lão Lục kia, người chờ đó cho ta. Mà đoạn đối thoại giữa Lữ Thiếu Khanh và Kế Ngôn cũng làm cho người thành Vĩnh Ninh nhìn ra sự không thích hợp, còn cả việc Lữ Thiếu Khanh ngồi xếp bằng không hề phòng bị nữa. Đây có phải những chuyện mà hai đối thủ một mất một còn làm và nói sao? Người thành Vĩnh Ninh đang nhao nhao bàn luận về quan hệ giữa Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh. “Kỳ quái, tại sao bọn họ lại nói như vậy? Bọn họ quen nhau sao?” “Hay là bọn họ không đánh không quen biết, vừa đánh, liền đánh ra tình cảm?” “Ta cảm thấy hẳn là thiên tài cùng chung chí hướng, đây chỉ là chiến đấu giữa bọn họ, những người khác dám xen vào đều là một loại vũ nhục đối với bọn họ.” “Có lý, đây chính là trận chiến giữa thiên tài và thiên tài.” “Ha ha, chết chắc rồi, dám xen vào cuộc chiến giữa hai vị đại nhân, chết không đáng tiếc……” Nhận thấy khí tức biến hóa, tên Nguyên Anh vội vàng hô: “Người, các người có quan hệ gì? Ta giúp người đối phó hẳn, người hẳn là phải cảm kích ta mới đúng.”

Chương 788 - Hắc là sư đệ ta

Chương 788: Hắc là sư đệ ta Kế Ngôn tay cầm Vô Khư kiếm, giơ lên, vốn không muốn trả lời vấn đề này, nhưng cảm thấy cần thiết để cho người này chết được nhắm mắt. Hắc ta liền thản nhiên trả lời một câu: “Hắc là sư đệ của ta.” Sau đó, Vô Khư kiếm sáng lên, một kiếm vung xuống! Ông! Những lời này của Kế Ngôn giống như một quả bom, làm đầu tất cả Ma tộc ở thành Vĩnh Ninh nổ ong ong. Bọn họ há to miệng, đầu óc trống rỗng, nửa ngày không kịp phản ứng. Tất cả đều đoán sai. Không ai nghĩ ra hai người này lại là sư huynh đệ. Ngay cả tiếng kêu thảm thiết của tên Nguyên Anh ngã xuống cũng không thể làm cho bọn họ hoàn hồn. Một lúc lâu sau bọn họ mới phục hồi tinh thần lại. Không ít người vẫn cảm thấy khó tin. Hai người mạnh như vậy, lại xuất thân từ cùng một sư môn, rốt cuộc là sư môn nào trâu bò như vậy? Chẳng lẽ là đại gia tộc ẩn thế sao? Mọi người thấp giọng nghị luận. Úc Linh nhìn thoáng qua Si Hoàn cách đó không xa. Lúc này Si Hoàn đã lâm vào trạng thái đại ra, ông ta cảm giác được có một vạn thanh thần chùy cửu phẩm đập vào đầu. Trời đất quay cuồng, mắt nổi sao vàng. Ông ta ôm đầu, vô lực rên rỉ. Lúc này, Si Hoàn xem như đã hiểu vì sao kiếm ý của hai người đều khủng bố như vậy. Tại sao Úc Linh lại đi trợ giúp Kế Ngôn, tại sao Lữ Thiếu Khanh lại cố ý chọc giận hai Nguyên Anh kia, tại sao ánh mắt Úc Linh nhìn ông ta lại cổ quái như vậy. Tất cả mọi chuyện, đều đã thông suốt. Thì ra mình đang nhảy nhót như một tên hề. Lúc này Úc Linh còn cố ý bỏ đao: “Ngươi và Kế công tử là đồng môn, ngươi đã gặp hắc chưa?” Lời nói dối bị vạch trần như vậy, Si Hoàn ngại đến đỏ bừng mặt, hồi tưởng lại những lời mình đã nói lúc trước, ông ta rất muốn đập đầu chết ở chỗ này. Quá mất mặt rồi. Trường kiếm của Kế Ngôn quyet ngang trời, âm thanh truyền khắp toàn bộ thành Vĩnh Ninh: “Còn có ai muốn tới không?” Thành Vĩnh Ninh yên lặng, ai cũng không phải kẻ ngốc, làm gì có ai dám nhô đầu vào lúc này, đây không phải là muốn chết sao? Thành Vĩnh Ninh là một tòa thành nằm ở biên giới Nam Hoang, cao thủ nơi này vốn không nhiều lắm. Thái Thế An Nguyên Anh tàng năm đã là lão đại nơi này.

Thái Thế An cũng đánh không lại, bây giờ còn có ai đánh được? Thấy không có người lên tiếng, Kế Ngôn nhìn thoáng qua một nơi nào đó trong thành Vĩnh Ninh, người kia đang trốn ở nơi đó. Nếu đã là yêu cầu của sư đệ, vậy để sư đệ làm đi. Kế Ngôn thu kiếm hạ xuống, đi tới bên cạnh Lữ Thiểu Khanh hộ pháp. Không đến nửa canh giờ, Lữ Thiểu Khanh mở mắt, hắn không nói hai lời cầm Mạc Quân kiếm phóng lên trời, rồi mạnh mẽ bổ xuống một kiếm vào chỗ ẩn thân của Nguyên Anh bắn lên kia. Dám đánh lên sau lưng ta, xem ta chém chết ngươi không. Thực lực của Nguyên Anh bắn lên chỉ là cảnh giới tầng hai, am hiểu tiên thuật và ẩn nấp. Hắn ta vốn tưởng rằng mình trốn ở chỗ này sẽ không bị phát hiện, nhưng mà khi kiếm quang tiến đến, hắn ta mới biết mình sai rồi. Hắn ta đã đánh giá thấp sự đáng sợ của Lữ Thiểu Khanh. Hắn ta vừa phản kích, vừa chạy trốn về phía ngoài thành, đáng tiếc thực lực của hắn ta không đủ dùng. Cuối cùng Lữ Thiểu Khanh đã chém giết tên Nguyên Anh này thành cặn bã ngay trước mặt mọi người ở thành Vĩnh Ninh... Lữ Thiểu Khanh trừng trừng nhìn tên Nguyên Anh kia, hùng hùng hổ hổ, vô cùng khó chịu.

trở về: “Quý nghèo!” Hai sư huynh đệ gặp mặt, lần tỷ thí trước đó đã chào hỏi. Lữ Thiểu Khanh rất khó chịu trừng mắt nhìn Kế Ngôn, oán khí rất nặng. Về mặt Kế Ngôn bình tĩnh, lại hỏi: “Sao đệ cũng tới nơi này?” Lữ Thiểu Khanh thì rất khó chịu, cực kỳ không kiên nhẫn nói: “Ta tới nơi này là muốn xem huynh đã chết chưa rồi nhét xác cho huynh.” Kế Ngôn tin tưởng tuyệt đối là ngoài ý muốn, bằng không có đánh chết Lữ Thiểu Khanh cũng sẽ không tới nơi này. Ánh mắt của hắn ta rơi vào trên người Úc Linh, tuy rằng Úc Linh đã cởi khôi giáp, lộ ra bộ mặt thật, chẳng qua chỉ với hơi thở của nàng ta, Kế Ngôn đã lập tức biết nàng ta là ai. Đối mặt với Kế Ngôn, Úc Linh cảm thấy áp lực rất lớn, nàng ta nói: “Nói chuyện ở đây không tiện, về trước rồi nói sau.”

Mấy người đều đi tới viện nơi Lữ Thiểu Khanh ở. Đương nhiên Mục Nham và Si Hoàn cũng mặt dày đi theo. Kế Ngôn nể tình hai người có ra tay giúp hắn ta, nên cũng không mở miệng đuổi đi hai người, mặc kệ hai người đi theo. Lữ Thiểu Khanh dẫn đầu quay về, Kế Ngôn không chệch phi thuyền tiến vào. Lữ Thiểu Khanh nhíu mày: “Huynh làm gì vậy? Mấy ngày không thấy, huynh thành kẻ lười biếng rồi à? Huynh như vậy thì làm sao sư phụ chịu nổi đây, đệ tử kiêu ngạo nhất của ông ấy trở nên lười biếng.” Nói xong còn vô

cùng đau đớn, chỉ vào Kế Ngôn kêu to: “Huynh là đứa con bất hiếu. “Úc Linh bên cạnh rất muốn châm chọc. Người cũng không biết xấu hổ mà nói người ta lừa? Sư muội người đã nói rồi, người chính là thiên hạ đệ nhất lừa. Kế Ngôn mặc kệ Lữ Thiếu Khanh, tính cách sư đệ của mình hắn ta đã sớm quen rồi. Kế Ngôn không nói nhảm, hắn ta nói ra mục đích lần này tới thành Vĩnh Ninh: “Đệ đã giết Thành Chủ rồi à? Có lấy được một món pháp khí tên là Hoán Hồn Địch hay không?” ““Đề làm gì?” ““Cứu người.” “Lữ Thiếu Khanh nghe vậy, thần niệm khẽ động, chú ý tới Úc Mộng bên trong phi thuyền. Hắn kinh ngạc chỉ vào Kế Ngôn, bộ dáng vô cùng khiếp sợ: “Đầu má, đồ cầm thú, cô nương nhỏ như vậy mà huynh cũng xuống tay được? Huynh đã thay đổi, hay là cuối cùng huynh cũng lộ ra bộ mặt thật của mình rồi? Này, yêu, yêu quái sao, ta muốn.....”

Chương 789 - Tới đây, xem người có chết hay không

Chương 789: Tới đây, xem người có chết hay không

Kế Ngôn không khách khí cắt ngang lời nói nhảm của hắn, vươn tay: “Đưa đây, không thì đánh một trận nữa.”

Lữ Thiếu Khanh mặt không đổi sắc hãi: “Dọa ta sao? Huynh cho rằng ta sợ huynh à?”

“Keng!” Vô Khuru kiếm ra khỏi vỏ.

Lữ Thiếu Khanh lập tức đổi giọng: “Huynh làm sao vậy? Ai nói cho huynh biết Hoán Hồn Dịch chắc chắn có hiệu quả?”

“Si Hoàn bên cạnh giơ tay, muốn nói một câu, nhưng bị Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh bỏ qua.

Kế Ngôn tuy rằng tu luyện Kinh Thần Quyết, nhưng chung quy không cách nào so sánh với sư đệ của mình.

Hắn ta vùng tay lên, mang Úc Mộng từ trong phi thuyền ra, muốn Lữ Thiếu Khanh nhìn xem.

Úc Mộng vừa xuất hiện, bên cạnh liền vang lên một tiếng rầm.

Mọi người vừa nhìn, mặt đất đã bị Úc Linh giẫm mạnh.

“Muội, muội muội!”

Úc Linh kích động không thôi.

“Muội muội người?”

Lữ Thiếu Khanh kinh ngạc.

Tiểu cô nương này lại là muội muội của Úc Linh, thế mà sư huynh của mình cũng đụng phải, đây là dạng xác suất gì vậy?

“Muội muội người?”

Kế Ngôn cũng thấy kỳ quái.

Úc Linh lúc này kích động đến nói không ra lời.

Nàng ta xông lên ôm chặt muội muội của mình, trong mắt hiện ra nước mắt.

Nàng ta vẫn cho rằng Úc tộc đã bị diệt, phụ mẫu của mình, muội muội và tộc nhân đều chết thảm dưới đồ đao của Thánh Địa.

Lúc ôm muội muội, nàng ta nhanh chóng phát hiện ra điều gì đó không ổn với muội muội mình.

Trông giống như đang ngủ, nhưng cho dù Úc Linh kêu to như thế nào, Úc Mộng vẫn luôn không đáp lại.

“Công tử, muội muội ta nàng...”

“Kế Ngôn không có giấu diếm, đại khái kể mọi chuyện một chút, sau đó nói với Úc Linh: “Người yên tâm, cho dù có phải lật tung thế giới này lên, ta cũng sẽ tìm được cách đánh thức nàng ta.”

Giọng điệu lạnh nhạt, biểu đạt ra quyết tâm của hắn ta.

Dù phải đối địch với thế giới này, hắn ta cũng sẽ tìm được cách đánh thức Úc Mộng.

Lữ Thiếu Khanh bên này dường như rất tức giận, chỉ vào Kế Ngôn mắng: “Cái thói quen xấu này của huynh có thể sửa một chút hay không? Đột phá có thể tìm một nơi an toàn an ổn hơn

được không? Cứ nhất định phải chơi trò kích thích như vậy sao? Lần sau huynh còn như vậy, ta sẽ chém huynh trước.” Lữ Thiếu Khanh bị phẫn, loại tật xấu này rốt cuộc là học từ ai vậy? “Dài dòng muốn chết, Hoán Hồn Dịch đâu? Đưa đây.” “Không!” Lữ Thiếu Khanh ngạo kiêu: “Huynh nói đưa ta liền đưa sao? Dựa vào cái gì?” “Nàng ta tranh thủ thời gian cho ta, cũng coi như có ân với ta.” Kế Ngôn bình tĩnh nói, phần nhân tình này hẳn ta phải thừa nhận, cũng phải chịu trách nhiệm. “Thôi!” Lữ Thiếu Khanh nghe vậy, vung tay lên, ném Hoán Hồn Dịch cho Kế Ngôn: “Nếu khi đó ta đánh nổ nó thì giờ huynh cứ ngồi mà khóc đi.” Sau đó hắn lấy ra một đồng linh đậu đặt trên bàn đá, bóp đầu linh đậu chuẩn bị xem kịch. Ánh mắt Úc Linh nhìn Lữ Thiếu Khanh lại trở nên phức tạp. Sáng khoái đưa ra Hoán Hồn Dịch như vậy, cũng chỉ bởi vì một câu nói của Kế Ngôn. Gã này thật là. Lúc trước Lữ Thiếu Khanh nói muốn đưa Hoán Hồn Dịch cho nàng ta, nàng ta từ chối. Bây giờ nghĩ lại, nàng ta thật muốn cho mình một cái tát, suýt nữa thì bỏ lỡ muội muội. Hoán Hồn Dịch trong tay, Kế Ngôn nhìn về phía Si Hoàn. Si Hoàn bị xem nhẹ đã lâu cuối cùng cũng có cơ hội ra mặt, ông ta kích động nói: “Kế công tử, chỉ cần thôi sáo, lợi dụng tiếng sáo khai thông linh hồn vị cô nương này là được.” Kế Ngôn suy nghĩ một chút, đưa Hoán Hồn Dịch cho Úc Linh, để cho nàng ta làm. Chuyện liên quan đến muội muội của mình, Úc Linh không từ chối. Nàng ta hít sâu một hơi, thổi Hoán Hồn Dịch. Úc Linh mặc dù không học thổi sáo, đây là lần đầu tiên nàng ta thổi, nhưng tiếng sáo vẫn du dương, ngược lại có vài phần dễ nghe. Thổi Hoán Hồn Dịch, Úc Linh có thể cảm nhận được sự bất phạm của Hoán Hồn Dịch. Nàng ta thậm chí có thể cảm nhận được linh hồn mạnh yếu của mấy người ở đây. Trong đó mạnh nhất tự nhiên là Lữ Thiếu Khanh và Kế Ngôn, linh hồn hai người giống như đại dương mênh mông, sâu không thấy đáy. Linh hồn của hai người có xu thế nghiền ép những người khác ở đây, mặc dù những người khác cộng lại cũng không mạnh bằng linh hồn của hai người. Đặc biệt là linh hồn Lữ Thiếu Khanh, càng làm cho Úc Linh có cảm giác da đầu tê dại. Một khi bộc phát ra, nhất định long trời lở đất. Cái tên này thật là đáng sợ. Úc Linh nhin không được phân tâm. “Làm gì vậy? Người muốn giết chết muội muội người sao?” Giọng Lữ Thiếu Khanh vang lên đúng lúc, khiến Úc Linh giật mình, vội vàng thu liễm tâm

thần, tiếp tục khởi động tiếng sáo đánh thức muối muối. Đường như đi vào trong bóng tối, sau đó gặp ánh sáng, linh hồn của muối muối nàng ta đang ngủ say. “Mộng Nhi, Mộng Nhi...” “Úc Linh nhẹ giọng kêu gọi, linh hồn Úc Mộng mở to mắt. “Tỷ tỷ?!” “Úc Mộng đầu tiên là kinh ngạc, sau đó kích động hẳn lên. “Tỷ tỷ, tỷ, tỷ đã về rồi sao? Hu hu, tỷ tỷ, muối rất nhớ tỷ...” ““Đi, tỷ tỷ mang muối đi ra ngoài...” “Trên người Úc Mộng ngủ say bỗng nhiên bộc phát ra một đợt kiếm ý, phân tán bốn phía tàn phá bừa bãi... Úc Mộng mới tỉnh lại giống như một đóa hoa tươi nở rộ, kiếm ý nở ra giống như cánh hoa ngay lập tức bộc phát. Kiếm ý khuếch tán bốn phía, giống như một thanh trường kiếm sắc bén phá hư hết thủy xung quanh. Hoa cỏ cây cối trong sân gặp tai ương, trên mặt đất, trên kiến trúc, trên tảng đá xuất hiện vô số lỗ nhỏ. Kiếm ý này đột nhiên bộc phát, làm mọi người hoảng sợ. Mục Nham và Si Hoàn vội vàng né tránh, đồng thời thầm giật mình trong lòng. Kiếm ý này tuy rằng không mạnh, nhưng có thể làm cho linh hồn người ta có một loại cảm giác đau đớn. Chỉ cần cảnh giới thực lực tăng lên, đến lúc đó nhất định có thể làm cho thế nhân khiếp sợ. Lữ Thiếu Khanh nhìn linh đậu bị xuyên thủng trên mặt bàn, ngạc nhiên nhìn Kế Ngôn.

Chương 790 - Đèn linh đậu cho ta

Chương 790: Đèn linh đậu cho ta”Người thu đồ đệ?” Kiếm ý này mặc dù có chút không giống, nhưng có thể nhận ra được bóng dáng của Kế Ngôn từ trong đó. Kế Ngôn cũng không ngờ Úc Mộng lại lĩnh ngộ được kiếm ý, hơn nữa nhìn bộ dáng có vẻ đã có chút thành tựu, cũng giống như sư muội lúc mới nhập môn trước đó. Hơn nữa, kiếm ý này dường như còn thiên về phương diện linh hồn. Trong mắt hắn ta lộ ra vài phần hài lòng, cũng không tính là ngạc nhiên. “Không có, ta chỉ cho nàng ta một luồng kiếm ý để nàng ta tự lĩnh ngộ.” Kế Ngôn ôm tay, lạnh nhạt nói: “Thuận tay mà làm thôi. Ta cũng không có thời gian dạy đồ đệ.” Lữ Thiếu Khanh không bỏ qua bất kỳ cơ hội khinh bỉ Kế Ngôn nào: “Nói mang theo sư muội tu luyện, kết quả thì sao?” “Từ sau khi Tiêu Y bái nhập môn phái, cuộc sống năm chảy thây nhàn nhã của hắn liền kết thúc. Vừa nghĩ tới, Lữ Thiếu Khanh vô cùng hối hận, cuối cùng cảm thấy không mướng thì không thoải mái nên dứt khoát mướng to: “Kiếp trước chắc chắn là ta không đỡ bà cụ qua đường, cho nên mới gặp phải sư huynh không đáng tin cậy như huynh. Nào, vênh mông lên, ta thay sư phụ dạy dỗ huynh trước.” Kế Ngôn ha hả cười: “Đệ đánh thắng được ta sao?” “Ta đánh không lại huynh sao?” Lữ Thiếu Khanh càng tức giận, nhảy dựng lên, chỉ vào Kế Ngôn, ngón tay run rẩy: “Cái tên không chơi nổi này, đánh không lại ta liền muốn hạ tử thủ sao. Huynh chờ đi, đến lúc đó ta sẽ trả lại cả vốn lẫn lãi cho huynh.” Trong lòng Kế Ngôn càng thêm vui vẻ, hồn nhiên không sợ, ngược lại có vài phần chờ mong: “Đến đi. Chẳng lẽ lại sợ đệ sao?” “Úc Mộng tỉnh lại, tận mắt nhìn thấy tỷ tỷ của mình đứng ở trước mặt mình thì vô cùng vui mừng kích động, sau khi xác nhận không phải mơ, nàng ta ôm tỷ tỷ khóc lên. Nước mắt Úc Linh cũng không ngừng chảy ào ào. “Tỷ tỷ, muội rất nhớ tỷ... Tỷ tỷ, phụ mẫu đã chết, tộc nhân cũng đã chết hơn phân nửa...” “Lòng Úc Linh càng đau, càng bị thương. “Là ta liên lụy các người, liên lụy bộ tộc...” “Úc Linh điên cuồng xin lỗi. “A, đúng, đúng, đều là lỗi của cô nàng người, đã khóc xong chưa?” Giọng Lữ Thiếu Khanh vang lên: “Khóc xong thì tới bồi thường linh đậu cho

ta. “Lúc này Úc Linh mới nhớ ra xung quanh còn có người. Sắc mặt nàng ta đỏ lên, vội vàng lau nước mắt kéo muối muối tới. Nàng ta khom người hành lễ với Kế Ngôn: “Cảm tạ Kế công tử đã cứu muối muối ta, ân trọng như thế, không đời nào quên.” Giọng điệu của Kế Ngôn bình thản, đây chẳng qua là một chuyện nhỏ mà thôi: “Thuận tay mà làm, không cần khách khí.” Hắn ta chỉ vào con khỉ nhỏ bò lên người Úc Mộng nói: “Nếu phải cảm tạ thì cảm tạ nó đi. “Nếu như không phải lúc trước có con khỉ nhỏ này đứng ra, Kế Ngôn thật đúng là không có ý định tham gia vào chuyện của Úc tộc. Chẳng qua việc hắn ta cứu được Úc Mộng, ở trên một ý nghĩa nào đó Úc Mộng cũng coi như đã cứu hắn ta. “Công tử!” Úc Mộng nhìn thấy Kế Ngôn lần nữa, trên mặt mang theo nước mắt lộ ra nụ cười vui vẻ. Kế Ngôn gật đầu, khen ngợi một câu: “Không tệ, đã lĩnh ngộ được kiếm ý, sau này có thể tu luyện rồi.” Thực ra Úc Mộng cũng không phải là không thể tu luyện, chỉ là công pháp mà Úc tộc có thể dùng để tu luyện quá ít, không có công pháp thích hợp với nàng ta mà thôi. Từ kiếm ý mà nàng ta lĩnh ngộ lần này mà nói, thiên phú kiếm đạo của nàng ta cũng không thấp, có thể đi lên con đường này. “Đại ân của công tử, cả đời ta sẽ không quên.” Úc Mộng nghiêm túc nói: “Ta sẽ cố gắng tu luyện, dốc sức vì công tử.” Kế Ngôn cứu nàng ta, tương đương cho nàng ta cái mạng thứ hai. Lữ Thiếu Khanh chen vào: “Tiểu nha đầu, người phá hủy linh đậu của ta, người định bồi thường thế nào?” Lữ Thiếu Khanh vuốt cằm đánh giá Úc Mộng. Tiểu nha đầu này cũng có chút ý tứ. Người có thể được Đại sư huynh mình tự mình truyền thụ dạy dỗ cũng không có mấy. Ngoài trừ người của mình thì tiểu nha đầu này là người ngoài đầu tiên. Cô nàng này có gì kỳ lạ sao? Nhưng mà có thể lĩnh ngộ kiếm ý, cũng không tính là bình thường. Úc Mộng ngạc nhiên nhìn Lữ Thiếu Khanh. Kế Ngôn đứng, Lữ Thiếu Khanh tùy tiện ngồi ở bên cạnh, vị trí đứng giữa hai người nói rõ quan hệ của hai người không giống bình thường. Không thấy Mục Nham và Si Hoàn đều đứng bên ngoài đình làm khán giả sao? Chú ý tới ánh mắt Lữ Thiếu Khanh, Úc Linh khẩn trương lên. Tên khốn này cũng không phải là một tên dễ chọc. Trong lòng hắn đang nghĩ gì, không ai đoán được. Nàng ta vội vàng nói cho Úc Mộng thân phận Lữ Thiếu Khanh: “Hắn tên Lữ Thiếu Khanh, là sư đệ của Kế Ngôn công tử.” Đồng thời bóp Úc Mộng một phen, dùng động tác nhỏ

giữa tỷ muội để nói Úc Mộng cẩn thận một chút, đừng đắc tội với tên hỉ nộ vô thường trước mắt này.Úc Mộng nghe được là sư đệ của Kế Ngôn, trong lòng cũng nghiêm nghị hẳn lên. Về mặt nghiêm túc, khẩn trương một chút, e sợ mình thất lễ để lại ấn tượng không tốt cho Lữ Thiệu Khanh. “Bái, bái kiến Lữ công tử.” Lữ Thiệu Khanh bất mãn mắng Úc Linh: “Hỗn đản, cô nàng nguoi cố ý sao? Đã nói rồi, tên hiện tại của ta là Trương Chính.” Nơi này là hang ổ của Ma tộc, dùng tên thật sẽ nguy hiểm cỡ nào chứ? Sau đó hắn mới hỏi Úc Mộng: “Nguoi làm hồng linh đậu của ta, nguoi tính bồi thường thế nào? Bồi thường linh thạch cho ta đi, nể tình tỷ tỷ của nguoi, ta không cần nhiều, nguoi tùy tiện bồi thường ta mười vạn hoặc tám vạn viên là được.” Úc Mộng ngây dại, vốn tưởng rằng niệm tình tỷ tỷ, nói không cần nhiều thì thật sự sẽ không nhiều, kết quả lại là một số tiền không thể tin được. “Ta, ta...” Úc Mộng nhất thời luống cuống, không biết phải làm thế nào cho phải. Mười vạn hoặc tám vạn, có bán nàng ta cũng không đáng giá như vậy. Đồng thời trong lòng nàng ta nhin không được hoài nghi.

Chương 791 - Huynh có thể học một chút tính thiện lương của ta hay không?

Chương 791: Huynh có thể học một chút tính thiện lương của ta hay không? Hắc, hắc thật sự là sư đệ của Kế Ngôn công tử sao? Cũng chênh lệch quá lớn so với Kế Ngôn công tử đi? “Người...” Úc Linh tức chết, tên hỗn đản này cố ý đúng không. Doạ dẫm tông tiên, có tin Thành Chủ ta chém đứt loại tội phạm như ngươi hay không? “Bồi thường không nổi sao? Bồi thường không nổi thì bồi thường bằng thịt đi.” Úc Mộng càng sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, cái này, cái này quá kinh khủng đi? Nhưng mà đánh chết ta cũng không muốn như vậy. Sau đó, Lữ Thiệu Khanh cười hắc hắc, nói với Kế Ngôn: “Như thế nào, để cho tiểu nha đầu này đi theo huynh, đến lúc đó sẽ làm ấm giường cho huynh, huynh có muốn hay không?” “Hả? Hình như, chuyện này hình như cũng có thể chấp nhận được. Mặt Kế Ngôn không chút thay đổi, loại đùa giỡn rác rưởi này không buồn cười một chút nào: “Cút sang một bên...” “Huynh không muốn?” Lữ Thiệu Khanh cười giả dối, cố ý trêu ghẹo: “Khi tiểu nha đầu này trưởng thành, chắc chắn cũng là một mỹ nhân.” “Sắc mặt Úc Mộng đỏ bừng, thẹn thùng không thôi, chôn đầu vào trong lòng tỷ tỷ. Úc Linh cắn răng với Lữ Thiệu Khanh, giống như một con hổ cái bảo vệ hổ con, nhe răng với Lữ Thiệu Khanh: “Hỗn đản.” “Kế Ngôn không để ý Lữ Thiệu Khanh, tiến lên một bước, nói với Úc Mộng: “Biểu diễn kiếm ý của ngươi một chút đi.” Úc Mộng cầm một thanh trường kiếm, biểu diễn kiếm ý của nàng ta với mọi người. Nó có ánh sáng màu xanh nhạt, nhìn như là kiếm ý thuộc tính mộc. Nhưng khi kiếm ý này xuất hiện, tất cả mọi người đều có thể khẳng định kiếm ý của Úc Mộng có thể uy hiếp đến linh hồn. Kế Ngôn gật đầu, tỏ vẻ khẳng định: “Không tệ, cố gắng tu luyện.” Lữ Thiệu Khanh cũng âm thầm gật đầu, nha đầu này không biết là có vận cốt chớ hay là thiên phú dị bẩm mà lại lĩnh ngộ ra loại kiếm ý này. Thời điểm giao chiến với địch nhân, chẳng những có thể tổn thương đến thân thể địch nhân, mà ngay cả linh hồn tinh thần cũng sẽ bị công kích. Trong mắt Si Hoàn đầy lửa nóng, đây cũng coi như là một thiên tài, nếu

có thể sử dụng cho Phản Thánh quân thì tốt rồi. Tương lai nhất định có thể trở thành trụ cột của Phản Thánh quân, lật đổ Thánh Địa, tiêu trừ suy nghĩ và cách làm sai lầm mấy ngàn năm qua của Thánh tộc. Ông ta sâu kín thở dài nói một câu: “Loại kiếm ý này, cho dù là Thánh Địa Kiếm gia cũng chưa từng có.” “Thánh Địa Kiếm gia?” Lữ Thiếu Khanh nghe vậy, tò mò: “Thứ gì vậy? Nghe có vẻ rất đáng sợ?” “Nghe nói Kiếm gia là Thánh Địa trong lòng kiếm tu ở Hàn Tinh, là tồn tại lợi hại nhất trong kiếm tu. Kiếm gia tự xưng đứng thứ hai kiếm tu, không ai dám xưng thứ nhất.” Lữ Thiếu Khanh vừa nghe, lập tức khinh bỉ: “Xi, đứng đầu giới kiếm tu? Không biết xấu hổ sao? Đầu năm nay đến a miêu a cầu gì cũng dám nói mình đứng đầu giới kiếm tu sao? Sao không lên trời đi?” “Si Hoàn muốn phản bác, nhưng nhìn thấy Kế Ngôn đứng bên cạnh, ông ta lại im lặng. Cho dù là Kế Ngôn, hay là Lữ Thiếu Khanh, kiếm ý của hai người không ai có thể địch. Đây là lần đầu tiên trong đời ông ta nhìn thấy kiếm tu lợi hại như vậy. Hết lần này tới lần khác, hai người bọn họ đều không phải người của Kiếm gia. Người khác không có tư cách khinh bỉ Kiếm gia, nhưng Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh thì có. Mục Nham nhin không được mở miệng nói: “Tuy rằng hai vị công tử rất lợi hại, nhưng Thánh Địa Kiếm gia sừng sững trăm ngàn năm mà không ngã, bọn họ cũng không phải chỉ nói mà thôi. Kiếm gia cất giấu rất nhiều đại năng tuyệt đỉnh.” Lữ Thiếu Khanh không sao cả: “Bọn họ có lợi hại hơn nữa thì sao? Dù sao ta không đi trêu chọc bọn họ là được.” “Các người trâu bò, các người lợi hại, các người có thể bay lên trời. Vậy thì sao? Ta trốn thật xa, nước giếng không phạm nước sông. Ta không tin các người còn có thể tới tìm ta gây phiền toái. Si Hoàn lại nhìn Kế Ngôn, nhin không được mở miệng: “Cái này, Kế Ngôn công tử đã giết một dòng chính Kiếm gia rồi.” Lữ Thiếu Khanh vỗ trán mình, đầu nghiêng 90 độ, ưu thương không thôi. Sau đó Lữ Thiếu Khanh vô cùng im lặng nhìn Kế Ngôn: “Người ta trêu chọc huynh sao? Cả ngày chỉ biết giết, có thể học tính thiện lương của ta một chút được không?” “Người lương thiện? Người ở đây âm thầm bĩu môi. Bộ dáng của người nhìn thế nào cũng không giống người thiện lương. Kế Ngôn không sao cả, Kiếm gia gì gì đó, cho dù mạnh hơn nữa lợi hại hơn nữa, hắn ta cũng không để vào mắt: “Dong dài, giết thì cũng đã giết rồi, không phải chỉ là Kiếm gia thôi sao? Ai tới thì giết người đó.” “Ngược

lại, Kế Ngôn còn có vài phần hưng phấn: “Có cơ hội, ta cũng muốn gặp cao thủ Kiếm gia.” “Cái gọi là Kiếm Thứ kia thật sự là quá yếu, không lên được mặt bàn. Đường đường là kiếm tu, còn lợi dụng loại thủ đoạn để đánh lén.” “Nói hay lắm, khí phách.” Lữ Thiếu Khanh giơ ngón tay cái lên cho Kế Ngôn: “Sau này tự huynh đi tiêu diệt bọn họ đi. Hiện tại huynh đi theo ta thì đừng nghĩ đi trêu chọc bọn họ. Thánh Địa đúng không, chúng ta ở lại thành Vĩnh Ninh, tìm thời gian về nhà.” “Úc Linh đúng lúc nhắc nhở: “Vẫn chưa tìm được Tiểu Y muội muội.” Lữ Thiếu Khanh vừa nghe, đầu đau nhức. “Đều là mấy kẻ ngu xuẩn, gặp phải đồng môn như các ngươi, kiếp trước ta nhất định là tội ác tày trời.” Trong lòng Si Hoàn âm thầm cao hứng, Lữ Thiếu Khanh có thái độ như vậy, ông ta rất thích. Ông ta mở miệng nói: “Lữ công tử, Kiếm gia rất mạnh, lúc Thánh Địa của chúng ta đi tới Hàn Tinh, Kiếm gia cũng đã tồn tại rồi. Thậm chí có người nói, Kiếm gia còn có lão tổ Hợp Thể đang ngủ say.” Lữ Thiếu Khanh nghe xong hết hồn hết vía, sợ muốn chết. Lão tổ Hợp Thể. Mẹ ơi, còn cho người ta chơi nữa không vậy? Loại tồn tại này, cho dù là cách thật xa cũng có thể dùng một cái tát đập chết mình nhỉ? Đáng sợ, vô cùng đáng sợ. Nguy hiểm, vô cùng nguy hiểm.

Chương 792 - Huynh có thể học một chút tính thiện lương của ta hay không?

Chương 792: Huynh có thể học một chút tính thiện lương của ta hay không? (tt)Lữ Thiếu Khanh hiện tại đều nghĩ đến việc tìm đường trở về.Lữ Thiếu Khanh u oán nhìn chăm chăm Kế Ngôn: “Huynh nhìn xem, mỗi ngày đều gây ra phiền toái gì vậy?”Kế Ngôn bĩu môi, hắn ta mới không sợ.Ngược lại trong lòng hắn ta có vài phần hưng phấn, thế giới này quả nhiên còn có cao thủ mạnh hơn.Úc Linh từng đi đến Thánh Địa, biết càng nhiều chuyện, nàng ta nói: “Yên tâm đi, nếu không đến thời khắc mấu chốt, loại tồn tại này sẽ không xuất quan.”Thế giới hiện tại tu luyện rất khó, đột phá cũng rất khó.Kẻ tồn tại ở mức này, mục đích chỉ có một, tu luyện, đột phá, phi thăng.Những chuyện khác, bọn họ sẽ không dễ dàng để ý tới và ra tay.Vậy thì tốt rồi, Lữ Thiếu Khanh thở phào nhẹ nhõm.Hắn chỉ sợ gặp phải loại lão già chơi không nổi, kiểu hậu bối chết cũng sẽ nóng nảy tới giết người.Lữ Thiếu Khanh trừng mắt nhìn Kế Ngôn: “Sau này an phận một chút cho ta, nếu không cũng phải nhanh chóng xử lý, giết chết những người biết chuyện.”Si Hoàn lại mở miệng, nói: “Lúc ấy có hàng ngàn hàng vạn người nhìn.”Ý của Si Hoàn là, cho dù giết người diệt khẩu cũng không giết nổi.Lữ Thiếu Khanh nghe xong, lập tức mang theo sát ý nồng đậm nhìn chăm chăm Si Hoàn.Da đầu Si Hoàn nhất thời tê dại, cảm giác mình giống như bị một con hung thú tuyệt thế nhìn chăm chăm: “Lữ, Lữ công tử...”“Nói như vậy, ngươi cũng là người biết chuyện, tốt lắm, ta diệt ngươi, đỡ cho ngươi đi mật báo.”Si Hoàn bị hù chết, vội vàng hô: “Lữ công tử, ngươi đừng hiểu lầm, ta tuyệt đối sẽ không đi mật báo.”Lữ Thiếu Khanh cũng không tin, hắn hừ một tiếng: “Ngươi nói không là không sao? Coi ta dễ lừa sao? Lúc trước nên sớm giết hai người các ngươi mới đúng.”Sau đó, nói với Kế Ngôn: “Đến, cái đuôi của huynh thì huynh tự xử lý sạch sẽ đi. Cẩn thận một chút, giữ lại nhẫn trữ vật trên người bọn họ cho ta.”Kế Ngôn vẫn ôm tay, lạnh lùng nói: “Đi mật báo thì sao? Đệ muốn giết thì giết.”Ngụ ý, hắn ta không quan tâm, cũng sẽ không ra tay.Lữ Thiếu Khanh làm

bầm: “Phiền toái muốn chết.” Thấy Lữ Thiếu Khanh lấy thanh trường kiếm yêu dị ra, thân thể Mục Nham vô thức run rẩy. Chỗ bị đâm thủng lần trước phải trở về tĩnh dưỡng hơn nửa tháng mới khỏi. Si Hoàn nhìn Lữ Thiếu Khanh dường như không giống nói đùa, vội vàng nói ra thân phận hai người mình: “Đội, đội đã, chúng ta là Phản Thánh quân...” “Phản Thánh quân?” “Úc Linh và Úc Mộng sinh ra và lớn lên ở đây kinh hải. Mặt Kế Ngôn không chút thay đổi, Phản Thánh quân cũng được, Ma tộc cũng được, Thánh tộc cũng được, hắn ta không quan tâm. Lữ Thiếu Khanh thì ồ một tiếng. Si Hoàn nhận thấy sát khí của Lữ Thiếu Khanh rút đi, trong lòng ông ta nhin không được mà thở phào nhẹ nhõm. “Lữ công tử, người hắn là biết Phản Thánh quân đúng không, Phản Thánh quân chúng ta và Thánh Địa không đội trời chung, cho nên, làm sao có thể đi mật báo đây? Thực ra, lần này chúng ta tới tìm hai vị công tử, là vì muốn hai vị công tử gia nhập Phản Thánh quân, cùng nhau đối phó với Thánh Địa.” “Kế công tử giết người của Kiếm gia, kết thù với Kiếm gia. Kiếm gia là đại gia tộc của Thánh Địa, đại diện cho Thánh Địa. Nói cách khác hai vị công tử ngày sau sẽ là kẻ thù của Kiếm gia, không đội trời chung với Thánh Địa, cho nên, không bằng gia nhập vào đội quân của chúng ta, cùng nhau đối phó Thánh Địa, lật đổ Thánh Địa.” “Cuối cùng cũng nói ra mục đích thật sự của mình, Si Hoàn thở phào nhẹ nhõm. Mục Nham cũng vội vàng bổ sung, hứa hẹn: “Ta là phó thủ lĩnh của Phản Thánh quân, nếu như hai vị công tử nguyện ý gia nhập quân của chúng ta, địa vị của hai vị công tử sẽ ngang hàng ta, chỉ sau thủ lĩnh chúng ta.” Lữ Thiếu Khanh im lặng nhìn hai người Mục Nham và Si Hoàn, hắn hiểu được ý tứ của hai người. Cho rằng hắn và Kế Ngôn đã trở thành kẻ thù của Kiếm gia, nên muốn lợi dụng điểm này để thuyết phục bọn họ gia nhập. Nếu như là Thánh tộc ở Hàn Tinh, không chừng sẽ đồng ý. Nhưng Lữ Thiếu Khanh và Kế Ngôn không phải là người của Hàn Tinh, đến lúc đó khi phải mông rời đi, Phản Thánh quân cũng được, Thánh Địa cũng được, có liên quan gì đến bọn họ? Mặc dù... Ánh mắt Lữ Thiếu Khanh lóe lên, đầu óc xoay nhanh, ánh mắt của hắn dừng lại trên người Úc Linh một lát, cuối cùng lại dừng lại trên người hai người Mục Nham. Kế Ngôn vừa thấy bộ dáng này của Lữ Thiếu Khanh liền biết Lữ Thiếu Khanh có ý đồ xấu. “Đệ muốn làm gì?” Lữ Thiếu Khanh cười hắc hắc, không trả lời vấn đề

của Kế Ngôn, hỏi Mục Nham: “Người chính là thủ lĩnh Phản Thánh quân sao?” “Mục Nham sửa lại: “Phó thủ lĩnh!” “Các người cũng thật yếu, một phó thủ lĩnh mới Nguyên Anh tầng hai, lấy cái gì để đầu với Thánh Địa đây? Gia nhập quân của các người, còn không bằng tự mình lấy dao cắt cổ còn nhanh hơn.” Tiếp theo Lữ Thiếu Khanh hỏi Úc Linh: “Mạng bọn họ có tiền thưởng hay không?” Úc Linh gật đầu: “Thủ cấp của phó thủ lĩnh, Thánh Địa ra giá mười vạn linh thạch.” Ánh mắt Lữ Thiếu Khanh sáng lên, sát khí lại tràn ngập, giờ kiếm lên chỉ vào hai người Mục Nham và Si Hoàn: “Nào, ngoan ngoãn đưa đầu lên. Phó thủ lĩnh thì ra tay nhẹ một chút, đừng làm xước mặt mình, còn người kia thì chỉ góp đủ số, tùy tiện đi.” Trong sân hoàn toàn yên tĩnh không tiếng động. Trong lòng mọi người cũng không biết nên châm chọc như thế nào cho phải. Người, như vậy, thật sự tốt sao? Úc Mộng nhin không được lời kéo tỷ tỷ của mình, thấp giọng hỏi: “Tỷ tỷ, Lữ, Lữ công tử là người như vậy sao?” Úc Linh gật đầu, cho nàng ta một ánh mắt, ý bảo nàng ta cẩn thận một chút, đừng trêu chọc Lữ Thiếu Khanh. Mục Nham và Si Hoàn không biết nói gì cho phải. Si Hoàn còn muốn lấy đầu đụng Lữ Thiếu Khanh.

Chương 793 - Đưa đầu của các người cho ta đổi tiền thưởng

Chương 793: Đưa đầu của các người cho ta đổi tiền thưởng
Cái gì gọi là góp đủ số? Ta tốt xấu gì cũng là quân sư của Phản Thánh quân, đầu của ta cũng có giá trị không nhỏ. Phi, ta đang suy nghĩ cái gì đây? Phải nhanh chóng thuyết phục bọn họ mới đúng chứ. A, Phản Thánh quân cũng không cần kẻ như ngươi, nhưng mà Kế công tử thì vẫn phải tranh thủ. Ông ta hỏi Kế Ngôn: “Kế công tử, ngươi, ý của ngươi như thế nào?” Kế Ngôn biết Lữ Thiệu Khanh có ý đồ quái quỷ gì, hắn ta tự nhiên sẽ không phá đài của sư đệ: “Loại chuyện này do hắn định đoạt.” “Này này, rốt cuộc ai mới là Đại sư huynh? Đại sư huynh ngươi có chút chủ kiến được không? Đối mặt với Lữ Thiệu Khanh đằng đằng sát khí, Mục Nham và Si Hoàn nhất thời khó xử. Tên này, không dễ thuyết phục.” “Lữ công tử, chuyện này...” “Chuyện này, chuyện này cái gì.” Lữ Thiệu Khanh ngắt lời bọn họ: “Đồ không biết tự lượng sức mình, các người lấy cái gì để đổi phỏ với Thánh Địa? Thay vì như vậy, còn không bằng hào phóng một chút, đưa đầu các người cho ta, để ta kiếm chút linh thạch.” Ta sẽ rất cảm tạ các người. “Con mẹ nó, ai cần ngươi cảm tạ? Sao không đưa đầu của ngươi cho ta đi? Trong lòng Si Hoàn cực hận, ông ta xác định, tên này chính là một cây gậy khuấy phân heo. Lúc ông ta ở thành Đan Âm, cũng đã làm tốt công tác đến lúc đi tới thành Vĩnh Ninh sẽ khuyên bảo Kế Ngôn gia nhập bọn họ. Đồng thời có thể khống chế thành Vĩnh Ninh. Nhưng lại không ngờ, nửa đường có Lữ Thiệu Khanh giết ra, đoạt lấy thành Vĩnh Ninh trước một bước, hơn nữa còn nâng đỡ rồi gở làm Thành Chủ, phá vỡ kế hoạch của ông ta. Điều càng làm cho ông ta buồn bực chính là, Kế Ngôn là Đại sư huynh của Lữ Thiệu Khanh. Vốn định kéo hai người vào, kết quả ngược lại bị Lữ Thiệu Khanh khinh thường, còn muốn lấy đầu đi đổi linh thạch. Nhưng đối mặt với Lữ Thiệu Khanh, ông ta cũng không có bất kỳ biện pháp nào. Mục Nham là phó thủ lĩnh kiêm tay chân, thực lực không đủ. Hoàn toàn rơi vào thế yếu. “Không động lòng sao?” Lữ Thiệu Khanh đứng lên, đằng đằng sát khí: “Nhất định muốn ta

tự mình ra tay sao? Vậy các người chịu đựng một chút, rất nhanh, sẽ không đau đâu. “Ta chém đầu người, người có đau hay không? Mục Nham giận dữ trong lòng, ông ta chỉ hận thực lực của mình không đủ, bằng không nhất định phải một đám đánh chết người này. Thật sự là rất đáng ghét. Sắc mặt ông ta âm trầm, giọng nói đè nén lửa giận: “Lữ công tử, người là ý vào thực lực mạnh nên bắt nạt chúng ta sao?” Lữ Thiếu Khanh tỏ vẻ chuyện đương nhiên, không có gì ngượng ngùng: “Người nói đúng. “ “Người giết chúng ta, chẳng lẽ người không sợ Phản Thánh quân chúng ta sao?” Mục Nham chỉ có thể lòi chỗ dựa của mình ra: “Đến lúc đó thủ lĩnh của chúng ta sẽ tự mình đến báo thù cho chúng ta. “ “Xì.” Lữ Thiếu Khanh nói ra nguyên nhân hẳn không sợ: “Một phó thủ lĩnh như người mà mới là Nguyên Anh tầng hai, ta nghĩ có lẽ thủ lĩnh cũng không mạnh hơn bao nhiêu đi? Bằng không cũng sẽ không trốn ở Nam Hoang này.” Mục Nham cười lạnh một tiếng, nói ra thực lực chính thức của thủ lĩnh: “Thủ lĩnh của chúng ta là Luyện Hư kỳ. “ “Cái gì? Lữ Thiếu Khanh chớp chớp mắt, cuối cùng lại rống to một tiếng: “Vậy thì càng không thể bỏ qua cho các người. “ Sau khi nói xong, tia sáng của Mặc Quân kiếm lóe lên, trong nháy mắt bùng nổ, kiếm ý và uy áp cực mạnh ép hai người Mục Nham và Si Hoàn không thắng nổi thất lưng. Nhận thấy Lữ Thiếu Khanh dường như thật sự muốn giết bọn họ, trong đầu Si Hoàn chợt lóe, vội vàng hô: “Lữ công tử, nếu người giết chúng ta, thủ lĩnh của chúng ta sẽ biết trước. “ Áp lực của bọn họ lập tức biến mất. “Ai nha nha.” Lữ Thiếu Khanh thu Mặc Quân kiếm lại, lộ ra nụ cười: “Chỉ đùa một chút thôi, hai vị không cần khẩn trương. “ Về mặt Mục Nham cùng Hi Hoàn mơ hồ. Đùa à? Có ai đùa như người không? “ “Vậy, chúng ta cáo từ. . . “ Hai người muốn rời đi, Lữ Thiếu Khanh thu lại nụ cười: “Các người cảm thấy có thể đi như vậy sao? “ Mục Nham và Si Hoàn giật mình, hai người bị Lữ Thiếu Khanh giày vò đến sợ. Không biết lời Lữ Thiếu Khanh nói rốt cuộc có câu nào là thật câu nào là giả. Nói ra tay liền ra tay, nói trở mặt liền trở mặt. Chó cũng không thay đổi sắc mặt nhanh như vậy. “Lữ công tử, người. . . “ Hai người hiện tại đã có một loại cảm giác, Lữ Thiếu Khanh khó chơi hơn nhiều so với Kế Ngôn. Đặc biệt là Si Hoàn lúc trước từng tiếp xúc với Kế Ngôn, trong lòng càng hoài nghi Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh có phải là sư huynh đệ hay không. Ông ta rất

muốn hỏi Kế Ngôn, người xác định người không nhận làm sư đệ chứ? Lữ Thiếu Khanh lạnh lùng nói: “Nếu ta nhớ không lầm, các người cũng muốn lấy chức Thành Chủ đúng không. Các người định cứ rời đi như vậy sao?” Mục Nham tiến lên một bước, tức giận càng lớn: “Đừng khinh người quá đáng. Đừng tưởng rằng thực lực người mạnh hơn chúng ta là có thể nhục nhã chúng ta như vậy.” “Vậy thì sao?” Lữ Thiếu Khanh không hề bị lay động: “Người muốn liều mạng với ta sao?” Mục Nham lại im lặng, nếu liều mạng được thì đã sớm liều mạng rồi, làm sao có thể đợi tới bây giờ. Si Hoàn chỉ có thể đi tìm Kế Ngôn lần nữa: “Kế công tử, rốt cuộc các người muốn làm gì?” “Muốn giết thì giết, giết cho thống khoái cũng tốt. Kế Ngôn cũng nghi ngờ, không rõ Lữ Thiếu Khanh rốt cuộc muốn làm gì. “Đừng đùa với bọn họ nữa, nói thẳng cho bọn họ biết đi.” “Được rồi.” Lữ Thiếu Khanh hỏi hai người Mục Nham: “Các người muốn thành Vĩnh Ninh sao?” “Hai người lắc đầu, lúc này làm sao còn dám nói muốn nữa, chẳng may lại chọc giận Lữ Thiếu Khanh, bọn họ cũng không có quả ngon để ăn. Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng trên thực tế trong lòng hai người đã sinh ra cảm giác sợ hãi đối với Lữ Thiếu Khanh. Trong lòng không muốn chọc giận Lữ Thiếu Khanh theo bản năng.

Chương 794 - Người đang mời chào chúng ta?

Chương 794: Người đang mời chào chúng ta?“Đừng giả bộ, các người tự xưng Phản Thánh quân, trên thực tế rất nghèo, nhân số cũng không nhiều đúng không? Thay vì nói là Phản Thánh quân, không bằng nói là một nhóm nhỏ thì thích hợp hơn. Các người thêm nhỏ dãi thành Vĩnh Ninh là vì muốn lợi dụng tài nguyên thành Vĩnh Ninh để làm lớn mạnh thực lực của các người sao?“Liên tưởng đến lúc trước khi Phản Thánh quân phục kích Thái Úc, muốn bắt sống Thái Úc và vơ vét tài sản Thái Thế An, cùng với việc Mục Nham tự xưng phó thủ lĩnh trước mắt.Mục Nham này hoàn toàn không có một chút khí thế mà phó thủ lĩnh, kẻ thống ngự mấy ngàn người, thậm chí hơn vạn người nên có.Bởi vậy, Lữ Thiệu Khanh đại khái đoán được Phản Thánh quân là dạng chim gì.Không chừng cái gọi là Phản Thánh quân, chính là hai ba con mèo nhỏ.Lời này của Lữ Thiệu Khanh khiến Mục Nham và Si Hoàn khó chịu.Lữ Thiệu Khanh nói không sai, ngược lại nói rất đúng.Ở Nam Hoang này, nhân số của Phản Thánh quân bọn họ đúng là không nhiều lắm, thực lực rất yếu.Ngoại trừ thủ lĩnh thì người mạnh nhất chính là Mục Nham, phó thủ lĩnh Phản Thánh quân.Tiếp theo, chính là Si Hoàn và mấy người Kết Đan tăng chín khác.Phản Thánh quân rất nghèo, lại không có chỗ ở cố định, chỉ có thể dựa vào thực lực thủ lĩnh mà có được một chỗ ẩn thân trong rừng rậm tại Nam Hoang này.Nhưng người có thể dung nạp không nhiều lắm, những người khác chỉ có thể tản ra, tự mình tìm nơi để đợi.Đương nhiên, nghe nói ở trên những nơi khác trong Hàn Tinh cũng vẫn có Phản Thánh quân tồn tại, cũng có cao thủ, nhưng những chuyện này chỉ có thủ lĩnh mới biết.Ở Nam Hoang này, nếu Phản Thánh quân của Mục Nham bọn họ muốn lớn mạnh, chỉ có thể nghĩ biện pháp cướp lấy thành Vĩnh Ninh.Chỉ có tài nguyên và địa bàn, mới có thể làm cho Phản Thánh quân lớn mạnh.Trước kia có Thái gia của Thái Thế An ở đây, bọn họ không có cơ hội.Chẳng qua hiện tại xem ra, bọn họ cũng không có cơ hội.Mục Nham và Si Hoàn không ngờ Lữ Thiệu Khanh lợi hại như vậy, lại có thể

đoán chính xác tình cảnh hiện tại của bọn họ. Trong lòng hai người càng thêm cảm thấy không có hy vọng. Lữ Thiếu Khanh như vậy, còn có thể cho bọn họ cơ hội sao? Đương nhiên, hai người sẽ không thừa nhận lời Lữ Thiếu Khanh nói là sự thật. Mục Nham hừ một tiếng, tránh đề tài này, kéo đề tài lại: “Rốt cuộc ngươi muốn nói gì?” “Các ngươi đầu quân cho chúng ta đi.” Lữ Thiếu Khanh vừa nói ra, làm mọi người kinh ngạc. Cho dù là Kế Ngôn, cũng nhìn không được ghé mắt. Cái tên này, rốt cuộc muốn làm gì? Hắn cũng không nhìn thấu tâm tư sư đệ mình. Trong lòng Úc Linh nhảy dựng, tên hỗn đản này, sẽ không phải là thật sự muốn nhắc cả Thánh Địa lên chứ? Thu phục một bộ lạc người Tang Lạc, hiện tại lại còn muốn thu phục Phản Thánh quân? Ta, thành chủ thành Vĩnh Ninh này có phải cũng bị hắn lợi dụng hay không? Nghĩ tới đây, trong lòng Úc Linh không nhìn được sinh ra thất vọng, tư vị bị coi là quân cờ không dễ chịu. Si Hoàn nhíu mày, trong lòng cảm thấy có gì đó không đúng: “Ngươi có ý gì?” “Chúng ta đến đây để mời chào các ngươi, mà bây giờ, lại là các ngươi mời chào chúng ta? Lữ Thiếu Khanh một lần nữa ngồi xuống, bày ra một tư thế ngồi thoải mái, bắt chéo chân, chỉ vào Úc Linh nói với hai người bọn họ: “Chính xác mà nói, là đầu quân vào nàng ta, nghe nàng ta ra lệnh, nàng ta sẽ cung cấp cho các ngươi công pháp và tài nguyên tu luyện. Như thế nào?” “Úc Linh nhìn không được nhíu mày kháng nghị: “Ta không có ý định làm việc cho ngươi.” “Ta ghét làm con cờ. Còn nữa, dựa vào cái gì mà ta phải làm việc cho ngươi? Cô nàng này, còn không hiểu sao? Lữ Thiếu Khanh bĩu môi, khinh bỉ Úc Linh: “Ngươi cũng không có đầu óc sao? Hai tên này vừa nhìn liền biết không phải người tốt lành gì, đến lúc bọn họ trở về gọi thủ lĩnh của bọn họ đến, ngươi định lấy cái gì ngăn cản? Lợi dụng bọn họ một chút thì có làm sao? Chờ thực lực đủ rồi, lại một cước đá bay bọn họ.” “Sắc mặt Mục Nham và Si Hoàn đỏ bừng, đại ca, huynh cho rằng chúng ta đã chết rồi sao? Lợi dụng? Sau khi xong việc lại một cước đá đi? Cách làm của tên căn bã này, ai dám đồng ý chứ? Hơn nữa, chúng ta dựa vào cái gì mà phải dựa vào các ngươi? Chúng ta tuy rằng thiếu tài nguyên, nhưng cũng không đến mức cần dựa vào người khác. Chúng ta là Phản Thánh quân, muốn ra nhập, cũng là các ngươi ra nhập vào quân chúng ta mới đúng. Kế Ngôn hiểu được, hắn ta nhìn Úc Linh, ánh mắt đánh giá một phen, lại dừng lại trên người

Lữ Thiếu Khanh một lát, cuối cùng khước miệng nhếch lên. Mục Nham mở miệng, thân làm phó thủ lĩnh, ông ta đích thân biểu đạt sự bất mãn nồng đậm: “Người coi chúng ta là người nào? Chúng ta không thể đầu hàng, thà chết cũng không thông đồng làm bậy với Thánh tộc các người.” “Cho dù các người có tài nguyên nhiều hơn nữa, thực lực mạnh hơn nữa, Phản Thánh quân chúng ta cũng sẽ không khuất phục.” “Cũng không sợ nói cho người biết, hai người bọn họ là Úc tộc, vừa bị Thánh tộc diệt tộc, còn lại có hai nàng thì cũng chỉ là con mèo nhỏ thôi.” Lữ Thiếu Khanh nói ra thân phận của Úc Linh và Úc Mộng, để Mục Nham, Si Hoàn biết Úc Linh và mục tiêu Phản Thánh quân của bọn họ là nhất trí. “Cái này...” “Si Hoàn không thể tin được, ông ta ngàn dặm xa xôi chạy tới thành Đan Âm cũng không tìm được người Úc tộc, vậy mà lại đụng phải người Úc tộc ở chỗ này? Nhưng mà cho dù là như vậy, bọn họ cũng không có khả năng đồng ý ra nhập. Sau khi ra nhập vào, Phản Thánh quân còn có thể gọi là Phản Thánh quân sao?” “Không đồng ý sao?” Lữ Thiếu Khanh lại một lần nữa rút Mặc Quân kiếm ra, đằng đằng sát khí: “Vậy thì giết các người thôi, các người biết quá nhiều rồi.” “Chỉ có người chết, mới có thể làm cho ta yên tâm.” Nhìn song phương giằng co không dứt, Kế Ngôn mở miệng, giọng điệu không thể nghi ngờ, giải quyết dứt khoát: “Kết minh đi...”

Chương 795 - Đừng sợ, ta không phải kẻ xấu

Chương 795: Đừng sợ, ta không phải kẻ xấu
Trăng sáng nhô lên, giống như một chiếc đĩa tròn treo cao trên bầu trời. Ánh sáng màu đỏ máu phủ kín mặt đất, mang đến cho người ta cảm giác ảm đạm. Từng trận gió rét thổi qua, cuốn đi âm áp ban ngày, nhiệt độ cả vùng đất bất chợt giảm xuống. Những nơi gió lạnh đi qua, sương trắng xuất hiện, trắng xoá cả vùng. Trong sân, hai thanh trường kiếm cắm trên thân cây, Vô Khuru Kiếm và Mặc Quân Kiếm như nhiều năm rồi không được rảnh rỗi như vậy, chúng dùng phương thức giao lưu đặc biệt của mình thì thầm trò chuyện. Thỉnh thoảng còn khẽ lay động một cái, trong gió thổi phát ra tiếng ong ong. Kế Ngôn ngồi xếp bằng trong lương đình, ánh trăng từ bên cạnh chiếu lên người hắn, y phục màu trắng được ánh trăng đỏ rọi vào cũng nhuộm lên một mảng màu đỏ. Dưới ánh trăng màu đỏ, Kế Ngôn thêm mấy yêu dị, mang theo một loại mị lực khó tả. Kế Ngôn nhắm mắt tu luyện, mà đối diện hắn ta, Lữ Thiếu Khanh đang vô cùng buồn chán nằm bò ra chiếc bàn đá, trong tay nghịch Thiên Cơ Bài. Đáng tiếc, trong thế giới này, Thiên Cơ Bài mất đi tác dụng, chẳng xem được chút tin tức nào. “Hầy!” Lữ Thiếu Khanh thở dài, hắn lấy ra một đĩa linh đậu, nhảm chán ngồi cắn rôm rốp. Bỗng nhiên, một cái bàn tay lông xù thò lên từ dưới mặt bàn sờ lằn. Lữ Thiếu Khanh đưa tay gạt bỏ, nhắc Tiểu Viên Hầu từ dưới bàn lên. “Khẹc khẹc.” Tiểu Viên Hầu rất có linh tính, hôm nay ở bên cạnh nhìn đã biết sự khủng bố của Lữ Thiếu Khanh rồi. Hôm nay nó không dám bước vào lương đình một bước. Có điều hôm nay bắt gặp mấy lần Lữ Thiếu Khanh lấy linh đậu ra nhai, mùi hương rất thơm, khơi dậy sự thèm thuồng trong nó. Cuối cùng, nó vẫn lấy dũng khí, định đến trộm vài viên ném thử. Không nghĩ rằng bị Lữ Thiếu Khanh bắt ngay tại trận. Lữ Thiếu Khanh cũng rất tò mò với Tiểu Viên Hầu. Đẳng nào bây giờ không có việc gì làm, vừa khéo đùa thử. Tiểu Viên Hầu cũng chỉ to hơn đầu người một chút, lông trên người trắng muốt, làn da mềm mịn, lúc sờ còn thấy rất thoải mái. Hai mắt Tiểu Viên Hầu tràn đầy sợ hãi, tay Lữ Thiếu

Khanh sờ nó, khiến nó cảm thấy như một con dao sắc lẹm đang lướt trên người mình, tìm một vị trí thích hợp để chọt xuống. Cứu mạng. Tiểu Viên Hào liếc mắt kêu với Kế Ngôn, sợ hãi không ngớt. Kế Ngôn không hề mở mắt, chỉ hờ hững nói: “Đừng bắt nạt nó.” Lữ Thiếu Khanh bắt mẫn: “Ai bắt nạt nó chứ? Người nhìn thấy à?” Sau đấy lại vỗ đầu Tiểu Viên Hào: “Khỉ nhỏ đừng sợ, ta không phải kẻ xấu.” Người không phải kẻ xấu, người là đại ác ma. Tiểu Viên Hào hét to trong lòng. Sáng ngày hôm nay, nó tận mắt chứng kiến cảnh tượng Lữ Thiếu Khanh dằn vò hai người Mục Nham Si Hoàn thừa sống thiếu chết. Khiến nó tràn đầy kiêng dè đối với Lữ Thiếu Khanh. Sau khi Lữ Thiếu Khanh vỗ đầu nó thì lại sờ người nó, bóp mấy cái giống như đang chọn con mồi. “Người tìm đâu ra vật nhỏ này vậy?” Lữ Thiếu Khanh vừa sờ Tiểu Viên Hào, vừa thuận miệng hỏi. “Đụng phải trên đường, trước khi chết, cha nó gửi gắm nó lại cho ta.” Kế Ngôn mở mắt, nhìn thoáng qua Tiểu Viên Hào, không để ý đến ánh mắt cầu cứu của nó mà nói với Lữ Thiếu Khanh: “Nếu rảnh, người có thể dạy nó.” Kế Ngôn không cảm thấy mình có nhiều thời gian dạy dỗ Tiểu Viên Hào. Vẫn nên để nó đi theo sư đệ thì tốt hơn, dù sao sư đệ cũng có kinh nghiệm. “Dạy nó?” Lữ Thiếu Khanh nổi giận, coi ta là gì chứ? Huấn luyện động vật hay là con sen? “Ta bận lắm, không rảnh.” Tiểu Viên Hào cũng vội vàng kêu lên, đánh chết nó cũng không muốn theo Lữ Thiếu Khanh. “Ày da?” Lữ Thiếu Khanh bực mình, dám chê ta? “Chê ta hả? Sư ca đẹp trai như ta, bao nhiêu người muốn đi theo ta mà cầu còn không được, người lại chê?” “Người sợ cái gì? Nhất gan như vậy, để ta xem nào, người là đực hay là cái.” Tiểu Viên Hào nghe xong lại càng hốt, hai cái chân khép chặt lại. Nhưng chút lực này của nó căn bản không làm gì được Lữ Thiếu Khanh, bị Lữ Thiếu Khanh tách ra. “Có này, nếu đã vậy thì người sợ khỉ gì? Ta đáng sợ lắm sao?” Sau đấy còn búng một cái vào thứ kia của nó. Sắc mặt Tiểu Viên Hào đỏ ửng, đột nhiên phần nộ. Nó cắn răng tức giận, trong cơn giận dữ nó đột nhiên bộc phát một luồng kiếm ý. Trong khoảnh khắc thoát khỏi giam cầm của Lữ Thiếu Khanh, nó nhe răng nhếch miệng với hắn. Tiểu Viên Hào tức giận mà quên luôn cả sợ hãi, nó quát to một tiếng, há mồm ra, một luồng kiếm ý từ trong miệng phun tới, đâm thẳng mặt Lữ Thiếu Khanh. “Ừa?” Lữ Thiếu Khanh ngạc nhiên, không ngờ Tiểu Viên Hào giống như con chim ngốc, bên trong cơ thể

cũng có một luồng kiếm ý.Nhưng mà thực lực của Tiểu Viên Hầu quá yếu, nhiều nhất thực lực cũng chỉ ở Trúc Cơ kỳ, cho dù đột nhiên bùng nổ thì ở trước mặt Lữ Thiệu Khanh vẫn không thấm vào đâu.Lữ Thiệu Khanh chỉ dùng một tay đã trấn áp được nó lần nữa.“Ngươi cũng dạy nó rồi?” Lữ Thiệu Khanh hỏi Kế Ngôn.Kế Ngôn nhìn Tiểu Viên Hầu, trong mắt lộ ra cái nhìn hài lòng, giọng điệu cũng mang ý khen ngợi: “Giống như Úc Mộng, cho nó một luồng kiếm ý lĩnh ngộ.”““Nó tự biết sáng tạo, hấp thụ kiếm ý ta cho, đồng thời lợi dụng kiếm ý rèn luyện thân xác, rất thông minh.”Nhận được lời khen của Kế Ngôn, trên mặt Tiểu Viên Hầu mang theo mấy phần đắc ý.Đây chẳng phải giống như chim ngốc sao?Lữ Thiệu Khanh nheo Tiểu Viên Hầu, đánh giá một lượt lần nữa, cuối cùng bảo: “Xem ra nó đã hiểu cách tu luyện rồi, đã trở thành yêu thú.”Thực lực của hung thú sẽ tăng theo quá trình trưởng thành, khi trưởng thành cũng là lúc thực lực đạt đỉnh cao nhất.Thực lực đồng thời cũng thoái hoá khi về già.

Chương 796 - Chẳng lẽ các ngươi...

Chương 796: Chẳng lẽ các ngươi... Yêu thú lại không như vậy, có thể thông qua tu luyện tăng cường thực lực, thông linh tính, cuối cùng phi thăng thành tiên giống loài người. Hung thú coi trọng xuất thân, dã thú quá yếu thì không thể trở thành hung thú. Còn yêu thú thì không, cho dù chỉ là một con thỏ trắng cũng có thể thông qua tu luyện mà trở thành yêu thú mạnh mẽ. Tiểu Viên Hầu trong tay tiền đồ vô hạn. Có điều bây giờ nó vẫn rất yếu, không lật nổi năm ngón tay của Lữ Thiểu Khanh. Lữ Thiểu Khanh hăm dọa nó: “Ngoan ngoãn nghe lời, nếu không ta thiến ngươi.” Ánh mắt nhìn xuống phía dưới của Tiểu Viên Hầu, sức uy hiếp mười phần, Tiểu Viên Hầu lập tức cảm thấy rét lạnh. Nó nghe lời im miệng ngay. Khi khôn không chấp cái thiệt trước mắt. “Ồ, vậy là đúng rồi.” Lữ Thiểu Khanh vút nó lên bàn: “Bóc linh đậu cho ta.” Vốn dĩ Tiểu Viên Hầu không muốn, nhưng sau khi Lữ Thiểu Khanh cho phép nó cùng ăn linh đậu với mình, nó cực kỳ nghe lời làm theo. Kế Ngôn lại nhắm mắt, qua một lúc, hắn ta hỏi: “Khi nào thì rời đi?” “Vội gì chứ, ngươi có biết sư muội ngu ngốc đang ở đâu không? Ta cũng không có cái thứ kia của sư phụ.” “Ta biết!” Kế Ngôn lấy ra vút cho hắn: “Sư muội đang ở hướng Đông Bắc, cách rất xa, ta đoán có khi đang ở Đông Tế.” Đông Tế, vị trí của Thánh Địa. Lữ Thiểu Khanh nhúc nhủ, nghiêm túc đưa ra đề nghị với Kế Ngôn: “Ngươi đi đem sư muội ngu ngốc về, ta ở đây chờ ngươi.” Kế Ngôn mở mắt, nhìn chằm chằm Lữ Thiểu Khanh. “Thôi được, thôi được.” Lữ Thiểu Khanh bị nhìn mà chịu không nổi, hắn mắng: “Đi thì đi.” “Mẹ nó, ai cũng thế, lớn thì không để người ta bớt lo, nhỏ cũng không khiến người ta bớt lo. Rốt cuộc kiếp trước ta đã làm chuyện gì xấu mà đụng phải một đám bát nháo các ngươi.” Khoé miệng Kế Ngôn khê nhếch: “Ngày mai xuất phát!” “Không hề dây dưa, nhanh gọn dứt khoát, nói làm là làm.” “Cái gì đây?” Lữ Thiểu Khanh bắt mắt: “Nhanh vậy, vội đi chết hả?” “Khoan đã, ta còn chưa lấy linh thạch.” “Linh thạch?” Kế Ngôn hơi nghiêng đầu, rất nhanh đã hiểu ra: “Đệ muốn lấy đi linh thạch từ thành Vĩnh Ninh này?” “Đệ cũng có mặt mũi để lấy?” Lữ Thiểu Khanh

thẳng lưng ưỡn ngực, trả lời rất hùng hồn: “Làm sao, có vấn đề gì hả?” “Mẹ nó chứ, giang sơn ta vất vả giành được, ta lấy chút đồ thì có làm sao?” “Kế Ngôn cười nhạt, không đáp lại. Nhưng ánh mắt hắn ta nhìn Lữ Thiệu Khanh lại mang vẻ sâu xa. Lữ Thiệu Khanh cau mày, ánh mắt này là sao? Hắn bất mãn: “Người cười khi gì.” “Vật tư của Ma tộc thiếu hụt, đệ cầm linh thạch đi, tới lúc đó Úc Linh phải làm sao?” “Kế Ngôn hồ hững nói: “Liên minh với Phản Thánh quân, đến lúc đó vật tư đồng ý với bọn họ cũng không thể thiếu, đệ cầm linh thạch rời khỏi đây, thế Úc Linh phải giải thích sao với Phản Thánh quân?” “Một khi sự tín nhiệm giữa đôi bên xuất hiện vết nứt, chuyện đệ lo lắng chắc chắn sẽ xảy ra.” “Lữ Thiệu Khanh cau mày: “Người nói gì cơ?” “Cái đám Phản Thánh quân đó, ta đã bảo làm thịt bọn chúng đi, người thì hay rồi, còn kết liên minh, thế là sao hả?” “Kế Ngôn hỏi ngược lại: “Đệ dám ra tay giết bọn chúng à? Thực lực thủ lĩnh của bọn chúng giống như những gì chúng đã nói, sau này báo thù, đệ có thể đi, nhưng thành Vĩnh Ninh đệ để lại thì không thoát nổi.” “Ta không tin đệ không biết để Úc Linh liên minh với Phản Thánh quân là lựa chọn tốt nhất, hai bên liên thủ, cùng nhau ổn định thành Vĩnh Ninh.” “Lữ Thiệu Khanh bĩu môi: “Liên quan đếch gì đến ta, tới lúc đó trời sập cũng chẳng liên quan gì đến ta hết.” “Nghĩ một đằng nói một nẻo. Ngược lại, Kế Ngôn cảm thấy tò mò: “Đệ làm gì nàng rồi?” “Chẳng lẽ các người.” “Im ngay, người im ngay cho ta!” “Lữ Thiệu Khanh giận dữ: “Trông ta giống hạng người đó hả?” “Kế Ngôn nhìn thẳng vào hắn, Lữ Thiệu Khanh đập vỡ một viên linh đậu, cuối cùng chậm rãi nói: “Lúc ta đến đây thì bị thương, nếu không được nàng giúp đỡ có khi sẽ gặp rắc rối.” “Kế Ngôn hiểu ra, đã biết nguyên nhân. Cúi đầu nhìn Úc Linh như người phe mình rồi. Trước khi rời đi, sắp xếp ổn thỏa cho Úc Linh. Để Úc Linh không đến nỗi phải một mình khổ sở đấu tranh ở đây. Không hổ là sư đệ của ta. Về mặt Kế Ngôn mang theo ý cười. Lữ Thiệu Khanh thấy thế, cảm thấy bất mãn: “Người cười vậy là sao? Muốn đâm cho người một phát thật đấy.” “Kế Ngôn hỏi: “Đệ có muốn đi nói lời tạm biệt với nàng không?” “Làm gì?” “Ngày mai xuất phát, không tạm biệt à?” “Lữ Thiệu Khanh chỉ Kế Ngôn, ngón tay run run: “Người ác thật đấy, có ai đối xử với sư đệ như vậy không?” “Ta ở đây bận tới tấp mặt mũi, vất vả hơn nửa năm, đến cuối cùng ta còn chưa lấy được viên linh thạch nào, người đã nhẫn tâm bắt ta đi luôn

bây giờ?""Đồ độc ác!"Kế Ngôn đứng dậy: "Đệ nữ cầm linh thạch đi à?""Tính ra lên đường giết mấy tên địch còn nhanh hơn so với việc ở lại đây chờ trong khoảng thời gian dài.""Đừng quên, thực lực sư muội yếu như thế, thời gian càng dài, càng dễ xuất hiện nguy hiểm."Ánh mắt Lữ Thiếu Khanh sáng lên, nhân cơ hội đưa ra điều kiện: "Người lên đường thì nhớ cẩn thận cho ta, chém người cứ việc chém, nhưng phải giữ nhẫn trữ vật lại cho ta."Dù sao Lữ Thiếu Khanh biết, đại sư huynh của mình lên đường là không tránh khỏi muốn chém người.Chuyện không ngăn cản được, vậy thà nhân cơ hội đưa ra điều kiện.Kế Ngôn không đồng ý, hắn ta chỉ nói: "Tính sau đi, sẽ cố.""Mẹ nó, đừng có qua loa với ta, tới lúc đó thiếu một cái là người không xong với ta đâu."Kế Ngôn nhắm mắt: "Lắm chuyện, còn không đi tạm biệt hả?""Mẹ nó ai thèm tạm biệt? Đi thôi đại hiệp." Lữ Thiếu Khanh đứng dậy.Kế Ngôn ngạc nhiên: "Xuất phát luôn bây giờ?""Chẳng phải người muốn nhanh à? Giờ đã thấy nhanh chưa?" Lữ Thiếu Khanh rất hài lòng với vẻ ngạc nhiên trên mặt Kế Ngôn, hắn cười đắc ý: "Sao nào? Người cần đi tạm biệt với tiểu nha đầu của mình à?"

Chương 797 - Chẳng lẽ các ngươi...

Chương 797: Chẳng lẽ các ngươi... (tt)Kế Ngôn đứng dậy, nhún vai tỏ ý sao cũng được: “Thế đi thôi.” “Khęc khęc!” Tiểu Viên Hài đột nhiên nhảy ra trước mặt Kế Ngôn, nó nắm chặt một viên linh đậu khua tay múa chân mà kêu, bày tỏ nó muốn đi nói lời từ biệt với Úc Mộng. Tiểu Viên Hài chăm sóc Úc Mộng hôn mê mấy tháng liền, có cảm tình thân thiết với Úc Mộng. Kế Ngôn khẽ cười, vỗ vỗ đầu nó: “Nếu ngươi muốn ở lại thì có thể ở lại.” Tiểu Viên Hài kiên quyết lắc đầu, bày tỏ muốn đi theo Kế Ngôn. Nó không ngốc, đi theo bên cạnh cao thủ như Kế Ngôn, chắc chắn có thể học được rất nhiều thứ. Đồng thời, nó đã coi Kế Ngôn như chủ nhân của mình, nào có chuyện sùng vật bỏ mặc chủ nhân của mình được chứ? Mặc dù Lữ Thiệu Khanh bên cạnh Kế Ngôn rất đáng sợ, nhưng chuyện này cũng hết cách, mặc kệ là được. Thấy thái độ của Tiểu Viên Hài kiên quyết như thế, Kế Ngôn không từ chối, hắn ta gật đầu: “Đi đi, bọn ta đợi ngươi.” Lữ Thiệu Khanh lầm bầm: “Phiền chết đi được.” Hai tỷ muội Úc Linh và Úc Mộng đã lâu không gặp, lại trải qua bao nhiêu chuyện như thế. Đương nhiên hai người có rất nhiều điều muốn nói với nhau. Cả hai đều cảm thán cho những gì mà đôi phương đã trải qua. Khi Tiểu Viên Hài tìm thấy Úc Mộng, trông mắt hai tỷ muội đã đầm lệ. “Tiểu Bạch, có chuyện gì à?” Sau khi Tiểu Viên Hài xuất hiện, nó kêu lên một trận. Úc Mộng giật mình: “Cái gì? Kế công tử với Lữ công tử sắp rời đi?” “Về mặt của Úc Linh cũng thay đổi, nàng đứng dậy, hỏi Tiểu Viên Hài: “Người đâu?” “Tiểu Viên Hài học theo người nhún vai một cái, sau đấy nó kêu với Úc Mộng, ôm Úc Mộng nước mắt lưng tròng để tạm biệt.” “Tiểu Bạch!” “Úc Mộng nghe thấy Tiểu Viên Hài sắp đi theo, nàng ta cực kỳ không nỡ, vội vàng nói: “Đưa ta đi tìm hai người họ.” “Úc Mộng cũng muốn theo họ rời đi. Úc Linh nói với Tiểu Viên Hài: “Dẫn chúng ta đi tìm bọn họ.” “Sau khi tạm biệt, hai người vội vàng theo Tiểu Viên Hài đi tới viện tử, lại phát hiện chỉ còn mình Kế Ngôn ở đây. Úc Mộng trông thấy Kế Ngôn, hai mắt nàng ta lập tức đỏ hồng: “Công tử, ta, dẫn ta theo với.” “Úc Linh thì nhìn xung quanh, chẳng trông thấy bóng

dáng Lữ Thiếu Khanh đâu, trong lòng không khỏi trầm xuống, nàng oán giận, tên khốn kiếp này định làm gì đây? Lợi dụng ta, chột dạ không dám gặp người hả? Kế Ngôn nói với Úc Mộng: “Người đi theo tỷ tỷ của mình đi, ta cũng sắp phải rời khỏi thế giới này rồi.” “Về sau có duyên sẽ gặp lại.” Cuối cùng, hắn nhìn sang Úc Linh, nói với nàng: “Làm thành chủ cho tốt, đừng phụ công sức của Thiếu Khanh.” Úc Linh khó hiểu với những lời này của Kế Ngôn, trong lòng nàng bức dọc, giọng điệu không vui: “Hắn đâu? Có phải hắn đang lợi dụng ta không?” “Đã thế bây giờ sắp đi mất, đến gặp mặt cũng không dám hay sao? Kế Ngôn lắc đầu, có một vài chuyện không giải thích là hiểu lắm ngay. Có điều hắn ta cũng hiểu tính cách của Lữ Thiếu Khanh, lười giải thích, dù sao làm việc không thẹn với lương tâm là được. Thân là sư huynh, Kế Ngôn đương nhiên không để Úc Linh hiểu lầm Lữ Thiếu Khanh. Kế Ngôn nói ra nguyên nhân Lữ Thiếu Khanh để Úc Linh làm thành chủ, cuối cùng bảo với Úc Linh: “Sư đệ của ta rất lười, hắn cũng lười để ý tới sống chết của kẻ khác.” “Sở dĩ hắn bỏ công bỏ sức như thế, là bởi vì đã coi ngươi như người phe mình.” Úc Linh nghe vậy, giận dữ trong lòng tiêu tan, sinh ra chút cảm động. Nàng cảm thấy mắt mình ươn ướt. Nàng quay mặt sang chỗ khác, hừ một tiếng: “Thế hắn đâu? Không dám ra đây gặp người?” Kế Ngôn khẽ mỉm cười, dưới ánh trăng, hắn phóng khoáng tựa thiên tiên, quay người rời đi: “Tạm biệt tại đây thôi, có duyên ắt gặp lại!” “Tỷ tỷ!” Úc Mộng nhìn Kế Ngôn rời đi, nước mắt chảy xuống như mưa. Úc Linh cũng cảm thấy mũi mình có chút chua xót. Mà ngay lúc ấy, trong lòng nàng giật thót, ngọc tỷ thành chủ phản hồi có tin tức được gửi đến. Úc Linh dẫn theo Úc Mộng chạy thẳng tới Truyền Tống Trận trong thành. Khi nàng đến nơi, vừa khéo trông thấy ánh sáng trắng loé lên trong Truyền Tống Trận, bóng dáng Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh biến mất. Trong không trung còn vang lên giọng nói của Lữ Thiếu Khanh: “Thân là đại sư huynh mà còn để sư đệ phải móc linh thạch ra truyền tống?” Trái tim Úc Linh hoàn toàn trống rỗng, cảm giác buồn bã nghẹn nơi đầu tim. Mặc dù đã biết sớm muộn gì Lữ Thiếu Khanh cũng sẽ rời đi, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy. Hơn nữa trước khi chạy mất còn không thèm gặp mặt lấy một lần, Úc Linh cắn răng: “Đúng là tên khốn kiếp.” “Tỷ tỷ.” Úc Mộng đau lòng khóc nức. Úc Linh an ủi muội muội, nàng nhìn Truyền Tống Trận, ánh mắt kiên

định: “Chúng ta cố gắng tu luyện, rồi sẽ có ngày đuổi kịp bước chân của bọn họ.” Ở Hàn Tinh, rất nhiều thành trì cách nhau khá xa, giao thông giữa các thành trì chủ yếu là Truyền Tống Trận. Sau khi đến Đông Tế thì không cần phải dùng Truyền Tống Trận mọi lúc mọi nơi nữa. Đông Tế chính là nơi có điều kiện tốt nhất ở Hàn Tinh. Hoàn cảnh không khắc nghiệt như Bắc Mạc, Tây Cực, Nam Hoang. Khu vực Đông Tế nhỏ nhất, chỉ bằng một phần ba Bắc Mạc. Nơi đây có điều kiện thích hợp, khá giống điều kiện của mười ba châu. Cộng thêm Thánh Địa cũng tọa lạc tại Đông Tế, bởi vậy mà tu sĩ Ma tộc tại đây có số lượng đông nhất. Khoảng cách giữa các thành trì không tính là quá xa, cho dù không dùng Truyền Tống Trận vẫn có thể đi được. Sau khi Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh đến toà thành trì thứ nhất của Đông Tế gần Nam Hoang, hai người phát hiện một vấn đề. Lữ Thiếu Khanh ném la bàn cho Kế Ngôn: “Có phải la bàn trục trặc rồi không?” Kế Ngôn nhận lấy nhìn thử, phát hiện cây kim trên la bàn cứ như trúng gió, không ngừng quay loạn. Lúc thì chỉ hướng Đông, khi lại chỉ hướng Tây, có lúc dứt khoát đứng im.

Chương 798 - Đến Đông Tế

Chương 798: Đến Đông Tế Đây là thứ được sư phụ mua lại. Rất hữu ích trong việc theo dõi đồ đệ. Lữ Thiếu Khanh chưa dùng bao giờ, Kế Ngôn có dùng vài lần. Nhưng mà Kế Ngôn cũng không biết tại sao lại thế này. Trong lúc nhất thời, hai người ta nhìn người, người nhìn ta, nhìn nhau không nói gì. “Giờ sao? Hay là quay về đi?” Lữ Thiếu Khanh đề nghị: “Tới lúc đó đốt cho nàng nhiều tiền giấy thả nhiều nến vào, được không?” “Gương mặt Kế Ngôn không biểu cảm gì: “Cũng được, tới lúc đó đệ tự đi mà nói với sư phụ và Tiêu sư bá.” “Đúng là cổ hủ, đùa một tí cũng không được à?” Lữ Thiếu Khanh khinh bỉ sư huynh không có khiếu hài hước. “Người nói đi, giờ phải làm sao?” “Kế Ngôn cũng không có biện pháp nào tốt. Điều duy nhất có thể chắc chắn bây giờ chính là Tiêu Y đang ở Đông Tế, nhưng cụ thể là ở đâu thì lại không biết. Cho dù Đông Tế là khu vực nhỏ nhất trong bốn khu vực ở Hàn Tinh, nhưng nơi này cũng có mấy nghìn toà thành trì, dân số hơn trăm triệu. Nếu tìm từng thành trì một, hai người bọn họ có tìm một chết e là cũng chưa tìm được Tiêu Y. Huống chi, Tiêu Y có tay có chân, nàng sẽ chạy khắp nơi. Tìm nàng ở nơi Đông Tế này còn khó hơn mò kim đáy bể. Kế Ngôn nói với Lữ Thiếu Khanh: “Người lắm mưu nhiều kế, mau nghĩ cách đi.” “Xét về vụ nghĩ cách, Lữ Thiếu Khanh giỏi hơn hẳn ta.” “Không có.” Lữ Thiếu Khanh lười nghĩ, nghĩ cách thì sẽ đau đầu: “Hay là chúng ta cứ ở đây chờ đi, để sư muội tự đến tìm chúng ta.” “Dù sao sư muội cũng mười tám sắp mười chín tuổi, trưởng thành rồi. Đợi nàng chơi chán thì sẽ đến tìm chúng ta thôi.” Về mặt Kế Ngôn hơi thay đổi: “Cách hay.” “Hả?” Lữ Thiếu Khanh không phản ứng kịp: “Cách gì hay? Người có cách hay à?” “Kế Ngôn gật đầu: “Có cách rồi.” “Cách gì?” Lữ Thiếu Khanh khiêm tốn xin chỉ bảo: “Nói ra đi, để ta xem người có kế sách đi vào lòng đất nào.” “Kế Ngôn không đáp mà chỉ mỉm cười, sau đó xoay người bay thẳng về phía trung tâm thành trì. “Này, người muốn làm gì?” Lữ Thiếu Khanh vội vã bám theo, trong lòng có dự cảm không lành. “Khôn kiếp, nói gì đi chứ, đừng có giả câm với ta.” Kế Ngôn trực tiếp bay về phía trung tâm, mà

nơi ấy chính là phủ thành chủ của thành Tam Vũ. “Làm gì đây?” “Dự cảm bất ổn trong lòng Lữ Thiếu Khanh càng thêm mãnh liệt. Kế Ngôn khẽ mỉm cười, bỗng nhiên hắt rút Vô Khuru Kiếm ra, một luồng kiếm ý xông thẳng tới chân trời. Lòng người thành Tam Vũ đột nhiên run lên, giống như bị vô số kim châm, da gà toàn thân nổi hết lên. Giờ Lữ Thiếu Khanh đã biết Kế Ngôn muốn làm gì. Hắn tức giận rằng, hận không thể húc chết Kế Ngôn tại đây. “Tức chết mất.” “Trông thấy bên trong phủ thành chủ có người xông ra, Lữ Thiếu Khanh vụt một cái chạy sang chỗ khác. Tiểu Viên Hầu cũng rất thông minh, dường như là kéo quần áo Lữ Thiếu Khanh bám theo bên cạnh hắn. Lữ Thiếu Khanh chạy vào trong một tử lâu ở phía dưới, đập đầu vào cột. Sao ta lại dây vào một đại sư huynh như thế này cơ chứ? Người muốn làm loại chuyện này thì nói với ta một tiếng, có chết được không? Tới chỗ này còn chưa nghe ngóng được gì hắn hỏi, ngay cả thành chủ nơi đây là nam hay nữ người cũng không biết mà đã đến tận nơi rước phiền toái. Muốn chết cũng không đến mức ấy chứ. Lữ Thiếu Khanh bực dọc đập cột. Mặc dù nghe nói cảnh giới Hoá Thần đều tập trung ở Thánh Địa, nhưng hiện giờ Nguyên Anh hậu kỳ cũng có thể uy hiếp hai người họ. Nếu như đột nhiên xuất hiện tám hay mười tên Nguyên Anh hậu kỳ, hai người bọn họ muốn trốn cũng không trốn nổi. Hành động này của Kế Ngôn gây nên rối loạn trong thành Tam Vũ. “Hừ, không biết sống chết, dám ở thành Tam Vũ vùng kiếm.” “Lữ Thiếu Khanh đập cột trước cửa đột nhiên nghe thấy trên tầng hai có người cười lạnh. Con người đảo một vòng, vội vàng chạy lên tầng hai. Trên tầng hai, vài tên công tử tiểu thư trẻ tuổi tụ tập trong một gian. Cầm đầu là một thanh niên mặc đồ trắng, dung mạo tuấn lãng, mặc dù là người Thánh tộc nhưng lại có làn da trắng nõn khiến nữ giới ngưỡng mộ không ngớt. Hắn ta đứng bên cửa sổ, vẻ mặt ngạo nghễ nhìn Kế Ngôn trên trời, khinh miệt cười lạnh: “Tự tìm cái chết.” “Tiếp đây, hắn ta quay đầu hỏi: “Phải không, Miêu Á muội muội?” “Trong mắt hắn ta ánh lên cái nhìn nóng bỏng. Một cô gái mặc trang phục xanh biếc ngồi ở trên bàn, mái tóc dài được búi lên một cách tùy ý, vắt trên đỉnh đầu. Mặc dù nàng ta có làn da màu mạch nhưng cũng không thể che lấp vẻ ngoài xinh đẹp. So với những cô nương đang có mặt tại đây, nàng ta là người đẹp nhất. Có điều trên mặt nàng ta lại lộ ra vài phần buồn bực, còn chẳng thêm ngoảnh đến

động tĩnh bên ngoài, chỉ tự mình uống rượu. Tất cả mọi người đều chen nhau bên cửa sổ, nhìn Kế Ngôn bên ngoài. “Câu Tô công tử nói chí phải, đến thành Tam Vũ gây chuyện, đúng là tự tìm đường chết.” “Chính xác, chắc chắn là man tử từ Nam Hoang bên kia tới, không biết trời cao đất rộng.” “Có khi là từ Bắc Mạc hay Tây Cự đến cũng nên. Nhưng bất kể tới từ đâu, đều là tên nhà quê.” “Ta lại muốn xem thử tên này có tài cán gì, dám đến đây gây chuyện.” Lữ Thiếu Khanh lên tầng hai thì nghe được đám công tử này đang thảo luận âm ỉ. Ý tứ lộ ra từ giọng điệu chính là, thành Tam Vũ rất mạnh, Kế Ngôn tới gây chuyện chết chắc. Lữ Thiếu Khanh nghe mà hết hồn hết vía, trông đáng sợ quá đi à. Phải làm sao đây? Thôi vậy, vẫn nên tìm mấy tên công tử kia hỏi cho rõ ràng, có gì còn đề phòng. Ừm, lát nữa khách khí thôi, không chấp nhặt với cái đám này. Haiz, vì đại sư huynh không đầu óc, ta làm sư đệ đành chịu thiệt tí vậy. Có điều Lữ Thiếu Khanh vừa dẫn theo Tiểu Viên Hầu bước lên tầng hai, còn chưa kịp nói chuyện, có người phát hiện ra hắn, lập tức hô to: “Đâu ra cái tên có mắt như mù này vậy?” “Tầng hai cấm phế vật và khỉ lên đây.” Câu Tô cũng trông thấy Lữ Thiếu Khanh, bất mãn hừ một tiếng: “Cái tên có mắt như mù, đánh gãy hai chân hắn.”

Chương 799 - Đáng sợ quá

Chương 799: Đáng sợ quá Bên cạnh lập tức có người đánh ra một chưởng, linh lực rít gào ập tới. Giống như một bàn tay thật sự đánh tới, khí thế dữ dội, quả thực ác liệt, là muốn đập chết hẳn chỉ bằng một chưởng. Đám công tử Câu Tô và hội tiểu thư chỉ nhìn lướt qua Lữ Thiểu Khanh. Bọn họ thấy Lữ Thiểu Khanh hết sức bình thường, đằng sau còn có một con vượn nhỏ bám theo. Đây là tên hề từ đâu chui ra làm trò vậy? Chỗ này mà hắn cũng xứng để xuất hiện sao? Không ít công tử cảm thấy bất mãn trong lòng, thậm chí có chút hối hận vì mình không ra tay. Hiếm lắm mới gặp một tên nhà quê, dạy dỗ hẳn một trận cũng tốt. Đối với việc đồng bọn ra tay, không ai mở miệng ngăn cản. Mà Miêu Á đang ngồi thậm chí còn không nhìn Lữ Thiểu Khanh lấy một cái, chỉ buồn bực uống rượu không ngừng. Lữ Thiểu Khanh run rẩy, đám công tử này nếu không có chút thân phận, không có chút thực lực thì nào dám phách lối như vậy? Xem ra phải mau chóng hỏi rõ sự tình ở thành Tam Vũ mới được. Thế là trong mắt đám công tử ở đây, Lữ Thiểu Khanh thay đổi, từ một tên hề vô hại biến thành một con hung thú cắn người. Lữ Thiểu Khanh vùng tay, tên công tử ra tay với hắn như bị sét đánh, bụp một tiếng, máu tươi phun đầy. Cả người nặng nề ngã ra đất, hôn mê bất tỉnh. Những người khác kinh hãi, nhưng còn chưa kịp phản ứng, bọn họ cũng cảm nhận được ngực mình bị thứ gì đó nặng nề đập xuống. Bọn họ cũng phun máu tươi đầy miệng, ngã hết ra đây, kẻ nào yếu thì ngất luôn tại chỗ, tên nào chưa ngất thì khí tức suy yếu, mất đi năng lực chiến đấu. Mọi người hoảng sợ nhìn Lữ Thiểu Khanh. Vốn tưởng hắn chỉ là một tên hề làm trò, không ai coi Lữ Thiểu Khanh ra gì. Nhưng chẳng ngờ tên này lại giả heo ăn thịt hổ, bề ngoài vô hại nhưng ẩn giấu một con thú dữ. Trong phút chốc đã đánh ngã bảy tám người bọn chúng. Thực lực yếu nhất trong đám người này cũng là Kết Đan kỳ sơ kỳ. Có thể quật ngã bọn họ chỉ trong chớp mắt, vậy thực lực phải mạnh cỡ nào? Không ai dám tưởng tượng. Tại tầng hai chỉ còn hai người Câu Tô và Miêu Á. Câu Tô bất ngờ nhìn Lữ Thiểu Khanh, có điều hắn ta lập tức nổi giận: “To gan,

tự tìm cái chết!“Khí tức trên người Câu Tô bùng nổ, cảnh giới Nguyên Anh tăng một.Đừng tưởng ta giống bọn chúng, ta mạnh hơn chúng nhiều.Nhưng mà Lữ Thiếu Khanh không cho hắn ta bất cứ cơ hội nào, một luồng thần thức mạnh mẽ như thủy triều mãnh liệt ập tới, bao phủ lấy hắn ta.Con người Câu Tô co lại, chống cự được một lúc đã ôm đầu quỳ xuống đất hét thảm.Lữ Thiếu Khanh cười vang, hạ liền mấy cấm chế trong người, giam cầm hắn ta lại.Những kẻ khác cũng không thoát khỏi, bị hạ cấm chế, quăng sang một bên.Tất cả đều được đối xử công bằng, bất kể nam hay nữ đều như nhau.Cuối cùng chỉ còn lại một mình Miêu Á.Miêu Á trợn to mắt, há hốc miệng, nhìn cảnh tượng này với ánh mắt khó tin.Thời gian mới trôi qua bao lâu?Dường như chỉ vừa chớp mắt, những người đang đứng ở đây đều ngã xuống.Ngục rệu trong miệng nàng ta còn chưa nuốt xuống.“Người.“Lúc Miêu Á định nói gì đó, bên ngoài đột nhiên lại bùng lên một luồng kiếm ý mãnh liệt.Nhưng mà đến nhanh đi cũng nhanh.Tiếp đây bên ngoài có người kinh hô, trận chiến kết thúc rồi.Miêu Á cũng bị luồng kiếm ý làm giật mình, nàng ta vô thức nhìn ra bên ngoài, đáng tiếc, nàng ngồi trong phòng, không thấy được bên ngoài.Nhưng nàng ta nghe được rất rõ tiếng hô hào ngoài kia.Người bên ngoài mạnh đến vậy sao?Ban nãy Miêu Á lười đi xem, là bởi vì nàng ta nghĩ cái người ngoài kia sẽ chết chắc.Dám gây sự khiêu khích ở thành Tam Vũ, tuyệt đối không có kết cục tốt đẹp.Nhưng bây giờ, kiếm ý bùng nổ, trong chớp mắt đã kết thúc trận chiến, khiến nàng ta cảm thấy người đến không hề đơn giản.Là ai tới kiếm chuyện?Trái tim Miêu Á đã hướng ra bên ngoài.Nàng ta thậm chí có chút tò mò với người ở ngoài kia, sớm biết vậy ban nãy đã nhìn rồi.“Này này.” Lữ Thiếu Khanh bắt mẫn, cô nàng này sao vậy? Coi ta thành không khí hả?Làm ta cũng ngại ra tay.Lữ Thiếu Khanh quát lên với Miêu Á: “Nhóc con!“Miêu Á giật thót, cảm giác nguy hiểm ập tới.Một luồng thần thức mạnh mẽ đánh tới, nàng ta còn chưa kịp phản ứng, não bộ ầm một tiếng gặp phải tấn công.“A!“Miêu Á không nhìn được ôm đầu hét lớn, nàng ta như bị tấn công một đòn nặng nề vào đầu, cảm giác choáng váng xuất hiện.Khí tức trên người nàng ta không kiềm được mà bùng nổ.Ừa? Lữ Thiếu Khanh hơi bất ngờ, thế mà là cảnh giới Nguyên Anh tầng hai, là người mạnh nhất chỗ này.Xem ra là lão đại.Lữ Thiếu Khanh ra tay không hề chậm chạp, ánh

sáng trắng loé lên, mấy đạo cấm chế truyền vào trong cơ thể Miêu Á. Linh lực trong người Miêu Á như bị đông lại, không thể động đậy. Rầm một tiếng, Miêu Á nặng nề ngã xuống đất, không thể điều khiển linh lực trong cơ thể khiến nàng ta biến thành người phàm một tay trói gà không chặt. “Ngươi. “Nàng ta cấm tức nhìn Lữ Thiếu Khanh, ta không chọc vào ngươi, ngươi lại ra tay với ta?” “Ngươi gì mà ngươi, ngồi xuống.” “Lữ Thiếu Khanh chậm rãi kéo một cái ghế qua, dựa vào bàn ngồi xuống. Mông hơi xê dịch, lưng dựa vào ghế dựa, vênh chân bắt chéo, cười híp mắt nói với đám người Miêu Á: “Mọi người không cần khẩn trương, ta không phải người xấu.” “Con khi nhỏ nhanh như chớp bò lên trên bàn, chảy nước miếng đòi với mỹ thực trên bàn, sau đó lén lút ăn. Hai mắt Câu Tô đỏ ngầu, lửa giận tràn ngập trong lòng và toàn thân, làn da còn trắng hơn so với nữ nhân đã trở nên đỏ bừng. Hắn ta cắn răng, gắt gao nhìn chằm chằm Lữ Thiếu Khanh: “Ngươi là ai? Sao ngươi dám làm như vậy với chúng ta?” “Trong lòng hắn ta rít gào, ánh mắt vô cùng oán hận, sát ý trong lòng khiến hắn ta suýt chút nữa muốn nổi điên.

Chương 800 - Lần sau không cho phép làm vậy nữa

Chương 800: Lần sau không cho phép làm vậy nữa
Lần đầu tiên bị người đối xử như vậy ở thành Tam Vũ. Những nam nữ khác cũng phần nộ, oán hận nhìn chăm chăm Lữ Thiếu Khanh, ánh mắt phun lửa hận không thể thiêu chết Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh chỉ vào một công tử ca đang hôn mê nói: “Là hắn ra tay với ta trước, ta là bị động đánh trả, phòng vệ chính đáng mà thôi.” Sau khi nói xong, còn rất tiếc hận lắc đầu, thở dài: “Cũng may là gặp ta, ta chỉ nhẹ nhàng ngăn cản một chút, nếu đổi lại là những người khác, hắn ta khẳng định sẽ bị đánh chết. Lần sau không được như vậy nữa.” Mọi người im lặng. Người tưởng chúng ta là đồ ngốc, dễ lừa gạt sao? Cái này mà gọi là nhẹ nhàng ngăn cản một chút sao? Nhìn đồng bạn hôn mê bất tỉnh, thở ra nhiều mà hít vào ít. Trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải. Thật xui xẻo khi gặp phải kẻ này. “Chỉ có hắn ta ra tay với người, tại sao người phải ra tay với chúng ta?” Có người không phục hỏi. Trong lòng đám người Câu Tô âm thầm gật đầu, cực hận. Không sai, chúng ta cũng đâu có ra tay, trêu chọc vào người sao? Người không nói đạo lý như thế, vừa lên đã trừng trị tất cả chúng ta, ngay cả nói chúng ta cũng không kịp nói một câu. Miêu Á càng đồng ý một trăm phần trăm đối với những lời này. Ta chỉ ngồi đây uống rượu, trêu chọc đến người sao? Ta còn chưa nhìn người một cái, người lại không phân tốt xấu ra tay với ta. Lữ Thiếu Khanh không có chút ngượng ngùng, đúng lý hợp tình hỏi ngược lại: “Mấy người có phải là một nhóm hay không? Là một nhóm thì phải trừng trị cùng nhau, tránh cho các người bắt tay lại đối phó ta, một mình ta làm sao đánh thắng được nhiều người như vậy?” Mọi người lần nữa im lặng không biết nói gì. Tuy rằng lời này rất vô sỉ, nhưng nghe qua có vẻ không có chút vô lý nào. Tên khốn kiếp này. Câu Tô vỗ đầu mình một cái, làm cho mình cố gắng tỉnh táo một chút, hắn ta giận dữ hỏi Lữ Thiếu Khanh: “Người muốn làm gì?” Tay phải Lữ Thiếu Khanh nhẹ nhàng gõ cái bàn: “Nói cho ta biết tình huống của thành Tam Vũ một chút, ví dụ như có cao thủ

gì...“Mọi người nghi hoặc, chỉ vì hỏi cái này thôi sao? Tuy rằng không muốn nói chuyện, nhưng hiện tại là tình thế bức người, bọn họ không thể không nói. Dưới tình huống mỗi người một câu, Lữ Thiếu Khanh đại khái hiểu rõ tình huống của thành Tam Vũ. Thành Tam Vũ sở dĩ gọi là thành Tam Vũ, là vì trước đó nó do ba cao thủ thành lập. Ba gia tộc lợi hại nhất ở Vũ Thành hiện tại theo thứ tự là Câu gia, Cung gia và Miêu gia. Bọn họ là hậu duệ của ba cao thủ thành lập ta Vũ Thành ngày xưa. Ba gia tộc cùng thống trị thành Tam Vũ, người của ba gia tộc luân phiên đảm nhiệm Thành Chủ thành Tam Vũ. Ba gia tộc hợp tác chặt chẽ, thân mật khăng khít, tựa như người một nhà thực sự. Cho nên bên ngoài đồn đãi thành Tam Vũ là do ba nhà liên thủ, không thể phá vỡ, không gì phá vỡ. Mẹ ơi! Lữ Thiếu Khanh nghe đến đó, đầu nhúc nhối. Sớm biết như vậy có đánh chết hấn cũng muốn đi ngăn cản sự huynh của mình. Một gia tộc lớn thì không sợ, nhưng ba gia tộc lớn, đầu liền lớn hơn. Lữ Thiếu Khanh vuốt trán mình, cảm nhận được hơi thở của Kế Ngôn bên ngoài. Kế Ngôn và một số người đang giăng co, một kiếm của Kế Ngôn vừa rồi đã đánh bay một cao thủ Nguyên Anh, khiến thành Tam Vũ sinh lòng kiêng kỵ, đang thăm dò tin tức thân phận của Kế Ngôn. Đau đầu rồi. Lữ Thiếu Khanh vỗ nhẹ đầu mình, lại hỏi: “Ba nhà có bao nhiêu cao thủ Nguyên Anh?” “Dưới Kết Đan kỳ, Lữ Thiếu Khanh đã không để vào trong mắt. Thứ hấn để ý chính là cao thủ Nguyên Anh kỳ, đặc biệt là sự tồn tại của Nguyên Anh hậu kỳ. Không ai trả lời, ánh mắt mọi người dừng lại trên người Câu Tô và Miêu Á. Lữ Thiếu Khanh ngạc nhiên, kịp phản ứng, hỏi tên Câu Tô và Miêu Á. Câu Tô, dòng chính Câu gia, thiếu gia của gia chủ đương đại Câu gia. Miêu Á, tiểu thư Miêu gia. Biết thân phận của hai người, Lữ Thiếu Khanh hết chỗ nói rồi. Chỉ một lần mà cũng có thể đụng tới hai người trong ba gia tộc lớn? Nhìn ánh mắt không tốt của hai người, Lữ Thiếu Khanh thở dài, nói với hai người: “Nếu ta nói ta không cần thận, các người tin không?” “Trong lòng mọi người cười lạnh, ai tin? Được rồi, dù sao cũng đã như vậy, Lữ Thiếu Khanh cũng không rồi rắm nữa. Hấn hỏi Câu Tô: “Trong nhà ngươi, người lợi hại nhất là ai?” Câu Tô hừ một tiếng, hấn ta nhận ra thái độ của Lữ Thiếu Khanh có chút thay đổi. Trong lòng hấn ta tự tin hấn lên, biết ta là người Câu gia nên sợ rồi sao? Hấn ta không trả lời vấn đề của Lữ Thiếu Khanh, ngược lại nói với Lữ Thiếu

Khanh: “Người tốt nhất nên thả ta, bằng không...” “Ba!” “Một tiếng vang thanh thúy chặn đứng lời Câu Tô, cũng dọa mọi người. Sau khi tát hấn ta một cái qua hư không, Lữ Thiếu Khanh thu tay về, cười híp mắt nói với Câu Tô: “Ngoan, ta hỏi cái gì người liền trả lời cái đó. Đừng uy hiếp ta, bằng không ta giết chết người.” Nhìn Lữ Thiếu Khanh cười híp mắt, trong lòng mọi người phát lạnh. Đặc biệt là Miêu Á, nàng ta đã khi nào gặp phải người như vậy. Sắc mặt nàng ta hơi trắng bệch, e sợ Lữ Thiếu Khanh cũng cho nàng ta một cái tát. Một cái tát không chết được người, nhưng đối với người có thân phận như bọn họ mà nói, còn khó chịu hơn so với giết chết. Ánh mắt Câu Tô hoàn toàn đỏ lên, tức giận nuốt chửng lý trí của hấn ta, hấn ta xông về phía Lữ Thiếu Khanh: “Ta muốn giết người.” “Haiz!” Lữ Thiếu Khanh thở dài một hơi, phát phát tay, một luồng linh lực đánh bay Câu Tô. “Phụt!” Câu Tô lại một lần nữa bị đòn nghiêm trọng, nặng nề ngã trên mặt đất. Đồng thời mọi người nghe được một tiếng “rắc rắc” thanh thúy vang lên.

Chương 801 - Thực lực ba nhà

Chương 801: Thực lực ba nhà”A!” Câu Tô ôm hai chân mình, đau đớn kêu to lên. Không ít người run rẩy, gia hỏa này thật nhân tâm, gia hỏa này thật keo kiệt. Vừa rồi Câu Tô đã nói, đánh gãy chân Lữ Thiếu Khanh, bây giờ Lữ Thiếu Khanh đánh gãy chân Câu Tô. Muốn nói Lữ Thiếu Khanh không phải cố ý trả thù, tuyệt đối không ai tin. “Đừng cãi nhau nữa, có cần thiết phải làm lớn chuyện lên không?” Đồng thời đi tới trước mặt Miêu Á, ngồi xổm xuống, cười híp mắt nhìn Miêu Á. Nhìn Lữ Thiếu Khanh đối diện, Miêu Á khẩn trương hẳn lên. Giống như một con mèo đen nhỏ khẩn trương, đồng tử co lại, toàn thân căng thẳng. “Đến đây, không cần khẩn trương...” “Ngoài dự liệu của mọi người, Lữ Thiếu Khanh lại cởi bỏ cấm chế, hơn nữa còn để Miêu Á ngồi xuống. Miêu Á bị hành vi này của Lữ Thiếu Khanh làm cho có chút hồ đồ, không rõ Lữ Thiếu Khanh muốn làm gì. “Người...” “Lữ Thiếu Khanh nói với Miêu Á: “Ai, vừa rồi ta không nhận ra là Miêu Á tiểu thư, có tội, có tội. Nếu ta sớm nhận ra là Miêu Á tiểu thư thì cũng không đến mức gây ra hiểu lầm lớn như vậy, đúng không?” “Miêu Á càng bối rối, ta biết người sao? Không đúng, nếu như ta đã gặp người, nhất định sẽ nhớ kỹ người. Dù sao một kẻ giống như người chắc chắn sẽ gây ấn tượng sâu sắc cho người khác. “Người biết ta sao?” Giọng Miêu Á hơi khàn khàn, trong giọng nói mang theo nồng đậm cảnh giác: “Người là ai?” “Mặc dù nàng ta được giải khai cấm chế, nhưng đầu còn mơ hồ đau nhức, thức hải thỉnh thoảng truyền đến từng cơn đau giống như đang nói cho nàng ta biết, Lữ Thiếu Khanh trước mắt không dễ chọc. Cho nên nàng ta không có ý định ra tay. Chỉ cố gắng làm tốt cảnh giác, hơi có gì đó không thích hợp sẽ lập tức phát ra tín hiệu cầu cứu. “Ta muốn biết ba gia tộc lớn các người có cao thủ gì.” Lữ Thiếu Khanh không quên mục đích của hắn, chủ yếu vẫn là muốn tìm hiểu rõ ràng cao thủ bên trong thành Tam Vũ, làm đến mức hiểu rõ trong lòng. Miêu Á nhìn Câu Tô được đồng bạn đỡ, trong lòng nhin không được sinh ra một chút đồng tình. Nếu vừa rồi có thái độ tốt một chút thì có lẽ không đến mức bị người ta trừng trị thảm như vậy chứ?

Chuyện trong ba gia tộc có bao nhiêu cao thủ cũng không phải là bí mật gì, trên dưới thành Tam Vũ đều rõ ràng. Miêu Á không giấu diếm gì, ngoan ngoãn nói ra. Người mạnh nhất Miêu gia tự nhiên là Đại trưởng lão Miêu gia, thực lực Nguyên Anh trung kỳ, cảnh giới tầng sáu. Người mạnh nhất Câu gia cũng là Đại trưởng lão, thực lực Nguyên Anh trung kỳ, cảnh giới tầng sáu. Người mạnh nhất Cung gia chính là lão tổ Cung gia, cảnh giới Nguyên Anh hậu kỳ tầng bảy. Trong đó Cung gia có cao thủ Nguyên Anh đông đảo, trong đó gia chủ rõ ràng đã đột phá đến cảnh giới Nguyên Anh tầng sáu, cho nên Cung gia là một gia tộc có thực lực mạnh nhất trong ba gia tộc. Sau khi Lữ Thiệu Khanh nghe xong, trong lòng an tâm một chút, vẫn còn tốt. Không có Nguyên Anh tầng tám, tầng chín, mạnh nhất chẳng qua mới là tầng bảy, có điều tầng bảy cũng có chút phiền toái. Lữ Thiệu Khanh tính toán ở trong lòng một chút, hắn và Kế Ngôn hiện tại chỉ là Nguyên Anh trung kỳ, cảnh giới tầng năm. Đánh nhau với Nguyên Anh hậu kỳ, sẽ có chút cố hết sức. Muốn giết chết đối phương, độ khó rất lớn, nhưng mà nếu đánh ngang tay hoặc là chạy trốn ngược lại không có vấn đề gì. “Haiz!” Lữ Thiệu Khanh thở phào nhẹ nhõm. Đương nhiên, Lữ Thiệu Khanh không hoàn toàn tin tưởng, có lẽ đây chỉ là sức mạnh bên ngoài của những gia tộc này. Trong bóng tối có lẽ còn ẩn giấu cao thủ. Thứ hắn để ý chính là cao thủ Nguyên Anh trung hậu kỳ, về phần những Nguyên Anh khác trong ba nhà, hắn không sợ. Chỉ cần không phải mười mấy Nguyên Anh hậu kỳ tồn tại, hắn cũng không cần quá lo lắng. Suy nghĩ một lát, nhìn mọi người, Lữ Thiệu Khanh xoa xoa tay cười rộ lên: “Được, bây giờ chúng ta nói chuyện bồi thường đi...” “Bên ngoài Kế Ngôn lại đang so mấy chiêu với đối phương, đối phương nhận thấy Kế Ngôn khó chơi, sinh lòng kiêng kỵ. Chỉ giao thủ mấy hiệp liền không tiếp tục ra tay nữa. Kế Ngôn cũng không ép bọn họ tiếp tục ra tay, bởi vì thực lực của mấy người trước mắt đều không mạnh, hắn ta thật sự không có hứng thú. Kế Ngôn dứt khoát khiêu chiến bọn họ: “Ba ngày sau, ta hy vọng có thể có cao thủ đến đánh một trận với ta.” ““Như ngươi mong muốn!” Một lão giả Cung gia mặt âm trầm đồng ý. Hôm nay Kế Ngôn đi tới phủ Thành Chủ, khiêu chiến trắng trợn, Cung gia không thể đánh bại Kế Ngôn, mặt mũi đều sắp ném đi được rồi. Nhất định phải nghĩ cách đánh bại Kế Ngôn, tìm lại thể diện. Lúc tìm được Lữ Thiệu

Khanh, phát hiện Lữ Thiếu Khanh đang cười hì hì cất nhẫn trữ vật của Câu Tô và các công tử ca đi. Nhìn dáng vẻ của hắn, Kế Ngôn liền biết tâm tình của hắn không tệ. “Phát tài rồi sao?” Kế Ngôn đột nhiên xuất hiện khiến đám người Câu Tô hoảng sợ. Đây chính là người dám khiêu khích phủ Thành Chủ, hiện tại lại hoàn hảo không sao đứng ở chỗ này, điều đó chứng tỏ cái gì? Chứng tỏ người của phủ Thành Chủ không làm gì được hắn ta. Hai người này là đồng bọn sao? Trong lòng mọi người âm thầm suy đoán thân phận của Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh hết sức ghét bỏ: “Có biết nói chuyện hay không vậy? Cái gì gọi là phát tài? Đây là tiền bồi thường mà bọn họ trả cho ta. “Đám người Câu Tô hận không thể cắn chết Lữ Thiếu Khanh, người là đang cướp bóc. “Đánh xong chưa? Không để lại dấu vết chứ?” Lữ Thiếu Khanh quan tâm chuyện này. Giọng của Kế Ngôn mang theo vài phần thất vọng: “Không chịu nổi một kích, ta hẹn bọn họ ba ngày sau tái chiến.” Lữ Thiếu Khanh nổi giận: “Cái tên này có phải có bệnh hay không vậy?” “Đây không phải là cho người ta cơ hội đến trừng trị huynh sao?” “Khỉ ngốc, đi cào hắn ta đi, cào chết hắn ta, không cần loại chủ nhân không có đầu óc này.” Con khỉ nhỏ ngẩng đầu nhìn một cái, bung một cái đĩa lên rồi trượt xuống dưới bàn. Đối với nó mà nói, hai vị này đều là chủ nhân không thể trêu vào. Trốn là tốt nhất.

Chương 802 - Thực lực ba nhà

Chương 802: Thực lực ba nhà (tt)Đám người Câu Tô thấy vậy cũng không nói gì.Nhìn xem, ngay cả khi cũng sợ. Người này, chắc chắn là tuyệt thế hung nhân.Ánh mắt Lữ Thiếu Khanh hung ác nhìn chằm chằm mọi người, một lát sau mới cởi bỏ cấm chế của bọn họ, thả bọn họ rời đi: “Được rồi, các người có thể đi.” Mọi người nâng Câu Tô ngoan ngoãn rời đi, mặc dù trong nội tâm có lửa giận và sát ý lớn hơn nữa thì cũng không dám để lộ ra vào lúc này.Vẫn là trở về tìm phụ mẫu đi, để phụ mẫu báo thù cho ta.Sau khi mọi người rời đi, Lữ Thiếu Khanh rất kỳ quái, nhìn Miêu Á ngồi bất động trên ghế: “Cô nàng, người không nở đi sao?”Ánh mắt Miêu Á dừng trên người Kế Ngôn.Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh đứng chung một chỗ, khí chất hai người hoàn toàn tương phản, giống như từ trái nghĩa.Một người lạnh lùng nho nhã, một người dung tục bỉ ổi.Thật khó để tin rằng hai người này là một nhóm.Bọn họ rốt cuộc có lai lịch gì?Một kẻ có can đảm khiêu khích phủ Thành Chủ, ở trong mắt người khác chính là đang tìm chết.Những năm này Cung gia như mặt trời ban trưa, thực lực tộc nhân không ngừng đột phá, đã đánh vỡ cân bằng giữa ba nhà, trở thành gia tộc mạnh nhất trong ba gia tộc.Hiện tại Cung gia lại tạm thời không có cách nào bắt được Kế Ngôn, đủ để nói rõ Kế Ngôn đáng sợ.Mà về phần tên mặt mày hơn hờ đếm nhần trừ vật, làm cho người ta hận đến nghiến răng trước mắt này, thực lực cũng đáng sợ giống vậy.Bọn họ rốt cuộc là ai? Đến đây là có mục đích gì?“Các người là ai?” Miêu Á nhìn Kế Ngôn, hỏi.Sắc mặt nàng ta ửng đỏ, Kế Ngôn như vậy cho nàng ta một loại lực hấp dẫn khó hiểu.Lữ Thiếu Khanh không trả lời, nàng ta cố gắng lấy được đáp án từ chỗ Kế Ngôn.Lữ Thiếu Khanh thấy nàng ta như vậy, đưa tay quơ quơ trước mặt nàng ta: “Sao? Muốn chơi hán ta không? Ta có thể giúp một tay nha. Người đưa lễ hỏi cho ta, ta đánh ngất hán ta rồi đưa đến trên giường người.”Thô bỉ.Miêu Á vừa tức vừa xấu hổ, sắc mặt đỏ bừng, vội vàng dời mắt đi.Nàng ta cắn răng, nói với hai người: “Nếu như hai vị không có chỗ ở, có thể đến Miêu gia đặt chân...”Miêu Á đề xuất để cho hai người đến Miêu gia ở

lại tạm thời, thực ra nàng ta cũng cảm giác là mình suy nghĩ nhiều. Nhưng không ngờ tới Lữ Thiếu Khanh lại đồng ý. “Thật sao? Vậy thì tốt quá.” Ánh mắt Lữ Thiếu Khanh sáng ngời, giống như gặp được chuyện tốt. Nhìn thấy bộ dáng này của Lữ Thiếu Khanh, trong lòng Miêu Á nhảy dựng, âm thầm hồi hận, mình sẽ không dẫn sói vào nhà chứ? Nhưng mà nghĩ đến chuyện gần đây Miêu gia mình gặp phải, nàng ta vẫn chần chờ hỏi: “Công tử, thật sao?” Lữ Thiếu Khanh vui vẻ cười rộ lên: “Là thật, chúng ta sẽ không khách khí với người đâu.” Ánh mắt Miêu Á nhìn không được dừng lại trên người Kế Ngôn, giống như trên người Kế Ngôn có thứ hấp dẫn nàng ta. “Vị công tử này, ý của người như thế nào?” Kế Ngôn cảm thấy không sao cả với chuyện này: “Tùy tiện, làm phiền người.” Dáng vẻ mỉm cười làm cho tim Miêu Á đập thành thịch, đỏ mặt, vội vàng cúi đầu. Lữ Thiếu Khanh khinh bỉ: “Mùa xuân qua rồi, bớt phát xuân ở đây đi.” Trong lòng Miêu Á càng thêm thẹn thùng, vội vàng đi xuống lầu: “Hai vị, mời đi theo ta.” Hai người đi theo Miêu Á đến Miêu gia, Miêu gia tọa lạc ở góc Tây Nam thành Tam Vũ. Dãy núi và rừng rậm liên miên mấy chục dặm chính là hậu viện của Miêu gia. Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh bước vào nơi này liền cảm thấy không giống với những nơi khác trong thành Tam Vũ. Nơi này linh khí nồng đậm hơn nhiều so với những nơi khác, nếu so sánh Thái gia ở thành Vĩnh Ninh với Miêu gia thì giống như so sánh danh môn vọng tộc với tiểu hộ gia vậy. Lữ Thiếu Khanh đi theo sau Miêu Á, nhìn không được cảm thán. “Thật lợi hại, có thể ở được một nơi có linh khí nồng đậm như vậy, đại thủ bút nha.” Miêu Á đi ở phía trước, trong lòng âm thầm mừng thầm. Hừ, chưa thấy qua việc đời đúng chứ? Nhưng mà trong lòng còn chưa kịp mừng thầm lại nghe Lữ Thiếu Khanh nói thầm: “Nhất định có rất nhiều linh thạch nhỉ? Nếu toàn bộ thuộc về ta thì tốt rồi.” Về mừng thầm của Miêu Á lập tức biến mất, lại sinh ra lo lắng, sẽ không thật sự dẫn sói vào nhà chứ? Miêu Á mang theo hai người đi tới một núi nhỏ trong rừng, nơi này có mấy tòa kiến trúc tĩnh mịch. Hoàn cảnh xung quanh được tạo ra ưu mỹ động lòng người, núi nhỏ nước chảy, chim hót hoa thơm, là một nơi nghỉ dưỡng rất tốt. Nàng ta nói với hai người: “Tạm thời ủy khuất để hai vị công tử ở lại đây, ta đi nói cho phụ thân, đến lúc đó sẽ cùng phụ thân tới gặp hai vị công tử.” Miêu Á cáo từ rời đi, ánh mắt Kế Ngôn dừng trên người Lữ Thiếu Khanh: “Đệ

muốn làm gì?““Ta phải hỏi huynh muốn làm gì mới đúng.” Lữ Thiếu Khanh đang kiểm tra xung quanh, nhìn xem có cạm bẫy gì không. Một bên đi vòng kiểm tra, một bên bắt mẫn nói với Kế Ngôn: “Đầu óc huynh thật sự có bệnh à, cái này mà gọi là cách tốt gì chứ?“Kế Ngôn nhảy thẳng lên một thân cây, ngồi xếp bằng xuống: “Chính đệ không muốn nghĩ cách nên ta chỉ có thể nghĩ ra cách này thôi.“Kế Ngôn nghĩ ra cách rất đơn giản thô bạo. Nếu không rõ tung tích sư muội, vậy để sư muội biết tin tức của bọn họ đi. Tìm người đánh nhau, lộ ra thân phận của mình, sớm muộn gì cũng sẽ rơi vào tai Tiêu Y. Lữ Thiếu Khanh tức giận trợn trắng mắt, hắt dút khoát nhảy lên nóc nhà, nằm ở phía trên, mắng chửi đĩnh đạc: “Huynh nghĩ như thế nào vậy? Ba ngày sau, không phải nói rõ để cho bọn họ tập kết lực lượng đến giết chết huynh sao?“Kế Ngôn có vẻ không sao cả, hắt ta ngược lại vui mừng vô cùng: “Không còn gì tốt hơn.“Hắn ta có đầy đủ lòng tin đối với thực lực của mình, Kế Ngôn không sợ hãi. Hắn ta rất tò mò Lữ Thiếu Khanh muốn làm gì: “Đệ cố ý nương tay với cô nương vừa rồi, còn đồng ý đến nhà nàng ta làm khách, đệ lại muốn làm gì?“

Chương 803 - Đến Miêu gia làm khách

Chương 803: Đến Miêu gia làm khách

Lữ Thiếu Khanh ở tửu lâu, hạ độc thủ với những đồng bạn khác của Miêu Á, cướp nhữn vật của bọn họ, nhưng lại buông tha cho mình Miêu Á. Những người quen thuộc với Lữ Thiếu Khanh đều biết Lữ Thiếu Khanh đang có chủ ý gì, nếu không sẽ không dễ dàng buông tha cho nàng ta. Lữ Thiếu Khanh dùng hai tay gối đầu: “Xem đi, hy vọng đến lúc đó không dùng được. Còn không phải bởi vì huynh sao? Nếu không ta cần gì phải làm nhiều chuyện như vậy.” Ké Ngôn nhắm mắt lại, không tiếp tục hỏi. Lữ Thiếu Khanh làm việc, đều có đạo lý của hăn. Miêu Á bên này, sau khi rời đi đã đi gặp phụ thân đầu tiên. Chuyện xảy ra ở thành Tam Vũ đã truyền về. Gia chủ Miêu gia, phụ thân Miêu Á triệu tập bậc trên Miêu gia đến họp. Đột nhiên xuất hiện một người trẻ tuổi có thực lực mạnh mẽ, mũi kiếm nhắm thẳng vào Cung gia. Trong chuyện này có thể ẩn giấu âm mưu gì hay không? Việc này sẽ tạo thành ảnh hưởng gì đối với thế cục thành Tam Vũ, Miêu gia nên làm như thế nào? Cung gia có thể xảy ra vấn đề hay không, thành Tam Vũ có thể bởi vậy mà rơi vào hỗn loạn rung chuyển hay không? Cung gia mấy năm nay như mặt trời ban trưa, thực lực đã bỏ xa Miêu gia và Câu gia. Nếu như lần này là một cơ hội đối với Miêu gia mà nói, dù làm thế nào Miêu gia cũng phải bắt lấy. “Đối với chuyện lần này, các người thấy thế nào?” “Trong đại sảnh Miêu gia, một hán tử trung niên ngồi xếp bằng ở giữa, ánh mắt khép lại khi thì hiện lên tinh quang, làm cho lòng người sinh kính sợ. Ông ta chính là gia chủ đương nhiệm của Miêu gia, Miêu Hồng Tuấn, hậu nhân của người sáng lập thành Tam Vũ ngày xưa. Ánh mắt ông ta như điện, quét ngang mọi người ngồi xếp bằng bên dưới, phía dưới đều là bậc trên của Miêu gia, là hạng người quyền cao chức trọng của Miêu gia. “Thân phận người tới không biết, nhưng thực lực mạnh mẽ, lão Cung Xiêm kia cũng không phải đối thủ.” Phía dưới có một lão giả trong giọng nói mang theo vui sướng khi người gặp họa. Có tộc lão giạt mình: “Cung Xiêm tốt xấu gì cũng là Nguyên Anh tầng hai, vậy mà cũng không phải đối thủ của người trẻ tuổi

kia?""Không sai, ba hiệp, y liền bại.""Trong số đang ngồi vang lên vài tiếng hít khí lạnh.Nguyên Anh tầng hai, ba hiệp đã bị người ta đánh bại.Thực lực người nọ rốt cuộc mạnh bao nhiêu?Miêu Hồng Tuấn trầm mặt, nói một câu: "Chắc là thực lực của người trẻ tuổi tự xưng Kế Ngôn kia ít nhất cũng là cảnh giới Nguyên Anh tầng bốn.""Sau khi nói xong, ông ta nhất thời không biết nói cái gì cho phải.Cảnh giới Nguyên Anh tầng 4, còn mạnh hơn so với ông ta.""Đại ca, đối với chúng ta mà nói lần này là một cơ hội tốt." Một nam nhân có khuôn mặt tương tự Miêu Hồng Tuấn trầm giọng nói: "Cung gia mấy năm nay quá mạnh mẽ, hùng hổ dọa người. Miêu gia và Câu gia chúng ta nhất định phải bắt tay, nếu không sớm muộn gì cũng bị Cung gia thôn tính.""Nhìn đệ đệ của mình, trên mặt Miêu Hồng Tuấn hiện lên vài phần bất đắc dĩ.Đệ đệ ông ta, Miêu Kinh Tuyên, vài năm trước đột phá, tiến vào Nguyên Anh trung kỳ, cảnh giới tầng bốn, còn cao hơn một cảnh giới nhỏ so với ông ta.Một số tộc lão trong tộc nhìn Cung gia càng ngày càng mạnh, Miêu gia lại trì trệ không tiến, bất mãn gia tộc ông ta khúm núm không hề tiến thủ, liền bắt đầu ủng hộ Miêu Kinh Tuyên, muốn cho ông ta trở thành gia chủ mới của Miêu gia.Miêu Kinh Tuyên được ủng hộ cũng không phục loại sách lược gia tộc bảo thủ này của ông ta.Gần đây lại cổ vũ Miêu gia và Câu gia kết thông gia, cùng nhau đối phó với Cung gia hùng hổ dọa người.Mà đối tượng thông gia, tự nhiên là nữ nhi bảo bối của ông ta, thiên tài Miêu gia.Ngay khi Miêu Hồng Tuấn vừa muốn nói cái gì đó, Miêu Á trực tiếp xông tới: "Phụ thân, con có chuyện muốn bẩm báo..."Không ít tộc lão bất mãn: "Tiểu Á, nơi này là hội nghị gia tộc, hậu bối như ngươi không có tư cách vào."Miêu Kinh Tuyên khẽ cau mày, nhưng mà vẫn cười nói với Miêu Á: "Tiểu Á, nếu có chuyện gì con cứ đi xuống trước chờ một chút."Giọng điệu nhu hòa, nghe không ra vấn đề gì, ngược lại còn làm cho người ta cảm thấy ông ta đang quan tâm Miêu Á.Miêu Á cũng không có hảo cảm gì đối với thúc thúc ruột của mình.Thúc thúc này của nàng ta sau khi đột phá đã thay đổi hình tượng ngày xưa, bắt đầu đối nghịch với phụ thân của nàng ta.Hai năm qua tích cực cổ vũ muốn kết thông gia với Câu gia, gả nàng ta ra ngoài.Nàng ta không có một chút cảm giác nào đối với Câu Tô, bộ dạng còn trắng hơn so với nữ nhân, có nam nhân Thánh tộc nào không hợp thói thường như vậy không?

Hơn nữa thực lực còn yếu hơn so với nàng ta. Có đạo lữ như vậy, cả đời đều sẽ bị người chê cười. Cho dù Miêu Á muốn tìm đạo lữ, cũng muốn tìm một đạo lữ uy phong lẫm liệt, thực lực mạnh mẽ. Nàng ta không cam lòng trở thành vật hy sinh của gia tộc, nàng ta tin tưởng mình có năng lực đi xa hơn nữa. “Nhị thúc, con có việc gấp.” Miêu Kinh Tuyên nhú mày lợi hại hơn, thu lại nụ cười: “Nha đầu ngươi sao lại không nghe lời trưởng bối nói chứ?” Lời nói ám chỉ, trong lời nói còn có chút gai góc. Nhân cơ hội nói đến thái độ của nàng ta đối với chuyện thông gia này. Trong lòng Miêu Á khinh bỉ, người tốt xấu gì cũng là nhị thúc ta, thâm độc với một chất nữ như ta, không biết xấu hổ sao? Miêu Hồng Tuấn ho một tiếng, cắt ngang lời đệ đệ mình, hỏi: “Tiểu Á, có chuyện gì sao? Nói xong thì lui ra đi.” Đây là nữ nhi của ông ta, nhưng cũng không thể nói chuyện giúp nữ nhi của mình quá rõ ràng được. Bây giờ đang mở hội nghị gia tộc, nữ nhi trực tiếp xông vào, lễ nghĩa đã không đúng. Miêu Kinh Tuyên lại nói: “Đại ca, cho dù là trời sập cũng phải chờ một chút, hiện tại chuyện chúng ta thương thảo mới là việc gấp, liên quan đến tương lai Miêu gia.”

Chương 804 - Con mời bọn họ về

Chương 804: Con mời bọn họ về Miêu Á hừ một tiếng, giọng nói lạnh lùng: “Nhị thúc, chuyện con nói cũng liên quan đến tương lai Miêu gia.” “Ồ?” Miêu Kinh Tuyên tiếp tục âm dương quái khí: “Con quan tâm đến tương lai của Miêu gia từ khi nào vậy?” “Vẫn âm thầm châm chọc Miêu Á không muốn gả đi, liên hôn với Câu gia. Thấy nữ nhi còn muốn tiếp tục đôi co với đệ đệ, Miêu Hồng Tuấn vội vàng nói: “Nói đi, có chuyện gì.” “Con mang về hai vị khách...” “Miêu Kinh Tuyên cười ha ha, xen vào: “Hai vị khách? Cái này mà cũng gọi là liên quan đến tương lai Miêu gia sao?” “Miêu Á không để ý đến nhị thúc này này, hiện tại quan hệ giữa nàng ta và Miêu Kinh Tuyên đã rất kém cỏi, nàng ta nói: “Con đã mời Kế Ngôn công tử và sư đệ Trương Chính về.” “Ha ha, khụ khụ...” “Miêu Kinh Tuyên bên này còn đang cười, những mà mới cười hai tiếng liền bị nước miếng của mình làm bị sặc. Những người khác cũng sững sốt, sau đó mới phản ứng lại. Chuyện bọn họ thảo luận vừa rồi không phải chính là nói đến người trẻ tuổi tên Kế Ngôn kia sao? Miêu Hồng Tuấn há hốc mồm, không thể tin được: “Tiểu Á, con nói thật sao?” “Thấy nữ nhi gật đầu, cho dù là Miêu Hồng Tuấn thì trong lúc nhất thời cũng không biết nói cái gì cho phải. Ông ta triệu tập người trong gia tộc họp bàn, nhìn xem chuyện lần này có ảnh hưởng gì đối với Miêu gia bọn họ. Còn chưa kịp đi vào chủ đề, nữ nhi đã nói người trẻ tuổi bọn họ muốn thảo luận kia đã là khách nhân Miêu gia. Không ít tộc nhân có sắc mặt khó coi, thậm chí có người lên tiếng chỉ trích Miêu Á tự tiện chủ trương. Có tộc lão bất mãn: “Tiểu Á, người biết người đang làm gì không?” “Cung gia mấy năm nay làm việc càng ngày càng kiêu ngạo, quan hệ với Miêu gia, Câu gia cũng không tốt. Kế Ngôn khiêu khích Cung gia, còn khiến Cung gia chịu thiệt thòi, Cung gia đã sớm hận Kế Ngôn thấu xương. Hiện tại Kế Ngôn lại trở thành khách nhân của Miêu gia, Cung gia nhất định sẽ có suy nghĩ khác. Thậm chí còn cho rằng Miêu gia muốn đối phó với Cung gia, thay thế vị trí, đến lúc đó đôi bên sẽ hiểu lầm lớn. Miêu gia tất sẽ bị Cung gia đối phó. Miêu gia chẳng khác nào là tìm cho mình một phiền toái

lớn trở về, rước lấy lửa thiêu thân. Miêu Hồng Tuấn cũng đau đầu, ông ta hỏi Miêu Á: “Tiểu Á, con muốn làm gì?” Miêu Á mỉm cười, vẻ mặt động lòng người: “Phụ thân, thúc thúc, các vị trưởng lão, không phải mấy người đều nói Miêu gia ở thế yếu sao? Nếu Kế Ngôn công tử trở thành khách khanh của Miêu gia, gia nhập Miêu gia thì nhất định sẽ tăng cường thực lực cho Miêu gia.” “Hồ nháo.” Các tộc lão khác không đồng ý với cách nói như vậy: “Đây là đang đối nghịch với Cung gia.” “Có thể trở thành khách khanh hay không đều là một chuyện chưa xác định, nhưng nhất định sẽ chọc giận Cung gia. Ngay cả Miêu Hồng Tuấn cũng không nhìn được lộ ra ánh mắt trách cứ, ông ta thở dài: “Tiểu Á, chúng ta không biết thân phận người tên Kế Ngôn đó, làm sao có thể tự tiện mời tới Miêu gia chúng ta?” Ông ta lắc đầu, nữ nhi làm việc quá xúc động. Nhưng mà Miêu Kinh Tuyên lại ha ha cười, ông ta ngược lại đồng ý cách làm của Miêu Á. “Tiểu Á làm không sai, Miêu gia chúng ta làm việc, đã lúc nào cần xem sắc mặt Cung gia chứ? Lần này xem như hoàn toàn đắc tội Cung gia, cho nên chúng ta nhất định phải tiến thêm một bước qua lại thân thiết với Câu gia.” Ánh mắt dừng ở trên người Miêu Á, trong mắt tràn ngập hài lòng, qua lại thân thiết bằng cách nào không cần nói cũng biết. Còn có phương thức nào thỏa đáng hơn kết thông gia sao? Đại chất nữ của mình đã nghĩ thông suốt rồi sao? Biết dùng chiến lược vòng vo này rồi sao? Miêu Hồng Tuấn hết chỗ nói. Ý tứ của đệ đệ ông ta hiểu được, bởi vì chuyện Kế Ngôn này nhất định sẽ chọc đến lửa giận Cung gia, một mình Miêu gia thì khó có thể chống lại Cung gia chèn ép. Chỉ có liên kết với Câu gia cùng nhau chống lại Cung gia, thậm chí đối phó Cung gia. Miêu Hồng Tuấn thở dài trong lòng, nhìn nữ nhi, đây chính là do con tự tìm tới. Nhị thúc con còn đang lo không có cách thúc đẩy chuyện này, con làm như vậy, là tự bê đá đánh chân mình rồi nữ nhi ạ. Nếu như đến lúc đó bởi vì chuyện mang theo Kế Ngôn trở lại Miêu gia mà làm Cung gia đối phó Miêu gia. Miêu gia không hổ được Cung gia, nhất định sẽ liên thủ với Câu gia. Mặc dù ông ta là phụ thân của Miêu Á, ông ta cũng không cách nào giữ được Miêu Á. Miêu Á lại mỉm cười, tiết lộ lần nữa: “Hôm nay sư đệ Kế Ngôn công tử đã đánh gãy chân Câu Tô.” “Ông! Mọi người ở đây há to miệng, đầu ong ong. Miêu Hồng Tuấn lúc này mới hiểu được ý của nữ nhi. Mời người đánh Câu Tô trở về, dùng

phương thức này để biểu lộ thái độ của nàng ta, tuyệt đối không lấy Câu Tô. “Tiểu Á, con...” Miêu Hồng Tuấn đã không biết nói cái gì cho phải. Sắc mặt Miêu Kinh Tuyên đã khó nhìn tới cực điểm, dưới sắc mặt âm trầm ẩn giấu lửa giận. Ông ta thậm chí cảm thấy mặt rất đau. Cách làm của chất nữ giống như một cái tát tát vào mặt ông ta. Ông ta đè nén lửa giận, cắn răng, gằn từng chữ: “Miêu Á, ngươi có biết người đang làm gì không? Người đang đẩy Miêu gia vào vực sâu vách núi đây.” Mặt Miêu Á không chút thay đổi: “Nhị thúc, thúc đang nói cái gì vậy? Con không rõ lắm, con chỉ biết là con mời bọn họ về, chính là chuyện có lợi đối với Miêu gia.” “Có lợi cái rắm.” Miêu Kinh Tuyên nhìn không được, nhảy dựng lên: “Bọn họ ở đâu? Hiện tại ta lập tức đi giết bọn họ...” Nhìn Miêu Kinh Tuyên tức giận ngút trời, trong lòng Miêu Á rất thoải mái. Hừ, vì dã tâm của người mà muốn ta đi làm vật hy sinh sao? Ta sẽ không làm đâu. Miêu Kinh Tuyên căm tức nhìn Miêu Á, ánh mắt như muốn ăn thịt người: “Bọn họ đâu?” “Nàng ta không sợ ánh mắt của Miêu Kinh Tuyên, chỉ thản nhiên nói: “Bọn họ là khách nhân của Miêu gia, nhị thúc muốn ra tay với bọn họ sao?” Miêu Kinh Tuyên càng tức giận, sát ý càng sâu, khách nhân người mang về, ta giết bọn họ là mọi chuyện sẽ không đến mức khó có thể xoay chuyển. Ông ta lại hét lớn: “Người đâu?”

Chương 805 - Chém hấn

Chương 805: Chém hấn”Đang ở Thính Tùng Sơn Các.“Miêu Kinh Tuyên hừ một tiếng, thân ảnh lóe lên, trực tiếp rời khỏi nơi này.Các tộc lão khác cũng nhao nhao đuổi theo.Rất nhanh trong đại sảnh chỉ còn lại mấy tộc lão, bọn họ đều là người kiên định đứng bên Miêu Hồng Tuấn.Miêu Hồng Tuấn thấy một màn như vậy, lại thở dài, thật mệt tim mà.Thái độ của các tộc lão mới khiến ông ta mệt mỏi.Mấy năm nay, ông ta nhọc nhằn khổ sở kéo theo Miêu gia, chịu đựng vô số áp lực, lại không được bao nhiêu người hiểu cho.Ông ta đi tới trước mặt nữ nhi: “Tiểu Á, con làm việc quá xúc động rồi.“Chỉ làm vậy mà đắc tội cả với Cung gia và Câu gia.Đối với Miêu gia mà nói cũng không phải là tin tức tốt gì.Miêu Á hừ một tiếng, ánh mắt lộ ra dã tâm: “Phụ thân, con không muốn bị nhị thúc sắp đặt.“Nghĩ đến Miêu Kinh Tuyên muốn hy sinh chính mình để liên kết với Câu gia, trong lòng Miêu Á liền tức giận.Cái tên Câu Tô này, nàng ta hoàn toàn không nhìn trúng một chút nào, gả cho hấn ta, còn không bằng làm cho thế giới này bị hủy diệt.“Con là thiên tài Miêu gia, chỉ cần cho con thời gian, con sẽ làm cho Miêu gia trở thành gia tộc mạnh nhất thành Tam Vũ.“Biểu cảm của Miêu Hồng Tuấn trở nên bình tĩnh, ông ta thản nhiên nói: “Có một số việc không phải con muốn thế nào thì thế đó? Đi thôi, đi xem thực lực bọn họ như thế nào. Nếu như thực lực không đủ, nếu như bọn họ chết, đối với chúng ta mà nói ngược lại cũng là một chuyện tốt.“Trong mắt Miêu Hồng Tuấn hiện lên một tia sát ý.Miêu Á nghe ra sát ý trong giọng nói của phụ thân, ngây ngẩn cả người, phụ thân không đứng về phía mình sao?Trong lòng ủy khuất, nàng ta hừ một tiếng: “Hai người bọn họ không dễ chọc, nhị thúc chắc chắn sẽ chịu thiệt thòi lớn.“Miêu Hồng Tuấn đi ra ngoài: “Nhìn thử rồi nói sau, nhị thúc con bây giờ là cao thủ thứ hai Miêu gia chúng ta, không tệ như con nghĩ.“Nhưng mà Miêu Hồng Tuấn và Miêu Á còn chưa mang theo người tới, đứng từ xa đã cảm nhận được kiếm ý bộc phát.Kiếm ý giống như tia lửa, chợt lóe lên.Tiếp theo, xa xa truyền đến tiếng kinh hô.Miêu Hồng Tuấn sinh lòng không ổn, bỏ lại nữ nhi, lập tức chạy tới.Đi tới Thính

Tùng Sơn Các, chợt nghe thấy một giọng nói vô cùng phần nộ kêu lên: “Thế nào? Miêu gia các người muốn làm gì? Bắt nạt người sao?” “Chúng ta tốt xấu gì cũng là khách nhân mà tiểu thư các người mời trở về, đối đãi với chúng ta như vậy, không sợ mất mặt sao? Đến đây, hôm nay nếu các người không cho chúng ta một lời giải thích, ta sẽ không để yên cho các người đâu.” Sau khi Miêu Hồng Tuấn đi tới, nhìn thấy hai người trẻ tuổi đẹp trai bức người, khí chất bất phàm. Một thanh niên áo trắng đứng ở trên cây, trong tay cầm một thanh trường kiếm, ánh mắt lạnh lùng, cả người giống như một thanh kiếm sắc sắp ra khỏi vỏ, sắc bén bức người. Một thanh niên áo lam khác ngồi xếp bằng trên nóc nhà, từ trên cao nhìn xuống, nước miếng văng ra, giận dữ phun lên đám người Miêu gia. Khi ông ta nhìn thấy đệ đệ của mình, trong lòng nhảy dựng. Miêu Kinh Tuyên đứng ở ngoài ngàn mét, quần áo trên người rách nát mấy chỗ, vết máu loang lổ, xem ra là chịu thiệt thòi. Miêu Kinh Tuyên bên này vô cùng phần nộ, ông ta không ngờ đối phương lại lợi hại như thế, kiếm ý sắc bén làm cho ông ta lập tức chịu thiệt thòi. Nhưng ông ta cũng ít nhiều biết Kế Ngôn mạnh như thế nào. Chẳng trách người Cung gia muốn ước định ba ngày sau tái chiến. Cao thủ không ra, không ai đánh thắng được Kế Ngôn. “Người, tên đáng chết.” Miêu Kinh Tuyên căm tức nhìn Kế Ngôn, ánh mắt phần nộ hận không thể giết chết Kế Ngôn. Kế Ngôn không nhìn ánh mắt ông ta, thản nhiên nói: “Người quá yếu.” Lời nói bình tĩnh khiến Miêu Kinh Tuyên không khống chế được, bị người khinh bỉ như thế còn khó chịu hơn so với giết ông ta, ông ta phần nộ rít gào: “Tên chết tiệt, ta không để yên cho người đâu.” Sau khi nói xong, bóng hình ông ta lóe lên, không lao về Kế Ngôn, mà lao về phía Lữ Thiếu Khanh. Người rất lợi hại, nhưng ta không tin sư đệ của người cũng lợi hại như vậy. Đáng người Miêu Kinh Tuyên khổng lồ khô ngô, từ trên trời giáng xuống, giống như một viên thiên thạch khổng lồ rơi xuống. Sau khi phát hiện mình là mục tiêu, Lữ Thiếu Khanh giận dữ, nói với Kế Ngôn: “Chém ông ta đi.” Kế Ngôn thu kiếm, ôm tay, ngược lại lui về phía sau chuẩn bị xem kịch. Lữ Thiếu Khanh càng nổi giận, thứ sư huynh không đáng tin cậy. Thân thể Miêu Kinh Tuyên giống như đạn pháo rơi xuống, thân thể mạnh mẽ cắt qua không khí phát ra âm thanh ầm ầm. Sóng âm cực mạnh đi theo ông ta cùng nhau lao về phía Lữ Thiếu Khanh. Trong mắt Miêu Kinh

Tuyên lộ ra vẻ tàn nhẫn, phát tiết một chút lửa giận trong lòng ta ở trên người người này đi. Để cho ta dùng một quyền đánh nổ người, ông ta hét lớn một tiếng: “Chết!” “Ầm ầm!” Một tiếng vang thật lớn, Miêu Kinh Tuyên rơi xuống, giống như một quả bom nổ tung. Ngôi nhà dưới chân Lữ Thiệu Khanh hóa thành tro bụi trong vụ nổ, sóng xung kích cực mạnh làm cho người xung quanh vội vàng lui về phía sau. Trong mắt không ít tộc lão vây xem lộ ra vẻ đau lòng. Nơi này là một trong những nơi cho khách nhân ở tốt nhất của Miêu gia, bình thường dùng để chiêu đãi khách nhân tôn quý, nơi này tổn không ít tâm tư của Miêu gia. Mà hiện tại dưới một kích của Miêu Kinh Tuyên, kiến trúc phòng ốc đặc biệt đã hóa thành tro tàn. Lực lượng cực mạnh làm cho ngọn núi nhỏ này ầm ầm nổ tung, khe nứt không ngừng xâm nhập ngọn núi, hoàn toàn đánh sập ngọn núi nhỏ này. Nơi này xem như hoàn toàn phế bỏ. Vô số bụi mù cuồn cuộn, không ngừng khuếch tán theo sóng xung kích. Mọi người vừa lui lại, trong mắt không ít người lộ ra vẻ hài lòng đối với một kích của Miêu Kinh Tuyên. Đây mới là người Miêu gia, thực lực mạnh mẽ, một đòn liền đánh sập một ngọn núi nhỏ. “Hắn chết chắc rồi chứ?” “Hắc hắc, tiểu tử không biết trời cao đất rộng kia, chắc chết rồi.” “Cứ nghĩ Miêu gia chúng ta dễ bắt nạt sao?” “Khách nhân gì, ta thấy là tặc tử tự tiện xông vào mới đúng.” Có người Miêu gia phản ứng rất nhanh, trực tiếp gần cho Kế Ngôn và Lữ Thiệu Khanh một tầng thân phận. “Đúng vậy, chính là tặc tử, sau khi khiêu khích Cung gia xong, cũng tới tìm Miêu gia chúng ta gây phiền toái.” “Chúng ta giết bọn họ, coi như là có công.” “Ha ha, Cung gia giết không được người, Miêu gia chúng ta lại giết được, đến lúc đó thành Tam Vũ mới biết được ai là lợi hại nhất...”

Chương 806 - Chỉ cần hơi lớn giọng một chút, ta đều sợ hãi

Chương 806: Chỉ cần hơi lớn giọng một chút, ta đều sợ hãi. Miêu Hồng Tuấn nghe tộc nhân bên cạnh người một câu ta một câu, trong lòng ông ta cũng đồng ý cách nói này. Vì không muốn đắc tội Cung gia và Câu gia, cách tốt nhất chính là giết hai người trẻ tuổi này. Ánh mắt của ông ta nhìn không được rơi vào trên người Kế Ngôn xa xa, trong lòng đang tính toán làm sao giết thanh niên áo trắng này. Nhưng mà khi ánh mắt của ông ta rơi vào trên người Kế Ngôn, Kế Ngôn dường như có cảm giác, cũng quay đầu lại, tầm mắt hai người đối diện nhau. Trong nháy mắt, Miêu Hồng Tuấn cảm giác được ánh mắt của mình giống như bị một thanh kiếm đâm trúng... Ánh mắt bình tĩnh ấy lại làm cho ánh mắt Miêu Hồng Tuấn đau đớn, tựa như bị trường kiếm đâm. Miêu Hồng Tuấn vội vàng dời ánh mắt, không dám nhìn thẳng. Đồng thời một ý niệm ngay lập tức hiện lên trong đầu ông ta, ông ta không phải là đối thủ của thanh niên áo trắng này. Ý nghĩ này hiện lên làm cho Miêu Hồng Tuấn sợ hãi trong lòng. Loại cảm giác này vẫn là lần đầu tiên ông ta cảm nhận được. Mặc dù đối mặt với Đại trưởng lão trong tộc, ông ta cũng chưa từng có loại cảm giác này. Chẳng lẽ hãn ta còn mạnh hơn so với Đại trưởng lão? Vừa nghĩ như vậy, trong lòng Miêu Hồng Tuấn đâu chỉ sợ hãi, quả thực muốn mọc meo. Nếu thanh niên áo trắng trước mắt này còn mạnh hơn cả Đại trưởng lão trong tộc, vậy thì hãn ta hoàn toàn có thể tiêu diệt Miêu gia. “Phụ thân!” “Lúc này Miêu Á cũng đi tới bên cạnh ông ta. Nhìn Thính Tùng Sơn Các bụi mù cuộn cuộn, núi lở đất nứt, nàng ta cũng âm thầm giật mình. Nhị thúc ra tay tàn nhẫn như vậy, tên kia vẫn còn sống chứ? Nhưng mà cho dù có còn sống, chắc cũng không khá hơn là mấy nhỉ? Tên kia có thần thức cường đại, hãn là không chú trọng tu luyện thân thể. Nhưng dù sao cũng là người mình mời về, tuy rằng rất đáng ghét, nhưng so với Câu Tô, vẫn là Câu Tô đáng ghét hơn. “Phụ thân, có thể ngăn cản Nhị thúc không? Con sợ đến lúc đó mọi chuyện sẽ nháo đến không thể kết thúc. Miêu Hồng Tuấn lắc đầu, ông ta nói với Miêu Á: “Từ khi con tự tiện

mang bọn họ trở về, chuyện này đã không thể kết thúc rồi. Miêu gia chúng ta đã đồng thời đắc tội với cả Câu gia và Cung gia. Chỉ có giết bọn họ mới là lựa chọn tốt nhất của Miêu gia chúng ta. “Trong lòng Miêu Á trầm xuống, nói như vậy, không phải đến lúc đó nhị thúc sẽ ép nàng ta gả cho Câu Tô sao? Miêu Á vô cùng không tình nguyện để chuyện như vậy xảy ra: “Phụ thân, lai lịch bọn họ không rõ nhưng thực lực rất mạnh, chỉ sợ nhị thúc đánh không lại bọn họ. “Miêu Hồng Tuấn lại lắc đầu, chỉ vào ngọn núi nhỏ bụi mù cuộn cuộn phía xa nói: “Nhị thúc con đã ra tay, hấn chết chắc rồi. “Kế Ngôn cho ông ta cảm giác khó chơi, nhưng Lữ Thiếu Khanh không cho ông ta cảm giác này. Đệ đệ của ông ta tốt xấu gì cũng là Nguyên Anh tầng bốn, dưới tình huống gần như dốc toàn lực ra tay, ông ta không tin một người trẻ tuổi như Lữ Thiếu Khanh có thể ngăn cản được. Rất nhanh bụi mù bắt đầu dần dần lắng đọng tản đi, bên trong bụi mù lơ lửng, dần dần lộ ra một bóng hình. Nhìn bóng dáng khổng lồ, mọi người Miêu gia yên lòng. Dáng vẻ khôi ngô khổng lồ như vậy, ngoại trừ Miêu Kinh Tuyên ra, không thể nào là tiểu tử kia. Tiểu tử kia gầy yếu, một trận gió là có thể thổi ngã. Bụi mù tản đi, quả nhiên là bóng dáng Miêu Kinh Tuyên đang đưa lưng về phía mọi người. Nhưng dần dần, mọi người nhận ra có gì đó không ổn. Khi linh thức, thần thức của bọn họ đảo qua, sắc mặt lập tức rồi rít đại biến. Khí tức trong cơ thể Miêu Kinh Tuyên suy yếu, giống như bị thương nặng, đồng thời bọn họ cũng chú ý tới tư thế đưa lưng về phía bọn họ của Miêu Kinh Tuyên có chút kỳ quái, tư thế của ông ta vô cùng quái dị, hai tay cố gắng bóp về phía trước, đang không ngừng run rẩy. Miêu Hồng Tuấn phát hiện ra điều không thích hợp đầu tiên, lập tức tiến lên: “Buông hấn ra! “Miêu Hồng Tuấn hét lớn một tiếng, sau một khắc, ông ta lại lập tức kinh hãi dừng lại. Một vệt kiếm quang rơi xuống trước mặt ông ta, gần như là sát thân thể của ông ta, nếu ông ta đi về phía trước một chút thì một kiếm này sẽ chém ông ta thành hai nửa. Kiếm quang mang theo kiếm ý, làm cho tâm thần ông ta chấn động. Đây là lần đầu tiên ông ta gặp được một kiếm ý tinh thuần sắc bén như thế từ khi sinh ra đến giờ. Ông ta ngẩng đầu lần nữa nhìn về phía Kế Ngôn, cuối cùng ông ta cũng biết vì sao người Cung gia không có cách nào nắm được Kế Ngôn, thực lực hấn ta còn mạnh hơn so với trong tưởng tượng của ông ta. Kế Ngôn thản nhiên nói: “Đợi,

đừng nhúc nhích. “Lúc này mọi người Miêu gia mới phát hiện Miêu Kinh Tuyên bị người khổng chế. Lữ Thiếu Khanh đứng trước mặt Miêu Kinh Tuyên, Miêu Kinh Tuyên giống như bị một đôi bàn tay vô hình bóp cổ, giơ lên cao. Miêu Á nhìn thấy hai mắt Miêu Kinh Tuyên hơi trắng bệch, lộ ra biểu cảm đau khổ, trong lòng nàng ta hơi nhảy dựng. Nhị thức của mình bị thần thức công kích. Quả nhiên, thần thức của tên này quá mạnh, nhị thức cũng không phải là đối thủ của hắn. Miêu Á nhin không được ôm đầu của mình, hiện tại nàng ta vẫn cảm thấy thức hải đau đớn. Trong lòng Miêu Á nhin không được oán giận, thật sự là một tên đáng ghét, không biết thương hương tiếc ngọc sao? Dù sao ta cũng là một nữ hài tử mà. “Tiểu tử, ngươi làm gì ông ta rồi?” Có người quát to một tiếng, tức giận ngút trời, sát ý tràn trề. Vài tộc nhân Miêu gia náo loạn, đánh về phía Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh hét lớn một tiếng: “Đừng lộn xộn.” “Thấy không có hiệu quả, Lữ Thiếu Khanh vung tay. “Bốp!” Một tiếng vang thanh thúy vang lên, làm tất cả người Miêu gia kinh sợ. Trong lòng Miêu Á nhảy dựng, cái tên này thích tát người như vậy sao? Lữ Thiếu Khanh quát mấy người Miêu gia đang xông lên: “Lui ra, nếu còn tiến thêm một bước, ta sẽ đánh gãy chân ông ta.” Miêu Hồng Tuấn đứng ra, khoát tay ý bảo tộc nhân lui xuống. Ông ta chấp tay với Lữ Thiếu Khanh: “Vị công tử này, ta là gia chủ Miêu gia, Miêu Hồng Tuấn, ngươi có thể thả đệ đệ của ta ra trước được không?”

Chương 807 - Đến đây, ai còn muốn hù dọa ta?

Chương 807: Đến đây, ai còn muốn hù dọa ta? “Không thể!” Câu trả lời như đinh đóng cột, khiến Miêu Hồng Tuấn nhất thời nghẹn lời. Trong lòng có cảm giác đây không phải là một người dễ giao tiếp. Nhìn đệ đệ mình bị khống chế, ông ta cũng đau lòng không thôi. Tuy rằng đệ đệ này gần đây không hề nghe lời, nhưng dù sao cũng là đệ đệ của mình, không thể ngồi yên mặc kệ. Hơn nữa trạng thái Miêu Kinh Tuyên cũng không tốt lắm. Người bình thường đều có thể cảm nhận được khí tức ông ta đang không ngừng yếu bớt. Nếu cứ tiếp tục như vậy, thương tổn sẽ càng lúc càng lớn. Có người quát to một tiếng, lớn tiếng uy hiếp: “Tiểu tử, đừng thấy người ta cho thể diện mà không cần, thả người ra cho ta!” “Bốp!” Lại một cái tát tát vào mặt Miêu Kinh Tuyên. Lữ Thiếu Khanh run rẩy, giống như bị dọa: “Ngươi, ngươi đang uy hiếp ta sao? Ta rất sợ đấy!” Sau khi nói xong, lại tát thêm hai cái. Thanh âm bốp bốp làm rãng nanh tộc nhân Miêu gia đều sắp bị nghiền nát. Miêu Hồng Tuấn biến sắc, cái tên này đang cố ý sao? Ông ta càng chắc chắn với suy nghĩ tên này là một tên khó chơi. Trong lòng ông ta cũng có sát ý, nhưng đệ đệ của mình là con tin trong tay người khác, ông ta cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Huống chi, ánh mắt ông ta lại rơi vào trên người Kế Ngôn, tràn ngập kiêng kỵ thật sâu. Đây cũng là một tên khó chơi, đánh không lại. Ông ta hít sâu một hơi, chỉ có thể áp dụng thái độ ôn hòa: “Tiểu hữu, có chuyện gì thì từ từ nói.” “Đúng, đúng.” Lữ Thiếu Khanh liên tục gật đầu: “Nên nói chuyện đằng hoàng, không nên động một chút là dọa người, người khác chỉ cần lớn tiếng một chút, ta đều sẽ sợ.” Bộ dạng này của ngươi làm gì có chút sợ hãi nào? Lữ Thiếu Khanh khen ngợi Miêu Hồng Tuấn một phen: “Ngươi không tệ, thân là gia chủ, biết đánh đánh giết giết không tốt, đúng là vẫn tốt hơn nhiều so với những tên không có đầu óc khác.” Trong lòng Miêu Hồng Tuấn thầm nghĩ, nếu ta có đầy đủ thực lực, ta sẽ là người đầu tiên đánh chết ngươi. “Tiểu hữu, có thể thả đệ đệ ta ra trước rồi nói chuyện sau được không?” “Có thể.” Lữ Thiếu

Khanh gật đầu: “Cho ta một cái giá hợp lý đi...” “Hợp, giá cả hợp lý? Miêu Hoành Tuấn ngậy ngấn cả người, đây là có ý gì? Miêu Hoành Tuấn có chút không rõ: “Tiểu hữu, lời này của ngươi là có ý gì?” “Đưa linh thạch cho ta, lấy linh thạch đến đổi hắc trở về, không hiểu sao?” Lữ Thiệu Khanh kì quái, vừa nãy khen ngợi ngươi bị phí lời rồi à? Hiểu ra rồi. Đông đảo người nhà họ Miêu giận dữ, đây là dọa dẫm sao? Là một trong ba nhà của Tam Võ thành, từ bao giờ có người dám dọa dẫm Miêu gia như vậy rồi? Muốn chết! Tộc nhân Miêu gia xung quanh nhao nhao giận dữ. Hận không thể lập tức chém Lữ Thiệu Khanh thành muôn mảnh. Người đến nơi này đều là trung thượng tầng Miêu gia, chưa bao giờ bọn hắc phải chịu ảm ức như vậy. Có tộc nhân Miêu gia không kìm được, hung tợn nói: “Tiểu tử, ngươi đang tìm chết đấy!” “Mau thả người ra, nếu không...” “Chát!” Lại một cái bạt tai đánh lên mặt Miêu Kinh Tuyên, khiến tộc nhân Miêu gia trong nháy mắt không nói nên lời. Lữ Thiệu Khanh run rẩy: “Đừng dọa dẫm ta, dọa ta, ta sợ hãi lắm.” “Chát!” Lại đánh cho một bạt tai. Mặt Miêu Kinh Tuyên đã sưng lên như đầu heo, cả người bị đánh đến mức xây xẩm mặt mày, chút ý thức còn sót lại khiến lão nghiêng chặt miệng mình không để phát ra tiếng rên, đây là chút tôn nghiêm cuối cùng của lão. “Dừng, dừng tay.” Miêu Hoành Tuấn vội vàng kêu lên: “Có gì từ từ nói chuyện.” Lữ Thiệu Khanh chỉ vào những người khác nói: “Tiếp đi, còn ai muốn hù dọa ta nữa không?” “Ai dọa ta, ta tát hắc.” “Nói.” Miêu Hoành Tuấn không còn cách nào khác, giờ phải cứu đệ đệ mình về trước rồi hẵng nói: Lữ Thiệu Khanh chỉ vào những người khác nói: ““Một trăm vạn ngại ít, một ngàn vạn không chê nhiều, ngươi tự xem đi.”” Mặt Lữ Thiệu Khanh sáng lên: “Miêu gia uy phong lớn như vậy nhất định có rất nhiều linh thạch.” Đây là một con sư tử mồm lớn. Cho dù là Miêu gia muốn lập tức lấy ra một trăm vạn viên linh thạch cũng khó khăn. Chẳng lẽ trong nhà không cần dùng đến linh thạch sao? Hơn nữa, nghe ngữ khí của Lữ Thiệu Khanh thì hình như một trăm vạn vẫn chưa đủ. Các tộc nhân Miêu gia khác bị tức chết: “Ngươi...” “Ê, ê...” Lữ Thiệu Khanh chỉ vào người kia, giơ tay trái lên, dọa cho người kia lập tức ngậm miệng. Bên này Miêu Á phiến muộn ghê gớm, thậm chí có mấy phần hối hận. Quả nhiên là dẫn sói vào nhà sao? Nàng ta không thể nào ngờ được rằng sự tình lại biến thành như thế này. Nhị thúc

mình cảnh giới Nguyên Anh kỳ tăng bốn kết quả lại bị Lữ Thiểu Khanh dễ dàng khống chế. Cục diện hiện tại nếu cứ tiếp tục chắc chắn với Miêu gia của nàng ta mà nói, không phải là một chuyện tốt. Nàng ta cắn răng, đứng ra, nói với Lữ Thiểu Khanh: “Trương Chính công tử, có thể thả Nhị thúc ta không?” Miêu Á chỉ thử xem, không ôm hi vọng lớn bao nhiêu. Nhưng ngoài dự liệu là, Lữ Thiểu Khanh lập tức đồng ý. “Có thể, riêng Miêu Á tiểu thư thì nhất định phải nể tình rồi.” “Ừ, đem về đi.” Hấn vung tay lên, Miêu Kinh Tuyên bị quăng ra, Miêu Hoàn Tuấn vội vàng đón lấy đệ đệ mình. Miêu Kinh Tuyên khôi phục hành động, lão lập tức gầm thét, như một con gấu đen bị thương: “Đáng, đáng chết. Ta phải giết ngươi.” “Đến đây!” Lữ Thiểu Khanh không sợ hãi chút nào, ngược lại hung ác nói: “Ngươi dám đến, ta lập tức phế bỏ ngươi.” Miêu Hoàn Tuấn vội vàng kéo đệ đệ mình lại: “Không được kích động.” Sau đó ông ta nói với Kế Ngôn và Lữ Thiểu Khanh: “Hai vị công tử đường xa đến đây, mọi người đã hiểu lầm nhau, ta sẽ bồi tội hai vị công tử sau.” Sau đó ông ta phân phó Miêu Á: “Tiểu Á, dẫn hai vị công tử đi tìm nơi nghỉ ngơi.

Chương 808 - Chưa từng nghe qua

Chương 808: Chưa từng nghe qua Miêu Kinh Tuyên nhìn Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh rời đi liền hoàn toàn bộc phát bất mãn trong lòng: “Đại ca, rốt cuộc huynh muốn làm gì? Có phải huynh muốn thấy ta mất mặt không?” Tộc nhân khác cũng bất mãn, thân là gia chủ, người khác đều như vậy, người còn nhìn được? Đây chính là thân đệ đệ của người đây, người lại có hành vi hèn yếu như vậy. Nếu là những người khác thì sao? Có phải người lập tức mặc kệ sống chết không? “Tộc trưởng, không nên như vậy chứ, bọn hắn là cái thá gì?” “Cho dù có chút thực lực thì đã sao? Miêu gia chúng ta biết sợ từ bao giờ vậy?” “Không sai, việc này truyền ra, đến lúc đó Miêu gia chúng ta làm sao có mặt mũi đứng ở Tam Võ thành này nữa?” Không ít người nhao nhao mở miệng, đều cảm thấy gia chủ Miêu Hoành Tuấn này quá nhút nhát. Thái độ không đủ cường ngạnh, nhìn có vẻ như sợ đối phương. Đối phương cũng không phải cha người, người sợ cái gì? Miêu Hoành Tuấn nhìn dáng vẻ tức giận bất bình của đám người thì cảm thấy trong lòng mệt mỏi. Đám người này không nhìn thấy sự đáng sợ của đối phương sao? Ông ta nhìn sự phẫn nộ, bất mãn trên mặt đệ đệ mình, ông ta chỉ hỏi một câu: “Đệ tốt xấu gì cũng là Nguyên Anh trung kỳ, đệ có đánh thắng được bọn hắn không?” Nhắc đến điều này thật sự là đang xát muối lên vết thương của Miêu Kinh Tuyên. Một kiếm của Kế Ngôn suýt nữa đã phê đi lão. Lữ Thiếu Khanh càng đáng sợ hơn, thần thức cường đại khiến lão suýt chút nữa tưởng mình đối mặt với tu sĩ Hóa Thần. Miêu Kinh Tuyên cắn răng làm động đến cơ thịt trên mặt, đau đớn khiến lão hít một hơi. “Ta vẫn chưa chuẩn bị kỹ, nếu ta biết thần trí của hắn cường hãn ta tuyệt đối sẽ không tùy tiện bị hắn khống chế lại.” Miêu Hoành Tuấn lại nói: “Ngay cả đệ cũng không phải là đối thủ, mấy người chúng ta có đánh thắng được không? Nếu miễn cưỡng đánh, đệ dám cam đoan hắn sẽ không giết đệ không?” Hai câu hỏi này lại khiến Miêu Kinh Tuyên trầm mặc, các tộc nhân Miêu gia khác cũng như có điều suy nghĩ. Miêu Hoành Tuấn lại nói với những người khác: “Đại trưởng lão không xuất thủ, có ai chắc chắn

sẽ đánh thắng được bọn hắc không?” “Chẳng lẽ cứ để mặc như vậy sao?” Rất lâu sau, Miêu Kinh Tuyên không phục, nghiêng rãng nghiêng lợi: “Ta muốn hắc chết.” Miêu Hoành Tuấn như đã có tính trước: “Không phải ba ngày sau bọn hắc ước chiến với Cung gia sao?” “Có Cung gia xuất thủ, chúng ta còn cần lo lắng sao? Dầu gì, sau khi bọn hắc đại chiến với Cung gia, sức cùng lực kiệt rồi thì còn có thể là đối thủ của chúng ta sao?” Lời vừa nói ra mọi người liền phấn chấn tinh thần. Có người bội phục: “Gia chủ nói cực phải, vẫn là gia chủ nghĩ chu đáo.” Miêu Hoành Tuấn lại phân phó: “Đem chuyện hôm nay truyền đi, để Tam Võ thành biết giữa Miêu gia chúng ta và bọn hắc có mâu thuẫn.” Miêu Kinh Tuyên không vui, sau này Miêu Kinh Tuyên lão không cần ra ngoài dạo phố nữa sao? Truyền ra ngoài, lão còn mặt mũi đâu xuất hiện ở Tam Võ thành này nữa? “Đại ca, huynh muốn làm gì?” Trong lòng Miêu Kinh Tuyên phỏng đoán ác ý về đại ca mình, cho rằng đang đả kích trả thù lão. Miêu Hoành Tuấn nhìn đệ đệ dễ dàng nổi giận, trong lòng lắc đầu, nhàn nhạt giải thích: “Các người không phải lo lắng Miêu gia sẽ đắc tội với Cung gia và Câu gia sao?” “Chuyện này truyền ra sẽ khiến trên dưới Tam Võ thành đều biết bọn hắc cũng không phải khách nhân Miêu gia chúng ta.” Mọi người hiểu ra, không ít người trong lòng âm thầm bội phục. Gừng càng già càng cay. Miêu Á dẫn hai người này về mang đến tai họa ngầm cho Miêu gia, còn cách này của Miêu Hoành Tuấn có thể giải quyết được tai họa ngầm. Mà thứ hi sinh, là thể diện của Miêu Kinh Tuyên. Nhưng sự hi sinh này rất có ý nghĩa, càng đáng để người khác tin tưởng hơn. Miêu Hoành Tuấn nhìn mọi người trầm mặc, ngẩng đầu lên, nhìn Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh đã đi xa, ánh mắt âm u: “Cứ như vậy đi, giải tán đi, ta đi gặp gia chủ Câu gia...” Miêu Á mang theo Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh đến nơi khác ở. Sau khi tới đây, Miêu Á không kìm được mở miệng, nàng ta nói với Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh: “Hai vị, mong hãy nể mặt ta rộng lòng thứ.” Nàng ta mang theo hai người trở về nhưng không ngờ lại để hai người này thu thập người nhà mình. Cho dù nàng ta không thích Nhị thúc. Lữ Thiếu Khanh cười híp mắt nói: “Không có việc gì, không có việc gì, Miêu tiểu thư chịu thu lưu chúng ta, cho chúng ta chỗ ở, mặt mũi cô, chúng ta nhất định phải nể. Sao nào, đánh Nhị thúc của cô như vậy, trong lòng cô có thấy dễ chịu hơn không?” “Ngươi...” Miêu Á kinh

hãi nhìn Lữ Thiếu Khanh, đồng thời trong lòng hoài nghi, cảnh giác: “Người điều tra ta? Tiếp cận ta có mục đích gì?” Lữ Thiếu Khanh lắc đầu, nhìn nàng ta bằng ánh mắt khinh bỉ: “Ngớ ngẩn.” Miêu Á tức chết, tên này quá đáng ghét. “Còn cần phải điều tra người sao?” Lữ Thiếu Khanh chậm rãi ung dung nói: “Chút chuyện này của người, người trong thiên hạ đều biết.” Sau khi đến Miêu gia này, thần thức vừa quét liền biết được không ít chuyện của Miêu gia từ vài lời trò chuyện của hạ nhân Miêu gia. “Đừng có dùng loại ánh mắt này nhìn ta, người đem chúng ta về cũng chẳng có ý tốt gì, ta còn chưa tính sổ với người đâu.” Miêu Á hừ một tiếng, quay đầu, dờn ánh mắt, phủ nhận: “Ta không có ý gì khác, chẳng qua chỉ cảm thấy các người có thực lực, có thể trở thành bằng hữu là một chuyện hai bên đều vui vẻ.” Mấy lời này chỉ có thể lừa được người bình thường, duy không thể gạt được Lữ Thiếu Khanh. Ánh mắt Lữ Thiếu Khanh ý vị thâm trường, nhìn thẳng Miêu Á, tựa hồ có thể nhìn thấu nàng ta. Đối mặt với ánh mắt này của Lữ Thiếu Khanh, Miêu Á lúng túng. Cuối cùng Miêu Á bị nhìn chằm chằm không chịu nổi, khó chịu nói: “Người, người nhìn cái gì?” “Bằng hữu?” Lữ Thiếu Khanh khinh thường cười một tiếng: “Lợi dụng chúng ta mà còn không biết xấu hổ nói là bằng hữu sao?”

Chương 809 - Chưa từng nghe qua

Chương 809: Chưa từng nghe qua Trong lòng Miêu Á giật thót, bị hấn nhìn thấu rồi sao? Tên này có thể biết trong lòng ta suy nghĩ gì sao? Nhưng nàng ta kiên quyết không thừa nhận, nhúu mày: “Ta không rõ người nói cái gì.” “Đừng giả bộ.” Lữ Thiếu Khanh lật trần chút tâm tư nhỏ nhoi kia của Miêu Á: “Không phải ngươi muốn tiếp cận chúng ta gây hiểu lầm với Câu gia để không phải gả vào nhà họ Câu sao?” Trong lòng Miêu Á chấn động, trong lòng một lần nữa kinh hãi, tên này, thông minh như vậy sao? Dù sao cũng là người trẻ tuổi, bị lật trần tâm tư, gương mặt Miêu Á lộ vẻ bối rối, trong lúc nhất thời không biết đáp lại ra sao. Rất lâu sau, Miêu Á mới hỏi: “Người, ngươi muốn làm gì?” “Chẳng định làm gì cả, ta chỉ muốn cảnh cáo ngươi.” Lữ Thiếu Khanh xoay người sang chỗ khác, nhảy lên trên nóc nhà: “Đừng gây thêm rắc rối cho chúng ta thì chúng ta cũng mặc kệ ngươi muốn làm gì.” Miêu Á yên lặng rời đi. Kế Ngôn hỏi Lữ Thiếu Khanh: “Kế phản gián?” “Kế phản gián cái gì.” Lữ Thiếu Khanh bĩu môi: “Cô nàng kia muốn chúng ta làm thương giáo à, ngây thơ.” Ngay từ đầu, Lữ Thiếu Khanh đúng là thực sự không biết vì sao Miêu Á lại mời bọn họ đến Miêu gia làm khách. Sau khi đến Miêu gia, Lữ Thiếu Khanh liền biết được Miêu gia có ý định móc nối quan hệ, làm thông gia với Câu gia từ trong những hạ nhân đi qua đi lại. Sau khi hấn liền tưởng lại lúc ấy hấn đã thu thập Câu Tô thăm như thế nào nhưng Miêu Á ngay cả nhìn cũng không nhìn lấy một cái thì hấn đã đoán ra Miêu Á muốn làm gì. Lữ Thiếu Khanh đề nghị Kế Ngôn: “Đi thôi, cua cô nàng này về tay, để cô nàng biết thế nào gọi là ăn trộm gà bắt thành còn mất nắm gạo. Chúng ta không thể chịu thiệt được.” “Ấu trĩ!” Kế Ngôn không thèm để ý đến Lữ Thiếu Khanh, tự tìm một chỗ ngồi xếp bằng xuống. Lữ Thiếu Khanh vẫn nằm trên nóc nhà, nhìn bầu trời mờ tối, cười khì khì: “Ba nhà thân mật không khoảng cách? Thân huynh đệ thì lại ồn ào đòi chia nhà sao...” Có người tới cửa muốn khiêu chiến Cung gia. Ba ngày sau sẽ đấu với Cung gia một trận. Tin tức này nhanh chóng truyền khắp Tam Võ thành. Mọi người lần lượt chấn động tinh

thần, bao lâu rồi?Bọn hấn không thể nào nhớ nổi lần gần đây nhất là khi nào.Dám khiêu chiến ba nhà của Tam Võ thành, chuẩn bị sẵn để đi chết đi.Người Tam Võ thành rất tò mò, rốt cuộc là thần thánh phương nào chạy đến khiêu chiến Cung gia?Tuy nhiên tiếp theo, lại có mấy tin tức truyền bá khắp Tam Võ thành.Thiếu gia chủ Câu gia Câu Tô bị người ta đánh gãy chân, các tiểu thư, công tử ca đi tụ hội với hấn ta cũng bị đánh cho một trận, còn bị cướp sạch sành sanh.Tiểu thư Miêu gia, Miêu Á lại mời người đánh gãy chân Câu Tô và khiêu chiến Cung gia về Miêu gia.Không ít người sau khi nghe thấy tin tức này, tinh thần hóng chuyện cháy hừng hực.“Không phải nguyên nhân vì tiểu thư Miêu gia đấy chứ?”“Tranh giành tình nhân, ra tay đánh nhau?”“Đây không phải là nhân tình của Miêu gia vẫn luôn giấu kín, giờ biết sắp gả cho Câu gia cho nên mới xuất hiện đấy chứ?”“Khiêu chiến Cung gia là để thể hiện thực lực với Miêu gia sao?”“Miêu gia không sợ đắc tội với Câu gia và Cung gia à?”Tuy nhiên, rất nhanh, tin hai người Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh đại náo Miêu gia, còn đả thương đệ đệ gia chủ Miêu gia đã nhanh chóng truyền ra khiến người Tam Võ thành đều sững sờ.Bọn hấn không hiểu rốt cuộc trong chuyện này đã xảy ra việc gì?Không phải bọn hấn là người Miêu gia mời tới sao?Sao lại làm náo loạn ở Miêu gia?Cho dù như thế nào, không ít người trong lòng vô cùng mong chờ.Thậm chí có người khẳng định: “Ba ngày sau chắc chắn sẽ có trò hay để xem.”Ba gia tộc Tam Võ thành đã cấm rẽ ở đây hơn ngàn năm, đã sớm thâm căn cố đế.Từ xưa tới nay chưa từng có ai dám trêu chọc bọn hấn như vậy, người chọc giận bọn hấn đã sớm hóa thành một đồng xương trắng rồi.Thời gian ba ngày nhanh chóng trôi qua.Sáng sớm hôm nay, vô số tu sĩ Tam Võ thành đã lần lượt xuất động muốn đi làm quần chúng ăn dưa bở.Nhưng kết quả đã khiến bọn hấn thất vọng.Ngoài vạn dặm, người của ba nhà đã kéo một sợi dây cảnh giới, không cho phép những người khác vượt qua đường dây này đi xem trò vui khiến người Tam Võ thành thất vọng đến cực điểm.Có người âm thầm suy đoán: “Không phải là ba gia tộc cảm thấy đánh không lại đối phương, không dám để cho chúng ta đi xem đấy chứ?”“Có lý...”Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh đi tới địa điểm đã hẹn trước với Cung gia.Nơi đó cách Tam Võ thành khoảng mười vạn dặm.Sau khi đến đây họ thấy người ba nhà đã đến đây từ sớm.Miêu gia cùng Câu gia đứng ở đằng xa,

đứng xa xa nhìn, trong đó Miêu Hoàn Tuấn tự mình dẫn đội, đi theo bên cạnh đều là cao thủ Kết Đan kỳ trở lên. Bên Câu gia cũng không kém gì, trong đám người có Câu Tô Lữ Thiếu Khanh từng quen biết đang nghiêng răng nghiêng lợi, oán hận nhìn chăm chăm Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh tuyệt đối không hề quan tâm, còn phát phát tay với Câu Tô, đứng từ xa hét lên: “Câu huynh, đã lâu không gặp, gần đây vẫn khỏe chứ.” Trong lòng Câu Tô càng nổi giận hơn, hắn ta gầm rú lên với Lữ Thiếu Khanh: “Tiểu tử, ngươi chờ đó cho ta, hôm nay ta nhất định phải giết ngươi.” Một người trung niên bên cạnh khẽ quát một tiếng: “Câm miệng cho ta.” “Tên cuồng vọng, ngươi đang tìm chết đây.” Bỗng nhiên, trong đội ngũ Cung gia có một thiếu nữ tử sam mở miệng, ánh mắt nàng ta vô cùng phần nộ nhìn chăm chăm Lữ Thiếu Khanh. “Ngươi là ai?” Lữ Thiếu Khanh hỏi. “Cung gia, Cung Tử Sương! Biết tên ta là vinh hạnh của ngươi đó!” Thiếu nữ vô cùng ngạo nghễ, ngữ khí cao cao tại thượng. Lữ Thiếu Khanh dùng tay trái ngoáy lỗ tai, dáng vẻ cà lơ phất phơ: “Chưa từng nghe tới...”

Chương 810 - Tuổi còn trẻ mà mắt đã mù rồi

Chương 810: Tuổi còn trẻ mà mắt đã mù rồi
Cung Tử Sương vốn tưởng mình báo tên ra sẽ khiến Lữ Thiều Khanh sinh lòng kính sợ, ít nhất là cũng sẽ giết mình. Không ngờ nàng ta lại nhận được câu trả lời như vậy. Người không biết ta là nữ thần người trong Tam Võ thành đều ngưỡng mộ sao? Cũng không biết là đồ chó mù mắt nào lại xếp Miêu Á đứng trước ta thôi. Chưa từng nghe qua? Ta không tin. Cung Tử Sương giận quá, nàng ta không tin Lữ Thiều Khanh chưa từng nghe qua đại danh của nàng ta, cho rằng Lữ Thiều Khanh đang cố ý sỉ nhục nàng ta. Nàng ta nghiến chặt răng, không che giấu sát ý của mình nữa: “Tên cuồng vọng, ta phải giết ngươi.” Lữ Thiều Khanh ngạc nhiên, chỉ vào Cung Tử Sương, ngón tay run rẩy: “Cung gia các ngươi cuồng vọng như vậy sao? Chỉ vì chưa từng nghe qua tên ngươi ngươi liền định giết người?” Sau đó hần lớn tiếng trách móc: “Còn có thiên lý nữa không? Thánh địa cũng mặc kệ không quản sao?” Lữ Thiều Khanh nhìn gương mặt xinh đẹp của Cung Tử Sương che đầy sương lạnh, mặt mũi tràn đầy sát ý, hần vội vàng nói: “Được rồi, được rồi, ta đã nghe qua rồi, được chưa? Đừng hơi một tí liền hô hào muốn giết người, ta sợ.” Cung Tử Sương giận quá: “Ngươi đáng chết, ngươi đả thương Câu Tô ca ca, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi.” A, thì ra là thế. Lữ Thiều Khanh giạt mình, sau đó lắc đầu, thở dài: “Ai, ngươi nói, một tiểu cô nương như ngươi, đáng đáp cũng được mà sao lại mù mắt vậy? Sao lại đi coi trọng tên tiểu bạch kiểm kia?” Sau đó hần chỉ vào Kế Ngôn bên cạnh: “Có nhìn thấy không? Đây mới là nam nhân chân chính, thích không? Cho ta linh thạch, ta giới thiệu cho ngươi. Chín vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín viên linh thạch thì có thể mang nam nhân chất lượng tốt về nhà.” Cung Tử Sương sắc mặt đỏ lên: “Hạ lưu.” “Người Cung gia các ngươi không lễ phép như vậy sao? Động một chút lại mắng chửi người.” Lữ Thiều Khanh rất âm ức, la hét: “Bảo người lớn trong nhà ra đây, ta không muốn nói chuyện với cô nàng không biết lễ phép như ngươi.” “Khốn kiếp, có dám đánh

với ta một trận không?” Cuối cùng Cung Tử Sương không kìm được nữa, chỉ vào Lữ Thiệu Khanh tuyên bố khiêu chiến. Nàng ta muốn đánh tên đáng ghét này chết ngay tại chỗ. Ở phía xa, Miêu Hoành Tuấn thấy cảnh này liền nhìn sang nữ nhi của mình, khẽ lắc đầu: “Thằng nhãi tên Trương Chính này rốt cuộc từ đâu đến vậy?” Miêu Kinh Tuyên cắn răng, hận ý khiến mặt mũi lão vằn vẹo: “Ta nhất định phải giết hắn.” Miêu Hoành Tuấn không nói gì. Nhưng từ đầu đến cuối, ông ta luôn cố kỵ thân phận của Lữ Thiệu Khanh. Trong tình huống này mà còn dám ăn nói như vậy, thật sự không sợ người ta đánh chết sao? Với loại tính cách của hắn mà còn sống được đến bây giờ thì quả thực là một kỳ tích. Hắn là có lai lịch lớn. “Đủ rồi!” Rốt cục, có người trong số những người của Cung gia vẫn lạnh lùng đứng bên nhìn đã mở miệng. Một người trung niên mặt mày nghiêm nghị, ánh mắt âm tàn tiến lên một bước nói với hai người Kế Ngôn và Lữ Thiệu Khanh: “Không biết hai vị công tử có quan hệ gì với Thánh địa? Có phải hai vị đến từ Kiếm gia Thánh địa không?” Bốn chữ Kiếm gia Thánh địa vừa thốt ra, trong lòng tất cả mọi người không kìm được nghiêm túc. Đó là một trong những gia tộc mạnh nhất Hàn Tinh, là thánh địa của tất cả kiếm tu ở Hàn Tinh. Người bước ra từ Kiếm gia không ai không phải thiên tài. Kiếm ý tinh thuần, dáng người gầy yếu, Kế Ngôn trước mặt hoàn toàn phù hợp với đặc điểm này. Điều này khiến người Cung gia phải hoài nghi. Nếu là người của Kiếm gia Thánh địa bọn hắn tuyệt đối không dám làm gì Kế Ngôn. Lúc này Lữ Thiệu Khanh thừa nhận: “Không sai, ta chính là người của Kiếm gia.” “Không phải.” Kế Ngôn lại phủ nhận, hắn ta khinh thường chuyện giả thân phận dọa người khác này. Lữ Thiệu Khanh tức chết: “Khốn kiếp, không nói thì huynh sẽ chết à?” Trong lòng người trung niên Cung gia thả lỏng, không phải người Thánh địa vậy thì tốt rồi. Thậm chí ông ta còn nở nụ cười, chấp tay với Kế Ngôn và Lữ Thiệu Khanh: “Hai vị công tử, ta là gia chủ Cung gia, Cung Trừ. Hai vị công tử đến Tam Võ thành khiêu chiến Cung gia chúng ta có phải là đã có hiệu lăm gì không?” Lữ Thiệu Khanh lười nói chuyện, mang theo tiểu viên hầu thối lui ra xa, giao nơi này cho Kế Ngôn. Kế Ngôn lắc đầu, thành thật nói: “Chỉ muốn tìm người luận bàn một phen thôi.” Sau đó trường kiếm của hắn ta chỉ vào Cung Trừ ở phía xa: “Cao thủ của các ngươi đâu? Đánh với ta một trận.” Cung Trừ bị người

ta chỉ như vậy trong lòng tỏa ra nộ khí nhưng ông ta cố đè nén khó chịu trong lòng, một lần nữa duy trì nụ cười trên mặt, nói với Kế Ngôn: “Kế công tử không biết có hứng thú trở thành khách của Cung gia không? Có yêu cầu gì đều có thể nói ra.” Miêu gia và Câu gia đứng xem ở phía xa đều thất kinh. Cung gia muốn mời chào Kế Ngôn? Miêu Hoành Tuấn lại không kìm được nhìn về phía nữ nhi mình. Ba ngày trước Miêu Á dẫn hai người Kế Ngôn về là cũng có dự định này. Nhưng người Miêu gia, bao gồm Miêu Hoành Tuấn đều không có ý định này. Chủ yếu bọn hắn muốn đối đãi với Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh như đối thủ, cực lực muốn phủ sạch quan hệ với bọn họ. Nhìn thấy Cung gia lại muốn mời chào Kế Ngôn, lúc này Miêu Hoành Tuấn mới kịp phản ứng, phải chăng ông đã bỏ lỡ điều gì đó không? Nhưng ông ngẫm nghĩ lại cảm thấy lúc ấy mời chào Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh thành công, Miêu gia sẽ phải đón nhận lửa giận của Cung gia và Câu gia. Cho nên, biện pháp của ông không hề sai. Miêu Hoành Tuấn lạnh lùng nhìn phía xa, hừ, người lợi hại hơn nữa, cũng không thể nào là đối thủ Cung gia. Kế Ngôn thật bất đắc dĩ, những kẻ này nghe không hiểu tiếng người sao? Bảo các người phái cao thủ đến đánh với ta đánh một trận, chứ không phải đến mời chào ta.

Chương 811 - Tuổi còn trẻ mà mắt đã mù rồi

Chương 811: Tuổi còn trẻ mà mắt đã mù rồi (tt)Kế Ngôn chỉ có thể một thể lần nữa nói: “Không hứng thú, người các ngươi đâu? Bảo hắn ra đánh với ta một trận.”Cung Trừ vẫn mỉm cười, không định từ bỏ.Vì tộc nhân giao thủ với Kế Ngôn đã nói với ông ta, Kế Ngôn rất mạnh.Nếu có thể mời chào làm khách của Cung gia, thực lực Cung gia chắc chắn sẽ một lần nữa tăng vọt.Đến lúc đó, độc bá Tam Võ thành cũng là một chuyện dễ như trở bàn tay.“Kế công tử, có lời gì có thể từ từ nói...”Kế Ngôn không kiên nhẫn được nữa, không nói hai lời, đánh một kiếm về phía Cung Trừ.Trong nháy mắt, tất cả mọi người như nhìn thấy mặt trời.Kiếm quang sáng chói mang theo phong mang kiếm ý, hóa thành một kiếm chói lóa mắt rơi xuống.Thiên địa chấn động, hết thảy đều như bị bao phủ dưới một kiếm này.Đám người ở nơi xa quan chiến đều cảm thấy bên ngoài cơ thể bị đâm đau nhói.Một kiếm này như chém lên người bọn hắn, khiến bọn hắn kinh hãi.Lần này, tất cả mọi người coi như đều đã hiểu sự kinh khủng của Kế Ngôn.Cung Trừ đứng mũi chịu sào, tóc gáy toàn thân dựng đứng, ông ta ngửi được khí tức tử vong.Nụ cười trên mặt ông ta biến mất, thay vào đó là vẻ ngưng trọng.Đôi mắt với một kiếm đột kích này ông ta chỉ có thể vội vàng trốn tránh.“Ầm ầm!”Một kiếm này rơi lên đại địa, một kẽ hở lớn hơn trăm mét xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.Sau khi Cung Trừ tránh được một kiếm này, sắc mặt hết sức khó coi.Kế Ngôn thản nhiên nói: “Tốt nhất ngươi nên dùng toàn lực.”Tiếp theo lại vung ra một kiếm, phong vân nổi lên, kiếm khí tung hoành...Mặc dù Cung Trừ muốn mời chào Kế Ngôn, nhưng sau khi Kế Ngôn xuất thủ với ông ta, ông ta không thể không nghênh chiến.Trong tay hắn xuất hiện một thanh trường cung màu đen, hét lớn một tiếng: “Đừng tưởng rằng ngươi có chút thực lực là có thể không coi ai ra gì.”Nếu ngươi không đồng ý với lời mời chào của Cung gia ta thì giết ngươi vậy. Để thế nhân biết không ai có thể trêu chọc Cung gia ta.“Giết!”Cung Trừ hét lớn một tiếng, trường cung màu đen bộc phát ra quang mang, một

trường tiễn hội tụ linh lực bắn ra. Trường tiễn xoay tròn, quấy không gian, linh khí chung quanh xoay tròn tạo ra một cơn lốc linh khí vô hình, gào thét xoay tròn bắn thẳng về phía Kế Ngôn. Cơn lốc linh khí xoay tròn như lưỡi đao sắc bén, không ngừng cắt hết thảy chung quanh. Từng lớp bùn đất trên mặt đất bị chém thành những hố sâu to lớn. Miêu Hoành Tuấn đứng từ xa quan chiến sắc mặt càng thêm khó coi. Cung Trừ và ông đều là gia chủ của gia tộc mình nhưng thực lực của Cung Trừ đã bỏ xa ông ở đằng sau. Trong số gia chủ của ba gia tộc, thực lực của ông là yếu nhất. “Đáng ghét!” Miêu Hoành Tuấn thậm chí không kìm được thấp giọng mắng một câu. “Miêu huynh!” Lúc này, một âm thanh vang lên. Miêu Hoành Tuấn ngẩng đầu nhìn lên, là nhóm người Câu gia đến. Dẫn đầu là gia chủ Câu gia, Câu Khiên. Miêu Hoành Tuấn nhìn thấy Câu Khiên trong lòng lập tức cảm thấy không vui. Không phải vì ông ghét Câu Khiên mà vì gia chủ Câu Khiên này thực lực cũng mạnh hơn ông ta. Trước đó cả hai bên đều có cảnh giới Nguyên Anh kỳ tăng ba, giờ Câu Khiên đã bước vào cảnh giới Nguyên Anh kỳ tăng bốn, bước vào Nguyên Anh trung kỳ. Còn Miêu Hoành Tuấn ông ta vẫn ở nguyên tại chỗ. “Câu huynh!” Miêu Hoành Tuấn sắp xếp lại tâm trạng, lộ ra nụ cười: “Huynh cảm thấy bọn hán thế nào?” Câu Khiên nhìn trận chiến của hai bên, trực tiếp khẳng định nói: “Không cần xem nữa, chắc chắn Cung gia sẽ thắng.” Miêu Hoành Tuấn cũng có ý này, ông ta gật đầu, thở dài một hơi, trong giọng nói tràn đầy ghen tức: “Mấy năm gần đây thực lực Cung gia tăng lên quá nhanh.” Trong lòng Câu Khiên có sự cảm thông: “Đúng vậy, nếu cứ tiếp tục thế này, hai nhà chúng ta có lẽ sẽ phiền phức đây.” Hai người trao đổi ánh mắt, mỉm cười, không nói hết lời trong lòng. Miêu Kinh Tuyên chen vào nói: “Cho nên, hai nhà chúng ta nhất định phải liên hợp lại.” Đây là chuyện Miêu Kinh Tuyên vẫn mong muốn thành công. Hai nhà liên thủ, vượt trên Cung gia, đến lúc đó tài nguyên hai nhà đạt được cũng sẽ nhiều hơn. Còn bản thân lão ta là dòng chính Miêu gia, tài nguyên nhận được cũng sẽ tăng thêm nhiều. Miêu Á phát hiện ánh mắt Nhị thúc rơi lên người mình, bất mãn nhíu mày. Nàng ta không vui lùi lại một bước, đứng sau lưng cha mình. Nàng ta lui ra sau một bước liền cảm nhận thấy bên cạnh có người nhìn mình, ngẩng đầu, nhìn thấy đôi mắt Câu Tô đang nhìn nàng ta trùng trùng. Đúng là đáng ghét muốn chết. Trong lòng Miêu Á rất khó chịu. “Miêu

Á muội muội.” Câu Tô đi tới chào hỏi Miêu Á: “Mấy ngày nay bận rộn lắm sao?” Trong lòng lại như bị đổ bình dấm, vô cùng ghen tuông. Chuyện diêu kể Miêu Á mời Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh về làm khách hấn ta đã có nghe nói đến, trong lòng đã sớm khó chịu. Miêu Á nhận ra ý tứ trong lời nói của Câu Tô, hừ một tiếng: “Vẫn ổn, thương thế của người khỏi chưa? Không lo dưỡng thương, ra ngoài làm gì?” Nhắc đến chuyện này, sắc mặt Câu Tô lập tức trở nên khó coi. Đánh gãy chân, với tu sĩ mà nói rất dễ dàng khôi phục. Nhưng thể diện thì rất khó tìm về lại. Ánh mắt hấn ta nhìn chòng chọc vào Lữ Thiếu Khanh như chấm đen nhỏ ở phía xa, dù cách xa nhau như vậy nhưng hấn ta vẫn có thể nhìn thấy gương mặt ghê tởm kia của Lữ Thiếu Khanh. Câu Tô oán hận không thôi: “Hấn lần này chết chắc rồi, không ai có thể cứu được hấn đâu.” Thậm chí Miêu Á còn nhìn Nhị thúc mình một cái, nói với Câu Tô: “Người dám đi tìm hấn báo thù sao?” Ngay cả Nhị thúc cảnh giới tầng bốn của ta cũng không phải là đối thủ của hấn, người đi, chắc chắn sẽ bị đánh chết.

Chương 812 - Đây chính là thực lực của người?

Chương 812: Đây chính là thực lực của người? Miêu Á không có ý gì, Lữ Thiếu Khanh không phải kẻ dễ trêu chọc, Câu Tô dám đi, không chết thì ít nhất cũng phải chịu khổ một trận. Trong lòng Câu Tô chần chờ, đương nhiên hắn ta biết Lữ Thiếu Khanh không dễ chọc. Nhưng trước mặt Miêu Á, hắn ta lại không muốn thể hiện nỗi sợ của mình. Ngay vào lúc hắn ta đang chần chờ, Cung Tử Sương đến. “Tô ca ca!” Cung Tử Sương nở nụ cười chân thành, ngọt ngào gọi Câu Tô: “Thương thể của huynh sao rồi? Hôm nay ta mới biết có người đã thương Câu Tô ca ca, đúng là tên đáng chết.” Miêu Á nhìn thấy Cung Tử Sương lông mày nhíu lại, trong mắt lộ ra ánh mắt chán ghét. Cung Tử Sương nhìn thấy Miêu Á cũng cười tủm tỉm gọi Miêu Á một tiếng: “Á muội muội.” Tuy nhiên ánh mắt nàng ta cũng giống như ánh mắt Miêu Á vậy. Hai bên đều nhìn đối phương không vừa mắt. Miêu Á hừ một tiếng: “Phụ thân ngươi đang chiến đấu với người khác, ngươi không lo lắng chút nào sao?” Cung Tử Sương tự tin ngạo nghễ, thân hình nàng ta cao hơn Miêu Á khá nhiều, ánh mắt như từ trên cao nhìn xuống Miêu Á, hơi hếch đầu lên: “Thực lực cha ta cường đại, không cần lo lắng cho ông ấy. Hắn tuổi còn chẳng bằng ta, hắn có thể đánh được cha ta sao?” Nhưng mà vừa dứt lời, nơi xa truyền đến một tiếng hét thảm thiết. Đám người bên cạnh kinh ngạc kêu lên: “Chuyện này, không thể nào.” Cung Tử Sương nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của cha mình, nàng ta vội vàng ngẩng đầu nhìn lại. Nơi xa, thân hình Cung Trừ từ giữa không trung rơi xuống. Toàn thân Cung Trừ vết thương chồng chất, như là vạn kiếm xuyên qua, vết thương to nhỏ che kín toàn thân ông ta, trong tay chỉ cầm một nửa trường cung. Nàng ta nhìn thấy thảm trạng của cha mình thì ngây ra. Phụ thân mình cảnh giới Nguyên Anh kỳ tầng sáu, sao lại không đánh lại Kế Ngôn? Hơn nữa! Nàng ta ngẩng đầu nhìn lại, Kế Ngôn trên bầu trời vẻ mặt lạnh nhạt, cầm kiếm đứng đó, tiêu sái phiêu dật. Khí tức hắn ta bình ổn, không thể nhận ra sự chật vật hay mệt mỏi sau khi trải qua trận đại chiến. Giống như

người ban nãy chiến đấu với Cung Trừ không phải hấn ta vậy. Cơ thể Cung Tử Sương run rẩy, phụ thân nàng ta cảnh giới Nguyên Anh kỳ tăng sáu, sao lại bị đánh bại nhanh như vậy? Cung Tử Sương không thể tin được: “Không, không thể nào.” Kế Ngôn nhìn Cung Trừ thua trận, lắc đầu giống như vô cùng thất vọng: “Quá yếu.” “Đây chính là thực lực của người sao?” Tất cả mọi người trầm mặc. Lời này giống như đang trào phúng, nhưng mọi người lại không cảm nhận được sự trào phúng trong đó. Bọn hấn nhận ra đây là lời thật lòng của Kế Ngôn. Đây là thật lòng thất vọng. Cho dù là Cung Trừ thì ngoài lộ ra vẻ mặt muốn chết thì ông ta cũng không có lời nào để nói. “Còn ai muốn lên nữa không?” Ánh mắt Kế Ngôn quét ngang đám người, không ít người quay đầu đi chỗ khác theo bản năng, tránh đi ánh mắt Kế Ngôn. Kế Ngôn còn đáng sợ hơn nhiều so với tưởng tượng khiến rất nhiều lòng người sinh kiêng kỵ. Còn Miêu Hoành Tuấn thì giật nảy mình vì chuyện này, trong lòng âm thầm hối hận, nếu như ba ngày trước lên tiếng mời chào, nếu lỡ thành công chẳng phải Miêu gia có thêm một tồn tại có thể so với Nguyên Anh kỳ tăng sáu sao? “Tiểu tử thú vị!” Một âm thanh thâm trầm quanh quẩn trên bầu trời, từ xa đến gần, chờ khi âm thanh tới nơi một bóng người cũng xuất hiện trước mặt Kế Ngôn. Mà sau khi nhìn thấy người tới, Miêu Hoành Tuấn và Câu Khiên trầm miệng một lời: “Cung gia lão tổ, Cung Sùng!” Nguyên Anh hậu kỳ duy nhất của Tam Võ thành... Thân hình lão giả rất cao, ít nhất cao hơn hai mét, nhưng thân hình thon gầy, mái tóc và râu ria hoa râm nhưng sắc mặt cực kỳ hồng nhuận, trông rất giống phản lão hoàn đồng. Khí tức của lão ta rất bình thường, bình thường đến mức giống một phàm nhân, không đáng chú ý. Nếu lão ta đi trên đường cái sẽ không có mấy ai chú ý đến lão ta. Cũng không ai ngờ một người rõ ràng được coi là gầy gò trong Thánh tộc lại là Nguyên Anh hậu kỳ duy nhất của Tam Võ thành. Cung Sùng hai tay chấp sau lưng, ánh mắt nhìn Kế Ngôn lộ tia tán thưởng. “Tên nhóc không tệ, người có quan hệ gì với Kiếm gia?” Khí chất Kế Ngôn thật sự quá tốt, cho dù là Cung Sùng sống ba bốn trăm năm cũng không kìm được sợ hãi tán phục. Thanh niên giống như Kế Ngôn là lần đầu tiên lão ta gặp được. Khí tức trong cơ thể mạnh mẽ như một vàng thỏi dương đang mọc, làm cho người ta không dám nhìn thẳng. Kế Ngôn cũng phát giác được sự cường đại của Cung

Sùng, sắc mặt hắn ta tăng thêm vài phần ngưng trọng, một lần nữa nói: “Ta có có quan hệ gì với Kiếm gia.” Không có quan hệ với Kiếm gia lại có kiếm ý như vậy, đúng là yêu nghiệt. Cung Sùng một lần nữa tán thưởng: “Cho dù là tên Kiếm Ngũ của Kiếm gia kia lúc bằng tuổi ngươi cũng không lợi hại được như ngươi. Hẳn ngươi đến từ đại gia tộc ẩn thế nào đó?” Kế Ngôn một lần nữa phủ nhận: “Bớt nói nhiều lời, đánh với ta một trận đi.” Sự cường đại của Cung Sùng khiến chiến ý trong cơ thể Kế Ngôn bốc cháy. “Ngươi trẻ tuổi, hà tất phải chém chém giết giết.” Cung Sùng nở nụ cười như một vị lão nhân hiền lành: “Nếu ngươi không phải tới từ gia tộc Thánh địa, cũng không phải đại gia tộc ẩn thế, vậy chỉ bằng gia nhập Cung gia ta đi. Trở thành đồ đệ của Cung gia, Cung gia chúng ta có vài tiểu bối không tệ, ngươi có thể lựa chọn một trong số các nàng trở thành đạo侶 của mình, chỉ cần ngươi có đủ thực lực, Cung gia tương lai sẽ do ngươi nói là được.” Lời này vừa nói ra, những người nghe thấy lời này đều nhao nhao xôn xao. Không ngờ Cung Sùng cũng muốn mời chào Kế Ngôn, hơn nữa điều kiện đưa ra lại cao đến như vậy. Phía xa, Lữ Thiếu Khanh bĩu môi: “Tự mình rước khổ.” Thiều Thừa sư phụ bọn họ thiên phú bình thường, thực lực không tính quá mạnh. Nhưng với hai người bọn họ mà nói, ông đối đãi với bọn họ như thân nhi tử.

Chương 813 - Người cũng xứng?

Chương 813: Người cũng xứng? Trước kia Kế Ngôn một mực cầu đạo, không có ai xem trọng hắn ta, gặp phải vô số lời châm chọc khiêu khích. Cũng chỉ có Thiều Thừa thu hắn ta làm đồ đệ, dẫn hắn ta nhập môn. Đối với Kế Ngôn mà nói, Thiều Thừa không đơn thuần là sư phụ của hắn ta mà giống phụ thân của hắn ta hơn. Cung Sùng lại muốn làm sư phụ của Kế Ngôn, vậy chẳng phải muốn Kế Ngôn từ sư phụ sao? Đối với Kế Ngôn mà nói, đây là một loại vũ nhục. Lữ Thiều Khanh tìm một cái cây ngồi xuống, lấy ra một khay linh đậu, đưa cho tiểu viên hầu: “Làm việc, xem kịch!” Quả nhiên. Sau khi Cung Sùng nói xong, trên mặt Kế Ngôn lộ tia phẫn nộ. Hắn ta tức giận lạnh lùng hỏi ngược một câu: “Người cũng xứng?” Trong suy nghĩ của Kế Ngôn, chỉ có Thiều Thừa mới có tư cách làm sư phụ của hắn ta, những người khác, cho dù là Tiên Đế tới, cũng không có tư cách này. Sắc mặt Cung Sùng lạnh đi: “Tiểu tử, đừng rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt.” Trả lời lão ta là trường kiếm của Kế Ngôn. Kế Ngôn chủ động xuất thủ, Vô Khâu kiếm đâm ra, vô số kiếm quang rơi xuống, như bạch quang trên bầu trời buông xuống. Mỹ lệ, nhưng, trí mạng. Trong nháy mắt Cung Sùng bị kiếm ý vô tận bao phủ. Kiếm ý tứ ngược, điên cuồng xé rách hết thảy. Không gian chấn động, tạo nên vô số sóng gợn trong suốt, từng vòng từng vòng khuếch tán ra bốn phía. Cung Sùng ở giữa cơn người hơi co lại. Coi như lão ta đã biết vì sao hậu bối Cung Trừ của mình thân là Nguyên Anh kỳ tầng sáu mà không đánh lại Kế Ngôn rồi. Phải đích thân trải nghiệm kiếm ý của Kế Ngôn mới biết nó khủng bố đến mức nào. Kiếm ý của Kế Ngôn khiến lão ta có một loại cảm giác như nó đang sống lại. Từng đạo kiếm ý, như từng tiểu nhân tay cầm trường kiếm lăng lệ hung hãn. Nhưng! Cung Sùng cũng không bối rối, tuy Kế Ngôn đáng sợ nhưng vẫn chưa đến mức khiến lão ta để ở trong lòng. Kế Ngôn có tiềm lực, nhưng tiềm lực chưa hoàn toàn phát huy ra. Trong tay lão ta xuất hiện một trường cung cổ xưa. Phía trên cánh cung có một vết nứt, gần như Xuyên hết toàn bộ cánh cung khiến người ta nghi ngờ không biết còn dùng được

không. Ngay cả dây cung cũng rất bình thường, trông không có gì là đặc biệt. Cung Sùng tay phải cầm trường cung, kéo dây cung nhẹ nhàng gảy một cái. “Vụt”! Dây cung chấn động, phát ra thanh âm thanh thúy. Sau một khắc, một cỗ ba động cường đại bộc phát, như một viên đá ném xuống hồ nước tóe lên tầng tầng gợn sóng, từng tầng từng tầng gợn sóng lan ra ngoài. Va chạm với kiếm ý của Kế Ngôn. Trong không khí bộc phát ra từng trận bạo hưởng. Âm thanh nặng nề truyền vào tai mọi người khiến đám người quan chiến cảm thấy chói tai, một cảm giác buồn nôn xộc tới khiến người thực lực yếu một chút sắc mặt trắng bệch, suýt chút nữa là ngất đi. Tiểu viên hầu cũng ôm đầu kêu chi chi. Lữ Thiếu Khanh vung tay lên một cái, giúp nó tiêu trừ cỗ áp lực này đồng thời ném một viên linh đậu vào miệng. Miệng hắn lẩm bẩm: “Cái cung ghê kia ít nhất cũng Ngũ phẩm trở lên.” Hắn lau nước bọt, tiếc nuối nói: “Đáng tiếc, đánh nhau, đoán chừng sẽ không còn nữa.” “Haizz...” Cung Sùng nhẹ nhõm hóa giải tiến công của Kế Ngôn, cười khẩy: “Người trẻ tuổi, chút thực lực ấy chưa đến mức làm tổn thương được ta đâu.” “Có qua không có lại thì phi lễ quá. Người cũng nhận của ta một chiêu đi.” Sau khi nói xong, lão ta đột nhiên kéo căng trường cung, một trường tiễn ngưng tụ linh lực xuất hiện. Đột nhiên bắn về phía Kế Ngôn. Cũng giống như chiêu thức của Cung Trừ nhưng uy lực to lớn hơn. Một tiễn này bắn ra, chung quanh nổi lên cuồng phong vu vu như một lỗ đen không đáy hút hết linh lực chung quanh. Tất cả linh lực trong phương viên vài dặm trong nháy mắt không còn, trở thành vành đai chân không của linh lực. Cung tiễn hấp thu vô số linh lực không ngừng biến lớn trên không trung, chỉ chớp mắt, biến thành một vũ tiễn to lớn. Cự tiễn như phá cả trời bay thẳng lên chín tầng mây, vân tiêu vỡ vụn. Người chung quanh nhao nhao kinh hãi. Câu Khiên gia chủ Câu gia sắc mặt âm trầm, trong ánh mắt mang theo kiêng kỵ sâu đậm: “Phá Thiên Tiễn có uy lực như vậy sao?” Về mặt Miêu Hoành Tuấn không khác gì lắm: “Vốn tưởng rằng Phá Thiên Tiễn của Cung Trừ lợi hại lắm rồi, không ngờ trong tay Cung Sùng còn có thể phát huy được uy lực cường đại hơn.” Dù là Miêu Kinh Tuyên cuồng ngạo cũng phải nhìn kỹ một tiễn này, trong lòng vô cùng e dè. Đây chính là thực lực Nguyên Anh hậu kỳ sao? Một tiễn này, Miêu Kinh Tuyên không có tự tin có thể ngăn cản được, có thêm mấy con át chủ

bài nữa cũng không được. Một khi bị trúng tiễn, ông ta trốn cũng chẳng thể trốn được, sẽ bị đánh chết ngay tại chỗ, ngay cả nguyên anh cũng sẽ hóa thành tro tàn. Miêu Hoàn Tuấn nhìn Kế Ngôn bị bao phủ, cười lạnh không thôi: “Hắn chết chắc.” Câu Khiên bày tỏ đồng ý, ngữ khí khẳng định: “Hắn chết chắc...” Không mấy ai coi trọng Kế Ngôn. Đặc biệt là Kế Ngôn đối mặt với một kích lăng lệ của Cung Sùng chẳng những không hề trốn tránh mà còn giơ kiếm lên đỡ. Đám người cười lạnh, đặc biệt là người Cung gia càng cười lợi hại hơn. Ánh mắt bọn hắn nhìn Kế Ngôn như nhìn người chết. “Không biết tự lượng sức mình.” “Tự tìm đường chết.” Trong mắt đám người Cung gia, lão tổ bọn hắn đích thân xuất thủ, Kế Ngôn chết chắc. Đối mặt với cự tiễn dường như có thể bắn thủng bầu trời, Kế Ngôn không hề bối rối ngược lại còn lộ vẻ mặt hưng phấn. Vô Khâu kiếm phát giác ra trạng thái của chủ nhân cũng hưng phấn lên, có chút rung động. “Keng!” Kế Ngôn bỏ ra một kiếm, một đạo kiếm quang trăm ngàn trượng xuất hiện. Một kiếm này như chém trời thành hai khúc, gió cuốn mây tan, từ trên trời giáng xuống. Kiếm ý khuấy động, bên ngoài mặt đất như rơi xuống vô số thiên thạch, xuất hiện vô số mấp mô.

Chương 814 - Người mạnh hơn bọn hăn

Chương 814: Người mạnh hơn bọn hăn “Rầm!” Một tiếng vang thật lớn, bộc phát ra quang mang mãnh liệt khiến mọi người không kịp được nhắm mắt lại. Song xung kích của vụ nổ từ ngược khuếch tán, linh lực cường đại không ngừng phát tiết. Uy áp kinh khủng khiến sắc mặt đám người vây xem đều thay đổi. Câu Khiên, Miêu Hoành Tuấn đều vội vàng kêu lên: “Lui lại, mau tranh thủ lui lại!” Loại cảnh giới như bọn hăn còn cảm nhận được áp lực thì đừng nói đến những tộc nhân thủ hạ thực lực không đủ. Đám người vội vàng lui hết ra sau nhưng vẫn có một vài người bị cỗ sóng xung kích này va chạm làm cho sắc mặt trắng bệch, sợ hãi không thôi. “Thật kinh khủng!” “Đây chính là thực lực Nguyên Anh hậu kỳ cảnh giới tầng bảy sao?” Không ít người vừa lo sợ nhưng trong lòng cũng đầy khao khát. Bọn hăn ước gì mình cũng có thể trở thành tồn tại như thế. “Tên Kế Ngôn kia ngay cả cận bã cũng chẳng còn à?” “Còn có thể có cận bã sao? Trước một tiền của lão tổ, ngưi quỷ xà thần gì đó cũng chẳng tồn tại được.” “Hừ, dám đắc tội Cung gia ta, đây chính là kết cục.” Không ít người trong Cung gia đều huênh hoang cười to, bọn hăn đều cảm thấy dưới cú nổ này Kế Ngôn tuyệt đối không thể sống sót. Tử thương thảm trọng, chết đến mức ngay cả cận bã cũng chẳng còn lại. Nhưng, đợi sau khi vụ nổ đi qua. Tiếng cười của những người này đột nhiên im bật. Kế Ngôn chẳng những không thành cận bã, ngược lại vẫn đứng lơ lửng ở vị trí cũ. “Cái này, không thể nào...” Người Cung gia khó có thể tin được. Đây chính là lão tổ của mình, định hải thần châm của Cung gia, đích thân lão ta ra tay cũng không thể giết Kế Ngôn thành cận bã sao? Sắc mặt Cung Trừ càng thêm tái nhợt. Ngay cả lão tổ cũng không có thể cấp tốc hạ được Kế Ngôn, điều này chứng minh cái gì? Chứng minh sự đáng sợ của Kế Ngôn. Sao Cung gia của mình lại xui xẻo như vậy, bị người như vậy tìm tới cửa gây chuyện? Nhưng mà! Sắc mặt Cung Trừ nhanh chóng trở nên âm tàn dữ tợn: “Nhất định phải giết hăn.” “Không thể để hăn nhẹ nhàng rời đi như vậy.” Để Kế Ngôn nhẹ nhàng rời đi như vậy Cung gia sẽ không còn mặt mũi đâu thống trị tiếp ở

Tam Võ thành nữa. Câu gia và Miêu gia ở bên nhìn chăm chăm. Kế Ngôn hài lòng gật đầu, nói với Cung Sùng: “Thực lực của ngươi không tệ, mạnh hơn bọn họ.” Cho dù là Cung Trừ hay Miêu Kinh Tuyên, Kế Ngôn đều không để bọn hắc vào mắt. Những người này đều là nguyên anh hàng lậu trong miệng Lữ Thiếu Khanh. Trong quá trình tu luyện bọn hắc dựa vào không tí đan dược để nâng cao cảnh giới. Mặc dù tiến bộ thần tốc, nhưng lại lưu lại tai họa ngầm là căn cơ không vững. Trước mặt những cao thủ như Lữ Thiếu Khanh, Kế Ngôn, chút thực lực của bọn hắc không đáng chú ý. Cung Sùng thì khác, dù Cung Sùng cũng tu luyện như bọn hắc nhưng Cung Sùng sống lâu như vậy, có đủ thời gian để thanh trừ hết tai họa ngầm. Cung Sùng cũng phát hiện được thực lực của Kế Ngôn trong một kích của bản thân mình, khiến trong lòng lão ta chấn động to lớn. Cảnh giới Nguyên Anh kỳ tầng năm lại có thực lực vượt xa người cùng cảnh giới. Thiên tài như thế này cả đời này lần đầu tiên lão ta gặp phải. “Ngươi, quả nhiên rất đặc biệt, không thua kém gì nhóm Thánh tử.” Trong tay Cung Sùng cầm trường cung, nhìn Kế Ngôn, ánh mắt có thương thức, nhưng phần nhiều là sát ý. Thiên tài như thế này nhất định phải nhanh chóng giết. “Xoẹt!” Lão ta không nói nhảm nữa, giương cung cài tên, bắn thẳng về phía Kế Ngôn. Tay trái lão ta trong nháy mắt bộc phát từng đợt huyền ảnh, như vô số cánh tay đang kéo dây cung. Một nháy mắt, trên trời cao, xuất hiện vô số phi tiễn, như vạn tên cùng bắn, lít nha lít nhít che kín bầu trời. Một người mà ngang ngửa với thiên quân vạn mã. Lần này mũi tên bắn ra không còn là màu trắng, mà là mũi tên màu đen. Bên ngoài quanh quần sương mù màu đen, quần, tản ra khí tức quỷ dị, cực giống vô số hạt mưa có độc màu đen từ trên trời giáng xuống. “Thiên Ma Tiễn!” Đông đảo người Cung gia lần lượt chấn động tinh thần. Có người kích động quát lên: “Đây là công pháp cấp Thiên của Cung gia chúng ta, uy lực mạnh mẽ vô cùng.” “Lần này, hắc chết chắc.” Đám thượng tầng Cung Trừ, Cung Xiêm của Cung gia đều vô cùng vui mừng. Đây là công pháp cấp Thiên lão tổ nắm giữ, lực sát thương to lớn, phạm vi sát thương rộng. Không ai có thể thoát khỏi chiêu này của lão tổ. Trưởng lão Cung gia, Cung Xiêm vui vẻ nói: “Đây là tuyệt kỹ của lão tổ, trước kia đã dựa vào chiêu này đả thương nặng một đối thủ cùng cảnh giới, cuối cùng chén chết hắc.” “Hắc chết chắc.” Cung Xiêm nhìn Kế

Ngôn trên bầu trời, không che giấu sát ý của mình. Dù sao ông ta cũng là cao thủ nổi danh của Tam Võ thành, nhắc đến Cung Xiêm ông ta ai không gọi một tiếng cao thủ? Nhưng cao thủ như ông ta trước mặt Kế Ngôn cũng không đỡ được quá ba hiệp, bị Kế Ngôn một kiếm đánh bay. Đây là sự nhục nhã vô cùng, so với bị tiểu thiếp đã chết của mình chê cười không chống đỡ được một khắc còn nhục nhã hơn. Đáng tiếc, mặc dù ông ta rất muốn giết Kế Ngôn, nhưng thực lực của ông ta như vậy căn bản không thể làm gì được Kế Ngôn. Giờ, lão tổ của ông ta ra tay rồi. Ông ta kích động vạn phần, tên đáng ghét này chết chắc rồi. Mũi tên màu đen lít nha lít nhít, mang theo khí tức quỷ dị kinh khủng bắn về phía Kế Ngôn. Mỗi một mũi tên bộc phát ra uy lực như một thanh thần kiếm, mỗi một mũi tên đều có thể vỡ nát một tòa sơn mạch, xuyên thủng một tòa núi lớn. Kế Ngôn vẫn không tránh né, công kích của đối thủ càng mạnh, chiến ý của hắn ta càng dâng cao. Linh lực trong cơ thể vận chuyển, linh lực cường đại hội tụ đâm ra một kiếm! Tiêu Dao Kiếm quyết! Người đứng vây xem dường như cảm thấy giữa trời đất cuốn lên từng cơn gió mạnh. Cơn gió quét đến, cơn gió quất vào mặt. Ngàn vạn kiếm quang trên trời cao như cơn gió vô hình ở khắp mọi nơi. “Ầm, ầm...” Từng tiếng nổ vang lên quanh quẩn giữa trời đất. Lít nha lít nhít, như mưa mũi tên không ngừng bạo tạc, biến mất trong kiếm quang. Bầu trời dần dần khôi phục trong sáng, mũi tên đầy trời hóa thành linh lực giữa trời đất biến mất trước mắt mọi người. Mọi người còn chưa kịp kinh hãi thì kiếm quang không đếm hết kia đã bao phủ, thôn phệ Cung Sùng...

Chương 815 - Động thủ với sư đệ của hắn ta

Chương 815: Động thủ với sư đệ của hắn ta Đám người Cung gia khó có thể tin được, nhìn lão tổ của mình bị kiếm quang của Kế Ngôn thôn phệ. Bọn hắn đặt kỳ vọng rất cao bằng Thiên Ma Tiên công pháp cấp Thiên thể nhưng lại bị Kế Ngôn nhẹ nhàng phá giải. Kết quả như vậy khiến bọn hắn không cách nào tiếp nhận được. Đây chính là lão tổ Cung gia của bọn hắn, là tồn tại cường đại nhất trong Tam Võ thành. Tồn tại như vậy mà không làm gì được Kế Ngôn sao? Kế Ngôn còn trẻ như vậy mà thật sự cường đại đến thế sao? Tim của người Cung gia đều giật thót, sợ chết mất. Lỡ như lão tổ của bọn hắn không còn nữa thì Cung gia sẽ tổn thất lớn lắm. Tuy nhiên khiến bọn hắn yên tâm là Cung Sùng không bị thương quá nặng. Một kiếm này phá được Thiên Ma Tiên của lão ta rồi sau đó thì không đủ uy lực nữa, nhưng chừng đó cũng đủ để Cung Sùng coi trọng Kế Ngôn rồi. Mạnh quá! Nên biết Kế Ngôn mới là cảnh giới Nguyên Anh kỳ tăng năm nhưng lại bộc phát ra thực lực cường đại như vậy. Nếu Kế Ngôn đột phá được một cảnh giới nhỏ thì sao? Cung Sùng lão ta còn có thể là đối thủ của Kế Ngôn sao? Nghĩ tới đây, tay của lão ta siết thật chặt trường cung, nổi gân xanh. Bề ngoài bình tĩnh nhưng trong lòng lại tràn ngập sát ý vô tận. Đối thủ như vậy, nhất định phải giết. Kế Ngôn không có thù hận với Cung gia, chưa nói tới sinh tử. Nhưng nhìn thấy người trẻ tuổi có tiềm lực kinh khủng như vậy Cung Sùng vẫn muốn giết hắn ta. Không vì thù hận mà vì ghen ghét. “Xem chiêu!” Giờ mọi người đều biết thực lực của đối phương như thế nào, tiếp theo phải xem thủ đoạn của hai bên. Ta không tin người có thể giữ mãi cường thế như vậy. Ánh mắt Cung Sùng một lần nữa trở nên lạnh lẽo, tiếp tục khởi xướng tiên công. Kế Ngôn cũng không cam chịu yếu thế, đối thủ như vậy mới là đối thủ hắn ta muốn. Trong lúc nhất thời, hai người thi triển thủ đoạn đại chiến với nhau. Kiếm ý tung hoành, mưa tên ào ào. Mặc dù Cung Sùng là Nguyên Anh hậu kỳ cảnh giới tăng bảy, cao hơn Kế Ngôn hai tiểu cảnh giới. Nhưng, lão ta lại không thể nào nhanh chóng đánh bại Kế

Ngôn, ngược lại còn đánh ngang tay với Kế Ngôn, có qua có lại. Người vây xem khó có thể tin được. Sự cường đại của Kế Ngôn vượt quá sức tưởng tượng của bọn hăn. Đánh bại Cung Trừ Nguyên Anh kỳ tăng sáu đã là rất không hợp lẽ thường rồi. Hiện tại hăn ta còn có thể đánh qua đánh lại với Cung Sùng lão tổ Cung gia Nguyên Anh hậu kỳ. Thế này là quá mức không hợp lẽ thường. Người tuổi trẻ bây giờ đều mạnh như vậy sao? Nhưng! Gia chủ Cung gia, Câu gia, Miêu gia đều không kìm được nhìn những người trẻ tuổi trong tộc mình. Cuối cùng nhất trí cho rằng, những người trẻ tuổi trong tộc mình sống vô ích rồi. Người Cung gia nhìn thấy Kế Ngôn và lão tổ nhà mình đánh thành ra thế này thì nhất thời không biết thần bại ra sao thì ai nấy đều căng thẳng. Bọn hăn hai tay siết chặt, cảm thấy mắc tiểu nhưng lại không nỡ rời đi, chỉ sợ mình đi tề rồi thì lão tổ mình sẽ bị đánh chết. Cung Trừ cũng vô cùng căng thẳng, trong lòng lo lắng bất an. Ông ta không thể nào ngờ rằng Kế Ngôn lại lợi hại như vậy, thậm chí ông ta còn hơi hối hận vì đi tìm lão tổ. Tìm lão tổ chẳng qua chỉ là muốn để lão tổ xem thử Kế Ngôn có kiếm ý kinh khủng như vậy có phải người của Kiếm gia không. Ông ta cho rằng bản thân mình có thể xuất thủ đánh bại Kế Ngôn, không ngờ Kế Ngôn lại cường đại như vậy. Hăn ta có thể nhẹ nhàng đánh bại ông ta, lão tổ ông ta không thể không ra tay. Nhìn tình hình bây giờ có vẻ lão tổ của ông ta trong lúc nhất thời cũng khó có thể phân thắng bại. Nếu cứ tiếp tục như vậy, đánh càng lâu với Cung gia mà nói sẽ càng nguy hiểm. Câu gia và Miêu gia cũng sẽ không chỉ đứng nhìn không. Lão tổ Cung gia đánh càng lâu càng dễ mất đi lực uy hiếp. Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ làm theo lời gia chủ Câu gia nói sao? Cung Trừ nhìn về phía vị trí Câu Khiên, người Câu gia đang đứng chung với Miêu gia, dường như đang hình thành liên minh gì đó. Nhớ lại lời hai ngày trước Câu Khiên nói khi đi tìm ông ta, ánh mắt ông ta âm trầm, không ngừng lấp lóe. Lúc này, Cung gia có người đứng ngồi không yên rồi, chỉ sợ lão tổ thua trận. Thậm chí Cung Xiêm không kìm được nói với Cung Trừ: “Gia chủ, ra tay đi. Chúng ta không thể trở mắt nhìn lão tổ như vậy được.” Đánh với một thanh niên mà thành ra như vậy, đối với loại tồn tại như Cung Sùng mà nói, trên thực tế là đã thua rồi. Cung gia không thể nào tiếp nhận được kết quả này. Thậm chí, bọn hăn còn lo lắng lẫn như Cung Sùng thua, với Cung gia mà nói sẽ là một đả kích nặng

nề.Cung Xiêm cắn răng, hung tợn nói: “Cho dù lão tổ trách tội, chúng ta cũng phải xuất thủ, nếu không một khi thua rồi, Cung gia chúng ta coi như xong.”Cung Sùng là cò xí của Cung gia, cũng là nguồn lực để mấy năm nay Cung gia có thể phách lối, làm thế lực đứng đầu.Nhưng nếu Cung Sùng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Cung gia chắc chắn sẽ bị Miêu gia và Câu gia chèn ép phản kích.Cung Xiêm đưa ra đề nghị: “Chúng ta chỉ cần quấy nhiễu ở bên, tin rằng với thực lực lão tổ, chỉ cần cho một cơ hội nhỏ, chắc chắn người có thể bắt tiêu tử kia thành con nhím.”Bên Cung gia này có mấy Nguyên Anh kỳ, bọn hắn không thể đánh chính diện Kế Ngôn nhưng có thể âm thầm bắn lén, quấy nhiễu Kế Ngôn.Hơn nữa còn có Cung Trừ là Nguyên Anh trung kỳ, công kích của ông ta cho dù là Kế Ngôn cũng không thể không để mắt đến.Cung Trừ cắn răng, bọn hắn âm thầm ra tay, chọc lão tổ nổi giận không nói mà còn làm mất hết mặt mũi Cung gia bọn hắn.Câu gia và Miêu gia đang đứng bên nhìn đấy.Ông ta lắc đầu: “Không được, không phải vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối không thể đi đến bước này.”

Chương 816 - Động thủ với sư đệ của hắn ta

Chương 816: Động thủ với sư đệ của hắn ta (tt)Cung Xiêm hỏi lại: “Gia chủ, không làm như vậy lỡ như lão tổ thua thì sao?”Thế cục bây giờ khiến trong lòng Cung Xiêm rất hoảng hốt, sự cường đại của Kế Ngôn khiến ông ta một lần nữa nhớ lại ký ức bỏ ông ta ba kiếp khiến bây giờ đến cả lão tổ ông ta cũng không có đủ lòng tự tin.Cung Trừ quát: “Bình tĩnh một chút, tin tưởng lão tổ.”Chuyện tới nước này, bọn hắn cũng chỉ có thể tin tưởng lão tổ.Đề nghị của mình không được đồng ý khiến Cung Xiêm vô cùng bức bối.Sát ý trong lòng ông ta bị kìm nén đến mức khó chịu, hận không thể giết vài người để xả giận.Kế Ngôn tới cửa gây chuyện, ông ta đánh không lại Kế Ngôn còn ước hẹn tỷ thí ở đây hôm nay, coi như ông ta đã đem phiền phức đến cho Cung gia.Nếu Kế Ngôn đánh bại lão tổ của bọn hắn thì chính là trách nhiệm của Kế Ngôn ông ta.Tên đáng chết.Cung Xiêm cắn răng, nhìn Kế Ngôn trên bầu trời, trong lòng vô cùng bức bối.Hận không thể âm thầm ra tay với Kế Ngôn.Ngay vào lúc Cung Xiêm đang bức bối đến mức thổ huyết, giọng Cung Tử Sương vang lên: “Xiêm trưởng lão!”“Chuyện gì?” Cung Tử Sương là dòng chính Cung gia, cũng là thiên tài Cung gia, chưa đến bốn mươi tuổi đã là Nguyên Anh kỳ, tiền đồ tương lai lớn quá.Cung Tử Sương dẫn Câu Tô cùng tới, Cung Tử Sương cũng lộ ra tia lo lắng, nàng ta nói với Cung Xiêm: “Lão tổ có thể thắng được không? Cứ đánh thế này, hình như cũng không có lợi lắm cho chúng ta.”Cung Xiêm hừ một tiếng, bày ra dáng vẻ trưởng lão: “Đây không phải chuyện các ngươi cần lo lắng.”Lúc này ánh mắt Cung Tử Sương xoay chuyển, lộ ra vài phần giảo hoạt: “Xiêm trưởng lão, ta cảm thấy chúng ta có thể làm chút gì, gây chút áp lực cho tên kia.”Trong lòng Cung Xiêm thầm nói, ta cũng nghĩ vậy.Cung Xiêm thuận miệng hỏi một câu: “Có thể làm cái gì?”Cung Tử Sương chỉ về phía xa, ngay vị trí Lữ Thiệu Khanh thấp giọng nói: “Nếu sư đệ của hắn xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Xiêm trưởng lão, người nói hắn có thể an tâm đánh tiếp không?”Mắt Cung Xiêm sáng lên...Lúc Cung Tử

Sương và Câu Tô rời đi, Miêu Hoành Tuấn cũng chú ý tới. Ông ta nhíu mày một cái. Cô nương Cung gia và công tử Câu gia đi cùng nhau từ lúc nào vậy? Ông ta biết Cung Tử Sương Cung gia thích Câu Tô. Nhưng Cung gia thế lớn, Câu gia cũng không dám cưới nữ nhi Cung gia về làm con dâu. Câu gia cũng sợ Cung gia sẽ thôn phệ lợi ích của Câu gia. Hiện tại người Cung gia và Câu gia lại đi cùng với nhau khiến trong lòng ông ta không kìm được lăm bằm. Ông ta không kìm được quay sang hỏi Câu Khiên: “Câu huynh, từ lúc nào nữ tử của huynh lại thân thiết với cô nương Cung gia đến như vậy?” Ông ta không thể không lo lắng chuyện này. Ba ngày trước hai bên thương lượng xong, hôm nay nhìn tình thế có vẻ hỏng chuyện rồi. Nếu Câu gia không phối hợp, Miêu gia chết chắc. Trên mặt Câu Khiên nở nụ cười chân thành khiến người ta cảm thấy tràn đầy hảo cảm, ông ta trao cho Miêu Hoành Tuấn một ánh mắt yên tâm: “Miêu huynh, huynh yên tâm, sẽ không chậm trễ sự tình đâu.” “Hơn nữa...” Ông ta dừng một chút, lộ ra nụ cười thần bí khó lường: “Đi cùng với tiểu cô nương ấy đến lúc đó nói không chừng có thể khiến tiểu cô nương ấy đứng về phía chúng ta.” Miêu Hoành Tuấn hiểu ra, cũng cười. Tuy nhiên nghĩ lại vẫn cảm thấy chưa chắc chắn lắm. Dù sao Câu Tô cũng bị người ta đánh một trận, bây giờ thực lực khôi phục như thế nào cũng không ai biết. Ông ta gọi nữ như của mình tới: “Tiểu Á, bây giờ con đi xem thử bên chỗ Tô công tử có cần giúp đỡ gì không.” Miêu Á ngạc nhiên, sau đó lộ ra vẻ mặt vô cùng không tình nguyện: “Cha, con không muốn.” Tên Câu Tô này, đúng như lời tên Trương Chính kia nói, là một tên tiểu bạch kiểm. Thánh tộc ta ghét nhất là tiểu bạch kiểm gì đó. Chẳng có chút khí khái nam nhi gì. Hơn nữa, thực lực còn yếu như vậy, sao có thể xứng với ta? Miêu Hoành Tuấn hừ một tiếng, giận tái mặt: “Bảo con đi thì đi đi, bớt ở đây lè mề, đến bên đó giúp Tô công tử đi.” Miêu Kinh Tuyên cũng phụ họa: “Đúng vậy, Tiểu Á, lời nhại thúc con không nghe, ngay cả lời cha con con cũng không nghe sao?” Trong lòng Miêu Á càng không tình nguyện nhưng trước mặt người ngoài, nàng ta chỉ có thể nghe lệnh. Song khi Miêu Á phát hiện Câu Tô và Cung Tử Sương muốn đi tìm Lữ Thiếu Khanh gây rắc rối thì nàng ta rất hứng thú. Nàng ta lặng lẽ theo sau: “Hừ, các người dù là ai phải chịu thiệt, với ta mà nói đều là chuyện tốt...” Lữ Thiếu Khanh nằm trên tàng cây lộ ra vẻ thanh thoi. Thông qua lần giao thủ của

Kế Ngôn và Cung Sùng ban nãy, Lữ Thiệu Khanh biết thực lực Cung Sùng như thế nào. Mạnh hơn Kế Ngôn một chút, nhưng cũng chỉ một chút mà thôi. Không thể đánh thắng Kế Ngôn trong thời gian ngắn được. Nếu cứ đánh tiếp, càng đánh lâu thì... Lữ Thiệu Khanh khẽ cười một tiếng, ngữ khí vô cùng nhẹ nhõm: “Càng đánh càng mạnh chính là đang nói huynh ấy.” Đến lúc đó chắc chắn sẽ cho Cung Sùng một niềm vui bất ngờ. Tiểu viên hầu kêu chi chi hai tiếng, bày tỏ không hiểu lời Lữ Thiệu Khanh. Lữ Thiệu Khanh vỗ đầu nó một cái: “Đừng chỉ tự ăn không như vậy, của ta đâu?” Tiểu viên hầu ngoan ngoãn dâng linh đậu lên, tuy nhiên vẻ mặt Lữ Thiệu Khanh khẽ động, tiểu viên hầu cũng lạnh lợi, lập tức nắm một nắm linh đậu chạy vèo ra xa. “Khỉ ngốc, không nghĩa khí!” Lữ Thiệu Khanh mắng to một câu. Sau đó ngồi thẳng người, trong lúc đó vẫn không quên cất số linh đậu còn lại, sau đó không nói hai lời bỏ chạy về phía xa. “Muốn đi? Trễ rồi!” Bóng dáng ba người Cung Tử Sương xuất hiện, đuổi sát không từ bỏ. Lữ Thiệu Khanh chạy đi một đoạn mới dừng lại. “Hừ!” Giọng Cung Tử Sương lạnh lùng vang lên: “Không chạy tiếp nữa à?” Lữ Thiệu Khanh thấy kỳ quái, cô nương Cung gia lòng dạ hẹp hòi này định làm gì? Dẫn người tới gây chuyện với hắn sao? Chỉ ba người, là coi thường mình à? Lão già kia mai phục là muốn đánh lén ta sao? Ngây thơ!

Chương 817 - Phế vật, đánh không đã

Chương 817: Phế vật, đánh không đã Lữ Thiểu Khanh ngồi trên tàng cây, cây cối bên cạnh thì thoảng bị gió thổi lay, tiếng lá cây xào xạc vang lên. Lúc này dư ba trận chiến của Kế Ngôn và Cung Sùng đã tạo thành từng trận gió lan đến tận đây nhưng không có bất kỳ uy lực gì. Mái tóc dài của Lữ Thiểu Khanh tung bay, phiêu dật trong gió, tiêu sái đẹp trai. Trong nháy mắt Cung Tử Sương cảm thấy Lữ Thiểu Khanh cũng khá phong nhã, ít nhất đẹp trai hơn Câu Tô bên cạnh nhiều. Nhưng nụ cười trên mặt Lữ Thiểu Khanh khiến Cung Tử Sương cảm thấy đẹp trai cái cộng lông, trông vô cùng vô lại. “Cô nương.” Lữ Thiểu Khanh cười nói: “Người mang theo nhân tình của người đến để chứng minh với ta người không mù mắt sao? Nếu như vậy thì ta thu hồi lời nói của ta, người thật sự không mù, và điều kiện tiên quyết là người phải có mắt.” Lời này càng khiến người ta tức giận hơn. Lúc này Cung Tử Sương lấy ra một cung một tiễn bắn về phía Lữ Thiểu Khanh. “Ầm ầm!” một tiếng, bạo tạc kịch liệt, ánh lửa văng khắp nơi. Cây đại thụ nơi Lữ Thiểu Khanh đang ngồi trong nháy mắt chia năm xẻ bảy, khiến cây cối chung quanh cũng gặp nạn theo. Dưới một tiễn này của Cung Tử Sương, phương viên mấy chục mét quanh Lữ Thiểu Khanh bị san thành bình địa. Có thể thấy được uy lực của một tiễn này. Còn Lữ Thiểu Khanh trong nháy mắt bạo tạc cũng đã không thấy bóng dáng đâu, cũng không hề để lại chút dấu vết, giống như đã bị một tiễn này bắn thành mảnh vụn. “Người đâu?” Câu Tô quét mắt một vòng không phát hiện ra tung tích của Lữ Thiểu Khanh. Hắn ta chân chờ một lát, nói với Cung Tử Sương: “Không phải đã bắn chết hắn luôn rồi đấy chứ?” Cung Tử Sương cũng hơi nghi ngờ như vậy. Nàng ta cảm thấy mình đã không cẩn thận bắn Lữ Thiểu Khanh thành bã vụn đầy trời rồi. Cung Xiêm mai phục trong chỗ tối không phát hiện được bóng dáng Lữ Thiểu Khanh, cũng không phát hiện ra khí tức của Lữ Thiểu Khanh. Cung tên ông ta siết trong tay buông lỏng. Ông ta âm thầm lắc đầu, thấp giọng tự nói: “Hắn là nha đầu Tử Sương đã không cẩn thận bắn chết hắn rồi? Nếu vậy thì cũng hơi phiền phức.” Cung Xiêm tới đây chủ yếu

muốn thông qua đối phó Lữ Thiếu Khanh gây chút phiền phức cho Kế Ngôn, để Kế Ngôn phân tâm. Giờ một tiền đã bắn chết người, mọi chuyện không dễ làm rồi. Không chừng sẽ còn kích thích Kế Ngôn, khiến hắn ta nổi giận. “Có gì mà phiền phức?”

Bỗng nhiên, giọng Lữ Thiếu Khanh vang lên trên đỉnh đầu. Cung Xiêm bị giật nảy mình, một cổ cảm giác nguy hiểm xông lên đầu. Còn không đợi ông ta kịp phản ứng, thần thức cường đại như Thái sơn đè xuống, như cự chùy vạn cân nện mạnh xuống trong nháy mắt thôn phệ Cung Xiêm. Người Ma tộc chú trọng thân thể, không coi trọng tu luyện thần thức. Cho dù là Nguyên Anh kỳ tầng hai như Cung Xiêm cũng không đỡ được công kích thần thức của Lữ Thiếu Khanh. Chỉ trong nháy mắt, thức hải Cung Xiêm đã bị tấn công nặng nề. Thần thức cường đại chiến đấu trong thức hải của Cung Xiêm, phá hủy thức hải của Cung Xiêm. Cung Xiêm muốn kêu lên thảm thiết, lại bị Lữ Thiếu Khanh lập tức không chế. Đường đường là một tồn tại Nguyên Anh kỳ tầng hai, chỉ vài hơi thở đã trở thành tù binh của Lữ Thiếu Khanh. Cung Tử Sương và Câu Tô không phát hiện ra Cung Xiêm ở ngoài mấy dặm đã bị Lữ Thiếu Khanh thu thập. Bên này bọn hắn lục soát một lượt nhưng không phát hiện ra tung tích của Lữ Thiếu Khanh, Cung Tử Sương không biết sự lợi hại của Lữ Thiếu Khanh, không tìm được cười lạnh một tiếng: “Phế vật, đánh không đã!”

Bỗng nhiên, giọng Lữ Thiếu Khanh vang lên: “Người đang nói hấn sao?” Lữ Thiếu Khanh dẫn theo Cung Xiêm chậm rãi xuất hiện trước mặt hai người... Cung Tử Sương và Câu Tô nhìn thấy Cung Xiêm bị không chế, trở thành tù binh của Lữ Thiếu Khanh thì sắc mặt biến đổi. “Người đáng chết!” Cung Tử Sương tức giận lập tức nâng cung lên bắn Lữ Thiếu Khanh. Vèo một tiếng, một vũ tiễn phá không lao tới, đánh đến trước mặt Lữ Thiếu Khanh. “Ê, ê...” Lữ Thiếu Khanh không chút hoang mang, đưa Cung Xiêm đẩy ra trước mặt, làm thành tấm khiên chắn. “Phập!” Một tiễn của Cung Tử Sương xuất hiện trên mũi Cung Xiêm. Cung Xiêm không nhịn được nữa, kêu lên một tiếng đau đớn. “A!” Lữ Thiếu Khanh quan tâm nói: “Ai nha! Nhất định rất đau đi.” Cung Tử Sương muốn giết người, nằng ta hét âm lên, gương mặt xinh đẹp vặn vẹo: “A...”

“Ta muốn giết người, ta nhất định phải giết người.” Cung Tử Sương chưa từng gặp ai hèn hạ vô sỉ như vậy, có thể đem trưởng lão trong tộc mình ra làm bia đỡ tên. “Đừng

gọi lung tung.” Lữ Thiếu Khanh chỉ vào Cung Tử Sương nói: “Còn gọi vậy, ta sẽ không nuông chiều ngươi nữa đâu.” Cung Tử Sương vẫn phần nộ kêu to: “Ngươi đi chết đi, ngươi đi chết đi!” Thân thể của nàng ta đang run rẩy, cung tên trong tay chĩa về phía Lữ Thiếu Khanh, cũng không dám tùy tiện bắn tên. “Chát!” Lữ Thiếu Khanh không nói hai lời, tát thẳng lên mặt Cung Xiêm, đánh cho Cung Xiêm trợn trắng mắt, suýt ngất đi. Lần này Cung Xiêm chẳng còn sức để kêu nữa, đầu của ông ta sắp nổ tung khiến ông ta rơi vào trạng thái hôn mê. “Ngươi!” Cung Tử Sương giận dữ, cả người sắp phát điên rồi. Sao lại tồn tại kiểu người như ngươi chứ? “Ngươi có thể thử kêu nữa xem?” Lữ Thiếu Khanh chỉ vào Cung Tử Sương uy hiếp: “Ngươi kêu một tiếng, ta sẽ tát hấn một cái, ngươi có thể thử xem.” Cung Tử Sương có phần nộ đến mức thì nàng ta cũng chỉ có thể kìm nén lại. Lòng ngực của nàng ta phập phồng kịch liệt, lửa giận trong cơ thể không ngừng tích tụ và dâng lên giống như một ngọn núi lửa đang bộc phát trong cơ thể nàng ta. Nàng ta không dám kêu lên nữa, chỉ có thể nhìn chòng chọc vào Lữ Thiếu Khanh. Một tát này chẳng những đánh vào mặt Cung Xiêm mà còn như tát vào mặt Câu Tô. Trong lòng Câu Tô rụt rè, ký ức “đẹp đẽ” kia lại một lần nữa hiển hiện và công kích hấn ta. Trong lòng hấn ta vô cùng hối hận. Lữ Thiếu Khanh thật sự đáng sợ. Vốn hấn ta còn tưởng ba người bọn hấn, ba Nguyên Anh kỳ liên thủ lại có thể cho Lữ Thiếu Khanh một bài học, rửa sạch nhục nhã. Không ngờ Lữ Thiếu Khanh mạnh như vậy, cũng giao hoạt như thế. Hấn vừa ra tay đã chế phục Cung Xiêm, chỉ còn lại hấn ta và Cung Tử Sương, hai Nguyên Anh kỳ tăng một thì chẳng có chút phần thắng nào.

Chương 818 - Còn gọi bảy nữa, ta không nuông chiều người nữa đâu

Chương 818: Còn gọi bảy nữa, ta không nuông chiều người nữa đâu. Câu Tô sinh lòng thoái ý. Cung Tử Sương hít sâu, miễn cưỡng đè nén lửa giận trong lòng mình. Răng ngà của nàng ta sắp bị nghiền nát: “Thả Xiêm trưởng lão ra.” “Không thả!” Câu trả lời như đinh đóng cột khiến nàng ta cảm thấy lửa giận trong cơ thể đang thiêu đốt linh hồn của nàng ta, khiến nàng ta hận đến phát cuồng, muốn giết người. “Người thật sự muốn trở thành kẻ địch của Cung gia chúng ta sao?” Cung Tử Sương chỉ có thể đem gia tộc của mình ra, định dùng gia tộc để uy hiếp Lữ Thiếu Khanh. Đáng tiếc, nàng ta đang gặp phải Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh không giết bọn hắn, không muốn trở mặt hoàn toàn không có nghĩa là hắn sẽ sợ. Lữ Thiếu Khanh bĩu môi: “Người ngoài đem Cung gia ra uy hiếp ta ra còn cách nào khác nữa không?” Sau khi nói xong hắn lại tát mạnh một cái lên mặt Cung Xiêm. Cung Xiêm đột nhiên bị tát một cái liền kêu thảm một tiếng theo bản năng. Cung Tử Sương không kìm được nữa. Nàng ta thở phì một cái, yếu hèn nàng ta học ra một ngụm máu tươi: “Người...” “Đừng uy hiếp ta, người uy hiếp ta, ta cũng tát hắn.” Mắng người cũng không được, uy hiếp người cũng không được, rốt cuộc người muốn làm gì. Khóe miệng Cung Tử Sương chảy máu tươi, nàng ta tức đến mức nội thương. Lần đầu tiên gặp phải tên như vậy, nàng ta không biết phải giao thiệp như thế nào. “Rốt cuộc người muốn thế nào mới bằng lòng thả Xiêm trưởng lão?” Cung Tử Sương không còn cách nào khác, Cung Xiêm do nàng ta xui tới, xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nàng ta không trốn khỏi trách nhiệm. Nếu là những người khác, chết thì chết thôi, nhưng Cung Xiêm thì khác. Ông ta chẳng những là trưởng lão Cung gia mà còn là Nguyên Anh kỳ của Cung gia. Chết rồi, sẽ là đả kích rất lớn đối với Cung gia. Lữ Thiếu Khanh cười, ánh mắt của hắn rơi lên người Câu Tô. Câu Tô phát hiện ra ánh mắt không thiện ý của Lữ Thiếu Khanh thì trong lòng sợ hãi. Câu Tô ngoài mạnh trong yếu, quát Lữ Thiếu Khanh: “Nếu người thức thời thì mau thả người, bằng không...” “Chát!” Lữ Thiếu

Khanh lại tát Cung Xiêm một cái, nói với Lữ Thiểu Khanh: “Nhìn đi, cái tát này tính cho hần.” Tên này, vẫn đáng hận như vậy. “Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?” Cung Tử Sương sắp sụp đổ rồi. Gặp phải loại người như Lữ Thiểu Khanh, nàng ta chỉ có thể thâm than mình không may thôi. Trong lòng nàng ta hồi hận, sớm biết vậy đã không xui khiến Cung Xiêm đến gây sự với Lữ Thiểu Khanh rồi. Lữ Thiểu Khanh vẫn duy trì nụ cười khiến Cung Tử Sương và Câu Tô thấy ghét, nói với Cung Tử Sương: “Ngươi biết yêu một người là như thế nào không?” Cung Tử Sương ngẩn cả người, Câu Tô cũng ngẩn cả người. Tên này muốn làm gì? Hần muốn thổ lộ à? Đang ở trong tình huống gì chứ? Lữ Thiểu Khanh không để ý đến sự nghi hoặc của Cung Tử Sương, tiếp tục nói: “Yêu một người chính dám ăn cả phân của hần.” “Cho nên...” Lữ Thiểu Khanh chỉ vào Câu Tô dọa cho Câu Tô tê cả da đầu, nói vậy là định bắt hần ta ăn phân sao? Nhưng Lữ Thiểu Khanh không có thú vui ghê tởm như vậy, hần chỉ nói: “Bắt hần làm con tin của ta, thay thế trưởng lão của ngươi.” May là không bắt ăn phân. Trong lòng Câu Tô thầm thở phào nhưng da đầu vẫn run lên. Có đánh chết hần ta cũng không muốn làm con tin của Lữ Thiểu Khanh. Hần ta cự tuyệt theo bản năng: “Năm mơ, ngươi, nghĩ cũng đừng nghĩ!” Cung Tử Sương lại không chút nghĩ ngợi, trực tiếp mở miệng: “Đề ta, ngươi thả Xiêm trưởng lão ra, ta làm con tin của ngươi.” “Không được.” Lữ Thiểu Khanh nhìn Câu Tô, dáng vẻ húng thú của hần khiến trong lòng Câu Tô sợ hãi: “Ta chỉ cần hần.” “Tiểu tử, không phải ngươi thích nàng ta sao? Nỗ lực vì nàng ta một chút đi, yên tâm, ta sẽ không giết ngươi. Chỉ cần hần làm con tin, ta lập tức thả trưởng lão của ngươi.” Cung Tử Sương không kìm được nhìn về phía Câu Tô. Trong lòng Câu Tô trăm nghìn lần không tình nguyện. Loại người là địch không phải bạn như Lữ Thiểu Khanh, tâm tư khó dò, là kẻ cuồng bạo lực động tí là đánh người. Lời của hần, Câu Tô không tin một chữ nào. Không giết hần ta? Đánh chết hần ta cũng không tin. Cuối cùng Câu Tô vẫn không đồng ý, hần ta nói với Cung Tử Sương: “Tử Sương muội muội, đừng mắc mưu của hần, hần không có ý tốt đâu.” Trong lòng Cung Tử Sương có vài phần thất vọng. Mặc dù biết để Câu Tô làm con tin không thực tế, cũng không thể gây rắc rối cho Câu Tô, Câu Tô từ chối cũng không hề có bất kỳ vấn đề gì, nhưng, trong lòng vẫn thất vọng. Bên này Lữ

Thiếu Khanh vẫn tiếp tục hét lên: “Nhìn đi, hấn không thích người, mau lau cho sạch mắt, đừng để bị hấn lừa.” “Khốn kiếp.” Câu Tô rống lên giận dữ: “Người quá đáng rồi đây, có dám đổi điều kiện khác không?” “Được...” Lữ Thiếu Khanh rất biết nghe lời: “Người tự chặt một tay, ta sẽ thả hấn...” Móa nó. Trong lòng Câu Tô bùng nổ. Tự chặt một tay, vậy chẳng bằng ta làm con tin của người cho rồi. Câu Tô phần hận không thôi, oán hận nhìn chằm chằm Lữ Thiếu Khanh. Cho dù con tin trong tay Lữ Thiếu Khanh là cha hấn ta, hấn ta cũng không dám để mình rơi vào tay Lữ Thiếu Khanh. Hấn ta nói với Cung Tử Sương: “Tử Sương muối muối, chúng ta không nên trúng quỷ kế của hấn. Tên này không có ý tốt đâu.” Lữ Thiếu Khanh nổi giận, thậm chí âm ức kêu lên: “Cái gì? Người nói ta không có ý tốt? Người thì biết cái quái gì? Ta là người tốt, người bớt hàm oan cho ta đi.” Người tốt? Cho dù là Cung Tử Sương, Câu Tô hay Miêu Á vừa đến đây đều trầm mặc. Người giống người tốt ở chỗ nào? Những chuyện người làm không giống chuyện người tốt sẽ làm. “Sao?” Lữ Thiếu Khanh khó chịu, chỉ vào Cung Tử Sương nói: “Người nói đi, ta có phải người tốt không?” Cung Tử Sương rất hận, người có gan thì thả con tin ra rồi hấn nói. Dem Xiêm trưởng lão ra uy hiếp mà không thấy ngại à? Cung Tử Sương nghiêng răng, ngậm chặt miệng.

Chương 819 - Hôm qua còn gọi người ta Tiểu Diễm Diễm

Chương 819: Hôm qua còn gọi người ta Tiểu Diễm Diễm

Diễm “Không nói đúng không?” Lữ Thiếu Khanh hùng hùng hổ hổ, tiếp tục tát một tát lên mặt Cung Xiêm. Trưởng lão Cung gia đáng thương, đường đường là cao thủ Nguyên Anh kỳ tầng hai mà giờ bị đánh như đầu heo. Cả người bị đánh đến mức mơ hồ, thần chí không rõ. “Ta ghét nhất loại người không nói thật như các ngươi.” Cung Tử Sương thấy Lữ Thiếu Khanh có vẻ định đánh tiếp liền vội vàng gào thét: “Dừng tay.” “Sao?” Lữ Thiếu Khanh cười tủm tỉm hỏi: “Ta có phải người tốt không?” Huyết khí trong cơ thể Cung Tử Sương bị chọc tức đến mức không ngừng ngừng lăn lộn sôi trào, ngực rất tức, có cảm giác như sắp thổ huyết. Nhưng, vì Cung Xiêm, nàng ta không thể không che giấu lương tâm: “Không sai, ngươi, là người tốt.” Nàng ta cảm thấy những lời này là những lời trái lương tâm nhất trong cuộc đời này của nàng ta. Sau khi nói xong, nàng ta cảm thấy lương tâm của mình đau đớn, đang tự trách chính mình. “Haha.” Lữ Thiếu Khanh rất vui vẻ, cố ý nói với Miêu Á nấp ở phía xa: “Cô nương Miêu gia, ngươi cảm thấy như thế nào?” Miêu Á thầm giật thót mình, mình bị phát hiện sao? Nàng ta không dám xác định, trốn tránh không ra. “Không ra sao?” Lữ Thiếu Khanh không vui. Trở tay một cái, bộp một tiếng, lại tát lên mặt Cung Xiêm. “Ngươi, khôn kiếp!” Cung Tử Sương gầm thét một câu, mái tóc dài mềm mượt giờ đã tức đến mức dựng đứng lên từng sợi. Đó là người Miêu gia, liên quan quái gì đến chuyện Cung gia ta? “Ôi cha, ngại quá.” Lữ Thiếu Khanh xin lỗi, vô cùng ngượng ngùng gãi đầu: “Quen tay, ta quên hẳn là trưởng lão Cung gia các ngươi, không phải người Miêu gia. Ngại quá, lần sau ta cam đoan sẽ cố gắng hết sức để không mắc phải sai lầm thế này nữa.” Còn có lần sau? Cung Xiêm còn bị đánh nữa, rất có thể sẽ là Nguyên Anh kỳ đầu tiên bị tát đến chết đấy. Đến lúc đó Cung gia sẽ trở thành trò cười, sẽ bị người ở cả Hàn Tinh này cười suốt vạn năm. Cơ thể Cung Tử Sương lay động, gầm thét về phía vị trí của Miêu Á: “Miêu Á, rút ra đây cho ta.” Miêu Á

thoải mái bước ra, đến gần đó, dùng tư thái người qua đường để đứng xem. Nàng ta muốn xem xem Lữ Thiếu Khanh muốn làm gì. Lữ Thiếu Khanh chào hỏi Miêu Á: “Tới thì cũng tới rồi, trốn cái gì chứ?” Ngữ khí tự nhiên, quen thuộc giống như đôi bạn cũ chào hỏi nhau. Cung Tử Sương vốn không thuận mắt Miêu Á, giờ nhìn Miêu Á càng không vừa mắt. “Các người quả nhiên là cùng một bọn.” Cung Tử Sương căm tức nhìn Miêu Á. Miêu Á nhìn dáng vẻ Cung Xiêm, phủ nhận theo bản năng: “Không phải.” “Cái gì?” Lữ Thiếu Khanh kinh hãi, chỉ vào Miêu Á khó có thể tin kêu lên: “Ba ngày trước còn gọi người ta Tiểu Diễm Diễm, giờ đã trở mặt không quen biết rồi?” Sau đó, hắn vô cùng bị phần kêu lên: “Nữ cận bã!” Miêu Á cũng muốn thổ huyết. Mọi nó ai gọi người là Tiểu Diễm Diễm? Người xứng sao? Miêu Á tới đây, nhìn thấy Câu Tô và Cung Tử Sương bị Lữ Thiếu Khanh bắt thóp, trong lòng rất vui mừng. Nhưng, một tiếng tiểu diễm diễm và nữ cận bã này khiến trong lòng nàng ta cũng không kìm được bốc lên lửa giận. Tên này quá khôn kiếp, quá đáng ghét. “Nói hươu nói vượn!” Lữ Thiếu Khanh không phục: “Cái gì? Nói hươu nói vượn? Ta cực khổ bắt người Cung gia làm tù binh giúp nàng, giờ nàng sợ rồi sao? Chuyện đã đến nước này rồi, nàng cho rằng nàng phủ nhận là được sao?” Cung Tử Sương nghe xong liền lộ sát ý với Miêu Á. Được, hóa ra tất cả đều do người Miêu gia các người đang giở trò. Miêu Á cảm thấy mình oan uổng chết mất. Sao trời còn chưa chịu đổ tuyết đi? Thiên đạo không thấy ta bị người ta vấy bẩn đến thế sao? Miêu Á tức giận đến mức toàn thân phát run: “Người, người... khôn kiếp...” Nàng ta kích động muốn xé cái miệng Lữ Thiếu Khanh ra. Mấy lời đó mà cũng dám nói lung tung? Người chê Miêu gia chúng ta chưa đủ loạn sao? Mấy năm nay Miêu gia và Câu gia bị Cung gia chèn ép đến nghẹt thở. Trong tộc có không ít người muốn nàng ta gả cho Câu Tô, hai bên thông gia đối kháng Cung gia. Mấy lời này của Lữ Thiếu Khanh đến lúc bị Cung Tử Sương truyền về, Cung gia sẽ càng có nhiều lý do để đối phó Miêu gia. Miêu gia bị Cung gia đối phó, đến lúc đó cho dù phụ thân nàng ta có yêu thương nàng ta đến mấy cũng sẽ ép nàng ta gả cho Câu Tô. Lữ Thiếu Khanh vẫn tiếp tục nói về chuyện ấy: “Không cần giả vờ đâu, không phải Câu gia và Miêu gia ước định xong hết rồi sao? Đến lúc đó sư huynh ta làm thịt xong cường giả lão tổ, các nàng sẽ khởi xướng tập

kích cường giả, một lần diệt luôn Cung gia.”Lời này vừa ra, Cung Tử Sương trong nháy mắt cảnh giác, không đơn thuần là đối với Miêu Á, còn cảnh giác cả Câu Tô.Thậm chí, nàng ta còn lui ra hai bước, kéo rộng khoảng cách với Câu Tô.Vì trong lòng Cung Tử Sương đang thất vọng với Câu Tô nên cách nhìn đối với Câu Tô cũng trở nên lý trí hơn.Lữ Thiều Khanh không phải không có lý, nàng không thể không hoài nghi Câu Tô.Hoài nghi Câu gia cùng Miêu gia phải chăng đang liên kết đối phó Cung gia.Câu Tô chú ý thấy thái độ của Cung Tử Sương với mình có thay đổi, hắn ta cười khở, hỏi ngược lại một câu: “Tử Sương muối muối, muối tin hắn? đừng quên, trong tay hắn đang giữ Cung Xiêm trưởng lão đấy.”“Ê, ê.” Lữ Thiều Khanh lập tức ném Cung Xiêm về bên người Cung Tử Sương: “Người đừng nói lung tung.”Hành động này của Lữ Thiều Khanh khiến Hoài nghi Câu gia cùng Miêu gia phải chằngTên này, rốt cuộc người muốn chơi trò gì vậy?Lữ Thiều Khanh nói với Cung Tử Sương: “Người nhìn đi, để chúng tỏ lời của ta là thật, ta thả hắn.”Sắc mặt Cung Tử Sương sùng ra, hành động của Lữ Thiều Khanh khiến nàng ta không thể quay đầu lại.Tuy nhiên đợi sau khi nàng ta quay đầu lại rồi, ánh mắt nàng ta nhìn Câu Tô và Miêu Á đã giống nhau.Chán ghét, oán hận.“Hóa ra hai nhà các người đã quyết định liên thủ.”Câu Tô nói: “Tử Sương muối muối, muối đừng mắc mưu hắn.”Miêu Á thì lười giải thích, nữ nhân này quá ngu xuẩn.“Được rồi, được rồi, mọi người ngồi xuống uống chén trà đi...”

Chương 820 - Ai đi ta giết kẻ đó

Chương 820: Ai đi ta giết kẻ đó Uống trà? Ai muốn uống trà với người? Cho dù là Cung Tử Sương hay Miêu Á đều không muốn ở lại đây nữa. Đặc biệt là Cung Tử Sương, thuyết phục cung Xiêm tới đây vốn nghĩ ba người có thể đôi phó được Lữ Thiệu Khanh. Nàng ta không thể ngờ rằng thực lực Lữ Thiệu Khanh mạnh như vậy, có thể lặng lẽ khống chế được Cung Xiêm. Cung Xiêm trước mặt hắn giống như một phạm nhân không hề có sức đánh trả. Điều này cũng khiến nàng ta tắt ngay suy nghĩ đi gây chuyện với Lữ Thiệu Khanh. Tới đây là để ra mặt cho Câu Tô nhưng giờ xem ra không đáng. Chẳng bằng mau chóng rời khỏi nơi này. Đôi mắt kẻ như vậy, nàng ta sợ mình sẽ sụp đổ. Nàng ta hừ một tiếng, Cung Xiêm đã được thả trở về, nàng ta nói chuyện không cần phải trái với lương tâm nữa. “Chuyện hôm nay, ta sẽ nhớ kỹ.” Sau khi nói xong nàng ta định đưa theo Cung Xiêm rời đi. Lữ Thiệu Khanh không đồng ý: “Ta đâu nói sẽ để các người rời đi.” Sắc mặt Cung Tử Sương thay đổi, đỡ Cung Xiêm: “Rốt cuộc người muốn làm gì?” “Nói rồi, muốn các người ở lại uống chén trà, xem kịch. Đại sư huynh của ta đang đánh nhau, không có người xem huynh ấy sẽ đau lòng lắm.” “Còn nữa, ta cũng không đành lòng nhìn ba nhà các người có mâu thuẫn, ta muốn giúp các người hóa giải một chút.” Miêu Á hừ một tiếng: “Không cần, cáo từ!” Miêu Á vừa cảm nhận được chút điềm lạ liền muốn chuồn đi. Nàng ta tới đây là muốn xem Câu Tô và Cung Tử Sương xấu mặt, giờ đã xem xong rồi, không còn chuyện gì nữa, cũng nên trở về rồi. Lữ Thiệu Khanh nhân nhát nói một câu: “Người dám đi, ta sẽ giết người.” Tim Miêu Á giật thót, nhìn ánh mắt bình tĩnh của Lữ Thiệu Khanh nàng ta muốn phản bác một câu không tin. Nhưng, câu nói này nàng ta không nói nên lời, ý thức trong lòng nói với nàng ta, Lữ Thiệu Khanh không phải đang nói đùa. Lữ Thiệu Khanh cũng nói với Câu Tô: “Người cũng thế, dám rời đi, ta sẽ giết người. Ai rời đi ta giết kẻ đó.” Một câu nói khiến sắc mặt mấy người ở đây khó coi. Cung Tử Sương không phục, lạnh lùng nói: “Mấy người chúng ta cùng đi, người giết hết được sao?” Lữ Thiệu

Khanh nhảy lên ngồi trên một thân cây, từ trên cao nhìn xuống, giọng nói nhẹ nhàng nói: “Không sai, không giết được toàn bộ các ngươi nhưng ta có thể giết được một hai người. Các ngươi có thể thử xem, xem phải chăng mình có cơ hội chạy khỏi nơi này không.” Câu nói này vô cùng có sức uy hiếp, vẻ mặt Cung Tử Sương âm trầm, tiến thối lưỡng nan. Miêu Á và Câu Tô cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Bọn hắn không đoán ra được tâm tư của Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh nhìn thấy bọn hắn không dám hành động lung tung thì rất hài lòng, nói với bọn hắn: “Ngồi yên ở đây xem đi, ta có thể cam đoan, tuyệt đối đặc sắc.” Không còn cách nào khác, Miêu Á, Câu Tô, Cung Tử Sương đều là Nguyên Anh kỳ, có thực lực. Nếu bọn hắn liên thủ thì có sức để đánh với Lữ Thiếu Khanh một trận. Đáng tiếc, ba người bọn hắn không thể liên thủ. Cũng không thể làm được việc hi sinh bản thân cho những người khác thoát đi. Trong tình huống như vậy, bọn hắn chỉ có thể làm theo lời Lữ Thiếu Khanh, tạm thời lưu lại, yên lặng theo dõi kỳ biến. Lữ Thiếu Khanh cũng dời lực chú ý lên chiến trường trên bầu trời. Kế Ngôn và Cung Sùng vẫn đang tiếp tục chiến đấu. Hai bên đã giao thủ hai ba trăm hiệp, chiến đấu kịch liệt, như sắp đánh xuyên cả bầu trời. Kiếm quang trăm ngàn trượng, cự tiễn phá thiên. Mỗi một lần va chạm đều có thể gây ra bạo tạc mãnh liệt, thiên địa chấn động. Đất đai dưới chân bọn hắn bị đánh nát, từng ngọn núi lần lượt bị đánh tan, san thành bình địa. Phạm vi bị trận chiến của hai người tác động rất lớn, mọi người vây xem thậm chí còn dần lui lại. Sắc mặt người ba nhà vô cùng ngưng trọng. Kế Ngôn lợi hại như vậy vượt quá dự liệu của tất cả mọi người bọn hắn. Miêu Hoành Tuấn nhìn lên trận chiến trên bầu trời, chần chờ: “Có vẻ như, tiểu tử kia chiếm thượng phong?” Giọng Miêu Hoành Tuấn khàn khàn, có vẻ ông ta bị chính suy nghĩ này của mình dọa sợ. Dừng cảnh giới Nguyên Anh kỳ tăng năm chống lại cảnh giới Nguyên Anh kỳ tăng bảy vốn đã không hợp thói thường rồi. Vốn cho rằng Kế Ngôn lợi hại, có thể đánh ngang tay với Cung Sùng nhưng cuối cùng chắc chắn Kế Ngôn sẽ thua. Nhưng, đánh tới giờ, Kế Ngôn chẳng những không lộ ra dấu hiệu thất bại, ngược lại càng đánh càng hăng, như đang đề đánh Cung Sùng. Điều này rất không hợp với thói thường. Câu Khiên cũng chau mày, ngũ khí của ông ta cũng mang theo sự k”hông chắc chắn. “Lẽ, lẽ nào lại vậy?” Thậm chí ông ta còn

dụi mắt mình theo bản năng.Đến Nguyên Anh kỳ thì đã không còn chuyện cận thị gì đó.Nhưng giờ khắc này Câu Khiên không tìm được nghi ngờ, phải chăng mắt mình đã nhìn nhầm.Đây là Cung Sùng Nguyên Anh hậu kỳ duy nhất của Tam Võ thành, có tồn tại của lão ta, Cung gia mới chèn ép cho Câu gia và Miêu gia không ngẩng đầu lên được.Chẳng lẽ tu vi Nguyên Anh kỳ tầng bảy của Cung Sùng chỉ là đồ giả?Còn chẳng bằng cảnh giới Nguyên Anh kỳ tầng năm?Mọi người vậy xem thậm chí không tìm được suy đoán như vậy.Về phần bên Cung gia, bọn hắn càng lo lắng hơn.Cung Trừ nhìn lão tổ của mình như đang bị đe đánh, lòng bàn tay của ông ta túa đầy mồ hôi.Ông ta không dám nghĩ đến hậu quả nếu Cung Sùng thua.Lão tổ, cố lên.Cung Trừ chỉ có thể âm thầm cổ vũ lão tổ của mình trong lòng.Đám người quan chiến kinh ngạc hoài nghi, trong lòng Cung Sùng cũng tràn đầy chấn động.Lúc mới đầu, lão ta còn có thể đe đánh Kế Ngôn, dù sao cảnh giới thực lực cũng bày ra đầu.Thậm chí lúc bắt đầu, lão ta còn tự tin cho rằng sẽ nhanh chóng đánh bại được Kế Ngôn.Nhưng, thời gian dần trôi qua, theo thời gian trôi qua, không biết bắt đầu từ bao giờ, lão ta đã bị Kế Ngôn đe đánh.Giờ!Lão ta chỉ cảm thấy toàn thân Kế Ngôn trước mặt tỏa ra quang mang khiến người ta không cách nào nhìn thẳng, như một vầng diêu nhật, không hề cố kỵ phóng thích quang mang của bản thân.

Chương 821 - Ai đi ta giết kẻ đó

Chương 821: Ai đi ta giết kẻ đó (tt)Chiến ý sôi trào trong cơ thể khiến người ta kinh ngạc lạnh mình, cả người như thanh thần binh, bộc phát ra kiếm ý mãnh liệt khiến người ta không dám áp chế phong mang này.Cung Sùng dám khẳng định, đối lại là người khác, chỉ riêng cỗ khí thể này của Kế Ngôn cũng khiến người ta mất đi đầu chí, không còn dám chiến đấu.Cung Sùng đối mặt với Kế Ngôn như vậy cũng chẳng có biện pháp nào, cả đời này lão ta gặp rất nhiều kẻ địch. Nhưng đối thủ càng đánh càng mạnh, càng đánh càng hang như Kế Ngôn là lần đầu tiên lão ta gặp phải.Cho dù công kích như thế nào Kế Ngôn đều có thể ứng phó được.Kế Ngôn đều có thể ứng phó được.Cung Sùng nhìn rất thông thấu, nếu cứ tiếp tục như vậy, Kế Ngôn sẽ càng đánh càng dũng mãnh, sức chiến đấu càng ngày càng mạnh.Đến cuối cùng, kết cục của Cung Sùng lão ta chỉ có một.Cung Sùng nhìn Kế Ngôn như chiến thần, ánh mắt lóe lên một tia tàn nhẫn.Nhất định phải lấy ra con át chủ bài, nếu không anh danh cả đời của lão ta sẽ bị hủy ở đây.Cung Sùng khó khăn lắm mới tránh được một kiếm của Kế Ngôn, trong tay xuất hiện một mũi tên.Toàn thân mũi tên màu đen, mũi tên có hình tam giác, trên cán tên khắc đồ án hung thú hình con rắn, tản ra một cỗ khí tức âm hàn.“Là Yêu Xà Tiễn!”Người Cung gia nhìn thấy mũi tên này, tinh thần chấn động.“Hắn chết chắc!”Cung Sùng bắn ra một tiễn, một con cự mãng màu đen đằng không lao lên, để lộ ra răng độc...Trên trời cao, con mãng xà lớn xà xuống như rồng thần giáng lâm.Đầu rắn hình tam giác dữ tợn, hai con mắt đỏ như hai cục than, lân giáp đen như mực lấp lánh, tỏa ra sát khí vô tận.Không phải rắn độc, nhưng đáng sợ hơn cả rắn độc thật sự.Câu gia và Miêu gia nhìn thấy cũng không nhin được mà hô lên.“Đây... đây là cái gì?”Sắc mặt của hai người Miêu Hồng Tuấn cùng Câu Khiên càng âm trầm hơn.Thật là mạnh.Cũng không biết đại trưởng lão trong tộc liên thủ có thể đánh thắng được không nữa.Mà người của Cung gia đều phấn chấn vô cùng, nhao nhao hô lớn.“Ha ha, thắng chắc.”“Đây là tuyệt chiêu sát sát của lão tổ, hắn chết chắc rồi.”“Quá tốt rồi.”Cung

Trừ Dĩ yên tâm hẳn, chắc hẳn không có vấn đề gì. Lữ Thiếu Khanh nhìn con mãng xà khổng lồ xuất hiện trên bầu trời, chỉ thì thầm: “Con rắn nhỏ này mà cũng dám múa rìu qua mắt thợ à?” Cung Tử Sương đang chữa thương cho Cung Xiêm, dứt mấy viên thuốc vào cái miệng vừa rút tên cho, y cũng đã khôi phục được kha khá. Nghe Lữ Thiếu Khanh dám đánh giá lão tổ của mình như thế. Nàng ta không nhịn được mà lạnh giọng trào phúng: “Vô tri!” Đây là lão tổ của chúng ta đấy, loại người như người có thể biết sao? Nhưng nàng ta vừa dứt lời, trên bầu trời đột nhiên có kiếm ý mãnh liệt bộc phát. Một con thần long trắng như bạc từ trên trời giáng xuống. Thần long từ kiếm ý tạo thành, hai mắt linh động như thần long thật sự từ chín tầng trời giáng xuống, thật hơn mãng xà kia nhiều. Graooooo Thậm chí nó còn ngâm được. Mũi tên của Cung Sùng khí thế hung hăng, thần long và mãng xà đụng trúng nhau. Tiếng nổ kịch liệt qua đi, Kế Ngôn tái mét, y phục trắng tinh nhiễm đỏ. Nhưng hẳn ta vẫn đứng thẳng tắp, dù bị thương lưng vẫn không cong. Trạng thái của Cung Sùng kém hơn nhiều. Toàn thân lão đảo, mặt mày tái mét, thất hồn lạc phách. Song phương đánh đến bước này, nhìn thì như ngang tay không phân thắng bại. Nhưng Cung Sùng biết mình thua rồi. Lão ta không bằng Kế Ngôn. Thân là Nguyên Anh hậu kỳ, cao hơn Kế Ngôn hai cánh giới nhỏ, mà lại bị đánh thành dạng này. Nếu tiếp tục đánh nữa, nhất định lão ta sẽ thua. “Sau này tái chiến!” Cung Sùng nản lòng thoái ý chỉ để lại một câu rồi nhanh chóng biến mất. Nếu cứ tiếp tục đánh, thua thật cũng không sao, nếu vẫn lạc ở đây thì phiền to. Hôm nay lão ta mơ hồ có dự cảm không tốt. Giờ bị thương rồi, dự cảm bất an lại càng thêm mãnh liệt. Cung Sùng không dám mạo hiểm nữa, chết ở đây không nhắm nỗi mắt. Kế Ngôn không đuổi theo, hoặc có thể nói, hẳn ta không còn sức mà đuổi theo nữa. Uy lực mũi tên kia của Cung Sùng vượt xa hẳn ta tưởng tượng, bề ngoài chỉ như nôn mấy búng máu thực ra trong cơ thể bị thương rất nặng. Thời gian tới, hẳn ta nhất định phải tịnh dưỡng cho tốt. Nguyên Anh tầng bảy, quả nhiên không phải giả. Chiến ý của Kế Ngôn vẫn tăng vọt, trận chiến hôm nay, hẳn ta thu hoạch được rất nhiều. Sau này gặp được Nguyên Anh hậu kỳ như Cung Sùng lần nữa, hẳn ta tràn đầy tự tin. Hẳn ta cũng chậm rãi bay về phía Lữ Thiếu Khanh. Chiến đấu đã kết thúc, nhưng vẫn khiến cho người xem ngây dại. Cung Tử Sương ở một bên quan sát mà tròn tròn hai

mắt, phát ngốc luôn. Vừa mới nói lão tổ của mình lợi hại, sao lão tổ đã bỏ chạy rồi? Nói đùa cái gì? Không ngờ lão tổ lại thua thanh niên kia? Hắn ta còn trẻ hơn cả mình nữa. Lão tổ, có phải ngài đang đùa với bọn con không? Cung Xiêm thấy vậy, hơi thở mới đầu còn hơi thuận một chút đột nhiên nghẹn cứng lại. “Phụt!” Phun ra rồi, cũng thoải mái ngất đi. “Xiêm Trưởng lão!” Miêu Á nhìn Lữ Thiếu Khanh, khó mà tin nổi, nàng ta hỏi một lần nữa: “Rốt cuộc các người là ai?” Rốt cuộc các người có lai lịch gì, lại có thể đánh bại được Cung Sùng? Đây là lão tổ của nàng ta đó, đè ép Miêu gia và Câu gia giận mà không dám nói gì. Kết quả, lại bại bởi Kế Ngôn ở đây. Quả đúng là mở mang tầm mắt. Dù là Thánh Tử của Thánh tộc cũng chưa chắc đã có thể làm được như vậy nhỉ? “Chúng ta là bằng hữu của người đó.” Lữ Thiếu Khanh cố ý nói: “Ta tới đây để giúp các người đối phó với Cung gia, thậm chí là cả Câu gia. Thế nào? Làm không tệ chứ?” “Người không nên nói bậy bạ.” Miêu Á hừ một tiếng: “Kế ly gián ấy của người chỉ là trò trẻ con, người cảm thấy bọn họ sẽ tin sao?” Cung Tử Sương lạnh lùng nhìn Lữ Thiếu Khanh. Nàng ta không tin. Nếu Miêu gia có cao thủ như thế thì đã cướp Tam Võ thành về từ lâu rồi. Không cần chờ tới bây giờ.

Chương 822 - Đánh nhau chỉ vì danh tiếng

Chương 822: Đánh nhau chỉ vì danh tiếng
Lữ Thiếu Khanh chỉ vào Câu Tô, cười hỏi: “Người xem đi, hắn ta tin kìa.” Bên này Câu Tô nhìn Miêu Á bằng ánh mắt nghi ngờ. Trong lòng suy lên đoán xuống, cảm thấy rất có thể lời Lữ Thiếu Khanh nói là đúng. Miêu Á thấy thế thì tức chết. Quả nhiên là cái đồ mặt trắng đáng ghét, không có hình người thì thôi đi, đến não cũng không có luôn. Gả cho loại người này còn không bằng đi chết đi cho rồi. Chú ý tới ánh mắt của Miêu Á, hắn ta vội giả bộ cười nói: “Miêu Á muội muội, muội đừng tin hắn, làm sao ta có thể nghi ngờ muội được?” Miêu Á chẳng buồn nói chuyện với loại người này. Dù sao thì cũng chẳng có trường bối ở đây, cũng không cần phải giấu thái độ của mình. Cung Tử Sương chẳng để ý chuyện gì khác, chỉ muốn rời khỏi nơi này. “Giờ có thể để chúng ta đi chưa?” Vừa may lúc này Kế Ngôn đã về tới. Để tránh bọn họ biết được tình trạng của Kế Ngôn, Lữ Thiếu Khanh bèn vung tay lên: “Đi đi, Cung gia cận thân với Miêu gia và Câu gia một chút nhé.” Chẳng ai thèm để ý tới Lữ Thiếu Khanh nói cái gì, vội vàng rời đi. Kế Ngôn cũng chậm chậm lão đảo quay về. Dù bị thương nhưng vẫn tiêu sái phiêu dật như thế. Lữ Thiếu Khanh nhìn lướt qua, hỏi: “Còn chưa chết à?” Kế Ngôn lắc đầu: “Đúng là rất lợi hại, suýt nữa đã đánh không lại được.” Lữ Thiếu Khanh khinh bỉ: “Ai bảo huynh còn ra vẻ cơ. Kiếm kia của huynh đâu? Sao không đánh chết lão ta đi?” “Giết lão ta, chúng ta không thể ở lại Tam Võ thành nữa.” Lữ Thiếu Khanh hiểu ý Kế Ngôn, hắn ta muốn nói nếu đánh bại Cung gia, nổi danh rồi. Đến lúc đó ở lại Tam Võ thành này một thời gian, chờ Tiêu Y biết đến có thể tới Tam Võ thành tìm bọn họ. Lữ Thiếu Khanh hết sức khinh bỉ kế hoạch của Kế Ngôn. “Đông Tề lớn như thế, chờ tin tức truyền ra được nói không chừng đã hơn trăm năm.” “Huynh ở đây đánh nhau dương danh chẳng bằng đi tìm Thánh địa mà đập đi. Đến lúc đó, đừng nói là Đông Tề, đại danh của huynh chắc chắn sẽ truyền khắp Hàn Tinh, không lo sự muội gốc không biết.” “Có lý!” Kế Ngôn nghe xong, trầm tư một hồi rồi tỏ vẻ

công nhận sư đệ nói đúng. Hắn ta rất hào phóng thừa nhận: “Đúng là ta đã cân nhắc không chu toàn. Được rồi, chúng ta ở lại Tam Võ thành này một thời gian đi chờ ta lành vết thương rồi sẽ đi tìm Thánh địa.” “Làm gì? Huynh muốn làm gì?” Lữ Thiếu Khanh suýt nữa thì ngã cầm đầu khỏi cây. “Đầu huynh bị đánh thành bột nhão rồi à? Chỗ nguy hiểm như thế, huynh muốn chết hay sao?” Lữ Thiếu Khanh rút Mặc Quân Kiếm ra quơ quơ kêu gào: “Nếu huynh đã muốn chết, ta sẽ giết huynh ngay tại đây!” Mặc kệ uy hiếp của Lữ Thiếu Khanh, Kế Ngôn chỉ mỉm cười hời hợt đến cùng: “Ta đi, đệ không đi sao?” “Không đi! Đánh chết ta cũng không đi!” Lữ Thiếu Khanh kêu lớn: “Muốn đi tự huynh đi đi, ta tình nguyện ở lại Tam Võ thành này chờ sư muội ngốc, kể cả là chờ một trăm năm.” “Thánh địa đó, đó là nơi nào chứ?” Trung tâm Hàn Tinh, là nơi các cao thủ từ Hóa Thần trở lên của Hàn tinh tập trung. Tới Thánh địa, một khi bọn họ bị lộ thân phận. Không chừng tiểu binh đuổi giết bọn họ cũng là cảnh giới Hóa Thần đó. Dọa thôi cũng sợ chết đi được rồi. Không tìm được sư muội, ngược lại còn tự ném mạng mình đi. “Nhỡ đâu sư muội đang ở Thánh địa thì sao?” Kế Ngôn lại hỏi: “Đệ có đi không?” “Không đi!” Lữ Thiếu Khanh vẫn kiên quyết. “Cùng lắm thì đến lúc đó đốt thêm vài cây nến, vài nén nguyên bảo cho nằng.” Kế Ngôn cười, không nói gì. Như thể đã nhìn thấu được Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh thấy vậy liền nổi giận hỏi lại: “Nhìn cái gì? Nhìn nữa có tin ta đánh huynh một trận ngay ở đây không?” “Huynh đang bị thương. Huynh không phải đối thủ của ta.” Kế Ngôn rất thẳng thắn triệu hồi phi thuyền ra, leo lên thuyền nói: “Đi thôi, về Tam Võ thành.” “Mẹ nó!” Lữ Thiếu Khanh không nhịn được mà mặt dày bước lên thuyền. “Đừng tưởng huynh là sư huynh là có thể ra lệnh cho ta!” “Đáng lẽ từ đầu ta không nên nhờ huynh hỗ trợ làm gì, để bây giờ thành ra thế này. Không biết kiếp trước ta đã làm ra chuyện thương thiên hại lý gì nữa!” Mồm thì thao thao bất tuyệt nhưng Lữ Thiếu Khanh vẫn chỉ hướng phi thuyền nhanh chóng lao về phía Tam Võ thành. Nhưng không bao lâu sau, hắn đã nhướn mày nhìn phía trước. Kế Ngôn cũng mở to mắt quan sát. Phía xa xa, linh khí trong thiên địa không ngừng dao động, không ngừng nổ lách tách, bầu trời kéo mây đen dày đặc, sấm sét ùng ọang. Ba đợt sóng linh lực cường đại không ngừng khuếch tán ra xung quanh, dù cách thật xa cũng có thể

cảm nhận được. “Xem ra bị người ta phục kích rồi!” Kế Ngôn thông thả nhận xét. Hắn ta cảm nhận được có một nguồn sóng linh lực dao động rất quen. Chính là Cung Sùng vừa nảy mới giao thủ với mình. Lữ Thiệu Khanh sờ sờ cằm, cười nói: “Xem ra Câu gia và Miêu gia thông đồng với nhau rồi.” Trong Tam Võ thành, có thể đối phó được với Cung Sùng Nguyên Anh hậu kỳ cũng chỉ có Đại trưởng lão của Miêu gia và Câu gia. Bọn họ là Nguyên Anh tầng sáu, một chọi một đều không phải đối thủ của Cung Sùng. Nhưng hiện giờ Cung Sùng đã bị thương, mười phần thực lực không còn lấy một, Đại trưởng lão Câu gia và Miêu gia liên thủ ra tay, Cung Sùng sẽ gặp nguy hiểm. Lữ Thiệu Khanh nói với Kế Ngôn: “Huynh chờ ở đây, ta đi một lát sẽ trở lại.” “Đệ muốn bảo vệ lão ta à?” Lữ Thiệu Khanh biến mất, chỉ để lại một câu: “Nói nhảm, Tam Võ thành vẫn nên duy trì tình trạng hiện tại thì hơn.” “Nếu không, chúng ta ở lại nơi này rất nguy hiểm.” Kế Ngôn nghĩ thêm một lát liền hiểu ý Lữ Thiệu Khanh. Nếu Cung Sùng bị xử lý, chắc chắn Cung gia sẽ bị Miêu gia và Câu gia liên thủ tiêu diệt. Đến lúc đó, hai nhà kia liên thủ đồng tâm hiệp lực đối phó với hai người Lữ Thiệu Khanh và Kế Ngôn được rồi. Dù thực lực hai huynh đệ bọn họ có mạnh hơn người cũng không thể ngăn được đối phương người đông thế mạnh. Hiện tại Đại trưởng lão Câu gia và Miêu gia đã ra tay với Cung gia rồi, song phương không còn nể mặt mũi nhau nữa. Giữ Cung Sùng, Miêu gia và Câu gia không thể tiêu diệt Cung gia, Tam Võ thành tiếp tục duy trì trạng thái như hiện tại. Ba nhà sẽ vạch mặt đánh lẫn nhau chứ không rảnh tới trêu vào Kế Ngôn và Lữ Thiệu Khanh. Bảo sao trước đó hắn tình nguyện tìm tới Miêu gia. Thì ra ngay từ đầu hắn đã quyết định như vậy. Kế Ngôn mỉm cười, cuối cùng nhắm mắt lại. Sư đệ tự mình ra tay, không có gì phải lo lắng.

Chương 823 - Đại trưởng lão Miêu gia

Chương 823: Đại trưởng lão Miêu gia
Cung Sùng che miệng vết thương, nhìn hai bóng người trên trời. Hai người đó ba lơ lửng quay lưng lại với ánh nắng như Tử Thần trong bóng tối. Sát khí trên người cô đặc thành vật chất, đem lại cho người ta sự sợ hãi vô tận. Cung Sùng vừa sợ vừa giận. Thì ra đây mới là nguyên nhân lão ta cảm thấy bất an sao? Lão ta gầm lên: “Miêu Vu, Câu Lệ, hai tên tiểu bối các ngươi cũng dám ra tay với ta sao?” “Miêu gia và Câu gia chán sống rồi hả?” Đại trưởng lão Miêu gia trầm ngâm một lát cuối cùng mới chậm rãi trả lời: “Sùng đại nhân, chúng ta cũng chẳng biết làm thế nào.” “Mấy năm nay Cung gia nhà các ngươi quá đáng lắm.” Cung gia ý có Cung Sùng, càng ngày càng phách lối, chiếm lấy chức Thành chủ, chiếm tới ba phần lợi ích của Tam Võ thành làm của riêng. Mà cũng chính nhờ vào vô số tài nguyên của Cung gia, Cung Trừ mới tiến bộ thần tốc, bỏ xa Miêu Hồng Tuấn và Câu Khiên tít tắp. Miêu gia và Câu gia không thể không lo lắng. Vạn nhất Cung Trừ cũng tiến vào Nguyên Anh hậu kỳ thì sao. Hai nhà bọn họ còn chơi cái rắm ấy! Câu Lệ cực kỳ hung dữ, không thềm nể mặt, đằng đằng sát khí mà mắng: “Cung gia các ngươi đáng chết!” “Hoàn toàn quên đi lời ước định giữa tổ tiên ba nhà chúng ta trước kia. Các ngươi không tuân thủ ước định, đừng trách chúng ta trở mặt.” Hai người bọn họ trẻ hơn Cung Sùng, như tu luyện cũng cần rất nhiều tài nguyên. Phần lớn tài nguyên đều bị Cung gia chiếm mất rồi, bọn họ chỉ được chia tới một chút xíu, hai người bọn họ tu luyện cũng còn không đủ, nói gì tới chia cho tộc nhân. Cung gia ăn thịt, Miêu gia và Câu gia chỉ có thể húp chút nước. Thì thoảng ăn thịt một chút thì không sao, nhưng ngày nào cũng ăn thịt sẽ bị người người giận dữ. “Giỏi, giỏi!” Cung Sùng quyết tâm, nghiêng chặt răng, nhìn chòng chọc hai người kia: “Ta nhớ rồi, sau này ta sẽ kính trả lại cho các ngươi gấp bội!” “Sau này à?” Câu Lệ cười lạnh; “Kiếp sau đi!” Y hét lớn: “Chết đi!” Y ép hai bàn tay xuống, sóng không khí vô hình khuếch tán, đất trời chấn động như bị áp súc. Cung Sùng vội vàng tránh đi, một áp lực vô hình từ trên trời giáng xuống

đánh trúng vào vị trí lão ta vừa đứng, để lại một cái hố to tương trên mặt đất. Tất cả đều bị ép thành bột mịn. Mầm Vu cũng lao tới Cung Sùng, thân hình bùng lên một cái, sương trắng vờn quanh, phát ra tiếng rít sắc nhọn giữa không trung. Y mang sóng âm lao thẳng đến Cung Sùng nện một quyền thật mạnh vào lão ta. Cung Sùng tránh được đòn tấn công của Câu Lệ nhưng không thoát khỏi Miêu Vu tấn công. Lão ta trúng một quyền vừa cứng vừa mạnh, máu tươi điên cuồng phụt ra, ngực bị đâm bẹp lép, ngã bịch xuống ẩn lún mặt đất thành một cái hố sâu. “Đáng. Đáng chết!” Cung Sùng cảm thấy hơn phân nửa thân thể mình đã mất đi tri giác. Một quyền này của Miêu Vu phé đi hơn nửa người lão ta. Cơ thể chông chát vô số vết thương, máu me đầm đìa, vô cùng chật vật. Miêu Vu không truy kích mà nói: “Sùng đại nhân, ngươi tự kết thúc đi, vậy cũng bớt đau khổ một chút.” “Muốn ta chết sao? Không dễ thế đâu!” Đương nhiên Cung Sùng không thể dễ dàng nhận thua, cố gắng dựa đứng dậy: “Khi ta giết địch, hai người các ngươi còn đang uống sữa đây!” Lão ta cầm trường cung, thân thể lão đảo không đứng vững nổi nữa, đã sắp đến cực hạn rồi. “Ta còn chưa có thua. Các ngươi.” Câu Lệ cười lạnh, lại giơ tay lên: “Ngu ngốc đàn độn. Hôm nay không có ai tới cứu ngươi đâu. Đi chết đi!” Bỗng nhiên lông mao toàn thân Câu Lệ dựng đứng cả lên, theo bản năng lóe lên một cái biến mất. Một thanh trường kiếm đã xuất hiện đúng vị trí y vừa đứng. “Quả nhiên, vẫn hơi khó nhỉ?” Lữ Thiếu Khanh xuất hiện, tiếc nuối ra mặt, Mặc Quân Kiếm chậm rãi rơi xuống trước mặt hắn. Lữ Thiếu Khanh cầm lấy Mặc Quân Kiếm, mỉm cười nói với ba người: “Nể mặt ta, không đánh nữa được không?” “Mọi người đều là đồng hương thân thiết, có gì cũng có thể nói chuyện.” Cả ba người đều ngơ ngác. Người là ai? Nể mặt người? Mặt mũi của người đáng mấy đồng tiền? Người nói không đánh là không đánh à? Câu Lệ suýt nữa bị đánh lén thành công, trong lòng sục sôi tức giận. Một tên tiểu gia hỏa cũng dám đánh lén y. Muốn chết! Câu Lệ nổi giận gầm lên một tiếng: “Ngươi là cái thá gì?” Lão ta nhắm thẳng Lữ Thiếu Khanh, vỗ một chuông cuốn gió rít gào. Linh lực xung quanh bị áp súc như sóng biển cuộn trào đổ ập xuống muốn nghiền nát Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh muốn tránh né, nhưng chợt nhận ra không gian xung quanh đều bị khóa chặt. Không có cách nào. Trong chốc lát, ánh mắt của Lữ Thiếu Khanh trở nên lạnh băng, toàn thân tỏa ra

khí tức tức sát. Mặc Quân Kiếm đánh mạnh xuống. Không hỏa! Không gian bị áp súc đột nhiên bùng lên vô số ngọn lửa. Ngọn lửa hai màu đen trắng pha quyện vào nhau, đón gió bay lên. Ánh mắt Câu Lệ đầy hoảng sợ. Thực ra mỗi ngọn lửa đen trắng này đều là một cỗ kiếm ý hóa thành. Bùm! Chẳng những phá được đòn tấn công của Câu Lệ, còn ép cho y phải liên tiếp lùi lại. Câu Lệ mới chỉ có cảnh giới Nguyên Anh tầng sáu, dù có cao hơn Lữ Thiều Khanh một vài cảnh giới nhỏ. Nhưng trước mặt Lữ Thiều Khanh, vài cảnh giới nhỏ chẳng là cái gì. Chỉ một chiêu trực diện thôi, Câu Lệ đã cảm giác được một cỗ sức mạnh cường đại vọt tới, chấn động khí huyết trong cơ thể lão ta sôi lên. “Ngươi!” Câu Lệ nhìn Lữ Thiều Khanh, khó mà tin nổi. Người này lại có thể ép lui mình chỉ với một kiếm. Vạn vạn lần lão ta không ngờ nổi. Sắc mặt lão ta lúc này cực kỳ đa dạng, vừa chấn động kinh ngạc, vừa phẫn nộ, vừa oán hận. Cung Sùng cũng không thể tin vào mắt mình. Tên này cũng tới từ chỗ tên yêu nghiệt kia à? Lữ Thiều Khanh không nói thêm nửa lời với Câu Lệ, cầm kiếm bước lên. Trường kiếm vung lên, trăm trượng kiếm quang sáng lên rạch phá không khí, ngay cả đám mây trên trời cũng bị chém thành hai nửa. Kiếm ý dữ dằn lăng lệ vô cùng điên cuồng xé rách mọi thứ trước mặt nhắm thẳng Câu Lệ mà bổ thật mạnh.

Chương 824 - Nể mặt ta, không đánh nữa được không?

Chương 824: Nể mặt ta, không đánh nữa được không? Câu Lệ kinh sợ vô cùng. Giận là vì Lữ Thiếu Khanh lại dám ra lệnh với lão ta. Đây là xem thường lão ta! Kinh ngạc là vì Lữ Thiếu Khanh quá mạnh, khiến cho lão ta cảm thấy hết sức nguy hiểm, mỗi một kiếm đều khiến lão ta cảm thấy bị uy hiếp. Chỉ một chút đổi mặt vừa rồi, lão ta đã lâm và thế hạ phong. Để tránh đi phong mang của Lữ Thiếu Phong, lão ta không thể không bị Lữ Thiếu Khanh đè lên đánh. Miêu Vu ở bên cạnh nhìn chăm chăm nhưng không ra tay ngay, lão ta đang chờ cơ hội. Nhìn một lát, Miêu Vu không thể không chuẩn bị ra tay. Nếu cứ tiếp tục như vậy, chắc chắn Câu Lệ sẽ thua. Miêu Vu đã đoán ra thân phận của Lữ Thiếu Khanh. Chính là tên mà gia chủ nhắc tới. Khó mà liên hệ, thần thức cường đại. Thần thức cường đại, nhục thân lại có thể tầm thường sao? Miêu Vu âm thầm nghĩ vậy, ánh mắt dần dần âm thầm trở nên hung ác. Lão ta truyền âm cho Câu Lệ. “Câu huynh, nghĩ cách thu hút sự chú ý của hắn.” “Còn nữa, phải cẩn thận với thần trí của hắn. Nhận được truyền âm của Miêu Vu, tuy sắc mặt vẫn không đổi nhưng trong lòng Câu Lệ âm thầm giật mình, cũng đã có quyết định. Lão ta không ngăn cản nữa mà hét lớn: “Tiểu tử, xem chiêu!” Thần thức lan tràn. Không phải thần thức của người mạnh lắm sao? Ta sẽ dẫn dụ người, thu hút sự chú ý của người. Lữ Thiếu Khanh thấy thế, cũng thả thần thức lan ra. Thần thức của hai người va chạm thật mạnh giữa không trung. Bùm! Đất trời rung động, sóng không khí vô hình bùng lên. Nụ cười lạnh của Câu Lệ bỗng nhiên trở thành đau khổ. Lão ta ôm đầu kêu thảm. “A!” Lão ta cảm thấy đầu mình như bị nện thật mạnh, chấn động đến mức thất khiếu chảy máu. Lão ta ôm đầu, toàn thân mất khống chế mà rơi xuống. Mà lúc này, hai mắt Miêu Vu lóe sáng. Cơ hội tới rồi. Lão ta không do dự nữa, thân thể bùng lên, toàn thân hóa thành một con rồng dữ tợn, xòe nanh vuốt sắc bén lao thẳng tới Lữ Thiếu Khanh. Gần như là thuận di, Miêu Vu đã giết tới trước mặt Lữ Thiếu Khanh, nắm tay bộc phát quang mang mãnh liệt, đâm

mạnh vào Lữ Thiều Khanh. Cung Sùng bên dưới thấy cảnh này thì nhin không được mà lo lắng. Miêu Vu rất mạnh, suýt nữa đã đóng lão ta thành băng. Hắn có thể ngăn cản được sao? Cung Sung cực kỳ lo lắng. Lữ Thiều Khanh bại, lão ta cũng trốn không thoát. Hiện tại Lữ Thiều Khanh là cứu tinh duy nhất của lão ta. Nhưng Cung Sùng thấy Lữ Thiều Khanh không có bất kỳ dấu hiệu ngăn cản nào thì trong lòng vô cùng tuyệt vọng. Gia hỏa này quá liều rồi. Xong. Miêu Vu lộ ra nét cười. Một quyền này, hắn sẽ không ngăn nổi. Nhưng một khắc sau! Lữ Thiều Khanh bất ngờ đánh ra một quyền, đùng mạnh vào nắm đấm của y. Đoành! Một tiếng động thật lớn vang lên như sấm sét nổ giữa trời cuồn cuộn lan ra bốn phía. Nụ cười trên mặt Miêu Vu biến mất. Lão ta cảm giác được một sức mạnh không lồ từ cánh tay mình truyền đến. Lực phản chấn cực mạnh, mạch máu quanh cánh tay y lập tức nổ tung, bắn ra vô số máu tươi, chẳng mấy chốc một cánh tay đã đầm đìa máu me, mất đi cảm giác. “Ngươi!” Miêu Vu che cánh tay bị thương vội vàng lùi lại, nhìn Lữ Thiều Khanh mà không thể tin nổi. Lão ta thực sự không thể nào tưởng tượng được trong thân thể của Lữ Thiều Khanh lại ẩn giấu sức mạnh cường đại như thế. Còn mạnh hơn y mấy phần. Lữ Thiều Khanh lắc lắc cánh tay trái tê liệt, y cũng không chịu nổi. Một quyền này của Miêu Vu cũng suýt nữa đánh nát cánh tay hắn rồi. Nhưng may sao cơ thể hắn mạnh hơn Miêu Vu, chịu đựng sức mạnh của Miêu Vu. Nhưng cảm giác tê liệt ở cánh tay không thể biến mất nhanh thế được. “Ngươi cái gì mà ngươi!” Lữ Thiều Khanh hận lắm. Làm cái gì không làm lại đi làm lão Lục? Ta hận nhất là bị người ta gọi là lão Lục. Ngươi đã thích ỷ mạnh bắt nạt người khác, vậy ta sẽ dạy cho ngươi biết, bắt nạt người khác là không đúng. Lữ Thiều Khanh hét lớn một tiếng, thu lại Mặc Quân kiếm, phóng tới Miêu Vu. Lần này Miêu Vu không làm gì được, muốn tránh cũng tránh không xong. Cuối cùng đành dốc hết sức đánh một trận giữa nam nhân với nhau. Nhưng trạng thái hiện tại của lão ta căn bản không phải đối thủ của Lữ Thiều Khanh, chỉ có bị Lữ Thiều Khanh đè xuống mà đánh. Cuối cùng, y bị Lữ Thiều Khanh đánh cho gãy vài cái xương, tiếng kêu rên liên tiếp vang vọng vào trong đất. Bên này Câu Lệ mới leo từ trong hố sâu ra, Miêu Vu đã ngã xuống đất giộng cho lão ta giật nảy mình. Chuyện gì xảy ra vậy? Câu Lệ còn chưa kịp phản ứng, bỗng nhiên cảm thấy hai mắt tối

sầm lại Lão ta ngẩng đầu nhìn thì thấy Lữ Thiếu Khanh đang lao tới như một con diều hâu nhắm tới con mồi. “Xem chiêu!” Một quyền giáng xuống đánh Câu Lệ rơi lại vào trong hố sâu. Lữ Thiếu Khanh đè Miêu Vu và Câu Lệ xuống mà đánh đập dã man. Đánh cho cả hai đều phải kêu la oai oái. Xem mặt đất rung lên mỗi khi một quyền đánh xuống là hiểu nó mạnh cỡ nào. Cung Sùng phía xa xa xem mà run lấy bầy. Quá hung tàn. Rốt cuộc người này có lai lịch gì? Thần thức cường đại, kiếm ý kinh người, cả nhục thân cũng mạnh đến thế. Còn có thiên lý hay không? Có một yêu nghiệt như Kế Ngôn đã không hợp thói thường rồi, lại đến thêm một Lữ Thiếu Khanh nữa, lại càng quá đáng hơn. Tới khi Lữ Thiếu Khanh dừng đánh, hai người Miêu Vu và Câu Lệ đã bị thương rất thâm, vết thương chồng chất, cực kỳ thâm. Hai người bị đánh thành đầu heo, xương cốt toàn thân đứt gãy nhiều chỗ. Muốn thăm chừng nào thì thăm chừng ấy. Nhưng Lữ Thiếu Khanh cũng không giết hai người bọn họ, chỉ đánh cho bọn họ bị thương nặng thôi. Kiêu chết thì không chết được, nhưng không thể phát huy được thực lực ấy. “Ồi chà, mệt quá.” Lữ Thiếu Khanh vỗ vỗ tay, chợt phát hiện tay trái của mình bớt tê đi một tí. Xem ra đánh người có thể hoạt động gân cốt sẽ khôi phục nhanh hơn. Có nên đánh tiếp trận nữa không nhỉ.

Chương 825 - Sống vô dụng rồi, không được cái nước gì

Chương 825: Sống vô dụng rồi, không được cái nước gì
Lữ Thiếu Khanh nhìn Miêu Vu và Câu Lệ một hồi, dọa cho hai người suýt nữa thì hôn mê. Quá tàn bạo. Rốt cuộc gia hỏa này từ đâu ra? Khủng bố đến thế. Lữ Thiếu Khanh vung tay lên, mang theo hai người đến trước mặt Cung Sùng rồi ném cả xuống đất. Đoạn, hắn nói với ba người: “Được rồi, đừng đánh nhau nữa. Cả ngày chém chém giết giết còn ra thể thống gì?” Mặt mũi cả ba người đỏ bừng, tức đến mức muốn phụt máu. Đại ca, ngươi có biết ngươi đang nói gì không? Ngươi không ngại khi nói những lời này à? Cung Sùng sợ mất mặt mà đứng dậy, khách khí chấp tay hành lễ với Lữ Thiếu Khanh. “Cảm tạ ơn cứu mạng của công tử.” Trước mặt Lữ Thiếu Khanh, Cung Sùng không dám tự cao tự đại. Bây giờ lão ta đã bị thương, không thể phát huy nổi hai phần sức mạnh, không phải đối thủ của Lữ Thiếu Khanh. Bị Lữ Thiếu Khanh đánh một trận tơi bời, nói không chừng còn được tiền đưa luôn. Lữ Thiếu Khanh khoát tay với ông ta: “Không cần khách khí, việc nên làm thôi.” Hắn trầm giọng nói một cách tràn đầy chính nghĩa: “Ta không thể nhìn được cảnh huynh đệ một nhà đánh nhau. Tổ tiên ba nhà các ngươi tình như huynh đệ, đến đời các ngươi, ta không hy vọng lại gặp nhau bằng binh đao, ép tổ tiên nổi giận mà chui từ dưới đất lên.” Ba người cạn lời. Ngươi có biết nói chuyện không? Có ai nói như ngươi không? Cung Sùng thảm bữu môi nhưng vẫn thận trọng hỏi: “Công tử, ý của ngươi là bảo chúng ta dừng ở đây, ai về nhà nấy sao?” Lữ Thiếu Khanh gật đầu: “Đương nhiên. Ta đã nói rồi, ta không hy vọng các ngươi cứ tiếp tục chém giết lẫn nhau. Chém chém giết giết, nguy hiểm lắm.” Cung Sùng rất thẳng thắn gật đầu đồng ý: “Xin nghe theo lời công tử nói.” Sau đó muốn rời đi. Lão ta không định thuyết phục Lữ Thiếu Khanh giết Câu Lệ và Miêu Vu. Chờ vết thương khỏi hẳn, tự lão ta sẽ đi tìm hai người này tính sổ. Chuyện báo thù không cần mượn tay người khác. Miêu Vu và Câu Lệ rất căng thẳng lo lắng nhưng chẳng thể làm được gì. Trong lòng hai người vô cùng hối hận. Biết thế không

ra tay có phải hơn không. Giờ thì hay rồi, hoàn toàn đắc tội với Cung gia rồi, sau này hai nhà bọn họ sẽ gặp phiền phức lớn cho xem. Nhưng Lữ Thiếu Khanh lại gọi Cung Sùng lại: “Này này, ngươi định cứ thế mà đi à?” Cung Sùng rất ngạc nhiên. Miêu Vu và Câu Lệ cũng rất ngạc nhiên, đồng thời cũng không nhìn được mà thầm lo lắng. Chẳng lẽ muốn để Cung Sùng làm thịt bọn họ? Trong lòng Cung Sùng cũng đoán vậy. Lão ta không giấu nổi vui mừng ra mặt. Nếu có thể, Lão ta cũng không ngại. Hiện giờ lão ta đang bị thương nghiêm trọng, nhưng giết người thì vẫn được. “Công tử, ngài muốn...” Ông ta nhìn sang Miêu Vu và Câu Lệ. Lữ Thiếu Khanh chặt đứt ảo tưởng của ông ta: “Nghĩ cái gì thế?” “Ta cứu ngươi rồi, ngươi định cứ như thế mà rời đi à?” Chuyện gì xảy ra thế này? Gia hỏa này sống lâu thế cũng phí. Không biết đạo lý gì à? Cung Sùng hiểu ra, lần nữa chấp tay với Lữ Thiếu Khanh: “Đại ân của công tử, sau này chắc chắn sẽ báo đáp.” Ai thêm mấy thứ hư ảo này của ngươi? Lữ Thiếu Khanh đột nhiên nói: “Ồi chà, ta cảm thấy không nên cứu ngươi làm gì. Cứu được ngươi rồi, sau này Cung gia cũng sẽ bị hủy thôi.” Cung Sùng ngơ ngác. Ngươi đánh rắm à? Cung Sùng âm thầm bĩu môi. Có ta ở đây, Cung gia không chết được. Hiện tại ông ta không dám chửi mắng Lữ Thiếu Khanh nhưng ánh mắt vẫn không phục tí nào. “Không phục à?” Lữ Thiếu Khanh càng thêm khinh bỉ. Sống vô ích rồi. Hắn không vòng vèo, trực tiếp xòe tay ra đòi lợi ích: “Ta cứu được ngươi, ngươi không trả gì à?” Đến nước này rồi mà còn không rõ thì Cung Sùng nên đập đầu chết đi được rồi. Nhưng mà. Cung Sùng cảm thấy rất khó chịu, hơi thở nghẹn cứng trong ngực không hắt ra được. Đại huynh đệ, ngươi tỏ vẻ có cốt khí một tí được không? Ngươi mạnh như thế, có chút phong độ cao nhân có được không? Tình huống thế này bình thường đều là người được cứu – tức là ta, chủ động đưa ra, ngươi phong cao sáng tiết còn phải từ chối mới phải. Vậy mà ngươi còn xòe tay đòi thẳng như thế... Rất bất bình thường. Cung Sùng kìm nén rất khó chịu. Một hồi lâu sau mới hắt được hơi thở nghẹn trong ngực kia ra. Lão ta nhìn Lữ Thiếu Khanh một cách phức tạp. Sống lâu đến thế, đây là lần đầu tiên gặp phải gia hỏa thế này. “Công tử, nếu không ngại mời ngài tới Cung gia ở, để cho ta cảm tạ công tử thật tốt, được không?” Dù phải kìm nén cực kỳ khó chịu nhưng Cung Sùng vẫn là một lão hồ ly, tinh như quỷ. Chớp mắt đã nghĩ ra

biện pháp tối đa hóa lợi ích cho Cung gia. Mời Lữ Thiếu Khanh đến Cung gia làm khách, tọa trấn Cung gia. Đến lúc đó cho dù Miêu gia và Câu gia có liên thủ tấn công Cung gia cũng có thể vững vàng. Lão ta vừa dứt lời, Miêu Vu và Câu Lệ liền cảm thấy vết thương của mình trở nặng hơn. Nếu Lữ Thiếu Khanh đến Cung gia, hoặc gia nhập Cung gia, Miêu gia và Câu gia sẽ đứng trước tai họa ngập đầu. Hai người cực kỳ căng thẳng, chỉ hận không thể xé miệng Cung Sùng. Nhưng Lữ Thiếu Khanh nào có hứng thú tới nhà ông ta. Hắn nói: “Ta có chỗ ở rồi.” Sau đó, hắn nghi ngờ nhìn chằm chằm Cung Sùng: “Không phải ngươi không muốn đáp tạ ta đấy chứ?” “Cho ta một triệu viên linh thạch, ngươi có thể rời đi.” Cung Gia lại ghen tở. Một triệu viên linh thạch? Ngươi làm vậy là ăn cướp trắng trợn. Cung Sùng chần chờ. “Công tử, cái này..” “Cho ta một triệu viên linh thạch, trong khoảng thời gian ta ở Tam Võ thành, đảm bảo Cung gia nhà ngươi không việc gì.” Cung Sùng nghe xong, không nói hai lời lập tức đồng ý. “Được, về nhà ta sẽ cho người chuẩn bị cho công tử.” Hiện tại lão ta thiếu nhất là thời gian. Lời này của Lữ Thiếu Khanh chính là cho ông ta thời gian. Còn cò kè mặc cả nữa thì là không hiểu chuyện.

Chương 826 - Người lại đi cướp à?

Chương 826: Người lại đi cướp à? “Thế mới đúng chứ. Đi thôi, mau về chữa thương.” “A, trước hết phải dùng đạo tâm mà thôi. Ta sợ người đổi ý.” Đợi Cung Sùng rời đi rồi, Lữ Thiếu Khanh nhìn sang Miêu Vu và Câu Lệ, tươi cười hòa ái hỏi: “Các người thì sao? Trong nhà có linh thạch sao?” “Cho ta một triệu viên linh thạch, ta có thể cho các người rời đi.” Khi Kế Ngôn tìm được Lữ Thiếu Khanh thì hắn đang tươi cười vẫy tay với Miêu Vu và Câu Lệ. “Hai vị đi thông thả, thuận buồm xuôi gió.” “Nhớ mai mang linh thạch đến đây. Gió mặc gió, mưa mặc mưa, trong gió trong mưa ta chờ các người.” Kế Ngôn vừa nhìn, không cần đoán đã biết Lữ Thiếu Khanh định làm gì. “Người lại đi cướp à?” Lữ Thiếu Khanh quay đầu khinh bỉ: “Thế nào là đi cướp? Ta thấy huynh thật không biết nói chuyện.” “Cái này gọi là phí cảm tạ. Ta đã ngăn bọn họ tự giết lẫn nhau, bọn họ cảm kích nên khăng khăng muốn tặng quà. Ta không có cách nào từ chối.” Lữ Thiếu Khanh lắc đầu, cực kỳ bất đắc dĩ: “Rất khó để từ chối người nhiệt tình.” “Ta thích người nhiệt tình.” Đây là ví dụ điển hình cho câu đã được lợi còn ra vẻ. Lữ Thiếu Khanh lấy phi thuyền ra quay đầu đi tìm đại đội nhân mã ba nhà. “Cũng không thể để bọn họ đánh nhau vỡ đầu được. Nhận linh thạch của người ta thì phải làm việc. Ôi chao, loại bận rộn hạnh phúc này quá khó khăn.” Người của ba nhà thấy Cung Sùng biến mất không còn tăm tích, Kế Ngôn cũng chậm rãi biến mất. Nhân khẩu ba nhà đều trợn mắt há mồm ngây ngốc, khó mà tin được. Không ngờ Kế Ngôn lại có thể đánh cho Cung Sùng chật vật bỏ chạy. Theo như bọn họ thấy thì Kế Ngôn đã thắng. Miêu Hồng Tuấn há hốc miệng, ánh mắt không tràn đầy tự tin mà là tràn đầy hối hận. Mạnh thế này, biết thế khi đó nên lôi kéo bọn Kế Ngôn vào Miêu gia. Dù không được thế thì tạo mối quan hệ tốt với bọn họ cũng tốt. Đáng tiếc, vì đệ đệ của mình mà bỏ qua cao thủ tuyệt đỉnh như Kế Ngôn. Miêu Hồng Tuấn hối hận đến xanh ruột. Miêu Kinh Tuyên xem chiến cũng há hốc mồm, không biết nên nói gì cho phải. “Miêu huynh.” Lúc này, tiếng nói của Câu Khiên vang lên bên cạnh. “Là lúc này đây.” Sát ý bắt đầu tràn

ngập. Miêu Hồng Tuấn nhìn đám người Cung gia ngậy ra như gà gồ, hơi cắn răng, gật gật đầu. Sau đó, ông ta truyền âm cho đoàn người Miêu gia. Đoàn người Miêu gia nghe được truyền âm của Miêu Hồng Tuấn ai nấy đều chấn động kinh ngạc. Nhưng chẳng mấy chốc, hai mắt bọn họ đều cháy lên ngọn lửa kích động. Miêu Kinh Tuyên lại càng kích động đến mức muốn tru lên vài tiếng. “Tiến hành theo kế hoạch!” Cung Tử Sương đỡ lấy Cung Xiêm quay lại, Câu Tô đi theo bên cạnh muốn giúp đỡ nhưng bị Cung Tử Sương ghét bỏ thậm chí vừa cảnh giác vừa đề phòng hấn ta. Miêu Á đi theo phía sau bọn họ, nhìn hai người như thế không hiểu sao nàng ta hơi bức bối. Nàng ta cảm thấy mặc dù gia hỏa này đáng ghét nhưng vừa rồi đối phó với hai người này không tệ. Câu Tô bị Cung Tử Sương ghét bỏ đâm tức giận. Trước đó còn gọi là Tô ca ca, giờ đã thành Câu Tô rồi? Mê luyện dành cho ta lúc trước đâu rồi? Tất cả đều do tên hỗn đản Trương Chính kia. Câu Tô nói với Cung Tử Sương: “Tử Sương muội muội, muội đừng nóng giận. Khi ấy dù chúng ta làm thế nào hấn cũng sẽ có biện pháp để ly gián chúng ta. “Người đừng tin hấn. Ba nhà chúng ta quan hệ tốt như thế, không nên vì hấn mà hiểu lầm lẫn nhau, làm thế không tốt cho mọi người.” Cung Tử Sương người cũng như tên, sắc mặt lạnh như sương, không thèm để ý tới Câu Tô. Câu Tô thấy thế lại càng hận Lữ Thiếu Khanh thấu xương. Phụ thân đã nói nếu không có cách nào đối phó với Câu gia thì phải kết thông gia với Cung gia để giữ gìn Câu gia. Mà trong số các nữ tử của Cung gia, xuất sắc nhất đương nhiên là Cung Tử Sương. Hấn ta cứ ở bên cạnh lải nhải mãi, hy vọng đồ được Cung Tử Sương. So với thái độ lúc trước của hấn ta. Miêu Á đi đằng sau nghe Câu Tô nói thế chỉ thấy buồn nôn. Quả nhiên là đồ mặt trắng. Đáng ghét. Miêu Á không nghe nổi nữa, bước lên vượt qua bọn họ định quay về. Đột nhiên Cung Tử Sương chỉ vào Miêu Á nói với Câu Tô: “Nếu người muốn ta tin tưởng người, giết nàng đi!” Câu Tô giật nảy mình. Miêu Á thềm cười lạnh. “Muốn giết ta? Người có thực lực này sao?” Miêu Á là Nguyên Anh tầng hai, Cung Tử Sương và Câu Tô đều là Nguyên Anh tầng một. Chưa kể mới ba hôm trước Câu Tô còn bị Lữ Thiếu Khanh trừng trị cho một trận đến nơi đến chốn, có thể phát huy được một nửa thực lực đã là không tệ rồi. Câu Tô cũng bị làm khó. Hấn ta bây giờ thế này đánh không lại Miêu Á. “Tử Sương muội muội. Muội đừng tin lời

hắn nói hươu nói vượn.”Cung Tử Sương cười lạnh: “Hừ, quả nhiên hai nhà các người đã liên thủ.”Câu Tô giờ tay lên, nghiêm túc nói: “Tử Sương muội muội, ta đã nói một vạn lần, Câu gia chúng ta không có liên thủ với Miêu gia đối phó Cung gia.”“Nếu muội không tin, ta có thể thề.”Khi Câu Tô chuẩn bị thề, đột nhiên có người từ đằng xa vọt tới.Toàn thân loang lỗ máu, thấy Cung Tử Sương thì hô lớn: “Tử Sương tiểu thư, Miêu gia và Câu gia liên thủ tấn công Cung gia chúng ta.”“Gia chủ đã bị bọn chúng đánh bị thương.”“Cái gì?”Lời này như sấm sét giữa trời quang, chẳng những bổ cho Cung Tử Sương, Cung Xiêm choáng váng, ngay cả Miêu Á và Câu Tô cũng choáng váng.Câu Tô lập tức thả nắm tay, ngơ ngác nhìn Miêu Á.“Hừ!”Miêu Á lạnh lùng hừ một tiếng rồi nhanh chóng rời đi. Nàng ta cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, muốn đi hỏi cho rõ ràng.“Tiểu nhân hèn hạ!”Cung Tử Sương lập tức ra tay với Câu Tô, nhắm thẳng cung tên về phía hắn ta.

Chương 827 - Người lại đi cướp à?

Chương 827: Người lại đi cướp à? (tt) Câu Tô cũng chật vật vô cùng. Chính hắn ta cũng không hiểu rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Nhưng hắn ta biết nếu mình không trốn đi chắc chắn sẽ bị Cung Tử Sương bắn chết ngay ở đây. Câu Tô chạy trốn, Cung Tử Sương mới dặn người báo tin chăm sóc Cung Xiêm cẩn thận rồi nhanh chóng chạy về. Khi Cung Tử Sương trở lại, phát hiện nơi này đã loạn cào cào. Người của Miêu gia và Câu gia đang kịch liệt chém giết với người Cung gia. Vì thiệt thòi về nhân số, người Cung gia bị ép vào một góc, kết thành trận hình để ngăn cản Miêu gia và Câu gia tấn công. Gia chủ Cung gia Cung Trừ mặt mũi tái nhợt, bản thân bị thương nặng, đang được tộc nhân bảo vệ sau lưng. Ông ta nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chòng chọc Miêu Hồng Tuấn và Câu Khiên. “Các người thật ác độc.” Vừa rồi ông ta không phòng bị, bị hai người Miêu Hồng Tuấn và Câu Khiên liên thủ tấn công bất ngờ, vì chưa sẵn sàng nên đã bị thương nặng, mất đi sức chiến đấu. Câu Khiên cười lạnh: “Mấy năm nay các người quá đáng lắm, đã quên đi tổ huấn của tổ tiên.” “Giỏi. Giỏi!” Hận ý trong lòng Cung Trừ bốc lên tận trời: “Ta chỉ hận mấy năm gần đây quá mềm lòng.” Cung Trừ biết sớm muộn gì Câu gia và Miêu gia cũng sẽ liên thủ nhưng không ngờ lại nhanh như thế. “Lão tổ sẽ không bỏ qua cho các người!” Miêu Hồng Tuấn và Câu Khiên liếc nhau, tươi cười đắc ý. Câu Khiên cười ha hả: “Lão tổ của người ư? Đã có người chờ trước rồi.” Ông ta vừa dứt lời, trái tim Cung Trừ giật thót một cái, kinh hoàng vô hạn. Lão tổ gặp nguy hiểm. Cung Trừ không thể vững vàng trấn định được nữa: “Người... các người!” “Xuống đó tìm lão tổ của các người đi!” Câu Khiên cười lạnh, hai tay sáng lên. Cung Tử Sương đi vào, thấy cảnh tượng như vậy thì nén giận bắn một tên nhắm thẳng Câu Khiên. “Tên đáng chết!” “Can đảm lắm!” Cung Tử Sương cũng không thể lừa được Câu Khiên, ông ta thậm chí không cần tránh né, một tay bắt lấy mũi tên mà Cung Tử Sương bắn tới, dễ dàng hóa giải. “Dám ra tay với Nguyên Anh trung kỳ như ta, nên nói là người tự đại hay là tự tin đây?” Câu Khiên cười lạnh không thôi, lộ ra sát ý thật sâu đối với Cung Tử

Sương.Cung Tử Sương cũng xem như là người nổi bật trong thế hệ trẻ của Cung gia, là tương lai của Cung gia.Nếu muốn diệt Cung gia, Cung Tử Sương là đối tượng quan trọng cần chăm sóc.Hai mắt Cung Tử Sương đỏ ngầu, suýt chút nữa muốn điên rồi.Cung gia bị Miêu gia và Câu gia đánh lén, thương vong nặng nề, đội ngũ vốn mấy chục người, hiện tại chỉ còn lại có mười mấy người.Những người khác đều kêu thảm ngã xuống.Trong đó không thiếu họ hàng gần nhất của Cung Tử Sương, thúc bá, huynh trưởng tỷ muội đều có.Cung Tử Sương phần nộ gào thét, thanh âm bén nhọn, lộ ra hận ý vô cùng: “Đáng chết, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho các ngươi. Đi chết đi!”Câu Khiên lười nói nhảm với Cung Tử Sương, vỗ một chưởng vào Cung Tử Sương, cường độ cực lớn đột kích.Mặc dù Cung Tử Sương ra sức ngăn cản, nhưng đối mặt sự chênh lệch cảnh giới thực lực, không qua được mấy hiệp, nàng ta điên cuồng phun máu tươi, bị thương nặng, cả người lung lay sắp đổ.Điều càng làm cho Cung Tử Sương cực hận chính là Câu Tô cũng gia nhập, ra tay với nàng ta.Hơn nữa so với Câu Khiên, Câu Tô càng khẩn cấp muốn giết chết Cung Tử Sương hơn, từng chiêu từng thức đều để lộ ra sự tàn nhẫn, hạ tử thủ với nàng ta.Đầu tóc Cung Tử Sương rối bù, chạt vật không chịu nổi, trong lòng nàng ta tràn ngập hối hận vô tận, lúc này nàng ta lại nhớ tới lời Lữ Thiếu Khanh nói.Lữ Thiếu Khanh nói không sai, mắt nàng ta đúng thật là bị mù.Trước kia không hiểu sao nàng ta lại thích loại người như Câu Tô.Người mù cũng không mù nặng như nàng ta.Cung Tử Sương oán hận nói: “Tiểu nhân đê tiện!”Câu Tô lạnh lùng cười: “Cung gia các ngươi thật quá đáng, đây là kết cục mà các ngươi nên có. Từ bỏ chống cự đi, ta cho ngươi chết thống khoái chút.”“Nằm mơ!” Cung Tử Sương tuyệt đối không muốn chết trong tay Câu Tô: “Ta nhất định sẽ giết ngươi.”“Giết ta?” Câu Tô nắm chắc phần thắng trong tay, phi long kỳ kiêu (1), ha ha cười rộ lên: “Ngươi định giết như thế nào?”(1) Có nghĩa là lợi thế lớn như vậy, sao có thể thua được? Nhưng cuối cùng họ thường thua cuộc.Sau khi biết được kế hoạch đối phó với Cung gia, Câu Tô không hề lo lắng.Nhưng mà vào đúng lúc này, một âm thanh vang lên: “Sao các ngươi lại đánh thành như vậy? Dừng tay đi, bên ngoài toàn là, a phi, đừng đánh nữa.”Âm thanh không lớn, nhưng lại có thể làm cho tất cả mọi người nghe được.Giống như nói chuyện bên tai mình.Mọi người theo bản

nặng ngắc đầu, nhìn thấy Lữ Thiều Khanh trên phi thuyền. “Là hấn!” Trong lòng Miêu Hồng Tuấn trầm xuống. Miêu Kinh Tuyên nghiêng răng nghiêng lợi, rống to một tiếng, trực tiếp ra tay với Lữ Thiều Khanh. Miêu Hồng Tuấn hét lớn một tiếng: “Không nên xúc động.” Câu Khiên cười lạnh: “Miêu huynh, huynh lo lắng cái gì? Sư huynh của hấn mạnh, nhưng không có nghĩa là hấn cũng mạnh...” Vừa dứt lời, một đợt kiếm ý bộc phát, Miêu Kinh Tuyên xông lên kêu thảm thiết rơi xuống từ trên bầu trời. Câu Khiên mở to mắt. Tất cả mọi người dừng tay lại. Lữ Thiều Khanh thu kiếm mà đứng, thản nhiên nói: “Còn chưa ăn đủ đau khổ sao?” Miêu Kinh Tuyên ngất đi, bị thương cực kỳ nghiêm trọng, suýt chút nữa phé đi. Miêu Hồng Tuấn giận dữ, ông ta cố nén lửa giận: “Người muốn làm gì?”

Chương 828 - Ta yêu thích hòa bình, không thể nhìn các người đánh nhau

Chương 828: Ta yêu thích hòa bình, không thể nhìn các người đánh nhau. Lữ Thiếu Khanh ngồi xồm ở đầu thuyền, giống như một tên lưu manh, dùng Mặc Quân kiếm sờ sờ mạn thuyền: “Bảo các người dừng lại, đừng đánh nữa, ai về nhà nấy, ai tìm mẹ nấy đi. “Mọi người Cung gia vừa mừng vừa sợ, chẳng lẽ đây là cứu tinh sao? Miêu Hồng Tuấn biết mình đánh không lại Lữ Thiếu Khanh, Đại trưởng lão không ở đây, bọn họ không chắc là đối thủ của Lữ Thiếu Khanh. Hơn nữa, sau lưng Lữ Thiếu Khanh còn có một Kế Ngôn, càng làm cho ông ta không dám hành động thiếu suy nghĩ. Câu Khiên không phục: “Người là ai? Chúng ta nhiều người như vậy, chẳng lẽ lại sợ người sao?” “Tiểu tử này bắt nạt nhi tử ta, ta còn chưa kịp tính sổ với người. Dám xuất hiện ở đây, ta sẽ giết chết người. Lữ Thiếu Khanh không nói hai lời, chém một kiếm về phía Câu Tô, kiếm quang lóng lánh, mặt trời ảm đạm phai màu. Tóc gáy cả người Câu Tô dựng thẳng, thực lực hắn ta vốn đã không bằng Lữ Thiếu Khanh, hơn nữa còn bị thương chưa khỏi, căn bản không ngăn cản được một kiếm này, hắn ta hoảng sợ kêu lên. “Phụ thân, cứu con!” “Câu Khiên cũng ra tay trước. Linh lực trong cơ thể bắt đầu khởi động, cả người giống như mũi tên, nháy mắt đi tới trước mặt Câu Tô. Ông ta hét lớn một tiếng, mặt ngoài xuất hiện một tầng vàng sáng, linh lực trong cơ thể tuôn ra, nhanh chóng hình thành một linh lực hộ thuẫn bao phủ ông ta và Câu Tô. Câu Tô thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy an tâm. Nhìn bóng lưng phụ thân, trong lòng kích động, bóng lưng phụ thân quả nhiên là đáng tin cậy. Nhưng rất nhanh, nụ cười của Câu Tô đã biến mất. Trước kiếm này của Lữ Thiếu Khanh, linh lực hộ thuẫn thật dày như trứng gà ầm ầm vỡ tan. “A!” “Câu Khiên không ngờ kiếm này của Lữ Thiếu Khanh lại sắc bén như vậy, căn bản chưa kịp chuẩn bị chu đáo. Trong nháy mắt khi bị kiếm quang bao phủ, ông ta đã chịu thiệt thòi lớn. Giống như có vô số trường kiếm chém vào người Câu Khiên, xuất hiện vô số vết thương. Kiếm ý giống như cá ăn thịt người, điên cuồng chui vào trong miệng vết thương, tạo thành thương tổn

lớn hơn nữa cho Câu Khiên. Câu Khiên rống giận liên tục, cuối cùng dựa vào thực lực bản thân mà đỡ được một kiếm này của Lữ Thiếu Khanh, nhưng ông ta cũng vì vậy mà bị thương. Câu Tô sắp bị dọa chết, phụ thân của mình cũng suýt chút nữa không bảo vệ được mình: “Phụ thân, người, người không sao chứ?” “Không, không sao.” Câu Khiên khoát tay, hoảng sợ nhìn Lữ Thiếu Khanh. Thực lực của Lữ Thiếu Khanh vượt quá tưởng tượng của ông ta. Sao có thể mạnh như vậy được? Buồn cười là ông ta còn dự định lấy lại danh dự cho nhi tử ở chỗ này, hiện tại xem ra dự định này sắp thất bại rồi. “Còn muốn đánh nữa không?” Lữ Thiếu Khanh đứng từ trên cao nhìn xuống, lạnh lùng hỏi. Câu Khiên im lặng. Miêu Hồng Tuấn không rõ: “Vì sao ngươi phải bảo vệ người Cung gia?” “Kể Ngôn khiêu chiến Cung gia, đánh bại Cung gia, đáng ra phải có mâu thuẫn với Cung gia mới đúng. Thân là sư đệ, Lữ Thiếu Khanh không nên bảo vệ Cung gia mới đúng. Lữ Thiếu Khanh chính trực nói: “Ta yêu hòa bình, không muốn các người đánh nhau. “Những lời này, không ai tin. Miêu Hồng Tuấn nhìn thoáng qua xung quanh, người Cung gia đã thương vong nặng nề, Cung Trừ cũng bị bọn họ đánh trọng thương. Lữ Thiếu Khanh nói rõ thái độ, không ai trong bọn họ có thể đánh thắng được Lữ Thiếu Khanh, hôm nay chỉ có thể lui. Miêu Hồng Tuấn thấp giọng nói với Câu Khiên: “Lui trước đã, các Đại trưởng lão hẳn là thuận lợi rồi. Cung gia cũng không nhắc nổi sóng gió gì, sau khi trở về sẽ tìm cơ hội diệt Cung gia sau.” Câu Khiên cũng không có ý chí chiến đấu, gật đầu: “Được, đi trước.” Trong lòng ông ta oán hận thề, chờ ta chinh hợp tài nguyên của thành Tam Vũ, sau khi thực lực tăng lên, ta nhất định sẽ giết ngươi. Người Cung gia phức tạp nhìn Lữ Thiếu Khanh, hẳn muốn làm gì? Hiện tại Cung gia không còn mấy người tốt, để ý thấy ánh mắt của Lữ Thiếu Khanh, tất cả mọi người đều khẩn trương... Cung Tử Sương đứng ra, kiên định đứng ở trước mặt Cung gia của mình. Điểm này khiến Lữ Thiếu Khanh cảm thấy bất ngờ. Cô nàng này tuy rằng thị lực không tốt, nhưng tính cách cũng được, vào lúc này rồi mà vẫn can đảm đứng ra. Cung Tử Sương cầm trường cung trong tay, vô cùng cảnh giác: “Ngươi muốn làm gì?” Lữ Thiếu Khanh không vui: “Ta đã cứu Cung gia các ngươi, đây là thái độ nói chuyện của ngươi đối với ân nhân cứu mạng sao?” “Mặc dù là như thế nhưng trong lòng Cung Tử Sương vẫn cảm kích không

nổi. Nếu như không phải Kế Ngôn, Cung gia cũng sẽ không gặp phải cảnh ngộ như vậy. Nói cách khác, Cung gia có thể có bộ dạng như bây giờ, toàn bộ là nhờ sư huynh đệ Lữ Thiếu Khanh. “Người sẽ tốt bụng cứu chúng ta như vậy sao?” Cung Tử Sương không có bất kỳ hảo cảm nào đối với Lữ Thiếu Khanh, trong lòng vô cùng hoài nghi Lữ Thiếu Khanh còn có âm mưu khác. “Câm miệng, không thể vô lễ với công tử như vậy.” Cung Trừ đi ra, thân làm gia chủ, Cung Trừ rất thực tế. Dưới thế cục này, đắc tội với Lữ Thiếu Khanh cũng không phải là chuyện tốt. Ông ta nhìn Lữ Thiếu Khanh, rất muốn hỏi một câu, người và sư huynh người rốt cuộc là dạng quái vật gì. Tuổi còn trẻ mà lại mạnh như vậy, không cho người khác đường sống sao? Nhưng lời nói đến miệng lại biến thành: “Cảm tạ ân cứu mạng của công tử, trên dưới Cung gia vô cùng cảm kích.” Có tiền lệ Cung Sùng kia, Lữ Thiếu Khanh cũng không hy vọng xa vời người của Cung gia sẽ lên tiếng, hắn nói thẳng: “Chỉ là vô cùng cảm kích thôi sao? Không có gì khác à?” Điều khiến Lữ Thiếu Khanh bất ngờ chính là Cung Trừ dường như còn giỏi hơn Cung Sùng, ông ta nói: “Công tử có yêu cầu gì thì cứ nói, Cung gia làm được nhất định sẽ thỏa mãn công tử.” Chẳng trách có thể làm chủ một nhà, không tệ, không tệ.

Chương 829 - Ta không thích náo nhiệt

Chương 829: Ta không thích náo nhiệt

Lữ Thiếu Khanh rất hài lòng với Cung Trừ, cũng không khách khí, khách khí hơn nữa chính là không tôn trọng người ta: “Ta thiếu chút linh thạch, chắc Cung gia người có chứ? Ta muốn cũng không nhiều, một trăm vạn đi.” Cung Trừ im lặng, mọi người Cung gia cũng im lặng. Hắn trần trụi mở miệng muốn linh thạch, làm cho người ta cảm giác được một loại chênh lệch rất lớn, trong lúc nhất thời khó có thể bình tĩnh lại. Cung Tử Sương nghiêng răng nghiêng lợi: “Một trăm vạn viên linh thạch? Sao người không đi cướp đi?” Lữ Thiếu Khanh tuyệt không tức giận: “Ta giống loại người đó sao?” Cung Tử Sương càng tức giận, vừa nhìn người đã thấy giống thổ phỉ rồi. “Người đang nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của đấy.” Lữ Thiếu Khanh không sao cả, ngồi ở đầu thuyền, ngáp một cái: “Các người có thể không cho.” Cung Trừ kịp phản ứng, không suy nghĩ nhiều, lập tức đồng ý: “Được, nếu công tử cần, sau khi trở lại thành Tam Vũ, Cung gia tự nhiên sẽ dâng hai tay để tạ đại ân của công tử.” Lữ Thiếu Khanh rất hài lòng: “Không tệ, người hơn nhiều so với lão già Cung Sùng kia.” Cung Trừ chớp mắt mấy cái, chuyện này có liên quan gì đến lão tổ của mình? Đồng thời sau khi Cung Trừ nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh dễ nói chuyện như vậy, ông ta thử hỏi: “Công tử có thể trở về Thành Tam Vũ cùng chúng ta hay không?” Lữ Thiếu Khanh cười rộ lên, tên này cũng rất thông minh. Nhưng mà, ta là ai mà người muốn ta làm vệ sĩ cho người vậy? Lữ Thiếu Khanh quả quyết từ chối: “Ta xấu hổ, không thích náo nhiệt, không quen ở chung với nhiều người như vậy.” Những người nghe câu đó lại im lặng một lần nữa. Người xấu hổ sao? Đúng là mở mắt nói dối. Cung Trừ chửi thầm trong lòng, cao thủ đều là như vậy sao? Chẳng lẽ là do ta không có bộ dáng giống như hắn cho nên thực lực mới không tốt sao? Cung Trừ dò xét: “Đến lúc đó ta sẽ cho công tử thêm mười vạn linh thạch nữa thì như thế nào?” Lữ Thiếu Khanh lập tức giơ ba ngón tay lên: “Ba mươi vạn.” Cung Trừ hít một hơi thật sâu, bình phục tâm tình sôi trào, đáp ứng: “Theo lời công tử.” “Tốt, ta thích nhất náo nhiệt...” “Mà Miêu gia và Câu gia

bên này, ngay sau khi bọn họ rời đi một khoảng cách rất xa, Câu Tô mới dám mở miệng, mang theo sự oán hận vô tận với đối Lữ Thiếu Khanh mà mở miệng mắng: “Tên đáng chết! Khinh người quá đáng.” Mặt mũi Câu Khiên âm trầm: “Thù này tất báo!” “Bắt nạt nhi tử ông ta thì không nói, bây giờ còn bắt nạt đến trên đầu ông ta. Không báo thù này, ngày sau dễ dàng sinh ra tâm ma. Miêu Hồng Tuấn cũng rất bất đắc dĩ.” Hai sư huynh đệ bọn họ quá mạnh, chúng ta không phải đối thủ. “Làm mưa làm gió quá lâu ở thành Tam Vũ này, hiện tại gặp phải rồng qua sông, những con rắn độc như bọn họ không thể không cúi đầu. Chẳng qua Miêu Hồng Tuấn lại lạc quan rất nhanh. “Bọn họ chung quy vẫn là người từ bên ngoài đến, sớm muộn gì cũng rời khỏi thành Tam Vũ, đến lúc đó thành Tam Vũ do hai nhà chúng ta định đoạt.” Về phần tại sao không phải ba nhà định đoạt, cái này còn phải nói sao? Gương mặt âm u của Câu Khiên đẹp hơn vài phần, đến lúc đó thành Tam Vũ sẽ bị hai nhà bọn họ khống chế. Tài nguyên sẽ nhận được càng nhiều, thực lực của bọn họ sẽ tiến thêm một bước nữa. Hơn nữa! Ánh mắt Câu Khiên lơ đãng lướt qua người Miêu Hồng Tuấn, lóe ra sự khác thường, chẳng qua bị ông ta che giấu rất tốt. Ông ta mỉm cười: “Có lẽ bây giờ Đại trưởng lão hai nhà chúng ta đã kết thúc chuyện bọn họ nên làm rồi.” Miêu Hồng Tuấn cũng cười rộ lên, tâm tình vô cùng thoải mái: “Đúng vậy, lão ta đã bị trọng thương, tuyệt đối không thể nào chống lại hai vị Đại trưởng lão của chúng ta liên thủ.” “Cung Sùng là mối họa lớn trong lòng hai nhà, là nhân vật chính trong cơn ác mộng khi ngủ của hai nhà. Nhưng lần này sau khi lão ta chiến đấu với Kế Ngôn, đại bại mà chạy, cho hai nhà cơ hội vô cùng tốt. Đại trưởng lão Miêu gia và Câu gia đều là cảnh giới Nguyên Anh tầng sáu, hai người bắt tay đủ để đánh chết Cung Sùng. Kể từ đó, trụ cột Cung gia không còn, gia chủ Cung Trừ cảnh giới Nguyên Anh tầng sáu cũng bị trọng thương. Thực lực ba nhà đã xảy ra nghịch chuyển, Cung gia đã không đáng để lo lắng nữa. Đợi đến khi tên đáng giận kia rời đi, Cung gia sẽ hoàn toàn trở thành lịch sử. Câu Khiên cười nói với Miêu gia: “Miêu huynh, ngày sau hai nhà chúng ta nên đoàn kết nhất trí, không được nội chiến, cho người khác cơ hội.” Miêu Hồng Tuấn gật đầu, rất đồng ý: “Yên tâm đi, ta và người thân như một nhà.” “Thân như một nhà sao?” Miêu Kinh Tuyên chen vào: “Ta cảm thấy bọn tiểu bối nên đi lại nhiều hơn.” Miêu Á tức

chết, vẫn muốn gả ta đi sao? Nhìn các trưởng bối lộ ra nụ cười, thậm chí cả phụ thân của mình cũng ngầm không nói lời nào. Miêu Á không nể mặt các trưởng bối: “Hừ, ta sẽ không gả cho người yếu hơn ta.” Hung hăng khinh bỉ Câu Tô, loại mặt hàng này, thật sự là càng nhìn càng chán ghét. Đến cả là cái tên Trương Chính kia, tuy rằng đáng ghét, nhưng vẫn tốt hơn rất nhiều so với mặt hàng trước mắt này. Trong lòng Câu Tô thầm buồn bực, chờ người gả tới xong xem ta dạy dỗ người như thế nào. Hắn ta ra vẻ không tức giận, ha hả cười nói: “Miêu Á muội muội, ta sẽ không làm muội thất vọng.” Đến lúc đó có đầy đủ tài nguyên, thực lực của ta khẳng định sẽ vượt qua người. Lúc này một vệt sáng từ xa bay tới, rơi vào trong tay Miêu Hồng Tuấn. Câu Khiên thấy vậy, vui vẻ cười rộ lên: “Xem ra là Đại trưởng lão nhà người gửi tới tin tức tốt tới...”

Chương 830 - Không thể trêu vào, còn không trốn thoát sao?

Chương 830: Không thể trêu vào, còn không trốn thoát sao? Miêu Hồng Tuấn cười rộ lên, ông ta không vội nhìn truyền tin trong tay, nắm chặt trong tay nói với Câu Khiên: “Của người hẳn là cũng sắp rồi.” Câu Khiên khoát tay: “Tính cách Đại trưởng lão nhà ta ta biết rõ, ngài ấy sẽ không truyền tin cho ta đâu. Nhìn xem đi, nhìn xem tình hình chiến đấu thế nào.” Miêu Kinh Tuyên ở bên cạnh vui vẻ đắc ý, trên mặt tràn đầy nụ cười, như một con tinh tinh lớn cười rộ lên: “Còn có thể như thế nào chứ? Nếu lão tổ Cung gia không chết, ta sẽ tự mình đi giết lão ta.” Nhưng mà Miêu Hồng Tuấn xem xong, nụ cười dần dần biến mất, sắc mặt khó nhìn giống như là Đại trưởng lão nhà mình đã chết. Miêu Hồng Tuấn cắn răng, thấp giọng rít gào: “Đáng, đáng chết...” “Đám người Câu Khiên, Miêu Kinh Tuyên gây ngán cả người, một dự cảm không tốt dâng lên trong lòng. Tim Câu Khiên đập thành thịch, trong lòng rất bất an: “Miêu huynh, có chuyện gì vậy?” “Lão tổ Cung gia không chết, có người cứu lão ta.” Miêu Hồng Tuấn gằn từng chữ, lời nói nặn ra từ giữa hàm răng khiến đám người Câu Khiên, Miêu Kinh Tuyên khó có thể tin. “Cái gì? Là ai cứu lão ta?” Miêu Kinh Tuyên giận dữ quát một tiếng, nhưng rất nhanh liền im lặng. Là ai cứu, còn phải hỏi sao? Trong lúc này, ngoại trừ tên đáng ghét kia thì còn có thể là ai? Câu Khiên rất khó chịu, người hai nhà mưu đồ bí mật bắt tay, quyết định đối phó với Cung gia, bố trí tốt mọi chuyện, cuối cùng lại bị người phá hỏng. Câu Khiên tràn đầy hận ý, giống như nguyên rửa kẻ thù giết cha: “Trương Chính chết tiệt, ta và người không đội trời chung.” Nhưng ông ta cũng chỉ có thể chửi bậy hai tiếng như vậy chứ không làm được gì. Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh quá mạnh. Ở thành Tam Vũ này đã không còn ai là đối thủ của bọn họ. Ngày xưa một Cung Sùng cũng đã có thể ép hai nhà bọn họ không ngóc đầu lên được, rầm cũng không dám phóng thêm một cái. Hiện tại lại có kẻ có thể so với hai Cung Sùng, bọn họ càng không có cách nào. Miêu Á ở bên cạnh nhìn đến trong lòng sinh ra vài phần hâm mộ. Chỉ hai người Kế Ngôn và Lữ

Thiếu Khanh đã có thể ép gia tộc của nàng ta không thể làm gì. Đây mới là cường giả. Tuy rằng hiện tại là gia tộc của mình đang chịu thiệt, nhưng nàng ta vẫn là nhện không được sinh lòng hướng tới, hận không thể làm bản thân cũng có thể trở thành dạng tồn tại giống như Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh. Miêu Kinh Tuyên bên này lại cực hận, ông ta cảm thấy Lữ Thiếu Khanh đang đối nghịch với mình. Miêu Kinh Tuyên gầm rú, giống như một con tinh tinh phẫn nộ, đám ngực dậm chân: “Cái tên đáng chết, hiện tại chúng ta hẳn là phải đi giết hắn.” Miêu Hồng Tuấn vô cùng tức giận, hét lớn một tiếng với Miêu Kinh Tuyên: “Câm miệng!” Trong lòng ông ta bỗng nhiên nhìn không vừa mắt đệ đệ này của mình. Nếu không là bởi vì lúc trước đệ đệ xúc động, làm cho ông ta khi đó không kịp kéo tốt quan hệ với Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh. Ông ta suy nghĩ một chút, nói với Câu Khiên: “Câu huynh, mấy ngày tới hai nhà chúng ta phải đi lại nhiều hơn.” Câu Khiên hiểu ý Miêu Hồng Tuấn, gật đầu: “Đương nhiên, hai nhà chúng ta cùng tiến cùng lùi.” Hai người Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh ở lại thành Tam Vũ, chỉ khi hai nhà bắt tay thì mới có thể ngăn cản được mũi nhọn của hai người này. Sau đó Miêu Hồng Tuấn nói với Miêu Á: “Tiểu Á, những ngày kế tiếp con và Tô công tử cũng phải đi lại nhiều hơn.” Sắc mặt Miêu Á trắng bệch. Câu Tô rất vui vẻ cười rộ lên, nói với Miêu Hồng Tuấn: “Miêu thúc thúc yên tâm, con sẽ chăm sóc Miêu Á muội muội thật tốt.” Miêu Á không nói lời nào, trong mắt lại lộ ra ánh mắt thà chết không theo. Câu Khiên thở dài, có chút bất đắc dĩ nói: “Trong khoảng thời gian tới, đám tiểu bối các ngươi làm việc phải khiêm tốn, không nên trêu chọc bọn họ. Hai nhà chúng ta cũng cố gắng không tiếp xúc với bọn họ.” Tuy rằng hận không thể chém Lữ Thiếu Khanh thành muôn mảnh, nhưng lúc này làm rùa đen rút đầu là cách tốt nhất. Đợi đến khi Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh rời khỏi nơi này là được. Miêu Hồng Tuấn rất tán thành, tỏ vẻ đồng ý: “Câu huynh nói rất đúng. Hừ, Miêu gia ta không thể trêu vào bọn họ, chẳng lẽ còn trốn không nổi sao?” Đôi bên rất nhanh đã trở về thành Tam Vũ, đối với chuyện xảy ra hôm nay, Miêu Hồng Tuấn và Câu Khiên đều hạ mệnh lệnh chết, không được tiết lộ nửa điểm với bên ngoài. Hai người vô cùng khiêm tốn trở về gia tộc của mình. Mà điều này cũng làm cho đông đảo người xem trong thành Tam Vũ buồn bực không thôi. Bọn họ rất muốn biết kết

quả trận chiến hôm nay như thế nào. Chẳng qua khi nhìn thấy Miêu gia và Câu gia như thế, bọn họ đều nhao nhao suy đoán. “Xem ra Cung gia thắng, nếu không Miêu gia và Câu gia cũng không đến mức đến rầm cũng không phóng một cái như vậy được.” “Đúng vậy, nếu Cung gia thua, Miêu gia và Câu gia tuyệt đối phải làm gì đó.” “Cung gia quả nhiên vẫn là kẻ mạnh mà, xem ra ngày sau thành Tam Vũ sẽ hoàn toàn trở thành vật trong túi Cung gia rồi...” “Cung gia lợi hại, Cung gia uy vũ, ha ha...” Phần lớn người của thành Tam Vũ cho rằng trận chiến lần này là Cung gia thắng, Kế Ngôn có can đảm khiêu chiến Cung gia bị đánh thành cặn bã. Nhưng mà đang lúc bọn họ thảo luận náo nhiệt, Cung gia đã trở lại. Nhìn thấy thảm trạng của Cung gia, thành Tam Vũ im lặng ghen ngào. Cung gia thoát nhìn vô cùng thê thảm, cách thật xa cũng có thể ngửi được mùi máu và mùi thảo dược trên người bọn họ. Thắng thảm sao? Nhưng mà người trên phi thuyền kia là xảy ra chuyện gì? Người nọ không phải cũng là một trong hai người khiêu khích Cung gia sao? Sao lại đi cùng người của Cung gia? Người thành Tam Vũ không hiểu ra sao, căn bản không biết trong đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Lữ Thiếu Khanh trở lại thành Tam Vũ, nói với Cung Trừ: “Đến lúc đó nhớ đưa hai trăm ba mươi vạn linh thạch đến Miêu gia cho ta.” Sau khi nói xong dựng phi thuyền, đi thẳng đến Miêu gia. Không có linh thạch tìm chỗ ở, chỉ có thể tiếp tục ở chỗ Miêu gia thôi.

Chương 831 - Tiểu Á, người có biết người đang nói gì không?

Chương 831: Tiểu Á, người có biết người đang nói gì không? Cung Trứ ngơ ngác. Không phải một trăm ba mươi vạn viên linh thạch sao? Sao lại có thêm một trăm viên nữa vậy? Nhìn phi thuyền xa xa, trong lòng Cung Trứ có một dự cảm bất thường. “Mau, mau trở về, tìm lão tổ...” “Miêu Hồng Tuấn bên này vừa trở lại Miêu gia, đã đi đến chỗ Đại trưởng lão Miêu Vu đầu tiên. Nhưng mà nhìn thấy bộ dáng Miêu Vu, ông ta lại càng hoảng sợ: “Đại trưởng lão...” “Miêu Vu không muốn nói thêm gì, lão ta khoát tay: “Kiềm chế tộc nhân, đừng để bọn họ trêu chọc tiểu tử Trương Chính kia.” “Miêu Hồng Tuấn gật đầu: “Đại trưởng lão yên tâm, con đã phân phó, trong khoảng thời gian này phải làm việc khiêm tốn, cách bọn họ thật xa. Chúng ta không đi trêu chọc hấn, có lẽ hấn cũng sẽ không tới gây phiền toái cho chúng ta.” “Nhưng mà vừa dứt lời, Miêu Kinh Tuyên từ xa nhảy tới: “Đại ca, đại ca, hai tên kia lại trở về Miêu gia chúng ta ở.” “Cái gì?” Miêu Hồng Tuấn nhảy lên cao ba trượng, ông ta cũng không để ý phải nói gì với Đại trưởng lão, trực tiếp lao ra muốn xem trong hồ lô của hai người bọn họ rốt cuộc bán thuốc gì. Giọng Miêu Vu từ phía sau truyền đến: “Đúng rồi, ta đã đồng ý, còn phải cho hấn một trăm vạn linh thạch.” “Bịch!” Miêu Hồng Tuấn thẳng tắp từ trên trời rơi xuống... Lữ Thiếu Khanh trở lại chỗ ở, mới vừa nằm xuống còn chưa kịp duỗi lưng, Miêu Hồng Tuấn và Miêu Kinh Tuyên đã tìm tới cửa. “Làm gì?” Sắc mặt Lữ Thiếu Khanh không tốt: “Quấy nhiễu giấc mộng của người khác, tội ác tày trời.” “Về mặt hai đại hán vạm vỡ là Miêu Hồng Tuấn và Miêu Kinh Tuyên mơ hồ. Người oán khí tràn đầy là có ý gì? Hóa ra chúng ta tới tìm người là quấy rầy giấc ngủ của người sao? Đây là chỗ của Miêu gia chúng ta mà? Việc người tới nơi này, chúng ta còn chưa kịp oán giận người, người ngược lại dám oán giận chúng ta? Ánh mắt Miêu Kinh Tuyên nhìn Lữ Thiếu Khanh mang theo sợ hãi, nổi giận đùng đùng: “Người còn tới nơi này làm gì?” “Sau khi Lữ Thiếu Khanh nghe xong, trong lòng khinh bỉ thật sâu, quả nhiên đa số người Ma tộc không có đầu

óc.Nhưng mà ngấm lại nơi này dù sao cũng là nơi ở của người ta, vẫn nên cho chút mặt mũi đi.Lữ Thiếu Khanh thành thật nói: “Ở thành Tam Vũ này chúng ta không có chỗ ở, chỉ có thể nghỉ ngơi ở đây thôi. Làm sao? Không phải là muốn đuổi chúng ta đi chứ?”“Đúng vậy.” Miêu Kinh Tuyên hét lớn một tiếng: “Miêu gia chúng ta không hoan nghênh các ngươi, các ngươi lập tức rời đi đi.”Vừa nghĩ tới hai người này ở chỗ Miêu gia, Miêu Kinh Tuyên đều cảm thấy ghê tởm và lo lắng.Hai người này giống như bom, cũng không biết sẽ nổ tung khi nào.Một khi nổ tung, Miêu gia nhất định sẽ bị nổ tan xương nát thịt.Lữ Thiếu Khanh khinh thường cười xùy một tiếng: “Ngươi là thứ gì? Gia chủ của ngươi còn chưa nói chuyện, ngươi ở chỗ này hô to gọi nhỏ còn ra thể thống gì?”Sau đó lại nghiêm túc nói với Miêu Hồng Tuấn: “Miêu gia chủ, loại đệ đệ vô lễ này không cần làm gì, đánh chết ông ta đi. Để tránh mang đến tai họa cho Miêu gia.”Miêu Hồng Tuấn ngăn Miêu Kinh Tuyên lại, ông ta hít sâu một hơi, nói với Lữ Thiếu Khanh: “Trương Chính công tử, nếu ngươi còn tiếp tục ở chỗ này thì không tốt lắm đâu.”Lữ Thiếu Khanh hỏi ngược lại: “Có gì không tốt? Hoàn cảnh nơi này rất đẹp, ta ở rất thoải mái, rất tốt. Đương nhiên, người Miêu gia các ngươi không đến quấy rầy ta thì càng tốt. Ta rất hài lòng với nơi này, ngươi không cần lo lắng ta sẽ ghét bỏ. Không cần lo lắng, đến lúc đó khi rời đi, ta sẽ cho ngươi một lời khen năm sao.”Trong lòng Miêu Hồng Tuấn chửi một vạn câu mẹ nó, vô số từ chửi tiệt phi nước đại trong đầu.Ông ta muốn đi cào tường.Mẹ nó, ai muốn lời khen năm sao của ngươi, ngươi cho ta một đánh giá kém năm sao được không?Ta ước gì ngươi ghét bỏ chỗ này của ta, mau cút khỏi chỗ này của ta.Ông ta hít sâu một hơi, đè nén tức giận trong lòng, nặn ra một nụ cười khó coi: “Trương Chính công tử, ngươi xem, ngươi và sư huynh ngươi có thực lực mạnh như vậy, chúng ta lo lắng sẽ chậm trễ các ngươi. Ở thành Tam Vũ này còn có không ít nơi tốt hơn có thể cung cấp chỗ ở cho hai vị công tử, ngươi xem...”Lữ Thiếu Khanh phát tay cắt ngang lời ông ta: “Không cần, ta chính là muốn ở chỗ này. Nếu không phục, các ngươi cứ ra tay đuổi chúng ta ra ngoài đi.”Nếu ta đánh thắng được ngươi, ta đã sớm ra tay giết chết các ngươi rồi. Cần gì phải ăn nói khép nép với các ngươi ở chỗ này?Miêu Hồng Tuấn mắng to trong lòng.Nhưng nhìn bộ dáng vô lại của Lữ Thiếu Khanh, ông ta chết lặng.Hai nhà

Miêu gia và Câu gia hiện tại thật vất vả mới thương nghị ước định cùng tiến cùng lùi, Lữ Thiếu Khanh và Kế Ngôn ở chỗ này, điều này sẽ làm cho người Câu gia thấy thế nào?Hết lần này tới lần khác, bọn họ lại đánh không lại Lữ Thiếu Khanh và Kế Ngôn.Miêu Hồng Tuấn không có cách nào, ngay tại lúc ông ta đau đầu, Miêu Á tới.Miêu Á nói với Miêu Hồng Tuấn; “Phụ thân, hai vị công tử nguyện ý ở lại đây là vinh hạnh của Miêu gia chúng ta mà. Làm sao có thể đuổi người ta ra ngoài chứ?”Lữ Thiếu Khanh vừa lòng, khen ngợi một câu: “Miêu tiểu thư nói không sai. Miêu gia chủ, người còn phải học tập nữ nhi nhiều hơn mới được.”Miêu Hồng Tuấn tức chết, nữ nhi muốn làm gì?Nếu không phải người mang bọn họ đến Miêu gia, hiện tại cũng sẽ không làm cho ông ta đau đầu như vậy đâu.Miêu Kinh Tuyên không dám hét lớn với Lữ Thiếu Khanh, dứt khoát trút cơn giận lên người Miêu Á: “Tiểu Á, người có biết người đang nói gì không?”

Chương 832 - Ta sẽ cho ngươi một lời khen năm sao

Chương 832: Ta sẽ cho ngươi một lời khen năm sao Miêu Á nhìn cũng lười nhìn nhị thúc mình một cái. Nguyên Anh tăng bốn, biểu hiện kém cỏi, là một hàng lờ mờ phần. Ta cũng không muốn trở thành Nguyên Anh như ông ta, ta muốn trở thành cao thủ như bọn họ. Trong ánh mắt Miêu Á cất giấu ánh sáng đã thâm thật sâu, nàng ta nói với Lữ Thiếu Khanh: “Trương Chính công tử, ngươi và Kế Ngôn công tử có nguyện ý gia nhập Miêu gia, trở thành khách khanh của Miêu gia hay không?” Miêu Hồng Tuấn và Miêu Kinh Tuyên giật mình. Bọn họ không ngờ Miêu Á vẫn còn giữ suy nghĩ ban đầu, đến lúc này rồi mà còn muốn Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh gia nhập Miêu gia, trở thành khách khanh của Miêu gia. Nhưng mà trong lòng hai người cũng âm thầm chấn động, chờ đợi. Nếu Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh trở thành khách khanh của Miêu gia, bọn họ còn sợ cái lông gì nữa. Cái gì mà Câu gia, Cung gia, đều phải ngoan ngoãn đi sang một bên. Miêu gia có hai người này, hoàn toàn có thể độc chiếm thành Tam Vũ. Nhưng câu trả lời của Lữ Thiếu Khanh khiến ngọn lửa chờ đợi trong lòng hai người tắt lịm. “Ta cũng không có tâm tư gia nhập Miêu gia các ngươi.” Miêu Á chưa từ bỏ ý định, nàng ta biết không dễ dàng thuyết phục bọn họ như vậy, nàng ta cắn răng: “Nếu như các ngươi nguyện ý gia nhập Miêu gia, hết thấy điều kiện đều có thể, bao gồm cả ta.” Thay vì bị gia tộc coi như quân cờ cầm đi kết thông gia với Câu gia, chẳng bằng tự mình quyết định. Lời vừa nói ra, hai huynh đệ Miêu Hồng Tuấn lại kinh hãi. Đến bây giờ bọn họ mới phát hiện mình vẫn không hiểu nổi Miêu Á. Lữ Thiếu Khanh cũng không ngờ Miêu Á lại có dũng khí nói ra những lời như vậy. Nhìn Miêu Á mặt đỏ bừng, nhưng biểu tình kiên định, ánh mắt tản ra đã thâm. Lữ Thiếu Khanh cười ha hả: “Thay vì như vậy, chi bằng ngươi tốn nhiều tâm tư vào chuyện tu luyện một chút đi.” Dưới ánh mắt nhân loại của Lữ Thiếu Khanh, Miêu Á chỉ có thể miễn cưỡng tính là mỹ nữ. So với Hạ Ngữ, Tuyên Vân Tâm thì kém xa. Lữ Thiếu Khanh không có hứng thú với nữ nhân. Phi, là hiện tại ta

tạm thời không có hứng thú. Lữ Thiệu Khanh quay đầu lại hỏi Kế Ngôn trong phòng một câu: “Có cô nương yêu thương nhưng nhớ, huynh có muốn hay không?” Kế Ngôn cũng lười lên tiếng. Lữ Thiệu Khanh khoanh hai tay, tỏ vẻ áy náy với Miêu Á: “Không có cách nào, sư huynh ta không thích nữ nhân.” Miêu Á thất vọng, là do mình quá yếu bọn họ nhìn không trúng sao? Miêu Hồng Tuấn và Miêu Kinh Tuyên cũng thất vọng. “Được rồi, các người lui ra đi, ta mệt mỏi, muốn đi ngủ.” Miêu Hồng Tuấn và Miêu Kinh Tuyên bắt đắc dĩ, không có cách nào bọn họ chỉ có thể rời đi. Mà Miêu Á lại muốn ở lại, nàng ta tỏ vẻ nguyện ý ở lại hầu hạ hai người Lữ Thiệu Khanh. Lữ Thiệu Khanh cũng mặc kệ, cô nàng này đang suy nghĩ gì, hắn cũng lười đoán. Mà ở phía Câu gia. Câu Khiên vừa trở về không bao lâu, chuyện bên phía Đại trưởng lão còn chưa hỏi rõ ràng, bên này đã nhận được tin Lữ Thiệu Khanh và Kế Ngôn vào ở Miêu gia. Câu Khiên nổ tung ngay tại chỗ... “Chết tiệt, bọn họ muốn làm gì?” Câu Khiên phẫn nộ không thôi, cảm thấy mình là người bị tổn thương sâu sắc nhất trên thế giới này. Ông ta đã bị phản bội và bị Miêu gia đâm sau lưng. Đã nói cùng tiền cùng lùi, khiêm tốn làm việc, cách Kế Ngôn và Lữ Thiệu Khanh thật xa. Kết quả thì sao, Miêu gia các người lại để cho người ta vào ở trong nhà các người. Các người định làm gì? Muốn đi liếm chân bọn họ sao? Muốn ôm đùi bọn họ sao? Chết tiệt, Câu gia chúng ta không có đùi sao? Cung gia có Cung Sùng, các người có hai tên kia, Câu gia chúng ta có cái gì? Có cọng lông. Câu Khiên ngồi xồm trong góc tường, lo lắng cho tương lai của Câu gia. Người mạnh nhất Câu gia cũng chính là Đại trưởng lão Câu Lệ, tiếp theo chính là gia chủ cảnh giới tầng bốn là ông ta. Mặc dù còn có mấy tộc nhân Nguyên Anh kỳ khác, nhưng bọn họ đều là Nguyên Anh sơ kỳ, thực lực bình thường. Bất nạt tu sĩ bình thường thì còn được, chứ đối phó với cao thủ chân chính thì không đủ nhìn. “Phụ thân!” Câu Tô tìm đến phụ thân mình, hắn ta kinh hoảng không thôi: “Làm sao bây giờ? Miêu gia, Miêu gia muốn phản bội chúng ta sao?” “Không có đồng minh Miêu gia, Câu gia không thể ngăn cản Cung gia trả thù. Câu Khiên nhất thời cũng không có cách nào, ông ta đi tới đi lui, cuối cùng nói với Câu Tô: “Hai ngày nữa, con mang theo một trăm vạn linh thạch đưa cho Trương Chính, thuận tiện thăm dò hàm ý của hắn.” “Một, một trăm vạn linh thạch?” Câu Tô há to miệng:

“Vì, vì sao phải cho hấn một trăm vạn linh thạch.” Câu Khiên vừa định nói rõ nguyên nhân, bỗng nhiên một giọng nói vang lên trên bầu trời Câu gia. “Gia chủ Câu gia ra đây!” Thanh âm cuộn cuộn, truyền khắp Câu gia, khiến mọi người ngẩn đầu. Tất cả đều tò mò là ai to gan như vậy, đi tới nơi này hô to gọi nhỏ, không biết nơi này là Câu gia sao? Hộ vệ Câu gia hét lớn: “Ai dám đến Câu gia giương oai?” “Mấy bóng dáng lao ra từ các nơi trong Câu gia, kết quả ngay sau đó, tiếng kêu thảm thiết của bọn họ nhao nhao vang lên. Câu gia kinh hãi! Lúc này có người gõ vang cảnh báo, có kẻ ịch tới cửa, càng nhiều người trong tộc lao ra. “Hừ!” Một tiếng hừ lạnh, giống như gió lạnh âm hàn thổi qua Câu gia. Tộc nhân có thực lực thấp yếu ở Câu gia như bị sét đánh, một ngụm máu tươi mãnh liệt phun ra, khí tức uể oải. Thậm chí có không ít người ngất đi. Người tới xem như nường tay, nếu không với thực lực tuyệt đối này chắc chắn có thể làm cho người Câu gia ngã xuống một mảng lớn. “Gia chủ Câu gia có tư thế thật lớn, chẳng lẽ ngay cả sứ giả Thánh Địa cũng không để vào mắt sao?” Thanh âm người tới lạnh như băng, lần nữa truyền khắp Câu gia. Sứ giả Thánh Địa? Đám người Câu gia giật mình. Đừng nói là sứ giả Thánh Địa, cho dù là chó của Thánh Địa tới, bọn họ cũng không dám chậm trễ.

Chương 833 - Sứ giả Thánh Địa

Chương 833: Sứ giả Thánh Địa
Câu Khiên lập tức lao ra, thuận di đi ra ngoài. Thấy được một thanh niên Thánh tộc mặc áo trắng, chấp hai tay sau lưng trước đại môn, ánh mắt bề ngỗ, thần sắc lạnh lùng ngạo nghễ nhìn người Câu gia. Hơi thở của hắn ta bình tĩnh mịt mờ, khiến người ta không rõ lai lịch. Sau khi Câu Khiên xuất hiện, nghi ngờ không thôi đánh giá thanh niên trước mắt, cẩn thận chấp tay, thử hỏi: “Ta là gia chủ Câu gia Câu Khiên, không biết công tử xưng hô như thế nào.” “Loan Thụy, đặc sứ Thánh Địa!” Thanh niên lấy ra một tấm lệnh bài màu đen, ngạo nghễ nói ra thân phận của mình với Câu Khiên. Nhận thấy được khí tức trên lệnh bài, Câu Khiên và người Câu gia xung quanh biến sắc. Quả nhiên là đến từ Thánh Địa. Câu Khiên vội vàng hành lễ: “Bái kiến Loan Thụy đại nhân.” “Ồ Thánh tộc, người có thực lực mạnh, bối phận lớn đều có thể xưng là đại nhân. Câu Khiên hết sức khách khí mời Loan Thụy vào, cẩn thận hỏi mục đích Loan Thụy đến tìm Câu gia: “Không biết đại nhân đại giá quang lâm là có gì chỉ giáo?” “Mặc dù Câu gia là một trong tam bá ở thành Tam Vũ, nhưng ở trước mặt Thánh Địa ngay cả cận bã cũng không được tính. Cho dù là thân phận Thành Chủ thành Tam Vũ, ở trước mặt Thánh Địa cũng giống như một vị quan lại không đủ tư cách. Loan Thụy không giấu diếm mục đích chuyến đi này, hắn ta thản nhiên nói: “Ta phụng mệnh Thánh Chủ, tuần tra các thành. Chẳng qua ta thân là đặc sứ, nhưng thân phận không nên công khai, người biết làm như thế nào đúng không?” “Không phải là bảo tộc nhân câm miệng không nói lung tung sao? Ta hiểu! Câu Khiên gật đầu lia lịa, tỏ vẻ không cần lo lắng vấn đề tiết lộ thân phận. Loan Thụy không nói nhảm, đi thẳng vào vấn đề chính: “Thành Tam Vũ phát triển như thế nào? Nhân khẩu, tài nguyên, văn thư địa hình của thành Tam Vũ đều lấy ra đi, ta muốn xem.” “Câu Khiên cả kinh, đây là muốn kiểm tra tài sản của thành Tam Vũ sao? Thánh Địa muốn làm gì? Muốn làm chuyện lớn sao? Mặc dù! Câu Khiên lộ ra vẻ khó xử, khiến Loan Thụy không vui: “Sao? Không muốn sao?” “Loan Thụy là đặc sứ Thánh Địa, đại diện cho

Thánh Địa tới nơi này, đừng nói xem văn thư, cho dù là lấy đi, thành Tam Vũ này cũng phải ngoan ngoãn nghe lời. Đối mặt với sự không vui của Loan Thụy, Câu Khiên cười khổ một tiếng: “Bẩm đại nhân, ta đã sớm không còn là Thành Chủ.” Loan Thụy sững sốt một chút, kỳ quái: “Ta nhớ mười mấy năm trước, ngươi vẫn là Thành Chủ mà.” “Đậu má, cảm giác tồn tại của thành Tam Vũ thấp như vậy sao? Đã bao lâu rồi ngươi không cập nhật thông tin vậy? Vị trí thành chủ thành Tam Vũ ta đã sớm giao cho Cung gia rồi. Chẳng qua Câu Khiên cũng cảm thấy không có gì đáng trách, thành Tam Vũ cách Thánh Địa rất xa, vị trí lại không quan trọng, trong mắt Thánh Địa chỉ là một thôn nhỏ ở nông thôn, không được coi trọng là chuyện rất bình thường. Loại người như Loan Thụy tựa như hải tử trong thành, khẳng định sẽ không tốn tâm tư đi tìm hiểu một thôn ở nông thôn. Sau khi Loan Thụy biết Câu Khiên không phải Thành Chủ, Cung gia mới là Thành Chủ thì trực tiếp đứng dậy, định rời khỏi nơi này. Câu Khiên vội vàng ngăn Loan Thụy lại: “Đại nhân đường xa tới, xin cho phép Câu gia chiêu đãi đại nhân một phen.” Loan Thụy là sứ giả của Thánh Địa, rất có lai lịch. Trong mắt Câu Khiên, cái đuôi này vừa to vừa thô, lông chân màu đen còn thô hơn cả cây cối trong rừng Long Lạc ở Tây Cực. Câu Khiên nhảy bén nhận ra, đây là cơ hội của Câu gia. Nếu bỏ lỡ, các tổ tiên Câu gia sẽ bỏ dậy từ dưới đất đập chết ông ta. Mặt Loan Thụy lộ vẻ khinh thường: “Vùng thôn quê hẻo lánh, có cái gì tốt mà chiêu đãi?” Câu Khiên thấy thế thì hết cách, cắn răng một cái, quỳ xuống với Loan Thụy: “Mong đại nhân cứu mạng.” “Đường đường là một gia chủ lại quỳ xuống, thật làm cho người ta bất ngờ. Ít nhất khiến cho Loan Thụy tò mò.” “Hả? Chuyện gì?” Câu Khiên không dám trì hoãn, vội vàng nói: “Đại nhân, gần đây thành Tam Vũ có hai người trẻ tuổi thực lực mạnh mẽ đi tới, bọn họ...” “Thêm mắm dặm muối nói Kế Ngôn và Lữ Thiểu Khanh tới nơi này kiêu ngạo như thế nào, ức hiếp Câu gia như thế nào. Cuối cùng hoàn toàn khiến Loan Thụy hứng thú.” “Ha ha, thú vị, đúng là đã lâu không thấy người kiêu ngạo như thế.” Loan Thụy ha hả cười: “Ta ngược lại muốn nhìn xem là kẻ có lai lịch gì mà lại dám kiêu ngạo như thế...” “Lữ Thiểu Khanh đuôi lưng một cái, hấn cảm thấy cuộc sống như vậy thật nhàm chán. Nơi này không có mạng nên không xem được bài Thiên Cơ, rất nhàm chán. Cho nên chỉ nghỉ ở chỗ này một

ngày hấn liền chịu không nổi. Hấn không phải Kế Ngôn, không làm được việc tu luyện mọi lúc mọi nơi. Hấn tình nguyện tu luyện ở trong phòng thời gian chứ không muốn tu luyện ở bên ngoài. Thời gian tu luyện quá ngắn, không có loại cảm giác này. Lữ Thiệu Khanh không chịu ngồi yên nên định đi dạo trong thành Tam Vũ, ăn chút gì đó. Không có cách nào, Kế Ngôn phải mất ít nhất một hai tháng mới khá lên. Hấn chỉ có thể chờ ở chỗ này thôi. “Khỉ ngốc, có muốn đi dạo phố ăn cái gì đó với ta không?” “Con khỉ nhỏ vốn không muốn để ý tới Lữ Thiệu Khanh, người này thật đáng sợ. Đi theo hấn rất dễ dàng bị bắt nạt. Nhưng nghe thấy từ ăn, thân thể khỉ con rất thành thật chui ra khỏi phòng, nhanh như chớp bò lên vai Lữ Thiệu Khanh. Miêu Á ở phòng đối diện, bắt đầu từ hôm qua nàng ta cũng ở lại chỗ này. Nàng ta có dã tâm, muốn tiếp cận Kế Ngôn và Lữ Thiệu Khanh, tạo mối quan hệ tốt không chừng còn có thể được bọn họ chỉ điểm. Chỉ cần truyền thụ một ít tu luyện tâm đắc cũng có thể làm cho thực lực của nàng ta tăng vọt.

Chương 834 - Muốn đi dạo phố với ta không?

Chương 834: Muốn đi dạo phố với ta không? Lữ Thiếu Khanh chậm rãi đi ra, nói với Miêu Á: “Cô nàng, đi dạo phố không?” Miêu Á đi ra, sắc mặt bình tĩnh nhưng trong lòng lại mừng thầm. Cái tên này nghĩ thông suốt rồi sao? Đi mua sắm? Người muốn làm gì? Ta tốt xấu gì cũng được người ta xưng là đệ nhất mỹ nhân thành Tam Vũ, thực lực mỹ mạo cùng tồn tại, ta không tin trong lòng người không có chút tâm tư. Trong lòng Miêu Á âm thầm cao hứng, lòng tự tin chịu đả kích vì ngày hôm qua bị ghét bỏ xem như đã trở lại. Miêu Á ra vẻ rụt rè: “Đi dạo phố sao? Người muốn làm gì? Ta muốn tu luyện, không rảnh.” Sư huynh người đang nghiêm túc tu luyện, người lại tùy tiện muốn đi ra ngoài chơi, còn muốn tán gái, người không biết xấu hổ sao? Lữ Thiếu Khanh vung tay lên: “Chuyện tu luyện gì gì đó, làm lúc nào chẳng được. Phải biết kết hợp giữa lao động và nghỉ ngơi chứ. Cả ngày tu luyện tu luyện, làm bản thân tu luyện đến choáng váng thì phải làm sao bây giờ? Người đừng giống sư huynh của ta, hắn đã tu luyện đến không có đầu óc rồi.” Miêu Á nhin không được nhìn về phía phòng Kế Ngôn, rất khó hiểu. Không ra trùng trị hắn một trận sao? Nói xấu sư huynh thì thôi đi, thậm chí không phải nói sau lưng, mà là quang minh chính đại nói. Uy áp của sư huynh ở đâu? Quả nhiên là một đôi sư huynh đệ khiến người ta thấy kỳ quái. Thấy Miêu Á chần chờ, Lữ Thiếu Khanh tiếp tục khuyên bảo thúc giục: “Đi thôi, ở chỗ này buồn chết đi được. Dù sao ta cũng là khách, người nói phải chiêu đãi chúng ta thật tốt, hiện tại cơ hội đã tới, mau nắm chắc đi.” Lữ Thiếu Khanh càng như thế, trong lòng Miêu Á càng cảm thấy Lữ Thiếu Khanh có ý đồ với nàng ta. Nếu không tại sao nhất định phải muốn nàng ta đi dạo phố cùng? Mang theo nữ hài đi dạo phố, đây không phải đã nói lên rất nhiều chuyện sao? Chắc chắn là muốn kéo gần quan hệ với nàng ta. Sau khi Lữ Thiếu Khanh khuyên bảo hai ba lần, Miêu Á không hề rụt rè. Hừ, cho người một cơ hội vậy. Trong lòng Miêu Á âm thầm nghĩ, xem người làm sao lấy lòng ta. “Được rồi, ta sẽ đi cùng người một lát.” Lữ Thiếu

Khanh rất hài lòng, như này mới đúng chứ, ra phố nào có chuyện không mang theo ví tiền? Nhưng mà sau khi đi ra, đi chưa được mấy bước Lữ Thiếu Khanh đã nói: “Quên đi, đi dạo phố xong thì tìm một chỗ ăn đi. “Mặc dù là thành trì, nhưng nơi này là thành trì của Ma tộc, kém quá nhiều so với thành trì của mười ba châu. Chỗ này của Ma tộc thiếu thốn tài nguyên, đồ vật bán ra lại đắt. Trên đường phố Ma tộc cao lớn khôi ngô, cho dù là nữ thì phần lớn cũng có làn da ngăm đen, thô ráp, mỹ nữ quá ít, nhìn không vừa mắt. Cho nên Lữ Thiếu Khanh cảm thấy còn không bằng đi ném thử mỹ thực của Ma tộc. Miêu Á ngạc nhiên, người gọi đây là đi dạo phố sao? Người đã đi được một trăm mét chưa? Miêu Á bất đắc dĩ chỉ có thể dẫn Lữ Thiếu Khanh tới tửu lâu tốt nhất thành Tam Vũ. “Ồ.” Sau khi Lữ Thiếu Khanh đi tới, ồ một tiếng: “Đây không phải là nơi ta và ngươi gặp mặt lần đầu sao?” “Đúng vậy.” Đi tới nơi này, nhớ tới lần đầu tiên gặp Lữ Thiếu Khanh, tâm tình Miêu Á rất khó chịu. Đến bây giờ, thức hải của nàng ta còn mơ hồ đau, trong thời gian ngắn sẽ không khỏi hẳn nhanh như vậy. Tất cả đều do người này ban tặng. Gian tửu lâu này mặc dù là tửu lâu tốt nhất thành Tam Vũ, nhưng nếu so sánh với mười ba châu, vẫn là kém một chút. Ít nhất về phương diện trang hoàng, tửu lâu này không sánh bằng Tụ Tiên Lâu của Phương Hiếu. Gian tửu lâu này có phong cách hoang dã, màu sắc cổ xưa, rất nhiều nơi ngay cả sơn cũng không quét. Điều này rất phù hợp với phong cách của Ma tộc, được người Ma tộc yêu thích. Lữ Thiếu Khanh đi tới nói với chủ quán: “Bưng những thứ tốt nhất, đặc sắc và đắt tiền nhất của các ngươi lên đây.” Miêu Á vừa nghe, hoảng sợ, vội vàng thấp giọng nhắc nhở: “Nhiều như vậy, rất đắt.” “Đắt?” Lữ Thiếu Khanh tuyệt không lo lắng: “Không sao, ăn được là được, dù sao cũng có người mời khách mà.” “Mời khách? Trong lòng Miêu Á cảm thấy kỳ quái, người còn quen biết những người khác ở thành Tam Vũ sao? Nhưng mà nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh không có ý nói, nàng ta cũng không hỏi. Loại giác ngộ này nàng ta vẫn phải có. Có một số vấn đề nếu cứ răn muốn hỏi, sẽ chỉ tạo thành xấu hổ cho mọi người. Rất nhanh, các loại món ăn món ngon được đưa lên, bày đầy một bàn. “Nào, ăn đi.” Thành thật mà nói, tay nghề của Ma tộc chỉ có thể nói là bình thường. Trong đó các món dùng thịt tương đối nhiều, phần lớn đều là thịt hung thú. Lữ Thiếu Khanh tùy tiện ăn một

chút liền không tiếp tục gấp nữa, Miêu Á cũng không khác biệt lắm. Thân là tu sĩ, ham muốn ăn uống cũng không tính là quá quan trọng. Miêu Á cũng không muốn ăn thả cửa, chẳng may để lại cho Lữ Thiều Khanh hình tượng không thực nữ. Lữ Thiều Khanh không ăn, là bởi vì mùi vị chỉ có thể nói là bình thường. Còn con khi nhỏ thì vui như điên, hưng phấn kêu chút chút. Nó cầm lấy một miếng thịt mạnh mẽ gặm, mấy miếng cắn xuống, thịt đùi của hung thú tam phẩm bị nó gặm sạch sẽ, xương cốt cứng rắn như sắt cũng bị nó cắn được, xương vụn bay loạn. Lữ Thiều Khanh thấy thế tát nó một cái: “Ngươi là khi, không phải chó, điềm đằm nho nhã một chút cho ta.” Con khi nhỏ bị đánh đến trợn trắng mắt, một miếng thịt suýt chút nữa ghen chết nó. Sau khi khó khăn nuốt xuống, nhìn thấy rượu trên mặt bàn, ánh mắt lại sáng lên, cầm lấy bầu rượu, mạnh mẽ uống một ngụm. Sau khi uống xong, ánh mắt càng sáng lên, như kiểu là phát hiện ra đại lục mới. Nó lại ừng ực mãnh liệt uống hai ngụm, há to miệng, đập hai cái vào ngực rồi chộp lấy một miếng thịt gặm. Lữ Thiều Khanh nhìn không biết nói gì, con khi ngốc này thích uống rượu sao? Không nói hai lời, lại là một cái tát vỗ qua, hấn thu bầu rượu lại mắng: “Hỗn đản, ngươi mấy tuổi rồi? Trưởng thành chưa? Lòng trên tiểu đệ mọc còn chưa dài, sao dám uống rượu hả? Nếu còn uống rượu nữa, ta sẽ thiến tiểu đệ ngươi đi pha rượu...”

Chương 835 - Cho ta một trăm triệu, ta có thể ra tay

Chương 835: Cho ta một trăm triệu, ta có thể ra tay
Con khi nhỏ bị đánh đến gào khóc, vội vàng chạy sang bên kia bàn ngoạn ngoạn ăn. Miêu Á nhìn đến vô cùng im lặng. Lúc nào người cũng bạo lực như vậy sao? Chẳng qua Miêu Á lại cảm thấy rất tò mò. Người này ra ngoài chỉ để ăn thôi sao? Một đại mỹ nữ như mình ngồi ở trước mặt hắn, hắn cũng không buồn nhìn thì thôi đi, vậy mà ngay cả nói cũng lười chủ động nói. Muốn làm gì vậy? Để ta tới đây làm bình hoa sao? Có ai như người không? Một lát sau, phát hiện Lữ Thiếu Khanh vẫn như vậy, vẫn không thêm đề ý tới nàng ta. Miêu Á cuối cùng cũng cảm thấy mình nên chủ động xuất kích mới thỏa đáng. Trầm ngâm trong chốc lát, Miêu Á nhin không được mở miệng hỏi: “Công tử, rốt cuộc các người đến từ phương nào?” “Đây là chuyện mà trên dưới ba nhà trong thành Tam Vũ đều muốn biết. Thực lực Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh mạnh mẽ kinh khủng, cho dù là Nguyên Anh hậu kỳ cũng đánh không lại Kế Ngôn Nguyên Anh trung kỳ. Thực lực quá mức yêu nghiệt. Nếu không phải đã nhìn thấy bức họa của Thánh tử, trên dưới ba nhà đều muốn hoài nghi hai người này là Thánh tử. Lữ Thiếu Khanh nhếch miệng cười với Miêu Á: “Người đoán xem!” “Một câu nói vô lại nhẹ nhàng khiến lửa giận trong lòng Miêu Á xoạt một cái liền toát ra. Người này, vẫn luôn làm cho người ta chán ghét như vậy sao? Miêu Á hít sâu một hơi, mỉm cười: “Công tử, người đến thành Tam Vũ là định làm gì?” “Lữ Thiếu Khanh dùng tay trái nâng cằm, tiện tay ném một viên linh đậu vào trong miệng, nhai hai cái, liền nhổ ra rồi nói: “Nói rồi mà, tới đây giúp người đối phó Cung gia và Câu gia.” “Cái tay nghề rách nát gì vậy, linh đậu nấu nửa sống nửa chín, sao mà ăn nổi? Miêu Á không nói gì, loại lời này, người cho ta là tiểu hài tử ba tuổi mà lừa gạt sao? Nhưng mà bởi vậy mới có thể thấy được, Lữ Thiếu Khanh không có ý định nói cho nàng ta biết. Miêu Á chỉ có thể đổi một vấn đề khác: “Các người định rời đi khi nào?” ““Không vội, chờ sư huynh ta khỏe lại rồi xem tình huống đi.” “Lữ Thiếu Khanh thuận miệng trả lời

một câu, sau đó hỏi ngược lại: “Người hỏi như vậy, là muốn đuổi chúng ta đi sao?” Miêu Á lắc đầu, thành thật nói: “Không phải, nếu như có thể, ta hi vọng hai vị công tử có thể ở lại Miêu gia ta lâu hơn.” Đây là Miêu Á nói thật lòng, nếu hai người Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh vẫn luôn ở lại Miêu gia, với thực lực hai người, tộc nhân Miêu gia hoàn toàn có thể đi ngang ở thành Tam Vũ này. Lữ Thiếu Khanh cười ha hả, cô nàng này tính toán thật tốt. “Người hỏi những thứ này là muốn làm gì?” Miêu Á cắn răng: “Công tử, người có thể giúp Miêu gia đoạt được vị trí Thành Chủ hay không? Với thực lực và uy vọng của công tử, chỉ cần công tử mở miệng, Cung gia không dám phản kháng.” Miêu gia trở thành thành chủ thành Tam Vũ, Miêu gia liền có thể đạt được càng nhiều tài nguyên, mà Miêu Á nàng ta cũng có thể mượn những tài nguyên này để tiến thêm một bước. “Bộ dạng người không đẹp, nhưng suy nghĩ lại rất đẹp.” Lữ Thiếu Khanh cười ha hả, ánh mắt như dao găm nhìn thấu nội tâm Miêu Á: “Ta cũng không có công phu đó. Nếu người có thực lực, tự người đi làm đi.” Trong lòng Miêu Á âm thầm nói, ta chính là không có thực lực mới muốn người hỗ trợ. Miêu Á cắn răng một cái, áp dụng sách lược vòng vo: “Công tử, chuyện người làm lần này chẳng những đắc tội với Cung gia, cũng đắc tội với Câu gia, chỉ sợ đến lúc đó bọn họ sẽ bắt tay đến đối phó công tử thôi.” Ánh mắt của Lữ Thiếu Khanh làm cho Miêu Á cảm thấy suy nghĩ trong lòng mình đều bị nhìn thấu: “Muốn ta đi diệt Cung gia và Câu gia sao?” Miêu Á hào phóng thừa nhận: “Không sai, tiên hạ thủ vi cường.” “Nói hay lắm.” Lữ Thiếu Khanh khen ngợi một câu, tỏ vẻ đồng ý với những lời này của Miêu Á: “Những lời này ta thích nghe.” Trong lòng Miêu Á vui vẻ, người muốn ra tay sao? “Nhưng con người ta thích hòa bình nhất, không thể đánh đánh giết giết, cho nên loại lời này vẫn là không nên nói trước mặt ta.” Miêu Á buồn bực, con người người mà gọi là yêu thích hòa bình sao? Nàng ta nhin không được phản bác: “Công tử, việc người làm mấy ngày nay cũng không giống người yêu chuộng hòa bình.” Vừa thấy mặt đã đánh các công tử tiểu thư như ta và Câu Tô một trận, đắc tội với người khác. Sư huynh của người làm lão tổ Cung gia bị thương, còn người thì làm Nhị thúc của ta bị thương. Có giống như kẻ thích hòa bình không? Miêu Á tiếp tục dẫn đường: “Miêu gia chúng ta có thể không so đo với công tử, nhưng Cung gia và Câu gia khác

nhau, bọn họ nhất định sẽ tìm công tử báo thù. Ta cảm thấy công tử có thực lực, tốt nhất nên bóp chết tai họa ở trạng thái mạnh nha mới đúng.” Lữ Thiếu Khanh ha hả cười: “Không cần lo lắng, với Cung gia như bây giờ, bọn họ hẳn là không muốn tìm ta báo thù, mà là muốn giết chết đối phương. Kể cả Miêu gia các người cũng vậy.” Trong lòng Miêu Á chấn động, lời này của Lữ Thiếu Khanh làm cho nàng ta nghe ra ý nói bóng gió. Trong lòng nàng ta có một suy nghĩ làm cho nàng ta hoảng sợ. Chẳng lẽ hẳn làm hết thấy đều là vì khơi mào mâu thuẫn giữa ba nhà chúng ta sao? Để cho ba nhà chúng ta xung đột với nhau mà không có thời gian đi tìm hãn báo thù? Miêu Á càng nghĩ lại càng cảm thấy suy nghĩ của mình là đúng. Đồng thời điều này cũng có thể liên mạch với tất cả những gì Lữ Thiếu Khanh đã làm trong những ngày qua. “Người...” Trong lòng Miêu Á phát lạnh, ánh mắt nhìn Lữ Thiếu Khanh mang theo kính sợ, nếu là thật, như vậy lòng dạ của người này quá kinh khủng. Rõ ràng là bởi vì Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh tới nơi này phá vỡ sự yên tĩnh của ba nhà, là kẻ đầu sỏ dẫn tới xung đột giữa ba nhà. Nhưng sau khi Lữ Thiếu Khanh làm như vậy, ba nhà hận thù lẫn nhau, đều nghĩ cách làm sao giết chết hai nhà khác, chứ không phải nghĩ đi tìm Kế Ngôn hay Lữ Thiếu Khanh báo thù.

Chương 836 - Cho ta một trăm triệu, ta có thể ra tay

Chương 836: Cho ta một trăm triệu, ta có thể ra tay (tt) Lúc này Miêu Á cũng phát hiện việc mình mời Kế Ngôn, Lữ Thiếu Khanh đến Miêu gia ở lại là một lựa chọn sai lầm. Cũng hiểu vì sao Lữ Thiếu Khanh còn muốn trở lại Miêu gia cư trú. Cái gọi là liên minh giữa Miêu gia và Câu gia tuyệt đối sẽ vì vậy mà tan vỡ. Nói không chừng Câu gia đã suy nghĩ làm sao để giết chết Miêu gia. Lữ Thiếu Khanh thấy Miêu Á dường như đã suy nghĩ cẩn thận, hần cười rõ lên. Cô nàng này cũng coi như thông minh. Nụ cười này của Lữ Thiếu Khanh ở trong mắt Miêu Á trở nên vô cùng khủng bố, giống như nụ cười của ác ma, làm cho trong lòng Miêu Á phát lạnh. Tình cảnh hiện tại của Miêu gia trở nên rất nguy hiểm. Nhưng mà nghĩ đến phụ thân và nhiệm vụ của mình, trong lòng nàng ta lại trấn định một chút. Chiến lược mạnh nhất của Câu gia và Miêu gia giống nhau, đều là Đại trưởng lão với cảnh giới tầng sáu. Những phương diện khác thì chiến lược Miêu gia mạnh hơn Câu gia một chút, còn không ác liệt đến mức không thể văn hồi. Không sao, không sao. Tâm tư Miêu Á nhanh chóng xoay chuyển, lần nữa cắn răng, nói với Lữ Thiếu Khanh: “Công tử, nếu như mời người ra tay diệt Cung gia và Câu gia, không biết cần cái giá gì? Nếu công tử nguyện ý, cho dù là ta, ta, ta cũng nguyện ý...” Lữ Thiếu Khanh nhìn Miêu Á đỏ bừng mặt, nha đầu này có dã tâm, còn muốn một mũi tên trúng hai con chim? Nhưng ta không phải đồ ngốc. “Người có linh thạch không?” Lữ Thiếu Khanh ngập một cái, lười biếng nói: “Cho ta một trăm triệu, ta có thể ra tay...” “Một trăm triệu? Bán toàn bộ Miêu gia đi cũng không được một trăm triệu. Nói đùa cái gì vậy. Nếu có một trăm triệu linh thạch, Miêu gia đã sớm trở thành đại gia tộc đệ nhất thành Tam Vũ rồi, cần gì phải lục đục với Câu gia, Cung gia làm gì, người lừa ta gạt sao? Miêu Á nhất thời không có dự vọng nói gì. Từ chối cũng đều khác người như vậy, làm cho nàng ta cảm thấy nói cái gì cũng là giả dối. Lữ Thiếu Khanh thất vọng, một trăm triệu cũng không có thì tính là đại gia tộc gì chứ? Hần cũng không phải là nói đùa, nếu như cầm một trăm triệu linh

thạch đưa cho hắn, đừng nói diệt Cung gia, Câu gia, cho dù là làm nô Thánh Địa hắn cũng sẽ đi. Quả nhiên, Ma tộc vẫn quá nghèo. Sau đó Lữ Thiếu Khanh nhớ tới một chuyện, vẻ mặt nghiêm túc, gõ gõ bàn lại hỏi Miêu Á: “Trên người ngươi có linh thạch không?” Miêu Á nhảy dựng, lại sinh ra vài phần hi vọng, chẳng lẽ cảm thấy một trăm triệu quá đáng cho nên dự định tùy ý lấy một chút sau đó ra tay sao? Nàng ta vội vàng gật đầu: “Có, có chút.” Lữ Thiếu Khanh gật đầu, thở phào nhẹ nhõm: “Vậy là tốt rồi.” Miêu Á cảm thấy có điểm không đúng lắm, trong lòng nhin không được nói thầm: “Công tử, ngươi nói vậy...” “Mang theo linh thạch là tốt rồi, ta sợ đến lúc đó ngươi không có linh thạch trả tiền, sẽ bị người ta nói chúng ta ăn cơm chùa, ta không gánh nổi ngươi đâu.” Miêu Á bỗng nhiên cảm thấy đầu truyền đến từng trận choáng váng, trước mắt tối sầm, suýt chút nữa ngã xuống bàn trước mặt. “Ngươi, ngươi...” Miêu Á vừa sợ vừa giận, nàng ta cắn răng: “Ngươi, ngươi mang ta tới nơi này, là muốn ta trả tiền sao?” “Đúng vậy, có vấn đề gì sao?” Lữ Thiếu Khanh đứng lý hợp tình hỏi ngược lại, vẻ mặt kia, khiến Miêu Á muốn bùng đũa trên mặt bàn rồi đập vào mặt Lữ Thiếu Khanh. Nàng ta xem như đã hiểu. Cái gì mà có người mời khách, thì ra người mời này chính là nàng ta. Cái gì mà dẫn nữ hài tử đi dạo phố, cái gì mà muốn theo đuổi con gái, đây đều là suy nghĩ đơn phương của nàng ta. Lữ Thiếu Khanh mang nàng ta ra ngoài, chính là dùng nàng ta như ví tiền, muốn nàng ta làm một kẻ coi tiền như rác. Gã này, đúng là một tên khốn. Sau khi Miêu Á nghĩ kỹ, hàm răng cũng sắp cắn nát, ta coi ngươi là bằng hữu, còn ngươi coi ta là ví tiền? Lữ Thiếu Khanh thấy vậy, tốt bụng an ủi: “Đừng nóng giận, ăn nhiều một chút đi, lúc trả tiền không cần đau lòng.” Ta ăn cái đầu ngươi. Miêu Á lại có xúc động muốn đánh người. Cuối cùng nàng ta dứt khoát nghiêm mặt: “Hừ, những thứ này đều là ngươi gọi, ta không ăn, ta không có linh thạch trả.” “Đừng nghịch ngợm.” Lữ Thiếu Khanh vội vàng gấp một miếng thịt đặt trước mặt Miêu Á, rót cho nàng ta một ly rượu: “Mau ăn đi, ăn xong sẽ trả tiền. Ngươi đã nói rồi, ngươi muốn chiêu đãi chúng ta thật tốt, cơ hội như vậy đừng bỏ qua.” Cơ hội như vậy? Ai muốn một cơ hội như vậy chứ? Bị ngươi mang ra ngoài, làm một đại oán chủng (1) sao? (1) Thường dùng để chỉ những người làm điều gì đó ngu ngốc và sẽ được gọi là “người trong sáng và ngây thơ”. Miêu Á không

có một chút khẩu vị nào cả, thậm chí đến cả rượu nàng ta cũng không dám uống. Một bàn đầy món ngon mỹ thực này, ít nhất cũng phải mất một hai vạn viên linh thạch. Nàng ta có, nhưng một khi dùng, trở về sẽ khóc đến chết không ngủ nổi. Miêu Á chỉ vào con khỉ nhỏ nói: “Đồ ở đây nó ăn nhiều nhất.” “Con khỉ nhỏ kinh ngạc, liên quan quái gì đến ta. Ta là khỉ, ta là sủng vật. Nó nhìn Miêu Á nhe răng, rất không phục lời Miêu Á nói. Lữ Thiếu Khanh nhặt một khúc xương đập qua: “Khách khỉ một chút cho ta, đây là lão bản mời khách.” “Con khỉ nhỏ vâng lời ngoan ngoãn, lão bản ta sai rồi. Nhưng mà là ngoan ngoãn tiếp tục ăn. Miêu Á tức chết, chỉ có lúc này người mới muốn khách khỉ với ta sao? Nếu ta trả linh thạch, sau đó có phải người sẽ nhắc quần lên không nhận người hay không? Miêu Á hừ nói: “Ta không có linh thạch để trả.” “Đừng nghịch, đừng nghịch.” Lữ Thiếu Khanh tiếp tục khuyên nhủ an ủi: “Đã lớn như vậy rồi, đừng có giở tính tình trẻ con ra nữa, nếu người cảm thấy nhiều quá, không bằng trả lại một chút?” “Dù sao cũng không ngon, trả thì trả đi.

Chương 837 - Người coi ta là túi tiền sao?

Chương 837: Người coi ta là túi tiền sao? Nhưng Miêu Á nhìn đồ ăn trên bàn, gần như mỗi một đĩa thức ăn đều đã bị động vào. Đặc biệt là khi con, có khẩu vị rất lớn, hai phần ba lượng thức ăn đã rơi vào bụng nó. Ăn nhiều như vậy cũng đã làm bụng căng tròn. Như vậy cho dù Lữ Thiểu Khanh có là cha ruột của lão bản tửu lâu này thì cũng không thể trả lại. Miêu Á đưa ra một đề nghị với Lữ Thiểu Khanh, chỉ vào con khỉ nhỏ nói: “Bán nó tính tiền đi.” “Con khỉ nhỏ muốn hung ác với Miêu Á theo bản năng, nữ nhân này quá xấu xa. Một sủng vật như ta thì làm được cái gì ở chỗ này, ta làm phiền đến người sao? Lữ Thiểu Khanh lắc đầu, thở dài nói: “Vấn đề là không bán được, như vậy đi, người cho ta mười vạn viên linh thạch, ta bán cho người. Nó là đực, có nhu cầu, ta có thể giúp người thiên nó.” “Con khỉ nhỏ lập tức cảm thấy không có khẩu vị, kẹp hai chân nhảy xuống dưới bàn. Thật kinh khủng, quá hung ác. Vẫn là chủ nhân tốt. Nhìn con khỉ nhỏ chạy xuống dưới bàn, còn muốn tiện tay mang theo một chai rượu, kết quả bị Lữ Thiểu Khanh dùng xương đập một cái, oa oa kêu lên. Miêu Á không biết nói gì. Ai muốn một con sủng vật như vậy chứ? Ăn ngon, còn uống rượu ngon, khẩu vị lớn như vậy, ăn nhiều như vậy, ta nuôi không nổi. Vừa nhìn chính là một con khỉ tham ăn, không hề có thực lực đáng nói. Miêu Á quay mặt đi, vẫn là câu nói kia: “Đây là đồ người gọi, ta sẽ không trả tiền cho người.” “Nói đùa, đây chính là một số lượng lớn linh thạch, trả sẽ đau lòng. Quan trọng nhất là người cũng không cho ta một chút chỗ tốt nào, ta dựa vào cái gì mà phải trả tiền vì người? Ai nha, sao cái ví tiền này lại không nghe lời chứ? Lữ Thiểu Khanh tiếp tục khuyên nhủ: “Cô nàng, nếu người không cho, đến lúc đó chuyện Miêu gia tiểu thư ăn cơm chùa truyền đi, thật không dễ nghe.” “Hừ, sao cũng được.” “Mà đúng lúc này, dưới lầu vang lên một âm thanh.” “Ha ha, Miêu Á muối muối, người ăn cái gì mà không có tiền trả vậy?” “Câu Tô từ phía dưới đi lên, ở phía sau hắn ta, còn có một thanh niên áo trắng đi theo. Thanh niên áo trắng có khí thế bất phàm, mặc dù là đi ở phía sau, nhưng khí tràng mạnh mẽ cũng làm cho ánh mắt người ta rơi vào trên

người của hắn ta theo bản năng. Hắn ta vừa xuất hiện, dường như chính là tiêu điểm của toàn trường. Long hành hổ bộ, ngẩng đầu ngạo nghễ, ánh mắt bề ngạo. Chỉ nhìn bề ngoài liền có thể cảm nhận được sự bất phàm. Trong lòng Miêu Á nhảy dựng, trực giác nói cho nàng ta biết, thanh niên áo trắng này không dễ chọc. Lữ Thiểu Khanh cũng đang đánh giá người này, ánh mắt hai người chạm nhau. Trong mắt người nọ lộ ra sự khinh miệt, mà Lữ Thiểu Khanh thì lạnh nhạt thu hồi ánh mắt. Sau khi Câu Tô đi lên, nhìn Lữ Thiểu Khanh, ánh mắt lộ ra sự oán hận, biểu cảm hơi dữ tợn. Mà lúc rơi vào trên người Miêu Á, ánh mắt lại biến thành không vui. Nữ nhân này, vậy mà lại dám ra ngoài ăn cơm với tên này, nàng ta muốn làm gì? Hắn ta lộ ra nụ cười, cố ý lớn tiếng nói: “Ăn cái gì, làm sao có thể để Miêu Á muội muội tính tiền đây? Tốt xấu gì cũng phải để nam nhân trả tiền chứ... “Ồi, người tốt. Lữ Thiểu Khanh lập tức nhìn Câu Tô với cặp mắt khác xưa. Đại oán chủng, phi, phải là kẻ có tiền hào phóng. Lữ Thiểu Khanh tỏ vẻ đồng ý với Câu Tô, nói với hắn ta: “Không sai, phải để nam nhân đích thực đến trả tiền. Đi đi, thanh toán đi. Cảm ơn nha! “Có người đồng ý hỗ trợ trả tiền, loại lời cảm ơn này nhất định không thể keo kiệt. Ta tốt xấu gì cũng là đệ tử thân truyền của Lăng Tiêu Phái, là người lễ phép nhất của Lăng Tiêu Phái. Câu Tô sững sốt, sao lại là ta tính tiền? Người ta nói chính là người đó, đừng có nghĩ là ta tỏ vẻ ở chỗ này. Người có phải là nam nhân hay không vậy? Lữ Thiểu Khanh nói: “Nhìn cái gì mà nhìn, không phải người nói sao? Trách nhiệm của nam nhân, đi đi. Đừng để ta coi thường người. “Câu Tô giận dữ: “Người ta nói chính là người, người có phải là nam nhân hay không vậy? Là nam nhân thì không nên để Miêu Á muội muội trả tiền. “Lữ Thiểu Khanh cũng nổi giận, hung tợn nhìn Câu Tô chằm chằm: “Tiểu tử, không muốn trả tiền đúng không? Không muốn trả tiền mà còn dám xuất hiện ở trước mặt ta? “Lữ Thiểu Khanh trừng mắt như vậy, Câu Tô theo bản năng lui về phía sau một bước. Bóng ma Lữ Thiểu Khanh mang đến cho hắn ta không dễ dàng biến mất như vậy. “Hừ!” Loan Thụy ở một bên mở miệng: “Hèn nhất. “Một câu nói khiến sắc mặt Câu Tô khó coi đến cực điểm. Nếu đổi lại là người khác, Câu Tô chắc chắn sẽ đánh cho đầu óc chó của hắn ta bật ra. Nhưng người này, hắn ta trêu không nổi. Sứ giả đến từ Thánh Địa, hơn nữa, còn là cùng họ với Thánh Chủ, dùng đầu ngón chân đều có thể nghĩ đến

thân phận người này khủng bố bao nhiêu. Ngay cả lão cha hấn ta đều phải khách khí đối với hấn ta, đến Đại trưởng lão cũng phải kéo thân thể bị thương đi ra chào hỏi. Trêu chọc Loan Thụy, Câu gia ngay cả chết cũng không biết chết như thế nào. Chẳng qua! Câu Tô rất nhanh liền phản chân lên. Tuy rằng không biết thực lực chân chính của Loan Thụy, nhưng từ khi Loan Thụy tới Câu gia đến bây giờ, vẫn luôn là một bộ dạng đáng sợ. Trời đất bao la chính là tư thế lớn nhất của hấn ta. Người dám bày ra loại tư thế này, tuyệt đối là rất mạnh. Bởi vì nơi này là Hàn Tinh, người không có thực lực mà dám giả bộ thường sẽ bị đánh chết rất nhanh. Loan Thụy có thể sống đến bây giờ, đủ để nói rõ hấn ta là một người có thực lực. Hy vọng của Câu gia chính là hấn ta. Câu Tô ngược lại nói với Loan Thụy: “Đại nhân, chính là hấn.” Sau khi lên lầu hai, Loan Thụy đã quan sát Lữ Thiếu Khanh. Khí tức bình thường, cà lơ phất phơ, không có một chút bộ dáng của cao thủ. Sắc mặt Loan Thụy âm trầm, bất mãn nói: “Người đang đùa ta sao?” Loại người này mà cũng dám gọi là cao thủ? Hấn ép các người không ngẩng đầu lên được sao? Phế vật quả nhiên là phế vật.

Chương 838 - Người một nhà

Chương 838: Người một nhà”Chỉ có hắc?”Loan Thụy cười lạnh không thôi, thậm chí cũng lườm liếc Lữ Thiếu Khanh một cái: “Vật hợp theo loài, phế vật và rác rưởi ở cùng một chỗ.”Lữ Thiếu Khanh âm thầm tò mò, loại người cuồng vọng này xuất hiện từ đâu ra vậy?Hắc nhĩ không được quan sát Loan Thụy lần nữa.Khí tức Loan Thụy cường đại, giống như một con khỉ đột phát xuân, không hề che giấu mà triển lãm hùng phong của mình.Loại người này đi trên đường, cho dù là một con chó cản đường hắc ta, cũng sẽ bị hắc ta thưởng mấy trận thi đấu.Cuồng vọng, không coi ai ra gì.“Ngươi là ai?” Lữ Thiếu Khanh khó chịu hỏi.“Hừ, Loan Thụy.” Loan Thụy đơn giản báo tên mình, ngạo nghễ nói: “Ngươi được biết tên ta, xem như vinh hạnh của ngươi.”Trong lòng Lữ Thiếu Khanh âm thầm chấn động.Trong lòng nhất thời cảnh giác, lạnh lẽo phòng.Loan Thụy!Nếu hắc nhĩ không lầm, hắc nhĩ đã giết một người tên Loan Thụy, người đó là con trai của Thánh Chủ.Tên trước mặt tự xưng họ Loan, lại ra vẻ như vậy, thân phận tám chín phần mười có thể đoán được.Đến từ Thánh Địa, thậm chí có khả năng là người nhà Thánh Chủ, hoặc kém nhất cũng là cùng tộc với Thánh Chủ.Kết quả là Miêu Á và Câu Tô nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh dường như bị kinh hãi.Tay chân hoảng loạn đứng lên, dường như bởi vì hoảng hốt, thân thể hơi lão đảo một cái, đánh đổ không ít đĩa trên bàn.Thanh âm leng keng, leng keng vang lên, giống như cười nhạo Lữ Thiếu Khanh nhất gan.“Là, là Loan đại nhân sao?”Lữ Thiếu Khanh xoa xoa tay, cười nhĩ nọt đi về phía Loan Thụy.Miêu Á và Câu Tô thấy thế liền ngăn cản cả người.Tên này biết sợ sao? Câu Tô biết thân phận Loan Thụy, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, tên kiêu ngạo này cũng biết sợ sao? Hừ, cho ngươi cuồng vọng, cho ngươi chảnh này.Trước mặt sứ giả Thánh Địa, ngươi có ngoan ngoãn cúi đầu hay không?Miêu Á thì phức tạp nhìn Lữ Thiếu Khanh nhĩ nọt, trong lòng không ngừng thất vọng.Thật làm cho người ta thất vọng, cái gọi là hình tượng cao thủ trong lòng Miêu Á hoàn toàn sụp đổ.Lợi hại hơn nữa thì như thế nào?Ngọn núi này cao còn có một ngọn núi cao

hơn. Trong lòng Miêu Á âm thầm hồi hận, bị mù sao?
Haiz! Miêu Á thở dài trong lòng, tầm mắt dừng lại trên người Loan Thụy. Trong ánh mắt mang theo lửa nóng. Có vẻ như người này mới thích hợp với nàng ta hơn. Loan Thụy rất hài lòng với thái độ của Lữ Thiệu Khanh. Hắn ta đến từ Thánh Địa nên đã thấy quá nhiều người và nụ cười như vậy. Hai tay hắn ta chấp sau lưng, bộ dáng cao cao tại thượng: “Ha ha, người biết ta sao?” Lữ Thiệu Khanh tiếp tục xoa tay đi tới trước mặt Loan Thụy, gật đầu, cười nói: “Đương nhiên, đại danh của đại nhân, ai mà chưa từng nghe qua? Nếu có thì ta sẽ đánh nổ đầu chó của hắn trước tiên.” Sau đó lại thấp giọng nói: “Người một nhà, ta cũng đến từ Thánh Địa.” Miêu Á vĩnh tai cũng không nghe được Lữ Thiệu Khanh đang nói gì. “Ồ?” Nghe Lữ Thiệu Khanh cũng đến từ Thánh Địa, ánh mắt Loan Thụy thay đổi, thu hồi vài phần khinh thị, thân nhiên hỏi: “Ta chưa từng thấy người.” Chính xác mà nói, là chưa từng thấy loại người như người. Nhu nhược, nịnh nọt, xương cốt người Thánh Địa cũng không mềm như vậy. “Khụ khụ.” Lữ Thiệu Khanh lại gần hai bước, thấp giọng nói: “Ta đang chấp hành một nhiệm vụ tuyệt mật hạng nhất, lát nữa ta sẽ nói cho ngài biết, bây giờ ngài có thể bắt tên kia đi thanh toán không? Chủ yếu là ra ngoài quá nhanh, không kịp mang theo linh thạch. Không trả nổi tiền, đến lúc đó truyền ra ngoài, quá mất mặt.” Loan Thụy càng không nhìn nổi Lữ Thiệu Khanh, thốt ra hai chữ: “Phế vật!” Nhưng Lữ Thiệu Khanh dường như không nghe thấy, vẫn cười híp mắt, khiến Loan Thụy nhú mày. Cuối cùng hắn ta nói với Câu Tô: “Đi, giúp hắn trả tiền đi.” Chết tiệt... Gian nan nhìn xuống câu chữ tục muốn phun ra, Câu Tô bất đắc dĩ đi thanh toán. Xấp xỉ ba vạn viên linh thạch, làm tim Câu Tô rỉ máu. Chết tiệt! Câu Tô đỏ mắt, hung tợn nhìn Lữ Thiệu Khanh chằm chằm. Lữ Thiệu Khanh rất hài lòng, ví tiền vào thời điểm mấu chốt lại không góp sức, may mắn, nếu không bản thân lại bị hao tiền rồi. Loan Thụy hừ một tiếng: “Nói đi, người rốt cuộc có thân phận gì?” Điều hắn ta tương đối tò mò chính là đó là nhiệm vụ tuyệt mật gì. “Loan đại nhân.” Lữ Thiệu Khanh cười hắc hắc: “Đến, gần một chút...” Loan Thụy theo bản năng tới gần, vĩnh tai lên, nhưng mà khí tức Lữ Thiệu Khanh đột nhiên biến đổi, một đám hung hăng đánh vào đầu Loan Thụy... Không ai nghĩ Lữ Thiệu Khanh sẽ đột nhiên ra tay, bất kể là Loan Thụy, Miêu Á hay Câu Tô, ba người bọn họ đều đã

khinh bỉ bộ dáng nhỉnh nọt của Lữ Thiếu Khanh. Cảm thấy Lữ Thiếu Khanh bị thân phận Loan Thụy làm cho khiếp sợ cho nên lộ ra bộ mặt uất ức. Đặc biệt là Loan Thụy, hắn ta tò mò nhiệm vụ tuyệt mật trong miệng Lữ Thiếu Khanh là gì. Người mà, đều có lòng hiếu kỳ, cho dù là hắn ta cũng tránh không được. Cho nên hắn ta vĩnh tai muốn nghe nhiệm vụ tuyệt mật trong miệng Lữ Thiếu Khanh. Kết quả lại bị Lữ Thiếu Khanh đấm mạnh một quyền vào đầu. “A!” “Loan Thụy bất ngờ không kịp đề phòng, kêu đau một tiếng, đầu vầng mắt hoa, hắn ta giống như thấy được sao. Sau một khắc, một luồng thần thức cực mạnh tràn ngập. Thần thức của Lữ Thiếu Khanh giống như hóa thành vô số gai nhọn, hung hăng đâm vào thân thể Loan Thụy, phá vỡ phòng ngự của Loan Thụy, giết vào trong thức hải của hắn ta. “Đáng, đáng chết!” “Trong thức hải, thần thức Loan Thụy xuất hiện ở chỗ này, điên cuồng rít gào. Nhận thấy có kẻ xâm nhập, thức hải Loan Thụy mở ra phòng ngự. Trên bầu trời mây đen dày đặc, sấm sét vang dội, vô số tia chớp rơi xuống. Đồng thời nổi lên cuồng phong gào thét, giống như lưỡi đao sắc bén chém về phía Lữ Thiếu Khanh, có tư thế xé hắn thành từng mảnh nhỏ. Khuôn mặt Loan Thụy dữ tợn, sát ý tràn ngập thức hải, hắn ta gằn từng chữ: “Ngươi, tiểu nhân đê tiện, ta sẽ cho ngươi biết hậu quả khi trêu chọc ta.” “Lữ Thiếu Khanh là kẻ đầu tiên dám đánh lén hắn ta như vậy, mà hắn ta cũng là lần đầu tiên ăn thiệt thòi như vậy. Nếu hắn ta không thể bằm thây Lữ Thiếu Khanh vạn đoạn, sát ý trong lòng tuyệt đối không tiêu tan được.

Chương 839 - Con chó con mèo cũng học người ta mặc quần áo trắng sao

Chương 839: Con chó con mèo cũng học người ta mặc quần áo trắng sao” Gia hỏa Thánh Địa! “Lữ Thiếu Khanh cười lạnh một tiếng, sau đó giao chiến với Loạn Thụy trong thức hải. Loạn Thụy muốn Lữ Thiếu Khanh phải trả giá thật lớn. Nhưng thần thức của Lữ Thiếu Khanh quá mạnh, vượt xa tưởng tượng của hắn ta. Hai người chỉ va chạm một cái, Loạn Thụy liền kêu thảm thiết. “Người, người...” “Loạn Thụy sợ, thần thức Lữ Thiếu Khanh mạnh đến mức khiến hắn ta cảm thấy mình đang đối mặt với một Hóa Thần. Chẳng trách lúc ấy Câu Tô từng nói thần thức của hắn cực mạnh, thì ra không phải giả, là thật. Loạn Thụy hối hận, sớm biết thì không nên sơ suất như thế. Nhưng mọi thứ đã quá muộn. Thần thức của Lữ Thiếu Khanh nghiền ép, điên cuồng phá hư thức hải, không lâu sau Loạn Thụy liền mất đi sức chiến đấu. Thần thức của hắn ta chịu đả kích lớn, thức hải bị phá hư nghiêm trọng. Loạn Thụy quỳ trên mặt đất, hai tay ôm đầu liên tục kêu thảm thiết. Thức hải của hắn ta bị phá hư nghiêm trọng, một thân thực lực giờ đã không đồng nhất, gần như trở thành một phế nhân. Muốn khôi phục, cực kỳ khó khăn. Lữ Thiếu Khanh không dễ hạ sát thủ, nếu không Loạn Thụy sẽ càng kém, thậm chí ngã xuống. Thực lực Loạn Thụy rất mạnh, nhưng hắn ta lại gặp Lữ Thiếu Khanh tấn công không theo lẽ thường. Bị đánh lén, chưa kịp phản ứng đã bị Lữ Thiếu Khanh dùng thần thức nghiền ép, thua vô cùng uất ức. Lữ Thiếu Khanh ra tay, là bởi vì biết Loạn Thụy cũng sẽ không dễ dàng buông tha hắn, nếu như vậy thì không có gì phải khách khí. Tiên hạ thủ vi cường. Sắc mặt Miêu Á và Câu Tô trắng bệch, không kém Loạn Thụy nhiều lắm. Hai người lại một lần nữa nhớ lại cảnh bị Lữ Thiếu Khanh trừng trị, lòng còn sợ hãi, nghĩ mà sợ không thôi. Nhìn Loạn Thụy trước mắt, Lữ Thiếu Khanh có chút khó xử. Nên xử trí Loạn Thụy như thế nào đây. Có Miêu Á và Câu Tô ở chỗ này, giết Loạn Thụy sẽ chỉ gây phiền toái cho mình. Trừ phi hắn có thể tiêu diệt cả Câu Tô cùng Miêu Á, nhưng như vậy, hắn lại phải ra tay với cả Miêu gia và Câu gia. Như vậy quá phiền

toái. Thương thế của Kế Ngôn còn chưa tốt, vẫn cần ở chỗ này tĩnh dưỡng một thời gian ngắn. Xem ra chỉ có thể tạm thời thả hần ta, lần sau gặp lại nói sau. Sau khi suy nghĩ một phen, sát ý trên người Lữ Thiệu Khanh biến mất, khiến Miêu Á và Câu Tô ở bên cạnh bị sát ý của Lữ Thiệu Khanh làm cho kinh hồn bạt vía thở phào nhẹ nhõm. Lữ Thiệu Khanh tháo nhẫn trữ vật của Loan Thụy xuống, nói với Câu Tô: “Mang theo hần ta cút đi.” Câu Tô cúi đầu, không dám liếc Lữ Thiệu Khanh một cái, vội vàng mang Loan Thụy rời khỏi nơi này. Đến thì cao hứng bừng bừng, giờ lại xám xịt rời đi, loại cảm giác này ghen khuất muôn chết. Nhưng đối mặt với Lữ Thiệu Khanh đáng sợ như vậy, dù thế nào Câu Tô cũng phải chịu đựng. Mau trở về tìm phụ thân mới đúng. Nhìn bóng lưng Câu Tô, Lữ Thiệu Khanh hô một câu: “Trở về cởi quần áo của hần ta ra, thứ chó mèo gì mà cũng học người ta mặc quần áo trắng? Lần sau gặp một lần thì đánh một lần.” Câu Tô dừng lại một chút, cuối cùng khiêng Loan Thụy trực tiếp thuận di chạy trốn. Phụ thân, người này thật hung tàn, thật bá đạo, ngay cả mặc đồ trắng cũng không cho. “Haiz.” Lữ Thiệu Khanh lắc đầu, vì sự thiện lương của mình mà cảm thấy thương tâm: “Ta thật sự là quá thiện lương.” Có lẽ trưởng thành rồi. Nếu đặt ở mười ba châu, không diệt cái cửa cũng đều thấy có lỗi với bản thân mình. Miêu Á ở một bên đã không biết nên lộ ra biểu cảm gì, nói cái gì cho phải. Lúc Loan Thụy xuất hiện, ngón chân giờ cao, dáng vẻ lão tử là kẻ giỏi nhất. Lữ Thiệu Khanh nghe được tên Loan Thụy, trở nên hoảng loạn khẩn trương, cuối cùng lộ ra nụ cười nịnh nọt và sắc mặt chân chó. Chỉ riêng vậy đã khiến Miêu Á cảm thấy Loan Thụy tuyệt đối có lai lịch, thực lực mạnh hơn Lữ Thiệu Khanh. Miêu Á cũng lộ ra ánh mắt nóng bỏng với Loan Thụy, nghĩ làm thế nào để có quan hệ với Loan Thụy. Nhưng không nghĩ tới sự tình chuyển biến đột ngột, Lữ Thiệu Khanh đánh lén, mấy hơi thở liền khiến Loan Thụy mất đi sức chiến đấu. Thật lâu sau, Miêu Á nhìn Lữ Thiệu Khanh ngồi xuống kiểm tra chiến lợi phẩm thắng lợi, trong lòng nàng ta thầm chửi bới. Thật đê tiện. Lần đầu tiên nhìn thấy một tên đê tiện như vậy. Nhưng Miêu Á rất nhanh lại mất bình tĩnh. Người này không biết da mặt là thứ gì, cái loại thất kinh, nịnh nọt này làm cho người ta không phân biệt được đó là bộ dáng thực sự của hần, hay là đang diễn trò. Một chút sơ hở cũng không có, để cho người ta không có nửa điểm hoài nghi, năng lực như vậy

cũng không phải ai cũng có. Cho dù là tu sĩ bình thường nhất cũng không làm được việc không biết xấu hổ như hấn. Loan Thụy là thiên chi kiều tử gặp Lữ Thiếu Khanh, coi như là hấn ta xui xẻo. Trong lòng Miêu Á âm thầm mặc niệm một chút vì Loan Thụy. Mà Lữ Thiếu Khanh thì sao, bây giờ hấn đang vui vẻ kiểm tra nhân trữ vật của Loan Thụy. Tuy rằng bên trong đã bị sự phá giải bạo lực làm tổn thất không ít thứ, nhưng vẫn có không ít thứ. Đồ vật thì có, nhưng đồ được xưng tụng là tốt thì lại không nhiều lắm. Pháp khí nhị phẩm, tam phẩm, trận bàn có không ít, nhưng mà Lữ Thiếu Khanh đã chú ý mắt. Pháp khí tứ phẩm ngược lại là có hai món, nhưng cũng là mặt hàng rất bình thường, đồ kiểm chác ở Ma tộc này mang đến mười ba châu chính là mặt hàng mua một tặng một. “Cái này cũng quá nghèo đi...” “Nhưng lời này còn chưa nói xong, Lữ Thiếu Khanh đã cười rộ lên. “Hai mươi mấy vạn viên linh thạch...” “Lữ Thiếu Khanh kích động, lão thiên tặc nhìn không vừa mắt, cho nên muốn bồi thường cho ta sao? Nhưng sau đó lại đau lòng. Kiểu phá giải bạo lực này, phải tổn thất bao nhiêu chứ. “Sớm biết lúc ấy nên để cho hấn ta ngoan ngoãn mở ra...” Lữ Thiếu Khanh vừa nói thầm, vừa móc ra một miếng lệnh bài màu đen từ bên trong: “Ồ, đây là vật gì?”

Chương 840 - Đùi bị đánh gãy xương

Chương 840: Đùi bị đánh gãy xương
Lệnh bài màu đen, lớn hơn một chút so với bàn tay của Lữ Thiếu Khanh, chính diện có một cái đầu hung thú đang rít gào, mặt trái là một chữ lệnh. Phong cách cổ xưa, chế tác có chút thô ráp, nhưng dao động tản ra làm cho người ta biết đây ít nhất là một món pháp khí tam phẩm. Mà sau khi nhìn thấy tấm lệnh bài này, sắc mặt Miêu Á lập tức thay đổi, kinh hô một tiếng: “Lệnh, lệnh bài Thánh Địa?” “Sau đó nàng ta che chặt miệng của mình, e sợ kinh hô ra tiếng. Ánh mắt nàng ta mang theo kính sợ thật sâu, đến giờ cuối cùng nàng ta cũng hiểu được vì sao Câu Tô lại cung kính với Loạn Thụy như vậy. Hóa ra là một người đến từ Thánh Địa. “Lệnh bài Thánh Địa?” Lữ Thiếu Khanh cảm thấy kỳ quái, dùng nó gõ gõ bàn, leng keng rung động: “Rất đáng giá sao?” “Nghe qua có chút giống sắt, cầm đi bán theo cân hần là đáng giá chút tiền đi. Đáng giá? Miêu Á vô lực chửi bới. Đây là điều mà người tập trung vào sao? Người gõ như vậy là muốn làm gì? Đây là lệnh bài Thánh Địa, không phải ngói vụn ven đường. Nàng ta rất khinh bỉ bộ dạng tham tiền của Lữ Thiếu Khanh, cắn răng: “Đáng giá, rất đáng giá, nó đại diện cho thân phận Thánh Địa. Người nói xem nó có đáng giá hay không?” “Lữ Thiếu Khanh bĩu môi: “Thân phận Thánh Địa rất đáng gờm sao?” “Trong lòng Miêu Á nhảy dựng, những lời này làm cho nàng ta mơ tưởng viễn vông, trong lòng lại suy đoán Lữ Thiếu Khanh có phải đến từ đại gia tộc ẩn thế nào hay không. Cũng chỉ có đại gia tộc ẩn thế mới có thể không thèm để Thánh Địa ở trong mắt. Miêu Á lại nói: “Có lệnh bài, đại diện là người Thánh Địa, trên Hàn Tinh sẽ không ai dám bất kính.” “Lữ Thiếu Khanh nghe vậy, ánh mắt sáng lên: “Nói cách khác, có thể giả mạo?” “Miêu Á đỡ trán: “Công tử, trên Hàn Tinh, không có ai dám giả mạo người của Thánh Địa. “Thánh Địa tích uy rất nặng, nhìn xuống toàn bộ Hàn Tinh, không ai dám bất kính với Thánh địa, càng không ai dám giả mạo thân phận Thánh Địa. Bị Thánh Địa biết, diệt tộc cũng chỉ là thuận miệng nói một câu. Nhưng mà khi nhìn thấy biểu cảm của Lữ Thiếu Khanh, trong lòng Miêu Á nhảy dựng. Sẽ không phải là

hắn ta muốn giả mạo người của Thánh Địa chứ? “Công tử, người, sẽ không... “Sắc mặt Lữ Thiếu Khanh nghiêm nghị: “Đương nhiên là không có, ta vẫn luôn vô cùng tôn kính Thánh Địa, làm sao có thể làm ra loại chuyện đại nghịch bất đạo này. “Trong lòng Miêu Á châm chọc, ta luôn cảm thấy lời này của người rất không chân thật. Lữ Thiếu Khanh thu hồi lệnh bài, chẳng may muốn đến Thánh Địa, không chừng có thể phát huy công dụng. Tiếp theo, Lữ Thiếu Khanh lại lấy ra một quyển sách từ bên trong. Mở ra xem, nhất thời vui vẻ: “Ồ, tên này thật biết chơi mà. “Nhưng mà lật qua lật lại, sắc mặt Lữ Thiếu Khanh thay đổi, thu lại nụ cười lộ ra sát ý. Miêu Á vẫn luôn chú ý đến Lữ Thiếu Khanh, phát hiện sau khi Lữ Thiếu Khanh nhìn thấy quyển sách kia, sắc mặt liền thay đổi. Nàng ta nhin không được tò mò hỏi: “Công tử, làm, làm sao vậy? “Lữ Thiếu Khanh không trả lời, cất sách đi, đá một cú vào con khi nhỏ: “Khi ngốc, đi! “Hắn nói với Miêu Á: “Ta có chút việc phải làm. “Nói xong mang theo con khi nhỏ lập tức biến mất tại chỗ. Để lại mình Miêu Á ngạc nhiên, trong lòng hết sức tò mò, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Thứ gì có thể làm cho sắc mặt của hắn ngưng trọng, không nói hai lời liền rời đi như thế. Lữ Thiếu Khanh đi thẳng tới Câu gia, thần thức đảo qua, lạnh lùng cười, bóng dáng chợt lóe lại biến mất. Ở Câu gia, Câu Khiên vui vẻ chờ tin tức của nhi tử. Miêu Á của Miêu gia và Lữ Thiếu Khanh vừa rời khỏi Miêu gia, tai mắt mà bọn họ ẩn giấu trong Miêu gia lập tức truyền tin vào trong tai ông ta. Cho nên Câu Khiên lập tức bảo nhi tử mang theo Loan Thụy xuất phát. Ông ta tin tưởng không nghi ngờ đối với thực lực của Loan Thụy, người đến từ Thánh Địa, chắc chắn là bấp đãi tráng kiện. Câu gia ôm cái đùi này, ngày lên như điều gặp gió nằm ở trong tầm tay. Câu Khiên tràn đầy tự tin chờ đợi tin tức tốt. Một khi Loan Thụy có thể đánh bại Lữ Thiếu Khanh, Câu gia lập tức chủ động xuất kích. Giết chết Cung gia và Miêu gia, đến lúc đó thành Tam Vũ chính là của Câu gia. Vừa nghĩ tới tương lai tươi sáng của Câu gia, nụ cười trên môi Câu Khiên liền không ngăn nổi. Bỗng nhiên bên ngoài truyền đến một đợt dao động, là của nhi tử. Câu Khiên lập tức cười rộ lên, giải quyết xong nhanh như vậy sao? Ai nha, quả nhiên là đùi lớn, làm việc chính là nhanh như vậy. Nhưng ngay sau đó, sau khi nhi tử Câu Tô dẫn Loan Thụy vào, nụ cười của Câu Khiên cứng lại. Ông ta khó có thể tin nhìn Loan Thụy nửa chết nửa

sống, tay chỉ vào hắc ta cũng run rẩy. Ông ta giống như động kinh, hít nửa ngày, mới run rẩy hỏi: “Sao, sao, có thể như vậy?” “Đùi Câu gia bám bị què rồi sao? Nhìn như vậy, không giống què, ngược lại giống như bị người ta đánh gãy xương.” “Phụ thân, là hắc, là tên hồn đản kia.” Câu Tô nhìn thấy phụ thân mình, sắp khóc đến nơi rồi. Quá hung ác, chỉ mấy hơi thở liền đánh Loan Thụy thành như vậy. Quá kinh khủng, thực lực quá mạnh mẽ. “Đáng chết!” Sau khi Câu Khiên nghe xong, hận đến giậm chân, tạo thành vô số vết nứt. Đầu Loan Thụy đau như muốn nứt ra, hắc ta quát Câu Khiên: “Mau đưa đan dược cho ta. “Nếu không kịp thời trị liệu, sẽ để lại di chứng nghiêm trọng, đời này liền bị phế đi. Trong lòng Câu Khiên giận dữ, cái đồ hàng giả này, đã thành như vậy rồi mà còn dám hô to gọi nhỏ với ta. Hắc ta có ý định tạt chết Loan Thụy, nhưng nghĩ đến thân phận Loan Thụy, hắc ta không thể không ngoan ngoãn đi lấy các loại đan dược cho Loan Thụy. Nhìn Loan Thụy không nói hai lời liền nhắm mắt chữa thương, trong lòng hai phụ tử Câu Khiên và Câu Tô vô cùng ghen khuất. Đây là muốn bắt bọn họ làm hộ pháp, cũng không lo lắng bọn họ sẽ ra tay với hắc ta sao, người Thánh Địa chảnh như vậy sao.

Chương 841 - Đùi bị đánh gãy xương

Chương 841: Đùi bị đánh gãy xương (tt) Câu Tô không có chủ kiến, hỏi Câu Khiên: “Phụ thân, làm sao bây giờ?” Câu Khiên cũng rất cảm tức, vốn định ôm đùi Loan Thụy để Câu gia vùng dậy. Cuối cùng chưa kịp xuất sư đã chết, mới đi ra ngoài nửa ngày đã bị đánh gần chết trở về. Câu gia còn chưa chuẩn bị vùng lên thật tốt thì đã phải chuẩn bị sẵn sàng cho việc bị vùi dập giữa chợ. Một tương lai tươi sáng trở thành một tương lai đen tối. Khó rồi. Câu Khiên lại muốn ngồi xồm ở góc tường. Nhưng khi Câu Khiên nhìn Loan Thụy không hề phòng bị trực tiếp tu luyện chữa thương, hiện tại bọn họ đã bám lên đùi Loan Thụy, chỉ có thể đi theo con đường đen sì của Loan Thụy thôi. Hắn ta cắn răng: “Hộ pháp, chờ đại nhân khỏe lại rồi mới quyết định.” “Loan Thụy là người của Thánh Địa, tâm cao khí ngạo, ăn thiệt thòi lớn như vậy, tuyệt đối sẽ không nén giận. Chờ Loan Thụy khỏe lại, ngày sau trả thù đi. Chuyện cho tới bây giờ, Câu gia chỉ có thể lựa chọn tiếp tục tin tưởng Loan Thụy. Câu Tô lại bắt đầu lo lắng: “Lỡ như tên kia giết tới cửa thì sao?” “Hừ, hắn dám sao? Câu gia chúng ta tốt xấu gì cũng là đại gia tộc thành Tam Vũ, nơi này có vô số trận pháp, hắn dám đến, tuyệt đối sẽ không để cho hắn sống tốt.” “Thay vì an ủi nhi tử của mình, không bằng nói là Câu Khiên đang tự cho mình lòng tin. Nhưng mà ông ta vừa dứt lời, giọng Lữ Thiếu Khanh vang lên: “Sao lại không để cho ta sống tốt?” Bóng dáng Lữ Thiếu Khanh xuất hiện, Câu Khiên và Câu Tô lập tức hoảng sợ. Hai phụ tử Câu Khiên và Câu Tô vô cùng hoảng sợ. Sao tên này lại tới đây? “Ngươi, ngươi...” Ánh mắt Lữ Thiếu Khanh như điện, tràn ngập sát ý. Chỉ mới đối diện với ánh mắt của Lữ Thiếu Khanh, Câu Khiên đã cảm giác được uy áp cực mạnh đánh úp lại. Một luồng linh thức mãnh liệt mà đến. “Phụt!” Chỉ một cái nhìn, một ánh mắt, Câu Khiên liền phun máu. Huyết khí cuồn cuộn, liên tục lui về phía sau, Câu Khiên vô cùng hoảng sợ. Thần thức Lữ Thiếu Khanh cho ông ta một loại cảm giác như trời sập, quá kinh khủng. Chẳng trách Loan Thụy cũng không phải đối thủ của hắn. Đây là thần thức Nguyên Anh kỳ có thể có sao? Lữ Thiếu Khanh lại tiện tay tát

Câu Tô bay sang một bên, thản nhiên nói: “Hai người ngoan ngoãn đợi đó.” Câu nói này khiến hai phụ tử Câu Khiên và Câu Tô run lẩy bẩy, không dám nhiều lời. Cho dù Câu Khiên là Nguyên Anh tầng bốn, Câu Tô là Nguyên Anh tầng một cũng không dám đánh rắm. Bọn họ biết rõ thực lực của mình, cho dù bắt tay cũng đánh không lại Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh không để ý đến phụ tử Câu Khiên. Nếu họ dám có dị động, vài phút là có thể giết bọn họ, hắn tới nơi này chủ yếu là tìm Loan Thụy. Loan Thụy cũng nhận ra xung quanh có gì đó không ổn, hắn ta mở to mắt, liền thấy Lữ Thiếu Khanh đang quan sát mình. Con khỉ nhỏ ghé vào trên vai Lữ Thiếu Khanh quơ dao ngắn, nhe răng trợn mắt với hắn ta. Trong lòng hắn ta run lên, không nói hai lời muốn lấy ra đồ vật ngăn cản từ trong nhẫn trữ vật, lúc này mới phát hiện nhẫn trữ vật của mình đã bị Lữ Thiếu Khanh lột. Hắn ta cố nén đau đầu, muốn chạy trốn. Nhưng Lữ Thiếu Khanh đã sớm phong tỏa không gian xung quanh, thần thức lại một lần nữa phát động tấn công với Loan Thụy. “A!” Loan Thụy ôm đầu ngã xuống đất quay cuồng kêu thảm thiết, chạt vật không thôi. Loan Thụy cảm giác mình sắp chết, đầu lúc nào cũng muốn nổ tung. Đau đớn mãnh liệt làm cho nước mắt hắn ta đều sắp chảy ra. Trong đời hắn ta, lần thảm nhất chính là lần này. Lữ Thiếu Khanh ngồi xổm xuống, quan sát hắn ta một phen, lộ ra biểu cảm ghét bỏ: “Sao người còn mặc quần áo màu trắng? Ta ghét nhất là người mặc quần áo màu trắng.” “Được rồi, được rồi.” Lữ Thiếu Khanh lộ ra nụ cười lần nữa: “Đừng kêu nữa, không phải là đau sao?” Loan Thụy ôm đầu, hai mắt đỏ bừng, nước mắt lưng tròng, gất gao nhìn chằm chằm Lữ Thiếu Khanh. Hắn ta chỉ hận bản thân lúc trước tại sao lại không tu luyện công pháp về ánh mắt, không có cách nào dùng ánh mắt chém Lữ Thiếu Khanh thành muôn mảnh. “Ta hỏi người một chút chuyện.” Lữ Thiếu Khanh không nói nhảm, nói ra mục đích mình tới nơi này tìm hắn ta, hắn lấy sách ra, giơ lên cho Loan Thụy nhìn: “Thứ này người lấy ra là muốn làm gì?” Đồng thời hắn mở sách ra, đây là một quyển tập tranh, từng trang phía trên là một bức họa của một nữ tử, ước chừng có một trăm tấm. Nữ tử vẽ trong này đều có một đặc điểm, đều là nữ tử xinh đẹp tuổi tác không lớn, hai mắt linh động, bề ngoài xuất sắc, khí chất hơn người. Nói cách khác, đều là những người đẹp. Một công tử ca sưu tầm sách tranh như vậy, cũng là hợp tình hợp lý. Loan Thụy thấy được

tập tranh, trong mắt hiện lên càng nhiều sát ý. Điều này chứng tỏ nhân trữ vật của hắn ta đã bị Lữ Thiếu Khanh phá hủy, đồ đạc bên trong bị cướp sạch không còn gì. Đi tới nơi này bị thương không nói, gốc rễ đều bị vét sạch, tim đau quá. Đối mặt với vấn đề này của Lữ Thiếu Khanh, hắn ta lười trả lời, người hỏi ta nhất định phải trả lời sao? Mặc dù ta bị thương, nhưng ta đến từ Thánh Địa, đồng tộc với Thánh Chủ, ta còn phải gọi Thánh Chủ là thúc thúc, ta có thân phận gì chứ? Loại người như người cũng xứng để ta trả lời câu hỏi của người sao? Thậm chí Loan Thụy còn hừ lạnh một tiếng, tỏ vẻ khinh thường. “Haiz!” Lữ Thiếu Khanh thấy Loan Thụy không phối hợp, thở dài, bộ dáng vô cùng đáng tiếc, sau đó hung hăng tát một cái vào mặt Loan Thụy.

Chương 842 - Ta ghét nhất người mặc quần áo màu trắng

Chương 842: Ta ghét nhất người mặc quần áo màu trắng”Bốp!“Loan Thụy ngây ngẩn cả người.Câu Khiên và Câu Tô hoảng sợ, sau đó không hẹn mà cùng run lẩy bẩy.Trong lòng kêu rên, tên này rốt cuộc có lai lịch gì? Hắn lại dám đối đầu với sứ giả Thánh Địa như vậy, chán sống rồi sao?“Người...” Loan Thụy phần nộ muốn giãy dụa, nhưng hắn ta đã bị Lữ Thiếu Khanh giam cầm, lúc này hắn ta bị thương, còn không bằng một phạm nhân.“Đừng nhúc nhích!” Lữ Thiếu Khanh cười híp mắt nói một câu, sau đó lại tát vào mặt Loan Thụy.Hai bên mặt sưng lên, khiến Loan Thụy nói chuyện đều có chút mơ hồ không rõ: “Người, người biết ta là ai sao?”Loan Thụy phần nộ rít gào, quần áo màu trắng dính đầy bụi đất, càng chặt vật.Lữ Thiếu Khanh tuyệt không để ý, nụ cười không thay đổi: “Người còn không nhận rõ tình cảnh của mình sao? Nếu người không ngoan ngoãn phối hợp, người có tin ta sẽ giết người hay không? Giết người, rút linh hồn của người cũng có thể có được đáp án ta muốn.”Trong lòng Loan Thụy phát lạnh, Lữ Thiếu Khanh tươi cười vui vẻ vào trong mắt hắn ta lại giống như ác ma.Trong lòng hắn ta vô cùng hối hận, sớm biết người này khủng bố như vậy mình không nên xen vào mới đúng.Câu gia chết tiệt, rốt cuộc là trêu chọc trúng gia hỏa như vậy ở nơi nào.“Người, người rốt cuộc là ai?” Loan Thụy hỏi theo bản năng, hắn ta rất muốn biết, Lữ Thiếu Khanh rốt cuộc có lai lịch gì mà dám đối xử với sứ giả Thánh Địa là hắn ta như vậy.Lữ Thiếu Khanh bỗng nhiên thu hồi nụ cười, lại tát một cái: “Bốp!”“Ai cho người mặt mũi ấy? Ai cho phép người hỏi ta?”Phụ tử Câu Khiên bên cạnh nhìn đến phát khóc.Tên này thật hung ác.Đồng thời Câu Khiên còn cho nhi tử của mình một ánh mắt trách cứ, rốt cuộc người trêu chọc trúng tên đáng sợ này ở đâu vậy?Câu Tô rất oan uổng, chết tiệt.Nếu ta biết người này đáng sợ như vậy, lúc ấy ta hẳn là cung kính kính, khách khí cung phụng hắn như phụ thân mới đúng.Từ này đến giờ mới được bao lâu, Loan Thụy đã ăn đến ba bạt tai, người đều tê dại.Lớn như vậy, đây vẫn là lần đầu

tiên bị người ta tát như vậy, mặt mũi này đã không còn chút nào rồi. “Mau nói đi, những mỹ nữ này ngươi vẽ vào làm gì? Vòng tròn và dấu gạch chéo trên đó có ý nghĩa gì?” “Trong một trăm thiếu nữ xinh đẹp trong tập tranh, chỉ có ba người trên bức họa vẽ một vòng tròn, những người khác tất cả đều là vẽ một dấu gạch chéo. Loạn Thụy không dễ dàng khuất phục như vậy, hẳn ta không ngốc. Nhìn bộ dáng Lữ Thiếu Khanh, tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha cho hẳn ta. Thay vì như vậy, chi bằng kiên cường một chút. “Hừ, cho dù ta nói, ngươi cũng sẽ không bỏ qua cho ta.” Loạn Thụy rất kiên cường: “Ngươi dứt khoát giết ta đi. “Lữ Thiếu Khanh âm thầm nhíu mày, người này còn chưa bị đánh đủ sao? Hẳn giờ tay lên, Loạn Thụy theo bản năng tránh né một chút. Lữ Thiếu Khanh hài lòng, sau đó mới cười nói: “Như vậy đi, ta đồng ý với ngươi, ngươi nói cho ta đáp án, ta sẽ thả ngươi ra. Ta có thể lấy đạo tâm thề... “Không ngờ Lữ Thiếu Khanh lại lấy đạo tâm ra thề. Cách nhìn của Loạn Thụy về hẳn thay đổi hẳn, không phải ai cũng có cái quyết đoán này. Đồng thời, hẳn ta cũng nghi hoặc, vì sao Lữ Thiếu Khanh lại để ý tới tập tranh này như thế? Đây chỉ là một thứ đạo cụ hẳn ta thắng được từ đám công tử ca mà thôi. Theo bản năng, Loạn Thụy hỏi: “Ngươi, trên đó có người quen của ngươi sao?” Trong lòng Lữ Thiếu Khanh nhảy lên một cái, không nói gì, lại tặng thêm cho cái tát nữa. Chát! Lữ Thiếu Khanh hung ác nói: “Còn dám hỏi nữa không?” “Mau nói. Nếu không sẽ giết ngươi!” Thấy Lữ Thiếu Khanh hung ác thế, dù có nổi giận hai mắt phun lửa, Loạn Thụy vẫn phải cúi đầu. Nếu đã phát thề, với hẳn ta, đây là một cơ hội sống. Hẳn ta nghiêng chặt răng trả lời: “Một trăm nữ hài trên này là ứng cử viên cho vị trí Thánh Nữ.” “Thánh địa sẽ chọn ra Đệ Nhất, Đệ Nhị, Đệ Tam Thánh nữ sau này sẽ cùng ba vị Thánh tử dẫn dắt Thánh tộc đánh về tổ tông.” “Bàn cược trên kia là ta đang đánh cược với người khác xem ai sẽ trở thành Thánh Nữ, ai sẽ bị đào thải.” Lữ Thiếu Khanh hỏi: “Nếu bị đào thải thì sẽ thế nào?” Loạn Thụy không chút do dự, thành thật trả lời: “Nếu bị đào thải, may mắn thì có thể sống sót, nếu không đương nhiên sẽ chết.” “Trong Tuyệt Phách Liệt Uyên nguy hiểm trùng điệp, nếu không qua được, tử vong là chuyện rất bình thường.” Lữ Thiếu Khanh nghe xong, nhin không được mà mắng: “Mẹ nó!” “Họ đều vào trong đó rồi à? Phải đợi bao lâu bên trong?” Trong lòng Loạn Thụy càng chắc chắn

trong đó có người quen của Lữ Thiếu Khanh.Hừ. Nói không chừng còn là nhân tình nữa.Ta chúc cho người quen trong đó đã chết rồi.Loan Thụy âm thầm nguyện rửa một cách hung tợn.Đồng thời, hắn ta ngoan ngoãn trả lời:“Vào trong đó cả rồi, họ cần ở trong đó hai năm, tranh cướp cơ duyên, sau khi chém giết lẫn nhau, ba người đi ra đầu tiên sẽ trở thành Thánh Nữ của Thánh địa.”Sắc mặt Lữ Thiếu Khanh càng thêm âm trầm. Hắn nhìn chăm chăm Loan Thụy một cách đầy ác ý.Cho dù là Loan Thụy cũng bị ánh mắt này của Lữ Thiếu Khanh dọa cho rớt cả tim lại.Lữ Thiếu Khanh lại hỏi thêm mấy vấn đề nữa, biết được mấy cô bé này đã đi vào được hơn một năm, tám tháng sau có thể ra ngoài.Lữ Thiếu Khanh đứng dậy, nhìn chăm chăm Loan Thụy đầy ác ý.Loan Thụy cũng cố gắng giả dựa đứng lên, đối diện với Lữ Thiếu Khanh.Hắn ta không sợ Lữ Thiếu Khanh sẽ ra tay với mình, đã dùng đạo tâm để thề, sẽ không ai dám làm bậy.Lữ Thiếu Khanh bỗng nhiên cười một tiếng: “Người nghĩ xa rồi.”Loan Thụy thấy thế lại càng thối lõng, tính cách cuồng ngạo bên trong lại lần nữa thò mặt ra.Người không dám giết ta, vậy ta sẽ dọa người.“Hừ, ta sẽ nhớ kỹ chuyện hôm nay, sau này tất có hậu báo.”“Thánh địa và Loan gia sẽ nhớ kỹ người.”

Chương 843 - Ứng cử viên Thánh Nữ

Chương 843: Ứng cử viên Thánh Nữ
Đã mất mặt đến thế rồi, kiêu gì cũng phải ném lại vài câu dọa dẫm. Bây giờ ta không cách nào chơi chết người nhưng không có nghĩa là thế lực sau lưng ta không thể. Ánh mắt Lữ Thiếu Khanh chuyển sang lạnh lẽo: “Người đang dọa ta à?” Loan Thụy cười lạnh, lại càng ngạo nghễ hỏi lại: “Đúng, thì làm sao?” “Đừng có quên, người đã thề.” “Đúng thế!” Lữ Thiếu Khanh gật đầu. Đã thề rồi đương nhiên không thể giết người. Nhưng mà. Lữ Thiếu Khanh trở tay tát một phát quất hất ta bay lên trời: “Ta chưa từng nói sẽ không đánh người.” “Người...” Sự cuồng ngạo của Loan Thụy vừa mới thò mặt ra đã bị cái tát này vả cho rút cổ lại. Hắn ta nuốt một ngụm máu xuống, hận cứng trong lòng, nhưng cũng không dám nói gì. Loan Thụy thâm hạ quyết tâm. Người cứ chờ đó cho ta, một ngày nào đó ta sẽ khiến cho người phải hối hận. Đồng thời, ta nhất định sẽ tìm ra người của người, rồi chơi chết ả ta. Nhìn ánh mắt của Loan Thụy, Lữ Thiếu Khanh cười lạnh, nhìn thoáng qua Câu Khiên và Câu Tô bên cạnh. Hắn truyền âm với hai người. Sau đó biến mất. “Đáng chết. Người còn chưa giải cấm chế cho ta!” Loan Thụy thấy Lữ Thiếu Khanh rời đi, không nhịn nổi lửa giận nữa mà rống lên. Âm thanh quanh quẩn như tiếng rống của một con sói hoang bị thương. Sau đó, hắn ta thấy cha con Câu Khiên và Câu Tô bên cạnh, nhớ lại bộ dạng vừa rồi của mình đều bị hai người kia trông thấy cả. Thế là ánh mắt hắn ta trở nên lạnh như băng, lộ ra sát ý dày nồng. Không cần phải nhân đạo với kẻ nhìn thấy bộ dạng chật vật của mình, phải hủy diệt, khiến cho kẻ đó biến mất khỏi thế giới này. Nhưng chẳng mấy chốc hắn ta đã thu lại sát ý, hiện giờ hắn ta đang bị thương, sức chiến đấu không còn bao nhiêu nữa. Chờ mình khỏe rồi, sẽ giết sạch người Câu gia. Dù biết lúc này không thể lộ ra sát ý, nhưng hắn ta không định sửa lại thái độ với cha con Câu Khiên và Câu Tô. Trong lòng hắn ta hận chết hai cha con nhà này. Nếu như không vì hai kẻ đó, căn bản hắn ta sẽ không chọc vào Lữ Thiếu Khanh, để rơi vào tình cảnh hôm nay. Mà vừa rồi hai kẻ kia còn đứng một bên xem kịch vui nữa, không nói đến

chuyện ra tay, ngay cả một cái rắm cũng không thềm đánh, chỉ tro mắt ra nhìn hấn ta chịu nhục. Hai kẻ đó nhất định phải chết. Hấn ta gào lên với Câu Khiên và Câu Tô: “Còn đứng ngây ra đó làm gì? Qua đây giải cầm chế cho ta!” Câu Khiên và Câu Tô liếc nhìn nhau. Hai người đi tới gần. Câu Khiên không vội giải cầm chế cho Loan Thụy mà hỏi: “Đại nhân, lần này phải làm sao?” “Còn có thể làm sao nữa? Chờ ta trở lại Thánh địa nhất định sẽ cho người tới giết hấn, chém hấn thành muôn mảnh, rút linh hồn của hấn ra thiêu đốt vạn năm.” Khuôn mặt Loan Thụy vặn vẹo, giọng nói tràn đầy oán hận như một con ác quỷ, khiến cho hai cha con Câu Khiên và Câu Tô âm thầm run rẩy. Câu Khiên thử thăm dò hỏi: “Đại nhân, vậy ta, chúng ta thì sao?” “Các ngươi?” Loan Thụy đánh giá hai cha con một lát, ánh mắt lóe lên lạnh lẽo, đè nén sát ý trong lòng rồi thản nhiên nói: “Ta biết các ngươi không phải đối thủ của hấn. Chuyện lần này không liên quan đến các ngươi.” “Mau đưa ta tới Thánh địa. Tới lúc đó ta sẽ cảm tạ các ngươi, các ngươi muốn cái gì cứ việc nói.” Trước mắt cứ dễ dàng bọn họ đã, chờ đến Thánh địa rồi... hừ! Nhưng Câu Khiên có ăn chay đâu. Ông ta tự tin không nhìn lầm sự lạnh lẽo trong ánh mắt của Loan Thụy. Câu Khiên đột nhiên hỏi: “Đại nhân, ngài không có bạn đồng hành sao? Có thể truyền tin cho bọn họ đến báo thù cho đại nhân.” “Hừ, nếu ta có viện binh, đã chém hấn thành muôn mảnh từ lâu rồi.” Câu Khiên thả lỏng, đảo con mắt một cái, như đã hạ quyết tâm, bỗng nhiên ông ta tiến lại hai bước, thì thầm: “Đại nhân, có một chuyện ta quên chưa nói với ngài.” “Chuyện gì?” Loan Thụy hỏi lại theo bản năng. Nhưng hấn ta bỗng nhiên kịp phản ứng, hôm nay hấn ta đã bị người ta lừa y như thế này. Hấn ta không ngừng lùi lại, nhưng vẫn trúng một chương của Câu Khiên. Linh lực cường đại gào thét phá hủy tất cả mọi thứ trong phòng. “Ngươi... đáng chết.” “Chờ ngươi về rồi xử lý chúng ta, chẳng bằng chúng ta giết ngươi ngay ở đây thì hơn.” Sát ý cực kỳ dữ tợn, Câu Khiên không chút nương tay. Lữ Thiếu Khanh quay lại Miêu gia, ném tập tranh trong tay vào trong phòng. Khi Kế Ngôn chuẩn bị chém một kiếm làm đôi, hấn mới nói: “Có sư muội trong đây đấy.” Kế Ngôn nghe vậy liền thu kiếm ý lại, nhận lấy tập tranh. Hấn ta xem vài trang, nhíu mày hỏi: “Ở đâu?” Lữ Thiếu Khanh chậm rãi đắc ý hỏi: “Gấp cái gì? Cứ từ từ xem, thuận tiện xem thử xem huynh có thích ai không?” “Không chừng có

thể tìm được đạo lữ cho huynh trong số này đây.”“Từ nay song túc song phi, bên nhau đến bạc đầu.”Lữ Thiếu Khanh cũng không ngờ trùng hợp lại có thể tìm được manh mối về sư muội.Không ngờ nàng lại đi tham gia tuyển chọn Thánh Nữ? Nhưng xem thái độ của sư muội, hẳn là nàng không tự nguyện.Nghe Loan Thụy nói, cái Tuyệt Phách Liệt Uyên kia không phải nơi tốt đẹp gì, tỷ lệ tử vong cực cao.Tới nước này rồi, Lữ Thiếu Khanh cũng không có biện pháp gì tốt.“Xem tướng muội muội gốc không giống như con ma chết sớm, hy vọng nàng cát nhân tự có thiên tướng.”Trong phòng, Kế Ngôn tự động lờ mấy lời nói nhảm vô nghĩa kia đi, chẳng mấy chốc đã tìm tới hình vẽ Tiêu Y.Trên bức họa, Tiêu Y méo miệng ôm Tiểu Bạch, đôi mắt to chất chứa đầy phiền muộn.

Chương 844 - Tin tức của sư muội

Chương 844: Tin tức của sư muội
Kể Ngôn gập tập tranh lại, ném cho Lữ Thiệu Khanh: “Từ đâu tới? Có nghĩa gì?” Giọng hắn ta lạnh đi vài phần. Ai dám bắt nạt sư muội của hắn ta tức là dám đối nghịch với hắn ta. Lữ Thiệu Khanh kể lại thông tin lấy từ chỗ Loan Thụy. Kể Ngôn nghe xong, trầm ngâm một lát rồi nói: “Lên đường đi.” Tam Võ thành ở rìa phía tây nam của Đông Tế, còn cách Thánh địa hai tháng đi đường. Không có truyền tống trận, chỉ e đi lại mất thời gian. Thật không may, có không ít thành trì của Đông Tế không có truyền tống trận. Kể Ngôn không thích dây dưa dài dòng, một khi đã quyết việc gì sẽ lập tức đi làm. Lữ Thiệu Khanh lại không vội: “Gấp cái gì. Còn hơn nửa năm nữa cơ, cứ từ từ rồi đi, có vội đi nữa mấy ngày cũng có đáng gì.” “Ta còn chưa thu được linh thạch, chờ thêm mấy ngày nữa đi.” Ngày thứ hai, Miêu Á dừng đả tọa, tỉnh lại. Chuyện đầu tiên nàng ta làm là tới phòng của Lữ Thiệu Khanh xem. Nàng ta rất tò mò không biết hôm qua Lữ Thiệu Khanh chạy đi đâu, rốt cuộc có chuyện gì đáng cho hắn phải trịnh trọng như thế. Nàng ta vừa mở mắt đã thấy Lữ Thiệu Khanh đang nằm trên nóc nhà, bắt chéo chân, uể oải phơi nắng. Mặt trời ở Hàn Tinh cực kỳ độc, nhiệt độ rất cao, tia tử ngoại rất mạnh. Phơi bên ngoài một hồi, cho dù là tu sĩ, làn da cũng bị ảnh hưởng. Nhưng Lữ Thiệu Khanh phơi thế mà không có vấn đề gì, làn da vẫn trắng nõn khiến cho Miêu Á ghen tị thật sâu. Nếu nàng ta cũng trắng thế, sẽ tự tin với dung nhan của mình hơn. Miêu Á tiến tới. Nàng ta rất tò mò với chuyện hôm qua, muốn hỏi xem Lữ Thiệu Khanh đã đi đâu làm gì. Dù có hỏi không ra được, thì trò chuyện rút ngắn được quan hệ cũng tốt. Nhưng nàng ta vừa đi tới Lữ Thiệu Khanh đã quay đầu sang nói với nàng ta: “Ra ngoài đón khách vào đi.” Ra ngoài? Đón khách? Miêu Á há mồm, vô thức hỏi: “Ai cơ?” “Người đi ra không phải sẽ biết sao?” Chẳng có cách nào khác, Miêu Á chỉ có thể đi ra ngoài cửa lớn, mới phát hiện thì ra là người quen cũ. Câu Tô. Câu Tô từ phía xa đi tới Miêu gia, còn chưa mở miệng gọi người, Miêu Á đã xuất hiện trước mặt hắn ta. “Miêu Á muội muội!” Câu Tô mừng rỡ: “Quá tốt rồi,

phiền muội đưa ta tới tập Trương Chính đại nhân.”“Người tới đây làm gì?” Miêu Á cực kỳ không tình nguyện, cứng ngắt lạnh băng hỏi lại, thái độ cực kỳ kháng cự. Giọng nói của Câu Tô vừa nhờ vả vừa khách khí, ánh mắt nhìn Miêu Á cũng nóng như lửa: “Ta tới đây là để tặng đồ cho Trương Chính đại nhân đó, mong Miêu Á muội muội thông báo giúp.” Hắn ta chính là vị khách mà tên kia nói sao? Miêu Á nhìn qua bốn phía, không phát hiện có người nào khác. Cuối cùng, nàng ta đành đưa Câu Tô đến trước mặt Lữ Thiểu Khanh. “Trương Chính đại nhân!” Câu Tô cực kỳ khách khí, cung cung kính kính chỉ thiếu quỳ xuống thôi. Miêu Á thấy vậy lại càng tò mò hơn, không biết hôm qua đã xảy ra chuyện gì mà khiến cho tên gia hỏa Câu Tô lại thành ra thế này. Lữ Thiểu Khanh ngồi xuống, xoa xoa tay hỏi: “Mang đến chưa?” Câu Tô liên tục gật đầu: “Mang đến rồi ạ, hai trăm vạn viên linh thạch.” Dứt lời, hắn ta lấy ra một cái nhẫn trữ vật nhỏ, tiểu viên hầu từ phía xa nhảy tới nhận lấy giao cho Lữ Thiểu Khanh. “Hiểu chuyện!” Lữ Thiểu Khanh hài lòng sờ sờ đầu tiểu viên hầu: “Lần sau sẽ đưa mày đi ăn ngon uống ngon.” Nhớ lại món ăn đêm qua được ném, nước bọt của tiểu viên hầu ứa ra ào ào. Lữ Thiểu Khanh cầm lấy nhẫn trữ vật, quét thần thức qua một cái, hết sức hài lòng. Hắn nói với Câu Tô: “Không tệ, làm rất tốt. Chuyện lần này coi như xong.” Câu gia dẫn tên gia hỏa Loạn Thụy này tới tìm hắn gây sự, đây là cái giá phải trả. Không diệt Câu gia cũng không thể để cho Câu gia yên được. Nhất định phải đem một trăm vạn viên linh thạch đến trấn an tâm linh đang bị tổn thương của hắn. Hôm qua mới dọa một câu, hôm nay đã ngoan ngoãn đưa đồ tới. Thái độ như thế cũng nói lên một điều. Loạn Thụy đã chết rồi. Đây cũng là một chuyện đáng ăn mừng. Lữ Thiểu Khanh cười đến là vui vẻ, sượng từ trong lòng sượng ra. “Tốt, về nói với cha người ban đêm có thể an tâm đi ngủ rồi.” Câu Tô nhẹ nhàng thở ra. Hắn ta chỉ trông chờ câu này thôi. Loạn Thụy không phải đối thủ của Lữ Thiểu Khanh, cái đùi Thánh địa đã bị Lữ Thiểu Khanh đánh cho gãy xương rồi. Đến Đại trưởng lão cũng bị đánh thành đầu heo, trên dưới Câu gia cùng tiến lên cũng không phải đối thủ của Lữ Thiểu Khanh. Nếu Lữ Thiểu Khanh trả thù Câu gia sẽ không ai có thể cứu được Câu gia. Mà bọn họ đã giết Loạn Thụy, cũng không còn đường quay đầu nữa. Chỉ có thể ngoan ngoãn nghe theo Lữ Thiểu Khanh dâng lên phí bảo vệ. Nhẹ nhàng thở ra, Câu Tô nói ra mục đích

thứ hai mà mình đến đây. “Đại nhân, ngài thấy có thể điều đình mâu thuẫn giữa ba nhà chúng ta không?” Lữ Thiều Khanh nghe xong, trực tiếp từ chối: “Không rảnh!” Nói đùa, lúc trước ta làm bao nhiêu chuyện thế để làm gì? Không phải là để khiến cho ba nhà các người đánh nhau loạn xạ bần lên, đánh cho văng cả não ra ngoài, mới không rảnh gây phiền phức cho ta sao? Điều đình? Làm thế không phải tự tát vào mặt mình à? Ta ăn no rồi việc à? Ta không có dở hơi thế. Câu Tô cũng không bất ngờ. Hắn ta biết không thể thuyết phục Lữ Thiều Khanh dễ dàng như thế. Không nói nhảm nữa, hắn ta đưa ra đòn sát thủ. “Năm mươi vạn viên linh thạch, mong đại nhân ra tay điều đình.” Lữ Thiều Khanh nghe vậy, hứng thú dựng một ngón tay: “Một trăm vạn viên linh thạch.” Vì một trăm vạn viên linh thạch, mặt mình tự mình tát, rất hợp lý nhỉ. Ai, ta thích dở hơi nhất mà.

Chương 845 - Khẩu hiệu của chúng ta là không gây chuyện

Chương 845: Khẩu hiệu của chúng ta là không gây chuyện. Câu Tô lập tức đồng ý. Cái giá này còn thấp hơn cả phụ thân hắn ta dự đoán: “Một lời đã định.” Hả? Có vẻ như giá ta ra hơi thấp à? Lữ Thiệu Khanh sờ sờ cằm, thử thăm dò hỏi: “Còn có thể thêm không?” Câu Tô nhìn Lữ Thiệu Khanh như bị táo bón. Địa nhân, không chơi thế được. “Được rồi, ai bảo tâm địa ta thiện lương chứ.” Lữ Thiệu Khanh ưu thương thở dài, nói với Miêu Á: “Cô bé, gọi cha người và gia chủ Cung gia tới đây. Vì hòa bình thế giới, ta muốn nói chuyện với bọn họ.” Lữ Thiệu Khanh ngồi trên phi thuyền vui vẻ cười te, chuyện này kiếm bọn. Không ngờ Câu gia lại nguyện ý trả thêm một trăm vạn viên linh thạch để mời hắn đến điều đình ba nhà. Có thể kiếm linh thạch, đương nhiên phải dốc hết sức mà ứng phó. Miêu gia và Cung gia cũng ước gì song phương tạm thời điều đình, không đánh nữa. Chiến lược của ba nhà đều bị tổn thương, trong thời gian ngắn không thể đánh nhau được nữa. Cả ba nhà đều sợ hai nhà còn lại sẽ xuống tay với mình. Có Lữ Thiệu Khanh ra mặt, dù có là một trăm vạn viên linh thạch bọn họ cũng ngoan ngoãn trả. Kể từ đó, chuyện này tới Tam Võ thành xem như Lữ Thiệu Khanh kiếm đầy bồn đầy bát rồi. Kiếm được hơn tám trăm vạn viên linh thạch từ ba nhà này, lại thêm chỗ tên Loan Thụy kia, lần này tới Tam Võ thành hắn kiếm được khoảng tám trăm năm mươi vạn viên linh thạch. Đổi ra thời gian thì được hơn một trăm bốn mươi năm đấy. Toàn lực tu luyện một trăm bốn mươi năm, dù không đạt tới Hóa Thần kỳ cũng có thể tiến vào Nguyên Anh hậu kỳ nhỉ. Lữ Thiệu Khanh âm thầm tính toán, cười càng tươi hơn. Hắn nhìn sang Kế Ngôn. Đến lúc đó, tiến vào được Hóa Thần sớm hơn tên này, xem ta đánh huynh thế nào. Tựa như phát hiện ra được ánh mắt của Lữ Thiệu Khanh, Kế Ngôn mở to mắt nhìn lại hắn có vẻ nghi hoặc. “Nhìn cái cọng lông. Tranh thủ dưỡng thương đi.” Dọc đường đi cần ít nhất một hai tháng, chờ Kế Ngôn chữa thương khỏi, hắn cũng phải tranh thủ vào trong giới chỉ tu luyện một phen. Tu luyện thử mấy chục năm xem hiệu quả thế

nào. Thực ra những suy tính này đều ổn cả, điều duy nhất khiến Lữ Thiếu Khanh đau đầu là kiếm tin tức về Thánh địa ở đâu. Hắn và Kế Ngôn đều không phải người địa phương, lại càng không biết gì về Thánh địa. Hiện giờ muốn tới Thánh địa còn phải vừa đi vừa khỏi tránh đi nhảm đường. Thậm chí, đến tên Thánh Chủ hắn cũng còn không biết nữa là. Chỉ biết duy nhất một điều, Thánh địa rất nguy hiểm. Trên Hàn Tinh, chỉ cần tu sĩ tiến vào Hóa Thần kỳ đều phải đến Thánh địa tập trung, đừng có mơ ở lại nơi khác. Một khi phát hiện, Thánh địa sẽ không nể mặt, lập tức hủy diệt nhân đạo. Ngay cả Hóa Thần cũng còn không dám chống lại Thánh địa, có thể hình dung nơi ấy cường đại cỡ nào. Thánh Chủ biết chuyện bọn họ làm ở Yên Châu. Một khi thân phận của hắn và Kế Ngôn bị phát hiện, chắc chắn kết quả sẽ là chết không có chỗ chôn. Ôi chao! Lữ Thiếu Khanh chỉ có thể bắt đầu dĩ thử dài, ôm đầu rất phiền muộn. Hắn càng nghĩ càng giận, cuối cùng thở phì phì nói: “Sur muội ngu xuẩn. Tới lúc đó phải bắt nàng phải dừng lại, chỉ toàn gây phiền toái cho ta.” Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh vừa đi vừa đuổi, sau hai tháng cuối cùng đã tới được tòa thành gần Thánh địa nhất. Mà ở đây, bọn họ không thể dùng truyền tống trận để tới Thánh địa, chỉ có thể đi đường. Tìm đường từ đây đến Thánh THành cần không ít thời gian. Mà từ giờ đến lúc sư muội xuất quan còn chưa tới nửa năm. Lữ Thiếu Khanh và Kế Ngôn không ở lại quá lâu, nhắm thẳng Thánh địa mà đi. Mới đầu trên đường còn rất đông người qua lại, nhưng dần dần người đi đường càng ngày càng ít. “Ít người là tốt.” Lữ Thiếu Khanh nằm trong phi thuyền hải lòng nói: “Bớt chút người, bớt chút phiền toái.” “Nói cho huynh biết, trên đường đi đừng có gây chuyện cho ta. Đến Thánh địa rồi thì an tĩnh, khiêm tốn một chút cho ta.” “Khẩu hiệu của chúng ta là không gây chuyện, biết chưa?” Kế Ngôn dặn dò. Trên đầu phi thuyền ngoại trừ hắn ta ra không còn ai khác. Hắn ta ngồi trên mũi thuyền, không chế phi thuyền bay nhanh như chớp xẹt. Kế Ngôn nghe vậy, không quay đầu lại, chỉ nói một câu: “Lúc trước ta nhớ có người cũng nói y như thế, sau đó thì sao?” Kế Ngôn là đang nhắc lại khi gặp Nhan Hồng Vũ ở Đông Châu. Lữ Thiếu Khanh cười ha hả, không xấu hổ tí nào. “Cũng chẳng có cách nào, ai bảo tâm địa ta thiện lương chứ.” “Không thể thấy chết mà không cứu.” “Nhưng lần này, ta quyết định rồi.” Lữ Thiếu Khanh ngồi xuống, trịnh trọng nói: “Lần này ta

sẽ không ra tay nữa.”“Còn ra tay thì sao?” Kế Ngôn hỏi.Lữ Thiếu Khanh thề son sắt: “Không thể nào. Lần này cho dù Thiên Vương lão tử quỳ xuống trước mặt cầu xin ta cũng sẽ không ra tay, trừ phi...”Còn chưa dứt lời, Lữ Thiếu Khanh chợt khê biến sắc.Kế Ngôn cũng mở to mắt nhìn về phía trước. Phi thuyền cũng bay chậm lại.Hai người đều có thể cảm giác được phía trước có người đang chiến đấu.Hơn nữa còn đang nhanh chóng tiến về phía bọn họ.Lữ Thiếu Khanh lập tức nói với Kế Ngôn: “Chạy mau, còn đứng ngây ra đó làm gì?”Kế Ngôn thờ ơ: “Chạy cái gì? Ta chưa bao giờ lùi lại.”Lữ Thiếu Khanh tức muốn chết, mắng ầm lên: “Đầu huynh còn chưa khỏi à?”“Không chạy thì tránh sang một bên cho ta, đừng có đàn độn đứng giữa đường.”Chẳng mấy chốc, có mấy bóng người ở phía trước đang chạy lại.Đi đầu là một nữ nhân, mặc một bộ linh giáp màu đỏ, eo thon đón gió, khoe ra hết dáng người uyển chuyển.Đằng sau có ba người đuổi theo sát sau lưng như lang như hổ, khí tức âm lãnh, họ đều mặc áo bào đen, như quỷ mị, khiến người ta cảm thấy áp bách nặng nề.

Chương 846 - Khẩu hiệu của chúng ta là không gây chuyện

Chương 846: Khẩu hiệu của chúng ta là không gây chuyện (tt)Nữ nhân kia đã bị thương, khí tức yếu ớt, thấy phi thuyền của Lữ Thiếu Khanh thì hai mắt sáng lên, còn chưa kịp nói gì.Lữ Thiếu Khanh đã lớn tiếng nói: “Hảo hán, chúng ta chỉ đi ngang qua thôi. Chúng ta đều mù cả, không nhìn thấy gì. Chúng ta là kẻ điếc, không nghe được gì.Hắn vừa dứt lời, nàng kia liền cảm thấy hơi thở nghẹn cứng trong cổ, lồng ngực đau tức, một ngụm máu tươi xông lên cổ họng.Người nào thế nào? Lại có thể nhát gan sợ chết đến mức này?Đáng chết. Xem ta thu thập người thế nào.Nàng ta hít sâu một hơi, vừa lao thẳng về phía phi thuyền vừa lớn tiếng gọi: “Hai vị, ta là đồ đệ của Nhuế trưởng lão của Thánh địa, Đàm Linh, sau lưng là sát thủ do các trưởng lão khác của Thánh địa phái tới, mong hai vị công tử có thể ra tay giúp đỡ.”Lữ Thiếu Khanh nổi giận. Bà tám đáng chết!Không phải nàng ta muốn cuốn hai người mình vào một cách trần trụi à?Lữ Thiếu Khanh thấy Đàm Linh vọt tới trước phi thuyền, nhịn không được mà thả thần thức cường địa ra.Đàm Linh thầm đắc ý. Hừ, hai người các ngươi muốn khoanh tay đứng nhìn ư? Đừng mơ!Dù các ngươi không phải đối thủ của họ, nhưng có hai người các ngươi kéo dài thêm chút thời gian cũng tốt.Nàng ta hoàn toàn không thương hại hai người vừa xuất hiện tí nào.Không giúp cũng được, ấy thế mà còn vội vàng phỉu sạch quan hệ, muốn xem như không có chuyện gì xảy ra ư?Ngây thơ!Đàm Linh thầm cười lạnh, đang định vòng qua phi thuyền, đột nhiên một cỗ thần thức cường đại vọt tới.Đàm Linh kinh dị, không kịp phản ứng. Đầu nàng ta như bị đập một cái thật mạnh.“A!”Đàm Linh kêu thảm. Lữ Thiếu Khanh nhoáng lên một cái, chớp mắt đã tới trước mặt nàng ta, hai ngón tay khép lại, một đạo cấm chế nháy mắt đã tiến vào trong thân thể nàng ta.Kế Ngôn điểm một kiếm, một đường kiếm quang xẹt qua cứng rắn chặn ba tên áo đen đang đuổi theo lại.Đàm Linh khó mà tin được, linh lực trong cơ thể nàng ta đang bị giam cầm, không thể động đậy.Dù sao mình cũng là Nguyên Anh kỳ hai, thực lực cường hãn, trong thế hệ

trẻ tuổi ở Thánh địa cũng coi như là không tầm thường. Ngoại trừ Thánh tử chẳng có mấy người, thì trong lứa cùng thế hệ không ai có thể là đối thủ của nàng ta. Nhưng hiện giờ, không ngờ nàng ta lại bị người khác tóm một cách nhẹ nhàng. Cho dù nàng ta bị thương, dù bị đuổi giết đến bây giờ đã là kiệt sức, nhưng cũng không nên bị bắt dễ dàng thế. Nàng tê rần cả da đầu. Hai người này có lai lịch thế nào? Thần thức cường đại, cho dù là sư phụ cũng không chắc có thể so được. Thật là đáng sợ. Lữ Thiếu Khanh ném Đàm Linh lên boong phi thuyền, hùng hùng hổ hổ hỏi: “Cô nàng kia, ngươi đang tự đi tìm chết à?” Đáng ghét thật! Ta đã không muốn gây sự, vì sao cứ có người nhất định phải chọc tới ta chứ? Làm một mỹ nam tử an tĩnh khó vậy sao? “Ngươi... ngươi...” Đàm Linh sợ hãi, cơn đau nhức nhối trong đầu khiến cho nàng ta không biết nên mở miệng thế nào. “Ngươi cái gì mà ngươi. Câm miệng cho ta.” Lữ Thiếu Khanh rất khó chịu, vừa quát vừa mắng: “Đừng có ép ta đánh ngươi.” Sau đó hắn nói với ba tên áo đen kia: “Tới đây, đưa cô nàng này đi đi, ta mặc kệ các ngươi. Các ngươi đừng có tới trêu chọc ta.” Ba tên áo đen trầm mặc, ánh mắt giấu dưới áo bào đen rất hung ác, cực kỳ giống ba con rắn độc ẩn nấp trong bóng đêm, sẵn sàng bất kỳ lúc nào cũng sẽ bắn ra một đòn trí mạng. Sáu con mắt chạy vòng vòng trên người Lữ Thiếu Khanh. Qua một kiếm vừa rồi bọn họ đã nhận ra được sự đáng sợ của Kế Ngôn. Cuối cùng, một trong ba người áo đen mới lên tiếng, giọng nói khàn khàn, khô khốc, khó nghe. “Tốt!” Đàm Linh cực kỳ sợ hãi. Nàng ta đang bị khống chế, nếu rơi vào tay ba tên áo đen kia trăm phần trăm chết chắc. Nàng ta vội hô lên: “Chậm, chậm đã, công tử hãy giúp ta, ta nguyện ý dùng trọng kim báo đáp!” Kim? Hai tai Lữ Thiếu Khanh dựng lên thẳng đứng nói với ba tên áo đen: “Chậm đã. Các ngươi chờ chút đã.” “Trọng kim báo đáp, có linh thạch không?” Lữ Thiếu Khanh hỏi đầy chờ mong. “Linh, linh thạch?” Đàm Linh hơi sửng sốt, rồi lập tức nói: “Có có, nếu công tử giúp ta, về đến Thánh địa, ta sẽ lập tức dâng lên năm mươi vạn viên linh thạch.” Lữ Thiếu Khanh không nhận được mà coi trọng nàng thêm mấy phần. Tiểu phú bà đây rồi. Lữ Thiếu Khanh không cần nghĩ, lập tức thốt ra: “Một trăm. Chát!” Sau một khắc, Lữ Thiếu Khanh kịp tự tát một phát vào miệng mình. Mở tay ra, hắn sửa lời: “Năm trăm vạn viên linh thạch!” Đến từ Thánh địa, chắc hẳn là rất có tiền. Không đòi

nhieu một tí là có lỗi với chính mình.Đàm Linh sôi trào. Thậm chí nàng có ảo giác mình có thể xông phá được giam cầm.Theo bản năng, nàng mắg: “Sao ngươi không đi cướp đi?”Lữ Thiều Khanh rất thẳng thắn, hơi nâng Đàm Linh lên, vung tay ném nàng về phía ba người áo đen kia.“Bái bai!”Đàm Linh hết hồn, không ngờ Lữ Thiều Khanh lại kiên quyết quả quyết như thế.Nàng ta liều mạng giãy dụa, lại phát hiện mình không thể động đậy được, thì hết hồn vội vàng hô lớn: “Đồng ý. Ta đồng ý là được!”Nói xong, nàng ta lại bị kéo về phi thuyền.Lữ Thiều Khanh cười tủm tỉm nói với ba tên áo đen. “Tốt rồi, các ngươi có thể đi.”“Về đi, trời sắp tối rồi.”“Muốn chết!” Ba tên áo đen giận dữ. Cả ba không nhin được nữa mà bộc phát ra khí tức mạnh mẽ nhất của mình.Ba cơn sóng không khí khủng bố như gió lốc cuốn ra bốn phía.Cả ba đều là thực lực Nguyên Anh kỳ, người áo đen ở giữa còn là Nguyên Anh tầng hai, hai người bên cạnh là Nguyên Anh tầng một.Bộc phát ra uy thế cường đại.

Chương 847 - Thiên Vương lão tử có thơm như linh thạch không?

Chương 847: Thiên Vương lão tử có thơm như linh thạch không? Linh lực xung quanh cuốn tới, tiếng thét bên tai vang lên không dứt. Sóng năng lượng cường đại thôn phệ, phá hủy tất cả mọi thứ trong vòng vài dặm vuông xung quanh. Vật sống, vật chết, đá cuội, cây cối, vân vân, đều bị phá hủy. Phi thuyền của Lữ Thiệu Khanh nằm chính giữa trung tâm cơn lốc. Áp lực cường đại như trời sập, muốn ép bọn họ thành bánh thịt. Đàm Linh tuyệt vọng. Ba Nguyên Anh kỳ liên thủ, trừ phi sự phụ của nàng ta tự mình đến đây, bằng không, nàng không thể cứu nổi. Trong lòng Đàm Linh vô cùng hối hận. Biết thế vừa rồi đã không nói gì, ngoan ngoãn vòng qua bọn họ, có khi còn có thể trốn được xa hơn. Đáng tiếc. Hiện tại đã muộn rồi. Lúc này, nàng nghe thấy Lữ Thiệu Khanh nói với Kế Ngôn: “Đi, chém chết bọn họ. Không được để bọn họ chạy!” Kế Ngôn không muốn: “Bọn họ quá yếu!” Một Nguyên Anh tăng hai, hai Nguyên Anh tăng một. Bất nạt kẻ yếu không hay lắm. “Vậy huynh chờ phi thuyền của huynh bị bọn họ đập nát đi.” Kế Ngôn cười lạnh: “A, Thiên Vương lão tử quỳ xuống trước mặt, đệ cũng không ra tay cơ mà?” Lữ Thiệu Khanh rất tự nhiên, mặt không đỏ, khinh bỉ nói với Kế Ngôn: “Người biết cái gì. Thiên Vương lão tử có thơm bằng linh thạch không?” “Mau mau ra tay đi, bớt léo nhéo ở đây đi.” Đàm Linh bó tay rồi. Lớn bằng chừng này nàng ta chưa bao giờ thấy ai cuồng vọng như thế. Thật sự nghĩ mình là vô địch sao? Đối phương là ba Nguyên Anh liên thủ đấy. Các người là đối thủ sao? Một khắc sau, Đàm Linh biết mình sai rồi. Một đạo kiếm quang còn chói mắt hơn cả mặt trời xuất hiện, phá vỡ hư không, đâm xuyên qua cơn bão linh lực của ba người áo đen. Kiếm ý sắc nhọn thôn phệ cả ba kẻ áo đen. Trước mặt kiếm ý, linh lực bảo hộ của ba người vỡ vụn như ba lê. “Phụt!” Ba tên áo đen nhao nhao phun máu tươi, áo bào đen bị kiếm ý chém vỡ vụn, lộ ra khuôn mặt thật của bọn họ. Trên người bọn họ mang theo khí tức âm lãnh, gương mặt thon gầy, làn da tái nhợt, như thể chưa bao giờ được ánh mặt trời chiếu

vào, thân thể gầy còm khác hẳn người của Thánh tộc. Trong ba đôi mắt hẹp dài có vẻ hoảng sợ. Một kiếm này của Kế Ngôn hoàn toàn vượt ra khỏi tưởng tượng của bọn họ, cường đại đến mức không thể tưởng tượng nổi. Ba người liên thủ tấn công, Kế Ngôn chỉ cần một kiếm đã có thể đánh tan. Cường đại tới chừng nào? Nhưng khí tức của Kế Ngôn lại chỉ là một Nguyên Anh trung kỳ. Bọn họ lại càng khó mà chấp nhận nổi. Thân phận bọn họ có lai lịch lớn, phối hợp liên thủ với nhau, dù là Nguyên Anh hậu kỳ họ cũng tự tin có thể đánh một trận. Ấy thế mà, bây giờ, không ngờ chỉ một Nguyên Anh trung kỳ cũng đánh không lại. Quá đả kích rồi! “Chết đi!” Ba người biết mình không địch lại, nhưng không chạy trốn, cũng không thể chạy trốn. Ba người lại lần nữa liên thủ, trong chốc lát, thiên địa mờ mịt, bộc phát tất cả sức mạnh của mình. Linh lực cường đại bộc phát khiến cho thiên địa rung động, vô số bụi mù cuộn cuộn như màn sương đen che lấp cả đất trời. Nhưng trước mặt Kế Ngôn, tất cả đều phí công. Ba người toàn lực tấn công, sắc mặt Kế Ngôn vẫn không hề dao động. Xông lên rồi, Vô Khâu Kiếm vung ra, kiếm ý sắc nhọn bộc phát. Như mặt trời phá tan bóng đêm, tỏa ra hào quang chói mắt, thỏa thích vẩy khắp mặt đất. “A!” Ba tên áo đen hoàn toàn biến mất trong ánh kiếm, bầu trời lại sáng trong. Nhìn Kế Ngôn áo trắng phiêu nhiên bay xuống như tiên nhân. Đàm Linh ngây dại, đần độn nhìn Kế Ngôn, khắp khuôn mặt đều kinh hãi. Nàng ta cảm thấy mình đang nằm mơ rồi. Đang nằm mơ thấy một giấc mộng cực kỳ vô lý. Có người lợi hại vậy sao? Một kiếm vung ra, ba tu sĩ Nguyên Anh kỳ liền bị diệt, đến chút căn bản cũng không còn sót lại. Thật vô lý. Thật sự vô lý! Chuyện vô lý cỡ này chỉ có trong mơ thôi. À, nhất định mình đang nằm mơ rồi. Bỗng nhiên! Một khuôn mặt chường ra ngay trước mặt khiến cho Đan Linh giật nảy mình. Nhìn khuôn mặt này, Đàm Linh giật mình đánh thót một cái, cuối cùng cũng kịp phản ứng lại. Mình không nằm mơ. “Này này, tỉnh lại đi, đừng có hoa si!” Lữ Thiếu Khanh bấu môi chỉ sang Kế Ngôn, nói liên thiên: “Có đẹp trai không?” “Có muốn không? Đưa cho ta chín mươi chín vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín viên linh thạch, ta sẽ đóng gói đưa hẳn ta lên giường của ngươi!” Đàm Linh nhìn Kế Ngôn. Ngươi không rút kiếm chém chết hẳn à? “Không muốn sao?” Lữ Thiếu Khanh cực kỳ thất vọng, quay sang giễu cợt Kế Ngôn: “Ngươi tham rồi. Dọc đường

không một ai để ý đến người. Sống phí cả đời rồi!” “Keng!” Vô Khâu Kiếm bay ra ngoài. Lữ Thiểu Khanh bình tĩnh quay đầu, cười rất chân thành, cực kỳ hòa ái nói với Đàm Linh: “Được rồi, cô nương, không đùa với người nữa.” “Năm trăm vạn linh thạch đâu? Lấy ra đây!” Phú bà kia, đi vào Ma tộc lâu như thế, cuối cùng cũng gặp một phú bà rồi. Đây là Thiên Đạo chết tiền đền bù cho ta sao? Nếu là thế, thì đưa tới nhiều một chút đi. Đàm Linh nói theo bản năng: “Ta... ta không có.” “Cái gì? Không có?” Lữ Thiểu Khanh trở mặt, hung hăng đe dọa: “Cô nàng đáng chết. Người lại dám đánh ta!” Sau đó, hắn lập tức rút trường kiếm, hung tợn quơ lên. “Người nói đi, ta nên chặt người thành bao nhiêu mảnh?” Năm trăm vạn linh thạch không có, thế giới này hủy diệt được rồi. Đàm Linh trợn tròn hai mắt, sợ hết hồn. Sao đột nhiên lại trở mặt thế này? Nói trở mặt là trở mặt luôn? Lữ Thiểu Khanh hung dữ, đằng đằng sát khí: “Vì người, ta đã đắc tội với người của Thánh địa, chặt người ra, rồi hủy thi diệt tích, hy vọng có thể xóa dấu vết, không ai biết chuyện nơi này. Đàm Linh không thể phỏng đoán được tính cách của Lữ Thiểu Khanh, thấy hắn có vẻ không giống như nói đùa, vội vàng nói: “Đại, đại nhân, ta, ta không mang đủ linh thạch.” “Ngài dẫn ta về Thánh địa, ta sẽ đưa cho ngài, được không?” Đến Thánh địa rồi ta sẽ để sư phụ giảng đạo lý với người.

Chương 848 - Đồ đệ của Nhị trưởng lão Thánh địa

Chương 848: Đồ đệ của Nhị trưởng lão Thánh địa
Lữ Thiếu Khanh càng tức giận hơn. Coi ta là đứa trẻ ba tuổi à? Nhưng nghĩ lại, bỗng nhiên hắn lại ngồi xổm xuống trước mặt Đàm Linh, dung đưa Mặc Quân Kiếm trước mặt nàng ta. Mặc Quân Kiếm tỏa ra một cỗ khí tức quý dị khiến cho Đàm Linh tê cả da đầu, cảm giác như mình đã đưa chân vào biên giới vực sâu, đồng thời trong thâm tâm nàng ta đang điên cuồng hỏi Lữ Thiếu Khanh. Tên ghê tởm. Người chờ đó cho ta! Lữ Thiếu Khanh khôi phục lại nụ cười vừa nãy, vẫn là dáng vẻ hòa ái dễ gần, như một chàng trai tỏa sáng, hỏi Đàm Linh: “Vừa rồi ta có nghe người nói người là đồ đệ của Nhị trưởng lão của Thánh địa?” Đàm Linh gật đầu, không che giấu: “Không sai. Sư phụ ta chính là Nhị trưởng lão, nhị trưởng lão ucar Thánh địa. Ta là đồ đệ duy nhất của người.” Ái chà. Lại lịch lớn đây. Lữ Thiếu Khanh sờ sờ cằm, thầm cảm thán, sau đó lại thử thăm dò: “Sư phụ người là Hóa Thần sao?” “Hóa Thần hậu kỳ.” Nhắc đến bản lĩnh của sư phụ, Đàm Linh cực kỳ kiêu ngạo. Phiền rồi. Ánh mắt Lữ Thiếu Khanh nhìn chằm chằm vào Đàm Linh lập tức thay đổi. Đàm Linh chợt cảm thấy rét buốt. Đón lấy ánh mắt của Lữ Thiếu Khanh, một luồng khí lạnh xộc thẳng lên trán nàng ta. Ánh mắt của Lữ Thiếu Khanh vừa bình tĩnh vừa thâm sâu, con mắt đỏ đen như từ vực sâu đen tối nhìn lên khiến cho người ta sợ hết hồn. Hắn muốn giết mình? Đàm Linh chợt run lên. Rốt cuộc gia hỏa này là ai? Hắn có thù với sư phụ sao? Sao vừa nghe đến thực lực của sư phụ liền muốn giết mình diệt khẩu? Nhưng chẳng mấy chốc, cảm giác lạnh lẽo kia biến mất. Nhìn Lữ Thiếu Khanh vẫn bình tĩnh mà nhẹ nhàng thở ra. Nàng ta vội vàng nói với hắn: “Đại nhân, đến Thánh địa rồi ta sẽ nghĩ cách gom đủ năm trăm vạn viên linh thạch cho đại nhân ngài.” Đàm Linh không quên ánh mắt vừa rồi của Lữ Thiếu Khanh. Ánh mắt như thế quá đáng sợ, như thể chỉ một khắc sau sẽ giết chết mình luôn. Vì năm trăm vạn viên linh thạch mà bị giết chết ở đây thì quá oan uổng. Dù mình không có năm trăm vạn viên linh thạch, chắc hẳn sư phụ sẽ có, mình

tới tìm sư phụ mượn. Lữ Thiều Khanh nghe xong, thì cười càng vui hơn: “Được. Nhưng ngươi không thể vì việc này để cho sư phụ tới gây phiền phức cho chúng ta.” “Sẽ không. Đại nhân yên tâm.” Đàm Linh sáng khoái đồng ý. Hiện giờ nàng ta chẳng khác nào cá nằm trên thớt, không có tư cách gì để mà cò kè mặc cả. Hừ. Chờ đấy, đến Thánh địa ngươi sẽ hối hận. Đàm Linh âm thầm hạ quyết tâm, dù không giết các ngươi cũng sẽ để sư phụ xử lý các ngươi một phen đau ra đấy. Nhưng câu tiếp theo của Lữ Thiều Khanh khiến cho Đàm Linh cảm thấy mình nghĩ quá đẹp rồi. “Lấy đạo tâm ra thề đi!” Gia hỏa này! Đàm Linh ý thức được, Lữ Thiều Khanh trước mắt đây không dễ nói chuyện như thế. “Đại nhân, cần phải làm thế sao?” Đàm Linh còn muốn giãy dụa một chút. Lữ Thiều Khanh lập tức trở mặt: “Vậy để ta chặt ngươi ra vẫn tốt hơn.” Được rồi, không còn cách nào khác, Đàm Linh chỉ có thể làm theo ý hắn. Lữ Thiều Khanh thấy Đàm Linh thề rồi thì cười lên, rất khách khí giải cảm chế cho nàng ta, sau đó đá bay tiểu viên hầu đang ngủ say: “Tránh sang một bên!” Sau đó, hắn hết sức ân cần nói với Đàm Linh: “Tới, tới đây, chỗ này là vị trí tốt nhất trên phi thuyền. Ngươi ngồi đi, cũng dễ dưỡng thương.” “Dọc con đường này ta chính là hộ vệ trung thành nhất của ngươi. Có ta ở đây, một con muỗi cũng đừng mong đến gần ngươi.” Nhìn Tiểu Viên Hầu xoa xoa cái mũi nhỏ trốn sang một bên, ai oán nhìn mình, Đàm Linh đột nhiên cảm thấy mình tội ác tày trời. Gia hỏa này thật là... Đàm Linh đã hiểu được Lữ Thiều Khanh phần nào. Đồng thời, nàng ta có thể khẳng định một điều, gia hỏa này là con chó, tốc độ trở mặt nhanh không ai bì kịp. Được rồi, nhắm mắt làm ngơ thôi, đến Thánh địa là địa bàn của ta rồi, tới lúc đó phải tránh tên gia hỏa này thật xa. Nhưng vừa nhắm mắt, nàng ta chợt cảm thấy toàn thân mất tự nhiên. Nàng ta mở mắt, thì phát hiện Lữ Thiều Khanh đang tò mò nhìn mình chằm chằm trần trụi, khiến cho nàng ta cực kỳ mất tự nhiên. Nàng ta xụ mặt nói: “Ngươi muốn làm gì?” “Có thể kể một chút chuyện về Thánh địa cho ta nghe không?” Lữ Thiều Khanh nói: “Chúng ta là nông dân, lần đầu tiên ra cửa, chưa từng đi tới Thánh địa.” Đây là đồ đệ của Nhị trưởng lão của Thánh địa đấy, nắm giữ rất nhiều tin tình báo không muốn cho ai biết về nơi này, không gì tốt hơn nghe nàng ta giải thích về Thánh địa. Nông dân? Đàm Linh không tin. Nàng ta rất muốn hỏi một câu, rốt cuộc là cái nông thôn

nào có thể dưỡng dục ra hai người như các người. Với yêu cầu này của Lữ Thiệu Khanh, Đàm Linh lập tức từ chối: “Không thể!” Nói đùa. Người bảo ta nói ta sẽ nói cho người à? Ta không phải hướng dẫn viên du lịch. Nàng ta là đồ đệ của Nhị trưởng lão của Thánh địa, thân phận ở đây cũng là cao cao tại thượng. Lúc này bị Lữ Thiệu Khanh đối xử như thế, đã phải nhẫn nhịn lửa giận trong lòng lắm rồi. Nàng ta chỉ muốn giết chết luôn Lữ Thiệu Khanh đi, làm sao có thể ngoan ngoãn trả lời mấy câu hỏi này của hắn chứ. Lữ Thiệu Khanh hết sức khinh bỉ, ghét bỏ: “Hẹp hòi!” “Ta chưa từng thấy nữ nhân nào hẹp hòi như người. Quỷ hẹp hòi!” Đàm Linh tức chết. Rốt cuộc là ai hẹp hòi? Ta mà hẹp hòi, ta sẽ đồng ý cho người năm trăm vạn viên linh thạch sao? Đàm Linh trừng mắt phượng nhìn chằm chằm Lữ Thiệu Khanh, như một con gà mái đang nổi giận, khuôn mặt tức giận sắp giống hệt màu linh giáp: “Người nói ai là quỷ hẹp hòi?” “Người đó!” Lữ Thiệu Khanh rất thẳng thắn: “Bảo người giới thiệu một chút cũng không chịu. Đây không phải quỷ hẹp hòi thì là cái gì?” “Còn tưởng đồ đệ do Nhị trưởng lão dạy ra sẽ khác một chút, hiện giờ xem ra... ôi chao.” Nói xong, Lữ Thiệu Khanh cực kỳ tiếc hận lắc đầu, có vẻ như đang tiếc hận gia môn Nhuế trưởng lão bất hạnh. “Người...” Đàm Linh nghiêng răng, muốn đánh người. Chuyện này liên quan quái gì đến sự phụ ta? Không đợi Đàm Linh nói gì, Lữ Thiệu Khanh liền đổi đề tài, hỏi: “Vừa rồi nghe nói ba người truy sát người là do các trưởng lão khác của Thánh địa phái tới?” “Không phải nói Thánh địa rất đoàn kết sao? Người không nói láo chứ?” Dừng một chút, hắn chỉ chỉ Đàm Linh cảnh cáo: “Không nên nói bậy nói bạ, không cho phép phá hỏng hình tượng của Thánh địa trong lòng ta.” Đàm Linh trầm mặc một chút, sau đó cười lạnh nói: “Người nghe lầm rồi. Ta cũng không biết thân phận của bọn họ.” Đúng là nàng ta không biết thân phận lai lịch của bọn họ. Câu nói kia là suy đoán của nàng ta.

Chương 849 - Kiếm gia? Với hắn ta chỉ là cặn bã

Chương 849: Kiếm gia? Với hắn ta chỉ là cặn bã
Mà Lữ Thiếu Khanh thì đang âm thầm suy tính, xem ra Thánh địa cũng không phải cứng chắc như thép. Thế thì dễ rồi. Hắn cười hắc hắc, nhìn chằm chằm Đàm Linh, khiến cho nàng ta phát sợ. Cuối cùng, nàng ta nhin không nổi nữa, giận dữ mắng: “Người nhìn cái gì?” Nàng ta thật sự không cách nào duy trì được tâm cảnh bình tĩnh với gia hỏa này. Đàm Linh cảm thấy mình nói thêm mấy câu với gia hỏa này mà tức giận đến mức thương thế có dấu hiệu nặng hơn rồi. “Ta cảm thấy người về đến Thánh địa cũng sẽ rất nguy hiểm, biết thân phận của người còn dám phái người đuổi giết người, khẳng định thân phận không đơn giản.” “Lần này người may mắn gặp được ta, lần sau thì sao?” Đàm Linh thầm nghĩ: Ta thấy gặp phải người không phải may mắn đâu, gọi là không may còn tạm được. Gặp được người, là tai họa của túi tiền. Nhưng nàng ta không cách nào phản kháng Lữ Thiếu Khanh. Đúng là thế. Lần này trốn được, lần sau không chắc đã trốn được. “Ta có thể hỏi một chút không. Ở Thánh địa thân phận của người ngoài là đồ đệ của Nhuế trưởng lão thì còn thân phận nào khác không? Hay là có nhậm chức gì ở Thánh địa không?” Đàm Linh lắc đầu, tỏ vẻ không có, vì sư phụ nên tình cảnh của nàng ta ở Thánh địa có hơi xấu hổ. Lữ Thiếu Khanh nghe xong, xác định rõ vị trí của Đàm Linh thì nói thẳng: “Tiểu nhân vật!” Đàm Linh nghe xong chỉ muốn đánh cho Lữ Thiếu Khanh mấy cái. Người nói ai là tiểu nhân vật? Người biết thân phận địa vị của sư phụ ta thế nào không? Trong Thánh địa, những người khác nhìn thấy ta cũng phải gọi một tiếng đại nhân đấy. Lữ Thiếu Khanh lại từ tốn nói: “Phái người đối phó với tiểu nhân vật như người, hắn là thực ra kẻ đó muốn đối phó với sư phụ của người.” “Xem ra ở Thánh địa sư phụ người không được hoan nghênh lắm nhỉ. Ôi chao, sư phụ người rất nguy hiểm đó.” Đàm Linh nghe xong, trong lòng chấn động, kinh hãi nhìn Lữ Thiếu Khanh. “Người!” Tới lúc này Đàm Linh mới phát hiện ra mình vẫn coi thường Lữ Thiếu Khanh. Chỉ dựa chuyện nàng ta bị

đuổi giết mà hắn suy đoán ra được cả tình cảnh của sư phụ. Thấy phản ứng của Đàm Linh, Lữ Thiếu Khanh cười đến là vui vẻ: “Xem ra ta đoán không sai.” “Đâu chỉ không sai. Quả thực là quá đúng rồi.” “Người muốn làm gì?” Đàm Linh không thể không nhìn thẳng vào Lữ Thiếu Khanh trước mắt, cố gắng đè nén sự kinh hãi trong lòng. Lữ Thiếu Khanh thoải mái ngồi dựa vào buồng nhỏ trên tàu, vẫn giữ mục đích kia, tiếp tục hỏi: “Nói đi, ta muốn biết một chút chuyện về Thánh địa, dù sao ta cũng là nông dân.” “Hừ, nói cho người ta được lợi gì?” Đàm Linh rất khó chịu. “Người có thể không đòi năm trăm vạn viên linh thạch kia nữa chứ?” Lữ Thiếu Khanh nghe vậy liền ngồi thẳng dậy: “Nghĩ cũng đừng có nghĩ.” Dừng một chút, hắn mới nói: “Thực lực người yếu như thế, kiểu gì cũng vướng víu sư phụ người. Người muốn đối phó với sư phụ người đương nhiên sẽ đối phó với người trước. Cho nên người cần bảo tiêu.” Đàm Linh hỏi lại: “Ý người là gì?” Lữ Thiếu Khanh vỗ ngực: “Thế nào? Chúng ta làm bảo tiêu cho người. Giao dịch nhé, người nói cho chúng ta thông tin về Thánh địa.” “Yên tâm, chỉ cần không phải Hóa Thần kỳ ra tay, chúng ta có thể bảo đảm người sẽ không chết.” Đàm Linh hừ một tiếng. Thì ra là thế. Nàng ta cười lạnh: “Ở Thánh địa không ai dám tùy tiện ra tay với ta.” “Chỉ cần ta phát tín hiệu, sư phụ ta sẽ lập tức tới ngay.” Lại nói, cũng không ai dám gây chuyện trong Thánh địa, không ai dám khiêu chiến quyền uy của Thánh địa. “Động một chút lại gọi sư phụ, người coi sư phụ mình là triệu hoán thú à? Đối phó với mấy thứ chó hoang mèo hoang người cũng gọi sư phụ người à? Không biết ngại à?” Đàm Linh trầm mặc. Lời này Lữ Thiếu Khanh nói trung tâm khảm của nàng ta. Lữ Thiếu Khanh tiếp tục tấn công tâm lý: “Coi như những kẻ kia không dám giết người ở Thánh địa, nhưng khiêu chiến cái gì đó chắc là vẫn có nhỉ?” “Người đánh thua, sư phụ người còn có mặt mũi sao?” “Người thua càng thê thảm, mặt mũi sư phụ người càng khó nhìn, kẻ nhắm vào sư phụ người càng vui sướng, thậm chí còn có cơ hội lấy được đồ chúng muốn. Người, cam tâm sao?” Đàm Linh tiếp tục trầm mặc. Hoàn toàn chính xác, ở trong Thánh địa nàng ta cũng thường xuyên bị người ta nhắm vào. Đặc biệt là mấy vị Thánh tử kia. Nghĩ tới liền tức giận. Nhưng mà, Thánh tử cường đại, hai người trước mắt đây có thể cản nổi sao. “Chỉ sợ đến lúc đó các người sẽ khóc thôi.” Giọng điệu có phần buông lỏng, nhưng vẫn lo lắng

đến thực lực của Kế Ngôn và Lữ Thiệu Khanh. Lữ Thiệu Khanh lại cực kỳ tự tin, chỉ vào Kế Ngôn, chào hàng với Đàm Linh, nói: “Nhìn thấy chưa? Là tám gương cùng thế hệ, tuyệt thế mãnh nam!” “Không phải ta không dám nói, chứ từ Nguyên Anh trung kỳ trở xuống hoàn toàn không phải đối thủ của hắc tử. Gặp Nguyên Anh hậu kỳ, nếu hắc tử muốn liều mạng cũng có thể đồng quy vu tận.” Đàm Linh ngạc nhiên. Lợi hại thế thật sao? Nghĩ lại kiếm ý kinh khủng vừa rồi của Kế Ngôn, theo bản năng nàng ta hỏi: “Hắc tử có quan hệ gì với Kiếm gia?” “Kiếm gia? Với hắc tử chỉ là cặn bã.” Khoác lác, loại người như người có thể biết được Kiếm gia cường đại cỡ nào sao? Nhưng nhìn phong thái lạnh lùng phiêu dật, khí chất xuất chúng của Kế Ngôn, Đàm Linh cũng cảm thấy thực lực của hắc tử rất mạnh. Không mạnh cũng phải xin lỗi khí chất này. Nghĩ một hồi, Đàm Linh quyết định nhận mối làm ăn này. Mà điều khiến nàng cân nhắc nhiều hơn là. Nếu đúng như lời Lữ Thiệu Khanh nói, đây là lần đầu tiên bọn họ đến Thánh địa, chứng tỏ họ đều trong sạch, nói không chừng có thể ở bên cạnh sư phụ giúp mình, thậm chí còn giúp cả sư phụ. “Được!” Lữ Thiệu Khanh cười. Lần này đến Thánh địa không cần lo lắng lằng lằng không biết ở đâu rồi.

Chương 850 - Thanh kiếm lương thiện, chưa bao giờ chém người

Chương 850: Thanh kiếm lương thiện, chưa bao giờ chém người. Lữ Thiếu Khanh xích lại gần hai bước, đối diện Đàm Linh hỏi thẳng vào chủ đề chính: “Ở Thánh địa, mạnh nhất là Thánh Chủ sao?” Đàm Linh gật đầu: “Đương nhiên, Thánh Chủ không chỉ mạnh nhất Thánh địa mà còn là mạnh nhất cả Hàn Tinh.” Lữ Thiếu Khanh hải hùng hỏi lại: “Mạnh chừng nào? Hợp Thể hay Đại Thừa?” “Nếu Thánh Chủ là Hợp Thể thì đã dẫn người quay về tấn công tổ tinh từ lâu rồi.” Nghe được câu này, Lữ Thiếu Khanh miễn cưỡng thở phào. Chỉ là Luyện Hư kỳ thôi, nhưng cũng đủ cho hắn đau đầu rồi. Luyện Hư cảnh, không chừng hóa thân ngàn vạn, nếu tất cả đều xuất hiện cùng lúc, nghĩ thôi cũng sợ. Lữ Thiếu Khanh lại thử thăm dò: “Luyện Hư kỳ cũng lợi hại lắm rồi, vì sao không mang người quay lại tổ tinh sớm một chút?” Đàm Linh không nghi ngờ gì. Thực ra cũng có rất nhiều người của Thánh tộc không hiểu vấn đề này. Nàng ta lắc đầu, nói: “Sư phụ từng nói, bên tổ tinh càng nhiều cao thủ hơn, Thánh tộc chúng ta không thể là đối thủ của bọn chúng.” “Thánh Chủ cũng biết điều này, lại thêm bình chướng giữa Hàn Tinh và tổ tinh quá mạnh, dù Thánh Chủ tinh thông không gian pháp tắc cũng khó mà có thể dễ dàng đánh xuyên qua.” “Chỉ có thể xây truyền tống trận, tổn hao một lượng vật tư lớn để truyền tống một số người tới.” Lữ Thiếu Khanh nghe vậy, thầm thở phào nhẹ nhõm. Cũng may. Theo như cách nói này thì bên Ma tộc khó mà điều động đại quân giết qua, chỉ có thể phái từng đội nhân mã nhỏ xâm nhập dần. Nhưng một khắc sau, Đàm Linh lại nói: “Nhưng theo như sư phụ nói, thì hình như bình chướng giữa Hàn Tinh và tổ tinh đang yếu bớt rồi. Hai năm trước Thánh Chủ đã đưa được một đám người sang đó qua truyền tống trận.” “Tương lai một trăm năm nữa, thậm chí còn có thể sớm hơn, bình chướng giữa Hàn Tinh và tổ tinh không còn là lạch trời nữa.” Trái tim Lữ Thiếu Khanh nhảy lên thon thót. Đây là nguyên nhân mấy người ở Trung Châu kia muốn xây học viện Trung Châu sao? Bọn họ cũng phát hiện ra bình chướng đã yếu đi rồi sao? Ngay cả Kế

Ngôn cũng hơi liếc sang. Theo như lời Đàm Linh, trong vòng một trăm năm chắc chắn sẽ có đại chiến giữa Nhân tộc và Ma tộc. Lữ Thiếu Khanh phụ họa theo Đàm Linh, cố ý tỏ ra kinh ngạc và mừng rỡ: “Là thật sao? Vậy thì tốt quá. Đến khi ấy ta muốn đi theo đội quân xuất chinh tới Nhân tộc, cướp sạch linh thạch của Nhân tộc.” Sắc mặt Đàm Linh có vẻ quái dị, nhìn Lữ Thiếu Khanh một chút: “Người cũng đồng ý Thánh tộc khai chiến với Nhân tộc sao?” Lữ Thiếu Khanh khó hiểu, vấn đề này không nên được hỏi ra từ lời của một thành viên Ma tộc chứ. “Vì sao? Chẳng lẽ người không đồng ý?” Đàm Linh thản nhiên nói: “Sư phụ ta cùng một số trưởng lão cũng không đồng ý việc tử chiến cùng Nhân tộc, cho rằng thông qua đàm phán hai tộc cũng có thể buông bỏ thù hận.” Ồi. Đã hiểu! Lữ Thiếu Khanh xem như đã hiểu vì sao Đàm Linh lại bị người ta đuổi giết. Thì ra sư phụ của Đàm Linh là phái chủ hòa. Xem ra trong Ma tộc vẫn có người giữ được sự tỉnh táo. Kết quả là, hắn lập tức đổi giọng, vỗ ngực, nói: “Ta thích nhất là hòa bình, không thích chém chém giết giết chút nào.” Sau đó, hắn lấy Mạc Quân Kiếm ra, gảy một cái, nói với Đàm Linh: “Thấy thanh kiếm này không? Đây là thanh kiếm lương thiện, chưa từng chém người.” Mạc Quân Kiếm không nhịn được mà vang lên ông ông tỏ vẻ không phục. Ta từng chém nhiều người rồi đấy. Đàm Linh không tin. Nói đùa, thanh kiếm này của người chỉ nhìn thôi cũng hãi hùng, chắc chắn không phải kiếm thiện lương gì. Nàng ta nhịn không được mà bĩu môi. Gia hỏa này còn biết nói phét nữa. Sau đó, dọc đường đi, Lữ Thiếu Khanh dần dần dò hỏi được thêm nhiều thông tin về Thánh địa Ma tộc từ chỗ Đàm Linh. Ở Thánh địa, mạnh nhất, tối cao là Thánh Chủ. Bên dưới Thánh Chủ là đệ nhất đệ nhị đệ tam trưởng lão. Ba vị trưởng lão phụ trách xử lý công việc trong Thánh địa, là người có quyền cao chức trọng. Các trưởng lão khác sẽ làm việc theo lời ba vị trưởng lão. Xét về thể lực, Thánh Chủ là Hoàng Đế, chí cao vô thượng, ba vị trưởng lão là Thừa Tướng, phụ tá Thánh Chủ. Đệ nhất trưởng lão, lão tổ Kiếm gia, Kiếm Vạn Sơn, là Hóa Thần hậu kỳ, cụ thể thì không ai biết, có tin đồn lão đã vào hậu kỳ đỉnh phong, chỉ cần có thời cơ phù hợp sẽ có thể đột phá. Nhị trưởng lão, cũng là sư phụ của Đàm Linh, Nhuế trưởng lão, không ai biết tên thật, cũng là Hóa Thần hậu kỳ. Đệ tam trưởng lão, lão tổ Thôi gia, Hóa Thần hậu kỳ, thực lực không bằng Nhất Nhị trưởng lão, nhưng cũng là

tồn tại không thể coi thường. Nhưng mấy năm gần đây, lão tổ Thôi gia vẫn không xuất hiện, tục truyền rằng lão đang bế quan đột phá, đã lâu không có động tĩnh gì. Cho nên, quyền lực Thôi gia sa sút, người của Thôi gia không thể không cố gắng nhiều hơn. Loạn gia của Thánh Chủ, Kiếm gia, Thôi gia là gia tộc mạnh nhất trong Thánh địa. Sau đó là Khu tộc am hiểu trận pháp, Hình gia là thể tu cường đại, vân vân. Thánh địa có ba vị Thánh Tử. Đệ nhất Thánh Tử, Khẩu? Nguyên Anh tầng tám. Đệ nhị Thánh Tử, Dữu Sơn, Nguyên Anh tầng tám. Đệ tam Thánh Tử, Huyền, Nguyên Anh tầng bảy. Nói đến ba vị Thánh Tử, Đàm Linh không nhịn nổi mà tỏ vẻ hâm mộ, tràn đầy kính phục mà miêu tả rằng: “Ba vị Thánh Tử là thiên tài xuất sắc nhất trong toàn bộ Hàn tinh, cho dù là Kiếm Nhất xuất sắc nhất Kiếm gia cũng không thể sánh được. Lữ Thiếu Khanh thăm bữu môi. Thiên tài cái gì chứ? Nghe chán rồi. Đoán chừng người của Ma tộc không biết gì, chưa từng thấy thiên tài thật sự. “Rất lợi hại phải không?” Đàm Linh gật đầu: “Đương nhiên, sau khi trở thành Thánh Tử, họ được Thánh Chủ thu làm đệ tử, bá nhập môn hạ của Thánh Chủ, được Thánh Chủ tự mình dạy bảo.” “Trong số bọn họ, yếu nhất là Đệ Tam Thánh Tử, cũng là cảnh giới Nguyên Anh tầng bảy. Đệ Nhất Đệ Nhị Thánh Tử đều đã đạt cảnh giới Nguyên Anh tầng tám. “Người của Thánh địa đều đang phỏng đoán xem bọn họ có thể bước vào cảnh giới Hóa Thần trước bốn mươi tuổi không.” Lữ Thiếu Khanh tò mò: “Bọn họ bao nhiêu tuổi rồi?”

Chương 851 - Sư huynh của ta không có não

Chương 851: Sư huynh của ta không có não“Hắn là hơn ba mươi rồi” Đàm Linh cũng không biết rõ lắm. Sau đó nàng ta thấy Lữ Thiếu Khanh bữu môi, cực kỳ khinh thường.Nàng ta nhíu mày. Ba vị Thánh Tử là thần tượng của nàng ta, là người mà nàng ta sùng bái đầy.Thái độ tên gia hỏa nhà người như thế là sao?Đàm Linh hơi tức giận: “Người có ý gì? Là xem thường Thánh Tử sao?”“Không có, không có. Ta cực kỳ sùng bái ba vị Thánh Tử.” Lữ Thiếu Khanh tùy tiện nói dối không chớp mắt rồi lảng sang chuyện khác: “Đúng rồi, có Thánh Tử rồi thì chắc hẳn phải có Thánh Nữ nhỉ.”“Có thể kể chút chuyện về Thánh Nữ không?”Lữ Thiếu Khanh xoa xoa tay tỏ vẻ sùng bái.“Thánh Tử cường đại như vậy, nhất định Thánh Nữ cũng rất lợi hại phải không? Cũng rất mỹ lệ nữa nhỉ?”Đàm Linh tò mò, nghi hoặc nhìn Lữ Thiếu Khanh: “Người của Thánh tộc đều biết nghi thức tuyển chọn Thánh Nữ mới bắt đầu chưa được bao lâu, chẳng lẽ người không biết?”Lữ Thiếu Khanh xoe hai tay: “Đã nói chúng ta là nông dân, chỉ một lòng tu luyện, không để ý chuyện bên ngoài.”Rốt cuộc là nông thôn nơi nào mà tin tức lạc hậu thế không biết.Mặc dù thắc mắc nhưng Đàm Linh cũng không để ý lắm. Hàn tinh lớn như thế, có nơi như vậy cũng không có gì lạ.Chuyện tuyển chọn Thánh Nữ không phải bí mật gì, không cần phải giấu diếm.Đàm Linh liền kể cho Lữ Thiếu Khanh chuyện liên quan đến Thánh Nữ: “Chọn lựa một trăm vị thiếu nữ thiên tư xuất chúng ở Hàn tinh, các nàng sẽ tiến vào Tuyệt Phách Liệt Uyên trong Thánh địa.”Nãy giờ Lữ Thiếu Khanh nói nhiều như thế chủ yếu là để dẫn đến chủ đề này.Hắn ngắt lời Đàm Linh: “Tuyệt Phách Liệt Uyên? Nghe có vẻ rất nguy hiểm nhỉ?”Đây là nơi Lữ Thiếu Khanh muốn hiểu rõ. Cũng chịu thôi, sư muội đang ở trong đó mà.Nếu cần thiết hẳn cũng phải vào xem.Nghe Loan Thụy nói, đây không phải nơi thiện lương gì.Đàm Linh hơi nhíu mày, hơi chần chừ một chút: “Ta cũng không rõ lắm. Ta chỉ từng nghe sư phụ nhắc đến, bên trong nguy hiểm đếm không hết.”“Người chưa từng tiến vào sao?” Lữ Thiếu Khanh hỏi.Đàm Linh lắc

đầu: “Không có.” Lữ Thiếu Khanh không hiểu: “Nếu là nơi nguy hiểm, vì sao còn để các nàng ấy đi vào?” “Không sợ các nàng ấy chết bên trong à?” Đàm Linh nhún nhún vai, rất bình thản giải thích: “Chết tức là các nàng không may mắn. Nếu không đủ may mắn, làm Thánh Nữ cũng không tốt.” “Nếu đủ may mắn, sẽ gặp được cơ duyên lớn trong đó, nhờ vậy mà thực lực sẽ tăng mạnh.” Nơi này chọn Thánh Nữ theo phương thức nuôi cổ. Kế Ngôn bỗng nhiên lên tiếng: “Làm thế nào mới có thể đi vào?” Tiêu Y đã tiến vào Tuyết Phách Liệt Uyên, thân là sư huynh, đương nhiên hẳn ta muốn vào xem một chút. Đàm Linh ngạc nhiên, quay lại nhìn Kế Ngôn ngồi đối lưng với mình, rất kinh ngạc hỏi lại: “Người hỏi cái này làm gì?” Đồng thời, nàng ta cũng nghi ngờ thật sâu. Hai người này có mục đích gì sao? Không phải muốn tới phá hỏng nghi lễ tuyển chọn Thánh Nữ của Thánh địa chứ? Lữ Thiếu Khanh nói: “Tò mò thôi, hỏi một chút không được à?” Đàm Linh lắc đầu, vừa nghiêm túc vừa cảnh cáo: “Nếu các người muốn làm gì phá hoại, ta khuyên các người tốt nhất đừng có làm ầu.” “Nghi thức tuyển chọn Thánh Nữ do đích thân Thánh Chủ chủ trì, ai dám nhúng tay quấy nhiễu phá hoại, Thánh Chủ sẽ đích thân ra tay. Dù các người có lợi hại cỡ nào cũng không thể là đối thủ của Thánh Chủ.” Đàm Linh có hơi lo lắng. Vạn nhất hai người này tự tiện làm bậy sẽ liên lụy đến mình và sư phụ. Nghĩ tới đây, sắc mặt nàng ta đanh lại, ánh mắt mang theo nghi ngờ nồng đậm, cảnh cáo lần nữa: “Đừng có nghĩ đến làm chuyện ngu xuẩn.” Nếu hai người muốn làm chuyện ngu này, nàng không dám dẫn theo bên cạnh đâu, nhất định phải phải sạch quan hệ với hai bọn họ. Thấy Đàm Linh muốn trở mặt, Lữ Thiếu Khanh vội vàng chối: “Yên tâm, sẽ không đâu. Chúng ta không có ngốc đến mức dám đi trêu chọc Thánh Chủ thế.” “Hừ!” Đàm Linh không tin lắm, lạnh lùng nhìn Lữ Thiếu Khanh. Chẳng có cách nào khác, Lữ Thiếu Khanh đành nhắc tay thề: “Ta có thể cam đoan với người, hai chúng ta hoàn toàn không có ý định phá hỏng việc tuyển chọn Thánh Nữ.” “Sư huynh ta là kẻ ngốc, hẳn ta chỉ hứng thú với việc khiêu chiến bản thân, càng khó, càng cường đại hẳn ta càng thích khiêu chiến.” “Hẳn ta nghe nói Tuyết Phách Liệt Uyên rất nguy hiểm nên mới muốn tới thăm dò một chút thôi.” Hẳn nói hết lời mới trấn an được Đàm Linh. Sau đó, hẳn âm thầm truyền âm cho Kế Ngôn chửi bới: “Em gái ơi, bớt cái miệng giúp ta được không?” “Ngoan ngoãn

làm mỹ nam tử của huynh đi!”Đàm Linh lại hừ một tiếng:
“Tốt nhất là thế. Ta cũng không hy vọng các người tùy ý làm
bậy, liên lụy đến chúng ta.”“Đương nhiên, đương nhiên.” Lữ
Thiếu Khanh liên tục gật đầu, rất ngoan ngoãn cam đoan:
“Người yên một trăm cái tâm đi, chắc chắn sẽ không gây thêm
phiền phức cho người.”“Vớ vẩn, Tuyệt Phách Liệt Uyên nguy
hiểm như thế, chó, à chết, có người nào chịu vào chứ?”“Mà
chắc hẳn có muốn đi cũng không dễ nhỉ.”Kế Ngôn mỉm cười,
rồi nhắm mắt lại, không để ý nữa.Có sư đệ ở đây, những
chuyện này không cần quan tâm.Hắn ta chỉ cần phụ trách
chém người là được rồi.Đàm Linh không nhận ra được lời này
của Lữ Thiếu Khanh không ôn, mà chỉ trả lời theo bản năng:
“Đương nhiên rồi, nếu không làm sao có thể nói là cấm địa
của Thánh địa?”“Thánh Chủ đã bày ra vô số trận pháp và cấm
chế tầng tầng lớp lớp, cửa vào trên Thánh Sơn, không được
cấp phép không ai có thể vào.”Lữ Thiếu Khanh suy tư gật gù,
thuận miệng nói: “Thánh Chủ uy vũ. Nói cách khác, chỉ có
phá được trận pháp và cấm chế của Thánh Chủ mới có thể đi
vào trong phải không?”“Trời ạ, làm sao mà làm được?”

Chương 852 - Sư huynh của ta không có não

Chương 852: Sư huynh của ta không có não (tt)Lữ Thiếu Khanh nhớ lại truyền tông trận gặp được ở Yên Châu kia. Nếu không có tạo nghệ trận pháp hơn người chắc chắn không thể làm được tới mức đó.Khi đó hắn không làm được truyền tông vượt giới, nhưng hiện tại hắn cũng tự tin vài phần, nhưng so với Thánh Chủ chắc chắn còn thiếu một chút.Bây giờ đã biết Tuyệt Phách Liệt Uyên được bảo vệ bằng trận pháp, niềm tin của hắn càng lớn hơn nữa.“Đương nhiên, không ai dám đi vi phạm lời Thánh Chủ.” Đàm Linh tràn đầy tự hào, dường như nàng ta cực kỳ tự tin vào Thánh Chủ: “Không thể phá giải được trận pháp do Thánh Chủ bày ra, dù có muốn cũng không vào được.”“Sư phụ ta từng nói, Thánh Chủ đã để lại rất nhiều trận pháp cảnh báo trong đó, không ai có thể vào trong mà không kinh động đến Thánh Chủ.”Lữ Thiếu Khanh âm thầm nhớ kỹ.Đến lúc đó tìm được Tuyệt Phách Liệt Uyên rồi phải xem xét thật kỹ đã.Nếu bây giờ không có biện pháp, chỉ có thể chờ ở Thánh địa để cứu sư muội ra.Nếu không còn sư muội, chỉ có thể nghĩ cách nổ tung cả Thánh địa báo thù cho sư muội.Nghĩ vậy, Lữ Thiếu Khanh âm thầm mỉm cười, tiếp tục tìm hiểu thông tin về Thánh địa.Cứ như thế, dọc đường đi, nhờ trò chuyện, Lữ Thiếu Khanh đã biết được rất nhiều chuyện về Thánh địa từ chỗ Đàm Linh, nhờ vậy mà trong lòng hắn càng tự tin hơn.Không đến mức giống như lúc trước, chẳng biết cái gì đâm ra bất an trong lòng.Chỉ sợ đến Thánh địa rồi bị Thánh Chủ chụp chết gọn hơ, chết nơi tha hương xứ lạ, linh hồn không thể về được thế giới Thập Tam Châu.Cứ như vậy, nửa tháng trôi qua, cuối cùng mấy người Lữ Thiếu Khanh cũng đến nơi, đã có thể thấy bóng dáng Thánh địa nhàn nhạt nơi chân trời xa xa.Cách đó vạn dặm, hình dáng Thánh địa như ẩn như hiện, như một cây đỉnh hải thần châm chỉ thẳng lên trời, nối liền trời với đất.Theo như lời Đàm Linh nói, đó chính là Thánh Sơn, trung tâm Thánh địa.Thánh Chủ trên đỉnh Thánh Sơn, không ai biết trên đó thế nào, cũng không ai có thể lên đó.Dưới chân núi Thánh Sơn là nơi trường lão của Thánh địa

và các gia tộc lớn sinh sống. Bọn họ là vệ sĩ trung thành bảo vệ Thánh Sơn, bảo vệ Thánh Chủ. Máy người Lữ Thiếu Khanh đến đây nhất định phải hạ độ cao phi thuyền. Ở đây, mỗi người ngự không phi hành không thể cao quá một trăm mét, một khi bay quá độ cao quy định sẽ bị coi là xem thường, là khiêu khích Thánh địa. Kết cục chỉ có một chữ: Chết! Tới đây rồi, Lữ Thiếu Khanh không thể không cảm thán. Thánh địa thật không hổ là trung tâm thống trị của Hàn tinh, số lượng Ma tộc tập trung ở đây lên đến hàng tỷ vạn. Thánh địa không có tường thành. Theo như lời Đàm Linh nói thì Thánh địa mở rộng mỗi ngày, ngày nào cũng có vô số người đến đây. Từ trên trời nhìn xuống, vô số kiến trúc san sát nối liền, không thể thấy rõ biên giới. Người Ma tộc bên dưới bận rộn như đàn kiến hôi. Hắn thử quét thần thức, vô số âm thanh đều tập trung lại. Hắn chỉ chết thử một chút thôi, mà tin tức bên dưới ào tới mãnh liệt như thủy triều. May sao thần trí của hắn cực mạnh mới có thể tiếp nhận xử lý nhiều thông tin như thế, nếu không nhất định sẽ phụt máu. Lữ Thiếu Khanh hơi biến sắc, vội vàng thu hồi thần thức. Đàm Linh ở bên cạnh vẫn luôn nhìn hắn. Từ nhỏ nàng ta lớn lên ở Thánh địa, nàng biết tu sĩ lần đầu tới đây, đặc biệt là Nguyên Anh, đều thích dùng thần thức quét thử, muốn xem nơi này lớn chừng nào. Mà vì Thánh địa quá lớn, quá nhiều người, tin tức khổng lồ hỗn tạp. Tu sĩ bình thường không chịu nổi chỉ ít cũng sẽ chịu thua thiệt một chút, làm trò cười. Nàng ta cố ý không nói cho Lữ Thiếu Khanh, muốn xem Lữ Thiếu Khanh xấu mặt. Nhưng không ngờ Lữ Thiếu Khanh chỉ hơi biến sắc thôi, không mấy may làm sao. Điều này khiến cho nội tâm của nàng rung động, lại lần nữa khắc sâu ấn tượng thần thức của Lữ Thiếu Khanh khủng bố tới mức nào. Gia hỏa này thật sự đáng sợ. Lữ Thiếu Khanh đứng đầu thuyền nghiêm túc nhìn xuống dưới. Đàm Linh thầm đoán, biết Thánh địa lợi hại cỡ nào chưa? Đã bao giờ thấy đông người như vậy chưa? Nhưng nàng ta vẫn không nhịn được mà hỏi: “Người đang nghĩ gì thế?” Lữ Thiếu Khanh không thèm quay đầu lại, giọng nói đầy ước ao: “Ta đang nghĩ, nếu tất cả người trong Thánh địa này, mỗi người cho ta một viên linh thạch, vậy ta sẽ có bao nhiêu?” Chắc hẳn nơi này phải có đến mấy chục tỷ người ấy nhỉ? Ngoại trừ phạm nhân, tu sĩ cũng lên tới mấy trăm hơn ngàn vạn ấy chứ? Mỗi người cho mình một viên linh thạch, con số kia hấp dẫn đến mức Lữ Thiếu Khanh chảy cả nước

miếng.Đàm Linh tức muốn chết. Còn tưởng người chưa từng thấy việc đời bị sự phồn vinh của Thánh địa dọa cho sợ ngay người chứ.Không ngờ người lại ôm cái suy nghĩ phi thực tế này.Đàm Linh cũng từng gặp người thích linh thạch, nhưng chưa từng thấy ai mê linh thạch như Lữ Thiếu Khanh.Vừa nhớ lại mình phải cho gia hỏa này năm trăm vạn viên linh thạch, Đàm Linh lập tức mất hứng nói chuyện.Nàng lùi về bên trong phi thuyền, không thể nói được lời gì hay với đồ mê tiền.Chẳng mấy chốc, mấy người Lữ Thiếu Khanh đã đi tới dưới chân Thánh Sơn.Chỉ có vào rồi mới biết Thánh Sơn hùng vĩ cao ngất.Đỉnh núi cao hơn vạn mét vút tận trong mây, từ giữa sườn núi đã có mây mù quấn quanh như trốn trong bầu trời, không nhìn rõ được bên trên thế nào.Ngẩng đầu nhìn lên, cả tòa núi đang tỏa ra hào quang nhàn nhạt, tràn ngập khí tức thanh khiết.Chỉ riêng mặt này rất hợp với cái tên Thánh Sơn.Linh lực nồng đậm lấy Thánh Sơn làm trung tâm khuếch tán ra bốn phía, hít sâu một cái là toàn thân thư sướng.Lữ Thiếu Khanh chỉ nhìn thoáng qua là thấy trên đường có bố trí trận pháp che lấp bên trên.Thánh địa là trung tâm của Hàn tinh, mà Thánh Sơn là trung tâm của Thánh địa.Lữ Thiếu Khanh và Kế Ngôn đều cảm thán vì sự hùng vĩ của Thánh Sơn. Cả hai đều xúc động muốn đi lên xem thế nào.Kế Ngôn hỏi Đàm Linh: “Có thể lên trên không?”Đàm Linh lắc đầu: “Không được. Không có lệnh triệu hoán của Thánh Chủ hoặc trưởng lão, không ai có thể bước lên Thánh Sơn.”“Người vi phạm, chết!”Đàm Linh đã tin Lữ Thiếu Khanh và Kế Ngôn đều là nông dân lần đầu tiên tới Thánh địa.Nàng ta giải thích với hai người: “Thánh Chủ và các trưởng lão có thể bế quan trên Thánh Sơn. Những người khác, dù là tộc nhân của Thánh Chủ mà không được gọi cũng không thể lên núi.”

Chương 853 - Đến Thánh địa

Chương 853: Đến Thánh địa
Nơi này là Thánh địa, coi trọng tôn ti, Thánh Chủ cùng chư vị trưởng lão là tầng lớp trên tuyệt đối. Người bên dưới, dù thực lực có mạnh hơn nhưng thân phận địa vị không thể vượt qua được họ. Nhưng nếu thực lực có thể mạnh được tới mức độ nào đấy, thì có thể trở thành trưởng lão của Thánh địa, thậm chí, vị trí trưởng lão có quyền lực cũng không phải không thể có. Lữ Thiếu Khanh hỏi: “Sự phụ người ở trên đó à?” Đàm Linh gật đầu: “Nếu không có chuyện gì, sự phụ sẽ không dễ dàng xuống núi.” Lữ Thiếu Khanh tò mò hỏi: “Người muốn đi gặp sự phụ người thì sao?” “Truyền tin.” Đàm Linh không giấu diếm: “Được sự phụ cho phép, ta mới có thể đi gặp bà ấy.” Kế Ngôn nghe xong, ở bên cạnh nhàn nhạt nhận xét: “Quá nhạt nhẽo.” Lữ Thiếu Khanh rất tán thành, đổi sang một khuôn mặt hết sức khinh bỉ: “Đúng thế, đến gặp sự phụ cũng phải hẹn trước. Quá chán!” Đám Ma tộc này quá nhiều chuyện, giữa sư với đồ mà còn thế, thật vô nghĩa. Đàm Linh khó chịu: “Hừ, sự phụ một ngày bận trăm công ngàn việc, còn phải tu luyện nữa, thân làm đệ tử sao có thể tùy tiện đi quấy rầy sự phụ?” “Các người thì sao? Các người gặp sự phụ dễ dàng lắm à?” Đàm Linh đang nói đúng sự thật, chuyện quan trọng nhất của tu sĩ là bế quan tu luyện, cho dù là đồ đệ thân thiết cũng không thể thường xuyên gặp được sự phụ. Nhứt trưởng lão là Nhị trưởng lão của Thánh địa, quyền cao chức trọng, quản lý một Thánh địa lớn như thế, sự vụ cần xử lý mỗi ngày nhiều vô số kể. Dù là Đế Hoàng của người phàm cũng không phải làm việc nhiều như bà ấy. Lại còn cần tu luyện nữa. Đàm Linh làm đồ đệ muốn gặp bà cần hẹn trước cũng là hợp tình hợp lý. Lữ Thiếu Khanh cười ha hả: “Đương nhiên. Chúng ta đều gặp nhiều đến phát ngán rồi. Có đôi khi chúng ta còn chẳng muốn gặp sự phụ, mà sự phụ nhất định phải mặt dày mày dạn đến gặp chúng ta.” Hắn còn cố ý lắc đầu thở dài: “Thậm chí, có một số lúc, chúng ta ra ngoài một chuyến mà sự phụ cũng không biết xấu hổ mà lặng lẽ đi theo sau.” Đàm Linh không tin tí nào. Sao nghe sự phụ hắn như một đứa trẻ con vậy. Lữ Thiếu Khanh nhìn chằm chằm

Thánh Sơn một lát, đột nhiên hỏi: “Người chưa bao giờ thử leo lên lên vào Thánh Sơn thăm sư phụ người một chút sao?” Đàm Linh lườm Lữ Thiệu Khanh: “Nói đơn giản hóm. Xung quanh đều có chiến sĩ Thánh tộc đang thủ vệ, đến con ruồi cũng khó mà bay lên nổi.” Lữ Thiệu Khanh nhìn thoáng qua các tu sĩ giáp đen kia, dù cách thật xa cũng có thể cảm nhận được sự buu hãn và lẫm liệt của họ. Hắn thất vọng nói: “Còn tưởng tới đây có thể lên Thánh Sơn, thỏa mãn nguyện vọng trong lòng chứ.” Đàm Linh nhìn Lữ Thiệu Khanh cực kỳ cổ quái: “Các người đúng là đến từ nông thôn mà, không biết định kỳ Thánh Sơn sẽ mở cửa sao?” Lữ Thiệu Khanh nghe vậy, tinh thần chấn động, dù là Kế Ngôn cũng không nhịn được mà nhìn sang. “Mở ra? Mở ra thế nào?” Đàm Linh chậm rãi giải thích cho hai người. Sau mỗi một khoảng thời gian, Thánh Sơn sẽ mở cửa cho phép người đủ tư cách có thể leo lên Thánh Sơn, ở lại trên đó nửa năm. Không nói cái khác, chỉ riêng linh khí ở đây nồng đậm đến mức gần như cô đặc thành thực thể thôi, tu luyện ở đây một tháng bằng tu luyện nơi khác một hai năm, thậm chí là mấy năm. Còn có thể đi vào nơi tu luyện trong Thánh Sơn, được nghe tâm đắc, cảm ngộ của sư phụ. Thậm chí còn có cơ hội được lắng nghe Thánh Chủ truyền đạo giải hoặc. Có thể nói, có thể lên Thánh Sơn một chuyến, cho dù là một con lợn cũng có thể thực sự tăng tiến về thực lực. Về phần làm sao để có được tư cách này, Đàm Linh chỉ trả lời một câu: “So tài, không quan tâm sống chết.” Tốt. Lữ Thiệu Khanh cũng đoán được là thế này. Hình thức nuôi cổ. Danh ngạch được lên núi mỗi lần không giống nhau, có đôi khi là cả ngàn người, có đôi khi chỉ có mấy chục người. Lữ Thiệu Khanh cùng Kế Ngôn liếc nhìn nhau, chiến ý trong mắt Kế Ngôn rùng rục. Lợi ích khi lên được Thánh Sơn lớn như thế, nhất định cạnh tranh sẽ vô cùng kịch liệt. Đến lúc đó chắc chắn sẽ có nhiều cao thủ tham chiến, hẳn ta không có hứng thú có thể lên núi không, hẳn ta chỉ muốn chăm sóc cao thủ Ma tộc. Lữ Thiệu Khanh lại khác. Hắn rất đau đầu. Không ngờ lại còn phải đánh nhau. Lữ Thiệu Khanh thở dài, hỏi Đàm Linh: “Người là đồ đệ của trưởng lão, không có chút đặc quyền gì sao? Chẳng lẽ người cũng phải so tài với những người kia để giành vị trí được lên núi?” Đàm Linh thản nhiên nói: “Muốn tu luyện trên Thánh Sơn, được lĩnh hội tâm đắc của tiền nhân, đương nhiên cũng phải so tài.” “Chẳng qua là, nếu chỉ muốn lên núi thì ta có thể

đi lên luôn.” Dù sao cũng là đồ đệ của trưởng lão, đặc quyền gì lớn lao thì không có nhưng vẫn có chút đặc quyền ấy. Lữ Thiếu Khanh chân động, tràn ngập chờ mong: “Có thể dẫn người lên cùng không?” Đàm Linh gật đầu: “Đương nhiên là được, nhưng tại sao phải dẫn theo người?” “Lại nói, người không lên Thánh Sơn để tu luyện thì lên để làm gì?” Lữ Thiếu Khanh cười hắc hắc: “Lên ngắm phong cảnh Thánh Sơn một chút thôi không được à? Ta là một người thích du lịch.” Lối vào của Tuyệt Phách Liệt Uyên cũng trên Thánh địa. Lữ Thiếu Khanh hẳn không thể không đi lên xem một chút. Đàm Linh tức giận: “Không dẫn theo. Người muốn đi lên thì tự tham gia so tài đi.” “Hẹp hòi!” Lữ Thiếu Khanh khinh bỉ: “Nhỏ mọn thế làm gì? Dẫn theo ta có khiến người mất cân thịt nào đâu?” “Dù sao ta cũng là hộ vệ của người, phải ở sát bên cạnh bảo hộ chứ.” Đàm Linh hừ một tiếng, né đề tài này đi, nói với Lữ Thiếu Khanh: “Tự các người tìm chỗ ở đi, có gì cần ta sẽ thông báo cho các người.” Ở đây không sợ bị ai ra tay, nhiều nhất cũng chỉ là khó xử một chút thôi, nếu thực sự không xử lý được, lại đi tìm Lữ Thiếu Khanh và Kế Ngôn giúp đỡ cũng được.” Còn lại, Đàm Linh hoàn toàn không muốn nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh. Nói thêm một câu với gia hỏa này thôi cũng sẽ tức giận. “Không thể nào!” Lữ Thiếu Khanh kinh ngạc tròn hai mắt, khó mà tin nổi: “Người bảo chúng ta tự đi tìm chỗ ở sao? Chúng ta chưa quen với cuộc sống nơi này. Người đừng có mà làm tra nữ!” “Chúng ta là hộ vệ của người, người phải chịu trách nhiệm với chúng ta!” Đàm Linh còn tưởng mình nghe nhầm, không thể tin nổi mà tròn hai mắt: “Người nói cái gì? Người nói lại lần nữa!” Hóa ra còn muốn ta bao ăn bao ở nữa à?

Chương 854 - Tự tìm chỗ ở tôn linh thạch

Chương 854: Tự tìm chỗ ở tôn linh thạch“Chúng ta tới nhà người ở. Bảo tiêu mà, đương nhiên phải đi theo bên cạnh sẵn sàng bảo vệ người bất kỳ lúc nào chứ.”“Đừng có mơ!” Đàm Linh từ chối dứt khoát: “Các người thích ở đâu thì ở.”Đúng vậy. Ta có phải cha mẹ các người đâu, dựa vào cái gì còn phải lo chỗ ở cho các người.“Đừng mà.” Lữ Thiếu Khanh không tình nguyện: “Chúng ta không có yêu cầu cao đâu, có nơi đặt chân là được rồi.”Đàm Linh tò mò hỏi: “Vì sao phải đến chỗ của ta? Không phải người có ý đồ gì chứ?”Đàm Linh không thể không nghi ngờ. Mặc dù nàng ta không phải cô nương xinh đẹp nhất Thánh địa nhưng dung mạo cũng không tệ. Còn có không ít người theo đuổi đâu. Lữ Thiếu Khanh chê cười: “Nghĩ liên thiên. Người như người chúng ta không thèm. Chủ yếu là tìm chỗ khác ở phải tôn linh thạch.”Tìm chỗ ở sẽ phải tiêu linh thạch, ở một hai ngày Lữ Thiếu Khanh còn không muốn, nói gì đến bọn họ còn phải chờ ở đây một thời gian rất dài. Một ngày mất mấy chục hơn trăm viên linh thạch, mấy tháng qua đi, nghĩ đến con số kia Lữ Thiếu Khanh cũng thấy khó thở. Mặc dù hắn có một chút linh thạch nhưng cũng không chịu nổi tiêu xài thế này. Vẫn nên tiết kiệm một chút. Thời gian khổ cực còn chưa qua, không thể lãng phí, kiên quyết không thể coi tiền như rác. Đàm Linh phản ứng lại được thì tức gần chết. Cái tên gia hỏa hỗn đản này đang tiêu linh thạch à? Chưa từng thấy ai xem linh thạch như mạng như gia hỏa này. Tôn chút linh thạch tìm chỗ ở, người có thể chết sao? Đàm Linh đang muốn từ chối Lữ Thiếu Khanh thì bỗng nhiên có tiếng cười ha hả vang lên. “Đàm Linh, người tìm được hai tên mặt trắng này đâu ra vậy?” Lữ Thiếu Khanh nhìn lại, chỉ thấy một nữ nhân mặc váy xanh buộc tóc đuôi ngựa cùng một nam nhân đi tới. Người chưa tới, mùi phấn son nồng nặc đã ập đến trước. Nữ nhân này đầu hơi to ngang, con ngươi tràn đầy vẻ khinh miệt, mặt đánh phấn trắng bệch dày cộm, môi tô màu tím, không đẹp tí nào. Lữ Thiếu Khanh và Kế Ngôn không nhìn được mà nhú mày. Có rất ít nữ tu sĩ trang điểm đậm nữ người trước mắt này. Đàm Linh nhìn áo người nàng kia, không

hề che giấu thái độ như quả bom khói, thậm chí còn lúi lại hai bước nói với nữ nhân trước mặt: “Kiếm Lan, người không sợ mùi của mình hun chết người khác sao?” Họ Kiếm, đương nhiên là người của Kiếm gia của Thánh địa. Kiếm gia là một trong những gia tộc cường đại nhất Thánh địa, thậm chí, có thể nói, nếu không có Thánh Chủ, cả Loan gia so ra cũng kém Kiếm gia. Kiếm gia cường đại cũng khiến cho các đệ tử trong tộc cũng tràn đầy tự tin và kiêu ngạo. Ngoại trừ một vài tồn tại, người của Kiếm gia không thèm để ai vào mắt. Lão tổ Kiếm gia là Nhất trưởng lão của Thánh địa, mà sư phụ của Đàm Linh là Nhị trưởng lão. Mâu thuẫn đã tồn tại từ đời trước rồi. Nữ nhân được gọi là Kiếm Lan kia cao cao tại thượng đánh giá Kế Ngôn và Lữ Thiệu Khanh một lượt, ánh mắt có vẻ khác lạ. Trực giác nói cho nàng ta biết hai người có thân hình không khác người Kiếm gia mấy này không dễ chọc. Đặc biệt là thanh niên áo trắng. Đối mặt với hắn ta, Kiếm Lan cảm giác như đang đối mặt với một thanh trường kiếm có thể lao ra khỏi vỏ bất cứ lúc nào, khiến cho nội tâm nàng ta cũng hơi rụt rè. Nàng ta bình tĩnh lại, liếm môi một cái, hỏi Kế Ngôn và Lữ Thiệu Khanh: “Hai vị rất lạ, trước kia chưa từng gặp.” “Không biết hai vị xưng hô thế nào?” Lữ Thiệu Khanh nghe vậy thì chấn động. Kể cả Kế Ngôn cũng không nhận được mà liếc nhìn sang. Có một âm thanh nói cho Kiếm Lan biết, Kế Ngôn và Lữ Thiệu Khanh không hề đơn giản. Cho nên, nàng ta bèn nhoen cười lấy thiện cảm, muốn tìm hiểu rõ thân phận của Kế Ngôn và Lữ Thiệu Khanh. Nếu có giá trị, có thể nghĩ cách cướp lấy từ tay Đàm Linh. Nàng ta còn nhắc tới thân phận của mình: “Kiếm Lan của Kiếm gia, xin chào hai vị.” Kế Ngôn vẫn lạnh nhạt nhìn xa xa, không quan tâm đến Kiếm Lan. Hắn ta lười trả lời Kiếm Lan. Kiếm Lan trang điểm quá đậm, người đã xấu mặt còn xấu khiến cho hắn ta không thể nào có ấn tượng tốt được. Huống chi, căn cứ theo khí tức dao động trên người Kiếm Lan, hắn ta nhận ra được nàng ta chỉ là Kết Đan kỳ. Loại gạ yêu này, hắn ta không thèm để ý. Còn Lữ Thiệu Khanh, hắn nhìn Kiếm Lan từ trên xuống dưới dọa cho nàng ta sợ luôn. Sao như ánh mắt nhìn con mồi vậy? Sau đó, nàng ta nổi giận. Gia hỏa này thật vô lễ. Đúng lúc nàng ta định nổi giận, hai mắt Lữ Thiệu Khanh liền tỏa sáng, hắn rung động hỏi: Là... là Kiếm gia sao?” Trong lòng Kiếm Lan dễ chịu hơn khá, sắc mặt thế này vẫn dễ nhìn hơn. Mặc dù trước đó nàng ta

đã thấy không ít sắc mặt thế này, nhưng bây giờ nhìn thấy vẫn thư thái như thế, vẫn vừa mắt vui vẻ như thế. Gia hỏa áo trắng kia quá đáng ghét. Không ngờ hắn ta lại không nhìn ta. Đáng chết! Mị lực của ta kém vậy sao? Thật muốn vật chết con khi trên vai hắn ta. Kiếm Lan tiếp tục vênh mặt lên trời kiêu ngạo nói: “Không sai. Chính là Kiếm gia của Thánh địa.” “Thánh địa của kiếm tu!” “Đệ đệ ta Kiếm Nhất là thiên tài kiếm tu lợi hại nhất Hàn tinh.” Nàng ta cố ý nhấn mạnh năm tiếng “Thánh địa của kiếm tu”, thậm chí còn nói luôn cả mối quan hệ với Kiếm Nhất ra. Sau đó, nàng ta kín đáo liếc nhìn sang Kế Ngôn bên cạnh. Kế Ngôn đeo trường kiếm, Kiếm Lan đoán chắc hắn ta là kiếm tu. Nếu là kiếm tu, vậy Kiếm gia là nơi hắn ta muốn tới. Thế nào cũng biết sự lợi hại của đệ đệ của mình. Nàng ta còn tưởng Kế Ngôn sẽ đáp lại mình, tốt nhất là nên liếm láp nịnh bợ mình. Nhưng kết quả lại khiến nàng ta thất vọng, Kế Ngôn vẫn không nhìn, đến liếc một cái cũng không có. Điều này khiến cho nội tâm nàng ta nổi điên. Lữ Thiếu Khanh bên cạnh xoa xoa tay, hỏi: “Nếu là Thánh địa của kiếm tu thì nhất định có rất nhiều linh thạch nhỉ?” Kiếm Nhất là ai? Thiên tài kiếm tu. Thiên tài kiếm tu thật sự ta cũng từng đánh rồi. Lữ Thiếu Khanh chỉ quan tâm đến linh thạch thôi. Đàm Linh im lặng. Người muốn làm gì?

Chương 855 - Nhất định Kiếm gia có rất nhiều linh thạch

Chương 855: Nhất định Kiếm gia có rất nhiều linh thạch Kiếm Lan cũng ngần ngừ. Hỏi cái này để làm gì? Trong mắt người, đệ đệ ta còn không đáng quan tâm bằng linh thạch sao? Nhưng có Kế Ngôn thanh cao phía trước, bộ dáng này của Lữ Thiệu Khanh thật sự khiến cho Kiếm Lan xem thường. Nàng ta khinh thường cười một tiếng, khinh bỉ Lữ Thiệu Khanh tham tiền. “Thấp kém. Chỉ là linh thạch thôi, Kiếm gia muốn có bao nhiêu thì có bấy nhiêu.” Quả nhiên là Kiếm gia của Thánh địa. Lữ Thiệu Khanh ghen tị vạn phần, chỉ hận không thể đến Kiếm gia đánh cướp. Đáng tiếc. Chuyện này chỉ có thể nghĩ thôi. Cướp của Kiếm gia tại Thánh địa, không khác gì kêu đèn trong nhà cầu. Nghĩ tới đây, Lữ Thiệu Khanh rất ưu thương mà thở dài. Kiếm Lan cũng lười nói chuyện với loại người như Lữ Thiệu Khanh. Nàng ta xem thường loại người này. Chỉ tiếc là, vị công tử áo trắng kia vẫn không nói gì, nếu không nàng ta cũng còn có chút hào hứng. Nàng ta chưa quên mục đích tới nơi này, đã gặp được Đàm Linh đương nhiên phải gây sự với nàng ta. “Ha ha, Đàm Linh, ngươi tìm được người này từ đâu thế? Vừa gầy vừa yếu, gió thổi là bay.” “Hay là ngươi động lòng xuân rồi?” Đàm Linh nhú mày, cực kỳ ghét Kiếm Lan. Nữ nhân này không biết giới hạn là gì. Đáng chết muốn chết. Không phải chỉ có một đệ đệ tốt thôi sao? Phách lối cái gì? Nhưng đã quen rồi, nên Đàm Linh chỉ thản nhiên nói: “Cũng hơn ngươi, sắp năm mươi rồi cũng chẳng có ai thèm.” “Cả ngày ăn mặc tô vẽ như yêu quái mà không biết xấu hổ.” Tuổi của nữ nhân là bí mật lớn nhất, cũng là cấm kỵ. Đàm Linh nói toạc tuổi của Kiếm Lan ra khiến cho nàng ta nổi giận muốn nổ tung. Lữ Thiệu Khanh bên cạnh còn cố ý nói: “A, năm mươi tuổi rồi sao? Ta còn tưởng mới mười lăm tuổi cơ đấy.” Lời này, đến Kiếm Lan cũng nghe ra là trào phúng. Kiếm Lan giận dữ, khi vừa định mở miệng ra mắng, nam nhân bên cạnh nàng ta đã lên tiếng trước: “Gia hỏa vô lễ. Dám vô lễ với Kiếm Lan cô nương?” Lữ Thiệu Khanh nghe vậy, ngoáy ngoáy tai, cuối cùng gảy một cái ngay trước mặt y. Khiến cho Kiếm Lan và nam

nhân kia tức gần chết.Đâu ra gia hỏa không lễ phép thế này? Kiếm Lan lại lần nữa chữa đầu mâu sang Đàm Linh, cười lạnh: “Người kiếm tên mặt trắng này từ đâu tước thế? Thổ dân dã nhân còn có lễ phép hơn hẳn.”“Coi hai người kia làm khách quý, không sợ Nhuế trưởng lão mất mặt à?”Lữ Thiếu Khanh không vui, hét lên: “Này này này, ăn bậy thì được chứ không thể nói bậy đâu nhé.”Hắn chỉ vào Đàm Linh, nói: “Nàng ta thế này không phải gu ta thích, chớ có nói lung tung phá hoại danh dự của ta.”Đàm Linh cũng tức chết. Cái tên hỗn đản này, người ở phe nào?Còn nữa, cái loại gầy yếu như người cũng không phải gu của ta.Kiếm Lan nghe vậy thì cười lên ha hả. Gia hỏa này khá thú vị đấy.Thậm chí nàng ta còn cảm thấy Lữ Thiếu Khanh vừa mắt hơn vài phần.Nàng ta hỏi Lữ Thiếu Khanh: “Quan hệ giữa người và Đàm Linh là thế nào?”“Bằng hữu.” Lữ Thiếu Khanh đứng bên cạnh Đàm Linh, tỏ vẻ như thân thiết lắm:“Ta thích nhất là kết giao bằng hữu. Lần này gặp được tiểu Kiếm Lan, cô nương, chúng ta xem như có duyên.”Kiếm Lan nghe vậy hứng thú hỏi: “Bằng hữu? Ta chẳng mấy khi nghe thấy nàng ta có bằng hữu.”“Các người là đồ nhà quê từ trong hốc núi nào bò ra vậy?”Nghe cách nói chuyện không tôn trọng Lữ Thiếu Khanh tí nào, có thể nghe thấy được ngạo khí trong đó.Lữ Thiếu Khanh chẳng những không tức giận mà còn cực kỳ đồng ý với lời này của Kiếm Lan: “Đúng vậy, chúng ta là người nhà quê, vừa mới tới Thánh địa, không có nơi nào để ở. Kiếm Lan cô nương, người có thể tìm một chỗ ở cho chúng ta sao?”“Người là cái thá gì?” Kiếm Lan hoàn toàn không khách khí, tỏ ra cực kỳ chán ghét.Nàng ta khinh bỉ Đàm Linh: “Đàm Linh, đây chính là bằng hữu của người à? Thật không biết tốt xấu.”Lữ Thiếu Khanh tỏ vẻ buồn rầu: “Cái này thì phiền toái rồi, Đàm Linh không muốn.”Đàm Linh lập tức ngắt lời Lữ Thiếu Khanh: “Bớt nói nhảm ở đây đi, không phải chỉ tìm chỗ ở thôi sao? Ta có nói là không thu xếp sao?”Thật sự là ghê tởm. Lại dám ở đây nói những thứ này.Kiếm Lan và nàng ta không hợp nhau. Chuyện này mà truyền ra, nàng ta không thể ngẩng đầu lên được trong thế hệ trẻ tuổi ở Thánh địa.“Vậy chúng ta đi. Đi đường lâu như vậy rồi mệt quá. Mau tới nhà người nghỉ ngơi đi thôi.” Lữ Thiếu Khanh lập tức bám lấy câu kia, cười tủm tỉm nói với Đàm Linh. “Nếu không nhất định nàng ta sẽ nói người hẹp hòi.”Nhìn ánh mắt Lữ Thiếu Khanh, Đàm Linh hiểu.Gia hỏa

này cố ý. Lợi dụng mâu thuẫn giữa mình và Kiếm Lan, ép mình không thể không giữ bọn họ lại. Mình đã bị gài bẫy. Thật đáng ghét! Trong lòng Đàm Linh cực kỳ khó chịu, nhưng không thể dứt được Lữ Thiếu Khanh ra. Nàng ta không muốn cho Kiếm Lan có cơ hội chế cười, bôi đen mình. “Chậm đã.” Nam nhân bên cạnh Kiếm Lan hét lớn: “Định cứ thế mà đi à?” “Nghĩ quá đơn giản rồi đấy!” Nam nhân đi theo bên cạnh Kiếm Lan tràn đầy dữ tợn như hung thần ác sát, đôi con mắt như chuông đồng lạnh lùng nhìn chằm chằm Lữ Thiếu Khanh. Kiếm Lan cũng ha ha cười lạnh: “Mới gặp đã muốn đi sao?” “Sợ ta đến vậy kia à?” Đàm Linh khó chịu. Ta vừa mới về, còn chưa về nhà nữa, người đã muốn tìm tới ta gây phiền phức à? “Kiếm Lan, người muốn làm gì?” “Mấy tháng không gặp người, ta rất nhớ.” Kiếm Lan chỉ chỉ nam nhân bên cạnh, nói: “Nhân tiện, giới thiệu một người bạn mới cho người làm quen một chút.” Sau đó, nàng ta giới thiệu thân phận của nam nhân bên cạnh: “Vị này là Nhung Lâu thuộc Nhung tộc đến từ phương bắc, thực lực không khác người là mấy.” “Thế nào? So tay một chút đi?” Nhung Lâu cũng ngẩng đầu lên, tràn đầy tự phụ.

Chương 856 - Bảo tiêu hèn nhất

Chương 856: Bảo tiêu hèn nhất
Đàm Linh nhú mày, người được Kiêm Lan tìm tới nhất định thực lực không tệ, thậm chí còn có kỹ năng đặc biệt, bằng không, sẽ không được Kiêm Lan đối đãi bình đẳng. Mặc dù nàng ta cũng là Nguyên Anh tầng hai, có danh sư dạy bảo, xuất thân danh môn. Nhưng thực sự nàng ta không tự tin lắm. Nếu như thua, sẽ không còn mặt mũi nào mà lăn lộn ở Thánh địa này nữa. Nghĩ tới đây nàng ta nhìn sang Lữ Thiệu Khanh. Lúc này, bảo tiêu nên ra tay rồi. Không ngờ Lữ Thiệu Khanh lại tràn đầy giận dữ. Đàm Linh hơi ngần ra. Hắn cho rằng Kiêm Linh nhằm vào mình mà tức giận sao? Cảm xúc của nàng ta hơi phức tạp. Gia hỏa này, xem vậy thôi nhưng cũng có chút lương tâm đấy. Lữ Thiệu Khanh căm tức nhìn Nhung Lâu. Gia hỏa này đâu ra tự nhiên gây sự với ta à? Thật vất vả cô nàng này mới đồng ý sắp xếp cho chúng ta, không có chỗ ở miễn phí, người cho ta linh thạch để đi thuê phòng sao? Nhưng nơi này là Thánh địa, vẫn nên khiêm tốn một chút thì hơn. Hắn cười ha ha nói: “Dĩ hòa vi quý, đừng làm rộn, đừng làm rộn.” “Tất cả đều là người của Thánh địa, phải đoàn kết nhất trí, người trong nhà mà mâu thuẫn chỉ tổ để cho người khác chê cười thôi.” Kiêm Lan cùng Nhung Lâu ngây ngẩn cả người. Gia hỏa này hèn vậy sao? Đàm Linh cũng bó tay rồi, chỉ muốn đánh người. Người không biết nói gì thì im đi là được. Người nói vậy khác nhận thua? Ta còn biết xấu hổ đấy. So với cái thái độ vừa rồi, ta thà rằng xông lên đánh một trận, dù có thua cũng không quá mất mặt. Đây là bảo tiêu gì? Không có còn hơn. Kiêm Lan cười ha hả nhân cơ hội này khinh bỉ Đàm Linh mãnh liệt: “Đàm Linh, đây là bằng hữu người kết giao à?” “Buồn cười chết mất. Ha ha ha.” Kiêm Lan cười chảy nước mắt. Đàm Linh bị Kiêm Lan trào phúng đỏ cả mặt, chỉ hận không thể tát một phát giết chết cái tên gia hỏa không biết nói chuyện Lữ Thiệu Khanh này. Nhung Lâu cũng lắc đầu, cực kỳ khinh thường: “Hèn nhất. Sỉ nhục của Thánh tộc.” “Được rồi, các người đã nhận thua, ta cũng chẳng buồn bắt nạt các người làm gì.” Lữ Thiệu Khanh không vui: “Này này, người có biết nói chuyện không đấy? Là ta không muốn

bắt nạt người. Ta sợ nếu đánh nhau ta sẽ đập người chết tươi!”“Ha ha, cuồng vọng. Tới đây.” Nhung Lâu cầu còn không được, lập tức khiêu chiến: “Ta muốn xem thử xem người lợi hại cỡ nào.”Lữ Thiếu Khanh khịt mũi coi thường, cuồng vọng vô cùng: “Đã nói rồi, ta không muốn bắt nạt người, ta sợ ta ra tay không biết nặng nhẹ sẽ đánh chết người.”Lời này cực kỳ phách lối nhưng ý tứ lại khiến cho người khác cảm thấy Lữ Thiếu Khanh không dám đánh.Đàm Linh không bình tĩnh nổi nữa, bèn đứng ra khế quát lên một tiếng với Lữ Thiếu Khanh: “Câm miệng cho ta!”Nói thêm gì nữa, mặt mũi của nàng bị ném hết rồi.Đàm Linh lạnh lùng nói với Nhung Lâu: “Tới đi. Người muốn đánh với ta thì đánh đi!”Giọng nói đè nén cơn giận dữ dội, có thêm vài phần sát ý.Lữ Thiếu Khanh không vui: “Người làm cái gì? Không phải đã nói để cho ta xử lý sao?”“Người thế này không phải phương thức xử lý chính xác”“Đi đi, lùi lại đằng sau, để cho ta làm bộ, phi, để cho ta xử lý.”Đàm Linh tức muốn chết. Để cho người lên ta thà cắt cổ cho xong.Kiểm Lan xoa xoa mắt, cười nhiều quá ràn rụa cả nước mắt rồi. Không ngờ bằng hữu Đàm Linh tìm được cũng nhát gan thế. Tốt quá rồi, có thể cười chê nàng ta rồi.Kiểm Lan nghĩ vậy thì vô cùng hao hứng, không thể ngăn nổi cơn cười.“Ha ha, Đàm Linh, người nghe bằng hữu của người đi, để cho hắn xử lý. Ha ha.”Lữ Thiếu Khanh nhíu mày. Nữ nhân này cười xấu thế, dọa chết người.“Được rồi, đừng cười nữa, người cười roi hết vôi trên mặt xuống rồi.”Kiểm Lan im bặt.Lữ Thiếu Khanh nói một câu khiến cho nàng ta tức giận, toàn thân run rẩy.Hỗn. Hỗn đản. Ai mà bôi vôi lên mặt chứ?Đây là son phấn. Là son phấn thượng đẳng, người có biết không?Đây là son phấn giá trị hơn ngàn viên linh thạch, các nữ tu sĩ chạy theo như vẹt đấy. Người biết cái gì?Thấy Kiểm Lan tức giận đến mức toàn thân run rẩy, Đàm Linh vô cùng sung sướng thoải mái, đồng thời đầu chí cũng tăng vọt.Nàng ta nói với Nhung Lâu: “Tới đây, ta tay đi, để cho ta giáo huấn người một trận đau ra đấy. Cho người biết cái gì gọi là trời cao đất dày!”Lữ Thiếu Khanh bắt đắc dĩ. Cô nàng này định làm gì?Nhất định phải chém chém giết giết sao?Nhung Lâu cười ha hả: “Được. Vậy để cho ta lĩnh giáo thực lực của người.”“Người khá hơn tên tiểu tử thời kia nhiều. Tiểu tử kia là một kẻ hèn nhát!”Lữ Thiếu Khanh hỏi Đàm Linh “Phải đánh thật à?” với một vẻ mặt vô tội khiến cho Đàm Linh

chỉ muốn đánh hấn.Đàm Linh lạnh tanh quay sang nhìn hấn: “Người không đánh thì tránh qua một bên.”Cái gì mà bảo tiêu. Vào thời khắc mấu chốt không đáng tin cậy, quả nhiên ta vẫn còn quá trẻ, bị người ta lừa.Lữ Thiệu Khanh bất đắc dĩ nói với Nhung Lâu: “Trước khi đánh, ta muốn nói với người hai câu. Người nghe xong rồi hãy quyết định có đánh hay không.”Nhung Lâu cười lạnh: “Ta cũng muốn nghe thử xem người nói cái gì.”Gã khoanh hai tay, tràn trề tự tin. Gã không cho rằng Lữ Thiệu Khanh có thể quấy nhiễu quyết tâm đánh nhau của mình.Kiểm Lan cũng cười lạnh: “Dù người có nói cho trời đất nở hoa cũng vô dụng.”Lữ Thiệu Khanh chỉ vào Đàm Linh, hỏi Nhung Lâu: “Người có biết thân phận của nàng ta không?”“Đồ đệ duy nhất của Nhị trưởng lão. Người dám liên hợp với người của Kiềm gia bắt nạt nàng ấy, người nói xem, nếu Nhị trưởng lão biết, người và tộc nhân của người sẽ thế nào?”Hấn vừa dứt lời, Nhung Lâu trợn tròn hai mắt nhìn.Nhung tộc chỉ là một bộ tộc nhỏ, đừng nói đến Nhị trưởng lão của Thánh địa, dù là một trưởng lão bất kỳ của Thánh địa cũng đủ để khiến cho Nhung tộc biến mất khỏi thế giới này.Lữ Thiệu Khanh đã giúp gã tỉnh táo lại.Gã vừa mới đến Thánh địa, chọc vào Nhị trưởng lão, Nhung tộc không cần sống nữa.Sau một lát sững sờ, Kiểm Lan lại cười lên ha ha: “Ha ha, Đàm Linh, người không dám đánh thì bê sư phụ người ra sao?”Đàm Linh không ngờ Lữ Thiệu Khanh lại có chủ ý như thế, lại càng tức giận hơn.Đem sư phụ ra làm bia đỡ đạn. Đây là biểu hiện của sự vô tích sự, cũng sẽ bị người ta chê cười.“Hỗn đản. Người câm miệng lại cho ta!” Đàm Linh không nhịn được mà mắng Lữ Thiệu Khanh: “Người lùi sang một bên cho ta. Không cho phép nói chuyện!”Sau đó, nàng nói với Nhung Lâu: “Tới. Ra tay đi!”Nhung Nhung Lâu đã sợ, hai mắt sáng lấp lánh, không dám nhìn Đàm Linh, không định ra tay.

Chương 857 - Rốt cuộc là ai sợ ai

Chương 857: Rốt cuộc là ai sợ ai
Nhưng Lâu không ngốc, chớp mắt đã nghĩ thông. Đàm Linh trước mắt đây tuyệt đối không phải người gã có thể đắc tội. Đồ đệ của Nhị trưởng lão trong Thánh địa, không phải thân phận ngang nhau, ai dám đắc tội chứ? Gã không phải Kiếm Lan, Nhung tộc không phải Kiếm gia, không có được thực lực và sức mạnh kia. Mặc dù khó chịu, cũng cảm thấy rất nhục nhã. Nhưng dù sao như vậy cũng còn hơn khiêu chiến Đàm Linh, đắc tội với Nhuế trưởng lão, mang tai họa đến cho Nhung tộc. Kiếm Lan thấy Nhung Lâu sợ hãi như vậy thì tức giận chửi ầm lên: “Ngu xuẩn. Người, người đang sợ cái gì?” “Chỉ là so tài đàm luận với nàng ta thôi có phải giết chết nàng ta đâu. Nhuế trưởng lão không thèm để ý đến loại chuyện này.” Đàm Linh cũng rất tức giận. Vừa rồi còn lớn tiếng như thế, giờ lại sợ co vùi rồi, có phải nam nhân hay không? Thánh tộc có người như người thật mất mặt. Đàm Linh quát lên với Nhung Lâu: “Ra tay đi. Ta cam đoan với người, sư phụ ta sẽ không truy cứu.” Tiểu bối bàn luận so tài, chỉ cần không mang ác ý giết người trần trụi, căn bản tiền bối không để ý làm gì. Đây là truyền thống của người Thánh tộc. Lữ Thiệu Khanh phụ họa, tỏ vẻ đồng ý: “Không sai, dù sao thì nàng ta cũng đang bị thương, không ổn lắm, người cũng không tính là lợi dụng người ta, làm sao Nhuế trưởng lão có thể làm khó người đây?” “Dù nàng ta thua đi nữa cũng chỉ có thể nói là tài nghệ không bằng người thôi, không tính là bị các người bắt nạt.” Lữ Thiệu Khanh cười tủm tỉm ở bên cạnh, chỉ sợ thiên hạ không loạn. Đàm Linh hằm hằm nhìn hắn: “Vết thương của ta đã lành rồi.” “Lành chưa? Thức hải còn đau không?” Lữ Thiệu Khanh khoan thai hỏi lại, Đàm Linh trầm mặc một lát, cuối cùng nghiêng răng cao giọng cường điệu: “Ta không có vấn đề gì.” Cho dù thức hải không thể khỏi nhanh thế, nàng ta cũng sẽ không thừa nhận mình không ổn. Một khi đã được khiêu chiến, nhất định phải vượt khó tiến lên, tuyệt đối không thể kiếm cớ. Nhung Lâu nghe vậy, theo bản năng rút cổ lại. Lợi dụng khi người ta gặp nạn không tính là anh hùng hảo hán. Gã mà ra tay với Đàm Linh, không phải bắt nạt người ta thì là gì? Kiếm Lan

giận đến run người. Sao mình lại tìm ra được gia hỏa thể này? Đáng chết. Gia hỏa này còn muốn theo đuổi ta nữa? Nằm mơ giữa ban ngày đi! Con giận xông lên nào, Kiếm Lan lệnh cho Nhung Lâu: “Ra tay đi. Ngươi mau đánh một trận với nàng ta, nếu không đừng có theo ta!” Nhung Lâu có vẻ khó xử, gã đang vô cùng khó khăn, bên trái bên phải đều không phải. Đàm Linh cũng nói: “Ra tay đi, ta sẽ không nói chuyện này cho sư phụ.” Lữ Thiếu Khanh lại lần nữa đứng ra nói với hai bên: “Dĩ hòa vi quý, tất cả đều là người một nhà, đánh đấm cái gì?” “Nếu muốn đánh thật, thì còn nhiều cơ hội, đúng không? Không nhất định phải đánh vào lúc này.” Đàm Linh bất mãn mắng: “Vì sao không thể đánh vào lúc này?” Dám khiêu chiến với nàng ta, cho dù thua, nàng ta cũng phải nghênh chiến. “Ngươi còn phải đưa chúng ta về nhà thu xếp chứ.” Lữ Thiếu Khanh rất lo lắng: “Ngươi đánh nhau, nhớ đâu bị đánh chết, hai sư huynh đệ chúng ta đi đâu?” Đàm Linh tức giận nghiến chặt răng, run rẩy hai tay chỉ muốn cào chết cái đồ hỗn đản không biết nói chuyện này. Ai mà bị đánh chết chứ? Ta mạnh lắm đấy! Từ lời của Lữ Thiếu Khanh, Nhung Lâu hiểu chuyện, vội vàng nói: “Ta cũng không muốn giậu đồ bìm leo, chiếm tiện nghi của ngươi. Chờ ngươi khỏe rồi chúng ta lại đánh.” Dù đã khôi phục dáng vẻ phách lối tự đại nhưng ai cũng biết gã đang thực sự sợ hãi. Cái gọi là đánh sau ấy, chỉ là lấy cớ mà thôi. Sau này, dù có cơ hội, gã cũng không dám đánh với Đàm Linh đâu. Lốp phẩn phủ trên mặt Kiếm Lan đã rơi xuống gần hết, lộ ra làn da ngăm đen loang lổ với màu trắng của phấn. Nhan sắc này khiến cho tiểu viên hầu bịt chặt hai mắt lại, kêu lên chít chít với Kế Ngôn. Lữ Thiếu Khanh tốt bụng nhắc nhở: “Chớ có run nữa, run tiếp vội trên mặt ngươi sẽ rơi hết đấy, đi trang điểm lại đi.” “Dù sao thì, bộ dáng này của ngươi sẽ dọa người khác sợ đấy.” Mặc dù hiện tại Đàm Linh đang rất giận Lữ Thiếu Khanh nhưng nghe hắn nói vậy vẫn không nhịn được mà phì cười. Lời này quá tổn thương đi. Kiếm Lan lập tức nhảy dựng lên cao ba trượng như một con mèo bị dẫm phải đuôi, chỉ vào mặt Lữ Thiếu Khanh mà hét âm lên: “Khốn, khốn kiếp. Tên đáng chết, ngươi đang nói cái gì?” “Ngươi lặp lại lần nữa xem!” Lữ Thiếu Khanh tỏ ra rất vô tội: “Làm sao thế? Ta có lòng tốt nhắc nhở ngươi, ngươi tức giận thế làm gì?” “Nói thật còn có lỗi à?” Đàm Linh vốn không muốn cười, nhưng nhìn Kiếm Lan lúc này nàng ta thực sự không nhịn

được. Quá ác độc. Về mặt vô tội và kinh ngạc của Lữ Thiếu Khanh khiến cho người ta cảm thấy hắn chỉ đang nói thật thôi. Kiếm Lan không nhìn được nữa, lại dám làm nhục nàng ta như thế. Toàn thân nàng ta bùng lên một cỗ kiếm ý, bay thẳng đến Lữ Thiếu Khanh: “Đi chết đi!” Một lời không hợp là muốn giết người, nhìn thế đủ hiểu Kiếm gia bá đạo cỡ nào. Kế Ngôn này giờ ngồi im đột nhiên lạnh lùng lên tiếng, một cỗ kiếm ý càng mạnh hơn nữa chợt lóe lên. “A!” Kiếm Lan lão đảo lùi lại liên tiếp mấy bước, sắc mặt trắng bệnh, cuối cùng không nhìn được mà nôn ra một ngụm máu tươi. Nàng ta hoảng sợ nhìn Kế Ngôn: “Ngươi, ngươi...” Cỗ kiếm ý kia tinh thuần và kinh khủng vô cùng, nàng ta chưa bao giờ cảm nhận thấy dù là từ đệ đệ. Kế Ngôn nói với Đàm Linh: “Đi thôi!”

Chương 858 - Người không có đầu óc

Chương 858: Người không có đầu ócĐàm Linh vẫn còn đang kinh ngạc, theo bản năng gật gật đầu: “Được, được.”Tới khi phản ứng được thì nàng ta đã đi được một đoạn rồi, để lại Kiếm Lan và Nhung Lâu sau lưng còn đang phần hận không thôi, cách thật xa cũng có thể cảm nhận được oán khí của hai người họ. “Người...”Đàm Linh vừa định nói mình không thể đi thế này được, Lữ Thiếu Khanh bên cạnh đã nói trước cướp lời. “Huynh muốn làm gì? Làm mỹ nam tử của huynh đi không được sao? Đã nói mọi chuyện cứ để cho ta xử lý cơ mà.” “Huynh nhất định phải xông ra lấy tiếng à?” Lữ Thiếu Khanh cũng tràn đầy oán khí, rất khó chịu. Kế Ngôn trầm mặc một hồi mới giải thích: “Nàng ta như thể dọa Tiểu Bạch sợ.” Tiểu viên hầu bên cạnh liên tục gật đầu tỏ ý xác nhận chủ nhân nói đúng. Lữ Thiếu Khanh trừng mắt với con khỉ nhỏ: “Đáng lẽ nên thiến người từ sớm rồi.” “Này này.” Đàm Linh không nhìn được nữa. Hai người các người không nên coi ta là không khí chứ. Nàng ta ngăn trước mặt hai người: “Các người đủ rồi đấy.” Nàng ta nhìn hằm hằm Kế Ngôn: “Ai cho phép người đi trước?” Ta còn chưa xử lý tên kia, cứ như thế rồi đi chẳng phải cho thấy ta sợ gã rồi à? Ta còn có thể lẫn lộn ở đây sao? Kế Ngôn im lặng, nhìn Đàm Linh: “Người có thể không đi.” Đàm Linh nghiêng răng. Nếu không phải người đi trước, ta sẽ đi cùng người sao? Đúng là gặp quỷ mà, chả hiểu sao vừa rồi lại mơ mơ hồ hồ đi theo hắn ta chứ? Đối mặt với ánh mắt của Kế Ngôn, quả tim của Đàm Linh rút lại một cái. Ánh mắt của Kế Ngôn khiến nàng ta rất áp lực. Cuối cùng, nàng ta vẫn cảm thấy Lữ Thiếu Khanh vẫn tốt hơn một chút, ít nhất không tạo ra áp lực lớn như thế, bèn nhìn sang Lữ Thiếu Khanh, hằm hằm hỏi: “Vừa rồi người muốn làm gì?” “Ta là bảo tiêu mà. Giúp người xử lý mọi việc là công việc của ta, không cần cảm ơn.” Đàm Linh đã sống bao lâu rồi mà chưa từng thấy ai đáng ghét như thế. Cái gì mà công việc của ta? Đàm Linh rất muốn đánh người. Nàng ta nói: “Gia hỏa hỗn đản, người có biết người làm thế sẽ khiến ta rất mất mặt không?” “Mất mặt?” Lữ Thiếu Khanh không hiểu: “Có gì mà mất mặt? Người bị đánh

chết mới là mất mặt.”Sau đó, Lữ Thiếu Khanh đứng thẳng tắp, cái đầu cũng chỉ cao hơn Đàm Linh có một chút xíu, giáo huấn nàng ta như một ông cụ non: “Cô nương à, dù sao ngươi cũng là đệ tử duy nhất của Nhị trưởng lão của Thánh địa, thân phận địa vị còn bày ở đó.”“Một con chó con mèo đến khiêu chiến ngươi cũng nhất định phải ra nghênh chiến sao?”“Như thế ngươi quá mất giá, dẫn đến sự phụ ngươi cũng mất giá, hiểu không?”Lời này rất có lý, Đàm Linh nghe cũng hơi sững sốt, có lẽ vì thức hải bị thương nên đầu óc không kịp phản ứng. Qua một hồi lâu, Đàm Linh mới phản ứng được: “Ngươi đang giáo huấn ta sao?”Ngươi còn nhỏ hơn ta nhiều như thế, có tư cách gì mà giáo huấn ta?Lữ Thiếu Khanh thừa nhận, ngang nhiên lẫm liệt thừa nhận: “Không sai.”“Đáng ghét, ngươi đang ngụ ý gì?”Đàm Linh không đồng ý với lời này của Lữ Thiếu Khanh, thở phì phì nói: “Thân là đồ đệ của Nhị trưởng lão, tuyệt đối không thể để cho sự phụ mất mặt.”“Ai dám tới khiêu chiến ta, ta sẽ đánh bại bọn họ. Không thể làm mất danh dự của sự phụ.”Nói xong, phát hiện ánh mắt của Lữ Thiếu Khanh tràn đầy khinh bỉ, nàng ta lại nổi giận: “Ngươi có ý gì?”“Lại dùng ánh mắt đó nhìn ta, ta sẽ móc mắt chó của ngươi ra.”Lữ Thiếu Khanh cười ha hả, chỉ vào Kế Ngôn, hỏi Đàm Linh: “Ta bảo hử ta tới khiêu chiến ngươi, ngươi có nên đánh không?”Đàm Linh há mồm không nói ra lời, chỉ im lặng. Nàng ta đã được chứng kiến sự lợi hại của Kế Ngôn, một kiếm liền có thể giết ba Nguyên Anh, trong đó còn có một người thực lực không kém nàng ta bao nhiêu. Hiện giờ, nàng ta tuyệt đối không phải đối thủ của Kế Ngôn. Dù có khỏe nhất nàng ta cũng không dám tin tin có thể đánh thắng được. “Cái ngươi gọi là nghênh chiến cũng chỉ là với đồng cấp hoặc đối thủ yếu hơn, có gì hay ho?”“Thắng, có kiếm được mặt mũi gì cho sự phụ ngươi?”“Ngươi không có thực lực, đầu óc cũng không có luôn, thật không hiểu vì sao sự phụ ngươi lại coi trọng ngươi.”Lữ Thiếu Khanh nói rất có lý, nhưng vì bị nói trúng tim đen, Đàm Linh càng đau đầu hơn. Mặc dù ta không phải thiên tài tuyệt đỉnh, nhưng tư chất cũng không tệ, nếu không không thể tiến vào Nguyên Anh kỳ trước ba mươi tuổi. Tại Thánh địa cũng được coi là thiên tài hạng nhất đấy, có biết không?Sao đến miệng ngươi ta lại tệ đến mức không chịu nổi như thế?Ngươi nói ai không có đầu óc?Ngươi nói rõ cho ta!”“Hiểu được tự nhiên sẽ hiểu, nhìn bề ngoài của ngươi đủ

biết người thông minh lắm rồi.” Cái từ thông minh lắm này chắc chắn không phải lời tốt lành gì. Đàm Linh chỉ hận thực lực của mình không đủ, nếu không, không dạy dỗ Lữ Thiếu Khanh thật tốt nàng ta sẽ không dừng tay. Nàng ta cũng không thể làm gì Lữ Thiếu Khanh, chỉ có thể tức giận mắng: “Không biết xấu hổ.” “Đa tạ đã khích lệ.” Lữ Thiếu Khanh thản nhiên nhận lấy, sau đó thúc giục Đàm Linh: “Mau đi đi, trong nhà người có đủ chỗ ở không?” “Không đủ.” Đàm Linh nghiêng rằng: “Ta không muốn đưa người đến nhà ta ở.” Lần này mất hết mặt mũi, sắp bị người chọc tức chết rồi. Còn muốn dẫn người đến nhà ta ở nữa à? Ta không có phạm tiện thể. Nụ cười trên mặt Lữ Thiếu Khanh đông cứng lại, nhìn Đàm Linh một cách không thể tin nổi, kêu lên: “Không thể nào, người đã đồng ý rồi, bây giờ lại đổi ý à?” Thấy Lữ Thiếu Khanh thế này, trong lòng Đàm Linh mới cảm thấy dễ chịu hơn, vừa rồi nàng tức giận đến mức đau cả đầu. Đàm Linh đắc ý nói: “Người không biết nữ nhân rất giỏi thay đổi sao? Đổi ý thì làm sao?” “Người có thể làm gì ta?” Lữ Thiếu Khanh trịnh trọng nhắc nhở Đàm Linh chú ý đến thân phận của mình: “Này này, người đang khiến sự phụ mình mất mặt đấy.” Đàm Linh đáp lại chỉ có nụ cười khinh thường, trong lòng lại rất vui. Xem ra mình bắt được thóp tên hỗn đản này rồi.

Chương 859 - Người không có đầu óc

Chương 859: Người không có đầu óc (tt)“Xem người thế này, ta sẽ tìm đến nhà cô nàng kia, đến lúc đó người sẽ càng mất mặt hơn.”Lữ Thiếu Khanh vốn cho rằng chiêu này có ích, không ngờ Đàm Linh đã nghĩ thông suốt.“Hôm nay bị người phá hoại thế này, ta đã mất mặt lắm rồi, có mất thêm nữa cũng không sợ. Người đi đi, để cho nàng ta chứa chấp người.”Lữ Thiếu Khanh lắc lắc đầu, thở dài: “Nói người không có đầu óc người còn không phục.”“Người chỉ thấy ta ngăn cản người so tài với cục than đen kia, cho rằng mình bị mất mặt, nhưng người không biết ta đang giúp người, cũng giúp sư phụ người.”Đàm Linh không tin: “Nói hươu nói vượn, hôm nay người làm thế chết cho ta cái danh sợ chiến rồi, còn có lợi ích gì?”Ta không tin người có lòng tốt như thế.Lữ Thiếu Khanh lần nữa thở dài: “Với trí thông minh này của người, ở Thánh địa này không hổ chết sư phụ người coi như mạng sư phụ người lớn.”Thái độ tuyệt vọng của Lữ Thiếu Khanh khiến cho Đàm Linh rất bất mãn: “Người nói rõ cho ta. Nói không rõ ràng, ta và người không xong.”Nàng ta tức giận thở phì phì, thậm chí còn khiêng luôn cả sư phụ mình ra rồi: “Dù thực lực các người mạnh hơn ta, nhưng ta sẽ nói cho sư phụ ta biết các người bắt nạt ta!”Mẹ nó!Lữ Thiếu Khanh khó mà tin nổi, lùi lại hai bước.Còn tể ra chiêu gọi người lớn nữa.Hắn thận trọng hỏi Đàm Linh: “Ta có thể hỏi một chút, người mấy tuổi rồi không?”Có ý gì?Đàm Linh còn đang không hiểu, Lữ Thiếu Khanh đã khinh bỉ nói tiếp: “Lớn thế này rồi còn học người ta gọi người lớn, có mất mặt không?”Đáng chết. Lại bị hắn nắm lấy cơ hội khinh bỉ.Có vẻ như thực sự tức giận rồi, nàng ta gào lên: “Người nói rõ cho ta!”Đàm Linh phẫn nộ đến mức lỗ mũi phun khí, bộ ngực mặc linh giáp đỏ chập trùng kịch liệt.Lữ Thiếu Khanh cũng không dám trêu nàng nữa. Trêu nữa có thể nàng ta sẽ nổ tung mất.“Gia hỏa đến từ Nhung tộc kia đại diện cho một bộ tộc, nếu so tài cùng gã, dù là thắng hay thua, cô nàng Kiếm gia bên kia chỉ cần giật dây một chút thôi, người nói xem Nhung tộc sẽ hướng về phía ai?”“Ở Thánh địa này áp lực của sư phụ người đã rất lớn rồi. Dù không tranh thủ lôi kéo

được Nhung tộc đi theo sư phụ ngươi, nhưng cũng không cần phải ép bọn họ quay sang Kiếm gia chứ?” “Giữ thể trung lập không tốt hơn sao?” Lữ Thiếu Khanh nói xong, Đàm Linh lập tức hiểu. Lửa giận trong lòng lập tức nguôi ngất, nàng ta trầm mặc không nói gì. Cũng khó trách Lữ Thiếu Khanh khinh bỉ nàng ta không có đầu óc, nàng ta chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này. Nhớ lại trước kia, mỗi lần mình bị khiêu chiến thể này, theo như lời Lữ Thiếu Khanh nói, mình đã đắc tội với không ít người rồi, rất nhiều bộ tộc, gia tộc có mâu thuẫn với mình, nói cách khác là cũng có mâu thuẫn với sư phụ. Nếu thật đúng như hắn nói, chẳng lẽ mình đã mang rất nhiều phiền phức đến cho sư phụ sao? Trong lòng Đàm Linh bỗng nhiên hơi bàng hoàng. Cuối cùng, nàng ta nhìn sang Lữ Thiếu Khanh với ánh mắt phức tạp: “Ngươi...” “Không cần cảm động, càng không cần phải nghĩ cái gì mà lấy thân báo đáp. Ta không cần, ngươi tìm chỗ ở cho chúng ta là được.” Lửa giận vừa bị dập tắt của Đàm Linh lại lần nữa bùng lên: “Ngươi đi chết đi!” Mặc dù Đàm Linh giận Lữ Thiếu Khanh đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng cuối cùng vẫn đưa Lữ Thiếu Khanh và Kế Ngôn về nhà thu xếp cho ở lại. Thân là đồ đệ của Nhị trưởng lão, nàng ta cũng có được một mảnh thiên địa nho nhỏ ở nơi Thánh địa tắc đất tắc vàng này. Nhà không lớn, nhưng cũng được chừng trăm dặm vuông, có núi có nước, là một sơn lâm có hoàn cảnh ưu nhã. Chừng này đủ cho Lữ Thiếu Khanh ghen tị đến chảy nước miếng rồi. Thế này không chỉ là có được một căn phòng ở trung tâm Thủ đô, mà là có hẳn một thành phố ở trung tâm Thủ đô. Nơi này đáng giá bao nhiêu linh thạch chứ? “Thật là xa xỉ.” Lữ Thiếu Khanh xoa xoa miệng, nhìn Đàm Linh khó mà tin được. “Ngươi là một cô nương mà có thể ở lại nơi rộng thế này cơ à?” “Ta đòi ngươi năm trăm vạn viên linh thạch vẫn là ít quá, năm ngàn vạn viên cũng không quá đáng đâu.” Quả nhiên đúng là phú bà. Bị nâng lên năm ngàn vạn viên linh thạch, trai tim Đàm Linh đang rỉ máu. Mình là hồ xuồng đồng bằng bị chó khinh, bị lừa gạt mà. Đàm Linh lạnh lùng cảnh cáo: “Nơi này là chỗ của sư phụ, các ngươi không được làm hỏng dù một ngọn cây cọng cỏ.” Đã lâu lắm rồi Nhuế trưởng lão không xuống núi, mà với thân phận của nàng ta, cũng không thể không có nơi nào để ở. Thân là đồ đệ của Nhuế trưởng lão, nơi này cũng coi như là nhà của Đàm Linh. Theo như lời Đàm Linh nói, thì nơi này là của Nhuế trưởng lão, không có tên tiểu

tặc mắt mù nào dám tới đây trộm đồ.Đồng thời, Thánh địa còn có binh sĩ của Thánh tộc tuần tra, nơi này cũng là nơi tuần tra đặc biệt, người bình thường muốn đến gần cũng khó khăn.Với Thánh tộc, trưởng lão bình thường của Thánh tộc đã là cao như trời, là nhân vật lớn rồi.Nói gì đến sư phụ của Đàm Linh, là trưởng lão tay nắm thực quyền, thực sự đứng trên hàng tỷ vạn người.Không ai dám to gan tới đây mạo phạm.Trong rừng núi, từng gian phòng rải rác nằm giữa cây cối rậm rạp.Đây là lãnh địa của cá nhân, có thể ngự không mà đi.Đàm Linh lơ lửng giữa trời, tiện tay chỉ một ngọn núi nhỏ nói với Lữ Thiệu Khanh: “Các ngươi ở đó đi.”Lữ Thiệu Khanh tò mò hỏi Đàm Linh: “Ngươi thì sao? Ngươi ở đâu?”Đàm Linh lạnh mặt hỏi lại: “Ngươi quan tâm làm gì? Ta ở nơi nào mắc mớ gì đến ngươi?”Lữ Thiệu Khanh cười hắc hắc: “Không phải để thi thoảng còn đến chỗ ngươi xin bữa cơm sao.”“Không chào đón!”Đàm Linh nói xong liền rời đi. Chỗ nàng ta ở và nơi này một bên đông một bên tây, khoảng cách xa nhất.Nhìn thấy Lữ Thiệu Khanh nàng ta không thể vui nổi.“Hẹp hòi!” Lữ Thiệu Khanh mắng theo một tiếng chộc cho Đàm Linh tức đến toàn thân phát run, cuối cùng dứt khoát thuận di rời đi.

Chương 860 - Người muốn làm ông ngoại

Chương 860: Người muốn làm ông ngoại
Lữ Thiếu Khanh và Kế Ngôn đi tới ngọn núi nhỏ kia, khokoong khác lắm với Miêu gia ở thành Tam Võ.Đều là mấy gian phòng xây trên đỉnh núi, cảnh sắc ưu mỹ, không khí trong lành.Nhưng chỗ Miêu gia không có linh khí nồng đậm như nơi này.Xung quanh nơi này còn sắp đặt trận pháp tụ linh trận cơ sở, giữ cho sương trắng quanh quần phủ núi nhỏ, bước vào đây như lên tiên cảnh.Gió nhẹ thổi qua, cành cây khẽ đung đưa, ánh mặt trời nóng bỏng phả xuống, xuyên qua tầng sương khúc xạ năm màu rực rỡ, nhìn thôi cũng vui mắt.Lữ Thiếu Khanh thăm dò một lát, hết sức hài lòng: “Không tệ.”Sau đó, hắn vừa kiểm tra xung quanh vừa phê bình: “Hủ bại, xa xỉ!”Kế Ngôn tìm một cái cây ngồi xếp bằng xuống.Sau đó, tiểu viên hầu nhảy từ vai hắn ta xuống, cái bóng trắng nhảy nhót trong sương mù lúc ẩn lúc hiện, chơi đến quên cả trời đất.Vô Khâu kiếm sau lưng Kế Ngôn nhẹ nhàng kêu lên một tiếng, nhảy ra khỏi vỏ, rơi vào trong tay Kế Ngôn.Kế Ngôn đặt Vô Khâu kiếm lên gối, ngón tay thon dài đến mức nữ nhân cũng phải ghen tị nhẹ nhàng vuốt ve bề mặt Vô Khâu kiếm.“Ông!”Vô Khâu kiếm tỏ ra vui vẻ, có vẻ nó rất thích được vuốt ve thế này.Như một con thú cưng được chủ nhân vuốt ve vậy.Lữ Thiếu Khanh kiểm tra xong xuôi thì lại gần, tò mò hỏi: “Sao thế? Cô nàng Vô Khâu có vấn đề gì sao?”Kế Ngôn lườm hắn, sửa lại: “Là nam!”Sau đó hắn ta giải thích: “Ta cảm thấy có gì đó là lạ, nhưng không nói rõ được.”Kế Ngôn khẽ cau mày. Đây là bội kiếm bản mệnh của hắn ta, phạm cấp hạng tư, có được linh tính.Bình thường hắn ta sử dụng vẫn thuận buồm xuôi gió, uy lực tăng gấp bội.Từ sau khi bỏ ba Nguyên Anh lần trước, Kế Ngôn vẫn luôn cảm thấy Vô Khâu kiếm có gì đó là lạ.Nhưng dù Vô Khâu kiếm là trường kiếm bản mệnh của hắn ta, tâm ý tương thông, hắn ta cũng không cách nào biết được rốt cuộc Vô Khâu kiếm có gì không ổn.“Kiếm của ngươi đâu?” Kế Ngôn nhìn Lữ Thiếu Khanh.Trước đó trường kiếm của hắn ta ở cùng với trường kiếm của Lữ Thiếu Khanh một thời gian, linh tính tăng lên nhiều.Tay Lữ Thiếu Khanh lóe lên một cái, Mặc Quân

kiếm lập tức xuất hiện. Vừa ra, Mặc Quân kiếm đã ong ong rung lên hai lần kháng nghị sao lâu thế không cho nó ra ngoài hóng gió. Lữ Thiếu Khanh gảy nó một cái: “Bớt nói linh tinh đi, nhìn xem cô nàng của ngươi thế nào đi.” Sau đó hai thanh kiếm bắt đầu giao lưu, thân kiếm hơi rung động như con người đang nói chuyện vậy, sau đó hơi sáng lên. Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh nhìn chăm chăm bọn chúng, một hồi lâu sau chúng mới dừng lại. Kế Ngôn nhíu mày, Vô Khâu Kiếm khiến cho hắn ta cảm thấy rất khó chịu, như bị thứ gì đó chèn ép không cách nào thoát ra được. Cũng chịu thôi. Hắn ta cũng không hiểu. Hắn ta không cách nào lĩnh ngộ được Vô Khâu kiếm, cuối cùng chỉ có thể nhìn sang sư đệ. “Thế nào?” Lữ Thiếu Khanh cũng cảm nhận được cảm xúc của Vô Khâu kiếm, nghiêm túc nói: “Ta cảm thấy hắn là Vô Khâu cô nương có rồi.” Kế Ngôn: ... “Chắc là bị người nào đó, à không, là bị thanh kiếm nào đó làm cho lớn bụng rồi. Chúc mừng ngươi, ngươi có thể làm ông ngoại rồi.” Nói xong, hắn bắt đầu lục túi mình lăm bằm: “Ôi chao, ta cũng sắp làm cậu rồi, tặng lễ vật gì đây?” Bỗng nhiên, hàn quang lóe lên một cái ngay trước mắt, Lữ Thiếu Khanh vội vàng tránh đi. Hắn nhanh chóng lùi lại, mắng Kế Ngôn: “Có bệnh à? Giết người diệt khẩu cũng không che giấu được sự thật đâu!” Nhưng ngẩng đầu lên hắn mới phát hiện Kế Ngôn vẫn ngồi trên tàng cây, trước mặt mình là Vô Khâu Kiếm. Là Vô Khâu kiếm tự mình muốn tới chém hắn. “Mẹ nó!” Lữ Thiếu Khanh kinh hãi: “Thành tinh rồi à?” “Đừng nóng giận, cẩn thận động thai khí!” Vô Khâu Kiếm hùng hực tỏa sáng, có vẻ như nó hết sức tức giận, không chịu nổi nữa rồi. Lữ Thiếu Khanh tránh né mấy lần, gầm lên với Kế Ngôn: “Còn có ai quản nó không?” “Huynh làm cha đang làm gì? Xem kịch hả?” Kế Ngôn thản nhiên nói: “Chém chết hắn!” Vô Khâu Kiếm càng ra sức chém, bỏ ra kiếm quang lấp lóe giữa không trung. Lữ Thiếu Khanh chạy vòng quanh núi nhỏ, cây cối xung quanh đều gặp tai vạ, bị Vô Khâu kiếm chặt làm từng đoạn, bụi mù bốc lên đầy trời. “Được rồi được rồi!” Lữ Thiếu Khanh muốn trấn an Vô Khâu kiếm: “Chưa kết hôn mà có con cũng không có gì ghê gớm lắm. Ta và sư huynh rất tân tiến, sẽ không để ý chuyện này đâu.” Vô Khâu kiếm lại càng cuồng bạo, kiếm mang đã vọt lên tới hơn trăm trượng. Xa xa nhìn lại như từng cột sáng bùng lên, kiếm khí bạo phát, cuốn lên khói đặc cuộn cuộn. Bên này Đàm Linh vừa mời rồi

đi không được bao lâu đã phát hiện có kiếm khí dao động phía xa. Ngẩng đầu nhìn lại, dù cách thật xa nàng ta cũng có thể thấy có kiếm quang đang điên cuồng phóng ra bốn phía. Khí tức phong mang dồn ép khiến cho nàng ta tê cả da đầu. Đã xảy ra chuyện gì? Có người dám làm loạn ở đây sao? Chán sống rồi à? Không biết đây là nhà của sư phụ ta à? Đàm Linh đằng đằng sát khí. Dám kiếm chuyện ở đây, thật to gan! Không nói hai lời, nàng ta lóe lên một cái, thuần di đến chỗ Lữ Thiệu Khanh. Đến nơi, nàng ta ngẩn tò te. Minh thấy cái gì thế này? Nàng ta vừa đến đã thấy một thanh kiếm đang đuổi theo Lữ Thiệu Khanh. Xung quanh hỗn độn, bị phá hoại không còn hình dáng gì nữa. Không biết còn tưởng vừa có một trận chiến diễn ra ở đây. Đàm Linh gầm lên: “Các người đang làm gì?” Nàng ta vô cùng tức giận. Cho các người chỗ ở, không phải để các người phá hoại chỗ này. “Đừng làm rộn.” Lữ Thiệu Khanh vội vàng chạy đến bên cạnh Đàm Linh nói với Vô Khâu kiếm: “Mau về dưỡng thai đi, động thai khí sẽ không tốt.” “Ngoan, nghe lời, đừng bướng nữa.” Kiếm mang lại tảng vọt. Nhưng lần này Vô Khâu kiếm đã bị Kế Ngôn gọi về. Đàm Linh nhìn thấy, hoàn toàn chết lặng. Nàng ta đã hiểu vì sao thanh kiếm kia muốn chém chết Lữ Thiệu Khanh. Nghe thử đi, đây là lời con người nói sao? Một thanh kiếm mang thai? Chỉ có người mới nói thế thôi! Đồi la là mình, mình cũng sẽ chém chết gia hỏa này. Cái miệng không biết đây, quá đáng ghét.

Chương 861 - Sinh một bé gái mập mạp cho ta nhé

Chương 861: Sinh một bé gái mập mạp cho ta nhéĐàm Linh khó coi nhìn chăm chăm Lữ Thiếu Khanh.Lữ Thiếu Khanh cười hắc hắc, nói với Đàm Linh: “Thật ngại quá, cô nương trong nhà không hiểu chuyện, khiến cho người chê cười rồi.”Sau đó, hắn nói với Kế Ngôn: “Quản cô nương nhà huynh cho cẩn thận vào, đừng có gây thêm phiền phức cho người ta.”Đàm Linh nghiêng răng ken két, chỉ muốn cắn chết cái tên mặt dày này.Ai gây thêm phiền phức cho ta? Chẳng lẽ người không tự biết sao?Nhìn Lữ Thiếu Khanh ngại ngùng xấu hổ, Đàm Linh thật sự xấu hổ thay, chỉ đành nghiêng răng biến mất ngay lập tức, chỉ để lại một câu: “Còn như vậy, người lập tức cắt đi cho ta!”“Ồi!” Lữ Thiếu Khanh thở dài, rất phiền muộn: “Rõ ràng chuyện này không liên quan đến ta.”Hắn chậm rãi quay lại, Kế Ngôn nhìn hắn chăm chăm, hỏi: “Rốt cuộc là thế nào.”Lữ Thiếu Khanh xòe hai tay, cười xấu xa nói: “Đã nói rồi, mang thai.”Kế Ngôn cùng Vô Khâu kiếm nhìn hắn chăm chăm, Vô Khâu kiếm kêu lên ông ông như đang kêu “Chém chết hắn!”Lữ Thiếu Khanh nghiêm mặt: “Được rồi, chắc sắp sinh ra kiếm linh rồi.”“Kiếm linh?”Khuôn mặt bình tĩnh của Kế Ngôn có vẻ ngạc nhiên.Mặc dù hiện tại Vô Khâu kiếm cực kỳ có linh tính, nhưng hắn ta hoàn toàn không nghĩ tới chuyện sinh ra được kiếm linh.Kiếm linh không dễ sinh như thế.Mà hiện tại kiếm của hắn mới chỉ là tứ phẩm, còn kém một chút nữa mới tới được ngũ phẩm.Bình thường pháp khí ít nhất cũng phải đạt ngũ phẩm mới có thể sinh khí linh.“Làm thế nào?” Kế Ngôn phản chấn, thêm vài phần bức thiết.Uy lực của trường kiếm có kiếm linh và trường kiếm không có kiếm linh chênh lệch nhau như trời với đất.Lữ Thiếu Khanh xoa xoa cằm, thử thăm dò: “Chăm sóc thật tốt, an tâm dưỡng thai?”Dù biết có đôi khi sự dè dặt của mình có thể chọc cho người ta tức chết, nhưng lúc này Kế Ngôn rất muốn vỗ một kiếm xuống.Còn ở đây nói hươu nói vượn nữa à?Kế Ngôn giơ Vô Khâu kiếm lên: “Cũng lâu rồi chưa so tài.”Lữ Thiếu Khanh hùng hùng hổ hổ: “Hỗn đản, gấp cái gì?”Lữ Thiếu Khanh xoa tay phải lên nhần

trữ vật một vòng, một cục đá đen như ngọc xuất hiện. Nó vừa xuất hiện, Vô Khâu kiếm có vẻ hết sức kích động, không ngừng rung động trong tay Kế Ngôn như thể muốn thoát khỏi tay chủ nhân. Kế Ngôn nhận ra được Vô Khâu kiếm rất khao khát tảng đá, lại càng tò mò hơn: “Đây là vật gì?” “Ta cũng không biết là thứ gì, nhưng thanh kiếm rách của ta nói tảng đá kia có ích với nó.” Mặc Quân kiếm vừa rồi không biết chạy đi đâu lập tức xuất hiện vang lên ong ong như đang liên tục gât đầu. “Lấy đi!” Hấn vung tay lên ném cho Vô Khâu kiếm: “Sinh một cô bé béo mập cho ta!” Vô Khâu kiếm mặc kệ Lữ Thiếu Khanh, lóe lên một cái thoát khỏi tay Kế Ngôn, bay lên cắm vào hòn đá đen như một mũi tên. Một cỗ khí tức áp bách lập tức tràn ra, tựa như chỉ hận không thể nuốt luôn tảng đá đen vào bụng. Lữ Thiếu Khanh khi bình bị dẫn dò: “Cần thận đừng có để nghẹn chết.” Đây cũng là lần đầu tiên Kế Ngôn gặp được tình huống thế này, nhìn Vô Khâu kiếm lơ lửng giữa không trung lại nhìn sang Lữ Thiếu Khanh. “Nhìn ta làm gì? Ta đâu phải bà mẹ? Ta cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì nếu hấp thu tảng đá kia. Thanh kiếm rách của ta đã hấp thu lâu rồi mà đến giờ vẫn không thấy có động tĩnh gì.” Lữ Thiếu Khanh quay đi tiếp tục làm việc của mình: “Chờ đi, xem nó thế nào.” Đây là lời nói thật. Hấn cũng không biết tảng đá kia có lai lịch thế nào. Cứng như sắt, đao kiếm bình thường chém lên không xây sát gì, đến một chấu trắng cũng không có. Đốt lửa ngâm nước, đập mạnh sét đánh cũng không làm gì được nó. Nhưng lại có thể bị Mặc Quân kiếm và Vô Khâu kiếm nhẹ nhàng xuyên qua, còn có thể hấp thu. Mặc Quân kiếm hấp thu xong, linh tính càng rõ hơn, dường như trong cơ thể có một phôi thai, chỉ cần gặp cơ hội phù hợp sẽ sinh ra kiếm linh. Không khác với Vô Khâu kiếm lúc này là bao. Hòn đá đen kia không rõ lai lịch thế nào, nhưng chắc hẳn là hàng cao cấp, để Vô Khâu kiếm hấp thu nó xem có sinh ra được kiếm linh không. Kế Ngôn nghe vậy cũng chỉ có thể ổn định lại tâm thần chờ đợi. Bề mặt Vô Khâu kiếm vẫn luôn tỏa ra ánh sáng trắng nhàn nhạt, cắm lên tảng đá, hấp thu, thôn phệ nó, tảng đá liên tục teo nhỏ đi rõ rệt. Mặc Quân kiếm bay lơ lửng bên cạnh, khi thì lóe ánh sáng trắng, khi lại lóe ánh sáng đen, vừa bay vừa nhảy, có vẻ hết sức kích động. Lữ Thiếu Khanh chẳng quan tâm lắm, bắt đầu đi bố trí trận pháp và cấm chế xung quanh. Nơi này là Thánh địa, cách Thánh Sơn có một

chút. Không phòng ngự cẩn thận, có khi chết cũng không biết mình chết thế nào. Bận rộn suốt mấy ngày hắn mới kéo lê thân xác rã rời mệt mỏi trở về, thấy Vô Khâu kiếm vẫn còn đang hấp thu, hòn đá đen chỉ còn lại có một chút, xem ra hôm nay là có thể xong. “Mẹ nó, mệt chết mất.” Lữ Thiếu Khanh vào trong phòng, ngã bịch xuống đất nói với Kế Ngôn phía xa xa: “Tới bóp chân giúp ta?” “Cút!” “Tên không có lương tâm.” Sau khi Lữ Thiếu Khanh mắng một câu thì lại lấy ra từ trong giới chỉ một viên Tồn Ma thạch lớn bằng nắm tay, thận trọng rót linh lực vào trong. Đợi sau khi cân bằng xong, Lữ Thiếu Khanh ném cho Kế Ngôn: “Nào, thử rót linh lực vào trong đi.” Kế Ngôn cảnh giác: “Làm gì?” Ánh mắt hắn ta mang theo sự cảnh giác nồng đậm. “Bảo huynh làm thì huynh cứ làm đi, sao cứ phải nói nhảm nhiều vậy.” Trong lòng Kế Ngôn cảm thấy bất an, lặng lẽ phòng bị trước sau đó mới rót linh lực vào trong. “Ầm ầm!” một tiếng khiến Kế Ngôn giật nảy mình. Một vụ nổ uy lực như một kích của Kế Đan kỳ suýt chút nữa khiến hắn ta chịu thiệt thòi. May là hắn ta đã có phòng bị, phản ứng kịp thời, mới không bị nổ cho đầu tóc đầy bụi.

Chương 862 - Nỗ Thánh Sơn

Chương 862: Nỗ Thánh Sơn
Kế Ngôn lập tức cảm thấy kinh ngạc, đi đến bên cạnh Lữ Thiếu Khanh: “Đây là thứ gì?” Lữ Thiếu Khanh cười rất vui vẻ: “Tôn Ma thạch, tình cờ phát hiện ra đồ tốt, khi khi...” “Thứ này, dùng để làm gì?” Mặc dù uy lực cũng tạm được nhưng chỉ cần có chút phòng bị thì sẽ không đạt được hiệu quả gì. Huống chi, trong chiến đấu, đối thủ sẽ không đàn độn đến mức nghe lời rút linh lực vào đây. Lữ Thiếu Khanh dương dương đắc ý, thừa cơ khinh bỉ Kế Ngôn một chút: “Huynh thì biết cái gì, một viên đã có uy lực như vậy, nếu mấy ngàn viên thì sao?” Về mặt Kế Ngôn không thay đổi, thậm chí khinh bỉ: “Trong chiến đấu, ai sẽ đàn độn bị đè lừa?” Kế Ngôn không coi trọng phương thức chiến đấu này, quá lạc hậu. Tu sĩ đều là dạng người linh hoạt, trong chiến đấu, những kiểu nỗ thế này khó làm bị thương đối thủ được. “Haha.” Lữ Thiếu Khanh khinh bỉ quay đầu lại, trong tay xuất hiện hai viên đá, một viên kích cỡ tương đương một đũa tre, viên khác thì lớn hơn, khoe khoang nói: “Thế này thì sao? Uy lực còn lớn hơn nhiều so với huynh tưởng tượng. Trong tay ta còn nhiều lắm.” Kế Ngôn đánh giá một lượt, lạnh nhạt hỏi: “Đệ định dùng làm gì?” Kế Ngôn không tin Lữ Thiếu Khanh không biết nhược điểm của Tôn Ma thạch. “Dùng để nỗ Thánh Sơn, thế nào?” Lữ Thiếu Khanh cười rất vui vẻ: “Đến lúc đó ta sẽ trở thành anh hùng của nhân tộc, sau khi trở về, nói không chừng mấy tên ở Trung Châu sẽ ban thưởng cho ta mấy tỷ linh thạch ấy chứ.” Kế Ngôn trầm mặc, nhìn sư đệ đang nhe răng cười như ánh mặt trời chiếu lấp lánh, cạn lời một lúc lâu. “Đệ nói thật chứ?” “Giả đấy.” Lữ Thiếu Khanh tức giận: “Ta còn muốn sống thêm mấy năm.” Thánh Sơn có tin đồn là có Thành chủ Luyện Hư kỳ và các trưởng lão Hóa Thần kỳ tọa trấn. Chạy đến đó làm phần tử khủng bố là gần như chạy tới để bị đánh chết rồi. Nhưng, Lữ Thiếu Khanh lại nghiêng rằng, hừ hừ nói: “Đám ma tộc này đừng trêu chọc ta, chọc ta giận ta sẽ dùng nó làm bom hẹn giờ, đến lúc đó sẽ cho nỗ luôn Thánh Sơn.” Kế Ngôn ngẫm nghĩ, đúng là có thể làm như vậy. Sau đó, hắn ta kịp phản ứng, nhìn Lữ Thiếu Khanh từ trên xuống dưới:

“Đệ cố ý?” “Cố ý cái gì?” “Vừa rồi bảo ta rót linh lực vào trong...” “Không có.” Lữ Thiếu Khanh kiên quyết phủ nhận, lắc đầu: “Huynh đừng nghĩ nhiều, ta chỉ muốn thử nghiệm một chút xem có thể thành công không. Loại đá này chỉ có ta mới có thể khiến bọn chúng có hiệu quả phát nổ, người khác thì không.” Sau khi nói xong hắn ném một viên cho Kế Ngôn, Kế Ngôn làm thử, đúng là như vậy. Nhưng hắn ta vẫn luôn cảm thấy có gì đó không đúng. Lữ Thiếu Khanh đối mặt với ánh mắt hoài nghi của Kế Ngôn liền mặt mày đứng đắn: “Đúng không, ta không hề lừa huynh. Ta chỉ muốn thử xem, nếu như huynh có thể làm được như ta thì ta có thể tiết kiệm không ít công sức.” Trong lòng hắn thầm thở dài, đúng là số khổ mà, đến lúc đó mình chỉ có thể tự làm thôi. Lời này của Lữ Thiếu Khanh vẫn không thể xóa sạch hoài nghi của Kế Ngôn, ánh mắt hắn ta vẫn tràn đầy nghi ngờ. Hắn ta nhìn viên Tốn Ma thạch kích cỡ tương đương ngón cái trong tay, đưa ra khảo vấn linh hồn: “Đã vậy, sao không đưa viên nhỏ thôi, cần dùng viên lớn như vậy à?” “Dùng dài.” Lữ Thiếu Khanh tức giận, ngoài miệng trong yếu: “Lực nổ của viên nhỏ không có hiệu quả lớn lắm, chắc chắn phải dùng viên lớn rồi. Nếu ta muốn nổ chết huynh ta sẽ dùng viên lớn hơn nữa, nhưng ta có dùng đến không?” “Còn nữa sư huynh, nếu huynh cứ nghi ngờ sư đệ như vậy, đợi đấy, trở về ta sẽ mách lại sư phụ.” Kế Ngôn không có hành động gì, hắn ta chỉ lạnh lùng nhìn Lữ Thiếu Khanh: “Trực giác của ta nói với ta rằng, đệ cố ý.” Trực giác của tu sĩ chưa bao giờ sai lầm. Hơn nữa, tính cách sư đệ, hắn ta biết rõ. Lữ Thiếu Khanh che ngực, vô cùng tổn thương: “Huynh cắt đi, ta không muốn đề ý đến huynh nữa. Có ai đi nghi ngờ sư đệ như vậy không? Cút sang một bên, đừng quấy rầy ta làm chính sự.” Kế Ngôn vẫn nhìn hắn chằm chằm như đang suy tư xem nên giáo huấn Lữ Thiếu Khanh như thế nào. Nổ sư huynh? Muốn tạo phản. Lữ Thiếu Khanh bị nhìn chằm chằm không kiên nhẫn, cũng trừng mắt quay ngược đầu lại: “Sao? Muốn đánh nhau à?” Hắn vô cùng phách lối: “Đừng tưởng là ta sợ huynh, tiểu cô nương huynh giờ đang trong thời gian dưỡng thai, tay không tác sát, huynh xem ta nện huynh như thế nào.” Đối mặt tình huống như vậy, Kế Ngôn chưa từng biết thối lui đang định nghênh chiến thì đột nhiên hắn ta có dự cảm gì đó, quay đầu nhìn về phía vị trí của Vô Khâu kiếm. Lúc ánh mắt Kế Ngôn rơi xuống cũng là lúc hòn đá màu đen được Vô

Khâu kiếm hấp thu hoàn toàn.Độ sáng bóng bên ngoài Vô Khâu kiếm tăng vọt, quang mang màu trắng lóa mắt như ban ngày, trời đất xung quanh trong nháy mắt bị bao phủ bởi quang mang bạch sắc, tất cả đều trở thành màu trắng.Tiếp theo một cỗ kiếm ý phong mang bộc phát, khuếch tán về bốn phía.Phương viên vài dặm đều bị xoắn nát, ngay cả căn phòng dưới chân Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh cũng trong nháy mắt hóa thành bã vụn đầy trời, mảnh gỗ vụn bay tán loạn.Không chỉ như thế, thanh thế còn càng lúc càng to lớn hơn.Lữ Thiếu Khanh nhảy lên không trung, hùng hùng hổ hổ: “Không thể để ta bớt lo một chút được à?”Tiếp đến hấn vung tay lên, mây trận pháp dưới chân núi vận chuyển, sau đó bạch quang lóe lên giữa không trung, một tầng phòng hộ trong suốt xuất hiện như cái lồng thủy tinh trong suốt rơi xuống, bao phủ tất cả mọi thứ bên trong.Tất cả những động tĩnh xảy ra ở nơi này, bên ngoài không thể nào cảm ứng được.

Chương 863 - Bản sao lại lệch rồi

Chương 863: Bản sao lại lệch rồiĐôi mắt Kế Ngôn nhìn chăm chăm Vô Khâu kiếm ở chính giữa bạch quang. Vô Khâu kiếm đã được bao phủ hoàn toàn giữa bạch quang, dù Kế Ngôn cố gắng mở to hai mắt cũng không thấy bên trong có bất kỳ vật gì. Dùng thần thức cảm nhận thì Vô Khâu kiếm đang thôn tính tất cả linh khí chung quanh, âm thanh rèn luyện trong không khí như ẩn như hiện. Trạng thái này cứ tiếp tục kéo dài đến tối, khi mặt trăng màu đỏ xuất hiện, quang mang dần dần tiêu tán, tiếng rèn luyện trong không khí biến mất. Cuối cùng quang mang hoàn toàn tiêu tán, Vô Khâu kiếm lẳng lẳng treo lơ lửng giữa không trung. Trên thân kiếm, một người nhỏ bé đang ngồi xếp bằng nhắm nghiền hai mắt. Người này mặc quần áo trắng, mái tóc dài buộc thành đuôi ngựa, toàn thân tản ra một cỗ khí tức sắc bén bức người. Lữ Thiệu Khanh nhìn ngũ quan lạnh lùng đẹp trai giống Kế Ngôn vài phần kia, không kìm được tự lẩm bẩm: “Quả nhiên ta được thăng cấp làm cửu gia rồi.” Vừa dứt lời, người tí hon màu trắng mở hai mắt ra, một cỗ kiếm ý cường đại bộc phát... Kiếm ý tung hoành, lại một lần nữa quét qua ngọn núi nhỏ này. Tất cả mọi thứ trên bề mặt ngọn núi nhỏ đều bị hủy, vết kiếm giao thoa, mặt đất bừa bộn. Ngay cả vòng phòng hộ trong suốt trên trời cũng bị cỗ kiếm ý bạo phát này làm sụp đổ. Máy trận pháp Lữ Thiệu Khanh bố trí lần lượt mất đi tác dụng. Lữ Thiệu Khanh nhìn căn phòng cuối cùng cũng biến thành bã vụn đầy trời, vô cùng phiền muộn: “Cô nàng này, không an phận gì cả.” Sau đó hắn nghiêm túc nói với Kế Ngôn: “Đến lúc đó cô nàng kia đòi bồi thường thì huynh tự đền đây!” “Vô Khâu, gặp qua chủ nhân!” Người tí hon màu trắng ngự phi kiếm đến trước mặt Kế Ngôn, hành lễ với Kế Ngôn. Nó chính là kiếm linh của Vô Khâu kiếm. Trên gương mặt Kế Ngôn nở nụ cười, nói: “Tốt lắm!” Dường như Vô Khâu kế thừa tính cách của Kế Ngôn, trên gương mặt non nớt đã lộ ra vẻ lạnh lùng. Thậm chí vẻ tư thái cũng học theo Kế Ngôn, đứng thẳng tắp hoặc khoanh hai tay. Lữ Thiệu Khanh cười tủm tỉm nói với Vô Khâu: “Tiểu Vô Khâu, đến đây, gọi một tiếng cửu gia nghe nào!” Vô Khâu kiếm nhìn Lữ Thiệu Khanh, trên

gương mặt lạnh lùng không lộ ra bất kỳ cảm xúc gì, chỉ hành lễ với Lữ Thiểu Khanh: “Tạ ơn!” Đây là tạ ơn Lữ Thiểu Khanh cho tảng đá kia, không có tảng đá kia, nó vẫn chưa thể sinh ra nhanh như vậy, càng không thể hóa hình nhanh như vậy. Lữ Thiểu Khanh không hài lòng: “Sao lại không hiểu chuyện vậy? Đừng để người ta nói người không lễ phép.” Vô Khâu xụ mặt, quay đầu đi chỗ khác, không muốn để ý Lữ Thiểu Khanh. Lữ Thiểu Khanh cảm thấy vô cùng thú vị, hấn rất tò mò hỏi: “Đúng rồi, có thể cởi quần không? Nhìn dáng vẻ này của ngươi, là nữ à?” Liên quan đến giới tính của mình, Vô Khâu không thể không mở miệng, nó ưỡn ngực, toàn thân đầy dương khí: “Nam.” “Ta không tin.” Lữ Thiểu Khanh nói: “Trừ phi ngươi có thể cởi quần cho ta xem một chút.” Vô Khâu kiếm rất tức giận, cơ thể nó tức giận thì bên ngoài càng phát sáng giống như một con nhím bé nhỏ, thở phì phò nhìn chằm chằm Lữ Thiểu Khanh. Kế Ngôn tay cầm Vô Khâu kiếm, cười nhạt nói: “Ban nãy đệ nói ta không có kiếm?” Lữ Thiểu Khanh lui lại hai bước, cảnh cáo Kế Ngôn: “Đừng làm rộn, Vô Khâu đã biến hòn núi nhỏ của người ta thành ra thế này rồi, còn đánh nhau nữa, đến lúc đó hủy cả một vùng của người ta, huynh đền nổi không?” Nào tào mới đánh nhau với huynh. Diễn sinh ra kiếm linh, uy lực của Vô Khâu kiếm tiến thêm một bước. Giờ uy lực của một kiếm bỏ ra chỉ ít phải gia tăng thêm bốn năm phần. Ai mà đỡ được. Kế Ngôn trước kia đánh ngang tay với Cung Sùng cũng không đánh lại được Kế Ngôn hiện tại. Lữ Thiểu Khanh không phải kẻ cuồng chịu ngược, có ngốc mới đánh với Kế Ngôn hiện tại. “Keng!” Mặc Quân kiếm từ trên trời giáng xuống, cản trước mặt hai người. Sau khi Vô Khâu nhìn thấy Mặc Quân kiếm thì trên gương mặt lạnh lùng nở nụ cười, như núi băng tan chảy, là nụ cười phát ra từ tận đáy lòng. Nó nhảy lên người Mặc Quân kiếm, ôm Mặc Quân kiếm. Mặc Quân kiếm cũng nhẹ nhàng lay động, như đang chơi đùa cùng Vô Khâu. Lữ Thiểu Khanh chớp lấy Mặc Quân kiếm, khảy Mặc Quân kiếm hai cái, mắng: “Cố gắng một chút, người ta đã ra ngoài chơi rồi, ngươi thì sao? Ngươi ăn mấy viên đá kia còn sớm hơn nó, ngày nào cũng vậy, ăn không ng่อย rồi. Ngươi tưởng ngươi là Na Tra à? Không cố gắng một chút là ta nhốt ngươi lại đây.” Mặc Quân kiếm bị Lữ Thiểu Khanh búng hai cái thì nhảy lên, sau đó treo giữa không trung. Khí tức trên người nó dâng cao kịch liệt, sau khi nhanh chóng đạt đến đỉnh

điểm thì bộc phát ra quang mang màu đen.Quang mang màu đen quần quanh như dung hợp lẫn nhau, lại giống thủy hỏa bất dung, xông thẳng tới chân trời.Lữ Thiếu Khanh ngậy người: “Ta chỉ nói vài câu thôi, ngươi làm thật à?” Nhưng rất nhanh, sắc mặt hắn biến đổi, cũng phóng theo lên tận trời, quát Kế Ngôn: “Hỗ trợ che giấu.”Trận pháp ban này đã bị Vô Khâu phá, nếu Mặc Quân kiếm cũng giống Vô Khâu kiếm ban này thì chắc chắn không giấu được người Thánh địa này.Lỡ như rước phải phiền phức không cần thiết thì rắc rối to.Hai người Lữ Thiếu Khanh và Kế Ngôn phong tỏa không gian chung quanh, không để ba động nơi này lọt chút nào ra ngoài.Tốc độ của Mặc Quân kiếm nhanh hơn Vô Khâu kiếm, đến đêm, Mặc Quân kiếm đã bình tĩnh trở lại.Kiểm linh của Mặc Quân kiếm ra đời, đồng thời cũng ngồi một lúc, cuối cùng khi mở mắt ra cũng bộc phát ra từng đợt sóng, tứ ngược khắp hòn núi nhỏ này.Một tiểu nhân thân mang lân giáp trắng, làn da ngăm đen hình dáng khá giống Lữ Thiếu Khanh xuất hiện.Sau khi Kế Ngôn nhìn thấy nó cũng không kìm được nhìn sang Lữ Thiếu Khanh.Xem ra bề ngoài của kiếm linh đều chiếu theo hình dáng của chủ nhân.Nhưng mà, hơi đen...Kiếm linh Mặc Quân kiếm như phiên bản thu nhỏ của Lữ Thiếu Khanh, chẳng những bề ngoài giống, ngay cả nụ cười cũng chẳng khác gì mấy.Đều là kiểu nụ cười du côn xấu xa.

Chương 864 - Bản sao lại lệch rồi

Chương 864: Bản sao lại lệch rồi (tt)Giọng nói của kiếm linh Mặc Quân kiếm cũng rất vô lại, đến trước mặt Lữ Thiếu Khanh, tùy tiện nói: “Lão đại, ta tên Mặc Quân!”Lữ Thiếu Khanh một tay nhắc nó lên, tay khác nhéo gương mặt nó, mặt mũi tràn đầy bi phẫn: “Nghịch tử!”Lữ Thiếu Khanh khóc không ra nước mắt.Sao bản sao của mình không bình thường chút nào vậy?Vì sao kiếm linh của sư huynh trắng trẻo, vô cùng đẹp trai.Vì sao kiếm linh của ta đen thui, tiến hóa chưa hoàn toàn vậy?Lữ Thiếu Khanh bóp chặt Mặc Quân gằm lên, nước bọt không ngừng bắn tung tóe: “Người chắc chắn người tiến hóa có đúng không vậy?”“Ê? Làm kiếm linh mà mắt chỉ dùng để trang trí à?”“Người lấy kiếm soi xem dáng vẻ của người đi, đen thui, người nhìn thử tiểu cô nương Vô Khâu người ta da trắng như tuyết, còn người thì sao? Đen sì sì, gặp người ta mà không ngại à?”Vô Khâu vốn định kháng nghị, trịnh trọng tuyên bố giới tính của mình, nhưng nhìn thấy bộ dạng này của Lữ Thiếu Khanh nó vẫn không thể có đủ dũng khí, chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi một bên xem.“Ta cũng ngẫm nghĩ rồi, đến Hàn Tinh này ta cũng đâu có ngày ngày phơi người dưới nắng cơ chứ?”“Sao người có thể biến thành bộ dạng quỷ này cho ta vậy? Tạo phản à? Mặc đồ trắng làm gì? Khoe khoang tao nhả à? Biến thành màu đen cho ta!”“Lúc người ra đời có phải ngủ gật thất thần không, hả?”Lữ Thiếu Khanh tràn đầy oán khí, bản sao của mình thật sự không thể cứu nổi nữa sao?Nguyên anh biến thành màu đen, trường kiếm bốn mệnh nửa trắng nửa đen, giờ sản sinh ra kiếm linh lại trở thành tiểu hắc tử.Thiên đạo khôn kiếp này rốt cuộc muốn làm gì?Ta có trêu chọc gì nó đâu cơ chứ?Sao bản sao của mình lại chẳng ra làm sao vậy?Mặc Quân bị Lữ Thiếu Khanh bóp chặt, không thể động đậy, bị phun cho một mặt nước bọt.Ban đầu nó còn định giãy dụa, cuối cùng nó đành chấp nhận số mệnh, nhắm mắt lại để mặc Lữ Thiếu Khanh phun mưa.Cuối cùng Lữ Thiếu Khanh cũng mệt mỏi, chán nản, nhéo khuôn mặt Lữ Thiếu Khanh, cuối cùng hung tợn hỏi: “Người có tiểu đệ không?”Nếu không có tiểu đệ thì đành phá hỏng thanh kiếm

này, rèn lại một thanh khác vậy. Đường đường soái ca, kiếm linh là nữ, thật sự chẳng có mặt mũi đâu để đi chém người. Mặc Quân cảm nhận được sự nguy hiểm từ trong ánh mắt Lữ Thiệu Khanh, nó vội vàng gạt đầu, vỗ ngực: “Lão đại, ta giống người, yên tâm đi. Không tin, ta có thể cõi quần chứng minh...” “Cõi quần?” Lữ Thiệu Khanh giận dữ, lại bóp Mặc Quân, tiểu tử, nói có vẻ thoải mái nhỉ, hấn phần nộ quát: “Có chí khí một chút cho ta, đừng để ta mất mặt.” Lúc này Mặc Quân vỗ ngực nói: “Vâng, lão đại yên tâm, tuyệt đối không cho lão đại mất mặt.” “Có cơ hội phải lén lén cõi ra cho ta xem đây.” Lúc này Lữ Thiệu Khanh mới buông Mặc Quân ra, lúc này Mặc Quân ngồi trên Mặc Quân kiếm, lạng lẽ lui ra sau một chút. Tuy nhiên hành động này không qua mắt được Lữ Thiệu Khanh, hấn trừng to mắt: “Làm gì? Có phải có ý kiến với ta không?” Mặc Quân tròn xoe mắt: “Không dám.” Ôi chao, mình là trường kiếm bôn mệnh của hấn, đời này là người của hấn, không thể thoát được. Sau khi Lữ Thiệu Khanh mắng một trận thì trong lòng cũng chấp nhận số mệnh. Không còn cách nào khác, bản sao bị lệch, làm thế nào thì cũng chẳng thể trở về con đường bình thường được, chỉ có thể đi trên con đường nhỏ chệch hướng đại lộ, càng chệch càng xa thôi. Tuy nhiên khi hấn ngẩng đầu lên, nhìn thấy Vô Khâu kiếm trắng trắng mềm mềm bên cạnh, lửa giận trong lòng vẫn khó đè xuống được. Bà nội nó, sao con người khác là bé ngoan, con mình là nghịch tử vậy? Được rồi, dù thế nào thì cũng là nghịch tử của mình, không mắng không chửi nó. Dùng yêu thương đối đãi vậy. Tốt xấu gì cũng coi như là cha, không thể nóng nảy như vậy, phải làm một phụ thân hiền hòa thôi. Nghĩ tới đây, Lữ Thiệu Khanh phát phát tay với Mặc Quân, hòa ái dễ gần: “Đi đi, tìm cô bé Vô Khâu chơi đi.” Lần này Vô Khâu đã có gan kháng nghị: “Ta là nam, ta là đại ca.” Mặc Quân cũng rất hợp thời kêu lên: “Vô Khâu ca ca.” Chờ chút! Lữ Thiệu Khanh ngạc nhiên, rất kỳ quái, hỏi Mặc Quân: “Vì sao ngươi phải gọi hấn là ca ca?” Có chí tiến thủ một chút được không hả? Ta làm sư đệ là vì ta nhỏ, ta nhập môn sau. Hai thanh kiếm các người mà cũng phân lớn nhỏ sao? “Dựa vào cái gì người có thể làm ca ca?” Vô Khâu đắc ý đứng trên thân Vô Khâu kiếm, chống nạnh, dương dương đắc ý nói: “Bởi vì ta ra đời trước nó. Trước kia chúng ta đã giao hẹn rồi, cho dù có ra đời thì cũng ta ra trước.” Móa nó. Hiểu rồi. Con trai phụ lòng Lữ Thiệu Khanh

rồi.Hắn nghiêng răng nghiêng lợi: “Ta nói mà, rõ ràng hấp thu đá rồi, hoài thai mười tháng rồi còn chưa chịu ra, ta còn tưởng ngươi táo bón, không ngờ hóa ra là vì cái này.”“Tên không có chí khí, hôm nay ta đánh tan ngươi, luyện lại vũ khí bản mệnh.”Được làm đại ca không làm cứ nhất định phải làm tiểu đệ?Mặc Quân không nói hai lời mang theo Mặc Quân kiếm chạy như làn khói.Vô Khâu kiếm cũng thế, hai thanh trường kiếm dung nhập vào trong đêm tối, biến mất không thấy đâu.Hai thanh trường kiếm sinh ra kiếm linh, phẩm cấp tiến thêm một bước, đã là trường kiếm ngũ phẩm nên càng có linh tính hơn.

Chương 865 - Tên không có chí khí

Chương 865: Tên không có chí khí
Lúc này tiểu viên hầu từ đằng xa trở về, hai cổ kiếm ý biến mất khiến nó mấy ngày không trở về cũng có dũng khí quay lại. Ở bên ngoài mấy ngày vốn định chuẩn bị chút thịt rừng cải thiện bữa ăn, nhưng trong khoảng thời gian đi theo Lữ Thiểu Khanh ăn sung mặc sướng đã khiến nó trở thành kẻ kén ăn. Những thứ khi còn bé nó coi là mỹ vị giờ ăn cứ như nhai sáp nến, không thể nào có được mùi vị như trước kia. Cho nên sau khi trở về, nó không nói hai lời đến trước mặt Lữ Thiểu Khanh, kêu chi chi với Lữ Thiểu Khanh để ngày mai Lữ Thiểu Khanh dẫn nó đi ăn. Kế Ngôn sẽ không dẫn nó đi ăn ngon, cho nên về phương diện ăn vẫn nên tìm Lữ Thiểu Khanh. Nhưng, giờ nó đang đụng phải Lữ Thiểu Khanh đầy lửa giận không có chỗ phát tiết. Khi nó chú ý thấy vẻ mặt dữ tợn cắn răng nghiêng lợi của Lữ Thiểu Khanh, muốn chạy trốn thì đã muộn. “Khỉ ngốc, xem ta thiếu người đây...” “Chi chi...” Kế Ngôn yên lặng xoay người sang chỗ khác, sự đệ hiện tại rất khó chịu, đánh nhau gì đó bỏ qua vậy. Kế Ngôn chẳng những không nhìn thấy lời cầu cứu của tiểu viên hầu mà ngược lại còn nói: “Giao cho đệ, nhớ dạy bảo nó thật tốt, tới đây rồi mà chỉ biết chơi thì còn ra thể thống gì.” Tiểu viên hầu lập tức cảm thấy trời như sụp đổ. “Chi chi...” “Kêu cái cọng lông, ta cũng đâu có ăn thịt người, ta chỉ nhờ lông giúp người thôi...” Đàm Linh tỉnh lại, cảm nhận bên trong cơ thể, trên mặt nở nụ cười. Thương thế của thức hải đã khôi phục được phần lớn rồi, còn lại chỉ cần qua vài ngày là có thể khôi phục hoàn toàn. Đàm Linh ôm đầu, trong đầu hiện ra bóng dáng Lữ Thiểu Khanh thì không tìm được nghiêng răng. Khốn kiếp, đúng là quá đáng ghét. May là có sư phụ bảo người đưa linh đan tới. Đàm Linh tỉnh lại không tiếp tục nữa, nàng ta cảm thấy cần phải đi xem thử cặp sư huynh đệ kia. Hai người này không rõ lai lịch mục đích vào Thánh địa khiến nàng ta luôn có cảm giác gì đó không bình thường. Mặc dù không lo bọn hắc ở đâu làm chuyện gì xấu với mình, nhưng nàng ta lo hai người bọn hắc đi chỗ khác làm chuyện xấu, cuối cùng khiến nàng ta phải gánh tiếng xấu. Đi xem thử một

chút. Bên này Đàm Linh định đi xem thử Lữ Thiếu Khanh bọn hấn đang làm gì, để tránh bọn hấn phá hỏng nhà mình. Nhưng lúc này, bên ngoài đã có người hô hào: “Linh tỷ tỷ, chúng ta tới rồi, tỷ có nhà không?” Vừa nghe thấy giọng này, Đàm Linh liền biết là ai tới. Trên mặt nàng ta lộ ra nụ cười nhàn nhạt. Nàng ta lắc mình một cái đi ra ngoài. Một nam một nữ đứng bên ngoài, hai người giống nhau như đúc, rõ ràng là một đôi long phượng thai. Nữ thân mặc váy màu đỏ sậm, sau khi nhìn thấy Đàm Linh không nói hai lời, giang hai tay ra chào tới, như một con bướm màu đỏ sậm nhẹ nhàng nhảy múa. “Linh tỷ tỷ, mấy tháng không gặp tỷ, ta nhớ tỷ lắm.” “Tỷ tỷ.” Thanh niên thân mặc trường bào màu xanh lục nhắc nhở: “Tỷ tỷ, không được vô lễ với Linh đại nhân.” Sau đó hấn ta vội vàng hành lễ với Đàm Linh: “Xin ra mắt Linh đại nhân.” So với nữ hài thoải mái, hoạt bát, biểu hiện của thanh niên trầm ổn, có chừng mực. Đàm Linh khoát tay, nói với thanh niên: “Thời Liêu, ta đã nói rồi, trước mặt ta không cần khách khí, hai người các ngươi gọi ta là tỷ tỷ là được rồi.” Trên mặt Đàm Linh nở nụ cười nhàn nhạt, ánh mắt mang theo mấy phần cưng chiều. Nữ hài tên Thời Cơ, thanh niên tên Thời Liêu, là tỷ đệ của một bộ lạc nhỏ tại Đông Tề này. Sư phụ của bọn hấn là trưởng lão Thánh địa, Phù Doãn, cảnh giới Hóa Thần. Trong số đông đảo các trưởng lão ở Thánh địa cũng là trưởng lão có xếp hạng khá cao. Phù Doãn là người đứng bên phe sư phụ nàng ta, có tầm quan hệ này nên đôi song bào thai Thời Cơ, Thời Liêu này có quan hệ rất tốt với nàng ta. Chỉ cần rảnh rồi lập tức tới tìm nàng ta. Thời Liêu lại nghiêm túc nói: “Lẽ không thể bỏ, thân phận linh đại nhân cao hơn chúng ta, chúng ta không thể...” “Được rồi, được rồi...” Đàm Linh biết Thời Liêu là phần tử vô cùng ngoan cố nên cũng lười thuyết phục hấn ta, trực tiếp cắt ngang hấn ta: “Hai người các ngươi không cần tu luyện sao? Sao lại rảnh đến tìm ta vậy?” Thời Cơ ôm eo Đàm Linh, ngẩng đầu lên, mặc dù làn da màu yến mạch nhưng ngũ quan tinh xảo, cũng có cốt cách mỹ nhân tương lai, nàng ta cười nói: “Sư phụ nói, đến cảnh giới của bọn muội, tiếp tục tu luyện tạm thời chẳng có ý nghĩa mấy nên bảo bọn muội ra ngoài giải sầu một chút, đột phá Kim Đan kỳ rồi hấn nói. Cho nên bọn muội đến tìm Linh tỷ tỷ, đi theo Linh tỷ tỷ có lẽ sẽ có thời cơ đột phá...” Đàm Linh kinh ngạc: “Giờ còn chưa đến ba năm mà các muội đã tu luyện tới bình cảnh sao?” “Ta nhớ các

muội còn chưa tới hai mươi lăm tuổi mà?”“Vậy thì phải cố gắng thật nhiều, tranh thủ một chút xem có thể bước vào Nguyên Anh kỳ trước hai mươi lăm tuổi không.”Thời Cơ đặc ý lắc đầu, lộ ra tia đắc ý, vô cùng tự tin: “Yên tâm đi, muội sẽ nhanh chóng bước vào Nguyên Anh kỳ thôi.”Thời Liêu thì không lạc quan như vậy, trên mặt hắn ta hiện lên một vệt sầu lo: “Cho dù là Linh đại nhân cũng phải hai mươi lăm tuổi mới bước vào Nguyên Anh kỳ, hai người chúng ta còn kém xa Linh đại nhân. Hơn nữa, lỡ như không đột phá nổi thì sao?”Đột phá cảnh giới, không phải nói đột phá đã đột phá.Có đôi khi còn phải chú trọng cơ duyên, cơ duyên đến, không chừng uống miếng nước cũng có thể đột phá.Cơ duyên không đến, dù là cố gắng mấy cũng không làm nên chuyện gì.Người bị kẹt cả một đời, đến chết cũng không đột phá không phải không có.Thời Liêu rất lo lắng, lỡ như không thể đột phá thì phải làm sao bây giờ?Lỡ như đợi đến già mới đột phá thì sao? Sao đuổi kịp người khác.

Chương 866 - Tỷ đệ Thời gia

Chương 866: Tỷ đệ Thời gia
Thời Cơ chống nạnh, lấy thân phận đại tỷ để giáo huấn đệ đệ mình: “Đệ lo lắng cái gì, không chừng hai ngày nữa là chúng ta có thể đột phá rồi.” Thời Liêu lắc đầu, lòng tin không đủ: “Sư phụ cũng đã nói rồi, có thể đột phá trước ba mươi tuổi coi như chúng ta lợi hại lắm rồi.” “Hơn nữa, ở Thánh địa này có mấy người có thể đột phá trước hai mươi lăm tuổi chứ?” “Những thiên tài như Kiếm Nhất đại nhân, Linh đại nhân không phải những người như chúng ta có thể so sánh được.” Thời Cơ bĩu môi, tuy nhiên lời này nàng ta không cách nào phản bác được. Những thiên chi kiêu tử như Kiếm Nhất, Đàm Linh thực sự lợi hại vượt xa bọn hắn. Cho dù là thực lực hay thiên phú đều như vậy. Đàm Linh chỉnh lại mặt chút: “Kiếm Nhất, lợi hại hơn ta.” Kiếm Nhất, đây là tồn tại suýt nữa đã trở thành Thánh tử, được người đời bí mật nói đùa là Thánh tử thứ tư, thực lực đã là cảnh giới Nguyên Anh kỳ tầng sáu. So với Nguyên Anh kỳ tầng hai như nàng ta, lợi hại hơn không biết bao nhiêu lần. Đàm Linh tự biết mình biết ta, nàng ta và Kiếm Nhất thật sự không phải người cùng đẳng cấp. Thời Cơ nịnh nọt Đàm Linh: “Làm gì có, Linh tỷ tỷ không hề kém hẳn chút nào, chẳng qua hắn chỉ lớn hơn tỷ một chút thôi.” Thời Liêu không nhịn được nói với tỷ tỷ mình: “Tỷ tỷ, mấy lời này không thể nói bậy, nếu để người Kiếm gia nghe thấy, chúng ta sẽ phiền phức đấy.” Kiếm gia làm việc bá đạo, lại không cùng một đường với sư phụ mình. Đắc tội bọn hắn, bị bọn hắn nhằm vào, cũng không phải là chuyện dễ chịu gì. Đàm Linh mỉm cười, động viên hai người nói: “Hai người các ngươi không cần nản chí, thiên phú của các ngươi cũng không kém, chỉ cần cố gắng chắc chắn có thể vượt qua hắn.” Thời Cơ khi khi đắc ý, tràn đầy tự tin: “Được rồi, ta nhất định sẽ vượt qua hắn.” Mặc dù Kiếm Nhất rất lợi hại, nhưng mà không phải người đi cùng đường với bọn hắn, không phải đối tượng người bên bọn hắn sùng bái. Thời Liêu vẫn là câu nói kia: “Kiếm Nhất đại nhân rất lợi hại, không phải người chúng ta có thể so sánh được.” “Trong toàn bộ Thánh địa, ngoại trừ ba vị Thánh tử, người trong cùng thế hệ có ai có thể hơn được Kiếm Nhất đại

nhân?”“Ta chỉ hi vọng có thể nhanh chóng tiến vào Nguyên Anh kỳ.”Trong giọng Thời Liêu mang theo vài phần mất mát, hẳn ta là kiếm tu, nhưng vì sư phụ nên hẳn ta không thể đến Kiếm gia học tập, đây ít nhiều cũng là một nỗi tiếc nuối.Hơn nữa, đến bây giờ hẳn ta vẫn chưa đột phá Nguyên Anh kỳ nên trong lòng càng mất mát hơn.Đàm Linh vừa định nói gì đó, đột nhiên sắc mặt của nàng ta cổ quái, trong óc của nàng ta đột nhiên hiện lên bóng dáng hai người.Một người bạch y, một người lam sam.Hai người kia đang ở ngay trong nhà mình.Tuổi của bọn hắn dường như còn trẻ hơn cặp tỷ muội trước mặt nhưng thực lực thâm bất khả trắc.Đồng thời suy nghĩ bởi vì Thời Cơ, Thời Liêu đến mà bị cắt ngang của nàng ta một lần nữa lại nổi lên.Đúng là phải đi xem thử hai người bọn hắn đang làm gì.Chỉ sợ tên kia đang phá nhà rồi.Nghĩ đến đây, Đàm Linh nói với hai người: “Vừa hay, ta mang các người đi gặp hai người.”Thời Cơ cùng Thời Liêu nghe vậy, không hẹn mà cùng lộ ra vẻ mặt hiếu kỳ.Thời Cơ hỏi: “Linh tỷ, là ai?”Đàm Linh trầm ngâm một chút: “Hai vị khách. Quen biết trên đường, đi thôi.”Đàm Linh dẫn theo hai tỷ đệ Thời Cơ, Thời Liêu đến nơi nàng ta sắp xếp cho Lữ Thiếu Khanh ở, nhìn thấy những thứ trước mặt, đầu Đàm Linh như bị người gõ một gậy, tinh thần hoảng hốt.Ngọn núi nhỏ trước đây cây cối xanh mát tươi tốt rậm rạp, khung cảnh duyên dáng không thấy đâu nữa, giờ chỉ còn một mảnh trụi lủi như bị thứ gì đó cày từ đỉnh núi đến chân núi, mặt đất đầy vết kiếm.Núi nhỏ và cây cối, hoa cỏ, tảng đá hoàn chỉnh xung quanh núi nhỏ cũng chẳng còn, bột phấn màu xanh màu trắng phân phủ kín trên mặt đất.Thậm chí, ngọn núi nhỏ này cũng như bị gọt bớt độ cao.Thời Cơ và Thời Liêu cũng khó có thể tin vào tất cả những gì trước mắt.Nơi của Nhuế trưởng lão hai tỷ đệ bọn hắn đã tới nhiều lần, bọn hắn rất quen thuộc với nơi này.Nhưng, nơi này sao đột nhiên lại biến thành như thế này?Xảy ra chuyện gì vậy?Không phải đang trang trí lại đây chứ?Định san bằng ngọn núi nhỏ này sao?Thời Cơ kéo áo Đàm Linh hỏi: “Linh tỷ, đây là thế nào?”Đàm Linh bị Thời Cơ kéo nên cũng lấy lại tinh thần, nhìn tất thấy bên dưới.Trong lòng Đàm Linh dần dần xuất hiện nộ khí.Phương viên trăm dặm của nơi này đều là nơi ở riêng của sư phụ nàng ta, cũng là nhà của Đàm Linh nàng ta.Tất cả những thứ ở đây đều được bảo vệ rất tốt, linh lực nơi này nồng đậm, cây cối sinh trưởng xanh tươi, cảnh vật ưu

nhã. Mỗi một góc của nơi này đều được chăm sóc tỉ mỉ. Giờ, ngọn núi nhỏ trước mặt đã trở thành một mảnh trống không, như đầu một người đầy tóc đột nhiên bị người ta cạo sạch, làm như thế muốn khó coi bao nhiêu sẽ khó coi bấy nhiêu. Hai người này làm gì vậy? Hoặc có thể nói, tên khốn kia đã làm gì vậy? Trong lòng Đàm Linh theo bản năng cho rằng Kế Ngôn sẽ không làm loại chuyện này, làm ra loại hành vi đáng ghét này, chỉ có thể là người như Lữ Thiếu Khanh. Hắn đâu? Đàm Linh đảo mắt một vòng, không phát hiện ra tung tích Lữ Thiếu Khanh, lúc vừa định chửi mọe thì trong khu rừng xa xa có động tĩnh. Mặt đất chấn động, cây cối rầm rầm rung động, Đàm Linh vô cùng kinh ngạc, một bóng dáng màu trắng nhỏ bé xuất hiện từ trong khu rừng. Đàm Linh nhận ra, đó là tiểu viên hầu đi theo bên cạnh Kế Ngôn. Tiểu viên hầu kéo một cái cây lớn, cái cây trông có vẻ cũng hơn vạn cân, tiểu viên hầu đang cố gắng hết sức để kéo. Mặt nó đỏ lên, trên bộ lông màu trắng đều là mồ hôi, thân cây lớn kéo thành một rãnh sâu hoắm trên mặt đất. Đàm Linh nhìn ra sau lưng tiểu viên hầu, vừa nhìn thì suýt chút nữa thì rớt cảm xuống đất.

Chương 867 - Tỷ đệ Thời gia

Chương 867: Tỷ đệ Thời gia (tt)Ở phía xa xa, nơi đó đầy những vết rãnh ngang dọc giống như những nếp nhăn sâu hoắm trên mặt người già, các loại cây cối cong vẹo mây mù lượn lờ, khu vực trong rừng sâu đã bị phá nát đến mức không đành lòng nhìn thẳng.Nơi của sư phụ mình trước đó đã tồn không biết bao nhiêu công sức để chăm sóc, mặc dù không được như gia tộc Kiếm gia, Thôi gia nhưng dầu gì cũng xứng với thân phận Nhị trưởng lão của sư phụ nàng ta.Mỗi một góc ở nơi này đều được chăm sóc tỉ mỉ, nàng ta ở chỗ này cũng vô cùng cẩn thận.Có thời gian rảnh nàng ta sẽ chăm sóc tu bổ một lượt để nó càng trở nên tao nhã.Còn bây giờ, cả một ngọn núi nhỏ như đầu bị cạo trọc không nói, cả rừng cây ở vị trí sâu cũng bị phá thành ra như thế này, giống như bị hung thú lợn rừng gặm vậy.Chỗ thế này, còn cần được nữa sao?Đến lúc đó lỡ như sư phụ xuống núi, thấy nơi này của nàng ta thành ra như thế này thì có trực xuất nàng ta ra khỏi sư môn trong cơn nóng giận không?Đàm Linh tức giận đến mức toàn thân run rẩy.Ta đã tạo nghiệt gì vậy?Ngày đó lúc ra ngoài chắc chắn là ngày đại hung, nếu không vì sao mình vì bị người ta truy sát, sau đó còn gặp phải kẻ như vậy, rồi còn mang trở về nữa.“Trương Chính, người rút ra đây cho ta.”Đàm Linh gầm thét, âm thanh như hồng lôi, quanh quẩn trong rừng núi.“Trương Chính?”Chính là khách nhân Đàm Linh nhắc đến sao?Hai tỷ đệ Thời Cơ và Thời Liêu liếc nhau, trong lòng rất hiếu kì.Nhưng, như thế này, thật sự là khách sao?Hai tỷ đệ nhìn đỉnh núi trụi lủi, đây không phải là tới để phá hoại à?Đàm Linh liên tục gọi vài tiếng.Nàng ta quét mắt một vòng nhưng không phát hiện được tung tích Lữ Thiếu Khanh, ánh mắt hung hăng rơi lên người tiểu viên hầu.Tiểu viên hầu nhìn thấy Đàm Linh liền biết nguy hiểm, định bỏ chạy theo bản năng.“Dừng lại, tên khốn Trương Chính đâu?”Là muốn gây chuyện với đại ma đầu sao?Mắt tiểu viên hầu sáng lên, lúc này liền hóa thân thành con khỉ ngốc, vỗ ngực, kêu chi chi, dẫn Đàm Linh đi tìm Lữ Thiếu Khanh.Lúc Đàm Linh tìm tới Lữ Thiếu Khanh thì cơ thể nàng ta càng run rẩy hơn.Dưới một

gốc cây đại thụ là một chiếc võng, Lữ Thiếu Khanh đang nằm trên võng ngủ ngon lành. Ngay cả khi Đàm Linh bước tới hắn cũng chẳng thèm mở mắt ra, giống như đang ngủ rất say. Tên khốn, biến nhà ta thành ra như thế này mà còn tâm tư ở đây ngủ? Cuối cùng Đàm Linh không kìm được hét lớn một tiếng: “Khốn kiếp!” Một chưởng đánh ra, linh lực gào thét. Trong rừng núi lập tức khuấy lên từng cơn cuồng phong, tiếp theo là một tiếng động lớn vang lên. Lữ Thiếu Khanh kinh ngạc kêu một tiếng, xông lên trời: “Gì vậy? Định giết người à?” Trên mặt đất, cây đại thụ và cái võng của hắn đã biến mất dưới một chưởng này. “Làm gì à?” Đàm Linh nghiêng răng nghiêng lợi, căm tức nhìn Lữ Thiếu Khanh: “Người còn nói ta muốn làm gì?” “Ta muốn giết người.” Đàm Linh nhìn gương mặt tỏ vẻ vô tội của Lữ Thiếu Khanh thì cuối cùng không nhìn được nữa, ra tay với Lữ Thiếu Khanh. “Cô nương này làm cái gì vậy? Ta đâu có trêu chọc người? Sao vừa thấy mặt đã đánh người vậy?” Vẫn còn giả bộ? Đàm Linh giận quá, chẳng muốn nói chuyện nữa, cường độ ra tay lớn hơn, ra tay ác liệt hơn. Nàng ta phần nộ, không dùng vũ khí, mà tay không tác sát, định dùng đôi nắm đấm đánh Lữ Thiếu Khanh thành cặn bã. Thời Cơ cạn lời, nhìn Lữ Thiếu Khanh liêu mạng né tránh trên không trung: “Người này từ đâu xuất hiện vậy? Dám chọc tức Linh tỷ tỷ như thế hắn là thực lực rất mạnh nên mới không sợ bị Linh tỷ tỷ đánh chết đúng không?” Thời Liêu nghi ngờ nhìn chằm chằm Lữ Thiếu Khanh, hắn ta nhíu mày một cái, không đồng ý với tỷ tỷ, nói: “Hắn còn trẻ hơn cả chúng ta, thực lực có mạnh đến mấy cũng có hạn.” Sau đó hắn ta khẳng định nói: “Hắn đang tự chuốc khổ vào mình.” Thời Cơ không đồng ý, nhìn Lữ Thiếu Khanh vô cùng linh hoạt trên bầu trời, trong mắt lóe lên tia hiếu kỳ: “Ta cảm thấy hắn có vẻ rất lợi hại.” Thời Liêu lắc đầu: “Tỷ tỷ, chờ xem đi.” Đối mặt với công kích của Đàm Linh, biểu hiện của Lữ Thiếu Khanh vẫn vô cùng điêu luyện: “Đừng làm rộn, đừng làm rộn!” Cơ thể nhẹ nhàng như một con chim bay lượn, thân thể khẽ động giữa không trung, như đang di chuyển ra phía xa tránh né công kích của Đàm Linh khiến Đàm Linh càng đánh càng kinh hãi, rốt cuộc tên khốn này dùng công pháp gì. Không phải thuận di, nhưng ở trong phạm vi này thì dùng còn tốt hơn, đỡ tổn sức hơn thuận di. Thậm chí Đàm Linh có cảm giác, Lữ Thiếu Khanh trước mặt như chim bay, giao hoạt linh động, tốc độ

cực nhanh, một nháy mắt là có thể kéo giãn khoảng cách với nàng ta khiến nàng ta tức giận đến mức nghiến răng nghiến lợi, nhưng lại không thể làm gì, còn khiến nàng ta tiến thoái lưỡng nan. Dáng vẻ này của Lữ Thiệu Khanh giống như dù đánh đến tiêu hao hết linh lực trong cơ thể nàng ta thì Lữ Thiệu Khanh vẫn có thể bình yên vô sự. Đàm Linh nhìn dáng vẻ nhẹ nhõm thoải mái của Lữ Thiệu Khanh thì trong lòng càng tức giận. Tên khốn này có đưa bậc thang cho ta leo xuống được không vậy? Nếu cứ tiếp tục thế này sao ta có thể leo xuống trước mặt Thời Cơ, Thời Liêu đây? “Tên đáng ghét, ngươi, ngươi chờ đó cho ta, ta sẽ nhờ sư phụ ta giáo huấn ngươi!” Móa! Lữ Thiệu Khanh kinh hãi. Sao cứ thích gọi phụ huynh đến vậy? Người ma tộc có cần thể diện nữa không? Lữ Thiệu Khanh nghĩ nghĩ, đối mặt với công kích của Đàm Linh không còn ngăn cản nữa, mặc cho một quyền của Đàm Linh đánh lên ngực hắn.

Chương 868 - Không phải ta làm, là kiếm làm

Chương 868: Không phải ta làm, là kiếm làm “Ai ôi...” Trong nháy mắt Lữ Thiếu Khanh như đạn pháp nện mạnh xuống mặt đất, đụng gãy một mảng cây cối lớn, lún sâu dưới mặt đất. Đánh trúng hấn rồi? Đàm Linh không tiếp tục tấn công nữa mà cảm thấy có gì đó không đúng. Nàng ta cúi đầu nhìn tay mình, mu bàn tay đã đỏ ửng. Một quyền của nàng ta đánh lên ngực Lữ Thiếu Khanh, cổ lực phản chứng khiến nàng ta cảm thấy một quyền của mình như đánh trên một miếng sắt. Tên này, nhục thân mạnh mẽ đến vậy sao? Hình gia cũng không có nhục thân mạnh như vậy? Nhưng mà, đánh trúng một quyền này, coi như cũng có cái ăn nói với bản thân. Ban nãy Đàm Linh chỉ lo mình không đánh trúng được Lữ Thiếu Khanh thì mặt mũi này phải vút lên Thánh Sơn mất. Thời Liêu cười khẩy, tràn đầy tự tin nói với Thời Cơ: “Nhìn đi, căn bản không phải đối thủ của Linh đại nhân, đệ thấy vẫn là Linh đại nhân nương tay rồi. Nếu người lấy vũ khí ra thì đã đánh bại hấn từ sớm.” Nhưng, rất nhanh, nụ cười của hấn ta biến mất, Lữ Thiếu Khanh chậm rãi ung dung từ dưới mặt đất bay lên, dáng vẻ như không hề hấn gì. “Chuyện này...” Thời Liêu khó có thể tin: “Không, không thể nào...” Lữ Thiếu Khanh xoa ngực chậm rãi bay trở về, nói với Đàm Linh: “Đánh một quyền là đủ rồi chứ? Đừng làm rộn nữa. Bên cạnh còn có người nhìn kia.” Ngực khí của hấn như đồ trẻ con khiến Đàm Linh cảm thấy vô cùng bất lực, tên khốn này cố ý. Hấn cố ý để mình đánh hấn một quyền, để cho mình có bậc thang bước xuống. “Tên khốn.” Đàm Linh rất giận: “Ta thu lưu ngươi ở lại, không phải để ngươi phá hoại, ngươi muốn chết à?” Lữ Thiếu Khanh tỏ vẻ rất vô tội: “Cái gì mà phá hoại? Ta có làm đâu.” Đàm Linh không nhịn được, dậm chân, chỉ xuống bên dưới: “Nơi này không phải ngươi làm?” Bên dưới là một mảnh hỗn độn, mấp mô, như bị một trận mưa sao băng nện xuống. “Không phải.” Lữ Thiếu Khanh khẳng định rất chắc chắn: “Là ngươi làm.” Đàm Linh sững sờ, sau đó kịp phản ứng, đây là mảnh hỗn độn do mình truy sát Lữ Thiếu Khanh gây

ra.Nhằm lẫn rồi.Khí thế của Đàm Linh yếu đi vài phần nhưng sau đó nàng ta lại chỉ về phía xa, giọng còn lớn hơn ban nãy: “Vây những chỗ kia thì sao?”Lữ Thiếu Khanh lắc đầu, dáng vẻ vô cùng thành khẩn: “Không phải ta làm.”Đàm Linh sững sốt, thật chứ?Nhưng, không phải ngươi thì chẳng lẽ là sư huynh ngươi?Nhưng vị Kế Ngôn công tử kia nhìn thế nào cũng không phải loại người này.Chỉ có tên trước mắt này mới là loại người ăn tiệc xong lật bàn kia.“Không phải ngươi, là ai?”Lữ Thiếu Khanh nói: “Là kiếm làm, là hai thanh kiếm nát, bất kể ngươi có tin hay không thì cũng thật sự do bọn chúng làm. Bọn chúng rất quá đáng, ta cũng không ngăn cản được, ngươi xem đi ta cũng là người bị hại, ngay cả nhà cũng chẳng có để ở, còn phải tự chạy ra đây dựng võng. Mà võng cũng bị người làm hỏng, ôi...”Lữ Thiếu Khanh thở dài lắc đầu.Hai thanh kiếm nát làm ra động tĩnh lớn như vậy, giờ ta còn bị người ta hàm oan. Ngay cả ngủ một giấc cũng khó khăn.Bên này Đàm Linh cười lạnh, tên khốn, tưởng ta là trẻ con ba tuổi à? Là nha đầu ngốc chưa hiểu thế sự à?Kiếm làm?Tuy nói thanh kiếm kia muốn chém chết ngươi, nhưng, ta không tin nó có thể làm ra loại chuyện này.Thứ nó nhắm vào là ngươi, không phải ngọn núi kia.Ta thấy ngươi đã làm chuyện đê tiện, đã làm còn không dám thừa nhận.“Không phải nam nhân.” Đàm Linh khinh bỉ Lữ Thiếu Khanh: “Dám làm không dám chịu.”“Sao vẫn mắng chửi người vậy?” Lữ Thiếu Khanh ủy khuất: “Ta nói thật mà, ngươi không tin?”Thời Cơ cũng chạy tới, giúp Đàm Linh khinh bỉ Lữ Thiếu Khanh: “Đúng vậy, ngươi có phải nam nhân hay không vậy, làm vậy rồi còn không can đảm thừa nhận.”Lữ Thiếu Khanh nghi ngờ đánh giá Thời Cơ, lại nhìn Thời Liêu: “Các ngươi là ai vậy?”Ở đâu ra một cặp sinh đôi vậy?Còn là long phượng thaiNhưng thực lực còn kém hơn cô nàng Đàm Linh trước mặt một chút.Thời Cơ đắc ý nói ra thân phận của mình: “Sư phụ của chúng ta là Phù Doãn.”“Ồ?” Sau khi nghe xong Lữ Thiếu Khanh nhìn nhìn về phía Đàm Linh, ánh mắt như đang hỏi, Phù Doãn mạnh lắm à?Thời Cơ ngạc nhiên, ở Thánh địa còn có người chưa từng nghe đến tên sư phụ nàng ta sao?Sư phụ Phù Doãn của nàng ta dù không bằng ba vị trưởng lão thực quyền nhưng đầu gối cũng thuộc nhóm trưởng lão đứng đầu, thực lực cường đại, ở Thánh địa cũng có tiếng tăm lừng lẫy.Vì sao tên trước mặt lại có dáng vẻ nghi hoặc như vậy.Nàng ta khó chịu, chống nạnh, thở phì phò hỏi

Lữ Thiếu Khanh: “Người đây là có ý gì? Người đang sỉ nhục sư phụ ta sao?” Sắc mặt Thời Liêu cũng chẳng đẹp hơn là bao. Tên này có lai lịch gì? Đang coi thường sư phụ ta sao? Đàm Linh biết Lữ Thiếu Khanh thật sự thật không biết Phù Doãn là ai, nàng ta nói với Thời Cơ, Thời Liêu: “Hắn đến từ một nơi vắng vẻ, lần đầu tới Thánh địa nên không biết Phù Doãn trưởng lão.” Trong lòng nàng ta thầm nói, đâu chỉ không biết sư phụ các người, ngay cả sư phụ ta hắn còn chẳng biết kìa. Lữ Thiếu Khanh nhếch miệng cười một tiếng với Thời Cơ, để lộ nguyên hàm răng trắng: “Đúng vậy, ta là một nông dân, mong rằng vị cô nương này thứ lỗi.” Ngôn ngữ rất khách khí, thái độ rất tốt, lại thêm cười tươi như hoa khiến sắc mặt Thời Cơ lập tức đỏ lên, cơn giận biến mất không còn tăm tích. Nàng ta đã quen nhìn những nam tử thô ráp của Thánh tộc, ai nấy đều cao lớn khôi ngô, cơ thể cường tráng uy vũ, lại thiếu đi mấy phần ôn hòa tinh tế tỉ mỉ. Bỗng dưng nàng ta gặp Lữ Thiếu Khanh còn có làn da trắng hơn nàng ta và Đàm Linh, dáng vẻ anh tuấn, còn đẹp trai hơn cả mấy người Thánh tộc nên lúc này trong lòng dâng lên một cảm giác khác lạ. Thời Cơ vội vã khoát tay: “Không, không sao.” A? Cô nàng này chưa từng thấy ai đẹp trai như ta sao? Mới nói hai câu đã đỏ mặt. Ôi chao, cô nương đơn thuần quá, muốn bắt nạt cũng ngại. Lữ Thiếu Khanh lại cố ý để lộ vẻ buồn rầu: “Ôi, cũng bởi vì ta đến từ nông thôn nên không biết gì về người trong thành. Đàm Linh cô nương cũng ghét bỏ ta.” Đàm Linh tức chết, khốn kiếp, ta không phải ghét bỏ người, ta là đang tức giận. Tức giận và ghét bỏ là hai chuyện khác nhau, có được hay không? Người đang nói hươu nói vượn cái gì vậy?

Chương 869 - Phản chiến

Chương 869: Phản chiến
Thời Cơ nhìn thấy dáng vẻ Lữ Thiếu Khanh vô cùng đáng thương liền nói với Đàm Linh: “Linh tỷ tỷ, lần này hay coi như thôi đi.” Thôi đi? Đàm Linh nhìn chăm chăm Thời Cơ, rất muốn hỏi một câu, muội chắc chắn chứ? Muội ở phe nào vậy? Hay muội xem thử muội đang gọi ta là gì? Muội gọi ta là Linh tỷ tỷ đấy, muội ở phe ta đấy. Sao hắn vừa nói một câu nông dân là muội ngã sang giúp hắn rồi? Có phải muội đang trọng sắc khinh bạn không? Thời Liêu cũng rất cặn lòi, đồng thời rất nghi hoặc, tỷ tỷ làm gì vậy? Cho dù là long phượng thai, bình thường tỷ đệ tâm ý tương thông nhưng vào giờ khắc này, hắn ta cũng không thể nào đoán được tâm tư của tỷ tỷ. Quả nhiên là cô nương đơn thuần này vẫn tốt hơn Đàm cô nương nhiều. Lữ Thiếu Khanh liên tục gật đầu: “Không sai, bỏ qua thôi, mọi người đều là bằng hữu, sao phải vì những chuyện này làm tổn thương hòa khí chứ?” Lửa giận của Đàm Linh lại không kìm được, lần này nàng ta lấy vũ khí ra, một chiếc dao cầm toàn thân màu nâu nhạt, dây đàn màu trắng tản mát ra một cỗ ba động lơ mơ, một khi bộc phát, nhất định long trời lở đất. “Lục phẩm?” Mắt Lữ Thiếu Khanh nhìn chăm chăm. Hắn vốn tưởng đồ đệ của trưởng lão thứ hai Thánh địa cũng chẳng có gì đặc biệt, không ngờ, trong tay lại có một món vũ khí lục phẩm. Trong tay hắn cũng chỉ có một kiện pháp khí lục phẩm, hơn nữa còn là Xuyên Giới bàn không phải pháp khí chiến đấu. “Đừng kích động.” Lữ Thiếu Khanh vội vàng nói với Đàm Linh: “Có chuyện gì từ từ nói.” Đây cũng không phải là chuyện đùa. Cho dù với thực lực của Đàm Linh không cách nào phát huy được toàn bộ uy lực của pháp khí lục phẩm này nhưng cũng đủ đáng sợ rồi. Lữ Thiếu Khanh tự tin đôi đầu sẽ không chết, nhưng sẽ bị thương. Đàm Linh hừ một tiếng: “Người cho ta một công đạo.” Ta cho người ở trong nhà của ta, thế mà người lại phá nhà ta. Lữ Thiếu Khanh oan uổng chết rồi: “Thật sự là chuyện này không liên quan gì tới ta. Không tin, ta có thể thề, thật sự là hai thanh kiếm làm.” Thời Cơ ở bên cạnh hát đệm: “Đúng vậy, Linh tỷ tỷ, đừng tức giận, có lẽ hắn nói thật đấy.” Đàm Linh càng tức giận hơn. Thật à? Tên khốn

kiếp này rốt cuộc đã làm gì mà khiến Thời Cơ bình thường ngoan ngoãn nghe lời lại phản chiến vậy?Đàm Linh hung tợn nhìn chằm chằm Lữ Thiếu Khanh, nghĩ như thế nào cũng nghĩ không thông, sao Thời Cơ lại nói giúp tên khốn kiếp này.Thời Liêu kéo tỷ tỷ của mình một cái: “Tỷ tỷ, tỷ đang làm gì vậy? Đừng gây rối nữa.”Trong lòng Đàm Linh thấy dễ chịu một chút, vẫn may, hai tỷ đệ chưa đến mức đều phản bội.Đàm Linh thở phào nói: “Hừ, kiếm cái gì, người tưởng ta là trẻ ranh à?”Lữ Thiếu Khanh nhún nhún vai: “Không tin, ta dẫn người đi xem thử. Nhưng trước tiên người cắt cái thứ dọa người này của người lại đi.”Vũ khí lục phẩm nhìn dọa người quá.Trưởng lão thứ hai của Thánh địa cũng thật là không hiểu chuyện, thứ đáng sợ này sao lại đưa cho trẻ con nghịch vậy chứ?Lữ làm bị thương hoa cỏ thì biết phải làm sao?Đàm Linh thu hồi dao cầm, mặt lạnh đi theo sau lưng Lữ Thiếu Khanh.Bên này Lữ Thiếu Khanh dẫn theo tiểu viên hầu, vừa đi vừa chửi sa sả vào mặt nó: “Khỉ ngốc, gan người lớn lắm, cánh tay biết hướng ra ngoài rồi à? Giờ ta sẽ thiến người.”Tiểu viên hầu kêu chi chi, la ta oan uổng.Ta có thể làm gì chứ?Ta chỉ có chút thực lực này, trốn không thoát, chỉ có thể ngoan ngoãn làm theo thôi.Hơn nữa, nàng ta cũng không phải đối thủ của người tới để thu thập người, không phải sao?Lữ Thiếu Khanh nhéo tiểu viên hầu, hùng hùng hổ hổ: “Ta nhỏ lòng người, để sau này người trở thành một con khỉ trọc. Nghe nói tóc càng ít, thực lực càng mạnh.”Tiểu viên hầu sợ đến mức chi chi la bậy.Đàm Linh ở sau vô cùng khinh bỉ, nói với Thời Cơ: “Muội nhìn đi, ngay với cả linh sủng của mình hắn còn đối đãi như vậy, đây là một tên đại khốn kiếp, muội đừng để bị hắn lừa.”Giờ Thời Cơ đã tìm đủ mọi lý do bao biện cho Lữ Thiếu Khanh.Nàng ta nói với Đàm Linh: “Nhưng mà, linh sủng của hắn dẫn chúng ta tới tìm hắn, đây là hành vi phản bội chủ nhân, bị trừng phạt rất bình thường mà?”Đàm Linh nhìn Thời Cơ, trong lúc nhất thời không biết nói cái gì cho phải.Lúc này, vẫn là Thời Liêu hiểu chuyện, hắn ta nói: “Tỷ tỷ, hắn đã phá hỏng chỗ này thì hắn phải có trách nhiệm, linh sủng của hắn còn không vừa mắt hắn nữa là.”Vẫn may, hai tỷ đệ không đến mức mơ hồ hết cả hai.Trong lòng Đàm Linh nhẹ nhàng thở phào, nàng ta khen ngợi Thời Liêu: “Không sai, Thời Liêu nói rất đúng. Trước tiên hắn là người làm sai nên bất kể như thế nào, hắn cũng là tên khốn kiếp.”“Thế nhưng, muội cảm thấy Trương Chính đại

nhân không giống nói dối...”Đàm Linh đỡ trán, nàng ta cảm thấy hơi đau đầu rồi. Trong lòng than thở, nha đầu này không cứu nổi rồi. Lữ Thiếu Khanh dẫn theo tiểu viên hầu đến tìm Kế Ngôn. Vì căn nhà gì đó đã bị hai thanh kiếm giao sát thành mảnh vụn, cả một ngọn núi trụ lủi nên hẳn chỉ có thể tùy tiện tìm một chỗ lân cận để tu luyện. Đàm Linh nhìn Kế Ngôn chăm chỉ tu luyện lại nhớ đến ban nãy thấy Lữ Thiếu Khanh đang nằm ngáy o o trong lòng kích động rất muốn nói một câu, các người thật là sư huynh đệ sao? Vì sao một người chăm chỉ cố gắng như vậy còn một kẻ lười biếng đến thế, một người trầm ổn kiệm lời, một tên du côn vô lại. Hai người các người làm thế nào mà tụ lại một chỗ làm sư huynh đệ vậy? Kế Ngôn mở to mắt, vừa nhìn thấy Kế Ngôn hai tỷ đệ Thời Cơ, Thời Liêu lập tức cảm nhận được một cỗ khí tức sắc bén. Đặc biệt là khi đôi mắt Kế Ngôn nhìn sang, hai tỷ đệ như nhìn thấy một thanh thần kiếm, hàn quang lập loè, phong mang tất lộ. Đây là một một người lợi hại. Hai tỷ đệ Thời Cơ, Thời Liêu liếc nhau, đều có thể biết suy nghĩ của đối phương. Thậm chí, trong lòng Thời Liêu lờ mờ kích động. Hẳn ta là kiếm tu, có thể cảm nhận được cỗ khí tức đặc biệt trên người Kế Ngôn.

Chương 870 - Đại nhân, có thể luận bàn với ta một trận không?

Chương 870: Đại nhân, có thể luận bàn với ta một trận không? Kế Ngôn quét mắt nhìn ba người Đàm Linh một chút, ánh mắt rơi trên người Lữ Thiệu Khanh. Hắn ta im lặng hỏi Lữ Thiệu Khanh định làm gì. Lữ Thiệu Khanh nói thẳng ý đồ đến đây: “Cô nương này không tin lời ta, nhất định chụp tiếng oan phá hỏng nhà nàng ấy lên người ta, huynh mau chứng minh cho ta đi.” Sau đó hắn quay đầu nói với Đàm Linh: “Sư huynh ta có thể làm nhân chứng đúng không? Sư huynh vừa nhìn đã biết là người thành thật, dấn chữ người tốt to tướng, chưa từng nói dối, lời huynh ấy người tin chứ?” Đàm Linh rất muốn phản bác một câu, người cùng sư huynh của người là cá mè một lứa. Nhưng, nàng ta nhìn thấy dáng vẻ Kế Ngôn thì không nói lời nào, chấp nhận lời của Lữ Thiệu Khanh. Bề ngoài của Kế Ngôn thật sự khiến người ta dễ nảy sinh cảm tình, khó mà có ác cảm được. Kế Ngôn nhìn Đàm Linh, ánh mắt bình tĩnh khiến Đàm Linh cảm nhận được chút áp lực, thậm chí trong lòng có vài phần bối rối. Kế Ngôn nói với Đàm Linh: “Không sai, đúng là không phải đệ ấy phá hoại, là hai thanh kiếm của chúng ta.” Nếu là những người khác vẫn là nói như vậy, Đàm Linh nhất định phải chửi thẳng mặt hắn ta. Nhưng lời này do Kế Ngôn nói, nàng ta cảm thấy khó mà phản bác. Thời Cơ bên này cười ha ha, vỗ tay, rất vui vẻ nói với Đàm Linh: “Haha, Linh tỷ tỷ, tỷ nhìn đi, không phải Trương Chính đại nhân làm.” Đàm Linh không kìm được, búng Thời Cơ một cái, khốn kiếp, nha đầu muối, rốt cuộc muối phe ai? Muối cũng trưởng thành rồi, phạm nhân ở tuổi như muối con cái có thể đã chạy đầy đất rồi đấy. Thế mà muối lại đi giúp người ngoài, có tin ta đi tìm Phù trưởng lão nhốt muối lại cấm túc không? Mặc dù Kế Ngôn nhìn không giống gạt người, nhưng loại chuyện này, thực sự rất khó có thể tin được. Kiếm của các người làm thì không liên quan đến hai người các người sao? Ta thấy các người cầm kiếm làm chuyện xấu thì có. Đàm Linh xụ mặt, cảm tình đối với Kế Ngôn dần nhạt bớt: “Kế đại nhân, người nói là kiếm làm, cách giải thích này rất khó thuyết phục ta tin.” Lữ

Thiếu Khanh giật mình, mỹ nam kế của sư huynh không có tác dụng sao? Sau đó trong lòng hắn âm thầm tính toán, nếu như phải bồi thường nơi này thì phải hết bao nhiêu linh thạch? Sau khi tính toán một lượt trong lòng hắn quyết định, đánh chết cũng không bồi thường, cùng lắm là bồi thường thôi. Kế Ngôn cũng không nói nhảm, chậm rãi đưa tay phải ra. Đúng lúc mấy người Đàm Linh cảm thấy kỳ quái thì trên bầu trời vang lên tiếng rít. Hai thanh phi kiếm từ trên trời giáng xuống, khí tức sắc bén khiến trong lòng ba người Đàm Linh cảm thấy nguy hiểm. Cơ thể như có vô số kim đâm, ngoài da nổi cả da gà. Cái này, vẫn là kiếm sao? Vô Khâu kiếm rơi vào trong tay Kế Ngôn, Mặc Quân kiếm rơi xuống nửa đường bỗng nhiên dừng ở không trung. Lữ Thiếu Khanh quát: “Cút xuống đây!” Mặc Quân kiếm như là một con tiểu tinh linh, sợ hãi rụt rè rơi xuống trước mặt Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh búng nó một cái, như vị cha già quát nạt nhi tử: “Tên không có chí khí, bỏ đi chơi mấy ngày không về, muốn chết à?” Mặc Quân kiếm chấn động ông ông hai lần, tản ra cảm xúc như lấy lòng. Ba người Đàm Linh loại ảo giác, giống như Lữ Thiếu Khanh không phải đang giáo huấn một thanh kiếm, mà là đang giáo huấn một đứa con trai. Kế Ngôn nói với Đàm Linh: “Chính là hai thanh kiếm này.” Đàm Linh nhìn Vô Khâu kiếm cùng Mặc Quân kiếm lại một lần nữa không có lời nào để nói. Mặc dù không muốn tin tưởng, nhưng linh tính hai thanh kiếm biểu hiện ra khiến trong lòng nàng ta muốn tin Kế Ngôn. Đây nào phải hai thanh kiếm, đây quả thực là hai con linh sủng. Nhưng mà! Đàm Linh cắn răng: “Đây là kiếm của các ngươi, phá hủy nơi này, các ngươi định bồi thường như thế nào?” Chuyện này nhất định phải có cái bàn giao mới được. Nếu không nàng ta biết ăn nói với sư phụ thế nào. Nhưng nể mặt Kế Ngôn, Đàm Linh nói với Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh: “Xây lại mấy gian nhà ở đây, trồng thêm ít cây coi như bỏ qua chuyện này đi.” Đến lúc đó chăm sóc thật tốt một thời gian cũng sẽ khôi phục lại phần lớn rồi. Một tòa núi nhỏ cao khoảng hơn trăm mét, trồng cây xung quanh bốn phía cho dù là tu sĩ cũng phải tốn ít thời gian và công phu. Ngoài cách này ra, có vẻ Đàm Linh cũng chẳng còn cách nào khác. Đánh ấy à, đánh không lại. Mắng chửi ấy à, có vẻ cũng không có tác dụng nhiều lắm. Còn đuổi đi sao? Nàng ta cũng muốn lắm, nhưng sao Lữ Thiếu Khanh có thể đồng ý rời đi. Với yêu cầu này của Đàm

Linh, Kế Ngôn bày tỏ không có ý kiến gì. Ngay cả Lữ Thiều Khanh cũng liên tục gật đầu, biểu thị đồng ý, hấn thậm chí vỗ ngực nói: “Cô nương, người yên tâm, ta sẽ trồng cây khắp ngọn núi này, trả lại cho người dáng vẻ trước kia.” Thời Cơ xung phong nhận việc, nói với Lữ Thiều Khanh: “Trương Chính đại nhân, ta sẽ giúp người, có được không?” Đàm Linh thở dài, nha đầu này, thật sự hết cứu được rồi. Nàng ta nhìn về phía Thời Liêu, người mặc kệ không quan tâm tở tở người à? Đến lúc đó người mất mặt là sư phụ người đây. Nhưng mà lúc này, nàng ta mới chú ý đến gương mặt tràn đầy kích động của Thời Liêu. Chuyện gì vậy? Đang phần nộ sao? Phần nộ vì tở tở của mình không có lập trường sao? Thời Liêu bên này thật sự là hết sức kích động, từ khi Vô Khâu kiếm, Mặc Quân kiếm xuất hiện hấn ta đã bắt đầu kích động rồi. Thân là kiếm tu, hấn ta hiểu rất rõ hai thanh kiếm này đại diện cho cái gì. Hai người trước mặt là kiếm tu sao? Rốt cuộc bọn hấn mạnh chừng nào? Có mạnh hơn người Kiếm gia không? Thời Liêu tiến lên hai bước, rất cung kính hành lễ với Kế Ngôn: “Đại nhân, người là kiếm tu sao?” Kế Ngôn nhàn nhạt trả lời: “Không sai.” “Đại nhân, có thể luận bàn với ta một trận không?” Sau khi nói xong, hấn ta lấy ra trường kiếm của mình, hi vọng được đánh với Kế Ngôn một trận.

Chương 871 - Thỉnh cầu của Thời Liêu

Chương 871: Thỉnh cầu của Thời Liêu
Có điều, sắc mặt Thời Liêu đỏ bừng, trong lòng rất xấu hổ. Kế Ngôn với hắn ta không quen biết, lần đầu gặp mặt đã như vậy, đây là hành vi vô cùng vô lễ. Nhưng, nhìn thấy Vô Khâu kiếm, cảm nhận được sự bất phàm của Vô Khâu kiếm, trực giác trong lòng nói cho hắn ta biết, Kế Ngôn rất mạnh. Gặp được loại cao thủ này, có thể học được nửa chiêu thức trên người hắn ta là có thể giúp Thời Liêu hưởng thụ cả đời rồi. Đặc biệt, giờ hắn ta đang ở cảnh giới Kết Đan kỳ, chỉ thiếu một cơ duyên là có thể đột phá, bước vào Nguyên Anh kỳ. Hắn ta cảm thấy, có lẽ, cơ duyên ngay ở chỗ này. Đối mặt cơ hội như vậy, cho dù là rất thất lễ, Thời Liêu cũng không muốn bỏ lỡ. Lữ Thiếu Khanh nhìn về phía Đàm Linh: “Người dẫn hắn đến, là muốn hắn tới khiêu chiến sư huynh ta sao? Hắn là gì của người? Sao người phải đối xử với hắn như vậy...” Đàm Linh trừng mắt với Lữ Thiếu Khanh: “Không biết nói chuyện thì người ngậm miệng đi, không ai nghĩ người cầm điếu đầu.” Nàng ta cũng không hiểu, Thời Liêu vì sao lại đột nhiên muốn luận bàn với Kế Ngôn. Tiểu lão đệ, đệ chưa từng nhìn thấy sự đáng sợ của hắn ta đâu. Hai hiệp, một kiếm đã có thể chém được ba Nguyên Anh kỳ. Người ngay cả Nguyên Anh kỳ còn chưa phải, khiêu chiến hắn ta, một đầu ngón tay là có thể ép chết người. Kế Ngôn đối mặt với lời khiêu chiến của Thời Liêu chỉ nhìn hắn ta một cái là đã thu hồi ánh mắt, không chút hứng thú: “Người quá yếu.” Sắc mặt Thời Liêu càng đỏ bừng, trong lòng bùng lên một cơn tức giận. Tuổi của ta không chênh lệch với người bao nhiêu, thậm chí còn lớn hơn người một chút. Người có thực lực nhưng cũng chưa chắc mạnh hơn ta bao nhiêu. Mặc dù bình thường Thời Liêu trầm ổn hữu lễ, đáng tin cậy hơn tỷ tỷ của hắn ta nhiều, nhưng nói cho cùng hắn ta cũng chỉ là thanh niên, lại là đệ tử trưởng lão Thánh địa. Thân phận địa vị bày ở chỗ ấy. Bị Kế Ngôn vừa nói như vậy, trong lòng không phục. Hắn ta giờ trường kiếm lên, chỉ vào Kế Ngôn phía xa: “Đại nhân, đấu một trận đi. Ta không tin ta sẽ thua người.” “Keng!” Vô Khâu kiếm trong tay Kế Ngôn đột nhiên keng một tiếng, rời khỏi tay Kế Ngôn, bay

thăng về phía Thời Liêu. Nó như một tia chớp màu trắng từ trên trời giáng xuống, vạch phá không khí, mang theo một cỗ kiếm ý kinh người bổ về phía Thời Liêu. Thời Liêu kinh hãi, hấn ta vội vàng xuất thủ. Trên người hấn ta cũng bộc phát ra một cỗ kiếm ý, một cái bóng mờ hiển hiện, sắp ngưng tụ trên trường kiếm. Nhưng... Vô Khâu kiếm quá nhanh, nhoáng một cái đã giết tới trước mặt Thời Liêu, hung hăng đâm về phía trường kiếm của Thời Liêu. “Xoẹt!” Một tiếng vang thanh thúy giống như âm thanh phát ra khi bọt biển bị đâm xuyên. Hư ảnh sắp ngưng tụ trên trường kiếm của Thời Liêu lay động một chút, tiêu tán giữa không trung giống một sợi khói xanh. Một cỗ kiếm ý sắc bén đang bộc phát trong cơ thể Thời Liêu. “Phụt!” Thời Liêu chấn kinh, trong mơ hồ, bên ngoài Vô Khâu kiếm xuất hiện một tiểu nhân, khoanh hai tay, đứng trên Vô Khâu kiếm lạnh lùng nhìn Thời Liêu. Thời Liêu tưởng rằng mình hoa mắt, hấn ta chớp mắt mấy cái, nhưng lại chẳng nhìn thấy gì nữa. Vô Khâu kiếm một lần nữa trở về trong tay Kế Ngôn. “Đệ đệ!” Thời Cơ kinh hãi, vội vàng xông lại, phát giác ra đệ đệ đã bị thương. Thời Cơ hét lớn với Kế Ngôn: “Ta tới chiếu cố ngươi!” “Tỷ tỷ, đừng!” Thời Liêu kinh hãi, vội vàng kéo tỷ tỷ của mình lại: “Không nên vọng động.” “Đại nhân không có ác ý với ta.” Thái độ của Thời Liêu càng thêm cung kính, cung kính hành lễ với Kế Ngôn: “Mạo phạm đại nhân, mong rằng đại nhân thứ lỗi.” Một kiếm vừa rồi, hấn ta tâm phục khẩu phục. Thực lực của Kế Ngôn còn đáng sợ hơn tưởng tượng của hấn ta. Kế Ngôn vẫn chưa cần tự mình xuất thủ, chỉ cần một thanh kiếm đã đánh cho hấn ta thổ huyết. Cũng may Kế Ngôn không có ý định ra tay độc ác, nếu không hấn ta đã phải nằm xuống ngay tại đây rồi. Hấn ta nhớ lại mấy lời ban này thì càng ngại đến mức đỏ bừng cả mặt, mặt mặt quá rồi. Đàm Linh thấy Kế Ngôn không định tiếp tục ra tay, cơ thể căng cứng liền bình tĩnh lại, thở phào một hơi. Nếu như Kế Ngôn muốn giết Thời Liêu, nàng ta cũng không đủ tự tin có thể giữ được mạng cho Thời Liêu. Đến lúc đó sẽ càng phiền phức to. Thái độ Thời Liêu không tệ, rất lễ phép, Kế Ngôn gật đầu với hấn ta, hiếm hoi động viên một câu: “Thực lực không tệ, trở về cố gắng lên.” Thời Liêu được Kế Ngôn động viên thì càng thêm kích động. “Đại nhân, ta, ta có thể ở lại đây tu luyện một thời gian không? Ta cam đoan, tuyệt đối không quấy rầy đại nhân.” Ban này đã đích thân cảm nhận, kiếm ý của Kế

Ngôn rất tinh thuần, còn tinh thuần và mạnh hơn của những người kia của Kiếm gia. Mặc dù hấn ta chưa từng đánh với nhau với Kiếm Nhất, chưa thực sự cảm nhận kiếm ý của Kiếm Nhất nhưng hấn ta có một loại cảm giác, Kiếm Nhất cũng không bằng Kế Ngôn. Nếu có thể đi theo tu luyện bên cạnh Kế Ngôn một thời gian thì cũng có thể thu hoạch rất nhiều. Đương nhiên Kế Ngôn rất muốn từ chối, hấn ta cũng không muốn có người cứ ngồi bên cạnh. Không phải ai cũng có tư cách ngồi bên cạnh hấn ta. Lữ Thiếu Khanh rất cặn lờ, hấn hiểu kì hỏi Đàm Linh: “Tiểu tử này da mặt dày nhất Thánh địa à?” Đàm Linh trừng mắt liếc hấn một cái, có biết nói chuyện hay không vậy? Có điều đáng về Thời Liêu bây giờ cũng là lần đầu tiên Đàm Linh nhìn thấy. Bình thường Thời Liêu khiêm cung lễ phép, trầm ổn có độ, là một nam nhân thành thực. Nhưng hôm nay, lại giống như biến thành một người khác. Yêu cầu vô lý thế này, chắc chắn bình thường hấn ta sẽ không đề cập đến. Thời Cơ cũng cảm thấy đệ đệ của mình rất mất mặt, nằng ta kéo đệ đệ của mình lại. Thời Cơ thở phì phò oán trách Thời Liêu: “Đệ đệ, đệ định làm gì? Mắc cỡ chết đi được.” Thật là, bình thường còn nói ta mất mặt, người hôm nay càng mất mặt hơn. Sắc mặt Thời Liêu cũng đỏ bừng, trong lòng xấu hổ. Nhưng, hấn ta không hối hận, chỉ là kết quả không được như ước nguyện của hấn ta mà thôi. Hấn ta nói với Thời Cơ: “Tỷ tỷ, Kế Ngôn đại nhân là kiếm tu rất lợi hại, thực lực rất mạnh, rất mạnh.”

Chương 872 - Thỉnh cầu của Thời Liêu

Chương 872: Thỉnh cầu của Thời Liêu (tt)Liên tục dùng hai từ rất mạnh để diễn tả khẳng định của hắn ta đối với thực lực của Kế Ngôn. “Thậm chí, còn mạnh hơn cả Kiếm Nhất đại nhân. Nếu Kế Ngôn bằng lòng chỉ điểm cho ta một phen, chắc chắn ta sẽ có thể mau chóng tiến vào Nguyên Anh kỳ.” Xem như Thời Cơ đã hiểu vì sao đệ đệ mình lại kích động như vậy. Sự phụ mình không am hiểu kiếm tu, lại không thân với Kiếm gia, cho nên, cho dù Thời Liêu chủ tu kiếm đạo, trên thực tế thực lực cũng không tính là quá mạnh. Kém hơn tỷ tỷ nàng ta một chút. Giờ gặp được một kiếm tu thậm chí còn mạnh hơn Kiếm Nhất, chẳng trách Thời Liêu muốn thỉnh giáo. Nếu được cho phép, có thể Thời Liêu còn bái sư. Đàm Linh cũng hiểu, về vấn đề này, nàng ta cũng không biết nên nói gì cho phải. Dù sao, nàng ta cũng không thể nào cảm nhận được loại tâm trạng kia của Thời Liêu. Thời Cơ nói với Thời Liêu: “Bình thường đệ nói mình thành thực, đệ không thể nghĩ xem, giờ đệ làm thế này có được không?” Gặp mặt đều chưa hề nói được mấy câu đã muốn người ta dạy người, có thể sao? “Đúng vậy, đúng vậy, dục tốc bất đạt.” Bỗng nhiên, giọng Lữ Thiếu Khanh vang lên, dọa ba người giật thót. Đàm Linh quay đầu, phát hiện Lữ Thiếu Khanh đang ở bên cạnh dựng thẳng lỗ tai nghe lén ba người bọn họ nói chuyện. Đàm Linh tức giận, tên khốn kiếp này thật sự không có chút lịch sự nào à? “Người đang nghe trộm chúng ta à? Có biết xấu hổ không vậy?” Đàm Linh nhìn hằm hằm Lữ Thiếu Khanh, rất muốn lại đánh người. Lữ Thiếu Khanh bị vạch trần, không một chút xấu hổ, ngược lại còn vô cùng mạnh mẽ nói: “Ta đứng ở đây, các người nói chuyện không nhỏ tiếng một chút mà còn trách ta sao?” Sự khác thường của Thời Liêu khiến Lữ Thiếu Khanh không thể không hoài nghi có vấn đề, cho nên ba người nói chuyện, hắn yên tâm thoải mái nghe lén. Sau khi nghe xong hắn mới hiểu vì sao Thời Liêu lại như vậy. Đàm Linh giận quá, sao không thể trách người chứ? Người xem lại vị trí người đứng đi, thiếu chút nữa là dán lên người chúng ta rồi. Đôi mắt Thời Cơ xoay chuyển, khuyên Đàm Linh: “Được rồi, Linh tỷ tỷ, dù sao cũng không có việc

gì.”Thật sự là không cứu được nữa rồi, Đàm Linh thở dài.Hai tỷ đệ này tới đây sao đột nhiên đều hướng về hai sư huynh đệ này vậy?Đến lúc đó ta biết ăn nói sao với Phù trưởng lão đây? Thời Cơ cười nói với Lữ Thiếu Khanh: “Trương Chính đại nhân, người thông minh như vậy có thể giúp đệ đệ ta một chút không?”Thời Cơ càng nhìn Lữ Thiếu Khanh càng thấy thuận mắt, dù trong miệng Đàm Linh đó là một kẻ đáng ghét.Nhưng trong mắt Thời Cơ, Lữ Thiếu Khanh làm gì cũng có nguyên nhân của hắn.Giờ đệ đệ mình muốn theo Kế Ngôn học tập chút gì đó, làm tỷ tỷ há có thể không giúp?Lữ Thiếu Khanh sau khi nghe xong, lại lộ ra vẻ mặt khó xử, chậm rãi lắc đầu, nói: “Khó lắm, sư huynh ta không phải người dễ nói chuyện. Huynh ấy là tảng đá thối trong hầm cầu, vừa thối vừa cứng đầu, là một tên ngoan cố siêu cấp, chuyện gì đã nhận định thì sẽ không thay đổi suy nghĩ.”Trong lòng Đàm Linh chửi thề, sư huynh của người thật sự không có ý định đánh chết người đấy chứ?Thời Liêu sau khi nghe xong, sắc mặt ảm đạm.Vất vả lắm mới gặp được một cao thủ kiếm đạo ở đây lại không cách nào học tập, trong lòng nói không tiếc nuối là giả.Cuối cùng Thời Liêu thở dài: “Haizz, ta có thể hiểu, cũng chỉ có thể nói vận khí của ta không tốt.”Ngay vào lúc Thời Liêu đang thất vọng, Lữ Thiếu Khanh lại cười ha ha nói: “Người muốn đột phá cảnh giới hiện tại cũng không phải chuyện gì khó.”Lời vừa nói ra, Đàm Linh, Thời Liêu, Thời Cơ đều kinh ngạc.Bọn họ dùng ánh mắt khó tin nhìn Lữ Thiếu Khanh.Hai hàm răng trắng của Lữ Thiếu Khanh lộ ra, trông vô cùng tự tin.Tên đại lừa gạt này, miệng ba hoa, hắn dựa vào cái miệng này để lừa gạt nữ hài tử sao?Kết Đan đột phá Nguyên Anh, không phải một việc khó?Dù nói đùa cũng không thể đem chuyện này ra đùa được.Nếu không phải việc khó gì, trên thế giới này đã sớm có Nguyên Anh kỳ đi khắp nơi trên mặt đất rồi.Không biết bao nhiêu người cả một đời kẹt ở cảnh giới Kết Đan kỳ này, đến chết cũng không sờ tới được cánh cửa Nguyên Anh kỳ.Đàm Linh quát: “Khoác lác gì, đừng ở chỗ này dạy hư người.”Trong lòng Thời Liêu lại dậy lên hi vọng, vội vàng nói với Lữ Thiếu Khanh: “Mong đại nhân chỉ điểm.”Thời Liêu rất gấp, đây là một cái cơ hội.Hắn ta vẫn luôn lo lắng mình khó mà đột phá được Nguyên Anh kỳ, giờ có cơ hội, hắn ta cũng không muốn bỏ lỡ.Thời Cơ cũng mừng rỡ, con mắt sáng lên, cười tùm tùm hỏi: “Thật sao? Có cách nào, có thể nói cho

chúng ta biết không?” Nàng ta và Thời Liêu đều kẹt ở cảnh giới này rất lâu, vẫn muốn đột phá nhưng , lại chậm chạp không có động tĩnh, không có đầu mối. “Mong đại nhân chỉ điểm.” Thời Liêu lại một lần nữa chấp tay, thỉnh cầu Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh đánh giá Thời Liêu từ trên xuống dưới một phen, xoa cằm, bỗng nhiên nói: “Gấp cái gì? Không phải đã nói rồi sao? Dục tốc bất đạt.” “Đại nhân...” “Ta có thể giúp ngươi, nhưng ta sẽ được lợi gì?” “Không biết đại nhân muốn cái gì? Cứ mở miệng.” Thời Liêu càng lên tinh thần, chỉ sợ ngươi không yêu cầu, ngươi có yêu cầu thì tốt rồi. Lữ Thiếu Khanh cười hỏi: “Nhà ngươi có linh thạch sao?” Đàm Linh tức chết, tên khốn kiếp này, muốn gạt linh thạch sao? Nàng ta lạnh lùng nói với Lữ Thiếu Khanh: “Ngươi còn dám ở đây gạt người, ta sẽ đuổi ngươi ra ngoài.” Lữ Thiếu Khanh khoanh tay nhìn Thời Liêu, ra vẻ không còn cách nào khác: “Ngươi thấy đây, ta cũng chẳng còn cách nào khác.” “Linh tử tử, không sao đâu, ta tin Trương Chính đại nhân sẽ không gạt người.” Thời Liêu cũng dùng ánh mắt u oán nhìn qua Đàm Linh: “Linh đại nhân!” Ôi, móa nó! Đàm Linh ôm lấy đầu mình, rất muốn chửi thề. Tình cảnh này, không chửi thề thì khó bày tỏ hết tâm tình của nàng ta bây giờ. Chuyện gì xảy ra vậy? Rốt cuộc hai người bọn họ có mị lực gì mà có thể khiến hai người các ngươi mê đến mức thần hồn điên đảo.

Chương 873 - Thượng đạo như vậy xứng đáng trở thành đồ đệ trưởng lão Thánh địa

Chương 873: Thượng đạo như vậy xứng đáng trở thành đồ đệ trưởng lão Thánh địa Hai tên ta mang về đúng là tướng mạo của bọn hắc không tặc, đẹp trai hơn so với những người Thánh tộc khác, thậm chí thân hình bọn hắc không tặc người của Kiếm gia cũng không bì kịp. Thời Cơ là nữ, bị mê hoặc còn có thể nói được. Nhưng, Thời Liêu người rõ ràng là nam hán tử, con trai, người chẳng lẽ cũng bị mê hoặc sao? Hai tỷ đệ các người lần lượt phản bội, coi ta như một người ngoài. Đàm Linh rất căn giận, nàng ta ôm đầu, thở phào nói: “Được rồi, ta mặc kệ các người, các người thích thế nào thì làm thế vậy.” Sau đó nàng ta hung hăng trừng mắt Lữ Thiểu Khanh một cái, tên khốn kiếp người, chờ đó cho ta. Nơi này là địa bàn của ta, sớm muộn gì ta cũng phải thu thập người. Tức chết ta rồi. Lữ Thiểu Khanh bị trừng mắt mà thấy khó hiểu, nhưng vừa nghĩ liền hiểu ra. Ô, hắc là cô nàng này liên tưởng đến năm trăm vạn, tâm tình không tốt, có thể hiểu được. Được rồi, nể tình năm trăm vạn, ta cũng không chấp nhặt nàng ta. Lữ Thiểu Khanh thuận tiện nhắc nhở nàng ta một câu: “Năm trăm vạn viên linh thạch của ta lúc nào đưa ta vậy? nhanh lên một chút, còn trì hoãn nữa ta lấy tiền lời đấy.” Năm trăm vạn viên linh thạch? Thời Liêu cùng Thời Cơ giật mình, kinh ngạc nhìn qua Đàm Linh. Đàm Linh không muốn để cho hai tỷ đệ này biết quá nhiều, cắn răng, như còn gà mái nhỏ giận đến mức đỏ bừng: Gấp cái gì mà gấp?” Sau đó lập tức nói sang chuyện khác: “Người muốn bọn hắc không tặc cho người bao nhiêu linh thạch?” “Thô tục.” Lữ Thiểu Khanh khinh bỉ: “Ta giống loại người nhắm mắt mở mắt là đòi linh thạch à?” “Người dám nói người không có ý định đòi bọn hắc không tặc linh thạch?” Đàm Linh cắn răng, mặc dù nói không muốn quản, nhưng vẫn suy nghĩ cho hai tỷ đệ này. “Ta tính cách ngại ngùng, không mở miệng đòi người ta linh thạch được.” Lữ Thiểu Khanh xoa xoa tay, xấu hổ nói: “Đương nhiên, nếu bọn hắc không tặc tự muốn đưa cho ta, ta cũng không từ chối được, đúng không nào?” Lại nữa rồi. Mạo nó! Đàm Linh lại muốn chửi thề,

hung hăng khinh bỉ: “Dối trá.” Còn Thời Cơ thông minh tuyệt đỉnh, rất nhanh chóng lĩnh ngộ ý tứ của Lữ Thiếu Khanh. Nàng ta mỉm cười, nói: “Trương Chính đại nhân, nếu như ngươi có thể giúp hai tỷ đệ chúng ta đột phá, chúng ta dâng lên, mười, không, năm mươi vạn linh thạch, như thế nào?” Thời Cơ vốn định đưa mười vạn nhưng nghĩ ngay cả Đàm Linh cũng cho Lữ Thiếu Khanh năm trăm vạn viên linh thạch, mười vạn viên thì keo kiệt quá. Năm mươi vạn viên vừa hay là phạm vi hai tỷ đệ bọn họ có thể xoay sở được. Nhiều hơn nữa, sẽ phải phiền đến sư phụ. Ôi chao, cô nương này thật là thượng đạo. Thông minh tuyệt đỉnh, phản ứng thật nhanh, nàng ta xứng đáng trở thành đệ tử trưởng lão Thánh địa. Lữ Thiếu Khanh lại nhìn Đàm Linh, trong lòng thầm nói, thật sự cũng có thể nhận ra điểm khác biệt của trưởng lão thực quyền và trưởng lão bình thường Thánh địa. Hai tỷ đệ, năm mươi vạn viên linh thạch, cũng tương đối rồi. Lúc này tế bào toàn thân Lữ Thiếu Khanh đều tản ra sự vui sướng, xoa tay: “Ôi chao, sao ngại thế nhỉ!” Đàm Linh tức chết, nói với Thời Cơ: “Thời Cơ, đừng mắc lừa, cũng đừng lên lảng phí.” Thời Cơ lại nói: “Linh tỷ tỷ, những cao thủ như Trương Chính đại nhân thời gian rất quý giá, có thể bỏ ra chút thời gian để chỉ điểm cho chúng ta, chúng ta chỉ bỏ chút linh thạch đã là chúng ta chiếm tiện nghi rất lớn rồi. Hơn nữa, nếu như không thành công chúng ta sẽ không đưa, đúng không, Trương Chính đại nhân.” Cô nàng này giác ngộ cao thật. “Không sai, nói hay lắm.” Lữ Thiếu Khanh vỗ ngực: “Ta cũng không phải ham linh thạch của các ngươi, dù sao các ngươi là bằng hữu của Đàm Linh cô nương, cũng là bạn của ta. Có thể giúp một tay, là vinh hạnh của ta.” Hào cảm trong lòng Thời Cơ đối với Lữ Thiếu Khanh càng tăng lên, hóa ra là như vậy, Trương Chính đại nhân thật tốt. Đàm Linh muốn ói, thật dối trá: “Đã vậy, thì không đưa linh thạch cho ngươi nữa.” “Nghĩ hay lắm.” Lữ Thiếu Khanh vội vàng nói với Thời Cơ: “Nào, lấy đạo tâm ra thế...” Đàm Linh thật sự là nhìn không được, thở phì phò rời đi. Nếu còn nhìn tiếp, nàng ta sợ mình sẽ không kìm được đánh người. Ghê tởm hơn chính là, nàng ta còn không đánh lại Lữ Thiếu Khanh. Hai tỷ đệ Thời Cơ, Thời Liêu đã phản chiến, tin tưởng không nghi ngờ Lữ Thiếu Khanh. Cứ đứng đây nữa, nàng ta sẽ thành một người ngoài. Trở về từ từ hăng nói, ở đây nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh, tâm trạng nàng ta không bình tĩnh lại được. Lữ Thiếu Khanh

nhìn hai tử đệ Thời Cơ và Thời Liêu nhu thuận, hết sức hài lòng, ở nơi như Thánh địa mà xuất hiện cặp tử đệ như thế này cũng coi như hiếm có. Người ma tộc tính cách cuồng vọng, tính khí nóng nảy. Ở nơi như Thánh địa này, còn là đồ đệ trưởng lão Thánh địa, dựa theo tính cách của người ma tộc khác thì đuôi đã vênh lên trời lâu rồi. Còn cặp tử đệ trước mặt thì lại khác, tính cách hai người ôn hòa, coi như cũng vừa mắt hẳn. Sau khi Đàm Linh đi, Thời Cơ không kìm được hỏi: “Trương Chính đại nhân, cách của ngươi là gì?” Thời Liêu cũng lộ ra vẻ tò mò, thật sự có cách sao? Giúp hai người nhanh chóng đột phá, cho dù là sư phụ bọn hắn cũng không làm được. Lữ Thiếu Khanh chấp hai tay sau lưng, nói với hai người: “Cách thì đến lúc đó sẽ nói nói cho các ngươi biết, tuy nhiên trước đó, ta phải xác nhận một chuyện. Trong khoảng thời gian này, hai người các ngươi phải nghe lời ta, ta bảo các ngươi làm gì thì làm đó, có thể làm được không?” Thời Liêu lộ ra vẻ chần chừ, ngươi bảo chúng ta làm phản Thánh địa, sao chúng ta đồng ý được. Đương nhiên là không thể rồi. Thời Cơ thì không có lo nghĩ nhiều như vậy, nàng ta vỗ ngực đồng ý: “Có thể, tất cả đều nghe theo ngươi.” Lữ Thiếu Khanh nói với Thời Liêu: “Yên tâm, sẽ không bắt các ngươi làm những chuyện giết người phóng hỏa, đây là một chuyện rất đơn giản.” “Được!” Cuối cùng, Thời Liêu cũng đồng ý. Lữ Thiếu Khanh càng cười vui vẻ, rống lên một câu với tiểu viên hầu ở phía xa: “Khỉ ngốc, tới đây.” Tiểu viên hầu bắt đầu đi tới. Bắt đầu từ ngày đó, nó đã gặp tai vạ, Lữ Thiếu Khanh hạ lệnh kéo một cự mộc trong rừng rậm phi nước đại, mỹ danh nói là huấn luyện nó, nhưng làm nó mệt muốn chết luôn cho rồi. Ngày này qua ngày khác, loại hành vi này còn được Kế Ngôn ủng hộ, nó muốn phản kháng cũng không ai giúp nó. Tiểu viên hầu sợ mất mặt đi tới, không biết còn có chuyện gì đang chờ nó.

Chương 874 - Bị lừa gạt

Chương 874: Bị lừa gạt
Lữ Thiếu Khanh vỗ tiểu viên hầu một cái, chỉ ngọn núi nhỏ trụi lủi phía xa, nói với hai người Thời Cơ, Thời Liêu: “Vừa hay, ba người các ngươi trồng cây lên đó, xây vài ngôi nhà ở đây.” Thời Cơ cùng Thời Liêu hai mặt nhìn nhau, muốn đem hai người bọn họ làm lao động tay chân để sai bảo sao? “Đại nhân, cái này...” Thời Liêu không quá vui lòng: “Loại chuyện này, không cần đến chúng ta chứ? Nếu như đại nhân cần người để dùng, chúng ta có thể giúp đại nhân tìm người tới.” Thời Liêu cảm thấy làm loại chuyện này là lãng phí thời gian, hẳn ta muốn tranh thủ đột phá, tăng cường thực lực chứ không phải ở đây làm khổ lực. Lữ Thiếu Khanh đã sớm hạ quyết tâm, nói: ““Không có thương lượng, ngươi đã đồng ý rồi. Trừ phi bây giờ ngươi rời khỏi đây.”” Sắc mặt Thời Liêu khó coi, cảm thấy mình lên thuyền giặc rồi. Ngược lại, Thời Cơ lại vô cùng lạc quan, rất tín nhiệm Lữ Thiếu Khanh, nàng ta vỗ nhẹ vai đệ đệ mình: “Chút chuyện nhỏ này có gì khó? Dựa vào thực lực hai người chúng ta, chẳng phải chỉ làm xong trong chớp mắt sao?” Dù sao nàng ta và Thời Liêu cũng là cao thủ Kết Đan kỳ, không phải chỉ trồng chút cây cối, xây mấy gian nhà sao? Trong mắt Thời Cơ, đây là chuyện dễ như trở bàn tay, giống như uống nước vậy. “Ê, ê...” Lữ Thiếu Khanh lại cắt ngang lời Thời Cơ: “Ta đã nói xong đâu, các ngươi không được phép sử dụng bất kỳ pháp thuật, pháp khí, cũng không được phép ngự không mà đi. Chỉ có thể dùng sức của bản thân các ngươi, dựa vào hai tay hai chân.” Lúc này Thời Cơ cũng ngây ra. Không dùng pháp thuật, pháp khí, cũng không được phép ngự không, chỉ dựa vào sức bản thân thì phải tốn bao nhiêu thời gian còn chưa thể xác định được. Thời Cơ không hiểu: “Trương Chính đại nhân, ngươi đang định làm gì?” “Làm trước đi, sau khi làm xong, ta cho ngươi thêm một cái công đạo.” Lữ Thiếu Khanh mỉm cười, tràn đầy mị lực của nam nhân âm áp. Thời Cơ vốn còn muốn nói chút gì, ít nhất cũng phải dựa vào lý lẽ biện luận một phen, nhưng nhìn thấy nụ cười của Lữ Thiếu Khanh nàng ta lập tức quên mất mình muốn nói gì. Nàng ta chỉ vô thức nói: “Được.” Lữ Thiếu Khanh quay

người rời đi, để lại một câu nói: “Làm rất tốt, cố gắng lên.” “Tỷ tỷ, cái này...” Thời Liêu cảm thấy mình bị lừa gạt. “Linh đại nhân bắt hắc khôi phục nguyên dạng, hắc liền lừa gạt hai người chúng ta, để hai người chúng ta giúp hắc làm việc.” Minh vẫn là quá ngây thơ, đơn thuần bị lừa rồi. Tuổi của hắc còn nhỏ hơn ta, có thể có biện pháp chó má gì có thể giúp chúng ta đột phá chứ. Chắc chắn là đang lừa người. Thời Cơ lại tin tưởng Lữ Thiếu Khanh, rất lạc quan: “Đây là yêu cầu của đại nhân nên dĩ nhiên có lý lẽ riêng của hắc, chúng ta làm xong chuyện này trước rồi hẵng nói. Dù sao chúng ta cũng đến đây giải sầu, giúp đỡ ở đây cũng chẳng khác gì giúp Linh tỷ tỷ. Không cần cạnh tranh trong lòng.” Nói thì nói thế, nhưng Thời Liêu vẫn oán khí tràn đầy, bị lừa, cơn giận trong lòng này sao có thể nuốt trôi được. “Không được, ta muốn đi nói chuyện rõ ràng với hắc.” Nhưng một câu của Thời Cơ đã khiến Thời Liêu tỉnh táo lại: “Bộ dạng này của đệ, Kế Ngôn đại nhân xem thường đệ thì làm sao? Chẳng bằng giúp đỡ Trương Chính đại nhân, đến lúc đó còn có thể nhờ Trương Chính đại nhân nói giúp vài câu, không chừng Kế Ngôn đại nhân bằng lòng chỉ điểm đệ đấy.” Lời này không phải không có lý, Thời Liêu cũng không thể không đề sự không cam lòng trong lòng xuống. “Chi chi...” Tiểu viên hầu nhảy đến trước mặt hai người, vỗ ngực, như muốn chỉ huy hai người làm việc. Thời Liêu thấy thế, trong lòng toát lên lửa giận khó hiểu. Bị lừa gạt, trong lòng vốn đã khó chịu, giờ một con linh sủng cũng muốn mưu toan chỉ huy hắc ta làm việc? Hắc ta tưởng tiểu viên hầu là sủng vật của Lữ Thiếu Khanh, phái tới đây để giám sát hành động của bọn hắc. “Ta thử xem ngươi lợi hại chừng nào.” Sau khi nói xong, hai ngón tay Thời Liêu khép lại, chỉ về phía tiểu viên hầu. Dùng chỉ thay kiếm, một cỗ kiếm ý nhẹ nhàng bắn ra như một đạo phong nhận bay thẳng về phía tiểu viên hầu. Tiểu viên hầu không né tránh, ưỡn ngực, cỗ kiếm ý này của Thời Liêu rơi lên ngực tiểu viên hầu. “Rầm!” Một tiếng vang nhỏ, kiếm ý trừ khử, tiểu viên hầu không hề bị sao. Tiểu viên hầu còn nện vào ngực, nhe răng với Thời Liêu, còn chưa đủ giải ngứa. Hai tỷ đệ Thời Cơ, Thời Liêu giật nảy cả mình. Cho dù chỉ là một kích tiện tay của Thời Liêu nhưng cũng không nên dễ dàng bị ngăn cản như vậy. Từ đó có thể thấy được sự bất phàm của tiểu viên hầu. Về mặt Thời Liêu sững sờ, bị đả kích rất lớn. Hắc ta còn không bằng một con súc sinh? Tiểu viên hầu rất đắc ý, kêu

lên với hai người, sau đó chỉ vào chỗ sâu trong rừng rậm, ra hiệu hai người bắt đầu làm việc...Sau khi Đàm Linh trở về thì liền đi giải quyết việc của mình, trong đó bao gồm phải nghĩ cách gom góp được năm trăm vạn viên linh thạch.Nàng ta bận rộn hơn nửa tháng, viết mấy chục tờ giấy vay nợ, cuối cùng cũng gom góp đủ năm trăm vạn viên linh thạch.Đúng là nghiệp chương mà.Đàm Linh siết siết trữ vật giới chỉ chứa năm trăm vạn viên linh thạch, thở dài ưu thương.Trong một khoảng thời gian rất dài tương lai, nàng ta phải bước trên con đường trả nợ.Ở Thánh địa này có rất nhiều người là chủ nợ của nàng ta.Về sau trước mặt những người này nói chuyện đều phải nhỏ giọng một chút.Quá thảm rồi, khéo mắt Đàm Linh ứa ra nước mắt.Đàm Linh đi ra ngoài du lịch một phen, ra cửa không xem ngày nên gặp vận rủi lớn.Nàng ta bị người ta đuổi giết, suýt nữa thì xong đời. Sau đó được người ta cứu nhưng cũng gánh khoảng nợ khổng lồ năm trăm vạn viên linh thạch, cũng suýt chút nữa xong đời.Nếu chỉ gặp mình Kế Ngôn đại nhân thì tốt biết mấy.Trong lòng Đàm Linh rất thất vọng, dù Kế Ngôn không nói nhiều nhưng đáng vẻ ấy, khí chất ấy khiến người ta cảm thấy rất an tâm.Tuyệt đối không phải là một kẻ tham tiền.Được rồi, coi như mình không may, gặp phải vận hạn phá tài vậy.

Chương 875 - Lột chút linh đậu thôi mà, có gì phải ngạc nhiên chứ?

Chương 875: Lột chút linh đậu thôi mà, có gì phải ngạc nhiên chứ? Sau khi Đàm Linh ưu thương một lúc thì lại nhìn về phía Lữ Thiếu Khanh. Hơn nửa tháng trôi qua, hai tỷ đệ Thời Cơ đến giờ vẫn không có chút tin tức gì khiến cho trong lòng nàng ta không thể bình tĩnh được. Tên khốn kiếp kia cũng không phải người dễ chọc. Chó má, có trời mới biết hai tỷ đệ này rơi vào tay hắn sẽ bị giày vò thành ra đáng về gì. Lỡ như xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nàng ta không thể nào ăn nói với Phù Doãn. Cho nên, Đàm Linh mang theo năm trăm vạn viên linh thạch đến tìm Lữ Thiếu Khanh. Sau khi tới nơi này, Đàm Linh nhìn thấy bên dưới một người một khi đang thở hổn hển trồng cây, nàng ta lại muốn một lần nữa cắm đầu xuống đất. Ở bên dưới, tiểu viên hầu đang đào đất trên dốc núi giống như chuột đào hang, hai chảo đào xuống, chỉ chốc lát sau liền đào ra một hố sâu. Bộ lông màu trắng đã nhuộm thành màu vàng đất. Thời Liêu bình thường ăn mặc sạch sẽ gọn gàng giờ cũng một thân bùn đất, tay áo xắn lên, mặt mày bực bội ôm một cây đại thụ cắm vào trong hố sâu sau đó lấp đất. Sau khi trồng xong một cây, bóng dáng hắn ta lóe lên chạy vào trong rừng cây, sau khi lựa chọn được một gốc cây phù hợp lại nhổ tận gốc khiêng trở về, tiếp tục trồng tiếp. Sau khi trồng được một mảng thì lại xách hai thùng gỗ nước lớn đi về phía dòng sông xa xa múc nước trong đó về tưới nước. Một người một khi cố gắng trồng, ngọn núi nhỏ trụi lủi đã một lần nữa trở nên xanh um tùm. Xem ra hôm nay có thể trồng cây khắp ngọn núi nhỏ này được rồi. Còn trên đỉnh núi đã dựng qua loa vài căn nhà. Lữ Thiếu Khanh đang nằm trên một nóc nhà, chân bắt chéo nằm híp mắt. Bên cạnh hắn cắm một cây dù, bày biện một bàn gỗ nhỏ, trên bàn bày một mâm linh đậu đầy. Thời Cơ ngồi ở bên cạnh, giúp Lữ Thiếu Khanh bóc linh đậu, trò chuyện với Lữ Thiếu Khanh, thỉnh thoảng còn che miệng người, so với Thời Liêu cố gắng làm việc hình thành một sự chênh lệch rõ ràng. Đàm Linh ôm đầu, thấp giọng rên rỉ một tiếng, vẫn không tìm được hết lớn: “Móa nó!” Không được, hình như đầu lại đau rồi. Sao

Thời Liêu lại làm việc cực khổ, còn Thời Cơ lại làm nha hoàn vậy? Tốt xấu gì các người cũng là đệ tử trưởng lão Thánh địa, truyền ra ngoài, Phù Doãn trưởng lão có còn thể diện nữa không? Lữ Thiếu Khanh bỗng nhiên phát giác được một cỗ sát khí từ trên trời giáng xuống. Hắn hơi giương mắt lên, nhìn thấy Đàm Linh mặt mũi tràn đầy sát khí đứng ở trước mặt hắn. Lữ Thiếu Khanh phát phát tay, lên tiếng chào: “Cô nương, tới rồi à, mang linh thạch đến cho ta sao?” Ôi, không phải ta hỏi thúc nàng ta, chẳng qua lâu lắm không gặp mặt, giờ gặp được rồi đương nhiên phải nhắc nhở một tiếng. Đàm Linh đằng đằng sát khí: “Người đang làm gì vậy?” “Như người thấy, đang khôi phục nguyên trạng, đương nhiên, giống y như đúc thì chắc chắn không làm được rồi, nhưng ta đã cố gắng hết sức.” Lữ Thiếu Khanh thành khẩn nói: “Chuyện này do kiếm của chúng ta gây ra, ta và sư huynh ta sẽ không trốn tránh trách nhiệm.” “Bớt ở đây giả vờ hồ đồ với ta đi.” Đàm Linh tức giận đến phát điên, ai hỏi người chuyện này chứ? Nàng ta chỉ vào Thời Cơ, nhấn mạnh từng chữ nói: “Muội ấy làm gì vậy? Thời Liêu làm gì vậy?” Hai người bọn họ không phải nha hoàn hạ nhân, công dụng của hai người bọn họ không phải như vậy. Đây là đồ đệ của trưởng lão Thánh địa, là ánh sáng tương lai của Thánh địa, tương lai nếu không có gì bất ngờ xảy ra, bọn họ cũng sẽ trở thành trưởng lão Thánh địa, là tồn tại dưới một người, trên vạn người. Giờ thì một người ở đây trồng cây, một người ngồi lột linh đậu cho người. Lữ truyền ra ngoài, Phù Doãn trưởng lão sẽ đánh ta thành tro mắt? Cô nương này bị sao vậy? Mắt mù à? Lữ Thiếu Khanh nghi ngờ nói: “Đang làm gì là sao? Là vậy đấy, trồng cây.” Đàm Linh không kìm được tiến lên trước một cước đá bay bàn gỗ. “Móa nó!” Lữ Thiếu Khanh quát to một tiếng, lập tức thu linh đậu lại, như một con chó bảo vệ thức ăn, nhe răng nhìn hằm hằm Đàm Linh: “Cô nương, người điên rồi à? Người định làm gì vậy? Muốn đánh nhau à?” Thời Cơ cũng bị giật nảy mình, vội vàng đứng lên, giữ chặt lấy Đàm Linh: “Linh tỷ tỷ, sao tỷ lại tức giận?” “Ta...” Đàm Linh cố gắng kìm nén kích động muốn chửi thề của mình xuống, nàng ta đau lòng nhức óc, giận mà không thể phát tiết: “Thời Cơ, muội đang làm gì muội có biết không? Muội nghĩ muội là thị nữ của hắn sao? Sao đi làm những chuyện như thế này?” Người đã từng lột linh đậu cho sư phụ người chưa? Thời Cơ lại cảm thấy không có chuyện gì, rất vui vẻ nói: “Có gì đâu

chứ, được nói chuyện phiếm với Trương Chính đại nhân ta thấy rất vui, hơn nữa còn có thể biết thế giới bên ngoài đầy màu sắc như thế nào.” Lữ Thiếu Khanh phụ họa: “Đúng đấy, lột chút linh đậu thôi mà, có gì phải ngạc nhiên đến thế? Ta đâu có bắt nàng ấy đứt cho ta đâu.” “Người dám?” Đàm Linh giẫm chân một cái. “Rầm!” Căn nhà dưới chân lập tức tan ra thành từng mảnh, âm vang sụp đổ. “Ầy ầy...” Lữ Thiếu Khanh lập tức rũ sạch trách nhiệm: “Đây là tự người giẫm nát, không liên quan chuyện ta. Đến lúc đó người tự đi xây lại đấy.” Đàm Linh chỉ hận mình không thể một cước giẫm chết Lữ Thiếu Khanh, quá đáng ghét. Nàng ta cắn răng: “Người nói giúp hai tỷ đệ bọn họ đột phá, đây chính là cách của người à? Không phải người muốn lợi dụng bọn họ làm việc cho người đấy chứ?” Nàng ta nhìn dáng vẻ của Lữ Thiếu Khanh, khí tức vô sỉ dù ở cách xa ba mét cũng có thể ngửi được, ánh sáng vô lại chói mắt khiến Đàm Linh càng cảm thấy suy đoán của mình chính xác. Tên khốn kiếp này không muốn tự mình động thủ cho nên mới lừa hai tỷ đệ Thời Cơ đến làm việc. Thời Cơ lại nói giúp Lữ Thiếu Khanh: “Linh tỷ tỷ, Trương Chính đại nhân làm như vậy là có cái lý riêng của hắn.” Con mọt nó! Đàm Linh lại không kìm được ôm đầu, khom người, một hồi lâu mới dần được những lời nói tục trong lòng xuống. Ngàn vạn lần không thể để mất thần thái trước mặt tên khốn kiếp này, nếu không sẽ hèn hạ lắm. Đàm Linh rất giận, rất muốn cào người: “Thời Cơ, có phải muội bị váng đầu không? Rốt cuộc tên khốn kiếp này đã làm gì muội mà muội vẫn tin tưởng hắn đến như vậy? Muội không sợ hắn bán cả muội đi à?” Thời Cơ lại cười hì hì nói: “Trương Chính đại nhân không phải là người như thế, hắn nói rồi, chờ khi làm xong hết mọi chuyện thì bọn muội cũng chuẩn bị đột phá được rồi...”

Chương 876 - Ta vừa nhìn chính là người cực kỳ tốt

Chương 876: Ta vừa nhìn chính là người cực kỳ tốt
Đàm Linh cảm thấy cực kỳ bất lực, nàng ta bỗng nhiên có chút đau lòng thay Duẫn trưởng lão. Thu một đồ đệ như vậy, bình thường hẳn là rất đau đầu đi? Đáng vẻ thì ngọc bạch ngọt, làm cho người ta rất khó tin tưởng nàng ta sẽ là đồ đệ của trưởng lão Thánh Địa. Loại lời này phàm là người có chút thông minh đều sẽ không tin đi? Mấy năm nay đều ăn không ngồi rồi. Đột phá sao? Tưởng đơn giản như ăn cơm uống nước sao? Chỉ cần ở chỗ này trồng chút cây, bóc chút linh đậu là có thể đột phá sao? Nếu như vậy mà cũng có thể đột phá, vậy cố gắng tu luyện để làm gì? Mỗi ngày trồng cây bóc linh đậu đi. “Người, nha đầu người...” Vào giờ khắc này Đàm Linh cũng không biết nên nói cái gì cho phải. Lữ Thiếu Khanh bên này cũng mặc kệ Đàm Linh, đến bên cạnh, cắm ô vào rồi tiếp tục nằm, vô cùng thoải mái nhàn nhã. Thời Cơ lập tức tiến lại gần: “Trương Chính đại nhân, còn cần ta bóc linh đậu không?” Lữ Thiếu Khanh vốn muốn nói được, nhưng nhận ra ánh mắt Đàm Linh như muốn giết người, quên đi, vẫn là nghỉ ngơi đi. Hắn nói với Thời Cơ: “Người cũng đi hỗ trợ, tranh thủ trồng cây cho tốt, khuyên nhủ đệ đệ người, phải vui vẻ một chút, không nên bày ra vẻ mặt đau khổ, để tránh có người cho rằng ta đang bắt nạt hắn ta.” “Được!” Thời Cơ vui vẻ lĩnh mệnh mà đi. Đàm Linh ngay cả chửi bới cũng lười nói. Thật sự hết thuốc chữa rồi. Đàm Linh tin rằng nếu hiện tại Lữ Thiếu Khanh mang Thời Cơ ra đường bán, Thời Cơ cũng sẽ vui vẻ giúp Lữ Thiếu Khanh đếm linh thạch. Đàm Linh đi tới trước mặt Lữ Thiếu Khanh, từ trên cao nhìn xuống, Lữ Thiếu Khanh giống như đứng sững sờ, ngồi sẽ chết, chỉ muốn nằm, hung ác nói với hắn: “Người tốt nhất đừng có đánh chủ ý xấu gì, nếu không ta sẽ bảo sư phụ ta tới trừng trị người.” Lữ Thiếu Khanh thở dài: “Nhiều lần uy hiếp đều muốn gọi người lớn ra, thật không thú vị. Bộ dáng của ta còn khiến người không yên lòng sao? Vừa nhìn đã biết là người cực kỳ tốt, tiểu lang quân thành thật, tuyệt đối sẽ không làm chuyện xấu.” Biểu cảm của Đàm Linh

hung ác, chỉ có bộ dáng như người mới làm cho người ta không yên lòng. Vừa nhìn đã thấy không phải là người tốt, còn dám nói cái gì mà người cực kỳ tốt, kẻ cực kỳ khôn nạn mới đúng. Đàm Linh không vội rời đi, nàng ta muốn xem rốt cuộc Lữ Thiếu Khanh muốn làm gì. Nhìn dáng vẻ thoải mái nhàn nhã của Lữ Thiếu Khanh, Đàm Linh liền tức giận, hung tợn hỏi: “Người cứ nằm như vậy sao?” “Sư huynh người đang tu luyện, Thời Cơ, Thời Liêu đều đang làm việc, thậm chí ngay cả con khỉ kia cũng đang làm việc. Còn người? Chỉ nằm chây thây rồi ngủ ở đây sao?” Đàm Linh chưa từng thấy người nào như vậy. Lữ Thiếu Khanh duỗi lưng một cái, hỏi ngược lại một câu: “Nếu không thì sao? Đừng làm phiền ta, ta đang bận.” Sau đó thật sự nhắm mắt lại, giống như ngủ thiếp đi, Đàm Linh tức giận đến mức muốn giẫm một chân lên mặt Lữ Thiếu Khanh, giẫm đến mặt hấn nở đầy hoa. Thời gian dần dần trôi qua, trên trời mặt trời hạ xuống, mặt trăng màu đỏ xuất hiện, ánh trăng đỏ như máu lần nữa phủ kín mặt đất. Dưới ánh trăng màu đỏ chiếu xuống, Thời Liêu tưới xong cái cây cuối cùng, sau khi giọt nước cuối cùng rơi xuống, Thời Liêu đặt thùng gỗ xuống, nhìn mọi thứ xung quanh, thân thể cảm nhận được từng trận thoải mái. Hấn ta nhảy lên, nhìn cây cối phía dưới, tất cả cây cối trên ngọn núi này đều do hấn ta và khỉ con bắt tay cùng trồng, là thành quả lao động của một người một khỉ. Cây cối lay động theo gió, hoàn mỹ dung nhập vào trong rừng rậm này. Gió núi thổi qua, cành lá rào rào rung động, nghe vào trong tai, Thời Liêu tự nhiên sinh ra một loại cảm giác thỏa mãn, tự hào. Con khỉ nhỏ đứng ở trên một thân cây, hướng về phía mặt trăng đêm ngục, ngao ô kêu lên. Nó cũng vô cùng tự hào, đồng thời cũng là đang chúc mừng, trồng xong cây, mình có thể được giải phóng rồi. Thời Liêu chậm rãi rơi xuống, ánh mắt của hấn ta lấp lánh trong đêm tối, cả người dường như đều trở nên không giống trước. Thời Cơ lại gần, chú ý tới dáng vẻ của đệ đệ, ánh mắt sáng lên, đệ đệ của mình có biến hóa không ít so với trước. Tuy rằng loại cảm giác này vẫn khó nói nên lời, thế nhưng hai tỷ đệ là song sinh, tâm ý tương thông, bình thường cũng vẫn ở cùng một chỗ cho nên vô cùng quen thuộc lẫn nhau. Sự thay đổi của Thời Liêu không thể gạt được nàng ta. So với Thời Liêu không tự tin lúc trước thì thực sự tốt hơn rất nhiều. “Xem ra Trương Chính đại nhân nói không sai.” Thời Cơ rất vui vẻ cười rộ lên. Lúc trước Thời Liêu làm cho

nàng ta rất lo lắng, e sợ để tâm vào chuyện vụn vặt, không cần thận liên tẩu hỏa nhập ma.Nếu như Thòi Liêu có thể duy trì loại trạng thái này, tuyệt đối sẽ không xảy ra tình huống tẩu hỏa nhập ma.Nghe được tỷ tỷ của mình nhắc tới Lữ Thiệu Khanh, tâm tình vốn tốt của Thòi Liêu nhất thời tan thành mây khói, vẫn cảm giận bất bình.Làm cu li ở chỗ này hơn nửa tháng, vừa bận vừa mệt, gay go muốn chết.Thòi Liêu hừ lạnh một tiếng: “Hừ, hiện tại đến lượt hấn cho ta một câu trả lời.”Sau khi nói xong liền phóng lên trời, rất nhanh đã đi tới trước mặt Lữ Thiệu Khanh.Nhìn thấy Lữ Thiệu Khanh nằm ngủ, bộ dáng nhàn nhã, lửa giận của Thòi Liêu càng thịnh.Ta làm cu li, còn người lại đang ngủ.May mắn Thòi Liêu vẫn còn có chút lý trí, nếu không hấn ta nhất định sẽ phải ra tay với Lữ Thiệu Khanh.“Đại nhân!” Thòi Liêu cắn hai chữ đại nhân rất nặng, lớn tiếng nói: “Việc, ta làm xong rồi, đến lượt người.”Sau khi nói xong, ánh mắt nhìn chằm chằm Lữ Thiệu Khanh, trong con người ẩn chứa lãnh ý.Hấn ta ủy khuất làm việc ở chỗ này, sau khi làm xong, nếu Lữ Thiệu Khanh không cho hấn ta thứ hấn ta muốn, hấn ta nhất định sẽ tính sổ với Lữ Thiệu Khanh.Cho dù Lữ Thiệu Khanh mạnh hơn nữa hấn ta cũng không sợ, đánh không lại, liền kêu sư phụ đến.Lữ Thiệu Khanh không có phản ứng, giống như ngủ thiếp đi, không nghe thấy.Đàm Linh nhìn không vừa mắt, đá một cú về phía Lữ Thiệu Khanh.Lữ Thiệu Khanh nhảy dựng lên, căm tức nhìn Đàm Linh: “Làm gì vậy? Còn cho người ta ngủ hay không vậy?”

Chương 877 - Hắc ta muốn tẩu hỏa nhập ma

Chương 877: Hắc ta muốn tẩu hỏa nhập ma
Chân Thời Liêu co rút một chút, có xúc động muốn đá người. Thật sự đang ngủ sao? “Đại nhân...” Thời Liêu cắn răng, tức giận trong cơ thể đã tích tụ: “Ta làm xong chuyện người giao phó, đến lượt người.” “Còn chưa làm xong mà.” Lữ Thiếu Khanh chỉ vào mấy căn nhà: “Mấy căn nhà này không có cửa, đi làm cửa đi.” Thời Liêu nghe đến đó, cũng không nhin được nữa: “Đại nhân...” “Hả?” Lữ Thiếu Khanh đột nhiên lạnh lùng, ánh mắt ánh mắt: “Người định không nghe sao?” “Ánh mắt lạnh như băng, trong nháy mắt làm cho Thời Liêu cảm thấy như đang đặt mình trong hang băng, cả người không thể nhúc nhích, ngay cả linh hồn cũng giống như bị đông lạnh. Trong mắt Thời Liêu, bóng dáng Lữ Thiếu Khanh cao lớn vô cùng, giống như Cửu Thiên Tiên Đế đứng lặng trên chín tầng trời, nhìn xuống con kiến hôi như hắc ta. Chỉ cần động một đầu ngón tay đã có thể nghiền chết hắc ta. Lửa giận trong lòng Thời Liêu lập tức dập tắt, không sinh ra bất kỳ ý phản kháng nào, theo bản năng đồng ý: “Vâng, vâng...” “Chờ sau khi phản ứng lại, trong lòng Thời Liêu lại giận mà không dám nói gì. Vừa rồi Lữ Thiếu Khanh cho hắc ta cảm giác quá kinh khủng, cũng làm cho hắc ta cảm nhận rõ ràng được thực lực đáng sợ của Lữ Thiếu Khanh. Sâu không lường được, khủng bố dọa người. Thời Liêu không dám khiêu chiến Lữ Thiếu Khanh, chỉ có thể ngoan ngoãn làm theo ý Lữ Thiếu Khanh. Lúc này, giọng của Lữ Thiếu Khanh lại vang lên sau lưng hắc ta: “Bình tĩnh lại, cố gắng ngấm lại từ hơn nửa tháng trước tới nay, người đã làm những chuyện gì...” “Thời Liêu ngẩn ngơ, hắc ta đứng im tại chỗ, theo bản năng hồi tưởng lại chuyện hắc ta đã làm hơn nửa tháng qua. Ngay từ đầu là đi theo khi con vào trong núi rừng, nhổ cây cối, khiêng về, đào hố trồng xuống. Tuy rằng khó chịu, nhưng vì có tử tử ở bên cạnh làm cùng nên cũng coi như là chịu được. Nhưng mà không tới vài ngày, tử tử của hắc ta liền bị gọi đi, không cần làm nữa. Khi đó trong lòng hắc ta cực kỳ ủy khuất, lớn như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên hắc ta làm loại

công việc này. Cho dù là khi còn bé sống trong bộ tộc cũng không cần làm loại chuyện này. Lúc hấn ta bắt đầu làm, tay chân vụng về còn làm gãy không ít cây cối, trong lòng tức giận, khiến cho hấn ta hận không thể hủy diệt hết thầy thế giới này. Không thể ngự không mà đi, không thể dùng pháp thuật, pháp khí, chỉ dựa vào hai tay hai chân. Dù cho hấn ta là Kết Đan tầng chín, cũng mệt chết đi được, quần áo cũng dơ. Sau đó lúc bắt đầu quen dần, tốc độ tăng nhanh, hơn nửa tháng liền làm xong. Trong lúc đó, có ủy khuất, có phẫn nộ, có oán khí, cũng có vui sướng. Bây giờ nhớ lại, Thời Liêu cảm thấy cũng không phải tất cả đều hồngбет, ít nhất có đôi khi, hấn ta thấy khá thích thú. Mà Đàm Linh bên này lại nổi giận đùng đùng với Lữ Thiếu Khanh: “Người đừng có mà quá đáng, người làm như vậy thì có ích lợi gì?” Thời Cơ cũng tiến lại gần, hỏi Lữ Thiếu Khanh: “Trương Chính đại nhân, hiện tại cũng không kém nhiều lắm, người nói cách có thể giúp chúng ta đột phá là gì đi?” Chỉ còn thiếu mấy cánh cửa nữa, tùy tiện làm một chút là được. Đàm Linh chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, sao nha đầu này còn chưa hiểu chứ? Loại chuyện này có thể có cách nào sao? Đàm Linh không nhận được quát Thời Cơ: “Thời Cơ, đừng ngốc, làm sao có thể chứ? Nếu Thời Liêu cứ tiếp tục làm như vậy, sớm muộn gì cũng bị hấn chọc giận đến tẩu hỏa nhập ma.” Thời Cơ nhớ tới trạng thái vừa rồi của Thời Liêu, rất vui vẻ nói: “Linh tỷ tỷ, yên tâm, sẽ không có đâu.” Đàm Linh lại một lần nữa ôm đầu, nàng ta đã không nhớ được đây là lần thứ mấy mình ôm đầu. Bỗng nhiên nàng ta liếc mắt chú ý đến Thời Liêu có chút không thích hợp. Nàng ta chỉ vào Thời Liêu nói với Thời Cơ: “Người xem, còn không cái gì chứ? Hiện tại đã xuất hiện vấn đề rồi kìa.” Thời Cơ nhìn sang, trạng thái hiện tại của Thời Liêu đúng thực là có chút không thích hợp. Biểu cảm hơi mê mang, một đôi mắt tản ra mất đi tiêu điểm. Tiếp theo hấn ta từ từ bay lên, giống như điều bay lên bầu trời. “Đệ đệ...” Thời Cơ lo lắng, vừa định đi lên, lại bị Lữ Thiếu Khanh ngăn lại: “Đừng nhúc nhích, đừng quấy rầy hấn ta.” Thời Cơ cực kỳ tin tưởng Lữ Thiếu Khanh, nghe vậy thì dừng lại, nàng ta còn hơi chờ mong: “Trương Chính đại nhân, đệ đệ ta sắp đột phá sao?” Đàm Linh tức chết, đột phá cái lông ấy. Đột phá mà như vậy sao? Ta thấy là muốn tẩu hỏa nhập ma thì có. Nhìn Thời Liêu bay lên bầu trời, trạng thái vô cùng không đúng, Đàm Linh quát: “Thời Cơ, đừng ngốc, bộ dạng này hoàn toàn

không phải đột phá. “Thời Liêu cũng không biết mình làm như thế nào mà lại trôi nổi lên, ánh mắt của hắn ta dừng ở núi rừng phía dưới. Nhìn cây cối mình tự trồng, trong lòng Thời Liêu xuất hiện một cảm giác rất bình tĩnh. Khí tức trong cơ thể cũng bất giác cuộn cuộn. Trên mặt đất, Thời Cơ nhìn Đàm Linh: “Linh tỷ tỷ, đệ đệ ta như vậy là làm sao?” “Dù sao cũng không phải đột phá.” Đàm Linh tức giận nói: “Ta thân là người từng trải, ta còn không rõ ràng sao? Nếu hắn ta như vậy mà là đột phá, ta liền...” “Nhưng mà lời vừa dứt, khí tức Thời Liêu trên bầu trời bỗng nhiên bộc phát, một đợt sóng khí ngay lập tức làm bốn phía chấn động, thổi đến cành cây lá trên mặt đất ào ào rung động. Tiếp theo, khí tức của Thời Liêu bắt đầu tăng lên liên tục, linh lực xung quanh gào thét, hội tụ mà đến. Bầu trời cũng lặng yên xuất hiện mây đen dày đặc, che lấp trăng máu, đất trời đen kịt. Đàm Linh ngây dại, khó có thể tin nhìn một màn này. Một màn này, thân là người từng trải nàng ta thấy rất quen. “Mẹ kiếp!” Cuối cùng Đàm Linh vẫn nhìn không được, chửi bậy ở trước mặt Lữ Thiếu Khanh: “Cái này, cái này...” “Điều này quá ngoài dự liệu của Đàm Linh. Sao lại đột phá như vậy? Vừa rồi còn đàn độn, không giống dáng vẻ sắp đột phá một chút nào. Còn làm cho ta lo lắng người sẽ tẩu hỏa nhập ma, hiện tại liền muốn đột phá sao?”

Chương 878 - Sâu không lường được

Chương 878: Sâu không lường được.Đàm Linh khó có thể tin, nhìn Thời Liêu trên trời, cả lăm nửa ngày cũng không nói ra một câu hoàn chỉnh. Tất cả những chuyện này, có lẽ chỉ có Lữ Thiếu Khanh mới biết được, nàng ta muốn hỏi cho rõ ràng, quay đầu nhìn lại, nhất thời lại muốn học máu. Lữ Thiếu Khanh đã dẫn theo con khi nhỏ chạy trốn. Ngay cả Thời Cơ cũng đi theo sau Lữ Thiếu Khanh. Đàm Linh cảm nhận được uy áp trên trời, cũng kịp phản ứng, nơi này là phạm vi thiên kiếp, ở lại đây sẽ chỉ chờ bị sét đánh thôi. “Đáng giận, cũng không thèm gọi ta một tiếng.” Đàm Linh tức chết, lúc này cũng nhanh chóng rời khỏi nơi này. Sau khi Lữ Thiếu Khanh chạy tới phạm vi an toàn, nhìn Thời Liêu trên trời, cười hắc hắc, năm mươi vạn viên linh thạch ổn định rồi. Lúc này Thời Cơ đã vô cùng sùng bái nhìn Lữ Thiếu Khanh. Nàng ta kích động nói: “Trương Chính đại nhân, ngài, ngài thật lợi hại.” Lời nói của Thời Cơ mang theo tiếng rung, kích động vô cùng. Hai tỷ đệ nàng ta kẹt ở Kết Đan tầng chín đã lâu không đột phá, đối với tu sĩ bình thường mà nói không tính là dài, nhưng là đối với thiên chi kiêu tử khác cùng là đồ đệ của trưởng lão Thánh Địa mà nói đã là thật lâu thật lâu. Nàng ta thì không sao, nhưng tâm tính của đệ đệ nàng ta vốn đã bất ổn, giờ lại bắt đầu nôn nóng. Nếu còn tiếp tục như vậy, không chừng sẽ tẩu hỏa nhập ma. Nhưng mà loại chuyện đột phá này, cho dù là sư phụ của nàng ta cũng không giúp được gì, chỉ có thể thuận theo tự nhiên. Cho nên lần này cô ý đi ra ngoài, là muốn giải sầu và rèn luyện tâm tính, xem có thể có ích hay không. Thật không ngờ lại gặp Lữ Thiếu Khanh, chỉ với thời gian chưa tới một tháng, Thời Liêu đã muốn đột phá. Cũng quá lợi hại đi. Lữ Thiếu Khanh lại không cho là đúng, khoát tay: “Chuyện có lớn lắm đâu, bình tĩnh một chút, chỉ là chuyện nhỏ, không đáng nhắc tới.” Thời Cơ vẫn kích động không thôi: “Đại nhân, ngài, làm sao ngài làm được?” Đàm Linh từ xa đến cũng vênh tai, rất muốn biết nguyên nhân. Nếu có thể học được, ngày sau chẳng phải cứ muốn đột phá liền đột phá sao? Lữ Thiếu Khanh không nói gì mà chỉ nói với Thời Cơ: “Nhìn kỹ đi, sau khi xem xong,

ngươi cũng có thể chuẩn bị.” “Ta, ta sao?” Thờ Cơ khó có thể tin chỉ vào chính mình. Nàng ta không có cảm giác mình có dấu hiệu đột phá, hơn nữa nàng ta cũng không có làm nhiều việc giống như giống đệ đệ của nàng ta, cùng lắm chỉ là giúp Lữ Thiếu Khanh bóc chút linh đậu mà thôi. “Thật, thật sao?” Lữ Thiếu Khanh không giải thích, mà chỉ vào Thờ Liêu ở xa xa, ý bảo nhìn cho kỹ. Xa xa, khí tức Thờ Liêu càng ngày càng mạnh, thiên kiếp trên bầu trời cũng đang nổi lên, tia chớp không ngừng hiện lên, làm tim người ta đập nhanh. “Muốn đột phá sao?” Bỗng nhiên, một lão giả chợt xuất hiện bên cạnh mọi người, da đầu Lữ Thiếu Khanh tê dại... Lão giả đầu đầy tóc bạc đón gió tung bay, trường bào rộng thùng thình tùy ý mặc lên cũng không che giấu được cơ bắp cường tráng. Thân thể khôi ngô cường tráng, dáng người cao hơn hai mét, giống như một con gấu đen lớn, toàn thân tản mát ra khí tức dũng mãnh, tràn ngập lực lượng mạnh mẽ. Ông ta lặng lẽ xuất hiện, ngay trong giây phút ông ta xuất hiện, Lữ Thiếu Khanh liền cảm giác được cảm giác áp bách mạnh mẽ. Cảm giác của Lữ Thiếu Khanh rất nhạy bén, hẳn người được mùi nguy hiểm ở trên người lão giả. Nếu như ra tay, hẳn không phải là đối thủ của lão giả. Lão giả giống như ma quỷ đột nhiên xuất hiện, làm hắn giật mình đến mức suýt chút nữa thoát khỏi nơi này, nhưng mà hắn vẫn cố gắng trấn định lại. Ánh mắt Lữ Thiếu Khanh tràn ngập kiêng kỵ, lão giả chắc chắn là tồn tại cảnh giới Hóa Thần. Lữ Thiếu Khanh đề hơi thở của mình xuống thấp nhất, khiến cho mình trở thành sự tồn tại tầm thường nhất, cố hết sức để cho người nơi này xem nhẹ hắn. Sau khi lão giả xuất hiện, Đàm Linh hành lễ với lão giả: “Phù trưởng lão!” “Thờ Cơ cũng cao hứng kêu lên: “Su phụ!” “Người này chính là trưởng lão Thánh Địa, Phù Doãn. Trên mặt Phù Doãn lộ ra vẻ vui mừng, nhìn Thờ Liêu trên trời, luôn miệng nói: “Tốt, tốt, không tệ.” “Chuyện đồ đệ mình tự mình biết. Mấy ngày nay chuyện đột phá vẫn luôn quấy nhiễu Thờ Liêu. Tâm tư thất bại đã bắt đầu ảnh hưởng tới Thờ Liêu, dẫn đến việc Thờ Liêu không thể tiếp tục an tâm tu luyện. Đối với việc này Phù Doãn cũng không có cách nào tốt hơn, chỉ có thể cho Thờ Liêu đi ra ngoài giải sầu, hy vọng có thể tìm được cơ hội đột phá, mà hiện tại xem ra hiệu quả cũng không tệ lắm. Ông ta mỉm cười nói với Đàm Linh: “Không tệ, Linh nha đầu ngươi thật có năng lực, ta để cho tiểu tử Thờ Liêu này đi theo ngươi,

chưa đến một tháng đã đột phá rồi. Không tệ, không tệ, trở về ta nhất định sẽ nói cho sư phụ ngươi biết, để sư phụ ngươi ban thưởng hậu hĩnh cho ngươi. “Sắc mặt Đàm Linh đỏ bừng, vô cùng ngượng ngùng. Nếu như nàng ta có bản lĩnh này thì tốt rồi. Nàng ta không dám kể công, nàng ta chỉ vào Lữ Thiếu Khanh đang cố gắng làm người trong suốt nói với Phù Doãn: “Phù trưởng lão, đây là công lao của hần.” “Chết tiệt, cô nàng này đang làm gì vậy? Trong lòng Lữ Thiếu Khanh cực bi phẫn. Lữ Thiếu Khanh vô cùng kiêng kỵ Phù Doãn. Đây là trưởng lão của Thánh Địa, thực lực sâu không lường được. Một khi thân phận của hần bị bại lộ, ở Thánh Địa này sẽ là kêu trời trời không biết, kêu đất đất không linh. Hơn nữa hần có một cảm giác, Phù Doãn trước mắt không đơn giản như vẻ bề ngoài. Phù Doãn cho hần cảm giác nguy hiểm hơn nhiều so với tu sĩ Hóa Thần hần gặp phải lúc trước. Năm đám to bằng nồi đất, cái loại một quyền đâm chết một người bạn nhỏ kia, vô cùng đáng sợ. Trong lòng Lữ Thiếu Khanh thậm chí âm thầm hối hận, sớm biết Phù Doãn cho hần cảm giác nguy hiểm như vậy, hần đã không đi kiếm linh thạch từ trên người Thời Cơ Thời Liêu rồi. Ánh mắt Phù Doãn rơi vào trên người Lữ Thiếu Khanh, dưới lông mày hoa râm, đôi mắt Phù Doãn dường như có thể nhìn thấu lòng người. “A?” Phù Doãn nhìn Lữ Thiếu Khanh, không nhìn được ngẩn ra, trong mắt hiện lên một tia khó hiểu. Sau đó nụ cười trên mặt ông ta càng lớn: “Tiểu tử kia trông thật lạ mắt, không biết xưng hô như thế nào?”

Chương 879 - Sâu không lường được

Chương 879: Sâu không lường được (tt) Không đợi Lữ Thiếu Khanh nói ra thân phận của mình, Thời Cơ đã nói trước một bước. Hơn nữa còn nói ra chuyện Lữ Thiếu Khanh bảo hai tỷ đệ bọn họ làm. Lữ Thiếu Khanh rất muốn bịt miệng Thời Cơ lại, loại chuyện này không nói thì có thể chết sao? Chẳng may sư phụ người không hiểu, ta chẳng phải là xong đời rồi sao? Quả nhiên, sau khi Phù Doãn nghe xong, sắc mặt âm trầm: “Tiểu tử kia, người làm loại chuyện này là hơi quá rồi.” Nhìn xem, quả nhiên là người Ma tộc, gia hỏa không có đầu óc, hoàn toàn không biết lý do tại sao ta làm điều này. Haiz, quên đi, nói chuyện với loại người thô lỗ này chính là không thông, Lữ Thiếu Khanh cũng lười giải thích, trực tiếp ưỡn ngực, mặt không sợ hãi nói: “Phù trưởng lão cũng không hiểu sao? Loại chuyện này, ta còn tưởng rằng người hiểu chứ, haiz...” “Sau khi nói xong, còn vô cùng thất vọng lắc đầu. Phù Doãn sững sốt, không ngờ Lữ Thiếu Khanh lại trả lời như vậy. “Được rồi, các người ở chỗ này nhìn đi, ta rời đi trước, quá làm cho người ta thất vọng rồi...” “Lữ Thiếu Khanh lắc đầu, tranh thủ lúc Phù Doãn ngây người, lập tức rời khỏi nơi này. Tốc độ muốn nhanh bao nhiêu thì nhanh bấy nhiêu, chỉ trong nháy mắt Lữ Thiếu Khanh đã biến mất khỏi chỗ này. Để lại ba người sững sờ tại chỗ. Cho dù là Phù Doãn cũng không ngờ Lữ Thiếu Khanh lại làm như vậy, nói chạy liền chạy, nhanh đến mức ông ta căn bản không kịp phản ứng. Tiểu tử này, thú vị. Phù Doãn nhìn hướng Lữ Thiếu Khanh biến mất, ánh mắt ý vị thâm trường. Đàm Linh bên cạnh im lặng thật lâu, tên hỗn đản này, quả nhiên là không sợ chết mà. Phù Doãn trưởng lão tốt xấu gì cũng là trưởng lão Thánh Địa, một lời không hợp liền bỏ chạy. Trong mắt người Thánh tộc, đây là hành vi vô cùng thất lễ, hơn nữa ngôn ngữ cũng là đại bất kính. Hành vi như vậy, nếu Phù Doãn giết Lữ Thiếu Khanh cũng không dám ai nói gì. Chẳng qua Đàm Linh cảm thấy vẫn nên giúp Lữ Thiếu Khanh nói vài câu hay ho. Lữ Thiếu Khanh tuy rằng đáng giận, nhưng ít ra đã cứu nàng ta, là khách nhân của nàng ta. Nàng ta nói với Phù Doãn: “Mong Phù trưởng lão thứ lỗi, người này

chính là như vậy, thẳng thắn mà làm. “Không lẽ phép lại bị mình nói thành thẳng thắn mà làm, Đàm Linh cảm thấy lương tâm của mình đau đớn. Phù Doãn ha ha cười: “Ta không có tức giận, tiểu tử này rất thú vị. “Thời Cơ thấy sư phụ cười rộ lên, nàng ta cũng yên lòng, nàng ta chỉ sợ Phù Doãn sẽ tìm Lữ Thiều Khanh gây phiền toái. Thời Cơ cười rộ lên, vui vẻ nói với Phù Doãn: “Đúng không, sư phụ, Trương Chính đại nhân thật sự rất lợi hại, chỉ cần để đệ đệ trồng cây ở chỗ này là có thể giúp đệ đệ đột phá rồi. “Đàm Linh rất bất đắc dĩ, nha đầu này tin tưởng không nghi ngờ đối với tên hỗn đản kia. Đàm Linh nhìn Phù Doãn, nói với Thời Cơ: “Nha đầu ngốc, hấn lừa người đấy, sao có thể đột phá như vậy được?” Là Thời Liêu dựa vào nỗ lực của mình mà đột phá, không liên quan đến hấn. “Chưa từng nghĩ, Phù Doãn dường như cảm thấy rất hứng thú với việc này, ông ta hỏi Thời Cơ: “Hấn nói thế nào?” Thời Cơ lấy tay vỗ ngực mình, trên mặt lộ ra biểu cảm mê hoặc khó hiểu: “Trương Chính đại nhân nói, chỉ cần chỗ này của chúng con thông, là có thể đột phá. “Đàm Linh bắt đầu lo lắng, thậm chí hy vọng Thời Cơ không nói như vậy. Nàng ta cảm thấy sau khi Phù Doãn nghe xong, có lẽ sẽ tát chết Lữ Thiều Khanh, đây rõ ràng là cách nói không đáng tin cậy. Nhưng Phù Doãn nghe xong, ánh mắt lại bắn ra tia sáng, giống như bảo thạch trong đêm tối, lập tức bộc phát ra ánh sáng. Ông ta lại ngẩng đầu nhìn về phía Lữ Thiều Khanh, cuối cùng chậm rãi nói: “Người trẻ tuổi bây giờ quả thật sâu không lường được. “Tuổi tác còn nhỏ hơn so với hai đồ đệ của mình, nhưng đã nhìn thấy thứ gì đó còn sâu hơn ông ta. Thú vị, thật thú vị! Đàm Linh ngây ngẩn cả người, không phải người muốn đập chết hấn sao? Về mặt cảm khái, thậm chí thưởng thức này là có ý gì? “Phù trưởng lão, cái này, cái này... “Đàm Linh không hiểu, Thời Cơ cũng không rõ, nhao nhao nhìn Phù Doãn, hy vọng Phù Doãn nói rõ ràng. Phù Doãn vốn định nói nhưng hiện tại ông ta không có thời gian. Ông ta phóng lên trời, đi tới giữa trời, mái tóc dài màu trắng đón gió phất phới, như Ma Thần trong đêm tối, cười ha ha, thanh âm chấn động ngàn dặm. “Tiểu đồ đệ đột phá, không rảnh tiếp đón các vị, mong các vị rộng lòng tha thứ! “Lập tức, xung quanh vang lên từng đợt kinh hô. “Là Phù Doãn! “ “Phù Doãn trưởng lão của Thánh Địa! “ “Thì ra là đệ tử của ông ta đang đột phá! “ “Kỳ quái, nơi này không phải là chỗ của Nhuế trưởng lão sao? “ “Đi thôi, nếu

còn tiếp tục lưu lại, Phù Doãn trưởng lão cũng sẽ không dễ nói chuyện như vậy...“Vô số cường giả bởi vì động tĩnh đột phá của Thời Liêu mà kéo tới lại nhao nhao tản đi.Vốn có không ít người muốn nhân cơ hội quấy nhiễu một phen, nhưng mà Phù Doãn đi ra, bọn họ cũng chỉ có thể tản đi.Không ai dám đắc tội với trưởng lão Thánh Địa.Đương nhiên cũng có người âm thầm ẩn núp, có tâm tư gì thì không biết.Nhưng có Phù Doãn ở chỗ này, trừ phi người cùng cấp bậc đột kích, bằng không không ai có thể quấy nhiễu được Thời Liêu đột phá.Đàm Linh nhìn Thời Liêu bắt đầu độ kiếp trên bầu trời, lại nhìn Thời Cơ bên cạnh, cười nói: “Thời Liêu đột phá, ngươi cũng phải thêm chút sức. Nhưng mà ngươi cũng đừng vì vậy mà nản lòng, phải giữ vững lòng tin.“Thời Cơ lắc đầu, nói với Đàm Linh: “Ta cũng sắp đột phá rồi.“Giọng nói tràn đầy tự tin, ngẩng đầu, giống như một con gà mái nhỏ tự tin.Đàm Linh kinh ngạc: “Ngươi cũng muốn đột phá?“Sau đó càng thêm nghiêm túc đánh giá Thời Cơ một phen, nhưng không có phát hiện Thời Cơ có dấu hiệu đột phá.Thời Cơ trả lời: “Trương Chính đại nhân nói, đệ đệ ta đột phá, ta cũng sẽ nhanh chóng đột phá theo.“Đàm Linh buồn bực, lại là lời của tên khốn kiếp kia.Tên khốn kia rất cuộc cho ngươi uống thuốc mê gì mà khiến ngươi tin tưởng hần như thế.Hắn nói là cái gì thì là cái đó sao? Đối với ta ngươi cũng không có loại tín nhiệm như này.

Chương 880 - Quá đẹp trai cũng phiền phức

Chương 880: Quá đẹp trai cũng phiền phức
Đàm Linh tức giận bất bình: “Nha đầu nguoi, hấn rốt cuộc có cái gì tốt chứ?” “Sắc mặt Thời Cơ không nhin được đỏ lên, may mắn màu da lúa mì của nàng ta đã giúp nàng ta che giấu, không để Đàm Linh nhìn ra chỗ nào không thích hợp.” “Trương Chính đại nhân rất lợi hại, nguoi xem, đệ đệ cũng nhờ thế mà đột phá...” “Lữ Thiệu Khanh tìm được Kế Ngôn, dồn dập nói: “Chúng ta chạy thôi.” “Kế Ngôn thu hồi tầm mắt nhìn lên bầu trời, kinh ngạc nhìn Lữ Thiệu Khanh. Lữ Thiệu Khanh thở phò nói: “Lão gia Thánh Địa kia thật không phải thứ gì tốt. Chuyện của đám tiểu bối mà lại có thể xen vào, thật không biết xấu hổ.” “Kế Ngôn càng thêm tò mò: “Đệ cướp của ai sao?” “Ăn cướp cái rắm.” Lữ Thiệu Khanh mắng: “Ta chỉ muốn kiếm chút linh thạch từ đôi long phượng thai kia. Hai người bọn họ chỉ cần tâm cảnh vượt qua kiểm tra là có thể đột phá. Ta đã nghĩ, dù sao không tranh thủ kiếm tiền thì phí, kiếm chút linh thạch để tiêu xài chút, tranh thủ tìm cả cu li giúp khi ngốc.” “Con khi nhỏ ở bên cạnh nước mắt lưng tròng, ta cảm ơn cả nhà nguoi. Lữ Thiệu Khanh mãnh liệt kể khổ với Kế Ngôn. “Đầu năm nay, linh thạch thật không dễ kiếm, không phải chỉ là một lần đột phá nho nhỏ thôi sao? Lý nãi nãi, lão gia hỏa kia cho ta một loại cảm giác nguy hiểm.” “Rất mạnh sao?” Ánh mắt Kế Ngôn sáng lên, ý chí chiến đấu dấy lên. “Đồ sư huynh này, chú ý sai chỗ rồi.” Lữ Thiệu Khanh mắng to: “Ít nhất là Hóa Thần kỳ trở lên, một cái tát sẽ đập chết huynh đấy.” “Kế Ngôn tràn đầy lòng tin: “Hóa Thần kỳ mà thôi, đánh không lại, nhưng cũng không đến mức chết.” “Sau khi hấn ta đi tới Hàn Tinh thì tiến bộ thần tốc, bội kiếm bốn mạng còn sinh ra kiếm linh, thực lực tăng vọt. Hiện tại cho dù đối thủ là Nguyên Anh hậu kỳ, cũng có thể có cơ hội đánh thắng. Chỉ là Hóa Thần kỳ vẫn đánh không lại, nhưng muốn chạy trốn thì vẫn có lòng tin. Lữ Thiệu Khanh tức giận nói: “Vậy huynh đi đi, đi tặng đầu mình đi, ngày lễ ngày tết ta tuyệt đối sẽ không đốt nến nguyên bảo cho huynh.” “Sau đó hấn nói ra nguyên nhân lo lắng của mình: “Ta

cảm thấy lão già kia dường như biết chúng ta. “Phù Doãn nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh thì ngạc nhiên, Lữ Thiếu Khanh không nhìn lầm. Còn có cả một tiếng kinh nghi kia, Lữ Thiếu Khanh cũng nghe được. Điều này khiến trong lòng Lữ Thiếu Khanh hoài nghi Phù Doãn có thể đã gặp hắn. Kế Ngôn lại cảm thấy không có khả năng: “Không phải đệ đã nói sao? Lúc chúng ta ở Yên Châu, nơi này chỉ có thể biết đại khái một ít tình huống, cũng không thể biết được hình dạng của chúng ta. “Lữ Thiếu Khanh cũng buồn bực, Thánh Địa bên này không nên có người biết hình dạng và thân phận của bọn họ mới đúng. Càng không có khả năng có người biết bọn họ. Lữ Thiếu Khanh nghĩ tới nghĩ lui, suy đoán nó: “Huynh giết người Kiếm gia ở Tây Cực... “Nhưng mà cuối cùng lại lắc đầu, suy đoán này không được thành lập. Trước khi đi tới Thánh Địa, Lữ Thiếu Khanh từng cực lực yêu cầu Kế Ngôn cải trang hình dạng của mình. Cho dù bên Tây Cực có bức họa Kế Ngôn truyền đến Thánh Địa thì cũng không nhận ra Kế Ngôn xuất hiện ở đây. Chính là bởi vì hai người không lo lắng Thánh Địa bên này sẽ biết được thân phận của bọn họ, cho nên Lữ Thiếu Khanh mới dám nghênh ngang đến Thánh Địa. Hiện tại xuất hiện một Phù Doãn dường như quen biết hắn, khiến trong lòng Lữ Thiếu Khanh rất bất an. Nơi này là hang ổ Thánh Địa, toàn bộ Hóa Thần của Hàn Tinh đều tập trung ở nơi này. Càng không cần phải nói đến việc còn có tên Thánh Chủ cảnh giới Luyện Hư tồn tại. Một khi thân phận bại lộ, hắn và Kế Ngôn trốn không thể trốn, thậm chí ngay cả chết cũng khó. Lữ Thiếu Khanh rất ưu thương: “Mẹ nó, lớn lên quá đẹp trai cũng là một loại sai lầm. Đều đã cố gắng khiêm tốn rồi mà bản thân vẫn tỏa ra quang mang vạn trượng, thật sự quá khó khăn. “Đối với lo lắng của Lữ Thiếu Khanh, Kế Ngôn lại không cho là đúng: “Cho dù biết thì sao? Cùng lắm thì đánh một trận. “Lữ Thiếu Khanh buồn rầu không thôi, lo lắng muốn chết: “Huynh muốn chết thì tự đi đi, đừng kéo ta. ““Đi thôi, đi ngay bây giờ.” Lữ Thiếu Khanh hận không thể chạy thật xa. Tranh thủ lúc người khác không chú ý, Phù Doãn còn đang nhìn Thời Liêu độ kiếp, chạy được bao xa liền chạy bấy xa. “Mặc kệ sư muội sao?” Kế Ngôn vô cùng bình tĩnh. Lữ Thiếu Khanh vô cùng rối rắm. “Chạy cái gì mà chạy.” Kế Ngôn nhìn rất thoảng: “Nếu như thân phận của chúng ta bị nhìn thấu, với thực lực của ông ta sẽ dễ dàng để cho chúng ta chạy đi sao? Hoảng cái gì?” Kế

Ngôn rời khỏi nơi này, đi tìm một nơi chuẩn bị tu luyện, đồng thời còn không quên khinh bỉ sự đê của mình một chút:

“Chuyện có bao lớn chứ?” “Khốn kiếp.” Lữ Thiếu Khanh thấy Kế Ngôn thờ ơ, cũng hết cách, mắng chửi đĩnh đạc với bóng lưng Kế Ngôn: “Đến lúc đó đánh nhau, huynh cản, ta sẽ chạy trước.” “Sau đó nhảy lên một thân cây, nằm ở trên cành cây, phải suy nghĩ thật kỹ kế tiếp nên làm như thế nào. Độ kiếp của Thời Liêu rất nhanh kết thúc, đến giữa trưa ngày hôm sau, dường như là đang củng cố cảnh giới. Phù Doãn cũng mang theo hai đồ đệ tới. Lữ Thiếu Khanh rất muốn chạy trốn, nhưng cũng đúng như Kế Ngôn đã nói, nếu Phù Doãn muốn tìm hắn, trốn đi đâu cũng vô dụng. “Tiểu tử kia, ta tới để cảm tạ ngươi...” “Phù Doãn rất vui vẻ cười ha ha, đầu tóc bạc phơ, phóng khoáng khí phách. Trong mắt Lữ Thiếu Khanh hiện lên một tia kiêng kỵ, Phù Doãn cho hắn một loại cảm giác nguy hiểm. Không đơn thuần là bởi vì thực lực của Phù Doãn, phần nhiều là do hắn nhìn không thấu Phù Doãn trước mắt, ông ta giống như đang đeo một cái mặt nạ vậy. Phù Doãn hiện tại thoát nhìn phóng khoáng khí phách, nhưng Lữ Thiếu Khanh dám khẳng định, đây tuyệt đối là mặt ngoài, bộ mặt chân chính thì không ai biết.

Chương 881 - Lữ Thiếu Khanh không bình thường

Chương 881: Lữ Thiếu Khanh không bình thường

Lữ Thiếu Khanh thản nhiên nói: “Không cần khách khí, một cuộc giao dịch mà thôi.”

Lữ Thiếu Khanh lười giả bộ, giả bộ ở trước mặt Phù Doãn ngược lại có khả năng chọc giận ông ta, chẳng bằng trực tiếp nói thẳng: “Năm mươi vạn viên linh thạch, có thể cho ta không?”

Phù Doãn không ngờ Lữ Thiếu Khanh lại trực tiếp như vậy, ông ta hơi sửng sốt một chút. Đàm Linh đi theo đã vô lực châm chọc, tên hỗn đản này thật sự không sợ chết sao. Trước mặt Phù Doãn mà còn đòi linh thạch. Người không sợ bị người đánh chết sao? Hơn nữa việc Thời Liêu có thể đột phá, người xác định là có quan hệ với người sao? Phù Doãn sửng sốt trong chốc lát, cười ha ha nói: “Yên tâm, chuyện đã đồng ý với người thì sẽ không để người thiệt thòi đâu. Nhưng mà, người đã nói là sẽ giúp hai đệ đệ ta đều đột phá mới được. Đại đệ đệ của ta còn chưa có đột phá, người nói xem khi nào nàng ta sẽ đột phá?”

Thời Cơ nhìn Lữ Thiếu Khanh, trong mắt lộ ra vài phần chờ mong. Đệ đệ đột phá, trong lòng nàng ta nhẹ nhàng thở ra. Kế tiếp nàng ta cũng hy vọng mình có thể đột phá. Thân là tỷ tỷ, cũng không thể tụt sau đệ đệ quá nhiều. Lữ Thiếu Khanh chỉ nói: “Đệ đệ đột phá, làm tỷ tỷ không cần lo lắng, trở về tĩnh tâm lại, hẳn là rất nhanh sẽ có thể đột phá.”

Ánh sáng trong mắt Phù Doãn lại lóe lên, ông ta luôn miệng nói: “Tốt, tốt, quả nhiên không nhìn lầm, tiểu tử này quả nhiên có vài phần bản lĩnh.”

Lữ Thiếu Khanh khiêm tốn nói: “Bình thường thôi, loại chuyện này người bình thường đều có thể nhìn ra được.”

Đây là dáng vẻ khiêm tốn nên có sao? Đàm Linh muốn đánh người. Ý người là ta không còn là người bình thường nữa sao? Ngay cả Phù Doãn trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói cái gì cho phải. Ông ta biết vấn đề của hai đệ tử mình. Thời Liêu bởi vì nóng lòng, nhưng mà ở phương diện tu luyện này càng nóng lòng lại càng khó đột phá, bởi vì cái gọi là dục tốc tắc bất đạt. Thời Cơ thì sao, nàng ta cũng bởi vì lo lắng cho Thời Liêu mà không thể đột phá. Nói cách khác, tâm cảnh hai tỷ đệ đều không được, vội vàng xao

động. Trạng thái tâm cảnh như vậy, làm sao có thể đột phá đây? Nhưng ông ta lại không có cách nào tốt, chỉ có thể đuổi hai người ra ngoài, để cho bọn họ đi ra giải sầu, hy vọng có thể giúp cho tâm cảnh của bọn họ khôi phục bình thường. Không ngờ lại đụng phải Lữ Thiếu Khanh ở chỗ này, chuyện ông ta phiền não, lại nhờ Lữ Thiếu Khanh thoải mái giải quyết. Phù Doãn có vài phần tò mò: “Tiểu tử kia, làm sao ngươi có thể chắc chắn là bắt Thời Liêu đi trồng cây nhất định có thể làm cho hắn ta bình tĩnh trở lại?” “Ba người Đàm Linh, Thời Cơ, Thời Liêu đều vĩnh tai, bọn họ cũng rất tò mò. Lữ Thiếu Khanh cười hắc hắc: “Không có cách nào xác định, chỉ là muốn thử một lần. Dù sao lúc ấy ta cũng cần người hỗ trợ làm việc.” Thời Liêu nhìn không được mở miệng hỏi: “Nếu ta không có cách nào đột phá thì sao?” “Nếu không có cách nào đột phá, vậy thì chính là không có cách nào rồi.” Lữ Thiếu Khanh khoanh hai tay, tỏ vẻ nếu là như vậy, hắn cũng bất lực: “Ta cũng không thể kiếm được năm mươi vạn linh thạch.” Sắc mặt Đàm Linh cổ quái, cực kỳ, nghiêm trọng, hung hăng hoài nghi việc bắt Thời Liêu giúp hắn trồng cây mới là ý đồ chân chính của Lữ Thiếu Khanh. Phù Doãn lại ha ha cười: “Thú vị. Bất kể thế nào, tìm được tiểu gia hỏa ngươi mới giúp cho tiểu đồ đột phá. Ngươi nói đi, ta có thể làm chút gì đó để báo đáp ngươi.” Mặt Lữ Thiếu Khanh không chút thay đổi nói: “Không cần, không phải ta đã nói rồi sao? Một trận giao dịch mà thôi, năm mươi vạn viên linh thạch là đủ rồi.” Dừng một chút, nhìn Thời Cơ, lại nói: “Nếu như nàng ta không thể đột phá, đến lúc đó cho ta hai mươi lăm vạn viên linh thạch, không thành vấn đề chứ?” Lời Lữ Thiếu Khanh nói khiến Phù Doãn kinh ngạc, có chút không thể tin được; “Thật sự không cần sao?” “Ông ta là trưởng lão Thánh Địa, có quyền lực rất lớn ở Thánh Địa, có thể làm được rất nhiều chuyện. Một câu nói liền có thể làm cho một người thăng chức rất nhanh, một gia tộc thịnh vượng phồn thịnh. Nhưng Lữ Thiếu Khanh lại từ chối, tâm tính không tệ. Ánh mắt Phù Doãn nhìn Lữ Thiếu Khanh càng thương thức. Lữ Thiếu Khanh lắc đầu, ra lệnh đuổi khách: “Không cần, nếu mấy vị không có việc gì, mời về đi, ta bề bộn nhiều việc.” Phù Doãn làm lão hồ ly hiểu ý Lữ Thiếu Khanh, không so đo, ngược lại cười ha ha: “Tốt lắm, có gì cần, đến lúc đó cứ tìm ta.” Sau đó liền mang hai đồ đệ trở về, Thời Liêu muốn tiếp tục củng cố cảnh giới, Thời Cơ thì chuẩn bị trùng kích Nguyên

Anh kỳ, không thích hợp tiếp tục ở lại bên ngoài.Đợi đến khi Phù Doãn rời đi, Đàm Linh mới hồ nghi đánh giá Lữ Thiếu Khanh.Lữ Thiếu Khanh trừng mắt nhìn Đàm Linh: “Nhìn cái gì? Chưa từng thấy trai đẹp sao?”Đàm Linh không tức giận, ngược lại tò mò: “Không phải chứ, dựa theo tính cách của ngươi, Phù trưởng lão muốn cảm tạ ngươi, vậy mà ngươi lại từ chối?”Trong mắt Đàm Linh, Phù Doãn vừa rồi chính là cừ non chủ động đưa tới cửa, với tính cách của Lữ Thiếu Khanh, sư tử không mở to miệng cũng coi như cho Phù Doãn mặt mũi.Không ngờ Lữ Thiếu Khanh lại từ chối Phù Doãn, không có ý định nhổ một cọng tóc gáy trên người Phù Doãn.Biểu hiện giống như một vị quân tử, nói cái gì thì là cái đó, không chiếm nhiều một chút tiện nghi nào.Lữ Thiếu Khanh như vậy, có vẻ không bình thường một chút nào.Đàm Linh nói xong, lại thấy trên mặt Lữ Thiếu Khanh lộ ra vẻ đau khổ, quát nạt ta: “Mẹ nó, đừng nói chuyện này được không?”Lữ Thiếu Khanh ôm ngực, đau lòng không thôi, giống như mất đi một trăm triệu linh thạch.Lữ Thiếu Khanh cũng muốn mở miệng đòi Phù Doãn, bảo Phù Doãn cho hắn mấy linh thạch nhỏ.Loại tồn tại như Phù Doãn này, cái khác không nhiều lắm nhưng linh thạch chắc chắn có.Vấn đề là hắn không dám, cũng không muốn.Hắn vô cùng kiêng kỵ Phù Doãn, một trăm phần trăm không muốn dính líu gì đến Phù Doãn.Cho nên chỉ có thể nhịn đau từ chối.Chuyện này, mỗi khi nhớ lại, đều sẽ đau lòng.Buổi tối ngủ cũng không ngủ được.

Chương 882 - Xem trọng sư huynh ta sao?

Chương 882: Xem trọng sư huynh ta sao? Hiện tại Đàm Linh lại nói đến chuyện này, không thể nghi ngờ chính là xát muối lên vết thương của hắn, thực đau lòng. Hắn đe dọa Đàm Linh: “Nếu ngươi còn dám nhắc lại chuyện này, có tin ta đánh ngươi hay không?” Thấy Lữ Thiếu Khanh như vậy, Đàm Linh rất vui vẻ, cũng đoán được, nàng ta vui vẻ cười nói: “Ngươi sợ Phù trưởng lão sao?” “Ta sợ cái lông? Đó là do ta tôn kính người già được không?” Lữ Thiếu Khanh cứng cổ, chết cũng không thừa nhận. “Đến lúc đó ta để sư phụ ta đến gặp ngươi một chút xem thế nào?” Lữ Thiếu Khanh đau đầu. Phù Doãn đã làm cho tinh thần hắn khẩn trương, lo lắng hãi hùng. Nhuế trưởng lão còn mạnh hơn Phù Doãn, nếu muốn tới tìm hắn, hắn vẫn nên ngoan ngoãn chạy đi. Kết quả là, đúng lúc này hắn lại cười rộ lên, trấn an: “Cô nãi nãi, có chuyện gì thì từ từ nói, đừng một chút liền kêu sư phụ huynh đến, thật ấu trĩ...” Đàm Linh hừ một tiếng, Lữ Thiếu Khanh như vậy, trong lòng nàng ta không có nửa điểm vui vẻ. Bởi vì nàng ta biết Lữ Thiếu Khanh như vậy chẳng qua là sợ sư phụ nàng ta, chẳng có một chút sợ hãi nào với nàng ta. Nàng ta lại hỏi: “Nếu ngươi lo lắng sẽ đắc tội với Phù trưởng lão, vậy sao ngươi còn dám lấy năm mươi vạn viên linh thạch kia?” Lữ Thiếu Khanh ưỡn thẳng ngực, đúng lý hợp tình hỏi ngược lại: “Vì sao không dám? Đó là ta vất vả kiếm được mà. Ông ta là trưởng lão, dù sao cũng không thể không phân rõ phải trái chứ?” Đàm Linh rất im lặng, được rồi, mặc dù là sợ, nhưng không có hoàn toàn sợ. Suy nghĩ một chút, nàng ta lấy ra chiếc nhẫn trữ vật kia quơ quơ trước mặt Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh sửng sốt: “Làm gì? Ngươi cho ta là chó sao?” “Ngươi cho rằng thứ ngươi cầm trong tay là xương sao. Nhưng mà rất nhanh, Lữ Thiếu Khanh đã kịp phản ứng, ánh mắt tỏa sáng, xoa xoa tay, hưng phấn nói: “Linh thạch lấy được rồi sao? Nhanh lên, đưa cho ta.” “Thái độ của ngươi như vậy...” Đàm Linh lại chậm rãi nói: “Thật sự khiến ta rất không cam lòng đưa cho ngươi.” “Đừng, tỷ tỷ.” Lữ Thiếu Khanh không nói hai lời, lập tức lộ ra nụ cười nịnh nọt, vẻ mặt lấy

lòng: “Lúc trước ta nói chuyện hơi lớn tiếng, tỷ coi như ta thả rắm đi. Hắc hắc, tỷ tỷ là người tốt như vậy, vừa nhìn đã biết là người sáng khoái, đúng không.” Đàm Linh không nói gì, rất là khinh bỉ, trước đó còn kêu nàng ta là tiểu cô nương, hiện tại liền thay đổi sắc mặt, tỷ tỷ dài tỷ tỷ ngắn. Đôi mắt với Lữ Thiếu Khanh như vậy, Đàm Linh cũng không có nóng nảy, ném nhẫn trữ vật cho hắn. Lữ Thiếu Khanh nhận lấy, chút thương tâm trong lòng bị hòa tan không ít. Năm trăm vạn viên linh thạch! Mặt mày Lữ Thiếu Khanh hớn hở, cười đến vui vẻ: “Không hổ là Thánh Địa, thật nhiều linh thạch. So với ba nhà ở thành Tam Vũ kia thì tốt hơn nhiều.” Đàm Linh nghi hoặc: “Thành Tam Vũ?” “Nhưng lập tức phản ứng lại: “Người gây tai họa cho người ta sao? Xem ra mấy kẻ ở thành Tam Vũ cũng rất thảm, cũng không biết đã bị gia hỏa này gây tai vạ thành bộ dáng gì, có cơ hội thì đi xem một chút. Ít nhất khi nhìn thấy có người thảm hơn ta, trong lòng ta sẽ thoải mái hơn rất nhiều. Lữ Thiếu Khanh cất kỹ nhẫn trữ vật, ghét bỏ Đàm Linh không biết nói: “Thật không biết nói, tai vạ gì chứ? Bọn họ cảm tạ ta còn không kịp đâu. Tốt lắm, người có thể đi rồi, không cần ở lại quấy rầy chúng ta nữa.” Lữ Thiếu Khanh thu linh thạch, trở mặt không nhận người, cũng hạ lệnh đuổi khách với Đàm Linh. “Sau này không nên tùy tiện mang con chó con mèo tới nữa, quá phiền toái.” Lần này tính sai, năm mươi vạn viên linh thạch, suýt chút nữa góp cả bản thân mình vào. Vẫn nên thanh toán ổn định ở chỗ này làm trạch nam, đợi đến lúc đó lên Thánh Sơn một chuyến, xem có cơ hội tiến vào Tuyệt Phách Liệt Uyên hay không. Những chuyện khác, vẫn là ít đụng ít quản thì hơn. Đàm Linh tức chết, tên hỗn đản này, vừa rồi còn cười híp mắt gọi người ta là tỷ tỷ, hiện tại thu linh thạch xong liền lập tức trở mặt. “Người quả nhiên là cảm tình chó mà.” Đàm Linh thở phì phò rời đi. “Cô nàng, đi thông thả!” Lữ Thiếu Khanh ở phía sau vẫy tay. Chẳng qua chưa đến một lát sau, Đàm Linh lại vòng vèo trở về. Nàng ta nhìn thoáng qua xung quanh: “Sur huynh của người đâu?” Ánh mắt Lữ Thiếu Khanh sáng lên, lập tức ghé sát lại gần hai bước: “Cuối cùng cũng ngăn không được suy nghĩ thực sự trong lòng mình sao? Như này mới đúng chứ, tu luyện, tùy tính mà làm, muốn làm cái gì thì làm cái đó, tuyệt đối không nên đè nén chính mình, ủy khuất chính mình.” Đàm Linh chớp chớp mắt, không rõ Lữ Thiếu Khanh nói những lời này là có ý gì. Chỉ thấy nụ cười của

Lữ Thiếu Khanh càng thêm bỉ ổi: “Sư huynh ta nhìn bề ngoài là một khối gỗ, nhưng trên thực tế nội tâm hắc ta lại rất lắng lọc. Chỉ cần hòa tan tầng lạnh lòng đối trá bên ngoài của hắc ta, đến lúc đó hắc ta sẽ hóa thành một ngọn lửa, hòa tan ngươi cũng được.” “Như thế nào, loại người này đẹp trai, nín nhịn, người cũng rất dịu dàng, máu chốt là thực lực còn cực mạnh, người đứng đầu trong cùng thế hệ, chỉ cần chín mươi chín vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín viên linh thạch, ta sẽ đưa người đến trên giường ngươi.” Sắc mặt Đàm Linh đỏ bừng, nhìn Lữ Thiếu Khanh giơ ngón tay cái lên, trong lòng nàng ta vừa thẹn vừa giận. Tên khốn kiếp này, coi mình là ai chứ? Thật muốn xé xác tên khốn kiếp này mà. Sao sư huynh hắc không chém chết hắc đi? Còn giữ lại làm gì? Cả ngày ở chỗ này hãm hại sư đệ sư huynh, không cần cũng được. Đàm Linh cắn răng, cố nén xúc động muốn đánh người: “Ta muốn nói, qua nửa tháng nữa, sẽ đến tỷ thí cướp đoạt danh ngạch tiến vào Thánh Sơn. Ba ngày sau báo danh, ngươi có thích báo danh hay không thì tùy.” Sau khi nói xong, cũng không thể ở lại chỗ này thêm nữa. Vừa tức giận, lại xấu hổ.

Chương 883 - Xem trọng sự huynh ta sao?

Chương 883: Xem trọng sự huynh ta sao? Lữ Thiếu Khanh vuốt cằm, nhìn bóng lưng Đàm Linh biến mất, cười hắc hắc không ngừng. Con khỉ nhỏ ở bên cạnh kêu xèo xèo, Lữ Thiếu Khanh hung tợn uy hiếp: “Nếu người dám nói hươu nói vượn, ta sẽ thiên người.” Con khỉ nhỏ đứng trên cây, dường như muốn phản kháng đến cùng, tiếp tục kêu gào muốn nói cho Kế Ngôn. “Phản rồi, còn dám uy hiếp ta sao?” Lữ Thiếu Khanh giận dữ, không nói hai lời, đưa tay ra, con khỉ nhỏ chỉ mới Kết Đan sơ kỳ căn bản là trốn không thoát ma chưởng của Lữ Thiếu Khanh, nó bị Lữ thiếu khanh thoải mái nắm trong tay: “Dám uy hiếp ta sao? Xem ta nhổ tóc người này.” “Chi chi...” Con khỉ nhỏ sợ hãi, tỏ vẻ tuyệt đối sẽ không nói cho Kế Ngôn. “Hừ.” Lữ Thiếu Khanh nhổ mấy cọng lông khỉ, lại cho nó một quả táo ngọt: “Đến lúc đó ta sẽ mang người đi ăn ngon, biết không?” Con khỉ nhỏ sáng lên, tức giận lập tức biến mất, vỗ ngực, ngao ô. “Ta đều nghe được rồi.” Bỗng nhiên, Kế Ngôn từ xa bỗng bệnh mà đến. Sắc mặt không tốt nhìn chằm chằm Lữ Thiếu Khanh, trên mặt lạnh lùng mang theo vài phần sát khí: “Xem ra gần đây đệ rất rảnh rồi, đến đây, đánh với ta một trận đi.” Vẫy tay, Vô Khuru kiếm gào thét tới, nhắm thẳng Lữ Thiếu Khanh. Mặc Quân kiếm chủ động bay tới, tri kỷ muốn rơi vào tay Lữ Thiếu Khanh, lại bị Lữ Thiếu Khanh tát bay. “Ồ đồ, chớ làm loạn.” Về mặt Lữ Thiếu Khanh ngưng trọng, nghiêm túc đứng lên: “Nơi này là nơi ở của người ta, nếu đánh sập nơi này của người ta, huynh muốn ăn nói thế nào?” “Tất cả mọi người đều mạnh như vậy, đánh nhau, không mệt sao?” Kế Ngôn cười lạnh một tiếng: “Cho nên, đây chính là lý do đệ dám tùy tiện nói xấu ta sao?” Lữ Thiếu Khanh kháng nghị: “Nói xấu cái gì? Nói thật có được không?” Ánh mắt Kế Ngôn càng lạnh hơn, kiếm ý bắt đầu tràn ngập. “Đừng nháo, đừng nháo.” Lữ Thiếu Khanh đảo tròn mắt, vội vàng nói: “Cô nàng kia nói ba ngày sau có thể báo danh, huynh đi báo danh không?” Kế Ngôn nghe vậy, thu kiếm rời đi: “Không báo danh, tự đệ xem xét rồi xử lý đi.” Lữ Thiếu Khanh mạnh

miệng: “Xì, nếu không vì ta muốn mang khí ngốc ra ngoài ăn một bữa thì huynh cho rằng ta muốn quản huynh sao?” Lữ Thiếu Khanh bày ra mấy trận pháp, dẫn dò Mặc Quân kiểm: “Cứ chơi đùa xung quanh đây đi, nhớ để ý một chút cho ta. Bằng không ta sẽ nhốt ngươi lại.” Hắn trở lại trong phòng, bóng dáng chợt lóe liền biến mất tại chỗ rồi lại xuất hiện ở trong phòng thời gian. Dọc theo đường đi, hắn và Kế Ngôn ngồi chung một chiếc thuyền, không có cơ hội tiến vào bên trong nhẫn. Mặc dù Kế Ngôn được hắn coi là huynh trưởng thân thiết nhất, hắn cũng không muốn bại lộ bí mật cuối cùng trên người mình. Sau khi đi tới Thánh Địa này, sở dĩ muốn Đàm Linh tìm cho hắn một chỗ, mục đích chính là muốn có một chỗ lớn một chút, để mọi người có chút không gian riêng tư. Sau khi Lữ Thiếu Khanh đi vào, chỉ khí giương cao, trong lòng hào khí vạn trượng. Gần tám trăm năm mươi vạn viên linh thạch lấy được từ chỗ thành Tam Vũ, hiện tại cộng thêm năm trăm vạn viên linh thạch trong tay Đàm Linh. Thoáng cái đã có hơn một ngàn vạn viên linh thạch. Nhiều linh thạch như vậy cộng lại, thời gian mà hắn có thể sử dụng ở chỗ này đã vượt qua hai trăm năm. “Hai trăm năm, một con heo cũng có thể tu luyện thành nhĩ?” Lữ Thiếu Khanh đắc ý cười: “Loại thiên tài như ta lợi hại hơn heo nhiều.” Chẳng qua Lữ Thiếu Khanh cũng không có ý định lập tức tu luyện hết hai trăm năm. Có trời mới biết sau đó hắn có phát điên không. Lúc trước đều là tiến hành tuần tự, hiện tại do thời gian quá dài, hắn không chịu nổi loại cô đơn này, trước cứ thử tu luyện mười năm xem sao. Hiện tại linh thạch trong túi hắn sung túc, cũng trở nên phóng khoáng hơn. “Sáu mươi vạn linh thạch mà thôi, như rắc chút nước.” Lữ Thiếu Khanh vừa móc linh thạch ra, vừa nói với linh bài: “Cho dù đồ ma quỷ người tăng giá, ta cũng có thể chịu đựng được.” Sau khi nói xong liền ném sáu mươi vạn viên linh thạch vào lư hương, ánh sáng trắng chói lóa, linh khí phía trên linh thạch trong nháy mắt bị nuốt chửng không còn, linh thạch hóa thành cặn bã, cuối cùng hoàn toàn biến mất. Lữ Thiếu Khanh thậm chí còn có thời gian khen ngợi tiểu đệ ma quỷ một câu: “Ma quỷ người thực ra cũng coi như không tệ, còn không cần ta giúp người đỡ rác.” Mặt ngoài bàn ngọc chợt lóe ánh sáng, một đợt tin tức tràn vào trong đầu Lữ Thiếu Khanh. Nụ cười của Lữ Thiếu Khanh rất nhanh đọng lại. Chỉ thấy biểu cảm của hắn đầu tiên là kinh ngạc, khó có thể tin,

sau đó dần dần biến đỏ, phần nộ. Hấn nặng nề đập một cái vào trên bàn ngọc, rống giận với linh bài: “Ma quỷ, ngươi muốn làm gì? Tham ô trắng trợn như vậy sao? Lúc trước ngươi nói ta từ Kết Đan kỳ tiến vào Nguyên Anh kỳ, một vạn linh thạch chỉ cho ta thời gian hai tháng, ta nhận.” “Chết tiệt, hiện tại một vạn linh thạch mà chỉ cho ta thời gian một tháng? Ngươi làm gì? Tạo phản sao? Ta còn chưa có thành Hóa Thần, Lý nãi nãi...” “Lữ Thiếu Khanh tức giận, loại hành vi gian thương tự mình tăng giá này, có người quản hay không vậy? Ta có thể đánh cái đồ yêu quái này không? Thật sự cho rằng linh thạch rất dễ kiếm sao? Lữ Thiếu Khanh dừng một chút, càng nghĩ càng tức, tiếp tục đập bàn ngọc đến âm âm rung động: “Ma quỷ, hỗn đản, có phải ngươi không đủ khả năng không? Vừa rồi ta chỉ là nói đùa mà thôi, ngươi còn tưởng thật sao? Phun linh thạch ra cho ta, nếu không phun ra, ta nuốt sống ngươi.” “Lữ Thiếu Khanh vô cùng phẫn nộ, nước miếng phun ra ba ngàn thước, giống như bông tuyết rơi trên bàn ngọc. Những thứ đặt trên bàn ngọc đều dính nước miếng của hắn.” “Nhổ ra cho ta, nếu không ta đập linh bài của ngươi.” “Lữ Thiếu Khanh đưa tay muốn đi lấy lệnh bài, nhưng ngay sau đó, quan tài đặt ở giữa bàn ngọc bỗng nhiên sáng lên. Lữ Thiếu Khanh lập tức giống như một con thỏ sợ hãi, nhảy về phía sau ba trượng, nghi ngờ nhìn chằm chằm quan tài. Quan tài chỉ là chột lóe ánh sáng trắng, sau đó lại không có động tĩnh gì nữa.

Chương 884 - Lão đại giấu linh thạch của ta

Chương 884: Lão đại giấu linh thạch của ta
Lữ Thiếu Khanh đợi nửa ngày, cẩn thận gọi một tiếng: “Lão đại? Đại ca? Gia gia?” “Kêu vài tiếng không có phản ứng, Lữ Thiếu Khanh lại một lần nữa lấy can đảm, tới gần bàn ngọc nói với quan tài: “Đại ca, lão đại, việc này không liên quan tới người, là chuyện của ta và tiểu đệ ma quỷ. Người lớn tuổi như vậy, là trưởng bối, không nên nhúng tay vào!” “Nhưng mà hắn vừa mới dứt lời, ánh sáng trên quan tài bùng lên, tiếp theo một hơi thở cực mạnh bộc phát từ trên quan tài. Nó giống như một quả bom đang nổ tung ở chỗ này, sóng xung kích cực mạnh đang điên cuồng tàn sát bừa bãi.” “Phụt!” “Mặc dù Lữ Thiếu Khanh có cảnh giới Nguyên Anh tầng năm, vô địch cùng thể hệ, còn có thể chém giết vượt cấp, nhưng hắn cũng gánh không nổi lần này. Một uy áp vô hình nặng nề đập ở trên người hắn, khiến cho hắn phun máu tươi, giống như một chiếc thuyền con bên trong sóng to gió lớn, bị quăng lên thật cao, sau đó nặng nề rơi xuống mặt đất. Trong lòng Lữ Thiếu Khanh vô cùng kinh hãi, uy áp này chỉ sợ vượt quá tưởng tượng của hắn. Ở trước mặt uy áp này, hắn cảm giác đến cả con kiến hôi mình cũng không bằng, nếu như cố ý, lực lượng này chỉ cần tăng lên một chút là sẽ có thể nghiền chết hắn, khiến hắn hoàn toàn biến mất ở trên thế giới này. Lữ Thiếu Khanh nhìn quan tài khôi phục bình tĩnh một lần nữa, trong lòng hiện ra một suy nghĩ như vậy, chắc chắn là một lão đại siêu cấp. Cái gì mà Hóa Thần, Luyện Hư ở trước mặt người này đều là cặn bã. Thậm chí Lữ Thiếu Khanh còn có loại trực giác đây không phải là Hợp Thể hay là Đại Thừa, mà là tồn tại cao cấp hơn. Tồn tại cao cấp hơn, chỉ có tiên nhân phi thăng. Nghĩ tới đây, cả người Lữ Thiếu Khanh càng tê dại. Ở trước mặt loại lão đại như này, hắn hoàn toàn không có bất kỳ lực phản kháng nào. Lúc trước hắn đã đoán, quan tài và linh bài là một thể, hiện tại đã có thể hoàn toàn khẳng định. Chẳng trách lại chủ động chiếu bản đồ kho báu cho hắn, khiến hắn ngây ngốc đi Yên Châu, kết quả đã tìm được bản thể của lão đại trở về. Lúc trước linh bài đã đủ kiên

ngạo, hiện tại bản thể đã trở lại, càng là điều tặc thiên (1).(1)
Là một từ lưu hành trên mạng TQ, có ý hình dung người kia rất lợi hại ở phương diện nào đó hoặc là một sự kiện nào đó khiến người ta kinh ngạc.Chẳng trách nuốt sạch linh thạch của hắn mà không cho hắn bất kỳ cơ hội thương lượng nào.Lữ Thiếu Khanh nhìn chăm chăm quan tài, vẻ mặt biến ảo bất định.Lại qua hồi lâu, Lữ Thiếu Khanh cắn răng một cái, vẻ mặt cầu xin nói với quan tài: “Lão đại, không nên như vậy. Mọi người là quan hệ hợp tác, đến lúc phải tăng giá, người cũng phải nói cho ta biết, không thể ép mua ép bán được. Với thể đạo hiện tại, kiếm chút linh thạch cũng không dễ dàng...”Lữ Thiếu Khanh hung hăng bóp đùi, đau đến mức hắn chảy nước mắt, nhưng bóp mũi nửa ngày cũng không chảy nổi nước mũi.Lữ Thiếu Khanh chỉ có thể lau mắt ở trên bàn ngọc, tiếp tục gào khóc: “Đầu năm nay, kinh tế trong thể đạo này đều không tốt, mọi người vì kiếm chút linh thạch mà đến cả óc chó cũng đánh ra.”“Ta vì kiếm một viên linh thạch mà phải lên núi đao xuống biển lửa, đao tới lửa lui, mạng nhỏ vẫn luôn gặp nguy hiểm. Người là lão đại, chút linh thạch này cho dù là ném ở ven đường, người liếc nhìn một cái cũng là vũ nhục đối với người.”“Người ở chỗ này che giấu linh thạch của ta, nếu truyền ra ngoài, mặt mũi của lão đại người để ở đâu? Sẽ bị đồng hành cười hơn ba ngàn năm chứ?”Cứng rắn không được, Lữ Thiếu Khanh chỉ có thể mềm nhũn, một phen nước mắt một phen nước mắt lau ở trên bàn ngọc.Chỉ tiếc không có nước mũi, trong lòng Lữ Thiếu Khanh âm thầm đáng tiếc.Nếu không trông sẽ có vẻ tệ hơn.Lữ Thiếu Khanh lải nhải, giống như một nữ nhân nhiều chuyện nói liên tục ở chỗ này, nước miếng cũng phun đầy cả cái bàn ngọc.Cuối cùng, bàn ngọc lại chột lóe ánh sáng trắng, một thông tin tràn vào: “Cút...”Lữ Thiếu Khanh ngây dại.Lão đại sao có thể làm như vậy được? Chẳng trách bị người đánh chết, loại tính tình này của người làm sao có thể sống được chứ?Nhìn bộ dáng bi thảm này của ta, cho dù là trái tim làm bằng đá cũng sẽ mềm nhũn đi.Còn lão đại nhà người thì ý chí sắt đá, vậy mà lại cho ta một chữ cút lạnh lẽo.Phải có bao nhiêu máu lạnh mới có thể nói ra lời như vậy. Không thấy ta khóc thê thảm như vậy sao?Nước mắt cả đời đều chảy khô ở nơi này rồi, người không có một chút áy náy nào thì thôi đi, lại còn bảo ta cút. Đây là việc con người làm sao?Không đúng, người đã là một ma quỷ, lão đại ma quỷ,

không phải người. Lữ Thiếu Khanh bị phần vô cùng, nhẹ nhàng vỗ bàn ngọc, hô to với quan tài: “Lão đại, người thật không tử tế. Nếu như là mấy vạn viên linh thạch, ta còn chưa tính, nhưng này là vừa đúng ba mươi vạn viên linh thạch, người không cho ta một lời giải thích, ta có chết cũng không nhắm mắt.” “Lão đại, người không thể như vậy được, người đều sống không biết bao lâu, lớn tuổi như vậy còn cùng loại tiểu bối bình thường như ta...” “Lời còn chưa dứt, quan tài lại lần nữa bùng lên ánh sáng trắng, uy áp cực mạnh lại xuất hiện. “Phụt!” Mặc dù lần này đã có phòng bị mà ngăn cản trước tiên, nhưng trước uy áp cường đại này, Lữ Thiếu Khanh vẫn không phải là đối thủ, lại một lần nữa hộc máu, bị đánh bay ra ngoài. “Đủ rồi!” Lữ Thiếu Khanh giận, cuối cùng không nhịn được nữa. Hắn xoa ngực, nhảy dựng lên, xông lên, rống giận với quan tài: “Ma quỷ, người muốn làm gì?” “Nhịn không được, cũng không đành lòng. Ăn nói khép nép, chẳng qua là kẻ tạm thời, thật cho rằng ta dễ bắt nạt sao? Lữ Thiếu Khanh không hề không chế nước miếng của mình, nước miếng lại một lần nữa giống như thác nước, phun lên bàn ngọc, phun cả lên quan tài và linh bài: “Ma quỷ, người rút ra đây cho ta, trốn ở bên trong làm gì? Là nam nhân thì rút ra đây cho ta, còn là nương môn thì làm ỏ cho ta.” Không có bất kỳ phản ứng nào.

Chương 885 - Hai chữ rùa đen ta có thể tiếp tục viết bất cứ lúc nào

Chương 885: Hai chữ rùa đen ta có thể tiếp tục viết bất cứ lúc nào

Lữ Thiếu Khanh đâm vài quyền, phát hiện thứ bị thương chính là tay mình. Kết quả là hắn tiến lên vài bước, một tay lấy linh bài tới, quan tài thì hắn không dám đụng vào. Hắn lấy bút ra, uy hiếp quan tài: “Người cho ta một câu trả lời thỏa đáng, nếu không đừng trách ta thêm hai chữ vào đây.” Trên linh bài ghi hai chữ tiểu đệ là chói mắt và bắt mắt như vậy. Một lát sau, vẫn không có phản ứng. Lữ Thiếu Khanh nổi giận: “Đến lúc này rồi mà còn làm rùa đen rụt đầu sao? Vậy đừng trách ta. Ta sẽ thêm vào hai chữ rùa đen, sau này người chính là tiểu đệ rùa đen của ta.” Ngay khi Lữ Thiếu Khanh sắp đặt bút, trên bàn ngọc hiện lên ánh sáng trắng. Một luồng thông tin tràn vào. Lữ Thiếu Khanh tiêu hóa xong, phần nộ trong lòng chẳng những không có tiêu tan, ngược lại lại càng phần nộ: “Người cho ta pháp quyết luyện đan làm gì? Nay là ngày đầu tiên người biết ta sao? Tiên luyện đan thuật? Ai thêm?” “Học trận pháp đã đủ làm hắn mệt mỏi rồi, giờ còn đi luyện đan? Hắn cũng không có thời gian đó, nếu có thời gian, ngủ không phải tốt hơn sao? Hơn nữa nghe nói luyện đan phải đầu tư rất lớn, rất phá sản. Lữ Thiếu Khanh không cảm thấy chút linh thạch của mình có thể chống lại sự giày vò đó. Tư Dao sư bá thân là Phong chủ Đan Đỉnh Phong, vì luyện đan, có đôi khi còn đi lấy tiền riêng của Lục Tể sư bá để dùng, Lục Tể sư bá biết cũng không dám lên tiếng. Bởi vậy có thể thấy được luyện đan là việc thiêu linh thạch cỡ nào chứ. Tuy rằng ngoài miệng ghét bỏ, nhưng Lữ Thiếu Khanh rất thành thật lấy ra một cái ngọc giản để ghi chép lại. Sau khi cất kỹ, lại quát với quan tài: “Cho chút đồ có ích đi.” Ánh sáng trắng trên mặt quan tài lập lòe dồn dập. Mắt thấy quan tài sắp tức hồng hồng mà ra tay, Lữ Thiếu Khanh lại giơ linh bài trên tay trái lên, tay phải cầm bút, trong lòng hoảng hốt, mặt ngoài hung ác uy hiếp: “Người động vào ta thử xem? Hai chữ rùa đen ta có thể viết xuống bất cứ lúc nào đây.” Ánh sáng trên mặt quan tài tắt đi, bắt đầu im lặng. Cuối cùng một luồng tin tức lại tràn vào trong đầu hắn. Lúc này Lữ

Thiếu Khanh mới lộ ra nụ cười. “Đã sớm nên làm như vậy rồi chứ, cần gì phải làm mọi người khó chịu?” Lữ Thiếu Khanh đặt linh bài trở lại mặt bàn, lải nhải với quan tài: “Ngươi là lão đại, làm việc cũng phải phúc hậu mới được. Tăng giá lại không hề thương lượng, như vậy là một đả kích lớn cỡ nào đối với một trái tim nhỏ yếu thuần khiết thiện lương như ta chứ, dù sao cũng phải bồi thường một chút đi?” “Tịch Diệt Tru Tinh Kiếm! Lữ Thiếu Khanh vui vẻ sao chép lại, chuẩn bị chậm rãi tu luyện. Đây không phải là kiếm quyết, đây là một chiêu kiếm. Một kiếm có chút tương tự như một kiếm kia của Kế Ngôn. Nhưng mà Lữ Thiếu Khanh cảm thấy một kiếm kia của Kế Ngôn hẳn là phải mạnh hơn, là do Kế Ngôn kiếm đạo vô song tự mình lĩnh ngộ ra, tiềm năng vô hạn, tương lai sẽ càng hoàn thiện và biến hóa. Mà hiện tại kiếm chiêu mà ma quỷ cho là do tiền nhân lĩnh ngộ, đã là chiêu thức cố định. Nhưng đối với Lữ Thiếu Khanh mà nói đã rất thỏa mãn. Hẳn không phải Kế Ngôn, không có thiên phú kiếm đạo tuyệt đỉnh, phải dựa vào bản thân để lĩnh ngộ ra kiếm chiêu tuyệt thế, rất khó cũng rất vất vả. Chẳng bằng dùng của tiền nhân, dù sao uy lực cũng không yếu, đối với hắn mà nói là đủ rồi. Thật tốt khi sử dụng chủ nghĩa, những tự mình lĩnh ngộ cũng là một chuyện gian nan. Lữ Thiếu Khanh cất kỹ linh bài, cười híp mắt nói: “Được rồi, hết thấy đều đại cát, một hồi hiểu lầm thôi, không có việc gì, lão đại, ngươi an tâm ngủ đi, ta không quấy rầy ngươi nữa.” Sau đó Lữ Thiếu Khanh ngoan ngoãn đi tìm một góc ngồi xuống, cách bàn ngọc rất xa. Hẳn không vội vã tu luyện, hắn vừa đắc tội với lão đại, có trời mới biết lão đại có thể then quá hóa giận nhân lúc hắn tu luyện mà đánh lén hắn hay không? Cứ từ từ trước, cũng không vội. Lữ Thiếu Khanh tự an ủi mình một phen, sau đó lật tay, mấy viên tổn ma thạch xuất hiện trong tay. Lữ Thiếu Khanh nhìn tổn ma thạch trước mắt, thần thức lướt qua tổn ma thạch bên trong nhãn. Hơi suy nghĩ một phen, cuối cùng lầm bầm: “Gần ba ngàn tổn ma thạch, gần năm trăm viên có thể so với Nguyên Anh kỳ, còn so được với Hóa Thần thì không đến một trăm, còn lại chất chung một chỗ không biết có thể bằng một đòn của Nguyên Anh hay không. Quên đi, đến lúc đó nếu ai chọc giận ta, ta đều ném ra ngoài.” Nhưng mà, rất nhanh, đầu Lữ Thiếu Khanh lại đau. Từng viên tổn ma thạch được rót linh lực vào, đây là một công trình hùng vĩ hạng nhất. Gần ba ngàn viên tổn ma thạch,

không làm hấn mệt chết thì cũng làm cho hấn mệt mỗi năm sắp. Hết lần này tới lần khác, hấn còn không tìm được người khác nào nhờ giúp đỡ, chỉ có thể để tự bản thân làm. “Mẹ nó...” Lữ Thiếu Khanh mắng một câu, bắt đầu rót linh lực vào từng viên. Rót linh lực vào bên trong còn phải cẩn thận từng li từng tí, không thể nóng vội, một khi điểm cân bằng bị phá vỡ, tổn ma thạch trong tay sẽ nổ tung. Điều này đòi hỏi sự kiên nhẫn và thời gian... Đợi đến khi Lữ Thiếu Khanh rót linh lực vào tất cả các viên tổn ma thạch, bao gồm cả viên tổn ma thạch năm màu, chỉnh thành hình thức bom sắp nổ, hấn mới phát hiện thời gian đã qua hơn hai năm. Thời gian còn lại không đến ba năm. Lữ Thiếu Khanh thở dài một hơi, cảm giác thực mệt mỏi. Rót linh lực vào tổn ma thạch không phải là chuyện đơn giản. Cho dù hấn là Nguyên Anh, linh lực sinh sôi không ngừng cũng không theo kịp tốc độ hấn rót linh lực vào. Trong lúc đó còn phải nghỉ ngơi một chút, thư giãn một chút. Trong đó tổn ma thạch năm màu hao phí nhiều thời gian hơn, linh lực rót vào còn nhiều hơn tất cả tổn ma thạch khác cộng lại. Chẳng qua kết quả cũng khiến Lữ Thiếu Khanh rất hài lòng. tổn ma thạch đã biến thành bom, nếu thật sự đến lúc cần, có thể dùng để nổ tung Thánh Sơn.

Chương 886 - Có hứng thú đạo phố không?

Chương 886: Có hứng thú đạo phố không? Lữ Thiếu Khanh đoán uy lực của nó cũng không quá kém, Thánh Sơn dù không hoàn toàn sụp đổ, cũng phải sụp đổ một nửa. “À, đã đến lúc nghĩ xem nên làm thế nào rồi.” Lữ Thiếu Khanh nắm cằm suy tư, ánh mắt dần sáng lên: “Cũng không biết như vậy có được không?” “Sau đó hắn kiểm tra tình trạng của mình một phen, Lữ Thiếu Khanh vuốt cằm: “Chắc tu luyện một hai năm là có thể đột phá rồi.” “Lần này linh lực không ngừng tiêu hao, vận dụng càng thêm thuần thực, tiến thêm một bước với việc tinh luyện, giúp thực lực tăng lên không ít. Mặc dù! Lữ Thiếu Khanh quay đầu nhìn thoáng qua quan tài trên bàn ngọc. Hắn luôn cảm giác có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào hắn, xem ra lão đại hình như có chút không cam lòng, rất không phục. Quên đi, lần này tạm thời không tu luyện nữa, chờ lão đại hết giận rồi nói tiếp. Thật là, chưa từng gặp lão đại nào keo kiệt như vậy. Không đúng, nó chính là tiểu đệ ma quỷ của ta mà. Loại tiểu đệ keo kiệt này, thật muốn không cần, mang ra ngoài cũng mất mặt. Lữ Thiếu Khanh lắc đầu, trong lòng thở dài, vô cùng tiếc hận. Sống uổng phí lâu như vậy. Chẳng trách lại bị người ta đánh chết, thì ra đều là do keo kiệt. Mình cũng không thể giống nó được, tuyệt đối không thể quá mức kiêu ngạo, cuối cùng sẽ bị người đánh chết. Quan tài nhỏ như vậy cũng không biết có thể chứa nổi tro cốt của nó hay không. Sau khi châm chọc xong, Lữ Thiếu Khanh lấy ngọc giản vừa mới sao chép được một chiêu kiếm từ chỗ tiểu đệ ma quỷ ra. Sau khi Lữ Thiếu Khanh lấy ra, đắc ý cười: “Huynh cho là huynh lĩnh ngộ được một kiếm kia liền rất trâu bò sao? Huynh có, ta cũng có, đến lúc đó sẽ cho huynh một bất ngờ.” “Sau đó, Lữ Thiếu Khanh bắt đầu tìm hiểu. Nhưng mà, đây cũng không phải là kiếm chiêu đơn giản, có thể được tiểu đệ ma quỷ đơn độc lấy ra cho hắn, đủ để nói rõ nó bất phàm. Rất nhanh, Lữ Thiếu Khanh liền nhíu chặt mày. Hắn vốn còn để lại một phần lực chú ý để phòng bị phía sau, phòng ngừa tiểu đệ ma quỷ nhân cơ hội làm gì hắn. Nhưng theo thời gian tìm hiểu qua đi, toàn bộ tâm thần

của Lữ Thiếu Khanh đều tập trung, đã không rảnh bận tâm chuyện bên ngoài. Hắn hết sức chăm chú, toàn tâm toàn ý tìm hiểu kiếm chiêu mới lấy được. Bóng hình xinh đẹp kia lại xuất hiện. Lần này nàng lại chân thật hơn vài phần, đứng ở trên quan tài, đầu đầy tóc đen không gió tự động, mặt như sương lạnh, nàng vừa xuất hiện, nhiệt độ xung quanh dường như bởi vậy mà giảm xuống một khoảng lớn, đi tới mùa đông cực lạnh. Ánh mắt nàng mang theo phần nộ, nhìn chằm chằm Lữ Thiếu Khanh, thân thể hơi run rẩy. Mặc dù đây không phải là lần đầu tiên, nhưng mỗi lần đều có thể khiến nàng tức giận. Nàng nắm chặt tay, rất có xúc động muốn trừng trị Lữ Thiếu Khanh một chút. Nàng đã từng bị người ta chửi bới như vậy khi nào chứ? Nước miếng cũng có thể để cho nàng tắm rửa. Hơn nữa! “Lại dám nói ta già?” Giọng nữ nhân quanh quẩn, trống không mờ mịt, lại ẩn chứa nộ khí ngập trời. Hai mắt nàng phun lửa, hận không thể đốt cháy Lữ Thiếu Khanh. Mà lúc này thân thể Lữ Thiếu Khanh khẽ động. Bóng dáng nữ nhân lập tức biến mất, Lữ Thiếu Khanh quay đầu nhìn lướt qua, nói thầm: “Kỳ quái!” Sau đó nói với quan tài: “Lão đại, đừng dùng ám chiêu, đánh lên người không tính là anh hùng hảo hán gì, đừng để ta xem thường ngươi.” Sau khi nói xong lại tiếp tục tìm hiểu kiếm chiêu. Thật lâu sau, đợi đến khi tâm thần Lữ Thiếu Khanh lại đắm chìm trong việc tìm hiểu kiếm chiêu lần nữa, giọng nữ nhân nghiêng rằng nghiêng lợi nói quanh quẩn bốn phía: “Hồn đản...” “Bóng dáng Lữ Thiếu Khanh xuất hiện ở trong phòng, thời gian bên ngoài trên thực tế không có biến hóa như vậy, cách lúc hắn đi vào cũng chỉ trong chốc lát. Nhưng hắn ở bên trong đã năm năm. Lữ Thiếu Khanh đi ra với vẻ mặt mệt mỏi, tinh thần không phấn chấn, giống như một người mười ngày mười đêm không ngủ, còn bị kéo đi làm việc nặng mười ngày mười đêm. Căn phòng này là mới xây, trong phòng ngay cả một món đồ gia dụng cũng không có. Sau khi Lữ Thiếu Khanh đi ra, cũng mặc kệ có giường hay không, không nói hai lời, trực tiếp ngã trên mặt đất nằm ngáy o o. Lữ Thiếu Khanh cũng không biết mình ngủ được bao lâu, bên ngoài đột nhiên bộc phát ra một đợt kiếm ý. Vô Khuru kiếm từ trên trời giáng xuống. Trước mặt Vô Khuru Kiếm sắc bén, trận pháp Lữ Thiếu Khanh bố trí đều bị phá hủy nổ tung. Tiếp theo, cả gian phòng cũng bị xoắn thành vụn gỗ đầy trời. Lữ Thiếu Khanh nhảy dựng lên từ trên mặt đất, phần

nộ rít gào: “Huynh có bệnh à, còn để cho người ta ngủ hay không vậy?” Lữ Thiếu Khanh tức giận, ngủ cũng khó như vậy sao? Mới rời giường con tức giận rất lớn, nếu là người khác, Lữ Thiếu Khanh nhất định phải cầm kiếm đi dạy dỗ một chút việc quấy nhiễu giấc mộng của người ta là một tội ác tày trời cỡ nào. Chẳng qua đối phương là Kế Ngôn, hấn nghĩ nghĩ, vẫn nhin. Đương nhiên, không phải hấn sợ hấn ta, mà là sợ phiền toái. Giọng Kế Ngôn truyền tới: “Đã là ngày thứ năm rồi, hôm nay ngày cuối cùng báo danh, nếu không báo danh, đệ cứ theo ta luận bàn một tháng đi.” “Mẹ nó!” Lữ Thiếu Khanh quá sợ hãi: “Ta ngủ lâu như vậy sao?” Chẳng qua ngẫm lại, ngủ lâu như vậy cũng không có gì lạ. Ở trong phòng thời gian, chỉ riêng đồng tôn ma thạch đã tốn thời gian hơn hai năm của hấn. Thời gian còn lại, hấn dùng để tìm hiểu một kiếm chiêu mới lấy được. Không ngờ độ khó của Tịch Diệt Tru Tinh Kiếm vượt quá tưởng tượng của hấn. Thời gian ba năm rưỡi, tiêu hao cực nhiều tinh lực của hấn, vậy mà cũng chỉ tìm hiểu được một chút da lông. Mặc dù nói là một kiếm chiêu, nhưng nó bao hàm ngàn vạn biến hóa, hoàn toàn không phải thứ mà kẻ ở cảnh giới như hấn có thể hiểu rõ toàn bộ được. Nhưng lĩnh ngộ một chút da lông cũng đủ để cho thực lực của hấn tiến thêm một bước.

Chương 887 - Người giúp ta chen hàng, ta mời người ăn cơm

Chương 887: Người giúp ta chen hàng, ta mời người ăn cơm. Kế Ngôn thúc giục Lữ Thiệu Khanh đi báo danh cho hắn ta, Vô Khuru kiểm ong một tiếng trên không trung, ý uy hiếp không cần nói cũng biết. Lữ Thiệu Khanh không kiên nhẫn: “Phiền muốn chết, không phải là vẫn còn một ngày sao? Gấp cái rắm.” “Nửa ngày!” Kế Ngôn sửa lại sai lầm của Lữ Thiệu Khanh. Lữ Thiệu Khanh xoay người rời đi, quát một tiếng: “Khỉ ngốc, đi ăn cái gì không?” “Con khỉ nhỏ vốn định trốn đi, Lữ Thiệu Khanh mới vừa tỉnh ngủ vẫn còn sự tức giận khi rời giường, nó sợ. Nhưng vừa nghe có đồ ăn, nó không nói hai lời lập tức nhảy ra, trợn tru bò lên trên vai Lữ Thiệu Khanh. Lữ Thiệu Khanh mang theo con khỉ nhỏ đi tới chỗ Đàm Linh ở, đứng ở bên ngoài hô: “Cô nàng, có hứng thú đi dạo phố không?” “Đi dạo phố?” Đàm Linh đi ra, vẻ mặt hồ nghi nhìn chằm chằm hắn: “Người muốn làm gì?” “Đưa ta đi báo danh đi, ta không biết đường...” “Người tàn phế hay bị câm?” Đàm Linh khinh bỉ: “Người đi ra ngoài không biết hỏi sao?” Chủ yếu là Đàm Linh không muốn nhìn thấy Lữ Thiệu Khanh, vừa nhìn thấy người này, trong lòng liền tức giận. Nếu cứ tiếp tục như vậy chỉ sợ thọ nguyên của mình sẽ bị tức giận giảm bớt. Đối với tên khốn kiếp này, vẫn nên tránh xa một chút cho thỏa đáng. “Chủ yếu là ta không muốn xếp hàng.” Lữ Thiệu Khanh thành khẩn nói: “Người thân là đồ đệ của Nhuế trưởng lão, chen hàng hắn là không có vấn đề gì đi?” “Đàm Linh tức chết, hắn coi ta là cái gì chứ? Trở thành loại không học vấn không nghề nghiệp đời thứ hai ở Thánh Địa sao? Ta là loại người tùy tiện dùng đặc quyền như vậy sao? Đồ đệ Thánh Địa, đặc biệt là đồ đệ trưởng lão, tâm cao khí ngạo, khinh thường làm mấy hành động kiểu này.” “Người muốn đăng ký thì người tự đi đi.” Lữ Thiệu Khanh nhún vai: “Còn nửa ngày nữa, ta đoán đội ngũ xếp hàng nhất định là vừa thối vừa dài.” “Thánh Địa có bao nhiêu người chứ? Cho dù có nhiều điểm báo danh hơn nữa thì cũng là biển người mênh mông. Lữ Thiệu Khanh chẳng cần nghĩ cũng có thể đoán được sự rầm rộ của mỗi điểm

báo danh. Bắt hắn đi xếp hàng, nghĩ cũng đừng nghĩ. Bên cạnh có một máy gian lận mà không dùng, sẽ bị sét đánh chết. “Đi thôi, cùng lắm thì ta mời người ăn bữa cơm.” Lữ Thiếu Khanh cười híp mắt, giống như gọi người quen: “Cả ngày làm ỏ ở đây tu luyện, thật không có ý nghĩa.” Đàm Linh vốn không muốn đề ý đến Lữ Thiếu Khanh, nhưng tâm tư vừa chuyển, trên mặt không khỏi lộ ra vài phần tươi cười: “Người xác định muốn mời ta ăn cơm sao?” Giọng điệu của Đàm Linh rất chảnh, lộ ra vài phần ngạo nghễ: “Đồ bình thường ta sẽ không ăn.” Ánh mắt Lữ Thiếu Khanh sáng lên, cười càng thêm vui vẻ: “Trùng hợp, ta cũng vậy, mấy thứ đó chó cũng không ăn. Người giúp sư huynh ta báo danh, ta mời người ăn bữa cơm là rất bình thường, cái này gọi là có qua có lại.” “Vây đi thôi.” Đàm Linh ha hả cười, trong ánh mắt ẩn giấu đắc ý âm thầm. Sau đó dẫn Lữ Thiếu Khanh ra ngoài trước. Thánh Địa rất lớn, nhân số rất nhiều. Trên đường thái độ của Đàm Linh đối với Lữ Thiếu Khanh cải thiện không ít, giọng điệu nói chuyện nhu hòa, không giống lúc trước, trong miệng giống như ngậm ốt, mỗi chữ đều mang theo hỏa khí. “Thánh Sơn truyền ý chỉ xuống, lần này chỉ có năm mươi người có thể tiến vào Thánh Sơn. Hơn nữa thời gian tu luyện cũng kéo dài, có thể ở trên đó ba năm.” Chuyện này có chút khác thường, Lữ Thiếu Khanh cẩn thận thử hỏi: “Trên Thánh Sơn đã xảy ra chuyện gì sao?” Đàm Linh cũng không rõ, nàng ta lắc đầu: “Không biết, nhưng lần này cạnh tranh vô cùng kịch liệt. Nhân số báo danh cũng rất nhiều, các người đi tham gia tỷ thí, tốt nhất nên cẩn thận một chút.” Đối với điều này, Lữ Thiếu Khanh tuyệt không lo lắng: “Yên tâm, ta cũng không tham gia, đến lúc đó ta theo người đi dạo Thánh Sơn là được rồi.” Đàm Linh hừ một tiếng: “Ta cũng đâu có đồng ý.” Lữ Thiếu Khanh cười nói: “Có quan hệ gì đâu, mang theo ta, người cũng sẽ không thiếu một miếng thịt nào.” “Sẽ không thiếu miếng thịt, nhưng dựa vào cái gì mà ta phải làm như người mong muốn?” Đàm Linh quay mặt đi, không muốn nhìn Lữ Thiếu Khanh tươi cười, nàng ta sợ nhìn sẽ nhin không được đánh người. Rất nhanh, Đàm Linh dẫn Lữ Thiếu Khanh tới điểm báo danh gần nhất. Tình huống cũng đúng như Lữ Thiếu Khanh suy nghĩ, đội ngũ xếp hàng báo danh dài dằng dặc, một con phố đều đứng đầy người, kéo dài đến xa xa. Mà bên cạnh có mấy tu sĩ mặc giáp đen đứng lẻ tẻ. Đây chính là đội ngũ trực thuộc Thánh Chủ. Tuy rằng nhân

số rất nhiều, nhưng lại vô cùng an tĩnh, không dám ồn ào. Rất nhiều người xếp phía sau đội ngũ mang theo vẻ lo lắng, nhưng không ai dám chen ngang. Lữ Thiếu Khanh hết sức kỳ quái, những Ma tộc này trở nên có tổ chất như này từ khi nào vậy? Vậy mà lại không chen ngang? Chẳng lẽ ở Thánh Địa này chủ yếu giáo dục tổ chất đạo đức sao? Đàm Linh mang theo Lữ Thiếu Khanh đi về phía trước điểm báo danh, Lữ Thiếu Khanh nhất thời cảm nhận được ánh mắt lạnh như băng của vài tên tu sĩ giáp đen xung quanh rơi vào trên người hai người bọn họ, thậm chí có người tay đã khoác lên vũ khí bên hông, có thể bộc phát bất cứ lúc nào và cho hắn một đòn sấm sét. Lữ Thiếu Khanh như có điều suy nghĩ, xem ra cũng không phải là người Ma tộc tổ chất tăng cao, mà là bên cạnh có người giúp bọn họ giảng dạy tổ chất. Ai nha, chen hàng gì gì đó, sao lại không biết xấu hổ như vậy chứ? Lữ Thiếu Khanh ưỡn thẳng ngực, bước nhanh về phía trước. Đàm Linh đi tới điểm báo danh, giơ ra một tấm lệnh bài với tu sĩ áo giáp đen cầm đầu. Tu sĩ giáp đen nhìn thấy, vội vàng hành lễ: “Bái kiến đại nhân.”

Chương 888 - Người giúp ta chen hàng, ta mời người ăn cơm

Chương 888: Người giúp ta chen hàng, ta mời người ăn cơm (tt) Các tu sĩ áo giáp đen phía xa cũng hành lễ, về phần người xếp hàng, vốn có không ít người có oán hận, nhưng sau khi chứng kiến một màn như vậy lại nhao nhao ngậm chặt miệng, không dám nói lung tung. Đại nhân phía trên Thánh Sơn, cũng không phải là người mà mấy tu sĩ tiểu lâu la như bọn họ có thể mạo phạm. Người bình thường không cho phép chen ngang, nhưng lão đại Thánh Sơn chen ngang, xem như là cho bọn hắn mặt mũi. Có Đàm Linh ra mặt, mọi chuyện đều vô cùng thuận lợi, đăng ký tên, nhận lệnh bài, đến lúc đó chỉ cần cầm lệnh bài lên sân tử thí. Lữ Thiệu Khanh cầm lệnh bài, hết sức hài lòng, tấm tắc khen ngợi: “Có quan hệ thật thoải mái. “Bảo hắn đến xếp hàng, nhìn đội ngũ, tuyệt đối không được. “Đi thôi, quan hệ cầu, ta mời người đi ăn cơm. “Đàm Linh muốn đánh người: “Miệng người có thể nói chuyện khách khí một chút hay không vậy? “Ta giúp người chen hàng, thứ đổi được không phải một câu tử tử, mà là một câu quan hệ cầu? Quả nhiên là một tên đại hỗn đản. Nhưng mà nghĩ đến chuyện tiếp theo, nàng ta cố nén tức giận, hỏi: “Người nói mời ta ăn cơm, có phải thật hay không? “Đối với việc Lữ Thiệu Khanh trở mặt không thừa nhận, Đàm Linh cũng không cảm thấy kỳ quái một chút nào. Người này tuyệt đối có thể làm được. Chẳng qua Lữ Thiệu Khanh cũng không có trở mặt không nhận người, hắn gật đầu: “Đương nhiên là thật, đại nam nhân nói mà còn giả được sao? Dẫn đường đi, ta mời người đến tử lâu tốt nhất Thánh Địa ăn cơm. “Trên mặt Đàm Linh lộ ra nụ cười, ánh mắt chớp động lóe ra ánh sáng giao hoạt: “Được. “Sau đó nàng ta đưa Lữ Thiệu Khanh tới một tử lâu cao năm tầng. Gian tử lâu này nằm ở dưới chân Thánh Sơn, cách Thánh Sơn rất gần, nhìn vị trí của nó, kẻ có thể mở ở loại địa phương này, đủ để nhìn ra năng lực của chủ nhân sau lưng. Tử lâu trang hoàng cực kỳ xa hoa, vật liệu nhị phẩm tam phẩm có thể thấy được ở bất cứ đâu. Dưới chân là ván gỗ Lạc Sương Tử Mộc nhị phẩm, đỉnh đầu là từng viên linh châu cấp bậc tam phẩm được khảm

ở trên vách tường, cho dù là đến buổi tối, cũng làm cho nơi này sáng như ban ngày. Tay vịn cầu thang là dùng vật liệu tam phẩm chế tạo, vật liệu nhu hòa thoải mái. Nơi này không có vật liệu nhất phẩm trở xuống, tất cả đều là vật liệu nhị phẩm tam phẩm. Đi vào nơi này, mỗi một bước đều giống như giẫm trên linh thạch, chạm vào mỗi một chỗ đều giống như vuốt ve linh thạch. Ở trên tầng cao nhất, còn có nhả gian do vật liệu tứ phẩm chế tạo. Tiểu nhị trong tử lâu là Trúc Cơ kỳ trở lên, Luyện Khí kỳ không có tư cách đến hầu hạ khách nhân. Lữ Thiếu Khanh chảy nước miếng rào rào: “Đây là tử lâu của ai?” “Tòa nhà này phải tốn bao nhiêu linh thạch chứ?” “Thôi gia...” “Lữ Thiếu Khanh giật mình, thì ra là Thôi gia. Lão tổ Thôi gia là trưởng lão thứ ba của Thánh Địa, Thôi gia lại là một trong những gia tộc mạnh nhất ở Thánh Địa. Mở một tử lâu ở chỗ này đúng là không có một chút vấn đề nào cả. Cũng không ai dám đến đây gây sự. Nhưng mà hai người tiến vào còn chưa kịp tìm chỗ ngồi xuống, bên ngoài liền có hai người khác đi vào. Lỗ mũi Lữ Thiếu Khanh lập tức giật giật, nói với Đàm Linh: “Không đúng, có mùi.” “Đàm Linh kỳ quái: “Có mùi gì?” “Nàng ta ngửi ngửi, không ngửi thấy mùi gì. Nơi này là tử lâu Thôi gia, không thể có mùi hôi thối gì. Mà đúng lúc này, một âm thanh nghiêng răng nghiêng lợi vang lên: “Đàm Linh!” “Lữ Thiếu Khanh quay đầu nhìn lại, nhất thời vui vẻ. Trùng hợp, lại là người quen cũ. Kiếm Lan! Kiếm Lan nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Lữ Thiếu Khanh và Đàm Linh, bên cạnh nàng ta là một thiếu nữ khác. Trên mặt thiếu nữ mang theo nụ cười lạnh nhàn nhạt, ánh mắt cực kỳ khinh miệt nhìn Đàm Linh. Nàng ta còn xinh đẹp hơn nhiều so với Kiếm Lan, chẳng qua thân hình lại cường tráng khôi ngô hơn Kiếm Lan. Thậm chí còn cao hơn một đầu so với Kiếm Lan, một nữ nhân Thánh tộc điển hình. Hơn nữa nàng ta chẳng những xinh đẹp hơn Kiếm Lan, mà khi tức giận mát ra từ trên người cũng mạnh hơn Kiếm Lan vô số lần. Là cảnh giới Nguyên Anh. Đàm Linh quay đầu, nhìn Kiếm Lan và nữ nhân bên cạnh, thân nhiên nói: “Kiếm Lan, Thôi Thanh.” “Kiếm Lan nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh và Đàm Linh, ngực nàng ta dồn dập phập phồng, có thể thấy được nàng ta đang rất tức giận. Ánh mắt thiếu nữ được gọi là Thôi Thanh rơi vào trên người Lữ Thiếu Khanh, hỏi Kiếm Lan: “Hắn chính là tên nhà quê giáo hoạt trong miệng ngươi sao?” “Không sai.” Lúc Kiếm Lan nói chuyện,

hàm răng đang ken kết vang vọng. Nàng ta có bị Kế Ngôn dạy dỗ một chút, bị thương không tính là nặng, nhưng rất mất mặt. Sau khi trở về, không tiện đi tìm đệ đệ, chỉ có thể tới tìm Thôi Thanh, hy vọng Thôi Thanh có thể ra tay giúp nàng ta báo thù. Vốn muốn tới nơi này ăn bữa cơm, cùng nhau thương lượng xem nên báo thù như thế nào, không ngờ lại gặp được Lữ Thiếu Khanh và Đàm Linh ở chỗ này. Bởi vì cái gọi là kẻ thù gặp nhau hết sức đỏ mắt, Kiếm Lan tức giận đến mức son phấn trên mặt đều rơi xuống. Thôi Thanh cười khẩy, nàng ta nói với Đàm Linh: “Đàm Linh, ta tới khiêu chiến với ngươi, ngươi có dám ứng chiến hay không?” Sắc mặt Đàm Linh âm trầm: “Chẳng lẽ lại sợ ngươi sao?” “Bởi vì lập trường của sư phụ nàng ta có vấn đề, thái độ của người Kiếm gia và Thôi gia đối với nàng ta cũng không tốt lắm. Có cơ hội đánh rơi mặt mũi của nàng ta, người của Kiếm gia và Thôi gia chắc chắn sẽ không bỏ qua. Nhưng Đàm Linh không sợ hãi, đối mặt với khiêu chiến, nàng ta sẽ không trốn tránh. Kiếm Lan nhìn không được cười ha ha: “Đàm Linh, ngươi còn chưa biết sao? Tháng trước Thôi Thanh muội muội đã đột phá, nàng ta hiện tại đã là Nguyên Anh trung kỳ, cảnh giới tăng bốn, ngươi lấy cái gì mà đánh với nàng ta?”

Chương 889 - Mọi người cùng nhau ăn bữa cơm đi

Chương 889: Mọi người cùng nhau ăn bữa cơm đi (tt)Sắc mặt Đàm Linh hơi đổi.Vậy thì thật phiền toái.Lúc trước cho dù Thôi Thanh là cảnh giới tầng ba, nàng ta là cảnh giới tầng nhưng hai người đánh nhau nàng ta cũng chưa chắc sẽ thua.Nhưng hiện tại kém hai cảnh giới, nàng ta dù có lòng tin cũng đánh không lại.Ánh mắt của nàng ta nhìn không được rơi vào trên người Lữ Thiếu Khanh, tên hỗn đản này đã nói sẽ giúp nàng ta giải quyết phiền toái.Ánh mắt Thôi Thanh cũng dừng ở trên người Lữ Thiếu Khanh, sau khi nhìn thấy dáng người gầy gò của Lữ Thiếu Khanh, ánh mắt hiển thị rõ sự khinh miệt.Lữ Thiếu Khanh đón nhận ánh mắt của Thôi Thanh, nhếch miệng cười, khiến sắc mặt Thôi Thanh có vài phần mất tự nhiên.Trong lòng âm thầm kinh ngạc, cái tên này, sao thoát nhìn vừa có chút đáng ghét lại vừa có chút thuận mắt nhỉ?Lữ Thiếu Khanh cười rộ lên, mở miệng nói: “Đánh cái gì mà đánh, dĩ hòa vi quý, dĩ hòa vi quý. Tất cả mọi người là người một nhà, đánh đánh giết giết làm gì? Phá hư đoàn kết của Thánh Địa.”“Ha ha...” Kiếm Lan nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh như thế, nhìn không được cười ha ha, làm cho người xung quanh cũng nhao nhao liếc mắt nhìn.Thân phận người tới nơi này cũng không đơn giản, không ít người nhận ra là người Kiếm gia, Thôi gia, vội vàng dời ánh mắt, e sợ đường đột đắc tội.Thôi Thanh cũng cười rộ lên, vô cùng khinh thường: “Nghe Kiếm Lan tỷ tỷ nói tên nhà quê nguoi là một kẻ hèn nhát, vốn còn không tin, không ngờ thật đúng là một tên hèn.”Đàm Linh cũng buồn bực không thôi, cảm thấy sai lầm lớn nhất đời mình chính là gặp phải Lữ Thiếu Khanh.Loại bảo tiêu chết tiệt gì vậy? Bảo tiêu hèn nhát à.Sao người Thánh tộc lại có một tên nhát gan như vậy chứ? Mất hết mặt mũi người Thánh tộc.Người ta đều đã khiêu chiến đến ngay trước mặt, còn không dám nghênh chiến, tức chết ta rồi.Một thân thực lực đều là giả bộ sao?Đàm Linh quát: “Nguoi câm miệng cho ta.”Không thể để cho hắn tiếp tục làm mình mất thể diện được.Đối thủ lần này không phải là con chó con mèo gì, mà là

đối thủ cùng cấp bậc với mình, thực lực mạnh hơn nữa thì thế nào, thua trận không thua người. Lữ Thiếu Khanh phát phát tay với nàng ta: “Quy củ cũ, để ta xử lý.” “Không cần!” “Đàm Linh thử phỉ phò từ chối, cho người tới, mặt mũi của ta có còn được nữa không?” “Được rồi, được rồi.” Lữ Thiếu Khanh không miễn cưỡng, nhưng hắn lại nói với Đàm Linh: “Dù thế nào, cũng phải cơm nước xong xuôi rồi nói sau chứ?” “Hắn lại nói với Thôi Thanh và Kiếm Lan: “Hai vị, ăn cùng không?” “Thôi Thanh Kiếm Lan sững sốt. Đàm Linh cũng khó có thể tin nhìn Lữ Thiếu Khanh. Hồn đản, người ở phe nào vậy? Tại sao bên cạnh ta lại dễ dàng xuất hiện phản đồ như vậy? Hai người bọn họ và ta không hợp nhau, là đối thủ của ta, người lại còn muốn mời họ cùng ăn cơm? Đầu óc người làm từ cái gì vậy? Đàm Linh càng nghĩ càng tức, tâm tình tốt đẹp ngày hôm nay đã bị hủy hoại toàn bộ ở đây. Gia hỏa hồn đản. Đàm Linh thử phỉ phò nhìn chằm chằm Lữ Thiếu Khanh có vẻ mặt tươi cười, đang khách khách khí khí với Thôi Thanh và Kiếm Lan, rất có xúc động cào chết cái tên không biết tốt xấu này. Đối mặt với Lữ Thiếu Khanh như vậy, Thôi Thanh và Kiếm Lan thậm chí hồ nghi liếc nhau, rất là khó hiểu. Thôi Ân thậm chí không khách khí hỏi Kiếm Lan: “Hắn không có bị bệnh chứ?” “Kiếm Lan không chắc: “Hắn là đầu óc có vấn đề.” “Hai người nhìn về phía Lữ Thiếu Khanh một lần nữa, Lữ Thiếu Khanh vẫn cười híp mắt, nụ cười như vậy trong mắt hai người bọn họ chính là nụ cười ngu xuẩn.” “Hai vị, các người tới nơi này cũng là ăn cái gì đúng không? Nếu đã như vậy, tất cả mọi người là người quen, cùng nhau ăn thì như thế nào? Ta mời khách!” “Lữ Thiếu Khanh vỗ ngực âm âm, hào khí ngất trời: “Không phải ngay cả ăn cùng chúng ta các người cũng không dám chứ?” “Kiếm Lan nhin không được hỏi: “Người đang có chủ ý xấu gì?” “Thật bất thường. Chưa từng thấy người nào lại muốn mời đối thủ ăn cơm.” “Vẫn là câu nói kia, dĩ hòa vi quý, ta không muốn nhìn thấy các người gà nhà lại bôi mặt đá nhau, đến đây đi, để ta hóa giải mâu thuẫn của các người. Đương nhiên, sợ thì thôi.” “Lữ Thiếu Khanh xoay người gọi một tiểu nhị: “Sắp xếp phòng tốt nhất cho chúng ta, đừng để người khác quấy rầy chúng ta.” “Thôi Thanh cười ha ha: “Được, ta xem người đang có âm mưu quỷ kế gì.” “Nhìn thấy dáng vẻ thử phỉ phò của Đàm Linh, Thôi Thanh cảm thấy bữa cơm này không ăn cũng phải ăn. Đàm Linh bên này tức giận đến cơ thể đang phát run, tên

hồn đản này, quá đáng giận. Nàng ta rất muốn xoay người rời đi, nhưng giọng Lữ Thiểu Khanh vang lên bên tai nàng ta: “Tỷ tử, người cũng không muốn bị các nàng ta xem thường chứ...” “Đàm Linh vốn định rời đi, nghe xong lời này của Lữ Thiểu Khanh, nàng ta lại thay đổi chủ ý. Nói không sai, không thể để cho hai người các nàng xem thường được. Lữ Thiểu Khanh dẫn đầu đi lên lầu. Đàm Linh đuổi theo, ở bên cạnh hắc hắc hắc hắc hỏi: “Người muốn làm gì?” “Lữ Thiểu Khanh chấp hai tay sau lưng, trách trời thương dân, vẫn nói như vậy: “Ta không đành lòng thấy các người gà nhà lại bôi mặt đá nhau, huynh đệ diên tường (1), ta muốn hóa giải mâu thuẫn của các người.” (1) Hai anh em dù cãi nhau ở nhà nhưng vẫn có thể chống lại sự bắt nạt từ người ngoài. Sau khi nói xong, trong ánh mắt lộ ra kiên định, biểu cảm kiên quyết. Dáng vẻ như cho dù phía trước là núi đao biển lửa, hắc cũng muốn xông vào một lần. Đàm Linh vô lực chửi bới. Người bao nhiêu tuổi rồi? Còn ngây thơ như vậy sao? Loại chuyện này khó giải, căn bản không có khả năng hóa giải mâu thuẫn.

Chương 890 - Để Đàm Linh kính chén rượu, nhận cái sai

Chương 890: Để Đàm Linh kính chén rượu, nhận cái sai
Phía sau, Thôi Thanh và Kiếm Lan sóng vai mà lên, ánh mắt Kiếm Lan mang theo hoài nghi nồng đậm nhìn bóng lưng Lữ Thiểu Khanh. Nàng ta đang nghĩ Lữ Thiểu Khanh muốn làm gì. Hẳn sẽ tốt bụng mời bọn họ ăn cơm như vậy sao? Mặc dù là sợ hãi, nhưng cũng không ngây thơ đến mức cho rằng chỉ mời hai người các nàng ăn một bữa cơm là được rồi chứ? Kiếm Lan kết luận: “Gia hỏa này, tuyệt đối không có ý tốt.” Thôi Thanh lại thoải mái cười, không có để Lữ Thiểu Khanh ở trong lòng: “Yên tâm, hắn có thể nhắc lên sóng gió gì ở chỗ này chứ? Nơi này là tửu lâu của Thôi gia ta, hắn còn dám gây sự ở đây sao?” “Gian tửu lâu này là nguồn thu nhập quan trọng của Thôi gia, nếu ai dám gây sự ở chỗ này chính là gây khó dễ cho Thôi gia. Ở Thánh Địa mà lại trêu chọc Thôi gia, chỉ có thể nói là muốn chết. Nàng ta nói với Kiếm Lan: “Hôm nay không cần người tốn kém, để cho hắn biết mời khách không phải dễ mời như vậy.” Kiếm Lan hiểu ý, ánh mắt sáng lên: “Đợi lát nữa cứ chọn đồ quý chút, xem hắn sẽ khóc như thế nào...” “Trong nháy mắt, Lữ Thiểu Khanh ngồi xuống, vung tay lên, phóng khoáng nói với Thôi Thanh và Kiếm Lan: “Hai vị, các vị là khách, các vị gọi trước đi, muốn ăn gì thì cứ gọi.” Thôi Thanh châm biếm, nhìn Lữ Thiểu Khanh: “Đồ ở đây cũng không rẻ, người trả nổi sao?” Kiếm Lan kịp phản ứng: “Không sai, chỉ sợ lát nữa người không có linh thạch, người lại bảo chúng ta trả.” “Cho dù là tửu lâu Thôi gia, Thôi Thanh cũng không dám ăn cơm chùa ở chỗ này. Linh thạch nên cho vẫn phải cho, đương nhiên, thân là người Thôi gia thì có thể ký sổ. Lữ Thiểu Khanh bĩu môi, hết sức khinh thường, chỉ vào Đàm Linh nói với Kiếm Lan: “Nếu người không tin thì người có thể hỏi nàng ta xem linh thạch trên người ta có đủ hay không? Hiện tại ta cũng chẳng có gì nhiều, chỉ có linh thạch là nhiều.” “Đây không phải là vạch trần vết sẹo của ta sao? Sắc mặt Đàm Linh càng thêm khó coi, hừ một tiếng. Năm trăm vạn viên linh thạch, ngấm lại cũng đau lòng. Nhìn thấy bộ dáng của

Đàm Linh, Thôi Thanh và Kiếm Lan cũng tin, lập tức trong lòng hai người không còn lo lắng nữa. Kiếm Lan cầm lấy thực đơn trước, chuyên chọn món đắt tiền, đôi môi sơn thành màu tím lật qua lật lại, chỉ chốc lát sau đã gọi bảy tám món ăn. Đàm Linh nghe được những món ăn này, sắc mặt càng thêm khó coi. Giá cả của mấy món ăn này cộng lại đã vượt qua năm vạn viên linh thạch. Thực đơn đến tay Thôi Thanh, Thôi Thanh mỉm cười nhìn Lữ Thiếu Khanh, cuối cùng trả lại thực đơn cho Lữ Thiếu Khanh: “Tiểu tử, ngươi gọi một chút đi. Miễn cho lát nữa lại nói chúng ta bắt nạt người.” Lữ Thiếu Khanh cũng không khách khí, lại gọi vài món. Lần này giá cả này cộng lại đã gần mười vạn viên linh thạch, bày đây một cái bàn lớn. “Ăn đi, ăn đi, không cần khách khí, không đủ lại gọi thêm.” Người khai tiệc đầu tiên chính là con khỉ nhỏ, nó ngồi xồm trên bàn, muốn vươn tay, lại bị Lữ Thiếu Khanh dùng đũa gõ tay: “Không biết dùng đũa thì đừng ăn. Không thấy ở đây có khách sao? Bớt làm ta mất mặt đi.” Về mặt con khỉ nhỏ đau khổ, một bên cầm lấy một chiếc đũa, gian nan gấp thức ăn. Lữ Thiếu Khanh cũng không khách khí, tay nghề của đầu bếp ở đây tốt hơn nhiều so với tay nghề của đầu bếp ở thành Tam Vũ. Mùi vị không tệ, rất phù hợp khẩu vị của hắn. Đàm Linh không có tâm trạng ăn. Nhìn Lữ Thiếu Khanh ăn từng ngụm từng ngụm, nàng ta cũng có chút đau lòng. Cái bàn này nếu không trả khoảng mười vạn viên linh thạch thì sẽ không đi được. Nếu như Lữ Thiếu Khanh mời nàng ta tới ăn đồ ăn trị giá mười vạn viên linh thạch, nàng ta sẽ rất vui vẻ, sẽ nói Lữ Thiếu Khanh hào phóng. Nhưng hiện tại lại thêm vào Thôi Thanh và Kiếm Lan này, nàng ta liền không vui vẻ nổi. Nàng ta đau lòng mười vạn viên linh thạch, làm kẻ coi tiền như rác, mà đến lúc đó còn bị Thôi Thanh, Kiếm Lan chê cười. Thậm chí nếu truyền ra ngoài, những người cùng thế hệ khác cũng sẽ chê cười nàng ta. Sớm biết như vậy, hôm nay đã không đi ra ngoài. Haizz, về sau ra ngoài phải xem ngày mới được. Thôi Thanh và Kiếm Lan cũng không có khách khí, hai người là nữ nhân, nhưng mà ăn uống cũng vô cùng phóng khoáng, không thể kém nam nhân được. Hai người ôm tâm tư coi Lữ Thiếu Khanh như kẻ tiêu tiền như rác, có thể ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu. Trên mặt hai người mang theo nụ cười, hôm nay tới nơi này lại có thể ăn được những mỹ thực như này, đáng giá. Gần nửa canh giờ trôi qua, một bàn thức ăn đã vơi bảy tám phần,

Lữ Thiều Khanh ngừng lại, xĩa răng, mới nói với Thôi Thanh và Kiếm Lan: “Hai vị, nếu tất cả mọi người đã có thể cùng nhau ăn bữa cơm ở đây, coi như là có duyên rồi. Mọi người lúc trước có mâu thuẫn gì, cứ như vậy mà quên đi, được không? Coi như cho ta chút mặt mũi.” Kiếm Lan không chút khách khí, giọng điệu cuồng vọng, liếc xéo Lữ Thiều Khanh: “Người là cái thá gì? Người có mặt mũi gì?” “Bởi vì cái gọi là cắn người miệng mềm bắt người tay ngắn, nhưng Kiếm Lan hoàn toàn không có loại giác ngộ này. Nàng ta là loại người dễ đưa xuống đã có thể chửi má nó. Lữ Thiều Khanh không nhìn được nhìn nàng ta, nghĩ được vài phần hơi thở đồng loại, nhưng vẫn rất là thú vị. Lữ Thiều Khanh vẫn cười nói: “Tất cả mọi người đều là con cháu Thánh Địa, nên đoàn kết nhất trí, đấu tranh nội bộ sẽ chỉ khiến người khác chê cười. Lúc trước có mâu thuẫn gì, mọi người coi như là thả cái rắm thôi, như thế nào?” Đàm Linh nhìn không được quát: “Người mấy tuổi rồi, còn ngây thơ như vậy sao?” “Lữ Thiều Khanh quay đầu nhìn nàng ta, vẻ mặt không vui: “Sao người lại làm như vậy? Thái độ này của người là không đúng rồi. Ta cảm thấy giữa hai người có mâu thuẫn, chính là bởi vì thái độ của người không tốt, khiến mọi người chán ghét người.”

Chương 891. Hắn ta dám ăn cơm chùa sao?

Nội chiến sao?Kiếm Lan rất vui vẻ nói: “Không sai, chính là do thái độ của nàng ta quá kiêu ngạo, mới có thể khiến người ta chán ghét.”“Thật ra muốn hóa giải mâu thuẫn cũng không phải là không thể.” Thôi Thanh nói với Lữ Thiếu Khanh: “Người bảo nàng ta kính chúng ta một ly, chúng ta cũng sẽ không làm khó nàng ta nữa.”“Người nằm mơ!”Đàm Linh đứng lên, căm tức nhìn Thôi Thanh.Mời rượu bồi tội với hai tên này, nàng ta không cần lẩn lộn ở Thánh Địa này nữa sao.Cái này khác gì trực tiếp nhận thua chứ?Đến lúc đó ngay cả sư phụ cũng sẽ bị người chê cười.Lữ Thiếu Khanh lại nói: “Ai ai, người như vậy không phải là thái độ giải quyết mọi chuyện, kính chén rượu thì sao? Kính chén rượu, mọi người cười cười xóa hận thù, ngày sau chính là bằng hữu.”“Người, hỗn đản!”Đàm Linh bị chọc giận đến mức trực tiếp quăng bàn đi... “Ai ai...”Đàm Linh quăng bàn đi khiến Thôi Thanh và Kiếm Lan ngạc nhiên, nhìn theo bóng dáng Đàm Linh biến mất.Sau khi hai người ngạc nhiên thì lần lượt nở ra nụ cười.Thậm chí Kiếm Lan cười haha: “Haha, cứ thế mà đi sao?”Thôi Thanh cũng lắc đầu, vô cùng khinh thường: “Đúng là mất mặt, không biết sau này trưởng lão thứ hai sẽ như thế nào đây?”Kiếm Lan đắc ý suy đoán: “Chẳng lẽ, trực xuất khỏi sư môn?”“Haha, nếu như vậy thì tốt quá...”Kiếm Lan cười đến mức son phấn màu trắng trên mặt rơi soạt soạt xuống đất.Lữ Thiếu Khanh đứng lên, sốt ruột đến mức dậm chân: “Ai, ai! Ta chỉ muốn mọi người chung sống hòa bình, sao lại thành ra như vậy?”Ánh mắt Thôi Thanh nhìn Lữ Thiếu Khanh tràn đầy khinh bỉ, đúng là hèn nhát.Hắn lại giúp người ngoài đối phó với người nhà.Phế vật!Nàng ta thân nhiên nói: “Còn không đuổi theo sao? Đuổi theo bảo nàng ta xin lỗi, chúng ta sẽ không gây chuyện với nàng ta nữa.”Lữ Thiếu Khanh gật đầu, nói với Thôi Thanh và Kiếm Lan: “Được, hai vị ngồi đây chờ một chút, giờ ta sẽ đuổi theo gọi nàng ấy quay lại.”Nhưng, Lữ Thiếu Khanh xoa xoa hai tay, có vài phần ngượng ngùng hỏi: “Nếu như ta có thể đuổi theo gọi nàng quay về xin lỗi, các

ngươi có thể mời bữa cơm này không? Dù sao, làm vậy thì mọi người đều có bậc thang để bước xuống.” Thôi Thanh cười khẩy: “Được thôi, bảo nàng ta quay trở lại, mời người bữa cơm này thì đã làm sao?” Mười vạn viên linh thạch có thể si nhục được Đàm Linh, đây là một vụ mua bán rất có lời. Lữ Thiếu Khanh vui mừng: “Vậy thì tốt quá.” Sau đó hắn kiên quyết nói: “Ta cũng không tin, hôm nay ta nhất định giúp mọi người giải quyết mâu thuẫn, xử lý tốt chuyện này. Nàng ấy không quay lại ta cũng không quay lại.” Kiếm Lan cười ha ha, từ bên trong ra ngoài đều lộ ra vẻ đắc ý: “Đi đi, nhanh đi, ta sẽ không chờ quá lâu đâu.” “Các ngươi chờ một chút, ta đi một chút rồi về.” Sau khi nói xong, Lữ Thiếu Khanh kéo theo tiểu viên hầu ra ngoài, đồng thời hét lên: “Đừng đi, có gì từ từ nói mà...” Trên mặt Kiếm Lan không hề có chút che giấu, thể hiện rõ sự khinh thường: “Đúng là một tên hèn nhát. Đàm Linh kiếm đâu ra thứ cực phẩm này vậy?” Thôi Thanh lắc đầu, rất xem thường: “Loại người này ta còn chẳng muốn ra tay thu thập, ta sợ ô uế tay của ta.” Kiếm Lan cúi đầu nhìn son phấn màu trắng trên quần áo của mình, nàng ta lấy ra một cái hộp gỗ, bắt đầu dặm thêm phấn, đồng thời hiếu kỳ hỏi: “Người nói, hắn có thể bảo Đàm Linh quay lại xin lỗi chúng ta không?” Thôi Thanh nhún nhún vai, xem thường: “Ai biết được, có trở về hay không đến, hôm nay coi như nàng ta cũng bị mất mặt rồi.” Kiếm Lan nghĩ cũng phải: “Cũng đúng, đến lúc đó ta phải đi rêu rao chuyện này một lượt...” Nhưng mà, thời gian dần dần trôi qua, một khắc đồng hồ, hai khắc đồng hồ, nửa canh giờ. Thôi Thanh và Kiếm Lan cảm thấy có gì đó không bình thường. Sao lâu như vậy mà còn chưa trở về? Lâu như vậy, dù có là một con trâu thì cũng kéo về rồi chứ. Không phải chứ!? Hai người liếc nhau, trong lòng có cỗ dự cảm không lành, không phải tên kia sẽ không quay trở lại đấy chứ? Kiếm Lan cười lạnh: “Không dám quay lại nữa à?” “Nhưng không quay trở lại cũng rất bình thường thôi.” Thôi Thanh cười ha ha: “Nếu Đàm Linh thật sự trở lại, cả đời này nàng ta đừng mong ngẩng đầu lên ở Thánh địa nữa.” Sau đó, ngữ khí nàng ta có chút đáng tiếc: “Nếu tên hèn nhát kia có thể khuyên Đàm Linh trở về thì tốt hơn rồi.” Kiếm Lan đứng lên: “Được rồi, đừng lãng phí thời gian của chúng ta ở chỗ này nữa, hai ngày sau chúng ta lại đi tìm tên đáng ghét kia tính sổ.” Kiếm Lan nhớ tới Kế Ngôn không thèm nhìn nàng ta mà còn đáp trả nàng ta

bằng một đòn hiểm ác, trong lòng Kiếm Lan liền nổi giận. Thôi Thanh cũng đứng lên, tuy nhiên, nàng ta bỗng nhiên nhớ tới một chuyện. Nàng ta nhìn một bàn cơm thừa canh dư trước mặt, trong đầu nàng ta bất giác hiện lên một vấn đề. Tính tiền chưa? Kiếm Lan chú ý đến vẻ mặt khác thường của Thôi Thanh: “Thôi Thanh muội muội, sao vậy?” Thôi Thanh chỉ vào cái bàn trước mặt: “Hắn tính tiền chưa?” Kiếm Lan cũng kịp phản ứng, một bàn này, giá trị chỉ ít mười vạn viên linh thạch. Trong lòng nàng ta cũng nảy sinh một cỗ dự cảm không lành, nàng ta ổn định lại thần nghĩ: “Hắn dám không trả sao?” Nàng ta nêu ra lý do: “Chưa có ai dám tới chỗ Thôi gia này ăn chùa đâu.” Thôi Thanh gật đầu, điều này cũng đúng. Dám tới tởu lâu Thôi gia ăn cơm chùa, đầu kẻ đó đều bị vụn xuống rồi. Lúc này, quân sự bên ngoài tiến vào, Thôi Thanh nhận ra, đây là tộc nhân hệ thứ của Thôi gia. “Tiểu thư!” Quân sự cũng nhận ra Thôi Thanh, sau khi thi lễ một cái liền thử thăm dò hỏi: “Nơi này có thể thu dọn chưa?” Thôi Thanh thản nhiên nói: “Thu đi, chúng ta cũng nên đi thôi.” Hết chương 891.

Chương 892. Hắn ta dám ăn cơm chùa sao?

Quản sự không hề động dậy mà hơi khó xử, một hồi lâu mới cắn răng nói: “Tiểu thư, các cô, ai, ai tính tiền?”Kiếm Lan lão đảo một cái, va vào bàn một phát, đùng cho chén đĩa trên bàn vang lên tiếng leng keng. “Hắn, hắn không tính tiền đã bỏ đi sao?”Đầu Thôi Thanh cũng hơi váng, nàng ta không thể tin được, Lữ Thiểu Khanh thật sự không trả tiền đã bỏ đi. Thật sự là dám tới đây ăn chùa sao?Tên khốn kiếp này, muốn chết sao?Nghĩ Thôi gia ta dễ bắt nạt à?Nàng ta nhìn hằm hằm quản sự, lớn tiếng quát lớn: “Các người không ngăn hắn?”Quản sự vô cùng khó xử, không phải vì còn nhìn thấy hai người các cô còn ở đây sao? Ta thấy các người cùng ăn với nhau, còn tưởng là các người mời khách. Hơn nữa từ lâu Thôi gia trước nay chưa từng có ai ăn quýt như thế này, ta cũng không ngờ sẽ có người dám tới đây ăn chùa. Thôi Thanh nhìn thấy vẻ mặt của quản sự thì trong lòng phần nộ đến mức không muốn nói chuyện. Nàng ta lạnh lùng hỏi: “Một bàn này bao nhiêu tiền?”Vì kế hoạch hôm nay chỉ có thể ứng ra trước, đến lúc đó lại đi tìm tên đáng chết kia đòi lại. Quản sự chần chờ nói: “Mười sáu vạn ba ngàn lẻ tám mươi bảy viên linh thạch.”“Cái gì?”Đầu Thôi Thanh lại không kịp được choáng váng, trong đầu hiện lên một ý niệm. Thôi gia nhà ta mở hắc điếm sao?Kiếm Lan bên cạnh càng thêm phần nộ kêu lên: “Đáng chết, người cũng không thử trợn mắt chó của người lên xem chúng ta là ai? Chém khách mà cũng chém luôn cả chúng ta sao? Một quản sự nhỏ nhoi mà to gan thật.”Thôi Thanh cũng lộ vẻ tức giận, nộ khí có thể bộc phát bất cứ lúc nào. Ta dù sao cũng là người của Thôi gia, còn là dòng chính mà dám chém ta sao?Quản sự muốn khóc, hắn ta vẻ mặt cầu xin, vội vàng nói: “Tiểu thư, vừa rồi vị công tử kia hắn, hắn còn gói đem về.”“Một bàn này giá tiền là chín vạn tám ngàn bảy trăm chín mươi ba viên linh thạch, đồ hắn đóng gói đem về là sáu vạn bốn ngàn hai trăm chín mươi tư viên linh thạch.”“Cái này, cái này đều có chứng cứ có thể kiểm tra.”Đóng gói mà hơn sáu vạn viên linh thạch. Rốt cuộc Thôi Thanh cũng không nhịn được nữa, gào lên với quản sự: “Sao

lại không hỏi qua chúng ta? Người bị ngu sao?” Về mặt Thôi Thanh dữ tợn, không hề có chút phong phạm thực nữ, dáng vẻ nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể nuốt sống quản sự... Quản sự càng thêm ủy khuất, hắn ta nói: “Ta, ta nghĩ là bằng hữu của mọi người, hơn nữa, hắn cũng nói là hai vị tiểu thư mời khách.” Ta mời cái đầu quỷ nhà người. Thôi Thanh tức giận đến mức ngực không ngừng đập trùng, cắn răng nói với quản sự: “Người chờ bị gia tộc xử phạt đi.” Quản sự phế vật như vậy không xứng làm việc ở đây. Quản sự trong lòng sợ hãi không thôi, nhưng chuyện nằm trong bốn phận của mình vẫn phải làm cho xong. Hắn ta tiếp tục hỏi: “Hai vị tiểu thư, khoản tiền này, ai, ai trả ạ?” Kiếm Lan ngậm chặt miệng, thậm chí còn lặng lẽ lui ra sau một bước. Hơn mười sáu vạn viên linh thạch, cho dù là nàng ta, bỏ ra chừng ấy cũng khiến nàng ta đau lòng không thôi. Huống chi, lần này còn bị Lữ Thiểu Khanh hổ một vỏ. Trả, cơn tức trong lòng sẽ càng thêm không nuốt trôi. Quản sự chú ý tới động tác nhỏ của Kiếm Lan, ánh mắt rơi trên người Thôi Thanh. “Tiểu thư, ghi sổ ạ?” Thôi Thanh gầm thét: “Ghi cái quái gì, ta không trả nổi sao?” Mười sáu vạn viên linh thạch, đối với con cháu đích hệ gia tộc lớn như các nàng ta cũng là một con số không lớn lắm. Nhưng điều đáng giận là bị người ta hổ như vậy. Vốn các nàng ta định hổ Lữ Thiểu Khanh một vỏ, không ngờ lại bị Lữ Thiểu Khanh hổ ngược. Thôi Thanh nhìn về phía Kiếm Lan, ý tứ rất rõ ràng. Tiền này, người cũng phải bỏ một nửa. Kiếm Lan rút cổ một cái, có vài phần không tình nguyện: “Ta, ta chẳng ăn bao nhiêu.” Thôi Thanh cũng cắn răng nói: “Ta cũng không ăn bao nhiêu.” Trên thực tế, Lữ Thiểu Khanh ăn nhiều nhất, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến trong lòng hai người tức ghen. “Một người một nửa.” Thôi Thanh quyết định, Kiếm Lan không tình nguyện, nhưng cũng không thể không giao linh thạch ra. Cuối cùng, Thôi Thanh vung tay lên, đưa linh thạch cho quản sự. Sau khi quản sự kiểm tra một lượt thì một lần nữa ngẩng đầu nhìn Thôi Thanh, muốn nói lại thôi. Thôi Thanh càng nổi giận hơn: “Nhìn cái gì? Chẳng lẽ người còn muốn hỏi ta số lẻ sao?” Trong lòng quản sự thầm chửi thề, người làm tròn một cái mất hơn ba ngàn đấy. Nhưng quản sự không dám nói gì, chỉ có thể ngoan ngoãn lui ra. “Tức chết ta rồi.” Thôi Thanh đập bàn một cái, cái bàn được chế tạo từ linh mộc nhị phẩm lập tức chia năm xẻ bảy, chén đĩa rơi

loảng xoảng, vỡ nát. Kiếm Lan cũng vô cùng đau lòng: “Đây hết thầy đều là quỷ kế của Đàm Linh, cố ý chơi chúng ta.” “Đáng ghét, ta tuyệt đối sẽ không buông tha cho bọn hần.” Cơ thể Thôi Thanh vẫn đang hơi run lên: “Đi, đi tìm hai người bọn hần tính sổ, khoản tiền này chúng ta nhất định phải đòi về...” Đàm Linh thở phì phò trở về, trên đường đi không ngừng mắng chửi Lữ Thiếu Khanh. “Khốn kiếp, tên khốn đáng chết!” “Hèn nhát, nổi sĩ nhục của Thánh tộc!” “Ta đúng là tạo nghiệt, gặp phải thứ khốn kiếp nguoi, tức chết ta rồi, tên đáng chết...” Hết chương 892.

Chương 893. Tạo nghiệt mới gặp phải tên đáng ghét như vậy

Đàm Linh hồi hận, vô cùng hối hận, ở cùng một chỗ với dạng người như Lữ Thiếu Khanh quả thực là một nỗi sỉ nhục cực lớn. Lần này thì hay rồi, Thôi Thanh và Kiếm Lan chắc chắn sẽ trắng trợn rêu rao chuyện này, khiến nàng ta mất hết mặt mũi. Nàng ta có thể tiên đoán được, lúc đó trên dưới Thánh địa đều sẽ chê cười nàng ta. Không mặt mũi nào để ra khỏi cửa nữa rồi. Không được, phải đuổi tên khốn kiếp dựa dẫm vào ta đi mới được. Sau khi Đàm Linh về tới nhà, chỉ hơi tưởng tượng đã cảm thấy không thể để loại khốn kiếp này ở lại đây nữa. Nhất định phải đuổi đi, phân rõ giới tuyến. Kết quả là, Đàm Linh nhân lúc Lữ Thiếu Khanh chưa về, trực tiếp tới tìm Kế Ngôn. Nàng ta cảm thấy so với loại người không biết nói đạo lý như Lữ Thiếu Khanh thì chỉ có Kế Ngôn mới có thể đối phó được. “Có việc?” Kế Ngôn bình tĩnh nhìn Đàm Linh, nhàn nhạt hỏi. Kế Ngôn lạnh nhạt, trầm ổn tỏa mát ra một loại khí chất khó hình dung được, vô cùng hấp dẫn. Đàm Linh khó khăn lắm mới dời được ánh mắt, sắc mặt nàng ta ửng đỏ, tim đập nhanh hơn. Nàng ta không thể hiểu được, vì sao Kế Ngôn lại có loại sự đệ như Lữ Thiếu Khanh. Thậm chí nàng ta còn có loại kích động muốn hỏi Kế Ngôn, vì sao không chém chết Lữ Thiếu Khanh, giữ lại loại người như Lữ Thiếu Khanh, ngoài cảm giác ngọt ngào hẳn là không có lợi ích gì đâu nhỉ. Đàm Linh hít sâu một hơi, đè cảm giác khác lạ trong lòng xuống, nàng ta nói với Kế Ngôn: “Kế đại nhân, các người, dự định lúc nào rời đi?” “Có vấn đề gì không?” Kế Ngôn không rõ Đàm Linh nói vậy là có ý gì. Ở đây đang yên đang lành vì sao lại hỏi câu hỏi này: “Chúng ta ở lại đây có gì khuấy rầy người sao?” Đối mặt Kế Ngôn, Đàm Linh không hề giấu diếm, nàng ta kể lại một lượt chuyện vừa rồi, nói: “Ta để các người ở lại nơi này, không phải là để các người làm mất mặt ta. Sự phụ ta là trưởng lão thứ hai của Thánh địa, ta bị các nàng ấy sỉ nhục mất hết mặt mũi cũng chính là làm mất mặt sự phụ ta. Ta không thể chịu đựng những chuyện như vậy xảy ra. Kế đại nhân, người có thể ở lại, nhưng, hẳn, nhất định phải đi.” Đàm

Linh ngử khí quyết tuyệt, không thể nghi ngờ. Kế Ngôn lại mỉm cười, nói với Đàm Linh: “Người hiểu lầm đệ ấy rồi, đệ ấy làm như vậy chắc chắn có nguyên nhân của đệ ấy, sẽ không thêm phiền phức cho người đâu.” Đây gọi là không thêm phiền phức cho ta? Suýt nữa vút mặt ta xuống đất giẫm lên rồi đấy. Đàm Linh đột nhiên cảm giác được mình đã hiểu vì sao Kế Ngôn không chém chết Lữ Thiếu Khanh rồi. Cưng chiều, yêu chiều, dung túng, bao che... Trong đầu Đàm Linh trong nháy mắt lóe lên những suy nghĩ xấu xa kia. “Bất kể như thế nào, Kế đại nhân, ta vẫn hi vọng các người rời khỏi nơi này...” Nàng ta vừa mới nói xong, giọng Lữ Thiếu Khanh đã vang lên: “Sao vậy? Cô nương, người muốn đuổi người à? Đã nói trước là sẽ thu lưu ta suốt đời cơ mà?” Lữ Thiếu Khanh xĩa răng, mang theo tiểu viên hầu từ đằng xa chậm rì bay tới. Tay tiểu viên hầu cầm hai hộp cơm lớn, còn lớn hơn cả cơ thể tiểu viên hầu. Đàm Linh nhìn thấy dáng vẻ vô lại của Lữ Thiếu Khanh, lửa giận càng tăng, ngay lập tức bộc phát. Nàng ta gầm thét lên với Lữ Thiếu Khanh: “Khốn kiếp, người còn dám trở về?” Lữ Thiếu Khanh tò mò: “Vì sao lại không dám? Ta có làm chuyện gì có lỗi với người đâu.” Đàm Linh bùng nổ, nổi giận mắng Lữ Thiếu Khanh: “Người còn dám nói không làm chuyện gì có lỗi với ta?” Lữ Thiếu Khanh kinh ngạc, lui lại ba bước, hai tay khoanh trước ngực: “Người đừng ăn nói bậy bạ, ta giữ mình trong sạch, cũng chưa từng đụng vào người, người đừng tưởng thấy ta dễ bắt nạt nên muốn ta phải đồ vô đáy. Ta sẽ không làm hiệp sĩ đồ vô đầu.” Đàm Linh tức bực giậm chân, cơn phẫn nộ khiến nàng ta dẫm cho mặt đất liên tục chấn động, mặt đất bằng phẳng đã bị tạo ra một cái hố. “Bớt ở đây ăn nói lung tung cho ta, chuyện hôm nay người không cho ta một công đạo, ta và người không xong đâu. Ta sẽ bảo sư phụ ta tới tính sổ với người.” Lữ Thiếu Khanh không kìm được rên rỉ một tiếng: “Tỷ tỷ, rất không cần phải như vậy, chuyện giữa tiểu bối cứ tìm người lớn ra mặt thì mất mặt lắm.” Hai tay Đàm Linh siết chặt, cố gắng không chế kích động muốn đánh người. Kế Ngôn đang ở đây nên Đàm Linh không muốn Kế Ngôn thấy sự thất thố của mình. “Mất mặt? Ta thấy hôm nay mặt ta bị người làm mất hết rồi?” Lữ Thiếu Khanh kỳ quái: “Ai nói? Hôm nay mất mặt chính là hai người bọn họ, có được hay không vậy?” Đàm Linh sững sờ, lập tức càng nổi giận hơn, làm việc còn không dám thừa nhận? Còn có mặt mũi ở đây đối

trắng thay đen?Coi người trong cuộc như ta đã chết rồi à?
Trong lúc Đàm Linh đang dồn nén cơn giận, chuẩn bị sẵn để
chửi mắng Lữ Thiếu Khanh trước mặt một trận thì đột nhiên
bên ngoài truyền đến giọng nói tức giận của Thôi Thanh:
“Đàm Linh, rút ra đây cho ta...”Đàm Linh nghe thấy giọng
Thôi Thanh thì biến sắc.Ở tửu lâu khi dễ ta chưa đã ghìen hay
sao còn tìm đến cửa khi dễ?Khinh người quá đáng.Toàn thân
Đàm Linh run lên, lửa giận cũng không nén được nữa.Lửa
giận lập tức làm cho đầu óc nàng ta choáng váng.Tất cả đều
do tên khốn kiếp hèn nhát này mà ra.Hôm nay dù nói gì cũng
phải dạy dỗ hần một trận.“Ngươi, tên khốn kiếp đáng ghét!”
Đàm Linh nổi giận gầm lên một tiếng, hung hăng đánh mạnh
một quyền về phía Lữ Thiếu Khanh.Linh lực không lồ nén
giận mà ra, linh khí trong không khí bị ép lại, không gian như
bị đánh xuyên, trời đất chấn động, một âm thanh lớn vang lên.
Hết chương 893.

Chương 894. Đừng đánh, đầu hàng rồi

“Móa nó!” Lữ Thiều Khanh kinh hãi, vội vàng trốn tránh. “Ầm ầm!” Một quyền này đánh vào trong rừng núi sau lưng Lữ Thiều Khanh cách đó vài dặm, như một đạn pháo rơi xuống phát ra một tiếng nổ rung trời, linh lực cường đại như bom nổ, tạo ra một cái hồ cực lớn. Bụi mù cuồn cuộn, cây cối chung quanh bị hủy, chung quanh bị san thành bình địa, vô cùng bất mắt trong rừng cây rậm rạp. Lữ Thiều Khanh lập tức hô to: “Đây là tự ngươi gây ra, đến lúc đó đừng bắt ta trồng cây nữa.” Cuối cùng Đàm Linh phần nộ không nhịn được nữa, cổ tay khê đảo, bạch quang lóe lên, trường cầm lục phẩm xuất hiện trong tay. Lữ Thiều Khanh lần này thật sự chửi thề. Hắn vội vàng hô to: “Chậm đã, có chuyện gì từ từ nói, ngươi không muốn biết nguyên nhân các nàng ấy tới cửa tìm ngươi à?” “Tới cửa tìm ngoài tiếp tục chế nhạo ta thì còn có thể là gì nữa?” Đàm Linh tức giận không thôi, bởi vì phần nộ, hai mắt đã bắt đầu trở nên đỏ bừng, chút lý trí còn sót lại đã không nhiều lắm. “Giờ ta giết ngươi trước, sau đó đấu một trận với các nàng ấy.” Sau khi nói xong, ngón tay gảy lên trên dây đàn. Dây đàn vang lên một âm thanh thanh thúy, cuồng phong chung quanh lập tức gào thét. Không gian chung quanh bị đè ép, hết thảy mọi thứ đều hóa thành bột phấn trong nháy mắt. Trong không khí tạo nên tầng tầng gợn sóng, như lưỡi dao vô hình, sát cơ bốn phía chém về phía Lữ Thiều Khanh. Lữ Thiều Khanh lập tức tê cả da đầu, cô nàng này điên thật rồi sao? Lữ Thiều Khanh không dám dùng thân thể của mình để ngăn cản, chỉ có thể một lần nữa trốn tránh. Không gian chung quanh bị phong tỏa, không cách nào thuấn di, hắn chỉ có thể dựa vào nhục thân miễn cưỡng chạy khỏi nơi này. Chỉ thấy cơ thể của hắn nhẹ nhàng bay lên, như chim bay giương cánh, chỉ trong nháy mắt đã thoát khỏi phạm vi công kích của Đàm Linh. “Rầm!” Nơi xa, một đỉnh núi nhỏ xảy ra bạo tạc, đỉnh núi nhọn trong nháy mắt bị xóa đi, thấp mất một đoạn. Lữ Thiều Khanh vội vàng hô hào: “Đừng đánh nữa, đầu hàng rồi. Còn đánh nữa là ngươi không có nhà nữa đâu.” Đàm Linh vẫn tức giận không thôi: “Giết ngươi rồi ta vẫn có thể từ từ chinh đôn lại.” “Cô nương,

đừng cứ được nước lấn tới như vậy, người còn đánh nữa, ta gọi sư huynh ta xuất thủ đây.” Câu nói đó có sức uy hiếp rất lớn, trong nháy mắt Đàm Linh đã chần chờ. So với Lữ Thiếu Khanh, thực lực Kế Ngôn thể hiện ra khiến Đàm Linh kiêng dè không thôi. Một kiếm chém bay ba Nguyên Anh kỳ, đây không phải việc người bình thường có thể làm được. Nàng ta không kìm được nhìn về phía Kế Ngôn, nếu như Kế Ngôn xuất thủ, dù là trong tay nàng ta có vũ khí lục phẩm cũng không tự tin có thể đánh được Kế Ngôn. Kế Ngôn dứt khoát nhắm mắt lại, nói: “Các người cứ tiếp tục đi.” Lữ Thiếu Khanh giận dữ, chỉ vào Kế Ngôn kêu to: “Huynh có còn lương tâm hay không vậy? Sư đệ bị người ta khi dễ, huynh làm như không thấy? Có ai làm sư huynh như huynh không? Huynh chờ đây, ta về sẽ nói với sư phụ để sư phụ đánh mông huynh.” Sư huynh của người không chém chết người ta đã cảm thấy hấn ta rất cứng chiều người rồi. Còn nữa, chính người còn nói phải đi nói với sư phụ người, người dựa vào đâu mà nói ta gọi sư phụ là hành vi mất mặt? Người có mặt mũi đâu mà nói người ta mất mặt? Con giận của Đàm Linh lại tăng vọt mấy phần, khi chuẩn bị xuất thủ thì Lữ Thiếu Khanh vội vàng hét lên với nàng ta: “Chậm đã, người không đi chiếu cố các nàng ấy sao? Người còn không ra sẽ trở thành trò cười của các nàng, nói người bị dọa đến mức bỏ trốn đấy.” Đàm Linh nghĩ cũng phải, nàng ta giận dữ thu hồi trường kiếm, quát lên với Lữ Thiếu Khanh: “Người chờ đó cho ta, việc này không xong đâu.” Sau khi Đàm Linh rời đi, Lữ Thiếu Khanh mới thở phào nhẹ nhõm. Hấn rất ưu thương thở dài một tiếng: “Móa nó, cuộc sống này thật không dễ dàng!” “Đáng đời!” Giọng Kế Ngôn truyền đến rất đúng lúc. Lữ Thiếu Khanh nghe vậy giận dữ, nhảy đến trước mặt Kế Ngôn, chỉ vào Kế Ngôn mắng to: “Khốn kiếp, thấy chết không cứu, còn có lương tâm không?” “Đây là chuyện đệ gây ra, không liên quan gì đến ta.” “Cái rắm.” Lữ Thiếu Khanh tiếp tục mắng to: “Ta đây không phải vì muốn dẫn khỉ ngốc đi ăn một bữa ngon thôi sao? Vốn định để cô nàng mời khách, nhưng sau đó có người dâng tới cửa, không hổ chẳng phải hơi lãng phí sao? Đúng không, khỉ ngốc.” Tiểu viên hầu ngồi trên một thân cây, đắc ý lên tiếng. Đại ma đầu này mặc dù rất đáng ghét nhưng ít ra nói lời vẫn giữ lời. Lữ Thiếu Khanh hét lên với tiểu viên hầu: “Đến đây, đem đồ ăn thừa người đã rồi cho chủ nhân người ném thử.” Tiểu viên hầu không nói hai lời, lập tức

cầm theo hộp cơm bỏ trốn mất dạng.Nó cũng không dám dấn vào, hai người nó đều không đắc tội được, cứ nên trốn đi ăn cho yên lành.Đàm Linh phần nộ đi ra cổng, Thôi Thanh và Kiếm Lan sớm đã đứng đợi ở đây.Nơi này là nơi của Nhuế trưởng lão, hai người bọn họ không có lá gan tự tiện xông vào.Sau khi Đàm Linh ra ngoài, lúc nàng ta vừa định mở miệng nói câu khinh người quá đáng, Thôi Thanh liền mở miệng, mắng Đàm Linh:“Vô sỉ, Đàm Linh, ngươi đừng có mà hiếp người quá đáng.”Đàm Linh sửng sốt, sao vậy?Nhìn hai người kia rất tức giận.Khinh người quá đáng? Ta còn chưa nói các ngươi khinh người quá đáng.Kiếm Lan chỉ vào Đàm Linh, tức giận nói: “Bảo tên khốn kiếp Trương Chính kia cút ra đây!”Bảo hắn ra, tiếp tục làm ta mất mặt sao?Sắc mặt Đàm Linh trầm xuống, rất tức giận: “Các ngươi tới tận cửa thật sự tưởng rằng ta dễ khi dễ sao?”Lửa giận trong lòng Thôi Thanh cháy bùng hực, gầm lên với Đàm Linh: “Được, ngươi có thể không gọi hắn ra, nhưng ngươi trả cho chúng ta mười sáu vạn viên linh thạch đi.”Hai mắt Kiếm Lan phun lửa: “Trả linh thạch cho chúng ta...”Mười sáu vạn viên linh thạch?Đàm Linh càng lúc càng sững sờ.Hình như chuyện không giống như mình tưởng tượng.Không phải tìm tới tận cửa tiếp tục trêu chọc mình sao?Mà là đến để đòi linh thạch?“Ta không biết các ngươi đang nói gì.” Đàm Linh nhú mày, trên mặt lộ vẻ vô cùng nghi hoặc.Tên khốn kia đã làm gì? Hết chương 894.

Chương 895. Có người mời khách, ăn chùa thì ngu sao mà không ăn

“Bớt ở đây giả vờ đi.” Thôi Thanh sắp tức điên rồi: “Hai người các ngươi hợp lại ăn cơm chùa còn nói lý gì nữa?” Nàng ta và Kiếm Lan không thể không chửi đứ cho bọn họ, khi không bị hồ mất mười sáu vạn viên linh thạch. Đây là sỉ nhục, nếu như không đòi được khoản linh thạch này về thì mặt mũi này cũng sẽ không lấy lại được. Cả đời này mỗi lần nhớ lại đều sẽ thò huyết. “Mau trả lại cho ta, nếu không chúng ta với ngươi không xong đâu.” Kiếm Lan cũng phần hận không thôi: “Đàm Linh, đừng tưởng rằng ngươi là đồ đệ của Nhuế trưởng lão thì có thể trêu đùa chúng ta như vậy.” Đàm Linh dường như hơi hiểu ra: “Không phải hẳn nói sẽ mời các ngươi ăn cơm sao? Sao vậy? Đòi linh thạch của các ngươi à?” “Ngươi vẫn còn giả bộ hồ đồ?” Thôi Thanh tức giận đến mức muốn giết người, chỉ vào Đàm Linh nói: “Trả linh thạch lại cho ta, nếu không đừng trách ta không khách khí.” Đàm Linh nhún vai: “Không liên quan gì đến ta.” Từ lời nói của Thôi Thanh và Kiếm Lan nàng ta đã đại khái đoán ra nguyên nhân. Chắc chắn là Lữ Thiếu Khanh mượn cơ hội để bỏ chạy, để Thôi Thanh và Kiếm Lan không thể không tính tiền. Nhưng, nàng ta còn một điểm chưa hiểu, một bàn đó tối đa cũng chỉ mười vạn viên linh thạch, sao còn tăng đâu thêm sáu vạn viên vậy? Đàm Linh nhìn hai người Thôi Thanh và Kiếm Lan đột nhiên cảm thấy, hình như mình trách nhầm Lữ Thiếu Khanh rồi. Hố Thôi Thanh và Kiếm Lan không phải làm mất mặt nàng ta, mà là khiến Thôi Thanh và Kiếm Lan mất mặt. Nàng ta đột nhiên có một kích động muốn quay về để hỏi cho rõ ràng. Giờ hình như nàng ta không tức giận nữa, mà ngược lại còn thấy mừng thầm. Kiếm Lan quát: “Người đâu? Bảo hắn ra đây, trả linh thạch lại đây.” Mười vạn viên linh thạch đối với các nàng mà nói không phải là nhiều, nhưng cục tức này thì nuốt không trôi. Trên mặt Đàm Linh lại nở ra nụ cười, thuận nước đẩy thuyền, nàng ta cũng muốn biết kỹ càng: “Vậy các ngươi cứ chờ đi, ta đi gọi hắn tới.” Thôi Thanh cùng Kiếm Lan nhìn Đàm Linh rồi đi, cơ thể hai người đều khẽ run lên. Thực sự quá khinh người. Đàm Linh nhanh

chóng quay người rời đi, lúc tìm thấy Lữ Thiểu Khanh thì Lữ Thiểu Khanh đang nằm trên một cái võng. Nhìn thấy Lữ Thiểu Khanh như vậy, Đàm Linh bất lực chửi thề. Tên khốn kiếp này, không nằm thì chết sao? Những người khác thì khổ cực tu luyện nhưng Lữ Thiểu Khanh thì lại không phải. Từ khi nàng ta gặp Lữ Thiểu Khanh, nàng ta chưa từng thấy Lữ Thiểu Khanh tu luyện một phút nào. “Khục...” Đàm Linh lại tới đây nên cảm thấy có chút ngại ngùng, vội ho một tiếng. Dù sao cũng Đàm Linh biết hình như mình đã trách lầm Lữ Thiểu Khanh. Lữ Thiểu Khanh giả chết, nhắm mắt lại, coi như không biết Đàm Linh đi vào. Sắc mặt Đàm Linh đỏ lên, không kìm được cắn răng, đúng là tên đáng ghét. “Các nàng tới tìm người.” Đàm Linh hừ một tiếng, rất muốn một lần nữa đánh nát võng của Lữ Thiểu Khanh. Lữ Thiểu Khanh mở to mắt, bĩu môi: “Rõ ràng là bảo người ra ngoài, ta rất mệt mỏi, không muốn ra ngoài.” “Không phải người đã nói rồi sao? Ta làm người mất mặt, ta không ra làm người mất mặt nữa.” Đàm Linh không kìm được trước gương mặt này của Lữ Thiểu Khanh, đánh một chưởng tới làm gãy thân cây treo võng. Lữ Thiểu Khanh nhảy dựng lên: “Làm gì? Người có biết loại hành vi này rất quá đáng.” Phục rồi, cô nàng này không phải là con gái riêng của sư phụ đấy chứ? Sao giống sư phụ quá vậy, thích phá hoại võng của ta. “Người nói rõ ta nghe, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?” Nàng ta cứ nghĩ mình bị Lữ Thiểu Khanh làm mất hết mặt mũi nhưng giờ xem ra, có lẽ mất mặt là hai người Thôi Thanh và Kiếm Lan. “Người không nói rõ ràng cho ta, ta đuổi người ra ngoài.” Thậm chí, nàng ta còn lấy vũ khí lục phẩm của mình ra, uy hiếp nói: “Nói.” “Người cho rằng ta sợ người sao?” Lữ Thiểu Khanh liếc Đàm Linh một cái, nếu không phải sợ sư phụ đằng sau người, ta đã cướp đàn của người luôn rồi. “Không có chút sức uy hiếp nào, nói chuyện cũng không thể nói cho đàn hoàng à.” Lữ Thiểu Khanh thở dài, chậm rãi từ tốn nói: “Chuyện rất đơn giản, người tức giận rồi đi, ta đuổi theo người rồi đi, để các nàng lại, cuối cùng không phải các nàng tính tiền thì ai tính tiền?” Kể ra cũng đơn giản, nhưng cũng không phải dễ dàng thực hiện. Đàm Linh kịp thời phản ứng: “Cho nên người cố ý chọc ta tức bỏ đi à?” “Kể ra người cũng không đàn, coi như giờ cũng kịp phản ứng rồi.” Lữ Thiểu Khanh khinh bỉ: “Ta đã nói sẽ giải quyết giúp người mà người không tin, nhất định cứ phải chất vấn sự chuyên

nghiệp của ta, khiến ta vô cùng thương tâm.”“Cho ta một trăm vạn viên linh thạch đền bù đi.”Câu nói sau tự động bị Đàm Linh bỏ qua, trên người nàng ta bây giờ cộng lại toàn bộ cũng chưa quá một ngàn viên linh thạch.“Lỡ như ta cúi đầu nhận sai theo ý người thì sao?” Đàm Linh không phục hỏi một câu.“Bản thân người tự muốn hèn hạ như vậy thì ta cũng chẳng cách nào ngăn cản.”Đàm Linh âm thầm cắn răng, có biết nói chuyện hay không vậy? Ai hèn hạ chứ?Nàng ta hừ một tiếng: “Móa nó, người đi cùng ta, lỡ như các nàng phát giác ra thì làm sao?”Lữ Thiếu Khanh không để tâm nói: “Phát hiện, vậy thì chỉ có thể để người tính tiền thôi.”“Ta?” Đàm Linh trừng to mắt, giận dữ mắng mỏ: “Chuyện này đâu có liên quan đến ta?” “Không phải người mời khách sao? Chẳng lẽ người gọi ta ra ngoài là muốn ta tính tiền giúp người?”Nếu đã vậy thì còn mặt mũi nói mời ta ăn cơm.“Đúng mà.” Lữ Thiếu Khanh lý lẽ hùng hồn: “Ta mời, người tính tiền, không hề có chút xung đột nào quá.”Đàm Linh lại muốn lấy trường cầm của mình ra đánh cho Lữ Thiếu Khanh một trận.Hóa ra ngay từ đầu đã có ý định bắt nàng ta tính tiền.Thiên ngôn vạn ngữ, cuối cùng hội tụ thành một câu: “Khốn kiếp!”Chưa từng gặp tên khốn nào đáng ghét như vậy.Nếu vậy xem ra, Thôi Thanh và Kiếm Lan đã giúp nàng ta một tay rồi. Hết chương 895.

Chương 896. Có người mời khách, ăn chùa thì ngu sao mà không ăn

“Tại sao lại mắng chửi người rồi?” Lữ Thiếu Khanh không vui: “Ta đây là giúp người đấy.” “Một bữa cơm khiến hai người các nàng bỏ ra hơn mười vạn viên linh thạch, người nói, trong lòng người vui vẻ không?” Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng Đàm Linh vẫn gật đầu. Thực sự là rất sướng, hóa ra hồ người khác lại đã nghiền như vậy. Đến lúc đó chuyện này truyền ra, mọi người sẽ chỉ cười Thôi Thanh và Kiếm Lan ngu xuẩn, thế mà lại bị người ta hớ. Bọn họ sẽ trở thành trò cười của giới trẻ Thánh địa. Lữ Thiếu Khanh thừa cơ nói: “Cho nên, đừng nói là có người muốn khiêu chiến người, người liền ngốc nghếch ngênh chiến. Thu thập người ta, làm người ta mất mặt, không cần phải đánh nhau thắng mới được.” Đàm Linh trầm mặc, lời này nàng ta không cách nào phản bác được. Nhưng, nàng ta còn có một câu hỏi: “Không phải ăn hơn mười vạn sao? Làm sao lại là mười sáu vạn viên linh thạch?” Lữ Thiếu Khanh chỉ chỉ tiểu viên hầu đang trốn trên cây ăn uống thả cửa: “Ta đóng gói về nữa.” “Dù sao cũng có người mời khách, ăn chùa thì ngu hay sao mà không ăn.” “Đem về cho chó ăn cũng được.” Tiểu viên hầu bỏ chút thời gian ra kháng nghị, ta không phải chó. Đàm Linh lại một lần nữa trầm mặc, tên khốn kiếp này, thật là... Trong lúc nhất thời Đàm Linh cũng không biết nên đánh giá Lữ Thiếu Khanh như thế nào. Mặc dù chuyện trước đó trông có vẻ rất hèn nhát nhưng kết quả lại là tát thẳng tay vào việc đối phương. Hành động này so với trực tiếp đánh bại đối phương còn sáng khoái hơn. Nàng ta đột nhiên cảm thấy vô cùng hứng thú, nàng ta còn muốn xem xem tiếp theo Lữ Thiếu Khanh sẽ làm như thế nào. Kết quả, nàng ta nói với Lữ Thiếu Khanh: “Giờ người ra ngoài giúp ta đuổi hai người bên ngoài đi.” Lữ Thiếu Khanh lắc đầu: “Không đi, ta ăn no rồi, không muốn động đây.” “Người có đi hay không?” Giờ Đàm Linh cũng đã học được chiêu giáo hoạt: “Người không đi, đến lúc đó chuyện các nàng chặn cửa truyền ra, sự phụ ta hỏi tới, người cảm thấy ta sẽ nói thế nào?” Lữ Thiếu Khanh bất đắc dĩ nhìn Đàm Linh, động một chút là đem

sự phụ ra dọa, có biết ngại không vậy? Trên mặt Đàm Linh lại nở nụ cười giảo hoạt. “Nhanh đi, không đuổi hai người kia đi, người đừng mong ta dẫn người lên Thánh Sơn xem thử.” Lữ Thiếu Khanh bắt đắc dĩ, thở dài: “Ai, được rồi, ai bảo ta người tốt cơ chứ.” Sau đó hắn lại lấy ra một đĩa linh đậu, nhìn Đàm Linh: “Lột giúp ta ít linh đậu nhá? Kéo dài chút thời gian, để các nàng đợi thêm chút nữa hẵng tính...” Lúc bên này Thôi Thanh cùng Kiếm Lan đợi đến sắp mốc meo, cuối cùng Lữ Thiếu Khanh và Đàm Linh cũng khoan thai bước đến. “Ngại quá.” Sau khi Lữ Thiếu Khanh bước ra liên tục nói xin lỗi: “Thật sự ngại quá, có chút chuyện nên làm trễ nải.” Đàm Linh mặt lạnh không muốn nói chuyện. Cái gọi là có chuyện, đương nhiên nàng ta biết rõ. Tên này đang cố ý kéo dài thời gian. Lữ Thiếu Khanh muốn nàng ta lột giúp linh đậu nhưng nàng ta không thể đồng ý. Kết quả, Lữ Thiếu Khanh liền chậm rãi ung dung, một đĩa linh đậu chưa đến năm mươi viên, hắn đã chậm rãi ung dung ăn trong nửa canh giờ. Hơn nữa vẫn còn lại một phần ba, xem ra còn dự định tiếp tục trì hoãn thêm. Nếu không phải Đàm Linh uy hiếp một phen, Lữ Thiếu Khanh thật sự định nửa canh giờ nữa mới bước ra. Theo cách nói của Lữ Thiếu Khanh là bắt các nàng chờ để áp chế nhuệ khí của các nàng. Mặc dù Đàm Linh cảm thấy để Thôi Thanh và Kiếm Lan chờ ở ngoài rất làm mất mặt mình, dù sao nhìn vào thì cũng giống như mình là rùa đen rút đầu. Nhưng không thể phủ nhận là, khi nhìn thấy nộ khí không thể che giấu trên mặt Kiếm Lan, tuy cách thật xa nhưng vẫn có thể cảm nhận được lửa giận trong lòng các nàng, Đàm Linh cảm thấy cách làm này của Lữ Thiếu Khanh thật sự rất đã. Nàng ta cố ý lạnh mặt, gắng hết sức để mình không cười lên thành tiếng. Sau khi Thôi Thanh nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh bước ra liền phẫn nộ gào thét một tiếng: “Tên đáng chết, trả linh thạch lại cho ta.” Đồng thời, nàng ta phẫn nộ xuất thủ. Một thanh trường kích xuất hiện trong tay nàng ta, bổ mạnh xuống. Không trung lập tức cuồng phong gào thét, trường kích đánh xuống tạo thành những tiếng rít vang lên từng đợt, trường kích lóe lên quang mang như muốn chém bầu trời thành hai đoạn. Lữ Thiếu Khanh không chút hoang mang, lắc mình một cái đã tới cổng chính. Hắn chậm rãi ung dung nói với Thôi Thanh: “Tiếp đi, cứ việc bỏ, bỏ hồng cửa lớn thì bắt đền người.” Thôi Thanh dừng lại, bị sự vô sỉ của Lữ Thiếu Khanh khiến toàn thân kinh ngạc đến phát

run.Nàng ta hận không thể một kích chém Lữ Thiếu Khanh thành hai khúc, nhưng, nàng ta không dám.Bởi vì nơi này là nhà của Nhuế trưởng lão.Nơi của trưởng lão thứ hai Thánh địa.Nàng ta và Kiếm Lan tới đây cũng không dám tự tiện xông vào, chỉ có thể ở ngoài cửa hô to.Nàng ta càng không dám phá hỏng thứ gì, đặc tội trưởng lão thứ hai, dù là gia chủ Thôi gia cũng không bảo vệ được nàng ta.“Tiểu nhân vô sỉ! Có dám đánh với ta một trận như nam nhân không!”Trường kích của Thôi Thanh chỉ Lữ Thiếu Khanh từ phía xa, như một vị nữ chiến thần, đằng đằng sát khí.Lữ Thiếu Khanh lắc đầu liên tục: “Không cần đâu, ngươi quá đen, cũng trắng kiện quá, không phải gu của ta, ta thích mỹ nữ thon thả.”Thôi Thanh nghe xong liền hiểu ngay, lần đầu tiên có người dám nói với nàng ta mấy lời hạ lưu như vậy.Nàng ta lại một lần nữa phần nộ gầm thét: “Khốn kiếp, khốn kiếp! Ta nhất định phải giết ngươi.”Kiếm Lan cũng chỉ vào Lữ Thiếu Khanh mắng to: “Tên hạ lưu vô sỉ, ngươi có dám ra đánh với Thôi Thanh muội muội một trận không?” Hết chương 896.

Chương 897. Chẳng phải chỉ là một bữa cơm sao?

Lữ Thiếu Khanh dùng tay bịt kín lỗ tai, nhẹ nhàng một câu: “Kết Đan kỳ ở đây không có tư cách nói chuyện.” “Lui ra!” Kiếm Lan bị tức đến mức mắt trợn trắng, nửa ngày nói không ra lời. Trong bốn người ở đây, chỉ có nàng ta là Kết Đan kỳ, thực lực yếu nhất. Thôi Thanh đáp xuống, đi đến trước cổng lớn, đứng đó nhìn Lữ Thiếu Khanh. Đôi mắt nàng ta đã trở nên đỏ bừng, khuôn mặt vắn vẹo, trông rất đáng sợ. “Vô sỉ khôn kiếp, đánh với ta một trận!” Lữ Thiếu Khanh nhún nhún vai, cự tuyệt: “Không, dựa vào cái gì mà phải đánh với người một trận?” Không có lợi gì, tại sao ta phải đánh với người một trận? Hơn nữa, cho dù có lợi, ta cũng không muốn, đánh nhau quá mệt mỏi. Không cần thận đánh chết người, ta còn cần phải lăn lộn ở đây nữa không? Lữ Thiếu Khanh nhìn thấy rất rõ ràng, cũng từ miệng Đàm Linh hiểu rất rõ ràng. Ở ma tộc này coi trọng mạnh được yếu thua. Bọn hắn cũng rất thích sử dụng phương thức nuôi cở để chọn lựa cường giả. Bọn hắn cở vũ người trong thế hệ trẻ tranh đấu lẫn nhau, bọn hắn cho rằng làm như vậy có thể giúp thực lực thế hệ trẻ tăng lên cực nhiều. Tranh đấu giữa thế hệ trẻ các trưởng bối sẽ rất ít khi nhúng tay. Giờ Lữ Thiếu Khanh hô Thôi Thanh, Kiếm Lan cũng coi như tranh đấu trong thế hệ trẻ. Nhưng, nếu hắn dám giết Thôi Thanh chắc chắn sẽ khiến trưởng bối Thôi gia ra tay. Thôi Thanh nhìn thấy mình không làm gì được Lữ Thiếu Khanh liền chĩa mũi giáo về phía Đàm Linh. “Đàm Linh, đây chính là người ngươi tìm về sao? Thật không biết xấu hổ, đồ khiến Nhuế trưởng lão mất mặt.” Đàm Linh không tức giận, giờ nàng ta muốn xem thử Thiếu Khanh xử lý như thế nào. Ngược lại, nàng ta còn cười nói với Thôi Thanh: “Không phải hắn đang ngồi ở đây sao? Ngươi có thể xuất thủ mà.” Cơ thể Thôi Thanh run rẩy, mu bàn tay cảm trường kích nổi gân xanh. Nàng ta rất muốn ra tay, nhưng lý trí của nàng ta nói cho nàng ta, nàng ta không thể. Cuối cùng Thôi Thanh phần hận không thôi, cắn răng, phun ra hai chữ: “Hèn nhát!” Đối mặt với sự phần nộ của Thôi Thanh, Lữ Thiếu Khanh tuyệt đối không

hề nổi giận, ngược lại còn nói: “Được rồi, được rồi, bớt giận, đừng kích động.” “Tất cả mọi người là người một nhà, cứ làm ồn ào thế này cũng chẳng có ý nghĩa gì.” Đàm Linh đứng bên cạnh lời đối với những lời này. Người một nhà? Không thấy người ta muốn chém người thành hai khúc sao? Còn người một nhà. Thôi Thanh phần nộ gào lên: “Trả linh thạch lại cho ta.” Kiếm Lan cũng vội vàng nói theo: “Của ta nữa.” Ôi chào, thoải mái quá. Đàm Linh nhìn thấy dáng vẻ sốt ruột của hai người trước mặt, trong lòng thực sự rất dễ chịu. Sau khi các nàng gặp được nàng ta vốn muốn làm cho nàng ta khó xử, chưa từng nghĩ giờ lại bị Lữ Thiếu Khanh hố cho một vố. Tôn thất linh thạch coi như là việc nhỏ, chủ yếu là mất mặt, còn không thể nuốt trôi cục tức trong lòng kia. Tên khốn kiếp này, coi như cũng tạm được. Vào thời khắc này, Đàm Linh đột nhiên cảm thấy Lữ Thiếu Khanh đỡ hơn nhiều, chỉ ít không còn đáng ghét như bình thường. Lữ Thiếu Khanh nhún vai: “Tự các người nói mà, muốn mời chúng ta ăn cơm. Thịnh tình khó từ chối, ta cũng không thể không nể mặt các người, đúng không nào?” Trong lòng Thôi Thanh và Kiếm Lan điên cuồng chửi thề, chúng ta ước gì người không nể mặt chúng ta. Phấn trắng trên mặt Kiếm Lan lại không ngừng rơi xuống, giờ nàng ta chỉ muốn dùng phấn trắng của mình để ngạt chết Lữ Thiếu Khanh. “Đó là dưới tiền đề người đuổi theo đưa Đàm Linh quay lại bồi tội với chúng ta.” Lữ Thiếu Khanh nghi hoặc: “Là ý này sao? Sao các người không nói rõ. Haizz, được rồi, chẳng phải một bữa cơm sao? Tất cả mọi người là người một nhà, ai mời ai mà chẳng thể, lần sau, lần sau ta mời các người.” Còn có lần sau? Hơn nữa... “Tên khốn kiếp người còn dám đóng gói đem về, người vô sỉ.” Thôi Thanh lại một lần nữa muốn bỏ Lữ Thiếu Khanh. Ăn cơm đóng gói không nói cho chúng ta thì cũng thôi đi, đằng này một lần còn đóng gói nhiều như vậy. Người là heo à? “Trả linh thạch lại, nếu không...” Lữ Thiếu Khanh cười tủm tỉm: “Nếu không thì sao? Nếu không người còn có thể làm thế nào?” “Muốn động thủ sao? Muốn động thủ thì tranh thủ đi, nếu không thì quay về, trời cũng không còn sớm nữa đâu.” Sau đó hắn cố ý nhắm vào Kiếm Lan một chút: “Về đắp thêm vôi lên mặt đi, rơi hết rồi kìa.” Kiếm Lan bị tức đến mức toàn thân run rẩy, nghiến răng đến mức kêu ken két, tuy nhiên, nàng ta bỗng nhiên bình tĩnh trở lại, lạnh lùng nói: “Xem ra người là không có ý định trả linh thạch lại cho chúng

ta.”“Chúc mừng, ngươi nói đúng rồi, nhưng tiếc là sẽ không có thưởng.” Nói đùa, bất kỳ ai cũng đừng mong lấy được một khối linh thạch nào từ chỗ ta.”“Tốt, ta sẽ bảo đệ đệ ta tới nói chuyện với ngươi...”Kiếm Nhất!Cái tên này vừa thốt ra, xung quanh liền trầm mặc.Cho dù là Đàm Linh, sắc mặt cũng thay đổi.Trên mặt Thôi Thanh hiện lên vẻ mặt sùng bái.Là người mạnh nhất trong thế hệ trẻ của Kiếm gia, đặt trong số những tiểu bối trẻ tuổi của Thánh địa cũng là một trong những người mạnh nhất.Mặc dù hắn ta rớt trong cuộc tuyển chọn Thánh tử nhưng hắn ta chỉ thua một chiêu mà thôi.Người ta bí mật gọi hắn ta là Thánh tử thứ tư.Thực lực cường hãn, không ai có thể địch.Lữ Thiếu Khanh thì lộ ra vẻ phiến muộn.Người ma tộc đều vô si vậy sao?Động một chút lại nói muốn dọa người khác, có biết xấu hổ không vậy?Thật sự cho rằng ta dễ khi dễ à. Ta chờ chính câu nói này của ngươi đấy.Lúc này Lữ Thiếu Khanh khinh bỉ, chỉ vào Kiếm Lan mắng to: “Xem như ta đã hiểu vì sao ngươi phải dùng vôi bôi lên mặt ngươi rồi. Hóa ra ngươi đã không còn mặt mũi nữa.”Đem đệ đệ của mình ra, lúc này trong lòng Kiếm Lan vô cùng bình tĩnh, cả người vô cùng tự tin giống như đã thắng hoa.Vốn nàng ta dùng ánh mắt khinh thường nhìn Lữ Thiếu Khanh, cảm thấy Lữ Thiếu Khanh so với đệ đệ nàng ta chỉ là tôm tép nhãi nhép.Nhưng lời này của Lữ Thiếu Khanh lại một lần nữa phá vỡ phòng bị của nàng ta.Hắn lại một lần nữa khiến nàng ta tức đến mức đến run lẩy bẩy, run rẩy chỉ vào Lữ Thiếu Khanh, nửa ngày cũng nói không ra một câu.Nàng ta bị tức đến mức nói không thành lời.Cuối cùng, nàng ra vận chuyển linh lực, cố gắng để bản thân bình tĩnh lại một chút, nàng ta cắn răng: “Được, được, xem ra ngươi chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Ngươi chờ đấy, ta sẽ bảo đệ đệ ta tới tìm ngươi.” Hết chương 897.

Chương 898. Kiếm Nhất nhỏ nhoi, cũng xứng để ta xuất thủ sao?

Lữ Thiếu Khanh tuyệt đối không sợ, ngược lại cười tủm tỉm hỏi: “Gấp cái gì, ta muốn hỏi một câu, đệ đệ ngươi tham gia tỷ thí lần này chứ?” Kiếm Lan ngạo nghễ nói: “Đương nhiên, lần này đệ ấy tuyệt đối sẽ leo lên Thánh Sơn với khí thế nghiền ép.” Thời gian tu luyện ba năm, Kế Ngôn sẽ không bỏ lỡ. Lữ Thiếu Khanh gật đầu: “Vậy thì tốt, đến lúc đó tỷ thí gặp. Được rồi, giờ các ngươi có thể về rồi đây.” Bên này Thôi Thanh vẫn nổi giận đùng đùng: “Trở về cái rắm, trả linh thạch cho ta.” Đã đến đây mà không thể giết chết Lữ Thiếu Khanh, cũng không có cách nào lấy lại linh thạch, cứ như vậy trở về, sẽ tẩu hỏa nhập ma. Số lượng linh thạch này với nàng ta mà nói không tính là gì, nhưng nó đại diện cho mặt mũi của nàng ta, không lấy lại được, đời này nàng ta đến chết cũng không nhắm mắt. “Hẹp hòi, chuyện có bao lớn chứ.” Lữ Thiếu Khanh chỉ vào Kiếm Lan nói: “Không phải nàng ta nói đệ đệ của nàng ta mạnh lắm sao? Đến lúc tỷ thí nếu gặp, đánh thắng người của ta, ta trả linh thạch của ngươi cho ngươi.” Thôi Thanh không muốn, nhưng Kiếm Lan lại ngăn cản nàng ta. Kiếm Lan khẽ nói với nàng ta: “Thôi Thanh muội muội, chúng ta đi, cứ tiếp tục ở đây như vậy cũng không làm gì được hần, ngược lại còn dễ để người ta mượn cớ nói chúng ta bất kính với Nhuế trưởng lão.” “Thế nhưng...” Thôi Thanh rất không cam tâm, nếu không đòi được linh thạch, mặt mũi này cũng sẽ không đòi lại được. Kiếm Lan đầy lòng tin, vô cùng tự tin nói với Thôi Thanh: “Chẳng lẽ ngay cả đệ đệ ta muội cũng không tin sao? Có hần xuất thủ, muội còn lo lắng cái gì?” Sắc mặt Thôi Thanh hòa hoãn lại, nói cũng có lý. Thân là đệ tử Thánh địa, dĩ nhiên nàng ta biết sự lợi hại của Kiếm Nhất. Nàng ta thoáng nhìn qua Lữ Thiếu Khanh, trong mắt còn có tia lo nghĩ: “Chỉ e tên vô sỉ này không dám ứng chiến.” Kiếm Lan mỉm cười: “Cái này đơn giản.” Nàng ta nói với Đàm Linh: “Đến lúc đó hần ta không dám ra trận thì ngươi đợi mà mất mặt đi.” Lữ Thiếu Khanh la hét nói: “Ai nói ta ra trận? Không nghe ta nói ta bảo người của ta ra à? Chỉ bằng một Kiếm Nhất nhỏ nhoi mà cũng xứng để ta

xuất thủ sao?”Cuồng vọng!Phách lối!Kiếm Lan cắn răng, giọng căm hận nói: “Được, chờ đi, đến lúc đó ngươi sẽ phải hối hận.”“Yên tâm, đến lúc đó người của ai không ra trận người đó là chó con.”Thôi Thanh thấy tình cảnh như vậy cũng chỉ có thể theo Kiếm Lan không cam lòng rời đi.Lữ Thiệu Khanh vỗ tay, nói với Đàm Linh: “Ngươi nhìn xem, đây không phải là xong rồi sao? Cả ngày chém chém giết giết, chẳng có ý nghĩa gì cả.”Đàm Linh cạ lời nhìn Lữ Thiệu Khanh, cái này ngươi không gọi là chém chém giết giết à?Ngươi hẹn đánh nhau với người ta, mà còn là đánh nhau với Kiếm Nhất.Đến lúc đó đánh nhau sẽ chỉ càng thêm kịch liệt thôi.Đến lúc đó mà thua, mặt mũi hôm nay giành lại được phải trả lại gấp trăm lần.Nàng ta lo lắng hỏi: “Ngươi có nắm chắc sẽ thắng được Kiếm Nhất không?”Kiếm Nhất đã là Nguyên Anh kỳ cảnh giới tầng bảy, thực lực thâm bất khả trắc, kiếm ý còn vô địch trong cùng thế hệ.Ngay cả tiền bối của Kiếm gia cũng có không ít người không phải đối thủ của hắn ta.Trong thế hệ trẻ của Thánh địa cũng chỉ có ba vị Thánh tử có thể đấu một trận với Kiếm Nhất, những người khác còn chưa đủ tư cách.Lữ Thiệu Khanh bĩu môi: “Kiếm Nhất mạnh lắm sao? Đã nói rồi, đối phó với mấy loại tiểu quái này không cần ta xuất thủ.”“Ngươi bảo ai?” Trong lòng Đàm Linh giật nảy, chỉ vào mình theo bản năng: “Ngươi, không phải ngươi bảo ta ra trận đấy chứ?”Nếu ta có thể đánh thắng được Kiếm Nhất thì Thôi Thanh và Kiếm Lan đâu dám phách lối với ta như vậy?Tuy nhiên nàng ta vừa nói xong lời này liền thấy Lữ Thiệu Khanh nhìn nàng ta với ánh mắt như nhìn kẻ ngốc.Lữ Thiệu Khanh bĩu môi nói: “Da mặt ngươi đúng là dày, gần bằng Thời Liêu kia rồi đấy. đương nhiên là để sư huynh ta ra trận rồi.”Sắc mặt Đàm Linh đỏ như tía, hận không thể tìm được cái lỗ để chui vào.Quá mất mặt.Trong lúc nhất thời, nàng ta quên mất sự tồn tại của Kế Ngôn.Nàng ta vội vàng nói sang chuyện khác: “Ngươi, Kế đại nhân có nắm chắc không? Kiếm Nhất là tồn tại vô địch trong cùng thế hệ đấy.”Lữ Thiệu Khanh khẽ cười một tiếng, xoay người trở về: “Chỉ là Kiếm Nhất thôi mà, trong núi không có hổ, khi xưng đại vương.”Thật sự vô địch trong cùng thế hệ chỉ có một người, đó chính là sư huynh hắn.Trong lòng Đàm Linh thầm giật mình, Lữ Thiệu Khanh đầy lòng tin vào Kế Ngôn như vậy sao?Đàm Linh đi theo Lữ Thiệu Khanh quay về muốn gặp Kế Ngôn xem thử suy nghĩ của hắn ta như thế nào.Sau khi

Lữ Thiếu Khanh trở về thì phát hiện Lữ Thiếu Khanh không định nói chuyện này cho Kế Ngôn. Nàng ta không kìm được hỏi: “Ngươi, ngươi không cần nói với sư huynh ngươi một tiếng sao?” Lữ Thiếu Khanh tò mò: “Nói cái gì? Dù sao đến lúc đó tỷ thí là biết ấy mà. Còn cần phải nói sao? Cũng đâu phải chuyện lớn gì.” Cái này mà cũng chưa tính là chuyện lớn? Đối thủ là một trong những người mạnh nhất trong số đệ tử Thánh địa. “Ngươi đây không phải tự tin, mà là tự đại.” Đàm Linh hừ một tiếng: “Tốt nhất ngươi nghiêm túc đi, nếu không đến lúc đó thua cả ta và ngươi đều không yên ổn đâu.” Thua, Đàm Linh nàng ta cũng sẽ mất mặt theo. “Yên tâm yên tâm.” Lữ Thiếu Khanh vẫn không để ý: “Ta tự có chừng mực.” Không phải chỉ là một Kiếm Nhất nhỏ nhoi sao? Có cái gì đáng để lo lắng chứ. Tiếp đến, hắn liền đuổi người: “Được rồi, ngươi nhanh đi trồng cây của ngươi đi, ta bận rồi, đừng quấy rầy ta.” Thật là tên đáng ghét, Đàm Linh thở phào rồi đi. Nghĩ lại, nàng ta cảm thấy vẫn nên nói chuyện này cho Kế Ngôn, để Kế Ngôn chuẩn bị. Có điều sau khi Kế Ngôn nghe xong, không có phản ứng gì, chỉ nhàn nhạt nói một chữ: “Được.” Đối với câu trả lời này, Đàm Linh không hề nổi giận, nhưng, giờ, điều nàng ta có thể làm là hi vọng Kế Ngôn thật sự có thực lực đó... Hết chương 898.

Chương 899. Trái tim tan nát rồi

Sau khi Thôi Thanh và Kiếm Lan rời đi, Thôi Thanh vẫn vô cùng không cam lòng. Nàng ta nhớ tới hành vi của Lữ Thiếu Khanh, cơ thể liền không kìm được run rẩy, lửa giận trong lòng thiêu đốt. “Tên khốn kiếp đáng chết, ta tuyệt đối không tha cho hắn.” Ở Thánh địa nàng ta đã gặp vô số người muôn hình muôn vẻ, nhưng chưa từng gặp kẻ nào vô sỉ hạ lưu như Lữ Thiếu Khanh. “Rốt cuộc Đàm Linh tìm từ đâu kẻ hèn hạ như vậy?” Thôi Thanh cũng rất không hiểu vấn đề này, người Thánh tộc có rất ít loại cực phẩm này. Đối mặt với lời khiêu chiến có thể từ chối chẳng hề để ý. Đây là một loại hành vi rất mất mặt, nhưng tên kia không chút quan tâm. Điều này khiến người ta hoài nghi phải chăng hắn chẳng cần mặt mũi. Trong lòng Kiếm Lan cũng hận Lữ Thiếu Khanh thấu xương, tuy nhiên trên mặt nàng ta vẫn mang theo nụ cười lạnh lùng, ngữ khí tràn ngập tự tin: “Lần này, ta sẽ để cho hắn và Đàm Linh hoàn toàn mất mặt.” Tinh thần Thôi Thanh chấn động: “Xin chỉ giáo cho?” Hôm nay mặt mũi này đã bị hổ, bị ép tính tiền mời ăn cơm, đây là sự sỉ nhục. Nhất định phải trả thù, nếu không làm sao ra ngoài gặp ai nữa? Kiếm Lan tự tin cười cười, như một vị quân sư trí tuệ vững vàng: “Không phải hắn muốn cho người tỷ thí với đệ đệ của ta sao? Chúng ta đi lan truyền chuyện này, lan truyền trắng trợn để cả Thánh địa đều biết, đến lúc đó thua, hừ, xem Đàm Linh còn có mặt mũi gì để lên tiếng nữa không?” Thôi Thanh gật đầu, lộ ra nụ cười, chỉ cần Kiếm Nhất thắng, người bên Đàm Linh dù có mưu mô lợi hại đến mấy cũng vô ích. Ở Thánh địa, tất cả đều dựa vào thực lực để nói chuyện. Không có thực lực, dù có nói năng hoa mỹ thế nào cũng vô ích. Kẻ thua không có tư cách lên tiếng. Còn về chuyện Kiếm Nhất có thua hay không, vấn đề này, Thôi Thanh không có lo lắng, Kiếm Lan cũng như thế. “Được, chúng ta khuấy chuyện này lên nào...” Trong mắt Thôi Thanh lóe lên hận ý. Thời gian từng ngày từng ngày trôi qua. Rất nhanh, có một tin tức được truyền bá trong miệng đám người Thánh địa. “Ê, có nghe gì chưa? Có người không biết tự lượng sức mình, muốn khiêu chiến Kiếm Nhất đại nhân.” “Không phải chứ, kẻ

tự cuồng tự đại từ đâu tới vậy? Không biết được sự kinh khủng của Kiếm Nhất đại nhân sao?” “Đúng đấy, ngoại trừ ba vị Thánh tử, trong cùng thế hệ còn có ai có thể là đối thủ của Kiếm Nhất đại nhân chứ?” “Không biết trời cao đất rộng, không biết sống chết.” “Cũng không thể nói như vậy được, nghe nói, người này do Đàm Linh đại nhân mời tới giúp sức, mục đích là muốn gây chuyện với Kiếm Nhất đại nhân.” “A, Đàm Linh đại nhân sao? Nếu như vậy, không chừng sẽ rất mạnh.” “Cái rắm, sao có thể chứ? Kiếm Nhất đại nhân là vô địch, bản thân Đàm Linh đại nhân còn không phải đối thủ của Kiếm Nhất đại nhân thì sao còn có người có thể là đối thủ của Kiếm Nhất đại nhân chứ?” “Có trò hay để xem rồi...” “Ngồi đợi Kiếm Nhất đại nhân đại khai sát giới.” “Haha, chỉ e Kiếm Nhất đại nhân ngựa mất móng trước...” Tin tức được truyền qua dện lại, nhanh chóng truyền khắp Thánh địa. Dưới sự lan truyền của một số người nào đó, câu chuyện đã biến thành Đàm Linh nhắm vào Kiếm Nhất. Trong mắt một số người biết chuyện thì lại nhìn ở cấp độ sâu hơn. “Là ý của Nhuế trưởng lão sao?” “Nhuế trưởng lão muốn xuất thủ sao?” “Ừm, quan sát trước đã, nước ở đây sâu quá...” Tin tức xôn xao khắp Thánh địa, không ít người rất hiếu kỳ, ai có can đảm đi khiêu chiến Kiếm Nhất vậy. Đã rất lâu rồi không có ai dám tuyên bố muốn khiêu chiến Kiếm Nhất. Kiếm gia là Thánh địa trong suy nghĩ của rất nhiều kiếm tu, là ánh sáng của bọn hắn. Kiếm Nhất là thiếu chủ của Kiếm gia, được rất nhiều người coi là thần tượng. Biết có người muốn khiêu chiến Kiếm Nhất, suy nghĩ đầu tiên trong lòng không ít người là nhận định người khiêu chiến Kiếm Nhất là người xấu. Giống như một người xấu đang nghĩ cách giết chết chính nghĩa vậy. Lập tức trong lòng bọn hắn đã hình thành nên hình tượng một người xấu xí, gian trá, âm hiểm. Thậm chí, liên đới cả Đàm Linh cũng vì thế mà bị không ít người chỉ trích. Bọn hắn cảm thấy Đàm Linh thân là đệ tử Nhuế trưởng lão, không nên tìm người như vậy xuất thủ. Thậm chí. “Ta quyết định, Đàm Linh đại nhân không còn là nữ thần của ta.” “Đàm Linh đại nhân làm việc quá không hiền hậu, không xứng làm nữ thần.” “Đúng vậy a, Đàm Linh đại nhân làm sao có thể làm ra loại chuyện buồn nôn như vậy chứ? Tìm ra một tên bại hoại như vậy tới đối phó Kiếm Nhất đại nhân, quá đáng...” Trước đó Đàm Linh thân là đồ đệ trưởng lão thứ hai, thiên phú cao, thực lực mạnh, được rất nhiều người coi là

nữ thần, tình nhân trong mộng. Không thiếu người theo đuổi, là một trong những mỹ nữ có nhân khí rất cao ở Thánh địa. Giờ lại vì chuyện này mà danh dự của nàng ta không ngừng bị hao tổn, rất nhiều người bởi vậy chán ghét Đàm Linh. Dĩ nhiên dân ý của Thánh địa cũng truyền đến tai Đàm Linh. Đàm Linh đúng là nằm không cũng trúng đạn, trái tim tan nát rồi. Nàng ta không quan tâm đến danh xưng nữ thần của mình, nhưng có nhiều người có ý kiến với nàng ta như vậy, phần biến thành đen khiến trái tim nàng ta bị tổn thương rất nặng nề. Ta có làm cái gì đâu, sao lại thành ra thế này? Đều do tên khốn kiếp kia. Đàm Linh cắn răng, nàng ta biết không thể cứ tiếp tục như vậy. Tiếp tục như vậy nữa, thanh danh của nàng ta tại Thánh địa sẽ hoàn toàn bị bôi xấu. Phái của sư phụ nàng ta vốn đang ở thế yếu, nếu vì nàng ta mà liên lụy đến sư phụ nàng ta thì dù chết trăm lần cũng không đủ. Ngay vào lúc Đàm Linh muốn đi tìm Lữ Thiếu Khanh, muốn hấn giải quyết chuyện này thì một tiếng Linh tỷ tỷ đã phá vỡ sự tĩnh lặng của nàng ta, Thời Cơ lại một lần nữa đến tìm nàng ta. So với hơn nửa tháng trước, sắc mặt Thời Cơ lúc này hồng nhuận, tinh thần sung mãn, khí tức cả người như thái dương giữa trời, triều khí phồn thịnh. Từ xa cũng có thể cảm nhận được trong cơ thể Thời Cơ đang ẩn chứa một cỗ sức mạnh cường đại, như núi lửa sắp phun trào. Hết chương 899.

Chương 900. Trái tim tan nát rồi

“Thời Cơ, muội sắp đột phá rồi?” Đàm Linh giật mình không thôi. Lúc này mới bao lâu? Thời Liêu chỉ mới đột phá được hơn nửa tháng thôi, Thời Cơ cũng theo sát phía sau rồi. Tiếp đó, nàng ta nhớ đến lời của Lữ Thiếu Khanh, trong lòng kinh nghi bất định, tên kia thật sự lợi hại như vậy sao? Thật sự bị hấn nói trúng rồi? Thời Cơ rất vui vẻ, cười hì hì vui vẻ như một con bướm nhẹ nhàng nhảy múa, nàng ta nói: “Đúng vậy, vẫn là Trương Chính đại nhân lợi hại, nói đệ đệ ta đột phá ta cũng sẽ theo sát.” Thời Liêu đột phá, trong lòng nàng ta không hề có chút lo lắng, nàng ta đã sờ được cánh cửa Nguyên Anh kỳ rồi. Trạng thái nàng ta bây giờ chỉ cần chờ, thời gian tới thì nàng ta sẽ có thể đột phá, bước vào cảnh giới Nguyên Anh kỳ. “Dáng vẻ này của muội không ngoan ngoãn ở trong nhà, chạy đến đây làm gì?” Đối với việc Thời Cơ tìm mình, Đàm Linh cảm thấy rất khó hiểu: “Có chuyện gì muốn ta hỗ trợ sao?” Thời Cơ bây giờ giống như bà bầu có thể sinh nở bất cứ lúc nào, đáng lẽ phải đang chờ sinh chứ không phải là tiếp tục ở bên ngoài chạy loạn. Phù Doãn trưởng lão có thể yên tâm như vậy sao? Thời Cơ nói: “Ta nghe được tin tức lan truyền khắp Thánh địa, ta ngồi không yên, muốn đến xem thử Linh tỷ tử xảy ra chuyện gì.” Nói xong, trên mặt nàng ta lộ ra vài phần lo lắng: “Là Trương Chính đại nhân muốn tỷ thí với Kiếm Nhất đại nhân sao?” Đàm Linh cạ lời, đây là lấy danh nghĩa đến quan tâm mình để quan tâm tên khốn kiếp kia... Nhắc lên Lữ Thiếu Khanh, trong lòng Đàm Linh liền cảm thấy tức giận. Cũng vì tên khốn kiếp kia, khiến cho danh tiếng của mình ở Thánh địa bây giờ giảm sút rất nhiều. Chỉ cần nghe báo cáo của người bên dưới là nàng ta biết mình bị rắc một đồng phần đen rồi. Cũng không biết giờ mình ra đường có thể bị ném trứng thối không nữa. Chuyện bây giờ huyên náo lớn như vậy, tên khốn kiếp kia cũng chưa thấy lộ diện lấy một lần. Đàm Linh nhìn Thời Cơ mặt mũi tràn đầy lo lắng nhìn mình liền thở dài: “Yên tâm, không phải hấn, là sư huynh hấn.” “Là Kế Ngôn đại nhân sao?” Mắt Thời Cơ sang lên. Thời Liêu vô cùng tôn sùng Kế Ngôn, đồng thời cũng từng nói với nàng ta, thực lực

Kế Ngôn rất cường đại. Thậm chí không thua Kiếm Nhất. Mà Thời Cơ cũng cảm thấy là sư huynh, hẳn thực lực Kế Ngôn cũng mạnh hơn Lữ Thiếu Khanh. Nàng ta nhẹ nhàng thở phào: “Vẫn may, ta còn tướng Trương Chính đại nhân muốn khiêu chiến Kiếm Nhất đại nhân.” Sự cường đại của Kiếm Nhất trên dưới Thánh địa đều biết, đặc biệt là nó đã trở nên thâm căn cố đế trong suy nghĩ của tất cả đệ tử Thánh địa như Thời Cơ. Thời Cơ biết Lữ Thiếu Khanh rất lợi hại, nhưng nàng ta cảm thấy Lữ Thiếu Khanh lợi hại ở phương diện khác nhưng có lẽ thực lực thì không lợi hại đến như vậy. Tuy nhiên Thời Cơ lại hơi lo lắng: “Kế Ngôn đại nhân có thể đánh được Kiếm Nhất đại nhân sao? Nếu không đánh lại, Linh tỷ tỷ, tỷ sẽ...” Thời Cơ không ngốc, nàng ta lo lắng nhìn Đàm Linh. Đàm Linh cũng rất đau đầu. Thế cục bây giờ rất bất lợi với nàng ta. Nhưng mà, nàng ta không còn cách nào khác. Nàng ta chỉ có thể hi vọng Kế Ngôn có thể làm được. Nàng ta không yêu cầu xa vời Kế Ngôn có thể đánh bại Kiếm Nhất, chỉ cần đánh ngang tay với Kiếm Nhất, hoặc sau khi đánh một thời gian ngắn mới thua là được rồi. Đàm Linh khổ não lắc đầu, thở phà phò nói: “Đều do tên khốn kiếp kia.” Thời Cơ cảm thấy bất bình, lên tiếng thay Lữ Thiếu Khanh: “Ta cảm thấy Trương Chính đại nhân sẽ không hại Linh tỷ tỷ.” Nhắc đến chuyện này, trong lòng Đàm Linh âm ức đến chết rồi. Sẽ không hại ta? Người không biết, ta suýt chút nữa bị hấn hại chết. Nếu không vì tiếp tục duy trì phong phạm thực nữ của nàng ta, giờ nàng ta đã muốn thốt ra vài câu chửi thề rồi. “Chi bằng, chúng ta thử đi hỏi Trương Chính đại nhân, tiện thể, ta muốn đưa linh thạch cho hắn, được không?” Thời Cơ cười tủm tỉm đưa ra đề nghị, trong ánh mắt ẩn giấu chút tâm tư riêng. “Được.” Đàm Linh cũng chẳng còn tâm trí đầu tư luyện, chuyện ở Thánh địa khiến nàng ta tâm phiền ý loạn: “Ta muốn hỏi thử xem rốt cuộc tên khốn kiếp kia muốn làm gì? Hắn không giải quyết chuyện này cho ta, ta sẽ không tha cho hắn.” Giờ trong lòng nàng ta rất rối, cảm thấy mình đúng là dẫn sói vào nhà. Nếu bây giờ tên này trốn đi nàng ta coi như xong đời. Chỉ ít, nàng ta sẽ không thể nào ngẩng đầu lên ở Thánh địa này nữa. Đàm Linh dẫn theo Thời Cơ đến chỗ Lữ Thiếu Khanh thì phát hiện nơi này bị mây mù bao phủ. Mây mù màu trắng che kín phòng ốc trên đỉnh núi này, không thể nào nhìn thấy rõ được. Còn ở dưới chân núi, tiểu viên hầu đang nâng thân cây vạn cân trước đó như nâng tạ. Trước đó nó chỉ

có thể kéo lê thân cây vạn cân, giờ nó đã nâng lên hạ xuống được rồi. Sắc mặt tiểu viên hầu đỏ bừng, mồ hôi chảy như mưa, trên người mồ hôi ướt đầm thấm ướt bộ lông trắng của nó. Hơi thở của nó rất nặng nề, lộ ra vẻ mệt mỏi, nhưng nó cũng không vì vậy mà lười biếng. Đàm Linh nhíu mày, không hiểu vì sao Lữ Thiếu Khanh lại đối xử với tiểu viên hầu như vậy. “Đây là đang trừng phạt nó sao? Quả nhiên là tên khốn kiếp.” Thời Cơ lại có suy nghĩ khác, nàng ta nói: “Nó đang tu luyện à?” Trước đó lúc Thời Liêu thăm dò thực lực của tiểu viên hầu, dưới một cỗ kiếm ý mà lông của tiểu viên hầu không hề rụng lấy một cọng. Khi đó Thời Cơ liền biết tiểu viên hầu tuyệt đối không phải linh thú bình thường. Đàm Linh bĩu môi, không tin lắm: “Nó chẳng qua chỉ là một con khỉ ham ăn thôi.” Một bàn đồ ăn trước đó, một mình tiểu viên hầu đã ăn mất một phần ba, hơn nữa sau đó đóng gói đem về đều do nó ăn hết. “Tiểu Bạch, tên kia đâu?” Tiểu viên hầu dừng lại, chỉ chỉ đỉnh núi, kêu hai tiếng. Đang ngủ. Hết chương 900.

Chương 901. Đánh không thắng, người xong đời luôn

Đàm Linh nghe vậy giận dữ, lại là đang ngủ? Nàng ta đi đến bên ngoài đỉnh núi: “Trương Chính, ra đây cho ta.” Không có động tĩnh, mây mù mờ mịt chậm rãi bay theo trong gió, nhìn có vài phần tiên ý, nhưng trong mắt Đàm Linh đây là thứ khiến nàng ta tức giận. Tên khốn kiếp này, đi ngủ mà cũng phải tạo cảnh như vậy à? Là sợ người ta tới quấy rầy hay sợ chết? Đàm Linh lại kêu vài tiếng, mắt thấy vẫn không có động tĩnh gì. Dưới cơn giận dữ, Đàm Linh vẫy tay tóm lấy một thân cây vạm vỡ dưới chân núi, giơ cao lên trời chuẩn bị đánh xuống. Ta bấp chập người có trận pháp gì, cứ đánh xuống thì dù thế nào người cũng sẽ phải chịu thiệt một chút. Tuy nhiên vào lúc Đàm Linh sắp đánh xuống, trong sương mù có động tĩnh. Sương màu màu trắng chậm rãi tan đi, Đàm Linh và Thời Cơ đáp xuống, Lữ Thiếu Khanh từ bên trong nhà đi ra. Đôi mắt hấn nhập nhèm, ngáp dài, nhìn thật sự giống như chưa tỉnh ngủ. “Làm gì vậy? Không biết quấy nhiễu mộng đẹp của người khác là một chuyện thiên lý khó dung sao? Người làm mấy chuyện này mà không sợ sét đánh à?” Lữ Thiếu Khanh đầy tức giận, sau khi đến ma tộc này hấn cảm thấy muốn được ngủ ngon cũng khó. “Có chuyện mau nói, có rắc mau đánh, nếu không có đừng quấy rầy giấc ngủ của ta, gần đây ta rất mệt mỏi.” Đàm Linh trăm ngàn lần không thể tin, mệt mỏi? Ta thấy cả cái Thánh địa này thoải mái nhất chính là người đây. Người ở đây bao nhiêu ngày là ngủ bấy nhiêu ngày, đi ngủ mà cũng có thể ngủ đến mệt mỏi luôn à? Đàm Linh cắn răng, trừng mắt, nhìn hằm hằm Lữ Thiếu Khanh: “Bớt ở đây giả vờ cho ta, người lập tức giải quyết vấn đề cho ta!” “Vấn đề gì?” Lữ Thiếu Khanh nháy mắt mấy cái, rất là nghi hoặc: “Gần nhất lại có chuyện lớn gì xảy ra à?” Thánh Sơn sập? Hay là Thánh Chủ băng hà rồi? Đàm Linh đã đứng chống nạnh, nàng ta đã tức đến mức đau cả tâm can rồi. Thời Cơ kể lại đại khái sự tình. Lữ Thiếu Khanh sau khi nghe xong, bĩu môi, hết sức khinh bỉ: “Chút chuyện có bao lớn đâu chứ, nếu không biết ta còn tưởng người tới kỳ kinh nguyệt.” “Khốn kiếp, đồ lưu manh.” Người tu

luyện, có kinh nguyệt cái quái gì.Đàm Linh chỉ vào Lữ Thiếu Khanh: “Lập tức đi giải quyết cho ta, nếu không ta đi tìm sư phụ ta.”“Tính cách này của ngươi tới khi nào mới có thể sửa đổi một chút vậy? Đừng động một chút là lại đi gọi người lớn, rất mất mặt, có biết hay không?” Lữ Thiếu Khanh vô cùng nghiêm túc khuyên nhủ Đàm Linh: “Chuyện này rất dễ giải quyết, dù sao thì đến lúc đó cứ đánh cho tên Kiềm Nhất kia nằm sấp đây là được. Đánh thắng hẳn, hết thấy không phải đều được giải quyết dễ dàng sao?”Về lý thì chính là như vậy, nhưng: “Lỡ như đánh không lại thì sao?”Chủ yếu là Đàm Linh lo lắng vấn đề này, đánh không lại, hết thấy đều xong.“Đánh không lại?” Lữ Thiếu Khanh cười ha ha, lộ ra dáng vẻ bất lực: “Đánh không lại, vậy thì ngươi xong rồi. Ta cũng không còn cách nào khác.”Câu trả lời này lại khiến cơn giận trong lòng Đàm Linh từ từ bốc lên, thật sự muốn đánh chết tên khốn kiếp này.“Được rồi, ngươi không có việc gì thì đi về trước đi, đứng rồi, Thờ Cơ cô nương, có rảnh không? Đến đây, ta có chút chuyện cần nhờ ngươi.”Thờ Cơ lập tức mừng rỡ: “Thật sao?”Có thể ở cùng với Trương Chính đại nhân sao?Đàm Linh thì mở trừng hai mắt, lập tức hét lớn: “Làm gì? Ngươi muốn giở trò lưu manh à?”Trên mặt Đàm Linh mang theo đầy sự đề phòng, ánh mắt tràn đầy cảnh giác.Lữ Thiếu Khanh này trong mắt nàng ta là một con sói xám già đang ve vãn cái đuôi to.Mặc dù Thờ Cơ lớn tuổi hơn Lữ Thiếu Khanh nhưng trong mắt Đàm Linh, Thờ Cơ chính là một con thỏ trắng bé nhỏ vô hại, rất dễ bị sói xám Lữ Thiếu Khanh nuốt chửng.Lữ Thiếu Khanh kì quái: “Ngươi là gì của nàng? Ta có chút chuyện muốn nói với nàng ngươi cũng không cho à? Mẹ của nàng còn không quản nghiêm đến thế đấy.”Mẹ của nàng?Ngươi đang chửi người hay làm gì vậy?Đang chơi chữ với ta đấy à?Đàm Linh thở phì phò nói: “Có chuyện gì không thể nói thẳng ở đây luôn sao?”Coi ta là người ngoài à?Dù thế nào đi nữa ta cũng thân thiết với Thờ Cơ hơn ngươi.Lữ Thiếu Khanh nghe xong, lập tức xấu hổ, lộ ra vẻ thẹn thùng: “Đây là bí mật, không thể nói cho ngươi.”Lữ Thiếu Khanh càng như vậy, Đàm Linh lại càng hiếu kỳ, càng khẳng định chắc chắn Lữ Thiếu Khanh không có ý tốt.Nàng ta nói với Thờ Cơ: “Thờ Cơ, cẩn thận một chút, tên này rất vô sỉ.”Nói không chừng hẳn muốn chiếm tiện nghi của Thờ Cơ.Thờ Cơ lại lắc đầu, nói với Đàm Linh: “Không có đâu, Trương Chính đại nhân không phải loại người

đó.”Sau đó nàng ta nở nụ cười chân thành hỏi Lữ Thiểu Khanh: “Trương Chính đại nhân, người có lời gì muốn dặn dò ta sao?”Thời Cơ vô cùng tín nhiệm Lữ Thiểu Khanh.Lữ Thiểu Khanh cảnh giác nhìn Đàm Linh, sau khi thấy Đàm Linh muốn đánh người mới nói với Thời Cơ: “Đến đây, chúng ta vào trong nhà nói.”Móa nó, người dẫn người vào nhà muốn làm gì?Đàm Linh nói với Thời Cơ: “Thời Cơ cẩn thận.”Khuôn mặt Thời Cơ đỏ ửng, nhưng không từ chối, nàng ta nói với Đàm Linh: “Linh tử tử, yên tâm đi.”Sau đó nàng ta không có một chút do dự đi theo Lữ Thiểu Khanh vào trong nhà, tiếp đến còn đích thân đóng cửa lại.Còn Đàm Linh chỉ có thể chờ ở bên ngoài.Lần chờ này, lại kéo dài gần nửa canh giờ.Đàm Linh càng chờ càng nóng lòng.Nàng ta đứng dầm chân tại chỗ, mặt đất đã bị dẫm lún một tầng.Lâu như vậy ở bên trong muốn làm gì cũng được rồi.Không phải ngay cả khi con cũng tạo xong rồi đấy chứ?Nếu như vậy, sau này ta biết ăn nói với Phù Doãn trưởng lão như thế nào đây?Cũng không thể vui vẻ chạy tới chỗ Phù Doãn trưởng lão nói, chúc mừng Phù trưởng lão, người làm sư công rồi.Móa nó, đến lúc đó Phù trưởng lão một chưởng đánh chết ta mất. Hết chương 901.

Chương 902. Dẫn Thời Cơ đi xem kim ngư

Đàm Linh càng nghĩ thì càng cảm thấy đáng sợ, nàng ta không cam lòng cắn răng: “Tên khốn kiếp đáng ghét rốt cuộc đang làm gì bên trong vậy? Không làm trò mèo lừa gạt trẻ con đây chứ?” Mặc dù Thời Cơ đã hơn hai mươi tuổi, nhưng trước khi nàng ta được Phù trưởng lão phát hiện vẫn luôn sống trong bộ tộc, chưa từng đi ra bên ngoài. Sau khi được Phù trưởng lão phát hiện, đến Thánh địa cũng chưa từng ra ngoài lần. Người thì thông minh đấy, nhưng ở một vài chuyện lại vô cùng đơn thuần. Đàm Linh chỉ lo lắng Thời Cơ bị Lữ Thiếu Khanh lừa gạt, bị chiếm tiện nghi chịu thiệt thòi. Nàng ta sợ không cách nào ăn nói với Phù Doãn. Mắt thấy thời gian trôi qua lâu như vậy, Đàm Linh rốt cuộc không nhịn được nữa, đợi thêm nữa chắc sẽ xảy ra chuyện. Ngay vào lúc Đàm Linh định một cước đá bay cánh cửa trước mặt thì cửa được mở ra từ bên trong. Lữ Thiếu Khanh bước ra trước một bước, sau khi nhìn thấy Đàm Linh đứng ở cửa thì ngây ngẩn người một lát, sau đó khó có thể tin chỉ vào Đàm Linh kêu lên: “Mọi nó, ngươi có biết phép lịch sự không vậy? Ngươi học ai mà đứng góc tường nghe lén thế? Sư phụ ngươi cwha từng dạy cho ngươi khóa đạo đức à?” “Ngươi câm miệng cho ta.” Đàm Linh gầm thét: “Ai nghe lén? Thời Cơ đâu? Ngươi đã làm gì nàng ấy rồi.” Thời Cơ từ bên trong ra, cười tủm tỉm nói: “Linh tỷ tỷ, ta ở chỗ này.” Đàm Linh kéo Thời Cơ sang kiểm tra từ trên xuống dưới một lượt, không phát hiện ra bất kỳ vấn đề gì trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm. Sau đó nàng ta tò mò: “Các ngươi đã làm gì ở bên trong?” Thời gian nửa canh giờ, làm gì cũng được. Nhưng nhìn dáng vẻ hai người thì có vẻ không phải như nàng ta tưởng tượng. Lữ Thiếu Khanh bĩu môi: “Đưa nàng đi xem kim ngư, ngươi có tin không?” Đàm Linh cười ha ha, ngươi không nói, Thời Cơ sẽ không nói sao? Nàng ta nhìn về phía Thời Cơ, Thời Cơ lại lắc đầu: “Linh tỷ tỷ, ta đã đồng ý với Trương Chính đại nhân, không thể nói, chí ít, hiện tại không thể nói.” Đàm Linh không tức giận, rất hào phóng nói: “Không sao, trở về muộn hẵng nói với ta.” Đồng thời nàng ta

đắc ý ném cho Lữ Thiếu Khanh một ánh nhìn khiêu khích. Trở về, Thời Cơ có nói với ta người cũng không biết. Không ngờ Thời Cơ vẫn lắc đầu: “Linh tử tử, ta đã thề.” Trong nháy mắt Đàm Linh cạn lời, sau đó một cơn giận không tên vô hình xuất hiện. Có cần thiết phải thế không? “Được rồi, trở về đi.” Lữ Thiếu Khanh phát phát tay với Đàm Linh: “Ta đi ngủ bù.” Đàm Linh cắn răng, thở phì phò nói: “Ngày mốt là bắt đầu tỷ thí rồi, nếu người mà dám ngủ quên, ta và người không xong đâu.” “Ta có ngủ quên cũng không sao, dù sao thì cũng đâu phải ta lên đấu.” Câu nói của Lữ Thiếu Khanh khiến Đàm Linh suýt nữa bị nghẹn không thở nổi, cuối cùng kéo Thời Cơ thở phì phò rời khỏi nơi này. Lữ Thiếu Khanh đợi sau khi Đàm Linh và Thời Cơ rời đi thì phát phát tay, trận pháp chung quanh lại một pháp lần nữa mở ra, sương mù lại một lần nữa bao phủ nơi này. Tiếp theo, Lữ Thiếu Khanh vung tay lên, hai con quái vật khổng lồ xuất hiện. “Rầm!” hai tiếng, nện mạnh xuống mặt đất tạo ra một đám bụi mù. Hai tòa núi nhỏ xuất hiện trên bãi đất trống, nếu đặt ở trong sân thì đó là một ngọn núi giả. Đây là núi giả Lữ Thiếu Khanh dùng Tồn Ma thạch đắp lên, hai ngọn núi nhỏ cao khoảng năm mươi mét, màu xám trắng. Để đắp đồng Tồn Ma thạch này lên với nhau đã tốn mất của hắn hơn nửa tháng. Hai ngọn núi trông có vẻ bình thường không có gì lạ, tùy ý nhét vào giữa núi rừng cũng chỉ khiến người ta cảm thấy như một đồng đá bình thường chồng chất lên nhau nhưng trong mắt Lữ Thiếu Khanh đây chính là hai quả bom lớn. Đồng này đã dùng gần hết tất cả Tồn Ma thạch trên người hắn. Nếu bây giờ đưa một chút linh lực vào thì chúng sẽ lập tức nổ tung. Còn về uy lực lớn chừng nào thì Lữ Thiếu Khanh cũng không dám chắc chắn. Nhưng hắn có thể chắc chắn là, cho dù là Hóa Thần kỳ tới gần thì không chết cũng sẽ bị phế. “Khì khì!” Lữ Thiếu Khanh hài lòng quan sát một phen, hết sức hài lòng. Lúc này, Kế Ngôn cũng tới đây, hắn ta nhìn hai ngọn núi nhỏ, trong ánh mắt lóe lên một tia kiêng kỵ. “Người muốn làm gì?” Kế Ngôn hết sức tò mò. “Xem như đào hố đi, đến lúc đó xem thử có ai bị mắc lừa không.” Lữ Thiếu Khanh không có nhiều lời, trong lòng có kế hoạch, nhưng cũng không biết đến lúc đó sẽ như thế nào. Hắn căn dặn Kế Ngôn: “Đến lúc đó huynh đối đầu Kiếm Nhất nhớ đánh bại hắn chứ đừng đánh chết hắn.” Dù sao cũng là thiếu chủ Kiếm gia, là hi vọng tương lai. Lỡ như đánh chết, chắc chắn Kiếm

gia sẽ dốc toàn lực giết chết hai sư huynh đệ bọn họ. Trên mặt Kế Ngôn mang theo vài phần chờ mong: “Hi vọng hấn đừng để ta thất vọng...” Cuộc tỷ thí trên Thánh Sơn rất nhanh đã tới. Lần này trong danh sách chỉ có năm mươi người được lên Thánh Sơn tu luyện, thời gian kéo dài đến ba năm. Nhân số ít và thời gian tu luyện dài như vậy vẫn là lần đầu tiên xảy ra, có không ít người âm thầm suy đoán xem Thánh Địa muốn làm động tác lớn gì. Có thể được tu luyện ở trên Thánh Sơn ba năm, đây tuyệt đối là chuyện mà mỗi một người Thánh tộc tha thiết ước mơ. Bởi vậy lần này có rất nhiều người báo danh, đấu tranh cũng sẽ càng thêm kịch liệt. Sân luận võ chắc chắn là một khu vực lớn, tất cả người dự thi đồng thời tiến vào tỷ thí. Đồng thời theo thời gian trôi qua, sân luận võ sẽ càng ngày càng nhỏ. Ngay từ đầu có phạm vi mười vạn dặm, đến cuối cùng sẽ có phạm vi trăm dặm. Bị đánh bại, hoặc là rời khỏi khu vực tỷ thí quy định đều tính là bị loại. Sau khi Lữ Thiếu Khanh nghe xong, không ngờ lại cảm thấy quen thuộc, không phải là có chút giống một trò chơi nào đó ở kiếp trước sao? Đàm Linh đề nghị với Kế Ngôn: “Kế đại nhân, bởi vì nhân số quá nhiều, tranh đoạt kịch liệt, vì đề phòng bị vây công, đại nhân có thể tạm tránh mũi nhọn, đợi đến thời cơ thích hợp mới ra tay, để tránh thành cái đích cho mọi người chỉ trích.” Hết chương 902.

Chương 903. Ta muốn đặt cược, kiếm ít tiền lẻ

Trận đấu sẽ là nhiều người cùng tiến vào tỷ thí, từ Luyện Khí đến Nguyên Anh đều có, thực lực cao thấp không đồng đều. Vì thắng lợi, người bên trong sẽ dùng đủ loại thủ đoạn và các cách khác nhau. Bắt tay kháng địch, âm thầm hạ độc, tập kích sau lưng đều sẽ có. Đàm Linh biết Kế Ngôn rất mạnh, nhưng nàng ta không cho rằng Kế Ngôn có thể một mình chống chọi lại tất cả mọi người bên trong. Dưới cái nhìn của nàng ta, cách tốt nhất là khiêm tốn trước, không cần quá mức bộc lộ tài năng, trở thành kẻ thù chung chính là kéo bất lợi đến cho mình. Kế Ngôn nghe vậy, gật gật đầu: “Ta biết phải làm thế nào.” Sau đó Kế Ngôn cầm lệnh bài trong tay vào sân, chờ đợi tỷ thí bắt đầu. Đàm Linh cảm thấy kỳ quái, trừng mắt liếc Lữ Thiếu Khanh bên cạnh: “Su huynh người ra sân rồi, người không muốn nói một chút gì sao?” “Dù sao cũng phải nói một câu cổ lên chứ?” Lữ Thiếu Khanh nghe vậy, giơ tay lên, uể oải quơ một cái, nói với Kế Ngôn: “Đừng bị người ta đánh chết.” Đàm Linh tức chết, có ai nói như vậy sao? Lữ Thiếu Khanh liếc mắt nhìn bốn phía, bây giờ bọn họ đang ở bên ngoài sân tỷ thí, đứng trong một cánh đồng hoang vu, cách Thánh Địa một khoảng khá xa. Mặc dù là một cánh đồng hoang vu, nhưng nơi này đã vây đầy người, lít nha lít nhít, liếc mắt một cái không thấy điểm cuối. Lữ Thiếu Khanh hỏi Đàm Linh: “Ở đây có chỗ đặt cược không?” Đàm Linh cảnh giác theo bản năng: “Người muốn làm gì?” “Sau đó nhìn thấy ánh mắt Lữ Thiếu Khanh nhìn mình giống như nhìn kẻ ngốc, nàng ta liền biết mình phản ứng quá mức. Nàng ta thở phì phò dứt khoát quay đầu đi chỗ khác: “Không biết. Không có nơi như vậy.” “Hẹp hòi.” Lữ Thiếu Khanh khinh bỉ, sau đó suy đoán một phen: “Tính cách của người hỉ nộ vô thường như vậy, tính tình sự phụ người nhất định rất tốt nhỉ? Nếu tính tình kém một chút, có lẽ đã sớm đánh chết người rồi.” “Hỗn đản.” Đàm Linh thầm nghĩ trong lòng, tính tình sự phụ ta rất tốt. “Nói đi, chúng ta cùng đi đặt cược, kiếm một khoản từ hân ta.” Lữ Thiếu Khanh ở bên cạnh giật dây: “Gần đây người rất eo hẹp đúng

không? Không nhân cơ hội kiếm chút, người có ra ngoài mời ta ăn bữa cơm cũng không chi nổi. “Đàm Linh càng tức giận, đã nghiền răng nghiền lợi. Hôm nay tâm tình vốn rất tốt, hiện tại đúng là không còn một chút gì. Đàm Linh rất muốn nhào tới cắn chết Lữ Thiệu Khanh, nàng nói từng chữ một: “Người biết rất rõ nguyên nhân ta eo hẹp mà. “Lữ Thiệu Khanh gật đầu, tỏ vẻ biết: “Rõ chứ, không phải chỉ là năm trăm vạn viên linh thạch thôi sao? Cho nên, hiện tại chắc chắn là cơ hội tốt để xoay người, thời gian đi là sẽ không trở lại, bỏ lỡ cơ hội lần này, người cứ ngồi khóc đi. “Đàm Linh cười lạnh: “Người dám khẳng định Kế Ngôn đại nhân chắc chắn sẽ thắng sao? Chẳng may thua thì sao? Đến lúc đó sẽ thua chết người đấy. “Lữ Thiệu Khanh khiếp sợ, khó có thể tin nhìn Đàm Linh. “Người tàn nhẫn như vậy sao? Sư huynh ta thua, ta có thể thua một chút linh thạch, nhưng người thì lại mất mặt rồi. “Đàm Linh nhất thời nghẹn lời, sau đó nàng ta cao lãnh hừ một tiếng: “Ta đương nhiên hy vọng hắn ta thắng. “Nhưng mà Kiếm Nhất mạnh mẽ như nào, các người còn chưa biết. “Như vậy không phải là được rồi sao. Đến đây, dẫn ta đi tìm một chỗ đặt cược đi, ta muốn chính phủ, không cần tư nhân, ta sợ tư nhân chịu không nổi. “ “Không dẫn!” Đàm Linh quay mặt đi: “Sư phụ nói đánh bạc có hại cho sức khỏe. “ “Hẹp hòi!” Lữ Thiệu Khanh hung hăng khinh bỉ, sau đó hơi nghiêng đầu, suy nghĩ đi tìm chỗ đặt cược như thế nào. Chẳng qua hắn không quen thuộc với nơi này, không có bản đồ địa phương là Đàm Linh dẫn đường, cũng không dễ làm lắm. Nhưng vào đúng lúc này! “Linh đại nhân! Trương Chính đại nhân! “Thời Liêu chạy tới, hắn ta nhìn xung quanh một vòng: “Ồ, Kế Ngôn đại nhân ra trận sao? “Thời Liêu ngẩng đầu ưỡn ngực, khí tức bức người, trên mặt tràn ngập tự tin. Hắn ta đã hoàn toàn củng cố tu vi cảnh giới bản thân, trở thành một tu sĩ Nguyên Anh kỳ chân chính. “Thời Cơ đâu?” Đàm Linh hỏi một câu. Thời Liêu trả lời: “Tỷ tỷ sắp đột phá, sư phụ không cho nàng ta đi ra. “Đàm Linh gật đầu, trạng thái của Thời Cơ nàng ta đã từng được thấy. Đàm Linh hỏi Thời Liêu: “Người không đi vào sao? “Thời Liêu lắc đầu: “Sư phụ nói, lần này không cho chúng ta lên Thánh Sơn. “Trên thực tế, đệ tử của các trưởng lão như bọn họ có đôi khi có thể lấy việc công làm việc tư, lên theo sư phụ lên trên đó một thời gian mà không ai nói gì. Thời Liêu đi tới trước mặt Lữ Thiệu Khanh, cung kính hành lễ: “Cảm tạ Trương

Chính đại nhân chỉ điểm. Sau này Trương Chính đại nhân có nhu cầu gì, cứ mở miệng, ta nhất định sẽ xông pha khói lửa, không tiếc bản thân. “Lữ Thiếu Khanh chấp hai tay sau lưng, bày ra bộ dáng tiền bối, chậm rãi nói: “Tốt lắm, hiện tại có chuyện muốn người hỗ trợ đây.” Thời Liêu càng thêm cung kính: “Vâng, đại nhân cứ việc phân phó.” Đàm Linh nhìn Lữ Thiếu Khanh, tên hỗn đản này thật sự là thiếu đánh mà. Lữ Thiếu Khanh nói nhu cầu hiện tại của hắn ra, Thời Liêu vừa nghe, lập tức nói: “Thôi gia nha, mỗi khi có loại chuyện này, Thôi gia sẽ tiếp nhận rất nhiều tiền cược, kiếm được rất nhiều linh thạch.” Thôi gia là nhà tích lũy nhiều tài phú nhất trong ba gia tộc. Thứ dựa vào chính là buôn bán, mở sòng bạc... ở Thánh Địa này. “Ồi.” Lữ Thiếu Khanh mừng rỡ: “Quá đủ chính phủ rồi, dẫn ta đi.” Chẳng qua Lữ Thiếu Khanh lại có chút lo lắng: “Liệu đến lúc thua, người Thôi gia có thể sẽ không nhận hay không?” “Đàm Linh càng thêm không muốn nói chuyện. Thôi gia cần mặt mũi, nếu Thôi gia dám trở mặt không nhận, che giấu linh thạch, mặc dù có mạnh hơn nữa cũng sẽ lẫn lộn không nổi ở Thánh Địa này. Sắc mặt Thời Liêu cũng đỏ bừng: “Không đâu, đi thôi, Trương Chính đại nhân, ta dẫn ngài đi.” Đàm Linh vốn không muốn đi, nhưng Lữ Thiếu Khanh lại nói với nàng ta: “Không phải là người không dám tới chứ?” “Hỗn đản...” Hết chương 903.

Chương 904. A, trông người rất quen mắt

Mấy năm nay bởi vì lão tổ Thôi gia bế quan, không hỏi tới chuyện bên ngoài, đại quyền rơi vào tay người khác, tuy nói làm cho Thôi gia lạc hậu hơn Loan gia và Kiếm gia. Nhưng những năm này Thôi gia lại đặc ý thương trường, kiếm được đầy bồn đầy bát. Thôi gia kiếm được linh thạch làm cho các đại gia tộc khác ở Thánh Địa đỏ mắt không thôi. Lần tỷ thí này, Thôi gia cũng mở bàn cược, tiếp nhận tiền đặt cược của các tu sĩ. Sau khi Lữ Thiếu Khanh tới đây, phát hiện nơi này cũng bị vây chặt như nêm cối. Trước mắt tỷ thí sắp bắt đầu, tất cả mọi người nhao nhao đặt cược, mua xong tuyên thủ mình xem trọng, cầu mong sẽ kiếm được một món tiền. Ở đại sảnh này có mở ra mấy chục cái cửa sổ, từng cái cửa sổ đều chật ních người. “Ta xem trọng Kiếm Nhất đại nhân, ta đặt cược một ngàn viên linh thạch.” “Ngu xuẩn, Kiếm Nhất đại nhân là người đứng đầu, tỷ lệ đặt cược rất thấp, chỉ bằng tìm người khác đặt cược.” “A, Mộc Vĩnh cũng báo danh sao? Ta mua hắn ta.” “Ta cũng vậy, Mộc Vĩnh cũng là cao thủ, lần nào cũng có thể thắng...” “Ta mua...” Tiếng người ồn ào, rộn ràng nhộn nháo. Nhìn thấy nhiều người như vậy, Lữ Thiếu Khanh nhíu mày, hắn cũng không muốn chen vào. Hơn nữa, hắn tới nơi này cũng không phải chỉ để đặt cược một ngàn mấy trăm viên linh thạch. “Không có phòng VIP sao?” Lữ Thiếu Khanh hỏi Thời Liêu. Thời Liêu ngạc nhiên, không rõ lời này là có ý gì. Mẹ nó, không có phòng VIP à? Lữ Thiếu Khanh khinh bỉ thật sâu: “Làm ăn kiêu gì vậy? Ta là khách hàng lớn, không có đối xử đặc biệt sao?” Thời Liêu không rõ Lữ Thiếu Khanh muốn làm gì, nhưng Đàm Linh đi theo bên cạnh lại biết. Nàng ta lạnh lùng chỉ vào tầng hai: “Phía trên, nếu người đặt cược hơn mười vạn có thể lên tầng hai, nhưng...” “Đàm Linh nói rất dài: “Người cam lòng sao?” “Đàm Linh đã đại khái hiểu rõ tính cách Lữ Thiếu Khanh. Chuyện khác, có thể nói, duy chỉ có chuyện liên quan đến linh thạch, không có bất kỳ thương lượng nào. Trên phương diện đối xử với linh thạch, Lữ Thiếu Khanh tuyệt đối là người keo kiệt nhất Đàm Linh từng gặp, vắt chày

ra nước cũng có thể nói là khen hấn.Đừng có mà mong từ lấy ra được một viên linh thạch trong túi hấn, cho như là sờ một chút cũng không được.Lữ Thiếu Khanh nghe vậy, lúc này xoay người lên lầu hai, mang theo Thời Liêu và Đàm Linh, giống như một tên ăn chơi trác táng, kiêu ngạo ương ngạnh đi lên lầu hai, lớn tiếng kêu: “Bảo chủ sự nơi này đi ra gặp ta.”Đàm Linh muốn xoay người xuống lầu, bộ dạng như vậy quá mất mặt.Chỉ khí giương cao, giống như một nhà giàu mới nổi, một chút lễ phép cũng không có, đi theo phía sau hấn quả thực mất mặt chết người.Ở trên lầu hai có người chào đón, Lữ Thiếu Khanh giống như không nhìn thấy hấn ta, cuồng vọng nói: “Bảo người Thôi gia tới gặp ta.”Người tiếp đãi Lữ Thiếu Khanh thấy Lữ Thiếu Khanh như vậy, trong lúc nhất thời cũng không biết thân phận Lữ Thiếu Khanh là gì, đành phải đi gọi quản sự tới.Sau khi quản sự đi ra, Lữ Thiếu Khanh nhìn thấy ông ta, có chút nghi hoặc nói: “A, ta cảm thấy ngươi có chút quen mặt, chúng ta đã gặp nhau chưa?”Quản sự là một người trung niên, hai mắt híp lại thỉnh thoảng hiện lên một chút ánh sáng. Thể hiện ra sự khôn khéo của ông ta.Ông ta cắn răng trả lời: “Đại nhân, người quên rồi sao? Lúc trước người ăn cơm ở tửu lâu của Thôi gia, chúng ta đã gặp nhau rồi.”Quản sự chính là quản sự lúc trước làm việc ở tửu lâu Thôi gia, chẳng qua sau khi bị Lữ Thiếu Khanh hãm hại một phen, lúc Thôi Thanh trở về đã vấy lửa giận lên người ông ta.Cấp cao của Thôi gia đã điều ông ta từ tửu lâu đến nơi này.Lúc trước ở tửu lâu chính là chủ quản quản lý hết thảy trong tửu lâu, sự vụ lớn nhỏ của tửu lâu đều do ông ta định đoạt, hơn nữa chất béo rất lớn.Sau khi điều đến đây, ông ta chỉ là một quản sự nho nhỏ, phía trên còn có lãnh đạo.Chức vị, đãi ngộ khác một trời một vực so với trước đó, về phần chất béo, ít đến đáng thương.Cho nên, thái độ của quản sự đối với Lữ Thiếu Khanh không tốt lắm.Nếu không phải là hết sức khắc chế, ông ta cũng muốn đánh người.“Đại nhân, ta có thể giúp ngài chuyện gì không?” Quản sự áp chế lửa giận trong lòng mình, cố gắng làm tốt bổn phận của mình.“Ta muốn đặt cược, ngươi có thể nhận được không?” Lữ Thiếu Khanh hỏi một câu.Quản sự nghe vậy, trong lòng cười lạnh, người ngay cả ăn cơm cũng không có linh thạch trả thì có thể đặt cược bao nhiêu chứ?Ông ta xụ mặt, lạnh lùng nói: “Đại nhân, lầu hai chỉ tiếp đãi khách nhân đặt cược vượt qua mười vạn viên linh thạch, không biết đại nhân dự định đặt

cược bao nhiêu? Nếu thấp hơn mười vạn, đại nhân có thể xếp hàng ở phía dưới.“Lữ Thiếu Khanh phê bình ông ta: “Này này, thái độ phục vụ của người như vậy là không được đâu. Đối đãi với bất kỳ khách nhân nào cũng không thể mang theo mắt chó nhìn người được, người xem ta giống người nghèo sao?”Ta không biết người có phải người nghèo hay không, nhưng ta biết người không có tiền trả cơm, còn hại ta bị giáng chức.Quản sự lại hỏi: “Xin hỏi đại nhân định đặt cược bao nhiêu?”Lữ Thiếu Khanh suy nghĩ một chút, vươn năm ngón tay: “Năm trăm vạn.”Số tiền này dọa mọi người nhảy dựng.Hai tay Đàm Linh run rẩy, nàng ta muốn cào người.Năm trăm vạn này là ta cho người đúng không?Đúng vậy, nhất định là vậy.Tên hồn đản này, thật muốn cào chết hắn, quá đáng giận.Nhớ tới năm trăm vạn viên linh thạch của mình, nàng ta liền phát điên.Quản sự khiếp sợ, năm trăm vạn viên linh thạch?Sau khi phản ứng lại tinh thần ông ta run rẩy, cả người đều phấn khởi, tất cả tế bào trong cơ thể đều đang khiêu vũ.Nếu như ông ta tiếp nhận một khoản linh thạch này, sau này ông ta cũng có thể lấy được hoa hồng khoảng ba phần nghìn.“Đây chính là khách hàng cực kỳ lớn.Chẳng qua, ông ta vẫn phải hỏi trước một câu: “Đại nhân, không biết ngài muốn mua ai thắng? Là Kiếm Nhất đại nhân sao?”” Hết chương 904.

Chương 905. A, trông người rất quen mắt

Nếu như là mua Kiếm Nhất, Kiếm Nhất đứng đầu có tỷ lệ đặt cược thấp đến đáng thương. Tiền hoa hồng của ông ta cũng sẽ ít hơn. Lữ Thiếu Khanh bĩu môi, vẻ mặt khinh thường: “Ai thèm mua hắc ta?” “Không phải mua Kiếm Nhất sao? Năm trăm vạn này nhất định sẽ thua lỗ rồi. Ánh mắt quán sự càng phát sáng, năm trăm vạn này sẽ trở thành của Thôi gia. Phần trăm của ông ta sẽ chỉ nhiều hơn chứ không ít. Nhưng ông ta chỉ cao hứng trong chốc lát, lại nhin không được hoài nghi: “Đại nhân, ngài, ngài thật sự có năm trăm vạn linh thạch đặt cược sao?” “Một tên mà đến ăn cơm cũng không có tiền trả sẽ có nhiều linh thạch như vậy sao? Lữ Thiếu Khanh chỉ vào Đàm Linh và Thời Liêu: “Người không biết hai người bọn họ sao? Người hỏi hai người bọn họ xem ta có hay không?” “Một người là đồ đệ của Nhị trưởng lão, một người là đồ đệ của Phù trưởng lão. Quán sự tin tưởng, lúc này ông ta mới cung kính mời ba người đi vào trong phòng. Tiếp theo vội vàng rời đi, chạy đến lầu ba, tìm đến một phòng ở lầu ba. Thôi Thanh và đám người Kiếm Lan đều tề tụ ở lầu ba. Nơi này là một gian phòng lớn, mặt trên có hình ảnh được phát sóng theo thời gian thực, nên có thể nhìn thấy được hình ảnh tỷ thí. Nơi này ngoài Thôi Thanh, Kiếm Lan ra thì còn có một nam một nữ. Nam nhân tùy tiện dựa lưng vào một cái sofa da thú, dáng người hắc ta thon dài, nhưng cũng không khô gò, nghiêng về thân hình Nhân tộc, khí tức trên người bình thản, khóe môi treo nụ cười nhợt nhạt, làm cho người ta có một loại cảm giác bình dị gần gũi. Hắc ta dường như cũng trở thành tiêu điểm trong phòng, ánh mắt của ba nữ nhân phần lớn đều rơi vào trên người hắc ta. Đặc biệt là Kiếm Lan, hôm nay nàng ta trang điểm đậm hơn so với bình thường, trong phòng tràn ngập mùi nước hoa nồng đậm. Ánh mắt của nàng ta nóng rực, giống như muốn nuốt hắc ta vào bụng. Lúc này, quán sự cũng gõ cửa đi vào, cung kính hành lễ với người trong phòng: “Tam Thánh tử, tiểu thư, Kiếm Lan đại nhân, Tinh Duyệt đại nhân...” “Huyền, Tam Thánh tử của Thánh Địa, địa vị tương đương với tam đại

trưởng lão của Thánh Địa.Ở trước mặt hần ta, trưởng lão Thánh Địa bình thường cũng còn thấp hơn một bậc.Cảnh giới Nguyên Anh tầng bảy, lực áp Kiếm Nhất, trở thành Tam Thánh Tử.Loan Tinh Duyệt, dòng chính Loạn gia, tuổi tác không kém Kiếm Lan nhiều lắm, chẳng qua là mạnh hơn không ít so với Kiếm Lan.Mặc dù nói là trong ba Thánh Tử thì thực lực của hần ta là yếu nhất, nhưng ngoại trừ Thánh tử thứ nhất và Thánh tử thứ hai ra thì trong thế hệ trẻ tuổi, hần ta là người mạnh nhất.Thân phận địa vị, thực lực cảnh giới đều mạnh hơn ba nữ ở đây.Cộng với ngoại hình khí chất không tầm thường, rất có lực hấp dẫn rất lớn đối với nữ nhân.Quản sự đẩy cửa đi vào, Thôi Thanh nhú mày, vô cùng mất hứng.Trong lòng nàng ta vô cùng chán ghét quản sự này.Chính là bởi vì nàng ta cực lực yêu cầu cho nên ông ta mới bị giáng chức tới nơi này.Bây giờ còn không thức thời mà xông tới, Thôi Thanh liền quát lớn ngay tại chỗ: “Không thấy Tam Thánh tử ở chỗ này sao? Mạo phạm đến Tam Thánh tử, người chết một trăm lần cũng không đủ.”Quản sự mắng to trong lòng, nhưng ông ta là người của dòng bên, thực sự không có cách nào với dòng chính.Tuy nói người của dòng bên nghe cũng là người của Thôi gia, nhưng trên thực tế, cũng không khác mấy so với những hạ nhân khác của Thôi gia.Bị dòng chính ghi hận, nếu không lẫn lộn ở Thôi gia thì ngày sau sẽ không có ngày lành.Và đó cũng là lý do ông ta ở đây để hóa giải oán hận của Thôi Thanh đối với ông ta.Ông ta lại khom người, thái độ hèn mọn nói với Thôi Thanh: “Tiểu thư, Đàm Linh đại nhân, Thời Liêu đại nhân và người kia tới.”“Ai?” Thôi Thanh sửng sốt một chút, sau đó kịp phản ứng: “Trương Chính?”“Sắc mặt của nàng ta lập tức âm u, hàm răng không tự chủ cắn chặt, khanh khách rung động.Bị hổ một lần, mấy ngày nay ngủ cũng không ngon.Lúc tu luyện luôn cảm thấy phiền lòng nóng nảy.Cũng chỉ vì tên hỗn đản đó.Kiếm Lan cũng kêu lên, phấn màu trắng rơi xuống rào rào: “Cái tên chết tiệt kia tới nơi này là muốn làm gì?”Huyền tựa vào ghế, cười híp mắt, trong mắt hiện lên một tia tò mò.Mà Loan Tinh Duyệt cũng nghiêng người về phía trước, tò mò hỏi: “Người trong miệng các người là ai?”“Hai người Thôi Thanh và Kiếm Lan liếc nhau, ngầm hiểu xem nhẹ vấn đề của Loan Tinh Duyệt.Giới thiệu tên kia, tất nhiên phải nhắc tới chuyện các nàng bị hổ.Thôi Thanh quát quản sự: “Hần tới đây là muốn làm gì?”

Quấy rối sao? Đuổi hắn đi.“Quản sự lại nói: “Tiểu thư, hắn tới nơi này là muốn đặt cược.“Dừng một chút, ông ta lại bổ sung một câu: “Đặt cược năm trăm vạn linh thạch, mua người khác thắng.“Những lời này làm cho Thôi Thanh và Kiếm Lan đầu tiên là kinh ngạc, sau đó càng giận.Có năm trăm vạn viên linh thạch, vậy mà lại muốn hớ các nàng trả tiền, thật đáng chết.Hứng thú của Huyền càng lớn, hắn ta cười híp mắt hỏi quản sự: “Hắn muốn mua ai thắng?“Quản sự trước khi đến đã hỏi rõ ràng, ông ta cung kính trả lời vấn đề của Huyền: “Một người dự thi tên là Kế Ngôn.“Kế Ngôn?Trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc, cái tên này hắn ta chưa từng nghe qua.Kiếm Lan thầm hận, nàng ta biết Kế Ngôn là ai, nàng ta oán hận nói: “Hắn là sư huynh của Trương Chính, là đồ nhà quê mà không biết Đàm Linh tìm được từ nơi nào. Là một kiếm tu!“Kiếm tu?Ánh mắt mọi người rơi vào trên người nàng ta.Theo đạo lý mà nói, kiếm tu gặp được người Kiếm gia hắn là rất khách khí mới đúng.Nhưng nhìn tư thế này của Kiếm Lan, dường như cũng không có hảo cảm gì đối với hắn ta, nghĩ có lẽ đôi bên nhất định đã xảy ra chuyện gì không thoải mái. Hết chương 905.

Chương 906. Tam Thánh tử

Huyền mỉm cười: “Xem ra có người muốn khiêu chiến Kiếm Nhất. Ta rất tò mò, hẳn ta có gì lợi hại.” Thôi Thanh lạnh lùng cười rộ lên: “Xem ra hẳn tin tưởng mười phần đối với sư huynh của hẳn.” Quản sự vội vàng nói: “Cho nên, tiểu thư, ta nghĩ tiểu thư có nên đi gặp hẳn một chút để xả giận không?” Thôi Thanh hiểu được ý của quản sự, trên mặt nàng ta lộ ra vẻ hài lòng, người này cũng biết làm việc đấy. Nàng ta nói với Huyền: “Tam Thánh tử, có muốn gặp người không biết trời cao đất rộng này không?” Tuy rằng nơi này là địa phương của Thôi gia, nhưng thân phận của Huyền vẫn bày ở chỗ đó. Thôi Thanh cũng không dám tự ý chủ trương. Huyền đứng là cũng cảm thấy rất hứng thú, nói: “Được, ta đang muốn gặp xem hẳn rốt cuộc là ai mà lại có quyết đoán như thế.” Sau khi được Huyền đồng ý, Thôi Thanh và Kiếm Lan liếc nhau, trên mặt hai người đều lộ ra vẻ hưng phấn. Thánh tử ở chỗ này, có thể hoàn toàn nhục nhã tên đáng giận kia một trận rồi. Quản sự phụng mệnh đến tìm Lữ Thiếu Khanh, nói Thôi Thanh muốn gặp hẳn. Lữ Thiếu Khanh mỉm cười: “Được, đúng lúc ta cũng muốn gặp nàng ta.” Quản gia sững sốt, ông ta vốn tưởng rằng Lữ Thiếu Khanh sẽ không muốn đi gặp Thôi Thanh, dù sao đôi bên cũng có mâu thuẫn. Cho nên ông ta đã chuẩn bị tốt một lý do thoái thác, hiện tại Lữ Thiếu Khanh sẵn sàng như thế, làm cho những lý do thoái thác ông ta chuẩn bị tốt không có tác dụng. Trong lòng ông ta nhìn không được nói thầm, có dự cảm không tốt, chẳng lẽ đây không phải là một chuyện tốt đối với ông ta sao? Đàm Linh đi theo bên cạnh Lữ Thiếu Khanh, nhíu mày. Hành động của Lữ Thiếu Khanh làm cho nàng ta có loại dự cảm, giống như Lữ Thiếu Khanh đã sớm vì Thôi Thanh mà đến. “Này, người muốn làm gì?” Đàm Linh dùng bả vai đụng Lữ Thiếu Khanh một cái, hung tợn hỏi: “Người còn muốn làm cái gì?” Lữ Thiếu Khanh xoa bả vai của mình, u oán nhìn Đàm Linh: “Người thô lỗ như vậy, sau này làm sao gả ra ngoài đây? Có người nào muốn cưới loại hồ cái như người sao?” Hai mắt Đàm Linh phun lửa: “Bớt chuyện đề tài cho ta, mau nói, người đang có ý đồ xấu gì?” Về mặt Lữ Thiếu Khanh

vô tội: “Ta tới nơi này chính là vì kiếm chút tiền tiêu vặt. Còn nữa, người đang sợ cái gì?”Đàm Linh tức chết.Nhưng mà lời này của Lữ Thiểu Khanh dường như cũng không có nói sai, nàng ta đúng thực sợ.Chẳng may Lữ Thiểu Khanh làm lớn chuyện ở chỗ này, làm cho Thôi gia gặp tổn thất thật lớn, như vậy nhất định sẽ chọc cho Thôi gia giận dữ.Đến lúc đó cho dù là nàng ta cũng chịu không nổi.Lữ Thiểu Khanh chậm rãi thông thả đi theo quân sự tới chỗ Thôi Thanh.Vừa vào cửa, Đàm Linh và Thôi Liêu nhìn thấy Huyền ngồi ở giữa.Hai người đều chấn động, tuyệt đối không ngờ sẽ gặp được Tam Thánh tử ở chỗ này.Ba vị Thánh tử làm đồ đệ của Thánh Chủ, một mực tu luyện trên Thánh Sơn, chưa bao giờ dễ dàng xuống núi.Hai người giật mình xong, vội vàng hành lễ với Huyền: “Bái kiến Tam Thánh tử.”Thân phận Đàm Linh và Thôi Liêu là đồ đệ của trưởng lão, đặc biệt là Đàm Linh là đồ đệ của trưởng lão thứ hai Nhuế trưởng lão, hơn nữa, thân phận sâu hơn của ông ta cũng chỉ có đồ đệ Thánh Chủ mới rõ ràng.Cho nên Huyền không có khinh thường, mà là đứng lên, khoát khoát tay cười nói: “Không cần khách khí, hôm nay ta cũng là khách nhân.”Hắn ta chỉ vào Thôi Thanh nói: “Chủ nhân thực sự ở chỗ này đây.”Việc này làm cho Thôi Thanh âm thầm kích động, không hổ là Tam Thánh tử, quan tâm người thân thiết.Cuối cùng ánh mắt của Huyền rơi vào trên người Lữ Thiểu Khanh, hắn ta sững sốt một chút, vậy mà hắn ta lại có thể cảm nhận được một cảm giác quen thuộc ở trên người Lữ Thiểu Khanh...Sau khi Lữ Thiểu Khanh đi vào, ánh mắt cũng dừng lại trên người Huyền.Tuy rằng Huyền ẩn giấu khí tức của mình, làm cho hắn ta thoát nhìn cũng không xuất chúng, nhưng hắn ta vẫn là trung tâm ở đây.Cảm giác của Lữ Thiểu Khanh vô cùng nhạy bén, trước tiên liền nhận ra được sự mạnh mẽ của Huyền, hắn ta là người mạnh nhất ở đây.Cái gì mà Thôi Thanh, Kiếm Lan, đều không bằng hắn ta.Mà sau khi Huyền nhìn thấy hắn cũng ngây ngẩn cả người.Tuy rằng rất cố gắng che giấu, nhưng Lữ Thiểu Khanh vẫn cảm giác được.Chết tiệt, không thể nào? Chẳng lẽ ta đã là người tâm phúc của Thánh Địa rồi sao?Ngay cả Thánh tử cũng nhận ra ta?Trong lòng Lữ Thiểu Khanh hơi hoảng.Ở Thánh Địa này không có lệnh truy nã của hắn, chẳng lẽ trên Thánh Sơn dán đầy sao?Nếu không tại sao sư phụ Thôi Liêu, còn cả Tam Thánh tử trước mắt đều có loại biểu cảm này?Đây là biểu cảm

khi gặp người quen mới có. Lữ Thiếu Khanh điều chỉnh tâm tình, chấp tay hành lễ với Huyền, cố ý kích động nói: “Là, là Tam Thánh tử sao? Ngươi, ngươi là thần tượng của ta.” Mặt ngoài bất động thanh sắc, nhưng trong lòng hắn ta lại vô cùng kinh ngạc. Hắn ta dám khẳng định đây là lần đầu tiên mình nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh, nhưng Lữ Thiếu Khanh lại cho hắn ta một loại cảm giác quen thuộc. Có loại cảm giác giống như đã từng quen biết, đã từng gặp qua. Trong lòng âm thầm cảnh giác, cảm giác như vậy làm cho hắn ta không dám khinh thường. Không chừng người trước mắt chính là kẻ địch ngày xưa của hắn ta. Hắn ta nhìn Lữ Thiếu Khanh thật sâu, sau đó tươi cười càng thịnh, vô cùng khách khí, tư thái rất thấp, có vẻ càng bình dị gần gũi: “Trương Chính công tử nói đùa, ta chẳng qua chỉ là một người Thánh tộc bình thường mà thôi.” Lữ Thiếu Khanh cố ý nói: “Ồ, Tam Thánh tử, ngươi biết ta sao?” Cảm giác trong lòng Huyền lại một lần nữa kéo lên, trong mắt hiện lên tia sáng. Hắn ta cười ha ha: “Vừa rồi Thôi Thanh, Kiếm Lan đều lên án công khai Trương Chính ngươi đây.” Lữ Thiếu Khanh sờ sờ đầu, nhếch miệng cười, lộ ra vài phần ngây ngô: “Ta còn tưởng rằng Tam Thánh tử đã gặp ta.” Hết chương 906.

Chương 907. Giống như đã từng quen biết?

Tên này không đơn giản! Lữ Thiếu Khanh và Huyền nhìn nhau, trong lòng đồng thời xuất hiện một suy nghĩ như vậy. Lữ Thiếu Khanh muốn thăm dò một phen, nhưng Huyền lập tức hoàn thành chuyện đó. Ngay từ đầu còn khách khí gọi hắn là đại nhân, hiện tại trực tiếp gọi thẳng tên của hắn. Cái tên này có lòng dạ rất sâu. Trong lòng Lữ Thiếu Khanh âm thầm nhắc nhở chính mình, phải cẩn thận một chút, để tránh cho người này nhìn ra cái gì. Huyền Tiếp tục cười: “Thôi Thanh và Kiếm Lan đánh giá người không tốt đâu.” Lữ Thiếu Khanh buông hai tay, thở dài nói: “Đều tại ta, là ta không nói rõ ràng với các nàng. Ta cũng coi thường sự keo kiệt của các nàng, không phải chỉ là mười vạn linh thạch sao? Mời một châu thì sao chứ? Tất cả mọi người đều là bằng hữu, Tam Thánh tử, người nói có phải hay không?” “Ta là cái đầu của người, ai là bằng hữu của người chứ? Thôi Thanh và Kiếm Lan tức giận trợn trắng mắt, hận không thể chửi ầm lên, dùng nước miếng phun chết Lữ Thiếu Khanh. Nhưng mà, có Huyền ở chỗ này, hai người các nàng không thể không dè dặt lửa giận, không muốn thất lễ trước mặt Huyền. Cho nên, mặc dù son phấn trên mặt Kiếm Lan vì tức giận mà bị quét xuống cũng chỉ có thể cố gắng ổn định. Hai người Thôi Thanh và Kiếm Lan không mở miệng, Loan Tinh Duyệt lần đầu tiên thấy Lữ Thiếu Khanh thì cười lạnh một tiếng: “Vậy sao? Nếu đã như vậy, không bằng người tới mời chúng ta ăn một bữa thì sao?” Sau khi Lữ Thiếu Khanh đi vào, Loan Tinh Duyệt quan sát vài lần liền khinh thường Lữ Thiếu Khanh. Ở trong mắt nàng ta, Lữ Thiếu Khanh có dáng người gầy yếu, không khác biệt nhiều lắm so với nữ nhân như Kiếm Lan. Làn da rất trắng, chính xác là một tiểu bạch kiểm, hơn nữa ở trước mặt Huyền lại lộ ra biểu tình ngây ngô, trên vai còn có một con khi nhỏ ngồi, đã nhân ở đâu ra vậy? Những thứ này đều làm cho nàng ta coi thường Lữ Thiếu Khanh. Hơn nữa Lữ Thiếu Khanh đứng cùng một chỗ với hai người Đàm Linh, Thời Liêu, ở trận doanh cũng không phải là người một nhà. Cho nên giọng điệu của nàng ta không có tôn kính, thái độ

cao ngạo, vênh váo hung hăng. Lữ Thiếu Khanh lập tức hào khí vỗ ngực, lớn tiếng kêu: “Không sao, đến lúc đó mọi người cùng đi, ta mời khách. Muốn ăn cái gì, cứ việc ăn.” Đàm Linh bên cạnh âm thầm châm chọc, người mời khách, rồi ai trả linh thạch? Huyền tiếp tục cười rộ lên; “Nếu đã như thế, vậy ta sẽ chờ bữa cơm này của ngươi.” Sau đó nói với Lữ Thiếu Khanh: “Tùy tiện ngồi đi, nếu đều là bằng hữu, không cần câu nệ.” Tuy rằng vừa rồi nói Thôi Thanh là chủ nhân, nhưng trên thực tế, kiểu ra lệnh này vẫn được biểu hiện một cách vô thức. Lữ Thiếu Khanh không có khách khí, tùy tiện ngồi xuống, đối diện với Huyền. Hai bên liếc nhau, khẽ mỉm cười. Nhưng trong lòng không hèn mà cùng âm thầm hỏi đối phương một câu. Thôi Thanh không nói nhảm, nàng ta lạnh lùng nhìn Lữ Thiếu Khanh: “Nghe nói ngươi muốn đặt cược mua sư huynh ngươi thắng?” “Đương nhiên.” Lữ Thiếu Khanh hất cằm, cuồng vọng kêu lên: “Sư huynh của ta là mạnh nhất, không mua hẳn ta thì mua ai?” Kiếm Lan cười lạnh liên tục: “Không biết trời cao đất rộng.” Loan Tinh Duyệt cũng lắc đầu, đồng thời nói: “Không biết trời cao đất rộng.” Lữ Thiếu Khanh nói với Thôi Thanh: “Đừng nói nhảm, có nhận hay không? Không dám nhận thì đừng lãng phí thời gian của ta.” “Nhận chứ, vì sao không nhận?” Thôi Ân nói với quản sự: “Thu linh thạch của hắn.” Sau đó nàng nói với Lữ Thiếu Khanh: “Đến lúc đó thua, ngươi cũng đừng khóc đấy.” Ở đây, cho dù là Đàm Linh và Thôi Liêu cũng không dám trăm phần trăm tin tưởng Kế Ngôn sẽ đánh thắng Kiếm Nhất. Trước khi Lữ Thiếu Khanh giao linh thạch, lại lo lắng hỏi: “Nếu các ngươi thua, liệu các ngươi có thể ăn quyết hay không?” Thôi Ân bị những lời này làm cho tức cười, nàng ta giận cực kỳ mà cười, ha ha vài tiếng, căm tức nhìn Lữ Thiếu Khanh: “Ngươi là đang nhục nhã Thôi gia ta sao? Chỉ bằng những lời này của ngươi, ta giết ngươi cũng không ai dám nói gì.” Thôi gia có thân phận và địa vị gì? Cần quyết nợ sao? “Trước khi đi vào, rất nhiều người sẽ chỉ nói từ từ không đi vào đâu.” Lữ Thiếu Khanh rõ ràng không tin: “Không bằng như vậy đi, ngươi cho ta một lời thề thì như thế nào? Đây chính là tiền mồ hôi nước mắt của ta, rất gian nan mới kiếm được chút ít này.” Mồ hôi nước mắt cái rắm, đồng linh thạch này là ngươi ăn cướp mới có. Đàm Linh ở bên cạnh âm thầm nghiêng răng, tức chết người. Thấy bộ dạng tài nô, keo kiệt của Lữ Thiếu Khanh, trong lòng Huyền âm thầm kinh

ngạc. Cái tên này, chẳng lẽ là ta đánh giá cao hấn sao? Chỉ người bình thường mới quan tâm linh thạch như vậy. Hấn ta mở miệng nói với Lữ Thiếu Khanh: “Không sao, Thôi gia còn không đến mức vì chút chuyện này mà chơi xấu, chuyện này ta có thể đảm bảo.” “Lấy danh nghĩa Thánh tử sao?” Lữ Thiếu Khanh phải xác nhận mới được. Đến tìm Thôi Thanh, vốn định để Thôi Thanh phát một lời thề, hiện tại có Thánh tử đảm bảo, dường như cũng không tệ. Huyền tự tin cười, lộ ra vài phần kiêu ngạo: “Không sai, lấy danh nghĩa Tam Thánh tử.” “Tam Thánh tử uy vũ.” Lữ Thiếu Khanh hưng phấn hô một câu, sau đó lấy ra một cái nhẫn trữ vật, đặt ở trên mặt bàn: “Ta mua một ngàn vạn linh thạch. Để ở đây, đừng lấy đi, dù sao ta cũng thắng chắc.” “Có Thánh tử bảo đảm, vậy thì mua nhiều một chút. Đại thủ bút, lại làm cho mọi người lấp bắp kinh hãi.” Lữ Thiếu Khanh nói với Huyền: “Tam Thánh tử, không bằng ngươi cũng mua một chút đi?” “Kiếm Lan cười lạnh không thôi: “Một mình ngươi thua là được rồi, đừng nghĩ kéo Tam Thánh tử xuống nước.” “Chẳng qua khi nài ta vừa dứt lời, Huyền lại cười nói: “Được, ta cũng tới góp vui, ta rất tò mò thực lực sư huynh ngươi sẽ như thế nào.” “Sau đó hấn ta nói với quản sự: “Ta mua mười vạn viên linh thạch, mua sư huynh hấn thắng.”

Hết chương 907.

Chương 908. Đánh cược một phen

Sắc mặt Kiếm Lan nhất thời khó coi đến cực điểm. Đây là không tin đệ đệ của nàng ta, cũng là đang trần trụi đánh vào mặt nàng ta. Những người khác cũng âm thầm giật mình, Huyền cũng không coi trọng Kiếm Nhất sao? Chẳng qua Huyền quét mắt một vòng, tùy ý nói: “Mấy vị ở đây đều tin tưởng Kiếm Nhất sẽ thắng, Trương Chính một mình cũng không khỏi quá cô đơn đi.” Lời này vừa nói ra, trong lòng Kiếm Lan lập tức âm thầm nói, xem ra Tam Thánh tử là vì không muốn cho tên khốn kiếp Trương Chính kia khó xử. Suy nghĩ của những người khác cũng không khác nhiều, mọi người đều cảm thấy Huyền là vì chăm sóc Lữ Thiệu Khanh. Kiếm Lan cười rộ lên, khen tặng: “Tam Thánh tử quá tốt, quá biết suy nghĩ cho người khác.” Huyền mỉm cười, nụ cười bình thản làm hảo cảm của người ta tăng gấp bội, dường như khẩu Phật tâm xà chính là như vậy. Lữ Thiệu Khanh lại âm thầm khinh bỉ một phen, hắn nói: “Mới mười vạn viên, dù sao ngươi cũng là Thánh tử, mua mấy trăm vạn, cố gắng kiếm một khoản lớn đi.” Huyền lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Mặc dù ta là Thánh tử, nhưng linh thạch trên người cũng không nhiều.” Trên thực tế, đến địa vị của hắn ta, mấy cái linh thạch gì gì đó, chỉ cần mở miệng là có. Không cần làm loại chuyện này, hắn ta mua Kế Ngôn thắng, chủ yếu là muốn lôi kéo quan hệ với Lữ Thiệu Khanh. “Không nhiều sao? Ta có thể cho ngươi mượn, đến lúc đó nếu thắng ngươi liền trả chút lợi tức cho ta.” Trên người Lữ Thiệu Khanh còn có hơn ba trăm vạn viên linh thạch, cho vay nặng lãi thì vẫn có thể. Trong lòng Huyền càng thêm kinh ngạc, hắn làm như vậy sao lại giống như dám lư manh chợ búa vậy? Huyền cười từ chối: “Không được, để tránh đến lúc đó lại âm ỉ không thoải mái.” “Tất cả mọi người đều là bằng hữu, bởi vì linh thạch mà tổn thương tình cảm sẽ không tốt.” Lữ Thiệu Khanh thở dài trong lòng, muốn cho vay nặng lãi cũng không được sao? Hắn còn muốn đến lúc đó tranh thủ bán cho tên này một cái nhân tình đây. Nếu như cho Huyền mượn linh thạch, Kế Ngôn thắng, Huyền sẽ kiếm được một số lượng lớn linh thạch. Lữ Thiệu Khanh tin tưởng Huyền định sẽ

cảm kích hẳn, nhận được lòng biết ơn của Huyền. Đến lúc đó lên Thánh Sơn cũng sẽ thuận tiện hơn. Sau khi quản sự đăng ký xong, muốn lấy nhẫn trữ vật trên mặt bàn đi. Lữ Thiếu Khanh không cho, hung thần ác sát nhìn chằm chằm quản sự, hẳn đang bảo vệ thức ăn. Nói giỡn, linh thạch thả ra là đã cho các người mặt mũi lắm rồi, còn muốn lấy đi sao? Thôi Thanh cũng không miễn cưỡng, nàng ta lắc đầu nói với quản sự: “Để đó đi, đến lúc đó nếu hắn dám quýt nợ, hắn sẽ hối hận.” Đây là tự tin của Thôi gia, Thôi gia mạnh, không lo lắng Lữ Thiếu Khanh sẽ quýt nợ. Lữ Thiếu Khanh giơ ngón tay cái lên: “Được, khí phách, nên như vậy.” Thôi Thanh cười lạnh: “Đừng đắc ý, có lúc ngươi sẽ phải khóc đấy.” Sau đó đầu nàng ta ngẩng lên, khiêu chiến với Lữ Thiếu Khanh: “Ngươi có dám đánh cược với ta một trận không?” Ánh mắt Lữ Thiếu Khanh sáng lên: “Ngươi muốn đánh cược với ta sao? Cược bao nhiêu?” “Mười sáu vạn.” Thôi Thanh cười lạnh, ánh mắt mang theo hận ý. Con số này, đến lúc đó nếu thắng, sẽ làm Lữ Thiếu Khanh nhục nhã gấp đôi. Không ngờ tới, sau khi Lữ Thiếu Khanh nghe xong, hắn lại vô cùng khinh bỉ: “Không ngờ, chỉ có ngàn ấy linh thạch thôi sao, các người cũng không thấy ngại à? Ta nghĩ có lẽ là ba nữ nhân các người chung tiền cũng lấy không ra hai mươi vạn viên linh thạch đúng không? Còn không biết xấu hổ mà đi ra ngoài lẩn lộn.” Lời này làm Thôi Thanh, Kiếm Lan và Loan Tinh Duyệt đều mắng. Một câu hỏi liền đắc tội cả ba nữ nhân. Từ lúc Lữ Thiếu Khanh đi vào Loan Tinh Duyệt liền nhìn không nổi Lữ Thiếu Khanh, vốn cũng lười phản ứng với loại người này. Không ngờ mình không để ý tới hắn, ngược lại lại bị Lữ Thiếu Khanh trào phúng một trận, Loan Tinh Duyệt tức giận càng nhiều. Đồng thời cũng hiểu vì sao khi Thôi Thanh và Kiếm Lan nhắc tới Lữ Thiếu Khanh liền nghiêng răng nghiêng lợi. Đúng là một tên rất đáng ghét. Nàng ta lạnh lùng nói: “Đánh cược sao? Được, ta sẽ đánh cược với ngươi, một trăm vạn viên linh thạch.” Một trăm vạn viên linh thạch, trên người không có nhiều như vậy, nhưng lấy thân phận địa vị của nàng ta, muốn gom góp vẫn là rất dễ dàng. Thôi Thanh và Kiếm Lan cũng không cam lòng rút lại phía sau. Hai người đã sớm hận Lữ Thiếu Khanh thấu xương, có Huyền ở chỗ này, hai người lại càng không muốn mất mặt ở trước mặt Huyền. Kiếm Lan gần như là rống giận: “Tốt, ta cũng cược với ngươi, một trăm vạn viên linh thạch.” Thôi Thanh lạnh lùng

nói: “Ta cũng là một trăm vạn linh thạch, ngươi dám nhận sao? Nếu ngươi thua, ngươi phải trả mỗi người một trăm vạn linh thạch.” “Chuyện này...” Lữ Thiếu Khanh cố ý lộ ra vẻ chần chờ. Thôi Thanh ngược lại nói với Đàm Linh: “Đàm Linh, còn có ngươi, có dám đánh cược một phen với chúng ta hay không?” “Kiếm Lan và Loan Tinh Duyệt cũng cười lạnh nhìn Đàm Linh. Lý nải nải. Trong lòng Đàm Linh hung hăng ân cần thăm hỏi Thôi Thanh một phen. Ta ở đây xem kịch, liên quan gì đến ta? Tên khốn này làm việc không phải là chuyện ta có thể không chế được. Đàm Linh đi tới nơi này, không có ý định đặt cược, càng không có ý định đánh cược với mấy người Thôi Thanh. Dù sao, bây giờ nàng ta vẫn còn mắc nợ, trên tay không có mấy viên linh thạch. Cho dù muốn đánh cược, cũng không có tiền vốn. Trong tay không có linh thạch, nói chuyện cũng không dám lớn tiếng. Nàng ta chỉ muốn ở bên cạnh lẳng lặng làm một thiếu nữ xinh đẹp, chưa từng nghĩ Thôi Thanh lại dám chỉ mũi nhọn về phía mình, muốn kéo mình xuống nước. Nàng ta truyền âm cho Thời Liêu, định mượn chút linh thạch. Nhưng mà Thời Liêu lại hồi âm, hẳn ta cũng không có linh thạch. Hết chương 908.

Chương 909. Đánh cược một phen

Linh thạch cuối cùng của hắn ta và tỷ tỷ đều đã đưa cho Lữ Thiệu Khanh, linh thạch còn lại trong tay cũng chỉ một chút, lấy ra càng thêm đáng chê cười. Đối với tu sĩ mà nói, linh thạch đủ dùng là được, còn lại đều là lấy ra mua đan dược, pháp khí, tài liệu các loại để tăng cường thực lực. Đàm Linh khó xử. Mà lúc này một âm thanh khác vang lên bên tai nàng ta: “Cần linh thạch không? Ta cho ngươi mượn, lợi tức rất rẻ.” Lữ Thiệu Khanh nháy mắt mấy cái với nàng ta, vẻ mặt cười xấu xa. Đàm Linh nhìn thấy nụ cười của Lữ Thiệu Khanh, có lòng muốn từ chối. Sau đó sẽ tát mạnh vào mặt hắn vài cái. Cái gọi là rất rẻ, trong mắt nàng ta chẳng khác nào hai chữ, “Rất cao”. Nhưng mà, hiện tại, nàng ta không từ chối được. Loan Tinh Duyệt, Kiếm Lan, Thôi Thanh lần lượt đại diện cho Loan gia, Kiếm gia, Thôi gia, tam đại gia tộc ở Thánh Địa, bọn họ là phe phái khác biệt với Nhuế trưởng lão. Ba người khiêu chiến với nàng ta, nàng ta từ chối không được. Cũng không có cách nào từ chối. Tam Thánh tử cũng đang nhìn vào đây. Đàm Linh cắn răng: “Được, ta cược với các ngươi...” “Đến lúc này, đã là không còn đường lui, chỉ có thể kiên trì đi tới. Huyền rất vui khi nhìn thấy tình huống này, hắn ta vỗ tay mà cười: “Tốt, nếu tất cả mọi người đều có nhã hứng này, vậy để cho ta tới làm nhân chứng đi...” “Huyền cười nói với mọi người: “Tất cả mọi người đều là người một nhà, đều là đánh cược vui vẻ, đến lúc đó cho dù ai thua ai thắng cũng không thể tổn thương hòa khí được.” Những lời này của Huyền đã hoàn toàn xác định mọi chuyện, đôi bên không đổi ý nữa. Lữ Thiệu Khanh lại nhìn Huyền một cái thật sâu, người này cố ý. Nếu quả thật giống như lời hắn ta nói, vì không tổn thương hòa khí, hắn ta hoàn toàn có thể lên tiếng ngăn cản, nhưng hắn ta không làm vậy. Ngược lại lại nói một câu quyết định chuyện này. Hiện tại thứ mà hai bên đánh cược không phải linh thạch, mà là mặt mũi. Đến lúc đó cho dù là ai thắng ai thua đều không có khả năng tâm bình khí hòa, nhất định sẽ làm mâu thuẫn của đôi bên tiến thêm một bước. Cách làm như vậy, trong mắt Lữ Thiệu Khanh chính là thêm dầu vào lửa. Chẳng lẽ, tên Thánh

Chủ kia cũng muốn học Hoàng đế phàm nhân, chơi quyền mưu sao?Đề cho ba trưởng lão có thực quyền dưới tay phân chia, không cho bọn họ đoàn kết một lòng?Lữ Thiếu Khanh âm thầm suy đoán, nhưng điều này không có đạo lý.Tốt xấu gì cũng là Thánh Chủ, một thân thực lực còn bày ở đó, còn được xưng là sự tồn tại mạnh nhất Hàn Tinh.Cho dù là tất cả người Hàn Tinh phản đối ông ta cũng không làm gì được ông ta.Ở trước mặt thực lực tuyệt đối, âm mưu quỷ kế gì cũng phải đứng sang một bên.Chơi những thứ này, mất mặt lắm.Tâm tư Lữ Thiếu Khanh trăm chuyển, mặt ngoài bất động thanh sắc, chỉ cười nói: “Vậy thì tốt quá, ta chỉ sợ đến lúc đó các nàng thua sẽ nóng nảy. Dù sao có đôi khi nữ nhân tức giận sẽ không thể nói lý.”Những lời này, không chỉ đắc tội ba người Loan Tinh Duyệt, ngay cả Đàm Linh cũng muốn cào Lữ Thiếu Khanh.Đàm Linh cảm thấy Lữ Thiếu Khanh đang nói hành vi bình thường của nàng ta đối với hắn.Đúng là tên khốn đáng ghét.Đàm Linh thở phì phò, đến nỗi đầu óc của nàng ta có chút loạn, bây giờ cũng không rõ Lữ Thiếu Khanh thực sự muốn làm cái gì.Trên một bức tường trong đại sảnh, bố trí trận pháp có thể truyền tổng hình ảnh từ xa.Giống như hình chiếu ảo trong tiểu thuyết khoa học viễn tưởng trước đây của Lữ Thiếu Khanh, tựa như lạc vào cảnh giới kỳ lạ.Thời gian trôi qua rất nhanh, khi người dự thi vào sân dừng lại, trên bầu trời truyền đến một thanh âm.“Tỷ thí bắt đầu!”Âm thanh đó cuộn cuộn như sấm, tràn ngập uy nghiêm vô tận.Hơn nữa, cho dù là ở Thánh Thành, cách sân tỷ thí xa như vậy nhưng cũng có thể nghe được rõ ràng.Khi âm thanh này hạ xuống, bên ngoài liền truyền đến từng trận tiếng hoan hô, vô số người Thánh tộc đang hoan hô.Giống như đây là ngày lễ cuồng hoan của bọn họ vậy.Sóng âm từng đợt từng đợt kéo đến.Vô số người Thánh tộc hoặc là ở hiện trường, hoặc là giống đám Lữ Thiếu Khanh đang xem truyền hình trực tiếp.Lữ Thiếu Khanh chặc chặc lắc đầu: “Lãng phí, nếu như lúc mới bắt đầu mà đặt mấy cái quảng cáo, không phải là kiếm lời rồi sao?”Trong lòng Lữ Thiếu Khanh cảm thấy thật đáng tiếc, nếu có thể quảng cáo vậy sẽ kiếm lời thỏa thích rồi.Những người khác cũng không có phản ứng gì đối với lời này, mà Huyền thì rất tò mò.“Quảng cáo? Là cái gì?”Lữ Thiếu Khanh thuận miệng giải thích vài câu, Thời Liêu bỗng nhiên kích động hô lên: “Kế Ngôn đại nhân.”Lữ Thiếu Khanh theo tiếng nhìn lại, quả nhiên sư huynh của mình

đã xuất hiện trong hình.Kế Ngôn lưng đeo Vô Khuru kiếm, chấp hay tay sau lưng, ngực không mà đi, cuồng phong hô hoán, áo trắng phật, phiêu dật tuần lã. Trong mắt Loan Tinh Duyệt, Thôi Thanh lần đầu tiên nhìn thấy Kế Ngôn hiện lên một tia dị sắc.Hình như, thoát nhìn, cũng không có trở ngại.Lúc này Lữ Thiếu Khanh lại nghe được bên ngoài có không ít người kinh hô.Hắn còn có thể nghe được không ít giọng của nữ nhân, vài tiếng thét chói tai.Rêu rao.Lữ Thiếu Khanh bĩu môi.Bởi vì Thôi Thanh và Kiếm Lan mà chuyện Kế Ngôn muonos khiêu chiến Kiếm Nhất đã truyền đi rất ồn ào huyên náo.Lần này Kế Ngôn cũng là một trong những đối tượng được quan tâm trọng điểm.Tộc nhân phụ trách khi truyền tông hình ảnh cũng hiểu được bắt lấy ánh mắt của người khác.Cho nên đã lập tức quay đến phía Kế Ngôn.Mà những người khác nhìn thấy Kế Ngôn, có tò mò, có khinh thường.Người tò mò rất muốn biết Kế Ngôn có tư cách gì mà đến khiêu chiến Kiếm Nhất. Hết chương 909.

Chương 910. Hắn ta muốn đi trốn sao?

Trước khi chưa nhìn thấy Kế Ngôn, hình tượng của Kế Ngôn trong lòng rất nhiều người là tà ác, xấu xí. Sau khi nhìn thấy bộ dáng chân chính của Kế Ngôn, không ít người lập tức thay đổi hướng gió. “Có lẽ, hắn ta thật sự có thực lực, cho nên mới dám phóng ra hào ngôn muốn khiêu chiến Kiếm Nhất đại nhân.” “Đúng vậy, thoát nhìn giống một cao thủ.” “Không chừng sẽ là một trận long tranh hổ đấu.” “Ngây thơ, Kiếm Nhất đại nhân có thực lực gì chứ? Đối phó với tên hề này, chỉ cần một kiếm.” “Cho dù là ai, cũng sẽ không phải là đối thủ của Kiếm Nhất đại nhân...” Ánh mắt của Huyền cũng nghiêm túc thêm mấy phần. Mặc dù là thông qua pháp trận để chuyển giao hình ảnh, không cách nào cảm nhận hơi thở của Kế Ngôn. Nhưng sự tự tin mà Kế Ngôn biểu hiện ra khiến trong lòng Huyền cảm thấy Kế Ngôn tuyệt đối không phải hạng người hời hợt. Thời Liêu nhìn thấy thần tượng của mình, rất kích động, hắn ta thậm chí đều quên mất Tam Thánh tử là Huyền vẫn ở chỗ này, ánh mắt ánh ta gắt gao nhìn chằm chằm Kế Ngôn trên hình ảnh, theo bản năng nói: “Kế Ngôn đại nhân muốn đi nơi nào vậy?” “Lần này có rất nhiều người dự thi, khu vực tỷ thí thực sự rất lớn, vị trí của Kế Ngôn, trong lúc nhất thời rất khó phân biệt. Kiếm Lan cười lạnh một tiếng, nhìn Kế Ngôn trong hình, trong mắt hiện lên sự oán hận. “Hừ, ta thấy là hắn ta sợ thì đúng? Muốn đi tìm chỗ trốn, muốn trốn đến cuối cùng.” “Lần này là chọn lựa ra năm mươi người từ trong tất cả người dự thi, thứ tự chẳng phân biệt trước sau, chỉ cần ở lại đến cuối cùng chỉ còn lại năm mươi người là được. Dựa theo Kiếm Lan nói như vậy, đi trốn đi, lần đến cuối cùng cũng không phải là không thể. Loan Tinh Duyệt nghe vậy, ha ha cười, trong ánh mắt tràn ngập khinh miệt: “Ngây thơ!” “Nếu như đánh chủ ý như vậy, Loan Tinh Duyệt chỉ có thể nói Kế Ngôn là ngu xuẩn. Khu vực thi đấu sẽ không ngừng thu nhỏ lại, trốn không thoát, sớm muộn gì cũng bị phát hiện. Loan Tinh Duyệt lắc đầu, nói với Đàm Linh: “Đây là người nguoi tìm đến để khiêu chiến với Kiếm Nhất đại nhân sao?” “Kiếm Lan cười ha ha: “Chỉ như vậy mà cũng muốn khiêu chiến với đệ đệ

ta?“Giọng Kiếm Lan tràn ngập đắc ý, thời điểm nhắc tới Kiếm Nhất, đầu không tự giác ngẩng lên, tự hào không thôi.Mà Thôi Thanh dường như nhìn ra chút gì đó, nàng ta chân chò nói:
“Phương hướng này của hắc, hình như là hướng về phía trung tâm nhất?“Nàng ta cũng không dám chắc chắn.Nơi gần trung tâm nhất, chính là nơi sẽ giữ đến cuối cùng của khu vực thi đấu.Chiến đấu nhất định sẽ vô cùng kịch liệt.Tụ tập ở chỗ đó, ý nghĩa sẽ sớm tiếp xúc với chiến đấu, tiêu hao thể trạng của mình, dễ dàng bị thua.Nói chung, người bình thường sẽ cố gắng tránh khu vực giữa.Kiếm Lan và Loan Tinh Duyệt sững sốt, nếu như đi vào giữa, vậy là không có ý tứ lần trốn rồi.Loan Tinh Duyệt không tin: “Làm sao có thể? Hắc ta sẽ ngu xuẩn như vậy sao?“Kiếm Lan lắc đầu, kết luận: “Nhất định là muốn trốn ở nơi nào đó gần đây.“Ổng kính dường như biết suy nghĩ của đám Kiếm Lan, vẫn luôn đi theo Kế Ngôn.Mà sau khi Kế Ngôn đi tới mục tiêu, ba người Kiếm Lan, Loan Tinh Duyệt, Thôi Thanh đều nói không ra lời.Kế Ngôn thật sự đi tới chính giữa khu vực tỷ thí.“Cái này...”“Hắc, hắc ta là bị ngốc, hay là như thế nào vậy?“ba người Kiếm Lan khó có thể tin, Kế Ngôn rõ ràng trực tiếp đi tới chính giữa.Sau đó ba người nhin không được cười lạnh liên tục.“Ngu không ai bằng.“Đến lúc đó sẽ biết hối hận viết như thế nào.“Ngu xuẩn, quả nhiên đủ ngu xuẩn.“Đàm Linh cũng rất bất đắc dĩ, nàng ta rõ ràng đã dặn dò Kế Ngôn, nhưng Kế Ngôn không nghe lời nàng ta, còn làm ngược lại.Nàng ta nhìn Lữ Thiếu Khanh, lại phát hiện Lữ Thiếu Khanh rất bình tĩnh, không hề lo lắng.Sau khi Kế Ngôn tìm một chỗ ngồi xếp bằng, hình ảnh vừa chuyển, một thanh niên áo trắng khác xuất hiện ở trong hình ảnh.Kiếm Lan mừng rỡ, kêu lên: “Đệ đệ...”Thanh niên áo trắng cũng đi về phía vị trí trung tâm, gương mặt hắc ta lạnh lùng, mang vài phần lo lắng, hai con ngươi mang theo ánh mắt lạnh băng khiến người ta e ngại.Khí tức trên người hắc ta phát ra không kiêng nể gì, cho dù là cách họa diện mọi người ở đây vẫn có thể cảm nhận được uy áp mạnh mẽ của nó.Hắc ta chính là tồn tại mạnh nhất của thế hệ trẻ tuổi Kiếm gia, chưa đến năm mươi tuổi đã là Nguyên Anh kỳ cảnh giới tầng bảy.Tại Thánh địa, nhắc đến cái tên Kiếm Nhất không ai mà không biết, không ai mà không hiểu.Sau khi Huyền nhìn thấy Kiếm Nhất, cơ thể của hắc ta bất giác ngòai thẳng, vẻ mặt ngưng trọng.Hắc ta vô cùng đề tâm đến Kiếm Nhất.Lần này

hắn ta cố ý xuống núi tới đây chủ yếu là muốn xem thử trạng thái gần nhất của Kiếm Nhất. Hắn ta và Kiếm Nhất vị trí Thánh tử thứ ba, hắn ta thắng Kiếm Nhất một chiêu. Tuy nói là đi theo Thánh chủ tu luyện, thực lực đột nhiên tăng mạnh, nhưng Kiếm Nhất có Kiếm gia ủng hộ, thực lực chưa từng thua kém hắn ta. Sự tồn tại của Kiếm Nhất tạo cho hắn ta áp lực lớn lao. Thánh tộc rất thực tế, ai được kẻ đó ở trên. Nếu như thực lực của Kiếm Nhất vượt qua hắn ta, địa vị của hắn ta sẽ khó mà giữ được. Kiếm Nhất vừa xuất hiện trong họa diện, bên ngoài truyền đến tiếng hoan hô lớn hơn. Mặc dù nói địa vị của ba vị Thánh tử đáng tôn sùng nhưng bọn hắn quanh năm tu luyện trên Thánh Sơn, trong mắt người Thánh tộc sự thân thiết thua xa Kiếm Nhất tu luyện tại Thánh địa, thỉnh thoảng còn có thể đụng mặt một chút này. Cộng thêm Kiếm gia tuyên truyền cho Kiếm Nhất khiến Kiếm Nhất nhanh chóng trở thành thần tượng siêu cấp tại Thánh địa. Đẹp trai ngời ngời, thực lực lại mạnh, cao thủ như vậy, ai mà không thích. Hết chương 910.

Chương 911. Cao thủ thần bí Mộc Vĩnh

Lữ Thiếu Khanh bĩu môi: “Huênh hoang.” Quả nhiên kiếm tu mặc quần áo trắng đều huênh hoang, đáng đánh. Tuy nhiên Lữ Thiếu Khanh cũng không thể không thừa nhận, Kiếm Nhất trông có vẻ rất có phong phạm cao thủ. Nhưng, trong mắt hắn, mạnh nhất vẫn là sư huynh của mình. Cho nên, đối với Kiếm Nhất, Lữ Thiếu Khanh tuyệt đối chẳng hề lo lắng. Trong cùng thế hệ, dù đối thủ là Nguyên Anh hậu kỳ, hắn vẫn tin sư huynh mình có thể đánh thắng. Lữ Thiếu Khanh duỗi lưng một cái, lắc lư cơ thể để ngồi dễ chịu hơn một chút. Người ở đây nhiều quá nếu không ta đã có thể nằm xuống một chút rồi. Quả nhiên, da mặt ta vẫn mỏng. Đàm Linh nhìn thấy dáng vẻ của Lữ Thiếu Khanh thì trong lòng bốc hỏa. Cả người hắn gần như lún trong chiếc sofa da thú, cong vẹo, không phải nằm nhưng cũng chẳng khác nằm là bao, chẳng có chút lịch sự nào cả. Trong lòng Đàm Linh tức giận không thôi, cũng không biết sư phụ người nhìn thấy dáng vẻ này của người thì có cầm dây lưng quất người không. Kiếm Lan nhìn thấy đệ đệ của mình liên trở nên vui mừng, chỉ vào đệ đệ của mình nói: “Lần này chắc chắn Kiếm Nhất sẽ giành được hạng nhất. Kiếm Nhất hẳn làm gì cũng phải làm tốt nhất.” Giọng nói nàng ta đầy tự hào cùng kiêu ngạo, ánh mắt nhìn mọi người cũng tràn đầy ngạo nghễ. Kiếm Lan nhìn thấy dáng vẻ của Lữ Thiếu Khanh thì ánh mắt càng thêm khinh thường. Kể như vậy, xem ra sư huynh của hắn cũng không có gì tài giỏi. Chắc hẳn hai sư huynh đệ đều là những kẻ giống nhau. Sau khi có chút thực lực đều không biết trời cao đất rộng. Nàng ta lên tiếng trào phúng: “Sư huynh của người chết chắc, mưu toan khiêu chiến đệ đệ ta, hẳn sẽ không lưu thủ.” Lữ Thiếu Khanh ngoáy tai: “Chờ xem, đệ đệ người huênh hoang như vậy, cẩn thận bị người ta đánh chết giữa đường đấy. Nhắc nhở trước một câu, đệ đệ người bị đánh chết, bị đào thải, cũng coi như ta thắng.” Đường như Kiếm Lan nghe phải câu chuyện cười buồn cười nhất thiên hạ, cười ha ha, gương mặt co rúm đến mức bột phấn đều rơi xuống đất. “Người đang nói chuyện hoang đường gì vậy? Có ai là đối thủ của Kiếm Nhất à?” Thôi Thanh, Loan Tinh Duyệt cũng lắc

đầu, cười lạnh không thôi. Kiếm Nhất mà dễ dàng bị đánh bại như vậy thì hẳn ta không xứng với danh tiếng cao đến thế. “Đúng là tên nhãi chưa trải qua sự đời...” Kiếm Lan cười lạnh một tiếng, lúc nàng ta định tiếp tục khinh bỉ một phen thì giọng Thời Liêu lại vang lên. “Có người tới tìm Kiếm Nhất đại nhân.” Kiếm Lan nghe vậy, lập tức khinh thường: “Còn có người không sợ chết à?” Tuy nhiên, đợi đến khi ánh mắt nàng ta rơi lên họa diện, nàng ta liền ngây dại, kêu lên theo bản năng: “Mộc, Mộc Vĩnh?” Sắc mặt những người khác cũng thay đổi, bọn hắn lộ ra ánh mắt kiêng kỵ. Ngay cả Huyền cũng vậy. Lữ Thiếu Khanh nhận ra bầu không khí có gì đó không bình thường, hắn nhìn thanh niên trong họa diện, mặc áo xanh ngự phong bay đến, phiêu dật bá khí, như một con hùng ưng hung bạo bay lượn trong không trung. Hình dáng người thanh niên bình thường, là loại nếu đặt trong đám đông sẽ lập tức bị bỏ sót. Người thanh niên này xuất hiện, khí tức vừa rồi Kiếm Nhất tản ra không kiêng nể gì cả lập tức dừng lại một cái, nghiêm túc nghênh đón. Lữ Thiếu Khanh tò mò, có vẻ như có chút địa vị, hắn hỏi Thời Liêu: “Hắn là ai?” Thời Liêu nhìn Mộc Vĩnh trong họa diện, chậm rãi thấp giọng giới thiệu Mộc Vĩnh. Mộc Vĩnh, một người Thánh tộc độc hành độc vắng, không có ai biết hắn ta xuất thân từ đâu, không có ai biết lai lịch của hắn ta. Trong các cuộc tỉ thí tranh đoạt tư cách leo lên Thánh Sơn hắn ta đều sẽ xuất hiện. Hơn nữa lần nào hắn ta cũng đều có thể dành được một danh ngạch, nhưng, xưa nay hắn ta chưa từng lên Thánh Sơn. Giống như tham gia tỷ thí chỉ là chơi đùa mà thôi. Thực lực của hắn ta thâm bất khả trắc, trước mắt vẫn chưa có người nào có thể thực sự ép hắn ta sử dụng hết thực lực. Thánh địa ném cảnh ô liu cho hắn ta, thậm chí hứa hẹn vị trí trưởng lão ngoại môn nhưng đều không thể đả động được hắn ta. Mỗi lần sau khi tỷ thí xong hắn ta đều sẽ biến mất. Thánh địa đã từng phái người tìm kiếm hắn ta nhưng lại không tìm thấy bất kỳ tung tích gì của hắn ta. Sau khi Lữ Thiếu Khanh cũng cảm thấy vô cùng hiếu kỳ với người tên Mộc Vĩnh này: “Cơ mà, hắn làm như vậy để làm gì?” Thời Liêu lắc đầu: “Có người suy đoán, chắc là hắn đến từ đại gia tộc ẩn thế nào đó, ra ngoài để tìm người luận bàn.” Cái này cũng có thể giải thích được, vì sao hắn ta không lên Thánh Sơn. Đại gia tộc ẩn thế nắm giữ truyền thừa hoàn chỉnh, không cần thêm muốn truyền thừa của Thánh địa. “Hắn có thể đánh

được Kiếm Nhất sao?” Lữ Thiều Khanh thấy hứng thú, ngồi hơi ngay ngắn nhìn họa diện. Nếu đánh bại Kiếm Nhất, cho dù không giết được hắn ta, khiến hắn ta mất đi sức chiến đấu, lần đánh cược này cũng coi như hắn thắng. Hơn nữa còn giúp sư huynh mình tiết kiệm không ít công phu. Kiếm Lan mặc dù giật mình khi nhìn thấy sự xuất hiện của Mộc Vĩnh nhưng nàng ta vẫn tràn đầy tự tin vào đệ đệ mình. “Cũng không phải chưa từng đánh với nhau, sao hắn ta có thể là đối thủ của Kiếm Nhất chứ?” Cùng với lời nghị luận của đám đông, Mộc Vĩnh đi đến trước mặt Kiếm Nhất, như một người bạn cũ nhiều năm không gặp, chào hỏi: “Kiếm Nhất, đã lâu không gặp nhỉ.” Kiếm Nhất lạnh lùng nhìn Mộc Vĩnh: “Người còn dám xuất hiện ở trước mặt ta?” Cổ tay Mộc Vĩnh khẽ đảo, một thanh trường kiếm hàn quang âm u xuất hiện trong tay: “Có gì mà không dám? Người có thắng được ta đâu, tới đi, để ta xem thử người tiến bộ được chừng nào.” Sau khi nói xong, hắn ta phát động công kích trước. Trường kiếm vung vẩy, bầu trời trong nháy mắt ảm đạm... Hết chương 911.

Chương 912. Mộc Vĩnh cổ quái

Trên bầu trời một con cự kinh khổng lồ xuất hiện, chậm rãi phiêu động, cơ thể to lớn ngàn trượng, già thiên cái địa, che hết quang mang của mặt trời, như trở thành chúa tể của thế gian. Cự kinh phiêu động, há to mồm, ngẩng đầu gầm lên một tiếng giận dữ, sau đó cả cơ thể khổng lồ ép về phía Kiếm Nhất. Trong nháy mắt, đất rung núi chuyển, thiên băng địa liệt. “Ầm ầm!” Tiếng vang to lớn vang lên, núi rừng bên dưới kiếm ý tứ ngược bị san thành bình địa như diệt thế. “Kiếm ý hóa hình kinh khủng thật!” Loan Tinh Duyệt nhìn họa diện, kiếm ý như bị cự kinh thôn phệ, ánh mắt lộ ra sự kiêng kỵ sâu sắc. Thời Liêu cũng siết chặt nắm đấm. Hắn ta cũng là kiếm tu, cũng đang ở Kế Đan kỳ lĩnh ngộ kiếm ý hóa hình. Nhưng khi hắn ta nhìn thấy kiếm ý hóa hình Mộc Vĩnh đánh ra, hắn ta biết mình kém Mộc Vĩnh xa tít tắp. “Thật, thật lợi hại.” Thời Liêu không kìm được sợ hãi thán phục, lộ ra ánh mắt rung động. “Fuck!” Nhưng mà, lúc này, Thời Liêu lại nghe thấy âm thanh khinh thường của Lữ Thiệu Khanh bên cạnh. Thời Liêu quay đầu nhìn lại, nhìn thấy Lữ Thiệu Khanh một lần nữa nằm lại trên ghế sa lon. Hắn ta không kìm được hỏi: “Đại nhân, người cảm thấy thế nào?” Lữ Thiệu Khanh bĩu môi: “Có nhiều thứ, không phải cứ lớn là được.” Hắn đã Đã lĩnh ngộ kiếm ý cảnh giới đệ tam trọng, cho dù không cảm nhận được khí tức của Mộc Vĩnh nhưng từ kiếm ý vận dụng, Lữ Thiệu Khanh liền có thể biết đại khái kiếm ý của Mộc Vĩnh như thế nào. Ừm, so với mình trước đây thì không kém bao nhiêu. Thời Liêu còn định hỏi thế có nghĩa là gì nhưng trong họa diện chợt bộc phát ra một trận quang mang mãnh liệt. Một con hỏa long từ phía dưới xông lên trời, tiếng long ngâm vang vọng bầu trời, cũng bộc phát ra ngàn vạn kiếm ý. Hai cổ kiếm ý va nhau, phương viên ngàn vạn dặm bộc phát ra bạo tạc vô tận, vô số ngọn núi vỡ nát san thành bình địa. Hỏa long cùng cự kinh va nhau, lửa cùng nước va chạm, nhưng người này cũng không thể làm gì được người kia. Mộc Vĩnh không tiếp tục xuất thủ, thu kiếm đứng đó, khẽ lắc đầu, ngữ khí thất vọng: “Lâu như vậy không gặp, còn tưởng rằng thực lực người sẽ có tinh tiến.

Hiện tại xem ra, quá làm cho người ta thất vọng rồi.” Sau đó, hắn ta quay người rời đi, như là như gió, trong chớp mắt đã biến mất khỏi vị trí cũ. Kiếm Nhất lại đứng trên không trung, sắc mặt bình tĩnh nhưng những người tinh tế đều có thể từ trong ánh mắt của hắn ta nhận ra trong lòng Kiếm Nhất ẩn chứa sự căm giận ngút trời. Một đôi mắt, tựa như muốn bốc cháy lên, nhìn chòng chọc theo hướng Mộc Vĩnh biến mất. Một lát sau hắn ta mới tiếp tục đi về phía chính giữa. Kiếm Lan không nhận ra bất kỳ vấn đề gì trên người đệ đệ mình, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, trên mặt một lần nữa khôi phục nụ cười. Nàng ta đắc ý, tự cao nói: “Xem ra Mộc Vĩnh cũng biết Kiếm Nhất không dễ trêu, cho nên rút lui.” Lữ Thiệu Khanh bĩu môi, vừa vận hành động này lại bị Kiếm Lan nhìn thấy. Nàng ta hừ một tiếng, châm chọc nói: “Người đang khinh thường cái gì?” Lữ Thiệu Khanh thở dài: “Ta không phải đã nói với người sao? Kết Đan kỳ không có tư cách nói chuyện.” Kiếm Lan lại bị tức đến phát run: “Khốn, khốn kiếp, người, người đáng ghét...” Thiên phú của Kiếm Lan bình thường, đã mấy chục tuổi mà mới Kết Đan kỳ tầng chín, mà đó là phải ăn không ít đan dược mới có thể tấn thăng đến cảnh giới này. Lữ Thiệu Khanh động một chút lại đem chuyện này ra nói chọc cho nàng ta tức giận đến mức chỉ muốn dùng son phấn trên mặt ngạt chết Lữ Thiệu Khanh. Loạn Tinh Duyệt thản nhiên nói: “Mộc Vĩnh vẫn như trước đây, đi tìm cao thủ các lộ, đang thử thăm dò thực lực của bọn hắn.” Lòng mày của nàng ta khẽ nhíu, rất không hiểu hành vi của Mộc Vĩnh: “Hắn định làm gì vậy? Lần nào cũng như thế.” Tất cả mọi người ở đây đều không rõ, cho dù là Tam Thánh tử Huyền cũng nghi hoặc không hiểu. Đáp án này có lẽ chỉ có bản thân Mộc Vĩnh mới biết. Kiếm Nhất bị Mộc Vĩnh khiêu chiến một phen rõ ràng tâm tình không tốt, trên đường đi đằng đằng sát khí, mặt mày nhăn nhó. Trên đường có người gặp phải Kiếm Nhất đều nhao nhao chạy trốn, không ai dám trêu chọc Kiếm Nhất. Trên đường đi đã có rất nhiều người đang chiến đấu, người tới ta đi, kịch liệt chém giết. Có người bởi vì chém giết, vừa vận chặn đường đi của Kiếm Nhất. Kiếm Nhất không đi đường vòng, một lời không hợp, trực tiếp động thủ. Trường kiếm vung ra, bao phủ lấy người dám cản đường. Kiếm quang biến mất, mấy cỗ thi thể từ trên trời rơi xuống, Kiếm Nhất tiếp tục đi đường, có vẻ nhìn cũng chẳng thèm nhìn nhiều. Hành vi bá đạo như

vậy khiến người vây xem cảm như hén. Kiếm Lan lại trăm ngàn lần ủng hộ loại hành vi này của đệ đệ mình. “Hừ, không có mắt, chết cũng đáng đời.” Kiếm Nhất càng hung ác tàn bạo, Kiếm Lan càng vui vẻ. Chỉ có dạng này mới khiến cho càng nhiều người biết được sự lợi hại của Kiếm Nhất, biết được lợi hại của Kiếm gia. Nhưng mà Lữ Thiếu Khanh thấy vậy, nụ cười trên mặt càng trở nên khinh thường. Bị người ta khiêu chiến một chút như vậy trong lòng đã tràn đầy lửa giận, tâm tính như vậy dù có mạnh nữa thì cũng bị giới hạn. Trong lòng hắn càng thêm tin vào Kế Ngôn. Đồng thời Lữ Thiếu Khanh cố ý thức tỉnh Thôi Liêu một chút: “Nhớ kỹ, tu tâm quan trọng hơn tu luyện. Người nhìn hắn đi, chỉ mới như vậy mà đã chọc cho một bụng lửa giận, đây chẳng phải là tính khí trẻ con sao? Nói gì mà đệ nhất thiên hạ, chẳng qua chỉ khoác lác.” Thôi Liêu sau khi nghe xong, như có điều suy nghĩ. Sau khi hắn ta đột phá trở về, sư phụ đã từng từng nói với hắn ta lời tương tự. Thôi Liêu trong lòng cảm thán, thật không hổ là Trương Chính đại nhân. “Đại nhân anh minh.” Kiếm Lan không chịu nổi, cái khốn kiếp này một mực nói mình đệ đệ không được, thật là tên đáng chết. Nàng ta giận dữ mắng mỏ Thôi Liêu: “Người biết cái gì?” “Người tốt xấu gì cũng là đồ đệ của Phù Doãn trưởng lão, ở cùng với kẻ vô sỉ khốn kiếp như vậy, còn nghe hắn nói hươu nói vượn, người không ngại mất mặt sao?” Hết chương 912.

Chương 913. Đánh bại người cũng chẳng tính là cao thủ gì nhỉ?

Thái độ của Thời Liêu kiên định đứng về phía Lữ Thiểu Khanh: “Ta cảm thấy Trương Chính đại nhân nói không sai.” Lữ Thiểu Khanh xem thường, nói với Thời Liêu: “Người bây giờ đã là người Nguyên Anh kỳ, không cùng cấp bậc với Kế Đan kỳ, đừng tranh cãi với nàng ta, để tránh bị người ta chê cười.” “Người, người...” Lại đem chuyện cảnh giới của mình ra nói, Kiếm Lan bị tức đến mức không nói được một câu hoàn chỉnh. Loan Tinh Duyệt nhìn thấy Mộc Vĩnh xuất hiện trong họa diện, chú ý tới phương hướng của Mộc Vĩnh, nàng ta bỗng nhiên cười lên: “Ha ha, thú vị.” Ánh mắt nàng ta nhìn về phía Lữ Thiểu Khanh: “Xem ra, Mộc Vĩnh cũng đi về phía khu vực trung tâm, nói không chừng sẽ đụng phải sư huynh của ngươi.” Trong họa diện, Mộc Vĩnh cũng đang đi về phía khu vực trung tâm của cuộc tỷ thí, mặc dù nhìn nhẹ nhàng nhưng trên thực tế, tốc độ cực nhanh, giây lát đi ngàn dặm, còn nhanh hơn Kiếm Nhất rất nhiều. Trận pháp ma tộc bày bố nhiều lúc còn không bắt giữ được bóng dáng của hắn ta, nhiều khi chỉ có thể bắt được bóng dáng lóe lên rồi biến mất. Mộc Vĩnh đứng như Loan Tinh Duyệt nói, sau khi Mộc Vĩnh đi vào khu vực chính giữa thì mắt sáng lên, dời về phía một phương hướng khác. Mà lúc này hình ảnh hoán đổi, phương hướng ánh mắt Mộc Vĩnh đang nhìn là Kế Ngôn toàn thân mặc áo trắng đang ngồi xếp bằng trên một thân cây. Đường như đã nhận ra gì đó, Kế Ngôn mở to mắt, nhìn về phía Mộc Vĩnh... Kế Ngôn và Mộc Vĩnh sắp đụng phải nhau. Kiếm Lan tinh thần chấn động, cũng không tức giận, ngược lại cười trên nỗi đau của người khác. “Ha ha, quá tốt rồi.” Kiếm Lan đắc ý nói với Lữ Thiểu Khanh: “Sư huynh của ngươi bị Mộc Vĩnh đả mất tới, chết chắc.” Thực lực thật sự của Mộc Vĩnh không ai biết. Nhưng người có thể đấu được một chiêu với Kiếm Nhất, hơn nữa còn có thể nhẹ nhõm rút đi thực lực không cần nghĩ cũng có thể đoán ra. Kiếm Nhất là hàng “hot” lần này, Mộc Vĩnh cũng thế. Hiện tại Mộc Vĩnh gặp Kế Ngôn, dựa theo thói quen của Mộc Vĩnh, chắc chắn là phải

đánh một trận. Bị Mộc Vĩnh để mất tới, thực lực không đủ, bị đánh chết tại chỗ không phải chuyện chưa từng xảy ra. Thôi Thanh và Loan Tinh Duyệt dùng ánh mắt đầy trêu tức nhìn Lữ Thiếu Khanh, rất muốn nhìn thấy dáng vẻ kinh hãi của Lữ Thiếu Khanh. Đáng tiếc, các nàng ta không nhìn thấy vẻ mặt các nàng ta mong muốn trên mặt Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh vẫn gương mặt nhàn nhã nửa nằm nửa ngồi dường như nhìn thấy chuyện sắp xảy ra trong họa diện. Đàm Linh cũng không kìm được lo lắng, Mộc Vĩnh, đây là một tồn tại hết sức đặc biệt. Đàm Linh cũng đã từng đụng phải, nàng ta dốc hết toàn lực cũng đánh không lại Mộc Vĩnh. Nàng ta nhìn Lữ Thiếu Khanh, không kìm được thấp giọng nhắc nhở một câu: “Cẩn thận, Mộc Vĩnh rất mạnh, ta cũng không phải đối thủ.” Sau khi nói xong, nàng ta phát hiện Lữ Thiếu Khanh nghiêng đầu lại, kinh ngạc nhìn qua nàng ta. Lữ Thiếu Khanh sau khi đánh giá nàng ta từ trên xuống dưới một lượt mới nói: “Ta đang nghĩ, đánh bại người cũng không phải việc khó gì đúng không? Đánh bại người là cao thủ à? Hơn nữa, người nhắc nhở ta cũng vô ích thôi, cũng có phải ta lên đài thi đấu đâu.” Đàm Linh tức chết, cái miệng tên này thật đáng ghét, thật muốn xé nát nó ra. Khốn kiếp, Đàm Linh âm thầm mải răn. Sau đó trong lòng không ngừng khuyên bảo mình bình tĩnh, tỉnh táo. Huyền đang ở đây, nàng ta phải khắc chế một chút, để tránh để cho mình mất mặt. “Bình tĩnh chút đi, có chuyện gì to tát đâu chứ?” Sau khi Lữ Thiếu Khanh khinh bỉ nàng ta một câu về sau liền như ông cụ non đi chỉ điểm Thời Liêu: “Tiểu tử, nhớ kỹ, gặp chuyện không được hoảng hốt. Đừng để gặp phải một chuyện chút xíu đã bị dọa gần chết.” Huyền vẫn luôn tại chú ý Lữ Thiếu Khanh, phát hiện Lữ Thiếu Khanh từ lúc đến đây bây giờ, vẻ mặt gần như không có gì thay đổi. Cả người đều toát ra dáng vẻ lười biếng, dường như không hề hứng thú với bất kỳ chuyện gì. Hiện tại Mộc Vĩnh được công nhận là cao thủ sắp tìm tới Kế Ngôn, Lữ Thiếu Khanh ngay cả mí mắt đều không nhếch lên một cái, không hề có chút lo lắng. Là hắc tin tưởng tuyệt đối vào sư huynh hay là kẻ ngốc phản ứng chậm chạp, không biết sự lợi hại của Mộc Vĩnh, nên không lo lắng? Huyền mỉm cười, hỏi Lữ Thiếu Khanh: “Người không hề lo lắng cho sư huynh của người chút nào sao?” Lữ Thiếu Khanh ra vẻ ngạo nghễ, phách lối nói: “Sư huynh ta vô địch cùng thế hệ, chỉ là Mộc Vĩnh, có

thể làm gì được huynh ấy chứ?”Nổ!Nhóm Thôi Thanh lạng lẽ khinh bỉ.Cái gì mà vô địch cùng thế hệ, người cho rằng sư huynh của ngươi là Thánh tử sao?Kiếm Lan thậm chí quát: “Bớt ở đây khoác lác đi, vô địch cùng thế hệ thực sự là ba vị Thánh tử.”Lữ Thiều Khanh hỏi ngược một câu: “Đệ đệ ngươi thì sao?”Kiếm Lan ghen lời, cuối cùng cứng cổ, khề nói: “Đệ đệ ta dĩ nhiên cũng thế, sư huynh của ngươi tuyệt đối không phải đối thủ của đệ đệ ta.”Thôi Thanh nhìn Mộc Vĩnh đã tới tìm Kế Ngôn, chỉ vào trong họa diện nói: “Hắn có thể gặp được Kiếm Nhất hay không là cả một vấn đề đấy. Không chừng một khắc sau sẽ bị Mộc Vĩnh giết mất rồi.”Thực lực không đủ, ngăn cản không nổi công kích của Mộc Vĩnh, kết cục không cần nói cũng biết.Kiếm Lan nhìn họa diện, nhếch miệng cười to, thật vui vẻ: “Đáng tiếc, gặp phải Mộc Vĩnh, chết chắc rồi.”Bên Lữ Thiều Khanh, Đàm Linh và Thời Liêu cũng căng thẳng.Sự cường đại của Mộc Vĩnh, Kế Ngôn có thể đối phó không?Trên họa diện, Mộc Vĩnh đi tới trước mặt Kế Ngôn, Mộc Vĩnh hơi nghiêng đầu, trên mặt mang nụ cười nhàn nhạt, lẳng lẳng nhìn Kế Ngôn.Kế Ngôn chậm rãi đứng dậy đối mặt với Mộc Vĩnh, ở xa xa nhìn nhau.Mộc Vĩnh lấy trường kiếm của mình ra, cười hỏi: “Ngươi chính là Kế Ngôn?”“Nghe danh đã lâu!”Kế Ngôn nhận ra sự cường đại của Mộc Vĩnh, Vô Khâu kiếm ở sau lưng bay ra khỏi vỏ kiếm, rơi vào trong tay hắn. Hết chương 913.

Chương 914. Đánh bại người cũng chẳng tính là cao thủ gì nhỉ?

Ánh mắt Mộc Vĩnh đầu tiên là rơi lên Vô Khâu kiếm, nhìn chăm chăm Vô Khâu kiếm thật lâu, than thở: “Kiếm này không tệ!” “Người là ai? Kiếm Nhất?” Trong mắt Mộc Vĩnh lóe lên tia khác thường, lắc đầu cười nói: “Ta tên Mộc Vĩnh, là một người Thánh tộc bình thường. Tốt nhất người hãy dốc toàn bộ thực lực, nếu không, người sẽ chết.” Ngữ khí rất nhẹ nhàng, nói ra lại làm cho người ta không rét mà run. Kế Ngôn nhú mày, hắn ta cũng không nói nhảm, trực tiếp xuất thủ. Bất kể là ai, chỉ cần là cao thủ đều được. Vô Khâu kiếm vung ra, một đạo kiếm quang bạch sắc như một vàng trắng tròn gào thét lao tới. Chung quanh cuồng phong gào thét, tạo thành một cỗ uy áp cường đại. Đôi mắt Mộc Vĩnh sáng hơn, hét lớn một tiếng: “Tốt!” Hắn ta cũng đánh trả một kích, một đạo kiếm quang cũng sáng lên. Hai đạo kiếm quang như hai chiến sĩ công kích, hung hăng đụng vào nhau. Kiếm ý ẩn chứa trong kiếm quang trong nháy mắt bộc phát, trong chốc lát, bên người Kế Ngôn và Mộc Vĩnh tràn đầy kiếm ý vô tận.” Vô số kiếm ý tứ ngược như khiến chung quanh hai người tạo thành một thế giới kiếm ý. Trong thế giới này chỉ tồn tại kiếm ý, hết thảy những vật khác lọt vào đều bị hủy diệt. Một tiếng vang thật lớn qua đi, trời đất khôi phục sự trong sáng, Kế Ngôn và Mộc Vĩnh vẫn đứng lơ lửng giữa trời, lông tóc hai người không hao tổn gì. Vẻ mặt Kế Ngôn không thay đổi, vẫn lạnh nhạt. So với Kế Ngôn, nụ cười trên mặt biến mất, biểu lộ tăng thêm mấy phần ngưng trọng. “Người rất mạnh!” Sau khi Mộc Vĩnh nói một câu, trên mặt một lần nữa lộ ra nụ cười. “Vừa hay, người tung hết toàn bộ thực lực của người đi.” Sau khi nói xong hắn ta lại một lần nữa xuất kiếm. Một cỗ kiếm ý bàng bạc bộc phát trên người hắn ta, bầu trời lại một lần nữa tối xuống. Kiếm ý hóa hình! Cự kinh xuất hiện lần nữa. Lần này, cự kinh có khí thế còn kinh khủng hơn so với ban nãy khi gặp Kiếm Nhất. Uy áp to lớn khiến dãy núi phía dưới sụp đổ, vô số cây cối cùng cự thạch dưới sự giao sát của kiếm ý lần lượt nổ tung thành căn bã. Từng đỉnh núi bên dưới sụp đổ, bụi mù cuồn cuộn, hóa

thành hư không. Một màn khủng bố này khiến người quan chiến há hốc mồm, trợn tròn mắt. Lần này còn cường đại hơn so với ban nãy, đây mới là thực lực thật sự của Mộc Vĩnh sao? Nhưng, vì sao ban nãy không sử dụng toàn lực để đối phó Kiếm Nhất chứ? Có người suy đoán nói: “Mộc Vĩnh trước kia từng giao thủ kịch liệt với Kiếm Nhất, biết thực lực Kiếm Nhất. Lần này hắn ta xuất hiện gặp Kiếm Nhất hẳn là như hắn ta đã nói, muốn xem thử Kiếm Nhất có tiến bộ không. Cho nên mới vừa chạm đã thôi, một kích liền lui.” “Còn người tên là Kế Ngôn này, Mộc Vĩnh lần đầu tiên gặp cho nên hắn ta muốn dùng hết toàn lực để thử xem rốt cuộc Kế Ngôn mạnh cỡ nào.” “Quá mạnh, kiếm ý hóa hình khủng bố như vậy, Kế Ngôn chết chắc nhỉ?” “Chết chắc!” Kiếm Lan ngữ khí chắc chắn: “Trên Hàn Tinh này, nói về kiếm tu, Kiếm gia ta mạnh nhất.” “Tu vi kiếm đạo của Mộc Vĩnh cho dù là lão tổ Kiếm gia ta cũng tán thưởng không thôi, một tên nhà quê không biết từ đâu xuất hiện sao có thể chống lại được Mộc Vĩnh? Cho nên, sư huynh ngươi chết chắc rồi...” Lữ Thiếu Khanh đối mặt với sự đặc ý của Kiếm Lan, gương mặt trắng như vôi thực sự khiến hắn chán ngán. Lữ Thiếu Khanh quay mặt đi, nói với Huyền: “Tam Thánh tử, ngươi có thể bảo những kẻ không phải Nguyên Anh kỳ câm miệng không? Đây là nơi hội tụ của Nguyên Anh kỳ, người Kế Đan kỳ trở xuống hẳn không có tư cách nói chuyện mới đúng.” Huyền chỉ coi như chưa nghe thấy câu nói này, hắn ta thản nhiên nói: “Xem đi, ngươi tin sư huynh ngươi sẽ không khoanh tay chịu chết à?” Mặc dù là nói vậy nhưng biểu hiện của Mộc Vĩnh vẫn khiến Huyền không dám chắc chắn sư huynh của Lữ Thiếu Khanh phải chăng có thể ngăn cản được không. Cự kinh trăm ngàn trượng, kiếm ý ẩn chứa bên trong kinh khủng đến chừng nào. Thực lực yếu một chút phần lớn đều phải quỳ gối trước một kiếm này. Cho dù là Kiếm Nhất ban nãy cũng phải cẩn thận ứng phó, Kế Ngôn hẳn ta có thể làm được sao? Nhóm Kiếm Lan cười lạnh, chuẩn bị xem kịch hay. Hai người Đàm Linh, Thời Liêu căng thẳng không thôi. Chỉ sợ Kế Ngôn chết dưới một kiếm này. Đặc biệt là Đàm Linh, nàng ta căng thẳng đến mức tim đập thành thịch. Nếu như ngay cả một kiếm này Kế Ngôn cũng không ngăn cản nổi thì sẽ trở thành một câu chuyện cười lớn. Đàm Linh nàng ta cũng sẽ trở thành một chuyện cười, cả đời này cũng đừng mong ngóc đầu lên ở Thánh địa này. Cự kinh từ trên

trời giáng xuống, như Thái Sơn áp đỉnh, mang theo khí thế trấn áp hết thủy rơi xuống, đánh mạnh về phía Kế Ngôn. Cùng với cự kình không ngừng rơi xuống, mặt đất chấn động mãnh liệt hơn. Vô số kiếm ý như mưa rơi xuống, tiếng nổ không dứt bên tai, mặt đất một mảnh hỗn độn, vô số bụi bặm ngập trời cuộn lên. Thấy tấn công của Mộc Vĩnh sắc bén như vậy, những người nhìn thấy cảnh này đều lần lượt lắc đầu. “Không cứu nổi, hấn làm sao ngăn cản được chứ?” “Đúng vậy, uy lực này còn mạnh hơn cả ban nãy khi đối phó với Kiếm Nhất đại nhân, Kế Ngôn lấy gì để ngăn cản?” “Tên không biết trời cao đất rộng, chết chắc.” “Ừm, móa nó, ta đặt hấn thẳng, hấn chết ở đây rồi thì linh thạch của ta...” “Haha, ngay cả mặt của Kiếm Nhất đại nhân chưa gặp mà đã chết rồi, đáng đời người...” Ngay vào lúc tất cả mọi người đều cho rằng Kế Ngôn chết chắc, một tiếng long ngâm vang lên trên bầu trời. Tiếp theo, một con thần long màu trắng bạc phóng lên tận trời. Có người thấy cảnh này, tinh thần chấn động, đây là phản kích của Kế Ngôn sao? Đối mặt với công kích của Mộc Vĩnh Kế Ngôn vẫn có thể phản kích sao? Nhưng Kiếm Lan thấy thế, lại không kìm được cười: “Mặc dù cũng là kiếm ý hóa hình, nhưng còn kém xa so với Mộc Vĩnh. Của người ta lớn như vậy, người nhỏ như vậy, sao có thể ngăn cản được?” Hết chương 914.

Chương 915. Đến cũng đến rồi, muốn cứ đi như vậy sao?

Tầm mắt của mọi người rơi vào trong họa diện, đúng vậy, kiếm ý hóa hình thành thần long của Kế Ngôn so với kiếm ý hóa hình thành cự kinh của Mộc Vĩnh giống như voi so với mèo. Lữ Thiếu Khanh kinh ngạc nhìn qua Kiếm Lan. Kiếm Lan nhìn thấy vẻ kinh ngạc của Lữ Thiếu Khanh tưởng rằng Lữ Thiếu Khanh đang chần động trước cách nói của nàng ta. Nàng ta không kìm được cười ha ha: “Sur huynh của người chết chắc...” Nàng ta vừa mới nói xong, Thôi Thanh bên cạnh không kìm được kêu lên kinh ngạc: “Cái này...” Kiếm Lan vội vàng quay đầu nhìn lại, nàng ta trừng to mắt, cũng khó có thể tin được kêu lên kinh ngạc: “Không, không thể nào.” Trong họa diện, thần long màu trắng xông lên trời như từ trong bụng cự kinh lao ra. Kiếm ý hai bên va chạm kịch liệt, kiếm ý vô tận như nước mưa cọ rửa sạch mặt đất thêm lần nữa, rửa sạch sẽ mặt đất. Va chạm kịch liệt, bộc phát ra quang mang mãnh liệt, thậm chí một lần nữa khiến đám người quan chiến không rõ đã có chuyện gì xảy ra. Đợi đến khi quang mang tán đi, đám người vội vàng chăm chú nhìn sang thì thấy trên bầu trời chỉ còn lại thần long màu trắng, còn cự kinh của Mộc Vĩnh đã sớm biến mất không còn tăm tích. Không chỉ như thế, thần long màu trắng vẫn tiếp tục đánh về phía Mộc Vĩnh. Gió xoáy vùn vùn, thiên địa biến sắc. Thần long uy nghiêm dữ tợn, như thần long thật sự giáng lâm, uy thế kinh thiên quét sạch vạn dặm, chấn nhiếp bát phương. Mộc Vĩnh cảm nhận được thần long tựa như sóng đánh tới, uy áp vô tận kia chính là long uy cuộn cuộn, khiến vạn vật thần phục, không sinh ra được ý định chống cự nào. Mộc Vĩnh như nhìn thấy quỷ, vẻ lạnh nhạt trên mặt tán đi, hét lên một tiếng: “Người, cảnh giới đệ tam trọng?” Mộc Vĩnh muốn thử mẹ. Đây là chuyện con người có thể làm sao? Đây là cảnh giới Nguyên Anh kỳ có thể lĩnh ngộ được sao? Nói đùa gì vậy? Mộc Vĩnh nhìn thần long lâm không đến, đằng đằng sát khí, uy áp cường đại khiến không gian gần như vạn vẹo mà không thể không dốc hết sức, linh lực toàn thân bộc phát. Cho dù là những người cách màn hình để xem

đều có loại ảo giác, dường như Mộc Vĩnh đã biến thành một cự nhân đỉnh thiên lập địa. Một kiếm của Mộc Vĩnh bổ ra, trường kiếm trong tay cũng hóa thành cự kiếm kinh thiên, một kiếm đánh xuống. Một kiếm này, như là muốn bổ cả thế giới ra, thiên địa như sụp đổ. Một đạo kiếm quang trăm ngàn trượng rơi xuống, va chạm với thân long đang lặn không đánh tới. “Ầm ầm!” Sau một tiếng vang thật lớn, đám người quan chiến bỗng nhiên không nhìn thấy họa diện nữa. “Cái này...” Mọi người lần lượt kinh hãi. “Chuyện, chuyện gì xảy ra?” “Xảy ra chuyện gì?” “Mấy người Kiếm Lan, Thôi Thanh cũng kêu lên, không rõ chuyện gì xảy ra. Đàm Linh căng thẳng nhìn Lữ Thiệu Khanh, Lữ Thiệu Khanh nói: “Cúp điện à?” Trên thực tế, Kế Ngôn và Mộc Vĩnh đối đầu, uy lực quá lớn, phạm vi bị liên đới quá rộng, vừa hay làm hỏng các trận pháp xung quanh. “Móa, làm cái gì vậy?” “Người của Khu tộc làm cái gì vậy?” “Mau khôi phục đi...” Người bên ngoài ầm ĩ lên, mắt thấy được cú va chạm kịch liệt nhất của hai bên nhưng kết quả vẫn như xe bị tuột xích. Tộc nhân bên Khu tộc cũng vội vàng bắt đầu dùng trận pháp khác, rất nhanh, họa diện khôi phục. Tuy nhiên khoảng cách hơi xa, chỉ có thể đứng từ xa nhìn. Kế Ngôn và Mộc Vĩnh đã dừng tay, hai bên không có ý định đánh tiếp nữa. Phương viên mấy ngàn dặm lấy hai người làm trung tâm là một mảnh hỗn độn, hết thảy trên mặt đất đều bị giao sát thành cặn bã, mặt đất trụi lủi. Vừa rồi hai bên đối đầu, vì họa diện mất nên chỉ có người trong cuộc của hai bên mới biết được kết quả thực sự. Mộc Vĩnh cười lớn một tiếng: “Tốt, tốt, quả nhiên đủ mạnh, dừng ở đây đi.” Sau khi nói xong, liền dự định rời đi. Kế Ngôn lĩnh ngộ kiếm ý cảnh giới đệ tam trọng, thực lực của hắn ta không cần nói cũng biết. Dù Mộc Vĩnh hắn ta là Nguyên Anh kỳ cảnh giới tầng sáu cũng không nắm chắc có thể đánh thắng được Kế Ngôn Nguyên Anh kỳ cảnh giới tầng năm. Hơn nữa mục đích hắn ta tới nơi này đã đạt được. Nhưng, Kế Ngôn lại không định để hắn ta rời đi. Kế Ngôn thần nhiên nói: “Tới cũng tới rồi, định cứ thế mà đi sao?” Mục đích Kế Ngôn tới đây tham dự tỉ thí là muốn luận bàn giao chiến với cao thủ các lộ. Gà yếu bình thường hắn ta chẳng thèm để trong mắt, cũng không nâng tinh thần lên được. Giờ một cao thủ xuất hiện, sao Kế Ngôn có thể dễ dàng buông tha? Hắn ta thích đối thủ cường đại. “Chiến!” Kế Ngôn hét lớn một tiếng, Vô Khâu kiếm xuất thủ, lần này hắn ta xuất

kiếm trước...Mộc Vĩnh độc lai độc vãng, luôn tham gia tỷ thí của Thánh tộc để tìm cao thủ các lộ khiêu chiến.Lần này gặp Kế Ngôn, giao thủ mấy hiệp liền biết Kế Ngôn mạnh chừng nào.Hắn ta cảm thấy như vậy cũng đủ rồi.Hắn ta chính người như vậy, không ai biết mục đích thật sự của hắn ta.Mà người xưa nay bị hắn ta khiêu chiến cũng biết cách hành xử của hắn ta, biết hắn ta khó chơi. Hắn ta muốn rời đi, những đối thủ kia cầu còn không được, hận không thể khua chiêng gõ trống cung tiễn hắn ta rời đi.Cho dù là loại người tâm cao khí ngạo như Kiếm Nhất, sau khi thấy hắn ta rời đi cũng không hề ra tay ngăn cản, không ngờ Kế Ngôn lại không để hắn ta đi.Hắn ta vội vàng tránh đi một kiếm này của Kế Ngôn, kinh ngạc nhìn qua Kế Ngôn: “Người không bị làm sao đấy chứ? Ta muốn đi, người còn muốn cản ta?”Kế Ngôn lạnh nhạt nói: “Người nói đến là đến, nói đi là đi? Muốn đi, cũng phải hỏi ý ta rồi mới đi được.”Sau khi Kế Ngôn nói xong lại một lần nữa xuất thủ, một kiếm vừa rồi là cảnh cáo hắn ta, còn lần này thì xuất lực rồi.Một kiếm vung ra, kiếm quang loá mắt, kiếm ý như gió bão tứ ngược, gào thét đánh tới, bao phủ Mộc Vĩnh bên trong. Hết chương 915.

Chương 916. Người Kiếm gia đều giống người, không có nào à?

Mộc Vĩnh cũng bức tức rồi: “Được, nếu ngươi muốn tự mình chuốc lấy cực khổ, vậy cũng đừng trách ta...” Nhìn Kế Ngôn giao thủ, đánh qua đánh lại với Mộc Vĩnh trong họa diện, Đàm Linh không kìm được nhẹ nhàng thở phào. Vẫn may, Kế Ngôn không phải con tôm chân mềm, không bị người ta một kiếm chém lẩn. Lữ Thiếu Khanh cũng nhẹ nhàng thở ra nói với Thời Liêu: “Nhìn đi, có vài thứ không phải cứ to là tốt.” Kiếm Lan cảm thấy Lữ Thiếu Khanh đang giễu cợt nàng ta, cắn răng: “Hừ, đợi chuyện qua rồi ngồi nói bóng nói gió, ai mà chả làm được? Ban này không phải người nào đó cũng lo lắng đến mức biến sắc sao?” Lữ Thiếu Khanh nhìn Kiếm Lan, nói với nàng ta: “Ban này ta bị lời nói của ngươi làm cho kinh hãi. Ngươi chắc chắn ngươi là người Kiếm gia chứ? Ngươi không phải kẻ giả mạo đấy chứ? Hay là người Kiếm gia đều như ngươi, không có đầu óc?” Kiếm Lan gầm thét: “Lời này của ngươi có ý tứ gì? Nói rõ cho ta?” Thôi Thanh lạnh lùng nói: “Tốt nhất ngươi nói cho rõ ràng, nếu không là đang sỉ nhục Kiếm gia.” Các nàng đang tại tận dụng mọi thứ muốn chụp cái mũ lên đầu Lữ Thiếu Khanh, bất cứ lúc nào cũng có thể đem ra trả đũa. Lữ Thiếu Khanh chỉ vào Kiếm Lan, hỏi Thôi Thanh: “Ngươi nói thử xem, những lời vừa rồi là lời người Kiếm gia nên nói sao?” Thôi Thanh nghẹn lời, sắc mặt Kiếm Lan cũng thay đổi. Cho tới bây giờ nàng ta cũng chỉ mới chỉ là miễn cưỡng lĩnh ngộ kiếm ý, chỉ là hiểu sơ sơ về nó, về phần kiếm ý hóa hình, nàng ta còn kém xa. Cho nên, dưới cái nhìn của nàng ta, kiếm ý của ai hóa hình lớn hơn thì người đó lợi hại hơn. Vừa rồi trong cuộc đối đầu giữa Kế Ngôn và Mộc Vĩnh, cho dù là người bình thường, chỉ cần con mắt không mù, đều biết kiếm ý của Kế Ngôn mạnh hơn Mộc Vĩnh. Loạn Tinh Duyệt giải vây giúp Kiếm Lan: “Bản thân ngươi cũng đã nói, nàng ấy là Kết Đan kỳ, chiến đấu của Nguyên Anh kỳ, nàng ấy xem không hiểu là chuyện rất bình thường.” Lữ Thiếu Khanh cười haha, tiếp tục nói: “Danh hào của Kiếm gia là Thánh địa của kiếm tu thiên hạ, trong mắt ta, ngay cả con chó của Kiếm

gia đãi ra cũng sẽ mang theo kiếm ý nhi? Đệ đệ là vô địch cùng thể hệ, thân là tỷ tỷ không có chút thực lực thì hấn cũng phải có chút nhãn lực chứ.”“Thế nên, ban nãy ta mới nói, người Nguyên Anh kỳ trở xuống nên ngậm miệng lại.”Chưa hết, Lữ Thiểu Khanh còn hỏi Huyền đang ở bên cạnh xem chuyện vui, cao cao tại thượng, coi mọi chuyện không liên quan đến mình một câu: “Đúng không, Tam Thánh tử.”Nụ cười của Huyền không thay đổi, hấn ta hấn thản nhiên nói: “Lời này cũng hơi quá đáng rồi, dù sao tất cả mọi người đều là người một nhà, mỗi người phát biểu ý kiến của mình mới náo nhiệt.”Tinh thần Kiếm Lan chấn động, trong lòng cảm động không thôi, ánh mắt nhìn Huyền tràn đầy cảm kích cùng nhu tình, hấn không thể nhào sang ôm chầm lấy Huyền.Huyền bên này không muốn đắc tội với cả hai bên.Phía sau ba người Thôi Thanh, Kiếm Lan, Loan Tinh Duyệt đại diện cho một phe phái.Mặc dù Lữ Thiểu Khanh là khuôn mặt xa lạ, nhưng Đàm Linh, Thời Liêu bên cạnh hấn lại đại diện cho một phe phái khác.Lực lượng cả hai phe phái đều rất mạnh.Hấn ta thân là Thánh tử, còn là Tam thánh tử, không đắc tội nổi với hai phái này.Còn nữa, hấn biết rõ tạng thân phận phác của người phía sau lưng Đàm Linh.Lui một vạn bước mà nói, nếu bắt hấn ta chọn lựa đứng về phía một trong hai phái, hấn ta muốn lựa chọn bên Đàm Linh hơn.Hơn nữa!Cho dù là Huyền cũng bị ánh mắt nhìn chăm chăm của Kiếm Lan làm cho hải hùng khiếp vía.Ta giúp người giải vây, người muốn ăn ta?Huyền không nói hai lời, lại nói: “Nhưng mà, có một số việc, chưa tới thời khắc cuối cùng mà tự tiện đưa ra kết luận rất dễ trở thành trò cười cho người khác.Ý tứ của câu này rất rõ ràng.Mày Kiếm Lan nhần lại, trong lòng không vui, đây là đang nói mình sao?Nhưng nàng ta cũng không trách Huyền, ngược lại cho rằng nguyên nhân vì Lữ Thiểu Khanh mới có thể khiến Huyền nói những lời này.Nàng ta nhìn họa diện, cười lạnh một tiếng: “Mộc Vĩnh muốn đi, hấn lại không biết tốt xấu, nhất định phải ngăn lại không cho đi, hấn muốn làm gì? Tưởng rằng có thể đánh bại được Mộc Vĩnh sao?”Mộc Vĩnh rất mạnh, đệ tử Thánh địa gần như đều từng giao đấu với hấn ta.Hấn ta chưa từng bại trận, cho dù là Thánh tử thứ nhất, sau khi hấn ta không địch lại cũng có thể toàn thân trở ra, bất phân thắng bại.Bởi vậy có thể thấy được sự đáng sợ của Mộc Vĩnh.Giờ Mộc Vĩnh chủ động muốn rút đi, đây là chuyện rất nhiều

người cầu cũng không được nhưng Kế Ngôn lại không cho. Ngược lại hấn ta còn chủ động tiến công, muốn đại chiến một trận với Mộc Vĩnh.Loan Tinh Duyệt cười lạnh không ngừng, lắc đầu, nhìn Kế Ngôn trong họa diện, ánh mắt một lần nữa tràn ngập khinh miệt.“Không biết tự lượng sức mình, coi như hấn có thể đánh bại Mộc Vĩnh thì đã sao chứ?”“Hấn đã quên, đây là một trận tỷ thí sao? Kiếm Nhất đại nhân cũng sắp đuổi đến rồi đây...”Xem ra hấn ta chẳng khác gì những người Thánh tộc khác, đều là dạng người không biết suy nghĩ.Lời của Loan Tinh Duyệt người ở đây đều hiểu rõ.Mộc Vĩnh không phải có thể tùy tiện đánh bại được, cho dù Kế Ngôn có thể đánh bại Mộc Vĩnh, cũng là trạng thái lưỡng bại câu Thương, như vậy sao có thể đối phó được Kiếm Nhất?Hơn nữa, những người khác cũng sẽ không ngoan ngoãn bỏ mặc không quan tâm.Trong tỷ thí sẽ không tồn tại nhân nghĩa lễ tín.Năm mươi danh ngạch, cạnh tranh cực kỳ kịch liệt, thân huynh đệ cũng có thể bất hoà, chớ đừng nói chi là người xa lạ.Một khi Kế Ngôn bị thương không đủ sức tái chiến, người chung quanh tất nhiên sẽ như cá ăn thịt người cùng tiến lên, dùng tất cả các loại thủ đoạn để đối phó hấn ta.Sur tử cường đại bị thương sẽ lọt vào vây công điên cuồng của linh cầu. Hết chương 916.

Chương 917. Đã đến rồi thì đừng đi nữa

Người ở đây đều không phải đồ đàn, chỉ vài câu nói của Lữ Thiếu Khanh, bọn hắn liền có thể liên tưởng được cục diện Kế Ngôn sắp phải đổi mặt. Mắt Thôi Thanh, Kiếm Lan sáng lên, Kiếm Lan một lần nữa cười ha ha. Đàm Linh và Thời Liêu lại không kìm được lo lắng. Cứ tiếp tục như vậy, tình cảnh của Kế Ngôn sẽ không được tốt cho lắm. Ánh mắt của mọi người không kìm được rơi trên người Lữ Thiếu Khanh, muốn xem thử Lữ Thiếu Khanh sẽ có phản ứng như thế nào. Tuy nhiên Lữ Thiếu Khanh vẫn mang dáng vẻ uể oải đó, vẻ mặt không có bất kỳ biến hóa gì. “Nhìn ta làm gì? Xem kịch đi...” Mọi người cạn lời, người không hề lo lắng chút nào sao? Ánh mắt Huyền ngay từ lúc bắt đầu đã thỉnh thoảng rơi lên người Lữ Thiếu Khanh, vẫn một mực lặng lẽ quan sát Lữ Thiếu Khanh. Điều khiến Huyền thầm thấy kỳ quái là biểu lộ của Lữ Thiếu Khanh vẫn luôn không có quá nhiều thay đổi. Từ đầu đến cuối trên mặt luôn mang theo nụ cười khiến người ta không thể thấy rõ nội tâm của hắn suy nghĩ gì. Thậm chí Huyền cho rằng mình cũng không bằng Lữ Thiếu Khanh. Bình thường hắn ta cũng mang theo nụ cười nhưng có đôi khi suy nghĩ trong lòng hắn ta vẫn thể hiện lên gương mặt. Còn Lữ Thiếu Khanh thì không. Từ lúc tới đây đến giờ hắn ta vẫn luôn quan sát nhưng không thể nào nhìn thấu được Lữ Thiếu Khanh. Ánh mắt Huyền rơi lên hai người đang chiến đấu trên họa diện. Hắn ta nhìn thanh niên áo trắng kia, trong lòng âm thầm hiếu kỳ. Rốt cuộc Kế Ngôn mạnh cỡ nào mà có thể khiến Lữ Thiếu Khanh tràn đầy tự tin vào Kế Ngôn như vậy. Huyền quyết định chăm chú xem thử. Nhưng càng xem, vẻ mặt Huyền liền có những tia biến hóa. Kế Ngôn và Mộc Vĩnh đã giao thủ mười mấy hiệp, hai bên đánh có vẻ có qua có lại. Hơn nữa, số lần tấn công của Mộc Vĩnh nhiều hơn Kế Ngôn rất nhiều, nhìn qua có vẻ Mộc Vĩnh đang chiếm thế thượng phong. Nhưng, Huyền thân là Thánh tử thứ ba có thể nhận ra, người chiếm thế thượng phong thật sự là Kế Ngôn. Mặc dù lần nào Mộc Vĩnh cũng đang tấn công nhưng hắn ta tiến công không công mà lui, Kế Ngôn đánh trả, mỗi một lần đều khiến Mộc Vĩnh phải nghiêm túc

chống trả, dùng toàn lực ứng phó mới có thể hóa giải được. Hắn ta, rốt cuộc là ai? Trong lòng Huyền khiếp sợ không gì sánh nổi, trên mặt cũng lộ ra vẻ khiếp sợ theo bản năng. Tuy nhiên, không phải tất cả mọi người đều có được nhãn lực và cảnh giới giống như Huyền. Chỉ ít, Kiếm Lan không có. Cái Kiếm Lan nhìn thấy dĩ nhiên là Kế Ngôn đang bị đè đánh. Nàng ta lại không kìm được cười lạnh: “Chỉ với chút thực lực ấy cũng dám chủ động gây sự với Mộc Vĩnh? Còn muốn khiêu chiến đệ đệ ta?” Lữ Thiếu Khanh chẳng thèm để ý loại người này, ánh mắt hần nhàn nhật nhìn họa diện, vẻ mặt không hề có bất kì dao động gì. Mộc Vĩnh rất mạnh, nhưng, theo Lữ Thiếu Khanh, hắn ta vẫn không phải là đối thủ của Kế Ngôn. Trên sàn đấu, Mộc Vĩnh càng đánh sắc mặt càng khó coi. Sau khi hắn ta đánh một kiếm ép lui Kế Ngôn thì nhanh chóng kéo dài khoảng cách. Hắn ta nói với Kế Ngôn: “Khá lắm, không ngờ thực lực của người mạnh như vậy, tiến bộ nhanh thật.” Câu nói này làm cho Kế Ngôn khẽ giật mình, sau đó hỏi: “Chúng ta từng gặp nhau?” Còn Lữ Thiếu Khanh ở Thánh địa cơ thể cũng ngồi thẳng lên, con mắt chăm chú nhìn chằm chằm Mộc Vĩnh. Móa nó, rốt cuộc là bước nào xảy ra vấn đề vậy? Sao, tên này cũng biết chúng ta? Mộc Vĩnh cười ha ha một tiếng: “Người trẻ tuổi hơn ta, ở cái tuổi này của người không phải tiến bộ nhanh thì là cái gì?” Kế Ngôn không nói gì thêm, nhưng Lữ Thiếu Khanh lại bĩu môi, vẫn cảnh giác như cũ. Tiểu tử, sao nghe cứ như càng che càng lộ vậy. Đợi đấy, đừng để ta đụng phải người. Mộc Vĩnh nói với Kế Ngôn: “Dừng ở đây đi, người rất mạnh, nhưng người muốn đánh bại ta không dễ dàng như vậy đâu. Đến lúc đó người bị thương, những người khác sẽ không dễ nói chuyện như ta đâu.” Kế Ngôn giờ ngang trường kiếm: “Không dốc hết thực lực thật sự của người thì đừng mong đi.” Sau đó hắn ta lại một lần nữa xuất thủ, từng bước ép sát. Mộc Vĩnh kinh ngạc, cái tên này. Ta chủ động rút lui, chẳng phải người nên cầu còn không được sao? Cứ tiếp tục đánh thế này, đến lúc đó người kiệt lực, người khác tới giết chết người, người không sợ à? Kế Ngôn biết thực lực Mộc Vĩnh mạnh hơn mình nên cũng không nung tay. Quang mang của Vô Khâu kiếm tăng vọt, kiếm quang ngàn trượng phóng lên tận trời, như mặt trời chói mắt, quang mang vạn trượng. Kiếm ý tràn ngập trong không gian như tia nắng chiếu xuống, lại một lần nữa giày xéo đại địa, hủy diệt tất

thầy. Giống như mặt trời rơi xuống, quang mang cường đại, kiếm ý sắc bén xé rách không gian, không thể chống đỡ. Sắc mặt Mộc Vĩnh đại biến, hoảng hốt kêu lên: “Thằng nhãi người...” Mộc Vĩnh không thể nào ngờ được rằng, ban nãy Kế Ngôn chưa hề dùng toàn bộ thực lực. Thằng nhãi này, thực lực thật sự khủng bố như vậy sao? Giữ lại thực lực có thể bắt phân thắng bại với hắn ta được không? Giờ khắc này, Mộc Vĩnh không dám khinh thường, một kiếm này khiến hắn ta cảm nhận được sự uy hiếp. Dám chủ quan thì đợi để nằm luôn tại đây đi. Mộc Vĩnh hét lớn một tiếng, linh lực rót vào trong trường kiếm. Cự kinh một lần nữa xuất hiện, ngẩng đầu kêu gào một tiếng, đón lấy kiếm quang của Kế Ngôn. Từ xa nhìn sang giống như cá voi thôn tính nước biển, thôn phệ kiếm quang của Kế Ngôn. Những người nhìn thấy cảnh này thán nhẹ nhàng thở phào. Một Kế Ngôn đột nhiên xuất hiện mà có thể đánh bại cao thủ thần bí Mộc Vĩnh, chuyện này với mọi người mà nói sẽ là một chuyện rất khó tiếp nhận. So với Kế Ngôn đột nhiên xuất hiện, người Thánh địa vẫn thân thiết với Mộc Vĩnh từng gặp vài lần hơn. Dù sao người quen thuộc cũng thân thiết hơn người mới tới một chút. Bên này Kiếm Lan vừa nhếch miệng, chuẩn bị trêu chọc Lữ Thiếu Khanh một phen thì trong họa diện đột nhiên truyền tới giọng Mộc Vĩnh: “Móa!”

Hết chương 917.

Chương 918. Đã đến rồi thì đừng đi nữa

Trong ánh mắt mọi người lộ ra tia khó tinh, cự kính tựa như gào thét một tiếng, sau đó trong cơ thể bắn ra quang mang vô quang. Một khắc sau, cuối cùng cự kính cũng không thể duy trì trạng thái hóa hình được nữa, thân thể vỡ nát, hóa thành kiếm ý đầy trời. Mộc Vĩnh cũng bị kiếm quang thôn phệ, hóa diện lại một lần nữa bị quang mang chiếm cứ, không thể nào nhìn thấy tình hình trận chiến ở hiện trường. Vô số người xem lập tức chửi ầm lên. “Khu tục làm ăn kiêu gì vậy?” “Còn tự xưng là bộ tộc đứng đầu về trận pháp, đớp cú đi.” “Cái trận nát gì vậy, ngay cả chút này thôi mà cũng nhìn không rõ, Thánh địa còn tìm bọn hăn làm gì?” “Thay người, đổi gia tộc, cho bay màu đi...” Giờ khắc này, trái tim người Khu tộc đều vỡ nát. Danh tiếng tích lũy nhiều năm lại rơi xuống tận đáy cốc vào giờ khắc này, bị vô số người Thánh tộc ân cần thăm hỏi mười tám đời tổ tông. Tổ tiên đã chết nhiều năm, giờ khắc này đang nhận được vô số lời chúc phúc thân thiết và hỏi thăm ân cần. Đợi tới khi hóa diện khôi phục, chiến đấu đã kết thúc, trời đất lại một lần nữa khôi phục sự trong sáng. Giữa trời đất chỉ còn bóng dáng một mình Kế Ngôn, bóng dáng Mộc Vĩnh đã biến mất giống như đã bị một kiếm của Kế Ngôn đánh cho vụn lạc. Nhìn thấy hình ảnh này, cả Thánh địa hoàn toàn tĩnh lặng. Tất cả mọi người đều khó tin nhìn bóng dáng áo trắng trong màn hình. Mộc Vĩnh chết rồi sao? Đây là suy nghĩ của tất cả mọi người. Nhưng ánh mắt Kế Ngôn lại nhìn về một hướng khác. Bóng dáng Mộc Vĩnh xuất hiện trên bầu trời, cách một tầng mây thật mỏng, trong mắt tràn đầy tia kiêu kị. “Tên này, quá mạnh.” Ánh mắt Mộc Vĩnh âm u, cách một tầng mây nhìn Kế Ngôn bên dưới, sắc mặt ngưng trọng. Trên người hăn ta đột nhiên xuất hiện vài vết thương, huyết nhục nhúc nhích như có côn trùng vô hình đang cắn xé huyết nhục của hăn ta, đồng thời chui vào trong cơ thể hăn ta. Mộc Vĩnh đưa tay lau đi, trên mặt hiện lên tia đau đớn, sau khi vô số kiếm ý kia tiêu tan, vết thương cũng bắt đầu khép lại. “Kiếm ý cảnh giới đệ tam trọng quả nhiên khó chơi. Kiếm Nhất cũng không phải đối thủ của hăn ta...” Bỗng nhiên, ánh mắt Mộc Vĩnh dừng lại, nhìn Kế

Ngôn dường như còn định xuất thủ bên dưới, đầu hấn ta bắt đầu đau rồi. “Không thể nào, còn tới nữa?” Nhưng, sau đó trên mặt hấn ta nở nụ cười, tiếp theo, bóng dáng của hấn ta biến mất... Kế Ngôn biết Mộc Vĩnh vẫn chưa chết, định tiếp tục xuất thủ. Thực lực Mộc Vĩnh cường đại, là một đối thủ không tệ. Đang lúc Kế Ngôn chuẩn bị tiếp tục xuất thủ thì bỗng nhiên ngừng lại. Nơi xa, có người từ đằng xa chạy đến. Một thanh niên toàn thân từ trên xuống dưới tản ra khí tức cuồng vọng ngự kiếm lao tới. Sau khi Loạn Tinh Duyệt nhìn thấy người trong họa diện thì sắc mặt đại biến, không kìm được kêu một tiếng: “Loạn Hi, không nên vọng động.” Loạn Tinh Duyệt chỉ hận giọng mình không thể nào xuyên qua trận pháp, truyền đến tai Loạn Hi. Nếu như nói trước kia Loạn Tinh Duyệt có ý coi thường Kế Ngôn, cho rằng Kế Ngôn là một thằng ngu thì sau trận đấu giữa Kế Ngôn và Mộc Vĩnh, Loạn Tinh Duyệt đã biết Kế Ngôn cường đại cỡ nào. Mộc Vĩnh biến mất không thấy gì nữa, không biết sống chết, đến bây giờ cũng không thấy bóng dáng hấn ta đâu đủ để thấy thực lực cường đại của Kế Ngôn có thể so với thiên tài cường đại nhất trong các đệ tử Thánh tộc. Thiếu niên từ đằng xa lao đến trong họa diện là thiên tài Loạn gia, Loạn Hi. Cũng chính là chất nhi của Loạn Tinh Duyệt. Loạn Hi là thiên tài, so với nhi tử của Thánh chủ, Loạn Tuấn còn mạnh hơn, có thiên phú hơn. Nhưng Loạn Hi còn quá trẻ, giờ chẳng qua chỉ là Nguyên Anh kỳ cảnh giới tầng bốn, Loạn Tinh Duyệt có thể khẳng định Loạn Hi không phải đối thủ của Kế Ngôn. Loạn Tinh Duyệt hi vọng Kế Ngôn thất bại, nhưng nàng ta tuyệt đối không mong cháu trai của mình sẽ tới trêu chọc Kế Ngôn. Nàng ta càng không ôm hi vọng Loạn Hi có thể đánh bại Kế Ngôn. Thực lực Kế Ngôn cường đại như vậy, không cần thận là sẽ chết người đấy. Mà trong tỉ thí, cho dù lạc bại thân vong cũng không thể coi đây là cái cớ để tìm đối phương báo thù. Đây là quy định của Thánh địa, cho dù là tộc nhân của Thánh địa cũng không dám vi phạm. Kiếm Lan ở bên cạnh an ủi Loạn Tinh Duyệt: “Yên tâm đi, Tinh Duyệt tỷ tỷ, Loạn Hi hấn không sao đâu. Kế Ngôn kia chẳng qua chỉ là Nguyên Anh kỳ cảnh giới tầng năm thôi mà.” Trong mắt Kiếm Lan lóe lên quang mang khác thường, phản trắng trên mặt che đi suy nghĩ thực sự trong lòng nàng ta, người khác không thể nhìn thấu được. Kiếm Lan đã sớm tìm hiểu thực lực của Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh. Thực lực Lữ

Thiếu Khanh thì không rõ nhưng nàng ta đã thăm dò được cảnh giới của Kế Ngôn. Chính bởi vì như vậy nàng ta mới có thể tự tin đến thế, mới tin rằng đệ đệ mình có thể giết chết Kế Ngôn. Nhưng, biểu hiện vừa rồi của Kế Ngôn khiến Kiếm Lan không còn tự tin nữa. Lỡ như Kiếm Nhất phạm sai lầm gì đó, bị Kế Ngôn đánh bại ở đây thì sẽ trở thành đả kích rất lớn đối với Kiếm gia. Giờ Kiếm Lan chỉ ước gì có người đi đối phó Kế Ngôn. Và Loan Hi Nguyên Anh kỳ tăng bốn dĩ nhiên là lựa chọn rất thích hợp. Cho dù hấn ta không đánh lại Kế Ngôn nhưng chỉ cần khiến Kế Ngôn tiêu hao thể lực, tốt nhất là có thể khiến Kế Ngôn bị thương, như vậy tỷ lệ thắng của Kiếm Nhất sẽ tăng lên rất nhiều. Cho nên, Kiếm Lan chỉ hận không thể bay đến bên cạnh Loan Hi, đích thân cổ vũ hấn ta, để hấn ta hấn đi đối phó Kế Ngôn. Ở nơi này, giả mù sa mưa an ủi Loan Tinh Duyệt, để Loan Tinh Duyệt không cần phải lo lắng. Lữ Thiếu Khanh khịt khịt mũi, nói với Đàm Linh: “Người thấy mùi gì không?” Hết chương 918.

Chương 919. Thiên tài Loan gia

Đàm Linh hỏi lại theo bản năng: “Mùi gì vậy?” “Mùi rắm chó, không ngửi thấy à? Có người đang địt mùi rắm chó đấy.” Lữ Thiếu Khanh vượt vượt mũi. Mùi son phấn trên người Kiếm Lan khiến hắn vừa ngửi đã thấy khó chịu. Ánh mắt Đàm Linh nhìn về phía Kiếm Lan. Cơ thể Kiếm Lan đang run lên. “Khốn, khốn kiếp.” Kiếm Lan không nhịn được nữa, cũng quên giả dạng thực nữ trước mặt Huyền, nàng ta đứng dậy, gào thét với Lữ Thiếu Khanh: “Người đang nói ai?” Lữ Thiếu Khanh nói với nàng ta: “Người kích động làm gì? Ai phản ứng mạnh quá thì là kẻ đó thôi, ta có chỉ mặt gọi tên đâu?” Kiếm Lan tức giận đến mức muốn giết người, nhưng nàng ta vẫn không thể làm gì được Lữ Thiếu Khanh. Nàng ta chỉ có thể nhìn họa diện, cắn răng: “Chờ đó, rồi sẽ có lúc người phải khóc.” Loan Hi thân là thiên tài Loan gia, được Loan gia đặt kỳ vọng cao, là trọng điểm được Loan gia vun trồng, thực lực tăng lên rất nhanh, là Nguyên Anh kỳ cảnh giới tầng bốn, còn mạnh hơn cả Đàm Linh, thuộc một trong số các thiên tài xuất sắc của đệ tử Thánh địa, tuổi còn trẻ mà đã có cảnh giới và tu vi cao như vậy, nếu nói không kiêu ngạo thì cũng quá giả tạo. Tính cách Loan Hi chính là như vậy. Loan Hi xuất thân Loan gia, đệ tử đại tộc, Thánh chủ còn là thúc bá của mình, thực lực bản thân lại mạnh như vậy, bình thường Loan Hi đi đường luôn ngẩng cao đầu, mũi vênh lên trời. Bình thường đi đường, cho dù là một con chó dám nhìn hắn ta nhiều hơn một chút cũng đều sẽ bị hắn ta đạp hai cước. Vì đã dưỡng thành tính cách như vậy nên dĩ nhiên Loan Hi muốn tìm Kế Ngôn thử một chút. Sau khi đi vào, hắn ta đang tìm kiếm Kế Ngôn thì đúng lúc đi vào khu vực trung tâm này, từ xa đã thấy nơi đây nảy sinh trận chiến đấu kịch liệt. Hắn ta không nói hai lời tiến thẳng tới nơi này. Sau khi tới, hắn ta nhìn thấy Kế Ngôn cầm kiếm đứng đó, khí tức kinh người. Hắn ta không hề e ngại, vết tích chiến đấu xung quanh cũng không khiến hắn ta lùi bước. Sau khi hắn ta đánh giá Kế Ngôn từ trên xuống dưới một lượt, cười lạnh hỏi: “Người chính là Kế Ngôn tuyên bố muốn khiêu chiến Kiếm Nhất đại nhân?” “Người là ai?” Kế Ngôn nhàn nhạt hỏi. Loan

Hi cao ngạo ngẩng đầu, hất cằm: “Ta tên Loan Hi.” Đây là lần đầu tiên Kế Ngôn nghe thấy tên Loan Hi, mặt không cảm xúc, thần sắc không hề có chút dao động. Loan Hi thấy thế thì bất mãn, hẳn ta không tin Kế Ngôn chưa từng nghe thấy đại danh của hắn ta. Về mặt thờ ơ này của Kế Ngôn khiến Loan Hi tâm cao khí ngạo đang cố ý sỉ nhục hắn ta. Trong nháy mắt Loan Hi lập tức nổi giận, chỉ vào Kế Ngôn giận dữ mắng mỏ: “Thứ không có mắt, chỉ dựa vào người mà cũng dám sỉ nhục ta? Muốn chết!?” Sau khi nói xong, hắn ta cầm trường kiếm trong tay chỉ về phía Kế Ngôn, gầm thét: “Ta nhường người xuất thủ trước để tránh chút nữa người chết mà vẫn chưa hiểu rõ vì sao.” Khí tức trên người hắn ta tăng vọt, chung quanh gợn lên trận bão táp linh lực. Linh lực hội tụ xoay quanh, bụi mù cũng theo đó cuốn lên, thanh thế nhìn rất to lớn. Trong lòng Loan Hi tỏa ra hào khí, hắn ta tay cầm trường kiếm có loại cảm giác như quân lâm thiên hạ. Kế Ngôn thử cảm nhận khí tức Loan Hi, lắc đầu nói: “Người quá yếu, không phải là đối thủ của ta, đi đi.” Đối với đối thủ quá yếu, Kế Ngôn chẳng thể nào khơi dậy được hứng thú. Dù sao Loan Hi cũng thấp hơn hắn ta một cảnh giới, Kế Ngôn chẳng cách nào khơi dậy cảm xúc được. Đối chiến với đối thủ cường đại mới có thể tiến bộ, khi dễ kẻ yếu chẳng có ý nghĩa gì cả. Hẳn ta không phải Lữ Thiếu Khanh. Kế Ngôn ăn ngay nói thật, nhưng lời này lại khiến đôi mắt Loan Hi như nổ tung. “Người, đáng chết!” Loan Hi nổi giận gầm lên một tiếng. Hẳn ta không khiêm nhượng tiếp nữa, bắt đầu trực tiếp khởi xướng tấn công đối với Kế Ngôn. Hẳn ta nén giận gằn như tung ra toàn bộ thực lực của mình. Một kiếm vung ra, mang theo toàn bộ lửa giận của hắn ta, hướng thẳng về phía Kế Ngôn. Một cơn cự thú hỏa diễm xuất hiện, cũng là kiếm ý hóa hình. Sau khi Kế Ngôn nhìn thấy, trong mắt lộ ra vẻ thất vọng. Mặc dù cùng là kiếm ý hóa hình, nhưng cự thú do kiếm ý của Loan Hi biến thành so với cự kinh Mộc Vĩnh biến thành có chênh lệch cực lớn. Chỉ một câu nói, thực lực của Loan Hi quá yếu. Đối thủ như vậy, có đánh nhau cũng thật sự chẳng có ý nghĩa gì. Đối mặt với tấn công của Loan Hi, Kế Ngôn chỉ nhẹ nhàng đâm ra một kiếm... Trận chiến của Kế Ngôn và Mộc Vĩnh đều được mọi người nhìn thấy, cũng dần thay đổi đánh giá của mọi người đối với thực lực của Kế Ngôn, cho rằng Kế Ngôn thực sự có vài phần thực lực. Nhưng rất nhiều người cảm thấy Mộc Vĩnh là chủ động rút lui, không

muốn tiếp tục dây dưa với Kế Ngôn. Đây là phong cách của Mộc Vĩnh. Tuy nhiên mấy lời Kế Ngôn nói với Loan Hi khiến không ít người Thánh tộc cảm thấy Kế Ngôn quá phách lối. “Không thể nào, hắn sẽ không cho là mình thật sự đánh bại được Mộc Vĩnh đại nhân đấy chứ?” “Không ngờ hắn lại là người như vậy, như vậy thì hơi kiêu ngạo cuồng vọng quá rồi.” “Loan Hi đại nhân là ai chứ? Là thiên tài Loan gia, cũng thuộc nhóm người mạnh nhất trong đệ tử Thánh địa.” “Đúng đấy, không phải hắn ta cảm thấy mình rất mạnh đấy chứ?” Người Thánh địa nhao nhao nghị luận, ánh mắt nhìn Kế Ngôn lại một lần nữa đầy khinh miệt. “Tên cuồng vọng, thật sự cho rằng đệ tử Thánh địa dễ khi dễ à?” “Không biết trời cao đất rộng, Loan Hi đại nhân sẽ không biết dừng đứng lúc như Mộc Vĩnh đại nhân đâu.” “Chết chắc...” Lời đối thoại của Loan Hi và Kế Ngôn, Loan Tinh Duyệt cũng nghe thấy rõ ràng. Loan Tinh Duyệt nghiêng răng nghiêng lợi, sỉ nhục Loan Hi chính là sỉ nhục Loan gia. Ánh mắt nàng ta phần nộ nhìn chằm chằm Kế Ngôn trong họa diện, giọng căm hận nói: “Muốn chết.” Cuối cùng nàng ta lại phần nộ nhìn chằm chằm Lữ Thiếu Khanh: “Sư huynh đệ các ngươi đều cuồng vọng như vậy sao? Dám sỉ nhục Loan gia ta?” Lữ Thiếu Khanh thành thật nói: “Người nghĩ nhiều rồi, sư huynh ta ăn ngay nói thật thôi.” Kế Ngôn mới không biết sỉ nhục người khác, hắn ta trước nay đều có sao nói vậy, nói người yếu tức là yếu, nói không được là không được. Hết chương 919.

Chương 920. Một kiếm thất bại

Loại chuyện sỉ nhục người khác này, Kế Ngôn khinh thường không thèm làm.Đương nhiên, đối với loại hành vi này của Kế Ngôn, Lữ Thiếu Khanh thân là sư đệ vô cùng khinh bỉ.Lên chiến trường, đối đầu kẻ địch, chọc giận cũng được, bày mưu cũng được, nên dùng tất thảy những thủ đoạn có thể để giết chết hắn ta.Kiểm Lan hết sức hài lòng với lời nói kia của Kế Ngôn, đây là sự sỉ nhục trần trụi, vậy thì không sợ Loan Hi không làm thịt hắn ta rồi.Nàng ta phản bác Lữ Thiếu Khanh: “Loan Hi dù sao cũng là Nguyên Anh kỳ cảnh giới tầng bốn, sư huynh của ngươi có tư cách gì nói Loan Hi yếu?”Thôi Thanh cũng lạnh lùng nói: “Còn nói không phải là đối thủ, Mộc Vĩnh đối mặt Loan Hi cũng không dám nói mấy lời này.”Lời nói của Thôi Thanh vừa dứt thì Loan Hi trong họa diện đã bộc phát, khởi xướng tấn công Kế Ngôn.Cự thú do kiếm ý hóa hình uy phong凛冽, sát khí khuấy động, còn Kế Ngôn chỉ nhẹ nhàng đâm ra một kiếm.Nhìn thấy hành động của Kế Ngôn, trong lòng Loan Tinh Duyệt cũng nhẹ nhàng thờ ra.Kẻ tên Kế Ngôn này quả nhiên vô cùng cuồng vọng, tự cao tự đại.Như vậy cũng tốt, cơ hội để Loan Hi đánh bại hắn ta sẽ càng lớn hơn.Nghĩ tới đây, trên mặt nàng ta không kìm được lộ ra một tia cười lạnh.Kiểm Lan thậm chí cười ha ha: “Ta nói sai, hắn không phải cuồng vọng, mà là ngốc...”Nhưng nàng ta còn chưa nói xong, trong họa diện đã xảy ra biến cố.Kế Ngôn đâm ra một kiếm, một kiếm trông có vẻ bình thản, sau khi va chạm với cự thú kiếm ý hóa hình của Loan Hi thì bộc phát ra uy thế kinh thiên.Một cỗ kiếm ý kinh khủng đột nhiên bộc phát, như bầu trời trong xanh đột ngột đổ mưa rào, trong nháy mắt bao phủ cả đại địa.Kiểm ý giống một cái lưới lớn bao trùm lấy cự thú, siết chặt, cuối cùng chén nó thành vô số mảnh vỡ.Chỉ trong một nháy mắt, cự thú phát ra một tiếng gào thét rồi lập tức sụp đổ.Loan Hi khó có thể tin, nhưng mà không đợi hắn ta kịp làm gì, kiếm ý mãnh liệt đã kéo đến bao phủ thôn phệ hắn ta.“Phụt!”Miệng Loan Hi phun máu tươi, trên người xuất hiện vô số vết thương, máu tươi vẩy ra, rớt đầy bầu trời, Loan Hi như một con chim bay mất cánh, quảng từ không

trung xuống. Uy lực một kiếm, kinh khủng dọa người. Tất cả mọi người thấy cảnh này đều ngây dại. Kế Ngôn thu kiếm đứng đó, thoáng nhìn Loan Hi rơi xuống đất, lập tức rời đi, lần nữa tìm một chỗ ngồi xếp bằng xuống. “Chuyện này, chuyện này...” “Ta, ta không hoa mắt đấy chứ? Một, một kiếm, một kiếm liền đánh bại Loan Hi đại nhân?” “Quá, quá lợi hại, chuyện này...” “Sao hắn có thể làm được như vậy?” “Giả, giả sao?” “Haha, ta mua Kế Ngôn đại nhân rồi, chỉ cần lần này Kế Ngôn đại nhân đánh thắng Kiếm Nhất đại nhân, một được ba, haha, phát tài, phát tài rồi...” “Nằm mơ đi, còn đánh thắng Kiếm Nhất đại nhân?” “Hắn tuyệt đối không phải đối thủ của Kiếm Nhất đại nhân, hắn, hắn nhất định phải thua.” “Không chừng, hắn thật sự có thực lực, có thể đánh thắng được Kiếm Nhất đại nhân.” “Nghĩ nhiều rồi, hắn đấu với Mộc Vĩnh đại nhân một trận, lại đánh với Loan Hi đại nhân một trận, chắc chắn tiêu hao rất nhiều, tuyệt đối không phải đối thủ của Kiếm Nhất đại nhân.” “Chờ xem đi, Kiếm Nhất đại nhân tuyệt đối sẽ giết hắn...” Người ở Thánh địa đều xôn xao. Loan Hi hung hãn ra sân, khí thế kinh người, tràn đầy tự tin đã bị một kiếm của Kế Ngôn đánh bại. Kết hợp với mấy lời ban nãy hắn ta nói, trông vô cùng mất mặt. Còn bên Lữ Thiếu Khanh, vẻ mặt mọi người cũng vô cùng đặc sắc. Kiếm Lan há to miệng, bờ môi màu tím chẳng cách nào khép lại được. Loan Tinh Duyệt kinh ngạc, không thể tin vào chuyện mình nhìn thấy. Đây là thiên tài Loan gia đấy. Cho dù không phải đối thủ nhưng kịch chiến một trận, đại chiến vài trăm hiệp rồi bị đánh bại cũng không tính là mất mặt. Bây giờ lại bị người ta một kiếm đánh bại, mặt mũi của Loan gia ở Thánh địa bị ném sang tận bên kia Tây cực mất rồi. Thời Liêu và Đàm Linh tinh thần phấn chấn, biểu hiện của Kế Ngôn còn lợi hại hơn so với tưởng tượng của bọn họ. Lữ Thiếu Khanh hỏi Thời Liêu: “Lợi hại không?” Thời Liêu gật đầu, trong mắt lộ tia sùng bái nhìn Kế Ngôn trong họa diện: “Kế Ngôn đại nhân thật sự là quá lợi hại.” Lữ Thiếu Khanh như đang dạy bảo Thời Liêu: “Lúc nói chuyện phải căn cứ vào thực lực của bản thân mà nói, thực lực ra sao thì nói lời như vậy. đừng có thực lực không đủ nhưng đứng đấy khoác lác, cuối cùng bị người ta đánh bại thì chỉ có thể ở đó khóc nhè.” Chỉ cây dâu mà mắng cây hòe. Sắc mặt ba người Loan Tinh Duyệt, Kiếm Lan, Thôi Thanh khó coi tới cực điểm. Nhưng ba người lại không thể phản bác. Ban nãy vừa nói

Kế Ngôn là tự đại cuồng vọng, với kết quả bây giờ xem ra, ai tự đại cuồng vọng không cần nói cũng biết. Đây chính là hiện thực, có đủ thực lực, có thể khiến vô số người ngậm miệng. Đàm Linh cũng không kìm được cảm thán: “Kế Ngôn đại nhân, quả thật lợi hại.” Trong lòng nàng ta không kìm được sinh ra hi vọng, âm thầm mong đợi, không chừng thật sự có thể đánh bại Kiếm Nhất. Kế Ngôn đánh bại Kiếm Nhất, đến lúc đó Đàm Linh nàng ta có thể ưỡn ngực mình, lớn tiếng nói chuyện trước mặt Kiếm Lan rồi. Nhưng mà... Kiếm Lan không thể chịu được Lữ Thiếu Khanh lớn lối đắc ý như vậy. Nàng ta cắn răng, lạnh lùng nói: “Chớ đắc ý, đệ đệ ta vẫn chưa xuất thủ.” Dường như phối hợp với lời của Kiếm Lan, trong họa diện, bóng dáng Kiếm Nhất xuất hiện. Trong nháy mắt, Kiếm Nhất trở thành tiêu điểm trong mắt mọi người. Mặc dù cách xa nhau rất xa, nhưng Kế Ngôn và Kiếm Nhất đều cảm nhận được đối phương, ánh mắt hai bên đột nhiên va chạm trong không trung... Hết chương 920.

Chương 921. Đốc hết toàn bộ thực lực của người

Những người nhìn thấy màn này đều không kìm được nín thở. Kiếm Nhất, người được bí mật xưng là Thánh tử thứ tư, thực lực cường hãn, được tất cả mọi người công nhận. Trong Thánh địa, hắn ta là thần tượng của rất nhiều người. Ngoại trừ ba vị Thánh tử, hắn ta là vô địch cùng thế hệ. Có người khẳng định, Kiếm Nhất chưa đến một trăm tuổi sẽ có thể bước vào cảnh giới Hóa Thần. Hóa Thần chưa tới một trăm tuổi, nghĩ thôi đã thấy dọa người rồi. Kế Ngôn, một kiếm tu không biết từ đâu xuất hiện. Ngay từ đầu hắn ta bị mọi người coi như thằng hề, tiểu bối vô danh mà cũng xúng khiêu chiến với Kiếm Nhất tiếng tăm lừng lẫy sao? Nhưng sau khi Kế Ngôn đánh lui Mộc Vĩnh, một kiếm đánh bại Loan Hi, không ít người đã thay đổi cách nhìn với hắn ta, cảm thấy thực lực của hắn ta không tệ. Thậm chí không ít người còn cảm thấy Kế Ngôn có thể đánh bại được Kiếm Nhất. Giờ cuối cùng hai người cũng coi như gặp được nhau, gần như tất cả mọi người đều lên tinh thần. Tiếp theo sẽ là một trận long tranh hổ đấu hay chỉ là một trận đấu qua loa? Trên đường đi Kiếm Nhất bị Mộc Vĩnh khiêu chiến một phen, trên đường đi lại giết một vài kẻ cản đường, cộng thêm ngự kiếm đến đây nên đã mất dấu Mộc Vĩnh. Vừa tới chỗ này, hắn ta nhìn vết tích chiến đấu, lại thấy Loan Hi đang chật vật, Kiếm Nhất cười lạnh: “Xưng tên đi. Ta không giết hạng người vô danh.” Vẻ mặt khinh miệt, ánh mắt lạnh lùng, trông rất ngầu. Khí thế cao thủ tuyệt thế lập tức dâng lên. Vô số người nhìn thấy dáng vẻ này của Kiếm Nhất, không ít người lần lượt la lên. “Kiếm Nhất đại nhân thật là lợi hại.” “Đẹp trai quá, không ai là đối thủ của Kiếm Nhất đại nhân cả.” “Chết chắc, tiểu tử kia chết chắc, Kiếm Nhất đại nhân mới là mạnh nhất...” Kế Ngôn nhìn Kiếm Nhất, cảm nhận được khí tức cường đại trên người Kiếm Nhất, ánh mắt Kế Ngôn nóng bỏng, lại một cao thủ nữa tới sao? Sau khi Kế Ngôn nói ra tên của mình liền hỏi: “Người là ai? Kiếm Nhất?” Kế Ngôn thật sự chưa từng gặp Kiếm Nhất, cũng không biết người trước mặt là Kiếm Nhất. Lúc này ánh mắt Kiếm

Nhất lạnh đi, ngữ khí tăng thêm vài phần sát ý: “Không sai.” “Chính là ngươi muốn khiêu chiến ta? Ngươi không ai bằng!” Đối với những lời này, Kế Ngôn chỉ nói một câu: “Tới đi, để ta thấy thực lực của ngươi, hi vọng ngươi đừng để ta thất vọng.” Kiếm Nhất cười ngạo nghễ: “Thân là kiếm tu, ta không thể không thừa nhận dũng khí của ngươi, dám đến khiêu chiến ta.” Kiếm gia nắm giữ truyền thừa kiếm đạo hoàn chinh nhất Hàn Tinh, cho dù là người của Loan gia, muốn tu luyện kiếm đạo cũng phải đến Kiếm gia tu luyện. Nhân tài Kiếm gia là kiếm tu cường đại nhất Hàn Tinh. “Nói nhảm nhiều quá.” Kế Ngôn lắc đầu, xem ra cũng không mạnh, nói nhảm nhiều như vậy, ngươi cho rằng ngươi là sư đệ ta sao? Ta nuông chiều hãn chứ sẽ không nuông chiều ngươi. Sau khi nói xong, Kế Ngôn dẫn đầu khởi xướng tiến công. Kiếm quang sáng lên, một kiếm vung xuống, như một cây quạt nhẹ nhàng chớp lóe. Nhưng, trong mắt Kiếm Nhất giữa trời đất lập tức thổi lên gió lốc gào thét. Kiếm ý vô tận như gió lốc gào thét cuốn đến, quét sạch hết thủy, hủy diệt hết thủy. Sắc mặt Kiếm Nhất trở nên hơi nghiêm túc, có vẻ hãn ta cũng có chút thực lực đấy. Nhưng, với chút thực lực ấy mà muốn tới khiêu chiến ta cũng không tránh khỏi quá mức ngây thơ rồi. Trong lòng Kiếm Nhất cười lạnh, đến lúc này, hãn ta vẫn chưa để Kế Ngôn vào mắt. Hãn ta cũng nhanh chóng tung ra phản kích, trường kiếm trong tay vung ra, kiếm ý cuồng bạo nóng bỏng bộc phát, kiếm ý thuộc tính Hỏa như hỏa diễm thiêu đốt, nhanh chóng bày khắp toàn bộ không gian. Gió và lửa va chạm, uy áp cường đại va chạm, một ba động vô hình nhanh chóng khuếch tán ra xung quanh. Như một âm thanh nặng nề trầm đục, mặt đất cuốn lên bụi mù vô tận, ào ào quét sạch về phía xa. Kiếm Lan thấy Kế Ngôn dám chủ động xuất thủ, còn dám so đấu kiếm ý với đệ đệ mình liền cười đắc ý: “Không biết tự lượng sức mình.” Loan Tinh Duyệt này hận Kế Ngôn thấu xương, Loan Hi bị Kế Ngôn một kiếm đánh bại, Loan gia lần này mất mặt to rồi. Nàng ta phụ họa Kiếm Lan, bày tỏ một trăm cái tán thành: “Kiếm ý của Kiếm Nhất đại nhân tinh thuần, tuyệt đối không phải thứ một số người nào đó có thể ngăn cản được.” Nhưng, một khắc sau, sắc mặt Kiếm Lan và Loan Tinh Duyệt thay đổi. Trong họa diện, gương mặt Kiếm Nhất cũng đổi sắc. Bởi vì hãn ta phát hiện ra kiếm ý của mình không ngừng biến mất, xa xa nhìn lại, như ngọn lửa lớn bị gió

lốc thổi tắt, dập tắt hỏa diễm. Hỏa diễm lúc đầu cháy hùng
chực, qua được vài hiệp đã biến thành nền tàn trong gió. Cuối
cùng nó hoàn toàn biến mất, còn kiếm ý của Kế Ngôn như
nước thủy triều mãnh liệt dâng đến. Nó thôn phệ kiếm ý của
Kiếm Nhất, Kiếm Nhất vội vàng ngăn cản, mặc dù không bị
tổn thương trí mạng nhưng quần áo trên người đã có mấy lỗ
thủng. “Chuyện này, không thể nào!” Kiếm Nhất kinh ngạc kêu
lên một tiếng, khó có thể tin được. Lúc này hắn ta mới phát
hiện, kiếm ý của Kế Ngôn tinh thuần vượt xa kiếm ý của hắn
ta. Kiếm ý của Kế Ngôn khiến hắn ta cảm thấy giống như Kế
Ngôn mới thực sự là đệ tử Kiếm gia, còn hắn ta mới là đồ nhà
quê đến từ hương dã sơn thôn. “Ta, ta không tin!” Kiếm Nhất
khó có thể tin được kết quả này, hắn ta mới thực sự là đệ tử
Kiếm gia, thiên tài Kiếm gia. Là hi vọng tương lai của Kiếm
gia, hắn ta mới là người mạnh nhất kiếm đạo. Không thể có
người còn mạnh hơn hắn ta, hơn nữa người này lại còn nhỏ
tuổi hơn hắn ta. Kiếm Nhất không thể chấp nhận được sự thực
như vậy. “Dốc hết toàn bộ thực lực của ngươi đi.” Kế Ngôn
thản nhiên nói: “Chút thực lực ấy không thể nào đánh bại được
ta đâu.” Kiếm Nhất nghe vậy, một cơn lửa giận bay thẳng trún,
trong mắt lộ ra tia hung ác, sát ý trong lòng khiến mặt mũi hắn
ta trở nên dữ tợn. Hết chương 921.

Chương 922. Đốc hết toàn bộ thực lực của người

“Đi chết đi!”Kiếm Nhất không tin, một lần nữa bộc phát kiếm ý cường đại.Hỏa long màu đỏ to lớn phóng lên tận trời, kiếm ý bạo ngược, tản mát ra uy áp vô tận.Cũng giống như Mộc Vĩnh ban nãy, khi hai bên giao thủ cũng chưa hoàn toàn sử dụng hết toàn lực.Mà lần này, Kiếm Nhất cũng đốc thực lực mình ra, bộc phát ra kiếm ý mạnh nhất, hỏa long màu đỏ bay lượn trên bầu trời, những nơi đi qua, kiếm ý bộc phát.Vô số kiếm ý rơi xuống, như mưa sao băng không ngừng rơi xuống, đại địa một lần nữa rơi vào đả kích hủy diệt.Uy thế cường đại khiến người tham gia dự thi quan chiến tại hiện trường nhanh chóng lui lại, trốn về phía xa xa.Không ít người sắc mặt trắng bệch, trong lòng kinh hãi không thôi.“Đây chính là kiếm ý của Kiếm Nhất đại nhân sao? Thật là kinh khủng.”“Có ai là đối thủ của hắn nữa chứ?”“Thật sự là quá cường đại.”Lần này, xem người ngăn cản như thế nào.Trong lòng Kiếm Nhất quyết tâm, sát ý trùng thiên, có người kiếm ý tinh thuần hơn hắn ta, điều này với hắn ta mà nói là sự sỉ nhục vô cùng lớn.Người như vậy, nhất định phải tiêu diệt.Giết hắn ta để chứng minh với thế nhân, Kiếm Nhất hắn ta mới là người cường đại nhất.Nhưng, đối mặt với tấn công của Kiếm Nhất, Kế Ngôn lại nhủ mày.Đây chính là thiên tài kiếm đạo sao?Kế Ngôn hơi thất vọng.Giống như Mộc Vĩnh, thậm chí, vượt cảnh giới sang một bên không nói tới, Kiếm Nhất còn không bằng kiếm ý của Mộc Vĩnh.Nếu đã vậy thì phải ép hắn ta sử dụng hết toàn lực, cảnh giới tầng bảy, là đối thủ coi như không tệ.Sau khi trong lòng Kế Ngôn có quyết định, rút kiếm, một tiếng rỗng ngâm, thân long màu bạc trắng phóng lên tận trời...“Uỳnh!”Một tiếng vang thật lớn vang lên, kiếm ý ngập trời bộc phát.Kiếm ý cực mạnh va chạm vào nhau, trong không khí xuất hiện từng vết nứt màu đen, tia chớp quanh quẩn.Hai luồng kiếm ý va chạm, thực lực hai người đối chạm, đánh không gian ra khe nứt.Khe nứt không gian tản ra khí tức khủng bố, cuối cùng lại dần dần biến mất, trở về hình dáng ban đầu.Mọi người bỗng nhiên kinh hô: “Chuyện này, không có khả năng.”“Điều này,

làm sao có thể? “Rất nhiều người khó có thể tin nhìn hình ảnh, vẻ mặt khiếp sợ, không thể tin được những gì mắt nhìn thấy. Mà tỷ tỷ của Kiếm Nhất, Kiếm Lan lại nhảy lên cao ba trượng, thất thanh kêu lên: “Không có khả năng! “Trong hình ảnh, sắc mặt Kiếm Nhất trắng bệch, kiếm ý biến thành Hỏa Long bị sụp đổ một nửa, giống như bị thứ gì đó cản mất hơn nửa thân thể. Mà Thần Long của Kế Ngôn lại hoàn hảo không tổn hao gì. Tuy rằng Hỏa Long của Kiếm Nhất khôi phục rất nhanh, nhưng ai mạnh ai yếu đã vừa xem đã hiểu ngay. Cao thấp xác định rõ ràng. Đồng thời, tất cả mọi người cũng nhìn ra một ít manh mối. Thần Long do kiếm ý biến thành của Kế Ngôn, linh hoạt sinh động, linh tính mười phần. Giống như có sinh mệnh, giống như Thần Long thực sự xoay quanh trên chín tầng trời, dữ tợn xuất chúng, long uy thổi quét vạn dặm. Mà kiếm ý biến thành Hỏa Long của Kiếm Nhất tuy rằng có thân hình khổng lồ, nhưng so sánh với Thần Long của Kế Ngôn, có vẻ đại ra, giống như rối gỗ. Có cường giả nhìn không được sợ hãi than: “Thật là đáng sợ. Kiếm ý của Kế Ngôn mạnh hơn kiếm ý của Kiếm Nhất. “ “So kiếm đạo, Kiếm Nhất không bằng Kế Ngôn! “ “Thật đáng sợ, chẳng lẽ Kế Ngôn là đến từ đại tộc ẩn thế nào đó? “ “Không thể nào? Có gia tộc còn lợi hại hơn Kiếm gia về kiếm tu sao? “ “Bất kể như thế nào, lần này Kiếm Nhất gặp nguy hiểm rồi. “ Song phương tiếp tục đụng nhau, nhưng mà ngay từ đầu, Kiếm Nhất đã rơi vào hạ phong. Từ xa nhìn lại, hai con rồng đang kịch liệt giao chiến, mỗi một lần va chạm, đều sẽ bộc phát ra kiếm ý vô tận, nhưng mà Hỏa Long căn bản không phải đối thủ của Thần Long, sau mấy hiệp. Kiếm Nhất phun mạnh từng ngụm máu tươi, trên người đột nhiên phun ra máu tươi, bắn thẳng lên trời. Hỏa Long do kiếm ý của hắn ta biến thành gào thét một tiếng, biến mất trên bầu trời. Thần Long màu trắng như từ trên chín tầng trời xoay quanh mà lao xuống, kiếm ý sắc bén tràn ngập thế gian, giống như long uy cực mạnh thổi quét thiên địa, trấn áp vạn vật. Kiếm Nhất ngăn cản không nổi, lại một lần nữa phun máu tươi. Hắn ta ra sức ngăn cản, nhưng kiếm ý của hắn ta không thể so sánh với Kế Ngôn. Cuối cùng bị Thần Long một ngụm nuốt vào, biến mất vô tung. Một màn này làm cho mọi người im lặng, khó có thể tin. Kiếm Nhất cứ như vậy mà bại sao? Kiếm Lan thấy một màn như vậy, thân thể lung lay sắp đổ, suýt chút nữa ngất đi. Sắc mặt Loan Tinh Duyệt và Thôi Thanh

trắng bệch. Trong lòng hai người Đàm Linh, Thôi Liêu mừng như điên, thắng rồi sao? Không ít người đang kêu rên. “Kiếm Nhất bại sao? Linh thạch của ta...” “Sớm biết vậy đã không mua hấn ta rồi, tỷ lệ đặt cược thấp như vậy, hiện tại ngay cả quần lót cũng thua sạch.” “Thảm rồi, thảm rồi...” “Đây là những kẻ thích đánh bạc. Mà người sùng bái Kiếm Nhất thì cảm giác như bầu trời sụp đổ. Đặc biệt là những kiếm tu kia, càng có cảm giác như đạo tâm của mình sụp đổ tại thời khắc này. Thần tượng mà bọn họ sùng bái vậy mà lại bị người ta đánh không còn gì. Thân là thiên tài kiếm tu ở Thánh Địa, vậy mà lại không địch lại một kẻ vô danh trên phương diện kiếm đạo. Còn không biết xấu hổ xưng là kiếm tu Thánh Địa sao? Sau này kiếm tu bọn họ phải làm sao bây giờ? Cũng có fan nào tàn kêu rên lên, Kiếm Nhất bại, khiến cho bọn họ cảm thấy đã như chết cha mẹ. Ngay khi tất cả mọi người cho rằng Kế Ngôn đã đánh bại Kiếm Nhất, Kế Ngôn bỗng nhiên phun máu tươi, Thần Long xoay quanh bầu trời cũng gào thét một tiếng, chậm rãi biến mất. Bóng dáng Kiếm Nhất xuất hiện một lần nữa, lạnh lùng nhìn Kế Ngôn. Áo trắng của hấn ta biến thành màu đỏ, nhìn qua mà giật mình. Nhưng mà hơi thở của Kiếm Nhất không hề yếu bớt, ngược lại càng trở nên mạnh hơn. Hết chương 922.

Chương 923. Kiếm Nhất không bằng Kế Ngôn

Ánh mắt Kiếm Nhất lạnh như băng, thanh âm quanh quẩn trong thiên địa: “Người rất mạnh, nhưng muốn đánh bại ta, còn kém xa.” “Cảnh giới của người yếu hơn ta, người lấy cái gì để đánh bại ta?” Mọi người lại một lần nữa kinh sợ. Nhưng rất nhanh, rất nhiều người hoan hô, Kiếm Nhất không có bại. Vừa rồi chỉ là ảo giác. Vừa rồi Kiếm Lan suýt chút nữa ngất đi, vào giờ khắc này tinh thần lại toả sáng, nhảy dựng lên, cười ha ha. “Ha ha, ta biết ngay, Kiếm Nhất không có vấn đề gì.” “Kiếm Nhất là cảnh giới Nguyên Anh tầng bảy, Kế Ngôn làm sao có thể là đối thủ của hắn ta chứ?” Sắc mặt Thôi Thanh và Loan Tinh Duyệt cũng dần chuyển, lộ ra nụ cười. Cho dù kiếm ý không bằng Kế Ngôn, nhưng cảnh giới đủ để nghiền ép. Tầng bảy đấu với tầng năm, chênh lệch hai cảnh giới nhĩ, phi long kỵ kiếm, thua như thế nào được? Thấy vẻ mặt Lữ Thiếu Khanh bình tĩnh, vẫn không có nửa điểm lo lắng. Huyền cười hỏi: “Trương Chính, người không lo lắng sao?” “Hay là nói, sư huynh người còn có át chủ bài hoặc là thủ đoạn gì?” Lữ Thiếu Khanh nhún nhún vai, thờ ơ nói: “Chỉ là Nguyên Anh tầng bảy mà thôi, cũng không phải chưa từng đánh.” Lúc trước khi ở thành Tam Vũ, Kế Ngôn cũng đã từng làm một trận với Cung Sùng Nguyên Anh lâu đời. Tuy rằng lúc ấy bị trọng thương, nhưng Cung Sùng khi đó đã sớm tiến vào Nguyên Anh tầng bảy nhiều năm. Mà Kiếm Nhất, chẳng qua cũng chỉ mới tiến vào Nguyên Anh tầng bảy những năm gần đây, thực lực Kiếm Nhất không bằng Cung Sùng. Giao thủ với Cung Sùng, đủ để Kế Ngôn lĩnh ngộ được rất nhiều, thực lực tinh tiến. Khoảng thời gian đi tới Thánh Địa, Kế Ngôn cũng không ngủ, mà vẫn luôn cố gắng tu luyện. Còn nữa, Vô Khuru kiếm cũng tiến thêm một bước tăng cường. Kế Ngôn như vậy mà còn đánh không lại Kiếm Nhất, Lữ Thiếu Khanh trở về sẽ oán mư phản nghịch, lật đổ Kế Ngôn tự mình làm Đại sư huynh. Đối với câu trả lời của Lữ Thiếu Khanh, Huyền ngạc nhiên. Đây là cuồng vọng, hay là tự tin? Chênh lệch cảnh giới cũng không phải dễ dàng san bằng như vậy. Kiếm Lan nghe vậy, cười đến càng

thêm vui vẻ, phấn trắng đã rút đến không còn nhiều lắm, lộ ra khuôn mặt với màu da lúa mạch: “Cười chết người, chỉ là Nguyên Anh tăng bảy sao?” “Khẩu khí cũng thật lớn, lát nữa ngươi đừng có khóc.” Lữ Thiếu Khanh thành khẩn đề nghị: “Ta cảm thấy ngươi vẫn nên ngồi xuống, lát nữa ngất đi không đến mức ngã đau.” “Đến lúc này còn mạnh miệng.” Thôi Thanh lạnh lùng nói: “Ngươi tốt nhất cầu nguyện sư huynh ngươi có thể chịu đựng được sự tấn công của Kiếm Nhất đại nhân.” “Vậy ngươi chớ có quấy rầy ta, ta đang cầu nguyện, sư huynh ta thua, ta sẽ tìm ngươi tính sổ.” Lữ Thiếu Khanh chọc Thôi Thanh tức giận đến mức sắc mặt tái xanh. Ba người bọn họ liên hợp lại đều nói không lại Lữ Thiếu Khanh, làm cho trong lòng các nàng hận đến nghiến răng. Loan Tinh Duyệt cũng mở miệng: “Cuồng vọng tự đại...” “Lời còn chưa dứt, lại nghe được Kiếm Lan bên cạnh kinh hô một tiếng. Loan Tinh Duyệt vội vàng quay đầu nhìn lại, lại phát hiện Kiếm Nhất mới bay lên trời lại một lần nữa rơi từ trên trời xuống. Loan Tinh Duyệt há hốc mồm... Kiếm Nhất từ trên trời rơi xuống, máu tươi lại một lần nữa phun ra bầu trời. Mặt mũi Kiếm Nhất tràn đầy khiếp sợ, hẳn ta không thể tin đây là sự thật. Hẳn ta rõ ràng cao hơn Kế Ngôn hai cảnh giới nhỏ, lại bị Kế Ngôn đánh thành như vậy. Hẳn ta nghĩ mãi mà không hiểu. Đấu kiếm ý không lại, nhưng so cảnh giới, so tu vi, chẳng lẽ hẳn ta cũng không phải là đối thủ của Kế Ngôn sao? Rốt cuộc là yêu nghiệt từ đâu xuất hiện vậy? Mộc Vĩnh ở xa quan chiến lắc đầu, chắc chắc tự nói: “Tiểu tử này thật kinh khủng, may mắn ta chạy nhanh.” “Tuyệt thế yêu nghiệt, chẳng qua đáng tiếc...” “Nhìn Kiếm Nhất lần nữa phóng lên cao, bộc phát khí thế vô tận, khí tức cường đại mệnh mông ngàn dặm. Mộc Vĩnh thở dài, giọng nói mang theo thất vọng: “Kiếm Nhất không phải đối thủ.” “Ngoại trừ tiểu tử này, còn có một tiểu tử khác, không biết thực lực của hắn như thế nào, phải tìm cơ hội gặp hắn mới được...” “Hắt xì...” Lữ Thiếu Khanh ở Thánh Địa xa xôi bỗng nhiên hắt xì một cái, xoa xoa cái mũi, hùng hù hỏ hỏ mắng: “Ai mắng ta?” “Khôn kiếp, đừng để ta biết ngươi là ai.” Không ai để ý tới Lữ Thiếu Khanh, ánh mắt mọi người đều tập trung trên hình ảnh, nhìn Kế Ngôn và Kiếm Nhất chiến đấu. Kiếm Nhất ra tay tàn nhẫn, một kiếm vung ra, kiếm ý cực mạnh, mang theo uy áp khủng bố, có thể hủy diệt thiên địa một phương. Kế Ngôn không có né tránh, đối mặt với tấn công của

Kiểm Nhất, hắn ta lựa chọn cứng đối cứng. Vô Khuru kiếm tản ra ánh sáng nhàn nhạt, tựa như thần kiếm ở trong tay hắn ta. Mỗi một kiếm vung ra, kiếm ý lăng nhiên sắc bén, khí thế chưa từng có từ trước đến nay. Trên phương diện khí thế, Kiếm Nhất vừa phát hiện mình bị Kế Ngôn ngăn chặn. Phát hiện này làm cho hắn ta hận không thể phát điên. Tại sao thứ nào của mình cũng không bằng hắn ta vậy? Kiếm Nhất điên cuồng rống giận: “Muốn chết!” “Sí Dương kiếm!” “Linh lực xung quanh như nước biển nuốt chửng, trong nháy mắt bị Kiếm Nhất hấp thu hết. Một thanh kiếm ảnh khổng lồ hiện lên, trên thân kiếm bốc lên ngọn lửa nóng bỏng, ngọn lửa dấy lên giống như hỏa xà loạn vũ, quanh quẩn xoay quanh, chuẩn bị tụ lực đánh một kích. Một kiếm chém xuống, sóng nhiệt vô tận tới trước, nhiệt độ nóng rực phá hủy hết thảy. Nhiệt độ nóng bỏng đốt lên từng tầng sóng nhiệt truyền xuống mặt đất. Đất và đá trên mặt đất tan rã, hóa thành nham thạch cuộn cuộn. Sắc mặt Kế Ngôn ngưng trọng, một kiếm này có uy lực thật lớn, khiến cho hắn ta cảm nhận được uy hiếp. Chẳng qua! Mặc dù nguy hiểm, nhưng trong đầu hắn ta cũng không có bất kỳ ý niệm rút lui nào. Lui về phía sau, tạm tránh mũi nhọn, đây là lựa chọn bất đắc dĩ của hắn ta. Hết chương 923.

Chương 924. Trong không khí tràn ngập một mùi vị ngu xuẩn

Kế Ngôn giơ kiếm, Vô Khuru xuất hiện, chỉ vào thanh kiếm rơi xuống, như muốn hét lên: “Chặt đi!” “Linh lực tràn vào, ánh sáng màu trắng sáng lên. Trong thiên địa giống như nổi lên gió nhẹ, tạo nên gợn sóng. Một kiếm rơi xuống, ngàn vạn kiếm quang, ở khắp mọi nơi. Kiếm quang phiêu dật, giống như gió mát du hí nhân gian, tiêu diêu tự tại. Mỗi một luồng kiếm quang đều mang theo kiếm ý sắc bén, cắt phá hư không, hung hăng nghênh đón một kiếm của Kiếm Nhất. “Ầm ầm!” Hai luồng linh lực va chạm, bộc phát ra năng lượng cực mạnh. Năng lượng phát tiết khiến cho phạm vi xung quanh hai người không ngừng xảy ra nổ tung, năng lượng khủng bố như bão táp, không ngừng thổi quét mọi thứ xung quanh. Vụ nổ nhắc lên khói đặc cuồn cuộn che khuất bầu trời, cản nuốt bóng dáng Kế Ngôn và Kiếm Nhất. Cỗ của những người quan chiến đều duỗi dài, đặc biệt là người Thánh Địa, hận không thể lập tức lao vào cảnh giới kỳ lạ, nhìn gần xem kết quả của hai người như thế nào. Về mặt Lữ Thiếu Khanh không chút sợ hãi, vẫn là bộ dáng lười biếng kia, nhìn không ra chút lo lắng nào đối với Kế Ngôn. Mà Thời Liêu và Đàm Linh thì nhin không được khăn trương lên. Từ vừa rồi khi mới bắt đầu, bọn hắn liền biết Kiếm Nhất sẽ không đàn độn mà so chỉ đấu kiếm ý với Kế Ngôn. Kiếm Nhất sẽ xuất ra thực lực chân chính, lấy tu vi cảnh giới để đối phó với Kế Ngôn. Kể từ đó, Kiếm Nhất sẽ trở nên càng thêm khủng bố. Đây là đệ tử Thánh Địa, Đàm Linh, Thời Liêu biết sự lợi hại của Kiếm Nhất. Hiện tại chiến đấu giữa hai người bị khói đặc cuồn cuộn che lấp, không cách nào biết ai thắng ai thua. Thời Liêu nắm chặt tay, tuy rằng chỉ là mới tiếp xúc với Kế Ngôn, nhưng không ngăn cản việc Kế Ngôn trở thành thần tượng của hắn ta. Trong lòng hắn ta thấp thỏm khăn trương, e sợ Kế Ngôn thua trên tay Kiếm Nhất. Thời Liêu thấy Lữ Thiếu Khanh bình tĩnh như thế, trong lòng hắn ta hơi an tâm, nhin không được hỏi Lữ Thiếu Khanh: “Đại nhân, Kế Ngôn đại nhân sẽ thắng chứ?” “Nếu không thắng, sau khi hắn ta trở về ta sẽ giết chết hắn ta.” Lữ Thiếu Khanh hung tợn

nói. Thời Liêu nhất thời nổi lòng kính nể, yêu cầu đối với Kế Ngôn đại nhân nghiêm khắc như thế sao? Đàm Linh cũng ngạc nhiên, trong lòng thầm nghĩ, đây cũng coi như là một loại phương thức quan tâm khác sao? Chẳng qua không đợi hai người suy nghĩ nhiều, Lữ Thiếu Khanh lại nói: “Hắn ta thua, linh thạch của ta không lấy về được.” Thời Liêu im lặng, trong lúc nhất thời lời muốn nói bị chặn ở trong cổ họng. Về phần Đàm Linh, dứt khoát trợn trắng mắt. Quả nhiên, ta vẫn là không nên nghĩ tên hỗn đản này quá tốt. Căn bản không phải quan tâm sư huynh, mà là quan tâm chút linh thạch đánh cược kia. Kiếm Lan lại cười rộ lên: “Sĩ Dương kiếm là công pháp cấp Thiên của Kiếm gia ta, cũng là một trong những tuyệt chiêu đặc ý nhất của Kiếm Nhất, sư huynh người chết chắc rồi.” Lữ Thiếu Khanh thở dài: “Người Kết Đan kỳ có thể đừng nói nữa không?” “Mọi người đang ngồi đều là Nguyên Anh đại lão, một cái Kết Đan kỳ như người trà trộn ở chỗ này, đã kéo cấp bậc xuống thấp, người lại còn cứ beep beep, trong không khí đều tràn ngập mùi vị ngu xuẩn rồi.” “Vội trên mặt người đều nhanh rớt hết rồi, sao mà vẫn còn mặt mũi sủa ở chỗ này vậy?” Một đồng lời nói, làm cho Kiếm Lan tức giận đến suýt chút nữa ngất đi. Thôi Thanh và Loan Tinh Duyệt bên cạnh vốn định phụ họa hai câu, nhưng nhìn thấy miệng Lữ Thiếu Khanh độc như vậy. Hai người cũng không dám lên tiếng, để Kiếm Lan một mình thừa nhận công kích của Lữ Thiếu Khanh. Cả người Kiếm Lan run rẩy một hồi lâu, mà bụi mù trong hình cũng dần dần tản đi. Sắc mặt Kiếm Lan âm ngoan, trong lòng chờ mong, chỉ cần Kế Ngôn bị đệ đệ của nàng ta đánh bại, đến lúc đó nàng ta sẽ có thể hung hăng báo thù. Nhưng mà, sương khói tản đi, bóng dáng Kế Ngôn vẫn treo trên trời như cũ, thoát nhìn không có bị thương chút nào. Kiếm Lan ngây dại, một đòn mà đệ đệ mình ra sức đánh vẫn không thể đánh bại hắn ta sao? Kiếm Lan cảm thấy khó có thể tin, rất nhiều người trong Thánh Địa cũng cảm thấy khó có thể tin. Ngay cả Kiếm Nhất cũng không thể chấp nhận kết quả như vậy. Rõ ràng thực lực của hắn ta mạnh hơn Kế Ngôn, nhưng tại sao lại không thể đánh bại Kế Ngôn. “Đáng giận!” Kiếm Nhất phẫn nộ, trường kiếm vung ra, trong nháy mắt kiếm quang cực mạnh sáng lên, xông thẳng bầu trời, trên bầu trời đột nhiên có mây đen cuộn cuộn hội tụ, quay cuồng. “Vẫn Linh kiếm!” Một thanh phi kiếm khổng lồ toàn

thân quanh quần lôi điện lộ ra từ trong mây đen, ngàn vạn kiếm ý như tia chớp lóe sáng, xé rách bầu trời, tỏa ra hào quang chói mắt... Tia chớp quanh quần, tựa như một kiếm diệt thể giáng xuống từ trên trời, nuốt chửng tất cả linh lực. Cự kiếm mang theo khí tức hủy diệt nhắm thẳng vào Kế Ngôn, nặng nề hạ xuống. Cuồng phong gào thét, mặt đất run rẩy, trời sập đất nứt. Xung quanh lại xuất hiện từng vết nứt màu đen, hư không vỡ vụn. Cự kiếm đã khóa chặt Kế Ngôn, trốn không thể, tránh cũng không thể. Nhìn cự kiếm rơi xuống, áo trắng của Kế Ngôn bay phần phật, thân hình cao ngất, hai tròng mắt bắn ra hào quang sáng chói, giống như một vị Cửu Thiên Kiếm Thần. Cuồng phong gào thét, từng đợt kiếm ý rơi xuống từ trên bầu trời, Kế Ngôn thậm chí không ngăn cản, để mặc cho chúng nó đánh về phía mình. Cảm nhận được từng đợt lại từng đợt kiếm ý rơi xuống, hẳn ta có thể cảm nhận được quỹ tích vận hành của những kiếm ý này và mọi thứ chứa trong kiếm ý. Tâm thần vừa động, tự thân vận chuyển kiếm ý, hóa thành một khu vực kiếm ý vô hình ở xung quanh. Hết chương 924.

Chương 925. Kiếm Nhất mê mang

Trong mắt mọi người, không gian bên cạnh Kế Ngôn vẫn vẹo. Nhưng trong mắt họ, đó là dị tượng mà Kiếm Nhất mang lại. Duy chỉ có ánh mắt Lữ Thiệu Khanh lóe lên, trong lòng chửi má nó, không phải lại lĩnh ngộ cái gì chứ? “Oanh!” Một luồng kiếm ý đánh về phía Kế Ngôn, nhưng ở khoảng cách một tấc lại ầm ầm tiêu tán. Không hề có dấu hiệu nào, biến mất giống như tuyết mùa đông gặp phải mặt trời rực rỡ. Từng luồng từng luồng như hạt mưa rơi xuống, nhưng đều không ngừng biến mất. Kế Ngôn chính là ngọn lửa kia, hấp dẫn vô số phi kiếm giống như thiêu thân nhào tới, rồi lại vẫn lạc biến mất ở trước mặt ngọn lửa kia. Ánh mắt Kế Ngôn lộ ra hưng phấn, vào giờ khắc này chiến ý trong cơ thể đã đạt tới đỉnh phong. Vô Khuru kiếm cảm nhận được chiến ý của Kế Ngôn, tiếng ong ong vang lên, nó thậm chí nhảy ra hô to một tiếng: “Chém hán ta!” Kế Ngôn cầm Vô Khuru kiếm trong tay xông thẳng lên, chủ động nghênh đón cự kiếm rơi xuống. Trên người Kế Ngôn không có lộ ra chút dao động nào, bộ dáng bình thường tựa như phạm nhân thế gian, không biết tự lượng sức mình mà đề nghị khiêu chiến với thần linh. “Từ bỏ sao?” Nhìn thấy Kế Ngôn như vậy, trong lòng rất nhiều người nhin không được suy đoán. “Chẳng lẽ cảm thấy công kích của Kiếm Nhất đại nhân quá mạnh cho nên buông tha sao?” Ánh mắt Kiếm Nhất trên bầu trời lạnh như băng, nhìn thấy Kế Ngôn lại dám chủ động nghênh đón công kích của mình, hơn nữa trên người không lộ ra chút khí tức nào, lộ ra nụ cười âm ngoan. “Đây chính là tuyệt chiêu của ta, ta đã sử dụng toàn bộ thực lực, cho dù là người cùng cảnh giới cũng không dám tùy tiện ngăn cản. Người chỉ là một Nguyên Anh trung kỳ mà thôi, vậy mà cũng dám khinh thường sao?” “Lần này không phải ngươi chết thì là ta chết, đi chết đi!” Dưới sự thúc giục của Kiếm Nhất, cự kiếm hạ xuống, hung hăng đụng vào Kế Ngôn. Tiếng vang thật lớn muốn vang vọng thiên địa, tiếp theo một sóng khí nổ tung thối quét phạm vi vạn dặm. Ánh sáng mãnh liệt lại một lần nữa làm cho hình ảnh thành trắng xóa một mảnh, vô số người lại không nhìn thấy bất kỳ hình ảnh nào một lần nữa. Nhìn Kế Ngôn bị

cự kiếm của mình cắn nuốt, năng lượng cực mạnh điên cuồng xuất hiện, sinh ra lực lượng đáng sợ giống như muốn xé rách không gian này. Nụ cười trên mặt Kiếm Nhất càng lớn, không ai có thể sống sót trong lực lượng khủng bố này. Cuối cùng cũng giải quyết được tên đáng ghét này. Tâm tình Kiếm Nhất thật tốt, tựa như tảo bón nhiều năm, đột nhiên văn chương trôi chảy, giải quyết được phiền toái làm hấn ta chán ghét. Dù hiện tại trong cơ thể hấn ta trống rỗng, sức chiến đấu giảm mạnh, hấn ta cũng không thêm để ý. Chỉ cần giải quyết được đối thủ trước mắt, hết thảy đều đáng giá. Nếu không phải còn dè dặt vì thân phận của mình, còn muốn duy trì nhân thiết của mình, Kiếm Nhất nhất định phải ha ha cười to không ngừng. “Hừ, không biết phế vật xuất hiện từ nơi nào mà cũng dám khiêu chiến với ta? Tự tìm đường chết, ta, Kiếm Nhất mới là mạnh nhất, vị trí Thánh tử, sớm muộn gì ta cũng sẽ đoạt được.” Nhưng mà đúng lúc này, sắc mặt Kiếm Nhất đột nhiên biến đổi. Bên trong vụ nổ ở phía dưới đột nhiên lóe lên ánh sáng màu trắng, giống như hòa quang đột nhiên xuất hiện, xuyên phá bóng tối. Kiếm ý bộc phát, phong mang tất lộ, Kế Ngôn xuất hiện từ trong vụ nổ. Bên người Kế Ngôn còn có kiếm ý vây quanh, giống như hộ giáp, năng lượng xung quanh không ngừng nổ tung cũng không cách nào tạo thành chút thương tổn nào cho Kế Ngôn. Dựa vào một thanh kiếm, lao ra từ trong vụ nổ, nhắm thẳng vào Kiếm Nhất. Kiếm Nhất bị một màn này làm cho chấn kinh, đây chính là tuyệt chiêu lợi hại nhất của hấn ta. Uy lực mạnh đến mức cho dù là hấn ta cũng không cách nào ngăn cản, nhưng Kế Ngôn lại có thể vui vẻ lao ra. Nói đùa gì vậy, tuyệt chiêu của hấn ta không chịu nổi một kích như vậy sao? Cho dù là Kiếm Nhất thiên tử kiêu tử cũng bị Kế Ngôn đáng sợ dọa hết hồn. Đồng thời thậm chí nhận không được hoài nghi chính mình. Bản thân ta thật sự kém cỏi như vậy sao? Vì sao thực lực của ta mạnh hơn hấn ta, nhưng lại không phải đối thủ của hấn ta? Tuyệt chiêu ra hết cũng không cách nào đánh bại hấn ta? Trong nháy mắt, Kiếm Nhất tâm cao khí ngạo trở nên hoang mang. Một kiếm của Kế Ngôn đã tới trước mặt Kiếm Nhất, một kiếm lao đến, lúc này Kiếm Nhất trong cơn mê man mới phản ứng lại muốn ngăn cản. Nhưng đã muộn, hấn ta ăn trọng một kiếm rắn rần chắc chắn của Kế Ngôn. “Phụt!” Trường kiếm sắc bén, kiếm ý mãnh liệt. Kiếm Nhất thậm chí có loại ảo giác, giống như có một tiểu nhân đá

một cước cực mạnh vào linh hồn của hắn ta. Linh hồn của hắn ta gần như bị xé rách, đau đớn làm cho hắn ta kêu la thảm thiết. “A!” Kiếm Nhất điên cuồng phun máu tươi, lại một lần nữa rơi xuống từ trên trời. Mộc Vĩnh ở xa xa quan chiến thấy Kiếm Nhất rơi xuống, lắc đầu: “Cảnh giới kiếm ý tầng thứ ba, thật là đáng sợ. Nếu Kiếm Nhất chỉ đơn thuần lấy cảnh giới và tu vi để đối phó với Kế Ngôn, tỷ lệ thắng sẽ càng lớn, đáng tiếc, hắn ta hết lần này tới lần khác tự cho mình là thông minh, không nỡ từ bỏ kiếm ý.” “Những tiểu tử này, vẫn là kém một chút...” Sau đó, ánh mắt Mộc Vĩnh dừng ở trên người Kế Ngôn thu kiếm mà đứng, không tiếp tục truy kích, thật lâu sau, tiếp tục thấp giọng lầm bầm: “Không biết có thể mời chào hay không...” Hình ảnh chuyển sang màu trắng hoàn toàn và không thể nhìn thấy chân dung nào. Người Thánh Địa lại đang thăm hỏi người của khu tộc. Người của khu tộc oan ức muốn chết, đây cũng không phải di trận pháp của bọn họ xảy ra vấn đề. Rõ ràng là Kế Ngôn và Kiếm Nhất chiến đấu quá kịch liệt, bị ánh sáng mãnh liệt che lấp. Hết chương 925.

Chương 926. Kiếm Nhất mê mang

Kiếm Lan lại một lần nữa kêu gào với Lữ Thiếu Khanh: “Đây là sát chiêu mạnh nhất của Kiếm Nhất, sư huynh người chết chắc rồi.” Lữ Thiếu Khanh che mắt, nói với Kiếm Lan: “Người có thể đi bỏ sung chút với được không? Ta cảm thấy trên mặt người bôi đầy với còn có thể tạm nhìn được. Bộ dạng bây giờ của người thật cay mắt.” Kiếm Lan nghiêng rặng nghiêng lợi: “Người cao hứng không bao lâu đâu.” Ánh sáng trong màn hình bắt đầu rút đi, lực chú ý của mọi người cũng dần dần quay trở lại trên màn hình. Nhưng khi hào quang rút đi, hình ảnh đầu tiên mọi người nhìn thấy chính là Kế Ngôn phóng lên trời, một kiếm đâm vào trên người Kiếm Nhất. Nhìn Kiếm Nhất kêu thảm thiết rơi xuống, mọi người ngây ra như phỗng. Không thể tin được cảnh này là thật. Tuy biểu hiện của Kế Ngôn rất lợi hại, nhưng Kiếm Nhất mạnh hơn, hơn nữa đòn tấn công cuối cùng lại có uy lực cực lớn. Hơn nữa Kế Ngôn còn thấp hơn Kiếm Nhất hai cảnh giới nhỏ. Trong mắt người Thánh Địa, Kế Ngôn lần này không chết cũng phải trọng thương mất đi sức chiến đấu. Kết quả cuối cùng lại là Kiếm Nhất kêu thảm thiết ngã xuống? Kiếm Nhất thất bại sao? Lữ Thiếu Khanh cười híp mắt hỏi Kiếm Lan: “Như thế nào, ai chết chắc đây?” Kiếm Lan lấy lại tinh thần, lớn tiếng hét chói tai: “Không, không có khả năng, giả, tuyệt đối là giả...” “Sắc mặt Kiếm Lan trắng bệch, hai tay ôm đầu, không thể tiếp nhận kết quả như vậy. Ngoại trừ ba vị Thánh tử ở Thánh Địa, trong đông đảo đệ tử Thánh Địa có ai là đối thủ của Kiếm Nhất chứ? Từ khi Kiếm Nhất xuất đạo đến bây giờ, số lần bại dưới tay người khác có thể đếm trên đầu ngón tay. Sau khi bị Lữ Thiếu Khanh hãm hại, Kiếm Lan cố ý lôi đệ đệ của mình ra. Đồng thời tuyên dương trắng trợn, bởi vì nàng ta cho rằng đệ đệ Kiếm Nhất của mình sẽ không bại bởi một hạng người vô danh không biết xuất hiện từ nơi nào như vậy. Vốn tưởng rằng Kiếm Nhất ra tay, có thể dễ dàng đánh bại Kế Ngôn, giúp cho nàng ta được trút cơn giận. Mà hiện tại, đệ đệ của nàng ta xuất hết bản lĩnh chẳng những không đánh bại được Kế Ngôn mà ngược lại còn bị Kế Ngôn đánh bại. Kết quả này làm cho Kiếm

Lan không tiếp nhận được. Nàng ta thậm chí còn có chút sụp đổ. Minh đang nằm mơ đúng không? Khi nào thì cảnh giới Nguyên Anh tăng năm lại mạnh như vậy được? Lúc Kiếm Nhất còn là Nguyên Anh tăng năm, cũng không có mạnh như vậy mà. Giả, giả, nhất định là giả. Lữ Thiệu Khanh nhìn thấy Kiếm Lan muốn khóc lại không khóc được, muốn ngất lại không ngất được. Trong lòng khinh thường. Cho dù là đại thế gia, đại gia tộc, vẫn sẽ có chút ngu xuẩn. Nếu như Kiếm Lan có chút nhãn lực, hoặc là có chút bản lĩnh, nàng ta cũng sẽ không dễ dàng trêu chọc đến Kế Ngôn. Càng không ngây thơ cho rằng Kế Ngôn sẽ đánh không lại Kiếm Nhất. Lần đầu tiên gặp mặt, Kế Ngôn đã ra tay. Bị Kế Ngôn dạy dỗ một chút, người bình thường đều biết Kế Ngôn không dễ chọc. Cho dù muốn tìm phiền toái, cũng sẽ thận trọng cân nhắc. Cho dù nàng ta có đầy đủ lòng tin đối với Kiếm Nhất, cũng sẽ nhắc nhở Kiếm Nhất, bảo Kiếm Nhất cẩn thận. Nhưng Kiếm Lan không có, từ đầu tới cuối, Kiếm Nhất cũng không có để Kế Ngôn vào trong mắt. Tự đại cuồng vọng, tự cao tự ngạo, tâm tính không tốt như vậy, bại bởi Kế Ngôn cũng không hề ngoài ý muốn một chút nào. Đương nhiên, người có lòng tin tuyệt đối đối với Kế Ngôn cũng chỉ có một mình Lữ Thiệu Khanh. Những người khác không hiểu Kế Ngôn, họ chỉ tin vào Kiếm Nhất nổi tiếng đã lâu. Kết quả Kiếm Nhất bị người đâm, máu bắn trời cao, một màn này đã kích thích rất nhiều người, khiến bọn họ khó có thể tin. Rất nhiều người ôm đầu, không thể tin vào mắt mình. “Giả, giả, không, không có khả năng, làm sao Kiếm Nhất đại nhân có thể thua được?” “Kế Ngôn rốt cuộc là ai? Làm sao có thể đánh bại Kiếm Nhất đại nhân chứ?” “Xong rồi, xong rồi, linh thạch của ta, đừng nói kiếm lời, hiện tại ngay cả vốn cũng không giữ được.” “Gặp nhau trên sân thượng...” “Nhưng mà cũng có người mừng rỡ, đặc ý điên cuồng cười. “Ha ha, ta biết ngay, quá nổi hân phải chết, chỉ có ít được chú ý mới có thể kiếm được nhiều tiền.” “Một ăn ba, kiếm lời, kiếm lời rồi, ha ha...” “Quả nhiên là Kế Ngôn đại nhân, ta muốn trở thành đạo lữ của hắn.” “Người nằm mơ đi, người cũng không thử nhìn xem bộ dáng của người thế nào, ta mới là ứng cử viên thích hợp nhất cho vị trí đạo lữ của Kế Ngôn đại nhân.” “Đồ bát bà (1), đến quyết đấu đi, Kế Ngôn đại nhân là của ta...” (1) Bát bà: là từ chỉ người đàn bà tự cao tự đại. Người nhìn càng sâu xa lại càng sợ hãi thán phục: “Xem ra danh hiệu người đứng đầu

thể hệ trẻ sắp đổi chủ rồi.”““Biến đổi rồi.”““Đến lúc đó không thể thiếu một trận long tranh hổ đấu...”“Kế Ngôn thu kiếm mà đứng, lẳng lẳng treo trên trời, không có nhân cơ hội tấn công. Thật lâu sau, Kiếm Nhất mới bay lên từ phía dưới, sự xuất hiện của hắn làm ta cho không ít người mừng rỡ.”Kiếm Nhất đại nhân còn chưa thua.”““Ta đã biết Kiếm Nhất đại nhân sẽ không thất bại nhanh như vậy mà.”Kiếm Lan cũng thét chói tai: “Kiếm Nhất sẽ không thua.”Một thân áo trắng của Kiếm Nhất giờ lẫn lộn các màu đỏ của máu, màu vàng của bùn đất, thoạt nhìn vô cùng chật vật. Ngực hắn ta không ngừng phập phồng, gất gao nhìn chăm chăm Kế Ngôn, ánh mắt tràn ngập oán hận.”Ngươi, đáng chết!”Một kiếm của Kế Ngôn, thân thể bị thương ngược lại là việc nhỏ, luồng kiếm ý để lại trong cơ thể hắn ta mới là thứ đầu sỏ khiến cho hắn ta bị thương nghiêm trọng. Hiện tại cho dù đã thanh trừ, những hắn ta vẫn cảm giác đầu óc choáng váng. Kiếm Nhất tính toán một chút trạng thái của mình, hiện tại thực lực của hắn ta đã không nổi ba phần lúc ở trạng thái đỉnh phong. Hết chương 926.

Chương 927. Quá nổi ất chết

“Người bại rồi.” Kế Ngôn thân nhiên nói, bàn tay buông ra, Vô Khuru kiếm chui vào vỏ. Kiếm Nhất như vậy, nếu tiếp tục đánh cũng không có ý nghĩa gì. Kế Ngôn cũng không dễ chịu. Vừa rồi liều mạng tấn công Kiếm Nhất, bị thương không nhẹ hơn Kiếm Nhất là bao. Một câu nói làm cho con mắt Kiếm Nhất lập tức đỏ lên. Cái này còn khó hơn là giết hấn ta. “Người, đáng chết!” Kiếm Nhất phẫn nộ một lần nữa bộc phát, nhưng mà hấn ta đã bị thương, thực lực giảm mạnh. Sự bùng nổ của hấn ta không có một chút uy hiếp nào đến Kế Ngôn. Cho dù trong cơ thể Kế Ngôn trống rỗng, bị thương, Kiếm Nhất vẫn không phải là đối thủ của hấn ta. Kết quả là ở trước mắt bao người, trong ánh mắt kinh ngạc của vô số người, Kiếm Nhất lại một nữa một lần bị Kế Ngôn đánh bay, nặng nề rơi xuống đất. Lúc này đây, Kiếm Nhất giãy dụa nửa ngày cũng không bỏ dậy nổi. Mọi người im lặng. Kiếm Nhất đã hoàn toàn thất bại. Kiếm Lan đặt mông ngồi phịch dưới đất, vẻ mặt khó có thể tin, thì thào tự nói: “Tại sao lại như vậy?” “Thôi Thanh và Loan Tinh Duyệt cũng há to miệng, không phát ra bất kỳ âm thanh nào. Kiếm Nhất hoàn toàn thất bại, muốn đòi bên đều thiệt với Kế Ngôn cũng làm không được. Đàm Linh và Thời Liêu cũng thở phào nhẹ nhõm, hai người liếc nhau đều thấy được sự hưng phấn trong mắt đối phương. Kiếm Nhất bị đánh bại, mà Kế Ngôn xem như người bên phe bọn họ, không thể nghi ngờ là làm lớn mạnh thanh thế cho hệ của bọn họ. Mà điều càng làm cho Đàm Linh vui vẻ chính là, dường như, nàng ta sẽ có ba trăm vạn viên linh thạch vào sổ? Trừ bỏ một trăm vạn viên linh thạch phải trả lại cho Lữ Thiệu Khanh, lại trừ đi lợi tức, dù gì cũng có gần hai trăm vạn viên linh thạch đúng không? Những ngày tháng mắc nợ sau này dường như có thể giảm bớt một chút rồi? Vừa nghĩ tới mình không cần phải gánh khoản nợ lớn như vậy, trong lòng Đàm Linh liền vui vẻ trở lại. Nếu không phải rụt rè, lúc này nàng ta đều muốn mở miệng bắt ba người Kiếm Lan đưa linh thạch cho nàng ta. Lữ Thiệu Khanh không để ý đến biểu cảm khó chịu giống như bị táo bón của ba người Kiếm Lan, đầu tiên hấn lập tức lấy nhẫn trữ vật trên mặt

bàn về. Đây chính là linh thạch của hắn. Sau khi thu hồi tiền vốn, Lữ Thiếu Khanh hết sức khách khí lễ phép nói với Thôi Thanh: “Được rồi, một bồi ba, ba ngàn vạn viên linh thạch, cảm ơn.” Lúc có linh thạch trong tay, Lữ Thiếu Khanh là người lễ phép nhất trên thế giới. Trong lòng Lữ Thiếu Khanh kích động không thôi, lần nhìn thấy nhiều linh thạch như vậy vẫn là lúc còn ở trong Động Thiên Hung Địa trước đó. Nhưng mà những linh thạch kia là của môn phái, không liên quan đến hắn. Hiện tại hắn sẽ có được ba ngàn vạn viên linh thạch của Thôi gia. Hơn nữa, không phải mỗi người Thôi Thanh, Kiếm Lan, Loan Tinh Duyệt đều phải đưa cho hắn một trăm vạn viên linh thạch sao. Đây chính là ba trăm vạn viên linh thạch đấy. Quả nhiên, kiếm tiền như vậy vẫn nhanh hơn. Dừng một chút, Lữ Thiếu Khanh lại nói với ba người Thôi Thanh: “Đúng rồi, mỗi người các người còn phải cho ta một trăm vạn linh thạch.” Đàm Linh muốn cào Lữ Thiếu Khanh, hỗn đản, người quên ta rồi đúng không? Đàm Linh cũng mở miệng: “Còn có của ta.” “A...” Gấp đôi tấn công, Kiếm Lan trực tiếp ngắt đi. Thôi Thanh lạnh lùng nhìn Lữ Thiếu Khanh, không đợi nàng ta mở miệng, Huyền bỗng nhiên nói: “Sư huynh của người gặp nguy hiểm...” “Huyền ngồi ở trên ghế, thân thể dựa vào ghế, nhìn hình ảnh, trong hai mắt cất giấu ánh mắt khác thường. Hắn ta đột nhiên mở miệng, tất cả mọi người đều nhìn vào hắn ta. Lữ Thiếu Khanh mặt ngoài ra vẻ kinh ngạc, vội vàng hỏi: “Tam Thánh tử, lời này có ý gì?” Ánh mắt Huyền vẫn chăm chú nhìn Kế Ngôn trong hình, nói: “Danh ngạch lần này chỉ có năm mươi người.” Mọi người đều phản ứng kịp. Năm mươi danh ngạch, nhưng người tham gia tỷ thí ít nhất cũng có hơn vạn người, cảnh giới thấp nhất đều là Kết Đan kỳ. Hơn vạn người tranh đoạt năm mươi danh ngạch, cạnh tranh kịch liệt cỡ nào cũng có thể tưởng tượng được. Vì một cái danh ngạch, có thể lôi đủ loại mãnh khỏe, không từ thủ đoạn ra. Kiếm Nhất rất mạnh, nhưng mà một khi bị thương cũng phải cẩn thận người khác xuống tay với hắn ta. Mà Kế Ngôn cũng là như thế. Sau khi đại chiến một trận, đánh bại Kiếm Nhất, trạng thái tổn thất lớn. Những người tham gia tỷ thí chắc chắn sẽ không bỏ lỡ cơ hội như vậy. Kiếm Lan nghe được lời của Huyền thì tỉnh lại như kỳ tích, nói với Lữ Thiếu Khanh; “Đừng đắc ý, sư huynh người chết chắc rồi.” Kiếm Lan nghiêng răng nghiêng lợi, đôi sư huynh đệ này làm Kiếm gia mất

hết mặt mũi.Đàm Linh và Thời Liêu lại lo lắng.Bọn họ theo bản năng nhìn Lữ Thiếu Khanh, muốn xem Lữ Thiếu Khanh nói như thế nào.Thật không ngờ Lữ thiếu khanh vẫn không có chút lo lắng, hắn nói với ba người Kiếm Lan: “Bớt nói nhảm đi, mau đưa linh thạch cho ta.”Huyền kinh ngạc, hắn ta quay lại hỏi Lữ Thiếu Khanh: “Tình cảnh sư huynh ngươi không ổn, ngươi không lo lắng sao?”“Tình cảnh hiện tại của Kế Ngôn còn nguy hiểm hơn so với lúc gặp Kiếm Nhất.Vừa rồi đối thủ chỉ có một mình Kiếm Nhất, hiện tại đối thủ của Kế Ngôn là hơn vạn người tham gia tỷ thí.Trong đó không thiếu cao thủ Nguyên Anh kỳ.Cho dù thực lực cỡ nào thì dưới tình huống nhiều người đánh một người, Kế Ngôn có mạnh hơn nữa cũng không phải là đối thủ.Hồ còn sợ bảy sói mà.Lữ Thiếu Khanh thở dài: “Lo lắng chứ, nhưng ta cũng không có cách nào mà, đúng không? Thay vì lo lắng loại chuyện không thể thay đổi này, chi bằng lo lắng đại sự trước mắt.”Đại sự?Cho dù Huyền có thông minh hơn nữa, trong lúc nhất thời cũng không rõ đại sự trong miệng Lữ Thiếu Khanh là cái gì.Chỉ thấy Lữ Thiếu Khanh vỗ bàn, vẻ mặt hung ác, quát ba người Thôi Thanh, Kiếm Lan, Loan Tinh Duyệt: “Nhanh lên, đưa linh thạch cho ta. Nếu không, ta sẽ nhờ Tam Thánh tử chủ trì công đạo cho ta.” Hết chương 927.

Chương 928. Gà yếu mà cũng dám?

Huyền há hốc mồm. Đây là đại sự trong miệng người sao? So với an nguy của sư huynh người, người càng để ý linh thạch hơn sao? Ba người Thôi Thanh cắn răng, hận không thể mỗi người một ngụm cắn chết Lữ Thiếu Khanh. Thấy ba người không nói lời nào, Lữ Thiếu Khanh lập tức nói với Huyền: “Tam Thánh tử, người phải làm chủ cho ta, ba người bọn họ muốn quyết nợ.” Trong lúc nhất thời Huyền cũng không biết nói cái gì cho phải. Về mặt Lữ Thiếu Khanh bị thảm, một bộ dáng người phải làm chủ cho ta, Huyền không đành lòng nhìn thẳng. Chỉ có thể quay mặt đi, nói: “Yên tâm, các nàng sẽ không quyết nợ.” “Nếu quyết nợ, người của Thánh Chủ là hấn ta còn mặt mũi nữa sao? Hấn ta tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra. Hơn nữa, ba người Thôi Thanh tốt xấu gì cũng là dòng chính của ba gia tộc cường đại, không đến mức quyết nợ. Mặt mũi Loan Tinh Duyệt âm trầm: “Yên tâm, chút linh thạch này của người ta sẽ không thiếu, chờ ta trở về sẽ phái người đưa cho các người.” “Lấy thân phận địa vị của Loan Tinh Duyệt, một hai trăm vạn linh thạch vẫn có thể lấy ra. Thân thể Kiếm Lan đang phát run, nàng ta đúng thực là muốn quyết nợ, nhưng mà nàng ta không vút mặt mũi nổi. Đệ đệ của mình bị đánh bại, mình còn phải cho Lữ Thiếu Khanh linh thạch, ngẫm lại cũng thấy nghẹn khuất. Nhìn Lữ Thiếu Khanh xoa xoa tay, cười híp mắt, Thôi Thanh cảm thấy mình là người tổn thương nhất trong ba người. Ngoại trừ việc phải đưa cho Lữ Thiếu Khanh và Đàm Linh mỗi người một trăm vạn viên linh thạch ra thì Thôi gia còn phải một bồi thường ba, ba ngàn vạn viên linh thạch. Tuy rằng Thôi gia rất có tiền, mấy năm nay tích lũy rất nhiều của cải. Nhưng một lần đưa ra ba ngàn vạn viên linh thạch, cũng sẽ rất đau lòng. Hơn nữa việc ba ngàn vạn viên linh thạch, bởi vì do quản sự mà nàng ta cũng phải có trách nhiệm. Lần này tuyệt đối không thoát khỏi trách phạt của gia tộc. Nghĩ đến đây, Thôi Thanh hận không thể xé toạc tên quản sự kia. Cho nên nói, Thôi Thanh cảm thấy thế giới này nên bị hủy diệt đi. Mọi người cùng nhau đồng quy vu tận là tốt nhất. Mà cái này còn chưa tính, Lữ Thiếu Khanh còn không hề

thông cảm tâm tình của nàng ta một chút nào, hấn nói với Thôi Thanh: “Cô nương, lập tức bảo Thôi gia người đưa linh thạch tới đi. Đừng quên, Tam Thánh tử cũng có ba mươi vạn viên linh thạch.” Răng Thôi Thanh sắp cắn nát rồi, nàng ta cũng muốn quyt nợ. Nhưng mà hiện tại Lữ Thiếu Khanh chiếm lý, cho dù nàng ta muốn phun chút rác rưởi cũng phun không ra nổi. Người thua không có tư cách nói chuyện. Nàng ta đánh cuộc thua chính là thua, không có bất kỳ cái cớ nào có thể ngụy biện. Chẳng qua khi tầm mắt của nàng ta rơi vào trong hình ảnh, nàng ta bỗng nhiên nở nụ cười. Chỉ vào hình ảnh nói: “Hừ, so với linh thạch, người vẫn nên quan tâm đến sự huynh người trước đi.” Trong hình, Kế Ngôn dự định xoay người rời đi, nhưng mà hấn ta vừa xoay người, trên mặt đất bỗng nhiên xuất hiện hai vết sáng, một trái một phải lao tới chỗ Kế Ngôn. Vết sáng màu trắng và màu xanh lá cây, rõ ràng là hai trăm phi kiếm, sắc bén vô cùng, giống như một con rắn độc đột nhiên xông lên lao tới chỗ con mồi. Hàn quang lấp lánh, giống như răng nanh rắn độc, mang theo khí tức trí mạng giết về phía Kế Ngôn. Mặc dù không nhìn thấy người ra tay, nhưng hai thanh trường kiếm khiến không ít người quen biết kinh hô lên tiếng. “Là Gia Mộc đại nhân và Đằng Hưng đại nhân!” “Hai người đều là Nguyên Anh sơ kỳ, nghe nói Đằng Hưng đại nhân đã đột phá đến cảnh giới tầng hai.” “Hai người lại bắt tay, Kế Ngôn đại nhân gặp nguy hiểm.” “Còn không phải sao, chiến đấu đến bây giờ, đánh bại Kiếm Nhất đại nhân, hấn ta cũng đã tiêu hao rất lớn, hiện tại nguy hiểm.” “Tất cả mọi người đều là người đã đi ra lẫn lộn, bọn họ rất rõ ràng, muốn đánh bại một đôi thủ mạnh như Kiếm Nhất, không trả chút giá là không được. Cho dù bề ngoài Kế Ngôn thoát nhìn không có gì, nhưng tình huống thực tế tất cả mọi người đều rất rõ ràng. Gia Mộc đại nhân và Đằng Hưng đại nhân trong miệng bọn họ chỉ là người đầu tiên, nhưng bọn họ không phải là người cuối cùng. Hai cao thủ Nguyên Anh kỳ, không phải đồng bạn, vào giờ khắc này bọn họ lại phối hợp ăn ý, một trái một phải, thẳng đến chỗ hiểm của Kế Ngôn. Hai người trốn trong bóng tối tràn đầy hưng phấn, mắt lộ ra hung quang. Đây là người có thể đánh bại Kiếm Nhất, hiện tại nhất định là suy yếu vô cùng, nếu như bọn họ có thể nhân cơ hội mà vào giết Kế Ngôn, hai người bọn họ nhất định sẽ danh dương thiên hạ. Thậm chí còn có thể được Kiếm Nhất và Kiếm gia cảm kích. Mặc dù Kiếm

Nhất thất bại, Kiếm gia vẫn là Thánh Địa kiếm tu. Có thể bái nhập Kiếm gia, được Kiếm gia chỉ điểm, là nguyện vọng lớn nhất của tán nhân kiếm tu bọn hắn. Kế Ngôn không quay đầu lại, Vô Khuru kiếm sau lưng “keng” một tiếng ra khỏi vó. Như tia chớp xẹt qua chân trời, trường kiếm của Gia Mộc, Đằng Hưng ngay lập tức đứt thành hai đoạn. Trường kiếm bản mệnh bị hủy, hai người Gia Mộc, Đằng Hưng phun máu tươi, không đợi bọn họ kịp phản ứng. Một vệt ánh sáng xẹt qua, một luồng kiếm ý tràn vào trong cơ thể bọn họ, nhanh chóng hủy diệt hết thầy của bọn họ. Ngay cả Nguyên Anh cũng không thể trốn thoát, sắc mặt hai người hoảng sợ, sinh cơ biến mất, trước khi ý thức hoàn toàn rơi vào bóng tối, bọn họ dường như nghe được thanh âm non nớt quanh quẩn trên không trung: “Gà yếu mà cũng dám?” Hết chương 928.

Chương 929. Lên Thánh Sơn, ta sợ bị người hạ độc thủ

Người chứng kiến một màn như vậy lại thất thanh, cổ của bọn họ giống như bị bóp chặt, làm thế nào cũng không phát ra âm thanh. “Cái này, cái này...” “Tốt xấu gì cũng là Nguyên Anh kỳ mà, dù phé thế nào, dù dỏm thế nào, hai người bọn họ vẫn là Nguyên Anh mà. Thực lực mạnh hơn vô số lần so với Kết Đan kỳ mà. Trong Thánh tộc, đó chính là tồn tại được người ta gọi là đại nhân đấy. Có bộ tộc, thế gia bên trong có thể xuất hiện được một Nguyên Anh kỳ cũng đủ để cho bộ tộc hoặc là thế gia của bọn họ trường thịnh không suy rồi. Hiện tại bọn họ nhìn thấy cái gì vậy? Kế Ngôn thậm chí không cần quay đầu lại, một thanh phi kiếm liền làm thịt hai cao thủ Nguyên Anh kỳ. Hơn nữa còn là loại triệt triệt để để, ngay cả trốn cũng không thể trốn nổi. Rất nhiều người sợ hãi, cái này còn khủng bố hơn so với việc Kế Ngôn đánh bại Kiếm Nhất. Đặc biệt là ở hiện trường đông đảo tu sĩ, không ít người bị dọa đến mức lập tức rút lui, chạy trốn thật xa. Một màn này cũng làm cho sắc mặt đám người Thôi Thanh đại biến. Đến lúc này rồi mà vẫn còn duy trì sức chiến đấu như thế, người này, thực lực sâu không thấy đáy. Cho dù là Huyền, cũng là sắc mặt khê biến, trong lòng càng thêm kiêng kỵ. Mà trong mấy người ở đây, có lẽ chỉ có hai người là sắc mặt không chút biến hóa. Một người là Lữ Thiếu Khanh, người còn lại là Đàm Linh. Lần đầu tiên gặp mặt, Đàm Linh đã tận mắt chứng kiến Kế Ngôn một kiếm chém ba Nguyên Anh. Ánh mắt Đàm Linh thậm chí mang theo tự hào, đầu hơi ngẩng lên, ngạc nhiên cái gì, ta đã sớm nhìn thấy rồi. Nhìn Kế Ngôn tìm một chỗ ngồi xếp bằng nghỉ ngơi hồi phục, Vô Khuru kiếm giống như một tên hộ vệ trung thực gắt gao canh giữ ở bên cạnh. Khiến cho tất cả mọi người sinh lòng kiêng kỵ, không dám hành động thiếu suy nghĩ. Huyền không nhịn được cảm thán: “Thủ đoạn tốt.” Ánh mắt của hắn ta lóe lên, cất giấu kiêng kỵ và cảnh giác thật sâu. Biểu hiện của Kế Ngôn quá mạnh mẽ, khiến cho hắn ta cảm thấy nguy cơ. Lần này xuống núi, vốn là muốn nhìn xem thực lực Kiếm Nhất đã tăng tiến đến bước nào. Không ngờ lại có niềm vui

ngoài ý muốn, xuất hiện một Kế Ngôn còn mạnh hơn so với Kiếm Nhất. Huyền nhìn Kế Ngôn trong hình, im lặng một lát, mới lộ ra nụ cười hỏi Lữ Thiệu Khanh: “Trương huynh, ngươi và sư huynh có tính toán gì tiếp theo không?” Kiếm Nhất đã không đáng để lo lắng, Kế Ngôn mới là người hấn ta phải chú ý. Biểu hiện hiện tại của Kế Ngôn làm cho trong lòng hấn ta càng thêm lo lắng. Chẳng những thực lực mạnh mẽ, hơn nữa còn có mưu lược. Một đòn giết chết hai cao thủ Nguyên Anh dám ra tay với hấn ta, làm những người khác phải khiếp sợ, không dám hành động thiếu suy nghĩ, tự tranh thủ cho bản thân càng nhiều thời gian dùng để khôi phục. Người như vậy, nếu như là đối thủ của mình, không thể nghi ngờ chính là chuyện cực kỳ làm cho người ta đau đầu. Hiện tại hấn ta đã không còn lòng dạ nào tiếp tục xem kịch, hấn ta chỉ muốn tìm hiểu rõ lai lịch của Lữ Thiệu Khanh và Kế Ngôn, nguyên nhân họ đến Thánh Địa. Thái độ của hấn ta trở nên hết sức khách khí, xưng hô với Lữ Thiệu Khanh đã biến thành Trương huynh. Lữ Thiệu Khanh ra vẻ nghe không hiểu, hấn nhếch miệng cười: “Chúng ta chỉ muốn tới Thánh Địa chiêm ngưỡng xem Thánh Địa có giống suy nghĩ trong lòng hay không thôi.” “Cũng muốn lên Thánh Sơn nhìn thử, ngày sau trở lại gia tộc còn có thể đi chém gió chút, dù sao rất nhiều người đều không lên được.” Rất nhiều người suy đoán Kế Ngôn và Lữ Thiệu Khanh đến từ đại tộc ẩn thế, Lữ Thiệu Khanh đương nhiên sẽ không phủ nhận, hấn ước gì tất cả mọi người đều nghĩ như vậy. Hấn vừa nói ra lời này, ánh mắt mọi người ở đây đều thay đổi không ít. Đặc biệt là ba ba nữ nhân Thôi Thanh, ánh mắt nhìn Lữ Thiệu Khanh có vài phần kiêng kỵ. Đồ nhà quê có mạnh hơn nữa cũng không đáng sợ, đáng sợ chính là, sau lưng còn có một thế lực lớn. Thánh Địa thống trị Hàn Tinh, nhưng gia tộc ẩn thế cũng có không ít, bọn họ cũng là một lực lượng cực mạnh. Mạnh như Thánh Địa cũng chỉ có thể tranh thủ, mà không dám tùy tiện đắc tội. Những lời này của Lữ Thiệu Khanh không thể nghi ngờ chính là thừa nhận hấn đến từ đại gia tộc ẩn thế. Mà Huyền sau khi nghe Lữ Thiệu Khanh nói như vậy, trong lòng ngược lại thở phào nhẹ nhõm. Đại gia tộc ẩn thế cũng không thêm thuồng gì vị trí Thánh tử, bọn họ có truyền thừa của mình. Không cần lo lắng đến việc họ sẽ tranh đoạt vị trí Thánh tử với mình, như vậy thật tốt quá. Nụ cười trên mặt nhiều hơn vài phần thật lòng, nhưng hấn ta cũng

không dễ dàng tin tưởng như vậy: “Vậy, tại sao Kế Ngôn công tử... “Nếu như là đến từ đại tộc ẩn thế, tại sao còn muốn chạy đến Thánh Sơn tu luyện? Lữ Thiếu Khanh nhún nhún vai: “Sư huynh ta thích khiêu chiến, hẳn ta đi tham gia tỷ thí, chủ yếu là muốn giao chiến với các cao thủ. “Lời này nói đến hợp tình hợp lý, nhưng Huyền lại không quá tin tưởng. Có hạng người như vậy sao? Đi tham gia tỷ thí, vô cùng nguy hiểm, dễ dàng xuất hiện lật xe ngoài ý muốn, bị người đánh chết cũng không lạ kỳ. Lữ Thiếu Khanh nhìn thấy biểu cảm của Huyền, dường như đoán được suy nghĩ trong lòng Huyền, hẳn cố ý thả dài: “Haiz, không có cách nào, sư huynh ta chính là người như vậy. Hẳn ta cứ nhất định phải tham gia, ta khuyên cũng không khuyên nổi. Lúc trước đề nghị của ta là trực tiếp tìm Thánh tử các ngươi mà khiêu chiến một trận là được rồi, đáng tiếc hẳn ta không nghe, thật sự là sư huynh làm người ta đau đầu mà.”

Hết chương 929.

Chương 930. Lên Thánh Sơn, ta sợ bị người hạ độc thủ

Mẹ ơi!Huyền bị dọa hết hồn.Em gái nguoi, khiêu chiến em gái nguoi ấy.Lòng dạ Huyền rất sâu, nhưng vào giờ khắc này, hấn ta cũng nhin không được mà khẽ biến sắc mặt, sau đó ở trong lòng lại ân cần thăm hỏi Lữ Thiệu Khanh.Hấn ta tự tin thực lực của mình mạnh hơn Kiếm Nhất, nhưng cũng không mạnh đến mức có thể nghiền ép Kiếm Nhất.Ít nhất, hấn ta không làm được giống Kế Ngôn, bề ngoài thoát nhìn không có một chút vết thương nào.Hơn nữa sau khi đánh bại Kiếm Nhất, còn có thể dễ dàng đánh chết hai tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ.Kế Ngôn như vậy mà đi tìm hấn ta, hấn ta thật sự là không có lòng tin đánh thắng được.Đệ tử Thánh Địa, đối mặt với khiêu chiến, tuyệt đối không thể dễ dàng lùi bước.Hấn ta bại bởi Kế Ngôn, đời này cũng đừng nghĩ ngẩng đầu lên được, vị trí Tam Thánh tử cũng ngồi không vững.Trong lòng hấn ta ân cần thăm hỏi Lữ Thiệu Khanh một phen, nhưng vẫn cười rộ lên: “Nếu có cơ hội, ta cũng muốn luận bàn một phen với Kế Ngôn công tử.”Ánh mắt Lữ Thiệu Khanh sáng lên, cố ý nói: “Được, chờ hấn ta trở về, ta sẽ bảo hấn ta tìm nguoi, như thế nào?”“Em gái nguoi!Huyền rất muốn đập Lữ thiếu khanh, nghe không hiểu tiếng nguoi sao?Lời khách sáo nguoi có hiểu không?Nếu ta muốn đánh với sư huynh nguoi, chờ ta Hóa Thần rồi nói sau.Nhưng Lữ Thiệu Khanh lại thở dài: “Đáng tiếc, hiện tại hấn ta đã bị thương, cần một khoảng thời gian thật dài mới có thể khỏe lại.”Nụ cười của Huyền càng tươi, thậm chí còn nói: “Không vội, nếu có cơ hội. So với giao thủ, ta càng hy vọng có thể nghiền cứu thảo luận một phen cùng Kế Ngôn công tử.”Ánh mắt Lữ Thiệu Khanh lại sáng lên: “Vậy sao? Như thế thì không còn gì tốt hơn, đến lúc đó ta giới thiệu cho các nguoi làm quen. Hơn nữa, đến lúc đó nếu tới Thánh Sơn, mong Tam Thánh tử chiếu cố thêm một chút, ta sợ bị người hạ độc thủ.”Ánh mắt rơi vào trên người ba người Kiếm Lan, ý tứ không cần nói cũng biết.Ánh mắt Huyền ý vị thâm trường, ha ha cười: “Yên tâm đi, trên Thánh Sơn sẽ không có người dám gây bất lợi cho các nguoi...”“Lữ Thiệu Khanh nghe vậy thì vui

mừng: “Có những lời này của Tam Thánh tử, ta yên tâm rồi.” Nhìn hai người Lữ Thiếu Khanh và Huyền cười cười nói nói, ba người Thôi Thanh, Loan Tinh Duyệt, Kiếm Lan hận đến mức nghiêng răng. Đây là muốn ôm đùi Tam thánh tử sao? Quả thật hèn hạ. Đồng thời trong lòng ba người rất bất đắc dĩ. Vừa nãy lúc mới bắt đầu, thái độ của Huyền đối với Lữ Thiếu Khanh rất lạnh nhạt, giờ Kế Ngôn đánh thắng Kiếm Nhất, phô bày thực lực bản thân, thái độ của Huyền đối với Lữ Thiếu Khanh đã thay đổi to lớn. Khác với thái độ lạnh nhạt trước đó, giờ hẳn ta đã trở nên nhiệt tình, cười cười nói nói, như bạn cũ lâu năm. Đây chính là hiện thực, có thực lực, ai cũng sẽ coi trọng người một chút. Trong lúc nhất thời, trong cả căn phòng chỉ có tiếng nói chuyện của Lữ Thiếu Khanh và Huyền, những người khác chỉ có thể đứng bên cạnh nhìn. Tâm mắt của mọi người tiếp tục rơi vào trong họa diện. Kế Ngôn đánh thắng nhóm Kiếm Nhất, đồng thời lưu loát dứt khoát giết luôn hai kẻ đánh lén. Hung hăng chấn nhiếp đám người. Hiện tại tạm thời không có ai dám tiếp tục làm chim đầu đàn tìm Kế Ngôn gây chuyện nữa. Đương nhiên, chuyện này cũng liên quan đến số lượng người. Tỷ thí chỉ vừa mới bắt đầu, thời gian còn chưa tới một ngày, phần lớn người dự thi đều chưa tới khu vực chính giữa này. Phần lớn người dự thi đang ở nơi khác, cố gắng hết sức để kiên trì, chờ thời gian trôi. Thời gian trôi qua càng lâu thì người bị đào thải càng nhiều, câu giờ càng lâu thì cơ hội ở lại càng lớn. Tạm thời không có ai đến trêu chọc Kế Ngôn, họa diện lại hoán đổi sang những người khác. Người tham gia lần tỷ thí này không phải chỉ vven vẹn có mấy người Kế Ngôn, Kiếm Nhất này. Đông đảo đệ tử thánh địa cũng tham gia tỷ thí. “Biểu hiện của tiểu tử Hình gia không tệ, mặc dù là Kế Đan kỳ nhưng đã liên tục đánh bại mấy đối thủ Kế Đan kỳ rồi.” “Hình như hẳn tên Hình Trì, nghe nói là tộc nhân trong chi của Hình Tác đại nhân.” “Nhưng mà, đáng tiếc, nghe nói bị nhất hệ gia tộc hiện tại chèn ép cho nên mới chậm chạp không cách nào tiến vào Nguyên Anh kỳ...” “Con bé Nhan gia cũng không tệ, Nguyên Anh kỳ cảnh giới tăng ba, giết mấy người rồi, giờ cũng không ai dám trêu chọc nàng ta...” “Dựa theo mối quan hệ của Nhan gia và Thánh Chủ, thực lực của con bé Nhan Thục Nhã này đột nhiên tăng mạnh, năm mươi danh ngạch lần này hẳn là nàng ta cũng có một cái.” “Nhan Thục Nhã chỉ là chi thứ, thiên phú hơn người, nghe nói cũng không

đạt được nhiều bồi dưỡng của gia tộc, nàng ta có thể đạt được thành công như ngày hôm nay toàn bộ đều nhờ sự nỗ lực của nàng ta.”“Còn cả Khu Hồ của Khu tộc cũng không tệ, không ngờ, ngoài cặp tỷ đệ thiên tài kia, còn có một thiên tài khác...”“A, Loan Hi đại nhân khôi phục nhanh vậy sao?”Trong lúc đó có người phát hiện hình như Loan Hi bị Kế Ngôn đánh bại đã khôi phục.Một kiếm đánh chết đối thủ, quả thực là hung ác vô cùng.“Sao hắn ta lại rời khỏi khu vực trung tâm rồi?”“Không còn cách nào khác, Kế Ngôn đại nhân thực sự quá cường đại.”“A, hóa ra là Kế Ngôn đại nhân, thế nhưng Kế Ngôn đại nhân không để hắn ta vào mắt đâu.”“Thế này còn khó chịu hơn giết hắn đây...”Đúng là Loan Hi vô cùng khó chịu, oán hận trong lòng như độc dược đang không ngừng ăn mòn trái tim hắn ta, khiến hắn ta vô cùng đau khổ.Thân là thiên tài Loan gia, được Loan gia đặt kỳ vọng cao, hi vọng hắn ta có thể tiếp tục mang đến quang vinh lớn hơn cho Loan gia.Nhưng, hắn ta lại bị một kẻ không biết từ đâu xuất hiện một kiếm đánh bại ngay tại đây. Hết chương 930.

Chương 931. Liên thủ

Mặc dù nói, hấn ta chủ quan, nhưng bại chính là bại, dù có nói gì cũng chỉ là giả biện. Thông qua một kiếm kia, hấn ta biết rõ sự cường đại của Kế Ngôn. Cho nên, dù hấn ta có còn sức đánh một trận nữa thì hấn ta cũng không dám ngoi đầu lên đi tìm Kế Ngôn gây rắc rối. Nhân lúc Kế Ngôn và Kiếm Nhất đại chiến, hấn ta liền bỏ trốn. Nhìn thấy Kế Ngôn đánh bại Kiếm Nhất, Loan Hi càng lập tức trốn ra khỏi khu vực trung tâm. Mặc dù như thế, nhưng Loan Hi không hề từ bỏ suy nghĩ muốn báo thù. Bị Kế Ngôn một kiếm đánh bại trước mắt bao nhiêu người, không nghĩ cách trả thù, mặt mũi này không thể nào đòi lại được. Cho nên, Loan Hi vừa tìm kiếm đối thủ, vừa tự hỏi phải báo thù như thế nào. “Loan Hi!” Đột nhiên, một giọng nói thanh thúy vang lên, một thiếu nữ tử sam xuất hiện trước mặt Loan Hi, đằng đằng sát khí. “Nhan Thục Nhã!” Loan Hi nhìn người tới, sắc mặt không kìm được khó coi mấy phần. Ở chỗ này, cho dù là người quen biết, cũng là đối thủ. Năm mươi danh ngạch, cạnh tranh quá lớn. Nếu là lúc bình thường, Loan Hi cũng không sợ Nhan Thục Nhã, dù sao hấn ta cũng là Nguyên Anh kỳ cảnh giới tầng bốn còn mạnh hơn Nhan Thục Nhã một chút. Nhưng, hôm nay hấn ta đã bị Kế Ngôn thương một kiếm, thực lực bị hao tổn, hấn ta thật sự không có lòng tin có thể đánh thắng được Nhan Thục Nhã. “Người muốn khiêu chiến ta?” Sắc mặt Loan Hi âm trầm, trong lòng càng thêm hận Kế Ngôn thấu xương. Về mặt Nhan Thục Nhã lạnh lùng, như một vị nữ vương lạnh lùng xinh đẹp, từ trên cao nhìn Loan Hi: “Không sai, ta muốn xem thử rốt cuộc người mạnh cỡ nào. Ai ai cũng nói ngươi là thiên tài Loan gia, hôm nay ta cũng phải thử xem ngươi có xứng với danh xưng này không.” Loan Hi nhìn Nhan Thục Nhã, trong lòng hấn ta khẽ động, trong đầu đột nhiên lóe lên một suy nghĩ. Hấn ta nói: “Ta và ngươi thực lực tương đương, đánh nhau lưỡng bại câu thương, sẽ chỉ làm lợi vô cớ cho người khác, ta có một chủ ý này.” “Ý gì?” Về mặt Nhan Thục Nhã không hề có chút biến hóa, ngạo nghễ đứng đó, như một đóa hoa tím kiêu ngạo. “Chúng ta liên thủ.” Loan Hi nói ra ý nghĩ của mình, ánh

mắt lóe lên, giấu đi suy nghĩ khác trong lòng: “Chúng ta đều là đệ tử Thánh địa, nên kết thành liên minh, đối phó những người khác, năm mươi ngạch nhất định phải do mấy người chúng ta đoạt được, không thể để người ngoài đoạt lấy.” Xuất thân của Nhan Thục Nhã khiến nàng ta nghe thấy vậy liền bắt đầu trầm mặc, lộ ra vài phần dao động. Nàng ta có thể đi được như ngày hôm nay, gia tộc cũng không trợ giúp nhiều cho nàng ta. Lên Thánh Sơn, đó là thứ nàng ta buộc phải giành được, tu luyện trên Thánh Sơn ba năm, linh khí sung túc, tài nguyên bao no, đối với nàng ta mà nói là cơ hội ngàn năm một thuở. Bỏ qua cơ hội này, không chừng về sau sẽ không còn có nữa. Cân nhắc một lượt, nàng ta nhanh chóng đưa ra quyết định: “Được, ta đồng ý. Đến cuối cùng, nếu không đủ danh ngạch, đừng trách ta ra tay với người.” “Như nhau, như nhau.” Loạn Hi gật đầu, cười vui vẻ hơn: “Chúng ta là đệ tử Thánh địa thì nên đoàn kết lại, cùng nhau chống những kẻ bên ngoài, Thánh Sơn không phải ai cũng có thể lên được.” “Nói hay lắm.” Bỗng nhiên một âm thanh vang lên, một thanh niên mặc linh giáp màu đen từ trong rừng bước ra. Dáng người của thanh niên này khôi ngô, uy phong lẫm liệt, cười nói với hai người: “Cũng tính cho ta một phần có được không?” Loạn Hi và Nhan Thục Nhã đều không kinh ngạc trước sự xuất hiện của thanh niên này, Nhan Thục Nhã hừ một tiếng, vô cùng ghét bỏ: “Hình Trì, người chỉ là một Kế Đan kỳ, người có tư cách gì gia nhập với chúng ta?” “Thêm một người thêm một phần sức mạnh.” Loạn Hi không cuồng ngạo và phách lối như bình thường mà rất khiêm tốn: “Hình Trì là người quen, mọi người nên đoàn kết giúp đỡ nhau, đến lúc đó cùng nhau đối phó kẻ địch...” “Kẻ địch?” Nhan Thục Nhã nhạy cảm bắt được hai chữ này, cảnh giác nhìn qua Loạn Hi. “Có phải người đang có ý định xấu gì không?” Nhan Thục Nhã vô cùng nhạy cảm, lập tức hoài nghi. Trong lòng Loạn Hi giật thót, nữ nhân này, sớm đã nghe nói về sự giao hoạt của nàng ta nhưng không ngờ lại giao hoạt đến như vậy. Hình Trì cười ha ha một tiếng: “Người không biết sao? Vừa xuất hiện một kẻ địch mạnh, Mộc Vĩnh đại nhân và Kiếm Nhất đại nhân đều thua trong tay hắn.” Nhan Thục Nhã vẫn luôn ở khu vực bên ngoài, vẫn chưa tiến vào khu vực trung tâm. Nàng ta không biết được tin tức gì. Mấy lời của Hình Trì khiến trong lòng nàng ta giật thót, sắc mặt biến đổi. Người có thể đánh bại Mộc Vĩnh và Kiếm Nhất, thì sẽ lợi hại chừng

nào chứ?“Không phải ba vị Thánh tử cũng tham dự đấy chứ?” Nhan Thục Nhã suy đoán như vậy.Trong số người cùng thể hệ, nàng ta thực sự không nghĩ ra ai có thể đánh bại được Mộc Vĩnh và Kiếm Nhất.Tuy nhiên nàng ta rất nhanh chóng đưa ra suy đoán khác của mình, nàng ta lạnh lùng nhìn Loan Hi: “Loan Hi, ngươi đang gạt ta, ngươi muốn làm gì?”Sắc mặt Loan Hi không thay đổi, hắn ta nói: “Kẻ địch quá mạnh, chúng ta liên thủ mới có khả năng chiến thắng.”Hình Trì tiếp tục phá: “Đúng rồi, ngay cả Loan Hi hắn cũng không tiếp nổi một kiếm của người kia.”Lời này khiến sắc mặt Nhan Thục Nhã hoàn toàn thay đổi.Dù sao Loan Hi cũng là Nguyên Anh kỳ cảnh giới tầng bốn, thực lực mạnh chừng nào mấy đệ tử Thánh địa bọn họ đều biết.Nhưng ngay cả một kiếm của người kia cũng không tiếp nổi, rốt cuộc người kia mạnh cỡ nào?Cuối cùng sắc mặt Loan Hi cũng trở nên khó coi, đánh người không đánh mặt, mắng chửi người không vạch khuyết điểm.Giờ Loan Hi có kích động muốn đánh chết Hình Trì, cái miệng tên này thật sự quá đáng ghét.Người không được chủ gia coi trọng chắc chắn vẫn đề nằm ở cái miệng người rồi.Người nói nhảm nhiều như vậy, ngươi muốn làm gì?Thành tâm phá hỏng liên thủ của chúng ta sao? Hết chương 931.

Chương 932. Thay đổi của Kiếm Nhất

Lúc này, lại có người từ đằng xa đi đến, người chưa tới, giọng đã tới trước: “Haha, mấy người các ngươi tụ hội ở đây sao? Từ bao giờ các ngươi lại trở nên hòa thuận như vậy rồi?” “Khu Hồ!” Người tới được xưng là một thiên tài khác của Khu tộc, Khu Hồ. So với hai người cùng thế hệ Khu Minh và Khu Tình, Khu Hồ không có hứng thú với trận pháp mà thích chém giết hơn. Thân hình y cũng khôi ngô cao lớn, so với Hình Trì xuất thân Hình gia cũng không thua kém là bao. Sau khi y biết ba người thương lượng muốn liên kết, y cũng giơ hai tay đồng ý. “Đối thủ lần này thật sự không đơn giản, hấn quá mạnh, mấy đệ tử Thánh địa chúng ta nhất định phải liên kết lại mới được.” Nhan Thục Nhã lạnh lùng nói: “Liên kết lại là có thể đánh thắng được vị đại nhân kia sao?” Sau khi Nhan Thục Nhã biết được chiến tích cực ngầu của Kế Ngôn liền thay đổi cách xưng hô. Hình Trì cười cười ha ha một tiếng: “Chúng ta dĩ nhiên không phải muốn đi tìm hấn gây chuyện, liên kết lại, nếu gặp phải hấn, chúng ta không đến mức không đủ sức đánh trả, có phải không?” Khu Hồ gật đầu: “Không sai, lần này không phải như bình thường, mấy người chúng ta đấu đá nội bộ sẽ chỉ kiếm lợi cho người ngoài.” Loan Hi cười nói với Nhan Thục Nhã: “Sao? Chẳng lẽ ngươi muốn chiến đấu đơn độc? Lần này tham gia tỷ thí nhiều người như vậy, một mình ngươi có thể đánh bại bao nhiêu người chứ?” Sau khi Nhan Thục Nhã nghĩ một hồi liền nói với hấn ta: “Ta có thể liên thủ với các ngươi, nhưng gặp phải vị đại nhân kia, xin thứ cho ta không phụng bồi.” “Không có vấn đề, một lời đã định!” Bốn người nói vài câu liền quyết định liên kết với nhau. Trong mắt Loan Hi lóe lên ý cười, hết sức hài lòng với kết quả này. Thậm chí hấn ta còn nói: “Khi nào gặp người phù hợp, chúng ta cũng không ngại cho bọn hấn gia nhập, thực lực càng mạnh thì càng tốt.” Hừ, đến lúc đó chúng ta liên kết với nhau, nếu thật sự gặp phải tên đáng ghét kia, không phải do các ngươi được quyết định có phụng bồi hay không. Cứ thế, dưới sự đề nghị của Loan Hi, mấy người bọn hấn liên thủ. Và nhóm người này liên thủ với nhau tạo nên một sức chiến đấu cường đại. Bọn hấn

đánh đâu thắng đó, tung hoành trong khu vực tử thí, không ai có thể địch lại. Theo thời gian trôi qua, khu vực tử thí không ngừng thu nhỏ, cuối cùng chỉ còn lại khu vực phương viên hai ba ngàn dặm. Trong khu vực này, một đạo thần thức của Nguyên Anh kỳ là có thể bao trùm được tất cả. Mà số người tham gia tử thí cũng chỉ còn lại chừng một trăm người, cạnh tranh càng ngày càng kịch liệt. Nhưng, cạnh tranh càng ngày càng kịch liệt thì đám người này lại không dám tùy tiện xuất thủ. Có thể chống đỡ đến hiện tại thì thực lực từng người đều không chênh lệch nhau mấy, đánh bại đối thủ, mình cũng phải trả giá đắt. Ai nấy đều không muốn tùy tiện xuất thủ, bị người khác nhặt được tiện nghi. Còn tiểu đội nhỏ của Loan Hi thì không cần lo lắng chuyện này. Có người cận sức chiến đấu, những người khác sẽ bảo hộ kẻ đó, chờ kẻ đó khôi phục. Cứ như thế, nhóm người bọn hắn đều không bị đào thải, ngược lại còn đào thải vô số đối thủ. Nhóm bốn người Loan Hi cẩn thận đến khu vực này tìm kiếm đối thủ. Với thực lực của bọn hắn, những người đi riêng lẻ chẳng mấy ai là đối thủ của bọn hắn. Bỗng nhiên, phía trước bộc phát ra một cỗ kiếm ý cuồng bạo, sau đó có người kinh hoàng kêu: “Kiếm Nhất đại nhân, tha mạng!” “Cút qua bên kia!” “Vâng, vâng...” Đám người kinh hãi, Khu Hổ hô nhỏ một tiếng: “Là Kiếm Nhất đại nhân.” Mặc dù Kiếm Nhất cùng thể hệ với bọn hắn nhưng Kiếm Nhất quá cường đại, cho dù là bọn hắn cũng không dám gọi thẳng tên Kiếm Nhất. Không đợi mấy người kịp phản ứng, một bóng người màu trắng xuất hiện. Kiếm Nhất xuất hiện trước mặt bọn hắn. Ánh mắt lãnh khốc, sát ý lạnh như băng, Kiếm Nhất hiện tại như một khối hàn băng vạn năm, toàn thân từ trên xuống dưới tản mát ra khí tức lạnh lẽo. Mấy người Loan Hi, Nhan Thục Nhã bị nhìn chằm chằm hơi lạnh cũng ứa ra. Giống như mùa đông của Hàn Tinh đã tới, nhiệt độ chung quanh giảm mạnh. “Kiếm, Kiếm Nhất đại nhân.” Kiếm Nhất tích uy đã lâu, là một tòa núi lớn mấy người bọn hắn khó mà vượt qua được. Dù là biết Kiếm Nhất bị Kế Ngôn đánh bại, không chừng trạng thái bây giờ còn tàn tạ hơn bọn hắn nhưng bọn hắn cũng không dám lên tiếng khiêu chiến. Kiếm Nhất sẽ giết người thật, chết trên tay Kiếm Nhất coi như chết vô ích, đừng mong người trong gia tộc sẽ báo thù giúp bọn hắn. Kiếm Nhất lạnh lùng nhìn nhóm Loan Hi, khí tức lạnh lẽo tản ra khiến hắn ta giống như sát thần: “Các người muốn tới khiêu chiến ta sao?” Sát ý

tràn ngập, nhiệt độ chung quanh lại một lần nữa hạ xuống.Nhóm Loan Hi tê cả da đầu, rớt cuộc Kiếm Nhất bị sao vậy?Trước khi gặp hấn ta không thấy hấn ta đáng sợ như vậy.Đây là di chứng do bị đánh bại sao?Người bị người ta đánh bại thì cũng đừng trút giận sang chúng ta chứ.Nhan Thục Nhã mở miệng trước tiên: “Kiếm Nhất đại nhân, chúng ta không có ý định đối địch với ngài.”“Mấy người chúng ta liên kết lại chẳng qua là muốn hỗ trợ, chăm sóc lẫn nhau thôi.”Những người khác cũng liền vội vàng gật đầu, biểu thị đây là sự thật. Kiếm Nhất lạnh lùng nhìn nhóm người trước mặt.Hấn ta bỗng nhiên mở miệng: “Có chuyện, cần các người đi làm...”Đôi mắt Kiếm Nhất, đám người như đôi mắt với trướng bối nhà mình, trong lòng khó mà nảy sinh được ý định phản kháng.Bốn người liếc nhau, Loan Hi mở miệng: “Không biết Kiếm Nhất đại nhân có gì phân phó.”Trước mặt Kiếm Nhất, Loan Hi cũng không dám cuồng ngạo, nhu thuận như một đệ đệ.Kiếm Nhất hừ một tiếng: “Ở chỗ này còn có rất nhiều người, các người liên thủ, xua bọn hấn vào vị trí trung tâm.” Hết chương 932.

Chương 933. Sư huynh của ta không có đầu óc

Xua về vị trí trung tâm? Bốn người hơi sững ra, nhưng Loan Hi phản ứng lại rất nhanh, trong mắt hắn ta lóe lên tinh quang, “Kiếm Nhất đại nhân, ý của người là khiến người khác đi đối phó người kia?” Người kia là chỉ ai, mọi người đều rất rõ. Kế Ngôn! Đánh chạy Mộc Vĩnh, đánh bại Kiếm Nhất, thực lực vô cùng kinh khủng. Thậm chí có lời đồn, Kế Ngôn là người có thực lực mạnh nhất trong số đông đảo tu sĩ tham gia tỷ thí lần này. Sau khi bọn hắn đi vào khu vực trung tâm cũng biết được sau khi Kế Ngôn đánh bại Kiếm Nhất đã quả quyết đánh chết hai tu sĩ Nguyên Anh kỳ muốn đánh lén hắn ta, chấn nhiếp tất cả mọi người. Cho nên sau khoảng một ngày trôi qua, cũng không ai dám trêu chọc Kế Ngôn. Kế Ngôn vẫn ở chính giữa khu vực trung tâm, vẫn nhắm mắt ngồi đấy, chưa từng rời đi. Kiếm Nhất lạnh lùng nhìn Loan Hi một cái, dọa cho Loan Hi vội vàng cúi đầu. Cảm giác áp bức của Kiếm Nhất quá mạnh. Kiếm Nhất bây giờ nhìn căn bản không giống bị đánh bại, không nhìn ra có bất kì vết tích bị thương gì. Kiếm Nhất nhàn nhạt hỏi: “Các người có đồng ý không? Nếu không, ta tiễn các người rời khỏi nơi này.” Bốn người lại một lần nữa liếc nhau, dưới áp lực của Kiếm Nhất, bọn hắn không thể không cúi đầu. “Được, chúng ta sẽ làm theo lời của Kiếm Nhất đại nhân.” “Hừ, đi thôi!” Bốn người Loan Hi vội vàng rời khỏi nơi này, chờ sau khi bốn người rời đi, Kiếm Nhất đột nhiên lộ ra vẻ đau đớn, khí tức trên người như nước sông vỡ đê, tràn ra ngàn dặm. Đồng thời, sắc mặt của hắn ta càng trở nên tái nhợt, trên trán toát mồ hôi, lăn xuống từng giọt, cả người tản ra khí tức yếu ớt. “Đáng chết, ta tuyệt đối sẽ không tha cho người.” Kiếm Nhất cắn răng, nhìn chòng chọc vào vị trí chính giữa, oán hận trùng thiên. Tuy nhiên rất nhanh, hắn ta lại cười lạnh, thấp giọng tự nói, âm thanh chỉ bản thân hắn ta có thể nghe được: “Haha, giờ ta không phải là đối thủ của người, nhưng nhiều người như vậy vây đánh người, người có thể kiên trì được sao? Giết bọn hắn, người Thánh địa thật sự sẽ không tìm người báo thù sao?” Kiếm Nhất đắc ý rời khỏi vị trí cũ... Còn

bốn người Loan Hi sau khi rời đi đều không hẹn mà cùng nhẹ nhàng thở ra. “Kiếm Nhất đại nhân bị sao vậy?” Trên đường, Khu Hồ đưa ra nghi vấn: “Tạo cho người ta cảm giác thật đáng sợ.” Nhan Thục Nhã gật đầu, sắc mặt trắng bệch: “Đúng vậy, quá kinh khủng, luồng sát khí này khiến ta cảm thấy hít thở cũng khó khăn.” Hình Trì suy đoán: “Xem ra thua trong tay Kế Ngôn đại nhân tạo ra đả kích rất lớn với hần.” Khu Hồ hung hãn không kìm được nói: “May là Kiếm Nhất đại nhân không ra tay với chúng ta, bằng không...” Bọn hần không có lòng tin để giao đấu với Kiếm Nhất. “Tuy nhiên, có vẻ, Kiếm Nhất đại nhân không hề chịu bất kỳ tổn thương gì.” “Vậy, vị đại nhân kia phải chăng cũng như vậy?” Đám người này trầm mặc, điều này đồng nghĩa còn có một Kiếm Nhất khác. Sắc mặt Loan Hi âm trầm, trong lòng khó chịu so sánh. Không bị thương, vậy sao hần ta có cơ hội chứ? Ngữ khí hần ta kiên định nói với ba người: “Xem ra, chỉ có thể làm theo ý của Kiếm Nhất đại nhân.” “Kiếm Nhất đại nhân muốn xua người đến đây đối phó với Kế Ngôn.” “Đây là mượn đao giết người, đối với chúng ta mà nói trăm lợi không bằng một hại.” Ba người cũng muốn làm điều này nên không hề có bất kỳ sự phản đối nào, lần lượt bày tỏ sự ủng hộ. Để những người khác đi đối phó Kế Ngôn, bọn hần ở bên cạnh xem kịch, tử đạo hữu bất tử bản đạo. Kết quả là, sau khi bọn hần gặp đối thủ thì không đánh chết nữa mà lợi dụng thực lực cường đại của bốn người xua bọn hần đi về chính giữa. Ngay từ đầu, tất cả những người quan chiến đều không biết Kiếm Nhất hoặc nhóm Loan Hi muốn làm gì. Gặp đối thủ, đều không động thủ, xua đuổi bọn hần đi về phía chính giữa. Nhưng sau khi số người xung quanh Kế Ngôn dần dần tăng lên, khán giả cũng hiểu ra bọn hần muốn làm gì. Đây là muốn ra đề khó cho Kế Ngôn. Nhiều người như vậy hội tụ một chỗ, tất cả mọi người đều không phải đứa trẻ ngoan. Lửa nhờ gió thổi, người nhờ thanh thế, nhiều người, lá gan cũng sẽ trở nên lớn gan. Huống chi, những người tới đây đều là người tự tin đối với thực lực của mình. Rất nhanh, rất nhiều người mang theo ánh mắt không hảo ý rơi trên người Kế Ngôn. “Haha, không hổ là Kế Ngôn đại nhân, mặc dù bại bởi Kế Ngôn đại nhân, nhưng hần trở tay một chiêu liền khiến Kế Ngôn đại nhân rơi vào thế bị động.” “Ít nhất cũng phải ba, bốn chục người nhỉ? Những người còn lại đã tới đây hơn một nửa rồi.” “Kế Ngôn đại nhân nguy hiểm rồi.” “Trừ phi giờ hần nhận

thua rời khỏi đây, nếu không, hấn chết chắc...”Sắc trời bắt đầu âm ảm dần, mặt trăng màu đỏ máu đã xuất hiện nơi đường chân trời.Hàn phong bắt đầu thổi vù vù, nóng bức bị đẩy lùi, nhiệt độ hạ xuống.Phàm nhân trong Thánh địa đã về nhà chui vào trong chăn.Nhưng đối với đông đảo tu sĩ mà nói, trò hay đang sắp bắt đầu.Đối mặt với thế cục như vậy, Kế Ngôn sẽ làm như thế nào?Giờ chưa ai động thủ, nhưng thời gian dần trôi, sớm muộn cũng sẽ có người động thủ.Mà lại không thể chỉ một người động thủ.Một khi động thủ, tất nhiên sẽ long trời lở đất.Tất cả mọi người đang mong đợi, Kế Ngôn tiếp theo sẽ làm như thế nào.Nhận thua? Rời khỏi chỗ cũ, tạm thời tránh mũi nhọn?Hay dứt khoát chống cự?“Sư huynh của ta không có não, sẽ không nhận thua, càng không rời đi đâu.”Giọng nói nhàn nhạt của Lữ Thiếu Khanh quanh quẩn trong phòng, hấn đang trả lời câu hỏi của Huyền.Huyền nghe thấy lời của Lữ Thiếu Khanh thì há hốc mồm, không biết nên dùng biểu cảm gì để đối mặt với Lữ Thiếu Khanh.Hấn ta hỏi Lữ Thiếu Khanh cảm thấy Kế Ngôn sẽ làm như thế nào, không ngờ Lữ Thiếu Khanh lại trả lời như vậy. Hết chương 933.

Chương 934. Ta cùng sư huynh kê vai chiến đấu

Không có nào. Có sư đệ nào lại nói sư huynh như vậy sao? Đàm Linh đã không còn cảm thấy kinh ngạc nữa, tên khốn này chính là như vậy. Đừng ai mong nhận được từ miệng hắn một câu đánh giá tốt. Một hồi lâu sau Huyền mới điều chỉnh xong tâm trạng của mình, mỉm cười nói: “Nếu như vậy, Kế Ngôn công tử sẽ rất nguy hiểm. Hắn muốn chấn nhiếp cả đám người sẽ rất khó khăn.” Ban này Kế Ngôn có thể chấn nhiếp đám người không chỉ vì hắn ta đánh chết hai người, còn một nguyên nhân nữa là lúc ấy người chung quanh không nhiều. Giờ thì khác rồi, nhiều người như vậy, chỉ cần có vài người không sợ chết dẫn đầu, những người còn lại sẽ theo đám đông, cùng nhau xông lên. Kiếm Lan ban này tử khí âm u cũng phần chấn, trong giọng nói không giấu được sự đắc ý: “Haha, người chờ đi nhặt xác cho sư huynh người đi.” Lữ Thiếu Khanh thở dài: “Đúng vậy, ta cũng cảm thấy phiền chết đi được vì sư huynh như vậy, không bằng thế này, ta và các người đánh cược, thế nào? Chúng ta cược thử xem, nếu sư huynh ta chết coi như ta thua, như thế nào? Có dám không?” Lữ Thiếu Khanh một lần nữa khiêu chiến Thôi Thanh, Kiếm Lan, Loan Tinh Duyệt. Hắn cố ý phách lối nói: “Nếu các người không dám thì quên đi, dù sao cũng chẳng sao cả. Dù sao sư huynh ta cũng mạnh như vậy, chắc chắn sẽ thắng thôi.” Mặc dù Lữ Thiếu Khanh đang ngồi nhưng hiện tại hắn cho người ta cảm giác như hắn đang đứng đấy, khoa tay múa chân với đám người, ngang ngược càn rỡ, không khác gì những thiếu gia ăn chơi vô học, hoành hành bá đạo. Ba người Thôi Thanh, Kiếm Lan, Loan Tinh Duyệt bị tức đến mức nghiến răng. Các nàng ta không thể nhớ ra được mình bị khiêu khích như kiểu Lữ Thiếu Khanh là từ lúc nào. Đã quá lâu rồi, quá lâu rồi không ai dám khiêu khích các nàng như vậy. Kiếm Lan phần nộ không nói hai lời, gầm thét lên với Lữ Thiếu Khanh: “Được, ta cược với người. Sư huynh của người chết chắc.” Thôi Thanh và Loan Tinh Duyệt bắt đầu dĩ liếc nhau, Kiếm Lan đồng ý, hai người bọn họ không đồng ý thì sẽ bị chê

cười. Hai người cũng chỉ có thể cắn răng đồng ý. Lữ Thiếu Khanh lại nói: “Đừng vội, cuộc bao nhiêu còn chưa nói, lần này chúng ta cuộc năm trăm vạn viên linh thạch, có dám không?” Kiếm Lan chần chờ. Cho dù là nàng ta, trên người cũng không có năm trăm vạn viên linh thạch. Nếu chri dựa vào mình nàng ta gom góp cuối cùng cũng sẽ giống như Đàm Linh, mang nợ trên người.” Thôi Thanh lạnh lùng nói: “Chỉ cuộc một trăm vạn viên linh thạch, ngươi không đồng ý thì thôi.” Thôi Thanh tỉnh táo hơn Kiếm Lan, vẫn còn lý trí. Giờ các nàng ta mỗi người đều thua hai trăm vạn viên linh thạch. Lỡ như lại thua thêm năm trăm vạn, trong khoảng thời gian rất dài sắp tới các nàng đều sẽ khó sống. Mặc dù ba người các nàng đều là dòng chính trong gia tộc nhưng linh thạch của gia tộc không phải chỉ cung cấp cho các nàng sử dụng. Trên người có một hai trăm vạn viên linh thạch đã coi như giàu có rồi. Nếu lại thua thêm năm trăm vạn viên linh thạch thì sẽ rất khó ăn nói. Thôi Thanh cuộc một trăm vạn, đây là vì mặt mũi, đến lúc đó nắm chặt dây lưng, tìm người khác mượn một chút còn có thể kiếm ra được. Cuộc năm trăm vạn viên linh thạch, thắng thì tất nhiên có thể hồi vốn, nhưng thua, thành trò cười, hơn nữa còn bị đói bụng. Thôi Thanh không muốn mạo hiểm nữa. Loan Tinh Duyệt cũng có suy nghĩ tương tự, nàng ta cũng bày tỏ chỉ đồng ý cuộc trong khoảng một trăm vạn viên linh thạch. Kiếm Lan nhẹ nhàng thở ra, nàng ta lập tức giơ hai tay ủng hộ hạn mức này. Lữ Thiếu Khanh vô cùng thất vọng, chỉ vào các nàng ta, khinh bỉ: “Các ngươi đang sợ cái gì? Không phải nói sư huynh ta chết chắc sao? Ta cũng cảm thấy sư huynh ta chết chắc, các ngươi lớn mật một chút có được không hả?” “Các ngươi đã thua hai trăm vạn có thua thêm năm trăm vạn nữa cũng khác gì nhau đâu. Lỡ như các ngươi thắng thì sao? Có thể hồi vốn mà, còn có thể tạt vào mặt ta nữa, các ngươi không muốn sao?” “Hay là để Đàm Linh cô nương cùng tham dự luôn, như thế nào?” Đàm Linh quả quyết cự tuyệt: “Ta sẽ không tham dự.” Đứng xem là được rồi, Đàm Linh không muốn tham dự vào nữa. Lữ Thiếu Khanh khinh bỉ luôn cả Đàm Linh: “Ta nói này, chuyện gì vậy? Không phải các ngươi tự xưng là những đệ tử mạnh nhất Thánh địa sao?” “Sao bây giờ ai nấy đều sợ hãi vậy? Cơ hội tốt như vậy trước mặt các ngươi mà các ngươi đều không cần sao?” “Lớn mật một chút, liều mạng một phen để thắng lại những gì đã mất.” Nhóm Thôi

Thanh lạnh lùng nhìn Lữ Thiều Khanh, trong đầu ba người đều có suy nghĩ, nếu ta là đệ tử mạnh nhất ta sẽ lập tức đập nát đầu chó của ngươi. Thậm chí Kiếm Lan còn dùng lời Lữ Thiều Khanh để đáp trả lại hắn: “Nếu ngươi không dám thì thôi vậy.” Lữ Thiều Khanh vô cùng thất vọng: “Ừm, được rồi, một trăm vạn thì một trăm vạn.” “Tam Thánh tử, mong người làm chứng một chút, ta sợ có người quyệt nợ.” Với việc này Huyền chỉ có thể cười cười, hắn ta nói: “Yên tâm đi, ba người các nàng tốt xấu gì cũng là đệ tử Thánh địa, chắc chắn sẽ không nói lời không giữ lời.” Trong lòng Huyền âm thầm chửi thề, ngược lại ta hơi lo ngươi sẽ quyệt nợ đấy. Lữ Thiều Khanh cười tủm tỉm: “Được, đến lúc đó có cơ hội mời ngươi ăn cơm.” Huyền nhìn về phía họa diện, bên cạnh Kế Ngôn càng lúc càng nhiều người tụ tập, giờ đã gần hơn sáu mươi người rồi. Huyền nhìn Kế Ngôn vẫn nhắm mắt tĩnh tọa, trong lòng không thể không bội phục. Đến lúc này, còn có thể bình tĩnh như thế, tố chất tâm lý có thể nói là cường đại. Huyền không kìm được nói: “Người tham gia tỷ thí chỉ còn lại chín mươi ba người, hơn một nửa số người đã tới bên cạnh Kế Ngôn công tử, đến lúc đó đánh nhau, Kế Ngôn công tử rất nguy hiểm. Không biết rốt cuộc Kế Ngôn công tử có tính toán gì không?” Ánh mắt hắn ta một lần nữa nhìn về phía Lữ Thiều Khanh, muốn nghe xem Lữ Thiều Khanh nói thế nào. Lữ Thiều Khanh lắc đầu: “Ta cũng không biết huynh ấy muốn làm gì.”

Hết chương 934.

Chương 935. Ta cùng sư huynh kê vai chiến đấu

Vẻ mặt Lữ Thiếu Khanh lạnh nhạt nhưng trên thực tế trong lòng cũng có vài phần lo lắng. Nếu hắn ở bên cạnh nhất định phải rộng to một phen với Kế Ngôn, mắng Kế Ngôn không có đầu óc. Kế Ngôn muốn đánh với những người này vậy thì phải động thủ trước, nhân lúc nhân số còn ít giết sạch bọn hắn. Nếu còn chờ đợi thêm nữa người xung quanh sẽ càng ngày càng nhiều. Giờ Lữ Thiếu Khanh có muốn giúp cũng không giúp được, hắn hơi có chút bất đắc dĩ thở dài. Đàm Linh bên cạnh kinh ngạc nhìn Lữ Thiếu Khanh. “Nhìn cái gì? Chưa thấy trai đẹp bao giờ à?” Lữ Thiếu Khanh nhận ra ánh mắt kinh ngạc của Đàm Linh thì trừng mắt với nàng ta một cái, hung thần ác sát. “Người là đang lo lắng sư huynh của người sao?” Đàm Linh không kịp được hỏi, trong lòng thầm nghĩ, có lẽ tên khốn kiếp này vẫn còn chút lương tâm? Lữ Thiếu Khanh lập tức lộ ra vẻ ưu thương vô cùng: “Nói nhảm, đương nhiên lo lắng rồi. Ta sợ huynh ấy bị đánh chết, trận cá cược lần này coi như ta thua rồi.” Đàm Linh đột nhiên vô cùng bội phục Kế Ngôn, lại có thể dễ dàng tha thứ cho kiểu sư đệ này như vậy. Đàm Linh hừ một tiếng: “Nếu người thật sự lo lắng cho hắn, vì sao người không tham gia tỷ thí?” Đàm Linh không biết thực lực thật sự của Lữ Thiếu Khanh nhưng cổ thần thức đó cho nàng ta biết, Lữ Thiếu Khanh cũng không phải một người dễ trêu chọc. Không có chút thực lực, tuyệt đối không dám phách lối như vậy. Lữ Thiếu Khanh nhún nhún vai: “Người không thấy chúng ta đang kê vai chiến đấu sao?” Kê vai chiến đấu? Ánh mắt Đàm Linh khinh bỉ, ta thấy người và ta đang sóng vai ngồi ở đây. Phì, ta đang nghĩ gì vậy? Sắc mặt Đàm Linh đỏ lên, hơi nhích người đi một chút, cách xa tên khốn kiếp này thêm một tí. Lữ Thiếu Khanh hiểu kì: “Người muốn đánh rắm à?” “Khốn kiếp!” Đàm Linh muốn cào chết tên khốn kiếp này. Huyền cũng cười ha hả chen vào nói: “Trương huynh, người nói kê vai chiến đấu là có ý gì?” Huyền tự nhận mình không ngốc, nhưng hắn ta nghĩ nát óc cũng không hiểu ra ý tứ trong lời nói của Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh chỉ vào

trong họa diện nói: “Huynh ấy tỷ thí với người khác, ta ở đây đánh cược với người khác, huynh ấy thắng ta cũng thắng, đây không phải kẻ vai chiến đấu thì là cái gì?” “Ta ở đây này kiếm linh thạch cũng rất vất vả, đến lúc đó không chừng còn phải dùng linh thạch để bồi bổ sức khỏe cho huynh ấy...” Mọi người. Suýt chút nữa thì Huyền sụp đổ, muốn mắng người. Hắn ta chật vật không chế, nở nụ cười, nhanh chóng quay đầu sang chỗ khác, không cách nào trò chuyện tiếp được. Lúc này, trong họa diện cũng truyền ra âm thanh... “Ha ha, uy phong thật to, chúng ta nhiều người như vậy đều tới đây rồi hẳn vẫn đang nhắm mắt dưỡng thần, hẳn xem mấy người chúng ta như không khí à?” Có người thâm trầm mở miệng, giọng nói như hàn phong cuốn lên, phiêu diêu bất định. Nhiều người tới như vậy, lá gan của tất cả mọi người bắt đầu tích đủ rồi. Người chỉ sợ thiên hạ không loạn bắt đầu ngo ngoe muốn hành động. Có người đầu tiên mở miệng lập tức có người thứ hai phụ họa theo, âm dương quái khí: “Đúng vậy, đánh bại Kiếm Nhất đại nhân rồi nên không thềm để mấy người chúng ta vào mắt nữa đây.” “Đúng là kiêu ngạo tự đại.” Lại có người thứ ba nói theo: “Mấy người chúng ta ở đây có ai không phải thiên chi kiêu tử chứ?” “Chỉ cần có đủ thời gian, ai trong chúng ta thua kém hẳn?” “Kế Ngôn đại nhân, người nói một câu đi.” Hình như có người muốn làm người tốt: “Nếu không sẽ chọc mọi người nổi giận đấy.” “Kế Ngôn đại nhân người lợi hại như vậy, không nên như vậy.” “Quả nhiên, không để chúng ta vào mắt, hẳn đang xem thường chúng ta...” Càng ngày càng nhiều người mở miệng, bọn hắn vô tình hay cố ý chỉ trích Kế Ngôn. Mùi thuốc súng trong không khí dần dần dày đặc. Càng ngày càng có nhiều người ánh mắt trở nên bất thiện, bọn hắn nhìn chằm chằm Kế Ngôn, ánh mắt như đao. Nếu như là người bình thường trong tình huống này chắc chắn sẽ không nhịn được. Nhưng, Kế Ngôn thì khác. Hắn ta vẫn không hề nhúc nhích gì, chỉ có Vô Khâu kiếm chậm rãi từ bên dưới lơ lửng lên trên, nâng cao cảnh giác. Mọi người thấy Kế Ngôn không quan tâm gì thì lửa giận của những người chung quanh cũng dần dần xuất hiện. Bỗng nhiên lại có người âm thầm suy đoán: “Không phải do hắn không thể nào nhúc nhích được đấy chứ?” “Sau vài lần chiến đấu luân phiên, cho dù hắn có là tiên nhân thì cũng phải bị thương nhẹ chứ nhỉ?” “Nếu không, sao hắn cứ bất động mãi vậy?” “Nếu vậy, đây là cơ hội của chúng

ta.” Có người trong bóng tối đang ngằm giật dây: “Hắn mạnh lắm, chứ vị, nếu để cho hắn khôi phục, người nói chúng ta ai đánh thắng được?” “Tương lai, hắn sẽ là người còn cường đại hơn cả Kiếm Nhất đại nhân...” Mấy lời này vừa nói ra, ánh mắt những người chung quanh chớp chớp, bắt đầu trở nên hung hăng. Trong không khí cũng tràn ngập sát khí nhàn nhạt, sát khí dần dần nồng đậm lên. Kiếm Nhất đứng ở đằng xa, lạnh lùng nhìn Kế Ngôn. Dưới ánh trăng màu đỏ máu, phương viên vài dặm quanh Kế Ngôn đã có vài tu sĩ Thánh tộc đứng dậy. Bọn hắn có người quang minh chính đại đứng dưới ánh trăng, cũng có người giấu cơ thể trong bóng tối. Bọn hắn như đàn sói trong đêm tối bao vây quanh con mồi, đang tìm thời cơ thích hợp ra tay. Kiếm Nhất cười lạnh không thôi, ánh mắt âm tàn mang theo đắc ý. Hắn ta bị thương trong tay Kế Ngôn, thực lực tổn thương rất lớn. Nếu như không phải kịp thời rời đi, hắn ta cũng sẽ bị người ta vây công. Giờ hắn ta cũng không dám áp sát quá gần, hắn ta đang chờ đợi, chờ những người kia động thủ với Kế Ngôn. Hắn ta bị Kế Ngôn đánh bại, cơn giận này dù thế nào hắn ta cũng không thể nuốt trôi được. Hắn ta chỉ có thể nghĩ cách khác để đối phó với Kế Ngôn. Cục diện trước mắt đúng là điều hắn ta muốn nhìn thấy nhất. “Ta không tin người không hề có chút thương tổn nào, cục diện này người phá như thế nào đây?” Nhưng Kiếm Nhất vừa mới nói xong, một giọng nói chậm rãi vang lên. “Làm người ta quá thất vọng rồi, xem ra Kiếm Nhất người cũng chỉ có chút năng lực như vậy.” Kiếm Nhất kinh hãi quay đầu, nhìn thấy một người quen cũ. Hết chương 935.

Chương 936. Kế Ngôn kiêu ngạo tự đại?

“Mộc, Mộc Vĩnh!”Kiếm Nhất vừa sợ vừa giận, thân thể nhanh chóng lui ra sau, nói rộng khoảng cách, ánh mắt nhìn chòng chọc vào Mộc Vĩnh, trong lòng vô cùng cảnh giác.Mộc Vĩnh lẳng lặng nhìn Kiếm Nhất, ánh mắt càng lộ tia thất vọng.So với Kế Ngôn, phản ứng của Kiếm Nhất như vậy thật khiến người ta xem thường.“Mộc Vĩnh, ngươi muốn làm gì? Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn sao?” Kiếm Nhất đề kinh sợ trong lòng xuống, lạnh lùng hỏi.Thậm chí, trong lòng Kiếm Nhất hơi hoảng hốt.Giờ hắn ta đánh không lại Mộc Vĩnh.Mộc Vĩnh cười lắc đầu: “Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn? Đây không phải chuyện mà ngươi đang làm sao?”Kiếm Nhất biết Mộc Vĩnh đang nói cái gì, trên mặt không khỏi hiện lên vẻ tức giận: “Liên quan gì đến ngươi? Đừng quên, ngươi cũng là bại tướng dưới tay Kế Ngôn, đây là ta đang giúp ngươi báo thù.”“Báo thù?” Giọng điệu của Mộc Vĩnh càng thêm khinh thường: “Thủ đoạn như vậy chỉ có những kẻ yếu mới làm.”Kiếm Nhất nhìn thấy dáng vẻ khinh thường kia của Mộc Vĩnh thì thấy trong lòng mình tràn đầy sỉ nhục.Nếu hắn ta có đủ thực lực thì hắn ta có cần như vậy không?“Đáng chết, ngươi đến đây để sỉ nhục ta sao? Ngươi và Kế Ngôn cùng một bọn à?”Kiếm Nhất đột nhiên cảm thấy mình đoán trúng.Mộc Vĩnh không rõ lai lịch, thực lực cường hãn.Kế Ngôn cũng vậy, không biết từ đâu xuất hiện, lại có thực lực cường đại.Mộc Vĩnh rất muốn cười, ngữ khí càng thêm thất vọng: “Trước kia vẫn rất thương thức ngươi, giờ xem ra, mắt ta mù rồi.”“Nhận thua rồi rời khỏi đây đi.” Bỗng nhiên, vẻ mặt Mộc Vĩnh trở nên lạnh lẽo, ngữ khí tràn đầy uy nghiêm: “Trở về nghiêm túc tu luyện nội tâm của ngươi đi, đừng để Kiếm gia mất mặt, Thánh tử thứ tư!”Mộc Vĩnh bỗng nhiên như biến thành người khác khiến Kiếm Nhất hơi sửng sốt.Nhưng mấy chữ Thánh tử thứ tư này đâm cho hắn ta đau nhói.Thánh tử thứ tư, hắn ta không cảm thấy vinh hạnh, đây là sự sỉ nhục.Nếu thực lực của hắn ta đủ, kém nhất cũng là Thánh tử thứ ba, có biên chế của Thánh địa.Chứ không phải bị người ta bí mật gọi là Thánh tử thứ tư.Thánh tử thứ tư nghe rất uy phong, nhưng không có

biên chế của Thánh địa, không nhận được sự thừa nhận và ủng hộ của Thánh địa. Kiếm Nhất nhìn không được, nổi giận gầm lên một tiếng: “Đáng chết, ta muốn giết ngươi.” Lúc hắn ta phần nộ muốn xuất thủ thì đột nhiên cảm thấy trong lòng lạnh lẽo, hắn ta ngênh đón ánh mắt của Mộc Vĩnh. Kiếm Nhất bỗng nhiên có loại cảm giác như chuột thấy mèo. Mộc Vĩnh gây cho hắn ta một cảm giác rất đáng sợ. Thậm chí hắn ta có một loại dự cảm, nếu không nghe lời, Mộc Vĩnh sẽ giết hắn ta. Đáng chết, bọn hắn quả nhiên là cùng một bọn. Trong lòng Kiếm Nhất giận dữ, hắn ta chỉ vào Kế Ngôn, lạnh lùng nói: “Ngươi không đi cứu đồng bạn của ngươi, ngươi chờ mà chết xác hắn ta đi.” “Ngu xuẩn!” Mộc Vĩnh vút lại cho Kiếm Nhất hai chữ. Kiếm Nhất giận dữ, vừa định nói gì đó thì nơi xa bỗng nhiên truyền tới ba động linh lực. “Kế Ngôn, ngươi cuồng vọng như vậy, không để chúng ta vào mắt, hôm nay ta sẽ giáo huấn ngươi.” Một thanh trường mâu tạo ra từ liệt điểm xuất hiện trên đầu Kế Ngôn. Ánh lửa chiếu rọi bầu trời, nhiệt độ nóng bỏng như trường mâu chính nghĩa từ trên trời rơi xuống, tru thần diệt Phật. Còn khán giả vẫn một mực chú ý cũng chấn động tinh thần. Cuối cùng đã có người động thủ. Kiếm Nhất cũng phần chấn, bà nó, mấy con hàng nhút nhát này cuối cùng cũng dám động thủ rồi sao? Ánh mắt Mộc Vĩnh cũng rơi trên người Kế Ngôn, hắn ta muốn xem xem Kế Ngôn phá vỡ cục diện như thế nào. Kiếm Nhất cười ha ha: “Nhìn xem đi, đây chỉ là bắt đầu.” Trường mâu cháy hừng hực, xé tan bóng đêm, sát ý điên cuồng. “Keng!” Quang mang Vô Khâu kiếm lóe lên, như một hư ảnh nho nhỏ hiển hiện, sau đó tan biến giữa không trung. Mộc Vĩnh trừng lớn ánh mắt của mình, khó có thể tin: “Kiếm linh?” Mộc Vĩnh lại muốn mắng người. Thế mà còn có cả vũ khí có kiếm linh. Mẹ nó. Mộc Vĩnh nhìn Vô Khâu kiếm như sao băng xẹt qua, biến mất trong đêm tối thì trong lòng lạng lẽ chửi thề. Chẳng trách lúc ấy hắn ta cứ cảm thấy thực lực của Kế Ngôn mạnh hơi quá mức một chút. Vũ khí có khí linh và vũ khí không có khí linh là hai món vũ khí hoàn toàn khác biệt. Tiểu tử này quả nhiên là yêu nghiệt. Mộc Vĩnh trong lòng cảm thán một tiếng. Hắn ta nhìn sang Kiếm Nhất cũng đang rơi vào trạng thái chờ đợi bên cạnh, trong lòng nảy sinh một sự bức bối khó hiểu. So ra, Kiếm Nhất như là một thằng ngu. Lúc Kiếm Nhất nghe Mộc Vĩnh kêu lên hai chữ kiếm linh, hắn ta cũng ngây dại. Nói đùa cái gì vậy. Chẳng lẽ vũ khí trong

tay Kế Ngôn kia lục phẩm sao?Hắn ta là một Nguyên Anh kỳ
tăng năm, có tài đức gì mà có thể nâng bội kiếm bốn mệnh lên
lục phẩm?Không phải là đến từ thế lực am hiểu rèn đúc lớn
nào đây chứ?Vô Khâu kiếm biến mất, người ở gần Kế Ngôn
chỉ thấy trên bầu trời xẹt qua một đạo lưu quang.Chưa kịp
phản ứng, liền nghe thấy có một người kêu thảm một
tiếng.Hỏa mâu thanh thế cực lớn chấn động, lung la lung lay
đã mất đi không chế.Tiếp theo Vô Khâu kiếm xuất hiện lần
nữa, như một thợ săn thông minh giết đến từ phía dưới.Một
kiếm xuyên thấu hỏa mâu, hỏa mâu biến mất trong tiếng nổ
tung.Một màn này khiến trong lòng mọi người run lên.Vừa
nhìn đã biết người chết kia chính là người xuất thủ.Mặc dù
không biết là dũng sĩ nào nhưng người dám ra tay thì chắc
chắn rất tự tin là mình sẽ thắng lợi.Không ngờ lại nhận phải
một kết quả như vậy. Hết chương 936.

Chương 937. Không muốn chết, cút

Lúc này Kế Ngôn cũng mở to mắt, hấn ta đứng dậy, ánh mắt đảo qua một vòng. Dưới ánh trăng màu đỏ máu, bạch y của Kế Ngôn tung bay, ánh mắt như điện nhìn mọi người. Hàn phong vù vù thổi qua, đám người bất giác cảm thấy lạnh cả người. Đường như dưới ánh mắt chăm chú của Kế Ngôn, bọn hấn không có chỗ che thân. Kế Ngôn thản nhiên nói: “Không muốn chết, cút!” Giọng nói bình thản, dung nhập trong gió lạnh khiến càng nhiều người trong lòng lạnh run. Nhưng một câu nói của Kế Ngôn cũng không thể khiến cho người ta lùi bước. Mọi người cũng không bị dọa nhiều quá. Dáng vẻ này của Kế Ngôn ngược lại đã khơi dậy hưng tính của một số người. Có người trong bóng tối lớn tiếng hô hào: “Mọi người không nên nói nhảm với hấn.” “Cùng tiến lên!” “Hấn đấu với Kiếm Nhất đại nhân chiến đấu chắc chắn sẽ bị thương, lúc này không giết thì chờ đến khi nào?” “Giết!” Tiếp theo lại có người ra tay. Lần này, càng nhiều người xuất thủ hơn. Chỉ trong nháy mắt, hơn mười cỗ ba động bộc phát, hơn mười người cùng nhau động thủ. Còn rất nhiều người cũng đang lặng lẽ chuẩn bị, vận sức chờ phát động. Trong chốc lát, trong không khí bộc phát ra tầng tầng ba động. Linh lực trong phạm vi ngàn dặm đều bị rút sạch. Các loại công kích phi kiếm, hỏa cầu, băng tiễn... Nhiều người xuất thủ như vậy, ba động va chạm, như biển cả tóe lên ngàn cơn sóng. Bầu trời run rẩy, đại địa băng liệt, như đến ngày tận thế. Ánh trăng màu đỏ máu rơi xuống cũng trở nên vụn vụn. Người xuất thủ đều tung ra sát chiêu, uy lực to lớn, cho dù là Nguyên Anh hậu kỳ đối mặt cũng phải nhượng bộ lui binh. Tất cả công kích cùng nhau hướng về phía Kế Ngôn. Hỏa cầu nóng bỏng, nhiệt độ kinh khủng khiến không gian vụn vụn. Băng tiễn hàn khí lâm liệt gào thét tới, như đóng băng vạn vật. Hàn phong vù vù như lưỡi dao sắc bén, chém cắt không gian, xé rách hết thảy. Không gian chung quanh Kế Ngôn đều bị bịt kín, không còn khe hở để thoát đi. Người ra tay cười haha: “Haha, chúng ta nhiều người như vậy đồng loạt ra tay, ngươi làm thế nào để ngăn cản được đây?” “Ngươi ngoan ngoãn chịu chết đi.” Những người khác

cũng cười lạnh không thôi, nhìn Kế Ngôn bị bao vây, dường như bọn hắn đã nhìn thấy một cỗ thi thể rồi. Các loại pháp thuật, hào quang sáng chói phá vỡ hắc ám chiếu rọi phương viên trăm dặm như ban ngày. Đám người ở Thánh địa nhìn thấy công kích như pháo hoa bắn thì liên tục cảm thán. “Chết, chết chắc.” “Kế Ngôn đại nhân chết chắc.” “Nhiều người tấn công như vậy hẳn làm sao ngăn cản đây? Ta, ta nhận ra rồi, trong đó có một đại nhân Nguyên Anh kỳ tầng hai.” “Đâu chỉ có thế, khởi xướng tiến công chỉ ít có hai đến ba đại nhân Nguyên Anh kỳ.” “Ồi chao, còn có rất nhiều Nguyên Anh kỳ đang dồn sức chờ tấn công, Kế Ngôn, tuổi trẻ khinh cuồng, không biết tiến biết lùi, chết chắc.” “Đúng vậy, đáng tiếc, một vị thiên tài như vậy, tự Có người thờ dài, đây là thờ dài vì thiên tài Thánh tộc vẫn lạc. Cũng có người vui mừng không thôi. “Haha, quá tốt rồi, đáng đời, ai bảo ngươi ngông cuồng như vậy? Bị người ta vây công rồi à?” “Đi chết đi, thật sự tưởng rằng mình đánh bại Kiếm Nhất đại nhân là vô địch rồi sao?” “Loại tình huống này, cho dù là Kiếm Nhất đại nhân đến thì cũng phải ngoan ngoãn trốn đi thôi. Hắn thì hay rồi, còn dám phách lối uy hiếp, chết cũng đáng...” “Hừm, hại ta thua mất linh thạch, đáng đời...” Kiếm Nhất nhìn thấy đám người xuất thủ, các loại công kích pháp thuật đánh ra, thanh thế to lớn, kinh thiên động địa. Hắn ta hưng phấn đến mức muốn nhảy cẫng lên hét to vài tiếng. Nếu như không có Mộc Vĩnh đứng trước mặt. Nhưng giờ hắn ta cũng không thể nào kìm được nụ cười, trong lòng đắc ý, không còn che giấu biểu cảm trên gương mặt. Hắn ta nói với Mộc Vĩnh: “Haha, bây giờ cho dù ngươi muốn rat ay thì ngươi cũng không cứu nổi người của ngươi rồi.” Mộc Vĩnh thờ dài, mọe nó, đúng là kẻ ngu ngốc. Lúc bị đánh bại đã tổn thương đến não rồi à? Mộc Vĩnh lười nói chuyện, ánh mắt của hắn ta chăm chú nhìn chằm chằm Kế Ngôn ở phía xa. Hắn ta tin Kế Ngôn tuyệt đối không phải dạng người lỗ mãng như vậy. Đối mặt với đám người đang vây công, Kế Ngôn tay cầm Vô Khâu kiếm tùy tiện đứng đấy giống như không hề có ý định ngăn cản. Màn này rơi vào trong mắt đám người khiến bọn hắn càng thêm hưng phấn. Biết mình không đủ sức ngăn cản nên từ bỏ luôn, muốn thua một cách thoả mái sao? Rất nhanh, một cơn sóng khí cường đại cuốn tới, uy áp kinh khủng giống như cả không gian sắp sụp đổ. “Ầm ầm!” Hỏa cầu lớn giống như sao băng đụng vào Địa cầu, hung hăng đụng phải Kế Ngôn, phát

ra bạo tạc kịch liệt. Ánh lửa mãnh liệt ngút trời dâng lên, cả bầu trời như được thắp sáng trong nháy mắt. Tiếp đến, băng tiễn rơi xuống, nhiệt độ chợt hạ xuống giống như đưa thân vào trong băng thiên tuyết địa. Hơn mười loại công kích không ngừng rơi xuống, dị tượng xuất hiện, các loại uy áp lan tràn, tựa như muốn đánh nát hoàn toàn vùng không gian nơi Kế Ngôn đứng. Những người vây xem không thể không hoàn toàn rút lui ra sau để tránh dư ba của những công kích này. “Chết chắc!” Không ít người chuẩn bị xuất thủ cũng chậm rãi buông tay xuống, không có ý định ra tay nữa. Dưới công kích như thế này, Kế Ngôn chết chắc. Kiếm Nhất nhìn bạo tạc không ngừng trên bầu trời phía xa, màu sắc lộng lẫy, mỹ lệ xán lạn như pháo hoa. Hắn ta một lần nữa cười lên: “Dưới công kích như vậy, hài cốt có còn nữa không?” Nhưng sau khi hắn ta vừa nói ra lời này thì thấy Mộc Vĩnh gầm thét: “Ngu xuẩn, câm miệng cho ta!” Vẻ mặt Mộc Vĩnh hơi khác thường, khó coi, nhưng cũng không phải loại đau đớn khổ sở. Nhưng, trong lòng hắn ta thì lại vô cùng phẫn nộ, người của người chết rồi nên muốn trút giận lên người ta à? Cùng lúc đó, bạo tạc xa xa cũng dần dần bình tĩnh trở lại. Bóng dáng Kế Ngôn biến mất không thấy đâu, giữa trời đất chỉ có hàn phong một lần nữa vù vù thổi qua. Hết chương 937.

Chương 938. Kế Ngôn đáng sợ

Dưới ánh trăng màu đỏ, hàn phong vù vù, nhiệt độ lạnh lẽo có thể khiến phàm nhân đang sống sờ sờ đông chết. Nhưng đối với những người vây công Kế Ngôn mà nói, trong lòng bọn họ như lửa đốt, cơ thể vì kích động nên run rẩy. Dưới bóng đêm, ngoài hàn phong thổi vù vù, tất cả dường như đều rất yên tĩnh. Vị trí Kế Ngôn đã không còn có một ai, một chút bụi bặm cũng không hề lưu lại. Xem ra, công kích của bọn họ đã có thể hoàn toàn xóa Kế Ngôn ra khỏi thế giới này, không còn lại chút căn bã nào. “Ha ha, hắn chết rồi.” “Đây là cái giá mà hắn phải trả vì sự ngông cuồng của hắn...” “Haha... có lợi hại hơn nữa thì đã sao chứ? Dưới công kích liên thủ của chúng ta vẫn khó thoát khỏi cái chết.” “Khì khì, ta, Ô Thác, ngày sau có thể nói là đã xử lý được một thiên tài, ha ha...” Một nam nhân như một ngọn núi nhỏ từ trong bóng tối xuất hiện, để lộ gương mặt thật của gã. “Hóa ra là Ô Thác, tồn tại Nguyên Anh kỳ tầng hai, nghe nói hắn ta nắm trong tay pháp quyết cấp Địa, uy lực kinh người.” “Không sai, vừa rồi cũng có một phần của hắn ta.” Ô Thác nghe thấy tiếng nghị luận của người chung quanh thì sắc mặt càng trở nên kiêu ngạo, há mồm cười haha một tiếng: “Lần này...” Nhưng mà gã vừa mở miệng, trên bầu trời bỗng nhiên xẹt qua một vòng hàn quang. Dưới bầu trời đêm màu máu, vẻ mặt Ô Thác đông cứng lại, một cỗ suối máu phun thẳng lên bầu trời. Một tiểu nhân từ trên đầu Ô Thác bò ra, là phiên bản thu nhỏ của Ô Thác, vẻ mặt kinh Hoàng, không nói hai lời muốn trốn đi. Nhưng mà lại là một vòng hàn quang xẹt qua. “A!” Tiếng kêu thê lương xẹt qua chân trời, truyền khắp hoang nguyên và rừng sâu. Nguyên anh của Ô Thác biến mất giữa không trung với tốc độ mắt thường có thể thấy được. Âm thanh thê lương dọa cho tất cả mọi người rùng mình, linh hồn không ngừng run rẩy. Cơ thể Ô Thác lúc này mới từ trên trời rơi xuống, nện mạnh xuống đất, cuốn lên một cỗ bụi mù. Một thanh trường kiếm xuất hiện, một tiểu nhân đứng trên thân kiếm, vỗ ngực nôn khan. “Oe, gạt người, vậy mà dám nói ăn rất ngon gì đó?” “Mặc Quân thôi, trở về ta nhất định phải tìm người tính sổ sách, oe...” Trước mắt bao nhiêu người một vị

Nguyên Anh cứ như vậy vẫn lạc, ngay cả Nguyên Anh cũng không thể nào trốn thoát. Thậm chí có thể nói, Ô Thác đến chết vẫn chưa kịp có phản ứng. “Ồ, ở đó, trên trời...” Có người hoảng sợ chỉ lên trên trời kêu to. Ở trên trời cao vạn mét, Kế Ngôn như kiếm thần cửu thiên, ánh mắt lạnh như băng khiến linh hồn đám người bên dưới lúc này đều như sắp bị đóng băng. Đám người Thánh địa nhìn thấy Kế Ngôn xuất hiện trên trời thì lại một lần nữa xôn xao. “Không, không thể nào!” “Hắn, sao hắn còn có thể sống sót?” “Hắn, hắn, hắn là tồn tại gì vậy?” “Đáng, đáng sợ...” Lữ Thiệu Khanh nhìn thấy Kế Ngôn xuất hiện thì trong lòng cũng nhẹ nhàng thở phào. Móa nó, trở về phải mất mấy trăm năm mới được. Sao dày vò, dọa người ta muốn chết vậy chứ? May là sư phụ không ở đây chứ nếu không chắc mắc bệnh tim luôn rồi. Lữ Thiệu Khanh thoáng nhìn qua những người chung quanh, cho dù là Huyền hay nhóm Thôi Thanh, Kiếm Lan, tất cả đều tròn tròn mắt, trên mặt mang theo sự chấn động sâu sắc. Bọn hắn không dám tin rằng Kế Ngôn vẫn còn có thể sống sót. Vừa rồi mười mấy người công kích, cho dù có là công kích của Kết Đan kỳ bình thường nhưng uy lực cũng không thể khinh thường. Cho dù là Hóa Thần kỳ tới cũng phải luống cuống tay chân, miễn cưỡng chống cự toàn bộ cũng phải bị thương. Nhưng Kế Ngôn chẳng những có thể sống sót hơn nữa thoát nhìn hình như không bị tổn thương bao nhiêu. Qua một hồi lâu, Thời Liêu vô cùng phấn chấn, hỏi Lữ Thiệu Khanh: “Đại nhân, Kế Ngôn đại nhân, là, làm sao có thể làm được?” Ánh mắt của mọi người cũng đều rơi trên người Lữ Thiệu Khanh. Bọn hắn cũng rất tò mò vì sao. Kế Ngôn có thật sự cường đại như vậy không? Trên mặt Lữ Thiệu Khanh đầy tia khinh thường, dáng vẻ rất khinh bỉ đám người này: “Không có kiến thức, chuyện bao lớn chứ, có gì mà phải hoảng hốt như vậy? Trên thực tế, Lữ Thiệu Khanh cũng không biết vì sao Kế Ngôn làm được. Điều duy nhất hắn có thể khẳng định là, trong lần này chắc chắn Kế Ngôn đã lại lĩnh ngộ gì đó, nếu không tuyệt đối sẽ không làm được như vậy. Những người khác cũng không biết Lữ Thiệu Khanh cũng không biết vì sao, bọn hắn nhìn Kế Ngôn trong họa diện, mặc dù cách rất xa, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy một cái chấm đen nhỏ nhưng trong mắt bọn hắn, bóng dáng Kế Ngôn thời khắc này được phóng đại vô hạn, càng lúc càng thần bí. Kế Ngôn không cho đám người quá nhiều suy nghĩ

thời gian.Hắn ta vung tay lên, Vô Khâu kiếm bộc phát quang mang.Một sát na, phong mang kiếm ý tràn ngập, phủ kín bầu trời.Kiếm quang rơi xuống, như là mặt trời rơi xuống, chói lóa mắt.Khí tức ngập trời như thủy ngân rơi xuống đất, trời đất như chìm nổi dưới chân hắn ta.“A!”Một tiếng hét thảm, một người xuất thủ công kích Kế Ngôn kêu thảm một tiếng, cả người bị kiếm quang thôn phệ , chờ đến khi kiếm quang tán đi, hắn ta đã hoàn toàn biến mất trên thế giới này.Kế Ngôn một kiếm lại một kiếm, như Kiếm Thần hạ phàm, mỗi một kiếm đều có thể mang đi một kẻ địch.Cảm giác cường đại khiến hắn khóa chặt những người từng công kích hắn ta.Đối mặt với những người dám ra tay với mình, Kế Ngôn không còn khách khí.Chỉ trong một hơi thở đã có mấy người kêu thảm ngã xuống.Đối mặt với công kích của Kế Ngôn, sự phản kháng của bọn hắn thật buồn cười.Trước mặt Vô Khâu kiếm, tất cả bọn hắn đều bình đẳng, đi chết bình đẳng. Hết chương 938.

Chương 939. Kế Ngôn đáng sợ

“Giết, giết hắn.” Những người khác hoảng sợ, có người kêu to lên, hi vọng những người khác đồng loạt ra tay. Nhưng mà, sự đáng sợ của Kế Ngôn đã dọa những người khác sợ, khiến người khác trong lúc nhất thời không biết làm như thế nào cho phải. Tiếp tục ra tay sao? Hay khoanh tay đứng nhìn? Tiếp tục ra tay không chừng vẫn không làm gì được Kế Ngôn, cuối cùng ngược lại còn khiến Kế Ngôn dễ mắt tới. Bọn hắn cũng không có lòng tin có thể ngăn cản được Kế Ngôn. Không thấy Nguyên Anh kỳ đứng trước mặt Kế Ngôn cũng như gà con sao? Một kiếm một tên. Giờ Kế Ngôn đang giết hết tất cả những người vừa rồi ra tay với hắn ta. Mọi người đều khó xử, do dự không quyết. Tốc độ của Kế Ngôn rất nhanh, dưới công kích nhanh như lôi đình của hắn ta, mười mấy người ra tay với hắn ta lần lượt ngã xuống, cho dù bọn hắn có ra sức ngăn cản cũng không làm nên chuyện gì. Tốc độ nhanh chóng, thủ đoạn tàn nhẫn, làm cho tất cả mọi người trong lòng ứa ra hàn khí. Nhưng, sau khi Kế Ngôn đánh chết mười mấy người kia không dừng tay mà vẫn tiếp tục xuất thủ. Vô Khâu kiếm gào thét chém xuống như tiên kiếm từ trên trời rơi xuống, chìm vào trong bóng tối. “A!” Trong bóng đêm lập tức có người kêu thảm ngã xuống. Đó là người ban nãy đang âm thầm cổ động. Lập tức có người hô to: “Hắn, hắn muốn giết sạch chúng ta!” Những người còn lại như lâm đại địch, lần này không tới phiên bọn hắn do dự, có người hô to: “Chúng ta đồng loạt ra tay, còn không ra tay, chúng ta nhất định phải chết!” Nhưng, lúc này Kế Ngôn đột nhiên thu kiếm, đồng thời hừ lạnh một tiếng. Giọng nói xuyên qua tất cả mọi người, giọng Kế Ngôn nhàn nhạt tựa như vang lên bên tai bọn hắn: “Còn lại hơn sáu mươi người, năm mươi danh ngạch sắp đủ rồi...” Lữ Thiếu Khanh nhìn thấy Kế Ngôn nói ra câu này thì trong lòng hắn khẽ cười. Hắn vươn người đứng dậy, nói với Thôi Thanh, Kiếm Lan, Loan Tinh Duyệt: “Trong vòng ba ngày, ba người các ngươi nhớ đem linh thạch của ta tới, nếu không ta bảo Tam Thánh tử tìm các ngươi tính sổ.” Đàm Linh xoắn xuýt một chút, cũng bổ sung một câu: “Còn ta nữa.” Cái tên khôn này

quá đáng ghét, kèm thêm cả ta thì chết sao? Các nàng cũng thua ta linh thạch mà.Huyền không muốn nói chuyện.Kể ra ta giống như tiểu đệ của ngươi nhỉ, ngươi bảo ta đi tìm các nàng tính sổ thì ta sẽ đi à?”Ngươi và sư huynh của ngươi rất không giống nhau.Huyền hỏi Lữ Thiệu Khanh: “Trương huynh, ngươi muốn đi đâu?Lữ Thiệu Khanh nhìn Kế Ngôn trong họa diện, cười nói: “Đi xem thử.”Sau khi Kế Ngôn nói ra câu kia, Lữ Thiệu Khanh liền biết trận tỷ thí sắp kết thúc rồi.Hắn phải đi tiếp ứng một chút, tránh sau khi Kế Ngôn ra ngoài sẽ bị người ta đánh lén.Tuy nói bị người ta giết chết trong tỷ thí, gia quyến thân thích bằng hữu không được lấy đó làm có báo thù, nhưng đây cũng chỉ là quy định, lòng người khó dò.Còn ở nơi tỷ thí, tất cả mọi người sững sờ nhìn Kế Ngôn trên bầu trời, trong lúc nhất thời bọn hắn không biết nên chửi thề như thế nào.Dưới thế cục như thế này ai còn nhớ chuyện danh ngạch chứ?Nhưng bọn hắn rất nhanh kịp phản ứng.Móa nó, họ tới đây đâu phải để vây giết Kế Ngôn, họ tới để kiếm danh ngạch lên Thánh Sơn mà.Trước mắt còn lại hơn sáu mươi người, đào thải thêm mười mấy người nữa là đủ năm mươi người rồi.Trong nháy mắt, tâm tư của mọi người đều vội vàng xoay ngược lại, người thông minh lập tức trốn vào trong bóng tối, mau chóng rời khỏi nơi này. Những người còn lại ai nấy đều đề phòng, trong đêm tối lại một lần nữa ẩn chứa sát cơ.Không ai còn định trêu chọc Kế Ngôn nữa.Vừa rồi người đông thế mạnh đều không làm gì được Kế Ngôn, giờ thì càng không cần phải nói.Dưới thắng lợi trong tầm mắt, chẳng ai muốn mình bị đào thải cả.Mộc Vĩnh nghe thấy Kế Ngôn lập tức thay đổi thế cục ở hiện trường bằng một câu nói thì lộ ra ánh mắt tán thưởng.“Hảo tiểu tử!”Có thực lực không nói, đầu óc còn thông minh.So với loại ranh ma như Kiếm Nhất thật sự tốt hơn nhiều.Mộc Vĩnh lại nhìn nhìn Kiếm Nhất đang chờ dẫn cách đó không xa, càng lúc càng cảm thấy không vừa mắt với Kiếm Nhất.Hắn ta quát Kiếm Nhất: “Rời khỏi đây đi.”Kiếm Nhất hoàn hồn, vẻ mặt dữ tợn.Vì sao? Hắn ta làm thế nào cũng không thể nghĩ thông, Kế Ngôn làm thế nào có thể bình yên vô sự dưới vây công của mười mấy người?Chẳng lẽ hắn ta thật sự cường đại như vậy sao?“Vì sao?” Kiếm Nhất chỉ vào Kế Ngôn hỏi Mộc Vĩnh: “Hắn làm sao làm được?”Hắn ta bại trên tay Kế Ngôn, lúc đầu cảm thấy thực lực hai bên hắn không kém nhau bao nhiêu.Kiếm Nhất cảm thấy mình chỉ cần cố gắng

một chút, sau này vẫn có thể đánh bại Kế Ngôn. Nhưng trước mắt, Kế Ngôn lại có thể làm đến bước này. Hơn nữa thoát nhìn lông tóc không tổn hao gì, thật là đáng sợ. Vấn đề này không làm rõ ràng, Kiếm Nhất đi ngủ cũng sẽ không nhắm mắt được. Nhưng Mộc Vĩnh nhìn vẻ mặt dữ tợn của Kiếm Nhất thì biết nội tâm của Kiếm Nhất đã phát điên rồi. Không khơi thông, thành tựu sau này sẽ không thể nào cao thêm được. Thậm chí có khả năng vì việc này mà tẩu hỏa nhập ma. Mộc Vĩnh hừ một tiếng: “Hắn chỉ chống cự vài đợt công kích trước mặt, còn lại toàn né tránh.” “Né, né tránh?” Kiếm Nhất không thể tin được: “Nói đùa cái gì vậy...” Mười mấy người công kích, trên trời dưới đất, mỗi một không gian bên người Kế Ngôn đều bị phong tỏa. Căn bản không cách nào thoát được, sao có thể né tránh? Mộc Vĩnh lạnh lùng nói: “Ngắm lại công kích sau cùng kia của ngươi đi.” Sắc mặt Kiếm Nhất biến đổi, chiêu sau cùng Vãn Linh Kiếm của hắn ta có thể xưng là đại sát chiêu. Người cùng cảnh giới không thể nào đỡ được nhưng vẫn không thể làm gì được Kế Ngôn, ngược lại bị Kế Ngôn phản kích, đánh hắn ta bị thương. Hết chương 939.

Chương 940. Ngu xuân

“Người quay về suy nghĩ thêm đi, nếu không cả đời này người sẽ không đuổi kịp hắn.” Mộc Vĩnh lạnh lùng nói, sau đó vung tay lên, một cỗ linh lực tuôn ra. Kiếm Nhất vội vàng không kịp chuẩn bị, uy áp cường đại ép cho máu tươi phun ra, ngất đi. Mộc Vĩnh lại vẫy tay, lệnh bài tử thí treo bên hông Kiếm Nhất rơi vào trong tay hắn ta. “Hừ!” Mộc Vĩnh hừ lạnh một tiếng, lệnh bài hóa thành mảnh vỡ, đồng nghĩa Kiếm Nhất đã mất đi tư cách. Mộc Vĩnh nhìn Kế Ngôn trên bầu trời, tiếp theo ánh mắt lại nhìn về một phía khác. “Bọn hắn cũng nên nhận một bài học, nếu không sau khi lên Thánh Sơn, trêu chọc hắn thì quá nguy hiểm...” Sau đó bóng dáng Mộc Vĩnh lóe lên xuất hiện trước mặt mấy người Loan Hi. Bốn người Loan Hi đang trốn ở xa xa, vốn muốn tọa sơn quan hổ đấu, đợi chiếm tiện nghi. Không ngờ biểu hiện của Kế Ngôn khiến bốn người bọn hắn sợ đến mức rơi cằm xuống đất. Hắn ta thật sự quá mạnh. Dưới vây công của mười mấy người, chẳng những không chết, có vẻ lông tóc cũng không tổn hao gì. Loan Hi siết chặt nắm đấm, trong lòng vô cùng thất vọng và phẫn nộ. Đám phế vật các người, lúc đầu đáng lý phải cùng tiến lên. Trên mặt Nhan Thục Nhã mang vẻ sợ hãi, trong lòng ứa ra hàn khí: Trong lòng Khu Hổ và Hình Trì cũng cảm thấy vậy, bày tỏ trăm cái tán thành. Hơn mười cao thủ cùng nhau liên thủ công kích, đều không làm gì được Kế Ngôn. Trong lòng Loan Hi tràn ngập sát ý, nhìn chòng chọc vào Kế Ngôn phía xa xa. Nhan Thục Nhã phát giác ra sát khí của Loan Hi, nàng ta lui lại hai bước, nghiêm túc nói với Loan Hi: “Loan Hi, người muốn làm gì?” “Người muốn đi trêu chọc Kế Ngôn đại nhân, tự người đi đi, chớ liên lụy chúng ta.” Loan Hi nhìn Nhan Thục Nhã, hừ một tiếng: “Hắn tồn tại, đối với chúng ta mà nói là một ngọn núi lớn khó vượt qua, người cam nguyện vĩnh viễn bị hắn đè ép sao?” Nhan Thục Nhã nghe vậy, rất thẳng thắn quay người dự định rời đi: “Ta đã nói rồi, ta sẽ không đi trêu chọc Kế Ngôn đại nhân, liên thủ của chúng ta ngừng tại đây đi.” Nhan Thục Nhã rất thực tế, nàng ta không phải dòng chính của Nhan gia, xuất thân không tốt. Nàng ta có thể tu luyện tới

cảnh giới hôm nay là dựa vào bản thân mình. Ngoài thiên phú của bản thân còn nhờ biết tiến biết lùi. Kế Ngôn đáng sợ như vậy, nàng ta không có lòng tin đánh thắng được. Khu Hồ và Hình Trì cũng có suy nghĩ tương tự, hai người cũng lui lại hai bước, kéo dài khoảng cách. Loan Hi nhìn thấy dáng vẻ này của mọi người, hắn ta thấp giọng quát nói: “Nếu để hắn biết chúng ta ở sau lưng giở trò quỷ, người nói hắn sẽ bỏ qua chúng ta sao?” Hắn ta vừa dứt, Mộc Vĩnh liền xuất hiện. Sau khi xuất hiện, Mộc Vĩnh nghe thấy lời này dường như hết sức tức giận. Hắn ta không nói hai lời, vung tay lên, linh lực cường đại như bàn tay lớn tát bay Lục Nguyên. Mộc Vĩnh lấy lệnh bài bên hông Loan Hi, chụp một cái khiến nó hóa thành mảnh vỡ rơi xuống. Một màn này kinh trụ đám người, Loan Hi bị đánh bấn mức máu tươi phun ra, nửa ngày chưa tỉnh hồn lại. Nhưng cho dù là Nhan Thục Nhã hay Khu Hồ, Hình Trì, cả ba người đều không có ý định xuất thủ. Bọn hắn đề phòng, cảnh giác nhìn Mộc Vĩnh. Mộc Vĩnh lạnh lùng nhìn Loan Hi: “Ngu xuẩn!” “Trở về tự suy ngẫm đi...” Tất cả mọi người ngây dại, không rõ vì sao Mộc Vĩnh lại muốn làm như vậy. Mộc Vĩnh lạnh lùng nhìn thoáng qua ba người Nhan Thục Nhã: “Coi như các người còn có chút tự hiểu mình.” Sau đó bóng dáng lóe lên, biến mất không thấy đâu. Từ lúc Mộc Vĩnh xuất hiện đến khi biến mất không quá mười hơi thở nhưng lại thu thập xong Loan Hi, còn hủy lệnh bài của Loan Hi. Điều này có nghĩa lần này Loan Hi bị loại rồi. Loan Hi đứng lên, trong cơ thể tràn ngập lửa giận khiến hắn ta thấp giọng gào thét giống như dã thú. “Đáng chết, tên đáng chết, ta tuyệt đối sẽ không tha ngươi...” Nhan Thục Nhã nhìn Loan Hi gần như đã đánh mất lý trí, lắc đầu, quay người rời đi. Nàng ta đột nhiên cảm thấy mình hợp tác với loại người như Loan Hi là một quyết định rất không sáng suốt. Hy vọng không vì chuyện này mà chọc giận Kế Ngôn đại nhân. Trong lòng Nhan Thục Nhã âm thầm cầu nguyện. Hai người Khu Hồ, Hình Trì liếc nhau một cái, cũng im ắng rời đi. Loan Hi bị đào thải, hai người bọn hắn vẫn còn tư cách, tiếp tục đi cùng Loan Hi nói không chừng sẽ trêu chọc đến Mộc Vĩnh, khiến Mộc Vĩnh ra tay với bọn hắn.” “Đáng chết, đáng chết, đám các người đều đáng chết...” Tỷ thí vẫn còn tiếp tục, mặc dù còn phải đào thải mười mấy người. Nhưng những người còn lại đều rất cẩn thận, không dám tùy tiện xuất thủ. Mãi cho đến hùng đông mới có trưởng lão Thánh

địa tuyên bố tỷ thí kết thúc. Số người thực sự nhận được danh ngạch là bốn mươi chín người. Khi người cuối cùng bị đào thải biết danh ngạch là bốn mươi chín người thì hối hận nện xuống đất. Mà điều khiến tất cả mọi người kinh ngạc chính là, Kiếm Nhất và Loan Hi hai đệ tử Thánh địa bị đào thải. “Mộc Vĩnh xuất thủ?” “Mộc Vĩnh đại nhân hấn muốn làm gì? Chỉ ra tay với Kiếm Nhất đại nhân và Loan Hi đại nhân, đào thải bọn hấn.” “Ai biết, ai có thể đoán được tâm tư Mộc Vĩnh đại nhân chứ?” “Haizz, Kiếm Nhất đại nhân và Loan Hi đại nhân thật thảm...” “Kiếm Nhất, trả linh thạch cho ta!” “Đúng vậy, bị Kiếm Nhất hờ rỗi, trả linh thạch cho ta...” Bên ngoài sân tỷ thí đã tụ tập rất nhiều tu sĩ từ Thánh địa bay tới. Bọn hấn muốn nhìn những tuyển thủ đạt được thắng lợi ở khoảng cách gần. Trong đó người của Kiếm gia là xông tới đầu tiên, tìm kiếm Kiếm Nhất. Lần này Kiếm Nhất có thể nói là quá thảm rồi. Bị Kế Ngôn đánh bại không nói, cuối cùng còn bị Mộc Vĩnh thu thập, bị loại. Hết chương 940.

Chương 941. Tỷ thí kết thúc

Có người sùng bái Kiếm Nhất, cũng có người chán ghét Kiếm Nhất. Không ít người gai mắt với Kiếm Nhất lúc này đang âm thầm cười trộm. Đương nhiên, tất cả mọi người đều rất tò mò về Kế Ngôn, người đánh bại Kiếm Nhất. Bọn hắn rướn cổ lên, trừng to mắt, đang tìm bóng dáng Kế Ngôn. Biểu hiện của Kế Ngôn lần này quá xuất sắc, nhanh chóng chiêu mộ được một nhóm fan hâm mộ. Đánh bại Kiếm Nhất, đoạt không ít fan hâm mộ của Kiếm Nhất. Khi bóng dáng Kế Ngôn xuất hiện, người chung quanh lập tức rơi vào yên tĩnh, tiếp đó là tiếng hoan hô vang lên. “Là Kế Ngôn!” “Kế Ngôn đại nhân!” “Là Kế Ngôn đại nhân, là Kế Ngôn đại nhân đánh bại Kiếm Nhất đại nhân, quá lợi hại...” “Ta, đời này ta không phải Kế Ngôn đại nhân không gả!” “Điên à, người cũng không thử đi soi gương đi? Tới đây, tới đây, tới đây, vừa rồi chúng ta còn chưa phân thắng bại, tiếp tục nào, ai thắng người đó là người của Kế Ngôn đại nhân...” Tiếng gầm cuộn cuộn, đinh tai nhức óc. Kế Ngôn vừa xuất hiện vô thức cảnh giác đề phòng. Người bên dưới ánh mắt nóng rực, không ít người nhìn thấy hắn ta như thấy mỹ nữ tuyệt thế, ánh mắt nóng bỏng như muốn nuốt hắn ta vào bụng. Gần như ánh mắt mọi người đều rơi trên người Kế Ngôn. Nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Kế Ngôn, ánh mắt như kiếm, toàn thân áo trắng phụ trợ, như một vị kiếm thần áo trắng, uy phong凛冽. “Kế Ngôn đại nhân thật là đẹp trai!” Rất nhiều người bên ma tộc đáng người khôi ngô, rất nhiều người ghét bỏ dáng dấp nhỏ bé của nhân tộc. Nhưng bây giờ Kế Ngôn lại khiến rất nhiều nữ tu sĩ ma tộc hai mắt sáng lên, hận không thể đoạt đi làm ấm giường. “Kế Ngôn đại nhân thật đáng sợ, sau khi lần lượt đại chiến vài trận, khí tức của hắn vẫn không suy yếu chút nào.” “Đúng vậy, thật đáng sợ.” Rất nhiều người chú ý đến trạng thái của Kế Ngôn. Thấy trạng thái Kế Ngôn bây giờ vẫn hoàn hảo như chưa hề có chuyện gì xảy ra khiến bọn hắn càng kính sợ. Có người muốn bước lên lấy lòng, lôi kéo hắn ta nhưng bị một ánh mắt của Kế Ngôn chân nhiếp đến mức không dám tới gần. Kế Ngôn không để ý đến những người khác, dò xét một vòng, chậm rãi đi vào

một chỗ. Rất nhiều người nhìn thấy dưới một thân cây có một thanh niên áo lam đang nằm trên nhánh cây, dưới cây có hai người đang đứng. Có người nhận ra người đứng dưới gốc cây, hình như là Đàm Linh và Thời Liêu đang đứng như hạ nhân. Điều này khiến bọn hắn giật mình. “Móa nó, lam sam kia là ai vậy?” “Sao Đàm Linh đại nhân và Thời Liêu đại nhân lại đứng hộ pháp cho hắn?” “Không phải Thánh tử thứ nhất đây chứ?” “Nằm mơ đi, ngay cả Thánh tử thứ nhất cũng không có đãi ngộ này.” “Hắn là ai? Kế Ngôn đại nhân đi về phía hắn sao?” Tiếp theo, dưới ánh mắt của mọi người, khi đi đến tán cây trước mặt khí tức của Kế Ngôn nhanh chóng thay đổi. Sắc mặt nhanh chóng tái đi, huyết sắc rút hết, cả người như bị bệnh, từ trong ra ngoài để lộ sự yếu ớt. Lần này mọi người mới phản ứng lại. “Kế Ngôn đại nhân hắn bị thương, vừa rồi vẫn gắng gượng chống cự.” “Thật lợi hại, có thể lừa tất cả mọi người...” “Nhưng mà, người lam sam kia là ai? Có thể khiến Kế Ngôn đại nhân thả lỏng như vậy?” Đám người nghị luận ầm ĩ, nhìn trạng thái Kế Ngôn có vẻ bị thương rất nghiêm trọng. Đổi lại người thường đã sớm không chống đỡ được rơi vào hôn mê rồi. Nhưng Kế Ngôn chẳng những chống đỡ, hơn nữa còn có thể lừa tất cả mọi người. Để người ta tưởng Kế Ngôn không bị thương, không dám hành động thiếu suy nghĩ. Lữ Thiếu Khanh ngồi xuống, sắc mặt khó chịu: “Không thể đợi về rồi mới để lộ dáng vẻ này của huynh được à?” Yếu nhanh như vậy dễ khiến người ta tới gây chuyện lắm. Kế Ngôn hừ một tiếng: “Dông dài!” Sau đó triệu ra phi thuyền, tự xếp bằng ở đầu thuyền, nhắm mắt dưỡng thương. Giao phó tất cả cho Lữ Thiếu Khanh. Đàm Linh thấy thế, trong lòng không kìm được cảm thán, thậm chí chửi thề. Người tin sư đệ này của ngươi đến thế sao? Đám người này càng tò mò về thân phận của Lữ Thiếu Khanh. Có thể khiến Kế Ngôn tín nhiệm như thế, giao phó bản thân hoàn toàn cho hắn. Lữ Thiếu Khanh hùng hùng hổ hổ: “Chắc chắn kiếp trước ta nợ huynh.” Sau đó hắn nói với Thời Liêu: “Biết lái thuyền không?” Chuyện không chế phi thuyền đơn giản này, Thời Liêu cầu còn không được. Duy chỉ có Đàm Linh nhìn thấy Thời Liêu hấp tấp đi tới, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Có chút cốt khí được hay không hả? Nhiều người nhìn như vậy, người nhìn nọt như thế, mắt mặt lắm. Đàm Linh hối hận cùng đi theo. Phi thuyền bay lên không, tiến vào chân trời, Đàm Linh đứng trên phi thuyền, ngay tại

thời khắc đang phiên muện thì Lữ Thiếu Khanh nói với Đàm Linh: “Cô nương, trông chừng một chút.” “Có người có thể sẽ âm thầm ra tay, hỗ trợ cản một chút.” Đàm Linh ngạc nhiên, nhìn qua Lữ Thiếu Khanh: “Người coi ta là cái gì?” Triệu hoán thú hay tiểu đệ? Người bảo ta làm cái gì thì ta phải nghe theo người à? Ta đâu phải Thời Cơ, cũng không phải Thời Liêu, ta không có dễ bảo như vậy. “Đừng nói nhiều, đến lúc đó ta bớt thu tiền lời của người...” Hết chương 941.

Chương 942. Chắc chắn là Kiếm gia xuất thủ

Đàm Linh càng tức giận hơn, ta là loại người sẽ khom lưng vì mấy viên linh thạch sao? Ta là ai? Ta là đệ tử thân truyền duy nhất của Nhuế trưởng lão trưởng lão thứ hai của Thánh địa. Thân phận ở Thánh địa này chỉ cao hơn chứ không thấp hơn. Trước nay chỉ có người khác nghe ta phân phó làm việc chứ không ai có thể phân phó ta làm việc. Nàng ta hừ lạnh một tiếng, ngữ khí vô cùng kiên định: “Năm mơ, nghĩ cũng đừng nghĩ!” Ngữ khí nàng ta nặng nề, trịnh trọng biểu đạt quyết tâm của mình. Lữ Thiếu Khanh bĩu môi: “Hẹp hòi.” Đàm Linh cắn răng, ngọn lửa không tên từ đâu ứa ra, thế này gọi là hẹp hòi sao? Đây gọi là tôn nghiêm, có đánh chết ta cũng không giúp cái tên khốn kiếp nguoi. Thời Liêu thấy Đàm Linh nghiêng răng nghiêng lợi, vội vàng nói chen vào, nói sang chuyện khác: “Trương Chính đại nhân, người nói có người sẽ ra tay đối phó Kế Ngôn đại nhân sao?” Về mặt Thời Liêu nghiêm túc. Lữ Thiếu Khanh gật đầu: “Đúng vậy, không thấy ở trong đó nhiều người dọa giết huynh ấy vậy sao? Biểu hiện của huynh ấy dọa không ít người sợ hãi, chắc chắn có người không vui.” Ma tộc này chẳng hề đoàn kết chút nào. Với người có thân phận như Đàm Linh mà còn bị người ta đuổi giết, chớ đừng nói chi là Kế Ngôn. Thiên phú hơn người, thực lực cường đại, còn đi cùng với Đàm Linh nữa. Với mấy tầng này buff chồng chất, cho dù Kế Ngôn là nhi tử của Thánh Chủ thì cũng sẽ có người nghĩ cách diệt trừ. Giờ Kế Ngôn bị thương, cơ hội thật tốt, nếu nói sẽ không có ai ra tay, đánh chết Lữ Thiếu Khanh cũng không tin. Nhưng, Đàm Linh lại không tin. Nàng ta cảm thấy khinh cái cơ hội tốt mà Lữ Thiếu Khanh nói. Đồ nhà quê, chắc chắn hẳn không biết quy định của Thánh địa. Nàng ta khê nói: “Nơi này là thánh địa, không phải là gia tộc ở xó xỉnh xa xôi. Thánh Chủ đã có lệnh, ai dám tự ý trả thù, giết không tha, diệt tộc!” Sau khi nói xong, nàng ta phát hiện Lữ Thiếu Khanh lại dùng loại ánh mắt đáng ghét kia nhìn mình. Giống như nhìn một đứa ngốc. Lữ Thiếu Khanh lắc đầu, nói với Thời Liêu: “Sau này cách cô nương này xa một chút, gây thơ như vậy,

còn có thể trưởng thành tại Thánh địa này cũng coi như mạng lớn.”Đàm Linh khó chịu, cái tên khốn kiếp này, nói chuyện luôn luôn làm người ta thấy ghét như vậy.Đàm Linh ha ha cười lạnh, vô cùng không phục: “Người nói nó là có à? Nếu có, đến lúc đó người bảo hấn bước ra...”Đàm Linh không tin sẽ có người ra tay.Nơi này là thánh địa, không người nào dám vi phạm mệnh lệnh của Thánh Chủ và Thánh địa.Nhưng, Đàm Linh vừa mới nói xong bỗng nhiên một cỗ ba động bộc phát, tiếp theo một thanh phi kiếm từ đằng xa đánh tới, bay thẳng về phía Kế Ngôn ở đầu thuyền.Đàm Linh đầu tiên là giật mình, sau đó giận tím mặt.Câu vật từ đâu xuất hiện, dám đến tát vào mặt ta?Đàm Linh phần nộ cổ tay khê đao, trường cầm lục phẩm xuất hiện trong tay.“Muốn chết!”Nàng ta gầm thét một tiếng, kéo dây đàn, bắn ra từng đợt ba âm chấn động không gian, tầng tầng xung kích như gợn sóng xuất hiện.Phi kiếm khi thể hung hăng, sát cơ vô hạn run rẩy trong xung kích sóng âm, cuối cùng phịch một tiếng cắt thành hai đoạn.Nơi xa có người kinh hô một tiếng, muốn chạy trốn.Nhưng Đàm Linh không cho kẻ đánh lén cơ hội, xông lên trời, gầm thét: “Đạo chích phương nào, muốn chết!”Một đạo sóng âm cường đại đánh tới, kẻ đánh lén kêu thảm, cơ thể hóa thành huyết vũ đầy trời, thân tử đạo tiêu.“Còn ai nữa?”Đàm Linh gầm thét, toàn thân trên dưới toát ra sát khí, sát ý theo âm thanh của nàng ta không ngừng khuếch tán, dọa cho dã thú chung quanh chạy tứ phía, chim bay kinh rùng.Đàm Linh cảm thấy mặt mình đau rát, giờ nàng ta rất muốn giết người.Vừa cười Lữ Thiếu Khanh, kết quả lại bị tát thẳng vào mặt.Nàng ta có thể nhịn những cái khác, nhưng duy chỉ có bị tát vào mặt trước mặt Lữ Thiếu Khanh là nàng ta không nhịn được.Ngẫm lại vẫn còn cảm thấy bị tổn thương.“Cút ra đây!”Đàm Linh vẫn đang rống, thậm chí còn thôi động dây đàn, tất cả chung quanh đều gặp tai vạ.Dưới trùng kích của sóng âm, chung quanh vô số bạo tạc vang lên, đất rung núi chuyển, một mảnh hỗn độn.Giọng nói nhàn nhạt của Lữ Thiếu Khanh truyền đến: “Kêu la cái gì, có cũng bị người hù chạy rồi.”Đàm Linh hít sâu mấy hơi, đè lửa giận trong lòng xuống, chậm rãi trở lại phi thuyền.Sau khi trở lại phi thuyền nàng ta chạy đến đuôi thuyền, không muốn đứng trước mặt Lữ Thiếu Khanh nữa.Thời Liêu nhìn qua Lữ Thiếu Khanh, nháy mắt mấy cái, hấn ta không hiểu vì sao sát ý của Đàm Linh lại lớn như vậy.“Trương Chính đại nhân,

chuyện này...”Lữ Thiếu Khanh nhún nhún vai, biểu thị mình cũng không biết, hần suy đoán nói: “Chắc bà dì của nàng ấy tới.”“Bà dì tới?” Thời Liêu vô cùng đơn thuần, hần ta không kìm được hỏi Đàm Linh đang ở đuôi thuyền: “Đàm Linh đại nhân, bà dì của người tới sao? Sao không thấy người nhắc đến?”“Khốn kiếp!” Đàm Linh từ đuôi thuyền giết tới, giơ đàn trong tay, hung tợn nhìn chằm chằm Lữ Thiếu Khanh: “Có phải ngươi đang muốn thử không?”“Đừng làm rộn, đừng làm rộn!” Lữ Thiếu Khanh nhích tới bên cạnh Thời Liêu, vừa cảnh giác vừa nghiêm túc nói: “Tức giận không tốt cho bà dì đâu.”“Khốn kiếp, ta phải làm thịt ngươi.” Đàm Linh vừa then vừa giận, muốn lập tức gảy dây đàn. Với uy lực của đàn lục phẩm, chỉ cần gảy một cái, phi thuyền dưới chân mọi người chắc chắn sẽ nát thành từng mảnh. Lữ Thiếu Khanh vội vàng nói sang chuyện khác: “Ai ai, cô nương, ngươi nói là ai muốn động thủ với sư huynh ta?” Sự chú ý của Đàm Linh bị hấp dẫn, hơi suy tư, nhưng rất nhanh kịp phản ứng. Nghĩ cái rầm, vẫn nên giết tên khốn kiếp này trước thì thỏa đáng hơn. Lữ Thiếu Khanh rèn sắt khi còn nóng, tiếp tục nói: “Lần này ngươi xuất thủ, ta cảm ơn ngươi.” Thân phận của Đàm Linh khiến đám người tập kích biết khó mà lui. Đàm Linh sững sờ, cái tên khốn kiếp này biết cảm tạ người khác sao? Lực chú ý bị chuyển đi, sát khí tán đi không ít. Hết chương 942.

Chương 943. Chắc chắn là Kiếm gia xuất thủ

Trong lòng Lữ Thiếu Khanh nhẹ nhàng thở phào, nữ nhân ma tộc đều giống nhau, động một chút lại đòi đánh đòi giết, vẫn là nha đầu nhân tộc tốt hơn. Thời Liêu cũng tự hỏi: “Không phải là người của Kiếm gia xuất thủ chứ?” Đàm Linh nói: “Không đâu, mặc dù dùng kiếm nhưng người Kiếm gia chưa đến mức dám làm như vậy. Một khi bị phát hiện, cho dù là Kiếm gia, Thánh Chủ cũng sẽ không tha cho bọn hắn, bọn hắn không đến mức mạo hiểm như vậy.” Lữ Thiếu Khanh hừ một tiếng: “Ta cũng cảm thấy Kiếm gia làm, bảo sư phụ ngươi đi cáo trạng giúp với Thánh Chủ đi. Để Thánh Chủ chủ trì công đạo cho chúng ta.” Bất kể là ai xuất thủ, nếu đã tìm không thấy người cầm đầu vậy oan ức cứ để Kiếm gia gánh đi. Đàm Linh từ chối: “Nghĩ cũng đừng nghĩ, ngươi muốn tìm Thánh Chủ thì tự ngươi đi đi.” Không có chứng cứ, quả thực là vu oan cho Kiếm gia, nếu người khác mượn cơ hội này trả đũa sẽ ảnh hưởng không tốt đến sư phụ nàng ta. Chuyện nàng ta bị người đuổi giết cũng chỉ nói cho sư phụ, sư phụ nàng ta cũng chẳng thể làm được gì. Không có chứng cứ, có rất nhiều chuyện không làm được. Lữ Thiếu Khanh thở dài: “Ai, thế đạo đen tối, quan lại bao che cho nhau, bách tính bình dân nhỏ bé như chúng ta chỉ có thể tự trách mình không may.” Thời Liêu an ủi Lữ Thiếu Khanh: “Trương Chính đại nhân, không bắt được người, không có chứng cứ xác thực, cho dù là chúng ta cũng không có cách nào làm được gì.” Lữ Thiếu Khanh bĩu môi: “Hừ, người Kiếm gia tốt nhất đừng gặp ta, nếu không ta nhất định sẽ khiến bọn hắn phải hối hận.” Đàm Linh không tin: “Khoác lác, đừng tưởng rằng ngươi có chút thực lực là có thể ngông cuồng, sự cường đại của Kiếm gia không phải ngươi có thể tưởng tượng được đâu. Nếu thật sự trêu chọc Kiếm gia, cho dù là sư phụ ta ra mặt thì cũng thể chống đỡ được cho ngươi đâu...” Sau khi Đàm Linh nói xong thì lại lo mình sẽ khiến Lữ Thiếu Khanh hiểu lầm. Nàng ta bổ sung vài câu, khuyên bảo Lữ Thiếu Khanh: “Huống chi, quan hệ giữa ta với ngươi chỉ có thể coi là bình thường, nếu ngươi gây ra phiền toái lớn,

đừng mong ta giúp ngươi.”Lữ Thiếu Khanh khoát khoát tay, thuận thế nằm trong khoang thuyền: “Yên tâm, sẽ không gây ra phiền toái cho ngươi đâu.”Phi thuyền xẹt thành một đạo lưu quang trên không trung, trở về nơi ở của Đàm Linh. Thương thế của Kế Ngôn không nhẹ, phải tĩnh dưỡng thật tốt một phen. Thời gian lên Thánh Sơn là nửa tháng sau, trong khoảng thời gian này đủ cho Kế Ngôn khôi phục không ít. Sau khi trở về, Kế Ngôn liền đi chữa thương. Mặc dù tổn thương nặng, nhưng đều trong phạm vi có thể không chế. Lữ Thiếu Khanh không quản Kế Ngôn, từ lúc bắt đầu bước vào tu hành, thời gian Kế Ngôn bị thương nhiều hơn so với thời gian không bị thương. Bị thương nhiều nên cũng quen rồi, khôi phục cũng lợi hại hơn người thường một chút. Lữ Thiếu Khanh trở lại nơi ở của mình, quát lên với Vô Khâu kiếm và Mặc Quân kiếm: “Kiềm chế một chút, đừng chạy xa quá.”Vung tay lên, mây mù màu trắng dâng lên, Lữ Thiếu Khanh một lần nữa tiến vào Thời Quang trong giới chỉ. Sau khi đi vào, Lữ Thiếu Khanh nhìn lướt qua, không có gì đặc biệt. Hắn chào hỏi quan tài: “Đại lão!”Sau đó hắn một lần nữa lấy ra sáu mươi vạn viên Linh thạch, dựa theo vật giá bây giờ, hắn có thể nhận được thời gian năm năm. Trước khi hắn bỏ vào lư hương, Lữ Thiếu Khanh nghiêm túc nói với quan tài: “Đừng giở trò đấy, nâng giá lung tung là ta với ngươi không xong đâu.”Lữ Thiếu Khanh trong lòng quyết tâm, tiểu đệ tử quý ngươi bây giờ mà còn dám tăng giá, ta nhất định phải đập nát giường ngươi. Nhưng lần này thật sự không hề nảy sinh bất kỳ vấn đề gì, sau khi tiêu xong sáu mươi vạn viên linh thạch thì nhận được năm năm tu luyện. Lữ Thiếu Khanh ngồi xuống, móc ra một cái mâm tròn còn lớn hơn mặt hắn. Hắn nâng trong tay, một cảm giác nặng trĩu xuất hiện, toàn thân nó tản ra màu trắng nhạt, bên ngoài là từng đạo hoa văn xoắn ốc hội tụ thành một vòng xoáy màu trắng. Trên mỗi đạo hoa văn xoắn ốc là vô số vòng xoáy nhỏ bé. Mặc dù nó đứng im bất động, nhưng nhìn chăm chăm lên vòng xoáy sẽ có loại ảo giác giống như linh hồn bị vòng xoáy hút vào. Xuyên Giới bàn, món pháp khí lục phẩm duy nhất trong tay Lữ Thiếu Khanh. Là pháp khí hắn cướp được từ tay Liễu Xích đại năng Yêu giới. Lữ Thiếu Khanh định bỏ chút thời gian thu phục Xuyên Giới bàn. Kế Ngôn gây ra huyên náo lớn như vậy ở chỗ này, hấp dẫn rất nhiều ánh mắt của người Thánh địa, trở thành thần tượng non

trẻ. Hấn có dự cảm, cứ tiếp tục thế này, sau một thời gian nữa, bọn hấn sẽ rất nguy hiểm. Lên tới Thánh Sơn, tìm được sư muội phải lập tức rời đi. Mà Xuyên Giới bàn chính là lựa chọn đầu tiên của hấn. Nếu Xuyên Giới bàn không được, hấn chỉ có thể nghĩ biện pháp khác. Xuyên Giới bàn trong tay hấn khẽ lay động, như một con thỏ nhỏ muốn chạy trốn, truyền ra một cỗ cảm xúc không phục. Lữ Thiếu Khanh như vuốt ve mỹ nữ, nhẹ nhàng sờ Xuyên Giới bàn, ngọt ngào, dịu dàng nói: “Ngoan, nghe lời, sống chung với ta nhé. Ăn sung mặc sướng, sau này còn gả vợ cho ngươi. Đi theo con chim già kia thì có ý nghĩa gì? Con chim già ấy vừa nhìn đã biết không phải người hiểu phong tình, đi theo lão thực âm ức cho ngươi. Nào, nhận ta làm chủ, sống cùng với ta...” Lữ Thiếu Khanh nói hết lời, nước bọt rơi đầy mặt ngoài Xuyên Giới bàn nhưng Xuyên Giới bàn chẳng những không nhận hấn làm chủ, ngược lại truyền đến một cỗ ý niệm khinh miệt. Đại khái ý là loại gà yếu như ngươi mà xứng để ta nhận ngươi làm chủ nhân. Lữ Thiếu Khanh giận tái mặt đến, gõ lên Xuyên Giới bàn hỏi một lần nữa: “Có nhận ta làm chủ không?” Xuyên Giới bàn dứt khoát dừng lại, như khinh thường nói chuyện với Lữ Thiếu Khanh. Hết chương 943.

Chương 944. Không nhận ta làm chủ, đánh người khóc luôn

Ông bà nó! Lữ Thiếu Khanh nổi giận, hiềm lắm ta mới chịu nói chuyện ôn tồn với người mà người còn không nể mặt? Cho người thể diện người không cần đúng không? Thần thức của Lữ Thiếu Khanh phóng ra ngoài, tiến vào trong Xuyên Giới bàn. Nếu không dùng miệng đã động được người, vậy thì chỉ có thể dùng nắm đấm đánh cho người phục. Lữ Thiếu Khanh hung tợn xông vào trong Xuyên Giới bàn. Trong Xuyên Giới bàn là một thể giới trắng xóa, trong thể giới trắng xóa có một đứa trẻ sáu bảy tuổi đang đứng đấy. Nó chính là khí linh của Xuyên Giới bàn. Khí linh hóa thành hình người, người mặc quần áo màu trắng, ánh mắt sắc bén, trên mặt mang lửa giận, nhìn chòng chọc Lữ Thiếu Khanh đang tiến vào. Tuy nhiên vì là trẻ con nên đáng vẻ thờ phỉ phò ngược lại mang vài phần đáng yêu. “Hi!” Lữ Thiếu Khanh cười tủm tỉm chào hỏi đứa trẻ. Lúc cướp được Xuyên Giới bàn, Lữ Thiếu Khanh đã từng giao thủ với Xuyên Giới bàn. Cả hai cũng không phải xa lạ. “Nhân loại hèn hạ, muốn ta nhận người làm chủ? Nằm mơ đi!” Hai mắt khí linh phun lửa, cơ thể tỏa ra sát khí nồng đậm khiến ta cảm thấy đáng sợ. Lữ Thiếu Khanh bĩu môi: “Đi theo ta có gì không tốt? Con chim già kia thì có gì tốt?” Có tệ cũng đỡ hơn người. Khí linh lạnh lùng nói: “Cút ra ngoài.” “Hôm nay ta tới rồi thì không thần phục được người ta sẽ không đi ra.” Lữ Thiếu Khanh chỉ vào khí linh phách lối nói: “Không nghe lời, ta đánh cho người khóc.” Khí linh giận quá hóa cười, nó duy trì sự kiêu ngạo của pháp khí lục phẩm: “Cuồng vọng, nhân loại đều là người cuồng vọng sao? Chẳng trách chủ nhân nói nhân tộc chẳng có ai tốt.” “Còn chủ nhân gì? Người đã là người tự do, chủ nhân của người chỉ có thể là ta.” Lúc Lữ Thiếu Khanh cướp Xuyên Giới bàn đã xóa ấn ký của Liễu Xích, khiến Xuyên Giới bàn thành vật vô chủ. Khí linh giận quá, nó xuất thủ: “Cút ra ngoài cho ta.” Nơi này là địa bàn của khí linh, nó vung tay lên, bốn phía nổi lên gió lớn vù vù. Lữ Thiếu Khanh cảm nhận được ba hướng phía trước, bên trái và bên phải đều dâng lên bức tường vô hình đang không ngừng

ép về phía hắn. Sau lưng hắn thì xuất hiện một vòng xoáy. Tiến vào vòng xoáy, hắn liền rời khỏi Xuyên Giới bàn. Lữ Thiếu Khanh cười ha ha, nói với khí linh: “Mặc dù ngươi là pháp khí lục phẩm nhưng lực chiến đấu của ngươi quá yếu.” Xuyên Giới bàn không phải pháp khí chiến đấu, thủ đoạn công kích của nó trong mắt Lữ Thiếu Khanh thật buồn cười. Giờ khí linh của Xuyên Giới bàn như một đứa trẻ hai tuổi muốn dùng nắm đấm đánh nhau với một người lớn. Công kích của khí linh trong mắt Lữ Thiếu Khanh có trăm chỗ sơ hở, yếu ớt không gì sánh nổi. Lữ Thiếu Khanh căn bản không cần tránh né, Lữ Thiếu Khanh bước ra một bước, mặc dù là thần thức, nhưng giống như bản thể của hắn đích thân tới vậy. Thân thể cường hãn mạnh mẽ đánh vỡ bức tường dày vô hình rồi lại sải bước đến trước mặt khí linh mặt mũi tràn đầy kinh ngạc. Khí linh không ngờ công kích của mình lại dễ dàng bị phá vỡ như vậy, sững sốt một hồi. Lữ Thiếu Khanh đi đến trước mặt nó cũng không lo lắng khởi xướng tiến công, mà cười tủm tỉm hỏi nó: “Thế nào, ta lợi hại không?” Hắn tới đây thực lực đột nhiên tăng mạnh, lại thêm không có ấn ký của Liễu Xích nên giờ Lữ Thiếu Khanh có thể nghiền ép khí linh. Khí linh lấy lại tinh thần, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vẻ phẫn nộ, mắng Lữ Thiếu Khanh: “Lợi hại cái rắm.” Đồng thời nó lui ra sau muốn nơi rộng khoảng cách với Lữ Thiếu Khanh. Nhưng Lữ Thiếu Khanh đưa tay chụp một cái, như điều hâu vồ gà con, nhẹ nhàng tóm lấy khí linh. Đánh mạnh một cái vào mũi nó... “Chát!” “A!” Khí linh sững sờ, mình bị đánh đòn rồi? Một cỗ sỉ nhục xông lên đầu, lửa giận bay thẳng trán. “Đáng, đáng ghét, nhân loại đáng chết, ta phải bắt ngươi trả giá đắt.” Khí linh phẫn nộ kêu, thân thể sáng lên một cỗ quang mang, không gian chung quanh xuất hiện vô số vòng xoáy bé nhỏ tiến tới gần Lữ Thiếu Khanh. Chúng lơ lửng trong hư không, xoay tròn phát ra âm thanh xoẹt xoẹt như đang cắt hư không. Lữ Thiếu Khanh cảm nhận được uy hiếp, những vòng xoáy này giống như máy cắt kim loại, một khi đụng phải, thân thể tất nhiên sẽ bị cắt tới thất linh bát lạc. Tuy nhiên, vẫn câu nói kia. Những công kích này của khí linh với hắn mà nói chỉ như trò trẻ con, có uy hiếp nhưng không gây ra bất kỳ tổn thương gì đối với hắn. Lữ Thiếu Khanh dẫn theo khí linh, vượt ngang một bước, như thuấn di, vượt ngang ra một khoảng cách, nhẹ nhàng tránh đi công kích của khí linh. Đồng thời, lại một bàn tay đánh vào

mông của nó. Như ca ca giáo huấn đệ đệ: “Hỗn hào, còn dám ra tay?” “A...” Khí linh tức giận đến hết rầm lên, tay chân bay múa, không ngừng giãy dụa, nhưng không cách nào tránh thoát khỏi tay Lữ Thiếu Khanh. “Thả ta ra!” Khí linh kêu to. Dù sao nó cũng là khí linh của pháp khí lục phẩm, có khi nào bị người ta đánh vào mông vậy chứ? Sỉ nhục sâu sắc, lửa giận vô tận khiến gương mặt trắng nõn của nó trở nên đỏ bừng bừng. “Người nói thả là thả à?” Lữ Thiếu Khanh không chút khách khí, cũng không mang theo nửa điểm thương hại. Dáng vẻ khí linh bây giờ mặc dù giống với hình dáng trẻ con nhưng trên thực tế tuổi tác lớn hơn hẳn không biết bao nhiêu tuổi. Không một ngàn tuổi thì cũng phải hai ba trăm tuổi, xưng là lão yêu quái cũng không quá đáng. “Chát, chát...” Lữ Thiếu Khanh hung hăng vỗ mạnh lên mông nó mấy cái. Lữ Thiếu Khanh không hề nương tay, đánh cho khí linh oa oa kêu to. Khí linh hơi muốn khóc rồi. Dù sao nó cũng là khí linh của pháp khí lục phẩm, có bao giờ bị người ta đối xử như vậy đâu chứ? Ngay cả chủ nhân tiền nhiệm, Liễu Xích đối đãi với nó cũng rất khách khí, coi nó như người cùng thể hệ mà đối đãi. Hôm nay bị một tiểu tử miệng còn hôi sữa sỉ nhục, đây là nỗi nhục cả đời. Hơn nữa, còn đánh lên mông mình, còn rất đau nữa. Nó và Lữ Thiếu Khanh đều ở trạng thái linh thức, dưới loại trạng thái này còn đau đớn hơn gấp bội. Khí linh bị đánh đến mức oa oa kêu ta, phần nộ hết lên: “Đáng, đáng ghét, ta, ta sẽ không tha ngươi.” “Sẽ không tha ta?” Lữ Thiếu Khanh càng nổi giận hơn: “Tiểu tử đến tuổi phản nghịch như ngươi phải dạy bảo một trận.” Hết chương 944.

Chương 945. Người là nam hay là nữ

Còn đến tuổi phản nghịch? Vậy thì ta đánh cho người hết tuổi phản nghịch này luôn. Để người biết ai mới là lão đại. Lại đánh xuống từng cái liên tiếp, tiếng đánh mông chan chát quanh quần trong không gian trắng xóa. Âm thanh vang dội thanh thúy kèm với tiếng rên của khí linh truyền đi thật xa. Sau khi đánh mông hơn trăm cái, Lữ Thiểu Khanh cũng cảm thấy hơi choáng váng, hụt hơi, tiêu hao hơi nhiều. Lữ Thiểu Khanh quyết định nghỉ ngơi một hồi, nhắc khí linh lên hỏi: “Có phục hay không?” Ánh mắt khí linh hung tợn nhìn chằm chằm Lữ Thiểu Khanh, tuy nhiên, trong mắt nó đã mang theo nước mắt. Lữ Thiểu Khanh rất hài lòng, đánh lâu như vậy, đánh cho đầu ta cũng choáng rồi, nếu người còn không khóc thì mặt mũi ta để vào đâu? “Nhân loại đáng ghét, người đừng mong khuất phục ta.” Đến lúc này, khí linh rất muốn khóc, nhưng nó vẫn rất kiên cường, đáng về thà chết không chịu khuất phục. Dù sao, thân là khí linh lục phẩm, không có chút kiêu ngạo sao có thể gọi là khí linh lục phẩm chứ? Gương mặt hơi béo của khí linh tràn đầy không phục: “Người có gan thì buông ra ta, để ta thu thập người một trận.” Trong lúc bị Lữ Thiểu Khanh đánh đòn, nó không ngừng phản kích, nhưng không hề có chút hiệu quả nào. Khí linh rất khó hiểu, dù sao nó cũng là khí linh lục phẩm, tuy không am hiểu chiến đấu, nhưng cũng không đến nỗi yếu ớt vậy chứ. Chỉ là một Nguyên Anh kỳ mà mình không giải quyết được, còn bị đè ra đánh sao. Không có thiên lý. Nhất định là chỗ nào đó xảy ra vấn đề. Lữ Thiểu Khanh nhìn chằm chằm nó không ngừng cười khi khi, gương mặt nhỏ nhắn có vài phần đáng yêu, Lữ Thiểu Khanh không kìm được đưa tay bóp một cái. “A, y như người thật, chơi vui đấy!” “Đáng, đáng ghét!” Khí linh giận rồi, chỉ hận mình không thể chém người trước mặt thành muôn mảnh, đánh thành tro bụi. Coi ta là cái gì chứ? Coi ta là trẻ con à? Lúc ta sinh ra linh trí không biết người còn ở nơi nào đâu. “Đáng chết, đừng đụng vào ta, nếu không ta với người không xong đâu!” Khí linh chỉ vào Lữ Thiểu Khanh găm thét, thấy Lữ Thiểu Khanh không nghe mà còn dám vươn tay qua, nó gấp lắm rồi. Dưới tình thế cấp bách, nó há to miệng

cẩn. “Móa nó!” Lữ Thiểu Khanh thu hồi tay mình, nhắc nó tới gần lại một chút: “Ngươi là chó à?” Khí linh giương nanh múa vuốt, như một con mèo nhỏ, phẫn nộ kêu: “Nhân loại đáng chết, ta và ngươi không đội trời chung!” “Đừng kêu nữa!”

Dường như Lữ Thiểu Khanh nhớ ra gì đó, hần nâng khí linh lên cao một chút, còn xoay một vòng tròn sau đó mới hỏi khí linh: “Ngươi là nam hay là nữ?” Dù là khí linh, nó cũng hơi sững sờ. Vấn đề này, nó trả lời thế nào? Nó là khí linh, không phải nhân loại thực sự. Khí linh cũng chia nam nữ sao? Khí linh lúc này vô cùng khinh bỉ Lữ Thiểu Khanh, dùng ánh mắt như nhìn đồ ngu để nhìn Lữ Thiểu Khanh: “Tên ngu xuẩn.” Nó nhìn Lữ Thiểu Khanh cười lạnh không thôi, nếu đã không cách nào đánh bại Lữ Thiểu Khanh, vậy thì khinh bỉ hắn. Nhân loại ngu xuẩn, không có kiến thức. Người không có kiến thức còn muốn làm chủ nhân của ta? “Khí linh không có giới tính, biết không hả, tên ngu xuẩn!” Không ngờ, sau khi nó nói xong, Lữ Thiểu Khanh cũng dùng ánh mắt đó nhìn nó. “Ngươi nhìn cái gì? Tên ngu xuẩn!” Lữ Thiểu Khanh thử hỏi: “Ngươi thật sự là khí linh lục phẩm?” Lòng ngực khí linh nhấp nhô, sự kiêu ngạo khí linh lục phẩm dưng mãnh tuôn ra: : “Nói nhảm, không thể giả được.” “Giả.” Lữ Thiểu Khanh đưa ra kết luận nói: “Ngươi là đồ giả. Khí linh phân nam nữ, ngươi lại không biết.” Sau đó hắn tóm nó đặt trước mặt, hai mắt trừng mắt nó, hung tợn nói: “Nói, ngươi giấu tiểu bảo bối khí linh Xuyên Giới bàn ở đâu? Nói ra đi, nếu không ta đánh chết ngươi.” “Nói đùa cái gì vậy?” Khí linh không tin, tựa như nghe được chuyện cười lớn: “Khí linh còn phân nam nữ?” “Ngươi từng gặp khí linh sao? Nhân loại vô tri.” Khí linh lại một lần nữa khinh bỉ Lữ Thiểu Khanh. Đùa à, khí linh vốn trung tính, phân nam nữ cái rắm gì. “Không có kiến thức, chắc chắn ngươi là hàng giả, trả hàng thật lại cho ta.” Lữ Thiểu Khanh hung ác uy hiếp khí linh: “Nếu không ta lột quần của ngươi.” Khí linh giận dữ: “Ngươi dám?” Mặc dù không phân biệt nam nữ, nhưng xấu hổ vẫn phải có. “Có cái gì không dám?” Lữ Thiểu Khanh lúc này định kéo quần nó. “Ta muốn xem xem có phải ngươi đang nói láo không.” Khí linh bị dọa sợ, nó chưa từng thấy người nào vô sỉ như vậy, nó hét âm lên: “Từ, từ từ, có, có chuyện gì từ từ nói...” Khí linh dọa sợ, nó không ngờ người trước mắt lại vô sỉ như vậy. Chuyện lột quần mà cũng làm được. Từ khi nó sinh ra linh trí đến giờ đây là lần đầu tiên nó gặp người vô sỉ như

vậy.Nó muốn ngăn cản, lại chỉ giãỵ dựa phí công.Mắt thấy Lữ Thiều Khanh đã bắt lấy quần của mình, nó một lần nữa hét lên: “Người dám cởi quần của ta, ta và người đồng quy vu tặc.”Hai tay nó giữ chặt lấy quần mình, vẻ mặt mang theo sự kinh hoàng.Bị lột quần, mặt mũi này còn có thể giữ nữa sao? Mặc dù là tất cả mọi người đều ở trạng thái linh thể, cũng không có ai khác nhìn thấy nhưng mỗi sĩ nhục bị lột quần sẽ không biến mất.Lữ Thiều Khanh nhìn khí tức trên người khí linh có gì đó không đúng nên chậm lại, lại bóp gương mặt nó một cái: “Người nói người không phân giới tính, để cho ta nhìn chút có chết đâu.”Không chết được nhưng sống không bằng chết.“Năm, năm mơ!” Lần đầu tiên khí linh lộ ra vẻ kiên định, thề có chết cũng phải bắt khuất.Nhưng nó nghĩ lại, sợ Lữ Thiều Khanh sẽ cởi quần nó thật, vẻ mặt nó thả lỏng ra, ngữ khí cũng chậm dần, ý đồ thuyết phục Lữ Thiều Khanh: “Khí linh không phân giới tính, không thể nào phân chia nam nữ.” Hết chương 945.

Chương 946. Lão đại thần bí cũng muốn thò một chân vào

Lữ Thiếu Khanh không hề tin, nếu vậy, Vô Khâu và Mặc Quân thì sao? Hai bọn chúng đều là nam, tiểu đệ của Mặc Quân hẳn còn từng búng một cái rồi. Thứ gọi là khí linh lục phẩm này không phải là hàng lởm đay chứ? Dựa theo phẩm cấp, khí linh của Xuyên Giới hẳn cao hơn Vô Khâu và Mặc Quân một phẩm cấp. Hơn nữa nó còn già như vậy, đáng lẽ phải có kiến thức rỗng rỗng hơn mới đúng. Khí linh nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh lại nhìn nó với ánh mắt khiến nó không vui này liền lạnh lùng nói: “Ánh mắt ngươi là có cái gì?” “Là ánh mắt nhìn hàng lởm, ta cảm thấy có lẽ ngươi là thứ hàng lởm, hàng giả, khí linh Xuyên Giới hẳn thật đang ở đây?” Khí linh cười ha ha một tiếng, giận quá hóa cười: “Ngươi không tin ta?” Lữ Thiếu Khanh đành hoảng nói: “Ta có thấy giới tính khí linh, cho nên, ta cảm thấy ngươi đang nói láo.” “Ta không tin, ngươi bảo nó đến cho ta nhìn thử.” Khí linh không tin, nó sống lâu như vậy, còn chưa từng gặp khí linh nào phân nam nữ. Lữ Thiếu Khanh nhún vai: “Nó không ở đây, đi chơi rồi.” Khí linh cười lạnh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy khinh bỉ, như bạn học bá khinh bỉ học sinh yếu: “Nói dối cũng nói cho giống một chút, bớt đứng đây khoác lác đi. Nhân loại, đúng là thứ dối trá.” Lữ Thiếu Khanh không tức giận: “Hay là như thế này, đợi sau khi ra ngoài ta cho ngươi nhìn thấy khí linh có giới tính rồi thì ngươi phải lập tức nhận ta làm chủ, thế nào? Còn không, ta cho ngươi đi, để ngươi khôi phục tự do.” Khí linh trong lòng động đậy, nhưng lại sợ sẽ có âm mưu gì. Lữ Thiếu Khanh nhìn thấy nó do dự, thêm một mối lửa: “Ta như vậy là nể mặt ngươi lắm rồi, nếu ngươi còn không thức thời, ta cởi quần ngươi ra, không đồng ý nữa, ta giết chết ngươi, đổi lại khí linh mới.” Lực uy hiếp cực lớn, có vẻ Lữ Thiếu Khanh không nói đùa. Cuối cùng khí linh đồng ý. “Được, ta đồng ý. Nếu ngươi không có khí linh phân nam nữ ngươi phải tuân thủ lời hứa trả tự do cho ta.” “Đương nhiên, Lữ Thiếu Khanh ta là người như thế nào? Đại trượng phu nhất ngôn cửu đỉnh, nào, ngươi thề đi, nếu không ta không an lòng...” “Vì sao ta phải thề còn ngươi

không thể?” “Người không phải đại trượng phu.” Ý thức của Lữ Thiếu Khanh trở về bản thể, trên mặt cười tủm tỉm, vỗ nhẹ Xuyên Giới bàn trong tay: “Chờ đi.” Xuyên Giới bàn thề xong thì không chạy thoát nữa rồi. Trong lòng Lữ Thiếu Khanh phần chấn, thu Xuyên Giới bàn lại, cảm thấy đầy tự tin rồi. Hừ, đến lúc đó đánh không lại, Xuyên Giới bàn vừa mở hẳn sẽ lập tức trốn mất. Nghĩ thôi cũng thấy đắc ý. Lữ Thiếu Khanh thở dài một tiếng, vừa lòng thỏa ý: “Tìm ra sư muội ngốc nghếch, Xuyên Giới bàn vừa mở thì ta sẽ về nhà nằm ườn, những ngày tháng thần tiên ơi, chờ ta nhé...” Tiếp đến, việc Lữ Thiếu Khanh cần phải làm là tăng cảnh giới của mình trước. “Thời gian năm năm, ngủ thôi cũng có thể lên cảnh giới tầng sáu nhỉ?” Lữ Thiếu Khanh nói thầm, tiếp đó bắt đầu tu luyện. Lữ Thiếu Khanh nhắm mắt tu luyện, linh lực chung quanh tụ đến, linh lực nồng đậm hóa thành mây mù trắng xóa, bao phủ Lữ Thiếu Khanh bên trong. Đợi sau khi Lữ Thiếu Khanh rơi vào trạng thái tu luyện, bóng dáng nữ nhân lại một lần nữa xuất hiện trên quan tài. Nàng ta nhìn Lữ Thiếu Khanh, vẫy tay. Xuyên Giới bàn được Lữ Thiếu Khanh cất kỹ rơi lên bàn ngọc. Xuyên Giới bàn lúc đầu còn lớn hơn mặt Lữ Thiếu Khanh sau khi rơi lên bàn ngọc thì biến thành nhỏ hơn quan tài. Nữ nhân nhìn chăm chăm Xuyên Giới bàn rồi lại vẫy tay, tiểu nam hài khí linh Xuyên Giới bàn xuất hiện. Nó mơ màng nhìn thoáng qua chung quanh, theo bản năng nói: “Không phải bảo chờ sao? Tại sao...” Nhưng nó nhanh chóng ý thức được tình hình không đúng, ngẩng đầu lên thì thấy nữ nhân lơ lửng trên quan tài đang nhìn nó chăm chăm. Khí linh vốn muốn mở miệng, nhưng chỉ mới đối diện với ánh mắt của nữ nhân, nó như nhìn thấy được thiên địa sơ khai, vạn vật sinh ra, lại nhìn thấy vô số ngôi sao va chạm, thần ma đầy trời rơi xuống, vô số thế giới hủy diệt, vạn vật câu tịch. Chỉ là trong nháy mắt, khí linh cảm thấy bnar thân như đi qua vô số thế kỷ. Sau khi nó lấy lại tinh thần thì run rẩy, thậm chí không duy trì được hình thái của bản thân mình nữa. Nó run rẩy quỳ gối trên Xuyên Giới bàn, không dám ngẩng đầu nhìn nữ nhân thêm nữa, nó lắp ba lắp bắp nói: “Tiền, tiền bối...” Móa, tên nhân loại đáng ghét kia chết rồi sao? Bị tồn tại kinh khủng trước mắt đánh chết rồi à? Đáng đời, nhưng, ta cũng thê thảm quá. Rơi vào trong tay loại tồn tại như thế này, muốn phản kháng cũng không được. Ánh mắt nữ nhân rơi trên người khí linh, cơ thể khí linh

càng run rẩy lợi hại hơn.Nó cảm thấy giống như có một ngọn núi đặt ở trên người mình, lúc nào cũng có thể sẽ bị ép thành bánh thịt.“Về sau, ta chính là chủ nhân của ngươi.” Giọng của nữ nhân phiêu diêu không dấu vết, cảm giác trống rỗng vô cùng, tựa như tiên nhân.Khí linh ngẩng đầu lên, không thể nào, dạng lão đại này mà để ý đến loại tiểu nhân vật như ta sao?Nhưng, nó chỉ nhìn thoáng qua chứ không dám nhìn thêm cái thứ hai.Uy áp trên người nữ nhân quá cường đại, nhìn nhiều, nó sẽ vỡ vụn mất.Mặc dù không rõ vì cái gì đại lão lại coi trọng mình nhưng với nó mà nói, nó không được lựa chọn.Nó không dám nói không, ngoan ngoãn dâng bản nguyên của mình ra muốn ký kết khế ước với nữ nhân.Đồng thời trong lòng cũng mơ hồ có mấy phần chờ mong cùng hưng phấn.Có thể đi theo tồn tại cường đại như vậy tuyệt đối là một chuyện tốt.Tuy nhiên nữ nhân không hạ ấn ký lên người nó mà chỉ thản nhiên nói: “Ngươi nhận hắc làm chủ, nhưng ta đưa cho ngươi mệnh lệnh, ngươi nhất định phải phục tùng.” Âm thanh quanh quẩn trong không trung... Hết chương 946.

Chương 947. Thành nhà giàu mới nổi

Khí linh ngậy ngấn cả người, lúc này nó mới dám quay đầu, nhìn Lữ Thiểu Khanh rơi vào tu luyện. Trong lòng khí linh càng thêm sợ hãi. Tên nhân loại đáng ghét đó rốt cuộc có lai lịch gì? Sao lại được một vị tôn tại như vậy che chở. “Chủ nhân, cái này...” Khí linh thuận thế kêu chủ nhân: “Nếu như nhận hấn làm chủ, chỉ sợ...” Khí linh cũng rất khó khăn, bị đánh ấn ký lên, đến lúc đó sẽ không có chút bảo lưu nào với chủ nhân thật sự, sẽ không được vi phạm mệnh lệnh chủ nhân, tất phải đề đặt mệnh lệnh chủ nhân lên hàng đầu. Đến lúc đó nếu mệnh lệnh của nữ nhân xung đột với mệnh lệnh của Lữ Thiểu Khanh, nó sẽ chỉ chấp hành mệnh lệnh của Lữ Thiểu Khanh. Đánh ấn ký rồi thì nó sẽ không làm gì được tên khốn này. Nữ nhân hiểu ý khí linh, vung tay lên, một đạo quang mang chui vào trong cơ thể nó. Khí linh cảm giác linh hồn của mình lớn mạnh một chút dẫn đến Xuyên Giới bàn cũng phát ra quang mang, phẩm giai có xu thế tăng lên. Nhưng bên trong còn có rất nhiều ảo diệu mà nó không nhận ra được. Nữ nhân thân nhiên nói: “Được rồi, về sau ta có lời truyền đạt cho ngươi thì ngươi cứ chấp hành là được.” Tiếp đến, nàng ta vung tay lên, khí linh trở về trong Xuyên Giới bàn, Xuyên Giới bàn lại trở lại trở vật giới chỉ của Lữ Thiểu Khanh. Về phần Lữ Thiểu Khanh, hấn không hề nhận ra hết thảy những việc này. Hấn đắm chìm trong vận chuyển công pháp tu luyện, hấp thu linh khí ngoại giới, chuyên hóa linh lực, đang không ngừng rèn luyện mình, tăng thực lực lên. Theo thời gian trôi qua, không đến một năm, trong cơ thể Lữ Thiểu Khanh truyền đến một tiếng nổ âm âm, như tiếng sấm trầm trầm. Linh lực ngoại giới bị Lữ Thiểu Khanh thôn tính hấp thụ với tốc độ nhanh nhất, như nước sông không ngừng tuôn trào lấp kín hồ nước khô cạn. Tiếng nổ âm âm trong cơ thể dần dần biến mất, khí tức của Lữ Thiểu Khanh cũng ổn định lại. Lữ Thiểu Khanh mở to mắt, hai đạo quang mang mãnh liệt như thần kiếm ra khỏi vỏ, hàn quang bắn ra bốn phía. Nguyên Anh trung kỳ, cảnh giới tăng sáu! Lữ Thiểu Khanh nhếch miệng cười một tiếng, lại tăng thêm vài phần lực tự vệ. Tính toán thời gian, còn

bốn năm nữa, Lữ Thiểu Khanh không lãng phí thời gian. Hắn lấy ra Tịch Diệt Tru Tinh Kiếm lần trước đạt được ra tiếp tục tham ngộ. Rất nhanh thời gian trôi qua từng ngày, chờ đến khi thời gian kết thúc, Lữ Thiểu Khanh không nói hai lời lập tức rời đi. Quá mệt mỏi. Sau khi đi ra Lữ Thiểu Khanh lại ngã xuống đất nằm ngáy o o. Mãi cho tới khi Đàm Linh tìm đến cửa thì đã cách ngày tỷ thí kết thúc ba ngày. Lần này tỷ thí, minh tinh nổi bật nhất không thể nghi ngờ là Kế Ngôn. Đấu với Mộc Vĩnh, đánh bại Kiếm Nhất, Loan Hi, giết Gia Mộc, Đằng Hưng, ngăn cản hơn mười người vây công. Đặc biệt là màn cuối cùng kia đã dọa rất nhiều người sợ hãi. Bọn hắn không biết Kế Ngôn làm như thế nào sống sót từ trong vây công của mười mấy người. Sau khi tỷ thí kết thúc, có vô số người muốn đến bái phỏng Kế Ngôn. Kết giao, lôi kéo, thăm dò... các loại mục đích đều có. Tuy nhiên bọn hắn đều bị Đàm Linh ngăn lại. Đối mặt với người tới tận cửa mỗi ngày, Đàm Linh giận đến mức ngẩn rãng. Kế Ngôn trốn đi, Lữ Thiểu Khanh cũng không ra mặt, để nàng ta ra mặt từ chối khiến nàng ta giống như thị nữ của Kế Ngôn và Lữ Thiểu Khanh vậy, giúp hai người đó chùi dít, thu thập tàn cuộc. Tuy nhiên điều khiến nàng ta vui vẻ là, ba người Thôi Thanh, Kiếm Lan, Loan Tinh Duyệt đều đem linh thạch đánh cược tới. Mặc dù không quan tâm linh thạch, nhưng có một khoản thu nhập ngoài định mức tâm trạng tóm lại vẫn rất tốt. Hơn nữa còn có thể thắng được ba người Thôi Thanh, coi như trút được cơn giận, tâm trạng càng thêm đặc ý. Duy chỉ có một điểm khiến nàng ta không hài lòng là tên khốn kiếp kia kiếm được nhiều lắm. Tiền vốn của nàng ta là đi mượn, còn phải trả cho Lữ Thiểu Khanh, hơn nữa, còn phải trả lãi. Đàm Linh cầm linh thạch ba người đem tới đi tìm Lữ Thiểu Khanh. Đi vào chỗ ở của Lữ Thiểu Khanh, tiểu viên hầu vẫn đang ở chân núi khiêng cự mộc tu luyện. So với dáng vẻ cật lực trước đây, giờ tiểu viên hầu đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều rồi. Cự mộc vạn cân nó đã có thể khiêng vờn quanh ngọn núi nhỏ chạy bộ, chạy cho mặt đất thùng thùng rung động, như địa chấn tới vậy. Đương nhiên, hư hại mà nó tạo thành cũng rất lớn. Nhưng Đàm Linh đã không thèm để ý nữa. Trước đó nàng ta giận Lữ Thiểu Khanh cũng đã phá hoại khá nhiều, liếc nhìn sang, nơi xa còn có một đỉnh núi trụi lủi, đó là kiệt tác của nàng ta. Đàm Linh kêu lên một tiếng với tiểu viên hầu, hỏi Lữ Thiểu Khanh đang ở đâu, đang làm gì. Tiểu viên hầu ném cự

mộc xuống một cái, từ từ chạy tới, chỉ vào đỉnh núi kêu lên. “Cái gì, lại đi ngủ?” Đàm Linh vừa nghĩ tới dáng vẻ vô lại cà lơ phất phơ kia của Lữ Thiếu Khanh thì trong lòng nàng ta liền cái giận khó hiểu. Cái tên khốn kiếp đáng ghét này, sư huynh của người đang nghiêm túc tu luyện, lúc tỷ thí nở rộ hào quang, một tiếng hét khiến người ta kinh hãi. Người thì sao chứ? Chưa từng thấy ai lười như người. Nàng ta thở phì phò đi đến đỉnh núi, nhìn đỉnh núi bị mây mù màu trắng che giấu, nàng ta hét lớn: “Trương Chính, ra đây!” Không có động tĩnh, sương trắng mịt mờ, chậm rãi lượn lờ, như là tiên cảnh. Hết chương 947.

Chương 948. Thành nhà giàu mới nổi

Đàm Linh kêu vài tiếng không có phản ứng khiến nàng ta tức giận mà chỉ có thể gào to: “Người còn không ra, ta không trả linh thạch cho người nữa.” Vừa mới nói xong, mây mù dưới đại trận tán đi, Lữ Thiếu Khanh lao ra: “Linh thạch? Ở đâu? Ở đâu?” Đàm Linh nhìn thấy dáng vẻ hai mắt sáng lên của Lữ Thiếu Khanh thì rất muốn cào hất. Linh thạch là cha hay là mẹ người vậy? Ban nãy ra gào muốn rách cổ họng cũng không thấy người thở một hơi. Vừa nhắc đến linh thạch thì như chó ngửi thấy mùi phân, lập tức xuất hiện. Lữ Thiếu Khanh đi đến trước mặt Đàm Linh, xoa xoa tay: “Mấy cô nương kia đưa linh thạch tới à?” Thôi gia đặt cược, một được ba, ba ngàn vạn. Ba người Thôi Thanh, Kiếm Lan, Loan Tinh Duyệt đặt cược một được hai, mỗi người hai trăm vạn viên linh thạch, tất cả được sáu trăm vạn. Mấy ngày nay Lữ Thiếu Khanh đi ngủ cũng nhớ đến khoản linh thạch này. Đàm Linh lạnh lùng ném ba cái trử vật giới chỉ ra cho Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh đếm, hết thấy 36 triệu viên linh thạch. Lữ Thiếu Khanh híp mắt lại, thở phào một hơi thoải mái, tế bào toàn thân từ trên xuống dưới đều đang hoan hô nhảy cẫng lên, cả người như lên Thiên Đường, cực lạc thăng hoa. Cộng thêm bản thân hắn đang có hơn 11 triệu linh thạch. Giờ hết thấy hắn còn bốn mươi bảy triệu năm trăm linh thạch. Đúng nghĩa nhà giàu mới nổi, phì, đúng nghĩa đại phú hào. Lữ Thiếu Khanh đang đắm chìm bên trong, hận không thể lấy tất cả linh thạch ra chôn mình vào bên trong. Quả nhiên, Thánh địa ma tộc là một nơi tuyệt vời, ta yêu Thánh địa. Đàm Linh nhìn dáng vẻ của Lữ Thiếu Khanh, nàng ta hoàn toàn cạn lời. Nhưng nàng ta không thể không bội phục, kiếm được nhiều linh thạch trên người Thôi gia như vậy, người bình thường ngay cả nằm mơ cũng không dám mơ giấc mơ như thế. Coi như đã hung hăng khiến Thôi gia đổ máu, chỉ ít trong vài năm sắp tới trên dưới Thôi gia đều phải siết chặt lưng quần sống qua ngày rồi. Đàm Linh trong lòng bội phục, nhưng, muốn nàng ta lấy lòng Lữ Thiếu Khanh, nàng ta làm không được. Đối mặt với dáng vẻ si mê này của Lữ Thiếu Khanh, Đàm Linh khinh bỉ: “Không có chút tiền đồ!” Lữ Thiếu

Khanh hoàn toàn không tức giận, vui tươi hơn hỏi: “Các nàng ấy ngoan ngoãn đem linh thạch tới sao?” “Không định chơi xấu chứ hả?” Hắc sờ sờ cằm, tự nhiên có cảm tình với ba người Thôi Thanh hơn nhiều: “Xem ra ba cô nàng này cũng coi trọng chữ tín đây. Không tệ không tệ, ta có cảm tình với các nàng ấy hơn nhiều rồi.” Nói xong, hắc lại cảm khái: “Đúng là người tốt, là quý nhân.” Đàm Linh khinh bỉ: “Có Tam Thánh tử đảm bảo, mấy nàng ta ai dám quyết nợ?” Dù Thôi gia có lập tức thua lỗ ba ngàn vạn viên linh thạch bọn họ cũng không dám. Tam Thánh tử Huyền là đồ đệ ruột của Thánh Chủ, là đại diện cho Thánh chủ. Không nể mặt mũi Tam Thánh tử tức là không nể mặt Thánh Chủ. Thôi gia còn chưa có lá gan lớn đến mức dám bất kính với Thánh chủ. Chưa kể, hiện tại lão tổ Thôi gia vẫn bế quan không ra ngoài, sức ảnh hưởng của Thôi gia cũng nhạt bớt đi nhiều, có nhiều người đã nhìn chằm chằm vào cái ghế Tam trưởng lão rồi đây. Dưới cục diện thế này, Thôi gia dù không muốn cũng không dám quyết nợ và mặt Huyền. Đàm Linh nhìn Lữ Thiếu Khanh, cũng hiểu được phần nào. Nàng ta hỏi Lữ Thiếu Khanh: “Người nhất định muốn đến gặp Thôi Thanh là vì muốn nàng ta thề rồi không dám quyết nợ người nữa hả?” Lữ Thiếu Khanh trầm nghĩ “Đành chịu thôi, tiền mồ hôi nước mắt đó, không dễ kiếm đâu.” Nhưng gặp được Tam Thánh tử, có Huyền đảm bảo, chắc chán tốt hơn lời thề của Thôi Thanh nhiều. Hắc cười hì hì không nhận: “Người nghĩ nhiều rồi, ta tin tưởng Thôi gia cùng ba cô nương kia, ta tin chắc bọn họ sẽ không quyết nợ.” Đàm Linh trầm khinh bỉ. Tên gia hỏa này nói không biết câu nào là thật câu nào là giả. Nàng ta cũng lười nói tiếp vấn đề này, quay sang hỏi: “Đủ chưa?” Lữ Thiếu Khanh lại nghiêm túc đáp: “Không đủ.” Không đủ? Đàm Linh kinh hãi. Chẳng lẽ ba người Thôi Thanh quyết nợ? Lữ Thiếu Khanh xòe tay ra với Đàm Linh: “Một trăm vạn viên linh thạch ta cho người mượn cùng với tiền lãi, người chưa trả cho ta.” Hồn đản! Đàm Linh hung tợn trừng mắt với Lữ Thiếu Khanh. Thấy nàng ta không nói gì, Lữ Thiếu Khanh cảnh giác: “Không thể nào. Người sẽ không làm chuyện thiếu nhân phẩm thế chứ?” “Ba cô nàng kia còn không quyết nợ, người lại muốn quyết nợ à?” “Nhuế trưởng lão mà biết không đánh chết người à?” “Im miệng!” Thấy Lữ Thiếu Khanh càng nói càng thái quá, Đàm Linh nghiêng răng đe dọa: “Đừng ép ta xử lý người!” Lữ Thiếu Khanh không sợ cường quyền, cứng cổ khẳng định: “Dù

ngươi có giết ta, ta cũng không thể để ngươi quyt linh thạch của ta!” Trong một chớp mắt, Đàm Linh thực sự không muốn đưa linh thạch cho Lữ Thiếu Khanh. Ngày nào cũng linh thạch, linh thạch. Linh thạch là cha nường của ngươi à? Đàm Linh phần nộ ném nhẵn trữ vật cho Lữ Thiếu Khanh, chỉ hận không thể đập hắn chết tươi. Lữ Thiếu Khanh nhận lấy, xem thử, đầu tiên là cười, nhưng lập tức nói: “Không đủ.” Đàm Linh không tin, xụ mặt: “Xem như mượn ngươi một trăm vạn viên linh thạch, cùng mười vạn viên coi như tiền lãi.” Tiền lãi mười vạn viên linh thạch, Đàm Linh thấy có vẻ đủ rồi. Mười vạn tiền lãi này, nàng ta cam tâm tình nguyện cho hắn. Dù sao Lữ Thiếu Khanh cũng đã giúp nàng ta một chuyện, không khiến cho nàng ta phải khó xử không thể xuống nước mà còn có được gần hai trăm vạn linh thạch, lại vả được mặt mấy người Thôi Thanh, cực kỳ sáng khoái. Hết chương 948.

Chương 949. Số lượng không đổi

Lữ Thiếu Khanh lắc đầu: “Tiền lãi là ba mươi vạn.” Đàm Linh nghe xong máu nóng toàn thân sôi trào, từng sợi tóc cũng dựng đứng bay múa. Nàng ta nổi giận lấy vũ khí ra hét lên: “Người nói cái gì? Người nói lại lần nữa?” Biết tính tình Lữ Thiếu Khanh khác người, nhưng nàng ta không nghĩ tới chuyện này. Yêu quái! Lãi suất ba phần mười đây, cho vay nặng lãi nghe được cũng phải rơi lệ. Lữ Thiếu Khanh vô tội chớp chớp mắt: “Người kích động như vậy làm gì? Bây giờ là xã hội văn minh, không nên hơi một tí đã kêu đánh kêu giết!” “Người hung hãn thế, sư phụ người có biết không?” “Cẩn thận không gả ra được đó.” Đàm Linh càng nổi điên. Ta bưu hãn? Trước khi gặp người, nhìn khắp đông đảo đệ tử trong Thánh địa, ta coi như là người ôn nhu hiền thực. Còn nữa, ta có gả chồng được không liên quan quái gì đến người? “Bớt lảng nhăng đi. Người nói lại ta nghe, tiền lãi bao nhiêu?” Đàm Linh gào lên, đung đưa cây đàn trong tay sẵn sàng đánh Lữ Thiếu Khanh bất cứ lúc nào. Biết người sẽ tính lãi cao, nhưng không ngờ lại cao đến thế. Dám cho ta vay nặng lãi, ta không đánh lại được người, người cho rằng ta dễ bắt nạt phải không? “Ba mươi vạn linh thạch đó.” Lữ Thiếu Khanh coi như không thấy Đàm Linh dọa nạt, nghiêm túc trả lời: “Ta đã ưu đãi cho người rồi.” “Ưu đãi cái đầu của người. Hồn đản!” Đàm Linh không nhịn nổi nữa nổi tung rồi, cũng nghiêm túc nói: “Ta muốn đánh chết tên hồn đản nhà người!” Lãi suất ba phần mười còn dám nói là ưu đãi? Ta cho rằng mình trả người với lãi suất một phần mười cũng coi như có lương tâm rồi. Không ngờ ta đã đánh giá quá cao lương tâm của người. Trước linh thạch, Lữ Thiếu Khanh không sợ hãi, cực kỳ dũng cảm ưỡn ngực tuyên bố: “Dù người có đánh chết ta cũng phải trả thêm hai mươi vạn linh thạch cho ta trước đã!” Mẹ nó. Tên hồn đản này không cứu nổi nữa rồi. Đàm Linh không nhịn được mà rên rỉ. Nàng ta cắn răng: “Người nói là sẽ tính lãi thấp cho ta.” Lữ Thiếu Khanh nhắc nhở nàng ta: “Người nói người không làm. Cho người cơ hội người lại không nắm bắt được, chỉ có thể tự trách mình.” Đàm Linh tức chết, cũng nhắc nhở Lữ Thiếu

Khanh. “Ta đã giết người đánh lén ngươi. Ngươi đừng có coi như không thấy” Lữ Thiếu Khanh nói: “Đó là ta tự mình ra tay. Ta cũng không nhờ ngươi đánh hộ. Chưa kể khi ấy ta cũng có tỏ thái độ rồi.” “Tỏ thái độ gì?” Đàm Linh lấy làm lạ. Khi đó ngươi có tỏ thái độ cái rắm ấy. Sao ta không nhớ? “Cám ơn đó.” Lữ Thiếu Khanh thành thành thật thật như một người trung thực chất phác: “Khi ấy ta đã nói cám ơn, tỏ ý cảm tạ ngươi đã ra tay giúp ta.” Đàm Linh vầng đầu một chút, suýt nữa rơi từ trên trời xuống. Khi ấy nàng ta còn thắc mắc không ngờ Lữ Thiếu Khanh còn nói tạ ơn. khi ấy nàng ta còn kinh ngạc bất ngờ, không có mấy ai được Lữ Thiếu Khanh cám ơn đâu. Hiện giờ, xem ra nàng ta vẫn mơ mộng quá. Chỉ một câu tạ ơn liền đuổi mình đi, không bớt một viên linh thạch nào. Đàm Linh nhìn Lữ Thiếu Khanh, nghĩ một lát, cuối cùng lấy ra hai mươi vạn viên linh thạch nắm trong tay. Hai mắt Lữ Thiếu Khanh sáng rực, giơ ngón cái với Đàm Linh. “Hào phóng! Đây mới là khí độ mà đệ tử Thánh địa nên có!” “Không nên học người khác tính toán chi li, dễ bị người ta khinh bỉ.” Đàm Linh không vội đưa cho Lữ Thiếu Khanh mà nói với hắn: “Ngươi nhất định phải lấy à?” “Nói nhảm!” “Nhanh lên, nếu không ta sẽ đánh mông ngươi!” “Hỗn đản!” Hai mà Đàm Linh đồ bưng, giận dưng dưng: “Ngươi dám lấy thì đừng có mong theo ta lên Thánh Sơn!” “Không có việc gì.” Lữ Thiếu Khanh đã nghĩ kỹ đường lui rồi: “Đến khi ấy ta đi cùng Tam Thánh tử là được.” Đàm Linh càng nổi giận hơn, lập tức thu linh thạch lại xoay người rời đi. Lữ Thiếu Khanh la toáng lên: “Làm cái gì đấy? Quyết nợ à?” “Không sai. Ngươi đến cướp lại đi!” “Vô lại. Vô lại!” Lữ Thiếu Khanh gào lên với bóng lưng Đàm Linh. “Ngươi thật vô lại, nhất định ta sẽ mách sư phụ ngươi!” Đàm Linh đắc ý rời đi, Lữ Thiếu Khanh tức giận dậm chân tại chỗ. Hắn muốn ra tay đấy, nhưng người ta có vũ khí lục phẩm, đánh nhau rất phiền phức. Chưa kể, Đàm Linh thu linh thạch rồi, hắn cũng không thể giết Đàm Linh cướp nhẵn trữ vật được. “Ôi, ta ghét đệ tử Thánh địa!” Lữ Thiếu Khanh thở dài một tiếng, ưu thương vô cùng. Hai mươi vạn linh thạch cứ thế mà biến mất. Lữ Thiếu Khanh ưu thương một lát rồi lấy xuyên giới bản ra. Hắn quát to: “Kiếm rách, về!” Mặc Quân kiếm vẫn chưa về, xuyên giới bản đã truyền tới một ý niệm muốn nhận Lữ Thiếu Khanh làm chủ nhân. Lữ Thiếu Khanh hơi sững sốt một chút, sau đó mừng rỡ. Vốn hắn còn cho rằng cần tốn chút

công sức, nhưng không ngờ xuyên giới bản lại đứt khoát cỏi mở như thế. Chắc nó tự mình thông suốt nhỉ? Lữ Thiếu Khanh hết sức hài lòng, coi như nó có mắt, biết đại soái ca ta đây tiềm lực vô hạn, không thể đoán trước được thành tựu tương lai. Lữ Thiếu Khanh đưa thần thức ra ngoài để lại lạc ấn của mình trên xuyên giới bản. Lập tức, một cảm giác đặc biệt chột lóc lên. Xuyên giới bản trong tay hắn hơi nhảy lên, bày ra cảm xúc của mình. “Hô!” Mặc Quân kiểm cùng Vô Khâu kiểm từ trên không rơi xuống, đứng trước mặt nó. Mặc Quân và Vô Khâu đứng trên chuôi kiếm của mình. “Lão đại, có chuyện gì sao?” Lữ Thiếu Khanh vỗ nhè nhẹ vào xuyên giới bản, một cậu nhóc – khí linh của xuyên giới bản – xuất hiện. Lữ Thiếu Khanh nói với Mặc Quân và Vô Khâu: “Hai đứa cỏi quần cho nó xem.” Thiên địa lập tức tĩnh lặng. Bên cạnh lập tức nổi gió cuốn lá rụng rời đi, như thể đến gió cũng phải xấu hổ. Mặc Quân hô lớn: “Lão đại, muốn làm gì?” Khuôn mặt nhỏ của Mặc Quân tràn đầy nghi hoặc, Vô Khâu thì đỏ mặt. Hết chương 949.

Chương 950. Để hấn nhìn các người

Khí linh xuyên giới bản thì sạm mặt, thậm chí còn hồi hận vì đã nhận chủ. Giữa ban ngày ban mặt, trước mặt bao người, bắt người ta, à không, bắt khí linh cởi quần. Bị người khác hoặc khí linh khác nhìn thấy, sau này làm sao dám gặp ai nữa đây? Lữ Thiếu Khanh nói với Mặc Quân: “Gia hỏa này không tin hai đứa là con trai, không tin khí linh có phân nam nữ, hai đứa cởi quần cho nó xem đi.” Ôi chao, ta đúng là người tốt mà, luôn cố gắng thỏa mãn nguyện vọng của tiểu đệ thủ hạ. Nhìn Mặc Quân kiếm hưng phấn muốn cởi quần, khí linh Xuyên Giới Bản vội vàng hô lên: “Không, không cần, đệ tin!” Không cần cởi quần nó cũng có thể cảm nhận được kkkhis tức dương cương của Mặc Quân và Vô Khâu, chính là một cậu bé. Không giống nó, mặc dù bề ngoài là một cậu bé, trên thực tế lại không phân biệt được giới tính. Sắc mặt Mặc Quân có hơi thất lạc, hỏi khí linh: “Thật sự không cần à? Ta nể mặt lão đại thôi đây, sau này đệ muốn xem ta cũng không cho xem đâu.” Khí linh Xuyên Giới Bản vội vàng khoát tay tỏ vẻ không cần thật. Chuyện thế này, cán bộ không cần cởi quần cũng có thể hiểu được. Mặc Quân thấy vậy lại càng thất lạc hơn, buông quần lót ra, thở dài: “Ôi...” Vô Khâu hỏi Xuyên Giới Bản: “Người tên là gì?” Khí linh lắc đầu: “Không có tên, nhưng các huynh có thể gọi đệ là Giới.” Mặc Quân và Vô Khâu cũng giới thiệu tên của mình. Mặc dù hai thanh kiếm chỉ có cấp ngũ phẩm nhưng Giới vẫn có thể cảm nhận được sự cường đại của chúng. Khiến cho nó phải âm thầm giật mình. Chủ nhân mới của mình thật sự không đơn giản đâu. Lữ Thiếu Khanh cầm xuyên giới bản về, hỏi Giới: “Tin chưa?” “Thật không biết cái khí linh lục phẩm nhà người lặn lội thế nào, chút kiên thức phổ thông ấy cũng không biết nữa.” Giới xấu hổ, dù sao mình cũng là khí linh lục phẩm. Nó ưỡn ngực biện giải cho mình trước hai khí linh ngũ phẩm. “Từ khi sinh ra linh trí ta vẫn luôn bị chôn sâu dưới lòng đất, sau đó bị người ta đào ra, thì chẳng ai có đủ thực lực, đến thôi động ta bọn họ còn không làm được. Về sau, gặp được chủ nhân đời trước, nhưng y cũng chỉ dùng ta để đi đi về về giữa Yêu giới và Nhân giới, thời gian ta

tiếp xúc với thế giới bên ngoài quá ít, căn bản không biết những chuyện này.”Giới nói xong còn liếc nhìn Mặc Quân và Vô Khâu bên cạnh, chỉ sợ bị hai huynh đệ nhà này cười chê.Nhưng nó nghĩ nhiều rồi. Mặc Quân và Vô Khâu rất tò mò với nó, chỉ ngồi xếp hàng ngang nhìn nó.Lữ Thiếu Khanh bĩu môi: “Không hiểu biết tức là không hiểu biết, thừa nhận cũng không xấu hổ đâu.”“Được rồi, quay lại chuyện chính đi, người có thể đưa ta về lại Nhân giới không?”Giới hỏi: “Chủ nhân, ngài có tọa độ không?”Lữ Thiếu Khanh lắc đầu. Nếu có tọa độ cụ thể, hắn cũng có thể bố trí truyền tống trận để chạy trốn.Lữ Thiếu Khanh hồi hận rồi. Biết trước thế này, lúc ấy làm mấy cái tọa độ là tốt rồi.Trong tay hắn có mấy tọa độ của Yêu giới, nhưng hiện tại hắn không có ý định đi Yêu giới.Nói đùa. Xuyên giới bản này là hắn giành được từ trong tay Liễu Xích, nhất định Liễu Xích đang nổi điên lên rồi, giờ chạy tới đó không phải tự chui đầu vào lưới sao?Không có tọa độ, Giới bèn nói: “Chỉ có thể truyền tống đại khái, nhưng có sai số rất lớn, đích đến chỉ là ngẫu nhiên, nguy hiểm không biết thế nào.”Dừng một chút, thấy mặt Lữ Thiếu Khanh nhăn nhó đau khổ, nó lại tri kỷ nói thêm: “đương nhiên, nếu thực lực của chủ nhân có thể đạt tới Luyện Hư kỳ, có thể dễ dàng làm được, không cần lo gặp nguy hiểm.”Lữ Thiếu Khanh nghe vậy lại càng thêm ưu thương.Hắn lẳng lặng ngẩng đầu ưu thương nhìn trời.Nếu hắn có được thực lực Luyện Hư kỳ đã lên thẳng Thánh Sơn cướp sạch Thánh chủ rồi.Cần gì phải ở đây nghĩ cách thu xếp đường lui nữa.Nhưng truyền tống ngẫu nhiên cũng tốt hơn là không có, nếu có gặp phải nguy hiểm cũng chỉ có thể đương đầu thôi.Hiện tại cứ tạm thời dùng xuyên giới bản làm độn hư xuyên tinh phù đi thôi.So với độn hư xuyên tinh phù chỉ dùng được một lần, xuyên giới bản có thể dùng đi dùng lại được.Đây cũng là một tin tức tốt.Nhưng nghĩ lại mình cướp được xuyên giới bản thế nào, Lữ Thiếu Khanh lại nói với Giới: “Sau này người đóng cửa nhanh một chút nhé, đừng có để bị người ta cướp dọc đường.”Giới cạ lời nhìn Lữ Thiếu Khanh, chỉ có thể nói: “Nếu có nguy hiểm, ta có thể nhanh hơn, nhưng có ai lại đột nhiên ra tay cướp người dọc đường?”Liễu Xích cùng Lữ Thiếu Khanh không có bất kỳ thù hận gì, không ngờ lại bị Lữ Thiếu Khanh đột nhiên cướp mất xuyên giới bản.Nếu có phòng bị, dù Lữ Thiếu Khanh có lợi hại hơn nữa cũng không làm nổi.Lữ Thiếu Khanh không hài

lòng, nói với Giới: “Ngươi cứ luyện tập thật chăm chỉ vào, sức chiến đấu quá kém rồi.” “Ta chỉ là Nguyên Anh kỳ ngươi còn không đánh lại được, gặp phải đối thủ mạnh hơn thì phải làm sao? Ngươi bị cướp, ta biết đi đòi ai?” Giới kinh ngạc. Ta có phải pháp khí chiến đấu đâu, ngươi bảo ta tăng sức chiến đấu thế nào được? Ngay khi Giới nghi hoặc, Lữ Thiếu Khanh đã nói với Mặc Quân và Vô Khâu: “Huấn luyện nó thật tốt cho ta.” Hai mắt Mặc Quân sáng rực, vỗ ngực bình bịch cam đoan: “Lão đại yên tâm, giao cho ta đi.” Vô Khâu không nói gì, nhưng sắc mặt đã nói rõ hết thảy. Giới nhìn hai kiếm linh đang hưng phấn kia, trái tim thót lên một cái. Hết chương 950.

Chương 951. Người biến thái!

Thời gian trôi qua rất nhanh, nửa tháng chỉ như một cái chớp mắt. Bên Thánh Sơn cũng đã đến lúc. Mới sáng sớm Đàm Linh đã đi tìm Lữ Thiếu Khanh và Kế Ngôn. Mặc dù bị Lữ Thiếu Khanh chọc giận đến nghiến răng, nhưng nàng ta vẫn theo đúng lời hẹn mà đưa Lữ Thiếu Khanh lên Thánh Sơn tham quan. Đương nhiên, nguyên nhân lớn nhất là nàng ta muốn để sư phụ hù dọa hấn một phen. Ai bảo Lữ Thiếu Khanh chọc nàng ta tức giận muốn nôn ra cả máu. Nhưng nàng ta vừa tới, còn chưa lại gần đã nghe tiếng Lữ Thiếu Khanh vọng ra. “Mẹ nó, đã nói bao nhiêu lần rồi, bảo huynh khiêm tốn một chút, huynh thì hay rồi, đi tìm đánh luôn hả?” Giọng nói tràn đầy oán khí, cách thật xa Đàm Linh vẫn có thể cảm nhận được, cũng muốn xem bộ dáng oán khí trùng thiên của Lữ Thiếu Khanh. Kế Ngôn thân nhiên nói: “Lần này cũng có hai người có thực lực rồi.” Với Kế Ngôn, Mộc Vĩnh và Kiếm Nhất còn có thể xem là đối thủ, những người khác đều không thể chịu nổi một đòn. “Ngu chết đi!” Lữ Thiếu Khanh mắng: “Huynh liều mạng với hấn ta làm cái gì? Đánh một hồi bị thương ta còn phải chăm sóc huynh!” “Thật sự muốn chôn sống tên cặn bã nhà huynh luôn!” Sau nửa tháng tu dưỡng, Kế Ngôn đã khôi phục được hơn phân nửa thực lực. Sau này còn phải tĩnh dưỡng thêm một hai tháng nữa mới có thể khôi phục hoàn toàn. Nhưng với Lữ Thiếu Khanh, hiện giờ Kế Ngôn yếu thế này, nhờ may hấn ta làm sao lại chỉ có mình vất vả. Hấn không muốn như thế. Hấn muốn là, có việc Kế Ngôn xong lên, có lợi ích thì mình đi hốt. Lữ Thiếu Khanh thâm thía lải nhải dạy dỗ Kế Ngôn: “Biết huynh dũng cảm, biết huynh mạnh, cũng biết huynh trâu bò rồi, nhưng đầu óc huynh có vấn đề à?” “Đánh bại Kiếm Nhất, bị thương, chạy trước thì chết à? Cứ đứng im đó mà làm ra vẻ làm gì? Lần này coi như huynh gặp may, không bị người ta đánh chết.” “Lần sau, nếu còn thế này nữa, ta sẽ là người đầu tiên xông lên đánh chết huynh đấy!” Nhớ lại, bị bao nhiêu người vây công như thế Kế Ngôn còn có thể đào thoát, hấn tò mò hỏi: “Huynh lại lĩnh ngộ được cái gì à?” Kế Ngôn gật đầu: “Lĩnh ngộ được một chút.” Lữ Thiếu Khanh càn

lời, cuối cùng đành thành khẩn nhận xét: “Huynh là cái đồ biến thái!” Kê Ngôn lại lắc đầu, khiêm tốn vô cùng, nghiêm túc phản bác: “Không, đệ mới là người biến thái nhất.” Kê Ngôn nói thật lòng. Trong mắt hắn ta, Lữ Thiếu Khanh là một sư đệ biến thái. Tuổi ít hơn mình, thời gian tu luyện cũng ít hơn mình. Lại vẫn luôn đuổi theo sát mình, cảnh giới thực lực không hề dưới mình. Đây không phải biến thái thì là gì? “Hỗn đản!” Lữ Thiếu Khanh nhìn Kê Ngôn hằm hằm: “Có ai nói sư đệ mình như thế không?” Kê Ngôn cười ha hả: “Có ai làm sư đệ như đệ không?” “Không phục à? Muốn đánh một trận không?” Hiện giờ Lữ Thiếu Khanh rất mạnh, vừa mới tân tấn lên Nguyên Anh tầng sáu, nên rất mạnh miệng: “Chọc giận ta, ta sẽ đánh huynh.” Quá quen với Lữ Thiếu Khanh rồi, Kê Ngôn lập tức phản ứng lại được: “Đệ lại đột phá à?” Đàm Linh nghe được chữ “lại”, trong lòng nhảy lên một cái. Giọng điệu này cứ nhể chớp mắt một cái đã đột phá ấy. Sau đó là tiếng cười vô cùng đắc ý của Lữ Thiếu Khanh vọng đến: “Ha ha, chuyện nhỏ thôi, ngủ một giấc không cẩn thận lại đột phá rồi.” Trong đầu Đàm Linh đã hiện ra bộ dáng dương dương tự đắc của Lữ Thiếu Khanh rồi đây. Nàng ta lắc lắc đầu đuổi hình ảnh ghê tởm đáng ăn đòn kia ra khỏi đầu. Gia hỏa khóa lác. Da mặt đúng là dày. Đàm Linh không tin, nhưng Kê Ngôn lại tin. Không ai biết sư đệ mình tu luyện thế nào. Hắn ta nói: “Chờ ta lành vết thương sẽ đánh với đệ một trận.” Lữ Thiếu Khanh mới giận tái mặt, khó chịu nói: “Cút!” “Muốn đánh thì đánh ngay bây giờ, huynh xem ta có đánh được huynh không.” Hiện tại đánh nhau với Lữ Thiếu Khanh chính là bị ngược đãi. Kê Ngôn vẫn bình thản, tự nhiên nói sang chuyện khác: “Đệ đến làm phiền ta làm gì?” Lữ Thiếu Khanh ngồi xồm trên một thân cây, như một tên lưu manh vô công rồi việc: “Huynh nghĩ ta muốn đến à? Hôm nay phải lên Thánh Sơn, ta sợ huynh tu luyện ở đây không biết thời gian!” “Có cái gì muốn bế quan lĩnh ngộ, lên Thánh Sơn rồi lại nói. Đàm cô nương nói trên đó linh khí dồi dào, huynh tranh thủ chữa trị đi.” Kê Ngôn không nói gì. Hắn ta không để ý mấy cái này. Tham gia so tài, mục đích chủ yếu là so chiêu cùng cao thủ, tự mình tiến bộ. Kê Ngôn liếc một cái, thấy Đàm Linh đã xuất hiện phía xa nhưng chỉ đứng ở đó mà không tiến vào. Nhưng dường như Lữ Thiếu Khanh không biết, hắn lại nói: “Cũng không biết Đàm cô nương có thừa cơ trả đũa, tìm sư phụ nàng ta, hạ độc thủ chúng ta, không

cho chúng ta lên Thánh Sơn không nữa.”Hắn ác ý đoán: “A, rất có thể, lát nữa không thấy huynh ta sẽ đi tìm Tam Thánh tử đòi lại công bằng.”“Hỗn đản!” Đàm Linh không nhịn được nữa, trực tiếp giết tới.Vốn còn muốn đứng ngoài nghe một chút xem có tìm được thông tin gì liên quan đến thân phận hai bọn họ không.Không ngờ Lữ Thiếu Khanh lại đang nói xấu mình, đặc biệt là nói xấu trước mặt Kế Ngôn. Nàng ta không nhịn được nữa.Đàm Linh đằng đằng sát khí, nhìn chăm chăm Lữ Thiếu Khanh: “Ngươi đang nói ai?”Lữ Thiếu Khanh tuyệt đối không sợ, ánh mắt không lùi, đối diện với Đàm Linh.“Ta đang nói về gia hỏa thiếu ta hai mươi vạn linh thạch.”“Trả linh thạch của ta cho ta!”Kế Ngôn kinh ngạc. Còn có người dám thiếu sư đệ mình linh thạch cơ à?Lá gan Đàm Linh này to cỡ nào?Nhắc đến chuyện này, Đàm Linh cực kỳ đặc ý.Có thể khiến cho tên hỗn đản này không thoải mái, lòng nàng ta liền dễ chịu.Nàng ta hơi rung rung đầu khiêu khích hỏi: “Làm sao? Ngươi muốn ra tay cướp à?”“Giờ là lúc lên Thánh Sơn rồi đây, ngươi có muốn lên không? Sư phụ ta đang ở trên đó đấy.” Hết chương 951.

Chương 952. Người biến thái!

Uy hiếp. Uy hiếp trắng trợn. Lữ Thiếu Khanh hỏi Kế Ngôn: “Có muốn lão bà không? Lần này huynh lời rồi nhé, ta gánh nàng ta lên giường huynh miễn phí, thế nào?” “Nhanh chóng tranh thủ sinh một sư điệt cho ta chơi.” Đàm Linh nghe vậy, sự đắc ý vừa rồi không duy trì được mấy hơi thở đã bị lửa giận nuốt trọn. “Hỗn đản, ta muốn làm thịt ngươi!” Lữ Thiếu Khanh vội vàng chạy đến bên cạnh Kế Ngôn, lấy hấn ta làm bia đỡ đạn: “Ngươi có thể thử xem sư huynh ta có lợi hại không?” Một câu hai nghĩa! Con giận muốn nổ tung trong ngực Đàm Linh bị nén chặt lại, không tiến không lùi được. Nàng ta tận mắt nhìn thấy Kế Ngôn lợi hại thế nào rồi, nàng ta chỉ có cảnh giới tầng hai, trước mặt Kế Ngôn không vẫy lên nổi một cái bong bóng nước. “Hỗn! Hỗn đản!” Đàm Linh tức giận nghiến răng. Kế Ngôn bình thản nhìn Lữ Thiếu Khanh: “Đệ chờ đó cho ta!” Đe dọa này đáng sợ hơn uy hiếp của Đàm Linh nhiều. Lữ Thiếu Khanh lập tức cười ha hả, dùng kỹ năng tổ truyền của Thiên Ngự Phong, nói lảng sang chuyện khác: “Cô nương, ngươi tới đây là muốn đưa bọn ta lên Thánh Sơn sao?” Đàm Linh phẫn hận: “Ngươi đừng có mong đi lên cùng ta!” “Hẹp hòi!” Lữ Thiếu Khanh tuyên bố: “Người hẹp hòi như ngươi, muốn làm sư tẩu của ta ấy à? Không có cửa!” Đàm Linh tức giận dậm chân, đây là lần đầu tiên nàng ta bị người ta đùa giỡn kiểu này. Cuối cùng, nàng ta dậm chân nói với Kế Ngôn: “Ngươi quản sư đệ của mình cho tốt đi!” Với cái miệng này, sư đệ ngươi đi ra ngoài rất dễ bị người ta đánh chết. Ngươi không sợ bị liên lụy à? Kế Ngôn thật sự không muốn nói gì. Nhưng nghĩ lại, hai sư huynh đệ mình ở đây lâu như vậy cũng nợ ân tình của Đàm Linh rồi. Hấn ta cảm thấy cần phải nhắc nhở một chút: “Nếu có thể, ngươi đưa linh thạch cho hấn, miệng hấn có thể yên tĩnh.” Không thể nào! Nàng ta không phải người yêu tiền như mạng, nhưng hai mươi vạn linh thạch này liên quan đến mặt mũi của nàng ta. Cho Lữ Thiếu Khanh, nàng ta làm gì còn mặt mũi gì nữa. Đặc biệt là, nàng ta có thể hình dung được nếu mình đưa linh thạch cho Lữ Thiếu Khanh, sắc mặt của hấn thế nào. Đánh chết nàng ta cũng không muốn cúi đầu trước mặt

Lữ Thiếu Khanh.Nàng ta cắn răng nói với Kế Ngôn: “Không cho. Đánh chết ta cũng không cho!”Lữ Thiếu Khanh lại trách Kế Ngôn: “Huynh làm cái gì thế? Huynh nói thế cứ như thể ta keo kiệt lắm vậy.”“Ta là người quan tâm đến hai mươi vạn linh thạch kia sao? Trên người ta có đến bốn ngàn vạn đấy.”Nhìn hấn ưỡn ngực phách lối khoe khoang, Đàm Linh càng muốn nện một quyền lên mặt hấn.“Được rồi, cô nương, không trêu người nữa, mau đưa bọn ta lên Thánh Sơn đi.” Lữ Thiếu Khanh nói với Đàm Linh.Đàm Linh hừ một tiếng: “Không đưa!”“Hẹp hòi!” Lữ Thiếu Khanh lại lần nữa khinh bỉ, nhắc nhở nàng ta: “Đến lúc đó những người khác làm phiền người, người có thể ngăn cản không?”“Người không còn muốn bảo tiêu ta đây nữa à?”“Ta nhớ người đã từng nói, bên trên còn có hện đó nhỉ?”Thánh địa tôn trọng khiêu chiến, cho dù trên Thánh sơn, cũng sẽ không ai ngăn đánh nhau cả.Đàm Linh có lòng muốn phản bác, nhưng nghĩ đến chuyện lúc trước nàng ta lại tức giận vô cùng, dù vậy, nàng ta cũng vả mặt được Kiếm Lan, Thôi Thanh cứ thích tìm mình gây chuyện, sáng khoái vô cùng.Lần này nàng ta sẽ ở lại Thánh Sơn một thời gian ngắn.Những người khác cũng thế.Đến lúc đó, không thể tránh được sẽ bị những người khác tìm đến gây phiền toái.Có Lữ Thiếu Khanh ở đây quả thực sẽ tốt hơn nhiều.Nghĩ một lúc, Đàm Linh hừ một tiếng, không từ chối nữa.Nàng ta xoay người sang chỗ khác: “Buổi trưa gặp nhau ở chân Thánh sơn, nếu còn không tới sẽ không có tư cách đi lên.”Lữ Thiếu Khanh lập tức nói với Kế Ngôn: “Xem thử đi, ta không đến gọi huynh, chắc chắn huynh sẽ ngủ quên.”Lữ Thiếu Khanh cùng Kế Ngôn thu dọn một hồi rồi đi theo Đàm Linh đến chỗ hẹn.Đương nhiên, người tập hợp ở đây là bốn mươi chín tu sĩ đến tham dự.Đệ tử Thánh địa như Đàm Linh có thể tự lên núi, dù sao trên nàng ta cũng có người.Bốn mươi chín tu sĩ có thể lên Thánh sơn tu luyện sẽ được đưa tới một nơi được chỉ định từ trước.Nơi đó có thể nói là một trong những nơi tốt nhất trên Thánh sơn.Kế Ngôn là người thắng, không có ý định từ bỏ cơ hội này.Hấn ta không có nhiều tâm địa gian xảo như Lữ Thiếu Khanh, chuyện tìm sư muội và rời đi có Lữ Thiếu Khanh xử lý rồi, việc của hấn ta chỉ là chữa khỏi vết thương, đồng thời tranh thủ hết sức tăng thêm thực lực của mình.Trở thành ngôi sao nổi bật nhất trong số những người tham gia lần này, không nghi ngờ gì, Kế Ngôn chính là tiêu điểm của tất cả mọi

người. Kế Ngôn vừa xuất hiện, rất nhiều người hành lễ với hấn ta. “Kế Ngôn đại nhân!” “Đại nhân!” “Xin chào Kế Ngôn đại nhân!” Tất cả đều vô cùng nhiệt tình. Cho dù có một số đệ tử Thánh địa không lại gần, nhưng khi chạm phải ánh mắt của Kế Ngôn cũng gật đầu tỏ ý. Đây chính là hiện thực. Chỉ cần có đủ thực lực, ai cũng coi trọng người một chút. Nhưng tất cả đều kinh ngạc, thậm chí chấn động, là không ngờ Mộc Vĩnh cũng tới. “Mộc, Mộc Vĩnh đại nhân?” “Hấn ta... hấn ta cũng lên Thánh sơn sao?” “Không thể nào. Không phải hấn ta không được lên Thánh sơn sao?” “Sao lần này lại muốn lên Thánh sơn?” Mộc Vĩnh xuất hiện khiến cho cả đám bàn luận âm ỹ. Mộc Vĩnh quá thần bí, không ai biết lai lịch, độc lai độc vãng, làm việc tùy theo ý thích, có đôi khi hành vi của hấn ta còn không thềm nể mặt Thánh địa. Mà Mộc Vĩnh từng tham gia rất nhiều cuộc so tài của Thánh địa, chiếm được danh ngạch, nhưng xưa nay chưa từng lên Thánh địa. Lần này là lần đầu tiên Mộc Vĩnh tới đây. Ngay cả trưởng lão Thánh địa đang nhắm mắt đả tọa một bên cũng không nhìn được mà mở to mắt đầy kinh ngạc. Thậm chí có một vị trưởng lão Thánh địa còn hỏi trước núi: “Mộc Vĩnh, ngươi cũng lên Thánh sơn sao?”
Hết chương 952.

Chương 953. Mộc Vĩnh kỳ lạ

Mộc Vĩnh gật đầu, khiêm tốn mỉm cười nói: “Đúng vậy, làm phiên trưởng lão rồi.” Sau đó, hắn ta đi tới trước mặt Kế Ngôn, nhân nhật cười chào: “Kế Ngôn!” Ánh mắt của Kế Ngôn va chạm cùng ánh mắt của Mộc Vĩnh giữa không trung. Người bên cạnh cũng có thể cảm nhận được dường như có một làn sóng không khí vô hình đánh tới, theo bản năng lùi lại mấy bước. Áp lực của Kế Ngôn và Mộc Vĩnh rất lớn. Không ít người âm thầm sợ hãi thán phục: “Không hổ là hai vị đại nhân, quả nhiên thực lực thật cường đại.” “Nếu Kiếm Nhất cũng đến nữa thì nhất định sẽ càng thêm đặc sắc.” “Ha ha, Kiếm Nhất là thua hai người bọn họ đây, hắn ta không có tư cách đứng ngang hàng cùng hai vị đại nhân đây!” “Sao Kiếm Nhất đại nhân không có tư cách chứ? Mặc dù ngài ấy không bằng Kế Ngôn đại nhân, nhưng cũng không hề kém Mộc Vĩnh đại nhân.” “Ta cũng cảm thấy thế. Dù sao cũng là Tứ Thánh tử, hắn ta không có tư cách thì ai có tư cách?” “Ngoại trừ ba vị Thánh tử cùng ba vị đại nhân trước mắt đây, những người khác không ai có thể là đối thủ của Kiếm Nhất đại nhân.” Đám người xì xào bàn luận. Lữ Thiếu Khanh và Đàm Linh đứng xa xa quan sát, bên cạnh còn có một số đệ tử Thánh địa. Sư phụ hoặc trưởng bối của bọn họ cũng lấy việc công làm việc tư, nhân thời gian này đẩy người lên Thánh sơn tu luyện một thời gian. Tại Thánh địa này, nếu chút đặc quyền ấy còn không có, làm sao lẫn lộn được nữa.” Đàm Linh thấy Mộc Vĩnh cũng lên Thánh sơn cũng rất giật mình. “Mộc Vĩnh đại nhân, ngài muốn làm gì vậy?” Lữ Thiếu Khanh xoa xoa cằm nhìn Mộc Vĩnh, thực sự muốn tóm Mộc Vĩnh lại hỏi một hồi. Dường như Mộc Vĩnh cũng nhận ra Kế Ngôn, có nghĩa là cũng biết mình. Chuyện này không hề tốt đẹp gì cho cam. Lần này lên Thánh sơn không chừng là nhằm vào sư huynh đệ bọn hắn. Lữ Thiếu Khanh thầm nghĩ, tốt nhất là đừng có chọc vào ta, nếu không ta sẽ chơi chết ngươi. Dường như Mộc Vĩnh cũng phát hiện có người đang nhìn mình chằm chằm, bèn quay đầu lại. Cách xa nhau vài trăm mét, lại có thể thấy rõ Lữ Thiếu Khanh. Nhìn thấy hắn, hắn ta khẽ giật mình, sau đó cười cười

với hắn. Lữ Thiếu Khanh cũng mỉm cười đáp lại, đồng thời còn khách khí chấp tay chào một cái, nhưng trong lòng đang thầm nghĩ lát nữa gặp Mộc Vĩnh nên xử lý hắn ta thế nào. “Tốt, chúng ta lên thôi.” Đàm Linh gọi Lữ Thiếu Khanh. Đàm Linh đưa theo Lữ Thiếu Khanh lên núi. Thánh sơn rất cao, phải hơn vạn mét, chắc chỉ có Thánh chủ mới biết được độ cao thực sự. Trên Thánh sơn bày ra vô số trận pháp che giấu nó đi, cực kỳ thần bí. Trên đường đi, Lữ Thiếu Khanh phát hiện trên đó không phải chỉ có rừng cây. Mà còn có hoang nguyên sa mạc, có rừng rậm hồ nước, vân vân và vân vân. Mà cũng có rất nhiều dã thú hung thú, chạy khắp nơi trong Thánh sơn, trong không khí tràn đầy hơi thở nguy hiểm. Đàm Linh vừa đi lên vừa khuyên bảo Lữ Thiếu Khanh: “Thánh sơn này khác với những nơi khác, có rất nhiều chỗ cấm kỵ, các ngươi tuyệt đối không thể tự tiện tiến vào.” “Nếu không, đừng nói tới một người không có thân phận bối cảnh như ngươi, dù là ta cũng không thoát khỏi bị trách phạt, thậm chí còn mất cả mạng luôn.” “Mà nơi này trận pháp rải khắp nơi, hơi không cẩn thận sẽ bị vây trong đó, ngươi đừng có chạy lung tung.” “Ngươi muốn đi chỗ nào, nói với ta, ta dẫn ngươi đi.” Lữ Thiếu Khanh chớp chớp mắt: “Ta muốn lên đỉnh núi, ngươi có dẫn ta đi không?” Đàm Linh giật nảy mình, lão đảo suýt nữa thì ngã xuống. Nàng ta kinh hãi quay đầu, nhìn chòng chọc vào Lữ Thiếu Khanh: “Ngươi muốn làm gì?” “Nói cho ngươi biết, nếu ngươi dám làm ra chuyện gì bất kính với Thánh địa thì đừng có trách ta giết ngươi!” Ánh mắt sắc bén, thần sắc tức sát. Sự phụ của nàng ta có ý kiến khác biệt với Đại trưởng lão, Tam trưởng lão, tự thành một phái, nàng ta cùng Kiếm Lan, Thôi Thanh cũng không hợp nhau. Nhưng đấu thì đấu, nàng ta cũng không muốn phản bội Thánh địa. Lợi ích của Thánh địa tuyệt đối không thể sơ sẩy, nàng ta tuyệt đối không cho phép có ai dám làm loạn với Thánh địa. Lữ Thiếu Khanh cũng không ngờ phản ứng của Đàm Linh lại kịch liệt như thế. Lòng hắn nháy một cái, thầm tự nhắc mình, đúng rồi, cô nương trước mắt đây cũng là người của Ma tộc. Không phải người cùng một đường với mình. Ở đây, trừ sư huynh sư muội ra, không có nhân loại nào khác. Ở đây, mình coi như là người ngoài, không thể khinh thường. Lữ Thiếu Khanh lập tức duỗi tay móc cút mũi ngay trước mặt Đàm Linh: “Kích động thế làm gì? Đùa một chút thôi cũng không được à?” “Một chút té bào hài hước cũng

không có!”Đàm Linh nghi ngờ nhìn vào hai mắt Lữ Thiểu Khanh, nhưng cái dáng vẻ móm cút mũi kia quá buồn nôn, nàng ta đành xoay người lại cảnh cáo hăn lần nữa: “Tốt nhất là người chỉ nói đùa, nếu không, ta sẽ không tha cho người!”Lữ Thiểu Khanh lười biếng nói: “Yên tâm, yên tâm, ta làm người thế nào chẳng lẽ người không biết sao?”“Ta muốn lên đó chỉ là vì muốn ngắm phong cảnh một chút thôi, coi như hoàn thành tâm nguyện.”Đàm Linh thầm nghĩ, chính vì biết người là người thế nào ta mới sợ!Nàng ta bắt đầu hơi hồi hận vì mang theo Lữ Thiểu Khanh đi lên rồi.Nhớ đâu lên đó hăn làm ra chuyện gì âm ỹ, nàng ta có muốn khóc cũng không kịp nữa rồi.Nghĩ một lát, nàng ta lại tiếp tục chần nhiep Lữ Thiểu Khanh: “Tất cả Hóa Thần của Hàn tinh đều tập trung ở Thánh địa, trong đó, phần lớn bọn họ đều tu luyện trên Thánh sơn.”Nàng ta không nói tiếp về sau nhưng ý tứ cảnh cáo hết sức rõ ràng.Dù thực lực có mạnh đi nữa, lên Thánh sơn này vẫn phải làm một bé ngoan.Lữ Thiểu Khanh liên tục gật đầu, lần nữa khẳng định mình theo Đàm Linh lên Thánh sơn chỉ vì muốn mở mang kiến thức thôi, hoàn toàn không muốn làm gì.Chẳng mấy chốc đã đến Thánh sơn. Nơi này cách mặt đất hơn vạn mét rồi, đã được cho là nơi cao nhất có thể đi vào.Còn đi lên nữa, dù là Đàm Linh cũng không thể tùy tiện đi lên. Hết chương 953.

Chương 954. Trục giác của người rất chuẩn

Lữ Thiếu Khanh ngẩng đầu nhìn bầu trời như phủ một tầng mây thật dày trên đó, không thấy bất kỳ cảnh vật nào, chỉ một mảnh xám mênh mông, nặng nề áp lực. Chỗ bọn Kế Ngôn đi lên tu luyện cũng ở trên tầng mây. Mục đích của hắn, Tuyệt Phách Liệt Uyên, cũng ở trên đó. Xem ra vẫn phải đi lên một chuyến. Lữ Thiếu Khanh lẳng lẳng quyết định. Lữ Thiếu Khanh không dám dùng thần thức thăm dò, nơi này là hạch tâm của Thánh địa. Có trời mới biết nơi này có bao nhiêu bí mật, có bao nhiêu cao thủ đang ẩn nấp trong bóng tối. Lữ Thiếu Khanh ngừng nhìn, phát hiện Đàm Linh đang nhìn mình chằm chằm cực kỳ nghi ngờ. “Người muốn làm gì?” Lữ Thiếu Khanh kêu oan: “Lần đầu tiên đến đây, bên trên đặc biệt như thế, người bình thường đều sẽ nhìn mà.” “Làm sao? Chỉ thế thôi mà người đã nghi ngờ ta à?” Đàm Linh vẫn nghi ngờ và cảnh giác nồng đậm, Lữ Thiếu Khanh không làm sao thuyết phục được nàng ta. “Bằng trục giác của ta, nhất định người đang có ý đồ xấu.” “Trục giác? Đáng giá bao nhiêu linh thạch? Có ăn được không?” Lữ Thiếu Khanh hung hăng khinh bỉ Đàm Linh: “Còn trục giác của ta nói cho ta biết, người dẫn ta đi lên cũng không có ý tốt gì.” Đàm Linh nghe vậy, không nói nữa, xoay người đi chỗ khác: “Đi thôi, gặp sư phụ ta.” Lữ Thiếu Khanh ngây ra: “Người... người muốn làm gì?” Lữ Thiếu Khanh muốn xuống núi đi ngủ. Nói đùa chứ, Nhị Trưởng lão của Thánh địa, dưới một người trên vạn người, là Hóa Thần hậu kỳ đấy. Ngồi vị trí cao, quyền cao chức trọng, loại người này không có cái gì hay ho mà làm quen cả. Phù Doãn Đô lúc trước vẫn để lại bóng ma trong đầu hắn, chớ nói gì đến Nhị Trưởng lão của Thánh địa. Đàm Linh quay lại, không giấu được nụ cười trên mặt, tươi tắn xán lạn như một đóa hồng: “Ta nói cho người biết, trục giác của người rất chuẩn!” Chuẩn cái cọng lông! Lữ Thiếu Khanh khóc không ra nước mắt, hiểu được ý Đàm Linh. Nàng ta muốn tìm sư phụ mình đến bắt nạt hắn. Lữ Thiếu Khanh lùi lại hai bước: “Xem bộ dáng này của người chẳng tử tế chút nào, ta còn chưa bắt nạt người người đã

muốn bắt nạt ta. Có ý tốt sao?”Đàm Linh méo miệng, không cười được nữa.Không bắt nạt ta sao?Lời này chỉ có cái tên hỗn đản nhà người mới nói ra được.Lúc trước người bắt nạt ta còn ít à?Lần này đi lên đó, để sư phụ ta ra mặt, cho người xem hậu quả khi bắt nạt ta.“Không bắt nạt ta à?” Đàm Linh hừ một tiếng, thấy Lữ Thiểu Khanh như thế, trong lòng dần dần bắt đầu vui vẻ: “Người làm cái gì tự người biết.”Theo bản năng, Lữ Thiểu Khanh cãi lại: “Chớ có nói lung, ta và người trong sạch!”Phụt!Đàm Linh muốn nhổ nước bọt dìm chết cái miệng tiện của Lữ Thiểu Khanh.“Đi vào cho ta!”Lữ Thiểu Khanh lắc đầu: “Không!”Hắn có điên mới đi gặp Nhị trưởng lão đại danh鼎鼎鼎鼎.Hắn thành khẩn nói với Đàm Linh: “Nhị trưởng lão bận rộn công việc, không nên lãng phí thời gian của bà ấy.”Đàm Linh cười ha hả: “Sư phụ bận bịu nhiều việc, nhưng bà ấy cố nhín ra chút thời gian để gặp người đây. Mau vào đi, đừng có lãng phí thời gian của sư phụ.”Lữ Thiểu Khanh sờ sờ mặt, từ khi nào mặt mũi mình lớn thế?Hắn không muốn kiêu lớn thế này đâu!Lữ Thiểu Khanh đổi qua lý do khác: “Cô nương, chuyện giữa tiểu bối chúng ta người lại đi gọi người lớn ra mặt, có nên không?”“Tôn nghiêm của đệ tử Thánh địa ở đâu? Mặt mũi của người ở đâu?”Đàm Linh cười càng lạnh hơn: “Đây là người dạy ta. Có đôi khi muốn xử lý ai đó không nhất định phải tự mình ra tay!”Lữ Thiểu Khanh khóc không ra nước mắt, mình tự vác đá đập chân mình rồi. “Trông người không pahri người quá thông minh, sao lĩnh ngộ nhanh như vậy?”Đàm Linh nghiêng răng quát: “Đi vào!”“Không muốn!”Thậm chí Lữ Thiểu Khanh còn quay đi: “Ta muốn đi về ngủ!”Cùng lắm sau này ta lại vụng trộm đi lên là được. Không phải chỉ là trận pháp thôi sao? Phá là được.Đàm Linh sững sờ, không ngờ Lữ Thiểu Khanh lại kiên quyết như thế.Khi nàng ta định nói gì đó, một giọng nói bên trong vọng ra: “Đã tới rồi, không vào ngồi một chút sao?”Theo bản năng, Đàm Linh hô lên: “Sư phụ!”Nghe giọng nói bình thản này, trong đầu Lữ Thiểu Khanh lập tức hiện ra hình tượng một phụ nhân hiền lành.Nhưng chẳng mấy chốc, lông tóc toàn thân Lữ Thiểu Khanh dựng hết lên.Chủ nhân của âm thanh này, ngoài sư phụ của Đàm Linh, còn có thể là ai?Lữ Thiểu Khanh tê cả da đầu, chỉ muốn xuống núi ngay lập tức.Nhưng hắn không dám.Hắn cảm thấy có một đôi mắt đang nhìn mình chằm chằm khiến hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ.Lữ Thiểu Khanh âm

thầm kêu khổ. Hắn lên núi nhưng không có dự định gặp Nhuế trưởng lão sư phụ của Đàm Linh. Hắn vốn nghĩ Đàm Linh sẽ tìm một chỗ cho mình ở lại hoặc dứt khoát phóng sinh cho mình tự do hoạt động. Thật đúng vậy, đường đường Nhị trưởng lão, lại muốn gặp con tôm nhỏ là ta đây sao? Lữ Thiếu Khanh thầm thở dài. Cũng chẳng còn cách nào khác, đến bước này rồi hắn cũng chỉ có thể kiên trì mà đi gặp Nhuế trưởng lão thôi. Lữ Thiếu Khanh nói với Đàm Linh: “Dẫn đường đi.” Khu kiến trúc phía trước đa số đều được dùng đá đắp thành, xa xa, các công trình kiến trúc san sát nối tiếp nhau, ẩn thân trong mây mù. Theo như Đàm Linh nói, đây là nơi sư phụ nàng ta ở, tuy luyện, làm việc. Nơi ở của ba vị trưởng lão có thực quyền không khác nhau là mấy, chia ra tọa lạc vòng quanh Thánh sơn, cách nhau không xa, độ cao cũng tương đương nhau, chỉ có phương hướng là khác nhau. Lữ Thiếu Khanh đi lại trong đó, cảm nhận linh lực nồng đậm xung quanh, không thể không cảm thán. Linh lực ở đây không chỉ nồng đậm mà còn trong suốt hơn bên ngoài rất nhiều, rất dễ hấp thu. Tu luyện ở đây quả thực nhanh hơn tu luyện bên dưới nhiều. Mà chỗ bọn Kế Ngôn tới tu luyện nghe nói còn tốt hơn. Càng tới gần, sắc mặt Lữ Thiếu Khanh càng phiền muộn hơn, hung tợn nhìn chằm chằm Đàm Linh trước mặt. Nhận ra được ánh mắt của hắn. Đàm Linh quay đầu lại hỏi: “Người đang nhìn cái gì?” Hết chương 954.

Chương 955. Gặp Nhị trưởng lão

Ánh mắt của Lữ Thiểu Khanh khiến nàng ta hoàn toàn mất tự nhiên. “Có phải người đã nói xấu ta với sư phụ người không?” Lữ Thiểu Khanh suy đoán, tỏ vẻ cực kỳ bi phẫn: “Ta đắc tội người lúc nào?” Đàm Linh cười lạnh. Người đắc tội ta quá nhiều. Bây giờ người nói câu này lại đắc tội ta tiếp. Nàng ta cũng lười nhiều lời, bước nhanh hơn dẫn theo Lữ Thiểu Khanh đi vòng qua bao nhiêu kiến trúc tới một chỗ đất trống. Đằng sau mảng đất trống là một ngọn núi, dưới núi có một nhà tranh, phía trước có hàng rào trúc vây quanh thành một cái vườn nhỏ. Trong viện trồng một chút hoa cỏ, hoa tươi đang nở rộ, kiêu diễm tươi rói, tỏa hương thơm ngát. Bên trái nhà tranh có một dòng suối nhỏ chảy qua, có một guồng nước đang chậm chậm xoay trên đó. Vừa nhìn chỉ thấy rất giống một tiểu viện nhà nông bình thường. Hoàn toàn không giống chỗ ở của một vị đại năng. Vào trong đó, Lữ Thiểu Khanh thấy có một nữ nhân ngồi dưới dàn dây leo, một thân trang phục màu tím càng tôn thêm khí chất cao quý. Bà ngồi xếp bằng dưới đất, nhẹ nhàng loay hoay với cây đàn cổ trên bàn. Hương linh mờ mịt, tỏa ra mùi hương thơm ngát tràn ngập trong sân, khiến cho tâm thần người ta thanh thản. Nhìn bề ngoài nữ nhân này chỉ ba bốn chục tuổi, không khác Đàm Linh là bao, trong mắt người ngoài không khác gì một vị phụ nhân của đại gia tộc bình thường. Nhưng trực giác minh mẫn của Lữ Thiểu Khanh nói cho hắn biết người trước mắt mình đây rất nguy hiểm. Còn nguy hiểm hơn cả cao thủ Hóa Thần kỳ gặp lần trước. Ngay cả khi đối diện với Liễu Xích của Yêu tộc hắn cũng không cảm thấy thế. Lữ Thiểu Khanh muốn xoay người rời đi. Nữ nhân trước mắt khiến hắn cảm thấy như có yêu thú dưới vực sâu đang nhìn mình. “Sư phụ!” Đàm Linh đi vào trong, cung kính hành lễ. Phải chú ý một chút, giữ cái miệng không được nói lung tung. Lữ Thiểu Khanh âm thầm tự nhắc mình, sau đó thi lễ khiêm tốn chào: “Xin chào Nhị trưởng lão!” Nhuế trưởng lão ngẩng đầu lên nhìn Lữ Thiểu Khanh. Nhuế trưởng lão có làn da trắng như tuyết, thân hình nhỏ nhắn xinh xắn, không khác gì nhân loại. Khuôn mặt bà cũng không tính là xuất sắc, nhưng

nếu nhìn kỹ sẽ càng hút mắt hơn, chắc chắn là một mỹ nữ tuyệt thế. Mà thu hút nhất là một đôi mắt, thâm sâu, cơ trí, tựa như có thể nhìn thấu thế gian vạn vật, không một thứ gì có thể thoát khỏi đôi mắt này. Lữ Thiếu Khanh chỉ nhìn thoáng qua rồi vội cúi đầu không dám nhìn thêm nữa. Đối diện với những người thế này không được đi thăm dò, tuyệt đối không được lỗ mắng. Nhuế trưởng lão không nói lời nào, chỉ lẳng lẳng nhìn Lữ Thiếu Khanh khiến cho hắn cứng cả người. Bên này Lữ Thiếu Khanh cup mi nhìn xuống, như một đứa bé ngoan đang đợi người lớn gọi, ánh mắt của Nhuế trưởng lão có thêm vài phần tò mò. Đàm Linh đã từng nói về chuyện của mình với hai sư huynh đệ Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh với Nhuế trưởng lão. Theo như nàng quan sát biểu hiện trong màn tỉ thí của Kế Ngôn thì chắc chắn hắn là một yêu nghiệt tuyệt thế. Còn Lữ Thiếu Khanh, tuy Đàm Linh chỉ kể chuyện thôi nhưng bà có thể cảm nhận được cơn giận của đồ đệ khi nhắc đến người này. Bà cũng muốn xem thử xem người có thể khiến đồ đệ mình tức giận đến giờ chân là thế nào. Lữ Thiếu Khanh đi tới trước mặt bà, rất bình thường, thái độ không có lấy chút sợ hãi khác thường nào. Hoàn toàn không có cái vẻ tự đại tự luyện, hèn hạ vô sỉ như đồ đệ mình kể. Nhưng, cũng giống như Lữ Thiếu Khanh nhận ra được Nhuế trưởng lão không dễ chọc. Nhuế trưởng lão cũng có. Bằng trực giác, bà cũng cảm thấy Lữ Thiếu Khanh chắc chắn không phải người đơn giản. Không nói chuyện khác, chỉ cần nhìn Lữ Thiếu Khanh có thể giữ được bình tĩnh trước mặt mình, bà biết người này không tầm thường. Cho dù là Kiếm Nhất, trước mặt bà cũng có mấy phần không được tự nhiên. Một lúc lâu sau, Nhuế trưởng lão mới hỏi: “Trương Chính, là tên của ngươi thật sao?” Mẹ nó! Lữ Thiếu Khanh giật nảy mình, vội vàng hấp tấp gật đầu: “Thưa trưởng lão, đúng là tên của ta.” Nói vừa hết câu, hắn liền phát hiện một cỗ áp lực thật lớn, vừa vặn lúc này hắn đối mặt với ánh mắt của Nhuế trưởng lão. Ánh mắt lạnh nhạt, đem lại áp lực lớn lao cho Lữ Thiếu Khanh như xuyên thấu cả nội tâm của hắn. Lữ Thiếu Khanh cố nén kinh hoàng trong lòng, nhìn thẳng Nhuế trưởng lão. Sóng không đánh ngã được ta, ta cũng không sợ ngươi. Tới đây, cho ngươi xem ánh mắt chân thành của ta. Hai người đối mặt khiến cho Đàm Linh bên cạnh bội phục vạn phần. Bình thường nàng ta không có lá gan đối mặt với sư phụ đâu. Sư phụ thân cư cao vị, thực lực cường đại, chỉ

dựa vào ánh mắt cũng có thể giết chết người rồi. Trừ phi là cùng cảnh giới, nếu không có ai chịu nổi áp lực khi đối mặt với bà? Thế mà Lữ Thiếu Khanh có thể làm được? Sau mười mấy hơi thở đối mặt, Nhuế trưởng lão mới thản nhiên nói: “Tên thật của ngươi chắc chắn không phải là Trương Chính. Nói đi, tên thật của ngươi là gì?” Lữ Thiếu Khanh lắc đầu, cố gắng diễn cho thật thành khẩn: “Trưởng lão, ta tên Trương Chính thật.” Nhuế trưởng lão cười. Bà là ai chứ? Mặc dù Lữ Thiếu Khanh không để lộ sơ hở gì nhưng cũng chính vì không có sơ hở bà mới càng khẳng định phán đoán của mình. Nghĩ đến lời đồ đệ từng nhắc đến, bà nói với Lữ Thiếu Khanh: “Ngươi thề đi, lấy đạo tâm ra thề.” Lão hồ ly! Lữ Thiếu Khanh âm thầm kêu gào trong lòng, miễn cưỡng nặn ra được một nụ cười nói với Nhuế trưởng lão: “Trưởng lão, cái này không cần chứ?” Nhuế trưởng lão không nói gì, chỉ có ánh mắt nghiêm khắc hơn vài phần. Lữ Thiếu Khanh chỉ có thể đầu hàng: “Được rồi, ta thừa nhận, thực ra ta tên là Quản Đại Ngưu!” Đàm Linh ở bên cạnh cũng nghe rõ, tức đến méo mồm. Tên hỗn đản này, đến cái tên cũng là giả. Quá hỗn đản! Hết chương 955.

Chương 956. Đừng có nhỏ mọn như sư đệ của ngươi

Lữ Thiếu Khanh cười giải thích với Nhuế trưởng lão: “Ta cũng không biết cha ta nghĩ thế nào mà đặt cho ta cái tên như thế, không phù hợp với khí chất của ta tí nào.” “Cho nên, ta mới chọn một cái tên khác cho mình, mong trưởng lão thứ lỗi.” Đàm Linh càng giận hơn. Đến sư phụ ta ngươi cũng lừa à? “Hỗn đản. Ngươi dám gạt cả sư phụ ta?” Đàm Linh thở phì phì trừng mắt với Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh tỏ vẻ tội nghiệp: “Chuyện này không phải có nguyên nhân sao? Ta không cố ý muốn lừa gạt trưởng lão.” Sau đó, hắn lại bày ra vẻ mặt nghiêm túc nói với Đàm Linh: “Ngươi cứ gọi ta là Trương Chính đi. Ta sợ ngươi gọi ta là Quán Đại Ngưu ngươi sẽ không nhìn được cười.” Quả thực Đàm Linh rất buồn cười. Quán Đại Ngưu. Cái tên này hoàn toàn không phù hợp với cách làm người của Lữ Thiếu Khanh. Quán Đại Ngưu, nghe xem, vừa trung thực vừa đôn hậu. Nhưng Lữ Thiếu Khanh lại giao hoạt như hồ, hèn hạ vô sỉ, nào có tí trung thực nào? Theo như nàng ta thấy, Lữ Thiếu Khanh phải gọi là Quán Hồ Ly mới phải. Nhuế trưởng lão vẫn cười, nhưng trong lòng không tin: “Là tên thật của ngươi à?” Lữ Thiếu Khanh vỗ ngực: “Đương nhiên, ta hoàn toàn không dám lừa gạt trưởng lão.” “Nhưng ta cảm thấy cái tên này của ngươi cũng là giả.” Trực giác nói cho Nhuế trưởng lão biết Lữ Thiếu Khanh vẫn nói láo. Xem ra tiểu tử này là một kẻ giao hoạt. Đàm Linh thầm chửi ầm lên, tên hỗn đản này gan to bằng trời rồi, không ngờ còn dám tiếp tục lừa gạt sư phụ mình. Nàng ta gào lên với Lữ Thiếu Khanh: “Hỗn đản. Ngươi thề đi, nếu không thề chúng ta không tin ngươi.” Cái người gì thế này? Đến lúc này rồi mà còn nói láo đầy mồm! Đây chính là miệng nam nhân trong truyền thuyết sao? Lữ Thiếu Khanh kêu oan: “Trưởng lão, ngài bảo ta đến đây là muốn bức ta đến thế này sao?” “Dù sao ngài cũng là trưởng bối, ngài khi dễ một tiểu bối như ta như thế là có ý tốt sao?” Nhuế trưởng lão vẫn không đổi nụ cười, ánh mắt của bà khiến cho Lữ Thiếu Khanh phải rút lại: “Chuyện ở đây, ngươi không nói, ta không nói, có ai biết?” “Ta nghe Đàm Linh nói

ngươi cứu đường nó, thế nào ta cũng phải biết tên của ân nhân cứu mạng đồ đệ mình chứ?” “Nếu không, làm sao ta cảm tạ ngươi?” Lữ Thiểu Khanh khoát tay, chẳng để ý, dường như đó chỉ là một chuyện nhỏ: “Không cần cảm ơn, tiện tay mà thôi, không cần khách khí.” “Gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ chính là phẩm chất phải có.” Gia hỏa đối trá. Đàm Linh ở bên cạnh âm thầm khinh bỉ. Gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ à? Ngươi là nể mặt linh thạch mới rút đao tương trợ! “Nếu là thấy việc nghĩa liền hăng hái làm thì có thể trả lại năm trăm vạn viên linh thạch không?” Một câu này của Nhuế trưởng lão dọa Lữ Thiểu Khanh giữ chặt túi, cảnh giác nói: “Trưởng lão, không phải thế. Đây là đồ đệ ngài cam tâm tình nguyện cảm tạ ta, ngài làm sư phụ đã đưa đồ rồi còn muốn đòi về, không sợ người ta chê cười sao?” “Ngài tuyệt đối không nên nhỏ mọn như đồ đệ mình thế chứ.” Dù sao cũng là Nhị trưởng lão đó, dù tiền lương không cao nhưng bình thường tham ô một tí thôi cũng đâu phải chỉ có năm trăm vạn viên linh thạch? Về phần có cần tính toán chi li không à? Hào phóng một chút, vung tay một cái cho ta mấy trăm vạn mấy ngàn vạn gì đó mới thể hiện được uy phong của Nhị trưởng lão ngài chứ! Nhìn Lữ Thiểu Khanh tràn đầy cảnh giác như chó giữ xương, nét mặt Nhuế trưởng lão tươi thêm vài phần. Không lạ, bảo sao đồ đệ mình nói hấn yêu linh thạch như mạng. Đã từng thấy người thích linh thạch rồi, nhưng chưa từng gặp ai mê linh thạch đến thế. Bà lại nói: “Nếu ta cứ cứng rắn muốn đòi thì sao?” Mẹ nó, ta muốn đồng quy vu tận với ngươi. Lữ Thiểu Khanh thầm kêu gào trong bụng nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ đáng thương: “Trưởng lão, không nên bắt nạt người khác như thế.” “Ngài là một trưởng bối, đối với tiểu bối như thế có ổn không?” Bị đòi lại năm trăm vạn linh thạch có khác nào giết hấn? “Ha ha.” Thấy Lữ Thiểu Khanh tỏ vẻ đáng thương như một đứa trẻ con tủi thân âm ức, Nhuế trưởng lão không nhin được mà cười lên. Từ khi tiến vào, bà vẫn luôn cảm thấy Lữ Thiểu Khanh này rất đặc biệt. Đã lâu lắm rồi chưa gặp được người trẻ tuổi nào thú vị thế này. Trong lòng Nhuế trưởng lão có hơi cảm khái. Dù là đồ đệ bình thường cũng không dám nói chuyện với bà như thế. Trước đó Đàm Linh từng kể chuyện Lữ Thiểu Khanh với bà. Bà rất hứng thú với đôi sư huynh đệ này. Kế Ngôn thì không cần nói nhiều, Kiếm Nhất được xưng là Tứ Thánh tử cũng không phải đối thủ, kinh tài tuyệt diệu. Còn Lữ Thiểu

Khanh, mọi chuyện xảy ra trong Thánh địa đều cho thấy hẳn không đơn giản, giả heo ăn thịt hổ. Từ khi nhìn thấy Lữ Thiểu Khanh bà càng khẳng định hơn. Tiểu tử trước mắt không phải hạng người bình thường. Bà rất tò mò hai người Lữ Thiểu Khanh muốn vào Thánh địa này làm gì. Theo lý mà nói, thiên tài như bọn họ hẳn là nên nổi tiếng từ lâu rồi mới phải, chứ không phải đến bây giờ mới được người ta biết đến. Nhuế trưởng lão duỗi ngón tay thon dài khảy dây đàn một cái, đàn rung lên thanh thúy, bà cười nói với Lữ Thiểu Khanh: “Dù là cảm tạ, nhưng năm trăm vạn viên linh thạch có hơi nhiều đấy nhỉ?” Lữ Thiểu Khanh không đồng ý, hỏi lại Nhuế trưởng lão: “Trưởng lão, chẳng lẽ ngài cảm thấy tính mạng của đồ đệ mình không đáng năm trăm vạn viên linh thạch sao?” Nhuế trưởng lão nhin không được mà cười lên ha hả, lại gảy một dây đàn nữa: “Trước mặt ta mà ngươi cũng không ngại dùng kế ly gián à?” Lữ Thiểu Khanh phủ nhận: “Không dám. Ta chỉ nói thật thôi. Nếu ta có đồ đệ, có người cứu được nó, đừng nói năm trăm vạn viên linh thạch, dù là một ngàn vạn, một triệu vạn ta cũng sẽ cho.” “Bao nhiêu linh thạch cũng không đáng giá bằng đồ đệ đâu.” Đàm Linh bĩu môi. Nàng ta không tin. Theo nàng ta, vì linh thạch, chắc chắn đồ đệ Lữ Thiểu Khanh cũng bán. Hết chương 956.

Chương 957. Nói láo ư?

Nhuế trưởng lão lơ đãng gảy hai dây đàn, nhìn Lữ Thiểu Khanh, cười hỏi: “Ý ngươi là ta còn phải cho ngươi linh thạch cảm tạ?” Lữ Thiểu Khanh nghe vậy bèn xoa xoa tay tiến lại gần, nở nụ cười mà theo như Đàm Linh thì nó vô sỉ dâm dăng hết mức: “Nếu ngài muốn cho, ta cũng không tiện từ chối.” “Trưởng giả ban thưởng, không dám chối từ.” Sau đó, hắn nhìn Nhuế trưởng lão tràn đầy chờ mong: “Trưởng lão, không biết ngài định cho bao nhiêu?” Đàm Linh nổi giận. Ngươi còn tưởng thật à? Được đà lần tới đúng không? Nàng ta gầm lên: “Ngươi không ngại mất mặt à?” Lữ Thiểu Khanh hùng hồn phản bác: “Có linh thạch còn cần mặt mũi gì nữa?” Tinh tang. Đột nhiên có tiếng đàn vang lên, Đàm Linh phát hiện ánh mắt Lữ Thiểu Khanh có gì đó không bình thường. Sau đó, âm thanh của sư phụ vang vọng: “Ngươi đến Thánh địa mục đích là gì?” Hai mắt đã mất tiêu cự, Lữ Thiểu Khanh chỉ lẳng lẳng đứng đó. Đàm Linh nhìn sư phụ mình. Sư phụ nàng ta Nhuế trưởng lão đã ngồi ngay ngắn, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Lữ Thiểu Khanh. Nội tâm nàng ta nhảy lên một cái, chẳng biết từ khi nào sư phụ đã không chế được Lữ Thiểu Khanh. Sư phụ muốn hỏi rõ mục đích tên hỗn đản này đến Thánh địa sao? Đàm Linh nhìn đôi mắt đã ngây ngốc không còn tinh anh của Lữ Thiểu Khanh mà cảm thấy hơi phức tạp. Nhưng chỉ một tí thôi, nàng ta lập tức vui ngay được, tên hỗn đản này vẫn thua trong tay sư phụ mình. Nàng ta cũng vênh tai nhìn chằm chằm Lữ Thiểu Khanh. Nàng ta cũng rất muốn biết lai lịch của Lữ Thiểu Khanh và Kế Ngôn, mục đích họ tới Thánh địa là muốn làm gì. Lữ Thiểu Khanh có vẻ đang khó xử, nhún sắc mặt giống như đang giãy dụa. Nhuế trưởng lão thấy vậy lại khảy dây đàn, tiếng đàn thanh thúy mê hồn lại vang lên. Nét giãy dụa không còn nữa, Lữ Thiểu Khanh chậm rãi mở miệng nói: “Ta tới Thánh địa là muốn đưa một ứng cử viên Thánh Nữ về.” Đàm Linh nghe vậy thì cả kinh suýt nữa nhảy dựng lên, há to mồm muốn kêu. Tên hỗn đản trời đánh này, ai cho ngươi lá gan đó? Cướp ứng cử viên Thánh nữ về? Về làm gì? Làm đạo lữ hay làm tỳ nữ? Nhuế trưởng lão trừng

mắt một cái nàng ta mới vội vàng che miệng không có la lên.Đàm Linh cũng hiểu, nói với Nhuế trưởng lão: “Sur phụ, còn có chuyện này con chưa nói cho người biết.”“Lần đầu tiên gặp hần đã hỏi con chuyện liên quan đến Tuyệt Phách Liệt Uyên.”Nhuế trưởng lão gật đầu. Thì ra là thế. Trong lòng bà đã tin tưởng vài phần.Sau đó, bà lại hỏi: “Vì sao muốn tìm ứng cử viên Thánh nữ? Đưa về làm gì?”Lữ Thiếu Khanh chậm rãi đều đều trả lời từng chữ không nhanh không chậm, nhưng vẫn để lộ ra ngạo khí: “Kỳ tài ngút trời như ta, đánh khắp thiên hạ không có đối thủ, cũng chỉ có Thánh nữ của Thánh địa mới xứng phối bên cạnh ta.”“Nhưng nếu tìm Thánh nữ sợ rằng sẽ đắc tội với Thánh địa, nên chỉ có thể lùi lại một bước, chịu thiệt vậy.”Vô sỉ. Không biết xấu hổ!Đàm Linh vạn phần khinh bỉ. Người thì tính là kỳ tài ngút trời gì chứ?Sur huynh của người mới phải.A, đúng rồi, người vô sỉ, người hèn hạ, đúng người là kỳ tài ngút trời thật, không ai vô sỉ hèn hạ hơn người được.Lữ Thiếu Khanh nói vậy cũng khiến cho Nhuế trưởng lão trầm mặc một lát.Da mặt dày thật!“Người đến từ phe thế lực gì?” Nhuế trưởng lão tiếp tục hỏi. Bà muốn thử xem có thể bồi dưỡng được hạng người vô sỉ hèn hạ này không.Lữ Thiếu Khanh nghe vậy thì ôm đầu có vẻ đau khổ: “Không, không thể nói, không thể nói.”Thấy Lữ Thiếu Khanh giãy dụa như thế, Nhuế trưởng lão âm thầm giật mình, vội vàng khảy dây, đàn vang lên vài tiếng an ủi Lữ Thiếu Khanh.“Sur phụ, thế này...”Nhuế trưởng lão nhìn Lữ Thiếu Khanh đang dần dần an tĩnh lại, lắc lắc đầu nói: “Không thể hỏi được lai lịch của hần, chắc hần hần đã lập lời thề không thể tùy ý tiết lộ lai lịch bản thân, nếu không sẽ gặp phản phệ.”“Dù sư hồn cũng không được.”Đàm Linh hơi thất vọng. Xem ra không thể biết lai lịch của Lữ Thiếu Khanh và Kế Ngôn rồi.Một lát sau, Nhuế trưởng lão lại hỏi: “Người định cướp ứng cử viên Thánh nữ thế nào?”Lữ Thiếu Khanh trắng bệch chậm rãi trả lời: “Dùng dung mạo anh tuấn soái khí của ta, câu cho nàng mê đến điên đảo thần hồn, rồi nàng sẽ ngoan ngoãn đi theo ta.”Dù là Nhuế trưởng lão cũng bó tay rồi.Trong lòng Đàm Linh dâng lên xúc động muốn cào người.Lời vô sỉ thế này người cũng nói được? Người không biết tự soi gương xem mình là thế nào.Ai lại đi thích một gia hỏa vô lại chứ?Nhưng quả thực Đàm Linh không tìm ra được khuyết điểm gì về vẻ bề ngoài của Lữ Thiếu Khanh, đẹp hơn các lão đại vừa thô vừa đen trên khắp Thánh

địa này nhiều. Nhưng về tính cách của hắn, một vạn lần Đàm Linh cũng không dám gật bừa. Tiếng đàn lại vang lên, Nhuế trưởng lão lại hỏi: “Người có làm gì bất lợi với Thánh địa không?” Lữ Thiểu Khanh lắc đầu: “Sẽ không, nhưng nếu có cơ hội, ta sẽ giáo huấn Kiếm gia, Thôi gia một chút, đây là ân oán cá nhân.” Nhuế trưởng lão gật đầu, đối phó với Kiếm gia, Thôi gia là ân oán cá nhân, bà sẽ không ngăn cản. Thậm chí, nếu có thể, bà cũng không ngại giúp một chút. Ai bảo Đệ nhất, Nhị trưởng lão cũng là đối thủ cạnh tranh của bà chứ. Sau đó, bà lại hỏi vấn đề cuối cùng: “Tên thật của người?” “Lữ Thiểu Khanh!” Mẹ nó! Đàm Linh siết chặt hai nắm đấm, chỉ hận không thể đập chết tươi tên hỗn đản trước mặt này. Quá đáng lắm! Nhuế trưởng lão cũng cạn lời. Lần đầu tiên, lần đầu tiên có người dám lừa bà thế này. Cuối cùng, bà nói với Lữ Thiểu Khanh: “Người lấy đạo tâm ra thề những gì người nói là thật đi.” Đàm Linh lập tức lo lắng: “Sự phụ, cái này.” Nếu bên trên Lữ Thiểu Khanh có nửa lời nói dối, khi thề hắn sẽ bị phản phệ. Nhuế trưởng lão thân nhiên nói: “Nếu những lời hắn nói là giả, hắn sẽ không thề.” Đây mới thật sự là lão hồ ly, cho dù tự tin mười phần vào thủ đoạn của mình cũng sẽ không dễ dàng tin tưởng, nhất định bà phải thăm dò nhiều lần mới tin. Lữ Thiểu Khanh chậm rãi giơ tay lên thề những lời nói bên trên là thật. Nhuế trưởng lão nghe vậy thì nở nụ cười, thực ra khi cười dung nhan bà đẹp động lòng người, dường như xung quanh cũng vì nụ cười này mà xán lạn hẳn lên. Bà tin lời Lữ Thiểu Khanh nói. Hết chương 957.

Chương 958. Nói láo ư?

“Tinh!” Một tiếng đàn vang lên, tràn ngập sát phạt. Ánh mắt Lữ Thiếu Khanh lại có hồn, hấn ồ lên một tiếng rồi nhìn sang Nhuế trưởng lão, nghi ngờ hỏi: “Vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy? Ta cảm thấy hơi đau đầu.” Nhuế trưởng lão mỉm cười: “Có sao?” “Kỳ quái.” Lữ Thiếu Khanh lẩm bẩm, sau đó lại xoa xoa hai tay hỏi Nhuế trưởng lão: “Trưởng lão, vừa rồi ngài nói muốn cho ta linh thạch.” Nhuế trưởng lão bso tay rồi, đối mặt với một Lữ Thiếu Khanh kiêu này bà có hơi bất đắc dĩ: “Ta chỉ nói là nếu thôi.” Đồ đệ mình đã trả năm trăm vạn viên linh thạch rồi, bà không cần đưa thêm nữa. Ta đã mở một mặt lưới cho ngươi rồi, ngươi còn dám đòi hỏi ta nữa à? Lữ Thiếu Khanh phiền muộn thất vọng vô cùng: “Ồi, còn tưởng người làm sư phụ như ngài sẽ yêu thương đồ đệ chứ.” Nhuế trưởng lão bắt đầu muốn đánh người. Dường như sức nhớ ra chuyện gì đó, Lữ Thiếu Khanh chỉ vào Đàm Linh, mách Nhuế trưởng lão: “Nàng ta còn nợ ta hai mươi vạn linh thạch chưa trả.” Đàm Linh ôm trán. Hồn đản, thì ra là ngươi nói thật. Ta muốn đánh chết ngươi. “Câm miệng cho ta!” Nàng ta gầm lên. Lữ Thiếu Khanh tiếp tục tố cáo: “Trưởng lão ngài xem, thiếu nợ còn phách lối như thế, đi ra ngoài rất dễ bị đánh chết đấy.” “Cũng may nàng ta gặp được chủ nợ thiện lương như ta. Ôi chao, đúng là người hiền thì dễ bị bắt nạt mà.” Nhuế trưởng lão càng muốn đánh người hơn, nghĩ nghĩ một lát rồi ném một tấm lệnh bài cho Lữ Thiếu Khanh: “Ngươi cứu được Linh Nhi, ta không thể không tỏ thái độ gì. Có tấm lệnh bài này ngươi có thể tự do hoạt động trên Thánh sơn.” “Mấy ngày nay ngươi cứ dạo chơi trên Thánh sơn đi, nhưng ta không hy vọng ngươi sẽ gây ra chuyện gì.” Phải nhanh chóng đuổi gia hỏa này đi thôi, chướng mắt quá! Hai mắt Lữ Thiếu Khanh sáng lên. Hấn còn đang lo lắng về vấn đề này đây. Lòng ngực hấn đập lên bình bịch: “Trưởng lão yên tâm, con ngươi ta nhất gan, sợ nhất là phiền phức, thiện lương thuần khiết, sợ nhất là gây phiền phức cho người khác.” “Nhưng nàng ta còn nợ ta hai mươi vạn linh thạch.” “Ra ngoài!” Nhuế trưởng lão phát phát tay: “Ngươi đi ra ngoài trước đi, ta còn muốn dặn dò Linh Nhi mấy việc.” Lữ

Thiếu Khanh rời đi, Nhuế trưởng lão vung tay lên, dựng lên một bình chướng để phòng bị người ngoài nghe lén. Sau đó, nét uy nghi nhạt dần, thêm vào vài phần dịu dàng dặn Đàm Linh: “Mấy ngày này con cứ ở lại đây chăm chỉ tu luyện đi.” “So với Kiếm Nhất, thực lực của con quá yếu.” Đàm Linh cũng chẳng biết làm thế nào, nàng ta chỉ kém Kiếm Nhất mười hai tuổi, nhưng Kiếm Nhất đã là Nguyên Anh tầng bảy, nàng ta vẫn chỉ là tầng hai. Quả thực là cách biệt quá xa. Nhưng cũng chẳng có cách nào khác, Kiếm Nhất vừa được Kiêm gia dốc toàn lực bồi dưỡng, thiên phú lại tốt, cảnh giới tu vi tăng nhanh như vậy cũng là hợp tình hợp lý. “Nếu con có thể ăn thêm chút đan dược sẽ không kém Kiếm Nhất là bao đâu.” Đàm Linh nhin không được mà than thở. Nàng ta không phục! Nhưng Nhuế trưởng lão lắc đầu nói: “Dựa vào đan dược sẽ không đi xa được.” “Có thấy thực lực của Kế Ngôn không? Ta dám khẳng định Kế Ngôn không cần dựa vào đan dược để tăng cảnh giới tu vi, cho nên hẳn ta có thể dễ dàng đánh bại Kiếm Nhất.” Đàm Linh không có cách nào phản bác. Kế Ngôn quá mạnh, mạnh đến mức không hợp thói thường. Vừa nhắc đến Kế Ngôn, Đàm Linh không nhin được mà liên tưởng đến Lữ Thiếu Khanh. Nàng ta nói ra nghi vấn của mình: “Su phụ, ngài đưa lệnh bài cho hắn làm gì ạ?” “Hắn tới đây vốn đã không có ý tốt gì, có lệnh bài hắn khác nào như cá gặp nước, càng dễ phá hoại.” Lệnh bài Nhuế trưởng lão đưa cho Lữ Thiếu Khanh không phải loại thường, mà là lệnh bài đại biểu cho thân phận trưởng lão. Có được tấm lệnh bài này có nghĩa Lữ Thiếu Khanh là người của Nhuế trưởng lão. Có nó, Lữ Thiếu Khanh có thể đi tới rất nhiều nơi trong Thánh địa. Đàm Linh không hiểu, rõ ràng Lữ Thiếu Khanh không có ý tốt, thân là Nhị trưởng lão, chẳng những su phụ không xử lý hắn luôn mà còn cho hắn lệnh bài. Thế này khác nào trợ Trụ vi ngược, đổ thêm dầu vào lửa sao? Đến lúc đó, nhờ xảy ra chuyện gì sẽ đổ hết lên đầu Nhuế trưởng lão. Nhuế trưởng lão mỉm cười, giọng nói tràn đầy mong chờ và tự tin: “Đã lâu lắm rồi không gặp được tiểu tử thú vị như thế, để hắn xông xáo ở đây đi, ta lại muốn xem hắn có thể làm cái gì.” “Không cho hắn lệnh bài, làm sao ta có được hắn?” Cái gốc của tự tin là từ thực lực bản thân. Nhuế trưởng lão tự tin dù Lữ Thiếu Khanh có nhảy như khi ở đây cũng không thoát khỏi ngũ chỉ sơn của mình. Không thể lật nổi trời được. Đàm Linh giật nảy cả mình, sau đó thì bội

phục sư phụ mình. “Sư phụ anh minh.” Cho Lữ Thiếu Khanh lệnh bài chẳng khác nào cài một thiết bị theo dõi lên người hắn, dù hắn chạy đến đâu, chỉ cần một ý niệm sư phụ cũng có thể tìm ra được. Thuận tiện mau lẹ, đỡ tốn thời gian công sức. “Nhưng mà” Đàm Linh lại chần chừ: “Nhờ hắn gây ra họa lớn thì sao ạ?” Hiện giờ Lữ Thiếu Khanh được coi như người của nàng ta rồi, nếu hắn gây họa sẽ tính lên đầu nàng ta đấy. Nhuế trưởng lão cười, lại càng tự tin hơn: “Dù hắn có đi trêu chọc Thánh chủ, chỉ cần ta muốn, cũng sẽ không ai giết được hắn.” Bà ngẩng đầu nhìn Thánh sơn ẩn trong tầng mây dày, ánh mắt hơi sáng lên một chút. Không biết trong nội tâm bà đang nghĩ gì. “Nhưng mà, sư phụ à” Đàm Linh không đề ý tới động tác của sư phụ mà lo lắng hỏi: “Nếu thế phải đánh đổi nhiều quá.” Thánh địa này đâu phải vững như thép chắc như đồng đâu, có chia phe phái khác nhau, thực lực khác nhau. Dây dựa lẫn nhau, kiềm chế lẫn nhau. Cho dù là Nhị trưởng lão cũng không thể muốn làm gì thì làm. Muốn làm một số chuyện gì đó phải đánh đổi một số thứ gì đó. Nhuế trưởng lão nghe ra được ý ngoài lời của Đàm Linh: “Con muốn đi cùng hắn?” Hết chương 958.

Chương 959. Làn nguy hiểm nhất

Đàm Linh không giấu diếm, mà giải thích chi tiết: “Đúng vậy, con muốn đi cùng hấn, tránh hấn gây ra đại họa rước lấy phiền phức cho sư phụ.” Nhuế trưởng lão nhìn Đàm Linh, nàng ta cúi đầu không dám đối mặt. Sắc mặt Nhuế trưởng lão có hơi kỳ lạ, cuối cùng bà vẫn đồng ý: “Được rồi, tùy con.” Mà bên ngoài, Lữ Thiểu Khanh đi ra ngoài, chớp mắt đã ướt đầm mồ hôi. Mẹ nó! Lữ Thiểu Khanh chửi thầm trong bụng, sợ hãi vô cùng. Hấn xoa xoa giới chỉ trừ vật trên tay mình một chút, dường như có thể cảm nhận được độ ẩm của nó. Vừa rồi nếu không phải giới chỉ trừ vật nóng lên thức tỉnh hấn. Nhuế trưởng lão sẽ biết lai lịch của hấn. Một khi thân phận, mục đích của hấn bị lộ ra, hấn cùng Kế Ngôn chắc chắn sẽ chết. May sao, vào đúng thời khắc mấu chốt, giới chỉ trừ vật trong tay phát huy tác dụng. Có thể nói, vừa rồi là thời điểm nguy hiểm nhất kể từ khi Lữ Thiểu Khanh đến Hàn tinh tới nay. Chỉ cần hơi bất cẩn một tí thôi sẽ lộ ra sơ hở ngay, trước mặt người như Nhuế trưởng lão, cả hấn và Kế Ngôn cộng lại cũng không phải đối thủ của bà. Lữ Thiểu Khanh lại sờ sờ giới chỉ trừ vật một chút, trong lòng nghĩ bụng, nể mặt tiểu đệ ma quỷ người cố gắng như thế, sau này sẽ bớt mắng người hai câu. Nhưng cũng không phải là không thu hoạch được gì. Lữ Thiểu Khanh lấy ra lệnh bài mà Nhuế trưởng lão đưa cho. Vuông vức, nền đen, bên ngoài khắc một chữ Nhuế, bốn phía khắc hình ảnh các loại thần thú, sau lưng là hình một ngọn núi, xem ra là dưới chân tòa Thánh sơn này. Lữ Thiểu Khanh tỏ vẻ hài lòng, theo như lời Nhuế trưởng lão thì có tám lệnh bài này hấn có thể tùy ý đi dạo trong Thánh sơn. Trước đó hấn còn định chờ dàn xếp xong sẽ lặng lẽ lên Thánh sơn một vòng. Giờ có lệnh bài rồi, hấn có thể quang minh chính đại mà đi. Lữ Thiểu Khanh nhìn lên trời, mây dày trắng như bông không lọt tí ánh sáng nào như một cánh cửa lớn khóa chặt nửa phần trên Thánh sơn lại, không thấy nổi cảnh tượng gì phía trên đó. Giờ cứ đi loanh quanh bên dưới này đã, chờ thông thạo rồi sẽ nghĩ biện pháp lên trên. Lữ Thiểu Khanh thầm nghĩ. Đồng thời, thần trí của hấn cũng bọc lấy tám lệnh bài. Đây là lệnh bài của Nhuế trưởng lão cho, bảo trên này

không cài cắm gì đánh chết hấn cũng không tin. Chỉ tiếc là, hấn đã thăm dò lệnh bài từ trong ra ngoài rồi mà không phát hiện ra có gì không ổn. Lạ thật, chẳng lẽ quên động tay chân với nó rồi à? Lữ Thiều Khanh đoán già đoán non nhưng cuối cùng thì lắc đầu loại bỏ. Đây là Nhị trưởng lão đó, chắc chắn là một con hồ ly mẹ, sẽ không đơn giản như vậy đâu. “Được rồi, ta làm việc cẩn thận một chút là được, không tin người có thể nhìn chòng chọc ta mãi.” Lữ Thiều Khanh rất tự tin vào cảm giác của mình. Nếu có người âm thầm theo dõi mình, thế nào hấn cũng sẽ phát hiện ra. “Đang ngăn người à?” Đàm Linh từ trong lều đi ra đứng trước mặt Lữ Thiều Khanh. Lữ Thiều Khanh nhìn Đàm Linh từ trên xuống dưới dò xét làm lòng nàng ta lại ứa lửa giận: “Nhìn cái gì? Hồn đản!” “Đừng có hồn đản hồn đản nữa.” Lữ Thiều Khanh kháng nghị, đồng thời thăm dò: “Xin gọi ta là Trương Chính.” “Không, ta thấy gọi hồn đản vẫn dễ nghe hơn một chút, hoặc là, Quản Đại Nguru?” Trên mặt Đàm Linh không có bao nhiêu tươi cười, trong ánh mắt ngược lại cất giấu lửa giận. Tuy rằng rất muốn chê cười Lữ Thiều Khanh, nếu tên thật của Lữ Thiều Khanh là Quản Đại Nguru, dù thế nào Đàm Linh cũng phải chê cười. Thế nhưng ngay cả cái tên Quản Đại Nguru này cũng là giả. Điều này làm cho Đàm Linh rất có xúc động muốn đánh người. Tên hồn đản này, ngay cả tên cũng muốn dùng đồ giả để gạt người, hơn nữa còn là hai cái tên giả. Nếu như không phải sư phụ nàng ta ra tay, lừa Lữ Thiều Khanh nói thật, nàng ta nhất định vẫn sẽ bị lừa. Đáng tiếc, nàng ta không thể gọi tên thật của Lữ Thiều Khanh, nếu không nhất định sẽ khiến Lữ Thiều Khanh hoài nghi. Cho nên nàng ta cảm thấy mình vẫn nên gọi là tên hồn đản thì tốt hơn. Dù sao ở trong mắt nàng ta, Lữ Thiều Khanh thực sự là một tên hồn đản chân chính. Lữ Thiều Khanh tiếp tục nói: “Đừng gọi là hồn đản, đây là thành kiến của người với ta, đổi tên khác cũng được.” “Không có tên khác, ta cứ gọi người là hồn đản, người còn có thể làm thế nào?” Đàm Linh cố ý khiêu khích: “Không phải người nói muốn đi tìm sư phụ ta cáo trạng sao? Sư phụ ta bây giờ còn ở đó, người đi đi.” Trong lòng Lữ Thiều Khanh hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm, xem ra vừa rồi hấn biểu diễn rất thật, có thể đoạt giải rồi. Hấn là đã lừa gạt được Đàm Linh và sư phụ nàng ta. Lữ Thiều Khanh rút đầu: “Trưởng lão bận rộn như vậy, ta sẽ không quấy rầy bà ta nữa.” Đàm Linh giống như tướng quân đắc ý, ngạo

kiêu hù một tiếng. Lữ Thiều Khanh thở phào nhẹ nhõm, trong lòng cũng tạm thời nhẹ nhõm, hắn nói với Đàm Linh: “Được rồi, cô nàng, người sắp xếp cho ta một chỗ ở sau đó người đi làm việc của người đi.” Đàm Linh càng thêm đắc ý, thậm chí cười rộ lên: “Sự phụ ta đã nói, thời gian người ở Thánh Sơn, ta phải nhìn chăm chăm người, đề phòng người làm chuyện xấu.” Lữ Thiều Khanh ngậy đại, hiện tại hắn cảm thấy giống như là Thánh Sơn sụp đổ, chôn vùi hắn. Hắn mắng to ở trong lòng. Đề tiện. Ta còn đang thấy kỳ quái vì sao ta không tra ra vấn đề gì trên lệnh bài. Thì ra là phải một camera di động đến nhìn chăm chăm hắn, hơn nữa còn là HD. Có cần thiết hay không vậy? Lữ Thiều Khanh hung hăng khinh bỉ Nhuế trưởng lão ở trong lòng. Hắn có lý do tin tưởng, Nhuế trưởng lão nhất định là nhìn thấy hắn đẹp trai, cho nên mới muốn đề phòng hắn như vậy. Cho mình một tám lệnh bài, nói có thể thông hành không trở ngại ở trên Thánh Sơn, có thể đi dạo phố khắp Thánh Sơn. Kết quả lại phải đồ đệ của mình đi theo hắn, giám thị hắn. Đây không phải là vừa nói vừa vớ sao? Khinh bỉ, vạn phần khinh bỉ. Trong lòng Lữ Thiều Khanh tức giận bất bình. Thế nhưng hắn lại không thể làm gì đối với việc này. Hiện tại hắn ngay cả ân cần thăm hỏi Nhuế trưởng lão cũng chỉ dám làm ở trong lòng, ngay cả rên một tiếng cũng không dám. Hết chương 959.

Chương 960. Phái một camera đi theo

Lữ Thiếu Khanh u oán nhìn Đàm Linh, cố gắng châm chọc Đàm Linh: “Phải làm đến mức đó sao? Người xem ta có chỗ nào giống người xấu cần phải nhìn chăm chăm như vậy không?” Đàm Linh ăn ngay nói thật: “Ta thấy người chỗ nào cũng giống người xấu, mỗi một chỗ trên người người đều giống người xấu, ngay cả hít vào thở ra cũng là tà ác.” Lữ Thiếu Khanh thở dài một tiếng, vô cùng thất vọng: “Ta cho rằng chúng ta đã là bằng hữu, không ngờ cái nhìn của người đối với ta lại là như vậy.” “Thật làm cho người ta thất vọng.” Lữ Thiếu Khanh khoát tay, thở dài một tiếng: “Thôi, thôi, từ biệt đi. Ta và người không còn liên quan nữa, ta đi đây.” Nhìn Lữ Thiếu Khanh xoay người rời đi, Đàm Linh ngậm ngẫn cả người. Cái này tính là gì? Chia tay sao? Phi, tay còn chưa ngoắc đâu, tại sao lại nói là chia tay? “Người muốn đi đâu?” Đàm Linh theo bản năng hỏi. “Đi thôi, ta còn ở lại chỗ này làm gì? Tiếp tục bị người coi là người xấu mà đối đãi sao? Người không có một chút tin tưởng nào đối với ta cả, lòng ta lạnh ngắt rồi.” Giọng Lữ Thiếu Khanh tràn ngập bi thương: “Hiện tại ta liền xuống núi, tự mình tìm một chỗ đi trị liệu sự đau lòng của ta, người đừng đi theo ta. Ta và người không còn quan hệ gì nữa.” Nhìn bóng lưng Lữ Thiếu Khanh, nghe giọng nói bi thương của Lữ Thiếu Khanh, trong lòng Đàm Linh sinh ra một chút áy náy. Chẳng lẽ lời mình nói quá tổn thương người, làm cho hấn thương tâm thành như vậy sao? Đàm Linh đuổi theo, cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Người thật sự muốn xuống núi sao?” “Nói nhảm, ta không muốn gặp người, người đừng đi theo ta.” Lữ Thiếu Khanh bước nhanh hơn, giống như vô cùng ghét bỏ Đàm Linh. Trong lòng Đàm Linh càng thêm áy náy, mình làm hấn bị thương sao? Giọng nàng ta áy náy: “Được rồi, người đi xuống đi, người tự mình đi dạo ở Thánh Địa đi. Nhưng mà người phải trả lại lệnh bài của sư phụ ta cho ta.” “Làm gì?” Lữ Thiếu Khanh càng thêm bi phần: “Ngay cả cái này người cũng muốn lấy về? Người còn là người sao?” Đàm Linh nói: “Lệnh bài không được mang xuống núi.” Lữ Thiếu Khanh biến sắc, vẻ mặt bi phần vừa rồi lập tức

biến mất, nói với Đàm Linh: “Người sắp xếp chỗ ở cho ta đi.” Đàm Linh ngây ngốc nhìn Lữ Thiếu Khanh, nàng ta hiểu được. Phần nộ xông thẳng lên đầu: “Hỗn đản, vừa rồi là người muốn mượn cơ hội bỏ rơi ta sao?” Lữ Thiếu Khanh cười hắc hắc, phủ nhận: “Nào có, người đừng tự mình đa tình.” Nhìn Đàm Linh bị tức đến run rẩy cả người, Lữ Thiếu Khanh vội vàng nhắc nhở: “Đừng làm loạn nữa, nơi này là nơi ở của sư phụ người, nếu người hủy đi, sau này người ăn nói với sư phụ người thế nào đây?” Đàm Linh nhìn Lữ Thiếu Khanh cười đê tiện, nàng ta rất có xúc động muốn lấy đàn dài ra giết chết Lữ Thiếu Khanh. Nhưng Lữ Thiếu Khanh cũng nói không sai, trường cầm lục phẩm có uy lực quá lớn, nếu đánh nhau ở chỗ này, kiến trúc xung quanh nhất định sẽ gặp nạn. Người xấu hổ sẽ chính là sư phụ của nàng ta. Đàm Linh rất gian nan nhịn xuống xúc động muốn giết người, lạnh lùng cắn răng, đưa Lữ Thiếu Khanh đến một nơi đơn sơ hẻo lánh nhất. Vốn muốn nhục nhã Lữ Thiếu Khanh một phen, không ngờ Lữ Thiếu Khanh lại vô cùng hài lòng đối với chuyện này. Nơi này cách chỗ Nhuế trưởng lão rất xa, vô cùng thuận tiện cho hẩn hành động. Nhìn Lữ Thiếu Khanh không có nửa điểm ghét bỏ mà chạy đến trên giường nằm xuống, Đàm Linh cũng không có nóng nảy. Nàng ta muốn gây chút phiền toái cho Lữ Thiếu Khanh, rất khó. Nàng ta dứt khoát xoay người rời đi, tìm một chỗ ở lại gần đó, khoảng cách không xa, nàng ta có tự tin, đến lúc đó nếu Lữ Thiếu Khanh chỉ hơi có chút gió thổi cỏ lay, nàng ta đều có thể phát hiện. Đợi đến khi Đàm Linh rời đi, Lữ Thiếu Khanh mở mắt, thở dài: “Phiền toái rồi.” Đàm Linh đi theo bên người, hẩn làm việc cũng khá phiền toái. Tính toán thời gian, tuyển chọn Thánh An còn một hai tháng nữa sẽ kết thúc. Trong khoảng thời gian này hẩn nhất định phải tiến vào Tuyệt Phách Liệt Uyên một lần. Tuyển chọn ở Ma tộc chưa bao giờ là ai đến trước được trước, không có tình bạn trước và cạnh tranh sau. Tuyển chọn ở đây là máu chảy đầm đìa, người thua trận là phải trả giá bằng cả mạng sống. Mệnh giá của Tiêu Y bây giờ còn chưa có vấn đề gì. Thế nhưng theo thời gian trôi qua, cạnh tranh sẽ càng ngày càng kịch liệt, Tiêu Y chỉ có Trúc Cơ kỳ cũng sẽ càng ngày càng nguy hiểm. Lữ Thiếu Khanh suy nghĩ nửa ngày, đá một cước vào con khỉ nhỏ bắt chước hẩn nằm bên cạnh: “Đi sang một bên.” Sau đó đi ra ngoài phòng bắt đầu kiểm tra xung quanh và bố trí trận pháp. Ở

trên Thánh Sơn, Lữ Thiếu Khanh không cho con khỉ nhỏ ở trong rừng rậm, điều này khiến cho con khỉ nhỏ vô cùng nhàm chán, đúng lúc nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh bố trí trận pháp, nó nhàn rỗi vô sự, liền đi theo bên cạnh nhìn thử. Nhìn trong chốc lát, nó cảm giác sống lưng phát lạnh, ngẩng đầu đón nhận ánh mắt của Lữ Thiếu Khanh. “Muốn học sao?” “Con khỉ nhỏ lắc đầu.” “Không, ta cảm thấy ngươi muốn học, lại đây, đây là công thức cơ bản của trận pháp, hiện tại ngươi liền bắt đầu học cho ta, học không được ta liền thiên ngươi...” “Con khỉ nhỏ há hốc mồm, ngươi coi ta là cái gì? Ta là khỉ mà, là khỉ ngốc trong miệng ngươi, súc sinh trong miệng người khác đấy. Ngươi bảo ta học trận pháp, ngươi xem bộ dáng giống khỉ của ta sẽ học nổi sao? Con khỉ nhỏ có chút sục sạo, chủ nhân chạy đi tu luyện, ném nó cho đại ma đầu này, cuộc sống yên ổn không quá mấy ngày đã thành như vậy rồi sao? Con khỉ nhỏ nhìn quyển sách mà Lữ Thiếu Khanh đưa tới, nó vội vàng lắc đầu, kêu chi chi, tỏ vẻ mình xem không hiểu văn tự phía trên. Lữ Thiếu Khanh cười hắc hắc, hắc đã sớm nghĩ kỹ rồi. Hắc lật tay một cái, xuyên giới bản xuất hiện trong tay, hắc nói với xuyên giới bản: “Bản võ, dạy nó biết chữ, học được những thứ bên trên đi.” “Xuyên giới bản tốt xấu gì cũng là khí linh lục phẩm, làm lão sư dạy chữ là dư dả. Khí linh Giới cũng há hốc mồm, đây là xảy ra chuyện gì vậy? Đang yên đang lành lại phải dạy một con khỉ biết chữ? Đây là xem nó như nhi tử mà đối đãi sao? Hết chương 960.

Chương 961. Bảo hộ ta

“Chủ nhân, cái này...” “Dạy nó là được.” Lữ Thiếu Khanh tiện thể lấy Mặc Quân ra: “Cùng lẫn lộn cho ta, phải học nhiều một chút, không nên bị người chê cười là mù chữ, làm mất mặt ta. Người là lão đại ca, phải dạy nó, còn kiếm rách người nhìn chăm chăm, nếu khi ngốc dám lười biếng liền chém nó.” Con khi nhỏ chột cảm thấy trời đất quay cuồng, ánh mắt tối sầm, thẳng tắp ngã trên mặt đất. Khi sinh ảm đạm, tương lai vô vọng. Lữ Thiếu Khanh cười hắc hắc không ngừng, không nhìn con khi nhỏ cầu xin. Dù sao nhàn rồi cũng là nhàn rồi, tìm chút chuyện cho con khi nhỏ làm, không cho nó đi dạo lung tung. Nơi này là Thánh Sơn, rất nguy hiểm, không thể để cho nó đi ra ngoài làm xằng bậy, miễn lại đưa tới phiền toái cho mình. Kế tiếp, Lữ Thiếu Khanh tiếp tục bố trí trận pháp ở bên cạnh, rất nhanh xung quanh dâng lên sương trắng nồng đậm, che khuất chỗ ở của hắn. Đàm Linh vẫn ở bên cạnh, đứng từ xa nhìn thấy nơi ở của Lữ Thiếu Khanh có sương trắng bốc lên, nàng ta nói thầm: “Đồ nhất gan.” Lữ Thiếu Khanh bố trí trận pháp xong, vỗ vỗ tay hài lòng nhìn trận pháp của mình, sau đó vung tay lên, trận pháp đóng lại. Sau đó rời khỏi nơi này, Đàm Linh phát hiện tung tích Lữ Thiếu Khanh, lập tức xông tới như gió. “Người đi đâu vậy?” “Đi dạo một chút, chẳng lẽ muốn ở nhà ngủ sao?” Lữ Thiếu Khanh dẫn Đàm Linh đi dạo xung quanh, làm quen với hoàn cảnh Thánh Sơn. Qua vài ngày sau, Lữ Thiếu Khanh không còn đi dạo xung quanh nữa, sau khi đi ra liền đi về phía tay trái. Thánh Sơn rất lớn, ở độ cao này, cho dù là chu vi cũng là dài mấy vạn dặm. Cho nên nơi trưởng lão thứ nhất, trưởng lão thứ hai, trưởng lão thứ ba tu luyện bế quan là ở cùng một độ cao, nhưng mà ở giữa cũng có một khoảng cách rất lớn. Dọc theo đường đi, có nơi xanh um tươi tốt cây cối phồn thịnh, bên trong có đủ loại dã thú hung thú, cũng có nơi chướng khí tràn ngập độc trùng hoành hành, hoặc là có nơi là một vùng hoang mạc, cát vàng vạn dặm. Mà ở trong đó đều có một số nơi không cho phép tự ý đi tới. Tuy rằng Lữ Thiếu Khanh rất tò mò những nơi này có những gì, nhưng hắn cũng không bởi vì lòng hiếu kỳ của mình mà xông

vào. Lữ Thiệu Khanh hỏi Đàm Linh những nơi này để làm gì. Nhưng Đàm Linh ngậm chặt miệng, không chịu nói cho hắn biết. Đối với việc này, Lữ Thiệu Khanh cũng đoán được nguyên nhân Đàm Linh không muốn nói cho hắn biết. Nhất định là do mấy câu nói kia của hắn khiến cho Đàm Linh cảm thấy mục đích hắn tới nơi này không thuần khiết, do đó càng có nhiều đề phòng đối với hắn. Rất nhanh trong tầm mắt Lữ Thiệu Khanh xuất hiện một mảnh kiến trúc. Hơn nữa, ở phía xa xa, hắn có thể cảm giác được có rất nhiều người tồn tại, hạng người có khí tức cường đại không ít. So với vẻ u tĩnh bên phía Nhuế trưởng lão thì bên này càng có sinh khí, càng thêm náo nhiệt hơn. Thần thức của Lữ Thiệu Khanh đảo qua, phát hiện có rất nhiều người. Thực lực mạnh mẽ hay thực lực yếu ớt đều có. Đàm Linh nhìn ra được suy nghĩ trên mặt Lữ Thiệu Khanh, nàng ta nhàn nhạt giải thích: “Nơi này là chỗ ở cũng trưởng lão thứ ba...” “Bởi vì trưởng lão thứ ba bế quan tìm kiếm đột phá. Để phòng ngừa bị người quấy nhiễu, tinh nhuệ Thôi gia tiến vào chiếm giữ nơi này, phòng ngừa có người gây rối. Dù sao Thôi gia lão tổ là kinh thiên trụ của Thôi gia, nếu kinh thiên trụ đổ, Thôi gia sẽ trăm luan suy bại rất nhanh. Đồng thời tộc nhân Thôi gia cũng sẽ mượn cơ hội đưa một nhóm đệ tử Thôi gia lên nơi này tu luyện. Lúc Đàm Linh nói tới đây, giọng điệu rất khinh bỉ: “Thôi gia làm như vậy rất vô sỉ. Kiếm gia và Loan gia đều không có làm như vậy.” Lấy cớ hộ pháp cho lão tổ mà chạy lên tu luyện. Lữ Thiệu Khanh không khinh bỉ, ngược lại hắn vô cùng đồng ý: “Có cơ hội mà không dùng mới thực sự là ngu ngốc.” Cách làm của Thôi gia thông minh hơn nhiều so với Kiếm gia và Loan gia. Tuy rằng sẽ bị người ta nghị luận, nhưng có tiện nghi mà không chiếm, quả thực là vương bát đản. Nếu như hắn là một trong tam đại trưởng lão, tuyệt đối sẽ để cho người của mình ăn uống vệ sinh đều ở trên Thánh Sơn. Về phần những thứ khác, mặc kệ nó, chỉ cần thực lực của mình gia tăng là được rồi. Đàm Linh lắc đầu: “Cái này không giống, chuyện này liên quan đến chinh chiến Tổ Tinh...” “Lữ Thiệu Khanh vênh tai, nhưng Đàm Linh nhanh chóng phản ứng, lập tức ngậm miệng không nói. Lữ Thiệu Khanh thầm nghĩ đáng tiếc, hắn không mở miệng hỏi, tránh để lộ dấu vết. Dù sao chinh chiến Tổ Tinh cũng không tới phiên hắn quan tâm, cho dù là Hàn Tinh nơi này hay là mười ba châu bên kia, trời sập cũng sẽ có người cao hơn chống đỡ. Đàm Linh

nhìn khoảng cách đến nơi tu luyện của trưởng lão thứ ba càng ngày càng gần, nàng ta nói với Lữ Thiếu Khanh: “Đi thôi, chúng ta không cần đến quá gần. Thôi gia ở chỗ này cũng không phải dễ nói chuyện như vậy.” Lữ Thiếu Khanh gật đầu, chẳng qua hắn vẫn chỉ về phía trước: “Chỉ sợ đã muộn.” Phía trước xuất hiện mấy vệt sáng, bọn họ như sao băng xẹt qua, xuất hiện ở trước mặt Lữ Thiếu Khanh và Đàm Linh. “Người tới là người phương nào? Không biết nơi này là cấm địa Thôi gia sao? Kẻ tự tiện xông vào, chết!” Lữ Thiếu Khanh nhíu mày, hỏi Đàm Linh: “Người Thôi gia không có đầu óc như vậy sao?” “Nơi này tốt xấu cũng là Thánh Sơn mà, thân phận của người có thể lên tới Thánh Sơn có thể đơn giản được sao? Vừa lên giọng đã thôi như vậy, cũng không sợ đắc tội với người khác sao?” Đàm Linh nhíu mày, Lữ Thiếu Khanh lại nói: “Thôi gia lão tổ tốt xấu gì cũng là trưởng lão thứ ba, trên Thánh Sơn này có không ít trưởng lão khác, bọn họ tuy có quyền thế, nhưng cũng không cách nào so sánh với Thôi gia.” Hết chương 961.

Chương 962. Bảo hộ ta

Lữ Thiếu Khanh hiểu.Chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng.Người Thôi gia nghe Lữ Thiếu Khanh nói, giận tím mặt: “Thật to gan, thứ này chui từ đâu ra vậy? Dám nhục nhã Thôi gia ta? Đáng giết!”Sau khi nói xong, lại trực tiếp ra tay, một thanh trường đao đâm thẳng tới chỗ Lữ Thiếu Khanh.Lữ Thiếu Khanh âm thầm lắc đầu, giống như Thôi Thanh, một lời không hợp liền ra tay.Thật sự cho rằng Thôi gia có trưởng lão thứ ba liền dám kiêu ngạo như thế sao?Lữ Thiếu Khanh không có ngăn cản, mà là lời ít ý nhiều với Đàm Linh đứng sau lưng: “Bảo vệ ta!”Hơi thở Đàm Linh hỗn loạn, một hơi không theo kịp, suýt chút nữa xuất hiện sự cố trên không rồi ngã xuống.Hỗn đản, người không biết xấu hổ sao?Dù sao người cũng là Nguyên Anh kỳ mà?Gia hỏa trước mắt cũng lắm chỉ là Trúc Cơ Kỳ, người sợ cái lông gì.Còn nữa, đứng sau lưng nữ nhân, người không biết xấu hổ sao?Tuy rằng rất muốn quay đầu đánh chết Lữ Thiếu Khanh, nhưng nàng ta vẫn ra tay ngăn cản công kích của Thôi gia.Đàm Linh hét lớn: “Hỗn trưởng, không biết ta là ai sao?”Đàm Linh nắm chặt thanh đao của người nhà họ Thôi, giận không kiềm được.Cái tên không có mắt, thật đáng ghét.Người Thôi gia cuối cùng cũng nhận ra Đàm Linh, lúc này trong lòng cả kinh: “Đàm, Đàm Linh đại nhân!”Người Thôi gia ra tay vội vàng cúi đầu nhận lỗi: “Mạo phạm Đàm Linh đại nhân, mong đại nhân thứ tội.”Thân phận Đàm Linh cao quý hơn bọn họ nhiều.Lữ Thiếu Khanh đứng lúc hô to: “Một đám không có đầu óc, không có mắt, mau quỳ xuống, xin lỗi Đàm Linh đại nhân, bồi thường mười vạn tám vạn viên linh thạch đi. Không bồi thường xin lỗi thì để trưởng lão thứ nhau tới tìm trưởng lão thứ nhất tâm sự đi.”Mấy người Thôi gia hai mặt nhìn nhau, trong lòng phát lạnh, cái tên này là ai?Khẩu khí lớn như vậy.Chẳng lẽ là người nào đó của trưởng lão thứ hai sao?Đàm Linh nghe vậy cực hận, tên hỗn đản này lại muốn làm gì?Nàng ta quay đầu quát Lữ Thiếu Khanh: “Câm miệng, không được nhắc tới sư phụ ta.”Đó là sư phụ ta, không phải sư phụ người, ít giả vờ lôi kéo quan hệ ở đây đi.Lữ Thiếu Khanh ưỡn ngực, kiêu ngạo nói: “Người đang sợ cái gì?

Không phải chỉ là mấy tên người nhà họ Thôi sao? Đánh chết bọn họ đi, dám mạo phạm Đàm Linh đại nhân tôn kính, cũng chính là mạo phạm đến trưởng lão thứ hai, tuyệt đối phải đánh chết bọn họ. Bằng không trưởng lão còn có mặt mũi gì chứ? “Mấy người Thôi gia nghe vậy, càng thêm sợ hãi. Tên này rốt cuộc có lai lịch gì? Bọn họ không dám trì hoãn, vội vàng lặng lẽ phát tín hiệu thông báo cho người trong gia tộc. Bọn họ chẳng qua chỉ là con tôm nhỏ, phải để cho người phía trên xử lý. Đàm Linh tức chết, luôn miệng quát Lữ Thiếu Khanh: “Câm miệng, câm miệng, nơi này không có phần cho người nói chuyện.” Lữ Thiếu Khanh khiếp sợ, khó có thể tin nhìn Đàm Linh: “Không thể nào, người muốn phản bội sư môn sao? Bọn họ đang đánh vào mặt của sư phụ người mà người lại không giết chết bọn họ, người muốn làm gì?” Đàm Linh nhin không được, lấy trường cầm ra, giận dữ quát: “Ta giết chết người trước, người tin hay không?” Lữ Thiếu Khanh lập tức ngoan ngoãn: “Được rồi, được rồi, tùy người đi.” Đàm Linh hận đến nghiến răng, tên hỗn đản đáng giận này. “Hiện tại, lập tức rời đi.” Đàm Linh ra lệnh cho Lữ thiếu khanh. Người của Thôi gia phát tín hiệu, đợi đến khi phân lớn người Thôi gia tới lại càng thêm khó làm. Đôi bên vốn không hợp nhau, đến lúc đó nháo lên, mọi chuyện rất dễ không thể văn hồi. Lữ Thiếu Khanh không vui: “Người cứ đi như vậy, có thể bị người ta cảm thấy người không có gan hay không?” Đàm Linh tức cười: “Chẳng lẽ người tới nơi này là đặc biệt tìm Thôi gia gây phiền toái sao? Bọn họ đi tới nơi này, bị Thôi gia ngăn lại bên ngoài thì đi đường vòng là được. Sẽ không ai nói gì cả. Mấy người Thôi gia bên cạnh lập tức cảnh giác. Lữ Thiếu Khanh lắc đầu: “Không có, người suy nghĩ nhiều rồi, làm sao ta có thể gây thêm phiền toái cho người chứ?” Đàm Linh hung ác nhìn chằm chằm Lữ Thiếu Khanh: “Nếu không muốn gây thêm phiền toái cho ta thì lập tức rời đi.” Tuyệt đối phải trông chừng tên hỗn đản này, không cho hắn có cơ hội gây thêm phiền toái cho mình. “Được rồi.” Lữ Thiếu Khanh không phản kháng, ngoan ngoãn gật đầu: “Hết thấy đều nghe lời người, ai bảo người là lão đại chứ.” Đàm Linh thở phào nhẹ nhõm, vừa xoay người liền nhận ra có dao động truyền đến bên người. Vừa quay đầu lại, phát hiện Lữ Thiếu Khanh đã đánh ngất mấy người Thôi gia kia, bọn họ nặng nề ngã trên mặt đất, không biết sống chết. Đàm Linh kinh hãi: “Người muốn làm

gì?“Lữ Thiếu Khanh nghiêm túc nói với Đàm Linh: “Vừa rồi bọn họ mắng ngươi, lại ra tay với ngươi. Ta giúp ngươi dạy dỗ bọn họ một chút, ngươi không cần cảm kích ta.“Trong lòng Đàm Linh bán tín bán nghi, âm thầm suy đoán lời này của Lữ Thiếu Khanh là thật hay giả.Nếu là thật, tên khốn này coi như còn có chút lương tâm.Đàm Linh còn đang nghi hoặc, xa xa đã xuất hiện vài hơi thở cường đại, trong đó còn có hơi thở mà Đàm Linh cảm thấy cực kỳ quen thuộc.Thôi Thanh mặc linh giáp bó sát người mang theo vài tên đệ tử Thôi gia xuất hiện.Sau khi thấy Lữ Thiếu Khanh và Đàm Linh, cơn tức giận trong lòng Thôi Thanh lập tức xông lên ót, phần nộ cắn răng.“Trương Chính!““Đàm Linh!“Thôi Thanh nghiêng răng nghiêng lợi, giọng nói trầm thấp mang theo lửa giận tràn ngập, ánh mắt phần nộ hận không thể chém Lữ Thiếu Khanh và Đàm Linh thành muôn mảnh.Đặc biệt là Lữ Thiếu Khanh, hắn đã tàn nhẫn nhổ Thôi gia một phen, lông của Thôi gia cũng sắp bị nhổ sạch rồi. Hết chương 962.

Chương 963. Không phải ta làm

Ba ngàn vạn linh thạch, Thôi gia phải tốn bao nhiêu thời gian mới có thể kiếm lại chứ? Vì chuyện đó mà nàng ta đã bị phụ mẫu mắng chửi một trận, gia chủ mắng chửi một trận, trưởng lão mắng chửi một trận, liên tiếp mười ngày nửa tháng đều là bị mắng. Nghe mắng đến hoài nghi nhân sinh, tâm thần mệt mỏi. Sau khi đi tới Thánh Sơn, vẫn bị trưởng lão trên Thánh Sơn quở trách, bị tộc nhân chỉ trích. Thân là tộc nhân dòng chính mà lại không hề được cho phép tu luyện giống như những tộc nhân khác, ngược lại còn bị trừng phạt tới nơi này phụ trách công tác bảo an. Ngẫm lại cũng chưa xót. Mà hết thấy đều là do hai người trước mắt, không, là nam nhân đáng giận kia ban tặng. “Ồi, người quen.” Lữ Thiếu Khanh mừng rỡ, tỏ vẻ cảm tạ với Thôi Thanh: “Cảm ơn linh thạch của ngươi.” Hết chuyện để nói sao, lửa giận của Thôi Thanh hoàn toàn bị đốt lên: “Hỗn, hỗn đản, ta, ta muốn giết ngươi.” Thân thể Thôi Thanh run rẩy, trường kích xuất hiện trong tay, lập tức muốn ra tay. Lữ Thiếu Khanh hô to: “Làm gì? Muốn đánh nhau sao? Lớn cỡ nào rồi? Trưởng thành một chút được không, đừng động một chút là kêu đánh kêu giết nữa.” Thôi Thanh hít sâu mấy hơi, căm tức nhìn Lữ Thiếu Khanh: “Các ngươi tới đây là muốn làm gì?” ““Tới đây xem một chút không được sao? Nơi này là của Thôi gia các ngươi sao? Nơi này là Thánh Sơn, là tài sản chung của người Thánh tộc mà.” Lữ Thiếu Khanh nói đến đúng lý hợp tình, nơi này chỉ cách chỗ tu hành của trưởng lão thứ ba một đoạn. Đúng thực không được tính là nơi Thôi gia khống chế. Thôi Thanh nhất thời cũng không có gì để nói, chẳng qua vào lúc này, lại có người phát hiện không thích hợp. “Tiểu thư, người xem!” “Trong rừng cây phía dưới, mấy người nhà họ Thôi hôn mê nằm trên mặt đất. Thôi Thanh giận không kềm được: “Chết tiệt, các ngươi đang khiêu khích Thôi gia chúng ta sao?” Lữ Thiếu Khanh lập tức lui về phía sau một bước, chỉ vào Đàm Linh nói: “Chuyện không liên quan đến ta, là nàng ta làm.” Phụt! Đàm Linh muốn hộc máu, nàng ta phát điên, tên khốn kiếp này muốn làm gì? Đàm Linh hừ một tiếng, trong lòng càng hận không thể đánh chết Lữ Thiếu Khanh,

nàng ta nói với Thôi Thanh: “Không liên quan đến ta, là hấn ra tay.” Lữ Thiếu Khanh kêu to: “Ta ra tay? Ta ra tay làm gì? Ta thích Thôi gia nhất, làm sao ta có thể ra tay với bọn họ chứ. Người muốn báo thù, người tìm nàng ta đi, đừng tìm ta, ta không làm cái gì cả.” Đàm Linh một hơi kẹt ở cổ họng, nghẹn đến mức nàng ta choáng váng đầu óc. Nàng ta xem như biết vì sao Lữ Thiếu Khanh đột nhiên ra tay công kích mấy người Thôi gia kia rồi. Vì nàng ta trút giận là giả, vụ oan giá họa là thật. Thôi Thanh mặc kệ là ai ra tay, trong mắt nàng ta, hai người này là một phe. Nàng ta chỉ trường kích vào Đàm Linh: “Đàm Linh, hôm nay ta muốn liều mạng với người...” “Đàm Linh tức chết, trước đây từng gặp kẻ ngốc, nhưng chưa từng thấy kẻ nào ngốc như vậy. Nàng ta tàn nhẫn khinh bỉ Thôi Thanh: “Ngu xuẩn.” “Không thấy tên hỗn đản này đang nói dối sao? Thôi Thanh càng nổi giận, đả thương tộc nhân của ta không nói, còn dám mắng ta ngu xuẩn?” “Muốn chết!” “Nàng ta ra tay, trường kích tỏa ra ánh sáng, mặt ngoài lấp lóe phong mang, phun ra nuốt vào không ngừng. Giống như một con rắn độc phun lưỡi rắn, nhe răng nanh, tàn nhẫn cắn về phía Đàm Linh. Đàm Linh không có cách nào, chỉ có thể bị ép nghênh chiến. Trường cầm lục phẩm xuất hiện trong tay, lập tức gây dây đàn. Sóng âm vô hình va chạm với trường kích, ngăn cản sự tấn công của Thôi Thanh. “Hừ!” Mặt Đàm Linh lộ sương lạnh: “Đừng tưởng rằng ta sợ người.” “Thôi Thanh là Nguyên Anh tầng bốn, bởi vì mới vừa bước vào nên cũng không hoàn toàn phát huy được thực lực cảnh giới tầng bốn. Đàm Linh thì đã sớm tiến vào cảnh giới Nguyên Anh tầng hai, khổ tu nhiều năm, hơn nữa có vũ khí lục phẩm trong tay, giúp cho nàng ta có đầy đủ lòng tin. Hai người đại chiến trên không trung, trường kích như rồng, chiêu thức thương pháp xảo quyết tàn nhẫn, sát khí ngập tràn. Tiếng đàn du dương, vô hình thẳng hữu hình, lấy nhu chế cương. Tuy rằng cảnh giới tu vi của Thôi Thanh mạnh hơn Đàm Linh, nhưng đối mặt với Đàm Linh có vũ khí lục phẩm, nàng ta nhất thời cũng không làm gì được. Hai người đánh tới đánh lui, linh lực chân động lan ra xung quanh. Lữ Thiếu Khanh đứng ở xa xa nhìn hai người chiến đấu, dao động chiến đấu giữa hai người mặc dù nói là phá hủy xung quanh, nhưng thiệt hại gây ra không tính là quá lớn. Dựa theo bình thường mà nói, hai Nguyên Anh đánh nhau, nhất định sẽ là sơn băng địa liệt, phạm vi vạn dặm đều sẽ bị

tàn phá nghiêm trọng. Mà ở Thánh Sơn này, phá hư tạo thành chỉ có thể nói rất bình thường. Nếu đổi lại là Kết Đan kỳ, có lẽ sẽ tàn phá càng ít. Lữ Thiểu Khanh nắm cằm, suy đoán: “Xem ra Thánh Sơn này rất kiên cố. “Nhưng mà ngẫm lại cũng đúng, nếu không có điểm đặc biệt, sao có thể trở thành Thánh Sơn đây? Lữ Thiểu Khanh nhìn hai người đánh nhau kịch liệt như vậy, trên mặt cười híp mắt. Đặc biệt là Đàm Linh, nàng ta vốn không muốn đánh, nhưng Thôi Thanh đã ra tay, hơn nữa còn là loại độc hết toàn lực. Đàm Linh cũng không thể không xuất ra toàn bộ thực lực của mình. Lữ Thiểu Khanh nhìn rất vui vẻ, thậm chí cảm thấy cảnh đẹp ý vui. Hắn còn muốn ngồi bóp linh đậu xem kịch. Hai người Đàm Linh và Thôi Thanh cuối cùng cũng không có phân được thắng bại, bởi vì người của Thôi gia ngăn cản. Một nam nhân trung niên đi tới nơi này, sắc mặt lão vô cùng âm trầm, hừ lạnh một tiếng. Âm thanh không lớn, lại như tiếng sấm đánh vào mọi người. Sau khi Đàm Linh và Thôi Thanh nhìn thấy người tới, cũng lập tức dừng lại, không tiếp tục chiến đấu, đôi bên đều tự lui về phía sau. Hết chương 963.

Chương 964. Trưởng lão Thôi gia, quý họ?

Nam nhân trung niên treo lơ lửng trên không trung, từ trên cao nhìn xuống, giống như tuyết thế cường giả hàng lâm, áp chế mọi thứ ở nơi này. Lão lạnh lùng nhìn mọi người, một đôi mắt như kèn kèn quét qua mọi người, làm cho Đàm Linh và Thôi Thanh không dám đối diện. Chẳng qua lúc lão nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh, phát hiện Lữ Thiếu Khanh đang nhìn chăm chăm lão. Ánh mắt hai người nhìn nhau, Lữ Thiếu Khanh không lùi bước khiến nam nhân trung niên âm thầm kinh ngạc. Vậy mà lại có người dám đối diện với lão, chịu đựng được uy áp của lão như vậy sao? Tiểu tử này là ai? Nam nhân trung niên tạm thời không để ý tới Lữ Thiếu Khanh, ánh mắt dừng lại trên người Đàm Linh. Trong lòng Đàm Linh bồn chồn, nhìn nam nhân trung niên thì lễ: “Bái kiến Thôi trưởng lão.” “Thôi Chương Minh, trưởng lão Thôi gia, trưởng lão ngoại môn của Thánh Địa. Lão có một huynh trưởng, được xưng là người đứng đầu Nguyên Anh. Thôi Chương Minh vẫn lạnh lùng nhìn Đàm Linh, thật lâu sau mới nói: “Đàm Linh, ngươi cố ý tới khiêu khích Thôi gia chúng ta sao? Chẳng lẽ ngươi cho rằng Thôi gia chúng ta dễ bắt nạt sao?” “Về mặt mù mịt, giọng nói lạnh như băng, làm cho người ta có một loại áp lực cực lớn. Đàm Linh cũng kiêng kị Thôi Chương Minh không thôi, nàng ta thành thật nói: “Chuyện lần này không liên quan đến ta.” “Đồng thời trong lòng mắng to Lữ Thiếu Khanh hỗn đản, đều là Lữ Thiếu Khanh gây phiền toái cho nàng ta. Thôi Thanh lập tức nói: “Thúc tổ, là Đàm Linh đã thương người của chúng ta trước.” “Thôi Chương Minh nhìn Đàm Linh: “Đàm Linh, ngươi thật to gan.” “Đàm Linh vẫn nói câu kia: “Việc này không liên quan đến ta, Thôi trưởng lão ngươi không tin ta cũng không có cách nào.” “Đàm Linh không kiêu ngạo không siểm nịnh, cũng không vì thân phận Thôi Chương Minh mà sợ hãi. Nàng ta là đệ tử của trưởng lão thứ hai, thân phận không thấp hơn trưởng lão ngoại môn của Thôi Chương Minh. “Nếu không phải ngươi làm, chẳng lẽ là hắn?” Thôi Thanh chỉ vào Lữ Thiếu Khanh. Đàm Linh nói: “Không sai, chính là

hắn. “Giọng Đàm Linh mang theo tức giận, hành động của Lữ Thiếu Khanh khiến nàng ta tức đến nghiến răng nghiến lợi. Thôi Thanh quát: “Các ngươi là một nhóm, ai làm có gì khác nhau sao?” Ánh mắt Thôi Chương Minh dừng trên người Lữ Thiếu Khanh: “Thật to gan.” Lữ Thiếu Khanh không sợ ánh mắt của lão, điều này làm cho lão coi trọng thêm vài phần: “Tiểu tử, báo tên đi.” Thôi Thanh thay Lữ Thiếu Khanh nói ra tên: “Thúc tổ, hắn chính là Trương Chính.” Mặc dù có suy đoán, sau khi Thôi Chương Minh nghe xong, ánh mắt vẫn không nhìn được sắc bén như dao găm, nhìn thẳng vào Lữ Thiếu Khanh. Giống như muốn phanh thây xé xác Lữ Thiếu Khanh. Người khiến Thôi gia bỏ ra ba ngàn vạn viên linh thạch, làm trên dưới Thôi gia hận thấu xương. Lần này người tham gia tỷ thí quá nhiều, người đặt cược cũng nhiều, vốn định kiếm được một khoản trong lần tỷ thí này. Kết quả lại có một Kế Ngôn lao ra, một ăn ba, Thôi gia suýt chút nữa thua sạch cả quần. Chỉ riêng Lữ Thiếu Khanh đã kiếm được ba ngàn vạn, Thôi gia tổn thất thảm trọng, suýt chút nữa không hồi được vốn. Cho nên Thôi Chương Minh ngay lập tức có sát ý với Lữ Thiếu Khanh. Lão hận không thể lập tức ra tay, giết chết Lữ Thiếu Khanh, tàn nhẫn xả giận. Nhận thấy được sát khí của Thôi Chương Minh, Lữ Thiếu Khanh buồn bực. Nhỏ mọn như vậy sao? Đại ca ngươi hãm hại ta, ta cũng không tìm Thôi gia ngươi tính sổ, ngươi thì tốt rồi, ngược lại lại nổi lên sát ý với ta? Tâm tư Lữ Thiếu Khanh xoay chuyển, trong lòng dần dần có suy nghĩ. Thôi Chương Minh cũng mở miệng, giọng nói lạnh thấu xương: “Linh thạch không dễ kiếm như vậy đâu.” Lữ Thiếu Khanh gật đầu, đồng ý, có cảm giác như gặp được tri âm: “Đúng, đúng, ta cũng cảm thấy kiếm chút linh thạch rất khó khăn. Điều càng nguy hiểm chính là còn có ma quỷ nhìn chằm chằm linh thạch của ngươi, trăm phương ngàn kế muốn cất giấu linh thạch của ngươi, cuộc sống này quá khó khăn.” Lữ Thiếu Khanh u oán không thôi, nhớ tới tiểu đệ ma quỷ, hắn cũng rất đau lòng. Những người khác không biết ý tứ thật sự trong lời nói của hắn, chỉ cho rằng hắn đang giễu cợt Thôi Chương Minh. Thôi Chương Minh tức giận đến tóc tung bay, nộ khí tăng mạnh, nhìn chằm chằm Lữ Thiếu Khanh: “Thật can đảm, ngươi muốn chết.” Lữ Thiếu Khanh ngạc nhiên, có chút tức giận, càu nhàu cũng đắc tội người sao? “Ngươi đang kêu cái gì? Ta cũng không phải đang nói

ngươi, quỷ keo kiệt. “Không thể nhin. “Tiểu tử...” Thôi Chương Minh chỉ vào Lữ Thiểu Khanh khiêu chiến: “Ra đây, đánh một trận với ta...” “Đối mặt với sự khiêu chiến của Thôi Chương Minh, Lữ Thiểu Khanh không hề nghĩ ngợi, trực tiếp từ chối: “Không. “Thôi Chương Minh ngạc nhiên, sau đó cười lạnh không thôi: “Ngươi còn là người Thánh tộc sao? “Người Thánh tộc khi đối mặt khiêu chiến, dù biết rõ không địch lại nhưng cho dù là chết, cũng sẽ không lùi bước. Đối với người Thánh tộc mà nói, mặt mũi quan trọng hơn tính mạng. Nhưng đối với Lữ Thiểu Khanh mà nói, đây là hành vi nào tèn. Nếu không có lợi thì đánh đánh giết giết làm gì? Chút thời gian đó, trở về ngủ không tốt hơn sao? Thôi Thanh không nhin được cười ha ha, ánh mắt nhìn Lữ Thiểu Khanh mang theo khinh bỉ nồng đậm. “Đàm Linh, đây là người của ngươi sao? Hèn nhát. Chẳng những làm cho ngươi mất mặt, cũng làm cho trưởng lão thứ hai mất mặt. “Sắc mặt Đàm Linh cực kỳ khó coi, tên hỗn đản này, một chút lòng xấu hổ cũng không có sao? Cho dù không địch lại, ngươi cũng phải tìm chút lý do từ chối chứ, nào có trực tiếp từ chối như vậy được? “Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?” Đàm Linh thấp giọng quát Lữ Thiểu Khanh: “Ngươi đừng ở đây làm ta mất mặt xấu hổ. “Lữ Thiểu Khanh cảm thấy kỳ quái: “Có gì mà phải mất mặt? Vừa nhìn liền biết lão rất mạnh, ta yếu như vậy, đồng ý làm gì? Hơn nữa, lão mạnh như vậy mà còn muốn đến bắt nạt loại tồn tại nhỏ yếu như ta, nhắc đến, người mất mặt nhất phải là lão mới đúng?” “Chưa xong, Lữ Thiểu Khanh còn nói với Thôi Chương Minh: “Thân là đệ đệ của người đứng đầu Nguyên Anh, nhất định rất mạnh nhỉ? Kém nhất cũng là người đứng thứ hai Nguyên Anh nhỉ?” Hết chương 964.

Chương 965. Bồi thường tiền thuốc men đi

Ngay từ đầu, trong lòng Thôi Chương Minh vẫn rất cao hứng, cảm thấy Lữ Thiếu Khanh thức thời. Nhưng nghe được lời phía sau làm lão cảm thấy không thích hợp, cái gì mà đệ đệ của người đứng đầu Nguyên Anh, cái gì mà đứng thứ hai Nguyên Anh, cái này có chắc không phải đang chê cười lão không? Ca ca của lão Thôi Chương Uyên là người đứng đầu Nguyên Anh, là thị vệ trưởng của Thánh Chủ. Uy danh hiển hách, quang mang vạn trượng. Lão thì sao, là đệ đệ của Thôi Chương Uyên, thường xuyên bị người ta lấy ra so sánh với ca ca lão. Hết lần này tới lần khác, thiên phú của lão lại không bằng ca ca, đến bây giờ chẳng qua cũng chỉ là Nguyên Anh tầng bảy, thực lực trung đẳng. Bởi vậy mà thường xuyên có tin đồn, nói lão không bằng ca ca của lão, làm cho ca ca của lão mất mặt. Cho nên, Thôi Chương Minh ghét nhất chính là mang lão ra so sánh với ca ca. Cả đời lão đều sống dưới cái bóng của ca ca, đây là chuyện mà lão vẫn luôn canh cánh trong lòng. Sau khi lão nghe xong, sát khí càng sâu, tựa như thực chất, đám người Thôi gia tộc bên cạnh đều bị dọa đến liên tục lui về phía sau, kéo ra khoảng cách với Thôi Chương Minh. “Người, muốn chết!” Thôi Chương Minh nổi giận vờn tay ra, tóm lấy Lữ Thiếu Khanh. Lập tức trên bầu trời xuất hiện một bàn tay to, linh lực xung quanh hội tụ mà đến, áp lực cực mạnh giống như đè mặt đất xuống một tấc. Một tiếng nổ ầm ầm vang lên, bụi mù cuộn cuộn, bay múa đầy trời. Lữ Thiếu Khanh không có ý định chống cự, không nói hai lời, lại lắc mình đi tới phía sau Đàm Linh. “Bảo vệ ta!” Lữ Thiếu Khanh lộ ra bộ dáng ta rất yếu ớt với Đàm Linh. “Phụt!” Đàm Linh hộc máu. Khốn kiếp. Đàm Linh muốn đập mạnh trường cầm trong tay vào mặt Lữ Thiếu Khanh. Bộ mặt này, quá mẹ nó muốn ăn đòn. Người muốn ta bảo vệ cái gì? Người có phải là nam nhân hay không vậy? Ta còn chưa bảo người bảo vệ ta đâu đấy. Nhưng lúc này Đàm Linh không kịp tính sổ với Lữ Thiếu Khanh. Bởi vì công kích của Thôi Chương Minh không vì Lữ Thiếu Khanh trốn sau lưng Đàm Linh mà dừng lại, lão vẫn tiếp tục hạ xuống, giống

như muốn diệt trừ nàng ta. Bàn tay to lớn, tựa như bàn tay của người khổng lồ, áp lực cực mạnh đè xuống, không khác gì một ngọn núi rơi xuống. Đàm Linh không dám trì hoãn, tay trái cầm đàn tay phải gảy dây đàn. Từng đạo sóng âm phóng lên cao, muốn chống cự lại tấn công của Thôi Chương Minh. Nhưng mà thực lực hai người chênh lệch quá lớn, Đàm Linh dốc toàn lực công kích nhưng vẫn giống như trúng gà đập đá, không tạo thành một chút tổn thương nào đối với Thôi Chương Minh. “Uỳnh!” Cuối cùng, Đàm Linh phun máu tươi, bị đánh bay thật mạnh. Lữ Thiếu Khanh ra tay đón lấy Đàm Linh. “Không chịu nổi một kích.” Thôi Chương Minh lạnh lùng nhìn Đàm Linh bị đánh bay, vẻ mặt không có nửa điểm cao hứng. Người lão muốn đánh chết vẫn không có một chút chuyện nào, lão nhìn chằm chằm Lữ Thiếu Khanh, khinh miệt nói: “Tên nhát gan như chuột.” Lữ Thiếu Khanh mỉm cười, không tức giận, hất nâng Đàm Linh lên, lộ ra ánh mắt khiêu khích với Thôi Chương Minh. Có gan thì ngươi tiếp tục ra tay đi. Thôi Chương Minh không dám tiếp tục ra tay, Đàm Linh là đồ đệ của Nhuế trưởng lão, thân phận địa vị không thấp hơn lão. Lão là trưởng bối, vừa rồi có thể nói là không cần thận ngộ thương Đàm Linh, nhưng lão tuyệt đối không dám ra tay lần nữa. Nếu lại ra tay, vậy thì chờ Nhuế trưởng lão tới cửa tính sổ đi. “Có dám đánh một trận với ta không?” Thôi Chương Minh hận Lữ Thiếu Khanh: “Trốn ở sau lưng nữ nhân thì tính là nam nhân gì?” Đối với loại kích tướng thấp kém này, Lữ Thiếu Khanh không để ý, ngược lại nói với Thôi Chương Minh: “Ngươi chết chắc rồi, ngươi làm đồ đệ của trưởng lão thứ hai bị thương, ngươi chuẩn bị thừa nhận lửa giận của trưởng lão thứ hai đi.” Sắc mặt dương dương đắc ý, thấy thế nào cũng giống chó cạy gài nhà, gà cạy gài chuồng, cáo mượn oai hùm. Thôi Chương Minh còn chưa kịp mắng Lữ Thiếu Khanh vô sỉ, Đàm Linh được Lữ Thiếu Khanh đón về đã mắng trước. “Hỗn, hỗn đản!” “Sắc mặt Đàm Linh tái nhợt, một chiêu kia của Thôi Chương Minh làm cho nàng ta không dễ chịu, bị thương nhẹ. Nàng ta nghiến chặt răng, có xúc động muốn cắn chết Lữ Thiếu Khanh. “Ngươi cầm miệng cho ta.” Lấy sự phụ ta làm bia đỡ đạn sao? Đồ vô liêm sỉ khôn kiếp. Lữ Thiếu Khanh an ủi Đàm Linh: “Đừng nóng giận, ngươi nghỉ ngơi trước đi, thở đều một chút, tài không bằng người cũng không cần tức giận. Ai bảo lão không nói võ đức

chứ? Chuyện còn lại cứ giao cho ta đi.“Đàm Linh càng tức giận, cái gì gọi là kỹ thuật không bằng người?Người không nói võ đức là người đấy.Hồn đản.Nàng ta thở hổn hển, đã bị tức đến nói không ra lời.Không được, khẩu khí này của ta thật đúng là thể xuôi được.Bị Thôi Chương Minh một chương đánh bay, huyết khí trong cơ thể cuộn cuộn, linh lực xao động, lại bị Lữ Thiếu Khanh chọc tức đến nổi giận.Thân thể và tinh thần đều bị đả kích, rất tổn thương.Lữ Thiếu Khanh quay sang quát to Thôi Chương Minh: “Khốn kiếp, người làm đệ tử duy nhất của Nhị trưởng lão bị thương, người nói xem chuyện này nên giải quyết thế nào? Đây chính là đồ đệ bảo bối của trưởng lão thứ hai, ba đời đơn truyền, là dòng độc đỉnh trong dòng độc đỉnh đấy. Nếu nàng ta xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, toàn bộ Thôi gia các người cũng không đủ chôn cùng đâu.“Thôi Chương Minh không có nửa điểm lo lắng, vừa rồi là lão cố ý dạy dỗ Đàm Linh một chút, Nhuế trưởng lão sẽ không bởi vậy mà tới tìm lão gây phiền toái.Cho dù đến hỏi trách, lão cũng có thể dùng có lỗi tay mà lấp liếm cho qua, Nhuế trưởng lão cũng không làm gì được lão.Lão cười lạnh không thôi: “Thế nào? Người muốn báo thù cho nàng ta sao? Đến đây đi, ta chờ.“Lữ Thiếu Khanh lộ ra vẻ mặt khinh bỉ: “Tên không có đầu óc, đánh đánh giết giết đúng là thích hợp với loại người thô lỗ như ngươi. Nói cho ngươi biết, nếu muốn chuyện này không bị trưởng lão thứ hai biết, tốt nhất ngươi nên đưa một trăm vạn viên linh thạch linh thạch cho ta, coi như là bồi thường tiền thuốc men...” Hết chương 965.

Chương 966. Biết tấm lệnh bài này sao?

“Người nói cái gì?” Lời nói của Lữ Thiếu Khanh khiến Thôi Thanh vẫn luôn canh cánh trong lòng là người đầu tiên không nhin được, nàng ta nhảy dựng lên giống như một người bị xé rách vết sẹo. Nàng ta chỉ vào Lữ Thiếu Khanh hô to: “Người lại đang lừa gạt Thôi gia chúng ta sao? Tên đáng chết, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người.” “Coi Thôi gia ta là cái gì? Là kẻ coi tiền như rác sao? Thôi gia ta có tiền cũng sẽ không cho không như vậy. Những người khác trong Thôi gia cũng cần rằng, căm tức nhìn Lữ Thiếu Khanh, nếu như có thể, bọn họ không ngại xông lên loạn đao chém chết Lữ Thiếu Khanh. Ba ngàn vạn viên linh thạch vốn chính là nỗi đau của Thôi gia, bên này còn chưa nghĩ sẽ trả thù Lữ Thiếu Khanh như thế nào. Lữ Thiếu Khanh ngược lại còn dám tới cửa, trần trụi dọa dẫm. Thôi Chương Minh căm hận nói: “Tốt lắm, người là người đầu tiên dám dọa dẫm Thôi gia.” “Lão tặc như một con dã thú, ánh mắt đỏ bừng, nhìn chăm chăm vào Lữ Thiếu Khanh, giống như có thể bùng nổ giết người bất cứ lúc nào. Đàm Linh bên này cũng không bình tĩnh được nữa. Trong lòng không tĩnh tâm được. Vậy mà lại dám lấy sự phụ mình ra làm bia đỡ đạn, dùng để dọa dẫm Thôi gia. Người không sợ sự phụ ta đến đánh chết người sao?” “Người căm miệng cho ta.” Đàm Linh quát: “Bớt lấy sự phụ ta ra nói đi.” “Sắc mặt Đàm Linh có vài phần mất tự nhiên, thậm chí có thể nói là có vẻ ngượng ngùng. Mặc dù nàng ta là đệ tử của trưởng lão thứ hai, nhưng nàng ta sẽ không lấy cớ hiệu của sự phụ mình ra để hoành hành ngang ngược ở Thánh Địa này, cũng sẽ không dễ dàng lấy chỗ dựa của sự phụ mình ra áp người. Gặp phải chuyện gì cũng phải dựa vào bản thân tự giải quyết. Lữ Thiếu Khanh thì sao, động tí là lấy cớ hiệu của sự phụ nàng ta ra, còn thuần thực hơn so với đồ đệ là nàng ta. Điều này làm cho Đàm Linh thậm chí còn hoài nghi sự phụ mình có phải đã giấu mình thu Lữ Thiếu Khanh làm đồ đệ hay không. Bằng không loại sức mạnh lẽ thẳng khí hùng này là từ đâu tới vậy? Lữ Thiếu Khanh làm như không nghe thấy lời Đàm Linh nói, hần nói với Thôi Chương Minh: “Thức thời thì nhanh chóng giao linh

thạch ra đây, nếu không đến lúc đó trưởng lão thứ hai tới cửa, cũng không phải là chuyện một trăm vạn linh thạch có thể giải quyết được đâu.“Đàm Linh quay đầu bước đi, nhanh chóng rời khỏi Lữ Thiếu Khanh, nàng ta nói với Thôi Chương Minh: “Chuyện lần này không liên quan đến sự phụ ta. Hắn cũng không phải là người của sự phụ ta, không có quan hệ gì với sự phụ ta.“Ý tứ rất rõ ràng, Thôi Chương Minh người muốn ra tay thì ra tay đi, tốt nhất là nhanh chóng giết chết hắn đi.Lữ Thiếu Khanh ngậy đại, kêu to: “Người ở bên nào vậy? Ta đang giúp người trút giận, người thì làm gì? Làm hiệp khách đâm sau lưng sao?“Đàm Linh cũng không quay đầu lại: “Chuyện lần này người gây ra, tự người giải quyết đi.“Trong lòng Đàm Linh có loại cảm giác, Lữ Thiếu Khanh là cố ý, là đang mưu đồ cái gì đó.Vì lý do an toàn, không muốn cho Lữ Thiếu Khanh bán đứng mình, nàng ta quả quyết bán Lữ Thiếu Khanh trước, xem Lữ Thiếu Khanh rốt cuộc muốn làm gì.Thôi Chương Minh thấy thế, nhin không được cười ha ha.Lão đã gặp vô số trận nội chiến, nhưng giống như Đàm Linh vẫn là lần đầu tiên.Thôi Chương Minh thấy Đàm Linh rời đi, lão không nói hai lời lập tức ra tay với Lữ Thiếu Khanh.Đã sớm hận Lữ Thiếu Khanh thấu xương, không giết thì khó nguôi giận.Vì phòng ngừa Lữ Thiếu Khanh chạy đến bên cạnh Đàm Linh giống như vừa rồi, trước khi ra tay lão đã phong tỏa không gian xung quanh Lữ Thiếu Khanh.“Ha ha.” Thôi Chương Minh đắc ý cười to: “Bây giờ xem người trốn đi đâu?“Không có Đàm Linh, lão có thể không hề cố kỵ mà xuống tay.Vừa ra tay chính là toàn lực xuất kích.Trên bầu trời mây đen cuộn cuộn, giống như thần chưởng từ trên trời rơi xuống mạnh mẽ lao về phía Lữ Thiếu Khanh.Biểu cảm của Thôi Chương Minh dữ tợn, trên mặt tràn ngập sát ý nồng đậm, muốn đập chết Lữ Thiếu Khanh như đập chết một con ruồi.Đàm Linh đứng ở xa xa, bình tĩnh nhìn Thôi Chương Minh ra tay với Lữ Thiếu Khanh.“Vừa hay, cũng có thể nhân cơ hội nhìn xem người rốt cuộc mạnh bao nhiêu.” Đàm Linh thấp giọng tự nói.Lần đầu gặp mặt, Đàm Linh đã lĩnh giáo thần thức mạnh mẽ của Lữ Thiếu Khanh.Đến bây giờ, Đàm Linh còn thường thường cảm thấy đầu có chút đau.Lữ Thiếu Khanh có thần thức mạnh mẽ, hơn nữa là đột nhiên đánh lén, làm cho Đàm Linh đến bây giờ cũng không cách nào biết thực lực chân chính của Lữ Thiếu Khanh.Hiện tại Thôi Chương

Minh là trưởng lão ngoại môn Thánh Địa, thực lực cảnh giới Nguyên Anh hậu kỳ tầng bảy, tuyệt đối có thể bức ra thực lực thực sự của Lữ Thiếu Khanh. Chẳng qua Đàm Linh tin tưởng, cho dù Lữ Thiếu Khanh có mạnh hơn nữa, cũng sẽ không mạnh hơn Kế Ngôn, cũng không có khả năng sẽ là đối thủ của Thôi Chương Minh. Nhất định phải chịu đau đớn rồi. Đàm Linh đắc ý nghĩ trong lòng. Một ngày nay nàng ta bị Lữ Thiếu Khanh chọc giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, rồi lại không thể làm gì, nàng ta ước gì Lữ Thiếu Khanh chịu nhiều đau khổ một chút. Đàm Linh tràn ngập chờ mong nhìn Lữ Thiếu Khanh, muốn nhìn bộ dáng chật vật tiếp theo của Lữ Thiếu Khanh. Vừa nghĩ tới Lữ Thiếu Khanh sẽ chịu nhiều đau khổ, bộ dáng chật vật không chịu nổi, trên mặt Đàm Linh nhịn không được lộ ra nụ cười xuất phát từ nội tâm. Nhưng mà rất nhanh, nụ cười nhàn nhạt trên mặt Đàm Linh biến mất, cuối cùng dứt khoát nhảy dựng lên mắng to: “Hỗn đản, hỗn đản...” “Thôi Chương Minh tấn công với thanh thế to lớn, uy áp cường đại làm cho mọi người xung quanh cảm nhận được áp lực lớn lao. Đối lại là người khác thì đã sớm nghiêm khắc đợi trận, lùi đủ loại thủ đoạn ra để ứng đối. Nhưng Lữ Thiếu Khanh thì không, hắn đứng tại chỗ, cả người vô cùng thoải mái, vân đạm phong khinh nhìn Thôi Chương Minh. Sau đó, hắn chậm rãi giơ tay phải lên, trong tay cầm một tấm lệnh bài. Hết chương 966.

Chương 967. Hàng lởm?

Nhìn thấy lệnh bài này, Đàm Linh tức giận mắng to Lữ Thiểu Khanh là hỗn đản. Mà Thôi Chương Minh thì sắc mặt đại biến, bàn tay nghiêng một cái, công kích cường đại lao sát qua người Lữ Thiểu Khanh, đánh vào ngọn núi xa xa. “Ầm ầm!” Công kích cực mạnh bình thường có thể làm sụp đổ một ngọn núi, nhưng khi ở trên Thánh Sơn, nó lại chỉ làm cho ngọn núi kia nổ tung, đánh rơi một đoạn đỉnh núi. Thôi Chương Minh nghi ngờ không thôi nhìn lệnh bài trong tay Lữ Thiểu Khanh, cắn răng: “Ngươi, ngươi...” “Tám lệnh bài này lão biết, lệnh bài của trưởng lão thứ hai Nhuế trưởng lão, đại diện cho trưởng lão thứ hai. Có một lệnh bài như vậy, hoàn toàn có thể hoành hành không trở ngại ở Thánh Địa. Đồng thời, cũng đại diện Nhuế trưởng lão đích thân tới. Lữ Thiểu Khanh cười rất vui vẻ, hàm răng lấp lánh tỏa sáng dưới ánh mặt trời, thoát nhìn có vẻ chính là một cậu bé ấm áp, anh tuấn đẹp trai: “Có muốn kiểm tra thật giả thử không?” “Kiểm tra cái rắm. Loại lệnh bài này có ai làm giả được? Thôi Chương Minh mắng to Lữ Thiểu Khanh trong lòng, có lệnh bài này lấy ra sớm một chút có thể chết sao? Nếu biết trên tay Lữ Thiểu Khanh có lệnh bài của Nhuế trưởng lão, lão sẽ không dễ dàng ra tay. Đồng thời, lão phần nộ nhìn Đàm Linh xa xa. Đê tiện. Lại có ý dụ dỗ ta ra tay, là muốn Nhuế trưởng lão tới trừng trị ta sao? Đàm Linh nhận ra ánh mắt Thôi Chương Minh, nằng ta rất buồn bực. Cục cụng khổ sở trong lòng, cục cụng nói không nên lời. Thôi Chương Minh lạnh lùng nói với Đàm Linh: “Thật đê tiện.” “Thôi Thanh cũng chửi ầm lên: “Tiểu nhân đê tiện, vô sỉ!” “Đàm Linh muốn khóc. Liên quan quái gì đến ta. Lữ Thiểu Khanh lại ra mặt vì Đàm Linh, chỉ vào Thôi Chương Minh: “Ngươi mắng chửi người làm gì? Có tin ta trừng trị tên keo kiệt như ngươi hay không...” “Thôi Chương Minh bị Lữ Thiểu Khanh chỉ thẳng mặt mắng, trong lòng căm tức: “Được, đánh một trận với ta đi.” “Lữ Thiểu Khanh lắc đầu, vẫn từ chối: “Không.” “Thôi Chương Minh lại dùng phép khích tướng: “Ngươi rất là người của Nhuế trưởng lão, ngươi từ chối sẽ làm cho Nhuế trưởng lão mất mặt. Ta tin tưởng sau khi Nhuế

trưởng lão biết, tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ cho người. “Lữ Thiếu Khanh ngạc nhiên, nhìn Đàm Linh: “Nhuế trưởng lão sẽ không xấu xa như vậy chứ?” “Đàm Linh muốn giết Lữ Thiếu Khanh, có biết nói chuyện hay không vậy? Ai là người xấu cơ? Nàng ta lạnh lùng nói: “Sau khi trở về, ta sẽ bảo sư phụ thu hồi lệnh bài trong tay người. “Lúc này nàng ta mới phát hiện sư phụ đưa cho Lữ Thiếu Khanh lệnh bài này là một chuyện sai lầm. Nhuế trưởng lão đưa lệnh bài cho Lữ Thiếu Khanh là để Lữ Thiếu Khanh có thể đi dạo trên Thánh Sơn, nhưng hiện tại Lữ Thiếu Khanh lại lấy ra gây chuyện thị phi. Đối mặt với khiêu chiến lại không dám ứng chiến, bôi đen mặt Nhuế trưởng lão. Lữ Thiếu Khanh nghe vậy, không nói hai lời thu lệnh bài lại, e sợ Đàm Linh sẽ đoạt lấy. “Người không thể làm loại chuyện không phúc hậu này được, ta làm gì có lỗi với người sao?” “Đàm Linh cười lạnh một chút, trong lòng thầm nghĩ, chuyện người phải xin lỗi ta nhiều lắm. Ta đoán là thọ nguyên của ta cũng bị người chọc giận đến mức giảm đi không ít rồi. Lữ Thiếu Khanh bĩu môi: “Không thú vị. “Hắn giải thích với Đàm Linh: “Ta sợ đánh nhau, ta sợ sẽ đánh chết lão, tâm địa ta thiện lương, cho nên mới từ chối khiêu chiến của lão. “Tâm địa thiện lương? Sau khi nghe xong, Thôi Thanh là người đầu tiên chịu không nổi, hét chói tai: “Người thì tính là kẻ có tâm địa thiện lương gì? Nếu người có tâm địa thiện lương, tất cả người trên thế giới này đều là người tốt. Đàm Linh cũng âm thầm khinh bỉ, tỏ vẻ đồng ý đối với lời này. Thôi Chương Minh bị chọc tức, lần đầu tiên nhìn thấy tên không biết xấu hổ như vậy. “Tiểu tử, rốt cuộc người có dám đánh một trận với ta hay không?” “Thôi Chương Minh cũng không quan tâm thực lực chân chính của Lữ Thiếu Khanh như thế nào, lão chỉ muốn đánh chết Lữ Thiếu Khanh. Người như vậy mà lắc lư trước mặt lão, làm cho lão cảm thấy thế giới này thật là hồng bét. Lữ Thiếu Khanh cố ý lộ ra vẻ khó xử, nhìn Đàm Linh: “Ta có thể từ chối hay không?” “Đàm Linh hừ một tiếng: “Người có thể thử xem. “ “Được rồi.” Lữ Thiếu Khanh giống như vô cùng bất đắc dĩ, ngửa mặt lên trời thở dài: “Bị ép thì đành chịu thôi. “Sau đó hắn nói với Thôi Chương Minh: “Đến đây, lão gia hỏa, nếu người đã muốn chết vậy ta sẽ cố mà thỏa mãn người. “Thôi Chương Minh tức đến méo mồm: “Khẩu khí thật lớn, để ta lĩnh giáo thực lực của người. Lần này, không lo sinh tử, có dám hay không?” “Ánh mắt lão nhìn về phía Đàm Linh,

chủ yếu là đang kiêng kỵ đệ tử của trưởng lão thứ hai này.Đàm Linh phản ứng bình thản đối với chuyện này, nàng ta xoay người sang một bên: “Đây là chuyện của các ngươi, không liên quan đến ta.”Trong tay Lữ Thiểu Khanh có lệnh bài, Thôi Chương Minh cũng không dám dễ dàng đánh chết Lữ Thiểu Khanh.Nhiều nhất chính là dựa vào thực lực, cố gắng trừng trị Lữ Thiểu Khanh một trận.Mà đây cũng là thứ mà Đàm Linh muốn được nhìn thấy, khiến Lữ Thiểu Khanh chịu chút đau khổ, tốt nhất là bị đánh đến không xuống giường được, không cần gây chuyện thị phi khắp nơi cho nàng ta.Thấy Đàm Linh không phản đối, Thôi Chương Minh mừng rỡ, lần này có thể trừng trị Lữ Thiểu Khanh rồi.Lão cười ha ha: “Tiểu tử, chịu chết đi!”Vẫn là một chương võ xuống, giống như trước, áp lực cực mạnh trong nháy mắt đè xuống, mặt đất đánh ra tiếng nổ vang thật lớn, một dấu tay cực to xuất hiện.Chỉ là trong lúc nhất thời linh lực biến ảo bàn tay đã mạnh mẽ đập trúng Lữ Thiểu Khanh.Mà Lữ Thiểu Khanh hình như là không kịp phản ứng, đã bị đập trúng.Thôi Thanh đang quan chiến ở xa không nhìn được mừng rỡ: “Ha ha, chết chắc rồi.”Đàm Linh cũng nhíu mày, trong lòng nhìn không được nói thầm.Tên khốn này không chịu nổi một kích như vậy sao?Thực lực thực sự của hắn rất bình thường, không thể ứng phó với công kích của Thôi Chương Minh sao?Sẽ không phải lập tức bị đánh chết chứ? Hết chương 967.

Chương 968. Hàng lỏm?

Trên mặt Thôi Chương Minh tràn đầy đắc ý, cười ha ha: “Thứ không chịu nổi một kích.” “Còn tưởng rằng lợi hại như nào, chẳng qua là một tên khoác lác thôi. Chẳng qua một tát đập chết hắn thì cũng quá tiện nghi cho hắn đi. Thôi Chương Minh bên này đang thở dài, bỗng nhiên lão biến sắc. Một lực lượng cực mạnh phản chấn mà đến, lực lượng to lớn, giống như sóng lớn cuộn cuộn mà đến. Thôi Chương Minh kinh hãi, vội vàng vận chuyển linh lực hóa giải. Thôi Chương Minh còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm. Ngẩng đầu nhìn lên, Lữ Thiếu Khanh đã lặng lẽ xuất hiện trước mặt lão. Tựa như cú vọ lặng lẽ ẩn hiện trong đêm tối, khiến người ta khó lòng phòng bị. Thôi Chương Minh kinh hãi, sao có thể nhanh như vậy? Lữ Thiếu Khanh nhếch miệng cười với Thôi Chương Minh, đánh ra một quyền. Hắn muốn thử xem lực lượng của mình rốt cuộc lớn bao nhiêu. Cho nên không giữ lại bất kỳ cái gì, một quyền dốc toàn lực mà đánh ra. Một quyền này tựa như một đám của thần ma, xung quanh tuôn ra từng tia chớp màu đen thật nhỏ, mang theo uy thế ngập trời đánh vào ngực Thôi Chương Minh. Thôi Chương Minh vội vàng, chỉ có thể dùng che tay phải trước ngực, cố gắng ngăn cản một quyền này của Lữ Thiếu Khanh. “Uỳnh!” Một tiếng nổ thật lớn, đình tai nhức óc. Thôi Chương Minh cảm giác lực lượng kia đã đánh gãy xương tay lão, lại đánh mạnh vào ngực lão. “Phụt!” Thôi Chương Minh phun một ngụm máu tươi, bay ngược mấy dặm, nặng nề rơi xuống đất. Một màn này cũng làm đám người Đàm Linh, Thôi Thanh vây xem sợ ngây người. Tên khốn này, mạnh như vậy sao? Đàm Linh có chút hoài nghi tất cả những gì mình nhìn thấy. Quá giả dối đi. Thôi Thanh và tộc nhân của nàng ta cũng đứng ngây tại chỗ, đây chính là trưởng lão Thôi gia, là thúc tở, thành danh đã lâu mà. Có phải bị người đoạt xác, đổi thành một người khác hay không vậy? Lữ Thiếu Khanh cũng có chút giật mình, thu quyền mà đứng, nhìn Thôi Chương Minh chật vật, nói thầm: “Hàng lỏm sao?” “Cảnh giới Nguyên Anh tầng bảy, trưởng lão ngoại môn Thánh Địa, trưởng lão Thôi gia, đệ đệ của người đứng

đầu Nguyên Anh, có những danh hiệu này hẳn là rất lợi hại mới đúng. Cho nên Lữ Thiệu Khanh không dám khinh thường, dù sao hiện tại hắn vừa mới tiến vào Nguyên Anh tầng sáu, còn thấp hơn một cảnh giới nhỏ so với Thôi Chương Minh. Nhưng sau một quyền này, Thôi Chương Minh đã bị đánh bay. Nếu không phải hàng lớn, thì cũng không thể kém nhiều như vậy chứ? Có chút khó khăn. Lữ Thiệu Khanh vỗ đầu bứt tai, tiếp tục như vậy không có lợi cho kế hoạch của mình. Suy nghĩ một chút, Lữ Thiệu Khanh quát Thôi Chương Minh: “Tốt xấu gì cũng là người đứng thứ hai trong Nguyên Anh, xuất ra chút thực lực được không? Không nên thấy ta còn trẻ đã buông lỏng, đây cũng không phải là thói quen tốt, lên đến chiến trường, rất dễ dàng bị người đánh chết. Đến đây đi, xuất ra thực lực chân chính của ngươi, đừng để ta coi thường ngươi.” Thôi Chương Minh bên này bị Lữ Thiệu Khanh đánh trúng, một quyền này làm cho lão cảm thấy giống như Thánh Sơn nện vào người, suýt chút nữa hôn mê bất tỉnh. Lão cắn chặt miệng mình, tận lực không để cho mình phát ra tiếng kêu đau đớn, cũng không để cho mình ngất đi. Nếu bị một quyền đánh bất tỉnh, lão tự tìm một chỗ đào hố chôn mình là được. Bên này lão thật vất vả mới hòa hoãn lại khẩu khí, Lữ Thiệu Khanh lại đã nổi gót mà đánh, lực sát thương còn lớn hơn so với một quyền vừa nãy. Thôi Chương Minh ngay lập tức trở nên đỏ bừng... Lời nói của Lữ Thiệu Khanh giống như sao Hỏa trong nháy mắt đốt cháy lửa giận của Thôi Chương Minh. Thôi Chương Minh xông lên bầu trời, khí tức cực mạnh bộc phát, tóc lão bay múa đầy trời, cho dù cách mấy dặm, cũng có thể cảm nhận được lửa giận ngập trời của lão. Hai mắt Thôi Chương Minh đỏ ngầu, phần nộ gầm lên: “Chết tiệt, ngươi đi chết đi.” Thôi Chương Minh phần nộ vươn tay phải ra, linh lực trong cơ thể điên cuồng thúc giục. Cuối cùng cũng tỏa ra ánh sáng, nhưng mà ánh sáng lại là màu đen, đỏ đen như mực, tựa như đến từ địa ngục, làm người ta sợ hãi. “Chết!” Một bàn tay màu đen khổng lồ từ trên trời giáng xuống, trấn áp Lữ Thiệu Khanh. Đám người Thôi gia đứng từ xa nhìn thấy một màn như vậy, phần chấn hắn lên. “Ám Vân Chương!” Một người Thôi gia hưng phấn kêu lên: “Là một trong những công pháp cấp Thiên mà Thôi trưởng lão nắm trong tay.” “Tiểu tử vất vả chưa sạch kia, chết chắc rồi.” “Ha ha.” Một tộc nhân khác cười ha ha: “Đây chính là một trong tuyệt chiêu mạnh

nhất Thôi gia chúng ta, hẳn chết chắc rồi.“Vài tộc nhân bên cạnh hưng phấn không thôi, đặc biệt là mấy tộc nhân vừa bị Lữ Thiều Khanh đánh ngất xỉu lại càng kích động muốn rống hai tiếng.“Không biết tự lượng sức mình, dám chọc giận Thôi trưởng lão, lần này chắc chắn hài cốt cũng không còn.”“Giết hắn, giết kẻ dám trêu chọc Thôi gia chúng ta đi, để cho hắn biết kết cục của việc trêu chọc Thôi gia...”“Thôi Thanh cũng lộ ra nụ cười, trên mặt mang theo vẻ đắc ý, thấy không, đây là trưởng lão Thôi gia chúng ta.Dù người có thực lực, cũng không thể là đối thủ của Thôi trưởng lão.Lữ Thiều Khanh ngẩng đầu nhìn lại, bàn tay màu đen thật lớn, tản ra sương mù màu đen nồng đậm, giống như muốn nuốt chửng hết thủy xung quanh, ngay cả ánh sáng cũng không thể chạy thoát.Ám Vân Chương, giống như tên của nó, một chương hạ xuống, hôn thiên ám địa.Hơn nữa, tốc độ rơi xuống của sương mù màu đen càng nhanh hơn và có tính ăn mòn.Cây cối, tảng đá phía dưới bị sương mù màu đen bao phủ, cắn nuốt, phát ra tiếng vang tứ tứ, bốc lên từng đợt khói trắng.Nhưng phần lớn sương mù đen cuốn Lữ Thiều Khanh lên, giống như có sinh mệnh muốn cắn nuốt Lữ Thiều Khanh.Đồng thời, sương mù màu đen dường như còn có thể ảnh hưởng đến thần phách con người, ăn mòn linh hồn. Hết chương 968.

Chương 969. Quả nhiên là hàng lớn

Lữ Thiếu Khanh bĩu môi, đối với những người khác mà nói có lẽ sương mù màu đen sẽ có chút khó chơi, nhưng đối với Lữ Thiếu Khanh mà nói, không đáng nhắc tới. Lữ Thiếu Khanh thậm chí cũng không cần có động tác dư thừa, tâm thần vừa động, kiếm ý vận chuyển. Kiếm ý cứng rắn hung ác giống như Mặt Trời, sương mù âm u u ám đọng phải đều tan rã, không tạo thành chút quấy nhiễu nào cho Lữ Thiếu Khanh. Quả nhiên có chút dỏm. Lữ Thiếu Khanh thầm thở dài trong lòng, rất là thất vọng. So sánh với Thôi Chương Uyển, đệ đệ Thôi Chương Minh này đúng là không có chút sức nào. Thôi Chương Uyển có thể dựa vào Nguyên Anh tầng chín mà đối đầu với Hóa Thần Thiên Cung Môn vẫn không chết. Mà Thôi Chương Minh lúc này, Lữ Thiếu Khanh cảm thấy mình muốn giết lão cũng được. Lữ Thiếu Khanh đối mặt với Âm Vân Chương rơi xuống, hẳn không có lựa chọn tránh né, mà là thu hồi thực lực của mình, nói thầm: “Năm phần lực lượng, không, sáu phần hẳn là đủ rồi nhỉ?” Lữ Thiếu Khanh giơ tay lên, mạnh mẽ đối đầu với Âm Vân Chương đang hạ xuống. Thôi Thanh ở xa xa thấy Lữ Thiếu Khanh không tránh không né, ngược lại còn dám liều mạng với Thôi Chương Minh. Nàng ta nhin không được cười to với Đàm Linh: “Đàm Linh, chẳng lẽ người của ngươi cho rằng hắn có thể ngăn được một chương này của thúc tổ ta sao? Vừa rồi chẳng qua là thúc tổ ta sơ suất thôi, hiện tại hắn đã thành công kích khởi lửa giận của thúc tổ ta, hắn chết chắc rồi.” Đàm Linh không nói gì, trên mặt nhin không được lộ ra vài phần lo lắng. Âm Vân Chương là một trong những tuyệt học của Thôi gia, giờ lại xuất phát từ một Nguyên Anh hậu kỳ, có thể nói là gặp thần giết thần, gặp phật giết phật. Cứ để cho tên hỗn đản này bị đánh chết như vậy, dường như cũng có chút tiện nghi cho hắn. Quên đi, đến lúc hắn không địch lại, ta lại mở miệng giữ cho hắn một mạng đi. Đàm Linh không có bao nhiêu lòng tin rằng Lữ Thiếu Khanh có thể đánh thắng Thôi Chương Minh. Chẳng qua đến một bước này, Đàm Linh cũng không muốn cúi đầu trước mặt Thôi Thanh. Nàng ta hừ nói: “Chưa tới thời khắc cuối cùng,

chưa biết hươu chết vào tay ai đâu. “Thôi Thanh cười càng thêm lớn tiếng, trong tiếng cười lộ ra sự đắc ý nồng đậm. “Không thể nào, người cảm thấy hấn có thể đánh trả thúc tổ ta sao? Âm Vân Chương là tuyệt học của Thôi gia ta, mạnh nhất không phải là lực sát thương mà chính là có thể công kích linh hồn người. “Hấn ngăn cản được công kích bề mặt, tuyệt đối không ngăn được ăn mòn trong linh hồn. Người chờ giúp hấn nhất xác... “Nhưng, tiếng kinh hô của tộc nhân bên cạnh làm cho Thôi Thanh nói không nổi nữa. Thôi Thanh vội vàng quay đầu nhìn, nụ cười dừng lại, nàng ta kêu lên: “Không, không thể nào... “Trong sân, Lữ Thiếu Khanh bình yên vô sự, giống như vừa rồi Thôi Chương Minh không ra tay với hấn. Thôi Chương Minh lộ ra vẻ kinh ngạc, lão không thể tin được một màn trước mắt. Âm Vân Chương của lão lại không tạo thành bất kỳ thương tổn nào đối với Lữ Thiếu Khanh? Lữ Thiếu Khanh vung nắm đấm, trong lòng càng thêm thất vọng. Ta đều đã nhường rồi, vậy mà còn cảm thấy tổn thương như vậy sao. Suy nghĩ một chút, Lữ Thiếu Khanh hô to với Thôi Chương Minh: “Hàng lỗm, chỉ có chút năng lực này thôi sao? “Chẳng qua hấn vẫn cố ý làm cho giọng nói của mình suy yếu một chút, khiến người ta nghĩ hấn bị thương trong đòn tấn công vừa rồi. Đàm Linh trợn mắt, người này mạnh như vậy sao? Nhưng nghĩ đến thần thức cực mạnh của Lữ Thiếu Khanh, Đàm Linh dường như cảm thấy mình đã hiểu. Âm Vân Chương lợi hại ở chỗ công kích thần thức linh hồn, nhưng Lữ Thiếu Khanh lại có thần thức mạnh mẽ. Đàm Linh cảm thấy đây là nguyên nhân khiến Lữ Thiếu Khanh còn có thể đứng vững. Chẳng qua tên hỗn đản này đã bị thương, vậy mà còn dám kiêu ngạo như vậy sao? Thôi Chương Minh càng thêm phần nộ, liên tục đánh hai chiêu đều không làm gì được Lữ Thiếu Khanh, ở trước mắt bao người, mặt mũi này của lão mất hết rồi. Lão phần nộ gầm lên: “Ta muốn giết ngươi. “Lữ Thiếu Khanh lại nói: “Được rồi, hôm nay đến đây là dừng thôi. Mọi người coi như ngang tay, thế nào? Còn đánh nữa, ta thật sự sợ sẽ đánh chết ngươi. “Sau khi nói xong, thân thể còn lay động một chút, trên mặt lộ ra vẻ đau khổ. Một màn này đều bị người nhìn ở trong mắt. Thôi Thanh bên này kinh ngạc qua đi, phục hồi tinh thần lại, cười ha hả: “Ha ha, người sợ sao, tuy rằng ngươi ngăn cản được công kích của thúc tổ, nhưng ngươi đã bị thương không nhẹ. “Lữ Thiếu Khanh lại cuồng vọng nói:

“Chút công kích này còn không đau bằng bị muỗi đốt, ta bị thương cái rắm.” Sắc mặt của hắn tái nhợt, giọng nói không đủ trung khí, thỉnh thoảng để lộ hơi thở suy yếu, đều làm cho mọi người tin tưởng hắn bị thương. Trong lòng Thôi Chương Minh dễ chịu một chút, ít nhất người này không phải hoàn toàn không tổn hao gì, mình vẫn có chút bản lĩnh. Nhưng mà, chuyện hôm nay không thể cứ kết thúc như vậy được. Lão vừa lật cổ tay, một món đồ xuất hiện ở trong tay lão... Thứ trong tay Thôi Chương Minh là một cái gai nhọn to bằng đầu ngón tay út. Toàn thân có màu xám trắng, trên bề mặt khắc phù văn màu trắng. Ngay khi nó xuất hiện, một cảm giác tim đập nhanh khó hiểu xông lên trong lòng mọi người. Đàm Linh theo bản năng kêu lên: “Mẫn Hồn Thứ!” “Sắc mặt Đàm Linh đại biến, nói với Thôi Chương Minh: “Thôi trưởng lão, ngươi muốn làm gì?” Lữ Thiếu Khanh tò mò, hắn cũng cảm giác được sự bất phàm của Mẫn Hồn Thứ. “Đây là vật gì?” Giọng Đàm Linh truyền vào trong tai hắn: “Pháp khí ngũ phẩm, chuyên môn đối phó với thần thức.” Đàm Linh nói tới đây, ánh mắt nhìn chằm chằm Lữ Thiếu Khanh. Hết chương 969.

Chương 970. Ta là gia gia của lão

Thần thức của Lữ Thiếu Khanh cũng cực kỳ có lực công kích, hiện tại xem như gặp phải đối thủ. Trong lòng Lữ Thiếu Khanh khinh bỉ Thôi Chương Minh, thật keo kiệt. Mẹ nó, nói người vài câu mà cần làm đến như vậy sao? Chưa từng thấy ai keo kiệt như vậy. Hơn nữa, ta cố ý nói người như vậy, là để cho người phát huy vượt xa người thường, chứ không phải để lôi ra thứ pháp khí ác độc như vậy. Lữ Thiếu Khanh hét lớn với Thôi Chương Minh: “Đủ rồi, đừng quá đáng. Hôm nay đừng ở đây đi.” Thôi Chương Minh cười lạnh không thôi, Mẫn Hồn Thứ trên tay, trong lòng tự tin vô cùng: “Hôm nay nếu không dạy dỗ người một trận, người sẽ không biết sự lợi hại của Thôi gia ta.” Chính xác mà nói, ta muốn cho người biết sự lợi hại của ta. Trong lòng Thôi Chương Minh nảy sinh ác độc. Lão đường đường là một trưởng lão ngoại môn của Thánh Địa, thực lực cảnh giới tầng bảy, vậy mà lại không trừng trị được một tên tiểu tử miệng còn hôi sữa. Mặt cũng không có chỗ để đặt. Nhất định phải hung ác trừng trị Lữ Thiếu Khanh, bằng không ngày sau ai cũng có thể chê cười lão. Nếu cách bình thường không làm gì được người này, vậy cũng đừng trách lão ra tay độc ác. Trong tay Lữ Thiếu Khanh có lệnh bài của Nhuế trưởng lão, lão cũng không dám dễ dàng giết chết Lữ Thiếu Khanh. Dùng Mẫn Hồn Thứ phết bỏ Lữ Thiếu Khanh thì vẫn có thể. Mà phản ứng của Lữ Thiếu Khanh cũng khiến lão rất hài lòng, sợ rồi sao. Sợ thì tốt rồi, ta sẽ làm cho người hối hận khi trêu chọc ta. Nhìn Mẫn Hồn Thứ trong tay Thôi Chương Minh dần dần lớn lên, cuối cùng biến thành ba tác. Đàm Linh cũng nhin không được mở miệng: “Thôi trưởng lão, quá đáng rồi. Dùng cái này để bắt nạt tiểu bối, không sợ người chê cười sao?” Thôi Chương Minh cười lạnh: “Người còn biết hấn là tiểu bối? Có tiểu bối nào đối xử với trưởng bối như hấn không?” Lữ Thiếu Khanh lại bắt mẫn với Đàm Linh, lớn tiếng kêu: “Cái gì mà tiểu bối với không tiểu bối, ta là gia gia của lão.” Đàm Linh suýt chút nữa ngã xuống. Khốn kiếp, ta đang giúp người nói chuyện, người ít nói hai câu sẽ chết sao? Người nhất định phải nói chuyện, người không thể nhin một chút

sao? Vừa rồi ngươi còn kêu không dám đánh, bây giờ ngươi còn dám kiêu ngạo nói mình là gia gia người ta như vậy sao? Ngươi muốn làm gia gia của người ta, ngươi cảm thấy người ta còn có thể tha cho ngươi sao? Đàm Linh hết sức im lặng nhìn Lữ Thiểu Khanh, bộ dạng giơ chân kia, làm cho nàng vô lực chửi bới. Thật sự là ngay cả một chút thiệt thòi cũng không muốn ăn. Hết thuốc chữa, để cho hắn bị đánh chết cho xong đi. Đàm Linh quyết đoán ngậm miệng lại, không nói gì nữa. Rõ ràng bị thương, không đánh nổi nữa mà thái độ còn ác liệt như vậy, bị đánh chết cũng đáng đời. Đàm Linh thở phà phò trong lòng, nhưng nàng ta cũng biết mình không cách nào ngăn cản. Thôi Chương Minh không dừng tay, trừ phi sự phụ nàng ta đến, nếu không mặt mũi của nàng ta còn chưa đủ. Lữ Thiểu Khanh tiếp tục nói với Thôi Chương Minh: “Được rồi, thu pháp khí dọa người của ngươi lại đi, mọi người đều dừng tay tại đây thôi. Ngươi cũng không muốn Nhuế trưởng lão tìm ngươi gây phiền toái chứ?” Thôi Chương Minh ha hả cười lạnh: “Cho dù hiện tại Nhuế trưởng lão đích thân tới, bà ta cũng không có lý do gì ngăn cản ta và ngươi chiến đấu. Giữa ta và ngươi, chỉ có một người có thể đứng.” Lữ Thiểu Khanh nhẹ nhàng nghiêng đầu: “Vậy bây giờ ta nằm xuống nhé? Nhưng phải biết rằng khi ta nằm xuống, ngươi sẽ phải bán nhà bán cửa đấy.” Ánh mắt Thôi Chương Minh trở nên hung ác, hét lớn một tiếng: “Đi!” Mẫn Hồn Thứ hóa thành một vệt sáng màu xám trắng, nháy mắt lóe lên, liền biến mất trong tầm mắt mọi người. Lữ Thiểu Khanh lập tức nhận ra một sự nguy hiểm nồng đậm, uy hiếp cực lớn khiến tâm thần hắn căng thẳng. Tầm mắt đã không thể tìm được tung tích Mẫn Hồn Thứ, thần thức Lữ Thiểu Khanh kéo dài ra. Thần thức tràn ngập, lập tức phát hiện tung tích Mẫn Hồn Thứ, Mẫn Hồn Thứ đã đi tới trước mặt hắn. Nhanh như chớp, nhanh đến không thể tưởng tượng nổi, trong nháy mắt đã đâm trúng bả vai Lữ Thiểu Khanh. “Phụt!” Một kích đắc thủ, Mẫn Hồn Thứ mang theo một tia máu tươi từ sau bả vai Lữ Thiểu Khanh lao ra, cuối cùng lại biến mất, đợi đến khi nó xuất hiện đã rơi vào trong tay Thôi Chương Minh. Sắc mặt Thôi Chương Minh bớt đi vài phần hồng nhuận, lặng yên thêm một chút tái nhợt. Việc sử dụng Mẫn Hồn Thứ đã tiêu hao của lão không ít. Nhưng lão không đau lòng, ngược lại lộ ra ánh mắt hài lòng. Lão nhìn Lữ Thiểu Khanh bất động, lộ ra nụ cười lạnh đặc ý. Bây giờ nhìn ngươi

sẽ làm gì đây?Thôi Chương Minh tin tưởng mười phần đối với pháp khí của mình, tiểu tử này không chết cũng phải chịu cảnh thần thức tàn phế, cho dù là thiên tài tuyệt đỉnh cũng sẽ trở thành một phế nhân.Lữ Thiếu Khanh bên này cắn răng, Mẫn Hồn Thứ xuyên thấu qua thân thể hắn, thân thể đau đớn ngược lại là thứ yếu.Trong nháy mắt khi Mẫn Hồn Thứ tiến vào trong cơ thể hắn, một lực lượng quỷ dị liên phóng ra.Lực lượng quỷ dị này không nắm bắt được, tán loạn ở trong cơ thể hắn, chỗ nó đi qua khiến cơ thể hắn truyền đến đau đớn nóng bỏng.Cuối cùng, lực lượng quỷ dị này lao thẳng đến thức hải của hắn.Sau khi tiến vào thức hải, lực lượng quỷ dị hóa thành một cái bóng màu xám trắng, thân ảnh trôi nổi như sương khói.Cái bóng không có khuôn mặt, lại có thể phát ra tiếng cười khiến người ta sợ hãi.Khi tiếng cười vang lên, Lữ Thiếu Khanh cảm giác đầu của mình choáng váng từng trận, thần thức của hắn đang đau đớn.Lần này phiền toái lớn rồi.Trong lòng Lữ Thiếu Khanh âm thầm kêu khổ. Hết chương 970.

Chương 971. Ta là gia gia của lão

Mặc dù Thôi Chương Minh là hàng lỏm, nhưng trong tay có một món pháp khí mạnh như vậy, tạo thành uy hiếp rất lớn đối với hắn. Chủ quan rồi. Sớm biết lão có vật này thì không nên tìm lão, hắn là đi tìm người bên Kiếm gia mới đúng. Hiện tại Lữ Thiếu Khanh chỉ có thể nghĩ cách giải quyết cái bóng quái trước mắt này. “Cút ra ngoài cho ta!” Lữ Thiếu Khanh hét lớn một tiếng với cái bóng. Bóng dáng màu xám trắng dường như nghe được hắn nói, bỗng nhiên nhào về phía hắn. Lữ Thiếu Khanh hiện tại đang ở trạng thái thần thức nên đương nhiên không sợ, không nói hai lời xông lên. Nhưng mà ngay khi hai bên sắp đụng phải, bỗng nhiên một tia quang màu đen từ trên trời giáng xuống, chính giữa cái bóng. Cái bóng kêu thảm một tiếng, hoàn toàn biến mất trong ánh mắt ngạc nhiên của Lữ Thiếu Khanh. “A?” Lữ Thiếu Khanh ngẩng đầu nhìn quả cầu năng lượng màu đen trên bầu trời. Lão đại ra tay rồi sao? Lữ Thiếu Khanh nhìn quả cầu năng lượng giống như mặt trời trên trời, hắn thở dài, cũng không biết thứ này ở trong thức hải của mình là tốt hay xấu. Haiz, quên đi, Lữ Thiếu Khanh tự mình an ủi, lão đại ra tay hỗ trợ, coi như là giao tiền thuê nhà đi. Đầu năm nay làm chủ nhà cũng không dễ chịu gì, có chút tiền thuê nhà cũng coi như không tệ. Ý thức của Lữ Thiếu Khanh quay trở về, hắn lập tức kêu thảm một tiếng, ôm đầu thẳng tấp rơi xuống từ trên trời... Đàm Linh vội vàng tiến lên, tuy nói muốn Thôi Chương Minh đánh chết Lữ Thiếu Khanh, nhưng đến bước này nàng ta vẫn ra tay. Nàng ta nâng Lữ Thiếu Khanh dậy, sắc mặt Lữ Thiếu Khanh vô cùng trắng bệch, hơi thở uể oải không chịu nổi. Cả người giống như gặp phải một trận bệnh nặng, có thể buông tay nhân gian bất cứ lúc nào. Đàm Linh nhin không được quan tâm: “Người không sao chứ.” Lữ Thiếu Khanh nói với Đàm Linh: “Gọi Nhuế trưởng lão tới, giúp ta báo thù, đánh chết lão đi. Chỉ cần giúp ta báo thù, ta sẽ lấy thân báo đáp làm ấm giường cho ngươi.” Đàm Linh nghe vậy, có xúc động muốn đánh chết Lữ Thiếu Khanh. Điều đã thành cái dạng này rồi mà còn miệng tiện. Thôi Chương Minh khôi phục vẻ kiêu ngạo, giả bộ cao nhân: “Tiểu bối, coi như ngươi

may mắn. Người trúng Mẫn Hồn Thứ mà còn có thể đứng, người là người đầu tiên. “Tuy nói như thế, trong lòng lão cũng không thể không giật mình vì sự yêu nghiệt của Lữ Thiếu Khanh. Mặc dù Mẫn Hồn Thứ là pháp khí ngũ phẩm, nhưng phương thức công kích đặc biệt khiến rất nhiều người khó lòng phòng bị, hoặc có thể nói là không thể chống đỡ. Lão vận dụng Mẫn Hồn Thứ không ít lần, nhưng những người mà cảnh giới thực lực thấp hơn lão đều ngất đi, không thể vẫn duy trì tỉnh táo giống như Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh trước mắt là trường hợp đặc biệt. Mặc dù! Nhìn Đàm Linh nâng Lữ Thiếu Khanh dậy, trong lòng lão âm thầm nghĩ, nếu không có điểm đặc biệt thì cũng không vào được pháp nhãn của Nhuế trưởng lão, không lấy được lệnh bài của Nhuế trưởng lão. Nghĩ đến lệnh bài của Nhuế trưởng lão, Thôi Chương Minh không có ý định tiếp tục ra tay, cho Nhuế trưởng lão một chút mặt mũi đi. Tha cho tiểu tử này một mạng, dù sao hắn cũng coi như bị phế rồi. Lữ Thiếu Khanh hô to với Thôi Chương Minh: “Người đừng kiêu ngạo, chờ Nhuế trưởng lão tới, người cứ khóc đi.” Đàm Linh mang theo Lữ Thiếu Khanh xoay người rời đi. Nếu cứ để Lữ Thiếu Khanh tiếp tục kêu gào, chỉ sợ đến lúc đó nàng ta cũng phải chịu một trận đau khổ. Thôi Thanh dương dương đắc ý ở phía sau kêu: “Đi thông thả không tiễn, ha ha...” “Sắc mặt Đàm Linh vô cùng khó coi, nhìn chằm chằm Lữ Thiếu Khanh, đầy bụng oán khí, rất có xúc động muốn đánh chết Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh không nhúc nhích, thoải mái tùy ý để Đàm Linh Hư nâng phi hành. Đàm Linh ở phía trước ngự không mà đi, Lữ Thiếu Khanh linh lực trống không nằm ở phía sau nàng ta. Lữ Thiếu Khanh vừa nằm, vừa lải nhải sau lưng Đàm Linh: “Người đang sợ cái gì? Một mũi Xuyên Vân tiễn, Nhuế trưởng lão tới gặp, phát tín hiệu kêu Nhuế trưởng lão tới đánh chết bọn họ đi.” “Câm miệng!” Đàm Linh nhìn không được quay đầu lại giận dữ quát một tiếng: “Nếu người còn nói nhảm, ta liền ném người ở chỗ này.” Lữ Thiếu Khanh thở dài: “Tính tình không tốt lắm, phải sửa lại thôi.” Đàm Linh dứt khoát không nói lời nào, sau khi mang Lữ Thiếu Khanh trở về, nàng ta lập tức đi về phía quần thể kiến trúc. Lữ Thiếu Khanh kinh ngạc: “Người, người muốn làm gì?” Đàm Linh cũng không quay đầu lại nói: “Dẫn người đi gặp sư phụ.” Lữ Thiếu Khanh suýt chút nữa muốn nhảy dựng lên, lộ ra nguyên hình. Nếu đi gặp sư phụ người, ta làm

những chuyện này còn có ý nghĩa gì sao? Đến lúc đó toàn bộ lộ ra ngoài ánh sáng rồi. Lữ Thiếu Khanh vội vàng ngăn cản: “Không cần, người mang ta đi tìm sự phụ người làm gì?” “Người bị thương, xem sự phụ có cách cứu người hay không.” “Ta cần cứu cái rắm, Lữ Thiếu Khanh cũng không có ý định cảm kích.” Hắn nói: “Người mau đưa ta về chỗ ở đi, thương thế của ta trong lòng ta biết rõ, cho ta thời gian nửa năm, ta sẽ có thể khỏe lại.” Đàm Linh nghe vậy, dừng lại nhìn Lữ Thiếu Khanh. “Người xác định?” “Nói nhảm.” Lữ Thiếu Khanh tức giận nói: “Nhanh lên, nếu trì hoãn thời gian, người bồi thường nổi sao? Người để ý ta như vậy, có phải người yêu ta không? Nói cho người biết, người không phải đồ ăn của ta, ta sẽ không để người tiện nghi đâu.” Giờ khắc này Đàm Linh đang hung hăng ân cần thăm hỏi Thôi Chương Minh ở trong lòng. Tại sao không giết chết tên khốn này đi? Để hắn tiếp tục đến và làm ta ngọt ngào làm gì. “Ta mặc kệ sống chết của người.” Đàm Linh thở phào ném Lữ Thiếu Khanh về chỗ ở. Nàng ta cũng muốn trở về chữa thương, đều bị tên hỗn đản này làm hại. Nhìn Đàm Linh rời đi, Lữ Thiếu Khanh vùng tay lên, trận pháp vận chuyển, sương trắng mờ ảo ngăn cách mọi âm thanh bên ngoài. Hết chương 971.

Chương 972. Có phải người yêu ta hay không?

“Phù...“Lữ Thiều Khanh thở ra, sắc mặt trắng bệch khôi phục hồng nhuận, tinh thần một lần nữa trở nên sáng láng, không có chút suy nhược. “Hy vọng có thể giấu được cô nàng này.” Lữ Thiều Khanh tự nói một câu. Đám Linh như cái camera di động đi theo sau, ngay cả tè dầm hần cũng phải cẩn thận từng li từng tí. Đi dạo xung quanh, Đám Linh sẽ không quản hần, nhưng nếu muốn lên trên, Đám Linh tuyệt đối không cho phép, thậm chí còn có thể nói cho sư phụ nàng ta biết. Cho dù là Nhuế trưởng lão hay là Đám Linh, bọn họ đều không cho phép lợi ích của Thánh Địa bị tổn hại. Lữ Thiều Khanh chỉ có thể nghĩ đến cách giả bộ bị thương này. “Thôi Thanh không góp sức, không có cách đánh nàng ta bị thương, chỉ có thể để ta bị thương, haiz...” Lữ Thiều Khanh chấp hai tay chậm rãi tiến vào trong phòng. Trong phòng, Giới trôi nổi ở trên xuyên giới bản, đang nghiêm túc dạy con khỉ nhỏ biết chữ. Về mặt con khỉ nhỏ đau khổ, thỉnh thoảng gãi đầu, đứng ngồi không yên. Bắt nó học tập cũng khá khó khăn vì nó trời sinh hiếu động. Sau khi thấy Lữ Thiều Khanh trở về, nó lập tức nhào tới, kêu không muốn học tập. Lữ Thiều Khanh trừng mắt, hung thần ác sát: “Không học giỏi, ta sẽ thiên người, để người làm khi cái.” Hạ thế con khỉ nhỏ lạnh lẽo, vội vàng kẹp đuôi tiếp tục đi học. Mặc Quân kiểm cấm ở bên cửa sổ, Mặc Quân ngồi xếp bằng trên chuôi kiếm, ưu thương nhìn ra ngoài cửa sổ, cũng không để ý tới chuyện phía sau. Lữ Thiều Khanh đưa tay ra, lôi Mặc Quân kiểm vào trong tay búng một cái: “Làm gì? Đang giả làm hoàng tử u buồn sao?” “Lão đại, ta nhớ Vô Khư.” “Ta nhớ vào.” Lữ Thiều Khanh mắng to: “Người thật sự nghĩ mình nhỏ sao?” “Sắc mặt hần không tốt nhìn chăm chăm nửa người dưới của Mặc Quân, khiến cho hàn khí của Mặc Quân bốc lên, hắc hắc cười làm lạnh. Vội vàng chuyển lời: “Lão đại, ý của ta là ở chỗ này rất buồn, người đi ra ngoài hần là phải mang theo ta chứ.” “Mang theo người làm gì? Ta không có ý định đi chém người.” Lữ Thiều Khanh ném Mặc Quân kiểm sang bên cạnh, thuận thế nằm ở trên giường, nói: “Hai ngày nữa sẽ dẫn người

ra ngoài. “Con khi nhỏ không nói hai lời lập tức tiến lại gần, kêu chi chi, muốn cùng Lữ Thiểu Khanh đi ra ngoài. Nó không muốn ở lại đây nữa. Không nói đến việc ở chỗ này có bao nhiêu buồn bức, chỉ nói muốn nó biết chữ học tập trận pháp nó liền sắp phát điên rồi. Giới cũng tò mò lại gần: “Chủ nhân, là muốn đi nơi nào làm chuyện xấu sao?” Lữ Thiểu Khanh vung tay lên, đánh bay xuyên giới bản, mắng: “Biết nói chuyện không vậy? Ta giống kẻ sẽ làm chuyện xấu sao?” Mặc Quân lập tức vuốt mông ngựa: “Không sai, chủ nhân anh tuần tiêu sái, sao có thể làm chuyện xấu chứ?” “Chủ nhân, là muốn đi chém ai sao?” “Không chém người, đi tìm người...” Lữ Thiểu Khanh chờ vài ngày, đợi đến khi Đàm Linh cũng sa vào tu luyện liền bắt đầu hành động. Thừa dịp trời tối, Lữ Thiểu Khanh lặng lẽ rời đi. Thi triển Đại Xích Độn Thuật, không nổi tiếng gió, lặng lẽ rời đi. Một ngày nay Lữ Thiểu Khanh đã hiểu rõ địa hình xung quanh. Xe quen đường cũ mà đi lên trên. Một bóng đen tựa như tia chớp xẹt qua, trong nháy mắt liền biến mất ở trong bóng tối, bóng dáng Lữ Thiểu Khanh xuyên qua trên mặt đất. Dọc theo đường đi không có gặp trở ngại, mấy canh giờ sau, hắn đã đi tới giữa sườn núi. Phía trước chính là phần nửa phía trên của Thánh Sơn, nơi này bị trận pháp bao phủ. Trận pháp lóng lánh, mây mù quanh quẩn, dưới ánh trăng đỏ chiếu rọi, mây mù biến thành màu đỏ, tăng thêm vài phần cảm giác yêu dị. Thần thức Lữ Thiểu Khanh nhẹ nhàng tản ra, lặng lẽ quan sát. Phía trên nếu đã dùng trận pháp che lấp, tất nhiên không đơn giản. Ở phía sau trận pháp không chừng còn có cạm bẫy. Sau khi kiểm tra một phen, phát hiện trận pháp nơi này chẳng qua chỉ là trận pháp bình thường, với thủ đoạn của hắn thì có thể thoải mái tiến vào ở dưới điều kiện không phá hỏng. Cũng không khỏi quá đơn giản đi? Trong lòng Lữ Thiểu Khanh vẫn cảm thấy không đáng tin, vì bảo đảm vạn nhất, tâm thần của hắn khẽ động, hai tròng mắt lại xuất hiện đồ án âm dương. Ánh sáng của thể gian trong mắt hắn lại một lần nữa biến thành hai loại ánh sáng. Đen và trắng. Mà trong thế giới chỉ có màu đen và màu trắng đã nói rõ trận pháp trước mắt ở trong phạm trù mà hắn có thể giải quyết. Không có tồn tại nào vượt quá phạm vi thực lực của hắn. Suy nghĩ một phen, Lữ Thiểu Khanh bắt đầu từ từ tiến vào. Quá trình thuận lợi ngoài dự liệu, Lữ Thiểu Khanh đi vào giống như trở về nhà mình, trực tiếp mở cửa đi vào. Chân đạp đến đất trên Thánh Sơn, còn

dùng sức giẫm vài cước. Cảm nhận được mặt đất rắn chắc, Lữ Thiều Khanh thầm nghĩ trong lòng, không có liên hoàn trận sao? Không có chiêu số lợi hại nào khác sao? Quay đầu lại nhìn thoáng qua trận pháp phía sau, đây chỉ là một trận pháp tứ phẩm dùng để ngăn cách ngăn cản. Nhìn qua có vẻ rất dọa người, nhưng ở trước mặt hắn giống như giấy dán bình thường. Lữ Thiều Khanh khinh bỉ người bố trí trận pháp. Làm ra trận pháp như vậy, còn không bằng không làm. Dùng để dọa người sao? Khinh bỉ. Nhưng Lữ Thiều Khanh nghĩ lại, Ma tộc Thánh Địa tôn sùng Thánh Sơn. Đừng nói tùy ý bố trí trận pháp, cho dù không có, cho dù chỉ là vẽ một đường, tuyên bố không cho phép vượt qua, người Ma tộc cũng không dám lỗ mãng. Nếu là như vậy, đúng lúc tiện nghi cho ta. Lữ Thiều Khanh không nhịn được lắc đầu, đắc ý nói: “Đêm khuya mây đen gió lớn, chính là lúc trộm gà trộm chó.” Lữ Thiều Khanh ngẩng đầu nhìn bốn phía, đây là một khu rừng rậm, cây cối rậm rạp, cỏ dại mọc thành bụi. Bởi vì bên ngoài có trận pháp ngăn cản, ánh trăng chiếu không đến nơi này, xung quanh đen sì một mảnh, đưa tay không thấy năm ngón. Trong màu đen nồng đậm, phảng phất có thứ gì đó khủng bố đang ẩn núp. Trong rừng rậm nổi lên từng trận gió lạnh, thổi vù vù, ở trong bóng tối, tựa như gió lạnh thổi tới từ địa ngục. Hết chương 972.

Chương 973. Phần phía trên Thánh Sơn

Lạnh lẽo thấu xương, giống như có thể đóng băng linh hồn. Cho dù là người lớn mật đến nơi này cũng sẽ bị dọa thành quỷ nhát gan. Chẳng qua cảm giác của Lữ Thiếu Khanh nói cho hắn biết, trong bóng tối cũng không có nguy hiểm, thần thức của hắn tràn ngập, dần dần cảm thụ được tất cả mọi thứ trong bóng tối. Một trượng, ba trượng, mười trượng, trăm trượng, ngàn trượng... Khu vực tối tăm này to lớn, vượt quá tưởng tượng của Lữ Thiếu Khanh. Dựa theo phạm vi mà thần thức của hắn cảm nhận được, khu vực bị bóng tối bao phủ đã sớm vượt qua vạn dặm, hơn nữa còn xa không thấy điểm cuối. Lữ Thiếu Khanh cảm thấy kỳ quái, đây thật sự là nơi phía trên Thánh Sơn sao? Chẳng lẽ toàn bộ phía trên đều bị bóng tối bao phủ? Ngay lúc Lữ Thiếu Khanh nghi hoặc, thần thức của hắn khẽ động, nó cảm nhận được một vài chỗ đặc biệt. Hoặc là nói, hắn cảm nhận được sự tồn tại của con người. Lữ Thiếu Khanh không nói hai lời, thần thức lập tức thu hồi lại, e sợ kinh động người nơi này. Hắn mở to mắt, phân biệt phương hướng một chút, thẳng đến khi phát hiện vị trí mới đi. Hắn giống như một con báo xuyên qua trong bóng tối, ném từng gốc cây ngọn cỏ ra sau lưng, lặng lẽ đi tới bên vách núi. Nơi này vẫn là tối om, chỉ là ánh sáng lóe lên dưới vách núi đã đánh vỡ bóng tối nơi này. Lữ Thiếu Khanh cẩn thận từng li từng tí đi tới bên cạnh, thò đầu ra ngoài. Vừa nhìn, Lữ Thiếu Khanh ngây ngẩn cả người, phía dưới lại là một quần doanh. Trong quần doanh cờ quạt san sát, doanh trường liên miên mấy trăm dặm, mỗi một lều trại cách nhau trăm mét, bên trong tỏa ra ánh sáng, ở vị trí Lữ Thiếu Khanh nhìn lại, giống như vô số cái lồng biết phát sáng. Trong doanh trường có tu sĩ mặc giáp đen đang tu luyện, trên người tỏa ra hào quang nhàn nhạt, giống như hô hấp, lúc sáng lúc tối. Trên sân trường, một đôi tu sĩ mặc giáp đen bày trận đối kháng. Bọn họ giống như binh lính phàm nhân, đều tự kết trận, công phạt qua lại. Bọn họ giống như thực sự chém giết, tay cầm đoản đao chuôi dài, lấy thân thể va chạm chém giết, không chút lưu tình. Mỗi một lần va chạm, máu tươi vẩy ra, thậm chí có tay gãy chân cụt ném

lên.Những tu sĩ này cao lớn vô cùng, thân mặc khôi giáp màu đen, giống như dã thú, dùng phương thức nguyên thủy nhất để chiến đấu.Bọn họ tàn nhẫn đối với đối thủ, lại càng tàn nhẫn đối với chính mình.Mỗi một lần va chạm, cho dù trên người máu tươi đầm đìa, vết thương chồng chất cũng tuyệt đối không rên một tiếng.Hơi thở thảm thiết, bạo ngược thổi quét ra.Cho dù là Lữ Thiếu Khanh thì khi gặp phải những hơi thở này, sắc mặt cũng không nhìn được thay đổi.Những hơi thở này có thể ảnh hưởng trực tiếp đến tâm cảnh con người.Người có tâm tình bất ổn gặp phải những hơi thở này sẽ bị dọa thành kẻ ngốc trước.Lấy sự hiểu biết của Lữ Thiếu Khanh đối với tu sĩ mười ba châu, tu sĩ bình thường gặp được những quân đội kiêu tu sĩ Ma tộc phía dưới, chỉ mới đối mặt đã có thể bị đồ sát hầu như không còn.Những người phía dưới nếu mấy trăm người hội tụ thành đội, đều có thể đánh chết một Nguyên Anh hàng lớn.Lữ Thiếu Khanh nhìn một hồi, lặng lẽ rút đầu về.Không thể trêu vào, không thể trêu vào, chuồn, chuồn thôi.Lữ Thiếu Khanh không dám ở đây lâu.Cho dù có lòng tin nhiều hơn nữa đối với thực lực của mình, hắn cũng không dám trêu chọc người phía dưới.Một khi bị họ phát hiện, bị những người phía dưới vây công, hắn cũng phải quỳ ở chỗ này.Về phần đi xuống tìm hiểu tình báo gì đó, Lữ Thiếu Khanh không hề nghĩ tới.Cho dù hiện tại Ma tộc thành công xâm lấn mười ba châu, hắn cũng sẽ không để ý tới.Hắn chẳng qua chỉ là một tu sĩ nho nhỏ, lý tưởng ngày thường là ngồi ăn rồi chờ chết.Sinh tử tồn vong của mười ba châu còn chưa tới phiên hắn quan tâm.Vẫn là câu nói kia, trời sập, tự nhiên có kẻ cao hơn chống đỡ.Lữ Thiếu Khanh lặng lẽ rời đi, thậm chí đi một vòng lớn, cách nơi này rất xa, sau đó lại tiếp tục đi lên.Dọc theo đường đi, Lữ Thiếu Khanh cũng đụng phải vài cái doanh địa như vậy, nhìn qua tu sĩ Ma tộc không dưới mười vạn người.Binh lực khổng lồ như thế, Lữ Thiếu Khanh sợ tới mức hành động càng thêm cẩn thận.Chẳng qua càng đi lên trên, ánh sáng xung quanh dần dần trở nên sáng ngời, cuối cùng, khi hắn bước một bước ra khỏi rừng cây, ánh nắng vẩy ở trên người hắn...Lữ Thiếu Khanh quay đầu lại nhìn một chút, không có ánh mặt trời, nhưng những cây cối này lại sinh trưởng tươi tốt như thế, thật sự ngoài dự liệu.Lúc hắn tiến vào rừng cây là buổi tối, nhưng lúc hắn rời khỏi rừng cây, đã là giữa trưa ngày hôm sau, gần mười hai, mười ba canh giờ.Thời gian dài như vậy, có thể thấy được

rừng rậm này rộng lớn đến mức nào. Lữ Thiệu Khanh suy đoán, những tu sĩ giống như binh lính kia hẳn là một phòng tuyến, phòng ngừa người phía dưới tùy ý đi lên. Phía trên rốt cuộc còn cao bao nhiêu đây? Lữ Thiệu Khanh ngẩng đầu, phía trên vẫn không thể thấy rõ ràng, sương trắng mờ ảo,朦胧 thần bí, hoàn toàn không nhìn thấy điểm cuối của Thánh Sơn. Lữ Thiệu Khanh đứng tại chỗ, gặp khó khăn. “Tính sai rồi.” Lữ Thiệu Khanh đột nhiên thở dài một tiếng. Hắn không biết vị trí của Tuyệt Phách Liệt Uyên. Vốn tưởng rằng đi lên có thể từ từ tìm kiếm một phen, nhưng sau khi đi lên, phát hiện nửa trên Thánh Sơn không nhỏ hơn nửa dưới Thánh Sơn, ngược lại, còn có thể lớn hơn nữa. Dựa vào bản thân đi tìm kiếm vị trí của Tuyệt Phách Liệt Uyên là không thực tế. Lữ Thiệu Khanh cũng không dám tìm kiếm khắp nơi, Hóa Thần trên Hàn Tinh hầu như đều tụ tập ở trên Thánh Sơn. Hắn cũng không dám để thần thức của mình tản ra, chẳng may trêu chọc một Hóa Thần hoang dã nào đó, khóc cũng không kịp. Hết chương 973.

Chương 974. Huynh là kẻ cực thông minh

Lữ Thiếu Khanh bắt đầu dĩ lạc đầu: “Chỉ có thể đi tìm tên kia trước.” Lữ Thiếu Khanh lấy ra một cái la bàn có thể tìm kiếm Kế Ngôn, theo la bàn chỉ mà đi. Sau khi leo lên một đoạn, Lữ Thiếu Khanh nhìn thấy phía trước xuất hiện kiến trúc. Nơi này là một cái cửa lớn, cửa là dùng đá lớn chồng chất mà xây thành, phía trên mọc đầy rêu xanh, tràn ngập vẻ tang thương của thời gian. Lữ Thiếu Khanh ẩn thân sau một thân cây, nhìn cửa vào không một bóng người, nhất thời không biết có nên đi vào hay không. Nơi này hẳn là nơi bọn họ đang tu luyện, đứng ở bên ngoài đều có thể cảm nhận được linh khí xung quanh nồng đậm hơn nhiều so với những nơi khác trong Thánh Sơn. Nếu như nói linh khí Thánh Địa là một, linh khí trên Thánh Sơn là ba, vậy linh khí nơi này ít nhất là bốn, hoặc là năm. Tình huống bên trong không rõ, Lữ Thiếu Khanh không dám nghênh ngang đi vào. Suy nghĩ một chút, Lữ Thiếu Khanh móc Mặc Quân ra, ném nó ra ngoài, để Mặc Quân kiếm đi tìm Kế Ngôn, hỏi xem bên trong là tình huống gì rồi nói sau. Nếu như không thể đi vào, để Kế Ngôn nghĩ cách hỏi rõ vị trí của Tuyệt Phách Liệt Uyên. Gần nửa ngày sau, Mặc Quân kiếm trở lại, Kế Ngôn đi theo. Lữ Thiếu Khanh ngạc nhiên nhìn sư huynh có vẻ mặt lạnh nhạt: “Huynh rảnh vậy sao?” “Đã bao lâu rồi? Không cần tu luyện sao? Vết thương đã lành rồi à? Con khi nhỏ vẫn treo ở trên người Lữ Thiếu Khanh lúc này nước mắt lưng tròng, lập tức nhanh nhẹn bò đến trên người Kế Ngôn. Nó kêu chi chi với Kế Ngôn, cáo trạng với Kế Ngôn. Khóe miệng Kế Ngôn nhếch lên, ha hả cười: “Bây giờ mới tới sao? Còn tưởng rằng đệ đã sớm tới rồi.” “Đánh giá cao đệ rồi.” Nói đến chuyện này, Lữ Thiếu Khanh liền sống lại, hùng hùng hổ hổ: “Huynh cho rằng ta chuồn lên đây dễ dàng thế sao?” “Chết tiệt, cô nàng kia giống như cao da chó đi theo ta, chỉ kém dính vào người ta.” “Vì thoát khỏi nàng ta, ta đã mạo hiểm không ít.” Kế Ngôn không có phản bác, hẳn ta đương nhiên biết từ phía dưới mò lên không có dễ dàng như vậy. Cũng chỉ có sư đệ của mình mới có cách đi lên, đổi lại là

người khác, khẳng định không làm được. “Đi thôi!” Kế Ngôn xoay người đi vào bên trong. Lữ Thiếu Khanh tò mò đuôi theo, lúc vượt qua cửa lớn, Lữ Thiếu Khanh cảm giác mình giống như đã vượt qua một tầng bình chương vô hình. Sau khi tiến vào, phát hiện bên ngoài cửa lớn và bên trong giống như là hai thế giới. Bên ngoài là thế giới bình thường, bên trong lại giống như đến một không gian khác. Lữ Thiếu Khanh cau mày cảm thụ một chút: “Nơi này là không gian mở?” “Kế Ngôn gật đầu: “Hẳn là vậy, cụ thể thì ta cũng không rõ. Nhưng nơi này và bên ngoài quả thật có chút khác nhau.” “Dù sao cũng là Thánh Sơn, có chút đặc biệt cũng là bình thường. Lữ Thiếu Khanh cảnh giác nhìn bốn phía: “Tiến vào trắng trợn như vậy có được không? Sẽ không bị phát hiện chứ?” “Lữ Thiếu Khanh lo lắng nghênh ngang đi vào như vậy, rất dễ dàng bị người phát hiện, cuối cùng bị đánh chết. Chẳng qua Kế Ngôn nói mấy câu đã làm cho hắn yên tĩnh lại. Tuy rằng có bốn mươi chín người đi lên, nhưng bọn họ đi tới nơi này đều tự tách ra, không gian nơi này rất lớn, không cần lo lắng sẽ đụng phải ai. Mọi người đi tới nơi này liền lập tức dốc lòng tu luyện, không để ý đến chuyện bên ngoài. Bởi vì hai tháng sau sẽ có một lần tỷ thí, sẽ căn cứ tỷ thí thắng bại mà xếp hạng, khi đó Thánh Địa sẽ căn cứ thứ tự mà có khen thưởng. Tất cả mọi người vì sắp đến tỷ thí mà cố gắng tu luyện, ai cũng sẽ không dễ dàng chạy ra. Lữ Thiếu Khanh tò mò hỏi: “Không có trưởng lão quản sự nào khác sao?” “Kế Ngôn lắc đầu, sau khi hắn ta tới đây cũng đã tìm hiểu một phen: “Không có, trừ phi có chuyện đặc biệt mới có trưởng lão của Thánh Địa xuất hiện, bình thường đều là dựa vào bản thân mà tu luyện.” “Lữ Thiếu Khanh nghe xong, vẫn có chút lo lắng. Tuy rằng loại hình thức nuôi thả này rất tốt, cũng có thể thuận tiện cho hắn tới nơi này làm việc. Tất cả đều được xây dựng trong hoàn cảnh tốt nhất. Hiện tại mọi người đều đang tu luyện, nhưng nếu có người bị tè dầm cái gì đó thì hành tung của họ sẽ bị bại lộ. Sau khi Kế Ngôn biết Lữ Thiếu Khanh lo lắng như vậy, khinh bỉ: “Đệ không biết trốn đi sao?” “Đệ ở chỗ ta, ai có thể phát hiện ra đệ chứ?” “Cái này cũng đúng. Lữ Thiếu Khanh gật đầu, lập tức thúc giục: “Vậy đi nhanh lên, còn lè mè ở đây làm gì?” “Chẳng may có người tới tìm người, chắc chắn sẽ phát hiện ra.” “Kế Ngôn cũng không lo lắng, tất cả mọi người cách rất xa, không can thiệp lẫn nhau, không cần lo lắng sẽ bị phát hiện.” “Sợ cái gì?” Kế Ngôn không cho là đúng:

“Bọn họ đều coi ta là kẻ định mệnh và lớn nhất, không ai tới tìm ta đâu.” Lữ Thiếu Khanh ghét bỏ lấy tay quạt trước mũi: “Mẹ nó, mùi vị kiêu ngạo này làm ta buồn nôn muốn ói.” ““Từ lúc lên đến giờ huynh không đánh răng à?” ““Sự thật mà thôi.”” Kế Ngôn không khoe khoang, chỉ là ăn ngay nói thật. Biểu hiện của hắn ta làm cho những người khác kiêng kỵ đối với hắn ta, có thể đi tới nơi này đều là thiên chi kiêu tử, không cam lòng dưới người khác. Đối mặt với Kế Ngôn, bọn họ chỉ nghĩ cách đánh bại, chứ không tới nơi này nịnh bợ lấy lòng, kết giao bằng hữu với Kế Ngôn. Lữ Thiếu Khanh cũng biết điều này, hắn hỏi Kế Ngôn: “Không ai tới tìm huynh, huynh đã hỏi được vị trí Tuyệt Phách Liệt Uyên chưa?” ““Không hỏi.”” Kế Ngôn khinh bỉ Lữ Thiếu Khanh: “Còn nói thông minh, mới vừa lên đã hỏi loại chuyện này, đệ ngốc, người khác cũng không ngốc.” “Lữ Thiếu Khanh không phục, quay đầu lại trừng mắt nhìn Kế Ngôn: “Ta đương nhiên thông minh, nếu ta là người tới nơi này, ta đã sớm hỏi ra rồi.” ““Không có ta đến đây cùng, huynh không biết gì cả.”” Kế Ngôn nhún nhún vai: “Dù sao đệ cũng đến rồi, nếu đệ có thời gian thì tự tìm ra đi.” ““Làm sao ta tìm được?” ““Không phải đệ khoe khoang mình thông minh sao? Tự nghĩ biện pháp đi, kẻ cực kỳ thông minh!” “Lữ Thiếu Khanh mắng: “Huynh mới là kẻ cực kỳ thông minh...”” Hết chương 974.

Chương 975. Thông suốt?

Lữ Thiếu Khanh đi tới nơi Kế Ngôn được sắp xếp, là một tiểu viện nhỏ có linh khí nồng đậm. Một gian phòng gỗ đơn giản, phía trước bậc thang là một vườn hoa nhỏ, có một cái ao nhỏ, phía dưới ao có một con suối, nước chảy róc rách. Lữ Thiếu Khanh nhìn chăm chăm hồ nước, dường như muốn nhìn rõ tình huống dưới lòng đất. Cái ao này là trận nhãn của một trận pháp, cung cấp linh khí liên tục cho nơi này. Mà linh khí chính là từ dưới lòng đất đi theo nước suối vọt lên. Phía dưới lại là một linh mạch. Đứng ở chỗ này, mặc dù không cần cố gắng tu luyện, linh khí nồng đậm cũng có thể làm cho người ta tiến bộ thần tốc. Linh khí nồng nặc, hoàn cảnh ưu việt, cho dù là ở mười ba châu, loại hoàn cảnh này cũng rất ít. Sau khi tới đây, Lữ Thiếu Khanh thử cảm nhận một phen, tấm tắc khen ngợi: “Môn phái của chúng ta ở Tề Châu cũng coi như linh khí nồng đậm, nhưng không có chỗ nào so được với nơi này nhỉ?” Kế Ngôn gật đầu: “Đúng là không có.” “Nơi này là trung tâm của cả Hàn Tinh, có nơi kiêu này cũng không tính là kỳ lạ. Lăng Tiêu Phái tuy rằng không tệ, nhưng so với Thánh Địa vẫn có chênh lệch rất lớn. Tựa như chênh lệch giữa một môn phái siêu cấp và một môn phái nhỏ hạng ba, thậm chí còn lớn hơn nữa. Lữ Thiếu Khanh hâm mộ: “Cung cấp một nơi tu luyện tốt như vậy cho mấy người các người, vậy những Hóa Thần đại năng kia ở đâu?” “Nơi tu luyện của bọn họ sẽ như thế nào?” Kế Ngôn suy nghĩ một chút, cuối cùng lắc đầu, hắn ta nghĩ không ra nó sẽ như thế nào. Lữ Thiếu Khanh suy đoán: “Nơi đó chắc là không có không khí bình thường, tất cả đều là linh khí. Cũng không biết hít nhiều linh khí có trúng độc hay không.” “Lữ Thiếu Khanh hiểu tại sao những Ma tộc khác vì danh ngạch lên Thánh Sơn này mà không tiếc lấy mạng đánh nhau. Ở một nơi như thế này, một con heo cũng có thể tu luyện thành yêu trư, trở thành tuyệt thế đại năng, đắc đạo thành tiên. Nước miếng Lữ Thiếu Khanh bắt đầu chảy ra, hắn lấy ra một cái xẻng, nói với Kế Ngôn: “Chi bằng đào xuống xem phía dưới có linh thạch hay không?” Kế Ngôn lạnh lùng nhìn hắn: “Đệ có thể thử xem, xem thử xem có thể kinh động

những người khác hay không?“Lữ Thiếu Khanh nghe vậy, ngưng ngưng thu cái xẻng lại, vô cùng thất vọng: “Haiz, nếu đào được một mỏ linh thạch thì tốt rồi.“Dư dả linh khí như vậy, phía dưới tuyệt đối có mỏ linh thạch.Thậm chí, cả trên và dưới Thánh Sơn đều là linh thạch.Lữ Thiếu Khanh lau nước miếng: “Chờ, chờ thực lực của ta đủ mạnh, ta sẽ quay lại đào cả Thánh Sơn.“Tiếp theo Lữ Thiếu Khanh dạo quanh vài vòng, vô cùng nghi hoặc: “Kỳ quái, nơi này lại không có giám thị nào cả sao?“Sau khi xác định không có trận pháp giám thị, Lữ Thiếu Khanh cười rất vui vẻ, vô cùng hài lòng với cách làm của Thánh Địa: “Tâm cũng thật lớn, nhưng mà ta thích như vậy.“Kế Ngôn đã ngồi xếp bằng xuống chữa thương, Lữ Thiếu Khanh nhìn thấy Kế Ngôn bày ra bộ dạng cao cao tại thượng, tính toán không buồn hỏi chuyện gì liền tức giận không chỗ phát tiết.Đi tới trước mặt Kế Ngôn, ngồi xuống mặt đối mặt với Kế Ngôn, hắn nói: “Huynh muốn làm gì? Làm thái giám vung tay sao?“Lý do Kế Ngôn đưa ra rất đơn giản: “Ta muốn chữa thương, chuyện còn lại đệ đi mà xử lý, tìm được nơi đó chúng ta liền xuất phát.“Lữ Thiếu Khanh nổi giận: “Ta tìm cái lông.““Ta hiện tại đang ở lậu, không thể gặp người, ta phải đi nơi nào tìm chứ? Ta đi hỏi Thánh Chủ có được hay không?“Kế Ngôn cười nói: “Được, đệ đi đi.“Lữ Thiếu Khanh tức chết: “Ta đang nói chuyện chính sự với huynh đấy.“Hắn tức giận muốn đánh Kế Ngôn một trận, lúc này còn cười được ư?Cái gì cũng phải dựa vào sư đệ đi làm sao?Lữ Thiếu Khanh đảo mắt nhìn, thấy con khỉ nhỏ ở bên cạnh, không nói hai lời, đưa tay vẫy.Con khỉ nhỏ bất ngờ không kịp đề phòng bị hắn nắm trong tay.Nó cả kinh kêu to lên, liều mạng giãy dụa, nhưng không làm nên chuyện gì.Mặc Quân nằm trên nóc nhà đắc ý cười: “Tiểu Bạch thật đáng thương, không bắt mắt chút nào.“Thanh âm Vô Khuru non nớt, lắc đầu: “Đã chịu thiệt nhiều lần như vậy, còn không nhớ lâu, cũng đáng đời.“Lữ Thiếu Khanh vừa dạy dỗ con khỉ nhỏ, vừa nói với Kế Ngôn: “Huynh mau đi hỏi rõ nơi đó ở đâu đi.“Kế Ngôn hỏi ngược lại: “Hỏi thế nào?“Mọi người nước giếng không phạm nước sông, đều đang tiềm tu, tùy tiện tới cửa, sợ là phải đánh nhau.Lữ Thiếu Khanh cũng mặc kệ chuyện này, rất không nói đạo lý: “Ta mặc kệ huynh, huynh đi lên dùng sức mạnh cũng được, mỹ nam kế cũng được, mau đi hỏi cho ta.“Đồng thời vuốt đầu con khỉ nhỏ, làm nó sợ tới mức thét chói tai.Đây là nhổ lông sao?Ta mới không

muốn làm khỉ đầu trọc, cái gì mà đột nhiên càng ít lại càng mạnh, đều là giả. Kế Ngôn không nhìn con khỉ nhỏ đang cầu cứu, lúc này coi như không nghe thấy đi. Kế Ngôn đang muốn mở miệng, bỗng nhiên bên ngoài có người truyền âm đến. “Kế Ngôn đại nhân, Nhan gia Nhan Thục Nhã cầu kiến.” Lữ Thiếu Khanh trừng to mắt: “Được đó chứ, huynh tới nơi này nên thông suốt rồi sao?” Kế Ngôn tức giận: “Cút!” “Hắn không để ý tới Nhan Thục Nhã bên ngoài, coi như không nghe thấy. Nhan Thục Nhã bên ngoài không nghe Kế Ngôn mở miệng, tiếp tục lên tiếng: “Kế Ngôn đại nhân, Nhan Thục Nhã cầu kiến, có việc thỉnh giáo.” Lữ Thiếu Khanh không vui: “Huynh muốn làm gì? Mau cho nàng ta vào đi, dùng mỹ nam kế của huynh, hỏi rõ Tuyệt Phách Liệt Uyên ở nơi nào.” “Thời gian không còn nhiều lắm, nhanh lên.” Kế Ngôn không vui: “Sao đệ không tự đi hỏi đi?” Lữ Thiếu Khanh đứng dậy tiến vào nhà gỗ nhỏ, đồng thời bắt chước giọng của Kế Ngôn: “Vào đi!” “Nhan Thục Nhã bên ngoài nghe vậy, ánh mắt sáng lên, lập tức nói: “Tạ Kế Ngôn đại nhân.”” Hết chương 975.

Chương 976. Đột nhiên ra tay

Nhìn Nhan Thục Nhã xuất hiện, Kế Ngôn rơi vào đường cùng chỉ có thể đối mặt, hắn ta bày ra dáng vẻ bình thường, nhàn nhạt nhìn Nhan Thục Nhã. Nhan Thục Nhã đi vào, đối mặt với ánh mắt lạnh nhạt của Kế Ngôn, áp lực trong lòng tăng nhiều. Nàng ta cung kính hành lễ: “Kế Ngôn đại nhân.” Kế Ngôn thân nhiên nói: “Người tới tìm ta có chuyện gì?” Nhan Thục Nhã rối rắm một phen, cuối cùng cắn răng nói: “Kế Ngôn đại nhân, trong trận tỷ thí diễn ra hai tháng sau, có người muốn nhằm vào ngươi.” Kế Ngôn quá mạnh mẽ, thời gian hai tháng, đủ để cho Kế Ngôn gần như hoàn toàn khôi phục. Đến lúc đó tỷ thí Kế Ngôn vẫn là người đứng đầu. Thánh Địa đã nói, sẽ căn cứ vào thứ tự tỷ thí mà thưởng. Phần thưởng hạng nhất không cần nghĩ cũng biết là tốt nhất. Ai ai cũng muốn hạng nhất, nhưng có Kế Ngôn ở đây, những người khác không có lòng tin có thể đạt được danh hiệu đệ nhất. Xử lý Kế Ngôn, để Kế Ngôn bị loại, những người khác mới có cơ hội tranh đoạt vị trí thứ nhất. Kế Ngôn nghe vậy sắc mặt không thay đổi, đối với loại chuyện này, hắn ta sẽ không sợ hãi, ngược lại có vài phần chiến ý. Kế Ngôn hỏi: “Người tới đây chính là vì nói chuyện này?” Nhan Thục Nhã nhìn thấy Kế Ngôn bình tĩnh, giống như không có để chuyện này ở tiếng lòng, trong lòng nàng ta nói thầm, cái này cũng có chút giống với tưởng tượng của nàng ta. Nàng ta lại nói: “Kế Ngôn đại nhân, bọn họ liên thủ, thực lực rất mạnh, Kế Ngôn đại nhân là thế đơn lực bạc, chỉ sợ...” Câu trả lời của Kế Ngôn vẫn lạnh nhạt bình tĩnh như cũ: “Biết rồi.” “Cảm ơn vì đã thông báo.” Đối mặt với Kế Ngôn ít nói, Nhan Thục Nhã nhất thời không biết đáp lại như thế nào. Trong mắt nàng ta, Kế Ngôn hắn ta là chú trọng mới đúng. Dù sao trong bốn mươi chín người đi tới Thánh Sơn tất cả đều là thiên chi kiêu tử, thiên phú hơn người, thực lực mạnh mẽ. Trong tay ai mà không có mấy chiêu thì chắc chắn không lên được nơi này. Bọn họ bắt tay lại, thực lực không thể khinh thường. Nhan Thục Nhã cũng bị người kéo đi họp, muốn cho nàng ta tham dự cùng, cùng nhau bắt tay đối phó với Kế Ngôn. Nhưng nàng ta lại có ý khác, xuất thân Nhan gia, nhưng

là tộc nhân dòng bên. Không được gia tộc coi trọng, nàng ta đi tới một bước này, phần lớn là dựa vào chính mình. Lần này đối với nàng ta mà nói là một cơ hội tuyệt hảo, biểu hiện của Kế Ngôn nàng ta đã tận mắt chứng kiến, nếu như có thể mượn cơ hội này kết giao với Kế Ngôn, vậy đó sẽ chỗ tốt vô cùng lớn đối với nàng ta. Nhưng phản ứng của Kế Ngôn khiến nàng ta có chút không nắm bắt được. Kế Ngôn thờ ơ đối với tin tức tình báo nàng ta mang đến, cũng chỉ nói một câu cảm ơn với nàng ta. Biểu hiện vô cùng lãnh đạm, có một loại thái độ tránh xa người ngoài ngàn dặm. Thấy Kế Ngôn dường như sẽ không tiếp tục mở miệng, Nhan Thục Nhã cắn răng nói ra mục đích thực sự mình tới nơi này. “Kế Ngôn đại nhân, ta và người bắt tay, đến lúc đó cùng nhau đối phó những người đó đi.” Nhan Thục Nhã muốn đánh cược một phen. Bắt tay cùng nhau đối phó những đối thủ khác, tiến thêm một bước làm sâu sắc quan hệ đôi bên, từng bước từng bước, ngày sau kém nhất cũng sẽ trở thành bằng hữu. Có một người như Kế Ngôn làm bằng hữu, đối với nàng ta là trăm lợi không một hại. “Không cần.” Kế Ngôn đơn giản trực tiếp trả lời, hai chữ khiến Nhan Thục Nhã thất vọng. Nàng ta há hốc miệng, tất cả những lời đã nghĩ trước khi đến đều mất đi tác dụng trước hai chữ này. Nhan Thục Nhã nghĩ mãi không ra, Kế Ngôn là tự tin hay là cuồng vọng, không để tất cả mọi người vào mắt. Mục đích của mình không đạt được, trước mắt lại không biết nói cái gì, trong lúc nhất thời Nhan Thục Nhã cũng không biết nên ở lại hay là xoay người rời đi. Không khí nhất thời có chút xấu hổ. Ngay khi Nhan Thục Nhã tiến thoái lưỡng nan, Kế Ngôn mở miệng, hẳn ta nói với Nhan Thục Nhã: “Nhan cô nương, có chuyện, ta muốn thỉnh giáo một chút.” Lữ Thiếu Khanh trốn ở trong phòng nhin không được thấp giọng chửi má nó: “Trời ơi, huynh không cần trực tiếp như vậy đâu, chết tiệt...” Nhan Thục Nhã bên này đang lo lắng không có đề tài để nói, nghe vậy tinh thần chấn động, vội vàng mở miệng: “Kế Ngôn đại nhân mời nói.” “Nếu ta có thể làm được, nhất định sẽ xông pha khói lửa.” Kế Ngôn trực tiếp mở miệng: “Tuyệt Phách Liệt Uyên ở nơi nào?” “Ôi mẹ ơi! Lữ Thiếu Khanh ở bên trong tức giận đến vụn vụn vụn. Mà Nhan Thục Nhã thì biến sắc, khiếp sợ: “Kế Ngôn đại nhân, người, người hỏi cái này là muốn làm gì?” “Nàng ta ngàn nghĩ vạn nghĩ, cũng không nghĩ tới Kế Ngôn sẽ hỏi cái này. Lai lịch của Kế Ngôn không rõ, giống như là đột

nhien xuất hiện, ở Thánh Địa đã có không ít lời đồn đãi về Kế Ngôn. Hiện tại Kế Ngôn lại hỏi về Tuyết Phách Liệt Uyên, Tuyết Phách Liệt Uyên là một trong những cấm địa của Thánh Địa, hiện tại những ứng cử viên cho chức vị Thánh Nữ đều đang kịch liệt cạnh tranh ở bên trong. Lúc này lại hỏi vị trí Tuyết Phách Liệt Uyên, đủ loại liên tưởng khiến Nhan Thục Nhã lập tức nghĩ tới rất nhiều chuyện. Trong mắt nàng ta lập tức lộ ra ánh mắt hoài nghi, cảnh giác nhìn Kế Ngôn. Thậm chí, thân thể của nàng ta giống như cung tên kéo căng, chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào. Kế Ngôn không để ý hành động của Nhan Thục Nhã, hắn ta nói: “Ta muốn biết nó ở nơi nào.” “Kế Ngôn đại nhân, xin thứ cho ta không cách nào báo cho.” Trong lòng Nhan Thục Nhã càng thêm cảnh giác, cũng sinh ra dự cảm không ổn, nàng ta quyết đoán cáo từ: “Nếu không có việc gì, ta cũng sẽ không quấy rầy Kế Ngôn đại nhân.” “Cáo từ!”

Hết chương 976.

Chương 977. Đột nhiên ra tay

Nhan Thục Nhã vừa nói xong, cửa nhà gỗ bỗng nhiên mở ra, một bóng đen từ cửa nhảy ra. Nhan Thục Nhã ngay lập tức cảnh giác, suýt chút nữa muốn động thủ. Chẳng qua khi nàng ta nhìn thấy trước mặt mình là một con khỉ nhỏ, trong lòng nàng ta theo bản năng thở phào nhẹ nhõm. Một con súc sinh nhỏ, làm ta giật mình rồi. Nhưng ngay sau đó, một cảm giác nguy hiểm dâng lên. Một bóng dáng vọt ra từ trong phòng, tóc gáy cả người Nhan Thục Nhã dựng thẳng, nàng ta không kịp nhìn xem là cái gì. Linh lực trong cơ thể nàng ta điên cuồng vận chuyển, linh lực cực mạnh bộc phát, dưới chân ngay lập tức nổ tung. Nàng ta rút ra, muốn nhanh chóng thoát khỏi nơi này. Nhưng tất cả đều đã muộn. Một thần thức cực mạnh bao phủ đến. Trong cảm giác của Nhan Thục Nhã, thiên địa đang rung động, bầu trời bị xé rách, mặt đất đang vỡ vụn. Cảm giác áp bách cường đại đó ép nàng ta không thở nổi, áp lực mạnh làm cho linh lực trong cơ thể nàng ta giống như gặp trời đông giá rét, khó có thể nhúc nhích. Thần thức giống như rắn độc tiến vào trong cơ thể nàng ta, công kích thức hải của nàng ta. Ở dưới cỗ áp lực này, Nhan Thục Nhã gian nan ngăn cản, gắt gao cắn răng, liều mạng ngăn cản. Bỗng nhiên một âm thanh vang lên, truyền vào trong tai nàng ta. “Này, cô nàng, nhìn về đây!” Âm thanh lười biếng tà mị, mang theo vài phần hấp dẫn, khiến Nhan Thục Nhã theo bản năng nhìn lại. Một thanh niên áo lam xuất hiện ở trước mặt nàng ta, hai người còn suýt nữa hôn nhau, thanh niên mang theo vẻ mặt xấu xa cười nhìn nàng ta. Nhan Thục Nhã còn chưa kịp phản ứng, đầu thanh niên áo lam bỗng nhiên hung hăng đập xuống. “Uỳnh!” Nhan Thục Nhã bất ngờ không kịp đề phòng ăn một cú đập đầu. Cường độ cực mạnh, làm cho Nhan Thục Nhã cảm giác trán của nàng ta giống như bị một cây thần chùy thập phẩm đập mạnh lên. Một cảm giác choáng váng mãnh liệt xông lên, không ngừng đánh sâu vào ý thức của Nhan Thục Nhã, làm cho nàng ta khó chịu đến mức muốn ói. Cuối cùng nàng ta cũng không thể khống chế chính mình, kêu thảm một tiếng, ý chí chống cự nhanh chóng tán loạn. Thần thức thừa cơ mà vào, tràn vào trong đầu

nàng ta, hung ác cho nàng ta một đòn. Trong ngoài giáp công, đau đớn gấp bội, Nhan Thục Nhã chống đỡ không nổi, hai mắt trợn lên, trực tiếp ngất đi. Nhìn Nhan Thục Nhã hôn mê, Lữ Thiều Khanh cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, xoa trán mình, kêu lên: “Đau muốn chết, đau muốn chết...” “Một bên la hét, một bên thành thạo hạ cấm chế trên dưới Nhan Thục Nhã. Sau khi bận rộn một phen, Lữ Thiều Khanh đặt mông ngồi dưới đất, lấy ra một cái gương nhìn kỹ trán mình. “Cũng may là không bị thương, Lý nãi nãi, đau muốn chết.” “Xương cốt người Ma tộc cũng thật cứng rắn.” “May mà Lữ Thiều Khanh hấn đã luyện qua, bằng không lần này hấn sẽ là người ngất đi đầu tiên. Kế Ngôn nói với Lữ Thiều Khanh đang xoa trán: “Đệ quả nhiên đã là Nguyên Anh tầng sáu.” Kế Ngôn bây giờ vẫn là cảnh giới tầng năm, rơi sau Lữ Thiều Khanh một cảnh giới nhỏ. Lữ Thiều Khanh không có tâm tư nghiên cứu thảo luận cái này với Kế Ngôn, hấn mắng Kế Ngôn: “Đầu óc huynh đã rơi ở dưới chân núi rồi sao...” “Huynh là thằng nam sao? Hay là không có đầu óc.” Lữ Thiều Khanh tức giận giương nanh múa vuốt, hấn không thể đập lên trán Kế Ngôn. Kế Ngôn hỏi ngược lại: “Có vấn đề gì sao?” “Vấn đề rất lớn.” Lữ Thiều Khanh nhẹ nhàng nói với Kế Ngôn: “Huynh không thấy phản ứng của nàng ta sao? Cô nàng này không phải đồ ngọc bạch ngọc đâu, nàng ta khôn khéo lắm.” “Còn khôn khéo hơn so với cô nàng Đàm kia.” “Huynh nói vòng vo sẽ chết sao?” Lữ Thiều Khanh trốn ở trong phòng, nghe Nhan Thục Nhã nói, liền biết Nhan Thục Nhã là người như thế nào. Nói dễ nghe một chút, có thể nói nàng ta là một người thông minh. Nói không dễ nghe, nàng ta chính là một người ích kỷ, tất cả đều lấy lợi ích của mình làm ưu tiên. Trong trận tỷ thí lúc trước, nàng ta bắt tay với đám Loan Hi, tính toán Kế Ngôn. Sau đó nhìn thấy Kế Ngôn mạnh mẽ, lập tức định phủi sạch quan hệ. Bởi vậy có thể thấy được tính cách của nàng ta tuyệt đối là lấy lợi ích của mình làm đầu. Lần này, nàng ta không bắt tay với những người khác, chạy tới muốn bắt tay với Kế Ngôn, bởi vì Kế Ngôn mạnh hơn những người khác, có thể giúp nàng ta đạt được lợi ích lớn nhất. Kế Ngôn không có ý định bắt tay với nàng ta, còn hỏi một nơi như Tuyết Phách Liệt Uyên, dưới cái nhìn của nàng ta chính là muốn gây phiền phức cho Thánh Địa. Thánh Địa mạnh hơn Kế Ngôn, Nhan Thục Nhã tuyệt đối sẽ đi tìm Thánh Địa để bán Kế Ngôn đổi tiền giống như

cách nàng ta bán những người khác để tới nơi này. “Đệ đều nói nàng ta khôn khéo, nói vòng vo thì có tác dụng gì?” Kế Ngôn nhẹ nhàng, thành thật nói: “Ta không có thời gian nói vòng vo với nàng ta.” “Trực tiếp hỏi, không chừng sẽ nói thì sao?” Lữ Thiếu Khanh chỉ vào Nhan Thục Nhã đang hôn mê, phun nước miếng vào Kế Ngôn: “Nàng ta nói chưa? Sao huynh không cởi quần áo, dụ dỗ nàng ta rồi hỏi lại thử xem?” “Nàng ta không nói, không phải đệ đã ra tay rồi sao?” Kế Ngôn nói một câu khiến Lữ Thiếu Khanh tức giận không còn gì để nói. Ý tứ của Kế Ngôn vẫn là để hấn phải ra mặt. Lữ Thiếu Khanh tức giận đến phát điên: “Chuyện gì cũng ném cho ta, kiếp trước rốt cuộc ta đã nợ huynh cái gì?” Lữ Thiếu Khanh tức giận muốn đánh người quay đầu, ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm con khỉ nhỏ bên cạnh. Hết chương 977.

Chương 978. Bắt nàng ta đi làm ẩm giường

Con khi nhỏ vốn còn đang thương thức bộ dáng phát điên của Lữ Thiếu Khanh, thật không ngờ ánh mắt lạnh như băng đó lại rơi vào trên người mình. Con khi nhỏ lập tức thét chói tai một tiếng, bộ lông trắng như tuyết dựng đứng, suýt chút nữa tè ra quần. Nó không nói hai lời, dùng cả tay lẫn chân, lao về phía Kế Ngôn như bay. Bị Lữ Thiếu Khanh nhìn chăm chăm nên nó bộc phát ra tiềm năng vô cùng bất thường, gần như là lập tức nhảy tới trước mặt Kế Ngôn, trốn ở phía sau Kế Ngôn nắm chặt y phục của hắn ta. “Làm gì?” Lữ Thiếu Khanh giận, bộ dáng của ta rất đáng sợ sao? Nhìn người một chút, người liền bị dọa thành khi cái. “Lại đây!” Lữ Thiếu Khanh hét lớn một tiếng với con khi nhỏ. Con khi nhỏ rút đầu sau Kế Ngôn, liều mạng lắc đầu, đánh chết cũng không qua. Nó sờ sờ đầu mình, tuổi còn trẻ mà sắp hói rồi. Đến lúc đó mình phải làm khi đầu trọc sao? Kế Ngôn nói: “Đừng bắt nạt nó. “Con khi nhỏ lệ nóng doanh tròn, cuối cùng chủ nhân cũng nhớ rõ ta vẫn là linh sủng của hắn ta sao. Những lời này, người có biết ta đã chờ bao lâu không? Kế Ngôn mở miệng, làm cho con khi nhỏ có thêm sức mạnh, nó thò đầu ra đối diện với Lữ Thiếu Khanh. Có chủ nhân ở đây, nó không sợ đại ma đầu này. Lữ Thiếu Khanh thấy con khi nhỏ dám đối diện với mình, hắn nói với Kế Ngôn: “Để nó đi học tập đi. ““Ồ phía dưới đã bắt đầu học tập tri thức trận pháp, mấy ngày nay đã có không ít tiến bộ rồi. “Dù biết tính sư đệ mình, Kế Ngôn cũng không nhịn được im lặng một lát. Để cho một con khi học tập trận pháp, thật không biết đầu hắn nghĩ gì. “Đệ có chắc là mình đang không hề đồ không?” Kế Ngôn im lặng một hồi lâu mới hỏi, lần đầu tiên gặp phải loại chuyện này. Lữ Thiếu Khanh không vui: “Huynh thấy ta giống kẻ hề đồ không? Nhanh lên, nếu huynh không đồng ý, ngày sau huynh tự mình mang theo nó, đừng để nó tới làm phiền ta. “Con khi nhỏ chỉ hận mình không thể nói chuyện, bằng không nó nhất định phải la hét đồng ý đi theo Kế Ngôn, không muốn đi theo Lữ Thiếu Khanh. Nó nước mắt lưng tròng nhìn Kế Ngôn, hi vọng Kế Ngôn đồng ý với Lữ Thiếu

Khanh. “Nghe lời hử.” Nhưng mà Kế Ngôn lại khiến con khi nhỏ cảm thấy trời đất quay cuồng, thế giới này lại một lần nữa trở nên đen sì. Cuối cùng con khi nhỏ vẫn rơi vào trong tay Lữ Thiếu Khanh, nó thét chói tai. Vừa rồi dù gì ta cũng đã giúp đỡ một chút. Người không thể đối xử với công thần như vậy được. Lữ Thiếu Khanh nghe vậy, cuối cùng vẫn không trừng trị nó, ném vào phòng: “Đi học cho ta.” Lúc ném con khi nhỏ vào, Nhan Thục Nhã nằm trên mặt đất cũng từ từ tỉnh lại. Một tiếng rên rỉ rất nhỏ, khiến ánh mắt Lữ Thiếu Khanh và Kế Ngôn đồng loạt dừng lại trên người nàng ta. Áp lực cực mạnh làm cho Nhan Thục Nhã trực tiếp nhảy qua giai đoạn mơ màng, rất nhanh phản ứng kịp, hiểu rõ tình cảnh của mình. “Người, các người...” Bị hai ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm, trong lòng Nhan Thục Nhã hoảng sợ. Nàng ta muốn vận chuyển linh lực theo bản năng, lại phát hiện mình không thể động đậy, trong cơ thể tựa như lòng sông khô cạn, không cảm nhận được một chút linh lực nào. Đầu truyền đến đau đớn, khiến nàng ta hận không thể hôn mê lần nữa. Nhưng nàng ta không dám, nàng ta đã trở thành cừu non đợi làm thịt. “Kế Ngôn đại nhân, Trương Chính đại nhân, người, các người, muốn làm gì?” Cuối cùng, Nhan Thục Nhã cố gắng làm cho mình tỉnh táo lại, nhẹ nhàng mở miệng. “A, người biết ta?” Lữ Thiếu Khanh kỳ quái, hửn chưa từng gặp mặt Nhan Thục Nhã. Chẳng qua Lữ Thiếu Khanh nghĩ lại: “Người hửn là đã tìm hiểu ta nhỉ?” Nhan Thục Nhã im lặng, đúng thực là như vậy, sau khi tỷ thí kết thúc, nàng ta liền tìm hiểu tình báo của Kế Ngôn, đồng thời cũng biết sự đệ của Kế Ngôn là Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh không tham gia tỷ thí, không có tư cách lên đây. Nhưng mà bây giờ lại xuất hiện ở chỗ này, thân thể Nhan Thục Nhã rét run. Hai sư huynh đệ này muốn làm gì? Chính mình bị cuốn vào, sau đó sẽ có hậu quả gì, nàng ta không cần nghĩ cũng nghĩ ra được. “Người nói thử xem ta có xử lý người hay không?” Lữ Thiếu Khanh ngồi xổm trước mặt Nhan Thục Nhã, cười híp mắt nói: “Người phá hỏng chuyện của chúng ta, kết cục là gì, người biết rõ chứ?” “Trong lòng Nhan Thục Nhã hối hận muốn chết. Mình làm gì phải chạy tới nơi này? Tại sao lại muốn bắt tay với Kế Ngôn? Hiện tại thì tốt rồi, chạy tới nơi này, đụng phải người không nên đụng, khiến cho mình thành tù nhân. Sớm biết vậy thì ngoan ngoãn ở nhà tu luyện, không chạy tới nơi này là tốt rồi. Nhan Thục Nhã cố nén đau đầu,

miễn cưỡng nở nụ cười: “Trương Chính đại nhân, người nói cái gì ta không hiểu. Ta không biết cái gì cả.” “Ồi.” Lữ Thiệu Khanh rất vui mừng vì Nhan Thục Nhã hiểu chuyện: “Cô nàng hiểu chuyện như người không nhiều lắm.” “Hiểu chuyện đến mức ta cũng không nỡ giết người.” Sau đó hắn quay đầu nói với Kế Ngôn: “Hay là huynh thu nàng ta làm ám giương cho huynh đi...” “Kế Ngôn mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm Lữ Thiệu Khanh. Vô Khuru kiếm không biết đã bay đến bên cạnh Kế Ngôn từ lúc nào, lơ lửng ở bên cạnh Kế Ngôn. Vô Khuru ngồi xếp bằng trên chuôi phi kiếm, học theo Kế Ngôn nhìn Lữ Thiệu Khanh. “Không thú vị.” Lữ Thiệu Khanh mắng Kế Ngôn: “Về sau huynh cứ chuẩn bị làm lão độc thân cả đời đi.” “Nhan Thục Nhã bên này mặt mũi đỏ bừng, có thẹn thùng, cũng có phần nộ. Lữ Thiệu Khanh quay đầu nhìn về mặt Nhan Thục Nhã, an ủi nàng ta: “Người không cần xấu hổ và đau lòng, sư huynh ta tâm cao khí ngạo, chướng mắt người cũng rất bình thường.” “Người chẳng qua chỉ là một trong ngàn vạn thiếu nữ mà sư huynh ta chướng mắt, không cần thương tâm.” Hết chương 978.

Chương 979. Sớm biết như thế, sao lúc trước còn như vậy

Ta muốn đánh chết ngươi. Trong lòng Nhan Thục Nhã phần nộ rít gào. Thật nhục nhã. Nàng ta lạnh lùng nói: “Chết vinh còn hơn sống nhục, Trương Chính đại nhân, ngươi không cảm thấy như vậy là quá đáng sao?” “Câu tiếp theo có phải muốn giết muốn róc thịt thì tùy ngươi đúng không?” Lữ Thiều Khanh thu lại nụ cười, lạnh lùng nhìn Nhan Thục Nhã. Ánh mắt Lữ Thiều Khanh khiến Nhan Thục Nhã phát lạnh. Trục giác trong lòng nói cho nàng ta biết, Lữ Thiều Khanh sẽ thật sự giết nàng ta, tuyệt đối không phải đang nói đùa. Nhan Thục Nhã đương nhiên không muốn chết, nàng ta cảm thấy thời huy hoàng của mình vừa mới bắt đầu, nếu chết ở chỗ này, chết cũng không nhắm mắt. Nàng ta nói với Lữ Thiều Khanh và Kế Ngôn nói: “Hai vị đại nhân, chuyện hôm nay ta không biết một cái gì cả, ta cũng chưa từng tới nơi này, như thế nào?” “Hơn nữa, nếu như có người đột nhiên biến mất, người cho rằng mấy trường lão sẽ không thêm để ý sao?” “Đến lúc đó truy tra đến hai vị đại nhân, cho dù hai vị đại nhân có mạnh hơn nữa, cũng không cách nào chống lại với cả Thánh Địa đúng không?” “Tuy rằng đầu rất đau, nhưng Nhan Thục Nhã vẫn suy nghĩ rõ ràng, nhanh chóng nói ra những lời này. Lữ Thiều Khanh lạnh lùng cười: “Thánh Địa? Người cho rằng phía sau chúng ta không có ai sao?” “Nếu thực sự chộc giận đại nhân nhà ta, chỉ là cả Thánh Địa này, lật tay liền có thể san bằng.” “Thân thể Nhan Thục Nhã chấn động, khiếp sợ nhìn Lữ Thiều Khanh. Thì ra là sau lưng có người chống lưng, cho nên mới không sợ hãi sao? Nhan Thục Nhã rất thông minh, nhưng nàng ta thấy Lữ Thiều Khanh thông minh hơn mình, hoặc có thể nói là Lữ Thiều Khanh giáo hoạt hơn. Mấy câu nói đã khiến nàng ta càng nghĩ càng lệch lạc. “Hơn nữa.” Lữ Thiều Khanh tiếp tục tấn công phòng tuyến tâm lý của Nhan Thục Nhã: “Ta có thể len lén đi lên, tự nhiên cũng có thể len lén đi xuống, nếu ta giết chết ngươi, có ai có thể nghĩ được là ta làm chứ?” Lữ Thiều Khanh nói rất nhẹ, tạo thành áp lực rất lớn cho Nhan Thục Nhã, giống như một tảng đá lớn đập vào lòng nàng ta, làm cho nàng ta sợ

hãi, trán toát ra mồ hôi thật nhỏ. “Ta, ta là người Nhan gia...” Nhan Thục Nhã lòi gia tộc của mình ra ngoài, ý đồ tăng thêm một chút sức mạnh cho mình. Nhưng nàng ta đã xem nhẹ một chuyện, vừa rồi đến cả Thánh Địa Lữ Thiếu Khanh cũng không để vào mắt, chỉ có Nhan gia thì làm gì được. Lữ Thiếu Khanh hài lòng, điều này có nghĩa Nhan Thục Nhã đã mất đi một tác vuông, trong lòng luống cuống, cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng. Lữ Thiếu Khanh cố ý kêu lên: “Oa, Nhan, Nhan gia, ta sợ quá.” Trong lòng Nhan Thục Nhã im lặng, lấy Nhan gia ra vào lúc này, chẳng những không có bất kỳ hiệu quả nào, ngược lại sẽ làm cho người ta chê cười. Trong lòng nàng ta tuyệt vọng, lần này mình chạy trời không khỏi nắng rồi sao? Ngay lúc Nhan Thục Nhã tuyệt vọng hết sức, Lữ Thiếu Khanh lại nói: “Chẳng qua, nếu cứ giết người như vậy, cũng rất phiền toái...” Trong lòng Nhan Thục Nhã dấy lên hy vọng, nhìn chằm chằm Lữ Thiếu Khanh, nàng ta lại nói: “Chuyện lần này ta tuyệt đối sẽ không nói ra.” Lữ Thiếu Khanh cũng nhìn nàng ta chằm chằm: “Nói cho ta biết vị trí của Tuyệt Phách Liệt Uyên, ta có thể tha cho người một mạng.” Nhan Thục Nhã bỗng nhiên có chút muốn khóc. Sớm biết là vì vị trí của Tuyệt Phách Liệt Uyên, vừa rồi lúc Kế Ngôn hỏi, nàng ta nên nói ra chứ không phải là muốn chạy. Chỉ vì chuyện đó mà mình biến thành như vậy. Sớm biết như thế, lúc trước cần gì làm thế. Trong lòng Nhan Thục Nhã ưu thương, nhưng cũng có quyết định. Nàng ta nói: “Đại nhân, ta cần một lời cam đoan.” Ta sợ sau khi ta nói ra sẽ bị người giết người diệt khẩu. Lữ Thiếu Khanh không nói hai lời, lấy đạo tâm thề: “Chỉ cần người nói ra, ta tuyệt đối sẽ thả người.” Thấy vậy, Nhan Thục Nhã thở phào nhẹ nhõm, không chần chờ nữa, lập tức nói ra vị trí của Tuyệt Phách Liệt Uyên. “Tuyệt Phách Liệt Uyên ở nơi cao một chút, hai vị đại nhân có thể trực tiếp đi lên, ở hướng Tây Bắc.” Lữ Thiếu Khanh nghe xong, đợi một lát, thấy Nhan Thục Nhã không nói gì nữa, kinh ngạc: “Chỉ như vậy?” Nhan Thục Nhã không hiểu, không như vậy thì còn có cái gì? “Tuyệt Phách Liệt Uyên có người phòng thủ hay không, tiến vào như thế nào, trên đường có thể gặp phải những thứ nguy hiểm gì hay không, người không nói gì sao?” Về mặt Nhan Thục Nhã trở nên phức tạp, người này, tâm tư kín đáo, không phải kẻ dễ dàng lừa gạt. Nàng ta cắn răng, lại nói: “Độc đường cẩn thận một chút, với thực lực của đại nhân sẽ không

gặp nguy hiểm gì.”“Cửa vào Tuyệt Phách Liệt Uyên rất rõ ràng, không có ai phòng thủ.”“Cửa vào có trận pháp, là Thánh Chủ tự mình bố trí, trừ phi Thánh Chủ đích thân tới, nếu không không ai có thể vào.”Lữ Thiều Khanh nghe vậy, cố ý chửi má nó: “Chết tiệt!”“Làm như vậy, đương nhiên là muốn mê hoặc Nhan Thục Nhã.Sau đó, hắn hỏi Nhan Thục Nhã: “Người và Thánh Chủ có quen biết không? Bảo hắn ta mở cửa thì thế nào?”“Nhan Thục Nhã gần như muốn mở miệng mắng một câu, đồ ngốc.Nếu ta và Thánh Chủ có quen biết, trước tiên ta sẽ bảo hắn ta tới đánh chết người.Lữ Thiều Khanh lộ ra vẻ khổ não, thật lâu không nói lời nào.Nhan Thục Nhã thấy thế, thăm dò hỏi: “Đại nhân, ta đã nói xong rồi, có phải là người nên thực hiện lời hứa rồi hay không?”Lữ Thiều Khanh quay đầu lại hỏi Kế Ngôn: “Người muốn giết nàng sao?”“Nhan Thục Nhã kinh hãi, lúc này nàng ta mới kịp phản ứng, nàng ta đã xem nhẹ một vấn đề rất nghiêm trọng.Lữ Thiều Khanh thề, nhưng Kế Ngôn không có thề.Nói cách khác, Kế Ngôn có thể giết nàng ta, mà không hề lo lắng sẽ bị lời thề phản phệ. Hết chương 979.

Chương 980. Sớm biết như thế, sao lúc trước còn như vậy

Lần này, Nhan Thục Nhã thật sợ. Chẳng qua Kế Ngôn đã làm cho Nhan Thục Nhã yên lòng: “Thả đi, có lẽ nàng ta cũng không dám nói bậy.” Nhan Thục Nhã vội vàng cam đoan: “Chuyện hôm nay, ta, ta tuyệt đối sẽ không tiết lộ một chữ.” Lữ Thiếu Khanh bĩu môi: “Không thú vị.” Hắc nói với Nhan Thục Nhã: “Lấy đạo tâm thề đi, nếu không ta không yên tâm.” Đồ đệ tiện. Nhan Thục Nhã âm thầm mắng to trong lòng, nhưng chuyện cho tới bây giờ, nàng ta cũng không có tâm tư phản kháng, cũng phản kháng không nổi. Ngoan ngoãn thề xong, Lữ Thiếu Khanh mới giải cầm chế cho nàng ta. Trước khi Nhan Thục Nhã rời đi, Lữ Thiếu Khanh tiếp tục uy hiếp: “Cô nàng, nếu có người tới gây phiền toái cho chúng ta, người biết hậu quả mà.” Thân hình Nhan Thục Nhã dừng lại, sau đó cấp tốc rời khỏi nơi này. Nhan Thục Nhã cố nén đau đầu ngực không mà đi, sau khi chạy trở lại chỗ ở của mình, Nhan Thục Nhã mới dám thở phào nhẹ nhõm. Nàng ta ôm đầu của mình, sát khí tàn sát bừa bãi ở trong phòng, làm phòng rối tinh rối mù. “Trương Chính chết tiệt, người chờ đó, ta tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi. Sau đó nàng ta lại cười lạnh: “Cho dù ngươi có trình độ trận pháp ngang Thánh Chủ, nhưng nếu không có lệnh bài của ba trưởng lão, ngươi cũng không vào được, nếu không, ha ha, chờ bị phát hiện đi...” Nhan Thục Nhã rời đi rồi, Kế Ngôn khẽ cau mày nhìn theo. Lữ Thiếu Khanh hươ hươ tay trước mặt gọi hắc ta: “Làm sao đấy? Người vừa đi huynh đã nhớ à?” “Vừa rồi đệ làm gì?” Kế Ngôn tự động lờ đi câu nói nhảm của Lữ Thiếu Khanh, mà nói: “Nàng ta không hoàn toàn nói thật.” Lữ Thiếu Khanh không buồn tỏ vẻ giật mình nữa: “Nói nhảm, đổi lại là huynh, huynh sẽ cam tâm tình nguyện nói ra tất cả sao?” Mặc dù Nhan Thục Nhã tỏ thái độ hết sức phối hợp nhưng Lữ Thiếu Khanh và Kế Ngôn đều có thể cảm nhận được nàng ta còn chưa kể lại tất cả. Trong tình huống này, dù là ai cũng sẽ không cam tâm tình nguyện kể lại tất cả. Không tặng cho người cái bẫy cũng coi như có lương tâm rồi. Lữ Thiếu Khanh cũng không để ý, hắc chỉ cần biết vị

trí của Tuyệt Phách Liệt Uyên là được rồi, còn lại cứ thông thả xử lý. Hắn hỏi Kế Ngôn: “Còn bao lâu nữa huynh mới lành vết thương?” Kế Ngôn lẳng lẳng tính toán một lát rồi trả lời: “Nếu ở đây thì khoảng mười ngày nữa.” Nơi này linh khí nồng đậm, chữa thương sẽ rất nhanh. Ra bên ngoài sẽ cần gấp đôi thời gian. Lữ Thiếu Khanh tức chết, phun nước bọt vào Kế Ngôn: “Có đôi khi thực sự muốn đánh chết tên cặn bã nhà huynh.” Kế Ngôn bình tĩnh nhắm mắt lại: “Im miệng, đừng có làm phiền ta.” Lữ Thiếu Khanh hùng hùng hổ hổ vẫy tay, Mặc Quân kiểm cùng xuyên giới bàn từ bên trong bay ra rơi vào tay hắn. “Chờ ta ở đây, ta đi trước xem tình hình thế nào.” “Tranh thủ khôi phục lại đi, tới lúc đó mà gặp vấn đề gì thì đừng có trách ta ném huynh lìa.” Rồi khỏi Kế Ngôn, Lữ Thiếu Khanh thận trọng đi lên núi. Từ đây nhìn lên, bên trên vẫn tối tăm mờ mịt, như bầu trời đầy sương mù, không thấy gì hết. “Phiền chết đi!” Lữ Thiếu Khanh khó chịu lắm lắm, thận trọng bước lên, dọc đường gặp không ít dã thú hung thú, thậm chí còn có một số tu sĩ giáp đen hoạt động. Nhưng Lữ Thiếu Khanh đều tránh đi cả, thà đi đường vòng tránh xảy ra chiến đấu. Dọc đường đi cẩn thận từng li từng tí nên phải mất đến hai ngày mới hữu kinh vô hiểm tìm được lối vào Tuyệt Phách Liệt Uyên. Trước miệng một sơn cốc, một khối đá lớn đứng vững giữa bãi đất trống, trên đó viết bốn chữ lớn màu đỏ. Tuyệt Phách Liệt Uyên. Màu chữ đỏ chói, kiểu điểm uớt át như máu tươi còn chảy, khiến cho người ta cảm thấy quý dị. Lữ Thiếu Khanh cảnh giác nhìn bốn phía, thần thức tràn ngập. Đúng như lời Nhan Thục Nhan nói, nơi này không có ai trấn giữ. Lữ Thiếu Khanh thăm dò một lát liền đi ra, vừa định đi qua bia đá thì bốn chữ đỏ kia đột nhiên sáng lên, một luồng sáng đỏ rọi lên thân thể Lữ Thiếu Khanh. Sau đó, ánh sáng tiếp tục lóe lên, như tiếng cảnh báo vang lên. Trong lòng Lữ Thiếu Khanh nhảy lên một cái. Cái gì thế nào? Laser chống trộm sao? Quả nhiên cô nàng kia vẫn còn giấu. Lữ Thiếu Khanh vội vàng lùi lại, hắn lùi đến một khoảng cách nhất định, ánh sáng đỏ cũng biến mất theo. Lữ Thiếu Khanh đứng đằng xa, cau mày nhìn bia đá, tảng đá kia đứng vững trước miệng sơn cốc, không đi vòng qua được. Cuối cùng, hắn lấy ra lệnh bài Nhuế trưởng lão đưa cho, lần nữa thận trọng tới gần. Mà lần này không có ánh sáng đỏ lóe lên nữa, hắn có thể qua được. Lữ Thiếu Khanh nhẹ nhàng thở ra. May quá. Lúc trước hắn từng định ném lệnh bài đi,

nhưng cuối cùng vẫn mang theo, không ngờ ở đây lại có tác dụng. Lữ Thiếu Khanh vượt qua bia đá đi tới trước cửa sơn cốc. Trong sơn cốc phủ mờ sương, màu sương xám hết như những gì lúc trước Lữ Thiếu Khanh nhìn thấy ở bên dưới. Nơi này cũng được trận pháp che phủ, nhưng loại trận pháp này đương nhiên không thể làm khó được Lữ Thiếu Khanh. Sau khi cẩn thận kiểm tra một hồi, Lữ Thiếu Khanh bèn nhẹ nhàng tiến vào, không làm hỏng đại trận, cũng không cần khóa đại trận, cứ thế nhàn nhã tản bộ bên trong. Đại tông sư trận pháp có thể tùy hứng như thế đó. Sau khi tiến vào đại trận, hắn phát hiện nơi này có trận pháp ngăn cách, trận pháp cảnh cáo và trận pháp đầy sát cơ, nhưng đều không đủ để khiến cho Lữ Thiếu Khanh bối rối. Lữ Thiếu Khanh không vất vả mấy đã vượt qua các trận pháp, đi vào trong sơn cốc. Sơn cốc này không dài, nhìn một cái là thấy đáy rồi, hai bên vách đá kéo dài, không nhập vào trong mây. Đây là một sơn cốc nhỏ, trụi lủi, thì thoảng có vài cọng cỏ dại mọc trên mặt đất màu đen, không có thực vật gì khác, cũng không có động vật. Hoang vu đến mức khiến cho người ta phát lạnh. Hết chương 980.

Chương 981. Tiến vào Tuyệt Phách Liệt Uyên

Lữ Thiếu Khanh cau mày, từ khi vào đây hắn vẫn luôn cảm thấy khó mà tập trung được. Lữ Thiếu Khanh dừng bước, nhìn xung quanh, phát ra hết thần thức, hắn muốn xem thử xung quanh có cạm bẫy không. Nhưng những nơi hắn dùng mắt nhìn hay dùng thần thức lục soát đều nói cho hắn biết không có vấn đề gì. Đường như tinh thần không yên là do ảo giác của hắn vậy. “Mẹ nó!” Lữ Thiếu Khanh thầm chửi bậy, sắc mặt đen thui. Nếu có thể, hắn sẽ rời khỏi nơi này ngay lập tức, nhưng lại không thể, hắn chỉ có thể kiên trì tiếp tục đi vào bên trong. Sơn cốc không dài, chỉ khoảng hai ba trăm thước, đi vào một cái đã tới đáy sơn cốc, hắn thấy ở đây khắc một trận pháp. “Truyền tổng trận!” Lữ Thiếu Khanh thầm mắng. Không phải động thiên hung địa gì chứ? Truyền tổng trận màu xám trắng lẳng lặng nằm dưới đất, Lữ Thiếu Khanh đi vòng quanh hai vòng, xác định không có vấn đề gì. Đây thực sự là một truyền tổng trận định hướng. Hắn lại lẩm bẩm chửi: “Thế mà còn đòi ta dùng linh thạch để khởi động nữa. Vô si!” “Món nợ này tính vào sư muội, không trả mười vạn tám vạn ta không tha cho nó!” Ánh sáng trắng lóe lên, Lữ Thiếu Khanh biến mất, truyền tổng trận cũng dần dần bình tĩnh lại. Nhưng truyền tổng trận vừa bình tĩnh lại, một hòn đá rất bình thường trên vách sơn cốc bỗng nhiên nhấp nhô hai lần. Sau đó, một đôi cánh trong suốt to khoảng bằng đầu ngón cái vươn ra đậu trên tảng đá, một cái đầu be bé cũng nhô ra. Đây là một con côn trùng màu đen khá giống với ruồi, toàn thân vừa đen vừa đỏ, hai mắt đỏ lừ. Nó lắc lắc đầu vỗ cánh bay vèo lên trời. Nhưng nó vừa bay lên, một bàn tay đột nhiên xuất hiện nắm chặt lấy nó. Một bóng người màu xanh cười nhạt xuất hiện. Đây chính là Mộc Vĩnh thân bí khó lường. Mộc Vĩnh nhìn truyền tổng trận, thấp giọng cười nói: “Bên trong cũng không phải đất lành gì.” “Vừa vặn, có thể xem thử rốt cuộc người có mục đích gì?” Hắn ta vung tay lên, mấy viên linh thạch rơi vào trong trận pháp, hắn ta cũng biến mất trong truyền tổng trận. Mặt đất màu đỏ sậm, bầu trời tối tăm mờ mịt, trong không khí thoang thoảng mùi khó

ngủ và linh lực mỏng manh. Lữ Thiều Khanh cảm thấy rất quen thuộc. Đường như hắn đã quay lại cái động thiên hung địa ở phái Lăng Tiêu kia. Nhưng Lữ Thiều Khanh lại lắc đầu, so ra nơi này vẫn kém động thiên hung địa một chút. Mặc dù linh lực nơi này cuồng bạo nhưng ít ra còn có thể hấp thu, không đến nỗi cần phải thanh lọc mới có thể hấp thu như ở động thiên hung địa. Đồng thời, mặt đất nơi này có màu đỏ sậm chứ không chỉ thuần một màu đen hoàn hảo. Hắn thử nhìn quanh, nơi xa xám trắng, có một mảnh màu vàng điểm xuyết chút sắc xanh lục hiếm hoi. Nơi này có thực vật, cũng có khí tức động vật lập lòe. Lữ Thiều Khanh lấy ra la bàn tìm sư muội, la bàn lúc trước mất linh bây giờ lại hoạt động bình thường, kim đồng hồ chỉ theo một hướng. Lữ Thiều Khanh lẩm bẩm: “Xem ra nguyên nhân lúc trước không dùng được là vì sư muội ở trong không gian này.” Lữ Thiều Khanh lấy ra xuyên giới bàn, vỗ vỗ hỏi nó: “Ở đây ngươi có thể truyền tống rồi đi sao?” Thân ảnh Giới hiện ra trên xuyên giới bàn, nó nhắm mắt lại cảm nhận một chút rồi nói với Lữ Thiều Khanh: “Lão đại, nơi này là một không gian riêng biệt, bình chương không gian rất yếu, từ nơi này có thể qua lại nhân giới của ngài.” Lữ Thiều Khanh nghe vậy, tinh thần chấn động, mừng rỡ vô cùng. Hắn lập tức có quyết định. Bây giờ hắn muốn trở về. Hắn tính hai người cùng tới đây, cùng tìm sư muội rồi lập tức dùng xuyên giới bàn rời đi. Lữ Thiều Khanh thu xuyên giới bàn lại, đang muốn quay lại truyền tống trận, đột nhiên có một người xuất hiện trước mắt hắn. “Trương Chính, ngươi khỏe chứ!” Người vừa tới cười duyên rũ chào hỏi như một bằng hữu lâu năm không gặp. Lữ Thiều Khanh nhíu mày, tại sao tên gia hỏa Mộc Vĩnh này lại xuất hiện ở đây? Nơi này là một không gian riêng biệt, không phải Thánh sơn bên ngoài. Mộc Vĩnh đã xuất hiện ở đây, chỉ có nghĩa là hắn ta đã theo dõi mình. Bảo sao vừa rồi mình không tập trung được. Không ngờ mình bị người ta để mắt tới, mà còn không phát giác được. Lữ Thiều Khanh vừa sợ vừa giận. Cho tới bây giờ chỉ có hắn làm lão Lục, hôm nay lại bị người ta làm lão Lục, còn mình trở thành con mồi? Trong lòng kinh sợ, Lữ Thiều Khanh lập tức nảy ra sát ý, sát ý nương theo khí tức cường đại của hắn quét ra. Lữ Thiều Khanh cầm Mạc Quân kiếm, bỏ xuống Mộc Vĩnh. Cảnh giới kiếm ý tăng ba bậc phát, nở rộ từng đóa hỏa diễm đen trắng giữa không trung. Bên này Mộc Vĩnh còn định nói vài câu với Lữ Thiều

Khanh, không ngờ hắn vừa thấy mặt đã ra tay với mình. Hơn nữa, hầy Lữ Thiều Khanh cũng lĩnh ngộ được tới cảnh giới kiếm ý tầng ba, trán Mộc Vĩnh nổi gân xanh, trực tiếp nổ tung. “Móa!” Hắn ta vội vàng tránh né, thân thể như gió, giấy lát đã bay xa vạn dặm. Hỏa diễm đen trắng như hỏa chi tinh linh, vẫn đuổi theo hắn ta không bỏ, tỏa ra nhiệt độ giống như ngọn lửa bình thường thiêu cháy không gian vạn dặm. Mộc Vĩnh luống cuống lấy ra trường kiếm của mình, vội vàng vung ra, một bàn tay lớn xuất hiện. Nhưng kiếm ý của hắn ta chỉ là cảnh giới thứ hai, lại là vội vàng ứng đối. Không thể tránh khỏi bị thua thiệt. Một đóa hỏa diễm trắng đen rơi vào người hắn ta, lập tức Mộc Vĩnh như bị sét đánh. Chớp mắt, máu tươi ứa ra từ vai, một cỗ kiếm ý cuồng bạo men theo vết thương tràn vào trong cơ thể hắn ta, điên cuồng phá hủy tất cả mọi thứ nó gặp. Mộc Vĩnh phải tốn rất nhiều công sức mới có thể hóa giải cỗ kiếm ý trong cơ thể này. Hắn ta vừa sợ vừa giận nhìn Lữ Thiều Khanh. Gia hỏa này quá dứt khoát. Nói ra tay liền ra tay không có tí lễ phép nào. Gặp mặt, không phải nên hàn huyên vài câu sao? Sư huynh của ngươi cũng không đến như ngươi. Hết chương 981.

Chương 982. Một lời không hợp liền ra tay

Lữ Thiếu Khanh vẫn lạnh băng, lại lần nữa vung kiếm. Kiếm quang sắc bén đè ép Mộc Vĩnh. Hắn ta cảm giác Lữ Thiếu Khanh lúc này còn mạnh hơn cả Kế Ngôn ban nãy. Khi ấy Kế Ngôn chỉ muốn luận bàn thôi, không hạ tử thủ, mà còn thấp hơn hẳn ta một cảnh giới nhỏ. Nhưng Lữ Thiếu Khanh lúc này thì khác, hắn đang muốn giết Mộc Vĩnh, không có ý định hạ thủ lưu tình, đương nhiên ra tay rất tàn nhẫn. Mộc Vĩnh nhìn thấy trên thân Mặc Quân kiếm có hình người nhỏ chột lóe lên, lại lần nữa chửi mẹ. Hai sư huynh đệ này đều biến thái cả à? Cả hai đều có được vũ khí có kiếm linh, đều lĩnh ngộ được cảnh giới kiếm ý tầng ba. Cho dù là Kiếm gia được xưng là Thánh địa kiếm tu cũng không có nổi yêu nghiệt thế này, Kiếm Nhất kia là đệ tử dòng chính, nhưng so với hai người này thực sự chỉ là cặn bã. Nhưng mặc kệ Mộc Vĩnh chửi mẹ thế nào đi nữa, lúc này hắn ta cũng phải ngăn cản được đòn tấn công của Lữ Thiếu Khanh trước đã. Mặc Quân kiếm vung lên, bầu trời tối tăm mờ mịt xuất hiện vô số ngôi sao, lung linh lấp lánh, ánh sáng tỏa xuống hóa thành ngọn lửa cháy ngập trời. Lửa lớn tận trời, chỉ trong một sát na, dường như cả bầu trời đều dấy lên lửa lớn vô tận, đốt cháy cả bầu trời. Mộc Vĩnh lại mắng to. Tiểu tử này quá mạnh. Hắn ta không dám lè mề nữa, vội vàng tung ra tuyệt chiêu của mình. Trường kiếm trong tay hắn ta sáng lên màu lam, màu lam dịu dàng như nước hồ thăm thăm chậm rãi chảy xuôi. Kiếm ý dịu dàng hoàn toàn ngược lại với kiếm ý cuồng bạo nóng bỏng của Lữ Thiếu Khanh. Hai cổ kiếm ý va vào nhau, thể lửa trên trời vẫn không giảm, từng đóa từng đóa hỏa diễm rơi xuống như mưa. Mặt đất bên dưới bị vô số kiếm ý giày xéo, từ phía xa nhìn lại chỉ thấy mặt đất bị đốt cháy. Kiếm ý điên cuồng cán xé ngàn dặm xung quanh, mặt đất bị san thành bình địa. Càng nhiều hỏa diễm bay về phía Mộc Vĩnh, mỗi một đóa hỏa diễm đều mang theo kiếm ý khiến cho Mộc Vĩnh cực kỳ căng thẳng. Đối mặt với thể tấn công của Lữ Thiếu Khanh, hắn ta chỉ có thể tránh né, đồng thời tìm kiếm cơ hội hiếm có để phản kích. Ngay từ đầu hắn ta vốn định dùng

kiếm ý để đối phó với Lữ Thiếu Khanh, nhưng trước mặt Lữ Thiếu Khanh, hắn ta mới chỉ lĩnh ngộ được cảnh giới kiếm ý tầng hai chỉ có thể làm bia chịu đòn. Sau mấy hiệp, hắn ta chịu không ít thua thiệt. Toàn thân đã có mấy vết thương khiến cho hắn ta chật vật vô cùng. Thương thế không nặng nhưng đả kích trong lòng rất lớn. Sau mấy lần thua thiệt, Mộc Vinh cũng biết dùng kiếm ý đánh không lại Lữ Thiếu Khanh, nếu cứ tiếp tục thế này cuối cùng sẽ thất bại như Kiếm Nhất vậy. Hắn ta thu trường kiếm lại, hét lớn thách Lữ Thiếu Khanh: “Người có dám đấu pháp thuật với ta không?” Trả lời hắn ta là một kiếm hung ác lẫm liệt. Mộc Vinh thầm chửi ầm lên. Đánh suốt một hồi mà Lữ Thiếu Khanh chẳng hề nói nửa câu. Chỉ thấy kiếm hung ác đằng đằng sát khí ra tay tàn nhẫn quả quyết, mỗi một kiếm đều nhắm thẳng nơi yếu hại của Mộc Vinh, một một chiêu đều muốn lấy mạng nhỏ của hắn ta. Đối mặt đối thủ như vậy, Mộc Vinh cũng cảm thấy vô cùng khó chơi. Chẳng lẽ mình phải dốc hết thực lực ra sao? Nhưng nếu dốc hết thực lực ra, vậy mình không thể dùng thân phận này nữa. Sau một hồi suy tính, bỗng nhiên Mộc Vinh hô lên: “Nếu ngươi còn nghĩ như vậy, Thánh chủ sẽ biết thân phận của ngươi. Kiếm quang đầy trời lập tức biến mất. Bầu trời mới vừa rồi bị hỏa diễm phủ kín chớp mắt đã khôi phục bình thường, kiếm quang tung hoành cũng biến mất. Tốc độ biến mất nhanh đến mức khiến cho Mộc Vinh suýt nữa thì tưởng vừa rồi mình nằm mơ. Là bị người ta đuổi giết trong mơ. Khi Mộc Vinh còn đang hoảng hốt thì nghe được giọng nói của Lữ Thiếu Khanh: “Ha ha, Mộc huynh, đã lâu không gặp, vừa rồi luận bàn có khiến huynh bị thương không?” Mộc Vinh ngạc nhiên, nhìn Lữ Thiếu Khanh gãi gãi đầu ngại ngùng. Mộc Vinh không còn sức mà chửi nữa. Vừa rồi, hắn ta chỉ cần yếu một tí thôi, xác định chắc chắn sẽ bị Lữ Thiếu Khanh dùng kiếm chém chết, vẫn lạc tại chỗ rồi. Xem ngươi như thế mà chỉ là luận bàn thôi à? Nếu không phải ta có điều cố kỵ thì không thể tha chết cho ngươi được. Thật sự cho rằng ta sợ ngươi ư? Lữ Thiếu Khanh cười thật thà chậm rãi bay tới. Nụ cười thật thà, sẽ khiến đối phương cảm thấy mình thân thiện hòa bình, sinh lòng hảo cảm. Nhưng Mộc Vinh vẫn có thể thấy được sự cảnh giác ẩn giấu trong ánh mắt của hắn. Mộc Vinh từng trải nhiều tin chắc chắn nếu có cơ hội, Lữ Thiếu Khanh sẽ ra tay với mình một lần nữa. Tiểu tử này thật khó đối phó. Trong lòng Mộc Vinh thầm đánh giá Lữ Thiếu

Khanh. “Mộc huynh, vừa rồi huynh nói gì?” Lữ Thiều Khanh lại gần Mộc Vĩnh, cười tủm tỉm hỏi. Hiện giờ hắn chỉ kiêng kỵ điều này. Bị Thánh chủ phát hiện, chắc chắn hắn và Kế Ngôn sẽ chết ở đây. Dù trong tay có át chủ bài, hắn cũng không chắc chắn có thể trốn thoát. Đây cũng là nguyên nhân vì sao Mộc Vĩnh vừa xuất hiện hắn liền muốn giết người diệt khẩu. Bị hắn ta vô thanh vô tức đi theo sau lưng, sợ chết người. Mộc Vĩnh không rõ lai lịch, cực kỳ thần bí, càng đáng sợ hơn là thực lực hắn ta không yếu. Tuy vừa rồi Lữ Thiều Khanh chiếm được thế thượng phong, nhưng hắn cũng không thể giết Mộc Vĩnh ngay được. Chưa kể, Mộc Vĩnh khiến cho hắn cảm thấy người này vẫn chưa dùng toàn lực. Như thế, Lữ Thiều Khanh cảm thấy bất an. Nhất định phải giải quyết xong hắn ở đây mới được, dù không giết chết được cũng phải khiến hắn ngậm miệng, không được tiết lộ hành tung của mình. Hết chương 982.

Chương 983. Người không phải là Thánh Chủ chứ?

Lữ Thiều Khanh cười tủm tỉm nhìn Mộc Vĩnh, chờ Mộc Vĩnh trả lời. Mộc Vĩnh cũng không nghĩ linh tinh nữa, cũng nhoẻn cười: “Ta nói này, nếu cứ tiếp tục đánh nhau thế này Thánh chủ sẽ biết đấy.” “A” Lữ Thiều Khanh hơi kinh ngạc một chút: “Chắc hẳn ngươi là Đệ nhất hoặc nhị thánh chủ.” Ngay lập tức, Lữ Thiều Khanh chỉ có thể nghĩ tới Đệ nhất và Nhị Thánh tử. Mộc Vĩnh lắc đầu: “Ta không phải.” Lữ Thiều Khanh tiếp tục suy đoán: “Không thể nào, vậy quan hệ giữa ngươi và Thánh chủ thế nào? Ngươi nói ngài biết là ngài biết à?” “Không phải ngươi đang lừa ta chứ?” Sắc mặt Lữ Thiều Khanh dần dần sa sầm xuống, bắt đầu lộ ra sát khí. Mộc Vĩnh không sợ, cười nói: “Ngươi có thể thử một chút xem, ngươi đánh sập chỗ này đi, xem Thánh chủ có xuất hiện không?” “Đây chính là nơi tuyển chọn Thánh nữ đấy, Thánh chủ rất coi trọng.” Câu nói này của Mộc Vĩnh khiến cho Lữ Thiều Khanh tê cả da đầu, cảm thấy như có một đôi mắt đang ngó chừng mình. Nhất định phải quay lại tìm sư huynh đến, mau chóng rời khỏi nơi này mới được. Lữ Thiều Khanh đề sát ý xuống: “Ngươi tới nơi này là muốn làm gì? Theo dõi ta à?” Mộc Vĩnh cũng hỏi lại vấn đề lúc trước: “Ta rất tò mò, ngươi tới đây làm gì?” Lữ Thiều Khanh cười đáp: “Ta nói ta lạc đường, ngươi có tin không?” “Mới đầu ta đi dạo ngoài đường, không hiểu sao liền lạc đến đây.” Mộc Vĩnh xúc động muốn tát cho Lữ Thiều Khanh một cái. Lạc đường à? Ta luôn đi sau lưng ngươi đấy, ngươi đi thẳng một đường tới đây, mục đích hết sức rõ ràng, nào có giống lạc đường tí nào? Vừa nghe là biết lời này Lữ Thiều Khanh nói bậy, hắn ta cười ha hả không ngừng: “Ngươi cảm thấy ta giống đồ đàn sao?” “Nói đi, thỏa mãn sự tò mò của ta một chút.” “Ngươi không nói, ta sợ mình sẽ nhịn không được mà nói với Thánh chủ đấy.” Lữ Thiều Khanh chặc chặc lắc đầu: “Thánh chủ không phải cha ngươi à?” Thực ra trong lòng hắn đã khẳng định rồi. Trước đó Úc Linh đã nói, Thánh chủ có ba con trai, đứa nhỏ nhất Loan Tuấn đã chết trong tay mình. Đứa thứ nhất đứa thứ hai thì

không ai biết là ai. Có lẽ chính là Mộc Vĩnh trước mắt. Thật đau đầu. Xem ra chỉ có thể nghĩ biện pháp để hấn ta không tiết lộ chuyện nơi này ra. Mộc Vĩnh lắc đầu, lần nữa phủ nhận:

“Người không cần đoán quan hệ giữa ta và Thánh chủ, ta không phải con ngài, nhưng rất quen thuộc ngài.” “Không thể nào.” Lữ Thiếu Khanh kinh hãi: “Người là khách quý của Thánh chủ sao?” “Thật không ngờ đó, người như chó đội lốt người vậy, không ngờ lại may mắn thế.” Lữ Thiếu Khanh cực kỳ chê bới, thậm chí còn lùi lại một bước, khiến cho Mộc Vĩnh chỉ muốn lập tức đánh chết tên này. Hấn ta trầm ngâm một lát rồi cảm khái: “Người có thể sống đến bây giờ, mệnh người lớn thật đấy.” Cái miệng này của người nhất định đắc tội rất nhiều người. Vì sao những người kia không giết chết người? Lữ Thiếu Khanh không vui, ưỡn ngực, thối tóc bay lên trời như một vị công tử tuấn dật: “Người biết cái gì, ta đây người gặp người thích hoa gặp hoa nở, có phẩm cách, có dũng cảm, là thanh niên tu tiên kiêu mẫu, ai muốn giết ta chứ?” “Đâu như gia hỏa nhà người, lén la lén lút theo dõi ta. Người muốn làm gì?” Làm lão Lục à? “May mà người gặp ta đây, nếu là người khác thì họ đã giết người từ lâu rồi.” Mộc Vĩnh chợt cảm thấy rất khó nói chuyện với Lữ Thiếu Khanh. Vừa rồi người đã làm gì? Hay người vung kiếm chém ta không phải người? Mộc Vĩnh trầm ngâm một lát rồi nói: “Ta nói ta cũng trùng hợp gặp người ở đây, người có tin không?” “Ta tin.” Lữ Thiếu Khanh nghiêm túc gật đầu: “Nếu cả hai đều trùng hợp tới đây thì thôi coi như chưa từng gặp nhau đi, thế nào?” Mộc Vĩnh nghe vậy, trong lòng đã khẳng định gia hỏa này sợ bị phát hiện. Kết quả là, hấn ta lại nói ra điều kiện: “Người nói cho ta biết mục đích người tới đây đi, ta sẽ đồng ý với người.” “Vì sao?” Sắc mặt Lữ Thiếu Khanh thật khó coi. Mộc Vĩnh không sợ, thái độ như mình ăn chắc Lữ Thiếu Khanh rồi: “Chỉ bằng vào quan hệ thân thiết giữa ta và Thánh chủ, ta muốn biết mục đích người tới nơi này, nếu không ta chỉ có thể để cho Thánh chủ tự mình tới hỏi người.” “Người đang uy hiếp ta sao?” Mộc Vĩnh cười nói: “Không có, nói thật đấy.” Lữ Thiếu Khanh có vẻ khó xử, suy tính hồi lâu mới nói: “Nói cho người biết cũng được.” “Nhưng người nhất định phải cam đoan sẽ không nói chuyện ở đây với ai.” Mộc Vĩnh cười, đồng ý: “Không vấn đề gì, ta sẽ không nói cho người ngoài biết.” Lữ Thiếu Khanh chỉ vào hấn ta, nói: “Người đưa tay ra thề!” Nhất định phải bắt

Mộc Vĩnh thì không thể nói chuyện hôm nay ra mới đạt được mục đích. Mộc Vĩnh gật đầu, thì nghiêm chỉnh. Thấy Mộc Vĩnh đồng ý thoải mái thế, Lữ Thiều Khanh lại do dự, không nhìn được mà đoán, hẳn không đoán ra được Mộc Vĩnh muốn làm gì. Bỗng nhiên, một ý niệm hiện lên trong đầu, Lữ Thiều Khanh tê cả da đầu hỏi Mộc Vĩnh: “Mẹ nó chứ chẳng lẽ ngươi là Thánh chủ à?” Mộc Vĩnh là Thánh chủ! Đây là cách giải thích tốt nhất. Có thể giải thích được vì sao Mộc Vĩnh lại xuất quỷ nhập thần như thế, vì sao lại không thoải mái hạ sát thủ với đám Kiếm Nhất, Loan Hi. Nếu Mộc Vĩnh trước mắt là Thánh chủ, Lữ Thiều Khanh nghĩ mình chết chắc rồi. Hắn lẳng lẳng chuẩn bị tư thế ra tay, nhanh chóng đưa ra một vấn đề khác: “Ngươi không biết thân phận của chúng ta phải không?” Nụ cười trên mặt Mộc Vĩnh còn chưa đổi, vẫn cười quyến rũ. Theo như Lữ Thiều Khanh thấy chỉ có hồ ly vạn năm mới có nụ cười này. Mộc Vĩnh nói: “Ta biết các ngươi đến từ Nhân giới, các ngươi là Nhân tộc, nhưng ngươi yên tâm.” “Ta có chút quan hệ với Thánh chủ, nhưng không phải Thánh chủ. Nếu ta là Thánh chủ, ngươi nghĩ mình còn có thể đứng đây nói chuyện với ta à?” Hết chương 983.

Chương 984. Bại lộ thân phận...

Lữ Thiếu Khanh thấy cũng phải. Thánh chủ Ma tộc tâm ngoan thủ lạt, sát phạt quyết đoán, có mối hận khắc cốt ghi tâm với Nhân tộc. Nếu biết được thân phận của Lữ Thiếu Khanh và Kê Ngôn, chắc chắn sẽ ra tay chơi chết hai người bọn họ. Biết Mộc Vĩnh không phải người mình đón, hắn mới miễn cưỡng nhẹ nhàng thở ra. Đồng thời, hắn cũng biết mình không đủ thời gian để trì hoãn ở đây nữa. Đầu não của hắn quay phi tốc, sau đó nói với Mộc Vĩnh: “Được, ta sẽ nói cho người biết mục đích ta tới đây, hy vọng người không tiết lộ ra ngoài.” Mộc Vĩnh có vẻ chờ mong, ra hiệu mời Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh nói: “Su huynh đệ chúng ta bất ngờ rơi vào thế giới của các người, gặp phải thổ dân dã man, bọn họ tự xưng là người Tang Lạc.” “Khi ấy cả hai chúng ta đều bị thương, vì mạng sống ta đã đồng ý với một điều kiện của người Tang Lạc.” “Tới đây tìm một người làm tai mắt cho bọn họ.” “Ta đã nghĩ, nếu muốn tìm một tai mắt ở nơi Thánh địa này, hơn nữa còn phải là tai mắt có tác dụng, thì biện pháp tốt nhất không nghi ngờ gì chính là Thánh nữ chưa xác định.” “Chúng ta giúp một người trở thành Thánh nữ, dùng cái này để áp chế nàng ấy trở thành tai mắt cho người Tang Lạc.” Mộc Vĩnh nghe xong, bán tín bán nghi. Hắn ta không tìm ra được có điểm nào không đúng, nhưng vẫn cảm thấy rất lẩn tránh. Thấy Mộc Vĩnh nhíu mày, Lữ Thiếu Khanh không nói hai lời, tâm thần khẽ chấn động, một tòa núi nhỏ hiện ra trong tay. Hắn vút ngọn núi nhỏ cho Mộc Vĩnh. Mộc Vĩnh đón lấy, nhận ra tảng đá trên ngọn núi nhỏ: “Tôn ma thạch?” “Không sai.” Lữ Thiếu Khanh gật đầu: “Ngoại trừ người Tang Lạc, còn ai có nhiều tôn ma thạch như thế?” Nhìn xem tôn ma thạch lớn gần bằng một ngọn núi nhỏ, Mộc Vĩnh đã tin vài phần. Tôn ma thạch có thể công kích thần thức, không cần quan tâm hộ thuẫn linh khí, là một trong những vũ khí quan trọng để đối phó với tu sĩ Thánh tộc. Lữ Thiếu Khanh nói với Mộc Vĩnh: “Người có thể thu lại, nghiên cứu một chút, tôn ma thạch đặc biệt, chắc người cũng biết?” Mộc Vĩnh gật gù đầu, cũng không khách khí mà nhận lấy: “Vậy ta không khách khí nữa.” Lữ Thiếu Khanh thấy vậy

thì cười cười đứng dậy, để cho Mộc Vĩnh tin tưởng hơn, hắn còn nói: “Người Tang Lạc còn hứa với chúng ta, chỉ cần chúng ta làm xong chuyện này, bọn họ sẽ nói cho chúng ta biết cách để về nhà.” “Cho nên, chúng ta chỉ có thể tới đây.” Câu nói cuối cùng lại khiến cho Mộc Vĩnh tin tưởng thêm vài phần nữa. Nếu là thế thì nghe cũng ổn. Nhưng, Mộc Vĩnh là ai? Lữ Thiếu Khanh cảm giác hắn ta là con hồ ly vạn năm. Hắn ta nghĩ một lát, khẽ mỉm cười nói: “Người thề đi!” Lấy đao của ngowi ra thề! Lữ Thiếu Khanh nghe vậy thì chửi âm lên: “Có cần không? Ta đã nói thật cho ngươi biết hết rồi, thiếu điều tụt cả quần lót cho ngươi xem nữa thôi, mà ngươi còn muốn ta thề? Ngươi có ý tốt sao?” Mộc Vĩnh đưa ra lý do rất đầy đủ: “Ngươi rất giáo hoạt.” “Được.” Lữ Thiếu Khanh giơ tay lên thề: “Ta thề, ta tới đây thật sự để trở về.” Nghe vậy Mộc Vĩnh mới hài lòng gật đầu: “Được rồi, ta tin ngươi một lần.” Lữ Thiếu Khanh trịnh trọng nói với Mộc Vĩnh: “Ngươi đừng có làm loạn, nếu ta không về được sẽ không khách khí với ngươi đâu.” Mộc Vĩnh cười cười. Lữ Thiếu Khanh nhìn hắn ta thật sâu rồi xoay người rời đi, nhưng trước khi đi hắn lại nói với Mộc Vĩnh: “Nếu các ngươi muốn đánh bại người Tang Lạc thì ngươi phải nghiên cứu thứ đồ ta cho ngươi kỹ vào.” “Được rồi.” Mộc Vĩnh cười tủm tỉm. Lữ Thiếu Khanh rời đi rồi, nụ cười trên mặt Mộc Vĩnh cũng biến mất. Nhìn truyền tống trận chợt lóe lên, hắn ta ngẩng đầu nhìn xung quanh, trong lòng dâng lên nghi ngờ: “Nơi này thật sự có đường về sao?” Hắn ta lắc đầu, một lát sau, hắn ta lại nhìn theo hướng Lữ Thiếu Khanh: “Hai người các ngươi là hy vọng sao?” Hắn ta mở tay phải ra, một con trùng nhỏ màu đen tĩnh lại trong lòng bàn tay, lắc lắc đầu, biến thành một tia sáng biến mất giữa không trung. “Ta sẽ không nói chuyện hôm nay cho người khác, nhưng nếu nó nói ra thì không liên quan đến ta.” Mộc Vĩnh đắc ý cười gằn: “”Nếu các ngươi trốn qua được một kiếp này, ta sẽ lại tìm các ngươi.”” Nói xong, hắn ta chậm rãi biến mất. Chỉ để lại âm thanh quanh quẩn giữa không trung: “Đi hỏi Nhuế một chút đi, sao bà ấy lại đưa lệnh bài cho tiểu tử này.” Lữ Thiếu Khanh lại xuất hiện trong sơn cốc, không chân chừ đến nửa giây, hắn cấp tốc chạy thẳng ra ngoài. Còi báo động đang kêu âm ỹ trong lòng Lữ Thiếu Khanh rồi, lúc này cảm xúc của hắn xám xịt y như bầu trời hiện giờ vậy, vô cùng nặng nề, vô cùng bất an. Hắn luôn cảm giác chỉ một khắc sau

đại họa sẽ lâm đầu. Lữ Thiều Khanh không dám trì hoãn, cũng không cần thận từng tí một như lúc đến nữa mà thả thần thức ra nhanh chóng chạy xuống dưới núi. Nhưng khi còn cách chỗ Kế Ngôn một đoạn, biến cố xảy ra. Trên Thánh sơn bỗng nhiên sáng lên, một thân ảnh to lớn xuất hiện giữa không trung, như một người khổng lồ cao tới hơn vạn mét, tràn đầy uy áp vô tận, cả đất trời đều run rẩy dưới chân lão ta. Lão ta che mặt, không ai nhìn thấy được bộ mặt thật. “Thánh chủ!” Vô số người của Thánh địa vừa nhìn thấy người khổng lồ kia thì nhao nhao quỳ lạy, cuồng nhiệt reo hò. Cái bóng khổng lồ kia lên tiếng: “Gian tặc của Nhân tộc, đáng chém!” Giọng nói cuộn cuộn truyền khắp Thánh địa, khiến cho tất cả mọi người đều chấn kinh. Có gian tặc của Nhân tộc trà trộn vào sao? Làm sao có thể? Lữ Thiều Khanh nhìn cái bóng khổng lồ trên trời, sợ hãi đến mức tâm can đánh loạn, tê cả da đầu. Không cần đoán, con mèo này chắc chắn là Thánh chủ của Ma tộc. “Mộc Vĩnh đáng chết, chắc chắn hẳn ta đã tiết lộ tin tức.” Trong bụng Lữ Thiều Khanh đang thầm hỏi thăm tổ tông mười tám đời của Mộc Vĩnh. Hắn ngửa mặt lên trời thở dài, ưu thương vô hạn: “Quả nhiên, lời thề gì đó không thể hạn chế người thông minh, cả ta cũng như thế.” “Mộc Vĩnh, người chờ đó cho ta. Còn dám uy hiếp ta, đến lúc đó sẽ nổ chết ngươi.” Đồng thời, người khổng lồ trên trời vung tay lên, hình ảnh Lữ Thiều Khanh và Kế Ngôn xuất hiện trên trời. “Thánh chủ hạ lệnh, tru sát gian tặc Nhân tộc.” Hết chương 984.

Chương 985. Không được rút linh lực vào...

“Chết rồi, chết rồi!” Lữ Thiều Khanh chửi mẹ, lần này chết chắc rồi. Hắn mặc kệ tất cả, trực tiếp bay lên trời phi tốc lao xuống. Biến cố bất ngờ khiến cho tất cả mọi người trong Thánh địa đều ngơ ngẩn. “Kế... Kế Ngôn là Nhân tộc?” “Không, không thể nào!” “Nhân tộc có người cường đại vậy sao?” “Không ngờ Thánh tộc chúng ta lại không bằng người Nhân tộc.” Vô số người của Thánh địa khó mà chấp nhận được kết quả như vậy. Thậm chí còn có không ít người vì vậy mà sụp đổ. “Nhân tộc mạnh vậy sao? Thánh tộc chúng ta không bằng sao?” “Ôi, thiệt thòi cho ta còn muốn gả cho hắn ta.” “Bọn họ lại là gian tế của Nhân tộc?” Kiếm Nhất nghiêng răng nghiêng lợi, hận muốn phát điên. Thua trên tay Nhân tộc là một sỉ nhục lớn bằng trời. “Ta nhất định phải giết các ngươi.” Kiếm Nhất lạnh lẽo rời Kiếm gia phi thẳng đến Thánh sơn. Bọn Kiếm Lan, Thôi Thanh cũng trợn mắt há mồm. Nhưng sau đó, cảm giác bị sỉ nhục sâu sắc trào dâng trong lòng họ. Các nàng đánh cược với cùng một Nhân tộc, không ngờ lại bại, không khác gì bị đâm mạnh lên mặt. Đặc biệt là Thôi Thanh, nàng ta hận đến muốn nôn ra máu. Cái tên Nhân tộc Lữ Thiều Khanh này còn cuốn đi ba ngàn vạn viên linh thạch của Thôi gia. Thậm chí, có thể nói, đây là tư địch. Thôi Chương Minh cũng tiếc nuối vô hạn, kêu lớn: “Nếu biết hắn là gian tế Nhân tộc, khi ấy ta nên giết hắn rồi.” Thôi Chương Minh đứng dậy, âm thanh phẫn nộ vang vọng khắp không trung, vọng vào tai từng người Thôi gia một: “Ngoại trừ hộ pháp, từ Kết Đan kỳ trở lên, Nguyên Anh kỳ trở xuống, tất cả đều theo ta đi giết gian tế Nhân tộc!” Gọi ra nhiều người như thế chủ yếu là vì ba ngàn vạn viên linh thạch của Thôi gia hơn. Kiếm gia, Thôi gia, Loan gia, các đại gia tộc nhao nhao hành động. Bọn họ đều phái cao thủ trong tộc tới Thánh sơn tìm gian tế Nhân tộc. Đàm Linh ngẩng đầu nhìn chân dung Lữ Thiều Khanh và Kế Ngôn, đầu não trống rỗng. Dù có nghĩ đến thế nào nàng ta cũng không ngờ nổi hai người này lại là Nhân tộc. Nhất định hôm đó mình xuất hành không phải giờ tốt. Bị người ta đuổi tiết, còn gặp Nhân tộc, mà

nàng ta còn đưa Nhân tộc về nhà mình. Phiến phức lớn rồi. Đàm Linh mặc kệ vết thương, xông vội ra bên ngoài, thấy chỗ ở của Lữ Thiếu Khanh bị sương mù che khuất, cũng không dám tùy tiện xông vào. “Lữ Thiếu Khanh, ra đây!” Tới nước này rồi Đàm Linh không nể nang gì nữa mà gọi thẳng tên thật của Lữ Thiếu Khanh. Nhưng dù nàng ta gọi thế nào đi nữa, bên trong cũng không có động tĩnh gì. “Người có muốn linh thạch nữa không?” Dù Đàm Linh lấy linh thạch ra, bên trong cũng vẫn không có động tĩnh gì. Không phải hấn bị thương không biết chuyện bên ngoài chứ? Đàm Linh nhin không được mà lo lắng. Tâm tình hiện tại của nàng ta cực kỳ phức tạp. Vừa muốn đánh chết Lữ Thiếu Khanh, vừa muốn hấn mau chóng rời khỏi nơi này. Nhất thời nàng ta không biết nên thế nào cho phải. Trước mặt có trận pháp, nàng ta không dám xông loạn vào, chỉ đành cẩn rắng rời đi. Lúc này chỉ có thể đi tìm sư phụ. Vừa đến chỗ sư phụ, nàng ta vừa vịn gặp ba người Phù Doãn, Thì Cơ, Thì Liêu. “Phù trưởng lão!” Phù Doãn gật gật đầu: “Vào trong rồi nói đi.” Phù Doãn cùng một phe với Nhuế trưởng lão, hai bên có thể coi là minh hữu. Lần này lão đến đây cũng là vì chuyện của Lữ Thiếu Khanh và Kế Ngôn. Hai tỷ đệ Thì Cơ, Thì Liêu không hăng hái lắm, sắc mặt không hề dễ coi. Hai người cực kỳ sùng bái Lữ Thiếu Khanh, cuối cùng biết người kia là Nhân tộc, trong nội tâm vô cùng phức tạp. Không khác gì với Liễu Cầu mấy. Mấy người Đàm Linh vừa đi vào thì thấy Nhuế trưởng lão đang đứng bên dòng suối nhỏ quay lưng lại mình. Mọi người hành lễ xong, Đàm Linh không đợi được nữa mà hỏi luôn: “Sư phụ, bây giờ nên làm gì?” Nhuế trưởng lão xoay người lại, hờ hững hỏi: “Gấp cái gì?” “Lúc này ngài còn muốn bảo vệ hấn sao?” Phù Doãn lại nói: “Nhị trưởng lão, tiểu đồ có thứ này muốn giao cho người.” Nhuế trưởng lão và Đàm Linh ngẩn ra, có gì cần đưa mà phải đưa vào lúc này? Thì Cơ cũng hơi căng thẳng, khẽ đảo cổ tay một cái, một tảng tởn ma thạch không nhỏ hơn thân thể Thì Cơ bao nhiêu, nặng chừng trăm cân, ngoài mặt có cấm chế xuất hiện trong tay, đồng thời còn có một cái phù ngọc. “Tởn ma thạch?” Phù Doãn và Nhuế trưởng lão đều nhận ra đây là cái gì. Thì Cơ nuốt nước miếng, giao phù ngọc cho Đàm Linh: “Trương Chính đại nhân có từng dặn dò, nếu ngài ấy biến mất ba tháng, hoặc xảy ra chuyện lớn có liên quan đến ngài ấy, thì phải giao phù ngọc này cho ngài, để ngài giao tởn ma thạch này cho Nhị

trưởng lão.”Đàm Linh nhận lấy phù ngọc, lập tức đọc tin tức bên trong. Xem xong, sắc mặt Đàm Linh rất cổ quái. Nàng ta chỉ vào tảng tởn ma thạch trong tay Thì Cơ, nói với mấy người đang tò mò: “Tên kia nói, giao tảng tởn ma thạch này cho sư phụ, để sư phụ chú ý phòng bị mọi lúc, sau đó có thể tẩy được hiềm nghi của hắn.”“Hiềm nghi?” Thì Cơ và Thì Liêu liếc nhìn nhau, cả hai đều không rõ tảng đá kia có lợi ích gì. Nhuế trưởng lão hứng thú, vẫy tay một cái, tởn ma thạch rơi vào trong tay. Bà nhẹ nhàng nâng tởn ma thạch lên, kinh ngạc hô: “Tảng tởn ma thạch lớn thế này rất hiếm có.” Phù Doãn gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý: “Không biết hắn có quan hệ gì với thổ dân dã nhân.” Đàm Linh lo lắng đề nghị: “Sư phụ, có nên phòng bị cẩn thận trước không?” Cảm nhận của Đàm Linh về Lữ Thiệu Khanh thực sự quá tệ. Gia hỏa này hèn hạ vô sỉ, nói không chừng có thứ gì bất lợi đang chờ sư phụ nàng ta. Nhuế trưởng lão lắc đầu, tự tin nói: “Tảng đá kia còn có thể làm gì được ta?” Dù sao bà cũng là Hóa Thần hậu kỳ, trong Thánh địa không ai là đối thủ. Lữ Thiệu Khanh cùng lắm cũng chỉ là một Nguyên Anh kỳ, dù người có ở đây cũng không thể khiến bà tổn thương mấy may, càng đừng nói đến một tảng đá hắn gửi tới. Dù tảng đá kia là loại đặc biệt. Mới một câu đã như lâm đại địch, mất mặt lắm. Hết chương 985.

Chương 986. Không được rót linh lực vào...

Đàm Linh vẫn rất lo lắng: “Sư phụ, hẳn rất giáo hoạt.” Nhuế trưởng lão tự tin cười lên: “Nha đầu con giỏi, con còn không tin nổi sư phụ mình sao?” “Hắn chỉ là một tiểu gia hỏa Nhân tộc thôi, không cần lo lắng có thể gây ra sóng gió gì.” “Nói hay lắm!” Một âm thanh vang lên, sau đó, Mộc Vĩnh xuất hiện trong sân. “Mộc Vĩnh?” Phù Doãn nhíu mày: “Mộc Vĩnh, người tự tiện xông vào nơi Nhị trưởng lão bế quan có ý gì?” Mộc Vĩnh lai lịch bí ẩn, dù mấy trưởng lão của Thánh địa như Phù Doãn cũng không rõ lai lịch hắn ta. Nhưng thái độ của Nhuế trưởng lão với Mộc Vĩnh lại rất tốt, ánh mắt bà sáng lên khác thường, nhoẻn cười như hoa nở rộ, chào: “Người đến rồi.” Như thể Mộc Vĩnh là người bạn cũ lâu năm không gặp vậy. Đàm Linh tò mò, đây là lần đầu tiên nàng ta thấy sư phụ cười như thế. Mộc Vĩnh gật gật đầu, nhìn tôn ma thạch trong tay Nhuế trưởng lão, hỏi: “Người định làm gì với tôn ma thạch tiểu tử kia đưa?” Nhuế trưởng lão nhẹ nhàng phát tay một cái, cấm chế trên tôn ma thạch kia lập tức biến mất: “Xem đi chẳng phải sẽ biết sao?” Cấm chế bị xóa đi rồi, lộ ra hình ảnh thật sự của tôn ma thạch, mọi người chỉ thấy trên đó có khắc mấy chữ: “Không cần đưa linh lực vào.” Không cần rót linh lực vào sao? Sau chữ cái này khiến cho tất cả đều vô cùng nghi hoặc. Không rõ Lữ Thiếu Khanh đang làm gì. Mà Nhuế trưởng lão đọc xong, theo bản năng mà đưa linh lực vào trong đó. Sáu chữ này chẳng khác gì một loại dụ hoặc, rất dễ kích thích tâm lý phản nghịch của người ta. Mộc Vĩnh chợt cảm thấy không ổn, vội vàng ngăn cản: “Chậm, chậm đã.” Nhưng đã muộn. Nhuế trưởng lão nhẹ nhàng rót linh lực vào trong tôn ma thạch trước mắt. Một khắc sau, ngay trước mắt mọi người, tôn ma thạch tỏa sáng mãnh liệt, một luồng năng lượng khổng lồ bộc phát. Ầm ầm! Tôn ma thạch lập tức nổ tung, năng lượng khổng lồ tràn quét, linh lực điên cuồng phát tiết, khiến cho căn nhà tranh sau lưng Nhuế trưởng lão lập tức biến thành tro tàn. Vụ nổ mãnh liệt, trời đất như đóng băng, ánh lửa bốc lên ngút trời, như cả thế giới đang đốt cháy. Tiếng nổ ầm ầm vang

lên chấn động cả mười dặm xung quanh cũng phải rung lên mãnh liệt, kiến trúc quanh đó cũng lập tức vỡ vụn chỉ trong chớp mắt vì sóng năng lượng khuếch tán quá mạnh. Vụ nổ mãnh liệt tạo ra một đám mây hình nấm khổng lồ bốc thẳng lên trời, chấn động không gì sánh nổi. Chờ khi vụ nổ dần bình ổn lại, tất cả dần dần kết thúc. Một người Nhuế trưởng lão mới xuất hiện trên bầu trời. Sắc mặt ai nấy đều trắng bệch, bao gồm cả hai coa thủ Hóa Thần kỳ là Nhuế trưởng lão và Phù Doãn Bọn họ nhìn mặt đất dưới chân mà không thể tin nổi, hơn trăm dặm vuông, hết thảy đều san thành bình địa. Ngay giữa bãi nổ là một cái hố sâu hơn trăm thước, rộng tới vài dặm. Phải nhớ Thánh sơn vô cùng kiên cố, nhưng có thể nổ ra được cái hố sâu như thế chứng tỏ uy lực của vụ nổ này lớn gấp bội lần. “Uy lực ngang với đòn tấn công của Hóa Thần kỳ!” Phù Doãn tái mét, nuốt nước miếng một cái, mô tả nhận xét về uy lực của vụ nổ này. Một ngàn dặm vuông xung quanh đều là khe hở, càng gần trung tâm vụ nổ khe hở càng lớn. Không chỉ căn nhà tranh của Nhuế trưởng lão bị xóa sổ, ngay cả những kiến trúc xung quanh cũng bị vụ nổ này phá hủy, chỉ còn lại một đồng gạch vụn. Sắc mặt Thì Cơ, Thì Liễu lại càng tái mét hơn, sợ đến hết hồn, vừa rồi may sao có Phù Doãn lập tức đỡ lấy bọn họ, nếu không dưới vụ nổ thế này, chắc chắn hai người không thể may mắn thoát được. Nhuế trưởng lão vẫn còn sợ hãi, dù bà là Hóa Thần hậu kỳ nhưng trúng một đòn như thế cũng chịu không nổi. May mắn sao, thực lực cho bà đủ thời gian để phản ứng lại, bà vẫn kịp đẩy Đàm Linh ra, không đến mức để cho đồ đệ mình bị nổ chết. Thật đúng là vậy, Nhuế trưởng lão không nhìn được mà cười như mếu, suýt nữa đã bị một tiểu gia hỏa ám sát rồi. Bên này Đàm Linh tức giận đến mức toàn thân run lên. Vụ nổ này có thể sánh với đòn tấn công của một Hóa Thần kỳ, kinh khủng cỡ nào chứ. Nếu bà bị nổ, đến linh hồn bà cũng sẽ bị nổ tan tành, muốn đầu thai chuyển thế cũng không nổi nữa. Không ngờ tên hỗn đản này còn muốn đối phó với sư phụ mình, nếu không phải thực lực của sư phụ cường đại thì không chết cũng phải bị thương nặng không dậy nổi. “Tên... tên hỗn đản đáng chết này, chắc chắn không thể tha cho hắn, con nhất định phải giết hắn!” Đàm Linh tràn đầy sát ý, chỉ hận không thể băm vằm Lữ Thiếu Khanh ngay lập tức. Thì Cơ vẫn còn tin tưởng Lữ Thiếu Khanh, chân chờ hỏi: “Không phải Trương Chính đại nhân đã nói rồi sao? Có thể

giúp Linh tẩy tử tẩy sạch hiềm nghi.”Tẩy sạch cái rắm ấy. Đàm Linh hoàn toàn không tin tưởng.Chắc chắn là một tên lòng lang dạ thú, cố ý muốn hại sư phụ nàng ta.Nàng ta gầm lên: “Đánh rắm! Tên hắc không phải là Trương Chính, tên hắc là Lữ Thiệu Khanh!”“Cái gì?” Thì Cơ và Thì Liêu đều ngẩn ra.Bên cạnh còn có một người cũng rất ngạc nhiên, là Mộc Vĩnh. Thái độ của Mộc Vĩnh rất phức tạp, có phần nộ, cũng có kinh ngạc. Hắc ta hỏi Đàm Linh: “Hắc tên Lữ Thiệu Khanh ư?”Hắc ta kinh ngạc hỏi Đàm Linh: “Hắc tên Lữ Thiệu Khanh ư?”Nhuế trưởng lão trả lời câu hỏi của Mộc Vĩnh: “Không sai, tên thật của hắc là Lữ Thiệu Khanh, ta đã tự mình xác nhận.”Sau đó, bà kể lại mình làm thế nào để Lữ Thiệu Khanh nói ra sự thật ấy.Mộc Vĩnh nghe xong, quái lạ hỏi lại: “Người xác định chứ ạ?”Nhuế trưởng lão gật đầu, ngạo nghễ đáp: “Người còn không rõ thiên âm mê hồn của ta sao?”Mộc Vĩnh gật đầu gượng cười nói: “Ta dám khẳng định hắc đang lừa ngài, mà cũng đang lừa ta.”Vì có lời thề, Mộc Vĩnh không thể nói chuyện trong Tuyệt Phách Liệt Uyên ra được.Nhuế trưởng lão không tin: “Ta đã tự mình ép hắc phải thề, hắc không thể nói láo với ta.”Dám mang cả đạo tâm ra thề, không ai dám nói đùa với chuyện thế này. Hết chương 986.

Chương 987. Thật ra hắc tên là Lữ Thiếu Khanh

Mộc Vĩnh cũng nói: “Hắc cũng đã thề với ta, nhưng lại nói với ta theo cách khác.” Đàm Linh thắc mắc: “Mộc Vĩnh đại nhân, ngài gặp hắc khi nào vậy?” Từ khi lên Thánh sơn đến giờ, Đàm Linh có thể vỗ ngực khẳng định Lữ Thiếu Khanh không thể gặp Mộc Vĩnh được. “Ta đi theo hắc.” Mộc Vĩnh nhàn nhạt đáp: “Mới một ngày trước.” Câu trả lời của Mộc Vĩnh khiến cho Đàm Linh càng không thể nào chấp nhận nổi: “Không thể nào. Ngài đang lừa chúng ta!” “Hắc bị thương, còn đang chữa thương.” Mộc Vĩnh thoáng nghĩ một cái, một khối tởn ma thạch như ngọn núi nhỏ xuất hiện. Nhìn thấy tởn ma thạch như ngọn núi nhỏ, cả đám người đều bị dọa biến sắc. Phù Doãn che chở hai đồ đệ của mình lùi lại hai bước. Khối tởn ma thạch kia có thể sánh với một đòn tấn công của Hóa Thần kỳ. Có phải cái này cũng tương đương một đòn của Hóa Thần kỳ liên thủ không? Nhuế trưởng lão cũng tê cả da đầu, lông mao dựng đứng. Mộc Vĩnh thản nhiên nói: “Cái này là hắc đưa cho ta, dẫn ta về nghiên cứu cẩn thận.” Giọng nói cực kỳ bình thản, không đan cài xúc động. Nhưng trong lòng Mộc Vĩnh chỉ muốn đánh chết Lữ Thiếu Khanh. Tảng tởn ma thạch lớn thế này, nếu nó nổ hắc ta sẽ không ổn chút nào. Quá giáo hoạt! Nhưng vừa nghĩ tới cục diện Lữ Thiếu Khanh đang gặp phải, Mộc Vĩnh không nhin được mà nhoẻn cười. Hắc ta cất tởn ma thạch đi. Có lẽ tương lai vẫn còn có ích. Nói không chừng, có thể nghiên cứu được nó nổ thế nào, coi như không phải vô dụng. Chỉ cần không rót linh lực vào là tốt rồi. Mộc Vĩnh cất tởn ma thạch đi. Đàm Linh hô lên: “Không, không thể nào, hắc đang bị thương, đang chữa thương mà.” Nhớ lại khi Lữ Thiếu Khanh ra tay hung ác với mình, Mộc Vĩnh lại sửa lời Đàm Linh: “Hắc không bị thương đâu, ngược lại còn đang nhảy nhót tung bừng.” “Nếu không, ngươi cho rằng vì sao Thánh chủ lại hạ Thánh chủ lệnh phải truy sát hắc?” Nhuế trưởng lão cho Lữ Thiếu Khanh một cái lệnh bài, bà cảm nhận một chút, chỉ vào trên đó, nói: “Giờ hắc đang ở bên trên.” Đàm Linh choáng váng. Nàng ta bị Lữ Thiếu Khanh lừa vòng quanh

rồi.Nàng ta hiểu ra, tức giận dậm chân bình bịch: “Tên hỗn đản đáng chết. Bảo sao ngươi không dám tới gặp sư phụ, thì ra bị thương là giả, vứt bỏ ta là thật!”“Đáng chết, đáng chết. Ta không tha cho hần! Ta muốn giết hần!”Lửa giận trong lòng Đàm Linh bốc lên ngút trời, sát khí tỏa ra bốn phía.Đây là lần đầu tiên nàng ta muốn giết người!“Sư phụ, mau bắt hần lại đi, con muốn giết hần!” Đàm Linh phẫn nộ, thỉnh cầu sư phụ ra tay.Nhuế trưởng lão lắc đầu: “Thánh chủ có lệnh, Hóa Thần kỳ trở lên không được ra tay. Ý Thánh chủ là để cho hai người bọn họ làm đá mài đao.”Nhị trưởng lão vừa nói xong, có người đã cười ha hả hỏi: “Nhị trưởng lão, nơi này của ngài làm sao vậy?”Phía xa xa Thôi Chương Minh và Thôi Thanh cùng đồng đạo đệ tử Thôi gia xuất hiện.Thôi Chương Minh dẫn theo người Thôi gia đi được nửa đường thì phát hiện có vụ nổ xảy ra chỗ Nhuế trưởng lão.Đám người Thôi gia trùng trùng điệp điệp ít nhất bốn mươi lăm người đi tới đây, thấy vết tích vụ nổ lớn như thế thì đều ghen hòng nhìn trôn trời.Thôi Chương Minh nhìn thấy, trong lòng khiếp sợ vô cùng.Vụ nổ khủng bố như thế, lão đi trên đường cách thật xa cũng có thể nhìn thấy đám mây hình nấm to tướng đó, cũng cảm nhận được sóng năng lượng của vụ nổ tản ra.Phải biết, đây chính là Thánh sơn, đến Nguyên Anh cũng làm vạn lần cũng không tạo ra được thanh thế như vậy.Lão nhìn Nhuế trưởng lão và Phù Doãn trưởng lão, âm thầm suy đoán.Không phải hai Hóa Thần kỳ này cãi nhau rồi đánh nhau đấy chứ?Thôi Chương Minh còn chưa kịp hỏi nhiều, lại có một nhóm khác đi tới.Một lão nhân thon gầy tóc trắng bông bông dẫn theo Kiếm Lan và đệ tử Kiếm gia xuất hiện.Bề ngoài lão ta già nua nhưng khí tức ẩn chứa bên trong rực rỡ như mặt trời, toàn thân như một thanh trường kiếm sắc nhọn, ép chết đối phương.“Kiếm Ngũ, người cũng đến tham gia náo nhiệt à?” Thôi Chương Minh có vẻ không vui, ánh mắt ẩn giấu vài phần kiêng kị.Kiếm Ngũ, Nguyên Anh tầng chín, là thiên tài xưa kia của Kiếm gia, cùng một thế hệ với Thôi Chương Minh.Sắc mặt Kiếm Ngũ khô cằn, gò má cao vút, như chỉ có da bọc xương, không có tí thịt mỡ nào.Nhìn như một lão quỷ, rất đáng sợ.Lão cũng rất tò mò với vụ nổ ở nơi này, sau khi thi lễ một cái với Nhuế trưởng lão thì hỏi bằng cái giọng khàn khàn khô đực: “Nhị trưởng lão, chỗ ngài xảy ra chuyện gì vậy?”Nhuế trưởng lão lạnh lẽo hỏi lại: “Ta cần giải thích với các người chỗ ta xảy ra chuyện gì

sao?”Kiếm Ngũ nghe vậy vội cúi thấp đầu: “Không dám!”Thôi Chương Minh cũng hơi cúi đầu.Mặc dù bọn họ xuất thân từ Kiếm gia và Thôi gia, lão tổ nhà mình cũng bằng vai bằng phận với Nhuế trưởng lão.Nhưng bọn họ vẫn không thể mạo phạm với quyền uy của Nhuế trưởng lão tại Thánh địa này.Thấy Nhuế trưởng lão không muốn nói, Kiếm Ngũ và Thôi Chương Minh cũng không dám hỏi tiếp.Kiếm Ngũ nhin tò mò, lại lần nữa hành lễ với Nhuế trưởng lão, cung kính khiêm tốn thưa: “Nhuế trưởng lão, lần này tới đây vẫn bởi muốn hỏi Nhuế trưởng lão một người.”Thôi Chương Minh kịp phản ứng lại. Mục đích mình đến đây cũng giống với Kiếm Ngũ.Lão cũng vội vàng nói: “Nhuế trưởng lão, Trương Chính ở đâu? Hắn là gian tế nhân tộc nhất định phải bắt lại nghiêm hình khảo vấn!”Đàm Linh đã hiểu, thì ra hai nhà Kiếm gia, Thôi gia đến đây là vì Lữ Thiếu Khanh.Nàng ta tức giận, lớn tiếng quát lên: “Không biết hắn chạy đi chết đâu rồi!”Tiểu bối đã nói, các tiểu bối khác cũng dám nói.Thôi Thanh lạnh lùng xia xói: “Đàm Linh, đã đến lúc này rồi ngươi còn muốn che chở cho hắn à?”“Ngươi với hắn dính lấy nhau không rời như hình với bóng, mà lại không biết hắn ở đâu?”Đàm Linh nổi giận. Ai như hình với bóng với hắn?Ta chỉ ước gì có thể cách xa hắn vạn dặm.Kiếm Lan mặt đầy son phấn cũng lên tiếng: “Đàm Linh, ngươi đừng có ở đây giả vờ không hiểu nữa đi. Trương Chính và Kế Ngôn là người ngươi mang về, nói không chừng là ngươi cầu kết với bọn chúng muốn gây bất lợi cho Thánh địa!” Hết chương 987.

Chương 988. Trương Chính muốn hành thích Nhị trưởng lão

Thôi Thanh nói chuyện còn xem như uyển chuyển, chứ Kiếm Lan thì không. Kiếm Lan chụp luôn cái mũ Thánh gian lên đầu Đàm Linh, vừa mở miệng đã kết tội Đàm Linh cấu kết với bọn Lữ Thiếu Khanh. Đàm Linh càng giận hơn nữa, không chỉ vì Kiếm Lan nói chuyện quá khó nghe chụp cái mũ thôi lớn như thế lên đầu mình. Mà càng vì Lữ Thiếu Khanh. Nàng ta tức giận hẳn đem phiền phức lớn như thế đến cho mình. Thánh chủ vô cùng ghét Nhân tộc, nếu cái mũ Thánh gian này bị chụp lên đầu nàng ta thì phiền phức sẽ rất lớn, rất lớn. Cho dù là sư phụ cũng chưa chắc đã giữ được nàng ta. Trong lòng Đàm Linh đột nhiên hơi bối rối. Kiếm Ngũ và Thôi Chương Minh đều nhìn chăm chăm Đàm Linh bằng ánh mắt vừa chán ghét vừa khinh thường: “Đàm Linh, hy vọng ngươi biết thức thời, đừng có chấp mê bất ngộ.” “Gian tế của nhân tộc không đáng để ngươi làm vậy.” Đàm Linh nghiêng răng, đang định đối đáp. Thì Liêu đột nhiên xen vào: “Đúng là Đàm Linh đại nhân không biết Trương Chính đi đâu.” “Mà trước khi Trương Chính rời đi còn để lại một món pháp khí ác động, muốn lợi dụng lòng tin của Đàm Linh đại nhân đối với mình để ám sát Nhuế trưởng lão. May mắn làm sao Nhuế trưởng lão phản ứng kịp thời, gian kế của Trương Chính mới thất bại.” Lời Thì Liêu nói khiến cho cả hai nhà Kiếm Gia, Thôi gia ngây cả người. Ngay cả Đàm Linh và Thì Liêu cũng ngẩn ra. Bỗng nhiên Đàm Linh nhớ lại tin tức Lữ Thiếu Khanh để lại cho mình, nói rằng nó có thể giúp nàng ta tránh được hiểm nguy. Chẳng lẽ là thế này sao? Nàng ta ngơ ngác ngẩng đầu nhìn sư phụ mình. Sắc mặt Nhuế trưởng lão vẫn bình tĩnh lạnh nhạt như nước. Nhưng Đàm Linh nhìn thấy được sự hài lòng trong mắt sư phụ mình. Không biết là hài lòng Thì Liêu thông minh hay là cái gì. Bọn Kiếm Ngũ, Thôi Chương Minh nghe xong đều sửng sốt, không tin vào tai mình. Thì ra vụ nổ kia là do pháp khí của tên kia sao? Kiếm Lan cũng sửng sốt nửa ngày rồi hô lên: “Không thể nào, làm sao có thể?” “Thì Liêu, ngươi tưởng làm thế là có thể gạt chúng ta à? Muốn giúp Đàm Linh thoát khỏi hiểm nguy

sao?” Thôi Thanh cũng lạnh lùng nói: “Không sai. Chuyện tới nước này rồi, giáo biện cũng vô dụng, vẫn nên ngoan ngoãn thừa nhận đi.” Phù Doãn lên tiếng: “Đồ nhi của ta nói không sai. Các ngươi có ý kiến gì không?” Phù Doãn là trưởng lão của Thánh địa, cao hơn thân phận trưởng lão ngoại môn của Kiếm Ngũ, Thôi Chương Minh một chút. Lão đã lên tiếng, bọn Thôi Thanh, Kiếm Lan chỉ có thể im mồm. Kiếm Ngũ lại không sợ Phù Doãn trưởng lão: “Phù trưởng lão, lời này có ai có thể chứng minh không?” Cuối cùng Nhuế trưởng lão mới nói: “Ta thì sao? Ta có thể chứng minh không?” Một thân váy dài tím biếc dưới ánh mặt trời tỏa sáng lóng lánh, ung dung hoa quý, Nhuế trưởng lão như một vị Tiên Vương Nữ Đế, một vị Thần thánh không thể xâm phạm. Kiếm Ngũ âm thầm bĩu môi, chứng minh thế này cũng bằng không, ai cũng biết Phù Doãn với ngài là một phe, nói không chừng gian tế là do chính các ngươi bỏ vào đấy. Nhưng Kiếm Ngũ vẫn không dám phản bác. Nhuế trưởng lão không thể so với Phù Doãn, địa vị của bà là bằng vai bằng vế với lão tổ Kiếm gia, thực lực lại cường hãn, là nhân vật có thực quyền tuyệt đối. Nằm trong tay sức mạnh cực lớn. Ngoại trừ lão tổ Kiếm gia, Thôi gia, không ai dám trêu vào bà. Thôi Chương Minh cũng không dám nói gì, dù rất muốn lợi dụng chuyện gian tế mà làm gì đó. Nhưng bọn họ chỉ là đám tiểu bối, không đủ tư cách, trừ phi lão tổ của họ tự mình ra trận. Bị Nhuế trưởng lão nhìn chằm chằm, Kiếm Ngũ và Thôi Chương Minh phải chịu áp lực cực kỳ to lớn. “Cút đi!” Nhuế trưởng lão lạnh lùng đuổi: “Hắn không có ở đây, muốn tìm hắn thì tự đi mà tìm!” “Vâng!” Kiếm Ngũ cùng Thôi Chương Minh không dám nói thêm câu gì, chỉ ngoan ngoãn xoay người rời đi. Nhìn theo bóng lưng Kiếm Ngũ rời đi, Phù Doãn đột nhiên thở thật dài: “Tiểu tử kia cũng coi như có lòng.” Tiểu tử mà Phù Doãn nói là ai? Tất cả đều biết rõ. Thì Cơ hỏi Phù Doãn: “Sư phụ, Trương, à không, ý định của Lữ Thiệu Khanh đại nhân thật sự là thế này sao?” Hai má nàng ấy hồng lên, hai mắt lấp la lấp lánh. Đưa tổn ma thạch cho Nhuế trưởng lão, nổ tung mặt mũi Nhuế trưởng lão. Khiến cho đám người kia tưởng Lữ Thiệu Khanh muốn hại Nhuế trưởng lão. Nhuế trưởng lão là sư phụ của Đàm Linh, không ai dám tin Đàm Linh sẽ cấu kết với người ngoài hãm hại sư phụ mình cả. Cho nên, chỉ có một lời giải thích, Đàm Linh cũng bị Lữ Thiệu Khanh lợi dụng. Thế là, người khác có muốn đội cái

mữ Thánh gian cho Đàm Linh cũng không được. Cho nên, Phù Doãn mới nói Lữ Thiều Khanh có lòng, không đem phiền phức đến cho Đàm Linh. Nghe Phù Doãn khẳng định, Thì Cơ lại lo lắng: “Nhờ chúng ta không hiểu rõ ý Lữ Thiều Khanh đại nhân, chẳng phải, chẳng phải ngài ấy lại càng thêm nguy hiểm sao?” Ấn tượng của Thì Cơ với Lữ Thiều Khanh rất tốt. Trước đó, Lữ Thiều Khanh giúp hai tỷ đệ nàng, trong lòng nàng đã cảm kích rồi. Bây giờ, nghe được Lữ Thiều Khanh sắp xếp vậy, ấn tượng trong lòng lại càng tốt hơn nữa. Căn bản đám nam nhân trên Thánh địa này không có cửa so sánh với Lữ Thiều Khanh. Phù Doãn cười ha hả: “Nếu chúng ta đều không hiểu được thì chỉ có thể trách hắn. Ai bảo hắn nói không rõ chứ?” Nhuế trưởng lão liếc nhìn Đàm Linh, nhẹ nhàng nói: “Nhưng hắn đã làm thế với ta, hại ta sợ hết hồn, chuyện này không thể cho qua như vậy được.” Đàm Linh nghiêng răng nói với bà: “Sur phụ, ngài có thể xác định vị trí hiện tại của hắn không ạ?” Nhuế trưởng lão lắc đầu: “Khoảng cách quá xa, chỉ có thể cảm nhận một vị trí đại khái.” “Con muốn đi tìm hắn à?” Đàm Linh gật đầu, nghiêng răng nghiêng lợi như vừa bị người ta ức hiếp vậy, thê phải đi báo thù: “Con muốn đi giết hắn!” Hết chương 988.

Chương 989. Lần này không ai cứu được bọn hần

Nhuế trưởng lão không ngăn cản: “Thánh chủ hạ lệnh Hóa Thần kỳ không thể ra tay, các con đi xem một chút cũng tốt.” “Nhưng mà.” Nhuế trưởng lão dừng một chút rồi khuyên bảo đồ đệ: “Con không ra tay cũng không sao, nhưng tuyệt đối không thể giúp hần!” “Nếu không, Thánh chủ trách tội xuống, ta cũng không thể giữ con được.” Đàm Linh không thừa nhận: “Hừ, sư phụ, con đi giết hần đây!” Ánh mắt Nhuế trưởng lão nghiêm nghị lại, bà hiểu rất rõ tính cách đồ đệ của mình, nghiêm khắc cảnh báo: “Đây không phải nói đùa!” Đàm Linh rất ít khi thấy sư phụ nghiêm khắc thế, vội vàng gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. Nhuế trưởng lão lại căn dặn Thì Cơ và Thì Liêu muốn đi cùng: “Hai người các ngươi cũng thế, không được phép ra tay giúp bọn hần!” “Vâng, Nhị trưởng lão.” Bọn Đàm Linh rời đi rồi, Phù Doãn do dự một lát rồi hỏi: “Nhị trưởng lão, thật sự không ra tay hay sao?” Thật vất vả mới có hai Nhân tộc tới, với bọn họ có lẽ đây là cơ hội, để Thánh tộc và Nhân tộc làm hòa. Nhuế trưởng lão lắc đầu, ngẩng đầu nhìn trời nói: “Lần này, không ai có thể cứu bọn hần.” Một lát sau, bà nhìn qua Mộc Vĩnh. Mộc Vĩnh mỉm cười, hỏi Nhuế trưởng lão: “Ngài đưa lệnh bài cho hần không sợ hần gây rắc rối sao?” Phù Doãn giật nảy mình. Nếu để cho Thánh chủ biết, phái chủ hòa bọn họ chắc chắn sẽ bị tấn công. Nhuế trưởng lão cười, có vẻ rất vui: “Không phải ngươi vẫn luôn tìm người đặc biệt như tiểu gia hỏa này sao?” “Lần này cũng có thể khiến ngươi bất ngờ.” Mộc Vĩnh khẽ lắc đầu, thờ dãi, cuối cùng chấp tay cáo từ. “Trừ phi có kỳ tích, nếu không hai người bọn họ chết chắc rồi. Cáo từ!” Phù Doãn nhíu mày: “Nhị trưởng lão, ngài hiểu rõ hần sao?” Nhuế trưởng lão cũng quay người rời đi: “Cứ xem là thế đi.” Ba người Đàm Linh thờ phỉ phỉ rời đi thẳng. Thánh chủ đã hạ lệnh, mở Thánh sơn, tu sĩ Thánh tộc từ Hóa Thần kỳ trở xuống đều có thể đuổi giết Lữ Thiếu Khanh và Kế Ngôn. Có rất nhiều nhanh chóng chạy đến Thánh sơn, Thánh chủ tự mình hạ lệnh khiến cho vô số người của Thánh tộc sôi trào. “Chắc chắn phải giết hai tên Nhân tộc bọn họ.” “Nhân tộc

ghê tởm, dám lên Thánh sơn. Đây là sỉ nhục Thánh tộc, nhất định phải giết bọn chúng!” “Vấy bản Thánh sơn, nhất định phải bắt bọn chúng rửa sạch bằng máu tươi.” Vừa xuất phát Đàm Linh đã âm thầm phi nước đại, hai tử lệ Thì Cơ Thì Liêu theo sát đằng sau. Thì Cơ còn gọi: “Linh tử tử, đừng đi nhanh vậy, chờ chúng ta một chút.” Đàm Linh như không nghe thấy, không hề giảm tốc độ, Thì Liêu sau lưng mới nói: “Linh đại nhân, ngài gấp cũng cô dụng, ngài thế này đi lên cũng không thể giúp được Lữ Thiếu Khanh đại nhân, chẳng bằng tỉnh táo lại, ngấm lại xem tiếp theo nên làm thế nào đi.” Đàm Linh nghe xong lập tức nổi giận, quay lại rống lên: “Ai nói ta muốn giúp hắn?” “Ta muốn đi giết hắn, làm thịt hắn, chém hắn làm muôn mảnh!” Thân thể Đàm Linh khẽ run lên. Nàng ta đang tức giận. Hiện tại nàng ta hận Lữ Thiếu Khanh vô cùng, chỉ hận không thể lập tức bắt được Lữ Thiếu Khanh rồi đánh cho hắn một trận thật đau. Không, không đánh đủ một trăm trận, cơn giận trong lòng nàng ta tuyệt đối không thể tiêu được. Vì vứt bỏ mình, không ngờ hắn còn giả vờ bị thương, vụng trộm chạy lên trên. Thì Cơ thấy Đàm Linh đang tức giận đến phát điên, nhìn không được mà cười trộm. Đàm Linh hung hăng trừng mắt: “Người cười cái gì?” Thì Cơ cũng chẳng buồn giả vờ, chỉ cười hì hì rất ghen tị: “Linh tử tử, Lữ Thiếu Khanh đại nhân thật tốt với tử tử đó.” Thì Liêu nghiêm túc đồng tình với tử tử: “Lữ Thiếu Khanh đại nhân quá thông minh, đã đoán trước được sẽ xảy ra chuyện như thế, nên cố ý để lại một phần chuẩn bị, giúp Linh đại nhân tẩy sạch hiềm nghi. Nếu lúc này có Lữ Thiếu Khanh đứng trước mặt, chắc chắn Thì Liêu sẽ quỳ lạy. Đến bước này cũng tính sẵn cả, trên dưới Thánh địa có ai hơn được hắn?” “Nhưng hắn chỉ là một tên hồn đản!” Cảm xúc trong lòng Đàm Linh rất phức tạp, vừa tức giận vừa cảm kích. Thì Cơ cảm thán: “Khi ấy ta đã cảm thấy Lữ Thiếu Khanh đại nhân rất đáng gờm, không ngờ ngài ấy lại đến từ Nhân tộc. Nhân tộc đều lợi hại vậy sao?” Ánh mắt nàng ta đầy ước ao: “Không biết tổ tinh sẽ thế nào?” Phù Dao là thuộc phái chủ hòa cùng Nhuế trưởng lão, không đồng ý khai chiến với Nhân tộc. Làm đồ đệ Phù Dao, đương nhiên Thì Cơ Thì Liêu không có nhiều thành kiến với Nhân tộc, bọn họ cũng không muốn khai chiến với Nhân tộc. Đàm Linh nói với hai người: “Tăng tốc lên đi, hai người bọn họ là Nhân tộc, ở trên Thánh sơn chắc chắn sẽ không có lợi thế.” Tuy Nhuế trưởng lão với

tầm nhìn xa đã cản dấn nàng ta không được ra tay giúp đỡ Lữ Thiểu Khanh và Kế Ngôn. Nhưng Đàm Linh cảm thấy, nếu có cơ hội cũng không ngại giúp một tay. Thì Liêu rất lý trí, bình tĩnh nói với Đàm Linh: “Linh đại nhân, ta nghĩ tốt nhất ngài nên chuẩn bị tâm lý thật tốt.” “Hai vị đại nhân ấy trốn không thoát đâu, họ chết chắc rồi!” Nghe Thì Liêu nói vậy, Thì Cơ rất khó chịu bay qua đánh cho đệ đệ một cái: “Nói cái gì đấy? Không phải đệ vẫn luôn rất sùng bái Kế Ngôn đại nhân sao?” “Lữ Thiểu Khanh đại nhân còn giúp đệ nữa, đệ mong họ chết vậy sao?” “Chúng ta đã trả cho Lữ Thiểu Khanh đại nhân rất nhiều linh thạch.” Thì Liêu xoa xoa đầu nhắc nhở tỷ tỷ đó là một giao dịch: “Chưa kể, nếu đệ không nói, thì hai vị đại nhân sẽ không xảy ra chuyện gì sao?” “Nơi này chính là Thánh sơn đấy!” Thánh chủ tự mình tọa trấn Thánh sơn, trừ phi có thực lực mạnh hơn cả Thánh chủ, nếu không, làm sao có thể trốn được? Thì Cơ nói: “Không chừng hai vị đại nhân lại có cách thì sao? Không nên quên, chính đệ đã nói Lữ Thiểu Khanh đại nhân rất thông minh.” Thì Liêu nhàn nhạt dõng cho tỷ tỷ một gáo nước lạnh: “Dù thông minh đi nữa, nhưng trước thực lực tuyệt đối cũng sẽ không có tác dụng gì.” “Hai vị đại nhân sẽ không trốn thoát được đâu!” Đàm Linh nghe hai tỷ đệ nói chuyện, không hiểu tại sao lại bức bối, quát lên: “Đừng có nói nữa, nhanh lên đi!” Hết chương 989.

Chương 990. Người đầu tiên ra tay không ai ngờ tới

Kế Ngôn nhìn lên thân ảnh khổng lồ trên trời, ánh mắt lóe lên ý chí chiến đấu dày đặc. Có kích động, có xúc động. Nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu, hiện tại hắn còn chưa lành vết thương, thử một chút cũng không được. Nếu thân ảnh này hiển hóa, uy áp cường đại có thể khiến cho người ta tuyệt vọng. Kế Ngôn rất lo lắng, không biết sư đệ thế nào. Thánh chủ hiện thân, Kế Ngôn tin chắc chắn có liên quan đến Lữ Thiếu Khanh. Kế Ngôn đeo Vô Khâu kiếm, tiểu viên hầu đứng trên vai hắn ta, có vẻ rất căng thẳng. Vừa rồi bóng người khổng lồ kia dọa nó suýt vãi tè. Kế Ngôn vỗ vỗ nó, bỗng nhiên ánh mắt ngưng lại, rồi cười khẩy một cái, lại ngồi xuống. Bên ngoài, đã có người tới. Lần này có tới bốn mươi chín người lên Thánh sơn. Bọn họ ở đây, gần Kế Ngôn nhất, coi như vừa xuất quan đã đến thẳng chỗ hắn ta. Nhưng trước mắt người tới vẫn chưa nhiều lắm, chỉ có ba người. Một Nguyên Anh kỳ, hai Kết Đan kỳ. Trong đó có Khu Hổ của Khu gia. Mà Khu Hổ cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, dù hắn ta là Nguyên Anh tầng ba cũng không dám chủ động ra tay. Biểu hiện lúc trước của Kế Ngôn còn rõ mồn một trước mắt. Khu Hổ cả gan hét lớn vào bên trong: “Kế Ngôn, ngươi trốn không thoát đâu, ngoan ngoãn bó tay chịu trời đi!” Mặc dù rất muốn giết chết Kế Ngôn độc chiếm phần thưởng. Nhưng gã vẫn giữ được sự tỉnh táo và lý trí, bây giờ mà gã ra tay, có chết cũng không ai nhặt xác. Nên chờ thêm nhiều người đến đã. Kế Ngôn không ra, gã cũng không dám xông vào. Thấy bên trong không có tiếng động gì, Khu Hổ nổi giận, lần nữa rống lên: “Thánh chủ đã hạ Thánh chủ lệnh, ngươi nhất định phải chết.” “Ng ngoan ngoãn đầu hàng, có lẽ còn có cơ hội sống sót.” Hai tu sĩ Kết Đan kỳ bên cạnh hỏi Khu Hổ: “Khu Hổ đại nhân, có nên xông vào không?” Khu Hổ cười lạnh: “Hay các ngươi vào trước đi?” Hai tu sĩ kia vội vàng lắc đầu. Bọn họ chỉ là Kết Đan Kỳ thôi, tới đây chỉ muốn xem có cơ hội hót chút vầng không thôi. Căn bản không có suy nghĩ về việc ăn được thịt. Dù Kế Ngôn là Nhân tộc, nhưng chuyện hắn ta đánh đuổi được Mộc Vĩnh, đánh bại được Kiếm Nhất, đánh

giết đông đảo tu sĩ là thật. Chỉ trong trận tử thí kia đã có đến mấy Nguyên Anh chết trong tay Kế Ngôn rồi. Hai người bọn họ chỉ là Kết Đan kỳ thôi, dù có đến đông nhưng trước mặt Kế Ngôn cũng chỉ là con sâu cái kiến, không chịu nổi một đòn. Cao thủ Nguyên Anh tầng ba Khu Hổ cũng không dám xông vào, bọn họ càng không dám. Khu Hổ đã tận mắt chứng kiến sự đáng sợ của Kế Ngôn, gã không dám xông vào, chỉ có thể ở bên ngoài gào rống. Kế Ngôn coi như không nghe thấy gì, mặc cho gã ở bên ngoài kêu gào thế nào cũng không hề xuất hiện, cũng không thèm quan tâm tí nào. Phản ứng như vậy khiến cho Khu Hổ giận đến nghiến chặt răng, nhưng lại không dám hành động thiếu suy nghĩ. Dần dần, những người khác lục tục tới, chưa đến một canh giờ đã có tới hơn mười người tập trung tại đây. Khu Hổ nhìn xung quanh đông người hơn, chẳng những không vui mà sắc mặt càng khó coi hơn nữa. Tất cả mọi người đến đây cũng đều giống gã, cũng không ai dám làm chim đầu đàn, không ai dám tùy tiện xông vào. Cho nên, mọi người tới đây rồi chỉ ta nhìn người, người nhìn ta, mắt lớn trừng mắt nhỏ, nhất thời không biết nên ra tay thế nào. “Khu huynh!” Một giọng nói vang lên, có người tới bên cạnh Khu Hổ. Khu Hổ quay đầu nhìn lại, là Hình Trì. Khu Hổ gật gật đầu, không nói gì thêm. Quan hệ giữa hai người bọn họ không tệ, trong hoàn cảnh này cũng coi như là minh hữu. Hình Trì nhìn nơi Kế Ngôn trú ẩn một cách kiêng kị sâu sắc, hỏi Khu Hổ: “Thế nào rồi? Định làm gì?” Khu Hổ rất khó chịu, trả lời: “Còn có thể làm sao? Chờ chứ sao!” Khu Hổ chỉ hận không thể cầm roi xua đám gia hỏa xung quanh vào đối phó với Kế Ngôn, tốt nhất là mình ngồi sau làm ngư ông đắc lợi. Hình Trì nhìn quanh, cũng thở dài. Người có thể tới đây đều là thiên chi kiêu tử, trí thông minh chắc chắn vượt xa người thường. Biểu hiện hôm đó của Kế Ngôn quá kinh người, còn mạnh hơn cả Kiếm Nhất, thanh thể đuổi sát ba vị Thánh tử đại nhân. Một vị địch nhân cường đại đến thế, nếu đánh sẽ chết rất thảm trọng. Tất cả mọi người đều lẩn lộn sống tới giờ, đều thừa hành lý lẽ chết đạo hữu không chết bản đạo. Không ai muốn làm người vô tư kính dâm. Kết quả là, càng ngày càng đông người hơn, mọi người càng bình tĩnh hơn. Chẳng mấy chốc, hơn ba mươi người đã tụ tập ở đây, có người đứng một mình, có người đứng thành nhóm ba nhóm năm, nhưng tất cả đều kiên nhẫn không ra tay. Thậm chí, đều đang đợi một ai đó ra tay

trước.Khu Hồ rất bất mãn với trạng thái của bọn họ, hét lớn: “Mọi người cùng nhau ra tay thôi!” Có người cười ha hả nói: “Khu Hồ đại nhân, hay là ngài ra tay trước đi?” “Có người đi trước, chúng ta sẽ đi theo.” “Không sai, giết được Kế Ngôn, công đầu nhất định là ngài!” “Ra tay đi, Khu Hồ đại nhân, thực lực của ngài là một trong những người mạnh nhất trong số mọi người ở đây, trông chờ vài ngài thôi.” Khu Hồ chỉ muốn chửi ầm lên. Nếu ta ra tay, khẳng định các người sẽ trốn sang một bên xem kịch.Chẳng biết làm sao, gã chỉ có thể im lặng.Hình Trì lắc đầu: “Ôi chao, xem ra phải chờ thêm càng nhiều người nữa tới.” “Ha ha” Có tiếng cười lạnh vang lên, Hình Thế quay đầu lại nhìn, thì ra Nhan Thục Nhã đi tới.Nhan Thục Nhã tái nhợt, ánh mắt nhìn theo hướng Kế Ngôn thêm vài phần e ngại và hận ý.Nàng ta cười lạnh nói với mọi người: “Các người còn định liên thủ đối phó với Kế Ngôn cơ mà, sao bây giờ không định liên thủ nữa à?” Có người cười ha ha: “Nhan đại nhân, hay ngài lên trước đi, thế nào?” “Đúng vậy, mấy Nguyên Anh kỳ các ngài lên trước xung phong đi.” “Nhan đại nhân, ngài lợi hại như thế, hẳn là nên xung phong đi đầu, đừng có làm mất uy phong của Nhan gia.” Hết chương 990.

Chương 991. Người đầu tiên ra tay không ai ngờ tới

Nhan Thục Nhã lạnh lùng nhìn bọn họ, trong thâm tâm cười lạnh thầm nghĩ. Ta ra tay à? Nói đùa, có chán sống mới làm thế. Thần thức kinh khủng của Lữ Thiếu Khanh khiến cho đầu nàng ta đến giờ vẫn còn đau, giờ nói chuyện được cũng là nghiêng răng chống đỡ đấy. Nàng ta tới đây vốn không định ra tay, huống hồ, với tình trạng lúc này, nàng ta cũng không ra tay được. Nàng ta tới đây để xem có chiếm được tí lợi lộc gì không thôi. Nàng ta nói với Khu Hồ và Hình Trì: “Hai vị, thời gian kéo càng dài, càng bất lợi với chúng ta.” Bên cạnh lập tức có người không đồng ý: “Lời này sai rồi, kéo càng dài, càng có lợi với chúng ta.” “Khẳng định bên dưới vẫn có người đang đi lên, chờ thêm đi.” Nhan Thục Nhã lạnh lùng ngắt lời người này: “Chờ thêm một đám người đến chia phần công lao này?” “Mà các người không nên quên, còn có cả sư đệ của Kế Ngôn nữa. Đến lúc đó hai người bọn họ liên thủ, tất cả mọi người chúng ta ở đây cộng lại đều không phải đối thủ của bọn họ đâu.” Nhan Thục Nhã dám khẳng định Lữ Thiếu Khanh không có ở bên trong. Kế Ngôn chỉ có một mình. Đây là cơ hội rất tốt. “Hiện tại, tốt nhất là mọi người cùng nhau ra tay, không thể để hai người bọn họ gặp nhau.” Nhan Thục Nhã chỉ hy vọng đám người kia lập tức ra tay ngay, không cho Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh có cơ hội gặp nhau. Nhưng có người lại coi thường chuyện này. “Sư đệ của Kế Ngôn? Tên giả hóa tên Trương Chính kia đúng không?” “Ta từng nghe nói về hắn rồi, chỉ là một gia hỏa tham lam nhất gan thôi, có thể lợi hại đến đâu chứ?” “Đúng đấy, đối thủ của chúng ta chỉ có một mình Kế Ngôn thôi.” “Nhan đại nhân, ngài ra tay trước đi, chúng ta theo sát đằng sau.” Nhan Thục Nhã chỉ muốn cho mấy tên đối nghịch với mình một chùy chết tươi. Nàng ta dứt khoát nói với Khu Hồ và Hình Trì: “Hiện tại vết thương của Kế Ngôn còn chưa lành, tranh thủ ra tay thôi.” “Nếu tiếp tục kéo dài, sẽ bất lợi cho chúng ta.” Khu Hồ và Hình Trì liếc nhau. Hai người cũng không tin Nhan Thục Nhã. “Nhan đại nhân, có vẻ ngài rất kiêng kỵ sư đệ của Kế Ngôn, cái tên

Trương Chính kia ấy?” Hình Trì thử thăm dò: “Ngài từng gặp hấn rồi à?” Đâu chỉ từng gặp, còn từng đánh nhau rồi cơ. Đáng tiếc, không thể nói chuyện này ra được. Nhan Thục Nhã chỉ có thể tránh không trả lời, quay đầu đi chỗ khác: “Hấn không hề kém Kế Ngôn.” Lời này, người ta càng khó mà tin được. Khu Hổ cười ha hả: “Nhân tộc xuất hiện một Kế ngôn đã rất đáng gờm rồi làm sao có thể còn có người thứ hai?” “Xét về thiên phú thực lực, người Thánh tộc chúng ta mới là mạnh nhất.” Người Thánh tộc, đặc biệt là người sống tại Thánh địa, từ khi mới sinh đã được nghe dạy rằng Thánh tộc chính là chủng tộc hoàn mỹ nhất, Nhân tộc là chủng tộc thấp hèn, ti tiện, ngu muội, chỉ xứng làm nô lệ cho Thánh tộc, chỉ xứng làm nô dịch cho Thánh tộc. Nhân tộc có được một Thiên tài như Kế Ngôn kia đã tốt lắm rồi, làm sao có thể có người cùng sánh vai được nữa? Hình Trì lắc đầu, không thể hiểu nổi nỗi lo lắng của Nhan Thục Nhã, thậm chí còn âm thầm khinh thường. Trương Chính kia thì có gì mà đáng để lo lắng? Gã cười, như một vị nho sĩ đa mưu túc trí, ôn tồn lễ độ nhắc nhở Nhan Thục Nhã: “Nhan đại nhân, hiện tại mục tiêu chính của chúng ta là Kế Ngôn, chứ không phải sư đệ kia của hấn ta.” “Sư đệ kia của hấn ta cũng ở dưới Thánh địa, thế nào cũng có người đối phó với hấn, không cần chúng ta quan tâm.” Nhan Thục Nhã suýt nữa hét lên rằng sư đệ của Kế Ngôn lên từ lâu rồi. Nhưng lý trí vẫn cứng rắn ép nàng ta nhịn được. Nàng ta không thể, cũng không dám. Tới giờ Nhan Thục Nhã mới hiểu lời thề Lữ Thiệu Khanh ép mình lập xuống buồn nôn cỡ nào. Nàng ta không thể để lộ chuyện này ra, dù chỉ là một tí. Cho nên, tất cả mọi người ở đây đều không biết Lữ Thiệu Khanh đã lên trên từ lâu. Nhan Thục Nhã thở dài. Đám người này ở đây chỉ lãng phí thời gian, nàng ta muốn mò chút lợi lộc cũng không được. Được rồi, vẫn nên về thôi. Nhan Thục Nhã đang định rời đi bỗng một âm thanh vang lên: “Có thể nhường đường chút không? Các người chặn ở đây rồi ta không đi vào được.” Âm thanh quen thuộc khiến cho Nhan Thục Nhã suýt nữa thì hét âm lên. Lữ Thiệu Khanh đuổi nhanh đuổi chậm cuối cùng đã đuổi đến nơi. Vừa về đến nơi thì thấy có bao nhiêu người tập trung ở đây, xung quanh không có dấu hiệu xảy ra chiến đấu, khiến cho hấn không nghĩ ra được. Đám gia hỏa này vây ở đây làm gì vậy? Xem kịch à? Nghe thấy tiếng Lữ Thiệu Khanh, ánh mắt mọi người nhao nhao nhìn vào hấn đang bay

lơ lửng giữa không trung. Có người hô to: “Trương Chính!” “Là ta, Là ta.” Lữ Thiệu Khanh vẫy vẫy tay chào như hoa hậu, mỉm cười chào: “Xin chào mọi người.” Nhan Thục Nhã thấy Lữ Thiệu Khanh thì lại càng tròn trĩnh hai mắt. Đi vào Tuyệt Phách Liệt Uyên sao? Nhất định hắn đã biết mình bị lừa. Nhan Thục Nhã lảng lảng bước sang lén nấp sau lưng Hình Trì, cố gắng để không bị Lữ Thiệu Khanh phát hiện. Trong số mọi người ở đây, có lẽ Nhan Thục Nhã biết thực lực của Lữ Thiệu Khanh thế nào. Những người khác đều chưa tiếp xúc với hắn, thậm chí có người mới thấy hắn lần đầu. Bọn họ nhìn chằm chằm Lữ Thiệu Khanh, ánh mắt thay đổi. Thực lực người trước mắt đây không thể mạnh như Kế Ngôn phải không? Hình Trì rất khó hiểu: “Không phải hắn ở dưới chân núi sao? Sao lại lên đây rồi?” Nhan Thục Nhã nói: “Xem hắn thế kia thì hắn đã lên Thánh sơn từ lâu rồi, nhất định hắn đã làm chuyện gì đó bị Thánh chủ phát hiện.” Khu Hồ lẩm bẩm: “Chắc hắn dễ đối phó hơn Kế Ngôn chứ hả?” Hơi thở của gã dần dần trở nên dồn dập, nhìn Lữ Thiệu Khanh như thấy được mỹ nữ. Quan hệ giữa Nhan Thục Nhã và Khu Hồ xem như không tệ, nghĩ một hồi, nàng ta quyết định vẫn nên để cho Khu Hồ một nhân tình, bèn nhắc nhở gã: “Tốt nhất ngươi không nên khinh thường hắn. Hắn không đơn giản đâu.” Hết chương 991.

Chương 992. Sư đệ của Kế Ngôn? Không đáng nhắc tới

Trong lòng Hình Trì lại càng khinh thường Nhan Thục Nhã hơn. Gã cười lên: “Nhan đại nhân, chẳng lẽ ngài muốn nói rằng, ngài không sợ Kế Ngôn, nhưng lại sợ Trương Chính này chứ?” Nhan Thục Nhã nhàn nhạt nói: “Kế Ngôn còn đang bị thương chưa lành, chúng ta liên thủ chưa chắc đã thua hắn ta.” “Trương Chính, thì không bị thương.” Khu Hồ phản bác: “Không bị thương thì sao? Hắn không thể mạnh như Kế Ngôn được.” Xem bộ dáng Lữ Thiệu Khanh không có vẻ gì là lợi hại cả, mà hắn còn là sư đệ của Kế Ngôn. Trong tiềm thức của tất cả mọi người, khẳng định sư đệ sẽ không bằng sư huynh. Đánh không lại Kế Ngôn, chẳng lẽ không đánh lại nổi Trương Chính? Suy nghĩ này, không chỉ có Khu Hồ, mà tất cả mọi người đều có. Cho nên, ánh mắt bọn họ nhìn Lữ Thiệu Khanh càng hung ác, tham lam hơn. Lữ Thiệu Khanh nhíu mày. Không phải đám gia hỏa này muốn đánh nhau sao? Các người kiêng kỵ sư huynh ta, mà không kiêng kỵ ta tí nào à? Hay là vì ta đẹp trai quá nên các người ghen tị với ta? Ôi, cũng chịu thôi, đẹp trai làm sao sửa được. Lữ Thiệu Khanh nói với bọn họ: “Được rồi, về đi thôi, Thánh chủ đùa các người đấy.” “Lớn mật!” Có người lập tức rống lên: “Dám bất kính với Thánh chủ?” “Người đứng là Nhân tộc ti tiện!” Lữ Thiệu Khanh biến sắc, có vẻ cực kỳ âm ỉm, vỗ ngực rầm rầm: “Ta cũng là Thánh tộc mà. Cả ta và sư huynh đều là Thánh tộc, là Thánh tộc không thể giả được.” “Các người có từng thấy Nhân loại nào đẹp trai như ta chưa? Các người đã từng nhìn thấy Nhân loại dọc ngang thế nào chưa?” “Thánh chủ bị tiểu nhân lừa bịp, kết tội ta cùng sư huynh oan uổng. Ta tới đây chính là để tìm sư huynh cùng đi gặp Thánh chủ, chứng minh sự trong sạch với ngài.” “Các người không nên ở đây kéo dài thời gian làm hại chúng ta. Giải tán đi, giải tán đi!” Dù Lữ Thiệu Khanh khóc lóc kể lể tội nghiệp thế nào, cũng không có ai tin tưởng, ai nấy đều chỉ lạnh lùng nhìn hắn. Có người điên cuồng hô lên: “Thánh chủ không sai!” “Không sai, Thánh chủ không sai!” “Không cần nhiều lời, giết hắn đi!” Vừa dứt lời liền có người ra tay. Khi

tức nổ ầm ầm, năng lượng cường đại cán quét, mấy người cùng lúc ra tay với Lữ Thiểu Khanh. Khí tức của mấy người bộc phát, khí tức cường đại đè ép lại với nhau, không gian nhanh chóng bày trướng, xảy ra vận vẹo. Sắc mặt mấy người xuất thủ dữ tợn, trong mắt lóe lên tia tàn nhẫn. Kế Ngôn rất mạnh, giết sư đệ hấn ta coi nhưng dạy cho Kế Ngôn một bài học đắt giá. Hơn nữa, trong lòng mấy người xuất thủ đều đưa ra quyết định, sau khi giết Lữ Thiểu Khanh sẽ nhanh chóng bỏ trốn. Dù sao công lao giết gian tặc nhân tộc cũng không thể nào mất được. Bên cạnh có người thấp giọng kinh hô: “Là Tế Hoành đại nhân!” “Xuất thân tiểu tộc, lại có thiên phú hơn người, chưa tới năm mươi tuổi cũng bước vào Nguyên Anh kỳ, giờ đã là Nguyên Anh kỳ cảnh giới tầng ba rồi.” “Người chết trong tay hấn vô số kẻ, trong đó không thiếu đệ tử Thánh địa.” “Hấn cũng là một trong những người mạnh nhất của đám chúng ta.” “Dù sao cũng xuất thân tiểu tộc, nhanh vậy mà đã không nhìn được nữa rồi à, haha...” “Người thì biết cái gì, Trương Chính trước mắt tuyệt đối không mạnh bằng Kế Ngôn, cho nên xuất thủ trước, chiếm được tiện nghi, người ta thông minh đấy...” Người chung quanh nhao nhao thấp giọng nghị luận, nhìn Tế Hoành mang theo vào người xuất thủ. Tế Hoành điều khiển pháp thuật hệ Mộc tản ra quang mang màu xanh sẫm, như một cặp xúc tu của cự nhân từ dưới đất chui ra, bên trên che kín gai nhọn, vồ về phía Lữ Thiểu Khanh. Theo sát phía sau chính là những tu sĩ ma tộc khác, bọn hấn có người điều khiển pháp thuật, có ngự kiếm tiến đến, có người giương cung cài tên, cũng có hai người thân hình bùng lên, tới gần Lữ Thiểu Khanh, tựa như thích khách, có thể hành động bất cứ lúc nào. Mấy người mặc dù lần đầu tiên liên thủ nhưng bọn hấn kinh nghiệm chiến đấu phong phú, vừa ra tay, liền phối hợp lẫn nhau, triệt để phong kín đường lui của Lữ Thiểu Khanh. Thấy cảnh này, Khu Hồ lắc đầu, vô cùng tiếc hận: “Ai, chậm một bước.” Nhan Thục Nhã thờ ơ lạnh nhạt, thân hình lập tức lui hoàn toàn ra sau, nàng ta nói với Khu Hồ: “Giờ người có thể xuất thủ, tuy nhiên người phải suy nghĩ cho kỹ.” Khu Hồ lắc đầu: “Được rồi, hấn đã chết sắc rồi, ta cũng ngại tranh giành.” Trên thực tế hấn ta sợ đắc tội với người ta, thực lực Tế Hoành không yếu hơn hấn ta, trong số những người cùng ra tay cũng có kẻ thân phận không thấp hơn hấn ta. Hình Trì nhìn thấy biểu hiện của Nhan Thục Nhã, nhát gan

như vậy, đúng là tộc nhân chi nhánh của Nhan gia, không được chủ gia coi trọng, hắn ta cười nói: “Nhan đại nhân, làm gì...” Hình Trì còn chưa nói xong, không trung đột nhiên truyền tới một tiếng nổ to. Một cỗ kiếm ý cuồng bạo bộc phát, nóng bỏng, khí tức cuồng bạo khiến đám người của thầy như thái dương bộc phát. Đám người kinh hãi, vừa nhìn, Mặc Quân kiếm trong tay Lữ Thiếu Khanh ở giữa sân đang vung lên. Kiếm quang sáng chói như mặt trời, bộc phát ra uy lực của nó không một chút kiêng kỵ. Pháp thuật của Tế Hoành trước mặt đạo kiếm quang này như pha lê lục sắc, vừa mới tiếp xúc đã vỡ nát, một lần nữa hóa thành linh khí đầy trời. Còn công kích của những người khác, đối mặt với đạo kiếm quang này, bọn hắn đáng buồn cười như sâu kiến muốn rung chuyển đại thụ vậy. Sắc mặt Tế Hoành biến đổi, sức mạnh cường đại khiến ngực hắn ta khó chịu, lão đạo không thôi. Những người khác còn thảm hơn hắn ta nhiều, máu tươi phun ra, có hai người kêu lên thảm thiết rồi hôn mê. Bọn người Tế Hoành phải liều mạng mới có thể cản lại một kiếm này. Trên mặt bọn hắn lộ ra tia hoảng sợ, xoay người bỏ chạy. Hết chương 992.

Chương 993. Sự đê hũn tàn của Kế Ngôn

Ánh mắt Lữ Thiều Khanh lạnh lẽo, đã ra tay, chắc chắn không thể thủ hạ lưu tình, giết gà dọa khỉ. Mặc Quân kiểm lại một lần nữa vung ra. Không Hỏa! Từng đóa hỏa diễm màu đen trắng đột nhiên xuất hiện mang theo sát cơ trí mạng lao thẳng về phía Tế Hoành. Hỏa diễm đen trắng như bông tuyết nhẹ nhàng rơi lên người mấy người Tế Hoành. Trong nháy mắt, vô số đạo kiếm ý bộc phát trên hỏa diễm. Kiếm quang xé rách thân thể của bọn hắn, kiếm ý phá hủy linh hồn bọn hắn. Tế Hoành kêu lên một tiếng thảm thiết, hắn ta dốc hết sức cũng không cách nào giải quyết được kiếm ý tứ ngược trong cơ thể. Cuối cùng nhục thân của hắn ta sụp đổ thì nguyên anh lập tức rời khỏi cơ thể muốn chạy khỏi nơi này. Nhưng Lữ Thiều Khanh đã sớm có phòng bị, thân hình lóe lên, vung tay lên, phong tỏa không gian xung quanh, nhẹ nhõm tóm lấy nguyên anh của Tế Hoành trong tay. Mấy người khác chẳng qua chỉ là Kế Đan kỳ, thực lực thấp, lần lượt kêu thảm rồi tắt thở. Những thi thể vết thương chồng chất, máu me đầm đìa ngã xuống, đập ầm ầm trên mặt đất, cũng nện mạnh vào tim những người khác. Gần như chỉ trong chớp mắt, Tế Hoành Nguyên Anh kỳ tầng ba đã bị giết, nguyên anh rời cơ thể bỏ trốn cũng không thể chạy thoát. Nguyên anh Tế Hoành đang ở trong tay Lữ Thiều Khanh như một con búp bê nhỏ hình người, trên mặt tràn đầy hoảng sợ, liều mạng giãy dụa. Lữ Thiều Khanh cầm kiếm đứng đó, lạnh lùng quét mắt nhìn đám người, ánh mắt lạnh như băng khiến trong lòng rất nhiều người hoảng sợ. Lữ Thiều Khanh không nói lời nào, chậm rãi giơ nguyên anh của Tế Hoành lên, Tế Hoành như biết đại họa giáng xuống đầu, vội vàng cầu xin tha thứ, vạn phần hoảng sợ. Ánh mắt Lữ Thiều Khanh càng thêm lạnh lẽo, thần thức tuôn ra, nhẹ nhàng xóa bỏ ý thức của Tế Hoành. Nhan Thục Nhã cảm nhận được cỗ thần thức kia, kinh ngạc đến mức suýt kêu lên. Nàng ta ấn tượng sâu sắc, thậm chí, nàng ta còn đột nhiên cảm thấy đầu mình đang đau lên. Ngay trước mặt mọi người Lữ Thiều Khanh hấp thu nguyên anh của Tế Hoành, không chừa lại chút nào. Sắc mặt

tất cả mọi người trắng bệch, trông lòng ứa ra hàn khí. Quá hung tàn. Hẳn thật sự là nhân tộc sao? Thánh tộc chúng ta còn không hung tàn được như vậy. Giết người không nói, ngay cả nguyên anh cũng không buông tha, làm vậy, Tế Hoành chỉ có thể đi đầu thai thôi. Nhưng, màn tiếp theo làm cho tất cả mọi người càng thêm sợ hãi. Lữ Thiếu Khanh vẩy tay, một thứ màu trắng nhạt, gần như trong suốt từ trong cơ thể Tế Hoành xuất hiện, bị hấn khống chế trong tay. Tiếp theo, bàn tay Lữ Thiếu Khanh siết lại. Mọi người dường như nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Tế Hoành, linh hồn của hắn ta cũng không trốn thoát, cứ thế biến mất. Kết cục của những người khác cũng vậy, Lữ Thiếu Khanh nhẹ nhàng vung tay lên, linh hồn của mấy người kia cũng tiêu tán trong tiếng kêu thảm thiết, trở về thiên địa. Khu Hồ cảm thấy hai chân mình run rẩy, trong lòng hắn ta thầm kêu may mắn, may là ban nãy không nhân cơ hội xuất thủ nếu không kết cục của hắn ta cũng giống Tế Hoành rồi. Sắc mặt Hình Tri trắng bệch, há to mồm, không thốt ra được nửa chữ. Hẳn ta coi như đã biết vì sao Nhan Thục Nhã lại kiêng kỵ Lữ Thiếu Khanh đến như vậy. Tên này còn hung ác tàn bạo hơn sư huynh hắn. Nhan Thục Nhã cũng hoảng sợ không thôi, nàng đột nhiên cảm thấy mình có thể sống sót thật sự là quá may mắn. Tuyệt đối là tổ tông phù hộ, nếu không ngay cả tư cách đầu thai nàng ta cũng không có. Sau khi Lữ Thiếu Khanh làm xong tất thấy thì thần sắc lạnh nhạt, một lần nữa quét mắt nhìn đám người, nhàn nhạt hỏi: “Còn có ai muốn xuất thủ không?” Nghĩ nghĩ, Lữ Thiếu Khanh lại vung mạnh tay, kiếm quang rơi xuống, mấy cổ thi thể mất đi khí tức trở thành máu thịt vụn, tiếp theo là ánh lửa cháy lên, trong không khí lan tràn mùi thịt nướng, cuối cùng hóa thành tro tàn bay trong gió. Tĩnh mịch, mặc dù ở hiện trường còn hơn ba mươi người nhưng không ai dám kêu lên một tiếng. Cho dù là hít thở cũng cẩn thận từng li từng tí. Không ít người lặng lẽ nuốt nước bọt, sinh lòng thoái ý. Phần thưởng tuy tốt, nhưng mạng nhỏ chỉ có một, có mạng mới có thể nhận được. Lữ Thiếu Khanh chân nhiếp đám người, sau đó hô to: “Còn không mau chạy ra đây, ở trong đó đi ị à?” Bón dáng Kế Ngôn xuất hiện, nhìn thấy Kế Ngôn lạnh lùng, đám người càng thêm sợ hãi. Cặp sư huynh đệ này đều không phải dạng lượt thiện. Lữ Thiếu Khanh và Kế Ngôn mặc kệ đám người, cả hai bay lên không trung nhanh chóng biến mất trong ánh mắt của mọi người. Sau khi Lữ Thiếu

Khanh rời đi liền thúc giục Kế Ngôn: “Nhanh lên, nhanh lên...” Kế Ngôn lạnh nhạt vô cùng: “Vội cái gì? Không phải nói chỉ cho phép đệ xuất thủ với người Nguyên Anh kỳ trở xuống sao?” “Nguyên Anh kỳ, huynh còn sợ cái gì?” Thánh Chủ định lợi dụng hai người bọn họ làm đá mài đao, để tôi luyện đệ tử Thánh địa một phen. Mà đối thủ cảnh giới Nguyên Anh kỳ, cho dù là Nguyên Anh hậu kỳ Kế Ngôn cũng không sợ. Lữ Thiếu Khanh mắng to: “Có phải huynh bị ngốc không vậy? Người ma tộc vừa nhìn đã biết không trọng chữ tín, đến lúc đó phát hiện không đánh lại được chúng ta, huynh nói mấy Hóa Thần kia có xuất thủ không? Hơn nữa, nhân số của bọn hắn đông đảo, xa luân chiến thôi cũng đủ đánh chết chúng ta rồi. Mộc Vĩnh đáng chết, người chờ đó cho ta.” Lữ Thiếu Khanh trong lòng phần hận không thôi, một lần lại một lần hỏi thăm Mộc Vĩnh. Hận không thể khiến toàn thân Mộc Vĩnh thành bột phấn. Đối mặt với tình cảnh trước mắt, Kế Ngôn không chút lo lắng, hắn ta cười: “Như thế cũng tốt, chúng ta có thể được đại chiến thoải mái một phen.” Chiến đấu, là chuyện Kế Ngôn thích nhất, cảm ngộ từ trong chiến đấu nâng cao thực lực của mình. Hết chương 993.

Chương 994. Đừng ép ta đánh người trong thời điểm vui vẻ nhất

“Là huynh, không phải ta.” Lữ Thiều Khanh tức giận: “Hay là huynh ở lại, giúp ta ngăn cản tất cả mọi người bọn hắn, để cho ta chạy trước.” Kế Ngôn ngự kiếm lướt đi, cảnh vật chung quanh nhanh chóng lui lại, cuồng phong thổi qua làm áo trắng bay phấp phới. Kế Ngôn nhớ tới biểu hiện của những người kia ban nãy, thất vọng nói: “Còn tưởng rằng bọn hắn sẽ liều lĩnh đến ngăn cản.” “Sao vậy?” Sắc mặt Lữ Thiều Khanh bất thiện nhìn qua Kế Ngôn: “Có phải muốn bọn hắn cùng nhau tiến lên đối phó ta không? Ta nói này, nhiều người tới như vậy huynh vẫn trốn bên trong, huynh có thành tâm không vậy?” Kế Ngôn thản nhiên nói: “Ta bị thương.” Lữ Thiều Khanh giận dữ: “Bị thương? Bị thương nặng mấy cũng không phải ta tạo thành. May là ta thông minh, nếu không chắc chắn gặp phiền phức lớn rồi.” Kế Ngôn không quan trọng nói: “Dựa theo tính cách của đệ, không phải đệ nên làm thịt tất cả bọn hắn sao? Sao lần này nảy lòng từ bi vậy?” Lữ Thiều Khanh không xuất thủ thì thôi, đã ra tay chắc chắn sẽ cố gắng hết sức giải quyết hết dấu vết. Lữ Thiều Khanh nghe vậy, ngồi trên thân Mặc Quân kiểm, đầy rẫy ưu thương nhìn phía trước: “Huynh tưởng ta không muốn à? Nhưng nơi này là đâu chứ? Làm thịt đám con nít rồi huynh cảm thấy mấy người lớn có nhảy ra không? Cho dù bọn hắn nghe lời Thánh Chủ như nghe lời cha ruột thì cũng sẽ lựa chọn nhảy ra giết chết ta vì nghịch tử của mình.” Lữ Thiều Khanh sợ trêu chọc đến lão yêu quái Hóa Thần kỳ trở lên, hắn chỉ có thể giết mấy người để giết gà dọa khỉ. Vừa hay đám người nghị luận Tế Hoành xuất thân tiểu tộc, chắc là không có hậu trường cường đại, còn là người xuất thủ đầu tiên. Nếu không giết hắn ta như giết gà thì đúng là có lỗi với hắn ta quá. Kế Ngôn hiểu ra, trên gương mặt lạnh lùng lộ ý cười: “Xem ra ta không xuất thủ là chính xác.” “Đánh rắm!” Lữ Thiều Khanh không thể chịu được Kế Ngôn tự luyến: “Ít ở đây khen mình đi, huynh thông minh được bằng ta sao?” Hắn tự khen mình xong thì gật gù đắc ý, dương dương đắc ý: “Giết gà dọa khỉ, mấy con hàng kia ít nhất phải sợ hãi một lúc. Trong

khoảng thời gian đó đủ để chúng ta chạy trốn.” Trước đó vì Lữ Thiếu Khanh chưa quen thuộc nơi này, tìm tới Tuyệt Phách Liệt Uyên cũng mất hơn một ngày, giờ sau khi đã biết vị trí, với tốc độ của hai người, tối đa cũng chỉ cần nửa ngày thời gian. Tối bây giờ Lữ Thiếu Khanh đã buông lỏng hơn một chút. Tiến vào Tuyệt Phách Liệt Uyên, phá hư truyền tống trận bên trong, tìm được sư muối, sau đó dùng Xuyên Giới bàn rời đi, chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra, bọn họ sẽ an toàn. Nghĩ đến chuyện nhóm mình có thể an toàn trở về nhân giới Thập Tam Châu, trở về cái ổ chó Thiên Ngự Phong quen thuộc, Lữ Thiếu Khanh không kìm được lộ ra tia vui mừng. “Chỉ cần không gặp phải những người khác, chúng ta sẽ an toàn...” Nhưng mà Kế Ngôn lại không có được loại lạc quan như Lữ Thiếu Khanh, hắn ta nói: “Đệ cảm thấy chuyện sẽ đơn giản như vậy sao? Truy binh ở phía sau, phía trước cũng sẽ có.” Nơi này dù sao cũng là Thánh Sơn, là hang ổ Thánh tộc. Thánh Chủ hạ lệnh truy sát, người phía dưới tiến lên, người phía trên không có ai đánh xuống sao? Lữ Thiếu Khanh nghe vậy, lúc này lớn tiếng quát: “Ngậm miệng lại cho ta, đừng ép ta đánh vào miệng huynh vào thời điểm ta vui sướng nhất.” Miệng quạ đen cái gì vậy, đáng ghét nhất. Nhưng mà vừa lo lắng cái gì thì cái đó liền đến. Phía trước có một người chấp hai tay sau lưng, xuất hiện trên con đường bọn họ buộc phải đi qua. Mặc dù chỉ có một người, nhưng lại cho người ta một loại cảm giác không thể vượt qua. Một mình hắn ta đứng đó, như một ngọn núi, cản kín đường đi của bọn họ khiến Lữ Thiếu Khanh và Kế Ngôn không cách nào đi đường vòng được. Lữ Thiếu Khanh dừng lại, mắng Kế Ngôn: “Huynh sớm tới ở cùng tên mập chết bầm kia, miệng quạ đen.” Kế Ngôn nhìn người tới, chủ động mở miệng nói: “Để ta đối phó hắn.” “Nói nhảm, chẳng lẽ là ta?” Người tới Lữ Thiếu Khanh nhận ra, là người trước đó từng gặp, Thánh tử thứ ba của Thánh địa, Huyền! Trên mặt Huyền mang theo nụ cười, giống một công tử khiêu nhường, giống như đang đứng trên đường chờ cổ nhân vậy. Hắn ta nhìn Lữ Thiếu Khanh và Kế Ngôn, trên mặt nở nụ cười, trong mắt lại mang theo ngưng trọng, trong lòng tràn đầy kiêng kỵ. Ánh mắt ba người va chạm trên không trung, uy áp vô hình chạm vào nhau, như cọ sát ra tia lửa vô hình. Kiêng kỵ trong lòng Huyền càng đậm, hắn ta chậm rãi mở miệng: “Trương huynh, không ngờ lại gặp mặt nhau dưới tình huống

này.”Lữ Thiều Khanh che mắt nói với Huyền: “Tam thánh tử, người đi đi, hôm nay coi như ta chưa gặp người, thế nào?”Huỳnh cạn lời rồi.Nói đùa à?Nụ cười của hắn ta không thay đổi: “Hai vị, các người trốn không thoát đâu, chỉ bằng ngoan ngoãn đi theo ta gặp sư phụ. Với thực lực hai người các người, chắc chắn sư phụ sẽ trọng dụng các người.”Lữ Thiều Khanh ngạc nhiên: “Có thể đầu hàng sao?”Huyền gật đầu, ngữ khí ngạo nghễ: “Đương nhiên, các người là tu sĩ, đã không phải là nhân loại thấp kém, chỉ cần đầu quân cũng sẽ là những Thánh tộc ưu tú nhất. Sao cứ phải lăn lộn cùng với những nhân loại thấp kém kia?”Mở miệng một tiếng là nhân loại thấp kém đủ thể nhận ra thượng tầng Thánh tộc có thái độ gì đối với nhân tộc.Lữ Thiều Khanh không tức giận, hắn tiếp tục hỏi: “Không phải Thánh Chủ hạ lệnh truy sát hai người chúng ta sao?”Tạo ra thanh thế lớn như vậy, suýt chút nữa thì dọa chết ta rồi.Huyền cũng vô cùng nhẫn nại, nói: “Tuy nói là nói vậy, nhưng nếu các người bằng lòng đầu hàng thì sư phụ cũng sẽ vui vẻ đón nhận. Thế nào? Chỉ cần các người đầu hàng, tài nguyên Thánh địa có thể sẽ giúp các người tiến bộ nhanh hơn, chưa chắc là sẽ không thể ngồi hàng hàng với ba vị Thánh tử chúng ta.”Sau khi Lữ Thiều Khanh nghe xong rất không vui kêu lên: “Đúng là, mấy chuyện này sao không nói sớm một chút?” Hết chương 994.

Chương 995. Có thể đầu hàng sao không nói sớm?

Phản ứng của Lữ Thiệu Khanh khiến Huyền ngẩn cả người. Xem ra, hình như có ý định đầu hàng? Trong lòng Huyền vô cùng kích động. Tính cách của sư phụ mình, Huyền hiểu rất rõ, chỉ cần là nhân tài hữu dụng, có thể đối phó với nhân tộc thì đều có thể được tiếp nhận. Nếu hắn ta có thể thuyết phục hai thiên tài nhân tộc Kế Ngôn và Lữ Thiệu Khanh đầu quân cho Thánh tộc, chắc chắn hắn ta có thể được sư phụ ban thưởng. Kết quả là, hắn ta hỏi lại hỏi lần nữa: “Trương huynh, lời này của ngươi là có ý...” Lữ Thiệu Khanh rất không vui: “Những loại chuyện lớn liên quan đến tính mạng con người như thế nào sao có thể coi như trò đùa vậy? Có phải đầu óc Thánh Chủ có bệnh không? Có thể đầu hàng sao không nói sớm? Làm ta sợ muốn chết...” Trên mặt Huyền lộ ra vẻ tức giận, lời này của Lữ Thiệu Khanh nghe lại có vẻ như không muốn đầu hàng. “Ngươi không muốn đầu hàng sao?” Huyền đè ép phần nộ trong lòng, lạnh lùng hỏi. “À, không...” Lữ Thiệu Khanh phủ nhận: “Hiện giờ ta không có ý định đầu hàng.” Lửa giận trong lòng Huyền càng tăng lên: “Vậy ngươi hỏi cái gì?” Lữ Thiệu Khanh nói đúng sự thật: “Hỏi cho rõ ràng trước, đợi sau khi đánh không lại ta mới đầu hàng.” Hắn dừng lại một chút, một lần nữa thành khẩn thỉnh giáo: “Đến lúc đó Thánh Chủ còn đồng ý không?” Đồng ý cái rắm. Lửa giận trong lòng Huyền không đè nén được nữa, sát khí không kìm được xuất hiện: “Đáng chết! Ngươi đang trêu cợt ta?” Lữ Thiệu Khanh phủ nhận: “Không có, ta thật tâm mà. Nhưng, chưa tới thời khắc cuối cùng, ta cũng không muốn làm nhân gian. Đúng rồi, ngươi có hứng thú làm ma gian không?” “Chết đi!” Cuối cùng Huyền không nhịn được nữa, đáng vẻ công tử khiêm nhượng cuối cùng cũng không thể duy trì. Hắn ta nâng tay phải lên, một cỗ linh lực cường đại hội tụ trong tay, tạo thành một quang cầu hắc ám. Quang mang màu đen tản mát ra quang mang tà ác, như một quả bom màu đen, một kích đủ để nổ bay một ngọn núi nhỏ. Huyền hung hăng ném mạnh về phía Lữ Thiệu Khanh. Lữ Thiệu Khanh lập tức

lui ra sau, một thân hình màu trắng xuất hiện. Kiếm quang lóe lên, quả cầu ánh sáng màu đen bị đánh thành hai nửa. Kế Ngôn cầm Vô Khâu kiếm trong tay nói với Huyền: “Đối thủ của ngươi là ta!” Huyền lạnh lùng nói: “Thương thế của ngươi chưa khỏi, ngươi không phải là đối thủ của ta.” “Thử một chút sẽ biết.” Chiến ý của Kế Ngôn tăng vọt, giống như phát hiện ra con mồi khiến hắn ta hưng phấn. Một trong ba Thánh tử Thánh địa, thực lực chắc chắn sẽ rất mạnh mẽ. Đối thủ bậc này, rất hợp ý hắn ta. Biết mình bị thương, đối thủ lại là một trong ba Thánh tử có thực lực, tu vi cảnh giới cao hơn hắn ta nên Kế Ngôn không dám khinh thường, lúc này đã toàn lực xuất thủ. Một kiếm đâm ra, trong chớp lát từng đạo kiếm quang, như ánh sao đầy trời, sáng chói sáng tỏ. Trời đất trong nháy mắt như bị vô số trường kiếm xuyên thủng, thủng trăm ngàn lỗ. Lòng tơ của Huyền trong nháy mắt dựng thẳng, một kiếm này khiến hắn ta cảm thấy mình như một sĩ binh đang đứng trên chiến trường, đối mặt với mưa tên đầy trời. Một kiếm này khiến hắn ta ngửi được khí tức tử vong, khiến da đầu hắn ta tê dại. Biểu hiện cường thế của Kế Ngôn trước đó khiến hắn ta vô cùng kiêng kỵ Kế Ngôn, biết Kế Ngôn rất cường đại. Nhưng sau khi hắn ta tự mình trải nghiệm, hắn ta mới biết mình đã nghĩ về Kế Ngôn quá đơn giản. Sự cường đại của Kế Ngôn còn vượt xa sự tưởng tượng của hắn ta. Không nói những cái khác, chỉ riêng một kiếm trước mắt đây, mười Kiếm Nhất cũng không đánh ra được. Huyền trong tay cấp tốc kết ấn, linh lực trong cơ thể sôi trào mãnh liệt, hai tay đẩy ra, hắn ta hét lớn một tiếng. “Phá!” Ba động mạnh mẽ bộc phát từ hai tay hắn ta, quang mang hắc sắc sáng lên. Như một con cự long màu đen bay lên không, gào thét một tiếng, đón lấy Kế Ngôn. “Rầm!” Một cỗ ba động linh lực khuếch tán, từng đạo kiếm ý tứ ngược. Rừng núi mấy ngàn dặm dưới chân, dưới sự công kích của từng đạo năng lượng đang bị hội phi yên diệt, hóa thành tro tàn. Năng lượng cường đại tách tầng mây tối tăm mờ mịt trên trời ra, ánh mặt trời nóng bỏng chiếu xuống khiến Thánh Sơn tăng thêm vài phần âm áp. Hai người Kế Ngôn và Huyền trong nháy mắt giao thủ mười mấy hiệp, đánh có qua có lại. Kiếm quang sáng chói, kiếm ý tung hoành. Pháp thuật tứ ngược, hủy thiên diệt địa. Huyền nhìn gương mặt không hề dao động của Kế Ngôn, trong lòng vừa sợ vừa giận, hai bên trông có vẻ như bất phân thắng bại, trên thực tế là Huyền đang

thua.Tu vi cảnh giới mạnh hơn Kế Ngôn, cộng thêm Kế Ngôn bị thương, thế mà hắn ta lại bất phân thắng bại với Kế Ngôn.Nếu Kế Ngôn không bị thương thì sao?Huyền hắn ta còn có thể đánh thắng được Kế Ngôn sao?Đáng chết.Huyền tự xưng là mình lòng dạ thâm sâu, suy nghĩ trong nội tâm chưa từng thể hiện trên gương mặt khiến người ta không thể nào nhìn thấu được hắn ta.Nhưng, hôm nay, hắn ta đã thất thố.Đối mặt với đối thủ giống như Kế Ngôn, hắn ta cảm nhận được một cảm giác thất bại trước nay chưa từng có.Huyền tự nhận mình là người nổi bật trong các tiểu bối trẻ tuổi, trừ hai vị sư huynh của mình dựa vào tu vi cảnh giới đè ép hắn ta ra thì hắn ta tự nhận trong thế hệ cùng tuổi không còn ai có thể là đối thủ của hắn ta.Dù là Kiếm Nhất thiên tài Kiếm gia, Mộc Vĩnh thần bí khó lường hắn ta cũng tự tin có thể áp chế.Nhưng mà đối mặt Kế Ngôn, dù là hiện tại đang bất phân thắng bại, trong lòng hắn ta vẫn có một loại trực giác, hắn ta không thắng được Kế Ngôn.Hắn ta không phải là đối thủ của Kế Ngôn.Trực giác như vậy khiến người kiêu ngạo như hắn ta không thể tiếp nhận được.“Đáng, đáng chết!”Huyền rống giận, lại một lần nữa nâng cao khí tức bản thân lên tới cực điểm, chuẩn bị tung ra sát chiêu của mình để đối phó với Kế Ngôn.Tuy nhiên ngay trong nháy mắt hắn ta sắp xuất thủ, bên cạnh bộc phát ra một cỗ kiếm ý nóng bỏng, cuồng bạo, tựa như thái Dương trên trời khiến người ta không cách nào coi nhẹ. Hết chương 995.

Chương 996. Có thể đầu hàng sao không nói sớm?

Một cỗ cảm giác nguy hiểm đánh tới, lòng tơ của Huyền lại một lần nữa dựng đứng lên từng sợi, dọa hấn ta suýt nữa kêu thành tiếng. Thân hình hấn ta liên tục lui ra sau, độn thiểm ngàn dặm, trong nháy mắt rời khỏi vị trí cũ. Đợi sau khi cảm giác nguy hiểm biến mất, Huyền mới dám dừng lại, hấn ta chưa tỉnh hồn quay đầu nhìn lại phía xa xa, Lữ Thiếu Khanh cầm Mặc Quân kiếm xuất hiện tại vị trí ban đầu của hấn ta. Lữ Thiếu Khanh nhìn thấy ánh mắt Huyền nhìn sang, cười híp mắt nói: “Ai nha, phản ứng thật nhanh. Được rồi, không sao, chỉ đùa với ngươi một chút thôi, giờ ta sẽ ở bên cạnh xem thôi, ta sẽ không ra tay nữa.” Ta tin ngươi mới lạ. Huyền muốn mắng người, càng muốn giết người hơn. “Hèn hạ!” Cuối cùng Huyền vẫn không kìm được, không mắng cục tức trong lòng không nuốt trôi được. Lữ Thiếu Khanh không vui: “Sao có thể mắng chửi người như vậy chứ? Chẳng qua ta chỉ muốn xem thử ngươi lợi hại như thế nào thôi. Giờ thử xong rồi, ngươi thật sự rất lợi hại, có tư cách đánh với sư huynh ta. Các ngươi tiếp tục đi, mau, ta đang vội.” Huyền là người thông minh, lời này của Lữ Thiếu Khanh khiến trong lòng hấn ta lập tức sinh ra thoái ý. Đang vội, có phải là vẫn định đánh lén tiếp không? Huyền tự nhận thực lực của mình cường hấn, nhưng cũng không tự đại đến mức cho rằng một mình mình có thể đánh thắng được Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh liên thủ. Một mình Kế Ngôn đã khiến hấn ta cảm thấy không cách nào chiến thắng chứ đừng nói là còn có người liên thủ. Tướng lĩnh dù có lợi hại mấy cũng không phòng được ám tiễn trên chiến trường. “Hừ!” Sau khi trong lòng Kế Ngôn cân nhắc một phen, thân hình chậm rãi biến mất, đồng thời để lại một câu nói: “Nổi nhục ngày hôm nay, ta nhớ kỹ...” Huyền rút lui, Lữ Thiếu Khanh rất hài lòng, tiểu tử này rất thông minh. Nhưng cùng lúc cũng có tiếc nuối, tên thông minh như vậy, đáng tiếc không có thời gian giết chết hấn ta, ngày sau sớm muộn cũng sẽ có phiền phức. Kế Ngôn không hài lòng: “Đệ nhúng tay làm gì?” “Ta có thể đánh bại hấn ta.” “Sau đó thì sao?” Lữ Thiếu Khanh hỏi lại: “Chờ huynh

đánh bại hắn, trời đã tối rồi, truy binh phía sau đã sớm đánh tới rồi.” “Cùng nhau xử lý là được mà.” Kế Ngôn xem thường, không để truy binh sau lưng trong lòng. Những người kia liên kết lại thực lực rất cường đại, nhưng bọn hắn quá cá nhân, ai nấy đều muốn làm ngư ông, không ai muốn làm con chim đầu đàn, đối với những người như vậy dù đến bao nhiêu Kế Ngôn cũng không sợ. Kế Ngôn cảm thấy vô cùng tiếc đối thủ Huyền này. “Dù sao cũng là Thánh tử Thánh địa, thực lực còn rất mạnh...” Lữ Thiệu Khanh mới không thèm để ý cái này, Huyền bị dọa đi là tốt nhất. Huyền thực lực rất mạnh, hắn liên thủ với Kế Ngôn có thể đánh bại hắn ta nhưng cũng chẳng được lợi gì. Đánh bại hắn ta sẽ chỉ tiêu hao trạng thái tinh lực của bản thân, bất lợi cho việc chạy trốn tiếp theo. Lỡ như Huyền bị buộc chó cùng rứt giậu, xuất ra đại sát chiêu gì đó, hai người mình trọng thương thì thật sự coi như xong. “Đi, đi nhanh lên...” Máy người Nhan Thục Nhã nhìn thấy bóng dáng Lữ Thiệu Khanh và Kế Ngôn biến mất, mọi người ở đây hai mặt nhìn nhau, trong không khí tản ra sự xấu hổ và nhẹ nhõm. Xấu hổ là vì nhiều người như vậy thế mà không dám đối phó với sắp sư huynh đệ kia. Nhẹ nhõm là, hai tên đáng sợ kia cuối cùng cũng đi rồi. Suy nghĩ muốn là người đầu tiên làm liều giờ đã hóa thành tro tàn, rơi xuống ngay tại chỗ làm phân bón rồi. Bọn hắn đều muốn làm ngư ông, nhưng không muốn làm trai cò. Sắc mặt Khu Hổ trắng bệch, cuối cùng bày tỏ lòng cảm ơn với Nhan Thục Nhã: “Nêu không ngờ có người nhắc nhở, ta chết chắc.” Chết trên tay Lữ Thiệu Khanh, ngay cả cơ hội đầu thai cũng không có, ngẫm lại còn thấy đáng sợ. Sẽ là biến mất triệt để đúng nghĩa. Hình Trì cũng chật vật nuốt nước bọt, hắn ta cảm thấy hai chân mình đang run rẩy. “Quá, quá đáng sợ.” So với Kế Ngôn còn đáng sợ hơn. Kế Ngôn giết người một kích mất mạng, được chết một cách thống khoái, dù thế nào đi nữa thì vẫn còn có cơ hội đầu thai chuyển thế. Lữ Thiệu Khanh thì sao chứ, giết người không nói, còn như ma đầu hấp thu nguyên anh, còn diệt đi linh hồn, cuối cùng còn nghiền xương thành tro khiến người ta biến mất triệt để, biến mất sạch sẽ khỏi thế giới này. Đây là thủ đoạn tàn bạo cỡ nào. Cho dù Thánh tộc bọn hắn hiếu sát cũng không tàn bạo như vậy. Trong lòng Nhan Thục Nhã chấn kinh trước sự tàn bạo của Lữ Thiệu Khanh, tuy nhiên ngoài mặt thì lộ vẻ ta đã hiểu về hắn ta từ sớm khiến Khu Hổ và Hình Trì không dám

xem thường nàng ta. Trải qua chuyện vừa rồi, hai người đã hoàn toàn tin phục Nhan Thục Nhã. Khu Hồ còn hỏi thăm Nhan Thục Nhã tiếp theo nên làm như thế nào. “Chúng ta phải đi theo sau à?” Trong hơn ba mươi người ở đây đã có người lần lượt đi theo sau. Trong lòng Nhan Thục Nhã đã từ bỏ, biểu hiện của Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh quá kinh người, mà những người này chẳng ai muốn mình phải chịu thiệt. Nhan Thục Nhã cảm thấy cứ tiếp tục thế này cũng vô dụng, chỉ bằng nhanh quay về nhà tu luyện. Nàng ta vừa định mở miệng, bỗng nhiên mọi người ở đây quay đầu, nhìn về phía dưới núi. Dưới núi xuất hiện một đám người, nhân số hơn trăm người, trùng trùng điệp điệp, đằng đằng sát khí, sát ý lạnh thấu xương, khí tức cuộn lên như có thể khiến mây trên trời đông kết. “Kiếm, Kiếm gia...” “Đó, đó là Kiếm Ngũ sao?” “Người chán sống sao? Phải gọi là Kiếm Ngũ đại nhân!” “Thôi gia và Loan gia cũng tới.” “Thôi Chương Minh đại nhân cũng dẫn đội tới, người Thôi gia tới cũng đông thật.” “Haha, Thôi gia hận Trương Chính thấu xương, dù sao cũng ba mươi triệu...” “Nhiều người như vậy, là truy sát hai gian tế nhân tộc kia sao...” “Bọn hắn chết chắc...” Hết chương 996.

Chương 997. Tất cả mọi người muốn làm ngư ông

Sau khi Kiếm Ngũ đến nơi này thì ngửi được khí tức sau chiến đấu còn sót lại trên không trung. “Chuyện gì xảy ra? Kế Ngôn người đâu?” Lúc này có người nói rõ chi tiết sự việc báo lại cho bọn hắn. “Trương Chính hóa ra đã chạy lên trên rồi à?” Kiếm Ngũ khinh miệt quét mắt nhìn đám người một chút, cười lạnh không thôi, khinh miệt nói: “Một đám phế vật, nhiều người như vậy cũng không dám xuất thủ.” Kiếm Lan cũng cảm thấy bất bình thay đệ đệ mình, để đám người này lên đây đúng là lãng phí danh ngạch vô ích, còn chẳng bằng đưa cho Kiếm Nhất đệ đệ ta. Kiếm Lan lên tiếng, rất khinh bỉ đám người: “Một đám nhu nhược vô năng!” Thôi Chương Minh mang theo người nhà họ Thôi lập tức đuổi theo, đồng thời để lại một câu: “Trương Chính là của Thôi gia ta!” Một đám người gào thét mà đi, tạo nên khí tức cường đại, thổi cho cây cối bên dưới vang lên tiếng xào xạc. Nhan Thục Nhã nhìn thấy nhiều người cùng đi như vậy thì nàng ta liền thay đổi ý định. Đi cùng, cũng có thể có cơ hội. Nàng tam mở miệng nói: “Chúng ta cũng đi theo, đến lúc đó đứng từ xa nhìn, nếu có cơ hội hăng ra tay...” Khu Hổ bay lên không đi theo đằng sau, trên mặt không có bao nhiêu hứng thú. Hắn ta thất vọng thở dài: “Nhiều người như vậy cùng nhau truy sát hai người kia, chúng ta có thể có cơ hội gì chứ?” Hình Trì cũng bày tỏ sự đồng ý: “Đúng vậy, ba đại gia tộc đều phái cao thủ đi, cao thủ nhiều như mây, dù là hai gian tặc nhân tộc kia cường đại tới đâu, cũng chỉ có thể nuốt hận.” Nói thì nói vậy nhưng Hình Trì vẫn rất tò mò: “Sao bọn hắn không trốn xuống phía dưới mà lại đi lên phía trên?” Theo lý mà nói, càng lên cao trên Thánh Sơn thì cao thủ càng nhiều. Trốn xuống dưới mới là lựa chọn chính xác nhất của bọn hắn, vì sao phải đi ngược đường hướng thẳng lên trên núi chứ? Câu hỏi này khiến trong lòng Nhan Thục Nhã hơi rối loạn. Nàng ta không kìm được nói: “Chắc chắn bọn hắn có âm mưu khác, cứ theo sau xem thử rồi biết.” Khu Hổ xem thường: “Có âm mưu gì cũng vô ích, nhiều người xuất thủ như vậy, bọn hắn chấp cánh khó thoát.” Bỗng nhiên, sau lưng ba người

truyền đến ba đạo lưu quang. “Là ba vị Đàm Linh, Thời Cơ, Thời Liêu đại nhân!” Ánh mắt Hình Trì sắc bén, thấp giọng nói ra thân phận ba người. Ba đạo lưu quang đi đến trước mặt ba người bọn hắn thì dừng lại. Nhan Thục Nhã mở miệng trước, khễ vuốt cằm gật đầu: “Đàm Linh đại nhân, Thời Cơ đại nhân, Thời Liêu đại nhân!” Mặc dù thực lực Nhan Thục Nhã mạnh hơn ba người Đàm Linh, tuy nhiên ba người Đàm Linh là đệ tử trưởng lão, thân phận cao hơn Nhan Thục Nhã. Với sự khôn khéo của Nhan Thục Nhã, nàng ta tuyệt đối sẽ không đắc tội với nhóm người Đàm Linh. Sắc mặt Đàm Linh không hề tốt, thậm chí còn chẳng muốn nói chuyện. Thời Cơ cười chào hỏi ba người, sau đó hỏi: “Ba vị, các người có biết hai nhân tộc đi hướng nào không?” Nhan Thục Nhã chỉ một phương hướng. Đó là hướng đi Tuyệt Phách Liệt Uyên. Đàm Linh cắn răng: “Quả nhiên!” Tên khốn kiếp đáng chết, tại sao ngươi lại đi cấm địa? Sau đó lại một lần nữa ngượng quang mà đi, còn không thèm chào hỏi, nhanh chóng rời đi. Thời Cơ kêu một tiếng: “Linh tử tử, chờ ta một chút...” Quả nhiên là Tuyệt Phách Liệt Uyên, Nhan Thục Nhã cũng vội vàng đuổi theo, ánh mắt của nàng ta yếu ớt, trong lòng âm thầm suy nghĩ, trong chuyện này có thứ gì đáng để bọn hắn để bụng như vậy? Nhưng bất kể như thế nào, Tuyệt Phách Liệt Uyên với các người mà nói là tuyệt địa, ta muốn xem thử các người ngã ở nơi này như thế nào... Lữ Thiếu Khanh và Kế Ngôn lại một lần nữa bị người ta chặn lại. Lần này chặn đường bọn hắn chính là một đội tu sĩ võ trang đầy đủ, đầu đội mũ đen, người mặc giáp đen. Nét mặt của bọn hắn tràn đầy lạnh lùng, trên khôi giáp màu đen có khắc hình một con hung thú vừa giống hổ vừa giống sói, há mồm gào thét, dữ tợn kinh khủng, thân hình cao lớn, mỗi người chỉ ít cao hai thước rưỡi trở lên, khôi ngô cao lớn, cho dù mặc khôi giáp màu đen cũng không thể che giấu được thân thể cường tráng bur hãn của bọn hắn. Trên người bọn hắn còn có sương mù màu đen nhàn nhạt quanh quẩn, đó là sát khí thực chất hóa của bọn hắn. Bách chiến tinh nhuệ, là cỗ máy giết người thật sự. Chỉ có kẻ giết vô số người mới có thể có sát khí kinh khủng như vậy. Những tu sĩ hắc giáp này so với những kẻ từng thấy ở Đông Châu trước đó còn kinh khủng hơn mấy phần. Lữ Thiếu Khanh cùng Kế Ngôn vẻ mặt nghiêm túc, giác quan của hai người vô cùng nhạy cảm, lần đầu tiên nhìn thấy bọn hắn liền biết bọn hắn tuyệt đối không phải người

lượng thiện, không phải tồn tại dễ trêu. Lữ Thiều Khanh tức giận sắp điên: “Thánh Chủ đáng chết, ta đâm vào mông ngươi à?” Đương nhiên, mấy chữ Thánh Chủ đáng chết này Lữ Thiều Khanh đã hạ giọng xuống, không dám lớn tiếng kêu la. Lữ Thiều Khanh nhìn đội tu sĩ hắc giáp lạnh lùng trước mặt, trong lòng không ngừng ân cần thăm hỏi mười tám đời tổ tông của Thánh Chủ. Ở Đông Châu hắn đã từng được chứng kiến sự lợi hại của tu sĩ hắc giáp. Bọn hắn kết trận hoàn toàn có thể đồ sát địch nhân gấp mấy lần bên mình. Những tán tu Yên Châu kia đã bị giết đến mức kêu cha gọi mẹ. Lúc ấy khi tu sĩ hắc giáp kiệt lực và buông lỏng cảnh giác hắn xuất thủ đánh lên mới có thể khiến bọn hắn trọng thương thành công. Sau khi đến Hàn Tinh, hắn đã từng hỏi Úc Linh, cũng từng hỏi Đàm Linh nên càng hiểu rõ về tu sĩ hắc giáp. Tu sĩ hắc giáp là quân đội chính quy do Thánh địa bồi dưỡng, dùng hình thức quân đội để huấn luyện bọn hắn. Bọn hắn rất ít đơn đả độc đấu, bọn hắn am hiểu kết trận nghênh địch hơn. Bọn hắn kết trận thường thường có thể phát huy ra thực lực mạnh hơn, có thể đối phó với kẻ địch có cảnh giới cao hơn, thực lực mạnh hơn. Hết chương 997.

Chương 998. Truy Giáp Thánh vệ

Bình thường bọn hắn chia làm tiểu đội, trung đội, đại đội hành động. Tiểu đội mười người, trung đội ba mươi người, đại đội năm mươi người trở lên. Thánh địa còn lựa chọn ra tinh nhuệ trong các tu sĩ hắc giáp, những tinh vệ này được xưng là Truy Giáp Thánh vệ. Đàm Linh từng nói, Truy Giáp Thánh vệ tinh nhuệ nhất từng dùng sức mạnh một trung đội đánh chết kẻ địch cảnh giới Nguyên Anh kỳ tầng ba. Trước mắt Lữ Thiểu Khanh và Kế Ngôn đang xuất hiện một đại đội Truy Giáp Thánh vệ. Có lẽ bọn hắn không thể đánh giết được Lữ Thiểu Khanh và Kế Ngôn nhưng đủ để cản hai người bọn họ một khoảng thời gian. Lữ Thiểu Khanh liền kêu lên với bọn hắn: “Ê, chớ ngoan không cản đường, có thể nhường đường chút không?” Sát khí trong nháy mắt tăng vọt. Mặc dù Truy Giáp Thánh vệ không nói lời nào, nhưng bọn hắn cũng không phải là những con rối lạnh lùng không có chút suy nghĩ. Kế Ngôn chủ động xuất thủ, Vô Khâu kiếm nhàn nhạt đâm ra. Nhìn như thường thường không có gì lạ tuy nhiên trong nháy mắt đâm ra lại hóa thành cự kiếm kinh thiên, che khuất bầu trời, hung hăng đánh về phía Truy Giáp Thánh vệ. Truy Giáp Thánh vệ đối mặt với đợt kích của Kế Ngôn, trên mặt không lộ ra bất kỳ biến hóa gì. Đám người đã sớm đứng vững vào trận hình, đối mặt với một kiếm như trời sập. Tần suất hô hấp, ba động khí tức của tất cả mọi người đều đồng nhất, trong nháy mắt khiến người ta có cảm giác như năm mươi người dung hợp thành một người. Lữ Thiểu Khanh ở bên cạnh lạnh lùng nhìn, nhìn linh lực năm mươi người hội tụ cuối cùng hóa thành một quả cầu năng lượng khổng lồ xông lên trời. Cuối cùng phát sinh bạo tạc kịch liệt, vô số năng lượng phát tiết, chặn lại một kiếm này của Kế Ngôn. Lữ Thiểu Khanh nhíu mày, công kích cộng lại năm mươi người uy lực rất mạnh. Hắn thầm so sánh trong lòng, thấp giọng nói: “Thứ Nguyên Anh hàng lớn Thôi gia kia tới đối mặt với bọn hắn cũng phải khóc trở về tìm ca ca.” Lần đầu tiên Kế Ngôn gặp Truy Giáp Thánh vệ, đối phương tất cả đều là Kế Đan kỳ nhưng dưới sự liên thủ lại có thể ngăn cản được công kích của một Nguyên Anh trung kỳ như hắn ta. Cho

dù một kiếm ban nãy phần nhiều là đang thử thăm dò, không dốc hết toàn lực nhưng cũng đủ để chứng minh sự kinh khủng của Truy Giáp Thánh vệ trước mặt. Lúc này Kế Ngôn trở nên hưng phấn, một lần nữa xuất kiếm. Tiêu Dao Kiếm quyết! Kiếm ý đầy trời như từng cơn gió nhẹ thổi qua, kiếm quang mãnh liệt như ánh mặt trời bao phủ đại địa. Một thanh trường kiếm to lớn lại một lần nữa từ trên trời giáng xuống, so với một kiếm vừa rồi, một kiếm này còn sắc bén lẫn lệ hơn. Một kiếm rơi xuống, mặt đất trong nháy mắt xuất hiện vô số lỗ thủng, vô số kiếm ý như mưa rơi xuống, tóe lên vô số bụi đất. Mặt đất rung động phát ra âm thanh ầm ầm, uy lực cường đại khiến trời đất đều đang run rẩy. Các Truy Giáp Thánh vệ cảm nhận được uy hiếp tử vong, bọn hắn cùng nhau hét lớn một tiếng, khôi giáp trên người, vũ khí trong tay một lần nữa tỏa ra ánh sáng. Mọi người cùng giống nhau, bỏ ra một đao. Linh lực của bọn hắn cùng hội tụ thành một thanh thiên đao khổng lồ, hàn quang lập loè, lao ngược lên trên. “Keng!” Đao kiếm tương giao, hung hăng va chạm. Công kích hai bên bộc phát ra sức mạnh công kích cường đại, đối mặt sóng xung kích, Kế Ngôn không hề nhúc nhích, như gió mát quạt vào mặt. Còn Truy Giáp Thánh vệ cũng thế, bọn hắn vẫn duy trì trận hình không thay đổi, đứng nguyên tại chỗ như pho tượng. Ánh mắt vẫn luôn chăm chú nhìn Truy Giáp Thánh vệ của Lữ Thiếu Khanh trở nên sắc bén. Đối mặt với sức mạnh đột kích, bọn hắn cũng chia đều ra gánh vác. Sức mạnh có thể hủy diệt một ngọn núi rơi xuống bọn hắn lại có thể phân giải nó ra để mỗi người gánh vác một ít. Giống như nước của một con sông lớn trong nháy mắt chảy về vô số con sông nhỏ, sức mạnh cường đại rơi xuống trên người mỗi người cuối cùng chỉ có thể là một cỗ sức mạnh nho nhỏ, không tạo ra bất kỳ tổn thương gì đối với bọn hắn. Hội tụ sức mạnh của tất cả mọi người đối phó kẻ địch, phân giải sức mạnh mạnh mẽ của kẻ địch. Truy Giáp Thánh vệ, quả nhiên danh bất hư truyền. Sau khi Lữ Thiếu Khanh quan sát một phen, ánh mắt của hắn rơi lên người một kẻ thân hình cao lớn. Người này đang đứng giữa đội ngũ, nếu Lữ Thiếu Khanh đoán không nhầm thì hắn ta chính là đội trưởng của đội ngũ này. Hắn ta là người chỉ huy, vận chuyển đội ngũ này, hắn ta là hạch tâm của đội ngũ này. Người đội trưởng này phát giác được ánh mắt của Lữ Thiếu Khanh thì cũng dời tâm mắt sang, thoáng nhìn Lữ Thiếu Khanh sau đó mặt không thay đổi quay

trở lại. Bọn hấn coi thường Lữ Thiếu Khanh, mục tiêu của bọn hấn vẫn là Kế Ngôn trên bầu trời. Biểu hiện của Kế Ngôn được cả Thánh địa đặt vào trong mắt, theo bọn hấn nghĩ, Kế Ngôn mới là uy hiếp lớn nhất. “Ai nha, bị không để ý tới rồi. Được rồi, không chấp nhận với hấn, con người ta đại độ nhất mà.” Lữ Thiếu Khanh nói thì nói thế, trong tay lại lấy ra Mặc Quân kiếm. Truy Giáp Thánh vệ bắt đầu động, mỗi người bắt đầu chạy, cho dù bắt đầu chạy, bọn hấn cũng như một chỉnh thể, gồ ghề nhấp nhô, churóng ngại vô số, bọn hấn vẫn duy trì trận hình hoàn chỉnh. Bọn hấn như một dòng lũ màu đen lưu động trên mặt đất. Bọn hấn chạy Quyên qua khắp nơi trên mặt đất rồi tất cả đều giơ tay lên, lại một lần nữa phát động công kích về phía Kế Ngôn. Linh lực năm mươi người hội tụ tạo thành một chùm sáng cường đại đánh ra, mang theo thanh thế kinh người đánh về phía Kế Ngôn. Mà cùng lúc đó, Lữ Thiếu Khanh lại như một thợ săn tóm được cơ hội, xuất thủ trong nháy mắt... Hết chương 998.

Chương 999. Truy Giáp Thánh vệ cường đại

Mục tiêu của Lữ Thiếu Khanh chính là người được hấn cho là đội trưởng Truy Giáp Thánh vệ. Là trung tâm hạch nhân của trung đội này. Mặc Quân ngồi trên thân kiếm, cả người hung phấn không thôi, đằng đằng sát khí, nó như đang kêu gào Vô Khâu cùng đi chém người. Một đạo kiếm quang như một mũi ám tiễn bắn ra, lặng yên không tiếng động xuyên thấu hư không, mang theo sát cơ trí mạng thẳng đến đội trưởng Truy Giáp Thánh vệ. Thời cơ xuất thủ của Lữ Thiếu Khanh tàn nhẫn xảo trá, chờ đến khi bên Truy Giáp Thánh vệ kịp phản ứng thì bọn hấn đã không cách nào tránh né. Người đội trưởng kia đối mặt với kiếm quang đột kích không chút hoang mang, cũng không tiến hành tránh né. Hấn ta nhận trọn một kiếm này của Lữ Thiếu Khanh. “Keng!” Kiếm quang rơi xuống, quang mang bùng lên, kiếm ý tứ ngược. Nhưng mà đợi đến khi kiếm quang tán đi, Lữ Thiếu Khanh ngậy đại. Đội trưởng của Truy Giáp Thánh vệ miễn cưỡng nhận một kiếm của hấn trên mặt ngoài tái nhợt đi thì không có thương tích gì khác. Tuy nhiên Lữ Thiếu Khanh nhìn thấy một hài cốt pháp khí trong tay đội trưởng rơi xuống thì trong lòng coi như có chút cân bằng, nếu không hấn thật sự phải hoài nghi nhân sinh. Dưới phối hợp công pháp của bọn hấn và pháp khí bảo mệnh thì có thể miễn cưỡng đỡ một kiếm của Lữ Thiếu Khanh. Cho dù Lữ Thiếu Khanh không phải toàn lực xuất thủ nhưng uy lực vẫn rất kinh người. Lữ Thiếu Khanh nói thầm: “Kết Đan hậu kỳ, có thể ngăn cản được một công kích của Nguyên Anh trung kỳ, quá không hợp lý. Sư huynh ta còn không làm được đâu.” Mặc Quân nhảy đến trước mặt Lữ Thiếu Khanh, quơ tay kêu gào: “Lão đại, tiếp tục chém hấn. Ta và Vô Khâu muốn chém chết bọn hấn.” Lữ Thiếu Khanh búng đầu nó một cái đánh bay nó: “Ồn ào quá, ngoan ngoãn đợi cho ta.” Lữ Thiếu Khanh không tiếp tục tiến công, mà cầm Mặc Quân kiếm trong tay tiếp tục ở bên cạnh áp trận, tiếp tục tìm cơ hội. Hành động của Lữ Thiếu Khanh đã gia tăng rất nhiều áp lực cho Truy Giáp Thánh vệ. Đặc biệt là đội trưởng Truy Giáp Thánh vệ, lúc này trong

lòng hấn ta không ngừng kêu khổ.Nhiệm vụ của bọn hấn tới đây là ngăn chặn hai gian tế nhân tộc, để bọn hấn quyết đấu với đệ tử Thánh địa.Vốn cho rằng chỉ cần xuất động một đại đội bọn hấn là đủ rồi.Chỉ là gian tế nhân tộc thôi mà, dù là Nguyên Anh kỳ thì đã làm sao chứ?Sức mạnh người Thánh tộc trời sinh cường đại hơn so với nhân tộc, chỉ hai gian tế nhân tộc xuất động một đại đội Truy Giáp Thánh vệ, quả thực là giết gà dùng dao mổ trâu.Sau khi gặp Lữ Thiếu Khanh và Kế Ngôn, trong mắt Truy Giáp Thánh vệ chỉ có Kế Ngôn, bọn hấn không để Lữ Thiếu Khanh cười đê tiện vào mắt.Song sau khi Lữ Thiếu Khanh ra tay, đội trưởng Truy Giáp Thánh vệ mới biết mình đã coi thường Lữ Thiếu Khanh.Nếu không phải dùng cái giá là pháp khí tứ phẩm trong tay để ngăn cản phần lớn uy lực thì hấn ta thật sự không đỡ được một kiếm này của Lữ Thiếu Khanh.Công pháp và trận hình của Truy Giáp Thánh vệ tu luyện có thể ngăn cản phân hóa sức mạnh của kẻ địch.Nếu sức mạnh vượt qua một mức độ nhất định, bọn hấn cũng không ngăn cản nổi.Một kiếm vừa rồi đã khiến hấn ta biết thực lực của Lữ Thiếu Khanh.Bởi như vậy, bọn hấn cũng không thể không đặt một phần sức chú ý lên người Lữ Thiếu Khanh, đề phòng Lữ Thiếu Khanh một lần nữa đột nhiên đánh lên.Đội trưởng Truy Giáp Thánh vệ hét lớn một tiếng, tiếp theo đội ngũ thay đổi trận hình, tạo thành một loại trận hình hình tròn, bọn hấn áp dụng thủ thế.Mấy kiếm Kế Ngôn liên tục đánh ra đều bị bọn hấn nhẹ nhàng hóa giải, trận pháp hình tròn như mai rùa khiến lực phòng ngự của bọn hấn tăng thêm một bước.Lữ Thiếu Khanh thấy thế, tính toán thời gian, bọn họ đã ở đây hơn một canh giờ rồi.Truy binh sau lưng có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.Lữ Thiếu Khanh quát lên với Kế Ngôn: “Tranh thủ thời gian, đừng chơi với bọn hấn nữa, giết chết bọn hấn.”Sau khi Truy Giáp Thánh vệ nghe thấy thì giận tím mặt, khí tức của bọn hấn thậm chí bởi vì câu nói này tăng vọt mấy phần.Chơi?Đánh lâu như vậy không làm gì được còn nói đang chơi với chúng ta?Chúng ta là Truy Giáp Thánh vệ tinh nhuệ nhất đây, thật sự cho rằng có thể dễ dàng đánh bại chúng ta sao?Đội trưởng Truy Giáp Thánh vệ lạnh lùng nói: “Cho dù hai người các ngươi liên thủ, cũng không không thể đánh bại chúng ta.”Đánh không lại các ngươi, nhưng ngăn chặn các ngươi, chúng ta vẫn có thể làm được.Nếu như ngay cả điểm này cũng không làm được thì chúng ta còn là Truy Giáp Thánh

vệ cái quái gì. Trường kiếm của Lữ Thiếu Khanh chỉ về phía xa, hét lên với đội trưởng: “Người có gan thì bước ra đọan đấu với ta. Ta chấp người một tay.” Đồi lấy chỉ là nụ cười lạnh của Truy Giáp Thánh vệ. Lữ Thiếu Khanh như bị chọc giận đến mức tím mặt, Kế Ngôn gầm thét: “Còn không mau tranh thủ thời gian?” Trong lòng đội trưởng Truy Giáp Thánh vệ hài lòng, tức giận đến mức chùng mực, vậy thì uy hiếp đối với bọn hắn sẽ càng nhỏ hơn. Kế Ngôn xuất thủ lần nữa, nhìn kiếm quang ngập trời, kiếm ý kinh khủng kia, đội trưởng Truy Giáp Thánh vệ không kìm được trong lòng cảm thán, yêu nghiệt như thế coi như cũng hiếm thấy. Tuy nhiên, công kích như vậy vẫn không làm gì được chúng ta. Công kích lần này bọn hắn vẫn có thể ngăn cản được, mà lúc này, lại có một đạo kiếm quang đánh tới. Ngây thơ, tưởng là có thể làm gì được chúng ta sao? Ta đã phòng bị người từ sớm rồi. Trong lòng đội trưởng Truy Giáp Thánh vệ cười lạnh, cảm thấy uy lực đột kích không lớn, hắn ta một lần nữa lựa chọn chống đỡ. Lần này, ngay cả pháp khí hắn ta cũng không cần. Sau khi hắn ta ngăn cản xong phát hiện uy lực của nó không bằng một kích vừa rồi thì liền cười ra tiếng: “Ha...” Sau một khắc, hắn ta đã không thể cười thành tiếng. Một cỗ thần thức cường đại bao phủ lấy hắn ta như một thanh lợi kiếm sắc bén xuyên thẳng qua đầu hắn ta. Hết chương 999.

Chương 1000. Truy Giáp Thánh vệ cường đại

Biểu cảm trên gương mặt Truy Giáp Thánh vệ ngưng kết, tiếng cười im bất.Sau đó hắn ta ôm đầu, gầm rú thê lương.“A...” Truy Giáp Thánh vệ chung quanh kinh hãi, trận hình không thể tránh khỏi xuất hiện hỗn loạn.Người Thánh tộc vì nguyên nhân hoàn cảnh, trải qua mấy ngàn năm diễn hóa, đáng dấp hình thể khoẻ mạnh, người cao ngựa lớn, am hiểu tu luyện nhục thân.Tinh thần của bọn hắn lại thuộc dạng yếu, cộng thêm thiếu công pháp tương ứng.Thần thức của Lữ Thiếu Khanh cường đại, so với Hóa Thần không thua bao nhiêu.Trong cùng cảnh giới không ai có thể ngăn cản được công kích thần trí của hắn huống chi chỉ là Truy Giáp Thánh vệ Kết Đan kỳ.Dù hắn ta là đội trưởng, hắn ta cũng chỉ là một Kết Đan kỳ.Có thần thức thấp thấp hơn thần thức của Lữ Thiếu Khanh một cấp thì căn bản không có sức chống đỡ công kích thần thức của Lữ Thiếu Khanh.Hắn ta chỉ kêu thảm hai tiếng liền chậm rãi ngã xuống, hai mắt hắn ta trắng bệch, đau đớn do thức hải bị phá hư khiến hắn ta ngất đi, hơn nữa cho dù có tỉnh lại thì hắn ta cũng sẽ trở thành một kẻ ngu ngốc.Đồng đạo Truy Giáp Thánh vệ nhao nhao kinh hãi.Trận hình đại loạn, nhưng dù sao bọn hắn cũng là quân tinh nhuệ, lập tức có người đứng ra, hét lớn: “Ổn định!”Hét lớn một tiếng, đình tai nhức óc khiến những kẻ đang hoảng hốt khác kịp thời ổn định lại.Nhưng, một khắc sau, lại một cỗ thần thức cường đại bao phủ tới.Thừa dịp hỗn loạn, Lữ Thiếu Khanh lạnh lùng xuất thủ, kiếm ý cường đại bộc phát, bao phủ tất cả Truy Giáp Thánh vệ.Lữ Thiếu Khanh nhìn Truy Giáp Thánh vệ ngã xuống thì nhẹ nhàng thở ra, vuốt trán một cái.“Phù, mệt chết ta.”Kế Ngôn khinh bỉ: “Người còn toát mồ hôi?”“Toát cái lông ngỗng: “ Lữ Thiếu Khanh mắng to: “Còn nói cao thủ gì đó, cuối cùng không phải cũng ta ra tay sao?”Kế Ngôn nhìn Truy Giáp Thánh vệ không còn chút khí tức tên mặt đất, sắc mặt có vài phần ngưng trọng: “Nếu để cho bọn hắn đến Thập Tam Châu, vô địch!”Một đại đội, năm mươi tu sĩ Kết Đan kỳ, kết trận chiến đấu mà có thể chống đỡ được tiến công của hắn ta

đủ để nhìn ra được sự kinh khủng của bọn hắc. Để cho bọn hắc đến Thập Tam Châu, những tu sĩ nhân tộc bình thường kia căn bản không phải đối thủ của bọn hắc. Năm bè bảy mảng, người tới nhiều mấy cũng không làm nên chuyện gì. Có nhiều cừ non đi nữa thì cũng không thể thắng được đàn sói hung ác. Lữ Thiếu Khanh khinh bỉ: “Mắc mớ gì tới huynh chứ? Trời sập, có người cao hơn đỡ rồi. Trung Châu có nhiều người cao nhất, sợ cái quái gì!” Đương nhiên, Lữ Thiếu Khanh cũng bày tỏ sự khẳng định đối với thực lực của Truy Giáp Thánh vệ: “Có thể kéo dài thời gian hai người chúng ta lâu như vậy, cũng coi như có tiền đồ. Chết trên tay ta cũng không tính oan uổng, xuống dưới gặp Diêm Vương cũng có vốn đề bốc phét.” Lời này nghe thế nào cũng thấy người đang bốc phét và mình. Lữ Thiếu Khanh nói khoác vài câu, liền tiếp tục xuất phát: “Cách Tuyệt Phách Liệt Uyên còn nửa ngày, bà nội nó, Thánh Sơn thật to lớn.” Người ba nhà Loan gia, Kiếm gia, Thôi gia gần như đi chung một đường, người nhiều nhất là Thôi gia, Thôi Chương Minh cầm đầu mang theo bốn mươi, năm mươi người, tiếp theo đến Kiếm gia, nhân số hơn ba mươi người, ít nhất là Loan gia, bọn hắc chỉ phái đệ tử trẻ tuổi tới, người cùng thế hệ với Thôi Chương Minh, Kiếm Ngũ không tới. Đệ tử ba nhà có quan hệ hơi tốt một chút tạo thành một đội đi đằng sau đại đội, trong đó bao gồm Loan Tinh Duyệt, Loan Hi của Loan gia, Kiếm Lan của Kiếm gia, Thôi Thanh của Thôi gia. Lần này Loan Hi đi cùng với Loan gia định nhân cơ hội tu luyện một thời gian nâng cao thực lực của mình. Gặp được chuyện như thế này khiến hắc ta hưng phấn đến mức cơ thể run rẩy. Vốn hắc ta tưởng ngày báo thù sẽ xa vời, không ngờ Kế Ngôn lại là gian tế nhân tộc. Bởi vậy, hắc ta có thể danh chính ngôn thuận đi theo đội quân đông đảo này vây quét Kế Ngôn, thậm chí giết chết Kế Ngôn. Đối với hắc ta mà nói, giết chết Kế Ngôn khiến hắc ta kích động hơn cả được ban thưởng. Kế Ngôn đánh bại hắc ta, thù này hắc ta nhất định phải báo. Nhìn nhân mã ba nhà trùng trùng điệp điệp, khí thế trùng thiên, sau lưng còn có vài người khác đi theo, nhân số đội ngũ truy sát đã vượt quá một trăm bốn mươi người, tất cả đều là Kết Đan kỳ trở lên, Nguyên Anh kỳ có mấy người, loại thực lực này trên Hàn Tinh đủ để đồ diệt bất kì thành trì nào ngoài Thánh địa. Loan Hi nhìn thanh thế đội ngũ truy sát lớn như vậy trong lòng tỏa ra hào khí: “Lần này hai nhân tộc nhỏ nhoi chấp cánh khó

thoát.”Kiếm Lan đắc ý nói: “Đúng vậy, đã vậy bọn hắc không chạy xuống dưới núi mà chạy ngược lên trên núi, cười chết người. Chắc là tưởng trên núi có người cứu được bọn hắc?”Thôi Thanh cười nói: “Bọn hắc trốn không thoát, cho dù là Nhị trưởng lão thì lần này cũng sẽ không dám xuất thủ.”Nhắc đến Nhị trưởng lão, ngữ khí Kiếm Lan lơ mờ mang theo tiếu nuối: “Gian tặc nhân tộc vất vả trà trộn, kết quả còn chạy tới ám sát Nhị trưởng lão thì sao nhỉ? Lợi dụng việc này làm chút gì đó với Nhị trưởng lão có được không?”Tất cả mọi người hiểu ý của Kiếm Lan, làm chút gì đó là có thể gán cho Nhị trưởng lão tội danh cấu kết với gian tặc nhân tộc.Đến lúc đó cho dù không có việc gì thì cũng phải đánh đổi một số thứ. Có thể tiến một bước chèn ép phe Nhị trưởng lão. Trong lòng Thôi Thanh sợ hãi, nàng ta nói: “Không biết tiểu nhân hèn hạ Trương Chính kia rốt cuộc đã dùng pháp khí gì mà lại có thể tạo ra bạo tạc khủng bố như vậy.”Loan Tinh Duyệt suy đoán: “Bọn hắc là gian tặc do nhân tộc điều động đến, trong tay nắm giữ pháp khí có sức mạnh cường đại là rất bình thường.”Sắc mặt Thôi Thanh trắng bệch, trong lòng nghĩ mà sợ, đồng thời lại may mắn không thôi: “May là dùng hắc ta để đối phó với Nhị trưởng lão, nếu để dùng để đối phó chúng ta...”Sắc mặt mọi người trở nên khó coi. Dùng để đối phó bọn hắc, bọn hắc ngay cả cận vệ cũng không còn. Hết chương 1000.

Chương 1001. Bọn hắc chính là hai con chuột

Loan Hi không muốn tiếp tục đề cập đến đề tài này, hắc ta cười lạnh nói: “Đáng tiếc, bọn hắc không làm được, giờ bọn hắc như chó nhà có tang, sợ là không chịu nổi được một ngày. Chỉ cần bị chúng ta đuổi kịp, bọn hắc tuyệt đối chết không có chỗ chôn.” Thôi Thanh lắc đầu: “Cẩn thận một chút, bọn hắc cũng không phải dễ trêu.” “Không nghe thấy những người đó nói gì sao? Trương Chính có thể dễ dàng giết chết Nguyên Anh kỳ Tế Hoàn, thực lực không thể coi thường.” Nhiều hơn nữa, Thôi Thanh không hề nói ra. Thúc tổ của nàng ta đã đại chiến với Lữ Thiểu Khanh một trận, lúc ấy rõ ràng Lữ Thiểu Khanh bị thương nhưng vì sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây, hơn nữa còn có thể dễ dàng xử lý một Nguyên Anh kỳ. Tất cả những chuyện này chỉ có thể chứng minh rõ Lữ Thiểu Khanh không bị thương, hoặc bị thương không nặng. Loan Hi coi thường, khịt mũi coi thường Thôi Thanh: “Tế Hoàn là người như thế nào? Xuất thân tiểu tộc, ta một tay cũng có thể dễ dàng xử lý hắc ta.” Thôi Thanh lắc đầu, nàng ta lại một lần nữa nói: “Đến lúc đó gặp bọn hắc vẫn nên cẩn thận một chút.” Loan Hi cười haha một tiếng: “Yên tâm, gặp bọn hắc, chúng ta nhiều người như vậy, bọn hắc chết chắc.” “Đáng tiếc.” Loan Hi đắc ý lắc đầu, mặt mũi tràn đầy trào phúng: “Nơi này là Thánh Sơn, bọn hắc bây giờ chắc chắn như hai con chuột, hoảng hốt chạy bừa, tán loạn tứ phía.” Tuy nhiên đúng lúc này, phía trước bỗng nhiên có người kinh hô một tiếng. Máy người Loan Hi phản chấn tinh thần, cuối cùng cũng đuổi kịp hai gian tế nhân tộc rồi sao? Tốc độ Loan Hi đột ngột tăng lên, xông lên trước, hắc ta cười haha: “Hai gian tế nhân tộc chịu chết...” Nhưng, sắc mặt hắc ta nhanh chóng biến đổi. Trước mắt hắc ta xuất hiện một đống thi thể, thi thể khô giáp màu đen bị tùy tiện ném chất đống trên mặt đất như rác rưởi. Nhìn thấy con hung thú trên khô giáp màu đen, có người thấp giọng kêu lên: “Là, là Truy Giáp Thánh vệ...” Truy Giáp Thánh vệ bình thường uy danh hiển hách, thần bí khó lường giờ lại nằm ngổn ngang lộn xộn trên mặt đất khiến tu sĩ Thánh

tộc nhìn thấy cảnh này sắc mặt hoàn toàn thay đổi. Đây là vương bài tinh nhuệ tuyệt đối của Thánh địa, kết quả lại bị người ta toàn diệt tại đây. Không ít người sắc mặt trắng bệch, cổ họng khô khan, trong lòng run lẩy bẩy. Rốt cuộc hai tên gian tế nhân tộc mạnh cỡ nào? Sắc mặt Kiếm Ngũ và Thôi Chương Minh vô cùng âm trầm, hai gian tế nhân tộc có thể toàn diệt một đại đội Truy Giáp Thánh vệ? Thực lực bọn hắn mạnh như vậy sao? Hai tay Loan Hi siết chặt, phần nộ trong lòng khiến hai mắt hắn ta đỏ hồng. Ban nãy hắn ta còn đang nói Lữ Thiểu Khanh và Kế Ngôn là con chuột hoảng hốt bỏ trốn, sợ hãi không chịu được nổi một ngày. Kết quả thì sao? Đối phương lợi dụng thi thể một đại đội Truy Giáp Thánh vệ nói cho hắn ta biết, hắn ta đoán sai rồi... Đàm Linh mang theo Thời Cơ, Thời Liêu tới đây, Nhan Thục Nhã, Khu Hồ, Hình Trì cũng theo sát phía sau. Khi bọn hắn tới đây, nhìn thấy một mặt đất đầy thi thể Truy Giáp Thánh vệ, bọn hắn cũng bbbijkinh hãi. Nhóm Đàm Linh cũng trợn mắt há hốc mồm, họ cũng biết Lữ Thiểu Khanh và Kế Ngôn rất mạnh nhưng không ngờ lại mạnh đến như vậy. Quang mang trong mắt Thời Cơ sáng lên rực rỡ, đây là quang mang sùng bái. Quá cường đại, những nam nhân Thánh địa này căn bản đều thua hai vị đại nhân. Trong lòng Thời Liêu cũng kích động không thôi, quá mạnh, đây mới thật sự là thần tượng. Kiếm Nhất, Kiếm Nhị cái gì đó, vượt qua một bên đi. Người Kiếm gia căn bản không làm được như vậy. Trong lòng Đàm Linh thì tức giận không thôi. Cái tên khốn kiếp ngươi có biết đang làm gì không? Ta chưa từng nói với ngươi về sự lợi hại của Truy Giáp Thánh vệ sao? Ngươi giết bọn hắn, ngươi không sợ trêu chọc đến Thánh Chủ? Thi thể một đại đội Truy Giáp Thánh vệ khiến sắc mặt những người đuổi theo tới đều khó coi, sợ hãi không thôi. Thậm chí có lòng người sinh thoái ý. Đây chính là Truy Giáp Thánh vệ tiếng tăm lừng lẫy, là đội vũ trang tinh nhuệ nhất Thánh địa. Nếu như nói các tu sĩ hắc giáp khác là cây đao của Thánh địa thì Truy Giáp Thánh vệ chính là lưỡi đao sắc bén nhất trên thanh đao. Năm mươi người, một cái đại đội quy mô lại bị người ta làm thịt sạch sẽ tại nơi này, nằm ngay ngắn trên mặt đất. Cả một đại đội bọn hắn mà không đối phó được hai gian tế nhân tộc kia. Mấy người bọn hắn có thể là đối thủ của hai gian tế nhân tộc sao? Luận phối hợp, mấy người bọn hắn sao có thể phối hợp hơn Truy Giáp Thánh vệ? Sắc mặt Kiếm Ngũ âm trầm, cảm nhận

chung quanh một chút, lão ta mở miệng nói: “Bọn hắc vừa trốn không bao lâu, tiếp tục đuổi!” Tuy nhiên lão ta nhanh chóng phát giác ra không khí giữa đám người. Lão ta hét lớn một tiếng: “Sợ cái gì? Chỉ là hai nhân tộc mà thôi.” “Chắc chắn bọn hắc dùng thủ đoạn không biết nào đó mới giết được Truy Giáp Thánh vệ. Truy Giáp Thánh vệ mạnh như vậy, bọn hắc cũng không khá hơn chút nào đâu.” “Giờ chắc chắn bọn hắc đang thương tích chồng chất, đây là thời cơ tốt đẹp để tiêu diệt bọn hắc.” Thôi Chương Minh cũng mở miệng: “Không sai, trong đó một nhân tộc đã bị ta đánh trọng thương, hai người bọn hắc không đáng để lo đâu.” Sau khi nghe thấy lời của Kiếm Ngũ và Thôi Chương Minh, sắc mặt mọi người tốt hơn khá nhiều. Bọn hắc nhao nhao mở miệng: “Hai vị đại nhân nói cực phải, tuyệt đối không thể để cho bọn hắc chạy trốn.” “Không sai, bọn hắc đối phó Truy Giáp Thánh vệ chắc chắn phải trả cái giá rất lớn, nhao mở miệng: “Hai vị đại nhân nói cực phải, tuyệt đối không thể để cho bọn hắc chạy trốn.” “Đuổi theo, chém bọn hắc thành muôn mảnh.” Hết chương 1001.

Chương 1002. Có chuyện gì từ từ nói

Kiểm Ngũ quát to một tiếng: “Xuất phát!” Lão ta dẫn đầu lên phi kiếm đuổi tiếp, đám người theo sát phía sau. Lữ Thiếu Khanh và Kế Ngôn cuối cùng cũng tới được điểm đến, ló vào Tuyệt Phách Liệt uyên. “Nơi này chính là Tuyệt Phách Liệt uyên?” Kế Ngôn hiểu kì đánh giá một phen. “Đi thôi, tranh thủ thời gian vào trong.” Nhưng Lữ Thiếu Khanh vừa mới nói xong, sau lưng truyền đến một tiếng hét lớn: “Muốn đi?” “Hỏi qua chúng ta chưa?” Hai đạo lưu quang rơi xuống, Kiếm Ngũ của Kiếm gia và Thôi Chương Minh của Thôi gia đồng thời xuất hiện. Lữ Thiếu Khanh mắng Kế Ngôn: “Nhìn xem, cũng tại huynh mà bị bọn chuột này đuổi kịp rồi.” Ánh mắt của Kiếm Ngũ và Thôi Chương Minh lạnh lẽo, sát cơ khóa chặt hai người. Tiếp đến, đám người phía sau cũng đuổi theo sau. Lữ Thiếu Khanh nói thầm: “Càng ngày càng nhiều chuột.” Loan Hi nghe vậy, thân thể tức giận đến phát run. Ta nói các ngươi là chuột, các ngươi cũng dám nói chúng ta là chuột? Các ngươi xứng sao? Loan Hi phần nộ đứng ra chỉ vào Lữ Thiếu Khanh: “Trương Chính, ngươi có dám đánh với ta một trận không?” “Không dám!” Lữ Thiếu Khanh trực tiếp từ chối, âm thanh đồng dạng truyền đi thật xa. Đàm Linh đi theo sau đoàn quân nghe thấy âm thanh này đầu tiên là sửng sò, sau đó trong đầu xuất hiện gương mặt gory của Lữ Thiếu Khanh theo bản năng. Lửa giận trong lòng nàng ta trong nháy mắt bốc cháy. Tên đáng ghét khốn kiếp đáng chết. Đàm Linh xuất hiện, Lữ Thiếu Khanh cười tủm tỉm lên tiếng chào hỏi. “Nhị trưởng lão vẫn ổn chứ? Học mấy ngụm máu?” Nụ cười rất đê tiện, lửa giận trong lòng Đàm Linh biến mất. Sau khi nàng ta biết nguyên nhân thực sự mà Lữ Thiếu Khanh đưa Tôn Ma thạch cho sư phụ thì trong lòng nàng ta cũng không có hận ý đối với Lữ Thiếu Khanh. Giờ nhắc tới trước mặt nhiều người như vậy, Đàm Linh cũng có thể lĩnh hội ý nghĩa bên trong. Đây là hoàn toàn kéo tội danh ám sát Nhị trưởng lão Thánh địa lên người, cắt đứt triệt để với nàng ta. Ánh mắt Đàm Linh phức tạp, trong lúc nhất thời không biết nói cái gì cho phải. Ngược lại Thời Liêu lý trí tỉnh táo hơn hẳn, lớn tiếng trách cứ: “Trương Chính,

ngươi đại nghịch bất đạo, dám ám sát nhị trưởng lão.”“Chúng ta tuyệt đối sẽ không buông tha ngươi.”Tiểu tử này hiểu chuyện, thông minh hơn cô nương kia nhiều.Lữ Thiếu Khanh cười ha ha một tiếng, hất chỉ vào Đàm Linh nói: “Hiểu lắm thôi mà, ta chỉ muốn nổ chết cô nương này.”“Móa nó, ai bảo nàng ta thiếu ta hai mươi vạn viên linh thạch không trả cho ta, nổ không chết nàng ta coi như nàng ta may mắn.”Biết trước khi Lữ Thiếu Khanh còn không quên giúp mình thoát khỏi phiền phức, tẩy thoát hiềm nghi, nàng ta một lần nữa nhìn Lữ Thiếu Khanh, trong lòng sinh mấy phần cảm kích.Nhưng, Lữ Thiếu Khanh vừa nói ra lời này, chút cảm kích trong lòng Đàm Linh trong nháy mắt bị lửa giận thôn phệ.Nộ khí xông tới khiến nàng ta như một con cọp cái gào lên với Lữ Thiếu Khanh: “Tên khốn đáng chết, ta tuyệt đối sẽ không buông tha ngươi.”Lữ Thiếu Khanh ngoáy ngoáy lỗ tai, xem thường: “Chuyện khác tạm thời không nói tới, ngươi trả ta hai mươi vạn viên linh thạch đi. Cô nương vô lại, ngươi còn không thủ tín bằng Thôi gia, đúng không, cô nương Thôi gia?”Lữ Thiếu Khanh cười tùm tùm với Thôi Thanh, một lần nữa phát thề người tốt: “Thôi gia các ngươi đúng là người tốt, Thôi gia đều là người tốt.”Giữ chữ tín, có chơi có chịu, trả ba ngàn vạn viên Loan Hi, đây không phải người tốt, là cái gì?Đáng lẽ Thánh địa nên lập Thôi gia làm điển hình đạo đức, hiệu triệu tất cả mọi người trên Hàn Tinh học hỏi Thôi gia.Lời này vừa nói ra, ánh mắt tất cả mọi người Thôi gia đều rơi lên người Thôi Thanh.Ánh mắt trách cứ của tộc nhân khiến Thôi Thanh như mọc gai sau lưng.Thôi Thanh phần hận nhìn chằm chằm Lữ Thiếu Khanh, hận không thể nhào tới cắn chết tên ghê tởm này.Ta đã bị mắng hơn tháng nay rồi, song thân và tổ tông đã sớm không giữ được, tất cả đều nhờ ngươi ban tặng.Thôi Thanh phần nộ kêu, sát ý thật sự ngập tràn: “Khốn kiếp, tên khốn kiếp đáng chết ngươi!”Thôi Thanh mặc dù rất muốn học theo Loan Hi kêu gào muốn đại chiến một trận với Lữ Thiếu Khanh.Nhưng bất đắc dĩ là, nàng ta nhìn thấy dáng vẻ nhảy nhót tung bừng của Lữ Thiếu Khanh chứ không phải dáng vẻ trọng thương mệt mỏi như khi đại chiến với Thúc tổ thì nàng ta liền biết Lữ Thiếu Khanh còn đáng sợ hơn so với tưởng tượng.Lấy lời đơn đầu làm thế nào cũng không nói ra khỏi miệng được.Bên này Loan Hi vẫn không biết chết sống, tiếp tục gọi rầm rĩ: “Trương Chính, ngươi là đồ hèn nhất

sao?”“Đến đánh với ta một trận.”Loan Hi chỉ mặt gọi tên, kêu to muốn đánh với Lữ Thiệu Khanh một trận chứ không hề đề cập muốn đánh với Kế Ngôn bên cạnh Lữ Thiệu Khanh.“Không.” Lữ Thiệu Khanh vẫn từ chối, khinh thường nhìn Loan Hi: “Bại tướng dưới tay sư huynh ta mà cũng dám kêu gào? Người thua trong tay sư huynh ta không có tư cách đánh với ta.”Vết sẹo bị người ta vạch ra trần trụi, đau đớn đến mức khiến gương mặt Loan Hi vặn vẹo, sát ý trong lòng khiến hai mắt hằn ta đỏ bừng.Loan Tinh Duyệt mở miệng, lên tiếng giúp cháu trai mình: “Trương Chính, ngươi sợ sao? Chẳng lẽ nhân tộc đều là loại trộm cướp nhát gan như ngươi?”Lữ Thiệu Khanh bày ra dáng vẻ phách lối, chỉ vào Loan Hi nói: “Hắn quá yếu, ta sợ ra tay sẽ đánh chết hắn.”“Tất cả mọi người là người trưởng thành rồi, chém chém giết giết làm gì? Có gì không thể từ từ nói sao?”Từ từ nói cái rắm.Trong lòng mọi người chung quanh không hện mà cùng mắng to.Ai từ từ nói chuyện với ngươi chứ?Có người lớn tiếng kêu: “Ngươi là nhân tộc, Thánh tộc chúng ta và nhân tộc ngươi không đội trời chung.”“Không sai, không đội trời chung.” Hết chương 1002.

Chương 1003. Ta có một điều kiện

Hai người Kiếm Ngũ và Thôi Chương Minh thờ ơ lạnh nhạt, tự kiềm chế thân phận, cũng không nói lời nào. Kiếm Ngũ nói với Thôi Chương Minh: “Nghe nói người từng giao thủ với hần?” Sau khi Thôi Chương Minh tới đây liền nhìn chòng chọc vào Lữ Thiểu Khanh, lão nghĩ mãi mà không rõ, rõ ràng lão đã dùng Mẫn Hồn Thứ đâm trọng thương Lữ Thiểu Khanh. Vì sao trông Lữ Thiểu Khanh không hề có chút đáng vẻ bị thương nào? Chẳng lẽ Mẫn Hồn Thứ của mình là hàng giả? Sắc mặt Thôi Chương Minh không được tốt lắm, lão giao thủ với Lữ Thiểu Khanh, lão đã bị thương nhưng lão không tin Lữ Thiểu Khanh không bị thương. Lão gật đầu: “Không sai, ta dám khẳng định tuyệt đối đã thương hần, đáng vẻ của hần bây giờ có lẽ đang cố giả vờ.” Kiếm Ngũ cười: “Vậy thì tốt, cho lũ tiểu bối chơi đi.” Thế cục hiện tại đều đã nắm chắc trong tay, trêu đùa con chuột nhỏ một phen cũng tốt. Lão ta mở miệng, âm thanh khô khốc quanh quẩn bên trên bầu trời: “Nếu như người không đồng ý giao thủ với nhóm tiểu bối vậy thì đừng trách tiền bối ta xuất thủ. Hoặc, bảo những người khác cùng tiến lên?” Lữ Thiểu Khanh ngạc nhiên, nhìn qua Kiếm Ngũ. Cần mặt mũi không vậy? Chuyện giữa tiểu bối, người lớn như người nhúng tay làm gì? Hần chỉ vào Kiếm Ngũ, cả giận mắng: “Lão già người từ đâu xuất hiện? Người là ai?” Trong mắt Kiếm Ngũ lóe lên sát ý, thứ vô lễ thô bỉ, nhân tộc, quả nhiên đáng chết. Kiếm Ngũ lạnh lùng nói: “Ta tên Kiếm Ngũ.” Lữ Thiểu Khanh ngây dại, chỉ vào Kiếm Ngũ run rẩy: “Người, người là Kiếm Ngũ?” Kiếm Ngũ hết sức hài lòng với phản ứng của Lữ Thiểu Khanh, đây mới chính là phản ứng nên có khi nghe thấy đại danh hiển hách của lão ta. Hoảng sợ, e ngại. Kiếm Ngũ nhìn thấy đáng vẻ thất kinh của Lữ Thiểu Khanh thì lửa giận trong lòng biến mất, âm thầm đắc ý. Đã rất lâu rồi mình không xuất hiện trước mặt mọi người, danh tiếng vẫn vang dội trước sau như một. Lữ Thiểu Khanh mắng to: “Không biết xấu hổ, không phải nói Hóa Thần kỳ trở lên không được phép đối phó chúng ta sao? Người thân là Hóa Thần mà còn không biết xấu hổ bước ra đây à?” “A, không đúng.” Lữ Thiểu Khanh như

kip phản ứng lại: “Các người sẽ không dám vi phạm mệnh lệnh của Thánh Chủ, nói như vậy, người vẫn là Nguyên Anh. Sao vậy? Sao lâu vậy rồi vẫn chưa trở thành Hóa Thần?” “Đúng thật là, sao lâu như vậy chưa trở thành Hóa Thần, vậy thì phải ngoan ngoãn ở trong nhà tu luyện chứ, ra ngoài tham gia nào nhiệt không sợ bị người ta chê cười sao?” Đắc ý trong lòng Kiếm Ngũ tức hơi phi yên diệt. Minh tán ngậm bị tổn hại. Lão ta tức giận đến mức khế cắn môi: “Nhân tộc ti tiện miệng lưỡi bèn nhọn, ta sẽ cắt lưỡi người.” Lữ Thiếu Khanh vội vàng lùi bước một bước: “Không thể nào, người còn muốn ý lớn hiếp nhỏ sao?” “Ban nãy người vừa nói, muốn để ta đánh với đám tiểu bối của người, không phải người định hành động ngược với lời nói của mình đấy chứ?” Kiếm Ngũ đè ép lửa giận trong lòng, lạnh lùng nói: “Nếu như người không dám đánh với bọn tiểu bối thì ta chỉ có thể lĩnh giáo một chút sự lợi hại của người vậy. Hi vọng thực lực của người có thể lợi hại được như miệng của người.” “Ai nói ta không dám?” Lữ Thiếu Khanh cuồn cuộn vọng kêu: “Bảo bọn hắc đến chịu chết đi.” Loan Hi lại một lần nữa hét lớn một tiếng: “Ta đến giết người.” “Chậm đã!” Lữ Thiếu Khanh một lần nữa hét lớn: “Ta có một điều kiện.” Kiếm Ngũ cười lạnh: “Bây giờ người còn có tư cách gì mà đòi bàn điều kiện? Kết quả của người chỉ có một.” “Người sợ sao?” Thái độ của Lữ Thiếu Khanh vẫn càn rỡ như vậy khiến cho người ta hận đến nghiến răng: “Sợ thì thôi.” Hắc lại nói với Thôi Chương Minh: “Có muốn lấy lại ba ngàn vạn viên linh thạch không?” Lông mày Thôi Chương Minh nhướn lên: “Người muốn làm gì?” Lữ Thiếu Khanh chỉ vào Loan Hi nói: “Ta đánh với hắc, ta thắng, các người cho ta mười canh giờ, để chúng ta rời khỏi nơi này, sau mười canh giờ các người lại cùng nhau tiến lên.” “Ta thua, ba ngàn vạn linh thạch ta trả lại đủ, hai người chúng ta cũng do các người tùy ý xử trí, thế nào?” Thôi Chương Minh động lòng, lão dẫn theo nhiều tộc nhân như vậy tới đây, mục đích cuối cùng nhất còn không phải là vì ba ngàn vạn viên linh thạch này sao? Lão nhìn qua Kiếm Ngũ, nói khế với Kiếm Ngũ: “Ý của Thánh Chủ là để hai người bọn hắc trở thành đá mài dao cho bọn tiểu bối, vậy cứ để để bọn tiểu bối giải quyết bọn hắc đi.” Kiếm Ngũ cười lạnh: “Bọn hắc là cá trong chậu, tại sao phải đồng ý với bọn hắc?” “Giết bọn hắc, thứ ở trên người bọn hắc cuối cùng còn không phải là chiến lợi phẩm của

chúng ta sao?” Thôi Chương Minh rất muốn cho Kiếm Ngũ một búa. Chiến lợi phẩm, người muốn nói đến lúc đó ba ngàn vạn viên linh thạch cũng sẽ bị Kiếm gia các người lấy đi sao? Lão cắn răng: “Đến lúc đó, cho Kiếm gia các người năm trăm vạn viên linh thạch.” Tất cả mọi người là lão hồ ly, bình thường mình tranh ám đấu đã quen, biết trong lòng đối phương đang suy nghĩ gì. Kiếm Ngũ cười ha ha: “Một ngàn vạn, nếu không đến lúc đó ai tự dựa vào thủ đoạn của kẻ này đi.” Thôi Chương Minh cắn răng, đồng ý: “Được.” Kiếm Ngũ cười rất vui vẻ, trên gương mặt khô khan thon gầy nở nụ cười giống như một lão quỷ, khiến người ta thấy sợ hãi. Lão ta nói với Lữ Thiếu Khanh: “Một canh giờ, người thắng, ta có thể cho các người một canh giờ chạy trốn.” Lữ Thiếu Khanh nghe vậy, kêu to lên: “Lão già, ta thấy người đừng lấy tên Kiếm Ngũ nữa, lấy tên Kiếm Lộ Da đi.” “Một canh giờ, người không thấy ngại sao? Ba canh giờ: “Lữ Thiếu Khanh như bị ép đến mức sôi ruột, nói với Thôi Chương Minh: “Ít hơn ba canh giờ, một mảnh vụn ta cũng không trả cho người.” “Nghĩ cũng đừng nghĩ nữa, một canh giờ, không đồng ý thì thôi.” Kiếm Ngũ không có ý định nhượng bộ, Thôi Chương Minh cho dù trong lòng nhớ thương ba ngàn vạn linh thạch thì cũng kiên quyết ủng hộ Kiếm Ngũ. Hết chương 1003.

Chương 1004. Ta có một điều kiện

Thôi Chương Minh nói với Lữ Thiểu Khanh: “Nhân tộc, Thánh tộc chúng ta bàn điều kiện với người coi như nể mặt người rồi, đừng mong được một tác lại muốn tiền một thước.” Lữ Thiểu Khanh khinh bỉ: “Cái gọi là Thánh tộc, đều không can đảm như thế sao?” Cuối cùng hắn bắt đắ dĩ nói: “Được, các người thề đi.” “Ta không tin được các người.” Thôi Chương Minh chỉ ước như vậy, lão chỉ vào Lữ Thiểu Khanh nói: “Người cũng phải thề.” “Được, mọi người cùng thề.” Sau khi thề xong, Đàm Linh tiến lên, nói với Kiếm Ngũ: “Kiếm Ngũ đại nhân, để ta làm đối thủ của hắn.” Kiếm Ngũ vẫn không nói gì, Lữ Thiểu Khanh là kẻ đầu tiên không vui. “Có ý gì vậy? Cô nương người đến tham gia nào nhiệt làm gì? Cút sang một bên cho ta, ta không muốn đánh chết người.” Đàm Linh tức giận đến mức muốn lấy vũ khí của mình ra hung hăng đập chết Lữ Thiểu Khanh. Chó cắn Lữ Động Tân, không biết lòng người tốt. Ta đang giúp người, người biết hay không? Khốn kiếp đáng ghét. Thôi Chương Minh cũng lạnh lùng nói: “Đàm Linh, người tạm lui ra đi.” Trước đó Lữ Thiểu Khanh vẫn luôn ở trong nhà Đàm Linh, quan hệ của hắn với Đàm Linh tất cả mọi người đều nhìn thấy trong mắt. Cho dù là bây giờ, tất cả mọi người vẫn nghi ngờ quan hệ của Đàm Linh và Lữ Thiểu Khanh, làm sao có thể để Đàm Linh ra tay? Đàm Linh khế nói: “Sao vậy? Thôi đại nhân, người đang hoài nghi ta sao?” “Hắn hành thích sư phụ ta, ta thân là đồ đệ, sẽ không bỏ qua cho hung thủ hắn đâu. Hơn nữa, ở đây, ngoài ta, còn ai có thể đánh lại hắn.” Loan Hi cười haha: “Đàm Linh, người đừng nói giỡn, người tu như thế nào, bản thân người còn không rõ sao? Hắn chỉ có thể để ta đối phó thôi.” Lữ Thiểu Khanh nói: “Không sai, cô nương, chút thực lực này của người một đầu ngón tay của ta cũng có thể nghiền chết người, đừng để bị mất mặt.” Loan Tinh Duyệt cũng lắc đầu nói: “Đàm Linh, người vẫn nên thôi đi. Lỡ như người thất thủ, người làm thế nào ăn nói với Thôi Chương Minh đại nhân?” Thôi Thanh còn thẳng thắn hơn: “Trước mắt bao người, người đừng mơ lên giúp đỡ hắn.” Lữ Thiểu Khanh nói với Đàm Linh: “Đúng vậy,

ta không cần người nhường.”Đàm Linh tức giận đến mức toàn thân phát run: “Tên khốn đáng chết, người đi chết đi.”Lòng tốt muốn giúp người thế mà người lại không hiểu lòng người tốt, người đi chết cũng đáng đời.Loan Hi cười ha ha một tiếng, chậm rãi tiến lên, tràn đầy tự tin, nói với Lữ Thiếu Khanh: “Tới đây, nhân tộc yếu đuối...”Lữ Thiếu Khanh cười tủm tỉm nhìn Loan Hi, nói với Thôi Chương Minh và Kiếm Ngũ: “Các người chắc chắn để tên này làm đối thủ của ta chứ?”“Hắn thua, các người sẽ không khóc chứ?”“Con người ta rất kính già yêu trẻ, không thể chịu được khi người già khóc.”Kiếm Ngũ cười lạnh: “Người có thực lực đó sao?”Loan Hi cũng là kiếm tu, Kiếm gia hiểu rất rõ thực lực của Loan Hi.Thiên tài Loan gia, cảnh giới tầng bốn, kiếm ý hóa hình, cũng là người nổi bật trong các đệ tử cùng thế hệ của Thánh địa.Ngoại trừ Kiếm Nhất, trong cùng thế hệ không có mấy người là đối thủ của hắn ta.Lần này trong đông đảo tiểu bối tới đây, cũng chỉ có Loan Hi là thực lực mạnh nhất.Cho nên, chỉ có thể để Loan Hi xuất thủ.Còn nữa, Thôi Chương Minh cũng nói rồi, Lữ Thiếu Khanh bị thương, nếu đã như vậy thì Kiếm Ngũ cho rằng Loan Hi sẽ không thể xảy ra vấn đề gì.Lữ Thiếu Khanh nghe vậy, thở dài: “Được, cũng chỉ có thể là hắn.”Tiếp theo, hắn nói với Loan Hi: “Đợi chút nữa thua, người đừng khóc đấy.”Loan Hi ngược lại rất bình tĩnh, nhìn chằm chằm Lữ Thiếu Khanh: “Nhân tộc cuồng vọng, ta sẽ cho người biết thế nào là hối hận.”Hắn ta lấy ra trường kiếm của mình, sát khí ngút trời.Thậm chí Loan Hi còn thoáng nhìn Kế Ngôn một cái.Trong lòng thầm nói, ta không đánh lại sư huynh người vậy thì ta thu chút lợi tức từ trên người người vậy.Sau khi nói xong, trường kiếm vung ra, hét lớn một tiếng: “Đi chết!”Kiếm ý bạo ngược bộc phát, kiếm ý hóa hình, một cự thú hỏa diễm xuất hiện, gào thét một tiếng, mở to cái miệng lớn như chậu máu cắn về phía Lữ Thiếu Khanh.Trên gương mặt Thời Cơ lộ vẻ căng thẳng, đôi bàn tay trắng như phấn nắm chặt, vô cùng lo lắng cho Lữ Thiếu Khanh.Thời Liêu nhận ra được sự lo lắng của tỷ tỷ, thản nhiên nói: “Loan Hi đại nhân nhất định phải thua, không cần lo lắng.”Mắt Thời Cơ sáng lên: “Thật chứ?”Mặc dù nàng ta đang hỏi Thời Liêu nhưng ánh mắt lại nhìn qua Đàm Linh.Đàm Linh hừ một tiếng: “Tên khốn kiếp kia không dễ dàng đối phó như vậy.”Không nói những cái khác, có thể đối đầu Thôi Chương Minh, còn có thể làm bộ bị

thương lừa tất cả mọi người, đủ để chứng minh Lữ Thiếu Khanh bất phạm.Loan Hi rất mạnh, nhưng tuyệt đối không phải là đối thủ của Lữ Thiếu Khanh.Thời Cơ yên lòng: “Như vậy thì tốt rồi.”Mặc dù là bên doanh trậi Thánh tộc nhưng Thời Cơ vẫn kiên định ủng hộ Lữ Thiếu Khanh.Không còn cách nào khác, chỉ riêng bề ngoài, Lữ Thiếu Khanh đẹp trai hơn Loan Hi.Nhưng Thời Liêu lại nói: “Tuy nhiên Loan Hi đại nhân cũng không phải kẻ yếu, Lữ Thiếu Khanh đại nhân hẳn cũng cần tốn chút công sức nhỉ?”Nhưng Thời Liêu vừa mới nói xong thì Loan Hi phía xa đã truyền đến một tiếng hét thảm thiết.Thời Liêu kinh ngạc ngẩng đầu chỉ thấy kiếm quang đầu trời tiêu tán.Toàn thân Loan Hi từ trên xuống dưới phun máu tươi tung toé, trên người đầy vết thương, như chim mất cánh rơi từ trên trời xuống.“Loan Hi!”Loan Tinh Duyệt bị hù chết, lập tức lao ra đón lấy Loan Hi đang rơi xuống.“Thế đấy!” Lữ Thiếu Khanh cười tủm tỉm hỏi Kiếm Ngũ và Thôi Chương Minh: “Ta thắng nhỉ?”Tĩnh mịch!Hoàn toàn tĩnh mịch!Tất cả mọi người khó có thể tin nhìn một màn này.Một chiêu đã đánh bại Loan Hi?Loan Hi nhường hay như thế nào? Hết chương 1004.

Chương 1005. Một hiệp miếu sát

Loan Hi rất mạnh, đông đảo đệ tử Thánh địa ở đây đều biết Loan Hi rất mạnh, thân là thiên tài Loan gia, cho dù là Loan Tuấn nhi tử Thánh Chủ cũng không bằng Loan Hi. Loan Hi được vinh danh là người nối nghiệp tương lai của Loan gia, thậm chí được không ít trưởng lão Loan gia nhận định tương lai Loan Hi sẽ tiếp nhận vị trí Thánh Chủ. Trong cùng thế hệ, Loan Hi cũng là một trong mấy người nông cuồng nhất. Nhưng, hẳn ta có vốn liếng để nông cuồng. Trước đó hẳn ta thua Kế Ngôn nhưng không ai cảm thấy hẳn ta không có thực lực. Là Kế Ngôn quá mức yêu nghiệt, ngay cả Kiếm Nhất cũng không phải đối thủ, Loan Hi thua Kế Ngôn cũng rất bình thường. Nhưng bây giờ, Loan Hi cũng bại dưới tay sư đệ Kế Ngôn, hơn nữa còn là một hiệp liên bị miếu sát. Loan Hi, không phải là miệng cộp gan thỏ đấy chứ? Trong lòng không ít người hiện ra suy nghĩ như vậy. Biểu hiện quá kém, kém đến mức không xứng với tên tuổi thiên tài Loan gia của hẳn ta. Khóe miệng Thời Cơ nhếch lên, nếu không phải vì hoàn cảnh không thích hợp, nàng ta sớm đã cười thành tiếng. Lữ Thiếu Khanh đại nhân thật mạnh. Quá lợi hại. Thời Cơ nhìn Lữ Thiếu Khanh đang ngạo nghễ đứng giữa bầu trời, sắc mặt đỏ lên, hai mắt ngập nước. Đàm Linh thở dài, cái tên khôn kiếp, quả nhiên là đang gạt ta. Ta rất muốn đánh chết hẳn. Để tự thoát thân, cố ý chống đỡ Mẫn Hồn Thứ, giả vờ như bị thương. Quá đáng chết. Thời Liêu há hốc mồm, mình vẫn nghĩ về Lữ Thiếu Khanh đại nhân quá đơn giản rồi. Ba người Nhan Thục Nhã, Khu Hồ, Hình Trì núp ở xa nhìn thấy cảnh này đều không hên mà cùng rụt cổ một cái. “Chuyện, chuyện này, đang đùa sao?” Lúc đó giết Tế Hoành Nguyên Anh kỳ tăng ba cũng không nhanh như vậy. Một hiệp đã bị đánh thành ra thế này. Chẳng lẽ Loan Hi còn không bằng Tế Hoành sao? Nhan Thục Nhã phân tích: “Loan Hi hẳn chủ quan, hơn nữa hẳn vẫn còn bị thương. Chắc chắn Trương Chính toàn lực xuất thủ rồi, Loan Hi có thể giữ được cái mạng nhỏ coi như không tệ.” “Nhưng mà, dù vậy, Trương Chính cũng không hề yếu hơn Kế Ngôn, sư huynh hẳn.” “Chúng ta ở bên cạnh xem là được,

tuyệt đối không nên trêu chọc hắn.”Khu Hồ và Hình Trì liên tục gật đầu.Hình Trì còn nói: “Nhan đại nhân anh minh...”Kiếm Ngũ và Thôi Chương Minh cũng khó có thể tin.Kiếm Ngũ không kìm được nhìn hằm hằm Thôi Chương Minh: “Không phải nói hắn bị thương sao?”Thôi Chương Minh tự lẩm bẩm: “Hắn rõ ràng trúng Mẫn Hồn Thử của ta rồi, không thể nào...”Trúng Mẫn Hồn Thử, thức hải bị hao tổn, thần thức bị thương, chưa tới nửa năm một năm sao có thể khôi phục?“Đáng chết.” Kiếm Ngũ nghe xong: “Chúng ta đều bị hắn lừa.”Lão ta nhìn chằm chằm Lữ Thiếu Khanh ở nơi xa dù bận vẫn ung dung, thoải mái không thôi liền cắn răng, giọng căm hận nói: “Tên nhân tộc này rất狡 hoạt.”Giọng Lữ Thiếu Khanh từ xa xa truyền đến: “Được rồi, ta cũng nên đi rồi, các người cứ ở đây chậm rãi chờ nhé.”Loan Tinh Duyệt tức đến mức cơ thể run rẩy: “Trương Chính, người dám làm như vậy?”Lữ Thiếu Khanh lạnh lùng nhìn nàng ta: “Người nên cảm thấy may mắn vì hắn xuất thân Loạn gia, nếu không, hừ...”Hắn hừ lạnh một tiếng khiến Loan Tinh Duyệt không có lời nào để nói.Trước đó Lữ Thiếu Khanh đã nói sợ không cẩn thận sẽ đánh chết Loạn Hi, mọi người còn cho rằng hắn đang khoác lác, giờ xem ra, người ta chẳng qua chỉ ăn ngay nói thật.Lữ Thiếu Khanh kiêng kị Loạn gia, lo lắng làm thịt Loạn Hi sẽ chọc giận Thánh Chủ. Lữ Thiếu Khanh lắc đầu: “Ai, ai bảo Thánh Chủ cũng họ Loạn chứ...”“Các vị, bái bai...”Thôi Chương Minh nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh định rời khỏi nơi này, cảm thấy không cam lòng: “Đáng chết...”Những người khác cũng sĩ khí sa sút, họ hùng hực ý chí tới đây vốn tưởng rằng Lữ Thiếu Khanh đã bị thương, kết quả hắn lại đập phát diệt luôn Loạn Hi, không hề nhìn thấy có chút đáng vẻ bị thương nào.Chạy tới đây mà không làm gì được bọn họ sao? Kiếm Ngũ nhận ra sĩ khí đám người ở đây sa sút, bỗng nhiên cười lên ha hả: “Ha ha, người bỏ chạy đi đâu được chứ? Tiếp tục đi lên trên hay chạy xuống dưới?”Lời nói của Kiếm Ngũ khiến tinh thần rất nhiều người phấn chấn lên.“Ha ha, Kiếm Ngũ đại nhân nói không sai, tiếp tục đi lên, Thánh Chủ ở ngay phía trên, gặp phải Thánh Chủ sẽ giống như một con kiến bị giẫm chết.”“Chạy xuống dưới, ha ha, dòng người phía dưới đủ để chìm chết hai người bọn họ rồi.”“Người dưới chân núi không ngừng chạy tới Thánh Sơn, hai quyền khó địch bốn tay, lợi hại hơn nữa cũng phải chết thôi.”“Bởi vậy, bọn họ giống

như chỉ có một con đường, trốn vào Tuyệt Phách Liệt Uyên sao? “Đó là trận pháp Thánh Chủ tự mình bố trí, Nhân tộc có thể xem hiểu trận pháp Thánh Chủ sao?” “Thực ra còn có một con đường, bọn họ có thể phi thăng tại chỗ, ha ha...” “Đừng nói một canh giờ, coi như là mười canh giờ, bọn họ cũng không trốn nơi nào được...” “Trên mặt người Loan gia, Thôi gia, Kiếm gia mang theo nụ cười châm chọc, nhìn hai người Lữ Thiếu Khanh và Kế Ngôn, giống như nhìn tên hề. Bọn họ cảm thấy hai gian tế Nhân tộc trước mắt là trời cao không đường chạy, địa ngục không cửa vào. Trong mắt đám người Đàm Linh, Thời Cơ lộ ra vẻ ưu sầu. Vẻ mặt Đàm Linh vô cùng phức tạp. Khôn kiếp, người đến đây, rốt cuộc là muốn làm cái gì? Không phải ta đã nói với người rồi sao? Nơi này là cấm địa, không có mấy người biết bên trong rốt cuộc có cái gì. Người đang tự tìm đường chết sao. Nhan Thục Nhã cau mày, nàng ta cũng không hiểu. Lữ Thiếu Khanh và Kế Ngôn chạy đến đây là có mục đích gì? Hình Trì cười lạnh: “Hai nhân tộc này hoảng hốt chạy bừa đến đây thôi.” Khu Hồ đồng ý, tỏ vẻ tán thành: “Không sai, đáng tiếc, thực lực lợi hại hơn nữa thì sao chứ?” “Trên Thánh Sơn, cho dù bọn họ chạy trốn tới nơi nào cũng giống nhau, đều là tuyệt cảnh.” Nhan Thục Nhã lại chân chờ, nói ra suy đoán của mình: “Không chừng, bọn họ sẽ tiến vào Tuyệt Phách Liệt Uyên.” Hết chương 1005.

Chương 1006. Trời cao không cửa?

“A, người đang nói đùa sao?” Khu Hồ không thể tin được:
“Tuyệt Phách Liệt Uyên là cấm địa, bọn họ dám đi vào sao?” Nhan Thục Nhã nói: “Đó là cấm địa của Thánh tộc chúng ta, người cảm thấy có thể trói buộc được Nhân tộc sao?” Khu Hồ phản bác Nhan Thục Nhã: “Nhan đại nhân, bọn họ không vào được. Cốc Khẩu có trận pháp do Thánh Chủ tự mình thiết lập, bọn họ không phá giải được.” Khu Hồ xuất thân từ gia tộc trận pháp, tràn đầy tin tưởng vào trình độ trận pháp của Thánh Chủ. Không riêng gì Khu Hồ tràn đầy lòng tin đối với Thánh Chủ. Những người khác cũng vậy. Trình độ trận pháp của Thánh Chủ thiên hạ vô song, ngay cả lão tổ Khu gia cũng cam bái hạ phong. Trận pháp do Thánh Chủ bố trí, không ai cho rằng chỉ hai Nhân tộc là có thể phá giải. Kiếm Ngũ cười rộ lên, tiếng cười và bộ dáng của ông ta giống y như nhau, khom lưng làm người ta sợ hãi quanh quẩn trên không trung, rồi rơi vào trong tai mọi người: “Mau trốn đi, cố gắng hưởng thụ một canh giờ đi.” “Chẳng qua, người còn có thể đi đâu?” “Phía sau người chính là Tuyệt Phách Liệt Uyên, người dám đi vào sao? Hoặc là nói, người có thể đi vào được sao?” “Thôi Chương Minh cũng cười ha ha theo, những người khác cũng cười rộ lên. Tiếng cười châm chọc quanh quẩn, mãnh liệt trào phúng Lữ Thiếu Khanh và Kế Ngôn. Lữ Thiếu Khanh bĩu môi, xoay người đi về phía cửa sơn cốc Tuyệt Phách Liệt Uyên. Không ít người nhìn thấy, cười lạnh càng thêm lợi hại. “Tuyệt Phách Liệt Uyên không chỉ có trận pháp, bốn chữ lớn kia cũng ẩn giấu sát khí.” “Có người biết tình huống Tuyệt Phách Liệt Uyên mở miệng giải thích cho người bên cạnh. “Nếu không được cho phép, bốn chữ lớn kia cũng đủ để xóa bỏ kẻ tự tiện.” “Hắn là Nhân tộc, tự tiện xông vào, bốn chữ lớn sẽ cho hắn biết cái gì gọi là hối hận.” Mọi người nhao nhao chờ Lữ Thiếu Khanh và Kế Ngôn gặp xui xẻo, nhưng mà trong tay Lữ Thiếu Khanh nắm giữ lệnh bài Nhuế trưởng lão cho nên thoải mái tiến vào. Bốn chữ Tuyệt Phách Liệt Uyên không có một chút phản ứng nào. Điều này khiến mọi người kinh ngạc. “Không, không thể nào, cái này...” “Xảy ra vấn đề sao? Không nên

chứ...““Đây là xảy ra chuyện gì?“Chỉ có Đàm Linh mới biết được nguyên nhân.Đây chỉ là bước đầu tiên.Đàm Linh thầm nghĩ trong lòng, trận pháp của người không tệ, nhưng đó là trận pháp Thánh Chủ bố trí, người có thể làm cái gì?Sau một khắc, Đàm Linh trừng to hai mắt, tiếng cười quanh quần xung quanh im bất.Chỉ thấy Lữ Thiểu Khanh thoải mái bước vào, Kế Ngôn cũng theo sát phía sau.Chỉ thấy thật sự là một trận pháp lóe ra, mây mù nhẹ nhàng quay cuồng một chút, liền khôi phục bình tĩnh một lần nữa.Khu Hồ trừng to mắt, khó có thể tin kêu lên: “Không, không có khả năng...”“Hắn, hắn...”Khu Hồ xuất thân từ Khu tộc tuy rằng không am hiểu trận pháp, nhưng mà biết điều này có ý nghĩa gì.Ý nghĩa là đối phương có thể qua lại tự nhiên ở trong trận pháp, sẽ không kinh động đến trận pháp.Nói cách khác, trận pháp Thánh Chủ bố trí không có chút tác dụng nào đối với Lữ Thiểu Khanh.Đàm Linh lại một lần nữa ngây dại, Lữ Thiểu Khanh còn lợi hại hơn so với trong tưởng tượng của nàng ta.Tên khốn này...Thế nhưng, Đàm Linh lại nhanh chóng thấp giọng tức giận mắng: “Hỗn đản, hắn tiến vào làm gì?”“Đó là một không gian, tiến vào rồi làm sao đi ra?”“Hắn muốn làm gì?”Thời Cơ nói: “Chẳng lẽ là cùng đường mới đi vào sao? Phía sau phải làm cái gì bây giờ?”Thời Liêu lắc đầu: “Đây là lựa chọn bắt buộc dĩ nhiên...”“Trên mặt Kiếm Ngũ khô khốc, tràn đầy khiếp sợ, một đôi mắt nhỏ lập tức trừng đến cực lớn, không thể tin được một màn mình nhìn thấy.Nhìn mây mù nhẹ nhàng di động, trận pháp bố trí ở cửa cốc không khác biệt một chút nào.Kiếm Ngũ cảm thấy mặt mình rất đau, cảm giác bị đánh mặt thật không dễ chịu.“Đáng chết, đáng chết...”Thôi Chương Minh thấp giọng gầm lên: “Bọn họ, bọn họ...”Thôi Chương Minh dạo qua hai vòng, cuối cùng mới rít gào: “Mục đích thật sự của bọn họ chính là Tuyệt Phách Liệt Uyên sao?”“Chết tiệt...”Ba ngàn vạn linh thạch, chẳng lẽ Thôi gia cứ không lấy lại được như vậy sao?“Trưởng lão, chúng ta đi vào sao?” Kiếm Lan lấy can đảm đến hỏi Kiếm Ngũ.Kiếm Ngũ quay đầu lại, hung ác nhìn chằm chằm nàng ta: “Người có thể đi vào không?”Nơi này là trận pháp do Thánh Chủ thiết lập, bọn họ không ai có thể phá.“Khu tộc, có người của Khu tộc ở đây không?”Có người dừng ánh mắt ở trên người Khu Hồ, Khu Hồ cầu xin, “Ta, ta không am hiểu trận pháp, hơn nữa, nơi này là cấm địa, không có Thánh Chủ cho phép, ai dám đi vào?”“Chẳng lẽ cứ

để cho bọn họ rời đi như vậy sao?“Thôi Chương Minh đau lòng ôm ngực, rất không cam lòng, ba ngàn vạn linh thạch cứ như vậy chạy mất sao?Kiếm Ngũ cũng sầu muộn, đừng nói một canh giờ, cho dù cho ông ta mười canh giờ, ông ta cũng không xông vào được.Ông ta cũng không thể ra tay cưỡng ép phá hư trận pháp mà đánh vào được?Làm như vậy, Thánh Chủ sẽ lao đến đập chết ông ta trước một bước.“Kiếm Ngũ đại nhân, Thôi Chương Minh đại nhân, nhìn các người có vẻ rất khổ não.“Bỗng nhiên, có người mỉm cười đi tới.Thấy người tới, Kiếm Ngũ, Thôi Chương Minh vội vàng hành lễ: “Tam Thánh tử.“Những người khác cũng lắc lư hành lễ: “Bái kiến Tam thánh tử.““Không biết Tam Thánh Tử đến đây là có gì phân phó.“Huyền mỉm cười: “Ta phụng mệnh sư tôn đến giúp các người một tay.“Đồng thời tay phải vung lên, một tia sáng bay ra từ trong tay hắn ta, đi vào trong trận pháp, trận pháp lập tức dừng vận chuyển, sơn cốc xuất hiện ở trong tầm mắt mọi người... Hết chương 1006.

Chương 1007. Đi ị cùng nhau

Cảnh tượng trong sơn cốc xuất hiện trong tầm mắt mọi người, nhưng bóng dáng Lữ Thiệu Khanh và Kế Ngôn đã sớm biến mất. “Bọn họ đâu rồi?” Thôi Chương Minh khẩn trương hô. Sơn cốc gần như liếc mắt là có thể nhìn thấy điểm cuối, vậy mà Lữ Thiệu Khanh và Kế Ngôn lại biến mất trong tầm mắt của bọn họ. Huyền mỉm cười: “Không cần vội, bọn họ chỉ là tiến vào Tuyệt Phách Liệt Uyên thôi, trốn không thoát đâu.” “Sư phụ nói, các người nhất định phải lấy đầu bọn họ xuống, nếu không chờ trừng phạt đi.” Sắc mặt đám người Kiếm Ngũ và Thôi Chương Minh trắng bệch. Đây là mệnh lệnh chết. Thôi Chương Minh vội vàng cam đoan: “Tam Thánh tử yên tâm, bọn họ nhất định trốn không thoát.” Huyền nghiêm túc hẳn lên, nhắc nhở ông ta: “Cẩn thận một chút, hai người bọn họ tuyệt đối không phải loại lương thiện, thực lực không thể khinh thường.” Đối mặt với Lữ Thiệu Khanh và Kế Ngôn, hẳn ta không thể không tránh mũi nhọn, lựa chọn trốn xa. Kiếm Ngũ cười lạnh: “Đến lúc đó nếu bọn tiểu bối không địch lại, ta sẽ tự mình ra tay.” Trong giọng nói mang theo sự ngạo nghễ, đây là tự tin của Nguyên Anh tầng chín. Huyền chỉ vào cuối sơn cốc, nói: “Nơi đó có truyền tông trận, các người truyền tông qua là tới Tuyệt Phách Liệt Uyên.” “Nhưng cẩn thận một chút, bên trong cũng có nguy hiểm.” Kiếm Lan lấy can đảm hỏi: “Tam Thánh tử, người có đi cùng không?” Huyền lắc đầu, nở nụ cười âm ập, làm cho người ta cảm thấy như gió xuân: “Có các người ra tay là được, ta sẽ không tham gia náo nhiệt nữa.” Ngoài mặt vẫn đạm phong khinh, nhưng trong lòng lại âm thầm chửi má nó. Hai cái tên kia, ta cũng không muốn đụng phải. Thực lực mà Lữ Thiệu Khanh và Kế Ngôn biểu hiện ra khiến hẳn ta sinh lòng kiêng kỵ. Chẳng may thua ở trước mắt bao người, mặt mũi của Tam Thánh tử hẳn ta liền không giữ được. May mà sư phụ hẳn ta không có ép buộc hẳn ta ra tay lần nữa, hẳn ta cũng cảm thấy may vì như vậy, không ra tay thì hẳn ta vẫn có thể duy trì hình tượng cao thủ thần bí. Thôi Thanh lo lắng: “Hắn có thể phá hỏng truyền tông trận hay không?” Huyền cười lắc đầu: “Không cần lo lắng, sư phụ nhìn

chăm chăm hắn, hắn không dám...“Sau khi Lữ Thiếu Khanh tiến vào, lại một lần nữa móc tởn ma thạch ra định đặt bên cạnh truyền tởn trận.Nhưng mà cũng giống như ở bên ngoài, lúc hắn buông xuống, thân thể không tự chủ được sinh ta cảm giác lạnh lẽo.Giống như có một đôi mắt đang nhìn chăm chăm vào hắn.Lữ Thiếu Khanh có trực giác, nếu như dám lợi dụng tởn ma thạch để thiết lập cạm bẫy, phá hỏng truyền tởn trận, đời này hắn sẽ chỉ lớn đến như này thôi.Lữ Thiếu Khanh sợ tới mức mắc tiểu liên tục, vội vàng thu tởn ma thạch lại.Sau khi thu lại, cảm giác lạnh lẽo kia cũng biến mất theo.Lữ Thiếu Khanh khóc.Không cần hỏi, đây chắc chắn là do Thánh Chủ đang nhìn chăm chăm hắn.Hắn không rõ, Thánh Chủ rõ ràng đã biết thân phận hai người bọn họ, có thể trực tiếp ra tay giết chết bọn họ.Nhưng ông ta lại không làm, ông ta muốn chơi hơn.Cho người đến truy sát bọn họ, còn âm thầm nhìn chăm chăm bọn họ.Thánh Chủ mặc kệ không hỏi đến những chuyện hắn làm, ngay cả việc hắn làm thối Truy Giáp Thánh Vệ tinh nhuệ nhất của Thánh tộc, Thánh Chủ cũng chưa từng để ý tới.Nhưng hắn muốn bố trí cạm bẫy, phá hư truyền tởn trận, Thánh Chủ lại không cho phép.Lữ Thiếu Khanh nghĩ mãi mà không rõ trong hồ lô của Thánh Chủ bán thuốc gì.Nhưng hắn không có bất kỳ cách nào, cho dù biết bị Thánh Chủ nhìn chăm chăm, hắn cũng không có bất kỳ thủ đoạn phản kích nào.Kế Ngôn rất tò mò: “Ở bên ngoài cũng như vậy, đệ đang làm gì?”Lấy tởn ma thạch ra muốn thiết lập cạm bẫy, cuối cùng lại mất như tảo bôn thu lại.Cho dù Kế Ngôn rất hiểu Lữ Thiếu Khanh, hắn ta cũng bị Lữ Thiếu Khanh làm cho mờ mịt.Lữ Thiếu Khanh rất bi thương nói: “Thánh Chủ nhìn chăm chăm ta, không cho phép ta làm như vậy.”Kế Ngôn không có hoài nghi, chỉ là rất tò mò: “Vì sao ta không cảm giác được?”“Huynh có thực lực gì? Thánh Chủ có thực lực gì? Ông ta chỉ cảnh cáo ta, không thêm để ý tới tên cặn bã như huynh.”Lữ Thiếu Khanh càng nghĩ càng giận, cuối cùng bất bình đứng trước truyền tởn trận, đồng thời quay đầu nói với Kế Ngôn: “Quay lại, đừng nhìn.”“Để làm gì?”“Đi tiểu.” Lữ Thiếu Khanh khó chịu nói: “Ta muốn nói cho ông ta biết, Nhân tộc ta không sợ ông ta.”Không cho ta cài mìn, ta sẽ tè dầm cho người xem.Đống nước tiểu ngấm lâu này vẫn bị người dọa chảy ra.“Đúng rồi, huynh cũng làm cùng đi, chúng ta phải thể hiện cốt khí của Nhân tộc.”Kế Ngôn quay đầu bước

đi: “Đệ có đi ị ta cũng mặc kệ.” “VẬY huynh đừng đi, cùng nhau đi ị đi, ngưi tầm ngưi, mã tầm mã...” “ĐỐI với thú vui ác độc của Lữ Thiếu Khanh, Kế Ngôn vô cùng im lặng vai khiêng con khi nhỏ bay lên trời, đi lên trời nhìn ra xa. Lữ Thiếu Khanh rất nhanh dương dương đắc ý đi tới bên cạnh Kế Ngôn. Đây là lần đi tiểu thoải mái nhất trong cuộc đời, nước tiểu ngược gió bắn ba trượng, nam nhân chân chính. Lữ Thiếu Khanh vỗ vỗ tay, đồng thời muốn lau lên người Kế Ngôn: “Đi thôi, đi tìm sư muội ngu xuẩn.” Kế Ngôn ghét bỏ né tránh: “Đệ rửa tay chưa?” “Không phải là không có nước sao? Mượn quần áo của huynh lau chút, khăn lau đều là màu trắng mà.” “Cút!” Kế Ngôn vừa lên đường, vừa cảm thụ hoàn cảnh nơi này. Qua một hồi lâu, hắN ta mới nói: “Nơi này có chút giống với thiên địa mà tổ sư mở ra.” Thời gian Kế Ngôn ở trong Động Thiên Hung Địa dài hơn Lữ Thiếu Khanh, hơn nữa phong cách minh họa của hắN ta bình thường, cho nên có thể cảm nhận được hai nơi có chỗ giống nhau. Lữ Thiếu Khanh ngạc nhiên: “Không thể nào? Nơi này không phải cũng là Động Thiên Hung Địa chứ?” “Cũng sẽ có những con quái vật màu đen kia sao?” HẾT CHƯƠNG 1007.

Chương 1008. Đi ị cùng nhau

Nếu như có những quái vật màu đen kia, còn không bằng đi trực tiếp đi tìm Thánh Chủ. Chỉ ít Thánh Chủ cũng coi như là người, mặc dù là người ngoại quốc, nhưng ít nhất vẫn là người. Những quái vật kia thì là từ đầu đến đuôi đều là quái vật, không có bất kỳ lý trí gì đáng nói. Kế Ngôn lắc đầu: “Hắn là không có, nếu không nơi này đã sớm hoang vu, hơn nữa nếu có quái vật màu đen, sư muội đã sớm chết rồi.” Lữ Thiếu Khanh thở phào nhẹ nhõm, nếu quái vật màu đen xuất hiện, đừng nói tìm Tiêu Y, ngay cả nhặt xác cũng không làm được. Đối địch với đám Ma tộc, Lữ Thiếu Khanh cảm thấy mình có át chủ bài, không sợ. Nhưng đối đầu với quái vật, trước những con quái vật đầy trời đó hắn chỉ có thể chạy được bao nhiêu liền chạy. “Đi thôi, nhanh đi tìm sư muội, ta có dự cảm, kế tiếp cũng sẽ không thái bình...” “Sư muội ngu xuẩn ở nơi nào?” “Hương đó...” “Trên một thảo nguyên, Tiêu Y tóc rối bù cười trên người Tiểu Bạch, liều mạng chạy như bay trên thảo nguyên, lao nhanh về phía rừng rậm xa xa. Ở phía sau nàng, ba nữ nhân Thánh tộc tuổi tác không kém nàng bao nhiêu đằng đằng sát khí, đuôi sát không rời. “Tiêu Y, ngươi trốn không thoát đâu, ngoan ngoãn giao bảo bối ra, ta có thể tha cho ngươi khỏi chết.” Tiêu Y quay đầu lại, tuy rằng chạy trốn rất chật vật, nhưng miệng lại như dao nhỏ: “Hừ, các ngươi là cái thá gì?” “Không phải chỉ là ba tên tiểu nhân đê tiện sao? Chờ ta khôi phục tốt, ba người các ngươi đều phải quỳ xuống cho ta.” “Tiểu Bạch cố lên, để bọn họ đi theo phía sau ngươi ăn rắm...” “Ba nữ tử Thánh tộc đuổi theo Tiêu Y, ba người vừa đuổi vừa ra tay với Tiêu Y. Nhưng điều làm cho các nàng phát điên chính là, công kích của các nàng chung quy vẫn hơi kém một chút và khoảng cách so với Tiêu Y cũng chênh lệch một chút. Tiêu Y ngồi trên người Tiểu Bạch, giao hoạt như cá chạch, khiến ba người không làm gì được Tiêu Y. Ba người bọn họ không muốn bỏ cuộc. Một trăm ứng cử viên Thánh nữ tiến vào nơi này, cạnh tranh ba danh ngạch Thánh nữ. Quá trình rất tàn khốc, cái giá của thất bại là tính mạng. Mỗi ngày đều có người kêu thảm thiết ngã xuống, mất mạng. Có người bởi vì

tranh chấp thất bại mà ngã xuống. Cũng có người vì đủ loại hung hiểm ở nơi này mà ngã xuống. Số lượng một trăm ứng cử viên giảm dần. Có người cũng dần dần tạo thành danh tiếng ở chỗ này. Tiêu Y chính là một trong số đó. Nàng vốn là Trúc Cơ kỳ, nhưng sau khi tiến vào, không đến hai năm, thực lực đột nhiên tăng mạnh, nhanh chóng tiến vào Kết Đan kỳ. Không ai biết lai lịch của Tiêu Y, không biết nàng đến từ đâu, không biết nàng có bối cảnh gì. Nàng độc lai độc vãng, bên người còn dẫn theo một con hổ màu trắng. Một người một hổ lang bạt ở chỗ này, không kết bạn cũng không kết minh với ai cả. Thực lực của Tiêu Y đột nhiên tăng mạnh, dần dần thu hút sự chú ý của mọi người. Không ít người suy đoán là trên người Tiêu Y có bảo bối tuyệt thế, cho nên mới có thể làm cho cảnh giới của nàng liên tục đột phá, thực lực không ngừng tăng lên trong thời gian không đến hai năm. Rất nhanh Tiêu Y đã trở thành mục tiêu của những người khác. Tất cả mọi người đều muốn đánh bại Tiêu Y, đoạt lấy bảo vật trong tay Tiêu Y. Nhưng Tiêu Y rất giảo hoạt, nhiều người liên thủ đuổi theo cũng vẫn để nàng chạy thoát. Lần này, ba nữ tử Thánh tộc phát hiện Tiêu Y. Sau một hồi giao chiến, Tiêu Y không địch lại, chật vật bỏ chạy. Ba người đuổi theo không buông. Nữ tử cầm đầu lộ vẻ đắc ý, vừa đuổi theo vừa hô to: “Tiêu Y, ngươi ngoan ngoãn đầu hàng giao bảo vật ra đi, ta có thể tha cho ngươi một mạng.” Tiêu Y quay đầu, đối chọi gay gắt hô: “Ngươi mau quỳ xuống, cung tiễn ta rời đi thì ta có thể tha mạng cho ngươi.” “Nếu không, lát nữa ta sẽ đưa ngươi đi đầu thai. Nhưng loại nữ nhân xấu xí ác độc như ngươi, Diêm Vương cũng không dám nhận.” “Biết tại sao không? Bởi vì ngươi quá xấu, Diêm Vương nhìn thấy cũng phải nôn bữa cơm đêm qua ra.” Nhìn thấy Tiêu Y dưới tình huống này còn kiêu ngạo như vậy, nữ tử cầm đầu tức giận giậm chân, giọng nói bén nhọn quanh quẩn: “A... Miệng lưỡi sắc bén, ta nhất định phải xé miệng ngươi.” Một nguyên nhân khác khiến Tiêu Y nổi tiếng ở Tuyệt Phách Liệt Uyên chính là miệng của nàng. Khi mắng người, nàng rất xảo quyệt tàn nhẫn, không chút lưu tình, luôn có thể khiến người ta tức giận đến mức một Phạt xuất khiếu hai Phạt thăng thiên. Bắn vào một cái miệng, Tiêu Y gần như trêu chọc tất cả mọi người ở chỗ này, làm cho tất cả mọi người hận nàng thấu xương. Tốc độ của Tiểu Bạch rất nhanh, mang theo Tiêu Y chạy như điên trên thảo nguyên, chạy nhanh như

chớp, tốc độ của ba nữ tử Thánh tộc phía sau cũng không kém, gắt gao bám theo. Một trước một sau, rất nhanh, rừng rậm đã ở trước mắt. Ba nữ tử Thánh tộc sáng mắt, nữ tử cầm đầu hét lớn: “Tiêu Y, ta xem ngươi còn có thể trốn đi đâu.” Vào đến rừng rậm, liệu linh sủng của ngươi còn có thể duy trì tốc độ nhanh như vậy nữa không? Tiêu Y quay đầu lại, kêu ngạo nói: “Đừng đi theo, nếu đi theo, các ngươi cứ chờ khóc đi.” Đây là khiêu khích trắng trợn, nữ tử cầm đầu tức giận lại một lần nữa rống giận liên tục. Nhìn thấy Tiêu Y vọt vào rừng cây biến mất, nàng ta hét lớn một tiếng, tốc độ lại tăng nhanh lần nữa: “Đừng trốn!” Nhưng mà khi nàng ta vừa mới tiến vào, bỗng nhiên trong lòng có cảm giác, ngẩng đầu nhìn lên, lập tức bị dọa tè ra quần. Một quả cầu lửa khổng lồ giáng xuống từ trên trời, ngọn lửa hùng hực thiêu đốt, uy áp kinh người, khiến ba nữ tử Thánh tộc cảm thấy như Mặt Trời trên bầu trời rơi xuống. Dưới sự vội vàng, ba người chỉ có thể tự mình ngăn cản. “Ầm ầm!” Nổ tung thật lớn, đất rung núi chuyển, ánh lửa ngút trời, khói đặc thật lớn bao phủ nơi này. Hết chương 1008.

Chương 1009. Một tay trấn áp Đại sư huynh, chân đá Nhị sư huynh

Ba nữ tử Thánh tộc bị ép tự chiến đấu, trận hình đại loạn. Trong khói đặc cuồn cuộn bỗng nhiên truyền đến một tiếng kêu thảm thiết. Nghe được là tiếng đồng bạn kêu thảm thiết, nữ tử cầm đầu quá sợ hãi, kinh hoảng kêu lên: “Làm sao, làm sao vậy?” “Không sao, không sao chứ?” “Nói chuyện đi...” “Khí tức trên người nàng ta tăng vọt, rõ ràng chính là Kết Đan trung kỳ, cảnh giới tăng bảy. Khí tức bộc phát, nhắc lên dao động vô hình, giống như cơn lốc cuốn thổi khói đặc xung quanh. Nhưng mà đúng lúc này, lại có một tiếng kêu thảm thiết vang lên. Một đồng bạn khác cũng gặp bất trắc. Sắc mặt nữ tử cầm đầu đại biến, nhìn xung quanh xám xịt, thấy không rõ tình huống ngoài mười mét. Linh thức cũng không tìm được bất kỳ tình hình nào, làm cho nàng ta giống như người mù. Nàng ta sinh lòng thoái ý, muốn rời khỏi rừng rậm trước rồi nói tiếp. Nhưng mà bỗng nhiên một bóng trắng hiện lên, một con mãnh hổ màu trắng nhào ra từ sau cây cối. Móng hổ sắc bén, thân hình khổng lồ, giống như đuôi hổ roi sắt, ngay lập tức mang đến áp lực cực lớn cho nàng ta. Nữ tử hét lớn một tiếng, khí tức lại bộc phát một lần nữa: “Nghịch súc, cút ngay!” Mặc dù là nữ nhân, nhưng thân là người Thánh tộc, lực lượng cường hãn cũng không làm cho nàng ta sợ hãi, không hề bạch hổ vào mắt. “Uỳnh!” Nàng ta cứng rắn chống lại bạch hổ một cái, nhìn thấy bạch hổ tru lên một tiếng, bay ngược ra ngoài, nặng nề đụng vào trên cây. Trên mặt nàng ta lộ ra cười nhạo: “Súc sinh mà cũng dám tới chọc ta?” “Chẳng qua, sau một khắc, nụ cười của nàng ta đọng lại. Một vòng màu lam thoáng hiện ra ở trong bụi mù, một thanh trường kiếm giống như rắn độc xuất hiện, lộ ra răng nanh với nữ tử... Tiêu Y lau mồ hôi trên trán, thở dài một hơi. Tiếp theo lại vô cùng quen thuộc cướp đoạt một trận ở trên thi thể ba người, xong việc lại hô một tiếng: “Tiểu Bạch, đi!” Tiêu Y cười Tiểu Bạch nhanh chóng biến mất, chạy ra bên ngoài mấy ngàn dặm, tìm một chỗ trốn. “Nơi này thật sự là nguy hiểm!” “Tranh thủ thời gian viết tâm đắc chiến đấu...” Tiêu Y thở dài một tiếng, sau đó lấy ra một cây bút

lông màu trắng bạc và quỳển sổ màu vàng. Dùng lưỡi liềm liềm bút lông, sau đó bắt đầu viết lên sổ vàng. Sau khi Tiêu Y không ngừng hạ bút, khí tức trên người nàng dần dần cuộn cuộn, sôi trào như nước sôi, cả người tỏa ra hào quang nhàn nhật, tựa như một viên ngọc thạch phát sáng. Khi thời gian trôi qua, khí tức của Tiêu Y không ngừng tăng lên, sau khi Tiêu Y viết xong chữ cuối cùng, khí tức của nàng đã tăng tới đỉnh điểm, nàng cũng nhắm mắt lại... Một ngày một đêm trôi qua, Tiêu Y mở to mắt. Cảm nhận tình huống của mình một chút, trên mặt lập tức lộ ra vẻ vui mừng, nhảy dựng lên. Vung nắm đấm với bầu trời, hưng phấn kêu to: “Ha ha, Kết Đan tầng sáu, khoảng cách đến ngày dùng một tay trấn áp Đại sư huynh, chân đá Nhị sư huynh đã không còn xa...” “Đột nhiên, một đợt hàn ý xông lên đầu, Tiêu Y lạnh lẽo rùng mình một cái... Tiêu Y rùng mình một cái, nàng run rẩy, lẩm bẩm: “Kỳ quái, sao tự dưng lại rét run?” “Ta cẩn thận nói một chút ở chỗ này cũng không được sao?” “Tai của Đại sư huynh và Nhị sư huynh không có linh như vậy chứ?” “Ta cũng không tin, ta càng muốn nói...” “Một tay trấn áp Đại sư huynh, chân đá Nhị sư huynh, a, đúng rồi, muốn đá Nhị sư huynh thêm mấy cú nữa, hắc hắc...” “Tiêu Y chống nạnh, đắc ý cười rộ lên. “Dựa vào cái gì mà phải đá ta thêm mấy cú nữa?” Bỗng nhiên, một giọng nói bất mãn vang lên sau lưng Tiêu Y, cả người Tiêu Y ngây dại, lạnh như băng, máu như đông lại. Toàn thân Tiêu Y cứng ngắc, nàng giống như con rối gỗ, khó khăn quay đầu lại. Đằng sau! Đại sư huynh mặc áo trắng, phiêu dật xuất trần. Nhị sư huynh áo lam, tuấn lãng tiêu sái. Hai người sóng vai mà đứng, cho dù nơi này không có Mặt Trời, vẫn khiến Tiêu Y cảm thấy kim quang lấp lánh, làm cho người ta khó có thể nhìn thẳng. Ánh mắt Đại sư huynh như trường kiếm lạnh như băng, nụ cười của Nhị sư huynh như ánh mặt trời nóng rực. Trường kiếm lạnh như băng có thể xuyên thấu linh hồn của nàng, ánh mặt trời nóng rực có thể hòa tan thân thể của nàng. Ánh mắt Tiêu Y lập tức đỏ lên. “Đại sư huynh, Nhị sư huynh, ta rất nhớ các người...” “Tiêu Y chớp mắt, nước mắt lập tức trào ra, thật đáng thương. Lúc này giả ngu bán manh là chuẩn không sai. Tiêu Y giống như một tiểu hài tử mất liên lạc với người thân, một mình lang bạt bên ngoài, chịu nhiều đau khổ. Lữ Thiếu Khanh tươi cười hòa ái, giống như một huynh trưởng tỏa nắng, ấm áp yêu thương, nói: “Đừng khóc, nói thử xem, vì sao lại muốn đá

ta thêm mấy cước? Là do ta đẹp trai hơn Đại sư huynh sao? “Có thể đừng nhắc đến chuyện này không? Nước mắt Tiêu Y càng nhiều. Trong lòng nàng hối hận, vừa rồi đáng ra sau khi thân thể rét run, nàng không nên tiếp tục nói câu nói kia nữa. Đây không phải là bị coi thường sao? Bây giờ thì tốt rồi, để cho hai vị sư huynh nghe được rõ ràng, chết chắc rồi. Tiêu Y kêu rên trong lòng. Tiểu Bạch đâu? Tiểu Bạch đáng giận, đã nói hộ pháp cho ta, vì sao đến bây giờ cũng không có kêu lên một tiếng? Nhưng khi Tiêu Y tìm được Tiểu Bạch, trong lòng nàng không trách tội nổi. Tiểu Bạch lúc này đang ghé dưới chân Nhị sư huynh, cụp đuôi, cúi đầu. “Nhị sư huynh, ta rất nhớ người... “Lữ Thiếu Khanh tiếp tục cười: “Vậy sao? Nào, để ta đá cho muội mấy cú, được không? “Xong rồi, Nhị sư huynh lòng dạ hẹp hòi ghi hận rồi. Lúc này Tiêu Y quay sang nhìn Kế Ngôn: “Đại sư huynh... “Kế Ngôn cũng lộ ra nụ cười: “Một tay trấn áp? Thực lực muội rất mạnh sao.” Hết chương 1009.

Chương 1010. Đắc tội hai vị sư huynh, trời sập rồi

Xong đời. Tiêu Y đột nhiên cảm giác như bầu trời sụp đổ. Thế giới này đã không còn bất kỳ hy vọng nào, vẫn nên hủy diệt nó đi. Đại sư huynh mang thù còn đáng sợ hơn Nhị sư huynh. Tiêu Y thuận thực nặn ra nụ cười, nịnh nọt làm lành: “Đại sư huynh, ta đang nói hươu nói vượn.” Lữ Thiếu Khanh gật đầu, tỏ vẻ khẳng định: “Đúng vậy, nói hai lần, chắc chắn là nói hươu nói vượn.” Tiêu Y khóc, Nhị sư huynh lòng dạ hẹp hòi còn đổ thêm dầu vào lửa nữa. Tiêu Y nhìn hai vị sư huynh, nàng biết mình có nói nhiều hơn nữa cũng chỉ là nguy biện. Bị hai vị sư huynh nhớ thương, tương lai của nàng là một vùng tăm tối. Tiêu Y cũng không nguy biện, nàng thuận thực sử dụng kỹ năng tổ truyền của Thiên Ngự Phong. “Đại sư huynh, Nhị sư huynh, hai người tới đây như thế nào vậy?” Ánh mắt Tiêu Y dò xét hai sư huynh, vô cùng tò mò. Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh tách ra ở Yến Châu, Tiêu Y đi cùng Lữ Thiếu Khanh đến Hàn Tinh, nhưng lúc rơi xuống đất thì bị tách ra. Nàng hồ đồ được tuyển làm ứng cử viên Thánh nữ, rồi bị đưa đến nơi này. Lữ Thiếu Khanh chỉ vào Tiêu Y cười nói: “Ngoan, đừng nói sang chuyện khác, nói cho ta biết, tại sao phải đá ta thêm mấy cú nữa?” Tiêu Y cười làm lành: “Nhị sư huynh, đừng nói nữa, ta sai rồi.” “Quá khó khăn, ở trước mặt nhị sư huynh, chút tâm tư này của mình hoàn toàn không giấu được.” “Không có.” Lữ Thiếu Khanh nghiêm túc: “Sao muội lại sai chứ?” “Muội chính là sự tồn tại có thể dùng tay đánh Đại sư huynh, chân đá Nhị sư huynh, trên thế gian này muội là trâu bò nhất, làm sao mà sai được?” “Có sai cũng chính là hai người chúng ta, bị cả Thánh Địa truy sát, cũng muốn vứt tính mạng ra sau đầu đến cứu muội.” “Hai người chúng ta thật đáng chết, đi tới nơi này, chẳng những quấy rầy muội tu luyện, mà còn nghe được những lời không nên nghe đúng không?” “Đầu Tiêu Y lắc như trống bỏi, cổ cũng sắp gãy rồi. Nhị sư huynh, lòng dạ hẹp hòi, nếu còn tiếp tục dây dưa với hắn, sẽ chỉ làm mình thảm hại hơn. Tiêu Y vội vàng thừa nhận sai lầm với Kế Ngôn: “Đại sư huynh, ta sai rồi, tùy Đại sư huynh trừng phạt.” Lữ

Thiếu Khanh ở bên cạnh làm Âm Dương đại sư; “Ai nha, làm Nhị sư huynh thật thảm.” “Muốn bị người ta dùng chân đá, hiện tại còn trực tiếp bị xem nhẹ.” Tiêu Y muốn cho mình hai cái tát, vội vàng sửa chữa: “Đại sư huynh, Nhị sư huynh, lần này là sư muội nói sai, mong rằng hai vị sư huynh trách phạt.” “Chẳng qua, nơi này gọi là Tuyệt Phách Liệt Uyên, nghe nói rất nguy hiểm, không bằng rời khỏi nơi này trước rồi nói tiếp, như thế nào?” Tiêu Y lặng lẽ nói sang chuyện khác. Lúc này, nếu không nhanh dời lực chú ý của hai vị sư huynh thì nàng cứ chờ chết đi. Lần này chuyển đề tài thành công, Lữ Thiếu Khanh vỗ đầu, chỉ vào Tiêu Y nói: “Sau khi trở về sẽ trừng trị muội.” Tiêu Y thở phào nhẹ nhõm, trước mắt xem như tạm thời vượt qua cửa. Sau khi trở về, bán manh gì gì đó, có lẽ sẽ vạn sự đại cát. Nhưng mà bỗng nhiên về mặt Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh giống nhau, ánh mắt đều dừng ở phương xa. Lữ Thiếu Khanh chửi ầm lên: “Khốn kiếp, thuốc dán da chó đuổi theo rồi.” Xa xa, Kiếm Ngũ và Thôi Chương Minh mang theo một đội nhân mã lớn trùng trùng điệp điệp lao tới. Tiêu Y chớp chớp mắt, sao lại có nhiều người đến như vậy? Tiêu Y nhìn hai vị sư huynh, chợt nhớ tới Lữ Thiếu Khanh vừa nói bị Thánh Địa truy sát. Lúc ấy nàng còn tưởng rằng Lữ Thiếu Khanh nói khoa trương, hiện tại xem ra, hình như là thật? Trong lòng Tiêu Y vừa cảm động vừa xấu hổ. Hai vị sư huynh vì mình mà cam nguyện chịu mạo hiểm lớn như vậy. Bản thân lại ở chỗ này nói những lời vô liêm sỉ như vậy. Tiêu Y hỏi Kế Ngôn: “Đại sư huynh, bọn họ, là kẻ địch sao?” Kế Ngôn gật đầu; “Xem như vậy đi.” “Hắn ta không sợ hãi, trong mắt lộ ra chiến ý nồng đậm, Vô Khuru kiếm sau lưng phát ra tiếng ong ong, trong phút chốc, chiến ý ngút trời.” “Chuẩn bị chiến đấu đi.” Tiêu Y nhìn mọi người từ xa bay lên, đằng đằng sát khí, thanh thế to lớn, cảm giác áp bách cực mạnh truyền tới. Mặc dù làm cho người ta sợ hãi, nhưng trong lòng Tiêu Y lại sinh ra hào khí. Hừ, ta có hai vị sư huynh ở bên cạnh, dù đám Ma tộc các ngươi có tới nhiều hơn nữa cũng chỉ như đồ ăn đưa tới thôi. Ma tộc các ngươi khẳng định còn không biết sự lợi hại của hai vị sư huynh ta. Tiêu Y vung nắm đấm về phía Ma tộc đang lao tới: “Hừ, chỉ là Ma tộc, giết sạch các ngươi.” “Thật là chí khí.” Nụ cười lạnh của Lữ Thiếu Khanh vang lên: “Muội lợi hại như vậy, bọn họ liền giao cho muội đây, lên đi, anh hùng...” “Về mặt Tiêu Y lại như đưa đám một lần nữa, khiếp đảm nói: “Nhị

sư huynh, muội, muội đánh không lại. “Đánh không lại?” Lữ Thiều Khanh kinh ngạc: “Vừa rồi muội còn nói một tay đánh chết Đại sư huynh, một chân đạp chết Nhị sư huynh ta mà. “Muội trâu bò như vậy, sao không đánh lại chứ?” Tiêu Y thiếu chút nữa không lên nổi. Ta chẳng qua là nói đùa, còn có, cái gì mà đánh chết, giẫm chết, ta đã nói như vậy sao? Đừng nói lung tung, được không? Lòng ta rất hoảng loạn. Tiêu Y không khỏi nhích về phía Kế Ngôn. Đại sư huynh tuy rằng rất nghiêm khắc, nhưng sẽ không giày vò người. Nhị sư huynh thì khác, giày vò người ta, làm cho người ta muốn sống không được, muốn chết không xong. Hiện tại Nhị sư huynh rất nguy hiểm, ta phải trốn xa một chút. “Trốn cái gì?” Lữ Thiều Khanh quát: “Đây đều là vì muội, muội phải giải quyết đi. “Chuyện này thì liên quan gì đến ta? Trong lòng Tiêu Y cảm thấy oan ức muốn chết, ta không biết cái gì cả àm. Tiêu Y lại khiếp đảm giải thích: “Nhị sư huynh, bọn họ không liên quan đến ta. “Nhất định là Nhị sư huynh nguoi gây ra phiền toái. Hết chương 1010.

Chương 1011. Một người tốt

“Cái gì mà không liên quan đến muối? Nếu không là vì chờ muối đột phá, bọn họ sẽ tìm được chúng ta sao?” Tiêu Y hiểu ra. Thì ra là vì chờ nàng đột phá nên mới chậm trễ thời gian. Trong lòng nàng cảm kích rất nhiều, cũng áy náy không thôi. Mình lại gây thêm phiền toái cho hai vị sư huynh rồi. Tiêu Y hỏi: “Nhị sư huynh, tiếp theo phải làm sao bây giờ?” “Rau trộn.” Lữ Thiếu Khanh tức giận: “Lát nữa nếu đánh không lại, cứ đầu hàng đi.” “Đầu hàng sao? Trong lòng Tiêu Y không tin. Nhị sư huynh của nàng bề ngoài thoạt nhìn nhát gan sợ chết, thực ra rất tâm cao khí ngạo. Trên thế giới này, người có thể bị hấn để mất đã ít lại càng ít. Cho dù là có đường cùng hơn nữa, Nhị sư huynh cũng sẽ không đầu hàng. Lữ Thiếu Khanh nhíu mày, trước mắt tương đối phiền toái. Khí thế đối phương hung hãn, nhân số đông đảo, những người khác cũng không sợ. Vấn đề là trong đó còn có cao thủ là Kiếm Ngũ Nguyên Anh tăng chín. Hơi thở Kiếm Ngũ trầm ổn nặng nề, có thể nói là hoàn toàn không giống Thôi Chương Minh hàng lởm có hơi thở phù phiếm. Lữ Thiếu Khanh dám khẳng định, Kiếm Ngũ tuyệt đối là đối thủ khó chơi nhất lần này. Bọn họ muốn thuận lợi rời đi, nhất định phải giải quyết đám người trước mắt này mới được. Nếu không vào lúc xuyên thẳng qua sẽ bị đối phương đánh trúng, không gian rung chuyển, nhẹ thì sẽ xuyên thẳng vào trong không gian loạn lưu, cuối cùng may mắn đi tới Hàn Tinh giống như trước. Còn nếu nặng thì, sẽ bị không gian loạn lưu xé nát, đến chết cũng không ai biết. Sư phụ có muốn nhất xác cho bọn họ cũng không làm được. Ánh mắt Lữ Thiếu Khanh dừng trên người Kế Ngôn, chẳng qua rất nhanh liền thờ dài. Kế Ngôn để ý tới ánh mắt Lữ Thiếu Khanh, không vui nói: “Ta có thể làm được.” “Huynh làm cái rắm, vết thương của huynh đã tốt chưa? Còn nữa, bây giờ huynh còn yếu hơn so với ta.” “Tôi đi!” Tiêu Y bên cạnh nhất thời vểnh tai lên, trong lòng dấy lên ngọn lửa bát quái hùng hực. Nhị sư huynh mạnh mẽ lên rồi sao? Cuối cùng cũng ở trên Đại sư huynh rồi sao? Chuyện gì đã xảy ra giữa hai người vậy? Nhị sư huynh trở nên mạnh mẽ, Đại sư huynh trở nên yếu đuối sao? Giữa hai

người đã hoán đổi vị trí công thụ rồi sao? Trong lòng Tiêu Y không khỏi hưng phấn, nếu không phải là không hợp thời cơ, nàng nhất định phải kéo quần áo hai vị sư huynh hỏi cho rõ ràng. Chẳng qua ánh mắt của nàng vẫn sáng quắc nhìn chăm chăm hai vị sư huynh, ý đồ nhìn ra chút gì đó từ trên người hai vị sư huynh. Lữ Thiếu Khanh nhận ra ánh mắt Tiêu Y, hung ác liếc nhìn: “Làm gì? Óc heo của muội lại hỏng rồi sao?” Tiêu Y vội vàng cúi đầu, không dám lên tiếng. Bây giờ Nhị sư huynh rất đáng sợ, tuyệt đối không nên tùy tiện lên tiếng. “Ha ha...” Tiếng cười của Thôi Chương Minh truyền đến từ phía xa: “Gian tể Nhân tộc, hiện tại xem ngươi có thể trốn đi đâu?” Ông ta vỗ tay sau lưng, ngự không mà đến, đám người Thôi gia phía sau cũng thi triển thủ đoạn, đủ loại đạo cụ phi hành hoa cả mắt, khí thế hùng vĩ. Kiếm Ngũ ngự kiếm mà đi, phía sau là Kiếm gia Vũ Loan gia chinh tể ngự kiếm phi hành, kiếm khí tung hoành, lưu quang lóng lánh. Kiếm Ngũ và Thôi Chương Minh dẫn đầu, lại một lần nữa rơi xuống trước mặt Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh. Mọi người đi theo phía sau tách ra, nửa vây quanh bọn họ. Thôi Chương Minh cười lạnh liên tục: “Một canh giờ, cũng trốn rất nhanh, đáng tiếc, nơi này là Tuyệt Phách Liệt Uyên, các ngươi xông vào, chỉ giống như ruồi bọ xông vào lòng sắt, chung quy vẫn trốn không thoát.” Ánh mắt Thôi Chương Minh đột nhiên dừng lại trên người Tiêu Y. Bộ dáng khiếp đảm, có vài phần đáng yêu, một đôi mắt thật to, lập là lập lờ, lộ ra sự tò mò, linh động có thần. Thôi Chương Minh đã gặp qua vô số người, liếc mắt một cái liền nhìn ra Tiêu Y bất phàm. Đây là một viên mỹ ngọc thượng đẳng, chỉ là nhìn bề ngoài liền có thể cảm giác được đây là một thiếu nữ căn cốt thiên phú đều tốt. Thôi Chương Minh chỉ vào Tiêu Y, không khách khí hỏi: “Tiểu nha đầu này là ai?” Lão gia hỏa thật kiêu ngạo. Tiêu Y cẩn thận hỏi Lữ Thiếu Khanh: “Nhị sư huynh, ông ta là ai?” “Một người tốt.” Người tốt? Tiêu Y không thể tin được, lão gia hỏa này là người tốt sao. Nếu Nhị sư huynh đã nói ông ta là người tốt, vậy chính là người tốt. Tiêu Y ngoan ngoãn trả lời: “Ta là Tiêu Y, là sư muội của bọn họ.” Thân thể Đàm Linh đi theo tới nơi này chấn động, trong con ngươi lộ ra vẻ khó có thể tin. Đây mới là nguyên nhân khiến hắn nhất định phải tiến vào Tuyệt Phách Liệt Uyên sao? Ngàn dặm xa xôi, không tiếc mạo hiểm bị Thánh Địa truy sát chỉ để tiến vào Tuyệt Phách Liệt Uyên, chính là vì tìm kiếm sư muội sao?

Nhưng mà, sao trong lòng lại có cảm giác chua xót? Thời Cơ bên cạnh thán phục không thôi, càng sùng bái: “Lữ Thiếu Khanh đại nhân thật lợi hại, vì sư muội mà mạo hiểm tiến vào.” “Nhưng mà, hiện tại hắn đã không còn đường trốn, đây không phải là cách làm lý trí.” Thời Liêu lại không đồng ý cách làm như vậy. Thời Cơ tức giận, lại vỗ đầu Thời Liêu một cái: “Ý của đệ là nếu ta gặp nguy hiểm, đệ sẽ không tới cứu ta, đúng không?” Thời Liêu vuốt đầu: “Đệ không phải có ý này, ý của đệ là, rõ ràng còn có thể nghĩ ra cách tốt hơn mà...” “Tiêu Y báo thân phận của mình, lập tức cảm giác được vô số sát ý. Nàng giật nảy mình, nhìn thấy ánh mắt mọi người xung quanh nhìn chằm chằm nàng tràn ngập sát ý. Có chuyện gì vậy? Ánh mắt Thôi Chương Minh chợt lạnh: “Tốt, lại một gian tế Nhân tộc, lại còn muốn trở thành Thánh nữ của Thánh tộc sao?” “Nhân tộc, quả nhiên là lòng lang dạ thú, đáng giết!” “Nếu Thánh tộc chọn một Nhân tộc làm Thánh nữ, Thánh Địa cứ chuẩn bị bị người chê cười mười vạn năm đi. Trong lòng Tiêu Y sợ hãi, thân phận Nhân tộc bị phát hiện rồi sao? Nàng không rõ, nhìn Lữ Thiếu Khanh, nghi hoặc trong lòng biểu hiện rõ ở trên mặt, trong mắt to mang theo mê mang nghi hoặc: “Nhị sư huynh, không phải huynh nói ông ta là người tốt sao?” “Lữ Thiếu Khanh nói: “Đương nhiên là người tốt rồi, Thôi gia bọn họ cho ta hơn ba ngàn vạn viên linh thạch, vậy mà không phải người tốt thì ai là người tốt?” “Tiêu Y khó có thể tin trọn tròn mắt. Hết chương 1011.

Chương 1012. Chiêu thức như vậy vô dụng với ta

Ba ngàn vạn viên linh thạch, quả nhiên là người cực kỳ tốt. Trước kia chỉ cần một vạn viên linh thạch cũng đã có thể làm cho Nhị sư huynh gọi là người tốt trăm năm mới gặp. Hiện tại ba ngàn vạn, thế nào cũng phải là người tốt ức năm mới gặp một lần chứ? Chẳng qua nhớ tới phong cách làm việc của Nhị sư huynh mình, lại nhìn cái người gọi là người tốt đang oán khí đầy trời, bộ dạng hận ý ngút trời. Tiêu Y nhin không được suy đoán: “Nhị sư huynh, huynh đào sâu ba thước nhà bọn họ rồi sao?” “Ba ngàn vạn nha, nhiều như vậy, có ai sẽ ngoan ngoãn giao ra đây. Nhị sư huynh không phải cướp thì là lừa, cũng chẳng trách người ta đằng đằng sát khí đuổi giết tới nơi này. Lữ Thiếu Khanh không vui, lúc này mới bao lâu không gặp, vẫn hoài nghi ta như vậy sao? Hắn gõ đầu Tiêu Y một cái: “Hỗn trướng, Nhị sư huynh của muội là ai, muội còn không rõ sao?” “Chính là biết rõ huynh là ai nên ta mới hoài nghi như vậy. Tiêu Y ôm đầu, bĩu môi. “Nhị sư huynh, làm sao bây giờ?” “Thôi Chương Minh thấy Lữ Thiếu Khanh vẫn còn tâm tình dạy dỗ Tiêu Y, không để ông ta vào mắt, tức giận rống lên: “Trương Chính, người chịu chết đi.” “Lữ Thiếu Khanh chỉ vào Thôi Chương Minh, nói với Tiêu Y: “Mắng ông ta đi.” “Được!” Tiêu Y lập tức tỉnh táo, mắng chửi người là việc mình thích nhất. Đặc biệt là có hai vị sư huynh ở bên người, có chỗ dựa vững chắc ổn định, mắng người mới gọi là yên tâm thoải mái. Tiêu Y chỉ vào Thôi Chương Minh, hét lớn: “Ma tộc thối tha, người đang sửa cái gì vậy?” “Nhìn người như vậy, tuyệt đối là đang giả bộ non nớt, sống uổng phí lâu như vậy sao? Có hiểu cái gì gọi là yêu trẻ nhỏ không?” “Nhị sư huynh nhà ta cầm một chút linh thạch của nhà người thì thế nào? Cần phải nhỏ mọn như vậy sao?” “Thánh Địa có loại người như người thật sự là bi ai, người còn sống chính là làm cho Thánh Địa mất mặt, mau tự sát đi, để tránh tiếp tục làm cho Thánh Địa mất mặt.” “Thứ không cần mất mặt, người chính là một tổ hồ ly - lão già không chê cỏ non.” “Phụ thân người đã chết chưa? Nếu đã chết, người đi tới trước mộ của lão ta, để cho lão

ta nhìn thử bộ dáng của ngươi, đảm bảo có thể tức giận đến sống lại...“Thanh âm thanh thúy ngọt ngào, giống như chim hoàng oanh quanh quẩn, rơi vào trong tai mọi người. Giọng điệu thì êm tai, nhưng mà nội dung lại làm cho mọi người trợn mắt há hốc mồm. Bọn họ thật sự khó có thể tưởng tượng được một thiếu nữ với bề ngoài thanh tú ngọt ngào, lại có thể mắng ra nội dung mạnh mẽ như vậy. Đàm Linh nhìn Tiêu Y, thật lâu không nói gì. Nàng đột nhiên hiểu vì sao Tiêu Y có thể trở thành sư muội của Lữ Thiếu Khanh. Xem ra cũng phải có chỗ hơn người mới được. Kiếm Ngũ yên lặng không nói gì, ông ta bỗng nhiên cảm thấy may mắn trong lòng. May mắn ông ta không phải là người đầu tiên mở miệng, bằng không người bị mắng chính là mình. Bị một tiểu nha đầu mắng trước mặt nhiều người như vậy, mặt mũi này không còn gì nữa. Thôi Chương Minh bị mắng đến thất khiếu bốc khói, thân thể run rẩy. Lớn như vậy, phụ thân ta cũng chưa từng mắng ta như vậy. Thôi Chương Minh tức giận đến mức rít gào, tức đến mức đau ngực, nhin không được mà phần nộ ra tay với Tiêu Y: “Nhân loại ti tiện, chết cho ta!” Bàn tay to vung lên, một bàn tay to lớn từ trên trời giáng xuống, lớn che khuất bầu trời, khiến cho Tiêu Y phía dưới cảm giác như trời tối. Bàn tay khổng lồ giống như trời sập, uy áp cường đại của Nguyên Anh khiến sắc mặt Tiêu Y trắng bệch. Nhưng mà, trong lòng nàng cũng không hoảng hốt một chút nào. Sư huynh ta ở đây, không tới phiên ngươi kiêu ngạo. Một kiếm xẹt qua, giống như ánh sáng cắt qua bóng tối. Bàn tay to lớn ngay lập tức vùi trong kiếm quang. Lữ Thiếu Khanh đứng ra, nhìn chằm chằm Thôi Chương Minh, khiến áp lực trong lòng Thôi Chương Minh tăng nhiều. Sau khi ông ta đánh một trận với Lữ Thiếu Khanh, ông ta cũng không dễ chịu gì. Hiện tại phát huy không nổi toàn bộ thực lực. Lữ Thiếu Khanh nói với Thôi Chương Minh: “Ngươi muốn làm gì? Đánh nhau sao?” “Mọi người tới đây, có chuyện gì không thể từ từ nói sao?” “Từ từ nói chuyện sao? Mẹ nó, ai muốn từ từ nói chuyện với ngươi?” Thôi Chương Minh chỉ vào Lữ Thiếu Khanh: “Nhân tộc chết tiệt, nói cho ngươi biết, hôm nay ngươi chết chắc.” Có sư huynh làm chỗ dựa cho mình, Tiêu Y càng thêm đắc ý, không hề sợ hãi hô to với Thôi Chương Minh: “Thôi đi, còn tưởng rằng ngươi lợi hại như thế nào.” “Thì ra là tên trông thì ngon mà không dùng được, nhìn bộ dáng này của ngươi, khẳng định là không có đạo lữ đúng

không, dù sao cũng không ai muốn để ý tới một con tôm chân mềm. “Thôi Chương Minh vốn sinh lòng kiên ky, không biết có nên ra tay hay không. Nhưng những lời này của Tiêu Y làm cho lý trí của ông ta hoàn toàn biến mất. Chuyện liên quan đến tôn nghiêm của nam nhân, nếu không ra tay, chẳng phải là ngậm thừa nhận sao?” “Giết!” “Thôi Chương Minh phần nộ rít gào, lại ra tay. Ông ta mặc kệ thương thế của mình, điều động linh lực trong cơ thể, lại một lần nữa hóa thành một bàn tay thật lớn giáng xuống từ trên trời. Sương mù màu đen quấn quanh, màu đen nặng nề, giống như quỷ thảo từ Địa Ngục. Hết chương 1012.

Chương 1013. Chiêu thức như vậy vô dụng với ta

Âm Vân Chưởng! Lữ Thiếu Khanh cười ha ha: “Lặp lại chiêu thức này còn có tác dụng với ta sao?” Thôi Chương Minh có lòng tin tuyệt đối đối với thực lực của mình: “Người trúng Mẫn Hồn Thứ của ta, lần này ta sẽ cho người biết cái gì gọi là hối hận.” Đến lúc này, Thôi Chương Minh vẫn không tin Lữ Thiếu Khanh hoàn toàn không có chuyện gì. Ông ta mạnh như vậy mà cũng bị thương, Lữ Thiếu Khanh không có khả năng không có một chút chuyện gì. Mẫn Hồn Thứ của ông ta thực sự đã đâm trúng Lữ Thiếu Khanh. Không ai có thể trúng Mẫn Hồn Thứ của ông ta mà không xảy ra chuyện gì. Nhưng mà Lữ Thiếu Khanh chỉ đánh một kiếm nhẹ nhàng, lại một lần nữa dễ dàng cắt rách bàn tay thật lớn, kiếm ý mạnh mẽ giống như sóng biển cắn nuốt, hóa giải công kích của Thôi Chương Minh. Nhìn một chưởng đầy tự tin của mình không có hiệu quả, Thôi Chương Minh khó có thể tin kêu to lên: “Không, không có khả năng!” “Lần trước cũng không nhẹ nhàng như vậy, lần này làm sao có thể nhẹ nhàng như vậy?” “Không có gì là không thể, ta đã nói rồi, chiêu thức giống nhau là vô dụng đối với ta.” Lữ Thiếu Khanh lạnh lùng cất bút. Trên thực tế, là thực lực của Thôi Chương Minh quá lớn, không lợi hại như ca ca Thôi Chương Uyển của ông ta. Trong mắt Lữ Thiếu Khanh, Thôi Chương Minh chính là một Nguyên Anh hàng lớn. Con mắt Thời Cơ như chứa những vì sao, Lữ Thiếu Khanh đại nhân thật đẹp trai. Hai mắt Thôi Chương Minh đỏ ngầu, ông ta rất nhanh ý thức được một vấn đề: “Lần trước người cố ý?” ““Người đang chơi ta?” Lữ Thiếu Khanh khinh bỉ, mắng to Thôi Chương Minh: “Ai chơi người? Đồ biến thái, không biết xấu hổ.” ““Người quá yếu, lần trước ta sợ ra tay quá nặng sẽ đánh chết người, cho nên đành phải thu thực lực đánh với người, quá vất vả.” Thôi Chương Minh nghe vậy, hận đến nghiến răng. Đàm Linh cũng âm thầm cắn răng. Trong số nhiều người ở đây, có lẽ chỉ có nàng ta là người hiểu rõ nguyên nhân nhất. Tất cả những chuyện này, trên thực tế là vì muốn thoát khỏi nàng ta. Tên khốn kiếp này. Thôi Chương Minh không tin,

ông ta tiếp tục ra tay, nhưng mà cho dù ông ta ra tay như thế nào, ông ta đều không đụng tới một phân một hào nào của Lữ Thiếu Khanh, không tạo ra được nửa điểm uy hiếp với Lữ Thiếu Khanh. “Đã nói người quá yếu mà người còn không tin.” “Trở về bú sữa mẹ đi...” Lữ Thiếu Khanh còn không ngừng trào phúng Thôi Chương Minh, kích thích lửa giận của Thôi Chương Minh không ngừng thiêu đốt. Những người vây xem thấy Thôi Chương Minh là trưởng lão Thánh địa Nguyên Anh kỳ tầng bảy mà lại không thể làm gì được Lữ Thiếu Khanh khiến bọn hắn cảm thấy khó tin. Cho dù Lữ Thiếu Khanh một chiêu miểu sát Loạn Hi, nhưng lúc ấy tất cả mọi người cho rằng do Loạn Hi chủ quan. Hơn nữa hắn ta còn bị Kế Ngôn đánh bại bị thương, thực lực tổn hại lớn. Dù Lữ Thiếu Khanh hữu tâm hay vô tâm thì Loạn Hi bị Lữ Thiếu Khanh một chiêu miểu sát cũng rất bình thường. Lúc đó mọi người suy đoán thực lực Lữ Thiếu Khanh có lẽ khoảng tầng bốn hoặc tầng năm. Đối phó với Loạn Hi tu sĩ cảnh giới tầng bốn, đánh thắng chẳng có gì lạ. Nhưng... Giờ, Lữ Thiếu Khanh lại có thể nhẹ nhàng hóa giải công kích của Thôi Chương Minh, chiếm thế thượng phong khiến Thôi Chương Minh liên tục nổi giận nhưng lại không thể làm gì được. Điều này quả thực khiến đám đông sợ hãi người. Đây là trưởng lão Thánh địa sao? Mặc dù là trưởng lão ngoại môn nhưng thực lực Nguyên Anh kỳ tầng bảy đủ để rất nhiều người nơi này ngưỡng mộ. “Nhân tộc tên Trương Chính này mạnh đến vậy sao?” “Giả đây, chẳng qua Thôi trưởng lão đùa với hắn thôi nhỉ?” “Thúc tổ đánh không lại hắn sao? Ta không tin...” Sắc mặt của người Thôi gia rất khó coi. Thôi Chương Minh đánh mãi không xong, không làm gì được Lữ Thiếu Khanh, trên mặt Thôi Chương Minh không dễ nhìn, sắc mặt đám người Thôi gia cũng khó coi. Không ít người thậm chí hận không thể tự mình xông lên, thay Thôi Chương Minh xử lý Lữ Thiếu Khanh. Tiêu Y khó có thể tin nhìn Lữ Thiếu Khanh trên không trung đang không ngừng kích thích Thôi Chương Minh, mỗi một lần công kích với hắn mà nói chỉ như gãi ngứa. Mỗi một lần công kích của Thôi Chương Minh đều thanh thế to lớn, mỗi một lần ra tay dường như đều có thể đánh cho mảnh thiên địa này vỡ nát. Nhưng cuối cùng trước mặt Lữ Thiếu Khanh chúng đều như sấm to mưa nhỏ, như trò đùa của trẻ con, bị Lữ Thiếu Khanh nhẹ nhàng hóa giải. Tiêu Y sợ hãi thán phục, mới bao lâu không gặp

chứ, Nhị sư huynh đã lợi hại đến mức này rồi sao? “Đại sư huynh, Nhị sư huynh thật là lợi hại.” Kế Ngôn thản nhiên nói: “Bình thường, muội nghĩ đá chết đệ ấy thì phải cố gắng nhiều lên.” Mắt Tiêu Y suýt nữa tuôn trào nước mắt. Đại sư huynh cũng trở nên lòng dạ hẹp hòi sao? Tiêu Y cười khan một tiếng, không dám nói tiếp, vội vàng nói sang chuyện khác: “Nhưng, dường như Nhị sư huynh đang đùa bỡn lão ta, huynh ấy muốn làm gì?” Nhị sư huynh tàn nhẫn quả quyết, tuy người kia không đánh lại Nhị sư huynh nhưng với tính cách của Nhị sư huynh đáng lẽ phải lập tức tiến lên đi gặp Diêm Vương chứ. Kế Ngôn lắc đầu, hẳn ta cũng không hiểu Lữ Thiếu Khanh định làm gì. Chỉ thủ không công, còn mở miệng trào phúng kích thích đối thủ. Thôi Chương Minh bị tức đến mức liên tục gầm thét, cuối cùng lão ngừng tấn công, nới rộng khoảng cách với Lữ Thiếu Khanh. Trong mắt lão tràn đầy oán hận, nhìn chòng chọc vào Lữ Thiếu Khanh. Cổ tay lão xoay chuyển, Mẫn Hồn Thứ hiện ra trong tay. Lão rót linh lực vào, Mẫn Hồn Thứ xoay tròn giống như một con rắn nhỏ linh động, tản mát ra khí tức âm lãnh. Lữ Thiếu Khanh thấy thế vội vàng kêu to: “Chậm đã, ngươi lại định chơi xấu sao?” “Thứ chó ghẻ ngươi, ngươi có dám thu đồ vật này lại, dốc hết thực lực thực sự của ngươi ra không?” Hết chương 1013.

Chương 1014. Người tốt, tạ ơn

Phản ứng của Lữ Thiệu Khanh khiến trong lòng Thôi Chương Minh ít nhiều cũng thấy dễ chịu, đây chính là con bài tẩy của lão. Lão cười lạnh không thôi: “Sợ à? Ta không tin lần này còn không giết được ngươi.” Sau khi người vây xem nhìn thấy Thôi Chương Minh lấy Mẫn Hồn Thứ ra thì lần lượt kinh hãi, còn người Thôi gia thì phấn chấn. “Là Mẫn Hồn Thứ!” “Ha ha, hẳn chết chắc, đây là pháp khí ngũ phẩm của trưởng lão, không ai có thể tránh né được.” “Hừ, không phải ban này phách lối lắm sao? Giờ muốn đầu hàng rồi à?” “Nhưng đáng tiếc, có sợ cũng vô ích.” Người Thôi gia lớn tiếng kêu lên, thậm chí còn có người vỗ đùi hưng phấn kêu lên. Ban này biểu hiện của Thôi Chương Minh khiến bọn hắn cảm thấy mất hết mặt mũi, nói chuyện cũng không dám lớn tiếng. Giờ Thôi Chương Minh lấy Mẫn Hồn Thứ ra, bọn hắn biết sự lợi hại của Mẫn Hồn Thứ nên cảm thấy lần này chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn rồi. Bọn hắn lần lượt kêu lên như đã nhìn thấy thắng lợi, ăn mừng sớm. Thời Cơ lo lắng: “Lữ Thiệu Khanh đại nhân không sao chứ?” Thân là đệ tử Thánh địa, đương nhiên bọn họ có nghe qua uy danh của Mẫn Hồn Thứ, biết uy lực của Mẫn Hồn Thứ. Thánh tộc nhục thân cường đại nhưng lại thiếu công pháp tu luyện thần thức đỉnh cấp. Mẫn Hồn Thứ đối phó thần thức có sức uy hiếp kinh khủng. Đó cũng chính là nguyên nhân vì sao có người cho rằng Thôi Chương Minh không hề kém ca ca Thôi Chương Uyển của lão. Thời Liêu Liêu lắc đầu, thở dài nói: “Lữ Thiệu Khanh đại nhân chủ quan. Rõ ràng có cơ hội rất tốt, nhưng không chịu nắm chắc, ngược lại còn khiến bản thân rơi vào bị động.” Đàm Linh cau mày, nàng ta chần chờ một chút, nói: “Có lẽ, hắn sẽ không sao đâu.” Nhớ đến thần thức cường đại của Lữ Thiệu Khanh, lại nhớ mấy ngày trước Lữ Thiệu Khanh đã từng bị Mẫn Hồn Thứ công kích nhưng giờ vẫn nhảy nhót tung bưng, vẫn đáng vẻ gọi đòn kia, Đàm Linh cảm thấy Mẫn Hồn Thứ có lẽ có uy lực rất lớn đối với những người khác nhưng đối với Lữ Thiệu Khanh, có lẽ sẽ không mang lại hiệu quả gì. Tuy nhiên nàng ta không rõ giờ Lữ Thiệu Khanh muốn làm gì. Thời Liêu không

tin: “Không thể nào, không thấy giờ hắc đang rất sợ à?” Đàm Linh nhìn Lữ Thiếu Khanh không ngừng kêu Thôi Chương Minh thu hồi Mẫn Hồn Thứ thì vô cùng cạn lời. Trước kia cũng là đáng về này. Tên khốn kiếp này lòng dạ quá sâu, không ai có thể đoán được hắn muốn làm gì. Lữ Thiếu Khanh vẫn gào lên với Thôi Chương Minh: “Không đánh nữa, mọi người dừng tay lại ở đây thôi.” “Người mau thu hồi thứ này của người đi, nguy hiểm quá.” “Muộn rồi!” Thôi Chương Minh cười lạnh, Lữ Thiếu Khanh càng như vậy, trong lòng lão càng cảm thấy vui vẻ. “Đi!” Thôi Chương Minh hét lớn, Mẫn Hồn Thứ biến mất khỏi lòng bàn tay lão trong nháy mắt, nhanh như thiểm điện, làm cho ánh mắt mọi người không cách nào theo kịp. Thần thức của Thôi Chương Minh vẫn luôn không chế Mẫn Hồn Thứ, lão như hóa thân thành Mẫn Hồn Thứ đang vượt qua thời không, phá hư không lao thẳng về phía Lữ Thiếu Khanh. Lần này mục tiêu của lão là trán Lữ Thiếu Khanh. Cho dù không cách nào công kích thần thức nhưng trán bị xuyên thủng thì vẫn có thể khiến một Nguyên Anh kỳ bị trọng thương. Thôi Chương Minh thấy Lữ Thiếu Khanh vẫn đứng nguyên chỗ cũ thì trong lòng quyết tâm, lần này, xem thử người còn trốn thoát được không. Tốc độ của Mẫn Hồn Thứ rất nhanh, chỉ trong nháy mắt đã như tuấn di xuất hiện trước mặt Lữ Thiếu Khanh. Mẫn Hồn Thứ màu xám trắng vẫn hóa thành một đạo ánh sáng, tản ra khí tức kinh khủng, đâm mạnh về phía trán của Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh bỗng nhiên đưa tay chộp một cái, Mẫn Hồn Thứ dài ba tấc bị hắn tóm chặt trong tay. Một cỗ thần thức lan tràn ra, nhanh chóng xóa đi ấn ký của Thôi Chương Minh minh lưu bên trên, chặt đứt liên hệ với Thôi Chương Minh. Sau đó hắn nhanh chóng thu hồi Mẫn Hồn Thứ. Hành động đưa tay ra tóm chặt Mẫn Hồn Thứ rồi thu hồi Mẫn Hồn Thứ của hắn vô cùng trôi chảy liền mạch. Sau khi Lữ Thiếu Khanh thu hồi Mẫn Hồn Thứ thì nở nụ cười hài lòng, nói với Thôi Chương Minh: “Người tốt, tạ ơn nhé...” Thôi Chương Minh tưởng tượng ra cảnh Mẫn Hồn Thứ xuyên thủng trán Lữ Thiếu Khanh, máu tươi bắn ra, dịch não màu trắng cũng theo máu tươi bắn ra ngoài. Cảnh tượng đó sẽ khiến lão cảnh đẹp ý vui, khiến lão có thể đánh tan nộ khí trong lòng. Một khắc sau. Liên hệ giữa lão và Mẫn Hồn Thứ đột nhiên bị chặt đứt. Một cỗ phản phệ cường đại đánh tới, Thôi Chương Minh kêu lên một tiếng đau đớn, khóe miệng chảy ra

máu tươi.Lão ngây dại.Mẫn Hồn Thứ của ta đâu?Mẫn Hồn Thứ của ta lớn như vậy cơ mà?Thôi Chương Minh không để ý đến thương thế của mình, lão vội vàng nhìn về phía Lữ Thiếu Khanh, nhìn thấy chính Lữ Thiếu Khanh đang tóm lấy Mẫn Hồn Thứ của mình sau đó cất đi.Một màn này khiến lão khó có thể tin, cũng không thể chấp nhận được.“Không, không thể nào...”Đây là pháp khí ngũ phẩm của lão, là pháp khí lão nuôi dưỡng nhiều năm, sao có thể dễ dàng bị cướp đi như vậy được?Nhớ lại cổ thần thức cường đại vừa rồi, sắc mặt Thôi Chương Minh thay đổi.Chẳng trách lần đầu Mẫn Hồn Thứ đâm Lữ Thiếu Khanh lại không có hiệu quả.Còn Lữ Thiếu Khanh thì cười tủm tỉm bày tỏ lòng cảm ơn với lão.Cuối cùng Thôi Chương Minh không nhịn được nữa.“Phụt!”Một ngụm máu tươi chọt phun ra thành một mảnh huyết vụ, máu rải đầy trời.“Ngươi, ngươi...”Lữ Thiếu Khanh cười lạnh, một kiếm đánh về phía Thôi Chương Minh.Mục tiêu đã đạt được, lần này Lữ Thiếu Khanh không có ý định lưu thủ.Kiểm quang đầy trời mãnh liệt lao tới giống như nước thủy triều bao phủ lấy Thôi Chương Minh.Thôi Chương Minh không đủ khả năng ngăn cản, kêu thảm một tiếng, nhục thân tiêu tán trong kiếm quang.Nguyên ảnh của lão từ trong cơ thể hoảng sợ lao ra. Hết chương 1014.

Chương 1015. Thôi Chương Minh vẫn lạc

Lão ngày xưa uy phong lẫm lẫm giờ đây đã mặt mũi tràn đầy hoảng sợ, đã ngửi được khí tức tử vong. Nguyên Anh vừa xuất hiện liền lập tức thuấn di, nơi này quá nguy hiểm, phải chạy trốn ra xa xa. Nhưng mà, Thôi Chương Minh lại phát hiện nơi này không thể nào thuấn di được, kiếm quang chưa biến mất chung quanh giống như song sắt kiên cố tạo thành nhà tù khóa chặt lấy lão. “Đáng chết!” Thôi Chương Minh gầm nhẹ một tiếng, khí tức tử vong càng tăng lên, lão không nói hai lời, phóng lên tận trời, lão phải thoát khỏi nơi này. Nhưng, một cánh tay xuất hiện, bàn tay thon dài trắng nõn như tay nữ nhân đang dịu dàng tìm kiếm, giam cầm lão trong bàn tay. Thôi Chương Minh ngẩng đầu nhìn lên, Lữ Thiệu Khanh vẻ mặt lạnh lẽo xuất hiện trong mắt lão như cự nhân, ánh mắt lãnh khốc khiến trong lòng Thôi Chương Minh sợ hãi. Lão kêu to: “Đừng, đừng mà...” Một cỗ thần thức cường đại ập đến khiến lão cảm nhận được sự cường đại của cỗ thần thức này. Thôi Chương Minh khó có thể tin rằng to mắt, lúc này lão mới biết Lữ Thiệu Khanh trước mặt đáng sợ đến chừng nào. Hắn vẫn luôn giả heo ăn thịt hổ. Nhưng, tất cả đều đã quá muộn rồi. Ý thức của lão rất nhanh chóng rơi vào trong hắc ám, hoàn toàn vẫn lạc. Một mảnh tỉnh mạch. Thân là trưởng lão Thôi gia, trưởng lão ngoại môn Thánh địa, Thôi Chương Minh đệ đệ của người đứng đầu trong Nguyên Anh kỳ đã chết ở đây. Kiếm Ngũ cầm kiếm, linh lực ngưng tụ trên thân uể oải tiêu tan. Lão ta cũng kinh nghi bất định nhìn Lữ Thiệu Khanh, không thể ngờ được Thôi Chương Minh lại bị xử lý nhanh như vậy, lão ta muốn cứu viện cũng không kịp. Đám Thôi Thanh của Thôi gia đầu óc càng thêm trống rỗng, không biết phải làm thế nào cho phải. Trưởng lão nhà mình cứ thế chết đi sao? Quá đột ngột. Ban nãy lão còn đè ép nhân tộc kia ra đánh, sao trong nháy mắt lão đã chết rồi? Người Thôi gia khó mà tiếp nhận được, thế nhưng, sự thật bày ra trước mắt, bọn hắn không thể nào không tiếp nhận. Nhan Thục Nhã bị dọa cho tê cả da đầu, một lần nữa che dấu cơ thể mình sau lưng Khu Hồ và Hình Trì. Thật là đáng

sợ.Ta có thể còn sống sót, thật là may mắn.Cổ họng Khu Hồ và Hình Trì cũng khô khốc, nửa ngày không nói ra được một chữ.Rất lâu sau Khu Hồ mới thấp giọng nói: “May là ta đã không xuất thủ.”Quả nhiên Tề Hoành là người tốt, ta sẽ luôn nhớ ơn người.Trong lòng Khu Hồ vô cùng cảm kích Tề Hoành.Nếu như không có Tề Hoành ra tay trước thì đến lượt gã xuất thủ rồi.Nhưng ngay cả Thôi Chương Minh Nguyên Anh kỳ cảnh giới tăng bảy còn không phải đối thủ của Lữ Thiếu Khanh thì gã càng không cần phải nói.Hình Trì nhìn Lữ Thiếu Khanh, trong ánh mắt tràn ngập kiêng kỵ: “Hắn thật là đáng sợ.”Nhan Thục Nhã gật đầu: “Không sai, mục tiêu thực sự của hắn chính là Mẫn Hồn Thứ nên mới cố ý xuất ngôn kích thích Thôi đại nhân.”Trong lòng Nhan Thục Nhã dâng lên từng nỗi sợ hãi.Sau khi Lữ Thiếu Khanh đoạt được Mẫn Hồn Thứ thì đã không còn thủ hạ lưu tình với Thôi Chương Minh, trực tiếp giết chết.Nàng ta nhớ đến nàng ta lúc đó, nếu như nàng ta không thông minh một chút có phải sau khi nàng ta nói ra vị trí của Tuyết Phách Liệt Uyên nàng ta cũng sẽ bị Lữ Thiếu Khanh trực tiếp giết chết?Quả nhiên, ta còn có thể sống sót, thật đúng là may mắn.Những người khác ở đây sau khi đoán ra được dụng ý của Lữ Thiếu Khanh, ánh mắt nhìn Lữ Thiếu Khanh đều giống nhau.Gian trá xảo hoạt.Thôi Chương Minh chết cũng sẽ không nhắm được mắt.Đàm Linh rất bất đắc dĩ nhìn Lữ Thiếu Khanh: “Cái tên khốn kiếp này...”Hóa ra Mẫn Hồn Thứ không hề có chút hiệu quả nào với hắn sao?Về phần Thôi Liêu, hắn ta đã không muốn nói chuyện, hắn ta cảm thấy mặt hơi đau rồi.Sau khi Lữ Thiếu Khanh hấp thu nguyên anh của Thôi Chương Minh thì ánh mắt rơi lên người đồng đạo tộc nhân Thôi gia.Đối mặt với ánh mắt Lữ Thiếu Khanh, đám người Thôi gia cảm thấy áp lực to lớn.Tuy nhiên, Thôi gia dù sao cũng là Thôi gia, trong số những người tới đây không chỉ có một mình Thôi Chương Minh là Nguyên Anh kỳ.Thù này, bọn hắn cũng không thể không báo.Thôi Thanh đứng ra, ánh mắt thù hận nhìn chòng chọc vào Lữ Thiếu Khanh: “Hôm nay, ta muốn báo thù cho thúc tổ.”Người bên cạnh nàng ta cũng có năm cao thủ Nguyên Anh kỳ bước ra.Bọn hắn hét lớn một tiếng: “Báo thù cho trưởng lão!”Đám người Thôi gia còn lại cũng hò hét lên theo: “Báo thù cho trưởng lão!”Khí tức cường đại của gần năm mươi người âm vang bộc phát, hội tụ thành một cỗ khí lưu cường đại, xuyên

thăng trời cao. Vào thời khắc này, tinh thần của nhóm người Thôi gia nâng cao, sát khí ngút trời, bọn hắc quân mất sự kinh khủng của Lữ Thiệu Khanh, trong lòng chỉ có một suy nghĩ, đó chính là giết Lữ Thiệu Khanh báo thù cho Thôi Chương Minh. Khí thế kinh người khiến sắc mặt những người chung quanh đều biến đổi. Kiếm Ngưu thu trường kiếm lại, trên mặt tươi cười lạnh lùng xem màn này. Lữ Thiệu Khanh vội vàng hét lớn một tiếng: “Chậm, chậm đã!” Hắc nói với Thôi Thanh: “Ta khiêu chiến ngươi, có dám đơn đấu với ta không?” Sắc mặt Thôi Thanh thay đổi, khí thế trì trệ, yếu đi mấy phần. Đơn đấu, nàng ta không có lòng tin đánh thắng được Lữ Thiệu Khanh. “Sao nào?” Lữ Thiệu Khanh kêu lên: “Không phải nói rằng Thánh tộc các ngươi không sợ khiêu chiến sao? Cho dù có chết cũng phải bước ra nghênh chiến cơ mà? Khoác lác thôi à?” Sắc mặt Thôi Thanh khó coi, đang lúc định lên tiếng thì Kiếm Ngưu cười lạnh: “Hắc là nhân tộc, không cần nói chuyện quy củ Thánh tộc với hắc.” Nguyên Anh kỳ Thôi gia cũng kêu lên: “Không sai, mọi người cùng nhau xông lên.” Chủ yếu nhất là mấy người bọn hắc cộng lại cũng đều không đủ lòng tin có thể đánh được Lữ Thiệu Khanh. “Hèn hạ!” Lữ Thiệu Khanh kêu to, sau đó tranh thủ thời gian chạy về bên cạnh Kế Ngôn, thành khẩn nói với Kế Ngôn: “Huynh lên đi...” Hết chương 1015.

Chương 1016. Kiếm Nhất phế vật, đệ nhất phế vật Kiếm gia

Kế Ngôn lạnh lùng đứng ra. Kế Ngôn rõ ràng có lực chấn nhiếp hơn so với Lữ Thiếu Khanh. Hắn ta đứng ra, khí thế đám người Thôi gia rõ ràng dừng lại một chút. Sát khí đằng đằng ban đầu trong lúc nhất thời lại có chút do dự không tiến. Biểu hiện lúc tỉ thí của Kế Ngôn đã in sâu trong lòng người, trên dưới Thánh địa đều tận mắt thấy sự lợi hại của Kế Ngôn. “Cùng lên đi!” Kế Ngôn lạnh lùng nói với chúng nhân Thôi gia. Nhưng mà lúc này, có một âm thanh từ đằng xa truyền đến: “Ta đến giết ngươi.” Đám người quay đầu, trong bầu trời xa xăm xuất hiện một tia sáng, như tinh quang xuất hiện trong bóng đêm u ám, xẹt qua chân trời, xuất hiện ở trước mặt mọi người. Áo trắng phiêu dật, ngự kiếm mà tới. Kiếm Lan nhìn người tới, ngạc nhiên kêu: “Đệ đệ!” Người của Kiếm gia đều nhao nhao vui mừng: “Là Kiếm Nhất đại ca!” “Là Kiếm Nhất!” Những người khác cũng lên tiếng kinh hô. “Kiếm Nhất đại nhân!” “Kiếm Nhất đại nhân rốt cục đã xuất hiện sao?” “Xem ra, lại là một trận long tranh hổ đấu.” “Kiếm Nhất đại nhân dám xuất hiện, nhất định đã tính trước, nhân tộc Kế Ngôn này chưa chắc sẽ thắng.” Kiếm Ngũ nhìn thấy Kiếm Nhất xuất hiện, trên mặt lộ vẻ tươi cười. Đây chính là thiên tài lợi hại nhất Kiếm gia. Là tương lai của Kiếm gia. Mặc dù lần trước bại dưới tay Kế Ngôn nhưng không hề cam chịu. Lần này hắn ta dám xuất hiện rõ ràng hắn ta đã có thể bước ra khỏi thất bại lần trước. Kiếm Nhất lạnh lùng xuất hiện trước mặt mọi người Thôi gia, kiếm chỉ Kế Ngôn: “Ta là đối thủ của ngươi.” Kế Ngôn ngẩng đầu, lắc đầu từ chối: “Ngươi quá yếu, không phải là đối thủ của ta.” “Cuồng vọng!” “Tự đại!” Người Kiếm gia nhao nhao mắng to. “Ngươi cho rằng ngươi may mắn thắng một lần, ngươi là vô địch?” “Nhân tộc tự đại, ngươi cho rằng ngươi là ai? Thiên hạ này không có ai là vô địch.” “Một nhân tộc tỉ tiện mà dám xem thường thiên tài Thánh tộc ta?” Kiếm Lan càng lớn tiếng hô hào: “Ngươi không dám sao? Sợ một lần nữa sẽ thua trong tay Kiếm Nhất à?” “Ngươi không dám thì lớn tiếng nói ra, Kiếm Nhất sẽ tha cho đồ hèn nhất

ngươi.”Giọng Tiêu Y vang lên, nàng ta kịp thời đứng ra ủng hộ Đại sư huynh của mình.“Mụ già bôi vôi như ngươi thì biết cái gì.”“Hắn đã là bại tướng dưới tay Đại sư huynh ta thì đã không còn tư cách khiêu chiến Đại sư huynh ta nữa rồi.”“Người ai thêm ăn cơm thừa rượu cạn chứ? Trong mắt Đại sư huynh ta hẳn chính là cơm thừa rượu cạn, nhất định phải rót vào thùng cơm heo.”“Người nào thích ăn thì ăn, đừng đến làm buồn nôn Đại sư huynh ta.”Tất cả mọi người lại một lần nữa ngây dại.Kiểm Nhất cũng bị mắng đến sững sờ.Hắn ta tới đây còn chưa kịp nói nhiều thêm hai câu, sao lại thành cơm thừa rượu cạn rồi?Hắn ta tức giận đến mức sát khí như bão táp, nhìn chòng chọc vào Tiêu Y.Nhân tộc đều đáng ghét như vậy, đáng chết như thế.Kiểm Lan lại một lần bị tức đến mức lớp phấn trắng như vôi trên mặt rơi xuống, chỉ vào Tiêu Y thét lên: “Nhân tộc đáng chết, ta muốn xé miệng của ngươi.”“Đừng!” Tiêu Y kêu lên: “Loại người như ngươi cách ta xa một chút, đúng là buồn nôn, giống như một đồng phân, ta không muốn dẫm phân đâu.”“Kiếm gia có loại người như ngươi không cảm thấy mất mặt vậy?”“Hay có thể Kiếm gia các ngươi không nuôi chó à?”“Sao các ngươi cứ để đồng phân này chạy long nhong khắp nơi bên ngoài vậy?”Kiếm Lan bị tức đến mức huyết khí cuồn trào, một cơn tức nghẹn tại yết hầu khiến nàng ta khó chịu đến mức sắc mặt đỏ lên, mặc dù có dùng bột phấn cũng không thể che giấu được huyết sắc trên mặt nàng ta.Người chung quanh lại một lần nữa thấy được miệng lưỡi lợi hại của Tiêu Y.Thậm chí có người còn thấp giọng nở nụ cười.Trên gương mặt Thời Cơ đã không thể che giấu được suy nghĩ trong lòng, nàng ta che miệng, con mắt híp thành một sợi chỉ, thấp giọng nói: “Sư muội Lữ Thiếu Khanh đại nhân thật là lợi hại.”“Nếu nàng ta mà ở Thánh địa thì có ai mắng lại nàng ta chứ?”Đàm Linh hừ một tiếng: “Thượng bất chính hạ tắc loạn.”Miệng của tên khốn kiếp kia cũng có thể khiến người ta tức chết, sư muội hẳn chắc chắn là học theo hắn.Rất lâu sau Kiếm Lan mới có thể từ từ bình tĩnh lại, chỉ vào Tiêu Y, oán hận kêu: “Ngươi, ngươi đáng chết.”“Ta muốn giết ngươi.”“Ngươi đừng tới đây!” Tiêu Y vẫn câu nói cũ: “Ta không muốn dẫm phải cứt!”“Miệng lưỡi bén nhọn!” Kiếm Nhất lạnh lùng nhìn Tiêu Y một chút: “Chờ ta giết hắn xong thì sẽ đến phiên ngươi.”Kiếm Nhất không để Tiêu Y vào mắt, mục tiêu của hắn ta là Kế Ngôn.Trước đó bị sỉ nhục, hắn ta

muốn đích thân rửa sạch. Hắn ta một lần nữa quát lên với Kế Ngôn: “Xuất thủ, ta muốn giết ngươi.” Rõ ràng Kế Ngôn không thể nào khơi gợi lên được hứng thú: “Ngươi không phải là đối thủ của ta.” Bại tướng dưới tay, chẳng có chút thú vị nào cả. Kiếm Nhất giận dữ, Tiêu Y lại tiếp tục trách mắng: “Giả vờ làm sói vẫy đuôi cái gì? Tên bại tướng như ngươi mà không thấy mắc cỡ sao?” “Đại sư huynh của ta đã cho ngươi mặt mũi rồi, ngươi cứ nhất định phải dê tiện vậy à?” “Cái tên như ngươi, Đại sư huynh của ta chỉ cần dùng một ngón tay cũng có thể nghiền chết ngươi.” “Ngươi cho rằng ngươi vẫn là kẻ lợi hại nhất Thánh địa kia sao? Ngươi đã không có tư cách trở thành đối thủ của Đại sư huynh ta rồi!” Kiếm Nhất giận dữ, líu ra líu ríu, ồn ào quá. Lửa giận trong lòng hắn ta không kìm được bùng nổ: “Ngậm miệng!” “Nếu không ta giết ngươi!” Khuôn mặt vặn vẹo tạo cho người ta một loại cảm giác dữ tợn hung bạo. “Đến đây, ngươi tưởng ta sợ ngươi à?” Tiêu Y đang đứng bên cạnh Lữ Thiếu Khanh, không có chút e ngại nào: “Ngươi không tới ngươi là con chó.” Kiếm Nhất và tỷ tỷ hắn ta bị tức đến mức phun ra một ngụm máu, chặn ở yết hầu nói không nên lời. Hết chương 1016.

Chương 1017. Kiếm Nhất phế vật, đệ nhất phế vật Kiếm gia

Kiếm Ngũ cau mày, lão ta không mở miệng không được. Còn không mở miệng chỉ sợ Kiếm Nhất bị người ta chọc tức chết tại đây. Đến lúc đó chính là chuyện cười lớn. Lão ta nói với Kiếm Nhất: “Đi giết hai người bọn hắn ta không tin hắn không xuất thủ.” Sau đó lão ta nói với nhóm người Thôi Thanh: “Các người đi cảm Kế Ngôn, để Kiếm Nhất quay lại sẽ giết hắn.” Về mặt Kiếm Ngũ lạnh nhạt, gương mặt khô cằn không thể hiện bất kỳ cảm xúc gì. Trên thực tế đây là một chiêu giáo hoạt. Lão ta đang kiếm cho Kiếm Nhất một tấm bảo hộ. Kế Ngôn quá mạnh, nhất định phải để cho người ta tiêu hao một chút sức lực của Kế Ngôn, tới khi Kiếm Nhất xuất thủ mới không xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Kiếm Nhất kịp phản ứng, lạnh lùng nói với Kế Ngôn: “Người không đánh với ta ta sẽ giết sư đệ, sư muội người.” Kế Ngôn mặt không biểu cảm, như không quan tâm: “Tùy người.” Ngũ khí khiến người ta nghe thấy cảm thấy vô cùng lạnh lùng, không để ý đến sinh tử của sư đệ, sư muội. “Được, được!” Ánh mắt hung ác của Kiếm Nhất rơi lên người Lữ Thiệu Khanh và Tiêu Y, ánh mắt phần nộ như tia xạ thiêu đốt, hận không thể khiến Lữ Thiệu Khanh và Tiêu Y thành tro tàn. Lữ Thiệu Khanh xoay người chạy: “Khôn kiếp, có Đại sư huynh như huynh?” Tiêu Y cũng vội vàng đuổi theo: “Nhị sư huynh chờ ta một chút.” Sau đó nàng ta vẫn không quên quay đầu trào phúng: “Phế vật Kiếm Nhất, đệ nhất phế vật Kiếm gia...” Kiếm Nhất rút cuộc đã không nhịn không được, lửa giận lập tức thôn phệ lý trí của hắn ta. “Nhân loại đáng chết!” Kiếm Nhất cũng không la hét muốn đánh với Kế Ngôn nữa, hắn ta không giết Tiêu Y, cục tức trong lòng nuốt không trôi. Đàm Linh nhíu mày, đây là muốn làm gì? Đây là tự mình gây chuyện à? Mắng chửi người mắng rất dã, nhưng lại trêu chọc phải kẻ địch mạnh Kiếm Nhất này. Kiếm Nhất trải qua một khoảng thời gian tĩnh dưỡng, dưới sự ủng hộ của Kiếm gia, thương thế đã sớm tốt lên bảy tám phần. Thực lực tuy chưa hoàn toàn khôi phục nhưng cũng không phải kém lắm. Lữ Thiệu Khanh rất mạnh, nhưng hắn đánh thắng được

Kiểm Nhất sao? Còn nữa, vì sao Kế Ngôn lại lạnh lùng như vậy? Là vì bất mãn với sự muội trong miệng đầy những lời xấu xa sao? Đàm Linh không yên lòng, nói với Thời Cơ, Thời Liêu: “Đi, chúng ta theo sau.” Ba người hóa thành một đạo lưu quang, theo sát ở phía sau. Nhan Thục Nhã cách nhóm Đàm Linh không xa, nhìn thấy ba người Đàm Linh đuổi theo, nàng ta cũng nói với Khu Hồ, Hình Trì: “Đi, chúng ta cũng theo sau xem sao.” Khu Hồ không quá vui vẻ: “Đi cùng làm gì? Chắc chắn bọn hăn trốn không thoát.” Nhan Thục Nhã nhìn theo phương hướng Kiểm Nhất biến mất, trong hai mắt lóe ra tinh quang: “Kiểm Nhất đại nhân chưa chắc đã có thể đè ép được người kia.” “Nếu hai người bọn họ bại câu thương, người nói chúng ta có cơ hội hay không?” “Người ở đây nhiều lắm.” Khu Hồ và Hình Trì lập tức hiểu ra. Quá nhiều người không giành được miếng thịt ngon để ăn. Đi theo Kiểm Nhất, không chừng có thể ăn được thịt Kiểm Nhất sau lưng đặng đặng sát khí, sát ý mênh mông ngàn dặm giống như vàng thái Dương mãnh liệt. Tiêu Y bị chiếu cho hơi không chịu được, nàng ta lo lắng hỏi: “Nhị sư huynh, sẽ không sao đấy chứ?” Tiêu Y vai trái một tiểu bạch hồ nằm sấp, vai phải một con tiểu viên hầu ngồi. Tiểu bạch hồ ngậm một chòm tóc, tiểu viên hầu cũng ngậm một chòm tóc. Dù nàng ta chạy có nhanh đến mấy thì hai con linh sủng cũng không có dấu hiệu rơi xuống. Hai con linh sủng bốn mắt nhìn nhau, trong mắt đều để lộ ra tia không phục. Lữ Thiếu Khanh nhẹ nhàng khống chế phi kiếm, lộ ra vẻ nhàn nhã. Lữ Thiếu Khanh hiểu kì hỏi: “Có vấn đề gì?” Tiêu Y quay đầu, Kiểm Nhất sau lưng tốc độ rất nhanh, khoảng cách cũng đang không ngừng rút ngắn, bất cứ lúc nào cũng có thể sẽ đuổi theo kịp. Trên mặt Tiêu Y mang theo lo lắng, không còn dáng vẻ càn rỡ khi mắng trời mắng đất ban nãy: “Nhị sư huynh, ta từng nghe người nơi này nói, hăn là Thánh tử thứ tư, thực lực rất cường đại. Huynh bảo muội mắng hăn, chọc giận hăn để làm gì?” Trong một trăm người ứng cử vị trí Thánh nữ ở đây, trong quá trình giao thủ với các nàng Tiêu Y đã tìm hiểu được không ít chuyện liên quan đến Thánh địa. Đại danh Kiểm Nhất nàng ta cũng từng nghe nói đến. Đây là một kẻ rất mạnh. Tiêu Y bỗng nhiên kịp phản ứng: “Nhị sư huynh nghĩ đi, dù sao sao cũng có Đại sư huynh đối phó hăn, không mắng chẳng phải quá phí cơ hội sao?” Lữ Thiếu Khanh không phủ nhận, giọng điệu lộ ra sự ưu thương: “Đúng vậy, nhưng không

ngờ hấn sợ, không dám đi tìm Đại sư huynh mà ngược lại tìm chúng ta gây chuyện.” Tiêu Y nghe xong, trong lòng càng luống cuống: “Cái này, cái này, làm sao bây giờ?” “Nhị sư huynh, chắc chắn huynh có thể đánh thắng hấn đúng không?” Lữ Thiệu Khanh lắc đầu: “Không được, ta đánh không lại hấn, muội cũng nói rồi, hấn là Thánh tử thứ tư, ta đánh không lại.” Tiêu Y không tin: “Nhị sư huynh, huynh đang đùa à?” “Huynh ngay cả đệ đệ của Thôi Chương Uyển kia mà còn có thể đánh chết, chỉ là Kiếm Nhất chắc chắn không có gì đáng ngại.” “Đã nói rồi mà.” Lữ Thiệu Khanh nói: “Tên Thôi Chương Minh kia là hàng lỏng, làm thịt hấn rất đơn giản. Kiếm Nhất rất lợi hại, cho nên chỉ có thể dựa vào muội.” Tiêu Y bị dọa đến mức tóc dựng đứng lên mây cọng như bị điện giật. Trong khoảng thời gian này nàng ta tiến bộ thần tốc nhưng nàng ta vẫn là Kết Đan kỳ. Đối phương là Nguyên Anh kỳ thực sự, không cần ra tay, chỉ cần kiếm ý trên người cũng đủ giảo sát nàng ta thành cặn bã. Tiêu Y uể oải nghiêm mặt: “Nhị sư huynh, không phải huynh đang nói đùa đấy chứ?” “Không hề.” Lữ Thiệu Khanh cười khi khi không ngừng, cười đến mức trong lòng Tiêu Y lạnh từng cơn: “Muội đã nói một tay có thể trấn áp Đại sư huynh, chân có thể đá ta mà.” “Thực lực muội mạnh như vậy, chỉ Kiếm Nhất có đáng là gì?” Hết chương 1017.

Chương 1018. Người đi đôi phó Thánh tử thứ tư

Mắt Tiêu Y tối sầm lại, khi kiếm dưới chân chấn động, suýt chút nữa ngã từ không trung xuống. Hẳn đây là trừng phạt của Nhị sư huynh? Trừng phạt đến nhanh như vậy sao? Ba người một trước một sau nhanh chóng chạy xa vạn dặm. Lữ Thiếu Khanh bỗng nhiên dừng lại, nói thầm: “Khá đủ rồi.” Tiêu Y cẩn thận từng li từng tí, không dám thở mạnh, ngoan ngoãn đi theo bên cạnh Lữ Thiếu Khanh. Lúc này nàng ta phải tuyệt đối phải im lặng, thở cũng phải ít một chút để tránh Nhị sư huynh chú ý tới mình. Kiếm Nhất đến, ánh mắt băng lãnh, hẳn ta nhìn bọn họ như nhìn người chết. Trên người tản mát ra sát ý nồng đậm như mùa đông cực hàn, nhiệt độ chung quanh chợt hạ xuống. Tiểu bạch hổ và tiểu viên hầu đều bị cỗ sát ý này dọa cho xù lông. Tóc của Tiêu Y cũng có dấu hiệu xù lông, vội vàng trốn sau lưng Lữ Thiếu Khanh. Thật là đáng sợ, thật không hổ là Thánh tử thứ tư. Nhị sư huynh muốn ta đối đầu với loại người này không bằng trực tiếp giết ta đi. Lữ Thiếu Khanh cười tủm tỉm chào hỏi Kiếm Nhất. “Hi!” Ánh mắt Kiếm Nhất băng lãnh, trường kiếm ở phía xa chỉ Lữ Thiếu Khanh, lãnh khốc nói: “Tự sát đi, hai người các ngươi tự sát, ta lưu các ngươi toàn thân.” Kiếm Nhất không để Lữ Thiếu Khanh và Tiêu Y vào mắt. Trong mắt hẳn ta Lữ Thiếu Khanh và Tiêu Y không đáng để hẳn ta xuất thủ, chẳng qua bọn họ là sư đệ sư muội Kế Ngôn thôi. Hẳn ta giết chết hai người này có thể khiến trong lòng hẳn ta dễ chịu hơn một chút. Lữ Thiếu Khanh không vui: “Người thì tính cái quái gì? Chỉ là Thánh tử thứ tư mà cũng dám phách lối trước mặt ta?” “Người là thiên tài, cao thủ trong mắt người khác nhưng trong mắt ta người ngay cả con kiến cũng chẳng bằng.” “Thật sao?” Kiếm Nhất không tức giận, hẳn ta khinh thường tức giận với người chết: “Nếu người đã có lòng tin như vậy, người ra tay đi.” “Ta nhường người ba chiêu!” Lữ Thiếu Khanh cười ha ha: “Người cũng xứng để ta xuất thủ? Ta cho sư muội ta lên, để nàng ấy trong ba chiêu có thể giết chết người.” Tiêu Y suýt khóc lên. Nhị sư huynh, huynh đừng chơi ta. Cho dù ta nói sai, huynh muốn trừng phạt ta thì

cũng đừng trừng phạt thế này chứ.Ta tình nguyện chép mười vạn chữ tâm đắc cũng không muốn đổi đầu với loại tồn tại đáng sợ như thế này đâu.Tiêu Y chỉ sợ Lữ Thiếu Khanh thật sự muốn nàng ta đi đổi phỏ Kiếm Nhất, loại chuyện này cũng không phải chưa từng xảy ra.Nàng ta vội vàng nói: “Nhị sư huynh, ta, ta đánh không lại hửn...”Nhị sư huynh từng nói, đôi mắt kẻ địch cường đại, cúi đầu nhận sợ không mất mặt.Mất mặt là bị đánh cho sưng mặt như bị béo phì.Lữ Thiếu Khanh quát lớn: “Muội nói cái gì thế? Tình thế trước mặt cực kỳ nghiêm trọng, muội nói những lời nhụt chí như vậy, muội là gian tế ma tộc à?”“Đi đi, đánh chết hửn cho ta...”Tiêu Y cúi đầu, đôi mắt chớp chớp, vô cùng ngoan ngoãn: “Nhị sư huynh, huynh lợi hại như vậy, huynh thu thập hửn đi.”Rõ ràng là huynh bảo ta mắng hửn ta, dẫn dụ hửn ta ra đây.Giờ đến nơi này, huynh không ra trận mà bắt ta ra à?Không có thiên lý.Đánh chết ta cũng không bước lên.Lúc này, nơi xa có vài đạo lưu quang đến, có vài bóng người đáp xuống.Ba người Kiếm Lan và Đàm Linh gần như đuổi tới cùng lúc. Kiếm Lan lại tới đây, nhìn thấy Lữ Thiếu Khanh cùng Tiêu Y, hận đến nghiến răng, nói với Kiếm Nhất: “Đệ đệ, giết chết hai người bọn hửn, hai người này đều đáng chết.”Kiếm Lan cũng hận Lữ Thiếu Khanh và Tiêu Y thấu xương: “Đôi cẩu nam nữ này đều không phải thứ tốt đẹp gì, nhân loại đáng chết miệng đều thối như vậy sao?”Tiêu Y bĩu môi không muốn lên tiếng.Lữ Thiếu Khanh lại nói: “Mắng nàng, không mắng nàng, ta bắt muội xuất chiến.”Tiêu Y lập tức tinh thần phấn chấn, gầm lên với Kiếm Lan: “Mụ già thối ma tộc, ngươi đừng sủa ở đây nữa.”“Miệng ma tộc ngươi mới thối đấy, ta đi cách xa mười dặm mà còn ngửi được cái mùi miệng thối như nhà xí của ngươi, hun chết ngươi.”“Oe...”“Nhìn cái bộ dạng này của ngươi chắc già bảy tám chục tuổi rồi nhỉ? Biết còn nói hửn là đệ đệ ngươi, người không biết còn tưởng là nhi tử của ngươi đấy.”Kiếm Lan bị tức đến mức dậm chân, chỉ vào Tiêu Y gầm thét: “Ngươi đáng chết!”Kiếm Nhất cũng sát khí tăng vọt, lạnh lùng xuất thủ.Kiếm quang bùng lên, một thanh trường kiếm không lồ hiển hiện trên bầu trời, hỏa diễm trên thân kiếm như Hỏa xà xoay quanh, phun lưỡi rắn.Nhiệt độ nóng bỏng trong nháy mắt liền khiến phạm vi ngàn dặm bốc lên hơi nước.Sí Dương Kiếm!Kiếm Nhất vừa ra tay đã tung sát chiêu, không đụng ở đây đùa với Lữ Thiếu Khanh.Lữ Thiếu Khanh thở dài:

“Nếu người đã muốn tìm chết, ta thành toàn cho người vậy.” Sau khi nói xong hắn cầm Mặc Quân kiếm đánh về phía Kiếm Nhất. Một kiếm vung ra, vô số hỏa diễm xuất hiện, nhiệt độ cao kinh khủng như có thể khiến cho không gian vặn vẹo. Vô số hỏa diễm như đồng du ngư vọt lên trời, tung vào trường kiếm to lớn. “Keng!” Hai chiêu thức khác biệt va chạm, đất rung núi chuyển, cú va chạm này còn có cả hai cổ kiếm ý khác biệt. “Xèo xèo xèo...” Kiếm vô hình ý trên không trung va chạm, bắn ra, như vô số hạt mưa ào ào rơi xuống. Trên mặt đất như có vô số lưu tinh rơi xuống, đánh mạnh xuống đất tạo nên vô số bụi mù. Đám người quan chiến trong nháy mắt lui hoàn toàn ra sau, đứng cách xa. Thời Cơ nhìn lên phía trên bầu trời thấy Lữ Thiếu Khanh lộ vẻ khoan thai tự đắc, không có nửa điểm áp lực trong mắt tiếp tục lóe ra quang mang sùng bái: “Lữ Thiếu Khanh đại nhân thật lợi hại.” Đối thủ là Kiếm Nhất đấy. Thế nhưng Lữ Thiếu Khanh lại lộ vẻ nhàn nhã như vậy, dáng vẻ nhẹ nhàng khiến người ta cảm thấy hắn tựa như đến tản bộ, chút không khí căng thẳng vì đánh nhau sinh tử cũng không hề có. Hết chương 1018.

Chương 1019. Từng tu luyện miệng

Không giống với vẻ nhẹ nhõm của Lữ Thiếu Khanh, vẻ mặt Kiếm Nhất vô cùng ngưng trọng. “Ngươi...” Một kiếm vừa rồi, hẳn ta đã cảm nhận được áp lực cường đại. Đường như, còn mạnh hơn Kế Ngôn trước đó một chút? Kiếm Nhất không thể tin được, sư huynh không mạnh, còn tính là sư huynh sao? “Ngươi cái gì mà ngươi.” Lữ Thiếu Khanh quát lớn: “Không biết lớn nhỏ, thức thời thì quỳ xuống đầu hàng, kêu ta một tiếng đại gia ta tha cho ngươi.” Hắn chọc Kiếm Nhất giận đến mức lập tức xuất kiếm, thế phải chém chết Lữ Thiếu Khanh. So với Kế Ngôn, cái miệng của Lữ Thiếu Khanh khiến hắn ta phẫn nộ và chán ghét. Kiếm Lan cũng lớn tiếng thét lên, lên tiếng ủng hộ đệ đệ của mình: “Không biết tự lượng sức mình, hôm nay ngươi nhất định phải chết.” Tiêu Y chạy ra xa, vẫn đứng ở biên giới chiến trường tranh phong, cái miệng vẫn chọc tức chết người không đền mạng: “Ngươi chờ mà đi nhặt xác Kiếm Nhất đi, phé nhất là Kiếm Nhất, ta còn chưa từng gặp kiếm tu nào rác rưởi như vậy.” “Đáng chết!” Kiếm Lan tức giận đến mức liên tục gầm thét, nàng ta cũng không nhịn được nữa. Không xé rách miệng Tiêu Y, nàng ta sẽ bị tức chết. “Ta muốn giết ngươi, ta muốn xé rách miệng ngươi, ta phải giam cầm linh hồn ngươi trong đèn dầu thiêu đốt ngàn vạn năm.” Kiếm Lan ngự kiếm xông thẳng về phía Tiêu Y. Thiên phú của nàng ta chẳng ra sao cả, nhưng dầu gì cũng là Kết Đan tầng chín, thực lực dù gì cũng mạnh hơn Tiêu Y. Tiêu Y hôm nay mới đột phá, tiến vào Kết Đan tầng sáu. Cách biệt thực lực giữa hai người không dễ dàng vượt qua như vậy. Tiêu Y quay đầu bỏ chạy, ngoài miệng vẫn không chịu thua: “Bà cô, ngươi định làm gì?” “Đánh nhau à? Cẩn thận ta đánh chết ngươi.” Kiếm Lan phẫn nộ gầm thét, như một con chó hoang phẫn nộ hận không thể cắn nát Tiêu Y. “Ngươi có gan thì đánh với ta một trận để xem thực lực của ngươi có phải cũng giống cái miệng của ngươi không.” Ba người Đàm Linh, Thời Cơ, Thời Liêu nhìn thấy liền cạn lời một lúc lâu. Đây là người gì vậy. Thời Liêu bỗng nhiên nói: “Ta rất hiếu kì, sư phụ của bọn hắn là hạng người gì.” Dạy nên đồ đệ như vậy, tính cách hình

như cũng không hề giống nhau.Đại đồ đệ, bình tĩnh ổn trọng, vừa nhìn đã khiến người ta biết đây là một người đáng tin cậy, đáng tin nhiệm.Nhị đồ đệ ấy à, đề tiện, bình thường hành động hay lời nói đều có thể khiến người ta tức chết, nếu dùng hai chữ đề khái quát thì là, đề tiện.Tam sư muội, bề ngoài thanh xuân tịnh lệ, nhìn vô cùng đáng yêu nhưng cái miệng thì như được tu luyện, mắng người rất mượt, thực sự có thể khiến người ta tức chết.Trong đầu Đàm Linh cũng đang tưởng tượng về hình tượng sư phụ ba vị sư huynh muội này, tuy nhiên cuối cùng nàng ta vẫn không thể nghĩ ra được, chỉ có thể từ bỏ.Thời Cơ lại lo lắng nói: “Chúng ta có cần ra tay giúp đỡ không?”“Tiểu muội muội nàng đánh không lại Kiếm Lan.”Yêu ai yêu cả đường đi.Thời Cơ rất có cảm tình với Lữ Thiếu Khanh, cộng thêm bình thường nàng ta chẳng có hảo cảm gì với Kiếm Lan cho nên nàng ta đứng về phía Tiêu Y, không muốn Tiêu Y bị Kiếm Lan bắt nạt.Thời Liêu lại lắc đầu không đồng ý: “Không được, Nhị trưởng lão từng nói rồi, không cho phép chúng ta ra tay trợ giúp nhân tộc.”Về mặt Thời Liêu hết sức nghiêm túc: “Tỷ tỷ, tỷ không thể làm loạn, đừng gây thêm rắc rối cho sư phụ.”Đàm Linh há to miệng, cuối cùng nàng ta lại lắc đầu, tạm thời gạt bỏ ý định: “Đừng xem trước đã, đáng vẻ nàng ấy có lẽ nhất thời sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”“Cũng đúng lúc dạy dỗ nàng ta chút bài học, không đủ thực lực đi khiêu khích đối thủ cường đại chỉ đi tìm mồm tai vạ cho bản thân.” Mặc dù Tiêu Y chỉ là Kết Đan kỳ tầng sau nhưng tốc độ rất nhanh, đặc biệt là cười trên người Tiểu Bạch Hổ, tốc độ càng nhanh như thiểm điện, Kiếm Lan nhất thời không đuổi kịp.Thời Cơ rất lo lắng: “Nàng dù sao cũng là sư muội của Lữ Thiếu Khanh đại nhân, lỡ như nàng gặp phải nguy hiểm sẽ khiến Lữ Thiếu Khanh đại nhân phân tâm.”Thời Liêu nói: “Cho dù như vậy chúng ta cũng không thể xuất thủ, nàng đánh không lại, là vấn đề của nàng, không liên quan gì đến chúng ta.”“Nàng đã như vậy rồi còn dám tiếp tục khiêu khích sẽ chỉ càng chọc giận Kiếm Lan, đến lúc đó sẽ chỉ khiến mình chết thảm hại hơn.”Nơi xa, Tiêu Y đang ngồi trên lưng tiểu bạch hổ, quay đầu tạo pháp quyết, quát lên với Kiếm Lan: “Bà cô ma tộc, ăn một chiêu của ta đi.”“Vẫn Thạch Đại Triệu Hoán Thuật...”Hỏa cầu lớn mang theo hỏa diễm cuồn cuộn, thanh thế to lớn, khí thế kinh người.Thực lực Tiêu Y đột nhiên tăng mạnh, Vẫn Thạch Đại Triệu Hoán Thuật trong tay

nàng ta cũng trở nên lợi hại.Hỏa cầu cháy hùng hực âm âm rơi xuống, hỏa diễm thiêu đốt chiếu đỏ cả bầu trời tối tăm mờ mịt.Cảnh tượng đó giống như trên bầu trời rách một cái động lớn, mặt trời trên cao thuận theo lỗ thủng trên trời rơi xuống nhân gian.Lửa lớn rừng rực, nhiệt độ cao kinh khủng giống như thiêu đốt nhân gian không còn gì nữa.Ba người Đàm Linh trợn mắt hốc mồm nhìn hỏa cầu khổng lồ như muốn đốt sạch nhân thế.Hai ba trăm mét, hỏa cầu thanh thế thật lớn khiến ba Nguyên Anh kỳ bộn họ đều cảm nhận được áp lực cường đại.Về phần Kiếm Lan, đã sớm bị dọa cho sắc mặt trắng bệch giống như lớp phấn trên gương mặt.Nàng ta nhìn hỏa cầu lớn rơi xuống cảm nhận được áp lực lớn lao, thậm chí là uy hiếp tử vong.Nàng ta hét rầm lên: “A!”“Kiếm Nhất, cứu ta...”Kiếm Nhất xa xa cũng bị một chiêu này làm cho kinh ngạc.Nhưng khoảng cách quá xa, hẳn ta muốn cứu cũng không kịp.Nhìn Kiếm Lan bị đại hỏa cầu thôn phệ, bạo tạc sinh ra quang hỏa cường liệt xộc thẳng lên trời, khí lẫm vô tận cuộn cuộn khuếch tán.Kiếm Nhất tức giận đến mức sắp nổ tung, hẳn ta phần nộ hô to một tiếng: “Tỷ tỷ!”Đây là thân tỷ tỷ của mình, ánh mắt Kiếm Nhất trong nháy mắt đỏ hồng, sát khí ngút trời.“Các ngươi đều phải chết...” Hết chương 1019.

Chương 1020. Người nói bản thân người yếu đuối sao

Tuy nhiên lời này của hắn ta còn chưa nói xong, nơi xa đã truyền đến tiếng cười đắc ý càn rỡ của Kiếm Lan. “Ha ha, miệng cộp gan thỏ, không chịu nổi một kích!” “Chỉ có thể mà người cũng tự tin dám khiêu chiến ta sao?” Trong làn khói dày đặc, Kiếm Lan hoàn hảo không chút tổn hại đứng tại chỗ, trên thân không hề xảy ra bất kỳ vấn đề gì. Bao tặc vừa rồi đối với nàng ta mà nói không hề tạo ra được chút tổn thương gì. Kiếm Nhất vui mừng quá đỗi, tâm tình như ngồi xe cáp vượt núi, sau đau buồn chính là sự vui sướng. Giọng Kiếm Lan lại tiếp tục truyền đến: “Thứ dọa người, suýt nữa thì hù dọa được ta.” Trong lòng Kiếm Nhất hoàn toàn yên tâm, hắn ta cười lạnh một tiếng, ánh mắt rơi trên người Lữ Thiếu Khanh: “Hừ, thì ra là thế, nhân loại yếu đuối cũng chỉ có thể dựa vào những thứ này dọa người khác.” Lữ Thiếu Khanh ngoáy ngoáy lỗ tai: “Người đang nói bản thân người yếu đuối sao?” “Đúng như sư muội ta từng nói, người chính là một phế vật.” Kiếm Nhất tiếp tục xuất thủ: “Hôm nay ta sẽ cho người biết, ai mới là phế vật thật sự!” Trường kiếm giữa trời, quét ngang tới. Kiếm Nhất biết thực lực Lữ Thiếu Khanh mạnh hơn Kế Ngôn lúc đó vài phần nên hắn ta không dám khinh thường. Một lần nữa xuất thủ là dốc toàn bộ thực lực, không giữ lại chút nào. Kiếm khí tung hoành, từng đạo kiếm quang như linh xà thổ tín, không ngừng đánh úp về phía Lữ Thiếu Khanh. Mỗi một kiếm đều khiến bầu trời lóe ra quang mang mãnh liệt, quang mang lấp lóe lạnh lẽo, khí tức trí mạng chấn động ngàn dặm. Kiếm ý tứ ngược khiến không gian xung quanh trở thành một Sinh Mệnh Cấm Khu. Phàm là bất kỳ sinh vật nào lọt vào khu vực này đều bị giảo sát, hóa thành bột mịn. Thế công lăng lệ, chiêu thức đoạt mệnh. Kiếm Nhất hận không thể một kiếm làm thịt Lữ Thiếu Khanh. Nhưng biểu hiện của Lữ Thiếu Khanh khiến tính toán trong lòng Kiếm Nhất thất bại. Tiến công của hắn ta không tạo ra bất kỳ thương tổn gì cho Lữ Thiếu Khanh, Lữ Thiếu Khanh gặp chiêu phá chiêu trông vô cùng nhẹ nhõm. Mười mấy hiệp qua đi, hắn ta chẳng những không làm gì được Lữ Thiếu

Khanh, ngược lại còn bị Lữ Thiếu Khanh chiếm thượng phong, bắt đầu khống chế được thế cục. “Không, không thể nào!” Sau khi Kiếm Nhất nhận ra mình rơi vào thế hạ phong, hắn ta không thể nào tiếp nhận được kết quả như vậy, phần nộ gầm thét. Tấn công của hắn ta công không làm gì được Lữ Thiếu Khanh, Lữ Thiếu Khanh ngược lại còn nhẹ nhàng tóm chặt được hắn ta. Càng làm Kiếm Nhất khó mà tiếp nhận chính là, kiếm ý của hắn ta lại kém cả kiếm ý của Lữ Thiếu Khanh. Hai người đều là thể chất thuộc tính hỏa, lĩnh ngộ cũng là kiếm ý thuộc tính hỏa. Nhưng, đệ tử đệ nhất thiên tài Kiếm gia hắn ta thế mà trên phương diện kiếm ý lại một lần nữa bị người ta đè bẹp. Trước đó là Kế Ngôn nhẹ nhàng đè bẹp hắn ta, giờ lại đến phiên Lữ Thiếu Khanh. So đấu kiếm ý, hắn ta không chiếm được bất kỳ tiện nghi gì. Thân là đệ tử xuất sắc nhất Kiếm gia Thánh địa kiếm tu của Hàn Tinh, trên phương diện kiếm ý mà không bằng người khác, việc này còn khó chịu hơn là giết chết hắn ta. “Không gì mà không thể cả, ngươi quá yếu.” Dáng vẻ Lữ Thiếu Khanh khinh miệt khiếm Kiếm Nhất không thể nào tiếp nhận được, hắn ta phần nộ gầm thét. “A, a, ngươi đáng chết, ta không tin đây là sự thực.” “Vẫn Linh Kiếm!” Một thanh phi kiếm không lồ xuất hiện, như kiếm của tiên nhân từ trong tầng mây hiển lộ. Linh lực chung quanh trong nháy mắt biến mất, trên thực tế đã bao phủ toàn bộ bầu trời. Cự kiếm mang theo khí tức hủy diệt, vô số kiếm ý hóa thành từng đạo thiểm điện, quanh quẩn lấy cự kiếm. Trên bầu trời một lần nữa xuất hiện từng kẽ nứt màu đen, băng liệt hư không. Lữ Thiếu Khanh bình tĩnh đứng tại chỗ, nhìn lên cự kiếm trên bầu trời. Cuồng phong cuồng đại gào thét, tóc của hắn bay múa theo gió thể hiện ra khí thế phóng khoáng. Mắt Lữ Thiếu Khanh chăm chú nhìn chăm chăm bầu trời, chiêu này hắn đã từng gặp rồi. Lúc ấy sư huynh Kế Ngôn của hắn đối mặt với chiêu này đã lựa chọn chống đỡ trực diện, cuối cùng nhìn có vẻ không hao tổn lông tóc gì, hắn còn chưa kịp hỏi Kế Ngôn lĩnh ngộ được gì rồi. Tuy nhiên Lữ Thiếu Khanh chợt phát hiện có gì đó không bình thường. Trước đó lúc hắn nhìn thẳng, khe hở chỉ xuất hiện rất nhỏ, mắt thường rất khó để nhìn được rõ ràng. Còn bây giờ, khe hở hư không xuất hiện trên bầu trời rất lớn, hơn nữa thời gian khép lại cũng dài hơn thời gian bên ngoài. Màu đen trong khe hở hư không khiến người ta sợ hãi, tia chớp màu đen quanh quẩn chung quanh

giống như có sinh mệnh không ngừng lan tràn ra bốn phía, không ngừng phá nát không gian chung quanh. Nếu không phải tốc độ khép kín của không gian rất nhanh có lẽ mảnh không gian này đều sẽ sụp đổ mất. Phá Bàn từng nói tầm chắn không gian nơi này rất yếu là vì nguyên nhân này sao? Lữ Thiếu Khanh không suy nghĩ nhiều, cự kiếm trên bầu trời rơi xuống, lực đại thế trầm, bầu trời chấn động, âm thanh ầm ầm chấn động trời đất. Một bóng dáng màu xanh như cơn gió mát phá đến, xuất hiện trên trời cao, ánh mắt rơi lên người hai người đang chiến đấu. Mộc Vĩnh xuất quỷ nhập thần khoe miệng mang theo nụ cười nhàn nhạt: “Sư huynh của ngươi rất lợi hại, sư đệ ngươi thì sao chứ?” “Đổi mặt một chiêu này, ngươi định đổi đầu trực tiếp sao?” “Có ngu mới đổi đầu trực tiếp.” Lữ Thiếu Khanh nhìn phi kiếm to lớn rơi xuống nói thẳm: “Ta đâu có ngu, dựa vào cái gì mà phải đổi đầu trực tiếp, ta né tránh không được à?” Nhưng thời điểm Lữ Thiếu Khanh định lách người rời đi thì phát hiện không gian chung quanh đã bị phong tỏa, hắn không cách nào rời khỏi vị trí cũ. Kiếm Nhất phát hiện ra hành động của Lữ Thiếu Khanh cười ha ha một tiếng: “Muôn chạy?” “Không có cửa, đi chết đi!” Cùng với sự quyết tâm của Kiếm Nhất, linh kiếm tăng thêm tốc độ rơi mạnh xuống. Một kiếm đánh xuống âm thanh bành trướng vang lên, năng lượng cường đại bộc phát, đại địa chấn động, mặt đất xuất hiện khe nứt to lớn, một mực kéo dài đến nơi xa. Đợi sau khi hết thấy bình tĩnh trở lại, bóng dáng Lữ Thiếu Khanh sớm đã biến mất không thấy đâu, chỉ bỏ lại một đồng bừa bộn... Hết chương 1020.

Chương 1021. Để cho ta chặt người một trăm kiếm, chặt không chết người ta sẽ tha thứ cho người

Người, người đâu? Ba người Đàm Linh kinh ngạc, đồng thời căng thẳng không thôi. Không phải đã biến thành mảnh vụn dưới một kiếm này rồi đây chứ? Mộc Vĩnh nhíu mày, ánh mắt của hắn ta tìm kiếm khắp nơi, hắn ta không tin Lữ Thiệu Khanh sẽ không chịu nổi một kích như vậy. Kiếm Nhất thì tràn ngập tự tin với chiêu thức của mình, hắn ta cười ha ha: “Ha ha, ngu xuẩn, cho là sư huynh người có thể ngăn cản thì người cũng có thể ngăn cản sao?” “Kiếm Nhất ta mới là kiếm tu mạnh nhất, nhân tộc các người đều là phế vật yếu đuối không chịu nổi một kích.” Bỗng dưng nụ cười của Kiếm Nhất im bất động lại, một cảm giác nguy hiểm xộc thẳng lên đầu. Kiếm Nhất vội vàng ngẩng đầu, ở phía trên, không gian đột lập trên trời bỗng nhiên xuất hiện vô số tinh quang, từng tia rơi xuống giống như bông tuyết trên rồi rơi xuống gào thét lao tới, tụ tập lại. Một cổ kiếm ý hóa hình từ hỏa diễm đen trắng từ trên trời giáng xuống giống như thiên hỏa bao lấy Mộc Vĩnh và Kiếm Nhất. Hỏa diễm đen trắng như từng tinh linh lửa tản ra nhiệt độ cao và khí tức kinh khủng khiến sắc mặt Mộc Vĩnh và Kiếm Nhất biến đổi. Ánh mắt Mộc Vĩnh ngưng trọng, thấp giọng: “Kiếm ý đệ tam trọng!” Đôi mắt một kiếm này, hắn ta cũng cảm nhận được áp lực lớn lao. Lúc ấy nếu như Lữ Thiệu Khanh dùng một chiêu này, hắn ta chắc chắn sẽ luống cuống tay chân, thậm chí có bị thương hay không cũng không dám nói chắc. Trong nháy mắt Kiếm Nhất tê cả da đầu, hắn ta ngừng được khí tức tử vong. Một chiêu này, so với Văn Linh Kiếm của hắn ta còn kinh khủng hơn, uy lực càng thêm to lớn. Cơ thể Kiếm Nhất đang run rẩy, không phải hắn ta đang e sợ mà là đang phẫn nộ. Mình lại không bằng một nhân tộc ti tiện yếu đuối. “Đáng chết!” Kiếm Nhất phẫn nộ gầm thét: “Ta là sẽ không thua người.” Mộc Vĩnh nhìn biểu hiện của Kiếm Nhất thì sắc mặt trầm lặng, ngữ khí mang theo vài phần phiến muộn: “Tiểu tử này vẫn kém xa.” Kiếm Nhất không lựa chọn trốn tránh, niềm kiêu ngạo của hắn ta không cho phép hắn ta

né tránh. Hắn ta giờ kiểm đón lấy, linh lực trong cơ thể vận chuyển vượt quá sức chịu đựng, kiểm ý lao ngược lên trên, hóa thành phi long to lớn. Vô số kiểm ý tạo thành phi long bay lượn, như là thần long. Ánh mắt Kiếm Nhất mang theo sự kiên quyết, cũng mang theo tự tin. Mộc Vĩnh ở phía xa lại không kìm được thấp giọng mắng: “Ngu xuẩn!” “Rõ ràng đã từng chịu thua thiệt dưới tay Kế Ngôn mà giờ vẫn chưa hiểu rõ sao?” “Kiểm ý của ngươi căn bản kém xa hai người bọn hắn!” Kiếm Nhất tràn đầy lòng tin vào một kiếm này của mình, nhưng mà, sau một khắc. Nụ cười trên mặt Kiếm Nhất biến mất, sau một khắc, phi long to lớn trên không trung gào thét một tiếng, kiểm ý khắp trời đều biến mất, bị thôn phệ toàn bộ. Ngọn lửa màu đen đột nhiên bộc phát, ngọn lửa màu trắng hóa thành ngọn lửa màu đen. Trước mặt một kiếm này của Lữ Thiếu Khanh, chống cự của Kiếm Nhất trông rất buồn cười. Ầm ầm! Kiếm Nhất tránh không kịp, bị ngọn lửa thôn phệ. Bóng dáng Lữ Thiếu Khanh xuất hiện, lạnh lùng nhìn Kiếm Nhất bị thôn phệ, hắn lại một lần nữa giờ kiểm. Mộc Vĩnh xa xa biến sắc: “Không được!” Tiếp đó, bóng người biến mất. Lúc hắn ta xuất hiện một lần nữa là đã xuất hiện bên người Kiếm Nhất. Hắn ta vung trường kiếm, kiểm ý cuồng bạo chung quanh Kiếm Nhất biến mất để lộ Kiếm Nhất vết thương chồng chất. Lại một kiếm nữa quét ngang đỡ được một kiếm của Lữ Thiếu Khanh. Hắn ta cười nói với Lữ Thiếu Khanh: “Kiếm hạ lưu người, có được không?” “Mộc Vĩnh?” Lữ Thiếu Khanh không nói hai lời, ánh mắt trở nên hung ác lẳng lẽ, sát ý như thùng thuốc nổ trong nháy mắt bộc phát. “Ngươi đi chết đi!” Bà nội nó. Lần này chuyện lớn như vậy, tuyệt đối là ngươi làm ra. Xem ta có chém chết ngươi không. Mộc Vĩnh giật nảy cả mình, ta sao lại trêu chọc ngươi rồi. Hắn ta dẫn theo Kiếm Nhất vội vàng rút lui ra sau: “Tiểu tử, ngươi muốn làm gì? Có chuyện gì từ từ hãy nói.” “Nói cái quái gì, tiểu nhân hèn hạ, ngươi đi chết đi.” Mấy ngày nay trong lòng Lữ Thiếu Khanh vẫn luôn hỏi thăm Mộc Vĩnh, nếu không phải Mộc Vĩnh, tuyệt đối sẽ không xảy ra phiền phức lớn như vậy. Lúc đầu chỉ cần khiêm tốn một chút, tìm được sư muội rồi thì chuyện gì xảy ra nơi này đều chẳng liên quan gì đến hắn. Hắn trở về tiếp tục làm Nhị sư huynh Thiên Ngự Phong của hắn, mỗi ngày ăn no ngủ đủ, trên người có bốn ngàn vạn linh thạch đủ để hắn nằm dài cả đời. Cũng là bởi vì Mộc Vĩnh, khiến cho hắn bây giờ chật

vật không chịu nổi, cũng không biết lúc nào mới có thể trở về. Hơn nữa sau khi hấn ta xuất hiện còn muốn cứu Kiếm Nhất kia? Ta trăm phương ngàn kế dụ dỗ hấn ta đến đây là vì cái gì? Nếu hai người các ngươi là cùng một bọn, vậy thì chết chung đi! “Vấn Thạch Đại Triệu Hoán Thuật!” Lữ Thiếu Khanh nổi giận gầm lên một tiếng, tay phải hung hăng vung xuống. Một hỏa cầu khổng lồ đường kính hơn ngàn mét từ trên trời giáng xuống. Mây xám trên bầu trời dường như đều vì nó mà bốc cháy. Hỏa cầu khổng lồ này quả thực đã dọa cho tất cả mọi người đều giật nảy mình. Đàm Linh há to mồm, khó có thể tin nhìn lên trên trời. Chiêu này dùng trên tay Tiêu Y chẳng qua chỉ có đường kính hai ba trăm mét nhưng khí thế vẫn kinh người, vô cùng kinh khủng. Còn khi Lữ Thiếu Khanh tung chiêu ra mới là vô địch thật sự, giống như mặt trời thật đang rơi xuống. Cho dù bề ngoài hay thanh thế đều cường đại hơn Tiêu Y. Mộc Vĩnh cũng ngây ngốc một chút, đây là pháp thuật gì? Hấn ta cảm nhận được một cảm giác áp bức nặng nề, trong lòng có một loại trực giác nếu như để bị đập trúng, cho dù là hấn ta cũng phải trả giá đắt. Hết chương 1021.

Chương 1022. Chặt không chết người ta sẽ tha thứ cho người

Pháp thuật bên nhân tộc đều lợi hại như vậy sao? Đây là pháp thuật nhân tộc có thể nắm giữ sao? Hay tiểu tử nhân tộc này là một thứ biến thái? Lữ Thiệu Khanh không chế hỏa cầu đập thẳng về phía Mộc Vĩnh, đồng thời Mặc Quân kiểm lại vùng lên. Kiểm ý hóa hình! Một con thần điều màu đen xuất hiện, đôi mắt trắng tản mát ra ánh mắt lạnh lùng. Mộc Vĩnh bên này thấy thế, lập tức hét lên: “Tiểu tử, người quá đáng rồi đấy!” Hỏa cầu to lớn đã tạo cho hắn ta áp lực nặng nề, cảm giác nguy hiểm không ngừng gia tăng. Còi báo động trong lòng hắn ta đang không ngừng vang lên, hắn ta còn chưa nghĩ ra xem nên đối phó hỏa cầu khổng lồ kia như thế nào, Lữ Thiệu Khanh đã lại tung thêm một chiêu tới, thật sự muốn đuổi tận giết tuyệt hắn ta sao? Ác nhân cáo trạng trước? Lữ Thiệu Khanh tức giận tới mức giơ chân, chỉ vào Mộc Vĩnh gầm thét: “Rốt cuộc là ai quá đáng?” “Tiểu nhân hề hạ người quả thực là nổi sỉ nhục của ma tộc, hôm nay ta nhất định chưa chém chết người chưa dừng.” “Người thức thời ngoan ngoãn vương đầu ra để ta chém người một trăm kiếm, chém không chết người ta sẽ tha thứ cho người.” Cùng với sự phẫn nộ của hắn, hai cánh thần điều chấn động, vô số kiếm ý âm vang bộc phát, bay thẳng về phía Mộc Vĩnh. Mặc dù Mộc Vĩnh cũng rất muốn mắng lại, tuy nhiên bây giờ hắn ta không có thời gian. Đại hỏa cầu trên trời nện xuống như mặt trời giáng lâm, nhiệt độ cao kinh khủng, uy thế kinh người khiến người ta cảm thấy áp bức như trời sắp sập. Thần điều gào thét đánh tới chính diện phát ra tiếng phượng gáy, kiếm ý nóng bỏng cuồng bạo nhào tới trước mặt như hàn phong lạnh tận xương tủy khiến linh hồn người ta như đông cứng. Mộc Vĩnh không thể không giải quyết phiên toái trước mặt. Đối mặt với giáp công hai mặt, về mặt Mộc Vĩnh nghiêm túc, cổ tay khẽ đảo, một cây sáo xuất hiện trong tay hắn ta, tiếng sáo khoan thai vang lên... Tiếng sáo du dương tựa như tiếng trời tạo ra từng trận ba động nhàn nhạt trong không khí. Tiếng sáo thôi động tầng tầng ba động, ba động vô hình khiến người ta hoảng hốt nhìn thấy từng cánh hoa rơi xuống

vạn dặm trên bầu trời. Vô số cánh hoa xen lẫn hình thành một bàn tay vô hình đang vuốt ve, ôn nhu điềm tĩnh, tâm thần thư sướng. Trên bầu trời, đại hỏa cầu cuồng bạo nóng bỏng trong tiếng sáo đang từ từ nhỏ dần, thanh thể dần dần yếu bớt. Thần điều như thần thú nhắm vào người mà thôn phệ cũng đang chậm rãi thu nhỏ trong tiếng sáo. Lữ Thiếu Khanh cảm nhận được kiếm ý của hắn không ngừng tiêu tán, như gà tây bị người ta nhổ lông lột da, yếu đi từng tầng một. Lữ Thiếu Khanh trừng to mắt, Mộc Vĩnh này quả nhiên thâm bất khả trắc. Hiện tại xem ra, trực giác của hắn không sai. Mấy hơi thở qua đi, Mộc Vĩnh sắc mặt trắng bệch, tiếng sáo cũng lúc dứt lúc nổi, còn công kích của Lữ Thiếu Khanh cũng gần như suy yếu hoàn toàn, không tạo ra bất kỳ thương tổn gì cho Mộc Vĩnh nữa, bị hắn ta nhẹ nhàng phá giải. Sắc mặt Mộc Vĩnh trắng bệch, rất khó chịu, tiếng sáo vừa rồi khiến hắn ta tiêu hao rất lớn, đâu chỉ là đang chống cự chính diện công kích của Lữ Thiếu Khanh. Mộc Vĩnh ánh mắt lạnh như băng nhìn Lữ Thiếu Khanh, một lần nữa quát: “Người không sợ Thánh Chủ xuất hiện sao?” Lữ Thiếu Khanh chậm rãi đi đến trước mặt Mộc Vĩnh: “Thánh Chủ xuất hiện với không xuất hiện thì khác gì nhau?” “Người là tên tiểu nhân nói không giữ lời, hèn hạ.” Trên gương mặt tái nhợt của Mộc Vĩnh miễn cưỡng nặn ra nụ cười: “Ta thật sự không nói với Thánh chủ, chuyện người bị phát hiện không liên quan gì đến ta.” Lữ Thiếu Khanh không tin, kiếm chỉ Mộc Vĩnh, hận không thể đâm ra một trăm lỗ thủng trên người hắn ta: “Ngoại trừ tiểu nhân hèn hạ người ra còn ai sẽ cáo trạng nữa chứ?” Mộc Vĩnh nói ra nguyên nhân: “Kỳ thật khi người tiến vào sơn cốc kia có một loại côn trùng, bọn chúng đã nói chuyện người tiến vào Tuyệt Phách Liệt Uyên cho Thánh chủ.” Lữ Thiếu Khanh càng thêm không tin, ngữ khí ngạo nghễ: “Nếu có côn trùng, ta không thể không phát hiện.” Hắn tu luyện Kinh Thần quyết, thần trí cường đại, có thể so với Hóa Thần, giác quan nhạy cảm, trong sơn cốc có côn trùng giám thị không thể không biết. Mộc Vĩnh nói: “Người có thể không tin, nhưng sự thật chính là như vậy.” Lữ Thiếu Khanh trầm mặc, Mộc Vĩnh cũng không cần thiết lừa hắn. Lữ Thiếu Khanh rất phiền muộn, vẫn là chủ quan rồi. Chẳng trách lúc ấy hắn cứ cảm thấy dường như có người đang ngó chừng mình, có điều hắn không nghĩ nhiều, về sau Mộc Vĩnh xuất hiện nên hắn còn tưởng rằng Mộc Vĩnh đang giám thị hắn. Lữ

Thiếu Khanh hùng hùng hồ hồ: “Bất kể như thế nào, tên khốn kiếp ngươi cũng không phải người tốt lành gì.” “Vươn đầu ra cho ta chặt một trăm kiếm, không chặt chết ngươi ta thả ngươi đi.” Sau khi nói xong sát ý lại một lần nữa tràn ngập. Mộc Vĩnh giờ cây sáo lên đung đưa trước mặt Lữ Thiếu Khanh: “Ngươi nhất định phải đánh tiếp sao? Đến lúc đó sẽ lưỡng bại câu thương.” Trả lời hắn ta là một kiếm của Lữ Thiếu Khanh, kiếm khí gào thét như nửa vầng trăng tròn quất ra lãnh quang âm u, đông ứng hoàn toàn nội tâm. Ông sáo trong tay Mộc Vĩnh giờ lên, trong gió nổi lên tiếng sáo. Ba động âm thanh vô hình va chạm ngăn cản một kiếm này của Lữ Thiếu Khanh. Áp lực của Mộc Vĩnh càng lớn, vội vàng nói: “Tiểu tử, đến lúc đó đánh nhau kịch liệt quá thì Thánh chủ giáng lâm đây. Nếu ngươi không tin thì có thể thử.” Lữ Thiếu Khanh ngừng tay, hồ nghi nhìn chằm chằm Mộc Vĩnh: “Thánh Chủ là con của ngươi? Hay là triệu hoán thú? Ngươi gọi hắn đến hắn sẽ đến ngay à?” Mộc Vĩnh không giải thích: “Ngươi có thể thử xem, Thánh chủ mà tới đây, ba sư huynh muội của ngươi sẽ bị xóa bỏ trong nháy mắt.” Hết chương 1022.

Chương 1023. Thánh Chủ là con của người? Hay là triệu hoán thú?

“Móa nó...” Lữ Thiều Khanh chỉ vào Mộc Vĩnh mắng to: “Hết thầy đều vì người, người chờ đó, sớm muộn cũng có một ngày, ta sẽ chém chết người.” Uy hiếp của Mộc Vĩnh thực sự khiến trong lòng Lữ Thiều Khanh nảy sinh kiêng kỵ. Mặc dù không biết vì sao Thánh chủ chưa xuất hiện nhưng dù sao vẫn tốt hơn Thánh chủ xuất hiện. Thánh Chủ không xuất hiện, hắn còn có cơ hội. Thánh Chủ xuất hiện, ít nhất là tồn tại cảnh giới Loan Hi, hắn có nghĩ mấy cũng không có cơ hội đào tẩu. Lữ Thiều Khanh rất khó chịu nói với Mộc Vĩnh: “Giao Kiếm Nhất ra đây, người có thể cắt rồi.” “Người cắt được bao xa thì cắt bấy xa, lần sau còn dám xuất hiện ở trước mặt ta, ta không chém chết người không được.” Mộc Vĩnh quá thần bí, cho hắn một loại cảm giác rất nguy hiểm. Xét đến trực giác trong lòng này, hắn cũng không dám ép Mộc Vĩnh quá mức. Mộc Vĩnh lại cười lên: “Người thông minh như vậy, biết mục đích xuất hiện của ta là gì mà.” “Người muốn bảo vệ hắn?” Về mặt Lữ Thiều Khanh bất thiện, sát khí lại một lần nữa tràn ngập: “Người đừng quá đáng.” Mộc Vĩnh không để ý đến sát khí của Lữ Thiều Khanh: “Hắn không phải là đối thủ của người, không tạo ra uy hiếp với người, cố gắng khoan dung độ lượng, đây không phải mấy lời nhân tộc các người thích nói nhất sao?” Lữ Thiều Khanh lạnh lùng nói: “Không, phương châm của ta là đuổi tận giết tuyệt, diệt cỏ tận gốc.” “Ta và tên này là tử thù, ta giết chết hắn trước tiếp đến đi giết lão già Kiếm Ngũ, cuối cùng là giết hết tất cả mọi người rồi ta mất đi.” “Ai nấy đều đuổi giết ta, thật sự cho rằng ta dễ khi dễ sao?” Mộc Vĩnh cười ha ha: “Người dám làm như vậy, không nói Thánh Chủ, những lão già Hóa Thần trở lên kia sẽ xuất thủ trong nháy mắt, người có tin không?” “Thánh chủ bảo bọn hắn truy sát người chẳng qua vì định để các người làm đá mài dao thôi.” Sắc mặt Lữ Thiều Khanh càng thêm âm trầm, thật sự là hắn lo lắng điều này. Cho nên mới lưu cho Loan Hi một mạng. Xem ra sự thật còn phức tạp hơn so với tưởng tượng của mình. Hắn chỉ vào Kiếm Nhất, nói với Mộc Vĩnh: “Giao Kiếm Nhất cho ta, ta có

thể đồng ý với người không giết hấn.”Mộc Vĩnh lắc đầu: “Người biết, đây là chuyện không thể nào.”Lữ Thiếu Khanh chửi ầm lên: “Kiếm Nhất là con của người sao? Hay người là con của hấn?”Mộc Vĩnh không chịu phối hợp, Lữ Thiếu Khanh chỉ có thể lùi lại mà cầu việc khác: “Người đi bảo Kiếm Ngũ cho ta một canh giờ, ta đồng ý buông tha cho Kiếm Nhất.”Mộc Vĩnh vẫn cười haha không ngừng, biết Lữ Thiếu Khanh vứt cho hấn ta một quả bom lớn, trong lòng Mộc Vĩnh cũng có chút tức giận.Sao có thể để Lữ Thiếu Khanh có thể sống yên ổn vậy chứ?Hấn ta cười lắc đầu: “Người tưởng ta là ai chứ? Ta chẳng qua chỉ là một tiểu bối vô danh tiểu tốt, không có mặt mũi lớn đi bàn bạc gì với Kiếm Ngũ đâu.”“Thật sao?” Sau khi Lữ Thiếu Khanh nghe xong, không nói hai lời, lập tức huy kiếm.Hấn vẽ mặt hung ác , đằng đằng sát khí: “Vậy các người đi chết đi.”“Thánh Chủ muốn tới thì tới đi, cùng lắm thì đồng quy vu tận.”Cái này cũng không được, cái kia cũng không được.Ly Hỏa Kiếm quyết, thức thứ ba.Ly Hỏa Phần Thiên!Trên bầu trời tối tăm mờ mịt bỗng nhiên sáng lên quang mang bạch sắc.Tiếp đến, tầng mây xám bị xé rách, từng đóa hỏa diễm màu trắng xoay tròn rơi xuống.Tựa như ngọn lửa tử vong.Hỏa diễm màu trắng xoay tròn, ngoại hình giống như đóa hoa sen màu trắng, hỏa diễm màu trắng đang thiêu đốt tựa như diệt thế hỏa liên.Chính giữa nhất của hỏa diễm có một ngọn lửa nho nhỏ màu đen, ngọn lửa màu đen vặn vẹo hư không, nhìn thẳng nó, như linh hồn cũng sẽ bị thôn phệ.Về mặt Mộc Vĩnh thay đổi, trên mặt Kiếm Nhất càng lộ tia tuyệt vọng...Kiếm Nhất tuyệt vọng không phải là vì một chiêu trước mắt khó ngăn cản chừng nào.Hấn ta tuyệt vọng vì sự cường đại của Lữ Thiếu Khanh.Một chiêu lại một chiêu, mỗi một chiêu đều cường đại như thế, khiến hấn ta nhận thức được sự chênh lệch giữa mình và Lữ Thiếu Khanh.Thân là thiên tài mạnh nhất Kiếm gia, được Kiếm gia ca tụng là kiếm tu xuất sắc nhất, Kiếm Nhất cũng cho rằng kiếm đạo của mình là mạnh nhất.Bây giờ lại xuất hiện hai kiếm tu nhân tộc, tên nào cũng là đồ biến thái, tên nào cũng có thể nghiền ép cho thiên tài kiếm đạo Thánh tộc như hấn ta không ngẩng đầu được lên.Lần này nếu như không phải Mộc Vĩnh xuất hiện, hấn ta đã sớm mất mạng trong tay Lữ Thiếu Khanh rồi.Một nhân tộc mà có thể cường đại đến mức này khiến thiên tài Thánh tộc hấn ta đã hoàn toàn bị đả kích.Trong lòng tuyệt vọng, đối thủ

như vậy, còn đánh thế nào đây? Mộc Vĩnh phát hiện ra Kiếm Nhất bên người đã tuyệt vọng chọc cho hắn ta tức giận đến mức liên tục mắng to: “Ngu xuẩn!” “Ta chưa từng thấy ai ngu xuẩn như ngươi!” Quả nhiên, thiên tài Thánh tộc chênh lệch thiên tài nhân tộc quá xa. Không nói những cái khác, chỉ riêng trui rèn tâm cảnh đã không đủ. Kẻ như vậy, căn bản đi không được bao xa. Xuôi gió xuôi nước đã quen, một khi gặp phải chút trắc trở lập tức trở nên như vậy. Phế, quá phế vật. Mộc Vĩnh chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, một cước đá Kiếm Nhất bay ra ngoài mấy dặm để hắn ta rời khỏi khu vực chiến đấu này. Mộc Vĩnh hét lớn một tiếng với Lữ Thiếu Khanh: “Để ta chiêu cố ngươi!” Ta không tin, hiện tại ta vẫn đánh không lại ngươi? Ta phải để cho nhân tộc ngươi biết, Thánh tộc không phải không có cao thủ. Nhưng, lúc Mộc Vĩnh hết sức chăm chú, chuẩn bị xong để ứng đối thì bỗng nhiên lửa cháy ngập trời luyện hóa như bọt biển, bộp một tiếng biến mất. Tới cũng nhanh, đi cũng đột ngột. Hết chương 1023.

Chương 1024. Loại gà yếu như hắc ta không xứng mặc quần áo trắng

Mộc Vĩnh sửng sốt. Hắc ta nhìn về phía Lữ Thiểu Khanh, lại phát hiện Lữ Thiểu Khanh đã sớm không còn ở vị trí cũ. Ánh mắt Mộc Vĩnh chuyển động thì thấy Lữ Thiểu Khanh như một cánh chim bay, lặng lẽ không một tiếng động đi thẳng về phía Kiếm Nhất. Móa nó! Suýt chút nữa Mộc Vĩnh phun một ngụm máu tươi. Bị lừa rồi, hoặc có thể nói phản ứng lâm trận của hắc ta kém Lữ Thiểu Khanh. “Cẩn thận!” Mộc Vĩnh vội vàng đuổi theo, nhưng việc bây giờ hắc ta có thể làm chỉ là hô to một tiếng, hi vọng Kiếm Nhất có thể kịp phản ứng. Kiếm Nhất mặc dù lòng như tro nguội, sinh lòng tuyệt vọng, nhưng hắc ta cũng không trở thành con cừu non chờ bị làm thịt. Lúc thân hình Lữ Thiểu Khanh xuất hiện, hắc ta đã phát hiện, hắc ta cũng kịp thời làm ra phản ứng. Hắc ta cố nén đau đớn trên người, trường kiếm xuất thủ. Nhưng Lữ Thiểu Khanh chỉ nhếch miệng cười một tiếng với hắc ta, trong lúc nhất thời Kiếm Nhất chưa kịp phản ứng xem đây là gì. Một cỗ thần thức cường đại đánh tới, Kiếm Nhất căn bản không ngờ Lữ Thiểu Khanh còn có công kích như vậy. Hắc ta lập tức cảm thấy đầu đau đớn từng cơn, thức hải tựa như nổ tung, đau đớn đến mức Kiếm Nhất phải kêu lên. “A...” Lữ Thiểu Khanh lúc này đã đi tới trước mặt Kiếm Nhất, Kiếm Nhất xuất kiếm theo bản năng. Xuất kiếm vội vàng ngăn cản không nổi Lữ Thiểu Khanh, Lữ Thiểu Khanh lúc này như hóa thân thành ma tộc, sát khí cường đại mạnh mẽ đâm tới, không để ý sự chống đỡ của Kiếm Nhất, một cái chùy nện mạnh lên trán Kiếm Nhất. “Bùm!” một tiếng, âm thanh truyền đi thật xa. “A!” Kiếm Nhất lại một lần nữa kêu lên đau đớn. Nhóm dld nhìn thấy thì cũng không kìm được nhe răng, bọn hắc ta chỉ nhìn thôi mà cũng có thể cảm nhận được đau đớn đến chừng nào. Còn Nhan Thục Nhã lặng lẽ đi theo thấy cảnh này, nàng ta cũng suýt chút nữa kêu thành tiếng. Nàng ta không kìm được lập tức sờ soạng rtangs mình, mặc dù bên ngoài vẫn sung đỏ chưa tan, cũng không còn đau nữa nhưng bóng ma trong lòng thì không dễ đánh tan như vậy. Lúc ấy một búa của Lữ Thiểu Khanh cũng

suýt đưa nàng ta đi gặp Diêm Vương.Nhưng mà, bây giờ thấy Kiếm Nhất bị Lữ Thiều Khanh đánh cho mơ mơ màng màng, trở thành tù binh của Lữ Thiều Khanh, trong lòng Nhan Thục Nhã liền cảm thấy bình thường trở lại.Cao thủ như Kiếm Nhất còn bị trúng chiêu, nàng ta trúng chiêu cũng không tính là mất mặt.Tuy nhiên, lần sau gặp phải tên đáng sợ này phải đi đường vòng mới được.Kiếm Nhất bị nện cho mắt nổi đom đóm, ngơ ngơ ngác ngác, cộng thêm đau đón truyền đến từ trong thức hải khiến hắn ta nửa ngày chưa tỉnh hồn lại.Hắn ta mơ mơ màng màng trở thành tù binh của Lữ Thiều Khanh.Đợi tới khi Mộc Vĩnh chạy tới, Lữ Thiều Khanh đã hạ được từng đạo cấm chế lên người Kiếm Nhất, hoàn toàn không chế Kiếm Nhất khiến Kiếm Nhất thành tù binh của hắn.“Ai cha...” Lữ Thiều Khanh cười híp mắt nói: “Sao ngươi chậm thế?”“Ta bắt nạt tử của ngươi rồi, thật ngại quá.”Trên mặt Mộc Vĩnh hiện lên một tia phiến muộn cùng phần nộ, bị tiểu tử này lừa rồi.Thật giáo hoạt.“Thả hắn đi.” Mộc Vĩnh nói: “Có chuyện gì có thể chậm rãi thương lượng.”“Thương lượng cái quái gì?” Lữ Thiều Khanh hùng hùng hổ hổ, dứt khoát gác Mạc Quân kiếm lên cổ Kiếm Nhất, chỉ vào Mộc Vĩnh nói: “Nói chuyện với ta khách khí một chút, nếu không ta chém hắn.”Mạc Quân nháy ra, quơ nắm đấm: “Chém, chém.”“Kiếm tu rách gì đó, đúng là khiến người ta mất mặt.”Về phiến muộn trên mặt Mộc Vĩnh càng tăng lên, đúng là, ngực rất khó chịu.Trong lòng Mộc Vĩnh hơi phát điên, sống lâu như vậy lần đầu tiên hắn ta gặp phải tên khó chơi đến thế.Mộc Vĩnh hít sâu mấy hơi nói với Lữ Thiều Khanh: “Kiếm Nhất là người nổi nghiệp được Kiếm gia bồi dưỡng trọng điểm, ngươi giết hắn sẽ kích thích lửa giận của Kiếm gia, đến lúc đó Kiếm gia sẽ dốc toàn lực đuổi giết ngươi.”“Kiếm gia không phải chỉ có mình cao thủ là Kiếm Ngũ, Kiếm gia có đến ba cao thủ Hóa Thần kỳ, trong đó chưa tính lão tổ Kiếm gia.”Lữ Thiều Khanh chỉ vào Mộc Vĩnh: “Ngươi đang dọa ta sợ?”Sau đó trường kiếm giơ lên, cắt cho áo ngoài dính máu tươi của Kiếm Nhất thành mảnh vụn đầy trời, lộ ra áo lót trắng bên trong.Lữ Thiều Khanh cau mày: “Sao vẫn là màu trắng?”Lại một lần huy kiếm, lần này, áo lót màu trắng của Kiếm Nhất cũng bị cắt thành mảnh vụn đầy trời, để lộ cơ bắp trắng kiêu màu đồng.“Ngươi!”Kiếm Nhất tức giận đến mức muốn thổ huyết, hắn ta giãy dụa gầm thét: “Sĩ có thể giết, không thể nhục, ngươi có gan thì giết ta

đi.”Mộc Vĩnh cũng giận tái mặt: “Tiểu tử, đừng quá đáng, ngươi muốn giết cứ giết, đừng làm những chuyện mất mặt này.”“Chuyện mất mặt gì? Ta đâu định sỉ nhục hần.” Lữ Thiếu Khanh ăn ngay nói thật: “Ta ghét nhất người khác mặc đồ trắng, loại gà yếu như hần không xứng mặc đồ trắng.”Sau đó hần nghiêm túc nói với Kiếm Nhất: “Nhớ kỹ, sau này không được phép mặc quần áo trắng, nếu không gặp người lần nào sẽ đánh lần đó.”Mấy lời này, ai mà tin?Kiếm Nhất đã tức đến mức hôn mê.Mộc Vĩnh tức giận: “Tiểu tử, quá đáng rồi đấy.”Lữ Thiếu Khanh chỉ vào Mộc Vĩnh: “Ngươi thử nhìn nhó đi? Nhấn nhó nữa quần hần ta cũng cởi luôn, ngươi có tin không?”Móa!Sát ý trong lòng Mộc Vĩnh một lần nữa tăng mạnh, lần đầu tiên bị người ta uy hiếp như vậy.Nhưng, ngẫm lại, cuối cùng Mộc Vĩnh vẫn đè ép lửa giận trong lòng xuống gì, hần ta nói với Lữ Thiếu Khanh: “Có chuyện gì, từ, từ từ nói...” Hết chương 1024.

Chương 1025. Người tuyệt tình với sự muội của mình vậy sao?

“Giữa ta và người có cái gì mà nói?” Lữ Thiếu Khanh dẫn theo Kiếm Nhất như dẫn theo một con gà con: “Ta đi tìm Kiếm Ngũ nói chuyện.” Thực lực của Kiếm Nhất không yếu, ở bên cạnh có thể ngăn được Lữ Thiếu Khanh hoặc Kế Ngôn. Kiếm Ngũ là Nguyên Anh tầng chín, một mình Lữ Thiếu Khanh hoặc Kế Ngôn không thể đối phó được. Lữ Thiếu Khanh định dụ Kiếm Nhất đến đây rồi sẽ giết hắn ta, rồi đi chi viện cho Kế Ngôn, hai sư huynh đệ liên thủ kém nhất cũng có thể lưỡng bại câu thương nhỉ? Chỉ cần giải quyết được cái tên Kiếm Ngũ phiền toái này, bọn họ có thể tranh thủ được thời gian chênh lệch dùng xuyên giới bàn nhanh chóng rời khỏi nơi này. Nhưng Mộc Vĩnh đã nhắc nhở hắn, dù nơi này là một không gian, nhưng những lão bất tử Hóa Thần kia vẫn có thể đuổi giết theo mình. Cho nên, hắn đã thay đổi quyết định. Bắt lấy Kiếm Nhất, lợi dụng Kiếm Nhất làm con tin, ép Kiếm Ngũ nhượng bộ cho mình thời gian. Không mong đến một canh giờ, chỉ mười hơi thở thôi hắn cũng có thể mang theo sư huynh sư muội rời khỏi nơi này. Mộc Vĩnh cũng đoán được Lữ Thiếu Khanh muốn làm gì, và không phải đối. Nhưng hắn ta nhìn ra xa xa, đột nhiên hỏi: “Người không lo cho sự muội của mình tí nào à?” “Nàng không phải là đối thủ của Kiếm Lan.” Nơi xa, Tiêu Y bị Kiếm Lan đuổi kịp, đã rơi vào phạm vi tấn công của nàng ta. Dù sao Kiếm Lan cũng là Kết Đan tầng chín, mặc dù thực lực có hơi yếu nhưng dù sao cảnh giới cũng cao hơn Tiêu Y. Nàng ta cũng lĩnh ngộ được kiếm ý, dù là kiếm ý tầng thứ nhất, nhưng kiếm khí vung ra cũng khiến cho Tiêu Y cực kỳ chật vật. Kiếm Lan không ngừng tấn công, Tiêu Y cực lực trốn tránh, nhưng vẫn không tránh nổi bị thương mấy vết, ngay cả Tiểu Bạch Hồ cũng xuất hiện mấy vết thương ở hông, máu tươi nhuộm đỏ cả lông trắng. Còn tiếp tục như vậy, sớm muộn gì Tiêu Y cũng sẽ gặp nguy hiểm. Kiếm Lan sẽ không hạ thủ lưu tình, một khi nàng ta đắc thủ, nhất định sẽ thoải mái hạ sát thủ với Tiêu Y. Lữ Thiếu Khanh nhìn thoáng qua, bĩu môi: “Đến cái thứ hàng lỏm kia cũng đánh không lại, chết thì chết thôi.” “Ta

không nên có sự muội phé như thế, đưa ra ngoài cũng ngại mất mặt.”Giọng nói cực kỳ lạnh lùng khiến cho Mộc Vĩnh ngẩn ra. Không thể nào, chẳng lẽ không có chút tình đồng môn nào sao? Vậy vì sao người phải ngàn dặm xa xôi không tiếc mạo hiểm chạy tới nơi này tìm nàng? Nếu đã chê bai thế, chẳng bằng để nàng ở đây tự sinh tự diệt cho xong, các người làm sự huynh cũng không cần lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm như vậy. Mộc Vĩnh không tin: “Người nghiêm túc chứ? Nàng ấy có thể đánh thắng được Kiếm Lan sao?” “Người cho rằng sự muội của mình cũng biến thái như mình sao?” “Đương nhiên, chỉ là thứ dỏm thôi, đánh không lại cũng bình thường.” Lữ Thiếu Khanh vẫn không định đi cứu Tiêu Y. Kiếm Nhất vừa rơi vào tay Lữ Thiếu Khanh, bị bắt làm tù binh, tâm như tro tàn. Nghe Lữ Thiếu Khanh nói vậy thì nhin không được mà nói: “Đồng dạng nhĩ? Nhân tộc đều cuồng vọng tự đại thế sao?” Lữ Thiếu Khanh lạnh lùng nhìn hắn ta: “Ta nhớ, ở Ma tộc các người, kẻ bại không có tư cách nói chuyện nhĩ?” “Tù binh của ta, ngậm miệng lại, bớt bớt làm trò mất mặt xấu hổ đi.” Kiếm Nhất đỏ mặt, một ngum máu tươi kết cứng trong yết hầu khiến cho hắn ta suýt nghẹn chết. Bọn Đàm Linh cũng nhìn ra được tình cảnh của Tiêu Y không ổn. Thì Cơ căng thẳng nói: “Lữ Thiếu Khanh đại nhân mặc kệ sự muội của mình sao?” “Nếu cứ tiếp tục như vậy, tiểu muội muội thế nào cũng thua thôi. Thì Liêu lắc đầu: “Có lẽ hắn cũng không đi được.” Thì Liêu cảm thấy có Mộc Vĩnh ở bên cạnh, Lữ Thiếu Khanh miễn cưỡng còn có thể giữ được Kiếm Nhất, không thể dứt ra cứu Tiêu Y được. Thực lực vừa rồi Mộc Vĩnh thể hiện không kém Lữ Thiếu Khanh chút nào, nên Lữ Thiếu Khanh không dám hành động thiếu suy nghĩ trước mặt hắn ta. Cho nên, sau khi quan sát một lát, Thì Liêu thở dài nói: “Sự muội của Lữ Thiếu Khanh đại nhân rất nguy hiểm.” “Nếu nàng ấy rơi vào tay Kiếm Lan, Lữ Thiếu Khanh đại nhân không thể không đem Kiếm Nhất ra trao đổi với nàng ta.” “Trừ phi, Lữ Thiếu Khanh không quan tâm sự muội, không thêm để ý tới sự sống chết của nàng.” Đàm Linh lắc đầu, nàng ta nói: “Nếu hắn không thêm để ý đã không đến đây tìm nàng ấy.” Đàm Linh vẫn còn chua chua. Ngàn dặm xa xôi, không sợ nguy cơ bị Thánh địa truy sát cũng phải xông vào nơi này tìm Tiêu Y. Nhìn vậy có thể thấy được vị trí của Tiêu Y trong lòng Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh. Có hai vị sự huynh thế này, Đàm Linh rất ghen tị. Mà vì mục đích này, hắn

đã lừa mình vòng quay. Thật là một tên hỗn đản đáng ghê tởm. Phía xa xa, Tiêu Y đứng trên lưng Tiểu Bạch Hô, lại kết án: “Bà tám thôi, xem chiêu!” “Thiên Thạch Đại Triệu Hoán Thuật!” Quả cầu lửa khổng lồ lại xuất hiện lần nữa, nhưng nó nhỏ hơn lần đầu tiên rất nhiều, thanh thế cũng nhỏ hơn rất nhiều. Xem ra, vì đã tiêu hao quá nhiều, uy lực của pháp thuật nàng tạo ra đã hạ xuống. Liên tưởng tới uy lực của chiêu này vừa rồi của Lữ Thiểu Khanh, Kiếm Lan cười đến mức son phấn lại rơi xuống vù vù bay khắp nơi. “Ha ha, người còn đem chiêu này ra?” “Tên Nhị sư huynh ngu xuẩn kia của người đã nói rồi, chiêu thức giống nhau cũng vô dụng.” Lữ Thiêu khkhanh nghe vậy, cười lạnh đánh giá nửa thân dưới của Kiếm Nhất, hỏi: “Nói ta ngu xuẩn à?” “Thật muốn chơi chết người!” Đôi mắt với ánh mắt của Lữ Thiểu Khanh, Kiếm Nhất không hề sợ hãi, trừng mắt nhìn lại. “Tới đây.” Kiếm Nhất hát cảm. “Người tưởng ta sợ người à?” “Vậy người cởi quần ra, có sợ không?” Lữ Thiểu khanh giơ kiếm lên, làm bộ muốn cởi quần giúp Kiếm Nhất. Hết chương 1025.

Chương 1026. Nhục nhã

Kiểm Nhất giận dữ quát lên: “Ngươi dám!” Nếu bị cời quần, hắn ta thà chết đi còn hơn. Lữ Thiếu Khanh cười đầy đắc ý: “Ha ha, ngươi thách lại lần nữa xem nào?” Mộc Vĩnh vội vàng nói: “Tiểu tử, ngươi không nên quá phận. Bại cục của sư muội ngươi đã định, chẳng lẽ ngươi không muốn giúp nàng ta một chút sao?” Kiểm Nhất làm con tin của Lữ Thiếu Khanh, nhưng chẳng mấy chốc nữa, trận chiến giữa Kiểm Lan và Tiêu Y cũng sẽ phân xong thắng bại. Đến lúc đó, Kiểm Lan bắt Tiêu Y làm tù binh, hai bên trao đổi con tin là xong. Nhưng nếu Lữ Thiếu Khanh giết Kiểm Nhất, Tiêu Y cũng sẽ chết. “Ngươi mù à?” Lữ Thiếu Khanh khinh bỉ. “Con mắt nào của ngươi nhìn thấy nàng bại? Cận thị thì đi cắt kính đi!” “Lúc này rồi ngươi còn tràn trề tự tin thế cơ à?” Mộc Vĩnh khẽ lắc đầu như đang xem một trò cười xuất sắc. Có mình ở đây, Lữ Thiếu Khanh chắc chắn không thể đi tiếp viện cho Tiêu Y, đối mặt với Kiểm Lan là Kết Đan tầng chín, Tiêu Y không có đường trốn, bại cục đã định. Nhưng hắn ta không hiểu được thái độ của Lữ Thiếu Khanh. Hay Tiêu Y còn có con át chủ bài nào đó chưa lấy ra? Quả cầu lớn rơi xuống, căn bản Kiểm Lan không có ý định ngăn cản. Nàng ta còn tăng nhanh tốc độ, lại lần nữa kéo gần khoảng cách với Tiêu Y. “Nhân tộc ti tiện, ngoan ngoãn chịu chết đi!” Tiếng hô đắc ý của Kiểm Lan vang lên, quả cầu lửa trên trời cũng rơi xuống đầu nàng ta. Kiểm Lan không cần suy nghĩ, lập tức giơ kiếm chém một đường, một khắc sau, tiếng nổ rung trời vang lên. Trong số mọi người ở đây, ngoại trừ Hình Trì, cũng chỉ có Kiểm Lan đang chiến đấu với Tiêu Y là Kết Đan kỳ. Những người khác đều là Nguyên Anh kỳ, cảm giác rất nhanh nhạy. Từ uy lực của vụ nổ lần này, bọn họ lập tức phát hiện được sự bất thường. Thì Cơ vẫn nghi hoặc, không dám xác định: “Hình như quả cầu lửa vừa rồi không giống lắm thì phải?” Đàm Linh cũng khá chờ mong, nhưng cuối cùng vẫn khẳng định: “Không sai, đúng là không giống. Uy lực của vụ nổ này là thật, hoàn toàn không giống với quả cầu lửa sấm to mưa nhỏ vừa rồi.” Tiếng kêu thảm thiết của Kiểm Lan cũng vọng tới. “A...” Tiếng kêu vừa hoảng sợ vừa khó tin. Sương mù

nồng đậm không thể che giấu thần thức của Nguyên Anh, bọn họ quét thần thức một lượt liền có thể cảm nhận được trạng thái của Kiếm Lan. Kiếm Lan tái nhợt, không biết có phải bị tạc đến mức không còn chút máu nào hay là màu son phấn trên mặt, khóe miệng đầy máu. Tóc, quần áo đều có dấu vết bị đốt cháy. Hơi thở nàng ta dồn dập, khí tức yếu ớt hỗn loạn, bị thương không nhẹ. Trường kiếm trong tay khẽ run lên, không biết là vì tức giận, hay vì bị thương. Kiếm Lan đứng tại chỗ, như một con chó hoang bị thương phần nộ gầm thét: “Đáng chết. Nhân loại đáng chết, chắc chắn ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.” “Ra đây. Ta muốn chém ngươi làm muôn mảnh. Ta phải rút linh hồn ngươi ra!” Mộc Vĩnh nhíu mày, không nhịn được mà thấp giọng chửi thề: “Lại một tên ngu nữa.” Ban đầu hắn ta còn tưởng Kiếm Nhất ngu lắm rồi, nhưng không ngờ tỷ tỷ của Kiếm Nhất cũng ngu thế. Mộc Vĩnh bỗng nhiên cảm thấy thật mệt mỏi, thái bình quá lâu, đệ tử mấy đại gia tộc như Kiếm gia này bồi dưỡng ra quá kém cỏi. Khói của vụ nổ tan dần, bỗng nhiên một trận cuồng phong thổi qua. Một cái bóng trắng từ trong sương khói giết ra. “Graoooo” Một tiếng hô gầm vang lên. Không ngờ lại là linh sủng của Tiêu Y, Tiểu Bạch. Thân thể Tiểu Bạch lớn hẳn lên hóa thành một con quái vật khổng lồ, cao lớn như một ngọn núi nhỏ, lao vào tấn công Kiếm Lan. “Súc sinh, muốn chết!” Kiếm Lan giận dữ, mặc dù nàng ta bị thương nhưng thực lực vẫn còn đó. Kiếm mang sáng lên, bổ mạnh về phía Tiểu Bạch. Tiểu Bạch không dám dùng thân huyết nhục để cứng rắn đón lấy trường kiếm của Kiếm Lan. Nó gào lên một tiếng giữa không trung, thân hình thanh đối, tránh thoát một kiếm của Kiếm Lan, lao qua đầu nàng ta. Đuôi nó vẫy một cái, như một cái roi thép quất vào lưng Kiếm Lan. Phụt phụt! Vết thương thật sâu xuất hiện, Kiếm Lan suýt phụt máu tươi, đau đớn kêu to: “A!” “Súc sinh đáng chết, Nhân loại đáng chết. Ta muốn giết các ngươi!” Đau đớn khiến cho hai mắt Kiếm Lan đỏ kè, lý trí bị lửa giận nuốt gần như sạch sẽ. Nhưng vẫn chưa dừng lại, một cái bóng đen từ xa đến gần từ trên trời giáng xuống. Lực lớn thế chìm, cuồng phong gào thét. Kiếm Lan không kịp xem thứ gì tới nữa, chỉ phần nộ giờ cao trường kiếm tỏa sáng. Nàng ta gầm lên: “Cút cho ta!” Oanh! Một tiếng nổ thật lớn vang lên, tới lúc này Kiếm Lan mới phát hiện thứ vừa tấn công mình là một tảng đá lớn, gần vạn cân gia tốc nện xuống, lực phủ ngũ tạng của nàng ta gần

như đảo lộn, suýt phụt máu tươi. Kiếm Lan bị nện đến thất điên bát đảo, đã bắt đầu hơi mơ hồ rồi, bước chân yếu ớt, thân thể lão đảo, dường như có thể ngã sập xuống bất kỳ lúc nào. Vào đúng lúc này. Một ánh kiếm màu lam tối từ trong sương mù sáng lên. Tiêu Y ra tay. Như một người thợ săn lão luyện tìm được thời cơ thích hợp nhất, lặng yên không một tiếng động đánh ra đòn tấn công cuối cùng. Khi Kiếm Lan phát hiện thì đã không còn kịp nữa rồi. Tiêu Y vung ra một kiếm. Kiếm pháp nhu hòa, như vô số gợn sóng lăn tăn trên mặt nước, dập dập dờn dờn như sóng không khí. Phụt! Chớp mắt, thân thể Kiếm Lan đã xuất hiện mấy vết thương, máu tươi vẩy ra. Bị đả kích như vậy, Kiếm Lan cũng không nhìn được nữa, vết thương chồng chất, nàng ta phụt ra mấy ngụm máu tươi rồi chậm rãi đổ xuống. Tiểu Bạch Hổ lại xuất hiện, lần nữa giờ móng vuốt muốn vồ xuống đầu Kiếm Lan. Tiêu Y thấy vậy, vội vàng hô lên: “Tiểu Bạch, không được, Nhị sư huynh nói phải giữ lại cái mạng chó của nàng ta!” Nhìn Kiếm Lan thất bại trở thành tù binh của Tiêu Y. Kiếm Nhất là người đầu tiên khó tin mà hô lên: “Không, không thể nào!” Kiếm Nhất nhìn chằm chằm về phía xa xa, Tiêu Y đã đặt cấm chế lên tỷ tỷ của hắn ta, từ giờ Kiếm Lan trở thành tù binh của nàng. Kiếm Nhất hy vọng mình đang nằm mơ đến nhường nào. Hai tỷ đệ mình đều trở thành tù binh, đây là ngày nhục nhã nhất của hai tỷ đệ họ. Cả đời này cũng rửa không sạch được. Hết chương 1026.

Chương 1027. Không phải tuyệt tình, mà là tràn đầy lòng tin

Mộc Vĩnh há hốc miệng, hắn ta cũng không ngờ kết quả sẽ thế này. Nhớ lại lời nói vừa rồi, hắn ta lại càng phiền muộn hơn. Vả mặt quá đau. Nhưng hắn ta cũng không nhịn được mà chê bôi hành vi của Tiêu Y: “Thật hèn hạ!” Quả cầu lửa đầu tiên là thuật che mắt, dùng để lừa Kiếm Lan. Quả cầu lửa thứ hai mới là thật, Kiếm Lan bị nổ gần chết, nàng mới thừa cơ đánh lên. Dù có hiệu quả, nhưng Mộc Vĩnh cảm thấy cách làm này quá hèn hạ. Nhân loại đều hèn hạ thế sao? Lữ Thiều Khanh khinh bỉ Mộc Vĩnh: “Ma tộc các người đều là đám to khỏe cơ bắp mà không có đầu óc, không biết đạo lý vì thắng lợi mà không từ thủ đoạn nào sao?” Mộc Vĩnh không thể phản bác. Tên trước mắt hắn ta đây cũng âm hiểm mười phần, trong giới chỉ trừ vật của mình vẫn còn giữ một quả bom của hắn đây. Ba người Đàm Linh cũng thấy được thắng lợi của Tiêu Y, nhất thời không biết nói gì cho phải. Đặc biệt là Thì Liêu, sắc mặt đầy chấn động. Nằm mơ hắn ta cũng không ngờ nổi Tiêu Y lại có thể đánh thắng Kiếm Lan thế này. Mới đầu hắn ta còn cho rằng Lữ Thiều Khanh là kẻ lạnh lùng vô tình, không quan tâm đến sống chết của Tiêu Y. Bây giờ xem ra là Lữ Thiều Khanh tràn đầy lòng tin vào Tiêu Y, tin tưởng sư muội mình có thể đánh thắng Kiếm Lan. Một lát sau, Thì Cơ nhìn không được mà thán phục: “Tiểu muội muội quá lợi hại. Thật không hổ là sư muội của hai vị đại nhân.” “Không phải Lữ Thiều Khanh tuyệt tình, mà là tràn đầy lòng tin với sư muội mới làm như vậy.” Sư huynh lợi hại, làm sư muội cũng không thể khiến cho hai vị sư huynh mất mặt được. “Nhân tộc đều lợi hại vậy sao?” Thì Cơ sợ hãi thán phục: “Thật hy vọng có thể đến tổ tinh xem.” Sắc mặt Đàm Linh không tốt lắm: “Ta không biết Nhân tộc có lợi hại không, nhưng ta biết nàng ấy đã bị người ta dạy hư mất rồi.” Một tiểu cô nương khả ái có giọng nói ngọt ngào biến thành một lão lục âm hiểm giảo hoạt, bảo không có công lao của Lữ Thiều Khanh trong đó, đánh chết Đàm Linh cũng không tin. Một tiểu mỹ nữ êm đẹp, biến thành một lão âm ngoan. Nghĩ thôi cũng thấy tiếc. Tất cả đều là vì tên hỗn đản

kia.Nhìn Tiêu Y ngồi bệt dưới đất không có tí phong phạm thực nữ nào, Đàm Linh đau hết cả lòng.“Hỗn đản. Tên hỗn đản kia!”Đàm Linh giận đến đau cả tim gan, một tiểu mỹ nữ đang tốt như thế lại thành ra thế này, sao ông trời không giáng sét đánh chết tên hỗn đản kia đi.Bên này Tiêu Y đang thở phì phì. Trận chiến vừa rồi, đối mặt với đối thủ như Kiếm Lan nàng cũng rất mệt mỏi.Linh lực trong cơ thể nàng tiêu hao gần như không còn gì nữa rồi, trong ngoài đều bị thương cả, ít nhất phải mất mười ngày nửa tháng mới có thể khôi phục được.Tiểu Bạch Hồ thu nhỏ lại đi tới bên cạnh Tiêu Y, liếm liếm mặt nàng. Tiêu Y xoa xoa Tiểu Bạch Hồ, vỗ vỗ đầu nó.“Tiểu Bạch, làm rất tốt!”“Ta sẽ cho ngươi một cái đuôi gà to!”Tiểu Bạch Hồ hớn hờ đắc ý híp mắt nhìn sang một bên.Tiểu viên hầu xuất hiện, có vẻ không phục.Tiểu viên hầu lêu lêu chít chít muốn nói mình cũng ra sức mà.Tảng đá lớn vừa rồi kia là nó ném đấy.Tiêu Y cũng giơ ngón tay cái lên với nó: “Tiểu gia hỏa, làm rất tốt, không hổ là linh sủng của Đại sư huynh. Ngươi cũng có đuôi gà lớn!”Tiểu Viên hầu lại kêu lên chít chít.Tiêu Y ngơ ngác: “Không thể nào. Tên ngươi cũng là Tiểu Bạch à?”Tiểu Bạch Hoong hài lòng, gầm khế với tiểu viên hầu.Đây là tên của nó, không ai được cướp.Một hồ một khi trùng mắt nhìn nhau, có vẻ sẽ phải đánh một trận vì cái tên này.Tiêu Y nói với chúng: “Giờ không phải lúc cãi nhau, cẩn thận bị Nhị sư huynh thấy đấy.”Vừa nhắc đến Lữ Thiếu Khanh, cả Tiểu Bạch Hồ lẫn tiểu viên hầu đều ngoan ngoãn ngay.Không thể chọc vào đại ma đầu kia.Tiêu Y nuốt mấy viên thuốc, sắc mặt chậm rãi hồng lên, nhìn Kiếm Lan nằm dưới đất, đắc ý nói: “Hắc hắc, Kết Đan tầng chín cũng không phải là đối thủ của ta. Sau này ta sẽ học hai vị sư huynh, tại Kết Đan kỳ xử lý Nguyên Anh!”Lời này dọa cả đám người nhảy dựng.Thì Cơ trùng mắt: “Thật hay giả vậy? Lữ Thiếu Khanh đại nhân và Kế Ngôn đại nhân lợi hại vậy sao?”“Kết Đan kỳ đánh bại Nguyên Anh kỳ? Nói đùa sao?”Thì Liêu quả quyết lắc đầu: “Giả. Làm sao có thể?”“Đây là Nguyên Anh đấy, Kết Đan kỳ làm sao đánh bại được Nguyên Anh?”Nguyên Anh là Nguyên Anh, dù yếu cỡ nào thì cũng vẫn là Nguyên Anh, chắc chắn Kết Đan kỳ không thể đối phó được.Đàm Linh cũng không thể tin nổi. Nhưng ngẫm lại những gì Lữ Thiếu Khanh và Kế Ngôn thể hiện bấy lâu, lại không tìm ra được lý do phản bác.Mộc Vĩnh cũng giật mình nhìn Lữ Thiếu Khanh.

Lữ Thiều Khanh phủ nhận: “Đừng có nhìn ta. Đó là Đại sư huynh của ta, ta không làm được chuyện điên cuồng này.” Lúc trước hắn đã xử lý một đạo thần niệm của trưởng lão Điểm Tinh phái, nhưng với hắn, đó không tính là Nguyên Anh. Mộc Vĩnh không thể không cảm thán: “Quả đúng là thiên tài.” Nhân tộc có thiên tài như thế, Thánh tộc làm sao có thể đánh lại được bọn họ mà giết về tổ tông đây? Mộc Vĩnh thầm thở dài trong lòng. Bên này Kiếm Nhất bị đả kích. Kết Đan có thể đánh Nguyên Anh, thật sự có người mạnh vậy sao? Trong lòng hắn ta đột nhiên cảm thấy bi thương tuyệt vọng. Mộc Vĩnh thấy vậy, lại âm thầm lắc đầu. Nhưng hắn ta vẫn nói với Lữ Thiều Khanh: “Tiểu tử, thả bọn họ đi đi.” Lữ Thiều Khanh chỉ vào hắn ta, mắng to: “Đừng có ép ta đang cao hứng phải đi chém người!” Đây là chiến lợi phẩm của ta, người nói thả là thả à? Người cho rằng người là ai? Thánh chủ sao? Dù là Thánh chủ cũng phải ngoan ngoãn ngậm miệng cho ta. Lữ Thiều Khanh mang theo Kiếm Nhất đi tới trước mặt Tiêu Y. Hết chương 1027.

Chương 1028. Nhị sư huynh, muốn mắng nàng ta sao?

Tiêu Y cười ha hả mãi không thôi: “Nhị sư huynh, thế nào?” Có thể thấy được, nàng rất hài lòng với trận chiến này. Lữ Thiếu Khanh xụ mặt: “Quá phé đi. Đối phó với hạng người này cũng hành bản thân ra thế kia, trở về viết bản kiểm điểm một vạn chữ tâm đắc cho ta!” Tiêu Y méo miệng, cúi đầu ngoan ngoãn thừa vâng. Lúc này nàng không dám có bất kỳ hành vi cò kè mặc cả nào, nếu không, chờ đợi nàng sẽ là hình phạt nặng hơn. Mộc Vĩnh thấy vậy không nhìn được mà cảm khái trong lòng. Chính vì được dạy dỗ nghiêm khắc như vậy mà tiểu nha đầu này có thể vượt qua ba cảnh giới đánh bại được Kiếm Lan sao? “Kiểm điểm tâm đắc là cái gì?” Mộc Vĩnh không nhìn được mà hỏi. Lữ Thiếu Khanh lườm hắt ta, bất thiện mắng: “Mắc mớ gì tới ngươi? Sao ngươi còn chưa rút đi?” Mộc Vĩnh không những không tức giận mà còn cười đáp: “Ta phải trông chừng ngươi kẻo ngươi làm loạn.” Thiên tài như Kiếm Nhất chết ở đây quá lãng phí, đây là một tổn thất lớn với Thánh tộc. Tiêu Y đứng dậy tò mò đánh giá Mộc Vĩnh: “Nhị sư huynh, hắt ta là ai vậy?” Lữ Thiếu Khanh hừ một tiếng: “Không phải thứ tốt lành gì!” Tiêu Y dựng mày chống nạnh hung tợn nhìn chằm chằm Mộc Vĩnh, hỏi: “Hỗn đản tới từ đâu? Mau mau biến mất đi đừng có ở đây làm bẩn mắt Nhị sư huynh của ta!” “Nhị sư huynh của ta mà bộc phát lửa giận, cái thứ nhà ngươi không chịu nổi đâu. Người ta giữ mặt mũi cho thì đừng có không biết điều, thức thời rút nhanh lên, đừng có ở đây khiến Nhị sư huynh ta khó chịu!” Thấy Tiêu Y mắng chửi người là biết nàng không dễ chọc, bây giờ bị Tiêu Y giận dữ mắng mỏ, hắt ta đột nhiên muốn đánh người. Tỉnh táo, tỉnh táo. Mộc Vĩnh âm thầm tự nhắc nhở mình, không thể nổi giận với cô nhóc này. Hắt ta chỉ thân nhiên nói: “Chỉ cần Nhị sư huynh của ngươi thả Kiếm Nhất, ta liền đi.” Tiêu Y trợn trừng hai mắt, đánh giá Mộc Vĩnh và Kiếm Nhất một cách rất tò mò, sau đó thử thăm dò: “Kiếm Nhất là con của ngươi hay là cha của ngươi? Nhưng trông hai người các ngươi đâu có giống nhau?” Lữ Thiếu Khanh cười ha hả, xoa đầu Tiêu Y khen:

“Không tệ, nói hay lắm!” Mộc Vĩnh càng muốn đánh người hơn. Kiếm Nhất thì đã gầm lên: “Nhân tộc đáng chết. Ta muốn giết các ngươi!” Tiêu Y cũng gào trả: “Tù binh thì im mồm! Nơi này không có phần cho ngươi nói chuyện!” Mộc Vĩnh nhin không được mà ôm trán. Hắn ta có thể khẳng định chắc chắn Tiêu Y học Lữ Thiếu Khanh. Đàm Linh cùng hai tỷ đệ Thì Cơ cũng đi tới trước mặt Lữ Thiếu Khanh. Thì Cơ hí mắt chào: “Lữ Thiếu Khanh đại nhân.” Lữ Thiếu Khanh kinh ngạc hỏi: “Ngươi gọi ai đấy? Ta tên Trương Chính, đừng có gọi lung tung.” Đàm Linh nghiêng răng kèn kẹt, vừa mở miệng đã không nhin được mà gầm lên: “Hỗn đản. Bớt giả vờ đi cho ta!” “A?” Lữ Thiếu Khanh có vẻ rất kinh ngạc: “Nhuế trưởng lão biết lúc ấy ta lừa bà ấy sao?” Lữ Thiếu Khanh tự nhận lúc ấy mình không để lộ manh mối gì, kỹ thuật diễn xuất sắc chắc chắn có thể nhận giải Ảnh Đế. “Cái gì?” Đàm Linh nhin không được mà lại gào lên: “Hỗn đản! Khi ấy ngươi vẫn tỉnh táo á?” “Không có!” Lữ Thiếu Khanh thấy vậy liền vội vàng phủ nhận: “Ta không biết gì hết!” Hiểu rồi, Đàm Linh càng nghiêng răng dữ dội hơn, đồng thời cũng thầm giật mình. Không ngờ tên hỗn đản này có thể ngăn được Thiên Âm Mê Hồn của sư phụ, rốt cuộc hắn còn có thể làm gì nữa? Mộc Vĩnh cũng giật nảy mình. Tiểu tử này thâm sâu khó lường. Tiêu Y không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng thấy thái độ của Đàm Linh với sư huynh mình không tốt liền nhảy ra hỏi: “Sư huynh, có muốn mắng nàng ta không?” Tiêu Y như một con hổ nhe răng trợn mắt với Đàm Linh, sẵn sàng nhào lên cắn người bất cứ lúc nào. Đàm Linh đối mặt với Tiêu Y cũng có mấy phần rụt rè. Nha đầu này mắng người không nể nang gì. Bị nàng mắng một trận, rất dễ khí huyết xộc lên mà chết. Lữ Thiếu Khanh hừ một tiếng: “Cô nàng này cũng không phải người tốt lành gì. Nàng ta thiếu linh thạch của ta!” Hai mắt Tiêu Y lại trợn tròn, lóc lên lấp lánh, thái độ thay đổi cực mạnh, rất tò mò hỏi: “Vị tỷ tỷ Ma tộc này, ngươi có lai lịch gì vậy? Ngươi lại có thể thiếu linh thạch của Nhị sư huynh ta.” “Nhất định ngươi rất lợi hại phải không? Theo như ta biết, thiếu linh thạch của Nhị sư huynh ta mà còn nhảy nhót tung bừng được ngươi là người đầu tiên.” Đàm Linh thụ sủng nhược kinh. Thái độ của Tiêu Y dành cho mình có hơi lạ. Tiêu Y chớp chớp mắt mấy cái, tò mò nhìn Đàm Linh từ trên xuống dưới. Đàm Linh là người của Thánh tộc, so với người của Thánh tộc thì có thể coi như thon

thả, đương nhiên vẫn cường tráng hơn người con người nhiều. Nhưng xét tổng thể thì Đàm Linh vẫn có vẻ uyển chuyển động lòng người, làn da nâu lúa mạch, toàn thân mặc giáp đỏ, cũng có thể coi như là một mỹ nhân. Nhìn Đàm Linh, Tiêu Y âm thầm suy đoán, chắc hẳn là nợ phong lưu gì đó Nhị sư huynh gây ra rồi? Ăn xong không nhận người, không chịu trách nhiệm, vì thế người ta mới hận Nhị sư huynh đến nghiêng răng nghiêng lợi như vậy chẳng? Tiêu Y càng nghĩ càng thấy có lý, thế là hai mắt sáng lấp lánh nhìn sang Lữ Thiểu Khanh bên cạnh. Lữ Thiểu Khanh để ý thấy ánh mắt của Tiêu Y thì không chút khách khí mà vỗ cho nàng một cái, nạt: “Lại nghĩ lung tung, ta bẻ đầu chó của muội xuống.” Tiêu Y ôm đầu. Nàng cảm thấy mình đoán không sai là mấy. Đàm Linh không giống với Mộc Vĩnh, nên nàng không mắng Đàm Linh nữa mà cười hì hì nói với nàng ta: “Tỷ tỷ Ma tộc, tỷ tên gì? Ta tên Tiêu Y, xin được chỉ giáo nhiều hơn.” Mộc Vĩnh cách đó không xa chỉ muốn thiêu hết đám cây cối xung quanh. Người với người. Sao đái ngộ khác xa nhau vậy? Mình thì bị chửi đến máu chó đầy đầu, sao Đàm Linh lại được gọi là tỷ tỷ? Ta kém con nhóc Đàm Linh này chỗ nào? Hết chương 1028.

Chương 1029. Thiếu linh thạch của sư huynh ta còn nhảy nhót tung bừng được, ngươi là người đầu tiên

Mộc Vĩnh khá là phiền muộn. Đàm Linh lại càng thụ sủng nhược kinh. Ấn tượng về Tiêu Y bay vèo lên tận trời, nếu không phải tình thế hiện tại không phù hợp thì nàng ta cũng muốn lập tức kéo Tiêu Y về nhà tâm sự nói chuyện, bồi đắp tình cảm đó. Khi không mắng người, Tiêu Y thật ngọt ngào đáng yêu. Khiến cho người ta không thể không yêu mà. Đàm Linh nhoẻn cười trả lời: “Ta tên Đàm Linh, à, là đồ đệ của Nhị trưởng lão của Thánh địa.” Trời ơi, phẩm vị của Nhị sư huynh vẫn cao cấp vậy sao. Trong lòng Tiêu Y sùng bái bội phục Nhị sư huynh một trăm lần. Thân phận các tỷ tỷ mà Nhị sư huynh của được đều không đơn giản. “Linh tỷ tỷ!” Tiêu Y ngọt ngào gọi tỷ tỷ như tiểu muội muội đáng yêu nhà bên vậy. Thì Cơ cũng lại gần: “Tiêu Y muội muội, ta là Thi Cơ, là đồ đệ của Doãn trưởng lão, Lữ Thiếu Khanh đại nhân cũng có ân với ta.” Tiêu Y lại càng thêm giật mình. Tận hai người sao? Đại sư huynh không chém huynh sao? Ngay khi ngọn lửa bát quái đang cháy hừng hực trong đầu Tiêu Y, Lữ Thiếu Khanh mới tới dúi cho nàng một gáo nước lạnh: “Bớt kéo quan hệ với mấy người Ma tộc đi.” “Họ là Ma tộc đấy, chúng ta là Nhân tộc, thế bất lưỡng lập, có phải muội muốn làm Nhân gian không? Nếu vậy, ta sẽ giết muội ngay lập tức!” Tiêu Y ôm đầu, thè lưỡi chớp chớp mắt với hai nàng kia. Tổ ý là, ta chẳng có cách nào khác. Nhị sư huynh không cho ta nhiều lời. Lữ Thiếu Khanh hung tợn nói với Đàm Linh: “Ngươi mau trả linh thạch cho ta, nếu không ta sẽ xử lý ngươi!” Đàm Linh hừ lạnh: “Ngươi có thể thử xem, sư phụ ta có thể tới bất kỳ lúc nào.” Lữ Thiếu Khanh phẫn hận khinh bỉ: “Bình sinh ta hận nhất gia hỏa không đánh được thì dọa người khác.” Đàm Linh cũng phẫn hận không thôi: “Bình sinh ta hận nhất là tên hỗn đản lừa người.” Trong lòng Đàm Linh rất muốn chửi ầm lên thô bạo, ngay từ lần đầu tiên gặp Lữ Thiếu Khanh đã lừa nàng ta. Đến cuối cùng hắn vẫn lừa nàng ta. Nếu không phải bị Thánh chủ phát hiện, nàng ta cũng không biết hắn đã chuồn êm lên núi

làm ra chuyện lớn như vậy. Tiêu Y ở bên cạnh vĩnh tai hóng hót, lửa bát quái cháy hùng hực. Quả nhiên mà! Chắc chắn giữa Nhị sư huynh và vị Linh tử tử này có bí mật không thể cho ai biết. Vì yêu sinh hận, vì yêu sinh hận mà. Tiêu Y lắc đầu, hai mắt xoay chuyển vòng vòng. Nàng rất muốn lôi kéo Đàm Linh hỏi cho rõ ràng. “Ai lừa ngươi?” Lữ Thiếu Khanh chỉ vào Đàm Linh vặn lại: “Tốt nhất ngươi nên nói cho rõ ra, nếu không ta và ngươi không xong đâu, cái nỗi oan này thối lắm.” “Còn nữa, các ngươi tới đây làm gì? Cũng muốn ngăn cản ta về nhà sao? Nếu thế thì đừng có trách ta không khách khí với các ngươi.” Đàm Linh lạnh lùng hỏi lại: “Ngươi cảm thấy mình có thể trốn được à? Nếu còn muốn mạng, tốt nhất ngươi bỏ vũ khí xuống đầu hàng đi.” “Chỉ cần ngươi đầu hàng, ta có thể cầu tình với sư phụ tha cho các ngươi một mạng.” Lữ Thiếu Khanh lại nói: “Không vội, chờ đến khi ta đánh không lại đã hẵng nói.” Mọi người nghe được lời này, dù là Mộc Vĩnh cũng bức mình, sắc mặt khó coi. Trong số đệ tử Thánh tộc cùng thế hệ, Kiếm Nhất, Loan Hi đều không phải đối thủ của Lữ Thiếu Khanh và Kế Ngôn thì thôi đi. Chương Minh cũng chết thảm trong tay Lữ Thiếu Khanh. Từ khi lệnh truy sát được ban ra cho tới giờ, bên Thánh tộc không chiếm được tí lợi thế nào, quả thực khó mà khiến cho hấn tâm phục mà đầu hàng. Đàm Linh tức giận. Tên hỗn đản này còn không hiểu rõ tình thế à? “Hỗn đản, ngươi đừng có tưởng Thánh tộc yếu.” Lữ Thiếu Khanh lắc đầu, nói thẳng nói thật: “Thánh tộc không tệ, nhưng mấy người các ngươi quá yếu.” Đàm Linh càng tức đến nổ phổi, đến mức không nói nên lời. Mà lúc này, Kiếm Lan đã tỉnh lại, giãy dụa đứng dậy, nàng ta đã bị hạ cấm chế, linh lực biến mất, giống như người phàm vậy. Vết thương khiến cho khuôn mặt nàng ta vặn vẹo. “Tên... tên nhân loại đáng chết, mau thả ta ra, nếu không...” “Đánh đi!” Lữ Thiếu Khanh nói với Tiêu Y. Tiêu Y nói với tiểu viên hầu: “Đánh đi, cho nàng ta ngậm miệng lại.” Tiểu viên hầu và tiểu bạch hổ rất tích cực, một vuốt khi một vuốt hổ tát mạnh vào hai bên mặt Kiếm Lan. Chát! Kiếm Lan bị tát nổ đom đóm mắt, vết máu chảy dọc ngang, son son phấn phấn trên mặt bị cào đi mất một tầng. “A!” Kiếm Lan hét thảm. Nàng ta giận dữ nhìn Lữ Thiếu Khanh: “Đừng có khinh người quá đáng!” “Ngươi nói cho nàng ta biết rõ tình cảnh bây giờ của mình đi, bớt kêu gào cho ta!” Lữ Thiếu Khanh nói với Kiếm Nhất: “Nếu không, có thể

ta sẽ giết nàng ta đấy!”Mấy lão già của Kiếm gia chắc hẳn sẽ không vì loại đệ tử phế vật như Kiếm Lan mà tự mình ra mặt đi.Kiếm Nhất trầm mặc. Tư vị làm tù binh thật không dễ cảm thụ.Mộc Vĩnh hỏi Lữ Thiếu Khanh: “Tiểu tử, ngươi muốn làm gì?”“Đương nhiên là đàm phán. Ta là người yêu hòa bình, không thể nhìn cảnh chém chém giết giết.”Oành!Một đạo kiếm khí kinh khủng ập tới, kiếm quang óng ánh.Thôi Thanh cùng mấy vị Nguyên Anh của Thôi gia đều bay ngược trở lại, suýt phụt máu tươi.Kiếm ý sắc bén khiến họ phải chịu nhiều đau đớn.Thôi Thanh tái mét, hoảng sợ nhìn Kế Ngôn trên trời tựa Kiếm Thần tự cửu thiên, không thể ngăn được nỗi sợ hãi dâng lên trong lòng.Quá mạnh. Nàng ta cùng Nguyên Anh trong tộc liên thủ, sáu Nguyên Anh vây công vẫn không thể làm được gì Kế Ngôn.Sáu người, chết mất ba, còn lại ba người bọn họ cũng bị thương nghiêm trọng.Chẳng lẽ chênh lệch của một cảnh giới nhỏ lại lớn đến vậy sao? Hết chương 1029.

Chương 1030. Kiểm Nhất về, người chết là cái chắc

Trong lòng Thôi Thanh chợt cảm thấy thất bại. Nàng ta không còn đầu chí để tiếp tục đánh nữa. Biểu cảm của tộc nhân bên cạnh nàng ta cũng không khác là mấy. Bọn họ đều không còn ý chí chiến đấu nữa, không còn lòng tin để tiếp tục đánh nữa, nếu cứ tiếp tục, đừng nói là báo thù cho thúc tổ Thôi Chương Minh, đến cái mạng nhỏ của mình cũng không thể giữ nổi. Thôi gia đã mất bốn Nguyên Anh rồi, lần này tổn thất nhiều nhất chính là Thôi gia. Nếu mấy Nguyên Anh bọn họ lại tiếp tục hao tổn ở đây nữa, thực lực của Thôi gia nhất định sẽ sa sút trên phạm vi lớn. Vị trí trong ba gia tộc lớn của Thánh địa sẽ không còn phần của Thôi gia nữa rồi. Thôi Thanh gian nan đứng dậy. Đám người của Thôi gia cũng vội vàng chạy đến bảo vệ mấy người Thôi Thanh. Kế Ngôn gạo nghề đứng giữa đất trời, khí tức toàn thân bộc phát, kiếm ý sắc bén quanh quẩn bên mình như một lò luyện đang cháy lên hùng hục. Lại như một vầng Thái Dương chiếu rọi hào quang rực rỡ khắp thế gian, chấn nhiếp vạn vật trong thiên địa. Kế Ngôn chỉ nhàn nhạt nhìn bọn Thôi Thanh một chút, không tiếp tục ra tay mà hỏi những người khác: “Còn ai nữa?” Giọng nói bình thản, như thể trận chiến kịch liệt vừa rồi chỉ để làm nóng người thôi, sáu Nguyên Anh của Thôi gia không thể khiến hắn ta thương tổn gì. Mọi người nhìn nhau, không dám đối diện trực tiếp với ánh mắt của Kế Ngôn. Quá cường đại. Bọn họ lại một lần nữa được chứng kiến sự cường đại của Kế Ngôn. Cũng khiến cho rất nhiều người không thể chấp nhận. Người mạnh cỡ này lại không phải của Thánh tộc, mà là một Nhân loại. Người của Thánh tộc không sánh bằng Nhân loại sao? Có người tràn ngập hận ý trong lòng nhưng không thể làm gì được, hiện tại Kế Ngôn quá mạnh, chỉ riêng ý chí chiến đấu dày đặc quanh hắn ta cũng đủ khiến cho người ta kinh ngạc run rẩy, không ai dám ra mặt. Cho dù là tu sĩ Nguyên Anh của Kiếm gia, Loan gia, cũng không dám ra mặt vào lúc này. Ai nấy cũng đều thấy được trạng thái hiện tại của Kế Ngôn là càng đánh càng hăng, càng giết càng điên, trong trạng thái này Kế Ngôn là vô

địch.Đánh với đối thủ cùng cấp, bình thường còn có thể bất phân thắng bại, nếu là lúc này đoán chừng không chống được mấy hiệp.Cấp bậc khác đi lên đoán chừng cũng sẽ huyen não đầy bụi đất.Kế Ngôn không ra tay, chỉ lạnh lùng nhìn đám người, ánh mắt như điện, khí thế như kiếm.Hắn ta đứng trước mặt mọi người như một thanh thần kiếm treo trên đầu, ép cho người ta cảm như hén, không dám hành động thiếu suy nghĩ.Nhưng lúc này lại có người cười.“Ha ha.”Mọi người nhìn lại, vừa thấy người cười thì lập tức trấn định lại.Người cười chính là Kiếm Ngũ.Tồn tại Nguyên Anh tầng chín khiến cho mọi người ở đây lập tức yên tâm hẳn.Cao thủ thế này vừa ra tay liền có thể giết gọn hắn ta nhỉ?Trong lòng mọi người đều nghĩ vậy.Kiếm Ngũ cười lên ha hả, tiếng cười khàn khàn dọa người.Mặc dù Kiếm Ngũ đang cười nhưng chỉ có khuôn mặt khô cằn là đang cười, chứ trong ánh mắt không có tí ý cười nào.Ngược lại.Nó lại mang theo vài phần kiêu kị và hung ác.Trong lòng lão bốc lên sát ý cuộn cuộn, chỉ hận không thể lập tức ra tay giết Kế Ngôn.Lão đã sống hơn ba trăm năm, đây là lần đầu tiên nhìn thấy thiên tài yêu nghiệt như thế.Một mình đối phó sáu Nguyên Anh, dù cảnh giới tu vi của Nguyên Anh Thôi gia đều thấp hơn Kế Ngôn nhưng vẫn không thể địch lại Kế ngôn.Kế Ngôn càng đánh càng hăng, sức chiến đấu càng mạnh, đánh bại cả sáu Nguyên Anh của Thôi gia.Nếu cứ tiếp tục duy trì trạng thái này, Kiếm Ngũ đoán cho dù Thần Phật tới cũng phải quỳ.Cho nên, lúc này lão không thể ra tay. Lão chỉ sợ vạn nhất mình cũng không tiếp nổi, trước mặt bao nhiêu người như vậy thực mất mặt.Nhưng, với Kế Ngôn hiện tại, không phải không có biện pháp.Kiếm Ngũ cười ha hả mấy tiếng rồi lạnh lùng hỏi: “Người cho rằng mình là vô địch sao? Có phải vết thương của ngươi lại mạnh hơn không?”“Chờ Kiếm Nhất về, ta xem ngươi ngăn cản thế nào?”Hiện tại Kế Ngôn như chồng đầy buff, tất cả đều đạt tới đỉnh phong.Kiếm Ngũ không có ý định ra tay, việc lão cần làm là chờ khi Kế Ngôn hết buff.Kế Ngôn vốn đầy mình thương tích, khi đối chiến với Nguyên Anh của Thôi gia lại bị thương thêm.Chờ khi buff hết, thực lực của Kế Ngôn sẽ chìm xuống đáy cốc, khi ấy Kế Ngôn không còn đáng sợ nữa.Kiếm Nhất trở lại liền có thể tự tay chấm dứt Kế Ngôn, một lần nữa đoạt lại tất cả những gì đã mất, lại trở thành đích tử của Thánh địa.Kiếm Ngũ vừa dứt lời, cả đám người đều phần chấn tinh thần.Không

sai, chỉ có yêu nghiệt như Kiếm Nhất đại nhân mới có thể đánh bại yêu nghiệt như Kế Ngôn. “Không sai, chỉ cần Kiếm Nhất đại nhân trở về, hắn ta chết chắc.” “Đúng như lời Kiếm Ngũ đại nhân nói, mấy vị Nguyên Anh của Thôi gia đã khiến cho hắn ta bị thương nặng.” “Hiện tại hắn ta đã yếu đi nhiều, ha ha, Kiếm Nhất đại nhân về rồi một tay cũng có thể diệt được Nhân tộc phách lối này.” “Người không biết tự lượng sức mình, tình trạng của hắn ta như thế, ta lên cũng có thể giết được.” “Thật sao? Vậy người lên thử xem nào?” “Nhưng nói thế nào thì nói, lần này hắn ta khó thoát được một kiếp.” “Nhân tộc ti tiện lại dám đến Thánh địa làm loạn, quả thực là không biết sống chết. Giết đám Nhân tộc đó đi, lại giết về tổ tông, giết hết Nhân tộc ở tổ tông!” Hết chương 1030.

Chương 1031. Kiếm Nhất về, người chết là cái chắc

Như thể tìm được nơi ký thác, đông đảo tu sĩ Thánh tộc cười lạnh nhìn Kế Ngôn như nhìn người chết. Bọn họ đều đang đợi Kiếm Nhất về, cứ như thể chỉ cần Kiếm Nhất vừa về đến thôi Kế Ngôn sẽ chết ngay vậy. Kế Ngôn vẫn không đổi sắc, chỉ thẳng kiếm vào Kiếm Ngũ. Ánh mắt Kiếm Ngũ càng kiên nghị hơn, nhưng ngoài mặt vẫn cười nói: “Ta không bắt nạt người. Chờ Kiếm Nhất về sẽ tự lấy mạng người.” Đáng vẻ ta đây không thèm làm chuyện dẫu đồ bìm leo này được không ít tu sĩ Thánh tộc lớn tiếng khen hay. “Ha ha, Kiếm Ngũ đại nhân nói cực phải, chỉ là Nhân tộc, không xứng để Kiếm Ngũ đại nhân ra tay. “Không biết trời cao đất rộng, cố mà trăn quý khoảng thời gian còn lại ít ỏi của mình đi.” “Thân phận của Kiếm Ngũ đại nhân thế nào chứ? Nhân loại yếu đuối như người cũng xứng khiêu chiến với Kiếm Ngũ đại nhân sao?” “Không vội, Kiếm Nhất đại nhân sẽ về ngay thôi, ngài ấy sẽ tự mình tiễn người lên đường.” “Đúng rồi, Kiếm Nhất đại nhân đang đuổi theo giết sư đệ sư muội của hắc ta phải không? Tới lúc đó, thấy ngài ấy sẽ mang theo đầu sư đệ sư muội về, không biết hắc ta có khóc không?” “Ta rất mong chờ cảnh tượng đó đây.” “Ha ha.” Đông đảo tu sĩ Thánh tộc cười rống lên, không ngừng trào phúng. Bỗng nhiên một giọng nói vang lên: “Các người đang cười cái gì vậy?” Khi Lữ Thiếu Khanh dẫn theo hai tù binh Kiếm Nhất và Kiếm Lan xuất hiện, thiên địa lặng thinh, tất cả mọi người đều nhìn Kiếm Nhất và Kiếm Lan đang làm tù binh bằng ánh mắt không thể tin nổi. “Cái này... cái này...” Rất nhiều người há miệng nửa ngày vẫn không thể nói ra nửa lời, hết như con vịt bị bóp cổ. Tất cả mọi người đều nhìn cảnh này nhưng khó mà tin nổi. Thậm chí có không ít người Kiếm gia ôm đầu, bọn họ đã sắp phát điên rồi. Đây chính là Kiếm Nhất đấy, là thiên tài mạnh nhất gia tộc bọn họ, mang theo hy vọng của cả tộc. Kiếm Nhất tương lai sẽ mang theo Kiếm gia tiếp tục đi về phía huy hoàng, hiện giờ không ngờ lại trở thành tù binh của người khác. Hơn nữa, còn là tù binh của Nhân tộc. Toàn thân trần trụi, quần áo rách tươm,

muốn chặt vật cỡ nào thì có chừng ấy.Đùa hay sao?Hay mình đang mơ?Rất nhiều người khó mà chấp nhận nỗi sự thực như thế, ánh mắt trở nên ngơ ngác, đều bị đả kích đến mức nghi ngờ cuộc đời, cảm thấy thế giới này là giả.Lữ Thiếu Khanh thấy nhiều người như vậy mà không ai nói được câu nào thì rất mất hứng, hỏi lại: “Chuyện gì xảy ra thế này? Mới vừa rồi còn cười nói vui vẻ như thế, ta vừa xuất hiện các người liền không cười nữa hả?”“Trông ta đáng sợ thế à?”Giọng nói âm trầm của Lữ Thiếu Khanh vọng xuống, đông đảo tu sĩ dần dần lấy lại tinh thần.Ánh mắt nhìn Lữ Thiếu Khanh đã thêm vài phần hoảng sợ.Kết cục của Kiếm Nhất cho bọn họ biết Lữ Thiếu Khanh lợi hại cỡ nào.Đây chính là Kiếm Nhất đấy, được người ta ca ngợi là Thánh tử thứ tư, là cao thủ tuyệt đỉnh trong thế hệ trẻ của Thánh địa.Bất sống còn khó hơn cả giết.Ý vị này là, thực lực của Lữ Thiếu Khanh còn đáng sợ hơn cả trong tưởng tượng của bọn họ.Không ít người nhìn Lữ Thiếu Khanh rồi lại nhìn Kế Ngôn.Một ý niệm hiện lên trong đầu họ. Mình ăn gan hùm mật gấu gì mà lại dám đến đây truy sát hai Nhân tộc kia? Mình chán sống rồi sao?“Thả Kiếm Nhất ra!” Kiếm Ngũ gầm lên. Toàn thân lão phát run, khí tức kinh người xông lên tận trời, sát ý ngập tràn, khí tức kinh khủng như cuồng phong cán quét xung quanh.Mọi người của Kiếm gia xung quanh không kịp chuẩn bị, bị khí tức bất ngờ bộc phát của Kiếm Ngũ bắn bay, chặt vật vô cùng. Râu tóc dựng ngược, hai mắt Kiếm Ngũ sáng lên kinh khủng như một vị sát thần tóc trắng.Trong lòng Kiếm Ngũ, các cảm xúc phẫn nộ, sợ hãi, hối hận đan xen phức tạp.Vạn vạn lần lão không ngờ Kiếm Nhất sẽ trở thành tù nhân.Kiếm Nhất bại trong tay Kế Ngôn một lần đã khiến cho rất nhiều người chê cười.Hiện giờ, chẳng những hấn ta bại trong tay Lữ Thiếu Khanh mà còn trở thành tù binh của hấn.Trong vòng một trăm năm sau, Kiếm Nhất có đi ra ngoài cũng phải cúi đầu.Nhưng dù thế nào đi nữa, cũng nhất định phải bảo vệ được Kiếm Nhất. Đây là thiên tài tốt nhất của Kiếm gia, hấn ta chết rồi, trong thế hệ trẻ tuổi không chọn được ai để mà bồi dưỡng, chỉ biết dựa vào thế hệ trước để chèo chống không thể nhìn ra được tương lai.“Thả Kiếm Nhất!” Kiếm Ngũ chỉ vào Lữ Thiếu Khanh, một lần nữa nổi giận quát lên như Thiên Lôi chấn động tứ phương.Lữ Thiếu Khanh đảo đảo lỗ tai, nói với Kiếm Ngũ: “Lão gia hỏa, người nói gì?”“Thả Kiếm Nhất.” Sát khí từ Kiếm Ngũ tỏa ra ngay

càng nồng đậm, thậm chí còn có khói trắng nhàn nhạt bốc lên từ đỉnh đầu lão, lửa giận và hận thù trong cơ thể lão như một ngọn núi lửa lúc nào cũng có thể nổ tung. “Nếu không, ta sẽ khiến cho các ngươi vĩnh viễn không thể siêu sinh.”Phía xa xa, Đàm Linh, Thì Cơ, Thì Liêu chăm chú quan sát. Đàm Linh nhíu mày hỏi: “Hắn sẽ làm thế nào?”Thân là Kiếm Ngũ của Kiếm gia, đã từng là thiên tài của Kiếm gia, nay là trưởng giả của Kiếm gia, là trưởng lão ngoại môn của Thánh địa, rất nhiều thân phận đều trên một người. Quyền thế trong tay lão rất lớn, uy hiếp của lão càng có uy lực hơn Thôi Chương Minh của Thôi gia. Thì Liêu cũng đầy nghiêm túc. Uy hiếp của một vị Nguyên Anh tầng chín, dù là ai cũng phải coi trọng. Thì Liêu suy đoán: “Hắn là Lữ Thiếu Khanh đại nhân muốn nhân cơ hội này để đàm phán với Kiếm gia nhỉ?”“Ít nhiều hắn cũng phải nể mặt Kiếm Ngũ đại nhân một chút.”Thì Cơ lẩm bẩm: “Kiếm Ngũ đại nhân rất đáng sợ đó.”“Người đang uy hiếp ta sao?” Lữ Thiếu Khanh ngạc nhiên hỏi lại. Hết chương 1031.

Chương 1032. Nếu bị dọa, ta sẽ đánh người để tăng thêm lòng dũng cảm

Tiêu Y thì thảo luận lắm lắm: “Lão gia hỏa thảm rồi.” “Không sai!” Kiếm Ngũ phần nộ gầm thét, mỗi một tiếng đều tỏa ra sát ý nồng đậm: “Không thả ngươi, ta sẽ khiến ngươi phải hối hận khi tiến vào thế giới này. Ta thề!” Chát! Một tiếng vang lạnh lạnh chặt đứt tiếng gào thét của Kiếm Ngũ, cũng trấn trụ tất cả mọi người. Kiếm Nhất vừa bị Lữ Thiếu Khanh tát cho một cái, mắt thường cũng có thể thấy nửa mặt hấn ta đã sưng lên rồi. Kiếm Nhất bị đánh choáng váng, phụt ra một búng máu tươi, nửa ngày vẫn không kịp phản ứng lại. Từ nhỏ tới lớn, hấn ta chưa từng bị ai tát. Thế là hôm nay hấn ta được hưởng thụ lần đầu tiên sao? Hơn nữa, còn là bị Nhân tộc đánh? Một tát này khiến cho không ít người bất giác sờ lên má mình. Nhìn thôi cũng thấy đau. Thậm chí có người còn nghi ngờ không biết có phải mình đang nằm mơ không nữa. Kiếm Nhất bị bắt làm tu binh, còn ăn một bạt tai trước mặt biết bao nhiêu người như vậy. Nếu một khắc sau thế giới bị hủy diệt cũng sẽ không ai kinh ngạc nữa. Đàm Linh há hốc miệng, cuối cùng chỉ có thể cười khổ. Cái tên hỗn đản này, luôn hành động ngoài dự kiến của mọi người, xưa nay chẳng bao giờ ra bài theo lẽ thường. Thì Liêu vừa kinh ngạc vừa cảm thấy dường như cái tát kia của Lữ Thiếu Khanh là tát vào mặt mình, đau, rất đau. Sắc mặt Thì Liêu đầy ưu thương. Sao mình luôn bị Lữ Thiếu Khanh đại nhân đánh vào mặt thế? Đau quá. “Ngươi!” Kiếm Ngũ cũng ngây dại mất một lúc lâu mới phần nộ gầm lên: “Ngươi làm cái gì?” Lữ Thiếu Khanh cười híp mắt trả lời: “Ngươi đừng dọa ta, ta nhất gan lắm, bị dọa ta sẽ đánh người để tăng thêm lòng dũng cảm đấy.” Vô số người im lặng. Lý do “để tăng thêm lòng dũng cảm” này, ngươi là người đầu tiên lấy ra đấy. Từ khi khai thiên tích địa đến nay, ngàn vạn người sống trên thế gian này, duy chỉ có mình ngươi “tăng lòng dũng cảm” như thế thôi. Kiếm Ngũ càng nổi giận hơn: “Nhân tộc ti tiện, ngươi thử động vào hấn ta một chút xem!” Lữ Thiếu Khanh nghe xong, không nói nửa lời, lại tát Kiếm Ngũ ba cái nữa. Rồi hấn nói với Kiếm Ngũ: “Cái tát này ngươi đừng có trách ta, là

ngươi bảo ta làm đấy. Con người ta rất kính trọng người già, lão nhân gia nói cái gì thì ta làm cái đó.” Hai mắt Kiêm Nhất đen thui, cảm giác đau rát trên mặt cùng sự phẫn nộ trong lòng bức hấn ta chỉ hận không thể ngất đi. Đây là sỉ nhục lớn nhất đời hấn ta. Trở thành tù binh, còn bị tát trước mặt biết bao nhiêu người. Mặt mũi này bị ném từ cực đông sang cực tây rồi, không thể tìm lại được nữa. “Người... sĩ khả sát bất khả nhục, ngươi có gan thì giết ta đi!” Kiêm Nhất phẫn nộ giãy dụa. Nếu có thể, hấn ta sẽ lập tức tự bạo Nguyên Anh đồng quy vu tận với Lữ Thiếu Khanh. Chỉ tiếc hiện tại hấn ta đang bị khống chế, dù giãy dụa thế nào cũng không làm nên chuyện gì. Kiêm Ngũ đã tức giận đến mức không nói nên lời nữa. Lão nhìn Lữ Thiếu Khanh bằng ánh mắt vô cùng hung ác, như sài lang hổ đói. Lữ Thiếu Khanh hỏi lão: “Thế nào? Còn muốn dọa ta sợ nữa không?” Sắc mặt Kiêm Ngũ khó coi như cha chết vậy. Lửa giận trong cơ thể đang gầm thét, đang bộc phát, nhưng lại không có nơi nào để phát tiết. Lão ghen đến mức mặt mũi đỏ bừng, khó chịu vô cùng. Cảm giác ám ức khiến cho lão chỉ hận không thể hủy diệt luôn cả thế giới này. Tròng mắt lão như ngọn lửa cháy bùng bùng, lửa giận hừng hực bốc lên, cả ánh mắt cũng nóng bỏng, lão chỉ hận ánh mắt của mình không thể giết người, nếu không nhất định phải băm vằm Lữ Thiếu Khanh làm muôn mảnh. Nhưng lão chẳng thể làm được, Kiêm Nhất vẫn nằm trong tay Lữ Thiếu Khanh, lão cũng không thể hành động thiếu suy nghĩ. Lão cố gắng nén ngum máu nơi cuống họng lại, nghiến răng hỏi Lữ Thiếu Khanh: “Người... ngươi muốn làm gì?” Giọng nói lạnh lẽo khiến cho mọi người xung quanh đều hơi run lên như đang sống trong mùa đông. Lữ Thiếu Khanh cười đến là vui vẻ, khoe ra hai hàm răng trắng bóc, người ta nhìn vào sẽ thấy hết như một con hồ ly đang cười. “Cho ta ba ngàn vạn viên linh thạch, sau đó phải thề không đuổi giết chúng ta, ta sẽ thả hai người bọn họ.” Điều kiện Lữ Thiếu Khanh đưa ra gây ra một loạt âm thanh ken két. Là Thôi gia. Thôi Thanh và người của Thôi gia phần hận nghiến răng, ánh mắt tràn đầy phẫn nộ, toàn thân lại bốc lên oán khí nồng đậm. Ba ngàn vạn viên linh thạch, đây là nỗi đau trong lòng Thôi gia. Để đoạt lại ba ngàn vạn viên linh thạch, Thôi Chương Minh đã dẫn theo một đám người Thôi gia ra mặt, kết quả tử thương thảm trọng, tám Nguyên Anh đến chết bốn, bị thương bốn. Ảnh hưởng của ba ngàn vạn viên linh

thạch cực kỳ ác liệt, cũng vì nó à Thôi gia phải trả cái giá rất lớn.Đàm Linh nhìn không được mà rên rỉ. Cái tên này, tên hồn đản này thực sự không cứu nổi mà.Kiểm Ngũ nghe được, lửa giận trong lòng lại sôi trào.Mẹ nó chứ, lại dám dọa lên cả đầu Kiềm gia rồi cơ à?Nếu là bình thường, không một ai dám dọa dẫm Kiềm gia, tổ tông mười tám đời cũng không dám cho cái gan đó.Nhưng nhìn thấy Kiềm Nhất đã trở thành tù binh, Kiềm Ngũ lại không thể không áp lửa giận xuống.Khóe miệng lão đã thấm máu, lửa giận trong cơ thể quá thịnh, lão không thể không điều động linh lực để áp chế xuống, tránh bị nội thương.Kiểm Ngũ nghiêng rằng, hận ý trùng thiên, gần từng tiếng: “Ngươi... ngươi nằm mơ!”“Ai nha nha, ngươi không suy tính một chút cho thiên tài của Kiềm gia à?” Lữ Thiều Khanh hết sức quan tâm: “Hai tỷ đệ hấn ta cộng lại còn không đáng ba ngàn vạn viên linh thạch sao?”Dừng một chút, Lữ Thiều Khanh lắc lắc đầu, tỏ vẻ cực kỳ tiếc hận: “Chắc chắc, tư tưởng này của ngươi không được rồi.” Hết chương 1032.

Chương 1033. Hào phóng một tí, sẽ có cách giải quyết thôi

“Kiếm Lan thì thôi đi, trị giá không được mấy viên linh thạch đâu, nhưng Kiếm Nhất thì khác.” “Thiên tài như Kiếm Nhất đây há có thể dùng linh thạch để cân đong sao? Có hấn ta, có thể bảo đảm Kiếm gia vạn năm thái bình, hấn ta, ba ngàn vạn viên linh thạch muốn kiếm về lúc nào chả được.” “Người sống vô dụng rồi, chút đạo lý này cũng không hiểu à?” “Còn nữa, trước mặt bao nhiêu người thế này, dù người có tiếc ba ngàn vạn viên linh thạch, cho rằng Kiếm Nhất không đáng, người cũng không thể nói ra trần trụi như thế.” “Làm thế, sẽ khiến cho Kiếm gia trở thành trò cười của mọi người đây, có đúng không?” “Cho nên, hào phóng một chút đi, quả quyết một chút đi, không nên tính toán chi li như nữ nhân ở đây, đừng có để người khác xem thường Kiếm gia.” “Còn nữa, hôm nay người tính toán ở đây sẽ để lại ấn tượng rất xấu cho Kiếm Nhất, ngày sau hấn ta làm gia chủ nhất định sẽ trả thù người. Người không sợ sao?” “Vì chính người, vì Kiếm gia, hào phóng một chút đi, tình thế sẽ có hướng giải quyết.” Thì Cơ nghe xong, thấp giọng nói: “Sao nghe có vẻ hơi vô sỉ nhỉ?” Đàm Linh rất tán thành, lập tức tỏ vẻ đồng ý: “Không sai, chính là vô sỉ.” “Tên hỗn đản này chính là một hỗn đản vô sỉ, vô sỉ tham lam hèn hạ.” Thì Cơ cười ha hả hỏi lại: “Nhưng mà, Linh tỷ tỷ, tỷ không cảm thấy rất đã sao?” “Sắc mặt Kiếm Ngũ đại nhân rất khó coi đó.” Đàm Linh bó tay rồi, nha đầu này sùng bái hấn rồi sao? Người đang học tập theo tấm gương xấu đó. Mà chứng kiến hành động của Lữ Thiếu Khanh, mọi người xung quanh cũng đều âm thầm mắng vô sỉ. Đây là lần đầu tiên họ thấy có người phách lối dọa dẫm như thế, nói một hồi đến là hiên ngang lắm liệt, nói đến mức Kiếm gia đưa linh thạch cho mình mà vẫn phải cảm tạ mình. Quá vô sỉ. Kiếm Ngũ lão đảo. Khiêu khích trắng trợn. “Linh thạch thì không có, Kiếm Nhất ta cũng phải cứu về.” Kiếm Ngũ phản hận: “Nó mà thiếu một cọng lông tơ, ta sẽ giết người!” “Chát!” Lại một cái tát nữa, Lữ Thiếu Khanh run rẩy: “Người đừng làm ta sợ, nếu người còn làm ta sợ ta sẽ lại phải đánh hấn ta đó.” Nói xong, hấn lại lật tay tát chát một

phát nữa. “Ngươi!” Hai mắt Kiếm Ngũ đỏ bừng, hận ý xông thẳng lên tận chân trời cuốn cả mưa gió. Kiếm Nhất chỉ hận mình không ngất luôn đi. Hai mắt hắn ta đỏ bừng, hắn ta cảm thấy mình thế này thà rằng chết đi còn hơn. “Sĩ khả sát, bất khả nhục!” Cuối cùng, Kiếm Nhất chỉ có thể hô lên một câu như thế đầy đáng thương. “Đúng đúng, sĩ khả sát bất khả nhục.” Lữ Thiếu Khanh nói với Kiếm Ngũ: “Có nghe thấy không? Ngươi không được làm nhục hắn ta.” Ta đi! Thật vô sỉ! Cả đám người đều im lặng. Ngươi có muốn xem thử xem ai đang nhục nhã Kiếm Nhất không? Kiếm Lan cũng không nhin nổi nữa. Nàng ta chưa bao giờ thấy đệ đệ mình bị người khác nhục nhã đến vậy, bèn gào lên với Kiếm Ngũ: “Trưởng lão, ngài vẫn còn nói chuyện sao?” Trong lòng Kiếm Lan vẫn đang hỏi thăm Kiếm Ngũ, nếu không phải vì cùng tổ cùng tông, nàng ta đã chào hỏi tổ tông Kiếm Ngũ mười lần tám lần rồi. Kiếm Ngũ chột cảm thấy yết hầu mình ngòn ngọt, một ngụm máu tươi xông lên. Lão đã nội thương. Lão tung hoành trên Hàn tinh biết bao nhiêu năm, hôm nay ở đây lại bị một tiểu tử còn hôi tóc máu của Nhân tộc chọc cho nổi giận lôi đình mà không thể làm gì. Cuối cùng, Kiếm Ngũ đành cúi đầu, nghiêng răng cắn hận nói: “Thả Kiếm Nhất, ta sẽ không truy sát ngươi trong Tuyệt Phách Liệt Uyên này.” Kiếm Năm không muốn xì ra ba ngàn vạn viên linh thạch, hơn nữa lão vẫn ẩn giấu chút tâm tư. Không truy sát Lữ Thiếu Khanh trong Tuyệt Phách Liệt Uyên này, nhưng ra bên ngoài nhất định lão sẽ không bỏ qua cho Lữ Thiếu Khanh. Trừ phi ngươi có thể trốn trong Tuyệt Phách Liệt Uyên này cả đời, đừng bao giờ thò mặt ra bên ngoài, nếu không, ta sẽ khiến cho ngươi phải hối hận vì hành động của mình ngày hôm nay. Kiếm Ngũ đã hạ quyết tâm, cả đời này đây là lần đầu tiên lão muốn giết một người mãnh liệt đến thế. Không giết Lữ Thiếu Khanh, lão quyết không bỏ qua. Chút tâm tư của Kiếm Ngũ có thể giấu được người khác nhưng không gạt được Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh lắc đầu: “Ba ngàn vạn mai linh thạch, dẫn người rời đi, thế sẽ không đuổi giết chúng ta nữa. Nếu không, không có đàm phán gì hết!” Nhưng một khắc sau, Lữ Thiếu Khanh chột đổi thái độ, đổi cả giọng nói, gấp rút nói với Kiếm Ngũ: “Ngươi thề ở đây, ngay bây giờ đi, rời khỏi Tuyệt Phách Liệt Uyên ta sẽ thả hai người bọn họ.” Lữ Thiếu Khanh thay đổi thái độ bất ngờ khiến cho tất cả mọi người đều không hiểu nổi. Mới vừa rồi còn há

miệng đòi ăn, bộ dạng như thể nếu người không đồng ý điều kiện chắc chắn ta sẽ không tha người. Mà bây giờ đột nhiên hắt lại đôi ý, không cần ba ngàn vạn viên linh thạch nữa, chỉ cần Kiếm Ngũ thì sẽ lập tức tha người. Xảy ra chuyện gì vậy? Cảnh tượng này khiến cho tất cả mọi người đều nghi hoặc, cho dù là Kế Ngôn cũng không đoán ra được sự đệ mình muốn làm gì. Kiếm Ngũ cũng sửng sốt, không rõ Lữ Thiếu Khanh muốn làm gì. Mà Lữ Thiếu Khanh lại có vẻ rất lo lắng, rống lên với Kiếm Ngũ: “Nhanh lên, nếu không ta sẽ giết hai người bọn họ!” Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng vang lên. “Người muốn giết ai?” Giọng nói lạnh lùng không có tí cảm xúc nào như âm thanh của thượng tiên trên cửu thiên vọng xuống. Giọng nói này khiến cho hai con Tiêu Bạch bên cạnh Tiêu Y và Lữ Thiếu Khanh đều xù lông. Tim ngừng đập, máu huyết đông cứng, đến hơi thở cũng gần như cứng lại. Lần này Lữ Thiếu Khanh có thể cảm nhận được một cách chân chân thật thật, thực tế rõ ràng có một ánh mắt đang nhìn mình cực kỳ giống ánh mắt của Tiên Đế. Lạnh như bùng, hờ hững, kinh khủng, xuyên thấu tất cả. Lúc này hắn như một con thỏ trắng nhỏ bị một con mãnh hổ theo dõi. Bị mãnh hổ nhìn chăm chăm, con thỏ trắng nhỏ là hắn có chấp cánh cũng khó mà trốn được. Hết chương 1033.

Chương 1034. Thánh chủ xuất hiện, cò kè mặc cả

Những người khác vừa nghe được giọng nói này, tất cả tu sĩ Thánh tộc đều cúi đầu hành lễ: “Thánh chủ!” Hai mắt Kế Ngôn bùng lên, chiến ý hừng hực. Tiêu Y tê cả da đầu, lông tóc dựng đứng, vội vàng dựa sát vào bên cạnh Kế Ngôn. Thật đáng sợ, thì ra là Thánh chủ xuất hiện. Bảo sao thái độ của Nhị sư huynh đột nhiên thay đổi. Nhưng Nhị sư huynh quá lợi hại đi, không ngờ lại dự đoán được Thánh chủ đến. Tiêu Y đến bên cạnh Kế Ngôn, thận trọng ngẩng đầu lên, nhìn quanh, muốn xem Thánh chủ như thế nào. Trong khoảng thời gian ở Tuyệt Phách Liệt Uyên, số lần nàng nghe nói về Thánh chủ không nhiều. Nàng không hiểu rõ lắm về Thánh chủ, chỉ biết một chút là trên Hàn tinh này Thánh chủ là người mạnh nhất. Thực lực ít nhất cũng là Luyện Hư kỳ trở lên, thậm chí còn mạnh hơn nữa. Nhưng nhìn một vòng vẫn không thấy bóng Thánh chủ đâu, quan sát một lúc lâu nàng mới cả gan thì thầm hỏi Kế Ngôn. “Đại sư huynh, Thánh chủ tới rồi sao?” Sắc mặt Kế Ngôn rất nghiêm túc, chiến ý khuấy động trong lòng, hắn ta chỉ lắc lắc đầu không nói gì. Giọng nói lạnh lùng của Thánh chủ lại vang lên lần nữa: “Thả người trong tay ngươi ra, đánh một trận với Kiếm Ngũ, thắng thì sống, bại thì chết!” “Nếu không, chết!” Trong lòng Kiếm Ngũ mừng như điên, lớn tiếng hô: “Tạ ơn Thánh chủ!” Chỉ cần Lữ Thiếu Khanh đánh với lão, lão tự tin một trăm phần trăm mình có thể chơi chết Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh thầm mắng ầm lên, Thánh chủ hỗn đản này muốn làm gì? Dem ta làm đá mài đao à? Nhưng trước thanh đao Kiếm Ngũ này, loại đá như ta có tác dụng cái rắm ấy. Muốn giết ta cứ việc ra tay luôn đi là được, cần gì phải dùng đến thủ đoạn này tra tấn người? Lữ Thiếu Khanh không làm, Thánh chủ chịu không? Hắn ngẩng đầu gào lên: “Ta không phục! Có ai làm Thánh chủ như ngươi không?” Trời ạ! Cả đám người đều kinh hãi, Nhân tộc này không sợ chết thật à? Đàm Linh cũng trợn mắt há mồm, rốt cuộc lá gan của tên hỗn đản kia lớn bằng chừng nào? Đây là Thánh chủ của Thánh tộc đấy, là người có quyền lực tối cao của Hàn tinh đấy. Nói

cách khác, ngài chính là Hoàng Đế của Hàn tinh, ngài nhất ngôn cửu đỉnh, không ai dám phản đối. Không ai dám khiêu chiến với quyền uy của ngài. Thánh chủ bảo người chết thì người phải chết, không có thương lượng. Ai dám ngỗ nghịch với Thánh chủ, chờ đợi chỉ có bỏ mình diệt tộc. Nhưng hôm nay, một Nhân tộc, lại dám nói chuyện với Thánh chủ thế này. Điên rồi, tên hỗn đản kia chắc chắn điên rồi. Đàm Linh lại lần nữa rên rỉ, không cứu nổi rồi. Chắc chắn không cứu nổi rồi, đến lúc này người còn có lựa chọn nào khác sao? Có phải người lại muốn cò kè mặc cả với Thánh chủ không đây? Ngay cả sư phụ ta cũng không dám tùy tiện mặc cả với Thánh chủ, người là cái gì chứ? Người chỉ là một Nhân tộc hèn hạ vô sỉ, một Nguyên Anh nho nhỏ, một tên hỗn đản khiến cho người ta hận đến nghiến răng. Thánh chủ cho người cơ hội, đáng lẽ người phải vội vàng mà nắm lấy, chứ không phải ở đây chọc giận ngài. Mặc dù đối đầu với Kiếm Ngũ là Nguyên Anh tầng chín phần thắng không lớn, nhưng tóm lại vẫn có một chút, xem như cơ hội cuối cùng. Chọc giận Thánh chủ, đến cơ hội cuối cùng người cũng không có. Cuồng phong vẫn vùn vụt gào rít, Thánh chủ không tiếp tục lên tiếng nữa, giống như đã đi rồi. Lữ Thiệu Khanh chờ một lát không thấy Thánh chủ nói gì, lá gan lớn hơn không ít. Hắn lại nói với bầu trời: “Làm sao? Nói đi, người làm việc như thế rất thiếu công bằng, có biết không? Ta không phục!” Trời đất! Nhân tộc này bị dọa đến choáng váng rồi à? Hay là nói một hồi rồi cảm thấy thế giới này quá tốt đẹp hay sao? Người là một Nhân tộc, lại dám chạy đến nói công bằng với Thánh chủ của chúng ta? Khác nào một con thỏ trắng đòi công bằng với lão hổ? Chết chắc. Chết chắc. Không ít người hưng phấn tràn đầy chờ mong. Bọn họ đang mong mỗi Thánh chủ sẽ chơi chết cái tên Nhân tộc không biết trời cao đất rộng này thế nào. Là một chương chụp chết cho hắn được thống khoái đi tìm Diêm Vương? Hay là đập một cái cho hắn sống dở chết dở? Hay dứt khoát rút linh hồn hắn ra đem đi đốt đèn trời? Nhưng mà? Một lát sau, giọng nói của Thánh chủ lại vang lên: “Công bằng? Người muốn công bằng gì?” Tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm như kẻ ngớ ngẩn. Mặc dù giọng nói của Thánh chủ vẫn tràn đầy lạnh lùng và uy nghiêm. Nhưng tất cả mọi người đều nghe ra được vài phần khác lạ. Có vẻ như Thánh chủ định tiếp tục cho Nhân tộc này cơ hội? Không thể nào. Thánh chủ hận Nhân tộc như thế,

không đập một phát chết tươi Nhân tộc này ngay tại chỗ coi như đã là ban cho Nhân tộc ân huệ lớn bằng trời bằng bể rồi. Trong lòng Lữ Thiếu Khanh lại càng bình tĩnh, khẳng định tên Thánh chủ này có âm mưu gì đó, mà hắn là một thành phần không thể thiếu trong âm mưu đó. Nói cách khác, mình có giá trị. Lữ Thiếu Khanh ngẩng đầu ưỡn ngực, một thân chính khí nói với bầu trời: “Nhân tộc ta kính già yêu trẻ, thân là thanh niên ưu tú mười tốt của Nhân tộc, ta không muốn bắt nạt lão nhân gia.” “Đây là ranh giới cuối cùng của ta. Cho nên, ngươi đổi điều kiện đi.” Dừng một chút, hắn nhìn khắp một vòng, cuối cùng chỉ vào bọn Thôi Thanh nói: “Ta không chiếm tiện nghi của ngươi, để cho mấy Nguyên Anh bọn họ cùng lên đi, ta chịu thiệt một chút cũng được.” Mẹ nó chứ! Đám người nghe xong, một vạn con thảo nê mã lập tức lao qua đầu. Có người nhin không được mà quát lên theo bản năng: “Nhân tộc vô sỉ!” “Nhân tộc không biết xấu hổ!” Hết chương 1034.

Chương 1035. Thánh chủ xuất hiện, cò kè mặc cả

Thôi Thanh và các Nguyên Anh của Thôi gia càng hận không thể lập tức lao lên cắn chết Lữ Thiếu Khanh. Người chịu thiệt một chút ấy à? Lời này chỉ có Nhân tộc vô sỉ hèn hạ mới nói ra được thôi. Lần này Thánh chủ lại im lặng, có vẻ cũng bị mấy lời vừa rồi của Lữ Thiếu Khanh dọa cho phát sợ. Một lúc lâu sau, giọng nói của Thánh chủ lại vang lên: “Đánh với Kiếm Ngũ một trận, nếu không, chết!” Lần này, dù là Tiêu Y cũng có thể nhận ra được trong giọng nói của Thánh chủ mang theo sự phẫn nộ. Lữ Thiếu Khanh tiếp tục kêu to: “Ta không muốn bắt nạt lão nhân gia, ta kính già yêu trẻ.” “Àm âm!” Một tia chớp từ trên trời giáng xuống, phía xa xa, một ngọn núi cao cả trăm mét đã biến mất chỉ trong chớp mắt. Lữ Thiếu Khanh lập tức đổi giọng: “Ta muốn liên thủ với sư huynh, lão quá mạnh, ta đánh không lại được!” Phụt! Có người bị Lữ Thiếu Khanh chọc giận cho nôn ra máu. Kiếm Ngũ hét lớn: “Nhân tộc ti tiện, người thì tính là cái gì? Người cũng xứng nói với Thánh chủ như thế à?” Nhưng lần này trên bầu trời chỉ vọng xuống một tiếng: “Được!” Sắc mặt Kiếm Ngũ cứng đờ. Đàm Linh ôm đầu. Điên rồi, điên rồi. Tên hỗn đản kia điên thật rồi. Lại dám cò kè mặc cả với Thánh chủ, mà còn thành công nữa? Rốt cuộc thế giới này là sao? Rốt cuộc tên hỗn đản kia có lai lịch gì? Đàm Linh nghĩ đến vỡ đầu cũng không ra nguyên nhân. Nàng ta liếc mắt sang bên cạnh, Thì Liêu cũng hết như mình. Ôm đầu, kinh ngạc không thể hiểu nổi. Chuyện vừa xảy ra đã đủ kích Thì Liêu rất mạnh. “Đàm Linh đại nhân, cái này... cái này... chuyện gì xảy ra vậy?” Thì Liêu nhìn Đàm Linh, tâm can sắp hỏng mất rồi. Sao hoàn toàn khác với suy đoán của ta vậy? Đàm Linh cũng cười khò lắc đầu. “Đừng hỏi ta, ta cũng không biết.” Chỉ có Thánh chủ mới biết rốt cuộc là tại sao. Sự sùng bái trong ánh mắt Thì Cơ gần như hóa thành thực chất rồi. Quá lợi hại. Trên đời này chỉ có Lữ Thiếu Khanh đại nhân lợi hại được tới như vậy. Mộc Vĩnh phía xa xa không có sợ hãi thán phục mà đang lo lắng thật sâu. Hắn ta nhìn lên trời, thấp giọng nói: “Rốt cuộc người đang mưu đồ cái gì?” Trong mắt Mộc Vĩnh,

bầu trời xám xịt trong mây dường như biến thành màu đen, “Sắp đổi trời sao?”Kiếm Ngũ ngẩng đầu nhìn lên trời, trên khuôn mặt khô cằn thêm vài phần tang thương.Thánh chủ không phải giả chứ?Rõ ràng Nhân tộc cò kè mặc cả, Thánh chủ ngài có thân phận gì?Cò kè mặc cả với hần thì thôi đi, cuối cùng còn đồng ý để hần ép giá?Nếu ngài đồng ý thì nói sớm ra luôn đi, làm hại ta bị vả mặt.Trong tim Kiếm Ngũ bỗng sinh ra một cỗ oán khí, nhưng cỗ oán khí này lập tức chuyển mục tiêu.Tất cả đều tại tên Nhân tộc ti tiện kia.Kiếm Ngũ cầm kiếm tiến lên chỉ vào Lữ Thiếu Khanh: “Thả bọn Kiếm Nhất ra, nếu không...”Chát!Kiếm Nhất lại bị tát một cái.Lữ Thiếu Khanh vẫn nói câu kia: “Đừng dọa ta!”Khí thế của Kiếm Ngũ trì trệ, lão lại ngẩng đầu nhìn trời.Thánh chủ, ngài nhìn thấy chưa?Nhân tộc này vẫn phách lối như thế, ngài mặc kệ sao?Kiếm Lan thét lên: “Người... cái tên hỗn đản, người không sợ Thánh chủ sao?”“Thánh chủ bảo ta thả người, đương nhiên ta phải thả.” Lữ Thiếu Khanh cười híp mắt: “Nhưng trước khi thả người, ta không hy vọng có ai làm ta sợ.”Kiếm Lan còn muốn mắng thêm vài câu, nhưng đôi mắt với ánh mắt của Lữ Thiếu Khanh, lòng nàng ta lạnh ngắt, theo bản năng rút cổ lại.Trong hai mắt Lữ Thiếu Khanh không chứa sợi ý cười nào, mà lạnh như băng, tựa như chỉ một khắc sau sẽ giết cả hai tử đệ họ vậy.Lữ Thiếu Khanh nhìn chằm chằm Kiếm Nhất và Kiếm Lan.Kế hoạch tốt như thế mà lại bị tên Thánh chủ kia làm rối loạn.Trong lòng Lữ Thiếu Khanh tràn ngập sát ý, hần hận không thể vọt lên đỉnh Thánh sơn chặt Thánh chủ thành mười khúc tám đoạn, rồi cướp sạch sẽ tất cả nhà kho của lão ta.Tiếc là, thực lực vẫn còn quá yếu.Thánh chủ đã ra mặt, hiện tại hần cũng không biết tiếp theo sẽ thế nào.Lúc này hần chỉ có thể đánh với Kiếm Ngũ một trận theo ý Thánh chủ.Kiếm Ngũ rất mạnh, là Nguyên Anh tầng chín, so ra tương đương với Thôi Chương Uyển, chứ không phải hàng rơm như Thôi Chương Minh.Nhưng hiện tại cũng chỉ có thể liều mạng.Ánh mắt của Lữ Thiếu Khanh sâu hun hút, tràn ngập sát khí.Sát khí nồng đậm khiến cho Kiếm Nhất và Kiếm Lan sợ hãi.Cỗ sát khí này khiến cho bọn họ hiểu được Lữ Thiếu Khanh còn đáng sợ trong tưởng tượng của mình nhiều.Lữ Thiếu Khanh giơ tay lên, Kiếm Lan bị dọa sút nửa hét toáng lên, tưởng hần muốn giết mình.Nhưng Lữ Thiếu Khanh chỉ giải trừ mấy đạo cấm chế trên người hai người này, khôi phục hành động cho hai tử

đệ bọn họ. “Cút đi!” Kiếm Nhất và Kiếm Lan không nói nhảm vội vàng rời đi. Kiếm Nhất quay đầu lại hung tợn nhìn chằm chằm Lữ Thiếu Khanh, định để lại vài câu dọa dẫm. Lữ Thiếu Khanh chỉ hắt ta, đe dọa: “Người thử phách lối một chút xem nào?” Trong lòng nổi giận nhưng thân thể Kiếm Nhất lại rất thành thật tăng thêm tốc độ. Được người của Kiếm gia bảo vệ, Kiếm Nhất mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng phát hiện ánh mắt quan tâm thương hại của người trong Kiếm gia, lửa giận trong lòng hắt ta lại càng cháy mạnh. Sắc mặt hắt ta hết sức khó coi, nổi nhục nhẽ như vô số con kiến cắn nuốt nội tâm hắt ta. Hắt ta cúi đầu, nội tâm phần nộ, sát ý và oán hận hỗn tạp trộn với nhau khiến cho toàn thân hắt ta như tảng băng vạn năm tỏa ra khí lạnh nồng đậm. Tộc nhân bên người cũng lùi lại theo thói quen, không dám tới gần. Càng không ai dám nói gì. Không ai dám an ủi gì, ai dám nói sẽ chỉ châm mồi cho lửa giận của Kiếm Nhất. Hết chương 1035.

Chương 1036. Ta kính già yêu trẻ, không bắt nạt người khác

Kiểm Lan không trầm mặc phần hận như Kiểm Nhất, nàng ta cuồng loạn gào lên: “Nhân tộc đáng chết. Trưởng lão, nhất định phải giết hắn, lột linh hồn hắn ra cầm tù vạn năm, thiêu đốt vạn năm.” Toàn thân Kiểm Lan run rẩy vì phần nộ, dù đã lâu vậy rồi mà bột phấn trên mặt nàng ta vẫn còn đang rơi xuống. Tất cả mọi người đều chăm chú nhìn Kiểm Ngũ. Kiểm Nhất và Kiểm Lan đã thoát khỏi nguy hiểm, Kiểm Ngũ có thể yên tâm không còn cố kỵ gì nữa. Trong cơn phần nộ, lão lập tức hóa thân thành một con mãnh hổ đang nổi giận, chớp mắt đã rút kiếm tấn công Lữ Thiệu Khanh. Chỉ trong chốc lát, mấy chục đạo kiếm quang sắc bén lao tới Lữ Thiệu Khanh như mưa. Lữ Thiệu Khanh lập tức bỏ chạy. Kiểm Ngũ phần nộ gào thét: “Nhân loại ti tiện, mau nhận lấy cái chết!” Khí tức của Kiểm Ngũ quá kinh người, vạn dặm xung quanh đều bị càn quét, động vật cup đuôi bỏ chạy tứ phía. Lữ Thiệu Khanh chạy vèo sang một bên nhanh như thỏ, nói với Kế Ngôn: “Huynh bắt đầu với lão trước đi.” “Hết máu thì gọi ta.” Sau đó, Lữ Thiệu Khanh nói với Kế Ngôn: “Lão già, ta kính già yêu trẻ, không bắt nạt người, để con gà yếu Đại sư huynh ta đến đánh với người.” “Đánh không lại ta sẽ đến thu thập người.” Thánh chủ không có ở đây, đông đảo người của Thánh tộc cũng dám lớn tiếng thảo luận. Bọn họ nhao nhao lườm nguýt khinh bỉ Lữ Thiệu Khanh. “Gia hỏa thật vô sỉ.” “Không biết xấu hổ, Nhân tộc đều đáng ghét vậy sao? Sau này ta nhất định phải giết sạch Nhân loại thế này.” “Kính già yêu trẻ? Hành động nào của hắn giống với kính già yêu trẻ? Kiểm Ngũ đại nhân bị hắn chọc tức đến thổ huyết đấy.” Lần đầu tiên Thánh tộc nhìn thấy Nhân tộc thế này, hành vi của Lữ Thiệu Khanh để lại ấn tượng cho bọn họ là Nhân tộc toàn như vậy thôi. Kiểm Ngũ gầm thét: “Nhân tộc ti tiện, cùng lên đi!” Kiểm Ngũ không quan tâm đến chuyện giết Kế Ngôn, chủ yếu là Lữ Thiệu Khanh thôi. Không giết Lữ Thiệu Khanh, lão không nuốt trôi được cơn giận này. Nổi hận trong lòng không tan được. Chỉ có giết Lữ Thiệu Khanh, lão mới có thể phát tiết lửa giận và nổi hận trong

lòng.Kế Ngôn ra kiếm, đỡ được đòn tấn công của Kiếm Ngũ.Lạnh lùng nói: “Đối thủ của ngươi là ta!”Có được đối thủ như Kiếm Ngũ, Kế Ngôn cầu còn không được.Dù hiện tại hắn ta đang bị thương, không ổn lắm, nhưng hắn ta không sợ hãi.Vô Khâu Kiếm vung ra, thần long trắng bạc bay lên không trung gầm thét đón lấy Kiếm Ngũ.Kiếm ý hóa hình, thần long trắng bạc khí thế hung hung, đằng đằng sát khí.Thân thể dài trăm ngàn trượng cười mây cười gió, kiếm ý vô hình như long uy chấn nhiếp bốn phương, như thần long thật sự giáng lâm.Trong phạm vi ngàn dặm tràn ngập vô số kiếm ý.Cho dù không phải lần đầu tiên nhìn thấy Kế Ngôn ra tay.Nhưng lần nào tu sĩ Thánh tộc cũng đầy kinh dị, kính sợ thật sâu.Quá mạnh.Kiếm ý tinh thuần, phong mang vô địch.Tựa như Kế Ngôn mới thật sự là kiếm tu tuyệt thế đi tới Thánh địa Kiếm tu.Đối mặt với thần long khí thế hung hung, Kiếm Ngũ cũng rất nghiêm túc.Không cần phải nhiều lời miêu tả người lĩnh ngộ kiếm ý đệ tam trọng lợi hại cỡ nào, những người đã ngã xuống trước keiesm của Kế Ngôn đã nói rõ hết thảy.Trong lứa cùng thế hệ, hắn ta là vô địch, dù là Kiếm Nhất thiên tài kiếm tu cũng không phải đối thủ của Kế Ngôn.Nhưng chừng này còn chưa làm khó được Kiếm Ngũ.Kiếm Ngũ cũng là mang theo cái danh thiên tài mà lớn lên, cuộc đời giết địch vô số, dẫm lên vô số thi thể mới đi đến được ngày hôm nay.Dù là kinh nghiệm chiến đấu hay thực lực bản thân, thanh niên như Kiếm Nhất đều không thể so sánh được.Đối mặt với kiếm này, Kiếm Ngũ không tránh né.Với thân phận hiện tại, nếu lão tránh né, dù có thắng cũng sẽ bị người ta chê cười.Kiếm Ngũ đánh ra một kiếm bình bình đạm đạm mà bộc phát ra kiếm ý kinh thiên, một sức mạnh sôi trào mãnh liệt xộc lên tận trời, trùng trùng điệp điệp tựa như trời cao sóng biển, sức mạnh cường đại nghiền ép thế gian.Dù Kiếm Ngũ còn chưa lĩnh ngộ được kiếm ý đệ tam trọng, nhưng lão không chỉ đơn thuần so về kiếm ý với Kế Ngôn.Lão sẽ không phạm phải sai lầm cấp thấp này.Oành!Thần long gào thét lao đến như gặp phải gạch tường vô hình, kiếm ý bộc phát.Kiếm ý sắc bén như vô số thanh đao càn quét bốn phương.Trong vòng trăm dặm.Vô số cổ kiếm ý rơi xuống đất như mưa dội lên vô số vụ nổ âm âm, bốc lên bụi mù cuồn cuộn.Mặt đất như bị đào đi mất một lượt.Kiếm ý sắc bén năng lượng cường đại khiến cho đông đảo tu sĩ xung quanh biến sắc.Người có thực lực thấp run rẩy cả

hai chân. Quá kinh khủng, quá đáng sợ.Đừng nói tới ngăn cản chính diện, chỉ có dư ba của trận chiến cũng đủ để đòi mạng bọn họ.Hiệp thứ nhất, song phương đánh ngang tay.Sắc ặt Kiếm Ngũ hết sức khó coi.Phải giao thủ mới chính thức cảm nhận được sự đáng sợ của Kế Ngôn.Tuổi còn trẻ mà đã có được chiến lực như thế, Nhân tộc có được thiên tài cường đại đến vậy sao?So với Kế Ngôn, thiên tài trong gia tộc của mình chỉ là một đồng phân.Cho dù là Kiếm Nhất, thiên tài được Kiếm gia dốc toàn lực bồi dưỡng, so với Kế Ngôn, thực lực vẫn kém quá xa.Ánh mắt Kiếm Ngũ lập lòe, nhìn Kế Ngôn áo trắng tung bay, sát ý lại lần nữa tăng vọt lên tới đỉnh điểm.Nhân tộc có được thiên tài cỡ này, chưa diệt trừ được thực sự khó mà an tâm.Nghĩ vậy, Kiếm Ngũ hét lớn một tiếng, chủ động ra tay: “Giết!”Trường kiếm đâm ra, kiếm quang màu đen sáng lên như những thanh trường mâu màu đen nhánh, tỏa ra khí tức quỷ dị, chỉ kịp để lại một tàn ảnh giữa không trung rồi lao về phía Kế Ngôn.“Huyền Minh kiếm quyết!”Người của Kiếm gia thì thầm hô lên có vẻ hưng phấn.“Hừ, chỉ là Nhân tộc thôi. Đây là kiếm quyết Thiên cấp, hắn ta làm sao cản được.”“Một khi bị đánh trúng, không chỉ thân thể, ngay cả thần thức cũng sẽ bị thương nặng, thậm chí bị chôn vùi.”“Đề xem hắn ta ngăn cản thế nào.” Hết chương 1036.

Chương 1037. Như Chiến Thần

Chỉ trong một chớp mắt, mấy chục thanh trường mâu màu đen đã bao phủ lấy Kế Ngôn như một cơn mưa đen. Trường mâu màu đen tỏa ra khí tức quỷ dị, âm u lạnh lẽo sâu hun hút như có thể đông kết linh hồn con người vậy. Kiếm Ngũ tấn công, Kế Ngôn chỉ có một đáp lại. Vô Khâu kiếm trong tay xẹt qua, thoáng một cái, như vô số tiếng gió thổi vang lên trong không gian này. Tiếng gió thổi khiến cho người ta cảm thấy yên tâm. Tiêu Dao kiếm quyết! Cùng là kiếm quyết Thiên cấp, kiếm quang óng ánh, lãng lệ vô cùng. Oành! Chiêu thức của hai người lại va chạm, kiếm ý cường đại lại bắn ra. Được kiếm quang sáng chói chiếu rọi, trường mâu màu đen không ngừng tan rã, cuối cùng biến mất. Nhưng bản thân Kế Ngôn cũng kêu lên đau đớn, thân thể lão đảo, khóe miệng rịn máu tươi. Không ít người cảm thấy kỳ lạ. Rõ ràng Kế Ngôn đã đỡ được một kiếm của Kiếm Ngũ rồi, kiếm ý của Kiếm Ngũ không dậy nổi sóng gió gì trước mặt Kế Ngôn, vì sao Kế Ngôn lại bị thương? Ánh mắt lạnh như băng, Mộc Vĩnh lẩm bẩm một mình: “Kiếm Ngũ không đến nổi quá ngu ngốc, biết so kiếm ý mình không có cơ hội thắng.” Kế Ngôn đã lĩnh ngộ được cảnh giới kiếm ý đệ tam trọng, so với Kiếm Ngũ mới chỉ lĩnh ngộ được đệ nhị trọng thì hẳn ta chính là thần rồi. Đơn thuần so đấu kiếm ý, dù Kiếm Ngũ có là Hóa Thần cũng không chiếm được lợi lộc gì. So với Kế Ngôn, Kiếm Ngũ chỉ có một ưu thế thật sự là cảnh giới tu vi của bản thân. Cảnh giới Nguyên Anh tầng chín hậu kỳ so với cảnh giới Nguyên Anh tầng năm trung kỳ, xét về mặt này, với Kế Ngôn, Kiếm Ngũ cũng là thần. Kiếm Ngũ có cơ sở vững chắc, thực lực hùng hậu, chắc chắn Thôi Chương Minh lúc trước không thể so sánh. Mộc Vĩnh rất tò mò hỏi: “Đối mặt với đối thủ như vậy, Nhân tộc người sẽ đối phó ra sao?” Nhưng phương pháp của Kế Ngôn rất đơn giản cũng rất thô bạo. Hẳn ta không lùi bước, cứng rắn đối đầu với Kiếm Ngũ. Song phương người tới ta đi, người một kiếm, ta một kiếm. Trường kiếm oanh minh, kiếm quang óng ánh. Ngàn vạn đạo kiếm quang xen lẫn chiếu sáng nơi này óng ánh chói mắt, khiến cho người ta không dám nhìn thẳng. Vết thương trên

người Kế Ngôn càng lúc càng nhiều, thương thế cũng dần nặng thêm. Nhưng chiến ý trong cơ thể hắn ta bộc phát ra lại càng mãnh liệt hơn, hai mắt cũng tỏa sáng rực rỡ như thần quang óng ánh, chiếu rọi hư không, xé rách thiên khung. Với chiến ý cường đại, hắn ta như một vị Chiến Thần, đánh đâu thắng đó, dũng cảm tiến tới chết cũng không lùi bước. Bộ dạng này của Kế Ngôn khiến cho sắc mặt mọi người trong Thôi gia hết sức khó coi. Ký ức không hay lại lần nữa ập tới. Mới cách đây không lâu, mấy vị Nguyên Anh bọn họ vây công Kế Ngôn. Hắn ta cũng rơi vào tình trạng này, cuối cùng đã giết bọn họ đến đại bại, tử thương thảm trọng. Mộc Vĩnh thấy Kế Ngôn như vậy cũng khiếp sợ. Cuối cùng, hắn ta kinh ngạc thán phục không thôi: “Nhân tộc này quá mạnh.” Với trạng thái này, dù đối mặt với một vị Tiên Đế, Kế Ngôn cũng sẽ không lùi bước, dù có chết cũng phải cắn nuốt một miếng thịt. Đột nhiên, Vô Khâu kiếm trong tay Kế Ngôn vung ra, tỏa ra hào quang chói sáng. Kiếm ý mãnh liệt như nước sôi trào lên tới tận đỉnh, cường thế vô địch. Kiếm Ngũ cũng không thể không tránh đi một kiếm này của Kế Ngôn. Sau đó, Kế Ngôn nhắm mắt, khí tức toàn thân như mặt trời mới mọc, dần dần nóng lên. “Cái này...” Tất cả mọi người đều kinh ngạc: “Đây là muốn đột phá sao?” Hành động của Kế Ngôn làm mọi người sợ hãi đến rớt cẳng. Nhiều người thậm chí còn có chút suy sụp. Đại ca, người đang chiến đấu, là loại chiến đấu quyết sinh tử đấy. Chỉ cần không cẩn thận người sẽ phải chết. Người thì hay rồi, đánh được một nửa liền không đánh nữa mà chạy đi đột phá sao? Người nghĩ đây là cái gì? Trò đùa sao? Hay là trò chơi của tiêu hải tử? “Hắn ta, đầu óc hắn ta nghĩ như thế nào vậy?” “Đầu óc hắn ta có vấn đề sao? Hắn ta cho rằng Kiếm Ngũ đại nhân sẽ chờ hắn ta đột phá rồi mới tiếp tục ra tay sao?” “Nhân tộc đều không có đầu óc như vậy sao?” “Hắn ta không biết nếu đánh không lại hắn ta sẽ chết sao?” Không ít người Thánh tộc cười lạnh: “Ha ha, Nhân tộc ngây thơ, Nhân tộc tham lam.” “Cho rằng cơ duyên đã đến, liền không quan tâm mà đi đột phá sao?” “Hắn ta cho rằng Kiếm Ngũ đại nhân sẽ tốt bụng như vậy sao?” “Thánh tộc và Nhân tộc không đội trời chung, hay là hắn ta biết mình đánh không lại cho nên mới làm như vậy?” “Từ bỏ chống cự sao?” Đàm Linh bên này cũng hết sức im lặng. Kế Ngôn đại nhân, hắn, hắn muốn làm gì? Thôi Liêu cảm thấy hết chỗ nói đối với việc này: “Hắn ta làm như vậy,

không phải phơi bày bản thân dưới kiếm của Kiếm Ngũ đại nhân sao?“Với hận ý của Kiếm Ngũ, tuyệt đối không có lòng thương hại, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội tốt.Đàm Linh lắc đầu, nàng ta đã không biết nói cái gì.Kế Ngôn ở chỗ nàng ta một thời gian, nàng ta cũng coi như là có chút hiểu biết đối với hắn ta.Kế Ngôn là một người cuồng tu luyện, có thời gian liền tu luyện, hoàn toàn tương phản với sư đệ Lữ Thiếu Khanh.Hiện tại xem ra, hiểu biết của nàng ta đối với Kế Ngôn còn lâu mới đủ.Không ngờ vào loại thời khắc mấu chốt này mà lại dám không quan tâm đi đột phá.Đó là tự đặt mình vào nguy hiểm.Đàm Linh không hiểu, cũng không muốn hiểu.Vào loại thời điểm nguy hiểm này, một người tùy tiện tới cũng có thể quấy nhiễu đột phá của ngươi, ngươi làm sao đột phá đây? Mộc Vĩnh cũng lắc đầu: “Quá xúc động rồi, bỏ lỡ cơ hội đột phá, còn có thể có lần sau. Nhưng nếu tính mạng đã không còn, ngày sau sẽ không còn cơ hội nữa.“Tất cả mọi người Thánh tộc đều cho rằng một chiêu này của Kế Ngôn là chiêu ngu ngốc. Hết chương 1037.

Chương 1038. Làm hồng

Kiểm Ngũ cũng nghĩ như thế. Kế Ngôn như vậy, làm cho ông ta vô cùng phần nộ. Ông ta gầm lên: “Nhân tộc chết tiệt, người cho rằng ta sẽ chờ người đột phá sao? Người đã từ bỏ chống cự, ta sẽ thành toàn cho người.” Kiếm Ngũ bị chọc giận đến ngực phập phồng bất định. Trong mắt ông ta, hành động này của Kế Ngôn không thể nghi ngờ chính là coi thường ông ta, không để ông ta vào mắt. Nếu người đã muốn chết, ta sẽ thành toàn cho người. Ánh mắt Kiếm Ngũ hung ác, tàn nhẫn ra tay. Hơn nữa, vì phát tiết lửa giận và hận ý trong lòng, cả người Kiếm Ngũ nhảy lên, trường kiếm trong tay đâm thẳng vào Kế Ngôn. Từ xa nhìn lại, giống như một con hổ phần nộ, đánh về phía con mồi không thể động đậy. Trường kiếm sắc bén như móng hổ, tản mát ra hàn quang sâu kín, tàn nhẫn trí mạng. Hết thuốc chữa rồi! Tu sĩ Thánh tộc nhao nhao lắc đầu, cười lạnh không thôi. Ánh mắt bọn họ trừng thật to, nhìn Kiếm Ngũ lao thẳng vào Kế Ngôn. Bọn họ đều chờ mong Kiếm Ngũ một kiếm bay đầu Kế Ngôn. Nhưng mà ngay khi Kiếm Ngũ giết tới trước mặt Kế Ngôn, bỗng nhiên một bóng dáng xuất hiện ở bên cạnh Kiếm Ngũ, một tia sáng lạnh mang theo hơi thở trí mạng đâm về phía Kiếm Ngũ, giống như một vị thích khách lao ra từ trong bóng tối. Lặng lẽ không một tiếng động, đột nhiên xuất hiện. Trong lòng Kiếm Ngũ sinh ra cảm giác nguy hiểm, kịp thời thu kiếm cấp tốc lui về phía sau, tránh được một đòn này. Tất cả mọi người kinh hãi, người đột nhiên xuất hiện dọa bọn họ nhảy dựng lên. Đợi đến khi bọn họ thấy rõ người tới, bọn họ đều im lặng. Người tới chính là Lữ Thiếu Khanh. Lúc này, tất cả bọn họ mới nhớ ra, lần này đối thủ của Kiếm Ngũ còn có Lữ Thiếu Khanh. Vừa rồi Kế Ngôn và Kiếm Ngũ đánh nhau vô cùng kịch liệt, Lữ Thiếu Khanh vẫn không lộ diện, khiến mọi người theo bản năng xem nhẹ Lữ Thiếu Khanh. Cho đến khi Lữ Thiếu Khanh xuất hiện, tất cả mọi người mới kịp phản ứng. Vì sao Kế Ngôn có thể yên tâm đi đột phá. Thì ra là còn có Lữ Thiếu Khanh, hẳn ta đã giao an toàn của mình cho Lữ Thiếu Khanh. Mọi người cảm thấy kinh ngạc, nhìn Lữ Thiếu Khanh, vẻ mặt phức tạp. “Thì ra là thế, hẳn ta

tin tưởng sự đệ của mình, tin tưởng hẳn có thể ngăn cản được Kiếm Ngũ đại nhân?""Hẳn có thể ngăn cản được Kiếm Ngũ đại nhân sao?""Không thể nào, mặc dù hẳn có thể bắt được Kiếm Nhất đại nhân, nhưng hẳn không thể nào là..."Người muốn chết à, loại lời này mà người cũng dám nói ra?""Kiếm Nhất đại nhân đang nhìn chăm chăm người..."Khụ khụ, ý của tã là hẳn tuy rằng rất lợi hại, nhưng ta tin tưởng hẳn tuyệt đối không phải đối thủ của Kiếm Ngũ đại nhân.""Đúng vậy, người xem biểu cảm của hẳn đi, bộ dáng như sắp khóc, nhất định là cảm thấy Kiếm Ngũ đại nhân rất khó đối phó."Đám Linh ở xa xa cũng thấy được biểu cảm của Lữ Thiếu Khanh.Đám Linh kỳ quái: "Tên khốn kia có biểu cảm như thế là sao? Muốn khóc à? Hừ, ngu xuẩn, tên hồn đản ngu xuẩn, đã đến nước này rồi, người có khóc cũng vô dụng. Kiếm Ngũ đại nhân mạnh hơn Kiếm Nhất nhiều lắm."Thời Cơ lo lắng nói: "Lữ Thiếu Khanh đại nhân có thể có vấn đề gì không? Hẳn có thể ngăn cản được Kiếm Ngũ đại nhân sao?"Thời Liêu lắc đầu: "Rất khó, lần này Kế Ngôn đại nhân gặp phiền toái rồi. Kiếm Ngũ đại nhân tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội như vậy, Kế Ngôn đại nhân quá mức tin tưởng Lữ Thiếu Khanh đại nhân."Về mặt Lữ Thiếu Khanh ưu thương, giống như mất đi một trăm vạn viên linh thạch, bị thương không thôi.Gặp phải sư huynh như vậy, quá khó chịu.Mình ở bên cạnh đang tìm cơ hội chuẩn bị làm lão Lục (1), kết quả còn chưa trở thành lão Lục mà đã bị ép đi ra buôn bán rồi.(1) Từ lỏng tiếng Hoa này xuất hiện từ game CSGO. Lão Lục được dùng để chỉ những người chơi thay vì cùng đồng đội phối hợp tấn công lại chọn cách núp lùm để chờ cơ hội lột vật phẩm.Quang minh chính đại trốn trong bụi cỏ âm thầm ra tay với người kia có phải tiện hơn không?Đều tự trách mình thôi, dung túng quen rồi.Trở về nhất định phải để sư phụ đánh mông hẳn ta, thân là sư huynh, luôn để sư đệ giúp hẳn ta chùi mông, còn có thiên lý sao?Lữ Thiếu Khanh nói với Kiếm Ngũ: "Không bằng mọi người nghỉ một lát, chờ sư huynh ta khỏe lại rồi nói sau?""Nhân loại chuột nhất, cuối cùng cũng dám đi ra rồi sao?" Kiếm Ngũ nhìn Lữ Thiếu Khanh, hai mắt lập tức đỏ lên: "Đi chết đi."So với Kế Ngôn, Lữ Thiếu Khanh mới là người ông ta muốn giết nhất.Với mọi chuyện mà Lữ Thiếu Khanh làm ở đây hôm nay, nếu ông ta không bầm thây Lữ Thiếu Khanh, ông ta tuyệt đối không còn mặt mũi.Lữ Thiếu Khanh vừa xuất hiện, liền hấp

dẫn cừu hận của ông ta. Kiếm Ngũ phần nộ vung vẩy trường kiếm, từng luồng lại từng luồng kiếm quang màu đen hóa thành trường mâu bắn về phía Lữ Thiếu Khanh. Sắc mặt Lữ Thiếu Khanh rất khó chịu, hấn trở tay đánh một kiếm, Ly Hỏa Kiếm Quyết bắn ra. Từng ngọn lửa màu trắng đen xuất hiện, giống như hỏa chi tinh linh, chống lại trường mâu màu đen. Giống như tuyết xuân tan rã, công kích lần này của Kiếm Ngũ bị Lữ Thiếu Khanh dễ dàng hóa giải, bị ngọn lửa màu đen trắng hấp thu. So với Kế Ngôn, Lữ Thiếu Khanh có vẻ thoải mái hơn. Hơn nữa, công kích của Lữ Thiếu Khanh còn chưa xong, ngọn lửa trắng đen bộc phát ra uy thế càng mạnh hơn, xoay tròn xoay tròn, giống như quần hoa vây quanh bay về phía Kiếm Ngũ... Hết chương 1038.

Chương 1039. Thánh Chủ, người có quản hay không?

Ngọn lửa màu đen trắng đánh úp lại, kiếm ý cuồng bạo, khiến cho ông ta cảm nhận được cảm giác nóng bỏng, linh hồn cũng run rẩy. Kiếm Ngũ kinh hãi, vội vàng ra tay lần nữa mới đánh tan thể tấn công của Lữ Thiểu Khanh. Đáng chết! Sắc mặt Kiếm Ngũ khó coi, trong lòng mắng to, đồng thời vẻ mặt lại ngưng trọng. Lữ Thiểu Khanh còn làm cho ông ta cảm thấy khó đối phó hơn so với Kế Ngôn. Kế Ngôn đại chiến Thôi gia có đông đảo Nguyên Anh, trạng thái không tốt, bị thương, thực lực giảm xuống. Lữ Thiểu Khanh thì khác, Kiếm Nhất không tạo thành bao nhiêu phiền toái cho hắn. Lữ Thiểu Khanh nói với Kiếm Ngũ: “Đã nói rồi, nghỉ một lát thì như thế nào? Ta sợ người như vậy sẽ bị ta đánh chết, ta là người tôn kính lão nhân gia nhất.” “Đi chết đi!” Kiếm Ngũ giận dữ, ông ta không nói nhảm, ra tay lần nữa. Thủ đoạn của ông ta khi đối phó với Lữ Thiểu Khanh cũng giống như thủ đoạn đối phó với Kế Ngôn. Dùng cảnh giới thực lực để đối phó Lữ Thiểu Khanh. Thế nhưng, đánh, đánh một hồi, Kiếm Ngũ phát hiện Lữ Thiểu Khanh càng thêm khó chơi so với Kế Ngôn. Kế Ngôn sẽ không né tránh, đối mặt với tấn công của ông ta, Kế Ngôn áp dụng biện pháp là đổi đầu chính diện, lấy chiến đổi chiến. Có cái loại khí thế thề sống chết không lùi. Nhưng khi ông ta đánh nhau với Lữ Thiểu Khanh, Lữ Thiểu Khanh giao hoạt giống như một con hồ ly, đối mặt với công kích của ông ta, nếu Lữ Thiểu Khanh có thể né tránh thì tuyệt đối sẽ không chống đỡ một chút nào. Cố gắng không đổi đầu với ông ta, dùng cái giá thấp nhất để ngăn cản tấn công của ông ta. Trượt như một con cá chạch, khiến cho công kích của Kiếm Ngũ thất bại, không làm gì được hắn. Khiến lửa giận trong lòng Kiếm Ngũ càng ngày càng thịnh. Trong nháy mắt, hai người đã giao thủ hơn hai mươi hiệp. Trong đó phần lớn đều là Kiếm Ngũ ra tay, mà Lữ Thiểu Khanh thì áp dụng thủ thế, đối mặt với tấn công của Kiếm Ngũ, Lữ Thiểu Khanh đều ngăn cản. Mặc dù công kích của Kiếm Ngũ sắc bén, có thể khiến Lữ Thiểu Khanh chịu nhiều đau khổ. Nhưng Lữ Thiểu Khanh giao hoạt

như hồ ly, công kích của Kiếm Ngũ phần lớn đều bị hấn tránh né, bởi vậy thương tổn mà Kiếm Ngũ tạo thành cho Lữ Thiếu Khanh cũng không lớn. Thậm chí đánh tới bây giờ, trên người Lữ Thiếu Khanh chỉ xuất hiện vài vết thương, nhưng chớp mắt vết thương liền khép lại, cường độ thân thể kinh người. Về phần những thứ khác, đến cả một ngụm máu Lữ Thiếu Khanh cũng không nôn ra. Càng làm cho Kiếm Ngũ học máu chính là, miệng Lữ Thiếu Khanh cũng không ngừng. “Đánh mệt rồi sao? Không bằng nghỉ một lát đi. Ta đã nói rồi, để sư huynh ta tới, sư huynh ta đánh tốt hơn một chút. Người xem, người có thể đánh lại ta sao?” Lải nhải lải nhải, giống như ruồi bọ âm ỉ khiến Kiếm Ngũ Phiên muốn chết. Hận không thể một kiếm đâm vào miệng Lữ Thiếu Khanh. Ông ta rống giận: “Có dám đánh một trận chính diện với ta không?” Đòi phó Lữ Thiếu Khanh giống như đòi phó với một con cá chạch, một con hồ ly, tất cả tấn công đều khó có thể tạo thành thương tổn trí mạng đối với Lữ Thiếu Khanh, làm cho ông ta càng thêm nóng nảy nổi giận. Trong mắt ông ta chỉ có một mình Lữ Thiếu Khanh, mọi thứ bên ngoài ông ta đều bỏ qua, ông ta chỉ muốn băm thây Lữ Thiếu Khanh thành vạn đoạn. “Ta tôn kính lão nhân nhất, ta không muốn chính diện lập tức đánh chết người...” “Mọi người vây xem cũng âm thầm giật mình, bọn họ không ngờ Lữ Thiếu Khanh mạnh như vậy. Trong mắt bọn họ, Lữ Thiếu Khanh là sư đệ của Kế Ngôn, thực lực hẳn là yếu hơn Kế Ngôn một chút mới đúng. Kế Ngôn chẳng quan tâm, cái gì cũng mặc kệ liền đi đột phá, phó thác an toàn của mình cho Lữ Thiếu Khanh, trong mắt mọi người đây là một chiêu ngu ngốc. Kiếm Ngũ sẽ đánh bại Lữ Thiếu Khanh rất nhanh, sau đó sẽ dễ dàng trừng trị Kế Ngôn. Nhưng không ngờ kết quả lại thành như vậy. Hơn hai mươi hiệp, đánh tới bây giờ, đừng nói giết chết Lữ Thiếu Khanh, ngược lại hắn vẫn vui vẻ, ngay cả bị thương cũng chưa từng có. Kiếm Nhất nhìn đến trong lòng bốc hỏa, hận không thể xông lên đánh một kiếm giết chết Lữ Thiếu Khanh. Kiếm Ngũ đánh tới bây giờ, nói thật, đã rất mất mặt. Đòi mặt với hai Nhân tộc thực lực không bằng ông ta, nếu ông ta không kịp thời giết chết bọn họ, đều sẽ coi là mất mặt, không xứng với thân phận Nguyên Anh tầng chín của ông ta. Hiện tại đối phương một người đang nhắm mắt đột phá, một người chơi Kiếm Ngũ đến xoay quanh. Kiếm Nhất chỉ muốn rống một câu ngu xuẩn với Kiếm Ngũ. Không ra tay với Kế

Ngôn sao? Nhưng mà thân phận và tôn nghiêm của hấn ta làm cho hấn ta không thể làm như vậy, hấn ta chỉ có thể thấp giọng ở bên cạnh tử tử của mình nói: “Vì sao không ra tay với một Nhân tộc khác? Muốn chờ hấn ta đột phá rồi mới ra tay sao?” Kiếm Lan nghe vậy, ánh mắt lập tức sáng lên, lập tức hô to với Kiếm Ngũ: “Trưởng lão, đừng bị hấn lừa, ra tay với sư huynh của hấn đi.” Kiếm Ngũ nghe vậy, hai mắt đỏ thẫm dần dần khôi phục lý trí, ánh mắt lướt qua Lữ Thiếu Khanh, rơi vào trên người Kế Ngôn xa xa. Chết tiệt! Lữ Thiếu Khanh giận dữ, rống giận với Kiếm Lan: “Đồ tam bát thời tha, người chờ đó cho ta.” Hấn cố ý mở miệng chọc giận Kiếm Ngũ, chính là vì giữ chặt hận thù của Kiếm Ngũ, để cho ông ta xem nhẹ Kế Ngôn. Hiện tại một câu nói của Kiếm Lan liền đập nát tính toán của hấn. Lúc này Lữ Thiếu Khanh vung tay lên, hét lớn một tiếng: “Lão gia hỏa, xem chiêu!” “Vẫn Thạch Đại Triệu Hoán thuật! Quả cầu lửa lớn hơn ngàn mét từ trên trời giáng xuống. Quả cầu lửa khổng lồ như vậy làm cho rất nhiều Thánh tộc lần đầu tiên nhìn thấy sợ hãi. “Trời ơi!” “Đây là pháp thuật gì? Cấp Thiên sao?” “Giống như một mặt trời rơi xuống vậy!” “Sắc mặt hai tử đệ Kiếm Nhất, Kiếm Lan khó coi, hai người bọn họ đều ném qua một chiêu đau khổ như vậy. Hết chương 1039.

Chương 1040. Thánh Chủ, người có quản hay không?

Kiểm Lan lần nữa nhắc nhở Kiếm Ngũ: “Trưởng lão cẩn thận, một chiêu này phần nhiều là chế tạo sương mù, muốn che lấp tầm mắt của ngươi.” Lữ Thiệu Khanh lại tức giận mắng: “Đồ tam bát thối tha, ngươi có thể cầm miệng hay không. Thánh Chủ, ngươi mặc kệ sao? Cho một tia sét đánh chết nàng ta đi.” Một tiếng Thánh Chủ, Kiếm Lan sợ tới mức sắc mặt trắng bệch. Lữ Thiệu Khanh là tên dám cò kè mặc cả với Thánh Chủ, Thánh Chủ thoát nhìn cũng cho hắn một chút mặt mũi. Quả cầu lửa có khí thể hung hãn, chẳng qua đối với Kiếm Ngũ mà nói, quả cầu lửa như vậy không dọa được ông ta. Trường kiếm lăng không đâm một cái, một kiếm quang trăm trượng phóng lên cao, đâm trúng quả cầu lửa thật lớn. Trên không trung, tiếng nổ tung thật lớn vang lên, khói đặc cuồn cuộn, che lấp bầu trời vạn mét, mang đến cho bầu trời một tầng sương mù dày đặc. Lữ Thiệu Khanh tức chết, tựa hồ tức chết rống lên: “Lão gia hỏa, để ta chém ngươi một trăm kiếm.” Ánh mắt Kiếm Ngũ vẫn rơi vào trên người Kế Ngôn, sát ý tràn ngập. Mặc dù là sương khói cuồn cuộn, nhưng mắt Kiếm Ngũ vẫn lộ ra tinh quang, sương khói cuồn cuộn không tạo thành bất kỳ che lấp nào đối với ông ta. Đúng như Kiếm Lan nhắc nhở, ông ta đã nhắm mục tiêu vào Kế Ngôn, mặc kệ Lữ Thiệu Khanh trốn tới trốn lui giống như cá chạch. Kiếm Ngũ lạnh lùng cười, vung ra một tia kiếm quang với Lữ Thiệu Khanh. Kiếm quang khuấy động sương khói, mang theo từng luồng sương khói gào thét giết về phía Kế Ngôn. “Lão gia hỏa, đề tiện!” Lữ Thiệu Khanh đứng lúc xuất hiện trước mặt Kế Ngôn, ngăn cản một chiêu này. Tu vi cường đại va chạm, sắc mặt Lữ Thiệu Khanh trắng bệch. “Mọi người có dám cho ta nghỉ một lát không?” “Ha ha...” Kiếm Ngũ cười to, ra tay không ngừng, lại là một kiếm vung ra, mấy tia kiếm quang gào thét mà tới... “Lão gia hỏa, ngươi chết không được tử tế đâu!” Lữ Thiệu Khanh bị phần mắng to, đồng thời không thể không mạnh mẽ chống đỡ tấn công của Kiếm Ngũ. Kế Ngôn ở ngay phía sau hắn, nếu hắn né tránh, Kế Ngôn phía sau sẽ bị trúng đòn. Mấy đạo kiếm quang

gào thét mà đến, tuy rằng kiếm ý không đối phó được Lữ Thiều Khanh, nhưng là lực lượng cường đại cũng đã làm cho sắc mặt Lữ Thiều Khanh trắng bệch. Lữ Thiều Khanh lau máu tươi ở khóe miệng, hô với Kiếm Ngũ: “Khoan đã, ta có vài câu muốn nói.” Giọng của Kiếm Ngũ lạnh như băng: “Người giữ lại nói với Diêm Vương đi.” Nói xong, lại ra tay. Lúc này đây, ông ta gần như sử dụng bảy phần thực lực của mình. Kiếm mang phùng phục, kiếm quang trăm ngàn trượng giống như một vòng loan đao trí mạng, xẹt qua thành một đường cong ưu nhã ở không trung, lại một lần nữa đánh tới Kế Ngôn từ một phương hướng khác. Kiếm quang tản ra sát khí lạnh lạnh, giống như sát ý của Kiếm Ngũ đối với Lữ Thiều Khanh và Kế Ngôn, mặc dù cách thật xa cũng có thể làm cho người ta cảm thấy tim đập nhanh. Mọi người vây xem ai cũng sợ hãi. “Kiếm Ngũ đại nhân muốn hạ tử thủ sao.” “Nói nhảm, đối với Nhân tộc, còn có cái gì đáng để nương tay chứ?” “Đúng vậy, đừng nói chi là tên Nhân tộc tên Trương Chính kia quá đáng ghét, đôi lại là ta, ta cũng muốn giết chết hắn.” “Lần này hắn phiền toái rồi, trừ phi hắn mặc kệ sống chết của Kế Ngôn.” “Đúng vậy, hiện tại cuối cùng cũng đến phiên hắn chịu đau khổ.” “Đông đảo tu sĩ Thánh tộc cười đắc ý, hả hê khi người gặp họa. Đối mặt với một kiếm này của Kiếm Ngũ, ở trước mắt bao người, Lữ Thiều Khanh lại một lần nữa giờ kiếm đứng ở phía trước Kế Ngôn, ngăn cản một kiếm này.” “Àm!” Kiếm ý điên cuồng phát tiết, linh lực mạnh mẽ nổ tung, dao động khủng bố khuếch tán ra bốn phía. “Phụt!” Lữ Thiều Khanh há mồm phun ra một ngụm máu tươi, hình thành một đám sương máu ở trên không trung. Sắc mặt Lữ Thiều Khanh tái nhợt, có vẻ vô cùng chật vật. Hắn lại hô to: “Lão gia hỏa, có thể nhẹ tay một chút hay không? Người thật sự muốn đánh chết người sao? Người có biết yêu trẻ con hay không vậy? Nhẹ một chút đi, người thực sự nhẫn tâm đánh chết một người tốt tôn kính lão nhân như ta sao?” “Mọi người phối hợp diễn một vở kịch cho Thánh Chủ xem không phải là tốt rồi sao? Nhất định phải đánh chết người thì người mới vui vẻ sao? Lương tâm của người đều cho chó ăn rồi sao?” Lời này vừa nói ra, mọi người lại im lặng một lần nữa, trong lòng nhao nhao chửi bới. Quả nhiên đủ vô sỉ, đủ không biết xấu hổ. Bây giờ đã là thế cục gì rồi, trong lòng người không tự biết sao? Còn nói cái gì mà tôn kính lão nhân? Mở miệng ra là một tiếng lão gia hỏa, đây là đáng vẻ mà người

tôn kính lão nhân nên có sao?Đàm Linh phần nộ không thôi: “Tên hỗn đản này, đến lúc này rồi còn ăn nói như vậy, muốn chết sớm sao?”Nói như vậy sẽ chỉ càng chọc giận Kiếm Ngũ, không có bất kỳ chỗ tốt nào đối với hắn.Thời Liêu lắc đầu: “Kế Ngôn đại nhân đột phá cần thời gian, Lữ Thiếu Khanh đại nhân không có cách nào né tránh, chỉ có thể mạnh mẽ chống đỡ công kích của Kiếm Ngũ đại nhân. Không bao lâu Lữ Thiếu Khanh đại nhân sẽ không ngăn cản được, cuối cùng máu vậy trời cao. Hắn nguy hiểm...”Giọng Thời Liêu tràn ngập đáng tiếc, Kế Ngôn đột phá vào lúc này, chẳng những hại chính mình, cũng hại Lữ Thiếu Khanh.Thời Cơ rất lo lắng, lo lắng hỏi Đàm Linh: “Linh tỷ tỷ, chúng ta có thể làm chút gì không?”Đàm Linh im lặng lắc đầu, Thời Liêu nhắc nhở tỷ tỷ của mình: “Tỷ tỷ, trận chiến này là Thánh Chủ tự mình chỉ định, cho dù là Nhị trưởng lão và sư phụ chúng ta đến cũng không làm nên chuyện gì. Không ai cứu được hai người bọn họ...”Đàm Linh tức giận giậm chân, cắn răng: “Hai tên này đều không có đầu óc.”Sau đó, ánh mắt của nàng ta dừng lại trên người Tiêu Y. Hết chương 1040.

Chương 1041. Mọi người diễn kịch cho Thánh Chủ nhìn không tốt sao?

Tiêu Y cách bọn họ không xa, đứng cách đó chừng mười thước, Đàm Linh có thể thấy rõ biểu cảm trên mặt Tiêu Y. Sắc mặt Tiêu Y đỏ bừng, hai tay siết chặt, dường như vô cùng khẩn trương. Trong lòng Đàm Linh âm thầm sinh ra vài phần thương hại. Tiểu nha đầu đáng thương, tự dưng lại gặp phải hai sư huynh như vậy. Hai sư huynh đã chết, tiểu nha đầu này chỉ sợ cũng sống không nổi. Đàm Linh thương hại, thấp giọng nói với Tiêu Y: “Tiểu muội muội, tìm được cơ hội thì trốn đi.” Đàm Linh chỉ có thể nhắc nhở Tiêu Y, nàng ta không thể ra tay. Thánh Chủ vẫn nhìn chằm chằm nơi này, nếu nàng ta dám ra tay trợ giúp Nhân tộc, cho dù là sư phụ của nàng ta cũng không giữ được nàng ta, hơn nữa còn mang đến phiền toái lớn cho sư phụ. Cho nên, Đàm Linh chỉ có thể làm được một bước này, những thứ khác đều không làm được. Tiêu Y nghe được Đàm Linh nói, quay đầu nhìn lại, trong ánh mắt tràn đầy khó hiểu, trong giọng nói mang theo nghi hoặc: “Tại sao phải trốn?” Đàm Linh nhìn Tiêu Y, vẻ mặt khó hiểu, trong lòng vô lực chửi bới. Thảo nào tên hỗn đản kia thường xuyên nói sư muội ngu xuẩn. Xem ra có vài phần là thật. Tình huống bây giờ người nhìn còn không hiểu sao? Đàm Linh tức giận thấp giọng nói một câu: “Thật sự là ngốc mà.” Thời Cơ và Thời Liêu cũng nghe được lời Tiêu Y nói, hai tỷ đệ đều im lặng. Thời Liêu lắc đầu. Thời Cơ thấp giọng nói với Đàm Linh: “Tiểu muội muội, hai vị sư huynh người hiện tại thoát nhìn không ổn, người mau đi đi.” Tiêu Y cười hắc hắc: “Yên tâm đi, hai sư huynh của ta sẽ không tha cho lão gia hỏa Kiếm Ngũ đâu.” Lời này làm cho ba người Đàm Linh sửng sốt. Nha đầu này đang nói cái gì vậy? Đã đến lúc này rồi mà còn nói mê sảng như vậy sao? Thời Liêu lắc đầu, giọng nói hờ hững: “Còn không thấy rõ thế cục sao? Kiếm Ngũ đại nhân lấy Đại sư huynh người làm mục tiêu, Nhị sư huynh người không thể không cố gắng chống đỡ công kích của Kiếm Ngũ đại nhân.” “Người xem, vết thương của Lữ Thiệu Khanh đại nhân không ngừng gia tăng, tình trạng cũng không ngừng nặng lên, rất nhanh sẽ không chống đỡ được.”

Đến lúc đó, Lữ Thiếu Khanh đại nhân ngã xuống, Kế Ngôn đại nhân cũng sẽ nhanh chóng theo sau. “Thời Cơ nhìn không được võ đệ đệ mình hai cái: “Đệ nói khéo một chút thì có thể chết sao?” Thời Liêu nói: “Đây là sự thật.” Tiêu Y khịt mũi coi thường, nói với Thời Liêu: “Người thì biết cái quái gì. Người có hiểu hai vị sư huynh của ta không? Chờ Đại sư huynh ta đột phá xong, chính là lúc xử lý lão gia hỏa Kiếm Ngũ kia.” Thời Liêu không tức giận với Tiêu Y: “Có lòng tin là chuyện tốt, nhưng cũng phải nhìn rõ sự thật.” Tiêu Y không tiếp tục tranh luận với Thời Liêu, mà nhìn về phía chiến trường, giọng điệu tràn ngập tự tin: “Đi xem đi, để Ma tộc các người thấy sự lợi hại của hai vị sư huynh ta.” Thời Liêu lại lắc đầu, không rõ sự tự tin của Tiêu Y đến từ đâu. Hắn ta ngẩng đầu, trên người Lữ Thiếu Khanh đã xuất hiện mấy vết thương, máu tươi đầm đìa, quần áo đã bị nhuộm đỏ hơn phân nửa. Trong lòng Thời Liêu âm thầm lắc đầu, thế cục như vậy, làm sao có thể nghịch chuyển đây? Trên sân, Lữ Thiếu Khanh thật vất vả vừa tấn công Kiếm Ngũ, vừa chửi ầm lên với Kiếm Ngũ: “Lão gia này, thật sự muốn đuổi tận giết tuyệt sao? Chết đi!” “Trả lời Lữ Thiếu Khanh vẫn là trường kiếm lạnh như băng, hơn mười đạo kiếm quang lóe lên... Thấy Kiếm Ngũ vẫn là một chiêu này. Mặc Quân kiếm vung lên, vẫn đáp trả bằng cùng một chiêu thức. Không Hỏa! Từng ngọn lửa bay múa, giống như cá ăn thịt người cắn nuốt kiếm quang. Lữ Thiếu Khanh rên rỉ một tiếng, qua hai hơi thở, hắn mới vung Mặc Quân kiếm kiêu ngạo hô to: “Chiêu thức giống nhau không có tác dụng đối với ta đâu. “Người không cần uống phí khí lực, mau nghỉ ngơi, nghỉ ngơi đi. Ta sợ thể lực của lão gia như người không chống đỡ nổi.” “Dáng vẻ lộ rõ sự càn rỡ. Nhưng mà người ở đây đều không phải kẻ ngốc, rõ ràng đều nhìn ra Lữ Thiếu Khanh không ổn. Không ít tu sĩ Thánh tộc cười nhạo, giọng nói tràn đầy khoái hoạt, vui sướng khi người gặp họa. “Nhân tộc sẽ diệt chết đi được.” “Rõ ràng đã sắp không chống đỡ nổi, vậy mà còn càn rỡ như vậy, đúng là muốn chết.” “Ha ha, nhân loại, đáng đời, chiêu thức giống nhau không có tác dụng sao? Kiếm Ngũ đại nhân chỉ cần đánh một lần nữa là người sẽ chết chắc.” “Tất cả mọi người đều nhìn ra được Lữ Thiếu Khanh miệng cợt gan thò, một chiêu vừa rồi của Kiếm Ngũ Lữ Thiếu Khanh còn có thể phản kích. Mà hiện tại hắn chỉ ngăn cản thôi cũng đã có vẻ lực bất tòng tâm. Cũng bởi vậy mà mọi người tin tưởng Lữ

Thiếu Khanh đã là dầu cạn đèn tắt, cùng đường bí lối. Trong ánh mắt Kiếm Ngũ lóe lên sự độc ác, trên gương mặt khô cằn lộ ra vài phần tươi cười. Giống như một con hổ gầy gò tìm được thức ăn, sắp nuốt vào trong bụng, trông có vẻ vô cùng khủng bố. Biểu hiện của Lữ Thiếu Khanh ông ta nhìn thấy, ông ta cũng tin Lữ Thiếu Khanh sắp không chịu được. Ông ta ha hả cười lạnh: “Nhân loại ti tiện, yếu đuối, chỉ bằng người mà cũng dám đánh một trận với ta sao?” “Vừa rồi lúc sư huynh người ra tay, người không ra tay, nếu hai người các người bắt tay ta còn có chút kiêng kị.” “Hiện tại, giết các người quả thực quá đơn giản.” Lữ Thiếu Khanh nghe vậy, lập tức cảnh giác, chỉ vào Kiếm Ngũ hô: “Mẹ nó, người chơi thật à?” “Người có dám cho ta thời gian khôi phục một chút hay không, ta cam đoan sẽ đánh sạch răng của người.” Kiếm Ngũ cười lạnh: “Muốn kéo dài thời gian sao?” “Đáng tiếc, người cảm thấy ta sẽ cho người thời gian à?” Hết chương 1041.

Chương 1042. Hai vị đại nhân, chết chắc

Lữ Thiếu Khanh giống như bị Kiếm Ngũ chọc tức, hấn phần nộ rống lên một tiếng. “Lão gia hỏa, nếu ngươi đã không cho ta đường sống, vậy mọi người cùng nhau đồng quy vu tận đi.” Lữ Thiếu Khanh phần nộ ra tay, vùng trường kiếm, Ly Hỏa Kiếm Quyết chiêu thứ hai. Trên bầu trời dường như xuất hiện vô số ngôi sao, tiếp theo vô số đốm lửa nhỏ phóng xuống bốc cháy, bao phủ Kiếm Ngũ trong đó. “Trò mèo!” Kiếm Ngũ cười lạnh một tiếng: “Liều mạng sao? Nhưng ngươi làm sao có thể là đối thủ của ta được.” Kiếm Ngũ trở tay đánh một kiếm, kiếm ý cực mạnh bộc phát. Trăm ngàn ánh kiếm lóe lên, tựa như cột chống trời đột ngột mọc lên, khuấy động phong vân trên trời. Trong mắt mọi người, một kiếm này của Lữ Thiếu Khanh giống như thiêu thân lao đầu vào lửa, trong lúc va chạm đều lần lượt bị dập tắt. Lữ Thiếu Khanh kêu thảm một tiếng, máu tươi phun trào, cả người bay ngược hơn mười dặm. Giống như một quả đạn pháo nặng nề đập vào một ngọn núi, lực trùng kích cực mạnh làm cho ngọn núi chia năm xẻ bảy. Lữ Thiếu Khanh dường như bị thương nặng trong chiêu này, nửa ngày không thấy bóng dáng. Những người khác thấy vậy, lắc đầu, cười càng thêm lợi hại. “Ha ha, hấn cho rằng Kiếm Ngũ đại nhân không biết cái gì sao?” “Kiếm Ngũ đại nhân có kinh nghiệm phong phú, làm sao có thể không biết hấn đang suy nghĩ gì?” “Thực ra, cho dù Kiếm Ngũ đại nhân cho hấn thời gian bình phục thì sao? Thời gian đột phá cũng không phải chỉ là một hai canh giờ có thể xong.” “Đúng vậy, cho nên mới nói, Trương Chính cũng coi như là bị sư huynh của hấn hồ...” “Ha ha, lâm trận đột phá, đúng thực là thiên tài, nhưng là một thiên tài ngu xuẩn...” “Tiếng cười của tu sĩ Thánh tộc rất lớn, dương dương tự đắc, tận tình chê cười đôi sư huynh đệ Lữ Thiếu Khanh và Kế Ngôn.” “Trương Chính cũng ngu xuẩn, nếu muốn tranh thủ thời gian, vậy cứ ngoan ngoãn làm bao cát đi, vậy mà cuối cùng lại chủ động ra tay.” “Chết rồi sao? Nói là bữa ăn của Kiếm Ngũ đại nhân cũng không phải nói đùa.” “Không chết thì cũng không kém bao nhiêu đâu nhỉ?” “Ha ha, Kiếm Ngũ đại nhân uy vũ...” “Người bên Đàm Linh khẩn trương

không thôi. Thời Cơ lo lắng, gấp đến độ nước mắt trào ra. Nàng ta vô cùng có hảo cảm với Lữ Thiếu Khanh, thấy Lữ Thiếu Khanh như vậy, nàng ta kéo tay Đàm Linh: “Linh tỷ tỷ, thật sự không làm được gì sao?” Đàm Linh thở dài thật sâu, lắc đầu. Lữ Thiếu Khanh như vậy, nàng ta cũng cảm thấy vô cùng đáng thương và tiếc hận. Tuy rằng bình thường Lữ Thiếu Khanh chộc cho nàng ta tức giận đến mức muốn giết người, nhưng dù sao mọi người cũng coi như là bạn bè. Thời Liêu vẫn lạnh lùng nói; “Hai vị đại nhân, chết chắc rồi.” Thời Cơ tức giận lại đập đê đê của mình một cái: “Người cầm miệng cho ta.” Tiếp theo Thời Cơ lại nói với Tiêu Y: “Tiểu muội muội, muội đi mau đi.” Tiêu Y rất kỳ quái, giọng nói truyền tới: “Tại sao phải đi?” Đàm Linh quay đầu nhìn lại, lúc này Tiêu Y đã ngồi xồm trên một thân cây, hai con Tiểu Bạch một trái một phải giống như hộ pháp trái phải. Đàm Linh lại vô cùng đau lòng nhức óc, nữ hài tử ngọt ngào đáng yêu, sao lại không có một chút đáng vẻ thực nữ nào như vậy chứ? Còn nữa, sư môn các người thịnh hành môn leo cây sao? Đại sư huynh của người thích tu luyện trên cây, Nhị sư huynh của người thích ngủ trên cây. Người cũng vậy, ngồi xồm trên cây như đi ị. Trên cây có bảo bối gì sao? Hay là ở trên cao một chút, tu luyện cũng nhanh hơn một chút? Đàm Linh cũng phát hiện vẻ mặt Tiêu Y không thích hợp. Sắc mặt Tiêu Y vẫn ửng hồng, nhưng cũng không phải khẩn trương bất an, mà ngược lại nhìn đáng vẻ còn có vài phần chờ mong? Đến bây giờ, Nhị sư huynh của người đều bị người đánh cho sống chết không rõ, người vẫn còn không lo lắng? Người còn chờ mong điều gì? Chờ mong sư huynh của người bị đánh chết sao? Thời Cơ lại dịu dàng nhắc nhở Tiêu Y: “Sư huynh của người đánh không lại, người không đi, chẳng lẽ ở lại cùng bọn họ sao?” Tiêu Y nghiêm túc gật đầu. “Đúng vậy, chờ bọn họ trừng trị Kiếm Ngũ xong, chúng ta sẽ cùng nhau rời đi.” Ánh mắt của nàng chăm chú nhìn xa xa, tràn ngập chờ mong. Trời ơi, không phải là tiểu muội muội này bị dọa đến choáng váng rồi chứ? Thời Liêu nhíu mày: “Nhân loại này, có phải hơi thiếu thông minh hay không?” “Đều đã thành như vậy rồi, trừ phi Thánh Chủ ra tay, nếu không làm gì có ai có thể ngăn cản Kiếm Ngũ? Kiếm Ngũ thấy Lữ Thiếu Khanh nửa ngày không đứng lên, ông ta cười lạnh một tiếng, không vội vã đi giết Lữ Thiếu Khanh, mà là dừng ánh mắt ở trên người Kế Ngôn. Ánh mắt Kiếm Ngũ như điện, lạnh lùng nhìn Kế Ngôn

nhắm mắt. Không biết vì sao, trong lòng ông ta sinh ra một dự cảm bất an. Loại dự cảm này giống như là đột nhiên xuất hiện, nhưng xuất hiện khi nào hay như thế nào ông ta cũng không biết. Sự bất an loáng thoáng này khiến cho ông ta quyết định nhân cơ hội giết chết Kế Ngôn trước, xong rồi lại đi giết chết Lữ Thiếu Khanh nửa chết nửa sống. Kiếm Ngũ nghĩ đến đây, không hề do dự, vung ra một kiếm đối với Kế Ngôn, mấy đạo kiếm quang sắc bén như tia chớp phá không. Kiếm quang gào thét giống như rắn độc phun nọc, mang theo hơi thở tử vong đánh về phía Kế Ngôn. Mọi người thấy một màn như vậy, nhao nhao lắc đầu. Hết thuốc chữa, Kế Ngôn chết chắc rồi. Kiếm quang gào thét, đảo mắt đã đến, nhưng mà sau một khắc, tất cả mọi người đều kinh hãi. Hết chương 1042.

Chương 1043. Nhân tộc yêu nghiệt thực sự

Phong mang như điện, kiếm quang với sát khí lăm liết đi tới trước mặt Kế Ngôn. Thời gian dường như dừng lại. Kiếm quang đang phun ra nuốt vào không ngừng bỗng nhiên bị định lại, dừng lại ở trước mặt Kế Ngôn. Bên người giống như bao phủ một tầng bình chướng vô hình, kiếm quang không thể đột nhập. Sau một khắc, trong ánh mắt mọi người, mấy kiếm quang dần dần biến mất. Giống như mặt trời chiếu vào tuyết xuân, chậm rãi tan rã, cuối cùng biến mất. Kiếm Ngũ ngây dại, những người khác cũng ngây dại. Không ai trong số họ biết chuyện gì đang xảy ra. Duy chỉ có Mộc Vĩnh, ánh mắt của hắn ta suýt chút nữa lồi ra. “Đậu má!” Mộc Vĩnh nhìn không được mà chửi bậy, khó có thể tin rằng lên: “Đùa, đùa gì vậy? Cảnh giới kiếm ý tầng thứ ba đã đủ thái quá rồi, hiện tại lại còn càng kỳ quái hơn? Chết tiệt, đây là Vực sao?” Mộc Vĩnh suýt chút nữa muốn điên rồi, đây chính là thứ Hóa Thần mới có thể nắm giữ. Một tiểu tử Nguyên Anh trung kỳ như ngươi mà đã nắm giữ được rồi, ngươi có cần khoa trương như vậy hay không? Hai chữ yêu nghiệt đều không xứng với ngươi. Xa xa, sau khi kiếm quang của Kiếm Ngũ biến mất, Kế Ngôn mở to mắt, hắn ta thét dài một tiếng, khí tức trên người tăng vọt. Khí tức cường đại giống như cơn lốc thổi qua, giống như gió lạnh thấu xương, làm cho mọi người sợ hãi. “Cảnh giới Nguyên, Nguyên Anh tầng sáu!” “Hắn, hắn đột phá thành công sao?” “Cái này, nhanh như vậy sao?” “Giả, giả đúng không, có người đột phá thành công nhanh như vậy sao? Một ngày một đêm cũng coi như nhanh.” “Yêu nghiệt, hắn ta tuyệt đối là một yêu nghiệt Nhân tộc mạnh nhất...” “Thời gian ngắn như vậy, chẳng trách hắn ta lại lập tức đột phá, để sự đệ của mình ngăn cản Kiếm Ngũ đại nhân.” “Lần này, tất cả mọi người đều hiểu là chuyện gì xảy ra. Đột phá nhanh như vậy, giống như uống nước vậy. Vì vậy nên Kế Ngôn mới lựa chọn đột phá, để Lữ Thiếu Khanh ngăn cản Kiếm Ngũ. Sau khi hiểu được điều này, ánh mắt tất cả mọi người nhìn Kiếm Ngũ đều mang theo vài phần thương hại. Kiếm Ngũ bị lừa rồi. Mặt mũi này, ném đi được rồi. Đột phá

ở trước mặt ông ta, ông ta lại không ngăn cản được, ngày sau nhất định là một trò cười. Ba người Đàm Linh lại một lần tròn mắt há hốc mồm, Kế Ngôn đột phá nhanh như vậy quả thực ngoài dự liệu của bọn họ. Sắc mặt Thời Liêu đỏ bừng, trong lòng ghen đến rất khó chịu, rất nhiều câu mẹ nó muốn nhảy ra từ trong miệng. Trong lòng hắn ta đang hò hét, đây không phải đột phá, tuyệt đối không phải đột phá. Nào có chuyện đột phá thành công nhanh như vậy, người đang uống nước sao? “Hắc hắc...” “Tiếng cười đắc ý của Tiêu Y truyền tới, khiến sắc mặt Thời Liêu càng đỏ hơn. “Lão gia hỏa bắt đầu xui xẻo rồi. “Tiêu Y vô cùng tin tưởng sư huynh của mình, không lo lắng như lúc mới vào cửa. Tiêu Y đắc ý khiến Thời Liêu không bình tĩnh được, hỏi lại Tiêu Y: “Đây là lòng tin của người sao?” Tiêu Y không thèm nhìn, kiêu ngạo đáp: “Đúng vậy, sư huynh của ta sẽ không dễ dàng bị đánh ngã như vậy đâu. “Hôm nay Thời Liêu bị vả mặt đến mức không chịu nổi, trong lòng ghen một ngụm tức, ta không tin là cả ngày nay ta đều sai. Hắn ta hừ một tiếng, rất không phục nói: “Cho dù Kế Ngôn đại nhân đột phá thì sao? Hiện tại hắn ta chẳng qua mới có cảnh giới tầng sáu.” “Kiếm Ngũ đại nhân là cảnh giới tầng chín, chênh lệch đặt ở đó, làm sao vượt qua?” Tiêu Y lười tranh chấp với Thời Liêu, Ma tộc đều là những kẻ không có đầu óc. Nàng dứt khoát đặt mông ngồi trên cây, trả lời một câu: “Người tự xem đi.” “Khiến Thời Liêu ghen đến càng thêm khó chịu. Đàm Linh nhìn Kiếm Ngũ, nói một câu: “Kiếm Ngũ đại nhân rất phần nộ.” “Kiếm Ngũ đúng thực là rất phần nộ, ông ta cũng biết nếu Kế Ngôn đột phá thành công, ông ta sẽ trở thành một trò cười. Sự phần nộ vô tận khiến ông ta không nhịn được gầm lên. “Nhân tộc đáng chết, ta muốn băm thây người thành vạn đoạn.” Trả lời ông ta chính là một kiếm của Kế Ngôn. Vô Khuru kiếm xẹt qua, ăn miếng trả miếng, kiếm quang đột nhiên nổi lên. Sau khi đột phá vết thương của Kế Ngôn dường như cũng đã khôi phục rất nhiều. Một kiếm vung ra, kiếm quang trăm ngàn trượng giống như đám thủng bầu trời, kiếm khí quét ngang, cuốn cả thiên hạ. Một kiếm này từ trên trời giáng xuống, giống như một luồng kiếm quang cực lớn bổ về phía Kiếm Ngũ. Kiếm Ngũ trở tay dùng kiếm đỡ, đồng thời cũng vung một kiếm ra. Hai kiếm quang cực lớn đụng nhau, hai kiếm ý va chạm. Trên mặt Kiếm Ngũ hiện lên một tia ửng hồng, sự tức giận trong mắt càng thịnh, tựa như phun lửa. Ông

ta vậy mà đã phải ăn một thiệt thòi nho nhỏ. Ông ta phần nộ ra tay lần nữa, vẫn là sách lược lúc trước, lấy tu vi cảnh giới để đối phó với Kế Ngôn. Kiếm quang ngang trời, linh lực tàn sát bừa bãi. Trong khi đánh từng kiếm từng kiếm, Kế Ngôn lại rơi vào thế hạ phong. Vết thương vốn có chút chuyển biến tốt lại tăng thêm. Quần áo màu trắng xuất hiện từng vết máu, dần dần tăng nhiều. Dù sao sự chênh lệch thực lực vẫn bày ở nơi đó, dù cho thiên phú của Kế Ngôn có lợi hại hơn nữa, hẳn ta cũng không cách nào thực sự đánh bại Kiếm Ngũ. Thấy mình một lần nữa kiểm soát tình hình. Kiếm Ngũ thở phào nhẹ nhõm. Lý nãi nãi, nếu thua ở chỗ này, tự mình cắt cổ là được. Mộc Vĩnh nhìn Kế Ngôn, cuối cùng cũng lắc đầu: “Đáng tiếc, chỉ là vực ban đầu, cũng không thuận thực, nếu như nắm giữ hoàn toàn, cho dù là Kiếm Ngũ cũng không chắc có thể làm gì được hẳn ta.” “Nhưng mà như vậy cũng rất đáng sợ, Nhân tộc có thiên tài như vậy, so ra thì người cùng thế hệ trong Thánh tộc căn bản là kém hơn. Thiên tài như vậy, cũng có thể...” Hết chương 1043.

Chương 1044. Nhân tộc yêu nghiệt thực sự

Nói xong lời cuối cùng, Mộc Vĩnh im lặng, thở dài một tiếng: “Cho dù là người ta muốn tìm, nhưng dưới tình huống này cũng trốn không thoát. Haiz, Thánh tộc...” “Lúc này, truyền đến tiếng kinh hô của các tu sĩ Thánh tộc. Mộc Vĩnh ngẩng đầu, nhìn thấy trên người Kế Ngôn xuất hiện mấy vết máu tươi. Cuối cùng Kế Ngôn cũng không ngăn cản được tấn công của Kiếm Ngũ, lại một lần nữa bị thương, mà vào lần này, hẳn ta còn bị thương nặng hơn trước. Thấy tấn công của mình có hiệu quả, Kiếm Ngũ đắc ý cười rộ lên: “Nhân loại, ta xem ngươi còn có thủ đoạn gì?” “Đại thế đã mất!” “Đại cục đã định!” “Kế Ngôn chết chắc rồi!” “Hắn ta không nhắc nổi sóng gió gì.” “Nhân tộc, chung quy vẫn là bại tướng dưới tay Thánh tộc chúng ta.” “Đông đảo tu sĩ Thánh tộc nhao nhao mở miệng. Đối với thế cục như vậy, bọn họ cũng cảm thấy không còn có thể có thay đổi gì. Thắng lợi của Kiếm Ngũ đã định. Kế Ngôn không nói gì, đối mặt với tấn công của Kiếm Ngũ, hẳn ta vẫn chính diện nghênh đón, lấy cứng chọi cứng. Cho dù vết thương trên người hẳn ta tăng nhiều, thương thế tăng thêm, hẳn ta cũng chưa từng lui về phía sau.” “Uỳnh!” Hai thanh trường kiếm đụng nhau, cường độ cực mạnh vọt tới, linh lực cực lớn giống như đao nhỏ lưu lại vài vết thương ở trên người Kế Ngôn. “Không biết tự lượng sức mình!” “Tự tìm đường chết!” Kiếm Ngũ cười lạnh không thôi: “Nếu ngươi đã muốn lên đường như vậy, để ta tiễn ngươi một đoạn đường!” Kế Ngôn bỗng nhiên mở miệng: “Được rồi!” Lời nói của Kế Ngôn khiến Kiếm Ngũ sửng sốt một chút, nhưng mà rất nhanh, ông ta cười ha ha: “Ngươi còn có thủ đoạn gì cứ việc sử dụng đi!” “Như ngươi mong muốn!” Giọng nói lạnh nhạt lạnh lùng của Kế Ngôn vang lên, Vô Khuru kiếm trong tay chợt lóe, Vô Khuru đứng trên kiếm... Vô Khuru mím cái miệng nhỏ nhắn, xuất hiện một cách uy phong lẫm liệt. Giống như Kế Ngôn thu nhỏ. “Kiếm linh!” Ánh mắt Mộc Vĩnh trở nên ngưng trọng. Trường kiếm có được kiếm linh có thể phát huy ra thực lực của chủ nhân tốt hơn, tương đương với một máy tăng phúc

cường đại. Đây cũng là một trong những nguyên nhân vì sao Kế Ngôn có thể đại chiến lâu như vậy với Kiếm Ngũ. Vô Khuru kiếm ở trong tay Kế Ngôn đã chiếm không ít công lao. Biểu cảm của Mộc Vĩnh nghiêm túc mấy phần, có phải là Kế Ngôn có tuyệt chiêu không? Chỉ thấy Kế Ngôn nhẹ nhàng vung ra một kiếm. Nhẹ nhàng như nước, vô cùng tùy ý. Không ít tu sĩ Thánh tộc thấy thế, nhin không được cười ha ha. “Còn tưởng rằng có tuyệt chiêu gì chứ.” “Nhẹ nhàng chẳng có gì cả, chơi trò chơi gia đình sao?” “Một kiếm ta tiện tay đánh ra đều lợi hại hơn nhiều so với một kiếm này của hắn ta...” “Nhưng mà ngay sau đó, lời nói của tất cả mọi người đều bị nghẹn ở cổ họng. Trong mắt bọn họ, hết thấy trước mắt đều thay đổi. Vô Khuru kiếm đột nhiên lóe lên ánh sáng mãnh liệt, hóa thành một kiếm kinh thiên. Một kiếm phá nát hư không. Một kiếm quang tựa như xuyên qua sông dài thời không xuất hiện, vô số thế giới giống như đèn nhao nhao vỡ nát ở dưới một kiếm này, hóa thành bụi bặm trong hư không. Một kiếm này giống như một kiếm Cửu Thiên Kiếm Thần tự mình hạ phàm chém ra. Một kiếm hủy diệt vạn vật. Một kiếm tàn sát trăm vạn sinh linh. “Phụt!” Vô số Thánh tộc nhao nhao học máu, những người mà thực lực không đủ nhao nhao học máu, kêu la thảm thiết. Một kiếm huyền diệu này của Kế Ngôn không phải là thứ những tu sĩ Thánh tộc này có thể nhìn thấy. Chỉ với một kiếm này đã khiến vô số tu sĩ Thánh tộc dưới Kết Đan kỳ học máu, thậm chí ngã xuống. “Đừng nhìn, không thể nhìn!” “Có người vội vàng hô to. Một kiếm này, cho dù là người cảnh giới Nguyên Anh cũng không dám nhìn nhiều. Đàm Linh chỉ nhìn vài lần liền vội vàng dời ánh mắt, không dám nhìn tiếp. Nếu còn nhìn tiếp, nàng ta sợ đạo tâm của mình không ổn định. Về phần hai tỷ đệ Thời Cơ, Thời Liêu, thực lực của bọn họ còn yếu hơn so với Đàm Linh, bọn họ đã sớm dời ánh mắt đi, cúi đầu, không dám nhìn nhiều. Một kiếm này quá kinh khủng. Chỉ cần nghe tiếng kêu thảm thiết của tu sĩ Thánh tộc xung quanh liền có thể biết một kiếm này đáng sợ như thế nào. “Đây, đây là át chủ bài của Kế Ngôn đại nhân sao?” Thời Liêu kích động cả người phát run. Quả nhiên là thần tượng của mình, thực lực quá mạnh, mạnh đến mức mình không thể tin được. Một kiếm này, có ai chém ra được chứ? Tiêu Y ngẩng đầu, nàng có thể nhìn kiếm này, hai mắt nàng mê mang. Một kiếm này không tạo thành thương tổn đối với nàng. Cái miệng nhỏ nhắn của Tiêu Y

mở thật to, mặc dù nàng xem không hiểu, nhưng tiềm thức và tiếng kêu thảm thiết của những tu sĩ Thánh tộc kia đã nói cho nàng biết. Một kiếm này của Đại sư huynh rất ghê gớm. Tuyệt đối vượt quá sức tưởng tượng của bất cứ ai. “Đây chính là Đại sư huynh của ta!” Tiêu Y thì thào tự nói, vẻ mặt tràn đầy kiêu ngạo. Lúc này Mộc Vĩnh đã không muốn nói chuyện, hẳn ta là người duy nhất ở đây ngoại trừ Tiêu Y có thể nhìn được một kiếm này. Biểu hiện của Kế Ngôn một lần lại một lần đổi mới nhận thức của hắn ta. Cuối cùng, thiên ngôn vạn ngữ hóa thành một câu: “Trời ơi!” Mạnh mẽ vô địch, tuyệt đối không phải thư Nguyên Anh kỳ có thể hiểu thấu. Mà Kiếm Ngũ trực tiếp đối mặt một kiếm này, thì bị dọa đến râu tóc đều dựng thẳng. Da đầu Kiếm Ngũ tê dại, một kiếm này, ông ta không nhìn thấu, thần bí khó lường, cao thâm không hiểu, một kiếm này mang cho ông ta cảm giác tử vong. Kiếm Ngũ muốn chửi má nó, đây thật sự là Nhân tộc sao? Thật sự là Nhân tộc gầy yếu không chịu nổi mà tổ tông tương truyền sao? Đây là chiêu thức mà Nhân tộc có thể lĩnh ngộ sao? Nói đùa cái gì vậy. Kiếm Ngũ muốn trốn, nhưng ở trong cảm giác của ông ta, một kiếm này giống như chiếm cứ toàn bộ thế giới. Dưới một kiếm này, thế giới đều muốn hủy diệt, ông ta trốn tới chỗ nào cũng không thoát. Hết chương 1044.

Chương 1045. Một kiếm kia rất kinh khủng

“Liều mạng!” Kiếm Ngũ rống giận, giống như con hổ cuối đường, phần nộ phản kích. Khí tức cường đại bắt đầu bộc phát, giống như gió lốc gào thét, điên cuồng khuếch tán, thiên địa run rẩy, cảm giác áp bách cực lớn làm cho tu sĩ Thánh tộc xung quanh tê cả da đầu. Kiếm Ngũ muốn liều mạng. Trước một kiếm của Kế Ngôn, Kiếm Ngũ không dám giữ lại chút thực lực nào. Điều động toàn bộ linh lực trong cơ thể, khí tức tăng lên đến cực hạn. Trường kiếm trong tay được rút vào linh lực cường đại, bộc phát ra ánh sáng chói mắt. Kiếm Ngũ cũng sử dụng tuyệt chiêu cuối cùng của mình. Một kiếm vung ra, một kiếm quang màu đen nổi lên. Ánh sáng đen kịt phóng lên cao, tựa như một con cự long màu đen lao ra từ vực sâu. Cự long màu đen dữ tợn gào thét, mang theo khí tức kinh thiên nghênh đón Kế Ngôn. “Uỳnh!” Hai thanh trường kiếm đụng nhau từ xa, năng lượng cực lớn bắn tung tóe. Ánh sáng chói mắt khiến tất cả mọi người nhắm mắt lại theo bản năng. Kiếm ý va chạm, vô số kiếm ý giống như hạt mưa bay tán loạn, dưới sự siết chặt của thanh kiếm, mọi thứ xung quanh đều lần lượt hóa thành bột mịn, không ngừng khuếch tán theo sóng xung kích. Dao động tàn sát bừa bãi, phạm vi nổ tung không ngừng mở rộng, khiến người xung quanh phải rút lui. Sau hơn mười nhịp thở, vụ nổ mới dần dần nhỏ đi, ánh sáng khôi phục, hết thảy dường như đều bình tĩnh trở lại. Mọi người mở to mắt, nhìn một màn trước mắt, thật lâu không thể tự nói. Trong phạm vi ngàn dặm cách vụ nổ đều bị phá hủy đến trình độ khác nhau. Trong phạm vi hơn mười dặm đều bị hủy, mặt đất bị lột đi một tầng thật dày. Năng lượng khủng bố đã siết chặt đến mức hầu như không còn gì, trở thành hư vô. Điều càng làm cho người ta sợ hãi chính là ở trung tâm vụ nổ xuất hiện từng lỗ đen, xung quanh còn có tia chớp màu đen quanh quẩn. Giống như miếng vá, trông rất đột ngột. Hai người đụng nhau làm cho không gian ở giữa sụp đổ, xuất hiện khe nứt hư không lớn nhỏ không đồng nhất. Bên trong khe hở hư không mờ hồ không rõ, nhìn không biết bên trong có cái gì. Khe nứt tản mát ra khí lạnh

sâu kín, làm cho tất cả mọi người có một loại cảm giác sờn gai ốc, giống như có sự tồn tại cực kỳ khủng bố ẩn núp ở trong hư không. May mà cuối cùng khe nứt hư không cũng dần dần biến mất, khiến cho mọi người thở phào nhẹ nhõm. Nếu không gian nơi này sụp đổ, những người như bọn họ cũng trốn không thoát. Mọi người thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt lập tức tìm kiếm Kế Ngôn và Kiếm Ngũ. Hai người đánh nhau, cũng không biết kết quả thế nào. Trên bầu trời, Kế Ngôn mặc một thân áo trắng vẫn ngẩng đầu đứng thẳng như cũ, chẳng qua trạng thái của hắn ta cũng không tốt. Quần áo rách nát, máu tươi đầm đìa, sắc mặt tái nhợt, hơi thở suy yếu làm cho người ta biết hắn ta đã là nỏ mạnh hết đà. Nhưng không ai chê cười hắn ta, cũng không ai dám chê cười hắn ta. Biểu hiện của Kế Ngôn đã hoàn toàn thuyết phục người nơi này, cho dù bọn họ là Thánh tộc, bọn họ cũng không thể không sinh lòng kính ý đối với Kế Ngôn của Nhân tộc này. Không phải ai cũng có thể làm được như Kế Ngôn. “Ha ha...” “Bỗng nhiên, tiếng cười của Kiếm Ngũ vang lên, Kiếm Ngũ cũng xuất hiện ở trước mặt mọi người. Nhìn qua Kiếm Ngũ cũng vô cùng chật vật, nhưng so với Kế Ngôn mà nói thì vẫn tốt hơn nhiều lắm...” Trên người Kiếm Ngũ cũng xuất hiện không ít vết thương, tuy nhiên trạng thái tinh thần của lão ta trông vẫn khá ổn. Kiếm Ngũ cũng cố gắng giữ cho cơ thể thẳng tắp tuy nhiên trong mắt thỉnh thoảng lóe lên tia đau đớn thể hiện lão ta không được dễ chịu như vẻ bên ngoài. Ngoài mặt Kiếm Ngũ cười lạnh nhưng trong lòng sợ không thôi. Nếu không phải vào thời khắc mấu chốt lão ta rút ra một món pháp khí bảo mệnh, lúc này lão ta không chết thì cũng đang phải nằm trên mặt đất mất đi sức chiến đấu. Một kiếm kia quá kinh khủng. Nếu không phải cảnh giới này của Kế Ngôn chưa đủ để thi triển hết kiếm quyết cho nên Kế Ngôn không thể hoàn toàn phát huy ra được toàn bộ thực lực. Nếu hắn có thể phát huy toàn bộ thực lực, dù là Kiếm Ngũ lão ta có nhiều pháp khí mấy thì cũng không ngăn cản nổi. Nhưng vẫn may! Kiếm Ngũ nhìn Kế Ngôn, khí tức Kế Ngôn suy yếu, có lẽ đang dựa vào chút hơi cuối cùng để chống đỡ. Kiếm thứ hai tuyệt đối không thể đánh ra được. Lão ta chống đỡ được đến cuối, lão ta sẽ thắng. Giọng nói lạnh lẽo của Kiếm Ngũ truyền đến trong tai của mọi người. “Người rất mạnh, trong cùng thế hệ ở Thánh địa, người vô địch.” “Cho dù là Kiếm Nhất cũng không bằng người.” Sắc mặt Kiếm Nhất âm trầm, hai quyền

một lần nữa siết chặt. Trong lòng hắn ta phần nộ găm thét, nhưng cuối cùng, hắn ta vẫn lặng lẽ thả hai nắm đấm ra. Kiếm Ngũ nói không sai, thật sự là hắn ta không bằng Kế Ngôn. Cảnh giới của Kế Ngôn thấp hơn hắn ta nhưng thực lực lại không yếu hơn hắn ta. Không nói gì khác, chỉ một kiếm kia của Kế Ngôn, Kiếm Nhất cũng không dám nhìn nhiều lần. Nếu vào thời điểm tỷ thí Kế Ngôn tung ra một kiếm này, Kiếm Nhất đoán lúc này mình đang đứng xếp hàng để đầu thai rồi. Giọng nói của Kiếm Ngũ lại tiếp tục vang lên: “Đáng tiếc, một thiên tài thiên tư trác tuyệt như ngươi dám đến Hàn Tinh thì ngươi đừng mong quay trở về nữa.” Ánh mắt Kiếm Ngũ âm tàn không hề che giấu sát ý trần trụi của mình. Kế Ngôn yêu nghiệt như vậy tuyệt đối phải giết, không thể thả trở về. Ánh mắt Mộc Vĩnh phức tạp: “Đáng tiếc, nếu cảnh giới mạnh hơn chút nữa, một kiếm này, Kiếm Ngũ tuyệt đối không ngăn cản nổi, đáng tiếc.” “Hắn phiền phức rồi. Không được, có thể hắn là người ta đang tìm.” “Không thể để hắn chết tại chỗ này.” Ánh mắt Mộc Vĩnh lạnh lẽo, lúc vừa định động thủ thì đột nhiên một giọng nói vang lên: “Tốt nhất ngươi đừng xuất thủ.” Một người mặc áo khoác đen vô thanh vô tức xuất hiện đối diện Mộc Vĩnh. Người dẫu dưới lớp áo bào đen không thể nhìn rõ dáng vẻ, chỉ có thể nhìn thấy một đôi mắt khiến người ta ớn lạnh. Trong ánh mắt tràn đầy âm tàn, vô tình. Hết chương 1045.

Chương 1046. Đây là loại đồng đội gì

“Ngươi muốn ngăn cản ta sao?” Mộc Vĩnh lạnh lùng hỏi lại, dường như hẳn ta biết người tới. “Không sai.” Người áo đen khẽ cười một tiếng, không hề che giấu mình ý đồ đến, hào phóng thừa nhận: “Ta biết ngươi muốn làm gì, Thánh tộc này có rất nhiều người, tùy ngươi tìm kiếm.” “Nhưng nhân tộc thì không được, chỉ ít, bọn hắc không được.” “Hừ.” Mộc Vĩnh càng thêm không vui: “Ngươi cố ý để bọn hắc xông tới?” “Nơi này rốt cuộc có gì khác thường? Mục đích của ngươi rốt cuộc là gì?” “Người áo đen càng cười vui vẻ: “Ngươi rời đi quá lâu, ngươi không cần nhắc chuyện trở về sao?” “Trở về, ngươi sẽ biết tất cả mọi chuyện.” Trên mặt Mộc Vĩnh lộ ra mấy phần nộ khí, cả người lộ ra đằng đằng sát khí: “Ngươi là ngươi, ta là ta, hẳn là hẳn, chúng ta đã mỗi người đi một ngã, ta sẽ không để cho các ngươi kéo Thánh tộc xuống vực sâu, ta nhất định sẽ ngăn cản ngươi.” “Ngươi ngăn cản như thế nào?” Người áo đen cười ha ha một tiếng: “Ngươi ngay cả ta còn không đánh lại, ngươi có thể làm được gì?” “Đáng chết!” “Lần này thật sự xong rồi!” Thôi Liêu thở dài một tiếng, lại một lần nữa dùng giọng khẳng định nói: “Kẻ Ngôn đại nhân không làm được gì cả.” Đàm Linh và Thôi Cơ trầm mặc. Nhưng giọng Tiêu Y ở bên cạnh truyền tới: “Ma tộc không có đầu óc, nhìn thật kỹ đi.” Sự không phục trong lòng Thôi Liêu một lần nữa xuất hiện. Chẳng lẽ nhân tộc đều như vậy sao? Đã thế này rồi còn chưa chịu đối mặt hiện thực? Ta ghét nhất là những kẻ thích phản bác bắt bẻ này! Thôi Liêu hừ lạnh, không phục nói: “Nhìn cho thật kỹ?” “Lữ Thiếu Khanh đại nhân đã ngã xuống đất không dậy nổi, Kẻ Ngôn đại nhân có thể đứng đã coi như lợi hại rồi, còn đánh thế nào nữa?” “Còn có ai có thể đối phó Kiếm Ngũ đại nhân?” “Là ngươi sao?” Tiêu Y hắc hắc cười không ngừng: “Ngươi thật sự cho rằng Nhị sư huynh nhà ta không chịu nổi một kích như vậy sao?” Lời này của Tiêu Y khiến trong lòng Đàm Linh bên cạnh giật thót. Nàng ta nhớ lại trước đây không lâu, Lữ Thiếu Khanh vì vứt bỏ nàng ta mà đã giả vờ bị thương. Nghĩ tới đây, ánh mắt Đàm Linh một lần nữa nhìn sang vị trí ban nãy của Lữ Thiếu Khanh. Đáng tiếc, nơi đó

một mảnh hỗn độn, loạn thạch chất đầu, căn bản không thể nhìn thấy rốt cuộc Lữ Thiếu Khanh đang ở đâu. Thần thức tràn ngập sang, linh lực chỗ đó rung chuyển không chịu nổi, căn bản không thể nhìn thấy tình hình chi tiết. Tên khốn kiếp kia... Không phải đã trốn đi rồi chứ? Thời Liêu nghe thấy lời của Tiêu Y thì như nghe phải câu chuyện cười, không nhịn được cười: “Nếu như Lữ Thiếu Khanh đại nhân còn có thể chiến đấu, cơ hội tốt nhất là ban này cùng chiến đấu với Kế Ngôn đại nhân.” Thời Liêu cảm thấy cơ hội tốt nhất để đối phó Kiếm Ngũ là Kế Ngôn và Lữ Thiếu Khanh đồng loạt ra tay. Đây là lẽ thường, cũng là thường thức. Một cộng một nhất định lớn hơn hai. Không phải cảnh giới ngang nhau, xa luân chiến căn bản không hiệu quả. Ngũ khí Thời Liêu chắc chắn, vô cùng tự tin vào phán đoán của mình: “Giờ Lữ Thiếu Khanh đại nhân tự lo còn không xong.” Nhưng hắn ta còn chưa dứt lời, trên bầu trời bỗng nhiên lại một lần nữa vang lên một tiếng nổ. Đám người kinh hãi, ngẩng đầu nhìn lại. Một hỏa cầu khổng lồ lại một lần nữa xuất hiện trên bầu trời. Hỏa cầu khổng lồ hơn ngàn mét phát ra âm thanh ầm ầm, hỏa diễm cháy hừng hực lại một lần nữa khiến người ta cảm thấy như mặt trời rơi xuống. Đại hỏa cầu như vậy ngoại trừ Lữ Thiếu Khanh còn có ai có thể sử dụng sao? Lữ Thiếu Khanh xuất hiện trên trời, tóc dài bay múa theo gió, trường kiếm cầm trong tay hắn tựa như kiếm tiên hạ phàm. Lữ Thiếu Khanh chỉ vào Kiếm Ngũ hét lớn: “Lão già đừng phách lối, ăn một cầu của ta đây!” Giọng nói tức giận, như tiếng ầm rền, rung động lòng người. Thời Liêu một lần nữa sững sờ, nhìn hỏa cầu lớn trên trời trong lòng một lần nữa có một vạn con ngựa chạy qua. Lữ Thiếu Khanh không bị thương? Hắn thật sự trốn một bên xuất thủ bất cứ lúc nào? Thời Liêu khó mà tiếp nhận được, hắn ta không thể nào hiểu được. Rõ ràng hai người liên thủ sẽ đánh tốt hơn, vì sao Lữ Thiếu Khanh lại cứ phải làm như vậy? “Vì sao?” Cuối cùng Thời Liêu hỏi Tiêu Y. Vấn đề này nếu không làm rõ, hắn ta sẽ bị ghen chết mất. Tiêu Y bĩu môi, ngũ khí có mấy phần tiếc nuối: “Đại sư huynh thích đơn đấu, Đại sư huynh muốn, Nhị sư huynh đương nhiên sẽ thỏa mãn huynh ấy.” “Ôi, ta cũng rất muốn nhìn thấy hai người bọn họ cùng liên thủ, đáng tiếc.” Tiêu Y vừa rồi tràn ngập chờ mong, tưởng rằng sẽ được nhìn thấy hai vị sư huynh thật sự cùng nhau liên thủ đối phó Kiếm Ngũ. Nhưng không ngờ hai vị sư huynh vẫn thay phiên

ra sân khấu biểu diễn, cùng nhau biểu diễn trên một sân khấu không biết tới bao giờ mới có thể được nhìn thấy. Thời Liêu cạn lời. Đây chính là lý do sao? Đối với Lữ Thiếu Khanh đột nhiên xuất hiện, cảm nhận được khí tức cường đại Lữ Thiếu Khanh phát tán ra, Kiếm Ngũ kinh hãi: “Ngươi, ngươi không bị thương sao?” Tất cả tu sĩ Thánh tộc đều ngậy ra. Ban này thổ huyết gì đó đều là giả sao? Một chút tổn thương cũng không có sao? Đây là loại đồng đội gì vậy? Nhân tộc đều hèn hạ như vậy sao? “Ngươi cho rằng ngươi là ai? Xem chiêu đi!” Lữ Thiếu Khanh đắc ý kêu lên, đồng thời hung hăng vung tay lên, hỏa cầu thật lớn ầm ầm rơi xuống. Hết chương 1046.

Chương 1047. Bê đá đập chân mình

Đối mặt với hỏa cầu to lớn, Kiếm Ngũ không dám khinh thường. Trạng thái của lão ta bây giờ thật sự không tốt, một kiếm kia của Kế Ngôn cũng không phải dễ chịu gì. Một thân thực lực của lão ta không còn lại được ba phần, lão ta cũng không dám cứng rắn chống chọi chiêu này. Kiếm Ngũ vội vàng bỏ vào trong miệng một viên linh đan, linh lực trong cơ thể nhanh chóng gia tăng. Kiếm Ngũ hét lớn một tiếng, điều động linh lực trong cơ thể, lại một lần nữa xuất kiếm. Một đạo kiếm quang bùng lên, kiếm quang hơn trăm trượng phóng lên tận trời. Nhưng mà có người tỉ mỉ phát hiện kiếm quang này so với trước, thanh thế đã giảm đi rất nhiều, thậm chí quang mang liên quan cũng ảm đạm đi vài phần. Bởi vậy có thể nhận ra trạng thái của Kiếm Ngũ đã tụt đến chừng nào. Đối mặt với hỏa cầu cực lớn, Kiếm Ngũ cũng đánh ra toàn lực. Mặc dù không thể phát huy ra thực lực đỉnh phong nhưng kiếm quang hơn trăm trượng cũng lẫm lẫm dũng mãnh. Nó gào thét lao tới, kiếm ý bộc phát ra không ngừng cắt hư không, những nơi nó đi qua bất đầy xuất hiện từ khe hở nhỏ, vô cùng kinh người. “Ầm ầm!” Một tiếng vang thật lớn, đây là âm thanh của một cú nổ, nó dọa cho không ít người giật nảy mình. Khói đặc to lớn trong nháy mắt bao phủ phương viên hơn mười dặm, thổi lên từng trận cuồng phong, điên cuồng thổi quét. Nhưng không ít người trên mặt lộ ra tia nguy hoặc. Có vẻ có cảm giác sấm to nhưng mưa nhỏ. Mặc dù tiếng nổ rất lớn, khí thế rất kinh người, nhưng sóng xung kích không cuồng bạo như trong tưởng tượng, cũng chưa từng xuất hiện bạo tạc và xung kích năng lượng. Có vẻ giống như chỉ bắn một viên pháo hoa lớn. Trong đó lợi hại nhất vẫn là kiếm ý không ngừng tràn ngập bộc phát kia của Kiếm Ngũ. Chẳng lẽ nhân tộc kia sớm đã mang dáng vẻ miệng cọp gan thỏ? Hẳn tạo ra quả hỏa cầu lớn như vậy chỉ dùng để dọa người? Duy chỉ có Kiếm Lan biết chuyện gì xảy ra. Nàng ta từng đánh với Tiêu Y nên biết sự hèn hạ của chiêu này. Nàng ta từng ném qua đầu khổ liên lớn tiếng kêu lên: “Trưởng lão cẩn thận hắn đánh lén!” Nhưng mà tiếng kêu này của Kiếm Lan hơi muộn một chút. Giọng nói tức giận của

Kiểm Ngũ từ trong bụi mù truyền đến: “Nhân loại ti tiện muốn đánh lén?” “Không có cửa đâu! Ta đã sớm dự liệu ngươi sẽ làm như vậy.” Trong giọng nói tức giận truyền ra sự tự tin tràn đầy khiến trong lòng Kiếm Lan nhẹ nhàng thở phào. “Kiếm Nhất hừ lạnh một tiếng: “Trưởng lão chém giết cả một đời, kinh nghiệm phong phú, chút thủ đoạn nhỏ ấy không đối phó được ông ấy đâu.” Vừa mới nói xong, trong giọng nói của Kiếm Ngũ truyền đến sự hoảng hốt. “Mẫn Hồn Thứ?!” Tiếng kêu to này khiến Kiếm Nhất và đám người Kiếm gia biến sắc. Sắc mặt của đám người Thôi gia cũng biến đổi. Đây là pháp khí sở trường của Thôi Chương Minh. Nó đã bị Lữ Thiếu Khanh cướp đi, giờ còn bị hãm dùng tới? Âm thanh thanh thúy của sắt thép va chạm vang lên, trong giọng nói tức giận của Kiếm Ngũ mang theo vài phần vui sướng: “Ta từng nói rồi, ngươi muốn đánh lén, còn non lắm.” Linh thức, thần thức của đám đông cũng lao vào trong bụi mù, cũng xem được hai người chiến đấu. Trong bụi mù, Kiếm Ngũ như mảnh hổ toàn thân kéo căng, sắc mặt cảnh giác nhìn chằm chằm phía trước, giống như trong bụi mù có thứ gì đó rất đáng sợ. Ở chung quanh, bụi mù cuộn cuộn, dựa vào mắt thường không thể nhìn rõ cảnh tượng bên trong. Bỗng nhiên, bụi mù lặn lộn, một bóng màu xám bắn ra từ trong bụi mù, tựa như như thiểm điện đánh úp về phía Kiếm Ngũ. Linh thức, thần thức đám người chạm vào cái bóng màu xám lập tức cảm thấy đau nhói từng cơn. Mẫn Hồn Thứ! Pháp khí ngũ phẩm của Thôi Chương Minh. “Ngây thơ!” Kiếm Ngũ hét lớn một tiếng. Trường kiếm trong tay vung vẩy, kiếm khí từng đợt, hóa thành từng tấm bình chương trước mặt lão ta. “Ầm!” Lại là một âm thanh to lớn của sắt thép va chạm, Mẫn Hồn Thứ bị cản lại, run rẩy giữa không trung sau đó lại bỏ chạy trong bụi mù. Mặc dù Mẫn Hồn Thứ rất đáng sợ, nhưng trong mắt của mọi người thấy, tốc độ của nó cũng không nhanh. Đặc biệt là đám người Thôi gia, bọn hắn cảm thấy Mẫn Hồn Thứ bây giờ giống như món đồ chơi trẻ con, chưa phát huy được loại uy lực của Thôi Chương Minh lúc đó. Giọng Lữ Thiếu Khanh vang lên: “Đáng chết, ngươi chờ đó cho ta.” “Mới đến tay, vẫn chưa thể không chế hoàn toàn, dùng vẫn chưa quen lắm.” “Ngươi đừng nhúc nhích, để ta đâm lại ngươi lần nữa.” Giọng của Lữ Thiếu Khanh khiến không ít người thoải mái. Thì ra là thế. Kiếm Ngũ cũng hiểu ra, vẻ mặt nghiêm túc của lão ta hòa hoãn không ít. Sau một khắc, Mẫn Hồn Thứ xuất

hiện lần nữa, lần này vẫn không công mà lui như trước.Sau khi va chạm nó lung lay chậm rãi, tốc độ trở nên càng chậm hơn.Mắt trần có thể thấy.Kiểm Ngũ nhìn Mẫn Hồn Thứ một lần nữa biến mất trong bụi mù, trong đầu thâm lóe lên một ý niệm.Ý nghĩ này vừa xuất hiện liền như một ngọn lửa thiêu đốt, không cách nào dập tắt được.Kiểm Ngũ không nói hai lời liền nhào tới, trường kiếm vung ra phong kín đường lui của Mẫn Hồn Thứ.Sau đó thần thức của lão ta tràn ra giống như nước thủy triều mãnh liệt cuốn tới.Mẫn Hồn Thứ như nhận ra nguy hiểm, tốc độ đột ngột tăng.Nhưng mà đường lui đã bị Kiểm Ngũ khóa kín, Mẫn Hồn Thứ bị thần thức của Kiểm Ngũ bao phủ.Giọng nói hoảng hốt của Lữ Thiều Khanh vang lên: “Móa, lão già, không biết xấu hổ, buông ra cho ta!”Một đạo hàn quang đánh tới.Đôi mắt công kích của Lữ Thiều Khanh, Kiểm Ngũ nhẹ nhõm ngăn cản, mục tiêu chủ yếu của lão ta đặt trên Mẫn Hồn Thứ.Đây là một món pháp khí ngũ phẩm, hơn nữa còn là pháp khí đối phó thần thức, vô cùng hiếm có ở Thánh tộc.Cho dù là Kiểm Ngũ, lão ta cũng động tâm không thôi.Giờ nó rơi vào trong tay Lữ Thiều Khanh nhưng nhìn bộ dạng hình như vẫn chưa hoàn toàn khống chế.Đây chính là cơ hội. Hết chương 1047.

Chương 1048. Đánh bại Kiếm Ngũ

Ánh mắt Kiếm Ngũ sáng rực, kiện pháp khí này rời vào tay lão ta chắc chắn có thể khiến thực lực của lão ta tăng lên trên diện rộng. Những người khác cũng đã nhận ra mục đích của Kiếm Ngũ. Không ít người thấp giọng nghị luận, bội phục vạn phần. “Kiếm Ngũ đại nhân quả nhiên kinh nghiệm già dặn, chỉ dựa vào một câu nói lập tức thay đổi sách lược.” “Haha, tên nhân loại ngu xuẩn Trương Chính này vẫn chưa hoàn toàn luyện hóa được mà dám lấy ra dùng.” “Ta thấy do hắn kiêng kỵ Kiếm Ngũ đại nhân cho nên muốn đánh lén như vậy, buồn cười cực điểm.” “Kiếm Ngũ đại nhân trường hợp nào mà chưa từng gặp chứ? Hắn nghĩ cứ thế là đánh bại được Kiếm Ngũ đại nhân, ngây thơ đến nực cười.” “Cười chết người, giờ chắc hắn đang muốn khóc lắm đây.” “Haha, cái này gọi là tự lấy đá nện chân mình.” Đông đảo tu sĩ Thánh tộc đang cười trên nỗi đau của người khác, cảm thấy Lữ Thiệu Khanh chỉ cần thêm chiêu nữa sẽ bất tỉnh. Trong tiếng nghị luận của đông đảo Thánh tộc, Kiếm Ngũ dùng linh lực giam cầm Mẫn Hồn Thứ, khiến nó không cách nào tránh thoát. Lữ Thiệu Khanh đã chém giết tới: “Lão già, buông ra cho ta!” Kiếm Ngũ trở tay một kiếm, Lữ Thiệu Khanh quát to một tiếng: “Ôi...” Máu tươi của hắn điên cuồng phun ra, người bay thẳng ra ngoài. Kiếm Ngũ không để ý đến Lữ Thiệu Khanh, so với Lữ Thiệu Khanh, Mẫn Hồn Thứ trước mắt vẫn quan trọng hơn. Có được Mẫn Hồn Thứ, lão ta sẽ trở nên càng mạnh hơn. Mẫn Hồn Thứ bị giam lại, sắc mặt vui mừng của Kiếm Ngũ càng tăng lên, thần thức bắt đầu tiến vào bên trong Mẫn Hồn Thứ, chỉ cần xóa đi ấn ký Lữ Thiệu Khanh lưu lại bên trong, Mẫn Hồn Thứ thuộc về lão ta. Nhưng mà, sau một khắc, Kiếm Ngũ bỗng nhiên kêu thảm một tiếng. Thần thức của Kiếm Ngũ tiến vào trong Mẫn Hồn Thứ thì phát hiện bên trong ẩn chứa một cỗ thần thức cường đại. Cỗ thần thức cường đại này khiến thần thức của Kiếm Ngũ chỉ như một con chuột nhắt. Kiếm Ngũ còn chưa kịp phản ứng, thần thức tiến vào Mẫn Hồn Thứ bị thôn phệ, tiếp theo là một cỗ thần thức cường đại mãnh liệt tiến vào. Kiếm Ngũ vội vàng không kịp chuẩn bị thì cảm thấy thức hải của mình đã bị xâm

lần. Trong thức hải, Kiếm Ngũ nhìn thấy được gương mặt thật của cỗ thần thức kia. Nó hóa thành dáng vẻ Lữ Thiểu Khanh, đang cười tủm tỉm chào hỏi lão ta. “Ôi chao, sao nhà của người không chịu đóng cửa vậy?” Sau khi phát hiện ra khí tức đáng sợ trên người Lữ Thiểu Khanh, Kiếm Ngũ vừa sợ vừa giận. “Đáng chết! Cút ra ngoài cho ta!” Kiếm Ngũ gào thét, trong thức hải cũng bắt đầu mây đen dày đặc, sấm sét vang dội. Từng đạo thiểm điện rơi xuống, Kiếm Ngũ ra sức xuất kích, muốn đuổi Lữ Thiểu Khanh ra ngoài. Nơi này là thức hải, là căn cơ của lão ta. Thức hải bị phá hỏng thì người cũng bị người ta phế. Nhưng thần thức của Kiếm Ngũ chỉ có thể nói là không phải yếu chứ cũng không tính là mạnh. Đối với loại tồn tại như Lữ Thiểu Khanh có công pháp chuyên tu luyện thần thức mà nói, dù Kiếm Ngũ là Nguyên Anh kỳ tầng chín, thần trí của lão ta cũng lộ ra sự yếu đuối trước mặt Lữ Thiểu Khanh. Lôi điện cường đại rơi từng đạo lên người Lữ Thiểu Khanh chỉ như gãi ngứa cho hắn. Lữ Thiểu Khanh tắm rửa trong sấm sét giống như Thần ma, tản mát ra uy áp kinh khủng. Chưa được mấy hiệp Kiếm Ngũ đã bị thương, thức hải bị trọng thương. Đợi sau khi thần thức của Lữ Thiểu Khanh lui ra ngoài, Kiếm Ngũ đã ôm đầu kêu thảm từ trên trời té xuống. Ánh mắt Lữ Thiểu Khanh lạnh lẽo, thuận tay vung kiếm. Lúc này kiếm quang cường đại xuyên qua cơ thể Kiếm Ngũ, máu tươi vẩy ra. Kiếm Ngũ trong ngoài trọng thương, ngất đi. Nhan Thục Nhã quan chiến nơi xa bị dọa cho cơ thể đột nhiên run rẩy. Thật là đáng sợ, nhân tộc kia, ngay cả Kiếm Ngũ đại nhân cũng không phải là đối thủ của hắn. Ta có thể còn sống sót, quả nhiên là quá may mắn. Lữ Thiểu Khanh giao Mặc Quân kiếm lên, hắn chỉ cần bổ sung thêm một kiếm là có thể giết chết Kiếm Ngũ ngay tại trận. Tuy nhiên nhớ đến lời Mộc Vĩnh nói, sát ý của hắn vẫn chậm rãi tán đi. Nơi này không phải thế giới Thập Tam Châu, bên ngoài còn có một đám Hóa Thần nhìn. Kiếm gia cũng có mấy vị Hóa Thần, hơn nữa còn có loại tồn tại Hóa Thần hậu kỳ đệ nhất trưởng lão. Giết Kiếm Ngũ, cũng không biết mấy lão già không nói lý kia có giết đến không. Nếu chọc phải đối thủ cường đại ngoài hạn mức thì đúng là không cần thiết. “Hóa Thần gì đó là đáng ghét nhất.” Lữ Thiểu Khanh lẩm bẩm, búng Mặc Quân đang kêu gào một cái, sau đó thu kiếm, đương nhiên, trữ vật giới chỉ của Kiếm Ngũ cũng không quên rơi vào tay hắn ta. Lữ Thiểu

Khanh cất kỹ Mẫn Hồn Thứ, nắm trữ vật giới chỉ của Kiếm Ngũ trong tay, trên mặt Lữ Thiều Khanh vừa lộ ra nụ cười thì hần đột nhiên vỗ trán một cái. “Móa nó, quên mất Kiếm Nhất.” Lữ Thiều Khanh quay đầu lại nhìn về phía Kiếm Nhất, ánh mắt hai bên đối đầu trong không trung. Lữ Thiều Khanh lớn tiếng hét lên với Kiếm Nhất: “Kiếm Nhất, ngươi giao trữ vật giới chỉ của ngươi ra đây.” Kiếm Nhất bị tức đến mức cơ thể run rẩy, hần ta chỉ hận giờ không thể nào xuất thủ nếu không hần ta nhất định phải xông lên liều mạng với Lữ Thiều Khanh. Khinh người quá đáng, khinh người quá đáng! Lữ Thiều Khanh đau lòng nhưc óc, loại công tử thế gia như Kiếm Nhất chắc chắn trong trữ vật giới chỉ sẽ có rất nhiều đồ tốt. Đáng tiếc quá! Lữ Thiều Khanh đau lòng không thôi, trong lòng quyết tâm, lầm bầm: “Hết thấy đều do tên khốn kiếp Mộc Vĩnh kia, sớm muộn gì cũng có một ngày ta phải lột y phục của hần, để hần cỡi truồng dạo phố.” Kiếm Ngũ thảm bại khiến trong lòng tất cả tu sĩ Thánh tộc mắng to Lữ Thiều Khanh hèn hạ vô sỉ.

Hết chương 1048.

Chương 1049. Đánh bại Kiếm Ngũ

Rõ ràng có thực lực có thể đối phó Kiếm Ngũ, lại cố ý lộ ra dáng vẻ không địch nổi, sau khi Kế Ngôn đột phá còn cố ý giả vờ bị thương để trốn khỏi tầm mắt của mọi người, đợi sau khi Kế Ngôn với Kiếm Ngũ đều liều mạng, gần như kiệt sức thì mới ra tay. Không chỉ như thế, cho dù Kiếm Ngũ đã như vậy mà hắn vẫn không lựa chọn đối đầu trực diện, vẫn tiếp tục giờ trò đánh lén. Cho dù là hỏa cầu lớn dẫn đến khói đặc cuồn cuộn hay là Mẫn Hồn Thứ đều là thuật che mắt, hấp dẫn và làm phân tán sự chú ý của Kiếm Ngũ. Thần thức cuối cùng mới là tất sát. Vô số tu sĩ Thánh tộc đang chấn động trước sự vô sỉ của Lữ Thiệu Khanh, bọn hắn ngoài lòng mắng to nhưng cũng không thể làm được gì. Kiếm Ngũ là tồn tại Nguyên Anh kỳ tầng chín, dù đặt ở Hàn Tinh này cũng tiếng tăm lừng lẫy. Trên Hàn Tinh có được bao nhiêu tồn tại Nguyên Anh kỳ tầng chín chứ? Có ai mà không phải đại nhân vật đứng trên cao chứ? Có ai không phải tồn tại vô địch tung hoành thiên hạ? Nhưng mà, hôm nay, ở đây, bọn hắn chính mắt nhìn thấy Kiếm Ngũ Nguyên Anh kỳ tầng chín, thiên tài ngày xưa của Kiếm gia chiến bại. Sắc mặt của đám người Kiếm gia càng thêm tái nhợt như tang mất cha mất mẹ. Bọn hắn không thể nào tiếp nhận được sự thật như vậy. Kiếm Nhất thiên tài thế hệ mới thất bại, trở thành tù binh của nhân tộc, nếu không có Thánh Chủ xuất hiện thì giờ chắc vẫn còn cời trần chưa quay trở về được. Giờ, thiên tài thế hệ trước cũng thất bại, hơn nữa còn thua hai nhân tộc tu vi cảnh giới đều thấp hơn lão ta. Hôm nay là ngày sỉ nhục của Kiếm gia. Tiêu Y rất vui vẻ nhảy từ trên cao xuống, vui vẻ quơ quơ nắm tay nhỏ. Ta đã nói rồi, hai vị sư huynh đi du lịch trắng mắt lâu như vậy, cùng nhau đồng hành trên đường, thực lực đột ngột tăng mạnh. Chỉ Nguyên Anh kỳ tầng chín có đáng là gì. Có hai vị sư huynh bên cạnh trước nay Tiêu Y chưa từng lo lắng sẽ gặp nguy hiểm. Ba người bên Đàm Linh miệng gần như giống nhau, đều mở rất to, khó có thể tin được. Kiếm Ngũ thật sự thất bại? Đối mặt với hai nhân tộc chỉ là Nguyên Anh kỳ tầng sau mà lão ta lại thất bại? Ánh mắt Đàm Linh phức tạp nhìn Lữ Thiệu Khanh, tại thời khắc này,

hình ảnh Lữ Thiểu Khanh ở trong mắt nàng ta trở nên vô cùng cao lớn, thần bí, thâm bất khả trắc. Đến bây giờ nàng ta mới phát hiện mình vẫn chưa thể nhìn thấu được Lữ Thiểu Khanh. Tuy nhiên có một điểm nàng ta có thể khẳng định đó là, Lữ Thiểu Khanh là một tên khôn kiếp. Thời Cơ thấp giọng reo hò: “Lữ Thiểu Khanh đại nhân quả nhiên lợi hại, Kế Ngôn đại nhân cũng thế.” Thời Liêu đã không còn muốn nói gì, hôm nay hắn ta đã bị tát sưng mặt. Hắn ta tự nhận mình là một người lý trí, bình thường khi gặp vấn đề đều có thể tỉnh táo phân tích, hơn nữa còn phân tích được chín đến vô cùng. Hôm nay kết quả hắn ta phân tích ra hết lần này đến lần khác đều là những phân tích dựa trên lý trí nhưng vẫn không thể sử dụng được trên người Lữ Thiểu Khanh và Kế Ngôn. Tiêu Y vui mừng một lúc, dương dương đắc ý nhìn về phía Thời Liêu, hỏi: “Thế nào?” Mặc dù trong lòng Thời Liêu rất khó chịu nhưng tính cách của hắn ta ép hắn ta phải đối diện với sai lầm của mình, hắn ta thở dài một cái: “Đúng là ta đã nhìn nhầm.” Tiêu Y nhìn thấy ma tộc Thời Liêu này không có thái độ vệt chết còn mạnh miệng mà rất thẳng thắn thừa nhận sai lầm của mình thì không nói móc hắn ta nữa. Nàng ta nói: “Hai vị sư huynh của ta là thiên tài, thiên tài thật sự, dùng ánh mắt của người bình thường để nhìn nhận hai vị sư huynh của ta vốn là một chuyện sai lầm.” Trên mặt Tiêu Y tràn đầy tia kiêu ngạo và tự hào. Lời này, ba người Đàm Linh không cách nào phản bác được. Đàm Linh hỏi một vấn đề: “Tiếp đến, các người định làm như thế nào?” Vấn đề này khiến sắc mặt mọi người đều trở nên nghiêm túc. Thế cục bây giờ đối với Lữ Thiểu Khanh bọn họ mà nói là một tử cục. Tiêu Y lắc đầu, nàng ta nhìn Lữ Thiểu Khanh phía xa xa: “Ta cũng không biết, để xem Nhị sư huynh như thế nào. Chắc huynh ấy có cách.” Lữ Thiểu Khanh rút kiếm đứng đó, ánh mắt tuần sát đám người. Ánh mắt lạnh như băng tràn đầy cảm giác áp bách mạnh mẽ, không người nào dám nhìn thẳng hắn. Hiện tại Lữ Thiểu Khanh như một vị ma thần khiến tất cả mọi người không có đủ dũng khí để khiêu chiến. Sau khi Lữ Thiểu Khanh tuần sát một vòng thì Lữ Thiểu Khanh không hỏi còn ai nữa không mà nói với bọn hắn: “Được rồi, tất cả giải tán đi, trời sắp mưa rồi, trở về còn thu quần áo vào nữa.” Đông đảo tu sĩ Thánh tộc đều siết chặt nắm đấm, quá mất mặt. Kiếm Nhất phần lộ nhìn thấy chung quanh không ai dám hít hà một hơi, hắn ta phần lộ đứng ra, giận dữ mắng mỏ Lữ Thiểu

Khanh: “Tiểu nhân hèn hạ! Chỉ biết dựa vào đánh lén thì tính là anh hùng gì?”Kiếm Lan cũng lớn tiếng chửi rửa theo: “Không sai, nhân loại ti tiện, nếu ngươi tấn công quang minh chính đại trưởng lão tuyệt đối sẽ không thua ngươi.”Tộc nhân Kiếm gia cũng lần lượt chửi rửa.Ngay sau đó, những người Thánh tộc cũng mắng to Lữ Thiếu Khanh không cần thể diện.Bọn hắn chưa từng gặp nhân tộc nào hèn hạ giáo hoạt như vậy.Quá hèn hạ.Người giáo hoạt nhất của Thánh tộc mà so với Lữ Thiếu Khanh thì có thể được bình chọn là thập đại thiện nhân Hàn Tinh.Người hèn hạ vô sỉ nhất Thánh tộc đứng trước mặt Lữ Thiếu Khanh cũng phải cung cung kính kính kêu một tiếng tổ sư.“Nhân tộc hèn hạ!”“Nhân loại đều hèn hạ như vậy sao? Thật đáng chết...”“Có dám đấu chính diện một trận không?”“Dựa vào thủ đoạn thì tính là anh hùng gì chứ?”“Đấu lại lần nữa, ngươi tuyệt đối không phải đối thủ của Kiếm Ngũ đại nhân.”“Ngươi ngoại trừ biết đánh lén thì ngươi còn biết gì nữa? So với sư huynh ngươi, ngươi kém xa...”“Không sai, một kiếm kia của sư huynh ngươi, cả đời này ngươi cũng không thể đạt tới...”Nhiều người nên dũng khí cũng đủ nhiều, đông đảo tu sĩ Thánh tộc nhao nhao lên tiếng chỉ vào Lữ Thiếu Khanh mắng to.Thậm chí còn thôi phong Kế Ngôn để đạp Lữ Thiếu Khanh xuống. Hết chương 1049.

Chương 1050. Thánh Chủ xuất thủ, tử cục!

Quần tình mãnh liệt, nộ khí càng ngày càng nhiều, lửa giận càng ngày càng thịnh. Lữ Thiếu Khanh thấy thế, lạnh lùng hừ một tiếng. Âm thanh lạnh lẽo như một gáo nước lạnh đập tắt lửa giận của những tu sĩ Thánh tộc này. “Các người không phục?” “Không phục thì cứ từng tên một bước lên, ta tiếp từng người.” Kiếm của Lữ Thiếu Khanh chỉ vào đám người, bá khí nói: “Ai dám lên?” “Không dám thì đừng léo nha léo nhéo nữa.” Đông đảo tu sĩ Thánh tộc nhìn thấy dáng vẻ vô cùng bá khí, phách lối đáng ghét của Lữ Thiếu Khanh thì hận không thể tát chết hắn. Nhưng, bọn hắn không có thực lực đó, đồng thời, bọn hắn cũng không dám. Kiếm Ngũ và Thôi Chương Minh dẫn đầu một chết một bị thương, người mạnh đến thế còn có kết quả như vậy, mấy tu sĩ chỉ Kết Đan kỳ như bọn hắn sao có thể thắng được? Trong đám bọn hắn cũng còn có vài Nguyên Anh kỳ nhưng mà họ cũng chẳng dám thò đầu ra, thậm chí lúc mắng Lữ Thiếu Khanh họ cũng chẳng dám lên tiếng, chỉ sợ bị Lữ Thiếu Khanh để mắt tới. Lữ Thiếu Khanh thấy thế, trong lòng càng cười lạnh. Hắn không lo những Thánh tộc này sẽ cùng nhau tiến lên. Từ lúc Kế Ngôn tử thí hắn đã nhìn ra được điều này. Mặc dù những người này tự xưng Thánh tộc, là tồn tại cao đẳng hơn xa nhân tộc nhưng trên thực tế, hơn mấy ngàn năm phát triển ở Hàn Tinh, bọn hắn còn không bằng nhân tộc. Vì hoàn cảnh ở Hàn Tinh ác liệt đã bồi dưỡng tính cách của bọn hắn trở nên tàn bạo hiếu sát không nói, mà còn khiến bọn hắn trở thành người tự tư tự lợi, luôn cân nhắc cho bản thân. Đại nghĩa gia tộc, đại nghĩa dân tộc gì đó có lẽ cũng có, nhưng tất cả đều xếp sau lợi ích cá nhân của bọn hắn. Dọc theo con đường truy sát này rất nhiều người đều hi vọng người khác đi làm trai cò, mình đi làm ngư ông. Cũng chỉ có Thôi gia vì trong lòng nhớ nhung ba ngàn viên linh thạch nên người xuất thủ nhiều hơn một chút, đồng nghĩa tổn thất cũng vô cùng thảm trọng, chết bốn Nguyên Anh kỳ đủ để gia chủ Thôi gia đau lòng đến phát khóc. Đến lúc này dù là người của Kiếm gia hung hăng nhất, bọn hắn cũng không dám

tiến lên, dù là Kiếm Ngũ còn đang nằm trên mặt đất, bọn hắc không dám lên tiếp ứng cứu chữa cho Kiếm Ngũ. Lữ Thiếu Khanh cũng chẳng muốn để ý tới những ma tộc này. Hắc để lại một câu: “Ai dám lên, giết hết không tha!” Sau đó hắc quay người rời đi. Còn về phần Thánh Chủ gì đó, Lữ Thiếu Khanh chỉ coi như không biết. Lữ Thiếu Khanh và Kế Ngôn trở về, tìm thấy Tiêu Y, Tiêu Y còn chưa kịp nói chuyện, Lữ Thiếu Khanh liền vội vàng nói: “Đi!” Ba người ngự kiếm phóng lên tận trời, nhanh chóng đi về phía xa. Đàm Linh há to miệng, muốn nói gì đó. Nhưng, nhưng nàng ta lại không biết nói gì cho phải. Thời Liêu không thể không cảm thán: “Lữ Thiếu Khanh đại nhân mặc dù trục lợi, nhưng cũng đủ lợi hại.” “Cũng không biết hắc làm thế nào để chạy khỏi nơi này, Thánh Chủ đang nhìn chăm chăm đấy.” Thời Cơ nói: “Lữ Thiếu Khanh đại nhân nhất định có cách.” Thời Cơ vô cùng sùng bái Lữ Thiếu Khanh. Thời Liêu lại giới cho tỷ tỷ mình gáo nước lạnh: “Cho dù có thể rời khỏi nơi này, bên ngoài là Thánh Sơn, sẽ càng có nhiều người hơn đang ở ngoài, bọn hắc làm sao để rời đi đây?” Đàm Linh đồng ý với Thời Cơ: “Ta cảm thấy hắc hắc là sẽ có biện pháp rời đi.” Trong quá trình tiếp xúc, Lữ Thiếu Khanh đã đem đến cho Đàm Linh quá nhiều bất ngờ. Ở trong mắt Đàm Linh, Lữ Thiếu Khanh mặc dù là một tên khôn kiếp, nhưng năng lực của hắc không thể nghi ngờ. Thông minh giao hoạt, làm việc nhìn có vẻ không đáng tin cậy, nhưng cuối cùng thường vượt quá dự liệu của người bình thường. Thời Liêu vẫn không tin, ta không tin ta không một lần nào nói đúng. Hắc ta nói: “Thánh Chủ vẫn còn đang nhìn đấy, hắc trốn đi như thế nào? Ta vẫn một câu nói đó, đây là một tử cục.” Đúng vào lúc này, tất cả mọi người cảm giác được bầu trời tối sầm lại, một ngón tay to lớn từ trên trời giáng xuống. Một ngón tay hơn trăm dặm như trụ chống trời sụp đổ, xuyên thấu tầng mây, trên không trung phát ra tiếng nổ lớn chậm rãi rơi về phía ba người Lữ Thiếu Khanh. Giống như con người muốn dùng một ngón tay nghiền chết mấy con kiến vậy. Ngón tay to lớn khiến tất cả mọi người kinh hãi, tản ra khí tức cường đại khiến tất cả tu sĩ Thánh tộc run lấy bầy. “Thánh, Thánh Chủ xuất thủ sao?” Phát giác được cỗ khí tức kinh khủng này, không ít người kêu to lên. Đồng thời, rất nhiều người phản chấn. Cuối cùng Thánh Chủ cũng không thuận mắt với sự phách lối của nhân tộc, cuối cùng cũng muốn đích thân xuất thủ giết chết bọn hắc

sao? “Thánh Chủ uy vũ!” “Thánh Chủ vạn tuế!” “Quá tốt rồi, lần này xem bọn hắc đạo tâu như thế nào?” “Muốn đào tẩu trước mặt Thánh Chủ trừ phi Tiên Đế đích thân tới, ha ha...” Đông đảo tu sĩ Thánh tộc nhao nhao kêu to, hưng phấn vạn phần. Xem nhân tộc các người càn rỡ nữa không? Giờ Thánh Chủ xuất thủ, các người còn có thể càn rỡ sao? Ngón tay to lớn rơi xuống, tốc độ không phải nhanh nhưng vẫn bao phủ được ba người Lữ Thiếu Khanh, khiến ba người không thể trốn đi đâu được, tránh cũng không thể tránh. Ngón tay còn ở giữa không trung, nhưng mặt đất đã bị một cỗ áp lực cường đại đè sập, sụp đổ, khe nứt to lớn không ngừng xuất hiện rồi lan tràn, tựa như tận thế. Sắc mặt ba người Đàm Linh biến đổi, cuối cùng Thánh Chủ cũng xuất thủ sao? Nếu đã vậy, bọn hắc thật sự trốn không thoát rồi. Thời Cơ nắm thật chặt tay Đàm Linh, vô cùng căng thẳng. Mặc dù Lữ Thiếu Khanh là nhân tộc, nhưng nàng ta đã sớm coi Lữ Thiếu Khanh là bằng hữu, trong lòng có chút tình cảm khác thường. Lữ Thiếu Khanh rơi vào tử cục, nàng ta lo lắng không thôi. “Tử cục!” Thời Liêu cuối cùng cũng chỉ có thể thở dài như thế. Lý trí của hắn ta đã không thể nghĩ ra được Lữ Thiếu Khanh còn có cách nào để trốn thoát nữa. “Thánh Chủ, ông nội người...” Âm thanh bi phẫn của Lữ Thiếu Khanh vang lên... Hết chương 1050.

Chương 1051. Mục tiêu thật sự của Thánh Chủ

Giọng nói bi phẫn của Lữ Thiếu Khanh rơi vào trong tai đông đảo tu sĩ Thánh tộc giống như tiếng trời. Không ít người thậm chí cười lên ha hả, trong giọng nói mang theo đắc ý, vẻ mặt mang theo chờ mong, trong ánh mắt mang theo tàn nhẫn. Mộc Vĩnh nhìn ngón tay rơi xuống, trên ngón tay quanh quẩn sương mù nhàn nhàn, trông có vẻ vô cùng ưu nhã nhưng lại tản ra khí tức cường đại và sát ý kinh khủng khiến trong lòng người ta phát lạnh. Nó giống như Tiên Đế trên cửu thiên đuổi ra một ngón tay muốn nghiền chết một con giun dế. Mộc Vĩnh nhìn chằm chằm người áo đen trước mặt: “Hắn muốn làm gì?” “Thân là Thánh Chủ, tự mình xuất thủ, không sợ người ta chê cười sao?” Thánh Chủ thân phận gì? Là tồn tại cường đại nhất trên Hàn Tinh, thực lực thâm bất khả trắc, địa vị tôn sùng vô cùng. Hắn ta là Hoàng đế Hàn Tinh, là người tôn quý nhất Hàn Tinh. Lữ Thiếu Khanh bọn hắn đối với Thánh Chủ mà nói là phạm nhân bình thường, không đáng nhắc tới. Dù là có chút thiên phú, nhưng vẫn chưa đến mức được Thánh Chủ để vào mắt. Cho dù muốn giết bọn hắn thì cũng không cần hắn ta đích thân xuất thủ. Thân là Hoàng đế tự mình ra tay giết mấy phạm nhân, đây là hành vi tự hạ thấp thân phận. Người áo đen cười a a, tuy nhiên ngữ khí vô cùng băng lãnh, mang theo ghét bỏ nồng đậm: “Bọn hắn quá phế vật, ngay cả thực lực thực sự của Trương Chính đều không ép ra được.” “Hóa Thần thì không cách nào tiến vào, cho nên, hắn chỉ có thể tự mình xuất thủ.” “Thực lực thật sự?” Mộc Vĩnh kinh hãi, hiểu ra: “Hóa ra mục tiêu vẫn luôn là hắn? Vì sao?” Mộc Vĩnh không hiểu vấn đề này: “So thực lực, Kế Ngôn mạnh hơn, tại sao lại là hắn?” Ánh mắt của người áo đen giấu gương mặt thật dưới áo bào đen nhìn rất khác thường: “Tiểu tử kia rất tà môn, nhưng hắn rất hữu dụng, ha ha...” Nói xong lời cuối cùng, hắn ta không kìm được cười lên ha hả. “Lần này, sẽ khiến thực lực Thánh tộc tiến thêm một bước, giết trở lại tổ tinh, hoàn thành nguyện vọng của các tiền bối đã là chuyện trong tầm tay!” Mộc Vĩnh lại một lần nữa kinh hãi, rốt cuộc Lữ Thiếu Khanh có địa vị gì,

sao lại có tác dụng lớn như vậy? “Tiểu tử kia có tác dụng gì?” Mộc Vĩnh nhìn chòng chọc vào người áo đen, lộ ra sát khí. “Người muốn biết? Trở về đi.” Người áo đen không định giải thích, chỉ nhìn chăm chăm Mộc Vĩnh: “Người rời đi quá lâu rồi, rất nhiều chuyện người đã lạc hậu rồi.” “Mơ tưởng!” Mộc Vĩnh thái độ kiên quyết, nhìn về phía xa xa. Người áo đen cũng không miễn cưỡng, chỉ cười hắc hắc: “Thôi, người sớm muộn cũng có một ngày sẽ trở lại, tuy nhiên người bây giờ cứ ngoan ngoãn quan sát đi...” Nơi xa, Lữ Thiếu Khanh vô cùng bị phần. Ngón tay to lớn trên bầu trời rơi xuống, tốc độ chậm rãi, âm thanh ầm ầm đình tại nhức óc. Sau khi nó từ trên trời rơi xuống, trời đất như sụp đổ, cảm giác áp bách khiến ba người bọn họ không thở nổi. Tiêu Y nghiêng răng chông đỡ: : “Sư, sư huynh...” Tiêu Y thực lực yếu nhất, khỏe miệng nàng ta chảy ra máu tươi, sắc mặt tái nhợt, cơ thể run lên theo bản năng. Khí tức trên ngón tay truyền đến quá khủng bố khiến nàng ta không kịp được run rẩy. Khí tức như thế này quá kinh khủng. Ánh mắt Kế Ngôn sáng rực, nhìn chăm chăm ngón tay to lớn trên bầu trời. Vô Khâu kiếm ở sau lưng rung lên ù ù. Ý chí chiến đấu bộc phát ra dày đặc. Đây là Thánh Chủ tự mình xuất thủ, Kế Ngôn hận không thể xông lên thử thực lực cường đại của Thánh Chủ. Nhưng đáng tiếc là, hiện trạng bây giờ của hắn ta thật sự không tốt, cơ thể trống rỗng, không thể phát huy được một thành thực lực. Chiến đấu với Kiếm Ngũ khiến trạng thái của hắn ta bị hao tổn lớn, thực lực tiêu hao hầu như không còn gì, ít nhất phải một hai tháng mới có thể khôi phục. Lữ Thiếu Khanh hùng hùng hổ hổ, tay cầm Mặc Quân kiếm. Kế Ngôn nói với hắn: “Trông cậy vào đệ rồi.” “Trông kỹ muội muội.” Lữ Thiếu Khanh cũng không quay đầu lại: “Cút sang một bên cho ta!” Lữ Thiếu Khanh một kiếm vung ra, vừa ra tay đã tung ra thức thứ ba của Ly Hỏa Kiếm Quyết. Ly Hỏa Phần Thiên. Trên bầu trời như dầu hỏa ngập trời, gặp lửa trong nháy mắt liền dấy lên hỏa diễm đầy trời. Từng ngọn lửa màu trắng bốc lên, chỉ trong nháy mắt đã bao phủ khắp toàn bộ bầu trời. Giữa trời đất như bị liệt diễm đốt cháy, nhiệt độ kinh khủng tràn ngập khiến sắc mặt các tu sĩ Thánh tộc quan chiến phía xa biến đổi. “Tên, tên này, mạnh như vậy sao?” “Nói, nói đùa à...” Lữ Thiếu Khanh vừa ra tay, liệt diễm bao phủ toàn bộ bầu trời, xa xa nhìn sang, ngón tay to lớn bị liệt hỏa vây quanh, giống như sắp bị hỏa diễm phô thiên cái địa này hòa tan. Các tu sĩ Thánh

tộc cảm nhận được nhiệt độ kinh khủng truyền tới, bọn hắn liền biết thực lực của Lữ Thiểu Khanh cường đại vượt xa sức tưởng tượng của bọn hắn. Sắc mặt không ít người trở nên khó coi, trước đó bọn hắn còn chê cười thực lực Lữ Thiểu Khanh không bằng Kế Ngôn, giờ xem ra thực lực Lữ Thiểu Khanh cũng không hề thua kém Kế Ngôn. Nhìn cả bầu trời đều biến thành màu đỏ, lửa cháy hùng hực như muốn thiêu đốt cả bầu trời thành tro tàn, ngón tay to lớn sớm đã chìm trong ngọn lửa, khó nhìn thấy được dáng vẻ. Không ít người trong lòng lo lắng. Thánh Chủ sẽ không phải đánh không lại nhân tộc kia chứ? Nếu như vậy sẽ tạo ra đả kích rất lớn đối với bọn hắn. Tuy nhiên rất nhanh, tu sĩ Thánh tộc nhẹ nhàng thở ra. Ngón tay to lớn tiếp tục rơi xuống, hỏa diễm leo lên trên ngón tay lần lượt bị dập tắt. Bề ngoài ngón tay không hề có chút vết tích bị đốt cháy. “Quá tốt, ha ha, hắn làm sao có thể là đối thủ của Thánh Chủ chứ?” “Ngây thơ, nghĩ như vậy có thể làm gì được Thánh Chủ à?” “Thánh Chủ mới là cường đại nhất.” “Thánh Chủ uy vũ!” Lữ Thiểu Khanh thấy thế, chân mày càng thêm nhíu chặt. Bà nội nó, Thánh Chủ đáng chết, sống uổng phí thế, thật vô đạo đức, dám đánh lén soái ca như hắn ta. Móa nó, chắc chắn là thấy ta đẹp trai quá chứ gì, làm Thánh Chủ mà sao lòng dạ hẹp hòi thế? “Thánh Chủ, ngươi là con quỷ hẹp hòi không biết xấu hổ!” Lữ Thiểu Khanh càng nghĩ càng phẫn nộ một lần nữa hét lo với bầu trời. Tiếp theo Mặc Quân kiểm vùng ra, vẫn thức thứ ba của Ly Hỏa Kiếm Quyết. Lửa cháy ngập trời xuất hiện lần nữa, nhưng lần này, ngọn lửa màu trắng biến thành màu đen, hình thành một mảnh biển lửa màu đen. Hết chương 1051.

Chương 1052. Người có thể đừng hẹp hòi như vậy được không?

Từng ngọn lửa màu đen giống như từng con quạ bay múa khắp bầu trời. Mặc dù là hỏa diễm, nhưng lại tản ra khí tức quỷ dị khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo như băng. Ngọn lửa màu đen lại một lần nữa bám lên trên ngón tay, lần này, tình hình dường như có sự thay đổi. Ngón tay to lớn phát ra âm thanh xèo xèo, toát lên khói đen như bị ăn mòn, bên ngoài xuất hiện từng cái lỗ nhỏ. Màn này khiến tất cả mọi người đều sợ hãi người. Nhân tộc này thật sự cường đại như vậy sao? Kiếm Ngũ vật và Lỗ mới tỉnh lại cũng nhìn thấy màn này, suýt chút nữa lão ta bị dọa cho ngất đi lần nữa. Nhân tộc đáng chết kia cường đại như vậy sao? Nếu lúc ấy hắn tung ra chiêu này có phải lão ta có thể sẽ bị ăn mòn thành cặn bã không? Trên mặt Lữ Thiếu Khanh vừa lộ ra vài phần vui sướng thì ngón tay to lớn đột nhiên gia tốc, bàn này chậm như ốc sên một khắc sau lại như thiểm điện. Nhanh giống như thuấn di, chỉ trong chớp mắt đã đến trước mặt Lữ Thiếu Khanh. Nặng nề nghiền ép hắn trên mặt đất... “Ầm ầm!” Xung kích to lớn, mặt đất đổ sụp, ngón tay to lớn đâm xuống mặt đất. Mặt đất phương viên vạn dặm chấn động giống như địa long xoay người, xảy ra động đất cấp 12. Vô số ngọn núi cao ngất đang rung chuyển rồi sụp đổ, rừng rậm rộng lớn bị phá hủy trong trùn kích. Mặt đất trong phạm vi ngàn dặm đều là vết nứt sâu không thấy đáy. Ngón tay to lớn rơi xuống cắm trên mặt đất như trụ chống trời, chống đỡ trời đất. Tất cả tu sĩ Thánh tộc âm thầm tắc lưỡi. Sức mạnh cường đại như vậy, xung kích khủng bố như vậy, nhân loại kia sẽ bị ép thành thịt muối đúng không? Tiêu Y nhìn thấy trái tim thất lại. Nàng ta vội vã cuống cuống, tóc rối bời, nước mắt cũng sắp chảy ra. Nàng ta biết Lữ Thiếu Khanh là thiên tài, rất cường đại. Nhưng đối thủ bây giờ là Thánh Chủ cường đại vô địch, là tồn tại cường đại nhất trên Hàn Tinh. Thực lực ít nhất cũng là tồn tại đã cất một bước vào cảnh giới Luyện Hư. Một đầu ngón tay của hắn ta mà đã cường đại đến mức khiến người ta tuyệt vọng. Đối mặt với tồn tại cường đại như vậy, Nhị sư huynh có thể ngăn cản được sao? Đối mặt với đối thủ như vậy, cho dù

thông minh gấp trăm lần cũng vô ích. Trước thực lực tuyệt đối, bất kỳ âm mưu quỷ kế gì cũng đều là phù vân. Có phải Nhị sư huynh đã bị ép thành bánh thịt rồi không? Tiêu Y căng thẳng nhìn qua Kế Ngôn: “Đại sư huynh, Nhị, Nhị sư huynh...” Kế Ngôn nghiêm túc nhìn ngón tay to lớn kia, trên người tản mát ra ý chí chiến đấu dày đặc. Tiêu Y nhìn thấy biểu hiện trên mặt Kế Ngôn, trái tim càng chìm xuống nặng nề hơn. Thậm chí nàng ta còn trở nên hoảng loạn. Dáng vẻ này của Đại sư huynh, chẳng lẽ Nhị sư huynh lành ít dữ nhiều sao? “Đại, đại sư huynh, Nhị sư huynh sẽ không có chuyện gì chứ?” Cuối cùng Kế Ngôn cũng đáp lại: “Không chết được.” Một câu lạnh nhạt lại khiến trong lòng Tiêu Y bình tĩnh khó hiểu. Còn ở nơi xa thì truyền đến tiếng hoan hô của các tu sĩ Thánh tộc. Bọn hắn nhìn thấy một đầu ngón tay của Thánh Chủ mà có thể ấn Lữ Thiếu Khanh xuống đại địa, công kích của Lữ Thiếu Khanh trông có vẻ buồn cười như châu châu đá xe. Điều này khiến không ít tu sĩ Thánh tộc kích động lớn tiếng reo hò. “Thánh Chủ vạn tuế!” “Thánh Chủ uy vũ!” “Ha ha, nhân tộc, không chịu nổi một kích, ngay cả một đầu ngón tay của Thánh Chủ cũng đỡ không nổi!” “Làm người chớ có can rờ, hối hận rồi chứ gì?” “Cho dù người thiên tư tuyệt, trước mặt Thánh Chủ cũng chỉ là con giun cái dế, dễ dàng bị nghiền chết thôi...” Tuy nhiên sau một khắc, bọn hắn đã không cười được nữa. Tuy nhiên sau một khắc, bọn hắn Lữ Thiếu Khanh lau máu tươi nơi khóe miệng, một ngón tay này đã ép cho hắn gần như phọt cả cốt đại. Lữ Thiếu Khanh ưu thương nhìn ngón tay to lớn chậm rãi thu lại, một lần nữa bắt ngang giữa không trung. Khóe mắt hắn ướm át, vô cùng bi thương. Dáng đẹp trai luôn bị chiêu cố đặc biệt như vậy sao? Ta đã không muốn gây sự, người nhất định phải đến tìm ta à? Ta đắc tội người chỗ nào rồi? Ta đào mộ tổ tiên nhà người à? Lữ Thiếu Khanh chỉ vào bầu trời mắng to: “Đủ rồi chứ?” “Người có thân phận gì? Khi dễ ta mà không thấy ngại sao?” “Ta sắp đi rồi, người đừng có hẹp hòi như vậy được không?” Móa nó! Chỉ dựa vào câu nói này của người là có đủ lý do để giết chết người rồi đây. Trong lòng đông đảo tu sĩ Thánh tộc mắng to. Lại dám nói Thánh Chủ hẹp hòi, không giết chết người giết chết ai? Giọng Thánh Chủ ầm ầm vang lên: “Không sử dụng toàn lực của người, chết đi!” Lại một lần nữa rơi xuống chỗ Lữ Thiếu Khanh. Lần này không hề chậm rãi nữa mà gào thét rơi xuống, chung quanh ngón tay xuất hiện từng

khe hở màu đen, tia chớp màu đen quanh quần, kinh khủng kinh người. Cường độ cường đại xé rách hư không tạo thêm áp lực cực lớn cho Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh không dám chần chờ, giọng Thánh Chủ có vẻ không phải định nói đùa. Hắn không thể không tung thực lực của mình ra. Gương mặt Lữ Thiếu Khanh nghiêm túc, cả người lập tức xảy ra biến hóa. Dáng vẻ cả lơ phất phơ trước đó biến mất không thấy đâu, khí tức cả người trở nên sắc bén như kiếm, nhuệ khí bức người. Linh lực kinh khủng trong cơ thể trào ra mãnh liệt, Mặc Quân đứng trên thân kiếm giờ ngón tay giũa lên với bầu trời. Kiếm ý kinh thiên như gió lốc tứ ngược, âm vang bộc phát, một con thần điêu màu đen giương cánh bay cao, gào thét tiến lên. Lần này đông đảo tu sĩ Thánh tộc lại một lần nữa hoảng sợ không thôi. Sự kinh khủng Lữ Thiếu Khanh biểu lộ ra không yếu hơn Kế Ngôn bao nhiêu. Khí thế kinh người, khí tức cường đại, xa xa nhìn lại, tựa như một vị Kiếm Tiên chuyển thế, kiếm chỉ trời xanh, nghịch thiên mà đi. Hết chương 1052.

Chương 1053. Người có thể đừng hẹp hòi như vậy được không?

“Hắn, hắn...”Tu sĩ Thánh tộc vậy xem run rẩy chỉ vào Lữ Thiếu Khanh, nửa ngày nói không nên lời một câu nào. Bọn hắn vốn cho rằng Lữ Thiếu Khanh dựa vào đánh lén mới có thể đánh bại Kiếm Nhất cùng Kiếm Ngũ. Cho rằng thực lực của Lữ Thiếu Khanh chênh lệch với Kế Ngôn nhiều lắm. Nhưng, bây giờ bọn hắn mới biết mình sai. Lữ Thiếu Khanh vẫn luôn ẩn giấu thực lực, những lời bọn hắn trào phúng Lữ Thiếu Khanh trước đó giờ lại trông rất buồn cười. Thần điều xông lên bầu trời, đôi cánh màu đen xẹt qua trên trời, hai khe hở màu đen to lớn xuất hiện. Lữ Thiếu Khanh không giấu thực lực nữa, kiếm ý dữ dằn điên cuồng bộc phát, nhẹ nhàng phá toái hư không. “Ầm ầm!” Thần điều màu đen va chạm với ngón tay to lớn, một cỗ ba động vô hình khuếch tán, sau đó vô số kiếm ý như hạt mưa rơi xuống. Đại địa lại một lần nữa rơi vào chà đạp, kiếm ý vô hình rơi trên mặt đất, xuất hiện những cái hố sâu khác nhau. Mặc dù Lữ Thiếu Khanh đã dốc toàn lực để đánh nhưng thực lực Thánh Chủ quá mạnh. Dưới sự va chạm, Thần Điều rên rỉ một tiếng, cuối cùng liên tiếp đứt gãy, cuối cùng biến mất. Còn Lữ Thiếu Khanh bị một lực phản chấn cường đại tung vào. “Phụt!” Máu tươi vẩy ra, Lữ Thiếu Khanh tựa như lưu tinh xẹt qua chân trời, đập ầm ầm trên mặt đất. Ngón tay to lớn không dừng lại, lại một lần nữa ấn lên đại địa. Lại một chấn động mãnh liệt giống như vừa rồi, thổ địa trong phạm vi ngàn dặm lại một lần nữa bị phá hoại, xuất hiện vô số khe hở. Đợi sau khi dừng lại thì trời đất đã hoàn toàn yên tĩnh. Ngón tay to lớn quay trở lại trên trời, Lữ Thiếu Khanh nằm trên mặt đất, không biết sống chết. Tiêu Y sốt ruột đến mức nước mắt suýt chảy ra. Lữ Thiếu Khanh bị ngón tay nghiền ép trên mặt đất, Tiêu Y cảm thấy trái tim của mình cũng bị ngón tay ấy nghiền ép. Nàng ta gần như sắp khóc lên: “Đại sư huynh, làm sao bây giờ?” “Huynh, huynh có xuất thủ không?” Đến lúc này, Tiêu Y chỉ có nghĩ tới Kế Ngôn. Đối mặt với Thánh Chủ cường đại, không biết hai sư huynh liên thủ có thể đánh thắng được không. Tuy nhiên Kế Ngôn không đáp lại

Tiêu Y, thậm chí hẳn ta cũng không nhìn về vị trí của Lữ Thiểu Khanh mà nhìn chăm chăm lên trời. Lòng mày Kế Ngôn nhú chặt lại. Tiêu Y phát hiện Kế Ngôn có vẻ không bình thường: “Đại sư huynh, sao vậy?” “Không bình thường!” Tiêu Y ngẩng đầu, trên trời, hai khe hở hư không nhìn thấy mà giật mình. Trên bầu trời tối tăm mờ mịt xuất hiện hai khe hở. Khe hở dài tới hơn mười dặm, độ rộng không giống nhau, rộng nhất khoảng mười mấy mét, nhỏ nhất thì vài thước. Bên ngoài quanh quần tia chớp màu đen, thỉnh thoảng hiện lên ánh sáng màu đen, quỷ dị kinh khủng. Xa xa nhìn lại, như là hai con cự mãng màu đen đang ngo ngoe bò, vô cùng kinh khủng. Lúc này, đông đảo tu sĩ cũng phát hiện có gì đó không bình thường. “Cái này, khe hở hư không này lớn thật!” “Khí tức bên trong tản ra khiến trong lòng ta thấy phát lạnh, đây chính là khe hở hư không sao? Thật đáng sợ.” “Kỳ quái, vì sao vẫn chưa biến mất?” “Thực lực nhân tộc kia rốt cuộc mạnh cỡ nào? Có thể khiến khe hở hư không tồn tại lâu như vậy?” “Ta từng nghe nói, không gian nơi này được cắt ra nên bình thường không gian yếu hơn bên ngoài rất nhiều, vết nứt không gian lâu như vậy chưa biến mất thì có gì kỳ quái chứ?” “Nói nhầm, đương nhiên kỳ quái, người không thấy sao? Tốc độ biến mất của khe hở chậm đến đáng thương...” “Sao ta cứ có dự cảm không tốt nhỉ?” Tất cả tu sĩ Thánh tộc đều thấp giọng nghị luận. Hai đạo khe hở trước mặt nhìn rất quái dị, tốc độ biến mất rất chậm. Xuất phát từ trực giác tu sĩ, trong lòng không ít người sinh ra dự cảm không tốt. Mộc Vĩnh nhìn chăm chăm khe hở trên bầu trời, hẳn ta cũng không hiểu. Thực lực của Lữ Thiểu Khanh và thực lực Kế Ngôn chênh lệch không nhiều, nhưng khi Kế Ngôn và Kiếm Ngũ chiến đấu cũng chưa từng xuất hiện dạng khe hở như thế này. Hơn nữa, cho dù xuất hiện khe hở hư không cũng sẽ rất nhanh chóng khép kín biến mất. Không hề giống như bây giờ, tốc độ biến mất như ốc sên, chậm đến đáng thương. Rất quỷ dị. Trong lòng Mộc Vĩnh nảy sinh một cỗ dự cảm không tốt. Hẳn ta nhìn qua người áo đen: “Rốt cuộc hẳn muốn làm gì?” Người áo đen nhìn lên khe hở hư không trên bầu trời, tiếng cười hẳn ta phát ra làm cho da đầu người ta tê dại: “Haha...” “Người muốn biết, người xem tiếp đi chẳng phải sẽ biết thôi sao?” Mộc Vĩnh biết nếu để sự tình tiếp tục tiếp diễn thì có lẽ sẽ trở nên không thể văn hồi, nhưng hẳn ta không còn cách nào khác. Người áo đen trước mặt là đề

ngăn cản hắn ta, hắn ta không cách nào xuất thủ. Lữ Thiếu Khanh nằm trong hố sâu, thấp giọng rên rỉ. “Đau chết mất.” Thân thể tan ra thành từng mảnh, xương cốt toàn thân dường như cũng đang kêu gào. Lần này, nếu như không phải nhục thể của hắn đủ cứng thì chắc hắn đã đi đời rồi. Chung quanh đều là bùn đất màu đen tản ra mùi hôi thối. Đáng tiếc, cho dù nơi này là dưới mặt đất trăm mét nhưng hắn cũng không cách nào giả chết. “Hắn muốn làm gì?” Lữ Thiếu Khanh nghĩ mãi mà không rõ Thánh Chủ muốn làm gì? Nếu thật sự muốn giết chết hắn, với thực lực của Thánh Chủ có thể lập tức khiến hắn nhẹ nhàng thoải mái đi đầu thai. Nhưng Thánh Chủ không làm như vậy. Lữ Thiếu Khanh giãy dụa đứng dậy, hắn cũng không chú ý đến hai khe nứt to lớn trên trời. Hắn cau mày, không đợi hắn suy nghĩ nhiều, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, thân hình trong nháy mắt biến mất khỏi vị trí cũ. “Àm ầm!” Ngón tay to lớn lại một lần nữa đè xuống, nện mạnh lên vị trí ban nãy của Lữ Thiếu Khanh. “Móa nó!” Lữ Thiếu Khanh xuất hiện, chỉ vào bầu trời mắng to: “Quý hẹp hòi, người coi ta là cái gì? Bánh dày sao?” “Rốt cuộc ta đắc tội người chỗ nào khiến người cứ nhất định phải đối với ta như vậy?” Không nói gì, ngón tay to lớn lại một lần nữa quét ngang đến, ngón tay xẹt qua tạo ra một cơn gió lốc lớn. Hết chương 1053.

Chương 1054. Cõi ta là bánh dày sao?

Cuồng phong vù vù thậm chí còn cuốn lên bụi đất ngoài mây vạn dặm, cuốn lên cát bụi đầy trời. Tốc độ Lữ Thiếu Khanh rất nhanh, thi triển Đại Xích Độn Thuật, như chim bay linh hoạt tránh đi ngàn dặm. Nhưng tốc độ ngón tay to lớn càng nhanh hơn, Lữ Thiếu Khanh vừa trốn đi được vài lần lại bị đập ầm ầm, hết lần này đến lần khác như lưu tinh rơi xuống địa cầu, nện mạnh xuống mặt đất. Toàn thân Lữ Thiếu Khanh phun máu, xương cốt toàn thân đa số đứt gãy, đau đến mức hân oai oái kêu to. “Thánh Chủ, ông nội người!” Lữ Thiếu Khanh lại một lần nữa từ dưới mặt đất lao ra, lần này hân càng thêm chặt vật. Mộc Vĩnh xem không hiểu, hân ta một lần nữa hỏi người áo đen: “Muốn giết hân, trực tiếp xuất thủ là được, tại sao phải như vậy?” Ánh mắt người áo đen nhìn chằm chằm rất nhiều khe hở hư không chưa khép lại, hừ lạnh nói: “Còn chưa đủ.” Mộc Vĩnh như hiểu ra: “Muốn hủy nơi này à?” Người áo đen cười lạnh một tiếng: “Hủy đi? Không, không, nếu như muốn hủy đi, để Hóa Thần xuất thủ thì nơi này đã sụp đổ lâu rồi, để đối phó hân ta, người không phát hiện hân đã giảm bớt đi rất nhiều thực lực sao? Nếu không hân ta đã chết lâu rồi.” Mộc Vĩnh lại hồ đồ rồi, mặc dù hân ta và Thánh Chủ liên hệ rất mật thiết nhưng hân ta vẫn không thể đoán được rốt cuộc Thánh Chủ muốn làm gì. “Rốt cuộc muốn làm gì?” “Hắc hắc...” Người áo đen vẫn cười không nói. Trong lòng Mộc Vĩnh nổi nóng, hận không thể xuất thủ thu thập hân ta. Đáng tiếc, hân ta xuất thủ cũng vô dụng, hai người đánh ngang tay, được không bù nổi mất. Hân ta lạnh lùng nói: “Vậy người phải bảo hân cẩn thận một chút, nếu không đánh chết hân ta rồi thì sẽ không đạt được kết quả mà hân muốn đâu.” Không đánh được người thì đành dùng miệng lưỡi công kích người vậy. Người áo đen cười hắc hắc không ngừng nói: “Chỉ cần hân ta tiếp tục công kích vừa rồi là được.” Mộc Vĩnh lắc đầu, tiếp tục dùng miệng lưỡi công kích: “Tiếp tục như vậy, hân ta sớm muộn cũng sẽ chết, thực lực của hân ta cũng chỉ thế thôi, dưới trạng thái này, công kích vừa rồi không thể nào duy trì được.” “Vậy hân ta sẽ chết...” Ngữ khí người áo đen tàn nhẫn,

tràn ngập sát ý. Lữ Thiều Khanh nhìn ngón tay to lớn lại một lần nữa rơi xuống, trên miệng và trong lòng hắn đã thăm hỏi mười tám đời tổ tông của Thánh Chủ một vòng rồi. Mình giống như một con muỗi bị ngón tay này đuổi theo đánh, cho dù thân thể của hắn cường hãn cũng không thể chịu được nghiền ép hết lần này đến lần khác. Lữ Thiều Khanh một lần nữa né tránh được công kích trong gang tấc, một lần nữa rống giận: “Cho ta một cái lý do.” “Giết nhi tử ta, có tính không?” Cuối cùng Thánh Chủ đã mở miệng, lời này làm cho tất cả mọi người kinh hãi. Các tu sĩ Thánh tộc nhao nhao kinh hãi. “Cái gì? Nhi tử của Thánh Chủ là do hắn giết?” “Hắn, thật to gan, giết nhi tử Thánh Chủ rồi còn dám chạy tới thánh địa, leo lên Thánh Sơn.” Tộc nhân Loan gia và Loan Tinh Duyệt cũng kinh hãi, bọn hắn còn biết nhiều hơn, Thánh Chủ có ba con trai, con trai thứ ba Loan Tuấn đã tham gia đội tiền trạm đi tổ tinh. Mà đi tổ tinh không lâu, mệnh giá của Loan Tuấn đã tan vỡ. Là ai giết Loan Tuấn, Thánh Chủ mãi không nói, ngay cả người Loan gia cũng không biết rốt cuộc Loan Tuấn đã chết như thế nào. Chuyện tiến vào tổ tinh chỉ có Thánh Chủ biết. Lúc ấy Nhan Ba còn đích thân thỉnh mệnh xin được đến Tổ Tinh báo thù cho Loan Tuấn. Hôm nay, cuối cùng bọn hắn đã biết tại sao Thánh Chủ muốn ra tay với Lữ Thiều Khanh. Hóa ra là kẻ thù giết con. “Thì ra là thế, nên giết!” “Người này, sát sát!” “Giết hắn!” Đông đảo tu sĩ Thánh tộc nhao nhao hô to. Nhưng Mộc Vĩnh và người áo đen vô cùng bình tĩnh. Mộc Vĩnh thậm chí cười lạnh, nói với người áo đen: “Tìm ba cô nhi nhận làm nhi tử thân sinh, còn hại chết tiểu tiểu cô nương Nhan gia, thật mất mặt.” “Hắn muốn làm gì?” Người áo đen không tức giận, hắn ta vẫn câu nói kia: “Người trở về sẽ biết...” Lữ Thiều Khanh lại là hung thủ giết nhi tử Thánh Chủ. Tin tức này khiến ba người Đàm Linh vô cùng chấn động. Ánh mắt Đàm Linh phức tạp nhưng cũng không thể bội phục Lữ Thiều Khanh. Giết chết nhi tử Thánh Chủ còn dám chạy tới đây tìm kiếm sư muội, chỉ riêng điểm này, sự can đảm đã vượt qua rất rất nhiều người. Đàm Linh thấp giọng nói: “Lần này hắn hoàn toàn không có đường lui rồi.” Giết chết Nhi tử Thánh Chủ, Thánh Chủ không giết chết hắn, làm sao giữ được mặt mũi? Ngọc thủ của Thời Cơ hơi che miệng, mặt mũi đầy kinh hoàng nhưng ánh mắt vẫn ngập tràn sùng bái. Thế này cũng quá lợi hại rồi. Thời Liêu cũng trầm mặc lắc đầu, hắn ta không thể nào

ngờ được rằng Lữ Thiếu Khanh ngẫu đến như vậy.Loan Tuấn gần giống như hấn ta, đều là thiên tài Thánh địa.Loan Tuấn tham gia đội tiền trạm, chủ động tiến về tổ tinh mục đích là để gia tăng trải nghiệm, để thực lực của hấn ta nhanh chóng tăng lên, có thể tiến vào cảnh giới Nguyên Anh kỳ.Không ngờ tới tổ tinh hấn ta lại chết trong tay Lữ Thiếu Khanh.Thời Liêu đồng ý với ý kiến Đàm Linh: “Đúng vậy, Lữ Thiếu Khanh đại nhân không còn đường lui rồi. Là tử cục thật sự...”Chuyện mình giết Loan Tuấn đã bị vạch trần sao?Lữ Thiếu Khanh không kinh ngạc mà ngược lại bình tĩnh hơn rất nhiều.Nếu là vì điều này thì còn có thể giải thích được.Mỗi thù giết con, có lý nào lại không báo?Nhưng, hấn vẫn không hiểu.Ta giết chết con người, không phải người nên lập tức giết chết ta sao?Dùng một đầu ngón tay đâm ta, muốn biến ta thành bánh dày để ăn mới rửa được hận sao?Hay, hấn ta chỉ có thể phát huy được chút thực lực như vậy ở đây?Lữ Thiếu Khanh ngẩng đầu, hét lên với trời: “Ta nói với ngươi một tiếng xin lỗi, được chưa?”“Khi đó ta không biết hấn là con của ngươi, là ta không cẩn thận, xin lỗi nha, Sorry, được chưa?” Hết chương 1054.

Chương 1055. Ta nói tiếng xin lỗi, được chưa?

Trầm mặc. Tất cả tu sĩ Thánh tộc trầm mặc. Bọn hắn đột nhiên không biết nói gì cho phải. Thậm chí có vài người còn muốn sụp đổ rồi. Đại ca, người cho rằng người đang giẫm chết sủng vật của Thánh Chủ, nói một câu xin lỗi là được sao? Mặc dù Tiêu Y vô cùng lo lắng cho Nhị sư huynh của mình nhưng nghe thấy Nhị sư huynh của mình nói như vậy, nàng ta cũng không kìm được bật cười phì một tiếng. Quả nhiên cảnh tượng có hoành tráng hay không vẫn phải trông chờ vào Nhị sư huynh mình. Thánh Chủ không nói gì, nhưng dường như tốc độ của ngón tay to lớn đã tăng nhanh vài phần. Lữ Thiếu Khanh vội vàng trốn tránh, sau khi né đi, vội mắng to với bầu trời: “Móa, ta đã nói xin lỗi rồi người còn muốn sao nữa?” “Có chịu ngừng không vậy?” “Móa nó, hay là người muốn ta bồi thường linh thạch cho người?” Lữ Thiếu Khanh như vô cùng nổi giận, nhảy âm lên, chỉ vào bầu trời mắng to: “Người đi mà nằm mơ đi, dù có chết ta cũng không cho người nửa viên linh thạch đâu.” Đàm Linh không kìm được nâng trán, thấp giọng rên rỉ. Tên khốn kiếp kia thật sự không thể cứu được. Chưa nói Thánh Chủ không thèm coi trọng chút linh thạch của người, cho dù có muốn thì chẳng lẽ người cận kề cái chết vẫn không chịu đưa ra sao? Đàm Linh rất muốn biết Lữ Thiếu Khanh rốt cuộc đã ăn gì để lớn vậy, là linh thạch à? Lữ Thiếu Khanh mắt thấy mình càng ngày càng nguy hiểm, cho dù hắn có hét lên như thế nào, Thánh Chủ cũng không tiếp tục đáp lại. Hiểm tượng hoàn sinh khiến hắn càng thêm nổi nóng, nếu cứ tiếp tục như vậy sớm muộn gì hắn cũng bị nện thành bánh dày. Cuối cùng, hắn phần nộ gào thét: “Phì, quỷ hẹp hòi, đây là người ép ta đấy.” Lữ Thiếu Khanh nhìn hai khe hở hư không vẫn chưa hoàn toàn khép lại, trong lòng quyết tâm nếu đã như vậy thì khiến nơi này sụp đổ thêm chút nữa đi. Kiểm ý lại một lần nữa bộc phát hóa thành thần điều màu đen lớn trăm mét xông lên trời, con mắt màu trắng chớp chớp, có mấy phần linh động, Thần điều đối mặt với ngón tay rơi xuống liền vỗ cánh bay cao, bay thẳng vào hai khe hở hư không chưa khép lại

kia. “Vụt!” Thần điều xẹt qua trên không trung lưu lại một tàn ảnh đọng phải hai khe hở hư không. “Ầm ầm!” Năng lượng linh lực kinh khủng bộc phát, một màn quỷ dị phát sinh. Khe hở thế mà lại đang hấp thu năng lượng bộc phát, tia chớp màu đen bên ngoài khe hở được tẩm bổ, trong nháy mắt tăng lên đột ngột. Quang mang hắc sắc lóe ra như cây kéo sắc bén xé rách hư không. Chỉ trong vài hơi thở ngắn ngủi, khe hở hư không vốn đã khép được hơn phân nửa lại một lần nữa mở rộng, hai khe hở hư không dung hợp với nhau mở rộng còn gấp đôi trong phạm vi hơn mười dặm. Nhìn lại phía xa xa, giống như xuất hiện một vết sẹo lớn trên bầu trời, nhìn vô cùng kinh khủng. Một màn này làm cho tất cả mọi người ngây dại, bao gồm Lữ Thiếu Khanh. Lữ Thiếu Khanh nháy mắt mấy cái, linh lực của hắn dường như có thể làm cho những khe hở này mở rộng. Nhưng rất nhanh, Lữ Thiếu Khanh bị thương. Bà nội nó, cốt truyện lại tiếp tục đi lệch hướng rồi, thật đau lòng. Còn về phần nguyên nhân gì, Lữ Thiếu Khanh có thể đoán được. Chính là động thiên hung địa của môn phái, lúc đó khi độ kiếp trong đó bị những tia chớp màu đen kia bổ từ đó cốt truyện càng ngày càng lệch. Nơi này quả là tà môn, chẳng trách được xưng là cấm địa Thánh địa. Một kiếm của hắn bộc phát khe hở đã to gần bằng ngón tay lớn của Thánh Chủ. Lữ Thiếu Khanh chỉ vào khe hở hư không một lần nữa la hét với bầu trời: “Quý hẹp hòi, ngươi phách lối nữa thử xem!” “Ngươi còn hành ta, ta phá hủy hoàn toàn nơi này của ngươi!” Ngón tay to lớn dừng lại. Lữ Thiếu Khanh vừa muốn thở phào, sau một khắc, ngón tay to lớn lại một lần nữa đâm về phía hắn. Nó lại lóe lên trong nháy mắt, giống như thuận di vượt qua thời không xuất hiện trước mặt hắn, một lần nữa ấn hắn vào trong lòng đất. “Hay!” Đông đảo tu sĩ Thánh tộc cùng kêu lên. Sự phách lối của Lữ Thiếu Khanh bọn hắn không vừa mắt. Một nhân tộc mà dám tới đây phách lối vô cùng, không giết hắn, mặt mũi Thánh tộc đặt ở đâu? Nhìn Lữ Thiếu Khanh như một hòn đá bị nhấn mạnh vào trong bùn đất, trong lòng đông đảo tu sĩ vô cùng sáng khoái. Nên thu thập ngươi như vậy đây tên nhân tộc khôn kiếp. Tuy nhiên công kích như vậy cũng không giết chết Lữ Thiếu Khanh, Lữ Thiếu Khanh cảm thấy xương cốt trên người mình lại gãy thêm vài khúc. Hắn từ dưới đất phần nộ lao ra, nghiêng răng nghiêng lợi, găm thét với bầu trời: “Đây là ngươi ép ta, giờ ta sẽ cho ngươi nhìn thấy thực lực

thật sự của ta.”Hắn nhìn ngón tay to lớn một lần nữa rơi xuống, lần này, hắn biết mình còn không liều mạng thì hắn chết chắc.Hắn hít sâu một hơi, cố nén đau đớn trên cơ thể, giờ Mặc Quân kiểm lên.Hành động này của Lữ Thiếu Khanh khiến tu sĩ Thánh tộc nhao nhao cười nhạo.“Còn thực lực thật sự nữa, cười chết người, vẫn mạnh miệng vậy à.”“Xem ra nhân tộc quả là chủng tộc ti tiện, thực lực chẳng ra sao cả, chỉ mạnh miệng.”“Sắp chết đến nơi, mạnh miệng cũng rất bình thường, dù sao hắn cũng chỉ còn có thể mạnh miệng thôi, haha...”“Hắn không mạnh miệng, hắn còn có thể làm cái gì?”Thấy cảnh này, Thời Liêu lại không kìm được nữa.Hắn ta lại một lần nữa nói ra kết quả mà hắn ta đã tỉnh táo phân tích: “Không hi vọng...” Hết chương 1055.

Chương 1056. Tịch Diệt Tru Tinh kiếm!

Kể Ngôn lĩnh ngộ được một đại sát chiêu. Lữ Thiểu Khanh cũng lấy được một chiêu từ chỗ tiểu đệ tử quý. Tịch Diệt Tru Tinh kiếm! Cái tên chẳng những dọa người, uy lực cũng rất mạnh. Lữ Thiểu Khanh tìm hiểu mấy năm mới lĩnh ngộ được một chút, vẫn còn cách nhập môn một chút. “Giờ phải xem thử chiêu này rốt cuộc mạnh cỡ nào.” Lữ Thiểu Khanh biết một chiêu này rất mạnh, nhưng đó đều là trên lý thuyết, thực chiến hẳn chưa từng dùng tới. Hôm nay, dùng tại đây đi, xem thử rốt cuộc uy lực mạnh cỡ nào. Ánh mắt Lữ Thiểu Khanh rơi vào trong khe hở, trong lòng quyết tâm mở rộng khe hở nơi này thêm lần nữa, không tin người không lo lắng. Cục diện hiện tại chỉ có thể cầu đường sống trong chỗ chết. Hẳn điều động toàn bộ linh lực trong cơ thể, điên cuồng vận chuyển. Mặc Quân nhảy ra, lại một lần nữa giơ ngón giữa với bầu trời. Ngay sau đó đó quang mang mãnh liệt từ trên thân Mặc Quân kiếm bộc phát, một cỗ khí tức kinh khủng bộc phát, tất cả mọi người chấn kinh. Quang mang bạch sắc mãnh liệt nhanh chóng lan tràn, bao phủ đại địa, chiếm cứ tầm mắt mọi người. Trong cơn hoảng hốt, tất cả mọi người nhìn thấy tinh không vô tận. Vô số ngôi sao lấp lánh, hoặc sáng hoặc tối, hoặc xa hoặc gần. Một tinh hà to lớn xuất hiện trên bầu trời sao, vô số ngôi sao đang chìm nổi lưu động trong nước sông tinh hà. Bỗng nhiên, sâu trong tinh không vô tận sáng lên một chút ánh sáng. Một đạo kiếm quang từ sâu trong tinh không xuất hiện, khí tức hủy diệt bộc phát. Một kiếm chặt đứt tinh hà, tinh hà sụp đổ. Một kiếm tru diệt tinh thần, tinh quang tịch diệt. Một kiếm này mang tới hủy diệt, chém xuống một kiếm, toàn bộ tinh không rơi vào tịch diệt, vạn vật đều bị hủy. Tâm thần của mọi người như cũng bị một kiếm này trăm diệt. Bọn hắn cảm thấy một kiếm này đang rơi về phía bọn hắn, đang hủy diệt sinh mệnh của bọn hắn. “Phụt!” “A...” Có người kêu thảm, có người thổ huyết, người tâm cảnh yếu ớt liền thất khiếu chảy máu, ngất đi. Tất cả mọi người hoảng sợ không thôi, những người có cảnh giới Nguyên Anh kỳ hô to: “Nhắm mắt lại, cố thủ đạo tâm, không nên bị ảnh hưởng.” Nhưng mà mặc dù có người nhắm mắt lại

nhưng đã nhìn thấy thì vẫn tiếp tục kêu thảm ngã xuống. Một kiếm này quá kinh khủng, làm ảnh hưởng đến tinh thần của bọn hắc. Quang mang cường đại bên ngoài biến mất, thay vào đó là kiếm quang kinh thiên, kiếm ý kinh khủng. Một kiếm diệt tinh thần. Một kiếm phá hư không. Một kiếm này đánh đâu thắng đó, vạn vật đều hủy diệt. Nhận ra được sự kinh khủng của một kiếm này, khí tức của ngón tay to lớn tăng vọt, khí tức tràn ngập khiến không gian chung quanh vỡ tan, lại một khe hở hư không nữa xuất hiện. Không gian giống như pha lê vỡ nát, hiện đầy vô số vết nứt. Tuy nhiên nó không giống với Lữ Thiếu Khanh, khe hở hư không xuất hiện rồi nhanh chóng khép kín và biến mất, cốt truyện rất bình thường. Sau khi Lữ Thiếu Khanh nhìn thấy thì càng thêm bi phẫn. Dựa vào cái gì người khác đều đi theo cốt truyện bình thường còn ta thì lại khác? Hắc hắc nô gào thét: “Chết đi cho ta!” Kiếm quang va chạm với ngón tay to lớn. “Ầm ầm!” Linh lực bạo tạc, khí tức kinh khủng phóng lên tận trời. Năng lượng kinh khủng bao phủ phạm vi ngàn dặm, điên cuồng hủy diệt hết thảy, khu vực phạm vi ngàn dặm đều gặp phải đả kích mang tính hủy diệt. Ba động năng lượng của bạo tạc từ trung tâm bắt đầu lan tràn, nhanh chóng phóng ra bốn phương tám hướng, quét ngang tám phương. Trời đất rung động, mặt đất không ngừng rạn nứt, sụp đổ, dưới mặt đất tuôn ra dung nham cuộn cuộn, hỏa long tứ ngược, khói đặc cuộn cuộn, tựa như tận thế. Đối mặt với xung kích năng lượng kinh khủng, tất cả mọi người đều lui hết ra sau. Kế Ngôn mang theo Tiêu Y và hai con tiểu bạch nhanh chóng rời xa, tránh đi xung kích kinh khủng. Kế Ngôn nhìn hướng chiến trường, Kế Ngôn trong mắt mang theo sợ hãi thán phục, cũng mang theo chiến ý. Một kiếm này của Lữ Thiếu Khanh còn lợi hại hơn một kiếm kia của hắn ta. Quả nhiên không hổ là sư đệ ta, xưa nay không bao giờ tụt lại phía sau. Kế Ngôn thấp giọng nói: “Thế nhân đều nói ta là thiên tài, trên thực tế, ngươi mới là thiên tài.” Tiêu Y lắc lắc đầu, nàng ta đưa tay kéo kéo sợi tóc mình, phát hiện tóc mình đã bị quấn lại với nhau, mái tóc trở nên rối bời. Tiêu Y không có thời gian để đau lòng cho mái tóc của mình, nàng ta hỏi Kế Ngôn: “Đại sư huynh, Nhị sư huynh không sao chứ?” Kế Ngôn lắc đầu, hắn ta cũng không dám chắc chắn Lữ Thiếu Khanh có việc gì hay không. Trong loại bạo tạc đó, chuyện gì cũng có khả năng. Bạo tạc phía xa xa lắng lại, khói đặc cuộn cuộn bắt đầu tán

đi. Nhưng sau khi nhìn thấy rõ ràng, tất cả mọi người đều ngây đại. Ngón tay to lớn biến mất, như đã bị một kiếm của Lữ Thiếu Khanh xử lý. Kết quả này khiến tất cả tu sĩ Thánh tộc khó mà tiếp nhận, có người trực tiếp sụp đổ. “Thánh Chủ bại sao?” “Không, không thể nào...” “Thánh Chủ cường đại như vậy, vì sao lại bại?” “Hắn, một nhân tộc sao có thể mạnh như thế?” “Giả, tuyệt đối là giả, không thể nào...” Các tu sĩ Thánh tộc nhao nhao kêu to, khó có thể tin, thậm chí có nhiều người thổ huyết hôn mê. Thánh Chủ là trụ cột tinh thần của bọn hắn, là tồn tại vô địch cường đại nhất. Bây giờ hắn ta lại thua một nhân tộc, đối với người Thánh tộc sùng bái Thánh Chủ mà nói chẳng khác gì là trụ cột tinh thần sụp đổ, tín ngưỡng của bọn hắn đã sụp đổ. Nhưng cũng có rất nhiều người tin tưởng. “Sẽ không đâu, Thánh Chủ tuyệt đối sẽ không bại.” “Nhất định Thánh Chủ vì chuyện gì đó nên mới rời đi.” “Một ngón tay kia còn chưa bằng một phần mười công lực của Thánh Chủ, bại là bại thế nào?” “Không sai, tuy nhiên là nhân tộc chiếm tiện nghi rồi.” Hết chương 1056.

Chương 1057. Tịch Diệt Tru Tinh kiếm!

Mộc Vĩnh nhìn lên trên trời, nét mặt của hắn ta ngưng trọng, hắn ta cảm thấy có chuyện gì đó không bình thường. Sau một khắc, ánh mắt Mộc Vĩnh ngưng tụ, thần sắc biến đổi. Trên bầu trời có biến hóa, chính giữa bạo tạc bỗng nhiên xuất hiện vô số tia chớp màu đen. Xa xa nhìn lại giống như xuất hiện từng tia khói đen, tia chớp màu đen lại như cơn trùng đang gặm nhấm bầu trời. Cùng với tia chớp màu đen càng ngày càng nhiều, bầu trời lại tiếp tục xuất hiện khe hở, như vết rạn nứt trên pha lê. Cuối cùng, trong ánh mắt khiếp sợ của tất cả mọi người, một khe hở hư không to lớn xuất hiện. Từ xa xa nhìn sang giống như trên bầu trời xuất hiện một con mắt to màu đen. Tia chớp màu đen quanh quẩn bên mép, bên trong đen như mực, màu đen thâm thúy như có thể hút linh hồn người ta vào bên trong. Khí tức kinh khủng quỷ dị bao phủ trong lòng mọi người. Một cỗ cảm giác bất an quanh quẩn lấy bọn hắn. “Đó, đó là cái gì?” “Khiến, khiến cho người ta có cảm giác rất khủng bố...” “Trời, quỷ dị quá, đây là khe hở hư không sao?” “Quá mạnh, hắn có thể đánh nát không gian, xuất hiện khe hở hư không sao...” “Buồn cười, hóa ra nhân tộc kia nói hắn rất mạnh không phải nói đùa, thật đáng sợ...” Thời Cơ kéo tay Đàm Linh: “Linh tỷ tỷ, tại sao ta cứ thấy chuyện này có gì đó không ổn.” Đàm Linh cũng cau mày nhìn khe hở hư không bên trên: “Ta cũng có cảm giác này.” Lúc này, giọng Lữ Thiếu Khanh truyền tới: “Cô nương, mau mang hai tên kia rời khỏi nơi này đi, ma tộc các ngươi, hắc hắc...” Ánh mắt Đàm Linh chuyển động nhưng không nhìn thấy bóng dáng Lữ Thiếu Khanh. Nàng ta cắn răng, thân hình xông lên trời, đi thẳng về phía Kế Ngôn. Nàng ta muốn hỏi rõ ràng chuyện gì xảy ra. Từ thời khắc Thánh Chủ xuất hiện, mọi chuyện đều lộ ra một cỗ quỷ dị. “Linh tỷ tỷ...” Thời Cơ kinh hãi, vội vàng đuổi theo. “Thời Liêu, đệ đang làm gì? Còn không đuổi theo sau?” Thời Liêu bị tát vào mặt đang tự bế, ngồi vẽ vòng tròn trên mặt đất, hắn ta ngẩng đầu nhìn lên, vội vàng đuổi theo: “Đi đâu?” Bên này Lữ Thiếu Khanh đang nằm sấp trên Mặc Quân kiếm bay trở về. Sau khi trải qua trận đại chiến hắn rất

khó chịu. Cả người như vô cùng yếu ớt, bộ dạng nửa sống nửa chết khiến Tiêu Y thấy lo lắng. Tiêu Y lập tức ném tiểu bạch hổ trên vai ra, bảo tiểu bạch hổ biến lớn để Lữ Thiếu Khanh nằm trên lưng hổ. Trong lòng Lữ Thiếu Khanh được an ủi, coi như nhả đầu này hiểu chuyện. “Ui da, đau chết mất.” Lữ Thiếu Khanh nằm trên lưng hổ, rên rỉ một tiếng, nhanh chóng kêu lên: “Đi nhanh lên, đi tìm một chỗ không người, mau chóng rời khỏi nơi này.” Sau khi kêu lên xong, hắc lại khôi phục dáng vẻ không chút sức lực giống như hận không thể lập tức ngủ luôn. Nhưng Kế Ngôn không động đậy, ánh mắt hắc ta nóng rực nhìn chăm chăm Lữ Thiếu Khanh. “Làm gì?” Lữ Thiếu Khanh trừng mắt ngược trở về, giận dữ mắng mỏ Kế Ngôn: “Giờ đã là lúc nào rồi, đừng giở tính trẻ con ra ở đâu. Nếu không quay về ta bảo sư phụ quát mông huynh đấy.” Kế Ngôn vẫn nhìn chăm chăm Lữ Thiếu Khanh: “Một kiếm vừa rồi của đệ tên là gì?” “Lĩnh ngộ khi nào?” “Uy lực rất mạnh.” “Ta lĩnh ngộ lúc đi ngủ, có được không?” Lữ Thiếu Khanh chỉ vào khe hở trên trời mắng to: “Giờ đang trong hoàn cảnh nào rồi, trong lòng huynh không nắm bắt được sao?” “Mau đi đi, mấy quái vật kia tới, huynh và ta đều phải chết.” Trong lòng Lữ Thiếu Khanh hoảng loạn. Hắc không ngờ ở nơi này lại xuất hiện một vết nứt như trong hung địa động thiên. Khe hở xuất hiện, những quái vật kia có phải cũng sẽ xuất hiện theo không? Quái vật phô thiên cái địa, nghĩ thôi cũng thấy đáng sợ rồi. Đồng thời hắc mơ hồ cảm thấy hình như mình bị Thánh Chủ lừa rồi. Một đầu ngón tay của Thánh Chủ giã hắc như bánh dày, mục đích là muốn ép hắc tung ra thực lực của mình. Ở trong hung địa động thiên hắc lợi dụng tia chớp màu đen độ kiếp, bất ngờ hấp thu những thiểm điện kia, khiến khe hở trong hung địa động thiên đóng lại. Không ngờ lại mở ra ở chỗ này. Có lẽ mục đích của Thánh Chủ là khe hở này. Nhưng bất kể như thế nào, Lữ Thiếu Khanh hắc biết hắc nhất định phải bỏ chạy. Sống chết của Thánh địa này không liên quan gì đến hắc. Cao thủ ở Thánh địa này nhiều lắm, cứ để bọn hắc tự đầu đầu đi. Tiêu Y ở bên cạnh vênh tai, trong lòng nàng ta như bị một con mèo nào đó đang gãi, rất khó chịu. Hai vị sư huynh biết cái gì sao? Tiêu Y rất muốn giơ tay đặt câu hỏi tuy nhiên lúc này vẫn chưa tới phiên nàng ta nói chuyện. Kế Ngôn bỗng nhiên cười lên: “Khi nào đánh với ta một trận!” “Đánh cái đầu huynh!” Lữ Thiếu Khanh tức giận, hắc nói với Tiêu Y: “Đi, có

người không muốn đi thì để huynh ấy chết ở đây luôn đi.”“Tới lễ tết gì đó cũng đừng đốt nền nguyên bảo cho huynh ấy.”Tiêu Y le lưỡi, lúc hai vị sư huynh tương ái tương sát, nàng ta cũng không dám nói chen vào.Nhưng ngay vào lúc nhóm Lữ Thiếu Khanh chuẩn bị rời đi, Đàm Linh tới.“Chậm đã!” Đàm Linh người chưa tới, tiếng tới trước: “Các người muốn đi đâu?”Lữ Thiếu Khanh rất tức giận mắng to với Kế Ngôn: “Huynh nhìn đi, bởi vì huynh chậm trễ nên bị kẻ ăn quịt đuổi theo rồi kìa!”Kẻ ăn quịt?Kích động muốn đánh người trong lòng Đàm Linh lại xuất hiện: “Khốn kiếp, ngươi nói cái gì?”“Hai vị đại nhân, tiểu muội muội.” Thời Cơ cùng Thời Liêu cũng đi theo đến.Lữ Thiếu Khanh cạn lời rồi, ba tên này đúng là không có đầu óc, uổng phí hết Tôn Ma thạch của ta rồi.Không biết lãng phí đáng xấu hổ lắm à?Lữ Thiếu Khanh hỏi Kế Ngôn: “Còn đủ thực lực đánh ba tên này một trận không?”“Ngươi dám?” Đàm Linh tức chết. Hết chương 1057.

Chương 1058. Bị Thánh Chủ lừa rồi

Lữ Thiếu Khanh rất tức giận mắng: “Có gì mà không dám? Bây giờ ngươi tới đây, tất thấy những gì trước đó đều uổng phí, có phải ngươi không có đầu óc không?” “Móa nó, cố ý rửa sạch hiềm nghi giúp ngươi, chí ít là không khiến ngươi trở thành ma gian, sau này nhân tộc đánh không lại ma tộc các ngươi ta còn có thể tìm ngươi đầu hàng.” “Giờ thì hay rồi, ngươi tìm đến ta, hoàn toàn trở thành ma gian rồi.” Ba người Đàm Linh hiểu ra, cơn giận trong lòng Đàm Linh lập tức tiêu tan. Ánh mắt Đàm Linh phức tạp nhìn Lữ Thiếu Khanh, cũng không phải là quá đáng ghét. Thời Cơ rất vui vẻ: “Lữ Thiếu Khanh đại nhân, ngươi quả nhiên là một người tốt.” Cô nàng này sao có thể phát thể người tốt lung tung như vậy chứ? Lữ Thiếu Khanh sắc mặt trang nghiêm: “Ta không phải người tốt, không thấy được có người gọi ta là tên khốn kiếp sao?” “Các ngươi tới đây là muốn làm gì? Ngăn cản chúng ta rời đi sao?” Sau đó hắc đằng đằng sát khí nói với Kế Ngôn: “Ra tay đi, giết chết bọn hắc, còn dám ngăn cản chúng ta rời đi, chán sống.” Thời Cơ vội vàng khoát tay: “Lữ Thiếu Khanh đại nhân, Kế Ngôn đại nhân, chúng ta không phải có ý này.” Ánh mắt của nàng rơi lên gương mặt Đàm Linh, nàng ta cũng không biết vì sao Đàm Linh lại đột nhiên muốn đến đây. Thời Liêu thì lập tức bán đứng Đàm Linh: “Linh đại nhân hẳn là có chuyện muốn hỏi ngươi.” Lữ Thiếu Khanh nhìn qua Đàm Linh, vẻ mặt đột nhiên vui mừng, trên mặt lập tức nở nụ cười, hai hàm răng trắng lộ ra trông đẹp trai như ánh mặt trời: “Ngươi định trả ta linh thạch trước khi ta rời đi sao?” “Cũng được, nể tình ngươi thức thời như vậy ta sẽ không thu tiền lãi của ngươi.” Vừa nghe đến linh thạch, lửa giận trong lòng Đàm Linh lại từ từ xuất hiện, tro tàn lại cháy, mà thể lửa còn trở nên mạnh hơn. Thực lực của ngươi mạnh như vậy, có thể có chút tiền đồ được không? Động một chút lại linh thạch, linh thạch là mệnh căn của ngươi à? Đàm Linh thở phà phò quát: “Không có, ngươi đừng mơ ta đưa linh thạch cho ngươi.” Thậm chí Đàm Linh có kích động muốn lấy trường cầm của mình ra đập đầu Lữ Thiếu Khanh mấy cái. Tên khốn này không đánh, trong lòng thật sự

rất khó chịu. Lữ Thiếu Khanh nghe xong, nụ cười lập tức biến mất, hét lên với Đàm Linh: “Đồ quỷ nợ!” “Cút, cút, không còn chuyện gì để nói nữa, không trả linh thạch cho ta thì ngươi cút nhanh đi.” Tiêu Y nháy mắt mấy cái, ánh mắt nhìn Đàm Linh tràn đầy hứng thú. Quả nhiên, tỷ tỷ ma tộc này rất đặc biệt. Giữa hai người chắc chắn có bí mật không muốn người biết. Tiêu Y cười tủm tỉm với Đàm Linh: “Ma tộc tỷ tỷ, không có linh thạch chi bằng tỷ lấy thân bù đắp đi.” Lữ Thiếu Khanh giận dữ, nói với Kế Ngôn: “Trùng tội muội ấy, sư muội xấu xa như vậy đánh chết muội ấy cho ta!” Kế Ngôn biết nghe lời phải, thưởng cho Tiêu Y một cái cú đầu khiến Tiêu Y ôm đầu tự bế. Kế Ngôn hỏi ngược lại Đàm Linh: : “Có chuyện gì?” Đàm Linh chỉ vào khe hở trên bầu trời hỏi: “Đó là chuyện gì?” Trên bầu trời, khe nứt to lớn đã cố định hoàn toàn, dài hai ba trăm dặm, rộng hơn mười dặm. Nó giống như một con mắt của ác ma, cũng giống cái miệng của ác ma. Cái miệng lớn như bồn máu muốn thôn phệ vạn vật trên thế gian. Khe nứt to lớn này khiến trong lòng Đàm Linh vô cùng bất an. Nàng ta nhất định phải hỏi thăm rõ ràng. Kế Ngôn nhìn lên khe nứt to lớn trên bầu trời, hắn ta không nói gì. Lữ Thiếu Khanh liền nói: “Ai biết chứ, nhưng chắc chắn không phải chuyện gì tốt.” Đàm Linh không tin, nàng ta nhìn chằm chằm Lữ Thiếu Khanh, ánh mắt nghiêm khắc, rất có khí phách người mà không nói ta sẽ không đi. “Không thể nào, nếu không tại sao ngươi bảo ta mau chóng rời đi.” Đàm Linh có lý do tin tưởng, chắc chắn Lữ Thiếu Khanh đã biết cái gì đó. “Không biết mà.” Về mặt Lữ Thiếu Khanh thành khẩn: “Ngươi hỏi ta ta biết hỏi ai?” “Ta bảo ngươi đi là sợ ngươi ở đây sẽ xảy ra chuyện gì đó ngoài ý muốn. Ngươi chết, ai trả linh thạch cho ta? Ta cũng không dám đi tìm sư phụ ngươi để đòi.” Đàm Linh bị tức đến trợn trắng mắt. Linh thạch, linh thạch, chỉ biết linh thạch. Ta không thiếu ngươi linh thạch có phải ngươi sẽ đi mà không gọi ta không? “Khốn kiếp, tranh thủ nói rõ với ta đi.” Đàm Linh không nhìn được nữa, lấy trường cầm ra, chỉ vào Lữ Thiếu Khanh quát: “Nếu không ta thu thập ngươi.” Lữ Thiếu Khanh thuận thế nằm xuống: “Ta đang bị thương rồi, ngươi động thủ đi, đánh chết ta ngươi có thể trở thành anh hùng của ma tộc các ngươi đấy.” Đàm Linh vô cùng bất đắc dĩ với loại hành vi vô lại này. Nàng ta tức giận đến mức dậm chân, nhưng lại không còn cách nào khác. Lúc này, giọng Mộc Vĩnh lại vang

lên: “Tiểu tử nhân tộc, ngươi giải quyết xong chuyện ở đây cho ta rồi hãy đi.” Sắc mặt Mộc Vĩnh phần nộ, mang theo vài phần sát ý. Nhìn thấy Mộc Vĩnh xuất hiện, Đàm Linh hỏi Mộc Vĩnh: “Mộc Vĩnh đại nhân, ngươi biết đó là cái gì sao?” Mộc Vĩnh lạnh lùng nhìn Lữ Thiếu Khanh: “Tiểu tử, ngươi biết ngươi gặp rắc rối rồi không?” Lữ Thiếu Khanh nằm trên lưng Tiểu Bạch Hổ nhắm mắt lại giả chết, cũng không thèm quan tâm Mộc Vĩnh. Mộc Vĩnh tức giận, hắn ta dứt khoát lên tiếng uy hiếp nói: “Đừng tưởng rằng ngươi giả chết là được, chuyện lần này ngươi không giải quyết, đừng mong rồi đi.” “Ta sẽ một mực đi theo các ngươi, ngăn cản các ngươi rồi đi.” Lữ Thiếu Khanh bình tĩnh không được nữa, nếu Mộc Vĩnh cứ đi theo bọn họ, bọn họ muốn thông qua Xuyên Giới bàn rồi đi cũng sẽ rất nguy hiểm. Chỉ cần khi đi xuyên qua bị ra tay quấy nhiễu, người xuyên qua sẽ rơi vào trong thời không loạn lưu. Lữ Thiếu Khanh không giả chết, thở phì phò ngồi xuống, chỉ vào Mộc Vĩnh mắng to: “Tiểu nhân hèn hạ, thật sự muốn giết chết ngươi.” “Chuyện hôm nay tất cả đều tại ngươi mà ra.” Lời mắng này khiến trong lòng Mộc Vĩnh rất phiền muộn, Lữ Thiếu Khanh đúng là mắng không sai. Hắn ta vốn định xem thử sau khi thân phận hai người Lữ Thiếu Khanh bại lộ thì sẽ như thế nào, đồng thời cũng có ý khảo nghiệm Lữ Thiếu Khanh và Kế Ngôn, xem thử phải chăng hai người này có đủ tư cách giúp hắn ta. Nhưng, hắn ta không thể nào ngờ được rằng sự việc sẽ phát triển đến mức này. Hết chương 1058.

Chương 1059. Kẻ địch ngàn năm trước

Kế Ngôn bỗng nhiên mở miệng, cảnh giác nhìn Mộc Vĩnh: “Dường như ngươi hiểu rất rõ thứ ở trên kia?” Mộc Vĩnh nhìn vẻ mặt hiếu kỳ của mấy người Đàm Linh, suy nghĩ một chút, cuối cùng chậm rãi mở miệng: “Có một loại quái vật màu đen, không biết bọn chúng đến từ đâu, hung tàn vô cùng, thực lực cường đại.” “Quan trọng nhất là, số lượng của bọn chúng rất nhiều, liên tục không ngừng, như là vô cùng vô tận.” “Ngàn năm trước đó, bọn chúng đột nhiên xuất hiện ở Bắc Mạn của Hàn Tinh, Bắc Mạn trở thành một mảnh màu đen, cho dù là người Thánh tộc hay dã nhân thổ dân, hay các loại hung thú, dã thú đều trở thành vong hồn dưới đao của bọn chúng.” “Toàn bộ Bắc Mạn trở thành một Tử Tịch chi địa.” Thời Cơ đưa ra nghi vấn: “Nhưng, Bắc Mạn bây giờ vẫn ổn, không có vấn đề gì.” Mộc Vĩnh thản nhiên nói: “Bắc Mạn bây giờ chẳng qua chỉ là một phần mười diện tích Bắc Mạn ngày xưa, hơn nữa còn là Bắc Mạn mới tạo thành sau khi chia cắt một phần của Đông Tế.” “Đây cũng là nguyên nhân vì sao Đông Tế là khu vực nhỏ nhất.” “Bắc Mạn trước kia đã trở thành hoang mạc thật sự, là Sinh Mệnh cấm khu thật sự trên Hóa Thần.” Mộc Vĩnh tạm thời dừng lại, để đám người tiêu hóa hết những tin tức bí mật này. Trên mặt ba người Thánh tộc tràn đầy chấn động, tin tức này là một đả kích cực lớn đối với bọn hắn. Thời Liêu khách khí nói với Mộc Vĩnh: “Mộc Vĩnh đại nhân, nếu như nói những quái vật kia khủng bố như vậy, vì sao không tiếp tục xuôi nam?” Đàm Linh và Thời Cơ âm thầm gật đầu. Nếu quả thật giống như lời Mộc Vĩnh nói thì những quái vật kia hẳn là rất cường đại, toàn bộ Hàn Tinh đáng lẽ đều bị bọn chúng hủy diệt chứ. Mộc Vĩnh hừ một tiếng: “Ngươi cho rằng người Thánh tộc không làm gì sao?” “Sau khi biết được sự đáng sợ của những quái vật này, Thánh địa triệu tập cao thủ thiên hạ cùng đi Bắc Mạn đối phó với bọn hắn, đã bỏ cái giá to lớn mới có thể tiêu diệt được bọn chúng.” Lữ Thiếu Khanh chen vào nói, không khách khí cắt ngang lời Mộc Vĩnh: “Làm sao ngươi biết rõ ràng vậy?” “Ngươi là ai? Là lão già ngàn năm trước còn sống sót sao?” Ba người Đàm Linh cũng lộ vẻ tò mò, bọn hắn

cũng rất muốn biết Mộc Vĩnh có lai lịch gì. Thần bí khó lường, như cao thủ đột ngột xuất hiện, quá thần bí. Mộc Vĩnh chỉ nói: “Ngàn năm trước sư phụ ta là một tu sĩ cảnh giới Hóa Thần, cùng đi tham chiến nên biết không ít thông tin bí mật.” Mộc Vĩnh không nói ra tên sư phụ mình là gì, ngữ khí bình thản, giống như sư phụ hắn ta chỉ là một nhân vật nhỏ không đáng nhắc tới. “Đi theo?” Lữ Thiếu Khanh bắt lấy hai chữ này: “Hóa Thần kỳ chỉ có thể đi theo làm cái đuôi?” Mộc Vĩnh gật đầu: “Lúc ấy thánh địa triệu tập cao thủ ít nhất cũng là Nguyên Anh kỳ trở lên, Luyện Hư kỳ và Hợp Thể kỳ đều có.” Đám người nghe vậy kinh hãi. Luyện Hư kỳ đã đủ đáng sợ, thế mà còn có cả Hợp Thể kỳ. Lữ Thiếu Khanh tê dại rồi, ma tộc còn có tồn tại đáng sợ như vậy? Bọn hắn có xuất thủ với trai đẹp như mình không vậy? “Sau đó thì sao?” Tiêu Y kẻ đầy lòng hiếu kỳ không kìm được truy vấn. Mộc Vĩnh tiếp tục nói: “Sau đó là cao thủ Thánh tộc tử thương hơn phân nửa, tổn thất nặng nề, cho đến hôm nay vẫn chưa khôi phục lại.” “Sư phụ ta may mắn sống sót trong trận đại chiến năm đó, ta cũng biết được những bí mật này từ miệng ông.” Sau đó hắn ta chỉ lên khe hở trên bầu trời nói, vẻ mặt trang nghiêm: “Sư phụ đã từng cho ta xem hình ảnh, lúc ấy ở Bắc Mạn cũng xuất hiện khe hở hư không như thế này, quái vật là từ trong đó bước ra.” Lữ Thiếu Khanh nghe xong, liền nói ngay: “Vậy thì tốt rồi, các người đã có kinh nghiệm xử lý thì các người xử lý đi.” “Cố lên, ta tin các người có thể làm được, hãy cố gắng lên.” “Nhân tộc chúng ta không nhúng tay vào đâu, có cơ hội lần sau chúng ta, không đúng, chúng ta nước giếng không phạm nước sông, mọi người xin từ biệt tại đây...” Lữ Thiếu Khanh muốn chuồn đi, nhưng Mộc Vĩnh cảm tức nhìn hắn: “Người nghĩ hay lắm.” “Đây là người gây ra, người nhất định phải giải quyết.” Mộc Vĩnh coi như đã biết Lữ Thiếu Khanh đặc biệt mà người áo đen nói có ý nghĩa gì. Lữ Thiếu Khanh đúng là rất đặc biệt. Cho dù người khác có thể đánh tan hư không, nhưng dưới sức mạnh cường đại của không gian, cho dù khe hở hư không có lớn cũng sẽ khép kín. Nhưng, Lữ Thiếu Khanh thì khác, sau khi bộc phát đánh tan hư không có thể khiến khe hở hư không ổn định lại. Đây chính là phiền phức lớn. Những quái vật kia, cho dù là sư phụ của hắn ta nói ra trên mặt cũng đầy sự hoảng sợ. Nguyên lời của sư phụ hắn ta là, nếu như lúc ấy khe hở kia không đóng lại, quái vật bên trong không ngừng chạy ra thì cả

Hàn Tinh đều sẽ bị hủy diệt. Người Thánh tộc bọn hắn cũng sẽ bị diệt tộc. Giờ khe hở tương tự xuất hiện, sao có thể không khiến Mộc Vĩnh cảm thấy kinh hãi. Nhất định phải nghĩ cách đóng lại. Mà cách tốt nhất, dĩ nhiên là Lữ Thiếu Khanh trước mặt. Hắn chính là chìa khóa. Lữ Thiếu Khanh lại không vui, liên quan quái gì đến hắn, hắn đâu phải cao thủ đâu chứ. Lữ Thiếu Khanh hết sức bất mãn, chỉ vào Mộc Vĩnh mắng: “Ai gây ra? Là tên Thánh Chủ khốn kiếp kia, ngươi đi tìm hắn đi.” Mộc Vĩnh thản nhiên nói: “Hắn cố ý đối phó ngươi để ngươi tạo ra cục diện như vậy, đây là mục đích thật sự của hắn.” Lời này vừa nói ra khiến tất cả mọi người một lần nữa kinh hãi. Cho dù là Kế Ngôn cũng không tìm được ghé mắt. Đây chính là Thánh Chủ mà ma tộc tôn sùng sao? Hắn ta muốn làm gì? Hết chương 1059.

Chương 1060. Sư phụ người rước ra phiên phức còn muốn ta giúp người chùi đít?

Những quái vật màu đen kia không có lý trí còn có thể hiểu được, bọn hắc là một từ thay thế cho sự hủy diệt, nói nào có bọn hắc thì nơi đó không có một ngọn cỏ, tần quy tử tịch.Đề bọn chúng xuất hiện ở đây, tiến vào Hàn Tinh, cho dù Thánh địa có nhiều cao thủ đến mấy cũng không chống được số lượng vô cùng vô tận của bọn hắc.Sau khi Lữ Thiệu Khanh nghe xong, không kìm được hỏi một câu: “Thánh Chủ là người Tang Lạc à?”“Định dùng phương thức này để hủy diệt ma tộc các ngươi sao?”Lữ Thiệu Khanh chỉ có thể nghĩ ra được nguyên nhân này.Có mối thù khắc cốt ghi tâm, mối hận không đội trời chung với ma tộc không phải nhân tộc, mà là người Tang Lạc.Bởi vì ma tộc đến, chiếm đi quê Hương của người Tang Lạc nên bọn hắc chỉ có thể co đầu rút cổ ở trong rừng rậm Nam Hoang.Có lẽ người Tang Lạc không cách nào cướp lại nhà của mình nên bọn hắc mới muốn đồng quy vu tận với ma tộc.Mộc Vĩnh lại một lần nữa nói ra một câu kinh người: “Thánh Chủ là người Thánh tộc, nhưng hắc đã bị xâm thực rồi.”Đám người lại một lần nữa bị chấn kinh.Thời Liêu không thể tin được: “Không, không thể nào, ta từng gặp qua Thánh Chủ, không hề phát hiện điều gì không ổn.”Đàm Linh và Thời Cơ cũng gật đầu, thân là đệ tử trưởng lão, không gặp Thánh Chủ nhiều thì gặp một hai lần vẫn phải có.Bọn hắc không có phát hiện Thánh Chủ có bất kỳ điểm nào không bình thường, sư phụ của bọn hắc cũng thế.Đàm Linh bày tỏ hoài nghi nói: “Nếu như Thánh Chủ có vấn đề, vì sao các trưởng lão khác của Thánh địa không phát hiện? Chư vị đại nhân trên Thánh Sơn cũng không phát hiện chứ?”Coi sư phụ ta là đồ ngốc sao? Các trưởng lão khác đều chết rồi sao?Bọn hắc ai không phải là rồng phượng trong loài người, là lão hồ ly tuyệt thế?Thánh Chủ có vấn đề, bọn hắc không thể không phát hiện ra được.Mộc Vĩnh nhìn sâu Đàm Linh một cái: “Có một số việc, không phải phát hiện là có thể giải quyết. Hơn nữa không phải Thánh Chủ mất hết tâm trí, cũng không phải tính tình thay

đổi.”“Quái vật không khổng chế hấn mà chỉ phóng đại một mặt nội tâm khác của hấn, khiến hấn trở nên tàn nhẫn hơn, có dã tâm hơn?”“Dã tâm cái gì?” Đàm Linh lại hỏi. “Không rõ.” Mộc Vĩnh lắc đầu: “Nhưng kế hoạch mà hấn toan tính quá lớn, không đơn giản chỉ là trở lại tổ đình.”“Một khi để hấn thành công, cho dù là Thánh tộc hay nhân tộc đều sẽ vạn kiếp bất phục.” Nói đến đây, Mộc Vĩnh nghiêm túc nhìn chằm chằm ba nhân tộc Lữ Thiếu Khanh, đặc biệt là Lữ Thiếu Khanh, hấn ta nghiêm túc nói: “Việc liên quan đến vận mệnh hai tộc, người không được trốn tránh.” Nhưng với Lữ Thiếu Khanh mà nói chuyện này liên quan quái gì đến hấn, hấn thành khẩn nói với Mộc Vĩnh: “Ta vóc dáng thấp bé, ta hữu tâm vô lực, người mời cao minh khác đi.” Sau đó hấn chỉ vào Đàm Linh nói: “Kẻ quịt nợ này lợi hại lắm, người bảo nàng ta đi đi.” Đàm Linh muốn cào người, nếu ta đủ lợi hại thì ta đã đánh chết người trước. Mộc Vĩnh không rõ ý tứ trong câu này, trầm giọng nói: “Người thực sự thấy chết không cứu?” “Ta cứu bằng cách nào đây? Ta không có cách nào cả, người chảnh trước mặt ta cái gì chứ, nếu người ngẫu như vậy người đi tìm Thánh Chủ đánh với hấn một trận đi.” “Đánh chết Thánh Chủ chẳng phải xong hết mọi chuyện sao?” Lữ Thiếu Khanh rất tức giận, ta cũng là người bị hại có được hay không hả? Hơn nữa, thế cục bây giờ là do tên khốn kiếp nhà người gây ra mà. Thiếu Khanh càng nghĩ càng giận, hấn nói với Kế Ngôn: “Còn động thủ được không? Chúng ta liên thủ giết chết tên này, không giết chết hấn, chúng ta sẽ không trở về được.” Kế Ngôn hỏi Mộc Vĩnh: “Thánh Chủ sao lại bị xâm thực?” Sau khi đông đảo tiền bối trên Thiên Ngự Phong bị xâm thực thì trước tiên là tự kết thúc cuộc đời mình, tuyệt đối sẽ không để cho mình trở thành khôi lỗi, làm xằng làm bậy. Hơn nữa hấn ta cũng không nghe nói sau khi bị xâm thực còn có thể duy trì sự tỉnh táo, không đánh mất lý trí. Mộc Vĩnh trầm mặc thật lâu, cuối cùng mới chậm rãi mở miệng: “Sư phụ mang về một vài thứ, vốn muốn nghiên cứu, nhưng cuối cùng...” Hóa ra đây mới là khởi nguyên. Đám Đàm Linh vô cùng cạn lời. Hóa ra ngọn nguồn câu chuyện xuất phát từ sư phụ người. Lữ Thiếu Khanh càng kích động không thôi, chỉ vào Mộc Vĩnh mắng to: “Tên vô sỉ, sư phụ người đi ị người còn muốn ta giúp sư phụ người chùi đít?” “Người nằm mơ đi.” Sau đó hấn nói với Đàm Linh: “Nhìn đi, kẻ cầm đầu thực sự đang ở đây, đánh hấn.” “Lấy vũ khí lục phẩm của

ngươi ra đập chết hắn, vì ma... à không, Thánh tộc các ngươi diệt trừ mầm tai vạ đi.”Đàm Linh nhìn sang Lữ Thiểu Khanh, nói ra tiếng lòng thật sự của mình: “Ta muốn đánh chết ngươi trước.”Lữ Thiểu Khanh chỉ vào Đàm Linh, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Kẻ quịt nợ, không có đầu óc, đến lúc nào rồi, còn ôm ân oán cá nhân.”“Tranh thủ giết chết đại địch Thánh Chủ của các ngươi mới đúng, trước tiên đánh chết hắn, sau đó gọi sư phụ ngươi đi đánh chết Thánh Chủ, cả thiên hạ sẽ thái bình.”Đàm Linh thờ ơ lạnh nhạt, cười lạnh không thôi: “Ta cảm thấy đánh chết ngươi mới là thiên hạ thái bình.”Thời Cơ đứng ra nói với Lữ Thiểu Khanh: “Lữ Thiểu Khanh đại nhân, ngươi lợi hại như vậy, ngươi hãy giúp chúng ta một chút đi.”Mặc dù không biết những quái vật kia mạnh bao nhiêu, nhưng Mộc Vĩnh thần bí còn trịnh trọng như vậy, từ đó có thể thấy được tính chất nghiêm trọng của việc này.Thời Cơ thật sự hi vọng Lữ Thiểu Khanh có thể hỗ trợ, nài nỉ ta đề nghị: “Nếu Lữ Thiểu Khanh đại nhân đồng ý giúp đỡ, có thể bảo Mộc Vĩnh đại nhân trả chút thù lao mà.”“Thù lao?” Mắt Lữ Thiểu Khanh sags lên, hỏi Mộc Vĩnh: “Ngươi bằng lòng trả linh thạch cho ta sao?”Đàm Linh nâng trán, không cứu được nữa, thật sự không cứu được nữa.Mộc Vĩnh tổn thương nặng nề, ta nói nhiều như vậy, còn không bằng một câu của Thời Cơ, hắn ta hừ một tiếng, nói: “Linh thạch? Ta không có.”“Quỷ nghèo!” Lữ Thiểu Khanh lúc này thay đổi đổi sắc mặt, nói với Kế Ngôn: “Chúng ta đi, ai dám ngăn cản, đánh chết hắn...” Hết chương 1060.

Sư Huynh Của Tôi Quá Mạnh

KHẮ NINH